

พระวอจนะ

ทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระคริสต์ธรรมคัมภีร์
ยุคแห่งราชอาณาจักร

สารบัญ

คำนำ

ภาคที่หนึ่ง: ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล — พระวณะของพระวิญญานปริสุทธีถึงคริสตจักรทั้งหลาย
(11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1991 ถึง 20 พฤศจิกายน ค.ศ. 1991)

บทนำ

บทที่ 1

บทที่ 2

บทที่ 3

บทที่ 4

บทที่ 5

บทที่ 6

บทที่ 7

บทที่ 8

บทที่ 9

บทที่ 10

บทที่ 11

บทที่ 12

บทที่ 13

บทที่ 14

บทที่ 15

บทที่ 16

บทที่ 17

บทที่ 18

บทที่ 19

บทที่ 20

บทที่ 21

บทที่ 22

บทที่ 23

บทที่ 24

บทที่ 25

บทที่ 26

บทที่ 27

บทที่ 28

บทที่ 29

บทที่ 30

บทที่ 31

บทที่ 32

บทที่ 33

บทที่ 34

บทที่ 35

บทที่ 36

บทที่ 37

บทที่ 38

บทที่ 39

บทที่ 40

บทที่ 41

บทที่ 42

บทที่ 43

บทที่ 44

บทที่ 45

บทที่ 46

บทที่ 47

บทที่ 48

บทที่ 49

บทที่ 50

บทที่ 51

บทที่ 52

บทที่ 53

บทที่ 54

บทที่ 55

บทที่ 56

บทที่ 57

บทที่ 58

บทที่ 59

บทที่ 60

บทที่ 61

บทที่ 62

บทที่ 63

บทที่ 64

บทที่ 65

บทที่ 66

บทที่ 67

บทที่ 68

บทที่ 69

บทที่ 70

บทที่ 71

บทที่ 72

บทที่ 73

บทที่ 74

บทที่ 75

บทที่ 76

บทที่ 77

บทที่ 78

บทที่ 79

บทที่ 80

บทที่ 81

บทที่ 82

บทที่ 83

บทที่ 84

บทที่ 85

บทที่ 86

บทที่ 87

บทที่ 88

บทที่ 89

บทที่ 90

บทที่ 91

บทที่ 92

บทที่ 93

บทที่ 94

บทที่ 95

บทที่ 96

บทที่ 97

บทที่ 98

บทที่ 99

บทที่ 100

บทที่ 101

บทที่ 102

บทที่ 103

บทที่ 104

บทที่ 105

บทที่ 106

บทที่ 107

บทที่ 108

บทที่ 109

บทที่ 110

บทที่ 111

บทที่ 112

บทที่ 113

บทที่ 114

บทที่ 115

บทที่ 116

บทที่ 117

บทที่ 118

บทที่ 119

บทที่ 120

ภาคที่สอง: พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล (20 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1992 ถึง 1 มิถุนายน ค.ศ. 1992)

บทนำ

บทที่ 1

บทที่ 2

บทที่ 3

บทที่ 4

บทที่ 5

บทที่ 6

บทที่ 7

บทที่ 8

บทที่ 9

บทที่ 10

เพลงเฉลิมราชอาณาจักร

บทที่ 11

บทที่ 12

บทที่ 13

บทที่ 14

บทที่ 15

บทที่ 17

บทที่ 18

บทที่ 19

บทที่ 20

บทที่ 21

บทที่ 22

บทที่ 23

บทที่ 24

บทที่ 25

ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงขึ้นบานเถิด!

บทที่ 26

บทที่ 27

บทที่ 28

บทที่ 29

บทที่ 30

บทที่ 31

บทที่ 32

บทที่ 33

บทที่ 34

บทที่ 35

บทที่ 36

บทที่ 37

บทที่ 38

บทที่ 39

บทที่ 40

บทที่ 41

บทที่ 42

บทที่ 43

บทที่ 44

บทที่ 45

บทที่ 46

บทที่ 47

การตีความความลึกลับต่างๆ แห่งพระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล (การตีความของบางบท)

บทที่ 1

บทที่ 3

บทที่ 4

บทที่ 5

บทที่ 6

ว่าด้วยชีวิตของเปโตร

บทที่ 8

บทที่ 9

ภาคผนวก: บทที่ 1

บทที่ 10

บทที่ 11

ภาคผนวก: บทที่ 2

บทที่ 12

บทที่ 13

บทที่ 14

บทที่ 15

บทที่ 16

บทที่ 17

บทที่ 18

บทที่ 19

บทที่ 20

บทที่ 21

บทที่ 22 และ 23

บทที่ 24 และ 25

บทที่ 26

บทที่ 27

บทที่ 28

บทที่ 29

บทที่ 30

บทที่ 31

บทที่ 32

บทที่ 33

บทที่ 35

บทที่ 36

บทที่ 38

บทที่ 39

บทที่ 40

บทที่ 41

บทที่ 42

บทที่ 44 และ 45

บทที่ 46

ภาคที่สาม: พระวณะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ (มิถุนายน ค.ศ. 1992 ถึง สิงหาคม ค.ศ. 2014)

บทนำ

พระวณะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 1 (มิถุนายน ค.ศ. 1992 ถึง ตุลาคม ค.ศ. 1992)

เส้นทาง... (1)

เส้นทาง... (2)

เส้นทาง... (3)

เส้นทาง... (4)

เส้นทาง... (5)

เส้นทาง... (6)

เส้นทาง... (7)

เส้นทาง... (8)

ผู้เชื่อควรที่จะยึดถือทัศนคติแบบใด

ว่าด้วยขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์ที่เลื่อมทรมไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้

การปรนนิบัติทางศาสนาต้องได้รับการชำระล้าง

ด้วยความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้า

การสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้ายิ่งสำคัญยิ่ง

ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติทางผู้คนไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง

พระสัญญาต่อบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

คนชั่วจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน

วิธีเข้าสู่สภาวะปกติ

วิธีรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า

วิธีรู้จักความเป็นจริง

เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ

การสนทนาเรื่องชีวิตในคริสตจักรและชีวิตจริง

ต่อทุกคนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา

เกี่ยวกับการใช้มนุษย์ของพระเจ้า

ทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริง เจ้าควรนำมันไปสู่การปฏิบัติ

ผู้ที่บรรลุความรอดคือผู้ที่เต็มใจที่จะปฏิบัติตามความจริง

ผู้เลี้ยงที่เหมาะสมควรเตรียมตัวให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งใดบ้าง

ว่าด้วยประสบการณ์

พระบัญญัติแห่งยุคใหม่

อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว

สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าเป็นอย่างไร?

จงมุ่งเน้นกับความเป็นจริงให้มากขึ้น

การรักษาพระบัญญัติและการปฏิบัติความจริง

เจ้าควรรู้ว่า พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

เฉพาะการนำความเป็นจริงมาปฏิบัติเท่านั้นที่เป็นการครองความเป็นจริง

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้

พระราชกิจของพระเจ้าเรียบง่ายดังที่มนุษย์จินตนาการหรือ?

เจ้าควรมีชีวิตเพื่อความจริงเพราะเจ้าเชื่อในพระเจ้า

เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกังวาน—

การเผยพระวจนะว่าข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรจะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล

ความแตกต่างในแก่นแท้ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์กับประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน

จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้

ในความเชื่อ คนเราต้องมุ่งความสนใจไปที่ความเป็นจริง—

การมีส่วนร่วมในพิธีกรรมทางศาสนาหาใช่ความเชื่อไม่

เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้เท่านั้น ที่อาจรับใช้พระเจ้าได้

รักอันจริงแท้สำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นได้เอง

ว่าด้วยกิจวัตรของการอธิษฐาน

รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์

ผู้คนที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้าแล้ว

เรื่องการสงบจิตใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

จงใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อบรรลุถึงความเพียบพร้อม

พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ซึ่งเป็นที่ยึดพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม

เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน

ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ

ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวณะของพระเจ้า

ผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงคือบรรดาผู้ที่สามารถบนอบโดยสมบูรณ์ต่อการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง

เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น
การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

บทสนทนารวบรัดเกี่ยวกับ “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว”

มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

เปโตรได้มารู้จักพระเยซูได้อย่างไร

มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงเท่านั้น

บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล

เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และงานของซาตาน

คำเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามความจริง

เจ้าควรคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า

เจ้าคือใครบางคนที่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกหรือไม่?

การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่รู้จักพระเจ้าคือผู้คนที่ต่อต้านพระเจ้า

พระวณะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 2 (พฤศจิกายน ค.ศ. 1992 ถึง
มิถุนายน ค.ศ. 1993)

งานและการเข้าสู่ (1)

งานและการเข้าสู่ (2)

งานและการเข้าสู่ (3)

งานและการเข้าสู่ (4)

งานและการเข้าสู่ (5)

งานและการเข้าสู่ (6)

งานและการเข้าสู่ (7)

งานและการเข้าสู่ (8)

งานและการเข้าสู่ (9)

งานและการเข้าสู่ (10)

นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (1)

นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (2)

นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)

เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)

เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (2)

เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (3)

เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (4)

การปฏิบัติ (1)

การปฏิบัติ (2)

ความล้าลึกแห่งการทรงจตุเป็นมนุษย์ (1)

ความล้าลึกแห่งการทรงจตุเป็นมนุษย์ (2)

ความล้าลึกแห่งการทรงจตุเป็นมนุษย์ (3)

ความกล้าสีกแห่งการทรงจตุเป็นมนุษย์ (4)

การจตุเป็นมนุษย์สองครั้งทำให้นัยสำคัญของการจตุเป็นมนุษย์สมบูรณ์

ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?

การปฏิบัติ (3)

การปฏิบัติ (4)

การปฏิบัติ (5)

ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)

เหตุใดเจ้าจึงไม่เต็มใจที่จะเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น?

ผลจากขั้นตอนที่สองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร

ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (2)

ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (3)

ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (4)

การปฏิบัติ (6)

การปฏิบัติ (7)

การปฏิบัติ (8)

จงรับใช้เหมือนที่คนอิสราเอลทำ

การยกระดับขีดความสามารถเป็นไปเพื่อการรับความรอดของพระเจ้าไว้

นัยสำคัญของการช่วยพงศ์พันธุ์ของโมอับให้รอด

ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการตีสอนและการพิพากษา

พวกเจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจ—อย่าติดตามอย่างงุนงงสับสน!

เจ้าควรเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางอย่างไร

พระวณะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 3 (กรกฎาคม ค.ศ. 1993 ถึง
มีนาคม ค.ศ. 1994)

เจ้าควรจะเข้าร่วมภารกิจในอนาคตของเจ้าอย่างไร

จุดประสงค์ของการบริหารจัดการมวลมนุษย์

แก่นแท้และอัตลักษณ์ของมนุษย์

อัตลักษณ์ประจำตัวของมนุษย์และคุณค่าของเขา: แท้จริงแล้วสิ่งเหล่านั้นเป็นเช่นไร?

พวกที่ไม่เรียนรู้และยังคงไม่รู้เท่าทัน: พวกเขาไม่ใช่สัตว์เดียรัจฉานหรือ?

ประชากรที่ได้รับเลือกในจีนไม่สามารถเป็นตัวแทนของเผ่าพันธุ์ใดในอิสราเอล

พวกเขามีความเข้าใจในพระพรอย่างไร?

อะไรคือความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า?

การเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหมายถึงอะไร

เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?

เมื่อใบไม้ที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะเสียใจกับความชั่วทั้งหมดที่เจ้าได้ทำลงไป

ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงวันแห่งพระพิโรธได้

พระเจ้าช่วยให้รอดได้เสด็จกลับมาบน “เมฆขาว” แล้ว

งานแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐคืองานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเช่นกัน

พวกเขากำลังมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!

พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ

เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่

พระวณะสำหรับผู้เยาว์และผู้สูงวัย

เจ้าควรรู้ว่าองค์กรมวลมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร

ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์

ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นสามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้

เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์

มนุษย์ผู้ที่ได้จำกัดเขตพระเจ้าไว้ในโมโนลิตที่หลงผิดของเขาสามารถได้รับวิมรณ์ของพระเจ้าได้อย่างไร?

บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์

พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

เจ้ามีจุดยืนว่าด้วยจดหมาย 13 ฉบับอย่างไร?

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน

พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า

มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า

แก่นสารของเนื้อหนังที่พระเจ้าประทับ

พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์

เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์

การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บันปลายอันนำอัสจรรย์

พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน

พระวาระของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 4 (ค.ศ. 1994 ถึง ค.ศ. 1997, ค.ศ. 2003 ถึง ค.ศ. 2005)

ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู

พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว

พวกที่เข้ากันไม่ได้กับพระคริสต์คือปรปักษ์ของพระเจ้าอย่างแน่นอน

ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงคนเดียว

เจ้าควรแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับพระคริสต์

เจ้าเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงหรือไม่

พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง

เจ้ารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์?

พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่สามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ได้

ตระเตรียมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบ้านปลายของเจ้า

เจ้าจงรักภักดีต่อใคร?

ไปสู่บ้านปลาย

การคัดเตือนสามประการ

การล่วงละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่นรก

การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นมีความสำคัญมาก

วิธีรู้จักพระเจ้านบนแผ่นดินโลก

ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (1)

ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)

ประกาศกฤษฎีกาบริหารสิบประการซึ่งประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในยุคแห่งราชอาณาจักรต้องเชื่อฟัง

พวกเจ้าควรจะพิจารณาความประพฤติทั้งหลายของเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์

การทอดถอนพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

การทรงปรากฏของพระเจ้าได้นำมาซึ่งยุคใหม่

พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง

มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น

พระวาระของพระคริสต์ในขณะที่ยพระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ (ส่วนต่อเนื่อง) (17 ตุลาคม ค.ศ. 2013 ถึง 18 สิงหาคม ค.ศ. 2014)

การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์

พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1

พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2

พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 4

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 7

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10

ภาคผนวก: มองดูการทรงปรากฏของพระเจ้าในการพิพากษาและการติสสอนของพระองค์

คำแถลงท้ายเล่ม

คำนำ

แม้ว่าผู้คนมากมายเชื่อในพระเจ้า แต่น้อยคนนักที่เข้าใจว่าอะไรคือความหมายของความเชื่อในพระเจ้า และพวกเขาต้องทำอะไรเพื่อให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่เป็นเพราะแม้ว่าผู้คนจะคุ้นเคยกับคำว่า “พระเจ้า” และวลีทั้งหลาย อาทิ “พระราชกิจของพระเจ้า” แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักพระเจ้า และพวกเขายังรู้จักพระราชกิจของพระองค์น้อยกว่า

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ทุกคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าจะสับสนปนเปในการเชื่อของพวกเขาในพระองค์ ผู้คนไม่ถือการเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องจริงจัง และทั้งหมดนี้ก็เป็นเพราะการที่เชื่อในพระเจ้าเป็นความไม่คุ้นเคยเกินไป แปลกเกินไปสำหรับพวกเขา

ในหนทางนี้พวกเขาจึงไปไม่ถึงข้อเรียกร้องทั้งหลายของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากผู้คนไม่รู้จักพระเจ้าและไม่รู้จักพระราชกิจของพระองค์

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่เหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้าและพวกเขายังไม่มีความสามารถที่จะทำให้สมดัง น้ำพระทัยของพระองค์ได้ “การเชื่อในพระเจ้า” หมายถึงการเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง

นี่เป็นมโนทัศน์ที่เรียบง่ายที่สุดเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น การเชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งไม่เหมือนกับการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง ตรงกันข้าม มันเป็นการเชื่อที่เรียบง่ายประเภทหนึ่งซึ่งมีนัยแฝงทางศาสนาที่รุนแรง

ความเชื่อแท้จริงในพระเจ้าหมายถึงสิ่งต่อไปนี้:

บนพื้นฐานของความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงครองอำนาจอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง

คนเรามีประสบการณ์กับพระวามะของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์

ลบล้างอุปนิสัยเสื่อมทรามของเรา ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าและได้มารู้จักพระเจ้า

มีเพียงการเดินทางแบบนี้เท่านั้นที่อาจถูกเรียกว่า “ความเชื่อในพระเจ้า”

กระนั้นผู้คนมักเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องเรียบง่ายและไร้สาระ

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าในหนทางนี้ได้สูญเสียความหมายของความเชื่อในพระเจ้าไปแล้ว

และแม้ว่าพวกเขาอาจจะยังเชื่อต่อไปจนถึงวาระท้ายสุด แต่พวกเขาจะไม่วันได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า

เพราะพวกเขาก้าวออกไปบนเส้นทางที่ผิด ณ วันนี้

ยังมีพวกผู้ที่เชื่อในพระเจ้าตามความหมายของตัวอักษรที่เขียนไว้และหลักคำสอนที่กลวงเป็นโพรง

พวกเขาไม่รู้ว่พวกเขาขาดแก่นแท้ของการเชื่อในพระเจ้า และพวกเขาไม่สามารถได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า

พวกเขายังคงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอพระพรแห่งความปลอดภัยและพระคุณที่เพียงพอ พวกเราจงมาหยุดนิ่ง

สงบใจและถามตัวเองว่า เป็นไปได้ไหมว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดบนโลกอย่างแท้จริง?

เป็นไปได้ไหมที่การเชื่อในพระเจ้าไม่ได้มีความหมายอะไรมากไปกว่าการได้รับพระคุณมากมายจากพระเจ้า?

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าโดยที่ไม่รู้จักพระองค์หรือที่เชื่อในพระเจ้าแต่ยังคงต่อต้านพระองค์จะมีความสามารถที่จะ
ทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง หรือ?

พระเจ้าและมนุษย์ไม่สามารถถูกกล่าวถึงในลักษณะเท่าเทียมกันได้

แก่นแท้ของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์นั้นยากหยั่งถึงที่สุดและไม่สามารถจับความเข้าใจได้มากที่สุด
สำหรับมนุษย์

หากพระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจของพระองค์และตรัสพระวจนะของพระองค์ในโลกของมนุษย์ด้วยพระองค์เองแ
ล้วไซริ มนุษย์ก็จะไม่มีวันมีความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ และดังนั้น

แม้แต่พวกผู้ที่ได้อุทิศชีวิตทั้งหมดของพวกเขาให้กับพระเจ้าก็จะไม่สามารถที่จะได้รับการเห็นชอบจากพ
ระองค์ หากพระเจ้าทรงไม่ได้เริ่มทรงพระราชกิจ เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่ามนุษย์จะทำได้ดีเพียงใด

ทั้งหมดก็จะไร้ประโยชน์

เพราะพระคำของพระเจ้าจะสูงส่งกว่าความคิดของมนุษย์เสมอและพระปรีชาญาณของพระเจ้าก็อยู่เหนือการจับ
ความเข้าใจของมนุษย์ และดังนั้น เราบอกว่าพวกที่อ้างว่า “เข้าใจองค์แท้”

เกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์นั้น เป็นพวกโง่ที่มกุ่มหนึ่ง พวกเขาทั้งหมดอวดดีและไม่รู้เท่าทัน
มนุษย์ไม่ควรนิยามพระราชกิจของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์ไม่สามารถนิยามพระราชกิจของพระเจ้าได้

ในสายพระเนตรของพระเจ้า มนุษย์ไร้ความสำคัญพอกันกับมดตัวหนึ่ง

ดังนั้นมนุษย์จะสามารถหยั่งลึกถึงพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร? พวกที่ชอบพูดปาวๆ ว่า

“พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจเช่นนี้หรือเช่นนั้น” หรือ “พระเจ้าทรงเป็นอย่างนี้หรืออย่างนั้น”—

พวกเขาไม่ได้กำลังพูดด้วยความโอหังหรือ?

เราทุกคนควรรู้ว่ามนุษย์ซึ่งอยู่ในสถานะเนื้อหนังได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ธรรมชาติจริงๆ

ของมวลมนุษย์คือการต่อต้านพระเจ้า

มวลมนุษย์ไม่สามารถเทียบเสมอพระเจ้าได้และมวลมนุษย์ยังหวังได้น้อยกว่าที่จะเป็นผู้ให้คำแนะนำในพระราช
กิจของพระเจ้า สำหรับวิธีที่พระเจ้าทรงนำมนุษย์ นี่คือการพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

เป็นการเหมาะสมแล้วที่มนุษย์ควรนบนา โดยปราศจากการเอะอ้างทรศนะอย่างนั้น

เพราะมนุษย์เป็นเพียงผงคลีดิน ในเมื่อพวกเรามิเจตนาที่จะแสวงหาพระเจ้า

พวกเราจึงไม่ควรวางมโนคติที่หลงผิดของพวกเราทับซ้อนลงบนพระราชกิจของพระองค์เพื่อการพิจารณาของพ
ระเจ้า

และพวกเราไม่ควรที่จะใช้อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเราจนถึงที่สุดเพื่อจงใจต่อต้านพระราชกิจของพระ
เจ้า นั่นจะไม่ทำให้พวกเราเป็นศัตรูของพระคริสต์หรือ? ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไรกัน?

เนื่องจากพวกเราเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งและเนื่องจากพวกเราปรารถนาที่จะทำให้พระองค์ทรงสมดั่งพระทัยแล

ะมองเห็นพระองค์ พวกเราก็ควรแสวงหาหนทางแห่งความจริง และควรมองหาหนทางที่จะเข้ากันได้กับพระเจ้า
พวกเราไม่ควรยืนหยัดต่อต้านพระองค์อย่างค้ำคอ
การกระทำเหล่านี้จะสามารถนำมาซึ่งประโยชน์ดังมอันใดหรือ?

วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่

เจ้าอาจไม่มีความสามารถที่จะยอมรับวณะเหล่านี้และวณะเหล่านี้อาจดูแปลกสำหรับเจ้า

แต่เราจะแนะนำให้เจ้าไม่ตีแผ่ความเป็นธรรมชาติของเจ้า

เพราะมีเพียงผู้คนที่หิวและกระหายอย่างแท้จริงต่อความชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถได้
รับความจริง

และมีเพียงผู้คนที่มิไจสร้าหาอย่างแท้จริงเท่านั้นที่สามารถได้รับการให้ความรู้แจ้งและการทรงนำจากพระองค์
ผลลัพธ์ทั้งหลายนั้นได้มาจากการแสวงหาความจริงด้วยความสงบเปี่ยมสติสัมปชัญญะ

มิใช่ด้วยการวิวาทและการโต้เถียง เมื่อเราพูดว่า “วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่แล้ว”

เรากำลังอ้างอิงถึงเรื่องของการทรงกลับสู่เนื้อหนังของพระเจ้า บางทีวณะเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เจ้ารู้สึกอะไร

บางทีเจ้าอาจดูหมิ่นวณะเหล่านี้ หรือแม้แต่ว่าบางทีวณะเหล่านี้เป็นที่สนใจของเจ้าอย่างยิ่ง ไม่ว่าในกรณีใด

เราหวังว่าบรรดาผู้ที่โหยหาอย่างแท้จริงให้พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์จะสามารถเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนี้และ
พินิจพิเคราะห์มันอย่างรอบคอบ แทนที่จะด่วนสรุปต่างๆ นานาเกี่ยวกับมัน นั่นคือสิ่งที่บุคคลซึ่งมีปัญหาควรทำ

มันไม่ยากที่จะสับสนเข้าไปในสิ่งเช่นนี้ แต่มันจำเป็นที่พวกเราแต่ละคนต้องรู้ความจริงข้อนี้ กล่าวคือ

พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงครองแก่นแท้ของพระเจ้า

และพระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงครองการแสดงออกของพระเจ้า

ในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงก่อเกิดพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ

และในเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์จะทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และจะทรงสามารถนำความจริงสู่มนุษย์ ประทานชีวิตให้เขาและชี้หนทางให้เขา

เนื้อหนังที่ไม่มีแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่ถือว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์อย่างแน่นอน

ในเรื่องนี้ไม่มีข้อสงสัยแต่อย่างใด

หากมนุษย์ตั้งใจจะสับสนลงไ้ว่านั่นคือเนื้อหนังจากการทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่

เช่นนั้นแล้วเขาต้องยืนยันเรื่องนี้จากพระอุปนิสัยที่พระองค์ทรงแสดงออกและพระวณะที่พระองค์คริสต์

ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การที่จะยืนยันว่าเป็นเนื้อหนังจากการทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือไม่

และเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่นั้น คนเราต้องแยกแยะบนพื้นฐานของแก่นแท้ของพระองค์ และดังนั้น

ในการกำหนดว่านั่นเป็นเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์หรือไม่ ญูญแจอยู่ในแก่นแท้ของพระองค์

(พระราชกิจของพระองค์ ถ้อยคำรัสขของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์และแง่มุมอื่นๆ มากมาย)

มากกว่ารูปปรากฏภายนอก หากมนุษย์พินิจพิจารณาที่เพียงแค่พระรูปปรากฏภายนอกของพระองค์ และส่งผลให้มองข้ามแก่นแท้ของพระองค์ นี่ก็แสดงว่ามนุษย์มีคบอดและไม่รู้เท่าทัน รูปปรากฏภายนอกไม่สามารถกำหนดแก่นแท้ได้ ยิ่งไปกว่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีวันสามารถสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้ พระรูปปรากฏภายนอกของพระเยซูไม่ได้ขัดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์หรือ? โฉมพระพักตร์และเครื่องทรงของพระองค์ไม่สามารถให้เบาะแสเกี่ยวกับพระอัตลักษณ์แท้จริงของพระองค์ได้หรือ?

พวกฟาริสียุคแรกสุดไม่ได้ต่อต้านพระเยซูอย่างจริงจังก็เพราะพวกเขาแค่มองที่พระรูปปรากฏภายนอกของพระองค์เท่านั้น และหาได้ใส่ใจพระวจนะในพระโอษฐ์ของพระองค์หรือ?

เรามีความหวังว่าพี่น้องชายหญิงทุกคนที่แสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้าจะไม่ซ้ารอยโสกนาฏกรรมแห่งประวัติศาสตร์ เจ้าต้องไม่กลายเป็นพวกฟาริสีแห่งยุคปัจจุบันและตอกรึงพระเจ้ายกกับกางเขนอีกครั้ง

เจ้าควรพิจารณาอย่างรอบคอบถึงวิธีต้อนรับการทรงกลับมาของพระเจ้า และเจ้าควรมีจิตใจที่แจ่มชัดเกี่ยวกับวิธีที่จะเป็นใครบางคนซึ่งนับนอบต่อความจริง

นี่เป็นความรับผิดชอบของทุกคนที่กำลังรอให้พระเยซูทรงกลับมาโดยการขี่มาบนก้อนเมฆ

พวกเราควรขยี้ตาฝ่ายวิญญาณของพวกเราเพื่อทำให้เห็นได้ชัดเจนและไม่กลายเป็นจมปลักอยู่ในคำพูดทั้งหลายแห่งความเพ้อฝันเกินจริง

พวกเราควรคิดถึงพระราชกิจของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและมองตรงแง่มุมของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง อย่าหลงระเหิรหรือปล่อยตัวเองให้หลุดหลงไปในฝันกลางวัน

ที่ตลอดเวลาเผ่าถวิลหาวันที่องค์พระเยซูเจ้าทรงขี้นก้อนเมฆเสด็จลงมาโดยจับปล้นท่ามกลางพวกเจ้าและรับตัวพวกเจ้าที่ไม่เคยได้รู้จักหรือได้เห็นพระองค์และไม่รู้วิธีทำตามน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นการดีกว่าที่จะคิดถึงเรื่องราวที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่านี้!

เจ้าอาจได้เปิดหนังสือเล่มนี้เพื่อจุดประสงค์แห่งการวิจัยหรือโดยเจตนาที่จะยอมรับ

ไม่ว่าท่าทีของเจ้าจะเป็นเช่นไร เราหวังว่าเจ้าจะอ่านมันจนจบและจะไม่ละทิ้งมันไปอย่างง่ายดาย

บางทีหลังจากอ่านวนจนเหล่านี้อาทิตของเจ้าจะเปลี่ยนแปลง

แต่นั่นขึ้นอยู่กับแรงจูงใจและระดับความเข้าใจของเจ้า อย่างไรก็ตาม มีสิ่งหนึ่งที่เจ้าควรรู้ กล่าวคือ

พระวจนะของพระเจ้าไม่สามารถทำให้มองเห็นเป็นคำพูดของมนุษย์ได้และยัง也不可能ที่จะทำให้คำพูดของมนุษย์กลายเป็นพระวจนะของพระเจ้าได้

มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์และพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็ไม่ใช่มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ ในที่นี้มีความแตกต่างที่เป็นสาระสำคัญอยู่อย่างหนึ่ง บางทีหลังจากอ่านวนจนเหล่านี้อาทิต

เจ้าไม่ยอมรับรู้ว่าเหล่านี้คือพระวณะของพระเจ้า แต่เป็นเพียงความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้รับมา ในกรณีนั้น
เจ้าถูกความไม่รู้เท่าทันทำให้ตาบอด

พระวณะของพระเจ้าจะสามารถเป็นเหมือนกับความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้มาได้อย่างไรกัน?

พระวณะของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์เปิดจากยุคใหม่ นำทางมวลมนุษย์ทั้งปวง เปิดเผยข้อล้าลึกทั้งหลาย
และแสดงให้มนุษย์เห็นทิศทางที่เขาต้องไปในยุคใหม่

ความรู้แจ้งที่มนุษย์ได้รับนั้นเป็นเพียงคำแนะนำเรียบง่ายเพื่อการปฏิบัติหรือเพื่อความรู้เท่านั้น

มันไม่สามารถนำมวลมนุษย์ทั้งปวงเข้าสู่ยุคใหม่หรือเปิดเผยข้อล้าลึกของพระเจ้าพระองค์เอง

เมื่อพิจารณาจากทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว พระเจ้าก็ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ก็คือมนุษย์

พระเจ้าทรงมีแก่นแท้ของพระเจ้าและมนุษย์มีแก่นแท้ของมนุษย์

หากมนุษย์มีพระชนะว่าพระวณะที่พระเจ้าตรัสไว้เป็นการให้ความรู้แจ้งที่เรียบง่ายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ
รับเอาคำพูดของบรรดาอัครทูตและผู้เผยพระวณะมาเป็นพระวณะที่พระเจ้าตรัสด้วยพระองค์เองแล้วไซ้

นั้นย่อมจะเป็นความผิดพลาดของมนุษย์ ไม่ว่าอย่างไร เจ้าไม่ควรผสมปะปนถูกกับผิด หรือทำให้สูงกลายเป็นต่ำ
หรือเข้าใจผิดเห็นลุ่มลึกเป็นตื้นเขิน ไม่ว่าอย่างไร เจ้าไม่ควรจงใจปฏิเสธสิ่งที่เจ้ารู้ว่าเป็นความจริง

ทุกคนที่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งควรสืบค้นเข้าไปในปัญหาจากจุดยืนที่ถูกต้องและยอมรับพระราชกิจใหม่ของ
พระเจ้าและพระวณะใหม่ของพระองค์จากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างของพระองค์

มิฉะนั้นพวกเขาก็จะถูกพระเจ้าจัดสิ้น

หลังจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์

พระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ถูกดำเนินการในแบบแยกไปตามลำพัง

แต่ทรงก่อขึ้นบนพระราชกิจของพระยาห์เวห์

มันคือพระราชกิจสำหรับยุคใหม่ที่พระเจ้าทรงทำหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสรุปปิดตัวยุคธรรมบัญญัติ

ในทำนองเดียวกัน หลังจากพระราชกิจของพระเยซูสิ้นสุดลง

พระเจ้าก็ทรงไปต่อกับพระราชกิจของพระองค์สำหรับยุคถัดไป

เพราะการบริหารจัดการทั้งมวลของเจ้ากำลังก้าวไปข้างหน้าเสมอ เมื่อยุคเก่าผ่านไป

มันจะถูกแทนที่ด้วยยุคใหม่

และเมื่อพระราชกิจเก่าเสร็จบริบูรณ์แล้วก็จะมีพระราชกิจใหม่เพื่อสานต่อการบริหารจัดการของพระเจ้าต่อไป

การทรงจุดเป็นมนุษย์ครั้งนี้เป็นการทรงจุดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าซึ่งตามหลังพระราชกิจของพระเยซู

าแน่นอนการทรงจุดเป็นมนุษย์ครั้งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยเอกเทศ

มันเป็นช่วงระยะที่สามของพระราชกิจหลังยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ

ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงริเริ่มช่วงระยะใหม่ของพระราชกิจ

จะต้องมีการเริ่มต้นใหม่เสมอและมันจะต้องนำยุคใหม่มาเสมอ

ดังนั้นจึงมีการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกันในพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ในลักษณะของการทรงพระราชกิจของพระองค์

ในที่ตั้งของพระราชกิจของพระองค์และในพระนามของพระองค์อีกด้วย

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่มันยากสำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคใหม่

แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าพระองค์จะถูกรับรู้ต่อต้านอย่างไร

พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจของพระองค์เสมอและทรงนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวงไปข้างหน้าเสมอ

เมื่อพระเยซูเสด็จมาในโลกมนุษย์ พระองค์ได้ทรงนำมาซึ่งยุคพระคุณและสิ้นสุดยุคธรรมบัญญัติ

ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งและด้วยการทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งนี้

พระองค์ได้ทรงสิ้นสุดยุคพระคุณและนำมาซึ่งยุคแห่งราชอาณาจักร

บรรดาผู้คนที่สามารถยอมรับการทรงจัดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าจะถูกนำทางเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร

และยิ่งไปกว่านั้นจะกลายเป็นสามารถยอมรับการทรงนำของพระเจ้าด้วยตนเอง

แม้ว่าพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายท่ามกลางมนุษย์

แต่พระองค์เพียงแค่ทรงเสร็จสิ้นการไถ่บาปของมวลมนุษย์ทั้งปวงเท่านั้นและทรงกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของมนุษย์ พระองค์ไม่ได้ทรงปลดปล่อยมนุษย์จากอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมทั้งหมดของเขา

การช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากอิทธิพลของซาตานอย่างครบถ้วนไม่เพียงจำเป็นต้องให้พระเยซูทรงกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและแบกรับบาปต่างๆ นานาของมนุษย์เท่านั้น

แต่ยังพึงต้องให้พระเจ้าทรงพระราชกิจยิ่งใหญ่กว่าเดิมขึ้นไปอีกเพื่อปลดปล่อยมนุษย์โดยสมบูรณ์จากอุปนิสัยอันเลื่อมทราเมียะซาตานของเขา และดังนั้น ในเมื่อมนุษย์ได้รับการยกโทษบาปของเขาแล้ว

พระเจ้าก็ทรงได้กลับสู่เนื้อหนังเพื่อนำทางมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่และได้เริ่มพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษา พระราชกิจนี้ได้้นำพามนุษย์เข้าสู่อาณาจักรที่สูงส่งขึ้น

บรรดาผู้ที่ทนบอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ทั้งหมดจะได้ชื่นชมกับความจริงที่สูงส่งขึ้นและได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่ขึ้น พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างอย่างแท้จริง และพวกเขาจะได้รับความจริงหนทางและชีวิต

หากผู้คนยังคงติดอยู่ในยุคพระคุณแล้ว พวกเขาจะไม่มีทางกำจัดอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมของพวกเขาได้ และยิ่งไม่มีทางรู้จักพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้าเลย

หากผู้คนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางพระคุณที่ล้นเหลือเสมอ

แต่ไม่มีหนทางแห่งชีวิตที่เปิดโอกาสให้พวกเขารู้จักกับพระเจ้าหรือทำให้พระองค์สมดังพระทัย

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่มีวันได้รับพระองค์อย่างแท้จริงในการเชื่อในพระองค์ของพวกเขา
การเชื่อประเภทนี้ช่างน่าสงสารเสียจริง เมื่อเจ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้จนจบ
เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ในแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในยุคแห่งราชอาณาจักร เจ้าจะรู้สึกว่าการขาดความอยากได้อีกมีที่เจ้ามีมานานหลายปีได้กลายเป็นจริงในที่สุด
เจ้าจะรู้สึกว่าคุณนั้นเท่านั้นที่เจ้าได้เห็นพระเจ้าแบบเผชิญหน้าอย่างแท้จริง
บัดนี้เท่านั้นที่เจ้าได้จ้องมองโฉมพระพักตร์ของพระองค์ ได้ยินถ้อยคำรัสสวนพระองค์ของพระองค์
ได้ตระหนักถึงพระปรีชาญาณของพระราชกิจของพระองค์และได้สำนึกรับรู้อย่างแท้จริงว่าพระองค์ทรงเป็นจริง
และทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างไร
เจ้าจะรู้สึกว่าคุณได้รับหลายสิ่งหลายอย่างที่ผู้คนในอดีตกาลไม่เคยได้เห็นหรือครอบครอง ณ เวลานี้
เจ้าจะรู้ได้อย่างชัดเจนว่าอะไรคือการเชื่อในพระเจ้าและอะไรคือการปฏิบัติให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
แน่นอนว่าหากเจ้าเกาะติดกับมุมมองของอดีตและบอกปิดหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงของการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงมีอย่างเปล่า ไม่ได้รับอะไรมาเลย และในท้ายที่สุด
เจ้าจะถูกประกาศว่ามีความผิดในการต่อต้านพระเจ้า
บรรดาผู้ที่สามารถเชื่อฟังความจริงและนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้าจะได้รับการอภัยโทษภายใต้พระนามของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
พวกเขาจะสามารถยอมรับการทรงนำส่วนพระองค์ของพระเจ้า ได้รับความจริงมากขึ้นและสูงส่งขึ้น
ตลอดจนชีวิตที่เป็นจริง พวกเขาจะได้เห็นนิมิตที่ไม่เคยมีผู้คนในอดีตเคยได้เห็นมาก่อน:
“แล้วข้าพเจ้าก็หันกลับมาดูตรงที่พระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้านั้น
และเมื่อหันกลับมาแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน
ในท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ยาวคลุมพระบาท
และทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ
และขาวเหมือนอย่างหิมะ พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระบาทของพระองค์เหมือนทองคำสัมฤทธิ์
ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย
พระหัตถ์ขาวของพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์
และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า” (วิวรณ์ 1:12-16)
นิมิตนี้เป็นการแสดงออกของพระอุปนิสัยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า
และการแสดงออกของพระอุปนิสัยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ยังเป็นการแสดงออกของพระราชกิจของพระเจ้าในการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่ปัจจุบันของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ในกระแสชีวิตรกรากของการติสสอนและการพิพากษา

บุตรมนุษย์ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์โดยอาศัยถ้อยคำรัส

อนุญาตให้ทุกคนที่ยอมรับการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์ได้เห็นพระพักตร์แท้จริงของบุตรมนุษย์

ซึ่งเป็นภาพพรรณานอันศักดิ์จริงของพระพักตร์ของบุตรมนุษย์ตามที่ย่อหั้นได้เคยเห็น

(แน่นอนว่าทั้งหมดนี้จะไม่สามารถมองเห็นได้สำหรับพวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักร)

พระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วนได้โดยใช้ภาษามนุษย์

และดังนั้นพระเจ้าจึงใช้วิธีที่พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์เพื่อแสดงพระพัก

ตร์แท้จริงของพระองค์ต่อมนุษย์

ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือทุกคนที่ซึ่งคุณค่าในพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของบุตรมนุษย์ยอมได้เห็นพระพักตร์แท้

จริงของบุตรมนุษย์แล้ว

เพราะพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เกินไปและไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วนได้โดยใช้ภาษามนุษย์

เมื่อมนุษย์ได้รับประสบการณ์ในแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักร

เช่นนั้นแล้วเขาก็จะรู้ความหมายแท้จริงของคำพูดของยอห์นเมื่อตอนที่เขาพูดถึงบุตรมนุษย์ท่ามกลางคันประทีป:

“พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ และขาวเหมือนอย่างหิมะ

พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระบาทของพระองค์เหมือนทองสัมฤทธิ์

ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย

พระหัตถ์ขาวของพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์

และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า” ณ เวลานั้น

เจ้าจะรู้สิ้นเกินความสงสัยทั้งมวลว่าเนื้อหนังธรรมดาซึ่งได้กล่าวไว้มากมายนั้นคือพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

รังที่สองอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้าจะสำนึกรับรู้ได้อย่างแท้จริงว่าเจ้าได้รับพระพรมากเพียงใดและรู้สีกว่าตัวเองโชคดีที่สุด

เจ้าไม่ได้กำลังเต็มใจยอมรับพระพรนี้หรือ?

ส่วนแรกของหนังสือเล่มนี้คือ “ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล”

พระวณะเหล่านี้เป็นตัวแทนการเปลี่ยนผ่านจากการสิ้นสุดของยุคพระคุณไปสู่การเริ่มต้นของยุคแห่งราชอาณาจักร

และพระวณะเหล่านี้เป็นคำพยาณสาธารณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์เกี่ยวกับบุตรมนุษย์ที่มีต่อคริสตจักรทั้งหลาย

พระวณะเหล่านี้ยังเป็นการเติมเต็มพระวณะเหล่านี้ในหนังสือวิวรณ์ ที่ว่า:

“ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย” ด้วยเช่นกัน

พระวณะเหล่านี้เป็นตัวแทนช่วงระยะเริ่มแรกของพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มในยุคแห่งราชอาณาจักร

ส่วนที่สองของหนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยพระวณะที่บุตรมนุษย์ได้ตรัสด้วยพระองค์เองภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองอย่างเป็นทางการจะลักษณะแล้ว

ส่วนที่สองนี้ก่อปรด้วยพระวณะและถ้อยคำรัสหลากหลายประเภท เช่น คำเผยพระวณะ การเปิดเผยข้อล้าลึกทั้งหลาย และหนทางแห่งชีวิต ซึ่งมีเนื้อหาที่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์—

มีการทำนายมากมายสำหรับอนาคตของราชอาณาจักร

การเปิดเผยข้อล้าลึกของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า การวิเคราะห์ธรรมชาติของมนุษย์

การเตือนสติและคำเตือนทั้งหลาย การพิพากษาอย่างเข้มงวด พระวณะปลอมประโลมจากใจจริง

การเสวนาเรื่องชีวิต การอภิปรายเรื่องการเข้าสู่ และอื่นๆ กล่าวสั้นๆ ก็คือ

สิ่งที่พระเจ้าทรงมีและสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น ตลอดจนพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ทั้งหมดทรงแสดงออกในพระราชกิจของพระองค์และพระวณะของพระองค์

แน่นอนว่าพระราชกิจของพระเจ้าในการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งปัจจุบันคือการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ผ่านการติสอนและการพิพากษาเป็นหลัก โดยการก่อร่างขึ้นบนรากฐานนี้

พระองค์ทรงนำความจริงมาสู่มนุษย์มากขึ้นและชี้ให้เห็นหนทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติที่มากขึ้น

ส่งผลให้สัมฤทธิ์วัตถุประสงค์ของพระองค์ในการพิชิตมนุษย์และช่วยเขาให้รอดจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเขาเอง นี่คือนี่สิ่งที่อยู่เบื้องหลังพระราชกิจของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักร

เจ้าปรารถนาที่จะเข้าสู่ยุคใหม่หรือไม่?

เจ้าปรารถนาที่จะปลดปล่อยตัวเจ้าเองจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้าหรือไม่?

เจ้าปรารถนาที่จะได้รับความจริงที่สูงส่งขึ้นหรือไม่?

เจ้าปรารถนาที่จะเห็นพระพักตร์แท้จริงของบุตรมนุษย์หรือไม่? เจ้าปรารถนาที่จะทำให้ชีวิตนี้นับได้หรือไม่?

เจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือไม่? เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะต้อนรับการทรงกลับมาของพระเยซูด้วยวิธีใดเล่า?

ภาคที่หนึ่ง:

ถ้อยคำรัสของพระคริสต์ในปฐมกาล

—พระวาทะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงคริสตจักรทั้งหลาย

(11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1991 ถึง 20 พฤศจิกายน ค.ศ. 1991)

บทนำ

ณ วันที่ 11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1991 พระเจ้าได้ตรัสถ้อยคำรัสแรกของพระองค์ในคริสตจักร และถ้อยคำรัสนี้ได้ส่งผลเป็นพิเศษต่อทุกรายบุคคลที่ใช้ชีวิตในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ณ เวลานั้น ถ้อยคำรัสนี้ได้กล่าวถึงเรื่องของ “สถานที่ประทับของพระเจ้าได้ปรากฏขึ้น” และ “พระเศียรแห่งจักรวาล พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย—พระองค์ทรงเป็นองค์ตะวันอันทรงแสง” ด้วยพระวาระที่มีนัยสำคัญอันลึกซึ้งเหล่านี้ ผู้คนทั้งผองได้รับการนำพาเข้าสู่อาณาจักรใหม่

บรรดาผู้ที่ได้อ่านถ้อยคำรัสนี้รู้สึกถึงความใกล้ชิดแนบแน่นของพระราชกิจใหม่

พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้ากำลังจะทรงเริ่มขึ้น ถ้อยคำรัสอันงดงาม ไพเราะ

และกระซิบที่ได้นำพามนุษยชาติทั้งปวงเข้าสู่พระราชกิจใหม่ของพระเจ้าและเข้าสู่ยุคใหม่

และที่ได้วางรากฐานและจัดตั้งช่วงระยะสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้

เราอาจกล่าวได้ว่า ถ้อยคำรัสที่พระเจ้าตรัสในครั้งนี้ ถ้อยคำรัสที่เป็นสะพานเชื่อมโยงยุคต่างๆ เข้าด้วยกัน

กล่าวได้ว่าเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การเริ่มยุคพระคุณที่พระเจ้าได้ตรัสอย่างเปิดเผยต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์

ว่านี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์ได้ตรัสหลังจากทรงการซ่อนเร้นอยู่เป็นเวลาสองพันปี และที่มากกว่านั้น

กล่าวได้ว่าเป็นคืบหน้า

คือจุดเริ่มต้นที่สำคัญยิ่งยวดสำหรับพระราชกิจที่พระเจ้ากำลังจะทรงดำเนินการในยุคแห่งราชอาณาจักร

ครั้งแรกที่พระเจ้าตรัสถ้อยคำรัส

พระองค์ได้ตรัสไว้ในรูปแบบของการสรรเสริญจากมุมมองของบุคคลที่สามในภาษาที่ทั้งสง่างามและเรียบง่ายในคราวเดียวกัน ตลอดจนในรูปแบบของการจัดเตรียมชีวิตที่จับความเข้าใจได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย ด้วยการนี้ พระองค์ทรงนำพาผู้คนกลุ่มเล็กกลุ่มนี้ซึ่งรู้แล้ววิธีที่จะชื่นชมพระคุณของพระองค์เท่านั้น ในขณะที่กำลังคอยท่าการทรงกลับมาขององค์พระเยซูเจ้าอย่างใจจดใจจ่อ

และทรงนำพาพวกเขาอย่างเจียมเจียมไปสู่อีกช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ มนุษยชาติไม่รู้และยังยังไม่กล้าเลขที่จะจินตนาการ

ว่าพระราชกิจประเภทไหนที่พระเจ้ากำลังจะทรงปฏิบัติในท้ายที่สุด

หรืออะไรที่รออยู่บนถนนซึ่งทอดอยู่เบื้องหน้า ภายหลังจากนั้น

พระเจ้าได้ทรงสานต่อการตรัสถ้อยคำรัสให้มากขึ้นเพื่อนำพามวลมนุษย์เข้าไปสู่ยุคใหม่ที่ละก้า

ที่น่าอัศจรรย์ใจก็คือ ทุกถ้อยคำรัสของพระเจ้าแตกต่างกันในเนื้อหา และยิ่งไปกว่านั้น

ทรงใช้รูปแบบของการสรรเสริญและแบบวิธีของการแสดงออกที่แตกต่างกัน

ถ้อยคำรัสเหล่านี้ซึ่งคล้ายคลึงกันในกระแสพระสุรเสียงแต่หลากหลายในเนื้อหานั้น

เต็มไปด้วยความรู้สึกรักและความเอาใจใส่และความห่วงใยของพระเจ้าอย่างไม่แปรผัน

และแทบทุกถ้อยคำรัสบรรจุการจัดเตรียมชีวิตด้วยเนื้อหาที่แตกต่างกัน รวมไปถึงพระวณะที่เป็นสิ่งเตือนใจ
คำเตือนสติ และสิ่งรู้ใจจากพระเจ้าถึงมนุษย์ ในถ้อยคำรัสเหล่านี้ บทตอนเช่นนี้มีปรากฏซ้ำๆ ว่า
“พระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวนี้ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์...พระองค์ทรงเป็นพระเศียรแห่งจักรวาล
ผู้ทรงบัญชาทุกสรรพสิ่ง” และ “กษัตริย์ผู้ทรงมีชัยชนะประทับอยู่ที่ราชบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์”
“พระองค์ทรงถือจักรวาลในพระหัตถ์ของพระองค์” และอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน
ข่าวหนึ่งได้รับการถ่ายทอดในบทตอนเหล่านี้ หรือเราอาจกล่าวได้ว่า บทตอนเหล่านี้สื่อข่าวไปถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์
ว่าพระเจ้าได้เสด็จเข้ามาสู่โลกมนุษย์แล้ว พระเจ้ากำลังจะทรงริเริ่มพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ
ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้เคลื่อนลงมาท่ามกลางกลุ่มผู้คนเฉพาะกลุ่มหนึ่งแล้ว
และพระเจ้าทรงได้รับพระสิริและทำให้มวลชนของศัตรูของพระองค์ปราชัยไปแล้ว
แต่ละถ้อยคำรัสของพระเจ้าจับหัวใจของมนุษย์ทุกคน
มนุษยชาติทั้งปวงรอคอยอย่างใจจดใจจ่อให้พระเจ้าเปล่งพระสุรเสียงด้วยพระวณะใหม่ๆ
ให้มากขึ้นกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ เนื่องจากทุกครั้งที่พระเจ้าตรัส
พระองค์ทรงทำให้หัวใจของมนุษย์สั่นคลอนจนถึงรากถึงโคน และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ
พระองค์ทรงบริหารและค้ำชูทุกความเคลื่อนไหวและทุกภาวะอารมณ์ของมนุษย์ เพื่อให้มนุษยชาติเริ่มพึงพา
และยิ่งไปกว่านั้นคือ เริ่มเลื่อมใสในพระวณะของพระเจ้า...ด้วยหนทางนี้
ผู้คนมากมายยิ่งนักจึงได้ล้มพระคัมภีร์ไปแล้วโดยแก่นแท้อย่างไม่ได้เจตนา
และยังใส่ใจในคำเทศนาและงานเขียนของบุคคลฝ่ายจิตวิญญาณที่ไม่ทันสมัยน้อยลง
เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถพบเจอพื้นฐานใดๆ สำหรับพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้าอยู่ในงานเขียนจากอดีตเลย
ทั้งพวกเขายังไม่มีความสามารถที่จะพบเจอพระประสงค์ของพระเจ้าในการตรัสถ้อยคำรัสเหล่านี้จากที่ใดเช่นกัน
ครั้นเป็นเช่นนี้ ยิ่งจำเป็นกว่านี้อีกเท่าใดที่มนุษยชาติต้องยอมรับว่า
ถ้อยคำรัสเหล่านี้คือพระสุรเสียงของพระเจ้าที่ไม่เคยมีใครได้เห็นหรือได้ยินมาก่อนตั้งแต่เริ่มกาลสมัย
ยอมรับว่าถ้อยคำรัสเหล่านี้อยู่เกินเอื้อมของบุคคลใดที่เชื่อในพระเจ้า
และยอมรับว่าถ้อยคำรัสเหล่านี้เหนือกว่าสิ่งใดที่กล่าวไว้โดยบุคคลใดทางฝ่ายจิตวิญญาณในยุคต่างๆ ที่ผ่านไป
หรือถ้อยคำรัสในอดีตของพระเจ้า เมื่อได้รับการกระตุ้นเร้าโดยแต่ละถ้อยคำรัสเหล่านี้
มนุษยชาติจึงได้เข้าสู่รัศมีแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ได้เข้าสู่ชีวิตแถวหน้าของยุคใหม่ไปโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อได้รับการกระตุ้นเร้าโดยถ้อยคำรัสทั้งหลายของพระเจ้า
มนุษยชาติจึงได้เต็มเปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง
จึงได้ลิ้มรสความหวานของการได้รับการนำทางโดยพระวณะของพระเจ้าเป็นการส่วนตัว
เราเชื่อว่าช่วงเวลาอันแสนสั้นนี้คือเวลาที่มนุษย์ทุกคนจะระลึกย้อนกลับไปมองด้วยความทรงจำอันคงทน

เมื่อในข้อเท็จจริงแล้วสิ่งที่มนุษยชาติได้ชื่นชมไประหว่างช่วงเวลานี้
ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ารัชสมัยแห่งพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธ
หรือที่คนเราอาจเรียกว่าการลืมนรสหวานของน้ำตาลที่เคลือบเมื่อยาเอาไว้ข้างใต้ นี่ก็เป็นเพราะ
จากจุดนี้เป็นต้นไป โดยที่ยังคงอยู่ภายใต้การทรงนำแห่งพระวณะของพระเจ้า
ยังคงอยู่ในรัชสมัยแห่งพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธ
มนุษยชาติได้รับการนำทางไปสู่อีกระยะหนึ่งของพระวณะของพระเจ้าไปแล้วโดยไม่ได้เจตนา
อันเป็นขั้นตอนแรกของพระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักร—
เป็นบททดสอบพวกคนปรนนิบัตินั่นเอง

พระวณะที่ได้ดำรงก่อนบททดสอบพวกคนปรนนิบัติส่วนใหญ่แล้วอยู่ในรูปแบบของการอบรม คำเตือนสติ
การกล่าวเตือน และการบ่มวินัย
และในบางแห่งพระวณะเหล่านั้นได้นำรูปแบบเดิมของคำเรียกขานที่ใช้ในยุคแห่งพระคุณมาใช้ให้เกิดประโยชน์
—การใช้คำว่า “บุตรทั้งหลายของเรา” สำหรับบรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระเจ้า
ทั้งนี้เพื่อให้ง่ายขึ้นสำหรับมนุษยชาติที่จะเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้า
หรือไม่ก็เพื่อที่มนุษยชาติอาจคำนึงถึงสัมพันธภาพของพวกเขากับพระเจ้าว่ามีความใกล้ชิดกัน ในหนทางนี้
ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงทำต่อความทะนงในตนเอง ความโอหัง
และอุปนิสัยอันเสื่อมทรามอื่นๆ ของมวลมนุษย์
มนุษย์ก็จะได้มีความสามารถที่จะจัดการและยอมรับได้ในอัตลักษณ์ความเป็น “บุตร” ของเขา
โดยปราศจากการประพฤติดัวเป็นปฏิกิริยาต่อถ้อยคำรัสของ “พระเจ้าพระบิดา” ที่เพิ่มเติมจากนี้คือ พระสัญญาที่
“พระเจ้าพระบิดา” ได้ทรงทำต่อ “บุตรทั้งหลาย” ของพระองค์นั้น ไม่เคยเป็นที่กังขาเลย ระหว่างช่วงเวลานี้
มนุษยชาติทั้งปวงได้ชื่นชมการดำรงอยู่ซึ่งเป็นอิสระจากปัญหาพ้อๆ กับการดำรงอยู่ของเด็กทารก
และนี่ทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าได้สัมฤทธิ์ผล ซึ่งก็คือ เมื่อพวกเขาได้เข้าสู่ “ความเป็นผู้ใหญ่”
พระองค์ก็จะได้ทรงเริ่มให้การพิพากษาต่อพวกเขา
การนี้ยังได้วางรากฐานไว้ให้กับพระราชกิจการพิพากษาเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระเจ้าทรงทำการเปิดตัวอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะล
กษณะในยุคแห่งราชอาณาจักรอีกด้วย เนื่องจากพระราชกิจของพระเจ้าในการจัดเป็นมนุษย์ครานี้
โดยหลักแล้วก็เพื่อทรงพิพากษาและทรงพิชิตทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์ ทนที่ที่มนุษย์ได้ยื่นหยัดมันคงบนพื้นดิน
พระเจ้ามิได้ทรงรื้อที่จะเข้าสู่แบบวิธีแห่งพระราชกิจของพระองค์—
พระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงพิพากษามนุษย์และทรงติสอนเขาอยู่ในนั้น เป็นที่สำแดงชัดว่า
ถ้อยคำรัสทั้งหมดก่อนบททดสอบพวกคนปรนนิบัตินั้น
ได้ตรัสขึ้นเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของการผ่านการเปลี่ยนผ่าน

อันเป็นจุดมุ่งหมายแท้จริงซึ่งต่างไปจากสิ่งที่ปรากฏให้เห็นว่าเป็น เจตนารมณ์อันแรงกล้าของพระเจ้าคือ เพื่อพระองค์อาจทรงสามารถทำการเปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ในยุคแห่งราชอาณาจักรอย่างเป็นกิจจะลักษณะ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ไม่มีทางที่พระองค์ได้ทรงปรารถนาที่จะหว่านล้อมมวลมนุษย์ต่อไปข้างหน้าด้วยการป้อนอาหารพวกเขาด้วยยา มีดเคลือบน้ำตาล แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ทรงไคร้จะได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของมนุษย์ทุกคนเบื้องบัลลังก์พิพากษาของพระองค์ และพระองค์ยังได้ทรงปรารถนาอย่างแรงกล้าว่า

ที่จะได้เห็นท่าทีจริงที่มนุษย์ชาติทั้งหมดจะประพฤติต่อพระองค์หลังการสูญเสียพระคุณของพระองค์ไป

พระองค์ได้ทรงปรารถนาเพียงได้เห็นผลลัพธ์เท่านั้น หาใช่กระบวนการไม่

แต่ในเวลานั้นไม่มีผู้ใดเลยที่เข้าใจเจตนารมณ์อันแรงกล้าของพระเจ้า

ทั้งนี้เพราะหัวใจมนุษย์นั้นกังวลอยู่กับบันปลายของมันและความสำเร็จที่คาดว่ามันจะเป็นไปได้ในอนาคตของมันเท่านั้น ไม่น่าแปลกใจอะไรนัก

ที่การพิพากษาของพระเจ้าได้ถูกชี้ตรงไปที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งสิ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

เฉพาะเมื่อมนุษยชาติได้เริ่มใช้ชีวิตปกติของมนุษย์ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าแล้วเท่านั้น

ท่าทีของพระเจ้าซึ่งมีต่อมวลมนุษย์จึงได้เปลี่ยนไป

ปี ค.ศ. 1991 เป็นปีที่ไม่ปกติปีหนึ่ง ขอให้พวกเราเรียกปีนี้ว่า “ปีทอง”

พระเจ้าได้ทรงทำการเปิดตัวพระราชกิจใหม่แห่งยุคราชอาณาจักร

และทรงชี้ถ้อยคำรัสของพระองค์ตรงไปที่องค์กรรวมของเผ่าพันธุ์มนุษย์ในเวลาเดียวกันนั้น

มนุษยชาติก็ได้ชื่นชมความอบอุ่นในแบบซึ่งไม่เคยมีมาก่อน และที่ยิ่งมากกว่านั้นคือ

ได้ผ่านประสบการณ์ความเจ็บปวดซึ่งตามมาหลังจากการพิพากษามนุษย์ในแบบซึ่งไม่เคยมีมาก่อนของพระเจ้า

เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้ลิ้มรสความหวานซึ่งไม่เป็นที่รู้จักมาก่อนจนถึงเดี๋ยวนี้

และได้รู้สึกถึงการพิพากษาและการทอดทิ้งซึ่งไม่เป็นที่รู้จักมาก่อนจนถึงเดี๋ยวนี้ด้วยเช่นกัน

ราวกับว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้รับพระเจ้าแล้ว และเป็นอีกครั้งที่ราวกับว่าเขาได้สูญเสียพระเจ้าไปแล้ว

ความทุกข์ในการครอบครองและความทุกข์ในความขาดแคลน—

ความรู้สึกเหล่านี้เป็นที่รู้จักเฉพาะบรรดาผู้ที่ผ่านประสบการณ์กับมันด้วยตัวเองเท่านั้น กล่าวคือ

มันเป็นบางสิ่งที่มนุษย์ไม่มีความสามารถและไม่มีวิถีทางที่จะบรรยายได้

บาดแผลประเภทนี้คือสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์ทุกคนในรูปแบบของประสบการณ์และสินทรัพย์ที่จับต้องไม่ได้ อันที่จริงแล้ว เนื้อหาของถ้อยคำรัสที่พระเจ้าตรัสในปีนั้น จัดอยู่ในสองหมวดหลักคือ

หมวดแรกเป็นหมวดที่พระเจ้าได้เสด็จลงมาในโลกของพวกมนุษย์เพื่อทรงเชื้อเชิญให้มนุษยชาติมาอยู่ต่อหน้าพ

หมวดที่สองเป็นหมวดที่พระเจ้าได้เสด็จลงมาในโลกของพวกมนุษย์เพื่อทรงเตือนสติมนุษยชาติให้กลับใจ

ระบัลลัษณ์ของพระองค์ในฐานะบรรดาแขก หมวดที่สองเป็นหมวดที่มวลมนุษย์ซึ่งได้กินและดื่มจนเต็มอิ่มแล้ว ได้ถูกพระเจ้าทรงใช้ในฐานะพวกคนปรนนิบัติ แน่แน่นอนว่า ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า

ส่วนแรกคือส่วนที่เป็นความปรารถนาที่สุจริตและสุจริตจึงตั้งใจของมนุษยชาติ ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ เนื่องจากมนุษย์ถูกทำให้ดิ้นรน

ในการทำให้ความชื่นชมยินดีต่อทุกสิ่งทุกอย่างของพระเจ้าเป็นเป้าหมายของความเชื่อในพระองค์ของพวกเขา นี่คือเหตุผลที่มนุษยชาติทั้งหมดพร้อมแล้วที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรและรอคอยอยู่ที่นั่น เพื่อให้พระเจ้าประทานบำเหน็จรางวัลที่แตกต่างกันให้แก่พวกเขาในทันทีที่พระเจ้าได้เริ่มเปล่งพระสุรเสียงเป็น ถ้อยคำรัสของพระองค์

ผู้คนที่อยู่ในรูปการณืแวดล้อมเหล่านี้ก็ไม่ได้จ่ายราคาที่เหมาะสมด้วยการแปรสภาพอุปนิสัยของพวกเขา ด้วยการพยายามเสาะแสวงที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

ด้วยการแสดงความใคร่ตรงต่อหน้าพระทัยของพระเจ้า และอื่นๆ ในทำนองนี้ เมื่อมองอย่างผิวเผิน มนุษย์ดูเหมือนจะวุ่นวายไม่หยุดอยู่เนื่องนิยในขณะทีพวกเขาสละตัวพวกเขาเองและทำงานเพื่อพระเจ้า ซึ่งในช่วงระหว่างเวลานั้น อันที่จริงแล้วพวกเขากำลังครุ่นคิดอยู่ในซอกเร้นลับด้านในสุดของหัวใจของพวกเขา ถึงขั้นตอนต่อไปทีพวกเขาควรทำเพื่อให้ได้รับพระพรหรือได้ทำการปกครองในฐานะกษัตริย์ เราอาจสามารถกล่าวได้ว่า ขณะที่หัวใจมนุษย์กำลังชื่นชมพระเจ้าอยู่นั้น

ก็ทำการวางแผนคำนวณต่อพระเจ้าไปในเวลาเดียวกัน

มนุษยชาติในภาวะเช่นนี้เผชิญกับความชิงชังและความรังเกียจที่ลึกที่สุดของพระเจ้า อุปนิสัยของพระเจ้าไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้มนุษย์ผู้ใดหลอกลวงหรือใช้พระองค์ได้ แต่พระปัญญาของพระเจ้านั้น ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเอื้อมถึงได้

พระองค์จึงได้ตรัสส่วนแรกของถ้อยคำรัสของพระองค์ไปในท่ามกลางการสู้ทนความทุกข์ทั้งหลายเหล่านี้เอง พระเจ้าได้ทรงสู้ทนความทุกข์ไปมากมายเพียงใด

และความเอาใจใส่และความคิดมากมายเพียงใดทีพระองค์ได้ทรงสละให้ในคราวนี้นั้น

คือสิ่งทีไม่มีมนุษย์ผู้ใดสามารถจินตนาการได้ จมู่มงหมายของส่วนแรกของถ้อยคำรัสเหล่านี้คือ

เพื่อที่จะตีแผ่รูปแบบความน่าเกลียดสารพัดทั้งหมดทีมนุษย์แสดงออกมาเมื่อเผชิญกับฐานะและผลกำไร และเพื่อที่จะตีแผ่ความละโมบและการเหยียดหยามของมนุษย์ จะว่าไปแล้ว

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงใช้วิธีเฉพาะแสดงพระวณะของพระองค์ในน้ำเสียงทีจริงใจและจริงจังตั้งใจของมารดาผู้เปี่ยมรัก แต่พระพิโรธที่อยู่ภายในสุดของหัวใจของพระองค์นั้นเผาไหม้ประหนึ่งดวงอาทิตย์ทั้งวัน ราวกับว่ามันชีตรงไปที่ศัตรูทั้งหลายของพระองค์

พระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะตรัสกับกลุ่มผู้คนทีขาดสภาพเสมือนตามปกติของเผ่าพันธุ์มนุษย์ไม่ว่าภายใต้รูปการณื

ใด และดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่พระองค์ตรัส พระองค์กำลังทรงระงับความพิโรธไว้ภายในพระทัยของพระองค์ พลางก็ทรงบังคับพระองค์เองให้ประทานการแสดงออกต่อถ้อยคำรับของพระองค์ไปพร้อมกัน

สิ่งที่มากกว่านั้นก็คือ พระองค์กำลังตรัสแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ขาดสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

ที่สูญเสียความมีเหตุผล เสื่อมทรามจนสุดขีด พร้อมด้วยความละโมภที่ฝังแน่นเป็นธรรมชาติที่สองของเขา และไม่เชื่อฟังและเป็นกบฏต่อพระเจ้าจนถึงที่สุด

เป็นการง่ายที่จะสามารถจินตนาการถึงระดับความลึกที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้ตกต่ำลงไป

และขอบข่ายแห่งความเกลียดและความขยะแขยงของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ กล่าวคือ

สิ่งซึ่งยากที่เผ่าพันธุ์มนุษย์จะจินตนาการก็คือความเจ็บปวดที่พวกเขาให้ทุกข์แก่พระเจ้า—

นั่นเป็นไปไม่ได้เลยที่จะบรรยายออกมาเป็นคำพูด แต่ทว่ามันเทียบได้ชัดกับบุมหลังนี้—

ที่ไม่มีผู้ใดเลยสามารถค้นพบได้ว่า พระทัยของพระเจ้าได้ทนทุกข์ไปมากมายเพียงใด และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่มีผู้ใดค้นพบได้ว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ไร้เหตุผลและไม่สามารถแก้ไขได้เพียงใด—

ทุกผู้ทุกคนต่างนึกเอาเองโดยปราศจากความละอายแม้เพียงน้อยนิดหรือความกระดากใจแม้เพียงประการเดียวว่า

พวกเขามีสิทธิในฐานะบุตรของพระเจ้าที่จะได้รับบำเหน็จรางวัลทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับ

มนุษย์ ถึงขั้นที่พวกเขาประกวดประชันกัน

โดยที่ไม่มีผู้ใดปรารถนาที่จะตกไปอยู่ข้างหลังและทุกคนต่างก็กลัวอยู่ลึกๆ ว่าจะพ่ายแพ้

เจ้าควรจะรู้ดีแล้วในตอนนี้ว่า ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว ผู้คนจับจองฐานะประเภทไหนในเวลานั้น

เผ่าพันธุ์เยี่ยงนี้จะสามารถได้มาซึ่งบำเหน็จรางวัลของพระเจ้าได้อย่างไร?

แต่ทว่าสิ่งที่มนุษย์ได้รับจากพระเจ้านั้นคือขุมทรัพย์อันล้ำค่าที่สุดตลอดเวลา และในทางกลับกัน

สิ่งที่พระเจ้าทรงได้รับจากมนุษย์กลับเป็นความปวดร้าวอันสูงสุด

นับตั้งแต่แรกเริ่มของสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ตลอดมา นี่คือนั่นสิ่งที่มนุษย์ได้รับจากพระเจ้าเสมอ

และนี่เองคือนั่นสิ่งที่มนุษย์มอบให้พระเจ้าเป็นการตอบแทนเสมอ

พระเจ้าทรงร้อนรุ่มไปด้วยความวิตกกังวลมากเท่าใดในยามที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นเผ่าพันธุ์นี้ของพวกม

นุษย์เสื่อมทรามจนถึงแก่นสำคัญ พระองค์ก็ไม่ทรงมีทางเลือกมากเท่านั้น

นอกเสียจากจะโยนพวกเขาเข้าไปในบึงไฟเพื่อที่พวกเขาอาจได้รับการถูกลง

นี่คือส่วนที่สองของถ้อยคำรับของพระเจ้าซึ่งเป็นส่วนที่พระเจ้าได้ทรงใช้มวลมนุษย์ในฐานะคนปรนนิบัติ

ในส่วนนี้ พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนจากอ่อนโยนเป็นเกรี้ยวกราด และจากน้อยไปเป็นมาก

ทั้งในแง่ของวิธีการและความยาวนาน โดยทรงใช้ฐานะของ “บุคคลของพระเจ้า”

เป็นเหยื่อล่อในการตีแผ่ธรรมชาติอันเสื่อมทรามของมนุษย์ ขณะที่ทรงนำเสนอหมวดหมู่ต่างๆ

ของ^[1]พวกคนปรนนิบัติ ประชากรของพระเจ้า

และบรรดาบุตรของพระเจ้าสำหรับให้มนุษย์ชาติได้เลือกสรรไปพร้อมๆ กัน แน่นอนเลยทีเดียว
เป็นดังที่พระเจ้าได้ทรงทำนายไว้ไม่มีผิด ไม่มีผู้ใดเลยที่ได้เลือกที่จะกลายเป็นคนปรนนิบัติเพื่อพระเจ้า
และแทนที่จะเป็นเช่นนั้น ทั้งหมดต่างเพียรพยายามที่จะกลายเป็นบุคคลของพระเจ้าแทน
แม้ว่าระหว่างช่วงเวลานี้ ความรุนแรงที่พระเจ้าตรัสคือบางสิ่งที่มีมนุษย์ไม่เคยคาดหมาย
และนับประสาอะไรที่จะเคยได้ยิน แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม
ด้วยความที่กำลังเป็นห่วงต่อสถานภาพอย่างมากเกินขนาด และที่เพิ่มไปอีกก็คือ
การมีใจหมกมุ่นอย่างเอาเป็นเอาตายกับการได้รับพระพร
พวกเขาจึงไม่มีเวลาที่จะก่อรูปมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระกระแสนะเลของพระเจ้าในการตรัสและแบบวิธีของ
การตรัสของพระองค์ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
กลับกลายเป็นว่าสถานภาพของพวกเขาเองและสิ่งที่อนาคตอาจเตรียมไว้รอทำ
คือสิ่งที่ทำให้พวกเขาหนักใจอยู่เสมอ ในหนทางนี้ มวลมนุษย์จึงได้ถูกนำพาโดยถ้อยคำรัสของพระเจ้ามาสู่
“วงกต” ที่พระองค์ได้ทรงวางผังไว้สำหรับพวกเขาโดยที่มิได้ตระหนักรู้เลย
มนุษย์ถูกล่อใจด้วยสิ่งยั่ววนที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับอนาคตและชะตาชีวิตของพวกเขา ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม
พวกเขารู้ตัวถึงความขาดตกบกพร่องที่จะได้กลายเป็นบุคคลของพระเจ้า และถึงกระนั้น
พวกเขาก็ยังลังเลที่จะรับบทบาทเป็นคนปรนนิบัติของพระองค์
ครั้นตัดสินใจเลือกไม่ถูกระหว่างความคิดที่ขัดแย้งเหล่านี้
พวกเขาจึงได้ยอมรับการพิพากษาและการติสอนในแบบซึ่งไม่เคยมีมาก่อนไปโดยไม่รู้สีกตัว
ตามที่พระเจ้าได้ทรงดวงใจให้แก่มนุษย์ชาติ โดยธรรมชาติแล้ว
รูปแบบการพิพากษาและการถูกลงโทษคือบางสิ่งที่มีมนุษย์ชาติไม่มีทางเต็มใจยอมรับเลย ถึงกระนั้นก็ตาม
พระเจ้าเท่านั้นที่มีพระปัญญา และพระองค์เท่านั้นที่ทรงมีฤทธานุภาพ
ที่จะบีบบังคับการบนอบอันสุภาพอ่อนโยนจากเผ่าพันธุ์อันเสื่อมทรามนี้ของมนุษย์
เพื่อว่าพวกเขาทั้งหมดจะได้ยอมมอบตัวในท้ายที่สุดโดยเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม
มวลมนุษย์ไม่มีทางเลือกให้เลือกได้ พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีอำนาจเด็ดขาดสุดท้าย
และพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถใช้วิธีการเช่นนี้เพื่อประทานความจริงและชีวิตให้กับมนุษย์และแสดงให้เขาเห็น
ทิศทาง วิธีการนี้คือความมีอาจเหลือใจได้แห่งพระราชกิจของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์
และนั่นยังเป็นการจำเป็นซึ่งขาดไม่ได้ของมนุษย์อย่างไม่ต้องสงสัยหรือโต้แย้ง
พระเจ้าตรัสและทรงพระราชกิจด้วยวิธีการเช่นนั้นเพื่อถ่ายทอดข้อเท็จจริงนี้แก่มนุษย์ชาติ กล่าวคือ
ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นด้วยความรักและความปรานีของพระองค์
และเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์ ในการรับความรอดของพระเจ้า

เผ่าพันธุ์มนุษย์ทำเช่นนั้นเพราะมันได้ตกมาถึงจุดที่พระเจ้าไม่ทรงสามารถทำอื่นใดได้นอกจากตรัสด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ เมื่อมนุษย์ได้รับความรอดของพระเจ้าแล้ว นี่จึงเป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่สุด

และยังเป็นความโปรดปรานอันพิเศษอีกด้วย กล่าวได้ว่า

หากไม่ใช่เพราะพระเจ้าเปล่งพระสุรเสียงเป็นถ้อยคำรัสของพระองค์ในสภาวะบุคคลแล้ว

ชะตากรรมของเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็คงจะเป็นความสูญสิ้นไป

ในเวลาเดียวกับที่พระองค์ทรงเสด็จเยือนเผ่าพันธุ์มนุษย์

พระเจ้าก็ยังทรงพร้อมและเต็มพระทัยที่จะจ่ายราคาให้กับความรอดของมนุษย์ ในขณะที่เดียวกัน

ขณะที่มนุษย์พุดซาจากถึงความรักที่เขามีต่อพระเจ้าและการที่เขาพิจารณาตนทั้งหมดต่อพระเจ้า

เขาก็กำลังกบฏต่อพระเจ้าและบีบคั้นเอาพระคุณทุกประเภทจากพระเจ้า

พลางถึงกับกำลังทำร้ายพระเจ้าและให้ทุกข์ด้วยความเจ็บปวดอันมิอาจกล่าวออกมาได้ต่อพระทัยของพระองค์

ช่างเป็นความแตกต่างตัดกันแบบคมชัดของความไม่เห็นแก่ตัวกับความเห็นแก่ตัวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์!

ในการทรงพระราชกิจและการตรัส พระเจ้าไม่ทรงถูกบังคับให้ทำตามวิธีการเฉพาะใดๆ

ทว่าทรงทำให้สัมฤทธิ์ผลลัพท์ตามเป้าหมายของพระองค์ ด้วยเหตุผลนี้เอง ในส่วนนี้ของถ้อยคำรัสของพระองค์

พระเจ้าทรงทำให้มั่นใจว่าจะไม่ทรงแผ้วางพระอิศลักษณ์ของพระองค์เองออกมาอย่างชัดเจน

ทว่าทรงเผยศัพท์เฉพาะสองสามคำ อาทิ “พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย” “พระเศียรแห่งจักรวาล” และอื่นๆ

ในทำนองนี้

การนี้ไม่มีทางส่งผลกระทบต่อทั้งพันธกิจของพระคริสต์และต่อความรู้ของมนุษยชาติเกี่ยวกับพระเจ้าเลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากมวลมนุษย์ในสมัยต่างๆ เหล่านั้นรู้ไม่เท่าทันโดยสิ้นเชิงเกี่ยวกับมโนทัศน์ของ

“พระคริสต์” และ “การจุติเป็นมนุษย์” เพื่อที่พระเจ้าจะได้ต้องถ่อมพระองค์มาเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งมี

“การทำหน้าที่พิเศษ” ที่จะทรงแสดงออกถึงถ้อยคำรัสของพระองค์

นี่คือการดูแลเอาใจใส่และความคิดอันอดูสาหะของพระเจ้า

เนื่องจากผู้คนในเวลานั้นสามารถยอมรับเพียงรูปแบบนี้ของคำเรียกขานเท่านั้น

ไม่ว่าจะเป็นคำเรียกขานรูปแบบใดก็ตามที่พระเจ้าทรงใช้

ก็หาได้กระทบต่อผลลัพธ์ของพระราชกิจของพระองค์เลย เนื่องจากว่าในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ

พระเจ้าทรงตั้งเป้าหมายให้มนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ให้มนุษย์สามารถบรรลุความรอดของพระเจ้าได้

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งใด พระเจ้าทรงระลึกถึงความจำเป็นต้องการของมนุษย์อยู่เสมอ

นี่คือเจตนาเบื้องหลังการทรงพระราชกิจและการตรัสของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระเจ้าใส่พระทัยอย่างถ้วนทั่วยิ่งนักในการทรงพิจารณาทุกแง่มุมของมนุษยชาติ

และทรงพระปณิธานอย่างสูงส่งบริบูรณ์ในทุกสิ่งทีที่พระองค์ทรงกระทำ เราสามารถกล่าวได้เช่นนี้ว่า

หากพระเจ้าไม่ทรงเป็นพยานต่อพระองค์เอง

ก็คงจะไม่มีคนเราในหมู่เผ่าพันธุ์ของมนุษย์ซึ่งทรงสร้างขึ้นมาก็สามารถจำพระเจ้าพระองค์เองได้

หรือสามารถยืนขึ้นเพื่อเป็นพยานต่อพระเจ้าพระองค์เอง หากพระเจ้าได้ทรงใช้คำว่า

“บุคคลผู้หนึ่งซึ่งมีการทำหน้าที่พิเศษ” เป็นรูปแบบการเรียกขานในพระราชกิจของพระองค์ต่อไป

ก็คงจะไม่มีมนุษย์สักผู้เดียวที่สามารถคำนึงถึงพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าได้—นี่คือความโศกเศร้าของมวลมนุษย์

กล่าวได้ว่า ท่ามกลางเผ่าพันธุ์มนุษย์ซึ่งทรงสร้าง ไม่มีสักผู้เดียวที่สามารถรู้จักพระเจ้าได้

นับประสาอะไรที่จะมีผู้ใดที่รักพระเจ้า ที่ดูแลเอาใจใส่เกี่ยวกับพระเจ้า และเข้าใกล้ชิดพระเจ้า

ความเชื่อของมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของการได้รับพระพรอย่างเดียวเท่านั้น

พระอัครลัทธิของพระเจ้าในฐานะบุคคลผู้หนึ่งซึ่งมีการทำหน้าที่พิเศษ

ได้ให้คำบอกใบ้แก่มนุษย์ทุกคนอยู่แล้วว่า

เป็นการง่ายที่จะพบว่ามวลมนุษย์มองพระเจ้าผิดไปเป็นบุคคลคนหนึ่งท่ามกลางเผ่าพันธุ์มนุษย์ซึ่งทรงสร้าง

กล่าวคือ ความเจ็บปวดและการถูกเหยียดหยามยิ่งใหญ่ที่สุดที่มวลมนุษย์ให้ทุกข์แก่พระเจ้าอย่างแน่แท้ก็คือ

พระเจ้ายังคงทรงถูกปฏิเสธ โดยมนุษย์และถึงขั้นทรงถูกเขาล้มในยามที่พระองค์ทรงปรากฏหรือทรงพระราชกิจ

อย่างเปิดเผย พระเจ้าทรงสู้ทนการเหยียดหยามอันใหญ่หลวงที่สุดเพื่อทรงช่วยให้เผ่าพันธุ์มนุษย์รอด

ในการที่ประทานทุกสิ่งทุกอย่างนั้น พระประสงค์ของพระองค์คือการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

เพื่อทรงได้รับความระลึกได้จากมวลมนุษย์

ราคาที่พระเจ้าได้ทรงจ่ายไปให้กับทั้งหมดนี้คือบางสิ่งที่คุณคนผู้มีมโนธรรมควรที่จะสามารถรู้สึกซาบซึ้งซึ่งได้

เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้รับถ้อยคำรักและพระราชกิจของพระเจ้า และได้รับความรอดของพระเจ้า

ในเวลาเดียวกันก็ยังไม่มีผู้ใดเลยที่ได้เกิดคำถามขึ้นว่า สิ่งใดหรือพระเจ้าทรงได้รับจากมวลมนุษย์? จากทุกๆ

ถ้อยคำรักของพระเจ้าทั้งหมด มนุษยชาติได้รับความจริง ได้ประสบผลสำเร็จในการเปลี่ยนแปลง

ได้ค้นพบทิศทางในชีวิต

แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงได้รับนั้นไม่มีอะไรที่มากกว่าสารพัดคำพูดที่มนุษยชาติใช้แสดงถึงความเป็นหนี้บุญคุณที่

พวกเขามีต่อพระเจ้า และเสียงกระซิบคำสรรเสริญแผ่วๆ ไม่ก็คำ แน่ใจได้เลยว่า

นี่มิใช่การตอบแทนที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์!

ถึงแม้ว่าถ้อยคำรักมากมายของพระเจ้าได้ถูกแสดงไปในตอนนี้

ผู้คนส่วนใหญ่จำนวนมากยังคงหยุดชะงักอยู่ภายในความงู้อะและความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าตรงช่วงระยะซึ่งมีพระ
วณะของพระเจ้าเป็นตัวแทนในตอนแรกเริ่ม โดยที่พวกเขายังไม่ได้ไปต่อจากจุดนั้นเลย—

นี่เป็นหัวเรื่องที่น่าเจ็บปวดอย่างแท้จริง ส่วนนี้ของ “ถ้อยคำรักของพระคริสต์ในปฐมกาล”

เป็นแค่กุญแจที่จะเปิดหัวใจมนุษย์ให้กว้างสุดเท่านั้น

การหยุดชะงักอยู่ตรงนี้คือการตกลงห่างไกลไปจากการทำให้เจตนาธรรมของพระเจ้าลู่ลง
จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการตรัสส่วนนี้ของถ้อยคำรัสของพระองค์
ก็เพียงเพื่อนำพามนุษยชาติจากยุคพระคุณเข้ามาสู่ยุคแห่งราชอาณาจักรเท่านั้น กล่าวคือ
ไม่มีทางที่พระองค์จะทรงปรารถนาให้มนุษยชาติยังคงยืนนิ่งอยู่กับที่ตรงส่วนนี้ของถ้อยคำรัสของพระองค์
หรือแม้กระทั่งรับเอาส่วนนี้ของถ้อยคำรัสของพระองค์ไว้เป็นแนวทาง
หาไม่แล้วถ้อยคำรัสในอนาคตของพระเจ้าอาจทั้งไม่จำเป็นและไม่มีความหมายไปเลย
หากมีผู้ใดที่ยังไม่สามารถเข้าสู่สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องให้มนุษย์บรรลุในส่วนนี้ของถ้อยคำรัสของพระองค์ได้
เช่นนั้นแล้ว การเข้าสู่ของบุคคลนั้นจะยังคงเป็นสิ่งที่ไม่มีใครรู้
ส่วนนี้ของถ้อยคำรัสของพระเจ้าประกอบกันขึ้นเป็นข้อพึงประสงค์พื้นฐานที่สุดที่พระเจ้าทรงทำกับมนุษย์ในยุค
แห่งราชอาณาจักร และเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่มวลมนุษย์จะใช้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง
หากเจ้าคือบุคคลผู้ไม่เข้าใจสิ่งใดเลยแล้วไซ้เช่นนั้นแล้ว
เจ้าจะต้องเริ่มด้วยการอ่านพระวจนะในส่วนนี้จักเป็นการดีที่สุด!

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “หมวดหมู่ต่างๆ ของ”

บทที่ 1

คำสรรเสริญได้มาสู่ศิโยน และสถานที่ประทับของพระเจ้าได้ปรากฏขึ้น
พระนามบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ซึ่งได้รับการถวายสาธุการ โดยบรรดาผู้คนทั้งปวงแพร่ไปทั่ว โอ
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระเศียรแห่งจักรวาล พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย—
พระองค์ทรงเป็นองค์ตะวันออกทรงแสงที่ขึ้นบนภูเขาศิโยน
ซึ่งตั้งตระหง่านเหนือจักรวาลทั้งมวลด้วยพระบารมีและความโอ้อำตะการ...

ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พวกข้าพระองค์ร้องเรียกไปยังพระองค์ด้วยความยินดีปรีดา
พวกข้าพระองค์เดินรำและขับร้อง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของพวกข้าพระองค์อย่างแท้จริง
ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล!
พระองค์ได้ทรงจัดกลุ่มของผู้ชนะขึ้นและทำให้แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าลุล่วง
ผู้คนทั้งปวงจะหลงใหลมายังภูเขาแห่งนี้ ผู้คนทั้งปวงจะถูกเขาลงต่อหน้าพระบัลลังก์!
พระองค์คือพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์นั้นแต่ผู้เดียว พระองค์ทรงสมควรแก่พระสิริและพระเกียรติ ขอพระสิริ
คำสรรเสริญ และสิทธิอำนาจทั้งปวงจงมีแด่พระบัลลังก์! ฤดูใบไม้ผลิแห่งชีวิตไหลออกจากพระบัลลังก์
ให้น้ำและหล่อเลี้ยงมวลชนซึ่งเป็นประชากรของพระเจ้า ชีวิตเปลี่ยนแปลงในแต่ละวัน
ความสว่างใหม่และวิวัฒนาการใหม่ติดตามพวกเราไป ให้ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ๆ
เกี่ยวกับพระเจ้าแก่เราอยู่เนืองนิตย์ ท่ามกลางประสบการณ์มากมาย
พวกเรามาถึงความมั่นใจที่ครบบริบูรณ์เกี่ยวกับพระเจ้า พระวาระของพระองค์ได้รับการสำแดงอยู่เนืองนิตย์
พระวาระของพระองค์ได้รับการสำแดงภายในผู้คนที่คุณต้องเหล่านั้น
พวกเราช่างได้รับการอวยพรมากมายเสียจริง! ทั้งการพบพระเจ้าแบบเผชิญกันในแต่ละวัน
การพูดคุยกับพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง และการให้อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง
ขอให้พวกเราจงใคร่ครวญพระวาระของพระเจ้าอย่างรอบคอบ
หัวใจของพวกเราพักผ่อนอย่างสงบเงียบในพระเจ้า และด้วยเหตุนี้เอง
พวกเราจึงได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ในที่ซึ่งพวกเราได้รับความสว่างของพระองค์
ทุกวันในชีวิตของพวกเรา ในการกระทำของพวกเรา ในคำพูดของพวกเรา
ในความคิดของพวกเราและในแนวคิดของพวกเรา พวกเราใช้ชีวิตภายในพระวาระของพระเจ้า
พวกเรามีความสามารถที่จะแยกแยะได้ตลอดเวลา พระวาระของพระเจ้าทรงนำเส้นด้ายทะลุผ่านรูเข็ม สิ่งต่างๆ
สิ่งแล้วสิ่งเล่าที่ซ่อนเร้นภายในตัวพวกเราได้เข้ามาสู่ความสว่างอย่างไม่ได้คาดหมาย
การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าไม่อนุญาตให้ล่าช้า ความคิดและแนวคิดของพวกเราถูกแผ้วถางโดยพระเจ้า
พวกเรากำลังใช้ชีวิตต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระคริสต์ทุกชั่วขณะ ที่ซึ่งพวกเราก้าวผ่านการพิพากษา

ทุกส่วนภายในร่างกายของพวกเรายังคงถูกจับจองโดยซาตาน ในวันนี้ เพื่อที่จะฟื้นฟูอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า
วิหารของพระองค์ต้องได้รับการชำระให้สะอาด การที่จะให้พระเจ้าทรงครองอย่างครบบริบูรณ์นั้น
พวกเราต้องมีส่วนร่วมกับการต่อสู้ดิ้นรนที่เป็นเรื่องของความเป็นความตาย
เมื่อตัวตนเก่าของพวกเราได้ถูกตรึงกางเขนแล้วเท่านั้น
ชีวิตที่ทรงคืนพระชนม์ของพระคริสต์จึงสามารถปกครองสูงสุดได้

ในตอนนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเริ่มปฏิบัติการในทุกๆ
มุมของพวกเราเพื่อทำการสู้รบสำหรับการเรียกคืนของพวกเรา! ตราบเท่าที่พวกเราพร้อมที่จะปฏิเสธตัวเอง
และเต็มใจร่วมมือกับพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงมอบความกระจำแก่พวกเรา
และชำระพวกเราให้บริสุทธิ์จากภายในตลอดเวลาอย่างแน่นอน
และเรียกคืนสิ่งที่ซาตานได้จับจองกลับมาใหม่อีกครั้ง
เพื่อที่พวกเราอาจกลายเป็นครบบริบูรณ์โดยพระเจ้าโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
จงอย่าเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์—จงใช้ชีวิตทุกชั่วขณะภายในพระวณะของพระเจ้า
จงเสริมสร้างร่วมกับเหล่าธรรมิกชน จงได้รับการนำไปสู่ราชอาณาจักร และจงเข้าสู่พระสิริร่วมกับพระเจ้า

บทที่ 2

คริสตจักรฟีลาเดลเฟียได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ซึ่งก็เป็นไปเนื่องจากพระคุณและความปรานีของพระเจ้าทั้งสิ้น
ความรักแด่พระเจ้าเกิดขึ้นในหัวใจของเหล่ากรรมิกชนจำนวนนับหมื่นแสนผู้ไม่หวั่นไหวในการเดินทางไกลทางจิตวิญญาณของตน พวกเขายึดมั่นอยู่กับการเชื่อของตนว่า พระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเสีรแห่งจักรวาลผู้ทรงบัญชาทุกสรรพสิ่ง
การนี้ได้รับการยืนยันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันคงมันไม่ยับเยินเคลื่อนพอกันกับขุนเขา!
และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง!

โอ้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! วันนี้พระองค์นั่นเองคือผู้ซึ่งได้ทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเรา
อันเป็นการเปิดโอกาสให้คนตาบอดมองเห็น ให้คนง่อยเดินได้ และให้คนเป็นโรคเรื้อนรักษาหายได้
พระองค์นั่นเองคือผู้ซึ่งได้ทรงเปิดช่องหน้าต่างสู่สวรรค์
เปิดโอกาสให้พวกเราได้ล่วงรู้ความล้ำลึกของอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ
การได้รับการแทรกซึมโดยพระวณะอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และได้รับการช่วยให้รอดจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเราซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—
เช่นนั้นคือพระราชนิกรอันยิ่งใหญ่อย่างมีอาจประมาณได้ของพระองค์
และคือความปรานีอันยิ่งใหญ่อย่างมีอาจประมาณได้ของพระองค์ พวกเราคือเหล่าพยานของพระองค์!

นานแล้วที่พระองค์ได้ทรงซ่อนเร้นอยู่อย่างถ่อมพระทัยและเงียบกริบ
พระองค์ได้ทรงก้าวผ่านการคืนพระชนม์จากความตาย ความทุกข์แห่งการตรึงกางเขน
ความขึ้นบานยินดีกับความโศกเศร้าทั้งหลายของชีวิตมนุษย์ และการข่มเหงกับความทุกข์ยาก
พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์ และลิ้มรสชาติความเจ็บปวดของพิภพมนุษย์
และพระองค์ได้ทรงถูกทอดทิ้งโดยผู้คนนั้น พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์คือพระเจ้าพระองค์เอง
พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอดจากกองมุล ทรงค้ำจุนพวกเราด้วยพระหัตถ์ข้างขวาของพระองค์
และทรงให้พระคุณของพระองค์แก่พวกเราอย่างไม่อันเพื่อประโยชน์แห่งน้ำพระทัยของพระเจ้า
พระองค์ได้ทรงหลอมรวมพระชนม์ชีพของพระองค์เข้ามาเป็นพวกเราโดยท่วมท้นความเจ็บปวดทั้งหมดที่มี
ราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายด้วยพระโลหิต พระเสโท
และน้ำพระเนตรของพระองค์นั้นได้ตกผลึกไปบนเหล่าวิสุทธิชน
พวกเราคือผลผลิตของ^[n]ความพยายามอันอุตสาหะของพระองค์ พวกเราคือราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไป
โอ้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! เพราะความรักมันคงกับความปรานีของพระองค์
ความชอบธรรมกับพระบารมีของพระองค์

ความบริสุทธิ์และความถ่อมพระทัยของพระองค์นั่นเองที่ผู้คนทั้งมวลจะกราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระองค์ และนมัสการพระองค์จนชั่ววันรันดร

วันนี้ พระองค์ได้ทรงทำให้คริสตจักรทั้งมวลครบบริบูรณ์—คริสตจักรแห่งฟีลาเดลเฟีย—
และเช่นนั้นจึงเป็นการทำให้แผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระองค์ลุล่วงไป
เหล่าธรรมิกชนสามารถบนอบตนเองเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้อย่างถ่อมใจ
ได้รับการเชื่อมโยงในจิตวิญญาณ และกำลังติดตามไปด้วยความรัก ร่วมกันไปยังแหล่งกำเนิดแห่งน้ำพุ
น้ำแห่งชีวิตซึ่งมีชีวิตนั้นดำเนินไปโดยไม่หยุดยั้ง
ทำการชักล้างและชำระล้างโคลนตมและน้ำโสโครกทั้งหมดในคริสตจักรออกไป
และชำระพระวิหารของพระองค์ให้บริสุทธิ์อีกครั้ง พวกเราได้มารู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้ผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง
ได้เดินอยู่ภายในพระวณะของพระองค์ ได้ระลึกถึงหน้าที่รับผิดชอบและหน้าที่ของพวกเราเอง
และได้ทำทุกอย่างที่พวกเราทำได้เพื่อสละตัวเองให้เป็นประโยชน์ต่อคริสตจักร
ด้วยการนุ่งสบเฉพาะพระพักตร์พระองค์อยู่เสมอ พวกเราต้องใส่ใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่น้ำพระทัยของพระองค์จะถูกขัดขวางในตัวพวกเรา
ท่ามกลางธรรมิกชนทั้งหลายนั้นมีความรักซึ่งกันและกัน
และความแข็งแกร่งของบางคนจะทดแทนให้กับการล้มเหลวของคนอื่นๆ
พวกเขามีความสามารถที่จะเดินไปในจิตวิญญาณได้ตลอดเวลา
โดยได้รับการให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขานำความจริงมาฝึกฝนปฏิบัติทันทีที่เข้าใจความจริงนั้น พวกเขาก้าวทันความสว่างใหม่
และติดตามก้าวพระบาทของพระเจ้า

จงร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแข็งขัน การปล่อยให้พระองค์เข้าควบคุมก็คือการเดินไปกับพระองค์ แนวความคิด
โมโนคิตีที่หลงผิด
ความคิดเห็นและความยุ่งเหยิงทางโลกวิสัยทั้งปวงของพวกเราอันตรธานไปเป็นอากาศธาตุบางเบาเสมือนควัน
พวกเราปล่อยให้พระเจ้าทรงครองราชย์สูงสุดในจิตวิญญาณของพวกเรา เดินไปกับพระองค์
และดังนั้นจึงได้รับอัครภาพ อันเป็นการเอาชนะโลก และจิตวิญญาณของพวกเราก็อ้อมโอบbinอย่างเป็นอิสระ
และบรรลุการปลดปล่อย นี่คือการทอสานเมื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงกลายเป็นองค์กษัตริย์
พวกเราสามารถที่จะไม่เดินล่าและขับร้องเพื่อเป็นการสรรเสริญ ถวายคำสรรเสริญของพวกเรา
ถวายบทเพลงสรรเสริญใหม่ๆ ได้อย่างไรเล่า?

แท้จริงแล้วมีหนทางมากมายที่จะสรรเสริญพระเจ้า ได้แก่ การเรียกขานพระนามของพระองค์
การเข้าใกล้ชิดพระองค์ การคิดถึงพระองค์ การอ่านบทอธิษฐาน การเข้าร่วมในสามัคคีธรรม
การไคร์ครวญและไคร์ตรอง การอธิษฐาน และบทเพลงแห่งการสรรเสริญ
ในการสรรเสริญประเภทเหล่านี้มีความชื่นชมยินดี และมีการเจิมตั้ง มีพลังอำนาจอยู่ในการสรรเสริญ
และก็มีภาระด้วยเช่นกัน ในการสรรเสริญมีความเชื่อ และมีความเข้าใจเชิงลึกใหม่

จงร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแข็งขัน ประสานงานในการปรนนิบัติและกลายเป็นหนึ่งเดียว
ทำให้เจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ล่องไป เร่งรุดที่จะกลายเป็นกายจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์
เหยียบย่ำซาตาน และทำให้ชะตากรรมซาตานมาถึงบทอวสาน
คริสตจักรฟีลาเดลเฟียได้ถูกรับขึ้นไปอยู่ในการสถิตของพระเจ้าแล้วและได้รับการสำแดงอยู่ในพระสิริของพระ
องค์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ผลผลิตของ”

บทที่ 3

กษัตริย์ผู้ทรงมีชัยชนะประทับอยู่ที่ราชบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์
พระองค์ได้ทรงทำการได้สำเร็จและนำทางประชากรของพระองค์ให้ปรากฏอยู่ในพระสิริ
พระองค์ทรงถือจักรวาลในพระหัตถ์ของพระองค์
และด้วยพระปรีชาญาณและมหิทธิฤทธิ์แห่งพระเจ้าของพระองค์
พระองค์ได้ทรงสร้างและทำให้ศิโยนแข็งแกร่งแล้ว ด้วยพระบารมีของพระองค์
พระองค์ทรงพิพากษาโลกที่เต็มไปด้วยบาป พระองค์ได้ทรงทำการตัดสินประชาชาติทั้งหมดและกลุ่มชนทั้งปวง
แผ่นดินโลกและทะเลและสิ่งมีชีวิตต่างๆ ทั้งหมดในสิ่งเหล่านั้น
รวมถึงพวกที่มีนเมากับเหล่าอู่นของความสำส่อน พระเจ้าจะทรงพิพากษาพวกเขาอย่างแน่นอน
และพระองค์จะทรงพระพิโรธต่อพวกเขาอย่างแน่นอน
และในทีนั้นจะมีการสำแดงถึงพระบารมีของพระเจ้าผู้ทำการพิพากษาของพระองค์เกิดขึ้นอย่างฉับพลันและนำส่ง
โดยไม่มีการล่าช้า ไฟแห่งพระพิโรธจะเผาผลาญอาชญากรรมอันชั่วร้ายของพวกเขาสืบเนื่องอย่างแน่นอน
และหายนะจะบังเกิดขึ้นแก่พวกเขาในไม่ช้า
พวกเขาจะไม่รู้ถึงหนทางใดที่จะหนีรอดไปได้และจะไม่มีที่ใดที่จะหลบซ่อน
พวกเขาจะร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน และพวกเขาจะนำการทำลายล้างมาสู่ตัวของพวกเขาเอง
บุตรทั้งหลายผู้มีชัยชนะผู้ที่เป็นที่รักของพระเจ้าจะได้อยู่ในศิโยนอย่างแน่นอน และจะไม่มีวันออกห่างจากทีนั้น
กลุ่มชนจำนวนมหาศาลจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์อย่างใกล้ชิด
พวกเขาจะใส่ใจการกระทำของพระองค์อย่างพิถีพิถัน และเสียงการสรรเสริญของพวกเขาก็ไม่มีวันสิ้นสุด
พระเจ้าเพียงองค์หนึ่งเดียวได้ทรงปรากฏแล้ว! พวกเราจะมีใจภายในจิตวิญญาณเกี่ยวกับพระองค์
และจะติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด พวกเราจะรีบมุ่งไปข้างหน้าด้วยแรงของเราทั้งหมดและไม่ลังเลอีกต่อไป
บทอาสนของโลกลำดับเปิดเผยคลี่คลายต่อหน้าพวกเรา ชีวิตของคริสตจักรที่ถูกต้องเหมาะสมตลอดจนผู้คน
กิจธุระทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลายที่ล้อมรอบตัวพวกเราขณะนี้ถึงขั้นกำลังทำให้การฝึกฝนของพวกเราเข้มข้น
ขอให้พวกเรารีบเร่งนำหัวใจที่รักโลกยิ่งนักของพวกเรากลับมาเถิด!
ขอให้พวกเรารีบเร่งนำวิสัยทัศน์ที่ถูกบดบังของพวกเรากลับมาเถิด!
ขอให้พวกเรายังคงเดินต่อไปตามจังหวะของพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้ไม่ก้าวล้ำอาณาเขต
ขอให้พวกเราหุบปากของพวกเราเพื่อที่พวกเราจะได้เดินอยู่ในพระวณะของพระเจ้า
และไม่แข่งขันเพื่อการได้และเสียของพวกเราเองอีกต่อไป โอ! จงปล่อยสิ่งนั้นไปเถิด—
ความชื่นชอบอันละโมภของพวกเราสำหรับโลกฆราวาสและความอุดมด้วยโภคทรัพย์! โอ!
จงปลดปล่อยตัวพวกเราให้เป็นอิสระจากสิ่งนั้น—

ความผูกพันอันยืดยาวของพวกเขาเจ้าต่อบรรดาสามีและบรรดาบุตรสาวและบรรดาบุตรชาย! โอ!
จงหันหลังให้กับสิ่งเหล่านั้น—ทัศนคติและอคติทั้งหลายของเจ้า! โอ! จงตื่นขึ้นเถิด เวลานั้นสั้นนัก!
จงมองขึ้นไป มองขึ้นไป จากภายในจิตวิญญาณและยอมให้พระเจ้าทรงควบคุม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม
จงอย่าได้กลายเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของโลก มันช่างน่าเวทนาที่จะถูกทิ้งไป! ช่างน่าเวทนาโดยแท้! โอ!
จงตื่นขึ้นเถิด!

บทที่ 4

พวกเราควรเฝ้ามองและรอคอย ด้วยจิตวิญญาณที่เจียบสงบและแสวงหาด้วยหัวใจบริสุทธิ์อยู่ทุกชั่วขณะ

ไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับพวกเรา พวกเราต้องไม่เข้าร่วมในการสามัคคีธรรมอย่างมีคบอด

พวกเราเพียงแต่จำเป็นต้องเจียบสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอยู่ในการสามัคคีธรรมกับพระองค์อยู่เนื่องนิตย์ และเมื่อนั้นเจตนารมณ์ของพระองค์จะถูกเผยให้เราเห็นอย่างแน่นอน ภายในจิตวิญญาณนั้น

พวกเราต้องพร้อมที่จะแยกแยะความแตกต่างอยู่ตลอดเวลา

และพวกเราต้องมีจิตวิญญาณที่กระตือรือร้นและไม่ยอมแพ้

พวกเราต้องดึงมาจากน้ำแห่งชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

น้ำที่บำรุงเลี้ยงและเสริมกำลังจิตวิญญาณที่แห้งผากของพวกเรา

พวกเราต้องพร้อมตลอดเวลาที่จะชำระตัวพวกเราเองให้สะอาดจากอุปนิสัยเยี่ยงซาตานของพวกเรา

ซึ่งมองว่าตัวเองชอบธรรม โอหัง ทะนงตน และพึงพอใจในตนเอง

พวกเราต้องเปิดหัวใจของพวกเราเพื่อรับพระวาระของพระเจ้า

และเริ่มดำเนินการบนพื้นฐานของพระวาระของพระองค์

พวกเราต้องรับประสบการณ์และแนใจกับพระวาระของพระองค์และสัมฤทธิ์ผลการทำงานเข้าใจพระวาระ

ของพระองค์ เปิดโอกาสให้พระวาระของพระองค์กลายมาเป็นชีวิตของพวกเรา

นี่คือการเรียกที่ส่งมาจากสวรรค์ของพวกเรา!

มีเพียงเมื่อพวกเราดำรงชีวิตด้วยพระวาระของพระเจ้าเท่านั้นพวกเราจึงจะสามารถเป็นผู้ชนะได้!

บัดนี้ มโนคติที่หลงผิดของพวกเราน่าเบื่อเกินไป และพวกเราพูดจาจะฉานและกระทำการอย่างผลิผลาม

ไม่สามารถที่จะกระทำการสอดคล้องกับพระวิญญาณได้ วันนี้ไม่เป็นเหมือนอย่างที่เคยเป็นในอดีต

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนไปข้างหน้าด้วยความเร็วอย่างยิ่ง

พวกเราต้องรับประสบการณ์อย่างละเอียดกับพระวาระของพระเจ้า ทุกแนวคิดและความคิด

ทุกการเคลื่อนไหวและปฏิกิริยา พวกเราต้องสามารถจำแนกได้อย่างชัดเจนในหัวใจของพวกเรา

ไม่มีสิ่งใดที่เราทำต่อหน้าหรือลับหลังใครบางคนที่สามารถหนีรอดจากการพิพากษาต่อหน้าพระที่นั่งของพระคริสต์ได้

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงอยู่ในกระบวนการแห่งการนำทางพวกเราเข้าสู่อาณาจักรแห่งการรับประสบการณ์ที่ล้ำลึกยิ่งขึ้น ที่ซึ่งพวกเราจะได้มาใกล้กับการแนใจเกี่ยวกับผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มากยิ่งขึ้น

พระเจ้าแห่งจักรวาลได้ทรงเปิดตาฝ่ายวิญญาณของพวกเรา

และความล้ำลึกทั้งหลายในจิตวิญญาณกำลังถูกเผยให้เราเห็นอย่างต่อเนื่อง จงแสวงหาด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์!

จงเต็มใจที่จะจ่ายราคา จงเคลื่อนไปข้างหน้าด้วยความสามัคคี จงเตรียมพร้อมที่จะปฏิเสธตัวพวกตัวเอง
จงอย่าโลกโมโหกันอีกต่อไป จงติดตามพระวิญญูณบริสุทธิ์และชื่นชมพระวณะของพระเจ้า และเมื่อนั้น
มนุษย์แห่งสากลคนใหม่ทุกคนจะปรากฏขึ้น เวลานั้นกำลังใกล้เข้ามา เวลาที่ซาตานจะพบกับบทอฐานของมัน
น้ำพระทัยของพระเจ้าจะได้ครบบริบูรณ์ ชาติทั้งมวลในโลกนี้จะกลายเป็นราชอาณาจักรแห่งพระคริสต์
และพระคริสต์จะทรงครองบัลลังก์บนแผ่นดินโลกในฐานะกษัตริย์ตลอดไปชั่วนิรันดร์!

บทที่ 5

ภูเขาและแม่น้ำทั้งหลายเปลี่ยนแปลง ห้วยน้ำไหลไปตามครรลองของพวกมัน
และชีวิตของมนุษย์ก็ไม่สู้ทนอย่างแผ่นดินโลกและท้องฟ้า
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นคือชีวิตอันนิรันดร์และพินัน ซึ่งดำเนินต่อไปรุ่นแล้วรุ่นเล่าตลอดกาล!
ทุกสรรพสิ่งและเหตุการณ์ทั้งปวงล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และชาตานก็อยู่ใต้พระบาทของพระองค์
วันนี้ โดยการคัดสรรที่กำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าของพระเจ้านั่นเอง
พระองค์จึงทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากการฉวยจับของชาตาน พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของพวกเราอย่างแท้จริง
ชีวิตอันพินันนิรันดร์ของพระคริสต์ได้ถูกใช้ทำงานขึ้นในตัวพวกเราอย่างแท้จริง
ซึ่งลิขิตชะตาให้พวกเราเชื่อมโยงกับพระชนม์ชีพของพระเจ้า
เพื่อที่พวกเราอาจมีความสามารถที่จะได้พบกับพระองค์แบบเผชิญหน้ากัน กินพระองค์ ดื่มพระองค์
และชื่นชมพระองค์จริงๆ นี่เป็นของประทานอันไม่เห็นแก่พระองค์ที่พระเจ้าได้ทรงทำขึ้น
โดยทรงจ่ายราคาด้วยพระโลหิตแห่งพระทัยของพระองค์
ฤดูกาลต่างๆ มาและไป เคลื่อนผ่านลมและน้ำค้างแข็ง พบกับความทุกข์ การข่มเหง
และความทุกข์ลำบากของชีวิตมามากเหลือเกิน
พบกับการปฏิเสธและการใส่ความให้ร้ายของโลกมามากเหลือเกิน
พบกับข้อกล่าวหาเท็จจากรัฐบาลมามากเหลือเกิน
แต่ถึงกระนั้นทั้งความเชื่อของพระเจ้าและความแน่วแน่วของพระองค์ก็ไม่ถูกลดทอนลงแม้แต่น้อย
พระองค์ทรงพิชิตชีวิตของพระองค์เอง โดยได้ทรงอุทิศทุ่มเทอย่างสุดหัวใจแด่น้ำพระทัยของพระเจ้า
และแต่การบริหารจัดการและแผนของพระเจ้า เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นอาจได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วง
สำหรับมวลชนทั้งหมดแห่งประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงทุ่มเทจนสุดความพยายาม
ทรงป้อนอาหารและให้น้ำพวกเขาอย่างระมัดระวัง
ไม่สำคัญว่าพวกเราจะมีดมนเพียงใดหรือลำบากยากเย็นเพียงใด
พวกเราต้องนบนอบเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์เท่านั้น
และชีวิตที่พินันพระชนม์ของพระคริสต์จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติเดิมของพวกเรา...สำหรับบุตรหัวปีทั้งหมด
เหล่านี้ พระองค์ทรงตรากตรำอย่างไม่ทรงรู้จักเหน็ดเหนื่อย โดยทรงงดเว้นอาหารและการหยุดพัก จะกี่วันกี่คืน
ผ่านความร้อนอันแผดเผาและความหนาวอันเยือกแข็งเพียงใด
พระองค์ก็เฝ้าทอดพระเนตรอย่างสุดพระทัยอยู่ในศิโยน

โลก บ้าน งาน และทั้งหมดถูกงดเว้นโดยสิ้นเชิง อย่างเปรมปรีดิ์ อย่างเต็มใจ
และความชื่นชมยินดีทางโลกทั้งหลายไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับพระองค์...พระวณะจากพระโอรสของพระองค์บด
ขี้เข้าใส่พวกเรา เปิดโปงสิ่งทั้งหลายที่ซ่อนลึกลงในหัวใจของพวกเรา พวกเราจะไม่สามารถเชื่อมั่นได้อย่างไร?
ทุกประโยชน์ที่มาจากพระโอรสของพระองค์อาจกลายเป็นจริงในตัวพวกเราเมื่อใดก็ได้ สิ่งใดก็ตามที่พวกเราทำ
ไม่ว่าจะในการสถิตของพระองค์หรือซ่อนเร้นจากพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ไม่ทรงทราบ
ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ไม่เข้าพระทัย ทั้งหมดจะได้รับการเปิดเผยเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริง
แม้จะมีแผนและการจัดการเตรียมการทั้งหลายของพวกเราเองอยู่ก็ตาม

ขณะนั่งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ รู้สึกถึงความชื่นบานภายในจิตวิญญาณของพวกเรา สบายใจและสงบ
ทว่ารู้สึกว่างเปล่าอยู่เสมอและเป็นหนี้บุญคุณต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง กล่าวคือ
นี่เป็นการอัครรยอย่างหนึ่งซึ่งมีอาจินตนาการได้และเป็นไปไม่ได้ที่จะสัมผัสผล
พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นทรงเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว!
นั่นเป็นข้อพิสูจน์อันไม่อาจโต้เถียง! พวกเราที่เป็นของกลุ่มนี้ได้รับการอวยพรอย่างสุดจะพรรณนาได้!
หากไม่ใช่เพราะพระคุณและพระปรานีของพระเจ้า
พวกเราอาจจะทำได้เพียงไปสู่ความพินาศและติดตามซาตาน
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นที่สามารถช่วยพวกเราให้รอดได้!

อา! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง!
เป็นพระองค์ที่ได้ทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเรา
ช่วยให้พวกเรามองเห็นความล้าลึกทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ
ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของราชอาณาจักรนั้นไร้พรมแดน
พวกเราจงระวังไว้ในขณะที่พวกเรารอคอย วันนั้นคงไม่ไกลเกินไป

เปลวไฟแห่งสงครามหมุนวนไปรอบๆ ควันป็นใหญ่คั่งอยู่เต็มอากาศ สภาพอากาศอุ่นขึ้น ภูมิอากาศแปรเปลี่ยน
ภัยพิบัติจะแพร่กระจาย และผู้คนทำได้แค่ตายเท่านั้น โดยไร้ความหวังของการรอดชีวิต

อา! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง! พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการอันแน่นหนาของพวกเรา
พระองค์ทรงเป็นที่หลบภัยของพวกเรา พวกเราพากันเบียดซุกอยู่ใต้ปีกของพระองค์
และหาหนะไม่สามารถเข้าถึงพวกเราได้ เช่นนี้เองคือการปกป้องและการเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าของพระองค์

พวกเราทุกคนเร่งเสียงของพวกเราให้ดังขึ้นในบทเพลง พวกเราขับร้องเพื่อการสรรเสริญ
และเสียงแห่งการสรรเสริญของพวกเราต้องกังวานไปทั่วศิโยน! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้ทรงเตรียมบันไดยออันรุ่งโรจน์ไว้ให้พวกเรา จงระวังไว้—โอ้ จงเฝ้าดู!
ถึงตอนนี้ โมงยามก็ยังมิสายเกินไป

บทที่ 6

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเสียรแห่งสรรพสิ่งทั้งปวง
ทรงใช้ฤทธานุภาพเยี่ยงราชาของพระองค์จากพระบัลลังก์ของพระองค์
พระองค์ทรงปกครองเหนือจักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวง และพระองค์กำลังทรงนำพวกเรามาทั่วทั้งแผ่นดินโลก
พวกเราจะอยู่ใกล้ชิดพระองค์ทุกชั่วขณะ และมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ในความนิ่งสงบ
ไม่มีวันพลาดเลยแม้ชั่วขณะเดียว และพร้อมด้วยบทเรียนสำหรับพวกเราที่จะเรียนรู้ตลอดเวลา ทุกสิ่งทุกอย่าง
จากสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้คน กิจธุระทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลาย
ล้วนดำรงอยู่ด้วยการอนุญาตของพระบัลลังก์ของพระองค์ทั้งสิ้น
จงอย่าปล่อยให้ความคับข้องใจเกิดขึ้นในหัวใจของเจ้าด้วยประการใดๆ
หาไม่แล้วพระเจ้าจะไม่ประทานพระคุณแก่เจ้า เมื่ออาการป่วยบังเกิดขึ้น นี่คือการรักของพระเจ้า
และเจตนาธรรมที่เมตตาของพระเจ้าจะถูกเก็บงำไว้ภายในอย่างแนบแน่น
แม้ว่าร่างกายของเจ้าอาจก้าวผ่านความทุกข์บ้าง ก็จงอย่าสนุกละเลยกับแนวคิดทั้งหลายจากซาตาน
จงสรรเสริญพระเจ้าในท่ามกลางโรคภัยไข้เจ็บ และชื่นชมพระเจ้าในท่ามกลางการสรรเสริญของเจ้า
จงอย่าใจเสียเมื่อเผชิญหน้ากับโรคภัยไข้เจ็บ จงหมั่นแสวงหาครั้งแล้วครั้งเล่า และจงอย่ายอมแพ้
และพระเจ้าจะทรงให้ความกระจ่างแก่เจ้าด้วยความสว่างของพระองค์ ความเชื่อของโยบเป็นเช่นไร?
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นแพทย์ผู้ทรงฤทธานุภาพโดยสมบูรณ์!
การพักพิงอยู่ในอาการป่วยคือการเจ็บป่วย แต่การพักพิงอยู่ในจิตวิญญาณคือการมีสุขภาพดี
ตราบเท่าที่เจ้ายังคงมีลมหายใจ พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าตาย

พวกเรามีพระชนม์ชีพของพระคริสต์ที่ทรงคืนพระชนม์ภายในพวกเรา
พวกเราขาดพร่องความเชื่อในการสถิตของพระเจ้าอย่างปฏิเสธไม่ได้เลย กล่าวคือ
พวกเราปรารถนาว่าพระเจ้าจะทรงใส่ความเชื่อที่แท้จริงไว้ภายในพวกเรา
พระวณะของพระเจ้าช่างอ่อนหวานโดยแท้! พระวณะของพระเจ้าเป็นยาที่ออกฤทธิ์แรง!
พระวณะของพระเจ้าทำให้พวกปีศาจและซาตานอับอาย!
การจับความเข้าใจพระวณะของพระเจ้าให้การสนับสนุนแก่พวกเรา
พระวณะของพระองค์กระทำการโดยเร็วเพื่อช่วยหัวใจของพวกเราให้รอด!
พระวณะของพระองค์จัดทุกสรรพสิ่งออกไป และทำให้ทุกอย่างตั้งอยู่ในความสงบนิ่ง
ความเชื่อเป็นเหมือนสะพานไม้ซุงท่อนเดียว กล่าวคือ
พวกที่ยึดติดอยู่กับชีวิตอย่างน่าสังเวชใจจะประสบความล้มเหลวยากเย็นในการข้ามสะพานนั้นไป
แต่บรรดาผู้ที่พร้อมจะละตัวพวกเขาเองจะสามารถผ่านไปได้ ด้วยเท้าที่มั่นคงและปราศจากความกังวล

หากว่ามนุษย์เก็บงำความคิดที่ขลาดกลัวและเกรงกลัว นั่นก็เป็นเพราะซาตานได้หลอกพวกเขา
ด้วยกล่าวว่าพวกเขาจะข้ามสะพานแห่งความเชื่อเพื่อเข้าสู่พระเจ้า
ซาตานกำลังพยายามทุกหนทางที่เป็นไปได้เพื่อส่งความคิดของมันให้กับพวกเรา
พวกเราควรอธิษฐานทุกชั่วขณะเพื่อให้พระเจ้าทรงมอบความกระจ่างแก่พวกเราด้วยความสว่างของพระองค์
ควรพึ่งพาพระเจ้าทุกชั่วขณะให้ทรงลบล้างพิษของซาตานจากภายในตัวพวกเรา
ควรปฏิบัติภายในจิตวิญญาณของพวกเราทุกชั่วขณะ ถึงวิธีที่จะเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้า
และปล่อยให้พระเจ้าทรงมีอำนาจครอบครองการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งปวงของพวกเรา

บทที่ 7

การเพิ่มขึ้นของสภาพแวดล้อมรอบตัวเราเร่งการล่าถอยของเราเข้าไปในจิตวิญญาณ
จงอย่าปฏิบัติตนด้วยหัวใจที่แข็งกระด้าง โดยเพิกเฉยต่อการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงห่วงใยหรือไม่
และจงอย่าพยายามทำตัวเป็นคนฉลาด
จงอย่าชะล่าใจและพึงพอใจในตนเองหรือสร้างความยากลำบากให้ตัวเองมากเกินไป
สิ่งเดียวที่ต้องทำคือการนมัสการพระเจ้าในจิตวิญญาณและในความจริง
เจ้าไม่อาจทิ้งพระวณะของพระเจ้าไว้ข้างหลังหรือเอาหูทวนลมต่อพระวณะเหล่านั้น
เจ้าต้องเข้าใจพระวณะเหล่านั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน จงทวนซ้ำการอ่านออกเสียงบทอธิษฐานของเจ้า
และจับความเข้าใจชีวิตภายในพระวณะ
จงอย่าเข้าร่วมในความเปล่าประโยชน์โดยการกินพระวณะเหล่านั้นอย่างตะกละโดยไม่ใช้เวลากับตัวเองเพื่อย่อยพระวณะเหล่านั้น เจ้าพึงพาพระวณะของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำหรือไม่?
จงอย่าคุยโอ้อวดเหมือนเด็ก
แล้วก็ทำให้ทั้งหมดตกอยู่ในความปั่นป่วนเหยิงเมื่อใดก็ตามที่เกิดปัญหาขึ้นอย่างไม่คาดคิด
เจ้าต้องใช้จิตวิญญาณของเจ้าทุกชั่วโมฆะของทุกวัน จงอย่าผ่อนคลายเป็นชั่วขณะ เจ้าต้องมีจิตใจที่กระตือรือร้น
ไม่สำคัญว่าเจ้าอาจเผชิญกับบุคคลใด เหตุการณ์ใด หรือสิ่งใด หากเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เจ้าจะมีเส้นทางที่จะติดตาม เจ้าต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าทุกวัน
ขบคิดความหมายของพระวณะให้ออกโดยไม่ละเลย ใช้ความพยายามให้มากขึ้น
จริงจังกับเรื่องทั้งหลายจนถึงรายละเอียดสุดท้ายจริงๆ และเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อมสรรพด้วยความจริงสมบูรณ์
เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดในน้ำพระทัยของพระเจ้า
เจ้าต้องขยายขอบเขตของประสบการณ์ของเจ้าและมุ่งเน้นไปที่การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า
โดยผ่านทางประสบการณ์ เจ้าจะมีความสามารถที่จะมั่นใจได้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า
หากปราศจากประสบการณ์ การกล่าวอ้างว่ามีความมั่นใจในพระองค์ก็เป็นเพียงคำพูดที่ว่างเปล่าชุดหนึ่ง
พวกเราต้องสมองใส! จงตื่นขึ้นเถิด! จงอย่าย่อหย่อนอีกต่อไป หากเจ้าจัดการกับสิ่งทั้งหลายแบบหละหลวม
ไม่เพียรพยายามเพื่อความก้าวหน้า เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมเป็นคนมีดบาดมากจริงๆ
เจ้าต้องมุ่งเน้นไปที่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สดับตรับฟังพระสุรเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เงี่ยหูฟังพระวณะของพระเจ้า หวงแหวนเวลาที่เจ้ามีเหลืออยู่ และยอมจำราคาที่แพง ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม
เมื่อเจ้ามีเหลือกล้า จงใช้มันอย่างมีประสิทธิภาพ—เพื่อให้ได้ใบมีดที่แข็งแกร่ง จงยึดมั่นในสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง
และมุ่งเน้นไปที่การนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ หากเจ้าได้ละทิ้งพระวณะของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าภายนอกเจ้าจะทำได้ดีเพียงใด ทั้งหมดจะไม่เกิดประโยชน์อันใด

การปฏิบัติโดยเพียงการพูดสนับสนุนนั้นไม่เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงต้องมาจากพฤติกรรม
อุปนิสัย ความเชื่อ ความกล้าหาญ และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเจ้า

เวลาใกล้เข้ามาแล้ว! แม้แต่สิ่งที่ดีที่สุดในโลกนี้ก็ต้องถูกทิ้งขว้าง

ความยากลำบากหรืออันตรายไม่ว่าในปริมาณใดๆ ก็ไม่สามารถทำให้เราวิตกกังวลหรือทำให้เรารู้สึกท้อแท้
ต่อให้ท้องฟ้าจะร่วงลงมาก็ตาม หากไม่มีปณิธานแบบนี้ นั่นจะเป็นการยากเกินไปจริงๆ

ที่เจ้าจะกลายเป็นใครก็ตามที่มีความสำคัญ พวกที่ใจเสาะและพวกที่ยึดติดในชีวิตอย่างขาดคแล้ว

ไม่คู่ควรแก่การขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติ ไม่สำคัญว่าพวกเราจะรู้เท่าไม่ถึงการณ์เพียงใด

พระองค์จะยังคงทรงเมตตาสงสารพวกเรา พระหัตถ์ของพระองค์จะช่วยพวกเราให้รอดอย่างแน่นอน

และพระองค์จะยังคงทรงทำให้พวกเราครบบริบูรณ์ トラバเท่าที่พวกเรายังมีหัวใจที่ต้องการพระเจ้าอย่างแท้จริง

トラバเท่าที่พวกเรายังติดตามอย่างใกล้ชิดและไม่กลับกลายเป็นห่อแ

และトラバเท่าที่พวกเรายังแสวงหาด้วยสำนึกรับรู้ถึงความเร่งด่วน

พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติต่อใครก็ตามในบรรดาพวกเราอย่างไม่ยุติธรรมแน่นอน

พระองค์จะทรงชดเชยสิ่งที่พวกเราขาดพร่องไปให้กับพวกเราอย่างแน่นอน

และพระองค์จะทรงทำให้พวกเราพึงพอใจ ทั้งหมดนี้คือความใจดีมีเมตตาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

หากมีคนตะกรุมตะกรามและเกียจคร้าน ใช้ชีวิตตัวเองให้อึดท้องอยู่เสมอ และไม่แยแสต่อทุกสิ่งทุกอย่าง

พวกเขาจะพบว่ามันยากที่จะหลีกเลี่ยงการทนทุกข์จากการสูญเสีย

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งและเหตุการณ์ทั้งปวง!

トラバเท่าที่พวกเรายังนิยมนบูชาพระองค์ในหัวใจของพวกเราตลอดเวลาและเข้าสู่จิตวิญญาณและสามัคคีธรรมกับ

พระองค์ พระองค์จะทรงแสดงให้พวกเราเห็นสรรพสิ่งทั้งปวงที่พวกเราแสวงหา

และน้ำพระทัยของพระองค์จะได้รับการเปิดเผยต่อพวกเราแน่นอน

เช่นนั้นแล้วจิตใจของพวกเราจะมีความชื่นบานและสันติสุข มันคงด้วยความชัดเจนสมบูรณ์

เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องสามารถปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์

เพียงการมีความสามารถในการจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และในการใช้ชีวิตโดยอาศัยพระวณะของ

พระองค์ก็ถือเป็นประสบการณ์ที่แท้จริงแล้ว

เฉพาะเมื่อพวกเราเข้าใจพระวณะของพระเจ้าแล้วเท่านั้น

พระวณะความจริงของพระเจ้าจึงจะสามารถเข้าไปสู่ตัวพวกเราและกลายเป็นชีวิตของพวกเราได้

หากไม่มีประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

เจ้าจะสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไร?

หากเจ้าไม่สามารถรับพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของเจ้า

เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเจ้าก็จะไม่มีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธีกำลังคืบหน้าไปอย่างรวดเร็วแบบก้าวกระโดด!

หากเจ้าไม่ได้ติดตามอย่างใกล้ชิดและรับการฝึกอบรมไว้

ก็จะเป็นการยากที่เจ้าจะก้าวทันจังหวะของพระวิญญูณบริสุทธิ์ ในขณะที่พระองค์ทรงทะยานไปข้างหน้า

จงเร่งรีบและก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงแบบถอนรากถอนโคน

เพื่อมิให้เสียต่อการที่เจ้าจะถูกชาตานเหยียบย่ำอยู่ได้เท้าและเข้าไปสู่บึงไฟและกำมะถันซึ่งไม่มีทางหนีรอดจากที่นั่นได้ บัดนี้จงไปเถิด และจงแสวงหาให้ดีเท่าที่เจ้าจะทำได้ เพื่อที่เจ้าจะได้ไม่ถูกทิ้ง

บทที่ 8

ตั้งแต่เมื่อครั้งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์—องค์กษัตริย์แห่งราชอาณาจักร—ทรงได้รับการเป็นพยาน
ขอบเขตแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าได้เปิดเผยคลี่คลายด้วยความครบถ้วนไปทั่วทั้งจักรวาล
ไม่เพียงแต่การทรงปรากฏของพระเจ้าเท่านั้นที่ได้รับการเป็นพยานในประเทศจีน
แต่พระนามของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังได้รับการเป็นพยานในชนชาติทั้งมวลและในทุกสถานที่
พวกเขาทั้งหมดล้วนกำลังร้องเรียกพระนามอันบริสุทธิ์นี้
กำลังพยายามที่จะสามัคคีธรรมกับพระเจ้าในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้
กำลังจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และกำลังรับใช้พระองค์ด้วยการร่วมมือกันในคริสต
จักร นี่คือหนทางอันน่าอัศจรรย์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ

ภาษาของชนชาติต่างๆ ทั้งหลายนั้นแตกต่างกัน แต่มีพระวิญญาณเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น
พระวิญญาณนี้รวมประสานคริสตจักรทั้งหลายทั่วทั้งจักรวาลเข้าด้วยกันและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้า
อย่างแท้จริง โดยไม่มีความแตกต่างแม้แต่น้อย นี่คือบางสิ่งที่อยู่เหนือความสงสัย
บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกร้องไปยังพวกเขา และพระสุรเสียงของพระองค์ปลุกให้พวกเขาตื่นขึ้น
นี่คือพระสุรเสียงแห่งความปรานีของพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดร้องเรียกพระนามอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
พวกเขาให้การสรรเสริญและพวกเขาร้องเพลงด้วย ไม่มีทางที่จะมีการออกนอกกลุ่มนอกทางใดๆ
ในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เลย
ผู้คนเหล่านี้ใช้ความพยายามอย่างหนักที่จะเคลื่อนไปข้างหน้าตามเส้นทางที่ถูกต้อง พวกเขาไม่เปลี่ยนใจเลย—
การอัศจรรย์มากมายจึงได้เกิดขึ้น
นี่เป็นบางสิ่งที่ผู้คนพบว่ายากจะจินตนาการและเป็นไปไม่ได้เลยที่จะคาดเดาถึง

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือองค์กษัตริย์แห่งชีวิตในจักรวาล!
พระองค์ประทับบนพระบัลลังก์อันรุ่งโรจน์และทรงพิพากษาโลก ทรงครองอำนาจเหนือทั้งหมด
และทรงปกครองชนชาติทั้งมวล กลุ่มชนทั้งปวงคุกเข่าต่อพระองค์ อธิษฐานต่อพระองค์
เข้าใกล้ชิดพระองค์และสื่อสารกับพระองค์ ไม่ว่าเจ้าจะได้เชื่อในพระเจ้ามานานเท่าใดก็ตาม
ไม่ว่าสถานะของเจ้าจะสูงเท่าใดก็ตาม หรือความอาวุโสของเจ้าจะมากเท่าใดก็ตาม
หากเจ้าต่อต้านพระเจ้าในหัวใจของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องถูกพิพากษาและต้องให้ตัวเจ้าเองหมอบราบเฉพาะพระพักตร์พระองค์
ส่งเสียงแห่งคำวิงวอนที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดออกมา นี่เป็นการเก็บเกี่ยวผลของการกระทำของเจ้าเองโดยแท้

เสียงคร่ำครวญนี้คือเสียงของการถูกerman ในบึงไฟและกำมะถัน
และมันเป็นเสียงร้องของการถูกสั่งสอนด้วยคทาเหล็กของพระเจ้า
นี่เป็นการพิพากษาต่อหน้าพระที่นั่งของพระคริสต์

บางคนขำเกรง บางคนเก็บงำโน้มน้าที่รู้สึกผิด บางคนตื่นตัว บางคนใส่ใจรับฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ
บางคนกลับใจและเริ่มต้นใหม่ รู้สึกสำนึกผิดอย่างถึงที่สุด บางคนรำไรรำไรอย่างขมขื่นในความเจ็บปวด
บางคนละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างและค้นหาอย่างท้อแท้สิ้นหวัง

บางคนตรวจดูตัวพวกเขาเองและไม่กล้ากระทำการอย่างลำพังอีกต่อไป
บางคนแสวงหาอย่างเร่งด่วนเพื่อเข้าใกล้ชิดพระเจ้า บางคนตรวจดูมโนธรรมของพวกเขาเอง
ตั้งคำถามว่าเหตุใดชีวิตของพวกเขาจึงไม่สามารถก้าวหน้าได้ บางคนยังคงตกอยู่ในความวุ่นวายสับสน
บางคนปลดโซ่ตรวนที่เท้าของพวกเขาออก และรู้ดีไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ
กลัวบุญแฉและไม่เสียเวลาไปในการให้ความสนใจกับชีวิตของพวกเขา
บางคนยังลังเลและไม่ชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตทั้งหลาย—
ภาระที่พวกเขาแบกและรับไว้ในหัวใจของพวกเขา นั้นหนักอึ้งโดยแท้

หากความรู้สึกนึกคิดของเจ้าไม่ชัดเจน
เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงมีหนทางที่จะปฏิบัติพระราชกิจภายในตัวเจ้า ทั้งหมดที่เจ้ามุ่งเน้น
เส้นทางที่เจ้าเดินไป
และทั้งหมดที่หัวใจของเจ้าโหยหวนนั้นเต็มไปด้วยมโนคติอันหลงผิดของเจ้าและความคิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ
ของเจ้า! เราเผาไหม้ด้วยความร้อนรนใจ—

เราปรารถนาย៉ิงนักที่เราจะสามารถทำให้พวกเจ้าทั้งหมดครบบริบูรณ์ได้ทันที
เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้รับการทำให้เหมาะสมที่จะให้เราใช้ในไม่ช้า
และเพื่อที่ภาระอันหนักอึ้งของเราจะสามารถเบาขึ้นได้ แต่เมื่อมองเห็นพวกเจ้าในหนทางนี้
เรามองเห็นว่ามันจะไม่เป็นการดีที่จะแสวงหาผลลัพธ์แบบรวดเร็ว เราสามารถทำได้เพียงรอคอยอย่างอดทน
เดินอย่างเชื่องช้า และสนับสนุนและนำทางเจ้าอย่างเชื่องช้าเท่านั้น อา พวกเจ้าควรชัดเจนในหัวใจของพวกเจ้า!
สิ่งใดที่ควรละทิ้ง สิ่งใดที่เป็นบุมทรัพย์ของเจ้า สิ่งใดที่เป็นจุดอ่อนถึงตายของเจ้า สิ่งใดคืออุปสรรคของเจ้า?
จงใคร่ครวญคำถามเหล่านี้ให้มากขึ้นในจิตวิญญาณของเจ้า และจงร่วมสามัคคีธรรมกับเรา
สิ่งที่เราพึงประสงค์คือให้หัวใจของพวกเจ้านับถืออย่างเจียวๆ
เราไม่พึงประสงค์การปรนนิบัติแต่ปากของพวกเจ้า
สำหรับคนเหล่านั้นในหมู่พวกเจ้าที่แสวงหาต่อหน้าเราอย่างแท้จริง เราจะเผยทุกอย่างแก่เจ้า
จงหะก้าวเดินของเราเร่งความเร็วขึ้น トラบเท่าที่หัวใจของเจ้านับถือเรา และเจ้าติดตามตลอดเวลา

เช่นนั้นแล้วเจตจำนงของเราจะสามารถถูกมอบให้แก่เจ้าได้ตลอดเวลาโดยการคล้อยและถูกเผยแก่เจ้า
บรรดาผู้ที่ใส่ใจรอคอยจะได้รับการบำรุงเลี้ยงและจะมีหนทางไปข้างหน้า
พวกที่ไม่มีความคิดจะพบว่ามันยากที่จะเข้าใจหัวใจของเรา และพวกเขาจะเดินเข้าไปสู่ทางตัน

เราปรารถนาให้พวกเจ้าทั้งหมดลุกขึ้น โดยเร็วและร่วมมือกับเรา และอยู่ใกล้ชิดเราตลอดเวลา
ไม่ใช่แค่เพียงหนึ่งวันกับหนึ่งคืน มือของเราต้องดึงพวกเจ้ามาตามทาง และกระตุ้นพวกเจ้าให้เดินต่อไป
ผลักดันพวกเจ้าต่อไป ชักชวนพวกเจ้าให้ดำเนินต่อไปและขอร้องให้พวกเจ้าหลุดเข้าไปอยู่เสมอ!
พวกเจ้าเพียงไม่เข้าใจเจตจำนงของเรา อุปสรรคขัดขวางแห่งมนต์อันหลงผิดของพวกเจ้าเอง
และอุปสรรคขัดขวางแห่งความยุ่งเหยิงทางโลกย์รุนแรงเกินไป
และเจ้าไร้ความสามารถที่จะมีความใกล้ชิดอย่างลึกซึ้งกับเราได้ กล่าวตามตรง เจ้าเข้ามาหาเราเมื่อเจ้ามีปัญหา
แต่เมื่อเจ้าไม่มีปัญหาใดๆ หัวใจของพวกเจ้ากลับกลายเป็นมีปัญหา หัวใจของพวกเจ้ากลายเป็นเหมือนตลาดเสรี
และเต็มไปด้วยอุปนิสัยต่างๆ เยี่ยงชาตาน หัวใจของพวกเจ้าถูกจับจองไปด้วยสิ่งต่างๆ ทางโลกย์
และพวกเจ้าไม่รู้ว่าจะสามัคคีธรรมกับเราอย่างไร จะไม่ให้เรารู้สึกกระวนกระวายเกี่ยวกับพวกเจ้าได้อย่างไร?
แต่มันจะไม่เป็นการดีที่จะกระวนกระวาย เวลาเร่งรัดเกินไป และภารกิจนั้นต้องใช้ความบากบั่นมากเกินไป
ก้าวอย่างของเราพุ่งต่อไปข้างหน้า พวกเจ้าต้องยึดมั่นกับทั้งหมดที่พวกเจ้ามีอยู่ นับถือเราทุกชั่วขณะ
และสามัคคีธรรมอย่างแนบแน่นกับเรา เช่นนั้นแล้ว

เจตจำนงของเราจะได้รับการเผยแก่เจ้าในทุกชั่วขณะอย่างแน่นอน เมื่อพวกเจ้าเข้าใจหัวใจของเรา
เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็มีหนทางไปข้างหน้า เจ้าต้องไม่ลังเลอีกต่อไป จงยึดการสามัคคีธรรมที่แท้จริงกับเราไว้
และจงอย่าใช้วิธีการหลอกลวง หรือพยายามทำตัวฉลาดเกินไป นั่นรังแต่จะเป็นการหลอกลวงตัวเจ้าเองเท่านั้น
และคงจะถูกเผยได้ทุกชั่วขณะต่อหน้าพระที่นั่งของพระคริสต์ ทองคำแท้ไม่กลัวที่จะถูกทดสอบด้วยไฟ—
นี่คือความจริง! จงอย่ามีความกระดากใจ และจงอย่าท้อแท้หรืออ่อนแอ

จงสามัคคีธรรมโดยตรงกับเราให้มากขึ้นในจิตวิญญาณของเจ้า จงรอคอยอย่างอดทน
และเราจะเผยแก่เจ้าอย่างแน่นอนในเวลาของเราเอง เจ้าต้องใส่ใจอย่างแน่นอน
และไม่ปล่อยให้ความพยายามของเราสูญเปล่าไปกับเจ้า จงอย่าให้สูญเสียไปแม้แต่ชั่วขณะหนึ่ง
เมื่อหัวใจของเจ้าอยู่ในการสามัคคีธรรมกับเราเป็นเบื้องต้น
เมื่อหัวใจของเจ้าเต็มไปด้วยตลอดเวลาต่อหน้าเราเป็นเบื้องต้น เช่นนั้นแล้ว ก็ไม่มีผู้ใด ไม่มีอุปบัติการณ์ใด ไม่มีสิ่งใด
ไม่มีสามัคคีธรรมใด ไม่มีบุตรชายหญิงคนใด ที่สามารถรบกวนการสามัคคีธรรมของเจ้ากับเราภายในหัวใจของเจ้าได้
เมื่อหัวใจของเจ้าถูกขยับยั้งอยู่เบื้องต้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเมื่อเจ้ากำลังสามัคคีธรรมกับเราทุกชั่วขณะ
เช่นนั้นแล้วเจตจำนงของเราจะถูกเผยแก่เจ้าอย่างแน่นอน

เมื่อเจ้าเข้ามาใกล้ขีดเราตลอดเวลาด้วยวิธีนี้เป็นเนื่องนิยต์ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมของเจ้าหรือบุคคล เหตุการณ์หรือสิ่งใดที่เจ้าเผชิญ เจ้าจะไม่กลายเป็นวุ่นวายสับสน แต่จะมีหนทางไปข้างหน้า

หากว่า โดยธรรมดาสามัญแล้ว เจ้าไม่ปล่อยให้สิ่งใดผ่านไปทั้งเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก

หากว่าทุกความคิดและทุกแนวคิดของเจ้าได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และหากว่าเจ้านิ่งสงบในจิตวิญญาณของเจ้า เช่นนั้นแล้ว เมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับปัญหาบางประการ วจนะของเราจะได้รับการคล้อยภายในตัวเจ้าทันที เหมือนกระจกบานใสสำหรับให้เจ้าได้ตรวจตัวเจ้าเอง และเจ้าก็จะได้มีหนทางไปข้างหน้า

นี่เรียกว่าการปรับยาให้เหมาะสมกับโรคภัยไข้เจ็บ! และสภาพเงื่อนไขจะได้รับการรักษาเยียวยาอย่างแน่นอน— นั่นแหละคือฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

เราจะให้ความกระจ่างและความรู้แจ้งแก่บรรดาผู้ที่หิวและกระหายความชอบธรรมและผู้ที่ย่ำแย่ด้วยความจริงใจอย่างแน่นอน

เราจะแสดงให้เห็นพวกเจ้าทั้งหมดเห็นความล้าลึกทั้งหลายของโลกฝ่ายวิญญาณและหนทางไปข้างหน้า

ทำให้เจ้าทั้งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเก่าๆ ของเจ้าไปเสียโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เพื่อให้เจ้าอาจจะสัมฤทธิ์การเป็นผู้ใหญ่ในชีวิต และเหมาะสมสำหรับการใช้งานของเรา

และเพื่อที่งานเกี่ยวกับข่าวประเสริฐอาจจะได้ดำเนินการไปโดยปราศจากอุปสรรคขัดขวางในไม่ช้า

เมื่อนั้นเท่านั้นที่จะได้สมดังเจตจำนงของเรา

เมื่อนั้นเท่านั้นที่แผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้าจะสำเร็จลุล่วงในเวลาอันสั้นที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

พระเจ้าจะทรงได้มาซึ่งราชอาณาจักรและจะเสด็จลงมายังแผ่นดินโลก และพวกเราจะเข้าสู่พระสิริร่วมกัน!

บทที่ 9

เราต้องการย้ำเตือนเจ้าว่าความกำกวมหรือความสับสนเกี่ยวกับวาระของเราแม้เพียงน้อยนิดนั้นก็อาจเป็นที่ยอมรับได้ เจ้าต้องใส่ใจและเชื่อฟัง และปฏิบัติตามเจตนารมณ์ทั้งหลายของเรา เจ้าต้องตื่นตัวอยู่เสมอ

และต้องไม่แสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยอันโอหังหรือคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมอ

เจ้าต้องฟังพาเราตลอดเวลาเพื่อจะเหวี่ยงทิ้งอุปนิสัยตามธรรมชาติเก่าแก่นั้นที่อาศัยอยู่ในตัวเจ้า

เจ้าจะต้องสามารถธำรงรักษาสภาวะที่เป็นปกติต่อหน้าเราได้ และครองอุปนิสัยอันมั่นคง

การคิดของเจ้าจะต้องสุขุมและชัดเจน และไม่ควรถูกควบคุมหรือแหว่งไกวโดยบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งอันใด

เจ้าควรมีความสามารถที่จะสงบนิ่งในการสถิตของเรา

และธำรงรักษาไว้ซึ่งความใกล้ชิดและการสามัคคีธรรมอันต่อเนื่องกับเรา

เจ้าต้องแสดงออกถึงความแข็งแกร่งและความเป็นแกนนำ และตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าต่อเรา

ต้องลุกขึ้นและพูดในนามของเรา และต้องไม่กลัวในสิ่งที่คนอื่นอาจจะพูด

แค่ทำให้เจตนารมณ์ของเราลุล่วงเท่านั้น และจงอย่าให้ผู้ใดมาควบคุมเจ้าได้

สิ่งที่เราเปิดเผยแก่เจ้านั้นต้องได้รับการปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของเรา และไม่สามารถล่าช้าได้

ลึกลงไปแล้วเจ้ารู้สึกอย่างไรหรือ? เจ้ารู้สึกไม่สบายใจไม่ใช่หรือ? แล้วเจ้าจะเข้าใจ

เหตุใดเล่าเจ้าจึงไม่สามารถยืนขึ้นและพูดในนามของเราได้ในขณะที่พิจารณาภาระของเรา?

เจ้าตั้งต้นที่จะมีส่วนร่วมในการวางกลอุบายหุยมหุยมิ แต่เราก็เห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน เราคือสิ่งรองรับของเจ้า

และคือโล่ของเจ้า และทุกสิ่งอยู่ในมือของเรา เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะกลัวอะไรอีกเล่า?

เจ้าไม่ใช่เจ้าอารมณ์เกินไปหรือ? เจ้าต้องตัดอารมณ์ทั้งหลายของเจ้าทิ้งไปให้เร็วที่สุดเท่าที่เจ้าจะทำได้

เราไม่ทำสิ่งใดออกมาจากอารมณ์ แต่ใช้ความชอบธรรมแทน

หากบิดามารดาของเจ้าทำสิ่งใดที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อคริสตจักร พวกเขาย่อมไม่สามารถหนีรอดได้

เราได้เปิดเผยเจตนารมณ์ของเราแก่เจ้าแล้ว และเจ้าต้องไม่เพิกเฉยต่อมัน ตรงกันข้าม

เจ้าต้องมุ่งความสนใจทั้งหมดของเจ้าอยู่กับเจตนารมณ์เหล่านั้น

และตัดสิ่งอื่นใดทั้งหมดทิ้งไปเพื่อที่จะติดตามได้อย่างหมดใจ เราจะรักษาเจ้าไว้เสมอในมือของเรา

จงอย่าเป็นคนขาดกลัวและอยู่ภายใต้การควบคุมของสามีหรือภรรยาของเจ้าเสมอ

เจ้าต้องเปิดโอกาสให้เจตจำนงของเราได้รับการดำเนินการ

จงมีความเชื่อ! จงมีความเชื่อ! เราคือผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของเจ้า บางทีเจ้าอาจมีความเข้าใจลึกซึ้งในสิ่งนี้

แต่เจ้าก็ยังจะต้องระมัดระวัง เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของคริสตจักร เจตจำนงของเรา และการบริหารจัดการของเรา

เจ้าต้องอุทิศตนอย่างเต็มที่ และเจ้าจะได้เห็นอย่างชัดเจนถึงข้อล้าลึกและจุดจบทั้งหมด จะไม่มีการล่าช้าอีกต่อไป

วันเวลากำลังจะมาถึงปลายทางแล้ว เจ้าควรจะทำสิ่งใดเล่า?

เจ้าควรแสวงหาอย่างไรเพื่อที่จะเติบโตและเป็นผู้ใหญ่ในชีวิตของเจ้า?

เจ้าสามารถทำตัวเจ้าอย่างไรให้มีประโยชน์ต่อเราในเร็ววันขึ้น?

เจ้าจะอย่างไรให้เจตจำนงของเราสามารถได้รับการดำเนินการ?

คำถามเหล่านี้จำเป็นต้องใช้ความคิดให้มากและมีสามัคคีธรรมที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับเรา จงฟังเรา เชื่อในเรา
จงอย่าประมาท และจงมีความสามารถที่จะเริ่มต้นทำสิ่งทั้งหลายโดยสอดคล้องกับการนำของเรา

เจ้าต้องมีการเตรียมตัวเองให้พร้อมเป็นอย่างดีด้วยความจริง และเจ้าต้องกินและดื่มความจริงให้บ่อยขึ้น
ทุกความจริงจะต้องได้รับการนำมาฝึกฝนปฏิบัติเสียก่อนจึงจะสามารถเข้าใจมันได้อย่างชัดเจน

ตอนนี้เจ้ารู้สึกหรือไม่ว่าเจ้ามีเวลาไม่พอ? เจ้าสำนึกรับรู้ด้วยหรือไม่ว่า ภายใต้นั้นเจ้าแตกต่างจากเมื่อก่อน
และว่าภาระของเจ้าดูเหมือนจะหนักมากในตอนนี้อย่างไร? เจตนารมณ์ทั้งหลายของเราอยู่บนตัวเจ้า

และเจ้าต้องมีความคิดความอ่านที่ชัดเจน ต้องไม่หลบหลีกจากเจตนารมณ์เหล่านั้น

และคอยเชื่อมโยงกับเราไว้เสมอ คอยอยู่ใกล้ชิดกับเรา เข้าสนิทกับเรา คำนึงถึงหัวใจของเรา

และสามารถที่จะรับใช้โดยการให้ความร่วมมือกับผู้อื่น

เพื่อให้เจตนารมณ์ทั้งหลายของเราได้รับการเปิดเผยแก่พวกเจ้าอยู่เสมอ จงให้ความสนใจใกล้ชิดอยู่ตลอดเวลา !

จงใส่ใจใกล้ชิด! อย่าย่อหย่อนแม้แต่น้อยนิด นั่นคือหน้าที่ของเจ้า และงานของเราที่อาศัยอยู่ในหน้าที่นั้น

ณ จุดนี้ เจ้าอาจได้รับความเข้าใจสักเล็กน้อยแล้ว และรู้สึกว่ามันช่างน่าอัศจรรย์นัก เจ้าอาจมีความกังขามาแต่อดีต
รู้สึกว่ามันแตกต่างจากมโนทัศน์ แนวคิด และความคิดทั้งหลายของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง

แต่ตอนนี้เจ้าจับใจความโดยพื้นฐานได้แล้ว นี่ก็งานอันอัศจรรย์ของเรา

และมันเป็นพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระเจ้าด้วย

เจ้าต้องตื่นตัวให้มากและรอคอยในขณะที่เจ้าเดินเข้ามาในงานนี้ กาลเวลานั้นอยู่ในมือของเรา

อย่าทำให้มันสูญเปล่า และจงอย่าย่อหย่อนแม้แต่ชั่วขณะหนึ่ง

การเสียเวลาเปล่านั้นทำให้งานของเราล่าช้าและมันเป็นเหตุให้เจตจำนงของเราเกิดอุปสรรคในตัวเจ้า

เจ้าต้องได้ตรงและสามัคคีธรรมกับเราอย่างสม่ำเสมอ เจ้ายังต้องนำพาทุกอย่างที่เป็นการกระทำ การเคลื่อนไหว
ความคิด แนวคิด—ครอบครัว สามิ บุตร และธิดาของเจ้ามาอยู่ต่อหน้าเราด้วยเช่นกัน

จงอย่าพึ่งพาตนเองในการฝึกฝนปฏิบัติของเจ้า มิเช่นนั้นเราจะเดือดดาล

และเมื่อนั้นความสูญเสียของเจ้าจะสูงค่ายิ่งนัก

จงตั้งใจในย่างก้าวของเจ้าเองตลอดเวลา และจงเดินอยู่ภายในวาระของเราเป็นนิตย์ เจ้าต้องมีปัญญาของเรา

จงมาอยู่ต่อหน้าเราหากเจ้าเผชิญกับความลำบากยากเย็นอันใด และเราจะให้การนำทางแก่เจ้า

จงอย่าสร้างความเดือดร้อนหรือเข้าสนิทกันอย่างสับสนอลหม่าน หากชีวิตของเจ้าไม่ได้รับประโยชน์ใดเลย

นั่นก็เป็นเพราะว่าเจ้าขาดความรู้และไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างคำพูดที่ดีและไม่ดีได้
เจ้าจะไม่ตระหนักถึงการนี้เลยจนกว่าเจ้าได้ถูกทำอันตราย อยู่ในสภาวะที่ย่ำแย่
และอยู่โดยปราศจากการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เมื่อถึงเวลานั้น มันก็จะสายเกินไป
เวลาช่วงกอดันเหลือเกินในตอนนี จะนั้นเจ้าต้องไม่ตกไปอยู่ข้างหลังแม้เพียงเล็กน้อยในการแข่งขันของชีวิต
เจ้าต้องติดตามอย่างก้าวของเราให้ใกล้ชิดอย่างมาก เมื่อเกิดความลำบากยากเย็นอันใดขึ้น
จงทำการใคร่ครวญอยู่เนื่องนิจโดยการอยู่ใกล้ชิดกับเราและสามัคคีธรรมกับเราโดยตรง
ถ้าเจ้าสามารถจับความเข้าใจเส้นทางนี้ได้ นี่จะทำให้การเข้าสู่ภยันตรายของเจ้านั้นสะดวกง่ายดาย

วณะของเราไม่ได้ชี้ตรงมาที่เจ้าเท่านั้น ทุกคนในคริสตจักรก็ขาดพร่องอยู่ในหลากหลายแง่มุม
พวกเจ้าต้องสามัคคีธรรมให้มากขึ้น
ต้องมีความสามารถที่จะกินและดื่มอย่างเป็นอิสระต่อกันในระหว่างการเฝ้าเดี่ยวฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเจ้าเอง
และต้องสามารถจับความเข้าใจความจริงที่เป็นกุญแจสำคัญทั้งหลายให้ได้
และนำความจริงเหล่านั้นมาฝึกฝนปฏิบัติในทันที เจ้าต้องมีความรู้สึกถึงความเป็นจริงแห่งวณะของเรา นั่นคือ
จงจับความเข้าใจแก่นสำคัญของมันและหลักการทั้งหลายของมัน และจงอย่าคลายกำมือของเจ้า
จงไตร่ตรองและสามัคคีธรรมกับเราอยู่เสมอ และสิ่งทั้งหลายจะค่อยๆ เปิดเผยออกมา
เจ้าไม่สามารถมาใกล้ชิดกับพระเจ้าเพียงชั่วอึดใจหนึ่ง
แล้วหลังจากนั้นก็รู้สึกกระวนกระวายเมื่อมีสิ่งอื่นเกิดขึ้นกับเจ้า
โดยที่ไม่รอให้หัวใจของเจ้าสงบลงเฉพาะพระพักตร์พระองค์
เจ้ามักจะสับสนและไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายอยู่เสมอ และไม่มีความสามารถที่จะมองเห็นใบหน้าของเรา
เช่นนั้นแล้วเจ้าจึงไม่สามารถได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับหัวใจของเราได้—
และต่อให้เจ้าสามารถเข้าใจได้สักเล็กน้อย แต่เจ้าก็ไม่แน่ใจและยังคงกังขาอยู่ดี
เฉพาะเมื่อเราครองหัวใจของเจ้าอย่างเต็มที่และจิตใจของเจ้าไม่ถูกรบกวนโดยสิ่งทางโลกอันใดและเจ้าสามารถ
ออกอวยจิตใจที่สงบนิ่งและชัดเจนเท่านั้น เราจึงจะทำการวิวนต์ต่อพวกเจ้า ทีละคน
โดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของเรา พวกเจ้าต้องเข้าใจเส้นทางแห่งความใกล้ชิดกับเราเส้นทางนี้
ผู้ใดก็ตามที่กระหน้าซัดหรือสาปแช่งเจ้า หรือไม่ว่าสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนเสนอแก่เจ้าอาจจะดูดีเพียงใดก็ตาม
ก็จะไม่เป็นที่ยอมรับได้หากสิ่งเหล่านั้นคอยกั้นเจ้าไว้จากการอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า
จงยอมให้หัวใจของเจ้าอยู่ในกำมือของเรา และอย่ามีวันไปจากข้างกายเรา
ด้วยความใกล้ชิดและการสามัคคีธรรมประเภทนี้ บิดามารดา สามิ ลูกหลานของเจ้า
บุคคลอื่นที่เชื่อมโยงกันในรอบครัว และความยุ่งเหยิงทางโลกทั้งหลายก็จะลอยห่างออกไปทั้งหมด
เจ้าจะชื่นชมความหวานชื่นที่แทบจะบรรยายไม่ได้ในหัวใจของเจ้า

และเจ้าจะได้รับประสบการณ์กับรสชาติอันแสนอร่อยและหอมละมุน ยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าจะไม่สามารถแยกจากเราได้อย่างแท้จริง หากเจ้าดำเนินต่อไปในลักษณะนี้
พวกเจ้าจะเข้าใจสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเรา เจ้าจะไม่มีวันหลงทางในขณะที่เจ้าก้าวหน้าต่อไป
เพราะเราเป็นหนทางของพวกเจ้า และทุกสิ่งทุกอย่างดำรงอยู่ที่เพราะเรา ชีวิตของเจ้าจะโตเป็นผู้ใหญ่ได้เพียงใด
เมื่อใดที่เจ้าจะมีความสามารถหลุดพ้นจากโลกวิสัย
เมื่อใดที่เจ้าจะสามารถขับไล่อารมณ์ความรู้สึกทั้งหลายของเจ้าออกไป
เมื่อใดที่เจ้าจะมีความสามารถละทิ้งสามีและลูกหลานของเจ้าไว้เบื้องหลังได้
เมื่อใดที่ชีวิตของเจ้าจะเติบโต...สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นโดยสอดคล้องกับกาลเวลาของเรา
ไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลแต่อย่างใด

เจ้าต้องบรรลุการเข้าสู่จากด้านที่เป็นบวก หากเจ้ารออยู่อย่างนิ่งเฉย เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ยังคงอยู่ในด้านลบ
เจ้าต้องเป็นฝ่ายรุกในการร่วมมือกับเรา จงขยัน และอย่ามีวันเกียจคร้าน
จงสามัคคีธรรมกับเราอยู่เสมอและบรรลุถึงความสนิทสนมกับเราให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีก หากเจ้าไม่เข้าใจ
ก็จงอย่าใจร้อนเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่รวดเร็ว ไม่ใช่ที่เราจะไม่บอกเจ้า
แต่เราต้องการดูว่าเจ้าจะฟังพาเราเมื่อเจ้าอยู่ต่อหน้าเราหรือไม่
และดูว่าเจ้ามีความมั่นใจในการฟังพาอาศัยเราหรือไม่นั่นเอง เจ้าต้องคงความใกล้ชิดกับเราไว้เสมอ
และวางทุกเรื่องไว้ในมือของเรา จงอย่ากลับไปโดยเปล่าประโยชน์
เจตนารมณ์ทั้งหลายของเราจะถูกเปิดเผยแก่เจ้าหลังจากที่เจ้าได้ใกล้ชิดกับเราโดยไม่รู้ตัวมาช่วงเวลาหนึ่งแล้ว
หากเจ้าจับความเข้าใจเจตนารมณ์เหล่านั้นไว้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะได้มาเผชิญหน้ากับเราอย่างแท้จริง
แล้วเจ้าจะได้พบกับใบหน้าของเราอย่างแท้จริง เจ้าจะมีความชัดเจนและความมั่นคงภายในอย่างมาก
และเจ้าจะมีบางสิ่งบางอย่างให้ฟังฟัง แล้วเจ้าก็จะครองพลังอำนาจรวมถึงมีความมั่นใจด้วยเช่นกัน
และเจ้าจะมีเส้นทางไปข้างหน้า ทุกสิ่งทุกอย่างจะเข้ามาหาเจ้าอย่างง่ายดาย

บทที่ 10

เจ้าไม่ควรกลัวสิ่งนั้นสิ่งนี้ ไม่สำคัญว่าเจ้าอาจเผชิญความยากลำบากและภัยอันตรายมากเพียงใด
เจ้าสามารถจะยังคงมั่นคงอยู่ต่อหน้าเราได้ โดยไร้อุปสรรคใดๆ ก็ดขวาง
เพื่อที่เจตจำนงของเราจะได้รับการดำเนินการโดยไม่มีสิ่งใดขวางกั้น นี่คือน้ำที่ของเจ้า หาไม่แล้ว
เราจะนำความโกรธเคืองของเรามาสู่เจ้า และเราจะนำมาด้วยมือของเรา
แล้วเจ้าจะทนทนทนกับความทุกข์ใจอันไม่สิ้นสุด เจ้าต้องทนฝ่าสิ่งทั้งสิ้นเพื่อเรา
เจ้าต้องพร้อมที่จะละทิ้งทุกสิ่งที่คุณครอบครอง และทำทุกอย่างที่เจ้าทำได้เพื่อติดตามเรา
และพร้อมที่จะสละให้ทั้งหมด บัดนี้เป็นเวลาที่เราจะทดสอบเจ้า เจ้าจะมอบความรักภักดีแก่เราหรือไม่?
เจ้าสามารถติดตามเราอย่างรักภักดีไปจนสุดทางได้หรือไม่? จงอย่ากลัวเลย ด้วยการสนับสนุนของเรา
ใครเล่าจะสามารถขวางกั้นถนนสายนี้ได้? จงจำการนี้ไว้! จงอย่าลืม!
ทั้งหมดที่เกิดขึ้นล้วนมาจากเจตนารมณ์ที่ดีของเราทั้งสิ้น
และทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ภายในการ फैตัสเกิดของเราทั้งสิ้น เจ้าสามารถทำตามคำพูดของเราในทุกๆ
สิ่งที่เจ้าพูดและทำได้หรือไม่? เมื่อการทดสอบด้วยไฟมาถึงเจ้า เจ้าจะถูกเขาลงและร้องเรียกให้ช่วยหรือไม่?
หรือว่าเจ้าจะขลาดกลัว ไม่สามารถก้าวไปข้างหน้าได้?

เจ้าต้องมีความกล้าหาญของเราภายในตัวเจ้า และเจ้าต้องมีหลักการยามที่เจ้าเผชิญหน้ากับบรรดาญาติที่ไม่เชื่อ
อย่างรักก็ตาม เพื่อเห็นแก่เรา เจ้าต้องไม่ยอมแพ้ต่ออำนาจมืดใดๆ เช่นกัน
จงวางใจในสติปัญญาของเราที่จะเดินไปตามหนทางที่เพียบพร้อม จงอย่ายอมให้แผนประทุษกรรมใดๆ
ของซาตานเริ่มมีผล จงใช้ความพยายามทั้งหมดของเจ้าไปในการวางหัวใจของเจ้าต่อหน้าเรา
และเราจะปลอบประโลมเจ้า และนำสันติสุขและความสุขมาให้เจ้า
จงอย่ากระเสือกกระสนเพื่อจะเป็นหนทางใดหนทางหนึ่งเบื้องหน้าคนอื่น
การทำให้เราพึงพอใจไม่มีคุณค่าและน้ำหนักมากกว่าหรือ? ในการทำให้เราพึงพอใจนั้น
เจ้าจะไม่เต็มเปี่ยมยิ่งขึ้นด้วยสันติสุขและความสุขนิรันดร์และตราบชั่วชีวิตหรือ?
ความทุกข์ในปัจจุบันของเจ้าบ่งชี้แต่เพียงว่าพรในอนาคตของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใดเท่านั้น
เป็นพรอันสุดจะพรรณนาได้ เจ้าไม่รู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพรที่เจ้าจะได้รับ เจ้าไม่สามารถแม้แต่จะฝันถึงมัน
ทุกวันนี้ มันกลายเป็นจริงแล้ว จริงมากยิ่งนัก! นี้อยู่ไม่ไกลเกินไป—เจ้ามองเห็นมันหรือไม่? ทุกๆ
เศษเสี้ยวสุดท้ายของการนี้อยู่ภายในเรา ถนนข้างหน้าสว่างไสวเต็มที่! จงเช็ดหยาดน้ำตาของเจ้า
และจงอย่ารู้สึกถึงความเจ็บปวดหรือความเศร้าอีก ทุกสรรพสิ่งล้วนถูกจัดการเตรียมการ โดยมือของเรา
และเป้าหมายของเราคือการทำให้อาณาจักรเป็นสุขในไม่ช้า และการนำพวกเจ้าไปสู่สง่าราศีเคียงข้างกับเรา

สำหรับทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเจ้านั้น เจ้าควรสำนึกในบุญคุณและเต็มไปด้วยคำสรรเสริญอย่างสัมพันธกัน
ซึ่งจะทำให้เราพึงพอใจอย่างลึกล้ำ

ชีวิตที่อยู่เหนือกว่าแห่งพระคริสต์ได้ปรากฏแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่เจ้าจะต้องกลัว

ซาตานทั้งหลายอยู่ใต้ฝ่าเท้าของพวกเรา และเวลาของพวกมันจะไม่ยืดยาวไปกว่านี้อีก จงตื่นขึ้นเถิด!

จงละทิ้งโลกแห่งตัณหาหาคะ จงปลดปล่อยตัวเจ้าเองจากนรกขุมลึกแห่งความตาย!

จงรักภักดีต่อเราไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม และก้าวต่อไปด้วยความกล้าหาญ

เราเป็นศิลาแห่งความแข็งแกร่งของเจ้า ฉะนั้นจงวางใจในเราเถิด!

บทที่ 11

เราเป็นพระเจ้าของเจ้าใช่หรือไม่? เราคือกษัตริย์ของเจ้าใช่หรือไม่?

เจ้าได้ยอมให้เราครองราชย์เป็นกษัตริย์ภายในตัวเจ้าอย่างแท้จริงแล้วหรือยัง?

เจ้าควรทบทวนตัวเองอย่างถี่ถ้วนว่า เจ้ามิได้ศึกษาวิจัยและบอกปิดความสว่างใหม่เมื่อมันมาถึง

หรือไปไกลถึงขั้นหยุดไม่ติดตามมันหรือ? เพราะการนี้เอง

เจ้าจึงจะต้องก้าวผ่านการพิพากษาและตกไปสู่การชำระตากรรมของเจ้า

เจ้าจะถูกพิพากษาและหวดตีด้วยคทาเหล็กและจะไม่รู้สึกถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ช้าไม่นาน

เจ้าก็จะร้องและคุกเข่าลงนมัสการ โอศรรวนออกมาดังๆ เราได้บอกพวกเจ้าเสมอมา

และเราก็ได้พูดกับพวกเจ้าเสมอมาว่า เราไม่เคยเก็บกักงานะของเราไว้จากพวกเจ้าเลย จงคิดย้อนดูเถิดว่า

เมื่อใดกันที่เราเคยไม่บอกบางสิ่งกับเจ้า? แต่ถึงกระนั้น

ก็ยังมิมีผู้คนบางคนยื่นกรานที่จะทำสิ่งทั้งหลายในหนทางที่ผิด

พวกเขาหลงทางอยู่ในหมอกควันแห่งข้อกังขาทั้งหลายซึ่งบดบังดวงตะวัน

และพวกเขาไม่มีวันมองเห็นความสว่าง นี้ไม่ใช่เป็นเพราะสำนึกแห่งความเป็น “ตัวเอง”

ของพวกเขานั้นแรงกล้าเกินไปและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขานั้นยิ่งใหญ่เกินไปหรือ?

ตั้งแต่เมื่อใดหรือที่เจ้ามีความคำนึงถึงเราบ้าง? ตั้งแต่เมื่อใดหรือที่เจ้าได้มีห้องว่างสำหรับเราในหัวใจของเจ้า?

เมื่อเจ้าล้มเหลวไป เมื่อเจ้าได้พบว่าตัวเจ้าเองนั้นไร้ความสามารถ และเมื่อเจ้าหมดทางเลือกโดยสิ้นเชิง

เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าอธิษฐานต่อเรา ถ้าเช่นนั้นแล้ว

เหตุใดเจ้าจึงไม่ทำสิ่งทั้งหลายด้วยตัวเจ้าเองในตอนนี้เสียเลยเล่า? เจ้าพวกมนุษย์ทั้งหลาย! ก็ตัวตนเก่าๆ

นี้ยังไถ่ได้ทำลายเจ้าไปแล้ว!

ผู้คนบางคนไม่สามารถค้นพบเส้นทาง และไม่สามารถตามทันความสว่างใหม่ได้

พวกเขาสามัคคีธรรมกันเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาเคยได้เห็นมาก่อนเท่านั้น ไม่มีสิ่งใหม่สำหรับพวกเขาเลย

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นเล่า? เจ้าดำรงชีวิตอยู่ข้างในตัวเจ้าเองและได้ปิดประตูใส่เราไปแล้ว

ทั้งที่มองเห็นวิธีการทั้งหลายของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เปลี่ยนแปลง แต่ในหัวใจของพวกเจ้า

พวกเจ้ากลับระวังตัวเสมอเกี่ยวกับการทำผิดพลาด ความเคารพพระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ใดหรือ?

เจ้าได้แสวงหามันในความเงียบสงบแห่งการสถิตของพระเจ้าหรือยัง? เจ้าก็แค่ถนอมฉายาว่า

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจเช่นนั้นได้จริงหรือ?”

สิ่งที่ผู้คนบางคนได้เห็นก็คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ทว่าพวกเขาก็ยังคงมีหลายอย่างให้พูดเกี่ยวกับสิ่งนั้น ส่วนคนอื่นๆ

ก็ยอมรับอย่างเสียมิได้นั่นคือพระวณะของพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่ได้มีใจยอมรับมัน

มโนคติที่หลงผิดสารพัดปลุกปั่นขึ้นภายในตัวพวกเขาแต่ละคน
และพวกเขาไม่เข้าใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาสะเพร่าไม่เอาใจใส่
และไม่เต็มใจที่จะลงทุนลงแรงและจริงจังตั้งใจเมื่อมีเราอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาแล้ว
แต่พวกเขาก็จะไม่มาอยู่ต่อหน้าเราเพื่อเข้าสนิทหรือแสวงหา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับติดตามความอยากได้อะยากมีของตนเอง ทำสิ่งอันใดก็ตามไปตามที่พวกเขายินดี
นี่คือเจตนาจำพวกใดกัน?

บทที่ 12

หากเจ้ามีอุปนิสัยที่ไม่มั่นคง พัดไปทางโน้นทางนี้ประหนึ่งกระแสมและสายฝน และหากเจ้าไม่สามารถผลักดันไปข้างหน้าได้อย่างสม่ำเสมอด้วยพลังทั้งหมดของเจ้า ไม่เรียวของเราจะไม่มีวันอยู่ไกลจากเจ้า ตอนที่เจ้ากำลังถูกจัดการอยู่นั้น ยิ่งสภาพแวดล้อมทุกข์ยากมากขึ้นเท่าใด และยิ่งเจ้าถูกข่มเหงมากขึ้นเท่าใด ความรักที่เจ้ามีต่อพระเจ้าก็จะยิ่งกลับกลายเป็นมากขึ้นเท่านั้น และเจ้าจะหยุดยึดติดกับโลกนี้ ครั้นปราศจากทางเลือกอื่นข้างหน้า

เจ้าก็จะมาหาเราเพื่อได้คืนความแข็งแกร่งและความมั่นใจของเจ้า อย่างไรก็ตาม ในสภาพแวดล้อมที่ง่ายดายขึ้น เจ้าก็จะสับสนยุ่งเหยิงไปตลอดทาง เจ้าต้องเข้าสู่จากด้านที่เป็นบวก จงกระตือรือร้นและไม่นิ่งเฉย

เจ้าต้องไม่หวั่นไหวเพราะผู้ใดหรือสิ่งใดในทุกสถานการณ์ และเจ้าต้องไม่ได้รับอิทธิพลจากคำพูดของผู้ใด เจ้าต้องมีอุปนิสัยอันมั่นคง ไม่สำคัญว่าผู้คนจะพูดอะไร เจ้าต้องนำสิ่งที่เจ้ารู้ว่าเป็นความจริงไปปฏิบัติในทันที

เจ้าต้องมีวณะของเราทำงานอยู่ในตัวเจ้าเสมอ ไม่ว่าเจ้าอาจจะกำลังเผชิญหน้ากับผู้ใด

เจ้าต้องตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าที่มีต่อเราและแสดงให้เห็นการคำนึงถึงภาระของเรา

เจ้าต้องไม่สับสนจนไปเห็นด้วยกับผู้คนที่อย่างมีขอบเขตโดยปราศจากแนวคิดของตัวเอง ในทางตรงกันข้าม

เจ้าต้องมีความกล้าหาญที่จะยืนหยัดและคัดค้านสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นที่ไม่ได้มาจากเรา

หากเจ้ารู้ชัดเจนว่ามีบางสิ่งผิดปกติ แต่เจ้ายังคงเก็บเงียบ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่ใช่มนุษย์คนหนึ่งซึ่งปฏิบัติความจริง

หากเจ้ารู้ว่ามิบบางสิ่งผิดปกติ แต่แล้วก็บิดเบือนหัวข้อไปเรื่อย และถูกซาตานกิดกั้น

เป็นเหตุให้เจ้าพูดไปโดยไม่เกิดผลใด และไร้ความสามารถที่จะมานะบากบั่นไปจนถึงที่สุดได้ เช่นนั้นแล้ว

นี่ย่อมหมายความว่าเจ้ายังคงพกพาความเกรงกลัวไว้ในหัวใจของเจ้า

แล้วนั้นไม่ใช่กรณีที่หัวใจของเจ้ายังคงเต็มไปด้วยแนวคิดของซาตานหรือหรือ?

ผู้ชนะคืออะไร? ทหารที่ดิของพระคริสต์ต้องกล้าหาญและพึงพาเราเพื่อให้จิตวิญญาณเข้มแข็ง

พวกเขาต้องต่อสู้เพื่อที่จะกลายเป็นนักรบและสู้รบกับซาตานจนถึงแก่ความตาย เจ้าต้องตื่นตัวอยู่เสมอ

และนี่คือเหตุผลที่เราขอให้เจ้าร่วมมือกับเราในเชิงรุกในทุกช่วงขณะและเรียนรู้ที่จะเข้าใกล้เราให้มากขึ้น

ในทุกเวลาและในทุกสถานการณ์ หากเจ้าสามารถสบตากับหน้าเรา พึงวาตะของเรา

และมุ่งเน้นไปที่วณะและการกระทำของเราได้แล้วไซ้ เจ้าจะไม่โอนเอนและสูญเสียจุดยืน

สิ่งใดที่เจ้าได้รับจากภายในตัวเรานั้นสามารถนำไปปฏิบัติได้

วณะของเราทุกคำจะมุ่งตรงไปที่สภาวะของเจ้าและวณะเหล่านั้นจะเสียดแทงหัวใจเจ้า

ต่อให้เจ้าอาจปฏิเสธวณะเหล่านั้นด้วยวาจา แต่เจ้าไม่อาจปฏิเสธพวกมันในหัวใจเจ้าได้ ยิ่งไปกว่านั้น

หากเจ้าวิเคราะห้วณะของเรา เจ้าจะถูกพิพากษา กล่าวคือ วณะของเราคือความจริง คือชีวิต และคือหนทาง

พวกมันเป็นดาบสองคมที่คมกริบ และพวกมันสามารถทำให้ซาตานปราศได้

บรรดาผู้ที่เข้าใจและมีเส้นทางไปสู่การปฏิบัติตามวณะของเราจะได้รับการอวยพร
ส่วนพวกที่ไม่ปฏิบัติตามวณะเหล่านั้นจะถูกพิพากษาอย่างไม่ต้องสงสัยเลย
การนี้สัมพันธ์กับชีวิตจริงอย่างมากมายเหลือเกิน ทุกวันนี้
แนวเขตของบรรดาผู้ที่เราพิพากษานั้นได้ขยายกว้างขึ้น
ไม่เพียงแต่คนที่รู้จักเราเท่านั้นที่จะถูกพิพากษาคือหน้าเรา
แต่พวกที่ไม่เชื่อในเราและพวกที่พยายามอย่างที่สุดที่จะต้านทานและขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ก็จะถูกพิพากษาเช่นกัน บรรดาผู้ที่อยู่ต่อหน้าเราทุกคน
ซึ่งกำลังติดตามย่างก้าวของเราจะประจักษ์ว่าพระเจ้าทรงเป็นเพลิงอันเดือดดาล! พระเจ้าทรงพระبارมี!
พระเจ้ากำลังทรงนำการพิพากษาของพระองค์มาใช้และกำลังทรงตัดสินโทษให้พวกเขาถึงแก่ความตาย
พวกที่อยู่ในคริสตจักรซึ่งไม่ใส่ใจที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกที่ขัดจังหวะพระราชกิจนั้น พวกที่โอ้อวด พวกที่มีเจตนาและเป้าหมายที่ไม่ถูกต้อง
พวกที่ไม่ได้ใช้ความพยายามในการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า
พวกที่ยังงุนงงสับสนและยังคงเคลือบแคลงใจ พวกที่พินิจพิเคราะห์พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์—
พระวณะแห่งการพิพากษาจะมาถึงคนพวกนี้ทุกเวลา การกระทำของผู้คนทั้งหมดจะถูกเปิดเผย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงค้นหาหัวใจที่อยู่ด้านในสุดของผู้คน ดังนั้นจงอย่าประมาท จงรอบคอบและระมัดระวัง
จงอย่ากระทำด้วยตนเองอย่างมีเดบอด หากการกระทำของเจ้าไม่เป็นไปในแนวเดียวกับวณะของเราแล้วไซ้
เจ้าย่อมจะถูกพิพากษา การเลียนแบบ การแสวงหาคบหา หรือการไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ นั่นเป็นสิ่งที่รับไม่ได้
เจ้าต้องมาอยู่ต่อหน้าเราและสื่อสารกับเราให้บ่อย

สิ่งใดก็ตามที่เจ้าได้จากภายในตัวเรานั้น จะให้เส้นทางสู่การปฏิบัติแก่เจ้า เจ้าจะมีพลังอำนาจของเราเคียงคู่ไป
มีการสถิตของเรา และเดินอยู่ในวณะของเราเสมอ
เจ้าจะอยู่เหนือพื้นทุกสิ่งทางโลกและครองพลังอำนาจในการฟื้นคืนชีพ
หากเจ้าไม่มีวณะของเราและการสถิตของเราในคำพูด พฤติกรรม และการกระทำของเจ้า
และหากเจ้าออกห่างจากเราและมีชีวิตอยู่กับตัวเอง จมอยู่ในความรู้สึกนึกคิดซึ่งเป็นมโนคติที่หลงผิด
และในคำสอนและกฎเกณฑ์ต่างๆ เช่นนั้นแล้ว นั่นจะเป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้าได้ตั้งใจจะกระทำบาป
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เจ้ายังคงยึดมั่นกับตัวตนเดิมของเจ้า ไม่ยินยอมให้ผู้อื่นมาทำอันตรายต่อตัวเจ้า
หรือทำลายดวงจิตของเจ้าแม้เพียงเล็กน้อย

ผู้คนที่กระทำเยี่ยงนี้เป็นพวกที่มีขีดความสามารถต่ำสุดชั่วและค่อนข้างเหลวไหลไร้สาระ
และพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระคุณของพระเจ้าหรือระลึกถึงพระพรต่างๆ ของพระองค์
หากเจ้ายังคงประพฤติดนอย่างหลบเลี่ยงเช่นนี้ แล้วเมื่อใดเล่าที่เจ้าจะสามารถยอมให้เราทำงานภายในตัวเจ้าได้?

หลังจากที่เรากล่าวจบ เจ้าก็ได้รับฟังไปแล้ว แต่ไม่ได้เก็บรักษาอะไรไว้เลย
และเจ้าก็กลับกลายเป็นอ่อนแอเป็นพิเศษเมื่อใดก็ตามที่ปัญหาของเจ้าถูกชี้ชัดออกมาอย่างแท้จริง
นั่นเป็นพฤติกรรมประเภทใดกัน? เมื่อใดเล่าที่เราจะสามารถทำให้เจ้าครบบริบูรณ์ได้
ถ้าจำเป็นต้องหว่านล้อมเจ้าอยู่เสมอ? หากเจ้ากลัวการกระทบกระแทกและรอยขีดข่วน
เจ้าก็ควรรีบออกไปเตือนผู้อื่น “ฉันจะไม่ยอมให้ผู้ใดมาจัดการกับฉัน
ฉันสามารถกำจัดการอุปนิสัยที่เป็นธรรมชาติเดิมของฉันได้ด้วยตัวเอง” เมื่อเป็นเช่นนั้น
ก็จะมีผู้ใดมาวิจารณ์เจ้าหรือตะคองเจ้า และเจ้าจะมีอิสระที่จะเชื่อในหนทางใดก็ตามที่เจ้าปรารถนา
โดยไม่มีผู้ใดมาใส่ใจเจ้าเลย เจ้าสามารถติดตามอย่างก้าวของเราแบบนี้ได้หรือไม่? การกล่าวอ้างว่า
เจ้ามั่นใจว่าเราเป็นพระเจ้าของเจ้า และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้านั้น ไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากลมปาก
หากเจ้าได้ปราศจากความสงสัยอย่างแท้จริงแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็คงจะไม่เป็นปัญหาเลย
และเจ้าก็คงจะเชื่อว่าเป็นความรักและพระพรของพระเจ้านั่นเองที่มาถึงเจ้า ยามที่เราพูด
ก็คือพูดกับบุตรทั้งหลายของเรา และวณะของเราควรได้พบกับคำขอบคุณและการสรรเสริญ

บทที่ 13

ในสภาพเงื่อนไขปัจจุบันของเจ้า เจ้ายึดมั่นอย่างเหลือล้นในมโนคติอันหลงผิดของตนเอง และมีความวุ่นวายทางศาสนาที่ค่อนข้างหนักหนาอยู่ภายในตัวเจ้า เจ้าไร้ความสามารถที่จะกระทำด้วยจิตวิญญาณ

เจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ และเจ้าบอปิดความสว่างใหม่ เจ้าไม่สามารถมองเห็นดวงอาทิตย์ยามทิวา เพราะเจ้านั้นมืดบอด เจ้าไม่รู้จักผู้คน เจ้าไม่เคยสามารถละจาก “บิดามารดา” ของเจ้า เจ้าขาดพร่องวิจารณ์ญาณฝ่ายจิตวิญญาณ

เจ้าไม่ระลึกถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเจ้าไม่มีแนวคิดว่าจะกินและดื่มวณะของเราอย่างไร การที่เจ้าไม่รู้วิธีที่จะกินและดื่มวณะด้วยตัวเจ้าเองนั้นย่อมเป็นปัญหา

วันแล้ววันเล่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนไปข้างหน้าด้วยความเร็วอันน่าทึ่ง ทุกวันมีความสว่างใหม่ และทุกวันที่มีสิ่งทั้งหลายที่สดใหม่ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เจ้าไม่เข้าใจ ในทางตรงข้าม เจ้ากลับชอบที่จะทำการค้นคว้า

เจ้ามองดูสิ่งทั้งหลายผ่านเลนส์ของความเลือกชอบส่วนบุคคลของเจ้า โดยไม่พิจารณาความเลือกชอบเหล่านั้นอย่างระมัดระวัง และเจ้าก็รับฟังด้วยความงุนงง

เจ้าไม่อธิษฐานอย่างขะมักเขม้นในจิตวิญญาณ อีกทั้งเจ้ายังไม่มองมาที่เราหรือใคร่ครองวณะของเราให้มากขึ้น ด้วยเหตุนั้น ทั้งหมดที่เจ้ามีก็คือความหมายตามตัวอักษร กฎเกณฑ์ และคำสอนทั้งหลาย

เจ้าต้องมีแนวคิดที่ชัดเจนว่าจะกินและดื่มวณะของเราอย่างไร และเจ้าต้องนำวณะของเรามาอยู่เบื้องหน้าเราให้บ่อยขึ้น

ผู้คนทุกวันนี้ไร้ความสามารถที่จะปล่อยมือจากตัวพวกเขาเอง พวกเขาคิดเสมอว่าพวกเขาถูก พวกเขาติดอยู่ในโลกใบเล็กๆ ของพวกเขาเอง และพวกเขาไม่ใช่บุคคลประเภทที่ถูกต้อง พวกเขามีเจตนาและจุดประสงค์ที่ผิด และหากพวกเขายืนกรานในสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะถูกพิพากษาอย่างแน่นอน และในกรณีที่น่าเศร้า พวกเขาจะถูกกำจัดทิ้ง

เจ้าต้องใส่ความพยายามเข้าไปให้มากขึ้นในการดำรงการสามัคคีธรรมแบบต่อเนื่องกับเรา และไม่ใช่เพียงสามัคคีธรรมกับใครก็ได้ตามที่เจ้าต้องการ เจ้าต้องมีความเข้าใจในผู้ที่เจ้าสามัคคีธรรมด้วย และเจ้าต้องสามัคคีธรรมเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณในชีวิต

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถจัดหาชีวิตให้แก่ผู้อื่น และเติมเต็มความไม่พอเพียงของพวกเขาได้

เจ้าไม่ควรพุดคุยกับพวกเขาด้วยน้ำเสียงเชิงอบรมสั่งสอน โดยพื้นฐานแล้ว นั่นเป็นการวางตัวในตำแหน่งที่ผิด ในการสามัคคีธรรม เจ้าต้องมีความเข้าใจในเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ เจ้าต้องครองปัญญา

และเจ้าต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่อยู่ในหัวใจของผู้คน หากเจ้าจะรับใช้ผู้อื่น
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องเป็นบุคคลประเภทที่ถูกต้อง และเจ้าต้องสามัคคีธรรมด้วยทั้งหมดทั้งมวลที่เจ้ามี

บัดนี้สิ่งสำคัญยิ่งยวดคือการที่เจ้าสามารถสามัคคีธรรมกับเรา สัมพันธ์สนิทกับเราอย่างใกล้ชิด
กินและดื่มได้ด้วยตัวเจ้าเอง และกลายมาเป็นใกล้ชิดกับพระเจ้า

เจ้าต้องมาเข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

และเจ้าต้องมีความสามารถที่จะหยั่งถึงสภาพแวดล้อมของเจ้ากับสิ่งที่ได้ถูกจัดการเตรียมการไว้ในภาวะแวดล้อม
ของเจ้าได้อย่างชัดเจน เจ้าสามารถเข้าใจสิ่งที่เราเป็นหรือไม่?

เป็นการสำคัญยิ่งยวดที่เจ้ากินและดื่มบนพื้นฐานของสิ่งที่เจ้าขาดพร่อง และดำรงชีวิตอยู่โดยวณะของเรา!

จงยอมรับมือของเรา และอย่าพรับ่นร้องทุกข์ หากเจ้าพรับ่นร้องทุกข์และหนีจากไป

เจ้าอาจสูญเสียโอกาสเหมาะที่จะได้รับพระคุณของพระเจ้า จงเริ่มต้นด้วยการขยับเข้ามาใกล้เรา ว่าด้วย
สิ่งใดหรือที่เจ้าขาดพร่อง และวิธีใดหรือที่เจ้าควรมาใกล้ชิดเราและเข้าใจหัวใจของเรา?

เป็นการลำบากยากเย็นสำหรับผู้คนที่จะมาใกล้ชิดเรา เพราะพวกเขาไม่สามารถปล่อยมือจากตัวเองได้

อุปนิสัยของพวกเขาคลอนแคลนอยู่เสมอ ลมเพลมพัดอยู่เป็นนิจ

และจิตใจที่พวกเขาลืมรสชาติแห่งความหอมหวานเข้าไปสักหน่อย ผู้คนเหล่านี้ก็กลายเป็นทะนงและหลงตัวเอง
ผู้คนบางคนยังไม่ตื่นรู้เลย สิ่งที่เรากล่าวนั้นจำต้องให้เห็นถึงสิ่งที่เจ้าเป็นมากสักเท่าใดหรือ?

เป็นการปกป้องตัวเองมากเท่าใดหรือ เป็นการเลียนแบบผู้อื่นมากเท่าใดหรือ

และเป็นการทำไปตามกฎเกณฑ์มากเท่าใดหรือ?

เหตุผลที่เจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจหรือเข้าใจในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก็คือ

เจ้าไม่รู้วิธีเข้ามาใกล้ชิดเรา ภายนอกนั้น

เจ้าได้ครอบครองสิ่งทั้งหลายโดยพึ่งพามโนคติอันหลงผิดของตนเองและของจิตใจเจ้าอยู่เสมอ

เจ้าค้นคว้าและกระทำกลอุบายกระຈຈๆ อยู่อย่างลับๆ

และเจ้าไม่สามารถแม้แต่จะนำกลอุบายเหล่านั้นออกมาในที่เปิดเผย

นี่แสดงว่าเจ้าไม่เข้าใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง หากเจ้ารู้อย่างถ่องแท้ว่า

บางสิ่งบางอย่างไม่ได้มาจากพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเจ้าจึงกลัวที่จะยืนขึ้นและบอกปิดมัน?

มีกี่คนหรือที่จะสามารถยืนขึ้นและพูดเพื่อเราได้?

เจ้าขาดพร่องแม้กระทั่งความแข็งแกร่งส่วนที่เล็กที่สุดแห่งบุคลิกลักษณะที่ครองโดยเด็กผู้ชาย

จุดประสงค์ของทุกสิ่งทุกอย่างที่ถูกจัดการเตรียมการไว้ในปัจจุบันก็คือเพื่อฝึกฝนพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะเติบโตขึ้นในชีวิตของพวกเจ้า เพื่อทำให้จิตวิญญาณของพวกเจ้าหลักแหลมและคมกล้า

และเพื่อเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะระลึกว่าสิ่งใดมาจากพระเจ้า

สิ่งที่มาจากพระเจ้าทำให้เจ้าสามารถรับใช้ได้ด้วยความสามารถและภาระ และคงมั่นในจิตวิญญาณ
ทุกสรรพสิ่งที่ไม่ได้มาจากเราล้วนว่างเปล่า สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ให้สิ่งใดแก่เจ้า
สิ่งเหล่านั้นยังผลให้เกิดความว่างในจิตวิญญาณของเจ้า และทำให้เจ้าสูญเสียความเชื่อของเจ้า
ทั้งยังเพิ่มระยะทางระหว่างเจ้ากับเรา เป็นกับดักที่จับเจ้าไว้ในจิตใจของเจ้าเอง
บัดนี้เมื่อเจ้าดำรงชีวิตอยู่ในจิตวิญญาณ เจ้าสามารถก้าวข้ามทุกสิ่งทุกอย่างในโลกปฐมน
แต่การดำรงชีวิตอยู่ในจิตใจของเจ้าก็คือการหลงคารมชาตาน นี่ก็ทางตัน ที่นี้ก็เป็นการง่ายมาก กล่าวคือ
จงเฝ้ามองเราด้วยหัวใจของเจ้า และจิตวิญญาณของเจ้าจะเติบโตแข็งแกร่งในทันที เจ้าจะมีเส้นทางให้ปฏิบัติ
และเราจะนำทางทุกอย่างก้าวของเจ้า วณะของเราจะถูกเปิดเผยแก่เจ้าตลอดเวลาและในทุกหนแห่ง
ไม่สำคัญว่าที่ใดหรือเมื่อใด หรือไม่ว่าสภาพแวดล้อมจะส่งผลร้ายขนาดไหน เราจะทำให้เจ้ามองเห็นอย่างชัดเจน
และหัวใจของเราจะถูกเปิดเผยแก่เจ้าหากเจ้ามองมาที่เราด้วยหัวใจของเจ้า
ในลักษณะนี้เจ้าจะวิ่งล่องไปข้างหน้าตามถนนสายนี้ และไม่มีวันสูญเสียหนทางของเจ้า
ผู้คนบางคนพยายามที่จะคลำทางไปข้างหน้าจากภายนอก
แต่กลับไม่เคยทำเช่นนั้นจากภายในจิตวิญญาณของพวกเขา
บ่อยครั้งพวกเขาไม่สามารถจับความเข้าใจในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
เมื่อพวกเขาสามัคคีธรรมกับผู้อื่น พวกเขาก็มีแต่ยังงุนงงสับสนมากขึ้น ไร้เส้นทางที่จะติดตามไป
และไม่รู้ว่าจะทำสิ่งใด ผู้คนเหล่านี้ไม่รู้ว่าจะไรทำให้พวกเขาป่วย
พวกเขาอาจครองสิ่งทั้งหลายมากมายและเต็มเปี่ยมอย่างมั่งคั่งอยู่ข้างใน แต่นั่นมีประโยชน์อันใดหรือ?
เจ้ามีเส้นทางที่จะติดตามจริงๆ หรือ? เจ้าครองความกระจำหรือความรู้แจ้งอันใดบ้างหรือไม่?
เจ้ามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ๆ บ้างไหม? เจ้าได้สร้างความก้าวหน้าหรือเจ้าได้ถดถอย?
เจ้าสามารถตามทันความสว่างไหมหรือไม่? เจ้าไม่มีการบนอบ การบนอบที่เจ้าปรารถนาบ่อยๆ
ไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากราคาคุยเท่านั้นเอง เจ้าได้ใช้ชีวิตที่เชื่อฟังแล้วหรือยัง?

อุปสรรคกีดขวางที่ก่อเกิดจากความคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมอ ความลำพองใจ ความหลงตัวเอง
และความโอหังของผู้คนนั้นช่างใหญ่โตอะไรเช่นนี้?
ใครเล่าที่ควรถูกตำหนิเมื่อเจ้าไม่สามารถเข้าสู่ความเป็นจริงได้?
เจ้าควรตรวจสอบตัวเจ้าเองอย่างรอบคอบเพื่อให้มองเห็นว่าเจ้าเป็นบุคคลที่ถูกต้องหรือไม่
เป้าหมายและเจตนาทั้งหลายของเจ้าเกิดขึ้น โดยมีเราอยู่ในจิตใจหรือไม่?
คำพูดและการกระทำทั้งปวงของเจ้าถูกพูดและทำตอนที่เรายู่ด้วยหรือไม่?
เราตรวจสอบความคิดและแนวคิดทั้งปวงของเจ้า เจ้าไม่รู้สึกลึกลับหรือไม่?
เจ้าสวมฉากหน้าอันเป็นเท็จให้ผู้อื่นเห็น และเจ้าวางท่าอย่างใจเย็นว่าตนนั้นชอบธรรมเสมอ

เจ้าทำการนี้เพื่อกำบังตัวเจ้าเอง เจ้าทำการนี้เพื่อปกปิดความชั่วของเจ้า

และเจ้าถึงกับคิดหาหนทางที่จะผลักความชั่วนั้นไปให้คนอื่น

การคิดคดทรยศแบบไหนกันที่อาศัยอยู่ในหัวใจของเจ้า! จงคิดถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าได้กล่าวมาแล้วสิ
การที่เจ้าปกปิดซาตานเอาไว้

แล้วก็ปล้นเอาการกินและการดื่มไปจากบรรดาพี่น้องชายและหญิงของเจ้าโดยการบังคับ

ด้วยกลัวว่าดวงจิตของเจ้าจะมีอันตรายนั่น มิใช่เพื่อประโยชน์ของเจ้าเองหรือ?

เจ้ามีสิ่งใดจะกล่าวเพื่อตัวเจ้าเองหรือ?

เจ้าคิดหรือว่าครั้งหน้าเจ้าจะสามารถเติมเต็มให้กับการกินและการดื่มที่ซาตานช่วงชิงไปในครั้งนี้ได้?

ด้วยเหตุนั้น เจ้าจึงมองเห็นเรื่องนี้อย่างชัดเจนในตอนนี้อย่างยิ่ง นี่ก็บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าสามารถชดเชยได้หรือ?

เจ้าสามารถเติมเต็มเวลาที่สูญเสียไปหรือ? พวกเจ้าต้องตรวจสอบตัวพวกเจ้าเองอย่างเข้มงวด

เพื่อให้มองเห็นว่าเหตุใดจึงไม่มีการกินและการดื่มในการพบปะสองสามครั้งที่ผ่านมา

และใครเป็นเหตุให้เกิดเรื่องเดือดร้อนนี้ เจ้าต้องสามัคคีธรรมไปที่ละเรื่องจนกว่าจะชัดเจน

หากบุคคลเช่นนี้ไม่ถูกจำกัดควบคุมไว้อย่างแน่นอนหนา เช่นนั้นแล้วบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าจะไม่เข้าใจ

แล้วนั่นก็จะมีแต่จะเกิดขึ้นอีก ดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าปิดอยู่ พวกเจ้ามากมายเกินไปที่ตาบอด! ยิ่งไปกว่านั้น

พวกที่มองเห็นก็ไม่ใส่ใจในการนี้ พวกเขาไม่ลุกขึ้นและพูดขึ้นมา และพวกเขาก็มีคบอดเช่นกัน

พวกที่มองเห็นแต่ไม่พูดขึ้นมาก็คือเป็นใบ้ มีคนมากมายในที่นี้ที่มีความพิการสารพัน

ผู้คนบางคนไม่จับใจความว่าความจริงคืออะไร ชีวิตคืออะไร และหนทางคืออะไร

และพวกเขาก็ไม่เข้าใจจิตวิญญาณ พวกเขาพิจารณาว่างานของเราเป็นเพียงแค่สูตร นี่ก็ตายตัวมากเกินไป

พวกเขาก็ไม่เข้าใจว่าความสำคัญของคุณและการสรรเสริญอันถ่องแท้คืออะไร

ผู้คนบางคนไม่สามารถจับความเข้าใจในสิ่งอันเป็นปฐมและสำคัญยิ่งยวดทั้งหลาย ในทางตรงข้าม

พวกเขากลับจับความเข้าใจแต่ในเรื่องที่รองลงไป

การจัดจ้หวะการบริหารจัดการของพระเจ้าหมายความว่าอะไร?

การรื้อถอนการก่อสร้างคริสตจักรหมายความว่าอะไร?

การจัดจ้หวะพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หมายความว่าอะไร? จี๊ข้าของซาตานคืออะไร?

ความจริงเหล่านี้ต้องได้รับการทำความเข้าใจอย่างชัดเจน และไม่ใช่ว่าเพียงเอาไปพูดกลบเกลื่อนอย่างคลุมเครือ

อะไรทำให้ไม่มีการกินและการดื่มในครั้งนี้? ผู้คนบางคนรู้สึกว้าวุ่นนี้พวกเขาควรสรรเสริญพระเจ้าออกมาดังๆ

แต่พวกเขาควรสรรเสริญพระองค์อย่างไรเล่า?

พวกเขาควรทำเช่นนั้นด้วยการขับร้องบทเพลงสรรเสริญและเต้นรำหรือไม่?

วิธีการอื่นไม่นับเป็นการสรรเสริญหรือ? ผู้คนบางคนมาที่การพบปะด้วยมโนคติอันหลงผิดว่า

การสรรเสริญด้วยความยินดีปราศคือหนทางที่จะสรรเสริญพระเจ้า ผู้คนมีมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ และพวกเขาไม่ให้ความสนใจในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผลลัพธ์สุดท้ายของการนี้คือการขัดจังหวะทั้งหลายยังคงเกิดขึ้น ในการพบปะครั้งนี้ไม่ได้มีการกินและการดื่ม

เจ้าทั้งปวงกล่าวว่าเจ้าคำนึงถึงพระภาระของพระเจ้า และจะปกป้องคำพยานของคริสตจักร

แต่ใครหรือในหมู่พวกเจ้าที่ได้คำนึงถึงพระภาระของพระเจ้าจริงๆ? จงถามตัวเจ้าเองว่า

เจ้าเป็นใครคนหนึ่งซึ่งได้แสดงให้เห็นความคำนึงถึงพระภาระของพระองค์หรือไม่?

เจ้าสามารถปฏิบัติความชอบธรรมเพื่อพระองค์หรือไม่? เจ้าสามารถยืนขึ้นและพูดเพื่อเราหรือไม่?

เจ้าสามารถนำความจริงมาปฏิบัติอย่างหนักแน่นมั่นคงหรือไม่?

เจ้ากลัวพอที่จะต่อสู้กับความประพฤติดังปวงของซาตานหรือไม่?

เจ้าจะสามารถวางภาระอารมณ์ทั้งหลายของเจ้าลง

และเปิดโปงซาตานเพื่อเห็นแก่ประโยชน์แห่งความจริงของเราไหม?

เจ้าสามารถยอมให้เจตนาของเราได้รับการทำให้ลุล่วงภายในตัวเจ้าไหม?

เจ้าได้มอบถวายหัวใจของเจ้าในชั่วขณะที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดหรือไม่?

เจ้าเป็นใครคนหนึ่งที่จะกระทำตามเจตจำนงของเราหรือไม่? จงถามคำถามเหล่านี้กับตัวเจ้าเอง

และคิดเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้ให้บ่อย พรสวรรค์ทั้งหลายของซาตานอยู่ภายในตัวเจ้า

และเจ้าก็จะต้องถูกติเตียนสำหรับกรนั้น—เนื่องจากเจ้าไม่เข้าใจผู้คน

และเจ้าล้มเหลวที่จะระลึกถึงพิษของซาตาน เจ้ากำลังนำทางตัวเจ้าเองไปสู่ความตาย

ซาตานได้หลอกลวงเจ้าอย่างถ้วนทั่วจนถึงจุดที่เจ้าว่าวนับสนอย่างครบบริบูรณ์

เจ้ามาเหล้าองุ่นแห่งความมั่งคั่ง และเจ้าแกล้งไถไปมา ไร้ความสามารถที่จะยึดมั่นทัศนคติอันมั่นคง

และไม่มีเส้นทางสำหรับการปฏิบัติของเจ้า เจ้าไม่กินและดื่มอย่างถูกต้องเหมาะสม

เจ้ามีส่วนร่วมในการต่อสู้และการทะเลาะเบาะแว้งอันป่าเถื่อน เจ้าไม่รู้ถูกรู้ผิด และเจ้าติดตามใครก็ได้ที่นำทาง

เจ้าครองความจริงอันใดบ้างหรือไม่? ผู้คนบางคนปกป้องตัวพวกเขาเองและถึงกับกระทำการหลอกลวง

พวกเขาสามัคคีธรรมกับผู้อื่น แต่นั่นก็แค่พาพวกเขาไปสู่ทางตัน ผู้คนเหล่านี้ได้มาซึ่งเจตนา เป้าหมาย

แรงจูงใจ และแหล่งกำเนิดของพวกเขาจากเราหรือไม่?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้าสามารถชดเชยให้กับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าสำหรับข้อเท็จจริงที่ว่า

การกินและการดื่มของพวกเขาถูกช่วงชิงไป? จงหาผู้คนสักสองสามคนที่สามัคคีธรรมด้วย

และจงถามพวกเขา ปล่อยให้พวกเขาพูดด้วยตัวพวกเขาเองว่า พวกเขาได้รับการจัดเตรียมอะไรไปบ้างหรือยัง?

หรือว่าพวงของพวกเขานั้นได้เต็มไปด้วยน้ำสกปรกและขยะ ทั้งให้พวกเขาไร้เส้นทางที่จะติดตาม?

นั่นจะไม่ใช่การรื้อถอนคริสตจักรหรือ? ความรักท่ามกลางบรรดาพี่น้องชายหญิงอยู่ที่ใดเล่า?

เจ้าศึกษาวิจัยอย่างลับๆ ว่าใครถูกและใครผิด แต่เหตุใดเจ้าจึงไม่แบกรับภาระเพื่อคริสตจักร? ปกติแล้ว
เจ้าเก่งในการตะเบ็งวลิตติปากทั้งหลาย แต่เมื่อสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นจริง เจ้ากลับไม่แน่ใจในสิ่งเหล่านั้น
ผู้คนบางคนเข้าใจ แต่กลับเอาแต่พึมพำอย่างเงียบกริบ ขณะที่คนอื่นๆ
พูดสิ่งที่พวกเขาเข้าใจออกมาในยามที่ไม่มีใครอื่นกล่าวคำพูดสักคำ
พวกเขาไม่รู้ว่าจะไรมาจากพระเจ้าและอะไรคืองานของชาตान
ความรู้สึกภายในของพวกเขาเกี่ยวกับชีวิตนั้นอยู่ที่ใดเล่า?
เจ้าก็เพียงไม่สามารถจับความเข้าใจในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
อีกทั้งเจ้ายังไม่ระลึกรู้ถึงพระราชกิจ และเจ้ามีช่วงเวลาอันลำบากยากเย็นในการยอมรับสิ่งใหม่ๆ
เจ้าเพียงยอมรับสิ่งทั้งหลายเชิงปฏิกิริยาและเกี่ยวกับศาสนาที่คล้อยตามมโนคติอันหลงผิดของผู้คนเท่านั้น
ผลลัพธ์ก็คือ เจ้าต่อสู้อย่างมัวเมา มีผู้คนกี่คนที่สามารถจับความเข้าใจในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้?
มีกี่คนเล่าที่ได้แบกรับภาระเพื่อคริสตจักรอย่างแท้จริง? เจ้าจับความเข้าใจในการนี้ไหม?
การขับร้องบทเพลงสรรเสริญเป็นหนทางหนึ่งที่จะสรรเสริญพระเจ้า
แต่เจ้าไม่เข้าใจความจริงของการสรรเสริญพระเจ้าอย่างชัดเจน
ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าเคร่งครัดในหนทางที่เจ้าอยู่อยู่กับการสรรเสริญพระองค์
นั่นไม่ใช่มโนคติอันหลงผิดที่เจ้ามีหรือ? เจ้าเกาะติดอยู่เสมอมองอย่างไม่ร่วมมือในมโนคติอันหลงผิดของตัวเอง
และเจ้าไม่สามารถที่จะมุ่งเน้นอยู่กับสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำในวันนี้
ไร้ความสามารถที่จะรู้สึกในสิ่งที่บรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้ากำลังรู้สึก
และไร้ความสามารถที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสงบนิ่ง เจ้าทำสิ่งทั้งหลายอย่างหุนหันพลันแล่น
เจ้าอาจจะขับร้องเพลงได้ดี แต่ผลลัพธ์คือความยุ่งเหยิงโดยสมบูรณ์ นั่นใช่การกินและการดื่มโดยแท้จริงหรือไม่?
เจ้ามองเห็นหรือไม่ว่า อันที่จริงแล้วใครกำลังเป็นเหตุให้เกิดการขัดจังหวะทั้งหลาย?
เจ้าไม่ดำรงชีวิตอยู่ในจิตวิญญาณอย่างสิ้นเชิง ตรงกันข้าม เจ้ากลับยึดมั่นในมโนคติอันหลงผิดสารพัด
นั่นเป็นหนทางอันใดอันหนึ่งที่จะแบกรับภาระเพื่อคริสตจักรได้อย่างไรกัน?
พวกเขาต้องมองเห็นว่าบัดนี้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังกำลังก้าวหน้าเร็วขึ้น ด้วยเหตุนี้
เจ้าไม่ตอบดหรือหากเจ้ากำลังกามโนคติที่หลงผิดของตัวเองไว้แน่น
และต้านทานพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์? นั่นไม่คล้ายกับที่แมลงวันพุงชนผนังแล้วบินหนีไปรอบๆ
หรือ? หากเจ้ายังยืนกรานในลักษณะนี้ เจ้าย่อมจะถูกขจัดทิ้ง
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ก่อนความวิบัตินั้นมีความนบนอบต่อพระเจ้า
พวกเขาดำรงชีวิตโดยพึ่งพาพระคริสต์ พวกเขาเป็นพยานต่อพระองค์ และพวกเขายกย่องพระองค์
พวกเขาคือเด็กชายทั้งหลายที่มีชัยและทหารที่ดีของพระคริสต์ บัดนี้มันสำคัญยิ่งยวดที่เจ้าจะทำให้ตัวเองสงบลง

มาใกล้ชิดพระเจ้า และสามัคคีธรรมกับพระองค์ หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะมาใกล้ชิดพระเจ้า
เจ้าก็เสี่ยงที่จะถูกซาตานจับไปเป็นเชลย หากเจ้าสามารถมาใกล้ชิดเรา และสามัคคีธรรมกับเรา เช่นนั้นแล้ว
ความจริงทั้งหมดจะได้รับการเปิดเผยแก่เจ้า และเจ้าจะมีมาตรฐานให้ใช้ในการดำรงชีวิตและกระทำตาม
เนื่องจากเจ้าเป็นคนหนึ่งที่ใกล้ชิดเรา วณะของเราจะไม่มีวันผลจากข้างกายเจ้า
อีกทั้งเจ้าจะไม่มีวันหันเหจากวณะของเราโดยตลอดชีวิตของเจ้า ซาตานจะไม่มีหนทางที่จะหาประโยชน์จากเจ้า
และกลับจะอับอายและเผ่นหนีไปด้วยความปราชัยแทน หากเจ้ามองภายนอกเพื่อหาสิ่งที่ขาดหายไปในตัวเจ้า
บางคราวเจ้าก็อาจพบบางส่วนของสิ่งที่ขาดหายไป
แต่สิ่งที่เจ้าพบส่วนมากจะเป็นกฎเกณฑ์และสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่จำเป็นต้องมี เจ้าต้องปล่อยมือจากตัวเจ้าเอง
กินและดื่มวณะของเราให้มากขึ้น และรู้วิธีไต่ตรองวณะเหล่านั้น หากเจ้าไม่เข้าใจบางสิ่งบางอย่าง
จงมาใกล้ชิดเราและสามัคคีธรรมกับเราอยู่เนืองนิจ ในหนทางนี้ สิ่งทั้งหลายที่เจ้าเข้าใจจะเป็นจริงและแท้จริง
เจ้าต้องเริ่มด้วยการใกล้ชิดเรา นี่สำคัญยิ่งยวด! หาไม่แล้ว เจ้าจะไม่รู้วิธีกินและดื่ม
เจ้าไม่สามารถกินและดื่มด้วยตัวเจ้าเองได้ แท้จริงแล้ว วุฒิภาวะของเจ้านั้นน้อยเกินไป

บทที่ 14

ณ บัดนี้ เวลากำลังกระชั้นเข้ามาจริงๆ

พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงใช้วิธีการที่แตกต่างมากมายเพื่อนำทางเราเข้าสู่พระวณะของพระเจ้า
เจ้าควรทำให้ตัวเจ้ามีความจริงทั้งปวง ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และใกล้ชิดกับเราอย่างแท้จริง
และมีการสมาคมกับเรา และเจ้าจะไม่ได้รับอนุญาตให้มีพื้นที่ใดๆ ที่จะบรรจงเลือก

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์นั้นปราศจากอารมณ์ และไม่ใส่ใจว่าเจ้าเป็นบุคคลประเภทใด
ตราบเท่าที่เจ้าเต็มใจที่จะสำรวจค้นและปฏิบัติตาม—ไม่แก้ตัว และไม่ได้แย้งเรื่องกำไรและขาดทุนของเจ้าเอง—
แต่สำรวจค้นด้วยความหิวและความกระหายในความชอบธรรม เช่นนั้นแล้ว เราจะให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า
ไม่ว่าเจ้าจะเขลาและไม่รู้เท่าทันเพียงใด เราไม่เพ่งความสนใจไปที่สิ่งเหล่านี้

เรามุ่งที่จะมองว่าเจ้าทำงานหนักขนาดไหนในเชิงบวก หากเจ้ายังคงยึดมั่นในมโนคติอันหลงผิดของตนเอง
หมุ่นวนอยู่ในโลกใบเล็กของเจ้าเอง เช่นนั้นแล้ว เราคิดว่าเจ้ามีภัย...อะไรคือความปลาบปลื้มยินดี?

การถูกละทิ้งหมายความว่าอะไร? เจ้าควรใช้ชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในวันนี้อย่างไร?

เจ้าควรร่วมมือกับเราอย่างแข็งขันอย่างไร? จงละทิ้งมโนคติอันหลงผิดของเจ้าเอง วิพากษ์ตัวเจ้าเอง

ถอดหน้ากากของเจ้าออก มองให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเจ้าเองอย่างชัดเจน จงเกลียดชังตัวเอง

มีหัวใจที่เสาะหาความชอบธรรมอย่างหิวและกระหาย จงเชื่อว่าเจ้านั้นมีค่าเป็นศูนย์อย่างแท้จริง

จงเต็มใจที่จะละทิ้งตัวเจ้าเอง สามารถหยุดวิธีทำสิ่งต่างๆ ทั้งปวงของเจ้า ทำให้ตัวเจ้าเองสงบเงียบเบื้องหน้าเรา

จงมอบถวายคำอธิษฐานมากขึ้น พึงพาเราอย่างจริงจัง นิยมบูชาเรา

และไม่มีวันหยุดเข้ามาใกล้ชิดเราและสื่อสารกับเรา—บุญแจถูกพบในสิ่งเหล่านี้

ผู้คนมักจะพักอาศัยอยู่ภายในตัวพวกเขาเอง และด้วยเหตุนี้จึงไม่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ยากที่ผู้คนจะจินตนาการจริงๆ

และทั้งหมดนั้นล้วนเข้าสู่ความเป็นจริง ใช้ไม่ได้จริงๆ ที่จะไม่ใส่ใจในพระราชกิจ

หากหัวใจและจิตใจของเจ้าอยู่ผิดที่ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีหนทางข้างหน้า ตั้งแต่ต้นจนจบ

เจ้าต้องตื่นตัวตลอดเวลา และต้องแน่ใจที่จะเฝ้าระวังความประมาท ผู้ที่ตื่นตัวและรอคอยอยู่เนืองนิตย์

กับผู้ที่อยู่เฉยๆ เบื้องหน้าเรา ย่อมได้รับพร! ผู้ที่นิยมบูชาเราในหัวใจของพวกเขาเสมอ

ผู้ที่ใส่ใจที่จะฟังเสียงของเราอย่างใกล้ชิด ผู้ที่ให้ความสนใจในการกระทำของเรา

และผู้ที่น่าวณะของเราไปปฏิบัติ ย่อมได้รับพร! เวลาไม่สามารถคอยทำต่อไปได้จริงๆ

โรคระบาดทุกชนิดจะออกอาละวาด

อ้าปากอันชั่วร้ายกระหายเลือดของพวกเขาเพื่อกลืนกินเจ้าทั้งปวงเหมือนอุทกภัย บุตรของเรา! เวลาได้มาถึงแล้ว!

ไม่มีพื้นที่สำหรับการไถ่ตรองอีกแล้ว

ทางออกเพียงทางเดียวที่จะนำพวกเจ้ามาอยู่ภายใต้การคุ้มครองปกป้องของเราก็คือการกลับมาอยู่เบื้องหน้าเราเท่านั้น เจ้าต้องมีกำลังแห่งบุคลิกลักษณะของบุตรชาย จงอย่าอ่อนแอหรือท้อใจ เจ้าต้องตามก้าวอย่างของเราให้ทัน ไม่ปฏิเสธความสว่างใหม่ และในขณะที่เรายกวิธีกินและดื่มวณะของเราแก่พวกเจ้า

เจ้าควรนอนบและกินและดื่มวณะเหล่านั้นอย่างถูกต้องเหมาะสม

ยังคงมีเวลาที่จะต่อสู้หรือขับเคี่ยวกันและกันตามอำเภอใจอีกหรือ?

หากเจ้าไม่กินให้อิ่มและทำให้ตนเองมีความจริงอย่างครบถ้วน เจ้าสามารถทำสงครามได้หรือ?

หากเจ้าต้องการที่จะเอาชนะศาสนา เจ้าต้องทำให้ตนเองมีความจริงอย่างครบบริบูรณ์

จงกินและดื่มวณะของเรามากขึ้น และไต่ตรองวณะเหล่านั้นยิ่งๆ ขึ้นไป

เจ้าต้องกินและดื่มวณะของเราอย่างไม่ขึ้นกับใคร และต้องเริ่มต้นด้วยการเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้า

จงให้เป็นคำเตือนแก่เจ้า! เจ้าต้องใส่ใจฟัง! บรรดาผู้ที่ตลาดควรตื่นรู้สู่ความจริงโดยเร็ว! สละสิ่งใดๆ

ที่เจ้าไม่เต็มใจจะพราจาก เราบอกเจ้าอีกครั้งว่า สิ่งทั้งหลายเช่นนั้นเป็นอันตรายต่อชีวิตของเจ้าจริงๆ

และสิ่งเหล่านั้นไม่มีประโยชน์! เราหวังว่าเจ้าจะสามารถฟังพาเราในการกระทำของเจ้า มิเช่นนั้นแล้ว

เส้นทางเดียวที่จะไปข้างหน้าก็คือเส้นทางแห่งความตายเท่านั้น—เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะไปแสวงหาเส้นทางแห่งชีวิตที่ไหน? จงถอนหัวใจของเจ้าที่รักจะทำให้ตัวเองสาละวนอยู่กับสิ่งภายนอก!

จงถอนหัวใจของเจ้าที่ติดร้นกับผู้อื่นๆ! หากชีวิตของเจ้าไม่สามารถบรรลุฤทธิภาวะ และหากเจ้าถูกทอดทิ้ง

เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะไม่ใช้ใครบางคนที่จะดูแลตัวตัวเองล้มหรือ?

พระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าจินตนาการ

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะสละมโนคติอันหลงผิดของเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะทนทุกข์กับการสูญเสียอันใหญ่หลวง หากพระราชกิจคือการตามติดมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์ให้ทัน

ธรรมชาติดั้งเดิมและมโนคติที่หลงผิดของเจ้าจะสามารถมาสู่ความสว่างหรือ?

เจ้าจะมีความสามารถที่จะรู้จักตัวเจ้าเองหรือ?

บางทีเจ้าอาจจะยังคงคิดว่าเจ้าเป็นอิสระจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลาย แต่ครั้งนี้เหลี่ยมมุมอันน่าเกลียดต่างๆ

ทั้งหมดของเจ้าจะมาสู่ความสว่างอย่างชัดเจน จงถามตัวเจ้าเองอย่างระมัดระวังว่า

เจ้าคือใครบางคนทีบนอบต่อเราไหม?

เจ้าเต็มใจและพร้อมที่จะสละตัวตนของเจ้าและติดตามเราไหม?

เจ้าคือใครบางคนทีแสวงหาใบหน้าของเราด้วยหัวใจอันบริสุทธิ์ไหม?

เจ้ารู้วิธีที่จะเข้ามาใกล้ชิดเราและสื่อสารกับเราไหม?

เจ้าสามารถทำตัวเจ้าเองให้เจียบสงบต่อหน้าเราและแสวงหาเจตจำนงของเราไหม?

เจ้าน่าจะที่เราเผยแก่เจ้าไปปฏิบัติไหม?

เจ้าสามารถดำรงสภาพเจื่อนใจปกติต่อหน้าเราไหม?

เจ้าสามารถมองทะลุกลอุบายอันลอกกลิ้งของชาตานิคม? เจ้ากล้าที่จะเปิดโปงกลอุบายเหล่านั้นไหม?

เจ้าคำนึงถึงพระภาระของพระเจ้าอย่างไร?

เจ้าเป็นใครบางคนที่คำนึงถึงพระภาระของพระเจ้าไหม?

เจ้าจับความเข้าใจในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร?

เจ้ารับใช้ด้วยการประสานงานในครอบครัวของพระเจ้าอย่างไร?

เจ้าเป็นพยานที่เข้มแข็งเพื่อเราอย่างไร?

เจ้าต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความจริงอย่างไร?

เจ้าต้องใช้เวลาในการไตร่ตรองความจริงเหล่านี้อย่างถี่ถ้วน ข้อเท็จจริงเหล่านี้เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าวันนั้นกำลังใกล้เข้ามาอย่างที่สุด เจ้าต้องได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ก่อนที่ความวิบัติจะมา—นี่คือเรื่องสำคัญเป็นเรื่องของความเร่งด่วนอันใหญ่หลวงที่ต้องได้รับการแก้ไข! เราพึงปรารถนาที่จะทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์แต่เราก็มองเห็นว่าพวกเจ้าค่อนข้างคือด้านจริงๆ พวกเจ้ามีความกล้าหาญ แต่พวกเจ้ากลับไม่ใช่มันให้เกิดประโยชน์สูงสุด และพวกเจ้าไม่ได้จับความเข้าใจในสิ่งที่สำคัญที่สุดทั้งหลายในทางตรงข้าม ทั้งหมดที่พวกเจ้าจับความเข้าใจกลับเป็นเรื่องสัพเพเหระต่างๆ แทนจะมีประโยชน์อะไรในการตรึกตรองเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้? ไม่เป็นการเสียเวลาหรือ? เราแสดงความใจดีมีเมตตาต่อพวกเจ้าในหนทางนี้ แต่พวกเจ้ากลับล้มเหลวที่จะแสดงความชื่นชมใดๆ พวกเจ้าเอาแต่ต่อสู้กันเองเท่านั้น—ดังนั้น ความเพียรพยายามอุตสาหะทั้งหมดของเราไม่ได้เสียเปล่าแล้วหรือ? หากพวกเจ้าดำเนินการต่อไปในหนทางนี้ เราจะไม่ใช่เวลาในการกระชัณจะขอพวกเจ้าต่อไป! เรากล่าวแก่พวกเจ้าว่า พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกถอนจากตัวพวกเจ้า เว้นแต่พวกเจ้าจะตื่นรู้สู่ความจริง! พวกเจ้าจะไม่ได้รับมอบอะไรให้กันอีกต่อไป และพวกเจ้าได้รับอนุญาตให้เชื่อตามที่พวกเจ้าเห็นว่าเหมาะสม เราได้กล่าววามะของเรอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ขึ้นอยู่กับพวกเจ้าว่าพวกเจ้าจะฟังหรือไม่ เมื่อเวลานั้นมาถึง เวลาที่พวกเจ้าจะงงสับสน ไร้ทางไปข้างหน้า และไม่สามารถมองเห็นความสว่างที่แท้จริง พวกเจ้าจะโทษเราไหม? ความไม่รู้เท่าทันเยี่ยงนี้!

หากพวกเจ้าเกาะติดตัวตนของพวกเจ้าไว้แน่นขนาดนั้น หากพวกเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยสิ่งนั้นไป
ผลสืบเนื่องที่ตามมาควรเป็นเช่นไร?

งานของพวกเจ้าจะไม่เป็นเพียงการออกแรงที่เปล่าประโยชน์เท่านั้นแล้วหรือ?

ช่างน่าเวทนาที่จะถูกทั้งยามที่ความวิบัติทั้งหลายบังเกิด!

บัดนี้คือระยะที่สำคัญยิ่งของการสร้างคริสตจักร หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะร่วมมือกับเราในเชิงรุก
และมอบถวายตัวเจ้าเองขึ้นมาที่เราอย่างสุดใจ และหากเจ้าไม่สามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง เช่นนั้นแล้ว
เจ้าจะทนทุกข์กับการสูญเสีย เจ้ายังคงสามารถเก็บงำเจตนาอื่นๆ อีกหรือ?

เราได้แสดงความกรุณาต่อพวกเจ้าในหนทางนี้ รอคอยให้พวกเจ้าสำนึกผิดและเริ่มต้นใหม่ อย่างไรก็ตาม
เวลาไม่เอื้ออำนวยต่อการทำเช่นนี้อีกต่อไปจริงๆ และเราต้องคำนึงถึงภาพรวม

สิ่งทั้งปวงกำลังเคลื่อนไปข้างหน้า เพื่อประโยชน์ของจุดประสงค์แห่งแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า
และก้าวอย่างของเราก็ดำเนินต่อไปข้างหน้าวันแล้ววันเล่า ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า และครู่แล้วครู่เล่า—

พวกที่ไม่สามารถตามทันจะถูกละทิ้ง ทุกๆ วันมีความสว่างใหม่ ทุกๆ วันกิจการใหม่ๆ แล้วเสร็จ ทุกๆ

วันมีสิ่งใหม่ๆ บังเกิดขึ้น และพวกที่ไม่สามารถมองเห็นความสว่างดังกล่าวย่อมมีคบบอด!

พวกที่ไม่ปฏิบัติตามจะถูกกำจัด...

บทที่ 15

การทรงปรากฏของพระเจ้าได้เกิดขึ้นแล้วในคริสตจักรทั้งหมด มันคือพระวิญญาณที่ตรัส
พระองค์ทรงเป็นไฟที่ไหม้เผาผลาญ ทรงพระبارมีและกำลังทรงพิพากษา พระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์
ทรงฉลองพระองค์ยาวคลุมพระบาท และทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ
พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ
พระบาทของพระองค์เหมือนทองคำสัมฤทธิ์ ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ
และพระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงของห้วงน้ำมากมาย
พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบอยู่ในพระโอษฐ์
และพระพักตร์ของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า

มีพยานได้เห็นบุตรมนุษย์ และพระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองอย่างเปิดเผย
พระสิริของพระเจ้าเปล่งรัศมีออกไป ฉายแสงอย่างแรงกล้าเหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่กำลังแผดเผา!
พระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์เปล่งแสงด้วยความสว่างอันสุกใส
ดวงตาของผู้ใดจะกล้าจ้องมองพระองค์ด้วยความต้านทานเล่า? ความต้านทานนำไปสู่ความตาย!
ไม่มีการแสดงความปรานีให้เห็นแม้แต่น้อยที่สุดสำหรับสิ่งใดก็ตามที่เจ้าคิดอยู่ในหัวใจของเจ้า
สำหรับถ้อยคำใดที่เจ้าพูดหรือสิ่งใด ที่เจ้าทำ
พวกเจ้าทั้งหมดจะได้เข้าใจและจะเห็นว่าสิ่งใดคือสิ่งที่พวกเจ้าได้รับมา—
ซึ่งไม่มีสิ่งใดเว้นแต่การพิพากษาของเราเท่านั้น!
เราจะสามารถทนมันได้หรือเมื่อพวกเจ้าไม่ได้ใช้ความพยายามในการกินและดื่มถ้อยคำของเรา
และกลับแทรกแซงตามอำเภอใจและทำลายการสร้างของเรา? เราจะไม่ปฏิบัติต่อบุคคลประเภทนี้อ่อนโยน!
หากความประพฤติดของเจ้าเสื่อมไปอย่างรุนแรงมากขึ้น เจ้าจะถูกเผาไหม้ในเปลวไฟ!
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสำแดงในร่างทางจิตวิญญาณ
โดยปราศจากเนื้อหนังหรือเลือดแม้เพียงส่วนน้อยที่สุดที่เชื่อมต่อกับศิระจรดปลายเท้า
พระองค์ทรงอยู่เหนือล้ำสากลพิภพ ประทับอยู่ที่บัลลังก์อันรุ่งโรจน์ในสวรรค์ชั้นที่สาม
ทรงบริหารสรรพสิ่งทั้งปวง! จักรวาลและสรรพสิ่งทั้งหมดอยู่ในมือของเรา หากเราพูดสั่งมัน มันจะเป็นตามนั้น
หากเรากำหนดมัน มันก็จะเป็นไปตามนั้น ชาดานอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเรา มันอยู่ในบาดาลลึก!
เมื่อเสียงของเราได้เปล่งออกไป ไฟสวรรค์และแผ่นดินโลกจะลวंगไปและจะไม่มีอีกต่อไป!
สรรพสิ่งทั้งปวงจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ นี่คือการจริงอันมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ที่ถูกต้องอย่างแน่นอน
เราได้พิชิตโลกแล้ว รวมทั้งมารร้ายทั้งปวงด้วย เรากำลังนั่งคุยกับพวกเจ้าอยู่ ณ ที่นี้ และทุกคนที่มีหูควรจะฟังไว้
และทุกคนที่กำลังมีชีวิตอยู่ควรยอมรับไว้

วันเวลาจะมาถึงบทอาสนกรรม สิ่งในโลกนี้จะมาถึงความว่างเปล่า และทุกสรรพสิ่งจะได้เกิดเป็นสิ่งใหม่
จงจำเรื่องนี้ไว้! จงอย่าลืม! จะไม่สามารถมีความคลุมเครือได้! ไฟและดินจะล่องไป
แต่บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย! ขอให้เราเตือนสติพวกเจ้าอีกครั้งหนึ่งว่า จงอย่าวิ่งโดยสูญเปล่า!
จงตื่นขึ้นเถิด! จงกลับใจ และความรอดอยู่ใกล้! เราได้ปรากฏท่ามกลางพวกเจ้าแล้ว
และเสียงของเราได้เปล่งขึ้นแล้ว เสียงของเราได้เปล่งขึ้นต่อหน้าพวกเจ้า มันเผชิญกับเจ้าทุกวัน
แบบต่อหน้าและแต่ละวันมันจะสดและใหม่ เจ้ามองเห็นเรา และเรามองเห็นเจ้า เรากล่าวแก่เจ้าอยู่เป็นนิตย์
และเราอยู่กับเจ้าแบบต่อหน้า แต่กระนั้นก็ตาม เจ้าปฏิเสธเราและไม่รู้จักเรา แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา
แต่พวกเจ้ายังคงลึกลับอยู่! เจ้าลึกลับ! จิตใจของเจ้าด้านชา เจ้าถูกซาตานทำให้ตาบอด
และเจ้าไม่สามารถมองเห็นใบหน้าอันรุ่งโรจน์ของเราได้—เจ้าช่างน่าสมเพช! ช่างน่าสมเพชยิ่งนัก!

พระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของเราได้ถูกส่งไปยังทุกมุม โลกและเราจะส่งผู้สื่อสารของเราไปเพื่อพูด
กับคริสตจักรทั้งหลาย เราชอบธรรมและสัตย์ซื่อ เราคือพระเจ้าผู้ตรวจดูส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจของมนุษย์
พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย และมันคือถ้อยคำของเราที่ออกมาจากภายในบุตรของเรา
คนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีหูที่ควรฟังไว้เถิด! คนเหล่านั้นทั้งหมดที่กำลังมีชีวิตอยู่ควรยอมรับไว้!

จงเพียงแค่มองและดื่มถ้อยคำเหล่านั้นและอย่าสงสัย

คนเหล่านั้นทั้งหมดผู้บนอบและใส่ใจถ้อยคำของเราจะได้รับพรต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่!

คนเหล่านั้นทั้งหมดที่แสวงหาใบหน้าของเราด้วยความจริงจริงจังใจจะมีความสว่างใหม่ ความรู้แจ้งใหม่
และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ๆ อย่างแน่นอน ทั้งหมดจะสดและใหม่ ถ้อยคำของเราจะปรากฏแก่เจ้าทุกเวลา
แล้วมันจะเปิดดวงตาแห่งจิตวิญญาณของเจ้า

เพื่อให้เจ้าจะสามารถมองเห็นบรรดาสิ่งลึกลับทุกอย่างของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณและจะมองเห็นว่าราชอาณาจักร
อยู่ท่ามกลางมนุษย์ จงเข้าไปสู่ที่ลึกลับ และพระคุณและพรทั้งหมดจะมาถึงเจ้า

การกัณดารอาหารและภัยพิบัติจะไม่สามารถมาแตะต้องเจ้าได้ และบรรดาหมาป่า งูพิษ เสือ

และเสือดาวจะไม่สามารถทำอันตรายเจ้าได้ เจ้าจะไปกับเรา เดินไปกับเรา และเข้าไปสู่สง่าราศีร่วมกับเรา!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระกายที่รุ่งโรจน์ของพระองค์ปรากฏขึ้นในที่แจ้ง

พระกายฝ่ายจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์ถูกขึ้น และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงครบบริบูรณ์ในพระองค์เอง!

ทั้งโลกและเนื้อหนังได้เปลี่ยนแปลงไป

และการจำแลงพระกายของพระองค์บนภูเขาคือสภาวะบุคคลของพระเจ้า

พระองค์ทรงมีมงกุฎทองคำอยู่บนพระเศียรของพระองค์ ฉลองพระองค์ของพระองค์เป็นสีขาวบริสุทธิ์

ทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ และสรรพสิ่งในโลกนี้เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์

พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ พระองค์ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบในพระโอษฐ์ของพระองค์

และพระองค์ทรงมีดาวเจ็ดดวงในพระหัตถ์ขวาของพระองค์

หนทางสู่ราชอาณาจักรนั้นส่องสว่างอย่างไรเขตแดน พระสิริของพระองค์บังเกิดขึ้นและส่องสว่าง ภูเขาต่างๆ

พากันชื่นชมยินดีและห้วงน้ำทั้งหลายพากันหัวเราะ และดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ

ทั้งหมดโคจรอยู่ในการจัดการเตรียมการอย่างเป็นระเบียบของพวกมัน ซึ่งกำลังต้อนรับพระเจ้าผู้เที่ยงแท้ ผู้ทรงเอกลักษณ์

ผู้ซึ่งชัยชนะของพระองค์กลับไปประกาศถึงความครบบริบูรณ์ของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์

ทุกสิ่งกระโดดและเต้นรำด้วยความชื่นชมยินดี! จงเปล่งเสียงแสดงความยินดี!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทับบนบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์! จงร้องเพลงเถิด!

ธงแห่งชัยชนะขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ชูขึ้นสูงเหนือภูเขาศิโยนที่สง่างามและเปี่ยมบารมี!

ชนชาติทั้งมวลกำลังเปล่งเสียงร้องแสดงความยินดี กลุ่มชนทั้งปวงกำลังร้องเพลง

ภูเขาศิโยนกำลังหัวเราะอย่างเปรมปรีดิ์ และพระสิริของพระเจ้าได้เกิดขึ้นแล้ว!

เราไม่เคยฝันว่าเราจะได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า แต่แล้ววันนี้เราก็ได้เห็นแล้ว

ได้อยู่กับพระองค์แบบต่อหน้าทุกวัน เราวางแผ่นหัวใจของเราต่อพระองค์

พระองค์ทรงจัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มอย่างมากมาย ชีวิต ถ้อยคำ การกระทำ ความนึกคิด

แนวความคิดต่างๆ—ความสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้าให้ความกระจ่างแก่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมด

พระองค์ทรงนำทุกอย่างก้าวตลอดวิถีทาง และการพิพากษาของพระองค์เกิดขึ้นโดยทันทีต่อหัวใจที่เป็นกบฏ

การกิน การอยู่ร่วมกันและการใช้ชีวิตร่วมกันกับพระเจ้า การอยู่ร่วมกันกับพระองค์ การดำเนินร่วมกัน

การเปรมปรีดิ์ร่วมกัน การได้รับพระสิริและพระพรร่วมกัน การแบ่งปันความเป็นกษัตริย์กับพระองค์

และการดำรงอยู่ร่วมกันในราชอาณาจักร—โอ ช่างเป็นความหรรษายินดีโดยแท้! โอ มันช่างอ่อนหวานเสียจริง!

เราได้อยู่กับพระองค์แบบต่อหน้าทุกวัน ได้พูดกับพระองค์ทุกวันและคุยกันเป็นเนืองนิตย์

และได้รับความรู้แจ้งใหม่และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ๆ ทุกวัน ดวงดาฝ่ายวิญญาณของพวกเราเปิดขึ้น

และพวกเรามองเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง บรรดาความลึกซึ้งทั้งหมดของจิตวิญญาณได้ถูกเปิดเผยแก่พวกเรา

ชีวิตบริสุทธิ์นั้นไร้ความกังวลอย่างแท้จริง จงวิ่งไปอย่างรวดเร็วและอย่าหยุด จงมุ่งไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง—

มีชีวิตที่น่าอัศจรรย์กว่าอยู่เบื้องหน้า จงอย่ารู้สึกพึงพอใจกับเพียงรสหวาน

จงแสวงหาอย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะเข้าสู่พระเจ้า พระองค์ทรงครอบคลุมทั้งหมดและทรงโอบอ้อมอารี

ทรงมีสรรพสิ่งทุกชนิดที่พวกเราขาดแคลน จงร่วมมือกันอย่างมั่นใจและเข้าสู่พระองค์

และจะไม่มีสิ่งใดเป็นเหมือนเดิมอีกเลย ชีวิตของพวกเราจะหลุดพ้น และจะไม่มีบุคคล เรื่อง

หรือสิ่งใดที่จะสามารถก่อกวนเราได้

การหลุดพ้น! การหลุดพ้น! การหลุดพ้นที่แท้จริง! ชีวิตที่หลุดพ้นของพระเจ้าอยู่ภายใน
และสรรพสิ่งทั้งหมดได้กลายเป็นผ่อนคลายอย่างแท้จริง! พวกเราหลุดพ้นโลกนี้และสิ่งต่างๆ ทางโลก
โดยไม่รู้สึกรถึงการผูกพันกับบรรดาสามีหรือบุตรหลาน

พวกเราหลุดพ้นการควบคุมของความเจ็บป่วยและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ชาตานไม่กล้ำกรับกวนเรา
เราหลุดพ้นความวิตกกังวลทั้งหมดอย่างสิ้นเชิง นี่จะเป็นการยอมให้พระเจ้าได้รับเอาความเป็นกษัตริย์!
พวกเราเหยียบย่ำชาตานให้สยบอยู่ใต้ฝ่าเท้า จงยืนหยัดเป็นพยานให้แก่คริสตจักร
และเปิดโปงหน้าตาอันอัปยศของชาตานอย่างถาวร การก่อสร้างคริสตจักรอยู่ในพระคริสต์
และพระกายอันรุ่งโรจน์ได้เกิดขึ้นแล้ว—นี่คือการใช้ชีวิตในความปลาบปลื้มยินดี!

บทที่ 16

ภายหลังการเป็นพยานต่อบุตรมนุษย์

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงเผยพระองค์เองแก่พวกเราในที่สาธารณะในฐานะดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

นี่คือการจำแลงพระกายบนภูเขา! บัดนี้การจำแลงพระกายกำลังกลายเป็นจริงยิ่งขึ้นทุกที

เป็นความเป็นจริงมากขึ้น พวกเราได้เห็นวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ

และได้เห็นพระเจ้าพระองค์เองได้ทรงปรากฏออกมาจากเนื้อหนัง

พระองค์ไม่ทรงอยู่ภายใต้การควบคุมของมนุษย์ หรืออวกาศ หรือภูมิประเทศ

พระองค์ทรงอยู่เหนืออาณาเขตทั้งหลายของแผ่นดิน โลกและทะเล

พระองค์เสด็จไปทั่วทั้งจักรวาลและสุดปลายแผ่นดินโลก

และประชาชาติทั้งปวงกับกลุ่มชนทั้งหมดกำลังฟังพระสุรเสียงของพระองค์อย่างนิ่งสงบ

ขณะที่พวกเราเปิดดวงตาฝ่ายวิญญาณของพวกเรา

พวกเรามองเห็นว่าพระวณะของพระเจ้าได้นำยอกจากพระกายที่ทรงพระสิริของพระองค์

นี่คือพระเจ้าพระองค์เอง ทรงปรากฏออกมาจากเนื้อหนัง

พระองค์คือพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงเป็นจริงและทรงครบบริบูรณ์ พระองค์ตรัสแก่พวกเราในที่สาธารณะ

พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับพวกเรา พระองค์ทรงแนะนำพวกเรา พระองค์ทรงสงสารพวกเรา

พระองค์ทรงรอคอยพวกเรา พระองค์ทรงชูใจพวกเรา พระองค์ทรงบ่มนิสัยพวกเรา

และพระองค์ทรงพิพากษาพวกเรา พระองค์ทรงงูมมือพวกเรา และความกังวลของพระองค์ต่อพวกเรา

เผาไหม้เหมือนดังเปลวไฟภายในพระองค์ ด้วยพระหทัยที่กระหายร้อนรน

พระองค์ทรงกระตุ้นพวกเราให้ตื่นขึ้นมาและเข้าสู่พระองค์

พระชนม์ชีพที่เป็นอุตรภาพของพระองค์ได้ถูกหล่อหลอมมาเป็นพวกเราทั้งปวง

และบรรดาผู้ที่เข้าสู่พระองค์ทั้งหมด จะสัมฤทธิ์เป็นอุตรภาพ และเอาชนะโลกกับพวกมารร้ายทั้งปวง

และปกครองดุจกษัตริย์ร่วมกันกับพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระกายฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า

หากพระองค์ทรงลิขิตมัน เมื่อนั้นมันจะเป็นดั่งนั้น หากพระองค์ตรัสมัน เมื่อนั้นมันจะเป็นดั่งนั้น

และหากพระองค์ทรงบัญชามัน เมื่อนั้นมันย่อมเป็นดั่งนั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียว!

ซาตานอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ในบาดาลลิก ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

เวลาได้มาถึงแล้ว และทั้งหมดทั้งปวงจะกลับคืนสู่ความเป็นศูนย์ และบังเกิดเป็นสิ่งใหม่

บทที่ 17

คริสตจักรอยู่ระหว่างการก่อสร้าง และชาตาก็กำลังพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะรื้อถอนคริสตจักร
มันต้องการรื้อถอนการก่อสร้างของเราด้วยทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ ด้วยเหตุผลนี้
คริสตจักรจึงต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยเร็ว ต้องไม่มีกากเดนแม้เพียงน้อยนิดของความชั่วหลงเหลืออยู่
คริสตจักรต้องได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จนกลายเป็นไร้ข้อตำหนิ และยังคงบริสุทธิ์ต่อไปเหมือนดังในอดีต
พวกเจ้าต้องตื่นและรอคอยอยู่เสมอ และเจ้าต้องอธิษฐานต่อหน้าเราให้มากขึ้น เจ้าต้องระลึกถึงแผนร้ายสารพัด
และกลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของชาตาน ระลึกถึงจิตวิญญาณทั้งหลาย รู้จักผู้คน
และมีความสามารถที่จะหยั่งรู้ในผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลายทุกประเภท
เจ้าต้องกินและดื่มวามะของเราให้มากขึ้นด้วยเช่นกัน และที่สำคัญกว่านั้น
เจ้าต้องสามารถกินและดื่มวามะด้วยตัวเองได้ จงเตรียมตัวเจ้าให้พร้อมด้วยความจริงทั้งปวง
และมาอยู่ต่อหน้าเรา เพื่อที่เราจะได้เปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเจ้า
และอนุญาตให้พวกเจ้าได้เห็นความล้าลึกที่ทอดตัวอยู่ในจิตวิญญาณ...เมื่อคริสตจักรเข้าสู่ระยะก่อสร้าง
เหล่าวิสุทธิชนก็ออกเดินทัพสู่การสู้รบ คุณสมบัติพิเศษอันน่ารังเกียจต่างๆ
ของชาตานั้นถูกวางอยู่ตรงหน้าพวกเจ้า กล่าวคือ พวกเจ้าจะหยุดแล้วออกไปข้างหลัง
หรือพวกเจ้าจะถูกขึ้นและวางใจในเรา ก้าวต่อไปข้างหน้า?

เปิดเผยคุณสมบัติพิเศษอันเลื่องลือและน่าเกลียดของชาตานอย่างถ้วนทั่ว ไม่เก็บงำความรู้สึกใดๆ
และไม่แสดงความปรานี! ต่อสู้กับชาตานจนตาย! เราคือผู้หนุนหลังพวกเจ้า
และเจ้าต้องมีจิตวิญญาณของเด็กผู้ชาย! ชาตานกำลังสะบัดปัดป้องพลังวันในการคืนรนเอือกสุดท้ยก่อนตาย
แต่มันจะยังคงไร้ความสามารถที่จะหลีกหนีไปจากการพิพากษาของเราได้ ชาตานอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเรา
และมันกำลังถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของพวกเจ้าเองเช่นกัน—นี่คือข้อเท็จจริง!

บรรดาพวกที่ขัดขวางทางศาสนาทั้งมวล และพวกที่ทำลายการก่อสร้างคริสตจักร
ไม่สามารถได้รับการแสดงความขอมผ่อนปรนแม้แต่น้อยนิด แต่จะถูกตัดสินในทันที ชาตานจะถูกเปิดโปง
เหยียบย่ำ ทำลายอย่างถึงที่สุด และไม่เหลือที่ให้หลบซ่อนได้อีกแน่นอนว่า
ทุกปีศาจทุกลักษณะทั้งมวลจะเปิดเผยรูปร่างที่แท้จริงของพวกมันออกมาต่อหน้าเรา
และเราจะขว้างพวกมันทุกคนลงไปในบาตาลึกที่พวกมันจะไม่มีวันเป็นอิสระเลย
พวกมันทั้งหมดจะอยู่ใต้เท้าของพวกเรา หากเจ้าต้องการทุ่มความพยายามในการต่อสู้เพื่อความจริงแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วอย่างแรกที่สุด เจ้าต้องไม่ให้โอกาสชาตานทำงาน—เพื่อสัมผัสฤทธิ์เป้าหมายนั้น
เจ้าจะต้องมีจิตใจเป็นหนึ่งเดียว และสามารถรับใช้ไปอย่างสอดคล้องประสาน ปลอ่ยวางมโนคติที่หลงผิด
ความคิดเห็น ทรศนะ และวิธีทำสิ่งต่างๆ ทั้งหมดของตัวเจ้าเอง ทำหัวใจของเจ้าให้เยียบสงบภายในเรา

จดจ่ออยู่กับพระสุรเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ใส่ใจกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าให้ละเอียด เจ้าต้องมีเจตนาเพียงหนึ่งเดียว
นั่นคือเจตจำนงของเราต้องสำเร็จ เจ้าควรไม่มีเจตนาอื่นนอกเหนือไปจากนี้เลย
เจ้าต้องมองดูเราด้วยหัวใจทั้งหมดของเจ้า มองการกระทำทั้งหลายของเรา
และวิธีที่เราทำสิ่งทั้งหลายอย่างใกล้ชิด และไม่ละเลยสิ่งใดเลย จิตวิญญาณของเจ้าต้องเฉียบคม
ดวงตาของเจ้าต้องเปิดอยู่ โดยปกติธรรมดาแล้ว เมื่อมาถึงเรื่องของพวกที่มีเจตนาและวัตถุประสงค์ที่ไม่ถูกต้อง
รวมถึงพวกที่รักที่จะถูกผู้อื่นมองเห็น ผู้ที่กระเหี้ยนกระหือรือที่จะทำสิ่งทั้งหลาย
ผู้ที่โน้มเอียงที่จะเป็นเหตุให้เกิดการขัดขวาง ผู้ที่เก่งในการพ่นพลาญคำสอนทางศาสนา ผู้ที่เป็นข้าของชาตान
และอื่นๆ—เมื่อผู้คนเหล่านี้แสดงจุดยืนออกมา พวกเขากลายเป็นความลำบากยากเย็นของคริสตจักร
และนี่เป็นเหตุให้การกินและการดื่มพระวาระของพระเจ้าของบรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเขากลายเป็นสิ่งที่
สูญเปล่า เมื่อเจ้าเผชิญกับผู้คนที่เล่นละครเช่นนี้ จงยับยั้งพวกเขาในทันที หากทั้งที่มีการดักเตือนซ้ำแล้วซ้ำเล่า
พวกเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลง เช่นนั้นพวกเขาก็จะทนทุกข์กับความสูญเสีย
หากพวกที่ยืนกรานอย่างดื้อดึงในวิถีทางของตนเองนั้นพยายามแก้ต่างให้ตัวเอง
และพยายามปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขา คริสตจักรก็ควรตัดพวกเขาออกในทันที
และไม่เหลือที่ให้พวกเขาลงมือตามแผนการใด อย่าเสียน้อยเสียยากเสียมากเสียง่าย
จงเปิดตาของเจ้ามองภาพรวม

ตอนนี้ดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าต้องเปิดออกแล้ว และสามารถระลึกถึงผู้คนหลายประเภทในคริสตจักรได้
กล่าวคือ

ผู้คนประเภทไหนที่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณและรู้จักวิญญาณ?

ผู้คนประเภทไหนที่ไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ?

ผู้คนประเภทไหนที่มีวิญญาณชั่ว?

ผู้คนประเภทไหนที่มีงานของชาตानอยู่ในตัวพวกเขา?

ผู้คนประเภทไหนที่โน้มเอียงที่จะเป็นต้นเหตุแห่งการขัดขวาง?

ผู้คนประเภทไหนที่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวพวกเขา?

ผู้คนประเภทไหนที่แสดงความคำนึงในภาระของพระเจ้า?

ผู้คนประเภทไหนที่สามารถทำตามเจตจำนงของเรา?

ใครคือพยานผู้จงรักภักดีของเรา?

จงรู้ไว้ว่านิมิตสูงสุดของวันนี้คือ ความรู้แจ้งที่พระวิญญูณบริสุทธิทรงนำมาสู่คริสตจักรทั้งหลาย

จงอย่าสับสนปนเปกับสิ่งเหล่านี้ ทว่าให้ใช้เวลาเพื่อขบคิดสิ่งเหล่านี้ให้ออกอย่างถ่องแท้—

นี่คือสิ่งสำคัญยิ่งยวดอย่างที่สุดสำหรับความก้าวหน้าในชีวิตของพวกเจ้า!

หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ซึ่งอยู่ต่อหน้าต่อตาของเจ้าแล้ว

เช่นนั้นเจ้าก็จะไร้ความสามารถที่จะเดินไปตามเส้นทางข้างหน้าได้

เจ้าจะอยู่ในอันตรายแห่งการตกไปสู่การทดลองและไปอยู่ในการถูกจับกุมกักขังอยู่เนื่องนิรันดร์

และเจ้าอาจถูกสวามลงไปในเรื่องหลักๆ ที่ต้องทำในตอนนี้เป็นคือ

จดจ่ออยู่กับการที่จะสามารถเข้าใจเราในหัวใจของเจ้า และสื่อสารกับเรามากขึ้น

สิ่งใดที่พวกเจ้าขาดพร่องหรือแสวงหา

จะถูกทำให้สมบูรณ์พร้อมในตัวเจ้าด้วยความใกล้ชิดและการสื่อสารเช่นนั้น

ชีวิตของเจ้าจะได้รับการจัดเตรียมให้อย่างแน่นอน และเจ้าจะมีความรู้แจ้งใหม่

เราไม่เคยมองว่าในอดีตนั้นเจ้ารู้เท่าไม่ถึงการณ์อย่างไร

อีกทั้งเราไม่อ้ออึ้งความคิดของเราอยู่กับการล่วงละเมิดในอดีตของพวกเจ้า เรามองตรงที่ว่าเจ้ารักเราอย่างไร

กล่าวคือ เจ้าสามารถรักเราได้มากกว่าที่เจ้ารักสิ่งอื่นใดหรือไม่?

เรามองเพื่อที่จะเห็นว่าพวกเจ้าสามารถหันกลับมา

และวางใจให้เราปลดความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเจ้าทิ้งไปได้หรือไม่ ผู้คนบางคนต่อต้านเรา

เยาะเย้ยทำทนายเราอย่างเปิดเผย และคัดค้านผู้อื่น พวกเขาไม่รู้จักรวณะของเรา

และยังมีแววที่จะได้เห็นโฉมหน้าของเราน้อยเสียยิ่งกว่า ทั้งหมดที่อยู่เบื้องหน้าเราคือผู้ที่ค้นหาเราอย่างจริงจัง

ผู้ที่มีหัวใจซึ่งหิวโหยและกระหายในความชอบธรรม—เราจะให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า เปิดเผยต่อเจ้า

อนุญาตให้เจ้ามองเห็นเราด้วยตาของเจ้าเอง และจับความเข้าใจในเจตจำนงของเราด้วยตัวเอง

หัวใจของเราจะถูกเปิดเผยต่อเจ้าอย่างแน่นอน เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะเข้าใจ

เจ้าต้องฝึกฝนปฏิบัติสิ่งที่เราทำให้รู้แจ้งภายในตัวของเจ้าอย่างสอดคล้องกับวณะของเรา มิเช่นนั้น

เจ้าจะถูกพิพากษา จงติดตามเจตจำนงของเรา แล้วพวกเจ้าจะไม่หลงทาง

สำหรับทุกคนที่แสวงหาการเข้าถึงวณะของเรา พระคุณและพระจะมีแก่พวกเขาเป็นสองเท่า

พวกเขาจะได้รับความรู้แจ้งและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ทุกวัน

และพวกเขาก็จะรู้สึกสดชื่นมากขึ้นในการกินและดื่มวณะของเราเป็นประจำทุกวัน

พวกเขาจะได้ลิ้มรสชาติมันด้วยปากของพวกเขาเอง ว่ามันหวานเพียงใด!...เจ้าต้องระวัง

และจะต้องไม่รู้สึกลึบพอใจเมื่อเจ้าได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและรสชาติแห่งความหอมหวานไป

บุญเจ้าสำคัญคือการแสวงหาต่อไปเรื่อยๆ!

ผู้คนบางคนคิดว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วงอัศจรรย์โดยแท้และเป็นจริง—

นี่คือบุคคลที่เป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งกำลังได้รับการเปิดเผยอย่างหมดสิ้น ไม่ปิดบังจริงๆ

และหมายสำคัญและการอัศจรรย์ซึ่งยิ่งใหญ่กว่านั้นยังรออยู่ข้างหน้า จงระวังและตื่นอยู่เสมอ

จงจับจ้องดวงตาของเจ้าไปยังแหล่งที่มา จงสงบเงียบต่อหน้าเรา จงใส่ใจและฟังอย่างระมัดระวัง

และจงแน่ใจในวาระของเรา ห้ามมิให้มีความเคลือบแคลงใดเลย หากเจ้ากังขาแม้แต่น้อยแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเราเกรงว่าเจ้าจะถูกทอดทิ้งไว้นอกประตู จงมีนิมิตที่ชัดเจน จงยืนหยัดอย่างมั่นใจ

จงไหลไปตามกระแสชีวิต และจงตามไปติดๆ ไม่ว่ามันจะไหลไปที่ใด

เจ้าต้องไม่ให้ความลังเลใจแบบมนุษย์อยู่ในตัวเจ้าโดยเด็ดขาด เพียงกิน ดื่ม และสรรเสริญ

แสวงหาด้วยหัวใจบริสุทธิ์ และไม่มีวันยอมแพ้เท่านั้น จงนำสิ่งใดก็ตามที่เจ้าไม่เข้าใจมาตรงหน้าเราบ่อยๆ

และจงแน่ใจว่าไม่เก็บงำความสงสัยใดๆ เพื่อที่เจ้าจะได้หลีกเลี่ยงการทนทุกข์จากการสูญเสียครั้งใหญ่

ตามให้ทัน! ตามให้ทัน! อยู่ใกล้เข้าไว้! จงกำจัดสิ่งขัดขวางทั้งหลายของตัวเจ้าออกจากตัวเจ้าให้สิ้น

และจงอย่าเกรง จงไปข้างหน้าและไล่ตามเสาะหาโดยสุดใจ และอย่าล่าถอย

เจ้าต้องมอบถวายหัวใจของเจ้าออกมาจนหมดตลอดเวลา และไม่พลาดไปแม้แต่ชั่วขณะเดียว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีพระราชกิจใหม่ต้องทำอยู่เป็นนิตย์ ทรงทำสิ่งใหม่ๆ ทุกวัน

และมีความรู้แจ้งใหม่ทุกวันเช่นกัน การจำแลงพระวรกายบนภูเขา

พระวรกายแห่งวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ปรากฏขึ้นแล้ว!

พระสุริยนแห่งความชอบธรรมทรงมอบความสว่างออกมา และสาธยายออกไป

ทุกชนชาติและทุกกลุ่มชนได้เห็นโฉมพระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์

ความสว่างของเราจะส่องไปยังทุกคนที่มาอยู่ตรงหน้าเรา วาระของเราคือความสว่าง นำทางเจ้าไปข้างหน้า

เจ้าจะไม่ต้องเดินทางไปทางซ้ายหรือขวาเมื่อพวกเจ้าก้าวเดิน แต่จะเดินอยู่ภายในความสว่างของเรา

และการวิ่งของเจ้าก็จะไม่เป็นการลงแรงที่ปราศจากดอกผล

เจ้าต้องมองเห็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างชัดเจน เจตจำนงของเราอยู่ภายในนั้น

ความล้าลึกทั้งหมดถูกปกปิดไว้ แต่สิ่งเหล่านั้นจะค่อยๆ ถูกเปิดเผยต่อพวกเจ้า

จงจดจำวาระของเราให้ขึ้นใจอยู่เสมอ และมาตรงหน้าเราเพื่อสื่อสารกับเรามากขึ้น

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นมีความก้าวหน้า จงเดินตามรอยเท้าของเรา

การอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่อยู่ข้างหน้า และสิ่งเหล่านี้จะถูกเปิดเผยต่อเจ้าทีละอย่างๆ มีเพียงผู้ซึ่งเอาใจใส่ ผู้ซึ่งรอคอย

และผู้ซึ่งตื่นอยู่เท่านั้นที่จะเห็นสิ่งเหล่านั้น จงแน่ใจว่าไม่ได้หย่อนยาน

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้ากำลังขับเคลื่อนเข้าหาช่วงระยะสุดท้ายแล้ว การก่อสร้างคริสตจักรจะสำเร็จ

จำนวนของผู้ได้รับชัยชนะได้ถูกกำหนดไว้แล้ว เด็กชายผู้ได้รับชัยชนะจะถูกสร้าง
และพวกเขาจะเข้าไปในราชอาณาจักรกับเรา ร่วมครองความเป็นกษัตริย์กับเรา
ปกครองทุกชนชาติด้วยคทาเหล็ก และอยู่ในความรุ่งโรจน์ด้วยกัน!

บทที่ 18

การก่อสร้างคริสตจักรไม่ใช่สิ่งง่ายที่จะทำโดยแท้จริง! เราใส่หัวใจของเราทั้งดวงลงไปใน การก่อสร้างมัน และชาตาคงจะทำทุกสิ่งทุกอย่างในพลังอำนาจของมันเพื่อรี้อทำลายคริสตจักรเสีย หากเจ้าต้องการที่จะได้รับการก่อสร้างขึ้น เจ้าต้องเป็นบุคคลที่มีนิมิต เจ้าต้องใช้ชีวิตด้วยการพึ่งพาเรา เป็นพยานให้พระคริสต์ เชิดชูพระองค์ไว้สูง และรักภักดีต่อเรา เจ้าไม่ควรให้ข้ออ้าง ตรงกันข้าม เจ้าควรเชื่อฟังอย่างไม่มีสภาพเงื่อนไข เจ้าต้องทนฝ่าการทดสอบใดๆ และยอมรับทั้งหมดที่มาจากเรา เจ้าต้องติดตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ว่าพระองค์จะทรงนำทางเจ้าอย่างไรก็ตาม เจ้าต้องมีจิตวิญญาณที่หลักแหลมและมีความสามารถที่จะแยกความต่างของสรรพสิ่ง เจ้าต้องเข้าใจผู้คน และไม่ติดตามพวกเขาอย่างมีคบอด จงดูแลดวงตาฝ่ายวิญญาณของเจ้าให้สดใส และจงมีความรู้ที่ถ้วนทั่วเกี่ยวกับทุกสรรพสิ่ง ผู้คนที่ร่วมจิตใจเดียวกันกับเรา ต้องยืนหยัดเป็นพยานแก่เราและต่อสู้ในการสู้รบแตกหักกับชาตาคาน เจ้าต้องทั้งได้รับการก่อสร้างขึ้นและมีส่วนร่วมในการสู้รบนี้ เราอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เราสนับสนุนพวกเจ้า และเราคือที่หลบภัยของพวกเจ้า

สิ่งแรกที่เจ้าต้องทำคือชำระตัวเจ้าให้บริสุทธิ์ กลายเป็นบุคคลที่เปลี่ยนแปลงแล้ว และมีอารมณ์ที่มั่นคง เจ้าต้องพึ่งพาเราในชีวิตของเจ้า ไม่ว่าสภาพแวดล้อมของเจ้าจะดีหรือเลว ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ที่บ้านหรือในสถานที่อื่นใด เจ้าต้องไม่เดินสะดุดเพราะใครบางคน หรือเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบางอย่างหรือปัญหาบางอย่าง ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าต้องตั้งมั่นและใช้ชีวิตตามอย่างพระคริสต์ และสำแดงพระเจ้าพระองค์เองดังเช่นปกติ เจ้าต้องปฏิบัติงานของเจ้าและทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงตามปกติ นี่ไม่สามารถทำเพียงครั้งเดียวเท่านั้นได้ แต่ต้องได้รับการคำชูต่อในช่วงเวลายาวนาน เจ้าต้องรับเอาหัวใจของเราเป็นหัวใจของเจ้า เจตนารมณ์ของเราต้องกลายเป็นความคิดของเจ้า เจ้าต้องคำนึงถึงภาพใหญ่ขึ้น เจ้าต้องยอมให้พระคริสต์ทรงลาออกจากตัวเจ้า และเจ้าต้องปรนนิบัติด้วยการประสานงานกับผู้อื่น เจ้าต้องก้าวให้ทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทุ่มเทตัวเจ้าลงไปในวิธีการแห่งความรอดของพระองค์ เจ้าต้องทำตัวเจ้าเองให้ว่างเปล่า และกลายเป็นบุคคลที่บริสุทธิ์ใจและเปิดเผย เจ้าต้องสามัคคีธรรมและเข้าร่วมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้าเป็นปกติ ต้องสามารถทำสิ่งทั้งหลายในจิตวิญญาณ รักกันและกัน ยอมให้ความแข็งแกร่งของพวกเขาคำทำให้ความอ่อนแอทั้งหลายของเจ้าเกิดสมดุล และต้องพยายามที่จะได้รับการก่อสร้างขึ้นภายในคริสตจักร เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีส่วนในราชอาณาจักรอย่างแท้จริง

บทที่ 19

ขณะที่พระราชกิจแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์ดำเนินต่อไปข้างหน้า
พระเจ้าได้ทรงพาพวกเราเข้าสู่หนทางใหม่ที่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอีกครั้งหนึ่ง ผลที่ตามมาคือ
ผู้คนบางคนได้เข้าใจเราผิดอย่างลึกซึ้งไม่ได้ และได้ทำการพรับปั่นต่อเรา บางคนได้ด้นทานและต่อต้านเรา
และได้พินิจพิเคราะห์เรา อย่างไรก็ตาม

เรายังคงรอคอยอย่างเปี่ยมปรานีให้พวกเขากลับใจและปฏิรูปตัวพวกเขาเอง

ความเปลี่ยนแปลงในวิธีการของพระราชกิจแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์ก็คือ

การที่พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงปรากฏอย่างเปิดเผย วาระของเรายังคงไม่เปลี่ยนแปลง!

เนื่องจากเป็นพวกเจ้าที่เรากำลังช่วยให้อุด เราไม่ปรารถนาเลยที่จะละทิ้งพวกเจ้าไว้ครึ่งทางของถนน

เพียงแต่ว่าพวกเจ้าเก็บงำความกังขาทั้งหลาย และต้องการที่จะหันกลับไปมือเปล่า

พวกเจ้าบางคนได้หยุดเคลื่อนไปข้างหน้า ขณะที่คนอื่นๆ เอาแต่รอคอยและเฝ้าดู ส่วนคนอื่นๆ

นอกจากนั้นอีกก็กำลังจัดการกับสถานการณ์อย่างเฉื่อยชา ขณะที่บางคนเพียงกำลังเข้าร่วมการล้อเลียนเท่านั้น

พวกเจ้าได้ทำให้หัวใจของพวกเจ้าแข็งกระด้างอย่างแท้จริง!

เจ้านำสิ่งที่เราได้กล่าวแก่พวกเจ้าไปเปลี่ยนให้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่พวกเจ้าภูมิใจ

หรือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเจ้าใช้ວດตัว จงใคร่ครวญการนี้ต่อไปอีก กล่าวคือ

นี่ไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากวาระแห่งความปรานีและการพิพากษาที่กำลังมาสู่พวกเจ้า

พระวิญญานบริสุทธิ์เมื่อทอดพระเนตรเห็นว่าพวกเจ้าเป็นกบฏอย่างแท้จริง

ก็ทรงเริ่มตรัสและทรงแยกส่วนอย่างตรงไปตรงมา พวกเจ้าควรกลัว

จงอย่ากระทำการอย่างบุ่มบ่ามหรือทำสิ่งใดก็ตามที่ไม่ยังคิด และจงอย่าทะนงตน โอหัง

หรือยึดความเห็นของตนเป็นใหญ่! พวกเจ้าควรมุ่งเน้นการนำวาระของเราไปปฏิบัติมากกว่า

และใช้ชีวิตตามวาระเหล่านั้นไม่ว่าพวกเจ้าไปที่ใดก็ตาม

เพื่อที่วาระเหล่านั้นอาจแปรสภาพพวกเจ้าจากภายในได้อย่างแท้จริง และเพื่อที่พวกเจ้าอาจมีอุปนิสัยของเรา

มีเพียงผลลัพธ์เช่นสิ่งเหล่านี้เท่านั้นที่จริงแท้

เพื่อให้คริสตจักรได้รับการก่อสร้างขึ้น เจ้าต้องมีวุฒิภาวะจำเพาะ

และต้องแสวงหาอย่างสุดหัวใจและอย่างไม่หยุดหย่อน ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเจ้าต้องยอมรับการเผาไหม้และการชำระให้สะอาดของพระวิญญานบริสุทธิ์

เพื่อกลายเป็นบุคคลที่ได้รับการแปรสภาพ

ภายใต้สภาพเงื่อนไขทั้งหลายเช่นนี้เท่านั้นที่คริสตจักรสามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น

บัดนี้พระราชกิจแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์ได้นำทางพวกเจ้าให้เริ่มก่อสร้างคริสตจักรขึ้น

หากพวกเขายังคงประพฤตินในลักษณะที่สับสนและเอื้อยเอื้อยเหมือนเดิมต่อไปเช่นที่พวกเขาก็ได้ทำมาในอดีต
เช่นนั้นแล้ว ย่อมไม่มีความหวังสำหรับพวกเขา เจ้าต้องทำให้ตัวเขามีความจริงทั้งปวง
เจ้าต้องมีความหยั่งรู้ฝ่ายจิตวิญญาณ และเจ้าต้องเดินบนหนทางที่เพียบพร้อมสอดคล้องกับปัญญาของเรา
เพื่อให้คริสตจักรได้รับการก่อสร้างขึ้น เจ้าต้องอยู่ภายในจิตวิญญาณของชีวิต
และไม่เอาแต่เอาอย่างโดยผิวเผินเท่านั้น

กระบวนการของการเติบโตในชีวิตของพวกเขาคือกระบวนการเดียวกันกับที่พวกเขาก็ได้รับการก่อสร้างขึ้น
อย่างไรก็ตาม พึงสังเกตว่าพวกที่พึงพาของประทานต่างๆ หรือพวกที่ไม่สามารถเข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ
หรือพวกที่ขาดพร่องความเป็นจริง จะไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น

อีกทั้งพวกที่ไม่สามารถอยู่ใกล้ชิดเราและสื่อสารกับเราเสมอ ก็ไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น
ผู้คนจิตใจของพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับมโนคติอันหลงผิดหรือใช้ชีวิตตามคำสอน
ย่อมไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น

อีกทั้งพวกที่ถูกอารมณ์ของพวกเขาพาทางก็ไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร พวกเขาต้องนบนอบต่อพระองค์อย่างสิ้นเชิง มิเช่นนั้น

พวกเขาก็จะไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น พวกที่ฝักใฝ่ในความรู้สึกว่าตนสำคัญเหนือผู้อื่น

ในความคิดว่าตนเป็นฝ่ายชอบธรรมเสมอ ในความเย่อหยิ่ง และความพอใจของพวกเขาเอง

และพวกที่รักที่จะจองหองและโอ้อวด ย่อมไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น

พวกที่ไม่สามารถปรนนิบัติด้วยการประสานงานกับผู้อื่น ก็ไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้นเช่นกัน

และที่เหมือนกันจริงก็คือผู้ที่ไม่มี ความหยั่งรู้ฝ่ายจิตวิญญาณและติดตามใครก็ตามที่กำลังนำทางพวกเขาอย่าง

หุนหันพลันแล่น ในทำนองเดียวกัน พวกที่ล้มเหลวที่จะเข้าใจเจตนารมณ์ของเรา

และพวกที่ใช้ชีวิตในสภาพเงื่อนงำที่หมกมุ่นแล้ว ก็ไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น

อีกทั้งผู้ที่ช้าเกินกว่าจะตามทันความสว่างใหม่ และพวกที่ไม่มีนิมิตใดๆ เป็นรากฐานของพวกเขา

ก็ไม่สามารถได้รับการก่อสร้างขึ้น

คริสตจักรควรได้รับการก่อสร้างขึ้นโดยไม่รอช้า นี่เป็นเรื่องของความกังวลเร่งด่วนสำหรับเรา

พวกเขาก็ควรเริ่มโดยมุ่งเน้นในเชิงบวก

และร่วมกระแสนของการก่อสร้างด้วยการถวายตัวตัวเองพร้อมกับความแข็งแกร่งทั้งหมดของพวกเขา

หาไม่แล้วพวกเขาก็จะถูกปฏิเสธ พวกเขาคือคนละทิ้งสิ่งที่ควรถูกละทิ้งอย่างสมบูรณ์

และกินและดื่มสิ่งที่ควรถูกกินและดื่มอย่างถูกต้องเหมาะสม

พวกเขาก็ควรใช้ชีวิตตามความเป็นจริงแห่งวาระของเรา

และพวกเขาก็ควรหยุดมุ่งเน้นไปยังเรื่องทั้งหลายที่ผิวเผินและไม่สำคัญ จงถามตัวเขาเองว่า

เจ้าได้รับเอาจนะของเราไปมากเพียงใด? เจ้าใช้ชีวิตตามนั้นมากเพียงใด?

เจ้าควรดำรงสภาวะของการมีสมองที่ปลอดโปร่งเอาไว้ และละเว้นจากการทำสิ่งใดที่ไม่ยังคิด

หาไม่แล้วพฤติกรรมเช่นนั้นจะไม่ช่วยเจ้าให้สัมฤทธิ์การเติบโตในชีวิต

แต่จะทำอันตรายต่อการเติบโตของเจ้าอย่างแท้จริง เจ้าควรจับใจความเกี่ยวกับความจริง

ควรรู้วิธีนำความจริงไปปฏิบัติ และควรยอมให้วามะของเรากลายเป็นชีวิตของเจ้าอย่างแท้จริง

นี่คือประเด็นสำคัญของเรื่องนี้!

บัดนี้ ขณะที่การก่อสร้างสร้างคริสตจักร ได้มาถึงช่วงเวลาที่วิกฤติ

ชาตานกำลังวางแผนและทำอย่างสุดความสามารถของมันที่จะทำลายคริสตจักร พวกเจ้าไม่ควรประมาท

แต่ควรดำเนินการต่อไปด้วยความระมัดระวัง และใช้ความหยั่งรู้ฝ่ายจิตวิญญาณ

หากปราศจากความหยั่งรู้เช่นนั้น พวกเจ้าจะทนทุกข์กับการสูญเสียอันใหญ่หลวง นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย

พวกเจ้าควรคำนึงถึงเรื่องนี้ในฐานะประเด็นปัญหาที่สำคัญมาก ชาตานเองก็สามารถทำรูปปรากฏเทียมเท็จต่างๆ

และสามารถเร่ขายสิ่งเทียมเท็จทั้งหลายได้ด้วย แต่คุณภาพโดยเนื้อแท้ของสิ่งเหล่านี้ย่อมแตกต่าง

ผู้คนช่างโง่เขลาและประมาทยิ่งนัก และไม่สามารถมองเห็นความแตกต่าง

นี่แสดงให้เห็นด้วยว่าพวกเขาไม่สามารถดำรงสภาวะของการมีสมองที่ปลอดโปร่งและไม่สามารถดำรงความสง

บเรียบร้อยได้ตลอดเวลา หัวใจของพวกเจ้าไม่ถูกพบในที่ใดเลย การปรนนิบัติในแง่หนึ่งก็เป็นเกียรติ

ขณะที่ในอีกแง่หนึ่งนั้นสามารถเป็นการสูญเสียได้ นั้นสามารถนำทางไปสู่พรทั้งหลายหรือไม่ก็โชคร้าย

จงคงความนิ่งสงบต่อหน้าเรา และใช้ชีวิตให้สอดคล้องกับวามะของเรา

และเจ้าจะดำรงความระวังระไวและใช้ความหยั่งรู้ในทางจิตวิญญาณได้อย่างแท้จริง เมื่อชาตานมาถึง

เจ้าจะสามารถป้องกันมันได้ทันที และสำนึกรับรู้ถึงการมาของมัน

เจ้าจะรู้สึกถึงความอัดอั้นใจแท้จริงภายในจิตวิญญาณของเจ้า

งานปัจจุบันของชาตานคัดแปลงแก้ไขตามที่สมันนิยมเปลี่ยนแปลง

เมื่อผู้คนประพฤติดีกขณะที่สับสนและขาดความระวังระไว พวกเขาจะยังคงอยู่ในสภาพการเป็นเชลย

เจ้าควรระวังระไวตลอดเวลา และเปิดตาของเจ้าเอาไว้ จงอย่าได้เถียงด้วยเรื่องกำไรและขาดทุนของเจ้าเอง

หรือคำนวณเพื่อประโยชน์ของเจ้าเอง ในทางตรงข้าม จงพยายามทำให้เจตจำนงของเราเสร็จสิ้น

วัตถุอาจปรากฏรูปเหมือนกัน แต่สิ่งเหล่านั้นอาจแตกต่างทางคุณภาพ ด้วยเหตุผลนี้ เจ้าควรดูปัจเจกชน

ตลอดจนจิตวิญญาณทั้งหลายให้ออก

เจ้าควรใช้ความหยั่งรู้และดำรงสภาวะของการมีสมองที่ปลอดโปร่งทางจิตวิญญาณ เมื่อพิษของชาตานปรากฏ

เจ้าควรจะสามารถดูมันออกในทันที มันไม่สามารถหลีกหนีความสว่างแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้

เจ้าควรให้ความสนใจมากขึ้นในการฟังพระสุรเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจิตวิญญาณของเจ้าอย่างใกล้ชิด

จงอย่าติดตามผู้อื่นอย่างหุนหันवादหรือสำคัญผิดว่าสิ่งที่เทียมเท็จคือบางสิ่งบางอย่างที่จริงแท้
จงอย่าติดตามใครก็ตามที่ขึ้นมานำอย่างง่ายๆ หากไม่แล้วเจ้าจะทนทุกข์กับการสูญเสียอันใหญ่หลวง
ทั้งหมดนี้ทำให้เจ้ารู้สึกอย่างไร? พวกเจ้าได้รู้สึกถึงผลสืบเนื่องทั้งหลายไหม?

เจ้าไม่ควรแทรกแซงการปรนนิบัติหรือสอดแทรกความคิดเห็นของเจ้าเองเข้าไปในการปรนนิบัติอย่างไร้แบบแผน
มิเช่นนั้นเราจะขัดโทษเจ้า ยิ่งร้ายไปกว่านั้น หากเจ้าปฏิเสธที่จะนบถ

และยังคงกล่าวและทำตามที่เจ้าปรารถนาต่อไป เช่นนั้นแล้ว เราจะตัดเจ้าออก!

คริสตจักรไม่จำเป็นต้องลำบากหาผู้คนมากมายขึ้นอีกแต่อย่างใด

คริสตจักรเพียงต้องการบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างจริงใจและใช้ชีวิตอย่างสอดคล้องกับวาระของเราอย่างแท้จริง

เจ้าควรตระหนักถึงสถานการณ์อันแท้จริงของเจ้าเอง เมื่อคนจนพิจารณาตัวพวกเขาเองว่ายังมี

มันไม่เป็นการหลอกตัวเองหรือ? เพื่อให้คริสตจักรได้รับการก่อสร้างขึ้น

พวกเจ้าต้องติดตามพระวิญญาณ จงอย่าดำเนินการต่อไปด้วยการกระทำอย่างหุนหันवाद ตรงกันข้าม

จงพักอยู่ในสถานที่ของเจ้า และทำหน้าที่การงานของเจ้าเองให้ลุล่วง เจ้าไม่ควรก้าวออกนอกบทบาทของเจ้า

เจ้าควรทำอย่างสุดความสามารถของเจ้าในการทำหน้าที่การงานใดๆ ก็ตามที่เจ้าสามารถทำได้ลุล่วง

และเมื่อนั้น หัวใจของเราจะพึงพอใจ ไม่ใช่ว่าพวกเจ้าทั้งปวงจะปรนนิบัติในหน้าที่การงานเดียวกันหรือ

ตรงกันข้าม พวกเจ้าแต่ละคนควรแสดงบทบาทของเจ้าเอง

และมอบอุทิศการปรนนิบัติของเจ้าด้วยการประสานงานกับผู้อื่นในคริสตจักร

การปรนนิบัติของเจ้าไม่ควรเบี่ยงเบนไปไม่ว่าจะในทิศทางใด

บทที่ 20

พระราชกิจแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์กำลังเร่งความเร็วไปข้างหน้า นำพวกเจ้าเข้าสู่อาณาจักรที่ใหม่อย่างสมบูรณ์ ซึ่งกล่าวได้ว่า ความเป็นจริงของชีวิตแห่งราชอาณาจักรได้ปรากฏเบื้องหน้าพวกเจ้าแล้ว

พระวณะที่ตรัสโดยพระวิญญานบริสุทธิ์ได้เผยความลึกซึ้งภายในหัวใจของพวกเจ้าโดยตรง

และภาพลักษณ์ภาพแล้วภาพเล่ากำลังปรากฏเบื้องหน้าพวกเจ้า

บรรดาผู้ที่มีความหิวและความกระหายในความชอบธรรม และบรรดาผู้ที่มีเจตนาที่จะนบนอบทั้งปวง

จะยังคงอยู่ในศิโยนและพักอยู่ในนครเชรูซาเลมใหม่อย่างแน่นอน

พวกเขาจะได้รับสง่าราศีและเกียรติและมีส่วนในพรอันงดงามทั้งหลายขณะที่อยู่ด้วยกันกับเราอย่างแน่นอน

ปัจจุบันมีความล้าลึกบางอย่างของโลกวิญญานที่เจ้ายังไม่ได้เห็น เพราะดวงตาฝ่ายวิญญานของพวกเจ้าไม่เปิด

ทุกสรรพสิ่งล้วนน่าอัศจรรย์อย่างแน่นอน ปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์และสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนไม่เคยแม้แต่จะคิดถึง

จะค่อยๆ เป็นขึ้นมา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงแสดงปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ที่สุดทั้งหลายของพระองค์

เพื่อที่จักรวาลและปลายสุดแผ่นดินโลกประชาชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งปวง

จะสามารถเห็นปาฏิหาริย์เหล่านั้นด้วยตาของพวกเขาก่อน และมองเห็นด้วยว่า บารมี ความชอบธรรม

และมหิทธิฤทธิ์ของเราอยู่ ณ ที่ใด วันนั้นกำลังใกล้เข้ามา! นี่เป็นช่วงเวลาที่วิกฤตอย่างสุดขีด กล่าวคือ

เจ้าจะถอนตัวหรือเจ้าจะบุกบั่นไปจนถึงปลายทาง ไม่มีวันหันกลับกันแน่? จงอย่ามองไปที่บุคคลใด เหตุการณ์ใด

หรือสิ่งใด จงอย่ามองไปที่โลก ที่สามิของเจ้า ที่ลูกๆ ของเจ้า

หรือที่ความคลางแคลงใจทั้งหลายของเจ้าเกี่ยวกับชีวิต เพียงมองมาที่ความรักและความปรานีของเรา

และเห็นว่าเราได้จ่ายไปในราคาใดเพื่อรับเจ้าไว้ รวมทั้งได้เห็นสิ่งที่เราเป็นคืออะไร

สิ่งเหล่านี้จะเพียงพอที่จะให้กำลังใจแก่เจ้า

เวลาใกล้เข้ามามากเหลือเกิน และเจตจำนงของเราต้องสัมฤทธิ์ผลอย่างรีบเร่งที่สุด

เราจะไม่ละทิ้งบรรดาผู้ที่อยู่ในนามของเรา เราจะนำพวกเจ้าทั้งปวงเข้าสู่สง่าราศี อย่างไรก็ตาม

เมื่อมองมันในตอนนี นี่เป็นช่วงเวลาที่วิกฤต พวกที่ไม่สามารถก้าวต่อไปได้ทั้งหมด

จะคร่ำครวญไปตลอดชีวิตที่เหลือของพวกเขา และรู้สึกเสียใจ

แม้ว่ามันจะสายเกินไปแล้วสำหรับความรู้สึกนึกคิดเช่นนั้นก็ตาม ณ ตอนนี

วุฒิภาวะของพวกเจ้ากำลังถูกทดสอบเชิงปฏิบัติ เพื่อดูว่าคริสตจักรสามารถได้รับการก่อสร้างขึ้นใหม่

และพวกเจ้าสามารถเชื่อฟังกันและกันหรือไม่ พิจารณาจากมุมมองนี้แล้ว

การเชื่อฟังของเจ้าคือสิ่งที่เจ้าบรรจงเลือกสรร โดยแท้จริง แม้ว่าพวกเจ้าอาจจะสามารถเชื่อฟังบุคคลผู้หนึ่ง

พวกเจ้าก็ยังคงพบว่ามันยากที่จะเชื่อฟังบุคคลอีกผู้หนึ่ง

ไม่มีทางอย่างแท้จริงที่พวกเจ้าจะสามารถเชื่อฟังในเมื่อพวกเจ้าฟังพามโนคติอันหลงผิดของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

พระคำของพระเจ้าเหนือกว่าความคิดของมนุษย์เสมอ! พระคริสต์ได้ทรงบนอบจวบจนสิ้นพระชนม์ และได้สิ้นพระชนม์บนกางเขน พระองค์ไม่ได้ตรัสสิ่งใดเกี่ยวกับสภาพเงื่อนไขหรือเหตุผลใดๆ เลย

ตราบเท้าที่เป็นน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงเชื่อฟังอย่างเต็มพระทัย

ระดับการเชื่อฟังในปัจจุบันของพวกเจ้ามีจำกัดมากเกินไป เรากล่าวแก่พวกเจ้าทั้งปวงว่า

การเชื่อฟังไม่ใช่การเชื่อฟังผู้คน ตรงกันข้าม มันหมายถึงการเชื่อฟังพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการเชื่อฟังพระเจ้าพระองค์เอง วาระของเรากำลังสร้างพวกเจ้าขึ้นใหม่และเปลี่ยนแปลงพวกเจ้าจากข้างใน

หากวาระของเราไม่ได้ทำดังนั้น เช่นนั้นแล้วใครจะเชื่อฟังใครเล่า? เจ้าทั้งปวงไม่เชื่อฟังผู้อื่นๆ

พวกเจ้าต้องใช้เวลาในการขบคิดเรื่องนี้—ว่าการเชื่อฟังคืออะไร

และพวกเจ้าสามารถใช้ชีวิตตามแบบชีวิตแห่งการเชื่อฟังได้อย่างไร พวกเจ้าต้องมาเบี่ยงหน้าเราให้มากขึ้น

และสามัคคีธรรมเรื่องนี้ และพวกเจ้าจะค่อยๆ เริ่มเข้าใจมัน

ด้วยวิธีนั้นพวกเจ้าข่มละทิ้งมโนคติอันหลงผิดและตัวเลือกทั้งหลายที่อยู่ภายในตัวพวกเจ้า

วิธีที่เราใช้ในการทำสิ่งทั้งหลายนี้ ยากที่ผู้คนจะเข้าใจอย่างถ้วนทั่ว มันไม่เกี่ยวกับว่าผู้คนดีหรือสามารถในทางใด

เราใช้แม้กระทั่งผู้ที่ไม่รู้เท่าทันที่สุดและผู้ที่ไม่สำคัญที่สุดในการเผยมหิทฤทธิของพระเจ้า

พลังพลิกมโนคติอันหลงผิด ความคิดเห็นและตัวเลือกบางประการของผู้คนในเวลาเดียวกัน

กิจการทั้งหลายของพระเจ้านั้นห้ศรรยยิ่งนัก พวกมันอยู่เหนือความสามารถของจิตใจมนุษย์ที่จะหยั่งลึกได้!

หากเจ้าต้องการอย่างแท้จริงที่จะกลายเป็นผู้หนึ่งที่เป็นพยานสำหรับเรา

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องได้รับความจริงอย่างบริสุทธิ์และไม่ใช่อะไรที่ไม่ถูกต้อง

เจ้าต้องมุ่งเน้นที่การนำวาระของเราไปปฏิบัติมากขึ้น และพยายามทำให้ชีวิตของเจ้าเป็นผู้ใหญ่โดยเร็ว

จงอย่าค้นหาสิ่งต่างๆ ที่ไร้คุณค่า สิ่งเหล่านั้นไม่มีประโยชน์ต่อความก้าวหน้าในชีวิตของพวกเจ้า

เจ้าสามารถได้รับการก่อร่างสร้างขึ้นก็ต่อเมื่อชีวิตของเจ้าได้เป็นผู้ใหญ่แล้ว

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถถูกพาเข้าสู่ราชอาณาจักร—การนี้โต้แย้งไม่ได้

เรายังคงปรารถนาที่จะกล่าวบางสิ่งเพิ่มเติมแก่เจ้า เราได้ให้เจ้าไปมาก แต่เจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงมากเพียงใด?

สิ่งที่เรากล่าวได้กลายเป็นความจริงของชีวิตของเจ้ามากเพียงใด?

เจ้ากำลังใช้ชีวิตตามสิ่งที่เรากล่าวมากเพียงใด? จงอย่าพยายามที่จะตักน้ำด้วยตะกร้าไผ่

เจ้าจะไม่ได้อะไรในท้ายที่สุด มีแต่ความว่างเปล่าเท่านั้น ผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่แท้จริงอย่างง่ายดายมาก

แล้วเจ้าเล่า? เจ้าสามารถทำให้ซาตานพ่ายแพ้ได้ไหม หากเจ้าไม่มีเครื่องป้องกันและไม่พกอาวุธ?

เจ้าต้องฟังฟังวาระของเราให้มากขึ้นในชีวิตของเจ้า เพราะวาระเหล่านี้คืออาวุธที่ดีที่สุดสำหรับการป้องกันตัว

เจ้าควรจดบันทึกไว้ว่า จงอย่าเอาวาระของเราเป็นดังสิ่งครอบครองของเจ้า หากเจ้าไม่เข้าใจวาระ

หากเจ้าไม่แสวงหาวาระ และหากเจ้าไม่พยายามที่จะขบคิดวาระให้ออก หรือพูดคุยกับเราเกี่ยวกับวาระ

แต่กลับหลงตัวเองและพอใจในตัวเอง เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะทนทุกข์กับการสูญเสีย ณ
ตอนนี้เจ้าควรเรียนรู้จากบทเรียนบทนี้ และเจ้าต้องวางตัวเองลง
และใช้ความแข็งแกร่งของผู้อื่นมาชดเชยข้อบกพร่องของเจ้าเอง จงอย่าเอาแต่ทำสิ่งใดก็ตามที่เจ้าต้องการเท่านั้น
เวลาไม่ค่อยทำมนุษย์ ชีวิตของพี่น้องชายหญิงของเจ้ากำลังเติบโตในแต่ละวัน
พวกเขาทั้งปวงกำลังมีประสบการณ์กับความเปลี่ยนแปลงและกำลังได้รับการสร้างขึ้นใหม่เป็นประจำวัน
ความแข็งแกร่งของพี่น้องชายหญิงของเจ้ากำลังเพิ่มสูงขึ้น และนี่เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่! จงเร่งวิ่งเข้าเส้นชัย
ไม่มีใครจะสามารถดูแลใครอื่นได้ เพียงใช้ความพยายามส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อร่วมมือกับเราเถิด
บรรดาผู้ที่มิมีผิด บรรดาผู้ที่มิหนทางไปข้างหน้า บรรดาผู้ที่ไม่ท้อใจ และบรรดาผู้ที่มองไปข้างหน้าเสมอ
ย่อมได้รับการรับรองให้เป็นผู้มีชัยชนะอย่างไม่ต้องสงสัย นี่เป็นช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งยวด
จงแน่ใจว่าจะไม่ท้อใจหรือท้อแท้ เจ้าต้องมองไปข้างหน้าในทุกสิ่งทุกอย่าง และจงอย่าหันกลับ
เจ้าต้องพลีอุทิศทุกสิ่งทุกอย่าง ละทิ้งการพัวพันทั้งปวง และไล่ตามเสาะหาด้วยกำลังทั้งหมดของเจ้า
ตราบเท่าที่ยังเหลือลมหายใจห้วงหนึ่งในตัวเจ้า เจ้าต้องบุกบันไปจวบจนวาระสุดท้าย
นี่คือหนทางเดียวที่เจ้าจะกลายเป็นควรรค่าแก่การสรรเสริญ

บทที่ 21

บัดนี้ พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิได้นำพวกเจ้ามาสู่สวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่
ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังถูกสร้างใหม่ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังเริ่มต้นใหม่!
ผู้คนไม่สามารถที่จะเข้าใจสิ่งนั้นได้ด้วยมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา และนั่นไม่มีเหตุผลสำหรับพวกเขา
แต่เรานี่เองคือผู้ที่ทำงานอยู่ และปัญญาของเราอยู่ภายใน ดังนั้น
พวกเจ้าควรให้ตัวพวกเจ้าเองกังวลอยู่แต่เพียงกับการวางมโนคติที่หลงผิดและความคิดเห็นทั้งปวงของพวกเจ้า
ลง และกับการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้าด้วยความนบนอบเท่านั้น
จงอย่ามีความหวาดหวั่นไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม ในเมื่อเรากำลังทำงานในหนทางนี้
เราจะแบกความรับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ไว้บนบ่า ในความเป็นจริงแล้ว
ผู้คนไม่จำเป็นต้องเป็นหนทางเฉพาะหนทางหนึ่ง ตรงกันข้าม
พระเจ้านั่นเองที่กำลังทรงทำสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลาย กำลังทรงทำการสำแดงฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์
ผู้คนไม่อาจจะคุยโวเว้นแต่พวกเขาจะคุยโวเกี่ยวกับพระเจ้า มิฉะนั้นเจ้าจะทนทุกข์กับความสูญเสย
พระเจ้าทรงยกคนขัดสนขึ้นจากผืนดิน คนถ่อมใจต้องได้รับการทำให้สูงส่ง
เราจะใช้ปัญญาของเราในทุกรูปแบบเพื่อปกครองคริสตจักรแห่งจักรวาล
เพื่อปกครองชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งปวง เพื่อที่พวกเขาทั้งหมดจะอยู่ภายในเรา
และเพื่อที่พวกเจ้าทั้งหมดในคริสตจักรอาจจะได้นบนอบต่อเรา
พวกที่ไม่เชื่อฟังมาก่อนบัดนี้ต้องเชื่อฟังต่อหน้าเรา ต้องนบนอบต่อกัน ต้องอดกลั้นต่อกัน
ชีวิตของพวกเจ้าต้องเชื่อมต่อระหว่างกัน และเจ้าต้องรักกัน
โดยทั้งหมดชักนำจุดแข็งของกันและกันออกมาเพื่อชดเชยจุดอ่อนของตัวเอง และรับใช้ด้วยการประสานงาน
คริสตจักรจะถูกสร้างขึ้นในหนทางนี้ และซาตานจะไม่มีโอกาสใช้หาประโยชน์
เมื่อนั้นเท่านั้นที่แผนการบริหารจัดการของเราจะไม่ล้มเหลวไปแล้ว
เราขอให้คำเตือนใจอีกอย่างหนึ่งแก่พวกเจ้าไว้ ณ ที่นี้
จงอย่าเปิดโอกาสให้ความเข้าใจผิดเกิดขึ้นในตัวเจ้าเพราะบุคคลเช่นนั้นเช่นนี้เป็นหนทางที่แน่นอน
หรือได้กระทำการในลักษณะเช่นนั้นเช่นนี้
โดยมีผลทำให้เจ้ากลายเป็นเสื่อมถอยลงภายในสภาพเงื่อนไขฝ่ายจิตวิญญูณของเจ้า
เรามองว่าการนี้ไม่ถูกต้องเหมาะสม และนั่นเป็นสิ่งที่ไร้ค่า องค์หนึ่งเดียวที่เจ้าเชื่อไม่ใช่พระเจ้าหรือ?
ไม่ใช่บุคคลบางคน การทำหน้าที่ไม่เป็นแบบเดียวกัน มีร่างกายหนึ่งร่าง แต่ละร่างทำหน้าที่ของเขา
แต่ละร่างอยู่ในสถานที่ของเขาและกำลังทำสุดความสามารถของเขา—

สำหรับแต่ละประกายไฟมีความสว่างวาบหนึ่ง—และกำลังแสวงหาวิถีภาวะในชีวิต
เช่นนั้นแล้วเราจึงจะพึงพอใจ

พวกเขาคือให้ตัวพวกเขากันเองกังวลอยู่แต่เพียงกับการสงบสุขต่อหน้าเรา จงอยู่ในมหาสนิทที่ใกล้ชิดกับเราเสมอ
จงแสวงหาให้มากขึ้นในที่ซึ่งพวกเขาก็ไม่เข้าใจ จงมอบถวายคำอธิษฐาน และจงรอเวลาของเรา

จงมองทุกสิ่งทุกอย่างอย่างชัดเจนจากจิตวิญญาณ จงอย่ากระทำการอย่างสะเพร่า

เพื่อที่จะป้องกันตัวเจ้าเองจากการเดินหลงผิด

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นการที่เจ้ากินและดื่มวณะของเราจึงจะเกิดผลอย่างแท้จริง

จงกินและดื่มวณะของเราบ่อยๆ จงใคร่ครวญสิ่งที่เราได้พูดไป

จงให้ความสนใจต่อการนำวณะของเราไปปฏิบัติตาม และจงดำรงชีวิตอยู่ตามความเป็นจริงแห่งวณะของเรา

นี่คือประเด็นสำคัญ กระบวนการในการสร้างคริสตจักรก็เป็นกระบวนการแห่งการเจริญเติบโตของชีวิตเช่นกัน

หากชีวิตของเจ้าหยุดการเจริญเติบโต เจ้าก็ไม่สามารถได้รับการสร้างขึ้นได้ การพึงพาความเป็นธรรมชาติ

พึงพาเนื้อหนัง พึงพาความกระตือรือร้น พึงพาคุณูปการทั้งหลาย พึงพาคุณสมบัติทั้งหลาย

ไม่ว่าเจ้าอาจจะคิดเพียงใด หากเจ้าพึงพาสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เจ้าก็จะไม่ได้รับการสร้างขึ้น

เจ้าต้องใช้ชีวิตอยู่ภายในถ้อยคำแห่งชีวิต

ดำรงชีวิตอยู่ภายในความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ รู้จักสถานการณ์จริงของเจ้า

และเป็นบุคคลที่เปลี่ยนแปลงแล้ว เจ้าต้องมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกแบบเดียวกันในจิตวิญญาณ

มีความรู้แจ้งใหม่ และมีความสามารถที่จะตามทันความสว่างใหม่

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะเข้ามาใกล้ชิดกับเราและมหาสนิทกับเราอย่างไม่หยุดหย่อน

มีความสามารถที่จะวางพื้นฐานการกระทำในชีวิตประจำวันของเจ้าบนวณะของเรา สามารถรับมือกับผู้คน

เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลายทุกประเภทได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของวณะของเรา

และมีวณะของเราเป็นมาตรฐานของเจ้าและดำรงชีวิตอยู่ตามอุปนิสัยของเราในทุกกิจกรรมในชีวิตของเจ้า

หากเจ้าพึงปรารถนาที่จะหยั่งลึกและใส่ใจเจตจำนงของเรา เจ้าต้องให้ความสนใจกับวณะของเรา

จงอย่าทำสิ่งทั้งหลายอย่างผลิผลาม ทั้งหมดที่เราไม่รับรองจะพบกับจุดจบที่เลวร้าย

พระมาเฉพาะในสิ่งที่เราได้กล่าวชมเชยแล้วเท่านั้น หากเราพูด มันจะเป็น หากเราสั่ง มันจะตั้งมั่น

เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้เราเดือดดาล พวกเจ้าต้องไม่ทำสิ่งที่เราไม่อนุญาตโดยเด็ดขาด หากเจ้าทำการนี้

ก็จะมีเวลาให้เจ้ารู้สึกเสียใจเลย!

บทที่ 22

การที่เชื่อในพระเจ้าไม่ใช่สิ่งง่ายที่จะทำ เจ้าสับสนปนเปไปตลอดทาง กินทุกสิ่งทุกอย่าง และคิดว่ามันทั้งหมดช่างน่าสนใจเหลือเกิน ช่างมีรสชาติเหลือเกิน! มีบางคนที่ยังคงปรบมือ— พวกเขาไม่มีวิจารณญาณในจิตวิญญาณของพวกเขา

นี่เป็นประสบการณ์อย่างหนึ่งที่ควรค่าแก่การขยายความโดยถ้วนทั่วของพวกเจ้า ในยุคสุดท้าย วิญญาณทุกประเภทอุบัติออกมาแสดงบทบาทของพวกเขา

ต่อต้านความก้าวหน้าของลูกหลานของพระเจ้าอย่างเปิดเผย

และมีส่วนร่วมในการลอบทำลายการก่อสร้างคริสตจักร

หากเจ้ามองเรื่องนี้อย่างไม่จริงจังและให้ซาตานมีโอกาสดำรง มันจะทำความยุ่งเหยิงแก่คริสตจักร

ผู้คนจะตื่นตระหนกและรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง และในกรณีที่ร้ายแรง นิमितทั้งหลายของผู้คนจะอันตรายกันไป ด้วยเหตุนี้ ราคาที่เราได้จ่ายไปด้วยความอดสาหัสตลอดหลายปีมานี้ก็จะกลายเป็นเปล่าประโยชน์

เวลาที่คริสตจักรจะได้รับการก่อสร้าง คือเวลาที่ซาตานไปถึงยอดสูงสุดของความบ้าคลั่งของมันเช่นกัน

ซาตานก่อให้เกิดการรบกวนและการขัดจังหวะทั้งหลายโดยผ่านทางผู้คนไม่กี่คนอยู่บ่อยครั้ง

และมันก็คือพวกที่ไม่รู้จักจิตวิญญาณกับพวกที่เป็นผู้เชื่อใหม่ทั้งหลายนั่นเองที่สามารถแสดงบทบาทของซาตานได้อย่างง่ายดายที่สุด เนื่องจากผู้คนไม่เข้าใจพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกเขาจึงกระทำการตามอำเภอใจ ตามความชอบของพวกเขาเอง ตามวิธีทำสิ่งต่างๆ ของพวกเขาเอง

และตามมโนคติอันหลงผิดของพวกเขาเองอย่างสมบูรณ์อยู่บ่อยครั้ง จงยังปากของเจ้า—

นี่ก็เพื่อเป็นการปกป้องตัวเจ้าเอง จงฟังและเชื่อฟังให้ดี คริสตจักรแตกต่างจากสังคม

เจ้าไม่สามารถกล่าวแต่สิ่งที่เจ้ายินดี เจ้าไม่สามารถกล่าวสิ่งใดก็ได้ที่เจ้าคิด นั่นทำไม่ได้ที่นี่

เพราะนี่คือพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงยอมรับวิธีที่ผู้คนทำสิ่งต่างๆ

เจ้าต้องทำสิ่งทั้งหลายโดยการติดตามพระวิญญาณ เจ้าต้องใช้ชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้า

และเมื่อนั้นผู้อื่นจะเลื่อมใสเจ้า

เจ้าต้องแก้ไขความลำบากรากเหง้าทั้งปวงในตัวเจ้าเองเสียก่อนโดยการฟังพาพระเจ้า

จงทำให้อุปนิสัยอันเสื่อมของเจ้าสิ้นไป

และจงกลายเป็นสามารถที่จะเข้าใจสภาพเงื่อนไขของตัวเจ้าเองได้อย่างแท้จริง และจงรู้วิธีที่เจ้าควรกระทำการ

จงสามัคคีธรรมเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่เจ้าไม่เข้าใจต่อไป

การที่บุคคลผู้หนึ่งไม่รู้จักตัวพวกเขาเองเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ จงรักษาอาการป่วยของเจ้าเองเสียก่อน

และจงใช้ชีวิตของเจ้าและทำความประพฤติของเจ้าให้อยู่บนพื้นฐานของพระวจนะของเรา

โดยการกินและการดื่มพระวจนะของเราบ่อยขึ้น และใคร่ครวญพระวจนะเหล่านั้น ไม่ว่าเจ้าอยู่ที่บ้านหรือที่อื่นใด

เจ้าควรยอมให้พระเจ้าทรงใช้พลังอำนาจภายในตัวเจ้า จงทิ้งเนื้อหนังและความเป็นธรรมชาติเสีย
จงให้พระวาระของพระเจ้ามีอำนาจครอบครองภายในตัวเจ้าเสมอ
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกังวลว่าชีวิตของเจ้าไม่ได้กำลังเปลี่ยนแปลง เมื่อเวลาผ่านไป
เจ้าจะเริ่มรู้สึกว่าคุณสมบัติของเจ้าได้เปลี่ยนไปอย่างมาก ก่อนหน้านี้นี้เจ้ากระหายร้อนรนที่จะเป็นจุดสนใจ
เจ้าทั้งไม่เชื่อฟังใครและเจ้าก็ไฝสูง คิดว่าตนเป็นฝ่ายถูกเสมอ หรือเย่อหยิ่ง—เหล่านี้คือสิ่งที่เจ้าจะค่อยๆ
ขจัดออกไป หากเจ้าปรารถนาที่จะทิ้งพวกมันไปบัดเดี๋ยวนี้ นั่นย่อมเป็นไปได้!
นี่เป็นเพราะตัวตนเก่าของเจ้าจะไม่ยอมให้ผู้อื่นแตะต้องมัน รากเหง้าทั้งหลายของมันอยู่ลึกเหลือเกิน
ดังนั้นเจ้าต้องใช้ความพยายามส่วนตัว เชื่อฟังพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเชิงบวกและอย่างแข็งขัน
ใช้เจตจำนงของเจ้าในการร่วมมือกับพระเจ้า และเต็มใจที่จะนำพระวาระของเราไปปฏิบัติ หากเจ้ากระทำบาป
พระเจ้าจะทรงบ่มวินัยเจ้า เมื่อเจ้าหันกลับมาและเริ่มมีความเข้าใจ เมื่อนั้นทั้งหมดในตัวเจ้าจะดีขึ้น
หากเจ้าพูดตามใจปากเกินไป เมื่อนั้นเจ้าจะได้รับการบ่มวินัยภายในตัวเจ้าทันที
เจ้ามองเห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงมีความปีติยินดีในสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น ดังนั้นหากเจ้าหยุดทันทีตอนนี้
เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับสันติสุขภายใน มีผู้เชื่อใหม่บางคนที่ไม่เข้าใจว่าความรู้สึกต่างๆ ของชีวิตคืออะไร
หรือจะใช้ชีวิตในความรู้สึกเหล่านั้นอย่างไร แม้ว่าเจ้าไม่ได้กล่าวสิ่งใด บางครั้งเจ้าก็แปลกใจ
เหตุใดเจ้าจึงรู้สึกทรมานทรมายภายในเหลือเกิน?

ในเวลาเช่นนั้นมันคือความคิดของเจ้าและจิตใจของเจ้านั่นเองที่ผิดแปลกไป บางครั้งเจ้ามีตัวเล็กลงของเจ้าเอง
มีมโนคติอันหลงผิดและความคิดเห็นของเจ้าเอง บางครั้งเจ้าถือว่าผู้อื่นด้อยกว่าเจ้า
บางครั้งเจ้าทำการคำนวณแบบเห็นแก่ตัวของเจ้าเอง และไม่อธิษฐานหรือตรวจดูตัวเจ้าเอง
นี่คือสาเหตุที่เจ้ารู้สึกทรมานทรมายภายใน บางทีเจ้าอาจรู้ว่าสิ่งใดคือปัญหา
ดังนั้นจงขานพระนามของพระเจ้าในหัวใจของเจ้าทันที จงมาใกล้ชิดพระเจ้า และเจ้าจะฟื้นฟู
เมื่อหัวใจของเจ้ากลายเป็นปั่นป่วนและทรมานทรมายยิ่งขึ้นทุกที
เจ้าต้องไม่คิดเป็นอันขาดว่าพระเจ้ากำลังทรงอนุญาตให้เจ้าพูด
ผู้เชื่อใหม่ทั้งหลายควรให้ความสนใจใกล้ชิดเป็นพิเศษที่จะเชื่อฟังพระเจ้าในการนี้
ความรู้สึกทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ภายในมนุษย์คือสันติสุข ความชื่นบานยินดี ความกระจำเริญ
และความแน่วใจ บ่อยครั้งมีผู้คนที่ไม่เข้าใจ พวกที่จะทำความยุ่งเหยิงและกระทำการตามอำเภอใจ—
เหล่านี้คือการขัดจังหวะทั้งหมด จงให้ความใส่ใจระแวดระวังในการนี้ หากเจ้ามีแนวโน้มไปสู่สภาพเงื่อนไขนี้
เจ้าควรกิน “ยาป้องกัน” เพื่อให้แคล้วคลาดจากมัน
มีเช่นนั้นเจ้าจะสร้างการขัดจังหวะและพระเจ้าจะทรงโอบอ้อมเจ้า จงอย่าคิดว่าเจ้าเป็นฝ่ายถูกเสมอ
จงใช้ความแข็งแกร่งของผู้อื่นมาขัดเซกความขาดตกบกพร่องของตัวเอง

จงเฝ้าดูว่าผู้อื่นใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าอย่างไร และจงมองเห็นว่าชีวิต การกระทำ และวาตะของพวกเขาคือการเอาอย่างหรือไม่ หากเจ้าถือว่าผู้อื่นด้อยกว่าเจ้า เจ้าก็คิดว่าเจ้าเป็นฝ่ายถูกเสมอ ทะนงตน และไม่เป็นประโยชน์ต่อใคร สิ่งที่สำคัญยิ่งในตอนนี้คือการมุ่งเน้นที่ชีวิต ที่การกินและดื่มวณะของเรามากขึ้น ที่การมีประสบการณ์กับวณะของเรา การรู้จักวณะของเรา การทำวณะของเราให้กลายเป็นชีวิตของเจ้าอย่างแท้จริง—เหล่านี้คือสิ่งสำคัญหลัก หากใครบางคนไม่สามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าได้ ชีวิตของพวกเขาจะสามารถเป็นผู้ใหญ่ได้หรือไม่? ไม่เลย มันไม่สามารถ

เจ้าต้องใช้ชีวิตตามวณะของเราตลอดเวลา และมีวณะของเราเป็นหลักจรรยาบรรณสำหรับชีวิต เพื่อที่เจ้าจะรู้สึกว่าการกระทำตามหลักเกณฑ์นั้นคือสิ่งที่พระเจ้าทรงชื่นบานยินดี และการกระทำเป็นอื่นคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง และเจ้าก็จะมาเดินอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องอย่างช้าๆ เจ้าต้องเข้าใจว่าสิ่งใดมาจากพระเจ้า และสิ่งใดมาจากซาตาน สิ่งที่มาจากพระเจ้านับว่ามีค่ามากกว่า

แต่เจ้าด้วยความกระตือรือร้นที่เพิ่มพูนขึ้นทุกที และนำเจ้ามาใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้นทุกที เจ้าแบ่งปันความรักที่จริงใจกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า เจ้าสามารถแสดงการคำนึงถึงพระภาระของพระเจ้า และมีหัวใจที่รักพระเจ้าซึ่งไม่มีวันลดน้อยลง มีถนนสายหนึ่งข้างหน้าให้เจ้าเดิน สิ่งที่มาจากซาตานทำให้มีมิติทั้งหลายปลาสนาการไปพร้อมกับเจ้า และทำให้เจ้าสูญเสียทั้งหมดที่เจ้าได้มีมาก่อน

เจ้ากลายเป็นเหินห่างจากพระเจ้า เจ้าไม่มีความรักสำหรับพี่น้องชายหญิงของเจ้า และเจ้ามีหัวใจที่น่ารังเกียจ เจ้ากลับกลายเป็นเหมือนคนหัวเหวี่ยง เจ้าไม่ปรารถนาที่จะใช้ชีวิตคริสตจักรอีกต่อไป และหัวใจที่รักพระเจ้าของเจ้าก็ไม่มีอีกต่อไป นี่คือการงานของซาตาน และเป็นผลสืบเนื่องที่งานของพวกวิญญาณชั่วนำไปสู่

บัดนี้คือช่วงขณะอันสำคัญยิ่งยวด เจ้าต้องประจำที่ของเจ้าจนถึงผลัดสุดท้ายของเจ้า ทำดวงตาแห่งจิตวิญญาณของเจ้าให้กระจางเพื่อแยกความต่างระหว่างความดีกับความชั่ว และทุ่มเทความพยายามทั้งหมดของพวกเจ้าในการสร้างคริสตจักร กำจัดพวกข้าของซาตาน การรบกวนทางศาสนา และงานของพวกวิญญาณชั่วออกไป ชำระคริสตจักรให้บริสุทธิ์ ดำเนินเจตจำนงของเราจนแล้วเสร็จโดยไม่ถูกกีดกันขัดขวาง และแท้จริงแล้ว

ในเวลาสั้นมากนี้ที่หน้าหน้ามาก่อนความวิบัติทั้งหลาย เราจะทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และนำพาเจ้าเข้าไปสู่สง่าราศี

บทที่ 23

ถึงพี่น้องชายหญิงทั้งปวงผู้ได้อินเสียงของเราแล้ว กล่าวคือ
พวกเจ้าได้อินเสียงแห่งการพิพากษาที่รุนแรงของเราแล้ว และพวกเจ้าได้ทนฝ่าความทุกข์ที่สุดชั่ว อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าควรรู้ว่า เบื้องหลังเสียงที่เข้มงวดของเรามีเจตนารมณ์ของเราซ่อนอยู่!
เราบ่มวินัยพวกเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าอาจได้รับการช่วยให้รอด พวกเจ้าควรรู้ว่า สำหรับบุตรที่รักทั้งหลายของเรานั้น
เราจะบ่มวินัยพวกเจ้าและคัดแต่งพวกเจ้าอย่างแน่นอน และทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์ในไม่ช้า
หัวใจของเรากระหายร้อนรอนยิ่งนัก แต่พวกเจ้าไม่เข้าใจหัวใจของเรา
และพวกเจ้าไม่กระทำการให้สอดคล้องกับวาระของเรา วาระของเราในวันนี้มาถึงพวกเจ้า
ทำให้พวกเจ้าระลึกได้โดยแท้จริงว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้รักใคร่
และทรงทำให้พวกเจ้าทั้งปวงมีประสบการณ์กับความรักที่จริงใจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
มีผู้คนจำนวนน้อยที่กำลังเสแสร้งอยู่ด้วย เมื่อพวกเขามองเห็นความโสมนัสของผู้คนอื่นๆ
พวกเขาก็ลอกแบบผู้คนเหล่านั้น ทำดวงตาของพวกเขาเองให้ปรึมน้ำตาไปด้วย มีผู้อื่นที่—ดูภายนอก—
เหมือนเป็นหนี้ต่อพระเจ้า และพวกเขาดูเหมือนสำนึกเสียใจ แต่ภายในพวกเขา
พวกเขาไม่เข้าใจพระเจ้าอย่างแท้จริง และพวกเขาไม่แน่ใจเกี่ยวกับพระองค์ ตรงกันข้าม
พวกเขาเพียงกำลังนำเสนอเปลือกเทียมเท็จ เราเกลียดผู้คนเหล่านี้มากที่สุด! ไม่ช้าก็เร็ว
ผู้คนเหล่านี้จะถูกคัดออกจากนครของเรา นี่คือเจตนารมณ์ของเรา
กล่าวคือเราต้องการบรรดาผู้ที่ต้องการเราอย่างแรงกล้า
และบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาเราด้วยหัวใจที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถทำให้เรายินดีได้
เหล่านี้คือผู้คนที่เราจะสนับสนุนด้วยมือของเราเองอย่างแน่นอน
และเราจะทำให้แน่ใจว่าพวกเขาไม่เผชิญกับหายนะทั้งหลาย ผู้คนที่ต้องการพระเจ้าอย่างแท้จริง
จะเต็มใจที่จะคำนึงถึงพระหทัยของพระเจ้า และกระทำเจตจำนงของเรา ดังนั้น
พวกเจ้าควรเข้าสู่ความเป็นจริงโดยเร็ว และยอมรับวาระของเราเสมือนชีวิตของพวกเขา—
นี่คือภาระอันใหญ่หลวงที่สุดของเรา หากคริสตจักรและวิสุทธิชนทั้งหลายล้วนเข้าสู่ความเป็นจริง
และล้วนสามารถสามัคคีธรรมกับเราได้โดยตรง สามารถมาเผชิญหน้ากับเรา
และสามารถปฏิบัติความจริงและความชอบธรรมได้ เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะเป็นบุตรที่รักของเรา
ผู้ที่เรายินดีในตัวพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง เราจะมอบพรยิ่งใหญ่ทั้งปวงแก่ผู้คนเหล่านี้

บทที่ 24

เวลาใกล้เข้ามายิ่งขึ้นเรื่อยๆ จงตื่นขึ้นเถิด! บรรดาวิสุทธิชนทั้งหลาย! เราจะกล่าวกับพวกเจ้า และคนทั้งหมดที่ได้ยินจะตื่นขึ้น เราคือพระเจ้าผู้ที่พวกเจ้ายึดมั่นในความเชื่อในระหว่างช่วงเวลาหลายปีมานี้ ในวันนี้ เราได้บังเกิดเป็นมนุษย์ และมาอยู่ต่อหน้าต่อตาของพวกเจ้าแล้ว ด้วยเหตุนี้ จึงเผยให้เห็นว่าผู้ใดต้องการเราอย่างแท้จริง ผู้ใดเต็มใจที่จะจ่ายราคาใดๆ เพื่อเรา ผู้ใดรับฟังวณะของเราอย่างแท้จริง และผู้ใดเต็มใจที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ ด้วยว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์—

เราสามารถมองเห็นความลับทั้งหมดของมนุษย์ที่แอบซ่อนอยู่ในความมืด เรารู้ว่าผู้ใดต้องการเราอย่างแท้จริง และเรารู้ว่าผู้ใดด้านทานเรา เราเผ่าสังเกตทุกสรรพสิ่ง

บัดนี้ เราปรารถนาที่จะสร้างกลุ่มผู้คนกลุ่มหนึ่งขึ้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ผู้ซึ่งสมดังใจเรา กลุ่มผู้คนที่สามารถคำนึงถึงภาระต่างๆ ของเราได้ อย่างไรก็ตาม

เราไม่สามารถยับยั้งการชำระให้คริสตจักรของเราสะอาดและบริสุทธิ์ได้ คริสตจักรคือหัวใจของเรา

เรารังเกียจชิงชังพวกคนชั่วร้ายที่กีดกันพวกเจ้าจากการกินและการดื่มวณะของเรา

นี่เป็นเพราะมีไม่กี่คนที่ต้องการเราอย่างแท้จริง ผู้คนเหล่านี้เต็มไปด้วยความหลอกลวง

พวกเขาไม่เข้าใจเราด้วยหัวใจอันเที่ยงแท้ของพวกเขา พวกเขาชั่วร้าย

และพวกเขาคือผู้ที่ขัดขวางไม่ให้เจตจำนงของเราดำเนินไป พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่นำความจริงไปปฏิบัติ

ผู้คนเหล่านี้เต็มไปด้วยความคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอและเต็มไปด้วยความโอหัง

พวกเขาทะเยอทะยานอย่างลำพอง พวกเขาชอบที่จะทำตัวเหนือกว่าคนอื่นมาก

และแม้ว่าคำพูดที่พวกเขาพูดจะฟังน่าเพลิดเพลินใจ แต่โดยลับๆ แล้วพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามความจริง

ผู้ที่ชั่วร้ายเหล่านี้จะถูกตัดขาดและถูกขจัดทิ้งเสียทั้งหมด พวกเขาจะอ่อนกำลังท่ามกลางความวิบัติ

วณะเหล่านี้มีเพื่อเตือนจำและตักเตือนพวกเจ้าให้รักษาเท้าของพวกเจ้าบนเส้นทางที่สมดังใจของเรา

จงกลับไปหาจิตวิญญาณของพวกเจ้าเสมอ เนื่องจากเรารักคนเหล่านั้นที่รักเราด้วยสุดจิตสุดใจ

เนื่องจากพวกเจ้าเข้ามาใกล้ชิดเรา

เราจะคุ้มครองปกป้องพวกเจ้าและกันพวกเจ้าให้ห่างพ้นจากพวกคนชั่วร้ายเหล่านั้น

เราจะทำให้พวกเจ้าตั้งมั่นในบ้านของเราและป้องกันพวกเจ้าจนถึงวาระสุดท้าย

บทที่ 25

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาผู้ทรงเป็นนิรันดร์ เจ้าชายแห่งสันติราช พระเจ้าของพวกเราคือกษัตริย์!
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงย่างพระบาทบนภูเขามะกอกเทศ ช่างงดงามยิ่งนัก! จงฟัง!
พวกเราเหล่าคนยามเปล่งเสียงของพวกเราให้ดัง ด้วยเสียงของพวกเรา พวกเราร้องเพลงด้วยกัน
เพราะพระเจ้าได้เสด็จกลับมาสู่ศิโยน พวกเรามองเห็นความอ้างว้างของนครเยรูซาเลมด้วยตาของพวกเราเอง
จงให้ร้องเป็นเสียงอันเร่าร้อนและร้องเพลงโดยพร้อมเพรียงกัน
เพราะพระเจ้าได้ทรงนำการพลบโสมมาสู่พวกเรา และได้ทรงไถ่นครเยรูซาเลมแล้ว
พระเจ้าได้ทรงเผยพระพาทอาอันบริสุทธิ์ของพระองค์แก่สายตาของชนชาติทั้งปวง
พระเจ้าในรูปบุคคลจริงได้ทรงปรากฏแล้ว!
สุดปลายของแผ่นดินโลกทั้งปวงได้เห็นความรอดแห่งพระเจ้าของพวกเราแล้ว
โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! วิญญาณทั้งเจ็ดได้ถูกส่งตรงจากพระบัลลังก์ของพระองค์สู่คริสตจักรทุกแห่ง
เพื่อเผยความล้ำลึกทั้งปวงของพระองค์ ขณะประทับบนพระบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์
พระองค์ได้ทรงบริหารจัดการราชอาณาจักรของพระองค์
และได้ทรงทำให้มันตั้งมั่นและมั่นคงด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม
และพระองค์ได้ทรงบำราบชนชาติทั้งปวงเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
พระองค์ได้ทรงคลายสายคาดเอวของกษัตริย์ทั้งหลาย!
พระองค์ได้ทรงทำให้ประตูทั้งหลายของนครเปิดกว้างเฉพาะพระพักตร์พระองค์ โดยไม่มีวันปิด
เนื่องจากความสว่างของพระองค์ได้มาถึงแล้ว
และพระสิริของพระองค์ลอยขึ้นและฉายความสุกใสของมันออกมา ความมืดปกคลุมแผ่นดินโลก
และความมืดที่บอญ์เหนือกลุ่มชนทั้งหลาย โอ พระเจ้า! อย่างไรก็ตาม
พระองค์ได้ทรงปรากฏและทรงฉายความสว่างของพระองค์แก่พวกเรา
และพระสิริของพระองค์จะถูกพบเห็นบนตัวพวกเรา ชนชาติทั้งปวงจะมาสู่ความสว่างของพระองค์
และกษัตริย์ทั้งหลายจะมาสู่รัศมีของพระองค์ พระองค์ทรงซ่อนพระเนตรของพระองค์ขึ้น
และทอดพระเนตรไปรอบๆ กล่าวคือ บุตรทั้งหลายของพระองค์ชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์พระองค์
และพวกเขามาจากที่ไกล ธิดาทั้งหลายของพระองค์ถูกอุ้มในวงแขน โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
ความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้กุมพวกเราไว้
เป็นพระองค์ที่ทรงนำทางพวกเราไปข้างหน้าบนถนนสู่ราชอาณาจักรของพระองค์
และเป็นพระวณะบริสุทธิ์ของพระองค์ที่ซึมซาบผ่านพวกเรา

โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พวกเราถวายคำขอบคุณ และพวกเราสรรเสริญพระองค์!
ขอให้พวกเราได้เฝ้าพระองค์ เป็นพยานแด่พระองค์ ยกย่องพระองค์ และร้องเพลงแด่พระองค์
ด้วยหัวใจที่จริงใจ สงบ และไม่แบ่งแยก ขอให้พวกเรามีเพียงจิตใจเดียว และถูกสร้างด้วยกัน
และขอพระองค์ทรงทำให้พวกเราเป็นผู้ที่ติดตามพระหทัยของพระองค์ในเร็ววัน
เพื่อที่พระองค์จะทรงใช้ประโยชน์
ขอให้น้ำพระทัยของพระองค์ได้รับการดำเนินการ โดยปราศจากอุปสรรคบนแผ่นดินโลก!

บทที่ 26

บุตรทั้งหลายของเรา จงตั้งใจฟังคำเราให้ดี ฟังเสียงของเราอย่างสงบนิ่ง แล้วเราจะมอบวิวรรณ์แก่เจ้า
จงสงบนิ่งอยู่ภายในเรา เพราะเราคือพระเจ้าของเจ้า พระผู้ไถ่เพียงหนึ่งเดียวของพวกเจ้า
พวกเจ้าต้องทำหัวใจของพวกเจ้าให้สงบนิ่งอยู่ตลอดเวลาและมีชีวิตอยู่ภายในตัวเรา เราคือก่อนหินของเจ้า
เครื่องค้ำจุนของพวกเจ้า อย่าได้มีจิตใจเป็นอื่น เพียงเชื่อใจเราด้วยทั้งหัวใจของพวกเจ้า
แล้วเราจะปรากฏต่อหน้าพวกเจ้าอย่างแน่นอน—เราคือพระเจ้าของพวกเจ้า! อา พวกเจ้าสงสัยนั้น!
พวกเจ้าตั้งมั่นไม่ได้แน่นอน และพวกเขาจะไม่ได้รับอะไรเลย เจ้าต้องรู้ว่าบัดนี้เป็นเวลาอะไร
ช่วงเป็นช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งยวดนัก! สำคัญยิ่งยวดอะไรเช่นนี้! จงอย่ามัวเอาตัวเองไปยุ่งอยู่กับสิ่งที่ไร้ประโยชน์
จงขับเข้ามาใกล้ชิดเราโดยเร็ว สามัคคีธรรมกับเรา แล้วเราจะเปิดเผยข้อความลึกลับทั้งหมดให้แก่พวกเจ้า

เจ้าต้องฟังทุกถ้อยพระวจนะแห่งการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่าเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา
หลายครั้งหลายหนเหลือเกินที่เจ้าได้ฟังวจนะของเราแล้วก็ลืมสิ้น โอ้ เจ้าพวกสิ้นคิด!
เจ้าได้สูญเสียพรไปมากมายเหลือเกินแล้ว! ตอนนี้เจ้าต้องตั้งใจสดับฟังวจนะแห่งเรา
สามัคคีธรรมกับเราให้มากขึ้น และเข้ามาใกล้ชิดเรามากขึ้น ทุกเรื่องที่เจ้าไม่เข้าใจ เราจะทำทางเจ้า
และเราจะนำพวกเจ้าไปข้างหน้า จงอย่ามีใจในการสามัคคีธรรมกับผู้อื่นอีก
เวลานี้มีมากมายที่ประกาศความหมายตามตัวอักษรและคำสอนต่างๆ
และน้อยคนเกินไปที่ถือครองความเป็นจริงแห่งเราโดยถ่องแท้
การสามัคคีธรรมของพวกเขาคำสอนทำให้คนเราสับสนงงงวย ไม่รู้ว่าควรก้าวไปข้างหน้าอย่างไร การได้ฟังคนเหล่านั้น
คนเราอาจแค่เข้าใจความหมายตามตัวอักษรและคำสอนมากขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น
พวกเจ้าต้องระวังย่างก้าวของพวกเจ้า และรักษาหัวใจพวกเจ้าให้ใช้ชีวิตอยู่เบื้องหน้าเราตลอดเวลา
เจ้าต้องสื่อสารกับเรา เข้ามาใกล้ชิดเรา แล้วเราจะให้เจ้าเห็นในสิ่งที่เจ้าไม่เข้าใจ ฟังระวังคำพูดของเจ้า
สังเกตหัวใจของเจ้าตลอดเวลา และเดินในหนทางที่เราเดิน

อีกไม่นานจากนี้แล้ว ยังคงเหลือเวลาอีกเล็กน้อย จงรีบเร่งละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง เหลือเพียงเรา และตามเรามา!
เราจะไม่ปฏิบัติไม่ดีกับพวกเจ้า พวกเจ้าเข้าใจการกระทำของเราผิดไปหลายครั้งหลายคราวเหลือเกิน
แต่ถึงกระนั้น เจ้ารู้หรือไม่ว่าเรารักพวกเจ้ามากเพียงใด? อา เจ้าเพียงแต่ไม่เข้าใจหัวใจของเรา
ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าจะกังขาสักเพียงใด ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าจะคิดต่างเราสักเท่าไร เราจะไม่จดจำเลย
และกระนั้นเราก็ยังเลือกพวกเจ้าให้ไปข้างหน้าต่อ และกระทำการตามเจตจำนงของเรา

วันนี้เวลาไม่ค่อยทำแล้ว จากนั้นไป หากเจ้าเก็บจำแรงใจแอบแฝงบางอย่างเอาไว้แล้วไซ้
คำพิพากษาของเราจะตกแก่พวกเจ้า หากเจ้าละทิ้งเราแม้เพียงชั่วขณะแล้วไซ้ เจ้าก็จะกลายเป็นภรรยาของโลก

ตอนนี้พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์มีความจับไว้นั้น
และพวกที่ไม่สามารถตามให้ทันความสว่างใหม่นั้นตกอยู่ในอันตราย พวกที่ไม่คอยเฝ้าดูจะถูกละทิ้ง นั่นก็คือ
เจ้าต้องปกป้องตัวเอง เจ้ารู้ว่าทุกอย่างในสิ่งแวดล้อมรอบตัวเจ้าล้วนมีอยู่เพราะการขอมอนุญาตของเรา
ทุกอย่างเราเป็นคนวางแผนไว้ทั้งหมด จงมองให้ชัดเจนและทำให้เราพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่เรามอบให้เจ้า
จงอย่ากลัว พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จอมทั้จะอยู่กับเจ้าอย่างแน่นนอน พระองค์ทรงอยู่เบื้องหลังพวกเจ้า
และพระองค์คือโล่ของเจ้า วันนี้ผู้คนมีมโนคติที่หลงผิดมากมายเกินไป
ซึ่งบังคับให้เราต้องแสดงเจตจำนงของเราผ่านผู้ที่คนอื่นดูถูกไปสู่ความอับอายของพวกที่ทะนงตนและมองตัว
เองเป็นฝ่ายถูกเสมอ เยอหียัม มักใหญ่ใฝ่สูง
และพวกคนเด่นคนดังตราบได้ที่พวกเจ้าแสดงความอาทรต่อภาระของเราอย่างจริงจัง
เราจะเตรียมทุกอย่างไว้ให้พวกเจ้า แค่ติดตามเรามากก็พอ!

บทที่ 27

พระเจ้าแทจิงพระองค์เดียวผู้ทรงครองราชย์เหนือจักรวาลและทุกสรรพสิ่ง—พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย! นี่คือการพิสูจนอันโต้แย้งไม่ได้! พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงงานเพื่อแสดงคำพยานในทุกแห่งหน เพื่อที่ว่าไม่มีผู้ใดเลยที่จะมีความกังขา กษัตริย์ผู้ทรงชัย พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือโลก พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือบาป และพระองค์ได้ทรงสำเร็จลุล่วงการไถ่ของพระองค์แล้ว! พระองค์ทรงช่วยพวกเราให้รอด

ซึ่งก็คือผู้คนกลุ่มนี้ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และทำให้พวกเราครบบริบูรณ์เพื่อที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์

พระองค์ทรงใช้ฤทธานุภาพแห่งกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งมวล

ยึดแผ่นดินนี้กลับคืนและไถ่เหล่าซาตานให้ลงไปสู่บาบิโลน พระองค์กำลังทรงพิพากษาโลก

และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงจากพระหัตถ์ของพระองค์ไปได้ พระองค์ทรงครองราชย์ในฐานะกษัตริย์

แผ่นดินโลกทั้งมวลให้ร้องด้วยความยินดีปรีดา! แผ่นดินโลกทั้งมวลสรรเสริญกษัตริย์ผู้ทรงชัย—

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! ตราบชั่ววินิจนทร์! เจ้ามีค่าพร้อมด้วยเกียรติยศและการสรรเสริญ

ขอสิทธิอำนาจและพระสิริจงสถิตอยู่กับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล!

เวลานั้นสั้นนัก จงติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และมุ่งเดินไปข้างหน้า

จงระมัดระวังความผิดพลาด จงคำนึงถึงภาระของพระองค์ จงเป็นหนึ่งเดียวกับความคิดจิตใจของพระองค์

และจงสละตัวของพวกเจ้าเองเพื่อแผนการบริหารจัดการของพระองค์ เจ้าต้องไม่สงวนสิ่งครอบครองของเจ้าไว้

เวลาเหลือน้อยมากเหลือเกิน จงมอบถวายสิ่งครอบครองเหล่านั้น! จงอย่ายึดสิ่งเหล่านั้นไว้เลย!

จงมอบถวายสิ่งครอบครองเหล่านั้น! จงอย่ายึดสิ่งเหล่านั้นไว้เลย!

บทที่ 28

เมื่อเจ้าเห็นว่าเวลาช่างผ่านไปรวดเร็ว และพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธิเร่งรัดมุ่งไปข้างหน้า อันเป็นเหตุให้เจ้าบรรลุปุริที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น และได้รับองค์กษัตริย์แห่งจักรวาล พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ทรงเป็นดวงอาทิตย์สาดแสง องค์กษัตริย์แห่งราชอาณาจักร—ทั้งหมดนี้คือพระคุณและความปรานีของเรา จะมีอะไรอีกเล่าที่จะสามารถตัดเจ้าจากความรักของเราได้? จงใคร่ครวญให้ถ้วนถี่ อย่าพยายามหนี จงรอสงบป็นิ่งเบื้องหน้าเราในทุกขณะ และอย่าร้อนเร่อยู่ข้างนอกอยู่เสมอ

หัวใจของเจ้าต้องอยู่แนบชิดกับหัวใจของเรา และไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้น จงอย่าหลบหลีกหลบตากระทำ หรือกระทำโดยตามอำเภอใจ เจ้าต้องใส่ใจต่อเจตจำนงของเรา ทำในสิ่งใดก็ตามที่เราพึงปรารถนา และจงมุ่งมั่นที่จะละทิ้งในสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนา เจ้าต้องไม่กระทำการตามอารมณ์ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น จงฝึกปฏิบัติความชอบธรรม เช่นเรา โดยไม่มีความหวั่นไหวกระทั่งต่อบิดามารดาของเจ้า

เจ้าต้องละทิ้งทั้งหมดที่ไม่สอดคล้องกับความชอบธรรม และเจ้าต้องมอบถวายตัวของเจ้าและสละตัวของเจ้าเพื่อเรา ด้วยหัวใจบริสุทธิ์ที่รักเรา

จงอย่าทนทุกข์กับการควบคุมของบุคคลใด เหตุการณ์ใด หรือสิ่งใด กล่าวคือ ตราบเท่าที่นั่นคล้อยตามเจตจำนงแห่งเราแล้ว เช่นนั้นแล้วจงฝึกปฏิบัติไปโดยสอดคล้องกับวณะของเรา

จงอย่ากลัว มือของเราจะสนับสนุนเจ้า และเราจะคอยกันเจ้าให้ห่างจากคนทำชั่วทั้งหมด

เจ้าควรพิทักษ์หัวใจของเจ้า อยู่ภายในเราตลอดเวลา

เพราะชีวิตของเจ้านั้นขึ้นอยู่กับสิ่งที่มันใช้ชีวิตอยู่กับเราเพียงลำพังเท่านั้น นั่นคือ หากเจ้าไปจากเรา เจ้าจะมีอันโรยราในทันใด

เจ้าควรรู้ว่าวันเหล่านี้คือวันสุดท้าย มารชาดานอย่างสามขุมไปทั่วราวสิงโตคำรามเพื่อค้นหาสาวปามผู้คน

เวลานี้โรคระบาดทุกชนิดแพร่กระจาย และมีวิญญูณชั่วมากมายทุกประเภท มีเพียงเราที่เป็นพระเจ้าที่ยิ่งแท้ มีเพียงเราที่เป็นที่หลบภัยของเจ้า เวลานี้เจ้าทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากซ่อนอยู่ในสถานที่ลับของเรา

อยู่ภายในเราเท่านั้น แล้วความวิบัติจะไม่ตกแก่เจ้า และจะไม่มีภัยพิบัติเข้ามาใกล้เด็นท์ของเจ้า

เจ้าต้องเข้ามาใกล้ชิดเราบ่อยขึ้น สามัคคีธรรมกับเราในสถานที่ลับ จงอย่าสามัคคีธรรมอย่างหละหลวมกับผู้อื่น

เจ้าต้องจับความเข้าใจความหมายในวณะของเรา—เราไม่ได้กำลังพูดว่า เจ้าไม่ได้รับอนุญาตให้สามัคคีธรรม แต่พูดว่าเจ้ายังคงปราศจากความหยั่งรู้ ในช่วงระหว่างเวลานี้ งานของวิญญูณชั่วกำลังอาละวาดเฟ้นฟ่าน

พวกมันใช้ผู้คนทุกประเภทมาให้สามัคคีธรรมกับเจ้า คำพูดของพวกมันฟังรื่นหู แต่มีพิษอยู่ภายใน

คำพูดพวกนั้นคือมิด โจนอบน้ำผึ้ง และก่อนที่เจ้าจะรู้ตัว พวกเขาจะใส่ยาพิษของพวกเขาภายในเจ้า เจ้าควรรู้ว่า

ผู้คนส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ไม่มั่นคง ราวกับว่าพวกเขาได้ดื่มจนมึนเมา

เมื่อเจ้าสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความลำบากยากเย็นของเจ้ากับผู้อื่น

สิ่งที่พวกเขามอบให้เราเป็นเพียงแค่กฎเกณฑ์และคำสอน และไม่ดีเท่ากับการสามัคคีธรรมกับเราโดยตรง
จงมาเบื้องหน้าเรา และเทสิ่งเก่าๆ ภายในเจ้าออกมา เปิดหัวใจของเจ้าต่อเรา
แล้วหัวใจของเราจะเปิดเผยต่อเจ้าอย่างแน่นอน หัวใจของเจ้าต้องขยับต่อหน้าเรา อย่าเกียจคร้าน
แต่จงมาใกล้เราบ่อยๆ—นี่คือหนทางที่เร็วที่สุดที่ชีวิตเจ้าจะเติบโต เจ้าต้องมีชีวิตอยู่ภายในเรา
แล้วเราจะมีชีวิตอยู่ภายในเจ้า และเราจะเป็นกษัตริย์อยู่ภายในเจ้า ชี้นำเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
และเจ้าจะได้มีส่วนแบ่งในราชอาณาจักร

จงอย่าประเมินตัวเองต่ำเพราะว่าเจ้าอายุน้อย เจ้าควรมอบถวายตัวเจ้าเองให้แก่เรา
เราไม่พิจารณาผู้คนจากรูปลักษณ์ภายนอก หรืออายุของพวกเขา เราพิจารณาเพียงแค่ว่า
พวกเขารักเราอย่างจริงใจหรือไม่ และพวกเขาติดตามหนทางของเรา
ฝึกปฏิบัติความจริงโดยเพิกเฉยต่อสิ่งอื่นใดทั้งหมดหรือไม่ ไม่ต้องกังวลว่าพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร
หรืออนาคตจะเป็นอย่างไร トラバที่เจ้าพึ่งพาเราในการมีชีวิตอยู่ทุกๆ วันแล้วใช่
เช่นนั้นแล้วเราย่อมจะนำทางเจ้าอย่างแน่นอน อย่ามัวอ้อยอิ่งกับความคิดว่า “ชีวิตของฉันเล็กจ้อยเกินไป
ฉันไม่เข้าใจอะไรเลย” อันเป็นความคิดที่ส่งมาโดยซาตาน เจ้าเพียงแค่ใช้หัวใจของเจ้าเข้ามาใกล้ชิดเราตลอดเวลา
ติดตามรอยเท้าของเราไปจนสุดถนนก็พอ เมื่อเจ้าได้ยินวณะของเราคำนิเทศและตักเตือน
จงตื่นขึ้นแล้ววิ่งไปข้างหน้าทันที เข้ามาใกล้ชิดเราโดยไม่หยุดนิ่ง ก้าวตามฝูงให้ทัน และมองไปข้างหน้าเสมอ
เมื่ออยู่เฉพาะหน้าเรา เจ้าต้องรักพระเจ้าของเจ้าด้วยหัวใจและดวงจิตของเจ้าทั้งหมด
บนหนทางแห่งการปรนนิบัติ จงพิจารณาขณะของเราให้บ่อยขึ้น ในการฝึกปฏิบัติความจริง
จงอย่ามีหัวใจอ่อนแอ—จงมีหัวใจที่ทรงพลัง มาพร้อมความแน่วแน่และความมุ่งมั่นของเด็กเพศชาย
จงมีหัวใจอันน่าเกรงขาม หากเจ้าปรารถนาจะรักเราแล้วใช่
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องทำให้เราสมดังใจในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราปรารถนาจะสำเร็จลุล่วงในเจ้า
หากเจ้าปรารถนาจะติดตามเราแล้วใช่ เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องละทิ้งทุกสิ่งที่มี ทุกสิ่งที่เจ้ารัก
เจ้าต้องนบนอบอย่างถ่อมใจเบื้องหน้าเราด้วยจิตใจที่เรียบง่าย อย่าท่องสำรวจหรือคิดอะไรส่งเดช
แต่จงเกาะติดพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราให้คำปรึกษาแก่เจ้าตรงนี้ กล่าวคือ จงยึดมั่นในทั้งหมดที่เรามอบความกระจำให้ภายในเจ้า
และอย่าลืมหักปฏิบัติสิ่งนั้น!

บทที่ 29

เจ้ารู้หรือไม่ว่าเวลากำลังกระชั้นชิด? เพราะฉะนั้น ในช่วงระยะเวลาอันสั้น เจ้าต้องพึ่งพาเรา และเหวี่ยงทิ้งสรรพสิ่งทั้งปวงที่ขัดแย้งกับอุปนิสัยของเราไปจากตัวเจ้า ได้แก่ ความไม่รู้เท่าทัน ความเชื่องมงายที่จะได้ตอบ ความคิดต่างๆ ที่ไม่ชัดเจน ความใจอ่อน ความตั้งใจที่ปวกเปียก ความไร้สาระ ภาวะอารมณ์ต่างๆ ที่ดึงเครียดเกินไป ความงุนงงสับสน และการขาดพร่องคุณพินิจ เหล่านี้ต้องถูกเหวี่ยงทิ้งไปโดยเร็วที่สุด เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! ตราบเท่าที่เจ้าเต็มใจจะร่วมมือกับเรา เราสามารถรักษาทุกอย่างที่ทำให้เจ้าเจ็บป่วย เราคือพระเจ้าผู้มองลึกเข้าไปในหัวใจของผู้คน เรารู้จักความเจ็บป่วยทั้งหมดของเจ้า และรู้ว่าข้อเสียหาทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ใด เหล่านี้คือสิ่งที่ขัดขวางเจ้าจากการก้าวหน้าในชีวิต และสิ่งเหล่านี้จะต้องถูกเหวี่ยงทิ้งไปในไม่ช้า มิเช่นนั้น เจตจำนงของเราจะไม่สามารถดำเนินการกับเจ้าได้

จงพึ่งพาเราในการปลดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างของเจ้าที่เราให้ความกระจำง จงใช้ชีวิตอยู่ข้างเราตลอดเวลา จงอยู่ใกล้เรา และจงเริ่มการกระทำและพฤติกรรมทั้งหมดด้วยสภาพเสมือนของเรา

จงสามัคคีธรรมกับเราให้บ่อยขึ้นในเรื่องที่เจ้าไม่เข้าใจ แล้วเราจะนำทางเจ้า เช่นนี้เจ้าจะก้าวไปข้างหน้าได้ หากเจ้าไม่แน่ใจ จงอย่ากระทำการอย่างหุนหันพลันแล่น แต่จงรอเวลาของเรา

จงรักษาไว้ซึ่งภาวะอารมณ์ที่มั่นคง และจงอย่าให้ความปรารถนาอย่างแรงกล้าต่างๆ ของเจ้าเปลี่ยนแปลงขึ้นไปมา เจ้าต้องมีหัวใจที่เคารพนับถือเราอยู่เสมอ สิ่งที่เราทำเบื้องหน้าเราและลับหลังเรา

ต้องเป็นไปตามเจตจำนงของเราเสมอ จงอย่าผ่นผันต่อผู้ใดในนามของเรา

ไม่ว่าจะเป็นสามัคคีธรรมหรือครอบครัวของเจ้าก็ตาม นั่นเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะคิดเพียงใด เจ้าต้องกระทำการไปบนพื้นฐานของความจริง หากเจ้ารักเรา เราจะประทานพรอันยิ่งใหญ่ต่างๆ ให้เจ้า

เราจะไม่ทนยอมรับต่อผู้ที่ต้านทาน จงรักบรรดาผู้ที่เรารัก และจงเกลียดชังพวกที่เราเกลียดชัง

จงอย่าใส่ใจต่อมนุษย์ผู้ใด สถานการณ์ใด หรือสิ่งใด จงมองด้วยวิญญานของเจ้า และดูผู้คนที่เราใช้ให้ชัดเจน

จงติดต่อกับผู้คนฝ่ายวิญญานให้บ่อยขึ้น จงอย่าเป็นคนไม่รู้เท่าทัน—เจ้าต้องทำให้แตกต่างไป

ข้าวสาธิตจะเป็นข้าวสาธิตอยู่เสมอ และข้าวละมานจะไม่มีวันใดเป็นข้าวสาธิต—

เจ้าต้องจำผู้คนชนิดที่แตกต่างกันให้ได้ เจ้าต้องรอบคอบเป็นพิเศษในวาตะของเจ้า

และรักษาเท้าของเจ้าให้อยู่บนเส้นทางแห่งเจตนารมณ์ของเราให้ตลอด

จงพิจารณาถ้อยคำทั้งหมดนี้อย่างระมัดระวัง

เจ้าต้องเหวี่ยงทิ้งความเป็นกบฏของเจ้าโดยทันทีและกลายเป็นคนที่เหมาะสำหรับการใช้งานของเรา

เพื่อที่เจ้าอาจจะได้สมดังใจของเรา

บทที่ 30

จงตื่นเถิด พี่ชายน้องชายทั้งหลาย! จงตื่นเถิด พี่สาวน้องสาวทั้งหลาย! วันของเราจะไม่ถูกทำให้ล่าช้า
เวลาคือชีวิต และการยึดเวลากลับมาก็คือการช่วยชีวิตให้รอด! เวลาอยู่ไม่ไกลแล้ว!
หากพวกเจ้าล้มเหลวในการสอบเข้าวิทยาลัย พวกเจ้าสามารถเรียนและสอบซ้ำได้หลายครั้งตามที่เจ้าเห็นชอบ
อย่างไรก็ดี วันของเราจะไม่ทนกับความล่าช้าอีกต่อไป จงจำไว้! จงจำไว้! เราบเร้าเจ้าด้วยวณะดึๆ เหล่านี้
บททอสาณของโลกเปิดเผยลึกลายออกมาต่อหน้าต่อตาของพวกเจ้า
และความวิบัติอันใหญ่หลวงก็เข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว สิ่งใดสำคัญว่า: ชีวิตของพวกเจ้า
หรือการนอนหลับของพวกเจ้า อาหารและเครื่องคั้มและเสื้อผ้าของพวกเจ้า?
ถึงเวลาที่พวกเจ้าต้องซ้งน้ำหนักลึกลายเหล่านี้แล้ว จงอย่าก้งขาอีกต่อไป และจงอย่าหลบเลีย้งจากความแน่อน!

ช่างน่าเวทนายั๊งนั้! ช่างต่ำต้อยยั๊งนั้! ช่างมีดบอดยั๊งนั้! มวลมนุษยช่างโหดร้ายยั๊งนั้!
พวกเจ้าทำหุทวนลมต่อวณะของเราโดยแท้—นี่เราพูดกับพวกเจ้าโดยสุญเปล่าหรือ?
พวกเจ้ายังค้งเลินเล่อเหลื่อเกิน—เพราะเหตุใด? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? พวกเจ้าไม่เคยมีความคิดเช่นนั้นเลยจริงๆ
หรือ? เราพูดลึกลายนี้เพื่อไครเล่า? จงเชื่อในเรา! เราคือพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเจ้า!
เราคือองคัหนึ่งเดียวผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของพวกเจ้า! จงคอยดู! จงคอยดู! เวลาที่เสียไปจะไม่มีวันกลับมาอีกครั้—
จงจำการนี้ไว้! ไม่มีเวชกรรมใดในโลกที่จะรักษาความเสียคายได้! ดังนั้น เราควรพูดกับพวกเจ้าอย่างไร?
วณะของเราไม่คู่ควรต่อการพิจารณาซ้าๆ อย่างใส่ใจของพวกเจ้าหรือหรือ?
พวกเจ้าช่างไม่เอาใจใส่ต่อวณะของเรา และขาดความรับผิดชอบต่อชีวิตพวกเจ้าเหลื่อเกิน
เราจะทนการนั้นได้อย่างไร? เราจะทนได้อย่างไร?

เหตุใด ตลอดเวลาที่ผ่านมา ชีวิตในคริสตจักรที่เหมาะสมจึงไม่สามารถเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเจ้าได้?
เพราะว่าพวกเจ้าขาดพร่องความเชื่อ พวกเจ้าไม่เต็มใจจะจ่ายราคา ไม่เต็มใจจะมอบถวายเป็นตัวเอง
ไม่เต็มใจจะหุ้มเทตัวเองที่เบื่องหน้าเรา จงตื่นเถิด บุตรทั้งหลายของเรา! จงเชื่อในเรา บุตรทั้งหลายของเรา!
ผู้เป็นที่รักของเรา เหตุใดพวกเจ้าจึงจะไม่พิจารณาคว่าลึ่ดอยู่ในหัวใจเรา?

บทที่ 31

เรารักบรรดาผู้ที่ต้องการเราอย่างจริงจัง หากพวกเขามุ่งเน้นที่การรักเรา
เราจะอวยพรพวกเขาย่างมหาศาลอย่างแน่นอน พวกเจ้าเข้าใจเจตนาของเราหรือไม่?
ในนิเวศของเราไม่มีความแตกต่างระหว่างสถานภาพสูงและต่ำ
ทุกคนเป็นบุตรของเราและเราคือพระบิดาของพวกเขา พระเจ้าของพวกเขา
เรานั้นสูงสุดและไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน เราควบคุมเอกภพและทั้งหมดในเอกภพ!

เจ้าควร “ปรนนิบัติเราด้วยความถ่อมใจและในความไม่เป็นที่รู้จัก” ภายในนิเวศของเรา
เวลานี้ควรทำหน้าที่เป็นคหบดีประจำตัวของเจ้า จงอย่าเป็นใบไม้บนต้น
แต่จงเป็นรากของต้นไม้และหยั่งรากลึกกลงไปในชีวิต จงเข้าสู่ประสบการณ์ที่จริงแท้ของชีวิต
ใช้ชีวิตตามวณะของเรา แสวงหารามมากขึ้นในทุกเรื่อง และจงเข้ามาใกล้เราและสามัคคีธรรมกับเรา
จงอย่าให้ความสนใจกับสิ่งภายนอกใดๆ และจงอย่าถูกควบคุมโดยบุคคลใด เหตุการณ์ใด หรือสิ่งใด
แต่จงสามัคคีธรรมเกี่ยวกับสิ่งที่เราเป็นเฉพาะกับผู้คนฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น จงเข้าใจเจตนาทั้งหลายของเรา
ให้ชีวิตของเราไหลอยู่ในหมู่พวกเขา และจงใช้ชีวิตตามวณะของเราและปฏิบัติตามข้อพึงประสงค์ของเรา

จงอุทิศกำลังทั้งหมดของเจ้าให้กับเรื่องต่างๆ ที่เราได้บัญชาให้เจ้าทำ
จงทำทุกสิ่งที่เจ้าสามารถทำได้เพื่อให้สมดังหัวใจของเรา
เราคือพลังอำนาจของเจ้าและเราเป็นความชื่นบานยินดีของเจ้า...เราเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเจ้า
เพียงจงไล่ตามเสาะหาเรา เรารู้ความพึงปรารถนาที่แท้จริงของหัวใจเจ้าและรู้ว่าเจ้าสละตัวเจ้าเพื่อเราอย่างจริงใจ
แต่เจ้าก็ควรรู้วิธีแสดงความรักที่ดีต่อเราในนิเวศของเราและวิธีติดตามเราไปจนถึงบทอวสาน

คริสตจักรคือหัวใจของเราและเรากำลังถูกไหม้ด้วยความกระวนกระวายในเรื่องการก่อสร้างคริสตจักรของเรา
เจ้าควรสละตัวเจ้าเพื่อเราโดยการมอบถวายตัวเจ้าอย่างไม่มีข้อจำกัดแม้สักน้อย
และแสดงการคำนึงถึงเจตนาของเราเพื่อที่หัวใจของเราอาจรู้สึกพึงพอใจ

บทที่ 32

สิ่งใดคือความสว่าง? แท้จริงแล้วในอดีต

พวกเจ้าได้มองการเปลี่ยนสภาพของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าเป็นความสว่าง

แต่ตลอดเวลามีความสว่างที่แท้จริงอยู่ นั่นคือ

การได้ไว้ซึ่งสิ่งที่พระเจ้าเป็น โดยผ่านทาง การเข้ามาใกล้เรา และการสามัคคีธรรมกับเรา

หลังจากมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในพระวาระของพระเจ้า

และจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระวาระของพระองค์แล้ว—นั่นคือ

ในขณะที่กินและดื่มพระวาระทั้งหลาย

โดยรู้สึกถึงพระวิญญาณในพระวาระของพระเจ้าและได้รับพระวาระของพระเจ้าภายในตัวพวกเจ้าเอง

เจ้าก็จับความเข้าใจสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น โดยผ่านทางประสบการณ์

และได้รับความกระจำของพระเจ้าในขณะที่สนทนาสนทนากับพระองค์ ทั้งหมดคือความสว่าง

ในขณะที่กำลังใคร่ครวญและครุ่นคิด

เจ้าสามารถได้รับความรู้แจ้งและได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ในพระวาระของพระเจ้า ณ ช่วงใดก็ได้

หากเจ้าจับความเข้าใจพระวาระของพระเจ้าและเจ้ารู้สึกถึงความสว่างใหม่ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่มีพลังในการปรนนิบัติของเจ้าหรือ?

พวกเจ้ากังวลมากเหลือเกินในขณะที่พวกเจ้าให้การปรนนิบัติ!

นั่นเป็นเพราะพวกเจ้ายังไม่ได้สัมผัสความเป็นจริง

และเจ้าไม่มีประสบการณ์หรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันแท้จริง หากเจ้าได้มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริง

เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะไม่มีวิธีปรนนิบัติหรือ? เมื่อบางสิ่งบังเกิดแก่เจ้า

เจ้าต้องรับประสบการณ์กับสิ่งเหล่านั้นอย่างจะมักเขม้น หากในสภาพแวดล้อมที่ง่ายดายและสะดวกสบายนั้น

เจ้าสามารถใช้ชีวิตในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระเจ้าไปด้วย

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าทุกวัน

หากเจ้าได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าและได้สื่อสารกับพระเจ้า เจ้าจะไม่มีแสงสว่างหรือ?

พวกเจ้าไม่เข้าสู่ความเป็นจริง และพวกเจ้าอยู่ข้างนอกเสมอ เผ้าค้นหา

ผลที่ตามมาคือพวกเจ้าไม่พบสิ่งใดและความก้าวหน้าของพวกเจ้าในชีวิตก็ล่าช้าออกไป

จงอย่ามุงเน้นที่ภายนอก กลับกัน จงเข้ามาใกล้พระเจ้าที่ภายใน

สนทนาสนทนทำให้ลึกซึ้งมากพอและจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่มีเส้นทางในการปรนนิบัติของเจ้าหรือ?

พวกเจ้าจำเป็นต้องให้ความสนใจและเชื่อฟังอย่างจะมักเขม้น

หากเจ้าเพียงทำสิ่งทั้งปวงให้สอดคล้องกับวณะของเราและเข้าสู่วิถีที่เราชี้ให้เห็นเท่านั้น
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีเส้นทางหวนหรือ? หากเจ้าค้นพบเส้นทางที่จะเข้าสู่ความเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมมีเส้นทางที่จะปรนนิบัติพระเจ้าด้วย มันง่ายเช่นนั้นละ!

จงมาสู่การสถิตของพระเจ้าให้มากขึ้น ไตร่ตรองพระวณะของพระเจ้าให้มากขึ้น
และเจ้าจะได้มาซึ่งสิ่งที่เจ้าขาดพร่อง เจ้าจะมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่ ความรู้แจ้งใหม่อีกด้วย
และเจ้าจะมีความสว่าง

บทที่ 33

ราชอาณาจักรของเราพึงประสงค์บรรดาผู้ที่ซื่อสัตย์ บรรดาผู้ที่ไม่หน้าซื่อใจคดหรือหลอกลวง ผู้คนที่มีความจริงใจและซื่อสัตย์ไม่ได้เป็นที่นิยมในโลกไม่ใช่หรือ? เรากลับตรงกันข้าม การที่ผู้คนที่ซื่อสัตย์มาหาเราเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ เราปีติยินดีในบุคคลประเภทนี้ และเราจำเป็นต้องมีบุคคลประเภทนี้ด้วยเช่นกัน สิ่งนี้คือความชอบธรรมของเราอย่างแน่นอน ผู้คนบางคนไม่รู้เท่าทัน

พวกเขาไม่สามารถรู้ถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเขาไม่สามารถจับความเข้าใจในเจตจำนงของเรา

พวกเขาไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนถึงสภาพแวดล้อมที่ครอบครัวของพวกเขาและภาวะแวดล้อมของพวกเขา ดำรงอยู่ และพวกเขากะทำสิ่งต่างๆ อย่างมีขอบเขต และสูญเสียโอกาสมากมายที่จะได้มาซึ่งพระคุณ พวกเขาเสียใจในการกระทำของพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า และเมื่อพวกเขาเผชิญกับเรื่องราวอย่างหนึ่ง พวกเขา ก็ไม่สามารถมองเห็นมันได้อย่างชัดเจนอีก

บางครั้งพวกเขาสามารถพึงพาพระเจ้าเพื่อที่จะพากเพียรให้ได้มาซึ่งชัยชนะ

แต่เมื่อพวกเขาเผชิญกับเรื่องราวแบบเดียวกันหลังจากนั้น โรคเก่าก็กำเริบอีกครั้ง

และพวกเขาไม่สามารถจับความเข้าใจในเจตจำนงของเราได้ แต่เราไม่มองไปที่สิ่งต่างๆ เหล่านี้

และเราไม่จดจำการล่วงละเมิดของพวกเขา ตรงกันข้าม

เราต้องการที่จะช่วยพวกเขาให้รอดจากแผ่นดินลามกโสเฟลนี้และอนุญาตให้พวกเขาเริ่มต้นชีวิตของพวกเขาใหม่ อีกครั้ง เราได้อภัยพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า อย่างไรก็ตาม ขณะนี้คือก้าวที่วิกฤติที่สุด

พวกเขาไม่สามารถงุนงงสับสนได้อีกต่อไป

และไม่สามารถเดินหน้าในหนทางที่เคี้ยวหยุดเดียวไปแบบนั้นได้อีกต่อไป

เมื่อใดเจ้าจึงจะสามารถไปถึงนั่นปลายได้? พวกเขาต้องกระทำอย่างถึงที่สุดเพื่อวิ่งไปสู่เส้นชัยโดยไม่หยุด

จงอย่าห่อหุ้มในเวลาวิกฤติที่สุด จงเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างกล้าหาญ

และงานเลี้ยงอันอุดมสมบูรณ์ย่อมอยู่ตรงหน้าพวกเขา

จงสวมชุดแต่งงานและอาภรณ์แห่งความชอบธรรมอย่างรวดเร็ว และเข้าร่วมในงานอภิเษกสมรสของพระคริสต์

ชื่นชมความสุขบนสวรรค์กับครอบครัวชั่ววันรันดร์! เจ้าจะไม่ซึมเศร้า

เศร้าใจและถอนหายใจเช่นครั้งก่อนอีกต่อไป

ทุกสิ่งทุกอย่างของเวลานั้นย่อมจะได้อันตรธานไปเหมือนหมอกควัน

และมีเพียงพระชนม์ชีพที่ฟื้นคืนมาของพระคริสต์เท่านั้นที่จะมีถาวรภาพในตัวเจ้า

ภายในตัวเจ้าจะมีวิหารที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยการชำระให้สะอาดและการชำระล้าง
และชีวิตแห่งการฟื้นคืนชีพที่เจ้าจะได้รับจะอาศัยอยู่ในตัวเจ้าตลอดชั่วกาลนาน!

บทที่ 34

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงผู้ทรงครบถ้วนบริบูรณ์ ทรงสัมฤทธิ์ทุกสิ่ง ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น! พระองค์ไม่เพียงทรงถือดาวทั้งเจ็ดดวง ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ด ทรงมีพระเนตรทั้งเจ็ด ทรงแกะตราผนึกทั้งเจ็ด และทรงเปิดหนังสือม้วนทั้งเจ็ดเท่านั้น แต่ที่มากยิ่งขึ้นก็คือ พระองค์ทรงบริหารภัยพิบัติทั้งเจ็ดและสามทั้งเจ็ดใบ และทรงเปิดเผยเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ด พระองค์ทรงเป่าแตรทั้งเจ็ดนานมาแล้วด้วยเช่นกัน!

ทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างและทำให้ครบบริบูรณ์ควรสรรเสริญพระองค์ ถวายพระสิริแด่พระองค์ และยกย่องพระบัลลังก์ของพระองค์ โอ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ได้ทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จจุลวง และเมื่อมีพระองค์ ทั้งหมดก็ครบบริบูรณ์ สว่างไสว ถูกปลดปล่อย เป็นอิสระ แข็งแรง และเต็มไปด้วยพลังอำนาจ! ไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้นหรือปกปิดไว้เลย เมื่อมีพระองค์ความล้าลึกทั้งหมดถูกเปิดเผย ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ได้ทรงพิพากษาศัตรูจำนวนมากมายของพระองค์ พระองค์ทรงเปิดเผยพระบารมีของพระองค์ ทรงสำแดงไฟที่เดือดดาลของพระองค์ พระองค์ทรงแสดงออกซึ่งพระพิโรธของพระองค์ และที่มากกว่านั้นคือ พระองค์ทรงแสดงพระสิริอันไม่สิ้นสุดเต็มที่ เป็นนิรันดร์กาล แบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนของพระองค์! กลุ่มชนทั้งปวงควรตื่นขึ้นมาแซ่ซ้องและร้องเพลงโดยไม่สงวนท่าที เชิดชูพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ทรงจริงแท้อย่างบริบูรณ์ ผู้ทรงพระชนม์ทั้งสิ้น ผู้ทรงโอบอ้อมอารี ผู้ทรงเปี่ยมพระสิริและแท้จริงพระองค์นี้ ผู้ทรงมาจากนิรันดร์กาลสู่นิรันดร์กาล พระบัลลังก์ของพระองค์ควรได้รับการยกย่องอย่างเนื่องนิรันดร์—พระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้รับการสรรเสริญและได้รับพระเกียรติ นี่คือเจตจำนงชั่วนิรันดร์—ของพระเจ้า—ของเรา และเป็นพระพรอันไร้ขีดจำกัดที่พระองค์ทรงเปิดเผยและประทานแก่พวกเรา!

ใครในท่ามกลางพวกเราที่ไม่ได้สืบทอดพระพร? การที่จะสืบทอดพระพรของพระเจ้า

คนเราต้องยกย่องพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์และมาอยู่ล้อมรอบพระบัลลังก์ของพระองค์ในการนมัสการ บรรดาผู้ที่ไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ่งจูงใจอื่นและด้วยเจตนาอื่นจะถูกทำให้หลอมละลายโดยไฟที่เดือดดาลของพระองค์ วันนี้คือวันที่พวกศัตรูของพระองค์จะถูกพิพากษา

และก็เป็นวันนี้ด้วยเช่นกันที่พวกเขาจะพินาศ ยิ่งไปกว่านั้น นั่นยังเป็นวันที่เรา

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะถูกเปิดเผย และวันที่เราจะได้รับสง่าราศีและเกียรติ โอ กลุ่มชนทั้งปวง!

จงลุกขึ้นโดยเร็วเพื่อเชิดชูและต้อนรับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ซึ่งประทานพระเมตตามายังพวกเรา

ทรงปฏิบัติความรอดและประทานพระพรแก่พวกเรา

ทรงทำให้บรรดาบุตรของพระองค์ครบบริบูรณ์และสัมฤทธิ์ราชอาณาจักรของพระองค์อย่างประสบความสำเร็จ

นับจากโบราณกาลจนถึงนิรันดร์กาล! นี่คือการอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า!

นี่คือการลิดใจไว้ล่วงหน้าและการจัดการเตรียมการล่วงหน้าของพระเจ้า—

ที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเราให้รอด ทำให้พวกเราครบบริบูรณ์

และนำพาพวกเราให้เข้าสู่สง่าราศีด้วยพระองค์เอง

พวกที่ไม่ลุกขึ้นและไม่เป็นพยานคือพวกบรรพชนของคนตาบอดและกษัตริย์แห่งความไม่รู้เท่าทัน

พวกเขาจะกลายเป็นไม่รู้เท่าทันไปชั่วนิรันดร์ กลายเป็นคนโง่ไปตลอดกาล เป็นคนตายชั่วนิรันดร์ผู้ตาบอด

วิญญาณของพวกเราควรจะตื่นรู้ก็เพราะเหตุผลนี้! ผู้คนทั้งปวงควรลุกขึ้น! จงแข่งชิง สรรเสริญ

เชิดชูอย่างไม่รู้สิ้นสุดแด่องค์กษัตริย์ผู้เปี่ยมพระสิริ พระบิดาแห่งความปรานี พระบุตรแห่งการไถ่

พระวิญญาณทั้งเจ็ดผู้ทรงไพบูลย์

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงนำพาไฟเดือดดาลอันเปี่ยมบารมีและการพิพากษาอันชอบธรรมและผู้ทรงพอเพียง

ทรงไพบูลย์ ทรงมหิทธิฤทธิ์ และทรงบริบูรณ์อย่างที่สุด

พระบัลลังก์ของพระองค์จะได้รับการยกย่องไปตลอดกาล!

บรรดาผู้คนทั้งปวงควรได้เห็นว่าเป็นพระปรีชาญาณของพระเจ้า

เป็นเส้นทางที่น่าอัศจรรย์สู่ความรอดและการสัมฤทธิ์น้ำพระทัยอันทรงพระเกียรติของพระองค์

หากเราไม่ลุกขึ้นและเป็นพยาน เช่นนั้นแล้ว ทันทีที่ชั่วขณะนี้ได้ผ่านไป ก็จะไม่มีการกลับไปอีก

ไม่ว่าเราจะได้รับพระพรหรือโชคร้ายหรือไม่

ก็จะได้รับการตัดสินในระหว่างช่วงระยะปัจจุบันนี้ของการเดินทางของเรา โดยมีพื้นฐานอยู่บนสิ่งที่พวกเราทำ

สิ่งที่พวกเราคิด และสิ่งที่พวกเรากำลังใช้ชีวิตตามอยู่ในขณะนี้ พวกเจ้าควรจะทำอะไรเล่า?

จงเป็นพยานและยกย่องพระเจ้าไปตลอดกาล ยกย่องพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย—

พระเจ้าที่แท้จริงผู้ทรงเอกลักษณ์ชั่วนิรันดร์!

นับจากนี้ไป เจ้าควรมองเห็นอย่างชัดเจนว่าพวกที่ไม่เป็นพยานให้กับพระเจ้า—

พวกที่ไม่เป็นพยานให้กับพระเจ้าที่แท้จริงผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์นี้

รวมถึงพวกที่เก็บงำความสงสัยเกี่ยวกับพระองค์ไว้—พวกเขาทั้งหมดล้วนเจ็บป่วยและตายแล้ว

และเป็นพวกที่เยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า! พระวณะของพระเจ้าได้รับการพิสูจน์แล้วจากสมัยโบราณว่า

ใครไม่รวบรวมไว้กับเราก็คงทำให้กระจัดกระจาย และใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือต่อต้านเรา

นี่คือความจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ซึ่งถูกสลักไว้ในศิลา!

พวกที่ไม่เป็นพยานให้กับพระเจื่อก็เป็นข้ารับใช้ของซาตาน ผู้คนเยี่ยงนั้นได้มารบกวและหลอกลวงลูกๆ

ของพระเจ้า และขัดจังหวะการบริหารจัดการของพระองค์ พวกเขาต้องถูกคาบฟาดฟัน!

คนเหล่านั้นทั้งหมดที่แสดงเจตนาดีต่อพวกข้ารับใช้ของซาตาน ก็แสวงหาการทำลายล้างให้กับพวกเขาเอง

เจ้าควรรับฟังและเชื่อถ้อยคำรัสของพระวิญญาณของพระเจ้า เดินบนเส้นทางของพระวิญญาณของพระเจ้า

และดำรงชีวิตตามพระวณะของพระวิญญานของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าควรยกย่องพระบัลลังก์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไปชั่วกาลปาวสาน!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเจ้าแห่งพระวิญญานทั้งเจ็ด!
พระเจ้าผู้ทรงมีพระเนตรทั้งเจ็ดและดาวทั้งเจ็ดก็คือพระองค์ด้วย พระองค์ทรงแกะตราทั้งเจ็ดดวง
และหนังสือม้วนทั้งเล่ม ได้ถูกคลี่ออกโดยพระองค์! พระองค์ทรงเป่าแตรทั้งเจ็ด
และทรงคว่ำขามทั้งเจ็ดและภัยพิบัติทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ เพื่อปลดปล่อยตามน้ำพระทัยของพระองค์ โอ
เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดที่ได้ถูกปิดผนึกไว้ตลอดเวลา! เวลาของการเปิดเผยพวกมันได้มาถึงแล้ว!
พระองค์ผู้จะทรงทำให้เกิดเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ทรงปรากฏต่อหน้าต่อตาของพวกเราแล้ว!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! เมื่อมีพระองค์ทั้งหมดก็ได้รับการปลดปล่อยและเป็นอิสระ
ไม่มีความลำบากยากเย็นเลย และทั้งหมดไหลรินอย่างราบรื่น!
ไม่มีสิ่งใดกล้าขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคต่อพระองค์ และทั้งหมดล้วนบนอบเฉพาะพระพักตร์พระองค์
ผู้ใดที่ไม่บนอบจะเสียชีวิต!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงมีพระเนตรทั้งเจ็ด! ทั้งหมดล้วนชัดเจนอย่างสมบูรณ์
ทั้งหมดล้วนส่องสว่างและไม่ถูกปกปิด และทั้งหมดถูกเปิดเผยและแผ่วาง เมื่อมีพระองค์ทั้งหมดก็ชัดเจนมาก
และไม่ใช่ว่าเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงเป็นเช่นนั้น ทว่าบรรดาบุตรของพระองค์ก็เป็นแบบนี้ด้วย
ไม่มีผู้ใด ไม่มีวัตถุใด
และไม่มีเรื่องราวใดที่สามารถถูกปกปิดไว้เฉพาะพระพักตร์พระองค์และบรรดาบุตรของพระองค์ได้!

ดาวทั้งเจ็ดดวงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ส่องสว่าง! คริสตจักรได้ถูกทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์
พระองค์ทรงตั้งผู้สื่อสารของคริสตจักรและทั่วทั้งคริสตจักรอยู่ภายในการจัดเตรียมของพระองค์
พระองค์ทรงแกะตราทั้งเจ็ดดวงและพระองค์ทรงนำพาแผนการบริหารจัดการและน้ำพระทัยของพระองค์ให้ครบ
บริบูรณ์ด้วยพระองค์เอง หนังสือม้วนเป็นภาษาทางจิตวิญญาณที่ลึกซึ้งของการบริหารจัดการของพระองค์
และได้ถูกคลี่ออกและเปิดเผยโดยพระองค์!

ผู้คนทั้งหมดควรฟังเสียงกึกก้องของแตรทั้งเจ็ดของพระองค์ เมื่อมีพระองค์ทั้งหมดก็ถูกทำให้เป็นที่รู้จัก
ไม่มีวันถูกซ่อนเร้นอีกแล้ว และไม่มีความโศกเศร้าอีกต่อไป ทั้งหมดถูกเปิดเผย และทั้งหมดเป็นชัยชนะ!

แตรทั้งเจ็ดของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือแตรชัยชนะอันรุ่งโรจน์เปิดออก!
พวกมันยังเป็นแตรที่พิพากษาศัตรูของพระองค์อีกด้วย! ในท่ามกลางชัยชนะของพระองค์
เขาของพระองค์กำลังได้รับการยกย่อง! พระองค์ทรงปกครองอยู่เหนือทั่วทั้งจักรวาล!

พระองค์ได้ทรงเตรียมขามทั้งเจ็ดแห่งภัยพิบัติ ศัตรูของพระองค์ตกเป็นเป้า
และภัยพิบัติเหล่านั้นจะถูกปล่อยลงในกระแสน้ำเชี่ยวสุดขีด
และพวกศัตรูเหล่านั้นจะถูกเผาผลาญในเปลวไฟจากไฟอันเดือดดาลของพระองค์
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงแสดงมหิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระองค์
และพวกศัตรูของพระองค์ทั้งหมดก็พินาศสิ้นไป
เสียงฟ้าร้องครั้งสุดท้ายทั้งเจ็ดต้องไม่ถูกผนึกตราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อีกต่อไป
พวกมันทั้งหมดถูกเปิดเผยแล้ว! พวกมันทั้งหมดถูกเปิดเผยแล้ว!
พระองค์ทรงสั่งหารพวกศัตรูของพระองค์จนตายด้วยเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ด
จัดตั้งแผ่นดินโลกให้มั่นคงและทำให้มันทำการปรนนิบัติต่อพระองค์
โดยไม่มีวันถูกแผ้วถางอย่างเปล่าประโยชน์อีก!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงชอบธรรม! พวกเราถวายสาธุการพระองค์ไปตลอดกาล!
พระองค์ทรงสมควรได้รับการสรรเสริญอันไม่สิ้นสุด และการโห่ร้องและการยกย่องชั่วนิรันดร์!
เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดของพระองค์ไม่ใช่แค่ถูกใช้เพื่อการพิพากษาของพระองค์
แต่ถูกใช้เพื่อพระสิริและสิทธิอำนาจของพระองค์มากกว่า เพื่อให้ทุกสรรพสิ่งครบบริบูรณ์!

กลุ่มชนทั้งหมดเฉลิมฉลองต่อหน้าพระบัลลังก์ ถวายสาธุการและยกย่องพระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
พระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย! เสียงของพวกท่านทำให้ทั้งจักรวาลสั่นสะเทือนเหมือนเสียงฟ้าร้อง!
ทุกสรรพสิ่งดำรงอยู่เพราะพระองค์และเกิดขึ้นเพราะพระองค์อย่างแน่นอน ผู้ใดเล่ากล้าที่จะไม่ถวายพระสิริ
เกียรติ สิทธิอำนาจ ปัญญา ความบริสุทธิ์ ชัยชนะ และวิโรจน์แด่พระองค์อย่างครบถ้วนบริบูรณ์?
นี่คือความสำเร็จล้นแห่งน้ำพระทัยของพระองค์
และเป็นความครบบริบูรณ์สุดท้ายแห่งการสร้างการบริหารจัดการของพระองค์!

บทที่ 35

เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังออกมาจากพระบัลลังก์ เขย่าจักรวาล พลิกสวรรค์และแผ่นดินโลก และส่งเสียงดังก้องโดยตลอดท้องฟ้า! เสียงนั้นเสียงดุ และผู้คนไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีมันไปได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถซ่อนตัวจากมัน ฟ้าร้องและฟ้าแลบระเบิดตัวออก และในชั่วอึดใจ สวรรค์กับแผ่นดินโลกก็เปลี่ยนสภาพ และผู้คนก็จวนเจียนจะพบกับความตาย จากนั้น ทั้งทั้งจักรวาลก็ถูกพายุฝนอันทรงพลังหุ้มห่อด้วยความเร็วชั่วฟ้าแลบแปลบปลาบ พลาสมาร่วงหล่นจากสวรรค์! ที่มุมไกลสุดของแผ่นดินโลก

พายุฝนนั้นชำระล้างคนทั้งปวงอย่างถ้วนทั่วจากห้วงรศปลายท่าเหมือนการอาบน้ำฝักบัว ไม่ยอมให้เหลือคราบใด ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนเร้นจากมัน อีกทั้งไม่มีบุคคลใดสามารถถูกกักขังจากมัน เสียงฟ้าร้องกัมปนาทแววามด้วยแสงเย็นเหมือนแสงฟ้าแลบแปลบปลาบ และทำให้มนุษย์สั่นเทาด้วยความเกรงกลัว! คาบแหลมสองคมบดขยี้พวกบุตรแห่งการกบฏ และศัตรูก็เผชิญหน้ากับมหันตภัยโดยไร้ที่ใดให้ซ่อนตัว พวกเขากลายเป็นมืงงอยู่ในสายลมและสายฝนที่พริ้งพริ้ว และชวนเซจากลมที่พัดกระพือนั้น พวกเขาพลันล้มตายเป็นสายน้ำที่ไหลหลั่งและถูกพัดพาไป มีแต่ความตายเท่านั้น และไม่มีหนทางที่พวกเขาจะรอดชีวิต เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดอุบัติจากเรา และถ่ายทอดเจตนาของเราซึ่งหมายถึงให้บดขยี้พวกบุตรคนโตของอียิปต์ เพื่อลงโทษพวกคนชั่วร้ายและเพื่อชำระคริสตจักรทั้งหลายของเราให้สะอาด เพื่อที่คนทั้งปวงอาจมีความชอบพอซึ่งกันและกัน กระทำการอย่างสัตย์ซื่อต่อตัวพวกเขาเอง และเป็นหัวใจดวงเดียวกันกับเรา และเพื่อที่คริสตจักรทั้งปวงในระบบจักรวาล จะสามารถก่อร่างสร้างขึ้นเป็นหนึ่งเดียวกัน นี่คือการประสงค์ของเรา

ฟ้าร้องส่งเสียง และเสียงโอดครวญทั้งหลายก็ดังขึ้นเป็นระลอกตามทางที่เสียงฟ้าร้องวิ่งผ่าน บางคนถูกปลุกให้ตื่นจากการหลับใหลของพวกเขา และด้วยความตระหนกเป็นอย่างมาก พวกเขาสำรวจค้นลึกลงไปในดวงจิตของพวกเขา และกรูกันกลับไปเบื้องหน้าพระบัลลังก์ พวกเขายุติการใช้เล่ห์เหลี่ยมที่ลึกลามและการกระทำที่อุกอาจของพวกเขา ไม่สายเกินไปที่ผู้คนเช่นนั้นจะถูกปลุกให้ตื่น เราเฝ้าดูจากบัลลังก์ เรามองลึกลงไปในหัวใจของปวงมนุษย์ เราช่วยบรรดาผู้ที่พึงปรารถนาเราอย่างจริงใจและอย่างเร้าร้อนให้รอด และเราสงสารพวกเขา บรรดาผู้ที่รักเราอยู่ในหัวใจของพวกเขายิ่งกว่าสิ่งอื่นทั้งปวง บรรดาผู้ที่เข้าใจเจตจำนงของเราและติดตามเราไปจนถึงปลายสุดของเส้นทาง เราจะช่วยให้รอดไปจนชั่วนิรันดร์กาล มือของเราจะประคองพวกเขาอย่างปลอดภัย

เพื่อที่พวกเขาจะไม่เผชิญกับฉากเหตุการณ์นี้ และจะไม่พบพานอันตราย บางคน
เมื่อพวกเขาเห็นภาพฟ้าแลบแปลบปลาบนี้
ก็มีความทุกข์ระทมในหัวใจของพวกเขาที่ไม่อาจแสดงออกมาได้และรู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง
หากพวกเขายืนกรานที่จะประพฤตินบนานนี้ ก็ย่อมจะสาบสูญไปสำหรับพวกเขา โอ
ทั้งหมดทั้งมวลและทุกสิ่งทุกอย่าง! ทั้งหมดจะแล้วเสร็จ นี่คือนั่งในวิถีทางแห่งความรอดของเราเช่นกัน
เราช่วยบรรดาผู้ที่รักเราให้รอด และขัดโทษพวกคนชั่วร้าย
เราทำให้ราชอาณาจักรของเราที่และมั่นคงบนแผ่นดินโลก และให้ชนชาติทั้งปวงกับกลุ่มชนทั้งมวล
ทั้งหมดในจักรวาลและ ณ สดุดปลายพิภพ รู้ว่าเรคือบารมี เรคือเพลงที่ลูกโซน
เรคือพระเจ้าผู้สำรวจค้นหัวใจส่วนลึกสุดของมนุษย์ทุกคน นับแต่เวลานี้เป็นต้นไป
การพิพากษาของมหาบัลลังก์สีขาวย่อมเผยแก่หมู่ชนและแก่กลุ่มชนทั้งปวงอย่างเปิดเผย
โดยประกาศว่าการพิพากษาได้เริ่มขึ้นแล้ว! ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนทั้งปวงที่คำพูดไม่ได้มาจากหัวใจ
พวกที่สงสัยและไม่กล้ามั่นใจ พวกที่ทิ้งเวลาให้สูญเปล่าซึ่งเข้าใจความปรารถนาของเรา
แต่ไม่เต็มใจนำความปรารถนาทั้งหลายนั้นไปปฏิบัติ—พวกเขาทั้งหมดจะต้องถูกพิพากษา
พวกเขาก็ต้องใส่ใจที่จะตรวจดูเจตนาและเหตุจูงใจทั้งหลายของพวกเขาเอง
และเข้าประจำตำแหน่งแห่งที่อันถูกต้องเหมาะสมของเจ้า จงปฏิบัติวาระของเราอย่างจริงจังจริงจัง
จงเห็นคุณค่าของประสบการณ์ชีวิตของเจ้า และจงอย่ากระทำการด้วยความกลัวจนอับผิวนิ
แต่จงทำให้ชีวิตของเจ้าเติบโตเต็มที่ เป็นผู้ใหญ่ มั่นคง และเปี่ยมประสบการณ์—
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีหัวใจตรงกันกับเรา

จงปฏิเสธที่จะให้ออกาสใดๆ

ในการใช้สิ่งทั้งหลายเพื่อความได้เปรียบแก่พวกข้าของซาตานและพวกวิญญาณชั่ว
ที่ทำลายและทำให้สิ่งที่เราก่อร่างสร้างขึ้นหยุดชะงัก พวกมันต้องถูกจำกัดอย่างรุนแรงและถูกควบคุม
พวกมันสามารถถูกจัดการเฉพาะตามวิถีทางแห่งดาบคมเท่านั้น
พวกที่เลวที่สุดจะต้องถูกถอนรากถอนโคนทันทีเพื่อป้องกันปัญหาในอนาคต
และคริสตจักรจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ปราศจากสภาวะผิดปกติทั้งปวง และจะสมบูรณ์แข็งแรง
เปี่ยมไปด้วยความมีชีวิตชีวาและผลกำไร หลังฟ้าแลบแปลบปลาบ เสียงฟ้าผ่าเบรียกก็ดังลั่น เจ้าต้องไม่เชะเชื่อน
และเจ้าต้องไม่ยอมแพ้ แต่จงทำอย่างสุดกำลังความสามารถของเจ้าเพื่อตามให้ทัน
และเจ้าจะสามารถมองเห็นสิ่งที่มือของเราทำอย่างแน่นอน สิ่งที่เราหมายจะได้ไว้ สิ่งที่เราหมายจะละทิ้ง
สิ่งที่เราหมายจะทำให้มีความเพียบพร้อม สิ่งที่เราหมายจะถอนรากถอนโคน สิ่งที่เราหมายจะขัดโทษ—
ทั้งหมดนี้จะคลี่คลายให้เห็นต่อหน้าต่อตาพวกเจ้า โดยยอมให้พวกเจ้าเห็นฤทธานุภาพสูงสุดของเราอย่างชัดเจน

จากบัลลังก์สู่จักรวาลและสูญปลายพิภพ เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังสะท้อนกึกก้อง
ผู้คนกลุ่มใหญ่จะได้รับการช่วยให้รอดและจะบนอบเบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา ภายหลังความสว่างนี้ของชีวิต
ผู้คนก็แสวงหาหนทางที่จะมีชีวิตรอดและอดไม่ได้ที่จะมาหาเราเพื่อคุกเข่านมัสการ
และเพื่อร้องเรียกนามของพระเจ้าเที่ยงแท้ผู้เปี่ยมมหิทธิฤทธิ์
และเปล่งคำอ้อนวอนทั้งหลายของพวกเขาจากปากของพวกเขา แต่พวกที่ด้านทานเรา
พวกที่ทำหัวใจของพวกเขาให้แข็งกระด้าง เสียงฟ้าร้องย่อมส่งเสียงดังก้องอยู่ในหูของพวกเขา
และพวกเขาต้องพินาศอย่างไม่ต้องสงสัย นี่เท่านั้นคือบททอสวนที่รอคอยพวกเขาอยู่
บรรดาบุตรผู้เป็นที่รักและมีชัยของเราจะพำนักอยู่ในศิโยน และกลุ่มชนทั้งปวงจะมองเห็นสิ่งที่พวกเขาจะได้มา
และสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่ มหาพรจะปรากฏเบื้องหน้าพวกเขา แท้จริงแล้วนี่คือพรอันยิ่งใหญ่
และเป็นความหวานที่ยากจะเล่าขาน

เสียงดังเปรี๊ยะของฟ้าร้องทั้งเจ็ดที่ลั่นออกมาคือความรอดของบรรดาผู้ที่รักเรา
ผู้ฟังปรารถนาเราด้วยหัวใจอันแท้จริง
บรรดาผู้ที่ เป็นของเราและผู้ที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้เลือกสรรไว้แล้วทั้งหมด
ล้วนสามารถมาภายใต้นามของเรา พวกเขาสามารถได้ยินเสียงของเราซึ่งก็คือการที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขา
บรรดาผู้ที่อยู่ ณ สูญปลายพิภพ จงมองเห็นว่าเราชอบธรรม เราสัตย์ซื่อ เราคือความรักมั่นคง
เราคือความเมตตาสงสาร เราคือบารมี เราคือเพลงที่ลูกโซน และท้ายที่สุดแล้ว เราคือการศึกษาที่ไร้ปราณี
ทั้งหมดในโลกจงมองเห็นว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้เป็นจริงและครบบริบูรณ์
มนุษย์ทั้งปวงล้วนเชื่อมั่นอย่างสุดใจและไม่มีผู้ใดกล้าด้านทานเราอีก
ทั้งไม่มีผู้ใดบังอาจพิพากษาเราหรือใส่ร้ายป้ายสีเราอีก หาไม่แล้ว คำสาปแช่งทั้งหลายย่อมมาถึงพวกเขาในบัดดล
และความวิบัติทั้งหลายย่อมบังเกิดแก่พวกเขา พวกเขาทำได้เพียงร้องไห้และขบเจี้ยวเคี้ยวฟันเท่านั้น
หลังจากที่ได้นำมาซึ่งการทำลายล้างของตัวเอง

กลุ่มชนทั้งปวงจงรู้ไว้ จงรู้กันทั่วทั้งจักรวาลและ ณ สูญปลายพิภพ ในทุกคร้วเรือนและโดยผู้คนที่ทั้งปวงว่า
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียว ทุกคนจะทรุดลงไปคุกเข่าและนมัสการเราคนแล้วคนเล่า
และแม้กระทั่งเด็ก ๆ ที่เพิ่งได้เรียนรู้ที่จะพูด ก็จะร้องเรียก “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”!
พวกเจ้าหน้าที่ที่กุมอำนาจจะเห็นพระเจ้าเที่ยงแท้ทรงปรากฏเบื้องหน้าพวกเขาด้วยดวงตาของพวกเขาเองเช่นกัน
และพวกเขาจะหมอบกราบนมัสการเช่นกัน พลังขอร้องพระปราณีและการทรงอภัย
แต่นี่ย่อมสายเกินไปอย่างแท้จริง เพราะเวลาแห่งมรณกรรมของพวกเขาได้มาถึงแล้ว
พวกเขาทำได้เพียงจบสิ้นและถูกตัดสินให้ไปสู่รณภูมิอันมิอาจหยั่งถึงได้ เราจะนำทั้งยุคไปสู่บททอสวน

และเสริมกำลังราชอาณาจักรของเราให้แข็งแกร่งมากขึ้นไปอีก
ชนชาติและกลุ่มชนทั้งปวงจะนบนาอบเบื้องหน้าเราไปตลอดนิรันดร์กาล!

บทที่ 36

พระเจ้าเที่ยงแท้ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ องค์กษัตริย์ผู้ทรงเถลิงบัลลังก์ ทรงปกครองทั้งจักรวาล
ทรงเผชิญหน้าประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผอง
และทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์สาธยายไปด้วยพระสิริของพระเจ้า
สิ่งมีชีวิตทั้งมวลในจักรวาลและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะต้องประจักษ์ บรรดาขุนเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ
แผ่นดิน มหาสมุทร
และสิ่งมีชีวิตทั้งมวลได้เปิดม่านของพวกมันออกในความสว่างแห่ง โคมพระพักตร์ของพระเจ้าเที่ยงแท้
และพวกเขาจะได้รับการรื้อฟื้น รวากับต้นขึ้นมาจากความฝัน
รวากับพวกเขาเป็นบรรดาหน่อพันธุ์ที่กำลังฝ่าฟันขึ้นมาจากเหนือพื้นดิน!

อา! พระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวทรงปรากฏอยู่เบื้องพิภพแล้ว ผู้ใดหรือที่กล้าดีเข้าหาพระองค์ด้วยการต้านทาน?
ทุกคนสั่นเทาด้วยความเกรงกลัว ทุกคนต่างเชื่อมั่นอย่างเป็นที่สุด และทุกคนขอร้องต่อการยกโทษซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ผู้คนทั้งปวงทรุดลงคุกเข่าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และทุกปากล้วนนมัสการพระองค์!
บรรดาทวีปและมหาสมุทร ขุนเขา แม่น้ำทั้งหลาย—ทุกสรรพสิ่งต่างสรรเสริญพระองค์อย่างมิรู้จบ!
ฤดูใบไม้ผลิมาพร้อมสายลมละมุนอันอบอุ่น นำมาซึ่งสายฝนโปรยปรายของฤดู เช่นเดียวกับผู้คนทั้งปวง
กระแสน้ำแห่งสายธารทั้งหลายต่างไหลรินด้วยความระทมใจและความชื่นบานยินดี
เป็นการหลั่งน้ำตาแห่งการเป็นหนี้และการดำเนินตัวเอง แม่น้ำ ทะเลสาบ
ฟองคลื่นซัดฝั่งและระลอกคลื่นได้นำทั้งหลายล้วนกำลังขับร้อง สดุดีพระนามอันบริสุทธิ์แห่งพระเจ้าเที่ยงแท้!
เสียงสรรเสริญกังวานออกมาด้วยความกระจำเริญยิ่งนัก!
สิ่งเก่าแก่ทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งเคยถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—แต่ละสิ่งและทุกๆ
สิ่งในสิ่งเก่าแก่เหล่านั้นจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่และเปลี่ยนแปลง
และจะได้เข้าสู่อาณาจักรหนึ่งซึ่งใหม่อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

นี่คือแดรอันบริสุทธิ์ และมันได้เริ่มส่งเสียงแล้ว! จงฟังเสียงแดรเถิด เสียงนั้นช่างเสนานัก เป็นคำรัสแห่งบัลลังก์
ประกาศแสดงมายังทุกชนชาติและผู้คน ว่าเวลานั้นได้มาถึงแล้ว ว่าบทอวสานสุดท้ายได้มาถึงแล้ว
แผนการบริหารจัดการของเราเสร็จสิ้นแล้ว ราชอาณาจักรของเราได้ปรากฏอย่างเปิดเผยบนแผ่นดินโลกแล้ว
อาณาจักรทั้งหลายของโลกได้กลายมาเป็นราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้า
แดรทั้งเจ็ดของเราส่งเสียงจากบัลลังก์ และสิ่งอันแสนอัศจรรย์ทั้งหลายก็จะบังเกิดขึ้น!
ผู้คนตรงที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเร่งรีบมาอย่างพร้อมเพรียงกันจากทุกทิศทางด้วยกำลังแห่งหิมะถล่มและพลัง
แห่งสายฟ้าฟาด บ้างก็เล่นเรือใบมาในทะเล บ้างก็เหินมาในเครื่องบิน

บ้างขึ้นขี้นยานพาหนะทุกรูปร่างและทุกขนาด บ้างก็ควมมานบนหลังอาชา จงเพ่งมองอย่างใกล้ชิด
จงสดับฟังอย่างระมัดระวัง บรรดาผู้ซึ่งทรงเหล่าอาชาทุกสีสัน
ทรงฤทธิ์และสง่างามด้วยจิตวิญญาณที่ถูกปลุกเร้าราวกับกำลังเข้าสู่สมรภูมิรบเหล่านั้นนั้น ไม่เผยแสดงต่อความตาย
ท่ามกลางเสียงหวีดร้องของอาชาและเสียงเอ็ดตะโรของผู้คนที่กำลังโห่ร้องแด่พระเจ้าเที่ยงแท้ พวกผู้ชาย
พวกผู้หญิง และเด็กจำนวนมากจะถูกบีบม้าเหยียบย่ำในทันใด บ้างก็จะตาย บ้างก็จะหายใจเอือกสุดท้าย
บ้างก็จะพินาศการเสียโฉม ด้วยไม่มีผู้ใดมาดูแลพวกเขา จึงโห่ร้องดีโพบดีพาย ครอบงำด้วยความเจ็บปวด
บุตรแห่งการกบฏ! นี่ไม่ใช่บททวสานสุดท้ายของพวกเขาเจ้าหรือ?

เรามองด้วยความชื่นบานยินดีไปยังประชากรของเรา
ผู้ซึ่งได้ยินเสียงเราและมาชุมนุมกันจากทุกชนชาติและทุกแผ่นดิน บรรดาผู้คนทั้งสอง
ซึ่งรักษาพระเจ้าเที่ยงแท้ไว้ติดปากพวกเขามาโดยตลอด
สรรเสริญและกระโดดโลดเต้นอย่างไม่รู้จบด้วยความชื่นบานยินดี พวกเขาเป็นพยานให้แก่โลก
และเสียงการเป็นพยานของพวกเขาต่อพระเจ้าเที่ยงแท้นั้นเสมือนเป็นเสียงสนั่นก้องของห้วงน้ำมากมาย
ผู้คนทั้งปวงจะเนืองแน่นกันเข้ามาในราชอาณาจักรของเรา

แต่ทั้งเจ็ดของเราส่งเสียงปลุกพวกผู้หลับใหล! จงลุกขึ้นมาโดยเร็ว มันยังไม่สายเกินไป จงมองชีวิตของเจ้าเถิด!
จงเปิดตาของเจ้าและดูว่าบัดนี้มันคือโมงยามใด มีอะไรอยู่ ณ ที่นั้นให้แสวงหา? มีอะไรอยู่ ณ
ที่นั้นให้ขบคิดหรือ? และมีอะไรอยู่ ณ ที่นั้นให้เกาะติดหรือ?
เจ้าไม่เคยพิจารณาความแตกต่างของคุณค่าระหว่างการได้รับชีวิตของเรากับการได้รับทุกสิ่งที่เรารักและเกาะติด
ลยหรือ? จงอย่าเอาแต่ใจหรือเล่นชนอีกต่อไป จงอย่าพลาดโอกาสนี้ เวลานี้จะไม่มาอีกแล้ว!
จงลุกขึ้นยืนเดี๋ยวนี้ ฝึกฝนปฏิบัติการใช้จิตวิญญาณของเจ้า จงใช้เครื่องมือสารพัดเพื่่อมองให้ทะลุปรุโปร่ง
และสกัดขวางทุกแผนร้ายและเพทุบายของซาตาน และมีชัยเหนือซาตาน
เพื่อที่ประสบการณ์ชีวิตของเจ้าจะได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเจ้าอาจใช้ชีวิตตามอุปนิสัยของเรา
เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจกลายเป็นผู้ใหญ่และข้าของประสบการณ์ และเจ้าอาจติดตามอย่างก้าวของเราเสมอ
จงอย่าหวาดหวั่น จงอย่าอ่อนแอ จงเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเสมอ ทีละก้าว ตรงไปจนสุดปลายทาง!

เมื่อแต่ทั้งเจ็ดส่งเสียงอีกครั้ง มันจะเป็นการเรียกสู่การพิพากษา การพิพากษาพวกบุตรแห่งการกบฏ
การพิพากษาประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งสอง และแต่ละชนชาติจะยอมจำนนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
โหมพระพักตร์อันเปี่ยมพระสิริของพระเจ้าจะปรากฏอยู่เบื้องหน้าประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งสองอย่าง
แน่นอน ทุกคนจะเชื่อมั่นอย่างถึงที่สุด และโห่ร้องโห่ร้องแด่พระเจ้าเที่ยงแท้
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงเปี่ยมพระสิริกว่าเดิม

และบรรดาบุตรของเรากับเราก็จะร่วมแบ่งปันสง่าราศีและร่วมแบ่งปันในความเป็นกษัตริย์

ทำการพิพากษาประชาชาติทั้งมวลและปวงประชาทั้งผอง ลงโทษคนชั่ว

มีความปรานีต่อบรรดาผู้ที่เป็่นของเราและช่วยพวกเขาให้รอด

และทำให้ราชอาณาจักรแข็งแกร่งและมีเสถียรภาพ โดยผ่านทางเสียงแตรทั้งเจ็ด

ผู้คนมากมายมหาศาลจะได้รับการช่วยให้รอด หวนคืนมาอยู่เบื้องหน้าเรา

เพื่อคุกเข่าและนมัสการด้วยการสรรเสริญอันเป็นนิรันดร์!

เมื่อแตรทั้งเจ็ดส่งเสียงอีกครั้งหนึ่ง มันจะเป็นตอนจบแห่งยุค

เป็นเสียงแผดของแตรแห่งชัยชนะเหนือซาตานผู้เป็นมาร

เป็นการการวะที่ป่าวประกาศการเริ่มต้นดำรงชีวิตอย่างเปิดเผยในราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก!

ช่วงเป็นเสียงอันสูงส่งเลิศลอย เสียงนี้กังวานสะท้อนไปรอบบัลลังก์

เสียงแผดนี้ของแตรสันตะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

อันเป็นหมายสำคัญแห่งชัยชนะของแผนการบริหารจัดการของเรา อันเป็นคำพิพากษาต่อซาตาน

มันตัดสินโทษให้ทั้งพิภพอันเก่าแก่นี้ไปสู่ความตาย ให้หวนคืนสู่บาบาลิก! เสียงแผดนี้ของแตรมีนัยสำคัญว่า

ประตูกำแพงแห่งพระคุณกำลังจะปิดลงแล้ว ว่าชีวิตของราชอาณาจักรจะเริ่มต้นบนแผ่นดินโลก

ซึ่งเป็นการถูกต้องและเหมาะสม พระเจ้าทรงช่วยบรรดาผู้ที่รักพระองค์ให้รอด

ครั้งพวกเขากลับไปยังราชอาณาจักรของพระองค์แล้ว

ผู้คนบนแผ่นดินโลกจะเผชิญหน้ากับการก่นด่าอาหารและโรคระบาด

และขามทั้งเจ็ดกับภัยพิบัติทั้งเจ็ดของพระเจ้าจะเกิดผลอย่างต่อเนื่องตามกัน ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไป

แต่วาระของเราจะต้องไม่!

บทที่ 37

พวกเจ้าขาดความเชื่อในการสถิตของเราอย่างแท้จริง และบ่อยครั้งพวกเจ้าพึ่งพาตัวพวกเจ้าเองในการกระทำ
“พวกเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้โดยปราศจากเรา!”

แต่พวกเจ้าผู้คนที่เสื่อมทรามมักปล่อยให้วามะของเราเป่าเข้าหูซ้ายทะลุหูขวายู่เสมอ
ชีวิตในทุกวันนี้คือชีวิตแห่งวามะ ปราศจากวามะก็ไม่มีชีวิตและไม่มีประสบการณ์
และนับประสาอะไรที่จะต้องพูดถึงว่าไม่มีความเชื่อ ความเชื่ออยู่ในวามะ
พวกเจ้าสามารถมีทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยการหลั่งไหลตัวพวกเจ้าเองเข้าไปสู่พระวามะของพระเจ้าให้มากขึ้นเท่านั้น
จนอย่ากังวลว่าเจ้าจะไม่เจริญเติบโต ชีวิตเติบโต และไม่ใช่ว่าจากความกังวลของผู้คน

พวกเจ้าโน้มเอียงที่จะกลายเป็นกระวนกระวายอยู่เสมอ และพวกเจ้าไม่ฟังคำแนะนำของเรา
พวกเจ้าต้องการที่จะก้าวล้ำฝีเท้าของเราเสมอ นี่คืออะไร? นี่คือการทะเลาะเบาะแว้งแบบมนุษย์
พวกเจ้าควรแยกความแตกต่างอย่างชัดเจนว่าสิ่งใดมาจากพระเจ้าและสิ่งใดมาจากตัวพวกเจ้าเอง
ความกลัวจะไม่มีวันได้รับการสรรเสริญต่อหน้าเรา

เราต้องการให้พวกเจ้าสามารถติดตามเราไปจนถึงปลายทางได้

โดยไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงความจงรักภักดีตลอดเวลานั้น

พวกเจ้าเชื่อว่าการกระทำด้วยหนทางนี้คือการอุทิศแด่พระเจ้า เจ้าพวกผู้คนตาบอด!

เหตุใดเจ้าจึงไม่มาอยู่ต่อหน้าเราให้บ่อยขึ้นเพื่อแสวงหา แต่ทำให้ยุ่งเหยิงด้วยตัวเจ้าเองเล่า?

เจ้าต้องมองเห็นอย่างชัดเจน! คนที่กำลังทำงานในตอนนี้อยู่ในมนุษย์อย่างแน่นอน

แต่เป็นองค์อธิปไตยแห่งสรรพสิ่ง พระเจ้าที่แท้จริงพระองค์เดียว—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! พวกเจ้าต้องไม่ละเลย

แต่ต้องยึดมั่นในทุกสิ่งที่พวกเจ้ามีอยู่เสมอ เพราะวันของเราใกล้เข้ามาแล้ว

พวกเจ้าจะยังคงไม่ตื่นขึ้นในเวลาเช่นนั้นหรือ? พวกเจ้ายังไม่เห็นอย่างชัดเจนหรือ?

พวกเจ้ายังคงคบค้ากับโลก พวกเจ้าไม่สามารถหนีจากโลก เพราะเหตุใด? พวกเจ้ารักเราอย่างแท้จริงหรือไม่?

พวกเจ้าสามารถวางแผ้วหัวใจของพวกเจ้าให้เราเห็นได้หรือไม่?

พวกเจ้าสามารถวางการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งปวงของพวกเจ้าแก่เราได้หรือไม่?

จงคิดถึงวามะของเราให้มากขึ้น และมีความเข้าใจที่ชัดเจนในวามะเหล่านี้เสมอ จงอย่าสับสนหรือไม่เต็มใจ

จงใช้เวลาอยู่เบื้องหน้าเราให้มากขึ้น รับวามะบริสุทธิ์ของเราให้มากขึ้น

และอย่าเข้าใจเจตนารมณ์ทั้งหลายของเราผิด พวกเจ้าจะให้เรากล่าวสิ่งใดต่อพวกเจ้ามากกว่านี้อีก?

หัวใจของผู้คนแข็งกระด้าง ผู้คนแบกมโนคติอันหลงผิดไว้มากเกินไป

พวกเขาคิดอยู่เสมอว่าแค่เอาตัวรอดได้ก็เพียงพอแล้ว และพวกเขาเอาชีวิตของพวกเขาไปทำเป็นเรื่องตลกเสมอ

ลูกๆ ผู้โง่เขลา! เวลานั้นสายแล้ว นี่ไม่ใช่เวลาที่จะแสวงหาความบันเทิง
เจ้าควรเปิดตาของเจ้าและมองเห็นว่ามันเป็นเวลาใดแล้ว
ดวงอาทิตย์กำลังจะข้ามขอบฟ้าและให้ความกระจ่างแก่แผ่นดินโลก จงเปิดตาของเจ้าให้กว้างและมองดู
จงอย่าประมาท

นี่เป็นเรื่องใหญ่ ถึงกระนั้นพวกเจ้าก็ยังทำเป็นเล่นกับมันในหนทางเช่นนั้นและปฏิบัติกับมันในหนทางเช่นนั้น!
เรากระวนกระวาย แต่มีไม่กี่คนที่คำนึงถึงหัวใจของเรา ผู้ซึ่งสามารถได้ยินคำเตือนสติอันดีทั้งหลายของเรา
และรับฟังคำปรึกษาของเรา! ภารกิจยากลำบาก
แต่มีไม่กี่คนที่ถามกลางพวกเจ้าที่สามารถแบ่งเบาภาระเพื่อประโยชน์ของเราได้ พวกเจ้ายังคงรักษาท่าที่เช่นนั้นอยู่
แม้ว่าเมื่อเปรียบเทียบกับอดีตแล้ว พวกเจ้าได้ทำความกึบหน้าไปบ้างแล้ว
แต่พวกเจ้าก็ไม่สามารถคงอยู่ในช่วงระยะนี้อยู่เสมอได้! ก้าวของเรา กำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว
ถึงกระนั้น ความเร็วของพวกเจ้ายังคงเป็นดังที่เป็นอยู่
พวกเจ้าจะสามารถรักษาก้าวอย่างให้ทันกับความสว่างของวันนี้และก้าวของเราได้อย่างไร?
จงอย่าลังเลอีกต่อไป เราได้เน้นย้ำกับพวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าว่า วันของเราจะไม่ถูกทำให้ล่าช้าอีกต่อไป!
ความสว่างของวันนี้ ซึ่งเป็นของวันนี้ ดังที่มันเป็น ไม่สามารถถูกเปรียบกับความสว่างของเมื่อวานนี้ได้
และไม่สามารถถูกเปรียบกับความสว่างของวันพรุ่งนี้
วิวัฒน์ใหม่และความสว่างใหม่เติบโตแข็งแรงขึ้นและสว่างขึ้นในแต่ละวันที่กำลังผ่านพ้นไป
จงอย่ามึนงงอีกต่อไป จงอย่าโง่เขลาอีกต่อไป จงอย่ายึดติดกับวิถีทางเก่าๆ ทั้งหลายอีกต่อไป
และอย่าประวิงหรือทำให้เวลาของเราสูญเปล่าอีกต่อไป
จงระมัดระวัง! จงระมัดระวัง! จงอธิษฐานต่อเราให้มากขึ้น และใช้เวลาเบื้องหน้าเราให้มากขึ้น
และเจ้าจะได้มาซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างอย่างแน่นอน! จงเชื่อว่าด้วยการทำเช่นนั้น
เจ้าจะได้มาซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างอย่างแน่นอน!

บทที่ 38

ไม่ใช่ว่าความเชื่อของเจ้าดิหรือบริสุทธิ แต่งานของเราต่างหากที่มหัศจรรย์!

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพราะความปรานีของเรา!

เจ้าต้องไม่มีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของความเห็นแก่ตัวหรือความโอหังแม้แต่แต่น้อย

หาไม่แล้วเราจะไม่ทำงานกับเจ้า เจ้าต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่า

ไม่ว่ามนุษย์จะล้มลงหรือยืนหยัดแข็งแกร่งก็ไม่ใช่เป็นเพราะพวกเขา นั่นเป็นเพราะเรา ในวันนี้

หากเจ้าไม่เข้าใจขั้นตอนนี้อย่างชัดเจน เจ้าจะล้มเหลวในการเข้าสู่ราชอาณาจักรอย่างแน่นอน! เจ้าต้องเข้าใจว่า

สิ่งที่ได้รับการทำให้เสร็จสิ้นในวันนี้คือพระราชกิจที่มหัศจรรย์ของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับมนุษย์เลย

การกระทำของมนุษย์มีค่าอะไร? เมื่อพวกเขาไม่เห็นแก่ตัว โอหัง และเย่อหยิ่ง

พวกเขาก็ขัดจังหวะการบริหารจัดการของพระเจ้าและทำลายแผนของพระองค์ โอ พวกคนเสื่อมทรามทั้งหลาย!

พวกเจ้าต้องมาฟังพาราในวันนี้ หากพวกเจ้าไม่ทำ เราจะบอกพวกเจ้าในวันนี้ว่า

พวกเจ้าจะไม่มีวันสัมฤทธิ์ผลในสิ่งใดเลย! ทั้งหมดจะไร้ประโยชน์และการดำเนินงานของพวกเจ้าจะไร้ค่า!

จงอย่าชักช้าหรือลังเล วันนี้บรรดาผู้ที่รักเราแต่ละคนจะดำเนินงานอันอัศจรรย์ของเราจนแล้วเสร็จในตัวพวกเขา

เราไม่ต้องการพวกที่ไม่ถ่อมใจพวกเขาเอง และในวันนี้เราใช้แต่บรรดาผู้ที่ถ่อมใจอย่างถ้วนทั่วเท่านั้น

เราจะเปิดรับอย่างเต็มที่เฉพาะพวกเจ้าที่รักเราด้วยหัวใจอันเที่ยงแท้

บรรดาผู้ที่ถูกผู้อื่นดูถูกและผู้ที่สามารถเปิดใจพวกเขาเองออกรับเราอย่างสุดใจเท่านั้น

เราจะให้พวกเจ้าเข้าใจเจตนารมณ์ของเรา และพวกเจ้าจะมาอยู่เบื้องหน้าเราตลอดเวลาเพื่อรับพรทั้งหลายของเรา

บรรดาผู้ที่สละตัวพวกเขาเองเพื่อเราในวันนี้ มอบถวายตัวพวกเขาเองเพื่อเราในวันนี้

และแบกภาระเพื่อเราในวันนี้ เราจะไม่ปฏิบัติต่อพวกเขาไม่ได้อย่างเด็ดขาด—

ด้วยเหตุนี้ความชอบธรรมของเราจึงได้รับการเผย จงอย่าบ่นเกี่ยวกับเรา พระคุณของเราพอเพียงสำหรับพวกเจ้า

เจ้าอาจมารับเอาการนั้นไปด้วยเพื่อที่เจ้าอาจลิ้มรสความหวานซึ่งหาที่เปรียบมิได้

นี่จะไม่เพียงก่อให้เกิดความรักสำหรับเราภายในตัวเจ้าเท่านั้น แต่นั่นจะทำให้ความรักนี้ของเจ้ายิ่งลึกซึ้งขึ้น

งานของเราถูกดำเนินการไปที่ละขั้น และงานของเราย่อมไม่ประมาทหรือปนเปื้อนเพียงอย่างเดียวอย่างแน่นอน

เพื่อที่จะติดตามเรา พวกเจ้าต้องทำสิ่งทั้งหลายด้วยวิธีนี้เช่นกัน จงเล็งดูการกระทำของเราและเรียนรู้จากเรา

ด้วยวิธีนี้ หากเจ้าติดตามก้าวย่างของเรา เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะได้รับการนำเข้าสู่การสำแดงราชอาณาจักร

จงเปล่งเสียงยินดีด้วยเสียงเดียวกัน! บุตรทั้งหลายของเรา!

พระราชกิจของพระเจ้าจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงกับพวกเจ้า กับผู้คนกลุ่มนี้

เจ้าไม่รู้สิว่าได้รับพระพรหรือ?

เป็นเรื่องยากที่จะยังนึกได้อย่างแท้จริง! เราได้นำพวกเจ้ามา ณ ที่นี้ ในวันนี้
เพื่อที่พวกเจ้าอาจมองเห็นงานอันอัศจรรย์ของเรา!

บทที่ 39

จงลืมตาและมองดู และเจ้าจะสามารถมองเห็นอำนาจอันยิ่งใหญ่ของเราทุกหนแห่ง!
เจ้าสามารถมั่นใจในเราได้ทุกหนแห่ง อวกาศและภาคพื้นกำลังเผยแผ่อำนาจอันยิ่งใหญ่ของเรา
วณะที่เราได้กล่าวไปกลายเป็นจริงในความอบอุ่นของสภาพอากาศ ในการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ
ในความผิดปกติภายในผู้คน ในความไร้ระเบียบของพลวัตทางสังคม
และในความหลอกลวงภายในหัวใจของผู้คน ดวงอาทิตย์เป็นสีขาวและดวงจันทร์เป็นสีแดง
ทั้งหมดล้วนขาดสภาพสมดุล พวกเจ้ายังคงมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้จริงๆ หรือ?

ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้รับการเผยให้เห็นในที่นี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เดียว—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์—
พระองค์ที่ผู้คนได้ไล่ตามเสาะหามาเป็นเวลาหลายปี!
ผู้ใดเล่าที่สามารถนำพาสิ่งทั้งหลายให้กลายเป็นสิ่งมีชีวิตด้วยการแค่คำรัสพระวณะได้?
มีแต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของพวกเราเท่านั้น ทันทีที่พระองค์ตรัส ความจริงก็ปรากฏ
เจ้าไม่สามารถกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ได้อย่างไร?

เรารู้ว่าในส่วนลึก พวกเจ้าทั้งหมดเต็มใจที่จะร่วมมือกับเรา และเราเชื่อว่าบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรของเรา
พี่น้องชายหญิงผู้เป็นที่รักของเรา ทั้งหมดล้วนมีความทะเยอทะยานประเภทนี้
เพียงแต่ไม่สามารถเข้าสู่หรือปฏิบัติได้อย่างแท้จริง
และไม่สามารถลงความใจเย็นและความสงบเมื่อกำลังเผชิญกับการอุบัติขึ้นของความเป็นจริงทั้งหลาย
เจ้าไม่เคยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของพระเจ้าเลย และเจ้าให้ความสนใจส่วนตัวของเจ้าเองมาเป็นอันดับแรก
และกระทำการด้วยตัวเจ้าเองโดยไม่รอคอย ให้เราได้บอกแก่พวกเจ้าว่า
วิธีนี้จะไม่มีวันสนองเจตนารมณ์ของเราเลย! ลูกเอ๋ย! เพียงแค่มอบหัวใจของเจ้าแก่เราอย่างหมดใจ
จงเข้าใจให้ชัดเจน! เราไม่ประสงค์เงินของเจ้า หรือทรัพย์สินของเจ้า
และไม่ประสงค์ให้เจ้ามาอยู่ต่อหน้าเราด้วยไฟแรง ด้วยความหลอกลวง หรือด้วยความใจแคบเพื่อรับใช้
จงนิ่งสงบและทำหัวใจให้บริสุทธิ์ รอคอยและแสวงหาเมื่อเกิดปัญหาขึ้น แล้วเราจะให้คำตอบแก่เจ้า
จงอย่าได้สงสัย! เหตุใดเจ้าไม่เคยเชื่อว่าคำพูดของเราเป็นจริง? เหตุใดเจ้าจึงไม่สามารถเชื่อในคำพูดของเราได้?
เจ้าคือรันถึงระดับที่สุดชั่วเขานั้น และแม้แต่ในเวลาเช่นนี้ เจ้ายังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ เจ้าไม่รู้เท่าทันมากเกินไป
และเพียงแต่ไม่ได้รับการรู้แจ้งเลยสักนิด! พวกเจ้าจดจำความจริงที่สำคัญยิ่งได้มากเท่าไร?
เจ้าเคยได้มีประสบการณ์จริงๆ หรือไม่?
เจ้ากลายเป็นปนเปื้อนเหิงและกระทำการอย่างชะล่าใจและรีบร้อนเมื่อเผชิญกับปัญหา! สิ่งสำคัญในวันนี้คือ

การที่เจ้าเข้าสู่จิตวิญญาณและการสําคัศธรรมกับเรามากขึ้น

แบบเดียวกับที่หัวใจของพวกเจ้าเองใคร่ครวญถึงปัญหาทั้งหลายอยู่บ่อยครั้งนั่นเอง เจ้าเข้าใจหรือไม่?

นี่คือกุญแจสำคัญ! การปฏิบัติที่ล่าช้าคือปัญหาจริงๆ จงรีบเถิด และจงอย่าล่าช้า!

ผู้ที่ได้อ่านคำพูดของเราและไม่ล่าช้า แต่ปฏิบัติตามคำพูดเหล่านั้นโดยทันที จะได้รับพรอย่างใหญ่หลวง!

เราจะมอบให้แก่พวกเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย! จงอย่ากังวล! จงกระทำการตามที่เรากล่าว

โดยไม่ล่าช้าสักวินาทีเดียว! บ่อยครั้งที่ผมโน้มน้าวอันหลงผิดแบบมนุษย์ของพวกเจ้าเป็นเช่นนี้

และเจ้าชอบผลัดวันประกันพรุ่ง ทำให้สิ่งที่ควรกระทำในวันนี้ล่าช้าไปจนถึงวันพรุ่งนี้เสมอ

ช่างเกียจคร้านและช่างงุ่มง่าม จนไม่สามารถหาคำพูดมาอธิบายได้! เราไม่ได้กำลังกล่าวเกินจริง—

นี่คือข้อเท็จจริง หากเจ้าไม่เชื่อการนี้ เช่นนั้นแล้ว ก็จงตรวจสอบตัวเจ้าเองอย่างรอบคอบ

และตรวจสอบสถานการณ์ของเจ้าเอง และเจ้าจะค้นพบว่ามันเป็นเช่นนี้จริงๆ เพียงใด!

บทที่ 40

เหตุใดเจ้าจึงเข้าใจช้ายิ่งนัก? เหตุใดเจ้าจึงด้านชายิ่งนัก?

การเตือนใจหลายครั้งหลายหนไม่ได้ปลุกให้พวกเจ้าตื่นขึ้นมา และนี่ทำให้เราเศร้าหมอง

เราไม่มีหัวใจที่จะเห็นบุตรทั้งหลายของเราเป็นเช่นนี้ได้อย่างแท้จริง

หัวใจของเราจะสามารถทนกับเรื่องนี้ได้อย่างไร? อา! เราต้องสอนพวกเจ้าด้วยมือของเราเอง

ฝัก้าวของเรายังคงเร่งเร็วขึ้นต่อไป บุตรของเราเอ๋ย! จงลุกขึ้นโดยเร็วและร่วมมือกับเรา

ผู้ใดเล่าจะสละตัวพวกเขาเองเพื่อเราอย่างจริงจังในตอนนี้?

ผู้ใดเล่าจะสามารถมอบอุทิศตัวพวกเขาเองได้อย่างเต็มที่โดยปราศจากคำพร่ำบ่นมากเช่นนี้?

พวกเจ้าด้านชาและปัญญาทึบเป็นอันมากเสมอ! จะมีสักกี่คนที่สามารถคำนึงถึงความรู้สึกของเราได้

และผู้ใดเล่าที่สามารถจับความเข้าใจพระวิญญาณแห่งคำพูดของเราได้อย่างแท้จริง?

เท่าที่เราสามารถทำได้คือรอคอยและมีความหวังด้วยใจร้อนรน

เมื่อได้เห็นว่าการเคลื่อนไหวของพวกเจ้าไม่สามารถทำให้เราพึงพอใจได้ เราจะสามารถกล่าวอะไรได้เล่า?

บุตรของเราเอ๋ย! ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระบิดาของเจ้ากระทำในวันนี้ก็เพื่อบุตรของพระองค์

เหตุใดบุตรของเราจึงไม่เคยสามารถเข้าใจหัวใจของเราได้เลย และเหตุใดบุตรของเราจึงทำให้เรา

พระบิดาของเจ้าเป็นกังวลอยู่เสมอเล่า? เมื่อใดบุตรของเราจะเติบโตขึ้น ไม่เป็นเหตุให้เรากังวล

และให้เราได้ผ่อนคลายเกี่ยวกับพวกเข้าง? เมื่อใดบุตรของเราจะสามารถใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระ ยืนหยัด

และแบ่งเบาภาระบนพระอสงศาของพระบิดาของพวกเขาได้? เราหลั่งน้ำตาอย่างเงียบๆ ให้กับบุตรของเรา

และเราให้ทุกสิ่งทุกอย่างช่วยทำให้แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าครบบริบูรณ์ และช่วยบรรดาบุตรของเรา

บรรดาผู้เป็นที่รักของเราให้รอด เราไม่มีทางเลือกอื่น

คำสัญญาของเราได้เกิดขึ้นแล้วและได้รับการสำแดงให้เห็นต่อหน้าต่อตาของพวกเจ้า

เหตุใดเจ้าจึงไม่สามารถคำนึงถึงของหัวใจของเราได้? เพราะเหตุใด? เพราะเหตุใด? จวบจนกระทั่งถึงตอนนี้

เจ้าได้นับดูแล้วหรือยังว่า: เจ้าได้กระทำการสิ่งต่างๆ ที่ทำให้เราพึงพอใจไปมากเท่าใดแล้ว และเจ้าได้ทำสิ่งต่างๆ

ที่บำรุงเลี้ยงและให้อาหารคริสตจักรไปมากเท่าใดแล้ว? จงใคร่ครวญถึงการนี้อย่างรอบคอบ จงอย่าประมาท

จงอย่าปล่อยความจริงไปแม้เพียงประการเดียว

เจ้าไม่สามารถมุ่งเน้นแก่เรื่องการปรากฏและมองข้ามสาระสำคัญได้

เจ้าต้องตรวจสอบตลอดเวลาว่าทุกคำพูดและทุกการกระทำของเจ้าและทุกการขับเคลื่อนแต่ละครั้งของเจ้าได้ก้าว

ผ่านการพิพากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระคริสต์หรือไม่

และเจ้าได้แปลงสภาพไปสู่ภาพลักษณ์ของบุคคลใหม่แล้วหรือยัง—ไม่ใช้ในการเลียนแบบ

แต่ตรงกันข้ามเป็นการเล็ดลอดมาจากส่วนลึกภายในด้วยการแสดงออกของชีวิต จงอย่าทำให้ชีวิตของเจ้าล่าช้า

เพื่อที่เจ้าอาจะได้หลีกเลี่ยงการสูญเสียที่เป็นความทุกข์ จงเร่งรีบและแก้ไขสถานการณ์นี้ จงทำให้เราพึงพอใจ และจงพิจารณาหลักการของการประพัตติตัว กล่าวคือ จงกระทำการสิ่งต่างๆ ด้วยความชอบธรรมและความซื่อตรง และทำให้เราพึงพอใจ จงอย่าชะล่าใจ เจ้าจะสามารถจดจำการนี้ได้หรือไม่?

บทที่ 41

สำหรับปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในคริสตจักร อย่าให้ความกลางแกลงใจหนักอึ้งเอ่อล้น

ในครรลองของการสร้างคริสตจักรนั้น ความผิดพลาดเป็นเรื่องที่ไม่อาจเลี่ยงได้

แต่จงอย่าตื่นตระหนกเมื่อเจ้าพบเจอปัญหา ในทางกลับกัน จงสงบและสำรวจ

ไม่ว่าเราได้เคยบอกพวกเจ้าไปแล้วหรือหือ? จงเข้าเฝ้าเราให้บ่อยและอธิษฐาน

และเราจะแสดงเจตนาทั้งหลายของเราให้เจ้าเห็น โดยชัดเจน

คริสตจักรคือหัวใจของเราและนั่นเป็นจุดประสงค์สูงสุดของเรา ดังนั้นเราจะไม่รักสิ่งนั้นได้อย่างไร?

จงอย่ากลัว—เมื่อเรื่องพรรคนี้อันเกิดขึ้นในคริสตจักร มันเกิดขึ้นโดยการอนุญาตของเรา จงยืนหยัดและพูดแทนเรา

จงมีความเชื่อว่าทุกสิ่งและทุกเรื่องเกิดขึ้นโดยได้รับอนุญาตจากบัลลังก์แห่งเรา

และมีเจตนาของเราบรรจุอยู่ในสิ่งเหล่านั้น หากเจ้ายังสามัคคีธรรมต่อไปโดยขาดความยับยั้งชั่งใจ

ก็จะมีปัญหามาหา เจ้าเคยคิดถึงผลสืบเนื่องที่ตามมาหรือไม่?

นี่คือสิ่งอันเป็นชนิดที่ซาตานจะฉวยโอกาสเอาประโยชน์ จงเข้าเฝ้าเราให้บ่อย เราจะพูดอย่างเรียบง่าย กล่าวคือ

หากเจ้ากำลังจะทำการอันใดโดยมิได้เข้าเฝ้าเราก่อนแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วก็อย่าได้จินตนาการไปเลยว่าเจ้าจะทำการนั้นจนเสร็จสิ้นได้

พวกเจ้านั้นเองคือคนที่บังคับเราให้มาอยู่ในตำแหน่งนี้

จงอย่าท้อแท้ จงอย่าอ่อนแอ และเราจะทำให้สิ่งทั้งหลายชัดเจนแก่เจ้า ถนนวนุราชอาณาจักรมิได้ราบเรียบนัก

ไม่มีอะไรเรียบง่ายเช่นนั้นหรอก! เจ้าต้องการให้พรมมาถึงเจ้าอย่างง่ายดายใช่ไหม? ในวันนี้

ทุกคนจะต้องเผชิญกับการทดสอบอันเข้มข้น หากปราศจากการทดสอบเช่นนี้

หัวใจรักของพวกเจ้าที่มีต่อเราก็คงจะไม่เติบโตใหญ่แข็งแกร่งขึ้น และพวกเจ้าก็จะไม่มีรักแท้ต่อเรา

แม้ว่าการทดสอบเหล่านี้ก็แค่ประกอบด้วยรูปการณ์แวดล้อมเล็กน้อยทั้งหลายเท่านั้น

แต่ทุกคนก็ต้องผ่านมันไปให้ได้

เพียงแต่ว่าความลำบากยากเย็นของการทดสอบทั้งหลายจะแปรผันไปตามแต่ละตัวบุคคลเท่านั้น

การทดสอบทั้งหลายคือพรจากเรา

และมีพวกเจ้ามากมายแค่นั้นหรือที่เข้าเฝ้าเราบ่อยครั้งและคุกเข่าขอร้องพรจากเรา? เจ้าพวกเด็กโง่เขลา!

เจ้าเอาแต่คิดว่าคำพูดที่เป็นมงคลไม่กี่คำนับเป็นพรของเราแล้ว

ทว่ากลับไม่ตระหนักว่าความเข้มข้นก็เป็นพรหนึ่งของเรา

พวกคนที่ร่วมแบ่งปันความเข้มข้นของเราจะได้ร่วมแบ่งปันความหวานชื่นของเราอย่างแน่นอน

นั่นคือคำสัญญาของเราและพรของเราแก่พวกเจ้า จงอย่าลืมนะที่จะกินและดื่มและชื่นชมวามชื่นของเรา

เมื่อความมืดมนผ่านพ้น ความสว่างจะรวมตัวกัน ก่อนรุ่งสางคือช่วงที่มีมืดมนที่สุด หลังจากเวลานี้

ห้องฟ้าจะค่อยๆ กระจ่าง และพระอาทิตย์ก็ขึ้นมา จงอย่ากลัวหรือพลาดไป ในวันนี้
เราเกือบจะหมดหวังทั้งหลายของเราและกวีตลกแกว่งอุทานภาพของเราเพื่อพวกเขา

เมื่อเป็นเรื่องกิจธุระของคริสตจักร อย่าเอาแต่บ่นถึงความรับผิดชอบของเจ้า
หากเจ้านำเรื่องนี้มาเข้าเฝ้าเราโดยเปี่ยมมโนธรรม เจ้าจะพบหนทาง ในยามที่เกิดปัญหาหยาบคายเช่นนี้ขึ้น
เจ้ารู้สึกกลัวและตื่นตระหนก ด้วยไม่รู้จะทำเช่นใดหรือไม่? เราได้กล่าวไว้บางครั้งไม่ถ้วนแล้วว่า
“จงมาเฝ้าใกล้ชิดเราให้บ่อย!” พวกเจ้าได้นำสิ่งที่เราขอให้พวกเจ้าทำไปปฏิบัติโดยเปี่ยมมโนธรรมหรือไม่?
ก็ครั้งกันที่พวกเจ้าได้ใคร่ครวญคำพูดของเรา? หากเจ้ายังไม่ได้ทำเช่นนั้นแล้ว
พวกเจ้าก็ปราศจากความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันแจ่มแจ้ง นี่มิใช่เป็นการกระทำของตัวเจ้าเองหรือ?
เจ้าโทษคนอื่น แต่เหตุใดเจ้าจึงไม่รู้สึกละอายใจต่อตัวเจ้าเอง? เจ้าทำสิ่งทั้งหลายให้เสียเรื่อง
และหลังจากนั้นเจ้าก็ยังคงประมาทเล่นเลอและขอไปที พวกเจ้าจึงต้องใส่ใจใจจนะของเรา

คนที่เชื่อฟังและคนที่บนอบจะได้รับพรใหญ่หลวง ในคริสตจักร จงตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าที่มีต่อเรา
คำจูนความจริง ถูกคือถูก ผิดคือผิด จงอย่าสับสนระหว่างขาวกับดำ
เจ้าจะทำสงครามกับซาตานและต้องกำราบมันให้สิ้นซากเพื่อที่มันจะไม่มีวันผงาดขึ้นมาอีก
พวกเจ้าต้องมอบทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ามีเพื่อปกป้องคำพยานแห่งเรา
นี่จะเป็นเป้าหมายแห่งการกระทำของพวกเจ้า—จงอย่าลืมการนี้เสีย แต่ในตอนนี้
พวกเจ้าขาดพร่องความเชื่อและความสามารถในการแยกความแตกต่างของสิ่งทั้งหลาย และตลอดเวลา
พวกเจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะเข้าใจใจจนะของเราและเจตนาของเรา อย่างไรเสีย จงอย่ากระวนกระวายไป
ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินหน้าไปตามขั้นตอนของเรา และความกระวนกระวายรังแต่จะสร้างปัญหา
จงใช้เวลาเข้าเฝ้าเราให้นานขึ้น และจงอย่าให้ความสำคัญกับอาหารและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นของสำหรับกายเนื้อ
จงแสวงหาเจตนาของเราให้บ่อยเข้าไว้ และเราจะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเจตนาเหล่านั้นคืออะไร
เจ้าจะค่อยๆ พบเจตนาของเราในทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อว่าสำหรับมนุษย์ทุกคน
เราจะมีหนทางให้เข้ามาโดยปราศจากอุปสรรค นี่จะทำให้สมดังใจของเรา
และพวกเจ้าจะรับพรจากเราไว้สืบไปชั่วนิรันดร์!

บทที่ 42

กิจการทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ช่างยิ่งใหญ่! ช่างน่าอัศจรรย์! ช่างมหัศจรรย์! แตรทั้งเจ็ดส่งเสียง
ฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังสนั่น และขามทั้งเจ็ดถูกเทออกมา—

สิ่งเหล่านี้จะถูกเผยอย่างเปิดเผยโดยพลันและไม่อาจมีข้อสงสัยได้ ความรักของพระเจ้ามาถึงพวกเราทุกวัน

เฉพาะพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นที่ทรงสามารถช่วยพวกเราให้รอด

การที่พวกเราจะพบกับ โศคร้ายหรือพระพรล้วนขึ้นอยู่กับพระองค์ทั้งสิ้น

และพวกเราปวงมนุษย์ไม่มีหนทางที่จะตัดสินใจในการนี้

บรรดาผู้ที่มอบถวายตัวพวกเขาเองด้วยหัวใจทั้งดวงของพวกเขา จะได้รับพระพรมากมายอย่างแน่นอน

ส่วนพวกที่พยายามจะปกป้องรักษาชีวิตของพวกเขาจะมีแต่สูญเสียชีวิตของพวกเขา

ทุกสรรพสิ่งและเรื่องราวทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

จงอย่าหยุดยั้งอย่างก้าวของเจ้าอีกต่อไป ความเปลี่ยนแปลงมหาศาลกำลังมาสู่สวรรค์และแผ่นดินโลก

ซึ่งมนุษย์ไม่มีทางหลบซ่อนจากความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

จะไม่มีทางเลือกอื่นสำหรับมนุษย์นอกจากโอคครวญอยู่ในความเจ็บปวดอันขมขื่น

จงติดตามพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงทำในวันนี้

เจ้าควรชัดเจนภายในตัวเจ้าเกี่ยวกับขั้นตอนที่พระราชกิจของพระองค์ได้คืบหน้าไปสู่

โดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นเตือนความจำ

จงกลับเข้ามาสู่การสถิตของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในบัดนี้ให้บ่อยเท่าที่เจ้าจะสามารถทำได้

จงขอทุกสิ่งทุกอย่างจากพระองค์ พระองค์จะประทานความรู้แจ้งแก่เจ้าอยู่ภายในอย่างแน่นอน

และในช่วงเวลาที่สำคัญยิ่ง พระองค์จะทรงคุ้มครองปกป้องเจ้า จงอย่าเกรงกลัว!

พระองค์ทรงครองตัวคนทั้งมวลของเจ้าเรียบร้อยแล้ว

ด้วยการคุ้มครองปกป้องของพระองค์และการดูแลของพระองค์ มีสิ่งใดให้เจ้าเกรงกลัวเล่า? ในวันนี้

การบรรลุผลแห่งน้ำพระทัยของพระเจ้าเข้ามาใกล้แล้ว

และผู้ใดก็ตามที่เกรงกลัวย่อมมีแต่แนวโน้มที่จะสูญเสียเท่านั้น สิ่งที่เราากำลังบอกเจ้าเป็นความจริง

จงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าเถิด กล่าวคือ สวรรค์สามารถเปลี่ยนแปลงในชั่วอึดใจเดียว

แต่มีสิ่งใดให้เจ้าเกรงกลัวเล่า? ด้วยการขยับพระหัตถ์ของพระองค์เพียงน้อยนิดที่สุด

สวรรค์และแผ่นดินโลกก็สั่นสลายในทันที ดังนั้นมนุษย์จะสามารถได้รับสิ่งใดโดยการกลัดกลุ้มหรือ?

ทุกสิ่งไม่ได้อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าหรือ? หากพระองค์ทรงบัญชาสวรรค์และแผ่นดินโลกให้เปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้วสิ่งเหล่านั้นย่อมจะเปลี่ยนแปลง หากพระองค์ตรัสว่าพวกเราจะถูกทำให้ครบบริบูรณ์

เช่นนั้นแล้วพวกเราจะถูกทำให้ครบบริบูรณ์ มนุษย์ไม่จำเป็นต้องกังวล แต่ควรดำเนินการต่อไปอย่างสงบ

แม้กระนั้นก็ตามเจ้าต้องใส่ใจและระแวงระวังให้มากเท่าที่เจ้าจะสามารถ
สวรรค์สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในชั่วอึดใจ! ไม่ว่ามนุษย์จะเปิดตาเปล่าของเขาให้กว้างเพียงใด
เขาย่อมจะไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดได้มากนัก จงเฝ้าระวังระไวในบัดนี้
น้ำพระทัยของพระเจ้าได้สำเร็จลุล่วงแล้ว โครงการของพระองค์ได้สำเร็จสมบูรณ์แล้ว
แผนของพระองค์ประสบความสำเร็จแล้ว
และบุตรทั้งหลายของพระองค์ได้มาถึงพระบัลลังก์ของพระองค์ทั้งหมดแล้ว
พวกเขามาพิพากษาชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งหมดด้วยกันกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
พวกที่ได้ข้ามห้วงคริสตจักรและทำร้ายปวงบุตรของเจ้ามาตลอดจะพบกับการลงโทษอันเข้มงวด กล่าวคือ
นั่นเป็นที่แน่นอน! บรรดาผู้ที่ถวายตัวพวกเขาแด่พระเจ้าอย่างจริงใจ ผู้ที่ยึดมั่นในทุกสิ่งทุกอย่างต่อไป
พระเจ้าจะทรงรักพวกเขาไปตลอดนิรันดร์กาลอย่างแน่นอน โดยไม่เคยเปลี่ยนแปลง!

บทที่ 43

เราไม่ได้ย่ำเตือนเจ้าหรือ? จงอย่าหวาดหวั่น เจ้าเพียงไม่ฟังเราเท่านั้น เจ้าช่างเป็นคนที่ไม่รู้จักคิด! เมื่อไรเจ้าจะสามารถเข้าใจหัวใจของเรา? ทุกวันมีความรู้แจ้งใหม่ และทุกวันนี้มีความสว่างใหม่ พวกเจ้าได้จับความเข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเพื่อตัวพวกเจ้าเองสักกี่ครั้ง?

เราไม่ได้บอกพวกเจ้าด้วยตัวเราเองไปแล้วหรือหรือ?

เจ้ายังคงนิ่งเฉยเหมือนพวกแมลงที่ขยับต่อเมื่อถูกเหย้าเท่านั้น

และเจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะริเริ่มร่วมมือกับเราก่อนและแสดงการคำนึงถึงภาระของเรา

เราประสงค์ที่จะเห็นรอยยิ้มที่มีชีวิตชีวาและคิงามทั้งปวงของพวกเจ้า

ประสงค์ที่จะเห็นลักษณะที่แข็งแกร่งและมีชีวิตชีวาของบรรดาบุตรของเรา แต่เราก็ไม่สามารถแทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจ้ากลับเบาปัญญา—ทึ่มและ โง่เขลา พวกเจ้าควรริเริ่มแสวงหา จงกล้าไล่ตามเสาะหา! เพียงเปิดหัวใจของพวกเจ้าและให้เราได้ดำรงอยู่ในตัวพวกเจ้า จงระมัดระวังและตื่นตัว!

ผู้คนบางส่วนในคริสตจักรหลอกลวงผู้คน และเจ้าต้องให้น้ำหนักใหญ่หลวงกับคำพูดเหล่านี้เสมอ หาไม่แล้วชีวิตของพวกเจ้าย่อมกระทบกระเทือนหรือทนทุกข์กับการสูญเสียบางอย่าง จงแน่ใจเถิด—

ตราบเท่าที่เจ้ายังมีกำลังใจที่จะยืนหยัดขึ้นมาและพูดเพื่อเรา เราจะแบกรับภาระทั้งหมด และเราจะให้พลังอำนาจแก่เจ้า! ตราบเท่าที่เจ้าทำให้หัวใจของเราพึงพอใจ

เราจะแสดงรอยยิ้มของเราและเจตจำนงของเราให้เจ้าเห็นเสมอ

ตราบเท่าที่เจ้ามีความกล้าที่แข็งแกร่งและใช้ชีวิตตามแบบอุปนิสัยของลูกผู้ชาย

เราจะสนับสนุนเจ้าและให้เจ้าดำรงสถานภาพที่สำคัญ เมื่อเจ้ามาเบื้องหน้าเรา เพียงขยับมาใกล้เราเท่านั้น จงอย่ากลัวหากเจ้าไม่สามารถพูดได้ ตราบเท่าที่เจ้ามีหัวใจที่แสวงหา เราจะให้คำพูดแก่เจ้า

เราไม่ต้องการคำพูดที่ฟังดูน่ายินดี และเราไม่ต้องการคำสรรเสริญเยินยอของเจ้า

สิ่งจำพวกนี้เป็นสิ่งที่เราเกลียดชังที่สุด เป็นบุคคลจำพวกนี้นั่นเองที่เราไม่เห็นด้วยที่สุด

พวกเขาเป็นเหมือนสะเก็ดในดวงตาของเราหรือหนามในเนื้อหนังของเราที่ต้องขจัด มิเช่นนั้นแล้วบุตรทั้งหลายของเราจะไม่สามารถกุมพลังอำนาจเพื่อเราได้ และจะอยู่ภายใต้การควบคุมที่กดขี่ เหตุใดเราจึงมา?

เรามาเพื่อสนับสนุนและให้กำลังใจบุตรทั้งหลายของเรา เพื่อที่วันเวลาแห่งการทนฝ่าการกดขี่ การรังแก ความเยินยาของหัวใจ และทารุณกรรมของพวกเขาส่งผ่านไปตลอดกาล!

จงกล้า เราจะเดินไปกับเจ้า ใช้ชีวิตกับเจ้า พูดกับเจ้า และกระทำการกับเจ้าเสมอ จงอย่ากลัว จงอย่าลังเลที่จะพูด พวกเจ้าใช้อารมณ์ ขลาด และรู้สึกกลัวอยู่เสมอ พวกที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อการก่อสร้างคริสตจักรจะต้องถูกขจัด

นี้รวมถึงพวกในคริสตจักรที่ภาวะของพวกเขาน่าไม่ดี และพวกที่ไม่สามารถกระทำการไปตามวามณะของเราได้

ไม่พักต้องพูดถึงมารดาและบิดาที่ไม่เชื่อของเจ้า เราไม่ต้องการสิ่งเหล่านั้น พวกเขาต้องถูกกำจัดจนหมดสิ้น

และไม่มีสักคนหนึ่งที่ควรคงอยู่ เพียงปลดพันธนาการที่มือและเท้าของเจ้าเท่านั้น
ตราบเท่าที่เจ้าตรวจดูเจตนาของเจ้าเองและเจตนาเหล่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับส่วน ใดส่วนเสียทั้งหลาย
อีกทั้งไม่เกี่ยวกับชื่อเสียงและความมั่งมี หรือสัมพันธภาพส่วนบุคคล เช่นนั้นแล้ว เราจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้า
ซึ่งสิ่งทั้งหลายให้เจ้าเห็น และให้การนำที่ชัดเจนแก่เจ้าตลอดเวลา

อา บุตรทั้งหลายของเรา! เราควรจะกล่าวสิ่งใดเล่า? ถึงแม้เรากล่าวสิ่งเหล่านี้
พวกเจ้าก็ยังคงไม่คำนึงถึงหัวใจของเรา และพวกเจ้ายังขาดกลัวเกินไป พวกเจ้ากลัวสิ่งใดหรือ?
เหตุใดพวกเจ้าจึงยังถูกระบบบัญญัติและกฎเกณฑ์ผู้คุมคเอาไว้? เราได้ปลดปล่อยพวกเจ้า
แต่พวกเจ้ากลับยังคงไม่มีอิสรภาพ นี่เป็นเพราะเหตุใด? จงสื่อสารกับเราให้มากขึ้นและเราจะบอกเจ้า
จงอย่าทดสอบเรา เรานั้นเป็นจริง กับเรานั้นไม่มีสิ่งใดเป็นการเสแสร้ง ทั้งหมดล้วนเป็นจริง!
สิ่งที่เรากล่าวนั้นแท้จริง เราไม่เคยกลับคำของเรา

บทที่ 44

เราชอบธรรม เราไว้วางใจได้ และเราคือพระเจ้าผู้ตรวจดูหัวใจด้านในสุดของมนุษย์!
เราจะเผยให้เห็นทันทีว่าผู้ใดเที่ยงแท้และผู้ใดเทียมเท็จ จงอย่าตระหนก
ทุกสรรพสิ่งทำงานสอดคล้องกับเวลาของเรา ผู้ใดต้องการเราอย่างจริงจัง และใครไม่ต้องการ—
เราจะบอกพวกเขา ทีละคน พวกเขาเพียงแต่ดูแลเรื่องการกินให้หมด ค้มให้หมด
และเข้ามาใกล้ชิดเราเมื่อเจ้าเข้ามาอยู่ต่อหน้าเรา และเราจะทำงานของเราด้วยตัวเราเอง
จงอย่าวิตกกังวลไปกับการให้เกิดผลลัพธ์อันรวดเร็ว
งานของเราไม่ใช่บางสิ่งที่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้ในทันที ภายในงานนั้นมีขั้นตอนต่างๆ
ของเราและสติปัญญาของเรา และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมสติปัญญาของเราจึงสามารถเผยให้เห็นได้
เราจะให้พวกเขาได้เห็นสิ่งที่กระทำโดยมือของเรา—คือการลงโทษคนชั่วและมอบบำเหน็จรางวัลแก่คนดี
แน่นอนที่สุดว่าเราไม่โปรดปรานใครคนใด เจ้าผู้ซึ่งรักเราอย่างจริงจัง เราก็จะรักเจ้าอย่างจริงจัง
และสำหรับพวกที่ไม่รักเราอย่างจริงจัง ความโกรธของเราจะเกิดกับพวกเขาเรื่อยไป
เพื่อที่พวกเขาอาจจะจดจำไปจนชั่วกาลปาวสานว่าเราคือพระเจ้าเที่ยงแท้
พระเจ้าผู้ตรวจดูหัวใจด้านในสุดของมนุษย์ จงอย่ากระทำการวิธีหนึ่งต่อหน้าผู้อื่น
แต่กระทำการอีกวิธีหนึ่งลับหลังพวกเขา เรามองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำอย่างชัดเจน
และแม้ว่าเจ้าอาจจะหลอกผู้อื่นได้ แต่เจ้าไม่สามารถหลอกเราได้ เราเห็นทุกอย่างอย่างชัดเจน
เป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะปกปิดสิ่งใด ทุกสิ่งล้วนอยู่ภายในมือของเรา
อย่าคิดว่าตัวเจ้าเองเฉลียวฉลาดมากนักที่ทำการคำนวณเล็กๆ น้อยๆ ของเจ้าออกมาเพื่อความได้เปรียบของเจ้า
เราบอกเจ้าว่า ไม่ว่ามนุษย์อาจจะคิดวางแผนการมากมายเพียงใดก็ตาม
ไม่ว่าแผนเหล่านั้นจะเป็นจำนวนพันหรือเป็นจำนวนหมื่น
ในท้ายที่สุดพวกเขาก็ไม่สามารถหนีรอดจากฝ่ามือของเราได้ สรรพสิ่งและวัตถุทั้งหมดถูกควบคุมโดยมือของเรา
นับประสาอะไรกับคนๆ เดียว! จงอย่าพยายามหลบเลี่ยงเราหรือหลบซ่อน จงอย่าพยายามฉ้อโกงหรือปกปิด
เป็นไปไม่ได้หรือที่เจ้ายังคงไม่เห็นวามบาปอันรุ่งโรจน์ของเรา ความโกรธของเราและการพิพากษาของเรา
ได้รับการเผยต่อสาธารณะแล้ว? ใครก็ตามที่ไม่ต้องการเราอย่างจริงจัง
เราก็จะพิพากษาพวกเขาทันทีและโดยไม่มีความปราณี ความสงสารของเราได้มาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว
ไม่มีเหลืออีกแล้ว จงอย่าเป็นพวกคนหน้าซื่อใจคดอีกต่อไป และหยุดวิถีทางต่างๆ
อันป่าเถื่อนและบุ่มบ่ามของเจ้าเสีย

บุตรของเราเอ๋ย จงระมัดระวัง จงใช้เวลาอยู่ต่อหน้าเราให้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม และเราจะควบคุมดูแลเจ้า
จงอย่าเกรงกลัว จงนำดาบสองคมที่คมกริบของเราออกมาและ—โดยสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา—

จงต่อสู้กับซาตานจนถึงที่สุด เราจะคุ้มครองปกป้องเจ้า จงอย่ากังวล กล่าวคือ
ทุกสรรพสิ่งที่ปกปิดไว้จะถูกเปิดและเผยออกมา เราคือดวงอาทิตย์ที่ให้ความสว่างออกไป
ให้ความกระจ่างต่อความมืดทั้งหมดอย่างไรความปรานี การพิพากษาทั้งหมดทั้งสิ้นของเราได้ลงมาถึงแล้ว
คริสตจักรคือสนามรบ พวกเจ้าทั้งหมดควรเตรียมตัวพวกเจ้าเองให้พร้อม
และอุทิศการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งปวงของเจ้าให้กับการสู้รบอันเด็ดเดี่ยวครั้งสุดท้าย
เราจะคุ้มครองปกป้องเจ้าอย่างแนบแน่น เพื่อที่เจ้าอาจจะได้ต่อสู้โดยมีชัยชนะเพื่อเราอย่างเต็มที่

จงรอบคอบ—ปัจจุบันหัวใจของผู้คนนั้นหลอกลวงและคาดเดาไม่ได้
และพวกเขาไม่มีหนทางที่จะได้รับความไว้วางใจของผู้คนอื่นๆ เลย มีแต่เราเท่านั้นที่ทำเพื่อพวกเจ้าอย่างบริบูรณ์
ไม่มีความหลอกลวงในเรา แค่นี้เพียงพียงพารา!

บรรดาบุตรของเราจะได้รับชัยชนะในการสู้รบอันเด็ดเดี่ยวครั้งสุดท้ายอย่างแนบแน่น
และซาตานจะต้องออกมาเพื่อต่อสู้คืนรบแบบถึงเป็นถึงตายอย่างแนบแน่นที่สุด จงอย่าได้มีความเกรงกลัว!
เราคือพลังของเจ้า และเราคือทุกสิ่งของเจ้า จงอย่าคิดถึงสิ่งต่างๆ วกไปวนมา
เจ้าไม่สามารถใส่ใจต่อความคิดมากมายถึงเพียงนั้นได้ เราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่า
เราจะไม่ดึงพวกเจ้าไปตามเส้นทางอีกต่อไป เพราะเวลากระชั้นเกินไป เราไม่มีเวลามากกว่านี้อีกแล้วที่จะหุเจ้า
และคอยเตือนพวกเจ้าทุกหนทุกแห่ง—มันเป็นไปไม่ได้! เจ้าพึงเร่งรีบการเตรียมของเจ้าเพื่อการสู้รบ
เรารับผิดชอบตัวเจ้าเต็มที่ ทุกสรรพสิ่งอยู่ภายในมือของเรา นี่คือการสู้รบแบบถึงเป็นถึงตาย
และไม่ฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งจะต้องพินาศแน่นอน แต่เจ้าต้องเข้าใจชัดเจนในกรณีนี้ว่า
เราคือผู้ชนะตลอดกาลและไม่เคยแพ้ และซาตานจะพินาศอย่างแนบแน่น นี่คือการเข้าประชิดของเรา
งานของเรา เจตจำนงของเรา และแผนการของเรา!

มันเสร็จสิ้นแล้ว! เสร็จสิ้นแล้วทั้งหมด! จงอย่าจีจลัดหรือกลัว เรากับเจ้า และเจ้ากับเรา
จะเป็นกษัตริย์ไปชั่วกาลนาน! คำพูดของเรา เมื่อได้กล่าวไปแล้วนั้น จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และเหตุการณ์ต่างๆ
จะเกิดกับพวกเจ้าในไม่ช้า จงเฝ้าระวัง! เจ้าควรใคร่ครวญทุกบรรทัดให้ดี
จงอย่าทำให้คำพูดของเราคลุมเครืออีกต่อไป เจ้าต้องชัดเจนกับคำพูดเหล่านี้! เจ้าต้องจำไว้—
จงใช้เวลาให้มากที่สุดเท่าที่เจ้าจะทำได้ในการอยู่ต่อหน้าเรา!

บทที่ 45

เจ้าพิพากษาพี่น้องชายหญิงของเจ้าในที่สาธารณะราวกับว่านั่นไม่เป็นอะไร เจ้าไม่รู้ดีรู้ชั่วอย่างแท้จริง เจ้าไม่รู้จักความอับอาย! พฤติกรรมนี้ไม่กล้าบ่าบั่นและตามอำเภอใจอย่างน่ากลัวหรือ? พวกเจ้าทุกคนสับสนและทุกข์ระทม เจ้าแบกสัมภาระมากมายยิ่งนักและไม่มีที่ให้เรายู้อยู่ในตัวเจ้า พวกมนุษย์มีคบอด! ความใจร้ายของเจ้าได้ไปถึงขีดสุดเช่นนั้นแล้ว—มันจะจบสิ้นเมื่อใดเล่า?

เราพูดกับพวกเจ้าจากหัวใจของเราครั้งแล้วครั้งเล่า และเราให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราให้แก่พวกเจ้า แต่พวกเจ้าตระหนี่เหลือเกินและขาดพร่องแม้ส่วนน้อยที่สุดของสภาวะความเป็นมนุษย์ การนี้ยากที่จะหยั่งลึกได้อย่างแท้จริง เหตุใดพวกเจ้าจึงเกาะติดมโนคติอันหลงผิดของพวกเจ้าเอง? เหตุใดพวกเจ้าไม่สามารถปล่อยให้เรามีที่ทางภายในตัวพวกเจ้าบ้าง?

เป็นไปได้อย่างไรที่เราจะสามารถทำร้ายพวกเจ้า? พวกเจ้าต้องไม่ประพฤตินในทางนี้ต่อไป—วันของเรายังไม่ไกลจากตอนนี้แล้วจริงๆ จงอย่าพูดอย่างไม่รอบคอบ ประพฤติอย่างประมาท หรือต่อสู้และก่อปัญหา การนี้สามารถนำสิ่งใดที่ดีมาสู่ชีวิตของพวกเจ้าได้หรือ?

เรากำลังบอกพวกเจ้าด้วยความสัตย์จริง ต่อให้ไม่มีสักบุคคลเดียวที่ได้รับการช่วยให้รอดเมื่อวันของเรามาถึง เราก็จะยังคงจัดการเรื่องต่างๆ อย่างสอดคล้องกับแผนการของเราอยู่ดี พวกเจ้าต้องรู้ว่าเราก็คือพระเจ้าผู้เปี่ยมมหิทฤฤทธิ์! ไม่มีวัตถุใด บุคคลใด เรื่องใดกล้าขัดขวางก้าวออกไปข้างหน้าของเรา

พวกเจ้าไม่ควรคิดว่าเราไม่มีทางดำเนินเจตจำนงของเราให้เสร็จสิ้นได้หากไม่มีพวกเจ้า เราสามารถบอกเจ้าได้ว่า หากเจ้าปฏิบัติต่อชีวิตของเจ้าเองในลักษณะเชิงลบเช่นนี้ เจ้ามีแต่จะทำให้ชีวิตของเจ้าเองย่อยยับเท่านั้น ซึ่งนี่ย่อมจะไม่ใช่ความกังวลสนใจของเรา

พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก้าวหน้าไปถึงช่วงระยะหนึ่งแล้ว และคำพยากรณ์ก็ได้ไปถึงยอดสุดยอดหนึ่งแล้ว นี่คือความจริงอันชัดเจน เร็วเข้า จงลิ้มดื่มน้ำที่พรม้าของพวกเจ้า จงอย่าเปิดโอกาสให้ความมานะอดสาเหของเรากลายในตัวพวกเจ้ามีอันสูญเปล่า และจงอย่าปล่อยตัวปล่อยใจของพวกเจ้าอีกต่อไป พวกเจ้าเป็นสุขในการทำความประพฤติดีๆ เบื้องหน้าเรา แต่เมื่อเราไม่อยู่ด้วย

การกระทำและพฤติกรรมของพวกเจ้าจะยังคงดำเนินต่อไปเบื้องหน้าเราให้เราเห็นได้หรือไม่? เจ้าช่างไม่รู้ดีรู้ชั่ว! พวกเจ้าไม่ฟังเรา พวกเจ้าทำสิ่งหนึ่งต่อหน้าเราและอีกสิ่งหนึ่งลับหลังเรา พวกเจ้ายังคงไม่ตระหนักว่าเราก็คือพระเจ้าผู้มองลึกเข้าไปในหัวใจของมนุษย์ เจ้าช่างไม่รู้จะทำนุอย่างสุดซึ้ง!

ในภายหลัง บนถนนหนทางข้างหน้า เจ้าต้องไม่สร้างกลวงหรือเข้าร่วมในเล่ห์กลและความคดโกง
มีเช่นนั้นแล้วผลสืบเนื่องทั้งหลายย่อมจะมีอาจจินตนาการได้!

พวกเจ้าทั้งปวงยังคงไม่เข้าใจว่าเล่ห์กลและความคดโกงคือสิ่งใด การกระทำหรือพฤติกรรมใดๆ
ที่พวกเจ้าไม่สามารถให้เราเห็น ที่พวกเจ้าไม่สามารถนำออกมาสู่ที่แจ้ง คือเล่ห์กลและความคดโกง
บัดนี้พวกเจ้าควรเข้าใจเรื่องนี้! หากในอนาคตพวกเจ้าเข้าร่วมในเล่ห์กลและความคดโกง

จงอย่าเสแสร้งทำเป็นไม่เข้าใจ—หากพวกเจ้าทำเช่นนั้น พวกเจ้าก็กำลังทำผิดโดยรู้แกล้ง
และพวกเจ้าย่อมมีความผิดเป็นทวีคูณ นี่มีแต่นำทางพวกเจ้าไปสู่การถูกไฟเผาไหม้เท่านั้น
หรือที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือการทำให้ตัวพวกเจ้าเองย่อยยับ พวกเจ้าต้องเข้าใจสิ!

สิ่งที่พวกเจ้ากำลังเผชิญหน้าในวันนี้คือการสั่งสอนแห่งความรัก ไม่ใช่การพิพากษาที่ไร้หัวใจอย่างแน่นอน

หากพวกเจ้าไม่สามารถมองเห็นการนี้ เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็น่าสงสารเหลือเกิน

และพวกเจ้าก็เพียงอยู่พ้นความหวังทั้งปวงเท่านั้นเอง หากพวกเจ้าไม่เต็มใจที่จะยอมรับการสั่งสอนแห่งความรัก
เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่สามารถบังเกิดแก่พวกเจ้าก็คือการพิพากษาอันไร้หัวใจ เมื่อการนั้นเกิดขึ้น

จงอย่าพรั่นว่าเราไม่ได้บอกพวกเจ้าเอาไว้ ไม่ใช่เราที่หลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของเรา

หากแต่เป็นพวกเจ้าต่างหากที่ไม่ฟังวณะของเราและไม่ได้ดำเนินการตามวณะของเราให้เสร็จสิ้น

เรากำลังบอกการนี้แก่เจ้า ณ บัดนี้ หาไม่แล้วผู้คนย่อมติเตียนเราในภายหลัง

บทที่ 46

ผู้ใดก็ตามที่สละและมอบถวายตัวพวกเขาเองเพื่อเราอย่างจริงใจ

เราจะคุ้มครองปกป้องเจ้าจวบจนถึงวาระสุดท้ายอย่างแน่นอน มือของเราจะประคองเจ้าไว้อย่างแน่นอน

เพื่อให้เจ้ามีสันติสุขเสมอและชื่นบานยินดีเสมอ และเพื่อให้เจ้าจะมีความสว่างและวิวัฒนาการทุกวัน

เราจะเพิ่มพรทั้งหลายของเราให้กับเจ้าเป็นทวีคูณอย่างแน่นอน เพื่อให้เจ้ามีสิ่งที่เรามีและครองสิ่งที่เป็น
สิ่งที่ถูกมอบไว้ภายในตัวเจ้าก็คือชีวิตของเจ้า และไม่มีผู้ใดสามารถนำมันไปจากเจ้าได้

จงอย่านำปัญหามาให้ตัวเจ้าเองหรือตกอยู่ในความซึมเศร้า

ภายในเรามีเพียงสันติสุขและความชื่นบานยินดีเท่านั้น เรารักเจ้าอย่างจริงใจนะลูก

เจ้าผู้ซึ่งใส่ใจและเชื่อฟังเราอย่างจริงใจ พวกที่เราเกลียดชังมากที่สุดคือพวกปากบอกล้ออย่าง

เราจะทำลายล้างพวกเขาอย่างแน่นอน เราจะกำจัดเค้าเงื่อนใดๆ ของโลกไปจากนิเวศของเรา

และกำจัดสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดที่เราไม่สามารถทนเห็นได้

ในหัวใจของเรา เรารู้อย่างแน่ชัดว่าผู้ใดต้องการเราอย่างจริงใจและผู้ใดไม่ต้องการ

แม้ว่าพวกเขาอาจปลอมตัวพวกเขาได้ดีและดูสมบัติน่าท

และแม้กระทั่งสามารถกล่าวได้ว่าพวกเขานักแสดงที่เก่งที่สุดในโลก

เราก็มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเก็บเอาไว้ในหัวใจของพวกเขาอย่างชัดเจน

จงอย่าคิดว่าเราไม่รู้สิ่งที่อยู่ในหัวใจของเจ้า ในความเป็นจริงแล้วไม่มีผู้ใดที่เข้าใจได้ชัดเจนกว่าเรา

เรารู้สิ่งที่อยู่ในหัวใจของเจ้า เจ้าเต็มใจที่จะมอบถวายตัวเจ้าเพื่อพระเจ้าและสละเพื่อพระเจ้า

เพียงแค่เจ้าไม่ปรารถนาที่จะใช้คำหวานเพื่อทำให้ผู้อื่นชื่นบาน จงมองเห็นอย่างชัดเจน!

ราชอาณาจักรของวันนี้ไม่ได้ก่อสร้างขึ้นด้วยกำลังของมนุษย์

แต่จะก่อสร้างขึ้นเป็นผลสำเร็จทั้งหมดทั้งมวล โดยใช้ปัญญาอันมากมายหลากหลายและความมานะอดทน
ของเรา

ผู้ใดก็ตามที่มีปัญญาและมีสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นภายในตัวพวกเขาจะมีส่วนในการก่อสร้างราชอาณาจักรขึ้น

จงอย่ากังวลอีกต่อไป เจ้ากังวลอย่างสุดซึ้งอยู่เสมอ

โดยไม่คำนึงถึงวิวัฒนาการหรือความกระฉ่งแห่งเจตจำนงของเราภายในตัวเจ้า จงอย่าทำเช่นนั้นอีกต่อไป

ไม่ว่าสิ่งใดเป็นปัญหาก็ตาม จงสามัคคีธรรมกับเราเกี่ยวกับสิ่งนั้นให้มากขึ้น

เพื่อให้เจ้าอาจหลีกเลี่ยงการทนทุกข์จากการกระทำของเจ้าเอง

บางที จากภายนอกอาจดูราวกับว่าเราไม่แยแสทุกคน แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าเราคิดอะไรอยู่ภายใน?

เรายกบรรดาผู้ถ่อมใจขึ้นสูงเสมอ และลดสถานภาพของพวกที่ทะนงตนและคิดว่าตนเองสำคัญให้ตกต่ำเสมอ

พวกที่ไม่เข้าใจเจตจำนงของเราย่อมจะทนทุกข์กับการสูญเสียอันใหญ่หลวง เจ้าต้องรู่ว่านี่คือสิ่งที่เราเป็น และนี่คืออุปนิสัยของเรา—ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจได้อย่างถ้วนทั่ว เจ้าจะสามารถเข้าใจได้โดยผ่านทางวิวัฒนาการเท่านั้น มิเช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่เข้าใจอย่างถ้วนทั่วเช่นกัน จงอย่าโอ้อวดเลย แม้ว่าผู้คนบางส่วนอาจพูดได้ดี

แต่หัวใจของพวกเขาไม่เคยรักภักดีต่อเราและโต้แย้งเราในที่ลับเสมอ เราจะพิพากษามนุษย์ทุกประเภทนี้

จงอย่าเอาแต่มุ่งเน้นที่การดูผู้อื่นเป็นตัวอย่าง

เจ้าควรให้ความสนใจในบุคลิกลักษณะของเราและอากัปกริยาของเรา เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นที่เจ้าจะค่อยๆ มาจับความเข้าใจในเจตจำนงของเรา เมื่อนั้นการกระทำของเจ้าจึงจะเป็นไปตามเจตจำนงของเรา

และเจ้าจะไม่ทำความผิดพลาด จงอย่ารำไรรื้อหรือเศร้าโศก เราเห็นทั้งหมดที่เจ้าทำ พฤติกรรมทั้งหมดของเจ้า และทั้งหมดที่เจ้าคิด อย่างชัดเจน และเรารู้ความพึงปรารถนาและความปรารถนาอันจริงใจของเจ้า เราจะใช้เจ้า บัดนี้เป็นเวลาที่สำคัญยิ่ง เวลาที่จะทดสอบเจ้าได้มาถึงแล้ว เจ้ายังมองไม่เห็นหรือ?

เจ้ายังไม่ล่วงรู้หรือ? เหตุใดเราจึงมีท่าทีต่อเจ้าเช่นนี้? เจ้ารู้หรือไม่?

เราได้เผยสิ่งเหล่านี้แก่เจ้าและเจ้าก็มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเพียงน้อยนิด แต่จงอย่าหยุด—

จงค้นค้นกับการเข้าสู่ของเจ้าต่อไป และเราจะให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าต่อไป เจ้าได้ตระหนักหรือไม่ว่า

ยิ่งเจ้าเชื่อฟังและใส่ใจเรามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งสว่างไสวภายในและเจ้ายังมีวิวัฒนาการมากขึ้นเท่านั้น?

เจ้าตระหนักหรือไม่ว่า ยิ่งเจ้าเชื่อฟังและใส่ใจเรามากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็ยิ่งมีความรู้เกี่ยวกับเรามากขึ้นและเจ้ายังได้รับประสบการณ์มากขึ้นเท่านั้น?

จงอย่ายึดติดกับมโนคติอันหลงผิดของเจ้าไว้แน่นอยู่เสมอ

การทำเช่นนั้นย่อมจะอุดทางไหลของน้ำแห่งชีวิตของเราและกีดขวางการดำเนินเจตจำนงของเราให้เสร็จสิ้น

เจ้าต้องรู้ว่าการได้บุคคลหนึ่งไว้อย่างครบบริบูรณ์ไม่ใช่เรื่องง่าย จงอย่าคิดในทางที่ซับซ้อน

จงติดตามมาเท่านั้นเอง และจงอย่าครุ่นคิดอีกต่อไป!

บทที่ 47

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แห่งความชอบธรรม—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!

ไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นอยู่ในพระองค์อย่างแน่นอน

ความล้าลึกทั้งหมดทุกประการจากกาลดึกดำบรรพ์จนถึงชั่วกาลปาวสาน ไม่เคยได้รับการค้นพบโดยพวกมนุษย์
การสำแดงและความชัดเจนด้วยประการทั้งปวงอยู่ในพระองค์

พวกเราไม่จำเป็นต้องแสวงหาและสืบเสาะอีกต่อไป

ด้วยว่าวันนี้บุคคลของพระองค์เป็นที่สำแดงอย่างเปิดเผยแก่พวกเรา พระองค์คือความล้าลึกที่ได้รับการเปิดเผย

พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง ด้วยว่าวันนี้พระองค์เสด็จมาเผชิญหน้ากับพวกเรา

และดังที่พวกเราได้เห็นสภาวะบุคคลของพระองค์

พวกเราก็ได้เห็นความล้าลึกทุกอย่างของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

นี่คือบางสิ่งที่ไม่มีความสามารถจินตนาการได้อย่างแท้จริง! พระองค์สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเราในวันนี้

แม้แต่ภายในตัวพวกเรา สถิตอยู่ใกล้ชิดพวกเรามากยิ่งนัก มันคือสิ่งที่ไม่สามารถพรรณนาได้!

ความล้าลึกภายในคือสิ่งซึ่งหาที่เปรียบมิได้!

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงทำให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว

พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้มีชัยชนะแห่งจักรวาล

สรรพสิ่งและเรื่องราวทั้งหมดถูกควบคุมอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ผู้คนทั้งปวงถูกเขาลงในการนมัสการ
ร้องเรียกออกพระนามของพระเจ้าเที่ยงแท้—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

สรรพสิ่งได้สำเร็จเสร็จสิ้นแล้วโดยพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เหตุใดพวกเจ้าจึงย่อหย่อนยิ่งนัก

ไร้ความสามารถที่จะทำให้ตัวพวกเจ้าเองทำงานกับพระองค์อย่างจริงจังจริงใจได้

ไม่สามารถเข้าร่วมกับพระองค์อย่างใกล้ชิดได้ และเข้าไปสู่พระสิริกับพระองค์ได้?

เป็นไปได้หรือไม่ที่เจ้าเต็มใจที่จะทนทุกข์? เต็มใจที่จะถูกทิ้งไปหรือไม่?

พวกเจ้าคิดว่าเราไม่รู้หรือว่าใครที่อุทิศต่อเราอย่างจริงจังและใครที่สละตัวพวกเขาเองเพื่อเราอย่างจริงจัง?

ช่างไม่รู้เท่าทันเสียนี้กระไร! พวกคนโง่! เจ้าไม่สามารถทำให้เจตนารมณ์ของเราสำเร็จได้

และที่ยังคงน้อยกว่านั้นคือเจ้าไม่สามารถแสดงการพิจารณาต่อภาระของเราได้ ทำให้เรากังวลเกี่ยวกับพวกเจ้า
ทำงานหนักเพื่อเจ้าเสมอ เมื่อไรมันจะสิ้นสุดเล่า?

การที่จะใช้ชีวิตตามอย่างเราในทุกสรรพสิ่ง การที่จะเป็นพยานถึงเราในทุกสรรพสิ่ง—

คือการกระทำที่ง่ายต่อการอัปปากของพวกเจ้าและเรียงร้อยถ้อยคำไม่กี่คำเข้าด้วยกันกระนั้นหรือ? เจ้าไม่รู้ข้อ

แตกต่างระหว่างความดีและความชั่ว! เจ้าไม่มีเราในสิ่งที่เจ้าทำ

และยังน้อยกว่านั้นก็คือเราไม่แสดงตัวในชีวิตประจำวันของเจ้า

เรารู้ว่าพวกเจ้าไม่พิจารณาว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องจริงจัง ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จึงเป็นดอกผลที่พวกเจ้าแบกรับ!

เจ้ายังคงไม่ตื่น และหากว่าเจ้าทำเช่นนี้ต่อไป เจ้าจะทำให้นามของเราเสื่อมเสีย

เมื่อเจ้าพูด จงถามตัวเจ้าเองว่าเราอยู่ ณ ที่นั่นกับเจ้าด้วยหรือไม่? เมื่อเจ้ากินหรือสวมเสื้อผ้าของเจ้า

คำสัญญาของเราอยู่ ณ ที่นั่นด้วยหรือไม่? แท้จริงแล้ว พวกเจ้าช่างไร้ความคิด!

เมื่อใดก็ตามที่ปัญหาของเจ้าไม่ถูกชี้ให้เห็นโดยตรง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็แสดงตัวตนที่แท้จริงของเจ้าออกมา

และไม่มีพวกเจ้าคนใดที่ยอมรับฟัง หากว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้นแล้ว พวกเจ้าคงจะคิดว่าตัวพวกเจ้าเองยิ่งใหญ่

และคิดว่าเจ้ามีหลายสิ่งหลายอย่างครอบครองอยู่ในตัวเจ้า เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าภายในตัวเจ้า

สิ่งที่เต็มอยู่ในตัวเจ้านั้น คือหน้าตาอันอัปลักษณ์ของซาตาน? จงทำงานกับเราเพื่อถ่ายเทอาลัยต่างๆ เหล่านี้ทิ้งไป

จงปล่อยให้สิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามีจับจองเจ้าอยู่ภายในโดยสมบูรณ์

ดังนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถใช้ชีวิตตามอย่างเรา เป็นพยานต่อเราด้วยความเป็นจริงมากขึ้น

และเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้คนจำนวนมากขึ้นบนบอบต่อหน้าบัลลังก์ของเราได้

เจ้าต้องรู้ว่าภาระบนบ่าของพวกเจ้านั้นหนักอึ้งเพียงใด ไม่ว่าจะเป็นการยกย่องพระคริสต์ การสำแดงพระคริสต์

การเป็นพยานถึงพระคริสต์ เพื่อที่ผู้คนมากมายจะได้รับความรอด

เพื่อที่ราชอาณาจักรของเราจะได้คงความมั่นคงและไม่สั่นสะเทือน

เราชี้ให้เห็นทั้งหมดนี้เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ไม่เพียงแต่ดำเนินไปอย่างปนเปยุ่งเหยียง

โดยไม่เข้าใจความสำคัญของการงานในวันนี้

หมดหนทางเมื่อเผชิญกับปัญหาต่างๆ เหมือนอย่างพวกมดในกระทะทอดร้อนๆ ที่วิ่งวนไปมาเป็นวงกลม:

นี่คืออุปนิสัยของพวกเจ้า จากภายนอกแล้วพวกเจ้ามองดูเหมือนผู้ใหญ่

แต่ชีวิตภายในของเจ้าคือชีวิตของเด็กคนหนึ่ง เจ้ารู้จักแต่เพียงการสร้างปัญหาและเพิ่มภาระของเรา

หากมีสิ่งเล็กน้อยที่สุดที่เราไม่ให้อำนาจแก่ตัวเราเองกังวลใส่ใจ พวกเจ้าก็ทำให้เกิดปัญหา นั่นมิได้เป็นเช่นนั้นหรือหรือ?

จงอย่าเป็นผู้มองว่าตนเองชอบธรรม สิ่งที่เรากล่าวคือความจริง

จงอย่าคิดอยู่ตลอดเวลาว่าเรากำลังสั่งสอนพวกเจ้าอยู่เบื้องนิรันดร์ ราวกับว่าเราเพียงแต่กำลังใช้ถ้อยคำที่ฟังดูโอ้อวด

นี่แหละคือสภาพเงื่อนไขที่แท้จริงของพวกเจ้า

บทที่ 48

เรากระวนกระวาย แต่किनในหมู่พวกเจ้าสามารถเป็นหนึ่งใจและหนึ่งความคิดกับเรา?

เจ้าเอาแต่ไม่ใส่ใจในวณะของเราเท่านั้น เพิกเฉยและล้มเหลวโดยสิ้นเชิงที่จะมุ่งความสนใจไปที่วณะ แต่กลับมุ่งเน้นเพียงสิ่งที่ผิดเพี้ยนของเจ้าเองเท่านั้น

เจ้ามองการดูแลและความมานะอันอุตสาหะของเราว่าเป็นการสูญเปล่า

มโนธรรมของพวกเจ้าไม่ถูกกล่าวโทษหรือ? พวกเจ้าไม่รู้เท่าทันและขาดพร่องเหตุผล

พวกเจ้าล้วนเป็นคนโง่และไม่สามารทำให้เราพึงพอใจได้เลย เรานั้นอยู่เพื่อพวกเจ้าอย่างครบถ้วน—

พวกเจ้าสามารถอยู่เพื่อเราได้มากเพียงใด? พวกเจ้าได้เข้าใจเจตนาของเราผิดแล้ว

และนี่คือความมีคบอดกับความไม่สามารถของพวกเจ้าในการมองสรรพสิ่งให้ทะลุปรุโปร่งอย่างแท้จริง

ทำให้เรากังวลเกี่ยวกับพวกเจ้าและใช้เวลาอยู่กับพวกเจ้าเสมอ

บัดนี้พวกเจ้าสามารถสละและอุทิศเวลาของพวกเจ้าให้แก่เราได้มากเพียงใด?

พวกเจ้าควรถามคำถามเหล่านี้กับตัวพวกเจ้าเองให้บ่อยขึ้น

เจตนาของเราทั้งหมดล้วนเกี่ยวกับพวกเจ้า—พวกเจ้าเข้าใจการนี้อย่างแท้จริงหรือไม่?

หากพวกเจ้าเข้าใจการนี้อย่างแท้จริง

พวกเจ้าก็คงจะได้จับความเข้าใจในเจตนาของเราและกลายเป็นคำนิ้งถึงภาระของเราไปนานแล้ว

จงอย่าประมาทอีก หากไม่แล้วพวกเจ้าจะไม่มีพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเจ้า

ซึ่งจะทำให้จิตวิญญูณของพวกเจ้าตายและตกลงสู่แดนคนตาย นั้นไม่น่ากลัวเกินไปสำหรับพวกเจ้าหรือ?

ไม่มีความจำเป็นที่เราต้องเตือนความจำพวกเจ้าอีก

พวกเจ้าควรสำรวจคัมมโนธรรมของพวกเจ้าและถามตัวพวกเจ้าว่า

เป็นอันว่าเราเสียใจกับพวกเจ้าทุกคนมากเกินไป หรือว่าพวกเจ้าเป็นหนี้เรามากเกินไปกันแน่?

จงอย่าเอาถูกไปสับสนกับผิด จงอย่าปราศจากสำนึกรับรู้! บัดนี้ไม่ใช่เวลาที่จะต่อสู้เพื่อพลังอำนาจและผลกำไร

หรือเข้าร่วมในเล่ห์กล ตรงกันข้าม พวกเจ้าต้องวางสิ่งที่เป็นภัยต่อชีวิตอย่างยิ่งเหล่านี้ไว้ก่อนอย่างรวดเร็ว

และพยายามเข้าสู่ความเป็นจริง พวกเจ้าช่างประมาทเหลือเกิน!

พวกเจ้าไม่สามารถเข้าใจหัวใจของเราหรือตระหนักในเจตนาของเรา มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราไม่ควรต้องกล่าว

แต่พวกเจ้าก็เป็นผู้คนที่สับสนและไม่เข้าใจเยี่ยงนี้ ดังนั้นเราจึงต้องกล่าวสิ่งทั้งหลายครั้งแล้วครั้งเล่า

และแม้ถึงขั้นนั้นแล้ว พวกเจ้าก็ยังคงไม่ทำให้หัวใจของเราพึงพอใจ

เมื่อนับจำนวนพวกเจ้าไปที่ละคน มีพวกเจ้ากี่คนหรือที่สามารถคำนึงถึงหัวใจของเราได้อย่างแท้จริง?

บทที่ 49

การที่จะปรนนิบัติด้วยความร่วมมือกันนั้น คนเราต้องร่วมมืออย่างถูกต้อง ด้วยพลังงาน และอย่างมีชีวิต
ยิ่งไปกว่านั้น คนเราต้องมีพลังชีวิต เรียวแรง และเปี่ยมล้นไปด้วยความมั่นใจ เพื่อที่เมื่อผู้อื่นได้เห็น
พวกเขาจะได้รับการจัดเตรียมและจะได้ยินยอม การที่จะปรนนิบัติเรานั้น เจ้าต้องปรนนิบัติตามที่เรাজেনา
ไม่ใช่เพียงเพื่อการทำให้ออดคล้องกับหัวใจของเราเท่านั้น

แต่ที่มากไปกว่านั้นคือการทำให้สมดังเจตนารมณ์ของเรา

เพื่อที่เราจะได้พึงพอใจโดยสิ่งที่เราทำสำเร็จลุล่วงในตัวเจ้า จงเติมชีวิตของเจ้าให้เต็มไปด้วยคำพูดของเรา
เติมวาตะของเจ้าให้เต็มไปด้วยพลังอำนาจของเรา—นี่คือสิ่งที่เราร้องขอจากเจ้า

การติดตามความพึงปรารถนาของเจ้าเองเผยให้เห็นถึงสภาพเสมือนของเราหรือไม่?

การนั้นจะทำให้เราสมดังใจหรือไม่? เจ้าคือใครบางคนผู้ที่ได้เฝ้าสังเกตเจตนารมณ์ของเราอย่างจริงจังหรือไม่?

เจ้าคือใครบางคนผู้ที่ได้พยายามเข้าใจหัวใจของเราหรือไม่? เจ้าได้มอบถวายตัวเจ้าเองต่อเราจริงๆ แล้วหรือยัง?

เจ้าได้สละตัวเจ้าเองเพื่อเราอย่างแท้จริงแล้วหรือยัง? เจ้าได้ใคร่ครองถ้อยคำของเราแล้วหรือยัง?

คนเราต้องใช้ปัญญาในทุกแง่มุมและใช้ปัญญาในการเดินไปบนหนทางอันเพียบพร้อมของเรา

บรรดาผู้ที่กระทำการภายในคำพูดของเราคือผู้มีปัญญามากที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

และบรรดาผู้ที่กระทำการให้ออดคล้องกับคำพูดของเราคือผู้ที่เชื่อฟังมากที่สุด

เรากล่าวสิ่งใดก็ต้องเป็นไปตามนั้น และเจ้าไม่จำเป็นต้องโต้แย้งกับเรา หรือพยายามใช้เหตุผลกับเรา

ทุกสิ่งที่เรากล่าว เรากล่าวกับเจ้าในใจ (ไม่สำคัญว่าเราจะเข้มงวดหรืออ่อนโยนหรือไม่)

หากเจ้ามุ่งเน้นที่การเป็นผู้เชื่อฟัง นั่นก็จะไม่เป็นไร และนี่คือหนทางของปัญญาที่แท้จริง

(และเป็นการป้องกันไม่ให้การพิพากษาของพระเจ้าเกิดแก่เจ้า) ในบ้านของเราวันนี้

จงอย่าสุภาพต่อหน้าของเราและพูดอย่างอื่นลับหลังเรา เราต้องการให้เจ้าสัมพันธ์กับชีวิตจริง

เจ้าไม่จำเป็นต้องใช้สำนวนโวหารเลศหลอ สำหรับบรรดาผู้ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ก็จะมีทุกสิ่งทุกอย่าง

สำหรับพวกที่ไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ก็จะไม่มีความ

แม้แต่ร่างกายของพวกเขาจะกลับไปกับพวกเขาสู่การไม่ดำรงอยู่

เพราะหากปราศจากการสัมพันธ์กับชีวิตจริงแล้ว ก็จะมีแต่เพียงความว่างเปล่าเท่านั้น ไม่มีคำอธิบายอื่นใด

ในความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เราอยากให้พวกเจ้าจริงจังจริงจัง

และไม่มีความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าอาจจะได้รับหรือสูญเสีย หรือคิดถึงทุกสิ่งที่มี

เจ้าควรพยายามที่จะวางเท้าของเจ้าบนหนทางที่แท้จริงเท่านั้น และไม่ให้ผู้ใดมาทำให้ไขว่เขวหรือควบคุมได้

นี่คือสิ่งที่เรารู้จักกันในฐานะเสาหลักแห่งคริสตจักร คือผู้ชนะแห่งราชอาณาจักร การทำเป็นอย่างอื่น
ก็จะหมายความว่าเจ้าไม่มีค่าคู่ควรที่จะใช้ชีวิตต่อหน้าเรา

ในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไป วิธีที่จะอยู่ใกล้ชิดเราก็ก็น่าสนใจแตกต่างกัน
ผู้คนบางคนชอบเหลือเกินที่จะกล่าวคำพูดสวยงามและกระทำการว่าเปี่ยมศรัทธาต่อหน้าเรา อย่างไรก็ตาม
เบื้องหลังฉาก พวกเขากลับอยู่ในความไร้ระเบียบอย่างสิ้นเชิง และคำพูดของเราไม่มีอยู่ในพวกเขาเลยสักนิด
พวกเขาน่าสะอิดสะเอียนและน่ารำคาญใจ

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะสามารถเสริมสร้างใครบางคนหรือจัดเตรียมให้กับใครบางคนได้
พวกเขาไม่สามารถคำนึงถึงความรู้สึกของหัวใจของเราได้เพียงเพราะว่าเจ้าไม่สามารถมีความใกล้ชิดหรือมีการส
ัมพันธ์กับเราได้ เจ้าทำให้เรากังวลต่อพวกเจ้าอยู่เป็นเนืองนิตย์และทำงานหนักเพื่อพวกเจ้าอยู่เป็นเนืองนิตย์

บทที่ 50

คริสตจักรทั้งหมดและเหล่าวิสุทธิชนทั้งหมดควรคิดย้อนกลับไปถึงอดีต อีกทั้งมองไปยังอนาคต กล่าวคือ การกระทำในอดีตของเจ้ามากเพียงใดที่มีคุณสมบัติเหมาะสม

และการกระทำเหล่านี้มากเพียงใดที่มีส่วนในการสร้างราชอาณาจักร? อย่าคิดว่าตัวเจ้าเองฉลาด!

เจ้าควรมองข้อบกพร่องของเจ้าเองอย่างชัดเจน และเจ้าควรเข้าใจสภาพเงื่อนไขของเจ้าเอง

เรารู้ว่าไม่มีพวกเจ้าคนใดที่เต็มใจจะใช้ความมานะพยายามใดๆ หรือสละเวลาใดๆ ในการนี้

ดังนั้นพวกเจ้าจึงไม่มีความสามารถที่จะมีการบรรลุใดๆ ได้ พวกเจ้าใช้เวลาทั้งหมดของพวกเจ้าในการกิน การดื่ม

และการสนุกสนานอย่างไร้สาระ เมื่อพวกเจ้าบางคนรวมตัวกัน พวกเจ้าเล่นไร้สาระ

โดยไม่ให้ความสนใจกับการสามัคคีธรรมเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณในชีวิตหรือการจัดหาชีวิตให้กันและกัน

เราไม่สามารถทนดูพวกเจ้าหัวเราะและพูดตลกเมื่อพวกเจ้าพูด แต่กระนั้นพวกเจ้าก็ช่างไร้สาระยิ่งนัก

เราได้พูดหลายครั้งแล้ว แต่พวกเจ้าไม่รู้จักความหมายของสิ่งที่เราพูดเลย—

นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่ช่างชัดเจนเสียจนอยู่ใต้จมูกของเจ้าหรือ? เราได้พูดสิ่งทั้งหลายเช่นนี้มาก่อนแล้ว

กระนั้นพวกเจ้ายังคงไม่ได้รับการโน้มน้าวให้เชื่อ และพวกเจ้าไม่ยอมรับสิ่งที่เราพูด

โดยคิดว่าเราเข้าใจพวกเจ้าผิด คิดว่าสิ่งที่เราพูดไม่เป็นจริง หรืออาจเป็นไปได้หรือไม่ว่ามันไม่ได้เป็นเช่นนี้?

หากเจ้าทำอย่างพอเป็นพิธีกับเรา เช่นนั้นแล้วเราจะวางพวกเจ้าไว้ด้านหนึ่ง ถ้าเจ้ากล้าที่จะทำลวกๆ

อีกครั้งก็ลองดู! ถ้าเจ้ากล้าที่จะไม่มีความคิดและเล่นเล่อีกครั้งก็ลองดู! คำพูดของเราคือมีดแกะสลัก

สิ่งใดก็ตามที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเราจะถูกตัดออกด้วยมีดเล่มนี้

และเจ้าไม่จำเป็นต้องคิดเห็นใจถึงความเคารพตนเองของเจ้าเองมากเกินไปนัก

เราแกะสลักเจ้าเพื่อให้เจ้าสามารถก่อรูปร่างและสอดคล้องกับเจตจำนงของเราได้ อย่าเข้าใจหัวใจของเราผิดไป

ความคิดเห็นใจของเจ้าจะเป็นที่ยอมรับได้ก็ต่อเมื่อเจ้าคิดเห็นใจถึงหัวใจของเรามากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้เท่านั้น

หากเจ้าแสดงให้เห็นถึงความคิดเห็นใจแม้เพียงเล็กน้อยที่สุด เราก็จะไม่หันไปจากเจ้าด้วยความดูหมิ่น

อย่าเพิกเฉยต่อสิ่งนี้อย่างสะเพร่าอยู่เสมอ

จงทำให้เจตจำนงของเราได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นในเจ้าอยู่เนืองนิตย์

เหล่าวิสุทธิชนมากมายทั้งหมดต่างอยู่ในตำแหน่งที่แตกต่างกัน ดังนั้น

แน่นอนว่าพวกเจ้าทั้งหมดต่างก็มีหน้าที่การทำงานที่แตกต่างกัน

แต่พวกเจ้าควรทำทุกสิ่งทุกอย่างในความสามารถของพวกเจ้าเพื่อสละตัวพวกเจ้าเองเพื่อเราอย่างจริงจัง

หน้าที่ของพวกเจ้าคือการทำทั้งหมดที่พวกเจ้าสามารถทำได้ เจ้าควรจงรักภักดีในการนี้ และเต็มใจอย่างยินดี

เจ้าต้องไม่ทำไปโดยไม่เต็มใจจริงๆ! มิฉะนั้นแล้ว การพิพากษาของเราจะมาสู่พวกเจ้า เนื้อหนัง จิตวิญญาณ

และดวงจิตของพวกเขาก็จะไร้ความสามารถที่จะสู่หนการพิพากษานั้นได้
และจะมีการร่ำไห้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันสำหรับเจ้า

บทที่ 51

โอ! พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! อาเมน! ในพระองค์ ทุกสิ่งได้รับการปลดปล่อย ทุกสิ่งเป็นอิสระ
ทุกสิ่งถูกเปิดออก ทุกสิ่งได้รับการเปิดเผย และทุกสิ่งส่องสว่าง ไม่ซ่อนเร้น หรือปกปิดแม้แต่เน้อย
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงปกครองในฐานะกษัตริย์
พระองค์ทรงได้รับการเผยอย่างเปิดเผย—พระองค์ไม่ทรงเป็นความล้าลึกอีกต่อไป
แต่พระองค์ได้รับการเผยอย่างสมบูรณ์ ไปตลอดชั่วกาลนาน! เราได้รับการเผยโดยทั้งหมดทั้งมวลอย่างแท้จริง
เราได้มาถึงอย่างเปิดเผยต่อสาธารณะ และเราได้ปรากฏในฐานะดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม
ด้วยว่าวันนี้ไม่ใช่ยุคที่มีดาวประกายพริบปรากฏขึ้น อีกทั้งไม่ใช่ระยะแห่งการปกปิดอีกต่อไป
งานของเราเป็นเหมือนอย่างสายฟ้าแลบ มันสำเร็จลุล่วงอย่างรวดเร็วพอ ๆ กับเสียงฟ้าร้องที่เกิดขึ้นทันทีทันใด
งานของเราได้ก้าวหน้ามาถึงช่วงระยะปัจจุบันนี้
และผู้ใดก็ตามที่ชักช้าว่าหรืออยู่ว่างจะได้พบกับการพิพากษาที่ไร้ความปรานีเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เจ้าต้องมีความเข้าใจชัดเจนว่าเรคือบารมีและการพิพากษา
และว่าเราไม่มีความสงสารและความรักอย่างที่พวกเจ้าอาจจินตนาการอีกต่อไป
หากเจ้ายังคงไม่ชัดเจนในประเด็นนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลยนอกจากการพิพากษา
ด้วยว่าเจ้าจะล้มร่นในสิ่งซึ่งเจ้าไม่ได้ยอมรับด้วยตัวเจ้าเอง หาไม่แล้ว
เจ้าจะยังคงมีความสงสัยต่อไปและไม่กล้าที่จะมั่นคงในความเชื่อของเจ้า

ในส่วนของการซึ่งเราได้มอบความไว้วางใจให้แก่พวกเจ้านั้น
พวกเจ้าสามารถทำการนั้นให้ครบบริบูรณ์ด้วยการเฝ้าเดี่ยวหรือไม่? เรากล่าวว่าหน้าที่การงานใดๆ
ต้องการปัญญา ถึงกระนั้นก็ดี พวกเจ้าได้มอบการพินิจพิเคราะห์ซ้ำๆ
และการให้ความคำนึงถึงที่เพิ่มมากขึ้นต่อการเตือนสติของเราในขณะที่กำลังทำบางสิ่งบ่อยครั้งเพียงใด?
ต่อให้เจ้ามีความเข้าใจอยู่บ้างเกี่ยวกับหนึ่งคำจากคำเตือนสติทั้งหลายของเรา
และเจ้าคิดว่าคำเตือนสตินั้นไม่เป็นไรเมื่อเจ้าได้ยืนยัน เจ้าเพิกเฉยต่อมันในภายหลัง เมื่อเจ้าได้ยืนยันคำเตือนสตินั้น
เจ้าซึ้นามันไปที่สภาพเอนไขจริงของเจ้าเอง และรังเกียจชิงชังตัวเจ้าเอง—แต่ต่อมาภายหลังแล้ว
เจ้าเชื่อว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อย คำถามในวันนี้คือ ชีวิตของเจ้าสามารถก้าวหน้าได้หรือไม่
มันไม่ใช่คำถามที่ว่าเจ้าได้รับการประดับตัวภายนอกอย่างไร ไม่มีพวกเจ้าคนใดที่มีปณิธานใดๆ
และเจ้าไม่เต็มใจที่จะได้รับการกำหนดพิจารณา เจ้าไม่ปรารถนาที่จะจ่ายราคา
และเจ้าไม่ต้องการที่จะโยนความหรรษายินดีชั่วคราวทางโลกทิ้งไปเสีย แต่กระนั้นก็ตาม
เจ้ากลัวที่จะสูญเสียพระพรจากสวรรค์ เจ้าคือบุคคลชนิดใด? เจ้าคือคนโง่คนหนึ่ง! พวกเจ้าไม่ควรรู้สึกเศร้าโศก
สิ่งที่เราได้กล่าวไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? มันไม่เพียงได้ชี้ให้เห็นสิ่งซึ่งเจ้าเองได้คิดไว้แล้วหรือ?

เจ้าไม่มีสถานะความเป็นมนุษย์! เจ้าไม่มีแม้แต่คุณสมบัติของบุคคลปกติ ยิ่งไปกว่านั้น แม้ว่านี่คือสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ เจ้าก็ยังมองไม่เห็นตัวเจ้าเองว่าเป็นคนยากแค้น เจ้าทำตัวสบายๆ และไร้ความกังวลตลอดทั้งวัน และอึดอัดใจอย่างที่สุด! เจ้าไม่รู้ว่ส่วนที่ขาดของเจ้านั้นมากมายเพียงใด หรือไม่รู้ว่เจ้าขาดสิ่งใด ช่างโง่เขลายิ่งนัก!

เจ้าไม่เห็นหรือหรือว่างานของเราได้มาถึงจุดเช่นนั้นแล้ว? เจตจำนงของเราทั้งหมดอยู่ในพวกเจ้า เมื่อใดพวกเจ้าจึงจะสามารถจับความเข้าใจงานนั้น และแสดงให้เห็นถึงการคำนึงถึงมันได้บ้าง?

พวกเจ้าเกียจคร้าน! เจ้าไม่เต็มใจจ่ายราคา ไม่เต็มใจที่จะทำงานหนัก ไม่เต็มใจใช้เวลา และไม่เต็มใจใช้ความพยายาม ขอให้เรายกอะไรบางอย่างกับเจ้า!

ยิ่งเจ้ากลัวการทนทุกข์กับความยากลำบากมากขึ้นเท่าใด ชีวิตของเจ้าก็จะเก็บเกี่ยวประโยชน์น้อยลงเท่านั้น และยิ่งไปกว่านั้น ยิ่งเจ้าจะต้องเผชิญกับอุปสรรคมากขึ้นเท่าใดขณะที่ชีวิตของเจ้าเติบโต

และก็ยังไม่น่าเป็นไปได้มากขึ้นเท่านั้นว่าชีวิตของเจ้าจะก้าวหน้า ขอให้เราได้เตือนความจำเจ้าอีกครั้งหนึ่ง (เราจะไม่พูดอีก)! เราจะ ไม่แยแส และจะทอดทิ้งผู้ใดที่ไม่รับผิดชอบต่อชีวิตของเขาเอง

เราได้เริ่มทำให้การนี้มีผลบังคับใช้แล้ว เจ้ายังไม่เห็นการนี้อย่างชัดเจนหรือหรือ?

นี่ไม่ใช่การดำเนินการทางธุรกิจ อีกทั้งไม่ใช่ธุรกิจทางการค้า นี่คือชีวิต นั่นชัดเจนหรือไม่?

บทที่ 52

เราอุบัติขึ้นมาในฐานะดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

และพวกเจ้ากับเรามีส่วนในพระสิริและพระพรอันดีร่วมกันไปชั่วกาลนาน! นี่คือข้อเท็จจริงที่ได้แย้งไม่ได้ และมันได้เริ่มที่จะได้รับการยืนยันในตัวพวกเจ้าแล้ว นี่เป็นเพราะทุกสิ่งที่เราได้สัญญาไว้

เราจะทำให้ลุล่วงเพื่อพวกเจ้า ทุกสิ่งที่เรากล่าวคือความเป็นจริง และจะไม่มีวันกลับเป็นโมฆะเลย

พระพรอันดีเหล่านี้เกิดกับพวกเจ้า และผู้อื่นไม่สามารถอ้างเอาไปได้

พระพรเหล่านั้นคือดอกผลจากงานปรนนิบัติของพวกเจ้าที่ได้ทำในการประสานงานกับเราอย่างพร้อมใจกัน

จงทิ้งมโนคติอันหลงผิดทางศาสนาของพวกเจ้าเสีย จงเชื่อในความสัตย์จริงแห่งถ้อยคำของเรา

และจงอย่าเต็มไปด้วยความสงสัย! เราไม่ได้ล้อเล่นกับพวกเจ้า เราหมายความว่าตามที่เรากล่าว ด้วยประการฉะนี้

บรรดาผู้ที่เรามอบพระพรให้ก็ได้รับพระพรเหล่านั้น ขณะที่พวกที่เราไม่ได้มอบพระพรให้ก็ไม่ได้รับสิ่งใด

เรากำหนดพิจารณาทั้งหมดนี้ ความมีโชคทางโลกเป็นเพียงสิ่งเล็กน้อยที่ไม่สำคัญ! ในพระศนะของเรา

มันไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากมูลสัตว์ ซึ่งไม่มีค่าแม้แต่สัตว์ค่างแดงเดียว ดังนั้น

พวกเจ้าไม่ควรให้คุณค่าความชื่นชมยินดีทางโลกสูงเกินไป

การชื่นชมยินดีพระพรจากสวรรค์กับเราไม่ได้มีความหมายและเป็นบำเหน็จรางวัลที่มากกว่ายิ่งนักหรือ?

ก่อนหน้านี้ ความจริงไม่ได้รับการเปิดเผย และเราไม่ได้มาปรากฏอย่างเปิดเผย ย้อนกลับไปสมัยนั้น

พวกเจ้าสงสัยเราและไม่กล้ารู้สึกมั่นใจกับเรา อย่างไรก็ตาม ตอนนี้สรรพสิ่งได้กลายเป็นเปิดเผยแล้ว

และเราอุบัติขึ้นมาในฐานะดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม—ดังนั้นแล้ว หากพวกเจ้ายังคงอยู่ในความสงสัย

เจ้าจะกล่าวถึงเรื่องนั้นว่าอย่างไร? เมื่อครั้งที่ความมืดปกคลุมแผ่นดินโลก

การที่พวกเจ้าไม่อาจมองเห็นความสว่างได้นั้นก็สามารถยกยให้ได้

แต่ในตอนนี้ที่ดวงอาทิตย์ได้ให้ความกระจ่างไปทั่วทุกมุมมืดแล้ว สิ่งที่ย้อนแย้งไม่ได้ถูกซ่อนเร้นอีกต่อไป

และสิ่งที่ถูกปกปิดก็ไม่ได้ถูกปกปิดอีกต่อไปแล้ว—หากพวกเจ้ายังคงอยู่ในความสงสัย

เราจะไม่ให้อภัยพวกเจ้าอย่างง่ายดาย! บัดนี้คือเวลาที่จะมั่นใจอย่างแน่นอนเกี่ยวกับเรา

เวลาที่จะเต็มใจอุทิศตัวตัวเองเพื่อเราและสละเพื่อเรา

ใครก็ตามที่ต่อต้านเราแม้แต่น้อยนิคมจะถูกจู่โจมด้วยไฟแห่งการพิพากษาทันทีโดยไม่ต้องคิดซ้ำสองหรือล่าช้าแม้

แต่ชั่วขณะหนึ่ง—ด้วยว่าตอนนี้คือเวลาที่การพิพากษาอันไร้ความปรานีได้มาถึงแล้ว

และสำหรับพวกที่ความรู้สึกนึกคิดและหัวใจของพวกเขายังไม่ถูกต้อง การพิพากษาจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

นี่คือความหมายแท้จริงของ “งานของเราเป็นเหมือนสายฟ้าแลบ” ตามที่ได้กล่าวถึงไว้

มันกำลังก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว มันมีแต่จะทำให้ผู้คนแปลกใจ มันมีแต่จะทำให้ผู้คนรู้สึกกลัว
มันไม่สามารถถูกทำให้ล่าช้าได้อีกต่อไป และมันไม่สามารถหยุดยั้งได้
ยิ่งงานของเราได้รับการดำเนินการมากขึ้นเท่าใด มันก็จะยิ่งขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วขึ้นเท่านั้น
ใครก็ตามที่ไม่ระวังระวังและเตรียมจะพกวอันตรายจากการถูกละทิ้งเสมอ
เจ้าไม่สามารถยอมจำนนให้กับแรงกระตุ้นของการทดลองได้อีกต่อไป
งานของเราได้เริ่มอย่างเต็มที่และกำลังแผ่ขยายไปยังชนชาติของคนต่างชาติและสากลพิภพ
ไฟแห่งการพิพากษาโหดเหี้ยมและไร้ความปราณีหรือความรักแก่ผู้ใด บรรดาผู้ที่รักภักดีต่อพระเจ้า
แต่กระนั้นก็ยังคงเก็บจำความคิดและแนวความคิดที่ไม่ถูกต้องหรือแม้แต่แค่ด้านทานเล็กน้อย
จะได้รับการพิพากษาด้วยเช่นกัน ไม่มีการสงสัยใดๆ ในกรณีเลย ความสว่างของเราสาดส่องไปที่ใครก็ตาม
เขาก็จะใช้ชีวิตอยู่ภายในความสว่างนั้น และกระทำการในความสว่างนั้น
และจะปรณินิบัติเราจบจนวาระสุดท้ายของถนนสายนี้
พวกผู้ที่ไม่ได้ใช้ชีวิตภายในความสว่างนั้นกำลังใช้ชีวิตอยู่ในความมืด
เราจะทำการตัดสินใจหลังจากที่ได้พิพากษาพวกเขาแล้ว
ขึ้นอยู่กับท่าทีของพวกเขาที่มีต่อความผิดของพวกเขาเอง

วันของเราได้มาถึงแล้ว “วันของเรา” ซึ่งเราได้กล่าวถึงในอดีต ตอนนี้ได้มาอยู่ต่อหน้าต่อตาของเจ้าแล้ว
ด้วยว่าพวกเจ้าได้ลงมาพร้อมกันกับเรา เรากับเจ้า และเจ้ากับเรา เราได้พบกันในอากาศ
และมีส่วนในพระสิริร่วมกัน วันของเราได้มาถึงโดยครบบริบูรณ์แล้วจริงๆ!

บทที่ 53

เราเป็นปฐมและเราเป็นอวสาน เราคือพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เดียวที่ครบบริบูรณ์และคืนพระชนม์
เรากล่าวคำพูดของเราต่อหน้าพวกเจ้า และพวกเจ้าต้องเชื่อในสิ่งที่เรากล่าวอย่างมั่นคง
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกอาจล่วงไป แต่หนึ่งตัวอักษรหรือหนึ่งขีดของสิ่งที่เรากล่าวจะไม่มีวันสูญหายไปเลย
จงจำการนี้ไว้! จงจำมันไว้! ทันทีที่เราได้เปล่งถ้อยคำออกไป ไม่มีสักคำเดียวที่เคยได้ถูกนำกลับมา
และแต่ละคำจะได้รับการทำให้ลุล่วง บัดนี้ถึงเวลาแล้ว และพวกเจ้าต้องเข้าสู่ความเป็นจริงโดยเร็ว
ไม่มีเวลามากนัก เราจะนำบุตรทั้งหลายของเราไปสู่ราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์
และสิ่งซึ่งพวกเจ้าได้เพียรพยายามและถวิลหาจะได้รับการทำให้เป็นจริง บุตรทั้งหลายของเราเอ๋ย!
จงลุกขึ้นโดยเร็วและติดตามเรา! ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับพวกเจ้าที่จะยังคงมัวครุ่นคิดถึงมัน
เวลาที่สูญไปจะไม่มีวันหวนคืนมาอีกเลย หลังจากความมืด จะมีความสว่าง และความปลาบปลื้มปิติอยู่ ณ
ที่นี่ต่อหน้าต่อตาของเจ้า พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่? จงลืมตาของพวกเจ้าขึ้นเถิด! จงตื่นขึ้นโดยเร็ว!
ขณะที่กำลังสื่อสารกันท่ามกลางพวกเจ้าเอง
ตอนนี้เจ้าไม่ได้รับอนุญาตให้มีส่วนร่วมอยู่ในการพูดพล่ามไร้ประโยชน์หรือกล่าวสิ่งใดที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อการสร้างคริสตจักร
สิ่งที่สำคัญคือการจัดหาให้กับพี่น้องชายหญิงของเจ้าด้วยประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าหรือด้วยบัน
ทึบเกี่ยวกับการที่เจ้าได้รับความกระจำเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและได้รู้จักตัวเจ้าเอง
ผู้ใดก็ตามที่สามารถจัดหาสิ่งเหล่านี้ได้จะมีวุฒิภาวะ! ทุกวันนี้ พวกเจ้าบางคนยังคงไม่เกรงกลัว
และไม่สำคัญว่าเราจะกล่าวสิ่งใด หรือเราจะกังวลมากเพียงใด เจ้าก็ยังคงไร้ความยำเกรง
ตัวตนเก่าของเจ้าไม่ยอมให้ตัวมันเองถูกสัมผัสแม้แต่นิดเดียว ถ้าเช่นนั้นแล้วก็เพียงแต่ดำเนินชีวิตเช่นนั้นต่อไป!
จงแคร์คอยและดูว่าผู้ใดจะถูกทำให้ลุ่มจม! เจ้ากำลังคิดอยู่ตลอดเวลาถึงการคว้าโลกนี้ไว้
กำลังถวิลหาความมั่งคั่ง และกำลังรู้สึกถึงความผูกพันอันแนบแน่นกับบุตรชาย บุตรสาวและสามีของเจ้า
ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็สามารถเพียงรู้สึกผูกพันต่อไปได้นั่น! ไม่ใช่ว่าคำพูดของเราไม่ได้ถูกกล่าวกับพวกเจ้า
แล้วพวกเจ้าก็แค่สามารถดำเนินการต่อไปอย่างไรก็ตามที่พวกเจ้าปรารถนาได้! ในอนาคตอันใกล้
พวกเจ้าจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เมื่อถึงตอนนั้นมันก็จะสายเกินไปเสียแล้ว
สิ่งเดียวที่คอยทำพวกเจ้าอยู่คือการพิพากษา!

บทที่ 54

เรารู้จักคริสตจักรทุกๆ แห่งเป็นอย่างดีราวกับหลังมือของเรา
อย่าคิดว่าเราไม่รู้จักหรือไม่เข้าใจสถานการณ์ของคริสตจักรทั้งหลายอย่างชัดเจน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้คนต่างๆ
ทั้งหมดซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักร เรามีความเข้าใจและความรู้ที่ชัดเจนยิ่งกว่าเสียอีก
ตอนนี้เรารู้สึกอย่างแรงค่นวว่าเราต้องฝึกฝนเจ้า เพื่อที่เจ้าอาจจะได้เติบโตสู่การเป็นผู้ใหญ่อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น
และเพื่อที่วันที่เจ้าสามารถเป็นประโยชน์ต่อเราอาจจะได้มาถึงเร็วขึ้น
และเพื่อที่การกระทำของพวกเจ้าจะสามารถเต็มไปด้วยปัญญาของเรา
เพื่อเจ้าจะสามารถสำแดงพระเจ้าที่ใดก็ตามที่พวกเจ้าอาจจะไปอยู่
วัตถุประสงค์สูงสุดของเรจะเป็นไปในหนทางนี้ บุตรของเราเอ๋ย! เจ้าควรแสดงความคำนึงถึงเจตนาของเรา
จงอย่าทำให้เราต้องจับมือของเจ้าขณะที่เราสอนเจ้า
พวกเจ้าต้องเรียนรู้ที่จะรับรู้ลึกต่อเจตนาของเราและมองเห็นเข้าไปในแก่นของเรื่องทั้งหลาย
นี่จะทำให้เจ้าสามารถรับมือกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเจ้าได้อย่างง่ายดายและปราศจากความลำบากยากเย็น
บางทีในการฝึกฝนของเจ้า ตอนแรกเจ้าจะไม่เข้าใจ แต่หลังจากครั้งที่สอง
ครั้งที่สาม... ในที่สุดเจ้าจะขบคิดเจตนาของเราออก

เมื่อพวกเจ้าพูด คำพูดของพวกเจ้ามีคุณลักษณะที่เข้าใจยากเสมอ เจ้าเชื่อว่านี่คือปัญญา ไม่ใช่หรือ?
บางครั้งเจ้าพูดด้วยความไม่เชื่อฟัง บางครั้งเจ้าพูดติดตลก และบางครั้งเจ้าพูดจากมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์
หรือจากความจริง...สรุปสั้นๆ คือ เจ้าพูดโดยปราศจากความหนักแน่น
โดยไม่รู้ว่าจะจัดหาชีวิตให้กับผู้อื่นอย่างไร หรือไม่รู้วิธีที่จะพยายามค้นหาสภาพเงื่อนไขทั้งหลายของพวกเขา
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น กลับยุ่งอยู่กับการพูดคุยแบบลวกๆ การคิดของพวกเจ้าไม่ชัดเจน
และเจ้าไม่มีแนวคิดเลยว่าอะไรคือปัญญาและอะไรคือเล่ห์หลวง เจ้าช่างสับสนวุ่นวายนัก!
เจ้าคำนึงถึงเล่ห์หลวงและความคดโกงว่าคือปัญญา นี่ไม่ได้นำความอับอายมาสู่นามของเราหรอกหรือ?
นี่ไม่ได้เป็นการหมิ่นประมาทเราหรอกหรือ? นี่ไม่ได้นำข้อกล่าวหาที่โจมตีด้านเราหรอกหรือ?
ดังนั้นแล้วเป้าหมายที่เจ้าแสวงหาคืออะไร? พวกเจ้าเคยคิดเกี่ยวกับการนั้นด้วยความรอบคอบหรือไม่?
พวกเจ้าได้ดำเนินการไล่ตามเสาะหาในเรื่องนี้หรือไม่? เราบอกเจ้าว่า
เจตนาของเราคือทิศทางและวัตถุประสงค์ที่พวกเจ้าแสวงหา หากนี่ไม่ใช่เช่นนั้นแล้ว ทั้งหมดก็จะสูญเปล่า
พวกที่ไม่รู้จักเจตนาของเราคือพวกที่ไม่รู้วิธีที่จะแสวงหา คือพวกที่จะถูกทอดทิ้งและถูกถอนทิ้ง! เห็นได้ชัดว่า
การค้นพบเจตนาของเราคือบทเรียนแรกที่พวกเจ้าต้องเรียนรู้ มันคือภารกิจเร่งค่นวที่สำคัญที่สุด
และยอมให้ล่าช้าไม่ได้! จงอย่าคอยให้เราเรียกพวกเจ้าแต่ละคนมาวิพากษ์วิจารณ์ทีละคน!
เจ้าใช้เวลาทั้งวันในสภาวะอันพรวมัวของความมึนชาปัญญาที่บ ไร้สาระน่าขันยิ่งนัก!

ความสับสนปนเปของเจ้านั้นน่าตกใจ และเจ้าไม่แสดงให้เห็นความคำนึงถึงเจตนาของเราเลย!

ถามตัวเจ้าเองว่ามีกี่ครั้งกันที่เจ้าพยายามค้นหาเจตนาของเราก่อนและกระทำการให้สอดคล้อง?

ตอนนี้ถึงเวลาแล้วสำหรับเจ้าที่จะฝึกฝนตัวเจ้าเอง! เจ้าคงจะได้มีเราจัดการกับพวกเจ้าทีละคน

และนี่คือบางสิ่งที่จะไม่เกิดขึ้น!

เจ้าควรเรียนรู้ที่จะได้รับประสบการณ์และได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและปัญญาขณะที่เจ้ากระทำการ

ถ้อยคำที่ออกจากปากของพวกเจ้าพอใช้ได้ แต่อะไรคือความเป็นจริงเล่า? เมื่อพวกเจ้าเผชิญกับความเป็นจริง

พวกเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะทำสิ่งใดเกี่ยวกับการนั้นอย่างสิ้นเชิง

สิ่งที่เจ้าพูดไม่เคยเข้ากันได้เลยกับความเป็นจริง แท้จริงแล้ว

เราไม่สามารถทนเห็นสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้ากำลังทำได้ เมื่อเราเฝ้าดู เราก็รู้สึกเศร้าใจอย่างสุดขีด จงจำการนี้ไว้!

ในอนาคต จงเรียนรู้ที่จะขบคิดเจตนาของเราให้ออก!

บทที่ 55

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่เรียกกันว่าปกตินั้นไม่เหนือธรรมชาติอย่างที่ผู้คนจินตนาการ ตรงกันข้าม สภาวะดังกล่าวสามารถก้าวข้ามพ้นสถานการณ์ของมนุษย์ ของเหตุการณ์ และของวัตถุทั้งปวง และการข่มเหงที่เกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมของคนเรา

สภาวะนี้สามารถมาใกล้เราและพูดคุยสนทนากับเราในทุกสถานที่หรือรูปการณ์แวดล้อม พวกเจ้ามนุษย์ทั้งหลายตีความของเราผิดอยู่เสมอ

เมื่อเรากล่าวว่าเจ้าควรใช้ชีวิตตามแบบสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ พวกเจ้าก็นำเอาการหักห้ามใจตนเองมาใช้ และทำให้นื่องของพวกเจ้าว่านอนสอนง่าย

แต่พวกเจ้าไม่ให้ความสนใจในการสำรวจค้นภายในจิตวิญญาณของพวกเจ้าอย่างพิถีพิถัน เจ้าเพียงแต่มุ่งเน้นรูปลักษณ์ภายนอกของเจ้าเท่านั้น

เพิกเฉยต่อวิวัฒนาการรู้สึกตัวที่เราก่อให้เกิดขึ้นภายในตัวเจ้า เจ้าช่างประมาทเสียจริง! ประมาทเกินไป! เป็นไปได้หรือไม่ว่า เจ้ามองการทำให้สิ่งที่เราได้วางใจมอบหมายให้เจ้าทำให้สำเร็จสมบูรณ์ ว่าเป็นความสำเร็จลွ่งที่ยิ่งใหญ่บางอย่าง? เจ้าช่างโง่เขลา! เจ้าไม่ให้ความสนใจในการหยั่งรากลงลึก!

“จงอย่าเป็นใบไม้บนต้น แต่จงเป็นรากของต้นไม้”—นั่นเป็นคำขวัญของเจ้าจริงๆ หรือ? ไม่รู้จักคิด! ประมาท!

เจ้าพึงพอใจทันทีที่เจ้าคิดว่าเจ้าได้ทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ เจ้าช่างเอาใจใส่เจตจำนงของเราน้อยนิดเหลือเกิน! ตั้งแต่บัดนี้ไป จงใส่ใจ จงอย่านิ่งเฉย และจงอย่าเป็นไปในทางลบ! ขณะที่เจ้าปรนนิบัติ

จงมาใกล้ชิดเราให้บ่อยขึ้น และจงสื่อสารกับเรามากขึ้น กล่าวคือ นี่คือนอกเพียงทางเดียวของเจ้า เราตระหนักว่าเจ้าได้ปฏิเสธตัวเจ้าเองไปเรียบร้อยแล้ว ว่าเจ้ารู้ความขาดตกบกพร่องของเจ้าเอง และตระหนักถึงความอ่อนแอของเจ้าเอง อย่างไรก็ตาม เพียงการรู้เท่านั้นไม่เพียงพอ

เจ้าจำเป็นต้องร่วมมือกับเรา และทันทีที่เจ้าเข้าใจเจตนาของเรา จงทำเจตนาเหล่านั้นให้เป็นผลทันที นี่คือนหนทางที่ดีที่สุดในการแสดงถึงความกังวลสนใจในภาระของเรา ทั้งยังเป็นหนทางที่ดีที่สุดในการบนอบ

ไม่สำคัญว่าเจ้าปฏิบัติต่อเราเช่นไร

เราก็ปรารถนาที่จะดำเนินเจตจำนงของเราภายในตัวเจ้าและวิสุทธิชนทั้งปวงต่อไปให้เสร็จสิ้น และเราต้องการให้เจตจำนงของเราดำเนินต่อไปจนเสร็จสิ้นทั่วทั้งแผ่นดินโดยไม่ถูกขัดขวาง

จงตระหนักถึงการนออย่างครบถ้วน! การนี้เกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา!

เจ้าไม่รู้สีกกลัวแม้สักนิดเลยหรือ?

เจ้าไม่ได้กำลังสั่นเทาด้วยความเกรงกลัวเกี่ยวกับการกระทำและพฤติกรรมของเจ้าเองหรือ?

ในหมู่วิสุทธิชนทั้งปวง แทบไม่มีผู้ใดที่สามารถสำนึกรับรู้เจตนาของเราได้

เจ้าไม่ปรารถนาที่จะโดดเด่นขึ้นมาในฐานะบุคคลที่ตระหนักถึงเจตจำนงของเราอย่างแท้จริงหรือ?

เจ้าตระหนักรู้หรือไม่? เจตนาเร่ร่อนของเรา ณ

ปัจจุบันคือการแสวงหากลุ่มคนที่สามารถตระหนักรู้อย่างแน่นอนถึงเจตจำนงของเรา

เจ้าไม่ต้องการที่จะเป็นหนึ่งในคนกลุ่มนั้นหรือ? เจ้าไม่ต้องการสละตัวเจ้าเพื่อประโยชน์ของเรา

และมอบถวายตัวเจ้าเพื่อเราหรือ? เจ้าช่างไม่เต็มใจที่จะยอมลำบากแม้สักน้อย

หรือแม้กระทั่งจะใช้เวลาพยายามแม้สักนิด! หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป

ความมานะอดสาหะของเราที่มีต่อพวกเจ้าก็จะสูญเปล่า บัดนี้ที่เราได้ชี้การนี้ให้เจ้าเห็นแล้ว

เจ้ายังคงไม่เข้าใจความร้ายแรงของประเด็นปัญหานี้อยู่อีกหรือ?

“สำหรับบรรดาผู้ที่สละเพื่อเราอย่างจริงจัง เราจะอวยพรเจ้าอย่างยิ่งใหญ่แน่นอน” เจ้าดูสิ!

เราได้บอกเจ้าดังนี้หลายครั้งแล้ว ถึงกระนั้น

เจ้าก็ยังคงมีความเคลงใจและความเกรงกลัวมากมายเกี่ยวกับรูปการณ์แวดล้อมของครอบครัวเจ้าและสภาพแวดล้อมภายนอก เจ้าไม่รู้อย่างแท้จริงว่าสิ่งใดดีสำหรับตัวเจ้า! เราใช้เพียงผู้ที่ซื่อสัตย์ เรียบง่าย และเปิดเผยเท่านั้น

เจ้าเป็นสุขและเต็มใจให้เราใช้เจ้ามาตลอด—แต่เหตุใดเจ้ายังคงกังวลเหลือเกินเล่า?

เป็นไปได้หรือไม่ว่าเจตนาของเราไม่ได้มีผลกับเจ้าเลย? เราได้กล่าวแล้วว่าเรากำลังใช้เจ้าอยู่ ถึงกระนั้น

เจ้าก็ไม่สามารถมั่นใจในการนั้นได้อย่างหนักแน่นมั่นคง เจ้าสงสัยเสมอ กลัวว่าเราจะทอดทิ้งเจ้า

มโนคติอันหลงผิดของเจ้าช่างฝังตัวแน่นเหลือเกิน! เมื่อเรากล่าวว่าเรากำลังใช้เจ้า

นั่นหมายความว่าเรากำลังใช้เจ้า เหตุใดเจ้าถึงช่างสงสัยเหลือเกินอยู่เสมอ?

เราไม่ได้พูดอย่างชัดเจนเพียงพอหรือ? ทุกคำที่เราได้กล่าวนั้นแท้จริง ไม่มีสักถ้อยคำหนึ่งที่เทียมเท็จ

บุตรของเรา! จงเชื่อใจเราเถิด จงมุ่งมั่นในนามของเรา และเราจะมุ่งมั่นกับเจ้าอย่างแน่นอน!

บทที่ 56

เราได้เริ่มดำเนินการเพื่อลงโทษพวกที่กระทำชั่ว และพวกที่ใช้อำนาจ ตลอดจนผู้ที่ข่มเหงปวงบุตรของพระเจ้า จากนั้นไปหัตถ์แห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราจะอยู่บนพวกที่โต้แย้งเราอยู่ในหัวใจของพวกเขาตลอดไป จงรู้ไว้! นี่คือการเริ่มต้นแห่งการพิพากษาของเรา และจะไม่มีใครแสดงความปรานีแก่ผู้ใด จะไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้น เพราะเราคือพระเจ้าที่ปราศจากอคติซึ่งปฏิบัติความชอบธรรม และจะเป็นการดีที่พวกเจ้าทั้งมวลจะตระหนักในข้อนี้เอาไว้

ไม่ใช่ที่เราปรารถนาจะลงโทษบรรดาผู้ที่กระทำชั่ว แต่นี่คือผลตอบแทนที่พวกเขาได้นำมาสู่ตัวพวกเขาเองด้วยการทำชั่วของพวกเขาเอง เราไม่ได้เร่งจะลงโทษใคร และเราก็มิได้ปฏิบัติต่อผู้ใดอย่างไม่เที่ยงธรรม—เรานั้นชอบธรรมต่อทุกคน เรารักบุตรทั้งหลายของเราอย่างแนบแน่น และเราเกลียดชังคนชั่วเหล่านั้นที่ทำทนายเราอย่างแนบแน่น ข้อนี้คือหลักการเบื้องต้นหลังการกระทำทั้งหลายของเรา พวกเจ้าทุกคนควรมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในเรื่องประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไว้บ้าง หากพวกเจ้าไม่มี พวกเจ้าก็ย่อมจะไม่มีคามยำเกรงศักดิ์ และจะกระทำการโดยประมาทต่อหน้าเรา อีกทั้งพวกเจ้าจะไม่รู้ว่าอะไรที่เราต้องการสัมฤทธิ์ผล อะไรที่เราต้องการทำให้สำเร็จลุล่วง อะไรที่เราต้องการได้รับไว้ หรือบุคคลประเภทใดที่ราชอาณาจักรของเราต้องประสงค์

ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา คือ

1. ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเป็นใคร หากในหัวใจของเจ้าโต้แย้งเรา เจ้าย่อมจะได้รับการพิพากษา
2. บรรดาผู้ที่เราได้เลือกสรรทั้งหลาย จะได้รับการบ่มวินัยสำหรับการคิดที่ไม่ถูกต้องใดๆ โดยทันที
3. เราจะจัดรวมพวกที่ไม่เชื่อในเราไว้ข้างหนึ่ง เราจะอนุญาตให้พวกเขาพูดและกระทำการโดยประมาทจนถึงที่สิ้นสุด คือเมื่อเราจะลงโทษพวกเขาโดยครบถ้วนและจำแนกประเภทพวกเขา
4. เราจะดูแลและคุ้มครองบรรดาผู้ที่เชื่อในเราตลอดเวลา ตลอดเวลานั้นเราจะจัดหาชีวิตให้พวกเขาด้วยหนทางแห่งความรอด ผู้คนเหล่านี้จะมีความรักของเรา และพวกเขาจะไม่ล้มหรือหลงทางอย่างแนบแน่น จุดอ่อนใดๆ ที่พวกเขามีจะอยู่เพียงชั่วคราวเท่านั้น และเราจะไม่จดจำจุดอ่อนเหล่านั้นของพวกเขาอย่างแนบแน่น

---

5. พวกที่ดูเหมือนจะเชื่อ แต่ไม่ได้เชื่อจริงๆ—ผู้ที่เชื่อว่าพระเจ้าแต่ไม่แสวงหาพระคริสต์

กระนั้นก็ไม่ได้ต้านทานด้วย—คนเหล่านี้คือผู้คนชนิดที่น่าสงสารมากที่สุด

และเราจะทำให้พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนโดยผ่านทางกิจการทั้งหลายของเรา

เราจะช่วยผู้คนเช่นนั้นให้รอดและนำพวกเขากลับคืนมาโดยหนทางแห่งการกระทำทั้งหลายของเรา

6. บรรดาบุตรหัวปี คนแรกที่ยอมรับชื่อของเรา จะได้รับพร! เราจะประสาทพรต่างๆ ที่ดีที่สุดแก่พวกเจ้า
เปิดโอกาสให้พวกเจ้าชื่นชมยินดีกับพรเหล่านั้นอย่างเต็มหัวใจอย่างแน่นอน ไม่มีผู้ใดจะกล้าขัดขวางการนี้
ทั้งหมดทั้งปวงนี้จะได้รับการเตรียมเอาไว้เพื่อพวกเจ้า เพราะนี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

พวกเจ้าควรจะสามารถมองเห็นทุกการกระทำจากมือของเราและทุกความคิดจากหัวใจของเราในทุกด้าน
ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพื่อพวกเจ้าหรือ? ใครบ้างในหมู่พวกเจ้าที่เป็นเพื่อเรา?

พวกเจ้าเคยตรวจสอบความคิดทั้งหลายในหัวใจของพวกเจ้าหรือคำพูดจากริมฝีปากของพวกเจ้าบ้างหรือไม่?

พวกเจ้าเคยใช้แนวทางที่มีจิตสำนึกกับสิ่งเหล่านี้บ้างหรือไม่? ช่างฟุ้งซ่าน! ช่างไร้สาระ!

พวกเจ้าไม่ยอมรับการยับยั้งจิตใจทั้งหลายของพระวิญญาณบริสุทธิ์!

เราได้เปล่งเสียงของเราภายในตัวเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่ได้รับปฏิกิริยาใดๆ เลย จงอย่าปัญญาเบาอีกต่อไปเลย!

หน้าที่ของเจ้าคือจับความเข้าใจความประสงค์ของเรา ยิ่งไปกว่านั้น มันคือเส้นทางที่เจ้าควรเข้าสู่

พวกเจ้าจงมองอย่างที่สุด พวกเจ้าไม่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

และพวกเจ้าไม่เห็นอย่างชัดเจนว่าจะอะไรที่เราปรารถนาจะทำให้สำเร็จคล่องในตัวเจ้า หรือได้รับจากเจ้า!

การจะจับความเข้าใจความประสงค์ของเรานั้น เจ้าต้องเริ่มด้วยการเข้ามาใกล้ชิดเราและสนทนากับเรามากขึ้น

เจ้าพูดเสมอว่าเจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจความประสงค์ของเราได้

หากเจ้าเต็มเปี่ยมไปด้วยสิ่งทั้งหลายของเจ้าเองอยู่แล้ว เช่นนั้นแล้วเราจะทำงานกับเจ้าได้อย่างไร?

เจ้าไม่ทำการริเริ่มและมาอยู่เบื้องหน้าเรา กลับเอาแต่รอคอย นิ่งเฉย เราพูดว่าเจ้าเหมือนหนอน

กระนั้นเจ้ายังรู้สึกว่าคุณให้ร้ายและปฏิเสธที่จะยอมรับเรื่องนี้ ครั้งนี้เจ้าควรลุกขึ้นมาและร่วมมือกับเรา!

จงอย่านิ่งเฉย! นั่นจะจุดรั้งชีวิตของเจ้า การเป็นฝ่ายรุกจะนำประโยชน์มาสู่เจ้า หาใช่ผู้อื่นไม่

เจ้ายังไม่ตระหนักและเข้าใจเรื่องนี้หรือไม่? ความประสงค์ของเราเผยอยู่ในตัวเจ้าเสมอ

พวกเจ้าไม่เคยล่วงรู้ถึงมันเลยหรือ? เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่เคยให้ความสนใจมันเลย?

เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่เคยสามารถจับความเข้าใจความประสงค์ของเรา?

การจับความเข้าใจความประสงค์ของเราจะไม่สามารถนำคุณประโยชน์ใดๆ มาให้เจ้าได้เลยอย่างแท้จริงหรือ?

เราปรารถนาให้เจ้าพิจารณาความประสงค์ของเราในทุกแง่มุม

เพื่อที่เรามจะมีหนทางก้าวไปข้างหน้าและมีบ้านที่ใช้เพื่อหยุดพักโดยผ่านทางตัวเจ้า

จงอย่าขัดขวางเราอีกต่อไปเลย—การนั้นช่างไร้หัวใจเกินไป! เจ้าไม่มีความเข้าใจคำพูดทั้งหลายของเรา
และไม่ตอบรับต่อคำพูดเหล่านั้น ดูเถิดว่าบัดนี้คือยุคสมัยใด ไม่อาจมีการรอคอยต่อไปอีกแล้ว!
หากเจ้าไม่ติดตามรอยเท้าของเราอย่างใกล้ชิด เช่นนั้นแล้ว มันก็จะสายเกินไป นับประสาอะไรที่จะมีหนทางใดๆ
ให้เจ้าสามารถไถ่มันได้

บทที่ 57

เจ้าได้ตรวจดูแต่ละความคิดและแนวคิดของเจ้า และทุกการกระทำของเจ้าหรือยัง?

เจ้ามีแนวคิดที่ชัดเจนไหมว่าอย่างไรในสิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา และอย่างไรไม่สอดคล้อง?

เจ้าไม่สามารถที่จะหยั่งรู้การนี้โดยสิ้นเชิง! เหตุใดเจ้าจึงไม่มาเบี่ยงหน้าเรา? เป็นเพราะเราจะไม่บอกเจ้า

หรือเป็นเพราะเหตุผลอื่นบางอย่าง? เจ้าควรรู้ไว้ดังนี้!

จงรู้ว่าพวกที่ละเลยยอมไม่สามารถจับความเข้าใจในเจตจำนงของเราหรือรับความกระ้างหรือวิวัฒนาการที่ยิ่งใหญ่อันใดไว้อย่างสิ้นเชิง

เจ้าได้ค้นพบเหตุผลที่คริสตจักรไม่ได้รับการบำรุงเลี้ยงและขาดพร่องการสามัคคีธรรมที่แท้จริงหรือยัง?

เจ้าตระหนักรู้ไหมว่าปัจจัยที่ได้นำทางมาสู่การนี้ มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจ้า?

เราได้อบรมเจ้าให้จัดเตรียมชีวิตและให้เปล่งเสียงของเรา เจ้าได้ทำสิ่งเหล่านี้หรือยัง?

เจ้าสามารถรับผิดชอบการถ่วงความก้าวหน้าในชีวิตของพี่น้องชายหญิงของเจ้าหรือ?

เมื่อเจ้าเผชิญกับประเด็นปัญหา แทนที่จะสงบและใจเย็น เจ้ากลับกลัดกลุ้ม เจ้าช่างไม่รู้เท่าทันอย่างแท้จริง!

เสียงของเราควรถูกเปล่งไปยังวิสุทธิชนทั้งหลาย จงอย่าข่มปราชัยกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

และจงอย่าถ่วงเราไว้โดยผ่านทางการผัดวันประกันพรุ่ง การทำเช่นนั้นไม่ให้ผลดีแก่ผู้ใด

เราต้องการให้เจ้ามอบอุทิศตัวเจ้าเองแก่เราอย่างสมบูรณ์ทางกายและทางใจ

เพื่อให้ทุกความคิดและแนวคิดของเจ้าจะเป็นไปเพื่อเรา

เพื่อให้เจ้าจะมีส่วนในความคิดและความกังวลสนใจของเรา

และเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำจะเป็นไปเพื่อราชอาณาจักรของวันนี้และการบริหารจัดการของเรา

และไม่ใช่ว่าเพื่อตัวเจ้าเอง เฉพาะการนั้นเท่านั้นที่จะทำให้หัวใจของเราพึงพอใจ

ไม่มีสิ่งใดที่เราได้ทำไปแล้วนั้นไร้ซึ่งข้อพิสูจน์ เหตุใดเจ้าจึงไม่เอาอย่างเราเล่า?

เหตุใดเจ้าจึงไม่แสวงหาข้อพิสูจน์สำหรับสิ่งที่เจ้าทำ? เจ้าจะให้เรากล่าวสิ่งใดมากไปกว่านี้อีกหรือ?

เราได้จูงมือเจ้าเพื่อสอนเจ้า ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่สามารถเรียนรู้ เจ้าช่างโง่งมเหลือเกิน!

เจ้าปรารถนาที่จะเริ่มต้นใหม่ทั้งหมดอีกครั้งหรือไร? จงอย่าท้อใจ เจ้าต้องรวบรวมสติของเจ้าอีกครั้ง

และมอบอุทิศตัวเจ้าอย่างหมดสิ้นในนามของความหวังและความปรารถนาที่มีร่วมกันของเหล่าวิสุทธิชน

จงจำวาทะเหล่านี้ไว้ ความว่า “ถึงบรรดาผู้ที่สละเพื่อเราอย่างจริงจัง เราจะอวยพรเจ้าเป็นอันมากอย่างแน่นอน”

สิ่งใดก็ตามที่เจ้าทำจะต้องทำอย่างมีระเบียบแบบแผน ไม่ใช่อย่างสับสน

เจ้ากล้าอ้างอย่างแท้จริงหรือว่าเจ้ารู้สภาวะของเหล่าวิสุทธิชนเหมือนหลังมือของเจ้าเอง?

นั่นแสดงว่าเจ้ากำลังขาดพร่องปัญญา ว่าเจ้าไม่ได้มองเรื่องนี้อย่างจริงจังเลย และว่าเจ้าไม่ได้ใช้เวลากับมันเลย

หากเจ้าสามารถใช้เวลาทั้งหมดของเจ้ากับการนี้อย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมองเห็นนั่นเองว่าสภาวะภายในของเจ้าน่าจะเป็นเช่นไร เจ้าไม่พยายามใช้ความมานะส่วนตัว

เจ้าเอาแต่มองหาเหตุผลเชิงวัตถุวิสัยเท่านั้น โดยไม่แสดงการคำนึงถึงเจตจำนงของเราสักส่วนเดียว

นั่นทำให้เราเสียใจอย่างลึกซึ้ง! จงอย่าทำเช่นนั้นต่อไป!

จะเป็นได้ไหมว่าเจ้าไม่ยอมรับพรทั้งหลายที่เราได้ให้เจ้าไปแล้ว?

โอ พระเจ้า! ลูกของพระองค์เป็นหนี้พระองค์

ลูกไม่ได้มองพระราชกิจของพระองค์อย่างจริงจังหรือแสดงให้เห็นการคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระองค์

อีกทั้งลูกไม่ได้สัจซื่อต่อการเตือนสติของพระองค์ ลูกของพระองค์ปรารถนาที่จะเปลี่ยนทั้งหมดนี้ให้ดีขึ้น

ขอพระองค์โปรดอย่าทอดทิ้งลูก

และขอพระองค์โปรดดำเนินพระราชกิจของพระองค์โดยผ่านทางลูกต่อไปจนเสร็จสิ้น โอ พระเจ้า!

โปรดอย่าทรงทิ้งลูกของพระองค์ให้เหลือตัวคนเดียว! ตรงกันข้าม ได้โปรดอยู่เป็นเพื่อนลูกในทุกชั่วขณะ โอ

พระเจ้า! ลูกของพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงรักลูก

แม้กระนั้นลูกก็ไม่สามารถจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระองค์

ลูกไม่รู้วิธีแสดงให้เห็นการคำนึงถึงพระภาระของพระองค์หรือวิธีทำให้ลุล่วงซึ่งสิ่งที่พระองค์ได้ไว้วางพระทัย

อบหมายให้ลูกทำ นับประสาอะไรที่ลูกจะรู้วิธีเลี้ยงดูคริสตจักร

พระองค์ทรงตระหนักว่าลูกห่อเหี่ยวและเป็นทุกข์ยิ่งในเรื่องนี้ โอ พระเจ้า! ได้โปรดทรงนำลูกตลอดเวลา

มีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่ลูกรู้สึกว่าการกำลังขาดพร่องมากเพียงใด—ลูกขาดพร่องมากมายเกินไป!

ลูกเพียงไม่สามารถบรรยายได้ว่ามากเพียงใดเท่านั้น

ขอพระหัตถ์ที่เปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์แสดงพระคุณให้ลูกของพระองค์เห็น สนับสนุนลูกตลอดเวลา

และทำให้ลูกสามารถมอบราบเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างสมบูรณ์

โดยไม่เลิกล้มด้วยตัวลูกเองอีกต่อไปและไม่มีความคิดหรือแนวคิดของตัวลูกเองอีกต่อไป โอ พระเจ้า!

พระองค์ทรงทราบว่าลูกของพระองค์ปรารถนาที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างสมบูรณ์เพื่อประโยชน์ของพระองค์

และเพื่อประโยชน์แห่งราชอาณาจักรของวันนี้ พระองค์ทรงทราบว่าลูกกำลังคิดสิ่งใดและลูกกำลังทำสิ่งใด ณ

ชั่วขณะนี้ โอ พระเจ้า! โปรดทรงสำรวจค้นลูกด้วยพระองค์เอง

ลูกขอเพียงว่าพระองค์ทรงพระดำเนินกับลูกและยังคงอยู่กับลูกตลอดเวลาในชีวิต

เพื่อที่พระกำลังของพระองค์จะร่วมทางไปพร้อมกับทุกสิ่งที่ลูกทำ

บทที่ 58

หลังจากที่ได้จับความเข้าใจในเจตนาของเราแล้ว เราจะกลายเป็นสามารถคำนึงถึงภาระของเรา และเราจะสามารถได้รับความสว่างและวิวัฒนาการ และได้มาซึ่งการปลดปล่อยกับอัสราฟ นี่จะทำให้เราพึงพอใจและทำให้เจตจำนงที่เรามีสำหรับเจ้าได้รับการดำเนินการให้เสร็จสิ้น นำความเจริญใจมาสู่วิสุทธิชนทั้งปวง และทำให้ราชอาณาจักรของเราบนแผ่นดินโลกแน่นแฟ้นและมั่นคง บัดนี้สิ่งสำคัญยิ่งยวดคือการจับความเข้าใจในเจตนาของเรา นี่คือเส้นทางที่พวกเจ้าควรเข้าสู่ และที่มากกว่านั้นคือ เป็นหน้าที่ที่ทุกคนควรทำให้ลุล่วง

วณะของเราเป็นชาติที่เชี่ยวชาญโรคภัยไข้เจ็บทุกประเภท ตราบเท่าที่เจ้าเต็มใจในการมาเบื้องหน้าเรา เราจะรักษาเจ้าและอนุญาตให้เจ้ามองเห็นฤทธานุภาพสูงสุดของเรา กิจการอันมหัศจรรย์ของเรา ความชอบธรรมของเรา และบารมีของเรา ที่มากกว่านั้น เราจะให้เจ้าเห็นความเสื่อมทรามและความอ่อนแอทั้งหลายของพวกเจ้าเองแวบหนึ่ง เราเข้าใจทุกสภาพเงื่อนไขในตัวเจ้าอย่างสมบูรณ์ เจ้าทำสิ่งทั้งหลายภายในหัวใจของเจ้าเสมอ และไม่แสดงสิ่งเหล่านั้นให้เห็นภายนอก เราถึงกับชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับทุกๆ สิ่งที่เจ้าทำ อย่างไรก็ตาม เจ้าควรรู้ว่าสิ่งไหนที่เราสรรเสริญและสิ่งไหนที่เราไม่สรรเสริญ เจ้าควรแยกความต่างระหว่างสิ่งเหล่านี้อย่างชัดเจน และไม่ใช้ทำที่ที่ฉาบฉวยต่อเรื่องนี้

ในคำกล่าวว่า “พวกเราต้องแสดงให้เห็นการคำนึงถึงพระภาระของพระเจ้า” เจ้าก็เพียงปรนนิบัติแต่ปากเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อเจ้าประจักษ์หน้าข้อเท็จจริงทั้งหลาย ถึงแม้เจ้ารู้ดีเต็มที่ว่าพระภาระของพระเจ้าคือสิ่งใด แต่เจ้าก็ไม่มีการคำนึงถึงสิ่งนั้นแต่อย่างใด เจ้าค่อนข้างหัวหม่นมึนงงและโง่เขลาอย่างแท้จริง และที่มากกว่านั้น เจ้าไม่รู้เท่าทันอย่างสุดขีด นี้อธิบายว่ามนุษย์ทั้งหลายยากที่จะจัดการด้วยเพียงใด ทั้งหมดที่พวกเขาทำคือส่งเสียงเป็นคำพูดที่ฟังดูดี เช่น

“ฉันเพียงไม่สามารถจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของพระเจ้าเท่านั้น แต่หากฉันจับความเข้าใจได้สำเร็จ ฉันจะกระทำการอย่างสอดคล้องกับเจตนารมณ์นั้นอย่างแน่นอน”

นี่ไม่ใช่สภาพเงื่อนไขตามจริงของพวกเจ้าหรือไร? แม้ว่าพวกเจ้าทั้งหมดรู้เจตนารมณ์ของพระเจ้า และพวกเจ้ารู้ว่าสิ่งใดคือสาเหตุของโรคภัยไข้เจ็บของพวกเจ้า

แต่ปัญหาที่สำคัญยิ่งยวดคือว่าพวกเจ้าไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติเลยต่างหาก

นี่คือความลำบากยากเย็นที่ใหญ่หลวงที่สุดของพวกเจ้า หากพวกเจ้าไม่แก้ไขการนี้ในทันที มันจะเป็นเครื่องกีดกันขัดขวางที่หนักหนาที่สุดสำหรับชีวิตของพวกเจ้า

บทที่ 59

จงแสวงหาให้พบซึ่งเจตจำนงของเรามากขึ้นในสภาพแวดล้อมที่เจ้าเผชิญอยู่

และเจ้าจะได้รับความเห็นชอบของเราอย่างแน่นอน

ตราบเท่าที่เจ้าเต็มใจในการแสวงหาและดำรงความเคารพต่อเรา เราจะมอบทั้งหมดที่เจ้าขาดพร่องแก่เจ้า

บัดนี้คริสตจักรกำลังเข้าสู่การฝึกฝนที่เป็นทางการ และทุกสิ่งทุกอย่างก็อยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง

สรรพสิ่งไม่ใช่ว่าที่เคยเป็นเมื่อครั้งที่ยังเป็นการชิมलगสิ่งทั้งหลายที่จะมาอีกต่อไป

พวกเจ้าต้องไม่จูนงงสับสนหรือขาดพร่องพิจารณาอีกต่อไป

เหตุใดเราจึงพึงประสงค์ให้พวกเจ้าเข้าสู่ความเป็นจริงในทุกสิ่งทุกอย่างเล่า?

เจ้าได้มีประสบการณ์กับการนี้อย่างแท้จริงแล้วหรือยัง?

พวกเจ้าสามารถทำให้เราพึงพอใจในสิ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้าได้อย่างแท้จริง

เช่นเดียวกับที่เราทำให้พวกเจ้าพึงพอใจไหม? จงอย่าหลอกลวง! เราเพียงทนยอมรับพวกเจ้าแล้วซ้ำอีกเท่านั้น

แม้กระนั้นพวกเจ้าก็ยังล้มเหลวซ้ำไปซ้ำมาในการบอกความแตกต่างระหว่างดีกับเลว

และในการแสดงให้เห็นความซึ่งคุณค่าของพวกเจ้า!

ความชอบธรรมของเรา บารมีของเรา การพิพากษาของเรา และความรักของเรา—สิ่งที่เราถือครองเหล่านี้ทั้งหมด

สิ่งทั้งหลายที่เราเป็น—เจ้าได้ล้มรสสิ่งเหล่านี้อย่างแท้จริงแล้วหรือยัง? เจ้าช่างไม่รู้จักคิดอย่างแท้จริง

และเจ้ายืนกรานที่จะไม่ล่วงรู้เจตจำนงของเรา

เราได้บอกพวกเจ้ามาแล้วว่าพวกเจ้าต้องล้มรสงานเลี้ยงทั้งหลายที่เราเตรียมด้วยตัวพวกเจ้าเอง

ถึงกระนั้นพวกเจ้าก็ล้มล้างงานเลี้ยงเหล่านั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

และไม่สามารถแยกแยะสภาพแวดล้อมที่ได้ออกจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี

สภาพแวดล้อมเหล่านี้อันไหนเล่าที่พวกเจ้าได้สร้างด้วยตัวพวกเจ้าเอง?

อันไหนเล่าที่มือของเราได้จัดการเตรียมการไว้? จงหยุดปกป้องตัวพวกเจ้าเอง!

เรามองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน โดยสมบูรณ์แบบ และข้อเท็จจริงก็คือว่าเจ้าเพียงไม่แสวงหาเท่านั้นเอง

เราจะสามารถกล่าวสิ่งใดมากไปกว่านี้อีกเล่า?

เราจะชูใจบรรดาผู้ที่ล่วงรู้เจตจำนงของเราเสมอ และเราจะไม่อนุญาตให้พวกเขาทนทุกข์หรือมีอันตราย

บัดนี้สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดก็คือการสามารถกระทำอย่างสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา

บรรดาผู้ที่ทำเช่นนี้จะได้รับพรของเราและมาอยู่ภายใต้การคุ้มครองปกป้องของเราอย่างแน่นอน

ผู้ใดเล่าสามารถสละตัวพวกเขาเองเพื่อเราและมอบถวายทั้งหมดทั้งปวงของพวกเขาเพื่อประโยชน์แห่งเราอย่างแ

แท้จริงและอย่างสมบูรณ์? พวกเจ้าทั้งปวงล้วนไม่ยินดีในร้าย ความคิดของพวกเจ้าวนไปวนมา โดยคิดถึงบ้าน

ถึงโลกข้างนอก ถึงอาหารและเสื้อผ้า ทั้งที่ข้อเท็จจริงคือเจ้าอยู่ที่นี่เบื้องหน้าเรา ทำสิ่งต่างๆ เพื่อเรา แต่ถึงลงไปเจ้าก็ยังคงกำลังคิดถึงภรรยา ลูก และบิดามารดาของเจ้าที่บ้าน

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นทรัพย์สินสมบัติของเจ้าหรือไร? เหตุใดเจ้าจึงไม่วางใจฝากพวกเขาไว้ในมือของเราเล่า?

เจ้าไม่มีความเชื่อในเราเพียงพอหรือ?

หรือเป็นเพราะเจ้ารู้สึกกลัวว่าเราจะลงมือจัดการเตรียมการที่ไม่เหมาะสมกับเจ้า?

เหตุใดเจ้าจึงกังวลเกี่ยวกับครอบครัวแห่งหนึ่งของเจ้าอยู่เสมอ?

เจ้าจะนิ่งหาผู้เป็นที่รักทั้งหลายของเจ้าอยู่เสมอ! เรามีที่สักแห่งอยู่ในหัวใจของเจ้าบ้างไหม?

เจ้ายังคงพูดคุยเกี่ยวกับการยอมให้เรามีอำนาจครอบครองภายในตัวเจ้าและจับจองการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้า—เหล่านี้ล้วนเป็นคำโกหกหลอกลวงทั้งหมด!

พวกเจ้าก็เช่นกันที่ทำให้คำมั่นสัญญากับคริสตจักรอย่างสุดหัวใจ? และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่ไม่คิดถึงตัวเอง แต่กำลังกระทำการเพื่อราชอาณาจักรของวันนี้? จงคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างรอบคอบระมัดระวังให้มาก

พวกเจ้าได้ผลึกเราจนถึงขอบข่ายที่เราทำได้เพียงใช้มือของเราโดยตีพวกเจ้าและผลักดันพวกเจ้าไปข้างหน้าเท่านั้น เราจะไม่ว่านล้อมพวกเจ้าไปตลอดทางอีกต่อไป นี่เป็นเพราะเราคือพระเจ้าผู้ทรงพระปรีชา

และเราปฏิบัติต่อผู้คนที่แตกต่างกันในหนทางที่แตกต่างกัน โดยสอดคล้องกับว่าพวกเจ้ารักภักดีต่อเราเพียงใด

เราคือพระเจ้าผู้เปี่ยมมหิทฤฤทธิ์—ผู้ใดจะกล้าขัดขวางก้าวออกไปข้างหน้าของเรา? นับแต่บัดนี้ไป

บรรดาผู้ที่กล่าบบัณฑิตต่อเราด้วยความไม่รักภักดีจะมายุ่งภายใต้มือแห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราอย่างแน่นอน เพื่อที่พวกเขาจะถูกทำให้รู้จักความทรงมหิทฤฤทธิ์ของเรา สิ่งที่เราต้องการไม่ใช่ผู้คนจำนวนมาก

แต่เป็นความเป็นเลิศ เราจะละทิ้งและลงโทษผู้ใดก็ตามที่ไม่รักภักดี ไม่ซื่อสัตย์

และเข้าร่วมในการหลอกลวงและพฤติกรรมที่คดโกง จงอย่าคิดอีกต่อไปว่าเราเปี่ยมปรานี

หรือว่าเราเป็นผู้รักใคร่และใจดีมีเมตตา ความคิดเช่นนั้นเป็นเพียงการคิดเอาตามอำเภอใจตัวเองเท่านั้น

เรารู้ว่ายิ่งเรายอมตามเจ้ามากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็ยิ่งกลายเป็นลบและนิ่งเฉยมากขึ้นและเจ้ายังไม่เต็มใจที่จะปล่อยวางตัวเจ้าเองมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อผู้คนยากเย็นถึงระดับดังกล่าว เราก็สามารถเพียงกระตุ้นพวกเขาไปเรื่อยๆ

อย่างต่อเนื่องและลากพวกเขามาตามทางด้วยเท่านั้น จงรู้ไว้ดังนี้! นับแต่บัดนี้ไป เราคือพระเจ้าผู้ทรงพิพากษา

เราไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมปรานี พระทัยดีมีเมตตา และรักใคร่ ที่ผู้คนจินตนาการให้เราเป็นอีกต่อไป!

บทที่ 60

การที่ชีวิตจะเจริญเติบโตไม่ใช่เรื่องง่าย พึงต้องมีกระบวนการและที่มากกว่านั้น
พึงต้องให้พวกเจ้าสามารถยอมลำบาก และพึงต้องให้พวกเจ้าร่วมมือกับเราด้วยหัวใจที่เป็นดวงเดียวกัน
และด้วยผลแห่งการนั้นพวกเจ้าจะได้รับการสรรเสริญจากเรา
ฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งถูกกำหนดและถูกทำให้ครบบริบูรณ์โดยวณะที่เราแปลง และกับเรา
ไม่ว่าสิ่งใดก็สามารถสำเร็จลุล่วงได้

ความปรารถนาเพียงประการเดียวของเราคือการที่พวกเจ้าเติบโตอย่างรวดเร็ว รับเอาภาระไปจากบ่าของเรา
วางมันไว้บนบ่าของเจ้าเอง และทำงานอันตรากตรำของเราแทนเรา เมื่อนั้นเท่านั้นที่เราจะพึงพอใจ
บุตรแบบใดกันที่จะปฏิเสธภาระของบิดาของเรา? บิดาแบบใดกันที่จะไม่ตรากตรำทั้งคืนทั้งวันเพื่อบุตรของเขา?
แม้กระนั้นก็ตาม พวกเจ้าก็เพียงไม่มีความเข้าใจเจตจำนงของเรา และไม่คำนึงถึงภาระทั้งหลายของเราเท่านั้นเอง
วณะของเราไม่มีน้ำหนักร่วมกับพวกเจ้า และพวกเจ้าไม่ทำตามที่เรากล่าว พวกเจ้าเป็นนายของตัวเองเสมอ
ช่างเห็นแก่ตัวเสียจริง! พวกเจ้าคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้น!

เจ้าเข้าใจเจตจำนงของเราอย่างแท้จริง หรือเจ้ากำลังแสวงหาเป็นไม่เข้าใจกันแน่?

เหตุใดเจ้าจึงเข้าร่วมในพฤติกรรมที่เกะกะระรานอยู่เสมอ?

มนุธรรมของเจ้าบอกว่าเจ้ากำลังปฏิบัติต่อเราอย่างเป็นธรรม โดยการกระทำเช่นนั้นหรือ?

เมื่อได้พบเหตุของโรคภัยไข้เจ็บแล้ว เหตุใดเจ้าไม่สื่อสารกับเราเกี่ยวกับการเยียวยารักษา? เราจะบอกเจ้าว่า

นับแต่วันนี้เป็นต้นไป พวกเจ้าจะไม่มีโรคทางกายอีกแล้ว หากบางส่วนของพวกเจ้ามีวันที่รู้สึกไม่สบาย

จงอย่าทำให้ตัวพวกเจ้าเองยุ่งวุ่นวายด้วยการมองหาสาเหตุภายนอก ตรงกันข้าม

จงมาเบื้องหน้าเราและพยายามรู้เจตนาของเรา เจ้าจะจดจำการนี้ไว้ไหม? นี่เป็นสัญญาของเรา

กล่าวคือนับแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้าจะเดินออกจากร่างกายภาพของเจ้าอย่างสมบูรณ์

และเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณ นั่นคือร่างกายของพวกเจ้าจะไม่ถูกโรคภัยไข้เจ็บสร้างภาระให้อีกต่อไป

เจ้าเป็นสุขกับการนั้นไหม? เจ้ารู้สึกชื่นบานยินดีไหม? นี่คือนิสัญญาของเรา ยิ่งไปกว่านั้น

การนั้นคือสิ่งที่พวกเจ้าหวังมานานแล้ว วันนี้มันสำเร็จลุล่วงในตัวพวกเจ้าผู้ได้รับพร

ช่างน่าพิศวงและมีอาจหยังลึกได้เสียจริง!

งานของเราก้าวหน้าทั้งวันทั้งคืน ทุกชั่วขณะ ไม่เคยหยุด

นี่เป็นเพราะความพึงปรารถนาอันแรงด้นของเราคือการทำให้เจ้ามีหัวใจตรงกันกับเราเอง

และการที่หัวใจของเราจะได้รับการชูใจจากพวกเจ้าในไม่ช้า บุตรของเรา!

เวลาได้มาถึงแล้วสำหรับให้พวกเจ้ามีส่วนในพรแห่งความดีจากเรา! ในอดีต พวกเจ้าทนทุกข์เพื่อนามของเรา

แต่บัดนี้วันแห่งการทดสอบของพวกเจ้าสิ้นสุดลงแล้ว

หากผู้ใดกล้าทำร้ายแม้เส้นผมสักเส้นบนศีรษะของบุตรของเรา เราจะไม่ให้อภัยพวกเขาง่าย ๆ

อีกทั้งพวกเขาก็จะไม่มีวันสามารถลุกขึ้นมาได้อีก นี่เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

และผู้ใดที่ฝ่าฝืนย่อมเสี่ยงชีวิตของพวกเขาเอง บุตรทั้งหลายของเรา!

จงสนุกสนานครั้นคร่งให้หน้าใจของพวกเจ้า! จงขับร้องและร้องเรียกด้วยความชื่นบานยินดี!

พวกเจ้าจะไม่ถูกรังแกและกดขี่อีกต่อไป และพวกเจ้าจะไม่อยู่ภายใต้การข่มเหงอีกต่อไป

เจ้าไม่ต้องเกรงกลัวเกี่ยวกับการเชื่อของพวกเจ้าในเราอีกต่อไป เจ้าควรเชื่อในเราอย่างเปิดเผย

จงร้องเรียกนามอันบริสุทธิ์ของเราให้ดังพอที่จะทำให้จักรวาลและปลายสุดของแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน

จงให้พวกเรามองเห็นว่าบรรดาผู้ที่พวกเขาได้ดูถูก ผู้ที่ถูกพวกเขาย่ำยีและทรมาณ

ในวันนี้กลับยืนเหนือพวกเขาและปกครองพวกเขา ควบคุมดูแลพวกเขา และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น พิพากษาพวกเขา

จงกังวลสนใจเพียงการเข้าสู่เท่านั้น แล้วเราจะมอบแม้กระทั่งพรที่ดียิ่งขึ้นไปอีกแก่พวกเจ้า

ซึ่งรอคอยให้พวกเจ้าชื่นชม และพวกเจ้าจะสามารถลิ้มรสได้ดียิ่งขึ้นซึ่งความหวานอันมีอาจเปรียบปานได้

ความลึกกลับอันไร้เขตคั่น และความลุ่มลึกอันมีอาจหยั่งลึกได้!

บทที่ 61

เมื่อเจ้าตระหนักรู้ถึงสภาพเงื่อนขาของเจ้าเอง เมื่อนั้นเจ้าอาจทำให้เจตจำนงของเราคล่องตามจริงแล้ว
เจตจำนงของเราไม่ยากที่จะจับความเข้าใจ เพียงแต่ว่าในอดีต
เจ้าไม่เคยแสวงหาอย่างสอดคล้องกับเจตนาของเราเท่านั้นเอง
เราไม่ต้องการมโนคติอันหลงผิดหรือความคิดของผู้คน
ยิ่งไม่ต้องการเงินของเจ้าหรือสิ่งครอบครองของเจ้าเข้าไปใหญ่ สิ่งที่เราต้องการคือหัวใจของเจ้า เจ้าเข้าใจไหม?
นี่คือเจตจำนงของเรา ที่มากกว่านั้น มันเป็นที่เราปรารถนาจะได้มา
ผู้คนไข้มโนคติอันหลงผิดของพวกเขาเองตัดสินเราอยู่เสมอ
และใช้เกณฑ์กำหนดของพวกเขาเองในการประเมินวิถีภาวะของเรา กับเผ่าพันธุ์มนุษย์
นี่เป็นสิ่งที่จัดการด้วยยากที่สุด และเป็นสิ่งที่เราเกลียดและรังเกียจมากที่สุด บัดนี้เจ้ามองเห็นหรือไม่?
เป็นเพราะนี่คืออุปนิสัยที่มองเห็นได้ชัดแจ้งที่สุดของชาตานั้น ยิ่งไปกว่านั้น พวกเจ้ามีวิถีภาวะน้อยเช่นนั้น
พวกเจ้าจึงตกลงไปในกลอุบายอันกลิ้งกลอกของชาตานั้นบ่อยครั้ง
พวกเจ้าเพียงไม่สามารถหยั่งรู้กลอุบายเหล่านั้นเท่านั้นเอง!
เราได้บอกพวกเจ้าหลายครั้งแล้วให้ระมัดระวังตลอดเวลาและด้วยประการทั้งปวง
เพื่อที่จะไม่ถูกชาตานั้นหลอก แม้กระนั้นก็ตาม
พวกเจ้าก็ไม่ฟังและกลับเพิกเฉยอย่างไม่อณาทรร้อนใจต่อสิ่งที่เรากล่าว
ผลที่ตามมาคือเจ้าลงเอยด้วยการทนทุกข์กับความสูญเสียในชีวิต
และแล้วก็กลายเป็นสายเกินไปสำหรับความเสียใจ
การใช้เรื่องนี้เป็นบทเรียนบทหนึ่งสำหรับการแสวงหาในอนาคตของเจ้า
จะไม่ใช่แนวคิดที่ดีมากสำหรับเจ้าหรือ? เราขอกล่าวกับเจ้า!
การมีแนวโน้มไปสู่ภาวะเชิงลบย่อมจะนำการสูญเสียอันรุนแรงที่สุดมาสู่ชีวิตของเจ้า เมื่อรู้ดังนี้แล้ว
นี่ไม่ใช่เวลาให้เจ้าตื่นขึ้นมาหรือหรือ?

ผู้คนใจร้อนอยากได้ผลลัพธ์ที่รวดเร็ว และพวกเขาก็มองเห็นเพียงสิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกเขาเท่านั้น
เมื่อเรากล่าวว่าเราได้เริ่มลงโทษพวกที่อยู่ในอำนาจแล้ว พวกเจ้าก็กลายเป็นยิ่งกระวนกระวายมากขึ้นไปอีก
โดยถามว่า “เหตุใดคนเหล่านั้นถึงยังคงอยู่ในอำนาจ?”
นี่ไม่ได้หมายความว่าพระวณะของพระเจ้าเลื่อนลอยหรือหรือ?”

มโนคติอันหลงผิดของมนุษย์ช่างฝังตัวแน่นเหลือเกิน! เจ้าไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่เรากล่าว
ผู้คนที่เราลงโทษนั้นเป็นคนชั่ว พวกที่เยาะเย้ยทำทนายเรา และพวกที่ไม่รู้จักเรา
และเราก็ไม่สนใจพวกที่สักแต่เชื่อในเราโดยไม่แสวงหาความจริง เจ้าช่างไม่รู้เท่าทันอย่างแท้จริง!

เจ้ายังไม่เข้าใจสิ่งที่เราได้กล่าวไปแล้วสักอนุหนึ่ง! แม้กระนั้นก็ตาม เจ้ายังคงชมเชยตัวเอง
โดยคิดว่าเจ้าเป็นผู้ใหญ่แล้ว ว่าเจ้าจับใจความสิ่งทั้งหลาย และว่าเจ้าสามารถจับความเข้าใจในเจตจำนงของเรา
เรามักจะกล่าวว่าทุกสรรพสิ่งและเรื่องทั้งปวงล้วนทำการปรนนิบัติพระคริสต์
แต่เจ้าเข้าใจจนจะเหล่านี้อย่างแท้จริงไหม? เจ้ารู้ความหมายของวจนะเหล่านี้อย่างแท้จริงไหม?
เราได้กล่าวก่อนหน้านี้แล้วว่าเราไม่ลงโทษผู้ใดอย่างไม่ยั้งคิด
บุคคลทุกคนในสากลพิภพดำเนินไปตามการจัดการเตรียมการอันถูกต้องเหมาะสมของเรา
พวกที่เป็นเป้าหมายของการลงโทษของเรา พวกที่ทำการปรนนิบัติพระคริสต์ (ซึ่งเราจะไม่ช่วยให้รอด)
พวกที่เราเลือกสรร และพวกที่เราเลือกสรรแต่กลายเป็นเป้าหมายของการกำจัดในภายหลัง—
ทั้งหมดเหล่านีเราถือครองไว้ในมือของเรา ยังไม่ต้องกล่าวถึงเจ้า
หนึ่งในบรรดาผู้ถูกเลือกสรรที่เรายิ่งใส่ใจมากขึ้นไปอีก
สิ่งทั้งหมดที่เราทำในช่วงระหว่างระยะนี้และระยะถัดไปล้วนเป็นไปตามการจัดการเตรียมการอันชาญฉลาดของเรา
เราเจ้าไม่จำเป็นต้องจัดการเตรียมการเพื่อเราล่วงหน้า เพียงรอคอยและชื่นชมเท่านั้นก็พอ!
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าสมควรได้รับ เรามีอำนาจครอบครองสิ่งที่เป็นของเรา
และเราไม่ปล่อยให้พวกที่บังอาจพริบตาหรือมีความเห็นเป็นอื่นเกี่ยวกับเราลอยนวลไปง่ายๆ
ทุกวันนี้เรามักจะบันทึบทโสะกับการที่กำหนดการของประกาศกฤษฎีกาบริหารซึ่งเราได้จัดการเตรียมการไว้แล้ว
ว เคนหน้ามาจนถึงช่วงระยะนี้ จงอย่าคิดเอาเองว่าเราไม่มีความรู้สึก ดังที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้
นี่เป็นเพราะไม่มีวัตถุ บุคคล หรือเหตุการณ์ใดกล้าขัดขวางก้าวข่างไปข้างหน้าของเรา เราทำในสิ่งที่เรากล่าว
และนี่คือสิ่งที่เราเป็น ที่มากกว่านั้น นี่คือการสำแดงอุปนิสัยของเราที่มองเห็นได้ชัดเจนที่สุด
เราปฏิบัติต่อผู้คนทั้งปวงเฉกเช่นเดียวกัน เพราะพวกเจ้าทั้งปวงล้วนเป็นบุตรของเรา และเรารักพวกเจ้าทุกคน
พ่อแบบใดกันที่ไม่รับผิดชอบชีวิตของบุตรของเขา?
บิดาแบบใดกันที่ไม่ทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนเพื่ออนาคตของบุตรของเขา? ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าระลึกการนี้?
ผู้ใดสามารถแสดงการคำนึงถึงให้หัวใจของเราเห็น?
พวกเจ้าวางแผนและจัดการเตรียมการอย่างต่อเนื่องเพื่อความยินดีฝ่ายเนื้อหนังของพวกเจ้าเอง
และพวกเจ้าไม่มีความตระหนักใดๆ ทั้งสิ้นเกี่ยวกับหัวใจของเรา เรากังวลจนหัวใจของเราแหลกเหลวเพื่อพวกเจ้า
แต่พวกเจ้ากลับกระสันหาอย่างต่อเนื่องซึ่งความยินดีฝ่ายเนื้อหนัง การกินและการดื่ม การหลับนอน และเสื้อผ้า
พวกเจ้าไม่มีมโนธรรมแม้สักนิดเลยหรือ? หากเป็นดังนี้จริง เช่นนั้นแล้ว
พวกเจ้าก็เป็นเพียงสัตว์ร้ายในคราบบนุษย์เท่านั้น สิ่งที่เรากล่าวไม่ได้เกินสมควร
และพวกเจ้าควรสามารถรู้ทวนวจนะเหล่านี นี่เป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะช่วยพวกเจ้าให้รอด
และที่ยิ่งกว่านั้นขึ้นไปอีก นี่คือการที่ปัญญาของเราตั้งอยู่ ซึ่งก็คือ บดขยี้ความอ่อนแอที่เป็นจุดตายของซาตาน

การบั่นอย่างถึงที่สุด แล้วทิ้งมันไว้ในสภาพที่ย่อยยับอย่างสิ้นเชิง
ตราบเท่าที่เจ้ากลับใจและแน่ใจว่าเจ้าเชื่อใจเราในการกำจัดธรรมชาติเดิมของเจ้าและใช้ชีวิตตามแบบภาพลักษณ์
ของบุคคลใหม่ เราขอมจะพึงพอใจอย่างครบถ้วน
เพราะนี่คือความหมายของการใช้ชีวิตตามแบบสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและการเป็นพยานให้นามของเรา
ไม่มีสิ่งใดทำให้เราเป็นสุขไปกว่านี้

เจ้าต้องคงอยู่ใกล้ชิดเราเสมอ เป็นที่แจ้งชัดว่าจังหวะก้าวเดินของเรากำลังเร่งเร็วขึ้นทุกวัน
เมื่อเจ้าขาดพร่องการสามัคคีธรรมฝ่ายจิตวิญญาณแม้เป็นเวลาชั่วขณะหนึ่ง
เช่นนั้นแล้วการพิพากษาของเราขอมจะบังเกิดแก่เจ้าในบัดคล ณ จุดนี้ เจ้าขอมได้รับความตระหนักอันลุ่มลึกแล้ว
เราสั่งสอนเจ้าไม่ใช่เพราะเราไม่รักเจ้า ตรงกันข้าม เรามิวันยเจ้าเพราะรัก มิเช่นนั้นแล้วเจ้าคงจะไม่เติบโต
และเจ้าคงจะเสเพลอยู่เสมอโดยปราศจากสิ่งยึดเหนี่ยวแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
นี่แสดงให้เห็นปัญญาของเรายิ่งขึ้น

บทที่ 62

การจับความเข้าใจเจตจำนงของเราไม่ใช่เป็นไปได้เพียงเพื่อที่เจ้าอาจะได้รู้จักเจตจำนงนี้ แต่เพื่อที่เจ้าอาจะได้กระทำการโดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของเรา ผู้คนเพียงแต่ไม่เข้าใจหัวใจของเรา เมื่อเรากล่าวว่าทิศทางคือทิศตะวันออก พวกเขาก็คอดไม่ได้ที่จะคิดใคร่ครวญ โดยข้องใจว่า “นั่นคือทิศตะวันออกจริงหรือ? อาจไม่ใช่ก็เป็นได้ ฉันยึดตามความเชื่ออย่างเดียวยังไม่ได้ ฉันต้องมองหาด้วยตัวเอง” ผู้คนอย่างพวกเจ้ารับมือยากเช่นนี้ พวกเจ้าไม่รู้ว่าการบนอบที่แท้จริงเป็นเช่นไร เมื่อพวกเจ้ารู้เจตจำนงของเราแล้ว จงกังวลใส่ใจให้ตัวเจ้าเองแสดงออกถึงเจตนารมณ์เหล่านั้น— จงอย่าคิดอะไร! เจ้าไม่ไว้วางใจในสิ่งที่เราพูดเสมอ และเจ้ามีวิธียอมรับที่ไร้ซึ่งเหตุผล การนี้จะสามารถให้ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกถ่องแท้ใดๆ ได้อย่างไร? เจ้าไม่เคยเข้าสู่วงจระของเรา อย่างที่เราเคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ สิ่งที่เราพึงประสงค์คือความดีเลิศในตัวผู้คน มากกว่าจำนวนมากมายมหาศาลของพวกเขา ผู้ใดก็ตามที่ไม่มุ่งความสนใจไปที่การเข้าสู่วงจระของเรา ย่อมไม่คู่ควรกับการเป็นทหารที่ดีของพระคริสต์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากะทำตนเป็นบิรวารของซาตานและขัดจังหวะงานของเรา จงอย่าคิดว่านี่เป็นเรื่องเล็กน้อย ผู้ใดก็ตามที่ขัดจังหวะงานของเราถือว่าฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และเป็นการแน่นอนว่าเราจะบ่มวินัยผู้คนเช่นนี้อย่างรุนแรง นี่หมายความว่า นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป หากเจ้าหันไปจากเราชั่วครู่หนึ่ง การพิพากษาของเราก็จะเกิดขึ้นกับเจ้า หากเจ้าไม่เชื่อคำพูดของเรา เช่นนั้นแล้วก็จงดูด้วยตัวเจ้าเองว่า การใช้ชีวิตในความสว่างแห่งโคมหน้าของเราคือสภาวะใด และการทิ้งเราไปจะเป็นสภาวะใด

เรามีได้เป็นกังวลหากเจ้ามิได้อยู่อย่างมีจิตวิญญาณ งานของเราได้ดำเนินมาถึงช่วงระยะปัจจุบัน แล้วเจ้าเล่าทำอะไรได้บ้าง? จงอย่ากระวนกระวาย ด้วยว่าทุกสิ่งที่เราทำมีขั้นตอนของมัน และเราจะทำงานของเราด้วยตัวเราเอง ทันทิที่เรากระทำการ ทั้งหมดก็จะเชื่อมั่นอย่างสนิทใจ หากพวกเขาไม่เชื่อมั่น เราจะตีสอนพวกเขาด้วยความรุนแรงที่เพิ่มเป็นทวีคูณ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรามากขึ้น

จะเห็นได้ว่าเริ่มมีการประกาศใช้และปฏิบัติตามประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราแล้ว และไม่มีการซ่อนเร้นอีกต่อไป เจ้าย่อมต้องเห็นการนี้อย่างชัดเจน! บัดนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างมีส่วนเกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนประกาศเหล่านี้จะต้องทนทุกข์กับความสูญเสีย นี่ย่อมมิใช่เรื่องเล็กน้อย พวกเจ้ามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในการนี้บ้างอย่างแท้จริงหรือไม่? พวกเจ้ามองเห็นการนี้ด้วยความกระจ่างแจ้งหรือไม่? เราจะเริ่มการสามัคคีธรรม กล่าวคือ

ชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งปวงในโลกอยู่ในการบริหารด้วยมือของเรา และพวกเขาต้องหลั่งไหลกลับมายังบัลลังก์ของเราไม่ว่าพวกเขาจะนับถือศาสนาใด แน่แน่นอนว่าบางคนเมื่อได้ถูกพิพากษาแล้ว จะถูกโยนเข้าไปในบาบาลิก (เป็นเป้าหมายของความลุ่มจมนซึ่งจะถูกเผาผลาญจนสิ้น และจะไม่คงอยู่อีกต่อไป) ขณะที่บางคนเมื่อได้ถูกพิพากษาแล้ว จะยอมรับนามของเราและจะกลายเป็นประชากรในราชอาณาจักรของเรา (ซึ่งพวกเขาจะได้ชื่นชมเป็นเวลาหนึ่งพันปีเท่านั้น) อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าจะครองความเป็นกษัตริย์กับเราไปจนชั่วกัลปาวสาน และเพราะแต่ก่อนพวกเจ้าเคยทนทุกข์เพื่อเรา เราจะแทนที่ความทุกข์ของพวกเจ้าด้วยพรซึ่งเราประทานให้พวกเจ้าอย่างไม่สิ้นสุด บรรดาผู้ซึ่งเป็นประชากรของเราจะเพียงแต่ทำการปรนนิบัติพระคริสต์ต่อไป “สิ่งที่ถูกเรียกว่าความชื่นชมยินดี” ในที่นี้ มิได้หมายถึงความชื่นชมยินดีอย่างเดียวนั้น แต่ยังหมายความว่า ผู้คนเหล่านั้นจะไม่ต้องทนทุกข์กับความวิบัติต่างๆ นี่คือการนัยลึกๆ ของข้อเรียกร้องของเราต่อพวกเจ้าที่เข้มงวดมากในตอนนี้ และของทุกสิ่งทุกอย่างที่ตอนนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา เหตุผลของการนี้ก็คือว่า หากเจ้าไม่ได้ยอมรับการฝึกฝนของเรา ก็คงไม่มีทางใดที่เรายิ่งให้สิ่งซึ่งพวกเจ้าจะต้องสืบทอดแก่พวกเจ้าได้ ถึงกระนั้น พวกเจ้าก็ยังคงหวาดกลัวความทุกข์และเกรงว่าดวงจิตของพวกเจ้าจะเป็นแผล เอาแต่คิดเพื่อเนื้อหนังอยู่เสมอ ทั้งยังจัดการเตรียมการและวางแผนเพื่อตัวพวกเจ้าเองอยู่ตลอดเวลา การจัดการเตรียมการของเราสำหรับพวกเจ้าไม่เหมาะสมหรือ? แล้วเหตุใดเจ้าจึงยังต้องจัดการเตรียมการเพื่อตัวเจ้าเองอยู่ต่อไปเล่า? เจ้าสบประมาทเรา! ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นหรือ? เราจัดการเตรียมการบางอย่างให้แก่เจ้า แล้วเจ้าก็ปฏิเสธอย่างที่สุดและจัดทำแผนของเจ้าเอง พวกเจ้าอาจมีกรรมคมคาย แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเจ้าไม่ได้ปฏิบัติตามเจตจำนงของเราแต่อย่างใด จงฟังเรา!

เราคงจะไม่กล่าวว่ามิใช่หนึ่งท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถแสดงให้เห็นการพิจารณาที่แท้จริงต่อเจตจำนงของเราอย่างแน่อน แม้การกระทำของเจ้าอาจจะสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา แต่เราก็จะไม่สรรเสริญเจ้าอย่างแน่อน นี่เป็นวิธีการของเราเกี่ยวกับความรอด ถึงกระนั้น บางคราวพวกเจ้าก็ยังชะล่าใจ โดยคิดว่าตัวเจ้าเองวิเศษวิโสในขณะที่ถูกผู้อื่น นี่เป็นอุปนิสัยอันเสื่อมทรามแห่งหนึ่งของมนุษย์ ที่พวกเจ้าทุกคนต่างรับรู้ถึงประเด็นที่เรากำลังกล่าวถึงนี่ว่าเป็นความผิดพลาด เพื่อให้มีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้อย่างแท้จริง เจ้าต้องมาใกล้ชิดเรา สามัคคีธรรมกับเรา แล้วเราจะมอบพระคุณให้แก่เจ้า ผู้คนบางคนต้องการนั่งอยู่เฉยๆ คอยเก็บเกี่ยวสิ่งที่ผู้อื่นหว่านเมล็ดไว้เท่านั้น โดยรู้สึกว่าการที่จะได้รับเสื้อผ้าไว้สวมใส่

พวกเขาเพียงต้องเหยียดแขนออกไปและการที่จะได้รับการป้อนอาหาร
พวกเขาก็เพียงแต่ต้องอ้าปากของพวกเขาเท่านั้น แม้กระทั่งรอผู้อื่นเคี้ยวอาหารและป้อนใส่ปากของพวกเขา
ก่อนที่พวกเขาจะกลืนอาหารนั้นลงไป ผู้คนเช่นนั้นโง่เขลาที่สุด ชอบกินสิ่งที่ถูกเคี้ยวแล้วโดยผู้อื่น
นี่เป็นการสำแดงให้เห็นถึงแง่มุมที่เกียจคร้านอย่างที่สุดของมนุษย์ด้วยกัน เมื่อได้ฟังวาระเหล่านี้ของเราแล้ว
เจ้าต้องไม่เพิกเฉยต่อวาระเหล่านี้อีกต่อไป เจ้าจะทำการที่ต้องการโดยการให้ความสนใจมากเป็นพิเศษเท่านั้น
และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะทำให้สมดังเจตจำนงของเรา นี่คือการนบนอบและการเชื่อฟังในแบบที่ดีที่สุด

บทที่ 63

เจ้าต้องเข้าใจสภาพของตัวเองและ นอกจากนั้น ต้องชัดเจนในเรื่องเส้นทางที่เจ้าจำเป็นต้องเดินด้วย
จงอย่ารอให้เรายกหูของเจ้าขึ้นและชี้ชัดในสิ่งต่างๆ ให้กับเจ้าอีกต่อไป

เราเป็นพระเจ้าผู้สังเกตส่วนที่อยู่ลึกที่สุดของหัวใจมนุษย์ และเรารู้ทุกความคิดและแนวคิดของเจ้า
นอกจากนั้นแล้ว เรายังเข้าใจการกระทำและพฤติกรรมของเจ้าอีกด้วย—

แต่สิ่งที่ว่ามาทั้งหมดนี้มีคำสัญญาของเราอยู่หรือไม่? ทั้งหมดนี้มีเจตจำนงของเราอยู่หรือไม่?

เจ้าเคยแสวงหาสิ่งเหล่านี้โดยแท้จริงมาก่อนหรือไม่? เจ้าได้ให้เวลากับเรื่องนี้อย่างแท้จริงบ้างหรือไม่?

เจ้าได้ใช้ความพยายามอย่างแท้จริงบ้างหรือเปล่า? เราไม่ได้วิพากษ์วิจารณ์เจ้าอยู่

พวกเจ้าก็แค่ได้เพิกเฉยต่อแง่มุมนี้ อย่างหน้าตาเฉยเท่านั้นเอง! เจ้ามีนั่งสับสนเหลือเกินตลอดเวลา

และไม่อาจเห็นสิ่งใดได้ชัดเจน เจ้ารู้หรือไม่ว่าเป็นเช่นนี้เพราะอะไร?

เพราะความคิดของพวกเจ้าไม่กระฉ่างและมโนคติแบบหลงผิดของพวกเจ้าก็ฝังแน่นเกินไป นอกจากนั้น

พวกเจ้ายังไม่ได้คำนึงถึงเจตจำนงของเราเลย บางคนจะพูดว่า

“พระองค์ตรัสได้อย่างไรว่าพวกเราไม่ได้แสดงความคำนึงถึงน้ำพระทัย ของพระองค์เลย

พวกเรากำลังพยายามทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์อยู่อย่างสม่ำเสมอ แต่พวกเราก็ไม่เคยทำสำเร็จเลย—

ในเมื่อเป็นเช่นนี้พวกเราควรทำเช่นไรเล่า?

พระองค์ตรัสได้โดยแท้จริงหรือว่าพวกเราไม่ได้ใช้ความพยายามเลย?” เราขอถามเจ้าหน่อยนะ

เจ้าจะกล่าวอ้างว่าเจ้ารักดีต่อเราโดยแท้จริงอย่างนั้นหรือ?

และใครเล่าจะกล่าวได้ว่าพวกเขามอบตนเองให้เราด้วยความรักคืออันสมบูรณ์?

เราเกรงว่าไม่มีสักคนในหมู่พวกเจ้าที่สามารถกล่าวเช่นนี้ได้ เพราะ เราไม่จำเป็นต้องบอกหรือว่า

พวกเจ้าทุกคนต่างมีตัวเลือกของตัวเอง ความชอบของตัวเอง และ ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เจตนาของตัวเอง

ไม่ต้องมาหลอกลวง! เราเข้าใจความคิดที่อยู่ลึกที่สุดทั้งหมดของพวกเจ้าโดยถ้วนทั่วมาตั้งนานแล้ว

เรายังต้องให้ความกระจ่างในเรื่องนี้อีกหรือ? เจ้าต้องตรวจดูให้มากขึ้นจากทุกแง่มุม

(ความคิดและแนวคิดทั้งหลายของเจ้า ทุกสิ่งที่เจ้ากล่าว ทุกคำพูด

และทุกเจตนาและแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังทุกการดำเนินการของเจ้า

ด้วยการทำเช่นนี้เจ้าจะสามารถเข้าไปสำรวจได้ทุกด้าน นอกเหนือจากนั้น

เจ้าจะสามารถนำความจริงอันครบบริบูรณ์มาประทับตน

หากเราได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกเจ้า พวกเจ้าก็จะยังคงมีนั่งสับสนอยู่ต่อไป

ฝึกฝนในความพึงพอใจทางเนื้อหนังทั้งวันและไม่มี ความพึงปรารถนาใดๆ

ที่จะแสดงความคำนึงถึงเจตจำนงของเราเลย

เรากำลังใช้มืออันกอปรด้วยความรักของเราช่วยพวกเจ้าให้รอดอยู่เป็นนิรันดร์ พวกเจ้ารู้ หรือไม่?
พวกเจ้าได้ตระหนักเช่นนี้หรือเปล่า? เรารักเจ้าด้วยความจริงใจ เจ้ากลัวว่าเจ้ารักเราด้วยความจริงใจหรือเปล่า?
ถามตนเองบ่อยๆเถิดว่าเจ้าสามารถมาหาเราเพื่อให้เราตรวจสอบทุกการกระทำของเจ้าได้จริงหรือไม่?
เจ้าสามารถให้เราตรวจสอบทุกการกระทำของเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่? เราว่าเจ้านั้นเสเพล
และเจ้าก็รีบปกป้องตัวเอง การพิพากษาของเรามาดังเจ้าแล้ว บัดนี้เจ้าควรตื่นขึ้นมาสู่ความจริง!
ทุกสิ่งที่เรากล่าวคือความจริง วาระของเราชี้ชัดถึงสภาพอันแท้จริงภายในเจ้า อา มวลมนุษย์เอ๋ย!
การจัดการกับพวกเจ้านั้นช่างลำบากยากเย็นเหลือเกิน
ต่อเมื่อเราชี้ชัดถึงสภาพแท้จริงของพวกเจ้าเท่านั้น พวกเจ้าจึงยอมรับสิ่งที่เรากล่าวจนหมดใจ
หากเรามีได้ทำเช่นนี้แล้วไซ้
พวกเจ้าก็คงจะยึดมั่นในชุดแนวคิดอันหลงยุคของพวกเจ้าและเกาะติดอยู่กับวิถีคิดของพวกเจ้าเสมอ
โดยคิดไปเองว่าไม่มีใครเลยในโลกฉลาดไปกว่าพวกเจ้า ในการนี้
พวกเจ้าไม่ได้หลงคิดว่าตนเองเป็นผู้ชอบธรรมอย่างหน้าตาเฉยหรือหรือ?
พวกเจ้าไม่ได้กำลังปรนเปรอตัวเองอยู่ในความพึงพอใจต่อตนเองและความอึดเอมใจและกำลังโอหังและทะนงตน
อยู่หรือหรือ? ถึงตอนนี้พวกเจ้าก็ควรระลึกได้แล้ว!
พวกเจ้าไม่ควรคิดว่าตัวเองฉลาดหรือพิเศษเหนือธรรมดา ในทางกลับกัน
พวกเจ้าต้องตระหนักในความขาดตกบกพร่องและจุดอ่อนของตัวเองเสมอ เมื่อเป็นเช่นนั้น
ความแน่วแน่มั่นของพวกเจ้าที่จะรักเราก็จะไม่ลดน้อยลงและกลับแข็งแกร่งขึ้นทุกทีแทน
และสภาพของตัวพวกเจ้าเองก็จะดีขึ้นต่อไปเรื่อยๆ และที่สำคัญกว่านั้นก็คือ
ชีวิตของพวกเจ้าจะก้าวหน้าไปเสมอในแต่ละวัน

เมื่อพวกเจ้ามาเข้าใจเจตจำนงของเรา พวกเจ้าก็จะมารู้จักตัวเอง
และเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วก็จะเข้าใจเราดีขึ้นและก้าวหน้าต่อไปในเรื่องความแน่วใจที่พวกเจ้ามีต่อเรา ณ ปัจจุบันนี้
หากใครไม่สามารถบรรลุซึ่งความแน่วใจเกี่ยวกับเราได้ถึงร้อยละเก้าสิบ
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับเลี้ยวขึ้นเลี้ยวลงทุกหนี่งนาที่ต่อไป ลมเพลมพัดไปมา เช่นนั้นแล้ว
เราขอบอกว่าบุคคลนั้นคือผู้ที่จะถูกเหวี่ยงทิ้งอย่างแน่นอน
อีกร้อยละสิบที่เหลือนั้นอยู่ในการให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างของเราโดยทั้งสิ้น ด้วยสิ่งเหล่านี้
ผู้คนจึงสามารถบรรลุซึ่งความแน่วใจเกี่ยวกับเราได้เต็มร้อย ณ ตอนนี้นะ—หมายถึงวันนี้—
มีกี่คนหรือที่สามารถมาถึงขั้นนี้ได้? เรากำลังเปิดเผยเจตจำนงของเราต่อเจ้าอย่างสม่ำเสมอ
และความรู้สึกแห่งชีวิตก็ไหลอยู่ภายในเจ้าอย่างต่อเนื่อง
แล้วเหตุใดเล่าเจ้าจึงไม่ปฏิบัติตามการนำของพระวิญญาณ? เจ้ากลัวทำผิดพลาดหรือไร? หากเป็นเช่นนั้นแล้ว

เหตุใดเจ้าจึงไม่ตั้งใจฝึกฝนเลย?

เราขอบอกเจ้าว่าผู้คนไม่อาจเข้าใจเจตจำนงของเราได้ด้วยการพยายามเพียงครั้งสองครั้ง

พวกเขาต้องก้าวผ่านกระบวนการ เราได้ชี้ชัดในเรื่องนี้ไปหลายครั้งแล้ว แล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่นำไปปฏิบัติ?

เจ้าไม่คิดหรือว่าเจ้ากำลังไม่เชื่อฟังอยู่?

เจ้าปรารถนาที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้แล้วเสร็จภายในเวลาชั่วครู่ชั่วยามและไม่เคยเต็มใจที่จะใช้ความพยายามหรือให้เวลาแม้แต่นิดกับอะไรเลย เจ้าช่างโง่เขลาเสียนี้กระไร และ นอกจากนั้น เจ้าช่างขาดความรู้อะไรเช่นนี้!

พวกเจ้าไม่ตระหนักหรือว่าเราพูดอะไรอย่างปราศจากคำพูดที่อ้อมค้อมคลุมเครือเสมอ?

เหตุใดพวกเจ้าจึงทิ่มทิ่ม ด้านชา และปัญญาที่บงกชได้? พวกเจ้าควรจะตรวจดูตัวเองให้มากกว่านี้

และหากมีสิ่งใดที่พวกเจ้าไม่เข้าใจ พวกเจ้าก็ควรจะมาหาเราให้บ่อยขึ้น เราขอบอกเจ้าว่า

จุดประสงค์ของการที่เราพูดอย่างนั้นอย่างนั้นก็เพื่อนำทางให้พวกเจ้ามาหาเรา หลังจากที่เวลาผ่านมานั้นนานแล้ว

เหตุใดพวกเจ้าจึงยังคงไม่ตระหนักเล่า? เป็นเพราะวณะของเราได้ทำให้พวกเจ้าสับสนไปหมดหรือ?

หรือเป็นเพราะพวกเจ้าไม่ได้ถือว่าวณะของเราทุกๆ คำเป็นเรื่องจริงจัง? เวลาที่พวกเจ้าอ่านวณะของเรา

พวกเจ้าได้ความรู้ใดๆ เกี่ยวกับตัวพวกเจ้าเอง และพวกเจ้าก็ไปพูดอะไรต่างๆ

ประหนึ่งพวกเจ้าเป็นหนี้เราและไม่อาจเข้าใจเจตจำนงของเราได้ แต่หลังจากนั้นล่ะ?

เหมือนกับพวกเจ้าไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้เลย ราวกับว่าเจ้าก็แค่ไม่ได้เป็นผู้ที่เชื่อในพระเจ้า

ไม่ใช่ว่าเจ้าเพียงแค่เขมือบกินข้อมูลลงไปโดยที่ไม่ได้ให้เวลาตัวเองย่อยเลยหรือ?

เวลาที่เจ้ามีความสุขกับวณะของเรา

มันเหมือนกับว่าเจ้าเพียงแค่มองดอกไม้เพียงชั่วประเดี๋ยวขณะความมืดผ่านไป

เจ้าไม่เคยพยายามที่จะเข้าใจให้ได้อย่างแท้จริงจากวณะของเร่ว่าเจตจำนงของเราก็คืออะไร ผู้คนเป็นอย่างนี้ะ

พวกเขาชอบมากเสมอที่จะคลุ้มคลั่ง คนแบบนี้ น่าเกลียดชังที่สุดเลย

เวลาพวกเขารวมตัวกันเพื่อสมาคมกับผู้อื่น พวกเขาชอบมากเสมอที่จะแบ่งปัน

ความรู้เกี่ยวกับตนเองเวลาอยู่ต่อหน้าผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นเห็นว่าพวกเขาเป็นคนที่คำนึงถึงภาระของเรา—

ทั้งที่โดยแท้จริงแล้ว พวกเขาโง่ที่สุดในบรรดาคนเขลาทั้งหลาย

(พวกเขาไม่ได้สมาคมกับพี่น้องของตนในเรื่องความเข้าใจเชิงลึก

หรือความรู้ที่แท้จริงของพวกเขาก็เกี่ยวกับเรา แต่พวกเขากลับแค่แสดงตนเองและ โอ้อวดตนต่อหน้าผู้อื่นแทน

เราเกลียดคนแบบนี้ยิ่งที่สุด เพราะพวกเขาพูดให้เราเสียหายและหมิ่นหมั่นเรา)

เราทำให้ปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราสำแดงในพวกเจ้าอยู่บ่อยๆ

พวกเจ้าไม่สามารถมองเห็นปาฏิหาริย์เหล่านั้นหรือ? สิ่งที่เราเรียกว่า “ความเป็นจริง”

นั้นได้ถูกนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตของผู้ที่รักเราอย่างจริงใจ พวกเจ้าไม่เห็นหรือ?

นี่ไม่ได้เป็นเครื่องพิสูจน์ที่ดีที่สุดที่จะทำให้พวกเจ้ารู้จักเราได้หรือ?

นี่ไม่ได้เป็นพยานที่ดีกว่าสำหรับเราหรือ? และกระนั้นพวกเจ้าก็หาได้ระลึกรู้ในเรื่องนี้เลย จงบอกเราที่ใครเล่าสามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงบนแผ่นดินโลกอันสำส่อนนี้ซึ่งสกปรกโสมมและถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างหนักนี้ได้? มนุษย์มิได้เสื่อมทรามและว่างเปล่ากันทั้งนั้นหรือ? ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามวณะของเราได้ไปถึงจุดยอดแล้ว ไม่มีวณะใดจะเข้าใจได้ง่ายไปกว่าวณะเหล่านี้อีกแล้ว

แม้แต่คนที่ปัญญาอ่อนอย่างที่สุดก็สามารถอ่านวณะของเราและเข้าใจได้—

เพราะฉะนั้นมันไม่ใช่แค่พวกเจ้าไม่ได้ใช้ความพยายามมากพอหรือ?

บทที่ 64

เจ้าต้องไม่เข้าใจจนะของเราในทางที่บิดเบือนหรือผิดพลาด เจ้าควรเข้าใจจนะจากแง่มุมทั้งหมด และพยายามที่จะหยั่งลึกถึงจนะมากขึ้นและใคร่ครวญจนะเข้าไปซำมา— ไม่ใช่เพียงวันหนึ่งหรือคืนหนึ่งเท่านั้น เจ้าไม่รู้ว่าเจตจำนงของเราอยู่ ณ ที่ใดหรือเราได้ยอมลำบากใช้ความอดสาหะในแง่มุมใด แล้วเจ้าจะสามารถแสดงให้เห็นการคำนึงถึงเจตจำนงของเราได้อย่างไรเล่า? ผู้คนอย่างพวกเจ้าก็เป็นเช่นนี้— ไม่สามารถค้นคว้าหารายละเอียดได้อย่างสิ้นเชิง มุ่งเน้นแต่พื้นผิวเท่านั้น และสามารถเพียงเลียนแบบเท่านั้น นี่จะสามารถเรียกว่าความเป็นจิตวิญญาณได้อย่างไร? มันเป็นเพียงใจกระตือรือร้นของมนุษย์เท่านั้น เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่ยกย่อง และที่มากกว่านั้นคือเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เรารังเกียจ เรากล่าวแก่เจ้าดังนี้ว่า ทุกสรรพสิ่งที่เรารังเกียจต้องถูกกำจัด ทุกข์เข็ญอยู่ในหายนะ และตายเพราะการเผาไหม้กับการพิพากษาของเรา มิเช่นนั้นแล้วผู้คนก็จะไม่รู้จักรักความหมายของการรู้สึกเกรงกลัว และจะสำมะเลเทเมากันเหลือเกิน โดยมองเห็นเราด้วยดวงตาของมนุษย์อยู่เสมอ— พวกเขาช่างโง่เขลาเหลือเกิน!

หนทางที่ดีที่สุดที่จะทำให้พวกเจ้าเป็นอิสระจากแนวคิดของชาตาก็คือการมาใกล้ชิดเราและสื่อสารกับเรา เราประสงค์ให้พวกเจ้าทั้งหมดกระทำการอย่างสอดคล้องกับกฎเกณฑ์นี้ เพื่อให้พวกเจ้าสามารถหลีกเลี่ยงการถูกพิพากษาและการทนทุกข์กับความสูญเสียในชีวิตของพวกเจ้า

มนุษย์ทั้งหลายช่างจัดการด้วยยากยิ่งนัก ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลายภายนอกอยู่เสมอ รวมทั้งมโนคติอันหลงผิดของพวกเขาเองด้วย ผลที่ตามมาคือพวกเขาไม่สามารถเป็นพยานที่ดีให้เรา และไม่สามารถร่วมมือกับเราได้ฉันใด เราสนับสนุนและส่งเสริมพวกเจ้าอย่างต่อเนื่อง ถึงกระนั้นพวกเจ้าก็เอาแต่ไม่สามารถร่วมมือกับเราให้สุดกำลังความสามารถของพวกเจ้า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแสดงให้เห็นการขาดพร่องความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับเราอย่างถึงขนาด เมื่อเวลานั้นมาถึง—เมื่อเจ้าไม่มีความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับเราเลยอีกต่อไป— จะไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางเจ้าไม่ให้เดินบนหนทางที่จริงแท้ และไม่มีมโนคติอันหลงผิดใดของมนุษย์จะมีอำนาจครอบครองเหนือเจ้า เหตุใดเราจึงกล่าวดังนี้?

เจ้าเข้าใจความหมายของถ้อยคำของเราอย่างแท้จริงไหม?

มีเพียงเมื่อเราอธิบายจนะดังเช่นวจนะเหล่านี้ให้ชัดเจนเท่านั้น พวกเจ้าถึงได้รับความเข้าใจเล็กน้อย ผู้คนก็เอาแต่โง่เง่าและเบาปัญญาเหลือเกิน มีเพียงเมื่อเข็มทิศยาแท่งลึกลงไปถูกกระตุกเท่านั้น พวกเจ้าถึงเริ่มรู้สึกถึงความเจ็บปวดแม้สักน้อย นั่นคือ มีเพียงเมื่อวจนะของเราชี้ให้เห็นแหล่งกำเนิดของอาการป่วยของเจ้าเท่านั้น เจ้าถึงเชื่อมั่นอย่างสมบูรณ์

แม้กระนั้นก็ตาม บางครั้งบางคราวพวกเขายังคงไม่เต็มใจที่จะนำงานของเราไปปฏิบัติหรือรู้จักตัวพวกเขาเอง
ณ จุดนี้เหตุใดพวกเขาก็ยังคงไม่ล่วงรู้ว่ามีมนุษย์นั้นช่างยากที่จะจัดการด้วยเพียงใด?

เป็นเพราะว่างานของเราไม่เป็นที่ประจักษ์ชัดหรือโปร่งใสพอหรือไม่?

สิ่งที่เราต้องการคือให้พวกเขาร่วมมือกับเรา ทั้งอย่างจริงจังและอย่างจริงใจ

ไม่ว่าเขาจะพูดคำใดที่ฟังดูน่ายินดีหรือไม่ก็ตาม

ตราบนาทีที่เขาเต็มใจร่วมมือกับเราและสามารถนมัสการเราอย่างจริงใจ

เขาย่อมจะมาอยู่ภายใต้การคุ้มครองปกป้องของเรา ต่อให้บุคคลประเภทนี้ไม่รู้เท่าทันนัก

เราก็จะให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาอาจปลดเปลื้องความไม่รู้เท่าทันของพวกเขา

นี่เป็นเพราะการกระทำของเราจำเป็นต้องอยู่ในแนวเดียวกับงานของเรา

เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ไม่เคยประทานพระสัญญาที่พระองค์ไม่ทรงสามารถรักษาได้

เราจะเผยเจตจำนงของเราแก่คริสตจักรทั้งหลายและบุตรหัวปีทั้งปวงในทันที

และจะไม่มีวันมีสิ่งใดถูกซ่อนเร้นอีก เพราะวันที่ทั้งหมดทั้งปวงถูกเผยได้มาถึงแล้ว นั่นคือ

นับแต่บัดนี้ไปจะไม่มีการใช้คำว่า “ซ่อนเร้น” อีก นับประสาอะไรที่สิ่งซ่อนเร้นใดๆ จะมีอยู่ต่อไป

ผู้คนที่ซ่อนเร้น เหตุการณ์ที่ซ่อนเร้น และสิ่งซ่อนเร้นทั้งปวงจะถูกเปิดโปงที่ละคนทีละสิ่งอย่างแน่นอน

เราคือพระเจ้าผู้ทรงพระปรีชาซึ่งกุมสิทธิอำนาจเต็ม เหตุการณ์ทั้งหมด สรรพสิ่งทั้งปวง

และบุคคลทุกคนถูกถือครองอยู่ในมือของเรา เราใช้ขั้นตอนของเราเองในการเปิดเผยทั้งหมดนั้นออกมา

และเราจะเปิดเผยออกมาทีละอย่างทีละคนอย่างมีระเบียบแบบแผน

สำหรับผู้ใดที่กล้าบอกราทหรือพยายามที่จะปกปิดสิ่งใดจากเรา เราจะทำให้แน่ใจว่าพวกเขาไม่มีวันลุกขึ้นมาอีก

เราจะดำเนินการในลักษณะนี้เพื่อให้พวกเขารู้เห็นเป็นที่แจ้งชัด จงมองดูให้ชัดเจน!

การที่เราได้ยอมลำบากด้วยความอดสาหะแล้วนั้น ไม่ได้สูญเปล่า มันย่อมจะเกิดผล

ผู้ใดก็ตามที่ไม่ใส่ใจหรือเชื่อฟังย่อมจะเผชิญกับการพิพากษาของเราทันที ผู้ใดยังคงกล้าต่อต้านเราเล่า?

พวกเขารู้ว่าต้องเชื่อฟังเรา เราขอบอกเจ้าไว้ดังนี้ว่า ทั้งหมดที่เรากล่าวและทำ และทุกการกระทำ แนวคิด

ความคิด และงานออกแบบที่เรามีในวันนี้ ล้วนถูกต้องอย่างสมบูรณ์ทั้งหมด

ไม่เหลือที่ว่างให้มนุษย์คิดพิจารณาใดๆ เพิ่มเติมโดยสิ้นเชิง เหตุใดเราจึงกล่าวกับพวกเขาค้างแล้วครั้งเล่าว่า

ทั้งหมดที่พวกเขารู้จำเป็นต้องทำก็คือการติดตาม

และว่าไม่มีความจำเป็นต้องคิดเกี่ยวกับการนั้นเพิ่มเติมแต่อย่างใด? มันเป็นเพราะเหตุผลนี้เอง

พวกเขายังคงจำเป็นต้องให้เราอธิบายให้ชัดเจนอยู่อีกไหม?

มนโคติอันหลงผิดของพวกเขาที่มีอำนาจครอบครองเหนือพวกเขา

ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่คิดว่ามันเป็นเพราะพวกเขานั่นเองที่ไม่ใช้ความมานะพยายามมากพอ ในทางกลับกัน

เจ้ากลับมาหาสาเหตุมาที่เรา โดยกล่าวว่าเราไม่ได้ให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า นี่เป็นบทสนทนาประเภทใดกัน? พวกเจ้าไม่รับผิดชอบใดๆ และพัวพันกับเราอยู่เสมอ เราขอเตือนเจ้า! หากเจ้าดำเนินการในหนทางนี้ โดยไม่ยอมลำบากใดๆ เลยต่อไป เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะถูกเหวี่ยงทิ้ง! เราไม่ได้คุยโตทั้งวันเพื่อขู่ขวัญพวกเจ้า แท้จริงแล้วนี่เป็นข้อเท็จจริง กล่าวคือ เราทำในสิ่งที่เราพูด

ทันทีที่วจนะออกจากปากของเราก็ม้วนคลั่งในทันใด เมื่อก่อนนี้วณะที่เราเอ่ยคลั่งอย่างซ้ำๆ อย่างไรก็ดี บัดนี้สิ่งทั้งหลายแตกต่างไปและจะไม่เกิดขึ้นอย่างซ้ำๆ อีกต่อไปแล้ว กล่าวอย่างชัดเจนก็คือ เราไม่ผลึกหรือหว่านล้อมอีกต่อไป ในทางกลับกันเรากระตุ้นและบังคับพวกเจ้าไปตลอดทางแทน

กล่าวอย่างชัดแจ้งยิ่งขึ้นไปอีกก็คือ บรรดาผู้ที่สามารถตามทันยอมจะตามทัน ส่วนพวกที่ไม่สามารถตามได้ทันกับพวกที่ไม่สามารถไปข้างหน้าต่อยอมจะถูกกำจัด

เราเคยพยายามพูดกับพวกเจ้าอย่างอดทนในทุกทางที่เป็นไปได้ แต่พวกเจ้าก็เอาแต่ไม่ฟังเท่านั้น บัดนี้ทั้งงานได้ดำเนินต่อมาจนถึงช่วงระยะนี้แล้ว พวกเจ้าจะทำสิ่งใดเล่า?

พวกเจ้าจะปล่อยตัวตามอำเภอใจพวกเจ้าเองต่อไปจริงๆ หรือ?

ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้ แต่จะถูกเรากำจัดอย่างแน่นอน!

บทที่ 65

วณะของเรากระทบเป้าพอดีเสมอตรงช่องโหว่ทั้งหลายของพวกเจ้า นั่นคือ
วณะเหล่านั้นชี้ชัดถึงจุดอ่อนอันเป็นหาญนะของพวกเจ้า ไม่เช่นนั้นแล้ว พวกเจ้าจะยังคงผัดผ่อน
ไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับโมฆะในขณะนี้เลย จงรู้ไว้เถิด! เราใช้หนทางแห่งความรักในการที่จะช่วยพวกเจ้าให้รอด
ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าจะกระทำอย่างไร เราก็จะทำสิ่งที่เราได้รับรองไว้ให้เสร็จสิ้นอย่างแน่นอน
และจะไม่ทำความผิดพลาดใดเลย เรา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งชอบธรรม
เป็นไปได้หรือที่จะสามารถทำความผิดพลาดได้? นั่นไม่ใช่มนโคคติที่หลงผิดของมนุษย์หรือหรือ?
จงบอกเราที่ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำและพูดไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้าหรือหรือ?
บางคนอาจจะเอ่ยอย่างถ่อมใจว่า “โอ พระเจ้า! ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำนั้นเพื่อพวกเรา
แต่พวกเราไม่รู้ว่าจะกระทำอย่างไรเพื่อจะได้ประสานพร้อมเพรียงไปกับพระองค์”
ช่างเป็นความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เสียนี้กระไร!
เจ้ายังถึงขั้นเคลิดไปไกลจนพูดว่าเจ้าไม่รู้อะไรที่จะแสดงออกอย่างไรเพื่อจะร่วมมือไปกับเรา!
เหล่านี้คือคำโกหกหน้าตาเขี้ยว! ในเมื่อพวกเจ้าได้เปล่งเสียงแสดงสิ่งเหล่านั้นออกมาแล้ว
เหตุใดในข้อเท็จจริงที่แท้จริง เจ้าจึงได้แสดงความคำนึงถึงเนื้อหนังชั่วแล้วชั่วเล่า? คำพูดของเจ้าฟังดูดี
แต่เจ้าไม่ได้กระทำในลักษณะอันน่ายินดีและน่าสบายใจ เจ้าต้องเข้าใจการนี้ว่า วันนี้เราไม่ถามพวกเจ้ามาก
อีกทั้งข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของเราที่ไม่ได้เกินกว่าเจ้าจะจับความเข้าใจ ในทางตรงกันข้าม
สิ่งเหล่านั้นสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยมนุษย์ อย่างน้อยเราก็ไม่ประณินเจ้าสูงเกินไป
เราไม่ได้ตระหนักถึงขอบข่ายความสามารถมนุษย์หรือหรือ?
เรามีความเข้าใจอันกระฉ่างแจ่มสมบูรณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น
วณะของเราให้ความรู้แจ้งแก่พวกเจ้าอยู่เนื่องนิิตย์ กระนั้นหัวใจของพวกเจ้าก็ยังแข็งกระด้างเกินไป
และพวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าภายในวิญญาณของพวกเจ้าได้!
จงบอกเราที่ว่า ก็ครั้งแล้วที่เราได้เตือนความจำพวกเจ้าไม่ให้เพ่งความสนใจไปที่อาหาร เสื้อผ้าอาภรณ์
หรือรูปลักษณ์ของเจ้า และให้ไปเพ่งความสนใจไปที่ชีวิตภายในของพวกเจ้าแทน? พวกเจ้าก็เพียงแค่จะไม่ฟัง
เราป่วยการจะพูด นี่หรือคือความด้านชาที่พวกเจ้ากลายมาเป็น? พวกเจ้าไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิงไปแล้วหรือ?
อาจเป็นไปได้ไหมว่าวณะของเราเปล่งออกไปโดยสูญเปล่า? เราได้พูดสิ่งใดผิดไปหรือ? บุตรทั้งหลายของเรา!
จงคำนึงถึงเจตนาอันจริงจังจริงใจของเรา! ครั้นชีวิตของพวกเจ้าเจริญถึงวัยผู้ใหญ่
ก็จะไม่มีความจำเป็นต้องกังวลอีกต่อไป และทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกจัดเตรียมไว้
จะไม่มีค่าเลยหากไปเพ่งความสนใจกับสิ่งเหล่านั้นตอนนี้ ราชอาณาจักรของเราได้เป็นจริงมาโดยตลอด
และราชอาณาจักรนี้ได้ลงมาสู่โลกอย่างเปิดเผย

นี่แสดงนัยสำคัญมากยิ่งขึ้นไปอีกว่าการพิพากษาของเราได้มาถึงแล้วอย่างครบบริบูรณ์

เจ้าได้รับประสบการณ์กับสิ่งนั้นหรือไม่? เราสังเกตที่จะพิพากษาพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่ได้แสดงความคำนึงถึงใดๆ
ต่อหัวใจของเราเลย

ความปรารถนาของเราคือการที่พวกเจ้าจะได้รับการดูแลและการปกป้องจากความรักของเราอยู่เนื่องนิตย์
แทนที่จะได้รับการพิพากษาอันไร้ปราณี อาจเป็นไปได้ไหมว่าพวกเจ้าเต็มใจที่จะถูกพิพากษา? หากไม่ใช่
เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเจ้าจึงไม่เข้ามาใกล้เราซักๆ สามัคคีธรรมกับเรา และเชื่อมสัมพันธ์กับเรา?

เจ้าปฏิบัติต่อเราอย่างเย็นชาเหลือเกิน ทว่าเมื่อชาตานได้ให้แนวคิดทั้งหลายแก่เจ้า เจ้ากลับรู้สึกปลื้มใจ
คิดว่าแนวคิดเหล่านั้นจะสอดคล้องต้องกันกับเจตจำนงของเจ้า—

ทว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่เจ้าทำเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเรา

พวกเจ้าพึงปรารถนาที่จะปฏิบัติต่อเราอย่างใจร้ายมากเสมอกระนั้นหรือ?

ไม่ใช่เพราะว่าเราไม่ปรารถนาจะมอบให้เจ้า แต่เป็นเพราะพวกเจ้าไม่เต็มใจจะจ่ายราคา ดังนั้นแล้ว
พวกเจ้าจึงมือเปล่า ไม่ได้ถืออะไรอยู่เลย

พวกเจ้าไม่เห็นหรือว่าพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังก้าวหน้าไปรวดเร็วเพียงไร?

พวกเจ้าไม่เห็นหรือว่าหัวใจของเรามอดไหม้ด้วยความวิตกกังวล เราขอให้พวกเจ้าร่วมมือกับเรา

แต่เจ้าก็ยังคงไม่เต็มใจ ความวิบัติทุกลักษณะจะบังเกิดขึ้นตามติดกันมา

ประชาชาติและสถานที่ทั้งหมดจะประสบหายนะ นั่นคือ ภัยพิบัติ การกันดารอาหาร น้ำท่วม ภัยแล้ง
และแผ่นดินไหวจะเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง ความวิบัติเหล่านี้ไม่ได้กำลังเกิดขึ้นเพียงแค่หนึ่งหรือสองที่เท่านั้น
อีกทั้งความวิบัติเหล่านี้จะไม่จบลงภายในหนึ่งหรือสองวัน ในทางกลับกัน

ความวิบัติเหล่านี้จะขยายไปทั่วเป็นบริเวณที่กว้างขึ้นทุกที และกลายเป็นรุนแรงมากขึ้นทุกที

ในช่วงระหว่างเวลานี้ ทุกรูปแบบของภัยพิบัติจากเมลงจะเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า

และปรากฏการณ์คนกินเนื้อคนจะบังเกิดขึ้นทุกที

นี่คือการพิพากษาของเราต่อประชาชาติและกลุ่มประชาชนทั้งหมด บุตรทั้งหลายของเรา!

พวกเจ้าต้องไม่ทนทุกข์กับเจ็บปวดหรือความยากลำบากจากความวิบัติ

ความปรารถนาของเราคือการที่จะให้พวกเจ้ามีวิญญูในไม่ช้า

เข้ารับภาระที่วางอยู่บนไหล่ของเราโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เหตุใดเจ้าจึงไม่เข้าใจเจตจำนงของเราเล่า?

งานในภายหน้าจะยิ่งต้องใช้ความทุ่มเทมากขึ้นทุกที พวกเจ้าใจแข็งมากจนจะทิ้งเราไว้กับงานเต็มมือเรา

ให้เราต้องทำงานอย่างลำบากยากเข็ญเหลือเกินด้วยตัวเราเองอย่างนั้นหรือ? เราจะทำให้มันเรียบง่ายขึ้น นั่นคือ

บรรดาผู้ที่ชีวิตของพวกเขาเจริญถึงวัยผู้ใหญ่ก็จะได้เข้าสู่ที่หลบภัย

และไม่ทุกข์ทนกับความเจ็บปวดหรือความยากลำบาก

บรรดาผู้ที่ชีวิตของพวกเขายังไม่ได้เจริญถึงวัยผู้ใหญ่จะต้องทุกข์ทนกับความเจ็บปวดและอันตราย
วณะของเราขัดแย้งพอแล้ว มิใช่หรือ?

นามของเราจะแผ่ขยายไปทุกทิศทางและทั่วทุกที่ เพื่อให้ทุกคนได้รับรู้นามศักดิ์สิทธิ์ของเราและรู้จักเรา
ผู้คนจากทุกวิถีชีวิตในสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น แคนาดา สิงคโปร์ สหภาพโซเวียต มาเก๊า ฮองกง และประเทศอื่นๆ
จะมารวมตัวกันหนาแน่นในจินตน์ที่ เพื่อตามหาหนทางที่แท้จริง

นามของเราได้รับการให้คำพยานต่อพวกเขาแล้ว

ทั้งหมดที่เหลือคือเพื่อให้พวกเขารู้ถึงวัยผู้ใหญ่ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เพื่อที่พวกเขาอาจเป็นผู้เลี้ยงและนำทางพวกเขาได้ นี่เป็นเหตุผลที่เรากล่าวว่ามีงานมากกว่านี้ที่ต้องทำให้เสร็จ

นามของเราจะแพร่สะพัดออกไปอย่างกว้างขวางในการตื่นรู้เรื่องความวิบัติ และหากพวกเขาไม่ได้ใส่ใจ

พวกเขาก็จะสูญเสียส่วนที่พวกเขามีสิทธิ์ได้ พวกเขาไม่กลัวหรือ? นามของเราจะแผ่ขยายไปยังทุกศาสนา

ทุกวิถีชีวิต ทุกประชาชาติ และทุกนิกาย นี่คือนามของเราที่ต้องทำให้เสร็จในหนทางอันเป็นระเบียบ

ด้วยการเชื่อมโยงอันแนบแน่น ทั้งหมดเกิดขึ้นด้วยการจัดการเตรียมการอันมีปัญญาของเรา

เราจะปรารถนาเพียงให้พวกเขารู้หน้าไปกับทุกอย่างก้าว ติดตามย่างก้าวของเราไปอย่างใกล้ชิด

บทที่ 66

งานของเราได้ดำเนินต่อมาจนถึงช่วงระยะนี้แล้ว
และทั้งหมดก็ได้เป็นไปตามการจัดการเตรียมการอันชาญฉลาดของมือเรา
และทั้งหมดคือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของเรา ผู้ใดท่ามกลางมนุษยชาติจะสามารถทำสิ่งเช่นนี้ได้เล่า?
ไม่ใช่เป็นผู้คนกลับขัดจังหวะการบริหารจัดการของเราแทนหรือ? แม้กระนั้นก็ตาม
เจ้าต้องรู้ไว้ว่าไม่มีผู้ใดสามารถทำงานของเราแทนที่เราได้
และยังไม่มีผู้ใดสามารถขวางกั้นงานของเราได้เข้าไปใหญ่
เพราะไม่มีสัณฐานบุคคลเดียวที่สามารถกล่าวหรือทำสิ่งทั้งหลายที่เราทำและกล่าว แม้เป็นดังนี้แล้ว
ผู้คนก็ยังคงไม่รู้จักรเรา เราที่เป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงพระปรีชา!
ภายนอกแล้วเจ้าคงจะไม่กล้าเยาะเย้ยทำทนายเราอย่างเปิดเผย แต่ทว่าในหัวใจของเจ้าและในจิตใจของเจ้า
เจ้ากลับตั้งตนต่อต้านเรา พวกคน โง่! เจ้าไม่รู้หรือว่าเราก็คือพระเจ้าผู้เฝ้าดูหัวใจส่วนลึกสุดของมนุษย์?
เจ้าไม่รู้หรือว่าเราเฝ้าดูทุกคำพูดและความประพฤติของเจ้า? เราขอกล่าวแก่เจ้าดังนี้ว่า
วณะที่อ่อนโยนจะไม่มีวันเปล่งออกจากปากของเราอีก ในทางกลับกัน
วณะของเราทั้งหมดจะเป็นวณะแห่งการพิพากษาอันเข้มงวด
และเราจะดูว่าเจ้าจะสามารถทนฝ่าวณะทั้งหมดได้หรือไม่ นับแต่บัดนี้ไป พวกที่หัวใจไม่อยู่ใกล้ชิดเรา—
หมายถึงพวกที่ไม่มีความรักอันจริงใจให้แก่เรา—คือพวกที่เยาะเย้ยทำทนายเราอย่างเปิดเผย

ในวันนี้ พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้มาถึงจุดที่จะไม่ใช่วิธีการก่อนหน้านี้อีกต่อไป ในทางกลับกัน
วิธีการใหม่กำลังถูกนำมาดำเนินการแทน

พวกที่ไม่ร่วมมือกับเราในเชิงบวกและอย่างแข็งขันจะร่วงหล่นสู่แดนคนตาย แดนพินาศแห่งความตาย
(และผู้คนเหล่านี้จะทนทุกข์กับความพินาศตลอดไป) วิธีการใหม่จะเป็นดังต่อไปนี้คือ

หากหัวใจและจิตใจของเจ้าไม่เที่ยงตรง เช่นนั้นแล้วการพิพากษาของเราจะบังเกิดแก่เจ้าทันที
นี่ย่อมรวมถึงการยึดติดกับโลก ความมั่งมี ครอบครัวของเจ้า สามี ภรรยา ลูกหลาน บิคารมารดา
การกินและการดื่ม เสื้อผ้า และสิ่งเช่นนั้นทั้งหมดที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ
ความรู้แจ้งของเหล่าวิสุทธิชนจะกลายเป็นมองเห็นได้มากขึ้นเรื่อยๆ นั่นคือ
ความรู้สึกรักทั้งหลายของชีวิตจะกลายเป็นที่ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นทุกที และจะเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง
ผู้ใดที่ก่อให้เกิดการขัดจังหวะแม้แต่เล็กน้อยจะทนทุกข์กับการล้มคว่ำอันวิบัติ โดยเรียงอันดับต่างๆ
บนลู่วิ่งของชีวิต พวกที่ไม่แยแส พวกที่ไม่แสวงหาด้วยการอุทิศตน เราจะทอดทิ้งโดยสิ้นเชิง
และเราจะเพิกเฉยต่อพวกเขาทั้งหมดโดยไม่มีการยกเว้น

พวกเขาจะถูกทำให้ทุกข์เข็ญอยู่ในความวิบัติเป็นเวลาหนึ่งพันปี ส่วนพวกที่แสวงหาอย่างร้อนแรง—

นั่นคือพวกที่ก่อให้เกิดการขัดจังหวะอยู่เสมอ—

เราจะปลดปล่อยความไม่รู้เท่าทันของพวกเขาและทำให้พวกเขางงรักภักดีต่อเรา ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขามีปัญญาและเขาวน และด้วยผลจากการนั้นย่อมจะแสวงหาด้วยความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีก เราเพิ่มพูนพรของเราเป็นทวีคูณให้แก่บุตรหัวปีของเราทั้งหมด และความรักของเราย่อมมาถึงพวกเจ้าตลอดเวลา เราดูแลพวกเจ้าและปกป้องพวกเจ้าอยู่เสมอ และเราจะไม่อนุญาตให้พวกเจ้าตกลงไปในตาข่ายของซาตาน เราได้เริ่มเปิดดวงงานของเราท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวงแล้ว นั่นคือเราได้เพิ่มโครงการงานอีกอย่างหนึ่งแล้ว กลุ่มชนเหล่านี้คือผู้ที่ทำการปรนนิบัติพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี และผู้คนจำนวนมากมายมหาศาลจะเข้าไปเนื่องแน่นอยู่ในราชอาณาจักรของเรา

บุตรทั้งหลายของเรา พวกเจ้าต้องทำให้การฝึกฝนของพวกเจ้าเข้มข้นขึ้น มีงานมากมายรอพวกเจ้าอยู่ ซึ่งเป็นงานที่พวกเจ้าต้องรับไปทำให้สำเร็จสมบูรณ์ เราเพียงปรารถนาให้พวกเจ้าเร่งรีบและเป็นผู้ใหญ่ เพื่อที่พวกเจ้าอาจทำให้งานที่เราได้วางใจฝากให้พวกเจ้าทำนั้นแล้วเสร็จ นี่เป็นความรับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเจ้า และเป็นหน้าที่ที่พวกเจ้าซึ่งเป็นบุตรหัวปีของเราควรทำ เราจะปกป้องพวกเจ้าจนกระทั่งพวกเจ้าไปถึงปลายทาง และเราจะพิทักษ์พวกเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าอาจชื่นชมความเบิกบานเคียงข้างเราตลอดไป! พวกเจ้าทุกคนควรมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า เราได้จัดการเตรียมการการพลีอุทิศมากมายและสภาพแวดล้อมมากมายไว้แล้ว ทั้งหมดก็เพื่อให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อม พวกเจ้ารู้มิใช่หรือว่าทั้งหมดเหล่านี้คือพรจากเรา? พวกเจ้าทั้งปวงคือบุตรผู้เป็นที่รักของเรา ตราบเท่าที่พวกเจ้ารักเราอย่างจริงใจ เราจะไม่ละทิ้งพวกเจ้าสักคนเดียว—อย่างไรก็ดี การนี้ขึ้นอยู่กับว่าพวกเจ้าสามารถร่วมมือกับเราอย่างปรองดองหรือไม่

บทที่ 67

บรรดาบุตรของเราปรากฏต่อสาธารณะและต่อหน้ากลุ่มชนทั้งปวง

เราจะเตือนอย่างรุนแรงต่อผู้ใดก็ตามที่กล้าเยาะเย้ยทำทนายพวกเขาอย่างเปิดเผย นั่นแน่นอนอยู่แล้ว วันนี้

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่สามารถลุกขึ้นและเป็นผู้เลี้ยงคริสตจักรได้บรรลุสถานะของบุตรหัวปีแล้ว

และตอนนี้อยู่กับเราในสง่าราศี—ทั้งหมดที่เป็นของเราก็เป็นของพวกเขาเช่นกัน

เรามอบพระคุณอันล้นพ้นแก่พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่สนับสนุนเราอย่างจริงจังจริงใจ

เพื่อให้เจ้าอาจกลายเป็นทรงพลัง เกินความแข็งแกร่งของพวกมนุษยชนอื่นๆ

เจตจำนงของเราในความครบถ้วนบริบูรณ์ออกไปสู่พวกเขา บรรดาบุตรหัวปี

และเราปรารถนาเพียงให้พวกเขาได้เป็นผู้ใหญ่โดยเร็วที่สุดและเสร็จสิ้นสิ่งที่เราได้ไว้วางใจมอบหมายให้พวกเขาทำเท่านั้น จงรู้การนี้ไว้!

สิ่งที่เราไว้วางใจมอบหมายให้พวกเขาทำคือ โครงการสุดท้ายของแผนการบริหารจัดการของเรา

เราหวังเพียงให้พวกเขาสามารถมอบถวายความเป็นอยู่ทั้งสิ้นของเจ้าให้เรา ด้วยหัวใจ จิตใจ

และความแข็งแกร่งทั้งหมดของพวกเขา และสามารถสละทั้งหมดนั้นให้เรา

เวลาไม่คอยท่ามนุษยชนได้อย่างแท้จริง และไม่มีบุคคลใด เหตุการณ์ใด

หรือสิ่งใดสามารถขัดขวางงานของเราได้ จงรู้การนี้ไว้! งานของเราก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่มีอุปสรรค ณทุกขั้นตอน

รอยเท้าของเราเข้าไปทั่วจักรวาลและไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ตาของเรากำลังตรวจสอบทุกบุคคลอยู่เบื้องนิรันดร์ และที่มากกว่านั้น เราตรวจดูจักรวาลโดยรวม

อันที่จริงแล้ววาระของเรากำลังทำงานอยู่ในทุกมุมของจักรวาล ใครก็ตามที่กล้าไม่ทำการปรนนิบัติเรา

ใครก็ตามที่กล้าไม่จงรักภักดีต่อเรา ใครก็ตามที่กล้าทำการตัดสินใจนามของเรา

และใครก็ตามที่กล้าด่าว่าและใส่ร้ายป้ายสีบรรดาบุตรของเรา—

คนเหล่านั้นที่สามารถทำสิ่งเช่นนั้นได้อย่างแท้จริงต้องก้าวผ่านการพิพากษาอันรุนแรง

การพิพากษาของเราจะเกิดขึ้นในความครบถ้วนของการนั้น ซึ่งหมายความว่าตอนนี้คือยุคสมัยแห่งการพิพากษา

และโดยผ่านทาง การเฝ้าสังเกตอันพิถีพิถัน เราจะพบว่า การพิพากษาของเราแผ่ขยายไปตลอดทั่วทั้งสากลพิภพ

แน่นอนว่า บ้านของเราจะไม่ได้รับการยกเว้น การพิพากษาจะมายังพวกที่มีความผิด คำพูด

หรือการกระทำที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา จงเข้าใจการนี้ไว้!

การพิพากษาของเรามุ่งตรงไปยังสากลพิภพทั่วทั้งหมด

ไม่ใช่เพียงตรงไปยังผู้คนหรือสิ่งทั้งหลายหนึ่งกลุ่มเท่านั้น เจ้าได้มาตระหนักในการนี้หรือยัง?

หากถึงลงไปแล้วเจ้ามีความขัดแย้งในความคิดของเจ้าเกี่ยวกับเรา
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้รับการพิพากษาทันทีอยู่ภายใน

การพิพากษาของเรามาในทุกุรูปทรงและรูปสัณฐาน จงรู้การนี้ไว้!

เราคือพระเจ้าผู้ทรงปัญญาและทรงเอกลักษณ์แห่งสากลพิภพ! ไม่มีสิ่งใดอยู่เหนืออภิปธานภาพของเรา

การพิพากษาของเราทั้งหมดได้ถูกเปิดเผยต่อพวกเจ้าแล้ว กล่าวคือ

หากเจ้ามีความขัดแย้งเกี่ยวกับเราในความคิดของเจ้า เราจะให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า เป็นการตักเตือน หากเจ้าไม่ฟัง

เราจะทอดทิ้งเจ้าทันที (ในการนี้เราไม่ได้กำลังอ้างอิงถึงการกักขังในนามของเรา

แต่อ้างอิงถึงพฤติกรรมภายนอกที่เกี่ยวข้องกับความยินดีในค้นหา)

หากความคิดของเจ้าที่มีต่อเรานั้นเยาะเย้ยทำลาย หากเจ้าพัวพันกับเรา

หากเจ้ายอมรับแนวคิดของชาตanoอย่างซ้ำๆ และหากเจ้าไม่ปฏิบัติตามความรู้สึกรักของชีวิต

เช่นนั้นแล้วจิตวิญญาณของเจ้าก็จะอยู่ในความมืดและเนื้อหนังของเจ้าก็จะทนทุกข์กับความเจ็บปวด

เจ้าต้องอยู่ใกล้กับเรามากขึ้น

เจ้าไม่อาจสามารถฟื้นฟูสภาพเงื่อนไขปกติของเจ้าได้เพียงในหนึ่งหรือสองวันเท่านั้น

และชีวิตของเจ้าจะรุ่งอยู่ข้างหลังมากอย่างเห็นได้ชัด ส่วนพวกที่เหลวแหลกในวาทะ

เราจะบ่มวินัยปากและลิ้นของเจ้า และทำให้ลิ้นของเจ้าตกอยู่ภายใต้การถูกจัดการ

พวกที่เหลวแหลกอย่างปล่อยตัวปล่อยใจในความประพฤดิ เราจะตักเตือนเจ้าในจิตวิญญาณของเจ้า

และเราจะเตือนพวกที่ไม่ฟังอย่างรุนแรง พวกที่ตัดสินใจและเยาะเย้ยทำลายเราอย่างเปิดเผย

ซึ่งก็คือพวกที่แสดงการไม่เชื่อฟังในคำพูดหรือความประพฤดิ เราจะกำจัดและทอดทิ้งพวกเขาอย่างที่สุด

โดยทำให้พวกเขาพินาศและสูญเสียชีวิตอันสูงสุด เหล่านี้คือพวกผู้ที่จะถูกกำจัดหลังจากที่ได้ถูกเลือกแล้ว

พวกที่ไม่รู้เท่าทัน ซึ่งก็คือพวกที่มีนิมิตไม่ชัดเจน เราจะยังให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาและช่วยพวกเขาให้รอด

อย่างไรก็ตาม

พวกที่เข้าใจความจริงว่าไม่ปฏิบัติตามความจริงนั้นจะได้รับการจัดการโดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ดังที่กล่าวมา

แล้ว ไม่ว่าพวกเขาจะไม่รู้เท่าทันหรือไม่ก็ตาม ในเรื่องของคนเหล่านั้นที่มีเจตนาร้ายตั้งแต่เริ่มต้น

เราจะทำให้พวกเขาไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจความเป็นจริงได้ไปตลอดกาล และในที่สุด

พวกเขาจะค่อยๆ ถูกกำจัดทีละคน ไม่แม้แต่คนเดียวที่จะคงอยู่

แม้ว่าตอนนี้พวกเขายังคงอยู่โดยการจัดการเตรียมการของเรา (เพราะเราไม่ทำสิ่งทั้งหลายอย่างเร่งรีบ

แต่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย)

การพิพากษาของเราได้รับการเปิดเผยแล้วอย่างครบบริบูรณ์

การนั้นจัดการแก้ไขผู้คนหลากหลายที่ต้องเข้าประจำที่อันถูกต้องเหมาะสมของพวกเขาทั้งหมด

เราจะจัดการและพิพากษาผู้คนโดยสอดคล้องกับว่าพวกเขาได้ละเมิดกฎเกณฑ์ใด
ในเรื่องของพวกเขาที่ไม่ได้อยู่ในนามนี้และไม่ยอมรับพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย
มีเพียงกฎเกณฑ์เดียวเท่านั้นที่จะใช้ได้ นั่นคือ เราจะรับเอาจิตวิญญาณ ดวงจิต
และร่างกายของผู้ใดก็ตามที่เยาะเย้ยทำทนายเราและโยนพวกเขาเข้าสู่แดนคนตายทันที
ผู้ใดก็ตามที่ไม่เยาะเย้ยทำทนายเรา

เราจะคอยให้พวกเขากลายเป็นผู้ใหญ่ก่อนที่จะดำเนินการพิพากษาครั้งที่สองจนเสร็จสิ้น
วณะของเราอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความกระจำเต็มที และไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้น
เราหวังเพียงว่าพวกเขาก็จะสามารถเก็บวณะเหล่านี้ไว้ในใจได้ตลอดเวลาเท่านั้น!

บทที่ 68

วณะของเรากำลังถูกนำไปดำเนินการในทุกประเทศ สถานที่ ชนชาติ และนิกาย
และกำลังลุล่วงไปทุกมุมไม่ว่าเวลาใด ความวิบัติที่เกิดขึ้นทุกหนแห่งไม่ใช่การสู้รบระหว่างผู้คน
อีกทั้งไม่ใช่การต่อสู้ด้วยอาวุธ ในภายหลังจะไม่มีสงครามอีกแล้ว ทั้งหมดอยู่ในเงื้อมมือเรา
ทั้งหมดจะเผชิญหน้ากับการพิพากษาของเราและจะทุกข์เชื่องท่ามกลางความวิบัติ ขอให้พวกที่ด้านทานเรา
ตลอดจนพวกที่ไม่ริเริ่มร่วมมือกับเรา จงทนทุกข์กับความเจ็บปวดแห่งความวิบัตินานา
ขอให้พวกเขารู้ว่าให้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขาตลอดนิรันดร์กาล โดยคงอยู่ในความมืดมิดตลอดไป
พวกเขาจะไม่มีชีวิตรอด เรากระทำการด้วยความซื่อตรงเปิดเผยและความคล่องตัว
และเราไม่คำนึงถึงว่าเจ้าได้สตัยซื้อต่อเราเพียงใดในอดีต ตราบเท่าที่เจ้าด้านทานเรา
มือแห่งการพิพากษาของเราก็จะปล่อยความโกรธซึ่งอันเร็วรีไ้เจ้า โดยไม่มีการรอช้าอันใดทั้งสิ้น—
ไม่แม้แต่หนึ่งวินาที—และโดยไม่มีสักส่วนเสี้ยวของความปรานี
เราได้กล่าวมาตลอดว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงรักษาพระวณะของพระองค์ ทุกวณะที่เราเอ่ยข่มจะลุล่วง
และเราจะทำให้พวกเจ้ามองเห็นแต่ละวณะที่ลุล่วงนั้น
นี่คือความหมายที่แท้จริงของการเข้าสู่ความเป็นจริงในทุกสิ่งทุกอย่าง

ความวิบัติใหญ่หลวงจะไม่บังเกิดแก่บุตรทั้งหลายของเรา ผู้เป็นที่รักของเรา อย่างแน่นอน
เราจะดูแลบุตรทั้งหลายของเราในทุกชั่วขณะและในทุกวินาที
พวกเขาจะไม่ต้องทนฝ่าความเจ็บปวดและความทุกข์ดังกล่าวเป็นอันขาด ในทางกลับกัน
จุดหมายของการนี้คือเพื่อให้บุตรทั้งหลายของเรามีความเพียบพร้อม
และเพื่อให้วณะของเราลุล่วงในตัวพวกเขา
ผลที่ตามมาคือพวกเขาก็จะลึกรู้ฤทธาานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุดของเรา เติบโตยิ่งขึ้นไปในชีวิต
แบกรับภาระเพื่อเราเร็วขึ้น
และอุทิศตัวตนทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาแก่การทำให้แผนการบริหารจัดการของเราสำเร็จสมบูรณ์
พวกเขาก็ควรชื่นบานด้วยความเปรมปรีดิ์และความสุขเพราะการนี้ เราจะส่งมอบทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเขา
โดยอนุญาตให้พวกเขาลงมือควบคุม เราจะวางมันไว้ในมือของพวกเขา
หากเป็นความจริงที่ว่าบุตรคนหนึ่งข่มสืบทอดมรดกทั้งหมดทั้งมวลของบิดาของเขา
เช่นนั้นแล้วนี่ข่มจะเป็นจริงยิ่งกว่านั้นอีกเพียงใดสำหรับพวกเขาที่เป็นบรรดาบุตรหัวปีของเรา?
พวกเขาก็ได้รับการอวยพรอย่างแท้จริง แทนที่จะทนทุกข์กับความวิบัติอันใหญ่หลวง
พวกเขาก็กลับจะชื่นชมพรอันเป็นนิรันดร์แทน สง่าราศีอันใดเช่นนั้น! สง่าราศีอันใดเช่นนั้น!

จงเร่งฝีเท้าของเจ้า และจงติดตามก้าวย่างของเราไปทุกหนแห่งและทุกกาลเวลา จงอย่ารั้งอยู่ข้างหลัง
จงให้หัวใจของพวกเจ้าเป็นไปตามหัวใจของเรา และจงให้จิตใจของพวกเจ้าเป็นไปตามจิตใจของเรา
จงร่วมมือกับเราและจงเป็นหนึ่งเดียวกันในหัวใจและในจิตใจ จงกินกับเรา ใช้ชีวิตกับเรา และชื่นชมกับเรา
พรอันน่าอัศจรรย์กำลังรอคอยให้พวกเจ้าชื่นชมและรับเอาไป
ความอุดมอันมีอาจเปรียบปานได้เช่นนั้นมือที่อยู่ในเรา ไม่มีแม้แต่นิดเดียวที่ได้รับการเตรียมเพื่อผู้อื่น
เราทำเช่นนั้นเพื่อบุตรทั้งหลายของเราทั้งสิ้น

ในปัจจุบัน สิ่งที่เรามีในจิตใจของเราก็คือสิ่งที่ จะได้รับการทำให้ลุล่วง เมื่อถึงเวลาที่เรานพุดกับพวกเจ้าแล้วเสร็จ
เรื่องเหล่านั้นก็จะสำเร็จสมบูรณ์เรียบร้อย งานก้าวน้ำรวดเร็วนั้นนั้นอย่างแท้จริง
และมันกำลังเปลี่ยนแปลงทุกชั่วขณะ หากความสนใจของพวกเจ้าเร่ห่างออกไปแม้เพียงนิดใจหนึ่ง ปรากฏการณ์
“เหวี่ยงหนีจุดศูนย์กลาง” ก็จะเกิดขึ้น และพวกเจ้าก็จะถูกเหวี่ยงทิ้งไปเป็นระยะทางไกลยิ่ง
โดยออกจากกระแสนทางเดินนี้ด้วยเหตุ นั้น หากพวกเจ้าไม่แสวงหาอย่างจริงจังจริงใจ
พวกเจ้าก็จะทำให้ความมานะอดสาหะของเราสูญเปล่า ในอนาคต ผู้คนจากนานาประเทศาติจะเบียดเสียดเข้ามา
ณ เวลาใดก็ได้ กล่าวคือ พวกเจ้าจะสามารถนำทางพวกเขาในระดับชั้นปัจจุบันของพวกเจ้าได้หรือไม่?
เราจะฝึกฝนพวกเจ้าอย่างถ้วนทั่วให้กลายเป็นทหารที่ดีภายในช่วงเวลาอันสั้นนี้ เพื่อทำให้คำบัญชาของเราลุล่วง
เราปรารถนาให้พวกเจ้าให้เกียรติแก่นามของเราในทุกแง่มุม และเป็นพยานอันน่าอัศจรรย์ให้เรา
ขอให้บรรดาผู้ที่พวกเขาดูหมิ่นจงยืนเหนือพวกเขาในวันนี้ เพื่อนำทางและปกครองพวกเขา
พวกเจ้าจับใจความเจตนาของเราได้ไหม? พวกเจ้าตระหนักรู้ถึงความมานะอดสาหะที่เราได้ทำลงไปหรือยัง?
เราทำทั้งหมดนี้เพื่อพวกเจ้า มันเพียงขึ้นอยู่กัับว่าพวกเจ้าจะสามารถชื่นชมพรของเราได้หรือไม่เท่านั้น

เรา พระเจ้าผู้สำรวจค้นจิตใจและหัวใจของมนุษยชาติ เดินทางไปยังปลายสุดของแผ่นดินโลก
ผู้ใดจะกล้าไม่ทำการปรนนิบัติเราเล่า? ความตึงเครียดเพิ่มสูงขึ้นในหมู่ประชาชาติทั้งปวง
และพวกเขาคืนรนต่อสู้อย่างขมขื่น อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุดพวกเขาจะหลีกหนีเงื้อมมือของเราไม่พ้น
เราจะไม่ปล่อยพวกเขาไปง่ายๆ อย่างแน่นอน เราจะนำพวกเขามาสู่การพิพากษาทีละคนตามการกระทำ
สถานภาพทางแผ่นดินโลก และความยินดีทางแผ่นดินโลกของพวกเขา เราจะไม่ละเว้นผู้ใด
ความโกรธขี้้งของเราได้เริ่มเผยตัวแล้ว และทั้งหมดจะเทกระหน่ำลงบนตัวพวกเขา
ทั้งหมดจะลุล่วงในตัวพวกเขาทีละคน และพวกเขาจะทำให้ทั้งหมดนี้บังเกิดกับตัวพวกเขาเอง
ผู้คนที่ล้มเหลวในการรู้จักเราหรือที่ดูหมิ่นเราในอดีต บัดนี้จะเผชิญหน้าการพิพากษาของเรา
ส่วนพวกที่ข่มเหงบุตรทั้งหลายของเรา
เราจะตีสอนพวกเขาเป็นการเฉพาะตามวาจาและการกระทำของพวกเขาในอดีต เราจะไม่ละเว้นแม้กระทั่งเด็กๆ
ผู้คนเหล่านี้ล้วนเป็นลูกหลานของชาตานทั้งหมด ต่อให้พวกเขาไม่กล่าวและไม่ทำสิ่งใด

หากถูกลงไปพวกเขาเก็บจำความเกลียดชังต่อบุตรทั้งหลายของเราเอาไว้ เราจะไม่ละเว้นพวกเขาสักคนเดียว
เราจะทำให้พวกเขาทั้งปวงมองเห็นว่าพวกเรา—ผู้คนกลุ่มนี้—ครอบครองและกุมพลังอำนาจในวันนี้
ไม่ใช่พวกเขาอย่างแน่นอน ด้วยเหตุผลนี้

การที่พวกเจ้าอุทิศสุดกำลังของพวกเจ้าและสละตัวพวกเจ้าเองอย่างจริงจังจริงใจเพื่อเรา จึงยิ่งสำคัญขึ้นไปอีก
เพื่อที่พวกเจ้าอาจให้เกียรติและเป็นพยานแก่นามของเราในทุกสถานที่ ทุกมุม ทุกศาสนา และทุกนิคม
และแผ่ขยายออกไปสู่ทั่วทั้งจักรวาลและปลายสุดของแผ่นดินโลก!

บทที่ 69

เมื่อเจตจำนงของเราปรากฏออกไป ผู้ใดก็ตามที่กล้าต้านทานและผู้ใดก็ตามที่กล้าตัดสินหรือสงสัย เราจะกวาดล้างทันที ในวันนี้ผู้ใดก็ตามที่ไม่ปฏิบัติตามเจตจำนงของเรา หรือผู้ใดก็ตามที่เข้าใจเจตจำนงของเราผิด ต้องถูกกำจัดและขับออกจากราชอาณาจักรของเรา

ในราชอาณาจักรของเราไม่มีผู้ใดอื่น ทั้งหมดล้วนเป็นบุตรของเรา—ผู้ที่เรารักและที่คำนึงถึงเรา ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาเกือบบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามวามะของเราและสามารถครอบครองอำนาจในการพิพากษาประชาชาติทั้งหมดกับกลุ่มชนทั้งปวงแทนเรา ที่มากกว่านั้น พวกเขาเกือบกลุ่มบุตรหัวปีที่มีวิสุทธิใจและมีชีวิตชีวา เรียบง่ายและเปิดเผย และทั้งซื่อสัตย์และชาญฉลาด เจตจำนงของเราได้รับการสนองในตัวพวกเขา และสิ่งที่เราปรารถนาที่จะทำก็ล่วงในตัวพวกเขา โดยเปิดเผยและถูกเผยอย่างหมดสิ้น ปราศจากข้อผิดพลาด เราได้เริ่มทอดทิ้งพวกที่มีเจตนาและจุดประสงค์ผิดๆ และเราจะทำให้พวกเขาล้มลงจนแล้วคนเล่า เราจะทำลายพวกเขาทีละคนจนถึงจุดที่พวกเขาไม่สามารถมีชีวิตรอด— และทั้งหมดนี้ย่อมอ้างอิงถึงวิญญาณของพวกเขา ดวงจิตของพวกเขา และร่างกายของพวกเขา

จงเข้าใจเถิดว่าการกระทำของมือเรา—การสนับสนุนคนยากจน การดูแลและปกป้องบรรดาผู้ที่รักเรา การช่วยพวกที่รู้ไม่เท่าทันและกระตือรือร้นซึ่งไม่ได้แทรกแซงการบริหารจัดการของเราให้รอด การลงโทษพวกที่ต้านทานเราและพวกที่ไม่ร่วมมือกับเราอย่างแท้จริง—

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะได้รับการยืนยันทีละอย่าง โดยสอดคล้องกับถ้อยคำของเรา

เจ้าเป็นคนหนึ่งที่รักเราอย่างแท้จริงไหม? เจ้าเป็นคนหนึ่งที่สละตัวเจ้าเองเพื่อเราอย่างสัตย์ซื่อไหม?

เจ้าเป็นคนหนึ่งที่ฟังวามะของเราและปฏิบัติตามอย่างสอดคล้องไหม? เจ้าเป็นคนหนึ่งที่ต่อต้านเรา

หรือเจ้าเป็นคนหนึ่งที่สอดคล้องกับเรากันแน่? ลึกลงไป เจ้ามีแนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ไหม?

เจ้าสามารถตอบแต่ละข้อที่เราได้กล่าวมาแล้วไหม? หากเจ้าไม่สามารถ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครบางคนที่ไม่แสวงหาด้วยความกตัญญู แต่ไม่เข้าใจเจตจำนงของเรา

ผู้คนเช่นนั้นย่อมจะแทรกแซงการบริหารจัดการของเราและเข้าใจเจตจำนงของเราผิดอย่างง่ายดายที่สุด หากพวกเขามีเจตนาที่ผิดแม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง พวกเขาจะอยู่ภายใต้การชำระล้างและการทำลายล้างของเรา

ภายในเรา มีความล้าลึกไม่รู้จบที่มีอาจหยังลึกได้ เราจะเผยความล้าลึกเหล่านี้แก่ผู้คนที่ละอย่าง

โดยสอดคล้องกับแผนการของเรา นั่นคือเราจะเผยความล้าลึกแก่นุตรหัวปีทั้งหลายของเรา

พวกที่เป็นผู้ไม่เชื่อและพวกที่ต้านทานเรา เราจะอนุญาตเพียงให้ไหลไปกับกระแสเท่านั้น อย่างไรก็ตาม

ในท้ายที่สุดเราจะต้องทำให้พวกเขาเข้าใจว่าเราก็คือบารมีและการพิพากษา

ผู้ไม่เชื่อของวันนี้เพียงมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาของพวกเขาเท่านั้น

ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่รู้เจตจำนงของเรา เฉพาะบุตรของเราเท่านั้น—ผู้ที่เรารัก—
ที่รู้และเข้าใจเจตจำนงของเรา สำหรับบุตรทั้งหลายของเรา เราเผยตัวเราอย่างเปิดเผย สำหรับชาตान
เราคือบารมีและการพิพากษา และไม่ซ่อนเร้นเลย ทุกวันนี้
เฉพาะบรรดาบุตรหัวปีของเราเท่านั้นที่ควรค่าแก่การรู้เจตจำนงของเรา ไม่มีผู้ใดอื่นมีคุณสมบัติเหมาะสม—
และเราได้จัดการเตรียมการทั้งหมดนี้ไว้ล่วงหน้าก่อนการทรงสร้าง ในช่วงต้น
เราได้จัดการเตรียมการอย่างถูกต้องเหมาะสมว่าผู้ใดจะได้รับการอวยพรและผู้ใดจะได้รับความทุกข์
เราชัดเจนเกี่ยวกับการนี้ และวันนี้มันก็ได้สำแดงอย่างครบถ้วนเรียบร้อยแล้ว กล่าวคือ
บรรดาผู้ที่ได้รับการอวยพรก็ได้เริ่มชื่นชมพรของพวกเขาแล้ว
ส่วนพวกที่ได้รับความทุกข์ก็ได้เริ่มทนทุกข์กับความวิบัติแล้ว
พวกที่ไม่ปรารถนาที่จะได้รับความทุกข์ย่อมจะได้รับความทุกข์อยู่ดี
เพราะนี่คือสิ่งที่เราได้ลิขิตไว้และเป็นสิ่งที่มือแห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราได้จัดการเตรียมการไว้แล้ว
แท้จริงแล้วบุคคลประเภทใดได้รับการอวยพร และบุคคลประเภทใดได้รับความทุกข์กันแน่?
เราได้เผยสิ่งเหล่านี้ไปเรียบร้อยแล้ว นี่ไม่ใช่ความลึกลับสำหรับพวกเขา แต่ในทางกลับกัน มันเป็นที่รู้จักกันทั่ว
กล่าวคือ พวกที่ยอมรับเราแต่มีเจตนาที่ผิด พวกที่ยอมรับเราแต่ไม่แสวงหาเรา พวกที่รู้จักเราแต่ไม่มอบตนต่อเรา
พวกที่เข้าร่วมในความคดโกงและการทรยศเพื่อหลอกลวงเรา พวกที่อ่านวาระของเราแต่กลับพ่นสิ่งที่เป็นลบ
และพวกที่ไม่รู้จักตัวพวกเขาเอง พวกที่ไม่รู้จักสิ่งที่พวกเขาเป็น พวกที่คิดว่าตัวพวกเขานั้นยิ่งใหญ่
และพวกที่คิดไปเองว่าพวกเขาได้ถึงซึ่งความเป็นผู้ใหญ่มากแล้ว (ตัวอย่างของชาตान)—
ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดคือเป้าหมายของการได้รับความทุกข์
บรรดาผู้ที่ยอมรับเราและเจตนาของพวกเขาเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งเรา
(และหากพวกเขาก่อให้เกิดการขัดจังหวะ เราก็มจะไม่จดจำการล่วงละเมิดของพวกเขา—
แต่เจตนาของพวกเขาต้องเที่ยงตรง และพวกเขาต้องระมัดระวัง รอบคอบอยู่เสมอ และไม่เกร
และพวกเขาต้องมีเจตจำนงที่จะฟังเราและมอบตนต่อเราเสมอ) บรรดาผู้ที่บริสุทธิ์ บรรดาผู้ที่เปิดเผย
บรรดาผู้ที่ซื่อสัตย์ บรรดาผู้ที่ไม่ถูกบุคคล สิ่งของ หรือเรื่องใดควบคุม
และบรรดาผู้ที่เหมือนเด็กในด้านรูปลักษณ์ ทั้งที่เป็นผู้ใหญ่ในชีวิต—คนเหล่านี้คือผู้ที่รักของเรา
เป้าหมายแห่งพรของเรา บัดนี้พวกเขาแต่ละคนจะเข้าประจำตำแหน่งแห่งที่ของเจ้าตามสภาพเงื่อนไขของเจ้า
ที่มากกว่านั้น เจ้าจะรู้ว่าเจ้าได้รับการอวยพรหรือได้รับความทุกข์
ไม่มีความจำเป็นที่เราจะกล่าวออกมาอย่างชัดเจน บรรดาผู้ที่ได้รับการอวยพรควรชื่นบานและเป็นสุข
ขณะที่พวกที่ต้องทนทุกข์กับการได้รับความทุกข์ก็ไม่ควรคับแค้นใจ
ทั้งสองฝ่ายได้รับการจัดการเตรียมการด้วยมือของเรา แม้ว่าเราไม่ใช่ผู้ที่จะถูกคิดเตียน กล่าวคือ

เป็นการขาดพร่องความร่วมมือกับเราของเจ้าเอง

รวมทั้งความล้มเหลวของเจ้าในการเข้าใจว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงสำรวจค้นหัวใจส่วนลึกสุดของมนุษย์
นี่คือสิ่งที่เราได้กำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าแล้ว และเจ้าก็ได้ทำร้ายตัวเจ้าเองโดยผ่านทางการใช้เล่ห์เหลี่ยมเล็กๆ
น้อยๆ ของเจ้าเอง เจ้าทำให้สิ่งนี้บังเกิดแก่ตัวเจ้า! การที่เจ้าควรตกลงไปในแดนคนตายไม่ใช่การทารุณเจ้า!
นี่เป็นวาระสุดท้ายของเจ้า นี่คือบทอาสนกรรมของเจ้า!

บุตรหัวปีที่ได้รับการอวยพรทั้งหลาย! จงลุกขึ้นมาเร็วไวและเปล่งเสียงยินดี!

จงลุกขึ้นมาเร็วไวและเปล่งคำสรรเสริญ! นับแต่บัดนี้ไป

จะไม่มี ความขมขื่นอีกแล้วและจะไม่มี ความทุกข์อีกแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือของเรา

ผู้ใดที่ความคิดของเขาสอดคล้องกับของเราอย่างสมบูรณ์ย่อมเป็นบุคคลที่เรารัก

และจะไม่ต้องทนทุกข์กับความวิบัติ สิ่งใดก็ตามที่เป็นความพึงปรารถนาแห่งหัวใจของเจ้า

เราจะทำให้สิ่งนั้นลุล่วง (แต่มันจะเป็นไปตามใจชอบไม่ได้) นี่คือนิยามของเรา

บทที่ 70

การที่ความล้าลึกของเราถูกเผยออกมาและสำแดงอย่างเปิดเผย และไม่ได้ถูกซ่อนเร้นอีกต่อไปนั้น เป็นเพราะพระคุณและความปรานีของเราทั้งสิ้น ที่มากกว่านั้นก็คือ การที่วาระของเราปรากฏท่ามกลางผู้คน และไม่ถูกปกปิดอีกต่อไป ก็เป็นเพราะพระคุณและความปรานีของเราด้วยเช่นกัน

เรารักทุกคนที่สละตนเองเพื่อเราอย่างจริงใจ และอุทิศตนเองแก่เรา เราเกลียดชังทุกคนที่เกิดจากเรา ทว่ากลับไม่รู้จักเรา และถึงกับต่อต้านเรา เราจะไม่ละทิ้งใครก็ตามที่อยู่เพื่อเราอย่างจริงใจ

ตรงกันข้ามเราจะเพิ่มพรแก่คนผู้นั้นเป็นทวีคูณ

เราจะลงโทษพวกที่อกตัญญูและฝ่าฝืนความใจดีมีเมตตาของเราเป็นทวีคูณ และเราจะไม่ปล่อยพวกเขาไปง่ายๆ

ในราชอาณาจักรของเราไม่มีความคดโกงหรือความหลอกลวง และไม่มีความเจนโลก

นั่นคือไม่มีกลิ่นอายแห่งความตาย ตรงกันข้าม ทุกสิ่งคือความถูกต้องและความชอบธรรม

ทุกสิ่งคือความบริสุทธิ์และความเปิดเผย โดยไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้นหรือปกปิด ทุกสิ่งล้วนสดชื่น

ทุกสิ่งคือความชื่นชมยินดี และทุกสิ่งคือความเจริญใจ ใครก็ตามที่มีกลิ่นคนตาย

ไม่มีทางสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักรของเราได้ และจะถูกปกครองด้วยคทาเหล็กของเราแทน

นับตั้งแต่โบราณกาลตราบจนปัจจุบัน

ความล้าลึกอันไม่มีที่สิ้นสุดทั้งปวงได้รับการเผยอย่างครบถ้วนแก่พวกเจ้า—กลุ่มคนที่เราได้รับไว้ในยุคสุดท้าย

เจ้าไม่รู้สึกว่าได้รับพรหรือ? ที่มากกว่านั้นก็คือ วันที่ทุกสิ่งถูกเผยอย่างเปิดเผย

คือวันที่พวกเจ้ามีส่วนในการครองราชย์ของเรา

กลุ่มคนที่ครองราชย์ในฐานะกษัตริย์อย่างแท้จริงนั้น ขึ้นอยู่กับการลึขิตไว้ล่วงหน้าและการคัดสรรของเรา

และไม่มีเจตจำนงของมนุษย์อยู่ในนั้นอย่างแน่นอน ใครก็ตามที่กล้ามีส่วนร่วมในการนี้ ต้องถูกมือของเราโบยตี

และผู้คนเช่นนั้นจะเป็นเป้าแห่งไฟอันเดือดดาลของเรา นี่คืออีกด้านหนึ่งแห่งความชอบธรรมและบารมีของเรา

เราได้พูดไว้ว่า เราปกครองสรรพสิ่ง เราคือพระเจ้าผู้ทรงปัญญา ผู้กุมสิทธิอำนาจเต็ม และเราไม่กรุณาต่อผู้ใด

เรานั้นใจแข็งอย่างยิ่งยวด ไร้ซึ่งความรู้สึกส่วนตัวโดยสมบูรณ์ เราปฏิบัติต่อทุกคน (ไม่ว่าเขาจะพูดจาดีอย่างไร

เราก็จะไม่ปล่อยเขาไป) ด้วยความชอบธรรม ความถูกต้อง และบารมีของเรา

ขณะเดียวกันก็ทำให้ทุกคนมองเห็นความอัศจรรย์แห่งกิจการของเราดีขึ้น

รวมทั้งความหมายแห่งกิจการของเราด้วย เราได้ลงโทษพวกวิญญาณชั่วที่ละตน

สำหรับการกระทำทุกชนิดที่พวกเขาทำผิดไว้ ทั้งพวกเขาแต่ละคนลงในบาปาลึก

งานนี้เราได้ทำจนแล้วเสร็จก่อนที่กาลเวลาจะเริ่มต้น ปล่อยให้พวกเขาไร้ตำแหน่ง

ปล่อยให้พวกเขาไร้สถานที่ที่จะทำการงานของพวกเขา

ไม่มีใครในประชากรที่เราเลือกสรร—บรรดาผู้ที่ได้รับการลึขิตไว้ล่วงหน้าและคัดสรรไว้โดยเรา—จะสามารถถูก

กพกววิญญานชั่วครอบงำได้ และกลับจะบริสุทธิ์อยู่เสมอแทน

ส่วนพวกที่เราไม่ได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าและคัดสรรไว้ เราจะส่งตัวพวกเขาให้ไปอยู่ในมือชาตาน

และไม่ยอมให้พวกเขาหลงเหลืออยู่อีกต่อไป

ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเกี่ยวข้องกับความสุขของเราและบารมีของเราในทุกๆ ด้าน

เราจะไม่ปล่อยพวกที่ถูกชาตานทำงานไปเลยแม้แต่คนเดียว

แต่จะทิ้งพวกเขาพร้อมร่างกายของพวกเขาลงในแดนคนตาย เพราะเราเกลียดชังชาตาน

เราจะไม่มีทางผ่อนผันให้มันง่ายๆ แต่จะทำลายมันให้สิ้น ไม่ให้มันมีโอกาสแม้แต่หน่อยที่จะทำงานของมัน

พวกที่ชาตานได้ทำให้เสื่อมทรามถึงระดับหนึ่งแล้ว (นั่นคือพวกที่เป็นเป้าแห่งความวิบัติ)

ล้วนอยู่ภายใต้การจัดการเตรียมการอันชาญฉลาดของมือเราเอง

จงอย่าคิดว่านี่ได้เกิดขึ้นด้วยเป็นผลแห่งความคู่กันของชาตาน จงรู้ว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ผู้ปกครองจักรวาลและสรรพสิ่ง! สำหรับเรา ไม่มีปัญหาใดเลยที่ไม่สามารถแก้ไขได้

และยังไม่มีสิ่งใดที่ไม่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วง หรือวาทะใดที่ไม่สามารถเปล่งออกมาได้

เหล่านมนุษย์ต้องไม่ทำตัวเสมือนเป็นที่ปรึกษาของเรา

จงระวังการถูกโบยตีด้วยมือของเราและถูกทิ้งลงสู่แดนคนตาย เราขอบอกเจ้าในเรื่องนี้!

พวกที่ร่วมมือในเชิงรุกกับเราในวันนี้ คือพวกที่หลักแหลมที่สุด และพวกเขาจะหลีกเลี่ยงความสูญเสีย

และหนีพ้นความเจ็บปวดแห่งการพิพากษา ทั้งหมดเหล่านี้คือการจัดการเตรียมการของเรา

ลิดใจไว้ล่วงหน้าโดยเรา จงอย่าปรารถนาโดยขาดดุลพินิจ และจงอย่าขุ่นเคืองด้วยคิดว่าเจ้านั้นยิ่งใหญ่เหลือเกิน

ทั้งหมดนี้ไม่ได้ผ่านการลิดใจไว้ล่วงหน้าของเราหรอกหรือ? เจ้าผู้หมายจะเป็นที่ปรึกษาของเรา

ช่างไม่รู้จักทะนุถนอมเลย! เจ้าไม่รู้รู้พิจารณาของตนเอง มันช่างเล็กน้อยอย่างน่าสมเพช! ถึงขนาดนั้น

เจ้าก็ยังคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร และไม่รู้จักตัวเอง ครั้นแล้วครั้นเล่าพวกเจ้าทำเหตุทวนลมต่อวามะของเรา

ทำให้ความเพียรพยายามของเราต้องสูญเปล่า

และไม่ตระหนักเลยว่าวามะเหล่านี้คือการสำแดงพระคุณและความปรานีของเรา ตรงกันข้าม

พวกเจ้ากลับพยายามแสดงความฉลาดของตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเจ้าจำเรื่องนี้ได้หรือไม่?

ผู้คนที่คิดว่าพวกเขาหลักแหลมนักหนา ต้องได้รับการติสอนแบบใดหรือ?

ไม่แยแสและไม่สัคัญซื่อต่อวามะของเรา ทั้งไม่สลักวามะเหล่านั้นไว้ในหัวใจของพวกเจ้า

พวกเจ้าใช้เราเป็นข้ออ้างไปทำการนี้การนั้น เจ้าพวกคนทำชั่ว!

เมื่อใดหรือพวกเจ้าจะสามารถคำนึงถึงหัวใจของเราได้อย่างสุดใจ? พวกเจ้าไม่คำนึงถึงหัวใจของเราเลย

ฉะนั้นการเรียกพวกเจ้าว่า “เจ้าพวกคนทำชั่ว” จึงมิใช่การปฏิบัติไม่ดีต่อพวกเจ้า

มันกลับเข้ากันกับพวกเจ้าอย่างเหมาะสมเจะทีเดียว!

วันนี้เรากำลังแสดงสิ่งทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งเคยถูกซ่อนเร้น แก่พวกเจ้าทีละคน

พญานาคใหญ่สีแดงถูกทิ้งลงสู่บาดาลลึก และถูกทำลายจนถึงที่สุด

เพราะการเก็บมันไว้คงจะไม่ใช่ประโยชน์อันใดเลย

นี่หมายความว่ามันไม่สามารถทำงานปรนนิบัติให้แก่พระคริสต์ได้ ต่อจากนี้ สรรพสิ่งสีแดงจะไม่มีอยู่อีกต่อไป

พวกมันต้องค่อยๆ อ่อนเปลี้ยจนสูญสลาย เราทำในสิ่งที่เราพูด นี่คือการงานของเราให้เสร็จบริบูรณ์

ขจัดมโนคติที่หลงผิดอย่างมนุษย์ออกไปเสีย ทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ เราได้ทำแล้ว ใครก็ตามที่พยายามจะฉลาด

ก็แค่กำลังนำการทำลายล้างและการเหยียดหยามมาสู่ตนเอง และไม่ต้องการที่จะมีชีวิตอยู่ที่เท่านั้นเอง

ดังนั้นเราจะทำให้เจ้าสมดังใจ และจะไม่เก็บผู้คนแบบนี้เอาไว้เป็นอันตราย ต่อจากนี้

ประชากรจะมีความดีเลิศเพิ่มขึ้น ขณะที่คนทั้งปวงที่ไม่ร่วมมือกับเราในเชิงรุกจะถูกกวาดทิ้งไปสู่ความไร้ตัวตน

พวกที่เราได้เห็นชอบแล้ว คือพวกที่เราจะทำให้มีความเพียบพร้อม และเราจะไม่ทิ้งไปแม้แต่คนเดียว

ไม่มีความข้อนแย้งเลยในสิ่งที่เราพูด พวกที่ไม่ร่วมมือกับเราในเชิงรุก จะทนทุกข์กับการตีสอนมากขึ้น

กระนั้นในที่สุดเราก็จะช่วยพวกเขาให้รอดอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม

ถึงเวลานั้นขอบข่ายของชีวิตพวกเขาจะค่อนข้างแตกต่างออกไป เจ้าต้องการเป็นคนแบบนั้นหรือ?

จงลุกขึ้นและร่วมมือกับเรา!

แน่นอนว่าเราจะไม่ปฏิบัติอย่างกระจอกงอกรง้อยต่อใครก็ตามที่สละตนเองเพื่อเราอย่างจริงจัง

สำหรับพวกที่อุทิศตนเพื่อเราด้วยความตั้งใจจริง เราจะมอบพรทั้งปวงของเราแก่เจ้า

จงถวายตัวเจ้าแก่เราอย่างหมดสิ้น! สิ่งที่เรากิน สิ่งที่เราสวมใส่ และอนาคตของเจ้า ล้วนอยู่ในมือของเราทั้งหมด

เราจะจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเหมาะสม เพื่อที่เจ้าจะสามารถมีความสุขยินดีอันไม่รู้จบ

ซึ่งเจ้าจะไม่มีวันใช้หมด นี่เป็นเพราะเราได้พูดไว้ว่า “สำหรับพวกที่สละเพื่อเราอย่างจริงจัง

เราจะให้พรแก่เจ้าอย่างใหญ่หลวงอย่างแน่นอน” พรทั้งปวงจะมาสู่ทุกคนที่สละตัวเขาเพื่อเราอย่างจริงจัง

บทที่ 71

เราได้ทำให้ทั้งหมดของตัวเราเองสำแดงต่อพวกเจ้าทั้งปวงแล้ว

แต่เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่สามารถไต่ตรองวณะของเราด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งหัวใจและดวงจิตของพวกเจ้าเล่า? เหตุใดหรือ เจ้าจึงแปลความวณะของเราเป็นสิ่งที่ไร้สาระ? สิ่งที่เราพูดนั้นไม่ถูกต้องหรือ?

วณะของเราได้กระหน่ำตรงช่องโหว่ทั้งหลายของพวกเจ้าหรือไม่? เจ้าจึงรือและลังเลใจอยู่เรื่อยไป

เหตุใดพวกเจ้าถึงทำตัวแบบนี้? เราไม่ได้พูดไปอย่างชัดเจนแล้วหรือ? เราได้กล่าวไปหลายครั้งเหลือเกินแล้วว่า

วณะของเราควรได้รับการไต่ตรองอย่างรอบคอบ และเจ้าควรตั้งใจฟังวณะเหล่านั้นให้ดี

พวกเจ้าคนใดเป็นเด็กที่เชื่อฟังและมีความนบนอบบ้างหรือไม่?

วณะทั้งหลายของเราไม่มีประโยชน์อันใดเลยหรือ? วณะเหล่านั้นไม่ส่งผลใดเลยหรือ?

เจ้าสามารถคล้อยตามเจตจำนงของเราได้มากแค่ไหน?

หากเจ้าดำเนินไปโดยปราศจากการถูกพูดให้สติแม้เพียงชั่วขณะ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะกลายเป็นคนเหลวไหลเสเพลและไร้การควบคุม

หากเราไม่ได้แถลงอย่างชัดเจนถึงวิธีที่จะปฏิบัติตนและพูดจาแล้วไซ้ เช่นนั้นแล้ว

อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าโดยลึกลับแล้วเจ้าจะไม่มีแนวคิดอันใดเลย? ให้เราบอกเจ้าเถอะนะ!

ผู้ทุกซ์ทนกับความสูญเสียทั้งหลายก็คือผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ผู้ที่ไม่นบนอบ และผู้ที่เชื่ออย่างโง่เขลา!

ผู้คนที่ไม่ให้ความสนใจในสิ่งที่เราพูด และไม่สามารถจับความเข้าใจรายละเอียดได้

จะไม่มีความสามารถที่จะหยั่งลึกถึงเจตนาของเรา และพวกเขาจะไม่สามารถรับใช้เราได้

ผู้คนเยี่ยงคนเหล่านี้จะถูกเราจัดการและจะพบกับการพิพากษาของเรา

การไม่จับความเข้าใจรายละเอียดคือการกล้าบ้าบิ่นอย่างสุดขีด เช่นเดียวกับการมูทะลุอย่างคือร้อน เพราะฉะนั้น

เราจึงเกลียดชังผู้คนเช่นนี้ และจะไม่ลดราต่อพวกเขา เราจะไม่แสดงความปรานีต่อพวกเขา

เราจะแสดงให้เห็นถึงบาร์มีและการพิพากษาของเราเท่านั้น เช่นนี้แล้ว

ดูเอาเถิดว่าเจ้ายังกล้าที่จะหลอกลวงเราหรือไม่ เราคือพระเจ้าผู้ตรวจสอบส่วนลึกภายในสุดของหัวใจมนุษย์

ประเด็นนี้ควรเป็นหลักฐานชัดแก่ทุกคน ไม่เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะเพียงแคว้นวายุอยู่กับการงานของพวกเขาโดยไม่ได้อะไร และจัดการเกี่ยวกับเราอย่างพอเป็นพิธี

นี่คือเหตุผลที่ผู้คนบางคนถูกเราชัดโทษไปอย่างไม่รู้ตัว เราได้กล่าวไว้ว่า

เราจะไม่ปฏิบัติต่อใครอย่างไม่มีเกียรติกรรม ว่าเราไม่มีทางทำผิด

และการกระทำทั้งหมดของเราทำไปด้วยการจัดการเตรียมการอันเปี่ยมปัญญาของมือเรา

การพิพากษาของเราได้ตกมาถึงผู้คนทั้งมวลผู้ไม่รักเราอย่างแท้จริงไปแล้ว ณ

เวลานี้อย่างแน่นอนที่กลายเป็นชัดเจนว่า ใครคนไหนบ้างที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและคัดสรรเอาไว้

และใครคนไหนบ้างจะเป็นเป้าในการกำจัดทิ้งของเรา
เหล่านี้จะถูกเปิดเผยไปที่ละอย่างและจะไม่เหลือสิ่งใดซ่อนเร้นอยู่ ผู้คน
เหตุการณ์และสิ่งทั้งหลายล้วนตั้งมั่นและดำรงอยู่เพื่อนำพาวณะของเราไปสู่การทำให้ถูกลง
และล้วนยุ่งอยู่กับการทำให้วณะทั้งหลายซึ่งเปล่งออกมาจากปากของเรานั้นเป็นจริง
จักรวาลและบทอาทวนทั้งหลายของแผ่นดินโลกถูกควบคุมโดยเราเพียงผู้เดียว
เราจำต้องเตือนสติใครก็ตามซึ่งกล้าที่จะไม่เชื่อฟังวณะของเรา หรือปฏิเสธที่จะทำกิจการของเราให้บังเกิดผล
อันเป็นเหตุให้บุคคลผู้นั้นจมดิ่งลงสู่แดนคนตายและสูญสิ้นไป
วณะของเราล้วนเหมาะสมและถูกต้องเหมาะสม และปราศจากราคืออย่างครบบริบูรณ์
ลักษณะการพูดจาของพวกเจ้านั้น สามารถมีความคล้ายคลึงของเราได้หรือไม่? พวกเจ้าเย็นเยือกมาก
พวกเจ้าไร้เหตุผล และไม่ได้อธิบายตัวของพวกเจ้าเองอย่างชัดเจน—กระนั้น
พวกเจ้ายังคงคิดว่าพวกเจ้าได้รับสิ่งทั้งหลายไปบ้างแล้ว และคิดว่าพวกเจ้าเกือบจะเข้าถึงมันแล้ว
ให้เราบอกเจ้าเถิดนะ! ยิ่งผู้คนพึงพอใจในตัวเองมากขึ้นเท่าไร
พวกเขาก็นิ่งห่างไกลจากการไปถึงมาตรฐานของเรามากขึ้นเท่านั้น
พวกเขาไม่แสดงการพิจารณาต่อเจตจำนงของเรา
และพวกเขานอ้โก่งเราและลดเกียรตินามของเราอย่างร้ายแรงที่สุด! ช่างไร้ข้างอายนัก!
เจ้าไม่ว่าตัวเจ้าเองนั้นมีวุฒิภาวะชนิดใด เจ้าช่างโง่เขลาและรู้เท่าไม่ถึงการณ์อะไรเช่นนี้!

วณะของเรากำลังชี้ชัดถึงสิ่งทั้งหลายอย่างเสมอต้นเสมอปลายและในทุกแง่มุม เป็นไปได้ไหมว่า
เจ้าก็ยังจะไม่เข้าถึงการนั้นอยู่ดี? เจ้ายังคงไม่เข้าใจใช่ไหม? เป็นความตั้งใจของเจ้าหรือ ที่จะทำให้เราผิดหวัง?
จงกอบกู้จิตวิญญาณของเจ้าและระดมความกล้าหาญของเจ้าขึ้นมา
เราไม่ปฏิบัติต่อผู้ที่รักเราอย่างไม่ปล่อยปละละเลยแม้สักคนเดียว
เราตรวจสอบส่วนลึกภายในสุดของหัวใจมนุษย์ และเรารู้ถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในหัวใจของผู้คนทั้งมวล
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะถูกเผยออกมาทีละอย่าง และพวกมันทั้งหมดจะถูกเราตรวจสอบ
เราจะไม่วันมองข้ามคนเหล่านั้นผู้รักเราอย่างแท้จริงแม้สักคนเดียว พวกเขทั้งหมดคือผู้รับพระพร
และเป็นกลุ่มของบุตรหัวปีผู้ที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าให้เป็นกษัตริย์ สำหรับพวกที่ไม่ได้รักเราอย่างแท้จริง
พวกเขาคือเป้าแห่งเล่ห์กระเท่ห์ของตัวพวกเขาเอง และจะประสบทุกข์กับโชคร้าย
การนี้ก็ได้ถูกเราลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วเช่นกัน จงอย่ากังวลใจไปเลย เราจะเปิดเผยพวกเขาทีละคน
เราได้ตระเตรียมงานนี้ไว้อย่างดีล่วงหน้าแล้ว และได้เราเริ่มต้นทำมันเรียบร้อยแล้ว
ทุกอย่างจะถูกทำไปในลักษณะที่เป็นระเบียบ ไม่สับสนอลหม่านแต่อย่างใดเลย
เราได้ตัดสินใจเรียบร้อยแล้วว่าใครจะถูกเลือกสรรและใครจะถูกกำจัดทิ้ง

พวกเจ้าจะได้เห็นพวกเขาถูกเปิดเผยแบบเรียงตัวทีละคน ในช่วงระหว่างเวลาเหล่านี้ พวกเจ้าจะเห็นถึงสิ่งที่มือของเรากำลังทำอยู่ ผู้คนทั้งหมดจะเห็นว่า ความชอบธรรมและบารมีของเราไม่ยินยอมต่อการล่วงเกินหรือการต้านทานจากผู้ใด และเห็นว่าผู้ใดก็ตามที่ล่วงเกินจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง

เราคือองค์หนึ่งเดียวผู้ค้นคว้าส่วนลึกภายในสุดของหัวใจทุกคนอยู่เป็นนิรันดร์ จงอย่าดูเราจากภายนอกเท่านั้น พวกคนดาบอดเอ๋ย! เจ้าไม่ฟังจนจะทั้งหลายซึ่งเรากล่าวไว้อย่างชัดเจนมาก และพวกเจ้าก็แค่ไม่เชื่อเรา— พระเจ้าผู้ทรงครบบริบูรณ์พระองค์เอง

แน่นอนว่าเราจะไม่ทนยอมรับผู้ใดก็ตามที่กล้าบอชเราหรือปกปิดสิ่งใดจากเรา

เจ้าจำแต่ละถ้อยคำของเราได้หรือไม่? “การเห็นเราก็นับเหมือนกับการเห็นทุกๆ ความลึกลับที่ซ่อนเร้นอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” เจ้าใคร่ครองถ้อยแถลงนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วนหรือไม่? เราคือพระเจ้า และความลึกลับทั้งหลายของเราแสดงตัวออกมาเพื่อให้พวกเจ้าเห็น

พวกเจ้าไม่ได้เห็นความลึกลับเหล่านั้นหรือ? เหตุใดเล่าเจ้าจึงไม่ให้ความสนใจต่อเรา? และเหตุใดเล่า เจ้าจึงมัสการพระเจ้าผู้คลุมเครืออยู่ในจิตใจของเจ้ายิ่งนัก? เราพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวจะทำผิดไปได้อย่างไร? จงรับเรื่องนี้เข้าไปในหัวของเจ้าเสียที! จงแน่วใจในการนั้น! ทุกวาระและการกระทำของเรา

ทุกกิจการและทุกการเคลื่อนไหวของเรา การข่มของเรา การกินของเรา การนุ่งห่มของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างของเรากระทำไปโดยพระเจ้าพระองค์เอง พวกเจ้าตัดสินเรา: อาจเป็นไปได้ว่า พวกเจ้าได้เห็นพระเจ้าเรียบร้อยแล้วก่อนการมาถึงของเรา ใช่หรือไม่? ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเจ้าจึงทำการคิดเปรียบเทียบเรากับพระเจ้าของเจ้าอยู่ในใจตลอดเวลาเล่า?

นั่นช่างเป็นผลผลิตอย่างหนึ่งจากมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์โดยครบบริบูรณ์! การกระทำและพฤติกรรมของเราไม่คล้อยตามจินตนาการของเจ้า ใช่หรือไม่?

เราไม่ยินยอมให้บุคคลใดออกความคิดเห็นว่า การกระทำหรือพฤติกรรมทั้งหลายของเราถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง เราคือพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว และสิ่งนี้เป็นความจริงที่มีอาจปรับเปลี่ยน มีอาจค้านแย้งได้!

จงอย่าตกเป็นเหยื่อเคราะห์ร้ายแห่งเล่ห์กระเท่ห์ของตัวเอง

วาระของเราได้ชี้ชัดถึงสิ่งนี้ด้วยความกระฉ่างแจ่มอย่างไม่มีเงื่อนไข ไม่มีแม้แต่เศษธุลีของมนุษย์ในเรา

ทั้งสิ้นของเราคือพระเจ้าพระองค์เอง ซึ่งทำการสำแดงต่อพวกเจ้าอย่างครบถ้วน

โดยปราศจากสิ่งซ่อนเร้นแม้เพียงสิ่งเดียว!

บทที่ 72

หากเจ้าค้นพบข้อบกพร่องหรือความอ่อนแอในตัวเจ้า

เจ้าต้องพึ่งพาเราโดยทันทีเพื่อปลดปล่อยเจ้าให้เป็นอิสระจากมัน จงอย่าชักช้า มิฉะนั้น

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะอยู่ไกลจากเจ้าเกินไป และเจ้าจะตามหลังอยู่ไกลมาก

งานที่เราได้ไว้วางใจมอบหมายให้เจ้าทำสามารถสำเร็จลุล่วงได้โดยการเข้ามาใกล้ การอธิษฐาน

และการมีสามัคคีธรรมเป็นนิสิดในการสถิตของเรา หากเจ้าไม่ทำสิ่งเหล่านี้

เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีผลใดถูกสัมฤทธิ์ และทั้งหมดก็จะถูกทำไปโดยไร้ประโยชน์

งานของเราในวันนี้ไม่เหมือนกับในอดีต

ขอบข่ายของชีวิตในผู้คนที่เรารักแตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่ยังเคยเป็นก่อนหน้านี้

พวกเขาทั้งหมดมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับวาระของเรา

ตลอดจนความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่ลึกแหลมในวาระเหล่านั้น นี่เป็นแง่มุมที่เด่นชัดที่สุด

ซึ่งสามารถอย่างที่สุดที่จะสะท้อนความอัศจรรย์ของงานของเรา ความเร็วของงานของเราได้เร่งรัดขึ้นมาแล้ว

และงานนี้แตกต่างจากอดีตอย่างแน่นอน มันเป็นเรื่องลำบากยากเย็นที่ผู้คนจะจินตนาการ และยังไปกว่านั้น

เป็นไปได้ที่พวกเขาจะหยิ่งลึก ไม่มีสิ่งใดเป็นความลึกลับสำหรับพวกเขาอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ทั้งหมดกลับได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักและสำแดงชัดแจ้ง มันโปร่งใส มันถูกปลดปล่อย และที่มากกว่านั้น

มันเป็นการให้เปล่าอย่างสมบูรณ์ บรรดาผู้ที่เรารักจะไม่ถูกจำกัดโดยบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใด

อีกทั้งไม่ถูกจำกัดโดยพื้นที่หรือสภาพภูมิศาสตร์โดยแน่นอน

พวกเขาจะอยู่เหนือการควบคุมที่ถูกบังคับใช้โดยทุกสภาพแวดล้อมและออกมาจากเนื้อหนัง

นี่คือการสำเร็จบริบูรณ์ของงานอันยิ่งใหญ่ของเรา จะไม่มีสิ่งใดให้ทำในภายหลังอีกต่อไป

มันจะเสร็จสิ้นอย่างครบบริบูรณ์

การสำเร็จบริบูรณ์ของงานอันยิ่งใหญ่ถูกเอ่ยถึงในการอ้างอิงถึงบุตรหัวปีทั้งหมดและผู้คนทั้งหมดที่เรารัก

หลังจากนี้ เจ้าจะไม่ถูกควบคุมโดยบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใด เจ้าจะเดินทางไปทั่วนานาชนชาติของจักรวาล

เดินทางข้ามทั้งระบบจักรวาล และทิ้งรอยเท้าของพวกเจ้าไว้ทุกหนแห่ง

จงอย่าพิจารณาว่านี่เป็นการหลุดออกนอกทางไปไกล มันเป็นบางสิ่งที่จะเป็นจริงในไม่ช้า

ต่อหน้าต่อตาของเจ้าโดยตรง สิ่งที่เราทำจะได้รับการไว้วางใจมอบหมายให้พวกเจ้าทำ

และสถานที่ที่เราก้าวย่างจะมีรอยเท้าของพวกเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น นี่คือการหมายที่แท้จริงของการที่พวกเรา—

พวกเจ้ากับเรา—ครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ร่วมกัน

เจ้าได้ไตร่ตรองแล้วหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใดที่วิวัฒนาการที่เรามอบให้ยังชัดเจนขึ้นตลอด และเด่นชัดมากขึ้นเรื่อยๆ

โดยไม่ถูกซ่อนเร้นแม้แต่น้อย?

เหตุใดเราจึงได้เป็นพยานสูงสุดและได้เล่าข้อล้าลึกเหล่านี้ทั้งหมดและวณะเหล่านี้ทั้งหมดให้พวกเขาฟัง?

เหตุผลก็ไม่ใช่สิ่งใดนอกเหนือจากงานที่กล่าวไว้ข้างต้น อย่างไรก็ตาม

ความคืบหน้าของงานของพวกเขาในปัจจุบันช้าเกินไป พวกเขาไม่สามารถตามการก้าวไปข้างหน้าของเราได้ทัน

พวกเขาไม่สามารถร่วมมือกับเราได้ดีนัก และสำหรับตอนนี้ พวกเขายังคงไม่สามารถสัมผัสเจตจำนงของเรา

เราต้องฝึกฝนพวกเขาอย่างเข้มข้นมากขึ้นและเร่งความเร็วของการที่เราทำให้พวกเขาคบบริบูรณ์

เพื่อให้พวกเขาสามารถนำความพึงพอใจมาสู่หัวใจของเราโดยเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

ในปัจจุบัน สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุดคือกลุ่มบุตรหัวปีได้ก่อร่างขึ้นอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

ทั้งหมดได้รับการเห็นชอบจากเรา

และถึงกับได้รับการลิขิตล่วงหน้าและเลือกสรรโดยเราตั้งแต่การทรงสร้างพิภพ

แต่ทุกคนได้รับการส่งเสริมด้วยมือของเราเอง ไม่มีที่ว่างสำหรับการพิจารณาของมนุษย์แต่อย่างใดในการนี้

มันอยู่นอกเหนือการควบคุมของเจ้า จงอย่าภูมิใจ ทั้งหมดคือความใจดีมีเมตตาและความสงสารของเรา

จากมุมมองของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จลุล่วงแล้ว มันเป็นเพียงแค่ดวงตาของพวกเขาพราวแวววาวเกินไป

และแม้แต่นี้ พวกเขาก็ยังไม่สามารถได้รับภาพที่ชัดเจนของความอัศจรรย์แห่งกิจการของเรา

ไม่มีพวกเขาคนใดที่ครองความเข้าใจที่ชัดเจนหรือที่แท้จริงอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเรา

ปัญญาของเรา ทุกการกระทำของเรา หรือทุกวณะและทุกกิจการของเรา ด้วยเหตุผลนี้ เราจึงพูดอย่างชัดเจน

สำหรับบรรดาบุตรของเรา ที่รักของเรา เราเต็มใจจ่ายค่าใช้จ่ายทั้งหมด ทำงานตรากดร้า และสละตัวเราเอง

เจ้ารู้จักเราโดยผ่านทางวณะของเราหรือไม่? เจ้าจำเป็นต้องให้เราเปล่งวณะเหล่านั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้นไหม?

จงอย่าเกรงอีกต่อไป จงแสดงให้เห็นการคำนึงถึงหัวใจของเรา!

บัดนี้ที่ข้อล้าลึกอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ถูกบอกกับพวกเขาแล้ว พวกเขายังมีสิ่งใดจะพูดหรือไม่?

เขายังมีเรื่องร้องทุกข์ใดๆ อีกไหม? หากเจ้าไม่จ่ายตามราคาและทำงานหนัก

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะควรค่ากับความพยายามอย่างอุดมสาหะทั้งหมดที่เราได้ทำลงไปได้หรือไม่?

ทุกวันนี้ผู้คนไม่สามารถควบคุมตัวพวกเขาเองได้

ความรักที่มีต่อเราไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในพวกที่เราไม่โปรดปรานแม้ว่าพวกเขาจะต้องการมันก็ตาม

อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้เลือกสรรแล้วจะไม่สามารถหนีพ้นได้

แม้ว่าพวกเขาอาจต้องการหนีพ้น ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะไปที่ไหน พวกเขาก็ไม่สามารถเลิขหนีมือของเราได้

เช่นนั้นคือบารมีของเรา และที่มากกว่านั้น การพิพากษาของเรา

ผู้คนทั้งหมดต้องไปทำกิจธุระของพวกเขาโดยสอดคล้องกับแผนการของเราและเจตจำนงของเรา

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนกลับมาที่มือของเราและอยู่นอกเหนือการควบคุมของพวกเขาโดยสิ้นเชิง

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกควบคุมและจัดการเตรียมการโดยเรา หากผู้คนมีส่วนร่วมบ้างเล็กน้อยแล้วไซ้
เราก็จะไม่ปล่อยพวกเขาไปโดยง่าย เริ่มจากวันนี้ เราจะปล่อยให้ผู้คนทั้งหมดเริ่มรู้จักเรา—
พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว ผู้ได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง
ผู้ได้ทรงมาท่ามกลางพวกมนุษย์และได้ทรงถูกพวกเขาปฏิเสธและใส่ร้ายป้ายสี
และผู้ทรงควบคุมและทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างให้ครบถ้วนบริบูรณ์
กษัตริย์ผู้ทรงกำกับดูแลราชอาณาจักร พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริหารจัดการระบบจักรวาลทั้งหลาย
และยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าผู้ทรงควบคุมชีวิตและความตายของพวกมนุษย์ และผู้ทรงถือกุญแจแห่งแดนคนตาย
เราจะปล่อยให้พวกมนุษย์ทั้งหมด (ผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ว่าพวกเขาจะมีวิญญาณหรือไม่
และไม่ว่าพวกเขาจะเป็นคนโง่หรือมีความพิการหรือไม่ ฯลฯ) รู้จักเรา เราจะไม่ให้ผู้ใดมีข้ออ้างไปจากกิจนี้
มันเป็นงานที่หนักหน่วงที่สุด เป็นกิจที่เราได้ตระเตรียมอย่างดีและเป็นกิจที่กำลังถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้น
โดยเริ่มตั้งแต่บัดนี้เลย สิ่งที่เราจะต้องทำ จงเปิดดวงตาฝ่ายวิญญาณของเจ้าให้กว้าง
จงทิ้งมโนคติที่หลงผิดเฉพาะตัวของเจ้าไปเสีย
และจงระลึกไว้ว่าเราเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวผู้ทรงบริหารจักรวาล! เราไม่ถูกซ่อนเร้นจากผู้ใด
และเราดำเนินประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราจนเสร็จสิ้นกับทุกคน

จงวางสรรพสิ่งของเจ้าเองทั้งหมดเอาไว้ก่อน สรรพสิ่งที่เจ้าได้รับจากเราไม่ได้มีคุณค่ายิ่งกว่า
และมีนัยสำคัญมากกว่ายิ่งนักหรือ?

ไม่มีความแตกต่างอย่างมหิพาระหว่างพวกมันกับขยะนั้นของเจ้าหรือ?

จงริบโยนทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่มีประโยชน์ทิ้งไป!

กำลังมีการตัดสินใจอยู่ในขณะนี้ว่าเจ้าจะได้รับพระพรหรือพบกับโชคร้าย นี่เป็นช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งยวด
มันเป็นแม้แต่วินาทีวิเศษที่สุด เจ้าสามารถมองเห็นการนี้ได้อย่างแท้จริงหรือไม่?

บทที่ 73

วณะของเราล่องหนที่ที่เราได้พุดมันออกมา วณะไม่เคยเปลี่ยนแปลง และถูกต้องอย่างสมบูรณ์ จงจำการนี้ไว้!
เจ้าต้องพิจารณาวณะแต่ละคำและทิวาลีที่ออกจากปากของเราอย่างพิถีพิถัน จงรอบคอบระมัดระวังมากขึ้น
หาไม่แล้วเจ้าย่อมทนทุกข์กับการสูญเสียและได้รับเพียงการพิพากษาของเรา ความโกรธเคืองของเรา
และการเผาผลาญจากเราเท่านั้น บัดนี้งานของเรากำลังเคลื่อนไปตามทางในอัตราที่เร็วมาก
แต่ไม่ใช่ไร้รายละเอียด งานของเราประณีตอย่างละเอียดอ่อนถึงขนาดที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าในทางปฏิบัติ
และไม่สามารถคว้าจับด้วยมือของมนุษย์ มันละเอียดถี่ถ้วนเป็นพิเศษ เราไม่เคยเปล่งถ้อยคำที่เลื่อนลอย
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราถ่าวนั้นจริงแท้ เจ้าควรเชื่อว่าทุกวณะของเรานั้นแท้จริงและถูกต้องแม่นยำ จงอย่าประมาท
นี่เป็นช่วงเวลาที่สำคัญยิ่ง! การที่เจ้าจะได้มาซึ่งพรทั้งหลายหรือโชคร้ายนั้นจะตัดสินในช่วงเวลานี้เอง
และความแตกต่างก็เหมือนกับความแตกต่างระหว่างฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก
การที่เจ้าจะไปสวรรค์หรือแดนคนตายย่อมอยู่ในการควบคุมของเราอย่างเบ็ดเสร็จ
พวกที่จะไปยังแดนคนตายกำลังเข้าร่วมในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายที่กำลังจะสิ้นสุดของพวกเขา
ขณะที่บรรดาผู้ที่ไปสวรรค์ก็ง่วนอยู่กับการต่อสู้ครั้งสุดท้ายแห่งการทนทุกข์และการสละเพื่อเราเป็นครั้งสุดท้ายของพวกเขา
ในอนาคตทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำจะเกี่ยวข้องกับความสุขยินดีและการสรรเสริญ
โดยปราศจากสิ่งสัพเพหระทั้งปวงที่ทำให้ผู้คนยุ่งยากลำบาก (การสมรส การงาน
ความมั่งมีที่สร้างความกังวลใจ สถานภาพ และอื่นๆ) อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกที่จะไปยังแดนคนตายนั้น
ความทุกข์ของพวกเขาจะเป็นนิรันดร์ (การนี้อ้างอิงถึงวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของพวกเขา)
พวกเขาจะไม่มีวันหลีกหนีจากมือแห่งการลงโทษของเรา สองด้านนี้ไม่อาจเข้ากันได้เหมือนไฟกับน้ำ
พวกเขาไม่ปะปนกันเลย กล่าวคือพวกที่ทนทุกข์กับโชคร้ายจะทนทุกข์กับโชคร้ายต่อไป
ขณะที่บรรดาผู้ที่ได้รับพรจะพบกับความสุขยินดีจนเปรมหัวใจของพวกเขา
เหตุการณ์และสิ่งต่างๆ ทั้งปวงถูกควบคุมโดยเรา ไม่พ้องต้องพุดถึงว่า ยิ่งกว่านั้นขึ้นไปอีก พวกเจ้า—
บุตรทั้งหลายของเรา ผู้เป็นที่รักของเรา—เป็นของเรา
เจ้าคือการตกผลึกแห่งแผนการบริหารจัดการหกพันปีของเรา เจ้าคือสมบัติของเรา
บรรดาผู้ที่เรารักทั้งปวงล้วนเป็นที่ยินดีแก่สายตาของเรา เพราะพวกเขาสำแดงเรา พวกที่เราเกลียดชังทั้งปวงนั้น
เราดูหมิ่นโดยไม่แม้แต่จะมองไปที่พวกเขา เพราะพวกเขาคือพงศ์พันธุ์ของซาตานและเป็นของซาตาน ในวันนี้
ผู้คนทั้งปวงควรตรวจดูตัวพวกเขาเอง กล่าวคือ หากเจตนาของเจ้าเที่ยงตรง และเจ้ารักเราอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นผู้ที่เรารักอย่างแน่นอน เจ้าต้องรักเราอย่างแท้จริง และไม่หลอกลวงเรา!
เราคือพระเจ้าผู้ตรวจดูหัวใจส่วนลึกสุดของผู้คน! หากเจตนาของเจ้านั้นผิด และเจ้าเยิ่นชาและไม่รักภักดีต่อเรา
เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมถูกเราเกลียดเป็นแน่ เราทั้งไม่ได้เลือกสรรเจ้าและไม่ได้ลิขิตเจ้าไว้ล่วงหน้า

จงเอาแต่รอคอยต่อไปจนถึงเวลาที่เจ้าไปนรก! ผู้คนอื่นๆ อาจไม่สามารถมองเห็นสิ่งเหล่านี้ได้ แต่เฉพาะเจ้ากับเรา พระเจ้าผู้มองลึกเข้าไปในหัวใจของผู้คนเท่านั้นที่รู้เรื่องเหล่านี้ เรื่องทั้งหมดจะได้รับการเผย ณ เวลาหนึ่ง บรรดาผู้ที่จริงใจไม่จำเป็นต้องกระวนกระวาย และพวกที่ไม่จริงใจก็ไม่จำเป็นต้องรู้สึกกลัว ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเตรียมการอันชาญฉลาดของเรา

กิจที่กำลังทำอยู่นี้เร่งด่วนและยากลำบาก และพึงต้องให้พวกเจ้าสละเพื่อเราเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อทำงานชิ้นสุดท้ายนี้ให้เสร็จสมบูรณ์ โดยแท้จริงแล้วข้อพึงประสงค์ของเราไม่ได้ต้องใช้ความพยายามมากมาย กล่าวคือ เราเพียงต้องการให้พวกเจ้าสามารถร่วมมือกับเราเป็นอย่างดี สามารถทำให้เราพึงพอใจในทุกสิ่งทุกอย่าง และสามารถติดตามการนำที่เราให้แก่เจ้าจากภายในได้ จงอย่ามีคบอด จงมีเป้าหมาย และจงพยายามค้นหาเจตนาของเราจากแง่มุมทั้งหมดและในทุกสิ่งทุกอย่าง นี่เป็นเพราะเราไม่ใช่พระเจ้าผู้ซ่อนเร้นสำหรับพวกเจ้าอีกต่อไป และพวกเจ้าต้องชัดเจนให้มากเกี่ยวกับการนี้เพื่อที่จะเข้าใจเจตนาของเรา ในช่วงเวลาที่สั้นมาก พวกเจ้าจะไม่เพียงพบกับคนต่างชาติที่แสวงหาหนทางที่จริงแท้เท่านั้น แต่ที่ยิ่งสำคัญกว่านั้นคือ พวกเจ้าต้องมีความสามารถที่จะเล็งดูพวกเขา นั่นเป็นเจตนาเร่งด่วนของเรา ซึ่งจะทำได้หากพวกเจ้าไม่สามารถมองเห็นการนี้ อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าต้องเชื่อในฤทธานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุดของเรา ตราบเท่าที่ผู้คนยังเที่ยงตรง เราจะฝึกฝนพวกเขาให้เป็นทหารที่ดีอย่างแน่นอน

ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกเราจัดการเตรียมการไว้อย่างเหมาะสมแล้ว พวกเจ้าต้องทะเยอทะยานที่จะทนทุกข์เพื่อเรา นี่คือช่วงขณะที่เป็นกุญแจสำคัญ จงอย่าพลาดมันไป! เราจะไม่จมอยู่กับสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าได้ทำในอดีต เจ้าต้องอธิษฐานและวิงวอนเบื้องหน้าเราบ่อยๆ

เราจะมอบพระคุณที่เพียงพอให้แก่เจ้าเพื่อความชื่นชมยินดีและการนำไปใช้ของเจ้า พระคุณกับพรทั้งหลายไม่ใช่สิ่งเดียวกัน สิ่งที่พวกเจ้ากำลังชื่นชมบัดเดี๋ยวนี้คือพระคุณของเรา และในสายตาของเรา นั่นไม่ควรค่าแก่การกล่าวถึง

ส่วนพรทั้งหลายคือสิ่งที่พวกเจ้าจะชื่นชมอย่างเหลือคณานับในอนาคต สิ่งเหล่านั้นเป็นพรที่ยังไม่เกิดขึ้นกับผู้คน และเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถจินตนาการได้ นี่คือเหตุผลที่เรากล่าวว่าพวกเจ้านั้นได้รับพร และพรเหล่านี้ก็ยังไม่ได้ถูกมนุษย์ชื่นชมนับตั้งแต่การทรงสร้างเป็นต้นมา

เราได้เผยทั้งหมดทั้งปวงของเราแก่พวกเจ้าไปแล้ว เราเพียงหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถคำนึงถึงหัวใจของเรา อุทิศความคิดของพวกเจ้าให้แก่เราในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าทำ และคำนึงถึงเราในทุกแง่มุม และสิ่งที่เรามองเห็นอยู่เสมออีกคือใบหน้าที่ยิ้มแย้มของพวกเจ้า นับแต่บัดนี้ไป

บรรดาผู้ที่ได้รับสถานภาพของบุตรหัวปีคือผู้ที่จะครองราชย์เป็นกษัตริย์เคียงข้างเรา
พวกเขาจะไม่ถูกพี่น้องชายคนใดรังแก อีกทั้งพวกเขาจะไม่ถูกเราสั่งสอนหรือจัดการ
เพราะนี่เป็นหลักการที่เราใช้ระทำการ กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่อยู่ในกลุ่มของบุตรหัวปีย่อมเป็นผู้คนที่ถูกผู้อื่นดูถูกและรังแกมาตลอด
และเป็นผู้ที่ทนทุกข์กับความผันแปรทั้งปวงของชีวิต (พวกเขาได้ถูกเราจัดการและทำให้สยบขอมล่วงหน้าแล้ว
และได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์ล่วงหน้าแล้ว)

ผู้คนเหล่านี้ได้ชื่นชมพรทั้งหลายที่สมควรเป็นของพวกเขาแล้วหน้าแล้วกับเรา
เรานั้นชอบธรรมและไม่เคยลำเอียงกับผู้ใด

บทที่ 74

ผู้ได้รับการอวยพรคือผู้ที่ได้อ่านวจนะของเราและเชื่อว่าวจนะเหล่านั้นจะได้รับการทำให้ลุล่วง
เราจะไม่กระทำไม่ดีต่อพวกเจ้าเลย เราจะทำให้สิ่งที่พวกเจ้าเชื่อนั้นได้ลุล่วงไปในตัวเจ้า
นี่คือคำอวยพรของเราที่มีต่อเจ้า วจนะของเราบดขยี้ตรงไปที่จุดซึ่งความลับซ่อนเร้นอยู่ในคนทุกคน
ทุกคนต่างมีบาดแผลลึกลับ และเราเป็นแพทย์ฝีมือดีผู้ทำการรักษาพวกเขา ขอเพียงเข้ามาหาเราเท่านั้นเอง
เหตุใดเราจึงกล่าวว่า ในอนาคตจะไม่มีความโศกเศร้าและน้ำตาอีกแล้ว? นั่นก็เพราะเหตุผลนี้คือ ในเรานั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จลุล่วงแล้ว แต่ในเหล่านมนุษย์ ทุกสรรพสิ่งเสื่อมทราม ว่างเปล่า
และเต็มไปด้วยความหลอกลวงต่อเหล่านมนุษย์ ในการอยู่ด้วยกันกับเรา เจ้าย่อมได้รับทุกสรรพสิ่งอย่างแน่นอน
และชัดเจนว่า เจ้าย่อมสามารถทั้งได้เห็นและได้ชื่นชมกับพระพรทั้งหมดที่เจ้าไม่อาจเคยจินตนาการมาก่อน
บรรดาพวกที่ไม่มาอยู่ต่อหน้าเรานั้นเป็นกบฏต่อเราอย่างไม่ต้องสงสัย และเป็นพวกที่ต้านทานเราอย่างแน่วแน่
แน่นอนว่า เราจะไม่ปล่อยพวกเขาไปโดยง่าย เราจะติสอนผู้คนเช่นนั้นอย่างรุนแรง จงจำการนี้ไว้!
ยิ่งผู้คนมาอยู่ต่อหน้าเรามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ก็น่าจะได้รับมากขึ้นเท่านั้น—แม้ว่าจะเป็นแค่พระคุณก็ตาม
ภายหลัง พวกเขาก็จะรับพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นด้วยซ้ำ

นับตั้งแต่การสร้างโลก เราได้เริ่มคัดสรรและลิขิตคนกลุ่มนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว—ซึ่งก็คือพวกเจ้าในวันนี้แน่นอน
นิสัยใจคอ จิตความสามารถ รูปร่างหน้าตา และวุฒิภาวะของเจ้า กรอบครีวที่เจ้าถือกำเนิดมา หน้าที่การงาน
การสมรสของเจ้า—ตัวเจ้าในความครบถ้วนทั้งหมดของเจ้า กระทั่งรวมถึงสืพ สัตว์ และเวลาเกิดของเจ้า—
ล้วนได้รับการจัดการเตรียมการด้วยมือของเรา แม้แต่สิ่งทั้งหลายที่เจ้าทำและผู้คนที่เจ้าพบในแต่ละวัน
เราก็ได้จัดการเตรียมการไปกับมือ มิพักต้องเอ่ยถึงความจริงที่ว่า การนำเจ้าเข้ามาหาเราในวันนี้
แท้จริงแล้วก็เกิดจากการจัดการเตรียมการของเรา อย่ากระโจนเข้าไปสู่ความไม่เป็นระเบียบ
เจ้าควรจะเดินหน้าไปอย่างมีสติใจเย็น สิ่งที่เราอนุญาตให้เจ้าชื่นชมในวันนี้เป็นส่วนแบ่งที่เจ้าพึงได้รับ
และเป็นสิ่งที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้านับแต่ครั้งสร้างโลกแล้ว เหล่านมนุษย์ทั้งมวลนั้นช่างสุขขุมมากนัก กล่าวคือ
พวกเขานั้นทั้งหัวแข็งจนเกินไป หรือไม่ก็ไร้ยางอายอย่างที่สุด
พวกเขาไม่สามารถทำสิ่งทั้งหลายให้สอดคล้องกับแผนและการจัดการเตรียมการของเราได้เลย
จงอย่าทำเช่นนั้นอีกต่อไปเลย ในเรานั้น ทุกสิ่งได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ จงอย่าผูกมัดตัวเอง
เพราะจะเกิดความรู้สึกเสียดายความเคารพต่อชีวิตของเจ้าไป จงจดจำการนี้ไว้!

จงเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือเรา
สิ่งที่พิจารณาว่าเป็นความล้าลึกสำหรับพวกเจ้าในอดีตได้ถูกเปิดเผยออกมาแล้วทั้งหมดอย่างตรงไปตรงมาในวัน
นี้ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ถูกปกปิดไว้อีกต่อไปแล้ว

(เพราะเราได้บอกไปแล้วว่าในอนาคตจะต้องไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้น) ผู้คนมักไม่ค่อยอดทน พวกเขาร้อนรนใจมากเกินไปในอันที่จะทำสิ่งทั้งหลายให้เสร็จสิ้น และไม่คำนึงถึงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเรา เรากำลังฝึกฝนพวกเจ้า เพื่อที่เจ้าอาจแบ่งเบาภาระของเรา และบริหารจัดการครอบครัวของเราได้ เราต้องการให้พวกเจ้าเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เพื่อที่เจ้าจะสามารถนำทางน้องชายทั้งหลายของพวกเจ้าได้ และเพื่อที่พวกเราบิดาและบุตรอาจได้กลับมาอยู่ร่วมกันในเร็ววัน และไม่มีวันพราจากกันอีก นี่จะทำให้เจตนาของเราลุล่วง ความล้าลึกได้ถูกเปิดเผยต่อทุกคนแล้ว และไม่มีสิ่งใดเลยที่ยังคงถูกซ่อนเร้นอยู่ เรา—พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครบบริบูรณ์—

ผู้ทรงมีทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและเทวสภาพอันครบบริบูรณ์—

ได้ถูกเปิดเผยแล้วในวันนี้ต่อสายตาของพวกเจ้า ความเป็นตัวเราทั้งหมดทั้งสิ้น (เครื่องต่างกาย รูปลักษณะภายนอก และรูปทรงของร่างกาย) คือการสำแดงตนอันเพียบพร้อมของพระเจ้าพระองค์เอง เป็นร่างจำแลงขององค์ภาวะแห่งพระเจ้าที่พวกมนุษย์ได้จินตนาการไว้ตั้งแต่การสร้างโลก แต่ไม่มีใครเลยที่ได้มองเห็น เหตุผลที่การกระทำทั้งหลายของเรานั้นไม่มีอะไรต่างจากวณะของเรา ก็เพราะสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเรากับเทวสภาพอันครบบริบูรณ์ของเรานั้นเสริมเติมเต็มซึ่งกันและกัน ที่มากกว่านั้นก็คือ นี่ยังอำนวยให้ผู้คนที่ทั้งสองได้เห็นบุคคลปกติคนหนึ่งซึ่งมีพลังอำนาจมหาศาลขนาดนั้นจริงๆ บรรดาพวกเจ้าที่เชื่อในเราอย่างแท้จริงทำเช่นนั้นก็เพราะเราได้มอบหัวใจที่แท้จริงให้แก่พวกเจ้าแต่ละคน เพื่อที่เจ้าอาจจะสามารถรักเราได้ ตอนที่เรাজัดการกับเจ้า เราให้แสงสว่างแก่เจ้าและให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า และโดยผ่านทางวิธีนี้เอง ที่เรานุญาตให้เจ้ารู้จักเรา ผลที่ได้ก็คือไม่ว่าเราจะจัดการกับเจ้าอย่างไร เจ้าก็จะไม่หนีไปจากเรา ในทางกลับกัน เจ้าจะกลายเป็นมั่นใจในเรามากขึ้นทุกที ยามที่เจ้าอ่อนแอ ก็เกิดจากการจัดการเตรียมการของเราเช่นกัน และนั่นอำนวยให้เจ้าเห็นว่า หากเจ้าทิ้งเราไป เจ้าจะตายและโรยราจากไป จากการนั้นเจ้าอาจเรียนรู้ว่า เราคือชีวิตของเจ้า ครั้นเจ้ากลับมาเข้มแข็งหลังจากที่อ่อนแอ เจ้าจะได้รับอนุญาตให้เห็นว่าการอ่อนแอหรือเข้มแข็งไม่ได้ขึ้นอยู่กับเจ้า หากแต่ขึ้นอยู่กับเราทั้งหมด

ความล้าลึกทั้งหมดได้รับการเปิดเผยโดยครบบริบูรณ์แล้ว ในกิจกรรมของพวกเจ้าในอนาคต เราจะให้การอบรมแก่พวกเจ้าที่ละกิจ เราจะไม่คลุมเครือ เราจะบอกอย่างชัดเจนที่สุด และจะพูดกับเจ้าโดยตรงด้วยซ้ำ การนี้เพื่อเจ้าจะได้ไม่จำเป็นต้องทบทวนสิ่งทั้งหลายด้วยตัวเจ้าเอง เพื่อไม่ต้องเสี่ยงกับการที่เจ้าจะทำให้การบริหารจัดการของเราหยุดชะงัก และเพราะเหตุผลนี้เอง เราจึงคอยเน้นย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าว่า ไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้นมากไปกว่านี้อีกแล้วนับจากบัดนี้เป็นต้นไป

บทที่ 75

ทุกสิ่งควรได้รับการทำให้ลู่ลวงทันทีที่วณะของเราได้รับการเปล่งออกไปโดยไม่มีวณคลาดเคลื่อนแม้แต่น้อย นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ความล้าลึกทั้งหมดที่ถูกซ่อนเร้นไว้จะไม่ได้รับการปิดบังหรืออำพรางเลย

และจะต้องถูกเปิดเผยต่อพวกเจ้า—บุตรที่รักทั้งหลายของเรา

เราจะต้องทำให้พวกเจ้าเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมเสียด้วยซ้ำในตัวเรา

และความล้าลึกที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ สิ่งเหล่านี้จะทำให้พวกเจ้าต้องประหลาดใจเป็นแน่

และทำให้พวกเจ้ามีความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับตัวเรา พระเจ้าผู้เปี่ยมมหิทธิฤทธิ์

และอำนวยให้เจ้าเห็นคุณค่าปัญญาของเราในที่นั้น

วันนี้พวกเจ้าถูกนำมาเผชิญหน้ากับพระเจ้าเที่ยงแท้องค์หนึ่งเดียวที่เหล่ามนุษย์ยังไม่เคยเห็นนับตั้งแต่การทรงสร้าง และไม่มีอะไรเป็นพิเศษเกี่ยวกับเรา เรากิน มีชีวิตอยู่ พุด และหัวเราะไปกับพวกเจ้า

และเรามีชีวิตอยู่ภายในพวกเจ้าเสมอ โดยในขณะที่เดียวกันนั้นก็เคลื่อนที่ไปในหมู่พวกเจ้าด้วยเช่นกัน

สำหรับพวกที่ไม่เชื่อหรือที่มีมโนคติที่หลงผิดอันโศกเศร้าเกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง นี่เป็นสิ่งที่สะกด

นี่คือปัญญาของเรา

เราจะต้องเปิดเผยกับผู้คนบางคนถึงสิ่งทั้งหลายที่สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราไม่รู้อีกด้วย

แต่นี้ไม่ได้หมายความว่า เราไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เอง หากแต่ตรงกันข้าม ประเด็นนี้เพียงพอที่จะพิสูจน์ได้ว่า

เราคือพระเจ้าผู้เปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ สำหรับผู้ที่เชื่อ ประเด็นนี้มีผลชี้ขาด และเพียงเพราะประเด็นนี้

พวกเขามีความมั่นใจในเราร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม จงอย่าวิตกกังวลจนเกินไป เราจะต้องเปิดเผยสิ่งต่างๆ

แก่เจ้าทีละอย่างๆ

สำหรับพวกเจ้าแล้ว เราเปิดเผยและไม่ถูกซ่อนเร้น อย่างไรก็ตาม สำหรับบรรดาผู้ไม่เชื่อ—พวกที่เป็นผู้ทรยศ

ผู้ที่ได้ถูกขานทำให้เสื่อมทรามแล้วจนถึงระดับหนึ่ง—เราจะยังคงถูกซ่อนเร้นต่อไป อย่างไรก็ตาม

เมื่อเรากล่าวก่อนหน้านี้ถึงการเปิดเผยตัวเราเองต่อกลุ่มชนทั้งหมด เรากำลังหมายถึงความชอบธรรม

การพิพากษา และบารมีของเรา เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้รู้จากจุดจบที่พวกเขาได้รับว่า

เราดูแลรับผิดชอบจักรวาลและทุกสรรพสิ่ง จงกระทำอย่างกล้าหาญ! เชิดหน้าเข้าไว้! จงอย่าได้กลัวไปเลย: เรา—

บิดาของพวกเจ้า—อยู่ที่นี้เพื่อสนับสนุนพวกเจ้า และพวกเจ้าจะไม่ทนทุกข์

ตราบเท่าที่เจ้าอธิฐานและอ้อนวอนต่อหน้าเราบ่อยๆ เราจะมอบความเชื่อทั้งหมดให้แก่พวกเจ้า

บรรดาคนเหล่านั้นที่มีอำนาจอาจดูเหมือนเลวทรามจากภายนอก แต่จงอย่าได้กลัวไปเลย

ด้วยเหตุที่การนี้เป็นเพราะว่า พวกเจ้ามีความเชื่ออันน้อยนิด ตราบเท่าที่ความเชื่อของพวกเจ้าเพิ่มพูนขึ้น

จะไม่มีอะไรยากจนเกินไป จงโห่ร้องยินดีและกระโดดจนเจ้าพอใจ!

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใต้เท้าของพวกเขาและในกำมือของเรา

ความสำเร็จลู่วงหรือการทำลายล้างไม่ได้ถูกตัดสินโดยฉันทะของเราคำเดียวหรือ?

บรรดาผู้ที่เรากำลังใช้อยู่ในตอนนี้ทั้งหมดได้รับการรับรองจากเราทีละคนๆ เมื่อนานมาแล้ว นั่นคือ

ผู้คนเหล่านั้นในกลุ่มของบุตรหัวปีได้ถูกกำหนดพิจารณาไว้แล้ว

และได้ถูกกำหนดพิจารณาไว้ตั้งแต่เราได้สร้างโลกนี้ขึ้นมา ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงการนี้ได้

และทั้งหมดต้องเป็นไปตามคำบัญชาของเรา ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำได้

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการจัดการเตรียมการของเราทั้งสิ้น กับเราแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องมั่นคงและปลอดภัยกับเราแล้ว

ทั้งหมดจะต้องถูกกระทำอย่างเรียบร้อยและถูกต้องเหมาะสมโดยไม่ต้องใช้ความพยายามเลยแม้แต่น้อย เราพูดแล้วการนั้นก็ถูกสถาปนาขึ้น เราพูด แล้วการนั้นก็เสร็จเรียบร้อย

จากการที่มีสถานการณ์ความวุ่นวายระหว่างประเทศ เหตุใดพวกเขาจึงไม่ได้รับเริ่มต้นการฝึกฝนของพวกเขา? เจ้าจะรอจนถึงเมื่อไหร่?

เจ้าจะรอจนกระทั่งวันที่ชาวต่างชาติลี้ภัยเข้าสู่ประเทศจีนเพื่อมาพบกับพวกเจ้าอย่างนั้นหรือ?

เจ้าอาจจะเข้าไปแล้วเล็กน้อยก่อนหน้านี้ แต่เจ้าจะปล่อยตามใจตัวเจ้าเองต่อไปอีกไม่ได้! บุตรของเราเอ๋ย!

จงนึกถึงเจตนารมณ์อันเต็มไปด้วยความบากบั่นของเรา! บรรดาผู้ที่เข้าใกล้เราบ่อยขึ้นจะได้รับทุกสิ่งทุกอย่าง เจ้าไม่เชื่อใจเราหรือ?

จังหวะความเร็วในงานของเราคือชั่วแสงฟ้าแลบ แต่แน่นอนว่าไม่ใช่เสียงฟ้าร้องคำราม

เจ้าเข้าใจความหมายอันถ่องแท้ของคำพูดเหล่านี้หรือไม่?

พวกเขาจะต้องสามารถประสานงานกับเราให้ได้ดียิ่งขึ้น และนี่ถึงเจตนารมณ์ของเรา เจ้าต้องการได้รับพระพร แต่ก็กลัวความทุกข์ด้วยเช่นกัน นี่ไม่ใช่อารมณ์รวนเรของพวกเขารึหรือ? ขอให้เรากับเจ้าเถิด!

หากคนเราต้องการได้รับพระพรวันนี้ แต่ไม่ได้กระทำการเสียสละทั้งหมดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่พวกเขาจะต้องได้รับคือการลงโทษและการพิพากษาของเรา อย่างไรก็ตาม

บรรดาผู้ที่กระทำการเสียสละทั้งหมดจะได้รับประสบการณ์กับสันติสุขในทุกสรรพสิ่ง

และมีทุกอย่างอย่างอุดมสมบูรณ์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้รับจะเป็นพรจากเรา

สิ่งที่จำเป็นต้องมีอย่างเร่งด่วนวันนี้คือความเชื่อของพวกเขา และให้พวกเขาย่ำราคา

จงอย่าตีความเจตนารมณ์ของเราผิดไป ทุกสิ่งจะต้องเกิดขึ้น และพวกเขาก็จะต้องเห็นด้วยตาของพวกเขาเอง

และได้รับประสบการณ์ด้วยตนเอง กับเราแล้ว ไม่มีฉันทะใดผิดหรือเป็นคำโกหกแม้แต่คำเดียว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดจริงแท้อย่างครบถ้วนและไม่ขาดปัญญา จงอย่าเชื่อกิ่งๆ กลางๆ

เราเองที่เป็นผู้ทำทุกอย่างให้สำเร็จลู่วงในหมู่พวกเขา

และเราเองอีกเช่นกันที่เป็นผู้พิพากษาและคัดแยกพวกที่ทำชั่วออกมา เรารักพวกเจ้า
และเราทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อม แต่กับพวกเขาแล้ว เราเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ
เป็นความเกลียดชังและการทำลายล้างโดยไม่มีการผ่อนปรนอันใด และโดยปราศจากการทิ้งร่องรอย
ความอุดมสมบูรณ์ของเรามีอยู่โดยธรรมชาติในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดและทำ พวกเจ้าเคยค่อยๆ
ตรวจสอบสิ่งเหล่านั้นบ้างหรือไม่? วณะบางคำนั้นเราได้พูดหลายครั้ง
เช่นนั้นแล้วเพราะเหตุใดพวกเจ้าจึงไม่เข้าใจว่าเราหมายถึงอะไร? หลังจากที่ได้อ่านวณะของเราแล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นอย่างที่เราจะเป็นหรือไม่? เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงหรือไม่?
เจ้าไม่มีความตั้งใจเลยที่จะนึกถึงหัวใจของเรา เพราะเหตุใดเราจึงพูดว่า
เราคือพระเจ้าเพียงองค์หนึ่งเดียวที่ทรงสิทธิอำนาจเต็มที่และทรงสรรพปัญญา
ผู้ทรงมองลึกเข้าไปภายในหัวใจของคุณ? เจ้ายังคงไม่เข้าใจความหมายของวณะเหล่านี้หรือไม่?
เจ้าได้จดจำวณะแต่ละคำที่เราได้เน้นย้ำบ้างหรือไม่?
ที่จริงแล้ววณะเหล่านี้ได้กลายเป็นหลักธรรมสำหรับวิธีที่เจ้าจะปฏิบัติตนแล้วหรือยัง?

เราขึ้นอยู่กับทุกสิ่งทุกอย่าง คอยสังเกตทั้งจักรวาล
เราจะต้องแสดงให้เห็นฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเราและปัญญาทั้งหมดของเราต่อทุกชนชาติและทุกคน
จงอย่าเพียงแค่ทำทั้งหมดที่พวกเจ้าสามารถทำได้เพื่อไล่ตามเสาะหาความชื่นชมยินดีในยามนี้
เมื่อชนชาติทั้งหมดในโลกนี้รวมกันเป็นหนึ่งเดียว อะไรเล่าที่จะไม่เป็นของพวกเจ้า? แต่อย่างไรเสีย
เราก็จะไม่ปล่อยยให้พวกเจ้าขาดแคลนในตอนนี้ และเราจะไม่ยอมปล่อยยให้พวกเจ้าทนทุกข์
จงเชื่อว่าเราคือพระเจ้าผู้เปี่ยมมหิทฤฤทธิ์!
ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องถูกทำให้สำเร็จลุล่วงและกลายเป็นดีขึ้นและดีขึ้น! บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา!
พระพรทั้งหมดจะมาสู่พวกเจ้า! พวกเจ้าจะชื่นชมพระพรเหล่านั้นอย่างไม่มีรู้จบ ซึ่งมีการจัดหาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
มั่งคั่งและมีอย่างอุดมสมบูรณ์ และเป็นส่วนประกอบเต็มที่!

บทที่ 76

ถ้อยคำทั้งปวงของเราล้วนเป็นการแสดงออกซึ่งเจตจำนงของเรา ใครเล่าจะสามารถคำนึงถึงภาระของเราได้?

ใครเล่าจะสามารถเข้าใจเจตนารมณ์ของเราได้?

พวกเจ้าได้พิจารณาแต่ละคำถามที่เราได้ตั้งกับพวกเจ้าแล้วหรือยัง? ความประมาทเยี่ยงนี้!

พวกเจ้ากลัวได้อย่างไรมารบกวนแผนการของเรา? พวกเจ้าคือด้านเกินจะควบคุม!

หากงานเช่นนั้นของพวกวิญญาณชั่วดำเนินต่อไป เราจะโยนพวกมันไปสู่ความตายในบาดาลลิกทันที!

เราได้เห็นความประพฤติหลายอย่างของพวกวิญญาณชั่วอย่างชัดเจนมานานแล้ว

และผู้ที่ถูกพวกวิญญาณชั่วใช้นั้น (พวกที่มีเจตนาอันผิด

พวกที่ทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังหรือความมั่งคั่ง พวกที่ยกย่องตัวพวกเขาเอง

พวกที่ทำให้คริสตจักรหยุดชะงัก ฯลฯ) เราก็ได้มองแต่ละคนทะลุแล้วเช่นกัน

จงอย่าคิดไปเองว่าทันทีที่พวกวิญญาณชั่วได้ถูกขับออกไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็แล้วเสร็จ เราขอบอกเจ้าไว้!

ตั้งแต่นี้ไป เราจะเอาผู้คนเหล่านี้ออกไปทีละคน ไม่มีวันใช้พวกเขาอีก! กล่าวคือ

บุคคลใดก็ตามที่ถูกพวกวิญญาณชั่วทำให้เสื่อมทรามนั้นเราจะไม่ใช่ และพวกเขาจะถูกไล่ส่ง!

จงอย่าคิดนะที่เราไม่มีความรู้สึก! จงรู้ไว้! เราเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ และเราจะไม่อยู่ในวิหารอันโสมม!

เราใช้แต่ผู้คนที่ซื่อสัตย์และชาญฉลาดที่รักภักดีต่อเราอย่างสมบูรณ์และสามารถคำนึงถึงภาระของเราได้เท่านั้น

นี่เป็นเพราะผู้คนเช่นนั้นได้ถูกเราลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว และไม่มีวิญญาณชั่วใดๆ

กำลังชักนำพวกเขาเป็นอย่างแน่นอน เราขอกล่าวอย่างชัดเจนว่า นับแต่นี้ต่อไป

พวกที่ไร้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วนมีงานของพวกวิญญาณชั่วทั้งสิ้น จงให้เรากล่าวซ้ำเถิดว่า

เราไม่ต้องการบุคคลสักผู้เดียวที่พวกวิญญาณชั่วทำงานด้วย

พวกเขาทั้งหมดจะถูกโยนลงไปในแดนคนตายพร้อมกับเนื้อหนังของพวกเขา!

ข้อพึงประสงค์ของเราต่อพวกเจ้าในอดีตนั้นย่อหย่อนอยู่สักหน่อย และพวกเจ้าก็ได้เหลวไหลในเรื่องเนื้อหนัง

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะไม่อนุญาตให้พวกเจ้าเป็นอย่างนี้อีกต่อไป

หากวาจาและการกระทำของพวกเจ้าไม่สำแดงเราในทุกทาง

หรือหากพวกมันแตกต่างจากความเหมือนเราแม้เพียงสักเล็กน้อย

เช่นนั้นแล้วเราจะไม่ปล่อยพวกเจ้าลอยนวลอย่างไม่ถือสาแน่นอน

มิฉะนั้นพวกเจ้าก็คงจะหัวเราะและเล่นตลกกันอยู่เรื่อย หัวเราะอหาย ไร้การหักห้ามใจ

เมื่อเจ้าทำอะไรบางอย่างผิด เจ้าไม่รู้สึกรู้ว่าเราได้ละจากเจ้าไปแล้ว? ในเมื่อเจ้าก็รู้อยู่แล้ว

เหตุใดเจ้าจึงยังคงเหลวไหลอยู่เล่า? เจ้ากำลังรอสัมผัสของมือแห่งการพิพากษาของเราหรือ?

นับแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะลงโทษผู้ใดก็ตามที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของเราแม้แต่ชั่วขณะเดียวโดยทันที

หากพวกเจ้านั่งเล่นด้วยกันพลางนินทา เช่นนั้นแล้ว เราก็จะละจากพวกเจ้าไป
จงอย่าพูดหากเจ้าไม่มอบการจัดหาฝ่ายวิญญาณ เรากล่าวอย่างนี้ไม่ใช่เพื่อจะเหนี่ยวรั้งพวกเจ้าไว้
แต่เราหมายความว่าในเมื่องานของเราได้ก้าวหน้ามาจนถึงจุดที่มันเป็นอยู่ ณ ตอนนี้
เราก็จะทำตามแผนการของเราต่อไป หากพวกเจ้านั่งเล่นกันพลางสื่อสารกันเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
ฝ่ายจิตวิญญาณในชีวิต เช่นนั้นแล้วเราก็จะอยู่กับพวกเจ้าอย่างแน่นอน
เราจะไม่ปฏิบัติต่อพวกเจ้าคนใดอย่างไม่ยุติธรรม หากเจ้าเปิดปากของเจ้า เราจะมอบคำพูดที่เหมาะสมแก่เจ้า
เจ้าต้องซึ่งคุณค่าหัวใจของเราจากภายในวณะของเรา เราไม่ได้กำลังบอกพวกเจ้าให้สร้างทำเป็นไป
และเราก็ไม่ได้กำลังบอกพวกเจ้าให้คุยเรื่องสัพเพเหระกันด้วย

เหตุใดเราจึงพูดแล้วพูดอีกว่ามีเวลาเหลืออยู่ไม่มาก และว่าวันของเราจะต้องไม่ล่าช้าออกไป?
พวกเจ้าได้คิดอย่างพิถีพิถันเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วหรือยัง?
พวกเจ้าเข้าใจความหมายของวณะของเราอย่างแท้จริงหรือไม่? นั่นคือ เราได้ทำงานมานับตั้งแต่เราเริ่มพูด
พวกเจ้าแต่ละคนและทุกคนได้เป็นเป้าหมายของงานของเรา ไม่ใช่บุคคลใดโดยเฉพาะ
และนอกจากนั้นแล้วก็ไม่ใช่ใครอื่นด้วย พวกเจ้าเอาแต่กังวลเกี่ยวกับการไม่ได้ขึ้นชมพระพรทั้งหลาย
แต่พวกเจ้าไม่พิจารณาชีวิตของพวกเจ้า พวกเจ้าช่างโง่เขลาเสียนี้กระไร! พวกเจ้าช่างน่าสงสารเสียนี้กระไร!
พวกเจ้าไม่คำนึงถึงภาระของเราเลย!

ความพยายามอันอุตสาหะของเราและราคาที่เราย้ายไปนั้นทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า
หากพวกเจ้าไม่คำนึงถึงภาระของเรา เช่นนั้นแล้ว พวกเจ้าก็ไม่ได้ใช้ชีวิตตามความคาดหวังของเราต่อพวกเจ้า
ประชาชาติทั้งปวงกำลังรอให้พวกเจ้าปกครอง และกลุ่มชนทั้งปวงก็กำลังรอให้พวกเจ้ามาปกครองพวกเขา
เราได้ส่งต่อทุกสิ่งทุกอย่างไปไว้ในมือของพวกเจ้าแล้ว บัดนี้
พวกที่อยู่ใต้อานาจทั้งหมดได้เริ่มก้าวลงมาและได้ล้มสลาย
และพวกเขาก็เพียงแต่กำลังรอคอยการพิพากษาของเราที่จะบังเกิดแก่พวกเขา จงมองเห็นอย่างชัดเจนเถิด!
โลกกำลังแตกสลายในบัดนี้ ขณะที่ราชอาณาจักรของเราได้ถูกก่อร่างสร้างขึ้นมาอย่างประสบความสำเร็จ
บุตรทั้งหลายของเราได้ปรากฏแล้วและบุตรหัวปีทั้งหลายของเราก็ครองราชย์ร่วมกับเราในฐานะกษัตริย์
ปกครองนานาประชาชาติและนานากลุ่มชน จงอย่าคิดว่านี่เป็นสิ่งที่คลุมเครือ มันเป็นเรื่องจริงอันชัดเจน
มิใช่หรือ? ทันทีที่พวกเจ้าอธิษฐานและร้องขอกับเรา

เราจะดำเนินการทันทีและลงโทษพวกที่ข่มเหงพวกเจ้า จัดการกับพวกที่รบกวนพวกเจ้า
ทำลายพวกที่พวกเจ้าเกลียดชัง และบริหารจัดการผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ เหล่านั้นที่ปรณินิบัติพวกเจ้า
เราได้พูดไปหลายครั้งแล้วว่า เราจะไม่นำความรอดมาให้แก่ผู้ใดก็ตามที่ทำการปรณินิบัติพระคริสต์ (นั่นคือ
ผู้ใดก็ตามที่ทำการปรณินิบัติบุตรของเรา) การปรณินิบัติบุตรของเราไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเป็นผู้คนที่ดี

มันเป็นผลลัพธ์ของพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่และกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเราทั้งสิ้นต่างหาก
จงอย่าให้ความสำคัญกับมนุษย์มากเกินไป

ผู้คนเช่นนั้นไม่มีพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่เข้าใจสิ่งต่างๆ ฝ่ายจิตวิญญาณเลยอย่างแน่นอน
พวกเขาจะไม่ประโยชน์อันใดหลังจากที่เราเสร็จธุระกับพวกเขาแล้ว จงจำไว้ดังนี้เถิด!
นี่คือการยื่นยื่นของเราต่อพวกเขา จงอย่าไขว่คว้าไปทั่วอย่างคะนอง เข้าใจหรือไม่?

มีผู้คนน้อยลงเรื่อยๆ แต่สมาชิกทั้งหลายก็ได้รับการถลุงมากขึ้นทุกที นี่คือนิยามของเรา
แผนการบริหารจัดการของเรา และยิ่งไปกว่านั้น ปัญหาของเราและฤทธานุภาพสูงสุดของเรา
เป็นการประสานงานกันของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราและเทวสภาพอันครบบริบูรณ์ของเรา
พวกเขามองเห็นการนี้อย่างชัดเจนหรือไม่? พวกเขาให้ความสนใจอันแท้จริงใดๆ เกี่ยวกับประเด็นนี้บ้างหรือไม่?
โดยผ่านทางเทวสภาพของเรา เราจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้กล่าวจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา
สำเร็จลุล่วงไปทีละอย่าง

นี่คือสาเหตุที่เรากล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าสิ่งที่เรากล่าวจะเกิดขึ้นอย่างปราศจากความคลุมเครือใดๆ ตรงกันข้าม
ทั้งหมดจะชัดเจนและเห็นได้ชัดมาก ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรากล่าวจะได้รับการทำให้ลุล่วง
และไม่ใช่ว่าโดยไม่ใส่ใจอย่างแน่นอน เราไม่กล่าววอนจะอันว่างเปล่าและเราไม่ทำความผิดพลาดทั้งหลาย
ใครก็ตามที่กล้ามาตัดสินเราจะถูกพิพากษา และจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงฝ่ามือของเราไปได้อย่างแน่นอน
ทันทีที่เรากล่าววอนจะของเราออกมา ใครเล่ากล้าต้านทาน? ใครเล่ากล้าขอละเราหรือปกปิดสิ่งใดจากเรา?
เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเราเป็นพระเจ้าผู้ทรงปัญญา

เราใช้สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราเผยผู้คนและพฤติกรรมแบบชาตानทั้งปวง เปิดโปงพวกที่มีเจตนาที่ผิด
พวกที่กระทำการแบบหนึ่งต่อหน้าผู้อื่นและกระทำการอีกแบบหนึ่งลับหลังพวกเขา พวกที่ต้านทานเรา
พวกที่ไม่รักภักดีต่อเรา พวกที่ไฝหาเงิน พวกที่ไม่คำนึงถึงภาระของเรา

พวกที่กระทำการหลอกลวงและความคดโกงร่วมกับพี่น้องชายหญิงของพวกเขา
พวกที่ใช้วาจาหวานล่อเพื่อทำให้ผู้คนขึ้นบาน

และพวกที่ไม่สามารถประสานงานกับพี่น้องชายหญิงของพวกเขาอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในหัวใจและในจิต
ใจได้ เพราะสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา ผู้คนมากมายเหลือเกินจึงต้านทานเราอย่างลับๆ

และเข้าร่วมในการหลอกลวงและความคดโกง คิดไปเองว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราคงไม่รู้
และผู้คนมากมายเหลือเกินให้ความสนใจเป็นพิเศษแก่สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา มอบสิ่งดีๆ

แก่เราไว้กินและดื่ม ประณินับที่เราเหมือนผู้ประณินับ และพูดสิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกเขากับเรา

ขณะเดียวกันก็กระทำการอย่างแตกต่างออกไปอย่างสมบูรณ์ลับหลังเราตลอด เจ้าพวกมนุษย์มีเดบอด!

เจ้าช่างรู้จักเรา—พระเจ้าผู้ทอดพระเนตรลึกเข้าไปในหัวใจของมนุษย์—น้อยนัก

เจ้ายังคงไม่รู้จักเราแม้กระทั่งตอนนี้ เจ้ายังคงคิดว่าเราไม่ตระหนักรู้ถึงสิ่งที่เจ้ากำลังทำอยู่ จงนึกย้อนไปเถิดว่า
มีผู้คนที่คนแล้วที่ได้ทำให้ตัวพวกเขาเองย่อยยับเพราะสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา? จงตื่นขึ้นมาเถิด!
จงอย่าได้หลอกลวงเราอีกต่อไป เจ้าต้องนำการประพาศติและพฤติกรรมทั้งหมดของเจ้า
ทุกคำพูดและความประพาศติของเจ้ามาเบื้องหน้าเรา และยอมรับการพิณิจพิเคราะห์มันของเรา

บทที่ 77

การไม่มั่นใจในวณะของเราเปรียบประหนึ่งการขีดทำที่ที่ปฏิเสธต่อการกระทำของเรา นั่นคือ
วณะของเราได้หลังไหลออกจากภายในบุตรของเรา กระนั้นพวกเจ้าก็ยังไม่ให้ความสำคัญต่อวณะเหล่านั้น
พวกเจ้าช่างเหลวไหลและยังนัก! วณะมากมายได้หลังไหลออกจากภายในบุตรของเรา
กระนั้นพวกเจ้าก็ยังคงสงสัยและไม่แน่ใจ พวกเจ้านั้นตาบอด! พวกเจ้าไม่เข้าใจถึงจุดประสงค์เบื้องหลังทุกๆ
สิ่งที่เราได้กระทำไป วณะที่เราได้แสดงออกโดยผ่านทางบุตรของเราไม่ใช่วณะของเราเองหรือ?
มีบางสิ่งที่เราไม่เต็มใจเปล่งเสียงออกไปโดยตรง ด้วยเหตุนี้เราจึงได้พูดโดยผ่านทางบุตรของเรา อย่างไรก็ตาม
เหตุใดพวกเจ้าจึงไร้สาระมากเสียจนพวกเจ้าขึ้นกรานว่าเราควรกล่าวโดยตรง? พวกเจ้าไม่เข้าใจเรา
และพวกเจ้าก็มีความสงสัยเกี่ยวกับการกระทำและกิจกรรมต่างๆ ของเราเสมอ!
เราไม่ได้พูดมาก่อนหรือว่าทุกการเคลื่อนไหวของเราและทุกการกระทำและกิจกรรมของเรานั้นถูกต้อง?
ผู้คนต้องหยุดพินิจพิเคราะห์วณะเหล่านั้น จงดึงมือที่สกปรกโสมมของเจ้ากลับ!
ขอให้เราได้บอกอะไรบางอย่างแก่เจ้าว่า
ผู้คนทั้งหมดที่เราใช้ได้รับการกำหนดไว้ล่วงหน้าย้อนกลับไปที่เราได้สร้างโลก
และพวกเขาได้รับการอนุมัติโดยเราในวันนี้ด้วยเช่นกัน พวกเจ้ากำลังใช้ความพยายามกับสิ่งต่างๆ
เช่นนั้นเป็นเงื่อนไข โดยพินิจพิเคราะห์บุคคลที่เราเป็นและศึกษาการกระทำของเรา
พวกเจ้าทั้งหมดมีวิธีการคิดแบบแลกเปลี่ยน หากการนี้เกิดขึ้นอีก เจ้าจะถูกบดขยี้ลงด้วยมือของเราอย่างแน่นอน
สิ่งที่เรากำลังพูดอยู่คือการนี้ นั่นคือ จงอย่าสงสัยเรา
และอย่าวิเคราะห้หรือใคร่ครวญถึงสิ่งทั้งหลายที่เราได้กระทำ ยิ่งไปกว่านั้นก็คือเจ้าไม่ควรเข้าไปยุ่งในสิ่งต่างๆ
ดังกล่าว ด้วยว่าการนี้ต้องสัมพันธ์กับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลย!

จงฉายเวลาที่เจ้ามีเพื่อทำทุกสิ่งที่เราได้สอนไปแล้ว ขอให้เรากล่าวอีกครั้ง และให้เป็นการเตือนด้วยว่า
คนต่างชาติกำลังจะหลังไหลเข้าไปในประเทศจีน นี่คือการจริงอย่างแท้จริง!
เรารู้ว่าผู้คนส่วนใหญ่สงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ และไม่แน่ใจ
ดังนั้นเราจึงได้เตือนความจำเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้แสวงหาการเติบโตของชีวิตโดยเร็ว
และสามารถทำให้เราพึงพอใจเร็วขึ้น นับจากวันนี้เป็นต้นไป
สถานการณ์ระหว่างประเทศก็ยิ่งจะเริ่มตึงเครียดมากขึ้น และหลายๆ ประเทศจะเริ่มทรุดฮวบลงจากภายใน
ในประเทศจีน วันเวลาแห่งความสุขอยู่ที่จุดอวสานแล้ว นี่หมายความว่าพวกคนงานจะประท้วง
พวกนักศึกษาจะเดินออกจากห้องเรียนของพวกเขา พวกนักธุรกิจจะเลิกทำธุรกิจ
และโรงงานทั้งหลายจะปิดลงทั้งหมดและไร้ความสามารถที่จะเอาตัวรอดได้
กลุ่มแกนนำเหล่านั้นจะเริ่มเตรียมเงินสำรองเพื่อหลีกหนี

(นี่จะเป็นประโยชน์ต่อแผนการบริหารจัดการของเราด้วย)

และพวกผู้นำรัฐบาลกลางทุกระดับจะยุ่งเกินไปกับการมุ่งเน้นไปที่เรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นผลเสียต่อเรื่องอื่นๆ ขณะที่พวกเขาทั้งหมดทำการตระเตรียม (นี่ก็จะเป็นประโยชน์ต่อขั้นต่อไป) จงมองดูให้ดี!

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับทั้งจักรวาล ไม่ใช่แค่ประเทศจีน เพราะงานของเรามุ่งไปยังโลกทั้งโลก อย่างไรก็ตาม มันยังอยู่ในการปรนนิบัติการสร้างกษัตริย์จากกลุ่มผู้คนผู้ซึ่งเป็นบรรดาบุตรหัวปีอีกด้วย

เรามองเห็นการนี้ได้ชัดเจนหรือไม่? จงรีบเร่งและแสวงหาเถิด!

เราจะไม่ปฏิบัติต่อพวกเจ้าอย่างไม่เป็นธรรม

เราจะเปิดโอกาสให้พวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับความขึ้นบนขึ้นดิ่งอย่างเต็มที่

การกระทำของเรานำอสังหาริมทรัพย์มหาวิบัติต่างๆ ในโลกเปิดเผยคลี่คลาย

และขณะที่พวกคนทำชั่วและพวกผู้ปกครองทั้งหมดกำลังได้รับการลงโทษ—

หรือหากจะกล่าวให้ถูกต้องมากขึ้นก็คือ เมื่อพวกคนทำชั่วผู้ซึ่งอยู่นอกนามของเราทั้งหมดทนทุกข์—

เราจะเริ่มมอบพรทั้งหลายของเราให้กับพวกเจ้า นี่คือการหมายในตัวของเราที่จะกล่าวว่า

“พวกเจ้าจะไม่ทนทุกข์กับความเจ็บปวดหรืออันตรายของความวิบัติอย่างแน่นอน”

ซึ่งเราได้กล่าวไว้แล้วแล้วซ้ำอีกในอดีต พวกเจ้าเข้าใจการนี้หรือไม่? “ครั้งนี้”

ที่เราพูดถึงนั้นอ้างอิงถึงเมื่อครั้งที่เราจะออกจากปากของเรา

งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์กระทำด้วยฝีเท้าที่รวดเร็วมาก

เราจะไม่ล่าช้าหรือเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์สักนาทีเดียวหรือแม้แต่วินาทีเดียว ตรงกันข้าม

เราจะกระทำการสอดคล้องกับวาระของเราในช่วงเวลาที่วาระเหล่านั้นถูกกล่าว

หากเราพูดว่าวันนี้เรากำลังกำจัดใครบางคนทิ้ง หรือพูดว่าเรารังเกียจชิงชังใครบางคน

นั่นก็จะจบสิ้นสำหรับบุคคลคนนั้นในทันทีทันใด อีกนัยหนึ่งคือ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ของเราจะถูกเรียกกลับคืนจากพวกเขาทันที และพวกเขาจะกลายเป็นศพเดินได้

หาประโยชน์มิได้โดยสิ้นเชิง ผู้คนเยี่ยงนั้นอาจจะยังคงหายใจอยู่ กำลังเดินและพูดคุยอยู่

และอาจจะยังคงอธิษฐานต่อหน้าเรา ทว่าพวกเขาจะไม่มีวันตระหนักว่าเราได้จากพวกเขาไปแล้ว

พวกเขาจะเป็นผู้ที่ไร้ประโยชน์อย่างสมบูรณ์ที่สุด การนี้เที่ยงแท้และจริงแท้ยิ่งที่สุด!

วาระของเราเป็นตัวแทนมนุษย์ที่เราเป็น จงจำการนี้ไว้! จงอย่าสงสัย เจ้าต้องมั่นใจอย่างที่สุด

นี่คือเรื่องของความเป็นความตาย! นี่เป็นเรื่องจริงยิ่งอย่างสุดขีด! ในช่วงเวลาที่วาระของเราได้ถูกกล่าวไปนั้น

สิ่งที่เราต้องประสงค์จะทำได้เกิดขึ้นตามนั้นแล้ว วาระเหล่านี้ทั้งหมดต้องถูกกล่าวผ่านทางบุตรของเรา

ผู้ใดในท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้ให้การคำนึงถึงเรื่องนี้อย่างจริงจังบ้าง? เราจะสามารถอธิบายการนั้นอย่างไรได้อีก?

จงเลิกหวาดผวาและขลาดกลัวอยู่ตลอดเวลา เราไม่มีความคิดคำนึงถึงความรู้สึกของผู้คนเลยจริงๆ หรือ?

เราจะขับไล่บรรดาผู้คนที่เราเห็นอย่างไม่ตั้งใจกระนั้นหรือ? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำมีหลักการ
เราจะไม่ฉีกพันธสัญญาที่เราเองได้สถาปนาขึ้น อีกทั้งเราจะไม่ทำให้แผนการของเราเองหยุดชะงัก
เราไม่ได้ชื่อเหมือนพวกเจ้า งานของเราเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่
เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้สำเร็จลงได้ เราได้กล่าวว่าเราชอบธรรม และกล่าวว่า
สำหรับบรรดาผู้ที่รักเรานั้น เราคือความรัก เจ้าไม่เชื่อว่านี่คือความจริงกระนั้นหรือ?
เจ้ายังคงมีความขุ่นข้องใจต่อไป! หากเจ้ามีมโนธรรมที่ชัดเจนเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง
เช่นนั้นแล้วเหตุใดเจ้าจึงยังคงกลัวมากนักเล่า? ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะเจ้าได้พันธนาการตัวตัวเอง บุตรของเราเอ๋ย!
เราได้เตือนความจำเจ้าหลายไปครั้งแล้วว่า จงอย่าเศร้าใจหรือหลังน้ำตา และว่าเราจะไม่ละทิ้งเจ้า
เจ้ายังคงไร้ความสามารถที่จะไว้วางใจเราอยู่หรือ? เราจะยึดเจ้าไว้และจะไม่ปล่อยเจ้าไป
เราจะสวมกอดเจ้าไว้ในความรักของเราเสมอ เราจะดูแลเจ้า ค้ำครองปกป้องเจ้า
และให้วิวัฒนาการและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกทั้งหลายแก่เจ้าในทุกๆ สิ่ง
เพื่อให้เจ้าจะสามารถมองเห็นว่าเราคือพระบิดาของเจ้า และว่าเราคือองค์หนึ่งเดียวผู้สนับสนุนเจ้า
เรารู้ว่าเจ้าแปลกใจอยู่เสมอว่าเจ้าจะสามารถแบ่งเบาภาระบนบ่าของพระบิดาของเจ้าได้อย่างไร
นี่คือภาระที่เราได้มอบให้เจ้า จงอย่าพยายามที่จะสลัดมันทิ้งไป!
ทุกวันนี้มีผู้คนมากเท่าใดที่สามารถจงรักภักดีต่อเราได้?
เราหวังว่าเจ้าจะสามารถเร่งการฝึกฝนของเจ้าให้เร็วขึ้นและเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและทำให้เราพึงพอใจ
พระบิดาทรงตรากตรำงานหนักทั้งวันทั้งคืนเพื่อบุตร
ดังนั้นบุตรควรที่จะพิจารณาแผนการบริหารจัดการของพระบิดาในทุกนาทิตัวและทุกวินาทีด้วยเช่นกัน
นี่คือการร่วมมือกันอย่างมั่นใจกับเราในสิ่งซึ่งเราเคยได้กล่าวถึง
ทั้งหมดคือสิ่งที่เราทำ
เราจะวางภาระลงบนผู้คนที่เราใช้ในวันนี้และให้ปัญญาแก่พวกเขาเพื่อที่การกระทำทั้งหมดของพวกเขาจะสอดคล้อง
กับเจตจำนงของเรา เพื่อที่ราชอาณาจักรของเราจะได้รับการทำให้เป็นจริง
และเพื่อที่สวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่จะปรากฏออกมา ผู้คนที่เราไม่ได้กำลังใช้ก็จะตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง
พวกเขาจะอยู่ในความมึนงง พวกเขาจะหลับหลังจากที่พวกเขากิน
และพวกเขาจะกินหลังจากที่พวกเขาตื่นจากหลับ โดยไม่มีแนวคิดใดๆ เลยว่าภาระหมายถึงอะไร
ผู้คนเยี่ยงนี้ขาดพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และควรถูกลบล้างจากคริสตจักรของเราให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
ตอนนี้เราจะสื่อถึงบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนิมิตทั้งหลาย กล่าวคือ
คริสตจักรคือสภาพเงื่อนไขก่อนที่จะเกิดราชอาณาจักร

ผู้คนสามารถเข้าสู่ราชอาณาจักรได้ทันทีที่คริสตจักรได้ถูกก่อร่างสร้างขึ้นในระดับหนึ่งแล้วเท่านั้น
ไม่มีใครสามารถเข้าสู่ราชอาณาจักรได้โดยตรง (หากเราไม่ได้สัญญาไว้) คริสตจักรคือขั้นตอนแรก

แต่ราชอาณาจักรนั่นเองที่เป็นเป้าหมายของแผนการบริหารจัดการของเรา

ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นทันทีที่ผู้คนเข้าสู่ราชอาณาจักร และจะไม่มีสิ่งใดให้ต้องกังวลเลย ในปัจจุบัน
บรรดาบุตรหัวปีของเราและเราเท่านั้นที่ได้เข้าสู่ราชอาณาจักรและได้เริ่มควบคุมทุกชนชาติและกลุ่มชนทั้งปวง
นั่นคือ ราชอาณาจักรของเรากำลังเริ่มได้รับการจัดตั้งขึ้น

และบรรดาผู้ที่จะเป็นกษัตริย์หรือผู้คนของเราก็ได้รับการประกาศอย่างเปิดเผยต่อสาธารณะ เหตุการณ์ต่างๆ

ในอนาคตจะได้รับการบอกเล่าต่อเจ้าที่ละชั้นทีละตอนและเป็นลำดับ

จงอย่ากระวนกระวายหรือกังวลมากเกินไป เจ้าจงจำวนะทุกคำที่เราได้กล่าวแก่เจ้าหรือไม่?

หากเจ้าอยู่เพื่อเราอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว เราก็จะกล่าวแก่เจ้าตามความจริง

สำหรับพวกที่ปฏิบัติความหลอกลวงและความคดโกง เราจะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างพอเป็นพิธีเป็นการตอบแทน
และปล่อยให้พวกเขามีมุมมองที่ชัดเจนว่าผู้ใดกันแน่ที่ความประพฤติเยี่ยงนั้นจะถูกนำไปสู่ความพินาศย่อยยับ!

บทที่ 78

เราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่าเรคือองค์หนึ่งเดียวที่กำลังทำงาน ไม่ใช่มนุษย์คนใดสักคนเดียว สำหรับเราแล้วนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างผ่อนคลายเป็นความสุข แต่กับพวกเจ้า สิ่งทั้งหลายแตกต่างกันมาก พวกเจ้าเผชิญกับความลำบากยากเย็นสุดขีดในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าทำ สิ่งใดที่เราเห็นชอบ เราจะให้สำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน ผู้ใดที่เราเห็นชอบ เราจะทำให้มีความเพียบพร้อม มนุษย์ทั้งหลาย จงอย่ายุ่งในงานของเรา! พวกเจ้าจำเป็นต้องกระทำการขณะที่กำลังติดตามการนำทางของเราเท่านั้น โดยทำสิ่งที่เรารัก ปฏิเสธทั้งหมดที่เราเกลียดชัง ถอนตัวเองออกมาจากบาป และทั้งตัวเจ้าเองเข้าไปสู่อ้อมกอดอันรักใคร่ของเรา เราไม่ได้กำลังอวดตัวต่อพวกเจ้า อีกทั้งเราก็ไม่ได้กำลังพูดเกินจริง นี่คือความจริงอย่างแท้จริง หากเรากล่าวว่าเรากำลังจะทำลายโลก เช่นนั้นแล้วโลกก็จะแปรสภาพไปเป็นจี๊เจ้าภายในเวลาที่พวกเจ้ากระพริบตา พวกเจ้ากระวนกระวายมากเกินไปจนควรอยู่บ่อยๆ และเพิ่มภาระให้กับตัวเจ้าเอง กลัวอยู่ลึกๆ ว่าวณะของเราจะว่างเปล่า เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเจ้าจึงวิ่งวุ่นไปมา พยายามที่จะ “ค้นหาทางออก” ให้กับเรา ช่างดาบอด! ช่างโง่เขลา! เจ้าไม่รู้คุณค่าของเจ้าเองด้วยซ้ำ กระนั้นเจ้าก็ยังพยายามที่จะเป็นที่ปรึกษาของเรา เจ้ามีค่าคู่ควรกระนั้นหรือ? จงมองดูในกระจกให้ดี!

ขอให้เราได้บอกบางสิ่งบางอย่างแก่เจ้า! พวกที่ขลาดกลัวต้องถูกตีสอนเพราะความขลาดกลัวของพวกเข ขณะนี้ผู้ที่เปี่ยมด้วยความเชื่ออย่างยิ่งยวดจะได้พระพรเพราะความเชื่อของพวกเขา กล่าวอย่างชัดเจนได้ว่า จุดที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดในตอนนี้คือ “ความเชื่อ” ก่อนที่พระพรทั้งหลายซึ่งจะเกิดแก่พวกเจ้าจะได้รับการเปิดเผย พวกเจ้าจำเป็นต้อง—พลีอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่จะสละให้กับเรา—ตอนนี้เลย แน่แน่นอนว่านี่คือแง่มุมซึ่งอ้างอิงถึง “การได้มาซึ่งพระพร” และ “การทนทุกข์กับหายนะ” บุตรทั้งหลายของเรา! วณะของเรายังคงถูกสลักไว้ในหัวใจของพวกเจ้าหรือไม่? “สำหรับบรรดาผู้ที่สละเพื่อเราอย่างจริงจัง เราจะอวยพรเจ้าอย่างใหญ่หลวงแน่นอน” ในวันนี้

เจ้าเข้าใจความหมายที่สถิตอยู่ภายในวณะของเราอย่างแท้จริงหรือไม่? เราไม่กล่าวถ้อยคำที่ว่างเปล่า นับจากนี้ไป จะไม่มีสิ่งใดถูกปกปิดไว้ กล่าวคือ สิ่งต่างๆ ที่เคยถูกซ่อนเร้นไว้ในวณะของเรา บัดนี้จะได้รับการบอกกล่าวแก่พวกเจ้าที่ละอย่าง โดยไม่มีการปกปิดใดๆ ไม่ว่าจะอะไรก็ตาม ยิ่งไปกว่านั้น วณะแต่ละคำจะเป็นความหมายที่แท้จริงของเรา โดยไม่ต้องเอ่ยถึงว่าการเปิดเผยผู้คนทั้งปวง เหตุการณ์ทั้งหมด และสิ่งต่างๆ ที่ถูกซ่อนเร้นต่อหน้าเราจะทำขึ้นอย่างง่ายดายและจะไม่ลำบากยากเย็นสำหรับเราเลยสักนิดเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำบรรจุไปด้วยแง่มุมหนึ่งของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา รวมไปถึงแง่มุมหนึ่งของเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเรา

พวกเจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนอย่างแท้จริงในวณะเหล่านี้หรือไม่? นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมเราจึงพรั่นกลัวซ้ำๆ

ว่าเจ้าไม่ควรที่จะเร่งรีบมากเกินไป การเปิดเผยบุคคลผู้หนึ่งหรือสิ่งหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเรา
และมีเวลาสำหรับเรื่องนี้เสมอ เป็นเช่นนั้นไม่ใช่หรือ?

ผู้คนมากมายยังนึกได้ดีแผนรูปร่างที่แท้จริงของพวกเขาต่อหน้าเรา

ไม่ว่ารูปทรงเหล่านั้นจะเป็นวิญญาณสุนัขจิ้งจอก สุนัข หรือสุนัขป่าก็ตาม

พวกเขาล้วนเปิดเผยรูปร่างที่แท้จริงของพวกเขาในเวลาที่เหมาะสมตามที่เรากำหนด

เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของเรา

ในจุดนี้เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนอย่างสมบูรณ์!

เจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงหรือไม่ว่าคำกล่าวที่ว่า “เวลานั้นอยู่ไม่ไกล” อ้างอิงถึงสิ่งใด? ในอดีต

เจ้าคิดอยู่เสมอว่าคำกล่าวนี้อ้างอิงถึงวันของเรา

แต่พวกเจ้าทั้งหมดได้ตีความวาระทั้งหลายของเรามาพื้นฐานของมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

เราขอบอกเจ้าไว้! นับจากนี้ไป ผู้ใดที่ตีความวาระของเราผิดก็เหมือนคนไร้สาระอย่างไม่ต้องสงสัย!

วาระที่เราแปลงไปว่า “เวลานั้นอยู่ไม่ไกล” นั้นอ้างอิงถึงวันเวลาของพวกเขาที่จะได้ชื่นชมพระพรต่างๆ กล่าวคือ

วันเวลาซึ่งวิญญาณชั่วทั้งหมดจะถูกทำลายและถูกขับไล่ออกไปจากคริสตจักรของเราและหนทางในการกระทำ

สิ่งต่างๆ ของมนุษย์จะถูกปฏิเสธ ที่มากกว่านั้นคือ

การแสดงออกนี้อ้างอิงถึงวันเวลาเมื่อมหาวินาทีทั้งหมดจะลงมา จงจดจำการนี้ไว้! มันคือ “มหาวินาทีทั้งหมด”

จงอย่าตีความการนี้ผิดอีกต่อไป มหาวินาทีของเราจะลงมาจากมือของเราสู่ทั่วทั้งโลกในคราวเดียวกัน

บรรดาผู้ที่ได้รับนามของเราจะได้รับพระพร และจะไม่ต้องสูญเสียความทุกข์เช่นนั้นอย่างแน่นอน

เจ้ายังจำการนั้นได้อยู่หรือไม่? เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าเรากำลังพูดถึงเรื่องใด?

แน่นอนว่าเวลาที่เรากล่าวถึงคือเวลาที่เราริเริ่มทำงาน (เมื่อมหาวินาทีได้ลงมา ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นเลย)

พวกเจ้าไม่เข้าใจเจตนารมณ์ของเราอย่างแท้จริง

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดเราจึงมอบข้อเรียกร้องที่เคร่งครัดเช่นนั้นให้แก่พวกเจ้า โดยไม่แสดงความกรุณาใดๆ

แก่พวกเจ้าเลย? ตอนที่สถานการณ์ระหว่างประเทศถึงขีดสุด และขณะที่ผู้(ที่เรียกกันว่า)

มีอำนาจภายในประเทศจีนกำลังทำการเตรียมทุกอย่าง นี่ก็จะเป็นเวลาเดียวกันกับที่ระเบิดเวลาจะระเบิดขึ้น

บรรดาผู้ที่มาจากเจ็ดชนชาติซึ่งกำลังแสวงหาหนทางที่แท้จริงจะถาโถมอย่างสุดชีวิตเข้าไปสู่ประเทศจีน

เหมือนน้ำที่ไหลผ่านประตูน้ำ โดยไม่คำนึงถึงราคาทุน บางคนได้ถูกเราเลือกสรร และคนอื่นๆ

ถูกกำหนดให้ทำงานปรนนิบัติเรา แต่ไม่มีบุตรหัวปีในท่ามกลางพวกเขา นี่คือการกระทำของเรา! การนี้-

ข้อตกลงที่ได้ทำไว้แล้วเมื่อครั้งที่เราได้สร้างโลก จงจำอุดมคติอันหลงผิดตามแบบมนุษย์ของเจ้าไปเสีย

จงอย่าทักท้วงว่าเรากำลังกล่าวเรื่องไร้สาระ! สิ่งที่เราคิดคือสิ่งที่เราได้ทำให้สำเร็จลุล่วงไปแล้ว

และแผนการของเราคือบางสิ่งบางอย่างที่เราได้ทำให้สำเร็จลุล่วงไปแล้วด้วยเช่นกัน
เจ้าเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับการนี้หรือไม่?

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับความคิดของเราและแผนการของเรา บุตรของเราเอ๋ย!

เราได้เลือกเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้าและ ที่มากกว่านั้นคือ เพราะเรารักเจ้า ใครก็ตามที่กล้าไม่เชื่อฟังในความคิด
หรือทำให้เกิดการริษยากัน จะตายด้วยคำสาปแช่งและการเผาไหม้ของเรา

การนี้เกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารแห่งราชอาณาจักรของเรา

เพราะราชอาณาจักรของยุคนี้ได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นแล้ว อย่างไรก็ตาม บุตรของเรา

เจ้าต้องระมัดระวังและไม่ควรปฏิบัติต่อสิ่งนี้เป็นทุนอย่างหนึ่ง

เจ้าควรคำนึงถึงพระทัยของพระบิดาของเจ้าและซึ่งคุณค่าต่อความพยายามที่อุตสาหะของพระบิดาของเจ้าโดยผ่าน
หนทางกรนี้ จาการนี้ บุตรของเราต้องเข้าใจว่าบุคคลประเภทใดที่เรารักมากที่สุด

บุคคลประเภทใดที่เรารักเป็นอันดับที่สอง บุคคลประเภทใดที่เราเกลียดชังมากที่สุด

และบุคคลประเภทใดที่เราเกลียด จงอย่าเอาแต่ทับถมความกดดันให้ตัวเองมากเกินไป

อุปนิสัยใดก็ตามที่เจ้ามิได้รับการจัดการเตรียมการไว้ล่วงหน้าโดยเรา

และเป็นการเปิดเผยแง่มุมหนึ่งของอุปนิสัยเยี่ยงพระเจ้าของเรา จงทิ้งความคลางแคลงใจของเจ้าไปเสีย!

เราไม่เก็บงำความเกลียดชังที่มีต่อเจ้าไว้ เราควรกล่าวการนี้อย่างไร? เจ้ายังคงไม่เข้าใจอยู่หรือ?

เจ้ายังคงถูกบีบด้วยความกลัวของเจ้าอยู่หรือ? ผู้ใดที่จงรักภักดี ผู้ใดที่หลงใหล ผู้ใดที่ซื่อสัตย์ ผู้ใดที่หลอกลวง—

เรารู้ทั้งหมด เพราะดังที่เราได้กล่าวไปก่อนแล้วว่า

เรารู้สถานการณ์ของเหล่าชนเหมือนรู้จักหลังมือของเรา

ในสายตาของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จลุล่วงและเปิดเผยแล้ว

(เราคือพระเจ้าผู้ทรงพิเนติเคราะห์หัวใจส่วนลึกที่สุดของผู้คน

จุดประสงค์ของเราเป็นเพียงเพื่อแสดงให้เห็นแง่มุมของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา)

อย่างไรก็ตาม จากมุมมองของพวกเจ้า ทั้งหมดยังคงถูกซ่อนเร้นและไม่มีสิ่งใดได้สำเร็จลุล่วงเลย

นี่เป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเจ้าไม่รู้จักเราโดยสิ้นเชิง ทั้งหมดอยู่ในมือของเรา ทั้งหมดอยู่ภายใต้ฝ่าเท้าของเรา

และสายตาของเราพิเนติเคราะห์ทุกสรรพสิ่ง ผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงการพิพากษาของเราได้?

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่สะอาด พวกที่มีสิ่งต่างๆ ให้ซ่อนเร้น พวกที่ตัดสินลับหลังเรา

พวกที่เก็บงำการด้านทานไว้ในหัวใจของพวกเขา และอื่นๆ—

ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดที่เราไม่ถือว่ามีค่าในสายตาของเราต้องถูกเขาลงต่อหน้าเราและปลดภาระของพวกเขา

บางทีหลังจากที่ได้ยินการนี้แล้ว บางคนจะได้รับแรงจูงใจบ้างเล็กน้อย ขณะที่คนอื่นๆ

จะไม่ถือว่าเป็นเรื่องจริงจังมากนัก เราขอเตือนพวกเจ้า! ขอให้ผู้มีปัญญารีบเร่งกลับใจเถิด!
หากเจ้าเป็นผู้โง่เขลา เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จงแคร์รอคอย! เมื่อเวลานั้นมาถึง ก็จงแค่ดูว่าผู้ใดที่จะทนทุกข์กับหาญนะ!

สวรรค์ยังคงเป็นสวรรค์ดั้งเดิม และแผ่นดินโลกก็ยังคงเป็นแผ่นดินโลกดั้งเดิม แต่ในพระชนะของเรา
ทั้งสองได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว และหาใช่สวรรค์และแผ่นดินโลกอย่างที่เคยเป็นอีกต่อไปไม่
สวรรค์อ้างอิงถึงสิ่งใดเล่า? เจ้ารู้หรือไม่? และสวรรค์ของวันนี้อ้างอิงถึงสิ่งใด? สวรรค์ในอดีตอ้างอิงถึงสิ่งใด?
ขอให้เราได้สื่อสารการนี้กับพวกเจ้า นั่นคือ

สวรรค์ในอดีตอ้างอิงถึงพระเจ้าที่พวกเจ้าเชื่อแต่เป็นผู้ซึ่งหาผู้ใดมองไม่เห็นไม่
และพระองค์คือพระเจ้าที่ผู้คนเชื่อด้วยความจริงใจแท้จริง (เพราะพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระองค์)
แต่อีกนัยหนึ่ง

สวรรค์ในวันนี้อ้างอิงถึงทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราและเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเรา นั่นก็คือ
อ้างอิงถึงพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองนี้ ทั้งสองพระองค์คือพระเจ้าองค์เดียวกัน

ดังนั้นเหตุใดเราจึงกล่าวว่าเราคือสวรรค์ใหม่เล่า? ทั้งหมดนี้ชี้ขึ้นไปทิ่มโน้ตอันหลงผิดของมนุษย์

แผ่นดินโลกในวันนี้อ้างอิงถึงที่ซึ่งพวกเจ้าตั้งอยู่ แผ่นดินโลกในอดีตไม่มีสักที่เดียวที่บริสุทธิ์

ขณะที่สถานที่ที่พวกเจ้ามาเยือนในวันนี้ได้ถูกแยกออกเป็นสถานที่บริสุทธิ์

นี่คือเหตุผลที่ทำไมเราจึงกล่าวว่านี้คือแผ่นดินโลกใหม่ “ใหม่” ในที่นี้หมายความว่า “บริสุทธิ์”

สวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ตอนนี้ได้ถูกทำให้เป็นจริงขึ้นโดยครบบริบูรณ์แล้ว ตอนนี้พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่?

เราจะเผยความล้าลึกทั้งหมดแก่พวกเจ้า ที่ละหน้า จงอย่าเร่งรีบ

และแม้แต่ความล้าลึกที่ยิ่งใหญ่กว่าก็จะถูกเผยแก่พวกเจ้า!

บทที่ 79

ช่างตาบอด! ช่างไม่รู้เท่าทัน! เจ้ากองขยะที่ไร้ค่า!

เจ้าแยกสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราจากเทวสภาพอันครบบริบูรณ์ของเรา!

พวกเจ้ามองไม่เห็นว่าการนี้เป็นบาปต่อเราหรือ? ที่มากยิ่งขึ้นก็คือ การนี้เป็นบางสิ่งที่ยากจะอธิบาย!

พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้เสด็จมาท่ามกลางพวกเจ้าในวันนี้แล้ว

ถึงกระนั้นพวกเจ้าก็รู้จักเพียงด้านหนึ่งของเราเท่านั้น—คือสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา—

และยังไม่ได้เห็นด้านของเราที่เป็นเทวสภาพอย่างครบบริบูรณ์เลย

เจ้าคิดว่าเราไม่รู้หรือว่าใครที่พยายามถือ โกงเราหลับหลังเรา? เราไม่ได้กำลังวิพากษ์วิจารณ์เจ้า

เราเพียงแต่กำลังเฝ้ามองว่าเจ้าจะสามารถไปถึงระดับใด และดูว่าเจ้าจะลงเอยอย่างไรในท้ายที่สุด

วณะของเราได้ถูกกล่าวเป็นจำนวนนับแสน ถึงกระนั้นพวกเจ้าก็ยังได้ทำสิ่งเลวๆ มากมายยิ่งนัก

เหตุใดเจ้าจึงพยายามถือ โกงเราซ้ำแล้วซ้ำเล่า? จงระวังการสูญเสียชีวิตของเจ้า!

หากเจ้าช่วยโยสะของเรจนถึงระดับหนึ่ง เช่นนั้นแล้วเราก็คจะไม่แสดงความปรานีต่อเจ้า

และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป เราจะไม่ได้ใจว่าเจ้าเคยเป็นอย่างไรมาก่อน

ไม่ว่าเจ้าจะได้จงรักภักดีหรือกระตือรือร้นหรือไม่ ไม่ว่าเจ้าจะมีเรื่องยุ่งวุ่นวายมากเพียงใด

หรือว่าเจ้าได้เสียสละเพื่อเรามากเพียงใด เราจะมองที่สิ่งต่างๆ เหล่านี้เลย

เจ้าเพียงแต่ต้องช่วยเราในตอนนี้เท่านั้น แล้วเราก็คะโยนเจ้าลงไปในบาตาลึก

ผู้ใดเล่าที่ยังคงกล้าพยายามถือ โกงเราอยู่? จงจำการนี้ไว้! นับจากนี้ไป เมื่อใดก็ตามที่เราโกรธ ไม่ว่าจะโกรธผู้ใด

เราจะกวาดล้างเจ้าทันที เพื่อที่จะได้ไม่มีปัญหาในอนาคตและเพื่อที่เราจะได้ไม่ต้องเห็นเจ้าอีกต่อไป

หากเจ้าเยาะเย้ยท้าทายเรา เราจะติสอนเจ้าทันที พวกเจ้าจะเก็บการนี้ไว้ในใจหรือไม่?

พวกที่ฉลาดในท่ามกลางเจ้าจะกลับใจทันที

ในวันนี้—หมายถึงตอนนี้—เราโกรธกริ้ว

พวกเจ้าทั้งหมดควรจงรักภักดีต่อเราและมอบสิ่งที่เจ้าเป็นทั้งหมดทั้งมวลแก่เรา เจ้าต้องไม่ล่าช้าอีกต่อไป

หากเจ้าไม่ใส่ใจในวณะของเรา เราจะเหยียดมือของเราออกและบดขยี้เจ้าลง ด้วยการทำเช่นนี้

เราจะทำให้ตัวเราเองเป็นที่รู้จักแก่คนทั้งปวง ในวันนี้เราจะโกรธกริ้วและเปี่ยมบารมีต่อทุกคน

(ซึ่งรุนแรงยิ่งกว่าการพิพากษาของเราเสียอีก) เราได้กล่าววณะไปมากมายหลายคำแล้ว

กระนั้นพวกเจ้าก็ยังไม่ปฎิบัติเลย เจ้าปัญญาที่บดถึงเพียงนั้นจริงๆ กระนั้นหรือ? เราไม่คิดว่าเจ้าจะเป็นเช่นนั้น

นี่คือมารตัวเก่าภายในพวกเจ้า ซึ่งขึ้นอยู่กับความทุกข์ยาก พวกเจ้ามองเห็นการนี้อย่างชัดเจนหรือไม่?

จงเร่งรีบที่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่!

ในวันนี้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก้าวหน้ามาจนถึงช่วงระยะนี้แล้ว พวกเจ้ามองไม่เห็นหรือหรือ?

นามของเราจะเผยแผ่ไปจากบ้านหนึ่งสู่อีกบ้านหนึ่ง ในชนชาติทั้งปวงและในทุกทิศทาง และจะถูกโห่ร้องออกจากปากของบรรดาผู้ใหญ่และเด็กๆ เหมือนกันหมดทั่วทั้งสากลพิภพ นี่คือความจริงสมบูรณ์ เราคือพระเจ้าผู้ทรงเอกสิทธิ์พระองค์เอง และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ เราเป็นสภาวะบุคคลองค์หนึ่งและองค์เดียวของพระเจ้า ที่มากไปกว่านั้นด้วยซ้ำก็คือ เราที่มีเนื้อหนังอันครบถ้วนบริบูรณ์นี้ เป็นการสำแดงที่ครบบริบูรณ์ถึงพระเจ้า ผู้ใดก็ตามที่กล้าไม่เคารพเรา ผู้ใดก็ตามที่กล้าแสดงออกถึงการต้านทานในสายตาของพวกเขา และผู้ใดก็ตามที่กล้ากล่าวคำเยาะเย้ยทำทนายต่อเราจะต้องตายจากคำสาปแช่งและความโกรธกริ้วของเราอย่างแน่นอน (จะมีการสาปแช่งเพราะความโกรธกริ้วของเรา) ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ใดก็ตามที่กล้าไม่จงรักภักดีหรือออกศัตรูญต่อเรา และผู้ใดก็ตามที่กล้าพยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมกับเรา ก็จะตายอย่างแน่นอนจากความเกลียดชังของเรา ความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษาของเราจะสถิตไปตลอดกาล ในคราแรก เรายกใครและเปี่ยมปรานี แต่ไม่ใช่อุปนิสัยแห่งเทพสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเรา ความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษาแค่ประกอบกันเป็นอุปนิสัยของเรา พระเจ้าพระองค์เองที่ครบบริบูรณ์ ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ เรายกใครและเปี่ยมปรานี เนื่องจากงานที่เราต้องทำให้แล้วเสร็จ เราจึงครองความเมตตาและความปรานี อย่างไรก็ตาม ภายหลังนั้น ก็ไม่มีความจำเป็นสำหรับสิ่งต่างๆ เช่นนั้นอีกต่อไป (และนับจากนั้นมาก็ยังไม่มีมีความจำเป็นอีกเลย) ทั้งหมดเป็นความชอบธรรม

บารมีและการพิพากษา

และนี่คืออุปนิสัยที่ครบบริบูรณ์แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราควบคู่กันกับเทพสภาพอันครบบริบูรณ์ของเรา

พวกที่ไม่รู้จักเราจะพินาศในบาบาลิก แต่ทว่าบรรดาผู้ที่มั่นใจเกี่ยวกับเราจะมีชีวิตไปตลอดกาล จะได้รับความเอาใจใส่และคุ้มครองปกป้องภายในความรักของเรา ช่วงขณะที่เราเปล่งถ้อยคำออกไปคำเดียว ทั่วทั้งจักรวาลและสุดปลายแผ่นดิน โลกก็สั่นไหว

ผู้ใดเล่าที่สามารถได้ยินวณะของเราและไม่สั่นไหวด้วยความขมเกรงได้?

ผู้ใดเล่าที่สามารถอดกลั้นจากความรู้สึกท่วมท้นด้วยความเคารพต่อเราได้?

และผู้ใดเล่าที่ไม่สามารถรู้ถึงความชอบธรรมและบารมีของเราจากกิจการทั้งหลายของเราได้!

และผู้ใดที่ไม่สามารถมองเห็นมหิทธิฤทธิ์และปรีชาญาณของเราภายในกิจการทั้งหลายของเราได้!

ผู้ใดก็ตามที่ไม่ให้ความสนใจจะตายอย่างแน่นอน

นี่เป็นเพราะพวกที่ไม่ให้ความสนใจคือบรรดาผู้คนที่ต้านทานเราและไม่รู้จักเรา

พวกเขาคือหัวหน้าทูตสวรรค์และหยาบโลนมากที่สุด จงตรววจดูตัวพวกเขาเอง ผู้ใดก็ตามที่หยาบโลน

คิดว่าตนเป็นฝ่ายถูกเสมอ ทะนงตนและโอหัง ก็จะเป็นเป้าหมายแห่งความเกลียดชังของเราอย่างแน่นอน และจะต้องพินาศ!

บัดนี้เราขอประกาศกฎฎีกาบริหารแห่งราชอาณาจักรของเรา กล่าวคือ สรรพสิ่งอยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา สรรพสิ่งอยู่ภายใต้ความชอบธรรมของเรา สรรพสิ่งอยู่ภายใต้บารมีของเรา

และเราปฏิบัติความชอบธรรมของเราต่อสิ่งทั้งปวง บรรดาผู้ที่พูดว่าพวกเขาเชื่อในเรา แต่ถลกลไปกลับย้อนแย้งเรา หรือพวกที่หัวใจของพวกเขาได้ทอดทิ้งเรา จะถูกจับไล่ออกไป—

แต่ทั้งหมดจะเป็นไปในเวลาอันเหมาะสมของเราเอง ผู้คนที่พูดถึงเราอย่างเหน็บแนม แต่ก็ทำด้วยวิธีที่คนอื่น ๆ ไม่สังเกตเห็น จะตายโดยทันที (พวกเขาจะพินาศในวิญญาณ ร่างกายและจิตใจ)

พวกที่บีบคั้นหรือเยินยาค่อผู้เป็นที่รักของเราจะถูกพิพากษาทันทีโดยความโกรธกริ้วของเรา

นี่หมายความว่าผู้คนที่อิจฉาริษยาบรรดาผู้ที่เรารัก และผู้คนที่คิดว่าเราไม่ชอบธรรม

จะถูกส่งมอบให้รับการพิพากษาโดยผู้เป็นที่รักของเรา ทุกคนที่ประพฤติดี เรียบง่าย และซื่อสัตย์

(รวมไปถึงบรรดาผู้ที่ขาดปัญญา) และผู้ที่ปฏิบัติต่อเราด้วยความจริงใจที่มุ่งมั่น

ทั้งหมดจะยังคงอยู่ในราชอาณาจักรของเรา บรรดาผู้ที่ยังไม่ก้าวผ่านการฝึกฝน—

หมายถึงผู้คนที่ซื่อสัตย์เหล่านั้นผู้ซึ่งขาดปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึก—

จะมีพลังอำนาจในราชอาณาจักรของเรา อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะถูกจัดการและถูกทำลาย

การที่พวกเขายังไม่ได้ก้าวผ่านการฝึกฝนก็ไม่ใช่ทั้งหมด ตรงกันข้าม

เราจะแสดงให้เห็นทุกคนได้เห็นมหิทธิฤทธิ์และปรีชาญาณของเรา โดยผ่านทางสิ่งต่างๆ เหล่านี้เอง

เราจะจับไล่พวกที่ยังคงสงสัยเราออกไปทั้งหมด เราไม่ต้องประสงค้พวกเขาสักคนเลย

(เราเร่งเกียจผู้คนที่ยังคงสงสัยเราในเวลาเช่นนี้)

เราจะแสดงให้เห็นผู้คนที่ซื่อสัตย์เห็นถึงความน่าอัศจรรย์ของการกระทำของเราด้วยหนทางแห่งกิจการทั้งหลายที่เรา ทำทั่วทั้งจักรวาล ครั้นแล้วจึงทำให้ปัญญา ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและวิจารณ์ญาณของพวกเขาเติบโต

เราจะทำให้ผู้คนที่หลงกลวงถูกทำลายในทันทีทันใดอันเป็นผลมาจากกิจการอันน่าอัศจรรย์ทั้งหลายของเรา

บรรดาบุตรหัวปีทั้งหมดที่ยอมรับนามของเราก่อน (หมายถึงบรรดาผู้คนที่ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์และไม่มีมลทิน)

จะเป็นกลุ่มแรกที่บรรลุถึงการเข้าสู่ราชอาณาจักรและได้ปกครองเหนือชนชาติทั้งปวงและกลุ่มคนทั้งมวลเคียงข้าง

เรา เราได้ครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ในราชอาณาจักรและพิพากษาชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งหมด

(การนี้อ้างอิงถึงบรรดาบุตรหัวปีทั้งหมดในราชอาณาจักรและไม่มีผู้อื่น)

บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งหมดที่ถูกพิพากษา และผู้ที่ได้กลับใจ

จะได้เข้าสู่ราชอาณาจักรของเราและกลายเป็นประชากรของเรา

ขณะที่พวกที่ดื้อรั้นและไม่กลับใจจะถูกโยนลงไปในบาตาลึก (ให้พินาศตลอดกาล)

การพิพากษาในราชอาณาจักรจะเป็นการสุดท้าย และนั่นจะเป็นการที่เราจะชำระโลกให้สะอาดโดยถ้วนทั่ว
จากนั้นก็เลยจะไม่มีความยุติธรรม ความโศกเศร้า น้ำตาหรือการคร่ำครวญอีกต่อไป และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ
จะไม่มีโลกอีกต่อไป ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นการสำแดงถึงพระคริสต์
และทั้งหมดจะเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์ ช่างเป็นสง่าราศียิ่งนัก! ช่างเป็นสง่าราศียิ่งนัก!

บทที่ 80

ในทุกสรรพสิ่ง

การสื่อสารจริงกับเราเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่จะได้รับการให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่าง
โดยผ่านทางการณ์เท่านั้นจิตวิญญาณจึงจะสามารถอยู่อย่างสงบได้ มิเช่นนั้นจิตวิญญาณจะไม่มีสันติสุข
ปัจจุบันนี้

โรคภัยไข้เจ็บร้ายแรงที่สุดท่ามกลางพวกเจ้ากำลังแยกสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราออกจากเทวสภาพอันค
รบบบริบูรณ์ของเรา ที่มากยิ่งขึ้นก็คือ พวกเจ้าส่วนมากนั้นถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา
ราวกับว่าพวกเจ้าไม่เคยรู้เลยว่าเราก็คือเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ด้วย การนี้หมิ่นประมาทเรา! เจ้ารู้เรื่องนั้นหรือไม่?
โรคภัยไข้เจ็บของพวกเจ้าร้ายแรงยิ่งนักจนถ้าหากเจ้าไม่รีบเร่งและฟื้นฟู เจ้าจะถูกฆ่าด้วยมือของเรา ต่อหน้าเรา
เจ้าประพฤติดังหนึ่ง (โดยปรากฏเป็นบุคคลที่มีเกียรติ ถ่อมตนและอดทน)
แต่กระนั้นเจ้าประพฤติดแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงกลับหลังเรา (หน้าชื่อใจค
เลวทรามและปราศจากการหักห้ามใจอย่างสิ้นเชิง กระทำสิ่งใดก็ตามที่เจ้าต้องการกระทำ สร้างฝักฝาย
จัดตั้งราชอาณาจักรอิสระ โดยปรารถนาที่จะทรยศเรา) เจ้าช่างตาบอดนัก!
จงลืมตาของเจ้าซึ่งได้ถูกชาตานล่อลวงขึ้นเสียเถิด! จงมองดูว่าจริงๆ แล้วเราคือใคร! เจ้าไม่มีความละอายเลย!
เจ้าไม่รู้ว่าการกระทำของเรานั้นน่าอัศจรรย์! เจ้าไม่รู้จักความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเรา!
ผู้ใดจะสามารถได้รับการกล่าวถึงได้ว่าการปรนนิบัติพระคริสต์ในขณะที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด?
เจ้าไม่รู้ว่าเจ้ากำลังเล่นบทบาทโดยอยู่! ที่จริงแล้วเจ้ามาอยู่ต่อหน้าเราด้วยการปลอมตัว อดทนห้ำของเจ้า—
เจ้าช่างน่าสมเพช! เราจะไล่เจ้าออกจากบ้านของเรา เราไม่ใช้บุคคลประเภทนี้ เพราะเราหาได้ลึบไว้ล่วงหน้าไม่
อีกทั้งไม่ได้เลือกพวกเขา

เราทำตามที่เรากล่าว พวกที่กระทำชั่วต้องไม่ยำเกรง เราไม่ทำผิดต่อบุคคลใด
เรากระทำการตามแผนการของเราเสมอและทำสิ่งต่างๆ โดยสอดคล้องกับความชอบธรรมของเรา
เพราะพวกที่กระทำชั่วได้เป็นพงศ์พันธุ์ของชาตานมาตั้งแต่มีการสร้าง เราไม่ได้เลือกพวกเขา
นี่คือความหมายของภายิตที่ว่า “เสียดาวไม่เปลี่ยนจุลลายุของมัน”
ในเรื่องทั้งหลายที่มวลมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจได้ ทุกสิ่งก็ได้ออกมาให้ชัดเจน และไม่มีสิ่งใดที่ถูกซ่อนเร้นต่อเรา
เจ้าอาจจะสามารถซ่อนเร้นบางสิ่งบางอย่างจากสายตาของผู้คนจำนวนน้อยได้
และแม้กระทั่งได้รับความไว้วางใจจากผู้คนจำนวนไม่น้อย แต่กับเราแล้วมันไม่ง่ายเช่นนั้น ในท้ายที่สุด
เจ้าไม่สามารถหลีกหนีการพิพากษาของเราได้ การจับจองของมวลมนุษย์มีขีดจำกัด
และแม้แต่บรรดาผู้ที่สามารถเข้าใจสถานการณ์ปัจจุบันได้ในส่วนน้อยก็นับว่ามีความชำนาญอยู่บ้าง
สำหรับเราแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินการอย่างราบรื่นและไม่มีสิ่งใดมาขวางทางของเราแม้แต่หนึ่ง

ด้วยว่าทั้งหมดอยู่ภายใต้การควบคุมและการจัดการเตรียมการของเรา

ผู้ใดเล่าจะกล้าไม่สนับสนุนต่อการควบคุมของเรา! ผู้ใดเล่าจะกล้าทำให้การจัดการเตรียมการของเราหยุดชะงัก!

ผู้ใดเล่าจะกล้าไม่จงรักภักดีหรือออกศัตรูต่อเรา! ผู้ใดเล่าจะกล้าบอกบางสิ่งบางอย่างที่ไม่จริงกับเรา

และกลับบอกเรื่องโกหกทั้งเพกับเราแทน! จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาหลีกหนีมือที่เปี่ยมโกรธของเราไปได้

ต่อให้ในตอนนี้อย่างไรก็ตามก็ย่อมได้รับความพ่ายแพ้ และเต็มใจที่จะถูกตีสอนและเข้าสู่บาตรเหล็ก

เราก็ยังคงจะไม่ละเว้นเจ้าอย่างง่ายดาย

เราต้องกู้เจ้าขึ้นมาจากบาตรเหล็กเพื่อที่เจ้าจะได้อยู่ภายใต้การลงโทษที่เปี่ยมโกรธ (การเกลียดชังที่สุดชั่ว)

ของเราอีกครั้งหนึ่ง มีที่ใดที่เจ้าสามารถวิ่งหนีไปได้หรือ?

สิ่งที่เราเกลียดชังมากที่สุดคือเมื่อผู้คนแยกสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราออกจากเทวสภาพอันครบบริบูรณ์ของเรา

ผู้ได้รับพรคือบรรดาผู้ที่จงรักภักดีต่อเรา กล่าวคือ

ผู้ได้รับพรคือบรรดาผู้ที่บ่งชี้อย่างแท้จริงว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งตรวจดูหัวใจของมนุษย์อย่างใกล้ชิด

เราจะเพิ่มพรของเจ้าเป็นทวีคูณอย่างแน่นอน

โดยให้เจ้าได้ชื่นชมพรที่ดีทั้งหลายในราชอาณาจักรของเราตลอดกาล

นี่ยังเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการนำความอับอายมาสู่ชาตानด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม

จงอย่าใจร้อนหรือกระวนกระวายเกินไปนัก เรากำหนดเวลาสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง

หากเวลาที่เราได้กำหนดไว้ล่วงหน้ายังไม่ถึง เช่นนั้นแล้วต่อให้เร็วขึ้นสักแค่หนึ่งวินาที

เราก็จะไม่กระทำการใด เรากระทำการอย่างแม่นยำและตามจังหวะ เราไม่กระทำการโดยปราศจากเหตุผล

จากแง่มุมของมนุษย์นั้น เราไม่ถูกรุมเร้าโดยความกระวนกระวายเลย เราหนักแน่นเหมือนภูเขาไฟ—

แต่เจ้าไม่รู้หรือว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พระองค์เอง? จงอย่าใจร้อนเกินไป ทั้งหมดอยู่ในมือของเรา

ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกเตรียมไว้นานแล้ว และไม่มีสิ่งใดสามารถรอที่จะทำงานปรนนิบัติให้กับเราได้

ทั่วทั้งสากลพิภพปรากฏจากภายนอกว่าอยู่ในความอลหม่าน แต่จากมุมมองของเรา

ทั้งหมดล้วนอยู่ในความเป็นระเบียบ สิ่งที่เราได้เตรียมสำหรับพวกเจ้าก็เพียงเพื่อให้พวกเจ้าได้ชื่นชมเท่านั้น

เจ้าตระหนักถึงการนี้หรือไม่? จงอย่าแทรกตัวเข้ามาในการบริหารจัดการของเรา

เราจะปล่อยให้กลุ่มชนทั้งปวงและชนชาติทั้งหมดได้เห็นความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเราจากการกระทำของเรา

และเราจะปล่อยให้พวกเขาสาธุการและสรรเสริญนามอันบริสุทธิ์ของเราเพราะกิจการที่น่าอัศจรรย์ทั้งหลายของเร

า ดังที่เราได้กล่าวไว้ การนี้เป็นเพราะเราไม่ทำสิ่งใดที่ปราศจากพื้นฐาน ตรงกันข้าม

ทุกสิ่งทุกอย่างเต็มไปด้วยปรัชญาของเราและฤทธานุภาพของเรา

เต็มไปด้วยความชอบธรรมและบารมีของเรา และยิ่งมากกว่านั้นอีกคือ เต็มไปด้วยความโกรธเคืองของเรา

บรรดาผู้ที่ตื่นขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินวณะของเราจะได้รับพรของเราอย่างแน่นอนและจะได้รับการคุ้มครองปกป้องและความเอาใจใส่ของเราอย่างแน่แท้ พวกเขาจะไม่ได้รับประสบการณ์กับความทุกข์แห่งการติสอนตรงกันข้าม พวกเขาจะชื่นชมความสุขของครอบครัว เข้าใจการนี้หรือไม่? ความทุกข์เป็นนิรันดร์ และความชื่นบานยินดีเป็นนิรันดร์ยิ่งกว่าเสียอีก ทั้งสองนั้นจะเป็นประสบการณ์นับจากนี้เป็นต้นไป การที่เจ้าจะทนทุกข์หรือได้รับประสบการณ์กับความชื่นบานยินดีนั้นขึ้นอยู่กับว่าเจ้ายึดถือท่าทีประเภทใดขณะที่เจ้ารับรู้ถึงความบาปของเจ้า ในส่วนที่ว่า

เจ้าเป็นผู้ที่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้รับการเลือกสรรของเราหรือไม่

เจ้าควรแน่ใจถึงการนี้ในแง่ของสิ่งที่เจ้าได้พูดไป เจ้าสามารถหลอกผู้คนได้ แต่เจ้าไม่สามารถหลอกเราได้

คนเหล่านั้นที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้เลือกสรรไว้จะได้รับพรอย่างยิ่งใหญ่ นับจากนี้เป็นต้นไป

ส่วนพวกที่เราไม่ได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและไม่ได้เลือกสรรไว้นั้น เราจะติสอนพวกเขาอย่างเกรี้ยวกราด นับจากนี้เป็นต้นไป

นี่จะเป็นข้อพิสูจน์ของเราต่อพวกเจ้า บรรดาผู้ที่ได้รับพรในตอนนี้คือผู้เป็นที่รักของเราอย่างไม่ต้องสงสัย

ส่วนพวกที่ถูกติสอน

ก็เป็นที่เข้าใจกันอยู่แล้วว่าพวกเขาไม่ได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและไม่ได้รับการเลือกสรรโดยเรา

เจ้าควรชัดเจนกับการนี้! กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หากว่าสิ่งที่เจ้าได้รับในตอนนี้จะถูกเราจัดการ

และหากว่าเจ้าได้รับวณะแห่งการพิพากษาที่เกรี้ยวกราดของเรา

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะถูกเกลียดชังและเป็นที่ยังเกลียดในหัวใจของเรา

และเจ้าจะเป็นหนึ่งในบรรดาพวกที่เราโยนทิ้งไป

หากว่าพวกเจ้าได้รับการปลอบประโลมของเราและการจัดเตรียมชีวิตของเรา

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็อยู่ในสิ่งครองของเรา เจ้าคือหนึ่งในผู้เป็นที่รักของเรา

เจ้าไม่สามารถกำหนดพิจารณาการนี้บนพื้นฐานของการปรากฏจากภายนอกของเรา จงอย่าเสียสติด้วยเรื่องนี้!

วณะของเรากล่าวแก่สภาพเงื่อนไขที่แท้จริงของทุกๆ บุคคล

พวกเจ้าเชื่อว่าเราเพียงแต่ดำเนินการพูดในหัวข้อทั้งหลายตามอำเภอใจ

หรือว่าเราเพียงแต่พูดเรื่องใดก็ตามที่เรารู้สึกอยากพูดกระนั้นหรือ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน!

ปรีชาญาณของเราถูกซ่อนเร้นไว้ในทุกวณะของเรา เจ้าควรแคร์วณะของเราไว้ว่าเป็นความจริง

ภายในระยะเวลาไม่นานนัก บรรดาคนต่างชาติผู้ที่กำลังแสวงหาหนทางที่แท้จริงจะพากันเข้ามา

เมื่อการนั้นเกิดขึ้น พวกเจ้าจะตกตะลึงจนพูดไม่ออก

และทุกสิ่งทุกอย่างจะสำเร็จลุล่วงโดยไม่มีคำถามยากเย็นแม้แต่น้อย

เจ้าไม่รู้หรือว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์? เมื่อได้ยินวณะเหล่านี้ของเรา

พวกเจ้าเชื่อวณะเหล่านั้นอย่างมั่นคง ไม่ใช่หรือ? เราไม่ทำความผิดพลาดใดๆ

โดยไม่ต้องพูดถึงการเปล่งคำแถลงที่ไม่ถูกต้องออกไป เข้ารู้ถึงการนี้หรือไม่? ด้วยเหตุนี้

เราจึงได้เน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพวกเขาจะต้องยอมรับการฝึกฝนของเราอย่างรวดเร็ว

เพื่อที่จะได้นำทางและเป็นผู้เลี้ยงพวกเขา เข้ารู้ถึงการนี้หรือไม่?

เราจะทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางพวกเขา ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ

เราจะทำการสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ มากมายของเราผ่านทางพวกเขา นั่นคือ

เราได้เลือกสรรผู้คนกลุ่มหนึ่งเพื่อสำแดงถึงเราจากท่ามกลางคนเหล่านั้นที่มวลมนุษยย์เคย

เพื่อถวายพระเกียรตินามของเรา เพื่อควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเรา และเพื่อปกครองในฐานะกษัตริย์กับเรา

ด้วยเหตุนี้ การฝึกฝนพวกเขาในปัจจุบันของเราจึงเป็นการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อโลก

นี่คือสิ่งน่าอัศจรรย์ยิ่งที่มวลมนุษยย์ไม่สามารถดำเนินการได้ โดยวิธีการของการทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม

เราจะโยนเขาตกลงไปในบึงไฟและกำมะถันและลงสู่บาบิโลน

จะโยนพยานาคนใหญ่สี่คนลงไปสู่ความตายของมันเป็นอย่างถึงที่สุด โดยที่ไม่มีวันได้ผุดกลับขึ้นมาอีก ดังนั้น

พวกที่ถูกโยนลงไปในบาบิโลนทั้งหมดจึงเป็นพงศ์พันธุ์ของพยานาคนใหญ่สี่คน

เราเกลียดชังพวกเขาถึงระดับที่สุดแล้ว เราได้ทำให้เกิดการนี้ พวกเขาไม่สามารถมองเห็นได้เลยหรือ?

พวกที่ไม่จงรักภักดีทั้งหมด และพวกที่ใช้ความคดโกงและมารยาเสสร้างทั้งหมดได้ถูกเปิดโปงแล้ว

พวกที่ลำพองใจ ทะนงตน คิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอและอวดดีคือพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์

และพวกเขาคือแบบฉบับของชาตนาคนมากที่สุด—พวกเขาทั้งหมดคือพวกศัตรูตัวฉกาจของเรา

เป็นคู่อาฆาตของเรา เราต้องลงโทษพวกเขาทีละคนเพื่อทำให้ความเกลียดชังในหัวใจของเราดับสิ้นไป

เราจะทำการนี้ทีละรายการ แก้วไขแต่ละรายการเป็นลำดับ

เอาละ บึงไฟและกำมะถันและบาบิโลนคืออะไรกันแน่? ในจินตนาการของมนุษย์

บึงไฟและกำมะถันคือสิ่งที่เป็วัตถุ แต่มวลมนุษยย์ไม่รู้ว่านี่คือคำอธิบายที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง ถึงกระนั้น

การนั้นก็ยังคงจับจองสถานภาพบางประการในความรู้สึกนึกคิดของผู้คน

บึงไฟและกำมะถันคือการที่มือของเราให้การติสอนต่อมวลมนุษยย์

ผู้ใดก็ตามที่ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถันได้ถูกฆ่าโดยมือของเรา วิญญาณ

จิตใจและร่างกายของคนเหล่านั้นกำลังทนทุกข์ตลอดกาล

นี่คือความหมายที่แท้จริงของวาระของเราเมื่อเรากล่าวว่าทุกสิ่งอยู่ในมือของเรา

แล้วบาบิโลนอ้างอิงถึงสิ่งใดเล่า?

พวกมนุษยย์สร้างกรอบความคิดว่ามันคือนครขุมลึกลับขนาดใหญ่ที่ลึกจนไม่อาจหยั่งถึงและไม่สิ้นสุด

บาบิโลนที่แท้จริงคืออิทธิพลของชาตนาคน หากบุคคลหนึ่งตกลงไปในมือของชาตนาคน

บุคคลนี้ก็จะอยู่ในบาบิโลน ต่อให้พวกเขางอกปึก พวกเขาก็ไม่สามารถบินออกมาได้

นี่คือเหตุผลที่มันถูกเรียกว่าบาตลิก ผู้คนเช่นนั้นทั้งหมดจะตกอยู่ภายใต้การติสอนชั่วนิรันดร์
นี่คือวิธีที่เราได้จัดการเตรียมการเอาไว้

บทที่ 81

ยุคเก่านี้ช่างชั่วร้ายและวิปริตผิดศีลธรรมยิ่งนัก! เราจะกลืนเจ้าให้หมด! ภูเขาศิโยนเอ๋ย!

จงลุกขึ้นเพื่อโห่ร้องอวยชัยแก่เรา! สำหรับความครบบริบูรณ์ของแผนการบริหารจัดการของเรา

สำหรับความสำเร็จลุล่วงที่ประสบความสำเร็จของงานอันยิ่งใหญ่ของเรานั้น ผู้ใดกล้าที่จะไม่ลุกขึ้นและแซ่ซ้อง!

ผู้ใดกล้าที่จะไม่ลุกขึ้นและกระโดดโลดเต้นด้วยความชื่นบานยินดีอย่างไม่สิ้นสุดบ้าง?

พวกเขาจะพบกับความตายของพวกเขาในมือของเรา!

เราดำเนินงานความชอบธรรมกับทุกคนให้สำเร็จโดยปราศจากความปรานีหรือความเมตตาแม้แต่น้อย

และเราทำเช่นนั้นอย่างเปิดเผยที่สุด กลุ่มชนทั้งปวง! จงลุกขึ้นเพื่อให้การสรรเสริญ และมอบสง่าราศีแก่เรา!

สง่าราศีที่ไม่สิ้นสุดทั้งหมดนั้น ดำรงอยู่เพราะเราจากนิรันดร์กาลสู่นิรันดร์กาล และได้รับการสถาปนาขึ้นโดยเรา

ผู้ใดจะกล้าเอาสง่าราศีให้กับตนเองบ้าง? ผู้ใดจะกล้าปฏิบัติต่อสง่าราศีของเราว่าเป็นสิ่งของทางวัตถุบ้าง?

พวกเขาจะถูกฆ่าโดยมือของเรา! โอ้ พวกมนุษย์ที่โหดร้าย! เราได้สร้างพวกเขาและจัดเตรียมให้กับพวกเขา

และเราได้นำทางพวกเขามาจนถึงวันนี้ กระนั้นพวกเขาก็ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเราแม้แต่น้อย และเจ้าไม่รักเราเลย

เราจะสามารถแสดงความปรานีแก่พวกเขาอีกได้อย่างไร? เราจะสามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้อย่างไร?

เราสามารถทำได้เพียงปฏิบัติต่อเจ้าด้วยความโกรธเคืองของเราเท่านั้น!

เราจะตอบแทนพวกเขาด้วยการทำลายล้าง และด้วยการตีสอนชั่วนิรันดร์ นี่คือการชอบธรรม

ซึ่งสามารถเป็นไปได้เพียงวิธีนี้เท่านั้น

ราชอาณาจักรของเราเป็นปีกแผ่นและมั่นคง จะไม่มีวันพังทลายลง

ราชอาณาจักรของเราจะดำรงอยู่ชั่วกาลปาวสาน! บรรดาบุตรของเรา บรรดาบุตรหัวปีของเรา

และบรรดาผู้คนของเราจะชื่นชมพรทั้งหลายกับเราตลอดกาลและตลอดไป!

พวกที่ไม่เข้าใจเรื่องทางจิตวิญญาณและผู้ที่ไม่ได้รับวิโรจน์จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกคัดออกจากราชาอาณาจักร

ของเราไม่ช้าก็เร็ว พวกเขาจะไม่จากไปด้วยความสมัครใจของพวกเขาเอง

แต่จะถูกบังคับให้ออกไปโดยกฎแห่งกตเวทิตาของเราและโดยบาร์มีของเรา ที่มากไปกว่านั้นคือ

พวกเขาจะถูกเตะออกไปโดยเท้าของเรา พวกที่ได้ถูกพวกวิญญาณชั่วเข้าสิงมาเป็นเวลาหนึ่ง

(หมายความว่าตั้งแต่เกิด) จะถูกเปิดโปงทั้งหมดในตอนนี้ เราจะขับไล่เจ้าออกไป!

เจ้ายังคงจำสิ่งที่เราได้กล่าวไปหรือไม่? เรา—พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และปราศจากมลทิน—

ไม่อาศัยอยู่ในวิหารที่เน่าและโสโครก พวกที่ถูกเหล่าวิญญาณชั่วเข้าสิงรู้ถึงการนี้ด้วยตัวพวกเขาเอง

และเราไม่จำเป็นต้องอธิบายให้ชัดเจน เราไม่ได้ลิจิตเจ้าไว้ล่วงหน้า! เจ้าคือซาตานตัวเก่า

กระนั้นเจ้าก็ยังต้องการแทรกซึมราชอาณาจักรของเรา! ไม่ได้ยอดเยี่ยม! เรากำลังบอกเจ้า!

ในวันนี้เราจะทำให้การนี้ชัดเจนแก่เจ้าอย่างมาก กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่เราได้เลือกสรรตั้งแต่ช่วงเวลาของการสร้างมวลมนุษย์นั้น
เราได้ให้พวกเขาชิมชาไปด้วยคุณสมบัติของเราและอุปนิสัยของเรา ดังนั้น
ในวันนี้พวกเขาจึงจงรักภักดีต่อเราผู้เดียว พวกเขาสามารถแบกรับภาระให้กับคริสตจักรได้
และพวกเขาเต็มใจสละตัวเองเพื่อเรา และมอบถวายการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาแก่เรา ด้วยเหตุนี้
พวกที่เราไม่ได้เลือกสรรจึงได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามจนถึงระดับหนึ่ง
และพวกเขาไม่มีคุณสมบัติใดของเราและไม่มีอุปนิสัยใดของเรา พวกเขาคิดว่าวณะของเราขัดแย้งกัน
แต่วณะของเราที่ว่า “เจ้าได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้ถูกเลือกสรรโดยเรา
กระนั้นพวกเขาก็แบกรับผลสืบเนื่องสำหรับการกระทำของเจ้า” นั้นล้วนอ้างอิงถึงซาตาน
บัดนี้เราจะอธิบายประเด็นหนึ่ง นั่นคือ ในวันนี้ บรรดาผู้ที่สามารถลุกขึ้นและเข้ารับสิทธิอำนาจเหนือคริสตจักร
เป็นผู้เลี้ยงให้กับคริสตจักร คำนึงถึงภาระของเรา และทำหน้าที่พิเศษให้ลุล่วง—
ไม่มีสักคนเดียวจากผู้คนเหล่านั้นที่ทำงานปรนนิบัติพระคริสต์
พวกเขาทั้งหมดคือบรรดาผู้ที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้เลือกสรรไว้
เราบอกเรื่องนี้แก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่กังวลมากเกินไปและไม่ทำให้ความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าล่าช้า
จะมีคนที่สามารถได้รับสถานภาพของบุตรหับปีได้? เป็นไปได้หรือไม่ว่าการนี้ง่ายพอๆ
กับการได้รับประกาศนียบัตร? เป็นไปไม่ได้! หากไม่ใช่เพราะการที่เราทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม
พวกเขาก็คงจะได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปตั้งนานแล้ว
นี่คือเหตุผลที่เราจึงได้เน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเราจะดูแลและคุ้มครองปกป้องบรรดาผู้ที่จงรักภักดีต่อเราและคุ้มกัน
พวกเขาจากอันตรายและความทุกข์อยู่เสมอ
พวกที่เราไม่ได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าคือพวกที่ได้ถูกเหล่าวิญญาณชั่วเข้าสิง พวกเขาคือพวกที่ด้านชา
ปัญญาทึบและกระแสร้นด้านจิตวิญญาณ และเป็นพวกที่ไม่สามารถเป็นผู้เลี้ยงให้กับคริสตจักรได้ (หมายถึง
พวกที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นแต่เป็นพวกที่ไม่ชัดเจนในเรื่องของนิมิตทั้งหลาย)
เจ้าควรถูกลบออกไปจากสายตาของเราโดยเร็ว และยิ่งเร็วก็นิ่งดี
มิฉะนั้นเราก็น่าจะกลายเป็นชิงชังและกวีจากการได้เห็นเจ้า หากเจ้าหนีไปได้โดยเร็ว
เจ้าก็จะได้รับการตีสอนน้อยลง—แต่ยิ่งเจ้าใช้เวลานานขึ้นเท่าใด การตีสอนก็จะยิ่งเกรี้ยวกราดมากขึ้นเท่านั้น
เจ้าเข้าใจหรือไม่? จงหยุดการกระทำอันน่าอับอายเช่นนั้นเสีย! เจ้ากระทำผิดศีลธรรมและไม่ยับยั้งชั่งใจ
ไม่รู้จักคิดและไม่ระมัดระวัง และไม่มีแนวคิดเลยว่าเจ้าคือขยะประเภทใด! เจ้าช่างดาบอด!

บรรดาผู้กุมอำนาจในราชอาณาจักรของเราล้วนได้รับการเลือกสรรอย่างพิถีพิถันโดยเรา
และได้ก้าวผ่านการทดสอบซ้ำๆ ไม่มีผู้ใดสามารถทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ได้
เราได้มอบความแข็งแกร่งให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่มีวันล้มลงหรือหลงผิด

พวกเขาได้รับความเห็นชอบของเรา นับจากวันนี้ไป พวกหน้าซื่อใจคดจะแสดงธาตุแท้ของพวกเขาออกมา พวกเขาสามารถทำสิ่งต่างๆ ที่น่าอัศจรรย์ได้ทุกรูปแบบ แต่ในท้ายที่สุด พวกเขาก็จะไม่อาจหลีกหนีมือของเรา ซึ่งจะตีสอนและเผาผลาญชาตान วิหารของเราจะบริสุทธิ์และสะอาดสะอาดอัน ทั้งหมัดนี้คือคำพยากรณ์ต่อเรา เป็นการสำแดงถึงเรา และเป็นสง่าราศีต่อนามของเรา

วิหารของเราคือที่พำนักชั่ววันจันทร์ของเราและเป็นเป้าหมายแห่งความรักชั่ววันจันทร์ของเรา

บ่อยครั้งที่เราสัมผัสมันด้วยมือแห่งความรัก นำการชูใจมาให้มันด้วยภาษาแห่งความรัก

เอาใจใส่มันด้วยสายตาแห่งความรัก

และสวมกอดมันด้วยอ้อมอกแห่งความรักเพื่อที่มันจะไม่ตกลงสู่กับดักของพวกคนชั่วหรือถูกชาตानล่อลวง

ในวันนี้ บรรดาผู้ที่ทำงานปรนนิบัติเราแต่ไม่ได้รับการช่วยเหลือจะถูกเราใช้เป็นครั้งสุดท้าย

เหตุใดเราจึงรีบเร่งที่จะโยนสิ่งเหล่านี้ออกไปจากราชอาณาจักรของเรา?

เหตุใดเราจึงต้องขับพวกเขาไปจากสายตาของเรา? เราเกลียดชังพวกเขาเข้ากระดูกดำ!

เหตุใดเราจึงไม่ช่วยพวกเขาให้รอด? เหตุใดเราจึงรังเกียจพวกเขายิ่งนัก? เหตุใดเราจึงต้องบดขยี้พวกเขาจนตาย?

เหตุใดเราต้องทำลายพวกเขา? (จะไม่มีพวกเขาแม้สักคนเดียวสามารถคงอยู่ในสายตาของเราได้

รวมไปถึงเถาเถาของพวกเขาด้วย) เหตุใดเล่า? แม้แต่พญานาคใหญ่สีแดง งูโบราณ

และชาตानตัวเก่าก็แสวงหาเสบียงอาหารที่ไม่สมควรจะได้ในราชอาณาจักรของเรา! จงอย่าเพื่อฝันอีกต่อไป!

พวกเขาทั้งหมดจะไม่มีความหมายอะไรเลยและจะถูกทำให้กลายเป็นเถ้าธุลี!

เราจะทำลายยุคนี้ จะแปรสภาพมันให้เป็นราชอาณาจักรของเรา

และใช้ชีวิตและชื่นชมจวบจนชั่ววันจันทร์กับผู้ที่เรารัก สิ่งต่างๆ

ที่ไม่สะอาดไม่ควรยอมรับว่าพวกมันสามารถคงอยู่ในราชอาณาจักรของเราได้

เจ้าคิดว่าเจ้าจะสามารถหาประโยชน์ในสถานการณ์ที่ไม่ชัดเจนได้หรือไม่? จงลืมความเพื่อฝันเช่นนั้นเสียเถิด!

เจ้าไม่รู้หรือว่าตาของเรามองเห็นทั้งหมด! เจ้าไม่รู้หรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกจัดการเตรียมการโดยมือของเรา!

จงอย่าคิดว่าเจ้าเป็นที่นับถือสูงส่งมากนัก! พวกเจ้าแต่ละคนต้องอยู่ในที่ในทางที่เหมาะสมของเจ้า

จงอย่าสร้างทำเป็นถ่อมตน (เรากำลังอ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่ได้รับพร) หรือสั่นเทิ้มหรือกลัว

(เรากำลังอ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่ทนทุกข์กับความโชคร้าย) ณ ตอนนี้ ผู้คนทั้งหมดควรรู้อยู่แก่ใจตัวเอง

ต่อให้เราไม่ได้เอ่ยชื่อเจ้า เจ้าก็ควรที่จะยังคงรู้สึกมั่นใจ เพราะเราได้ชี้นำวณะของเราไปที่บุคคลทุกคน

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นผู้ที่ได้รับการเลือกสรรของเราหรือไม่

วณะของเราถูกชี้นำไปที่สภาวะปัจจุบันของพวกเจ้าทุกคน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หากพวกเจ้าอยู่ท่ามกลางผู้ที่ได้รับการเลือกสรรของเรา

เช่นนั้นเราก็จะกล่าวถึงสภาวะของบรรดาผู้ที่เราได้เลือกสรรบนพื้นฐานของวิธีที่พวกเจ้าได้นำเสนอตัวพวกเจ้าเอ

ง ส่วนพวกที่เราไม่ได้เลือกสรร เราก็กล่าวตามสภาวะของพวกเขาด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้
วณะของเราจึงได้ถูกกล่าวไปถึงจุดหนึ่ง เจ้าแต่ละคนควรมีสำนึกรับรู้ที่ดีถึงการนั้น จงอย่าหลอกตัวเอง!
จงอย่ากลัว! เพราะจำนวนผู้คนถูกจำกัดเพียงไม่กี่คน การหลอกลวงจะไม่ได้ผล!
ผู้ใดก็ตามที่เราได้กล่าวว่าจะได้รับการเลือกสรรก็จะได้รับการเลือกสรร และไม่ว่าเจ้าอาจจะเสแสร้งเก่งเพียงใดก็ตาม
หากปราศจากคุณสมบัติของเราแล้ว เจ้าก็จะล้มเหลว เพราะเรารักษาคำพูดของเรา
เราไม่ทำให้แผนการของเราเองหยุดชะงักอย่างไม่ตั้งใจ เราทำสิ่งใดก็ตามที่เราต้องการทำ
เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำนั้นถูกต้อง เราคือผู้สูงสุด และเราคือผู้ทรงเอกลักษณ์
เจ้าเข้าใจชัดเจนในการนี้หรือไม่? เจ้าเข้าใจหรือไม่?

ตอนนี้ หลังจากที่ได้อ่านวณะของเราแล้ว พวกที่กระทำความชั่วและที่คดโกงและหลอกลวง
กำลังทำงานอย่างหนักด้วยเพื่อแสวงหาความก้าวหน้าและเพื่อทำความพยายามส่วนตัวของพวกเขาเอง
พวกเขาต้องการจ่ายราคาเล็กน้อยเท่านั้นเพื่อแอบเส็ดลอดเข้าไปสู่ราชอาณาจักรของเรา
พวกเขาควราวงความคิดเช่นนั้นไปเสีย! (ผู้คนเหล่านี้ไม่มีความหวังเพราะเราไม่ได้ให้อิเกาสพวกเขากลับใจ)
เราพิทักษ์ประตูราชอาณาจักรของเรา
เจ้าเชื่อว่าผู้คนสามารถเข้าสู่ราชอาณาจักรของเราดังที่พวกเขาปรารถนาได้หรือไม่?
เจ้าเชื่อว่าราชอาณาจักรของเราจะเพียงยอมรับเศษเดนประเภทใดก็ได้กระนั้นหรือไม่?
ว่าราชอาณาจักรของเราจะรับขยะที่ไร้คุณค่าประเภทใดก็ได้กระนั้นหรือไม่? เจ้าเข้าใจผิดแล้ว! ในวันนี้
คนเหล่านั้นที่อยู่ในราชอาณาจักรคือบรรดาผู้ที่กุมอำนาจอย่างกษัตริย์ร่วมกับเรา
เราได้ปลุกฝังพวกเขาอย่างพิถีพิถัน นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้แค่เพียงมีความต้องการมัน
เจ้าต้องได้รับความเห็นชอบของเรา ยิ่งไปกว่านั้น นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่จะเสวนากับผู้ใดก็ได้
มันเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เราจัดการเตรียมการด้วยตัวเราเอง สิ่งใดก็ตามที่เราได้กล่าวจะเป็นไปตามนั้น
ความล้าลึกของเราถูกเผยแก่บรรดาผู้ที่เรารัก พวกที่กระทำความชั่ว—นั่นคือ พวกที่เราไม่ได้เลือกสรร—
ก็จะไม่มีสิทธิ์ได้รับมัน ต่อให้พวกเขาได้ยื่นความล้าลึกเหล่านี้แล้ว พวกเขาก็คงจะไม่เข้าใจ
เพราะชาตानได้ปิดบังตาของพวกเขาไว้และยึดครองหัวใจของพวกเขา
ทำให้การเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาจม
เหตุใดจึงมีการกล่าวว่าการกระทำของเราน่าอัศจรรย์ใจและมีปัญญา
และว่าเราใช้ประโยชน์กับทุกสิ่งทุกอย่างในการปรนนิบัติของเรา?
เราจะส่งมอบพวกที่ไม่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและไม่ได้รับการเลือกสรร โดยเราให้กับชาตानเพื่อลงโทษพวกเขาและ
ทำให้พวกเขาเสื่อมทราม และเราจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการลงโทษพวกเขา เรามีปัญญามากถึงเพียงนี้เลย!
ผู้ใดเคยคิดถึงการนี้บ้าง? งานอันยิ่งใหญ่ของเราได้สำเร็จลุล่วงโดยไม่ต้องใช้ความพยายามใดๆ เลย ไม่ใช่หรือไม่?

บทที่ 82

เมื่อได้ยินวณะของเรา ทุกคนต่างหวาดกลัว ทุกๆ บุคคลเต็มไปด้วยความกังวลใจ พวกเขากลัวสิ่งใดกัน?

เราจะไม่ฆ่าพวกเจ้าหรอก! เป็นเพราะว่าพวกเจ้ามีมโนธรรมที่รู้สึกผิด

สิ่งที่พวกเจ้าทำกลับหลังเรานั้นเหลวไหลและไร้คุณค่ายิ่งนัก

การนี้ทำให้เราเกลียดชังเจ้ามากเหลือเกินจนเราปรารถนาอย่างแรงกล้าว่าเราได้โยนทุกคนที่เราไม่ได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าและเลือกสรรไว้ลงสู่บาดาลลึก ให้ถูกทบจนแตกเป็นชิ้นๆ อย่างไรก็ดี เรามีแผนการของเรา

เรามีเป้าหมายของเรา เราจะใช้ชีวิตที่ไม่สลักสำคัญของเจ้าไว้ในช่วงเวลานี้

และยับยั้งจากการไล่เจ้าออกไปจนกว่าจะหลังจากที่การปรนนิบัติต่อเราของเจ้าเสร็จสิ้น

เราไม่ต้องการเห็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเอียงนี้ พวกเขาทำให้นามของเราเสื่อมเสีย! เจ้ารู้เช่นนั้นหรือไม่?

เจ้าเข้าใจหรือไม่? เหล่าผู้เคราะห์ร้ายที่ไร้ค่า! เจ้าจงทำความเข้าใจในการนี้! เมื่อเจ้าถูกใช้ให้เป็นประโยชน์

เรานั้นเองที่เป็นผู้ทำเช่นนั้น และเมื่อเจ้าไม่ถูกใช้ให้เป็นประโยชน์ การนี้ก็เป็นเพราะเราด้วยเช่นกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกจัดวางเรียบเรียงไว้โดยเรา และในมือของเรา

ทุกสิ่งทุกอย่างประพฤตินอย่างดีและเป็นระเบียบ

ผู้ใดก็ตามที่กล้าย้ายออกไปในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสมจะถูกบดขยี้จนกว่าลงไปพันทีโดยมือของเรา เรากล่าวว่า

“ถูกบดขยี้จนกว่าลงไป” อยู่บ่อยครั้ง เจ้าคิดว่าเรากระทำการนั้นด้วยมือของเราเองหรือไม่?

เราไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น! การกระทำของเราไม่โง่เขลาเท่ากับที่พวกมนุษย์จินตนาการหรอก

เมื่อกล่าวว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดแล้วและสำเร็จลุล่วงโดยวณะของเรานั้น หมายถึงสิ่งใดเล่า?

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยที่เราไม่แม้แต่จะต้องยกนิ้วของเราขึ้นเลย

เจ้าเข้าใจความหมายที่แท้จริงของวณะของเราหรือไม่?

เราจะไม่มีวันนำความรอดมาสู่ผู้ใดในบรรดาผู้คนที่ทำการปรนนิบัติเรา

พวกเขาไม่มีส่วนร่วมในราชอาณาจักรของเรา นี่เป็นเพราะผู้คนเหล่านี้มัวยุ่งอยู่กับเรื่องภายนอกเท่านั้น

แทนที่จะทำตามเจตจำนงของเรา แม้ว่าเรากำลังใช้พวกเขาให้เป็นประโยชน์อยู่ตอนนี้

แต่ในความเป็นจริงพวกเขาคือผู้คนที่เราเกลียดชังมากที่สุด ผู้คนที่เรารังเกียจมากที่สุด ในวันนี้

เรารักผู้ใดก็ตามที่ทำตามเจตจำนงของเรา ผู้ใดก็ตามที่สามารถแสดงความสนใจต่อภาระทั้งหลายของเรา

และผู้ใดก็ตามที่สามารถให้ทั้งหมดที่เขามีเพื่อเราด้วยหัวใจที่แท้จริงและด้วยความจริงใจ

เราจะให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาอยู่เสมอ และจะไม่ปล่อยให้พวกเขาหลุดไปจากเรา เรากล่าวอยู่บ่อยครั้งว่า

“สำหรับบรรดาผู้คนที่สละให้เราอย่างจริงใจ เราก็จะให้พรแก่เจ้าอย่างใหญ่หลวงแน่นอน” “พรทั้งหลาย”

อ้างอิงถึงสิ่งใดเล่า? เจ้ารู้หรือไม่? ในบริบทของพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พรทั้งหลายอ้างอิงถึงภาระที่เรามอบให้เจ้า สำหรับบรรดาผู้คนที่พึงประสงค์ที่สามารถแบกภาระให้กับคริสตจักรได้

และผู้ที่ย้ายตัวพวกเขาเองเพื่อประโยชน์ของเราอย่างจริงใจ
ทั้งภาระของพวกเขาและความจริงจังจริงใจของพวกเขาคือพรทั้งหลายที่มาจากเรา นอกจากนั้น
การเปิดเผยของเราต่อพวกเขาคือพรประการหนึ่งจากเราด้วย
นี่เป็นเพราะว่าบรรดาผู้ที่ไม่มีภาระในปัจจุบันไม่ได้ถูกลิดใจไว้ล่วงหน้าและได้รับการเลือกสรรโดยเรา
คำสาปแช่งของเราได้ลงมาถึงพวกเขาแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
บรรดาผู้ที่เราได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าและได้เลือกสรรไว้ก็มีส่วนร่วมในแ่งมุมที่เป็นบวกของสิ่งที่เราได้กล่าวไป
ขณะที่พวกที่เราไม่ได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าและไม่ได้เลือกสรรไว้สามารถมีส่วนร่วมในแ่งมุมที่เป็นลบของคำสาปของ
เราเท่านั้น ยิ่งวณะของเราถูกกล่าวออกไปมากขึ้นเท่าใด ความหมายของมันก็ยังชัดเจนขึ้นเท่านั้น
ยิ่งเรากล่าวมันมากขึ้นเท่าใด วณะเหล่านั้นก็ยังกลายเป็นโปรงใสมากขึ้นเท่านั้น
ทุกคนในบรรดาผู้คนเหล่านั้นคดโกงและหลอกลวง และพวกที่เราไม่ได้ลิดใจไว้ล่วงหน้า
ได้ถูกเราสาปแช่งไว้ตั้งแต่ก่อนการสร้างโลก เหตุใดจึงมีกล่าวไว้ว่า วัน เดือน ปี และแม้แต่ชั่วโมง นาที
และวินาทีแห่งการเกิดของพวกเขาเจ้าล้วนแต่ถูกวางแผนไว้อย่างเหมาะสมโดยเรา?
เราได้ลิดใจไว้ล่วงหน้ามานานมาแล้วว่าผู้ใดจะได้รับสถานภาพของบุตรหัวปี พวกเขาอยู่ในสายตาของเรา
เราถือว่าพวกเขาล้ำค่ามานานแล้ว และพวกเขาได้มีที่ในหัวใจของเรานานแล้ว
วณะทุกคำที่เรากล่าวมีน้ำหนักและสื่อถึงแนวคิดทั้งหลายของเรา มนุษย์คืออะไรเล่า?
นอกจากบรรดาผู้คนไม่กี่คนที่เรารัก ผู้ซึ่งมีสถานภาพของบุตรหัวปี มีผู้คนไม่กี่คนใดเล่าที่แสดงการคำนึงถึงใดๆ
ต่อเจตจำนงของเรา? บุตรของเรามีคุณค่าใดบ้าง? ผู้คนของเรามีคุณค่าใดบ้าง? ในอดีต คำว่า“บุตรของเรา”
คือตำแหน่งของบุตรหัวปีของเรา
แต่พวกที่เป็นบุตรของเราและประชากรของเราที่ไม่รู้จักทะนุถนอมใจคิดว่ามันคือชื่อเรียกอันทรงเกียรติสำหรับพวกเข
า จงอย่าเล่นบทบาทบุตรหัวปีของเราอย่างไม่ละอายใจ เจ้าสมควรได้รับชื่อเรียกนี้หรือไม่?
ในวันนี้เฉพาะบรรดาคนที่ จะได้รับการตรวจสอบยืนยันเท่านั้นคือบรรดาผู้ที่ได้เข้ารับตำแหน่งที่สำคัญทั้งหลายต่อ
หน้าเรา ผู้คนเหล่านี้ได้รับสถานภาพของบุตรหัวปี พวกเขาได้มีส่วนร่วมในบัลลังก์ของเรา มงกุฎของเรา
สง่าราศีของเรา และราชอาณาจักรของเราเรียบร้อยแล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างถูกจัดการเตรียมการไว้อย่างพิถีพิถันโดยเรา
บรรดาผู้ที่ได้รับสถานภาพของบุตรหัวปีในวันนี้ต่างก็ได้ก้าวผ่านความเจ็บปวด การข่มเหง
และความทุกข์ยากอันใหญ่หลวง รวมไปถึงสิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ในครอบครัวของพวกเขาตั้งแต่เกิด
ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ส่วนบุคคล งานและชีวิตคู่ของพวกเขาเอง
บุตรหัวปีเหล่านี้ไม่ได้รับสถานภาพนี้โดยปราศจากการจ่ายราคา ตรงกันข้าม
พวกเขาได้ก้าวผ่านแ่งมุมทั้งหมดของชีวิตแล้ว กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นแ่งมุมที่ดีและแ่งมุมที่ไม่ดี

ความโชคดีและความโชคร้าย ผู้คนทั้งหมดที่ได้รับการนับหน้าถือตาสูงส่งโดยผู้คนในโลกเมื่อก่อนนี้
และผู้ที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในความสะดวกสบายที่บ้าน ก็ไม่มีส่วนร่วมในบรรดาบุตรหัวปี

พวกเขาไม่สมควรได้เป็นบุตรหัวปี พวกเขานำความละอายใจมาสู่นามของเรา

และเราไม่ต้องการพวกเขาอย่างแน่นอน บุตรของเราและผู้คนของเราผู้ที่เราได้เลือกสรร

ยังมีชื่อเสียงดีในโลกด้วย แต่พวกเขาด้อยมาตรฐานมากเกินไปในการเป็นบุตรหัวปีของเรา

ปัจจุบันเรากำลังใช้ผู้คนบางคน แต่ในท่ามกลางพวกเขามีหลายคนที่ไม่มีความสมบัติที่จะเป็นผู้คนของเราด้วยซ้ำ

พวกเขาเป็นแค่เพียงวัตถุแห่งความพิณาศรั้นวันรันตร์ พวกเขากำลังถูกใช้เพื่อทำงานปรนนิบัติเราอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง

แต่ไม่ได้ถูกมุ่งหมายสำหรับการใช้ให้เป็นประโยชน์ระยะยาว

เราได้ตกลงใจแล้วจากส่วนลึกในหัวใจของเราว่าผู้ใดจะถูกใช้ให้เป็นประโยชน์ในระยะยาว นั่นก็คือ

บรรดาผู้ที่เราให้อยู่ในตำแหน่งสำคัญๆ คือผู้คนที่เรารัก และเราได้เริ่มใช้พวกเขานานมาแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หน้าที่ของพวกเขาถูกกำหนดไว้แล้ว ส่วนผู้คนที่เรารังเกียจ

พวกเขาเพียงกำลังถูกใช้แบบชั่วคราวในช่วงระยะปัจจุบัน เมื่อคนต่างชาตินา

นั่นก็คือเวลาที่บรรดาบุตรหัวปีจะถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนต่อพวกเขา

ณ บัดนี้ เราพึงประสงค์ให้พวกเขาเจ็บโตโดยเร็วและแสดงการคำนึงถึงภาระของเรา ภาระนี้ไม่ใหญ่หลวงเกินไป

และเราจะให้พวกเขาทำสิ่งที่อยู่ภายในความสามารถของพวกเขาเท่านั้น เรารู้จักวุฒิภาวะของพวกเขา

เรารู้ว่าหน้าที่ใดที่พวกเขาสามารถปฏิบัติได้ เรารู้ทั้งหมดนี้ และเราเข้าใจสิ่งเหล่านี้

เราเพียงแค่ปรารถนาว่าพวกเขาซึ่งเป็นบุตรของเราจะปฏิเสธตัวเองด้วยความเต็มใจและสามารถรักสิ่งที่เรารักได้

เกลียดสิ่งที่เราเกลียดได้ ทำสิ่งที่เราทำได้ และพูดสิ่งที่เราพูดได้อย่างแท้จริง จงอย่าถูกควบคุมโดยพื้นที่ว่าง

ภูมิศาสตร์ เวลา หรือบุคคลอื่นใด ความปรารถนาของเราก็คือว่าจิตวิญญาณของพวกเขาเป็นอิสระในทุกหนแห่ง

และว่าพวกเขาแต่ละคนสามารถยืนอยู่ในตำแหน่งบุตรหัวปีของเรา

ผู้ใดเล่าที่มอบการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาให้ขึ้นอยู่กับเราในวันนี้?

ผู้ใดเล่าที่สละให้เราอย่างจงรักภักดี? ผู้ใดเล่าที่ตื่นอยู่ทั้งวันทั้งคืนเพื่อประโยชน์ของเรา?

ผู้ใดเล่าที่ดูแลกิจธุระทั้งหลายในบ้านของเราให้กับเรา? ผู้ใดเล่าที่ทำให้ภาระบนบ่าของเราลดลงเพื่อเรา?

พวกเขาไม่ใช่บุตรของเราหรอกหรือ?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำก็เพื่อทำให้บรรดาบุตรของเรามีความเพียบพร้อมและเราได้กระทำในการปรนนิบัติแก่บุตร

ของเรา เข้าใจหรือไม่? ทั้งหมดก็เพื่อบรรดาบุตรหัวปีของเรา และเราไม่ทำผิดพลาด

จงอย่าลงแรงภายใต้ความเข้าใจผิดว่าเราตัดสินผู้คนผิด และจงอย่าคิดว่าเราดูแลคนเจ้า

จงอย่าทึกทักว่าเราใช้ประโยชน์น้อยเกินไปจากความสามารถพิเศษที่ยิ่งใหญ่

หรือว่าเราทำผิดพลาดที่ไม่ลิดใจเข้าไว้ล่วงหน้า ซึ่งไม่ใช่เช่นนั้น เป็นเพราะว่าเจ้าไม่สมควรได้รับมัน!

เจ้ารู้ถึงการนั้นหรือไม่? บัดนี้เราจะยืนยันบางสิ่งสำหรับพวกเจ้า กล่าวคือ
ผู้ใดก็ตามที่กระตุ้นความเดือดดาลของเราอยู่บ่อยครั้งและเป็นเป้าหมายของการติเตียนหรือการจัดการของเราอยู่
บ่อยๆ ก็เป็นเป้าหมายของความเกลียดชังของเราอย่างแน่นอน ผู้คนเขี่ยนั้นจะตายอย่างแน่นอน—
นี่คือข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะไม่จัดการกับบรรดาบุตรหัวปีของเราอีกต่อไป
ทั้งนี้เพราะผู้คนเหล่านี้ได้ก้าวผ่านการทดสอบทั้งหลายที่รุนแรงของเราและได้รับการรับรองของเราแล้ว
ใครก็ตามที่เรามองดูด้วยการแสดงออกที่เศร้าหมองก็ตกอยู่ในอันตราย เจ้าไม่กลัวหรือ?
หลายคนจะตายทันทีที่หัวนะของเราออกไปจากปากของเรา อย่างไรก็ตาม
บางคนจะยังคงสภาวะเนื้อหนังของพวกเขาคือจะเป็นแต่เพียงว่าจิตวิญญาณของพวกเขาตายไปแล้ว
เครื่องบ่งชี้ที่ชัดเจนที่สุดของพวกเขาคือว่าพวกเขาไม่ได้ครอบครองพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และพ
พวกเขาไม่มีสิ่งใดที่เหนียวรั้งพวกเขาไว้ (พวกเขาได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วในระดับลึก)
เมื่อใดก็ตามที่เนื้อหนังของพวกเขากำลังตาย
ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการวางแผนอย่างเหมาะสมโดยเราในเวลาที่เราได้ระบุไว้
ความตายทางจิตวิญญาณของพวกเขาไม่สามารถทำการปรนนิบัติยิ่งใหญ่ได้
เราจะใช้เนื้อหนังของพวกเขาก็เป็นประโยชน์เพื่อแสดงให้เห็นถึงความน่าอัศจรรย์ของกิจการของเรา จากการนี้
ผู้คนจะถูกทำให้เชื่อมั่น พวกเขาจะให้การสรรเสริญอย่างไม่มีสิ้นสุด และจะไม่มีผู้ใดที่ไม่เคารพและยำเกรงเรา
เราไม่ปฏิบัติต่อรายละเอียดใดอย่างไม่สลักสำคัญ ทั้งหมดต้องมีชีวิตหรือตายเพื่อเรา
และไม่มีผู้ใดที่สามารถจากไปได้ จนกว่าพวกเขาจะได้ปฏิบัติตามปรนนิบัติเราแล้ว
แม้แต่ซาตานก็ไม่สามารถล่าถอยไปสู่บาบิโลนได้จนกว่ามันจะได้ปฏิบัติตามปรนนิบัติเราแล้ว
ทุกก้าวที่เราก้าวไปหนักแน่นและมั่นคง และไม่มีก้าวใดบนพื้นอันมั่นคงแข็งแรงที่ไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง—
ไม่แม้แต่เน้อย

ผู้ใดจะกล้าเปรียบเทียบกับเรา? ผู้ใดจะกล้าต่อต้านเรา? เราจะบดขยี้เจ้าจนกว่าลงทันที! เราจะไม่มีทั้งร้องร่อยไว้
และเนื้อหนังของเจ้าจะถูกกลืนจนไร้ร่องรอย นี่คือการจริงอย่างแน่นอน เมื่อเรากล่าวสิ่งเหล่านี้
เรากระทำกับเรื่องเหล่านี้อย่างทันทีทันใด และจะไม่มีการย้อนกลับมา โลกกำลังพังทลายในแต่ละวัน
และในแต่ละวันมวลมนุษย์กำลังพินาศ แต่ละวันที่ผ่านไป
ราชอาณาจักรของเรากำลังเป็นรูปเป็นร่างขึ้นและบรรดาบุตรหัวปีของเรากำลังเติบโต
ความเดือดดาลของเราเพิ่มพูนขึ้นในแต่ละวัน การติสอนของเรากำลังกลายเป็นรุนแรงมากขึ้น
และวณะของเราเกรี้ยวกราดมากขึ้น พวกเขายังคงกำลังเผ้าคอยให้เราล่าแก่พวกเจ้าอย่างอ่อนโยนมากขึ้น
และให้กระแเสเลียงของเราเบาลง แต่จงคิดอีกครั้ง!
กระแเสเลียงของเราขึ้นอยู่กับว่าเรากำลังจัดการกับผู้คนแบบใด กับคนเหล่านั้นที่เรารัก

กระแสเสียงของเราอ่อนโยนและปลอบประโลมเสมอ
แต่กับพวกเจ้าเราแสดงแต่ความเกรี้ยวกราดและการพิพากษาเท่านั้น
ซึ่งนอกเหนือจากนั้นเรายังเพิ่มการตีสอนและความเคียดแค้น
สถานการณ์ในทุกประเทศทั่วโลกกำลังกลายเป็นดั่งเข็ญติมากขึ้น
กำลังพังทลายและตกลงสู่ความอลหม่านในแต่ละวัน โดยที่ไม่มีใครตระหนักรู้ถึงการนี้
พวกผู้นำของแต่ละประเทศต่างก็พากันหวังว่าจะได้รับพลังอำนาจในท้ายที่สุด
การตีสอนของเราที่ได้เกิดแก่พวกเขาแล้วนั้นยังไม่เข้ามาในจิตใจของพวกเขาอย่างแท้จริงเลย
พวกเขาพยายามชิงพลังอำนาจของเรา—แต่การพยายามของเขาเป็นแค่เพียงความฝันที่ไม่ถึง!
แม้แต่ผู้นำของสหประชาชาติต้องวิงวอนขอรับการยกโทษของเรา การกระทำอันชั่วช้าที่เขาได้ทำมีมากมาย
บัดนี้ถึงเวลาสำหรับการตีสอนแล้ว และเราจะไม่ปล่อยเขาไปอย่างง่ายๆ
พวกเขานั้นทั้งหมดที่มีอำนาจต้องถอดมงกุฎของพวกเขาออก มีแต่เราเท่านั้นที่สมควรจะปกครองทุกสรรพสิ่ง
ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับเรา—ทั้งหมดเลย รวมถึงแม้แต่กลุ่มคนต่างชาติหยิบมือหนึ่ง
เราจะบดยีใครก็ตามที่พินิจพิเคราะห์เราให้คว่ำลงอย่างทันทีทันใด
ทั้งนี้เพราะงานของเรามาได้ไกลถึงขนาดนี้แล้ว ทุกวันได้เห็นการเปิดเผยใหม่ ทุกวันจะมีความสว่างใหม่
ทั้งหมดกำลังกลายเป็นครบบริบูรณ์มากขึ้นเรื่อยๆ วันสุดท้ายของชาตังกำลังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ
และเป็นที่ประจักษ์ชัดมากขึ้น

บทที่ 83

เจ้าไม่รู้ว่าเราคือพระเจ้าผู้เปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ และเจ้าก็ไม่รู้ว่า ทุกเหตุการณ์และทุกสิ่งนั้น

อยู่ภายใต้การควบคุมของเรา!

การที่ทุกสิ่งถูกจัดตั้งขึ้นและทำให้มีความครบบริบูรณ์โดยเรานั้นหมายความว่าอย่างไรหรือ?

พรและโชคร้ายของทุกๆ คนนั้นขึ้นอยู่กับทำให้ลู่ลวงของเราและการกระทำทั้งหลายของเรา

มนุษย์สามารถทำอะไรได้หรือ? สิ่งใดเล่าที่มนุษย์สามารถทำให้สำเร็จลู่ลวงได้ด้วยการคิด? ในยุคสุดท้ายนี้

ในยุคอันเลื่อมสืลธรรมนี้ ในพิภพมืดมนนี้ที่ซาตานได้ทำให้เสื่อมทรามลงจนถึงระดับหนึ่ง

สิ่งน้อยนิดอันใดเล่าที่สามารถกลบกลืนสอคลอ้งไปกับเจตจำนงของเรา? ไม่ว่ามันคือวันนี้ เมื่อวานนี้

หรือในอนาคตอันใกล้ สรรพชีวิตทั้งหมดก็ถูกกำหนดไว้โดยเรา

ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับพรหรือโทษทุกซ์จากความโชคร้าย

และไม่ว่าพวกเขาจะได้รับความรักหรือความเกลียดชังจากเรา

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดไว้โดยเฉพาะเจาะจงโดยเราอย่างนับพันในคราวเดียว

ผู้ใดในหมู่พวกเจ้ากล้ายืนยันว่าอย่างก้าวของเจ้าคือการกำหนดด้วยตัวเอง

และว่าชะตากรรมของเจ้าอยู่ในการควบคุมของเจ้า? ผู้ใดกล้าพูดเช่นนั้นหรือ? ผู้ใดกล้าท้าทายเช่นนั้น?

ผู้ใดไม่ยำเกรงเรา? ผู้ใดที่ภายในหัวใจไม่เชื่อฟังต่อเรา? ผู้ใดกล้ากระทำไปตามที่ตนเองยินดี?

เราจะติสอนพวกเขาเดี๋ยวนี้ และจะไม่มีมีความปราณีต่อมนุษยชาติต่อไปอีกอย่างเด็ดขาด

หรือมอบความรอดให้อีกต่อไป คราวนี้—นั่นก็คือชั่วขณะที่พวกเจ้ายอมรับนามของเรา—

คือครั้งสุดท้ายที่เราจะแสดงความกรุณาต่อมนุษย์ กล่าวคือ เราได้คัดสรรมนุษย์ส่วนหนึ่ง

ผู้ที่แม้ว่าพรของพวกเขาก็ไม่เป็นนิรันดร์ แต่ก็ได้ชื่นชมกับพระคุณของเราอย่างมากมาย เพราะฉะนั้น

ต่อให้มันไม่ได้ถูกลิขิตเอาไว้ล่วงหน้าว่าเจ้าจะได้รับการอำนวยพรไปชั่วนิรันดร์

มันก็ไม่ได้ตามด้วยการที่เจ้าจะถูกปฏิบัติไม่ดี

และเจ้านั้นก็ยังดีกว่าพวกที่จะทุกซ์ทนจากโชคร้ายโดยตรงมากมายนัก

จริงอยู่ การพิพากษาของเราได้มาถึงจุดสูงสุดแล้ว และมันก็กำลังเข้าสู่ดินแดนที่ไม่เคยมีมาก่อน

การพิพากษาของเรานั้นมีต่อคนทุกคน และตอนนี้มันก็เป็นการพิพากษาอันโกรธเกรี้ยว ในอดีต

มันคือการพิพากษาอันเปี่ยมบารมี แต่ตอนนี้มันต่างไปมาก ในอดีต ผู้คนไม่ได้รู้สึกถึงความยำเกรงแม้แต่เล็กน้อย

จนกระทั่งพวกเขาได้เผชิญกับการพิพากษาของเราที่กำลังถูกส่งมอบให้ ทว่า ตอนนี้

ทันทีที่พวกเขาได้ยินแค่เพียงคำเดียว พวกเขาก็หวาดกลัวจนหัวหดแล้ว

บางคนถึงขั้นขวัญหนีดีฝ่อแม้เมื่อเราเพียงเปิดปากของเรา หากเสียงของเราเพียงปล่อยออกไปเมื่อเราเริ่มพูด

พวกเขาก็กลัวเสียจนพวกเขาไม่รู้ว่าจะทำอะไร อยากอย่างแรงกล้าในตอนนั้นที่จะอำพรางตัวอยู่ในรูในพื้น

หรือไม่ก็ซ่อนเร้นอยู่ตามมุมที่มืดที่สุดต่อไป

ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้เพราะพวกเขาถูกวิญญาณชั่วครอบงำ

เมื่อเราพิพากษาพยานาคาใหญ่สี่แดงและงูคืบดำบรรพ์ พวกมันขลาดกลัว และกลัวแม้กระทั่งจะถูกผู้อื่นพบเห็น
แท้จริงแล้ว พวกมันคือพงศ์พันธุ์ของชาตานที่ถือกำเนิดขึ้นในความมืดมิด

เราเคยเอ่ยคำเหล่านี้บ่อยครั้ง “การลิจิตไว้ล่วงหน้า และการคัดสรร” พวกมันหมายความว่าอย่างไรกันแน่?

เราลิจิตไว้ล่วงหน้าและคัดสรรอย่างไร? ทำไมคนบางคนจึงไม่อยู่ในหมู่ผู้ที่ถูกลิจิตไว้ล่วงหน้าและถูกคัดสรร?

เจ้าเข้าใจสิ่งนี้ได้อย่างไร? สิ่งเหล่านี้ต้องมีการอธิบายที่ชัดเจนจากเรา

และพวกมันจึงทำให้การที่เราพูดกับเจ้าโดยตรงเป็นสิ่งจำเป็น หากเราได้เปิดเผยสิ่งเหล่านี้ภายในพวกเจ้า

เช่นนั้นผู้โง่งมก็อาจจะเชื่อไปผิดๆ ว่า มันคือความคิดที่ชาตานมอบให้! เราก็คงจะถูกป้ายสีอย่างไม่เป็นธรรม!

ตอนนี้เราจะพูดอย่างโง่งมตรงไปตรงมาและจะไม่เหนียวรั้งสิ่งใดไว้อีก นั่นก็คือ

ตอนที่เราได้สร้างทุกสรรพสิ่งขึ้นมา เราได้สร้างบรรดาวิสดูที่มีประโยชน์สำหรับมวลมนุษยชนขึ้นมาก่อน (ดอกไม้

ต้นหญ้า ต้นไม้ ป่า ภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ ผืนดินและมหาสมุทร แมลงทุกชนิด นก และสรรพสัตว์

บ้างเพื่อให้มนุษย์ชาติได้กิน และบ้างก็เพื่อให้มนุษย์ชาติได้มองดู)

รัศมีหลากหลายชนิดถูกสร้างขึ้นเพื่อมนุษยชาติตามความแตกต่างของพื้นที่ที่ต่างกัน

เพียงหลังจากที่สร้างสรรพสิ่งทั้งหมดนี้แล้วเท่านั้น ที่เราได้เริ่มสร้างมนุษย์ ผู้คนมีอยู่ 2 ชนิด ชนิดแรก

คือผู้ที่เราได้คัดสรรและลิจิตไว้ล่วงหน้า ชนิดที่สอง คือผู้ที่มีคุณสมบัติของชาตาน

และนี่คือชนิดที่ถูกสร้างขึ้นก่อนที่ เราจะสร้างโลก แต่เพราะพวกเขาได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามโดยสมบูรณ์

เราจึงได้ทอดทิ้งพวกเขา จากนั้นเราจึงสร้างชนิดที่ถูกคัดสรรและถูกลิจิตล่วงหน้าโดยเรา

แต่แต่ละคนต่างครองคุณสมบัติของเราในระดับที่ต่างกัน ดังนั้น

ผู้ที่ถูกเรากัดสรรในวันนี้แต่ละคนครองคุณสมบัติของเราในระดับที่หลากหลาย

แม้ว่าพวกเขาได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว พวกเขาก็ยังเป็นของเรา

แต่ละก้าวคือส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเรา กฎที่ซื่อตรงที่สุดในราชอาณาจักร

เพราะนี่เป็นสิ่งที่เราได้วางแผนการเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว

พวกที่คิดในข้ออ้างในกระดูกและหลอกหลวงไม่มีวันซื้อสัตย์ขึ้นมาได้ เพราะพวกเขาคือหน่อเนื้อของชาตาน

และถูกชาตานครอบงำ พวกเขาคือข้ารับใช้ของมัน และอยู่ภายใต้คำสั่งของมันตั้งแต่ต้นจนจบ อย่างไรก็ตาม

จุดประสงค์ของทั้งหมดนี้คือการทำให้เจตจำนงของเราลุล่วง

เราได้ทำให้มันชัดเจนเพื่อลบล้างการคาดเดาของพวกเจ้า

เราจะดูแลและปกป้องบรรดาผู้ที่เราทำให้มีความเพียบพร้อม สำหรับผู้ที่เรารังเกียจนั้น

ทันทีที่การปรนนิบัติของพวกเขาสิ้นสุดลง พวกเขาจะออกไปจากที่ของเรา เราเดือดดาลเมื่อคนเหล่านี้ถูกพุดถึง

ทันทีที่พาดพิงถึงพวกเขา เราก็ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะจัดการกับพวกเขาในบัดดล แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม
เราก็ควบคุมการกระทำของเราเอาไว้ เราคอยประเมินการกระทำและคำพูดของเราอยู่
เราสามารถกดขี่โลกได้ในชั่ววูบแห่งความโกรธ แต่ผู้ที่เราได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าคือข้อยกเว้น หลังจากที่เราเย็นลง
เราสามารถกุมโลกเอาไว้ในอุ้งมือเรา หรือพูดอีกอย่างหนึ่งว่า เราควบคุมทุกอย่าง
เมื่อเราเห็นว่าโลกได้ถูกทำให้เสื่อมทรามจนถึงขั้นที่ผู้คนไม่สามารถทนรับได้ เราจะทำลายมันในทันที
มิใช่ว่าเราจะสามารถทำได้อย่างง่ายดายด้วยการเปล่งถ้อยคำเพียงคำเดียวหรือ?

เราคือพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง เราไม่ได้แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์อันเหนือธรรมชาติใดๆ
แต่งานอันมหัศจรรย์ของเราอยู่ทุกหนแห่ง ถนนข้างหน้าจะกลับสว่างอำไพมากขึ้นโดยไม่มีอะไรมาเทียบได้
วิวัฒนาการในแต่ละก้าวของเราคือทางที่เราบังคับชี้ให้แก่พวกเจ้าและมันคือแผนการบริหารจัดการของเรา กล่าวได้ว่า
ในอนาคต วิวัฒนาการนี้จะกลายมามีจำนวนมากยิ่งขึ้น และชัดเจนขึ้นทุกที แม้กระทั่งในยุคอาณาจักรพันปี-
ในอนาคตอันใกล้นี้-พวกเจ้าต้องก้าวไปข้างหน้าตามวิวัฒนาการของเราและการติดตามอย่างก้าวของเรา
ทุกอย่างได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้ว และทุกอย่างถูกเตรียมเอาไว้แล้ว พรต่างๆ
อันนิรันดร์รอคอยพวกเจ้าอยู่ท่ามกลางผู้ที่ได้รับพร ในขณะที่ผู้ที่ถูกลงโทษมีการตีสอนนิรันดร์รอคอยพวกเขาอยู่
ความล้าลึกของเรามีจำนวนมากขึ้นไปสำหรับพวกเจ้า
สิ่งที่เป็นเพียงคำที่เรียบง่ายที่สุดสำหรับเราคือสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับพวกเจ้า ดังนั้น
เราเอ่ยวาจามากขึ้นทุกทีเพราะพวกเจ้าเข้าใจน้อยเกินไป และจำเป็นที่เราจะต้องอธิบายไปที่ละคำและทุกๆ คำ
ทว่าไม่ต้องกังวลจนเกินไป เราจะพูดกับพวกเจ้าในสิ่งที่สอดคล้องกับงานของเรา

บทที่ 84

เนื่องด้วยการขาดพร่องความรู้เกี่ยวกับเรา

พวกมนุษย์จึงได้ขีดขวางการบริหารจัดการของเราและบ่อนทำลายแผนของเรานับครั้งไม่ถ้วน

แต่พวกเขาก็ไม่เคยที่จะสามารถขีดขวางขั้นตอนที่กำลังรุดหน้าของเราได้เลย

นี่เป็นเพราะเราคือพระเจ้าแห่งปัญญา ในเรามีปัญญาที่ไม่สิ้นสุด

และในเรามีความลึกลับทั้งหลายที่ไร้ขีดจำกัดและมีอาจหยั่งลึกได้ ตั้งแต่กาลดึกดำบรรพ์

พวกมนุษย์ไม่เคยสามารถหยั่งลึกและเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้อย่างครบบริบูรณ์ ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ?

ไม่เพียงแต่มีปัญญาในทุกขณะที่เราเอ่ยออกไป

ทว่าแต่ละขณะยังบรรจุความลึกลับทั้งหลายที่ซ่อนเร้นของเราอยู่ด้วย กับเรานั้น ทุกสิ่งคือความลึกลับ

ทุกส่วนของเราคือความลึกลับ วันนี้ พวกเจ้าเพียงแต่ได้เห็นความลึกลับ ซึ่งก็คือว่าเจ้าได้เห็นตัวตนของเราแล้ว—

แต่เจ้ายังต้องคลี่คลายความลึกลับนี้ที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน

พวกมนุษย์สามารถเข้าสู่ราชอาณาจักรของเราได้โดยการติดตามการนำทางของเราเท่านั้น มิฉะนั้น

พวกเขาจะพินาศไปกับโลกและกลายเป็นเถ้าธุลี เราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครบบริบูรณ์

เราไม่ใช่ผู้ใดแต่คือพระเจ้าพระองค์เอง คำกล่าวก่อนหน้านี้ เช่น "การสำแดงของพระเจ้า" ได้ล้าหลังไปแล้ว

คำพูดเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เสื่อมโทรมที่ไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้อีกต่อไป

มีพวกเจ้ากี่คนหรือที่ได้มาเข้าใจการนี้? มีพวกเจ้ากี่คนหรือที่ได้แน่วใจในเราถึงขอบข่ายนี้?

ทั้งหมดต้องได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนและได้รับการแนะนำโดยเรา

ราชอาณาจักรของชาดานได้ถูกทำลายไปแล้ว

และประชากรของราชอาณาจักรนั้นจะได้รับการเสร็จสิ้นการทำงานปรนนิบัติของพวกมันต่อเราในไม่ช้า

พวกมันจะถูกขับไล่ออกไปจากบ้านของเราทีละคน

ซึ่งหมายความว่าพวกที่ได้ปลอมตัวในหลากหลายบทบาทนั้นได้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของพวกมันทั้งหมดแล้ว

และพวกมันทั้งหมดจะถูกตัดออกจากราชอาณาจักรของเรา จงอย่าลืม! นับแต่วันนี้เป็นต้นไป

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เราละทิ้ง ซึ่งรวมถึงพวกที่เราได้ละทิ้งไปแล้วในอดีต

คือผู้ที่เพียงแต่กำลังแสดงและแค่เสแสร้ง พวกเขาเพียงแต่ได้ทำการแสดงแก่เรา และทันทีที่การแสดงนี้จบ

พวกเขาก็ต้องลงจากเวทีไป

บรรดาผู้ที่เป็บุตรของเราอย่างแท้จริงจะอยู่ในราชอาณาจักรของเราอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

เพื่อรับความรักของเราและชื่นชมพรที่เราได้เตรียมให้แก่พวกเจ้า บรรดาบุตรหัวปีจะได้รับพร!

เพราะพวกเจ้าได้รับการฝึกฝนจากเราแล้วล่วงหน้า ตอนนี้พวกเจ้าเหมาะสมกับการใช้ของเรา

จงเชื่อว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ สิ่งทั้งหลายที่ผู้คนไม่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้

เราสามารถทำได้โดยปราศจากอุปสรรค และไม่มีที่ว่างสำหรับการโต้แย้งอย่างแน่นนอน

อย่าทักท้วงไปว่าพวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้

หรืออย่าทักท้วงไปว่าพวกเขาไม่เหมาะสมที่จะเป็นบุตรหัวปีของเรา เจ้ามีคำอย่างแน่นนอน!

นี่เป็นเพราะทุกสรรพสิ่งจะสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับเรา ทุกสิ่งทั้งหมดล้วนพึ่งพาเราเพื่อให้สำเร็จลุกลงไปได้

เหตุใดตอนนี้พวกเขาจึงรู้สึกว่พวกเขามีวุฒิภาวะเช่นนั้น?

นี่เพียงเป็นเพราะว่าเวลาที่เราจะใช้พวกเขาอย่างแท้จริงนั้นยังมาไม่ถึง

ความสามารถพิเศษอันยิ่งใหญ่ นั้นไม่อาจถูกใช้เพื่อจุดประสงค์เพียงเล็กน้อยได้ เจ้าเข้าใจหรือไม่?

ในทั้งสากลพิภพนี้ พวกเขาเพียงแต่ถูกจำกัดขอบเขตอยู่ในประเทศจีนเล็กๆ เท่านั้นหรือ? กล่าวคือ

ผู้คนทั้งปวงในทั้งสากลพิภพนี้จะถูกมอบให้แก่พวกเขาเพื่อเลี้ยงและนำทาง ด้วยว่าพวกเขาคือบรรดาบุตรหัวปี

และการนำทางพี่น้องชายของพวกเขาคือหน้าที่ที่พวกเขาต้องทำให้ลุกลง จงรู้เรื่องนี้ไว้!

เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์! เราขอเน้นย้ำอีกครั้งหนึ่งว่าเรากำลังยอมให้พวกเขาได้ชื่นชมตัวพวกเขาเอง

เราคือองค์หนึ่งเดียวผู้ที่กำลังทำงาน—พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังทรงพระราชกิจทุกหนทุกแห่ง

และกำลังทรงเป็นผู้นำทางด้วยพระองค์เอง

ในกาลก่อน ผู้คนไม่ได้มีความเข้าใจถึงความรอดของเรา ตอนนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่? ความรอดของเรามีหลายแง่มุม

กล่าวคือ แง่มุมหนึ่งก็คือว่า สำหรับผู้คนบางคนนั้น ไม่มีการลิขิตไว้ล่วงหน้าอย่างสิ้นเชิง

ซึ่งหมายถึงว่าพวกเขาไม่สามารถชื่นชมกับพระคุณของเราได้เลย

อีกแง่มุมหนึ่งก็คือว่ามีบรรดาผู้ที่ได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าในขั้นต้น

ผู้ซึ่งชื่นชมกับพระคุณของเรามาช่วงเวลาหนึ่ง แต่หลังจากเวลาหนึ่ง ซึ่งเป็นเวลาที่เราได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว

เราจะกำจัดพวกเขา และจากนั้นชีวิตของพวกเขาจะจบสิ้นลงโดยสิ้นเชิง

ทว่าอีกแง่มุมหนึ่งก็คือว่ามีบรรดาผู้ที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้เลือกสรรไว้แล้ว

และผู้ซึ่งชื่นชมกับพรอันเป็นนิรันดร์ พวกเขาชื่นชมพระคุณของเราตั้งแต่ต้นจนจบ

ซึ่งรวมถึงความยากลำบากทั้งหลายที่พวกเขาได้ทนทุกข์ทั้งก่อนหน้าและภายหลังการยอมรับเรา

รวมถึงความรู้แจ้งและความกระจำที่พวกเขาได้รับภายหลังการยอมรับเรา จากนั้นเป็นต้นไป

พวกเขาจะเริ่มชื่นชมพร—กล่าวคือ พวกเขาเป็นผู้ซึ่งเรากำลังช่วยให้รอดอย่างถาวรทั่ว

นี่เป็นการแสดงออกที่ชัดเจนที่สุดถึงการเสร็จสมบูรณ์ของงานอันยิ่งใหญ่ของเรา

เช่นนั้นแล้วพรหมายถึงสิ่งใดกันเล่า? เราขอถามพวกเขาว่า เจ้าต้องการทำอะไรมากที่สุด?

เจ้าเกลียดชังสิ่งใดมากที่สุด? พวกเขาหวังที่จะได้รับสิ่งใดมากที่สุด?

พวกเขาได้ก้าวผ่านความเจ็บปวดและความยากลำบากทั้งหลายมาแล้วเมื่อครั้งอดีต

ซึ่งทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์ในการรับเราและเพื่อที่ชีวิตของพวกเขาจะสามารถเติบโตได้

สิ่งเหล่านั้นประกอบด้วยส่วนหนึ่งของพระคุณ การ "ได้รับพร" หมายความว่าในภายภาคหน้า พวกเจ้าจะไม่มีสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าเกลียดชังอีกต่อไป

ซึ่งหมายความว่าสิ่งเหล่านี้จะไม่ปรากฏในชีวิตจริงของพวกเจ้าอีกต่อไป

สิ่งเหล่านั้นจะถูกกำจัดออกไปจนสิ้นต่อหน้าต่อตาของพวกเจ้า ครอบครัว การงาน ภรรยา สามี บุตรหลาน มิตรสหาย และญาติทั้งหลาย และแม้กระทั่งอาหารสามมื้อต่อวันที่ทุกวันพวกเจ้าเกลียดชัง จะหายไป (นี่หมายถึงการที่มีได้ถูกจำกัดด้วยเวลา และการเดินออกจากเนื้อหนังโดยครบบริบูรณ์

มีเพียงวิญญาณที่อิมแล้วของเจ้าเท่านั้นที่สามารถรักษาร่างกายของเจ้าไว้ได้ แต่การนี้อ้างอิงถึงร่างกายของเจ้า มิใช่เนื้อหนัง เจ้าจะเป็นอิสระและอยู่เหนือกว่าได้โดยครบบริบูรณ์

นี่คือปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและประจักษ์ชัดที่สุดที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงนับตั้งแต่การสร้างโลกมา) ธุลีของดินทั้งหมดจะถูกกำจัดออกไปจากร่างกายของพวกเจ้า

และพวกเจ้าจะเป็นกายจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์และไม่ต่างพร้อยอย่างสมบูรณ์

สามารถเดินทางไปทั่วทั้งจักรวาลและจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก นับแต่เวลานั้นเป็นต้นไป

พวกเจ้ายังจะได้รับการกำจัดการชำระล้างและการขจัดทุกขภัยยากลำบากทั้งหมดออกไป

และพวกเจ้าจะเพียงชื่นชมกับตัวพวกเจ้าเองได้อย่างเต็มที่ที่สุด นับแต่นั้น

พวกเจ้าจะไม่นึกถึงการแต่งงานอีกต่อไป (เพราะเรากำลังทำให้ยุคหนึ่งสิ้นสุดลง ไม่ได้กำลังสร้างโลก)

และจะไม่มีความเจ็บปวดทั้งหลายจากการตรากตรำซึ่งเป็นความทรมานแสนสาหัสสำหรับผู้หญิงอีกต่อไป

อีกทั้งพวกเจ้าจะไม่ต้องทำงานหรือตรากตรำอีกต่อไปในภายภาคหน้า

เจ้าจะได้พัวพันตัวเจ้าเองในอ้อมกอดแห่งความรักของเราอย่างครบบริบูรณ์

ชื่นชมกับพรที่เราได้มอบให้แก่พวกเจ้า การนี้จริงแท้แน่นอน ขณะที่เจ้ากำลังชื่นชมกับพรเหล่านี้

พระคุณจะยังคงติดตามพวกเจ้าไปเรื่อยๆ สิ่งทั้งปวงที่เราได้เตรียมไว้ให้แก่พวกเจ้า—กล่าวคือ สมบัติที่หายากและล้ำค่าจากทั่วทุกมุมโลก—พวกเจ้าจะได้รับสิ่งนั้น ตอนนี้

พวกเจ้ายังไม่สามารถคิดฝันและไม่สามารถจินตนาการถึงสิ่งเหล่านี้ได้

และไม่มีผู้ใดที่ได้ชื่นชมสิ่งเหล่านั้นมาก่อน เมื่อพรเหล่านี้มาถึงพวกเจ้า พวกเจ้าจะปลื้มปิติไม่มีที่สิ้นสุด—

แต่จงอย่าลืมนะว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดขึ้นอยู่กับกฎฐานภาพของเรา การกระทำของเรา ความชอบธรรมของเรา

และยิ่งไปกว่านั้นคือ บารมีของเรา (เราจะเปี่ยมพระคุณต่อผู้ที่เราเลือกสรรที่จะให้ความเมตตา

และเราจะเปี่ยมปราณีต่อผู้ที่เราเลือกสรรว่าจะเปี่ยมปราณีด้วย) ณ เวลานั้น พวกเจ้าจะไม่มีบิดามารดา

และจะไม่มีความสัมพันธ์ทางสายโลหิต พวกเจ้าคือประชากรทั้งปวงที่เรารัก คือบรรดาบุตรอันเป็นที่รักของเรา

นับแต่เวลานั้นเป็นต้นไป จะไม่มีใครกล้ำกลืนพวกเจ้า

นั่นจะเป็นเวลาหนึ่งที่ทำให้พวกเจ้าได้เติบโตขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่

รวมถึงจะเป็นเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าปกครองชนชาติทั้งหลายด้วยศทาเหล็ก!

ผู้ใดกล้าขัดขวางบรรดาบุตรอันเป็นที่รักของเรากระนั้นหรือ? ผู้ใดกล้าทำร้ายพวกเขากระนั้นหรือ?

ทั้งหมดจะเคารพบรรดาบุตรอันเป็นที่รักของเรา เพราะพระบิดาได้รับพระเกียรติแล้ว

สรรพสิ่งทั้งปวงที่ไม่อาจมีผู้ใดเคยจินตนาการได้จะปรากฏต่อหน้าต่อตาของพวกเจ้า สิ่งเหล่านั้นจะไม่มีขีดจำกัด ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และไม่มีที่สิ้นสุด ในไม่ช้า

พวกเจ้าจะไม่จำเป็นต้องถูกแสงแดดแผดเผาหรือต้องสู้ทนความร้อนอันแสนทรมาณอีกต่อไปอย่างแน่นอน

อีกทั้งพวกเจ้าจะไม่ต้องทนทุกข์กับความหนาวเหน็บหรือรู้สึกถูกสัมผัสโดยฝน หิมะ หรือลม

นี่เป็นเพราะเรารักพวกเจ้า และนั่นจะเป็นโลกแห่งความรักของเราทั้งหมดทั้งมวล

เราจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าต้องการ และเราจะเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นต่อพวกเจ้า

ผู้ใดกล้าเอ่ยอ้างว่าเราไม่ชอบธรรมกระนั้นหรือ? เราจะปลิดชีพเจ้าทันที

เพราะเราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่าความโกรธเคืองของเรา (ต่อมารร้าย) จะยังคงอยู่ไปจนชั่วกัลปาวสาน

และเราจะไม่ลดละแม้แต่เพียงเสี้ยวเดียว อย่างไรก็ตาม ความรักของเรา (ต่อบรรดาบุตรอันเป็นที่รักของเรา)

จะยังคงอยู่ตลอดกาล เราจะไม่เหน็ดเหนื่อยเลยแม้แต่น้อย

วันนี้ ผู้คนที่ได้อิทธิพลของเราในฐานะการพิพากษาคือบรรดาผู้ที่ไม่ได้อยู่ในสถานะที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม กว่าที่พวกเขาจะพบการนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงทอดทิ้งพวกเขาไปแล้ว ในทั่วทั้งสากลพิภพนี้ บรรดาบุตรหัวปีนั้นได้รับการเลือกสรรท่ามกลางพวกเจ้า

แต่ทว่าบรรดาบุตรและประชากรเป็นเพียงส่วนน้อยของพวกเจ้า เราให้ความสำคัญกับทั่วทั้งสากลพิภพ

ซึ่งหมายความว่าบรรดาบุตรและประชากรได้รับเลือกสรรจากชนชาติทั้งปวงของโลก เจ้าเข้าใจหรือไม่?

เหตุใดเราจึงเฝ้าแน่นย้ำว่าบรรดาบุตรหัวปีควรเติบโตอย่างรวดเร็วและออกไปนำทางแก่ชาวต่างชาติเหล่านั้น?

เจ้าเข้าใจความหมายอันแท้จริงของวาระของเราหรือไม่?

นี่เป็นเพราะประเทศจีนเป็นชนชาติหนึ่งที่เราได้สาปแช่งเอาไว้ ประเทศจีนได้เคยข่มเหงเรามากที่สุด

และเราเกลียดชังประเทศจีนที่สุด

เจ้าต้องรู้ว่าเราและบรรดาบุตรหัวปีของเรามาจากฟ้าสวรรค์และเป็นประชากรสากล

พวกเราไม่ได้เป็นของชนชาติใดชนชาติหนึ่ง จงหยุดยึดติดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์!

นี่เป็นเพราะเราได้เปิดเผยตัวตนของเราต่อพวกเจ้าแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับเรา

เจ้ายังจำวาระของเราได้หรือไม่? เหตุใดเราจึงกล่าวว่าท่ามกลางพวกเจ้ามีผู้คนน้อยลงไปทุกที

และกล่าวว่าประชาชนกลายเป็นได้รับการถลุงมากขึ้นเรื่อยๆ? นั่นเป็นเพราะความรอดของเรากำลังค่อยๆ

หันไปยังสากลพิภพ บรรดาผู้ที่ถูกกำจัด ผู้ซึ่งได้ยอมรับนามของเราแล้ว

เป็นผู้ที่เคยทำงานปรนนิบัติเพื่อประโยชน์ต่อการทำให้บรรดาบุตรหัวปีของเรามีความเพียบพร้อม

เจ้าเข้าใจหรือไม่? เหตุใดเราจึงกล่าวว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นผู้ซึ่งได้ทำงานปรนนิบัติบรรดาบุตรของเรา? บัดนี้
เจ้าเข้าใจอย่างจริงแท้แล้ว ใช่หรือไม่? จำนวนนั้นมีน้อยจริงๆ มีน้อยนิดทีเดียว อย่างไรก็ตาม
ผู้คนเหล่านั้นได้รับประโยชน์เป็นอันมากเพราะบรรดาบุตรของเรา และได้ชื่นชมพระคุณของเราอย่างมาก—
และนั่นจึงเป็นเหตุผลที่เราบอกว่าเรากำลังช่วยเหลือพันธุ์มนุษย์ให้รอดเป็นครั้งสุดท้าย บัดนี้
เจ้ารู้ถึงความหมายอันแท้จริงของวณะของเราแล้ว! เราจะเตือนอย่างรุนแรงต่อผู้ใดก็ตามที่ด้านทานเรา
และเราจะหันใบหน้าของเราไปหาผู้ใดก็ตามที่ป้องกันเรา นี่เป็นเพราะ นับตั้งแต่ปฐมกาล
เราได้เป็นพระเจ้าผู้ทรงبارมีและชอบธรรมเสมอมา และทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการเปิดเผยแก่พวกเจ้า
เราทำงานอย่างรวดเร็วด้วยวิธีที่น่าอัศจรรย์ และในไม่ช้า
สรรพสิ่งอันน่าอัศจรรย์ที่พวกมนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้จะบังเกิดขึ้น
เราหมายถึงโดยทันทีและโดยเร็วอย่างแท้จริง เจ้าเข้าใจหรือไม่? จงแสวงหาการเข้าสู่ชีวิต โดยไม่ประวิงเวลา!
บุตรอันเป็นที่รักของเราทั้งหลาย ทุกสรรพสิ่งอยู่ที่นี้เพื่อพวกเจ้าแล้ว
และทุกสรรพสิ่งดำรงอยู่เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า

บทที่ 85

เราใช้ประโยชน์จากผู้ที่แตกต่างเพื่อทำให้เจตจำนงของเราสัมฤทธิ์ผล กล่าวคือ คำสาปแช่งของเราเป็นที่ตระหนักถึงกับบรรดาผู้ที่เราคิดสอน เจกเช่นพรของเรากับบรรดาผู้ที่เรารัก บัดนี้คำถามที่ว่าผู้ใดในบรรดาพวกเจ้าจะได้รับพรของเรา และผู้ใดจะทนทุกข์กับคำสาปแช่งของเรา ขึ้นอยู่กับวาระคำเดียวของเราทั้งสิ้น ซึ่งได้รับการกำหนดพิจารณาโดยถ้อยคำของเรา

เจ้ารู้ว่าผู้ใดก็ตามที่เราทำดีด้วยตอนนี้ แน่ใจได้ว่าจะได้รับพรของเราเสมอ (หมายความว่า การค่อยๆ ได้มารู้จักเราและการเพิ่มความมั่นใจต่อเราให้มากขึ้นเรื่อยๆ การรับความสว่างและวิวัฒนาการ และการสามารถที่จะตามจังหวะก้าวเดินของงานของเราทันได้) ผู้ใดก็ตามที่เรารังเกียจ (นี่คือบางอย่างภายในเราที่ผู้คนมีอาจมองเห็นได้จากภายนอก)

คือผู้ที่จะต้องทนทุกข์กับคำสาปแช่งของเราอย่างแน่นอน และพวกเขาอยู่ในบรรดาเชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดงอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาจะมีส่วนร่วมในการสาปแช่งของเราในการนั้นเช่นกัน

ส่วนพวกที่เราไม่สามารถยอมรับได้ซึ่งเราเห็นว่ากำลังขาดพร่องในคุณสมบัติ และผู้ที่ไม่สามารถได้รับการทำให้เพียบพร้อมหรือถูกใช้โดยเราได้ พวกเขาจะเป็นโอกาสได้รับการช่วยให้รอด และพวกเขาจะเป็นหนึ่งในบรรดาบุตรของเรา หากใครหนึ่งคนไม่ได้ครอบครองคุณสมบัติใดๆ ของเราเลย ไม่สามารถจับใจความเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณได้ และไม่รู้จักเราแต่มีกรอบความคิดอันกระตือรือร้น เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นจะได้รับการกำหนดให้เป็นหนึ่งในประชากรของเรา

เราคำนึงถึงบรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในคำสาปแช่งของเราให้อยู่เหนือความรอด และพวกเขาคือหนึ่งในผู้ที่ถูกวิญญาณชั่วครอบงำแล้ว เราใจจดใจจ่อที่จะเตะพวกมันออกไป พวกมันเกิดขึ้นมาจากพญานาคใหญ่สีแดง และเป็นผู้ที่เราเกลียดชังที่สุด นับแต่นั้นเป็นต้นไป เราไม่จำเป็นต้องให้พวกมันทำการปรนนิบัติเรา เราเพียงไม่ต้องการพวกมันอีกต่อไป!

เราไม่ต้องการพวกมันแม้แต่คนเดียว!

แม้แต่การร้องไห้คร่ำครวญและการขบเคี้ยวเคี้ยวฟันของพวกมันต่อหน้าเราก็ไม่มีผล เราจะไม่ปรายตามองพวกมันแม้สักคนเดียว เราเพียงเตะพวกมันทิ้งไป เจ้าเป็นคนทำนองใดหรือ?

เจ้าคู่ควรที่จะอยู่ต่อหน้าเราหรือไม่? เจ้ามีคำหรือไม่? เจ้ายังคงกำลังสร้างทำเป็นคนดีและสร้างเป็นคนถ่อมตัว! หลังจากที่ได้ทำความประพฤติดันชั่วร้ายเหล่านั้นนับครั้งไม่ถ้วน เราจะเก็บสำรองเจ้าไว้ได้อีกหรือ?

และจากนั้น อีกไม่ช้าเจ้าก็ถูกขึ้นมาก่อนหน้าเราและเริ่มเยาะเย้ยทำทนายเราก่อน เจ้าไม่เคยมีเจตนาดีอันใด

เจ้าแค่ต้องการที่จะเล่นแง่กับเราเท่านั้น! เจ้าจะสามารถกลับกลายเป็นดีจริงๆ ได้อย่างไร

ในเมื่อเจ้าคือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง? เป็นไปไม่ได้หรอก! เจ้าได้ถูกเราสาปแช่งแล้ว

และเราพิพากษาเจ้าอย่างทะลุปรุโปร่ง! จงทำการปรนนิบัติต่อเราอย่างสุดหัวใจ อย่างซื่อสัตย์

และอยู่ในแนวทางของการบ่มวินัย และจากนั้นก็กลับไปสู่บาปคาลสิกของเจ้า!

เจ้าต้องการมีส่วนร่วมในราชอาณาจักรของเราหรือไม่? เจ้ากำลังฝันอยู่หรือ! ช่างไร้ยางอายุเสียจริง!

เจ้ากับร่างกายที่โสโครกและสกปรกของเจ้า ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามในระดับหนึ่ง

แต่กระนั้นเจ้ายังกล้าดีที่จะยื่นต่อหน้าเรา! หลีกไป! หากเจ้าประวิงเวลาไปมากกว่านี้

เราจะลงโทษเจ้าอย่างรุนแรง!

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ยึดมั่นในการ โกงและการหลอกลวงต่อหน้าเราจะต้องถูกตีแผ่ เจ้าจะไปหลบซ่อนที่ใดได้?

เจ้าจะปกปิดตัวเจ้าเองได้ ณ ที่ใด? ไม่สำคัญว่าเจ้าจะหลบซ่อนหรือหาที่กำบังมากสักเพียงใด

เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากการควบคุมของเราได้จริงๆ หรือ?

หากเจ้าไม่ทำการปรนนิบัติเราอย่างถูกต้องเหมาะสม เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีอายุที่สั้นลงไปอีก

เจ้าจะสูญสิ้นไปในทันที!

เราบอกพวกเจ้าด้วยความชัดเจนทุกประการว่าผู้คนประเภทใดคือบรรดาบุตรหัวปีของเรา

และเราให้การพิสูจน์อันถูกต้องแม่นยำแก่พวกเจ้า มิฉะนั้น

เจ้าคงจะไม่สามารถอยู่ในที่ที่ถูกต้องเหมาะสมของเจ้าได้

และคงจะตัดสินใจตัวเองตามอำเภอใจว่าเจ้าควรอยู่ในที่แห่งใดแทน บางคนคงจะถ่อมตัวเกินไป

และบางคนคงจะปล่อยตัวปล่อยใจเกินไป และพวกที่มีได้ครองคุณสมบัติของเรา

หรือผู้ที่มีคุณสมบัติขาดพร่องเหลือเกิน ทั้งหมดคงจะปรารถนาที่จะเป็นบรรดาบุตรหัวปีของเรา

การแสดงออกที่บรรดาผู้ที่เป็บุตรหัวปีของเราได้ทำคือสิ่งใด? ประการแรก

พวกเขาจดจ่ออยู่กับการจับความเข้าใจในเจตจำนงของเรา และแสดงการคำนึงถึงสิ่งนั้น ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาทั้งหมดมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงพระราชกิจกับพวกเขา ประการที่สอง

พวกเขาแสวงหาภายในวิญญาณของพวกเขาอย่างไม่ย่อ งดเว้นจากราคะตัณหา

และอยู่ภายในเขตแดนของเราตลอดเวลา พวกเขานั้นปกติอย่างที่สุด ยิ่งไปกว่านั้น ในการกระทำเช่นนี้

พวกเขาไม่ได้กำลังเอาอย่างเลย

(เนื่องจากพวกเขาจดจ่ออยู่กับการสำนึกรับรู้ถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และคำนึงถึงความรักของเราต่อพวกเขา พวกเขาจะมีดวงรั้งอยู่ตลอดเวลา และมีความหวั่นเกรงลึกๆ

ว่าจะตกลงไปในกรอบความคิดแห่งการทรยศหรือการเยาะเย้ยทำทนายเรา) ประการที่สาม

พวกเขากระทำต่อเราอย่างสุดหัวใจ สามารถมอบถวายทั่วทั้งตัวตนของพวกเขาได้

และยังได้ล้มเลิกแล้วซึ่งแนวคิดใดๆ ในเรื่องความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขาเอง

ชีวิตของพวกเขา สิ่งที่พวกเขากิน สวมใส่ และใช้งาน และสถานที่ที่พวกเขาดำรงชีวิต ประการที่สี่

พวกเขาหิวและกระหายต่อความชอบธรรมอยู่เสมอ และพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาขาดพร่องมากเกินไป และเชื่อว่าพวกเขามีวุฒิภาวะที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่มากเกินไป ประการที่ห้า ดังที่เราได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ พวกเขามีชื่อเสียงที่ดีในโลก แต่กลับถูกผู้คนบนโลกทิ้ง ในเรื่องของสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม พวกเขาครองความสัตย์สุจริตที่มีคุณธรรมเอาไว้ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือข้อพิสูจน์ แต่ตอนนี้เราไม่สามารถเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเขาได้อย่างครบบริบูรณ์

เนื่องด้วยงานของเรายังไม่ได้ไปถึงช่วงระยะนั้น บรรดาบุตรหัวปี จงจำไว้! ความรู้สึกรักของชีวิตภายในเจ้า ความเคารพของเจ้าที่มีต่อเรา ความรักของเจ้าที่มีต่อเรา ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับเรา การแสวงหาของเจ้าที่มีต่อเรา ความเชื่อของพวกเรา—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดปรากฏเป็นความรักของเราต่อพวกเขา

สิ่งเหล่านั้นคือข้อพิสูจน์ทั้งหมดที่เราให้แก่พวกเขา

เพื่อที่พวกเขาจะกลายเป็นบรรดาบุตรอันเป็นที่รักของเราอย่างแท้จริง และเป็นเหมือนกันกับเรา โดยที่กิน ใช้ชีวิต และชื่นชมพรไปพร้อมๆ กับเราในพระสิริที่ไม่มีเสมอเหมือน

เราไม่อาจแสดงความกรุณาต่อผู้ใดก็ตามที่ได้ข่มเหงเรา ผู้ใดก็ตามที่ไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับเรา (ซึ่งรวมถึงก่อนที่นามของเราได้รับการเป็นพยาน) ผู้ที่เชื่อว่าเราคือมนุษย์ หรือผู้ใดก็ตามที่หมิ่นประมาทเราและไร้ร้ายป้ายสีเราเมื่อครั้งอดีต

ต่อให้พวกเขาจะเป็นพยานที่กึกก้องที่สุดต่อเรา ณ บัดนี้ แต่นั่นก็ยังคงจะไม่ช่วยอะไร

การข่มเหงเราเมื่อครั้งอดีตคือวิธีการทำการปรนนิบัติเราวิธีหนึ่ง

และหากผู้คนเหล่านั้นจะเป็นพยานให้เราในวันนี้ พวกเขาจะยังคงเป็นเครื่องมือของเรา

มีเพียงบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริงโดยเราในวันนี้เท่านั้นที่เราใช้งานได้

เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงชอบธรรม

และเราได้มาจากเนื้อหนังและได้ปลดตัวเราเองจากสัมพันธภาพทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินโลก

เราคือพระเจ้าพระองค์เอง และผู้คน เรื่องราว และสรรพสิ่งทั้งปวงที่ได้เคยอยู่รอบตัวเรานั้นอยู่ในมือของเรา

เราไร้ซึ่งอารมณ์ และเราปฏิบัติความชอบธรรมกับทุกสรรพสิ่ง เรานั้นชอบธรรม

และไม่ต่างพร้อยด้วยความโสโครกแม้เพียงนิด เจ้าเข้าใจความหมายของวณะของเราหรือไม่?

พวกเขาสามารถสัมฤทธิ์การณ์นี้ได้หรือไม่? ผู้คนคิดว่าเรายังครอบครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

และมีครอบครัวและอารมณ์—แต่พวกเขารู้หรือไม่ว่าพวกเขาคิดผิดนัด? เราคือพระเจ้า!

พวกเขาสัมเรื่องนี้ไปแล้วหรือ? พวกเขาสับสนหรือ? พวกเขายังคงไม่รู้จักเรา!

ความชอบธรรมของเราได้รับการเปิดเผยต่อพวกเขาโดยครบบริบูรณ์แล้ว วิธีใดๆ

ที่เราจัดการกับบุคคลประเภทใดๆ นั้นเปิดเผยทั้งความชอบธรรมของเราและบารมีของเรา

เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงนำพระพิโรธมากับพระองค์ด้วย

เราจะไม่ปล่อยผู้ที่ข่มเหงและคำว่าเราไปแม้แต่คนเดียว ภายใต้อำนาจประสงค์อันเข้มงวดเช่นนั้น พวกเจ้าจะลึกรู้การนี้หรือไม่?

บรรดาผู้ที่เราเลือกสรรและลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วเปรียบเสมือนไข่มุกหายากหรือหินโมรา สิ่งเหล่านั้นมีน้อยมาก นี่เป็นเพราะคนผู้ซึ่งจะได้ครองราชย์เป็นกษัตริย์นั้นหาได้ยากยิ่งกว่าคนที่จะเป็นประชากรของเรา และนี่แสดงให้เห็นฤทธานุภาพของเราและกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเรา

เรากล่าวอยู่บ่อยครั้งว่าเราจะมอบรางวัลแก่พวกเจ้าและมอบมงกุฎแก่พวกเจ้า และกล่าวว่ากับเรา สง่าราศีมีอยู่อย่างไม่สิ้นสุด รางวัล มงกุฎ และสง่าราศี เราหมายถึงสิ่งใดหรือ?

ผู้คนอยู่ภายใต้มนต์จิตที่หลงผิดว่ารางวัลคือวัตถุสิ่งของ เช่น อาหาร เสื้อผ้า หรือสิ่งของเครื่องใช้อื่นๆ ที่สามารถใช้ได้ ทว่านี่เป็นวิธีคิดที่ล้าหลังอย่างยิ่ง เรามีได้หมายถึงสิ่งเหล่านั้นเลยจากคำเหล่านั้น และเป็นความเข้าใจผิดต่างหาก รางวัลคือสิ่งทั้งหลายที่ได้รับในตอนนี

และสิ่งเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระคุณ อย่างไรก็ตาม ยังมีรางวัลบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับความยินดีในค้นหา และบรรดาผู้ที่ทำการปรนนิบัติเราแต่เราจะไม่ช่วยพวกเขาให้รอด ก็ยังสามารถได้มาซึ่งความชื่นชมยินดีทางวัตถุ (แม้ว่าสิ่งเหล่านั้นยังคงเป็นเพียงวัตถุสิ่งของที่ทำงานปรนนิบัติเราก็ดำเนิน) มงกุฎนั้นมีไข่เครื่องประดับยศ กล่าวคือนั้นมิใช่วัตถุสิ่งของที่เรามอบแก่พวกเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าอาจจะชื่นชมกับสิ่งนั้น แต่ทว่า นั่นคือนามใหม่ที่เรามอบให้พวกเจ้า และผู้ใดก็ตามที่สามารถทำได้ติดตามนามใหม่ของพวกเจ้า จะเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้รับมงกุฎ ซึ่งกำลังรับพรของเราด้วย รางวัลและมงกุฎเป็นส่วนหนึ่งของพร แต่เมื่อเทียบกับพรแล้ว สิ่งเหล่านั้นช่างแตกต่างกันราวฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก

สง่าราศีไม่สามารถเพียงถูกจินตนาการได้ด้วยมนต์จิตที่หลงผิดของมนุษย์ เพราะสง่าราศีมิใช่วัตถุสิ่งของสำหรับพวกเขา สิ่งนี้เป็นมโนทัศน์ที่เป็นนามธรรมอย่างยิ่ง เช่นนั้น แท้จริงแล้วสง่าราศีคือสิ่งใด? การกล่าวว่าพวกเจ้าจะเคลื่อนลงด้วยสง่าราศีพร้อมกันกับเรา หมายความว่าอย่างไร? ความครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา—กล่าวคือ สิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามี ความปรานีและความเมตตา (ต่อบรรดานุตรของเรา) และความชอบธรรม บารมี การพิพากษา ความโกรธ การสาปแช่ง และการแผดเผา (ต่อผู้คนที่ทั้งปวง)—ตัวตนของเราคือสง่าราศี เหตุใดเราจึงกล่าวว่กับเรา สง่าราศีมีอยู่อย่างไม่สิ้นสุด? นั่นเป็นเพราะกับเรา ปัญญา มีอยู่อย่างไม่สิ้นสุด รวมถึงความอุดมที่มีอาหาสิ่งใดเทียบ ดังนั้น การเคลื่อนลงด้วยสง่าราศีกับเราหมายความว่า พวกเจ้าได้รับการทำให้มีความครบบริบูรณ์โดยเราแล้ว พวกเจ้าครองสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามี พวกเจ้าได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยเรา พวกเจ้าเคารพเรา และพวกเจ้าไม่ต่อต้านเรา การนี้ชัดเจนสำหรับพวกเจ้าอย่างแน่นอนแล้วตอนนี้!

สถานการณ์อันดั่งกรีซของชนชาติทั้งมวลบนแผ่นดินโลกได้มาถึงจุดสูงสุด และพวกเขาทั้งหมดกำลังตระเตรียมเพื่อทำการปรนนิบัติเราอย่างไม่หยุดหย่อน

และเพื่อขอรับการพาให้เป็นเจ้าถิ่นที่เรานำมาสู่พวกเขา เมื่อความโกรธและการแผดเผาของเรามมาถึง
จะไม่มีเบาะแสล่วงหน้า อย่างไม่รู้ตัว เราทำสิ่งที่เรารู้ว่าสิ่งที่เรากำลังทำอะไร และเราชัดเจนกับสิ่งนั้นอย่างแน่นอน
เจ้าควรแน่ใจในวาระของเรา และเจ้าต้องเร่งจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างให้พร้อม
จงเตรียมพร้อมที่จะเป็นผู้เลี้ยงผู้ที่มาแสวงหาจากต่างชาติ จงจำการนี้ไว้! ประเทศจีน—กล่าวคือ
บุคคลทุกคนและสถานที่ทุกที่ในประเทศจีน—อยู่ภายใต้คำสาปแช่งของเรา
เจ้าเข้าใจความหมายของวาระของเราหรือไม่?

บทที่ 86

ผู้คนกล่าวว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมปรานี พวกเขาบอกว่าเราจะนำพาความรอดมาสู่สิ่งทั้งปวงที่เราได้สร้างขึ้น
สรรพสิ่งเหล่านี้ล้วนถูกกล่าวขึ้นบนพื้นฐานของมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ทั้งสิ้น

การที่เราคือพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมปรานีได้ถูกกล่าวแก่บรรดาบุตรหัวปีของเรา

และการที่เราจะนำพาความรอดมาสู่สิ่งทั้งปวงได้ถูกกล่าวแก่บรรดาบุตรของเราและประชากรของเรา

เพราะเราคือพระเจ้าผู้ทรงปัญญา นั้นชัดเจนในความรู้สึกนึกคิดของเราว่าเรารักผู้ใดและเราเกลียดชังผู้ใด

สำหรับบรรดาผู้ที่เรารัก เราจะรักพวกเขาไปจวบจนวาระสุดท้ายเสมอ

และความรักนั้นจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไป ส่วนสำหรับผู้ที่เราเกลียดชัง เราจะไม่มีหวาดผวแม้แต่น้อย

ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะประพฤติดีเพียงใด

นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่ได้เกิดมาจากเราและไม่ได้ครองคุณสมบัติของเราหรือชีวิตของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พวกเขาไม่ได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและไม่ได้รับเลือกจากเรา—เนื่องด้วยเราไม่มีข้อผิดพลาด กล่าวคือ

กิจการของเราทั้งปวงได้รับการกล่าวขานว่าบริสุทธิ์และทรงเกียรติ และเราไม่เคยมีความเสียใจใดๆ เลย

ในสายตาของผู้คน เราไร้หัวใจอย่างที่สุด—แต่เจ้ามิได้ระลึกหรือ

ว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงชอบธรรมและเปี่ยมบารมี? ทุกสิ่งทุกอย่างของเราถูกต้อง

พวกที่เราเกลียดชังจะรับคำสาปแช่งของเราไว้อย่างแน่นอน

และบรรดาผู้ที่เรารักจะรับพรของเราไว้อย่างแน่นอน นี่คืออุปนิสัยอันบริสุทธิ์และมีอาภรณ์ใสได้ของเรา

และไม่มีผู้ใดที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งนั้นได้ การนี้จริงแท้แน่นอน!

วันนี้ บรรดาผู้ที่สอดคล้องกับเจตนาของเราอย่างแท้จริงจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยเราอย่างแน่นอน

เนื่องจากงานของเราทั้งตรงไปตรงมาและละเอียดถี่ถ้วน และเราไม่ได้ปล่อยให้ค้างคา

พวกที่เราสาปแช่งจะต้องถูกเผา เช่นนั้นแล้ว เหตุใดผู้คนส่วนใหญ่จึงได้ถูกเราสาปแช่ง แต่กระนั้น

พระวิญญานบริสุทธิ์ก็ยังกำลังทรงราชกิจของพระองค์ต่อพวกเขา

(ที่กล่าวการนี้เนื่องจากการที่เราไม่พักอาศัยในวิหารที่โสโครก)?

พวกเข้าเข้าใจความหมายที่แท้จริงเบื้องหลังคำกล่าวที่ว่า

เรื่องทั้งปวงและทุกสรรพสิ่งทำการปรนนิบัติต่อพระคริสต์หรือไม่?

พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงราชกิจของพระองค์โดยผ่านทางพวกเขาเมื่อเราใช้ประโยชน์จากการปรนนิบัติของพวกเขา

เขา แต่โดยธรรมดาสามัญทั่วไป เมื่อพวกเขาไม่ได้อยู่ในการปรนนิบัติของเรา

โดยพื้นฐานแล้วพวกเขาไม่ได้รับการทำให้รู้แจ้งทางจิตวิญญาณ ต่อให้พวกเขาจะแสวงหาจริงๆ

พวกเขาก็ทำสิ่งนั้นโดยไม่มี ความกระตือรือร้น และนี่คือเล่ห์กระเท่ของซาตาน—สำหรับในเวลาปกติ

พวกเขาไม่ได้ให้ความสนใจงานของเราเลยแม้แต่น้อยและไม่คำนึงถึงภาระของเราอย่างเต็มที่

บัดนี้ที่บรรดาบุตรหัวปีของเราได้เติบโตขึ้นแล้ว เรากำลังไล่พวกเขาออกไป ด้วยเหตุผลนี้

วิญญาณของเราได้ถอยออกไปแล้วในทุกหนทุกแห่ง และการเน้นย้ำเป็นพิเศษอยู่ที่บรรดาบุตรหัวปีของเราแล้ว

เจ้าเข้าใจหรือไม่? ทุกสรรพสิ่งขึ้นอยู่กับกิจการของเรา การลิขิตไว้ล่วงหน้าของเรา

และวณะทั้งหมดที่เราได้เปล่งออกไปจากปากของเรา

ในทุกหนทุกแห่งที่ได้รับพรของเราจำเป็นต้องเป็นสถานที่ที่เราทำงานและเป็นสถานที่ที่งานของเราถูกดำเนินการ

จนเสร็จสิ้น ประเทศจีนเป็นชนชาติที่ชาดานได้รับการบูชามากที่สุด ดังนั้นประเทศจีนจึงถูกเราสาปแช่ง

ยิ่งไปกว่านั้น ประเทศจีนยังเป็นชนชาติที่ทำการข่มเหงเรามากที่สุด

เราจะไม่ทำงานของเราต่อผู้คนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของพญานาคใหญ่สีแดงอย่างแน่นอน

เจ้าเข้าใจความหมายที่แท้จริงของวณะของเราหรือไม่? จะว่าไปแล้ว

บรรดาบุตรของเราและประชากรของเราก็มีน้อยเต็มที แน่แน่นอนว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือของเรา

ควรมุ่งที่กำลังวังชาและควรรู้ความมานะมากขึ้นต่อผู้ที่เราได้เลือกสรรและลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ บรรดาผู้ที่เป็นบุตรหัวปีของเราควรเร่งรีบและปฏิบัติ

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถมีส่วนร่วมในภาระของเราโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

และอุทิศความพยายามทั้งหมดของพวกเขาต่องานของเรา

บรรดาพวกเจ้าผู้ทำงานปรนนิบัติเรา จงฟัง!

พวกเจ้าสามารถรับพระคุณบางประการของเราได้เมื่อกำลังทำงานปรนนิบัติเรา กล่าวคือ

พวกเจ้าจะรู้เป็นการชั่วคราวเกี่ยวกับงานในภายหลังของเราและสิ่งทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต—

แต่เจ้าจะไม่ได้ชื่นชมกับสิ่งเหล่านั้นอย่างแน่นอน นี่คือพระคุณของเรา

เมื่อการปรนนิบัติของเจ้าถูกทำให้ลุล่วงแล้ว จงออกไปทันที และอย่ามัวอึดอาด

บรรดาพวกเจ้าผู้เป็นบุตรหัวปีของเราไม่ควรโอหัง แต่พวกเจ้าได้รับอนุญาตให้ภาคภูมิใจได้

เนื่องจากเราได้มอบพรอันไม่สิ้นสุดแก่พวกเจ้าแล้ว

บรรดาพวกเจ้าผู้เป็นเป้าหมายต่อการทำลายล้างไม่ควรนำความทุกข์ยากลำบากมาสู่ตัวพวกเจ้าเองหรือรู้สึกโศก

ศรักับปลายทางของพวกเจ้า ผู้ใดใช้ให้เจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของชาดานเล่า?

หลังจากที่เจ้าได้ทำงานปรนนิบัติของเจ้าต่อเราแล้ว เจ้าอาจกลับไปยังบาบาลิก

เพราะเจ้าจะไม่เป็นประโยชน์ใดๆ กับเราอีกต่อไป เช่นนั้นแล้ว เราจะเริ่มปฏิบัติกับพวกเจ้าด้วยการติสอนของเรา

ทันทีที่เราเริ่มทำงาน เราจะติดตามไปจนจบ กิจการของเราจะถูกทำให้ลุล่วง

และความสำเร็จลุล่วงของเราจะคงอยู่ตลอดกาล ทั้งหมดนี้ใช้ได้กับบรรดาบุตรหัวปีของเรา บรรดาบุตรของเรา

และประชากรของเรา และใช้ได้กับพวกเจ้าเช่นกัน กล่าวคือ การติสอนของเราแก่เจ้าจะคงอยู่ชั่วนิรันดร์กาล

เราได้บอกพวกเจ้ามาก่อนหลายต่อหลายครั้งแล้วว่าคนชั่วร้ายที่ด้านทานเราจะถูกเราติสอนอย่างแน่นอน

หากเจ้าไม่ถูกประณามโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์ภายหลังจากที่เจ้าต้านทานเรา
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ได้ถูกสาปแช่งเรียบร้อยแล้ว และหลังจากนั้นเจ้าจะถูกบดขยี้จนกว่าลงไปด้วยมือของเรา
หากเจ้าได้รับการบ่มวินัยโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์ซึ่งขณะที่มีความคิดร้ายเกี่ยวกับเรา
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ได้รับพรของเราแล้ว อย่างไรก็ตาม เจ้าต้องระมัดระวังอยู่เสมอ อย่าละเลยเด็ดขาด
และอย่าประมาทเด็ดขาด

บทที่ 87

เจ้าต้องเร่งฝีเท้าและทำสิ่งที่เราต้องการให้ลุล่วง—นี่คือสิ่งที่เรามีเจตนาต่อพวกเจ้าด้วยความใจจดใจจ่ออย่างยิ่ง
จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าแม้กระทั่งตอนนี้ พวกเจ้ายังคงไม่เข้าใจความหมายของวณะของเรา?
จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าเจ้ายังคงไม่รู้ถึงเจตนาของเรา? เราได้กล่าวด้วยความชัดเจนยิ่งขึ้นแล้ว
และพรักกล่าวมากขึ้นเรื่อยๆ

แต่พวกเจ้ายังคงไม่มีความมานะที่จะยังลึกลงไปถึงความหมายของวณะของเราใช่หรือไม่? ซาดาน
จงอย่าจินตนาการไปว่าเจ้าจะสามารถทำลายแผนของเราได้! พวกที่ทำงานปรนนิบัติซาดาน—กล่าวคือ
เชื้อสายของซาดาน (นี่อ้างถึงพวกที่ถูกซาดานครอบงำ ฉะนั้น แน่หนอนที่สุดว่าเป็นผู้ซึ่งมีชีวิตของซาดาน
และดังนั้นจึงกล่าวกันว่าคือเชื้อสายของซาดาน)—ขอรับรองความปรานีแทบเท่าของเรา
ร้องไห้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน อย่างไรก็ตาม เราจะไม่ทำสิ่งโง่เขลาเช่นนั้น!
เราสามารถให้อภัยซาดานได้หรือไม่? เราสามารถนำพาความรอดมาสู่ซาดานได้หรือไม่? ไม่น่าเป็นไปได้!
เราทำในสิ่งที่เรากล่าว และเราจะไม่มีความเสียใจกับสิ่งนั้น!

สิ่งใดที่เราเปล่งวาจาออกไปจะเกิดขึ้น ไม่ใช่อย่างนั้นหรือไม่? แต่ถึงอย่างไร พวกเจ้ายังคงไม่เชื่อใจเราต่อไป
สงสัยในวณะของเรา และคิดว่าเราเพียงกำลังเล่นตลกกับพวกเจ้า นั่นช่างน่าขันสิ้นดี เราคือพระเจ้าพระองค์เอง!
เจ้าเข้าใจหรือไม่? เราคือพระเจ้าพระองค์เอง! หากเรามีได้ครองปัญญาหรือฤทธานุภาพใดๆ
เราจะสามารถทำและกล่าวตามใจเราได้หรือไม่? แต่กระนั้น เจ้าก็ยังคงไม่เชื่อใจเรา
เราได้เน้นย้ำสิ่งเหล่านี้แก่พวกเจ้าซ้ำไปซ้ำมา และเราได้บอกสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เหตุใดพวกเจ้าส่วนใหญ่จึงยังไม่เชื่อ? เหตุใดเจ้ายังคงเก็บงำความกลางแกลงใจเอาไว้?
เหตุใดเจ้ายังคงยึดติดชีวิตอันเป็นที่รักกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง?
มโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นสามารถช่วยให้เจ้ารอดได้หรือไม่? เราทำในสิ่งที่เรากล่าว
เราได้พรับบอกกับพวกเจ้าหลายต่อหลายครั้งว่า จงคำนึงถึงวณะของเราเสมือนเป็นจริง และอย่ากลางแกลงใจ
พวกเจ้าได้จริงจังกับเรื่องวณะเหล่านั้นหรือไม่? ด้วยตัวเจ้าเอง เจ้าไม่สามารถทำสิ่งใดได้ แต่กระนั้น
เจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะเชื่อในสิ่งที่เราทำ จะให้พูดอย่างไรถึงบุคคลเช่นนั้นเล่า? บอกตรงๆ
คือเหมือนกับว่าเราไม่เคยสร้างพวกเจ้ามาเลย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
เจ้าไม่มีคุณสมบัติในทุกแง่มุมที่จะเป็นคนปรนนิบัติสำหรับเรา ทุกคนต้องเชื่อวณะของเรา!
ทั้งหมดต้องผ่านการทดสอบ เราจะไม่ปล่อยให้ผู้ใดเล็ดลอดไปได้ แน่หนอนว่า
ผู้ที่ได้รับการยกเว้นคือบรรดาผู้ที่เชื่อ ผู้คนที่เชื่อในวณะของเราจะได้รับพรของเราอย่างแน่หนอน
ซึ่งจะมอบให้แก่เจ้าและลู่อ่วงในตัวเจ้าโดยสอดคล้องกับสิ่งที่เจ้าเชื่อ บรรดาบุตรหัวปีของเรา! บัดนี้
เรากำลังเริ่มให้พรทั้งปวงของเราแก่พวกเจ้า

พวกเจ้าจะเริ่มปลดปล่อยพันธนาการอันน่ารังเกียจทั้งปวงเหล่านั้นของเนื้อหนังออกทีละน้อย กล่าวคือ การแต่งงาน ครอบครัว การกิน การแต่งกาย การนอน และกิจกรรมชาติทั้งหลาย (ลม แสงแดด ฝน พายุที่พัดกระหน่ำ ความสาหัสจากหิมะตก และสิ่งอื่นๆ ทั้งหมดที่พวกเจ้าเกลียดชัง)

พวกเจ้าจะเดินทางข้ามห้วงมหาสมุทร ข้ามแผ่นดิน และผ่านอากาศโดยไม่ได้รับผลกระทบจากขอบเขตจำกัดใดๆ ของพื้นที่ เวลา หรือภูมิประเทศ โดยชื่นชมกับตัวของพวกเจ้าเองอย่างเต็มหัวใจในอ้อมกอดที่เปี่ยมด้วยความรักของเรา และควบคุมดูแลทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้การดูแลที่อ่อนโยนของเรา

ผู้ใดเล่าไม่ภาคภูมิใจในบรรดาบุตรหัวปีที่เรารู้จักได้ทำให้ครบบริบูรณ์?

ผู้ใดเล่าจะไม่สรรเสริญนามของเราเพื่อประโยชน์ของพวกเขา?

เหตุใดบัดนี้เราจึงปรารถนาที่จะเปิดเผยความล้าลิกมากมายแก่พวกเจ้า? เหตุใดต้องบัดนี้ และมีใช่เมื่อกาลก่อน? สิ่งนี้เป็นความล้าลิกในตัวมันเองอยู่แล้ว เข้าใจการนั้นหรือไม่?

เหตุใดเราจึงไม่กล่าวในอดีตว่าประเทศจีนคือชนชาติหนึ่งที่เราได้สาปแช่งไว้?

และเหตุใดเราจึงไม่ได้ทำให้บรรดาผู้ที่ทำงานปรนนิบัติเราเป็นที่รู้จัก? วันนี้ เราจะบอกพวกเจ้าถึงการนี้ด้วย กล่าวคือ วันนี้ ในความคิดเห็นของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงแล้ว

และเรากล่าวเช่นนั้นด้วยความคำนึงถึงบรรดาบุตรหัวปีของเรา (เนื่องจากวันนี้

บรรดาบุตรหัวปีของเราได้ขึ้นมาครองราชย์เคียงข้างเรา—และมีใช่เพียงเกิดเกล้าไคร่งเท่านั้น

แต่กำลังครองราชย์ร่วมกับเราอยู่จริงๆ ในปัจจุบัน บรรดาผู้ที่พระวิญญูณบริสุทธ์ทรงพระราชกิจอยู่ในนั้น ครองราชย์เคียงข้างเราอย่างแน่นนอน—และการนี้กำลังได้รับการเปิดเผย ณ บัดนี้ มิใช่เมื่อวาน และมีใช่พรุ่งนี้)

วันนี้ เรากำลังนำพาความล้าลิกทั้งหลายของเราเกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ปกคลุมความสว่าง

เพราะผู้คนเหล่านั้นผู้ซึ่งเราปรารถนาที่จะเปิดเผยได้รับการเปิดเผยแล้ว และนี่คือปัญหาของเรา

งานของเราได้ดำเนินมาถึงขั้นตอนนี้แล้ว กล่าวคือขณะนี้

เราต้องนำแผนของประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เราได้ตัดสินใจไว้ในช่วงเวลานี้โดยเฉพาะนั้นไปปฏิบัติ

เมื่อเป็นเช่นนั้น เรากำลังประกาศการตรวจสอบยืนยันที่สมควรให้แก่บรรดาบุตรหัวปี บรรดาบุตร ประชากร และพวกคนปรนนิบัติ เพราะเรามีสิทธิอำนาจและจะออกคำพิพากษา และเราจะปกครองด้วยคทาเหล็ก

ผู้ใดเล่ากล้าไม่ทำงานปรนนิบัติเราอย่างเชื่อฟัง? ผู้ใดเล่ากล้าพำบนถึงเรา?

ผู้ใดเล่าจะกล้ากล่าวว่าเรามีใช่พระเจ้าแห่งความชอบธรรม? เรารู้

ธรรมชาติเยี่ยงปีศาจของพวกเจ้าได้ถูกเปิดเผยต่อหน้าเรามานานแล้ว กล่าวคือ

พวกเจ้ารู้สึกถึงความริษยาและความเกลียดชังต่อใครก็ตามที่เรารู้จักดีด้วย นี่คือธรรมชาติของซาตาน โดยแท้!

เราทำดีกับบรรดาบุตรของเรา เจ้าจะกล้ากล่าวอ้างว่าเรามีชอบธรรมเช่นนั้นหรือไม่?

เราสามารถไล่เจ้าออกไปจนสิ้น แต่ถือเป็นโชคสำหรับเจ้า เจ้ากำลังทำงานปรนนิบัติเรา และตอนนี้ยังไม่ใช่วิชาอื่น ไม่นั่น เราคงจะไล่เจ้าออกไปแล้ว!

เจ้าพวกราชาน! จงหยุดโหดร้ายเสียที! จงอย่าพูดถึงสิ่งใดอีก! จงอย่ากระทำการสิ่งใดอีก!

งานของเราได้เริ่มดำเนินไปแล้วในบรรดาบุตรหัวปีและประชากรที่เราเลือกสรร และงานนั้นก็กำลังกระจายไปทั่วทั้งทุกชนชาติ ทุกนิกาย ทุกศาสนา และทุกก้ำว้างของชีวิตนอกประเทศจีนแล้ว เหตุใดบรรดาผู้ที่ทำการปรนนิบัติเราจึงถูกปิดกั้นทางจิตวิญญาณเสมอ?

เหตุใดพวกเขาจึงไม่เคยจับใจความเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ? เหตุใดวิญญาณของเราจึงไม่เคยทำงานในผู้คนเหล่านี้?

กล่าวโดยทั่วไปคือ เราเพียงไม่สามารถยอมสละความมานะกับพวกที่เราไม่ได้ลิจิตไว้ล่วงหน้า

อีกทั้งพวกที่ไม่ได้รับการเลือกสรรจนมากเกินไปได้ ความทุกข์ทั้งปวงที่ผ่านมาของเรา

และความโลภใจอันอูฐสาหัสและความมานะทั้งหมดของเรา

เป็นไปเพื่อประโยชน์ของบรรดาบุตรหัวปีของเราและบรรดาบุตรและผู้คนส่วนน้อย ยิ่งไปกว่านั้น

เรายังได้ทำสิ่งเหล่านี้เพื่อที่งานในภายหน้าของเราจะสามารถเสร็จสิ้นได้โดยปราศจากอุปสรรค

และเพื่อที่เจตจำนงของเราจะไม่ถูกกีดขวาง เพราะเรารู้พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงปัญญา

เราจึงได้จัดการเตรียมการอย่างถูกต้องเหมาะสมในทุกๆ ขั้นตอนไว้แล้ว

เราไม่ต้องใช้ความพยายามเพื่อรักษานูคนใดไว้

(นี่มุ่งตรงไปยังพวกที่ไม่ได้รับการเลือกสรรหรือการลิจิตไว้ล่วงหน้า)

อีกทั้งเรายังไม่เคยขยับนุคนใดก็ตามให้คว่ำลงโดยไม่ได้ตั้งใจ

(นี่มุ่งตรงไปยังบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรและการลิจิตไว้ล่วงหน้า)

นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราซึ่งไม่มีผู้มีใครเปลี่ยนแปลงได้! เราโหดเหี้ยมต่อพวกที่เราเกลียดชัง

เราคอยเฝ้ามองและปกป้องบรรดาผู้ที่เรารัก ดังนั้น เราทำในสิ่งที่เรากล่าว (บรรดาผู้ที่เราเลือกสรร

จะถูกเลือกสรร และบรรดาผู้ที่เราลิจิตไว้ล่วงหน้า จะถูกลิจิตไว้ล่วงหน้า

เหล่านี้คือเรื่องที่เราได้จัดการเตรียมการเอาไว้แล้วตั้งแต่ก่อนการทรงสร้าง)

ผู้ใดเล่าสามารถเปลี่ยนใจของเราได้?

นอกเหนือจากการกระทำของเราที่สอดคล้องกับแผนที่เราสร้างขึ้นตามที่เราปรารถนา

ผู้ใดเล่าจะกล้ากระทำการมูทะลุและไม่เชื่อฟังคำสั่งของเรา? เหล่านี้คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราทั้งสิ้น

ผู้ใดเล่าจะกล้านำออกแม้เพียงข้อเดียวไปจากเรา? ทุกสิ่งต้องเป็นไปตามบัญชาของเรา ผู้คนบางคนกล่าวว่า

บุคคลหนึ่งได้ทนทุกข์อย่างมาก และซื่อสัตย์และคำนึงถึงหัวใจของเราอย่างบริสุทธิ์ใจ

เช่นนั้นแล้วเหตุใดเราจึงไม่เลือกเขาเล่า? นี่ก็เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเช่นกัน

หากเรากล่าวว่าใครคนหนึ่งมีความเข้ากับเจตนาของเราโดยแท้

เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นั้นก็มีความเข้ากับเจตนาของเราและเป็นผู้ที่เรารัก
หากเรากล่าวว่าใครคนหนึ่งเป็นบุตรของชาดาน เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นั้นก็คือผู้ที่เราเกลียดชัง
อย่าได้ประจบประแจงผู้ใดเลย! เจ้าสามารถมองบุคคลนั้นได้ทะลุปรุโปร่งอย่างแท้จริงหรือไม่?
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคัดค้านใจโดยเรา บุตรจะยังคงเป็นบุตรเสมอไป และชาดานก็จะยังคงเป็นชาดานเสมอไป
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ธรรมชาติของมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลง ทุกคนจะเจริญรอยตามพวกของตน
และมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ เว้นเสียแต่เราจะทำให้พวกเขาเปลี่ยนแปลง!

เราได้เปิดเผยความล้าลึกทั้งหลายของเราต่อพวกเจ้าในขณะที่งานของเราดำเนินไป
พวกเจ้ารู้แน่หรือว่างานของเราดำเนินไปแล้วถึงขั้นตอนใด? เจ้าจะติดตามการนำของวิญญาณของเรา
เพื่อทำสิ่งที่เราทำและเพื่อกล่าวสิ่งที่เรากล่าวจริงหรือไม่?
เหตุใดเราจึงกล่าวว่าประเทศจีนคือชนชาติหนึ่งที่เราได้สาปแช่งไว้? ประการแรก
เราได้สร้างประชาชนชาวจีนในวันนี้ในฉายาของเรา พวกเขาไม่มีจิตวิญญาณ และในช่วงต้นนั้น
พวกเขาถูกชาดานทำให้เสื่อมทรามและไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ ด้วยเหตุผลนี้
เราจึงโกรธผู้คนเหล่านี้และสาปแช่งพวกเขา เราเกลียดชังผู้คนเหล่านี้ที่สุด
และเราโกรธเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาถูกกล่าวถึง เนื่องจากพวกเขาเป็นลูกของพญานาคใหญ่สีแดง
การนี้ทำให้คนเรานึกถึงยุคสมัยหนึ่งที่ประเทศทั้งหลายในโลกได้ผนวกเข้ากับประเทศจีน
ถึงวันนี้ก็ยังคงเป็นเช่นเดิม และนั่นเป็นคำสาปแช่งของเราทั้งหมด—
การพิพากษาที่มีฤทธิ์านุภาพที่สุดของเราต่อพญานาคใหญ่สีแดง สุดท้าย
เราได้สร้างผู้คนอีกประเภทหนึ่งซึ่งเราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าให้เป็นบรรดาบุตรหัวปีของเรา บรรดาบุตรของเรา
ประชากรของเรา และบรรดาผู้ที่ทำการปรนนิบัติเราอยู่ภายในนั้น ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่เราทำในวันนี้
ได้จัดการเตรียมการไว้โดยเราเมื่อนานมาแล้ว
เหตุใดบรรดาผู้ที่มิอำนาจในประเทศจีนจึงได้ก่อกบฏและข่มเหงพวกเจ้าแล้วเจ้าเล่าเช่นนั้นหรือ?
นั่นเป็นเพราะพญานาคใหญ่สีแดงไม่เอื้ออำนวยกับการสาปแช่งของเรา และด้านทานเรา อย่างไรก็ตาม
ภายใต้การข่มเหงและการคุกคามเช่นนั้นเองที่เราทำให้บรรดาบุตรหัวปีของเราครบบริบูรณ์
เพื่อที่การนี้อาจทำการตอบโต้พญานาคใหญ่สีแดงและลูกๆ ของมันอย่างเข้มแข็งได้
เราจะคัดพวกเขาออกในภายหลัง บัดนี้ หลังจากได้ฟังวณะของเราแล้ว
พวกเจ้าเข้าใจนัยสำคัญของการที่เราอนุญาตให้พวกเจ้าขึ้นมาครองราชย์กับเราโดยแท้จริงหรือไม่?
เวลาที่เรากล่าวว่าพญานาคใหญ่สีแดงได้ถูกโยนลงไปสู่ห้วงแห่งความตายของมันแล้วอย่างสิ้นซาก
นั่นคือเวลาที่บรรดาบุตรหัวปีของเราขึ้นมาครองราชย์กับเราด้วยเช่นกัน
การข่มเหงของพญานาคใหญ่สีแดงต่อบรรดาบุตรหัวปีมีประโยชน์ต่อเรายังนัก

และทันทีที่บรรดาบุตรของเราเติบโตขึ้นและสามารถจัดการเรื่องต่างๆ ในบ้านของเราได้
เมื่อนั้นพวกคนรับใช้ที่ชั่วร้าย (พวกคนปรนนิบัติ) จะถูกไล่ออกไป
เพราะบรรดาบุตรหัวปีของเราจะได้ขึ้นครองราชย์กับเรา และจะได้ทำเจตนาของเราให้ลุล่วงแล้ว
เราจะผลักพวกคนปรนนิบัติลงสู่บึงไฟและกำมะถันทีละคน กล่าวคือ พวกเขาจะต้องไป ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม!
เราตระหนักอย่างเต็มที่ว่าพวกของซาตานต้องการชื่นชมพรของเราด้วย
และไม่ปรารถนาที่จะหวนคืนไปอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน อย่างไรก็ตาม
เรามีประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราที่ทุกคนต้องปฏิบัติและต้องดำเนินการตาม—
และจะไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้น หลังจากนั้น
เราจะบอกพวกเจ้าถึงประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราที่ละข้อต่อไปเรื่อยๆ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ไม่ฝ่าฝืน

บทที่ 88

ผู้คนแก่ไม่สามารถจินตนาการได้ว่าอย่างก้าวของเราได้เพิ่มความเร็วขึ้นถึงขอบเขตใด กล่าวคือ
นี่คือการอัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้นที่มนุษย์ไม่สามารถหยั่งลึกได้ อย่างก้าวของเราได้ต่อเนื่องมาตั้งแต่การสร้างโลก
และงานของเราก็ไม่เคยหยุด ทั้งสากลพิภพนี้เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละวัน
และผู้คนก็เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาเช่นกัน เหล่านี้ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของงานของเรา
ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของแผนของเรา และยิ่งไปกว่านั้น พวกมันเป็นของการบริหารจัดการของเรา
และไม่มีมนุษย์คนใดรู้หรือเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ มีเพียงเมื่อตัวเราเองบอกพวกเขา
เพียงเมื่อเราสนทนากับพวกเขาต่อหน้าเท่านั้น พวกเขาจึงรู้แม้กระทั่งส่วนที่เล็กที่สุด มิเช่นนั้นแล้ว
จะไม่มีผู้ใดเลยที่จะสามารถรู้ถึงแบบร่างของแผนการบริหารจัดการของเรา
เช่นนั้นเองคืออุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา และยิ่งไปกว่านั้น เช่นนั้นเองคือการกระทำอันน่าอัศจรรย์ของเรา
เหล่านี้คือสิ่งที่ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้น สิ่งที่เราพูดในวันนี้จะดำเนินไป
และการนี้เพียงแก่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

มโนคติอันหลงผิดของมนุษย์ไม่บรรจุไว้แม้กระทั่งความรู้ส่วนที่เล็กที่สุดเกี่ยวกับเรา—
พวกเขาล้วนเป็นเพียงแต่นักพูดพล่ามที่ไร้สาระ! จงอย่าคิดว่าเจ้าได้มีพอแล้วหรือว่าเจ้าพึงพอใจแล้ว!
เราขอบอกสิ่งนี้แก่พวกเขา กล่าวคือ เจ้ายังต้องเรียนรู้อีกมาก!

พวกเขารู้เพียงน้อยนิดเกี่ยวกับแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเรา
ดังนั้นพวกเขาต้องฟังสิ่งที่เราพูดและจะทำสิ่งใดก็ตามที่เราบอกให้พวกเขาทำ
จงกระทำการตามความปรารถนาของเราในทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วพวกเขาจะได้รับพรของเราอย่างแน่นอน
ผู้ใดก็ตามที่เชื่อจะสามารถรับได้ ในขณะที่ผู้ใดก็ตามที่ไม่เชื่อ จะได้ทำให้ “ความไม่มี”
ที่พวกเขาจินตนาการไว้นั้นได้ลุล่วงไปแล้วในตัวพวกเขา นี่คือการชอบธรรมของเรา และยิ่งไปกว่านั้น
มันคือบารมีของเรา ความโกรธเกรี้ยวของเรา และการติสอนของเรา
เราจะไม่ปล่อยให้ผู้ใดหลุดรอดไปได้แม้ด้วยความคิดหรือการกระทำเดียว

เมื่อได้ยินถ้อยคำของเรา ผู้คนส่วนใหญ่จะยำเกรงและตัวสั่น
ใบหน้าของพวกเขาขยับไปด้วยร่องรอยแห่งความกังวล เราได้ทำผิดต่อพวกเขาจริงๆ หรือ?
เป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเขาไม่ใช่ลูกของพญานาคใหญ่สีแดง? เจ้าแก้มิ่งทำตัวดีด้วยซ้ำ!
เจ้าแก้มิ่งเป็นบุตรหัวปีของเราด้วยซ้ำ! เจ้าคิดว่าเราตาบอดหรือ?

เจ้าคิดว่าเราไม่สามารถแยกแยะระหว่างผู้คนได้หรือ? เราคือพระเจ้าผู้สำรวจค้นส่วนลึกที่สุดในหัวใจของผู้คน
กล่าวคือ นี่คือนสิ่งที่เราบอกบุตรทั้งหลายของเรา และเป็นสิ่งที่เราบอกพวกเขา
ซึ่งเป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงด้วยเช่นกัน เราเห็นทุกอย่างโดยชัดเจน โดยไม่ทำผิดพลาดแม้แต่หน่อย

เราจะไม่รู้ในสิ่งที่เราทำได้อย่างไร? เรารู้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่เราทำ!

เหตุใดเราจึงพูดว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เอง พระผู้สร้างจักรวาลและสรรพสิ่ง? เหตุใดเราจึงพูดว่า เราคือพระเจ้าผู้ซึ่งตรวจดูหัวใจส่วนลึกที่สุดของผู้คน? เราตระหนักรู้เป็นอย่างดีถึงสถานการณ์ของทุกคน

พวกเขาคิดว่าเราไม่รู้ว่าต้องทำอะไรหรือพูดสิ่งใดกระนั้นหรือ? การนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า

จงระวังอย่าได้ถูกฆ่าด้วยมือของเรา เจ้าจะทนทุกข์กับการสูญเสียหนทางนั้น

ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไม่มีการให้อภัย เจ้าเข้าใจหรือไม่? ทั้งหมดข้างต้นนั้นคือส่วนต่างๆ

ของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา จากวันที่เราบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับมัน

หากพวกเจ้ายังกระทำการล่วงละเมิดไปมากกว่านี้ ก็จะมีการลงทัณฑ์อันสาสมเกิดขึ้น

เพราะว่าก่อนหน้านี้พวกเจ้าไม่เข้าใจ

บัดนี้เราขอประกาศใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรากับพวกเจ้า (มีผลตั้งแต่วันที่มีการประกาศใช้
โดยการกำหนดให้มีการตีสอนแตกต่างกันไปแก่ผู้คนที่แตกต่างกัน)

เรารักษาสัญญาของเรา และทุกสิ่งอยู่ในมือของเรา กล่าวคือ ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่กังขาจะต้องถูกฆ่าอย่างแน่นอน

ไม่มีที่ว่างสำหรับการพิจารณาใดๆ พวกเขาจะถูกกำจัดในทันที ทั้งนี้ก็เพื่อขจัดความเกลียดชังในใจของเรา

(นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป เป็นที่ยืนยันแล้วว่า ผู้ใดก็ตามที่ถูกฆ่าต้องไม่ใช่สมาชิกของอาณาจักรของเรา

และต้องเป็นพงศ์พันธุ์ของชาตาน)

ในฐานะบุตรหัวปี เจ้าควรรักษาตำแหน่งของเจ้าเอง และทำหน้าที่ของตัวเจ้าเองให้ลุล่วงเป็นอย่างดี

และต้องไม่สอครุ้สอเคเหิน เจ้าควรมอบถวายตัวเจ้าเองเพื่อแผนการบริหารจัดการของเรา และทุกแห่งหนที่เจ้าไป

เจ้าควรเป็นพยานที่ดีต่อเรา และถวายเกียรตินามของเรา จงอย่ากระทำพฤติกรรมที่น่าอับอายทั้งหลาย

จงเป็นตัวอย่างให้แก่บรรดาบุตรของเราและประชากรของเราทั้งหมด จงอย่าเลื่อมสีสรรรรมแม้เพียงชั่วขณะ

กล่าวคือ เจ้าต้องปรากฏต่อหน้าทุกคนโดยมีอัตลักษณ์ของบุตรหัวปีเสมอ และจงอย่าประจบประแจง

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจ้าควรก้าวไปข้างหน้าด้วยใบหน้าที่ยิ่งใหญ่ เรากำลังขอให้พวกเจ้าถวายเกียรตินามของเรา

ไม่ใช่ทำให้เลื่อมสียนามของเรา บรรดาผู้ที่เป็บุตรหัวปีแต่ละคนมีหน้าที่แต่ละอย่างของตนเอง

และไม่สามารถทำทุกสิ่งได้ นี่คือการรับผิดชอบที่เรามอบให้แก่พวกเจ้า และมันต้องไม่มีการหลบเลี่ยง

เจ้าต้องทุ่มเทอุทิศตนเองอย่างเต็มหัวใจ และด้วยจิตใจทั้งหมดของเจ้าและความแข็งแกร่งทั้งหมดของเจ้า

เพื่อปฏิบัติสิ่งที่เราได้มอบหมายให้แก่พวกเจ้าให้ลุล่วงไป

นับจากวันนี้ไป ทัวทั้งสากลพิภพ หน้าที่ในการเลี้ยงดูบุตรทั้งหมดของเรา และประชากรทั้งหมดของเรา

จะถูกมอบหมายให้แก่บรรดาบุตรหัวปีของเราเพื่อทำให้ลุล่วง

และเราจะเตือนผู้ใดก็ตามที่ไม่สามารถทุ่มเทอุทิศหัวใจและจิตใจทั้งดวงของพวกเขาเพื่อทำให้มันลุล่วงได้
นี่คือความชอบธรรมของเรา เราจะไม่ละเว้นหรือผ่อนปรนแม้แต่กับบุตรหัวปีของเรา

หากมีผู้ใดทำมกลางบุตรของเรา หรือทำมกลางประชากรของเรา

ที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นหนึ่งในบรรดาบุตรหัวปีของเรา เราจะลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรง

ด้วยบุตรหัวปีของเราเป็นตัวแทนของตัวเอง สิ่งที่คุณผู้หนึ่งปฏิบัติต่อพวกเขา พวกเขาก็ปฏิบัติต่อเราเช่นกัน

นี่คือเรื่องที่ร้ายแรงที่สุดในประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

เราจะอนุญาตให้บุตรหัวปีของเราบริหารความชอบธรรมของเราตามความปรารถนาของพวกเขาต่อบรรดาบุตรของ
องเราและประชากรของเราผู้ซึ่งละเมิดประกาศกฤษฎีกานี้

เราจะค่อยๆ ทอดทิ้งผู้ใดก็ตามที่นับถือเราอย่างฉาบฉวย และจ้องเพียงกับอาหาร เสื้อผ้า

และการนอนหลับของเรา ใส่ใจเพียงเรื่องภายนอกต่างๆ ของเรา และไม่พิจารณาถึงภาระของเรา

และไม่ให้ความสนใจที่จะทำหน้าที่ของพวกเขาเองให้ลุล่วงอย่างถูกต้องเหมาะสม

การนี้มุ่งตรงไปยังทุกคนที่มีหู

ผู้ใดก็ตามที่เสร็จสิ้นการทำงานปรนนิบัติให้เราต้องถอนตัวออกไปอย่างเชื่อฟังโดยปราศจากความวุ่นวาย
จงระวัง มิเช่นนั้นเราจะคัดเจ้าออก (นี่คือประกาศกฤษฎีกาเพิ่มเติม)

นับจากนี้บุตรหัวปีของเราจะยกคทาเหล็กขึ้น

และเริ่มใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อปกครองชนชาติและปวงชนทั้งหมด

เดินไปท่ามกลางชนชาติและปวงชนทั้งหมด และดำเนินการพิพากษา ความชอบธรรม และบารมีของเรา

ท่ามกลางชนชาติและปวงชนทั้งหมด บรรดาบุตรของเราและประชากรของเราจะต้องยำเกรงเรา สรรเสริญเรา

ทำให้เราชื่นใจ และถวายเกียรติเราโดยไม่ย่นย่อ เพราะว่าแผนการบริหารจัดการของเราได้รับการทำให้ลุล่วง

และบรรดาบุตรหัวปีของเราสามารถปกครองร่วมกับเราได้

นี่คือส่วนหนึ่งของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา หลังจากนั้น

เราจะบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับประกาศกฤษฎีกาบริหารเหล่านั้นเมื่องานคืบหน้า จากประกาศกฤษฎีกาบริหารข้างต้น

พวกเจ้าจะเห็นอย่างก้าวที่เราใช้ในการทำงานของเรา รวมไปถึงขั้นตอนที่งานของเราได้ไปถึงแล้ว

นี่จะเป็นการยืนยัน

เราได้พิพากษามาแล้ว เพราะความประสงค์ของเราไม่ถูกยับยั้ง

และเพราะบรรดาบุตรหัวปีของเราได้รับการถวายเกียรติร่วมกับเรา

เราได้ใช้ความชอบธรรมและบารมีของเราต่อ โลกและสรรพสิ่งที่เป็นของชาตานั้นแล้ว เราจะไม่ทำอะไร

หรือให้ความสนใจกับชาตานเลย (เพราะมันไม่คู่ควรแม้กระทั่งจะได้สนทนากับเรา)
เราเพียงแค่ทำในสิ่งที่เราต้องการทำต่อไป งานของเราดำเนินไปอย่างราบรื่น ทีละขั้นตอน
และความประสงค์ของเราก็ไม่ถูกยับยั้งทั่วทั้งโลก สิ่งนี้ได้ทำให้ชาตานอับอายในระดับหนึ่ง
และมันได้ถูกทำลายลงแล้วโดยสมบูรณ์ แต่สิ่งนี้ในตัวของมันเองยังไม่ได้ทำให้ความประสงค์ของเราลุล่วงไป
เรายังได้อนุญาตให้บรรดาบุตรหัวปีของเราใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราต่อพวกเขาอีกด้วย ในด้านหนึ่ง
สิ่งที่เราให้ชาตานได้เห็นคือความโกรธเกรี้ยวที่เรามีต่อมัน ในอีกด้านหนึ่ง เราให้เจ้าได้เห็นความรุ่งโรจน์ของเรา
(จงดูบรรดาบุตรหัวปีของเราที่เป็นพยานที่ชัดเจนที่สุดต่อความอับอายของชาตาน) เราไม่ลงโทษมันด้วยตัวเอง
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราให้บรรดาบุตรหัวปีของเราใช้ความชอบธรรมและบารมีของเรา
เพราะว่าชาตานเคยเหยียดหยามบุตรทั้งหลายของเรา ข่มเหงบุตรทั้งหลายของเรา และกดขี่บุตรทั้งหลายของเรา
วันนี้ หลังจากที่มีการปรนนิบัติของมันสิ้นสุดลง
เราจะอนุญาตให้บรรดาบุตรหัวปีที่เป็นผู้ใหญ่แล้วของเราคัดมันออกไป ชาตานไร้กำลังต่อการล่มสลายแล้ว
ความเป็นอัมพาตของชนชาติทั้งมวลในโลกนี้คือคำพยานที่ดีที่สุด การที่ผู้คนกำลังต่อสู้และประเทศต่างๆ
ทำสงคราม คือการสำแดงที่ชัดเจนถึงการล่มสลายของราชอาณาจักรของชาตาน
เหตุผลที่เราไม่ได้แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในอดีตก็คือเพื่อนำความอับอายมาให้กับชาตาน
และถวายเป็นเกียรตินามของเรา ทีละขั้นตอน เมื่อชาตานถูกลบโดยบริบูรณ์แล้ว
เราจะเริ่มแสดงฤทธาานุภาพของเรา กล่าวคือ สิ่งที่เราพูดจะเป็นขึ้นมา และสิ่งเหนือธรรมชาติต่างๆ
ที่ไม่สอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์จะถูกทำให้ลุล่วงไป (เหล่านี้หมายถึงพรที่จะมาในไม่ช้า)
เพราะว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงภาคชีวิตจริง และเราไม่มีกฎ
และเพราะว่าเราพูดตามการเปลี่ยนแปลงในแผนการบริหารจัดการของเรา
สิ่งที่เราได้พูดในอดีตจึงไม่จำเป็นต้องเหมาะสมในปัจจุบัน จงอย่ายึดติดกับมโนคติอันหลงผิดของเจ้าเอง!
เราไม่ใช่พระเจ้าผู้ซึ่งปฏิบัติตามกฎ กับเรา ทุกสิ่งเป็นอิสระ เหนือกว่า และได้รับการปลดปล่อยโดยบริบูรณ์
บางทีสิ่งที่ได้กล่าวไปเมื่อวานนี้อาจล้ำสมัยในวันนี้ หรือบางทีมันอาจจะถูกทอดทิ้งไปในวันนี้ (อย่างไรก็ตาม
ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรานั้น เมื่อถูกประกาศใช้ไปแล้ว จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง) เหล่านี้คือขั้นตอนต่างๆ
ในแผนการบริหารจัดการของเรา จงอย่ายึดติดกับกฎข้อบังคับต่างๆ ทุกๆ วันจะมีความสว่างใหม่
และมีการเปิดเผยใหม่ๆ และนั่นคือแผนของเรา ทุกวันความสว่างของเราจะเปิดเผยในตัวเจ้า
และเสียงของเราจะถูกปลดปล่อยไปยังสากลพิภพ เจ้าเข้าใจหรือไม่? นี่คือน้ำที่ของเจ้า
ความรับผิดชอบที่เราได้มอบหมายให้กับเจ้า เจ้าต้องไม่เฉยเมยกับมันแม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง
เราจะใช้งานผู้คนที่เรารับรองจนถึงบทวารสถาน และการนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เพราะว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เรารู้ว่าบุคคลประเภทใดควรทำสิ่งใด
รวมทั้งบุคคลประเภทใดสามารถทำสิ่งใดได้ นี่คืออำนาจเหนือทุกสิ่งของเรา

บทที่ 89

ไม่่ายเลยที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้สอดคล้องกับเจตนาของเรา ไม่ใช่เรื่องที่จะบังคับตัวเราเองให้เสแสร้ง แต่ทว่านั่นขึ้นอยู่กับว่าเรามอบคุณสมบัติทั้งหลายของเราก่อนการสร้างโลกของเราแก่เจ้าหรือไม่ สรรพทั้งปวงเหล่านี้ขึ้นอยู่กับเรา สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่พวกมนุษย์สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้

เรารักผู้ที่เราปรารถนาที่จะรัก และผู้ใดก็ตามที่เรากล่าวว่าเป็นบุตรหัวปี ก็เป็นบุตรหัวปีอย่างแน่นอน นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องอย่างแน่นอน! เจ้าอาจต้องการที่จะเกล้งทำสิ่งนั้น แต่การกระทำเช่นนั้นคงจะเปล่าประโยชน์! เจ้าคิดว่าเราไม่สามารถระลึกถึงเจ้าในสิ่งที่เจ้าเป็นได้เช่นนั้นหรือ?

นั่นดีพอแล้วสำหรับเจ้าที่เพียงแค่อวดแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่ดีเมื่ออยู่ต่อหน้าเราเช่นนั้นหรือ? นั่นง่ายขนาดนั้นหรือ? ย่อมไม่ใช่อย่างแน่นอน เจ้าต้องรักษาสัญญาของเรา

และเจ้าต้องรักษาการลิดใจไว้ล่วงหน้าของเรา เจ้าคิดว่าเราไม่ตระหนักถึงสิ่งที่เจ้าทำกลับหลังเราเช่นนั้นหรือ? เจ้าเป็นคนทราม! พันทีที่การปรนนิบัติของเจ้าแก่เราจบลง ก็จงรีบกลับไปสู่บึงไฟและกำแพงกันเสีย! เราขยะแขยง เราเต็มไปด้วยความเกลียดชังเมื่อเห็นเจ้าในสายตาโดยเฉพาะ ทั้งหมดที่อยู่ในการปรนนิบัติเรา ทั้งหมดที่ไม่ยอมสละตัวของพวกเขาเองแก่เราอย่างจงรักภักดี ทั้งหมดที่เหลวไหลและใจแตก และทั้งหมดที่ไม่สามารถจับความเข้าใจเจตนาของเราได้—หลังจากที่การปรนนิบัติของเจ้าสิ้นสุดลง จงรีบออกไปให้พ้นสายตาเรา! มิฉะนั้น เราจะไล่เจ้าออกไป! ผู้คนเหล่านี้ไม่อาจอยู่ในบ้านของเรา (กล่าวคือ คริสตจักร) อีกต่อไปแม้เพียงชั่วขณะเดียว พวกเขาต้องออกไปจากที่นี่ทั้งหมด

เพื่อที่จะไม่นำความอับอายมาสู่นามของเราและทำลายชื่อเสียงของเรา

ผู้คนเหล่านี้คือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง

พวกเขาถูกพญานาคใหญ่สีแดงส่งมาเพื่อทำให้การบริหารจัดการของเราหยุดชะงัก

พวกเขาเชี่ยวชาญในการหลอกลวงเพื่อรบกวนงานของเรา บุตรของเรา! เจ้าต้องมองการนี้ให้ทะลุปรุโปร่ง! จงอย่าเข้าไปข้องแวะกับผู้คนเช่นนั้น เมื่อเจ้าเห็นผู้คนประเภทนี้ จงออกห่างจากพวกเขาโดยเร็ว

เพื่อหลีกเลี่ยงการตกลงสู่กับดักของพวกเขา นั่นจะทำให้ชีวิตเจ้าตกอยู่ในอันตราย!

เรารังเกียจผู้คนเหล่านั้นที่สุดที่พูดจาอย่างไม่ระมัดระวัง ผู้ที่กระทำโดยไม่คิด ผู้ที่เพียงเล่นตลกไปเรื่อยและขำขัน และผู้ที่มีส่วนร่วมในการคุยเล่นเหลวไหล เราไม่ต้องการผู้คนเหล่านั้นแม้เพียงคนเดียว

พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นพวกของซาตาน! พวกเขามีส่วนร่วมในการชั่วร้ายโดยไม่มีเหตุผลเลย

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างเหล่านี้คือสิ่งใดกัน? พวกเขาคือพวกเหลวไหลและเหี้ยวอาละวาดไปทั่ว

พวกเขายังคงไม่รู้ถึงความอับอายเลยหรือ? จริงๆ แล้ว บุคคลประเภทนี้มีค่าน้อยที่สุด

และเราได้มองพวกเขาอย่างทะลุปรุโปร่งและทอดทิ้งพวกเขาไปนานแล้ว หากเราไม่ได้ทำเช่นนั้น เหตุใดพวกเขาจึงจะเฝ้าพูดจาเหลวไหลซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยปราศจากการอยู่ภายใต้ความมีวินัยของเราเล่า?

พวกเขาถือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงโดยแท้! บัดนี้ เราได้เริ่มกำจัดสิ่งเหล่านี้ทีละอย่างแล้ว
เราจะสามารถใช้พงศ์พันธุ์ของชาตानในฐานะบรรดาบุตรหัวปีของเรา
ในฐานะบรรดาบุตรของเราและประชากรของเราได้เช่นนั้นหรือ?
เช่นนั้นแล้วเราจะไม่ถูกทำให้ปนเปื้อนเหิงหรือ? เราจะไม่ทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน
พวกเข่าเข้าใจการนี้อย่างชัดเจนหรือไม่?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเข่าเผชิญในวันนี้ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย
ทั้งหมดล้วนได้ถูกจัดการเตรียมการ โดยมีที่เปี่ยมปัญญาของเรา
ทั้งหมดถูกจัดวางเรียบเรียงโดยเราและอยู่ภายใต้การควบคุมของเรา
แน่นอนว่าไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มวลมนุษย์สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้ในทันทีทันใด
ผู้คนบางคนยังคงมีมือที่ชุ่มเหงื่อจากการกังวลเกี่ยวกับเรา แต่แท้จริงแล้วพวกเขาไม่จำเป็นต้องกังวลเลย!
พวกเขาละเลยงานหลักของพวกเขา และไม่แสวงหาการเข้าสู่วิญญาณ
แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังปรารถนาให้มีการเติบโตในชีวิต พวกเขาช่างหวังในสิ่งที่เปล่าประโยชน์!
พวกเขาไม่วิตกกังวลเลย แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังต้องการที่จะทำให้สมดังเจตจำนงของเรา!
เจ้ากังวลในนามของเรา แต่เราไม่กังวล เจ้ากังวลเกี่ยวกับสิ่งใดหรือ? งานของเจ้าเพื่อเรานั้นเป็นแบบขอไปที
และเจ้าโกหกเราโดยไร้จิตสำนึก เราขอบอกเจ้าไว้! นับแต่ชั่วขณะนี้เป็นต้นไป
เราจะจับผู้คนอย่างเจ้าออกไปจากบ้านของเรา ผู้คนเช่นนั้นไม่มีค่าต่อการปรนนิบัติเราในบ้านของเรา
เรารังเกียจพวกเขาเพราะพวกเขาหมิ่นประมาทเราด้วยการกระทำของพวกเขา เมื่อได้มีการกล่าวว่า
“การหมิ่นประมาทเราคือบาปที่ไม่อาจให้อภัยได้” คำกล่าวนี้อ้างถึงผู้ใดหรือ? พวกเจ้าชัดเจนในการนี้หรือไม่?
บุคคลเช่นนี้เชื่อว่าปัญหายังไม่ถึงจุดที่เลวร้ายเพียงพอ แม้ว่าเขาได้กระทำบาปนี้ลงไปแล้ว อันที่จริง
บุคคลที่ปนเปื้อนเหิงนี้เป็นพวกตาบอดและไม่รู้เท่าทัน และวิญญาณของเขาถูกปิดกั้น! เราจะไล่เจ้าออกไป!
(เพราะนี่คือการทดลองของชาตानต่อเรา เราจึงเกลียดชังมันมากเหลือเกิน
และหัวเรื่องนี้ได้ถูกกล่าวถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้เราเบื่อคาลทุกครั้ง เราไม่อาจระงับความเบื่อคาลไว้ได้
และไม่มีผู้ใดสามารถหยุดความเบื่อคาลนี้ได้ เวลานั้นยังไม่มาถึง
มิฉะนั้นเราคงจะได้รับมือกับบุคคลนั้นไปนานแล้ว!) (นี่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าในปัจจุบัน
มีผู้คนมากมายที่ยังคงไม่เชื่อว่าเหล่าชาวต่างชาติจะพยายามพากันเข้ามาสู่ประเทศจีน แม้กระทั่งในตอนนี้
พวกเขายังคงไม่เชื่อ และนี่กำลังเป็นสาเหตุที่ทำให้ความเบื่อคาลของเราปลุกปั่นและเดือดดาล)

ภายในบ้านของเรา บุคคลจำพวกใดกันแน่ที่เป็นที่สมดังใจของเรา? กล่าวคือ ก่อนการสร้างโลก
ผู้คนจำพวกใดที่เราได้ลิขิตไว้แล้วล่วงหน้าให้ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านของเราไปตลอดกาล? พวกเขารู้หรือไม่?
พวกเข่าได้คำนึงว่าผู้คนจำพวกใดที่เรารัก และผู้คนจำพวกใดที่เราเกลียดชังหรือไม่?

บ้านของเรามีไว้เพื่อบรรดาผู้ที่มิจิตใจเช่นเดียวกับเรา และผู้ที่แบ่งปันเวลาที่ดีและความยากลำบากกับเรา—
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้คนที่มีส่วนร่วมทั้งในพรและความยากลำบาก ผู้คนเหล่านี้ล้วนสามารถรักสิ่งที่เรารัก
และเกลียดชังสิ่งที่เราเกลียดชังได้ พวกเขาสามารถทอดทิ้งสิ่งที่เรารังเกียจได้ หากเรากล่าวว่าพวกเขาไม่อาจกิน
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็เต็มใจปล่อยให้ท้องของพวกเขาว่างเปล่าเพื่อให้สมดังเจตนาของเรา
บุคคลประเภทนี้เต็มใจที่จะยังคงจงรักภักดีต่อเรา และยอมสละตัวของพวกเขาเพื่อเรา
และสามารถแสดงให้เห็นการคำนึงถึงความมานะอันแรงกล้าของเรา
โดยการทำงานหนักเพื่อประโยชน์ของเราเสมอ ดังนั้น ผู้คนเช่นนั้น เรามอบสถานะของบุตรหัวปีให้
โดยให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีแก่พวกเขา กล่าวคือ เรามีความสามารถที่จะนำทางคริสตจักรทั้งปวง
และเราให้สิ่งนี้แก่พวกเขา เรามีปัญญา และเรายังให้สิ่งนี้แก่พวกเขาด้วย
เราสามารถทนทุกข์เพื่อประโยชน์ของการปฏิบัติความจริง และเราจะยังมอบความมุ่งมั่นแก่ผู้คนเหล่านี้ด้วย
ทำให้พวกเขาสามารถทนทุกข์กับทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์ของเรา เรามีคุณสมบัติที่ดี
และเราจะให้สิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา ทำให้พวกเขาเหมือนเราอย่างแท้จริง โดยไม่มีความแตกต่างแม้เพียงเล็กน้อย
เพื่อที่ว่าผู้อื่นจะมองเห็นเราเมื่อพวกเขามองเห็นผู้คนเหล่านี้ บัดนี้
เรากำลังใส่เทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเราไว้ภายในผู้คนเหล่านี้
เพื่อให้พวกเขาสามารถใช้ชีวิตตามแง่มุมหนึ่งของเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเราได้
เพื่อที่พวกเขาจะสามารถสำแดงเราได้อย่างเต็มที่ นี่คือเจตนาของเรา
จงอย่าพยายามที่จะเป็นเหมือนเราในแง่ของสิ่งทั้งหลายภายนอก (การกินอย่างเดียวกับเรา
หรือสวมใส่เสื้อผ้าอย่างเดียวกับเรา) สิ่งนั้นทั้งปวงล้วนไร้ประโยชน์
และพวกเจ้ามีแต่จะทำลายตัวพวกเจ้าเองหากพวกเจ้าแสวงหาสรรพสิ่งเช่นนั้น
นี่เป็นเพราะพวกที่พยายามเอาอย่างเราที่ภายนอกคือบิรารของซาตาน
และความมานะเช่นนั้นเป็นกลอุบายของซาตาน ซึ่งสะท้อนกลับถึงความทะเยอทะยานของซาตาน
เจ้าพยายามที่จะเป็นอย่างเดียวกับเรา ทว่าเจ้าควรค่าหรือ? เราจะเหยียบย่ำเจ้าให้ตาย!
งานของเราอยู่ในระหว่างการดำเนินการเสมอ โดยแผ่ขยายไปสู่ทุกชนชาติทั่วโลก
จงติดตามรอยเท้าของเราโดยเร็วเถิด!

บทที่ 90

พวกที่เป็นคนตาบอดต้องไปจากเราและต้องไม่คงอยู่สักชั่วขณะอีกต่อไป
เนื่องจากผู้ที่เราต้องประสงค์คือบรรดาผู้ที่สามารถรู้ถึงเรา ผู้ที่สามารถมองเห็นเรา
และผู้ที่สามารถได้รับทุกสรรพสิ่งจากเรา และผู้ใดเล่าที่สามารถรับทุกสรรพสิ่งจากเราได้อย่างแท้จริง?
แน่นอนที่สุดว่ามีบุคคลประเภทนี้อยู่น้อยมาก และพวกเขาจะได้รับพรของเราอย่างแน่นอน เรารักผู้คนเหล่านี้
และเราจะคัดพวกเขาออกทีละคนเพื่อนำมาเป็นมือขวาของเรา เพื่อเป็นการสำแดงของเรา
เราจะทำให้ชนชาติทั้งปวงและกลุ่มคนทั้งมวลสรรเสริญเราอย่างหยุดหย่อน แซ่ซ้องเรื่อยไป
และเรื่อยไปเพื่อประโยชน์ของผู้คนเหล่านี้ โอ้ ภูเขาศิโยน! จงชูธงแห่งชัยชนะ และแซ่ซ้องเรา!
เพราะเราข้ามจักรวาลและไปสุดขอบแผ่นดินโลก ครอบคลุมทุกมุมของภูเขา แม่น้ำ และทุกสรรพสิ่ง
ก่อนกลับมาตรงนี้อีกครั้งหนึ่ง เรากลับมามีชัยชนะพร้อมด้วยความชอบธรรม การพิพากษา ความโกรธ
และการมอดไหม้ และยิ่งมากไปกว่านั้นอีกพร้อมเหล่าบุตรหัวปีของเรา ทุกสรรพสิ่งที่เราเกลียด และผู้คน
เรื่องต่างๆ และวัตถุทั้งปวงที่เรารังเกียจ เราเหวี่ยงทิ้งไปให้ไกล
เรามีชัยชนะและเราได้เสร็จสิ้นทุกสิ่งที่เราต้องประสงค์ที่จะทำ
ผู้ใดเล่ากล้ากล่าวว่าเราไม่ได้ทำงานของเราให้เสร็จสิ้น? ผู้ใดเล่ากล้ากล่าวว่าเราไม่ได้รับเหล่าบุตรหัวปีของเรา?
ผู้ใดเล่ากล้ากล่าวว่าเราไม่ได้กลับมาด้วยชัยชนะ? ผู้คนเช่นนั้นคือคนประเภทซาตานอย่างแน่นอน
พวกเขาคือพวกที่พบว่าเป็นการยากที่จะได้รับการอภัยของเรา พวกเขาคือคนตาบอด พวกเขาคือปีศาจที่โสโครก
และเราเกลียดพวกเขามากที่สุด เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
เราจะเริ่มเปิดเผยความโกรธของเราและความครบถ้วนบริบูรณ์ของการพิพากษาของเรา
และโดยผ่านทางไฟอันมอดไหม้ของเรา ซึ่งจุดประกายจากขอบจักรวาลไปจนถึงขอบแผ่นดินโลก
ให้ความกระจ่างทั่วทุกมุม—นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ทันทีที่เจ้าได้เข้าใจวาระของเรา เจ้าควรได้รับความรู้จากวาระเหล่านั้น
เจ้าต้องไม่ปล่อยให้อวาระเหล่านั้นผ่านเลยไปโดยถูกมองข้าม ถ้อยคำรัสแห่งการพิพากษาบังเกิดขึ้นทุกวัน
เหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงเขลาและมึนชาเช่นนั้น? เหตุใดเล่าเจ้าจึงไม่ให้ความร่วมมือกับเรา?
เจ้าเต็มใจที่จะตกนรกเพียงนั้นเลยหรือ? เรากล่าวว่าเราคือพระเจ้าแห่งความปรานีแก่เหล่าบุตรหัวปีของเรา
บรรดาบุตรและประชากรของเรา แล้วพวกเจ้าเข้าใจการนี้ว่าอย่างไร? นี่ไม่ใช่ถ้อยคำที่เรียบง่าย
และนั่นควรได้รับการจับใจความจากมุมมองเชิงบวก โอ้ มวลมนุษย์ผู้ตาบอด!
เราได้ช่วยพวกเจ้าให้รอดหลายครั้งแล้ว โดยนำพวกเจ้าออกมาจากเงื้อมมือของซาตานและออกจากการตีสอน
เพื่อที่ว่าเจ้าอาจได้รับสัญญาของเรา
ดังนั้นเหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงไม่แสดงให้เห็นการคำนึงถึงหัวใจของเราแต่อย่างใด?

ใครสักคนในพวกเราสามารถได้รับการช่วยให้รอดในหนทางนี้ได้หรือไม่? ความชอบธรรม บารมี และการพิพากษาของเราไม่แสดงความปรานีแก่ชาตใด แต่ตราบเท่าที่พวกเราแก้กังวลสนใจ

จุดประสงค์ของสิ่งเหล่านี้จึงเป็นการช่วยพวกเราให้รอด

แต่กระนั้นก็ดีพวกเราไม่สามารถทำความเข้าใจในอุปนิสัยของเรา

และอีกทั้งพวกเราไม่รู้ถึงหลักปฏิบัติที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของเรา

พวกเราคิดว่าเราไม่ทำการแบ่งแยกในความรุนแรงของการกระทำที่หลากหลายของเรา

และคิดว่าเราไม่ทำการแบ่งแยกระหว่างเป้าหมายของการกระทำของเรา—ซึ่งไม่รู้เท่าทันเสียเลย!

เราสามารถเห็นผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งทั้งปวงอย่างชัดเจน

เราเข้าใจแก่นแท้ของทุกคนด้วยความชัดเจนที่ครบบริบูรณ์ ซึ่งกล่าวคือ

เรามองทะลุสิ่งทั้งหลายที่บุคคลหนึ่งคนเก็บงำไว้ภายในตัวพวกเขาเองอย่างครบบริบูรณ์

เราสามารถมองเห็นอย่างชัดเจนว่าบุคคลหนึ่งคือหญิงที่ชั่วร้ายหรือหญิง โสเภณี

และเรารู้ว่าผู้ใดทำอะไรอย่างลับๆ อย่างอวดเสน่ห์ของเจ้าต่อหน้าเรา เจ้าผู้เคราะห์ร้าย! ออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้!

เพื่อหลีกเลี่ยงการนำความอับอายมาสู่นามของเรา เราจึงไม่ใช่ประโยชน์จากบุคคลประเภทนั้น!

พวกเขาไม่สามารถเป็นพยานต่อนามของเรา และกลับกระทำอย่างไม่เกิดผลแทน

และนำความเสื่อมเสียมาสู่ครอบครัวของเรา! พวกเขาต้องถูกขับออกจากบ้านของเราโดยทันที

เราไม่ต้องการพวกเขา เราจะไม่ทนยอมรับการประวิงเวลาแม้แต่วินาทีเดียว! สำหรับผู้คนเหล่านั้น

ไม่สำคัญว่าพวกเขาแสวงหาอย่างไร นั่นก็ไร้ประโยชน์

เนื่องจากในราชอาณาจักรของเราทั้งหมดล้วนแต่บริสุทธิ์และไร้มลทินในหนทางใดๆ

หากเรากล่าวว่าเราไม่ต้องการใครคนหนึ่ง—และนั่นรวมถึงประชากรของเราเอง—เราก็หมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ

อย่ารอให้เราเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดของเรา เราไม่ใส่ใจว่าก่อนหน้านี้เจ้าจะดีต่อเราเพียงใด!

เราเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายแก่พวกเราทุกวัน พวกเขารู้วิธีการกล่าวของเราหรือไม่?

พื้นฐานที่เราเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายของเราคืออะไร? พวกเขารู้หรือไม่?

พวกเรากล่าวอยู่บ่อยครั้งว่าเราคือพระเจ้าผู้ที่จัดเตรียมสำหรับพวกเราในช่วงเวลาที่ถูกต้อง

แล้วพวกเราจับใจความแง่มุมเหล่านี้ได้อย่างไร?

เราเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายของเราแก่พวกเราที่ละอย่างโดยสอดคล้องกับขั้นตอนในงานของเรา

และเราจัดเตรียมสำหรับพวกเราโดยสอดคล้องกับแผนของเรา และยิ่งมากไปกว่านั้นอีก

โดยสอดคล้องกับวุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเรา (เมื่อใดก็ตามที่กล่าวถึงการจัดเตรียมของเรา

นั่นคือการอ้างอิงถึงบุคคลทุกคนในราชอาณาจักร) วิธีการกล่าวของเรามีดังนี้:

สำหรับผู้คนในบ้านของเราที่เราให้ความรู้—เราจัดเตรียมสำหรับพวกเขาและเราพิพากษาพวกเขา

สำหรับชาตาน เราไม่แสดงความปราณี ไม่แม้เพียงเศษเสี้ยว และทั้งมวลคือความโกรธและการมอดไหม้
เราจะใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเพื่อจับพวกที่เราไม่ได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าหรือไม่ได้เลือกสรรไว้ออกจากบั
านของเราทีละคน ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องรู้สึกวิตกกังวล

หลังจากที่เราทำให้พวกเขาเปิดเผยรูปสัณฐานดั้งเดิมของพวกเขา

(หลังจากที่พวกเขาทำการปรนนิบัติบรรดาบุตรของเราเมื่อจูดจบมาถึง) พวกเขาจะกลับคืนสู่บาบาลิก

หรือมิฉะนั้นเราก็คงไม่มีวันหยุดพักเรื่องนี้ และเราจะไม่มีวันปล่อยไป

ผู้คนกล่าวถึงนรกและแดนคนตายบ่อยครั้ง แต่สองคำนี้อ้างอิงถึงสิ่งใด

และความแตกต่างระหว่างสองคำนี้คืออะไร? ทั้งสองคำอ้างอิงถึงมุมที่หนาวเหน็บและมีมิติจริงหรือ?

ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของมนุษย์กำลังขัดขวางการบริหารจัดการของเราเสมอ

โดยคิดว่าการเผ่าครุ่นคิดแบบสุ่มของพวกเขาเองนั้นคืออย่างเพียบพร้อม! แต่เหล่านี้ล้วนไม่ใช่สิ่งใดเลย

แต่เป็นการจินตนาการของพวกเขาเอง

ทั้งแดนคนตายและนรกต่างอ้างอิงถึงวิหารแห่งความโสโครกที่ชาตานหรือวิญญาณชั่วได้มีชีวิตอยู่ก่อนหน้านี้

กล่าวคือ ผู้ใดก็ตามที่ถูกชาตานหรือวิญญาณชั่วครอบงำก่อนหน้านี้—

พวกเขานั้นเองที่อยู่แดนคนตายและพวกเขานั้นเองที่อยู่ในนรก—ไม่มีข้อผิดพลาดเลย!

นี่คือเหตุผลที่เราได้ย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าในอดีตว่าเราไม่ได้มีชีวิตอยู่ในวิหารแห่งความโสโครก เรา

(พระเจ้าพระองค์เอง) สามารถมีชีวิตอยู่ในแดนคนตาย หรือในนรกได้หรือ?

นั่นจะไม่ใช่เรื่องเหลวไหลอันน่าขันหรือ? เราได้กล่าวเรื่องนี้หลายครั้งแล้ว

แต่พวกเขาก็ยังคงไม่เข้าใจสิ่งที่เราหมายถึง เมื่อเปรียบเทียบกับนรกแล้ว

แดนคนตายนั้นถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างรุนแรงมากกว่า

พวกที่มีไว้สำหรับแดนคนตายนั้นเป็นกรณีที่เราร้ายมากที่สุด และเราเพียงไม่ได้ลิดใจผู้คนเหล่านี้ไว้ล่วงหน้า

พวกที่มีไว้สำหรับนรกคือบรรดาผู้ที่เราได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าแล้ว และจากนั้นจึงได้กำจัด กล่าวง่ายๆ คือ

เราไม่ได้เลือกสรรผู้คนเหล่านี้แม้แต่คนเดียวเลย

ผู้คนแสดงตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเข้าใจวาระของเราแบบผิดๆ

หากเราไม่ได้ชี้ชัดและชี้แจงสิ่งต่างๆ ทีละนิตอย่างชัดเจน ผู้ใดเล่าท่ามกลางพวกเขาจะเข้าใจ?

พวกเขาก็เชื่อเพียงครั้งเดียวเท่านั้นแม้กระทั่งกับวาระที่เรากล่าว

ฉะนั้นอย่าไปพูดถึงสิ่งที่ไม่ได้รับการกล่าวถึงมาก่อนเลย ตอนนี้

ข้อพิพาทภายในได้เริ่มต้นขึ้นภายในชนชาติทั้งปวงแล้ว กล่าวคือ ผู้ใช้แรงงานพิพาทกับผู้นำ ศิษย์กับครู

พลเมืองกับเจ้าหน้าที่รัฐบาล และกิจกรรมทั้งมวลเช่นสิ่งเหล่านี้ที่ทำให้เกิดความวุ่นวาย

ลำดับแรกนั้นเกิดขึ้นภายในทุกชนชาติ และทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการทำการปรนนิบัติแก่เรา

และเหตุใดเราจึงกล่าวว่าการทำการปรนนิบัติแก่นั้นผ่านสิ่งเหล่านี้?
เรามีความยินดีในโชคร้ายของผู้คนหรือ? เราตั้งใจมองข้ามไปหรือ? ไม่อย่างแน่นอน!
เพราะนี่คือการโบยตีของชาตานที่สร้างความเจ็บปวดจนถึงแก่ความตาย
และจุดประสงค์ของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือการเทียมด้านลบให้กระทำเพื่อเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นของฤทธ
านุภาพของเราและของกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเรา ทั้งหมดนี้เป็นคำพยานที่แข็งแกร่งซึ่งเป็นพยานต่อเรา
และเป็นอาวุธที่ใช้โจมตีชาตาน พอดีกันกับที่ทุกคนชาติบนโลกกำลังต่อสู้เพื่อแผ่นดินและอิทธิพล
บรรดาบุตรหัวปีของเราและเราจะครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ร่วมกันและจัดการกับพวกเขา
และเป็นเรื่องเหนือจินตนาการของพวกเขาอย่างแน่นอนที่ภายใต้สภาพแวดล้อมอันน่าสังเวชเหล่านี้
ราชอาณาจักรของเราจะถูกทำให้เป็นจริงอย่างที่สุดท่ามกลางมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น
เมื่อพวกเขาชิงชัยเพื่ออำนาจและกำลังปรารถนาที่จะพิพากษาผู้อื่น
ผู้อื่นจะพิพากษาพวกเขาและพวกเขาจะถูกทำให้หมดไหม้ด้วยความโกรธของเรา—ช่างน่าสมเพช!
ช่างน่าสมเพช! ราชอาณาจักรของเราถูกทำให้เป็นจริงท่ามกลางมนุษย์—
ช่างเป็นเหตุการณ์อันรุ่งโรจน์อะไรเช่นนี้!

การเป็นมนุษย์ (ไม่ว่าจะประชากรในราชอาณาจักรของเราหรือหน่อเนื้อของชาตานก็ตาม)
เจ้าต้องเห็นกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเราทั้งหมด มิฉะนั้นเราจะไม่มีวันหยุดพักเรื่องนี้
ต่อให้เจ้าจะเต็มใจขอรับการพิพากษาของเรา
นั่นก็จะยังคงไม่เกิดผลหากเจ้ายังไม่ได้เห็นกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเรา ผู้คนทั้งปวงต้องเชื่อมั่นจากหัวใจ
จากวาจา และจากสายตา และไม่มีผู้ใดสามารถหลุดพ้นไปได้โดยง่าย ผู้คนทั้งปวงต้องมอบสง่าราศีแก่เรา
ท้ายที่สุด เราจะทำให้กระทั้งพญานาคใหญ่สีแดงลุกขึ้นมาและสรรเสริญเราในชัยชนะของเรา
นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา—เจ้าจะจดจำการนั้นหรือไม่?
ผู้คนทั้งปวงต้องสรรเสริญเราอย่างไม่มีที่สิ้นสุดและมอบสง่าราศีแก่เรา!

บทที่ 91

วิญญาณของเราแล้วและเปล่งเสียงของเราอยู่เป็นนิตย์—มีสักกี่คนท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถรู้จักเราได้? เหตุใดเราต้องบังเกิดเป็นมนุษย์และมาท่ามกลางพวกเจ้า? นี่คือการล้าลึกอันยิ่งใหญ่ พวกเจ้าคิดถึงเราและโหยหาเราตลอดทั้งวัน และพวกเจ้าสรรเสริญเรา ชื่นชมเรา และกินและดื่มเราทุกวัน แต่กระนั้นวันนี้พวกเจ้าก็ยังคงไม่รู้จักเรา เจ้าช่างไม่รู้เท่าทันและตาบอดอะไรเช่นนี้! เจ้าช่างรู้จักเราน้อยนิดเสียจริง! มีสักกี่คนท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถคำนึงถึงเจตจำนงของเราได้? กล่าวคือ มีสักกี่คนท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถรู้จักเราได้? พวกเจ้าทั้งหมดเป็นพวกชนิดที่ชั่วร้าย แต่กระนั้นเจ้าก็ยังคงต้องการที่จะทำให้สมดังเจตจำนงของเราเช่นนั้นหรือ? ลืมไปเสียเถิด! เราขอบอกเจ้าว่า ไม่สำคัญว่าการกระทำของชาดานจะดีสักเพียงใด แต่การกระทำเหล่านั้นหมายถึงจะทำลายการก่อสร้างของเราและขัดขวางการบริหารจัดการของเรา ไม่สำคัญว่าการกระทำของมันจะดีสักเพียงใด แต่แก่นแท้ของมันย่อมไม่เปลี่ยนแปลง—มันเยาะเย้ยทำพายุเราดังนั้น ผู้คนมากมายจึงถูกบดขยี้จนคว่ำลงโดยไม่รู้ตัวด้วยมือของเรา และถูกขับไล่ออกจากครอบครัวของเราโดยไม่รู้ตัว วันนี้ ไม่มีแม้สักเพียงสิ่งหนึ่งเลย (ไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก) ที่ถูกจัดวางเรียบเรียงโดยมนุษย์ ทั้งหมดล้วนอยู่ในมือของเรา หากใครคนหนึ่งกล่าวว่าทุกสรรพสิ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของมนุษย์ เช่นนั้นแล้วเราก็คงกล่าวว่าเจ้าเยาะเย้ยทำพายุเรา และเราจะทดสอบเจ้าอย่างรุนแรงและทิ้งเจ้าไปตลอดกาลโดยปราศจากที่ที่เจ้าจะซุกหัวนอนอย่างแน่นอน ทั้งเหตุการณ์และสิ่งทั้งปวง มีสิ่งใดไม่อยู่ภายในมือของเราบ้าง? สิ่งใดไม่ถูกจัดตั้งโดยเรา หรือไม่ถูกกำหนดพิจารณาโดยเราหรือ? และเจ้ายังคงกล่าวว่ารู้จักเรา! เหล่านี้คือคำพูดที่ชั่วร้าย เจ้าได้หลอกลวงผู้อื่นไปแล้ว ดังนั้นเจ้าจึงคิดว่าเจ้าจะสามารถหลอกลวงเราได้เช่นนั้นหรือ? เจ้าคิดว่าหากไม่มีผู้ใดรู้ถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำลงไป เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีผลอันใดตามมาหรือ? อย่าคิดว่าเจ้าจะรอดไปได้ง่ายๆ! เราต้องทำให้เจ้าคุกเข่าลงต่อหน้าเราและกล่าวออกมา การไม่ยอมกล่าวเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ นี่คือการประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา!

พวกเจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงหรือไม่ว่าวิญญาณของเราคือผู้ใด และตัวตนฝ่ายเนื้อหาของเราคือผู้ใด? สิ่งใดคือนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของเรา? ผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้าได้เฝ้าครุ่นคิดอย่างระแวดระวังถึงเรื่องที่ยิ่งใหญ่นี้ และได้รับวิรณบางประการจากเรา? เจ้ากำลังหลอกตัวเองทั้งสิ้น! เหตุใดเราจึงกล่าวว่าเจ้าคือเชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดง? วันนี้ เราเปิดเผยความล้าลึกของการจุติเป็นมนุษย์ของเราแก่พวกเจ้าแล้ว ความล้าลึกหนึ่งที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะคลี่คลายได้นับตั้งแต่การทรงสร้างโลก

ซึ่งได้นำพาวัตถุแห่งความเกลียดชังมากมายของเรามาทำลาย และวันนี้ก็เป็นดังนั้น เพราะเนื้อหนังของเรา
หลายคนที่เรารักได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เหตุใดกันแน่ที่เราต้องบังเกิดเป็นมนุษย์?

และเหตุใดเราจึงปรากฏอย่างที่เราเป็นนี้ (ในทุกสรรพสิ่ง ซึ่งรวมถึงความสูง รูปลักษณ์ ลักษณะของเรา
และอื่นๆ)? ผู้ใดมีสิ่งใดจะกล่าวเกี่ยวกับการนั้นหรือไม่?

มีนัยสำคัญมากมายเหลือเกินในการจุติมาเป็นมนุษย์ของเราที่ไม่สามารถกล่าวออกไปได้ง่ายๆ ทั้งหมด บัดนี้
เราจะบอกพวกเจ้าแค่เพียงส่วนหนึ่งของการนั้น

(เนื่องจากขั้นตอนของงานของเราได้ทำให้การนั้นมาไกลถึงเพียงนี้แล้ว เราต้องทำสิ่งนี้และกล่าวสิ่งนี้) กล่าวคือ
แต่แรกเริ่ม การจุติมาเป็นมนุษย์ของเราได้มุ่งตรงไปยังบรรดาบุตรหัวปีของเรา เพื่อที่ว่าเราอาจเป็นผู้เลี้ยงพวกเขา
และเพื่อที่ว่าพวกเขาจะสามารถเสวนาและกล่าวกับเราต่อหน้า

นั่นแสดงให้เห็นต่อไปอีกว่าเราและบรรดาบุตรหัวปีของเรามีแบบสนิทต่อกันและกัน

(หมายความว่าเรากินด้วยกัน อยู่ด้วยกัน ใช้ชีวิตด้วยกัน และกระทำการทั้งหลายด้วยกัน)

เพื่อที่ว่าพวกเขาอาจได้รับการป้อนอาหาร โดยเราในความเป็นจริง—เหล่านี้มิใช่จะเวลาที่ว่างเปล่า

แต่คือความเป็นจริง ก่อนหน้านี้นี้ ผู้คนเชื่อในเราแต่ไม่สามารถจับความเข้าใจความเป็นจริงได้

และนี่เป็นเพราะเรายังไม่ได้จุติมาเป็นมนุษย์ วันนี้

การจุติมาเป็นมนุษย์ของเราได้อนุญาตให้พวกเจ้าทั้งหมดได้จับความเข้าใจความเป็นจริงและอนุญาตให้บรรดาผู้
ที่รักเราอย่างจริงใจได้รู้จักเรา—พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงปัญญา—

โดยผ่านทางวาตะและพฤติกรรมของเราและหลักปฏิบัติเบื้องหลังวิธีที่เราจัดการกับเรื่องทั้งหลาย

ทั้งยังอนุญาตให้พวกที่ไม่ได้แสวงหาเราอย่างจริงใจได้มองเห็นแง่มุมของเราซึ่งเป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ของ
เราในการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ของเรา และด้วยผลแห่งการนั้นจึงเยาะเย้ยทำทนายเรา และจากนั้นจึงตายด้วย

"ความรู้ซึ่งเหตุผลทั้งปวง" โดยได้ถูกราบดขยี้จนกว่าลงไป ในการสร้างความอภัยสวดสู่แก่ชาตาน

การจุติมาเป็นมนุษย์นั้นเป็นพยานที่ถึกก้องที่สุดสำหรับเรา เราไม่เพียงแต่สามารถมาจากเนื้อหนังได้

แต่เรายังสามารถมีชีวิตภายในเนื้อหนังได้อีกด้วย เรามีได้ทนทุกข์จากข้อจำกัดเชิงพื้นที่หรือภูมิประเทศ

สำหรับเราแล้ว ไม่มีสิ่งกีดขวางแต่อย่างใดเลย และทุกสิ่งทุกอย่างนั้นหลั่งไหลไปอย่างราบรื่น

เป็นเพราะในการนั้นนั่นเองชาตานจึงน่าอัศจรรย์ที่สุด และเมื่อเรามาจากเนื้อหนัง

เรายังคงทำงานของเราในเนื้อหนังของเรา และเราไม่ได้รับผลกระทบเลย เรายังคงก้าวยาวข้ามภูเขาทั้งหลาย

แม่น้ำทั้งหลาย บึงทั้งหลาย และทั่วทุกมุมของจักรวาล รวมถึงสรรพสิ่งเหลือคณานับภายในนั้น

เราได้จุติมาเป็นมนุษย์เพื่อที่จะเปิดเผยพวกที่เกิดมาจากเรา แต่กลับลুকฮือเพื่อเยาะเย้ยทำทนายเรา

หากเราไม่บังเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะไม่มียุติวิธีที่จะเปิดเผยพวกเขา

(อ้างถึงพวกที่กระทำวิธีหนึ่งต่อหน้าเราและอีกวิธีหนึ่งลับหลังเรา) หากเรายังคงความเป็นวิญญาณอยู่

ผู้คนคงจะนมัสการเราในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
และคงจะคิดว่าเราก็คือพระเจ้าที่ไม่มีรูปสัณฐานและไม่สามารถเข้าถึงได้
การจุติลงมาเป็นมนุษย์ของเราในวันนี้ค่อนข้างตรงข้ามกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ทีเดียว (กล่าวถึง
ความสูงและรูปลักษณะของเรา) เนื่องจากพระองค์ทรงดูธรรมดาและไม่ได้ทรงสูงมาก
จุดนี้นั่นเองที่สร้างความอับอายต่อผู้ศรัทธาคนอย่างที่สุด
และเป็นสิ่งตอบโต้ที่ทรงพลังที่สุดต่อมโนคติที่หลงผิดของผู้คน (การหมิ่นประมาทของชาตนา)
หากรูปลักษณะของเราแตกต่างจากคนอื่นๆ ทุกคน นั่นคงจะเป็นปัญหา—
ทุกคนจะมานมัสการเราและเข้าใจเราโดยผ่านทางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
และพวกเขาคงจะไร้ความสามารถที่จะเป็นพยานที่งดงามให้แก่เราได้ ด้วยเหตุนี้
เราจึงนำฉายาที่เราได้อยู่ในวันนี้มาใช้ ซึ่งไม่เป็นการยากเลยที่จะเข้าใจ
ทุกคนควรก้าวออกมาจากมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ และไม่ถูกหลอกลวงด้วยกลอุบายที่เจ้าเล่ห์ของชาตนา
ในอนาคต เราจะบอกพวกเขามากขึ้นที่ละประการ โดยสอดคล้องกับความจำเป็นของงานของเรา

วันนี้ งานอันยิ่งใหญ่ของเราได้สัมฤทธิ์ความสำเร็จแล้ว และแผนของเราได้รับการทำให้สำเร็จล่วงหน้าแล้ว
เราได้รับกลุ่มคนผู้ซึ่งให้ความร่วมมือกับเราด้วยความรู้สึคนึกคิดที่เป็นหนึ่งเดียวและเป็นปึกแผ่น
นี่คือช่วงเวลาอันรุ่งโรจน์ที่สุดสำหรับเรา บรรดาบุตรอันเป็นที่รักของเรา (บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่รักเรา)
สามารถเป็นหนึ่งเดียวกับหัวใจและความรู้สึกนึกคิดของเราได้อย่างครบบริบูรณ์ไปพร้อมกันกับเรา
ทุกสรรพสิ่งที่เราจำเป็นต้องทำ นี่คือนี่สิ่งที่น่าอัศจรรย์ หลังจากวันนี้
พวกที่เราถือว่าไม่น่าพอใจจะไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
หมายความว่าเราจะทิ้งพวกที่ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่เราได้กล่าวไปแล้วในอดีต
ผู้คนต้องสอดคล้องอย่างเพียบพร้อมไปกับสิ่งที่เรากล่าว จงจำสิ่งนี้เอาไว้! เจ้าต้องสอดคล้องอย่างเพียบพร้อม
จงอย่าเข้าใจผิด ทั้งหมดล้วนขึ้นอยู่กับเรา ผู้คน—จงอย่าพูดเรื่องเงื่อนไขกับเรา
หากเรากล่าวว่าเจ้ามีคุณสมบัติเหมาะสม เช่นนั้นแล้ว นั่นจะถูกจารึกลงบนศิลา
หากเรากล่าวว่าเจ้าไม่มีคุณสมบัติเหมาะสม จงอย่าดูเจ็บปวดและดิ้นรนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
นั่นคือการบริหารจัดการของเราทั้งสิ้น ผู้ใดเล่ากล่าวว่าเจ้าไม่ควรเคารพตัวเจ้า?
ผู้ใดเล่ากล่าวว่าเจ้าควรกระทำสิ่งโง่เขลาอันน่าอับอายนั้น? ต่อให้เจ้าจะไม่กล่าวสิ่งใดเลย
เจ้าก็ไม่สามารถซ่อนเร้นความจริงจากเราได้ วาจาของเราหมายถึงผู้ใด
เมื่อเรากล่าวว่าเราก็คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงตรวจดูหัวใจส่วนลึกสุดของมนุษย์?
เรากล่าวการนั้นต่อพวกที่ไม่ซื่อสัตย์ ช่างไร้ยางอาย—ทำสิ่งเช่นนั้นลับหลังเรา! เจ้าต้องการหลอกลวงเราหรือ?
ไม่ง่ายเช่นนั้นหรอก! จงออกไปจากที่นี่ เดียวนี้! บุตรทรยศ! เจ้าไม่รักตัวเอง และเจ้าไม่เคารพตัวเองเลย!

เจ้าไม่ใส่ใจในตัวเอง แต่ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังคงต้องการให้เรารักเจ้าเช่นนั้นหรือ? ลืมไปเสียเถิด!

เราไม่ต้องการผู้เคราะห์ร้ายที่มีสภาพเสเหมือนเช่นนั้นแม้เพียงคนเดียว เจ้าทุกคนจงไปให้พ้นจากเรา!

สิ่งนี้นำพาความอับอายที่ร้ายแรงที่สุดมาสู่นามของเรา หากพวกเจ้าไม่เห็นการนี้อย่างชัดเจน นั่นจะไม่ช่วยอะไร

พวกเจ้าต้องปกป้องตัวเองจากการประทุษร้ายของความโสโครกใดๆ ในยุคสมัยเก่าอันชั่วร้ายและยุ่งเหยิงนี้

เจ้าต้องบริสุทธิ์และไร้มลทินโดยครบบริบูรณ์ วันนี้

บรรดาผู้ที่มิคุณสมบัติเหมาะสมที่จะปกครองในฐานะกษัตริย์กับเรา

คือบรรดาผู้ที่ไร้สิ่งเจือปนจากความโสโครกใดๆ ด้วยว่าเราก็คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริสุทธิ์

และเราไม่ต้องการผู้ใดก็ตามที่ทำให้นามของเราเกิดความอับอาย ผู้คนเช่นนั้นถูกชาดานส่งมาเพื่อทดสอบเรา

และจริงๆ แล้ว พวกนั้นทั้งหมดล้วนเป็นบริวารของชาดานที่จะต้องถูกปราบกลับไป

(เหวี่ยงพวกมันลงไปสู่บาดาลลึก)

ครอบครัวของเรานั้นบริสุทธิ์และไร้มลทิน และวิหารของเรานั้น โอ้อ่าและเปี่ยมบารมี

(หมายความว่าผู้ที่ครองสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามี) ผู้ใดเล่ากล้าเข้ามาและสร้างปัญหาตามที่พวกเขาจินตนาการ?

เราจะไม่ให้ภัยพิบัติแก่พวกเขาอย่างแน่นอน พวกเขาจะถูกทำลายจนสิ้นซากและถูกทำให้อับอายอย่างถึงขนาด

เราแสดงออกอย่างมีปัญญา โดยไม่ต้องมีดาบ ไม่ต้องมีปืน และไม่ต้องลงแรง

เราจะทำให้พวกที่เยาะเย้ยทำทนายเราและทำให้นามของเราเกิดความอับอายนั้นพ่ายแพ้ไปอย่างราบคาบ

เราเอื้ออารี และเราดำเนินงานของเราต่อไปอย่างสม่ำเสมอ แม้เมื่อชาดานสร้างการรบกวนถึงขนาดนั้น

เราไม่ใส่ใจและจะทำให้มันพ่ายแพ้ด้วยการเสร็จสมบูรณ์ของแผนการบริหารจัดการของเรา

นี่คืออุทยานภาพของเราและปัญญาของเรา และยิ่งไปกว่านั้น

นี่เป็นเพียงส่วนน้อยของสง่าราศีที่ไม่สิ้นสุดของเรา ในสายตาของเรา

พวกที่เยาะเย้ยทำทนายเรานั้นเป็นเช่นแมลงที่คลานอยู่ในรูที่ดิน

ซึ่งเราสามารถขยี้ให้ตายได้ฝ่าเท้าโดยสอดคล้องกับเจตนาของเราได้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม

เราทำสิ่งทั้งหลายด้วยปัญญา เราจะให้บรรดาบุตรหัวปีของเราจัดการกับพวกมัน เราไม่ได้รับร้อน

เรากระทำอย่างมีแบบแผน อย่างมีระเบียบ และไม่มีข้อผิดพลาดแม้เพียงเล็กน้อยที่สุด

บรรดาบุตรหัวปีที่เกิดจากเราควรครองสิ่งที่เราเป็น

และสามารถมองเห็นปัญญาที่ไม่สิ้นสุดของเราในกิจการของเราได้!

บทที่ 92

ทุกๆ บุคคลสามารถมองเห็นความทรงมหิทธิฤทธิ์และปัญญาของเราในวณะของเราและการกระทำของเราได้
ไม่ว่าเราจะไปที่ใดก็ตาม งานของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย อย่างก้าวของเราไม่ได้อยู่ในประเทศจีนเท่านั้น

สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าก็คืออย่างก้าวของเราอยู่ในทุกๆ ชนชาติในโลก อย่างไรก็ตาม

พวกแรกที่ได้รับนามนี้คือเจ็ดชนชาติที่ได้ถูกหาหรือไว้ก่อนหน้าเท่านั้น ด้วยว่านี่คือลำดับงานของเรา

ในอนาคตอันใกล้ พวกเจ้าจะมาถึงความกระจำแจ้งอย่างมากเกี่ยวกับการนี้

จะมาถึงซึ่งความเข้าใจการนี้อย่างถ้วนทั่ว หากเราบอกพวกเจ้าตอนนี้

เราเกรงว่าส่วนใหญ่จะล้มลงเนื่องจากผลนั้น

เพราะเราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่าเราพูดกับพวกเจ้าและเปล่งเสียงของเราออกไปยังพวกเจ้าโดยสอดคล้องกับวุฒิภ

วะของพวกเจ้า และปัญญอันไม่สิ้นสุดของเราอยู่ภายในทุกสิ่งที่เราทำ ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งลึกได้

หนทางเดียวเท่านั้นคือการบอกแก่พวกเจ้าเป็นชุดๆ ไป จงรู้ถึงการนี้เถิด!

พวกเจ้าเป็นเด็กตลอดกาลในสายตาของเรา เจ้าต้องให้เรานำทางและแนะนำในทุกๆ อย่างก้าวของเจ้า ผู้คนเอ๋ย—

เจ้าใช้ชีวิตมาตลอดชีวิตของเจ้าได้ก็ด้วยการอยู่ภายใต้การนำของเราเท่านั้น หากไม่มีการนำของเราไซ้

ก็จะไม่มีใครสามารถดำรงชีวิตต่อไปได้ ทุกสิ่งพิภพสากลอยู่ในมือของเรา

ถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่เห็นว่าเราวิ่งวนวายไม่หยุด ตรงกันข้ามที่เดียว เราผ่อนคลายและมีความสุข

ผู้คน ไม่รู้ถึงความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเรา และคงรู้สึกกระวนกระวายเพื่อเรา—เจ้าช่างรู้จักตัวเจ้าเองน้อยนัก!

เจ้ายังคงโอ้อวดเรื่องหุยมหิมเล็กน้อยไว้คุณค่าของเจ้าต่อหน้าเรา เลื่อมใสตัวเจ้าเอง!

เราเห็นทะลุการนี้มานานแล้ว และเจ้ามีส่วนร่วมในเล่ห์เหลี่ยมทั้งหลายต่อหน้าเรา

พวกเจ้าคือเหล่าผู้เคราะห์ร้ายที่น่าเหยียดหยามนัก! ออกไปจากบ้านของเราเดี๋ยวนี้!

เราไม่ต้องประสงค์สิ่งเคราะห์ร้ายอย่างพวกเจ้า

เราอยากให้ไม่มีผู้ใดในราชอาณาจักรของเราเสียเลยมากกว่าที่จะมีคนประเภทพวกเจ้า—

เหล่าผู้เคราะห์ร้ายที่น่าเหยียดหยาม! เจ้ารู้หรือไม่ว่าเราได้เลิกทำงานในตัวเจ้าแล้ว ทั้งๆ

ที่ข้อเท็จจริงมีว่าเจ้ายังคงกำลังกินและแต่งกายตามปกติเช่นเคย?

แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ากำลังดำรงชีวิตอยู่เพื่อชาตาน และว่าเจ้ากำลังทำการปรนนิบัติชาตานอยู่?

ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังคงมีความกล้าพอที่จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา! เจ้าช่างน่าละอายอย่างแท้จริง!

ในอดีต เรากล่าวอยู่บ่อยครั้งว่า “มหาวิบัติจะมาในไม่ช้า มหาวิบัติได้ตกลงจากมือของเราแล้ว” “มหาวิบัติ”

อ้างอิงถึงอะไร และควรที่จะอธิบายคำว่า “ได้ตกลง” อย่างไร?

พวกเจ้าคิดว่ามหาวิบัติเหล่านี้อ้างอิงถึงความวิบัติที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ซึ่งทำร้ายจิตวิญญาณ ดวงจิต

และร่างกายของมนุษย์ และเจ้าคิดว่า “แผ่นดินไหว การกัณดารอาหารและภัยพิบัติ”

ซึ่งเราได้กล่าวถึงค้อมหาวิบัติเหล่านี้ แต่พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าได้ตีความวณะของเราผิด และเจ้าคิดว่าคำว่า “ได้ตกลง” คำนี้หมายถึงว่ามหาวิบัติได้เริ่มต้นขึ้น—นี่ช่างน่าหัวเราะนั้! เจ้าเข้าใจแบบนี้จริงๆ และเมื่อได้ยินคำอธิบายของพวกเจ้า เราก็กลายเป็นโกรธอย่างแท้จริง

ความล้าลึกที่ผู้คนไร้ความสามารถที่จะเปิดเผย (ซึ่งเป็นความล้าลึกที่ลึกลับที่สุด) คือความล้าลึกที่ถูกตีความผิดอย่างร้ายแรงที่สุดมาตลอดหลายยุคหลายสมัยด้วย และมันเป็นความล้าลึกซึ่งไม่มีผู้ใดได้รับประสบการณ์เป็นส่วนตัว

(ตามที่มันถูกนำไปให้แบกรับในยุคสุดท้ายเท่านั้น และมนุษย์สามารถมองเห็นได้เฉพาะในยุคสุดท้ายเท่านั้น แม้ว่าพวกเขาจะไม่ระลึกถึงก็ตาม) ทั้งนี้เพราะเราปิดผนึกไว้อย่างแน่นหนาที่สุด จนกระทั่งมนุษย์ไม่สามารถผ่านทะลุได้ (แม้แต่ที่จะมองเห็นส่วนเล็กที่สุด)

บัดนี้งานของเราได้ถูกดำเนินการมาถึงช่วงระยะนี้

เราให้การรู้แจ้งแก่พวกเจ้าโดยสอดคล้องกับความจำเป็นของงานของเรา หาไม่แล้ว ผู้คนก็คงจะไม่มีหนทางที่จะเข้าใจได้ บัดนี้เราเริ่มต้นให้การสามัคคีธรรม ทุกคนควรให้ความสนใจ ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่ไม่ระมัดระวัง รวมถึงเหล่าบุตรหัวปีของเรา จะทนทุกข์กับการพิพากษาของเรา และในกรณีที่รุนแรงที่สุด พวกเขาจะถูกบดขยี้ลงด้วยมือของเรา (ซึ่งหมายถึงจิตวิญญาณ ดวงจิตและร่างกายของพวกเขาจะถูกพาไป)

มหาวิบัติถูกกล่าวถึงโดยเกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารทุกฉบับของราชอาณาจักรของเรา และประกาศกฤษฎีกาบริหารทุกฉบับของเราคือส่วนหนึ่งของมหาวิบัติ

(ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรายังไม่ได้ถูกเผยต่อพวกเจ้าทั้งหมด แต่จงอย่าให้ตัวเจ้าเองกังวลหรือรู้สึกกระวนกระวายเกี่ยวกับการนี้

มีบางสิ่งที่จะนำพาประโยชน์เล็กน้อยมาให้พวกเจ้า หากว่าพวกเจ้าจะมารู้จักสิ่งเหล่านั้นเร็วเกินไป จงจำการนี้ไว้ให้ดี! เราคือพระเจ้าผู้ทรงปรีชาญาณ) ดังนั้นแล้ว อีกส่วนคืออะไรเล่า?

มหาวิบัติประกอบด้วยสองส่วน นั่นคือ ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราและความโกรธของเรา

เมื่อเวลาที่มหาวิบัติมาถึงก็จะเป็นเวลาที่เราริเริ่มระเบิดความโกรธและบังคับใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเช่นกัน นี่แน่ะ เราบอกต่อบรรดาบุตรหัวปีของเราว่า พวกเจ้าต้องไม่กลายเป็นเสื่อมเพราะการนี้

เจ้าลืมแล้วหรือว่าทุกสรรพสิ่งและเรื่องราวทั้งหมดถูกเราลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว? บุตรของเราเอ๋ย จงอย่ากลัวเลย!

เราจะคุ้มครองปกป้องเจ้าอย่างแน่นอน เจ้าจะชื่นชมพรอันดีกับเราไปตลอดกาล

และจะอยู่ร่วมกับเราไปชั่วนิรันดร์ เพราะเจ้าคือบรรดาผู้คนที่เรารัก เราจะไม่ละทิ้งเจ้า เราไม่ทำสิ่งใดที่โง่เขลา

แต่ทว่าหากเราทำหลายสิ่งซึ่งถูกทำให้ครบบริบูรณ์ด้วยความลำบากยากเย็นเช่นนั้นเสียแล้ว

ก็เท่ากับว่าเรากระทำการที่ผิดพลาดและเป็นผลร้ายต่อตัวเราเองไม่ใช่หรือหรือ?

เรารู้ว่าเจ้าคิดอะไรในหัวใจของเจ้า เจ้าได้จดจำการนี้ไว้หรือยัง? มีสิ่งใดอื่นอีกที่เจ้าอยากจะให้เราเล่า?

เราจะไม่พูดถึงมหาวิบัติอีก เมื่อมหาวิบัติมาถึง ก็จะเป็นช่วงเวลาที่น่าหวาดผวามากที่สุด

และมันก็จะเปิดเผยความน่าเกลียดของมนุษย์ถึงระดับที่ใหญ่โตที่สุด

ใบหน้าเยี่ยงปีศาจทุกลักษณะจะถูกตีแผ่ในความสว่างของใบหน้าของเรา และพวกเขาจะไม่มีที่ให้อ่อนเร้น

ไม่มีที่กำบัง พวกเขาจะถูกตีแผ่อย่างถึงที่สุด

ผลของมหาวิบัติจะเป็นการทำให้ผู้คนทั้งหมดที่ไม่ใช่ผู้ที่เราเลือกสรรหรือลิขิตไว้ล่วงหน้าต้องคุกเข่าลงต่อหน้า

เราและขอร้องให้ได้รับการยกโทษ ด้วยการร้องไห้รำไรและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน นี่คือการพิพากษาศาสนาของเรา

การพิพากษาที่เปี่ยมโกรธของเรา ปัจจุบันเรามีส่วนร่วมในงานนี้

และบางทีอาจจะมียาบางคนที่ซึ่งปรารถนาจะสร้างทำเป็นว่ามีคุณสมบัติและหาทางผ่านเข้ามาด้วยการหลอกลวง

ยิ่งพวกเขาทำเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด ชาตาก็จะยิ่งทำงานกับพวกเขามากขึ้นเท่านั้น

จนกระทั่งมาถึงจุดหนึ่งเมื่อรูปสัณฐานดั้งเดิมของพวกเขาถูกเปิดเผย

เราไม่เร่งรีบที่จะทำงานของเรา และเราจัดวางเรียบเรียงทุกๆ บุคคลด้วยตัวเราเอง

(นี่เป็นการล้อเลียนพวกเขาอย่างหนึ่ง โดยพิสูจน์ว่าพวกเขาคือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง

และเราไม่ให้ความสนใจพวกเขา ดังนั้นจึงไม่มากเกินไปเลยที่จะใช้คำว่า “จัดวางเรียบเรียง”) และทำทุกๆ

กิจการด้วยตัวเราเอง ทุกสิ่งทุกอย่างประสบผลสำเร็จกับเรา และเป็นความสำเร็จที่มั่นคงและปลอดภัย

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้รับการจัดการเตรียมการไว้แล้วที่ละชั้นทีละตอน

เราบอกพวกเจ้าถึงเจตจำนงของเราและภาระของเราทีละน้อย จากจุดนี้ไป

วณะของเราเริ่มที่จะปรากฏต่อประชาชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งปวง

เพราะบรรดาบุตรหัวปีของเราได้ถูกทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

(วณะของเรามุ่งเน้นที่บรรดาบุตรของเราและผู้คนของเรา) วิธีที่เราทำงานได้เริ่มเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

เจ้ามองเห็นการนี้อย่างชัดเจนหรือไม่?

พวกเจ้าได้รู้สึกถึงกระแสแห่งวณะของเราในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมานี้หรือไม่?

เราชูใจบรรดาบุตรหัวปีของเราทุกๆ อย่างก้าวของหนทาง แต่นับจากนี้ไป

(เนื่องจากว่าบรรดาบุตรหัวปีของเราได้ถูกทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว) เราก็จะถือมีดไว้ในมือของเรา (คำว่า

“มีด” หมายถึง “วณะแห่งความเข้มข้มอย่างที่สุด”) ใครก็ตามที่เราถือว่าไม่เป็นที่โปรดปรานสักชั่วขณะหนึ่ง

(นี่อ้างอิงถึงพวกที่ไม่ได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าหรือถูกเลือกสรร และด้วยเหตุนี้เองจึงไม่มีความขัดแย้ง)

เราก็ไม่ใส่ใจเลยว่าพวกเขาได้ทำการปรนนิบัติเราหรือไม่ หรือว่าพวกเขาเป็นอย่างอื่นหรือไม่

เราจะโยนพวกเขาทิ้งไปทันที เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

และเราสามารถทำให้ผู้คนทั้งปวงทำการปรนนิบัติเราได้ เราไม่ลังเลเลยสักนิดที่จะแยกทางกับผู้คนเยี่ยงนี้

หากเราพูดว่าเราไม่ต้องประสงค์พวกเขา เช่นนั้นแล้วเราก็ไม่ต้องประสงค์พวกเขา บัดนี้เวลานี้ได้มาถึงแล้ว เราจำเป็นต้องเพียงแค่มองเห็นใครบางคนที่ทำให้เราไม่พอใจเท่านั้น แล้วเราก็จะโยนพวกเขาทิ้งทันที โดยไม่มีการเจรจา เพราะเราคือพระเจ้าผู้ที่ติงามมากเท่าๆ กับพระวณะของพระองค์

สำหรับบรรดาผู้ที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าให้อยู่ในการปรนนิบัติของเรา—ไม่สำคัญว่าเจ้าจะดีเพียงใด ไม่สำคัญว่าเจ้าได้ทำสิ่งใดที่เยาะเย้ยทำทนายเราหรือไม่ หากเจ้าทำให้เราไม่พอใจ เช่นนั้นแล้วเราก็จะไล่เจ้าออกไป เราไม่กลัวปัญหาในอนาคต เรามีประกาศกฤษฎีกาการบริหารของเรา เราติงามมากเท่าๆ กับวณะของเรา และวณะของเราจะสำเร็จลุล่วง เราจะปล่อยให้ซาตานคงอยู่หรือไม่? จงฟังเราเถิด พวกเจ้าผู้คนทั้งหลาย!

พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องกลัว เจ้าต้องออกไปเมื่อใดก็ตามที่เราขอให้เจ้าออกไป จงอย่าให้ข้ออ้างต่อเรา เราไม่มีคำใดจะกล่าวแก่เจ้าแล้ว! เพราะเราได้ใช้ความอดทนเช่นนั้นแล้ว และเวลาที่จะบังคับใช้ประกาศกฤษฎีกาการบริหารของเราได้มาถึงแล้ว

และวันสุดท้ายของพวกเจ้าอยู่ที่นี่แล้วด้วยเช่นกัน นับเป็นพันๆ ปีที่พวกเจ้ากระทำชั่วและทำสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีที่คันทุรังและหัวแข็งมาตลอด แต่เราก็ตอมนปรนมาตลอด (เพราะเราใจกว้างและอนุญาตความเลื่อมทรมของเจ้าจนถึงระดับหนึ่ง) แต่บัดนี้ ความกรุณาของเราได้มาถึงคราวสิ้นสุดแล้ว

และเวลาได้มาถึงสำหรับพวกเจ้าที่จะถูกลงโทษและถูกโยนลงในบึงไฟและกำมะถัน จงเร่งรีบออกไปให้พ้นทาง เราเริ่มบังคับใช้การพิพากษาของเรอย่างเปิดเผยเป็นทางการ และเราก็เริ่มปล่อยความโกรธของเรา

ในทุกประเทศและทุกสถานที่ในโลก แผ่นดินไหว การกัณดารอาหาร ภัยพิบัติ และความวิบัติทุกลักษณะเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง

ขณะที่เราทำงานอันยิ่งใหญ่ของเราในทุกประเทศและทุกสถานที่ ความวิบัติเหล่านี้จะเกิดขึ้นด้วยความรุนแรงมากยิ่งขึ้นกว่าคราวอื่นใดนับตั้งแต่การสร้างโลก

นี่คือปฐมกาลแห่งการพิพากษาของเราต่อกลุ่มชนทั้งปวง แต่บรรดาบุตรของเราสามารถหยุดพักสบายๆ ได้ จะไม่มีความวิบัติเกิดแก่พวกเจ้า และเราจะคุ้มครองปกป้องพวกเจ้า

(นี่หมายความว่าพวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่ในร่างกายหลังจากนั้น แต่ไม่ใช่ในเนื้อหนัง ดังนั้นเจ้าจะไม่ทนทุกข์กับความเจ็บปวดของความวิบัติใดๆ) พวกเจ้าจะเพียงปกครองในฐานะกษัตริย์ร่วมกับเรา และจะพิพากษาประชาชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งปวง

จะชื่นชมพรอันดีร่วมกับเราไปชั่ววันรันดร์ในจักรวาลและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

วณะเหล่านี้จะได้รับการทำให้ลุล่วง และวณะเหล่านี้จะสัมฤทธิ์ผลต่อหน้าต่อตาเจ้าในไม่ช้า

เราไม่ประวิงเวลาแม้แต่สักชั่วโมเมนต์เดียวหรือแม้แต่สักวันเดียว เราทำสิ่งทั้งหลายอย่างรวดเร็วเหลือเชื่อ

จงอย่ากังวลหรือกระวนกระวาย พรที่เรามอบให้เจ้าคือสิ่งที่ไม่มีใครสามารถเอาไปจากเจ้าได้—

นี่คือประกาศณัติการบริหารของเรา ผู้คนทั้งปวงจะเชื่อฟังเราเพราะกิจการของเรา
พวกเขาจะแซ่ซ้องอย่างไม่หยุด
และยิ่งกว่านั้นอีกคือพวกเขาจะกระโดดโลดเต้นด้วยความชื่นบานยินดีอย่างไม่หยุด

บทที่ 93

ความเป็นจริงสัมฤทธิ์ผลต่อหน้าต่อตาคนเรา และทุกๆ สิ่งได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว จังหวะของงานของเราเร็วขึ้น
ขึ้นสูงราวกับจรวดหลังจากที่ปล่อยออก ไม่มีผู้ใดเคยคาดคิดถึงการนี้
พวกเขาก็เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำพูดของเราก็คือหลังจากที่สิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นเท่านั้น
เชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดงก็ไม่ใช่อัยยวัฒน์
และพวกเขาต้องถูกทำให้พบเห็นเป็นพยานกับกิจการอันมหัศจรรย์ของเราด้วยตาของพวกเขาเอง
อย่าคิดว่าเราจะไม่ละทิ้งเจ้าเพราะเจ้าแน่ใจเกี่ยวกับเราหลังจากที่ได้เห็นกิจการของเราแล้ว—
มันไม่ได้ง่ายเช่นนั้น! เราจะทำให้คำพูดที่เราได้พูดและเหตุการณ์ที่เราได้ตัดสินใจไปแล้วได้ลุล่วงอย่างแน่นอน
และสิ่งเหล่านั้นจะไม่กลับมาสู่เราเปล่าๆ ในประเทศจีน
นอกเหนือจากคนส่วนน้อยที่เป็นบรรดานุตรหัวปีของเราแล้ว ก็มีเล็กน้อยที่เป็นประชากรของเรา ดังนั้นวันนี้
เราจึงพูดอย่างชัดเจนกับพวกเขา (เชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดงผู้ได้ข่มเหงเราอย่างมหันต์ที่สุด)
ว่าพวกเขาต้องไม่ยึดมั่นในความหวังที่ยิ่งใหญ่ใดๆ และว่าจุดมุ่งเน้นของงานของเรา (นับตั้งแต่การสร้างโลก)
อยู่ที่บรรดานุตรหัวปีของเราและชนชาติหลายชนชาตินอกประเทศจีน ด้วยเหตุผลนี้ เมื่อบุตรหัวปีของเราเติบโต
เจตจำนงของเราจะสัมฤทธิ์ผล (เมื่อบุตรหัวปีของเราเติบโต ทุกสรรพสิ่งจะเสร็จสิ้น
เพราะมีการมอบภารกิจข้างหน้าให้แก่พวกเขา)
ตอนนี้เราขอให้ผู้คนเหล่านี้มองเห็นส่วนของกิจการอันมหัศจรรย์ของเราเพื่อทำให้พญานาคใหญ่สีแดงอับอาย
เท่านั้น ผู้คนเหล่านี้ไม่มีความสามารถที่จะหยรหยาอินดีในการนั้นได้เลย
แต่สามารถมีความสุขว่าพวกเขาทำการปรนนิบัติให้แก่เราได้เท่านั้น และพวกเขาไม่มีทางเลือก
ด้วยเหตุที่เรามีประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราและไม่มีผู้ใดกล้าที่จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารเหล่านี้
ตอนนี้เราสามัคคีธรรมเกี่ยวกับบางสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการมาของชาวต่างชาติ
เพื่อที่พวกเขาอาจมีการรู้ล่วงหน้า
เตรียมทุกสิ่งทุกอย่างอย่างถูกต้องเหมาะสมเพื่อเป็นพยานให้กับนามของเรา
และยื่นเหนือพวกเขาและปกครองพวกเขา (เราพูดว่า “ยื่นเหนือพวกเขาและปกครองพวกเขา”)
เพราะผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่ามกลางพวกเขายังคงเป็นผู้ที่ด้อยที่สุดท่ามกลางพวกเขา)
ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดได้รับการเผยแผ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว และในอนาคต
พวกเขาจะชุมนุมกันในประเทศจีนเสมือนกับว่าโดยการจัดการเตรียมการที่มีมาก่อน
พญานาคใหญ่สีแดงประหลาดใจและพยายามอย่างถึงที่สุดที่จะต้านทาน แต่จงจำไว้หนึ่งอย่าง!
แผนการบริหารจัดการได้เป็นจริงอย่างครบบริบูรณ์แล้ว
และไม่มีสิ่งใดและมนุษย์ผู้ใดกล้าที่จะกีดขวางย่างก้าวของเรา เราให้การเผยแผ่แก่พวกเขาตลอดเวลา

และพวกเขากระทำการโดยการปฏิบัติตามการทรงนำทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาจะไม่ทุกข์ทนกับเครื่องพันธนาการของพญานาคใหญ่สีแดงอย่างแน่นอน เพราะในเรา ทั้งหมดได้รับการปลดปล่อยและปล่อยเป็นอิสระ เราได้จัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งอย่างเหมาะสม และรอให้พวกเจ้าทำงานเตรียมการเพื่อเป็นพี่เลี้ยงพวกเขา เราได้พูดเช่นนั้นมาตลอด แต่พวกเจ้าส่วนใหญ่ยังคงเชื่อแค่ครั้งเดียว แล้วตอนนี้ล่ะ? พวกเจ้ายิ่งตะลึงงัน ไม่ใช่หรือ?

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือสิ่งรอง สิ่งหลักคือการที่พวกเจ้าทำงานเตรียมการทั้งหมดให้เสร็จสิ้นโดยเร็วที่สุด อย่าตื่นกลัวไป องค์กรหนึ่งเดียวผู้ทรงพระราชกิจคือเรา และเมื่อเวลามาถึง เราจะทำงานของเราเอง เราได้ตีพญานาคใหญ่สีแดงให้แตกเป็นเสี่ยงๆ นั่นจึงกล่าวได้ว่า

วิญญาณของเราได้ออกจากผู้คนทั้งหมดนอกเหนือจากบุตรหัวปีของเราแล้ว (และตอนนี้เป็นการง่ายยิ่งกว่าที่จะเผยผู้ที่เปื้อนเชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดง) ผู้คนเหล่านี้ได้ทำการปรนนิบัติเราแล้วเสร็จแล้ว และเราจะส่งพวกเขากลับไปยังบาบิโลน (นี่หมายความว่าเราจะไม่ใช่พวกเขาคนใด นับตั้งแต่นี้ไป

บรรดาบุตรหัวปีของเราจะได้รับการเผยอย่างครบบริบูรณ์ และบรรดาผู้ที่อยู่ข้างเราและผู้ที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของเราจะเป็นบรรดาบุตรหัวปีของเรา) บรรดาบุตรหัวปีของเรา พวกเจ้าสุขสำราญกับการอวยพรที่เรามอบให้แก่พวกเจ้าอย่างเป็นกิจจะลักษณะ (เพราะผู้คนทั้งหมดที่เราเรียกได้แสดงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาแล้ว) และต่อจากนี้ไปจะไม่มีเหตุการณ์การเยาะเย้ยทำทนายเราท่ามกลางพวกเจ้าอีก พวกเจ้าแน่ใจเกี่ยวกับเราอย่างจริงแท้เต็มร้อย (การนี้สำเร็จลุล่วงอย่างครบบริบูรณ์ในวันนี้เท่านั้น และเราได้กำหนดเวลานี้ไว้ก่อนแล้ว)

ทั้งหมดที่พวกเจ้ามีในหัวใจและจิตใจของพวกเจ้าคือความรักและความเคารพเราอย่างไม่รู้จบ และพวกเจ้าสรรเสริญเราและให้สง่าราศีแก่เราตลอดเวลา พวกเจ้ากำลังใช้ชีวิตภายใต้การเอาใจใส่และการคุ้มครองปกป้องของความรักของเราในสวรรค์ชั้นที่สามอย่างแท้จริง ช่างเป็นความเบิกบานและความสุขที่ไม่มีเสมอเหมือน! มันคืออีกอาณาจักรหนึ่ง อาณาจักรที่ผู้คนเห็นว่าเป็นจินตนาการได้ยาก—โลกฝ่ายจิตวิญญาณที่แท้!

ความวิบัติทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างเป็นลำดับ โดยที่แต่ละครั้งรุนแรงกว่าครั้งก่อนหน้า และสถานการณ์ยิ่งทวีคูณเพิ่มขึ้นในแต่ละวัน นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของความวิบัติ ความวิบัติที่รุนแรงยิ่งกว่าที่จะมาถึงเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้ ปล่อยให้บรรดาบุตรของเราแยกสิ่งเหล่านั้นออก นี่คือการประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และเราได้จัดการเตรียมการประกาศนั้นนานแล้ว

หมายเหตุและการอัศจรรย์ทั้งหมดที่มนุษย์ไม่เคยเห็นมาก่อนเกิดขึ้นจากเรา
ซึ่งปรากฏขึ้นที่ละเหตุการณ์ต่อกลุ่มชนทั้งหมด (หมายถึงประชากรทั้งหมดของราชอาณาจักรของเรา)
แต่เนื่อบางสิ่งบางอย่างที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ อย่าได้ร้อนใจ
การเข้าสู่ราชอาณาจักรครั้งนี้ที่ทุกคนได้พุดถึง—การเข้าสู่ราชอาณาจักรหมายถึงสภาวะใด?
แล้วราชอาณาจักรคืออะไร? ราชอาณาจักรคือเมืองที่มีรูปร่างหรือไม่? พวกเจ้าเข้าใจผิด
ราชอาณาจักรไม่ได้อยู่บนแผ่นดินโลก หรือในท้องฟ้าที่มีรูปร่าง
แต่ในโลกฝ่ายจิตวิญญาณที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้
เฉพาะบรรดาผู้ที่เราได้ทำให้ครบบริบูรณ์อย่างครบถ้วน
ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ยอมรับนามของเราแล้วและชื่นชมพรของเราเท่านั้น ที่จะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรได้
โลกฝ่ายจิตวิญญาณที่มักกล่าวถึงก่อนหน้านี้คือพื้นผิวของราชอาณาจักร อย่างไรก็ตาม
การเข้าสู่ราชอาณาจักรอย่างแท้จริงไม่ใช่เรื่องง่าย บรรดาผู้ที่เข้าสู่ราชอาณาจักรต้องได้มาซึ่งคำสัญญาของเรา
และต้องเป็นประชากรที่เราได้กำหนดไว้ก่อนและที่เราได้เลือกด้วยตัวเราเอง ดังนั้น
โลกฝ่ายจิตวิญญาณจึงไม่ใช่สถานที่ที่ผู้คนสามารถไปและมาได้ตามที่พวกเขาพอใจ
ความเข้าใจที่ผู้คนมีเกี่ยวกับการนี้เคยผิดเพี้ยนเป็นอย่างมาก
และประกอบด้วยมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์แต่เพียงเท่านั้น
มีเพียงบรรดาผู้ที่เข้าสู่ราชอาณาจักรเท่านั้นที่สามารถชื่นชมพร ดังนั้น
ไม่เพียงแต่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะชื่นชมพรเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังไปกว่านั้น
เขายังไร้ความสามารถที่จะมองเห็นพรเหล่านี้ด้วย นี่คือการประกาศกฎการบริหารสุดท้ายของเรา

บทที่ 94

เราหวนคืนสู่ศิโยนกับบรรดาบุตรหัวปีของเรา—พวกเจ้าเข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้จริงๆหรือไม่? ดังที่เราได้เตือนพวกเจ้าเป็นครั้งคราวแล้ว

เราต้องการให้พวกเจ้าเติบโตอย่างรวดเร็วและครองร่วมกับเรา พวกเจ้าทำได้หรือไม่?

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกี่ยวโยงกับการจู่โจมเป็นมนุษย์ของเราโดยตรง กล่าวคือ เรามาจากศิโยนสู่โลกในเนื้อหนัง เพื่อให้ได้รับกลุ่มผู้คนที่มียึดใจเดียวกับเราโดยผ่านทางเนื้อหนัง และเมื่อได้ทำเช่นนั้นแล้ว เราจะหวนคืนสู่ศิโยน นี่หมายความว่าเรายังคงต้องกลับจากเนื้อหนังสู่กายดั้งเดิม นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “การหวนคืนสู่ศิโยน” นี่ยังเป็นความหมายที่แท้จริงและจุดมุ่งเน้นของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเราเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้น นี่เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของแผนการบริหารจัดการของเรา ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางได้

และซึ่งจะสัมฤทธิ์ผลโดยทันที เมื่ออยู่ในเนื้อหนัง

คนเราไม่มีวันสามารถปลดทิ้งมโนคติที่หลงผิดและการคิดของมนุษย์ได้

แล้วนับประสาอะไรกับการที่คนเราจะสามารถทิ้งอากาศของแผ่นดินโลกหรือทั้งฝุ่นผง

และคนเราจะเป็ดินอยู่เสมอ คนเราจะสามารถมีคุณสมบัติที่จะขึ้นชมพรได้เพียงในกายเท่านั้น พรคืออะไร?

พวกเจ้าทำได้หรือไม่? ในเนื้อหนังไม่สามารถมีการคิดพิจารณาถึงพรได้ ดังนั้น

วิถีจากเนื้อหนังสู่กายจึงเป็นวิถีที่บุตรหัวปีทุกคนต้องเดินตาม ในเนื้อหนัง

เจ้าถูกกดขี่และข่มเหงโดยพญานาคใหญ่สีแดง (ซึ่งเป็นเพราะเจ้าไม่มีฤทธิ์เดชและยังไม่ได้รับสง่าราศี) แต่ในกายมันจะแตกต่างออกไปมาก และเจ้าจะภูมิใจภูมิใจและมีความสุขมาก วันแห่งการกดขี่จะเสร็จสิ้นไปทั้งหมด และเจ้าจะได้รับการปลดปล่อยและปล่อยเป็นอิสระตลอดกาล

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นเราจึงจะสามารถประสานสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามีเข้าในพวกเจ้าได้ มิฉะนั้นแล้ว

เจ้าจะมีเพียงคุณสมบัติของเราเท่านั้น ไม่สำคัญว่าบุคคลหนึ่งจะเอาอย่างบุคคลอื่นในภายนอกอย่างไร

พวกเขาไม่สามารถเหมือนกันได้อย่างไม่ผิดเพี้ยน มีเพียงเฉพาะในกายจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์เท่านั้น

(หมายถึงกาย) เราจึงจะสามารถเหมือนกันได้อย่างไม่ผิดเพี้ยน (ซึ่งอ้างอิงถึงการมีคุณสมบัติเดียวกัน

ภาวะดำรงอยู่เดียวกัน สิ่งครอบครองเดียวกัน และการมีความสามารถที่จะมีจิตใจหนึ่งเดียว รวมเป็นหนึ่ง

ไม่แบ่งแยก และไม่แบ่งออก เพราะทั้งหมดคือกายจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์)

เหตุใดตอนนี้พวกเจ้าจึงได้เริ่มเกลียดชังโลก รังเกียจการกิน การแต่งกาย

และลักษณะทั้งหมดของสิ่งทั้งหลายที่น่ารำคาญ และยิ่งไปกว่านั้น รอไม่ไหวที่จะกำจัดสิ่งเหล่านั้น?

นี่คือหมายสำคัญว่าเจ้าจะเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณ (กาย) พวกเจ้าทั้งหมดมีกลางสังขารณ์เกี่ยวกับการนี้ (ถึงแม้ว่าจะมีระดับของกลางสังขารณ์แตกต่างกันก็ตาม) เราจะใช้ประโยชน์จากผู้ที่แตกต่าง

เหตุการณ์ที่แตกต่าง และสิ่งที่แตกต่าง ทั้งหมดเพื่อเป็นการปรนนิบัติขั้นตอนที่สำคัญยิ่งที่สุดของเรา

และสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะทำการปรนนิบัติเพื่อเรา เราต้องทำเช่นนั้น

(แน่นอนว่าเราไม่สามารถสำเร็จลุล่วงการนี้ได้ในเรื่องหนึ่ง

และมีเพียงเฉพาะวิญญาณของเราเองเท่านั้นที่สามารถทำงานนี้ได้ เพราะเวลานั้นยังมาไม่ถึง)

นี่คือส่วนสุดท้ายของหน้าที่การทำงานที่ทั้งสากลพิภพจะปฏิบัติ

ทุกคนจะสรรเสริญเราและแซ่ซ้องเราอย่างชื่นบาน งานอันยิ่งใหญ่ของเราครบบริบูรณ์

ขามบรรจุกัยพิบัติทั้งเจ็ดเทอออกจากมือของเรา ฟ້าร้องทั้งเจ็ดดังกึกก้อง แตรทั้งเจ็ดส่งเสียง

และตราฟนักเจ็ดดวงได้รับการเปิดออก—สู่สากลพิภพ สู่ชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งหมด และสู่ภูเขา แม่น้ำ

และทุกสรรพสิ่ง ขามบรรจุกัยพิบัติทั้งเจ็ดคืออะไร? เป้าหมายที่แน่ชัดของกัยพิบัติเหล่านี้คืออะไร?

เหตุใดเราจึงพูดว่ากัยพิบัติเหล่านี้จะเทออกจากมือของเรา?

จะผ่านเวลาไปนานก่อนที่จะทุกคนจะได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างถึงที่สุด

ก่อนที่จะทุกคนจะเข้าใจอย่างครบบริบูรณ์ ต่อให้เราบอกพวกเจ้าในตอนนี้

พวกเจ้าก็คงจะเข้าใจเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้น ตามจินตนาการของมนุษย์

ขามบรรจุกัยพิบัติทั้งเจ็ดมีจุดมุ่งหมายที่ทุกประเทศและทุกกลุ่มชนของโลก แต่อันที่จริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น

“ขามบรรจุกัยพิบัติทั้งเจ็ด” อ้างอิงถึงอิทธิพลของชาดานผู้เป็นปีศาจ

และอ้างอิงถึงการสมคบคิดของพญานาคใหญ่สีแดง (เป้าหมายที่เราใช้เพื่อทำการปรนนิบัติเพื่อเรา) ในเวลานั้น

เราจะปลดปล่อยชาดานและพญานาคใหญ่สีแดงเพื่อทดสอบบรรดานุตรและบรรดาผู้คน

และด้วยผลจากการนั้นจึงจะมีการเปิดเผยว่าใครคือบุตรและใครคือผู้คน

ผู้ถูกหลอกลวงคือพวกที่ไม่ใช่เป้าหมายของการกำหนดไว้ล่วงหน้าของเรา

ในขณะที่บรรดานุตรหัวปีจะกำลังครองร่วมกับเราในขณะนั้น ในหนทางนี้

เราจะทำให้บรรดานุตรและบรรดาผู้คนครบบริบูรณ์

การเทออกของขามบรรจุกัยพิบัติทั้งเจ็ดจะไม่ส่งผลต่อชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งหมด

แต่ต่อบรรดานุตรของเราและบรรดาผู้คนของเราเท่านั้น พรไม่ได้มาอย่างง่ายๆ ต้องมีการจ่ายเต็มราคา

เมื่อบรรดานุตรและบรรดาผู้คนเติบโตขึ้น ขามบรรจุกัยพิบัติทั้งเจ็ดจะมลายไปทั้งหมด

และหลังจากนั้นขามเหล่านั้นจะไม่มีอยู่ “ฟ້าร้องทั้งเจ็ดดังกึกก้อง” คืออะไร? นี่ไม่ได้เข้าใจยาก

ในช่วงเวลาที่บรรดานุตรหัวปีของเราอยู่กับเรากลายเป็นกาย ฟ້าร้องทั้งเจ็ดจะดังกึกก้อง

การนี้จะสั่นสะเทือนทั้งจักรวาล เสมือนว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกกำลังถูกพลิกกลับ ทุกคนจะรู้การนี้

จะไม่มีผู้ใดที่ยังคงไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในเวลานั้น บรรดานุตรหัวปีของเราจะอยู่ร่วมกันในสง่าราศี

และเริ่มต้นงานขึ้นตอนถัดไป

ผู้คนมากมายจะคุกเข่าลงขอความปรานีและการให้อภัยเพราะเสียงดังกึกก้องของฟ້าร้องทั้งเจ็ด

แต่เวลานั้นจะไม่ใช่ยุคพระคุณอีกต่อไป กล่าวคือ นั่นจะเป็นเวลาของความโกรธ
สำหรับทุกคนทั้งหมดที่ทำความชั่ว (คือพวกที่ผิดประเวณี หรือยุ่งเกี่ยวกับเงินสกปรก
หรือมีเส้นแบ่งเขตที่ไม่ชัดเจนกับเพศตรงข้าม
หรือผู้ที่ขัดจังหวะหรือทำความเสียหายต่อการบริหารจัดการของเรา หรือผู้ที่ไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ
หรือผู้ที่ถูกบรรดาวิญญาณชั่วครอบครอง เป็นต้น—ทั้งหมดยกเว้นผู้ที่เราเลือก) จะไม่มีผู้ใดได้รับการยกโทษ
อีกทั้งไม่มีผู้ใดได้รับการอภัยโทษ แต่พวกเขาทุกๆ
คนจะถูกขับลงไปยังแดนคนตายที่ซึ่งพวกเขาจะพินาศตลอดกาล! “แต่ทั้งเจ็ดส่งเสียง”
ไม่ได้หมายถึงสภาพแวดล้อมอันยิ่งใหญ่ที่เป็นปรปักษ์ อีกทั้งไม่ได้หมายถึงการประกาศแถลงใดๆ ต่อโลก
เหล่านี้เป็นมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์โดยทั้งหมด “แต่ทั้งเจ็ดส่งเสียง” อ้างอิงถึงถ้อยคำที่เปี่ยมโกรธของเรา
เมื่อเสียงของเรา (การพิพากษาที่เปี่ยมบารมีและการพิพากษาที่เปี่ยมโกรธ) ส่งออกไป แต่ทั้งเจ็ดส่งเสียง
(ในบริบทของตอนนี้ ในบ้านของเรา นี่คือการที่รุนแรงที่สุด และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้)
และปีศาจทั้งหมดในแดนคนตายและนรก ทั้งใหญ่และเล็ก จะกุมศีรษะและหนีไปทุกทิศทุกทาง
รำให้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของพวกมัน ละอาย และไม่มีที่ให้อ่อนตัว
ในช่วงเวลานั้นจะไม่ใช่แต่ทั้งเจ็ดที่เริ่มต้นส่งเสียง
แต่เป็นความโกรธอันเดือดดาลของเราและการพิพากษาที่รุนแรงที่สุดของเรา
ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้และทุกคนต้องก้าวผ่าน ในเวลานี้
สิ่งที่ได้รับการเผยจะไม่ใช่สิ่งที่อยู่ภายในตราผนึกเจ็ดดวง ตราผนึกเจ็ดดวงคือพรที่พวกเขาจะได้ชื่นชมในอนาคต
“การเปิด” อ้างอิงถึงเพียงการแจ้งให้พวกเขาทราบถึงพรเหล่านี้ แต่พวกเขายังไม่ได้ชื่นชมพรเหล่านี้
เมื่อพวกเขาได้ชื่นชมพรเหล่านี้แล้ว เมื่อนั้นพวกเขาจะรู้สิ่งที่อยู่ภายในตราผนึกเจ็ดดวง
ตอนนี้พวกเขาแค่กำลังสัมผัสส่วนหนึ่งที่ยังไม่ครบบริบูรณ์
เราสามารถบอกแต่ละขั้นตอนเมื่อขั้นตอนนั้นเกิดขึ้นในระหว่างงานภายในภาคน้ำเท่านั้น ดังนั้น
พวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับขั้นตอนนั้นด้วยตัวเอง และรู้สึกถึงสง่าราศีที่เปรียบเทียบไม่ได้
และพวกเขาจะดำรงอยู่ในสถานะแห่งความปลาบปลื้มยินดีอันไม่รู้จบ

การมีความสามารถที่จะชื่นชมพรของบุตรหัวปีนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย
 อีกทั้งไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่บุคคลทั่วไปสามารถสัมผัสได้
 เราจะเน้นย้ำอีกครั้งและพูดอย่างหนักแน่นยิ่งขึ้นว่าเราต้องมีข้อพึงประสงค์ที่เข้มงวดกับบรรดาบุตรหัวปีของเรา
 มิฉะนั้นแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถถวายเกียรติแด่นามของเราได้
 เราปฏิเสธผู้ใดก็ตามที่ฉ้อโกงในโลกอย่างเด็ดขาด และยิ่งไปกว่านั้น เราปฏิเสธผู้ใดก็ตามที่ล่าถอย
 (พวกเขาไม่มีส่วนในการกลายมาเป็นประชากรของพระเจ้า—เราให้ความสำคัญกับการนี้เป็นพิเศษ)

อย่าคิดว่าสิ่งที่เจ้าทำในอดีตนั้นจบสิ้นลงแล้ว—จะสามารถมีสิ่งที่ดีเช่นนั้นไปได้อย่างไร!

การได้รับสภาพของบุตรหัวปีนั้นง่ายนักหรือ? ในลักษณะเดียวกันนั้นเองเราปฏิเสธผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านเรา ผู้ใดก็ตามที่ไม่รับรู้ถึงเราในเนื้อหาของเรา ผู้ใดก็ตามที่แทรกแซงเราในขณะที่เราปฏิบัติตามเจตจำนงของเรา และผู้ใดก็ตามที่ข่มเหงเรา—เราเกรี้ยวกราดเพียงนี้เอง (เพราะเราได้นำฤทธานุภาพของเรากลับไปทั้งหมด)! ประการสุดท้าย ในลักษณะเดียวกันนั้นเองเราปฏิเสธผู้ใดก็ตามที่ไม่เคยมีการเสื่อมถอยใดๆ ในชีวิต

เราต้องการบรรดาผู้ที่ได้อุบัติขึ้นจากความทุกข์ร้อนของพวกเขาเหมือนเช่นเรา

ต่อให้ความทุกข์ร้อนเหล่านั้นจะเล็กน้อยก็ตาม หากพวกเขาไม่เคยปฏิบัติเช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็เป็นประเภทที่เราจะเตะออกไป จงอย่าไร้ยางอาย โดยต้องการที่จะเป็นบุตรหัวปีของเรา

เดินขบวนแห่ต่อหน้าเรา จงออกไปให้ห่างเราโดยเร็ว!

เจ้าได้บอกเรื่องเล็กน้อยที่ไม่สลักสำคัญอะไรกับเราแล้วก่อนหน้านี้ โดยพยายามที่จะได้รับความยินดีจากเรา!

นี่คือความหุนหวกตาบอด! เจ้าไม่รู้หรือว่าเราเกลียดชังเจ้า เจ้าคนต่ำช้าที่ไร้ค่า?

เจ้าคิดว่าเราไม่รู้ลูกล่อลูกชนที่มีเล่ห์เพทุบายของเจ้าหรือ? เจ้าซ่อนตัวช้าแล้วช้าเล่า!

เจ้าไม่รู้หรือว่าเจ้าได้แสดงใบหน้าปีศาจของเจ้าแล้ว? ถึงแม้ว่าผู้คนจะมองไม่เห็นใบหน้านั้น

แต่เจ้าคิดว่าเรามองไม่เห็นหรือ? พวกที่ทำการปรนนิบัติเราไม่ใช่คนดี พวกเขาเป็นกลุ่มก้อนคนต่ำช้าที่ไร้ค่า

เราต้องจัดการพวกเขา เราจะโยนพวกเขาลงไปในบาบาลิกและเผาพวกเขา!

เจ้าพูดในลักษณะที่ไม่เสื่อมใสพระเจ้า ปฏิบัติตัวอย่างไร้ความเชื่อ

และไม่ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นอย่างถูกต้องเหมาะสม การที่บุคคลเช่นนั้นยังคงปรารถนาที่จะเป็นกษัตริย์—

เจ้าไม่ได้กำลังฝันอยู่หรือ? เจ้าไม่ได้หลงผิดหรือ? เจ้ามองไม่เห็นหรือว่าเจ้าคืออะไร? เจ้าคือคนต่ำช้าที่ไร้ค่า!

บุคคลเช่นนั้นมิมีประโยชน์ใดหรือไม่? จงรีบไปให้พ้นสายตาของเรา! ทุกคนควรเข้าใจสิ่งที่เราพูดอย่างชัดเจน

ได้รับการคลไจจากคำพูดของเรา ระลึกได้ถึงฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเรา และรู้ถึงปัญญาของเรา

มีการพูดบ่อยครั้งว่ากายจิตวิญญาณบริสุทธิ์ได้ปรากฏขึ้นแล้ว ที่ที่สุดแล้ว

พวกเจ้าจะพูดว่ากายจิตวิญญาณบริสุทธิ์ได้ปรากฏขึ้นแล้วหรือไม่? สิ่งที่เราพูดเป็นการพูดที่ว่างเปล่าหรือ?

กายจิตวิญญาณบริสุทธิ์คืออะไร? กายจิตวิญญาณบริสุทธิ์ดำรงอยู่ในรูปการณ์แวดล้อมใด? สำหรับมนุษย์

กายจิตวิญญาณบริสุทธิ์ไม่อาจจินตนาการได้และไม่อาจจะจับใจความได้ เราบอกพวกเจ้าว่า เราไร้ข้อตำหนิ

และในเราทั้งหมดเปิดกว้าง และทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการปลดปล่อย

(เพราะเราปฏิบัติอย่างรอบรู้และเราพูดอย่างอิสระ) ในการกระทำของเรา ไม่มีสิ่งใดที่น่าอับอาย

และทั้งหมดได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นในความสว่าง

เพื่อให้ทุกคนสามารถได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างถึงที่สุด ยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถจับยึดสิ่งใดๆ

ภายในตัวพวกเขาเพื่อใช้สิ่งเหล่านั้นต่อต้านเรา นี่คือการอธิบายของคำว่า “บริสุทธิ์” ใน “กายจิตวิญญาณบริสุทธิ์”

ดังนั้น เราจึงได้เน้นย้ำซ้ำๆ ว่าเราไม่ต้องการผู้ใดก็ตามที่ทำการที่น่าอับอาย
นี่คือรายการหนึ่งของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และยังเป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยของเราด้วยเช่นกัน
“กายจิตวิญญาณ” อ้างอิงถึงถ้อยคำของเรา สิ่งที่เราพูดมีจุดประสงค์เสมอ และมีปัญญาเสมอ
แต่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุม (เราพูดสิ่งที่เราต้องการพูด และเป็นวิญญาณของเรานั้นเองที่เปล่งเสียงของพระองค์
และเป็นสภาวะบุคคลของเรานั้นเองที่พูด) สิ่งที่เราพูดได้รับการปลดปล่อยโดยอิสระ
และเมื่อสิ่งนั้นไม่ตรงตามมโนคติที่หลงผิดของผู้คน เช่นนั้นแล้วเวลานั้นคือเวลาที่จะเผยผู้คน
นี่คือการจัดการเตรียมการที่ถูกต้องเหมาะสมของเรา ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่สภาวะบุคคลที่เราเป็นพูดหรือกระทำ
นั้นเป็นโอกาสที่ดีเสมอที่จะตีแผ่แก่นแท้ของชาตान เมื่อสภาวะบุคคลที่เราเป็นได้รับการเจิมแล้ว
กายจิตวิญญาณบริสุทธิ์จะอุบัติขึ้น ในอนาคต “กายจิตวิญญาณบริสุทธิ์” จะอ้างอิงถึงกาย
และในความหมายนี้มีสองแง่มุม ความหมายนี้มีแง่มุมหนึ่งในปัจจุบัน
และความหมายนี้มีอีกแง่มุมหนึ่งในอนาคต แต่ในอนาคต
กายจิตวิญญาณบริสุทธิ์จะแตกต่างจากปัจจุบันเป็นอย่างมาก—
ความแตกต่างนี้จะเป็นเหมือนความแตกต่างระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก
ไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งลึกความแตกต่างนี้ได้ และเราต้องเผยสิ่งนี้ให้พวกเขารู้ด้วยตัวเราเอง

บทที่ 95

ผู้คนจินตนาการว่าทุกสิ่งทุกอย่างเรียบง่ายอย่างที่สุด ในเมื่ออันที่จริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น
มีความล้าลึกซ่อนอยู่ภายในทุกสิ่งทุกอย่าง ตลอดจนปัญญาของเราและการจัดการเตรียมการของเรา
ไม่มีรายละเอียดใดถูกมองข้าม และทั้งหมดได้รับการจัดการเตรียมการโดยเราเอง
การพิพากษาในวันยิ่งใหญ่บังเกิดกับผู้คนที่หมดที่รักเราอย่างจริงใจ
(จำไว้ว่าการพิพากษาในวันยิ่งใหญ่มีจุดมุ่งหมายที่ทุกๆ บุคคลที่ได้รับนามนี้)
และทำให้พวกเขาร่ำไห้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เสี่ยงร่ำไห้คร่ำครวญนี้มาจากแดนคนตายและจากนรก
ไม่ใช่ผู้คนที่ร่ำไห้คร่ำครวญ แต่เป็นปีศาจ เป็นการพิพากษาของเรานั้นเองที่นำมาซึ่งการร่ำไห้คร่ำครวญนี้
ที่นำความรอดสุดท้ายของแผนการบริหารจัดการของเรามาให้กับผู้คน
เราเคยมีความหวังให้กับผู้คนบางคนอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ เราต้องละทิ้งผู้คนเหล่านี้ทีละคน
เพราะนี่คือช่วงระยะทำงานของเราได้มาถึงแล้ว และนี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงได้
ผู้คนทั้งหมดที่ไม่ใช่บรรดาบุตรหัวปีของเราหรือประชากรของเราต้องถูกละทิ้ง และต้องออกห่างจากเรา!
เจ้าต้องเข้าใจว่า ในประเทศจีน นอกเหนือจากบรรดาบุตรหัวปีของเราและประชากรของเราแล้ว
บุคคลอื่นทั้งหมดคือเชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดงและจะต้องถูกละทิ้ง พวกเจ้าต้องเข้าใจว่า
จะว่าไปแล้วประเทศจีนคือชนชาติที่ถูกเราสาปแช่ง
และมีประชากรของเราไม่กี่คนที่นั่นที่ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าพวกที่ทำการปรนนิบัติเพื่องานในอนาคตของเรา
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ นอกเหนือจากบรรดาบุตรหัวปีของเราแล้ว ก็ไม่มีบุคคลอื่นใด—
พวกเขาทั้งหมดจะต้องพินาศ จงอย่าคิดว่าเราสุดชั่วจนเกินไปในกิจการของเรา—
นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
พวกที่ทุกข์ทนกับคำสาปแช่งของเราคือเป้าหมายของความเกลียดชังของเรา
และการนี้ได้รับการกำหนดไว้อย่างมั่นคง เราไม่ทำผิดพลาด หากเราเห็นคนบางคนที่ทำให้เราไม่พอใจ
เราจะเตะพวกเขาออกไป
นั่นคือหลักฐานที่เพียงพอว่าเจ้าถูกเราสาปแช่งและเป็นพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง
ให้เราได้ทำให้เจ้าเข้าใจอีกครั้ง—มีเพียงบรรดาบุตรหัวปีของเราเท่านั้นในประเทศจีน
(นอกเหนือจากประชากรของเราผู้ทำการปรนนิบัติ) และนี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
แต่บรรดาบุตรหัวปีของเราช่างมีน้อยนักและทั้งหมดเราได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว—เรารู้ว่าสิ่งใดที่เราทำ
เราไม่เกรงกลัวความเป็นลบของเจ้า และเราไม่เกรงกลัวว่าเจ้าจะกลับมาแวงกัณธเรา
เพราะเรามีประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราและเรามีความโกรธเคือง นั่นจึงกล่าวได้ว่า
เรากลัวความวิบัติใหญ่หลวงในมือของเรา และเราไม่เกรงกลัวสิ่งใด

เนื่องจากเรากำลังถึงทุกสรรพสิ่งที่ได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว และเมื่อวันนั้นมาถึง เราจะรับมือกับเจ้าอย่างถ้วนทั่ว
คนเราไม่สามารถได้รับการทำให้เพียบพร้อมหรือได้รับการสอนใจจากมนุษย์ให้กลายเป็นบุตรหัวปีของเราได้—
เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดไว้ล่วงหน้าของเราทั้งหมด ใครก็ตามที่เราพูดว่าเป็นบุตรหัวปีเป็นบุตรหัวปี
อย่าได้พยายามแข่งขันเพื่อเป็นบุตรหัวปีหรือไขว่คว้าการเป็นบุตรหัวปี ทุกสรรพสิ่งขึ้นอยู่กับเรา
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์พระองค์เอง

วันหนึ่งเราจะยอมให้พวกเจ้าทั้งหมดเห็นว่าประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราคืออะไร
และความโกรธเคืองของเราคืออะไร (พวกเจ้าทั้งหมดจะคุกเข่าเพื่อเรา ทั้งหมดจะนมัสการเรา
ทั้งหมดจะขอร้องการให้อภัยจากเรา และทั้งหมดจะเชื่อฟัง
ตอนนี้เรายอมให้แค่บรรดาบุตรหัวปีของเราเห็นส่วนหนึ่งของสิ่งนั้นเท่านั้น
เราจะทำให้เชื้อสายทั้งหมดของพญานาคใหญ่สีแดงมองเห็นว่าเราได้เลือกผู้คนมากมายให้ถูกพลีอุทิศ
(ทุกคนยกเว้นบรรดาบุตรหัวปีของเรา) เพื่อทำให้บรรดาบุตรหัวปีของเราเพียบพร้อม
ว่าเราได้ทำให้พญานาคใหญ่สีแดงตกเป็นเหยื่อของแผนการอันเจ้าเล่ห์ของมันเอง
(ในแผนการบริหารจัดการของเรา พญานาคใหญ่สีแดงส่งพวกที่ทำการปรนนิบัติเพื่อเราออกไป—นั่นคือ
ทุกคนยกเว้นบรรดาบุตรหัวปีของเรา—เพื่อขัดจังหวะแผนการบริหารจัดการของเรา กระนั้น
มันกลับได้ตกเป็นเหยื่อของแผนการอันเจ้าเล่ห์ของมันเอง
และพวกมันทั้งหมดทำการปรนนิบัติให้กับงานของเรา
นี่คือส่วนหนึ่งของความหมายที่แท้จริงของการที่เราขับเคลื่อนผู้คนทั้งหมดให้ทำการปรนนิบัติเพื่อเรา) วันนี้
เมื่อทุกสรรพสิ่งได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว เราจะกำจัดทั้งพวกเขาทั้งหมด บดขยี้พวกเขาให้อยู่ใต้เท้าของเรา
และโดยผ่านทางการณ์นี้ เราจะเหยียดหยามพญานาคใหญ่สีแดงและทำให้มันละลายถึงที่สุด
(พวกมันพยายามที่จะหลอกลวงเพื่อให้ได้รับพร แต่พวกมันไม่เคยคิดว่าพวกมันจะทำการปรนนิบัติเรา)—
นี่คือปัญญาของเรา เมื่อได้ยินเช่นนี้แล้ว ผู้คนคิดว่าเราปราศจากความรู้สึกหรือความปรานี
และคิดว่าเราไม่มีสถานะความเป็นมนุษย์ เราปราศจากความรู้สึกหรือความปรานีต่อซาตานอย่างแท้จริง
และยิ่งไปกว่านั้น เราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงอยู่เหนือสถานะความเป็นมนุษย์
เจ้าสามารถพูดได้อย่างไรว่าเราเป็นพระเจ้าที่มีสถานะความเป็นมนุษย์? เจ้าไม่รู้หรือว่าเราไม่ได้เป็นของโลกนี้?
เจ้าไม่รู้หรือว่าเราอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง? นอกเหนือจากบรรดาบุตรหัวปีของเราแล้ว ไม่มีผู้ใดเหมือนเรา
ไม่มีผู้ใดที่มีอุปนิสัยของเรา (อุปนิสัยที่ไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นของพระเจ้า)
และไม่มีผู้ใดที่ครอบครองคุณสมบัติของเรา

เมื่อประตูโลกฝ่ายจิตวิญญาณถูกเปิดออก พวกเจ้าจะเห็นความลึกลับทั้งหมด
ซึ่งทำให้พวกเจ้าสามารถเข้าสู่อาณาจักรอิสระได้อย่างครบบริบูรณ์ เข้าสู่อ้อมกอดอันรักใคร่ของเรา

และเข้าสู่พรินซ์คาลของเรา มือของเรารองรับมวลมนุษย์อยู่เสมอ
แต่มีส่วนหนึ่งของมวลมนุษย์ที่เราจะช่วยให้รอด และส่วนหนึ่งที่เราจะไม่ช่วยให้รอด (เราพูดว่า “รองรับ”
เพราะหากปราศจากการรองรับของเราแล้ว โลกทั้งโลกคงจะได้ตกลงสู่แดนคนตายไปนานแล้ว)
จงตระหนักการนี้! นี่คือการบริหารจัดการของเรา แล้วการบริหารจัดการของเราคืออะไร?
เราสร้างมวลมนุษย์ แต่เราไม่เคยวางแผนที่จะได้รับทุกๆ บุคคล
เราวางแผนเพียงให้ได้รับส่วนเล็กน้อยของมวลมนุษย์เท่านั้น ดังนั้นแล้ว เหตุใดเราจึงสร้างผู้คนมากมายนัก?
เราได้พูดก่อนหน้านี้แล้วว่า กับเราแล้วทั้งหมดคืออิสรภาพและการปลดปล่อย
และเราทำสิ่งใดก็ตามที่เราปรารถนา เมื่อเราสร้างมวลมนุษย์
การสร้างนั้นเป็นไปเพื่อที่พวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตที่ปกติได้และจากนั้นจึงอาจมีส่วนเล็กน้อยของมวลมนุษย์ที่
จะเป็นบรรดาบุตรหัวปีของเรา บรรดาบุตรของเรา และบรรดาผู้คนของเราเกิดขึ้นเพียงเท่านั้น
สามารถพูดได้ว่าผู้คน เหตุการณ์ และเป้าหมายทั้งหมด—นอกเหนือจากบรรดาบุตรหัวปีของเรา
บรรดาบุตรของเรา และบรรดาผู้คนของเรา—ทั้งหมดคือคนปรนนิบัติและต้องพินาศทั้งหมด ในหนทางนี้
แผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเราก็ได้รับการสรุปปิดตัว นี่คือการบริหารจัดการของเรา
แผนนี้คืองานของเรา และแผนนี้คือขั้นตอนที่เราใช้ปฏิบัติ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างจบสิ้นลง
เราจะหยุดพักอย่างครบบริบูรณ์ ในเวลานั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะสุขสบาย ทุกสิ่งทุกอย่างจะสงบสุขและปลอดภัย
อย่างก้าวของงานของเรานั้นเร็วมากจนเกินจินตนาการของมนุษย์ จังหวะนี้เปลี่ยนแปลงในแต่ละวัน
และใครก็ตามที่ไม่สามารถตามทันได้จะทุกข์ทนกับการสูญเสีย
คนเราสามารถเพียงยึดมั่นในความสว่างใหม่ทุกวัน (ถึงแม้ว่าไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ
ในประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา อีกทั้งนิมิตและความจริงที่เราสามัคคีธรรม) เหตุใดเราจึงพูดทุกวัน?
เหตุใดเราจึงมอบความรู้แจ้งให้เจ้าอยู่เนื่องนิคย์? เจ้าเข้าใจความหมายที่แท้จริงภายในหรือไม่? ขณะนี้
ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงกำลังหัวเราะและเล่นตลก และไม่สามารถจริงจังได้
พวกเขาไม่ได้ใจไม่ว่าอะไรก็ตามกับคำพูดของเราเลย
แต่แค่รู้สึกถึงความกังวลที่ผ่านไปเมื่อพวกเขาได้ยินคำพูดของเรา หลังจากนั้น คำพูดของเราก็ถูกลืมในไม่ช้า
และในไม่ช้าพวกเขาก็ไม่ตระหนักถึงอัตลักษณ์ของพวกเขาเอง และพวกเขากลายเป็นไม่ระมัดระวัง
เจ้ารู้หรือไม่ว่าสภาพของเจ้าคืออะไร?
การที่คนบางคนทำการปรนนิบัติเพื่อเราหรือได้รับการกำหนดไว้ก่อนและได้รับเลือกโดยเราหรือไม่
ได้รับการจัดการด้วยมือของเราเท่านั้น ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้—เราต้องทำการนี้ด้วยตัวเราเอง
เราต้องเลือกและกำหนดพวกเขาไว้ก่อนด้วยตัวเราเอง ใครกล้าพูดบ้างว่าเราเป็นพระเจ้าที่ไม่รอบรู้? ทุกๆ
คำพูดที่เราพูดและทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำคือปัญญาของเรา

ใครกล้าที่จะขัดจังหวะการบริหารจัดการของเราหรือทำลายแผนของเราอีกครั้ง?

เราจะไม่อภัยให้พวกเขาอย่างแน่นอน! เวลาอยู่ในมือของเรา และเราไม่เกรงกลัวการล่าช้าใดๆ

เราไม่ใช่องค์หนึ่งเดียวผู้ตัดสินพระทัยเรื่องเวลาที่แผนการบริหารจัดการของเราจะสิ้นสุดลงหรือ?

ทั้งหมดนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคิดเดียวของเราหรือ? เมื่อเราพูดว่ามันเสร็จสิ้น มันก็เสร็จสิ้น

และเมื่อเราพูดว่ามันสิ้นสุด มันก็สิ้นสุด เราไม่เร่งรีบและเราจะทำการจัดการเตรียมการที่เหมาะสม

ผู้คนต้องไม่ยื่นจมูกของพวกเขามายุ่งเรื่องงานของเรา และพวกเขาต้องไม่ทำสิ่งทั้งหลายเพื่อเราในวิธีใดๆ

ก็ตามที่พวกเขาพอใจ เราสาปแช่งผู้ใดก็ตามที่ยื่นจมูกของพวกเขามายุ่ง—

นี่คือหนึ่งในประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา เราทำงานของเราด้วยตัวเราเอง และเราไม่ต้องการผู้อื่นใด

(เราอนุญาตให้คนปรนนิบัติเหล่านั้นปฏิบัติได้

มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะไม่กล้าปฏิบัติอย่างหุนหันหรือไม่ลืมหูลืมตา)

งานทั้งหมดได้รับการจัดการเตรียมการโดยเรา และตัดสินใจโดยเรา

เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เององค์หนึ่งเดียว

ชนชาติทั้งมวลของโลกแข่งขันกันเพื่อให้ได้อำนาจและผลกำไร และต่อสู้แย่งแผ่นดิน แต่จงอย่าตื่นกลัวไป

เพราะทุกสรรพสิ่งเหล่านี้เป็นการปรนนิบัติของเรา แล้วเหตุใดเราจึงพูดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นการปรนนิบัติของเรา?

เราทำสิ่งทั้งหลายโดยไม่ต้องยอมนั้ ในการพิพากษาชาตาน อันดับแรกเราทำให้พวกมันได้เลี้ยงกันเองก่อน

แล้วในที่สุดก็นำพวกมันมาสู่ความพินาศและทำให้พวกมันตกเป็นเหยื่อของแผนการอันเจ้าเล่ห์ของพวกมันเอง

(พวกมันปรารถนาที่จะแข่งขันกับเราเพื่อให้ได้ฤทธิ์เดช แต่พวกมันลงท้ายด้วยการทำการปรนนิบัติเพื่อเรา)

เราเพียงพูดและออกคำสั่งของเราเท่านั้น และทุกคนก็ทำสิ่งที่เราบอกให้เจ้าทำ

หรือมิฉะนั้นแล้วเราจะทำลายเจ้าโดยทันที สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของการพิพากษาของเรา

ด้วยเหตุที่เราบัญชาทุกสรรพสิ่ง และทุกสรรพสิ่งได้รับการสถาปนาโดยเรา ไม่ว่าใครก็ตามจะทำสิ่งใดก็ตาม

พวกเขาทำเช่นนั้นโดยไม่ได้รับรู้ตัว และทำเช่นนั้นตามการจัดการเตรียมการของเรา

เราหวังว่าพวกเจ้าสามารถเต็มไปด้วยปัญญาของเราในเหตุการณ์ที่จะบังเกิดในไม่ช้า จงอย่าใช้ชีวิตเข้าหาที่สะเพราะ

แต่เข้าใกล้เราให้มากขึ้นและบ่อยขึ้นเมื่อสิ่งทั้งหลายบังเกิดแก่เจ้า

จงพิถีพิถันและระมัดระวังให้มากขึ้นในทุกด้านเพื่อหลีกเลี่ยงการละเมิดการเตือนของเรา

และเพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของแผนการอันเจ้าเล่ห์ของชาตาน

พวกเจ้าควรได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกจากคำพูดของเรา รู้สิ่งที่เราเป็น และมองเห็นสิ่งที่เรามี

พวกเจ้าต้องทำสิ่งทั้งหลายตามการแสดงความหมายของเรา และต้องไม่ปฏิบัติอย่างสะเพร่า ทำสิ่งที่เราทำ

และพูดสิ่งที่เราพูด เราพูดสิ่งเหล่านี้กับพวกเจ้าไว้ล่วงหน้า

เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการทำผิดพลาดและหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ “สิ่งที่เราเป็น” และ

“สิ่งครอบครองของเรา” คืออะไร? พวกเจ้ารู้จริงๆ หรือไม่?

ความเจ็บปวดที่เราทุกข์ทนเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่เราเป็น

เนื่องจากมันเป็นส่วนหนึ่งของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเรา

และสิ่งที่เราเป็นยังสามารถพบได้ในเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเราด้วยเช่นกัน—พวกเจ้ารู้การนี้หรือไม่?

สิ่งที่เราเป็นประกอบด้วยสองแง่มุม กล่าวคือ แง่มุมหนึ่งคือแง่มุมของสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรา

ในขณะที่อีกแง่มุมหนึ่งคือแง่มุมของเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเรา

เพียงสองแง่มุมนี้รวมกันเท่านั้นที่ทำให้เกิดพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครบบริบูรณ์

สิ่งที่เทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของเราเป็นยังรวมถึงสิ่งดีๆ มากมายหลายประการด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

เราไม่ทุกข์ทนกับการยับยั้งโดยบุคคลใด เรื่องใด หรือสิ่งใด เราอยู่เหนือสิ่งแวดล้อมทั้งหมด

เราเกินจากข้อจำกัดใดๆ เกี่ยวกับเวลา หรือพื้นที่ หรือภูมิศาสตร์ เรารู้จักผู้คน เรื่อง

และสิ่งทั้งหลายทั้งหมดอย่างแท้จริงราวกับหลังมือของเรา แต่กระนั้น เรายังคงเป็นเนื้อหนังและกระดูก

และเราปรากฏในรูปสัณฐานที่จับต้องได้ เรายังคงเป็นสภาวะบุคคลนี้ในสายตาของผู้คน

แต่ธรรมชาติได้เปลี่ยนไปแล้ว—นั่นไม่ใช่เนื้อหนัง แต่เป็นกาย สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงส่วนเล็กๆ ของเทวสภาพ

บรรดาบุตรหัวปีทั้งหมดของเราก็คจะเป็นเช่นนี้เช่นกันในอนาคต นี่คือนิติวิธีที่ต้องมีการก้าวข้าม

และพวกที่ได้ถูกชีชะตากรรมแล้วไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ ขณะที่เรากำลังดำเนินการนี้

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่ได้รับการกำหนดไว้ก่อนจะถูกเตะออกไป

(เพราะนี่คือการที่ซาตานทดสอบเราเพื่อดูว่าคำพูดของเราถูกต้องแม่นยำหรือไม่)

บรรดาผู้ที่ได้รับการกำหนดไว้ก่อนไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปได้ ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะไปที่ไหน และด้วยการนั้น

พวกเจ้าจะมองเห็นหลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังกิจการนี้ของเรา คำว่า “สิ่งครอบครองของเรา”

อ้างอิงถึงปัญญาของเรา ความรู้ของเรา ความเจ้าความคิดของเรา และทุกๆ คำพูดที่เราพูด

ทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์ของเราและเทวสภาพของเราครอบครองสิ่งนี้ นั่นจึงกล่าวได้ว่า

ทั้งหมดที่ได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นโดยสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรา

อีกทั้งที่ได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นโดยเทวสภาพของเราคือสิ่งที่เรามีครอบครอง

ไม่มีผู้ใดสามารถนำสิ่งเหล่านี้ออกไปหรือโยกย้ายสิ่งเหล่านี้ได้ สิ่งเหล่านี้อยู่ในความเป็นเจ้าของของเรา

และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงได้ นี่คือนิติวิธีที่รุนแรงที่สุดของเรา

(ด้วยเหตุที่ในมนโคติที่หลังพิศของมนุษย์นั้น

สิ่งทั้งหลายมากมายที่เราทำนั้นไม่สอดคล้องกับมนโคติที่หลังพิศของพวกเขาและเกินความเข้าใจของมนุษย์

นี่คือคำบัญชาที่ทุกๆ บุคคลละเมิดง่ายที่สุด และยังมีความรุนแรงที่สุดเช่นกัน ดังนั้น

ชีวิตของพวกเขาจึงทุกข์ทนกับการสูญเสียในมโนคติที่หลงผิดนั้น) เราจะพูดอีกครั้ง
เจ้าต้องใช้วิธีเข้าหาที่มีมโนธรรมกับสิ่งที่เราเตือนสติให้พวกเจ้าทำ—เจ้าต้องไม่เล่นเล่ห์!

บทที่ 96

เราจะเตือนทุกคนที่เกิดจากเราผู้ซึ่งถึงกระนั้นก็ยังไม่รู้จักรเรา เพื่อที่จะทำการสำแดงความโกรธทั้งปวงของเรา
ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา และสติปัญญาอันเต็มเปี่ยมของเรา ในตัวเรา ทั้งหมดนั้นชอบธรรม
และไม่มีความไม่ชอบธรรมโดยสิ้นเชิง ไม่มีเล่ห์หลวง และไม่มีความคิดโกง

ผู้ใดก็ตามที่คิดโกงและเล่ห์หลวงต้องเป็นบุตรนรก ซึ่งเกิดในแดนคนตาย ในตัวเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเปิดออก
สิ่งใดก็ตามที่เรากล่าวว่าจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงได้ ก็จะมีการทำให้สำเร็จลุล่วงจริงๆ

สิ่งใดก็ตามที่เรากล่าวว่าจะถูกจัดตั้งขึ้น ก็จะถูกจัดตั้งขึ้น

และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงหรือเลียนแบบสิ่งเหล่านี้ได้

เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เององค์หนึ่งเดียวและเพียงผู้เดียว ในสิ่งที่กำลังจะมาถึง

ทุกคนที่อยู่ในกลุ่มของบรรดาบุตรหัวปีที่ได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าและที่ได้รับเลือกสรรของเรา

จะได้รับการเปิดเผยทีละคน และทุกคนที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มของบรรดาบุตรหัวปีจะถูกเรากำจัดโดยผ่านทางการณ์
นี่คือวิธีที่เราทำงานของเราและทำให้งานของเราสำเร็จลุล่วง ตอนนี้

เราดีแต่ผู้คนบางคนเพียงเพื่อที่ว่าบรรดาบุตรหัวปีของเราจะสามารถมองเห็นกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเราได้
แต่ในภายหลังเราจะไม่ทำงานด้วยวิธีนี้ ในทางกลับกัน

เราจะดำเนินการจากสถานการณ์ทั่วไปแทนที่จะปล่อยให้พวกเขาแสดงธรรมชาติที่แท้จริงของพวกเขาออกมาทีละ
คน (เพราะปีศาจโดยทั่วไปแล้วเป็นอย่างเดียวกันทั้งหมด นั่นก็เพียงพอแล้วที่จะเลือกเพียงจำนวนน้อยๆ

เพื่อนำมาเป็นตัวอย่าง) บรรดาบุตรหัวปีทั้งหมดของเราต่างก็ชัดเจนในหัวใจของพวกเขา

และไม่มี ความจำเป็นสำหรับเราที่จะต้องอธิบายเพิ่มเติมเลย (เพราะเมื่อถึงเวลาที่กำหนด

พวกเขาจะได้รับการเปิดเผยทีละคนอย่างแน่นอน)

นั่นคืออุปนิสัยของเราที่ต้องรักษาสัญญาของเรา และในตัวเราไม่มีสิ่งใดเลยที่ถูกซ่อนเร้นหรือถูกปกปิดไว้

เราจะบอกพวกเขาทั้งหมดถึงแต่ละสิ่งในบรรดาสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาควรที่จะต้องเข้าใจ

และเราจะไม่บอกพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาไม่ควรรู้เป็นอันขาด

เพื่อไม่ให้พวกเขากลายเป็นไรซึ่งความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ จงอย่าเกาะติดกับสิ่งเล็กๆ

และสูญเสียสิ่งสำคัญด้วยผลแห่งการนั้น—นั่นไม่คุ้มค่าเลยจริงๆ จงเชื่อว่าเราคือพระเจ้าผู้เปี่ยมเมตตาฤทธิ

และจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงและทั้งหมดจะกลายเป็นง่ายและน่ายินดี

นี่คือวิธีที่เราทำสิ่งทั้งหลาย ผู้ใดก็ตามที่เชื่อ เราอนุญาตให้เขาเห็น และผู้ใดก็ตามที่ไม่เชื่อ เราไม่อนุญาตให้เขา

และเราไม่มีวันปล่อยให้เขาเข้าใจได้เลย ในตัวเราไม่มีความรู้สึกรังเกียจหรือความปรานี

และไม่สำคัญว่าผู้ใดจะละเมิดการเตือนของเราก็ตาม เราจะฆ่าพวกเขาอย่างไม่ยั้งมือแน่นอน

และเราจะปฏิบัติต่อพวกเขาทั้งหมดในทางเดียวกัน เราเป็นอย่างเดียวกันต่อทุกคน—

เราไม่มีความรู้สึกส่วนตัวและไม่กระทำตามอารมณ์แต่อย่างใด

เหตุใดผู้คนจึงไม่สามารถมองเห็นความชอบธรรมและบารมีของเราโดยผ่านทางการนี้?

นี่คือสติปัญญาของเราและอุปนิสัยของเรา

ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงได้และไม่มีผู้ใดสามารถรู้จักได้อย่างครบบริบูรณ์

มือของเราบัญชาทุกสิ่งทุกอย่างอยู่เสมอ ตลอดเวลา

และเราจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างไว้เสมอเพื่อให้ทำงานปรนนิบัติเราในทุกเมื่อที่เราต้องการ

ผู้คนมากมายกำลังทำการปรนนิบัติในนามของเราเพื่อที่จะทำให้แผนการบริหารจัดการของเราลุล่วง

ทว่าในท้ายที่สุดพวกเขาจะเห็นพรแต่ไม่สามารถชื่นชมพรเหล่านั้นได้—ช่างน่าเวทนาเสียจริง!

แต่ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนใจของเราได้ นี่คือประกาศกฤษฎีกาการบริหารของเรา

(เมื่อใดก็ตามที่ประกาศกฤษฎีกาบริหารได้ถูกกล่าวถึง นี่อ้างถึงบางสิ่งที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้น

เมื่อเรากล่าวในอนาคต หากเราได้ตั้งใจในบางสิ่งบางอย่าง เช่นนั้นแล้วไซ้

นั่นคือประกาศกฤษฎีกาการบริหารของเราอย่างแน่นอนที่สุด จงจำเอาไว้! จงอย่าละเมิดการนี้

เพื่อไม่ให้เจ้าทนทุกข์กับความสูญเสีย) และนั่นยังเป็นส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเราอีกด้วย

นี่คืองานของเราเอง มิใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์คนใดก็สามารถทำได้ เราต้องทำการนี้—เราต้องจัดการเตรียมการการนี้

ซึ่งเพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเราและเพื่อสำแดงความโกรธของเรา

ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่รู้และไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสถานะความเป็นมนุษย์ของเรา

เราได้กล่าวเรื่องนี้ไปหลายครั้งหลายคราแล้ว แต่พวกเขายังคงพรัมัวและไม่เข้าใจมากนัก แต่นี่คืองานของเรา

และบัดนี้ ในเวลานี้ ผู้ใดก็ตามที่รู้ ก็ารู้ และผู้ใดก็ตามที่ไม่รู้ เราก็ไม่บังคับ นี่สามารถเป็นได้เพียงเช่นนี้เท่านั้น

เราได้พูดการนี้ไปแล้วด้วยความชัดเจน และเราจะไม่กล่าวถึงการนี้อีกในภายหลัง

(เพราะเราได้กล่าวไปมากเกินไปแล้ว และเราได้พูดอย่างชัดเจนมากแล้ว

ผู้ที่รู้จักเราย่อมมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่อย่างแน่นอน

และเป็นหนึ่งในบรรดาบุตรหัวปีของเราอย่างไม่ต้องสงสัย ผู้ที่ไม่รู้จักเราก็อ้อมไม่ใช้อย่างแน่นอน

ซึ่งพิสูจน์ว่าเราได้ถอดถอนวิญญาณของเราออกจากเขาแล้ว) แต่ในท้ายที่สุด เราจะทำให้ทุกคนรู้จักเรา—

รู้จักเราโดยครบบริบูรณ์ ทั้งในสถานะความเป็นมนุษย์ของเราและในเทวสภาพของเรา

เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายของงานของเรา และเราต้องทำงานด้วยวิธีนี้

นี่ยังเป็นประกาศกฤษฎีกาการบริหารของเราอีกด้วย ทุกๆ คนต้องเรียกเราว่าพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงพระองค์เดียว

และสรรเสริญและแซ่ซ้องเราด้วยความปีติโดยไม่เลิกรา

แผนการบริหารจัดการของเราได้เสร็จสิ้นอย่างครบถ้วนเรียบร้อยแล้ว

และทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงมาเป็นเวลานานแล้ว ในสายตาของมนุษย์

งานของเราจำนวนมากนั้นดูเหมือนกับว่ายังคงอยู่ระหว่างการดำเนินการ
แต่เราได้จัดการเตรียมการการนั้นไว้อย่างถูกต้องเหมาะสมเรียบร้อยแล้ว
และทั้งหมดที่รอคอยก็คือความครบบริบูรณ์ของการนั้น โดยสอดคล้องกับขั้นตอนของเราที่ละการกิจ
(นี่เป็นเพราะก่อนการสร้างโลก
เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วว่าผู้ใดที่มีความสามารถที่จะตั้งมั่นอยู่ภายใต้การทดสอบได้
ผู้ใดที่ไม่สามารถได้รับการเลือกสรรและการลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยเรา
และผู้ใดที่ไม่สามารถมีส่วนร่วมในความทุกข์ของเราได้ บรรดาผู้ที่สามารถมีส่วนร่วมในความทุกข์ของเรา—
กล่าวคือ บรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรและการลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยเรา
เราจะรักษาพวกเขาไว้และทำให้พวกเขาสามารถอยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างอย่างแน่นอน)
เราชัดเจนในหัวใจของเราว่าผู้ใดมีบทบาทใดแต่ละอย่าง เราตระหนักดีว่าผู้ใดทำการปรนนิบัติเรา
ผู้ใดคือบุตรหัวปี และผู้ใดอยู่ท่ามกลางบรรดาบุตรของเราและประชากรของเรา
เรารู้การนี้ดีราวกับว่าเป็นหลังมือของเรา ผู้ใดก็ตามที่เราได้กล่าวไปแล้วในอดีตว่าเป็นบุตรหัวปี
บัดนี้ก็ยังเป็นบุตรหัวปี และผู้ใดก็ตามที่เราได้กล่าวไปแล้วในอดีตว่าไม่ใช่บุตรหัวปี
บัดนี้ก็ยังไม่ใช่บุตรหัวปี สิ่งใดก็ตามที่เราทำ เราไม่เสียใจ และไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งนั้นง่ายๆ
เราหมายความว่าสิ่งที่เรากล่าว (ในตัวเราไม่มีสิ่งใดเลยที่เหลวไหล) และนั่นไม่มีวันเปลี่ยนแปลง!
พวกที่ทำการปรนนิบัติเราก็กทำการปรนนิบัติเราเสมอ กล่าวคือ พวกเขาเป็นวัวของเรา พวกเขาเป็นม้าของเรา
(แต่ผู้คนเหล่านี้ไม่มีวันเข้าใจสิ่งทั้งหลายในฝ่ายจิตวิญญาณ เมื่อเราใช้พวกเขา พวกเขาก็มีประโยชน์
แต่เมื่อเราไม่ได้ใช้พวกเขา เราก็จจะฆ่าพวกเขา เมื่อเรากล่าวถึงวัวและม้า
เราหมายถึงพวกที่ไม่ได้รับความรู้แจ้งในจิตวิญญาณของพวกเขา พวกที่ไม่รู้จักเรา และพวกที่ไม่เชื่อฟังเรา
และต่อให้พวกเขาจะเชื่อฟังและนบถและเรียบง่ายและซื่อสัตย์
แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นวัวและม้าอยู่เช่นนั้นจริงๆ) บัดนี้ ผู้คนส่วนใหญ่ช่างป่าเถื่อนและเป็นอิสระต่อหน้าเรา
พุดคุยและขบขันกันกริกราว ประพฤติตัวอย่างไม่เคารพ—พวกเขาเพียงเห็นสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรา
และไม่เห็นเทวสภาพของเรา ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรา พฤติกรรมเหล่านี้สามารถปล่อยผ่านไปได้
และเราสามารถให้ตัวเราอภัยแก่พวกเขาได้ แต่ในเทวสภาพของเรา นั่นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ในอนาคต
เราจะตัดสินว่าเจ้าได้กระทำความผิดแห่งการหมิ่นประมาทไปแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
สภาวะความเป็นมนุษย์ของเราสามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ แต่เทวสภาพของเราไม่สามารถถูกทำเช่นนั้นได้
และผู้ใดก็ตามที่ไม่ลงรอยกับเราแม้เพียงน้อยนิด เราจะพิพากษาทันทีโดยไม่มีการประวิงเวลา
จงอย่าคิดว่าเพราะเจ้าได้เชื่อมโยงมานานกับสภาวะบุคคลนี้ที่เราเป็นและได้กลายเป็นคุ้นเคยกับเรา

เจ้าจึงสามารถกล่าวและกระทำการอย่างปาเถื่อนได้ เราไม่ได้สนใจเลยจริงๆ! ไม่สำคัญว่าจะเป็นผู้ใด
เราจะปฏิบัติกับพวกเขาด้วยความชอบธรรม นี่คือความชอบธรรมของเรา

ความล้าลึกทั้งหลายของเราได้รับการเปิดเผยต่อผู้คนทุกวัน
และความล้าลึกเหล่านั้นก็กลายเป็นชัดเจนมากขึ้นทุกวันตามช่วงระยะทั้งหลายของวิวัฒนาการ
ซึ่งเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นถึงห้วงแห่งงานของเรา นี่คือสติปัญญาของเรา
(เรามีได้กล่าวการนี้โดยตรงไปตรงมา เราให้ความรู้แจ้งแก่บรรดาบุตรหัวปีของเรา
และให้ความมีคบบอดแก่เชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดง) นอกเหนือไปจากนั้น
วันนี้เราจะเปิดเผยความล้าลึกของเราแก่พวกเจ้าโดยผ่านทางพระบุตรของเรา
สรรพสิ่งที่ผู้คนไม่อาจจินตนาการได้นั้น เราจะเปิดเผยแก่พวกเจ้าในวันนี้
เพื่อให้พวกเจ้ารู้อย่างทะลุปรุโปร่งและมีความเข้าใจชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้น ความล้าลึกนี้ดำรงอยู่ในทุกๆ
คนที่อยู่นอกเหนือจากบรรดาบุตรหัวปีของเรา แต่ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจการนั้นได้
แม้ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ที่นั่นภายในแต่ละบุคคล แต่ไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถระลึกถึงการนั้นได้
เรากำลังกล่าวสิ่งใดอยู่เช่นนั้นหรือ? ในงานของเราและในถ้อยคำของเราระหว่างช่วงเวลานี้
เรากล่าวถึงพญานาคใหญ่สีแดง ซาตาน วิญญาณชั่ว และหัวหน้าที่ทูตสวรรค์อยู่บ่อยครั้ง พวกเขา คือ สิ่งใด?
สัมพันธภาพของพวกเขา คือ สิ่งใด? สิ่งใดที่ถูกสำแดงอยู่ในสิ่งเหล่านี้?
การสำแดงของพญานาคใหญ่สีแดงนั้นคือการต้านทานเรา
การขาดพร่องความเข้าใจและการจับใจความในความหมายของวจนะของเรา การข่มเหงเราอยู่บ่อยครั้ง
และการพยายามใช้กลอุบายเพื่อขัดจังหวะการบริหารจัดการของเรา ซาตานถูกสำแดงดังต่อไปนี้ ได้แก่
การต่อสู้กับเราเพื่อพลังอำนาจ ความต้องการครอบครองประชากรที่เราเลือกสรร
และการปลดปล่อยจากที่เป็นลบเพื่อหลอกลวงประชากรของเรา การสำแดงของมาร
(พวกที่ไม่ยอมรับนามของเรา ผู้ที่ไม่เชื่อ ล้วนเป็นมารทั้งสิ้น) เป็นดังต่อไปนี้ ได้แก่
การโลกในความยินดีในเนื้อหนัง การปล่อยตัวปล่อยใจไปกับตัณหาชั่ว
การมีชีวิตอยู่ในความเป็นทาสของซาตาน บางส่วนต้านทานเราและบางส่วนสนับสนุนเรา
(แต่ไม่พิสูจน์ว่าพวกเขาคือบรรดาบุตรอันเป็นที่รักของเรา) การสำแดงของหัวหน้าที่ทูตสวรรค์เป็นดังต่อไปนี้
ได้แก่ การพูดทูลสิ่งอวดดี การเป็นคนอธรรม การนำกระแสเสียงของเราไปใช้สั่งสอนผู้คนอยู่บ่อยครั้ง
การมุ่งเพียงเอาอย่างเราในสิ่งภายนอก การกินสิ่งที่เรากินและใช้สิ่งที่เราใช้ กล่าวโดยย่อคือ
การต้องการที่จะอยู่เท่าเทียมกันกับเรา
การมีความทะเยอทะยานแต่ขาดพร่องขีดความสามารถของเราและไม่มีชีวิตของเราอยู่
และการเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์สิ่งหนึ่ง ซาตาน มาร

และหัวหน้าทูตสวรรค์ล้วนเป็นสิ่งแสดงให้เห็นโดยทั่วไปของพญานาคใหญ่สีแดง
ดังนั้นพวกที่ไม่ได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าและไม่ได้รับการเลือกสรรโดยเรา
ล้วนเป็นเชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดงทั้งสิ้น กล่าวคือ เป็นอย่างนี้เองอย่างแน่นอน!
เหล่านี้ล้วนเป็นศัตรูของเราทั้งสิ้น (อย่างไรก็ตาม การทำให้หุคชะงักของชาตานั้น ไม่รวมอยู่ด้วย
หากธรรมชาติของเจ้าคือคุณสมบัติของเรา ก็ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนั้นได้
เพราะบัดนี้เจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง เจ้าจะเผชิญหน้ากับการทดลองของชาตanoอยู่เป็นครั้งคราว—
สิ่งนี้ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้—แต่เจ้าต้องระมัดระวังอยู่เสมอ) ด้วยเหตุนี้
เราจะทอดทิ้งเชื้อสายทั้งปวงของพญานาคใหญ่สีแดงที่อยู่นอกเหนือจากบรรดานุตรหัวปีของเรา
ธรรมชาติของพวกมัน ไม่มีวันที่จะสามารถเปลี่ยนแปลงได้—นั่นเป็นคุณสมบัติของชาตano
สิ่งที่พวกมันสำแดงคือมารนั่นเอง และสิ่งที่พวกมันใช้ชีวิตตามคือหัวหน้าทูตสวรรค์นั่นเอง
การนี้จริงแท้แน่นอน พญานาคใหญ่สีแดงที่เรากล่าวถึงนั้นมีไซ่พญานาคสีแดงขนาดใหญ่
แต่คือวิญญาณชั่วที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับเราต่างหาก ซึ่งเป็นคำพ้องของ "พญานาคใหญ่สีแดง" ดังนั้น
วิญญาณทั้งปวงที่นอกเหนือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์คือวิญญาณชั่ว
และยังสามารถกล่าวได้ว่าเป็นเชื้อสายของพญานาคใหญ่สีแดงอีกด้วย ทั้งหมดนี้ควรกระจ่างแจ่มแจ้งต่อทุกคน

บทที่ 97

เราจะทำให้บุคคลทุกคนเห็นถึงกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเราและได้ยินถึงวาระอันเปี่ยมปัญญาของเรา การนี้ต้องรวมถึงบุคคลทุกคน และต้องเกิดขึ้นโดยผ่านทางทุกสิ่ง นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และนี่คือความโกรธเคืองของเรา เราจะสัมผัสบุคคลทุกคนและเรื่องทุกเรื่อง เพื่อที่ว่าผู้คนทั้งปวงในทุกหนทุกแห่งของจักรวาลและไปจนสุดแผ่นดินโลกจะได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเอง เราจะไม่หยุดจนกว่าการนี้จะได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผล

ความโกรธเคืองของเราได้หลั่งไหลออกมาแล้วจนหมดสิ้น โดยไม่มีการยับยั้งไว้โดยแม้เพียงเศษเสี้ยวเดียว การนี้มุ่งตรงไปยังบุคคลทุกคนที่ยอมรับนามนี้ (ซึ่งจะหันไปสู่ชนชาติทั้งปวงบนโลกในไม่ช้า) และความโกรธเคืองของเราคือสิ่งใดเช่นนั้นหรือ? ความโกรธเคืองของเราร้ายแรงมากเพียงใด?

ความโกรธเคืองของเรานั้นตกแก่บุคคลประเภทใดเช่นนั้นหรือ?

ผู้คนส่วนใหญ่คิดว่าความโกรธเคืองคือโทษระดับที่ร้ายแรงที่สุด

แต่นี่ก็ไม่ใช่คำอธิบายการนี้ทั้งหมดเสียทีเดียว

ความโกรธเคืองของเราและประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเป็นสองส่วนที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้

เมื่อเราประกาศใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา ความโกรธเคืองก็เกิดตามมา

ดังนั้นแล้วความโกรธเคืองคือสิ่งใดแน่? ความโกรธเคืองคือการพิพากษาระดับหนึ่งที่เราได้ใช้ตัดสินผู้คน

และนั่นเป็นหลักปฏิบัติเบื้องหลังการประกาศใช้ข้อใดๆ ในประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนหนึ่งในประกาศกฤษฎีกาของเรา ความโกรธเคืองของเราก็จะมีระดับแปรผันไป

โดยขึ้นอยู่กับว่าประกาศกฤษฎีกาใดที่ถูกฝ่าฝืน เมื่อความโกรธเคืองของเราปรากฏ

แน่นอนว่าประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราก็ปรากฏเช่นกัน และเมื่ออย่างแรกไม่ปรากฏ

อย่างหลังก็ไม่ปรากฏเช่นกัน

ประกาศกฤษฎีกาบริหารและความโกรธเคืองของเราได้รวมกันเป็นความครบถ้วนที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้

นี่เป็นการพิพากษาที่เข้มงวดที่สุด ซึ่งผู้ใดก็ไม่อาจฝ่าฝืนได้ ผู้คนทั้งปวงต้องยึดปฏิบัติตามการนี้

ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะไม่อาจหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษอันยิ่งกว่าลงไปโดยมือของเราได้ง่ายๆ

ผู้คนไม่เคยรู้ถึงการนี้ตลอดหลายยุคหลายสมัย

(แม้ว่ามีบางคนที่ทนทุกข์กับความเจ็บปวดซึ่งมีสาเหตุมาจากความวิบัติอันใหญ่หลวง

แต่พวกเขาก็ยังคงไม่รู้ถึงการนี้ อย่างไรก็ตาม

การลงมือปฏิบัติตามประกาศกฤษฎีกาบริหารนี้ส่วนใหญ่ได้เริ่มขึ้นจากบัดนี้)

แต่วันนี้เราเปิดเผยการนี้ทั้งหมดแก่พวกเขา เพื่อที่พวกเขาอาจหลีกเลี่ยงการเป็นเหตุให้เกิดการฝ่าฝืน

ผู้คนทั้งปวงควรพึงเสียของเราและเชื่อในวณะของเรา ไม่เช่นนั้น เราจะไม่กระทำการ
อีกทั้งเราจะไม่ทำงานใดๆ ทุกวณะและการกระทำของเราคือตัวอย่างที่พวกเจ้าควรติดตาม
สิ่งเหล่านั้นคือตัวอย่างของพวกเจ้าและสิ่งเหล่านั้นคือแบบอย่างให้พวกเจ้าติดตาม
เหตุผลที่เราบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพื่อที่พวกเจ้าอาจเห็นสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามีในสถานะความเป็นมนุษย์ของ
เรา ในอนาคต เราจะให้พวกเจ้าเป็นพยานถึงสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามีในเทวสภาพของเรา
สิ่งทั้งหลายต้องดำเนินไปที่ละขั้นตอนในหนทางนี้ ไม่เช่นนั้น ผู้คนจะเพียงไร้ซึ่งความสามารถที่จะเชื่อ
และพวกเขาจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับเราอยู่เลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขาจะสามารถมีเพียงนิมิตที่ไม่ชัดเจนและคลุมเครือเท่านั้น
และพวกเขาจะไร้ซึ่งความสามารถที่จะมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรา
วณะของเราได้แสดงแล้วว่าตัวตนของเราได้ปรากฏแก่พวกเจ้าอย่างครบถ้วนแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ดี
ผู้คนได้ยินเสียงของเราและยังคงไม่รู้จักเรา—ด้วยเหตุผลเดียวที่ว่าพวกเขาโง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน
แม้กระทั่งบัดนี้ที่เราได้บังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ผู้คนก็ยังคงเยาะเย้ยทำทนายเรา
และดังนั้นเราจึงนำความโกรธเคืองของเราและประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรามาใช้เพื่อลงโทษยุคสมัยเก่าอันเล
วและสับสนปนเปนี้ และเพื่อสร้างความอับอายแก่ซาตานและมารทั้งหลายอย่างถึงที่สุด
นี่เป็นเพียงหนทางเดียวเท่านั้น นี่คือการขับไล่ของมวลมนุษย และนี่คือจุดสิ้นสุดที่รวมมวลมนุษยอยู่
บททวนคือการสรุปปิดตัวที่รู้มาก่อนล่วงหน้าแล้วว่าไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงหรือหนีพ้นจากการนั้นโดย
ใช้ข้อแก้ตัวได้เลย เราเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่มีอำนาจสุดท้ายเด็ดขาด
นี่คือการบริหารจัดการของเราและนี่คือแผนของเรา ผู้คนทั้งปวงต้องเชื่อและเชื่อมั่นทั้งในหัวใจและในวาจา
บรรดาผู้ที่ได้รับโชคอันดีงามในชีวิตนี้จะทนทุกข์ชั่วกัลปาวสานอย่างแน่นอน
ขณะที่บรรดาผู้ที่ทนทุกข์ในชีวิตนี้จะได้รับพรชั่วกัลปาวสานอย่างแน่นอน—เราได้กำหนดการนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว
และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนั้นได้ ไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงหัวใจของเราได้
และไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถเพิ่มคำพูดเพียงสักคำในวณะของเราได้
และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้ลบแม้เพียงคำเดียวออกไปโดยพลการ หากผู้ใดฝ่าฝืนการนี้
เราจะตีสอนพวกเขาอย่างแน่นอน

ความล้าลึกทั้งหลายของเราได้ถูกเผยแก่พวกเจ้าทุกวัน—พวกเจ้าเข้าใจสิ่งเหล่านั้นจริงๆ หรือ?
เจ้าแน่ใจเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นจริงๆ หรือ? เมื่อซาตานกำลังหลอกลวงเจ้า
เจ้าสามารถเข้าใจการนั้นทะลุปรุโปร่งได้หรือไม่?
การนี้ได้รับการกำหนดพิจารณาตามวุฒิภาวะของพวกเจ้าในชีวิต
ในเมื่อเรากล่าวว่าสรรพสิ่งทั้งปวงได้ถูกเรากำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว

เช่นนั้นแล้วเหตุใดเราจึงจุติมาเป็นมนุษย์ด้วยตัวเราเองเพื่อให้บรรดาบุตรหัวปีของเรามีความเพียบพร้อมเล่า?
ยิ่งไปกว่านั้น เหตุใดเราจึงได้ทำงานมากมายเหลือเกินที่ผู้คนคิดว่าไร้ประโยชน์?

นั่นเป็นเพราะเราเองที่สับสนเช่นนั้นหรือ? จงจำการนี้เอาไว้!

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำนั้นทำไปมิใช่เพียงเพื่อให้ได้รับบรรดาบุตรหัวปีของเราเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ
เพื่อสร้างความอับอายแก่ชาตान แม้ชาตानจะเยาะเย้ยทำทนายเรา

แต่เรายังมีฤทธานุภาพที่จะทำให้เชื้อสายของมันทบฏต่อมันและหันกลับมาสรรเสริญเราได้ ยิ่งไปกว่านั้น
ทั้งหมดที่เราทำก็เพื่อที่ขึ้นตอนถัดไปของงานของเราจะเป็นไปอย่างราบรื่น

และเพื่อที่ทั่วทั้งโลกจะแซ่ซ้องและสรรเสริญเรา

และทุกสรรพสิ่งที่มีลมหายใจจะถูกเขาลงต่อเราและถวายเกียรติแด่เรา วันนั้นจะเป็นวันแห่งพระสิริอย่างแท้จริง
เราครอบครองทุกสรรพสิ่งไว้ในมือของเรา และเมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ปะทุขึ้น

ทุกสรรพสิ่งจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงทั้งหมด ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง คงที่ถาวรทั้งสิ้น จากจุดนั้นเป็นต้นไป
ชีวิตใหม่แห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกใหม่จะได้รับการเข้าสู่

รูปการณ์แวดล้อมใหม่อย่างสิ้นเชิงจะได้รับการเข้าสู่ และชีวิตแห่งราชอาณาจักรจะเริ่มต้นขึ้น

แต่ภายในราชอาณาจักรเป็นเช่นใดเล่า? ผู้คนเพียงไม่สามารถล่วงรู้การนั้นได้อย่างชัดเจน

(เพราะไม่มีผู้ใดเคยลิ้มรสชีวิตแห่งราชอาณาจักรมาก่อน และดังนั้น

นั่นจึงเป็นเพียงสิ่งที่ผู้คนได้จินตนาการขึ้นในความรู้สึกนึกคิดของพวกเขา และได้แต่ครุ่นคิดอยู่ในหัวใจเท่านั้น)

ในการเปลี่ยนจากชีวิตแห่งคริสตจักรสู่ชีวิตแห่งราชอาณาจักร

ซึ่งคือการเปลี่ยนจากสภาพปัจจุบันไปสู่สภาพอนาคต หลากๆ

สิ่งที่ผู้คนไม่เคยจินตนาการมาก่อนจะเกิดขึ้นในช่วงระหว่างเวลานี้

ชีวิตแห่งคริสตจักรคือสิ่งเบิกทางเพื่อเข้าสู่ชีวิตแห่งราชอาณาจักร ดังนั้น ก่อนที่ชีวิตแห่งราชอาณาจักรจะเกิดขึ้น

เราจะพยายามอย่างเต็มที่เพื่ออุปถัมภ์ชีวิตแห่งคริสตจักรไว้ ชีวิตแห่งคริสตจักรคือสิ่งใดเล่า? สิ่งนั้นเป็นเช่นนี้

กล่าวคือ ทุกคน ซึ่งรวมถึงบรรดาบุตรหัวปีของเรา ที่กิน ดื่ม และชื่นชมวามะของเราและรู้จักเรา

ด้วยผลแห่งการนั้นจึงได้รับการเผาไหม้และการชำระให้บริสุทธิ์ของเรา

เพื่อที่ว่าพวกเขาอาจเข้าใจประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา การพิพากษาของเรา และความโกรธเคืองของเรา

และหลีกเลี่ยงการเป็นสาเหตุของการทำให้ขุนเคืองในชีวิตแห่งราชอาณาจักร และ “ชีวิตแห่งราชอาณาจักร”

คือสิ่งใดเล่า? ชีวิตแห่งราชอาณาจักรคือที่ที่บรรดาบุตรหัวปีของเราครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ด้วยกันกับเรา

โดยปกครองเหนือกลุ่มชนทั้งปวงและชนชาติทั้งปวง

(เพียงบรรดาบุตรหัวปีของเราเท่านั้นที่สามารถชื่นชมกับชีวิตแห่งราชอาณาจักรได้)

แม้ว่าบรรดาบุตรของเรากับประชากรของเราจากชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งปวงเข้าสู่ราชอาณาจักร

แต่พวกเขาก็ไม่สามารถชื่นชมกับชีวิตแห่งราชอาณาจักรได้
พวกที่เข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้นที่สามารถชื่นชมกับชีวิตแห่งราชอาณาจักรได้ ดังนั้น
เพียงบรรดาบุตรหัวปีของเรากับเราเท่านั้นที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในร่างกายได้
ขณะที่บรรดาบุตรของเรากับประชากรของเรายังคงดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง (แต่กระนั้นก็ดี
นี่มิใช่เนื้อหนังที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
นี่คือนัยสำคัญของการที่บรรดาบุตรหัวปีของเราครองราชย์ด้วยกันกับเราในฐานะเหล่ากษัตริย์) จิตวิญญาณ
ดวงจิต และร่างกายของผู้คนอื่นๆ ทั้งปวงจะถูกนำไปและโยนลงสู่แดนคนตาย
นั่นกล่าวได้ว่าผู้คนเหล่านี้จะพินาศอย่างถึงที่สุดและจะยุติการดำรงอยู่ (แต่กระนั้นก็ดี
พวกเขายังต้องผ่านพันธนาการและความโหดร้ายทั้งปวงของซาตาน เช่น ความยากลำบากและความวิบัติ)
ทันทีที่การนี้เสร็จสิ้นลง ชีวิตแห่งราชอาณาจักรจะอยู่ในร่องครรลองอย่างเป็นกิจจะลักษณะ
และเราจะเริ่มเปิดเผยกิจการของเราอย่างเป็นกิจจะลักษณะ
(เพื่อให้ได้รับการเผยอย่างไม่ปกปิดและเพื่อให้ไม่ถูกซ่อนเร้น) นับแต่นั้นเป็นต้นไป
จะไม่มีเสียงถอนใจอีกและไม่มีน้ำตาอีกอย่างแน่นอน
(เนื่องจากจะไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถทำให้ผู้คนเจ็บปวดได้อีกต่อไป หรือเป็นเหตุให้พวกเขาร้องไห้คร่ำครวญ
หรือเป็นเหตุให้พวกเขามีความทุกข์ และการนี้เป็นจริงสำหรับบรรดาบุตรของเรากับประชากรของเราเช่นกัน
แต่มีจุดหนึ่งที่ต้องได้รับการเน้นย้ำ
ซึ่งก็คือว่าบรรดาบุตรของเรากับประชากรของเราจะเป็นเนื้อหนังไปตลอดกาล) ทั้งหมดจะเบิกบาน—
นิมิตหนึ่งของความปิติยินดี นั่นจะไม่ได้เป็นบางสิ่งทางวัตถุ
แต่จะเป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า
บรรดาผู้ที่เป็บุตรหัวปีของเรายังสามารถชื่นชมกับสิ่งนั้นได้เช่นกัน นี่คือการอันน่าอัศจรรย์ของเรา
และนี่คืออุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา

เราพึงปรารถนาให้พวกเขาสว่างหาเจตจำนงของเราได้และพึงคำนึงถึงหัวใจของเราอยู่ตลอดเวลา
ความยินดีเพียงชั่วครั้งชั่วคราวนั้นสามารถทำลายทั้งชีวิตของเจ้าได้
ขณะที่ความทุกข์เพียงชั่วครั้งชั่วคราวนั้นสามารถนำมาซึ่งพรชั่วกัลปาวสาน จงอย่ากลัวกลุ่ม
นี่คือเส้นทางที่ต้องก้าวเดินไป เราได้กล่าวไปบ่อยครั้งก่อนหน้านี้แล้วว่า
“สำหรับบรรดาผู้ที่สละเพื่อเราอย่างจริงใจ เราจะอวยพรเจ้าอย่างยิ่งใหญ่แน่นอน” และ “พร” คือสิ่งใดกันเล่า?
พรมิได้เป็นเพียงสิ่งที่ได้มาในวันนี้เท่านั้น แต่ยิ่งกว่านั้นพรคือสิ่งที่สามารถชื่นชมในอนาคต—
เพียงสิ่งเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นพรที่แท้จริง เมื่อพวกเขากลับสู่ภูเขาสิโยน
เจ้าจะแสดงความซาบซึ้งใจอันไม่สิ้นสุดต่อความทุกข์ขณะปัจจุบันของเจ้า เนื่องด้วยสิ่งนี้คือพรของเรา

การดำรงชีวิตในเนื้อหนังในตอนนี้เป็น การอยู่บนภูเขาศิโยน (หมายความว่าเจ้าดำรงชีวิตอยู่ภายในเรา)
ขณะที่การดำรงชีวิตอยู่ในร่างกายในวันพรุ่งนี้จะเป็นวันแห่งพระสิริ และยิ่งมากไปกว่านั้นอีก
การนี้คือการได้อยู่บนภูเขาศิโยน หลังจากได้ยินวณะเหล่านี้ที่เรากล่าว พวกเจ้าจึงเข้าใจว่า “ภูเขาศิโยน”
หมายความว่าสิ่งใด ภูเขาศิโยนคือคำพ้องกับราชอาณาจักร และนั่นยังเป็นโลกฝ่ายจิตวิญญาณด้วย
บนภูเขาศิโยนในวันนี้ เจ้าอยู่ในเนื้อหนังซึ่งได้รับความชื่นใจ และได้มาซึ่งพระคุณของเรา
บนภูเขาศิโยนแห่งอนาคต เจ้าจะอยู่ในร่างกายซึ่งชื่นชมกับพรของการได้ครองราชย์ในฐานะเหล่ากษัตริย์
การนี้ต้องไม่ถูกเพิกเฉยเป็นอันตราย และไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
จงอย่ายอมให้เวลาเมื่อครั้งสามารถรับพรได้หลุดลอยไป จะว่าไปแล้ววันนี้ก็คือวันนี้
และนั่นแตกต่างจากพรุ่งนี้อย่างมาก เมื่อเจ้ามาเพื่อชื่นชมพร
เจ้าจะคิดว่าพระคุณของวันนี้มันไม่คุ้มค่าต่อการกล่าวถึง นี่คือนสิ่งที่เราไว้วางใจมอบหมายให้แก่เจ้า
และนี่คือคำแนะนำสุดท้ายของเรา

บทที่ 98

ทุกสรรพสิ่งจะมาสู่พวกเจ้าทุกคน

และสิ่งเหล่านั้นจะยอมให้พวกเจ้ารู้เกี่ยวกับเรามากขึ้นและให้แน่ใจเกี่ยวกับเรามากขึ้น

สิ่งเหล่านั้นจะยอมให้เจ้ารู้จักเรา พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียว ให้รู้จักเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ให้รู้จักเรา พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ ในภายหลัง เราจะออกมาจากเนื้อหนัง หวนคืนสู่ศิโยน ไปยังแผ่นดินที่ดีงามแห่งคานาอัน ซึ่งเป็นที่ประทับของเราและเป็นบ้านปลายของเรา

ฐานที่เราได้สร้างทุกสรรพสิ่ง บัดนี้ ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่เข้าใจความหมายของวณะที่เรากำลังกล่าวอยู่ ไม่มีแม้เพียงบุคคลเดียวที่สามารถเข้าใจความหมายของวณะเหล่านี้ได้เลย

มีเพียงเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการเปิดเผยต่อพวกเจ้าแล้วเท่านั้น

พวกเจ้าจึงจะเข้าใจว่าเหตุใดเราจึงกำลังกล่าววณะเหล่านี้ เรามีได้เป็นของโลก

นับประสาอะไรที่เราจะเป็นของจักรวาล เพราะเราก็คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียว

เราครอบครองทั้งสากลพิภพในมือของเรา เราเองที่จัดการดูแลสิ่งนั้น

และผู้คนสามารถเพียงบนอบต่อสิทธิอำนาจของเรา กล่าวนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

แซ่ช่องเราและสรรเสริญเราได้เท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะค่อยๆ ได้รับการเปิดเผยแก่พวกเจ้า

แม้ไม่มีสิ่งใดเลยที่ถูกซ่อนเร้นเอาไว้

แต่พวกเจ้าก็ยังคงไม่อาจหยั่งลึกถึงวิถีกล่าวของเราหรือน้ำเสียงแห่งวณะของเราได้

เจ้ายังคงไม่เข้าใจว่าแผนการบริหารจัดการของเราทั้งหมดนั้นคือสิ่งใด ดังนั้น

เราจะบอกพวกเจ้าในภายหลังถึงสิ่งทั้งปวงที่เจ้าไม่เข้าใจในสิ่งที่เรากล่าวไปแล้ว เพราะสำหรับเรานั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างช่างง่ายดายและชัดเจน ขณะที่สำหรับพวกเจ้า สิ่งนั้นช่างลำบากยากเย็นอย่างที่สุด

และเจ้าเพียงไม่เข้าใจสิ่งนั้นเลย เพื่อที่จะสัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายนี้ เราจะเปลี่ยนแปลงวิธีการพูดของเรา

และเราจะไม่เชื่อมโยงสิ่งทั้งหลายเข้าด้วยกันเมื่อเรากล่าวอีกต่อไป แต่จะทำให้ชัดเจนทีละประการ

การฟื้นคืนจากความตายหมายความว่าอย่างไร?

สิ่งนั้นหมายถึงการตายในเนื้อหนังและจากนั้นก็กลับคืนสู่ร่างกายหลังความตายใช่หรือไม่?

การฟื้นคืนจากความตายหมายความว่าเช่นนี้ใช่หรือไม่? นั่นเป็นเรื่องง่ายดายเช่นนั้นเลยหรือ?

เราก็คือพระเจ้าผู้เปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ เจ้ารู้อะไรเกี่ยวกับการนี้บ้าง? เจ้าจับใจความการนี้อย่างไร?

การฟื้นคืนจากความตายของเราในช่วงระหว่างการจุดลงมาเป็นมนุษย์ครั้งแรกของเราจะสามารถตีความได้ตรงตัวจริงๆ หรือ? กระบวนการนั้นแท้จริงแล้วเป็นเช่นที่ได้พรรณนาไว้ในข้อความเหล่านั้นหรือ?

เราได้กล่าวไปแล้วว่า หากเรามีได้กล่าวอย่างตรงไปตรงมาและหากเรามีได้บอกต่อผู้คนอย่างชัดเจน

เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีใครสามารถเข้าใจความหมายแห่งวณะของเราได้

ตลอดหลายยุคหลายสมัยไม่ได้มีบุคคลใดเลยแม้ผู้เดียวที่ไม่คิดว่าการฟื้นคืนจากความตายเป็นเช่นนั้น
นับตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลก ไม่มีผู้ใดเลยที่ได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของการนี้ เราถูกตรึงกางเขนจริงๆ
หรือไม่? และหลังความตาย เราได้ออกมาจากสุสานหรือไม่? การนั้นได้เกิดขึ้นเช่นนี้จริงๆ หรือไม่?
การนี้จะสามารถเป็นจริงได้จริงๆ หรือไม่? ไม่มีผู้ใดเลยตลอดหลายยุคหลายสมัยที่ได้ใช้ความพยายามต่อการนี้
ไม่มีผู้ใดที่ได้มารู้จักเราจากการนี้ และไม่มีบุคคลใดเลยแม้ผู้เดียวที่ไม่เชื่อการนี้ ทุกคนคิดว่าการนี้เป็นจริง
พวกเขาไม่รู้ว่าจะจะทุกขณะของเรานั้นมีความหมายข้างในอยู่ เช่นนั้นแล้ว
แท้จริงแล้วการฟื้นคืนจากความตายคืออะไร? (ในอนาคตอันใกล้ พวกเจ้าจะได้รับประสบการณ์กับการนี้
ดังนั้นเราจึงกำลังบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับการนี้ไว้ล่วงหน้า) ไม่มีสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดเต็มใจที่จะตาย
สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดล้วนต้องการมีชีวิตอยู่ในมุมมองของเรา ความตายของเนื้อหนังนั้นไม่ใช่ความตายที่แท้จริง
เมื่อวิญญาณของเราได้ถูกเรียกคืนจากบุคคลหนึ่ง บุคคลนั้นจึงตาย ด้วยเหตุนี้
เราจึงเรียกขานพวกปิศาจทั้งหมดที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม (ซึ่งเป็นพวกที่ไร้ความเชื่อ
ทั้งหมดนั้นเป็นผู้ไม่เชื่อ) ว่าคนตาย นับตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลก
เราได้มอบวิญญาณของเราแก่ทุกคนที่เราได้เลือกสรรไว้ อย่างไรก็ตาม
หลังจากระยะหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นภายหลังเวลาแห่งการสร้างโลก ผู้คนได้ถูกซาตานครอบงำชั่วเวลาหนึ่ง
ดังนั้นเราจึงจากมา และผู้คนจึงได้เริ่มทนทุกข์
(ความทุกข์ที่เราได้รู้ทนเมื่อครั้งเราจุติมาเป็นมนุษย์และถูกตรึงกางเขน ดังเช่นที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว)
อย่างไรก็ตาม ณ เวลาที่เราได้กำหนดพิจารณาไว้ก่อนแล้ว (เวลาที่การทอดทิ้งผู้คนของเราได้สิ้นสุดลง)
เราได้เรียกคืนผู้คนที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้า และเราได้ไถ่วิญญาณของเราไว้ในพวกเจ้าอีกครั้งหนึ่ง
เพื่อที่พวกเจ้าได้กลับมามีชีวิตอีก การนี้เรียกว่า “การฟื้นคืนจากความตาย” บัดนี้
พวกที่มีชีวิตอยู่ในวิญญาณของเราอย่างแท้จริงนั้นทั้งหมดมีความเหนือกว่าเรียบร้อยแล้ว
และพวกเขาทั้งปวงมีชีวิตอยู่ในร่างกาย อย่างไรก็ตาม ในอีกไม่ช้า พวกเจ้าทั้งหมดจะปลดทิ้งความคิดของเจ้า
มโนคติที่หลงผิดของเจ้า และการพัวพันในแผ่นดินโลกทั้งปวงออกไป
แต่นั้นมิใช่การลุกขึ้นจากความตายหลังจากการทนทุกข์อย่างที่คุณจินตนาการ
การที่พวกเจ้ากำลังมีชีวิตอยู่ตอนนี้คือสภาพเงื่อนไขเบื้องต้นต่อการมีชีวิตอยู่ในร่างกาย
นั่นเป็นเส้นทางที่จำเป็นต่อการเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณ
ความเหนือกว่าของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติที่เรากล่าวถึงหมายความว่าความถึงการไม่มีครอบครัว ไม่มีภรรยา
ไม่มีลูกหลาน และไม่มีความต้องการที่จำเป็นของมนุษย์
นั่นคือการมุ่งไปที่การมีชีวิตอยู่ตามฉายาของเราเพียงอย่างเดียว การมุ่งไปที่การเข้าสู่ภายในเราเพียงอย่างเดียว
และการไม่คิดถึงสิ่งอื่นใดภายนอกเรา ทุกหนแห่งที่เจ้าไปคือบ้านของเจ้า

นี่คือการอยู่เหนือกว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ พวกเจ้าได้เข้าใจจนทะลάνี้ของเราผิดไปอย่างยิ่ง
ความเข้าใจของเจ้าตื่นขึ้นเกินไป เราจะปรากฏต่อชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งปวงอย่างแน่นอนได้อย่างไร?
ในเนื้อหานี้วันนี้ใช่หรือไม่? ไม่ใช่! เมื่อเวลานั้นมาถึง เราจะปรากฏในร่างกายของเราในทุกๆ
ชนชาติของจักรวาล เวลาที่บรรดาชาวต่างชาติจำเป็นต้องให้พวกเจ้าเป็นผู้เลี้ยงพวกเขานั้นยังมาไม่ถึง ในเวลานั้น
พวกเจ้าจะจำเป็นต้องออกมาจากเนื้อหนังและเข้าสู่ร่างกายเพื่อเป็นผู้เลี้ยงพวกเขา การนี้คือความจริง แต่ไม่ใช่
“การฟื้นคืนจากความตาย” อย่างที่ผู้คนจินตนาการ ณ เวลาที่กำหนด
พวกเจ้าจะออกมาจากเนื้อหนังโดยไม่รู้ตัวและเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณและปกครองชนชาติทั้งปวงกับเรา
ยังไม่ใช่เวลานั้น เมื่อเราจำเป็นต้องให้พวกเจ้าอยู่ในเนื้อหนัง พวกเจ้าจะต้องอยู่ในเนื้อหนัง
(โดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของงานของเรา
พวกเจ้าต้องมีการคิดในตอนนี้และยังคงต้องมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง
เพื่อที่พวกเจ้าควรยังคงทำสิ่งทั้งหลายที่เจ้าจำเป็นต้องทำในเนื้อหนังโดยสอดคล้องกับขั้นตอนทั้งหลายของเรา
จงอย่ารออยู่อย่างหนึ่งเฉย เพราะนี่จะเป็นเหตุให้เกิดความล่าช้า)
เมื่อเราจำเป็นต้องให้พวกเจ้ากระทำการในร่างกายในฐานะผู้เลี้ยงแห่งคริสตจักร
พวกเจ้าจะต้องออกมาจากเนื้อหนัง ปลดทิ้งความคิดของพวกเจ้า และพึ่งพาเราอย่างครบบริบูรณ์เพื่อมีชีวิตอยู่
จงมีความเชื่อในฤทธานุภาพของเราและในปัญญาของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกกระทำโดยเราด้วยตัวเราเอง
พวกเจ้าเพียงจำเป็นต้องรอและชื่นชมเท่านั้น พรทั้งปวงจะมาสู่พวกเจ้า
และพวกเจ้าจะมีสิ่งหล่อเลี้ยงที่ไม่รู้จักหมดและไม่สิ้นสุด เมื่อวันนั้นมาถึง
พวกเจ้าจะเข้าใจหลักการของวิธีที่เราทำการนี้ เจ้าจะรู้ถึงกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเรา
และเจ้าจะเข้าใจวิธีที่เราบำเพ็ญบรรดาบุตรหัวปีของเรากลับสู่ศิโยน จริงๆ
แล้วการนี้มิได้ซับซ้อนอย่างที่พวกเจ้าจินตนาการไว้เลย แต่นั่นก็มิได้เรียบง่ายอย่างที่พวกเจ้าคิดเช่นกัน
เรารู้ว่าเมื่อเรากล่าวการนี้
พวกเจ้าก็กลายเป็นสามารถจับความเข้าใจถึงจุดประสงค์เบื้องหลังวณะของเราได้น้อยลงไปอีก
และกลับกลายเป็นสับสนมากขึ้นไปอีก เจ้าจะผสมปนเปสิ่งเหล่านั้นเข้ากับสิ่งที่เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้
เพื่อที่เจ้าจะไม่สามารถเข้าใจสิ่งใดเลย และนั่นจะดูราวกับไร้ซึ่งทางออก อย่างไรก็ตาม จงอย่ากังวล
เราจะบอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเจ้า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรากล่าวมีความหมาย
เราได้กล่าวว่าเราสามารถทำให้สิ่งที่ดำรงอยู่กลับเป็นไม่มีอยู่ และสามารถสร้างสรรพสิ่งมากมายได้จากที่ไม่มีอยู่
ในจินตนาการของมนุษย์ การจะเข้าสู่ร่างกายจากเนื้อหนังนั้น
คนเราต้องได้รับการทำให้ฟื้นคืนจากความตายเสียก่อน ในอดีต
เราใช้วิธีนี้และสำแดงปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ของเรา แต่วันนี้ไม่เหมือนกับเมื่อครั้งอดีต

เราจะนำพวกเจ้าออกจากเนื้อหนังเข้าสู่ร่างกายโดยตรง

นี่มีใช้หมายถึงและปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าด้วยซ้ำหรือหรือ?

นี่มีใช้การสำแดงฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเราที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือหรือ? เรามีแผนของเรา และเรามีเจตนาของเรา ผู้ใดบ้างที่ไม่อยู่ในมือของเรา? เรา รู้จักงานที่เราทำ จะว่าไปแล้ว วิธีการทำงานของเราในวันนี้แตกต่างจากในอดีต เราปรับวิธีการทำงานของเราให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยทั้งหลาย เมื่อเราถูกตรึงกางเขน นั่นคือยุคพระคุณ แต่ตอนนี้คือยุคสุดท้าย จังหวะแห่งงานของเรากำลังเร่งขึ้น

ซึ่งมิได้ดำเนินไปในความเร็วระดับเดียวกับที่เป็นในอดีต และนับประสาอะไรที่จังหวะนั้นจะช้ากว่าในอดีต ตรงกันข้าม จังหวะนั้นดำเนินไปรวดเร็วกว่าในอดีตอย่างมาก ไม่มีทางที่จะพรรณนาสิ่งนี้ได้ง่ายๆ

และไม่มีความต้องการมีกระบวนการที่ซับซ้อนมากมายเหลือเกิน เรามีอิสระที่จะทำสิ่งใดก็ได้

ไม่จริงหรือที่ว่า การกำหนดพิจารณาว่าเจตจำนงของเราจะได้รับการทำให้เสร็จสิ้นได้อย่างไร

และว่าเราจะทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อมได้อย่างไรนั้น

ใช่เพียงแค่ว่าจะแห่งสิทธิอำนาจหนึ่งจะจากเราเท่านั้น? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรากล่าวจะทำเสร็จอย่างแน่นอน ในอดีต เรากล่าวอยู่บ่อยครั้งว่าเราจะทนทุกข์ และเราไม่ยอมให้ผู้คนกล่าวถึงความทุกข์ที่เราได้สูทนมาก่อน การกล่าวถึงการนี้เป็นการหมิ่นประมาทเรา

นี่เป็นเพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เองและสำหรับเรานั้นไม่มีความยากลำบาก เมื่อเจ้ากล่าวถึงความทุกข์นี้ เจ้าก็ทำให้ผู้คนร้องไห้คร่ำครวญ เราได้กล่าวไปแล้วว่า ในอนาคตจะไม่มีเสียงถอนใจและไม่มีน้ำตาอีก การนี้ควรได้รับการอธิบายจากแง่มุมนี้ และจากนั้นความหมายของวาระของเราจึงจะสามารถเข้าใจได้ ความหมายของ “พวกมนุษย์เพียงไม่สามารถอดทนต่อความทุกข์ได้”

คือการที่เราสามารถแยกจากมโนคติที่หลงผิดและความคิดทั้งหมดของมนุษย์ แยกจากอารมณ์ของเนื้อหนัง แยกจากร่องรอยทั้งหมดของการเป็นฝ่ายโลกและเดินออกจากเนื้อหนัง

และการที่เราสามารถยังคงยืนหยัดอยู่ได้เมื่อทุกคนกำลังหักล้างเรา

นี่เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียว เราได้กล่าวไปแล้วว่า

“บุตรหัวปีทุกคนต้องเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณจากเนื้อหนัง

นี่คือเส้นทางที่พวกเขาต้องใช้เพื่อครองราชย์กับเราในฐานะกษัตริย์” ความหมายของประโยคนี้คือ

เมื่อเจ้าเผชิญกับสิ่งที่พวกเจ้าได้จินตนาการในอดีต

พวกเจ้าจะออกจากเนื้อหนังอย่างเป็นกิจจะลักษณะและจะเข้าสู่ร่างกายเพื่อเริ่มพิพากษาเจ้าชายและกษัตริย์เหล่านั้นอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ พวกเขาจะถูกพิพากษาบนพื้นฐานของสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้น เวลานี้ อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ซับซ้อนอย่างที่พวกเจ้าจินตนาการ—นั่นจะทำให้เสร็จได้ทันที

พวกเจ้าจะไม่จำเป็นต้องลุกขึ้นมาจากความตายและพวกเจ้าจะไม่แม้แต่จำเป็นต้องทนทุกข์

(เพราะความทุกข์และความยากลำบากของพวกเขาเจ็บบนแผ่นดินโลกได้มาถึงทิวสานเรียบร้อยแล้ว และเราได้กล่าวไปเรียบร้อยแล้วว่าเราจะไม่จัดการกับบรรดาบุตรหัวปีของเราอีกต่อไปหลังจากนั้น) บรรดาบุตรหัวปีจะชื่นชมกับพรของพวกเขา เช่นที่ได้รับการกล่าวถึงในข้อเท็จจริงที่ว่า เจ้าจะเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณอย่างไรไม่รู้ตัว เหตุใดเราจึงกล่าวว่านี้คือความปรานีและพระคุณของเรา? หากคนเราจะสามารถเพียงเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณได้หลังการลุกขึ้นมาจากความตายเท่านั้น นี่น่าจะห่างไกลจากการเปี่ยมปรานีและเปี่ยมพระคุณ ดังนั้น นี่คือการแสดงออกที่ชัดเจนที่สุดถึงความปรานีและพระคุณของเรา ยิ่งไปกว่านั้น การนี้เผยถึงการลิขิตไว้ล่วงหน้าของเราและการเลือกสรรประชากรของเรา นี่เพียงพอแล้วที่จะสามารถแสดงให้เห็นว่าประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรานั้นเข้มงวดเพียงใด เราจะเปี่ยมพระคุณต่อผู้ใดก็ตามที่เราปรารถนา และเปี่ยมปรานีต่อผู้ใดก็ตามที่เราปรารถนา จะไม่มีผู้ใดโต้เถียงหรือสู้รบ เราจะตัดสินทั้งหมดนี้เอง

ผู้คนไม่สามารถขบคิดการนั้นออก และพวกเขาคัดค้านตัวพวกเขาเองจนกระทั่งพวกเขาหายใจไม่ออก และกระนั้นก็ดีพวกเขาเองที่ยังคงผูกมัดตัวเอง ความคิดของผู้คนนั้นถูกจำกัดไว้อย่างแท้จริง ดังนั้นพวกเขาจึงต้องกำจัดความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ออกไป เพราะฉะนั้น เราจึงต้องออกมาจากเนื้อหนังและเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อเข้าควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อจัดการทุกสิ่งทุกอย่าง นี่เป็นเพียงวิธีเดียวในการปกครองกลุ่มชนทั้งปวงและชนชาติทั้งปวง และเพื่อให้เจตจำนงของเราลุถึง น้อยผู้ใดกล้าเลย พวกเขาไม่มีความเชื่อในฤทธานุภาพอันไม่สิ้นสุดของเรา และเจ้าไม่รู้ว่าเราคือผู้ใด เจ้าคิดว่าเราเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น และเจ้าไม่สามารถมองเห็นเทวสภาพของเราได้เลย สรรพสิ่งจะครบบริบูรณ์เมื่อใดก็ตามที่เราต้องการให้สรรพสิ่งเหล่านั้นครบบริบูรณ์ ทั้งหมดที่ใช้คือวณะหนึ่งจากปากของเรา

พวกเขาก็ให้ความสนใจเพียงแก่แง่มุมของสภาวะความเป็นมนุษย์ของเราในสิ่งที่เราได้กล่าวไปเมื่อเร็วๆ นี้ และในทุกการเคลื่อนไหวของเรา แต่เจ้าไม่ได้ให้ความสนใจต่อแง่มุมของเทวสภาพของเรา กล่าวคือ เจ้าคิดว่าเรามีความคิดและมโนคติที่หลงผิดเช่นกัน แต่เราได้กล่าวไปแล้วว่าความคิด แนวคิด และความรู้สึกนึกคิดของเรา ทุกการเคลื่อนไหวของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เรากล่าว เป็นการสำแดงอย่างครบบริบูรณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง เจ้าได้ลืมทั้งหมดนี้ไปแล้วหรือ? เจ้าทั้งหมดคือผู้คนที่ปั่นเป่ยุ่งเหยิง! เจ้าไม่เข้าใจความหมายของวณะของเรา เราได้ยอมให้พวกเขารู้ถึงแง่มุมของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราจากสิ่งที่เราได้กล่าว (เราได้ยอมให้พวกเขารู้ถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราในชีวิตประจำวันของเรา ในความเป็นจริง เพราะพวกเขายังคงไม่เข้าใจแง่มุมของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราจากสิ่งที่เราได้กล่าวไประหว่างช่วงเวลา

านี้) แต่กระนั้นเจ้าก็ไม่เข้าใจสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา
และเจ้าเพียงพยายามที่จะไขว่คว้าบางสิ่งที่สามารถนำมาใช้ต่อต้านเรา และเจ้าคือด้านต่อหน้าเรา เจ้าช่างคาบอด!
เจ้าช่างไม่รู้เท่าทัน! เจ้าไม่รู้จักรเรา! เราได้พูดโดยสุญเปล่ามานานมากแล้ว! พวกเจ้าไม่รู้จักรเราเลย
และพวกเจ้าเพียงไม่คำนึงถึงสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของเราเสมือนเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรง
ทรงครบบริบูรณ์! จะไม่ให้เราโกรธได้อย่างไร? จะให้เราเปี่ยมปราณีอีกครั้งได้อย่างไร?
เราสามารถเพียงตอบโต้ลูกหลานที่ไม่เชื่อฟังเหล่านี้ได้ด้วยความโกรธเคืองของเราเท่านั้น เจ้าช่างโอหังบังอาจ
เจ้าไม่รู้จักรเราเลย! เจ้าคิดว่าเราทำผิด! เราทำผิดได้เช่นนั้นหรือ? เราน่าจะเลือกสรรร่างกายฝ่ายเนื้อหนังใดๆ
อย่างสะเพร่าเพื่อที่จะจุติเป็นมนุษย์เช่นนั้นหรือ?
สถานะความเป็นมนุษย์ของเราและเทวสภาพของเราคือสองส่วนที่แยกกันไม่ได้
ซึ่งรวมกันเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครบบริบูรณ์ บัดนี้ พวกเจ้าควรชัดเจนอย่างสมบูรณ์ในเรื่องได้นี้แล้ว!
วณะของเราได้มาถึงจุดสูงสุดของวณะเหล่านั้นแล้ว
และวณะของเราไม่สามารถได้รับการอธิบายไปมากกว่านี้ได้อีก!

บทที่ 99

เพราะอย่างก้าวของงานของเรากำลังเร่งเร็วขึ้น จึงไม่มีใครตามทันการก้าวเดินของเรา และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจจิตใจของเรา กระนั้น นี่ก็หนทางไปข้างหน้าหนทางเดียว นี่คือ “ความตาย” (ซึ่งอ้างถึงการไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจเจตจำนงของเรา

การไร้ความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่เราหมายถึงจากคำพูดของเรา นี่คืออีกคำอธิบายหนึ่งของ “ความตาย” และไม่ได้หมายถึง “การถูกวิญญูณของเราละทิ้ง”) ในวลีว่า “การคืนชีพจากความตาย” ที่ได้พูดถึงแล้ว เมื่อพวกเขาและเราได้เปลี่ยนผ่านจากระยะนี้เข้าสู่กาย เมื่อนั้นความหมายที่แท้จริงของ

“การได้รับการคืนชีพจากความตาย” จะได้รับการทำให้ลุล่วง (นั่นคือ

นี่คือความหมายที่แท้จริงของการคืนชีพจากความตาย) ตอนนี้ นี่คือสภาพเงื่อนไขที่พวกเขาทั้งหมดปรากฏอยู่

กล่าวคือ พวกเขาไม่อาจจะจับความเข้าใจเจตจำนงของเราได้ และพวกเขาไม่อาจจะพบอย่างก้าวของเราได้

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาไม่สามารถเจียบในวิญญูณของเจ้าได้ ดังนั้นพวกเขาก็รู้สึกอึดอัดในจิตใจ

สภาพเงื่อนไขประเภทนี้คือ “ความทุกข์” ที่เรากล่าวถึงนั่นเอง

และภายในความทุกข์นี้ที่ผู้คนไม่สามารถทนทนได้ เขากำลังคิดถึงอนาคตของเจ้าเองในด้านหนึ่ง

และในอีกด้านหนึ่งเขากำลังยอมรับการเผาของเรและการพิพากษาของเรา

ซึ่งคือการยิงและการโบยตีพวกเขาจากทุกทิศทุกทาง นอกจากนี้

พวกเขาก็ไม่อาจจะจับความเข้าใจในกฎเกณฑ์ใดๆ จากน้ำเสียงและลักษณะที่เราพูดได้

และในการเปล่งคำพูดชั่ววันหนึ่ง มีน้ำเสียงมากมายหลายประเภท เพื่อให้พวกเขาทุกข์ทนเป็นอย่างยิ่ง

เหล่านี้คือขั้นตอนในงานของเรา นี่คือสติปัญญาของเรา ในอนาคต

พวกเขาจะได้ประสบการณ์กับความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่กว่าในด้านนี้

ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อเผยผู้คนให้เสแสร้งทั้งหมด—สิ่งนี้ควรเป็นที่เข้าใจชัดในตอนนี! นี่คือวิธีที่เราทำงาน

ด้วยเครื่องกระตุ้นเป็นความทุกข์ประเภทนี้

และหลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับความเจ็บปวดที่เทียบเท่ากับความตายนี้ พวกเขาจะเข้าสู่อีกอาณาจักรหนึ่ง

พวกเขาจะเข้าสู่กาย และครองร่วมกับเราเหนือชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งหมด

เหตุใดช่วงหลังมานี้เราจึงพูดในน้ำเสียงที่รุนแรงมากขึ้น? เหตุใดน้ำเสียงของเราจึงเปลี่ยนแปลงบ่อยนัก

แล้วเหตุใดวิธีการทำงานของเราก็เปลี่ยนแปลงบ่อยนักเช่นกัน? สติปัญญาของเราได้อยู่ในสิ่งเหล่านี้

คำพูดของเราได้รับการพูดเพื่อทุกคนที่ได้ยอมรับชื่อนี้ (คำพูดของเราเป็นสิ่งที่สามารถสำเร็จลุล่วงได้

ไม่ว่าพวกเขาจะเชื่อหรือไม่) ดังนั้น ทุกคนควรฟังและเห็นคำพูดของเรา และคำพูดเหล่านี้ต้องไม่ถูกหยุดยั้ง

เพราะเรามีวิธีการทำงานของเราและเรามีสติปัญญาของเรา เราใช้คำพูดของเราเพื่อพิพากษาผู้คน เพื่อเผยผู้คน

และเพื่อตีแผ่ธรรมชาติของมนุษย์ ด้วยการนั้น เราจึงคัดเลือกบรรดาผู้ที่เราได้เลือกออกมาแล้ว

และเรากำจัดพวกที่เราไม่ได้กำหนดมาก่อนหรือที่เราไม่ได้เลือก ทั้งหมดนี้คือสติปัญญาของเรา และนั่นคือความอัจฉริยะของงานของเรา นี่คือวิธีของเราในระบอบนี้ของการทำงานของเรา ท่ามกลางผู้คน มีผู้ใดหรือไม่ที่สามารถจับความเข้าใจเจตจำนงของเราได้? ท่ามกลางผู้คน มีผู้ใดหรือไม่ที่สามารถคิดเห็นใจถึงภาระของเราได้? องค์หนึ่งเดียวที่ทำงานคือเรา พระเจ้าพระองค์เอง จะถึงวันที่พวกเจ้าจะเข้าใจอย่างถ้วนทั่วถึงนัยสำคัญของคำพูดเหล่านี้ของเรา และพวกเจ้าจะเข้าใจชัดเจนอย่างครบบริบูรณ์ว่าเหตุใดเราจึงต้องการพูดคำพูดเหล่านี้ สติปัญญาของเราไม่รู้จบ ไม่จำกัด และไม่อาจวัดได้ และเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถเข้าใจได้อย่างครบบริบูรณ์ มนุษย์สามารถมองเห็นได้เพียงส่วนหนึ่งของสติปัญญาของเราจากสิ่งต่างๆ ที่เราทำ แต่สิ่งที่พวกเขาเห็นยังคงบกพร่องและไม่ครบบริบูรณ์

เมื่อพวกเจ้าได้เปลี่ยนผ่านจากระบอบนี้สู่ระยะถัดไปอย่างครบบริบูรณ์แล้ว เมื่อนั้นเจ้าจะมีความสามารถที่จะมองเห็นสติปัญญาของเราอย่างชัดเจน จงจำไว้! ตอนนี้คือยุคที่มีค่าที่สุด— นี่คือระยะสุดท้ายที่พวกเจ้าอยู่ในเนื้อหนัง ชีวิตของพวกเจ้าในตอนนี้คือชีวิตที่มีรูปร่างชีวิตสุดท้ายของพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณจากเนื้อหนัง เมื่อนั้นความเจ็บปวดทั้งหมดจะจากพวกเจ้าไป พวกเจ้าจะชื่นชมยินดีและรื่นเริงอย่างยิ่ง และพวกเจ้าจะกระโดดโลดเต้นไม่หยุดด้วยความปีติยินดี แต่พวกเจ้าต้องเข้าใจชัดว่าคำพูดเหล่านี้ที่เราพูดมิไว้เพื่อบุตรหัวปีเท่านั้น

เพราะมีเพียงบุตรหัวปีเท่านั้นที่ควรค่าที่จะได้รับพรนี้ การเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณคือพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุด พรที่สูงที่สุด และสิ่งที่มีค่าที่สุดที่จะได้สุขสำราญ สิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้าได้รับในตอนนี้เพื่อกินและเพื่อสวมใส่ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าความสุขสำราญของเนื้อหนัง สิ่งเหล่านี้คือพระคุณ และเราไม่มีการคำนึงใดๆ ถึงสิ่งเหล่านี้เลย สิ่งที่มีแก่นของงานของเราอยู่ในระยะถัดไป (การเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณและการเผชิญหน้ากับสากลพิภพ)

เราได้พูดแล้วว่าพยานาคนใหญ่สีแดงได้ถูกเราทำลายย่อยยับและถูกบดขยี้แล้ว พวกเจ้าจะสามารถไม่เชื่อคำพูดของเราไปได้อย่างไร?

เหตุใดพวกเจ้าจึงยังคงปรารถนาที่จะทนฝ่าการข่มเหงและความทุกข์ยากเพื่อเรา? นี่ไม่ใช่ราคาที่เราไม่จำเป็นต้องจ่ายหรือ?

เราได้เตือนพวกเจ้าหลายครั้งแล้วว่าพวกเจ้าแค่ต้องสุขสำราญเท่านั้น ขณะที่เราทำงานเองด้วยตัวเราเอง เหตุใดพวกเจ้าจึงกระตือรือร้นที่จะลงมือดำเนินการนั้? พวกเจ้าไม่รู้วิธีสุขสำราญจริงๆ!

เราได้เตรียมทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพวกเจ้าไว้อย่างครบบริบูรณ์แล้ว— เหตุใดจึงไม่มีพวกเจ้าคนใดมาหาเราเพื่อเรียกร้องขอรับมันเล่า? พวกเจ้ายังคงไม่แน่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้พูด! พวกเจ้าไม่เข้าใจเรา! พวกเจ้าคิดว่าเรากำลังพูดคำพูดหยอกล้อที่ว่างเปล่า พวกเจ้าเลอะเทอะอย่างแท้จริง!

(การเตรียมพร้อมที่ครบบริบูรณ์ที่เราพูดถึงหมายถึงว่าพวกเจ้าควรเคารพยำเกรงเรามากขึ้น และอธิษฐานต่อหน้าเรามากขึ้น ในขณะที่เราจะทำงานเพื่อสาปแช่งทุกคนที่ต้านทานเรา และเพื่อลงโทษทุกคนที่ข่มเหงพวกเจ้าด้วยตัวเราเอง) พวกเจ้าไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับคำพูดของเราเลย! เราเผยความล้าลึกทั้งหมดของเราต่อพวกเจ้า แต่มีพวกเจ้ากี่คนที่เข้าใจความล้าลึกเหล่านี้จริงๆ? มีพวกเจ้ากี่คนที่เข้าใจความล้าลึกเหล่านี้อย่างลึกซึ้ง? บัลลังก์ของเราคืออะไร? ทหาเหล็กของเราคืออะไร? มีใครรู้บ้างท่ามกลางพวกเจ้า? เมื่อมีการกล่าวถึงบัลลังก์ของเรา ผู้คนส่วนใหญ่คิดว่านั่นคือที่ที่เรานั่ง หรือว่านั่นอ้างอิงถึงสถานที่พำนักของเรา หรือว่านั่นอ้างอิงถึงเรา ถึงบุคคลที่เราเป็น ทั้งหมดนี้คือความเข้าใจที่ผิดพลาด—ความเข้าใจผิดมากมายทั้งนั้น! ไม่มีการตีความใดในนี้ที่ถูกต้อง ใช่หรือไม่? นี่คือวิธีที่พวกเจ้าทั้งหมดเข้าใจและจับความเข้าใจคำนี้—นี่เป็นเพียงความเข้าใจที่เบี่ยงเบนอย่างยิ่ง! สิทธิอำนาจคืออะไร? สิทธิอำนาจและบัลลังก์มีความสัมพันธ์ใด? บัลลังก์คือสิทธิอำนาจของเรา เมื่อบุตรหัวปีของเรายกบัลลังก์ของเราขึ้นสูง นั่นคือเวลาที่บุตรหัวปีของเราจะได้รับสิทธิอำนาจจากเรา มีเพียงเราเท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ ดังนั้นจึงมีเพียงเราที่มีบัลลังก์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หลังจากทีบุตรหัวปีของเราได้ทุกข์ทนในวิธีเดียวกับที่เราได้ทุกข์ทนแล้ว พวกเขายอมรับสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามี และจะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างจากเรา นี่คือการบวนการที่พวกเขาจะบรรลุสภาพของบุตรหัวปี นั่นจะเป็นเวลาที่บุตรหัวปีของเรายกบัลลังก์ของเราขึ้นสูง และนี่จะยังเป็นเวลาที่พวกเขาอมรับสิทธิอำนาจจากเราเช่นกัน ตอนนี้พวกเจ้าควรเข้าใจสิ่งนี้! ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดมีความชัดเจนและไม่กำกวมโดยสิ้นเชิง เพื่อที่ทุกคนจะเข้าใจได้ จงละวางมโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้าเองลง และรอคอยรับความล้าลึกที่เราเผยต่อพวกเจ้า! แล้วทหาเหล็กคืออะไร? ในระยะก่อนหน้านี้ ทหาเหล็กอ้างอิงถึงคำพูดที่กระด้างของเรา แต่ตอนนี้แตกต่างจากในอดีตคือ ตอนนี้ทหาเหล็กอ้างอิงถึงกิจการของเรา ซึ่งเป็นความพินาศย่อยยับที่ยิ่งใหญ่ที่ข่มไปด้วยสิทธิอำนาจ ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่มีการกล่าวถึงทหาเหล็ก ทหาเหล็กจะอยู่ร่วมกันกับสิทธิอำนาจเสมอ ความหมายแต่ดั้งเดิมของทหาเหล็กได้รับการพูดถึงในแง่ของความพินาศย่อยยับที่ยิ่งใหญ่—มันคือส่วนหนึ่งของสิทธิอำนาจ ทุกคนต้องมองเห็นสิ่งนี้อย่างชัดเจน และด้วยการนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถจับความเข้าใจเจตจำนงของเราและได้รับการเผยจากคำพูดของเราได้ ผู้ใดก็ตามที่มีงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมถือทหาเหล็กไว้ในมือของเขา และเขาคือผู้ที่ถือสิทธิอำนาจและมีสิทธิที่จะกระทำความพินาศย่อยยับที่ยิ่งใหญ่ใดๆ ก็ได้ นี่คือการหนึ่งในประกาศกฤษฎีกาการบริหารของเรา

ทุกสิ่งทุกอย่างและทุกสรรพสิ่งได้รับการเปิดต่อเจ้า (นี่อ้างอิงถึงส่วนที่ได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนแล้ว)

และทุกสิ่งทุกอย่างและทุกสรรพสิ่งถูกซ่อนจากพวกเจ้า (นี่อ้างอิงถึงส่วนลับของคำพูดของเรา)

เราพูดด้วยสติปัญญา กล่าวคือ

เราปล่อยให้พวกเจ้าเข้าใจเพียงความหมายตามตัวอักษรของคำพูดของเราบางส่วนเท่านั้น

ในขณะที่เราปล่อยให้พวกเจ้าจับความเข้าใจความหมายของส่วนอื่นๆ

(แต่ผู้คนส่วนใหญ่ไร้ความสามารถที่จะเข้าใจได้) เพราะนี่คือลำดับของงานของเรา

เราสามารถบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงของคำพูดของเราได้ก็เมื่อพวกเจ้ามาถึงวุฒิภาวะเฉพาะหนึ่ง

ๆ เท่านั้น นี่คือสติปัญญาของเรา และสิ่งเหล่านี้คือกิจการอันมหัศจรรย์ของเรา

(เพื่อให้พวกเจ้าเพียบพร้อมและเพื่อเอาชนะซาตานและเหยียดหยามพวกมารอย่างถาวร)

พวกเจ้าจะไม่สามารถที่จะเข้าใจอย่างสุดใจได้จนกว่าพวกเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรหนึ่ง

เราต้องทำในลักษณะนี้เพราะในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ มีสิ่งต่างๆ มากมายที่ผู้คนไม่อาจจะหยั่งลึกได้เลย

และถึงแม้ว่าเราพูดอย่างชัดเจน พวกเจ้าก็จะยังคงไม่เข้าใจ ในท้ายที่สุดแล้ว จิตใจของผู้คนถูกจำกัด

และมีสิ่งต่างๆ มากมายที่เราสามารถสื่อให้แก่พวกเจ้าได้หลังจากที่พวกเจ้าได้เข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณแล้วเท่านั้น

มิฉะนั้นแล้ว เนื้อหนังของมนุษย์ก็ไม่สามารถเพียงพอที่จะเข้าใจได้

และสิ่งนี้ทำได้เพียงขีดขวางการบริหารจัดการของเราเท่านั้น นี่คือความหมายที่แท้จริงของ

“ลำดับของงานของเรา” ที่เราพูดถึง ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้า พวกเจ้าเข้าใจเรามากเท่าใดกัน?

ความเข้าใจของเจ้าไร้ข้อบกพร่องหรือไม่? มันเป็นความรู้ภายในวิญญาณหรือไม่? ดังนั้น

เราต้องปล่อยให้พวกเจ้าเปลี่ยนผ่านไปสู่อาณาจักรหนึ่ง

เพื่อให้พวกเจ้าทำงานของเราจนครบบริบูรณ์และทำตามเจตจำนงของเรา แล้วอาณาจักรอื่นนี่คืออะไรกันแน่?

อาณาจักรนี้เป็นภาพที่ดีกว่าจริงๆ อย่างที่ผู้คนคิดหรือไม่? อาณาจักรนี้คือบางสิ่งบางอย่างเช่นอากาศ

ที่ไม่สามารถมองเห็นหรือรู้สึกได้แต่กระนั้นก็มีอยู่จริงๆ อย่างนั้นหรือ? ดังที่เราได้กล่าวแล้ว

สภาวะของการอยู่ในกายคือสภาวะของการมีเนื้อหนังและกระดูก ของการครอบครองรูปทรงและรูปร่าง

สิ่งนี้เป็นจริงและไม่ต้องสงสัยอย่างแน่นอน และทุกคนต้องเชื่อสิ่งนี้ นี่คือสภาวะอันแท้จริงในกาย ยิ่งไปกว่านั้น

ในกายไม่มีเรื่อง que ผู้คนเกลียด แต่สภาวะนี้คืออะไรกันแน่? เมื่อผู้คนผ่านจากเนื้อหนังสู่กาย

กลุ่มใหญ่ต้องปรากฏขึ้น นั่นจึงกล่าวได้ว่า พวกเขาจะแยกตัวเป็นอิสระจากบ้านที่เป็นเนื้อหนังของพวกเขา

และสามารถพูดได้ว่าแต่ละคนจะติดตามประเพณีของพวกเขาเอง กล่าวคือ เนื้อหนังรวมตัวอยู่กับเนื้อหนัง

และกายรวมตัวอยู่กับกาย ตอนนี้ บรรดาผู้ที่แยกตัวเป็นอิสระจากบ้านของพวกเขา พ่อแม่ ภรรยา สามี

บุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขา จะเริ่มต้นเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณ ในท้ายที่สุดแล้ว มันเป็นเช่นนี้คือ

สถานการณ์ในโลกฝ่ายวิญญาณย่อมเป็นว่า บุตรหัวปีรวมตัวกัน ร้องเพลงและเต้นรำ สรรเสริญ

และให้ร้องยินดีกับชื่ออันบริสุทธิ์ของเรา นี่คือการที่สวยงามและใหม่อยู่เสมอ ทั้งหมดคือบุตรที่เป็นที่รักของเรา
ซึ่งสรรเสริญเราตลอดไปโดยไม่หยุดหย่อน และยกชื่ออันบริสุทธิ์ของเราขึ้นสูงตลอดไป

นี่คือสถานการณ์หลังจากการเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณ นี่ยังเป็นการหลังจากการเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณ
และนี่ยังเป็นสถานการณ์ที่เราได้พูดถึงเกี่ยวกับการเลี้ยงดูคริสตจักรในโลกฝ่ายวิญญาณ ยิ่งไปกว่านั้น
เป็นอันว่าสภาวะบุคคลของเราปรากฏในทุกชนชาติของจักรวาล

และท่ามกลางชนชาติทั้งหมดและกลุ่มชนทั้งหมด โดยถือสิทธิอำนาจของเรา ความโกรธเคืองของเรา
และการพิพากษาของเรา และยิ่งไปกว่านั้น

โดยถือคทาเหล็กของเราเพื่อวางระเบียบควบคุมชนชาติทั้งหมดและกลุ่มชนทั้งหมด สิ่งนี้
ท่ามกลางกลุ่มชนทั้งหมดและทั้งจักรวาล เป็นพยานต่อเรา ซึ่งสั่นคลอนสวรรค์และแผ่นดินโลก
ทำให้กลุ่มชนทั้งหมดและทุกสรรพสิ่งบนภูเขาน้ำในแม่น้ำ ในทะเลสาบ

และที่สุดปลายพิภพสรรเสริญเราและถวายเกียรติแด่เรา และรู้จักเรา พระเจ้าหนึ่งเดียวพระองค์เอง
ผู้ทรงเป็นพระผู้สร้างทุกสรรพสิ่ง และผู้ทรงนำทุกสิ่งทุกอย่าง จัดการทุกสิ่งทุกอย่าง พิพากษาทุกสิ่งทุกอย่าง
สำเร็จลุล่วงทุกสิ่งทุกอย่าง ลงโทษทุกสิ่งทุกอย่าง และทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง เช่นนั้นแล้ว

นี่คือการปรากฏที่แท้จริงของสภาวะบุคคลของเรา

บทที่ 100

เราเกลียดพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและไม่ได้ออกเลือกสรรโดยเรา
ดังนั้นเราจึงต้องไล่ผู้คนเหล่านี้ออกไปจากบ้านของเราทีละคน
ด้วยเหตุนี้ก็จะทำให้วิหารของเราบริสุทธิ์และไร้มลทิน ทำให้บ้านของเราใหม่เสมอและไม่เคยเก่าเลย
ทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราสามารถเผยแพร่ออกไปได้ตลอดเวลา
และผู้คนที่บริสุทธิ์ของเราก็จะสามารถกลายเป็นบรรดาผู้เป็นที่รักของเรา ฉากเหตุการณ์แบบนี้ บ้านแบบนี้
ราชอาณาจักรแบบนี้คือเป้าหมายของเราและที่พำนักของเรา นี่คือพื้นฐานของการสร้างทุกสรรพสิ่งของเรา
ไม่มีผู้ใดที่อาจทำให้สิ่งนั้นโยกคลอนหรือเปลี่ยนแปลงได้
จะมีแต่เพียงตัวเราเองเท่านั้นกับบรรดาบุตรอันเป็นที่รักของเราที่ดำรงชีวิตร่วมกันภายในนั้น
และจะไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้เหยียบย่ำไว้ได้ทำเขาได้ และจะไม่มีสิ่งใดได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่
และนับประสาอะไรที่จะมีสิ่งใดที่ไม่น่ายินดีได้รับอนุญาตให้เกิดขึ้นได้
ทั้งหมดจะเป็นการสรรเสริญและการแซ่ซ้อง และทั้งหมดจะเป็นฉากเหตุการณ์ที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้
เราพึงปรารถนาเพียงแค่ว่าพวกเจ้ามอบถวายกำลังทั้งหมดที่เรามีให้แก่เราด้วยสุดหัวใจและจิตใจของเจ้า
และด้วยสุดความสามารถของพวกเจ้า ไม่ว่าจะเป็นวันนี้หรือวันพรุ่งนี้
ไม่ว่าเจ้าจะเป็นใครบางคนผู้ซึ่งทำการปรนนิบัติเราหรือใครบางคนผู้ซึ่งได้รับพร
เจ้าควรทุ่มเทกำลังทั้งหมดที่เจ้าวัดได้ให้กับราชอาณาจักรของเรา
นี่คือการผูกพันที่ผู้คนซึ่งถูกสร้างทั้งปวงควรรับไว้ และต้องถูกกระทำและดำเนินการในหนทางนี้
เราจะระดมทุกสรรพสิ่งเพื่อทำการปรนนิบัติในการทำให้ความมั่งคั่งแห่งราชอาณาจักรของเราใหม่ตลอดเวลา
และเพื่อบ้านของเราจะได้ถูกทำให้ปรองดองและรวมกันเป็นหนึ่งเดียว
ไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้เยาะเย้ยทำทนายเรา
และผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนั้นจะต้องทนทุกข์กับการพิพากษาและถูกสาปแช่ง
บัดนี้การสาปแช่งของเราเริ่มตกลงสู่ทุกชนชาติและทุกกลุ่มชนแล้ว
และการสาปแช่งของเราถึงกับรุนแรงยิ่งกว่าการพิพากษาของเราด้วยซ้ำ
บัดนี้ถึงเวลาที่จะเริ่มต้นกล่าวโทษผู้คนทั้งปวงแล้ว ดังนั้นเองจึงกล่าวได้ว่าเป็นเวลาของการสาปแช่ง
นี่เป็นเพราะตอนนี้คือยุคสุดท้าย และไม่ใช่ว่าเวลาของการสร้างโลก ด้วยว่ายุคทั้งหลายได้ถูกสับเปลี่ยน
จังหวะก้าวของงานของเราก็แตกต่างกันไปอย่างมากในตอนี้ เพราะความต้องการที่จำเป็นของงานของเรา
ผู้คนที่เราจำเป็นต้องมีก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน พวกที่ควรถูกทอดทิ้งก็จะถูกทอดทิ้ง
พวกที่ควรถูกตัดขาดก็จะถูกตัดขาด พวกที่ควรถูกฆ่าก็จะถูกฆ่า และพวกที่ควรถูกทิ้งไว้ต้องถูกทิ้งไว้
การนี้คือแนวโน้มที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ซึ่งเป็นเอกเทศจากเจตจำนงของมนุษย์

และไม่มีผู้ใดอาจเปลี่ยนแปลงมันได้ นั่นต้องกระทำให้สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา!
เราละทิ้งพวกที่เราต้องการจะละทิ้ง และกำจัดพวกที่เราต้องการจะกำจัด
จะต้องไม่มีผู้ใดกระทำการ โดยตามอำเภอใจ
เราทิ้งพวกที่เราพึงปรารถนาจะทิ้งและเรารักบรรดาผู้ที่เราพึงปรารถนาจะรัก
การนี้ต้องกระทำให้สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา! เราไม่กระทำการด้วยอารมณ์
กับเรานั้นย่อมมีแต่ความชอบธรรม การพิพากษา และความโกรธเคืองเท่านั้น—ไม่มีอารมณ์เลยแต่อย่างใด
ไม่มีร่องรอยของมนุษย์ในเราแม้แต่น้อย ด้วยว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เอง สภาวะบุคคลของพระเจ้า
เพราะผู้คนที่หมดมดองเห็นแง่มุมของเราที่เป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ของเราและพวกเขายังไม่ได้เห็นแง่มุมที่เป็น
นทวสภาพของเรา พวกเขาตาบอดและปนเปื้อนเพียงอย่างเดียวอย่างแท้จริง!

พวกเขาต้องรักษาสິงที่เราบอกแก่พวกเขาไว้ในหัวใจของเจ้า
พวกเขาต้องเข้าใจหัวใจของเราโดยผ่านทางวณะของเราและแสดงความคำนึงถึงภาระของเรา เช่นนั้นแล้ว
เจ้าจะมารู้จักความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเราและเห็นสภาวะบุคคลของเรา ด้วยว่าวณะของเราคือวณะแห่งปัญญา
และไม่มีผู้ใดสามารถจับความเข้าใจหลักธรรมหรือธรรมบัญญัติที่อยู่เบื้องหลังวณะของเราได้
ผู้คนคิดว่าเราปฏิบัติการเล่ห์หลวงและการโกงและพวกเขาไม่รู้จักรเราโดยผ่านทางวณะของเรา แต่ตรงกันข้าม
พวกเขามั่นประมาทเรา พวกเขาตาบอดและไม่รู้เท่าทันยิ่งนัก!
พวกเขาขาดพร่องการหยั่งรู้แม้เพียงเล็กน้อยที่สุด ทุกประโยชน์ที่เราเปล่งออกไปมีสิทธิอำนาจและการพิพากษา
และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงวณะของเราได้ ทันทิที่วณะของเราถูกส่งออกไป
สิ่งทั้งหลายถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยสอดคล้องกับวณะของเราอย่างแน่นอน นี่คือนิยามของเร
วณะของเราคือสิทธิอำนาจและใครก็ตามที่แก้ไขวณะเหล่านี้ก็ทำให้การติสอนของเราชุ่นเคือง
และเราต้องบดขยี้พวกเขาจนกว่าลงไป

ในกรณีที่รุนแรงพวกเขานำพาความล่มสลายมาสู่ชีวิตของพวกเขาเองและพวกเขาก็ไปสู่แดนคนตาย
หรือไปสู่บาบาลิก นี่คือนิยามเดียวเท่านั้นที่เราใช้จัดการกับมวลมนุษย์ และมนุษย์ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนมันได้—
นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา จงจำการนี้ไว้!

ไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้ทำให้ประกาศกฤษฎีกาของเราชุ่นเคือง
สิ่งทั้งหลายต้องกระทำให้สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา! ในอดีต
เราเมตตาพวกเขามากเกินไปและเจ้าเผชิญกับวณะของเราเท่านั้น
วณะที่เรากล่าวเกี่ยวกับการบดขยี้ผู้คนจนกว่าลงไปยังไม่ได้เกิดขึ้น แต่นับจากวันนี้ไป ความวิบัติทั้งหมด
(ความวิบัติเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา)
จะมาถึงทีละอย่างทีละอย่างเพื่อลงโทษพวกคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา

ต้องมีการกำเนิดขึ้นของข้อเท็จจริงทั้งหลาย—

หาไม่ว่าแล้วผู้คนที่ก็จะไม่สามารถมองเห็นความโกรธกริ้วของเราแต่ก็คงจะพาตัวเองให้กระทำชั่วครั้งแล้วครั้งเล่า นี่คือขั้นตอนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเรา และเป็นวิธีที่เราใช้กระทำขั้นตอนถัดไปของงานของเรา เรากล่าวการนี้ต่อพวกเจ้าล่วงหน้าเพื่อที่ว่าพวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการทำให้ขุนเคื่องและการทนทุกข์กับความพินาศไปตลอดกาล นั่นกล่าวได้ว่า นับจากวันนี้เป็นต้นไป

เราจะทำให้ผู้คนทั้งปวงยกเว้นบรรดาบุตรหัวปีของเราอยู่ในที่ที่เหมาะสมของพวกเขาโดยสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา และเราจะติสอนพวกเขาทีละคน เราจะไม่ปล่อยให้แม้กระทั่งพวกเขาคนหนึ่งคนใดรอดไปได้ เพียงแค่พวกเจ้ากล้ากระทำชั่วอีกครั้ง! เพียงแค่พวกเจ้ากล้าเป็นกบฏอีกครั้ง!

เราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่าเราชอบธรรมต่อคนทั้งปวง ว่าเราไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวของอารมณ์ความรู้สึก และการนี้ทำหน้าที่เพื่อแสดงให้เห็นว่าอุปนิสัยของเราต้องไม่ถูกทำให้ขุนเคื่อง นี่คือสภาวะบุคคลของเรา ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้

ผู้คนทั้งปวงได้ยินวณะของเราและผู้คนทั้งปวงเห็นโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา ผู้คนทั้งปวงต้องเชื่อฟังเราอย่างสมบูรณ์และอย่างแน่นอน—นี่คือประกาศกฤษฎีการบริหารของเรา ผู้คนทั้งปวงทั่วทั้งจักรวาลและที่สูญปลายแผ่นดิน โลกควรสรรเสริญและถวายเกียรติแด่เรา ด้วยว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกสิทธิ์ เพราะเราเป็นสภาวะบุคคลของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงวณะและคำรัสของเรา วาตะและท่าทางของเราได้ ด้วยว่าเหล่านี้เป็นเรื่องสำหรับเราเพียงผู้เดียว และเหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่เราได้ครองจากช่วงเวลาโบราณกาลที่สุด และจะดำรงอยู่ไปตลอดกาล

ผู้คนเก็บงำเจตนาไว้เพื่อทดสอบเรา

และพวกเขาต้องการพบเจอบางสิ่งภายในวณะของเราซึ่งพวกเขาสามารถใช้ต่อต้านเราได้ เพื่อที่จะใส่ร้ายป้ายสีเรา เราต้องถูกใส่ร้ายป้ายสีหรือ? เราต้องถูกตัดสินอย่างไม่ตั้งใจหรือ? กิจธุระของเราต้องได้รับการหาหรืออย่างไม่ตั้งใจหรือ? เจ้าคือพวกที่ไม่รู้เลยว่าสิ่งใดดีสำหรับเจ้าจริงๆ! เจ้าไม่รู้จักเราเลยสักนิด! ภูเขาศิโยนคืออะไร? ที่พำนักของเราคืออะไร? แผ่นดินอันดีแห่งดินแดนคานาอันคืออะไร? พื้นฐานของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างคืออะไร? เหตุใดเราจึงได้กล่าววณะเหล่านี้อยู่เรื่อยในช่วงเวลาสองสามวันที่ผ่านมานี้? ภูเขาศิโยน ที่พำนักของเรา แผ่นดินอันดีแห่งดินแดนคานาอัน พื้นฐานของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง—

เหล่านี้คือทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึงซึ่งอ้างอิงถึงสภาวะบุคคลของเรา (อ้างอิงถึงร่างกาย)

ผู้คนทั้งปวงต่างคิดว่าเหล่านี้คือสถานที่ทั้งหลายที่ดำรงอยู่ทางกายภาพ สภาวะบุคคลของเราคือภูเขาศิโยน นั่นเป็นที่พำนักของเรา ใครก็ตามที่ได้เข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณจะปีนภูเขาศิโยนและจะเข้าสู่ที่พำนักของเรา

เราสร้างทุกสรรพสิ่งภายในสภาวะบุคคลของเรา นั่นก็คือ ทุกสรรพสิ่งถูกสร้างภายในร่างกาย
เหตุนี้มันจึงเป็นพื้นฐาน เหตุใดเราจึงกล่าวว่าพวกเจ้าจะกลับคืนสู่ร่างกายร่วมกับเราเล่า?
มีความหมายดั้งเดิมอยู่ภายในนั้น ดังเช่นตำแหน่ง “พระเจ้า”

คำนามเหล่านี้ไม่มีความหมายอยู่ภายในและไม่มีความหมายในตัวของมันเอง
แต่ตรงกันข้ามคำนามเหล่านี้คือชื่อที่แตกต่างกันซึ่งเราได้มอบให้กับสถานที่ที่แตกต่างกัน
ดังนั้นจงอย่าให้ความสนใจมากเกินไปนักกับความหมายตามตัวอักษรของคำนามเหล่านี้
แต่จงมุ่งเน้นไปที่การฟังวณะของเราเท่านั้น เจ้าต้องมองเห็นวณะเหล่านั้นในหนทางนี้
และเช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถจับความเข้าใจเจตจำนงของเราได้

เหตุใดเราจึงเตือนความจำพวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าว่ามีปัญญายู่ในวณะของเราเล่า?
พวกเจ้าก็มากน้อยกันที่ได้พยายามขบคิดความหมายเบื้องหลังของการนี้ให้ออก?
พวกเจ้าทั้งหมดกำลังวิเคราะห์ห้อย่างมีคบอดและไร้เหตุผล!

ตอนนี้พวกเจ้าก็ยังยังไม่เข้าใจส่วนใหญ่ของสิ่งทั้งหลายที่เราได้กล่าวในอดีต
เจ้ายังคงอยู่ในสภาวะของความสงสัยและไม่สามารถทำให้หัวใจของเราพึงพอใจได้
เวลาใดก็ตามที่เจ้าสามารถกลายเป็นมันใจเกี่ยวกับทุกๆ ประโยคที่เราเปล่งออกมา
นั่นก็จะเป็นช่วงเวลาที่ชีวิตของเจ้าเป็นผู้ใหญ่ สำหรับเราแล้ว
หนึ่งวันก็เท่ากับหนึ่งพันปีและหนึ่งพันปีก็เท่ากับหนึ่งวัน พวกเจ้านึกคิดเกี่ยวกับเวลาที่เรากล่าวถึงนั้นอย่างไร?
เจ้าจะอธิบายได้อย่างไร? เจ้าตีความการนั้นผิดแล้ว! และยิ่งไปกว่านั้น ผู้คนส่วนใหญ่กังวลสนใจในการนี้กับเรา
ปรารถนาที่จะพบเจอบางสิ่งเพื่อใช้ต่อต้านเรา—เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งใดดีสำหรับเจ้า! จงเอาใจใส่
เพราะมิเช่นนั้นแล้วเราจะบดขยี้เจ้าจนกว่าลงไป! เมื่อวันนั้นมาถึงเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างถูกทำให้ชัดเจน
พวกเจ้าก็จะเข้าใจอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ เรายังคงไม่บอกพวกเจ้าในตอนนี้ (ตอนนี้คือเวลาที่จะตีแผ่ผู้คน
ทุกคนต้องเอาใจใส่และระมัดระวังเพื่อจะได้สามารถทำให้สมดังเจตจำนงของเรา)
เราจะตีแผ่ผู้คนทั้งปวงโดยผ่านทางวณะของเรา
และรูปสัณฐานดั้งเดิมของพวกเขาก็จะถูกเปิดเผยเพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขามีจริงแท้หรือไม่
หากใครบางคนเป็นโสเภณีหรือหญิงที่ชั่วร้าย เราก็ต้องตีแผ่พวกเขา
เราได้กล่าวมาก่อนแล้วว่าเราทำสิ่งทั้งหลายโดยไม่ต้องขยี้แม้แต่นิ้วเดียวและว่าเราใช้วณะของเราเท่านั้นเพื่อ
ตีแผ่ผู้คน เราไม่กลัวการปลอมตัว ทันทีที่วณะของเราถูกเปล่งออกไป เจ้าต้องเปิดเผยรูปสัณฐานดั้งเดิมของเจ้า
และไม่สำคัญว่าเจ้าจะปลอมตัวได้ดีเพียงใด เราก็จะมองเห็นทะลุมันได้อย่างแน่นอน
นี่คือหลักกรรมแห่งกิจการของเรา—การใช้คำรัสเพียงอย่างเดียวเท่านั้นและไม่ใช้กำลังใดๆ ไม่ว่าอะไรก็ตาม
ผู้คนพากันกระวนกระวายเกี่ยวกับว่าวณะของเราจะถูกทำให้ลุล่วงหรือไม่

และพวกเขากลายเป็นกระวนกระวายเพื่อประโยชน์ต่อเราและกังวลเพื่อเรา
แต่ความพยายามเหล่านี้ไม่จำเป็นเลยอย่างแท้จริง มันคือราคาที่ไม่จำเป็นต้องจ่าย เจ้ากังวลเกี่ยวกับเรา
แต่ชีวิตของเจ้าเองเป็นผู้ใหญ่แล้วหรือยัง? แล้วชะตาชีวิตของเจ้าเองเล่า? จงถามตัวเจ้าเองอยู่บ่อยๆ
และจงอย่าสะเพร่า ผู้คนทั้งหมดควรพิจารณาจะนะของเราและ—โดยผ่านทางกิจการของเราและจะนะของเรา—
มองเห็นสภาวะบุคคลของเรา มีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับเรา รู้จักความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเรา รู้จักปัญญาของเรา
และรู้ถึงวิถีทางและวิธีการที่เราได้สร้างทุกสรรพสิ่ง
และด้วยผลจากการนั้นจึงให้การสรรเสริญเราอย่างไม่สิ้นสุด
เราจะทำให้ผู้คนทั้งปวงมองเห็นว่าเราวางมือแห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไว้บนผู้ใดบ้าง
เราทำงานกับผู้ใด เราต้องการทำอะไรและเราต้องการให้สิ่งใดครบบริบูรณ์ นี่คือบางสิ่งที่ทุกๆ
บุคคลต้องสัมผัส ด้วยว่านี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา เราจะทำให้สิ่งที่เรากล่าวสำเร็จลุล่วง
ไม่ควรจะมีผู้ใดวิเคราะห้จะนะของเราอย่างไม่ตั้งใจ
ทุกคนต้องเห็นหลักธรรมเบื้องหลังกิจการของเราโดยผ่านทางจะนะของเรา
และรู้ว่าความโกรธเคืองของเราคืออะไร การสาปแช่งของเราคืออะไร
และการพิพากษาของเราคืออะไรจากจะนะของเรา
สิ่งเหล่านี้ล้วนขึ้นอยู่กับจะนะของเราและคือสิ่งทั้งหลายที่ทุกๆ บุคคลควรได้เห็นภายในทุกๆ จะนะของเรา

บทที่ 101

เราจะไม่ปรานีแม้เพียงเล็กน้อยต่อผู้ใดก็ตามที่ขัดจังหวะการบริหารจัดการของเรา
หรือผู้ใดที่พยายามที่จะทำให้ลายแผนของเรา ทุกคนควรจับความเข้าใจความหมายของเราจากวงจระที่เราเอ่ย
และควรมีความเข้าใจที่ชัดเจนในสิ่งที่เรากำลังพูดถึง ในมุมมองของสถานการณ์ปัจจุบัน
เจ้าแต่ละคนควรตรวจสอบดูตนเอง กล่าวคือ เจ้ากำลังแสดงบทบาทประเภทใดอยู่? เจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อประโยชน์ของเรา
หรือว่าเจ้ากำลังทำงานปรนนิบัติชานา? แต่ละการกระทำและทุกการกระทำของเจ้ามีสาเหตุมาจากเรา
หรือจากมารนั้น? เจ้าควรชัดเจนในทั้งหมคนี้ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการล่วงเกินประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
และด้วยเหตุนี้จึงเป็นการก่อให้เกิดความกริ้วอันเดือดดาลของเรา เมื่อคิดย้อนไปในอดีต
ผู้คนนั้นไม่ซื่อสัตย์และอกตัญญูต่อเราเสมอมา พวกเขาไม่เคารพและที่ยิ่งกว่านั้นคือ พวกเขาทรยศเรา
ด้วยเหตุผลเหล่านี้ ผู้คนเหล่านี้จึงเผชิญหน้ากับการพิพากษาของเราในวันนี้
แม้ว่าเราจะปรากฏเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง ผู้คนทั้งหมดที่เราไม่ได้เห็นชอบ
(เจ้าควรเข้าใจความหมายของเราจากการนี้ กล่าวคือ
นี้ไม่ได้เกี่ยวกับว่าเจ้าคู่สวงามเพียงใดหรือว่าเจ้ามีเสน่ห์เพียงใด
แต่อยู่ที่ว่าเราได้ลิดใจไว้ล่วงหน้าและได้คัดเลือกพวกเจ้าแล้วหรือไม่) จะเป็นเป้าหมายสำหรับการกำจัดทิ้งของเรา
การนี้เป็นจริงอย่างแน่นอน นี่เป็นเพราะเราอาจปรากฏเป็นมนุษย์ในภายนอก
แต่เจ้าจำเป็นต้องมองข้ามสภาวะความเป็นมนุษย์ของเราเพื่อล่วงรู้เทวสภาพของเรา
ดังที่เราได้พูดหลายครั้งแล้วว่า “สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์
เป็นสองส่วนที่มีอาจแยกจากกันได้ของพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครบบริบูรณ์” อย่างไรก็ตาม
เจ้ายังคงไม่เข้าใจเรา เจ้าเพียงแค่มุ่งติดความสำคัญกับพระเจ้าที่คลุมเครือของเจ้าเท่านั้น
เจ้าคือผู้ที่ไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ถึงกระนั้น ผู้คนเช่นนั้นก็ยังคงปรารถนาที่จะได้เป็นบุตรหัวปีของเรา
ช่างน่าละอายนัก! พวกเขามองไม่เห็นวาทะจริงแล้วสถานะของพวกเขาทำอะไร!
พวกเขาไม่มีแม้กระทั่งสถานะที่จะรับใช้ในฐานะผู้คนของเรา ดังนั้นแล้ว
พวกเขาจะสามารถเป็นบุตรหัวปีของเราและเป็นราชาพร้อมกับเราได้อย่างไร? ผู้คนเช่นนี้ไม่รู้จักตนเอง
พวกเขาเป็นจำพวกของชานา และไม่ควรถ้าแก่การเป็นเสาหลักในบ้านของเรา
นับประสาอะไรที่จะรับใช้ต่อหน้าเรา ดังนั้นเราจึงจะกำจัดพวกเขาทีละคน
และเราจะเผยใบหน้าที่แท้จริงของพวกเขาทีละคน

งานของเราดำเนินไปที่ละขั้นตอน โดยไม่ถูกขัดขวางและไม่มีอุปสรรคแม้แต่น้อย
เพราะเราได้รับชัยชนะและเพราะเราได้ปกครองในฐานะองค์กษัตริย์ตลอดทั่วทั้งจักรวาล
(สิ่งที่เรากำลังอ้างถึงอยู่ที่นี่คือว่า ตั้งแต่การเอาชนะชานามารร้าย เราได้ฟื้นคืนกำลังของเราขึ้นใหม่)

เมื่อเราได้รับบุตรหัวปีของเราทั้งหมด ชงแห่งชัยชนะจะผงาดเหนือภูเขาศิโยน นั่นกล่าวได้ว่า
บรรดาบุตรหัวปีของเราก็คือธงชัยของเรา สง่าราศีของเรา และสิ่งที่เราโอ้อวด
สิ่งเหล่านั้นคือหมายสำคัญว่าเราได้ทำให้ซาตานอับอาย และสิ่งเหล่านั้นคือวิธีการที่เราทำงาน
(เราได้ทำให้พญานาคใหญ่สีแดงอับอาย และปกครองเหนือบุตรแห่งความกบฏทั้งหลาย
โดยผ่านทางกลุ่มผู้คนที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามหลังจากที่เราได้ลิดจิตพวกเขาไว้ล่วงหน้า
แต่เป็นผู้ที่กลับมาเคียงข้างเราอีกครั้ง) พวกบุตรหัวปีของเราคือที่ซึ่งความมิมิทธิฤทธิ์ของเราตั้งอยู่
พวกเขาคือความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ของเรา ซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงและไม่สามารถโต้แย้งได้
เราจะทำแผนการบริหารจัดการของเราให้ครบบริบูรณ์โดยผ่านทางพวกเขานั้นเอง
นี่คือสิ่งที่เราหมายความถึงในอดีตเมื่อครั้งที่เรากล่าวว่า

“เราจะทำให้ชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งปวงหวนคีนมาอยู่หน้าบัลลังก์ของเราโดยผ่านทางพวกเจ้านั้นเอง”
นั่นยังเป็นที่เราอ้างถึงเมื่อเรากล่าววณะที่ว่า “การะอันหนักอึ้งบนบ่าของพวกเจ้า” ด้วยเช่นกัน
นั่นชัดเจนหรือไม่? เข้าใจหรือไม่?

พวกบุตรหัวปีของเราคือการตกผลึกของแผนการบริหารจัดการทั้งแผนของเรา ด้วยเหตุผลนี้
เราจึงไม่เคยปฏิบัติต่อกลุ่มนี้อย่างสุภาพ และเราจึงได้บ่มวินัยพวกเขาอย่างรุนแรงมาตลอด
(การบ่มวินัยที่รุนแรงนั้นได้แก่ความระทมทุกข์ที่ทนทุกข์กันในโลก ความโศกเศร้าของครอบครัวทั้งหลาย
และการทอดทิ้งโดยบิดามารดา สามี ภรรยา และบุตรหลานทั้งหลาย—กล่าวอย่างสั้นก็คือ
การทอดทิ้งโดยโลกนี้และการถูกละทิ้งโดยคุณนี้) และนี่คือเหตุผลที่เจ้ามีโศกนาฏาที่ได้มาอยู่ต่อหน้าเราในวันนี้
นี่คือคำตอบต่อคำถามที่พวกเจ้าได้ใคร่ครวญอยู่บ่อยครั้งยิ่งนักว่า “เหตุใดผู้คนอื่นๆ จึงไม่ยอมรับชื่อนี้
แต่ข้ายอมรับ?” ปัจจุบันนี้เจ้ารู้แล้ว!

วันนี้ไม่มีสิ่งใดที่เหมือนกับในอดีต แผนการบริหารจัดการของเราได้รับเอาวิธีการใหม่ๆ เข้ามา
งานของเรายากยิ่งกว่าที่เป็นมาก่อนหน้าด้วยซ้ำ และถ้อยคำของเราตอนนี้ยังไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเสียอีก
เราจึงได้เน้นย้ำไปซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าพวกเจ้าควรทำการปรนนิบัติเราอย่างถูกต้องเหมาะสม
(การนี้กล่าวแก่เหล่าคนปรนนิบัติ) จงอย่าปฏิบัติต่อพวกเจ้าเองในเชิงลบ
แต่จงคงไว้ซึ่งการไล่ตามเสาะหาที่จริงจังตั้งใจ การได้รับพระคุณมาบ้างนั้นไม่น่าชื่นชมหรือหรือ?
นั่นดีกว่าการทนทุกข์ในโลกนี้มากนัก เราบอกเจ้าไว้เลย! หากเจ้าไม่ทำการปรนนิบัติเราอย่างหมดหัวใจ
และกลับร้องทุกข์ว่าเราไม่ชอบธรรมแทน เช่นนั้นแล้ว วันพรุ่งนี้เจ้าจะตกลงสู่แดนคนตายและนรก
ไม่มีบุคคลใดอยากได้ความตายที่เร็วขึ้น—ไม่ใช่หรือหรือ?
แม้กระทั่งมีชีวิตมากขึ้นอีกหนึ่งวันก็คือวันที่มีความหมาย
ดังนั้นเจ้าจะต้องถวายตัวตัวเองให้แก่แผนการบริหารจัดการของเราจนหมดสิ้น

และหลังจากนั้นจึงรอคอยการพิพากษาของเรามีต่อเจ้า และรอการตัดสินอันชอบธรรมของเราให้ตกมาถึงเจ้า
จงอย่าได้ทักท้วงว่าสิ่งที่เรากำลังพูดนี้ไร้สาระ เราพูดจากความชอบธรรมของเราและจากอุปนิสัยของเรา
ยิ่งกว่านั้นคือ เรากระทำการด้วยบารมีและความชอบธรรมของเรา ที่ผู้คนทั้งหมดพูดว่าเราไม่ชอบธรรมนั้น
เป็นเพราะพวกเขาไม่รู้จักรเรา นี่คือการแสดงออกที่ชัดเจนถึงอุปนิสัยที่บกพร่องของพวกเขา สำหรับเราแล้ว
ไม่มีภาวะอารมณ์ใด แต่มีเพียงแต่ความชอบธรรม บารมี การพิพากษา และความโกรธเคือง
ยิ่งเวลาผ่านไปมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งจะเห็นอุปนิสัยของเรามากขึ้นเท่านั้น
ปัจจุบันนี้คือช่วงระยะแห่งการเปลี่ยนผ่าน
และพวกเจ้าสามารถมองเห็นได้เพียงแค่ส่วนเล็กน้อยของการนี้เท่านั้น
เจ้าสามารถมองเห็นเพียงแค่สิ่งทั้งหลายที่สำแดงออกมาภายนอกเท่านั้น เมื่อบรรดาบุตรหัวปีของเราปรากฏ
เราจะอนุญาตให้พวกเจ้าได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างและเข้าใจการนี้ทั้งหมด
ทุกคนจะเชื่อมั่นในหัวใจของพวกเขาและในคำพูดของพวกเขา เราจะทำให้พวกเจ้าพูดออกมาเพื่อเป็นพยานแก่เรา
สรรเสริญเราตลอดกาล และเชิดชูเราตลอดกาล การนี้ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้
และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ผู้คนแทบจะไม่สามารถจินตนาการถึงการนี้ได้ อย่าว่าแต่จะเชื่อการนี้เลย
พวกที่เป็นบุตรหัวปีมีความขัดแย้งที่เพิ่มมากขึ้นในเรื่องของนิมิตทั้งหลาย
และความรักของพวกเขาที่มีต่อเราก็ดิบโตยิ่งใหญ่ขึ้นกว่าที่เคย (นี่ไม่ใช่ความรักอันเพื่อผืนประโลมใจ
ซึ่งเป็นการทดลองของซาตานที่มีต่อเรา และเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ต้องมองให้ทะลุปรุโปร่ง ด้วยเหตุผลนี้
เราได้กล่าวถึงไว้ก่อนหน้านี้ว่า มีพวกที่อวดเสน่ห์ของตัวเองต่อหน้าเรา ผู้คนเช่นนั้นคือข้าของซาตาน
ที่เชื่อว่าเราจะถูกดึงดูดโดยรูปโฉมของพวกเขา ช่างไร้ยางอายนัก! พวกเขาเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ดำช้าที่สุด!)
อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่ตัวพวกเขาเองไม่ใช่ลูกหัวปี ได้กลายเป็นไม่ชัดเจนมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับนิมิตทั้งหลาย
 และได้สูญเสียความเชื่อในสถานะบุคคลที่เราเป็น โดยผ่านทางวจนะเหล่านี้ที่เราได้พูดตลอดช่วงเวลานี้
หลังจากนั้น พวกเขาจึงเพิ่มความไม่แยแสขึ้นอย่างช้าๆ จนกระทั่งพวกเขาล้มลงในที่สุด
ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถช่วยตัวพวกเขาเองได้ นั่นคือเป้าหมายของสิ่งที่เรากำลังพูดในช่วงเวลานี้
ทุกคนควรเห็นการนี้ (เรากำลังพูดกับพวกบุตรหัวปี)
และควรเห็นความมหัศจรรย์ของเราโดยผ่านทางถ้อยคำและการกระทำของเรา เพราะเหตุใดจึงมีการพูดว่า
เราคือองค์สันติราช พระบิดานรันดร์ ว่าเราเป็นผู้มหัศจรรย์ และว่าเราเป็นที่ปรึกษา?
การอธิบายการนี้จากมุมมองของอัตลักษณ์ของเรา ถ้อยคำของเรา หรือจากสิ่งที่เราทำ
คงจะเป็นการผิวเผินอย่างยิ่ง นั่นคงจะไม่ควรค่าแก่การพูดถึงเสียด้วยซ้ำ
เหตุผลของการเรียกเราว่าองค์สันติราชมีสาเหตุมาจาก กำลังของเราที่จะทำให้พวกบุตรหัวปีของเราครบบริบูรณ์
การพิพากษาซาตานของเรา และพรอันไร้ขอบเขตที่เราได้ประสาทให้แก่พวกบุตรหัวปี กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เฉพาะพวกบุตรหัวปีเท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะเรียกเราว่าองค์สันติราช เนื่องจากเรารักพวกบุตรหัวปีของเรา และฉายา “องค์สันติราช” ควรมาจากปากของพวกเขา สำหรับพวกเขา เราคือองค์สันติราช สำหรับพวกบุตรของเราและประชากรของเรา เราเป็นที่รู้จักในฐานะพระบิดานิรันดร์ เนื่องจากการดำรงอยู่ของพวกบุตรหัวปีของเรา

และเพราะว่าพวกเขาสามารถกุมอำนาจราชาธิปไตยร่วมกับเราและปกครองชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งปวง (นั่นคือ พวกบุตรและประชากร) ดังนั้นพวกบุตรและประชากรจึงควรเรียกเราว่าพระบิดานิรันดร์—

อันหมายถึงพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ซึ่งอยู่เหนือพวกบุตรหัวปี เราเป็นผู้ให้ศรัทธาสำหรับพวกที่ไม่ใช่บุตร ประชากร หรือพวกบุตรหัวปี เพราะความมหัศจรรย์ของงานของเรา

บรรดาผู้ปราศจากความเชื่อไม่สามารถมองเห็นเราได้เลย (เพราะเราได้บังดวงตาของพวกเขาไว้)

และไม่มีทรศนะที่ชัดเจนต่องานของเรา ดังนั้น สำหรับพวกเขา เราจึงเป็นผู้ให้ศรัทธา

สำหรับเหล่ามารทั้งหมดและสำหรับชาตานั้น เราเป็นที่ปรึกษา

เพราะทั้งหมดที่เราทำมีหน้าที่ทำให้พวกมันอับอาย

การกระทำทั้งหมดของเรานั้นก็เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของพวกบุตรหัวปีของเรา

ทุกอย่างก้าวของเราดำเนินไปอย่างราบรื่น และเราได้รับชัยชนะกับทุกอย่างก้าว นอกจากนี้

เรายังสามารถมองเห็นทะเลลูกอุบายทั้งหมดของชาตानและใช้พวกมันเพื่อรับใช้เรา

โดยทำให้มันเป็นวัตถุเพื่อรับใช้จุดประสงค์ของเราจากด้านลบ นี่คือนี่ที่เป็นความหมายของการที่เราเป็น

“ที่ปรึกษา” ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถปรับเปลี่ยนได้และซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจได้อย่างครบบริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม

ในแง่ของสถานะบุคคลของเรา เราคือองค์สันติราชและพระบิดานิรันดร์ เช่นเดียวกับที่ปรึกษาและผู้ให้ศรัทธา

ไม่มีสิ่งใดในการนี้ที่ไม่จริง มันเป็นความจริงที่ได้แย้งไม่ได้และเปลี่ยนแปลงไม่ได้!

เรามีสิ่งที่จะพูดมากนัก เพียงแค่ไม่มีคำเปรียบเปรยใดที่สามารถเอ่ยออกมาได้

ดังนั้นเราจึงพึงประสงค์ให้พวกเจ้าอดทนและรอคอย ไม่ว่าพวกเจ้าทำอะไร จงอย่าได้ปล่อยความเพ้อฝันทิ้งไว้

เพราะสิ่งที่พวกเจ้าได้เข้าใจในอดีตนั้น บัดนี้ล่าหลังแล้ว มันไม่สามารถปรับใช้ได้อีกต่อไป

และปัจจุบันนี้เป็นเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลง—เหมือนการเปลี่ยนผ่านระหว่างราชวงศ์ทั้งหลาย ด้วยเหตุผลนี้

เราจึงต้องการให้พวกเจ้าปรับเปลี่ยนการคิดของพวกเจ้าและละทิ้งมโนคติที่หลงผิดแบบเก่าของพวกเจ้า

นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “การสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมอันบริสุทธิ์”

เฉพาะเราเท่านั้นที่สามารถอธิบายงานของเราเองได้ และเฉพาะเราเองเท่านั้นที่รู้ว่าเราได้รับการกระทำสิ่งใด

ดังนั้น เฉพาะงานของเราเท่านั้นที่ปราศจากมลทินและเป็นสิ่งที่เราตั้งใจโดยแท้ และดังนั้น

นั่นจึงเป็นการสวมเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมอันบริสุทธิ์

ความเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดแบบมนุษย์นั้นเป็นเพียงแค่จินตนาการ

การเข้าใจมนุษย์นั้นมีมลทินและไม่สามารถสัมฤทธิ์เจตนาของเราได้ ดังนั้นเราจึงกล่าวด้วยตัวเอง และเราจึงอธิบายด้วยตัวเอง และนี่คือสิ่งที่เราหมายความว่า “เราทำงานด้วยตัวเอง” นั่นเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ในแผนการบริหารจัดการของเรา และผู้คนทั้งหมดต้องถวายเป็นเกียรติเราและสรรเสริญเรา ในเรื่องการจับใจความของเรานั้น เราไม่เคยมอบอำนาจนั้นให้แก่พวกมนุษย์ อีกทั้งพวกเขาไม่เคยครอบครองปฏิภาณที่จะทำเช่นนั้นเลย นี่คือการที่เราจะทำให้มารอับอาย (หากพวกมนุษย์เข้าใจถ้อยคำของเราและสามารถตรวจสอบเจตนาของเราในทุกขั้นตอน เช่นนั้นแล้ว ชาตาก็สามารถครอบครองผู้คนเมื่อใดก็ได้ตามที่มันต้องการ และผลลัพธ์ก็คือ พวกเขาจะหันมาต่อต้านเราและทำให้เป็นไปไม่ได้ที่จะบรรลุเป้าหมายของเราในการคัดเลือกบุตรหัวปีทั้งหลาย หากเราเข้าใจความล้าลึกทุกประการ และบุคคลที่เราเป็นสามารถกล่าวถ้อยคำที่ไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งรู้ได้ เช่นนั้นแล้ว เราก็สามารถถูกชาตากรอบครองได้เช่นกัน นี่คือเหตุผลที่ในขณะที่เราอยู่ในร่างมนุษย์ เราก็ไม่ได้เห็นธรรมชาติเลย)

จำเป็นสำหรับทุกคนที่จะต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนถึงนัยสำคัญของวาระเหล่านี้และติดตามการนำของเรา จงอย่าได้พยายามทำความเข้าใจวาระและคำสอนอันล้าลึกทั้งหลายด้วยตัวพวกเจ้าเองทั้งหมดเลย

บทที่ 102

เราได้พูดมาระดับหนึ่งๆ และงานของเราได้มาถึงจุดหนึ่งๆ แล้ว

พวกเจ้าแต่ละคนก็น่าจะจับความเข้าใจเจตจำนงของเรา และสามารถคำนึงถึงภาระของเราในระดับต่างๆ ได้
ตอนนี้คือจุดเปลี่ยนที่เนื้อหนังเปลี่ยนผ่านเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณ—

พวกเจ้าเป็นผู้เบิกทางที่ข้ามระหว่างยุคทั้งหลาย ผู้คนสากลที่เดินข้ามจักรวาลและสูญปลายพิภพ

พวกเจ้าคือยอดรักของเรา เจ้าเป็นพวกเดียวที่เรารัก สามารถพูดได้ว่าเราไม่รักใคร่นอกจากพวกเจ้า

เพราะความมานะพยายามอย่างพากเพียรของเราทั้งหมดได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า

สามารถเป็นได้หรือไม่ว่าพวกเจ้าไม่รู้การนั้น? เหตุใดเราจึงสร้างทุกสรรพสิ่ง?

เหตุใดเราจึงเคลื่อนย้ายสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดไปมาเพื่อรับใช้พวกเจ้า?

การกระทำทั้งหมดเหล่านี้คือการแสดงออกถึงความรักที่เรามีให้กับพวกเจ้า

ภูเขาและทุกสรรพสิ่งในภูเขาและแผ่นดิน โลกและทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดิน โลกสรรเสริญเราและถวายเกียรติแด่เรา
ที่ได้รับพวกเจ้า ได้มีการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างแล้วอย่างแท้จริง ยิ่งไปกว่านั้น

ได้มีการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างถ้วนทั่วแล้ว พวกเจ้าได้เป็นพยานที่กึกก้องต่อเรา

และพวกเจ้าได้เหยียดหยามปีศาจและซาตานเพื่อเราแล้ว ผู้คน กิจการ

และสรรพสิ่งทั้งหมดนอกเรานบนอบต่อสิทธิอำนาจของเรา

และเนื่องจากความครบบริบูรณ์ของแผนการบริหารจัดการของเรา ทั้งหมดติดตามประเภทของพวกเขา

(ประชากรของเราเป็นของเรา และประเภทของซาตานทั้งหมดเป็นของบึงไฟ—

พวกเขาดกกลงสู่บาดาลลึกที่ซึ่งพวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญชั่วนิรันดร์และพินาศไปตลอดกาล) เมื่อเราพูดถึง
“การพินาศ” และ “จากเวลานั้นเป็นต้นไป การยึดจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของพวกเขາ”

เรากำลังอ้างอิงถึงการข่มขืนพวกเขาให้ซาตานและอนุญาตให้พวกเขาถูกเหยียบย่ำได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่ได้เป็นของบ้านของเราย่อมจะเป็นเป้าหมายแห่งการทำลายล้าง

และพวกเขาย่อมจะไม่มีอยู่อีกต่อไป นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะหายไปอย่างที่คุณจินตนาการ

ยังสามารถพูดได้อีกด้วยว่าทุกสิ่งทุกอย่างนอกเราไม่ได้มีอยู่ในข้อคิดเห็นของเรา

และนี่คือความหมายที่แท้จริงของความพินาศ สิ่งเหล่านี้ยังคงปรากฏว่ามีอยู่ต่อสายตาของมนุษย์

แต่ในทรรศนะของเรา พวกเขาได้กลายเป็นการไม่มีอยู่และจะพินาศไปตลอดชั่วกัลปาวสาน

(เราเห็นว่าพวกที่เราไม่ได้ปฏิบัติงานต่ออีกต่อไปนั้นเป็นพวกที่อยู่นอกเรา) ในมนุษย์

ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะคิดอย่างไร พวกเขาไม่สามารถขบคิดการนี้ให้ออกได้

และไม่สำคัญว่าพวกเขามองเห็นได้ดีเพียงใด พวกเขาไม่สามารถผ่านมันเข้าไปได้

ผู้คนไม่สามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจนหากเราไม่ให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขา ไม่ให้ความกระจ่างแก่พวกเขา

และไม่ชี้ให้พวกเขาเห็นอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาก็หมดกลายเป็นพรามณ์เกี่ยวกับการนั้นมากขึ้นเรื่อยๆ รู้สึกว่างเปล่ายิ่งกว่าที่เคย
และรู้สึกว่าไม่มีวิถีให้เดินตามเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ—พวกเขาเกือบเป็นเหมือนคนตาย ในขณะนี้ มนุษย์ส่วนใหญ่
(หมายถึงมนุษย์ทั้งหมดยกเว้นบรรดาบุตรหัวปี) อยู่ในสภาพเงื่อนไขนี้
เราได้ชี้สิ่งเหล่านี้ให้เห็นด้วยความชัดเจนอย่างยิ่ง กระนั้น ผู้คนเหล่านี้ก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ
และยังคงใส่ใจความชื่นชมยินดีทางเนื้อหนังของพวกเขา พวกเขากินแล้วพวกเขาก็นอน
พวกเขานอนแล้วพวกเขาก็กิน พวกเขาไม่ได้ใคร่ครองคำพูดของเรา แม้เมื่อพวกเขาฮึกเหิม
มันก็เป็นแค่ชั่วขณะเท่านั้น หลังจากนั้น พวกเขายังคงเป็นเหมือนกับที่พวกเขาเคยเป็น
ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง เสมือนว่าพวกเขาไม่ได้ฟังเราเลย
มนุษย์เหล่านี้คือมนุษย์แบบอย่างที่เราโปรดปรานผู้ไม่มีภาระใด
พวกเขาเป็นคนเอิร์ดเอเปียบที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดในภายหลัง เราจะละทิ้งพวกเขาทีละคน จงอย่ากังวล!
เราจะส่งพวกเขากลับไปยังบาบิโลนทีละคน พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยทรงปฏิบัติพระราชกิจต่อผู้คนเช่นนั้น
และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำไหลมาจากของขวัญที่พวกเขาเคยได้รับ เมื่อเราพูดถึงของขวัญ
เราหมายถึงว่าเหล่านี้เป็นผู้คนที่ไม่มีชีวิต ผู้เป็นคนปรนนิบัติของเรา เราไม่ต้องการพวกเขาคนใด
และเราจะกำจัดพวกเขา (แต่ ณ ขณะนี้ พวกเขายังคงมีประโยชน์อยู่เล็กน้อย) เจ้าผู้เป็นคนปรนนิบัติ จงฟัง!
อย่าคิดว่าการที่เราใช้เจ้าหมายถึงว่าเราโปรดเจ้า มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้น หากเจ้าอยากให้เราโปรดเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเป็นคนบางคนที่เรารับรอง และที่เราทำให้เพียบพร้อมด้วยตัวเราเอง นี่ก็คือคนประเภทที่เรารัก
ต่อให้ผู้คนพูดว่าเราได้ทำผิดพลาด เราก็ไม่มีวันไม่รักษาสัญญา เจ้ารู้การนี้หรือไม่?
พวกที่ทำการปรนนิบัติเป็นแต่เพียงว้าวายและมั่ว พวกเขาจะสามารถเป็นบุตรหัวปีของเราไปได้อย่างไร?
นั่นจะไม่เป็นเรื่องไร้สาระหรือ? นั่นจะไม่เป็นการฝ่าฝืนกฎของธรรมชาติหรือ?
ผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตของเราและคุณสมบัติของเรา ผู้คนเหล่านั้นคือบรรดาบุตรหัวปีของเรา นี่คือนั่นที่มีเหตุผล
ไม่มีผู้ใดสามารถหักล้างสิ่งนี้ได้ มันต้องเป็นเช่นนั้น มิฉะนั้นแล้ว คงจะไม่มีบุคคลผู้ซึ่งสามารถมีบทบาทนี้ได้
และจะไม่มีบุคคลผู้ซึ่งสามารถแทนที่บทบาทนี้ได้ นี่ไม่ใช่เรื่องที่ทำตามอารมณ์
เพราะเราเองคือพระเจ้าผู้ชอบธรรม เราเองคือพระเจ้าผู้บริสุทธิ์
เราเองคือพระเจ้าผู้เปี่ยมบารมีและมีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้!

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ดำเนินไปอย่างราบรื่นและอิสระสำหรับเรา
ไม่มีใครสามารถหยุดสิ่งนี้ได้ และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ได้ โลกนี้ ในความมหิมาทั้งหมดของมัน
อยู่ในมือของเราโดยสิ้นเชิง นี่ยังไม่ได้พูดถึงปีศาจซาตานตัวน้อยเลย
หากไม่ใช่เพราะแผนการบริหารจัดการของเรา และหากไม่ใช่เพราะบรรดาบุตรหัวปีของเรา

เราคงจะทำลายความชั่วเดิมนี้อดจนยุคที่สำสอนที่แผ่ซ่านไปด้วยกลิ่นของความตายนี้เสียจนแล้ว
อย่างไรก็ตาม เราปฏิบัติด้วยความถูกต้องเหมาะสม และเราไม่ได้พูดอย่างสะเพร่า เมื่อเราพูดบางสิ่งบางอย่าง
สิ่งนั้นจะสำเร็จลุล่วง ต่อให้ไม่เป็นเช่นนั้น ก็มีแง่มุมของปัญญาของเราเสมอ

ซึ่งจะสำเร็จลุล่วงในทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเรา และเปิดทางเพื่อการกระทำของเรา

นี่เป็นเพราะว่าคำพูดของเราคือปัญญาของเรา คำพูดของเราคือทุกสิ่งทุกอย่าง โดยพื้นฐานแล้ว

ผู้คนล้มเหลวที่จะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ และไม่สามารถขบคิดสิ่งเหล่านี้ให้ออกได้ เราอ้างอิงถึง “บิงไฟ” อยู่บ่อยครั้ง
นั่นหมายถึงอะไร? คำนี้แตกต่างจากบิงไฟและกัมมะถันอย่างไร?

บิงไฟและกัมมะถันอ้างอิงถึงอิทธิพลของชาตान

ในขณะที่บิงไฟอ้างอิงถึงโลกทั้งโลกภายใต้แดนครอบครองของชาตान ทุกคนในโลกอยู่ภายใต้การเผาไหม้ในบิงไฟ

(นั่นคือ พวกเขาเสื่อมทรามขึ้นเรื่อยๆ และเมื่อความเสื่อมทรามของพวกเขามาถึงจุดหนึ่งๆ

พวกเขาจะถูกเราทำลายทีละคน ซึ่งเราสามารถทำได้อย่างง่ายดายด้วยการเปล่งถ้อยคำๆ เดียว)

ยิ่งความโกรธเคืองของเรามากขึ้นเท่าใด เปลวเพลิงทั่วทั้งบิงไฟก็ยิ่งลุกโพล่งสูงขึ้นเท่านั้น

การนี้อ้างอิงถึงว่าผู้คนกำลังชั่วยิ่งขึ้นเรื่อยๆ อย่างไร

เวลาที่ความโกรธเคืองของเราปะทุขึ้นยังเป็นเวลาที่บิงไฟจะระเบิดด้วยเช่นกัน นั่นคือ

มันจะเป็นเวลาที่สากลพิภพทั้งหมดพินาศไป ในวันนั้น

ราชอาณาจักรของเราจะได้เป็นจริงอย่างเต็มเปี่ยมบนแผ่นดินโลก และชีวิตใหม่จะเริ่มต้นขึ้น

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่จะได้รับการทำให้ลุล่วงในไม่ช้า ทันทีที่เราพูด ทุกสิ่งทุกอย่างจะมาอยู่ต่อหน้าต่อตา

นี่คือพระคัมภีร์ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ในพระคัมภีร์ของเรา

สิ่งทั้งหลายได้รับการดำเนินการให้ครบบริบูรณ์ล่วงหน้าแล้ว เพราะสำหรับเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องง่าย

เราพูด และสิ่งนั้นเสร็จสิ้น เราพูด และสิ่งนั้นได้รับการก่อตั้งขึ้น

ทุกๆ วัน พวกเขากินดื่มคำพูดของเรา ชื่นชมความอุดมสมบูรณ์ในวิหารของเรา ดื่มน้ำจากแม่น้ำแห่งชีวิตของเรา

และเคี้ยวผลไม้จากต้นไม้แห่งชีวิตของเรา เช่นนั้นแล้ว ความอุดมสมบูรณ์ในวิหารของเราคืออะไร?

น้ำในแม่น้ำแห่งชีวิตคืออะไร? ต้นไม้แห่งชีวิตคืออะไร? ผลไม้ของต้นไม้แห่งชีวิตคืออะไร?

แม้ว่าลิเหล่านี้อาจได้ยินได้ฟังกันบ่อย แต่ถึงกระนั้น

วลีเหล่านี้ก็ไม่สามารถจะจับใจความได้สำหรับมนุษย์ทั้งหมดผู้ที่สับสนทั้งหมด

พวกเขาพูดถึงวลีเหล่านี้ด้วยความรับผิดชอบ ใช้วลีเหล่านี้อย่างสะเพร่า

และนำวลีเหล่านี้มาใช้อย่างไรแบบแผน

ความอุดมสมบูรณ์ในวิหารของเราไม่ได้อ้างอิงถึงทั้งคำพูดที่เราพูดหรือพระคุณที่เราได้มอบให้แก่พวกเขา

เช่นนั้นแล้ว คำนี้จริงๆ แล้วหมายถึงอะไร? ตั้งแต่โบราณกาล

ไม่เคยมีผู้ใดมีวาสนาพอที่จะชื่นชมความอุดมสมบูรณ์ในวิหารของเรา
ผู้คนจะสามารถมองเห็นว่าความอุดมสมบูรณ์ในวิหารของเรานี้คืออะไรในยุคสุดท้ายท่ามกลางบรรดาบุตรหัวปี
ของเราเท่านั้น “วิหาร” ในวลีนี้อ้างอิงถึงสถานะบุคคลของเรา คำนี้อ้างอิงถึงภูเขาศิโยน บ้านของเรา
หากปราศจากการอนุญาตของเรา ก็ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าวิหารนี้หรือออกจากวิหารนี้ได้ คำว่า
“ความอุดมสมบูรณ์” อ้างอิงถึงอะไร? คำนี้อ้างอิงถึงพรในการสามารถครองราชย์กับเราในกาย
กล่าวโดยทั่วไปแล้ว คำนี้อ้างอิงถึงพรของบรรดาบุตรหัวปีในการสามารถครองราชย์กับเราในกาย
และสิ่งนี้ไม่ได้เข้าใจยาก น้ำในแม่น้ำแห่งชีวิตมีสองความหมาย กล่าวคือ ในทางหนึ่ง
วลีนี้อ้างอิงถึงน้ำดำรงชีวิตที่ไหลจากภายในของเรา—นั่นคือ ทุกคำพูดที่ออกจากปากของเรา ในอีกทางหนึ่ง
วลีนี้อ้างอิงถึงปัญญาและกลยุทธ์ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของเรา ตลอดจนสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามี
คำพูดของเราประกอบด้วยความลึกลับอันไม่รู้จบที่ถูกซ่อนอยู่
(และมีการกล่าวถึงความลึกลับนั้นไม่ถูกซ่อนอยู่อีกต่อไปโดยเปรียบเทียบกับในอดีต
แต่เมื่อเปรียบเทียบกับการเผยต่อประชาชนที่จะเกิดขึ้นในอนาคตแล้ว ความลึกลับนั้นยังคงถูกซ่อนอยู่ ในที่นี้
“การถูกซ่อนอยู่” ไม่ใช่การกล่าวโดยสมบูรณ์ แต่เป็นการกล่าวโดยสัมพัทธ์) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
น้ำในแม่น้ำแห่งชีวิตไหลอยู่เสมอ ในเรามีปัญญาไม่จำกัด
และผู้คนไม่สามารถจับความเข้าใจถึงสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เรามีได้โดยสิ้นเชิง นั่นคือ
น้ำในแม่น้ำแห่งชีวิตไหลอยู่เสมอ ในธรรมชาติของมนุษย์มีต้นไม้แท้จริงหลายประเภท
แต่ไม่มีใครเคยได้เห็นต้นไม้แห่งชีวิต อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมองเห็นต้นไม้ในในวันนี้
ผู้คนก็ยังจดจำต้นไม้ไม่ได้—แต่กระนั้น พวกเขา ก็กล่าวถึงการกินดื่มจากต้นไม้แห่งชีวิตด้วยซ้ำ
นั่นมันไร้สาระอย่างแท้จริง! พวกเขาจะกินดื่มจากต้นไม้เช่นนั้นโดยไม่เลือกหน้า!
เหตุใดเราจึงพูดว่าวันนี้ผู้คนมองเห็นแต่จำต้นไม้ไม่ได้? เหตุใดเราถึงพูดเช่นนั้น?
เจ้าเข้าใจความหมายของคำพูดของเราหรือไม่? พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงของวันนี้เองคือสถานะบุคคลที่เราเป็น
และพระองค์ทรงเป็นต้นไม้แห่งชีวิต อย่างอาามโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มาใช้วัดเรา ที่ด้านนอก
เราดูไม่เหมือนต้นไม้ แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าที่จริงแล้วเราคือต้นไม้แห่งชีวิต? ทุกๆ การเคลื่อนไหวของเรา
วาตะของเรา และท่าทางของเราคือผลของต้นไม้แห่งชีวิต และสิ่งเหล่านี้คือสถานะบุคคลของเรา—
สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่บรรดาบุตรหัวปีของเราควรกิน ดังนั้น ในท้ายที่สุด
จะมีเพียงบรรดาบุตรหัวปีของเรากับเราเท่านั้นที่จะเป็นอย่างเดียวกันโดยแน่แท้
พวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตตามอย่างเรา และเป็นพยานต่อเรา
(เหล่านี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่พวกเราเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณ)

พวกเราสามารถเป็นอย่างเดียวกันโดยแน่แท้ได้ในกายเท่านั้น

ในเนื้อหนังพวกเราสามารถเป็นอย่างเดียวกันได้เพียงคร่าวๆ แต่พวกเรายังคงมีการเลือกชอบของพวกเราเอง)

เราไม่เพียงแต่จะเผยอทรานูภาพของเราในบรรดาบุตรหัวปีของเราเท่านั้น

แต่เรายังจะเผยอทรานูภาพของเราในการปกครองเหนือชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งหมดด้วย

นี่คือขั้นตอนหนึ่งของงานของเรา ตอนนี้คือช่วงเวลาสำคัญ และยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี้คือจุดเปลี่ยน

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จลุล่วงแล้ว พวกเจ้าจะมองเห็นว่ามือของเรากำลังสร้างสิ่งใด

และพวกเจ้าจะมองเห็นว่าเราวางแผนอย่างไรและเราจัดการอย่างไร—อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่สิ่งที่คลุมเครือ

เมื่อพิจารณาถึงพลังขับเคลื่อนของทุกประเทศในโลก มันก็ไม่ผิดนัก

นั่นคือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถจินตนาการได้ และยิ่งไปกว่านั้น

นั่นคือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาไม่สามารถรู้ล่วงหน้าได้ เจ้าต้องไม่เดินเลื้อหรือประมาทโดยสิ้นเชิง

เพื่อให้ไม่พลาดโอกาสที่จะได้รับพรและรับรางวัล

ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของราชอาณาจักรอยู่ในสายตาแล้ว และโลกทั้งใบกำลังค่อยๆ ตกลงไปตาย

เสียงร้องไห้คร่ำครวญดังระเบิดออกมาจากบาดาลลึกและจากบึงไฟและกำมะถัน

ทำให้ผู้คนหวาดกลัวและทำให้พวกเขาารู้สึกขวัญผวาและไม่มีที่ให้หลบซ่อนตัวพวกเขาเอง

ไม่ว่าใครก็ตามที่ได้รับเลือกในนามของเราและหลังจากนั้นถูกกำจัดไปจะลงเอยด้วยการอยู่ในบาดาลลึก ดังนั้น

ดังที่เราได้พูดแล้วหลายครั้ง เราย่อมจะจับไล่เป่าหมายแห่งการกำจัดเหล่านั้นลงสู่บาดาลลึก

เมื่อทั้งโลกได้ถูกรื้อทำลายแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ถูกทำลายจะตกลงสู่บึงไฟและกำมะถัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สิ่งเหล่านั้นจะถูกถ่ายเทจากบึงไฟไปสู่บึงไฟและกำมะถัน ในเวลานั้น

ทุกคนจะได้รับการกำหนดแล้วว่าจะได้รับการทำลายล้างชั่ววินันตร์ (หมายถึงผู้คนทั้งหมดที่อยู่นอกเรา)

หรือจะได้รับชีวิตชั่ววินันตร์ (หมายถึงบรรดาผู้คนทั้งหมดที่อยู่ภายในเรา) ในเวลานั้น

เราและบรรดาบุตรหัวปีของเราย่อมจะอุบัติจากราชอาณาจักรและเข้าสู่ชั่วกัลปาวสาน

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่จะได้รับการทำให้ลุล่วงในภายหลัง ต่อให้เราจะบอกพวกเจ้าในตอนนี

พวกเจ้าก็คงจะไม่เข้าใจ พวกเจ้าสามารถทำได้เพียงติดตามการนำของเรา เดินในความสว่างของเรา

ไปพร้อมกับเราในความรักของเรา ได้รับประสบการณ์กับความชื่นชมยินดีกับเราในบ้านของเรา

ครองราชย์กับเราในราชอาณาจักรของเรา

และปกครองกับเราเหนือชนชาติทั้งมวลและกลุ่มชนทั้งหมดภายใต้สิทธิอำนาจของเราเท่านั้น

ทั้งหมดที่เราได้พรรณนาข้างต้นประกอบรวมด้วยพรอันไม่รู้จบที่เรากำลังให้พวกเจ้า

บทที่ 103

เสียงอย่างฟ้าร้องบังเกิดดังลั่น เขาทั่วทั้งจักรวาล

เสียงนั้นดังสนั่นหวั่นไหวจนผู้คนไม่สามารถหลบเลี่ยงออกนอกทางได้ทัน บางคนจึงถูกคร่าชีวิต

บางคนถูกทำลาย และบางคนถูกพิพากษา เป็นปรากฏการณ์ที่ผิดธรรมชาติอย่างแท้จริง

ซึ่งไม่มีผู้ใดเคยเห็นสิ่งที่เหมือนอย่างนี้มาก่อน จงฟังอย่างตั้งใจให้ได้ว่า เสียงฟ้าร้องกัมปนาทมีเสียงร่ำไห้ร่วมด้วย

และเสียงนี้มาจากแดนคนตาย มันมาจากนรก เป็นเสียงอันขมขื่นของพวกบุตรแห่งการกบฏที่ได้ถูกเราพิพากษา

พวกที่ไม่ฟังสิ่งที่เรากล่าวและพวกที่ไม่นำพระวจนะของเราไปปฏิบัติ

ได้ถูกพิพากษาอย่างรุนแรงและได้รับการสาปแช่งจากความโกรธเคืองของเรา

เสียงของเราคือการพิพากษาและความโกรธเคือง

เราไม่ปฏิบัติอย่างอ่อนโยนต่อผู้ใดและไม่แสดงความปรานีต่อผู้ใด เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ชอบธรรม

และเราถูกรอบำด้วยความโกรธเคือง เราถูกรอบำด้วยการเผาไหม้ การชำระให้สะอาด และการทำลายล้าง

ภายในเรานั้นไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นหรือใช้อารมณ์ แต่ในทางตรงกันข้าม ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเปิดเผย ชอบธรรม

และไม่ลำเอียง เนื่องจากบรรดาบุตรหัวปีของเราอยู่กับเรานับตั้งแต่เริ่มร้อยแล้ว

โดยปกครองชนชาติทั้งปวงกับกลุ่มชนทั้งหมด บัดนี้สิ่งต่างๆ

กับผู้คนที่ไม่เที่ยงธรรมและไม่ชอบธรรมเหล่านั้นกำลังเริ่มถูกพิพากษา เราจะไต่สวนพวกเขาทีละคน

โดยไม่พลาดสิ่งใดและเผยพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์

เนื่องจากการพิพากษาของเราได้เผยอย่างเต็มที่และเปิดกว้างอย่างเต็มที่ และเราไม่ได้ปิดบังสิ่งใดไว้เลย

เราจึงจะโยนทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเราทิ้ง

และให้ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นพินาศอยู่ในบาธาลิสทอนชั่ววันรันดร์

ที่นั่นเราจะอนุญาตให้ทุกสิ่งทุกอย่างเผาไหม้ไปตลอดกาล นี่คือการชอบธรรมของเรา

และนี่คือความเที่ยงตรงของเรา ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้

และทั้งหมดต้องอยู่ภายใต้การบัญชาของเรา

ผู้คนส่วนใหญ่เพิกเฉยต่อถ้อยคำของเรา โดยคิดว่าเราจะเป็นอย่างคำพูดและว่าข้อเท็จจริงย่อมเป็นข้อเท็จจริง

พวกเขาช่างมีคบอด! พวกเขาไม่รู้หรือว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้สัตย์ซื่อ?

เราจะกับข้อเท็จจริงของเราเกิดขึ้นพร้อมกัน การนี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้นอย่างแท้จริงหรอกหรือ?

ผู้คนเพียงไม่จับใจความพระวจนะของเราเท่านั้น

และเฉพาะบรรดาผู้ที่ได้รับความรู้แจ้งแล้วเท่านั้นที่สามารถเข้าใจได้อย่างแท้จริง นี่เป็นข้อเท็จจริง

ทันทีที่ผู้คนมองเห็นพระวจนะของเรา พวกเขาก็กลายเป็นขวัญผวาสุดขีดและวิ่งถอยหลังไปทั่วเพื่อซ่อนตัว

การนี้เป็นเช่นนั้นมากยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อการพิพากษาของเรามาดัง เมื่อเราได้สร้างทุกสรรพสิ่ง เมื่อเราทำลายโลก

และเมื่อเราทำให้บรรดาบุตรหัวปีครบบริบูรณ์—

ทุกสรรพสิ่งเหล่านี้ย่อมสำเร็จลุล่วงโดยวณะเพียงคำเดียวจากปากของเรา

นี่เป็นเพราะวณะของเราเองนั่นคือสิทธิอำนาจ มันคือการพิพากษา

อาจกล่าวได้ว่าสภาวะบุคคลที่เราเป็นก็คือการพิพากษาและบารมี นี่คือข้อเท็จจริงที่มีอาจปรับเปลี่ยนได้

นี่คือแง่มุมหนึ่งแห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา เป็นเพียงทางหนึ่งในการที่เราพิพากษาผู้คนเท่านั้น

ในสายตาของเรา ทุกสิ่งทุกอย่าง—รวมถึงผู้คนทั้งปวง เรื่องทั้งปวง และสิ่งทั้งปวง—

อยู่ในมือเราและอยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา

ไม่มีผู้ใดและสิ่งใดกล้าที่จะประพฤติอย่างกะนองหรืออย่างดื้อรั้นเอาแต่ใจ

และทั้งหมดต้องสำเร็จลุล่วงโดยสอดคล้องกับวณะที่เราเอ่ย จากภายในมโนคติอันหลงผิดอย่างมนุษย์

ทุกคนเชื่อในคำพูดของสภาวะบุคคลที่เราเป็น เมื่อวิญญูณของเราส่งเสียง ทุกคนกลับแคลงใจ

ผู้คนไม่มีความรู้แม้แต่น้อยเกี่ยวกับฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเรา และพวกเขาถึงขั้นทำการใส่ความเราต่างๆ

เราบอกเจ้าไว้บัดนี้ว่า ผู้ใดก็ตามที่สงสัยวณะของเรา และผู้ใดก็ตามที่สบประมาทวณะของเรา

คนเหล่านี้คือผู้ที่จะถูกทำลาย พวกเขาเป็นบุตรถาวรของความพินาศ

จากนี้สามารถเห็นได้ว่ามีไม่กี่คนที่เป็บุตรหัวปี เพราะนี่คือวิธีที่เราทำงาน ดังที่เราได้กล่าวมาก่อนหน้าแล้ว

เราสำเร็จลุล่วงในทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่มีการขยับสักริ้วมือหนึ่ง เราใช้เพียงวณะของเรา

เช่นนั้นแล้วนี่จึงเป็นที่ที่ฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเราตั้งอยู่ในวณะของเรา

ไม่มีผู้ใดสามารถค้นพบแหล่งกำเนิดและจุดประสงค์ของสิ่งที่เรากล่าว ผู้คนไม่สามารถสัมผัสการณ์นี้ได้

และพวกเขาสามารถเพียงกระทำการในขณะที่ติดตามการนำทางของเรา

และทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามเจตจำนงของเราโดยสอดคล้องกับความชอบธรรมของเรา

ทำให้ครอบครัวของเรามีความชอบธรรมและสันติสุข มีชีวิตตลอดกาล และแน่วแน่และไม่สั่นคลอนชั่วนิรันดร์

การพิพากษาของเรามาถึงทุกคน ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรามีผลถึงทุกคน

และวณะของเรากับสภาวะบุคคลของเราได้รับการเผยต่อทุกคน นี่เป็นเวลาแห่งงานอันยิ่งใหญ่ของวิญญูณเรา

(ณ เวลานี้ บรรดาผู้ที่จะได้รับพรและพวกที่จะทนทุกข์กับโซคร้ายถูกแยกความต่างออกจากกัน)

ทันทีที่วณะของเราเปล่งออกไป เราก็ได้แยกความต่างของบรรดาผู้ที่ได้รับพร

รวมทั้งพวกที่จะทนทุกข์กับโซคร้าย ทั้งหมดนี้ย่อมชัดเจนยิ่ง และเราสามารถเห็นทั้งหมดในปราดเดียว

(เรากำลังกล่าวดังนี้เกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรา

ดังนั้นวณะเหล่านี้ย่อมไม่ขัดแย้งกับการลิขิตไว้ล่วงหน้าและการกัศตรของเรา)

เราต้องไปรอบภูเขาและแม่น้ำสายต่างๆ และท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ทั่วพื้นที่ทั้งหลายของจักรวาล

โดยสังเกตการณ์และชำระทุกที่ให้สะอาดเพื่อที่ว่าที่ตั้งอันมีมลทินเหล่านั้นกับแผ่นดินลามกเสเพลเหล่านั้นทั้งห

มดจะไม่มีอยู่อีกต่อไปและถูกเผาผลาญไปสู่การไม่มีสิ่งใดอันเป็นผลจากวณะของเรา สำหรับเราแล้ว
ทุกสิ่งทุกอย่างง่ายดาย หากบัดนี้เป็นเวลาที่เรารู้ได้ชัดไว้ล่วงหน้าสำหรับการทำลายล้างโลก
เราย่อมจะสามารถกลืนโลกให้หายไปด้วยการเปล่งถ้อยคำคำเดียว อย่างไรก็ตาม บัดนี้ไม่ใช่เวลานั้น
ทั้งหมดทั้งปวงจะต้องพร้อมก่อนที่เราจะทำงานนี้เพื่อให้แผนของเราไม่ถูกรบกวนและการบริหารจัดการของเรา
ไม่ถูกขัดจังหวะ เราวิธีทำการนี้อย่างสมเหตุสมผล กล่าวคือเรามีปัญญาของเรา
และเรามีการจัดการเตรียมการของเราเอง ผู้คนต้องไม่ขยับสักริ้วมือหนึ่ง
จนรอบคอบระมัดระวังที่จะไม่ถูกสังหารด้วยมือของเรา
การนี้ได้เกี่ยวพันกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเรียบร้อยแล้ว จากการนี้
คนผู้หนึ่งจะสามารถมองเห็นความเกี่ยวกราดแห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราได้
รวมทั้งหลักการเบื้องหลังประกาศเหล่านั้น ซึ่งมีสองด้านในตัว กล่าวคือในด้านหนึ่ง
เราประหารคนทั้งปวงที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับเจตจำนงของเราและที่ล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
อีกด้านหนึ่ง ในความโกรธเคืองของเรา เราสาปแช่งคนทั้งปวงที่ล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
สองแง่มุมนี้จำเป็นอย่างยิ่งขาด และเป็นหลักการบริหารเบื้องหลังประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
ทุกคนได้รับการจัดการอย่างสอดคล้องกับสองหลักการนี้โดยปราศจากอารมณ์
ไม่ว่าบุคคลหนึ่งอาจจงรักภักดีเพียงใดก็ตาม การนี้เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นความชอบธรรมของเรา
บารมีของเรา และความโกรธเคืองของเรา ซึ่งจะเผาผลาญทุกสรรพสิ่งทางแผ่นดินโลก ทุกสรรพสิ่งฝ่ายโลก
และทุกสรรพสิ่งที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับเจตจำนงของเรา
ภายในวณะของเราคือความล้าลึกทั้งหลายที่ยังคงซ่อนเร้น
และภายในวณะของเราก็มีความล้าลึกทั้งหลายที่ได้ถูกเผยไปแล้วเช่นกัน ด้วยเหตุนี้
ในความสอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดแบบมนุษยและในความรู้สึกลึกซึ้งแบบมนุษย
วณะของเราจึงไม่อาจจับใจความได้ตลอดเวลา และหัวใจของเราก็มิอาจหยั่งลึกได้ตลอดเวลา
นั่นคือเราต้องขับพวกมนุษยออกจากมโนคติอันหลงผิดและการคิดของพวกเขา
นี่เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในแผนการบริหารจัดการของเรา
เราต้องทำการนี้ด้วยวิธีนี้เพื่อให้ได้รับบรรดาบุตรหัวปีของเราไว้ และเพื่อสำเร็จลุล่วงสิ่งต่างๆ ที่เราต้องการจะทำ
ในแต่ละวันความวิบัติของโลกเพิ่มพูนใหญ่หลวงมากขึ้น และในนิเวศของเรานั้น
ความวิบัติที่เป็นมหันตภัยก็ยิ่งทรงพลังมากขึ้นทุกที ผู้คนไม่มีทีใดให้ซ่อนตัวอย่างแท้จริง
ไม่มีทีใดให้ปกปิดตัวพวกเขาเอง เพราะการเปลี่ยนผ่านกำลังเกิดขึ้นในบัดเดี๋ยวนี้
ผู้คนจึงไม่รู้ว่าพวกเขาจะผ่านก้าวอย่างต่อไปของพวกเขา ณ ที่ใด
การนี้มีแต่จะกลายเป็นที่ประจักษ์ชัดภายหลังการพิพากษาของเราเท่านั้น จงจำไว้!

เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายแห่งงานของเรา และเป็นวิธีที่เราทำงาน เราจะชูใจบุตรหัวปีทั้งปวงของเราทีละคน และยกจิตใจพวกเขาให้สูงขึ้นทีละขั้นทีละตอน สำหรับพวกคนปรนนิบัตินั้น

เราจะกำจัดและทอดทิ้งพวกเขาทั้งหมดทีละคน นี่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเรา หลังจากที่พวกคนปรนนิบัติทั้งปวงถูกเผย บรรดาบุตรหัวปีของเราก็จะถูกเผยเช่นกัน (สำหรับเราแล้ว การนี้ย่อมง่ายดายอย่างสุดขีด หลังจากที่พวกเขาได้ยินวณะของเรา พวกคนปรนนิบัติทั้งหมดจะค่อยๆ ถอนตัวเบื้องหน้าการพิพากษาและการข่มขู่แห่งวณะของเรา

และมีเพียงบรรดาบุตรหัวปีของเราเท่านั้นที่จะคงอยู่ นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่เป็นไปโดยสมัครใจ

อีกทั้งไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์จะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ตรงกันข้าม

นี่เป็นวิญญานของเราที่ทำงานในสภาวะบุคคลต่างหาก) นี่ไม่ใช่เหตุการณ์อันห่างไกล

และพวกเจ้าควรสามารถล่วงรู้การนี้ได้จนถึงบางขอบเขตจากภายในระยะนี้แห่งงานของเราและวณะของเรา

สาเหตุที่เรากล่าวมากมายถึงเพียงนี้ รวมทั้งธรรมชาติอันมีอาจทำนายได้แห่งถ้อยคำของเรา

เป็นที่มียาจยังลึกได้สำหรับผู้คน เราพูดกับบรรดาบุตรหัวปีของเราด้วยน้ำเสียงแห่งการชูใจ ความปรานี

และความรัก (เพราะเราให้ความรู้แจ้งแก่ผู้คนเหล่านี้เสมอ และเราจะไม่ไปจากพวกเขา

เนื่องจากเราได้ลิขิตพวกเขาไว้ล่วงหน้า) ขณะที่เราปฏิบัติต่อผู้คนอื่นๆ

นอกเหนือจากบรรดาบุตรหัวปีของเราด้วยการพิพากษาที่รุนแรง ด้วยการข่มขู่ต่างๆ และด้วยการขู่ขวัญ

ทำให้พวกเขารู้สึกขวัญผวาอยู่เนื่องนิตย์จนถึงจุดที่เส้นประสาทของพวกเขาทำงานอยู่เสมอ

ทันทีที่สถานการณ์ได้พัฒนาไปจนถึงขอบเขตหนึ่ง พวกเขาจะหลีกหนีจากสภาวะนี้ (เมื่อเราทำลายโลก

ผู้คนเหล่านี้จะอยู่ในบาดาลลึก)

ถึงกระนั้นพวกเขาจะไม่มีวันหลีกหนีมือแห่งการพิพากษาของเราหรือหลุดพ้นจากสถานการณ์นี้

เช่นนั้นแล้วนี่จึงเป็นการพิพากษาของพวกเขา นี่คือการทดสอบของพวกเขา ในวันที่คนต่างชาติมาถึง

เราจะเผยผู้คนเหล่านี้ทีละคน เหล่านี้คือขั้นตอนแห่งงานของเรา

บัดนี้พวกเจ้าเข้าใจเจตนาเบื้องหลังการเปล่งถ้อยคำก่อนหน้าของเราหรือไม่? ในความเห็นของเรานั้น

บางสิ่งบางอย่างที่ยังไม่ล่วงก็คือบางสิ่งที่ได้ล่วงไปแล้วเช่นกัน

แต่บางสิ่งบางอย่างที่ได้ล่วงไปแล้วนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นบางสิ่งที่มีสัมฤทธิ์ผลแล้ว

นี่เป็นเพราะเรามีปัญญาของเราและวิธีทำงานของเรา ซึ่งเพียงไม่อาจเข้าใจได้สำหรับมนุษย์เท่านั้นเอง

ทันทีที่เราได้สัมฤทธิ์ผลลัพท์กับขั้นตอนนี้แล้ว (เมื่อเราได้เผยพวกคนชั่วทั้งปวงที่ด้านทานเรา)

เราจะเริ่มขั้นตอนถัดไป

เพราะเจตจำนงของเราจะไม่ถูกกีดกันขัดขวางและย่อมไม่มีผู้ใดกล้ากีดขวางแผนการบริหารจัดการของเรา

และไม่มีสิ่งใดกล้าตั้งสิ่งกีดขวางใดๆ—พวกมันทั้งหมดต้องเอาทุกอย่างออกนอกทางให้เกลี้ยง!

ลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง จงฟังเรา!

เราได้มาจากศิโยนและได้บังเกิดเป็นมนุษย์ในโลกนี้เพื่อให้ได้รับบรรดาบุตรหัวปีของเราไว้

เพื่อให้บิดาของพวกเจ้าได้อาย (วณะเหล่านี้มุ่งหมายไปที่พงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง)

เพื่อสนับสนุนบรรดาบุตรหัวปีของเรา และเพื่อแก้ไขสิ่งผิดซึ่งกระทำไว้กับบรรดาบุตรหัวปีของเรา ด้วยเหตุนี้
จงอย่าป้าเถื่อนอีก เราจะปล่อยให้บรรดาบุตรหัวปีของเราจัดการกับพวกเจ้า ในอดีต

บุตรทั้งหลายของเราถูกรังแกและถูกกดขี่ และในเมื่อพระบิดาทรงใช้ฤทธาานุภาพเพื่อบุตรทั้งหลายของพระองค์
บุตรของเรา ก็จะกลับคืนสู่อ้อมกอดอันรักใคร่ของเรา ไม่ถูกรังแกและกดขี่อีกต่อไป เราไม่ใช่ไม่ชอบธรรม

การนี้แสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของเรา และเป็น “การรักบรรดาผู้ที่เรารักและเกลียดชังพวกที่เราเกลียดชัง”

อย่างแท้จริง หากเจ้ากล่าวหาว่าเราไม่ชอบธรรม เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าควรรีบเร่งออกไปเสีย

จงอย่าไร้ยางอายและเอาแต่ได้ในนิเวศของเรา

เจ้าควรกลับไปบ้านของเจ้าโดยเร็วเพื่อให้เราไม่ต้องเห็นเจ้าอีกต่อไป บาดาลลิกคือบ้านปลายของพวกเจ้า

และนั่นคือที่ที่พวกเจ้าจะหยุดพัก หากพวกเจ้าอยู่ในนิเวศของเรา ก็จะไม่เป็นที่สำหรับพวกเจ้า

เพราะพวกเจ้าเป็นสัตว์พาหนะ พวกเจ้าเป็นเครื่องมือให้เราใช้ เมื่อเราไม่มีสิ่งใดจะใช้เจ้าอีกต่อไป

เราย่อมจะโยนพวกเจ้าเข้าไปในไฟเพื่อเผาผลาญพวกเจ้า นี่คือการประกาศกฎฎีกาบริหารของเรา เราต้องทำวิธีนี้

และเฉพาะการนี้เท่านั้นที่แสดงให้เห็นลักษณะที่เราทำงานและเผยความชอบธรรมของเรากับบารมีของเรา

ที่สำคัญยิ่งขึ้นไปอีกคือเฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นที่บรรดาบุตรหัวปีของเราจะได้รับอนุญาตให้ครองราชย์อยู่ในฤ

ทธาานุภาพกับเรา

บทที่ 104

ผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดนอกตัวเราจะล้มหายตายจากไปสู่ความไม่มีตัวตน ในขณะที่ผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดภายในตัวเราจะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างจากเราและเข้าสู่สง่าราศีกับเรา เข้าสู่ภูเขาศิโยนของเรา เข้าสู่สถานที่พำนักของเรา และดำรงอยู่ร่วมกันกับเราไปตลอดกาล เราได้สร้างทุกสรรพสิ่งขึ้นมาเมื่อตอนเริ่มแรก และเราจะทำงานของเราให้เสร็จสมบูรณ์เมื่อตอนสิ้นสุด เราจะดำรงอยู่และปกครองในฐานะกษัตริย์ไปตลอดกาลเช่นกัน ในระหว่างช่วงเวลานี้กลาง เรายังนำทางและบัญชาจักรวาลทั้งสิ้นเช่นกัน ไม่มีใครเลยที่สามารถนำเอาสิทธิอำนาจของเราไปได้ เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เองหนึ่งเดียว ยิ่งไปกว่านั้น เรามีพลังที่จะส่งต่อสิทธิอำนาจของเราไปยังบรรดาบุตรหัวปีของเราเพื่อที่พวกเขาจะสามารถปกครองเคียงข้างกับเราได้ สิ่งเหล่านี้จะดำรงอยู่ไปตลอดกาล และไม่มีวันสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ นี่คือการประกาศกฎฎีกาบริหารของเรา (ไม่ว่าเราจะหารือเรื่องประกาศกฎฎีกาบริหารของเราตรงไหนก็ตาม เรากำลังหมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในราชอาณาจักรของเราและสิ่งที่จะดำรงอยู่ไปตลอดกาลและไม่มีวันสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้) ทุกคนต้องเชื่อโดยสุดหัวใจ และต้องเห็นพลังอันยิ่งใหญ่ของเราในบรรดาผู้ที่เรารัก ไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถทำให้นามของเราอดสูได้ ผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนั้นต้องออกจากที่นี่ไป! ไม่ใช่เราไร้ปราณี แต่ว่าเจ้านั้นไม่ชอบธรรม หากเจ้าฝ่าฝืนการติสอนของเรา เช่นนั้นแล้วเราก็จะจัดการกับเจ้าและทำให้เจ้าพินาศไปชั่วนิรันดร์ (แน่นอนว่า ทั้งหมดนี้มุ่งตรงไปที่ผู้คนซึ่งไม่ใช่บรรดาบุตรหัวปีของเรา) ขยะเช่นนั้นไม่เป็นที่ต้อนรับในบ้านของเรา ดังนั้นจงรีบออกไปจากที่นี่เสีย! จงอย่าคอยแม้สักหนึ่งนาทิจึงหรือแม้แต่สักหนึ่งวินาที! เจ้าต้องทำสิ่งที่เรากล่าว หรือมิฉะนั้นแล้วเราจะทำลายเจ้าด้วยวณะคำเดียว เจ้าไม่ควรที่จะยังคงกำลังลังเล และเจ้าไม่ควรที่จะยังคงกำลังพยายามหลอกลวง เมื่ออยู่เบื้องหน้าเรา เจ้ารู้เรื่องไร้สาระ และโกหกใส่หน้าเรา จงรีบจากไปเสีย! เวลาที่เราจะให้กับสิ่งเหล่านั้นมีขีดจำกัด (เมื่อถึงเวลาที่จะต้องปรนนิบัติ ผู้คนเหล่านี้จะปรนนิบัติ และเมื่อถึงเวลาที่จะต้องจากไป พวกเขาก็จะจากไป เราทำสิ่งต่างๆ ด้วยสติปัญญา ไม่เคยผิดเวลาเลยสักหนึ่งนาทิจึงหรือแม้แต่หนึ่งวินาที ไม่เคยเลยแม้แต่น้อย การกระทำของเราทั้งหมดนั้นชอบธรรมและถูกต้องแม่นยำอย่างครบบริบูรณ์) อย่างไรก็ตาม เมื่อพูดถึงบรรดาบุตรหัวปีของเรา เราขอมผ่อนปรนให้อย่างนับอนันต์ และความรักของเราที่มีให้พวกเขานั้นชั่วนิรันดร์ ทำให้พวกเขามีชีวิตอันเป็นนิรันดร์กับเราได้ตลอดกาล ในระหว่างนี้ พวกเขาจะไม่วันทนฝ่าความล้มเหลวใดๆ หรือต้องก้าวผ่านการพิพากษาของเรา (นี่หมายถึงตอนที่พวกเขามีชีวิตขึ้นชมพร)

นี่คือพรอันนับอนันต์และสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับบรรดาบุตรหัวปีของเราตอนที่เราได้สร้างโลกขึ้นมา พวกเจ้าควรเห็นความชอบธรรมของเราในที่นั้น กล่าวคือ เรารักบรรดาผู้ที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้า และเราเกลียดชังพวกที่เราได้ละทิ้งและกำจัดทิ้งไปแล้ว ตลอดกาลและตลอดไป

ในฐานะบรรดาบุตรหัวปีของเรา

พวกเจ้าควรยึดมั่นในหน้าที่ของพวกเจ้าเองและตั้งมั่นอยู่ในตำแหน่งของพวกเจ้าเอง จงเป็นผลไม้ซึ่งสุกแต่แรก ที่ถูกรับไว้เบื้องหน้าเราและยอมรับการตรวจสอบส่วนตัวของเรา

เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถดำรงชีวิตตามฉายาอันเปี่ยมสง่าราศีของเราได้

และเพื่อที่ความสว่างแห่งสง่าราศีของเราจะสามารถสาดแสงจับตาบนใบหน้าของพวกเจ้า

เพื่อที่ปากของพวกเจ้าจะสามารถเผยแผ่ถ้อยคำของเราได้

เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถปกครองราชอาณาจักรของเราได้

และเพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถปกครองประชากรของเราได้ ในที่นี้เราเอ่ยถึง“ผลไม้ซึ่งสุกแต่แรก”

ตลอดจนถ้อยคำ อาทิ “ถูกรับไว้” “ผลไม้ซึ่งสุกแต่แรก” คืออะไร? ตามมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

พวกเขาคิดถึงผลไม้ซึ่งสุกแต่แรกเหล่านี้ว่าเป็นผู้คนชุดแรกที่ถูกเก็บไว้ หรือผู้ชนะทั้งหลาย

หรือผู้คนที่เ็นบรรดาบุตรหัวปี เหล่านี้ล้วนเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องและเป็นการตีความวณะของเราที่ผิดพลาด

ผลไม้ซึ่งสุกแต่แรก คือผู้ที่ได้รับวิวัณจากเราและผู้ที่เราได้ให้สิทธิอำนาจไว้แล้ว คำที่ว่า “สุกแต่แรก”

หมายถึงการอยู่ในความครอบครองของเรา และหมายถึงการถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและถูกคัดสรรโดยเรา

“สุกแต่แรก” ไม่ได้หมายถึง “อันดับแรกในชุดลำดับ” “ผลไม้ซึ่งสุกแต่แรก”

ไม่ใช่สิ่งของทั้งหลายที่ตามนุษย์มองเห็นได้ เหล่านี้ที่เรียกกันว่า “ผลไม้” นั้น หมายถึงสิ่งต่างๆ ที่คายสุกนครส

(นี่คือความหมายเชิงสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง) กล่าวคือ มันหมายถึงผู้คนที่สามารถใช้ชีวิตตามเรา สำแดงเรา

และมีชีวิตอยู่กับเราไปตลอดกาล เมื่อเราพูดถึง “ผลไม้” เรากำลังหมายถึงบุตรหัวปีและประชากรของเราทั้งหมด

ในขณะที่ “ผลไม้ซึ่งสุกแต่แรก” หมายถึงบรรดาบุตรหัวปีที่จะปกครองเคียงข้างเราในฐานะกษัตริย์ทั้งหลาย

ดังนั้น “สุกแต่แรก” จึงควรได้รับการอธิบายว่าเป็นการถือสิทธิอำนาจ นั่นคือความหมายที่แท้จริงของมัน

“การถูกรับไว้” ไม่ได้หมายถึงการถูกนำไปจากที่ต่ำด้อยไปสู่ที่สูงส่ง ดังที่ผู้คนอาจจินตนาการ

นั่นเป็นมโนคติที่ผิดมหัพร “การถูกรับไว้” หมายถึงการลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วตามด้วยการคัดสรรของเรา

มันมุ่งตรงไปที่ทุกคนที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าและเลือกสรรไว้

บรรดาผู้ที่ถูกรับไว้ทั้งหมดคือผู้ที่ได้รับสถานะของบรรดาบุตรหัวปีหรือบรรดาบุตร

หรือผู้ที่เป็นประชากรของพระเจ้า การนี้เข้ากันไม่ได้มากที่สุดกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

บรรดาผู้ที่จะมีส่วนแบ่งในบ้านของเราในอนาคตก็คือผู้ที่ได้ถูกรับไว้เบื้องหน้าเราทั้งหมด นี่เป็นจริง

ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง และมีอาจปฏิเสธได้อย่างแน่นอน มันเป็นการดีได้ซาตาน
ผู้ใดก็ตามที่เราได้ลิจิตไว้ล่วงหน้าจะถูกรับไว้เบื้องหน้าเรา

คนเราอธิบาย “แตรศักดิ์สิทธิ์” อย่างไร? ความเข้าใจของพวกเขาก็เกี่ยวกับการนี้คืออะไร?

เหตุใดจึงพูดกันว่ามันศักดิ์สิทธิ์และพูดกันว่ามันถูกเป่าแล้ว? การนี้ควรอธิบายจากขั้นตอนต่างๆ
ของงานของเราและเป็นที่เข้าใจจากวิธีการซึ่งเราใช้ทำงาน

เวลาที่เราพิพากษาของเราได้รับการประกาศอย่างเปิดเผยก็คือตอนที่อุปนิสัยของเราได้รับการเปิดเผยแก่ชนชาติ
และกลุ่มชนทั้งหมด นั่นคือเวลาที่แตรศักดิ์สิทธิ์ถูกทำให้ส่งเสียง กล่าวคือ

บ่อยครั้งที่เรากล่าวว่าอุปนิสัยของเรานั้นศักดิ์สิทธิ์และมีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ ซึ่งก็คือเหตุผลที่ “ศักดิ์สิทธิ์”
ถูกใช้เพื่อพรรณนา “แตร” จากการนี้เองจึงเป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้งว่า “แตร”

หมายถึงอุปนิสัยของเราและเป็นตัวแทนสิ่งที่เราเป็นและมี

ยังสามารถกล่าวได้อีกด้วยว่าการพิพากษาของเรานั้นอยู่ระหว่างการดำเนินการทุกวัน

ความโกรธของเรานั้นกำลังได้รับการปล่อยทุกวัน และคำสาปแช่งของเราเกิดขึ้นกับทุกๆ

สิ่งที่ไม่สอดคล้องกับอุปนิสัยของเราเป็นประจำทุกวัน เช่นนั้นแล้วจึงอาจกล่าวได้ว่า

เวลาที่เราพิพากษาของเราเริ่มขึ้นนั่นคือเวลาที่แตรศักดิ์สิทธิ์ถูกทำให้ส่งเสียง และมันยังคงส่งเสียงต่อไปทุกวัน

โดยไม่หยุดชะงักสักชั่วขณะและโดยไม่หยุดลงแม้สักหนึ่งนาที่หรือหนึ่งวินาที แต่นั่นต่อไป

แตรศักดิ์สิทธิ์จะส่งเสียงดังขึ้นและดังขึ้น

เคียงข้างไปกับความวิบัติใหญ่หลวงที่กำลังตกมาถึงแบบค่อยเป็นค่อยไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พร้อมไปกับวิวัฒนาการแห่งการพิพากษาอันชอบธรรมของเรา

อุปนิสัยของเราจะได้รับการประกาศต่อสาธารณะมากขึ้นทุกที

และสิ่งที่เราเป็นและมีจะถูกเพิ่มเข้าไปในบรรดาบุตรหัวปีของเรามากขึ้นทุกที

นี่คือวิธีการที่เราจะทำงานในอนาคต กล่าวคือ ในด้านหนึ่งคือการค้าและการช่วยบรรดาผู้ที่เรารักให้รอด

ในขณะที่อีกด้านหนึ่งก็คือการใช้วาระของเราเพื่อเปิดโปงพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เราคูหมั่น จงจำไว้เถิด!

นี่คือวิธีการของงานของเรา ขั้นตอนทั้งหลายของงานของเรา ซึ่งเป็นจริงอย่างแน่นอน

เราได้วางแผนการนี้มาตลอดตั้งแต่การสร้างโลก และไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแผนการนี้ได้

ยังคงมีหลายส่วนของวาระของเราที่ยากที่ผู้คนจะเข้าใจ

ดังนั้นเราจึงได้ปรับปรุงลีลาการพูดและวิธีการซึ่งเราใช้เพื่อเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายให้ดีขึ้นไปอีก กล่าวคือ

ลีลาการพูดของเรากำลังเปลี่ยนแปลงและกำลังดีขึ้นทุกวัน โดยมีรูปแบบและวิธีการใหม่ๆ ทุกวัน

เหล่านี้คือขั้นตอนต่างๆทั้งหลายของงานของเรา และไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงขั้นตอนเหล่านั้นได้

ผู้คนสามารถเพียงพูดและปฏิบัติโดยสอดคล้องสิ่งที่เรากล่าว นี่คือข้อเท็จจริงหนึ่งอย่างแน่นอน

เราได้ทำการจัดการเตรียมการอันเหมาะสมทั้งในตัวคนของเราและเนื้อหนังของเรา

ภายในทุกการกระทำและทุกกิจการของสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรามีด้านหนึ่งของสติปัญญาของเทวสภาพ
องเราอยู่ (เนื่องจากมวลมนุษย์ไม่มีสติปัญญาอันใดเลยทั้งสิ้น

การกล่าวว่าบรรดาบุตรหัวปีมีสติปัญญาของเราจึงอ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขามีอุปนิสัยแห่งพระเจ้าของเราใน
ตัวพวกเขา) เมื่อบรรดาบุตรหัวปีทำสิ่งโง่เขลาต่างๆ

ก็เป็นเพราะพวกเขายังคงมีองค์ประกอบของมนุษย์ภายในตัวพวกเขา

ดังนั้นพวกเขาต้องกำจัดความโง่เขลาของมนุษย์เช่นนั้นออกไป และทำสิ่งที่เรารักและปฏิเสธสิ่งที่เราเกลียดชัง
ผู้ใดก็ตามที่มาจากเราต้องกลับมาอยู่ภายในเรา

และผู้ใดก็ตามที่ถือกำเนิดจากเราต้องกลับมาอยู่ภายในสง่าราศีของเรา

พวกที่เราเกลียดชังต้องถูกละทิ้งและถูกตัดออกจากเรา ทีละคน เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายของงานของเรา

เป็นการบริหารจัดการของเราและเป็นแผนการ 6,000 ปีที่เราได้สร้างขึ้น

พวกที่เราละทิ้งทั้งหมดควรนบนอบและจากเราไปอย่างเชื่อฟัง เพราะพรที่เราได้มอบให้พวกเขา

บรรดาผู้ที่เรารักทั้งหมดจึงควรสรรเสริญเราเพื่อที่นามของเราจะสามารถรุ่งโรจน์ยิ่งขึ้นไป

และเพื่อที่ความสว่างอันรุ่งโรจน์จะสามารถถูกเพิ่มเข้าไปในโฉมหน้ามนุษย์อันเปี่ยมสง่าราศีของเรา

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเต็มไปด้วยสติปัญญาของเราในสง่าราศีของเรา

และถวายเกียรติแด่นามของเรามากยิ่งขึ้นไปในความสว่างอันรุ่งโรจน์นั่นเอง!

บทที่ 105

เนื่องจากผลกระทบทั้งหลายเบื้องหลังคำพูดของเรา และเนื่องจากลักษณะที่เราใช้ในการทำงาน ผู้คนปฏิเสธเรานี้คือจุดประสงค์เบื้องหลังการพูดของเรามาเป็นเวลานาน

(นี่มุ่งตรงไปยังพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงทั้งหมด) นี่เป็นวิธีการอันมีปัญญาของงานของเรา

เป็นการพิพากษาของเราต่อพญานาคใหญ่สีแดง นี่คือนิยามวิธีของเรา

และไม่มีสักบุคคลเดียวสามารถเข้าใจการนั้นได้อย่างเต็มเปี่ยม ในทุกจุดเปลี่ยน—กล่าวคือ

ในทุกกระแสวิกฤตของการเปลี่ยนผ่านของแผนการบริหารจัดการของเรา—ผู้คนบางคนต้องถูกกำจัดทิ้ง

พวกเขาถูกกำจัดทิ้งตามลำดับของงานของเรา นี่ และนี่เท่านั้น

เป็นหนทางซึ่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งสิ้นของเราได้ผล

หลังจากที่เราได้โยนผู้คนที่เราต้องการกำจัดทิ้งไปที่ละคนแล้ว จากนั้นเราก็มุ่งมั่นขึ้นตอนถัดไปของงานของเรา อย่างไรก็ตาม นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่จะมีการทำการกำจัดทิ้งนี้

(และนี่หมายถึงภายในคริสตจักรทั้งหลายในประเทศจีน)

และนี่ยังเป็นเวลาที่คนจะได้ถูกกำจัดทิ้งไปเป็นจำนวนมากที่สุดในช่วงระหว่างระยะการเปลี่ยนผ่านนับตั้งแต่การสร้างโลก โดยตลอดประวัติศาสตร์ ทุกครั้งที่ผู้คนได้ถูกกำจัดทิ้ง

ได้มีส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่เพื่อทำการปรนนิบัติสำหรับงานในภายหลัง อย่างไรก็ตาม

ครั้งนี้ไม่เหมือนกับครั้งก่อนๆ มันสะอาดและมีประสิทธิภาพ การนี้จำเป็นที่สุดและครอบคลุมที่สุดที่เคยมีมา แม้ว่าหลังจากอ่านคำพูดของเราแล้ว

ผู้คนส่วนใหญ่ลองพยายามที่จะผลักดันความสงสัยออกจากจิตใจของพวกเขา

แต่ท้ายที่สุดพวกเขาก็ไม่สามารถเอาชนะมันได้ และในที่สุดพวกเขาก็พ่ายแพ้ในการต่อสู้ดิ้นรนของพวกเขา

นี่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพวกเขาที่จะตัดสินใจ เพราะบรรดาผู้ที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าไม่สามารถหนีได้

และบรรดาผู้ที่เราไม่ได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าเราสามารถสับประมาทได้เท่านั้น

ผู้คนหนึ่งเดียวที่เรารักก็คือบรรดาผู้ที่เรามองดูด้วยความชื่นชอบ มิเช่นนั้น

ก็ไม่มีสักคนเดียวที่อาจเข้าออกราชอาณาจักรของเราได้อย่างอิสระ นี่คือนิยามหลักของเรา

และสิ่งนี้เท่านั้นที่เป็นคำพยานที่ทรงฤทธานุภาพและการสำแดงอย่างเต็มที่ถึงการดำเนินการประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา นี่ไม่ใช่เรื่องของกรรมวิญญูณเพียงเท่านั้นอย่างแน่นอน

เหตุใดเราจึงพูดว่าชาดานไว้พลังอำนาจต่อการล่มสลาย? ในตอนแรกมันมีพลังกำลัง แต่มันอยู่ในมือของเรา

หากเราสั่งให้มันนอนลง มันก็ต้องนอนลง และหากเราสั่งให้มันลุกขึ้นเพื่อทำการปรนนิบัติให้เรา

มันก็ต้องลุกขึ้นและทำการปรนนิบัติให้เรา และทำอย่างดีมาก มิใช่ว่าชาดานเต็มใจที่จะทำการนี้

แต่เป็นเพราะคทาเหล็กของเราปกครองชาดาน และในหนทางนี้เท่านั้นที่มันจะเชื่อมั่นในหัวใจและในถ้อยคำ

ประกาศกฎกติกการบริหารของเรากับคุณแลมมัน และเรามีอิทธิฤทธิ์ของเรา
ดังนั้นชาตานไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเชื่อมั่นโดยสิ้นเชิง มันต้องถูกเหยียบย่ำภายใต้มีาวางเท้าของเรา
โดยไม่มีร่องรอยของการต้านทาน ในอดีต ตอนที่มันกำลังทำการปรนนิบัติบรรดาบุตรของเรา
ชาตานบังอาจอย่างถึงที่สุด และจงใจกลั่นแกล้งพวกเขา
โดยหวังว่าด้วยเหตุนี้จะทำให้เราอับอายและกล่าวอ้างว่าเราไร้ความสามารถ ข่างมีคบอดเสียนี้กระไร!
เราจะเหยียบย่ำพวกเขาจนถึงแก่ความตาย! เชิญเลย เราขอทำให้เจ้าป่าเถื่อนอีกครั้งหนึ่ง!
เราขอทำให้เจ้าปฏิบัติต่อบรรดาบุตรของเราด้วยความไม่แยแสเย็นชาอีกครั้ง! ยิ่งผู้คนซื่อสัตย์มากขึ้นเท่าใด
และยิ่งพวกเขาฟังคำพูดของเราและนบนอบต่อเรามากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็ยิ่งกลั่นแกล้งและแยกตัวจากพวกเขามากขึ้นเท่านั้น (ณ
ตรงนี้เรากำลังอ้างอิงถึงการชุมนุมผู้สมรู้ร่วมคิดของเจ้าเพื่อแบ่งฝักแบ่งฝ่าย)
บัดนี้ยุคของความป่าเถื่อนของเจ้ามาถึงบทวสาน และเรากำลังสะสางบัญชีกับเจ้าทีละน้อย
เราจะไม่ปล่อยให้เจ้ารอดพ้นจากสิ่งที่เจ้าได้ทำลงไปแม้เพียงน้อยนิด บัดนี้ไม่ใช่เจ้า—ชาตาน—ที่ได้ยึดอำนาจไป
ตรงกันข้าม เราได้ยึดอำนาจนั้นคืนมาแล้ว และถึงเวลาแล้วที่จะเรียกบรรดาบุตรของเราให้จัดการกับเจ้า
เจ้าต้องเชื่อฟัง และไม่ต้านทานแม้เพียงนิดเดียว
ไม่สำคัญว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเราในอดีตเจ้าได้ประพฤติตัวดีมากเพียงใด นั่นจะไม่ช่วยเจ้าในวันนี้
หากเจ้าไม่ใช่หนึ่งในบรรดาผู้ที่เรารัก เช่นนั้นแล้ว เราก็ไม่ต้องการเจ้า
มากเกินไปหนึ่งคนนั้นไม่สามารถยอมรับได้ มันต้องเป็นจำนวนที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว
และน้อยไปหนึ่งคนก็แย่ยิ่งกว่า ชาตาน—จงอย่าก่อกรรม! เป็นไปได้หรือว่า
เราไม่ชัดเจนภายในหัวใจของเราเองเกี่ยวกับใครที่เรารักและใครที่เราเกลียดชัง?
เราจำเป็นต้องให้เจ้ามาฆ่าเตือนเราหรือ? ชาตานสามารถให้กำเนิดบรรดาบุตรของเราได้หรือ?
ทั้งหมดนั้นเหลวไหล! ทั้งหมดนั้นไร้ค่า! เราจะทอดทิ้งทั้งหมดอย่างถาวรและอย่างสมบูรณ์
ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่เป็นที่ต้องการ ทั้งหมดต้องออกไป! แผนการบริหารจัดการหกพันปีมาถึงบทวสาน
งานของเราเสร็จสิ้นลงแล้ว และเราต้องกำจัดสัตว์และเดรัจฉานฝูงนี้ออกไป!

บรรดาผู้ที่เชื่อคำพูดของเราและนำคำพูดเหล่านั้นไปดำเนินการจนเสร็จสิ้น ต้องเป็นบรรดาผู้ที่เรารัก
เราจะไม่ทอดทิ้งพวกเขาสักคนเดียว และเราจะไม่ปล่อยให้สักคนเดียว ดังนั้น
บรรดาผู้ที่เป็นบุตรหัวปีจึงไม่จำเป็นต้องกังวล ในเมื่อเราเป็นผู้มอบให้ ก็ไม่มีผู้ใดสามารถนำการนั้นไปได้
และเราผูกมัดอยู่กับการมอบการนั้นแก่บรรดาผู้ที่เราอวยพร บรรดาผู้ที่เราเห็นชอบ (ก่อนการสร้างโลก)
เราอวยพร (วันนี้) นี่เป็นวิธีที่เราทำงาน
และนั่นยังเป็นหลักกรรมหลักเบื้องหลังแต่ละข้อย่อยของประกาศกฎกติกการบริหารของเรา

และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนสิ่งนี้ได้ ไม่สามารถเพิ่มได้อีกสักหนึ่งคำ หรืออีกหนึ่งประโยค
อีกทั้งไม่มีแม้แต่หนึ่งคำหรือประโยคที่ตกหล่นไป

ในอดีตเราพูดบ่อยครั้งว่าสภาวะบุคคลของเราปรากฏแก่พวกเจ้า แล้วอะไรคือ “สภาวะบุคคล” ของเรา
และการนั้นปรากฏอย่างไร? นี่แค่อ้างถึงบุคคลที่เราเป็นใช่หรือไม่?

นั่นเพียงแค่มายถึงทุกประโยคที่เราพูดใช่หรือไม่? ในขณะที่สองมุมมองนี้ไม่อาจขาดไปได้ แต่ก็เป็นส่วนเล็กๆ
เท่านั้น นั่นก็คือสองมุมมองนี้ไม่ได้ประกอบด้วยคำอธิบายอันสมบูรณ์เกี่ยวกับสภาวะบุคคลของเรา

สภาวะบุคคลของเรารวมถึงตัวเราที่เป็นเนื้อหนัง ถ้อยคำของเรา และกิจการทั้งหลายของเราเช่นกัน
แต่คำอธิบายที่เที่ยงตรงที่สุดก็คือ เราและบรรดาบุตรหัวปีของเราคือสภาวะบุคคลของเรา กล่าวได้ว่า

กลุ่มคณะคนคริสเตียนซึ่งปกครองและครองอำนาจคือสภาวะบุคคลของเรา เพราะฉะนั้น

บรรดาบุตรหัวปีแต่ละคนจึงขาดไม่ได้และเป็นส่วนหนึ่งของสภาวะบุคคลของเรา และดังนั้น

เราเน้นย้ำว่าจำนวนของผู้คนไม่สามารถเกินมา (ซึ่งจะนำความอับอายมาสู่นามของเราด้วยเหตุนี้)

และที่สำคัญยิ่งขาดไปกว่านั้นอีกก็คือ ไม่สามารถขาดไป

(ซึ่งจะไม่สามารถสำแดงถึงเราได้อย่างเต็มที่ด้วยเหตุนี้) ยิ่งไปกว่านั้น เราเน้นย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าว่า

บรรดาบุตรหัวปีเป็นที่รักที่สุดของเรา สมบัติของเรา และการตกผลึกของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของเรา
พวกเขาเท่านั้นที่สามารถทำให้การสำแดงที่สมบูรณ์และเต็มเปี่ยมของเราเป็นรูปเป็นร่างได้

ตัวเราเองสามารถเป็นได้เพียงการสำแดงที่เต็มเปี่ยมถึงสภาวะบุคคลของเราเท่านั้น

มีเพียงร่วมกับบรรดาบุตรหัวปีเท่านั้นจึงจะสามารถกล่าวได้ว่า เราเองเป็นการสำแดงที่สมบูรณ์และเต็มเปี่ยม

ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีข้อเรียกร้องที่เข้มงวดต่อบรรดาบุตรหัวปีของเรา โดยไม่มองข้ามแม้แต่สิ่งเดียว

และเราลดจำนวนและฆ่าคนทั้งหมดนอกเหนือจากบรรดาบุตรหัวปีของเราครั้งแล้วครั้งเล่า

นี่คือรากเหง้าของทั้งหมดที่เราได้พูดไว้ และเป็นเป้าหมายสูงสุดของทั้งหมดที่เราพูดไว้ ยิ่งไปกว่านั้น

เราเน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพวกเขาต้องเป็นคนที่ได้รับการเห็นชอบจากเรา

ผู้ที่เราได้เลือกสรรเป็นการส่วนตัวตั้งแต่การสร้างโลก เช่นนั้นแล้ว จะสามารถอธิบายคำว่า “ปรากฏ” ว่าอย่างไร?

นั่นเกี่ยวกับเวลาที่คนเราเข้าสู่โลกฝ่ายจิตวิญญาณหรือไม่?

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อนั่นเป็นเวลาที่ตัวตนฝ่ายเนื้อหนังของเราได้รับการเจิม

หรือเวลาที่พวกเขาเห็นตัวตนฝ่ายเนื้อหนังของเรา แต่ทั้งหมดนี้เป็นเท็จ นั่นไม่ใกล้เคียงเลย “ปรากฏ”

ตามความหมายดั้งเดิมนั้น ไม่ยากที่จะเข้าใจแต่ประการใดเลย

แต่การจะเข้าใจการนั้นตามเจตนาของเรานั้นยากกว่ามาก สามารถกล่าวได้ดังนี้ว่า เมื่อเราได้สร้างมวลมนุษย์

เราได้ใส่คุณสมบัติของเราลงในผู้ที่เรารักกลุ่มนี้ และผู้คนกลุ่มนี้เป็นสภาวะบุคคลของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง

สภาวะบุคคลของเราได้ปรากฏตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ไม่ใช่ว่าสภาวะบุคคลของเราปรากฏขึ้นหลังจากได้รับนามนี้

ในทางกลับกัน นั่นก็คือมันได้ปรากฏหลังจากเราได้ลิดีตผู้คนกลุ่มนี้ไว้ล่วงหน้า
เพราะพวกเขามองเราไว้ด้วยคุณสมบัติของเรา (ธรรมชาติของพวกเขาไม่เปลี่ยนแปลง
และพวกเขายังคงเป็นส่วนหนึ่งของสภาวะบุคคลของเรา) ด้วยเหตุนี้ สภาวะบุคคลของเราจึงได้ปรากฏมาตลอด
จากครั้งแรกที่สร้างโลกจนถึงปัจจุบัน ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อมั่นในคติที่หลงผิดว่า
ตัวตนฝ่ายเนื้อหาของเราก็คือสภาวะบุคคลของเรา ซึ่งมีไข่มุกนั้นเลยสักนิด
แนวคิดนั้นมีต้นกำเนิดมาจากความคิดและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเท่านั้น
หากตัวตนฝ่ายเนื้อหาของเราฝ่ายเดียวเป็นสภาวะบุคคลของเรา เช่นนั้นแล้ว
นั่นก็ไม่เพียงพอที่จะทำให้ชาตนาอภัยนั้น ไม่สามารถถวายพระเกียรติแด่นามของเราได้
และที่จริงแล้วมันให้ผลตรงกันข้าม ด้วยเหตุนี้จึงนำความอภัยมาสู่นามของเรา
และกลายเป็นเครื่องหมายของการที่ชาตนาำความอภัยมาสู่นามของเราตลอดทุกยุค
เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระบัญชาพระองค์เอง และเราจะไม่มีวันทำสิ่งที่โง่เขลาเช่นนั้น
งานของเราต้องมีผลลัพธ์ และยิ่งไปกว่านั้น เราต้องพูดคำพูดด้วยวิธีการทั้งหลาย
คำพูดและวาทะทั้งหมดของเราได้รับการพูดไปพร้อมกับพระวิญญาณของเรา
และเราพูดไปตามที่พระวิญญาณของเราพูดทั้งหมด เพราะฉะนั้น ทุกคนควรรู้สึกถึงพระวิญญาณของเรา
เห็นว่าพระวิญญาณของเรากำลังทำอะไร โดยผ่านทางถ้อยคำของเรา
พวกเขาควรเห็นว่าสิ่งใดกันแน่ที่เราต้องการทำ พวกเขาควรเห็นวิธีที่เราทำงานบนพื้นฐานของคำพูดของเรา
และเห็นว่าหลักการทั้งหลายของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเราคืออะไร เราเฝ้าดูภาพรวมของจักรวาล
นั่นคือ ทุกคน ทุกเหตุการณ์ และทุกสถานที่ทั้งหมดตกอยู่ภายใต้บัญชาของเรา
ไม่มีผู้ใดกล้าล่วงละเมิดแผนของเรา ทั้งหมดก้าวหน้าไปทีละขั้นตอนตามลำดับที่เราได้กำหนดไว้
นี่คืออิทธิฤทธิ์ของเรา ที่นี่เองที่ปัญญาของการบริหารจัดการแผนทั้งหมดของเราตั้งอยู่
ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจอย่างครบถ้วนหรือพูดอย่างชัดเจนได้ ทั้งหมดเราเป็นผู้ทำด้วยตัวเราเอง
และถูกควบคุมโดยเราเพียงผู้เดียวเท่านั้น

บทที่ 106

พวกที่ไม่รู้ฐานะของเรา พวกที่ไม่รู้จักสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา
และพวกที่เยาะเย้ยทำทนายทนายของเรา ทั้งหมดนั้นจะถูกทำลายจนไม่มีตัวตน
ไม่มีผู้ใดเลยจะได้รับการยกเว้นจากการนี้ และทั้งหมดต้องเข้าเกณฑ์มาตรฐานในแง่มุมนี้
เนื่องด้วยเป็นประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และนี่เป็นเรื่องที่จริงจังที่สุดที่จะนำไปปฏิบัติ
พวกที่ไม่รู้ฐานะของเราคือผู้ที่ได้รับฟังสิ่งที่เราได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนแล้ว แต่ก็ยังคงไม่มีความรู้ถึงสิ่งเหล่านั้น
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พวกเขาคือผู้คนที่ไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ
(เนื่องจากเราไม่ได้สร้างปฏิภาณของมนุษย์ที่สอดคล้องกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ เราไม่ได้เรียกร้องจากพวกเขามาก
เราเพียงแต่พึงประสงค์ให้พวกเขาฟังฐานะของเราและนำไปปฏิบัติ) พวกที่ไม่ใช่ผู้คนในบ้านของเรา
อีกทั้งพวกเขาไม่ใช่ผู้คนชนิดเดียวกับเรา พวกเขาเป็นคนของถิ่นที่อยู่ของชาตานั้น ดังนั้น
เราจึงไม่ต้องการผู้คนเหล่านี้แม้แต่คนเดียวที่ไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ก่อนหน้านั้น
พวกเขาคิดว่าเราได้จากไปไกลเกินไปแล้ว แต่ตอนนี้เจ้าควรเข้าใจแล้ว
สัตว์ร้ายจะสามารถเสวนากับพระเจ้าได้อย่างไร? เรื่องเช่นนั้นไม่ใช่ซึ่งเหตุผลหรือ?
ผู้คนที่ไม่รู้จักสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา
คือพวกที่ใช้มนต์ที่หลงผิดของพวกเขาเองวัดสิ่งที่เราทำในสถานะความเป็นมนุษย์ของเรา แทนที่จะบนอบ
พวกเขากลับมาจับผิดเราด้วยดวงตาแห่งเนื้อหนังของพวกเขา
บางทีฐานะที่เราได้พูดไปนั้นไร้ประโยชน์ใช่หรือไม่?
เราได้พูดว่าสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของเราเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ของเรา
พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครบบริบูรณ์
และว่านี่เองคือหนทางที่ถูกต้องเหมาะสมที่สถานะความเป็นมนุษย์ปกติและเทพาอันครบบริบูรณ์ของเราทำ
งานร่วมกันอย่างสอดคล้องประสาน
เมื่อสิ่งที่เราทำโดยผ่านทางสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของเราไม่เข้ากับมนต์ที่หลงผิดของมนุษย์
พวกที่เยาะเย้ยทำทนายเราและพวกที่เข้ากันไม่ได้กับเราจะเปิดเผยออกมา หลังจากนั้น
เทพาอันครบบริบูรณ์ของเราจะกล่าวโดยผ่านทางสถานะความเป็นมนุษย์ และด้วยหนทางนี้
เราได้รับมือกับผู้คนบางคนแล้ว หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่เราทำแต่ถึงกระนั้นก็สามารถบนอบได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นบุคคลประเภทที่เราไม่กล่าวโทษ เราเพียงให้ความรู้แจ้งแก่ผู้คนเช่นนั้น เรารักผู้คนเช่นนั้น
และเพราะการบนอบของเจ้า เราจึงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า
พวกที่เยาะเย้ยทำทนายเทพาของเรานั้นรวมถึงผู้ที่ไม่รู้ฐานะของเรา
ผู้ที่เข้ากันไม่ได้กับสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของเรา และผู้ที่ไม่พอใจสิ่งที่เราทำในเทพา (เช่น

การที่เรากลับกลายเป็น โจรหรือการก่อสร้างคริสตจักร และอื่นๆ)

เหล่านี้ล้วนเป็นการแสดงออกถึงการต้านทานเทพสภาพของเรา อย่างไรก็ตาม มีสิ่งหนึ่งที่เรากำลังเน้นย้ำ และพวกเจ้าทุกๆ คนควรให้ความสนใจ นั่นคือ

พวกที่เข้ากันไม่ได้กับสภาวะบุคคลที่เราเป็นวันนี้ กำลังต้านทานเทพสภาพของเรา

เหตุใดเราจึงพูดต่อไปว่าสภาวะบุคคลที่เราเป็นคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครบบริบูรณ์?

อุปนิสัยของสภาวะบุคคลที่เราเป็นประกอบด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า อุปนิสัยของพระเจ้า
จงอย่าใช้มนต์ที่หลงผิดของมนุษย์มาวัดเรา แม้กระทั่งตอนนี้

ผู้คนมากมายยังคงพูดว่าเราครองสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ และว่าไม่ใช่ทุกสิ่งที่เราทำจะต้องถูกต้อง
เมื่อผู้คนเป็นเช่นนั้น มิใช่ว่าเจ้าเพียงกำลังร้องขอความตายหรือ? พวกเขาไม่รู้สิ่งที่เรากำลังพูดสักคำเดียว
และแน่นอนว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของคนตาบอดและลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง!

เราจะบอกทุกคนอีกครั้งหนึ่ง (และเราจะไม่พูดการนี้อีกหลังจากนี้

และทุกคนที่ทำความผิดนี้อีกครั้งจะถูกสาปแช่งอย่างแน่นอน) กล่าวคือ จนะของเรา เสียงหัวเราะของเรา

การกินของเรา การใช้ชีวิตของเรา วาตะของเรา และพฤติกรรมของเรา ทั้งหมดทำโดยเรา—

พระเจ้าพระองค์เอง—และไม่มีร่องรอยของมนุษย์เจือปนอยู่ในนั้นเลยสักนิด ไม่มี! ไม่มีเลย!

ผู้คนทั้งปวงต้องหยุดเล่นเกมความคิดจิตใจ และหยุดการคำนวณเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขา

ยิ่งผู้คนทำสิ่งเหล่านี้ต่อไปมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งชะตาขาดมากขึ้นเท่านั้น จงใส่ใจต่อคำแนะนำของเรา!

เราคอยค้นหาหัวใจที่อยู่ลึกที่สุดของทุกคนเสมอ ค้นหาทุกคำพูดและการกระทำของแต่ละปัจเจกบุคคล

เราเห็นบรรดาคนที่เราชอบและบรรดาคนที่เราไม่ชอบอย่างชัดเจนทีละคน

นี่คือบางสิ่งที่คุณไม่สามารถจินตนาการได้ และยิ่งไปกว่านั้น คือบางสิ่งที่คุณไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้

เราได้พูดไปมากมายและเราได้ทำหลากหลายสิ่งเหลือเกิน

ใครเล่าจะมีความสามารถที่จะชี้ได้ว่าอะไรคือจุดประสงค์ของวณะของเรา และของสิ่งที่เราทำ?

ไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถ ต่อแต่นี้ไป เราจะกล่าววณะมากยิ่งขึ้น ในแง่หนึ่ง นี่จะกำจัดผู้คนทั้งหมดที่เราไม่ชอบ

ในขณะที่อีกแง่หนึ่ง นี่จะทำให้พวกเจ้าทนทุกข์มากยิ่งขึ้นอีกเล็กน้อยในเรื่องนี้

เพื่อให้เจ้าจะได้ลิ้มรสของการฟื้นคืนอีกครั้งหนึ่ง แต่ด้วยความรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น

การนี้ไม่สามารถกำหนดพิจารณาได้โดยผู้คน อีกทั้งไม่มีผู้ใดไม่มีความสามารถที่จะห้ามไม่ให้เกิดขึ้นได้

แม้ว่าเจ้าจะรู้เรื่องนี้ในตอนนี้ เมื่อถึงเวลาเจ้าจะยังคงไม่มีความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมานนี้ได้

เพราะนี่คือวิธีการแห่งงานของเรา เราต้องทำงานเช่นนี้เพื่อที่จะสัมฤทธิ์เป้าหมายของเรา

และเพื่อที่เจตจำนงของเราจะสามารถถูกทำให้ลุล่วงได้กับพวกเจ้า นี่คือเหตุผลที่สิ่งนี้เรียกกันว่า

“ความทุกข์ครั้งสุดท้ายที่พวกเจ้าจะต้องสู้ทน” หลังจากนั้น เนื้อหนังของพวกเจ้าจะไม่ทนทุกข์อีกเลย

เพราะพยานาคใหญ่สีแดงจะถูกเราทำลายล้างและจะไม่กล้าก่อจากอีก นี่คือขั้นตอนสุดท้ายก่อนเข้าสู่ร่างกาย
นี่เป็นช่วงระยะเปลี่ยนผ่าน แต่จงอย่ากลัว—

เราจะนำทางพวกเจ้าผ่านความลำบากยากเย็นที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างแน่อน

จงเชื่อว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงชอบธรรม และจงเชื่อว่าสิ่งที่เราพูดจะเกิดขึ้นอย่างแน่อน

เราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงไว้วางใจได้ ประเทศทั้งมวล แผ่นดินทั้งมวล

และนิคมทั้งมวลกำลังหวนคืนสู่เราและเบียดเสียดกันมาที่บัลลังก์ของเรา นี่คืออุทยานภาพที่ยิ่งใหญ่ของเรา

และเราจะพิพากษานูตรทุกๆ คนที่เป็นกบฏ และโยนพวกเขาลงในบึงไฟและกำมะถันโดยไม่มีข้อยกเว้นใด

ทั้งหมดต้องล่าถอย นี่เป็นขั้นตอนสุดท้ายของแผนการบริหารจัดการของเรา และทันทีที่เสร็จสิ้น

เราจะเข้าสู่การหยุดพัก เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะทำเสร็จแล้ว

และแผนการบริหารจัดการของเรามาถึงบทอวสานแล้ว

เนื่องจากจังหวะแห่งงานของเราได้เพิ่มขึ้น (แต่ทว่าเราไม่รู้สึกกระวนกระวายเลย)

เราเปิดเผยงานของเราแก่พวกเจ้าทุกวัน และเราเผยความลึกลับที่เราเก็บเอาไว้ออกมาแก่พวกเจ้าทุกวัน

เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถติดตามรอยเท้าของเราได้อย่างใกล้ชิด (นี่คือปัญญาของเรา

เราใช้วณะของเราเพื่อทำให้ผู้คนเพียบพร้อม แต่ก็เพื่อชักจูงหน้าผู้คนจนกว่าลงไปด้วยเช่นกัน

ทุกคนอ่านวณะของเราและมีความสามารถที่จะกระทำให้สอดคล้องกับเจตจำนงของเราในวณะของเรา

พวกที่เป็นทางลบจะเป็นทางลบ และพวกที่จะได้รับการเปิดเผยจะแสดงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาออกมา

ผู้เป็นปฏิปักษ์จะต้านทาน และบรรดาผู้ที่รักเราอย่างจงรักภักดีจะยิ่งจงรักภักดีมากขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น

ทั้งหมดจะมีความสามารถที่จะติดตามรอยเท้าของเราได้

สถานการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ที่เราได้พรรณาคือวิธีการที่เราใช้ในการทำงานและเป้าหมายที่เราปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผล)

ในอดีต เราได้พูดถึงงานของนี้ไว้ว่า ไม่ว่าเรานำทางพวกเจ้าอย่างไร พวกเจ้าควรแสวงหาในหนทางเดียวกัน

พวกเจ้าควรฟังไม่ว่าเราพูดถึงใดกับพวกเจ้า เราหมายความว่าอย่างไรจากกรณี? พวกเจ้ารู้หรือไม่?

อะไรคือจุดประสงค์และนัยสำคัญของวณะของเรา? พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่?

มีกี่คนที่สามารถบรรยายให้เห็นภาพถึงการนี้ได้อย่างครบถ้วน? เมื่อเราพูดว่า “ไม่ว่าเรานำทางพวกเจ้าอย่างไร

พวกเจ้าควรแสวงหาในหนทางเดียวกัน”

เราไม่ได้เพียงแค่กำลังอ้างอิงถึงแนวทางที่เราจัดเตรียมในฐานะบุคคลที่เราเป็น

แต่ยิ่งไปกว่านั้นเรากำลังอ้างอิงถึงวณะที่เรากล่าวและเส้นทางที่เราเลือก วันนี้

วณะเหล่านี้ได้รับการทำให้ลุล่วงอย่างแท้จริง ทันทีที่เราได้กล่าววณะของเรา

ใบหน้าปีศาจทุกประเภทก็ถูกตีแผ่ต่อความสว่างแห่งการสถิตของเรา

ซึ่งทำให้พวกเจ้ามองเห็นทั้งหมดนั้นอย่างชัดเจน ถ้อยคำของเราไม่เพียงเป็นการประกาศต่อซาตานเท่านั้น

แต่ยังเป็นการฝากให้พวกเจ้าทั้งหมดอีกด้วย พวกเจ้าส่วนใหญ่เพิกเฉยต่อวณะเหล่านี้ โดยเชื่อว่าเป็นการฝากให้แก่พวกเจ้า เจ้าไม่ได้ตระหนักว่าวณะเหล่านี้เป็นวณะแห่งการพิพากษา และวณะที่ถือสิทธิอำนาจไว้

จุดประสงค์ของวณะของเราคือการบัญชาให้ชาตงานทำงานปรนนิบัติเราอย่างเหมาะสมและนบนอบต่อเราอย่างครบบริบูรณ์ จากความล้าลึกทั้งหลายที่เราได้เปิดเผยในอดีต ยังคงมีมากมายที่พวกเจ้ายังไม่ได้จับใจความ เมื่อเป็นเช่นนี้ ในอนาคตเราจะเปิดเผยมากขึ้นแก่พวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถบรรลุความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้นและละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้น

ทุกคนหวาดกลัวเมื่อมหันตภัยมา

ผู้คนทั้งมวลทำให้ด้วยความเศร้าโศกและรู้สึกเกลียดสิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาเคยทำในอดีต แต่ถึงตอนนั้นก็สายไปเสียแล้ว เนื่องด้วยนี่คือยุคแห่งความพิโรธ นี่ไม่ใช่เวลาช่วยผู้คนให้รอดและเสนอพระคุณ แต่เป็นเวลาจัดพวกคนปรนนิบัติทั้งหมดและยอมให้บุตรของเราปกครองแทนเรา

นี่ช่างแตกต่างจากเวลาในอดีตอย่างแท้จริง เป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่การสร้างโลก

เนื่องจากเราได้สร้างโลกในครั้งเดียว เราก็จะทำลายโลกในครั้งเดียว

และสิ่งที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ศัพท์สองคำคือ “มนุษย์คริสตชนร่วมกัน” และ “มนุษย์สากลใหม่ร่วมกัน” ได้รับการกล่าวถึงค่อนข้างบ่อยก่อนหน้านี้ ศัพท์เหล่านี้ควรได้รับการอธิบายอย่างไร? “มนุษย์คริสตชนร่วมกัน” อ้างอิงถึงเหล่าบุตรหัวปีหรือไม่? แล้ว “มนุษย์สากลใหม่ร่วมกัน” อ้างอิงถึงเหล่าบุตรหัวปีเช่นกันหรือไม่? ไม่ใช่ ผู้คนไม่ได้ตีความวลีเหล่านั้นอย่างถูกต้อง เพราะมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์สามารถช่วยให้พวกเขาเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้ถึงระดับนี้เท่านั้น

เราจะชี้แจงแก่พวกเจ้าเดี๋ยวนี้และตอนนี้ มนุษย์คริสตชนร่วมกันและมนุษย์สากลใหม่ร่วมกันไม่ใช่อย่างเดียวกัน ความหมายของทั้งสองคำแยกจากกัน แม้ว่าการใช้คำของศัพท์สองคำนี้คล้ายคลึงกันมาก

และอาจดูเหมือนสิ่งเดียวกัน แต่สถานการณ์จริงนั้นตรงข้ามกัน โดยสิ้นเชิง “มนุษย์คริสตชนร่วมกัน” จริงๆ แล้วอ้างอิงถึงใคร? หรืออ้างอิงถึงสิ่งใด? เมื่อกล่าวถึงมนุษย์คริสตชน ทุกคนคงจะนึกถึงเราโดยไม่มีข้อโต้แย้ง พวกเขาไม่ได้ผิดเลยที่ทำเช่นนั้น ยิ่งไปกว่านั้น ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ ศัพท์คำว่า “มนุษย์” คงจะอ้างอิงถึงคนอย่างแน่นอน ไม่มีสักคนที่จะเชื่อมโยงคำนี้กับสิ่งอื่น เมื่อกล่าวถึงศัพท์คำว่า “ร่วมกัน” ผู้คนคงจะคิดว่ายหมายถึงการรวมตัวกันของผู้คนหลายคนซึ่งแทบจะเป็นหน่วยเดียว และดังนั้นจึงเรียกว่า “ร่วมกัน” ตรงนี้จึงสามารถมองได้ว่าจิตใจของมนุษย์เรียบง่ายเกินไปมาก

พวกเขาไม่สามารถเข้าใจความหมายของเราได้เลย ตอนนี้

เราจะเริ่มต้นการสามัคคีธรรมอย่างเป็นทางการว่ามนุษย์คริสตชนร่วมกันคืออะไร (แต่ผู้คนต้องวางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองลงทั้งหมดก่อน มิฉะนั้น

จะไม่มีผู้ใดเลยในบรรดาพวกเขาที่มีความสามารถที่จะเข้าใจ และแม้ว่าเราได้อธิบายศัพท์แล้ว พวกเขาก็คงจะไม่เชื่ออีกทั้งไม่มีความสามารถที่จะจับใจความได้) กล่าวคือ พื้นที่ที่วณะของเราถูกกล่าวออกไป เหล่าบุตรหัวปีของเราทั้งหมดจะมีความสามารถที่จะกระทำตามเจตจำนงของเรา และแสดงออกถึงเจตจำนงของเรา ดังนั้นพวกเขาจึงมีหนึ่งหัวใจและหนึ่งปาก ขณะที่พวกเขาพิพากษาชนชาติทั้งปวงและกลุ่มชนทั้งมวล พวกเขาจะมีความสามารถที่จะดำเนินการความชอบธรรมของเราจนสำเร็จและนำประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไปปฏิบัติ พวกเขาถือการแสดงออกของเรา และพวกเขาคือการสำแดงของเรา ดังนั้น สามารถกล่าวได้ว่ามนุษย์คริสตชนร่วมกันคือข้อเท็จจริงของการที่เหล่าบุตรหัวปีนำประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไปปฏิบัติ พวกเขาถือสิทธิอำนาจในมือของเหล่าบุตรหัวปี ทั้งหมดนี้สัมพันธ์กับพระคริสต์— เพราะฉะนั้นจึงเป็นศัพท์คำว่า “มนุษย์คริสตชน” นอกจากนี้ เหล่าบุตรหัวปีทั้งหมดสามารถกระทำตามเจตจำนงของเรา และด้วยเหตุผลนี้ เราจึงใช้ศัพท์คำว่า “ร่วมกัน” “มนุษย์สากลใหม่ร่วมกัน” หมายถึงผู้คนทั้งปวงในนามของเรา อีกนัยหนึ่งคือเหล่าบุตรหัวปีของเรา บุตรของเรา และประชากรของเรา คำว่า “ใหม่” เป็นการอ้างอิงถึงนามของเรา เพราะพวกเขาอยู่ในนามของเรา (นามของเรานำทุกสิ่งทุกอย่างไป รวมทั้งใหม่และไม่เคยเก่าไปจนถึงนิรันดร์ เป็นสิ่งที่มนุษย์เปลี่ยนแปลงไม่ได้) และเนื่องด้วยพวกเขาจะยังคงมีชีวิตตลอดกาลในอนาคต พวกเขาจึงเป็นมนุษย์สากลใหม่ คำว่า “ร่วมกัน” ในที่นี้เกี่ยวเนื่องกับจำนวนของผู้คน และไม่ใช่อายุเดียวกับกรณีก่อนหน้านี้ เมื่อวณะของเราถูกกล่าวออกไป คนทั้งมวลควรเชื่อในวณะนั้น จงอย่ากังขา

จงกำจัดมโนคติที่หลงผิดแบบมนุษย์และความคิดแบบมนุษย์ของเจ้าออกไป

กระบวนการปัจจุบันของเราในการเปิดเผยความล้าลึกแท้จริงแล้วคือกระบวนการของการกำจัดมโนคติที่หลงผิด และความคิดแบบมนุษย์นั่นเอง (เนื่องจากผู้คนไข้มโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองมาวัดเราและวัดสิ่งที่เราพูด เราจึงใช้ความล้าลึกที่เปิดเผยแล้วของเราเองในการกำจัดมโนคติที่หลงผิดและความคิดแบบมนุษย์)

อีกไม่นานงานนี้ก็จะเสร็จสมบูรณ์ เมื่อความล้าลึกของเราได้รับการเปิดเผยจนถึงระดับหนึ่ง ผู้คนแทบจะไม่มีกระบวนการคิดเกี่ยวกับวณะของเราอีกต่อไป

และพวกเขาจะหยุดวัดเราด้วยมโนคติที่หลงผิดแบบมนุษย์ของพวกเขา เราจะเปิดเผยสิ่งที่พวกเขาคิดทุกวัน และเราจะได้กลับ ณ จุดหนึ่ง ผู้คนจะไม่คิดอีกต่อไป ศิระของพวกเขาวางเปล่าจากความคิดทั้งมวล และพวกเขาจะนบถต่อวณะของเราอย่างครบบริบูรณ์

นั่นจะเป็นเวลาที่พวกเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ

นี่คือขั้นตอนในงานของเราซึ่งมาก่อนที่เราจะอนุญาตให้พวกเจ้าเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ

เจ้าต้องกำจัดมโนคติที่หลงผิดแบบมนุษย์ทั้งมวลจากตัวเจ้าเอง

ก่อนที่จะสามารถเป็นผู้บริสุทธิ์และไร้มลทินและเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณได้
นี่คือสิ่งที่เป็นความหมายของ “เราคือร่างกายฝ่ายจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์” อย่างไรก็ตาม
พวกเขาก็ต้องกระทำให้สอดคล้องกับขั้นตอนของเรา และก่อนที่จะเข้าตระหนักรู้ได้ เวลาของเราจะมาถึง

บทที่ 107

เมื่อวณะของเรามาถึงความเข้มงวดในระดับหนึ่ง ผู้คนส่วนใหญ่ก็ถอนตัวเนื่องจากวณะเหล่านี้—
และในช่วงเวลาอันแน่นอนนี้เองที่เหล่าบุตรหัวปีของเราได้รับการเปิดเผยตน
เราเคยกล่าวไว้ว่าเราไม่ออกแรงสักนิด แต่ใช้เพียงวณะของเราเพื่อสัมฤทธิ์ผลทุกสรรพสิ่ง ด้วยวณะของเรา
เราทำลายทุกสิ่งที่เราเกลียดชัง
และเรายังใช้วณะเหล่านั้นเพื่อให้เหล่าบุตรหัวปีของเรามีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน
(เมื่อกล่าววณะของเราออกไปแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดจะดังขึ้น และในช่วงเวลานั้น
เหล่าบุตรหัวปีของเราและเราจะเปลี่ยนรูปร่าง และเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณ)
เมื่อเราได้กล่าวว่าวิญญาณของเราดำเนินงานด้วยตัวเอง เราหมายความว่าวณะของเราสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด
และจากสิ่งนี้ก็เป็นที่ยอมรับชัดว่าเราทรงมหิทธิฤทธิ์ ด้วยเหตุนี้
คนผู้หนึ่งสามารถเห็นด้วยความชัดเจนที่มากยิ่งขึ้นอีกถึงจุดมุ่งหมายและจุดประสงค์เบื้องหลังแต่ละประโยคที่เรา
อวย อย่างที่เราเคยกล่าวไปก่อนหน้านี้
ทุกสิ่งที่เราเปล่งเสียงภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรานั้นเป็นแง่มุมหนึ่งในการสำแดงของเรา ดังนั้น
ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่สามารถเข้าใจ
และผู้ที่ไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริงในสิ่งที่เรากล่าวภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราต้องถูกกำจัดไป!
เราได้เน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราเป็นแง่มุมที่ขาดไม่ได้ของเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์
ของเรา แต่ยังมีคนจำนวนมากเหลือเกินที่จ้องอยู่กับอย่างหลังต่อไป ขณะที่ละเลยอย่างแรก เจ้าช่างตาบอด!
เจ้ากล่าวว่าเราไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า และมนุษย์ที่เราเป็น ไม่ได้สอดคล้องกับพระเจ้าของเจ้า
ผู้คนเหล่านี้ยังคงอยู่ในราชอาณาจักรของเราได้หรือไม่? เราจะเหยียบย่ำเจ้าได้เท่าของเรา!
เราทำให้เจ้าเป็นกบฏต่อเราต่อไป! เราทำให้เจ้าทำต่อไปด้วยความดีร้นเช่นนั้น!
รอยยิ้มของเราไม่เหมาะสมกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า วาตะของเราไม่ร้อนหูสำหรับเจ้า
และการกระทำของเราไม่เอื้อประโยชน์ต่อเจ้า—เราพูดถูกหรือไม่?
สรรพสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องเป็นไปตามความชอบของพวกเจ้า พระเจ้าทรงเป็นเช่นนั้นหรือ?
และผู้คนเหล่านี้ยังต้องการอยู่ในบ้านของเราและรับพรในราชอาณาจักรของเราอยู่หรือไม่?
เจ้าไม่ได้กำลังฝันกลางวันอยู่หรือ? สิ่งต่างๆ อัจฉริยะมากเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน!
เจ้าต้องการที่จะไม่เชื่อฟังเรา แต่กระนั้นเจ้ายังคงปรารถนาจะได้รับพรจากเรา เราขอกล่าวกับเจ้าว่า
ไม่อย่างแน่นอน! อย่างที่เราได้กล่าวไปหลายครั้ง
บรรดาผู้ที่เข้าสู่ราชอาณาจักรของเราและรับพรต้องเป็นผู้คนที่เรารัก
เหตุใดเราจึงให้ความสำคัญกับวณะเหล่านี้? เรารู้และเข้าใจสิ่งที่คุณคนคิดอยู่

ไม่จำเป็นที่เราจะต้องชี้ให้เห็นถึงความคิดของพวกเขาทีละคน

รูปร่างที่แท้จริงของพวกเขาจะได้รับการเปิดเผยโดยผ่านทางวณะแห่งการพิพากษาของเรา

และทั้งหมดจะร่ำให้ด้วยความเศร้าโศกเบื้องหน้าบัลลังก์แห่งการพิพากษาของเรา

นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ชัดเจนซึ่งไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงได้! ท้ายที่สุด เราจะให้พวกเขาเข้าสู่บาตรที่ละคน

นี่คือผลลัพธ์สุดท้ายที่เราปรารถนาให้สัมฤทธิ์ผลด้วยการพิพากษาของเราต่อซาตานร้าย

เราต้องใช้การพิพากษาและประกาศกฤษฎีกาบริหารเพื่อปฏิบัติกับแต่ละบุคคล และนี่คือวิธีที่เราเตือนผู้คน

พวกเขามีวิจารณ์ญาณที่แท้จริงในเรื่องนี้หรือไม่? เราไม่จำเป็นต้องให้เหตุผลแก่ซาตาน

เราเพียงใช้ท่าทีของเราเขียนมันจนกว่ามันจะเกือบถึงแก่ชีวิตและอ่อนวอนขอความปรานีครั้งแล้วครั้งเล่า

ฉะนั้น เมื่อผู้คนอ่านวณะแห่งการพิพากษาของเรา พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้เลยแม้แต่น้อย

แต่จากมุมมองของเรา ทุกบรรทัดและทุกประโยคคือการนำประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไปปฏิบัติ

นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ชัดเจน

เนื่องจากเราได้กล่าวถึงการพิพากษาในวันนี้ หัวข้อนี้จึงเกี่ยวข้องกับบัลลังก์แห่งการพิพากษา ในอดีตนั้น

พวกเขากล่าวอยู่บ่อยครั้งว่าพวกเขาจะรับการพิพากษาเบื้องหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์

พวกเขามีความเข้าใจในการพิพากษายูบ่าง แต่พวกเขาไม่สามารถจินตนาการถึงบัลลังก์แห่งการพิพากษา บางที

ผู้คนบางส่วนคิดว่าบัลลังก์แห่งการพิพากษาเป็นสิ่งที่ทางวัตถุ หรือพวกเขาอาจจินตนาการว่าเป็นโต๊ะตัวใหญ่

หรือบางทีนึกภาพว่ามันเป็นบัลลังก์ของผู้พิพากษาเช่นเดียวกับที่มีในโลกวิสัยแน่นอนว่า

ในคำอธิบายของเราครั้งนี้ เราจะไม่ปฏิเสธสิ่งที่พวกเขาก็ได้กล่าวมา แต่สำหรับเรา

สิ่งที่อยู่ในจินตนาการของผู้คนยังคงถือความหมายในเชิงสัญลักษณ์ ดังนั้น

หุบเหวระหว่างสิ่งที่ผู้คนจินตนาการกับความหมายของเรา

ยังคงกว้างใหญ่เทียบเท่ากับที่อยู่ระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คนนั้น

มีคนมากมายหมอบราบเบื้องหน้าบัลลังก์แห่งการพิพากษา ร่ำให้ด้วยความเศร้าโศกและอ่อนวอนขอความปรานี

ในที่นี้เองที่จินตนาการของมนุษย์มาถึงจุดสูงสุด และไม่มีใครสามารถจินตนาการสิ่งใดมากไปกว่านั้นได้

แล้วเช่นนั้น บัลลังก์แห่งการพิพากษาคือสิ่งใด? ก่อนที่เราเปิดเผยความลึกลับนี้

พวกเขาต้องละทิ้งความเข้าใจผิดทั้งหมดก่อนหน้านี้ของพวกเขา เมื่อนั้นเท่านั้น

จึงจะสามารถไปถึงเป้าหมายของเราได้

นี่เป็นหนทางเดียวที่สามารถจัดมโนคติที่หลงผิดและความคิดของพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้

เมื่อใดก็ตามที่เรากล่าว พวกเขาต้องให้ความสนใจ เจ้าต้องไม่ประมาทอีกต่อไป

บัลลังก์แห่งการพิพากษาของเราได้รับการจัดตั้งขึ้นมาตั้งแต่การสร้างโลก ในหลายช่วงอายุและหลายยุคที่ผ่านมา

คนมากมายได้สิ้นชีพลงเบื้องหน้าบัลลังก์นี้ และคนมากมายได้ฟื้นคืนกลับมามีชีวิตเบื้องหน้าบัลลังก์นี้เช่นกัน

ยังกล่าวได้อีกด้วยว่าตั้งแต่ต้นจนจบ การพิพากษาของเราไม่เคยยุติ

และดังนั้นบัลลังก์แห่งการพิพากษาของเราจึงดำรงอยู่เสมอมา

เมื่อใดก็ตามที่มีการกล่าวถึงบัลลังก์แห่งการพิพากษา พวกมนุษย์ล้วนรู้ลึกถึงร่องรอยแห่งความกลัวเกรง

แน่นอนว่าจากสิ่งที่เราได้กล่าวไปข้างต้น พวกเขาไม่รู้เลยว่าบัลลังก์แห่งการพิพากษานี้คือสิ่งใด

บัลลังก์แห่งการพิพากษาดำรงอยู่ร่วมกันกับการพิพากษา แต่ทั้งสองอย่างมีเนื้อแท้สองประเภทที่แตกต่างกัน

(“เนื้อแท้” ในที่นี้ไม่ได้บ่งถึงสิ่งของทางวัตถุ แต่หมายถึงวณะ มนุษย์ไม่สามารถเห็นเนื้อแท้นี้ได้เลย)

การพิพากษาบ่งถึงวณะของเรา (ไม่ว่าวณะนั้นจะรุนแรงหรืออ่อนโยน

ทั้งหมดล้วนรวมอยู่ในการพิพากษาของเรา ดังนั้น สิ่งใดที่ออกจากปากของเราก็คือการพิพากษา) ก่อนหน้านี้

ผู้คนแบ่งวณะของเราออกเป็นหลากหลายหมวดหมู่ที่ต่างกัน ซึ่งรวมถึงวณะแห่งการพิพากษา

วณะแห่งความสุภาพอ่อนโยน และวณะที่จัดหาชีวิต วันนี้

เราจะชี้แจงแก่พวกเขาว่าการพิพากษาและถ้อยคำของเราเชื่อมโยงถึงกัน นั่นคือ การพิพากษาคือวณะของเรา

และวณะของเราคือการพิพากษา เข้าต้องไม่กล่าวถึงสองอย่างนี้แยกกันเป็นอันขาด

ผู้คนจินตนาการว่าวณะที่รุนแรงคือการพิพากษา แต่ความเข้าใจของพวกเขาไม่ครบบริบูรณ์

ทุกสิ่งที่เรากล่าวคือการพิพากษา การเริ่มต้นของการพิพากษาที่เคยกล่าวถึงในอดีต

บ่งถึงเมื่อวิญญาณของเราเริ่มทำงานในทุกหนแห่งอย่างเป็นทางการ

และนำประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไปปฏิบัติ ในประโยคนี้นี้ “การพิพากษา” บ่งถึงความเป็นจริงที่จริงแท้

บัดนี้ เราจะอธิบายถึงบัลลังก์แห่งการพิพากษา กล่าวคือ

เหตุใดเราจึงกล่าวว่าบัลลังก์แห่งการพิพากษาดำรงอยู่จากนิรันดร์จนถึงนิรันดร์

และเคียงข้างไปกับการพิพากษาของเรา?

พวกเขาก็มีความเข้าใจถึงสิ่งนี้จากคำอธิบายของเราเกี่ยวกับการพิพากษาบ้างหรือไม่?

บัลลังก์แห่งการพิพากษาบ่งถึงมนุษย์ที่เราเป็น จากนิรันดร์จนถึงนิรันดร์ เราส่งเสียงและพูดอยู่เสมอมา

เรามีชีวิตอยู่ตลอดกาล

ดังนั้นบัลลังก์แห่งการพิพากษาของเราและการพิพากษาของเราจึงอยู่ในการดำรงอยู่ร่วมกันนิรันดร์

นี้ควรชัดเจนแล้วในตอนนี้อย่างไร! ในจินตนาการของผู้คน พวกเขาปฏิบัติกับเราเสมือนเป็นวัตถุ

แต่เราไม่ติเตียนพวกเขาหรือกล่าวโทษพวกเขาในเรื่องนี้

เราหวังเพียงว่าพวกเขาจะเชื่อฟังและยอมรับวิวัฒนาการของเรา

และรู้จากสิ่งนั้นว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองที่ครอบคลุมทั้งหมด

พวกมนุษย์ไม่สามารถจับใจความวณะของเราได้โดยสิ้นเชิง เป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะหารอยเท้าของเราพบ

และเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะจับความเข้าใจเจตจำนงของเรา ดังนั้น สภาพที่พวกเขากำลังเป็นอยู่ในวันนี้

(การสามารถรับวิวัฒนาการของเรา จับความเข้าใจเจตจำนงของเราจากภายในเจตจำนงนั้น และตามรอยเท้าของเราโดยผ่านทางเจตจำนงนั้น) ส่วนแต่เป็นผลของการกระทำที่น่าอัศจรรย์ของเรา พระคุณของเรา และความเมตตาสงสารของเราทั้งสิ้น วันหนึ่ง เราจะอนุญาตแม้กระทั่งให้พวกเขาเห็นปัญญาของเรา มองเห็นสิ่งที่เราได้ทำด้วยมือของเรา และเหลือบดูการอัศจรรย์ในงานของเรา เมื่อเวลานั้นมาถึง

ต้นร่างของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเราจะเปิดเผยโดยครบบริบูรณ์ต่อหน้าต่อตาของพวกเขา โดยทั่วทั้งโลกจักรวาลและทุกๆ วัน หลายส่วนในการกระทำที่น่าอัศจรรย์ของเราสำแดงขึ้น และทุกสิ่งทำการปรนนิบัติเพื่อให้แผนการบริหารจัดการของเราอาจสำเร็จลุล่วงได้

เมื่อการนี้เปิดเผยโดยครบบริบูรณ์แล้ว พวกเขาจะเห็นว่าผู้คนประเภทใดที่เราได้จัดการเตรียมการให้ทำการปรนนิบัติ

ผู้คนประเภทใดที่เราได้จัดการเตรียมการเพื่อให้เจตจำนงของเราลุล่วง

สิ่งใดที่เราได้สัมผัสผลโดยผ่านทางการใช้ประโยชน์จากชาตาน สิ่งใดที่เราสำเร็จลุล่วงด้วยตัวเราเอง

ผู้คนประเภทใดที่กำลังร้องไห้คร่ำครวญ ผู้คนประเภทใดที่กำลังขบเคี้ยวเคี้ยวฟัน

ผู้คนประเภทใดที่จะทนทุกข์กับความย่อยยับ และผู้คนประเภทใดที่จะทนทุกข์กับความพินาศ โดย “ความย่อยยับ” นั้น เรากำลังบ่งถึงพวกที่จะถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน และจะมอดไหม้ไปจนสิ้น โดย “ความพินาศ” นั้นเราหมายถึงพวกที่จะถูกโยนลงไปในบาตาลึกเพื่อให้ทุกข์ทรมานอยู่ที่นั่นชั่วนิรันดร์

ด้วยเหตุนี้ จงอย่าเข้าใจผิดไปว่าความย่อยยับและความพินาศเป็นสิ่งเดียวกัน ในทางตรงกันข้าม ทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกันเป็นอย่างมาก พวกคนปรนนิบัติที่ออกจากรายชื่อของเราวันนี้จะทนทุกข์กับความพินาศ และพวกผู้ที่ไม่ได้อยู่ในรายชื่อของเราจะทนทุกข์กับความย่อยยับ

นี่คือเหตุผลที่เราบอกว่าพวกที่ทนทุกข์กับความพินาศจะให้การสรรเสริญเราชั่วกัลปาวสานหลังการพิพากษาของเรา แต่ถึงอย่างไร ผู้คนเหล่านั้นจะไม่มีวันหลุดพ้นจากการติสอนของเรา

และจะยอมรับการปกครองของเราเสมอ นี่คือเหตุผลที่เราบอกว่า บาตาลึกคือมือที่เราใช้เพื่อติสอนผู้คน

เรายังกล่าวอีกว่าทุกสิ่งอยู่ในมือของเรา แม้เราเคยกล่าวว่า “บาตาลึก” บ่งถึงอิทธิพลของชาตาน

สิ่งนี้ยังอยู่ในมือของเราด้วยเช่นกัน ซึ่งเราใช้เพื่อติสอนผู้คน ดังนั้น ทุกสิ่งอยู่ในมือของเราและไม่มีความขัดแย้ง

วณะของเรามีได้ขาดความรับผิดชอบ วณะเหล่านั้นล้วนเหมาะสมและสอดคล้อง

ไม่ได้ปั้นแต่งขึ้นหรือเหลวไหล และทุกคนควรเชื่อถ้อยคำของเรา ในอนาคต พวกเขาจะทนทุกข์เนื่องจากสิ่งนี้

เนื่องด้วยวณะของเรา หลายคนกลับกลายเป็นเย็นชา หรือพวกเขามองหวัง หรือกลายเป็นผิดหวัง

หรือรำไห้อย่างขมขื่น หรือร้องไห้คร่ำครวญ จะมีการตอบสนองทุกรูปแบบ วันหนึ่ง

เมื่อผู้คนทั้งหมดที่เราเกลียดชังถอนตัว งานที่ยิ่งใหญ่ของเราก็จะสำเร็จลุล่วง ในอนาคต

ผู้คนมากมายจะร่วงหล่นเนื่องจากเหล่าบุตรหัวปี และท้ายที่สุดพวกเขาทั้งหมดจะจากไปที่ละก้าว
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ บ้านของเราจะค่อยๆ กลายเป็นสัคคีลัทธิ และปีศาจทุกประเภทจะค่อยๆ ล่าถอยไป
จากข้างตัวเรา จากไปอย่างเงียบๆ อย่างนบนอบ และไร้ซึ่งคำพร่ำบ่นแม้สักคำ หลังจากนั้น
เหล่าบุตรหัวปีทั้งหมดของเราจะเปิดเผยตน และเราจะเริ่มขึ้นตอนถัดไปของงานของเรา
เมื่อนั้นเท่านั้นที่เหล่าบุตรหัวปีจะเป็นกษัตริย์กับเรา และปกครองเหนือทั้งจักรวาล เหล่านี้คือขั้นตอนต่างๆ
ในงานของเรา และขั้นตอนเหล่านี้ก่อร่างขึ้นเป็นส่วนที่สำคัญของแผนการบริหารจัดการของเรา
จงอย่ามองข้ามสิ่งนี้ มิฉะนั้นเจ้าจะทำความผิดพลาด

เวลาที่วณะของเราเปิดเผยต่อพวกเจ้า คือเวลาที่เราริเริ่มงานของเรา
ไม่มีวณะของเราแม้สักคำเดียวที่จะถูกทิ้งไปโดยไม่ได้ทำให้ลู่วง สำหรับเราแล้ว หนึ่งวันเหมือนหนึ่งพันปี
และหนึ่งพันปีเหมือนหนึ่งวัน พวกเจ้าเห็นอย่างไร? แนวคิดเรื่องเวลาของพวกเจ้าแตกต่างจากของเรามาก
เนื่องจากเราควบคุมโลกจักรวาล และเราทำให้ทุกสรรพสิ่งสำเร็จลู่วง งานของเราทำไปที่ละวัน ทีละขั้นตอน
และทีละช่วงระยะ ยิ่งไปกว่านั้น งานของเราก้าวไปข้างหน้าโดยไม่ได้หยุดลงแม้วินาทีเดียว กล่าวคือ
มีการทำอย่างต่อเนื่องในทุกชั่วขณะ วณะของเราไม่เคยถูกขัดจังหวะนับตั้งแต่การสร้างโลก
เราได้กล่าวและเปล่งเสียงถ้อยคำของเราต่อเนื่องมาจนถึงวันนี้ ซึ่งนี่จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลงไปจนถึงอนาคต
อย่างไรก็ดี เวลาของเราได้รับการจัดการเตรียมการและจัดระเบียบอย่างพิถีพิถัน และมันเป็นระเบียบอย่างยิ่ง
เราจะทำสิ่งที่เราจำเป็นต้องทำเมื่อเราจำเป็นต้องทำ (ด้วยเรานี้ ทุกสิ่งจะได้รับการปลดปล่อย ทุกสิ่งจะเป็นอิสระ)
และเราไม่ถูกรบกวนแม้แต่แต่น้อยนิคในเรื่องขั้นตอนต่างๆ ในงานของเรา
เราสามารถจัดการเตรียมการทุกคนในบ้านของเรา เราสามารถจัดการเตรียมการทุกคนในโลก—อย่างไรก็ตาม
เราไม่ได้ยุ่งวุ่นวายเลยเนื่องจากวิญญาณของเรากำลังทำงาน วิญญาณของเราเต็มเต็มทุกแห่งหน
เพราะตัวเรานั้นคือพระเจ้าผู้ทรงเอกสิทธิ์พระองค์เอง และทั้งโลกจักรวาลนี้อยู่ในมือของเรา ดังนั้น
คนผู้หนึ่งสามารถเห็นว่าเรามีมหิทธิฤทธิ์ เรามีปัญญา และสง่าราศีของเราเต็มเต็มทุกมุมของจักรวาล

บทที่ 108

ภายในเรา ทุกคนสามารถพบการหยุดพักได้ และทุกคนสามารถบรรลุอิสรภาพได้
พวกที่อยู่ภายนอกเราไม่สามารถได้รับอิสรภาพหรือความสุขได้ เพราะวิญญาณของเราไม่อยู่กับพวกเขา
ผู้คนเช่นนั้นถูกเรียกว่าคนตายที่ไร้จิตวิญญาณ ขณะที่เราเรียกบรรดาผู้ที่อยู่ในเราว่า
“สิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่ครองจิตวิญญาณ” พวกเขาเป็นของเรา และพวกเขาไม่เคยต้องกลับมายังบัลลังก์ของเรา
พวกที่ทำการปรนนิบัติและพวกที่เป็นของมารคือคนตายที่ไร้จิตวิญญาณ
และพวกเขาทั้งหมดต้องถูกลบล้างและถูกทำให้ไปสู่ความไม่มีอะไร
นี่คือความล้าลึกแห่งแผนการบริหารจัดการของเรา
และเป็นส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเราที่มวลมนุษยชาติไม่สามารถหยั่งลึกได้ อย่างไรก็ตาม
ในเวลาเดียวกัน เราก็ได้ทำให้การนี้เป็นที่เผยแพร่สาธารณะต่อทุกคน พวกที่ไม่ได้เป็นของเราก็คัดต่อเรา
บรรดาผู้ที่ เป็นของเราคือผู้ที่เข้ากับเราได้ นี่ได้แย่งไม่ได้อย่างที่สุด
และเป็นหลักการเบื้องหลังการพิพากษาชาดานของเรา
หลักการนี้ควรเป็นที่รู้จักต่อคนทั้งหมดเพื่อที่พวกเขาจะสามารถมองเห็นความชอบธรรมและความเป็นธรรมของ
เรา ทุกคนที่มาจากชาดานจะถูกพิพากษา ถูกเผาผลาญ และถูกทำให้แปรเป็นเถ้า
นี่ก็คือความโกรธเคืองของเราด้วยเช่นกัน และจากการนี้อุปนิสัยของเราก็ได้ถูกทำให้เป็นที่ประจักษ์ชัดมากขึ้น
นับจากนี้ไป อุปนิสัยของเราจะถูกประกาศแจ้งอย่างเปิดเผย มันจะค่อยๆ
ถูกเปิดเผยต่อปวงประชาทั้งผองและชนชาติทั้งปวง ต่อทุกศาสนา ทุกนิกาย และทุกบุคคลจากทุกชนชั้นอาชีพ
จะไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนเร้น ทั้งหมดจะถูกเปิดเผย
เป็นเพราะว่าอุปนิสัยของเราและหลักธรรมเบื้องหลังการกระทำของเรา
คือความล้าลึกอันซ่อนเร้นที่สุดต่อมวลมนุษยชาติ เราจึงต้องทำการนี้
(เพื่อที่บรรดาบุตรหัวปีจะไม่ล่วงละเมิดกฤษฎีกาบริหารของเรา
และเพื่อที่จะใช้อุปนิสัยที่ถูกเปิดเผยของเราพิพากษาปวงประชาทั้งผองและชนชาติทั้งปวงด้วย)
นี่คือแผนการบริหารจัดการของเรา และเหล่านี้คือขั้นตอนของงานของเรา
จะไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงการนั้นอย่างทำเป็นเล่น
เราได้ใช้ชีวิตตามอุปนิสัยอันครบบริบูรณ์ของเทวสภาพของเราภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ของเราแล้ว
ดังนั้นเราจึงไม่อนุญาตให้ผู้ใดล่วงเกินสภาวะความเป็นมนุษย์ของเรา
(ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราใช้ชีวิตคืออุปนิสัยเยี่ยงพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า
เราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ก้าวข้ามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ)
เราจะไม่ยกโทษให้ผู้ใดที่ล่วงเกินเราอย่างแน่อน และจะปล่อยให้เขาพินาศไปชั่วกาลปาวสาน! จงจำเอาไว้!

นี่คือสิ่งที่เราได้ตัดสินใจแล้ว อีกนัยหนึ่งคือ นี่คือส่วนที่ขาดเสียไม่ได้ของกฎภูิกการบริหารของเรา
ทุกคนควรมองเห็นการนี้ นั่นคือ ภาวะบุคคลที่เราเป็นคือพระเจ้า และยังไปกว่านั้น คือพระเจ้าพระองค์เอง
นี่ควรจะชัดเจนแล้วในตอนนี! เราไม่กล่าวสิ่งใดอย่างมั่งง่าย
เราเปล่งถ้อยคำและชี้ให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างอย่างชัดเจน จนกระทั่งเจ้าได้รับความเข้าใจอันครบบริบูรณ์
สภาพการณ์จึงเครียดมาก ไม่ใช่เพียงแต่ในบ้านของเราเท่านั้น แต่ที่มากยิ่งขึ้นก็คือ นอกบ้านของเรา
เราพึงประสงค์ให้พวกเจ้าเป็นพยานต่อนามของเรา ใช้ชีวิตตามเรา และเป็นพยานให้เราในทุกแง่มุม
เพราะเหล่านี้คือวาระสุดท้าย
ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้วในตอนนีและทุกสิ่งทุกอย่างรักษาการปรากฏดั้งเดิมของมันไว้
และไม่มีอันใดในการนี้จะมิวันเปลี่ยนแปลง พวกที่ควรถูกเหวี่ยงทิ้งจะถูกเหวี่ยงทิ้ง
และบรรดาผู้ที่ควรถูกเก็บไว้จะถูกเก็บไว้ จงอย่าพยายามยึดไว้หรือผลักไสโดยใช้กำลัง
จงอย่าพยายามทำให้การบริหารจัดการของเราหยุดชะงักหรือทำลายแผนการของเรา จากมุมมองของมนุษย์
เรารักและสงสารเห็นใจมวลมนุษย์เสมอ แต่จากมุมมองของเรา
อุปนิสัยของเราถูกแยกความแตกต่างออกไปโดยสอดคล้องกับช่วงระยะของงานของเรา
เพราะเราคือพระเจ้าผู้ทรงครองชีวิตจริงพระองค์เอง เราคือพระเจ้าผู้ทรงเอกสิทธิ์พระองค์เอง!
เราทั้งไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้และเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ นี่คือบางสิ่งที่ไม่มิผู้ใดสามารถหยั่งลึกได้
เฉพาะเมื่อเราบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งนั้นเท่านั้นและอธิบายแก่พวกเจ้าเท่านั้น
เจ้าถึงจะได้รับความเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับการนี้และสามารถจับใจความได้ สำหรับบรรดานุตรของเรานั้น เรารัก
สงสารเห็นใจ ชอบธรรม และมีวินัย แต่ไม่ทำการพิพากษา (และที่กล่าวเช่นนั้น
เราหมายถึงว่าเราไม่ทำลายบรรดานุตรหัวปี) สำหรับผู้คนทีนอกเหนือจากบรรดานุตรหัวปีของเรา
เราเปลี่ยนแปลงเวลาใดก็ได้ขึ้นอยู่กับการณ์แปรผันของยุคทั้งหลาย กล่าวคือ เราสามารถรัก สงสารเห็นใจ
ชอบธรรม เปี่ยมบารมี คอยพิพากษา เปี่ยมโกรธ สาปแช่ง เผาผลาญ และในที่สุด ทำลายเนื้อหนังของพวกเขาก็ได้
พวกที่ถูกทำลายจะพินาศไปพร้อมกับจิตวิญญาณและดวงจิตของพวกเขา อย่างไรก็ตาม
สำหรับบรรดาผู้ที่ทำการปรนนิบัติ เฉพาะจิตวิญญาณและดวงจิตของพวกเขาเท่านั้นที่จะถูกรักษาไว้
(และในเรื่องที่เกี่ยวกับความเฉพาะเจาะจงทั้งหลายที่ว่าเราจะนำไปสู่การปฏิบัติอย่างไรนั้น
เราจะบอกพวกเจ้าในภายหลัง เพื่อให้พวกเจ้าสามารถเข้าใจได้) อย่างไรก็ตาม
พวกเขาจะไม่มิวันมีอิสรภาพและจะไม่มิวันถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ เพราะพวกเขาอยู่ข้างใต้ประชากรของเรา
และอยู่ภายใต้การควบคุมของประชากรของเรา
เหตุผลที่เราชิงชังพวกคนปรนนิบัติยิ่งนักก็คือว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง
และพวกที่ไม่ใช่คนปรนนิบัติคือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงด้วยเช่นกัน อีกนัยหนึ่งคือ

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่ใช่บรรดานุตรหัวปีคือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง
เมื่อเรากล่าวว่าพวกที่ตกอยู่ในความพินาศด้วยการสรรเสริญนิรันดร์กาลแก่เรา
เราหมายความว่าพวกเขาจะให้การปรนนิบัติเราไปตลอดกาล นี่เป็นเรื่องตายตัว ผู้คนเหล่านั้นจะเป็นทาส
เป็นวัวควาย และม้าเสมอ เราสามารถสังหารพวกเขาเมื่อใดก็ได้
และเราสามารถครองอำนาจเหนือพวกเขาตามที่เรารารถนาได้
เพราะพวกเขาคือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงและไม่มีอุปนิสัยของเรา
นอกจากนี้ยังเป็นเพราะว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง พวกเขาจึงมีอุปนิสัยของมัน นั่นคือ
พวกเขาครองอุปนิสัยของสัตว์เดียรัจฉาน นี่เป็นจริงอย่างสมบูรณ์และไม่เปลี่ยนแปลงชั่วนิรันดร์!
นี่เป็นเพราะทั้งหมดถูกเราลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงได้ (เราหมายความว่า
เราจะไม่นุญาตให้ผู้ใดกระทำการขัดต่อกฎเกณฑ์นี้) หากเจ้าพยายาม เราก็จะขัดโทษเจ้า!

พวกเจ้าควรมองดูความล้าลึกทั้งหลายที่เราได้เปิดเผยไปเพื่อให้เห็นว่า
แผนการบริหารจัดการของเราและงานของเรานั้นได้ไปถึงขั้นตอนใดแล้ว เห็นว่าเราทำอะไรกับมือของเรา
และเห็นว่าการพิพากษาของเราและความโกรธเคืองของเราตกแก่ผู้คนเช่นใด นี่คือการชอบธรรมของเรา
เราวางแผนงานของเราและเราบริหารจัดการแผนการของเราให้สอดคล้องกับความล้าลึกที่เราได้เปิดเผย
ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้ ต้องกระทำที่ละขั้นตอน ให้สอดคล้องกับความพึงปรารถนาของเรา
งานของเราปฏิบัติกรไปตามเส้นทางที่เป็นความล้าลึกทั้งหลาย
และความล้าลึกเหล่านั้นคือหมายสำคัญที่บ่งชี้ขั้นตอนทั้งหลายในแผนการบริหารจัดการของเรา
จะไม่มีผู้ใดเพิ่มหรือหักสิ่งใดออกจากความล้าลึกทั้งหลายของเรา ทั้งนี้เพราะหากความล้าลึกนั้นผิด
เช่นนั้นแล้วเส้นทางนั้นก็ผิด เหตุใดเล่าเราจึงกำลังเปิดเผยความล้าลึกของเราแก่พวกเจ้า? เหตุผลคืออะไรหรือ?
ผู้ใดหรือท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถพูดได้อย่างชัดเจน? นอกจากนี้
เราได้กล่าวว่าความล้าลึกทั้งหลายคือเส้นทาง ดังนั้น เส้นทางนี้อ้างอิงถึงอะไรหรือ?
เส้นทางนี้คือกระบวนการที่พวกเจ้าก้าวผ่านจากเนื้อหนังไปสู่ร่างกาย และนี่คือช่วงระยะหนึ่งที่มีความสำคัญ
หลังจากที่เราเปิดเผยความล้าลึกของเรา มโนคติที่หลงผิดของผู้คนค่อยๆ
ถูกลบออกไปและความคิดของพวกเขาค่อยๆ ถูกทำให้อ่อนแอลง
นี่คือกระบวนการของการเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ เราจึงกล่าวว่างานของเราเกิดขึ้นเป็นขั้นตอน
และนั่นไม่คลุมเครือ นี่ก็ความจริง และนี่คือวิธีการทำงานของเรา ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้
อีกทั้งไม่มีใครอื่นสามารถล้มฤทธิ์ได้ ด้วยว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงเอกสิทธิ์พระองค์เอง!
งานของเราถูกทำให้ครบบริบูรณ์โดยตัวเราเองโดยเฉพาะ ทั้งทั้งสากลพิภพควบคุมโดยเราแต่เพียงลำพัง
และถูกจัดการเตรียมการโดยเราแต่เพียงลำพัง ผู้ใดเล่ากล้าไม่รับฟังเรา? (โดย “เราแต่เพียงลำพัง”

เราหมายถึงพระเจ้าพระองค์เอง เพราะบุคคลที่เราเป็นคือพระเจ้าพระองค์เอง—

ดังนั้นจงอย่ายึดมั่นต่อมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเองอย่างแน่นหนานัก) ผู้ใดเล่ากล้าขัดต่อเรา?

พวกเขาจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง! พวกเจ้าก็ได้เห็นบทอาสน์ของพญานาคใหญ่สีแดงนั้นไปแล้วนี่นา!

นั่นคือจุดจบของมัน แต่นั่นก็เป็นความไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อย่างหนึ่งด้วยเช่นกัน

งานต้องกระทำโดยเราด้วยตัวเราเอง เพื่อที่พญานาคใหญ่สีแดงจะถูกทำให้อับอาย

มันจะไม่สามารถลุกขึ้นได้อีกเลย และมันจะถูกทำลายไปจนชั่วนิรันดร์!

บัดนี้เรากำลังเริ่มต้นเปิดเผยความลึกลับทั้งหลาย (จงจำไว้!

ความลึกลับส่วนใหญ่ที่ถูกเปิดเผยคือสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าเฝ้ากันอยู่บ่อยครั้ง แต่ไม่มีใครเข้าใจ)

เราได้กล่าวว่สรรพสิ่งที่ปวงที่ผู้คนเห็นว่ายังไม่แล้วเสร็จ ได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์แล้วในสายตาของเรา

และสิ่งทั้งหลายที่เราเห็นว่าเป็นเพียงการเริ่มต้นนั้น

สำหรับผู้คนแล้วดูเหมือนว่าได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ไปเรียบร้อยแล้ว นี่ย้อนแย้งกันหรือไม่? ไม่ย้อนแย้ง

ผู้คนคิดแบบนั้นเพราะพวกเขามีมโนคติที่หลงผิดและความคิดของพวกเขาเอง

สิ่งทั้งหลายที่เราวางแผนการนั้นได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยผ่านวณะของเรา

(สิ่งเหล่านั้นได้รับการจัดตั้งเมื่อเรากล่าวเช่นนั้น

และสิ่งเหล่านั้นได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์เมื่อเรากล่าวเช่นนั้น) อย่างไรก็ตาม สำหรับเราแล้ว

ดูไม่เหมือนว่สิ่งทั้งหลายที่เรากล่าวไปได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์ นี่เป็นเพราะมีเวลาจำกัดกับสิ่งทั้งหลายที่เราทำ

ด้วยเหตุนี้ เราจึงมองเห็นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ว่าไม่ครบบริบูรณ์ แม้ว่าในสายตาทางเนื้อหนังของผู้คน

(เพราะความแตกต่างในมโนทัศน์เรื่องเวลาของพวกเขา) สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว

ในทุกวันนี้ผู้คนส่วนใหญ่สงสัยเราเพราะความลึกลับทั้งหลายที่เราได้เปิดเผย เพราะการเริ่มต้นของความเป็นจริง

และเพราะเจตนาของเราไม่เข้ากันกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน พวกเขาจึงด้านทานเราและปฏิเสธเรา

นี่คือการที่ชาตานวางกับดักตัวมันในกลอุบายของมันเอง (พวกเขาต้องการได้รับพร

แต่พวกเขาไม่คาดคิดว่าพระเจ้าจะไม่ทรงอยู่เนาวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาจนถึงขอบข่ายขนาดนั้น

ดังนั้นพวกเขาจึงล่าถอย) นี่คือผลของงานของเราด้วยเช่นกัน ผู้คนทั้งปวงควรสรรเสริญเรา

แซ่ซ้องเพื่อเราและมอบสง่าราศีแก่เรา ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือของเราอย่างสมบูรณ์

และทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายในการพิพากษาของเราอย่างสมบูรณ์ เมื่อกลุ่มชนทั้งหมดหลั่งไหลไปยังภูเขของเรา

และเมื่อบรรดาบุตรหัวปีกลับมาอย่างมีชัยชนะ นั่นก็จะเป็นจุดสิ้นสุดของแผนการบริหารจัดการของเรา

นั่นจะเป็นช่วงชะของความครบบริบูรณ์สำหรับแผนการบริหารจัดการหกพันปีของเรา

ทุกสิ่งทุกอย่างถูกจัดการเตรียมการด้วยตัวเราเองโดยเฉพาะ เราได้กล่าวการนี้มาแล้วหลายครั้ง

เนื่องจากว่าพวกเจ้ายังคงดำรงชีวิตอยู่ภายในมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

เราต้องเน้นถึงการนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ทำผิดพลาดใดตรงนี้จะทำให้แผนการของเราหยุดชะงัก
ผู้คนไม่สามารถช่วยเหลือเราได้ อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถมีส่วนในการบริหารจัดการของเราได้ เพราะ ณ
ปัจจุบันนี้พวกเขายังคงมีเลือดเนื้ออยู่ (แม้ว่าเจ้าเป็นของเรา เจ้าก็ยังคงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง) เมื่อเป็นเช่นนั้น
เราจึงกล่าวว่าบรรดาผู้ที่มิมีเลือดเนื้อไม่สามารถได้รับมรดกของเราได้
นี่คือเหตุผลหลักที่ให้เราเจ้าเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณด้วยเช่นกัน

ในโลกนี้ แผ่นดินไหวเป็นการเริ่มต้นของความวิบัติ แรกทีเดียว เราทำให้โลก—ซึ่งก็คือแผ่นดิน โลกนั่นเอง—
เปลี่ยนแปลง และภายหลังจึงเกิดภัยพิบัติและการกันดารอาหาร นี่คือแผนของเรา และเหล่านี้คือขั้นตอนของเรา
และเราจะระดมพลทุกสิ่งทุกอย่างมารับใช้เราเพื่อทำให้แผนการบริหารจัดการของเราเสร็จครบบริบูรณ์
ด้วยประการฉะนี้ ทิวทัศน์สากลพิภพจะถูกทำลาย ไม่มีแม้แต่การแทรกแซงโดยตรงของเรา
เมื่อเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งแรกและถูกดองตรึงกับกางเขน แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนอย่างมหัศจรรย์
และมันก็จะเป็นอย่างเดียวกันเมื่อบทวารสวรรค์มาถึง แผ่นดินไหวจะเริ่มขึ้น ณ
ช่วงขณะเดียวกันกับที่เราเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณจากสภาพเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้
บรรดาบุตรหัวปีจะไม่ทนทุกข์จากความวิบัติอย่างแน่นอน
ขณะที่พวกที่ไม่ใช่บุตรหัวปีจะถูกทิ้งไว้ให้ทนทุกข์ท่ามกลางความวิบัติทั้งหลาย ดังนั้น จากมุมมองของมนุษย์
ทุกคนเต็มใจที่จะเป็นบุตรหัวปี ในความสังหรณ์ใจของผู้คนแล้ว นี่ไม่ใช่เพื่อความชื่นชมยินดีจากพรทั้งหลาย
แต่เพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์จากความวิบัติ นี่คือการอุปมาของพญานาคใหญ่สีแดง อย่างไรก็ตาม
เราจะไม่มีวันปล่อยให้มันหนีพ้นไปได้
เราจะเป็นเหตุให้มันทนทุกข์กับการลงโทษอันรุนแรงของเราแล้วให้มันขึ้นและให้การปรนนิบัติเรา
(การนี้อ้างอิงถึงการทำให้บรรดาบุตรของเราและประชากรของเรามีความครบบริบูรณ์)
เป็นเหตุให้มันถูกแผนร้ายของมันเองเล่นเล่ห์เพทุบายไปตลอดกาล
ให้มันยอมรับการพิพากษาของเราไปตลอดกาล และถูกเราเผาผลาญไปตลอดกาล
นี่คือความหมายแท้จริงของการให้พวกคนปรนนิบัติสรรเสริญเรา (นั่นคือ
การใช้พวกเขาเปิดเผยอุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา)
เราจะไม่ปล่อยให้พญานาคใหญ่สีแดงแอบเข้ามาในราชอาณาจักรของเราได้
อีกทั้งเราจะไม่ให้มันได้รับสิทธิที่จะสรรเสริญเรา! (เพราะมันไม่คู่ควร มันจะไม่มีวันคู่ควรเลย!)
เราจะทำให้พญานาคใหญ่สีแดงให้การปรนนิบัติเราไปชั่วกาลปาวสานเท่านั้น!
เราจะอนุญาตให้มันหมอบราบตัวเองต่อหน้าเราเท่านั้น (พวกที่ถูกทำลายนั้นยังดีกว่าพวกที่อยู่ในความพินาศ
การทำลายล้างเป็นเพียงรูปแบบชั่วคราวหนึ่งของการลงโทษที่รุนแรงเท่านั้น
ในขณะที่ผู้คนที่ยังคงอยู่ในความพินาศจะทนทุกข์กับการลงโทษที่รุนแรงไปชั่ววันรันดร์ ด้วยเหตุผลนี้เอง

เราจึงใช้คำว่า “หมอบราบ” เพราะผู้คนเหล่านี้แอบเข้ามาในบ้านของเราและชื่นชมกับพระคุณของเราเป็นอันมาก และครองความรู้บางอย่างเกี่ยวกับเรา เราจึงใช้การลงโทษที่รุนแรง ส่วนพวกที่อยู่นอกบ้านของเรา เจ้าอาจสามารถกล่าวได้ว่า พวกไม่รู้เท่าทันจะไม่ทนทุกข์) ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน พวกเขาคิดว่าผู้คนที่ถูกทำลายนั้น แย่ยิ่งกว่าพวกที่ตกอยู่ในความพินาศ แต่ในทางตรงกันข้าม พวกหลังต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรงไปตลอดกาล และพวกที่ถูกทำลายก็จะกลับสู่ความไม่มีอะไร ไปชั่วกาลปาวสานทั้งมวล

บทที่ 109

ทุกวันเราเปล่งถ้อยคำ พุด และเผยแพร่อำนาจและการอิทธิพลอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายของเรา
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดประกอบกันเป็นงานแห่งวิญญาณของเรา ในสายตาของผู้คน เราเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง
แต่ในตัวมนุษย์คนนี้นี่เองที่เราเผยแพร่งานทั้งปวงของเรา รวมทั้งฤทธาานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา

เป็นเพราะผู้คนเพิกเฉยต่อมนุษย์ที่เราเป็นและมองข้ามการกระทำของเรา
พวกเขาคิดไปเองว่าเหล่านี้คือสิ่งที่มนุษย์คนหนึ่งกระทำ อย่างไรก็ดี เหตุใดเจ้าจึงไม่หยุดยั้งเพื่อบอกคนใจว่า
มนุษย์คนหนึ่งจะสามารถสำเร็จลุล่วงในสิ่งที่เราทำได้หรือไม่? ผู้คนไม่รู้จักเราถึงขอบเขตนี้
พวกเขาไม่เข้าใจงานของเรา อีกทั้งพวกเขาไม่จับใจความในกิจการทั้งหลายของเรา เหล่ามนุษย์ชั่วที่เสื่อมทราม!
เราจะกลืนเจ้าหายไปเมื่อไรดี? เราจะฝังเจ้าไว้ในบึงไฟและกำมะถันเมื่อไรดี?

หลายครั้งเหลือเกินที่เราถูกผลักดันออกไปจากกลุ่มของพวกเจ้า หลายคราเหลือเกินที่ผู้คนดูถูกดูแคลน
เยาะเย้ยถากถาง และทำลายชื่อเสียงของเรา

และหลายครั้งเหลือเกินที่ผู้คนพิพากษาและเยาะเย้ยทำร้ายเราอย่างเปิดเผย เหล่ามนุษย์มีคบอด!

เจ้าไม่รู้หรือไรว่าพวกเจ้าเป็นเพียงโคลนกำหนึ่งในฝ่ามือของเราเท่านั้น?

เจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าเป็นเพียงวัตถุแห่งการสร้างโลกของเราเท่านั้น?

ความโกรธของเรา กำลังถูกปลดปล่อยในบัดนี้ และจะไม่มีใครสามารถป้องกันสิ่งนั้นได้

ผู้คนสามารถเพียงวอนขอความปรานีซ้ำแล้วซ้ำเล่า อย่างไรก็ดีตาม

ในฐานะที่งานของเราได้กำหนดหน้ามจนถึงขอบเขตนี้ ย่อมไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงการนั้นได้

พวกที่ถูกสร้างขึ้นมาแล้วจะต้องกลับสู่โคลน ไม่ใช่ที่เราไม่ชอบธรรม

แต่ว่าพวกเจ้านั้นเสื่อมทรามและเกะกะระรานมากเกินไป

และเป็นเพราะพวกเจ้าได้ถูกขูดานฉวยเอาตัวไปและกลายเป็นเครื่องมือของมันไปแล้ว

เราคือพระเจ้าผู้พิสุทธิพระองค์เอง เราไม่สามารถถูกทำให้แปดเปื้อน อีกทั้งเราไม่สามารถมีวิหารที่มีมลทินได้

นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ความโกรธเกรี้ยวอันเดือดดาลของเรา (ซึ่งรุนแรงยิ่งกว่าความโกรธของเรา)

จะเริ่มหลั่งไหลลงมายบนชนชาติและกลุ่มชนทั้งปวง และศิสอนเศษมนุษย์ทั้งหมดที่มาจากเราแต่ไม่รู้จักเรา

เราเกลียดชังเหล่ามนุษย์อย่างสุดขีด และเราจะไม่มีความปรานีเกินกว่านี้ ตรงกันข้าม

เราจะกระหน่ำพรมคำสาปแช่งทั้งหมดของเราลงมา จะไม่มีความเมตตาสงสารและความรักอีกต่อไปเป็นอันขาด

ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกเผาผลาญจนไม่เหลือสิ่งใดเลย และมีเพียงราชอาณาจักรของเราเท่านั้นที่จะคงอยู่

เพื่อที่ประชากรของเราจะสรรเสริญเราในบ้านของเรา ถวายเกียรติแก่เรา และเปล่งเสียงยินดีเพื่อเราตลอดกาล

(นี่คือการทำหน้าที่ของประชากรของเรา)

มือของเราจะเริ่มศิสอนคนเหล่านั้นอย่างเป็นทางการทั้งภายในและภายนอกบ้านของเรา

ไม่มีพวกทำชั่วคนใดจะมีความสามารถที่จะหลีกหนีการคว่ำจับและการพิพากษาของเราได้
ทุกคนต้องก้าวผ่านความทุกข์ยากสาหัสนี้และนมัสการเรา นี่คือการมีของเรา และที่มากกว่านั้น
นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารประการหนึ่งที่เรากล่าวประกาศต่อพวกคนทำชั่ว
ไม่มีผู้ใดสามารถช่วยผู้ใดอื่นให้รอด ผู้คนทำได้เพียงดูแลตัวเองด้วยตัวพวกเขาเองเท่านั้น
แต่ไม่สำคัญว่าพวกเขาทำสิ่งใด พวกเขาข่อมจะไม่มีความสามารถที่จะหลีกหนีมือแห่งการติสอนของเราได้
เหตุผลที่มีการกล่าวไว้ว่า ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรานั้นเกรี้ยวกราด ได้ถูกเผยไว้ในที่นี้
นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ผู้คนทั้งปวงสามารถเห็นได้ด้วยดวงตาของพวกเขาเอง

เมื่อเราเริ่มกลายเป็นมีโทสะ ปีกาใหญ่่น้อยทั้งปวงจะหลบหนีกันอย่างสับสนอลหม่าน กลัวอยู่ลึกๆ
ว่ามือของเราจะฟาดพวกมันตาย—แต่ไม่มีผู้ใดสามารถหลีกหนีมือของเราได้
เราถืออุปกรณ์การลงโทษทั้งหมดไว้ในมือเรา มือของเราควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง
ทั้งหมดทั้งปวงล้วนอยู่ในกำมือของเรา และไม่มีผู้ใดสามารถหลุดพ้นไปได้ นี่คือการมีของเรา
เมื่อเราได้มาถึงอาณาจักรแห่งมนุษย์ เราได้ทำให้งานแห่งการเตรียมทุกลักษณะเสร็จสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว
โดยวางรากฐานเพื่อการเริ่มต้นงานของเราในหมู่มนุษย์ (นี่เป็นเพราะเราคือพระเจ้าผู้ทรงพระปัญญา
และเราจัดการกับสิ่งที่ควรทำและสิ่งที่ไม่ควรทำอย่างถูกต้องเหมาะสม)
หลังจากที่ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกจัดการเตรียมการอย่างถูกต้องเหมาะสมแล้ว
เราก็ได้บังเกิดเป็นมนุษย์ และได้มายังอาณาจักรแห่งมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้ใดระลึกถึงเรา
นอกจากบรรดาผู้ที่เราได้ให้ความรู้แจ้งแล้ว พวกบุตรแห่งการกบฏทั้งหมดล้วนเยาะเย้ยทำทนายเรา
ดูหมิ่นเหยียดหยามเรา และเมินเฉยต่อเรา อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุดแล้ว
เราจะทำให้พวกเขากลายเป็นประพาศิตัวดีและนบนอบ ถึงแม้ว่าสำหรับเหล่ามนุษย์
อาจดูเหมือนว่าเราไม่ได้กำลังทำอะไรมากมาย แต่งานอันยิ่งใหญ่ของเราได้เสร็จเรียบร้อยแล้ว
(ผู้คนทั้งปวงล้วนเชื่อฟังสถานะมนุษย์ที่เราเป็นโดยครบบริบูรณ์ ทั้งทางคำพูดและในหัวใจ
นี่คือความสำคัญอย่างหนึ่ง) ในวันนี้ เราลุกขึ้นติสอนพวกวิญญาณชั่วสารพัดชนิดที่เยาะเย้ยทำทนายเรา
ไม่ว่าพวกเขาได้ติดตามเรามาเพียงใดแล้วก็ตาม พวกเขาต้องไปจากข้างกายเรา
เราไม่ต้องการผู้ใดที่ต่อต้านเรา (พวกเขาคือพวกที่ขาดพร่องความเข้าใจทางจิตวิญญาณ
พวกที่ถูกวิญญาณชั่วครอบงำเป็นการชั่วคราว และพวกที่ไม่รู้จักเรา) เราไม่ต้องการพวกเขาสักคนเดียว!
ทั้งหมดจะถูกจัดและกลายเป็นพวกบุตรแห่งความพินาส! หลังจากทำงานปรนนิบัติให้เราในวันนี้แล้ว
พวกเขาทั้งหมดต้องจากไป! จงอย่าเอื้ออระเหยอยู่ในบ้านของเรา
จงหยุดการเอาแต่ใจที่ต่อเนื่องไว้ยังอายุของพวกเจ้า! พวกที่เป็นของชาดานคือบุตรของมารทั้งหมด
และข่อมจะพินาสตลอดกาล ทั้งหมดที่เยาะเย้ยทำทนายเราจะผลจากข้างกายเราไปอย่างนึ่งสงบ

เพื่อที่อัตราความเร็วแห่งงานของเราจะกลายเป็นถูกกีดกันขัดขวางน้อยลง โดยไร้การหยุดชะงักเพิ่มเติม
ทุกสรรพสิ่งจะแล้วเสร็จตามคำบัญชาของเรา โดยไร้การขัดขวางหรืออุปสรรคใดๆ
ทั้งหมดจะล่มสลายเบื้องหน้าสายตาอันจับจ้องของเราและถูกทำลายในการเผาผลาญของเรา
การนี้แสดงให้เห็นความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเราและปัญญาอันเพียบพร้อมของเรา
(สิ่งที่เราได้ทำในวัฏบรรทัดปีทั้งหลายของเรา) นั้นจะเพิ่มสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมให้แก่นามของเรา
และย่อมจะเพิ่มสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมให้แก่เรา จากสิ่งที่เราทำและจากน้ำเสียงของเรา
พวกเขาทิ้งปวงสามารถมองเห็นว่า เราได้ทำให้งานของเราทั้งหมดในบ้านของเราเสร็จสมบูรณ์แล้ว
และเห็นว่าเราได้เริ่มหันไปหาเหล่าชนต่างชาติ เรากำลังเริ่มงานของเราที่นั่น
และกำลังดำเนินขั้นตอนต่อไปแห่งงานของเรา

วณะของเราส่วนใหญ่ไม่ตรงกับมโนคติอันหลงผิดของพวกเขเจ้า—แต่จงอย่าผละจากไป บุตรทั้งหลายของเรา
การที่วณะของเราไม่ตรงกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์
ไม่ได้หมายความว่าวณะเหล่านั้นไม่ใช่ถ้อยคำของเรา
เป็นการนี้เองที่พิสูจน์ว่าเราได้แปลงถ้อยคำเหล่านั้นอย่างแท้จริง
หากวณะของเราอยู่ในแนวเดียวกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์แล้วไซ้ เช่นนั้นแล้ว
นั้นย่อมจะเป็นงานของพวกวิญญาณชั่ว ด้วยเหตุนี้ เจ้าต้องใช้ความมานะพยายามในวณะของเราให้มากขึ้น
จงทำสิ่งที่เราทำ และจงรักสิ่งที่เรารัก ยุคสุดท้ายนี้เป็นยุคที่ความวิบัติทั้งหมดบังเกิดขึ้นอีกครั้งด้วย
และที่มากกว่านั้นก็คือ นั่นเป็นยุคที่เรากำลังเผชิญอุปนิสัยทั้งปวงของเรา เมื่อเตรศศีลที่ทั้งปวงของเราเริ่มดั่งขึ้น
ผู้คนจะรู้สึกกลัวอย่างแท้จริง ณ เวลานั้นจะไม่มีผู้ใดกล้าทำชั่ว แต่จะหมอบราบเบื้องหน้าเราแทน
โดยซึ่งคุณค่าในปัญญาของเราและความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเรา ไม่ว่าจะอย่างไร
เราก็คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงพระปัญญา! ผู้ใดสามารถหักล้างเราได้? และผู้ใดกล้าลุกขึ้นต่อต้านเรา?
ผู้ใดกล้าไม่ยอมรับปัญญาของเรา? ผู้ใดกล้าไม่รู้จักความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเรา?
เมื่อวิญญาณของเรากำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่ในสถานที่ทั้งปวง ทุกคนย่อมรู้จักความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเรา
แต่กระนั้นก็ตามเป้าหมายของเรายังไม่บรรลุ เราต้องการให้ผู้คนมองเห็นความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเรา
ปัญญาของเรา และสง่าราศีแห่งสภาวะบุคคลของเรา อันเป็นผลจากความโกรธของเรา
(ทั้งหมดเหล่านี้ถูกสำแดงในวัฏบรรทัดปีทั้งหลาย นี่เป็นเรื่องจริงอย่างแน่นอน นอกจากพวกเขาแล้ว
ไม่มีผู้ใดสามารถเป็นส่วนหนึ่งของสภาวะบุคคลของเราได้ ข้อนี้ได้ถูกเราลิขิตไว้แล้ว) ในบ้านของเรา
มีความล้าลึกไม่รู้จบที่ผู้คนไม่สามารถหยั่งลึกได้ เมื่อเราพูด ผู้คนกล่าวว่าเราไร้ปรานีเกินไป
พวกเขากล่าวว่าผู้คนมากมายเหลือเกินรักเราอยู่แล้วถึงระดับหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว
เหตุใดเราจึงชี้ให้เห็นว่าคนพวกนั้นเป็นพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงเล่า? ที่มากกว่านั้น

เหตุใดเราจึงจะทอดทิ้งพวกเขาทีละคน? ไม่ดีกว่าหรือที่จะมีผู้คนมากขึ้นในบ้านของเรา? แม้กระนั้นก็ตาม เรายังคงกระทำการในลักษณะนี้ต่อไป

ไม่สามารถมีจำนวนคนที่เรากำหนดไว้ล่วงหน้ามากขึ้นมาหนึ่งหรือน้อยลงไปหนึ่ง

(นี่เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา การนั้นไม่เพียงไม่สามารถถูกมนุษย์คนใดเปลี่ยนแปลงได้เท่านั้น แต่แม้กระทั่งเราเองก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการนั้นได้ เพราะเราต้องไม่อ่อนข้อต่อหน้าชาตาน การนี้เพียงพอที่จะทำให้ปัญญาและบารมีของเราเป็นที่แจ้งชัด เราคือพระเจ้าหนึ่งเดียวพระองค์เอง เหล่ามนุษย์กราบไหว้เบื้องหน้าเรา เราไม่อ่อนข้อต่อหน้ามนุษย์) นี่เองคือประเด็นที่ทำให้ชาตานได้อายมากที่สุด เหล่ามนุษย์ที่เราได้คัดสรรแล้วทั้งหมดล้วนถ่อมใจ นบนอบ เชื่อฟัง และซื่อสัตย์

และพวกเขาสามารถรับใช้เราด้วยความถ่อมใจและในความบดบัง

(ชาตานปรารถนาที่จะใช้ข้อเท็จจริงนี้มาทำให้เราได้อาย แต่เราได้ชาตานกลับไป)

อุปนิสัยของเราสามารถมองเห็นได้ภายในผู้คนเหล่านี้ เมื่อเราได้กลับมาหลังจากมีชัยในการสู้รบแล้ว เราจะเฉลิมบุตรหัวปีทั้งหลายของเราให้เป็นกษัตริย์ในราชอาณาจักรของเรา และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เราจะเริ่มหยุดพัก เพราะพวกเขาจะครองราชย์เป็นกษัตริย์เคียงข้างเรา บุตรหัวปีทั้งหลายของเราเป็นตัวแทนของเรา

และพวกเขาแสดงออกถึงเรา พวกเขาบ่นอบต่อเราอยู่ในการปรนนิบัติที่ถ่อมใจและบดบังของพวกเขา

พวกเขาดำเนินการตามวณะของเราอยู่ในความซื่อสัตย์ของพวกเขา

พวกเขากล่าวสิ่งที่เรากล่าวอยู่ในความซื่อสัตย์ของพวกเขา

และพวกเขานำสง่าราศีมาสู่นามของเราภายในความถ่อมใจของพวกเขา

(โดยปราศจากทั้งความกำแหงและความป่าเถื่อน แต่ด้วยบารมีและความโกรธซึ่ง) บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา!

ถึงเวลาที่จะพิพากษาศากลพิภพแล้ว! เราประกาศการอวยพรแก่พวกเจ้า เรามอบสิทธิอำนาจแก่พวกเจ้า

และเราให้รางวัลแก่พวกเจ้าเป็นการมีส่วนร่วมในพรทั้งหลาย! ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จลุล่วงเรียบร้อยแล้ว

และทั้งหมดล้วนถูกพวกเจ้าควบคุมและจัดการเตรียมการ เพราะเราคือพระบิดาของพวกเจ้า

เราคือหอคอยที่แข็งแกร่งของพวกเจ้า เราคือที่พักพิงของพวกเจ้า และเราคือผู้หนุนหลังของพวกเจ้า

ที่มากกว่านั้นก็คือ เราเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของพวกเจ้า เราคือทั้งหมดทั้งมวลของพวกเจ้า!

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือของเรา และทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือของพวกเจ้าเช่นกัน นี่ไม่รวมแต่เฉพาะวันนี้เท่านั้น

แต่ยังรวมถึงวันวานและแม้กระทั่งวันพรุ่งนี้อีกด้วย! นี่ไม่ควรค่าแก่การฉลองหรือ?

นี่ไม่ควรค่าแก่การเปล่งเสียงยินดีของพวกเจ้าหรือ? พวกเจ้าทั้งหมด

จงยอมรับส่วนที่พวกเจ้าสมควรได้รับจากเรา! เราให้ทุกสิ่งทุกอย่างของเราแก่พวกเจ้า

โดยไม่เก็บสักส่วนเสียเลยไว้ให้ตัวเราเอง เพราะทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเราเป็นของพวกเจ้า

และความมั่งคั่งของเรามาถึงตัวพวกเจ้าแล้ว นี่คือเหตุผลที่เราได้กล่าวว่า “ดียิ่งนัก” หลังจากการสร้างพวกเจ้า

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าผู้ใดขึ้นนำสิ่งที่พวกเจ้าทำ คิดและกล่าวในวันนี้?

สิ่งใดคือจุดประสงค์เบื้องหลังการกระทำทั้งหลายของพวกเจ้า? เราถามพวกเจ้าว่า

พวกเจ้าไปร่วมงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกอย่างไรหรือ? ใช้วันนี้หรือไม่? หรือเป็นในอนาคต?

สิ่งใดคืองานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก? พวกเจ้าไม่รู้ใช่หรือไม่? ดีละ เช่นนั้นแล้ว

เราจะอธิบายเรื่องนี้แก่พวกเจ้า กล่าวคือ เมื่อเราได้มายังอาณาจักรมนุษย์ เราได้จัดการเตรียมการผู้คน เรื่องราว และสิ่งต่างๆ สารพัดชนิดไว้แล้วเพื่อปรนนิบัติสภาวะมนุษย์ที่เราเป็นในวันนี้ บัดนี้ที่ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์

เรากำลังโยนพวกคนปรนนิบัติออกไปให้พ้นทาง การนี้มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับงานเลี้ยงอภิเษกสมรสหรือ?

เมื่อผู้คนเหล่านี้ทำการปรนนิบัติแก่เรา—นั่นคือเมื่อเราได้รับการทำให้เป็นพระเมษโปดก—

เรารู้สึกถึงรสชาติของงานเลี้ยงอภิเษกสมรส กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความเจ็บปวดทรมานที่เรารู้ได้ทันที

สิ่งทั้งปวงที่เราได้ทำ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้กล่าว ทุกคนที่เราได้เผชิญ

และทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำในชีวิตของเรานั้น ได้ประกอบกันเป็นงานเลี้ยงอภิเษกสมรส

หลังจากมนุษย์ที่เราเป็นได้รับการเจิมแล้ว พวกเจ้าก็ได้เริ่มติดตามเรา (และ ณ

เวลานั้นเราได้บังเกิดเป็นพระเมษโปดก) ด้วยเหตุนี้ ภายใต้การนำทางของเรา

พวกเจ้าได้มีประสบการณ์กับความเจ็บปวดและความวิบัติมาแล้วทุกลักษณะ ถูกโลกทอดทิ้งและว่าร้าย

ถูกรอบครวทอดทิ้ง และได้ใช้ชีวิตภายใต้พรของเรา

สิ่งทั้งหมดเหล่านี้เป็นส่วนประกอบของงานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดก เราใช้คำว่า

“งานเลี้ยงอภิเษกสมรส” เพราะทั้งหมดที่เรา นำทางพวกเจ้าให้ทำ ก็เพื่อจุดประสงค์แห่งการได้รับพวกเจ้าไว้

อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานเลี้ยง ในอนาคต—หรืออาจกล่าวได้ว่าในวันนี้—

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าชื่นชม ทั้งหมดที่พวกเจ้าได้รับไว้ และราชานุภาพทั้งหมดที่พวกเจ้าใช้ร่วมกับเรา

คือส่วนหนึ่งของงานเลี้ยง ความรักของเรามาสู่บรรดาผู้ที่รักเราทั้งปวง บรรดาผู้ที่เรารักจะคงอยู่ตลอดกาล

จะไม่มีวันถูกขจัด และจะอยู่ภายในความรักของเราไปชั่วนิรันดร์กาล ตลอดกาล!

บทที่ 110

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการเผย เมื่อนั้นจะเป็นเวลาที่เราจะหยุดพัก และยิ่งไปกว่านั้น
เป็นเวลาที่ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นระเบียบ เราทำงานของเราด้วยตัวเอง
เราเรียบเรียงจัดวางและจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างเอง เมื่อเราออกมาจากศิโยนและเมื่อเรากลับไป
และเมื่อบุตรหัวปีทั้งหลายของเราได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยเราแล้ว
เราย่อมจะได้แล้วเสร็จงานอันยิ่งใหญ่ของเราไปแล้ว ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
บางสิ่งบางอย่างที่ทำได้ต้องมองเห็นได้และสัมผัสได้ แต่ตามที่เรามองเห็นนั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างครบบริบูรณ์ในชั่วขณะที่เราวางแผนมัน ศิโยนคือบ้านของเรา และยังเป็นบันปลายของเราด้วย
ที่นั่นคือที่ที่เราเผยความทรงมหิทธิฤทธิ์ของเรา
และที่นั่นคือที่ที่บุตรหัวปีของเราและเราจะมีความสุขร่วมกันในฐานะครอบครัว
ที่นั่นคือที่ที่เราจะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพวกเขาตราบนิจนิรันดร์ ศิโยน สถานที่ที่สวยงามนั้น ที่ซึ่งผู้คนถวิลหา
ผู้คนนับไม่ถ้วนได้ทะยานที่จะไปให้ถึงศิโยนมาตลอดหลายยุค แต่ตั้งแต่เริ่มต้น
ไม่มีผู้ใดเคยได้เข้าสู่ศิโยนเลย (แม้กระทั่งวิสุทธิชนและผู้เผยพระวจนะจากยุคอดีตก็ไม่มีคนใดได้เข้าสู่ศิโยน
นี่เป็นเพราะเรากำลังเลือกบุตรหัวปีของเราในยุคสุดท้าย และพวกเขาทั้งหมดกำลังเกิดในช่วงระหว่างเวลานี้
ความปรานีและพระคุณของเราที่เราได้พูดถึงจะกลายเป็นประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นโดยผ่านทางการณ์)
ทุกบุคคลที่ตอนนี้เป็นบุตรหัวปีจะเข้าสู่ศิโยนกับเรา และสุขสำราญกับพรนั้น
เรากำลังยกบุตรหัวปีของเราขึ้นสูงจนถึงขอบฟ้าหนึ่งๆ
เพราะพวกเขาครอบครองขีดความสามารถของเราและภาพลักษณ์ที่มีสง่าราศีของเรา
และเพราะพวกเขาสามารถที่จะเป็นพยานเพื่อเรา ถวายเกียรติแด่เรา และใช้ชีวิตตามเราได้ ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขามีความสามารถที่จะเอาชนะซาตานและเหยียดหยามพญานาคใหญ่สีแดง
นี่เป็นเพราะบุตรหัวปีของเราเป็นพรหมจรรย์ที่บริสุทธิ์ พวกเขาถือหนึ่งเดียวที่เรารัก
และพวกเขาคือหนึ่งเดียวที่เราได้เลือกและโปรดปราน
เหตุผลที่เรายกพวกเขาขึ้นสูงนั้นเป็นเพราะพวกเขาสามารถยืนในฐานะของพวกเขาเองและสามารถที่จะรับใช้เรา
อย่างถ่อมใจและไม่เป็นที่ขัดแย้ง และเป็นพยานที่เปี่ยมพลังเพื่อเรา
เราได้สละพลังงานทั้งหมดของเราเพื่อบุตรหัวปีของเรา และเราได้จัดการเตรียมการผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ
ทุกประเภทอย่างพิถีพิถันเพื่อการรับใช้ของพวกเขา ในท้ายที่สุด
เราจะทำให้ทุกคนเห็นสง่าราศีทั้งหมดของเราผ่านบุตรหัวปีของเรา
และเราจะทำให้ทุกคนเชื่อมั่นในเราอย่างสุดใจเพราะพวกเขา เราจะไม่บังคับปีศาจใดๆ
และเราไม่กลัวการไถ่การควบคุมของพวกเขาหรือความสะเพร่าของพวกเขา

เพราะเรามีพยานและเรามีสิทธิอำนาจในมือของเรา จงฟังเราตอนนี้ เหล่าผู้คนที่เป็นจำพวกของชาตนา!

จุดประสงค์เบื้องหลังทุกๆ คำพูดที่เราเปล่งและทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำคือการทำให้บุตรหัวปีของเราเพียบพร้อม เพราะฉะนั้นเจ้าจึงต้องใส่ใจกับคำสั่งของเรา และเชื่อฟังบุตรหัวปีของเรา มิฉะนั้นแล้ว

เราจะจัดการกับเจ้าโดยการทำให้เจ้าทุกข์ทนกับความพินาศโดยทันที!

บุตรหัวปีของเราได้เริ่มต้นดำเนินตามประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราแล้วเพราะพวกเขาเป็นเพียงผู้เดียวที่ควรค่าที่จะคำจูนบัลลังก์ของเรา เราได้เจิมพวกเขาแล้ว

บรรดาผู้ที่ไม่นบนอบต่อบุตรหัวปีของเราย่อมไม่มีอะไรได้อย่างแน่นอน

และได้ถูกพยานาคาใหญ่สี่แฉ่งมาเพื่อก่อวางแผนการบริหารจัดการของเราอย่างไม่ต้องสงสัย

ทุกคนเช่นนั้นจะถูกผลักออกจากบ้านของเราโดยทันที เราไม่ต้องการให้สิ่งประเทพนั้นทำงานปรนนิบัติเรา

พวกเขาจะเผชิญหน้ากับความย่อยยับชั่วนินร์—และพวกเขาจะเผชิญหน้ากับมันเร็วๆ นี้โดยไม่มีการล่าช้าเลย!

บรรดาผู้ที่ปรนนิบัติเพื่อเราต้องได้รับการรับรองของเราแล้ว

พวกเขาต้องเชื่อฟังโดยไม่กังวลเกี่ยวกับราคาที่พวกเขาอาจต้องจ่าย หากพวกเขาบก

เมื่อนั้นพวกเขาก็ไม่ควรค่าที่จะทำการปรนนิบัติเพื่อเรา เราไม่ต้องการสิ่งสร้างเช่นนั้น

พวกเขาควรรับแรงและออกไปจากที่นี่ เราไม่ต้องการพวกเขาโดยสิ้นเชิง! ตอนนี้เจ้าต้องเข้าใจชัดเกี่ยวกับเรื่องนี้!

บรรดาผู้ที่ทำงานปรนนิบัติเราต้องทำการปรนนิบัติเป็นอย่างดีและไม่ก่อปัญหาใดๆ

หากเจ้ารู้สึกว่เจ้าไม่มีความหวัง แล้วเริ่มก่อปัญหาขึ้น เมื่อนั้นเราจะทำลายเจ้าโดยไม่ลังเล!

พวกเจ้าที่ปรนนิบัติเราเหล่านั้นเข้าใจชัดเกี่ยวกับเรื่องนั้นหรือไม่? นี่คืประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

การเป็นพยานเพื่อเราคือหน้าที่ของบุตรหัวปีของเรา ดังนั้นเราจึงไม่กำหนดให้พวกเจ้าทำสิ่งใดเพื่อเรา

เราจะพึงพอใจตราบใดที่พวกเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสมและสุขสำราญกับพรที่เรามอบให้แก่พวกเจ้า เมื่อเราเดินทางผ่านจักรวาลทั้งหมดและไปยังสุดปลายพิภพนั้น

เราได้เลือกบุตรหัวปีของเราและทำให้พวกเขาครบบริบูรณ์แล้ว

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เราทำแล้วเสร็จก่อนที่เราสร้างโลก ไม่มีผู้ใดท่ามกลางมวลมนุษย์ที่รู้เรื่องนี้

แต่งานของเราได้สัมฤทธิ์ผลอย่างเจียบๆ ข้อเท็จจริงนี้ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์!

อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงก็คือข้อเท็จจริง และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงเหล่านั้นได้

ปีศาจทั้งย้งใหญ่และเล็กได้เผยรูปร่างที่แท้จริงของพวกมันผ่านการเสแสร้งของพวกมันแล้ว

และได้อยู่ภายใต้การติสอนของเราในหลากหลายระดับแล้ว งานของเรามีขึ้นตอน

และในคำพูดของเรามีสติปัญญา จากการกระทำและคำพูดของเรา พวกเจ้าได้มองเห็นสิ่งใดหรือไม่

เราแค่กำลังทำและกำลังพูดสิ่งต่างๆ หรือ? คำพูดของเราแค่กระด้าง เป็นการพิพากษา

หรือเป็นการปลอบประโลม? นั้นมันเรียบง่ายจนเกินไป แต่สำหรับมวลมนุษย์แล้ว

การเห็นสิ่งนี้เป็นอะไรก็ได้ยกเว้นความเรียบง่าย ในคำพูดของเราไม่ได้มีแค่สติปัญญา การพิพากษา
ความชอบธรรม บารมี และการปลอบประโลมเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น
คำพูดของเรายังประกอบด้วยสิ่งที่เรามีและเป็น ทุกๆ
คำพูดของเราคือความล้าลึกที่ไม่อาจจะได้รับการเผยโดยมวลมนุษย์ได้ คำพูดของเราไม่อาจหยั่งรู้ได้อย่างถึงที่สุด
และถึงแม้ว่าความล้าลึกนั้นได้รับการเผยแล้ว
แต่ความล้าลึกนั้นก็ยังอยู่นอกวงเขตการจินตนาการและการเข้าใจของมวลมนุษย์
ซึ่งมีพื้นฐานตามความสามารถของมวลมนุษย์ คำพูดที่เรียบง่ายที่สุดที่เราเข้าใจคือสิ่งที่ยากที่สุดที่ผู้คนจะเข้าใจ
ดังนั้น ความแตกต่างระหว่างเราและพวกเขาจึงเหมือนกับ ความแตกต่างระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก
นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราจึงต้องการเปลี่ยนแปลงรูปร่างของบุตรหัวปีอย่างครบบริบูรณ์และให้พวกเขาเข้าสู่กายทั้ง
หมด ในอนาคต ไม่เพียงแต่พวกเขาจะเข้าสู่กายจากเนื้อหนังเท่านั้น
แต่พวกเขาจะเปลี่ยนแปลงรูปร่างของพวกเขาถึงระดับที่หลากหลายในขณะที่อยู่ในกาย นี่คือแผนของเรา
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ไม่อาจจะทำได้ พวกเขาไม่มีวิธีที่จะทำเช่นนั้นได้โดยสิ้นเชิง ดังนั้น
ต่อให้เราอธิบายเรื่องนี้ให้พวกเขาฟังอย่างละเอียด พวกเขาก็คงจะไม่เข้าใจ
พวกเขาสามารถเข้าสู่สำนักรับรู้ของสิ่งเกินธรรมชาติได้เพียงเท่านั้น
นี่เป็นเพราะเราคือพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้พระองค์เอง
เมื่อพวกเขาเริ่มมองเห็นความล้าลึก พวกเขาทั้งหมดตอบสนองในบางวิธี
ถึงแม้ว่าลึกลงไปแล้วพวกเขาก็ไม่ได้เห็นด้วยหรือยอมรับความล้าลึกเหล่านี้
พวกเขาก็เปล่งเสียงยอมรับความล้าลึกเหล่านี้ ผู้คนเช่นนี้หลอกลวงมากที่สุด และเมื่อเราเผยความล้าลึก
เราจะกำจัดและละทิ้งพวกเขาทีละคน อย่างไรก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำนั้นดำเนินการเป็นขั้นตอน
เราไม่ได้ทำสิ่งต่างๆ อย่างรีบเร่ง อีกทั้งเราไม่ได้มีข้อสรุปอย่างหุนหวนคาดบอด
นี่เป็นเพราะว่าเราครอบครองอุปนิสัยของพระเจ้า
ผู้คนไร้ความสามารถที่จะได้รับพระชนะที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังทำในขณะนี้
หรือสิ่งที่เราจะทำในขั้นตอนถัดไปของเราโดยสิ้นเชิง
วิธีที่เราทำงานเคลื่อนไปข้างหน้ากับเราหนึ่งขั้นตอนแค่เมื่อเราพูดคำพูดของขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นภายในคำพูดของเรา และทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการเผยภายในคำพูดของเรา ดังนั้น
ไม่ควรมิผู้ใดไม่อดทน การทำการปรนนิบัติเราอย่างถูกต้องเหมาะสมก็เพียงพอแล้ว ก่อนยุคต่างๆ
เราได้เผยคำพูดเกี่ยวกับต้นมะเดื่อไป แต่เมื่อผ่านไปหลายยุคหลายสมัย ไม่มีผู้ใดเห็นต้นมะเดื่อ
และไม่มีผู้ใดสามารถอธิบายมันได้ และถึงแม้ว่าคำพูดเหล่านี้ได้มีการกล่าวถึงในการสรรเสริญก่อนหน้านี้
ก็ไม่มีผู้ใดรู้ความหมายที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้ คำพูดเหล่านี้ทำให้ผู้คนสับสน เช่นเดียวกับวลีว่า

“มหันตภัยที่ยิ่งใหญ่” และสิ่งนี้ก่อให้เกิดความล้าลึกที่เราไม่เคยเปิดเผยต่อมวลมนุษย์
ผู้คนคิดว่าต้นมะเดื่ออาจเป็นไม้ผลชนิดพิเศษหนึ่ง หรืออาจคิดไกลขึ้นกว่านั้นว่า
บางทีต้นมะเดื่ออาจอ้างอิงถึงวิสุทธิชน—อย่างไรก็ตาม
พวกเขายังคงไกลห่างจากความหมายที่แท้จริงของคำเหล่านี้อย่างมาก
เราจะบอกพวกเขาเมื่อเราเปิดหนังสือม้วนของเราในยุคสุดท้าย (“หนังสือม้วน”
อ้างอิงถึงคำพูดทั้งหมดที่เราได้พูด—คำพูดของเราในยุคสุดท้าย
หนังสือม้วนนี้ประกอบด้วยคำพูดเหล่านั้นทั้งหมด) “ต้นมะเดื่อ” อ้างอิงถึงประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา—
ทุกๆ ประกาศกฤษฎีกาบริหารเหล่านั้น แต่นี่เป็นแค่ส่วนหนึ่งของความหมายของคำนี้
การผลิใบของต้นมะเดื่ออ้างอิงถึงการที่เราเริ่มต้นทำงานและพูดในเนื้อหา
แต่ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรายังคงไม่ได้รับการทำให้เป็นที่ทราบ (และนี่เป็นเพราะ ในขณะที่
พยานต่อชื่อของเรายังไม่เกิดขึ้น และไม่มีผู้ใดรู้ถึงประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา)
เมื่อชื่อของเราได้รับการพบเป็นพยานและได้รับการเผยแพร่ เมื่อชื่อของเราเป็นที่สรรเสริญโดยผู้คนทั้งหมด
และเมื่อประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราสัมฤทธิ์ผล นั่นจะเป็นเวลาที่ต้นมะเดื่อเกิดผล
นี่คือคำอธิบายอย่างครบถ้วนโดยไม่มีการละเว้นสิ่งใด ทั้งหมดได้รับการเผยแล้วในที่นี้ (เราพูดเรื่องนี้
เพราะในคำพูดก่อนหน้าของเรา มีส่วนหนึ่งที่เรายังไม่ได้เผยอย่างสมบูรณ์ ดังนั้น
พวกเขาก็ต้องรอและแสวงหาอย่างอดทน)

เมื่อเราทำให้บุตรหัวปีครบบริบูรณ์
เราจะเผยสง่าราศีทั้งหมดของเราและการปรากฏทั้งหมดของเราต่อสากลพิภพ นี่จะได้รับการดำเนินการในกาย
ในสภาวะบุคคลของเราเอง และจะอยู่เหนือผู้คนทั้งหมด นี่จะอยู่บนภูเขาศิโยนของเราและในสง่าราศีของเรา
และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นี่จะได้รับการดำเนินการท่ามกลางเสียงกู่ร้องสรรเสริญ ยิ่งไปกว่านั้น
ศัตรูของเราจะล่าถอยรอบๆ เรา โดยตกลงไปสู่บาศาลลึกกับบึงไฟและกำมะถัน
สิ่งที่ผู้คนในวันนี้สามารถจินตนาการได้มีจำกัด และไม่สอดคล้องกับเจตนาแต่ดั้งเดิมของเรา
นี่คือเหตุผลที่เรามีเป้าหมายที่มโนคติที่หลงผิดและความคิดของผู้คนทุกๆ วันเมื่อเราพูด จะถึงวัน
(วันแห่งการเข้าสู่กาย) ที่สิ่งที่เราบอกจะเหมาะสมกับพวกเขาอย่างสมบูรณ์ และพวกเขาจะไม่มีการต้านทานใดๆ
ก็ตาม ในเวลานั้น พวกเขาจะไม่มีความคิดของพวกเขาอีกต่อไป และเมื่อนั้นเราจะหยุดเปล่งถ้อยคำ
เนื่องจากพวกเขาจะไม่มีความคิดของพวกเขาเองอีกต่อไป เราจะแค่ให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาโดยตรง—
นี่คือพรที่บุตรหัวปีจะได้สุขสำราญ และพรนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาครองร่วมกับเราในฐานะภักษัตริย์
มนุษย์ไม่เชื่อในสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาไม่อาจจะจินตนาการได้ และถึงแม้ว่ามีบางคนเชื่อ
พวกเขาก็เชื่อเนื่องจากได้รับความรู้แจ้งจากเราเป็นพิเศษแล้วเท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว จะไม่มีใครเชื่อ

และนี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ต้องได้รับประสบการณ์ (หากปราศจากการผ่านขั้นตอนนี้แล้ว
ฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่ของเราก็ไม่อาจได้รับการเผยได้

และนี่หมายความว่าเรากำลังจัดมโนคติที่หลงผิดออกจากผู้คนผ่านแค่การเปล่งคำพูดของเรา
ไม่มีผู้ใดอื่นสามารถทำงานนี้ได้ และไม่มีผู้ใดสามารถแทนที่เราได้

เราเป็นองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถทำงานนี้ให้ครบบริบูรณ์ได้ อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่สิ่งเด็ดขาด

เราต้องทำงานนี้ผ่านมวลมนุษย (ผู้คนรู้สึกอึดอัดหลังจากที่ได้ยินคำพูดของเรา แต่ในท้ายที่สุด

พวกเขาทั้งหมดต่างล่าถอย พวกเขาทำอะไรไม่ได้ นอกจากทำเช่นนั้น ในขณะเดียวกัน

มีความล้าลึกที่มนุษย์ไม่สามารถจับความเข้าใจได้ ไม่มีผู้ใดสามารถจินตนาการได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

และเราจะอนุญาตให้พวกเขามองเห็นสิ่งนี้ในสิ่งที่เราเผย ผ่านการนั้น

ความหมายที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้ของเรจะเป็นที่ชัดเจน ความว่า

“เราจะถอนรากถอนโคนพวกที่ไม่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของเรา”

บุตรหัวปีของเรามีการสำแดงที่หลากหลาย เช่นเดียวกับศัตรูของเรา

พวกเขาทั้งหมดจะได้รับการเผยต่อพวกเขาที่ละคน จงจำไว้!

บุคคลใดก็ตามนอกเหนือจากบุตรหัวปีมีงานของบรรดาวิญญาณชั่ว พวกเขาทั้งหมดเป็นข้าของซาตาน

(อีกไม่นานพวกเขาจะถูกเผยทีละคนๆ แต่มีบางคนที่ต้องทำงานปรนนิบัติจนกระทั่งถึงสิ้นสุด

และมีบางคนที่จะต้องทำงานปรนนิบัติเป็นช่วงเวลาหนึ่งๆ)

ทั้งหมดจะแสดงรูปร่างที่แท้จริงของพวกเขาภายใต้งานของคำพูดของเรา

ทุกชนชาติ สถานที่ทุกแห่งหน และทุกนิกลายสุขสำราญกับความมั่งคั่งของชื่อของเรา

เพราะมหันตภัยกำลังเริ่มก่อตัวขึ้นในขณะนี้ และอยู่ภายในเงื้อมมือของเรา และเรากำลังเตรียมที่จะค่อยๆ

ทำให้มันกระหน้าลงมา ทุกๆ คนกำลังเร่งรีบแสวงหาวิธีที่แท้จริง ซึ่งต้องแสวงหาอยู่ดี

ต่อให้ราคาในการทำเช่นนั้นคือการละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างก็ตาม ในทุกสรรพสิ่ง เรามีจังหวะเวลาของเราเอง

เมื่อใดก็ตามที่เราพูดว่าสิ่งนั้นจะครบบริบูรณ์ สิ่งนั้นจะครบบริบูรณ์โดยพลันในนาที่นั่นเอง

และอาจถึงขั้นในวินาทีนั่นเองด้วย ไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางหรือหยุดสิ่งนั้นได้ ในท้ายที่สุดแล้ว

พญานาคใหญ่สีแดงคืออุปักษ์ที่ได้ถูกปราบปรามแล้วของเรา มันคือคนปรนนิบัติเพื่อเรา

และมันทำสิ่งใดก็ตามที่เราบอกมันโดยไม่มีการต้านทานเลยแม้แต่น้อย มันคือสัตว์แห่งภาระของเราโดยแท้จริง

เมื่องานของเราได้ครบบริบูรณ์แล้ว เราจะขับไล่มันลงไปในบาบิโลนและลงไปในบึงไฟและกำมะถัน

(เรากำลังอ้างอิงถึงพวกที่ถูกทำลายไป) พวกผู้ที่ถูกทำลายจะไม่ใช้เกลือรสความตายเท่านั้น

แต่พวกเขายังจะถูกลงโทษอย่างรุนแรงเพราะการข่มเหงที่พวกเขาทำกับเราด้วย

นี่คืองานที่เราจะทำต่อไปผ่านพวกคนปรนนิบัติ เราจะทำให้ซาตานสังหารและทำลายตัวมันเอง

ซึ่งเป็นการทำลายพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงจนสิ้น นี่เป็นส่วนหนึ่งของงานของเรา หลังจากนั้นแล้ว
เราจะหันสู่หมู่ประชาชาติ เหล่านี้คือขั้นตอนของงานของเรา

บทที่ 111

แน่นอนว่าชนชาติทั้งมวลควรจะได้รับการอวยพรเพราะพระองค์
กลุ่มชนทั้งมวลจะต้องป่าวร้องและสรรเสริญเราเพราะพระองค์ ราชอาณาจักรของเราจะต้องเฟื่องฟูและพัฒนา
และจะต้องยืนนานไปตลอดกาล
ไม่มีใครเลยที่จะได้รับอนุญาตให้เหยียบย่ำราชอาณาจักรและไม่มีสิ่งใดเลยที่จะได้รับอนุญาตให้ดำรงอยู่ซึ่งไม่ค
ล้อยตามเรา เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเปี่ยมบารมี ผู้ที่ไม่ยอมทนต่อการทำให้ขุนเคือง
เราไม่อนุญาตให้ใครก็ตามคัดสินเรา และเราไม่อนุญาตให้ใครก็ตามเข้ากันไม่ได้กับเรา
นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นอุปนิสัยของเราและบารมีของเรา เมื่อใครก็ตามด่านทานเรา
เราจะลงโทษเขาในเวลาของเราเอง เหตุใดจึงไม่มีใครเลยที่ได้เห็นเราลงโทษคนหนึ่งคนใด?
นั่นเป็นเพียงเพราะเวลาของเรายังไม่มาถึงและมือของเรายังไม่ได้กระทำการอย่างแท้จริง
แม้ว่ามหาวินิบัติทั้งหลายได้กระหน่ำลงมา
แต่การนี้ประกอบไปด้วยการพูดเกี่ยวกับว่ามหาวินิบัติทั้งหลายพ่วงเอาสิ่งใดมาด้วยเท่านั้น
ในขณะที่ความเป็นจริงของมหาวินิบัติทั้งหลายยังไม่ได้ตกแก่มนุษย์คนใด
พวกเขาก็ได้จับความเข้าใจสิ่งใดจากวณะของเราแต่ประการใดบ้างหรือไม่? ในวันนี้
เราจะเริ่มปล่อยความเป็นจริงของมหาวินิบัติทั้งหลาย หลังจากการนี้
ใครก็ตามที่ด่านทานเราจะถูกชดโทยใส่โดยมือของเรา ในอดีต
ทั้งหมดที่เราได้ทำไปคือการเปิดโปงผู้คนไม่กี่คน ยังไม่มีมหาวินิบัติใดได้มาถึง วันนี้แตกต่างไปจากอดีต
นับตั้งแต่ที่เราได้บอกพวกเขาทั้งหมดเกี่ยวกับสิ่งที่มหาวินิบัติทั้งหลายพ่วงมาด้วย
เราจะประกาศแสดงความเป็นจริงของมหาวินิบัติทั้งหลายต่อสาธารณชน ณ เวลาที่กำหนด ก่อนหน้านี้
มหาวินิบัติไม่เคยกล่าวร้ายใครเลย ดังนั้นผู้คนส่วนใหญ่ (กล่าวคือ บุตรทั้งหลายของพญานาคใหญ่สีแดง)
จึงได้ปฏิบัติตนอย่างนุ่มนวลและตามอำเภอใจต่อไป เมื่อความเป็นจริงมาถึง
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างเคราะห์ร้ายเหล่านี้จะเชื่อมั่นอย่างครบบริบูรณ์ มิฉะนั้น ทุกคนก็คงจะไม่แน่ใจในตัวเรา
และคงจะไม่มีใครเลยที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรา นี่คือการประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา จากการนี้
สามารถเห็นได้ว่าหนทางการทำงานของเรา (อ้างอิงถึงหนทางการทำงานของเราในผู้คนทั้งปวง)
ได้เริ่มที่จะเปลี่ยนแปลงแล้ว กล่าวคือ เรากำลังแสดงให้เห็นถึงความโกรธของเรา การพิพากษาของเรา
และคำสาปแช่งของเราโดยผ่านทางพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง
และมือของเราได้เริ่มที่จะเตือนทุกคนที่ด่านทานเรา
เรากำลังแสดงให้เห็นถึงความปรานีของเราและความรักมั่นคงของเราโดยผ่านทางบุตรหัวปีทั้งหลาย
แต่ที่มากไปกว่านั้นก็คือ โดยผ่านทางบุตรหัวปีทั้งหลาย เรากำลังแสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยอันบริสุทธิ์ของเรา

ซึ่งไม่ยอมทนต่อการทำให้ขุนเคื่อง เรากำลังแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของเรา
และเรากำลังแสดงให้เห็นถึงภาวะบุคคลของเรา พวกคนปรนนิบัติได้ลงหลักปักฐานที่จะทำการปรนนิบัติเรา
และบุตรหัวปีทั้งหลายจำนวนมากขึ้นทุกทีที่กำลังได้รับการทำให้เป็นที่รู้จัก
โดยการชดโทยใส่พวกที่ด้านทานเรา เรายอมให้พวกคนปรนนิบัติได้เห็นมืออันไร้ความเวทนาของเรา
เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำการปรนนิบัติเราด้วยความเกรงกลัวและความสั่นเทา
เรายังยอมให้บุตรหัวปีทั้งหลายของเราได้เห็นสิทธิอำนาจของเราและเข้าใจเราได้ดียิ่งขึ้นด้วยเช่นกัน
เพื่อที่พวกเขาจะได้เติบโตในชีวิต วณะที่เราได้พบในช่วงเวลาล่าสุด (รวมถึงประกาศกฤษฎีกาบริหาร
คำเผยพระวณะ และการพิพากษาผู้คนทุกประเภท) กำลังเริ่มที่จะได้รับการทำให้ลุล่วงตามลำดับ กล่าวคือ
ผู้คนจะได้เห็นวณะของเราได้รับการทำให้เป็นจริงต่อหน้าต่อตาของพวกเขา
ได้เห็นว่ามีวณะใดเลขของเราที่ไม่เกิดดอกผล แต่ได้เห็นวณะเหล่านั้นทุกคำสัมพันธ์กับชีวิตจริง
ก่อนที่วณะของเราจะได้รับการทำให้ลุล่วง ผู้คนจำนวนมากจะจากไปเพราะพวกเขายังไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง
นี่คือหนทางที่เราทำงาน—มันไม่ใช่เพียงหน้าที่รับผิดชอบของคทาเหล็กของเราเท่านั้น
แต่ที่ยิ่งมากไปกว่านั้นก็คือ มันคือปัญญาแห่งวณะของเรา จากการเหล่านี้
คนเราสามารถเห็นฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเราและความเกลียดชังของเราต่อพญานาคใหญ่สีแดง
(การนี้สามารถเห็นได้เพียงภายหลังจากที่เราได้เริ่มงานของเราแล้วเท่านั้น
ตอนนี้ผู้คนบางคนได้รับการเปิดเผยแล้ว—มันเป็นเพียงสัดส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งของการติสอนของเราเท่านั้น
แต่มันไม่สามารถถูกรวมอยู่ในมหาวิทยาลัยทั้งหลายได้ นี่ไม่ยากลำบากเลยที่จะเข้าใจ
ด้วยเหตุนี้จึงสามารถเห็นได้ว่า นับจากบัดนี้ไป
หนทางการทำงานของเราจะยิ่งยากขึ้นไปอีกสำหรับผู้คนที่เข้าใจ
วันนี้เรากำลังบอกพวกเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าจะไม่อ่อนแอเพราะการนี้เมื่อเวลานั้นมาถึง
นี่คือสิ่งที่เราวางใจมอบหมายให้พวกเจ้า
เพราะสิ่งทั้งหลายซึ่งผู้คนไม่ได้เห็นมานับตั้งแต่ครั้งโบราณกาลจะเกิดขึ้น
รวมทั้งสิ่งทั้งหลายซึ่งจะทำให้เป็นการลำบากยากเย็นสำหรับผู้คนที่จะละวางอารมณ์ของพวกเขาและความคิดว่า
ตนเองชอบธรรมเสมอ)
เหตุผลที่ทำไมเราจึงใช้วิถีทางที่แตกต่างกันเพื่อลงโทษพญานาคใหญ่สีแดงเป็นเพราะมันคือศัตรูของเราและคู่แค้น
ของเรา เราต้องทำลายวงศ์พันธุ์ทั้งหมดของมัน—
เมื่อนั้นเท่านั้นเราจึงจะสามารถจัดความเกลียดชังจากหัวใจของเราได้
และเมื่อนั้นเท่านั้นเราจึงจะสามารถดูหมิ่นเหยียดหยามพญานาคใหญ่สีแดงได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

มีเพียงการนี้เท่านั้นที่เป็นการทำลายพยานาคใหญ่สีแดงอย่างสิ้นเชิงและโยนมันเข้าไปสู่บึงไฟและกำมะถัน
เข้าไปสู่บาบาลิก

ไม่ได้เฉพาะเมื่อวานนี้เท่านั้นที่เราขอให้บุตรหัวปีทั้งหลายของเราครองราชย์ร่วมกับเราและเข้าร่วมกับเราในการ
ปกครองประชาชาติทั้งปวงและในการชื่นชมพร เรายังทำเช่นนั้นด้วยในวันนี้ และที่สำคัญกว่านั้น
เราก็จะทำเช่นนั้นพรุ่งนี้ด้วยเช่นกัน เราได้สำเร็จลุล่วงงานของเราอย่างประสบความสำเร็จ—
เราได้พูดเช่นนั้นเรื่อยมาโดยตลอด

และสามารถพูดได้เช่นกันว่าเราได้เริ่มที่จะพูดดังนั้นนับตั้งแต่กาลสมัยแห่งการเริ่มต้นการสร้างโลก
แต่พวกมนุษย์ไม่เข้าใจสิ่งที่เรากำลังพูด นับตั้งแต่กาลสมัยแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งถึงบัดนี้
เราไม่ได้ทำงานด้วยตนเองโดยเฉพาะ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

วิญญาณของเราไม่เคยได้เคลื่อนลงมายังมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์เพื่อพูดและทำงาน แต่วันนี้แตกต่างไปจากอดีต
กล่าวคือ วิญญาณของเรากำลังทำงานด้วยตนเองโดยเฉพาะทุกหนแห่งในสากลพิภพ

เพราะในยุคสุดท้ายเราต้องการได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งจะครองราชย์อยู่ในอำนาจร่วมกับเรา

ในตอนแรกเราได้มาซึ่งบุคคลหนึ่งผู้ที่มีจิตใจเดียวกันกับเรา ผู้ที่อาจจะคำนึงถึงภาระของเรา หลังจากนั้น

วิญญาณของเราก็จะเคลื่อนลงมายังพระองค์อย่างครบบริบูรณ์เพื่อแสดงเสียงของเราและเพื่อปล่อยประกาศกฤษฎี
กาบริหารของเราและเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายของเราต่อสากลพิภพ

วิญญาณของเราจะทำงานด้วยตนเองโดยเฉพาะที่จะให้พระองค์ทรงมีความเพียบพร้อม

วิญญาณของเราจะบ่มวินัยพระองค์ด้วยตนเองโดยเฉพาะ

เพราะพระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

ไม่มีใครเลยที่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน เมื่อบุตรหัวปีทั้งหลายของเราเข้าสู่ร่างกาย

จะเป็นที่ชัดเจนอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ว่าสิ่งที่เราทำตอนนี้คือความเป็นจริงหรือไม่ แน่แน่นอนว่า

ในสายตาของมนุษย์ ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ ไม่มีใครเลยที่เชื่อและไม่มีใครเลยที่สามารถเชื่อฟังได้

แต่เช่นนั้นก็คือความยอมผ่อนปรนของเราต่อผู้คน เพราะความเป็นจริงยังไม่ได้มาถึง

ดังนั้นผู้คนจึงไม่สามารถเชื่อหรือเข้าใจได้

ไม่เคยมีผู้ใดที่จะเชื่อวาระของเราท่ามกลางมโนคติที่หลงผิดแบบมนุษย์ของพวกเขา ผู้คนทั้งหมดเป็นอย่างนี้

กล่าวคือ พวกเขาเพียงเชื่อสิ่งที่ตัวตนฝ่ายเนื้อหนังของเราพูดเท่านั้น

หรือไม่ก็พวกเขาเพียงเชื่อเสียงของวิญญาณของเราเท่านั้น ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

นี่คือสิ่งที่ลำบากยากเย็นที่สุดในการจัดการกับผู้คน

หากพวกเขายังไม่ได้เห็นบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นด้วยตาของพวกเขาเอง

ก็ไม่มีใครเลยที่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองได้

และไม่มีใครเลยที่สามารถเชื่อสิ่งที่เราพูดได้

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เราจึงใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเพื่อลงโทษบรรดาบุตรที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้น

เราได้พูดสิ่งเช่นนั้นมาก่อนแล้วว่า เราคือองค์แรกและองค์สุดท้าย

และเราคือพระองค์ผู้ที่ควบคุมดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่เบื้องต้นจนถึงเบื้องปลาย ในยุคสุดท้าย

เราจะได้มาซึ่งลูกหลานเพศชายที่ได้รับชัยชนะ 144,000 คน

พวกเขามีความเข้าใจจนจะเหล่านี้ตามตัวอักษรอยู่บ้าง—“ลูกหลานเพศชายที่ได้รับชัยชนะ”—

แต่พวกเขาก็ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับจำนวน—144,000 ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ จำนวนๆ

หนึ่งต้องอ้างอิงถึงจำนวนของผู้คนหรืออ้างอิงถึงจำนวนของสิ่งของ ในเรื่อง “144,000” ที่ขยายความ

“ลูกหลานเพศชายที่ได้รับชัยชนะ”—“ลูกหลานเพศชายที่ได้รับชัยชนะ 144,000 คน”—

ผู้คนคิดว่ามีลูกหลานเพศชายที่ได้รับชัยชนะ 144,000 คน ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้คนบางคนคิดว่ามีความหมายเชิงสัญลักษณ์บางอย่างภายในข้อเท็จจริงของจำนวนนี้ และพวกเขาคิดว่า 140,000

และ 4,000 เป็นส่วนที่แยกจากกัน แต่การตีความสองอย่างนี้ผิด การนี้ไม่ได้อ้างอิงถึงจำนวนตามจริง

และนับประสาอะไรที่จะอ้างอิงถึงความหมายเชิงสัญลักษณ์บางอย่าง ท่ามกลางมนุษยชาติ

ไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถเจาะทะลุการนี้ได้—

ผู้คนหลายชั่วคนที่ผ่านมาแล้วคิดว่านั่นอาจอ้างอิงถึงความหมายเชิงสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง จำนวน “144,000”

สัมพันธ์กับลูกหลานเพศชายที่ได้รับชัยชนะ เมื่อเป็นเช่นนั้น 144,000

จึงอ้างอิงถึงกลุ่มผู้คนในยุคสุดท้ายผู้ที่จะครองราชย์ และเป็นผู้ที่เรารัก กล่าวคือ 144,000

ควรถูกตีความเป็นกลุ่มผู้คนผู้ที่ได้มาจากศิโยนและผู้ที่หวนคืนสู่ศิโยน

การอธิบายที่ครบบริบูรณ์เรื่องลูกหลานเพศชายที่ได้รับชัยชนะ 144,000 คนเป็นดังต่อไปนี้ กล่าวคือ

พวกเขาคือผู้ที่ได้มาจากศิโยนสู่โลกและได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และเป็นพวกเขานั้นเองที่ท้ายที่สุดแล้วจะได้รับการรับคืนโดยเราและจะหวนคืนสู่ศิโยนร่วมกับเรา

จากวณะของเรา คนเราสามารถเห็นขั้นตอนทั้งหลายของงานของเรา

ซึ่งหมายความว่าเวลาที่พวกเขาก็ควรจะเข้าสู่ร่างกายอยู่ไม่ไกลมากนัก

นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เราจึงได้อธิบายแง่มุมนี้แก่เจ้าข้าแล้วซ้ำอีก และได้ให้คำเตือนใจเจ้าเกี่ยวกับการนั้น

พวกเขาก็จะเห็นอย่างชัดเจน และจากวณะของเราพวกเขาก็จะค้นหาหนทางสู่การปฏิบัติจนพบ

จากวณะของเราพวกเขาก็จะค้นหาจังหวะก้าวเดินของงานของเราจนพบ

เพื่อค้นหาจังหวะก้าวเดินของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จนพบ

เจ้าต้องหยั่งรู้อะไรนั้นจากความล้าลึกทั้งหลายที่เราเผย

(เพราะไม่มีใครเลยที่สามารถเห็นและไม่มีใครเลยที่สามารถเจาะทะลุพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์ได้)
นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เราจึงเปิดเผยความล้าลึกทั้งหลายในยุคสุดท้าย

ในบ้านของเรา จะไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่คล้อยตามเรา

และนับจากบัดนี้ไปเราจะเริ่มชำระล้างและชำระให้สะอาดไปที่ละน้อย ท่ามกลางผู้คน

ไม่มีใครเลยที่สามารถสอแทรกได้ และไม่มีใครเลยที่สามารถทำงานนี้ได้

นี่เป็นการเปิดเผยว่าทำไมเราจึงกำลังทำงานในด้วยตัวเองโดยเฉพาะในยุคสุดท้าย

และนี่คือเหตุผลที่ทำให้เราจึงได้บอกพวกเจ้าหลายครั้งว่าพวกเจ้าแค่จำเป็นต้องทำตัวเองให้มีความชื่นชมยินดีและ
ไม่จำเป็นต้องกระดิกนิ้วทำอะไร โดยผ่านทางการนี้เองฤทธานุภาพของเราจึงเปิดเผย

ความชอบธรรมและบารมีของเราจึงได้รับการเปิดเผย

และความล้าลึกทั้งหมดของเราที่ผู้คนไม่สามารถปลดล๊อคได้จึงได้รับการเปิดเผย

(เพราะผู้คนไม่เคยมีความรู้อันใดเกี่ยวกับแผนการบริหารจัดการของเราหรือความเข้าใจอันใดเกี่ยวกับขั้นตอนทั้ง
หลายของงานของเรา สิ่งเหล่านั้นจึงถูกเรียกว่า “ความล้าลึกทั้งหลาย”)

สิ่งที่เราจะได้รับและสิ่งที่เราจะทำในยุคสุดท้ายคือความล้าลึกทั้งหลาย ก่อนเวลาที่เราได้สร้างโลก

เราไม่เคยทำสิ่งที่เราทำในวันนี้และเราไม่เคยแสดงให้ผู้คนเห็นใบหน้าอันรุ่งโรจน์ของเราหรือส่วนใดของภาวะบุ
คคลของเรา มีเพียงวิญญูณของเราเท่านั้นที่ได้ทำงานกับผู้คนบางคน (เพราะ นับตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลก
ไม่มีใครเลยที่สามารถสำแดงเราได้และไม่มีใครเลยที่สามารถแสดงตัวเรา

เราไม่เคยอนุญาตให้ผู้คนเห็นภาวะบุคคลของเรา และวิญญูณของเราได้ทำงานกับผู้คนบางคนเรื่อยมา)

มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่เราได้เปิดเผยฉายาอันรุ่งโรจน์ของเราและภาวะบุคคลของเราแก่พวกมนุษย์

และมีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่พวกเขาได้เห็นสิ่งเหล่านี้ แต่สิ่งที่พวกเขารู้เห็นวันนี้ยังคงไม่ครบบริบูรณ์

และมันยังคงไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการให้ผู้คนได้เห็น สิ่งที่เราต้องการให้พวกเขารู้เห็นนั้นอยู่ในร่างกายเท่านั้น

และในขณะนี้ไม่มีใครเลยที่บรรจบกับสภาพเงื่อนไขนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ไม่มีใครเลยที่สามารถเห็นภาวะบุคคลของเราได้ก่อนที่จะพวกเขารู้ร่างกาย ดังนั้น

เราจึงพูดว่าเราจะเผยภาวะบุคคลของเราต่อสากลพิภพบนภูเขาศิโยน

จากการนี้สามารถเห็นได้ว่าการเข้าสู่ภูเขาศิโยนคือส่วนสุดท้ายของโครงการของเรา ณ เวลาที่เข้าสู่ภูเขาศิโยน

ราชอาณาจักรของเราจะถูกสร้างขึ้นอย่างประสบความสำเร็จ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ภาวะบุคคลของเราคือราชอาณาจักร

เวลาที่บุตรหัวปีทั้งหลายเข้าสู่ร่างกายคือเวลาที่ราชอาณาจักรจะถูกทำให้เป็นจริงอย่างเที่ยงตรงพอดี

ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้เราจึงได้พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกถึงเรื่องเกี่ยวกับการที่บุตรหัวปีทั้งหลายเข้าสู่ภูเขาศิโยน

นี่คือจุดศูนย์กลางของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งสิ้นของเรา ซึ่งไม่มีใครเลยที่ได้เคยจับความเข้าใจมาก่อน

ทันทีที่เราเปลี่ยนหนทางในการทำงานของเรา จะมีสิ่งทั้งหลายมากขึ้นไปอีกที่อยู่เกินเอื้อมของความคิดมนุษย์
ดังนั้นจึงระมัดระวังในเรื่องนี้ มีสิ่งทั้งหลายที่อยู่เกินเอื้อมของความคิดมนุษย์
แต่นี้ไม่ได้หมายความว่าสิ่งที่เราพูดนั้นผิด มันก็แค่จำเป็นยิ่งขึ้นไปอีกสำหรับผู้คนที่จะทนทุกข์
และจำเป็นยิ่งขึ้นไปอีกสำหรับผู้คนที่จะร่วมมือกับเรา จงอย่าเหลวไหลอย่างมัวเมา
และจงอย่าแค่ทำตามมโนคติที่หลงผิดของตัวเอง เพราะพวกที่ทำการปรนนิบัติเราส่วนใหญ่ก็ร่วงลงต่ำในแง่
เรากำลังใช้วามะของเราเพื่อเปิดโปงธรรมชาติของมนุษย์และเพื่อเปิดเผยมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
(แต่พวกที่ทำการปรนนิบัติเราก็ร่วงลงต่ำ เพราะเราไม่เปลี่ยนมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
ในขณะที่เราเปลี่ยนมโนคติที่หลงผิดของบรรดาผู้ที่เป็บบุตรหัวปีทั้งหลายของเราและลบการคิดของพวกเขาออกไป
ไปโดยผ่านทางการณ์) ดังนั้นในตอนสุดท้าย
บุตรหัวปีทั้งหลายของเราจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเพราะความล้าลึกทั้งหลายที่เราได้เปิดเผยออกไป

บทที่ 112

ประโยคที่ว่า “คำพูดและความเป็นจริงดำเนินไปเคียงข้างกัน” เป็นส่วนหนึ่งของอุปนิสัยอันชอบธรรมของเรา จากคำพูดเหล่านี้ เราย่อมจะทำให้ทุกคนมองเห็นอุปนิสัยของเราได้ทั้งหมดอย่างแน่นอน

ผู้คนคิดว่าการนี้ไม่อาจจะสัมฤทธิ์ได้ แต่สำหรับเราแล้ว มันง่ายดายและน่ายินดี และไม่ต้องใช้ความมานะพยายามใดๆ ทันทีที่คำพูดของเราออกมาจากปากของเรา

ทันทีนั้นก็มิใช่ข้อเท็จจริงที่ทุกคนสามารถมองเห็นได้ นี่คืออุปนิสัยของเรา

เนื่องจากเราได้พูดบางสิ่งบางอย่างไปแล้ว สิ่งเหล่านั้นจะสำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน มิฉะนั้น เราจะไม่พูด

ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ คำว่า “ความรอด” ได้มีการพูดออกมาเพื่อผู้คนทั้งหมด

แต่นี้ไม่ตรงกับเจตนาของเรา ในอดีต เราพูดว่า

“เราจะช่วยบรรดาผู้ที่ไม่รู้เท่าทันและผู้ที่เป็นผู้แสวงหาที่กระตือรือร้นให้รอดเสมอ” ในที่นี้ มีการพูดคำว่า “ช่วยให้รอด” เกี่ยวกับบรรดาผู้ที่ทำการปรนนิบัติเรา

และนั่นหมายความว่าเราจะให้การปฏิบัติพิเศษต่อคนปรนนิบัติเช่นนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เราจะลดบทลงโทษสำหรับผู้คนเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม คนปรนนิบัติเหล่านั้น

ผู้ที่หลบตะแลงและหลอกลวงจะอยู่ท่ามกลางเป้าหมายแห่งการทำลายล้าง กล่าวคือ

เราจะทำให้พวกเขาอยู่ภายใต้การลงโทษที่รุนแรง (ถึงแม้ว่าพวกเขาจะอยู่ท่ามกลางเป้าหมายแห่งการทำลายล้าง

แต่พวกเขาก็แตกต่างจากพวกที่ต้องถูกทำลายเป็นอย่างมาก กล่าวคือ

พวกเขาย่อมจะได้รับการลงโทษที่รุนแรงชั่ววินาที

และการลงโทษที่ผู้คนเหล่านั้นจะได้รับคือการลงโทษของปีศาจ ซึ่งก็คือซาตาน

นี่ยังมีความหมายที่แท้จริงของสิ่งที่เราหมายถึงด้วยเช่นกัน

เมื่อเราพูดว่าผู้คนเหล่านั้นเป็นพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง)

แต่เราไม่ใช่คำพูดประเภทเหล่านี้เกี่ยวกับบรรดาบุตรหัวปีของเรา เกี่ยวกับพวกเขาแล้ว

เราพูดว่าเราจะนำบรรดาบุตรหัวปีของเรากลับคืน และพูดว่าพวกเขาจะหวนคืนสู่ศิโยนอีกครั้ง ดังนั้น

เราจึงพูดเสมอว่าบรรดาบุตรหัวปีของเราคือผู้ได้รับเลือกและได้รับการกำหนดไว้ล่วงหน้าของเรา ตั้งแต่ดั้งเดิม

บรรดาบุตรหัวปีของเราเป็นของเรา และพวกเขามาจากเรา ดังนั้นจึงพวกเขาจึงต้องกลับมาหาเราที่นี่

เมื่อเปรียบเทียบบรรดาบุตรและบรรดาผู้คนที่กับบรรดาบุตรหัวปีแล้ว—

นี่คือความแตกต่างระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลกอย่างแท้จริง กล่าวคือ

ถึงแม้ว่าบรรดาบุตรและบรรดาผู้คนที่ดีกว่าคนปรนนิบัติมากนัก แต่พวกเขาก็ไม่ใช่ผู้ที่ เป็นของเราแต่อย่างใด

ยังสามารถพูดได้อีกด้วยว่าบรรดาบุตรและบรรดาผู้คนที่ได้รับเลือกเพิ่มเติมจากท่ามกลางมวลมนุษย์ ดังนั้น

เราจึงมุ่งเน้นพลังงานของเราที่บรรดาบุตรหัวปีเสมอ

และจากนั้นเราจะปล่อยให้บรรดาบุตรหัวปีของเราทำให้บรรดาบุตรและบรรดาผู้คนเหล่านี้ครบบริบูรณ์
ขั้นตอนเหล่านี้คือขั้นตอนการทำงานในอนาคตของเรา ตอนนี้ไม่เป็นประโยชน์ที่จะบอกพวกเจ้า

ดังนั้นเราจึงแทบจะไม่กล่าวถึงเรื่องนี้กับบรรดาบุตรและบรรดาผู้คน

แต่กับบรรดาบุตรหัวปีเท่านั้นที่เราพูดเรื่องเหล่านี้ซ้ำๆ และกล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ซ้ำๆ นี่คือวิธีที่เราพูดและทำงาน
ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้—เรามีอำนาจเด็ดขาดสุดท้ายเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างแต่เพียงผู้เดียว

เรากำลังต่อสู้ได้กลับมโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้าทุกๆ วัน และเรากำลังชำระพวกเจ้าแต่ละคนวันแล้ววันเล่า
เมื่อเราได้พูดมาถึงจุดหนึ่งๆ พวกเจ้าก็กลับไปเหมือนเก่า

และพวกเจ้าแยกสภาวะความเป็นมนุษย์ของเราออกจากเทวสภาพของเราอีกครั้ง

ที่จุดนี้ถึงเวลาที่ผู้คนจะได้รับการเปิดเผยแล้ว กล่าวคือ

ผู้คนคิดว่าเรายังคงใช้ชีวิตในเนื้อหนังและเราไม่ใช่พระเจ้าเองแต่อย่างใด

คิดว่าเรายังคงเป็นมนุษย์และพระเจ้ายังคงทรงเป็นพระเจ้า

และคิดว่าพระเจ้าไม่ทรงมีความเกี่ยวข้องอันใดกับสภาวะบุคคลที่เราเป็น มวลมนุษย์นี้ช่างเสื่อมทรามจริงๆ!

เราได้พูดคำพูดไปมากมายแล้วก่อนหน้านี้

แต่พวกเจ้าได้ปฏิบัติต่อคำพูดเหล่านั้นเสมือนว่าคำพูดเหล่านั้นไม่มีอยู่จนแล้ว

และการนี้ทำให้เราเกิดความเกลียดชังพวกเจ้าที่สลักอยู่ในกระดูกของเรา!

การนี้ทำให้เราเกลียดพวกเจ้าอย่างแท้จริง! เราผู้เป็นพระเจ้าผู้ครบบริบูรณ์เอง

เราผู้ครอบครองทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์

ใครกล้าทำให้เราขุ่นเคืองโดยไม่คิดมาก? ใครกล้าต้านทานเราในความคิดของพวกเรา?

หลังจากความวิบัติมหันต์ภัยของเราเริ่มต้นลงมา เราจะลงโทษพวกเจ้าทีละคน ไม่ปล่อยใครคนใด

แต่จะลงโทษพวกเราทุกคนอย่างรุนแรง วิญญาณของเราทำงานในสภาวะบุคคล

นี้ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ใช่พระเจ้าเอง แต่ในทางตรงกันข้าม

มันหมายความว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เองมากขึ้นไปอีก ผู้คนไม่รู้จักเรา—

พวกเราทั้งหมดต้านทานเราและมองไม่เห็นฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเราจากคำพูดของเรา

แต่พวกเราพยายามค้นหาบางสิ่งบางอย่างในคำพูดของเราที่พวกเราสามารถใช้ต่อต้านเราและมองหาความผิดพลาด

ของเราแทน เมื่อเราปรากฏพร้อมกับบรรดาบุตรหัวปีของเราในศิโยนในวันหนึ่ง

เราจะเริ่มต้นจัดการสิ่งมีชีวิตต่ำช้าเหล่านี้ ในช่วงเวลานี้ เรากำลังทำงานนี้เป็นหลัก เมื่อเราได้พูดมาถึงจุดหนึ่งๆ

คนปรนนิบัติจำนวนมากจะได้อำลวยไปแล้ว

และบรรดาบุตรหัวปีจะยังได้ทุกข์ทนกับความยากลำบากทุกประเภทแล้วด้วยเช่นกัน

เมื่องานสองชิ้นตอนนี้ก้าวหน้า งานของเราจะระยะหนึ่งจะมาถึงบทวสาน ในขณะเดียวกัน
เราจะพบบรรดาบุตรหัวปีของเรากลับไปศิโยน เหล่านี้คือชิ้นตอนของงานของเรา

บรรดาบุตรหัวปีของเราคือส่วนที่ขาดไม่ได้ของราชอาณาจักรของเรา ซึ่งสามารถเห็นได้จากราชอาณาจักรว่า
อันที่จริงแล้วสภาวะบุคคลของเราคือราชอาณาจักร—

การเกิดของราชอาณาจักรของเราเกิดขึ้นหลังจากการเกิดของบรรดาบุตรหัวปีของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ราชอาณาจักรของเราได้ดำรงอยู่นับตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลก และการได้รับบรรดาบุตรหัวปีของเรา

(หมายถึงการนำบรรดาบุตรหัวปีของเรากลับคืน) คือการฟื้นคืนราชอาณาจักรของเรา จากการนี้

เจ้าสามารถมองเห็นได้ว่าบรรดาบุตรหัวปีมีความสำคัญอย่างยิ่ง ราชอาณาจักรจะเกิดขึ้น

ความเป็นจริงเกี่ยวกับการครอบครองในฤทธิ์เดชจะปรากฏขึ้น ชีวิตใหม่จะออกมา

และยุคเก่าจะสามารถสิ้นสุดลงได้ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของยุคนั้นก็เมื่อบรรดาบุตรหัวปีของเราดำรงอยู่เท่า
นั้น นี่คือน้ำมันที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะบรรดาบุตรหัวปีอยู่ในฐานะนี้

พวกเขาจึงเป็นสัญลักษณ์ของการทำลายล้างของโลก ความล่มสลายของซาตาน

การเผยถึงตัวตนที่แท้จริงของคนปรนนิบัติ

และข้อเท็จจริงที่ว่าพญานาคใหญ่สีแดงจะไม่มีพงศ์พันธุ์และจะลงสู่บึงไฟและกำมะถัน—ดังนั้น

พวกผู้คนที่ใช้ฤทธิ์เดชและพวกผู้คนที่ทั้งหมดที่เป็นพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงจึงทำการขัดขวาง ด้านทาน
และทำลายล้างครั้งแล้วครั้งเล่า ในขณะเดียวกัน เราก็ยกบรรดาบุตรหัวปีของเราสูงขึ้น เป็นพยานเพื่อพวกเขา
และเผยพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า

เพราะมีเพียงบรรดาผู้ที่มาจากเราเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นพยานเพื่อเราได้

พวกเขาเพียงเท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะใช้ชีวิตตามอย่างเรา

และพวกเขาเพียงเท่านั้นที่มีรากฐานที่จะต่อสู้ในการสู้รบและได้รับชัยชนะอันงดงามเพื่อเรา

พวกที่แยกจากเราไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าเศษดินในมือของเรา—สิ่งที่ได้รับการสร้างขึ้น พวกเขาทุกๆ คน

พวกที่เป็นบุตรและผู้คนไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าพวกที่ดึกดำบรรพ์ที่ได้รับเลือกจากท่ามกลางสิ่งสร้างของการสร้าง
โลก แต่พวกเขาไม่ได้เป็นของเรา ดังนั้นจึงมีความแตกต่างเป็นอย่างมากระหว่างบรรดาบุตรหัวปีและบรรดาบุตร
บรรดาบุตรไม่มีคุณสมบัติที่จะเปรียบเทียบกับบรรดาบุตรหัวปีเลย—

พวกเขาได้รับการควบคุมและปกครองโดยบรรดาบุตรหัวปี ตอนนี้พวกเขากำลังเข้าใจแจ่มแจ้งเกี่ยวกับการนี้แล้ว!

ทุกๆ คำที่เราพูดเป็นจริง และไม่เป็นเท็จแต่อย่างใด

ทั้งหมดนี้คือส่วนหนึ่งของการแสดงออกถึงสภาวะบุคคลของเรา และนั่นเป็นถ้อยคำของเรา

เราได้พูดแล้วว่าเราไม่พูดถ้อยคำที่ว่างเปล่า และไม่ได้ทำผิดพลาด นี่เพียงพอที่จะแสดงถึงบารมีของเรา

แต่ผู้คนไร้ความสามารถที่จะแยกสิ่งดีออกจากสิ่งเลว

และพวกเขาจะกลายเป็นได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างถ้วนทั่วก็เมื่อการติสอนบังเกิดกับพวกเขาเท่านั้น
มิฉะนั้นแล้วพวกเขาก็ยังคงกบฏและหัวแข็งอยู่

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงใช้การติสอนเพื่อบดขยี้ตอบโต้มวลมนุษย์ทั้งหมด ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
เนื่องจากมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น แล้วเหตุใดจึงมีบรรดาบุตรหัวปีมากมายที่มาจากเรา?

เราสามารถกล่าวได้เช่นนี้ว่า ในกิจการของเราเอง เราพูดถึงพวกเขาในลักษณะใดก็ได้ที่เราปรารถนา

มนุษย์มีความสามารถทำอะไรกับเราได้บ้าง? เรายังสามารถกล่าวได้เช่นนี้เช่นกันว่า

ถึงแม้ว่าบรรดาบุตรหัวปีกับเราไม่ได้มีภาพลักษณ์หนึ่งเดียว แต่เรามีวิญญาณเดียวกัน ดังนั้น

พวกเขาทั้งหมดจึงสามารถมีจิตใจหนึ่งเดียวกับเราในขณะที่พวกเขาให้ความร่วมมือกับเรา

เหตุผลว่าทำไมเราจึงไม่มีภาพลักษณ์หนึ่งเดียวก็คือ เพื่อให้ผู้คนทั้งหมดอาจมีความสามารถที่จะมองเห็นทุกๆ
ส่วนของสภาวะบุคคลของเราด้วยความชัดเจนเหนือปกติได้

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมบรรดาบุตรหัวปีของเราจึงมีสิทธิอำนาจร่วมกันกับเราเหนือชนชาติทั้งหมดและกลุ่มชนทั้งหมด
นี่คือหมายเหตุสุดท้ายของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา (“หมายเหตุสุดท้าย”

ที่เราพูดถึงนี้หมายถึงว่าน้ำเสียงของเราอ่อนโยนและเราได้เริ่มต้นพูดกับบรรดาบุตรและผู้คนแล้ว)

ผู้คนส่วนใหญ่มีความกังขาเกี่ยวกับแง่มุมนี้

แต่ไม่มีความจำเป็นที่พวกเขาจะต้องมีความกังขามากมายเช่นนั้นในตัวพวกเขา

เราจะตีแผ่มโนคติที่หลงผิดทั้งหมดของผู้คนที่ละอย่าง เพื่อให้ทุกคนรู้สึกละอายโดยไม่มีที่ให้หลบซ่อน

เราเดินทางทั่วจักรวาลและไปจนถึงสุดปลายพิภพ และสังเกตโฉมหน้าทั้งหมดของจักรวาล

เราตรวจสอบบุคคลทุกๆ ประเภท—ไม่มีผู้ใดที่สามารถหลีกเลี่ยงหนีจากมือของเราได้ เราเข้าร่วมในสิ่งทุกประเภท

และไม่มีสิ่งใดที่เราไม่ปฏิบัติด้วยตัวเราเอง ใครกล้าที่จะปฏิเสธฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเรา?

ใครกล้าที่จะไม่ได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างถ้วนทั่วเกี่ยวกับเรา?

ใครกล้าที่จะไม่หมอบราบต่อหน้าเราอย่างครบบริบูรณ์?

ฟ้าสวรรค์ทั้งหมดจะเปลี่ยนแปลงเพราะบรรดาบุตรหัวปีของเรา และที่ยิ่งไปกว่านั้น

แผ่นดินโลกทั้งหมดจะสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงเพราะเราและบรรดาบุตรหัวปีของเรา

ผู้คนทั้งหมดจะมาคุกเข่าต่อหน้าสภาวะบุคคลของเรา

และทุกสรรพสิ่งจะมาอยู่ภายใต้การควบคุมของมือของเราอย่างแน่นอน—โดยไม่มีข้อผิดพลาดเลยแม้แต่น้อย

ทุกๆ คนต้องได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างถ้วนทั่ว และทุกๆ วัตถุจะมาที่บ้านของเราและทำการปรนนิบัติเรา

นี่คือส่วนสุดท้ายของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา จากนั้นเป็นต้นไป ข้อย่อต่างๆ

ทั้งหมดของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา ซึ่งมีเป้าหมายที่ผู้คนที่แตกต่างกัน จะเริ่มต้นก่อเกิดผลลัพธ์

(เพราะประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราได้รับการประกาศต่อสาธารณะอย่างสมบูรณ์)

และได้มีการจัดทำการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมสำหรับบุคคลทุกประเภทและทุกๆ สิ่งแล้ว

ผู้คนทั้งหมดจะอยู่ในสถานที่ที่ถูกต้องเหมาะสมของพวกเขา

และตัวตนที่แท้จริงของบุคคลทุกประเภทจะถูกตีแผ่เพราะประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา)

เช่นนั้นจะเป็นการมาถึงประกาศกฤษฎีกาบริหารที่แท้จริงและจริงแท้

ตอนนี้ ตามขั้นตอนของงานของเรา เราพูดถึงที่เราต้องการจะพูด

และทุกคนต้องเอาใจใส่กับคำพูดของเราอย่างจริงจัง ตลอดหลายยุคหลายสมัย วิสุทธิชนทุกคนได้พูดถึง

“กรุงเยรูซาเลมใหม่” และทุกคนรู้การนี้ แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำนี้

เนื่องจากงานของวันนี้ได้ดำเนินมาถึงช่วงระยะนี้แล้ว เราจะเผยความหมายที่แท้จริงของคำนี้กับพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าอาจเข้าใจคำนี้ได้ แต่การเผยของเรามีข้อจำกัด—ไม่สำคัญว่าเราจะอธิบายเรื่องนี้อย่างไร

และไม่สำคัญว่าเราจะพูดถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจนอย่างไร พวกเจ้าไม่มีวันสามารถเข้าใจอย่างสมบูรณ์ได้

เพราะไม่มีมนุษย์คนใดสามารถคาดพิงถึงความเป็นจริงของคำนี้ได้ ในอดีต

กรุงเยรูซาเลมอ้างอิงถึงสถานที่ที่เราพักอาศัยบนแผ่นดินโลก นั่นคือ สถานที่ที่เราเดินและเคลื่อนที่ แต่คำว่า

“ใหม่” เปลี่ยนคำนี้ และตอนนี้คำนี้ไม่เหมือนกับที่เคยเป็นมาก่อน

ผู้คนไม่สามารถจับความเข้าใจคำนี้ได้เลยแม้แต่น้อย ผู้คนบางคนคิดว่าคำนี้อ้างอิงถึงราชอาณาจักรของเรา

ผู้คนบางคนคิดว่าคำนี้คือสภาวะบุคคลที่เราเป็น ผู้คนบางคนคิดว่าคำนี้คือสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่

และผู้คนบางคนคิดว่าคำนี้คือโลกใหม่ที่จะมาถึงหลังจากที่เราทำลายโลกนี้แล้ว

ต่อให้จิตใจของบุคคลจะซับซ้อนและมีความสามารถที่จะจินตนาการที่มากมายเหลือเกิน

พวกเขายังคงไม่สามารถจับใจความสิ่งใดๆ เกี่ยวกับคำนี้ได้ ตลอดหลายยุคหลายสมัย

ผู้คนหวังตลอดมาว่าจะรู้หรือมองเห็นความหมายที่แท้จริงของคำนี้

แต่พวกเขาไม่ได้มีความสามารถที่จะทำให้ความปรารถนาของพวกเขาถูกล่วงได้—

พวกเขาทั้งหมดผิดหวังและตายไป เหลือทิ้งความทะเยอทะยานของพวกเขาไว้เบื้องหลัง

เพราะเวลาของเรายังไม่มาถึง เราจึงไม่สามารถบอกผู้ใดได้โดยง่าย

เนื่องจากงานของเราได้เสร็จสิ้นมาถึงช่วงระยะนี้ เราจึงจะบอกทุกสิ่งทุกอย่างกับพวกเจ้า

กรุงเยรูซาเลมใหม่รวมสิ่งเหล่านี้เข้าไว้ทั้งหมด กล่าวคือ ความโกรธของเรา ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ราชอาณาจักรของเรา และพรอันไม่รู้จบที่เรามอบให้กับบรรดาบุตรหัวปีของเรา เหตุผลที่เราใช้คำว่า “ใหม่”

นั้นเป็นเพราะสี่ส่วนนี้ซ่อนอยู่ เพราะไม่มีใครรู้ความโกรธของเรา ไม่มีใครรู้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ไม่มีใครเคยเห็นราชอาณาจักรของเรา และไม่มีผู้ใดเคยได้ชื่นชมพรของเรา คำว่า “ใหม่”

จึงอ้างอิงถึงสิ่งที่ซ่อนอยู่ ไม่มีใครสามารถเข้าใจสิ่งที่เราได้พูดไปได้อย่างสมบูรณ์

เพราะกรุงเยรูซาเลมใหม่ได้เคลื่อนลงมาสู่แผ่นดินโลก

แต่ไม่มีผู้ใดได้รับประสบการณ์กับความเป็นจริงของกรุงเขรฐาเลมใหม่ด้วยตัวเอง
ไม่สำคัญว่าเราจะพูดถึงกรุงเขรฐาเลมใหม่อย่างครบถ้วนเพียงใด ผู้คนจะไม่เข้าใจอย่างสมบูรณ์
ต่อให้คนบางคนจะเข้าใจ แต่ความเข้าใจนี้ก็เป็นเพียงคำพูดของพวกเขา จิตใจของพวกเขา
และมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเท่านั้น นี่คือนิวโน้มที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่คือนทางไปข้างหน้าหนทางเดียว
และไม่มีผู้ใดสามารถหลุดพ้นจากนิวโน้มนี้ได้

บทที่ 113

ปรัชญาของเรายู่ภายในทุกการกระทำที่เราทำ แต่มนุษย์ไม่สามารถหยั่งลึกปรัชญานี้ได้แต่อย่างใดเลย
มนุษย์สามารถเพียงเห็นการกระทำของเราและวณะของเราเท่านั้น

ไม่เห็นสง่าราศีของเราหรือการปรากฏของภาวะบุคคลของเรา เนื่องจากโดยพื้นฐานเบื้องต้นแล้ว
มนุษย์ขาดพร่องความสามารถนี้ ดังนั้น โดยปราศจากการที่เราทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่นมนุษย์
บรรดาบุตรหัวปีของเรากับเราจะหวนคืนสู่ศิโยนและเปลี่ยนรูปสัณฐาน

เพื่อที่มนุษย์อาจได้เห็นปรัชญาของเรและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเรา

ปรัชญาและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเรา ซึ่งบัดนี้มนุษย์มองเห็น

เป็นแค่ส่วนเล็กส่วนหนึ่งของสง่าราศีของเรา—ไม่ควรค่าที่จะกล่าวถึงเสียด้วยซ้ำ จากการนี้

สามารถเห็นได้ว่าปรัชญาของเรและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของเรานั้น ไม่มีที่สิ้นสุด—

ล้าลึกอย่างมือาจประเมินวัดได้—

และโดยพื้นฐานเบื้องต้นแล้วจิตใจของมนุษย์ไร้ความสามารถที่จะพิจารณาหรือจับใจความสิ่งนั้นได้

การก่อสร้างราชอาณาจักรเป็นหน้าที่ของบรรดาบุตรหัวปี และนี่คืองานของเราเช่นกัน กล่าวคือ

นั้นเป็นรายการหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเรา

การก่อสร้างราชอาณาจักรไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการก่อสร้างคริสตจักร

เนื่องจากบรรดาบุตรหัวปีของเรากับเราภาวะบุคคลของเรากับราชอาณาจักร

เช่นนั้นแล้วเมื่อบรรดาบุตรหัวปีของเรากับเราเข้าสู่ภูเขาศิโยน

การก่อสร้างราชอาณาจักรย่อมจะได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว พุคอีกอย่างหนึ่งก็คือ

การก่อสร้างราชอาณาจักรเป็นขั้นตอนหนึ่งในพระราชกิจ—เป็นขั้นตอนของการเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณ

(อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดที่เราได้ทำนับตั้งแต่การสร้างโลกนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของขั้นตอนนี้

ถึงแม้ว่าเราจะพูดว่านั่นเป็นขั้นตอนหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงแล้ว นั่นไม่ใช่หนึ่งขั้นตอนแต่อย่างใดเลย)

ด้วยเหตุนี้ เราจึงใช้พวกคนปรนนิบัติทั้งหมดในงานปรนนิบัติของขั้นตอนนี้ และผลสืบเนื่องที่ตามมาก็คือ

ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย ผู้คนจำนวนมากจะพ่ายถอยไป กล่าวคือ

พวกเขาทั้งหมดนั้นทำการปรนนิบัติบรรดาบุตรหัวปี

ใครก็ตามที่หิยยื่นความใจดีมีเมตตาต่อพวกคนปรนนิบัติเหล่านี้จะตายโดยคำสาปแช่งของเรา

(บรรดาคนปรนนิบัติทั้งหมดเป็นตัวแทนแผนร้ายของพญานาคใหญ่สีแดง และทั้งหมดเป็นสมุนของซาตาน

ดังนั้นพวกที่หิยยื่นความใจดีมีเมตตาจึงเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดของพญานาคใหญ่สีแดงและเป็นของซาตาน)

เรารักทั้งหมดที่เรารัก และรังเกียจเป้าของคำสาปแช่งและการเผาผลาญของเราทั้งหมดเป็นอย่างมาก

พวกเขาก็สามารถทำการนี้ได้ด้วยหรือ? แน่แน่นอนว่าเราจะไม่ยกโทษให้ใครก็ตามที่ยืนด้านเรา

อีกทั้งเราจะไม่ละเว้นพวกเขาเลย! ในการทำการแต่ละอย่าง
เราจัดการเตรียมการบรรดาคนปรนนิบัติจำนวนมากเพื่อรับใช้เรา ด้วยเหตุนี้
จึงสามารถเห็นได้ว่าตลอดทั่วทั้งประวัติศาสตร์นั้น
การที่บรรดาผู้เผยพระวจนะและบรรดาทูตสวรรค์ทั้งหมดได้ทำการปรนนิบัติ และการที่พวกเขาไม่ได้ตั้งใจเรา
ไม่ได้มาจากเรานั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์ของขั้นตอนของวันนี้ (ถึงแม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่จะจงรักภักดีต่อเรา
แต่ก็ไม่มีคนใดเลยที่เป็นของเรา ด้วยเหตุนี้
จึงมุ่งไปทั่วของพวกเขาก็หมายถึงจะสร้างรากฐานของขั้นตอนสุดท้ายนี้สำหรับเรา
แต่ความพยายามทั้งหมดของพวกเขาในหาประโยชน์อันใดมิได้เลยเท่าที่คำนึงถึงเฉพาะตัวพวกเขาเอง) ดังนั้น
ในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายจะมีผู้คนจำนวนมากยิ่งกว่านั้นเสียด้วยซ้ำที่พ่ายถอยไป (เหตุผลที่เราพูดว่า
“จำนวนมาก” ก็คือว่า แผนการบริหารจัดการของเราได้ไปถึงบั้นปลายของมันแล้ว
การก่อสร้างราชอาณาจักรของเราได้ประสบความสำเร็จ และบรรดาบุตรหัวปีได้นั่งลงบนบัลลังก์)
ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะการปรากฏของบรรดาบุตรหัวปี เพราะบรรดาบุตรหัวปีได้ปรากฏ
พยานาคใหญ่สีแดงจึงพยายามทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ที่จะทำความเสียหายและทำให้ทุกกลุ่มนั้นหมดสิ้นไป
มันส่งวิญญาณชั่วทุกประเภทผู้ที่มาปรนนิบัติเรา
ผู้ที่ได้แสดงเจตสีที่แท้จริงของพวกเขาออกมาในช่วงเวลาปัจจุบัน
และผู้ที่ได้พยายามที่จะขัดจังหวะการบริหารจัดการของเรา เหล่านี้ไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่า
สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งทั้งหลายของโลกฝ่ายวิญญาณ ด้วยเหตุนี้
ผู้คนจึงไม่เชื่อว่าจะมีผู้คนจำนวนมากที่พ่ายถอยไป กระนั้นเรารู้ว่าเราจะทำสิ่งใด
เราเข้าใจการบริหารจัดการของเรา นี่คือเหตุผลที่ไม่ปล่อยให้มนุษย์แทรกแซง
(สักวันจะมาถึงราที่วิญญาณชั่วที่ถ่อยสลดทุกประเภทจะเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา
และพวกมนุษย์ทั้งหมดก็จะเชื่อมั่นอย่างจริงใจ)

เรารักบรรดาบุตรหัวปีของเรา
แต่พวกที่เป็นพงศ์พันธุ์ของพยานาคใหญ่สีแดงและรักเราด้วยความจริงใจใหญ่หลวง เราไม่รักเอาเสียเลย
ในข้อเท็จจริงแล้ว เรารังเกียจพวกเขามากยิ่งกว่าเดิมอีก (ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เป็นของเรา
และแม้ว่าพวกเขาจะสาธิตแสดงเจตนาที่ดีและพูดคำพูดอันน่ายินดี
แต่ทั้งหมดนี้ก็เป็นกลอุบายของพยานาคใหญ่สีแดง และดังนั้นเราจึงเกลียดชังพวกเขาเข้ากระดูกดำ)
นี่คืออุปนิสัยของเรา และนี่คือความชอบธรรมของเราในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน
มนุษย์ไม่สามารถหยั่งลึกมันได้เลย
เหตุใดความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งความชอบธรรมของเราจึงถูกเปิดเผยในที่นี้? จากการนี้

คนเราสามารถล่วงรู้ถึงอุปนิสัยอันบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งไม่ยอมทนต่อการทำให้ขุนเคือง
เราสามารถรักบรรดาบุตรหัวปีของเราและรังเกียจพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ใช่บรรดาบุตรหัวปีของเรา
(ต่อให้พวกเขาเป็นคนที่จงรักภักดี) นี่คือนิสัยของเรา พวกเจ้าไม่สามารถเห็นได้หรือไม่?
ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน เราคือพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมปราณีเสมอ และเรารักทุกคนที่รักเรา
การตีความนี้ไม่ใช่การหมิ่นประมาทเราหรอกหรือไม่? เราสามารถรักสัตว์และสัตว์ร้ายได้หรือไม่?
เราสามารถรับชาตानเป็นบุตรหัวปีของเราและชื่นชมมันได้หรือไม่? เหลวไหลสิ้นดี!
งานของเราดำเนินการเสร็จสิ้นกับบรรดาบุตรหัวปีของเรา และนอกจากบรรดาบุตรหัวปีของเราแล้ว
เราไม่มีสิ่งอื่นใดให้รัก (บุตรทั้งหลายและประชากรคือส่วนเพิ่มเติม แต่ไม่สำคัญ)
ผู้คนพูดว่าเราเคยทำงานที่ไร้ประโยชน์ไปมากมายเหลือเกิน แต่ในทรรศนะของเรานั้น
ในข้อเท็จจริงแล้วงานนั้นมีคุณค่ามากที่สุด และมีความหมายมากที่สุด
(การนี้ทั้งหมดทั้งสิ้นหมายถึงงานที่ได้ทำไปในช่วงระหว่างการจุติเป็นมนุษย์สองครั้ง
เพราะเราต้องการเปิดเผยอิทธิฤทธิ์ของเรา เราต้องบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทำให้งานของเราเสร็จสมบูรณ์)
เหตุผลที่เราพูดว่าวิญญาณของเรามาทำงานด้วยตนเองโดยเฉพาะก็คือว่า งานของเรานั้นเสร็จสมบูรณ์ในเนื้อหนัง
กล่าวคือ บรรดาบุตรหัวปีของเรากับเราเริ่มเข้าสู่การหยุดพัก
สงครามกับชาตानในเนื้อหนังนั้นดูค่นกว่าสงครามกับชาตานในโลกฝ่ายวิญญาณ
พวกมนุษย์ทั้งหมดสามารถเห็นการนั้นได้
ดังนั้นแม้กระทั่งพงศ์พันธุ์ของชาตานก็สามารถเป็นพยานอันสวยงามต่อเราได้ และไม่เต็มใจที่จะจากไป
นี่คือความหมายในตัวมันเองของการทำงานของเราในเนื้อหนัง
โดยหลักแล้วมันเป็นไปเพื่อที่จะทำให้พงศ์พันธุ์ของมารลดเกียรติของตัวเอง
นี่คือความอดสูอันทรงพลังที่สุดที่เกิดขึ้นกับชาตานผู้เป็นมาร
ทรงพลังมากจนกระทั่งมันไม่มีที่ใดที่จะซ่อนเร้นความอดสูของมันได้
และขอร้องเพื่อความปราณีต่อหน้าเราซ้ำแล้วซ้ำอีก เราได้ชนะ เราได้มีชัยเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง
เราได้ฝ่าฟันสวรรค์ชั้นที่สามและไปถึงภูเขาศิโยนเพื่อชื่นชมความผาสุกแบบครอบครัวร่วมกันกับบรรดาบุตรหัว
ปีของเรา เพื่อค้ำค้ำอยู่ในการจัดเลี้ยงอันยิ่งใหญ่ของราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ตลอดกาล!

สำหรับบรรดาบุตรหัวปี เราได้จ่ายทุกราคาและรับเอาความเจ็บปวดทั้งหมดไว้ในความพยายามของเรา
(มนุษย์ก็เพียงไม่รู้ทั้งหมดที่เราได้ทำ ทั้งหมดที่เราได้พูด
ข้อเท็จจริงที่เราได้มองทะลุปรุโปร่งถึงวิญญาณชั่วทุกประเภท
และข้อเท็จจริงที่ว่าเราได้เนรเทศคนปรนนิบัติทุกประเภท—
มันทั้งหมดเป็นไปเพื่อประโยชน์ของบรรดาบุตรหัวปี) แต่ภายในงานของเราส่วนมาก

การจัดการเตรียมการของเราเป็นไปอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

แน่นอนว่างานนั้นไม่ได้ถูกกระทำไปอย่างหุนหวกตาบอด ในวณะของเราในแต่ละวัน

พวกเจ้าควรจะสามารถมองเห็นวิธีการของงานของเราและขั้นตอนทั้งหลายของงานนั้น

ในการกระทำของเราในแต่ละวัน

พวกเจ้าควรเห็นปรัชญาของเราและหลักการของเราในการจัดการกับเรื่องราวทั้งหลาย ตามที่เราได้พูดแล้ว

ชาตานได้ส่งพวกที่ทำงานปรนนิบัติให้เราเพื่อจุดประสงค์ในการจัดจ้หะการบริหารจัดการของเรา

บรรดาปรนนิบัติเหล่านี้คือข้าวละมาน กระนั้นคำว่า “ข้าวสาลี” ก็ไม่ได้หมายถึงบรรดาบุตรหัวปี

แต่หมายถึงบรรดาบุตรและผู้คนที่ทั้งมวลที่ไม่ใช่บรรดาบุตรหัวปี “ข้าวสาลีจะเป็นข้าวสาลีเสมอ

ข้าวละมานจะเป็นข้าวละมานเสมอ”

นี่หมายความว่าธรรมชาติของพวกที่เป็นของชาตานไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้น สรุปสั้นๆ

พวกเขายังคงเป็นชาตาน “ข้าวสาลี” หมายถึงบรรดาบุตรและประชากร

เพราะเราได้ปลูกฝังคุณสมบัติของเราไว้ในผู้คนเหล่านี้ก่อนการทรงสร้างโลก

เราได้พูดแล้วว่าธรรมชาติของมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลง และนั่นคือเหตุผลที่ข้าวสาลีจะเป็นข้าวสาลีเสมอ ดังนั้น

เช่นนั้นแล้วสิ่งใดเล่าคือบรรดาบุตรหัวปี? บรรดาบุตรหัวปีมาจากเรา พวกเขาไม่ได้ถูกเราสร้างขึ้น

ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถถูกเรียกได้ว่าข้าวสาลี (เพราะการพาดพิงถึงข้าวสาลีครั้งใดก็เชื่อมโยงกับคำว่า

“การหว่านเพาะ” เสมอ และ “การหว่านเพาะ” หมายถึง “การสร้าง”

ข้าวละมานทั้งหมดถูกชาตานหว่านเพาะอย่างลับๆ เพื่อรับบทเป็นพวกคนปรนนิบัติ)

คนเราสามารถเพียงพูดได้ว่าบรรดาบุตรหัวปีคือการสำแดงอันครบบริบูรณ์และเอื้ออารีแห่งภาวะบุคคลของเรา

ทองคำและเงินและอัญมณีควรเป็นตัวแทนของพวกเขา การนี้ไปแตะข้อเท็จจริงที่ว่า

การมาของเราเป็นเหมือนการมาของขโมยคนหนึ่ง และเราได้มาเพื่อขโมยทองคำและเงินและอัญมณี

(เพราะทองคำและเงินนี้และอัญมณีเหล่านี้แต่เดิมนั้นได้เป็นของเรา

และเราต้องการนำพวกมันกลับไปยังบ้านของเรา) เมื่อบรรดาบุตรหัวปีกับเราหวนคืนสู่ศิโยนพร้อมกัน ทองคำนี้

เงินนี้ และอัญมณีเหล่านี้จะได้อยู่กับเราไปแล้ว ในช่วงระหว่างเวลานี้

จะมีอุปสรรคและการรบกวนของชาตาน และดังนั้นเราจึงจะเอาทองคำ เงิน และอัญมณีไป

และเริ่มการสู้รบแบบซี้ขาดกับชาตาน (ตรงนี้ แน่แน่นอนว่าเรามีใช้กำลังเล่าเรื่องราวอยู่

นี่คือเหตุการณ์หนึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นผู้คนจึงค่อนข้างไม่ชัดเจนเกี่ยวกับการนั้น

และสามารถเพียงได้ยืนยันการนั้นในฐานะเรื่องราวเรื่องหนึ่งเท่านั้น

แต่เป็นพวกเจ้านี่เองที่จะมองเห็นจากวณะของเราว่าแผนการบริหารจัดการหกพันปีของเราคือสิ่งใด

และพวกเจ้าต้องไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องตลกเรื่องหนึ่งเด็ดขาด มิฉะนั้นแล้ว

วิญญาณของเราจะออกห่างจากมนุษย์ทั้งปวง) ในวันนี้ การสู้รบนี้จบลงแล้วอย่างครบบริบูรณ์ และเราจะนำพาบรรดาบุตรหัวปีของเรา (อันเป็นการนำพาทองคำ เงิน และอัญมณีที่เป็นของเรา) กลับไปยังภูเขาศิโยนของเราพร้อมกับเรา เพราะความหายากของทองคำ เงิน และอัญมณี และเพราะความล้ำค่าของสิ่งเหล่านี้ ชาตานจึงพยายามทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ที่จะกระชากเอาสิ่งเหล่านี้ไป แต่เราพูดครั้งแล้วครั้งเล่าว่าสิ่งที่มาจากเราต้องคืนสู่เรา ซึ่งความหมายของคำพูดนี้ได้ถูกพาดพิงไปแล้วข้างต้น การที่เราพูดว่าบรรดาบุตรหัวปีมาจากเราและเป็นของเรานั้น เป็นการกล่าวประกาศต่อชาตาน ไม่มีใครเลยที่เข้าใจการนี้ และนั่นคือเหตุการณ์หนึ่งของโลกฝ่ายวิญญาณโดยทั้งหมดทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเราจึงเน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า บรรดาบุตรหัวปีเป็นของเรา ในวันนี้ เจ้าควรจะเข้าใจ! เราได้พูดว่าวณะของเรามีจุดประสงค์และปรีชาญาณ แต่พวกเจ้าเพียงเข้าใจการนี้แต่ภายนอกเท่านั้น— ไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่สามารถเห็นการนี้ในวิญญาณได้อย่างชัดเจน

เราพูดมากขึ้นทุกที และยิ่งเราพูดมากขึ้นเท่าใด วณะของเราก็กลับกลายเป็นเข้มงวดมากขึ้นเท่านั้น เมื่อไปถึงที่ระดับเฉพาะหนึ่ง เราจะใช้วณะของเราเพื่อทำงานในผู้คนจนถึงระดับหนึ่ง เพื่อให้ผู้คนไม่เพียงเชื่อมั่นในหัวใจและด้วยวาจาเท่านั้น แต่ที่มากไปกว่านั้นคือ เพื่อให้พวกเขาโอบเอื้ออยู่ระหว่างชีวิตและความตาย นี่เป็นวิธีการของงานของเราและเป็นวิธีที่งานของเราดำเนินหน้าไปในขั้นตอนทั้งหลายของมัน มันต้องเป็นเช่นนั้น มิใช่เช่นนั้นเท่านั้น

มันจึงจะสามารถทำให้ชาตานอดสูและทำให้บรรดาบุตรหัวปีมีความครบบริบูรณ์ (โดยการใช้ประโยชน์จากวณะของเราเพื่อทำให้บรรดาบุตรหัวปีมีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาหลุดพ้นจากเนื้อหนังและเข้าสู่โลกฝ่ายวิญญาณ) มนุษย์ไม่เข้าใจวิธีการและกระแสเสี้ยวของวณะของเรา

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกบางอย่างควรมาถึงพวกเจ้าทั้งปวงจากการอธิบาชของเรา และพวกเจ้าทั้งหมดควรติดตามวณะของเราเพื่อทำให้งานที่พวกเจ้าต้องทำนั้นเสร็จสมบูรณ์ นี่คือสิ่งที่เราได้ไว้วางใจมอบหมายแก่พวกเจ้า เจ้าต้องตระหนักรู้ในการนี้ และไม่ใช่เพียงจากโลกภายนอกเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ จากโลกฝ่ายวิญญาณ

บทที่ 114

เราได้สร้างสากลพิภพขึ้น เราได้ทำให้ภูเขา แม่น้ำ และทุกสรรพสิ่งเกิดขึ้น
เราได้ทำให้จักรวาลและสุดปลายแผ่นดิน โลกเป็นรูปร่างขึ้น
เราได้นำทางบุตรทั้งหลายของเราและประชากรของเรา เราได้บัญชาทุกสรรพสิ่งและเรื่องทั้งหลาย บัดนี้
เราจะนำทางบรรดาบุตรหัวปีของเรากลับสู่ภูเขาไซออนของเรา เพื่อหวนคืนสู่ที่ซึ่งเราพักอาศัย
และนี่จะเป็นขั้นตอนขั้นสุดท้ายในงานของเรา ทั้งหมดที่เราได้ทำไปนั้น
(ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำจากนับตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งถึงบัดนี้)
เป็นไปเพื่อช่วงระยะของงานของเราในวันนี้ และที่มากไปกว่านั้นก็คือ เป็นไปเพื่อกฎเกณฑ์ของพรุ่งนี้
ราชอาณาจักรของพรุ่งนี้ และเพื่อเราและบรรดาบุตรหัวปีของเราจะได้มีความชื่นชมยินดีชั่ววันรันดร์
นี่คือเป้าหมายของเราในการสร้างทุกสรรพสิ่ง
และเป็นสิ่งที่เราจะสัมฤทธิ์ผลในท้ายที่สุดโดยผ่านทาง การสร้างของเรา
สิ่งที่เราพูดและทำนั้นมีจุดประสงค์อยู่อย่างหนึ่งและแผนอยู่อย่างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดเลยที่กระทำไปอย่างสับสน
ถึงแม้ว่าเราพูดว่ากับเรานั้นทั้งหมดคืออิสรภาพและเสรีภาพ แต่กระนั้นก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำก็มีหลักการ
ทั้งหมดที่เราทำอยู่บนพื้นฐานของปัญญาและอุปนิสัยของเรา
พวกเจ้ามีความรู้ความเข้าใจอันใดเกี่ยวกับการนี้บ้างหรือไม่? นับตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งถึงวันนี้
นอกเหนือจากบรรดาบุตรหัวปีของเราแล้ว ไม่มีผู้ใดเลยได้มารู้จักเรา
และไม่มีผู้ใดเลยได้เห็นใบหน้าที่เราแท้จริงของเรา
ข้อยกเว้นที่เราได้ทำสำหรับบรรดาบุตรหัวปีของเรานั้นก็เป็นเพราะ โดยแก่นแท้แล้วพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของตัว
ตนของเรา

ตอนที่เราได้สร้างโลก

เราได้แบ่งแยกมนุษย์ออกเป็นสี่หมวดหมู่ตามลำดับชั้นโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของเรา ซึ่งก็คือ
บรรดาบุตรของเรา ประชากรของเรา บรรดาผู้ที่ทำการปรนนิบัติ และพวกที่จะถูกทำลาย
เหตุใดหรือที่บรรดาบุตรหัวปีของเราจึงไม่ถูกรวมอยู่ในรายการแสดงนี้?
นั่นเป็นเพราะบรรดาบุตรหัวปีของเราไม่ใช่สิ่งมีชีวิตแห่งการสร้างโลก พวกเขามาจากเรา และไม่ใช่มนุษยชาติ
เราได้ทำการจัดการเตรียมการสำหรับบรรดาบุตรหัวปีของเราก่อนที่จะได้บังเกิดเป็นมนุษย์
พวกเขามาเกิดในครรภ์เรือนใดและผู้ที่อยู่ที่นั่นเพื่อทำงานปรนนิบัติให้กับพวกเขา—
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ได้ถูกวางแผนถ่วงถ่วงโดยเรา
เรายังได้วางแผนการไว้อีกด้วยว่าเราจะได้รับผู้ใดในบรรดาพวกเขากลับคืนมา ณ เวลาใด ในบทอาส้าน
พวกเราจะหวนคืนสู่ไซออนด้วยกัน การนี้ได้ถูกวางแผนการถ่วงถ่วงทั้งหมดก่อนการสร้างโลก

ดังนั้นจึงไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่รู้เกี่ยวกับการนี้และการนี้ก็ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือเล่มใด เพราะเหล่านี้คือกิจธุระของศิโยน ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์เราไม่ได้ให้ปฏิภาณนี้แก่มนุษย์ และดังนั้นจึงไม่มีใครเลยที่รู้สิ่งเหล่านี้ เมื่อพวกเจ้าหวนคืนสู่ศิโยน พวกเจ้าจะรู้ว่าพวกเจ้าเคยเป็นอย่างไรในอดีต พวกเจ้าเป็นอย่างไรในตอนนี้ และสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำในชีวิตนี้ ในขณะที่เราเพียงกำลังบอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกเจ้าอย่างชัดเจนและทีละน้อยๆ มิฉะนั้นแล้วพวกเจ้าก็คงจะไม่เข้าใจ ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าได้ทุ่มความพยายามออกไปมากเท่าใด และเจ้าคงจะขัดจังหวะการบริหารจัดการของเราในวันนี้ แม้ว่าเราถูกแยกจากบรรดาบุตรหัวปีส่วนใหญ่ของเราในข้อกำหนดด้านเนื้อหนัง แต่พวกเราก็เป็นของพระวิญญาณหนึ่งเดียว และในขณะที่รูปลักษณะทางกายภาพของพวกเราอาจแตกต่างกัน พวกเราก็เป็นของพระวิญญาณหนึ่งเดียวตั้งแต่เบื่องต้นจนถึงเบื่องปลาย อย่างไรก็ตาม พงศ์พันธุ์ของชาตานต้องไม่ใช่การนี้เป็น โอกาสเหมาะที่จะถวายประโยชน์ ไม่สำคัญว่าเจ้าอำพรางตัวเจ้าเองอย่างไร มันยังคงผิด และเราจะไม่เห็นชอบ ดังนั้น คนเราจึงสามารถเห็นได้จากการนี้ว่า พวกที่มุ่งเน้นเรื่องผิดและพยายามเลียนแบบเราภายนอกนั้นย่อมเป็นชาตานร้อยทั้งร้อยแน่นอน เพราะจิตวิญญาณของพวกเขาส่งออกและพวกเขาไม่ใช่ผู้ที่เป็นที่รักของเรา ไม่สำคัญว่าพวกเขาเลียนแบบเราอย่างไร พวกเขาก็เป็นอะไรที่ไม่เหมือนกับเราเลย ยิ่งไปกว่านั้น เพราะบรรดาบุตรหัวปีของเราโดยแก่นแท้แล้วมีวิญญาณเดียวกับเรา ต่อให้พวกเขาไม่เลียนแบบเรา พวกเขาก็พูดและปฏิบัติตนในหนทางเดียวกับเรา และพวกเขาก็หมดสิ้นชื่อเสียง ปราศจากราติ และเปิดกว้าง (ผู้คนเหล่านั้นกำลังขาดพร่องในสติปัญญาเพราะประสบการณ์อันจำกัดของพวกเขาในโลก และดังนั้นการขาดพร่องสติปัญญาจึงไม่ใช่ข้อตำหนิในบรรดาบุตรหัวปีของเรา เมื่อพวกเขาหวนคืนสู่ร่างกาย ทุกอย่างก็จะถูกหมด)

ดังนั้นเพราะเหตุผลซึ่งบรรยายไว้ข้างต้นนั่นเองที่ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงธรรมชาติเดิมของพวกเขา โดยไม่สำคัญว่าเราจัดการกับพวกเขาอย่างไรก็ตาม กระนั้นบรรดาบุตรหัวปีของเราก็คล้อยตามเจตจำนงของเราโดยที่เราไม่ต้องจัดการกับพวกเขา นี่เป็นเพราะพวกเราเป็นของพระวิญญาณหนึ่งเดียว ในจิตวิญญาณของพวกเรา พวกเขารู้สึกถึงความเต็มใจที่จะสละให้เราโดยพร้อมสรรพ ดังนั้นนอกจากบรรดาบุตรหัวปีของเราแล้ว ก็ไม่มีใครเลยที่คำนึงถึงเจตจำนงของเราอย่างจริงจังแท้และอย่างจริงใจ มีเพียงภายหลังจากที่เราพิชิตชาตานแล้วเท่านั้นพวกเขาจึงเต็มใจที่จะทำงานปรนนิบัติเพื่อเรา

สติปัญญาของเราและบรรดาบุตรหัวปีของเราขึ้นเหนือทั้งหมดและมีสิทธิพิเศษเหนือทั้งหมด และไม่มีสิ่งใดหรือบุคคลใดหรือเรื่องใดเลยที่กล้าขวางทาง ยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีบุคคลใด เรื่องใด

หรือสิ่งใดที่สามารถมีสิทธิพิเศษเหนือสิ่งเหล่านั้น และแทนที่จะเป็นนั้น
ทั้งหมดกลับบนบอบต่อหน้าสภาวะบุคคลของเราอย่างเชื่อฟังแทน
นี่คือข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นต่อตาของคนเราจริงๆ และเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่เราได้สัมผัสแล้ว
ใครก็ตามที่คือแพ่งที่จะไม่เชื่อฟัง (พวกที่ไม่เชื่อฟังยังคงอ้างอิงถึงชาตान
และพวกที่ถูกชาตानครอบครองไม่ต้องกังขาเลยว่าไม่ได้เป็นสิ่งอื่นใดนอกจากชาตान)
แน่นอนว่าเราจะทำลายพวกเขาอย่างถอนรากถอนโคน เพื่อที่จะได้ไม่มีเรื่องเดือดร้อนในอนาคต
พวกเขาจะตายลงทันทีจากการติสอนของเรา ชาตानชนิดนี้คือพวกที่ไม่เต็มใจที่จะทำการปรนนิบัติเรา
สิ่งเหล่านี้ได้ยืนต่อต้านเราอย่างคือด้านเสมอมานับตั้งแต่การสร้างโลก
และในวันนี้สิ่งเหล่านี้ก็คือแพ่งที่จะไม่เชื่อฟังเรา
(ผู้คนที่รู้ความสามารถที่จะเห็นการนี้ได้เพราะมันเป็นเพียงเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณ
บุคคลชนิดนี้เป็นตัวแทนชาตानชนิดนี้) เราจะทำลายพวกเขาเสียก่อน ก่อนที่สิ่งอื่นใดจะพร้อม
โดยปล่อยให้พวกเขารับความมีวินัยของการลงโทษอันรุนแรงไว้ตลอดกาล (“ทำลาย” ในที่นี้มีได้มีความหมายว่า
“การทำให้พวกเขาไม่ดำรงอยู่อีกต่อไป”
แต่กลับหมายถึงขอบข่ายของความเหี้ยมโหดที่พวกเขาจะตกไปอยู่ภายใต้ คำว่า “ทำลาย”
ในที่นี้แยกชัดจากคำศัพท์ “ทำลาย” ที่ใช้สำหรับพวกที่จะถูกทำลาย)
พวกเขาจะร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันไปตลอดชั่วกาลนาน โดยไม่มีบททวงสวนใด
จินตนาการของมนุษย์ไม่สามารถอย่างที่สุดที่จะมโนภาพจากเหตุการณ์นั้นได้
ด้วยการคิดแบบมนุษย์ของมวลมนุษย์ พวกเขาไร้ความสามารถที่จะมโนภาพเกี่ยวกับสิ่งทางจิตวิญญาณทั้งหลาย
และดังนั้นจึงมีสิ่งทั้งหลายอีกมากที่พวกเขาจะเข้าใจเฉพาะหลังจากที่หวนคืนสู่ศิโยนแล้วเท่านั้น
ในบ้านในอนาคตของเรา จะไม่มีผู้ใดเลยเว้นแต่บรรดาบุตรหัวปีของเรากับเรา และมีเพียงในเวลานั้นเท่านั้น
เป้าหมายของเราจึงจะไปถึงได้และแผนของเราจะมากิดดอกผลเต็มที่
ด้วยเหตุที่ทั้งหมดจะถูกคืนสู่สภาวะดั้งเดิมของมันและทั้งหมดจะถูกจำแนกจำพวกโดยสอดคล้องกับประเภทของ
มัน บรรดาบุตรหัวปีของเราจะเป็นของเรา
บรรดาบุตรหัวปีและประชากรของเราจะเป็นของท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลาย
และพวกคนปรนนิบัติและผู้ที่ถูกทำลายจะเป็นของชาตान หลังจากการพิพากษาโลกแล้ว
เราและบรรดาบุตรหัวปีของเราจะเริ่มต้นชีวิตแห่งพระเจ้าอีกครั้ง
และพวกเขาจะไม่มีวันทิ้งเราไปและจะอยู่ร่วมกับเราเสมอไป
ความล้าลึกทั้งหมดที่ไม่สามารถเข้าใจได้โดยจิตใจมนุษย์จะถูกเปิดเผยแก่พวกเขาที่ละนิดๆ
ตลอดทั่วทั้งประวัติศาสตร์ ได้มีผู้คนเกินคณานับที่ได้พลีชีพเพราะเรา ขอมถวายตัวพวกเขาเองให้เรา

แต่จะว่าไปแล้วผู้คนที่คือสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายและไม่สำคัญว่าพวกเขาจะดั่งามเพียงใด พวกเขาก็ไม่สามารถได้รับการจำแนกชั้นว่าเป็นพระเจ้า นี่คือการลงโทษเหตุการณ์ที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ และมันไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใครก็ตาม จะว่าไปแล้ว เป็นพระเจ้านั่นเองที่ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง ในขณะที่ผู้คนที่คือสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลาย

และจะว่าไปแล้วชาตาคือเป้าแห่งการทำลายล้างของเราและปัจเจกบุคคลซึ่งเป็นที่ยึดครองของเรา—

นี่คือความหมายที่แท้จริงที่สุดของคำพูดที่ว่า “แม้ภูเขาและแม่น้ำอาจแปรผันและแปลงสภาพ

แต่ธรรมชาติของคนเรานั้นจะไม่เปลี่ยนแปลง”

การอยู่ในสภาพเงื่อนไขนี้และช่วงระยะนี้ในตอนนี้เป็นกลางบอกเหตุว่าเราและบรรดาบุตรหัวปีของเราจะเข้าสู่การหยุดพัก นี่เป็นเพราะงานของเราในโลกครบบริบูรณ์อย่างถาวรแล้ว

และขั้นตอนถัดไปของงานของเราจะพึงประสงค์ให้เราหวนคืนสู่ร่างกายเพื่อที่จะทำงานนั้นให้ครบบริบูรณ์

เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายของงานของเรา ซึ่งเราได้วางแผนไว้นานมาแล้ว

ประเด็นนี้ต้องถูกมองเห็นอย่างชัดเจน มิฉะนั้นแล้วผู้คนที่ส่วนใหญ่ก็จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

บทที่ 115

เพราะเจ้า หัวใจของเราจะขึ้นบานเป็นอย่างยิ่ง เพราะเจ้า มือของเราจะเดินรำด้วยความขึ้นบานยินดี
และเราจะให้พรอันไม่รู้จบแก่เจ้า เพราะเจ้าได้มาจากเราก่อนเวลาแห่งการสร้างโลก
ในวันนี้เจ้าต้องหวนคืนสู่ข้างเรา เพราะเจ้าไม่ได้เป็นของโลกหรือของแผ่นดินโลก แต่เป็นของเรา
เราจะรักเจ้าไปตลอดกาล เราจะอวยพรเจ้าไปตลอดกาล และเราจะปกป้องเจ้าไปตลอดกาล
มีเพียงพวกที่ได้มาจากเราเท่านั้นที่รู้จักเจตจำนงของเรา
มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่จะแสดงความคำนึงถึงภาระของเรา
และมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่จะทำสิ่งทั้งหลายที่เราต้องการทำ ในวันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จลุล่วงแล้ว
หัวใจของเราเป็นเหมือนลูกไฟลูกหนึ่ง โห่ฮาบุตรทั้งหลายอันเป็นที่รักของเราให้กลับมาอยู่ร่วมกับเราในไม่ช้า
และโห่ฮาให้ภาวะบุคคลของเราหวนคืนสู่ศิโยนอย่างครบบริบูรณ์ในไม่ช้า เจ้ามีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับการนี้
ถึงแม้ว่าพวกเราไม่สามารถติดตามกันและกันในจิตวิญญาณได้บ่อยครั้ง
แต่พวกเราสามารถร่วมเคียงกันและกันในจิตวิญญาณและพบกันในเรื่องหนึ่งได้บ่อยครั้ง
พระบิดาและบุตรทั้งหลายไม่สามารถแยกจากกันได้ตลอดกาล พวกเขาเชื่อมโยงกันอย่างสนิทสนม
ไม่มีใครเลยที่สามารถนำเจ้าไปจากข้างเราได้จนกว่าจะถึงวันที่หวนคืนสู่ภูเขาศิโยน
เรารักบุตรหัวปีทั้งหมดที่มาจากเรา และเราเกลียดชังศัตรูทั้งหมดที่ต่อต้านเรา
เราจะนำพบบรรดาผู้ที่เรารักกลับไปสู่ศิโยนและหญิงสาวที่เราเกลียดชังเข้าไปสู่แดนคนตาย เข้าไปในนรก
นี่คือหลักการหลักของประกาศกยอห์นการบริหารทั้งปวงของเรา
ทุกสิ่งทุกอย่างที่บุตรหัวปีทั้งหลายของเราพูดหรือทำคือการแสดงออกของพระวิญญาณของเรา
เป็นความเข้าใจที่ชัดเจนของการนี้ว่าทุกคนต้องเป็นคำพยานต่อบุตรหัวปีทั้งหลายของเรา
นี่คือขั้นตอนถัดไปของงานของเรา และหากใครก็ตามต่อต้าน
เราจะให้บุตรอันเป็นที่รักทั้งหลายของเราจัดการกับพวกเขา ตอนนี้แตกต่างจากเมื่อก่อน
หากบรรดาผู้ที่เรารักกล่าวคำพูดของการพิพากษาหนึ่งคำ ซาตานก็ตายลงในแดนคนตายในทันใด
เพราะเราได้มอบสิทธิอำนาจให้บุตรหัวปีทั้งหลายของเราแล้ว นี่กล่าวได้ว่านับจากนี้เป็นต้นไป
ถึงเวลาแล้วที่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรากับเราจะได้ปกครองร่วมกัน (นี่คือระยะของเรื่องหนึ่ง
ซึ่งแตกต่างเล็กน้อยจากการปกครองร่วมกันในร่างกาย)
ใครก็ตามที่ไม่เชื่อฟังในความคิดจะทนทุกข์กับชะตากรรมเดียวกันกับพวกที่ต่อต้านภาวะบุคคลที่เราเป็น
บุตรหัวปีทั้งหลายของเราควรจะได้รับปฏิบัติอย่างที่เราได้รับการปฏิบัติ
เพราะพวกเรามีร่างกายหนึ่งเดียวและไม่มีวันสามารถถูกแยกจากกันได้ ดังที่ได้มีการเป็นพยานต่อเราในอดีต

ในวันนี้จึงควรมีพยานต่อบุตรหัวปีทั้งหลายของเราในทำนองเดียวกัน
นี่คือหนึ่งในประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา ทุกคนต้องยืนขึ้นและเป็นคำพยาน

ราชอาณาจักรของเราแผ่ขยายไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

และบุตรหัวปีทั้งหลายของเราเดินทางไปยังสุดปลายแผ่นดินโลกร่วมกับเรา

เพราะอุปสรรคทั้งหลายของเนื้อหนังของพวกเจ้า จึงมีวจนะหลายคำที่พวกเจ้าไม่เข้าใจ

แม้ว่าเราได้พูดวจนะเหล่านั้นไปแล้วก็ตาม

ดังนั้นส่วนใหญ่ของงานนี้ต้องได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์หลังจากการหวนคืนสู่ศิโยน

สามารถเห็นได้จากวจนะของเราว่าการหวนคืนนี้อยู่ไม่ไกลเกินไป—ในข้อเท็จจริงนั้น

ชั่วขณะนั้นใกล้จะมาถึงแล้ว นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เราจึงกำลังพูดถึงศิโยนและเรื่องทั้งหลายในศิโยนอยู่เป็นนิตย์

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าจุดประสงค์ของวจนะของเราคืออะไร? พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าสิ่งใดอยู่ในหัวใจของเรา?

หัวใจของเราโหยหาที่จะหวนคืนสู่ศิโยนในไม่ช้า ที่จะสิ้นสุดยุคสมัยเดิมโดยครบถ้วนบริบูรณ์

ที่จะสิ้นสุดชีวิตของพวกเรานบนแผ่นดินโลก (เพราะเราชิงชิงผู้คน เรื่องทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลายทางโลก

และเรายังเกลียดชังชีวิตในเนื้อหนังมากขึ้นไปอีก และสิ่งขัดขวางทั้งหลายของเนื้อหนังนั้นใหญ่หลวง

มีเพียงเมื่อหวนคืนสู่ศิโยนแล้วเท่านั้นทุกสิ่งทุกอย่างจึงจะจำเริญ)

และที่จะฟื้นคืนชีวิตของพวกเราในราชอาณาจักร

จุดประสงค์ของการจัดเป็นมนุษย์ครั้งแรกของเราคือเพื่อวางรากฐานสำหรับครั้งที่สองของเรา

นี่คือเส้นทางที่จำเป็นต้องมีการเดินทาง

มีเพียงโดยการมอบตัวเราเองอย่างครบบริบูรณ์ให้ซาตานเท่านั้นเราจึงจะสามารถไล่พวกเจ้าได้

เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะหวนคืนสู่ร่างกายของเราในระหว่างช่วงระยะขั้นสุดท้าย

(หากไม่ใช่เพราะการจัดเป็นมนุษย์ครั้งแรกของเราแล้ว เราคงจะไม่สามารถได้รับเกียรติได้

และเราคงจะไม่สามารถนำเครื่องบูชาลบล้างบาปกลับไปได้ ดังนั้นแล้ว

พวกเจ้าก็คงจะได้มาสู่โลกในฐานะพวกคนบาปทั้งหลาย) เพราะเรามีปัญญาไม่สิ้นสุด

ข้อเท็จจริงที่เราได้นำทางพวกเจ้าออกจากศิโยนนั่นหมายความว่าเราจะมั่นใจว่าจะนำพาพวกเจ้ากลับสู่ศิโยน

ความพยายามทั้งหลายของซาตานที่จะขวางกั้นหนทางจะไม่ประสบความสำเร็จ

เพราะงานอันยิ่งใหญ่ของเรานั้นสำเร็จล่วงมานานมาแล้ว บุตรหัวปีทั้งหลายของเราก็เป็นเหมือนเรา—

พวกเขาวริสุทธิ์และไร้จุดค้างพริ้ว ดังนั้นเราจะยังคงหวนคืนสู่ศิโยนพร้อมกับบุตรหัวปีทั้งหลายของเรา

และพวกเราจะไม่มีวันแยกจากกัน

แผนการบริหารจัดการของเรากำลังค่อยๆ ได้รับการเผยต่อพวกเจ้า

เราได้เริ่มต้นดำเนินงานของเราจนเสร็จสิ้นในชนชาติทั้งหมดและท่ามกลางกลุ่มชนทั้งหมด

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ว่าการहनคืนของเราสู่ศิโยนนั้นอยู่ไม่ไกลเกินไปแล้ว
เพราะการดำเนินงานของเราในชนชาติทั้งหมดและท่ามกลางกลุ่มชนทั้งหมดคือบางสิ่งบางอย่างที่จะต้องทำให้
เสร็จหลังจากการहनคืนสู่ศิโยน จังหวะก้าวเดินของเราวดเร็วขึ้นเรื่อยๆ
(เพราะวันแห่งการहनคืนของเราสู่ศิโยนกำลังเข้าไปใกล้เข้ามา
เราต้องการแล้วเสร็จงานของเราบนแผ่นดินโลกก่อนที่จะเราจะहनคืน)
เรากำลังกลายเป็นอยู่อยู่กับงานของเรามากขึ้นไปอีก
แต่กระนั้นก็มีงานบนแผ่นดินโลกสำหรับเราที่จะทำน้อยลงทุกที—แทบจะไม่มีเลย
(ฐานะของเรานั้นมุ่งหมายไปทำงานในพระวิญญูณ
ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่าแต่สามารถได้รับจากวณะของเราเท่านั้น
ฐานะของเราไม่ใช่เป็นอย่างที่อยู่ออยู่ในเนื้อหนัง แต่อ้างอิงถึงการวางแผนการของเราเกี่ยวกับกิจมากมาย)
นี่เป็นเพราะ ตามที่เราได้พูดแล้ว งานของเราบนแผ่นดินโลกได้เสร็จสิ้นไปเรียบร้อยแล้วอย่างถ้วนทั่ว
และส่วนที่เหลือของงานของเราต้องรอจนกระทั่งเราहनคืนสู่ศิโยน
(เหตุผลที่ทำไมเราต้องहनคืนสู่ศิโยนเพื่อทำงานนั้นก็ถือว่า
งานในอนาคตไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้ในเนื้อหนัง และหากงานนี้จะทำสำเร็จในเนื้อหนัง
มันคงจะลดเกียรตินามของเรา) เมื่อเราทำให้ศัตรูของเราปราชัยและहनคืนสู่ศิโยน
ชีวิตจะสวยงามและสันติสุขมากกว่าชีวิตก่อนยุคทั้งหลาย (นี่เป็นเพราะเราได้เอาชนะ โลกอย่างครบบริบูรณ์แล้ว
และด้วยการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของเราและการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของเรา
เราได้รับเกียรติโดยครบบริบูรณ์ ในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของเรา เราได้รับเกียรติเป็นบางส่วนเท่านั้น
แต่ในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของเรา ภาวะบุคคลของเราได้รับเกียรติโดยครบบริบูรณ์
ดังนั้นจึงไม่มีโอกาสสำหรับชาดานที่จะฉวยโอกาสอีกต่อไป ดังนั้น
อนาคตของศิโยนจะสวยงามและสันติสุขยิ่งขึ้นไปอีก)
ภาวะบุคคลของเราจะปรากฏต่อหน้าพิภพและชาดานอย่างรุ่งโรจน์ยิ่งขึ้นไปอีกเพื่อที่จะดูหมิ่นเหยียดหยามพญานาค
ใหญ่สีแดง นี่คือจุดศูนย์กลางของปัญหาทั้งหมดของเรา ยิ่งเราพูดถึงสิ่งภายนอกทั้งหลายมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งสามารถเข้าใจได้มากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งเราพูดถึงสิ่งทั้งหลายของศิโยนที่พวกมนุษย์ไม่สามารถเห็นได้มากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งคิดว่าสิ่งเหล่านี้ว่างเปล่ามากขึ้นเท่านั้น
และยิ่งลำบากยากเย็นมากขึ้นเท่านั้นสำหรับพวกเขาที่จะจินตนาการสิ่งเหล่านั้น
พวกเขาก็จะคิดว่าเรากำลังเล่าเทพนิยายอยู่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องคอยระวัง
ไม่มีวณะที่กลวงเปล่าในปากของเรา วณะที่มาจากปากของเรานั้นไว้วางใจได้ นี่เป็นจริงอย่างแน่นอนที่สุด

แม้ว่าจะยากที่จะเข้าใจด้วยหนทางความคิดของพวกเขา (เพราะข้อจำกัดทั้งหลายของเนื้อหนัง พวกมนุษย์ไร้ความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่เราพูดอย่างครบบริบูรณ์และอย่างถ้วนทั่ว และหลายสิ่งที่เราได้พูดไปแล้ว เรายังไม่ได้เปิดเผยอย่างครบบริบูรณ์ กระนั้น เมื่อพวกเราหวนคืนสู่ศิโยน เราจะไม่จำเป็นต้องอธิบาย พวกเขาจะเข้าใจไปเองเป็นธรรมดา) การนี้จะต้องไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่สำคัญ

ถึงแม้ว่าเนื้อหนังและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มีข้อจำกัดทั้งหลาย แต่เรายังคงต้องการที่จะปรับปรุงการคิดอย่างเนื้อหนังของพวกเขาและสู้กับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาโดยผ่านทางความล้ำลึกทั้งหลายที่ถูกเปิดเผย เพราะ อย่างที่เราได้พูดไปแล้วหลายครั้ง

นี่คือขั้นตอนหนึ่งของงานของเรา (และงานนี้จะไม่หยุดจนกว่าจะเข้าสู่ศิโยน) มี “ภูเขาศิโยน”

หนึ่งลูกในจิตใจของทุกๆ บุคคล และมันแตกต่างกันสำหรับทุกคน ในเมื่อเราพาคนถึงภูเขาศิโยนอยู่เรื่อยๆ เราจะให้ข้อมูลทั่วไปบางอย่างเกี่ยวกับภูเขานั้นแก่พวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะรู้จักเกี่ยวกับมันสักเล็กน้อย

การอยู่บนภูเขาศิโยนคือการหวนคืนสู่โลกฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้ว่ามันอ้างอิงถึงโลกฝ่ายวิญญาณ แต่มันก็ไม่ใช่ที่พวกมนุษย์ไม่สามารถเห็นหรือสัมผัสได้ การนี้เกี่ยวข้องกับร่างกาย

มันไม่ใช่ไม่ปรากฏแก่ตาหรือไม่สามารถสัมผัสได้อย่างสิ้นเชิง เพราะเมื่อร่างกายปรากฏขึ้น มันมีรูปสัณฐานและรูปทรง แต่เมื่อร่างกายไม่ปรากฏขึ้น มันไม่มีรูปสัณฐานหรือรูปทรง บนภูเขาศิโยน จะไม่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับอาหาร เสื้อผ้า สิ่งจำเป็นประจำวัน หรือที่กำบัง

อีกทั้งจะไม่มีการสมรสหรือครอบครัว และจะไม่มีการแบ่งเพศ

(บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่อยู่บนภูเขาศิโยนคือภาวะบุคคลของเรา ในร่างกายหนึ่งเดียว ดังนั้นจึงไม่มีการแต่งงาน ครอบครัว หรือการแบ่งเพศ)

และทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งภาวะบุคคลของเราพูดถึงก็จะสัมฤทธิ์ผล เมื่อผู้คนไม่ทันระวังตัว

ภาวะบุคคลของเราจะปรากฏท่ามกลางพวกเขา และเมื่อผู้คนกำลังไม่ให้ความสนใจ

ภาวะบุคคลของเราจะปลาสนากรไป (นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนซึ่งมีเลือดเนื้อไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้ ดังนั้นจึงเป็นการลำบากยากเย็นสำหรับพวกเขาที่จะจินตนาการในตอนนี้) ในอนาคต จะยังคงมีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และสวรรค์กับแผ่นดินโลกในทางกายภาพ แต่เพราะภาวะบุคคลของเราจะอยู่ในศิโยน จะไม่มีการแผดเผาของดวงอาทิตย์ ไม่มีกลางวัน และไม่มีความทุกข์จากความวิบัติทางธรรมชาติทั้งหลาย

เมื่อเราพูดว่า พวกเราจะไม่ต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์

เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้ความสว่างแก่พวกเรา เรากำลังพูดถึงการอยู่ในศิโยน ตามมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลต้องถูกจำกัดทั้ง และผู้คนทั้งหมดต้องดำรงชีวิตในความสว่างของเรา

พวกเขาคิดว่านี่คือความหมายที่แท้จริงของ “พวกเราจะไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์

เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้แสงสว่างแก่พวกเรา” แต่ในข้อเท็จจริงนั้น นี่คือการตีความผิด เมื่อเราพูดว่า “ทุกเดือน

ฉันไม่ได้ออกผลสืบสองลักษณะ” เรากำลังอ้างอิงถึงเรื่องราวในศิโยน
ประโยชน์นี้เป็นตัวแทนสภาพเงื่อนไขทั้งหลายของชีวิตในศิโยนในความครบถ้วนบริบูรณ์ของสิ่งเหล่านั้น
ในศิโยน เวลาจะไม่ถูกจำกัด อีกสิ่งจะไม่มีข้อจำกัดทั้งหลายเกี่ยวกับภูมิศาสตร์และพื้นที่
นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เราจึงพูดว่า “ทุกเดือน” “ผลสืบสองลักษณะ”
ไม่ได้เป็นตัวแทนพฤติกรรมที่พวกเขากำลังใช้ชีวิตตามในวันนี้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
มันอ้างอิงถึงชีวิตแห่งอิสราเอลในศิโยน วนะเหล่านี้เป็นการกล่าวอย่างกว้างๆ ทัวไป เกี่ยวกับชีวิตในศิโยน
จากการนี้ เราสามารถเห็นได้ว่าชีวิตในศิโยนจะมั่งคั่งและแปรปรวนหลากหลาย (เพราะที่นี่ “สืบสอง”
อ้างอิงถึงความเต็มเปี่ยม) มันจะเป็นชีวิตที่ปราศจากความระทมใจและน้ำตา
และจะไม่มีการฉวยประโยชน์หรือการกดขี่ ดังนั้นทั้งหมดจะได้รับการปลดแอกและเป็นอิสระ
นี่เป็นเพราะทุกสิ่งทุกอย่างดำรงอยู่ภายในภาวะบุคคลของเรา ไม่สามารถแยกได้โดยบุคคลใด
และทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นจากเหตุการณ์ของความงดงามและความใหม่ชั่วนิรันดร์
มันจะเป็นเวลาที่ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว
และเป็นการเริ่มต้นชีวิตของพวกเขาหลังการหวนคืนของพวกเขาสู่ศิโยน
ถึงแม้ว่างานของเราบนแผ่นดินโลกได้เสร็จสิ้นแล้วอย่างถาวร
แต่เรายังคงจำเป็นต้องให้บุตรหัวปีทั้งหลายของเราทำงานบนแผ่นดินโลก
ดังนั้นเรายังไม่สามารถหวนคืนสู่ศิโยนได้ เราไม่สามารถหวนคืนสู่ศิโยนได้โดยลำพัง
เราจะหวนคืนสู่ศิโยนพร้อมกับบุตรหัวปีทั้งหลายของเราหลังจากที่พวกเขาได้แล้วเสร็จงานของพวกเขาบนแผ่นดิน
โลกแล้ว ด้วยเหตุนี้ อาจกล่าวอย่างถูกต้องได้ว่า พวกเรากำลังได้รับส่งาราศีไปพร้อมกัน
นี่คือการสำแดงอันครบบริบูรณ์ของภาวะบุคคลของเรา
(เราพูดว่างานของบุตรหัวปีทั้งหลายของเราบนแผ่นดินโลกยังไม่ครบบริบูรณ์เพราะบุตรหัวปีทั้งหลายของเรายัง
ไม่ได้รับการสำแดง งานนี้ยังคงต้องทำให้เสร็จโดยพวกคนปรนนิบัติที่จงรักภักดีและซื่อสัตย์ทั้งหลาย)

บทที่ 116

ท่ามกลางวณะของเรา มีหลายวณะที่ทำให้ผู้คนหวาดหวั่น
วณะจำนวนมากของเราทำให้ผู้คนสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว
และวณะจำนวนมากของเราทำให้ผู้คนทนทุกข์และสูญเสียความหวัง
และยิ่งกว่านั้นก่อให้เกิดการทำลายล้างของผู้คน
ไม่มีใครสามารถหยั่งลึกความอุดมแห่งวณะของเราหรือจับความเข้าใจมันได้อย่างชัดเจน
เมื่อเราบอกวณะของเราแก่พวกเขาและเปิดเผยวณะต่อพวกเขาที่ละประ โยคเท่านั้นนั่นเอง
พวกเขาก็จะเรียนรู้สภาวะทั่วไปของกิจการทั้งหลาย
ในขณะที่ยังคงไม่ชัดเจนเกี่ยวกับโฉมหน้าที่แท้จริงของข้อเท็จจริงที่เฉพาะเจาะจง ด้วยเหตุนี้
เราจะใช้ข้อเท็จจริงทั้งหลายเปิดเผยวณะทั้งหมดของเรา
ด้วยผลจากการนั้นก็จะเปิดโอกาสให้พวกเขาได้รับความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่กว่า เมื่อพิจารณาสำนวนวาตะของเรา
เราไม่ได้กำลังกล่าวด้วยวณะของเราเท่านั้น แต่ที่มากยิ่งขึ้นอีกคือ เรากำลังกระทำการด้วยวณะของเรา
นี่คือความหมายแท้จริงของ “วณะและความสำเร็จคู่ลงที่เกิดขึ้นพร้อมกัน”
เพราะเมื่อมีเราทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอิสระและทุกสิ่งทุกอย่างถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ และบนรากฐานนี้
ทั้งหมดที่เราทำเต็มไปด้วยปัญญา เราไม่กล่าวอย่างไม่รอบคอบ อีกทั้งเราไม่กระทำการอย่างไม่รอบคอบ
(ไม่ว่าจะในสภาวะความเป็นมนุษย์หรือเทวสภาพ เรากล่าวและกระทำการด้วยปัญญา
เพราะสภาวะความเป็นมนุษย์ของเราเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกได้ของตัวเอง) กระนั้นก็ดี เมื่อเรากล่าว
ไม่มีใครให้ความสนใจต่อกระแสเสียงของวาตะของเรา เมื่อเรากระทำการ
ไม่มีใครให้ความสนใจต่อวิธีการของงานของเรา นี่คือข้อบกพร่องของมนุษย์
เราเปิดเผยสิทธิฤทธิ์ของเราต่อมนุษย์ทั้งมวล ไม่เพียงต่อบรรดานุตรหัวปีของเราเท่านั้น แต่ยิ่งมากกว่านั้นอีก
เราจะเปิดเผยสิทธิฤทธิ์ของเราภายในชนชาติทั้งปวงและท่ามกลางกลุ่มคนทั้งมวล
เพียงการทำเช่นนั้นเท่านั้นที่เป็นคำพยานอันเต็มไปด้วยอำนาจที่ทำให้ซาตานได้อับอาย
เราไม่กระทำการอย่างโง่เขลา ผู้คนส่วนใหญ่คิดว่าพยานของเราต่อบรรดานุตรหัวปีคือความผิดพลาด
พวกเขาพูดว่ามีพระเจ้าอื่นๆ นอกจากเรา ว่าเรากระทำการอย่างขาดสำนึกรับรู้ ว่าเราลดคุณค่าตัวเราเอง
และในการนี้ อุปนิสัยของมนุษย์ก็ยังถูกตีแผ่มากขึ้น
เราจะสามารถทำผิดพลาดในการเป็นพยานต่อบรรดานุตรหัวปีได้หรือไม่? เจ้าพูดว่าเราผิด
ดังนั้นเจ้าสามารถเป็นพยานได้หรือไม่? หากไม่ใช่เพราะการยกระดับของเรา คำพยานของเรา
พวกเขาก็จะยังคงผลักไสบุตรของเราไว้ได้พวกเขา จะยังคงปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความไม่แยแสที่เย็นชา
และจะยังคงปฏิบัติต่อพระองค์อย่างกับผู้รับใช้ของพวกเขา เจ้าพวกสุกรทั้งหลาย!

เราจะกำจัดเจ้าแต่ละคนเป็นลำดับ! จะไม่มีผู้ใดรอดไปได้!

จงบอกเรามาว่าสิ่งทั้งหลายประเทไคที่เข้ากันไม่ได้กับบุคคลหนึ่งที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ?

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกมันคือสุกร! เราเพียงไม่สามารถทนเห็นภาพของพวกมันได้

หากเรารอคำพยานของพวกเจ้า งานของเราก็คงจะถูกทำให้ล่าช้าไปแล้ว! เจ้าพวกสุกรทั้งหลาย!

เจ้าไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์เลย! เราไม่จำเป็นต้องให้เจ้าทำงานปรนนิบัติเรา! ออกไปจากที่นี่ เดียวนี้เลย!

เจ้าได้รังแกและกดขี่บุตรของเรามานานมากแล้ว เราจะกระต๊อบเจ้าจนละ!

ดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากเจ้ากล้าปาเถื่อนอีก ดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากเจ้ากล้าทำให้เราอับอายอีก!

เราได้ทำให้งานอันยิ่งใหญ่ของเราสำเร็จลุล่วงแล้ว

เราควรที่จะหันกลับมาและกำจัดฝูงสัตว์เดียรัจฉานนี้ออกไปเสีย!

ทั้งหมดถูกทำให้สำเร็จลุล่วงในมือของเรา (ตามความคิดของบรรดาผู้ที่เรารัก)

และทั้งหมดถูกทำลายในมือของเราด้วยเช่นกัน

(ตามความคิดของพวกสัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้นที่เราเกลียดและตามความคิดของพวกคนเหล่านั้น

เรื่องราวทั้งหลาย และสิ่งทั้งหลายที่เราดูหมิ่น) เราปล่อยให้บรรดาบุตรหัวปีของเรามองเห็นทั้งหมดที่เราจะทำ

ปล่อยให้พวกเขาเข้าใจอย่างถ้วนทั่วและมองเห็นทั้งหมดที่เราได้ทำในที่นั้นตั้งแต่ที่ออกมาจากศิโยน ภายหลัง

พวกเขาจะเข้าสู่ภูเขาศิโยนด้วยกัน เข้าสู่สถานที่ที่พวกเราเคยอยู่ก่อนหน้ายุคสมัยทั้งหลาย

และใช้ชีวิตของพวกเราใหม่อีกครั้ง นับจากนั้นไป จะไม่มีการติดต่อกับโลกและฝูงสุกรฝูงนี้อีก

แต่จะเป็นอิสรภาพอย่างครบบริบูรณ์ ทั้งหมดจะไม่ถูกขยับยั้งและจะปราศจากอุปสรรคขัดขวาง

ผู้ใดที่กล้าต้านทานบุตรหัวปีของเราคนใด? ผู้ใดที่กล้าต่อต้านบรรดาบุตรหัวปีของเราต่อไป?

เราไม่ปล่อยให้พวกเขาหนีไปได้ง่ายดาย! เจ้าเคารพเราอย่างไรก็ตามในอดีต

นั่นคือวิธีที่เจ้าต้องเคารพบรรดาบุตรหัวปีของเราในวันนี้

จงอย่าเป็นอย่างหนึ่งต่อหน้าเราและอีกอย่างหนึ่งลับหลังเรา

เรามองเห็นแต่ละบุคคลว่าเป็นอย่างไรด้วยความกระจางแจ้งมาก

การไม่จงรักภักดีต่อบุตรของเราคือการไม่กตัญญูต่อเรา ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่แจ่มแจ้ง

ด้วยว่าพวกเราเป็นร่างหนึ่งเดียว หากใครบางคนคิดต่อเราแต่ยึดทำที่ที่แตกต่างต่อบรรดาบุตรหัวปีของเรา

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็คือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงตามแบบฉบับอย่างไม่ต้องสงสัย

เพราะพวกเขาทำให้พระวรกายของพระคริสต์แตกหัก บาปนี้ไม่มีวันสามารถให้อภัยได้เลย!

เจ้าแต่ละคนต้องเห็นการนี้ เป็นหน้าที่ของพวกเจ้าที่จะเป็นพยานให้เรา และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ

เป็นข้อผูกพันของพวกเจ้าที่จะเป็นพยานให้บรรดาบุตรหัวปี

ไม่มีพวกเจ้าคนใดที่จะละเลยความรับผิดชอบของพวกเจ้าได้ เราจะกำจัดผู้ใดก็ตามที่ขัดจังหวะทันที!

จงอย่าคิดว่าตัวเจ้าเองเป็นสิ่งใดที่พิเศษ เรามบอกเจ้าตอนนี้ว่า ผู้ใดก็ตามที่เป็นเช่นนั้นมากที่สุด
พวกเขาจะเป็นเป้าหมายของการลงโทษที่เข้มงวดที่สุดของเรา!
ผู้ใดก็ตามที่เป็นเช่นนั้นมากที่สุดมีความหวังน้อยที่สุด และเป็นบุตรแห่งความพินาสมาากที่สุด
เราจะตีสอนเจ้าไปตลอดกาล!

งานของเราทั้งหมดกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยพระองค์เอง
และเราไม่อนุญาตให้จำพวกของชาดานแทรกแซง การนี้ก็เพื่อหลีกเลี่ยงการรบกวนแผนการของเรา ในท้ายที่สุด
เราจะปล่อยให้ทั้งผู้ใหญ่และเด็กๆ ลูกชิ้นและสรรเสริญเราและบรรดาบุตรหัวปีของเรา
สรรเสริญกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเรา และสรรเสริญการสำแดงสภาวะบุคคลของเรา
เราจะปล่อยให้เสียงของการสรรเสริญดังก้องไปทั่วจักรวาลและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ทำให้บรรดาภูเขา
แม่น้ำทั้งหลาย และทุกสรรพสิ่งสันตะเทือน และเราจะเหยียดหยามชาดานอย่างถาวร
เราจะใช้คำพยานของเราทำลายทั่วทั้งโลกใบเก่าที่โสโครกและเลวทราม
และก่อร่างสร้างโลกใหม่ที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน (ในการกล่าวว่าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว
และเทหวัตถุบนท้องฟ้าจะไม่เปลี่ยนแปลงในอนาคต เราไม่ได้หมายความว่าโลกใบเก่าจะยังคงดำรงอยู่
แต่ว่าทั่วทั้งโลกจะถูกทำลายและโลกใบเก่าจะถูกแทนที่ เราไม่ได้หมายความว่าแทนที่จักรวาล)
เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นโลกจึงจะอยู่ในแนวเดียวกันกับเจตจำนงของเรา อยู่ภายในเจตจำนงนั้น
จะไม่มีมีการข่มขู่ประเภที่มีอยู่ในวันนี้
อีกทั้งจะไม่มีปรากฏการณ์ปัจจุบันของผู้คนที่หาประโยชน์ใส่ตัวซึ่งกันและกัน ตรงกันข้าม
จะมีความยุติธรรมและความเป็นเหตุผลภายในเนื้อหนังอย่างครบถ้วนบริบูรณ์
(ถึงแม้เรากล่าวว่าจะมีความยุติธรรมและความเป็นเหตุผล แต่มันก็จะอยู่ภายในเนื้อหนัง
มันจะแตกต่างอย่างมากจากราชอาณาจักรของเรา—แตกต่างเหมือนสวรรค์กับแผ่นดินโลก
ไม่มีทางเลยที่จะเปรียบเทียบสองสิ่งนี้—จะว่าไปแล้ว โลกมนุษย์ก็คือโลกมนุษย์
และโลกฝ่ายจิตวิญญาณก็คือโลกฝ่ายจิตวิญญาณ) ในตอนนั้น
บรรดาบุตรหัวปีของเรากับเราจะใช้ขอบเขตอำนาจเหนือโลกเช่นนั้น (ในโลกนี้ จะไม่มีการรบกวนจากชาดาน
เพราะชาดานจะถูกกำจัดอย่างครบถ้วนบริบูรณ์โดยเรา) แต่ชีวิตของพวกเขาจะยังคงเป็นชีวิตแห่งราชอาณาจักร
ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ ตลอดหลายยุคหลายสมัยไม่เคยมีมนุษย์ผู้ใด
(ไม่สำคัญว่าจะจงรักภักดีมากเพียงใด) ที่ได้รับประสบการณ์ชีวิตประเภทนี้ เพราะตลอดหลายยุคหลายสมัย
ไม่มีผู้ใดได้กระทำหน้าที่เป็นบุตรหัวปีของเรา และพวกเขาจะยังคงทำการปรนนิบัติเราในภายหลัง
แม้ว่าคนปรนนิบัติเหล่านี้จงรักภักดี แต่อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็เป็นพงศ์พันธุ์ของชาดานที่ได้ถูกพิชิตโดยเรา
ดังนั้นหลังจากการตายจากเนื้อหนัง พวกเขายังคงกำเนิดในโลกมนุษย์เพื่อทำงานปรนนิบัติเรา

นี่คือความหมายแท้จริงของ “บรรดาบุตรทั้งหลายอย่างไรเสียก็คือบรรดาบุตรทั้งหลาย และบรรดาคนปรนนิบัติอย่างไรเสียก็เป็นพงศ์พันธุ์ของชาดาน” ตลอดหลายยุคหลายสมัย ไม่เป็นที่รู้ว่ามีผู้คนทำงานปรนนิบัติบรรดาบุตรหัวปีของวันนี้มากเท่าใด ในบรรดาคนปรนนิบัติทั้งหมด ไม่มีผู้ใดที่สามารถวิ่งหนีไปได้ และเราจะทำให้พวกเขาทำงานปรนนิบัติเราไปตลอดกาล เมื่อพิจารณาถึงธรรมชาติของพวกเขา พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นลูกหลานของชาดาน และพวกเขาก็หมดพากันด้านทานเรา และแม้ว่าพวกเขาทำงานปรนนิบัติเรา พวกเขาก็ถูกบังคับให้ทำ และไม่มีใครในพวกเขาที่มีทางเลือกใดๆ นี่เป็นเพราะทุกสิ่งทุกอย่างถูกควบคุมโดยมือของเรา และบรรดาคนปรนนิบัติที่เราใช้ต้องทำการปรนนิบัติเราไปจนถึงปลายทาง ด้วยเหตุนี้ จึงยังคงมีผู้คนมากมายในทุกวันนี้ที่มีธรรมชาติแบบเดียวกันกับบรรดาผู้เผยพระวจนะและอัครทูตจากยุคต่างๆ ทั้งนี้เพราะพวกเขาเป็นจิตวิญญาณเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ จึงยังคงมีคนปรนนิบัติที่จงรักภักดีมากมายที่วิ่งวนดำเนินงานเพื่อเรา แต่ในท้ายที่สุด (พวกเขาทำงานปรนนิบัติเราอย่างเนืองนิตย์เป็นเวลาหกพันปี ดังนั้นผู้คนเหล่านี้จึงเป็นของผู้คนในท่ามกลางคนปรนนิบัติ) ไม่มีผู้ใดที่สามารถบรรลุซึ่งสิ่งที่คนทั้งปวงตลอดหลายยุคหลายสมัยได้หวังไว้ เพราะสิ่งที่เราได้เตรียมไว้ไม่ได้มีไว้เพื่อพวกเขา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเราได้ถูกทำให้สำเร็จลุล่วงต่อหน้าต่อตาแล้ว เราจะให้บรรดาบุตรหัวปีของเรากลับบ้านของเราและหวนคืนมาอยู่เคียงข้างเรา เพื่อจะได้อยู่ร่วมกันอีกครั้ง เพราะเราได้หวนคืนอย่างผู้มีชัยชนะและมีชัยชนะและเราได้รับสง่าราศีอย่างครบถ้วน เรามาเพื่อนำพวกเขากลับไป ในอดีต ผู้คนบางคนทำนายถึง “หญิงพรหมจารีผู้มีปัญญาห้าคนกับหญิงพรหมจารีผู้โง่เขลา” แม้ว่าคำทำนายนี้จะไม่ถูกต้องแม่นยำ แต่ก็ไม่ได้ผิดทั้งหมดด้วยเช่นกัน—ด้วยเหตุนี้ เราอาจเสนอคำอธิบายบางอย่างแก่พวกเขา “หญิงพรหมจารีผู้มีปัญญาห้าคนกับหญิงพรหมจารีผู้โง่เขลาห้าคน” เมื่อรวมกันแล้วก็ไม่ได้เป็นตัวแทนจำนวนของผู้คน อีกทั้งก็ไม่ใช่ตัวแทนประเภทของผู้คนเช่นกัน “หญิงพรหมจารีผู้มีปัญญาห้าคน” อ้างอิงถึงจำนวนของผู้คน และ “หญิงพรหมจารีผู้โง่เขลาห้าคน” เป็นตัวแทนบุคลลประเภทหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้อ้างอิงถึงบรรดาบุตรหัวปีเช่นกัน ตรงกันข้าม พวกเขาเป็นตัวแทนของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง นี่คือเหตุผลที่พวกเขาได้ถูกขอให้เตรียมน้ำมันในยุคสุดท้าย (สรรพสิ่งที่ทรงสร้างไม่ได้ครอบครองคุณสมบัติของเรา หากพวกเขาต้องการเป็นผู้มีปัญญา พวกเขา ก็จำเป็นต้องเตรียมน้ำมัน และด้วยเหตุนี้พวกเขาก็จำเป็นต้องเตรียมให้พร้อมด้วยวาระของเรา) “หญิงพรหมจารีผู้มีปัญญาห้าคน” เป็นตัวแทนบรรดาบุตรของเราและผู้คนของเราในท่ามกลางมนุษย์ที่เราได้สร้าง พวกเขาถูกเรียกว่า

“หญิงพรหมจารี” เพราะพวกเขาถูกรับไว้โดยเรา ทั้งที่เกิดบนแผ่นดินโลก คนเราอาจเรียกพวกเขาว่าบริสุทธิ์
ดังนั้นพวกเขาจึงถูกเรียกว่า “หญิงพรหมจารี” “ห้าคน” ที่กล่าวมาข้างต้น

เป็นตัวแทนจำนวนบรรดาบุตรของเราและผู้คนของเราที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้า “หญิงพรหมจารีผู้โง่เขลาห้าคน”
อ้างอิงถึงบรรดาคนปรนนิบัติ ด้วยว่าพวกเขาทำงานปรนนิบัติเราโดยไม่ผูกพันความสำคัญต่อชีวิตแม้แต่น้อย
โดยไม่ทำตามเสาะหาสิ่งทั้งหลายที่อยู่ภายนอกเท่านั้น (เพราะพวกเขาไม่มีคุณสมบัติของเรา
ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะทำสิ่งใด มันก็เป็นสิ่งที่อยู่ภายนอก)

และพวกเขาไร้ความสามารถที่จะเป็นผู้ช่วยเหลือที่มีความสามารถของเราได้ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกเรียกว่า
“หญิงพรหมจารีผู้โง่เขลา” “ห้าคน” ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นตัวแทนชาตान และข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาถูกเรียกว่า
“หญิงพรหมจารี” นั้นหมายความว่าพวกเขาได้ถูกพิชิตโดยเราและสามารถทำงานปรนนิบัติเราได้—
แต่คนเช่นนั้นไม่บริสุทธิ์ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกเรียกว่าบรรดาคนปรนนิบัติ

บทที่ 117

พระองค์คือองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเปิดหนังสือม้วน และพระองค์คือองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงแกะตราทั้งเจ็ดดวงออก เพราะความล้าลึกทั้งหมดมาจากพระองค์และพระพรทั้งหมดถูกเปิดเผยโดยพระองค์ เราผูกมัดอยู่กับการรักพระองค์ชั่วกัลปาวสาน และเราผูกมัดกับการทำให้ผู้คนทั้งหมดคนมีสการพระองค์ เพราะพระองค์คือสภาวะบุคคลของเรา

พระองค์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของการสำแดงอันอุดมสมบูรณ์และครบบริบูรณ์ของเรา

ส่วนที่จะขาดเสียมิได้ของร่างกายของเรา ดังนั้น เราต้องให้คำพยานพิเศษ

ใครอื่นอีกหรือนอกเหนือจากองค์หนึ่งเดียวภายในสภาวะบุคคลของเราที่ได้ตั้งใจเรา?

ไม่ใช่พระองค์พระองค์เองที่ทรงเป็นพยานต่อพระองค์ แต่เป็นวิญญาณของเราที่เป็นพยานต่อพระองค์

และแน่นอนว่าเราจะไม่ยกโทษให้ใครก็ตามที่กล้าเยาะเย้ยทำทนายพระองค์

เพราะการนี้เกี่ยวข้องกับประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา ทั้งหมดที่พระองค์ตรัส เราจะสำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน และทั้งหมดที่พระองค์ทรงคิด เราจะยอมรับอย่างแน่นอน หากใครสักคนไม่จงรักภักดีต่อพระองค์

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็กำลังด้านทานเราอย่างเปิดเผย และเราจะไม่ยกโทษให้พวกเขาอย่างแน่นอน

เราจะติสอนทุกคนที่ด้านทานพระบุตรของเราอย่างรุนแรง และเราจะอวยพรบรรดาผู้ที่เข้ากันได้กับพระองค์

นี่คือสิทธิอำนาจที่เรามอบให้กับพระองค์ ในสิ่งที่ถูกพูดถึงในอดีตนั้น—

ข้อพึงประสงค์และมาตรฐานที่กำหนดให้บรรดาบุตรหัวปี—พระองค์ทรงเป็นต้นแบบ กล่าวคือ

ดังที่พระองค์ทรงเป็น เราจะพึงประสงค์ให้บรรดาบุตรหัวปีเป็นเช่นนั้น

นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่พวกมนุษย์สามารถทำได้ แต่ในทางกลับกันนั่นคือสิ่งที่วิญญาณของเราเองทำ

หากใครก็ตามเชื่อว่ามนุษย์นั้นเองที่กำลังเป็นพยานต่อพระองค์

เช่นนั้นแล้วสิ่งที่ทรงสร้างนั้นก็เป็พวกของซาตานและศัตรูของเราโดยปราศจากข้อกังขา! ดังนั้น

คำพยานจึงเป็นข้อสรุป มิอาจเปลี่ยนแปลงได้ชั่วนิรันดร์ และเป็นสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงยืนยัน!

ไม่มีผู้ใดที่อาจปรับเปลี่ยนการนั้นแม้แต่น้อย และใครก็ตามที่ปรับเปลี่ยน เราจะไม่ยกโทษให้!

ในเมื่อพวกมนุษย์ไม่สามารถเป็นพยานต่อเราได้ เราด้วยตัวเราเองจึงเป็นพยานต่อสภาวะบุคคลของเรา

และผู้คนต้องไม่แทรกแซงงานของเรา! เหล่านี้คือวาระแห่งการพิพากษาอันรุนแรง

และทุกบุคคลต้องใส่ใจในวาระเหล่านี้!

พวกเจ้าควรพิจารณาและใส่ใจกับทุกรายละเอียดในสิ่งที่เราพูด จงอย่าปฏิบัติต่อวาระของเราอย่างเรื่อยเปื่อย แต่จงฟังอย่างตั้งใจ

เหตุใดเราจึงพูดว่าบรรดาบุตรหัวปีคือสภาวะบุคคลของเราและเป็นส่วนหนึ่งที่จะขาดเสียมิได้ของราชอาณาจักรของเรา? ก่อนปฐมกาล เราได้ใช้ชีวิตด้วยกันและไม่เคยแยกจากกัน เพราะการทำให้แตกแยกของซาตาน

หลังจากที่เราได้จัดเป็นมนุษย์ครั้งแรกเราได้หวนคืนสู่ศิโยน โดยดำเนินการไปตามการนี้
พวกเราทั้งหมดได้มาสู่โลก และหลังจากที่เราว่าชัยชนะในยุคสุดท้าย—นั่นคือ
หลังจากที่เราได้พวกเจ้ากลับคืนมาจากเนื้อหนังที่ซาตานได้ทำให้เสื่อมทราม—
เราจะนำพวกเจ้ากลับสู่ศิโยนเพื่อที่สภาวะบุคคลของเราจะอยู่ร่วมกันอีกครั้ง ไม่แยกจากกันอีกเลย
หลังจากนั้นเราจะไม่จัดเป็นมนุษย์อีก และพวกเจ้าจะไม่ออกมาจากร่างกายของเราอย่างแน่นอน กล่าวคือ
ภายหลังจากนั้นเราจะไม่สร้างโลกอีก
แต่จะยังคงไม่สามารถแยกจากกันได้ตลอดกาลจากบรรดาบุตรหัวปีของเราในศิโยน
ด้วยเหตุที่ตอนนี้ทุกสิ่งทุกอย่างได้เสร็จสิ้นแล้วอย่างถาวร และเรากำลังจะสรุปปิดตัวยุคเก่าทั้งยุค
เป็นเพียงในศิโยนเท่านั้นที่มีชีวิตของสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่
ด้วยเหตุที่สภาวะบุคคลของเราดำรงอยู่ในศิโยน
จะไม่มีฟ้าสวรรค์ใหม่หรือแผ่นดินโลกใหม่อีกที่ดำรงอยู่นอกเหนือจากการนี้ เราคือสวรรค์ใหม่
และเราก็เป็นแผ่นดินโลกใหม่เช่นกัน เพราะสภาวะบุคคลของเราเต็มเต็มศิโยนทั้งหมด
ยังอาจกล่าวได้อีกด้วยว่าบรรดาบุตรหัวปีของเราคือสวรรค์ใหม่ บรรดาบุตรหัวปีของเราคือแผ่นดินโลกใหม่
บรรดาบุตรหัวปีของเรากับเรามีร่างกายหนึ่งเดียว ไม่สามารถแยกจากกันได้
การพูดถึงเราจำเป็นที่จะต้องรวมถึงบรรดาบุตรหัวปี
และแน่นอนว่าเราจะไม่ยกโทษให้ใครก็ตามที่พยายามแยกพวกเรา
เมื่อเราทำให้ชนชาติและกลุ่มชนทั้งปวงหวนคืนต่อหน้าบัลลังก์ของเรา
ซาตานทั้งหมดจะถูกทำให้เสื่อมเสียอย่างถาวรและปีศาจชั่วทั้งหมดจะหลีกหนีจากเรา
เช่นนั้นแล้วจึงเป็นที่แน่นอนว่าความชอบธรรมจะดำรงอยู่ท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง
(หมายความว่าท่ามกลางบรรดาบุตรและผู้คนของเรา)
และจึงเป็นที่แน่นอนว่าจะไม่มีการทำให้แตกแยกของซาตานท่ามกลางชนชาติทั้งมวล
ด้วยเหตุที่เราจะปกครองชนชาติและกลุ่มชนทั้งปวง เราจะกวัดแกว่งฤทธาานุภาพเหนือสากลพิภพทั่วทั้งหมด
และซาตานทั้งหมดจะถูกล้างผลาญอย่างถาวร ถูกทำให้พ่ายแพ้โดยครบถ้วนบริบูรณ์
และได้รับการลงโทษของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา
เรากำลังดำเนินการไปกับงานของเราท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง แต่พวกเขามีเพียงความรู้แจ้งของวิญญาณของเรา
และไม่มีผู้ใดเลยท่ามกลางพวกเขาที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายของเรา
ไม่มีผู้ใดเลยที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะแสดงออกถึงเรา
มีเพียงองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นผู้ทรงมาจากเราที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะทำงานของเรา—สำหรับเรื่องส่วนที่เหลือ
เราเพียงใช้พวกเขาเป็นการชั่วคราวเท่านั้น วิญญาณของเราจะไม่เคลื่อนลงบนบุคคลหนึ่งตามอำเภอใจ

ด้วยเหตุที่ทุกสิ่งทุกอย่างในเรานั้นล้ำค่า

สำหรับวิญญาณของเราที่จะเคลื่อนลงบนใครสักคนและสำหรับวิญญาณของเราที่จะทำงานกับใครสักคนนั้นเป็นเรื่องที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง วิญญาณของเราทำงานกับผู้คนที่อยู่ภายนอกเรา

แต่วิญญาณของเราเคลื่อนลงบนองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงมาจากเรา

เหล่านี้คือสองเรื่องที่ไม่เชื่อมโยงกันเลยอย่างสิ้นเชิง ด้วยเหตุที่องค์หนึ่งเดียวผู้ทรงมาจากเรานั้นทรงบริสุทธิ์

แต่พวกที่อยู่ภายนอกเรานั้นไม่บริสุทธิ์ ไม่สำคัญว่าพวกเขาอาจจะคิดงมงายเพียงใด

วิญญาณของเราจะไม่เคลื่อนลงบนใครก็ตามด้วยเหตุผลเล็กน้อยใดๆ ผู้คนไม่ควรวิตกกังวล

เราไม่ทำความผิดใดๆ และเรามั่นใจเต็มร้อยเกี่ยวกับสิ่งที่เราทำ! เนื่องจากเราได้ให้คำพยานต่อพระองค์

แน่นอนว่าเรายังจะปกป้องพระองค์ด้วยเช่นกัน

องค์หนึ่งเดียวพระองค์นั้นทรงมาจากเราอย่างแน่อนและจะขาดเสียมิได้สำหรับสภาวะบุคคลของเรา ดังนั้น

เราหวังให้ผู้คนที่พัวพันกับความคิดที่หลงผิดของพวกเขา ปลดปล่อยแนวคิดใดๆ ที่ซาตานให้ไว้

เชื่อทุกถ้อยคำของเราว่าเป็นจริง และไม่ยอมตามข้อกังขาทั้งหลายในจิตใจของพวกเขา

นี่คือบัญชาของเราต่อมนุษยชาติ คำเตือนสติของเราต่อมนุษยชาติ ทุกคนต้องยึดตามสิ่งเหล่านี้

ทุกคนต้องเชื่อฟังสิ่งเหล่านี้อย่างจริงจัง และทุกคนต้องรับเอาสิ่งที่เราพูดว่าเป็นมาตรฐาน

เราไม่เพียงกำลังจะเริ่มงานของเราท่ามกลางชนชาติและกลุ่มชนทั้งปวงเท่านั้น

แต่ยังกำลังจะเริ่มงานของเราทุกหนแห่งในสากลพิภพด้วยเช่นกัน

และการนี้แสดงให้เห็นยิ่งไปกว่านั้นอีกว่าวันสำหรับการหวนคืนของเราสู่ศิโยนอยู่ไม่ไกลนัก

(เพราะเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับเราที่จะหวนคืนสู่ศิโยนก่อนที่จะสามารถเริ่มงานของเราท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวงและโดยตลอดทั่วทั้งสากลพิภพ)

มีใครสักคนไหมที่สามารถหยั่งลึกขั้นตอนทั้งหลายของงานของเราและวิธีที่เราทำงานได้?

เหตุผลที่เราพูดว่าเราจะพบกับชนต่างชาติในวิญญาณเป็นเพราะโดยพื้นฐานแล้วการนี้ไม่สามารถกระทำได้ในเนื้อหนัง และเพราะเราไม่เต็มใจที่จะเสี่ยงอันตรายเป็นครั้งที่สอง

เหล่านี้คือเหตุผลสำหรับการสนทนากับชนต่างชาติในวิญญาณ นี่จะอยู่ในโลกฝ่ายจิตวิญญาณที่แท้จริง

ไม่ใช่โลกฝ่ายจิตวิญญาณที่ค่อนข้างคลุมเครือตามที่จินตนาการโดยพวกที่^[n]ใช้ชีวิตในเนื้อหนัง

สิ่งที่เราพูดในเวลานั้นจะแตกต่างกันแค่วิธีที่เราพูด เนื่องจากเราจะพูดภายในยุคที่แตกต่างกัน ดังนั้น

เรากำลังเตือนความจำมนุษยชาติครั้งแล้วครั้งเล่าให้สังเกตวิธีที่เราพูด

และเราเตือนความจำมนุษยชาติอีกเช่นกันว่ามีความล้ำลึกทั้งหลายในสิ่งที่เราพูดที่ผู้คนไม่สามารถเปิดเผยได้

แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจว่าเหตุใดเราจึงพูดสิ่งเหล่านี้ และนั่นเป็นเพียงเพราะเราบอกการนี้แก่พวกเขาในวันนี้

พวกเขาก็จะสามารถเข้าใจเล็กน้อย แต่ยังคงไม่ครบบริบูรณ์ ภายหลังช่วงระยะนี้ในงานของเรา

เราจะแจ้งพวกเจ้าทีละขั้นตอน (เรายังคงต้องการกำจัดผู้คนบางคนโดยผ่านทางการนี้
ดังนั้นเราจะไม่พูดถึงใครสำหรับตอนนี้) นี่คือการของขั้นตอนถัดไปในงานของเรา
ทุกคนควรสังเกตและมองเห็นอย่างชัดเจนว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงปัญญา

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ตามที่จินตนาการโดยพวกที่”

บทที่ 118

ใครก็ตามที่ถูกขึ้นเป็นพยานต่อบุตรของเรา เราจะมอบพระคุณแก่พวกเขา

ใครก็ตามที่ไม่ถูกขึ้นเป็นพยานต่อบุตรของเรา

แต่กลับด้านทานและใช้กลับมโนคติที่หลงผิดแบบมนุษย์เพื่อทำการประเมินของพวกเขาเองแทน

เราจะทำลายพวกเขา ทั้งหมดต้องเห็นอย่างชัดเจน! การเป็นพยานต่อบุตรของเราคือการกระทำความเคารพต่อเรา

และนั่นทำให้สมดังเจตจำนงของเรา จงอย่าเพียงนับถือพระบิดาเท่านั้น ในขณะที่ระรานและข่มเหงพระบุตร

พวกที่ทำเช่นนั้นคือพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง

เราไม่จำเป็นต้องให้พวกตัวเคราะห์ร้ายเช่นนี้เป็นพยานต่อบุตรของเรา เราจะทำลายพวกเขาในบาบาลีก

เราต้องการให้พวกคนปรนนิบัติที่จงรักภักดีและซื่อสัตย์ทำการปรนนิบัติบุตรของเรา สำหรับพวกที่เหลือนั้น

เราไม่จำเป็นต้องการพวกเขา นี่คือนิสัยอันชอบธรรมของเรา

และมันทำหน้าที่แสดงให้เห็นว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริสุทธิและไร้มลทิน

เราจะไม่ยกโทษให้ใครก็ตามที่ทำให้ประกาศกฤษฎีกาการบริหารของเราขุ่นเคือง

ใครก็ตามที่ได้เยาะเย้ยทำทลายพระองค์หรือได้ข่มเหงพระองค์ในอดีต ไม่ว่าในครอบครัวหรือในพิภพ

เราจะตีสอนพวกเขาทีละคน และจะไม่มีผู้ใดถูกปล่อยไป

ด้วยเหตุที่ไม่มีส่วนใดเลยของเราที่มีเนื้อหนังและโลหิต การเป็นพยานต่อพระองค์ในวันนี้แสดงให้เห็นว่า

พวกคนปรนนิบัติเหล่านั้นได้เสร็จสิ้นการทำการปรนนิบัติต่อเราแล้ว

ดังนั้นจงอย่ามีความกระดากใจหรือความกังวลสนใจไม่ว่าอันใดก็ตาม

จะว่าไปแล้วพวกเขาคือพวกคนปรนนิบัติของพระองค์

และเมื่อพิจารณาทุกอย่างแล้วพระองค์ทรงเป็นของสวรรค์

และพระองค์จะทรงหวนคืนสู่ร่างกายของเราในตอนสุดท้าย

ด้วยเหตุที่ร่างกายของเราไม่สามารถดำรงอยู่ได้โดยไม่มีพระองค์

พวกที่ได้เยาะเย้ยทำทลายพระองค์และที่ไม่เข้ากันกับพระองค์ในอดีต (นี่คือบางสิ่งที่คุณไม่สามารถเห็นได้

มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทรงรู้จักสิ่งนั้นในพระทัยของพระองค์) มาในบัดนี้ได้เปิดเผยรูปทรงดั้งเดิมของพวกเขา

และได้ล้มสลายลงไป

ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองและพระองค์จะไม่ทรงยอมผ่อนปรนใครก็ตามที่เยาะเย้ยทำทลาย

พระองค์หรือทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคือง แม้ไม่อาจเห็นได้แต่อย่างใดเลยจากภายนอก

แต่วิญญาณของเราก็อู่ภายในพระองค์ การนี้อยู่เหนือคำถาม ผู้คนทั้งหมดต้องเชื่อสิ่งนั้น

เพื่อมิให้เสียงต่อการที่ตกหาหลักของเราจะซัดโทษใส่ทุกคนที่เยาะเย้ยทำทลายเรา! ในเมื่อเราเป็นพยานต่อพระองค์

แน่นอนว่าพระองค์ย่อมทรงมีสิทธิอำนาจ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ตรัสคือการแสดงออกของเรา

และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำคือการสำแดงของเรา ด้วยเหตุที่พระองค์คือผู้ที่เป็นที่รักของเรา และพระองค์ทรงเป็นส่วนหนึ่งซึ่งภาวะบุคคลของเราไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่มี ดังนั้น ทุกการกระทำของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงสวมใส่ สิ่งที่พระองค์ทรงใช้ และที่ซึ่งพระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่—แน่นอนว่าสิ่งเหล่านั้นย่อมเป็นกิจการของเราเช่นกัน ต้องไม่มีใครเลยที่พยายามที่จะค้นหาบางสิ่งที่ดีต่อหน้าพระองค์ และต้องไม่มีใครเลยที่จับผิดพระองค์ หากใครก็ตามทำการนี้ เราจะไม่ยกโทษให้พวกเขา!

เราจะจับพวกคนรับใช้ชั่วทั้งหมดออกจากบ้านของเรา และเราจะทำให้คนรับใช้ผู้จงรักภักดีทั้งหมดเป็นพยานต่อบรรดาบุตรหัวปีของเราภายในบ้านของเรา นี่คือแผนของเรา และนี่คือหนทางซึ่งเราใช้ในการทำงาน เมื่อคนรับใช้ชั่วเป็นพยานต่อบุตรของเรา มีกลิ่นของคนตาย และการนี้น่าชิงชังรังเกียจสำหรับเรา เมื่อคนรับใช้ผู้จงรักภักดีเป็นพยานต่อบุตรของเรา มันมีความจริงจังตั้งใจและจริงใจ และนั่นเป็นที่ยอมรับได้สำหรับเรา ดังนั้น ใครก็ตามที่ไม่เต็มใจเป็นพยานต่อบุตรของเรา จงออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้เลย! เราจะไม่บังคับเจ้าให้ทำเช่นนั้น—หากเราขอให้เจ้าจากไป เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องจากไป!

จงมองดูว่าผลสืบเนื่องที่ตามมาสำหรับเจ้าคือสิ่งใดและสิ่งใดรอคอยเจ้าอยู่ บรรดาผู้ทำการปรนนิบัติเข้าใจการนี้มากกว่าใครอื่น การพิพากษาของเรา ความโกรธของเรา คำสาปแช่งของเรา การเผาผลาญของเรา และความเดือดดาลแบบบันดาลโทสะของเราจะบังเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาถ้าหากใครก็ตามที่เยาะเย้ยทำทนายเรา มือของเราไม่แสดงความปรานีไม่ว่าต่อผู้ใด ไม่สำคัญว่าผู้ที่ทำการปรนนิบัตินั้นจงรักภักดีอย่างไรก่อนหน้านี้ หากพวกเขาเยาะเย้ยทำทนายบุตรของเราในวันนี้ เช่นนั้นแล้วเราจะทำลายพวกเขาทันที และเราจะไม่ยอมให้พวกเขาอยู่ต่อหน้าเรา จากการนี้ คนเราสามารถเห็นมืออันปราศจากความปรานีของเรา เพราะผู้คนไม่รู้จักรา และเพราะธรรมชาติของพวกเขาเยาะเย้ยทำทนายเรา แม้กระทั่งบรรดาผู้ที่จงรักภักดีต่อเราก็เพียงจงรักภักดีเพื่อประโยชน์ของความยินดีของพวกเขาเองเท่านั้น หากบางสิ่งเกิดขึ้นซึ่งส่งผลต่อพวกเขาอย่างเป็นผลร้าย หัวใจของพวกเขาเปลี่ยนแปลงทันทีและพวกเขาต้องการล่าถอยไปจากข้างเรา นี่คือธรรมชาติของซาตาน เจ้าต้องไม่เอาความเห็นตนเป็นใหญ่ โดยเชื่อว่าตัวเจ้าเองนั้นจงรักภักดี!

หากไม่มีสิ่งใดเลยในการนั้นสำหรับพวกเขา สัตว์ร้ายฝูงนี้ก็เพียงไม่สามารถจงรักภักดีต่อเราได้เท่านั้นเอง หากเราไม่ได้กล่าวประกาศประกาศกฎการบริหารของเรา พวกเจ้าก็คงจะได้ล่าถอยไปนานแล้ว ตอนนี้พวกเจ้าทั้งหมดตกอยู่ในสภาพของการหนีเสือปะจระเข้ ไม่เต็มใจที่จะทำการปรนนิบัติต่อเราแต่ก็ไม่เต็มใจที่จะถูกชด โทษใส่โดยมือของเรา

หากเราไม่ได้กล่าวประกาศว่ามหาวิบัติจะบังเกิดขึ้นได้ตลอดเวลากับใครก็ตามที่เยาะเย้ยทำทนายเรา พวกเขาก็คงจะได้ล่าถอยไปนานแล้ว เราไม่รู้เล่ห์กระเท่ห์ที่ผู้คนสามารถหันไปคว้ามำแก๊ซดหรือหรือ? ตอนนี้ผู้คนส่วนใหญ่เก็บงำความหวังเล็กๆ เอาไว้ แต่เมื่อความหวังนั้นแปรไปเป็นความผิดหวัง พวกเขาก็กลับกลายเป็นไม่เต็มใจที่จะไปต่อให้ไกลกว่านั้น และพวกเขาก็ขอให้หันกลับ เราได้พูดไปแล้วก่อนหน้านี้ว่า เราไม่เก็บใครก็ตามไว้ที่นี้หากขัดต่อเจตจำนงของพวกเขา แต่เอาใส่ใจที่จะคิดเกี่ยวกับว่าสิ่งใดจะเป็นผลสืบเนื่องที่ตามมาสำหรับเจ้า นี่ไม่ใช่การที่เราข่มขู่เจ้า นี่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงทั้งหลาย ไม่มีใครเลยที่สามารถหยั่งลึกธรรมชาติของมนุษย์เว้นแต่เรา ผู้คนทั้งหมดคิดว่าพวกเขาจงรักภักดีต่อเรา โดยไม่รู้ว่าความจริงรักภักดีของพวกเขาไม่มีราก รากเหล่านี้จะทำให้ผู้คนมีอันล่มจม ด้วยเหตุที่สิ่งเหล่านี้เป็นกลอุบายของพญานาคใหญ่สีแดง สิ่งนั้นได้ถูกเราตีแผ่มานานมาแล้ว เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ดังนั้นเราจะไม่สามารถเข้าใจบางสิ่งที่เรียบง่ายเช่นนั้นได้อย่างไร? เราสามารถเจาะทะลุโลหิตของเจ้าและเนื้อหนังของเจ้าเพื่อดูเจตนาของเจ้า มันไม่ยากสำหรับเราที่จะหยั่งลึกธรรมชาติของมนุษย์ แต่ผู้คนคิดว่าตัวพวกเขาเองฉลาดแยบยล เชื่อว่าไม่มีใครนอกจากตัวพวกเขาเองที่รู้เจตนาของพวกเขา พวกเขาไม่รู้ว่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงดำรงอยู่ภายในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่งหรือหรือ?

เราจะรักบุตรของเราไปจบจนวาระสุดท้าย

และเราจะเกลียดชังพญานาคใหญ่สีแดงและชาตานสืบไปชั่วนิรันดร์

การติสอนของเราจะตกแก่พวกคนเหล่านั้นทั้งหมดที่เยาะเย้ยทำทนายเราและไม่มีศัตรูสักคนเดียวที่จะถูกปล่อยไป

เราได้พูดก่อนหน้านี้ว่า “เราวางศิลาใหญ่ก้อนหนึ่งในศิโยน สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย

ศิลานี้คือรากฐานของการก่อสร้างของพวกเขา สำหรับพวกที่ไม่เชื่อ นี่คือก้อนหินก้อนหนึ่งซึ่งพวกเขาสะดุด

สำหรับพวกบุตรของมาร นี่คือศิลาที่บดขยี้พวกเขาจนถึงแก่ความตาย”

เราไม่ได้เพียงพูดวณะเหล่านี้ก่อนหน้านี้เท่านั้น แต่วณะเหล่านี้ได้ถูกเผยพระวณะไว้โดยผู้คนมากมาย

และผู้คนมากมายได้อ่านบทตอนนี้ของวณะในยุคนี้อย่างยิ่งไปกว่านั้น ผู้คนบางคนได้พยายามอธิบายวณะเหล่านี้

แต่ไม่มีใครเลยที่ได้เคยคลายปมความลึกลับนี้มาก่อน

เพราะงานนี้เพียงทำเสร็จลงในช่วงระหว่างเวลาปัจจุบันของยุคสุดท้ายเท่านั้น ดังนั้น

แม้ว่าผู้คนบางคนได้พยายามอธิบายวณะเหล่านี้ แต่การอธิบายของพวกเขาแล้วแต่เป็นเหตุผลวิบัติ ในวันนี้

เราคลายปมความหมายทั้งหมดทั้งหมดแก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะรู้ความจริงจริงของการที่เราเป็นพยานต่อบรรดา

บุตรหัวปีของเรา และจุดประสงค์ของเราในการทำเช่นนั้น เราวางศิลาใหญ่ก้อนหนึ่งในศิโยน

และศิลานี้อ้างอิงถึงการที่บรรดาบุตรหัวปีของเรากำลังได้รับการเป็นพยานให้ คำพูดว่า “ใหญ่” ไม่ได้หมายความว่า การเป็นพยานนี้ถูกทำในมาตราส่วนขนาดยักษ์บางอย่าง แต่กลับเป็นว่าในการเป็นพยานต่อบรรดาบุตรหัวปีของเรานั้น พวกคนปรนนิบัติจำนวนมากมายิ่งนั้นจะล่าถอย “พวกที่ไม่เชื่อ” ตรงนี้ หมายถึงพวกที่ล่าถอยเพราะบุตรของเราได้รับการเป็นพยานให้ ดังนั้น ก่อนหน้านั้นจึงเป็นหินสะดุดสำหรับบุคคลประเภทนี้

เราพูดว่านั่นคือก้อนหินก้อนหนึ่งเพราะบุคคลประเภทนี้จะถูกขัดโทษใส่โดยมือของเรา และดังนั้น “ก้อนหินที่ทำให้ผู้คนสะดุด” จึงไม่ใช่พูดไปโดยเกี่ยวเนื่องกับการล่มสลายหรือการกลับกลายเป็นอ่อนแอ แต่โดยเกี่ยวเนื่องกับการถูกขัดโทษใส่โดยมือของเรา “ผู้เชื่อทั้งหลาย” ใน “สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย” ศิลานี้คือรากฐานของการก่อสร้างของพวกเขา”

อ้างอิงถึงพระคุณและพรที่พวกเขาจะรับไว้หลังจากที่พวกเขาได้ทำการปรนนิบัติอย่างจงรักภักดีต่อเราแล้ว การที่บรรดาบุตรหัวปีของเราได้รับการเป็นพยานให้ นั้นบ่งบอกว่า ยุคสมัยเก่าทั้งยุคนี้จะผ่านไปโดยไม่ช้า กล่าวคือ มันเป็นสัญลักษณ์ถึงการทำลายล้างอาณาจักรชาตาน เพราะฉะนั้น สำหรับคนต่างชาติทั้งหลาย มันคือก้อนหินที่บดขยี้พวกเขาจนถึงแก่ความตาย ดังนั้น การทำให้ชนชาติทั้งมวลพังทลายเป็นชิ้นๆ จึงอ้างอิงถึงการสร้างใหม่แบบครบบริบูรณ์ของทั้งพิภพ สิ่งเดิมจะผ่านไปและสิ่งใหม่จะได้รับการสถาปนา— นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “การทำให้พังทลาย” พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่?

งานที่เราทำในช่วงระยะสุดท้ายนี้สามารถสรุปย่อได้ด้วยวาระแค่ไม่กี่คำเหล่านี้ นี่คือการอันอัศจรรย์ของเรา และเจ้าควรจับความเข้าใจเจตจำนงของเราที่อยู่ภายในวาระของเรา

บทที่ 119

พวกเจ้าทั้งหมดควรจับใจความเจตนาของเรา และพวกเจ้าทั้งหมดควรที่จะเข้าใจอารมณ์ของเรา
ตอนนี้เป็นเวลาที่จะเตรียมการหวนคืนสู่ศิโยน เราไม่มีจิตใจที่จะทำสิ่งใดเลยนอกจากการนี้
เราเพียงหวังที่จะกลับมาอยู่ร่วมกันกับพวกเจ้าอีกครั้งในวันหนึ่งเร็วๆ นี้

และใช้ทุกนาทิตะและทุกวินาทีร่วมกับพวกเจ้าในศิโยน เราเกลียดโลก เราเกลียดเนื้อหนัง
และเรายังเกลียดมนุษย์ทุกคนบนแผ่นดินโลกมากกว่าเสียด้วยซ้ำ เราไม่เต็มใจที่จะเห็นพวกเขา
เพราะพวกเขาทั้งหมดเป็นปีศาจ ไม่มีแม้กระทั่งร่องรอยของธรรมชาติมนุษย์เพียงน้อยนิด
เราไม่เต็มใจที่จะใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลก เราเกลียดสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด
เราเกลียดทั้งหมดที่มีเนื้อหนังและโลหิต หมดทั้งแผ่นดินโลกส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งไปด้วยซากศพ

เราต้องการหวนคืนสู่ศิโยนทันที

เพื่อกำจัดกลิ่นเหม็นสาบของซากศพทั้งหมดจากแผ่นดินโลกและเติมแผ่นดินโลกทั้งหมดด้วยเสียงการสรรเสริญ
สำหรับเรา เราจะหวนคืนสู่ศิโยน เราจะหลุดพ้นจากเนื้อหนังและแผ่นดินโลก และไม่มีใครเลยที่อาจขวางทางเรา
มือของเราที่เข่นฆ่ามนุษย์นั้นไร้อารมณ์! ตั้งแต่บัดนี้ไป ไม่มีใครเลยที่อาจหยุดยั้งการก่อสร้างคริสตจักร
หากใครก็ตามพูด เราจะไม่ยกโทษให้พวกเขา

(นี่เป็นเพราะตอนนี้เป็นเวลาที่จะเป็นพยานต่อบรรดาบุตรหัวปีของเรา และเป็นเวลาจะสร้างราชอาณาจักร
ใครก็ตามที่พูดถึงการก่อสร้างคริสตจักรกำลังทิ้งทำลายการก่อสร้างราชอาณาจักรและกำลังขัดขวางการบริหาร
จัดการของเรา) ทั้งหมดนั้นพร้อมแล้ว ทั้งหมดได้ถูกเตรียมแล้ว

สิ่งเดียวที่ยังคงเหลืออยู่ก็เพื่อให้บรรดาบุตรหัวปีได้รับการยกย่องและการเป็นพยาน เมื่อการนั้นเกิดขึ้น
โดยไม่มีค่าล้ำค่าสักชั่วขณะและโดยไม่พิจารณารูปแบบ เราจะหวนคืนสู่ศิโยนทันที—

สถานที่ที่พวกเจ้ายึดถือไว้ในใจของพวกเจ้า ทั้งคืนและวัน

จงอย่ามองดูเพียงว่าโลกปัจจุบันดำเนินต่อไปอย่างไรและสิ่งที่สม่าเสมออย่างไรเท่านั้น

งานนี้ทั้งหมดคืองานแห่งการหวนคืนสู่ศิโยน ดังนั้นตอนนี้จงอย่าใส่ใจกับสิ่งเหล่านี้

เมื่อวันแห่งการหวนคืนสู่ศิโยนมาถึง ทั้งหมดจะครบบริบูรณ์ ใครเล่าไม่ปรารถนาที่จะหวนคืนสู่ศิโยน?

ใครเล่าไม่ปรารถนาให้พระบิดาและบรรดาบุตรกลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งในไม่ช้า?

ไม่สำคัญว่าความยินดีทั้งหลายบนแผ่นดินโลกน่าชื่นชมอย่างไร

สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถเกาะเกี่ยวเนื้อหนังของพวกเราได้

พวกเราจะอยู่เหนือเนื้อหนังของพวกเราและหวนคืนสู่ศิโยนพร้อมกัน ใครเล่ากล้าขัดขวางการนี้?

ใครเล่ากล้าวางอุปสรรคกีดขวางทั้งหลาย? เราจะไม่ยกโทษให้พวกเขาอย่างแน่นอน!

เราจะกวาดสิ่งสะดุดทั้งหมดออกไป (นี่คือเหตุผลที่เราพูดว่าเราไม่สามารถหวนคืนสู่ศิโยนได้ทันที

เรากำลังดำเนินการชำระให้สะอาดนี้ให้เสร็จสิ้น

และในเวลาเดียวกันเรากำลังเป็นพยานต่อบรรดาบุตรหัวปีของเรา

งานสองงานนี้กำลังก้าวหน้าไปในเวลาเดียวกัน เมื่องานการชำระให้สะอาดครบบริบูรณ์

นั่นจะเป็นเวลาสำหรับเราที่จะเปิดเผยบรรดาบุตรหัวปี “สิ่งสะกด” คือพวกคนปรนนิบัติจำนวนมาก

ซึ่งเป็นเหตุผลที่เราพูดว่างานสองงานนี้กำลังเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน)

เราจะให้บรรดาบุตรหัวปีของเราย่ำเท้าไปกับเราโดยตลอดทั่วทั้งจักรวาลและไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ข้ามผ่านภูเขาและแม่น้ำและทุกสรรพสิ่ง ใครเล่ากล้าขัดขืนการนี้? ใครเล่ากล้าขัดขวางการนี้?

มือของเราไม่ปล่อยมนุษย์คนใดไปง่ายๆ เรามั่นคงต่อทุกคนและสาปแช่งทุกคน ทั้งนี้

โดยมีข้อยกเว้นสำหรับบรรดาบุตรหัวปีของเรา ในแผ่นดินทั้งหมด ไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่รับพรของเราไว้

ทุกคนประสบกับคำสาปแช่งของเรา นับตั้งแต่การสร้างโลก เราไม่ได้ช่วยพรใครเลย แม้กระทั่งเมื่อเราได้ให้พร

พรเหล่านั้นก็เป็นแค่คำพูด ไม่เคยเป็นความจริง ด้วยเหตุที่เราเกลียดชังชาตานิยามอย่างที่สุด

เราจะไม่มีวันอวยพรมัน มีเพียงลงโทษมันเท่านั้น มีเพียงในตอนสุดท้ายเท่านั้น

หลังจากที่เราได้พิชิตชาตานิยามอย่างถาวรและชัยชนะอันครบบริบูรณ์เป็นของเราแล้ว

เราจึงจะให้พรทางวัตถุแก่พวกคนปรนนิบัติที่จงรักภักดีทั้งหมด

และยอมให้พวกเขาได้รับความชื่นบานยินดีในการสรรเสริญเรา

ด้วยเหตุที่งานทั้งหมดของเราจะได้สำเร็จจุล่งแล้ว

ที่จริงแล้ว เวลาของเราอยู่ไม่ไกล

แผนการบริหารจัดการหกพันปีกำลังเข้าใกล้ความครบถ้วนบริบูรณ์ต่อหน้าต่อตาของเจ้า

(นั่นอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้าจริงๆ นั่นไม่ใช่การบอกเหตุล่วงหน้าบางอย่าง

เจ้าสามารถเห็นการนี้ได้จากอารมณ์ของเรา) เราจะพาบรรดาบุตรหัวปีของเรากลับบ้านไปสู่ศิโยนทันที

ผู้คนบางคนพูดว่า “เมื่อนั้นเป็นไปเพียงเพื่อบรรดาบุตรหัวปีเท่านั้น เหตุใดมันจึงใช้เวลาหกพันปี?

และเหตุใดจึงมีผู้คนมากมายเหลือเกินที่ถูกสร้างขึ้น?” เราได้พูดก่อนหน้านี้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างของเรานั้นล้ำค่า

บรรดาบุตรหัวปีของเราจะไม่สามารถเป็นมากกว่านั้นเสียด้วยซ้ำได้อย่างไรเล่า?

เราจะระดมกำลังทั้งหมดเพื่อรับใช้เรา และที่มากกว่านั้นคือ เราจะเปิดเผยอุทยานภาพของเรา

เพื่อที่มนุษย์ทุกคนจะสามารถเห็นได้ว่าในหมดทั้งสากลพิภพ ไม่มีวัตถุใดแม้สักสิ่งที่ไม่อยู่ในมือของพวกเรา

ไม่มีบุคคลแม้สักคนที่ไม่อยู่ในการรับใช้ของพวกเรา

และไม่มีสิ่งของแม้สักสิ่งที่ไม่เป็นไปเพื่อความสำเร็จจุล่งของพวกเรา เราจะสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่าง

สำหรับเราแล้ว ไม่มีมโนทัศน์เกี่ยวกับเวลา

ถึงแม้ว่าเราหมายถึงจะทำให้แผนการและงานของเราเสร็จสมบูรณ์ในหกพันปี

แต่สำหรับเราแล้วทั้งหมดนั้นได้รับการปลดปล่อยและเป็นอิสระแล้ว ต่อให้น้อยกว่าหกพันปี
ตราบเท่าที่ในทรศนะของเรานั้น เวลานั้นได้มาถึงแล้ว ใครเล่าจะกล้าเปล่งถ้อยคำแห่งการต่อต้าน?
ใครเล่าจะกล้าขึ้นหัดและตัดสินตามอำเภอใจ? งานของเรา เราทำด้วยตัวเราเอง เวลาของเรา
เราจัดการเตรียมการด้วยตัวเราเอง ไม่มีบุคคลใดเลย เรื่องใดเลย และไม่มีสิ่งใดเลยกล้ากระทำโดยจงใจ
เราจะทำให้ทั้งหมดติดตามเรา สำหรับเราแล้ว ไม่มีถูกหรือผิด หากเราพูดว่าบางสิ่งถูก แน่่อนว่าสิ่งนั้นถูก
หากเราพูดว่าบางสิ่งผิด นั่นก็เป็นเช่นนั้นด้วยเช่นกัน

เจ้าต้องไม่ประเมินวัดเราด้วยมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์อยู่เสมอ!

เราพูดว่าบรรดาบุตรหัวปีกับเราได้รับการอวยพรร่วมกัน—ใครเล่ากล้าปฏิเสธที่จะนบนอบ?

เราจะทำลายเจ้าเสียตรงนั้นเลย! เจ้าปฏิเสธที่จะนบนอบ! เจ้าเป็นกบฏ!

เราเพียงปราศจากความปรานีสำหรับมวลมนุษยชนใด และความเกลียดชังของเราก็ได้ไปถึงขีดจำกัดของมันแล้ว

เราก็เพียงไม่สามารถยอมผ่อนปรนได้อีกแล้ว เท่าที่เราเป็นกังวลนั้นก็คือ

หมดทั้งสากลพิภพต้องถูกทำลายสิ้นในทันที—เมื่อนั้นเท่านั้นงานอันยิ่งใหญ่ของเราจึงจะได้รับการทำให้ลุล่วง

เมื่อนั้นเท่านั้นแผนการบริหารจัดการของเราจึงจะได้รับการทำให้เสร็จสมบูรณ์

และเมื่อนั้นเท่านั้นความเกลียดชังในหัวใจของเราจึงจะถูกปิดเป่าให้หมดไป ตอนนี้

เราใส่ใจเฉพาะเรื่องการเป็นพยานต่อบรรดาบุตรหัวปีของเราเท่านั้น เราจะวางกิจธุระอื่นๆ ลงไว้ก่อน

เราจะทำสิ่งสำคัญทั้งหลายเสียก่อน แล้วเราจึงจะทำสิ่งทั้งหลายที่เป็นอันดับริ่ง

เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายของงานของเรา ซึ่งไม่ควรมีใครฝ่าฝืน ทุกคนต้องทำตามที่เราพูด

มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่พวกเขาจะกลายเป็นเป้าของคำสาปแช่งของเรา

มาในบัดนี้ที่งานของเราได้สำเร็จลุล่วงแล้ว เราสามารถหยุดพักได้ ตั้งแต่นี้ไป เราจะไม่ทำงานอีก

แต่จะสั่งให้บรรดาบุตรหัวปีของเราทำทั้งหมดที่เราต้องการให้เสร็จสิ้น เพราะบรรดาบุตรหัวปีของเราคือเรา

บรรดาบุตรหัวปีของเราคือภาวะบุคคลของเรา นี่ไม่ผิดเลยแม้แต่น้อย

จงอย่าใช้มโนคติที่หลงผิดทั้งหลายมาทำการตัดสิน การได้เห็นบรรดาบุตรหัวปีก็คือการได้เห็นเรา

ด้วยเหตุที่พวกเราเป็นหนึ่งเดียวและอย่างเดียวกัน ใครก็ตามที่แยกพวกเรากำลังด้านทานเราด้วยเหตุนี้

และเราจะไม่ยกโทษให้พวกเขา ในวณะของเรา มีความล้าลึกทั้งหลายที่มนุษย์ไม่สามารถจับใจความได้

มีเพียงบรรดาผู้ที่เรารักเท่านั้นที่สามารถแสดงออกถึงเราได้ และไม่มีคนอื่นใด การนี้ได้ถูกเรากำหนดพิจารณา

และไม่มีใครเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้ วณะของเรามั่งคั่ง ครอบคลุม และไม่สามารถหยั่งลึกได้

ทั้งหมดควรสละความพยายามอย่างมากต่อวณะของเรา พยายามที่จะไต่ตรองวณะเหล่านั้น

และไม่ละเว้นแม้เพียงสักคำหรือสักประโยค—มิฉะนั้นแล้ว ผู้คนจะตราครุฑร้ายได้ความผิดพลาด

และวณะของเราก็จะถูกเข้าใจกันไปผิดๆ เราได้พูดว่าอุปนิสัยของเราไม่ยอมทนต่อการทำให้ขุ่นเคือง

ซึ่งหมายความว่าบรรดาบุตรหัวปีของเราที่ได้รับการเป็นพยานไม่สามารถถูกต่อต้านได้
บรรดาบุตรหัวปีของเราเป็นตัวแทนทุกแง่มุมของอุปนิสัยของเรา ดังนั้นเมื่อแดร็กคัลลิตีถูกเป่า
นั่นคือเวลาที่เราริเริ่มดำเนินการเป็นพยานต่อบรรดาบุตรหัวปี
และด้วยเหตุนี้หลังจากนี้ไปแดร็กคัลลิตีจะเป็นการประกาศแสดงอันค่อยเป็นค่อยไปถึงอุปนิสัยของเราต่อผอง
ชน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อบรรดาบุตรหัวปีได้รับการเปิดเผย นั่นจะเป็นเวลาที่อุปนิสัยของเราได้รับการเปิดเผย
ใครเล่าสามารถยังลึกลการนี้ได้? เราพูดว่าแม้กระทั่งภายในความลึกลการทั้งหลายที่เราได้เปิดเผย
ยังคงมีความลึกลการทั้งหลายอยู่ซึ่งผู้คนไม่สามารถคลายปมยุ่งเหยิงได้
ใครเล่าท่ามกลางพวกเขาที่ได้พยายามขบคิดจริงๆ ถึงความหมายที่แท้จริงของวจนะเหล่านี้?
อุปนิสัยของเราก็คือบุคลิกภาพของบุคคลหนึ่ง ตามที่พวกเขาได้จินตนาการ อย่างนั้นหรือ?
การคิดเช่นนั้นเป็นข้อผิดพลาดใหญ่หลวง! ในวันนี้
ใครก็ตามที่มองเห็นบรรดาบุตรหัวปีของเราย่อมเป็นวัตถุหนึ่งแห่งการอวยพร
และพวกเขาย่อมเห็นอุปนิสัยของเรา—การนี้จริงแท้แน่นอนอนที่สุด
บรรดาบุตรหัวปีของเราเป็นตัวแทนทั้งหมดของเรา พวกเขาคือภาวะบุคคลของเรา โดยไม่ต้องกังขาเลย
ไม่มีใครเลยที่อาจมีข้อกังขาอันใดเกี่ยวกับการนี้! ผู้ที่เชื่อฟังได้รับการอวยพรด้วยพระคุณ
และผู้ที่เป็นกบฏถูกสาปแช่ง นี่คือนสิ่งที่เราบัญชา และไม่มีบุคคลใดเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้!

บทที่ 120

ศิโยน! จงขึ้นบาน! ศิโยน! จงขับร้องออกมา! เราได้หวนคืนด้วยความมิชัย์ เราได้หวนคืนอย่างได้รับชัยชนะ!
กลุ่มชนทั้งผอง! จงรีบเข้าแถวเป็นลำดับเถิด! ทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้าง! บัดนี้จึงมาหยุดเถิด
เพราะภาวะบุคคลของเราเผชิญหน้ากับทั้งจักรวาลและปรากฏในทิศตะวันออกของโลก!
ใครเล่ากล้าที่จะไม่คุกเข่าในการนมัสการ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่เรียกเราว่าพระเจ้าเที่ยงแท้?
ใครเล่ากล้าที่จะไม่มองด้วยความเคารพ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่ให้การสรรเสริญ? ใครเล่ากล้าที่จะไม่ขึ้นบาน?
ประชากรของเราจะได้ยินเสียงของเรา และบุตรทั้งหลายของเราจะรอดชีวิตในราชอาณาจักรของเรา! ภูเขา แม่น้ำ
และทุกสรรพสิ่งจะเปล่งเสียงไชโยอย่างมิรู้จบสิ้น และกระโดดโลดเต้นโดยไม่หยุดหย่อน ณ เวลานี้
ไม่มีผู้ใดเลยจะกล้าถอยกลับ และไม่มีผู้ใดเลยที่กล้าลุกขึ้นเพื่อต้านทาน นี่คือการอันน่าอัศจรรย์ของเรา
และยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า นั่นคืออุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา!
เราจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเคารพเราในหัวใจของมัน และนอกเหนือจากการนี้อีกก็คือ
เราจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างสรรเสริญเรา! นี่คือการมุ่งหมายท้ายที่สุดของแผนการบริหารจัดการแห่งหกพันปีของเรา
และมันคือสิ่งที่เราได้ลิขิตไว้แล้ว
ไม่มีบุคคลสักคนเดียวหรือวัตถุสิ่งเดียวหรือเหตุการณ์สักเหตุการณ์เดียวกล้าที่จะลุกขึ้นเพื่อต้านทานเราหรือต่อ
ต้านเรา ประชากรทั้งหมดของเราจะหลั่งไหลไปยังภูเขาของเรา (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พิภพที่เราจะสร้างในภายหลัง) และพวกเขาจะนบถต่อหน้าเรา เพราะเรามีบารมีและการพิพากษา
และเราถือสิทธิอำนาจ (การนี้อ้างอิงถึงตอนที่เรายูอยู่ในร่างกาย เรายังมีสิทธิอำนาจในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน
แต่เพราะข้อจำกัดทั้งหลายของเวลาและพื้นที่ที่ไม่สามารถที่จะก้าวข้ามได้เมื่ออยู่ในเนื้อหนัง
จึงไม่สามารถกล่าวได้ว่าเราได้มาซึ่งสง่าราศีอันครบบริบูรณ์แล้ว ถึงแม้ว่าเราได้รับบุตรหัวปีทั้งหลายในเนื้อหนัง
ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าเราได้รับสง่าราศีแล้ว
เป็นเพียงเมื่อเราหวนคืนสู่ศิโยนและเปลี่ยนรูปลักษณะของเราแล้วเท่านั้น
จึงจะสามารถกล่าวได้ว่าเราถือสิทธิอำนาจ—นั่นคือ กล่าวได้ว่าเราได้มาซึ่งสง่าราศีแล้ว)
ไม่มีสิ่งใดเลยที่จะยากสำหรับเรา โดยจะจากปากของเรา ทั้งหมดจะถูกทำลาย และโดยจะจากปากของเรา
ทั้งหมดจะมาดำรงอยู่และได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
เช่นนั้นคืออุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเราและเช่นนั้นคือสิทธิอำนาจของเรา
เพราะเราเต็มไปด้วยอุทยานภาพและเต็มอ้อมไปด้วยสิทธิอำนาจ ไม่มีบุคคลใดจะสามารถกล้าเป็นอุปสรรคต่อเรา
เราได้มิชัย์เหนือทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว และเราได้ชัยชนะเหนือบุตรทั้งปวงแห่งการกบฏแล้ว
เรากำลังนำพาบุตรหัวปีทั้งหลายของเราหวนคืนสู่ศิโยนพร้อมกับเรา เราไม่ได้กำลังหวนคืนสู่ศิโยนเพียงลำพัง

ดังนั้น ทั้งหมดจะได้เห็นบุตรหัวปีทั้งหลายของเรา และด้วยเหตุนี้จะได้พัฒนาหัวใจแห่งความเคารพเพื่อเรา
นี่คือจุดมุ่งหมายของเราในการได้มาซึ่งบุตรหัวปีทั้งหลาย และการนี้ได้เป็นแผนของเรามาตั้งแต่การสร้างโลก

เมื่อทั้งหมดพร้อมแล้ว นั่นจะเป็นวันแห่งการหวนคืนสู่ศิโยนของเรา

และวันนี้จะเป็นวันที่กลุ่มชนทั้งมวลฉลองรำลึก เมื่อเราหวนคืนสู่ศิโยน ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกจะเจียบงัน

และทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะอยู่ในสันติสุข เมื่อเราหวนคืนสู่ศิโยน

ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับสู่รูปลักษณ์ดั้งเดิมของมัน จากนั้น เราจะเริ่มงานของเราในศิโยน

เราจะลงโทษคนเลวและให้บำเหน็จคนดี และเราจะนำพาความชอบธรรมของเรามาบังคับใช้

และเราจะดำเนินการพิพากษาของเราให้เสร็จสิ้น เราจะใช้วาระของเราเพื่อสำเร็จลุล่วงทุกสิ่งทุกอย่าง

โดยทำให้ผู้คนทั้งหมดและทุกสรรพสิ่งได้รับประสบการณ์กับมือที่ติสสอนของเรา

และเราจะทำให้ผู้คนทั้งหมดได้เห็นสง่าราศีอันเต็มเปี่ยมของเรา ปรีชาญาณอันเต็มเปี่ยมของเรา

และความอารีอันเต็มเปี่ยมของเรา ไม่มีบุคคลใดจะกล้าลุกขึ้นในการพิพากษา เพราะในเรานั้น

ทุกสรรพสิ่งสำเร็จลุล่วงแล้ว และในที่นี้ ให้นุชนทุกคนได้เห็นความทรงเกียรติอันเต็มเปี่ยมของเรา

และลึมรสาดีชัยชนะอันเต็มเปี่ยมของเรา เพราะในเรานั้นทุกสรรพสิ่งได้รับการสำแดงแล้ว จากการนี้

เป็นไปได้ที่จะเห็นฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเราและสิทธิอำนาจของเรา ไม่มีผู้ใดจะกล้าทำให้เราขุ่นเคือง

และไม่มีผู้ใดที่จะกล้าเป็นอุปสรรคต่อเรา ในเรานั้น ทั้งหมดได้รับการทำให้เปิดกว้าง

ใครเล่าจะกล้าซ่อนเร้นสิ่งใดไว้? เรามั่นใจว่าจะไม่แสดงให้บุคคลนั้นได้เห็นความปรานี!

พวกตัวเคระห้ำร่ายเช่นนั้นต้องรับการลงโทษอันรุนแรงของเราไว้

และคนมนุษย์เช่นนั้นต้องได้รับการชำระล้างจากสายตาของเรา

เราจะปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็กและเราจะใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อพิพากษาพวกเขา

โดยไม่มี ความปรานีแม้แต่น้อย และโดยไม่ถนอมความรู้สึกของพวกเขาเลย เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เอง

ผู้ที่ปราศจากอารมณ์และเปี่ยมบารมีและไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ ทั้งหมดควรเข้าใจและเห็นการนี้

มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่พวกเขาจะมาถูกเรากำราบและถูกทำให้ย่อยยับลงไป “โดยไม่มีสาเหตุหรือเหตุผล”

เพราะคทาของเรากำราบทุกคนที่ทำให้เราขุ่นเคือง

เราไม่ใส่ใจว่าพวกเขาจะรู้จักประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราหรือไม่ นั่นจะไม่มีผลสำคัญเลยสำหรับเรา

เนื่องจากตัวตนของเราไม่ทนยอมรับการถูกทำให้ขุ่นเคืองโดยใครก็ตาม นี่คือเหตุผลที่กล่าวกันว่าเรคือสิ่งใด

ใครก็ตามที่เราสัมผัส เราจะกำราบ นั่นคือเหตุผลที่กล่าวกันว่า

ตอนนี้ถือเป็นการหมิ่นประมาทหากจะพูดว่าเรคือพระเจ้าแห่งความเมตตาสงสารและความรักมั่นคง

ในแก่นแท้แล้ว เราไม่ใช่แกะ แต่เป็นสิงโต ไม่มีใครเลยกล้าที่จะทำให้เราขุ่นเคือง ใครก็ตามที่ทำให้เราขุ่นเคือง

เราจะลงโทษด้วยความตาย ทันทีและโดยปราศจากความปรานี

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยของเรา ดังนั้น ในยุคสุดท้ายผู้คนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งจะล่าถอยไป และนี่จะเป็นการลำบากยากเย็นสำหรับผู้คนที่จะทน แต่สำหรับส่วนของเรา เราผ่อนคลายและมีความสุข และเราไม่เห็นว่านี่เป็นกิจที่ลำบากยากเย็นแต่อย่างใดเลย เช่นนั้นเองที่เป็นอุปนิสัยของเรา

เราหวังว่าผู้คนทั้งหมดจะมีหัวใจอันบนอบที่จะเชื่อฟังทั้งหมดที่เป็นของเรา หากพวกเขามี เราจะอวยพรมวลมนุษย์เป็นอย่างมากแน่นอน เพราะว่าตามที่เราได้พูดไปแล้วนั้น บรรดาผู้ที่เข้ากันได้กับเราจะได้รับการสงวนไว้ ในขณะที่พวกที่ไม่เป็นมิตรกับเราจะถูกสาปแช่ง เราได้ลิขิตการนี้ไว้แล้ว และไม่มีใครเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

สิ่งทั้งหลายที่เราได้กำหนดพิจารณาคือสิ่งทั้งหลายที่เราได้สำเร็จลุล่วงแล้ว และใครก็ตามที่สวนทางกับสิ่งเหล่านั้นจะถูกตีสอนทันที

เรามีทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจำเป็นต้องมีในศิโยนและทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพึงปรารถนา ไม่มีการพูดเปรยสัณนิคิดถึงโลกในศิโยน และเมื่อเปรียบเทียบกับโลกนี้แล้ว มันคือวัง มั่งคั่งและโอฬาร แต่ไม่มีใครเลยที่ได้เคยเข้าไปในนั้น และดังนั้น ในจินตนาการของมนุษย์ มันไม่ดำรงอยู่เลย

ชีวิตในศิโยนไม่เหมือนกับชีวิตบนแผ่นดินโลก บนแผ่นดินโลก ชีวิตคือการกิน การสวมใส่เสื้อผ้า การเล่น และการแสวงหาความยินดี ในขณะที่ในศิโยนมันแตกต่างกันไปอย่างมากมาย

มันคือชีวิตของพระบิดาและบุตรทั้งหลายที่ดื่มด่ำอยู่ในความชื่นบาน

เดิมทีว้างทั้งหมดทั้งมวลของจักรวาลอยู่เสมอ แต่ก็ยังมาอยู่ด้วยกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตากันเสมอเช่นกัน

บัดนี้ที่ได้มาถึงการนี้แล้ว เราจะบอกพวกเจ้าว่าศิโยนตั้งอยู่ที่ใด ศิโยนคือที่ที่เราพักอาศัย

มันคือสถานที่ตั้งของภาวะบุคคลของเรา ดังนั้น ศิโยนต้องเป็นสถานที่บริสุทธิ์

และมันต้องอยู่ไกลออกไปจากแผ่นดินโลก นั่นคือเหตุผลที่ทำให้เราจึงดูหมิ่นผู้คน สิ่งทั้งหลาย และเรื่องทั้งหลายของแผ่นดินโลก และเรารังเกียจการกิน การดื่ม การเล่น และการแสวงหาความยินดีของเนื้อหนัง เพราะไม่สำคัญว่าความยินดีทั้งหลายทางโลกนั้นจะน่าชื่นชมเพียงใด

สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถเปรียบเทียบได้กับชีวิตในศิโยน มันคือความแตกต่างระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลก และไม่มีทางที่จะเปรียบเทียบทั้งสองนี้เลย

เหตุผลที่มีข้อพิสงมากมายบนแผ่นดินโลกที่มนุษย์ไม่สามารถแก้ไขได้ก็คือว่า

ผู้คนยังไม่ได้นิ่งสิ่งใดเลยเกี่ยวกับศิโยน เอาละ ศิโยนอยู่ที่ใดกันแน่? มันอยู่บนดาวเคราะห์อีกดวง

ตามที่ผู้คนจินตนาการว่ามันจะอยู่ ไช้หรือไม่ว่าง? ไม่! นั่นเป็นเพียงความเพ้อฝันในจิตใจของมนุษย์

มนุษย์คำนึงถึงสวรรค์ชั้นที่สามซึ่งเราได้พาดพิงถึงไปแล้ว ว่ามีความหมายเชิงอนาคตวิสัย

แต่สิ่งที่พวกมนุษย์เข้าใจในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา นั้นช่างตรงกันข้ามกับความหมายของเราอย่างแน่นอน

สวรรค์ชั้นที่สามที่พาดพิงถึงตรงนี้ไม่เทียมเท่าเลยแม้แต่น้อย นั่นคือเหตุผลที่เราพูดว่าเราจะไม่ทำลายดวงอาทิตย์

ดวงจันทร์ มวลคารา และเทพีฟากฟ้า และเราจะไม่กำจัดสวรรค์และแผ่นดินโลกทั้ง
เราจะสามารถทำลายสถานที่อยู่อาศัยของเราได้หรือไม่? เราจะสามารถกำจัดภูเขาไซออนได้หรือไม่?
การนี้ไม่น่าหวั่นหรือ? สวรรค์ชั้นที่สามคือสถานที่อยู่อาศัยของเรา มันคือภูเขาไซออน
และการนี้จริงแท้แน่นอน (เหตุใดเราจึงพูดว่ามันจริงแท้แน่นอน?
นั่นเป็นเพราะมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เราพูดตอนนี้ได้แต่อย่างใดเลย เขาสามารถเพียงได้ยินมันเท่านั้น
วงเขตของการคิดของมนุษย์ก็ไม่สามารถครอบคลุมมันได้ และดังนั้นตอนนี้เราจะไม่พูดเกี่ยวกับไซออนอีก
มิฉะนั้นอาจเสี่ยงที่ผู้คนจะถือว่ามันเป็นนิยายเรื่องหนึ่ง)

หลังจากที่เราหวนคืนสู่ไซออน บรรดาผู้ที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะยังคงสรรเสริญเราต่อไปดังเช่นในอดีต
พวกคนปรนนิบัติที่จงรักภักดีเหล่านั้นจะรอคอยตลอดไปเพื่อทำการปรนนิบัติเรา
แต่การทำหน้าที่ของพวกเขาจะมาถึงบทวารสถานแล้ว
สิ่งที่ดีที่สุดที่พวกเขาสามารถทำได้ก็คือการใคร่ครวญรูปการณ์แวดล้อมของการทรงสถิตของเราบนแผ่นดินโลก
ในเวลานั้น เราจะเริ่มนำพาความวิบัติลงมายังพวกที่จะทนทุกข์กับหายนะ
กระนั้นทุกคนก็ยังเชื่อว่าเราคือพระเจ้าผู้ชอบธรรม
เราจะไม่ลงโทษพวกคนปรนนิบัติที่จงรักภักดีเหล่านั้นอย่างแน่นอน
เพียงแต่จะยอมให้พวกเขาได้รับพระคุณของเราไว้ เพราะเราได้พูดไว้แล้วว่าเราจะลงโทษคนชั่วทั้งหมด
และว่าบรรดาผู้ที่ทำความประพฤติดีจะรับความชื่นชมยินดีทางวัตถุที่เราประทานไว้
อันเป็นการสาธิตแสดงว่าเราคือพระเจ้าแห่งความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อพระองค์เอง
เมื่อเราหวนคืนสู่ไซออน เราจะเริ่มหันไปหาแต่ละชนชาติในโลก
เราจะนำพาความรอดมาสู่คนอิสราเอลและศิสอนคนอียิปต์ นี่คือการขึ้นตอนถัดไปของงานของเรา
จากนั้นงานของเราจะไม่เป็นอย่างเดียวกันกับที่เป็นในปัจจุบันนี้ กล่าวคือ มันจะไม่ใช้งานในเนื้อหนัง
แต่จะอยู่เหนือเนื้อหนังโดยสิ้นเชิง—และมันจะถูกทำจนเสร็จเช่นนั้นตามที่เราได้พูดไว้
และมันจะยืนหยัดเช่นนั้นตามที่เราได้บัญชาไว้ ไม่ว่าสิ่งใดจะถูกพูดออกมา トラบเท่าที่มันถูกพูดจากปากของเรา
มันจะได้รับการทำให้ลุล่วงทันทีในความเป็นจริง
นี่คือความหมายที่แท้จริงของการที่วณะของเราถูกพูดออกไปและการทำให้คำพูดนั้นลุล่วงไปจะเกิดขึ้นในเวลา
เดียวกัน เพราะวณะของเราคือสิทธิอำนาจในตัวเอง ตอนนี้เรากำลังพูดถึงสิ่งทั่วไปบางอย่าง
อันเป็นหนทางหนึ่งที่จะให้เบาะแสสักสองสามอย่างแก่ผู้คนบนแผ่นดินโลก
เพื่อที่พวกเขาอาจไม่จับความเข้าใจไปทุกอย่างสะเปะสะปะ เมื่อเวลานั้นมาถึง
ทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการจัดการเตรียมการ โดยเรา และไม่มีใครเลยที่ควรปฏิบัติตนอย่างเอาแต่ใจ
มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะถูกตำราบโดยมือของเรา ในจินตนาการของพวกมนุษย์นั้น

ทั้งหมดที่เราพูดถึงนั้นคลุมเครือ เพราะจะว่าไปแล้ววิธีการคิดของมนุษย์นั้นถูกจำกัด
และความคิดของมนุษย์ก็อยู่ไกลจากสิ่งที่เราได้พูดถึงเท่ากับที่แผ่นดินโลกอยู่ไกลจากสวรรค์
เพราะฉะนั้นจึงไม่มีใครเลยที่สามารถจับใจความการนี้ได้
สิ่งเดียวที่จะต้องทำก็คือมาอยู่ในแนวเดียวกับสิ่งที่เราพูด นี่คือการลองของสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้
เราได้พูดว่า “ในยุคสุดท้าย สัตว์ร้ายจะโผล่ขึ้นมาเพื่อข่มเหงประชากรของเรา
และพวกที่เกรงกลัวความตายจะถูกทำเครื่องหมายด้วยตราผิวกเพื่อที่จะถูกสัตว์ร้ายคร่าไป
พวกที่ได้เคยเห็นเราจะถูกสัตว์ร้ายฆ่าตาย” “สัตว์ร้าย” ในขณะนี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่า อ้างอิงถึงซาตาน
ผู้หลอกลวงมวลมนุษย ก่อตัวคือ เมื่อเราหวนคืนสู่ศิโยน พวกคนปรนนิบัติกลุ่มใหญ่จะถอนตัวไป นั่นคือ
พวกเขาจะถูกสัตว์ร้ายคร่าไป สรรพสิ่งที่ทรงสร้างเหล่านี้ทั้งหมดจะไปยังบาบิโลนเพื่อรับการตีสอนชั่ววันจันทร์
“พวกที่ได้เคยเห็นเรา” อ้างอิงถึงพวกคนปรนนิบัติซึ่งจงรักภักดีเหล่านั้นที่ได้เคยถูกเราพิชิต “ได้เคยเห็นเรา”
อ้างอิงถึงการที่พวกเขาได้ถูกเราพิชิต “ถูกสัตว์ร้ายฆ่าตาย” อ้างอิงถึงซาตาน เมื่อได้ถูกเราพิชิตแล้ว
ไม่กล้าที่จะลุกขึ้นมาเพื่อต้านทานเรา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ซาตานจะไม่กล้าปฏิบัติงานอันใดกับพวกคนปรนนิบัติเหล่านี้ และดังนั้น
ดวงจิตของผู้คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้รอดแล้ว
การที่กล่าวเช่นนี้ก็เนื่องจากความสามารถของพวกเราที่จะจงรักภักดีต่อเรา
และมันหมายความว่าพวกคนปรนนิบัติที่จงรักภักดีเหล่านั้นจะสามารถรับพระคุณของเราและพรของเราได้
ดังนั้น เราพูดว่าดวงจิตของพวกเขาก็ได้รับการช่วยให้รอดแล้ว (นี่ไม่ได้อ้างอิงถึงการขึ้นสู่สวรรค์ชั้นที่สาม
ซึ่งเป็นเพียงมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เท่านั้น)
แต่พวกคนรับใช้ชั่วเหล่านั้นจะถูกซาตานผูกมัดไว้อีกครั้งแล้วก็ถูกโยนลงไปในบาบิโลน
นี่คือการลงโทษของเราต่อพวกเขา นี่คือการลงทัณฑ์อันสาสมของพวกเขา
และมันคือบำเหน็จสำหรับบาปทั้งหลายของพวกเขา
ขณะที่จังหวะก้าวเดินของงานของเราเร็วขึ้น เวลาของเรบนแผ่นดินโลกค่อยๆ ลดน้อยลง
วันที่เราจะหวนคืนสู่ศิโยนใกล้เข้ามาแล้ว เมื่องานของเรบนแผ่นดินโลกได้มาถึงบทวาร
มันจะเป็นเวลาสำหรับการหวนคืนของเราสู่ศิโยน เราไม่พึงปรารถนาที่จะดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกเลย
แต่เพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของเรา เพื่อประโยชน์ของแผนของเรา เราจึงได้สู้ทนความทุกข์ทั้งหมด
ในวันนี้ เวลานั้นได้มาถึงแล้ว เราจะทำให้จังหวะก้าวเดินของงานของเราเร็วขึ้น
และไม่มีใครเลยที่จะสามารถตามเราทันได้ การที่มนุษย์สามารถเข้าใจมันได้หรือไม่
เราจะบอกพวกเขาอย่างละเอียดถึงทั้งหมดที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะจับใจความได้
กระนั้นพวกเขาก็ต้องรู้ ดังนั้น เราพูดว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงอยู่เหนือเวลาและพื้นที่

หากไม่ใช่เป็นเพราะจุดประสงค์ของเราที่จะได้มาซึ่งบุตรหัวปีทั้งหลายและเป็นการทำให้ชาตานปราชัยด้วยเหตุนี้แล้วไซ้ เราคงจะได้หวนคืนสู่ศิโยนไปแล้ว หากมิได้เป็นเช่นนั้น เราคงจะไม่มีวันได้สร้างมวลมนุษย์เป็นแนวเราดูหมิ่นโลกของมนุษย์ และเรารังเกียจผู้ที่แยกจากเรา

จนถึงขอบเขตที่จะพิจารณาการทำลายมวลมนุษย์ทั้งปวงในคราวเดียว อย่างไรก็ตาม

งานของเรามีลำดับและโครงสร้าง สำคัญรับรู้ถึงสัดส่วนและความพอประมาณ และมันไม่ใช่เป็นแบบส่งเดชทั้งหมดที่เราทำหมายที่จะทำให้ชาตานปราชัย และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

มันหมายที่จะทำให้เราสามารถอยู่ร่วมกับบุตรหัวปีทั้งหลายของเราได้ทันทีที่เป็นไปได้ นี่คือจุดมุ่งหมายของเรา

ภาคที่สอง:

พระวอแนะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล

(20 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1992 ถึง 1 มิถุนายน ค.ศ. 1992)

บทนำ

“พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล”

คือถ้อยคำรัสตตอนที่สองที่พระคริสต์ได้ทรงแสดงไว้ในพระอัครลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง

พระวณะเหล่านี้ครอบคลุมช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ 20 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1992 ถึงวันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ.1992

และประกอบรวมเป็นทั้งสี่สิบเจ็ดบท ลักษณะ เนื้อหา

และมุมมองพระวณะของพระเจ้าในถ้อยคำรัสตเหล่านี้ไม่เหมือนกับ “ถ้อยคำรัสตของพระคริสต์ในปฐมกาล”

โดยสิ้นเชิง “ถ้อยคำรัสตของพระคริสต์ในปฐมกาล”

เปิดโปงและนำทางพฤติกรรมภายนอกของผู้คนและชีวิตฝ่ายวิญญาณที่เรียบง่ายของพวกเขา ในท้ายที่สุด

มันจบลงด้วย “การทดสอบพวกคนปรนนิบัติ” อย่างไรก็ตาม “พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล”

เปิดด้วยบทสรุปของอัครลักษณ์ของผู้คนในฐานะคนปรนนิบัติและการเริ่มต้นชีวิตของพวกเขาในฐานะประชากรของพระเจ้า มันนำทางผู้คนไปสู่จุดสูงสุดที่สองของพระราชกิจของพระเจ้า

ซึ่งในช่วงระหว่างครรลองที่พวกเขาก้าวผ่านการทดสอบแห่งบึงไฟ การทดสอบแห่งความตาย

และเวลาแห่งการรักพระเจ้า ขั้นตอนทั้งหลายเหล่านี้เปิดโปงความอัปลักษณ์ของมนุษย์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ตลอดจนโฉมหน้าที่แท้จริงของมนุษย์อย่างครบถ้วน ในท้ายที่สุด

พระเจ้าทรงแล้วเสร็จในบทที่พระองค์ทรงแยกจากกันกับมนุษย์

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการสรุปปิดตัวขั้นตอนทั้งหมดของการจัดเป็นมนุษย์ครั้งนี้ที่ว่าด้วยการที่พระเจ้าทรงพิชิตชัยประชากรกลุ่มแรก

ใน “พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล” พระเจ้าทรงแสดงพระวณะของพระองค์จากมุมมองของพระวิญญาณ

ลักษณะที่พระองค์ทรงใช้ในการตรัสนั้นไม่สามารถบรรลุได้โดยมวลมนุษย์ที่ทรงสร้าง ยิ่งไปกว่านั้น

ศัพท์แสงและลีลาแห่งพระวณะของพระองค์นั้นไพเราะและซับซ้อนอารมณ์

และไม่มีรูปแบบใดจากวรรณกรรมของมนุษย์ที่สามารถแทนที่สิ่งเหล่านั้นได้

พระวณะที่พระเจ้าทรงใช้เปิดโปงมนุษย์นั้นเที่ยงตรง เป็นพระวณะที่ไม่อาจหักล้างได้โดยปรัชญาใด

และพระวณะเหล่านั้นนำพาผู้คนทั้งปวงไปสู่การบนอบ

พระวณะที่พระเจ้าทรงใช้พิพากษามนุษย์นั้นบาดตรงไปถึงส่วนลึกของจิตใจของผู้คนประหนึ่งดาบคม

บาดลึกเสียดแทงกับจะไม่เหลือที่ใดไว้ให้พวกเขาซ่อนเร้นเลย

พระวณะที่พระองค์ทรงใช้หัวใจผู้คนพินิจเอาความปราณีและความรักมั่นคงมา

พวกมันอบอุ่นเสมือนอ้อมกอดของมารดาที่มีความรัก

และพวกมันทำให้ผู้คนรู้สึกมั่นคงปลอดภัยอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

คุณลักษณะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดประการเดียวของถ้อยคำรัสตเหล่านี้ก็คือ ในระหว่างช่วงระยะนี้

พระเจ้าตรัสโดยไม่ใช้พระอัครลักษณ์ของพระยาห์เวห์หรือพระเยซูคริสต์

ทั้งยังไม่ใช่พระอัครลักษณ์ของพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับทรงสอนและตรัสต่อพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระองค์และพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ยังไ

ม่ติดตามพระองค์ โดยการใช้พระอัครลักษณ์ประจำพระองค์—พระผู้สร้าง—แทน สมควรแล้วที่จะกล่าวว่า

นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การสร้างโลกที่พระเจ้าได้ทรงปราศรัยกับมวลมนุษย์ทั้งปวง

ก่อนหน้านี้พระเจ้าไม่เคยตรัสต่อมวลมนุษย์ที่ทรงสร้างอย่างละเอียดและอย่างเป็นระบบยิ่งนักเช่นนี้เลย

แน่นอนว่า

นี่ยังเป็นครั้งแรกด้วยเช่นกันที่พระองค์ได้ตรัสอย่างมากมายิ่งนักและชียาวยิ่งนักกับมวลมนุษย์ทั้งปวง

นี่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนโดยสิ้นเชิง ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

ถ้อยคำรัสเหล่านี้ก่อร่างขึ้นเป็นข้อมูลอักษรแรกที่พระเจ้าทรงแสดงออกท่ามกลางมวลมนุษย์

ซึ่งพระองค์ทรงเปิดโปงผู้คน ทรงนำพวกเขา พิพากษาพวกเขา และตรัสอย่างเปิดใจกับพวกเขาอยู่ในนั้น

และดังนั้น ถ้อยคำรัสเหล่านี้ยังเป็นถ้อยคำรัสแรกที่พระเจ้าทรงยอมให้ผู้คนรู้จักอย่างพระบาทของพระองค์

แห่งหนที่พระองค์ทรงอิงพระวรกาย พระอุปนิสัยของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

พระคำรัสของพระเจ้า และความห่วงใยของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์อยู่ในนั้นด้วยเช่นกัน สามารถกล่าวได้ว่า

เหล่านี้คือถ้อยคำรัสแรกที่พระเจ้าได้ตรัสต่อมวลมนุษย์จากสวรรค์ชั้นที่สามนับตั้งแต่การทรงสร้าง

และเป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงใช้พระอัครลักษณ์ประจำพระองค์เพื่อทรงปรากฏและทรงแสดงพระสุรเสียงจาก

พระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ท่ามกลางพระวณะทั้งหลาย

ถ้อยคำรัสเหล่านี้ลุ่มลึกและไม่อาจหยั่งถึงได้ ไม่ง่ายที่จะเข้าใจถ้อยคำรัสเหล่านี้

อีกทั้งเป็นไปไม่ได้ที่จะจับความเข้าใจต้นกำเนิดและจุดประสงค์ของพระวณะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เอง

พระคริสต์จึงได้ทรงอธิบายเพิ่มเติมตามหลังแต่ละบท

โดยใช้ภาษาที่ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะจับใจความเพื่อนำความชัดเจนมาสู่ถ้อยคำรัสในส่วนที่ยิ่งใหญ่มากกว่า

เมื่อผสานกับถ้อยคำรัสด้วยกันเองแล้ว นี่ทำให้ง่ายยิ่งขึ้นสำหรับทุกคนที่จะเข้าใจและรู้จักพระวณะของพระเจ้า

พวกเราได้ทำให้พระวณะเหล่านี้เป็นภาคผนวกต่อจาก “พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล”

ในพระวณะเหล่านี้ พระคริสต์ทรงจัดเตรียมคำอธิบายโดยใช้รูปแบบของคำที่เรียบง่ายที่สุดเพื่อให้เข้าใจ

การผสานกันของทั้งสองเป็นการเข้าคู่กันที่เทียบพร้อมของเทวสภาพกับพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์

แม้ว่าพระเจ้าจะตรัสในมุมมองของบุตรที่สามในภาคผนวก

แต่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่าพระเจ้าได้คำรัสพระวณะเหล่านี้ด้วยพระองค์เอง

เพราะไม่มีมนุษย์คนใดสามารถอธิบายพระวณะของพระเจ้าได้อย่างชัดเจน

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถจะโน้มนำต้นกำเนิดและจุดประสงค์ของถ้อยคำรัสของพระองค์ได้

ด้วยเหตุนี้เอง ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะตรัสโดยใช้วิธีการต่างๆ มากมาย
แต่จุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระองค์นั้น ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
อีกทั้งวัตถุประสงค์ของแผนการของพระองค์ก็ไม่เคยปรับเปลี่ยนเลย

ถึงแม้ว่า “พระวาระของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล” จะจบลงด้วยบทที่พระเจ้าทรงแยกจากกันกับมนุษย์
แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว นี่คือเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าในการพิชิตชัยและความรอดท่ามกลางมนุษย์
และพระราชกิจของพระองค์ในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมนั้น ได้รับการเปิดเผ้าคลุมออกอย่างเป็นทางการ
ด้วยเหตุนี้เอง จึงเป็นการเหมาะสมสำหรับเรามากยิ่งขึ้นที่จะถือว่า “พระวาระของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล”
เป็นการเผยพระวาระเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
เพราะเพียงหลังจากจุดนี้เท่านั้นที่บุตรมนุษย์ซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ได้ทรงเริ่มต้นการทรงพระราชกิจและตรัสโดยใช้
พระอัศจรรย์ของพระคริสต์อย่างเป็นทางการ
โดยทรงดำเนินไปท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลายและทรงจัดเตรียมชีวิต และทรงให้น้ำ
และทรงเป็นผู้เลี้ยงประชากรของพระองค์ทั้งหมด ซึ่งก็ได้ก่อให้เกิดอภัยคำร้สมากรมายใน
“พระวาระของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ” ตามลำดับ

บทที่ 1

บรรดาผู้ที่ได้เห็นวณะของเราแล้วนั้นยอมรับวณะของเราอย่างแท้จริงไหม? พวกเขารู้จักเราอย่างแท้จริงไหม? เราได้เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังอย่างแท้จริงไหม? เจ้าสละตัวเราเองเพื่อเราอย่างจริงใจไหม? เราได้เป็นพยานที่แข็งแกร่งและมีใจเด็ดเดี่ยวเพื่อเราอย่างแท้จริงในการเผชิญหน้ากับพญานาคใหญ่สีแดงไหม? การอุทิศตนของพวกเราทำให้พญานาคใหญ่สีแดงเกิดความอับอายอย่างแท้จริงไหม? โดยผ่านทาง การทดสอบของวณะของเราเท่านั้นที่เราสามารถสัมผัสฤทธิ์เป้าหมายของเราในการชำระคริสตจักรให้บริสุทธิ์และเลือกสรรบรรดาผู้ที่รักเราอย่างจริงใจ หากเราไม่ได้ทำงานในหนทางนี้ จะมีผู้ใดมีความสามารถที่จะรู้จักเราเล่า? ผู้ใดจะได้มารู้จักบารมีของเรา ความโกรธของเรา และปัญหาของเราผ่านทางวณะของเราเล่า? เมื่อได้เริ่มงานของเราแล้ว เราจะทำงานนี้ให้แล้วเสร็จอย่างแน่นอน แต่ก็ยังเป็นเราที่ยังหัวใจของมนุษย์จนถึงส่วนลึกของพวกเขา ความจริงมีอยู่ว่า ไม่มีผู้ใดท่ามกลางมนุษย์ที่รู้จักเราอย่างครบถ้วน ดังนั้นเราจึงใช้วณะเพื่อนำมนุษย์ทั้งหมด เพื่อนำทางพวกเขาทั้งหมดเข้าสู่ยุคใหม่ ในท้ายที่สุด เราจะใช้วณะเพื่อทำให้งานทั้งหมดของเราสำเร็จลุล่วง ซึ่งเป็นเหตุให้บรรดาผู้ที่รักเราอย่างจริงใจทั้งหมดกลับคืนมายังราชอาณาจักรของเราอย่างนบนอบ เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของเรา สถานการณ์ตอนนี้ไม่ใช่สิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยเป็น และงานของเราได้เข้าสู่จุดเริ่มต้นใหม่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ย่อมจะมีแนวทางใหม่ กล่าวคือ บรรดาผู้ที่เห็นวณะของเราและยอมรับวณะว่าเป็นชีวิตของพวกเขาโดยแท้ คือประชากรในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด และเมื่ออยู่ในราชอาณาจักรของเรา พวกเขาก็คือประชากรของราชอาณาจักรของเรา เพราะพวกเขายอมรับการนำของวณะของเรา แม้ว่าพวกเขาได้รับการบ่งถึงว่าเป็นประชากรของเรา สมญานี้ก็ไม่มีทางเป็นรองการได้รับเรียกว่า “บุตร” ของเรา เมื่อได้รับการทำให้เป็นประชากรของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วทุกคนต้องปรนนิบัติด้วยการอุทิศตนสูงสุดในราชอาณาจักรของเรา และทำให้หน้าที่ของพวกเขาถูกล่วงในราชอาณาจักรของเรา ผู้ใดก็ตามที่กระทำการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราต้องได้รับการลงโทษของเรา นี่คือการแนะนำของเราถึงทุกคน

ตอนนี้มีการเข้าสู่แนวทางใหม่แล้ว และไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงอดีตอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ดังที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า เรายืนหยัดในสิ่งที่เรากล่าว และสิ่งที่เรายืนหยัดเรานำไปสู่การเสร็จสมบูรณ์เสมอ และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ได้— นี่ถือเป็นเด็ดขาด ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นวณะที่เราได้กล่าวไว้ในอดีตหรือวณะที่เราจะกล่าวในอนาคต เราจะทำให้วณะเหล่านั้นทั้งหมดเป็นจริงทีละคำ และยอมให้มวลมนุษย์ทั้งหมดเห็นวณะเหล่านั้นเป็นจริง

นี่คือหลักการที่อยู่เบื้องหลังวาระและงานของเรา เนื่องด้วยการก่อสร้างคริสตจักรสัมฤทธิ์ผลแล้ว
ตอนนี้ย่อมไม่ได้เป็นยุคของการก่อสร้างคริสตจักรอีกต่อไป

แต่เป็นยุคที่ราชอาณาจักรได้รับการก่อสร้างขึ้นเสร็จเรียบร้อยแล้วต่างหาก อย่างไรก็ตาม

ขณะที่พวกเขายังอยู่บนแผ่นดินโลก การชุมนุมของมนุษย์บนแผ่นดินโลกจะยังคงเป็นที่รู้จักในฐานะ
“คริสตจักร” ถึงอย่างนั้นก็ตาม แก่นแท้ของคริสตจักรไม่เหมือนอย่างที่เคยหนึ่งเคยเป็น—

เพราะเป็นคริสตจักรที่ก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ดังนั้น

เราจึงกล่าวว่าราชอาณาจักรของเราได้เคลื่อนลงมาสู่แผ่นดินโลกแล้ว

ไม่มีใครสามารถจับความเข้าใจถึงรากของวาระของเรา

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่รู้จุดประสงค์ของเราในการพูดวาระเหล่านั้น จากวิธีที่เราพูดในวันนี้

พวกเขาก็มีประสบการณ์กับการรู้และเข้าใจบางอย่างโดยพลัน คนบางส่วนอาจแผดเสียงร่ำไห้ดังๆ และขมขื่น
คนบางส่วนอาจรู้สึกกลัวว่านี่คือวิธีที่เราพูด

คนบางส่วนอาจเกาะติดกับทัศนะหัวโบราณของพวกเขาในขณะที่พวกเขาเฝ้าดูการเคลื่อนไหวแต่ละอย่างและทุก
อย่างของเรา บางคนอาจเสียใจที่ได้แสดงความคับข้องใจของพวกเขาหรือที่ได้ดำเนินตามเราในเวลานั้น

บางคนอาจขึ้นบานอยู่ลับๆ ที่พวกเขาพินิจกำลังเนื่องจากไม่เคยหันเหไปจากนามของเรา อาจมีคนบางส่วนที่
“ถูกทรมาน” โดยวาระของเราเมื่อเนิ่นนานมาแล้วจนกระทั่งพวกเขาสั่นเรียวแรง ท้อใจและเศร้าหมอง

ไม่มีหัวใจที่จะใส่ใจวาระที่เราพูดอีกต่อไปแม้ว่าเราได้เปลี่ยนลักษณะการแสดงออกของเราแล้วก็ตาม

หรือคนอื่นๆ ที่ได้ปรนนิบัติเราด้วยการอุทิศตนจนถึงจุดหนึ่ง ไม่เคยพร่ำบ่น ไม่เคยกลางแกลงใจ

คือผู้ที่วันนี้โชคดียิ่งที่จะได้รับการปลดปล่อยและรู้สึกสำนึกขอบคุณต่อเราในหัวใจของพวกเขาจนเกินจะกล่าวคำพู
ดใดๆ รูปการณ์แวดล้อมทั้งหมดข้างต้นใช้ได้กับมนุษย์ทุกคนในระดับที่แตกต่างกัน แต่เนื่องจากอดีตก็คืออดีต
และปัจจุบันก็อยู่ตรงนี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องถวิลหาวันวานอย่างอาลัยอาวรณ์อีกต่อไป หรือนึกถึงเรื่องอนาคต

ในการเป็นมนุษย์ ผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านความเป็นจริงและไม่ทำสิ่งต่างๆ ให้สอดคล้องกับการนำของเรา

จะไม่ได้มาสู่บทอาทมิย์ที่ดี แต่จะนำเพียงความยากลำบากมายังตัวพวกเขาเองเท่านั้น

ในบรรดาทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในจักรวาล ไม่มีสิ่งใดเลยที่เราไม่ได้ตัดสินใจขั้นสุดท้าย

มีสิ่งใดที่ไม่ได้อยู่ในมือของเราหรือ? สิ่งใดก็ตามที่เราช่วยยอมได้รับการทำให้เสร็จสิ้น

และมีผู้ใดท่ามกลางมนุษย์ที่สามารถเปลี่ยนใจของเราได้?

สิ่งนี้จะพันธุสัญญาที่เราทำบนแผ่นดินโลกได้หรือไม่?

ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางแผนของเราจากการก้าวไปข้างหน้าได้

เราปรากฏอยู่ในงานของเราเสมอเช่นเดียวกับในแผนการบริหารจัดการของเรา

ผู้ใดท่ามกลางมนุษย์สามารถสอดมือของเขาเข้ามาก้าวก่ายได้?

ไม่ใช่เราหรอกหรือที่ลงมือจัดการเตรียมการเหล่านี้ด้วยตัวเราเอง?

การเข้าสู่อาณาจักรนี้ในวันนี้ไม่ได้พลัดออกนอกแผนของเราหรือนอกสิ่งที่เราได้คาดการณ์ไว้

ทั้งหมดได้รับการกำหนดโดยเรามานานแล้ว

ผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถยังลึกถึงขั้นตอนนี้ของแผนของเราได้?

ประชากรของเราจะฟังเสียงของเราอย่างแน่นอน

และแต่ละคนและทุกคนในบรรดาผู้ที่รักเราอย่างจริงใจจะกลับคืนมาที่เบื้องหน้าบัลลังก์ของเราอย่างแน่นอน

20 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1992

บทที่ 2

พร้อมกันกับการเข้าสู่แนวทางใหม่ จะมีขั้นตอนใหม่ต่างๆ ในงานของเรา เนื่องด้วยอยู่ในราชอาณาจักร เราจะทำสิ่งต่างๆ ผ่านทางเทวสภาพโดยตรง นำทางทุกขั้นตอนของหนทาง แม่นยำถึงรายละเอียดที่เล็กน้อยที่สุด มิได้เจือปนด้วยเจตนาของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง สิ่งที่มาคือโครงร่างของหนทางแห่งการปฏิบัติจริง กล่าวคือ เนื่องด้วยพวกเขาได้รับสัญญาว่า “ประชากร” ผ่านทางความยากลำบากและกระบวนการถลุง และเนื่องด้วยพวกเขาคือประชากรของราชอาณาจักรของเรา เราต้องให้พวกเขาทำตามข้อพึงประสงค์ที่เคร่งครัด ซึ่งมีมาตรฐานสูงกว่าวิธีการทำงานของเราในชนรุ่นก่อนๆ นี้ไม่ใช่เพียงแค่ความเป็นจริงแห่งวณะที่สำคัญยิ่งกว่านั้นนี่เป็นความเป็นจริงของการปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้ต้องได้รับการสัมฤทธิ์ผลก่อน ในทุกๆ วาจาและทุกๆ ความประพฤติ

เหล่าประชากรต้องเป็นไปตามมาตรฐานอันพึงประสงค์ต่อประชากรในราชอาณาจักร และผู้ใดที่ฝ่าฝืนต้องถูกกำจัดโดยทันที เพื่อไม่ให้พวกเขานำความอับอายมาสู่นามของเรา อย่างไรก็ตาม พวกคนที่ไม่รู้เท่าทันเหล่านั้นที่ไม่สามารถมองเห็นอย่างชัดแจ้งหรือเข้าใจได้ถือเป็นข้อยกเว้น ในการก่อสร้างราชอาณาจักรของเรา จมูกมุ่นเน้นไปที่การกินและการดื่มวณะของเรา การระลึกถึงในปัญญาของเรา และการพบคำยืนยันผ่านทางงานของเรา หากคนผู้หนึ่งให้ความสนใจในหนังสือต่างๆ นอกเหนือจากหนังสือที่มีวณะของเราอยู่ เราก็ไม่ต้องการพวกเขาเป็นแน่ ผู้คนเช่นนั้นเป็นหญิงโสเภณีที่เยาะเย้ยทำทนายเรา ในฐานะของอัครทูต คนผู้หนึ่งต้องไม่อยู่อาศัยที่บ้านเป็นเวลานานเกินไป หากผู้ใดทำเช่นนั้น เราก็จะไม่บังคับพวกเขา แต่เราจะโยนทิ้งและไม่ใช้ประโยชน์จากบุคคลนั้นอีกต่อไป เนื่องจากบรรดาอัครทูตไม่ได้อยู่อาศัยที่บ้านเป็นเวลานาน พวกเขาจึงใช้ช่วงเวลานานในคริสตจักรเพื่อให้ได้รับการเจริญใจ บรรดาอัครทูตต้องเข้าร่วมในการชุมนุมของคริสตจักรอย่างน้อยที่สุดหนึ่งในทุกสองครั้ง ดังนั้น การชุมนุมของเหล่าผู้ร่วมงาน (ซึ่งรวมถึงการชุมนุมทั้งหมดของอัครทูต การชุมนุมทั้งหมดของผู้นำคริสตจักร และการชุมนุมทั้งหมดสำหรับวิสุทธิชนที่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกชัดเจน) ต้องกลายเป็นบ่อยครั้ง อย่างน้อยที่สุด พวกเจ้าบางส่วนต้องเข้าร่วมการชุมนุมแต่ละครั้ง และบรรดาอัครทูตต้องมุ่นเน้นเพียงการเฝ้าดูคริสตจักรเท่านั้น ข้อพึงประสงค์ที่มีต่อวิสุทธิชนก่อนหน้านี้ บัดนี้ได้ลุ่มลึกขึ้น สำหรับพวกที่ได้กระทำความขุ่นเคืองไปก่อนที่เราจะเป็นพยานให้แก่นามของเรา เนื่องจากการอุทิศของพวกเขาที่มีแก่เรา เราจะยังคงใช้พวกเขาหลังจากเราได้ทดสอบพวกเขาไปแล้ว อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกที่ยังได้กระทำความขุ่นเคืองต่อไปหลังจากคำพยานของเรา ย่อมถูกกำหนดพิจารณาให้รับเอาความเจ็บปวดเพื่อให้กลับใจและเริ่มใหม่อีกครั้ง ผู้คนเช่นนี้ต้องคงอยู่ภายในคริสตจักรเท่านั้น ถึงกระนั้น พวกเขาก็ไม่สามารถประมาทและจงใจปองร้ายได้

แต่ต้องถูกจำกัดควบคุมมากกว่าผู้อื่นแทน

สำหรับพวกที่ไม่ปรับปรุงแก้ไขหนทางของพวกเขาหลังจากที่เราได้กล่าวออกไปแล้ว

วิญญาณของเราจะทิ้งพวกเขาโดยทันที

และคริสตจักรจะมีสิทธิที่จะดำเนินการพิพากษาของเราจนสำเร็จและขับไล่พวกเขาออกไป สิ่งนี้ถือเป็นเด็ดขาด

และไม่สามารถมีที่ว่างให้แก่การไคร่ครวญ ถ้าคนผู้หนึ่งล้มพับลงไปในช่วงระหว่างการทดสอบ—กล่าวคือ

ถ้าคนผู้หนึ่งจากไป—เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีการที่ควรใส่ใจบุคคลผู้นั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการทดสอบเรา

และการอนุญาตให้ซาตานริบเร่อย่างบ้าคลั่งเข้าไปในคริสตจักร นี่คือการพิพากษาของเราต่อบุคคลเช่นนั้น

หากผู้ใดกระทำการโดยปราศจากความชอบธรรมและใช้อำนาจเป็นใหญ่ต่อบุคคลที่จากไป

เช่นนั้นแล้วมิใช่เพียงผู้ที่จากไปจะสูญเสียตำแหน่งแห่งที่ของพวกเขาเท่านั้น

แต่ผู้ที่ถูกเอ่ยถึงก่อนผู้ที่จากไปเมื่อสักครู่ก็จะถูกผลักไสไปจากหมู่ประชากรของเราด้วย

หน้าที่อีกประการของเหล่าอัครทูตคือมุ่งเน้นเผยแผ่พระกิตติคุณ แน่แน่นอนว่า

เหล่าวิสุทธิชนสามารถทำงานนี้ได้เช่นกัน แต่พวกเขาต้องมีปัญญาในการทำเช่นนั้น

และต้องละเว้นจากการก่อความทุกข์ยากลำบาก ที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นวิถีทางปัจจุบันของการปฏิบัติ เช่นกันนี้

เพื่อเป็นคำเตือนความจำ เจ้าต้องให้ความสนใจต่อการทำให้คำสอนของเจ้าลุ่มลึกยิ่งขึ้น

เพื่อที่ทุกคนอาจเข้าสู่ความเป็นจริงของวณะของเรา พวกเจ้าต้องติดตามวณะของเราอย่างใกล้ชิด

เพื่อทำให้ผู้คนทั้งปวงอาจเข้าใจวณะเหล่านั้นได้อย่างชัดเจนและปราศจากความกำกวม นี่คือสิ่งที่สำคัญยิ่งยวด

พวกที่อยู่ท่ามกลางประชากรของเรา ซึ่งเก็บงำความคิดแห่งการทรยศเอาไว้ต้องถูกขับไล่

และต้องไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในบ้านของเรานานนัก เพื่อไม่ให้พวกเขานำความอับอายมาสู่นามของเรา

บทที่ 3

ตั้งแต่พวกเขาได้รับการเรียกขานว่าประชากรของเรา สรรพสิ่งก็ไม่เหมือนอย่างที่เคยเป็น พวกเจ้าควรใส่ใจและเชื่อฟังถ้อยคำของวิญญาณของเรา และติดตามงานของเราอย่างใกล้ชิด เจ้าไม่อาจแยกวิญญาณของเรากับเนื้อหนังของเราออกจากกันได้

เพราะพวกเราเป็นหนึ่งเดียวกันโดยเนื้อแท้และแยกจากกันไม่ได้โดยธรรมชาติ ผู้ใดก็ตามที่จะแบ่งพระวิญญาณกับพระบุคคลออกจากกัน และมุ่งเน้นที่พระบุคคลหรือพระวิญญาณเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะทนทุกข์กับความสูญเสีย และจะสามารถดื่มได้จากเพียงถ้วยรสมขของพวกเราเท่านั้น โดยไม่มีทางเลือกใดๆ

เพียงบรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะมองว่าพระวิญญาณกับพระบุคคลเป็นสิ่งพร้อมมูลที่แบ่งแยกกันไม่ได้เท่านั้น ที่มีความรู้พอเพียงเกี่ยวกับเรา ชีวิตที่อยู่ภายในพวกเราจะค่อยๆ ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลง เพื่อที่ว่าขั้นตอนต่อไปของงานของเราจะดำเนินไปอย่างราบรื่นและปราศจากการขัดขวาง

เราใช้กระบวนการถลุงแห่งวจนะมาทดสอบบรรดาผู้ที่อยู่ในบ้านของเรา และใช้วิธีการทำงานเพื่อทดสอบบรรดาผู้ที่ติดตามเรา

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้อาจกล่าวได้ว่าพวกเราทั้งหมดนั้นสูญเสียความหวัง ในฐานะประชากร ไม่มีผู้ใดท่ามกลางพวกเราที่มีสภาพเงื่อนไขต่างๆ ไม่เป็นลบและนิ่งเฉย ราวกับทั่วทั้งพื้นที่ได้เปลี่ยนแปลงไป ผู้คนบางส่วนหลบหลู่ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ในความสิ้นหวังของพวกเรา

คนบางส่วนก็แข็งใจและยอมรับการทดสอบของวจนะของเรา บางคนมองไปบนฟ้าและถอนหายใจเอือกใหญ่ นัยน์ตาเอ่อท้นด้วยน้ำตา ราวกับคลุ้มคลั่งจากการสิ้นใจก่อนเวลาอันควรของทารกแรกเกิด

บางคนถึงกับรู้สึกอับอายที่มีชีวิตอยู่เช่นนี้ และอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงพาพวกเขาไปโดยเร็ว

คนบางส่วนใช้เวลาทั้งวันในความมึนงง ราวกับว่าพวกเขาได้ล้มป่วยสาหัสและยังไม่ได้ฟื้นคืนสติ

คนบางส่วนหลังจากพร่ำบ่นแล้วก็จากไปอย่างเงียบๆ และกระนั้นคนบางส่วนก็สรรเสริญเราจากที่ของพวกเรา แม้ว่าพวกเขายังคงค่อนข้างเป็นลบอยู่ วันนี้ เมื่อทั้งหมดถูกเปิดเผยแล้ว เราก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงอดีตอีกต่อไป ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือเจ้าควรยังคงสามารถจงรักภักดีมากที่สุดจากสถานะที่เรามอบให้พวกเขาในวันนี้ เพื่อให้พวกเขาทั้งปวงจะได้พบกับการเห็นชอบของเรา

และทั้งหมดที่พวกเขากล่าวคือผลผลิตแห่งความรู้แจ้งและความกระจำของเร

ว่าสิ่งที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ด้วยอาจเป็นฉายาของเราในท้ายที่สุด และเป็นการสำแดงของเราอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

วจนะของเราถูกปลดปล่อยและถูกแสดง ณ เวลาใดหรือที่ใดก็ได้ และดังนั้น พวกเจ้าก็ควรรู้จักตัวเองเบื้องหน้าเราในทุกเวลาเช่นเดียวกัน ในที่สุด วันนี้จึงไม่เหมือนสิ่งที่มีมาก่อน และเจ้าไม่สามารถสำเร็จลุล่วงสิ่งใดก็ตามที่เจ้าปรารถนาได้อีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้าต้องสามารถเอาชนะร่างกายของเจ้าภายใต้การนำของวณะของเรา

เจ้าต้องใช้วณะของเราแทนหลักสำคัญของเจ้า และเจ้าไม่อาจจะทำการอย่างวู่วาม

ทุกเส้นทางสู่การปฏิบัติจริงสำหรับคริสตจักรสามารถพบได้ในวณะของเรา

พวกที่ไม่กระทำการโดยวณะของเรานั้นทำให้วิญญาณของเราขุนเคืองโดยตรง และเราจะทำลายพวกเขาเสีย
เนื่องจากสรรพสิ่งได้มาถึงสถานการณ์เช่นของวันนี้

พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องรู้สึกเป็นทุกข์และเสียใจมากเกินไปในเรื่องความประทุติและการกระทำในอดีตของเจ้า
ความผิดแผ่งของเรานั้นไร้ที่สิ้นสุดแทนท้องทะเลและผืนฟ้า—

จะเป็นไปได้อย่างไรที่ความสามารถและความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับเรานั้นไม่ได้เป็นที่คุ้นเคยของเราเหมือนดังหลัก
มือของเราเอง? ผู้ใดเล่าท่ามกลางมนุษย์ที่ไม่ได้อยู่ในมือของเรา?

เจ้าคิดว่าเราไม่รู้เลยหรือว่าวุฒิภาวะของเจ้ามากมายเพียงใด ว่าเราไม่รู้เท่าทันสิ่งนี้อย่างสิ้นเชิง? นั่นเป็นไปได้!
ดังนั้น เมื่อผู้คนทั้งปวงสิ้นหวังอย่างถึงที่สุด

เมื่อพวกเขาไม่สามารถรอคอยนานกว่านี้ได้และปรารถนาที่จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

เมื่อพวกเขาต้องการถามเราถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เมื่อบางคนปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความเสเพล

และบางคนเกิดความคิดที่จะกบฏ กระนั้นก็ดี เมื่อบางคนกำลังทำงานปรนนิบัติอย่างจงรักภักดี

เราก็เริ่มส่วนที่สองของยุคแห่งการพิพากษา คือ การชำระล้างให้บริสุทธิ์และการพิพากษาประชากรของเรา

นี่ยังกล่าวได้ด้วยว่า เราเริ่มฝึกฝนประชากรของเราอย่างเป็นทางการ

อนุญาตให้พวกเจ้าไม่ใช่เพียงแค่กล่าวคำพยานถึงดวงมแก่เรา แต่ที่มากกว่านั้น

ยังอนุญาตให้พวกเจ้าสัมผัสฤทธิ์ชัยชนะที่สวยงามในการสู้รบเพื่อเราจักรกรบแห่งประชากรของเรา

ในทุกเวลา ประชากรของเราควรเตรียมพร้อมต่อต้านกลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของซาตาน

พิทักษ์ประตูบ้านของเราเพื่อเรา

พวกเขาควรมีความสามารถที่จะสนับสนุนซึ่งกันและกันและจัดเตรียมให้แก่กันและกันได้

เพื่อหลีกเลี่ยงการตกอยู่ในกับดักของซาตาน ซึ่งในเวลานั้นก็คงจะสายเกินกว่าจะเสียใจ

เหตุใดเราจึงกำลังฝึกฝนพวกเจ้าด้วยความเร่งด่วนเช่นนี้?

เหตุใดเราจึงบอกพวกเจ้าถึงข้อเท็จจริงทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ?

เหตุใดเราจึงเตือนความจำและเตือนสติพวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า? พวกเจ้าเคยคิดถึงเรื่องนี้บ้างหรือไม่?

การไคร่ครวญของพวกเจ้าเคยได้ให้ความกระจำแจ้งหรือไม่?

ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่เพียงมีความสามารถที่จะสร้างประสบการณ์แก่ตัวเจ้าเองโดยก่อร่างสร้างขึ้นบนรากฐานแห่ง
อดีต แต่ที่มากยิ่งขึ้นก็คือ ต้องขับไล่มลทินภายในตัวเจ้าภายใต้การนำแห่งวณะของวันนี้

โดยยอมให้แต่ละวณะของเราหยั่งรากและเบ่งบานภายในความรู้สึกของเจ้า

และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือยอมให้ออกผลมากยิ่งขึ้น นี่เป็นเพราะว่าสิ่งที่เราขอนี้มิใช่ดอกไม้ที่สะพรั่งสดใส
แต่คือผลอันดกด้น—ผลที่ไม่สูญเสียความสุกงอมของมัน เจ้าเข้าใจความหมายที่แท้จริงของวณะของเราไหม?
แม้ว่าดอกไม้ในเรือนกระจกมีเหลือคณานับราวกับหมู่ดาว
และดึงดูดฝูงชนทั้งหมดที่ชื่นชมดอกไม้เหล่านั้นเข้ามา ทันทีที่ดอกไม้ร่วงโรยลง
ดอกไม้เหล่านั้นก็กลายเป็นเพียงเศษซากเหมือนกลอุบายอันเต็มไปด้วยเล่ห์ลวงของชาตาน
และไม่มีผู้ใดแสดงความสนใจใดๆ ในดอกไม้เหล่านั้น กระนั้นก็ดี
ดอกไม้ทั้งหมดที่ถูกลมพัดกระหน่ำและถูกพระอาทิตย์แผดเผา ที่กล่าวคำพยานต่อเรา
แม้ว่าจะไม่เบ่งบานสวยงาม แต่จะออกผลทันทีที่ดอกไม้เหล่านี้ร่วงโรยลง
ด้วยว่าเราพึงประสงค์ให้พวกมันเป็นเช่นนั้น เมื่อเรากล่าววณะเหล่านี้ พวกเจ้าเข้าใจมากน้อยเพียงใด?
ทันทีที่เหล่าดอกไม้ร่วงโรยและออกผล และทันทีที่สามารถจัดเตรียมผลทั้งหมดนี้เพื่อความชื่นชมยินดีของเราได้
เราจะสรุปปิดตำนานของเราทั้งหมดบนแผ่นดินโลก และจะเริ่มชื่นชมการตกผลึกของปัญญาของเรา!

22 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1992

บทที่ 4

ประชากรทั้งหมดของเราที่ปรนนิบัติอยู่เบื้องหน้าเรา ควรคิดย้อนกลับไปในอดีตว่า
ความรักของเจ้าที่มีให้เราได้อุทิศความไม่บริสุทธิ์ทำให้ต่างพร้อยไหม?
ความจงรักภักดีของเจ้าที่มีต่อเราได้บริสุทธิ์และสุดหัวใจไหม? ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับเรานั้นแท้จริงไหม?
เราได้ครองพื้นที่ภายในหัวใจของพวกเขาเข้ามาเท่าใด? เราได้เติมเต็มหัวใจของเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ไหม?
วณะของเราได้สำเร็จลุล่วงภายในตัวพวกเขามากเท่าใด? จงอย่าคิดว่าเราโง่เขลา!
สิ่งเหล่านี้ชัดเจนอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับเรา! วันนี้ ขณะที่เสียงแห่งความรอดของเราถูกเปล่งออกไป
ความรักของพวกเขาที่มีให้เราได้มีการเพิ่มขึ้นบ้างไหม?
ส่วนหนึ่งของความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อเราได้กลายเป็นบริสุทธิ์หรือยัง?
ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับเราได้ลึกซึ้งขึ้นไหม?
การสรรเสริญที่ได้มีการถวายในอดีตได้วางรากฐานอันมั่นคงแข็งแรงสำหรับความรู้ของพวกเขาในวันนี้ไหม?
พวกเขารู้กฎเกณฑ์ของเราจับจองไว้มากเพียงใด? ฉายาของเราครองพื้นที่ภายในตัวพวกเขามากเท่าใด?
ถ้อยคำของเราได้แทงใจดำภายในตัวพวกเขารึหรือยัง?
พวกเขารู้สึกอย่างแท้จริงหรือว่าพวกเขาไม่มีที่ใดที่จะซ่อนความอับอายของพวกเขาไว้ได้?
พวกเขารู้สึกอย่างแท้จริงหรือว่าพวกเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นประชากรของเรา?
หากพวกเขารู้ถึงคำถามทั้งหลายข้างต้นอย่างสิ้นเชิง
เช่นนั้นแล้วนี่ก็แสดงว่าพวกเขากำลังแสวงหาประโยชน์อยู่ในสถานการณ์ที่อยากจะเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง
แสดงว่าพวกเขารู้สึกอยู่ในที่นี้เพื่อเพิ่มจำนวนผู้คน และ ณ เวลาที่เราได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว
เจ้าจะถูกกำจัดและโยนลงไปในบาบิโลนเป็นครั้งที่สองอย่างแน่นอน เหล่านี้คือวณะอันเป็นการเตือนของเรา
และผู้ใดที่คิดว่าวณะเหล่านี้ไม่สำคัญย่อมจะถูกบดขยี้โดยการพิพากษาของเรา และย่อมจะพบกับความวิบัติ ณ
เวลาที่กำหนดไว้ นี่ไม่เป็นดั่งนั้นหรือ? เรายังคงจำเป็นต้องจัดเตรียมตัวอย่างต่างๆ
เพื่อแสดงให้เห็นการนี้หรือ? เราต้องพูดอย่างชัดแจ้งยิ่งกว่านี้เพื่อจัดเตรียมแบบอย่างสำหรับพวกเขาหรือ?
นับตั้งแต่ยุคแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งถึงวันนี้ ผู้คนจำนวนมากไม่ได้เชื่อฟังวณะของเรา
และด้วยเหตุนี้จึงได้ถูกขับและถูกกำจัดไปจากกระแสแห่งการฟื้นฟูของเรา ในท้ายที่สุด
ร่างกายของพวกเขาจะยอมพินาศและจิตวิญญาณของพวกเขาจะยอมถูกโยนลงสู่แดนคนตาย
และแม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังคงอยู่ภายใต้การลงโทษอันหนักหน่วง
ผู้คนจำนวนมากได้ปฏิบัติตามวณะของเรา
แต่พวกเขาได้กระทำการซึ่งขัดกับความรู้แจ้งและความกระจำของเรา
และด้วยเหตุนี้จึงได้ถูกเราเขี่ยตกลงไปภายใต้แดนครอบครองของซาตานและกลายเป็นหนึ่งในพวกที่ต่อต้านเรา

(วันนี้พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ต่อต้านเราโดยตรง เชื่อฟังเพียงเปลือกแห่งวณะของเรา และไม่เชื่อฟังเนื้อแท้แห่งวณะของเรา) มีหลายคนอีกเช่นกันที่ได้แค่ฟังวณะที่เราพูดเมื่อวานนี้ พวกที่ได้ยึดมั่นใน “ขยะ” ของอดีตและไม่ได้หวงแหนความล้ำค่าของ “พีชผล” ของยุคปัจจุบัน ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เพียงถูกจองจำโดยซาตาน แต่ได้กลายเป็นพวกคนบาปวันรันคร์และได้กลายเป็นพวกศัตรูของเรา และพวกเขาก็ต่อต้านเราโดยตรง ผู้คนเช่นนั้นย่อมเป็นเป้าหมายของการพิพากษาของเรา ณ จุดสูงสุดแห่งความโกรธเคืองของเรา และวันนี้พวกเขาก็ยังคงมีคบอด ยังคงอยู่ภายในคุกมืดใต้ดิน (กล่าวคือ ผู้คนเช่นนั้นคือซาทิสต์ที่น่าเกลียดและด้านชาที่ถูกซาตานควบคุม เพราะดวงตาของพวกเขาได้ถูกเราบังไว้ เราจึงกล่าวว่าพวกเขามีคบอด) คงจะดีที่จะจัดเตรียมตัวอย่างสำหรับการอ้างอิงของพวกเขา เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถเรียนรู้จากมันได้ กล่าวคือ

เมื่อเอ่ยถึงเปาโล พวกเจ้าจะคิดถึงประวัติของเขา และคิดถึงเรื่องราวบางเรื่องเกี่ยวกับเขาที่ไม่ถูกต้องแม่นยำและไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง เขาถูกสอนโดยบิดามารดาของเขาตั้งแต่วัยเยาว์ และได้รับชีวิตของเรา และเขามีขีดความสามารถที่เราพึงประสงค์ อันเป็นผลจากการลิดิตไว้ล่วงหน้าของเรา เมื่ออายุได้ 19 ปี เขาได้อ่านหนังสือหลากหลายเกี่ยวกับชีวิต ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่จำเป็นต้องลงรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการ อันเป็นเพราะขีดความสามารถของเขาและเพราะความรู้แจ้งกับความกระฉ่างของเรา เขาไม่ได้เพียงสามารถพูดด้วยความรู้ความเข้าใจเชิงลึกบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น แต่ยังได้มีความสามารถจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของเราด้วยเช่นกัน แน่แน่นอนว่า การนี้ไม่ได้ตัดการผสมผสานกันของปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกออกไป กระนั้นก็ตาม ความไม่เพียบพร้อมอย่างเดียวของเขาก็คือว่า เพราะความสามารถพิเศษของเขา เขามักจะกะล่อนและอวดตัว ผลก็คือเมื่อเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งแรก เขาได้ใช้ความพยายามทุกอย่างเพื่อเยาะเย้ยทำลายเรา อันเนื่องมาจากความไม่เชื่อฟังของเขา ซึ่งส่วนหนึ่งนั้นได้เป็นตัวแทนของหัวหน้าทูตสวรรค์โดยตรง เขาเป็นหนึ่งในพวกที่ไม่รู้จักวณะของเรา และพื้นที่ของเราในหัวใจของเขาได้อันตรายไปเรียบร้อย ผู้คนเช่นนั้นต่อต้านเทวสภาพของเราโดยตรง และย่อมถูกรับคดียืนยันว่าลงไป และย่อมได้แต่กราบไหว้และสารภาพบาปของพวกเขาในเบื้องปลาย ดังนั้น ภายหลังจากที่เราได้ใช้ประโยชน์จากจุดแข็งทั้งหลายของเขา—กล่าวคือ ภายหลังจากที่เขาได้ทำงานให้เราในช่วงเวลาหนึ่ง—เขาก็ได้ตกไปอยู่ในหนทางเก่าของเขาอีกครั้งหนึ่ง และแม้ว่าเขาไม่ได้ไม่เชื่อฟังวณะของเราโดยตรง เขาก็ไม่ได้เชื่อฟังการนำภายในและความรู้แจ้งของเรา และด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่เขาได้ทำในอดีตจึงหาประโยชน์มิได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มงกุฎแห่งพระสิริที่เขาได้พุดถึง ได้กลายเป็นคำพุดที่ว่างเปล่า เป็นผลิตผลของจินตนาการของเขาเอง เพราะแม้กระทั่งวันนี้เขาก็ยังคงตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของเราภายในการจงจำแห่งพันธุการของเรา

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ใครก็ตามที่ต่อต้านเรา (โดยไม่เพียงต่อต้านแค่ตัวตนอันเป็นเนื้อหนังของเรา แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือต่อต้านวณะของเราและวิญญาณของเรา—กล่าวคือ เทวสภาพของเรา)

ย่อมได้รับการพิพากษาของเราในเนื้อหนังของพวกเขา เมื่อวิญญาณของเราผลจากเจ้าไป

เจ้าย่อมตกสวลงไปยังล่าง เคลื่อนลงสู่แดนคนตายโดยตรง

และแม้ว่าร่างกายอันมีเนื้อหนังของเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก

เจ้าก็เป็นเช่นใครบางคนที่ทนทุกข์จากโรคภัยไข้เจ็บทางจิตใจ กล่าวคือ เจ้าได้สูญเสียเหตุผลของเจ้า

และรู้สึกทันทีราวกับว่าเจ้านั้นเป็นซากศพ จนถึงขั้นที่ว่าเจ้าขอร้องให้เราบอญเนื้อหนังของเจ้าโดยไม่รอช้า

พวกเจ้าส่วนใหญ่ที่มีจิตวิญญาณ ย่อมมีความซึ่งคุณค่าอันลึกซึ้งในรูปการณ้แวดล้อมเหล่านี้

และเราไม่จำเป็นต้องลงรายละเอียดมากไปกว่านี้ ในอดีต เมื่อเราได้ทำงานในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

ผู้คนส่วนใหญ่ได้ตัดสินใจตัวพวกเขาเองไปแล้วโดยใช้ความโกรธเคืองและบารมีของเราเป็นเครื่องวัด

และได้รู้ไปแล้วเล็กน้อยเกี่ยวกับปัญญาและอุปนิสัยของเรา วันนี้ เราพุดและกระทำการ โดยตรงในเทวสภาพ

และยังคงมีผู้คนบางคนที่จะเห็นความโกรธเคืองและการพิพากษาของเราด้วยตาของพวกเขาเอง ยิ่งไปกว่านั้น

งานหลักของส่วนที่สองของยุคสมัยแห่งการพิพากษาก็คือการทำให้ประชากรทั้งหมดของเรารู้จักกิจการของเราใน

เนื้อหนังโดยตรง และทำให้พวกเจ้าทั้งหมดมองเห็นอุปนิสัยของเราโดยตรง ทว่าเพราะเราอยู่ในเนื้อหนัง

เราจึงคำนึงถึงความอ่อนแอทั้งหลายของพวกเจ้า ความหวังของเราก็คือว่า พวกเจ้าย่อมไม่ปฏิบัติต่อจิตวิญญาณ

ดวงจิต และร่างกายของพวกเจ้าเป็นของเล่น และไม่มอบอุทิศสิ่งเหล่านั้นให้ซาตานโดยไม่คิด

เป็นการดีกว่าที่จะหวงแหนความล้ำค่าของทั้งหมดที่เจ้ามี

และเป็นการดีกว่าที่จะไม่ปฏิบัติต่อมันเหมือนเกมอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุที่สิ่งต่างๆ

เช่นนั้นสัมพันธ์กับชะตากรรมของพวกเจ้า

พวกเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจความหมายที่แท้จริงของวณะของเราอย่างแท้จริงไหม?

พวกเจ้าสามารถคำนึงถึงความรู้สึกที่แท้จริงของเราอย่างแท้จริงไหม?

พวกเจ้าเต็มใจที่จะชื่นชมพรของเราบนแผ่นดินโลก พรที่เหมือนกับพรทั้งหลายบนสวรรค์หรือไม่?

พวกเจ้าเต็มใจที่จะหวงแหนความล้ำค่าของความเข้าใจเกี่ยวกับเรา ความชื่นชมยินดีในวณะของเรา

และความรู้เกี่ยวกับเราในฐานะสิ่งที่มีค่าและมีความหมายมากที่สุดในชีวิตของพวกเจ้าไหม?

พวกเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะบนอบต่อเราอย่างสุดใจ

โดยไม่มีความคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเจ้าเองไหม?

พวกเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะยอมให้ตัวพวกเจ้าถูกรทำให้ถึงแก่ความตาย

และถูกเรานำทางเหมือนแกะตัวหนึ่งไหม? มีใครบ้างไหมในท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถสัมผัสฤทธิ์สิ่งต่างๆ
เช่นนั้นได้? เป็นไปได้ไหมว่าทุกคนที่เรายอมรับและได้รับสัญญาทั้งหลายของเราคือบรรดาผู้ที่ได้รับพรของเรา?
พวกเจ้าได้เข้าใจสิ่งใดจากวณะเหล่านี้บ้างไหม? หากเราทดสอบพวกเจ้า
พวกเจ้าสามารถวางชะตากรรมของพวกเจ้าไว้ในมือของเราอย่างแท้จริง
และสามารถค้นหาเจตนารมณ์ของเราและล่วงรู้หัวใจของเราในท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้ไหม?
เราไม่ปรารถนาให้พวกเจ้ามีความสามารถที่จะพูดคำพูดที่จับใจมากมาย
หรือบอกเล่าเรื่องราวอันน่าตื่นเต้นมากมาย ตรงกันข้าม
เราขอให้พวกเจ้ามีความสามารถที่จะกล่าวคำพยานที่ดีต่อเรา
และขอให้เจ้าสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงได้อย่างเต็มเปี่ยมและอย่างลึกซึ้ง หากเราไม่ได้พูดโดยตรง
เจ้าจะสามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเจ้าและยอมให้ตัวเจ้าถูกเราใช้ไหม?
นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงที่เราพึงประสงค์หรือ?
ใครเล่ามีความสามารถที่จะจับความเข้าใจในความหมายในวณะของเรา?
ถึงกระนั้นเราก็กขอให้พวกเจ้าไม่ถูกความขงใจถ่วงเอาไว้อีกต่อไป
ให้พวกเจ้ากระตือรือร้นในการเข้าสู่ของพวกเจ้าและจับความเข้าใจในเนื้อแท้ของวณะของเรา
นี่ย่อมจะป้องกันเจ้าจากการเข้าใจวณะของเราผิด และจากการเข้าใจไม่ชัดเจนในเรื่องของความหมายของเรา
และจากการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราด้วยเหตุเหล่านั้น
เราหวังว่าพวกเจ้าจะจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของเราที่มีต่อพวกเจ้าในวณะของเรา
จงอย่าคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเจ้าเองอีกเลย
และจงกระทำการอย่างที่พวกเจ้าได้ปลงใจไว้ต่อหน้าเราว่า
จะนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง บรรดาผู้คนที่ทั้งหมดที่ยืนอยู่ภายในบ้านของเรา
ควรทำให้มากเท่าที่พวกเขาจะสามารถทำได้
เจ้าควรถวายสิ่งที่ดีที่สุดของตัวเจ้าเองให้กับส่วนสุดท้ายของงานของเราบนแผ่นดินโลก
เจ้าเต็มใจที่จะนำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นไปปฏิบัติอย่างแท้จริงไหม?

บทที่ 5

เสียงของวิญญาณของเราเป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งถึงอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของเรา พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่? หากไม่เข้าใจชัดเจนในจุดนี้ก็จะคงจะเป็นประหนึ่งการด้านทานเราโดยตรง

แท้จริงแล้วพวกเจ้าได้เห็นความสำคัญซึ่งอยู่ในที่นี้หรือยัง? พวกเจ้ารู้จริงๆ หรือไม่ว่า ความพยายามมากเพียงใด พลังงานมากเพียงใด ที่เราทุ่มเททั้งหมดมาให้พวกเจ้า? เจ้ากล้าจริงๆ หรือไม่ที่จะนำสิ่งที่เจ้าได้ทำแล้วและวิธีที่เจ้าได้ประพาศตัวมาแผ่วางต่อหน้าเรา?

และพวกเจ้ากล้าดีที่จะเรียกตัวเองว่าประชากรของเราต่อหน้าเรา—เจ้าไม่มีความละอายใจ ยิ่งน้อยกว่านั้นก็ถือสำนึกรับรู้ใดๆ! ไม่ช้าก็เร็ว ผู้คนเยี่ยงเจ้าจะถูกขับไล่จากบ้านของเรา!

จงอย่าวางท่าบังคับกับเรา โดยทึกทักเอาว่าเจ้าได้ยื่นหยัดเป็นคำพยานให้กับเราแล้ว!

นี่คือบางสิ่งซึ่งมนุษยชาติสามารถทำได้หรือไม่? หากไม่มีอะไรที่ยังคงอยู่ในเจตนาของเจ้าและเป้าหมายต่างๆ ของเจ้า เจ้าคงจะได้ล้มเหลวบนเส้นทางที่แตกต่างออกไปนานมาแล้ว

เจ้าคิดว่าเราไม่รู้ว่าหัวใจของมนุษย์สามารถรับได้มากเพียงใดอย่างนั้นหรือ? นับจากเวลานี้ไป ในทุกสรรพสิ่ง เจ้าจะต้องเข้าสู่ความเป็นจริงของการปฏิบัติ เพียงการพูดไปอย่างไร้จุดหมายอย่างที่เจ้าเคยทำในอดีต จะไม่ทำให้เจ้าสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อีกต่อไป ในอดีตนั้น

พวกเจ้าส่วนใหญ่ได้เอาเปรียบผู้อื่นภายใต้หลังคาของเรา

ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเจ้ามีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้วันนี้ทั้งหมดทั้งมวลนั้นเป็นเพราะความเกรงครัดของวณะขของเรา เจ้าคิดหรือว่าเราพูดอย่างไร้แบบแผนและโดยปราศจากจุดประสงค์? เป็นไปไม่ได้!

เรามองดูทุกสรรพสิ่งจากบนที่สูง และใช้อำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งจากบนที่สูง ในหนทางเดียวกัน เราได้วางความรอดของเราไว้แล้วบนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีสักชั่วขณะหนึ่งที่เรานำไม่ได้กำลังเฝ้าดู

จากสถานที่ลับของเรา ทุกๆ ความเคลื่อนไหวของมนุษย์และทุกสิ่งที่พวกเขาพูดและทำ

สำหรับเราแล้วพวกมนุษย์คือคนที่เข้าใจง่าย กล่าวคือ เราเห็นและรู้จักพวกเขาทุกคน

สถานที่ลับนั้นคือที่พำนักของเรา และอุโมงค์แห่งสวรรค์ทั้งหมดทั้งมวลคือเตียงซึ่งเราเอนกายลง

กองกำลังของชาดานไม่สามารถเข้าถึงเราได้ ด้วยเพราะเรากำลังท่วมทับด้วยบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา ความล้าลึกซึ่งไม่สามารถพรรณนาได้อย่างหนึ่งอาศัยอยู่ในวณะขของเรา เมื่อเรากำลังพูด

พวกเจ้ากลายเป็นเหมือนดั่งบรรดาสัตว์ปีกที่เพิ่งจะถูกโยนลงน้ำ รู้สึกท่วมทับด้วยความสับสน

หรือบรรดาทารกผู้ที่เพิ่งจะได้ผ่านความตระหนกตกใจมา ดูเหมือนว่าไม่รู้อะไรเลย

เพราะจิตวิญญาณของพวกเจ้าได้ตกสู่สถานะของความมึนงงแล้ว

เหตุใดเราจึงกล่าวว่าสถานที่ลับนั้นคือที่พำนักของเรา? เจ้ารู้ความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าของวณะขของเราหรือไม่?

ใครในท่ามกลางพวกมนุษย์สามารถรู้จักเราได้?

ใครสามารถรู้จักเราอย่างที่พวกเขารู้จักพ่อและแม่ของพวกเขาเองได้? ขณะที่พักผ่อนอยู่ในที่พำนักของเรา เราสังเกตอย่างใกล้ชิดว่า ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกุ่นวายไม่หยุด “เดินทางรอบโลก” และวิ่งเที่ยวไปเที่ยวมา ทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์แห่งโชคชะตาของพวกเขาและอนาคตของพวกเขา

แต่กระนั้น ไม่มีแม่สักคนที่มีพลังงานที่จะสงวนไว้สำหรับการสร้างราชอาณาจักรของเรา

ไม่แม้แต่ความพยายามที่จะหาเวลาหยุดพักหายใจ เราได้สร้างพวกมนุษย์ขึ้นมา

และเราได้ช่วยกู้พวกเขาหลายครั้งจากความทุกข์ลำบาก อย่างไรก็ตาม

พวกมนุษย์เหล่านี้ล้วนแต่เป็นเหล่าคนอกตัญญู กล่าวคือ

ไม่มีแม่สักคนเดียวในท่ามกลางพวกเขาที่สามารถແຈກແຈງสถานการณ์ต่างๆ ของความรอดของเราได้

ผ่านมาก็ปีมาแล้ว—ก็ศตวรรษมาแล้ว—นับตั้งแต่การสร้างโลกมาจนถึงปัจจุบัน

และเราได้ทำการอัศจรรย์ก็ครั้งมาแล้ว เราได้สำแดงปัญญาของเราให้เป็นที่ยอมรับก็ครั้งมาแล้ว กระนั้นก็ตาม

พวกมนุษย์นั้นบ้าคลั่งและด้านชาเหมือนผู้ป่วยโรคจิต

และบางครั้งก็ถึงขั้นเป็นเหมือนบรรดาสัตว์ป่าที่เคลื่อนไหวโดยไร้ทิศทางในป่า

โดยไม่มีเจตนาที่จะใส่ใจต่อกิจธุระต่างๆ ของเราเลยแม้แต่น้อย หลายครั้งหลายครา

เราได้พิพากษาพวกมนุษย์ให้รับโทษถึงแก่ชีวิตและได้ลงโทษพวกเขาจนถึงแก่ชีวิต

แต่แผนการบริหารจัดการของเราไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้ไม่ว่าโดยใครก็ตาม และดังนั้น

ในมือทั้งสองข้างของเรา พวกมนุษย์ยังคงเปิดเผยสิ่งเก่าๆ ซึ่งพวกเขายึดติดต่อไป เพราะขั้นตอนต่างๆ

ของงานของเรา เราได้ช่วยกู้พวกเจ้าซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตผู้ซึ่งถือกำเนิดในครอบครัวใหญ่ซึ่งเสื่อมทราม ชั่วช้า โสมม

และเลวทรามอีกครั้งหนึ่ง

งานที่ได้วางแผนไว้ของเรายังคงรุกไปข้างหน้าต่อไปโดยปราศจากการหยุดแม้สักชั่วขณะ

เมื่อได้ก้าวเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักรแล้ว

และเมื่อได้นำพาพวกเจ้าเข้าสู่ราชอาณาจักรของเราในฐานะประชากรของเราแล้ว เราจะมีข้อเรียกร้องอื่นๆ

ที่จะเรียกจากพวกเจ้า กล่าวคือ เราจะเริ่มต้นเผยแพร่ธรรมบัญญัติซึ่งเราจะใช้ในการปกครองยุคนี้ต่อพวกเจ้า นั่นคือ

เนื่องจากเจ้านั้นได้ชื่อว่าเป็นประชากรของเรา เจ้าควรมีความสามารถที่จะถวายเป็นเกียรตินามของเรา กล่าวคือ

ยื่นหยัดเป็นคำพยานในท่ามกลางการทดสอบ หากใครก็ตามพยายามที่จะป้อยเราและปกปิดความจริงจากเรา

หรือดำเนินการตกลงต่างๆ อันเลวชื้อเลวกลับหลังเรา

ผู้คนเยี่ยงนี้จะถูกไล่ออกไปและถูกย้ายออกจากบ้านของเราเพื่อรอให้เราจัดการกับพวกเขา โดยไม่มีข้อยกเว้น

ผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อและอกตัญญูต่อเราในอดีต และผู้ที่ลุกขึ้นมาอีกครั้งในวันนี้เพื่อคัดค้านเราอย่างเปิดเผย—

พวกเขาจะถูกขับไล่ออกจากบ้านของเราเช่นกัน พวกที่เป็นประชากรของเราจะต้องพิจารณาภาระต่างๆ

ของเราอยู่ตลอดเวลา ตลอดจนพยายามที่จะรู้จักวาระของเรา มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่เราจะทำให้รู้แจ้ง

และพวกเขาจะใช้ชีวิตภายใต้การนำและความรู้แจ้งของเราอย่างแน่นอน จะไม่มีวันเผชิญกับการตีสอน พวกที่จัดจั่นกับการวางแผนสำหรับอนาคตของพวกเขาเอง ก็ล้มเหลวในการคิดพิจารณาภาระต่างๆ ของเรา— กล่าวคือ พวกที่ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายด้วยการกระทำต่างๆ ของพวกเขาเพื่อทำให้เราพึงพอใจ

แต่ตรงกันข้ามกลับเป็นผู้ที่มองหาของให้ทาน—

เราปฏิเสธที่จะใช้สรรพสิ่งสร้างเหมือนขอทานเหล่านี้อย่างสิ้นเชิง เพราะตั้งแต่เวลาที่พวกเขาถือกำเนิด พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความหมายของการคิดพิจารณาภาระต่างๆ ของเรา

พวกเขาคือผู้คนซึ่งขาดสำนึกรับรู้ที่ปกติ ผู้คนดังกล่าวกำลังทนทุกข์จาก “ภาวะทุพโภชนาการ” ของสมอง และจำเป็นต้องกลับบ้านไปเพื่อรับ “การบำรุงเลี้ยง” บางอย่าง ผู้คนเช่นนั้นไม่มีประโยชน์ต่อเรา

ท่ามกลางประชากรของเรา สิ่งที่จะพึงประสงค์จากทุกคนก็คือ

การคำนึงถึงการรู้จักเราในฐานะหน้าที่ซึ่งเป็นภาระผูกพันอย่างหนึ่งที่จะต้องเข้าใจทะลุปรุโปร่งจนถึงปลายทาง เช่น การกิน การแต่งตัว และการนอน บางสิ่งที่คนผู้หนึ่งไม่มีวันลืมแม้สักชั่วขณะ เพื่อที่ในท้ายที่สุด

การรู้จักเรานั้นจะกลายเป็นคุ้นเคยเหมือนกับการกิน—บางอย่างที่เจ้าทำโดยที่ไม่ต้องพยายาม

ด้วยมือที่ผ่านการฝึกฝนปฏิบัติ ในส่วนของวณะที่เราพูด ทุกๆ

วณะจะต้องรับไว้ด้วยความเชื่อจนถึงที่สุดและซึมซับอย่างเต็มที่ ไม่สามารถมีการทำอะไรสิ่งๆ กลางๆ

อย่างพอเป็นพิธีได้ ผู้ใดที่ไม่ให้ความสนใจต่อวณะของเราจะถือว่าด้านทานเราโดยตรง

ผู้ใดที่ไม่กินวณะของเรา หรือไม่พยายามที่จะรู้จักวณะเหล่านั้น จะถือว่าไม่ให้ความสนใจต่อเรา

และจะถูกกวาดออกนอกประตูบ้านของเราโดยตรง นี่เป็นเพราะ อย่างที่เราได้พูดแล้วในอดีต

สิ่งที่เราต้องการนั้นไม่ใช่จำนวนที่มากมายของผู้คน แต่เป็นความดีเลิศ จากผู้คนหนึ่งร้อยคน

หากเพียงคนเดียวมีความสามารถที่จะรู้จักเราได้โดยผ่านทางวณะของเรา เช่นนั้นแล้วเราก็คงจะขว้างคนอื่นๆ

ทั้งหมดทิ้งอย่างเต็มใจเพื่อมุ่งเน้นไปที่การให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจำแก่คนคนเดียวผู้นี้

จากการนี้เจ้าสามารถเห็นได้ว่า ไม่จำเป็นต้องเป็นจริงว่า

จำนวนคนที่มากกว่าเพียงอย่างเดียวนั้นสามารถสำแดงเราให้ประจักษ์และใช้ชีวิตตามแบบอย่างเราได้

สิ่งที่เราต้องการคือข้าวสาลี (แม้ว่าเมล็ดอาจไม่เต็มก็ตาม) และไม่ใช้ข้าวละมาน

(แม้ในคราวที่เมล็ดนั้นเต็มพอที่จะมองดูด้วยความชื่นชอบได้) ในส่วนของพวกที่ไม่ให้การคำนึงถึงที่จะแสวงหา

แต่กลับเป็นผู้ที่ประพฤติดัวในลักษณะเกียจคร้าน พวกเขาควรจากไปโดยสมัครใจ

เราไม่ปรารถนาที่จะเห็นพวกเขากลับอีกต่อไป ด้วยเกรงว่าพวกเขายังคงนำความเสื่อมเสียมาสู่ชื่อของเราต่อไป

ในส่วนของสิ่งที่เราพึงประสงค์จากประชากรของเรานั้น เราจะหยุดที่เรื่องคำสอนเหล่านี้สำหรับตอนนี้

และจะรอที่จะทำการลงโทษ ขึ้นอยู่กับว่ารูปการณ์แวดล้อมเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ในอดีต ผู้คนส่วนใหญ่คิดว่าเราคือพระเจ้าพระองค์เองแห่งพระปรีชาญาณ
ว่าเราคือพระเจ้าผู้ซึ่งได้ทรงเห็นลึกเข้าไปในหัวใจของพวกมนุษย์ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นแค่การพุดคุยผิวเผินเท่านั้น
หากพวกมนุษย์ได้รู้จักเราอย่างแท้จริง พวกเขาคงจะไม่ได้กลัวที่จะควั่นสรุป
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นคงจะได้พยายามต่อไปที่จะรู้จักเราโดยผ่านทางวณะของเรา
จนเมื่อพวกเขาได้มาถึงที่ช่วงระยะหนึ่งที่ซึ่งพวกเขาได้เห็นกิจการของเราอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น
พวกเขาจึงจะได้คู่ควรที่จะเรียกเราว่าปัญญาและมหัศจรรย์ ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับเรานั้นตื่นเกินไป
ตลอดหลายยุคหลายสมัย ผู้คนมากมายได้รับใช้เราเป็นเวลาหลายต่อหลายปี และ เมื่อได้เห็นกิจการของเราแล้ว
พวกเขาก็รู้จักจะโอบอ้อมอย่างเกี่ยวกับเราอย่างแท้จริง ด้วยเหตุผลนี้ พวกเขาจึงเคยมีหัวใจที่นับนอนต่อเราเสมอ
พวกเขาไม่กลัวที่จะเก็บงานเจตนาที่จะต่อต้านเราแม้แต่น้อย
เนื่องจากการยากมากที่จะเสาะแสวงรอยเท้าของเรา หากการนำของเราไม่มีอยู่ท่ามกลางผู้คนเหล่านี้
พวกเขาคงจะไม่กล้ากระทำการอย่างมั่วสุก ดังนั้น หลังจากที่ใช้ชีวิตผ่านประสบการณ์หลายปี
ในที่สุดพวกเขาได้กล่าวสรุปส่วนหนึ่งของความรู้เกี่ยวกับเรา เรียกเราว่าปัญญา มหัศจรรย์ และที่ปรึกษา
ว่าวณะของเรานั้นเป็นเสมือนดาบสองคม ว่ากิจการของเรานั้นยิ่งใหญ่ น่าประหลาดใจ และมหัศจรรย์
ว่าเรามีบารมีเป็นเครื่องแต่งกาย ว่าปัญญาของเราไปถึงสูงกว่าท้องฟ้า และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอื่นๆ
อย่างไรก็ดี วันนี้ ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับเรานั้นเพียงตั้งอยู่บนรากฐานที่พวกเขาได้วางไว้แล้ว
ดังนั้นพวกเขาส่วนใหญ่—เหมือนคั้งบรรดานกแก้ว—
ก็แค่กำลังพุดออกเสียงตามถ้อยคำที่พวกเขาได้พุดแล้วเท่านั้น
นั่นเป็นเพียงเพราะเราคิดคำนึงถึงว่าวิธีซึ่งพวกเขารู้เกี่ยวกับเรานั้นตื่นเพียงใด และ “การศึกษา”
ของเขานั้นต่ำเพียงใด เราจึงได้ละเว้นการติสอนมากมายกับพวกเขา ถึงกระนั้น
พวกเขาส่วนใหญ่ยังคงไม่รู้จักตัวเอง
หรือคิดว่าเจ้าได้แสวงหาด้วยความทะเยอทะยานต่อเจตจำนงของเราในความประพฤติกของเจ้าแล้ว
และด้วยเหตุผลนี้จึงได้หลีกหนีการพิพากษา หรือว่า ภายหลังจากที่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว
เราไม่ได้ติดตามรับรู้ถึงการกระทำของมนุษย์ชาติอย่างสิ้นเชิง และว่าด้วยเหตุผลนี้
เจ้าก็ได้หลีกหนีการติสอนเช่นกัน หรือว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นไม่ทรงดำรงอยู่ในพื้นที่อันกว้างของจักรวาล
และดังนั้นเจ้าจึงได้ทำให้การรู้จักพระเจ้าลดระดับลงเป็นงานเล็กน้อยที่จะทำให้เสร็จสิ้นในเวลาว่างของเจ้า
แทนที่จะเป็นอะไรบางอย่างที่จะสงวนไว้ในหัวใจของเจ้าในฐานะหน้าที่อย่างหนึ่งที่จะต้องทำให้คู่ลง
ใช้ความเชื่อในพระเจ้าเป็นวิธีการฆ่าเวลาอย่างหนึ่งซึ่งหาไม่แล้วคงจะถูกใช้อย่างเป็นทางการผลาญเวลา
หากเราไม่ได้เวทนาการขาดคุณสมบัติ เหตุผล และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเขา
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ทุกคนก็ย่อมจะพินาศในท่ามกลางการติสอนของเรา ถูกกวาดล้างจากการดำรงอยู่

กระนั้นก็ตาม จนกว่างานของเราบนแผ่นดินโลกจะเสร็จสิ้น เรายังคงปรานีต่อมนุษยชาติ
นี่คืออะไรบางอย่างที่พวกเขาทุกคนจะต้องมีความรู้ และจงหยุดสับสนระหว่างความดีกับความเลว

25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1992

บทที่ 6

จงลืมนึกเรื่องของจิตวิญญาณ สนใจต่อวณะของเรา

และสามารถอย่างแท้จริงที่จะคำนึงถึงวิญญาณของเรากับสิ่งที่เราเป็น และวณะของเรากับสิ่งที่เราเป็น
ว่าเป็นความครบถ้วนอันไม่สามารถแยกได้ เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดจะสามารถทำให้เราพึงพอใจต่อหน้าเราได้
เราได้ก้าวเข้าไปบนทั้งหมดที่มี เราได้มองออกไปทั่วจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล

และเราได้เดินไปท่ามกลางผู้คนทั้งปวง ลิ้มรสความหวานและความขมขื่นท่ามกลางมนุษย์—

ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ไม่เคยได้รู้จักเราอย่างแท้จริง เขาไม่เคยได้ใส่ใจเราเลยในช่วงระหว่างการเดินทางของเรา
เพราะเราเงียบ และไม่เคยปฏิบัติกิจการเหนือธรรมชาติ จึงไม่มีผู้ใดได้เคยเห็นเราอย่างแท้จริง

วันนี้ไม่เหมือนอดีต นั่นคือ เราจะทำสิ่งทั้งหลายที่ไม่เคยได้เห็นกันนับตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลก

จะพูดวณะที่ไม่เคยได้ยินกันตลอดหลายยุคหลายสมัย ด้วยเหตุที่เราขอให้ผู้คนทั้งปวงมารู้จักเราในเนื้อหนัง
เหล่านี้คือขั้นตอนของการบริหารจัดการของเรา แต่มนุษย์ไม่มีความเฉลียวใจใดๆ เลยแม้แต่หยด

ถึงแม้ว่าเราจะได้พูดอย่างจริงๆ แต่ผู้คนยังคงสับสน เป็นการยากที่จะทำให้พวกเขาเข้าใจ

การนี้ไม่ใช่ความต่ำต้อยของมนุษย์หรือ? แน่่อนว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่เราปรารถนาจะแก้ไขหรือ?

เป็นเวลาหลายปีแล้ว เราไม่ได้ทำสิ่งใดเลยในมนุษย์ เป็นเวลาหลายปีแล้ว ทั้งๆ

ที่ได้ติดต่อกับเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของเราโดยตรง

แต่ไม่มีผู้ใดเคยได้ยินเสียงที่เปล่งจากเทวสภาพของเราโดยตรง

ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงขาดความรู้เกี่ยวกับเราอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แม้ว่าการนี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อความรักของพวกเขาที่มีให้เราตลอดหลายยุคหลายสมัย อย่างไรก็ตาม

ในวันนี้เราได้ปฏิบัติงานอันน่าอัศจรรย์ในพวกเขา งานที่ยากยิ่งถึงได้และปราศจากมาตรวัด

และเราได้กล่าววณะมากมาย แต่ถึงกระนั้น ภายใต้รูปการณืแวดล้อมเช่นนั้น

ยังมีหลายคนที่ด้านทานเราโดยตรงต่อหน้าเรา ตอนนี้ให้เราได้ยกตัวอย่างสักสองสามตัวอย่างแก่เจ้า

แต่ละวันเจ้าอธิฐานต่อพระเจ้าที่คลุมเครือ

พยายามที่จะจับความเข้าใจเจตจำนงของเราและได้รับสำนึกรับรู้เกี่ยวกับชีวิต

กระนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับวณะของเรา เจ้ามองวณะเหล่านั้นอย่างแตกต่าง

เจ้าคำนึงถึงวณะและวิญญาณของเราโดยรวมๆ กัน แต่ก็ละสิ่งที่เราเป็นไปไว้อย่างๆ

โดยเชื่อว่าบุคคลที่เราเป็นนั้นโดยพื้นฐานแล้วไม่สามารถเปล่งวณะเช่นนั้นได้

เชื่อว่าวณะเหล่านั้นถูกชี้นำโดยวิญญาณของเรา ความรู้ของเจ้าในรูปการณืแวดล้อมเช่นนั้นคือสิ่งใด?

เจ้าเชื่อในวณะของเราจนถึงจุดหนึ่งแต่ยังมีโนคติที่หลงผิดซึ่งมีความรุนแรงอันแตกต่างกันต่อเนื้อหนังที่เราใช้

สวมใส่ด้วยตัวเราเอง เจ้าใช้เวลาทุกๆ วันในการศึกษามัน และกล่าวว่า

“เหตุใดพระองค์จึงทรงทำสิ่งทั้งหลายในหนทางนั้น? สิ่งเหล่านั้นมาจากพระเจ้าจริงๆ หรือ? เป็นไปไม่ได้!
พระองค์ไม่ได้ทรงแตกต่างไปจากข้าพระองค์มาก—พระองค์ทรงเป็นบุคคลปกติธรรมดาเช่นกัน”
จะสามารถอธิบายรูปการณ์แวดล้อมเช่นนั้นได้อย่างไร?

ผู้ใดเล่าท่ามกลางพวกเจ้าที่ไม่ได้ครองข้างต้น? ผู้ใดเล่าไม่ถูกจับจองด้วยสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น?
สิ่งเหล่านั้นปรากฏเหมือนเป็นสิ่งที่ทุกอย่างที่เจ้ายึดติดดั่งเช่นทรัพย์สินส่วนตัวชั้นต่างๆ
ไม่เคยเต็มใจที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไป นับประสาอะไรที่เจ้าจะไล่ตามเสาะหาความพยายามส่วนตัวต่อไป
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจ้ากลับขอให้เราทำมันด้วยตัวเราเอง บอกตามตรง
บุคคลที่ไม่แสวงหาไม่มีสักคนที่จะมารู้จักเราโดยง่าย เหล่านี้ไม่ใช่จนจะเหละเหละที่เราสอนพวกเจ้า
ด้วยเหตุที่เราสามารถให้ตัวอย่างแก่เจ้าอีกตัวอย่างหนึ่งจากอีกมุมมองหนึ่งเพื่อการอ้างอิงของเจ้า

เมื่อเอ่ยถึงเปโตร ผู้คนมีสิ่งๆ ทั้งหลายที่จะพูดถึงเกี่ยวกับเขาไม่รู้จบ
พวกเขาพลันนึกถึงสามครั้งที่เขาได้บอกบิดพระเจ้า
วิธีที่เขาได้ทดสอบพระเจ้าโดยการให้การปรนนิบัติชาตาน
และวิธีที่ในท้ายที่สุดเขาได้ถูกตรึงกางเขน โดยกลับหัวเพื่อพระเจ้า และอื่นๆ
บัดนี้เรากำลังจะมุ่งเน้นไปที่การพรรณนาแก่พวกเจ้าถึงวิธีที่เปโตรได้รู้จักเราและบทอวสานสุดท้ายของเขาเป็น
อย่างไร เปโตรมีจิตความสามารถดี แต่รูปการณ์แวดล้อมของเขาไม่เหมือนกับรูปการณ์แวดล้อมของเปาโล นั่นคือ
บิดามารดาของเขาได้ข่มเหงเรา พวกเขาเป็นปีศาจที่ได้ถูกชาตานครอบงำ และผลก็คือ
พวกเขาไม่ได้สอนสิ่งใดที่เกี่ยวกับพระเจ้าให้แก่เปโตรเลย เปโตรนั้นฉลาด มีพรสวรรค์
และได้รับความใส่ใจมาจากบิดามารดาของเขาตั้งแต่วัยเยาว์ ถึงกระนั้นในฐานะผู้ใหญ่คนหนึ่ง
เขาได้กลายเป็นศัตรูของพวกเราเพราะเขาไม่เคยได้หยุดไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับเรา
และต่อมาก็ได้หันหลังให้กับพวกเรา นี่เป็นเพราะ เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด
เขาได้เชื่อว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งอยู่ในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
และได้เชื่อว่าบรรดาสิ่งด้านบวกทั้งหมดมาจากพระเจ้าและส่งออกมาจากพระองค์โดยตรงโดยไม่ได้ออกมาจาก
ปรสภาพ

ความแตกต่างแบบตรงกันข้ามของบิดามารดาของเปโตรได้ให้ความรู้ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับความรักมั่นคงและ
ความกรุณาของเราแก่เปโตร ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความพึงปรารถนาของเขาที่จะแสวงหาเราเพิ่มสูงขึ้น
เขาไม่ได้แค่มุ่งเน้นไปที่การกินและดื่มของเรานั่น แต่ยิ่งไปกว่านั้น
มุ่งเน้นไปที่การจับความเข้าใจเจตจำนงของเรา และระงับไว้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในหัวใจของเขา ผลก็คือ
เขาอ่อนไหวในจิตวิญญาณของเขาเสมอ และดังนั้นเขาจึงทำให้เราสมดังใจในทั้งหมดที่เขาทำ
เขารักษาการมุ่งเน้นอันสม่ำเสมอไปที่ความล้มเหลวของผู้คนในอดีตเพื่อกระตุ้นตัวเขาเอง

โดยข้าเกรงอย่างล้าลึกว่าจะกลายเป็นติดบ่วงในความล้มเหลว ดังนั้น
เขาจึงได้จัดจ้อยอยู่กับการทำให้ความเชื่อและความรักของบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้รักพระเจ้าตลอดหลายยุค
หลายสมัยกลมกลืนกัน ในหนทางนี้—ไม่เพียงแค่นั้นในแง่มุมลบเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่ามากก็คือ
ในแง่มุมบวก—เขาได้เติบโตอย่างรวดเร็ว
จนถึงระดับที่ความรู้ของเขาได้กลายเป็นยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาทั้งหมดต่อหน้าเรา เช่นนั้นแล้ว
ไม่ยากเลยที่จะจินตนาการวิธีที่เขาวางทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาไว้ในมือของเรา
วิธีที่เขากระทั้งยอมจำนนกับการตัดสินใจเกี่ยวกับอาหาร เสื้อผ้า การนอน และที่ที่เขาใช้ชีวิต
และชื่นชมความมั่งคั่งของเรบนพื้นฐานของการทำให้เราพึงพอใจในทุกสรรพสิ่งแทน
เราได้นำเขาไปสู่การทดสอบที่นับไม่ถ้วน—การทดสอบที่โดยธรรมชาติแล้วได้ทิ้งเขาให้ถึงเป็นถึงตาย—
แต่ท่ามกลางการทดสอบหลายร้อยครั้งเหล่านี้
เขาไม่เคยได้สูญเสียความเชื่อในเราหรือได้รู้สึกผิดหวังในเราเลยสักครั้งเดียว
แม้ในยามที่เราได้พูดว่าเราได้ละทิ้งเขาไปแล้ว เขาก็ยังคงไม่ท้อแท้
และยังคงรักเราต่อไปในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและโดยสอดคล้องกับหลักการทั้งหลายในอดีตเกี่ยวกับการ
ปฏิบัติ เราได้บอกเขาว่าเราจะไม่สรรเสริญเขาถึงแม้ว่าเขารักเรา
ว่าท้ายที่สุดแล้วเราจะจับเขาให้ไปอยู่ในมือของซาตาน แต่ท่ามกลางการทดสอบเช่นนั้น
การทดสอบที่ไม่ได้มาประสบกับเนื้อหนังของเขา แต่เป็นวณะทั้งหลาย เขายังคงอธิษฐานต่อเราแล้วกล่าวว่า
“โอ้ พระเจ้า! ท่ามกลางสวรรค์และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง มีมนุษย์ผู้ใด สิ่งที่ทรงสร้างใด
หรือสิ่งใดที่ไม่อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์หรือไม่ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์? เมื่อพระองค์ทรงปรานีต่อข้าพระองค์
หัวใจของข้าพระองค์ก็ขึ้นบานไปกับความปรานีของพระองค์เป็นอย่างมาก เมื่อพระองค์พิพากษาข้าพระองค์
แม้ข้าพระองค์อาจจะไม่ควรค่า
แต่ข้าพระองค์ก็ได้รับสำนึกรับรู้ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับความยากหยั่งถึงได้ของกิจการของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเต็มไปด้วยสิทธิอำนาจและพระปรีชาญาณ
ถึงแม้ว่าเนื้อหนังของข้าพระองค์จะทนทุกข์กับความยากลำบาก แต่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็ได้รับการชูใจ
ข้าพระองค์จะไม่สามารถให้การสรรเสริญพระปรีชาญาณและกิจการของพระองค์ได้อย่างไร?
ต่อให้ข้าพระองค์จะต้องตายหลังจากได้รู้จักพระองค์
ข้าพระองค์จะไม่สามารถทำเช่นนั้นอย่างจิตใจและความสุขได้อย่างไร? องค์หนึ่งเดียวขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์!
พระองค์ไม่ทรงพึงปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์เห็นพระองค์จริงๆ หรือ?
ข้าพระองค์ไม่เหมาะที่จะรับการพิพากษาของพระองค์จริงๆ หรือ?
จะเป็นไปได้หรือไม่ว่ามีบางสิ่งบางอย่างในข้าพระองค์ที่พระองค์ไม่ทรงพึงปรารถนาจะเห็น?”

ในช่วงระหว่างการทดสอบเช่นนั้น

ถึงแม้ว่าเปโตรจะไม่มีความสามารถที่จะจับความเข้าใจเจตจำนงของเราได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

แต่ก็เป็นທີ່ประจักษ์ชัดเจนว่าเขาภูมิใจและรู้สึกเป็นเกียรติที่จะถูกเราใช้

(ถึงแม้ว่าเขาจะได้รับการพิพากษาของเราเพื่อที่มนุษย์ชาติอาจได้เห็นบารมีและความโกรธเคืองของเรา)

และว่าเขาไม่ได้เศร้าหมองโดยการทดสอบเหล่านี้ เพราะความจงรักภักดีของเขาต่อหน้าเรา

และเพราะพรของเราที่ให้เขา เขาได้เป็นต้นแบบและแบบอย่างสำหรับมนุษย์มาเป็นเวลาหลายพันปี

การนี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าควรเอาอย่างโดยแน่แท้หรือ?

จงคิดให้หนักและนานเกี่ยวกับว่าเหตุใดเราจึงได้ให้เรื่องราวที่ยาวเช่นนั้นเกี่ยวกับเปโตร

เหล่านี้ควรเป็นหลักการที่พวกเจ้าใช้ประพาดิตน

แม้ว่าจะมีผู้คนไม่กี่คนที่รู้จักเรา แต่เราก็ไม่ได้ปล่อยความโกรธเคืองของเรากับมนุษย์

ด้วยเหตุที่ผู้คนนั้นขาดพร่องเกินไป และเป็นการยากสำหรับพวกเขาที่จะบรรลุระดับที่เราขอจากพวกเขา

ด้วยเหตุนี้ เราจึงได้ยอมผ่อนปรนกับมนุษย์เรื่อยมาเป็นเวลาหลายพันปี จนกระทั่งถึงวันนี้

กระนั้นเราก็หวังว่าพวกเจ้าจะไม่ย่อหย่อนกับตัวพวกเจ้าเองเนื่องจากความยอมผ่อนปรนของเรา

เจ้าควรมารู้จักเราและแสวงหาเราโดยผ่านทางเปโตร จากการกระทำที่กล้าหาญทั้งหมดของเขา

เจ้าควรได้รับการทำให้รู้แจ้งอย่างที่ไม่เคยมาก่อน

และด้วยเหตุนี้จึงไปถึงซึ่งอาณาจักรที่มนุษย์ไม่เคยเข้าถึงมาก่อน ตลอดทั่วทั้งจักรวาลและพื้นฟ้า

ท่ามกลางทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก

ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกและในสวรรค์พยายามอย่างสุดความสามารถกับช่วงระยะสุดท้ายของงานของเรา

แน่นอนว่าพวกเจ้าไม่ปรารถนาจะเป็นผู้ชมที่ถูกกองกำลังของซาตานคอยออกคำสั่งมิใช่หรือ?

ซาตานนั้นมีอยู่เสมอโดยกลืนกินความรู้เกี่ยวกับเราในหัวใจของผู้คน

ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของมันและเกร็งกรงเล็บของมันในอาการชักก่อนตายในครั้งสุดท้ายของมัน

พวกเจ้าปรารถนาที่จะตกเป็นเหยื่อของกลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของมันในครั้งนี้อีกหรือ?

พวกเจ้าปรารถนาที่จะทำให้ชีวิตของพวกเจ้าย่อยยับในเวลาที่งานของเราเสร็จสมบูรณ์ในที่สุดหรือ?

พวกเจ้ากำลังรอให้เราแสดงความยอมผ่อนปรนของเราอีกครั้งหรือ?

การไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับเราเป็นกุญแจสำคัญ แต่การมุ่งเน้นไปที่การปฏิบัตินั้นก็ขาดเสียไม่ได้

วณะของเราได้รับการเปิดเผยต่อพวกเจ้าโดยตรง และเราหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถติดตามการนำของเราได้

และไม่มีแผนและความทะเยอทะยานทั้งหลายสำหรับตัวพวกเจ้าเองอีกต่อไป

บทที่ 7

สาขาทางฝั่งตะวันตกทั้งหมดควรสดับฟังเสียงของเรา:

ในอดีต เจ้าได้สตัยซื้อต่อเราหรือไม่? เจ้าได้รับฟังวณะที่เป็นคำแนะนำอันดีเลิศของเราหรือไม่?

ความหวังของพวกเจ้าเป็นจริงและไม่คลุมเครือและไม่รวนเรใช่หรือไม่? ความจงรักภักดีของมนุษยชาติ

ความรักของมนุษยชาติ ความเชื่อของมนุษยชาติ—ไม่มีเลยนอกจากสิ่งที่มาจากราเท่านั้น

ไม่มีเลยนอกจากสิ่งที่เรามอบให้เท่านั้น ผู้คนของเราเอ๋ย เมื่อเจ้ารับฟังวณะของเรา

เจ้าเข้าใจเจตจำนงของเราหรือไม่? เจ้ามองเห็นหัวใจของเราหรือไม่? ทั้งที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า ในอดีต

ขณะที่ดำเนินไปบนเส้นทางของการปรนนิบัติ เจ้าได้พบกับช่วงชีวิตที่มีขึ้นมีลง

ได้พบกับการรุดหน้าและการเสื่อมถอย

และได้พบกับโอกาสซึ่งทำให้เจ้าตกอยู่ในอันตรายของการล้มลงและถึงกับทำการทรยศเรา

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าเราช่วยพวกเจ้าให้รอดอยู่ตลอดเวลาทุกชั่ววณะ?

ว่าเราเปล่งเสียงของเราเรียกเจ้าและช่วยกู้พวกเจ้าให้รอดตลอดเวลาทุกชั่ววณะ?

หลายครั้งหลายหนที่พวกเจ้าได้ตกลงไปในตาข่ายของชาตาน

หลายครั้งหลายหนที่พวกเจ้าได้ติดอยู่ในบ่วงของมนุษยชาติ

หลายครั้งหลายหนที่พวกเจ้าได้ล้มเหลวที่จะปล่อยตัวตัวเองและจมอยู่ในการโต้เถียงซึ่งกันและกันอย่างไม่สิ้นสุด

ด หลายครั้งหลายหนที่ร่างกายของเจ้าอยู่ในบ้านของเรา ขณะที่หัวใจของเจ้าไม่ได้อยู่ที่นั่น แต่อย่างไรก็ตาม

หลายครั้งหลายหนที่เราได้เอื้อมมือที่ช่วยให้รอดของเราออกไปเพื่อคว้าจนพวกเจ้าไว้

และหลายครั้งหลายหนที่เราได้หว่านเมล็ดแห่งความปรานีท่ามกลางพวกเจ้า

หลายครั้งหลายหนที่เราไว้ความสามารถที่จะทนเห็นภาพความทุกข์ระทมของพวกเจ้าหลังจากประสบกับความ

ทุกข์ได้ หลายครั้งหลายหนมาก.... พวกเจ้ารู้ถึงการนี้หรือไม่?

อย่างไรก็ดี วันนี้พวกเจ้าได้ชนะความลำบากยากเย็นทั้งปวงแล้วในที่สุดจากการคุ้มครองของเรา

และเราชื่นบานไปกับพวกเจ้า นี่เป็นการตกผลึกของปัญญาของเรา แต่อย่างไรก็ตาม จงจดจำการนี้ให้ดี!

ผู้ใดที่ได้ล้มลง ขณะที่พวกเจ้าเองยังคงแข็งแรง? ผู้ใดที่แข็งแรงมาตลอด โดยไม่เคยมีความอ่อนแอสักชั่ววณะ?

ท่ามกลางพวกมนุษย์ ผู้ใดที่ได้ชื่นชมพรใดๆ ที่ไม่ได้มาจากเรา? ผู้ใดที่ได้รับประสบการณ์ความโชคร้ายใดๆ

ที่ไม่ได้มาจากเรา? เป็นไปได้หรือที่บรรดาผู้ที่รักเราได้รับแต่การประสาทรเท่านั้น?

เป็นไปได้หรือที่โชคร้ายบังเกิดแก่โยบเพราะเขาล้มเหลวที่จะรักเรา ที่เขาเลือกต่อต้านเราแทน?

เป็นไปได้หรือที่เปาโลรับใช้เราด้วยความจงรักภักดีในการสติดของเราได้เพราะเขามีความสามารถที่จะรักเราอยู่

งแท้จริง? แม้ว่าพวกเจ้าอาจจะยึดมั่นในคำพยานของเรา

เป็นไปได้หรือไม่ที่จะมีคนใดในท่ามกลางพวกเจ้าที่คำพยานของเขابرสิทุทธิ์ไร้มลทินประดุจทองคำบริสุทธิ์?

พวกมนุษย์สามารถจงรักภักดีอย่างแท้จริงได้หรือไม่?

ที่คำพยานของพวกเจ้านำความชื่นชมยินดีมาให้เราไม่ได้ขัดแย้งกับ “ความจงรักภักดี” ของพวกเจ้า

ก็เพราะเราไม่เคยเรียกร้องมากมายจากผู้ใด หากยึดตามเจตนารมณ์ดั้งเดิมที่อยู่เบื้องหลังแผนการของเรา

พวกเจ้าทั้งหมดก็คงจะเป็น “สินค้านำเข้า”—ไม่ได้มาตรฐาน

นี่ไม่ใช่ตัวอย่างของสิ่งที่เราได้บอกแก่พวกเจ้าเกี่ยวกับ “การหว่านเมล็ดแห่งความปรานี” หรือหรือไม่?

สิ่งที่พวกเจ้าเห็นไม่ใช่ความรอดของเราหรือหรือไม่?

พวกเจ้าทั้งหมดควรนึกย้อนกลับไปและระลึกว่า ตั้งแต่ที่กลับมายังบ้านของเรา

พวกเจ้าคนใดบ้างที่ได้มารู้จักเราแบบที่เปโตรได้รู้จัก โดยไม่ให้เกิดการคำนึงถึงใดๆ

แก่การได้รับหรือการสูญเสียของพวกเจ้า? พวกเจ้าเข้าใจส่วนที่คืนเงินต่างๆ ของพระคัมภีร์อย่างดียิ่งเยี่ยมแล้ว

แต่พวกเจ้าได้ดูซึมแก่นแท้ของพระคัมภีร์แล้วหรือยัง? เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเจ้ายังคงยึดอยู่กับ “ทุน” ของเจ้า

ไม่ยอมปล่อยตัวเจ้าเองไปอย่างแท้จริง เมื่อเราเอ่ยถ้อยคำ เมื่อเรากล่าวกับพวกเจ้าซึ่งๆ หน้า

ผู้ใดในท่ามกลางพวกเจ้าที่เคียวางหนังสือม้วนที่ปิดอยู่ของเจ้าลง เพื่อรับเอาวาระแห่งชีวิตที่เราได้เผยบ้าง?

พวกเจ้าไม่คำนึงถึงวาระของเรา อีกทั้งไม่ทะนุถนอมวาระของเรา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเจ้าใช้วาระเหล่านั้นเพื่อยิงไปที่ศัตรูของพวกเจ้าเหมือนปืนกล เพื่อที่จะได้รักษาสถานภาพของเจ้าเอง

เจ้าไม่พยายามแม้แต่ในระดับน้อยที่สุดที่จะยอมรับการพิพากษาของเราเพื่อที่จะได้รู้จักเรา

พวกเจ้าทุกคนเล็งอาวูรไปที่คนอื่น พวกเจ้าทั้งหมด “ไม่เห็นแก่ตัว” และพวกเจ้า “คิดเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น”

ในทุกสถานการณ์ การนี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้ากำลังทำอยู่เมื่อวานนี้อย่างแน่นอนหรือ? และวันนี้เล่า?

“ความจงรักภักดี” ของพวกเจ้าได้คะแนนสูงขึ้นสองสามคะแนน และพวกเจ้าทั้งหมดเชี่ยวชาญมากขึ้นเล็กน้อย

และเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นอีกนิดหน่อย เพราะการนี้ “ความยำเกรง” ของพวกเจ้าที่มีต่อเราจึงเพิ่มขึ้นมาบ้าง

และไม่มีผู้ใด “กระทำการอย่างสะเพร่า” เหตุใดพวกเจ้าจึงดำรงอยู่ในสภาวะของการนิ่งเฉยตลอดกาลเช่นนี้?

เหตุใดเล่าที่แง่มุมด้านบวกจึงไม่มีวันหาได้พบในพวกเจ้าเลย? โอ ผู้คนของเราเอ๋ย! อดีตผ่านพ้นไปนานโขแล้ว

เจ้าต้องไม่ยึดติดกับอดีตอีกต่อไป เมื่อได้ตั้งมั่นแล้วเมื่อวานนี้

เจ้าก็ควรให้ความจงรักภักดีที่จริงใจของเจ้าแก่เราในวันนี้ ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้าควรกล่าวคำพยานอันดีเพื่อเราในวันพรุ่งนี้ และเจ้าจะได้สืบทอดการประสพพรของเราในอนาคต

นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าควรเข้าใจ

แม้ว่าเราจะไม่ได้ปรากฏต่อหน้าพวกเจ้า วิญญาณของเราจะมอบพระคุณให้แก่พวกเจ้าอย่างแน่นอน

เราหวังว่าพวกเจ้าจะหวงแหนความล้ำค่าพรของเราและสามารถรู้จักตัวเจ้าเองได้โดยพึงพาพรเหล่านั้น

จงอย่าเห็นว่าพรเหล่านี้คือทุนของเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้าควรใช้เงินของเราเติมเต็มสิ่งที่กำลังขาดในตัวพวกเจ้า และได้รับคุณลักษณะด้านบวกของพวกเจ้าจากการนี้
นี่คือข่าวสารที่เราส่งมอบให้แก่เจ้า!

28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1992

บทที่ 8

เมื่อการเปิดเผยทั้งหลายของเราถึงจุดสูงสุดของการเปิดเผยเหล่านั้น และเมื่อการพิพากษาของเราเข้าสู่บทอวสาน ก็จะเป็นเวลาที่คนของเราทั้งหมดได้รับการเปิดเผยและได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

เราเดินทางไปทั่วทุกมุมของสากลพิภพในการสำรวจค้นหาที่ไม่สิ้นสุดของบรรดาผู้ที่อยู่ในแนวเดียวกันกับเจตนารมณ์ของเราและเหมาะสมกับการใช้งานของเรา ผู้ใดเล่าสามารถลุกขึ้นและร่วมมือกับเรา?

ความรักของเหล่ามนุษย์ต่อเรานั้นเล็กน้อย และความเชื่อของพวกเขาในเราก็น้อยนิดอย่างน่าเวทนาเช่นกัน หากเราไม่ได้มีส่วนที่หนักหน่วงที่สุดของวาระของเราตรงไปยังจุดอ่อนต่างๆ ของผู้คน

พวกเขาจะอวดตัวและพุดเกินจริง พุดจาห์ยังยโสและคิดหาทฤษฎีอันคึกคัก

ราวกับว่าพวกเขารอบรู้และรู้ทุกสิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับแผ่นดินโลก ในบรรดาผู้ที่ “จงรักภักดี” ต่อเราในอดีต และในบรรดาผู้ที่ “ตั้งมั่น” เบื้องหน้าเราในวันนี้ ผู้ใดเล่ายังคงกล้าที่จะพุดอย่างอวดตัว?

ผู้ใดเล่าไม่ปิติยินดีอย่างล้นหลาม สำหรับความสำเร็จที่คาดว่ามันจะเป็นไปได้ของพวกเขาเอง?

เมื่อเราไม่ได้เปิดโปงผู้คนโดยตรง พวกเขา ก็ไม่ได้มีที่ใดให้ซ่อนเร้นและถูกทรมานด้วยความละเอียด

นั่นจะมากขึ้นอีกเท่าใดเล่า หากเราพุดในลักษณะที่แตกต่างออกไป?

ผู้คนคงจะมีสำนึกรับรู้ของการเป็นหนี้มากขึ้นอีก เชื่อว่าไม่มีสิ่งใดสามารถรักษพวกเขาได้

และทั้งหมดคงจะถูกมัดอย่างแน่นหนาด้วยความเฉื่อยชาของพวกเขา เมื่อผู้คนสูญเสียความหวัง

การกล่าวทักทายของราชอาณาจักรก็ดังขึ้นอย่างเป็นทางการที่จะลักษณะ ซึ่งก็เป็นเช่นที่ผู้คนได้พุดไว้ว่า

“เวลาที่พระวิญญาณซึ่งทรงแกร่งกล้าขึ้นเจ็ดเท่าเริ่มต้นทรงพระราชกิจ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง

นี่คือตอนที่ชีวิตแห่งราชอาณาจักรเริ่มต้นบนแผ่นดินโลกอย่างเป็นทางการ

มันคือตอนที่เทวสภาพของเราออกมาเพื่อกระทำการโดยตรง (โดยปราศจาก “การประมวลผล” ด้านจิตใจใดๆ)

ผู้คนทั้งหมดเล่นขำก๊วยไปมา ราวกับว่าพวกเขาได้ถูกฟื้นคืนสติหรือปลุกให้ตื่นจากฝัน และเมื่อตื่นขึ้นแล้ว

ก็ได้รับความประหลาดใจที่พบตัวเองอยู่ในรูปการณ์แวดล้อมเช่นนั้น ในอดีต

เราได้พุดมากมายเกี่ยวกับการสร้างคริสตจักร เราได้เปิดเผยข้อลี้ลับมากมาย แต่เมื่องานนั้นถึงยอดของมัน

มันก็ได้มาถึงบทอวสานอย่างกะทันหัน อย่างไรก็ตาม การสร้างราชอาณาจักรนั้นแตกต่างกัน

เฉพาะเมื่อสงครามในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณไปถึงช่วงระยะสุดท้ายของมันเท่านั้น

เราจึงจะเริ่มงานของเราใหม่บนแผ่นดินโลก กล่าวคือ

เป็นเมื่อมนุษย์ทั้งหมดกำลังจวนเจียนจะต้องล่าถอยเท่านั้นนั่นเองที่เราเริ่มต้นและยกฐานะใหม่ของเราอย่างเป็นทางการ

จะลักษณะ ความแตกต่างระหว่างการสร้างราชอาณาจักรกับการสร้างคริสตจักรก็คือว่า

ในการสร้างคริสตจักรนั้น เราได้ทำงานโดยผ่านทางมนุษยชาติที่ถูกปกครองโดยเทวสภาพ

เราได้จัดการกับธรรมชาติเก่าของมนุษย์โดยตรง

โดยเปิดเผยตัวตนที่น่าเกลียดของพวกเขาโดยตรงและเปิดโปงธาตุแท้ของพวกเขา ผลก็คือ พวกเขาได้มารู้จักตัวเองบนพื้นฐานนี้ และดังนั้น จึงเชื่อในหัวใจของพวกเขาและในคำพูดของพวกเขา ในการสร้างราชอาณาจักร เรากระทำการโดยตรงโดยผ่านทางเทพาพของเรา และอนุญาตให้ผู้คนที่ทุกคนรู้ว่าเรามีและเป็นอะไรบนรากฐานของความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับวาระของเรา โดยในท้ายที่สุดอนุญาตให้พวกเขาบรรลุความรู้เกี่ยวกับเราในฐานะเนื้อหนังซึ่งจุติเป็นมนุษย์ ด้วยเหตุนี้จึงสิ้นสุดการไล่ตามเสาะหาพระเจ้าที่คลุมเครือของมวลมนุษย์ทั้งปวง และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงยุติการถือครองพื้นที่ในหัวใจของพวกเขาสำหรับพระเจ้าในสวรรค์ นั่นคือ เราให้มนุษย์ชาติรู้จักกิจการที่เราทำในขณะที่เราเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติเป็นมนุษย์ และดังนั้น จึงจะสรุปปิดเวลาของเราบนแผ่นดินโลก

การสร้างราชอาณาจักรถูกส่งไปที่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณโดยตรง นั่นคือ สภาวะของการสู้รบของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้รับการทำให้ชัดเจน โดยตรงท่ามกลางคนของเราทั้งหมด และนี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าไม่เพียงแต่ภายในคริสตจักรเท่านั้น แต่ทุกคนก็อยู่ในภาวะสงครามด้วยเช่นกันและมากขึ้นในยุคแห่งราชอาณาจักร แม้จะมีร่างกายทางกายภาพของพวกเขา แต่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณก็ถูกเปิดเผยโดยตรง และพวกเขาก็มาพบเจอกับชีวิตแห่งอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกเขาเริ่มต้นสัจย์ข้อ พวกเขาคือเตรียมอย่างถูกต้องเหมาะสมเพื่อส่วนถัดไปของงานของเรา เจ้าควรยอมยกความครบถ้วนบริบูรณ์ของหัวใจของเจ้าให้ เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงสามารถทำให้เราพึงพอใจได้ เราไม่ใส่ใจแต่อย่างใดสำหรับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นไปก่อนหน้านี้ในคริสตจักร วันนี้ มันอยู่ในราชอาณาจักร ในแผนการของเรานั้น ชาตานได้ย่องตามหลังแต่ละขั้นตอนตลอดมา และในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่นแห่งสติปัญญาของเรา มันได้พยายามค้นหาหนทางและวิถีทางที่จะทำให้แผนการดั้งเดิมของเรายุ่งเหยิงเสมอ กระนั้นเราสามารถพ่ายแพ้ต่อกลอุบายอันล่อลวงของมันได้หรือไม่? ทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกรับใช้เรา กลอุบายอันล่อลวงของชาตานจะสามารถแตกต่างในทางใดได้หรือไม่? ตรงนี้เองคือที่ที่สติปัญญาของเราบรรจบกัน เป็นสิ่งซึ่งน่าอัศจรรย์เกี่ยวกับกิจการของเราอย่างแน่แท้ และเป็นหลักการแห่งการปฏิบัติงานสำหรับแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของเรา ในช่วงระหว่างยุคแห่งการสร้างราชอาณาจักร เรายังคงไม่หลีกเลี่ยงกลอุบายอันเต็มไปด้วยเล่ห์หลวงของชาตาน แต่ยังทำงานที่เราต้องทำต่อไป ท่ามกลางจักรวาลและทุกสรรพสิ่งนั้น เราได้เลือกสรรความประพฤติของชาตานมาเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นของเรา

นี่ไม่ใช่การสำแดงถึงสติปัญญาของเราหรือ?

นี่ไม่ใช่สิ่งซึ่งน่าอัศจรรย์เกี่ยวกับงานของเราอย่างแน่แท้หรือ?

ในโอกาสแห่งการเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร

ทุกสรรพสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกถูกแปลงสภาพอย่างสิ้นเชิง

และสรรพสิ่งเหล่านั้นเฉลิมฉลองและชื่นบาน พวกเจ้าแตกต่างกันใดหรือไม่?

ในหัวใจของผู้ใดเล่าไม่มีความหวานของน้ำผึ้ง? ผู้ใดเล่าไม่กำลังปรารถนาเพื่อความชื่นบานยินดี?

ผู้ใดเล่าไม่เต็มใจด้วยความปีติยินดี? ผู้ใดเล่าไม่กล่าวคำพูดแห่งการสรรเสริญ?

เจ้าจับความเข้าใจจุดมุ่งหมายทั้งหลายและจุดกำเนิดของทั้งหมดที่เราได้พูดคุยถึงและหาหรือไปแล้วข้างต้นหรือไม่?

หากเราไม่ได้ถามเช่นนั้น ผู้คนส่วนใหญ่จะเชื่อว่าเราเพียงแต่กำลังพูดเพื่อเจ้า

และคงจะไร้ความสามารถที่จะหยั่งลึกแหล่งที่มาของวณะของเราได้

หากพวกเจ้าใคร่ครวญสิ่งเหล่านั้นอย่างระมัดระวัง พวกเจ้าจะรู้ความสำคัญของพวกมัน

เจ้าคงจะได้ประโยชน์จากการอ่านวณะของเราอย่างตั้งใจ กล่าวคือ

วณะของเราคำใดที่ไม่เป็นประโยชน์กับเจ้า? คำใดไม่ถูกหมายให้ทำให้ชีวิตของเจ้าเติบโต?

คำใดไม่พูดถึงความเป็นจริงของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ?

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อว่าไม่มีความคล่องจองหรือเหตุผลเลยในวณะของเรา

ว่าวณะของเราขาดคำอธิบายและการตีความ วณะของเราเป็นนามธรรมและไม่อาจหยั่งรู้ได้อย่างแท้จริงหรือ?

พวกเจ้าบนอบต่อวณะของเราอย่างแท้จริงหรือ? เจ้ายอมรับวณะของเราอย่างแท้จริงหรือ?

เจ้าไม่ปฏิบัติต่อวณะของเราในฐานะของเล่นหรือ?

เจ้าไม่ใช่วณะของเราเป็นเสื้อผ้าเพื่อปิดบังรูปลักษณ์ที่น่าเกลียดของเจ้าหรือ? ในโลกอันกว้างใหญ่นี้

ผู้ใดเล่าได้รับการตรวจดูโดยเราเป็นการส่วนตัวไปแล้ว?

ผู้ใดเล่าได้ยินวณะของวิญญาณของเราเป็นการส่วนตัวไปแล้ว?

ผู้คนมากมายเหลือเกินค้นหาและสำรวจค้นในความมืด ผู้คนมากมายเหลือเกินอธิษฐานท่ามกลางความทุกข์ยาก

ผู้คนมากมายเหลือเกินซึ่งทั้งหัวและหนาวเฝ้าดูในความหวังและผู้คนมากมายเหลือเกินถูกซาตานพันนาการไว้

กระนั้นผู้คนมากมายก็ไม่รู้ว่าจะหันไปทางใด ผู้คนมากมายเหลือเกินทรยศเราท่ามกลางความสุขของพวกเขา

ผู้คนมากมายเหลือเกินไม่สำนึกขอบคุณ

และผู้คนมากมายเหลือเกินมักติดอกติดใจอันเต็มไปดด้วยเล่ห์กลของซาตาน ผู้ใดเล่าท่ามกลางพวกเจ้าคือโยบ?

ผู้ใดเล่าคือเปโตร? เหตุใดเราจึงได้พูดพาดพิงถึงโยบซ้ำๆ? เหตุใดเราจึงอ้างอิงถึงเปโตรหลายครั้งเหลือเกิน?

พวกเจ้าได้เคยสืบให้แน่ใจแล้วหรือไม่ว่าความหวังของเราสำหรับพวกเจ้าคืออะไร?

เจ้าควรใช้เวลามากขึ้นในการใคร่ครวญสิ่งต่างๆ เช่นนี้

เปโตร ได้สัต์ย์ซื้อต่อเรามาหลายปี กระนั้นเขาก็ไม่เคยบ่น อีกทั้งไม่ได้มีการร้องทุกข์คร่ำครวญใดๆ แม้แต่โยบก็ไม่เทียบเท่าเขา และตลอดยุคทั้งหลาย บรรดาธรรมิกชนทั้งหมดก็ได้อ่อนด้อยกว่าเปโตร เขาไม่เพียงพยายามรู้จักเราเท่านั้น

แต่ก็ได้รู้จักเราในระหว่างเวลาที่ซาตานได้กำลังกระทำการตามกลอุบายอันล่อลวงของมันอีกด้วย นี่ได้นำทางให้เปโตรรับใช้เรานานหลายปี เป็นไปตามเจตจำนงของเราเสมอ และด้วยเหตุผลนี้

เขาจึงไม่เคยได้ถูกซาตานใช้หาประโยชน์เลย เปโตรดึงบทเรียนจากความเชื่อของโยบ

กระนั้นก็ล่วงรู้ข้อบกพร่องของโยบอย่างชัดเจนอีกด้วย แม้ว่าโยบได้มีความเชื่ออันยิ่งใหญ่

แต่เขาขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

ดังนั้นเขาจึงได้พูดคำพูดหลายคำที่ไม่ได้สอดคล้องกับความเป็นจริง

นี่แสดงให้เห็นว่าความรู้ของโยบนั้นตื้นเขินและไม่สามารถมีความเพียบพร้อมได้ เพราะฉะนั้น

เปโตรจึงได้มุ่งเน้นไปที่การได้รับสำนึกรับรู้ของวิญญาณเสมอ

และได้ให้ความสนใจต่อการสังเกตการณ์พลังขับเคลื่อนของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณเสมอ ผลก็คือ

เขาไม่เพียงมีความสามารถที่จะสืบให้แน่ใจในบางสิ่งของความปรารถนาของเราเท่านั้น

แต่ยังมีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับกลอุบายอันเต็มไปด้วยเล่ห์หลวงของซาตานอีกด้วย ด้วยเหตุนี้

ความรู้ของเขาเกี่ยวกับเราจึงได้เติบโตจนยิ่งใหญ่กว่าความรู้ของคนอื่นใดตลอดทุกยุค

จากประสบการณ์ของเปโตร มันไม่ยากที่จะเห็นว่าหากมนุษย์ปรารถนาที่จะรู้จักเรา

พวกเขาต้องมุ่งเน้นที่การพิจารณาอย่างรอบคอบภายในวิญญาณของพวกเขา เราไม่ได้ขอให้เจ้า “มอบอุทิศ”

จำนวนเฉพาะจำนวนหนึ่งให้เราภายนอก นี่เป็นความกังวลรอง หากเจ้าไม่รู้จักเรา เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อ

ความรัก และความจงรักภักดีทั้งหมดที่เจ้าพูดถึงก็เป็นเพียงสิ่งลวงตา พวกมันเป็นสิ่งไร้สาระ

และเจ้าจะกลายเป็นใครบางคนที่ทำการอวดตัวอย่างยิ่งใหญ่เบื้องหน้าเรา แต่ไม่รู้จักตัวเองอย่างแน่นอน

เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าจะถูกซาตานหลอกให้ติดกับอีกครั้งและไร้ความสามารถที่จะปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระได้

เจ้าจะกลายเป็นบุตรแห่งความพินาศและเป็นวัตถุแห่งความขอยยับ อย่างไรก็ตาม

หากเจ้าเฝ้าดูและไม่ใส่ใจต่อวณะของเรา เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต่อต้านเราอย่างไม่ต้องสงสัย นี่คือข้อเท็จจริง

และเจ้าคงจะประสบความสำเร็จที่จะมองทะลุประตูแห่งอาณาจักรฝ่ายวิญญาณไปที่พวกวิญญาณมากมายหลากหลาย

หลายซึ่งได้ถูกเราตีสอนไปแล้ว วิญญาณพวกนั้นคงได้ไม่ได้เฉยชา ไม่ใส่ใจและไม่ยอมรับ

เมื่อเผชิญหน้ากับวณะของเรา? วิญญาณพวกนั้นคงได้ไม่ได้เยาะเย้ยถากถางเกี่ยวกับวณะของเรา?

วิญญาณพวกนั้นคงได้ไม่ได้พยายามที่จะจ้องจับผิดวณะของเรา?

วิญญาณพวกนั้นคงได้ไม่ได้ใช้วณะของเราเป็น “อาวุธป้องกัน” เพื่อใช้ “ปกป้อง” ตัวเอง?

พวกมันไม่ได้ใช้เนื้อหาสาระของวณะของเราเป็นหนทางที่จะรู้จักเรา แต่เป็นเพียงของเล่นให้เล่นด้วยเท่านั้น

ในการนี้ พวกมันไม่ได้กำลังต้านทานเราโดยตรงหรือ? วณะของเราคือผู้ใดเล่า?
วิญญานของเราคือผู้ใดเล่า? เราได้ถามคำถามเหล่านี้กับพวกเจ้าหลายครั้งเหลือเกินแล้ว
กระนั้นพวกเจ้าได้เคยรับรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่สูงขึ้นและชัดเจนใดๆ เกี่ยวกับคำถามเหล่านั้นหรือไม่?
พวกเจ้าได้เคยมีประสบการณ์กับพวกมันอย่างแท้จริงหรือไม่? เราเตือนความจำพวกเจ้าอีกครั้งหนึ่งว่า
หากเจ้าไม่รู้จักรวณะของเรา อีกทั้งไม่ยอมรับวณะของเรา อีกทั้งไม่นำวณะของเราไปปฏิบัติ เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะกลายเป็นเป้าหมายแห่งการตีสอนของเราอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้!
เจ้าจะกลายเป็นเหยื่อของชาดานอย่างแน่นอน!

29 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1992

บทที่ 9

ในเมื่อเจ้าอยู่ท่ามกลางผู้คนในครอบครัวของเรา และในเมื่อเจ้าสตัยชื่อในราชอาณาจักรของเรา
เจ้าต้องยึดมั่นต่อมาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของเราในทุกสิ่งที่เจ้าทำ
เราไม่ได้ขอให้เจ้าเป็นอะไรมากไปกว่าก่อนเมฆที่ล่องลอย แต่ให้เจ้าเป็นหิมะที่เปล่งประกาย
และครอบครองแก่นแท้ของมัน และยิ่งกว่านั้น คุณค่าของมันด้วย เพราะเรามาจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์
เราจึงไม่เหมือนดอกบัวซึ่งมีเพียงชื่อและไม่มีแก่นแท้
เนื่องจากมันมาจากโคลนตมและไม่ใช่จากดินแดนศักดิ์สิทธิ์
เวลาที่สวรรค์ใหม่เคลื่อนลงสถิตบนแผ่นดินโลกและโลกใหม่แผ่ขยายไปทั่วท้องฟ้าแน่นอนว่าก็เป็นเวลาที่เรากำลังทำงานอย่างเป็นกิจจะลักษณะท่ามกลางมนุษย์อีกด้วย ใครเล่าท่ามกลางมนุษยชาติที่รู้จักเรา?
ใครเล่าได้เห็นช่วงขณะของการมาถึงของเรา? ใครเล่าได้เห็นที่เราไม่เพียงมีชื่อเท่านั้น แต่ยังไปกว่านั้น
ยังครองแก่นแท้อีกด้วย? เรากวาดก้อนเมฆสีขาวออกไปด้วยมือของเราและฟ้าสางเกิดท้องฟ้าอย่างใกล้ชิด
ไม่มีอะไรในอวกาศที่ไม่ถูกจัดการเตรียมการด้วยมือของเรา และภายใต้มือของเรา
ไม่มีใครไม่มีส่วนช่วยด้วยความพยายามเล็กน้อยของเขาหรือเธอให้กับความสำเร็จลุล่วงของกิจการเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ของเรา เราไม่ได้ทำการเรียกร้องอย่างหนักหน่วงจากผู้คนบนแผ่นดินโลก
เนื่องจากเราได้เป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติตลอดมาและเพราะเราเป็นองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ได้สร้างมนุษย์และ
รู้จักพวกเขาดี ผู้คนทั้งหมดอยู่เบื้องหน้าพระเนตรแห่งองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
แม้แต่พวกที่อยู่ในมุมที่ห่างไกลที่สุดของแผ่นดินโลกจะสามารถหลีกเลี่ยงการพิณิจิเคราะห์โดยวิญญาณของเรา
ได้อย่างไร? แม้ว่าผู้คน “รู้จัก” วิญญาณของเรา แต่พวกเขายังคงทำให้วิญญาณของเราขุ่นเคือง
วณะของเราตีแผ่ใบหน้าที่น่าเกลียดของผู้คนทั้งหมด รวมถึงความคิดที่อยู่ข้างในสุดของพวกเขา
และทำให้ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกถูกทำให้ชัดเจนโดยความสว่างของเราและลึกลงท่ามกลางการพิณิจิเคราะห์
ของเรา อย่างไรก็ตาม แม้จะลึกลง แต่หัวใจของพวกเขาก็ไม่กล้าที่จะไกลห่างไปไกลจากเรา
ในบรรดาวัตถุแห่งการสร้าง ใครเล่าไม่ได้มารักเราอันเป็นผลจากกิจการของเรา?
ใครเล่าไม่โยหาเราอันเป็นผลจากวณะของเรา?
มีใครบ้างไหมที่ไม่ก่อเกิดความรู้สึกของความผูกพันอันเป็นผลจากความรักของเรา?
เป็นเพียงเพราะการทำให้เสื่อมทรามของซาตานเท่านั้นนั่นเอง
มนุษย์จึงไร้ความสามารถที่จะเข้าถึงสถานะที่เราพึงประสงค์
แม้แต่มาตรฐานต่ำที่สุดที่เราพึงประสงค์ก็สร้างความคลั่งใจในผู้คน โดยไม่ต้องพูดถึงวันนี้—
ในยุคสมัยนี้ที่ซาตานวิ่งพล่านและเป็นเผด็จการอย่างบ้าคลั่ง—
หรือเวลาที่มนุษย์ถูกเหยียบย่ำโดยซาตานอย่างหนักเลิจนร่างกายของพวกเขาถูกปกคลุมไปด้วยสิ่งโสโครก

เมื่อใดเล่าที่ความล้มเหลวของมนุษย์ในการดูแลหัวใจของเราอันเป็นผลจากความชั่วช้าของพวกเขาไม่ได้ทำให้เรา
ตรอมใจ? เป็นไปได้ไหมว่าเราส่งสารชาตนา? เป็นไปได้ไหมว่าเราเข้าใจผิดในความรักของเรา?

เมื่อผู้คนไม่เชื่อฟังเรา หัวใจของเราก็ไร้ค่าอย่างล้นๆ เมื่อพวกเขาต้านทานเรา เราก็เตือนพวกเขา

เมื่อพวกเขาถูกเราช่วยให้รอดและพ้นจากอันตราย เราก็มุ่งมั่นเลี้ยงพวกเขาด้วยความเอาใจใส่สูงสุด

เมื่อพวกเขาบนอบต่อเรา

หัวใจของเราก็จะสงบและเราก็สำนึกถึงวันที่ถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในฟ้าสวรรค์และในทุกสรรพสิ่ง

เมื่อมนุษย์สรรเสริญเรา เราจะสามารถไม่ชื่นชมมันได้อย่างไร? เมื่อพวกเขาเห็นเราและได้รับการรับไว้โดยเรา

เราจะสามารถไม่รู้สึกรักใคร่ได้อย่างไร? เป็นไปได้ไหมว่า

ไม่ว่ามนุษย์จะปฏิบัติตนและประพฤติตัวอย่างไรก็ไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองและการจัดหาของเรา?

เมื่อเราไม่ได้ให้การชี้ทาง ผู้คนก็จะอยู่เฉยและเฉื่อยชา นอกจากนี้ เมื่อกลับหลังเรา

พวกเขาเข้าร่วมในกิจกรรมสกปรกที่ “น่าขยะแขยง” เหล่านั้น

เจ้าคิดหรือว่าเนื้อหนังซึ่งเราใช้สวมใส่กับตัวเราเองนั้น ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการกระทำของเจ้า พฤติกรรมของเจ้า

และคำพูดของเจ้า? หลายปีแล้วที่เราได้รู้ทรมลและฝน

และเราก็ยังได้รับประสบการณ์ความขมขื่นของโลกมนุษย์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม

จากการพิจารณาใคร่ครวญใกล้ชิดขึ้น

ไม่มีความทุกข์ในปริมาณใดสามารถทำให้มนุษย์ที่มีเนื้อหนังสูญเสียความหวังในเรา

และนับประสาอะไรที่ความหวานใจจะสามารถทำให้มนุษย์แห่งเนื้อหนังกลายเป็นเย็นชา ท้อใจ

หรือเมินเฉยต่อเรา

จริงหรือที่ความรักของพวกเขาต่อเรานั้นจำกัดอยู่ที่การขาดความทุกข์หรือไม่ก็การขาดความหวาน?

ในวันนี้ เราอาศัยอยู่ในเนื้อหนังและได้เริ่มดำเนินงานที่เราต้องทำอย่างเป็นทางการแล้ว

แม้ว่ามนุษย์จะกลัวเสียงของวิญญาณของเรา แต่พวกเขาก็ต่อต้านแก่นแท้ของวิญญาณของเรา

เราไม่จำเป็นต้องอธิบายอย่างละเอียดว่ามันยากเพียงใดที่มนุษย์จะรู้จักเราในสถานะเนื้อหนังในวาระของเรา

ดังที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เราไม่ได้เข้มงวดในข้อพึงประสงค์ของเรา

และมันไม่จำเป็นที่พวกเขาต้องสัมผัสผลความรู้เต็มรูปแบบเกี่ยวกับเรา (เนื่องจากมนุษย์นั้นขาดพร่อง

นี่คือสภาพเงื่อนไขโดยธรรมชาติ และไม่มีสภาพเงื่อนไขใดซึ่งได้มาภายหลังจะสามารถชดเชยได้)

เจ้าเพียงแต่จำเป็นต้องรู้ทั้งหมดที่เราได้ทำและพูดจบไปแล้วในรูปลักษณะเนื้อหนัง

ในเมื่อข้อพึงประสงค์ของเราไม่เข้มงวด

มันจึงเป็นความหวังของเราว่าพวกเขาทั้งหมดสามารถรู้จักกับกิจการและวาระเหล่านี้

และสัมผัสผลการบรรลุนั้น เจ้าต้องปลดปล่อยตัวเองจากมลทินต่างๆ ของเจ้าในโลกที่โสมมนี้

เจ้าต้องเพียรพยายามสร้างความก้าวหน้าใน “ครอบครัวแห่งจักรพรรดิ” ที่ล้ำหลังนี้
และเจ้าต้องไม่มีวันปล่อยให้ตนเองย่อหย่อน เจ้าไม่ควรโอนอ่อนกับตัวเองแม้แต่น้อย
เจ้าจะจำเป็นต้องอุทิศเวลาและความพยายามอย่างมากเพื่อที่จะได้รู้ในสิ่งที่เราอยู่ในวันเดียว
และมันต้องใช้เวลาคดคิดชีวิตที่จะรับประสบการณ์และได้รับความรู้จากแม่เพียงประโยคเดียวที่เราพูดออกไป
วณะที่เราถ่าวนั้นไม่คลุมเครือและไม่เป็นนามธรรม และไม่ใช่ว่าพูดที่ว่างเปล่า
ผู้คนมากมายหวังจะได้รับวณะของเรา แต่เราไม่ใส่ใจพวกเขาเลย
ผู้คนมากมายกระหายความอุดมสมบูรณ์ของเรา แต่เราไม่ให้พวกเขาแม้แต่น้อย
ผู้คนมากมายปรารถนาที่จะเห็นใบหน้าของเรา แต่เราก็ได้ซ่อนเร้นมันไว้ตลอด
ผู้คนมากมายฟังเสียงเราอย่างตั้งใจ แต่เราหลับตาลงแล้วเอียงศีรษะไปด้านหลัง โดยไม่สะทกสะท้านต่อ
“การโหยหา” ของพวกเขา ผู้คนมากมายกลัวเสียงพูดของเรา แต่วณะของเราเป็นทางรุกเสมอ
ผู้คนมากมายหวาดกลัวที่จะเห็นใบหน้าของเรา แต่เราก็ปรากฏตัวโดยเจตนาเพื่อที่จะกำราบพวกเขาลง
พวกมนุษย์ไม่เคยได้เห็นใบหน้าของเราอย่างแท้จริง อีกทั้งพวกเขาไม่เคยได้ยินเสียงของเราอย่างแท้จริงเช่นกัน
นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่รู้จักรเราอย่างแท้จริง แม้ว่าพวกเขาอาจจะถูกเรากำราบ แม้ว่าพวกเขาอาจจะทิ้งเราไป
และแม้ว่าพวกเขาอาจจะถูกมือเราตีสอน
แต่พวกเขายังคงไม่รู้ว่าทั้งหมดที่พวกเขาทำก็เพื่อไล่ตามหัวใจของเราเองอย่างแท้จริงหรือไม่
และยังคงไม่รู้เท่าทันว่าเป็นใครกันแน่ที่เราเปิดเผยหัวใจของเราให้ นับตั้งแต่การสร้างโลกเป็นต้นมา
ไม่มีใครได้เคยรู้จักเราอย่างแท้จริงหรือได้เห็นเราอย่างแท้จริง และแม้ว่าเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์ในวันนี้
พวกเขาก็ยังคงไม่รู้จักรเรา นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ?
เจ้าเคยได้เห็นการกระทำและอุปนิสัยของเราในเนื้อหนังแม้แต่น้อยหรือไม่?

ในสวรรค์คือที่ที่เราเอนกาย และได้ฟ้าเป็นที่ที่เราได้พักผ่อน เรามีที่ให้อยู่อาศัย
และเรามีเวลาที่เราแสดงอุทยานภาพของเรา หากเราไม่ได้อยู่บนแผ่นดินโลก
หากเราไม่ได้ปกปิดตัวเองไว้ในเนื้อหนัง และหากเราไม่ได้ถ่อมตนและหลบซ่อนแล้วไซ้
สวรรค์และแผ่นดินโลกจะไม่เปลี่ยนแปลงไปนานแล้วเช่นนั้นหรือ? พวกเจ้า ประชากรของเรา
จะไม่ได้ถูกรเราใช้แล้วเช่นนั้นหรือ? อย่างไรก็ตาม มีปัญหาในการกระทำของเรา
และแม้ว่าเราตระหนักรู้อย่างเต็มที่ถึงการชอบหลอกลวงของพวกมนุษย์ แต่เราก็ไม่ทำตามตัวอย่างของพวกเขา
แต่กลับให้บางสิ่งแก่พวกเขาเป็นการแลกเปลี่ยน ปัญญาของเราในอาณาจักรแห่งจิตวิญญาณนั้นไม่มีที่สิ้นสุด
และปัญญาของเราในเนื้อหนังนั้นคงอยู่ชั่วกัลปาวสาน
นี่ไม่ใช่ช่วงขณะจริงที่กิจการของเราถูกทำให้ขัดแย้งหรือ?
เราได้ให้อภัยและยกโทษให้พวกมนุษย์หลายครั้งในยุคแห่งราชอาณาจักร トラバจนวันนี้

เราจะสามารถหน่วงเหนี่ยวเวลาของเราต่อไปได้อีกอย่างแท้จริงหรือ? แม้ว่าเราจะค่อนข้างมีความปรานีต่อพวกมนุษย์ที่เปราะบาง แต่เมื่องานของเราครบบริบูรณ์

เราจะยังคงสามารถนำความยุ่งยากมาสู่ตัวเองด้วยการทำงานเก่าได้หรือ?

เราจะเจตนายอมให้ซาตานกล่าวหาเราหรือไม่?

เราไม่จำเป็นต้องให้พวกมนุษย์ทำสิ่งใดนอกจากยอมรับความเป็นจริงของวาระของเราและความหมายดั้งเดิมของวาระเหล่านั้น แม้ว่าวาระของเราจะเรียบง่าย แต่ในแก่นแท้แล้ว ก็ซับซ้อน

เพราะพวกเจ้าเลิกเกินไปและได้กลายเป็นด้านชาเกินไป เมื่อเราเปิดเผยความลึกลับต่างๆของเราโดยตรงและทำให้เจตจำนงของเราชัดเจนในเนื้อหนัง พวกเจ้าไม่สังเกต เจ้าฟังเสียงแต่ไม่เข้าใจความหมายของมัน เราพ่ายแพ้ต่อความโทมนัส แม้ว่าเราจะอยู่ในเนื้อหนัง แต่เราก็รู้ความสามารถที่จะทำงานของพันธกิจของเนื้อหนังได้

ใครเล่าได้มารู้จักกิจการของเราในเนื้อหนังจากวาระและการกระทำของเรา?

เมื่อเราเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายของเราเป็นลายลักษณ์อักษร หรือพูดถึงความลึกลับเหล่านั้นต่างๆ

ผู้คนทั้งหมดก็ตกตะลึงจนพูดไม่ออก พวกเขาหลับตาลงในความเงียบ

ทำไมสิ่งที่เราพูดถึงจึงไม่สามารถจับความเข้าใจได้สำหรับมนุษย์?

ทำไมวาระของเราจึงยากยิ่งถึงสำหรับพวกเขา? ทำไมพวกเขาถึงตาบอดนักต่อกิจการของเรา?

ใครเล่าสามารถเห็นเราและไม่มีวันลืม?

มีใครบ้างท่ามกลางพวกเขาที่สามารถได้ยินเสียงของเราและไม่ยอมให้ผ่านพวกเขาไป?

ใครเล่าสามารถสำนึกรับรู้เจตจำนงของเราและทำให้หัวใจเราพอใจ? เรามีชีวิตและเคลื่อนไหวท่ามกลางผู้คน เราได้มารับประสบการณ์ชีวิตของพวกเขา—

และแม้ว่าเรารู้สึกว่าทุกสิ่งดีแล้วหลังจากเราที่ได้สร้างพวกมันเพื่อมนุษย์

เราก็ไม่ได้รับความชื่นบานยินดีจากชีวิตท่ามกลางมนุษย์และไม่ได้รับความเปรมปรีดีจากความสุขใดท่ามกลางพวกเขา เราไม่รังเกียจและละทิ้งพวกเขา แต่เราก็ไม่ยอมอ่อนไหวต่อพวกเขาด้วย—เนื่องจากพวกมนุษย์ไม่รู้จักรเรา พวกเขาจึงพบว่าเป็นการยากที่จะเห็นใบหน้าของเราในความมืด ท่ามกลางเสียงอึกทึกทั้งหมดนั้น

พวกเขามีปัญหาหนักในการได้ยินเสียงของเราและรู้ความสามารถที่จะหยั่งรู้สิ่งที่เราพูดได้ ดังนั้น

โดยผิวเผินแล้ว ทั้งหมดที่พวกเขาทำอยู่ในการบนอบต่อเรา แต่ในหัวใจของเจ้านั้น เจ้ายังคงไม่เชื่อฟังเรา อาจกล่าวได้ว่าธรรมชาติเก่าของมวลมนุษย์ทั้งปวงเป็นเช่นนี้แหละ ใครเล่าคือข้อยกเว้น?

ใครเล่าไม่ใช่วัตถุแห่งการติสอนของเรา? อย่างไรก็ตาม ใครเล่าไม่ได้มีชีวิตภายใต้การยอมผ่อนปรนของเรา?

หากมนุษย์ทั้งมวลได้ถูกความโกรธเคืองของเราทำลาย

อะไรเล่าจะเป็นนัยสำคัญของการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกของเรา? ครั้งหนึ่ง เราได้เตือนผู้คนมากมาย

เดือนสติผู้คนมากมาย และพิพากษาผู้คนมากมายโดยเปิดเผย—

นี่ไม่ดีมากกว่าการทำลายมนุษยชาติโดยตรงหรือ? จุดมุ่งหมายของเราคือไม่ทำให้ผู้คนถึงตาย
แต่ทำให้พวกเขารู้ถึงกิจการทั้งหมดของเราท่ามกลางการพิพากษาของเรา เมื่อพวกเข้าขึ้นจากบาดาลลึก—

กล่าวคือ เมื่อเจ้าปลดปล่อยตัวเองจากการพิพากษาของเรา—

บรรดาการพิจารณาและแผนการส่วนตัวของพวกเจ้าจะหายไปทั้งหมด

และทุกคนก็จะทะเยอทะยานที่จะทำให้เราพึงพอใจ ในการนี้

เราจะไม่ได้สัมฤทธิ์ผลเป้าหมายของเราแล้วหรือหรือ?

1 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 10

จะว่าไปแล้ว ยุคแห่งราชอาณาจักรนั้นแตกต่างจากยุคที่ผ่านๆ มา มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับวิธีที่มนุษย์ปฏิบัติตัว
ตรงกันข้าม เราได้ลงมabenแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินงานของเราด้วยตัวเอง

ซึ่งเป็นบางสิ่งที่มนุษย์ทั้งไม่สามารถคิดฝันและไม่สามารถทำสำเร็จลุล่วงได้ หลายปีที่ผ่านมา

นับตั้งแต่การสร้างโลก งานเป็นเพียงเรื่องการก่อสร้างสร้างคริสตจักรเท่านั้น

แต่คนเราไม่เคยได้ยินเรื่องการก่อสร้างราชอาณาจักรเลย แม้ว่าเราจะพูดเช่นนี้ด้วยปากของเราเอง

แต่มีใครบ้างไหมที่รู้จักแก่นแท้ของมัน?

ครั้งหนึ่งเราได้ลงมabenโลกของมนุษย์และได้มีประสบการณ์และได้เฝ้าสังเกตความทุกข์ของพวกเขา

แต่ได้ทำเช่นนั้นโดยไม่ได้ทำให้จุดประสงค์ของการจุติเป็นมนุษย์ของเราลุล่วง

ทันทีที่การก่อสร้างราชอาณาจักรได้เริ่มเดินหน้าไปแล้ว

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของเราก็เริ่มปฏิบัติพันธกิจของเราอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

กล่าวคือกษัตริย์แห่งราชอาณาจักรได้เข้าใช้อำนาจอธิปไตยของพระองค์อย่างเป็นกิจจะลักษณะ

จากเรื่องนี้จะเห็นได้ชัดแจ้งว่าการลงมาของราชอาณาจักรสู่โลกมนุษย์—

ซึ่งห่างไกลจากการเป็นเพียงการสำแดงที่ตรงกับความจริง—เป็นความเป็นจริงที่จริงแท้อย่างหนึ่ง

นี่คือแง่มุมหนึ่งของความหมายของ “ความเป็นจริงแห่งการปฏิบัติ”

มนุษย์ไม่เคยได้เห็นการกระทำของเราแม้สักครั้ง อีกทั้งพวกเขาไม่เคยได้ยินคำรัสของเราแม้สักคำ

แม้ว่าพวกเขาได้เห็นการกระทำของเราแล้ว พวกเขาจะได้ค้นพบอะไรเล่า? และหากพวกเขาได้ยินเราพูดแล้ว

พวกเขาจะได้จับใจความอะไรเล่า? ทว่าทั้งแผ่นดินโลก ทุกคนดำรงอยู่ในความปรานีและความรักมั่นคงของเรา

แต่มนุษย์ทุกคนก็ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา และเช่นเดียวกัน ก็อยู่ภายใต้การทดสอบของเราด้วย

เราได้เปี่ยมปรานีและความรักต่อผู้คน แม้ตอนที่พวกเขาได้ถูกทำให้เสื่อมทรามถึงระดับหนึ่ง

เราก็ได้ให้การติสอนแก่พวกเขา แม้ตอนที่พวกเขาทั้งหมดได้นบนอบเบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา อย่างไรก็ตาม

มีมนุษย์คนใดบ้างหรือไม่ที่ไม่ได้อยู่ท่ามกลางความทุกข์และกระบวนการถลุงที่เราได้ส่งไป?

ผู้คนมากมายยังนึกกำลังคล้าผ่านความมืดหาความสว่าง

และหลายคนยังนึกกำลังดิ้นรนต่อสู้อย่างขมขื่นผ่านการทดสอบของพวกเขา โยบมีความเชื่อ

แต่เขาไม่ได้กำลังแสวงหาทางออกให้กับตัวเองหรือ?

แม้ว่าคนของเราสามารถตั้งมั่นได้เมื่อเผชิญหน้าการทดสอบ แต่มีใครบ้างไหมที่ลี้ถลงไปแล้วก็มีความเชื่อเช่นกัน

โดยไม่เอ่ยคำพูดออกมาดังๆ? ตรงกันข้าม

ไม่ใช่ว่าผู้คนกล่าวแสดงการเชื่อของพวกเขาในขณะที่ยังคงเก็บจำความสงสัยไว้ในหัวใจของพวกเขาหรือ?

ไม่มีมนุษย์คนใดที่ยืนหยัดในการทดสอบหรือที่นบนอบอย่างแท้จริงเมื่อกำลังถูกทดสอบ

หากเราไม่ได้ปิดบังใบหน้าของเราเพื่อหลีกเลี่ยงการมองโลกันนี้แล้ว

เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวลก็จะล้มลงได้ การจ้องมองที่เผาไหม้ของเรา เพราะเราไม่ขออะไรจากมนุษย์เลย

เมื่อการกล่าวพิททวาราชอาณาจักรดังขึ้น—ซึ่งเป็นตอนที่เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกังวานขึ้นด้วย—

เสียงนี้สั่นสะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เขย่าสวรรค์ชั้นสูงสุด

และทำให้ความรู้สึกลึกในใจของมนุษย์ทุกคนสั่นไหว

เพลงสรรเสริญราชอาณาจักรดังกังวานขึ้นอย่างเป็นพิธีการในแผ่นดินแห่งพญานาคใหญ่สีแดง

เป็นการพิสูจน์ว่าเราได้ทำลายชนชาตินั้นและได้สถาปนาราชอาณาจักรของเราแล้ว ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ

ราชอาณาจักรของเราได้รับการสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลก ณ ช่วงขณะนี้

เราเริ่มส่งทูตสวรรค์ของเราออกไปยังทุกๆ ชนชาติในโลกเพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นผู้เลี้ยงแกะบรรดานูตของเรา

ผู้คนของเรา นี่ก็เพื่อให้เป็นไปตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของงานขั้นตอนต่อไปของเราด้วย อย่างไรก็ตาม

เราไปยังที่ที่พญานาคใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่ และแข่งขันกับมันด้วยตัวเอง

ทันทีที่มนุษย์ทั้งหมดมารู้จักเราในเนื้อหนังและสามารถเห็นกิจการของเราในเนื้อหนัง

ถ้าของพญานาคใหญ่สีแดงก็จะกลายเป็นจี๊ดและหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ในฐานะประชากรในราชอาณาจักรของเรา ในเมื่อเจ้าเกลียดพญานาคใหญ่สีแดงเข้ากระดูกดำ

เจ้าก็ต้องทำให้หัวใจของเราพึงพอใจด้วยการกระทำของเจ้า และนำความละอายมาสู่พญานาคด้วยวิธีนี้

พวกเจ้าสำนึกรับรู้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าพญานาคใหญ่สีแดงนั้นน่ารังเกียจ?

เจ้ารู้สึกอย่างแท้จริงหรือไม่ว่ามันเป็นศัตรูของกษัตริย์แห่งราชอาณาจักร?

พวกเจ้ามีความเชื่ออย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเจ้าสามารถเป็นคำพยานที่น่าอัศจรรย์ให้เราได้?

พวกเจ้ามีความมั่นใจอย่างแท้จริงหรือไม่ว่าพวกเจ้าสามารถเอาชนะพญานาคใหญ่สีแดงได้?

นี่คือสิ่งที่เราขอจากพวกเจ้า ทั้งหมดที่เราต้องการคือให้พวกเจ้าสามารถไปถึงขั้นตอนนี้ได้

พวกเจ้าจะสามารถทำตามนี้ได้หรือไม่? เจ้ามีความเชื่อว่าเจ้าสามารถล้มฤทธิ์ผลเรื่องนี้ได้หรือไม่?

มนุษย์สามารถทำอะไรได้กันแน่? เราทำด้วยตัวเองไม่ดีกว่าหรือ?

ทำไมเราถึงบอกว่าเราลงไปด้วยตัวเองในสถานที่ที่มีการเข้าร่วมการสู้รบ?

สิ่งที่เราต้องประสงค์คือความเชื่อของพวกเจ้า ไม่ใช่ความประพฤติของพวกเจ้า

มนุษย์ทุกคนไม่สามารถยอมรับวามะของเราแบบตรงไปตรงมาได้

และกลับเพียงแค่เหลือบมองวามะเหล่านั้นด้วยหางตาไปแทน

การนี้ได้ช่วยให้เจ้าล้มฤทธิ์เป้าหมายของเจ้าแล้วหรือไม่? เจ้าได้มารู้จักเราด้วยวิธีนี้แล้วหรือไม่?

ด้วยความสัตย์จริง ในบรรดามนุษย์บนแผ่นดินโลก ไม่มีแม้สักคนที่สามารถมองหน้าเราตรงๆ ได้

และไม่มีแม้สักคนที่สามารถรับความหมายที่บริสุทธิ์และไร้สิ่งปลอมปนของวามะของเราได้ ดังนั้น

เราจึงเริ่มดำเนินการ โครงการที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนบนแผ่นดินโลก

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของเราและสถาปนาฉายาที่แท้จริงของตัวเราเองในหัวใจของผู้คน ด้วยวิธีนี้

เราจะนำยุคที่มโนคติที่หลงผิดมีอำนาจเหนือผู้คนไปถึงบทอวสาน

วันนี้ เราไม่เพียงกำลังลงมายังชนชาติของพญานาคใหญ่สีแดงเท่านั้น

แต่เรายังกำลังหันไปเผชิญหน้ากับทั่วทั้งจักรวาลอีกด้วย ทำให้สวรรค์ชั้นสูงสุดทั้งหมดทั้งมวลสั่นไหว

มีสถานที่ใดสักแห่งใหม่ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา?

มีสถานที่สักแห่งใหม่ที่ไม่ดำรงอยู่ภายใต้ความหายนะที่เรากระหน่ำลงไป? ทุกที่ที่เราไป เราได้กระจาย

“เมล็ดพันธุ์แห่งความวิบัติ” ทุกประเภทไว้แล้ว นี่เป็นหนึ่งในวิธีทั้งหลายที่เราทำงาน

และเป็นการกระทำเพื่อความรอดของมนุษยชาติอย่างไม่ต้องสงสัย

และสิ่งที่เรายื่นให้พวกเขายังคงเป็นความรักอย่างหนึ่ง

เราปรารถนาที่จะอนุญาตให้ผู้คนจำนวนมากขึ้นอีกทำความรู้จักเราและสามารถเห็นเรา และด้วยวิธีนี้

มาเคารพพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งพวกเขาไม่สามารถมองเห็นมานานหลายปีแล้ว แต่ผู้ซึ่ง ณ บัดนี้เป็นจริงแล้ว

เราได้สร้างโลกด้วยเหตุผลอะไรหรือ? ทำไมหลังจากมนุษย์ได้กลายเป็นเสื่อมทราม

เราจึงไม่ได้ทำลายล้างพวกเขาอย่างสิ้นเชิง?

เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดใช้ชีวิตท่ามกลางความวิบัติด้วยเหตุผลอะไรเล่า?

อะไรคือจุดประสงค์ของเราในการรับสภาพมนุษย์? เมื่อเรากำลังปฏิบัติงานของเรา

มนุษย์ไม่เพียงเรียนรู้เฉพาะรสชาติของความขมขื่นเท่านั้น แต่ยังเรียนรู้รสชาติของความหวานอีกด้วย

จากผู้คนทั้งหมดในโลกนี้มีใครบ้างที่ไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ภายในพระคุณของเรา?

หากเราไม่ได้มอบพระพรด้านวัตถุให้กับมนุษย์แล้ว ใครเล่าในโลกจะสามารถชื่นชมความอุดมสมบูรณ์ได้?

เป็นไปได้หรือไม่ว่าการยอมให้พวกเขาล้มเหลวที่ของพวกเขาก็ในฐานะคนของเราคือพระพร?

หากเจ้าไม่ได้เป็นคนของเรา แต่กลับเป็นคนปรนนิบัติ พวกเจ้าจะไม่ดำรงอยู่ภายในพระพรของเราเช่นนั้นหรือ?

ไม่มีแม้สักคนท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถหยั่งถึงต้นกำเนิดของวณะของเราได้ มนุษย์นั้น—

แทนที่จะหวงแหนความล้ำค่าของตำแหน่งที่เราได้ประทานให้พวกเขา

พวกเขามากมายหลายคนบ่มเพาะความไม่พอใจในหัวใจของพวกเขาเพราะตำแหน่ง “คนปรนนิบัติ”

และอีกมากมายหลายคนแพร่พันธุ์ความรักต่อเราในหัวใจของพวกเขาเพราะตำแหน่ง “คนของเรา”

ไม่ควรมีใครพยายามหลอกเรา ดวงตาของเรามองเห็นทุกอย่าง! ใครเล่าท่ามกลางพวกเจ้าที่รับด้วยความเต็มใจ

ใครเล่าท่ามกลางพวกเจ้าที่ให้ความเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์? หากการกล่าวทักทายราชอาณาจักรไม่ได้ดังขึ้น

พวกเจ้าจะสามารถบนอบอย่างแท้จริงจนถึงปลายทางหรือไม่? สิ่งที่มีมนุษย์สามารถทำและคิดได้

และพวกเขาสามารถไปได้ไกลแค่ไหน—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเราได้กำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้ามานานมาแล้ว

ผู้คนส่วนใหญ่ยอมรับการเผาไหม้ของเราในความสว่างของโคมหน้าของเรา

ผู้คนส่วนใหญ่ซึ่งได้รับการคลอจจากกำลังใจของเรา กระตุ้นตัวพวกเขาเองให้ทะยานไปข้างหน้าในการแสวงหา

เมื่อกองกำลังของชาตานิคมติคนของเรา เราก็อยู่ที่นั่นเพื่อผลักดันพวกมันกลับไป

เมื่อแผนการร้ายของชาตานิคมสร้างความหายนะในชีวิตของพวกเขา เราก็ส่งมันวิ่งแจ้นกลับไปในความแตกพ่าย

เมื่อไปแล้วจะไม่กลับมาอีกเลย บนแผ่นดินโลก วิญญาณชั่วทุกรูปแบบเดินผ่านตลอดกาลเพื่อหาที่พักผ่อน

และกำลังค้นหาจากศพนุษย์ที่สามารถบริโภคได้อย่างไม่รู้จบ คนของเรา!

เจ้าต้องยังคงอยู่ในการดูแลและการปกป้องของเรา จงอย่าเหลวไหลเป็นอันขาด!

จงอย่าประพฤติตัวโดยไร้ความยังคิดเป็นอันขาด! เจ้าควรมอบถวายความจงรักภักดีของเจ้าในบ้านของเรา

และด้วยความจงรักภักดีเท่านั้นที่เจ้าจะสามารถจัดให้มีการดีได้กลับต่อเหล่าเหยื่อของมารได้

ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นใด เจ้าไม่ควรประพฤติตัวเช่นที่เจ้าได้ทำในอดีต

คือทำสิ่งหนึ่งต่อหน้าเราและทำสิ่งอื่นลับหลังเรา หากเจ้าทำตามแบบนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็อยู่ไกลออกไปจากการไถ่แล้ว เราไม่ได้เอ่ยว่าจะเช่นนี้มากเกินไปแล้วหรือ?

แน่นอนว่าเป็นเพราะธรรมชาติเก่าของมนุษยชาตินั้นไม่สามารถแก้ไขได้

เราจึงต้องให้มีการเตือนความจำแก่ผู้คนซ้ำๆ จงอย่าเบื่อ!

ทั้งหมดที่เราพูดก็ประโยชน์ต่อการทำให้แน่ใจกับชะตาชีวิตของพวกเขา!

สถานที่ที่เน่าเหม็นและโสโครกเป็นสิ่งที่ชาตานิคมจำเป็นต้องมีอย่างแน่นอน

ยิ่งเจ้าไม่อาจรับการไถ่อย่างสิ้นหวังมากขึ้นเท่าใดและยิ่งเจ้าเหลวไหลมากขึ้นเท่าใด

ทั้งยังปฏิเสธที่จะตอบสนองต่อการยับยั้งชั่งใจ เช่นนั้นแล้ว

วิญญาณที่มีมลทินเหล่านั้นก็จะยิ่งกอบโกยโอกาสให้กับตัวพวกมันเองเพื่อแทรกซึมเข้ามาขึ้นเท่านั้น

หากเจ้าได้มาถึงจุดนี้แล้ว ความจงรักภักดีของพวกเขาเจ้าก็จะไม่เป็นอะไรเลยนอกจากคำพูดพล่อยๆ

ที่ปราศจากความเป็นจริงใดๆ แม้แต่น้อย และวิญญาณที่มีมลทินก็จะเขมือบปณิธานของพวกเขาเข้าไป

และแปลงสภาพให้เป็นความไม่เชื่อฟังและแผนการร้ายเยี่ยงชาตานิคมเพื่อใช้ในการทำให้งานของเราหยุดชะงัก

จากตรงนั้น เจ้าสามารถถูกเราเยียนตีได้ไม่ว่าเวลาใด ไม่มีใครเข้าใจถึงความรุนแรงของสถานการณ์นี้

ผู้คนทั้งหมดเพียงแค่ทำหูทวนลมกับสิ่งที่พวกเขาได้ยิน และไม่ระมัดระวังเลยแม้แต่น้อย

เราจำไม่ได้ว่าสิ่งใดถูกทำไปแล้วในอดีต เจ้ายังคงรออย่างจริงจังให้เราผ่อนปรนต่อเจ้าด้วยการ “ลืม”

อีกครั้งกระนั้นหรือ? แม้ว่ามนุษย์ได้ต่อต้านเรา เราก็จะไม่ตำหนิพวกเขาด้วยเรื่องนี้

เพราะพวกเขามีวุฒิภาวะน้อยเกินไป และดังนั้น เราจึงไม่ได้ตั้งข้อเรียกร้องต่างๆ ที่สูงเกินไปกับพวกเขา

สิ่งที่เราพึงประสงค์ก็คือพวกเขาไม่เหลวไหล และพวกเขานับนอนบนความยับยั้งชั่งใจ

แน่นอนว่ามันไม่ได้เกินความสามารถของพวกเขาเจ้าที่จะสนองตอบข้อกำหนดนี้ ใช่หรือไม่?

ผู้คนส่วนใหญ่กำลังรอให้เราเปิดเผยความลึกลับต่างๆ มากขึ้นไปอีกเพื่อให้พวกเขาได้ชื่นชมด้วยตาของพวกเขา
อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเจ้าได้มาเข้าใจความลึกลับต่างๆ ทั้งหมดของสวรรค์แล้ว

เจ้าจะสามารถทำอะไรได้กันแน่กับความรู้นั้น? มันจะเพิ่มความรักของเจ้าต่อเราหรือไม่?

มันจะกระตุ้นความรักของเจ้าต่อเราหรือไม่? เราไม่ดูแลมนุษย

อีกทั้งเราไม่กระทำการตัดสินพวกเขาอย่างเลินเล่อ หากสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่รูปการณ์แวดล้อมที่เกิดขึ้นจริงของมนุษย์

เราคงจะไม่มีวันสวมมงกุฎที่มีตราเช่นนี้ให้พวกเขาง่ายๆ อย่างนี้หรือ? จงคิดย้อนกลับไปในอดีต:

เราได้ใส่ร้ายป้ายสีพวกเจ้ากี่ครั้งกันแล้ว? เราได้ดูแลพวกเจ้ากี่ครั้งกันแล้ว?

เราได้เฝ้ามองพวกเจ้าโดยไม่คำนึงถึงรูปการณ์แวดล้อมจริงๆ ของพวกเจ้ากี่ครั้งกันแล้ว?

กี่ครั้งแล้วที่คำรัสของเราล้มเหลวที่จะเอาชนะพวกเจ้าได้อย่างสุดหัวใจ?

กี่ครั้งแล้วที่เราได้พูดโดยไม่เข้าถึงโศตประสาทส่วนลึกภายในตัวพวกเจ้า?

มีใครบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้อ่านวณะของเราโดยไม่กลัวและสั่นเทา หวาดหวั่นอยู่ลึกๆ

ว่าเราจะบดขยี้เจ้าลงไปในบาตาลึก? ใครเล่าไม่สู้ทนการทดสอบจากวณะของเรา?

ภายในถ้อยคำของเรามีสิทธิอำนาจพำนักอยู่ แต่ไม่ใช่เพื่อการกระทำการพิพากษาอันเล็ดลอดต่อมนุษย์

ตรงกันข้าม เราใส่ใจต่อรูปการณ์แวดล้อมจริงๆ ของพวกเขา

เราสำแดงความหมายที่มีอยู่โดยธรรมชาติในวณะของเราต่อพวกเขาอย่างสม่ำเสมอ ในความเป็นจริงแล้ว

มีผู้ใดบ้างที่สามารถระลึกถึงภูตฐานภาพสูงสุดของเราในวณะของเราได้?

มีผู้ใดบ้างที่สามารถรับทองคำที่บริสุทธิ์ที่สุดซึ่งวณะของเราทำมาจากมัน? เราได้กล่าววณะไปแล้วกี่คำกัน?

มีผู้ใดได้หวงแหนความล้ำค่าของวณะเหล่านั้นหรือไม่?

เพลงเฉลิมราชอาณาจักร

มหาชนแซ่ซ้องเรา มหาชนสรรเสริญเรา ทุกปากทั้งปวงขนานพระนามพระเจ้าแท้จริงเพียงหนึ่งเดียว
ผู้คนทั้งผองแหงนจ้องมองกิจการของเรา ราชอาณาจักรเคลื่อนลงสถิตบนพิภพแห่งมวลมนุษย์
บุคคลของเรานั้นมีและเอื้ออารี ใครเล่าจะไม่ปีติยินดีกับการนี้? ใครเล่าจะไม่เร่งระบำเพื่อความชื่นชมยินดี?
ไอ้ ศิโยน! ชูธงประจำชัยของเจ้าเพื่อสมโภชเรา!

ขับร้องเพลงฉลองชัยแห่งชัยชนะของเจ้าเพื่อเผยแผ่นามศักดิ์สิทธิ์ของเรา! ทุกสิ่งสร้างกระทั้งสุดปลายพิภพ!
จงเร่งชำระตัวเจ้าให้สะอาดเพื่อเจ้าอาจได้เป็นเครื่องบูชาแด่เรา! หมู่คาราในท้องนภาเบื้องบน!
จงเร่งกลับไปยังตำแหน่งแห่งหนของพวกเขาเพื่อแสดงฤทธานุภาพอันทรงอิทธิฤทธิ์ของเราในพื้นฟ้า!
เราสดับซาบซึ้งในน้ำเสียงทั้งหลายของผู้คนบนแผ่นดินโลก

ผู้หลั่งรินความรักและความเคารพตราบอสงไขยของพวกเขาให้แก่เราในบทเพลง! ในวันนี้
เมื่อทุกสิ่งสร้างกลับคืนสู่ชีวิต เราจึงลงมายังพิภพแห่งมวลมนุษย์ ณ ช่วงเวลานี้ ณ ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้
มวลบุปผารวมผลิดอกบานสะพรั่งอย่างไกลาหล มวลหมู่สุกฏณาขับขานพร้อมเพรียงประดุจเสียงเดียว
สรรพสิ่งล้วนระริกรัวด้วยความชื่นชมยินดี! ในเสียงประโคมการวะแห่งราชอาณาจักร
อาณาจักรชาตानพลันโค่นสลาย มีอันบรรลัยไปในเสียงก้องกัมปนาทของเพลงเฉลิมราชอาณาจักร
ไม่มีวันผงาดขึ้นมาได้อีกเลย!

ใครเล่าบนแผ่นดินโลกกล้าลุกขึ้นมาต้านทาน? ขณะที่เราลงมายังแผ่นดินโลก เรานำมาซึ่งการเผาผลาญ
นำมาซึ่งความโกรธเคือง นำมาซึ่งทุกเภทแห่งมหันตภัย อาณาจักรทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก ณ
บัดนี้คืออาณาจักรของเรา! สูงขึ้นไปในนภดล หมู่เมฆอวละคนและวนป่วนเป็นมวนคลื่น
เบื้องล่างนภดลนั้นเล่า ทะเลสาบและลำน้ำพากันถั่งโถมกระเพื่อมพล่านเป็นท่วงทำนองปลุกเร้าอย่างเร่าร้อนยินดี
เหล่าสัตว์ซึ่งกำลังพักผ่อนทะยานพรวดออกจากคูหาของพวกมัน
และเราปลุกผู้คนทั้งผองให้ตื่นจากความหลับไหล วันซึ่งผู้คนมหาศาลเฝ้ารอคอยได้มาถึงแล้วในที่สุด!
พวกเขามอบบทเพลงอันไพเราะที่สุดทั้งหลายให้กับเรา!

ณ ช่วงเวลาอันสวยงามนี้ ณ เวลาอันสุขสันต์เบิกบานนี้

คำสรรเสริญก้องวานขึ้นทุกแห่งหน ในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดินโลกเบื้องล่าง
ใครเล่าจะไม่รู้สึกตื่นเต้นไปกับการนี้?

หัวใจของใครกันที่จะไม่สว่างไสว? ใครเล่าจะไม่พิลาปรำให้ไปกับฉาครั้งนี้?

ผืนนภาหาใช่ท้องฟ้าเดิม บัดนี้มันเป็นห้วงเวหาแห่งราชอาณาจักร

แผ่นดินโลกหาใช่พิภพพสุธาที่เคยเป็น บัดนี้มันคือผืนแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์

หลังพริณรุนแรงเคลื่อนผ่านไป พิกพเดิมอันโสมมก็ถูกทำให้ใหม่อย่างถ้วนทั่วบริบูรณ์

ภูผาทั้งหลายกำลังเปลี่ยนแปลง...ธารน้ำทั้งหลายก็กำลังเปลี่ยนไป...

ผู้คนกำลังเปลี่ยนแปลงเช่นกัน...ทุกสรรพสิ่งกำลังเปลี่ยนไป...

อ้อ พวกเจ้าภูผาเจียบบันทั้งหลาย! จงลุกขึ้นและเริงระบำเพื่อเรา!

อ้อ พวกเจ้าธารน้ำสงบนิ่งทั้งหลาย! จงไหลต่อไปอย่างอิสระ!

พวกเจ้าเหล่ามนุษย์ที่กำลังสิ้นถึงความสิ้นทั้งหลาย! จงปลุกใจตัวพวกเจ้าเองแล้วออกไปล่า!

เรามาถึงแล้ว...เราก็คือพระราช...

มวลมนุษยชาติจะเห็นหน้าเราด้วยตาของพวกเขาเอง จะได้ยินเสียงเราด้วยหูของพวกเขาเอง

จะใช้ชีวิตแห่งอาณาจักรเพื่อพวกเขาเอง...

ช่างหวานเสียจริง...ช่างไพเราะยิ่งนัก...

ลืมไม่ลง...เป็นไปไม่ได้ที่จะลืม...

ในการเผผลาญของความพิโรธแห่งเรา พญานาคใหญ่สีแดงคั่นทูน

ในการพิพากษาอันเปี่ยมบารมีของเรา เหล่ามารเผยแสดงรูปทรงแท้จริงของพวกเขา

ด้วยถ้อยคำอันขมขื่นของเรา ผู้คนล้วนรู้สึกละอายล้าลึก และไม่มีทีใดให้ซ่อนเร้นกำบังตน

พวกเขาหวนรำพึงถึงอดีต ว่าพวกเขาได้เยาะเย้ยและหัวเราะเยาะเราไว้อย่างไร

ไม่เคยมีแม้สักครั้งที่พวกเขาไม่ได้โอ้อวดตัวเอง ไม่เคยมีแม้สักครั้งที่พวกเขาไม่ได้ทำทนายเรา

วันนี้ ใครเล่าที่ไม่รู้ให้? ใครเล่าที่ไม่รู้สึกสำนึกผิด?

ทั่วทั้งสากลพิภพเต็มไปด้วยการรำไห้...

เต็มไปด้วยเสียงแห่งความยินดี...เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ...

ความชันบานอันหาใดเปรียบปาน...ความชันบานอันปราศจากอันใดเทียมทัน...

พิรุณหอบเล็กตกเปาะเปาะ...เกล็ดหิมะหนาหนักเหยียบผยาบ...

ภายในผู้คน ความโศกเศร้า และความชันบานผสมปนเป...บ้างก็หัวเราะ...

บ้างก็ซบเซาอื่น...และบ้างก็รื่นเริง...

ราวกับว่าทุกคนได้ลืมนไปแล้ว...ว่านี่คือฤดูใบไม้ผลิอันอุดมไปด้วยพิรุณและหิมะมา

ฤดูร้อนหนึ่งแห่งมวลบุปผาที่กำลังระดมผลิดอกบานสะพรั่ง และฤดูใบไม้ร่วงแห่งการเก็บเกี่ยวอันมั่งคั่ง

หรือฤดูหนาวซึ่งเย็นยะเยือกคั่งน้ำค้างแข็งและน้ำแข็ง ช่างไม่มีใครรู้เลย...

ในท้องถนนหิมะมา กำลังลอยละล่องไป บนพสุธามหาสมุทรทั้งหลายป่วนปั่น

บรรดาบุตรต่างโบกมือ...ผู้คนขยับเขยื้อนเท้าในการเริงระบำ...

บรรดาทูตสวรรค์กำลังทำงาน...บรรดาทูตสวรรค์กำลังเลี้ยงดู...

ผู้คนบนแผ่นดินโลกทุกคนล้วนเร่งร้อนลุกนอน และทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกล้วนทบทวนท้าวทวิคูณ

บทที่ 11

ทุกคนในมวลมนุษย์ควรยอมรับการได้รับการพินิจพิเคราะห์จากวิญญาณของเรา ควรตรวจสอบทุกๆ คำพูดและทุกๆ การกระทำของพวกเขาอย่างใกล้ชิด และยิ่งไปกว่านั้น ควรมองดูกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเรา พวกเขาจะรู้สึกอย่างไร ณ เวลาที่ราชอาณาจักรมาถึงบนแผ่นดินโลก?

เมื่อบุตรและผู้คนของเราหลังไหลมายังบัลลังก์ของเรา

เราเริ่มการพิพากษาหน้ามหาบัลลังก์สีขาวอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ นี่จึงกล่าวได้ว่า

เมื่อเราเริ่มต้นงานของเราบนแผ่นดินโลกในสภาวะบุคคล และเมื่อยุคสมัยแห่งการพิพากษาใกล้ถึงบทวสาน เราเริ่มต้นส่งคำพูดของเราตรงไปยังทั่วทั้งจักรวาล และปลดปล่อยเสียงของวิญญาณของเราต่อทั่วทั้งจักรวาล เราจะล้างผู้คนและสิ่งต่างๆ

ทั้งมวลท่ามกลางทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกให้สะอาดโดยผ่านทางวณะของเรา

เพื่อที่แผ่นดินจะไม่โสมนมและวิปริตผิดศีลธรรมอีกต่อไป แต่เป็นราชอาณาจักรที่บริสุทธิ์แทน

เราจะเริ่มทุกสรรพสิ่งใหม่ เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดจะได้รับการจัดเตรียมเพื่อการใช้งานของเรา

เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดจะไม่มีลมปราณของทางโลกอีกต่อไป และจะไม่เปราะเปื้อนไปด้วยรสนิยมอีกต่อไป

บนแผ่นดินโลก มนุษย์ได้ค้นหาเป้าหมายและต้นกำเนิดของวณะของเรา และได้สังเกตกิจการของเรา กระนั้น กลับไม่มีใครเคยรู้ต้นกำเนิดของวณะของเราอย่างแท้จริง

และไม่มีใครเคยได้มองเห็นความน่าอัศจรรย์ในกิจการของเราอย่างแท้จริง มีเพียงวันนี้เท่านั้น

วันที่เรามาอยู่ท่ามกลางมนุษย์และกล่าววณะของเราด้วยตัวเอง ที่มนุษย์มีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับเรา นำพื้นที่ที่

“เรา” จับจองในความคิดของพวกเขาออกไป

และสร้างพื้นที่สำหรับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงในความมีสติรู้ตัวของพวกเขาแทน

มนุษย์มีมโนคติที่หลงผิดและเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น ใครจะไม่อยากเห็นพระเจ้าบ้าง?

ใครจะไม่ปรารถนาได้พบปะกับพระเจ้าบ้าง? กระนั้น

สิ่งเดียวที่จับจองพื้นที่ที่แน่นชัดในหัวใจของมนุษย์คือพระเจ้าองค์ที่มนุษย์รู้สึกว่าคลุมเครือและเป็นนามธรรม

ใครจะตระหนักถึงเรื่องนี้หากเราไม่บอกพวกเขาตรงๆ?

ใครจะเชื่ออย่างแท้จริงด้วยความมั่นใจและไม่มีแม้กระทั่งความสงสัยเพียงสักเสี้ยวว่าเรากำลังอยู่อย่างแท้จริง?

มีความแตกต่างอย่างมากมากระหว่าง “เรา” ในหัวใจของมนุษย์กับ “เรา” ในความเป็นจริง

และไม่มีใครสามารถพูดเปรียบเทียบระหว่าง “เรา” ทั้งสองได้ หากเราไม่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์

มนุษย์คงจะไม่มีวันรู้จักเรา และถึงแม้ว่าเขาได้มารู้จักเราแล้ว

ความรู้เช่นนั้นจะยังคงไม่เป็นมโนคติที่หลงผิดหรือ? ในแต่ละวันเราเดินท่ามกลางกระแสน้ำไม่หยุดนิ่งของผู้คน

และในแต่ละวันเราปฏิบัติงานภายในทุกๆ บุคคล เมื่อมนุษย์มองเห็นเราอย่างแท้จริง
เขาจะสามารถรู้จักเราในวณะของเรา และจะจับความเข้าใจกับวิถีทางที่เราใช้พูดตลอดจนเจตนาธรรมของเรา

เมื่อราชอาณาจักรมาถึงบนแผ่นดินโลกอย่างเป็นกิจจะลักษณะ ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง สิ่งใดบ้างจะไม่เจียบสงบ?
ท่ามกลางผู้คนทั้งหมด ใครบ้างที่ไม่กลัว? เราเดินไปทุกที่ทั่วทั้งสากลพิภพ
และเราเป็นผู้จัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตัวเอง ณ ขณะนี้ ใครบ้างไม่รู้ว่ากิจการของเราน่าอัศจรรย์?
มือของเราค้ำจุนทุกสรรพสิ่ง กระนั้นเราก็ออยู่เหนือทุกสรรพสิ่งด้วย วันนี้
การจุดเป็นมนุษย์ของเราและการสถิตด้วยตัวเองของเราท่ามกลางมนุษย์ไม่ได้เป็นความหมายที่แท้จริงของความ
ถ่อมใจและความถึลัับของเราหรอกหรือ? ภายนอกนั้น ผู้คนมากมายชมชอบเราว่าดี และสรรเสริญเราว่างดงาม
แต่ผู้ใดบ้างที่รู้จักเราอย่างแท้จริง? วันนี้ เหตุใดเราจึงขอให้พวกเจ้ารู้จักเรา?
จุดมุ่งหมายของเราไม่ใช่การทำให้พญานาคใหญ่สีแดงอับอายหรือ?
เราไม่ปรารถนาที่จะบังคับมนุษย์ให้สรรเสริญเรา แต่ปรารถนาที่จะทำให้เขารู้จักเรา
ซึ่งเขาจะมารักเราโดยผ่านทางการนั้น และดังนั้นจึงสรรเสริญเรา
การสรรเสริญเช่นนั้นเองที่ควรค่าแก่ชื่อเรียกของมัน และไม่ใช่การพูดที่ว่างเปล่า
มีเพียงการสรรเสริญเช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถมาถึงบัลลังก์ของเราและเหาะขึ้นไปบนผืนฟ้าทั้งหลายได้
เพราะมนุษย์ได้เคยถูกซาตานทดลองและทำให้เสื่อมทราม
เพราะเขาได้เคยถูกควบคุมจากมนโคติที่หลงผิดและความคิด
เราจึงได้บังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวงด้วยตัวเอง เพื่อตีแผ่มนโคติที่หลงผิดทั้งหมดของมนุษย์
และเพื่อทำลายความคิดของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง ผลก็คือ มนุษย์ไม่เดินขบวนไปมาต่อหน้าเรอีกต่อไป
และไม่รับใช้เราโดยใช้นมนโคติที่หลงผิดของเขาเองอีกต่อไป และดังนั้น “เรา”
ในมนโคติที่หลงผิดของมนุษย์จึงถูกจัดไปอย่างสมบูรณ์ เมื่อราชอาณาจักรมาถึง
สิ่งแรกที่เราทำคือการเริ่มต้นพระราชกิจช่วงระยะนี้ และเราทำเช่นนั้นท่ามกลางผู้คนของเรา
ในฐานะผู้คนของเราที่เกิดในประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
แน่นอนว่าพิษของพญานาคใหญ่สีแดงที่อยู่ภายในตัวเจ้าไม่ใช่แค่เล็กน้อยหรือส่วนหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น
งานของเราในช่วงระยะนี้จึงมุ่งเน้นที่พวกเจ้าเป็นหลัก
และนี่คือแง่มุมหนึ่งของนัยสำคัญของการจุดเป็นมนุษย์ของเราในประเทศจีน
ผู้คนส่วนใหญ่ไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจได้แม้กระทั่งเศษเสี้ยวของวณะที่เราพูด
และเมื่อพวกเขาจับความเข้าใจได้ ความเข้าใจของพวกเขา ก็พรัมัวและสับสนวุ่นวาย
นี่คือจุดเปลี่ยนในวิธีการที่เราใช้พูด
หากผู้คนทั้งหมดมีความสามารถที่จะอ่านวณะของเราและเข้าใจความหมายของวณะของเราได้

เช่นนั้นแล้วใครท่ามกลางมนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดและไม่ถูกขับไล่ลงไปในแดนคนตาย?

เมื่อมนุษย์รู้จักเราและเชื่อฟังเรา นั่นจะเป็นเวลาที่เราหยุดพัก

และนั่นแหละจะเป็นเวลาที่มนุษย์มีความสามารถที่จะจับความเข้าใจความหมายของคำพูดของเราได้ วันนี้

วุฒิภาวะของพวกเจ้าเล็กน้อยจนเกินไป—มันเล็กน้อยจนเกือบน่าเวทนา

ไม่ควรค่าแม้กระทั่งจะได้รับการยกขึ้น—แล้วนับประสาอะไรกับการพูดถึงความรู้ที่พวกเจ้ามีเกี่ยวกับเรา

ถึงแม้ว่าเราพูดว่าได้มีการเริ่มต้นส่งทูตสวรรค์ออกไปเพื่อเป็นผู้เลี้ยงแกะบรรดาบุตรและผู้คนของเราแล้ว

ก็ไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของวาระของเราได้ เมื่อเรามาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ด้วยตัวเอง

ทูตสวรรค์ก็เริ่มต้นงานการเป็นผู้เลี้ยงไปพร้อมกัน และในระหว่างเวลาที่ทูตสวรรค์เป็นผู้เลี้ยงนั้น

บรรดาบุตรและผู้คนทั้งปวงเหล่านั้นไม่เพียงแต่จะได้รับการทดสอบและการเลี้ยงเท่านั้น

แต่ยังมีความสามารถที่จะมองเห็นอุปติการณ์ของบรรดานิมิตทุกประเภทด้วยตาของพวกเขาเองด้วย

เพราะเราทำงานในเทวสภาพโดยตรง ทุกสิ่งทุกอย่างจึงเข้าสู่จุดเริ่มต้นใหม่ และเพราะเทวสภาพนี้ทำงานโดยตรง

เทวสภาพนี้จึงไม่ถูกจำกัดด้วยสถานะความเป็นมนุษย์เลยแม้แต่น้อย และสำหรับมนุษย์แล้ว

ดูเหมือนว่าเทวสภาพนี้ทำงานโดยอิสระภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่เหนือธรรมชาติ กระนั้นแล้ว สำหรับเรา

ทั้งหมดนั้นเป็นปกติ

(มนุษย์เชื่อว่าเทวสภาพเป็นสิ่งที่เหนือธรรมชาติเพราะเขาไม่เคยเผชิญกับเทวสภาพโดยตรง)

เทวสภาพไม่มีมโนคติที่หลงผิดใดๆ ของมนุษย์ และไม่ได้ค้างพริ้วไปด้วยแนวคิดของมนุษย์

ผู้คนจะมองเห็นการนี้ก็เมื่อพวกเขาทั้งหมดเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องเท่านั้น เพราะตอนนี้คือจุดเริ่มต้น

เมื่อเป็นเรื่องของการเข้าสู่ของเขา มนุษย์จึงมีข้อบกพร่องมากมาย

และการล้มเหลวทั้งหลายและความขุ่นมัวจึงแทบจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ วันนี้

เพราะเราได้นำทางพวกเจ้ามาถึงจุดนี้แล้ว

เราจึงได้มีการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมและมีจุดมุ่งหมายของเราเอง

หากเราจะบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นในวันนี้

พวกเจ้าจะมีความสามารถที่จะรู้สิ่งเหล่านั้นได้อย่างแท้จริงหรือไม่?

เราคุ้นเคยกับความคิดของจิตใจมนุษย์และความปรารถนาของหัวใจมนุษย์เป็นอย่างดี นั่นคือ

ใครบ้างไม่เคยมองหาทางออกเพื่อตัวพวกเขาเอง?

ใครบ้างไม่เคยคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเขาเอง? กระนั้น

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะมีปัญญาที่มากมายและน่าพิศวง

แต่ใครบ้างจะมีความสามารถทำนายได้ว่าปัจจุบันจะกลายมาเป็นอย่างที่มันเป็นหลังจากที่ผ่านยุคต่างๆ?

นี่คือผลของความพยายามส่วนตัวของพวกเจ้าเองจริงๆ หรือ?

นี่คือคำตอบแทนสำหรับความอดสาหะอย่างไม่รู้จักเห็นคเห็น้อยของเจ้าหรือ?

นี่คือภาพอันงดงามที่จิตใจของเจ้าจินตนาการขึ้นหรือ? หากเราไม่ได้นำมวลมนุษย์ทั้งปวง

ใครจะมีความสามารถแยกตัวพวกเขาเองออกจากการจัดการเตรียมการของเราและค้นพบทางออกอื่นได้?

การจินตนาการและความปรารถนาของมนุษย์คือสิ่งที่นำเขามาจนถึงวันนี้หรือ?

ผู้คนมากมายใช้ชีวิตทั้งชีวิตโดยที่ความปรารถนาของพวกเขาไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง

นี่เป็นเพราะข้อผิดพลาดในการคิดของพวกเขาจริงๆ หรือ?

ชีวิตของผู้คนมากมายเต็มไปด้วยความสุขและความพึงพอใจที่ไม่ได้คาดคิด

นี่เป็นเพราะพวกเขาคาดหวังน้อยเกินไปจริงๆ หรือ? จากมวลมนุษย์ทั้งหมด

ใครบ้างที่ไม่ได้รับการใส่พระทัยในสายพระเนตรขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์?

ใครบ้างไม่ได้ใช้ชีวิตท่ามกลางการทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์?

ชีวิตและความตายของมนุษย์เกิดขึ้นโดยตัวเลือกของพวกเขาเองกระนั้นหรือ?

มนุษย์ควบคุมชะตากรรมของเขาเองหรือ? ผู้คนมากมายร้องเรียกหาความตาย

กระนั้นความตายก็อยู่ไกลจากพวกเขา ผู้คนมากมายต้องการที่จะเป็นผู้ที่แข็งแกร่งในชีวิตและกลัวความตาย

กระนั้นวันแห่งความตายของพวกเขาใกล้มาถึง

และผลึกพวกเขาสู่หุบเหวแห่งความตายโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัวเลย

ผู้คนมากมายมองไปบนผืนฟ้าทั้งหลายและหายใจออกยาวๆ ผู้คนมากมายร้องสะอึกสะอื้นคร่ำครวญเสียงดัง

ผู้คนมากมายตกลงท่ามกลางการทดสอบ และผู้คนมากมายกลายเป็นนักโทษของการทดลอง

ถึงแม้ว่าเราไม่ปรากฏในสถานะบุคคลเพื่อให้มนุษย์สามารถมองเห็นเราได้อย่างชัดเจน

แต่ผู้คนมากมายก็ยำเกรงการเห็นใบหน้าของเรา กลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะบดขยี้พวกเขาจนกว่าลงไป

ว่าเราจะดับชีพพวกเขา มนุษย์รู้จักเราอย่างแท้จริง หรือพวกเขาไม่รู้จักรากันแน่?

ไม่มีใครสามารถพูดได้อย่างแน่นอน ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ? พวกเขายำเกรงทั้งเราและการเตือนของเรา

กระนั้นพวกเขายังยืนต่อต้านเราอย่างเปิดเผยและดัดสินเรา ไม่ได้เป็นกรณีนั้นหรือ?

การที่มนุษย์ไม่เคยรู้จักเรานั้นเป็นเพราะเขาไม่เคยเห็นใบหน้าของเราหรือได้ยินเสียงของเรา ดังนั้น

ถึงแม้ว่าเราจะอยู่ภายในหัวใจของมนุษย์ มีใครบ้างที่ในหัวใจของพวกเขามีเราอย่างไม่พรวามวและเลื่อนราง?

มีใครบ้างที่ในหัวใจของพวกเขามีเราอย่างชัดเจนอย่างสมบูรณ์?

เราไม่ปรารถนาให้บรรดาผู้ที่ผู้คนของเราเห็นเราอย่างคลุมเครือและขุ่นมัวเช่นกัน และดังนั้น

เราจึงเริ่มงานใหม่ที่ยิ่งใหญ่งานนี้

เรามาอยู่ท่ามกลางมนุษย์อย่างเจียบๆ และแล้วเราก็ล่องลอยห่างออกไป มีใครเคยเห็นเราหรือไม่?

พระอาทิตย์สามารถมองเห็นเราได้เพราะไฟที่แผดเผาของมันหรือ?

พระจันทร์สามารถมองเห็นเราได้เพราะความกระจ่างแวววาวของมันหรือ?
กลุ่มดาวสามารถมองเห็นเราได้เพราะที่ที่พวกมันอยู่บนท้องฟ้าหรือ? เมื่อเรามา มนุษย์ไม่รู้
และทุกสรรพสิ่งยังคงไม่รู้เท่าทัน และเมื่อเราจากไป มนุษย์ก็ยังคงไม่ตระหนักรู้
ใครสามารถกล่าวคำพยานต่อเราได้บ้าง?
คำพยานนั้นจะสามารถเป็นคำสรรเสริญของผู้คนบนแผ่นดินโลกได้หรือ? ดอกกลีบลีที่บานอยู่ในป่าหรือ?
นกที่บินอยู่บนฟ้าหรือ? สิ่งโตที่คำรามในภูเขาหรือ? ไม่มีใครสามารถเป็นพยานต่อเราได้อย่างครบถ้วน!
ไม่มีใครสามารถทำงานที่เราจะทำได้! ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ทำงานนี้ งานนั้นจะให้ผลใด?
แต่ละวันเราสังเกตทุกการกระทำของผู้คนมากมาย และแต่ละวันเราค้นหาหัวใจและจิตใจของผู้คนมากมาย
ไม่เคยมีผู้ใดเลยที่หลีกเลี่ยงการพิพากษาของเรา
และไม่เคยมีผู้ใดเลยที่ปลดตัวเองออกจากความเป็นจริงของการพิพากษาของเรา
เรายืนเหนือผืนฟ้าทั้งหลายและมองไปไกลๆ นั่นคือ ผู้คนนับไม่ถ้วนถูกรำคาญ กระนั้น
ผู้คนเหลือคณานับก็ใช้ชีวิตท่ามกลางความปรานีและความเมตตาของเราด้วยเช่นกัน
พวกเขาก็ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเช่นนั้นหรือ?

5 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 12

เมื่อฟ้าแลบจากทิศตะวันออก ซึ่งเป็นช่วงขณะเดียวกับที่เราเริ่มเปล่งวณะของเราด้วยเช่นกัน—เมื่อฟ้าแลบ
ทั้งสวรรค์ชั้นสูงสุดจะส่องสว่าง และการแปลงสภาพเกิดขึ้นในดวงดาวทั้งหมด
เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งมวลเสมือนว่ามันได้ผ่านการคัดแยก ภายใต้อำนาจของลำแสงจากทิศตะวันออกนี้
มวลมนุษย์ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยออกมาในรูปสัณฐานดั้งเดิมของตน พวกเขาตาพร่า ไม่แน่ใจว่าจะทำอะไร
และยังไม่แน่ใจเข้าไปอีกว่าจะปกปิดคุณสมบัติพิเศษอันน่าเกลียดของพวกเขาอย่างไร
พวกเขาเป็นเหมือนกับสัตว์ที่หนีจากความสว่างของเราและหลบภัยในถ้ำในภูเขาด้วยเช่นกัน—กระนั้น
ก็ไม่มีพวกเขาคนใดสามารถได้รับการปลงจากภายในความสว่างของเราได้ มนุษย์ทั้งหมดรู้สึกพิศวง
ทั้งหมดกำลังรอ ทั้งหมดกำลังเฝ้าดู ด้วยการกำเนิดขึ้นของความสว่างของเรา
ทั้งหมดจะขึ้นบานในวันที่พวกเขาเกิด และในทำนองเดียวกัน ทั้งหมดจะสาปแช่งวันที่พวกเขาเกิด
อารมณ์ที่ขัดแย้งกันนั้นเป็นไปไม่ได้ที่จะแสดงชัด น้ำตาจากการลงโทษตัวเองก่อเกิดแม่น้ำ
และถูกพัดพาไปในกระแสน้ำเชี่ยวกราก และหายไปโดยทันทีอย่างไม่เหลือร่องรอย
วันของเราเข้าสู่กลัมนุชยชาติทั้งหมดอีกครั้ง ปลุกเร้าเผ่าพันธุ์มนุษย์อีกครั้ง
และให้จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้งกับมนุษยชาติ หัวใจของเราเต้น และภูเขากระโดดอย่างขึ้นบานยินดี
ห้วงน้ำเต้นรำด้วยความขึ้นบานยินดี และคลื่นซัดสาดหน้าผาหิน
ทั้งหมดเป็นไปตามจังหวะการเต้นของหัวใจของเรา เป็นเรื่องยากที่จะแสดงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเราออกมา
เราต้องการให้ทุกสรรพสิ่งที่มิลทินเผาไหม้เป็นถ้ำสุญญากาศได้สายตาอันจับจ้องของเรา
เราต้องการทำให้บุตรทั้งหมดที่ไม่เชื่อฟังหายตัวไปจากต่อหน้าต่อตาเรา และไม่อ้อยอิ่งปรากฏตัวอยู่อีกต่อไป
เราไม่เพียงแต่ได้สร้างจุดเริ่มต้นใหม่ในสถานที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดงเท่านั้น
เรายังได้เริ่มต้นงานใหม่ในจักรวาลด้วย อีกไม่นาน
ราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกจะกลายเป็นราชอาณาจักรของเรา อีกไม่นาน
ราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกจะไม่ดำรงอยู่ตลอดกาลเพราะราชอาณาจักรของเรา
เพราะเราได้สัมผัสชัยชนะแล้ว เพราะเราได้กลับมาอย่างฉลองชัยแล้ว พญานาคใหญ่สีแดงได้ใช้ทุกๆ
วิถีทางที่คิดฝันได้เพื่อทำให้แผนของเราหยุดชะงัก ด้วยหวังว่าจะลบงานของเราบนแผ่นดินโลก
แต่เราจะท้อใจมากขึ้นทุกทีจากกลอุบายหลอกลวงของมันไปได้หรือ?
เราจะรู้สึกหวาดผวาคงสูญเสียมั่นใจเพราะการข่มขู่ของมันได้หรือ? ไม่เคยมีสิ่งใดๆ
สักสิ่งเดียวในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลกที่เราไม่เคยถือไว้ในฝ่ามือของเรา
การนี้เป็นจริงสำหรับพญานาคใหญ่สีแดง

ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ทำหน้าที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับเรามากขึ้นเท่าใด?
มันไม่ใช่เป้าหมายที่จะถูกจัดการในมือของเราด้วยเช่นกันหรือ?

ในช่วงระหว่างการจู่โจมเป็นมนุษย์ของเราในโลกมนุษย์ มวลมนุษย์ได้มาถึงวันนี้โดยไม่รู้ตัวภายใต้การนำของเรา
และได้มารู้จักเราโดยไม่รู้ตัว แต่สำหรับวิธีการเดินบนเส้นทางที่อยู่ข้างหน้า นั้น ไม่มีใครเฉลียวใจเลย

ไม่มีใครตระหนักรู้เลย—และยังไม่มีใครรู้เลยว่าเส้นทางนั้นจะนำพวกเขาไปทิศทางใด

ใครสักคนจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางนั้นไปจนถึงที่สุดได้

ก็ด้วยองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ทรงเฝ้าดูพวกเขาอยู่เท่านั้น

ใครสักคนจะมีความสามารถข้ามธรณีประตูที่นำไปสู่ราชอาณาจักรของเราได้

ก็โดยได้รับการนำโดยฟ้าแลบในทิศตะวันออกเท่านั้น ท่ามกลางพวกมนุษย์ ไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นใบหน้าของเรา

ไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นฟ้าแลบในทิศตะวันออก

แล้วจะเคยมีผู้ที่เคยไต่ขึ้นถ้อยคำจากบัลลังก์ของเราน้อยลงไปอีกเท่าใด? อันที่จริงแล้ว นับตั้งแต่โบราณกาล

ไม่เคยมีมนุษย์คนใดที่ได้มาติดต่อโดยตรงกับตัวตนของเรา ตอนที่เรามาสู่โลก

มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่มนุษย์มีโอกาสดูเห็นเรา แต่แม้กระทั่งตอนนี้ มนุษย์ยังคงไม่รู้จักเรา

เช่นเดียวกับที่พวกเขาเพียงมองใบหน้าของเราและแค่ไต่ขึ้นเสียงของเรา แต่กลับไม่เข้าใจความหมายของเรา

มนุษย์ทั้งหมดเป็นเช่นนี้

พวกเขาก็เป็นหนึ่งในผู้คนของเราไม่รู้สึกลึกซึ้งอย่างลึกซึ้งซึ่งเมื่อเห็นใบหน้าของเราหรือ?

และพวกเขาก็ไม่รู้สึกลึกถึงความอัปยศน่าสังเวชเพราะพวกเขาก็ไม่รู้จักเราหรอกหรือ?

เราเดินท่ามกลางมนุษย์และเราใช้ชีวิตท่ามกลางมนุษย์ เพราะเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์และเราได้มาสู่โลกมนุษย์

จุดมุ่งหมายของเราไม่ใช่แค่การทำให้มนุษย์ชาติมองดูเนื้อหนังของเรา แต่ที่สำคัญกว่านั้น

คือการทำให้มนุษย์ชาติรู้จักเรา สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ

เราจะตัดสินบาปของมนุษย์ชาติโดยผ่านทางเนื้อหนังที่เราจุติมาเป็นมนุษย์

เราจะกำราบพญานาคใหญ่สีแดงและทำลายล้างที่หลบซ่อนของมัน โดยผ่านทางเนื้อหนังที่เราจุติมาเป็นมนุษย์

ถึงแม้ว่ามนุษย์ที่ตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินโลกจะมีมากดั่งดวงดาว

แต่เรารู้จักพวกเขาทั้งหมดอย่างแจ่มแจ้งราวกับฝ่ามือของเราเอง และถึงแม้ว่ามนุษย์ที่ “รัก”

เราจะมีมากมายนับไม่ถ้วนดั่งเม็ดทรายในทะเล แต่ก็มีเพียงไม่กี่คนที่เราเลือก นั่นคือ

มีเพียงบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความสว่างที่เจิดจ้า ผู้ที่แยกจากบรรดาผู้ที่ “รัก” เราเท่านั้น

เราไม่ประเมินค่ามนุษย์สูงเกินไป อีกทั้งเราก็ก็นับประมาทค่าเขาต่ำเกินไป

แต่เราเรียกร้องจากมนุษย์โดยสอดคล้องกับลักษณะตามธรรมชาติของเขา และดังนั้น

สิ่งที่เราพึงประสงค์คือบุคคลประเภทที่แสวงหาเราอย่างจริงใจ

ว่าเราอาจสัมผัสเป้าหมายของเราในการเลือกสรรผู้คน มีสัตว์ป่ามากมายกินคนนับในภูเขา แต่พวกมันทั้งหมดเชื่องร่ากับลูกแกะเมื่ออยู่ต่อหน้าเรา มีความล้าลึกที่ยากหยังถึงอยู่ได้ระลอกคลื่น แต่สิ่งเหล่านั้นปรากฏตัวต่อหน้าเราอย่างชัดเจนเฉกเช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่งบนโฉมหน้าของแผ่นดินโลก ในสวรรค์ชั้นสูงสุดที่อยู่เบื้องบนคืออาณาจักรที่มนุษย์ไม่มีวันสามารถเอื้อมถึง แต่เราเดินไปมาอย่างอิสระในอาณาจักรที่ไม่อาจเข้าถึงได้เหล่านั้น มนุษย์ไม่เคยระลึกถึงเราได้ในความสว่าง แต่เคยมองเห็นเราแค่ในโลกแห่งความมืดเท่านั้น พวกเจ้าไม่ได้อยู่ในสถานการณ์เดียวกันนี้ในวันนี้หรือ? จุดสูงสุดในการอาละวาดของพญานาคใหญ่สีแดงคือจุดที่เราเข้าครองเนื้อหนังเพื่อทำงานของเราอย่างเป็นทางการ เมื่อพญานาคใหญ่สีแดงเปิดเผยรูปสัณฐานที่แท้จริงของมันออกมาเป็นครั้งแรก เราได้เป็นพยานต่อนามของเรา เมื่อเราเดินไปมาบนถนนของมวลมนุษย์ ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดสะดุ้งตื่นตัว และดังนั้นจึงไม่มีใครรู้เมื่อเราจุดเป็นมนุษย์มาในโลกของมนุษย์ แต่เมื่อเราเริ่มต้นทำงานของเราในเนื้อหนังที่เราจุดมาเป็นมนุษย์ มนุษยชาติกลับสะดุ้งตื่นขึ้นจากความฝันของพวกเขาด้วยเสียงอันกึกก้องของเรา และจากช่วงขณะนี้เองพวกเขาจึงเริ่มต้นชีวิตของพวกเขาภายใต้การนำของเรา เราได้เริ่มทำงานใหม่อีกครั้งท่ามกลางผู้คนของเรา การพูดว่างานของเราบนแผ่นดินโลกยังไม่แล้วเสร็จนั้นก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้คนของเราที่เรากล่าวถึงไป ไม่ใช่ผู้คนที่เราพึงประสงค์ในหัวใจของเรา แต่ถึงกระนั้น เรายังคงเลือกสรรบางคนจากท่ามกลางพวกเขา จากการนี้ เห็นได้ชัดเจนว่าเราไม่ได้กำลังทำให้ผู้คนของเรารู้จักพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ยังชำระพวกเขาให้สะอาดด้วย เนื่องจากความรุนแรงของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา ผู้คนเกือบจะทั้งหมดจึงยังคงอยู่ในอันตรายที่จะถูกเรากำจัด เว้นแต่ว่าเจ้าจะใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อจัดการตัวเจ้าเอง ทำให้ร่างกายของเจ้าเองสงบลง— เว้นแต่เจ้าจะทำการนี้ เจ้าจะกลายเป็นเป้าหมายที่เราดูหมิ่นและปฏิเสธและจะถูกขับไล่ลงสู่รกรากเป็นแน่ เช่นเดียวกับที่เปาโลได้รับการติสอนจากมือของเราโดยตรง ซึ่งไม่มีการหลีกเลี่ยงจากการติสอนนั้น พวกเจ้าเคยได้รวบรวมบางสิ่งบางอย่างจากวาระของเราหรือไม่? เช่นก่อนหน้านี้ เจตนารมณ์ของเราคือการชำระคริสตจักรให้สะอาด ทำผู้คนที่เราต้องการให้บริสุทธิ์ต่อไป เพราะเราคือพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ซึ่งบริสุทธิ์ทั้งหมดและไร้ราคะ เราจะสร้างวิหารของเราไม่ให้แค่เปล่งปลั่งด้วยสีสนของสายรุ้งเท่านั้น แต่ยังสะอาดไร้รอยแต่งแต้ม และมีด้านในที่เข้าคู่กันกับด้านนอก ต่อหน้าเรา พวกเจ้าทุกคนควรคิดย้อนกลับไปถึงสิ่งที่พวกเจ้าเคยได้ทำในอดีต

และตัดสินใจว่าวันนี้พวกเจ้าจะสามารถตกลงใจแน่วแน่ที่จะให้ความพึงพอใจที่เพียบพร้อมในหัวใจของเราแก่เราได้หรือไม่

มนุษย์ไม่ใช่แค่ไม่รู้จักรเราในเนื้อหนังของเราเท่านั้น แต่ที่มากกว่านั้น

เขายังได้สัมผัสหัวใจตัวของเขาเองที่พักอาศัยในกายฝ่ายเนื้อหนังด้วย

มนุษย์หลอกลวงเรามาเป็นเวลาหลายปี ปฏิบัติต่อเราเหมือนเป็นแขกจากภายนอก พวกเขาปิดให้เราอยู่นอก

“ประตูบ้านของพวกเขา” มาหลายต่อหลายครั้ง พวกเขายื่นต่อน้ำเราแต่ไม่ใส่ใจเราหลายต่อหลายครั้ง

พวกเขาประกาศตัดขาดกับเราท่ามกลางมนุษย์คนอื่นๆ มาหลายต่อหลายครั้ง

พวกเขาปฏิเสธเราต่อน้ำมารมาหลายต่อหลายครั้ง

และพวกเขาโจมตีเราด้วยปากที่โต้เถียงของพวกเขาหลายต่อหลายครั้ง

กระนั้นเรายังไม่จดจำความอ่อนแอของมนุษย์

อีกทั้งเรายังไม่ขอกระทำการตอบโต้กลับคืนเพราะความไม่เชื่อฟังของเขา

ทั้งหมดที่เราได้ทำไปคือการไ้ยยารักษาโรคภัยไข้เจ็บของเขา เพื่อรักษาโรคที่รักษาไม่หายของเขา

และด้วยการนั้น จึงฟื้นฟูเขาให้กลับมามีสุขภาพ เพื่อที่เขาอาจมารู้จักเราได้

ทุกสิ่งที่เราได้ทำไปไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการอยู่รอดของมนุษยชาติ

เพื่อประโยชน์ของการให้โอกาสในชีวิตกับมนุษยชาติหรือ? เราได้มาถึงโลกของมนุษย์หลายต่อหลายครั้ง

แต่มนุษย์ไม่ให้ความใส่ใจใดๆ กับเราเพราะเราได้มาถึงโลกด้วยตัวตนของเราเอง แทนที่จะทำเช่นนั้น

แต่ทุกคนกลับปฏิบัติตามที่เขาเห็นว่าเหมาะสมและหาทางออกเพื่อตัวเขาเองแทน

พวกเขาหาว่าไม่รู้ว่าจะถนอมทุกสายที่อยู่เบื้องล่างฟ้าสวรรค์นั้นมาจากมือของเรา! พวกเขาหาว่าไม่รู้ว่าจะทุกๆ

สิ่งที่อยู่เบื้องล่างฟ้าสวรรค์นั้นอยู่ภายใต้การลิขิตของเรา!

พวกเจ้าคนใดกล้าที่จะเก็บจำความไม่พอใจไว้ในหัวใจของพวกเขา?

พวกเจ้าคนใดกล้าที่จะตกลงปลงใจอย่างเล่นๆ? เราแค่ทำงานของเราท่ามกลางมนุษยชาติอย่างเงียบๆ มาตลอด—

เท่านั้นเอง หากในระหว่างช่วงเวลาของการจุติเป็นมนุษย์ของเรา เราไม่เห็นอกเห็นใจกับความอ่อนแอของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วมนุษยชาติทั้งหมดก็คงจะหวนควาและดังนั้นจึงตกลงในแดนคนตายเพราะการจุติเป็นมนุษย์ของเรา

เพียงเท่านั้นไปแล้ว ที่มนุษยชาติหลีกเลี่ยงหนีจากมหันตภัย พบกับการช่วยให้พ้นจากการติสอนของเรา

และมาถึงวันนี้ในหนทางนี้ได้เป็นเพราะว่าเรากล่อมใจของเราเองและซ่อนเร้นตัวเราเองให้ห่างเท่านั้น

พวกเจ้าที่ใส่ใจว่าที่มาถึงวันนี้มันยากเพียงใดนั้น พวกเจ้าไม่ควรทะนุถนอมพຽງนี้ที่ยังมาไม่ถึงมากยิ่งขึ้นหรือ?

บทที่ 13

ภายในวณะและถ้อยคำของเรานั้นมีเจตนารมณ์ของเราซ่อนอยู่จำนวนหนึ่ง
แต่ผู้คนก็มีได้รู้และเข้าใจในสิ่งเหล่านี้เลย พวกเขาเอาแต่รับวณะของเราจากภายนอก
และติดตามวณะเหล่านั้นจากภายนอก และพวกเขาไม่สามารถเข้าใจหัวใจของเรา
หรือยังรู้โดยสัญชาตญาณในเจตจำนงของเราจากภายในวณะของเรา แม้เราทำให้วณะของเราชัดเจน
มีใครหรือที่เข้าใจวณะของเรา? จากศิโยน เราได้มาสู่มวลมนุษย์
เป็นเพราะเราได้มุ่งห่มตัวเราอยู่ในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและในหนังมนุษย์
ผู้คนจึงเพียงมารู้จักการปรากฏของเราจากภายนอก—แต่พวกเขาไม่รู้จักชีวิตที่อยู่ภายในเรา
ทั้งพวกเขายังจำพระเจ้าของพระวิญญาณไม่ได้ และรู้จักเพียงมนุษย์ที่มีเนื้อหนังเท่านั้น
พระเจ้าที่เป็นจริงพระองค์เองทรงสามารถไม่ควรค่าแก่การลองพยายามของพวกเจ้าที่จะรู้จักพระองค์หรือ?
พระเจ้าที่เป็นจริงพระองค์เองทรงสามารถไม่ควรค่าแก่ความพยายามของพวกเจ้าที่จะ “แยกส่วน”
พระองค์เลยเชียวหรือ? เราจึงเกิดความเสื่อมทรามของทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์
แต่เรารู้สึกสงสารความอ่อนแอของพวกเรา เรากำลังจัดการกับธรรมชาติเก่าๆ ของทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์อยู่เช่นกัน
ในฐานะที่เป็นหนึ่งในประชากรของเราในจิน พวกเจ้าไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วยหรือ?
ในหมู่ประชากรทั้งปวงของเรา และในหมู่บุตรทั้งปวงของเรา นั่นก็คือ
ในหมู่คนทั้งหลายที่เราได้เลือกสรรออกมาจากทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์ พวกเจ้าจัดอยู่ในกลุ่มที่ต่ำต้อยที่สุด
ด้วยเหตุผลนี้เอง เราจึงได้สละพลังงานส่วนใหญ่ไปกับพวกเจ้า เป็นความพยายามอันใหญ่หลวงที่สุด
พวกเจ้ายังคงไม่ทะนุถนอมชีวิตที่ได้รับการอวยพร ซึ่งพวกเจ้าชื่นชมกันในวันนี้หรือ?
พวกเจ้ายังคงกำลังทำใจแข็งเพื่อที่จะกบฏต่อเราและเริ่มงานออกแบบทั้งหลายของพวกเจ้าเองหรือ?
หากไม่เป็นเพราะความสงสารและความรักอันต่อเนื่องของเรา
มนุษยชาติทั้งมวลคงจะได้ตกเป็นเชลยแก่ซาตานและกลายเป็น “จีนอาหารโอชาร์ส”
ในปากของมันไปนานแล้ว วันนี้ท่ามกลางผู้คนทั้งปวง
บรรดาผู้ที่สละตัวพวกเขาเองเพื่อเราโดยแท้และรักเราโดยแท่นั้นยังคงหายากมากพอที่จะนับได้ด้วยนิ้วของมือข้า
เดียว วันนี้ สมญา “ประชากรของเรา” สามารถเป็นคุณสมบัติส่วนบุคคลของพวกเจ้าได้หรือ?
มนิธรรมของเจ้าได้แต่ยื่นชาขึ้นราวกับน้ำแข็งเท่านั้นหรือ?
เจ้าควรค่าอย่างแท้จริงที่จะกลายมาเป็นผู้คนที่เราพึงประสงค์หรือ? จงคิดย้อนไปในอดีตและมองดูวันนี้อีกครั้ง—
เจ้าคนใดบ้างได้ทำเราพึงพอใจ? เจ้าคนใดบ้างได้แสดงความกังวลห่วงใยโดยแท้ต่อเจตนารมณ์ของเรา?
หากเราไม่ได้คอยกระตุ้นเตือนพวกเจ้า พวกเจ้าก็คงจะยังไม่ได้ตื่นขึ้นมา แต่จะยังคงค้างอยู่ราวกับถูกแช่แข็ง
และราวกับอยู่ในสภาวะจำศีลอีกครั้ง

ในท่ามกลางเกลียวคลื่นอันปั่นป่วนขุ่นข้น มนุษย์มองเห็นความโกรธเคืองของเรา

ในหมู่เมฆหมอกที่กำลั่งมัวมดล มนุษย์รู้สึกครั่นคร้ามและหวาดกลัว และไม่รู้ว่าจะหนีไปที่ใด

ราวกับอยู่ในความยำเกรงว่าฟ้าร้องและสายฝนจะกวาดพวกเขาทิ้งไป และแล้ว

หลังจากพายุหิมะซึ่งควมกว้างได้ลอยผ่านไป

อารมณ์ของพวกเขาถึงสงบและเบาลงในขณะที่พวกเขาปิดยีนดีในทัศนียภาพอันสวยงามของธรรมชาติ
แต่ในช่วงเวลาเช่นนั้นเอง

ผู้ใดบ้างในหมู่พวกเขาเคยได้รับประสบการณ์กับความรักอันไร้เขตค้นที่เรามีต่อมนุษยชาติ?

ในหัวใจของพวกเขาจะมีเพียงรูปร่างของเรา ทว่าหาได้มีเนื้อแท้แห่งวิญญาณของเราไม่ กล่าวคือ

มนุษย์มิใช่กำลังเยาะเย้ยท้าทายเราอย่างเปิดเผยอยู่หรือ? เมื่อลมพายุได้พัดผ่านไปแล้ว

มวลมนุษยทั้งปวงก็ยังคงได้รับการสร้างขึ้นใหม่

ราวกับว่าภายหลังกระบวนการถลุงโดยผ่านทางความทุกข์ลำบากทั้งหลายแล้ว

พวกเขาก็ได้รับความสว่างและชีวิตขึ้นมา หลังจากสู้นการ โบยดีที่เรากระหน่ำ

พวกเขาก็ไม่ได้มีโชคความสนใจได้มาถึงวันนี้ด้วยเช่นกันหรือ? แต่ว่าเมื่อวันนี้ผ่านไปและพรุ่งนี้มา

พวกเขาก็จะมีความสามารถที่จะรักษาไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ที่ตามหลังท่าฝนได้หรือ?

เจ้าจะมีความสามารถที่จะรักษาไว้ซึ่งการอุทิศซึ่งตามหลังกระบวนการถลุงของเจ้าได้หรือ?

เจ้าจะสามารถรักษาไว้ซึ่งการเชื่อฟังของวันนี้ไว้ได้หรือ?

การอุทิศของพวกเขา ยังคงมั่นคงและไม่เปลี่ยนแปลงได้หรือไม่?

นี่เป็นข้อเรียกร้องที่อยู่เหนือความสามารถของมนุษย์ในอันที่จะทำให้ลุล่วงหรือ?

เราดำเนินชีวิตในหมู่มวลมนุษยทุกวัน และกระทำการร่วมกับมวลมนุษยในท่ามกลางพวกเขา

ทว่ากลับไม่มีผู้ใดได้เคยสังเกตเห็นการนี้ หากมิใช่เพราะการนำของวิญญาณของเราแล้ว

ผู้ใดจากทั่วทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์จะยังคงดำรงอยู่ในยุคปัจจุบันเล่า? เมื่อเราพูดว่า

เราดำเนินชีวิตและกระทำการร่วมกับพวกมนุษยนั้น เรากำลังพูดเกินจริงหรือ? ในอดีต เราได้พูดไว้ว่า

“เราได้สร้างมนุษยชาติ และได้นำมนุษยชาติทั้งปวง และได้บัญชามนุษยชาติทั้งปวง” นี่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นจริงๆ

หรือหรือ? เป็นไปได้หรือว่าประสบการณ์ของพวกเขาในสิ่งเหล่านี้ไม่เพียงพอ? วลีธรรมดาที่ว่า

“คนปรนนิบัติ” คงจะใช้ทั้งชีวิตของพวกเขาในการขยายความ เมื่อปราศจากประสบการณ์จริง

มนุษย์ผู้หนึ่งจะไม่มีวันมารู้จักเราเลย—

พวกเขาก็ไม่มีวันมีความสามารถที่จะมารู้จักเราโดยผ่านทางวณะของเราได้เลย อย่างไรก็ตาม

ในวันนี้เราได้มาอยู่ในท่ามกลางพวกเขาก็เป็นส่วนตัว—

นี่จะไม่เป็นประโยชน์มากขึ้นต่อความเข้าใจของพวกเขาหรือ?

การจุติเป็นมนุษย์ของเรามีใช่เป็นความรอดสำหรับพวกเจ้าด้วยหรือ?

หากเราไม่ได้ลงมาอยู่ในมวลมนุษย์ในตัวคนของเราเอง

ทั่วทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็จะได้ถูกแทรกซึมด้วยมโนคติที่หลงผิด

ซึ่งก็คือการได้กลายเป็นสิ่งครอบครองของซาตานไปนานแล้ว

เพราะสิ่งที่เจ้าเชื่อนั้นเป็นแค่รูปลักษณ์ของซาตานและไม่มีอันใดเลยที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าพระองค์เอง
นี่ไม่ใช่ความรอดของเราหรือ?

ตอนที่ซาตานมาอยู่ต่อหน้าเรา เราหาได้ถอยหนีจากความกดดันอันป่าเถื่อนของมันไม่

อีกทั้งเราก็มิได้ขวญพวากับความน่าขยะแขยงของมัน กล่าวคือ เราก้เพียงเพิกเฉยต่อมันเท่านั้น

เมื่อซาตานทดลองเรา เรามองเห็นเล่ห์เหลี่ยมของมันทะลุปรุโปร่ง

เป็นเหตุให้มันรีบไถลจากไปด้วยความอับอายและความอับสอดสู ตอนที่ซาตานต่อสู้กับเรา

และพยายามกระชากคำว่าประชากรที่เราเลือกสรรไป เราเปิดศึกกับมันในเนื้อหนังของเรา

และในเนื้อหนังของเรานั้น เราค้าชูและเป็นผู้เลี้ยประชากรของเรา

เพื่อที่พวกเขาอาจไม่ล้มลงหรือหลงทางอย่างง่ายดาย และเรานำทางพวกเขาในทุกย่างก้าวของหนทาง

และเมื่อซาตานถอนตัวไปในความพ่ายแพ้ เราก็จะได้รับการถวายเกียรติในประชากรของเรา

และประชากรของเราก็จะได้เป็นพยานอันไพเราะและกึกก้องแก่เรา ด้วยเหตุนี้

เราจะเอาพวกตัวประกอบเสริมความเด่นในแผนการแห่งการบริหารจัดการของเราและโยนพวกมันลงสู่บาบาลิส

กอย่างถาวร นี่คืแผนการของเรา นี่คืงานของเรา ในชีวิตของพวกเจ้า

อาจมีสักวันที่เจ้าจะพบกับสถานการณ์เช่นนั้น กล่าวคือ

เจ้าจะยอมให้ตัวเจ้าเองตกเป็นเชลยของซาตานอย่างเต็มใจ หรือเจ้าจะปล่อยให้เราได้เจ้าไว้?

นี่เป็นชะตากรรมของตัวเจ้าเอง และเจ้าต้องพิจารณามันอย่างรอบคอบระมัดระวัง

ชีวิตในราชอาณาจักรนั้นเป็นชีวิตของประชากรกับพระเจ้าพระองค์เอง

มนุษยชาติทั้งมวลล้วนอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของเรา

และล้วนเข้าร่วมในการสู้ตายกับพญานาคใหญ่สีแดง เพื่อที่จะชนะการสู้รบครั้งสุดท้ายนี้

เพื่อที่จะเผด็จศึกพญานาคใหญ่สีแดง

ประชากรทุกคนควรถวายความเป็นอยู่ทั้งมวลของพวกเขาก้เราในราชอาณาจักรของเรา “ราชอาณาจักร”

ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้อ้างอิงถึงชีวิตที่ดำเนินอยู่ภายใต้การปกครองโดยตรงของเทวสภาพ

ซึ่งในนั้นมีเราเป็นผู้เลี้ยสำหรับมนุษย์ทั้งปวง ผู้ซึ่งยอมรับการฝึกฝนของเราโดยตรง

เพื่อให้ชีวิตของพวกเขากลับอยู่ในสวรรค์แม้ยังคงอยู่บนแผ่นดินโลก—

เป็นการทำให้ชีวิตในสวรรค์ชั้นที่สามเป็นจริงโดยแท้ แม้เรานั้นอยู่ในเนื้อหนังของเรา

เราก็ไม่ได้ทนทุกข์กับข้อจำกัดต่างๆ ของเนื้อหนัง
หลายคราวเหลือเกินที่เราได้มาอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อฟังการอธิษฐานของเขา
และหลายคราวเหลือเกินขณะเดินไปในหมู่พวกมนุษย์เราได้ชื่นชมการสรรเสริญของพวกเขา
แม้ว่ามนุษย์ทั้งหลายไม่เคยตระหนักถึงการดำรงอยู่ของเราเลย เราก็ยังคงดำเนินงานของเราในหนทางนี้ต่อไป
ในที่อาศัยของเรา ซึ่งเป็นที่ที่เราซ่อนตัวอยู่—แม้จะเป็นเช่นนั้น ในที่อาศัยของเรา
เราก็ได้ทำให้ศัตรูทั้งหมดของเราพ่ายแพ้ ในที่อาศัยของเรา
เราได้รับประสบการณ์จริงของการใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก ในที่อาศัยของเรา
เรากำลังสังเกตทุกคำพูดและการกระทำของมนุษย์ และกำลังเฝ้าดู และกำลังดำเนินนำทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์
หากมนุษยชาติสามารถรู้สึกกังวลห่วงใยต่อเจตนารมณ์ของเรา
ทำให้เราพึงพอใจและให้ความยินดีแก่เราด้วยประการฉะนี้ เช่นนั้นแล้ว
เราก็คงจะอวยพรมวลมนุษย์ทั้งปวงอย่างแน่นอน นี่มิใช่สิ่งที่เราเจตนาเพื่อมนุษยชาติหรือหรือ?

ในขณะที่มวลมนุษย์อยู่ในสภาวะหมดสติ
มีเพียงเสียงกัมปนาทแห่งฟ้าร้องของเราเท่านั้นที่ปลุกพวกเขาขึ้นมาจากฝันของพวกเขา
และเมื่อพวกเขาเปิดตาขึ้นมา การระเบิดของรังสีเย็นเหล่านี้ทำร้ายดวงตาของพวกเขาไปมากมาย
จนถึงขนาดที่พวกเขาสูญเสียสำนึกรับรู้ทิศทางของพวกเขา
และไม่รู้ว่าพวกเขาได้มาจากที่ใดและพวกเขากำลังจะไปทีใด

ผู้คนส่วนใหญ่ถูกบดขยี้ด้วยแสงเสมือนแสงเลเซอร์ และทรุดฮวบลงไปกองอยู่ภายใต้ลมพายุ
ร่างของพวกเขาถูกกระแสน้ำเชี่ยวกรากอันล้นโถมพัดพาไปจนหมดสิ้น ไม่เหลือร่องรอยใดไว้เบื้องหลัง
ในที่สุดผู้รอดชีวิตทั้งหลายก็สามารถมองเห็นใบหน้าของเราอย่างชัดเจนในความสว่างนั้น
และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นที่พวกเขาเริ่มรู้จักบางสิ่งบางอย่างในการปรากฏภายนอกของเรา
จนถึงขนาดที่พวกเขาไม่กล้ามองหน้าเราจริงๆ อีกต่อไป เกรงกลัวอยู่ลึกๆ
ว่าเราจะทำโทษเนื้อหนังของพวกเขาด้วยการตีสอนและการสาปแช่งของเราอีกครั้ง

ผู้คนมากมายเหลือเกินร้องออกมาและร้องไห้อย่างขมขื่น มากมายเหลือเกินตกอยู่ในความท้อแท้สิ้นหวัง
มากมายเหลือเกินหลังเลือดเป็นสายน้ำ มากมายเหลือเกินกลายเป็นซากศพ
ลอยละล่องไปทางนี้และทางนั้นอย่างไร้จุดหมาย

ผู้คนมากมายเหลือเกินที่กำลังค้นหาที่ทางของตัวเองในความสว่างนั้น
รู้สึกปวดหัวใจแปลบปลาบและหลังน้ำตาให้กับความไร้สุขอันยาวนานหลายปีของพวกเขา
ผู้คนมากมายเหลือเกินที่ถูกความสว่างบังคับให้ยอมสารภาพความไม่สะอาดของพวกเขา
และตกลงใจแน่วแน่ที่จะปฏิรูปตัวพวกเขาเอง

ผู้คนมากมายเหลือเกินได้สูญเสียความฝันอันดีแห่งการดำเนินชีวิตไปแล้วขณะถูกบังคับ
และผลสืบเนื่องก็คือไม่มีกำลังใจที่จะสังเกตเห็นความสว่าง และเมื่อเป็นเช่นนั้นจึงเฉื่อยชาอยู่กับที่ต่อไป
รอคอยบททดสอบของพวกเขา
และผู้คนมากมายเหลือเกินกำลังชักใบเรือแห่งชีวิตและคาดหวังถึงวันพรุ่งนี้ของพวกเขาอย่างใจจดใจจ่อภายใต้การ
รนำของความสว่าง ... วันนี้ ผู้ใดในหมู่มวลมนุษย์ที่ไม่ดำรงอยู่ในสภาวะนี้?
ผู้ใดที่ไม่ดำรงอยู่ภายในความสว่างของเรา? ต่อให้เจ้าเข้มแข็ง หรือแม้ว่าเจ้าอ่อนแอ
เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการมาของความสว่างของเราได้อย่างไร?

10 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 14

ตลอดยุคทั้งหลาย ไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่ได้เข้าสู่ราชอาณาจักร
และด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครเลยที่ได้ชื่นชมพระคุณของยุคแห่งราชอาณาจักร
หรือได้เห็นองค์กษัตริย์แห่งราชอาณาจักร ทั้งที่มีข้อเท็จจริงอยู่ว่า ภายใต้ความกระจำงแห่งวิญญาณของเรานั้น
ผู้คนมากมายได้เผยจนจะเกี่ยวกับความมั่งคั่งของราชอาณาจักรเอาไว้
แต่พวกเขาก็รู้เพียงภายนอกของมันเท่านั้น และมีใช้นัยสำคัญที่เป็นเนื้อในของมัน วันนี้
ขณะที่ราชอาณาจักรเข้ามาสู่การดำรงอยู่แบบเป็นกิจจะลักษณะบนแผ่นดินโลก มนุษยชาติโดยมากยังคงไม่รู้ว่
สิ่งใดกันแน่ที่ต้องสำเร็จลุล่วง
หรืออาณาจักรอะไรที่ผู้คนจะต้องถูกนำไปสู่ในท้ายที่สุดในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร เราเกรงว่า
ทุกคนกำลังอยู่ในสภาวะแห่งความงุนงงสับสนเกี่ยวกับเรื่องนี้
เพราะวันแห่งการทำให้ราชอาณาจักรเป็นจริงแบบครบบริบูรณ์นั้นยังมาไม่ถึงอย่างเต็มที่
พวกมนุษย์ทั้งปวงกำลังมีนงสับสนและไร้ความสามารถที่จะจับใจความเกี่ยวกับมันได้อย่างชัดเจน
งานของเราในเทวสภาพเริ่มต้นอย่างเป็นทางการด้วยยุคแห่งราชอาณาจักร
และด้วยการเริ่มที่เป็นกิจจะลักษณะของยุคแห่งราชอาณาจักรนี้เองอุปนิสัยของเราจึงกำลังเริ่มสำแดงตัวมันต่อม
นุษยชาติทีละน้อยอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพราะฉะนั้น ณ
ช่วงขณะนี้เองที่เศรษฐกิจก็เริ่มส่งเสียงอย่างเป็นกิจจะลักษณะ เพื่อกล่าวประกาศต่อทั้งปวง
เมื่อเรานำพลังอำนาจของเรามาใช้อย่างเป็นกิจจะลักษณะและครองราชย์ในฐานะกษัตริย์อยู่ในราชอาณาจักร
เราจะทำให้ประชากรทั้งปวงของเรามีความครบบริบูรณ์เมื่อเวลาผ่านไป
เมื่อประชาชาติทั้งปวงของโลกถูกทำให้หยุดชะงัก
นั่นก็คือเวลาที่ราชอาณาจักรของเราจะได้รับการสถาปนาและทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาพอดี
รวมทั้งยังเป็นเวลาที่เราจะแปลงสภาพและหันกลับมาเผชิญหน้ากับทั่วทั้งจักรวาล ณ เวลานั้น
ผู้คนทั้งหมดจะมองเห็นใบหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเราและเป็นพยานต่อโฉมหน้าที่แท้จริงของเรา
นับตั้งแต่การสร้างโลก จากการที่ซาตานทำให้ผู้คนเสื่อมทรามมาจนถึงขอบข่ายที่พวกเขาเสื่อมทรามในวันนี้
มันก็เนื่องจากความเสื่อมทรามของพวกเขานี้เองที่เราได้กลายเป็นซ่อนเร้นมากขึ้นทุกทีและยากยิ่งถึงยิ่งขึ้นทุก
ที จากมุมมองของพวกเขา
มนุษยชาติไม่เคยได้เห็นใบหน้าทีแท้จริงของเราและไม่เคยได้มีปฏิสัมพันธ์กับเราโดยตรง
มีเพียงในคำเล่าลือและนิทานปรัมปราที่มี “ตัวเรา” อยู่ในจินตนาการของมนุษย์
เพราะฉะนั้นเราจึงทำไปตามจินตนาการนี้ของมนุษย์—นั่นก็คือทำไปตามมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์—
ที่เล่นงาน “ตัวเรา” ในจิตใจของผู้คน เพื่อที่เราอาจเปลี่ยนสภาวะของ “ตัวเรา”

ที่พวกเขาได้เก็บงำมานานหลายปีเหลือเกิน นี่คือหลักการของการทำงานของเรา
ไม่มีสักบุคคลเดียวที่ได้มีความสามารถที่จะรู้จักมันอย่างละเอียดถี่ถ้วนทั่ว แม้ว่ามันจะได้มอบราบตัวเองต่อเรา
และมาอยู่ต่อหน้าเราเพื่อนมัสการเรา เราก็หาได้ชื่นชมการกระทำแบบมนุษย์เช่นนั้นไม่
เพราะในหัวใจของพวกเขา ผู้คน ไม่ได้ถือครองฉายาของเรา แต่เป็นภาพลักษณ์อื่นใดที่ไม่ใช่เรา เพราะฉะนั้น
เพราะความที่พวกเขาขาดความเข้าใจเกี่ยวกับอุปนิสัยของเรา
ผู้คนจึงไม่ระลึกรู้ถึงใบหน้าแท้จริงของเราเลยโดยสิ้นเชิง ผลก็คือ
เมื่อพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาได้ต้านทานเราหรือได้ฝ่าฝืนประกาศกฎกติกการบริหารของเรา
เราก็มักคงทำเป็นตาบอดมองไม่เห็น—และเพราะฉะนั้น ในความทรงจำทั้งหลายของพวกเขา
เราก็คือพระเจ้าผู้ทรงแสดงความปรานีต่อผู้คนมากกว่าที่จะติสอนพวกเขา
หรือไม่เราก็คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ที่ตรัสคำไหนก็ไม่เป็นคำนั้น
เหล่านี้คือการจินตนาการทั้งปวงที่เป็นผลมาจากความคิดแบบมนุษย์
และพวกมันไม่ได้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงทั้งหลายเลย

วันแล้ววันเล่าที่เราขึ้นสังเกตการณ์อยู่เหนือจักรวาล และเราซ่อนเร้นตัวเราอย่างถ่อมใจอยู่ในที่อาศัยของเรา
พลางรับประสบการณ์ชีวิตมนุษย์และทำการศึกษาทุกความประพฤติดของมนุษยชาติอย่างใกล้ชิด
ไม่มีใครเลยได้เคยมอบถวายตัวพวกเขาให้กับเราทั้งหมดอย่างแท้จริง ไม่มีใครเลยได้เคยไล่ตามเสาะหาความจริง
ไม่มีใครเลยได้เคยมีมโนธรรมต่อเรา หรือได้ตั้งปณิธานไว้ต่อหน้าเรา แล้วจากนั้นก็รักษาหน้าที่ของตัวเอง
ไม่มีใครเลยได้เคยยอมให้เราอาศัยอยู่ภายในพวกเขา
อีกทั้งยังไม่เคยเห็นคุณค่าของเราดังที่ผู้คนพึงเห็นคุณค่าชีวิตของพวกเขาเอง
ไม่มีใครเลยได้เคยมองเห็นทั้งหมดที่เทวสภาพของเราเป็นในความเป็นจริงซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริง
ไม่มีใครเลยได้เคยเต็มใจที่จะติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง
เมื่อห้วงน้ำกลืนกินพวกมนุษย์เข้าไปพร้อมกันทั้งหมด เราช่วยให้พวกเขารอดจากห้วงน้ำนั้นเหล่านั้น
และให้โอกาสพวกเขาได้มีชีวิตใหม่ ยามผู้คนสูญเสียความมั่นใจของพวกเขาในการที่จะมีชีวิต
เราอุดพวกเขาขึ้นมาจากขอบเหวแห่งความตาย มอบความกล้าหาญให้พวกเขาได้เดินต่อไป
เพื่อที่พวกเขาจะสามารถใช้เราเป็นรากฐานสำหรับการดำรงอยู่ของพวกเขา ครั้นผู้คนไม่เชื่อฟังเรา
เราก็อำนาจพวกเขาจากภายในความไม่เชื่อฟังของพวกเขา เมื่อมองจากธรรมชาติเดิมของมนุษยชาติ
และเมื่อมองจากความปรานีของเรา แทนที่เราจะประหารพวกมนุษย์ให้ถึงแก่ความตาย
เรากลับเปิดโอกาสให้พวกเขากลับใจและตั้งต้นใหม่แบบสดชื่น ในยามที่พวกเขาทนทุกข์กับการกัณดารอาหาร
แม้ว่าพวกเขามีเพียงลมหายใจสุดท้ายเหลืออยู่ในร่างกายของพวกเขา เราก็มวยกระษากพวกเขามาจากความตาย
ป้องกันพวกเขาจากการตกเป็นเหยื่อเล่ห์เหลี่ยมของซาตาน หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่ผู้คนได้เห็นมือของเรา

หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่พวกเขาได้เป็นพยานแก่โคมหน้าซึ่งใจดีมีเมตตาและใบหน้าที่ยิ้มแย้มของเรา
และหลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่พวกเขาได้เห็นบาร์มิและความโกรธเคืองของเรา
แม้ว่าพวกมนุษย์ไม่ได้เคยรู้จักเราเลย
เราก็มิได้รับฉวยประโยชน์จากความอ่อนแอของพวกเขาเป็นโอกาสในการจงใจช่วย
การผ่านประสบการณ์ความยากลำบากของมนุษยชาติได้ทำให้เราสามารถเห็นใจในความอ่อนแอของมนุษย์
เพียงเพื่อเป็นการตอบสนองต่อความไม่เชื่อฟังของผู้คนและความเนรคุณเท่านั้นเองที่เราดวงแบ่งการดีสอนออก
เป็นหลากหลายระดับ

เราปิดตัวเองเมื่อผู้คนกำลังมีธุระยุ่ง และเปิดเผยตัวเราในยามว่างของพวกเขา
ผู้คนจินตนาการว่าเรารู้ทุกสรรพสิ่ง
พวกเขาคำนึ่งถึงเราในฐานะพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงโอนอ่อนต่อคำวิงวอนทั้งปวง เพราะฉะนั้น
ส่วนใหญ่จึงมาอยู่ต่อหน้าเราเพียงเพื่อที่จะแสวงหาการช่วยเหลือของพระเจ้าเท่านั้น
มิใช่เพราะความพึงปรารถนาอันใดที่จะรู้จักเรา เมื่ออยู่ท่ามกลางการรุมเร้าของโรคภัยไข้เจ็บ
ผู้คนรีบมาออกอ้อนขอความช่วยเหลือจากเรา ในยามทุกข์ยาก
พวกเขาวางใจบอกเล่าความลำบากยากเย็นของพวกเขาต่อเราอย่างสุดกำลัง
เพื่อที่จะระบายความทุกข์ของพวกเขาทิ้งไปได้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม
ไม่มีมนุษย์สักคนที่ได้มีความสามารถที่จะรักเราไปด้วยได้ในขณะที่อยู่ในสถานะที่รู้สึกงูใจ นั่นคือ
ไม่มีสักคนที่ได้พยายามหิวยื่นน้ำใจในเวลาทั้งหลายแห่งสันติสุขและความสุข
เพื่อที่เราอาจมีส่วนร่วมในความชื่นบานยินดีของพวกเขา เมื่อครอบครัวเล็กๆ ของพวกเขามีความสุขและอยู่ดี
ผู้คนก็ได้ทิ้งเราหรือปิดประตูใส่เราไปนับแต่ตอนนั้นแล้ว อันเป็นการห้ามเราไม่ให้เข้าไป
เพื่อที่พวกเขาจะสามารถชื่นชมกับความสุขของครอบครัวพวกเขาซึ่งได้รับมาจากการอวยพร
จิตใจมนุษย์นั้นคับแคบเกินไป มันถึงขั้นคับแคบเกินกว่าจะถือครองพระเจ้าสักองค์ซึ่งเปี่ยมรัก
เปี่ยมปรานีและเข้าหาได้อย่างเช่นเรา
หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่เราได้ถูกมนุษย์ปฏิเสธในเวลาทั้งหลายแห่งเสียงหัวเราะอันชื่นบานของพวกเขา
หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่พวกมนุษย์ได้ฟังฟังเราเป็นไม้ค้ำยันในยามที่พวกเขาสะดุดล้ม
หลายครั้งหลายคราเหลือเกินที่เราถูกผู้คนซึ่งกำลังทนทุกข์กับโรคภัยไข้เจ็บบีบให้รับบทบาทหมอ
พวกมนุษย์ช่างใจร้ายอะไรเช่นนี้! พวกเขาช่างไร้เหตุผลและปราศจากศีลธรรมอย่างถึงที่สุด
แม้แต่ความรู้สึกรักทั้งหลายที่พวกมนุษย์ควรต้องมีอยู่กับตัว ก็ยังไม่อาจถูกรับรู้ได้ในตัวพวกเขาด้วยซ้ำ
พวกเขาแทบจะปราศจากร่องรอยของความเป็นมนุษย์โดยสิ้นเชิงแล้ว
จงใคร่ครวญถึงอดีตและเปรียบเทียบกับปัจจุบันว่า

มีการเปลี่ยนแปลงอันใดกำลังเกิดขึ้นในตัวพวกเจ้าบ้างหรือไม่?

พวกเจ้าได้กำจัดบางสิ่งจากอดีตของพวกเจ้าไปบ้างหรือไม่? หรือว่าอดีตนั้นยังมิได้ถูกแทนที่เลย?

เราได้ท่องเที่ยวเดินทางไปตามเทือกเขาและลุ่มน้ำ ผ่านประสบการณ์การขึ้นและลงของโลกแห่งพวกมนุษย์

ท่ามกลางพวกเขาที่เราได้ท่องเที่ยวตระเวนไป และท่ามกลางพวกเขาที่เราได้ใช้ชีวิตมาหลายปี

แม้กระนั้นก็ปรากฏว่าอุปนิสัยของมนุษยชาติได้เปลี่ยนไปในทีเดียว

และราวกับว่าธรรมชาติเดิมของผู้คนได้ยังรกรกและแตกหน่อภายในพวกเขาแล้ว

พวกเขาไม่เคยมีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติเดิมนั้นได้เลย

พวกเขาก็แค่ปรับปรุงมันให้ดีขึ้นบ้างบนรากฐานดั้งเดิม ดังที่ผู้คนพูดกัน แก่นแท้ไม่ได้เปลี่ยนไป

แต่รูปแบบนั้นได้เปลี่ยนไปมาก ผู้คนทั้งหมดดูเหมือนกำลังพยายามหลอกเราและทำให้เราสายตาพร่าพราง

จนพวกเขาอาจหลุดพ้นจากปัญหาและได้รับความซึ่งคุณค่าของเรา

เราทั้งไม่เลื่อมใสและไม่ให้ความสนใจต่อเหล่าที่เหลื่อมของมนุษย์ แทนที่จะบันดลโทษะ

เรากลับมาทำที่ของการมองแต่ไม่ใช่การเห็นมาใช้

เราวางแผนการที่จะยอมอนุญาตให้มนุษยชาติเกลไถลออกนอกกลุ่มนอกทางไปได้ในระดับหนึ่ง

และหลังจากนั้นจึงจัดการกับมนุษยชาติทั้งปวงด้วยกัน

ขณะที่พวกมนุษย์ล้วนเป็นพวกเคราะห์ร้ายไร้ค่าผู้ซึ่งไม่รักตัวเอง และผู้ซึ่งไม่ทะนุถนอมตัวเองเอาเสียเลย

แล้วเหตุใดเล่า พวกเขาจึงถึงขั้นจำเป็นต้องให้เราแสดงความปรานีและความรักอีกครั้ง? โดยไม่มีข้อยกเว้น

พวกมนุษย์ทั้งไม่รู้จักตัวเองและไม่รู้แล้วว่าพวกเขามีคุณค่ามากเพียงใด

พวกเขาก็ควรวางตัวเองบนดาชั่งเพื่อชั่งน้ำหนักเสีย พวกมนุษย์ไม่ใส่ใจเรา

ดังนั้นเราจึงไม่จริงจังกับพวกเขาเช่นกัน พวกเขาไม่ให้ความสนใจเรา

ดังนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องทำงานกับพวกเขาให้หนักขึ้นแต่อย่างใดเช่นกัน

นี่ไม่ใช่สิ่งดีที่สุดสำหรับทั้งสองพิภพหรือ? นี่ไม่ได้พรรณนาถึงพวกเจ้า ประชากรของเราหรือ?

ใครกันในหมู่พวกเจ้าที่ได้ตั้งปณิธานต่อหน้าเราและไม่ทิ้งขว้างปณิธานเหล่านั้นในภายหลัง?

ผู้ใดหรือที่ได้ตั้งปณิธานระยะยาวต่อหน้าเราแทนที่จะตั้งจิตของเจ้าไปที่สิ่งต่างๆ อยู่บ่อยๆ?

พวกมนุษย์ได้ตั้งปณิธานทั้งหลายต่อหน้าเราในยามที่กำลังสบาย

แล้วจากนั้นก็ลบปณิธานเหล่านั้นทิ้งไปในยามทุกข์ยาก

แล้วจากนั้นพวกเขาก็เก็บความแค้นแค้นของพวกเขาขึ้นมาใหม่และมาตั้งไว้ตรงหน้าเราในเวลาต่อมา

เราไม่น่านับถือถึงขนาดที่เราจะยอมรับของทิ้งแล้วนี้ที่มนุษยชาติได้เก็บขึ้นมาจากกองขยะเอาไว้อย่างสบายๆ

อย่างนั้นหรือ? มีพวกมนุษย์ไม่กี่คนที่ยึดมั่นในปณิธานของพวกเขา ไม่กี่คนที่บริสุทธิ์

และไม่กี่คนที่ถวายเป็นสิ่งทั้งหลายซึ่งล้ำค่าที่สุดต่อพวกเขาในการพลีอุทิศให้กับเรา

พวกเจ้าทั้งหมดไม่เหมือนกันหรอกหรือ?

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะรักษาหน้าที่ของเจ้าเองในฐานะสมาชิกของประชากรของเราในราชอาณาจักรแล้ว!
ซรี เจ้าก็จะถูกเรารังเกียจและปฏิเสธไปเลย!

12 มีนาคม ค.ศ.1992

บทที่ 15

มนุษย์ทั้งปวงเป็นสิ่งสร้างที่ขาดพร่องการรู้จักตนเอง และพวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะรู้จักตัวพวกเขาเอง แม้กระนั้นก็ตาม พวกเขากลับรู้จักผู้อื่นทุกคนเหมือนกับรู้จักหลังมือของพวกเขา

ราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้อื่นได้ทำและได้กล่าว ได้ถูกพวกเขา “ตรวจสอบ” ก่อนแล้ว

ตรงหน้าพวกเขานั้นแหละ และได้รับการเห็นชอบจากพวกเขา ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นจะได้รับการลงมือทำ ผลที่ตามมาคือ มันเป็นราวกับว่าพวกเขาได้ทำความรู้จักผู้อื่นทุกคนลึกเข้าไปจนถึงสภาวะจิตใจเลยทีเดียว

มนุษย์ทั้งปวงก็เป็นอย่างนี้ ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักรในวันนี้แล้ว

แต่ธรรมชาติของพวกเขาก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ต่อหน้าเรา พวกเขายังคงทำสิ่งที่เราทำ แต่ลับหลังเรา

พวกเขาก็เริ่มทำ “ธุระ” ที่พิเศษเฉพาะของพวกเขาเอง อย่างไรก็ตาม ในภายหลัง เมื่อพวกเขามาเบื้องหน้าเรา

พวกเขาก็เป็นเหมือนผู้คนที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง สงบและไม่หวั่นกลัวอย่างเห็นได้ชัด

พร้อมโฉมหน้ามนุษย์อันสสารวมและจังหวะชีพจรที่สม่ำเสมอ

นี่มิใช่สิ่งที่ทำให้มนุษย์ทั้งหลายน่าเหยียดหยามยิ่งนักอย่างแน่นอนหรือ?

ผู้คนมากมายเหลือเกินแสดงหน้าตาสองแบบที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง—หน้าตาแบบหนึ่งขณะอยู่เบื้องหน้าเรา และหน้าตาอีกแบบหนึ่งเมื่ออยู่ลับหลังเรา

พวกเขามากมายเหลือเกินกระทำการเหมือนลูกแกะแรกเกิดเมื่ออยู่เบื้องหน้าเรา แต่พอลับหลังเรา

พวกเขาก็แปรสภาพไปเป็นเสือดุร้าย และต่อมาก็กระทำการเหมือนนกน้อยโฉบอย่างสนุกสนานไปรอบๆ

เนินเขา หลายคนเหลือเกินแสดงปณิธานต่อหน้าเรา หลายคนเหลือเกินมาเบื้องหน้าเรา

แสวงหาจะของเราด้วยความกระหายและความถวิลหา แต่พอลับหลังเรา

พวกเขากลับรำคาญจะเหล่านั้นมากขึ้นทุกทีและประกาศตัดขาดจากจะเหล่านั้น

ราวกับว่าถ้อยคำทั้งหลายของเราเป็นเครื่องถ่วงอย่างหนึ่ง หลายครั้งเหลือเกิน

เมื่อเห็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ถูกศัตรูของเราทำให้เสื่อมทราม เราก็ได้เล็งตั้งความหวังทั้งหลายของเรากับพวกมนุษย์

หลายครั้งเหลือเกินที่เมื่อเห็นมนุษย์ทั้งหลายมาเบื้องหน้าเรา พุ่มพ่ายแสวงหาการให้อภัย แม้กระนั้นก็ดี

เป็นเพราะการขาดพร่องความนับถือตนเองและการไม่สามารถแก้ไขได้อันคือสิ่งของพวกเขา

เราก็ได้ปิดตาของเราจากการกระทำของพวกเขาด้วยความโกรธ

แม้แต่ในยามที่หัวใจของพวกเขาจริงแท้และเจตนาของพวกเขาจริงใจก็ตาม หลายครั้งเหลือเกิน

เราได้เห็นผู้คนมั่นใจพอที่จะร่วมมือกับเรา ผู้ซึ่งเมื่ออยู่เบื้องหน้าเรา ดูเหมือนอยู่ในอ้อมกอดของเรา

ลึมรสความอบอุ่นของอ้อมกอดนั้น หลายครั้งเหลือเกิน พอได้เป็นพยานของความบริสุทธิ์ใจ ความมีชีวิตชีวา

และความน่ารักของประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของเราแล้ว

เราจะสามารถไม่รับเอาความยินดีใหญ่หลวงอันเกิดมาจากสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร?

มนุษย์ทั้งหลายไม่รู้วิธีชื่นชมพรที่ล้นจิตไว้ล่วงหน้าของพวกเขาในมือของเรา
เพราะพวกเขาไม่เข้าใจว่าอันที่จริงแล้ว ทั้ง “พร” และ “ความทุกข์” มีความหมายว่าอะไร ด้วยเหตุนี้
มนุษย์จึงหาได้จริงใจในการแสวงหาเราของพวกเขาไม่ หากวันพรุ่งนี้ไม่ได้มีอยู่เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาคิดที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเรา จักบริสุทธิ์ดุจดั่งหิมะที่ถูกพัดพา และไร้มลทินดุจดั่งหยก?
จะเป็นไปได้ไหมที่ความรักของเจ้าที่มีต่อเราเป็นเพียงบางอย่างที่สามารถถูกแลกเปลี่ยนเป็นมืออาหารอันโอชะ
สักมื้อ ชุดสูทมีระดับสักชุด หรือตำแหน่งสูงพร้อมรายได้งามๆ สักตำแหน่ง?
ความรักของเจ้าที่มีต่อเราสามารถถูกแลกเปลี่ยนเป็นความรักที่ผู้อื่นมีต่อพวกเจ้าได้ไหม?
จะเป็นไปได้อย่างแท้จริงไหมที่การก้าวผ่านบททดสอบต่างๆ
จะกระตุ้นผู้คนให้ทอดทิ้งความรักของพวกเขาที่มีต่อเรา?
ความทุกข์และความทุกข์ลำบากทั้งหลายจะทำให้พวกเขาพร่ำบ่นเกี่ยวกับการจัดการเตรียมการต่างๆ
ของเราไหม? ไม่มีผู้ใดเคยได้ซึ่งคุณค่าของดาบคมกล้าที่อยู่ในปากของเรอย่างแท้จริงเลย กล่าวคือ
พวกเขารู้จักเพียงความหมายที่ผิวเผินของมัน โดยปราศจากการจับความเข้าใจในสิ่งที่มันพ่วงเอามาด้วย
หากมนุษย์ทั้งหลายมีความสามารถที่จะมองเห็นความคมของดาบของเราอย่างแท้จริง
พวกเขาก็คงจะวิ่งถอยหนีเหมือนหนูเข้าสู่ของพวกมัน เป็นเพราะความมีนชาของมนุษย์ทั้งหลาย
พวกเขาจึงไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับความหมายแท้จริงแห่งวจนะของเรา และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีเบาะแสเลยว่า
ถ้อยคำทั้งหลายของเราน่ายำเกรงเพียงใด หรือว่าพวกมันเปิดเผยธรรมชาติของมนุษย์มากเพียงใด
และความเสื่อมทรามของมนุษย์เองได้ถูกวจนะเหล่านั้นพิพากษาไปมากเพียงใดแล้ว ด้วยเหตุนี้
ผู้คนส่วนใหญ่จึงได้รับเอาทำนองที่ไม่กระตือรือร้นมาใช้ อันเป็นผลลัพธ์ของแนวคิดต่างๆ กลางๆ
ของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เรากล่าว

ภายในราชอาณาจักร ไม่เพียงถ้อยคำเท่านั้นที่ออกจากปากของเรา
แต่เท้าของเราก็ก้าวออกไปอย่างเป็นพิธีการอย่างยิ่งในทุกหนแห่งทั่วแผ่นดินทั้งปวง ในหนทางนี้
เราจึงได้มีชัยชนะเหนือสถานที่ที่มีมลทินและ โสมมทั้งปวง เพื่อที่ไม่เพียงสวรรค์เท่านั้นที่กำลังเปลี่ยนแปลง
แต่แผ่นดินโลกเองก็อยู่ในกระบวนการแปลงสภาพและย่อมได้รับการสร้างขึ้นใหม่ในเวลาต่อมาเช่นกัน
ภายในจักรวาล ทุกสิ่งทุกอย่างส่องประกายเหมือนใหม่อยู่ในรัศมีแห่งสง่าราศีของเรา
นำเสนอแง่มุมที่อบอุ่นหัวใจซึ่งยังความปลาบปลื้มยินดีแก่สำนึกกับรู้ และยกจิตวิญญาณของผู้คนให้สูงขึ้น
ประหนึ่งว่าบัดนี้ทุกสิ่งทุกอย่างดำรงอยู่ในสวรรค์แห่งหนึ่งพันฟ้าสวรรค์ทั้งหลายขึ้นไป
ดุจดั่งที่คิดฝันกันในจินตนาการของมนุษย์ ไม่ถูกซาตานรังควาน
และเป็นอิสระจากการโจมตีของศัตรูภายนอกทั้งหลาย ณ ขอบเขตตอนบนสุดของจักรวาล
ดวงความมากมายเหลือคณานับจับจองตำแหน่งแห่งที่ที่ได้รับการกำหนดไว้ตามบัญชาของเรา

เปล่งความสว่างของพวกมัน โดยตลอดแดนดาวใน โมงยามแห่งความมืด

ไม่มีสักชีวิตเดียวที่กล้าเก็บำความคิดต่างๆ แห่งความพยศ และดังนั้น

ในความสอดคล้องกับแก่นแท้ของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ทั่วทั้งจักรวาลจึงได้รับการกำกับดูแลเป็นอย่างดีและอยู่ในระเบียบที่เพียบพร้อม กล่าวคือ

ไม่มีการรบกวนได้เคยเกิดขึ้น และจักรวาลก็ไม่ได้เคยถูกแบ่งแยก เราโผนทะยานเหนือดวงดาวทั้งหลาย

และเมื่อดวงอาทิตย์แผ่รังสีของมันออกมา

เราก็กลายไอร้อนของรังสีเหล่านั้น โดยส่งลมยักษ์พัดเกล็ดหิมะที่ใหญ่เท่าขนห่านปลิวลงมาจากมือของเรา

แต่เมื่อเราเปลี่ยนใจของเรา หิมะทั้งหมดนั้นก็ละลายลงสู่แม่น้ำ และในทันใด

ฤดูใบไม้ผลิก็ได้อุบัติไปทั่วทุกหนแห่งภายใต้ท้องฟ้า

และสีเขียวมรกตก็ได้แปลงสภาพทั่วทั้งภูมิทัศน์บนแผ่นดิน โลก เราต้องไปเหนืออากาศพื้น

และทันใดนั้นแผ่นดินโลกก็ถูกความมืดมิดห่อหุ้มอันเป็นเพราะรูปสัณฐานของเรา กล่าวคือ

โดยปราศจากคำเตือน “รัตติกาล” ได้มาถึง

และทั่วทั้งโลกก็มีดลงมากจนถึงขนาดที่คนผู้หนึ่งไม่สามารถมองเห็นมือของตนตรงหน้าของตนได้

ทันทีที่ความสว่างถูกดับสิ้นไป

มนุษย์ทั้งหลายก็ฉวยช่วงเวลานี้เพื่อเริ่มก่อความวุ่นวายแห่งการทำลายล้างซึ่งกันและกัน จกชิง

และจับปล้นกันและกัน และแล้วประชาชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลกก็ตกอยู่ในความแตกแยกที่สับสนอลหม่าน

และเข้าสู่สภาวะปั่นป่วนวุ่นวายอันฟอนเฟะ จนกระทั่งพวกเขาขึ้นอยู่กับวิสัยการไล่ทั้งปวง

ผู้คนดิ้นรนต่อสู้อยู่ท่ามกลางความทุกข์ ร้องครวญครางและโอดโอยในท่ามกลางความเจ็บปวดของพวกเข

และคร่ำครวญอย่างน่าสังเวชในความระทมของพวกเข โหยหาความสว่างให้มายังโลกมนุษย์อีกครั้งโดยพลัน

และด้วยเหตุนี้ย่อมอวสานยุคแห่งความมืดและพื้นถิ่นความมีชีวิตชีวาที่ครั้งหนึ่งเคยมีอยู่ อย่างไรก็ตาม

ด้วยการสะบัดชายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง เราก็ได้ผลจากมนุษย์มานานแล้ว

ไม่มีวันจะสงสารพวกเขาในเรื่องของความไม่เป็นธรรมทั้งหลายของโลกอีก กล่าวคือ

เราได้รังเกียจและปฏิเสธผู้คนของทั่วทั้งแผ่นดินโลก ได้ปิดตาของเราจากสภาพเงื่อนไขทั้งหลายที่นั่น

ได้หันหน้าของเราไปจากทุกการเคลื่อนไหวและทุกอากัปกริยาทำทางของมนุษย์

และได้หยุดที่จะยินดีในความเป็นเด็กและความบริสุทธิ์ใจของมนุษย์มานานแล้ว

เราได้เริ่มดำเนินแผนอีกอย่างหนึ่งเพื่อทำให้โลกใหม่อีกครั้ง เพื่อที่โลกใหม่นี้อาจพบการเกิดใหม่เร็วขึ้น

ไม่มีวันจมดิ่งลงไปอีก ในท่ามกลางมนุษย์

สภาวะพิศพรหลายมากมายเหลือเกินกำลังรอให้เราแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม

มีความผิดพลาดมากมายเหลือเกินให้เราป้องกันด้วยตัวเราเอง ไม่ให้เกิดขึ้น

มีผู้คนมากมายเหลือเกินให้เราควาดทิ้งไป และมีความล้าลึกมากมายเหลือเกินให้เราเผย
มนุษย์ทั้งปวงย่อมตั้งคารอเราอยู่ และถวิลหาการมาของเรา

บนแผ่นดินโลก เราคือพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง ผู้ทรงอยู่ในหัวใจของมนุษย์ทั้งหลาย บนสวรรค์
เราคือองค์เจ้านายแห่งสรรพสิ่งสร้างทั้งปวง เราได้ขึ้นภูเขาทั้งหลาย และเดินลุยข้ามแม่น้ำทั้งหลาย
และเราได้ล่องลอยเข้าออกในท่ามกลางมนุษย์

ใครเล่ากล้าต่อต้านพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองอย่างเปิดเผย?

ใครเล่ากล้าแยกตัวออกจากอำนาจอธิปไตยแห่งองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์?

ใครเล่ากล้ายืนยันว่าเรานั้นอยู่บนสวรรค์อย่างไม่ต้องสงสัย? ที่มากกว่านั้น

ใครเล่ากล้ายืนยันว่าเรานั้นอยู่บนโลกอย่างไม่ต้องโต้แย้งได้?

ไม่มีผู้ใดท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงสามารถบรรยายให้เห็นภาพถึงทุกรายละเอียดของสถานที่ทั้งหลายที่เราพักอาศัย
จะเป็นไปได้ใหม่เมื่อใดก็ตามที่เราอยู่บนสวรรค์ เราคือพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือธรรมชาติพระองค์เอง
และว่าเมื่อใดก็ตามที่เราอยู่บนแผ่นดินโลก เราคือพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง?

แน่นอนว่าการที่เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองหรือไม่นั้น

ย่อมไม่สามารถกำหนดได้โดยการเป็นองค์ปกครองสรรพสิ่งสร้างทั้งปวงของเรา

หรือโดยข้อเท็จจริงที่ว่าเรามีประสบการณ์กับความทุกข์ต่างๆ ของโลกมนุษย์ มิใช่หรือ?

หากการณ์เป็นเช่นนั้นแล้วไซ้ จะไม่ใช่ว่ามนุษย์ทั้งหลายนั้นรู้ไม่เท่าทันจนหมดหวังที่จะดีขึ้นได้หรือ?

เราอยู่บนสวรรค์ แต่เราก็คือบนแผ่นดินโลกด้วย เราอยู่ท่ามกลางวัตถุแห่งการสร้างจำนวนเหลือคณานับ

และอยู่ท่ามกลางหมู่ชนทั้งหลายด้วย มนุษย์ทั้งหลายสามารถสัมผัสเราได้ทุกวัน ที่มากกว่านั้น

พวกเขายังสามารถมองเห็นเราได้ทุกวัน ในความคิดเห็นของมนุษย์ เราดูเหมือนบางครั้งก็ลึกลับ

และบางครั้งก็มองเห็นได้ เราดูเหมือนดำรงอยู่จริง แม้กระนั้นเราก็ดูเหมือนไม่มีอยู่ด้วยเช่นกัน ภายในตัวเรา

มีความล้าลึกทั้งหลายซึ่งยากยิ่งถึงสำหรับมนุษย์

เป็นประหนึ่งว่ามนุษย์ทั้งปวงกำลังเพ่งดูเราโดยผ่านทางกล้องจุลทรรศน์ เพื่อที่จะค้นพบความล้าลึกต่างๆ

ในตัวเรามากขึ้นด้วยซ้ำ

โดยหวังว่าด้วยผลจากการนั้นจะเปิดเผยความรู้สึกไม่สบายใจในหัวใจของพวกเขาออกไป อย่างไรก็ตาม

แม้มนุษย์จะถึงขนาดใช้รังสีเอ็กซ์ แต่พวกเขาก็จะสามารถเปิดเผยความลับใดๆ ที่เราครองอยู่ออกมาได้อย่างไร?

ในช่วงขณะที่ประชากรของเราได้รับเกียรติเคียงข้างเรา อันเป็นผลมาจากการงานของเรา

ที่อยู่ของพญานาคใหญ่สีแดงจะถูกขุดพบ โคลนและดินทั้งหมดจะถูกควาดทิ้งจนสะอาด

และน้ำเน่าเสียทั้งหมดที่สะสมมาตลอดเวลามากมายหลายปีสุดท้ายที่จะนับได้

จะเหือดแห้งไปในไฟที่เผาไหม้ของเราเพื่อที่จะไม่มีอยู่อีกต่อไป ครั้นแล้ว

พญานาคใหญ่สีแดงก็จะพินาศไปในบึงไฟและกำมะถัน

พวกเจ้าเต็มใจอย่างแท้จริงที่จะคงอยู่ภายใต้การดูแลที่รักใคร่ของเราเพื่อไม่ให้ถูกพญานาคคว้าเอาตัวไปไหม?

พวกเจ้าเกลียดชังเหล่ากระเทห์อันลวงหลอกของมันอย่างแท้จริงไหม?

ผู้ใดสามารถเป็นพยานที่แข็งแกร่งและทรงพลังเพื่อเรา?

ผู้ใดสามารถยกความแข็งแกร่งทั้งหมดของพวกเขาเป็นของถวาย เพื่อประโยชน์แห่งนามของเรา

เพื่อประโยชน์แห่งวิญญาณของเรา และเพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของเรา?

ในวันนี้ เมื่อราชอาณาจักรอยู่ในโลกมนุษย์ก็เป็นเวลาที่เรามาถึงในท่ามกลางมนุษย์ในสภาวะบุคคล

หากการนี้ไม่เป็นดังนั้นแล้ว

มีผู้ใดบ้างที่จะสามารถมุ่งหน้าเข้าสู่สนามรบในนามของเราโดยปราศจากความกังวลใจ?

มนุษย์ทั้งปวงกำลังเพียรพยายามด้วยกำลังทั้งหมดของพวกเขา

ทุ่มเทจนสุดความสามารถในการพลีอุทิศตัวพวกเขาเองเพื่อเรา เพื่อที่ราชอาณาจักรอาจเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

เพื่อที่หัวใจของเราอาจพอใจ และยิ่งไปกว่านั้น เพื่อที่ยุคของเราอาจมาถึง

เพื่อที่ว่าอาจถึงเวลาที่เป้าหมายเหลือคณานับแห่งการสร้างโลกย่อมเกิดใหม่และและอุดมยิ่งขึ้นไป

เพื่อที่มนุษย์ทั้งหลายอาจได้รับการช่วยกู้จากทะเลแห่งความทุกข์ของพวกเขา เพื่อที่วันพรุ่งนี้อาจมาถึง

และเพื่อที่วันพรุ่งนี้อาจมีศรัทธาและผลิบันและฟูเฟื่อง และที่มากกว่านั้น

เพื่อที่ความชื่นชมยินดีแห่งอนาคตอาจเกิดขึ้น

นี่ไม่ใช่หมายสำคัญอย่างหนึ่งว่าชัยชนะเป็นของเราเรียบร้อยแล้วหรือ?

นี่ไม่ใช่เครื่องหมายของการทำให้แผนของเราครบบริบูรณ์หรือ?

ยิ่งผู้คนดำรงอยู่ในยุคสุดท้ายมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรู้สึกถึงความว่างเปล่าของโลกมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาจะยิ่งมีความกล้าในการใช้ชีวิตน้อยลงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้

ผู้คนนับไม่ถ้วนจึงได้เสียชีวิตในความผิดหวัง ส่วนคนอื่นๆ

อีกนับไม่ถ้วนก็ได้ผิดหวังในการสืบเสาะแสวงหาของพวกเขา และคนอื่นๆ

อีกนับไม่ถ้วนยอมทนทุกข์ด้วยตัวพวกเขาเองในการถูกมือของซาตานบงการ

เราได้ช่วยกู้ผู้คนมากมายเหลือเกินและได้สนับสนุนพวกเขามากมายเหลือเกิน

และบ่อยครั้งเหลือเกินเมื่อมนุษย์ทั้งหลายได้สูญเสียความสว่าง เราก็ได้ย้ายพวกเขากลับไปในที่แห่งความสว่าง

เพื่อที่พวกเขาอาจรู้จักเราภายในความสว่างนั้นและชื่นชมเราท่ามกลางความสุข

เป็นเพราะการมาแห่งความสว่างของเรา

ความรักใคร่บูชาจึงยังเติบโตในหัวใจของประชากรที่อยู่อาศัยในราชอาณาจักรของเรา

ด้วยเหตุที่เราเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งสำหรับให้มนุษย์ทั้งหลายรัก—

พระเจ้าองค์หนึ่งที่มีมนุษย์เกาะติดด้วยความผูกพันรักใคร่—

และพวกเขาก็เต็มไปด้วยความประทับใจอันยืนยงในรูปสัณฐานของเรา แม้กระนั้นก็ตาม

เมื่อพิจารณาทั้งหมดแล้ว

ไม่มีใครเข้าใจว่านี่เป็นการทรงพระราชกิจของพระวิญญาณหรือเป็นหน้าที่การงานอย่างหนึ่งของเนื้อหนังกันแน่
ผู้คนคงจะใช้เวลาทั้งชีวิตเพียงแค่ว่ามีประสบการณ์อย่างละเอียดกับสิ่งนี้สิ่งเดียว

ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจมนุษย์ทั้งหลาย พวกเขาไม่เคยได้รู้ห่มั่นเรา ตรงกันข้าม

พวกเขากลับเกาะติดอยู่กับเราในส่วนลึกของจิตวิญญาณของพวกเขา

ปัญญาของเราเพิ่มพูนความเลื่อมใสของพวกเขา

การอัศจรรย์ที่เราทำคือความน่าตื่นตาตื่นใจในสายตาของพวกเขา

และวณะของเราที่ทำให้จิตใจของพวกเขางงวย แม้กระนั้นพวกเขาก็ยังทะนุถนอมวณะเหล่านั้นอย่างสุดซึ่ง

ความเป็นจริงของเราทำให้มนุษย์ทั้งหลายพูดไม่ออก ตะลึงงัน และรู้สึกงุนงงสงสัย

และถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังเต็มใจที่จะยอมรับมัน

นี่ไม่ใช่ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลายตามที่พวกเขาเป็นอย่างแท้จริง โดยเที่ยงตรงหรือ?

วันที่ 13 มีนาคม ค.ศ.1992

บทที่ 17

ถ้อยคำของเราส่งเสียงดังคูฟ้าร้อง ส่งความสว่างออกไปทุกทิศทุกทางและบนทั้งแผ่นดินโลก
และในท่ามกลางเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ มนุษยชาติถูกบดขยี้จนกว่าลง
ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยได้อาศัยอย่างมั่นคงในท่ามกลางเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ
มนุษย์ส่วนใหญ่หวาดกลัวการมาของความสว่างของเราเป็นอันมาก และไม่รู้ว่าจะทำประการใด
เมื่อแสงระยิบริบหรี่ของความสว่างเริ่มปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก
ผู้คนมากมายที่ถูกขับเคื้อนโดยแสงเรืองริบหรี่นี้ ก็ถูกทำให้ตื่นขึ้นจากภาพลวงตาของพวกเขา แต่กระนั้นก็ตาม
ไม่มีใครเคยได้ตระหนักว่าวันนั้นได้มาถึงแล้วเมื่อความสว่างของเราลงมายังแผ่นดินโลก
มนุษย์ส่วนมากตกตะลึงจนพูดไม่ออกโดยความสว่างที่จุติมาโดยฉับพลัน
และบางคนสังเกตความเคลื่อนไหวและทิศทางที่กำลังมาของความสว่างนั้นด้วยการเขม่นมองที่เต็มไปด้วยความ
รู้สึกถึงจุดที่อยาก رؤ้อากเห็น ขณะที่บางคนยืนเตรียมพร้อมเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับความสว่าง
เพื่อที่พวกเขาอาจเข้าใจถึงแหล่งกำเนิดของความสว่างนั้นได้ชัดเจนมากกว่า แม้ว่าอาจจะเป็นเช่นนั้น
เคยมีใครได้ค้นพบหรือไม่ว่าความสว่างของวันนี้ล้ำค่ามากเพียงใด?
เคยมีใครเคยตื่นรู้ถึงความพิเศษเฉพาะของความสว่างของวันนี้บ้าง? มนุษย์ส่วนมากเพียงงุนงงที่สุด
พวกเขามีบาดแผลในดวงตาและถูกโยนลงในโคลนตมโดยความสว่าง ภายใต้อุณหภูมิของความสว่างที่คลุมเครือนี้
คนเราอาจกล่าวว่าความไร้ระเบียบปกคลุมแผ่นดินโลก เป็นภาพที่น่าเสียใจอย่างไม่สามารถทนได้
ซึ่งเมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิดนั้นรุกรานคนเราด้วยความหดหู่ใจที่ล้นหลาม คนเรารวบรวมจากการนี้ว่า
เมื่อความสว่างแรงกล้าที่สุด สภาพของแผ่นดินโลกก็จะเปิดโอกาสให้มวลมนุษย์ยืนอยู่ต่อหน้าเราได้น้อยกว่า
มนุษยชาติอยู่ในรัศมีความสว่าง เป็นอีกครั้งหนึ่งที่มนุษยชาติทั้งปวงอยู่ในความรอดแห่งความสว่าง
แต่ถึงกระนั้นก็อยู่ในบาดแผลของความสว่างด้วย
มีใครบ้างที่ไม่อยู่ท่ามกลางการเล่นงานที่เข่นฆ่าของความสว่าง?
มีใครบ้างที่สามารถหลีกเลี่ยงการแผดเผาของความสว่างได้? เราได้เดินไปทั่วจักรวาล
หว่านเมล็ดแห่งวิญญาณของเราด้วยมือของเรา
เพื่อที่มนุษยชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะรับการขับเคลื่อนโดยเราด้วยการนี้ จากระดับที่สูงที่สุดของสวรรค์
เรามองลงมายังแผ่นดินโลกทั้งหมด
เฝ้าดูปรากฏการณ์ที่วิปัสและแปลกประหลาดของสรรพสิ่งสร้างบนแผ่นดินโลก
ผิวน้ำของมหาสมุทรจะกำลังทนทุกข์กับการสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหว
นกทะเลบินโฉบไปทางนี้และทางนั้น มองหาปลาที่จะกลืนกินเข้าไป ในขณะเดียวกัน
ก้นมหาสมุทรยังคงอยู่ในความไม่รู้เท่าทัน และสภาพเงื่อนไขต่างๆ

ที่ผิวน้ำก็ไร้ความสามารถอย่างที่สุดที่จะปลุกให้มันเข้าสู่ความรู้สึกตัวได้
เนื่องจากว่าก้นมหาสมุทรสงบเยือกเย็นพอๆ กับสวรรค์ชั้นที่สาม กล่าวคือ ณ ที่นี้ สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย
ทั้งใหญ่และเล็ก ดำรงอยู่ร่วมกันด้วยความปรองดอง ไม่พัวพันอยู่ใน “ความขัดแย้งทางปากและลิ้น”
เลขสักครั้งเดียว ท่ามกลางปรากฏการณ์ที่วิจิตรและแปลกนับหมื่นแสน
เป็นการยากที่สุดสำหรับมนุษยชาติที่จะทำให้เราพอใจ สถานภาพที่เราได้มอบให้แก่มนุษย์สูงส่งเกินไป
และความทะเยอทะยานของเขาก็มากเกินไป และในสายตาของเขา มีปริมาณของความไม่เชื่อฟังเสมอ
ในการบ่มวินัยมนุษย์ของเรา ภายในการพิพากษาของเราต่อเขา มีสิ่งที่เป็นความอดสาหะมากมาย
มีความกรุณามากมาย แต่จากบรรดาสิ่งเหล่านี้ มวลมนุษย์ไม่มีความเฉลียวใจเลยแม้แต่น้อย
เราไม่เคยปฏิบัติต่อมนุษย์ผู้ใดอย่างรุนแรง
เราก็เพียงให้การคัดค้านอย่างเหมาะสมเท่านั้นเมื่อมวลมนุษย์ไม่เชื่อฟัง
และเสนอความช่วยเหลือที่เหมาะสมเมื่อเขาอ่อนแอ
แต่เมื่อมนุษยชาติห่างเหินจากเราอยู่เรื่อยและที่มากกว่านั้น ใช้กลอุบายที่หลอกลวงของชาตानกบฏต่อเรา
เราจะทำลายมวลมนุษย์ให้สิ้นซากโดยไม่รีรอ
ทั้งพวกเขาไว้โดยไม่ให้อีกครั้งที่ทำการแสดงถึงความเชี่ยวชาญใหญ่โตของพวกเขาต่อหน้าเรา
เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่มีความสามารถที่จะเที่ยววงทำไอ้อวด
หาเรื่องระรานผู้อื่นบนโคมหน้าของแผ่นดินโลกได้อีกต่อไป

เราใช้สิทธิอำนาจของเราบนแผ่นดินโลก เปิดเผยคดีกลางงานของเราในความถ้วนทั่ว
ทั้งหมดที่อยู่ภายในงานของเราถูกสะท้อนบนโคมหน้าของแผ่นดินโลก กล่าวคือ
มวลมนุษย์บนแผ่นดินโลกไม่เคยสามารถจับความเข้าใจความเคลื่อนไหวของเราในสวรรค์ได้เลย
อีกทั้งไม่สามารถใคร่ครวญถึงวงโคจรและแนววิถีของวิญญาณของเราได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน
มนุษย์ส่วนมากจับความเข้าใจแค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่อยู่ภายนอกจิตวิญญาณเท่านั้น
ไร้ความสามารถที่จะจับใจความได้ถึงสภาวะที่แท้จริงของจิตวิญญาณ
ข้อเรียกร้องที่เรากำหนดให้แก่มนุษยชาติไม่ได้ส่งออกมาจากตัวตนที่คลุมเครือของเราที่อยู่ในสวรรค์
หรือจากตัวตนที่ไม่สามารถวัดได้ที่เราเป็นบนแผ่นดินโลก
เราทำข้อเรียกร้องที่เหมาะสมโดยสอดคล้องกับบุคลิกภาพของมนุษย์บนแผ่นดินโลก
เราไม่เคยทำให้ผู้ใดตกอยู่ในความลำบากยากเย็น อีกทั้งเราไม่เคยขอให้ใครต้อง “เส้นเลือดของเขาออกมา”
เพื่อความยินดีของเรา—ข้อเรียกร้องของเราควรจะสามารถถูกจำกัดตามสภาพเงื่อนไขเช่นนั้นเท่านั้นหรือไม่?
จากสรรพสิ่งสร้างบนแผ่นดินโลกนับหมื่นแสน
สิ่งสร้างใดเล่าที่ไม่มอบตนต่ออุปนิสัยแห่งวงจะ ในปากของเรา? สรรพสิ่งสร้างเหล่านี้สิ่งใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าเรา

ที่ไม่ได้ถูกเผาจนเป็นถ่านอย่างสิ้นเชิงโดยวณะของเราและโดยไฟเผาไหม้ของเรา?

สรรพสิ่งที่เราสร้างเหล่านี้สิ่งใดที่กล้า “เดินวณมาด” ด้วยความเปรมปรีดีที่ลำพองใจต่อหน้าเรา?

สรรพสิ่งที่เราสร้างสิ่งใดที่ไม่กราบไหว้ต่อหน้าเรา?

เราคือพระเจ้าที่เพียงบังคับความเจียบเจียบให้แก่สิ่งสร้างหรือไม่? จากบรรดาสิ่งต่างๆ ในสิ่งสร้างนับหมื่นแสน

เราเลือกคนเหล่านั้นที่สนองเจตนารมณ์ของเรา จากมนุษย์นับหมื่นแสนของมวลมนุษย์

เราเลือกคนเหล่านั้นที่ใส่ใจในหัวใจของเรา เราเลือกดวงดาวที่ดีที่สุดจากดวงดาวทั้งหมดทั้งมวล

ด้วยผลจากการนั้น จึงได้เพิ่มลำแสงริบหรี่ของความสว่างให้กับราชอาณาจักรของเรา

เราดำเนินไปบนแผ่นดินโลก กระจายสุคนธรสของเราไปทุกหนทุกแห่ง และในทุกๆ แห่ง

เราทิ้งรูปสัณฐานของเราไว้ข้างหลัง แต่ละแห่งจะมีเสียงดังก้องด้วยเสียงของเรา

ผู้คนทุกแห่งอ้อยอิ่งอยู่กับทัศนียภาพอันงดงามของเมืองวันนี้ ด้วยว่ามนุษยชาติทั้งมวลกำลังจดจำอดีต...

มนุษยชาติทั้งมวลฉวยโอกาสที่จะได้เห็นใบหน้าของเรา แต่เมื่อเราลงมาในสภาวะบุคคลบนแผ่นดินโลก

พวกเขาทั้งหมดเกลียดชังการมาถึงของเรา และพวกเขาขับไล่การมาถึงของความสว่าง

ราวกับว่าเรคือศัตรูของมนุษย์ในสวรรค์ มนุษย์หักทลายเราด้วยแสงของการป้องกันตัวในดวงตาของเขา

และยังคงตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา กลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราอาจมีแผนอื่นๆ สำหรับเขา

เพราะมนุษย์คำนึงถึงเราว่าเป็นเพื่อนที่ไม่รู้จักคุ้นเคยผู้หนึ่ง

พวกเขาารู้สึกกรากับว่าเราเก็บงำเจตนาที่จะฆ่าพวกเขาตามอำเภอใจ ในสายตาของมนุษย์

เรคือศัตรูที่เป็นอันตรายถึงตายผู้หนึ่ง เมื่อได้ลิ้มรสความอบอุ่นของเราในท่ามกลางหายนะแล้ว แม้กระนั้น

มนุษย์ยังคงไม่ตระหนักถึงความรักของเรา และยังคงแน่วแน่ที่จะขจัดเราออกไปและเยาะเย้ยทำทลายเรา

ไม่มีทางเลยที่เราจะใช้ประโยชน์จากสภาพเงื่อนไขของเขาเพื่อลงมือกระทำการต่อต้านเขา

เรากลับโอบกอดมนุษย์ไว้ในความอบอุ่นของการสวมกอด เติมปากของเขาให้เต็มไปด้วยความหวาน

และให้ท้องของเขาอิ่มหนำด้วยอาหารจำเป็น

แต่เมื่อความเดือดดาลอันเต็มไปด้วยความโกรธของเราทำให้ภูเขาและแม่น้ำทั้งหลายสิ้นสะเทือน

เราจะไม่มอบรูปแบบต่างๆ ของการช่วยเหลือเหล่านี้ให้กับเขาอีกต่อไป เพราะความขี้ลาดของมนุษย์ ในเวลานี้

เราจะโกรธมากขึ้น จะไม่ยอมให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงได้โอกาสกลับใจและ

ทอดทิ้งความหวังทั้งหมดของเราต่อมนุษย์เสีย

เราจะตรวจการลงทัณฑ์อันสาสมตามที่เขาสมควรได้รับอย่างเต็มที่มาก ในเวลานี้

เสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบจะส่องแสงวาวและคำรามกึกก้อง ดุจดลื่นในมหาสมุทรที่โหมกระหน่ำด้วยโทสะ

เช่นเดียวกับภูเขานับหมื่นนับพันลูกที่พังทลายลงมา เพราะการเป็นกบฏของเขา

มนุษย์จึงถูกทำให้ล้มลงโดยเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ และสรรพสิ่งที่เราสร้างอื่นๆ

จะถูกทำลายล้างในการกระหน่ำเล่นงานของเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ
และทั้งจักรวาลจะลงมาสู่ความอลหม่านอย่างฉับพลันทันที
และสิ่งสร้างจะไร้ความสามารถที่จะฟื้นฟูมหายใจของชีวิตดั้งเดิมได้
กลุ่มมนุษย์จำนวนนับหมื่นแสนจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงภัยพิบัติของฟ้าร้องได้
ในท่ามกลางแสงวาบของฟ้าแลบ มนุษย์กลุ่มใหญ่กลุ่มเล็กกลุ่มเล็กลงสู่กระแสน้ำที่ไหลมาโดยฉับพลัน
ถูกพัดพาไปโดยกระแสน้ำเชี่ยวกรากที่ตกลงมาจากภูเขา ทันใดนั้นเอง โลกของ “พวกมนุษย์”
ก็มาบรรจบกันในสถานที่ซึ่งเป็น “บ้านปลาย” ของมนุษย์ ซากศพมากมายไหลลงสู่ผิวน้ำของมหาสมุทร
มนุษยชาติทั้งมวลไปห่างไกลจากเราเพราะความโกรธเคืองของเรา
ด้วยว่ามนุษย์ได้กระทำบาปต่อแก่นแท้แห่งวิญญาณของเรา และการกบฏของเขาทำให้เราขุ่นเคือง
แต่ในสถานที่ต่างๆ ที่ไม่มีน้ำ มนุษย์คนอื่นๆ
ยังคงชื่นชมคำสัญญาที่เราได้มอบให้กับพวกเขาท่ามกลางเสียงหัวเราะและเสียงเพลง
เมื่อผู้คนทั้งหมดพากันนั่งเงียบ เราก็ฉายแสงที่ส่องประกายแห่งความสว่างออกมาต่อหน้าต่อตาของพวกเขา
เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงได้กลายเป็นชัดเจนในจิตใจและกลายเป็นสดใสในดวงตา
ไม่เต็มใจที่จะนั่งเงียบอยู่เรื่อยไปอีกต่อไป ด้วยเหตุนี้เอง
ความรู้สึกด้านจิตวิญญาณจึงถูกรวบรวมไว้ในหัวใจของพวกเขาทันที ขณะที่การนี้เกิดขึ้น
มนุษยชาติทั้งมวลได้รับการฟื้นฟูขึ้น โดยที่ละทิ้งความคับข้องใจที่ไม่ได้พูดถึงของพวกเขา
มนุษย์ทั้งหมดเข้ามาต่อหน้าเรา เมื่อได้รับโอกาสชีวิตอีกครั้งหนึ่งไปแล้วโดยผ่านทางวณะที่เราประกาศ
นี่เป็นเพราะมนุษย์ทุกคนปรารถนาที่จะใช้ชีวิตอยู่บนโฉมหน้าของแผ่นดินโลก ถึงกระนั้นก็ดี
ผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่เคยมีเจตนาจะดำรงชีวิตเพื่อประโยชน์ของเราบ้าง?
ผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่เคยเปิดเผยถึงสิ่งต่างๆ
ที่แสนวิเศษในตัวเองที่เขาถวายเพื่อความชื่นชมยินดีของเราบ้าง?
ผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่เคยได้สืบทอดกลิ่นหอมหวานใจของเราบ้าง? มนุษย์ทั้งปวงคือสิ่งต่างๆ
ที่หยาบกระด้างและไม่ได้รับการขัดเกลา กล่าวคือ ภายนอกพวกเขาดูเหมือนจะทำให้ตาพร่า
แต่แก่นแท้ของพวกเขาไม่ได้รักเราอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะ ในซอกหลืบลึกลงไป ในหัวใจมนุษย์
ไม่เคยมีองค์ประกอบใดของเราเลย มนุษย์ขาดพร่องเกินไป
นั่นคือเมื่อเปรียบเทียบกับเราก็ดูเหมือนว่าจะเปิดเผยถึงหัวใจซึ่งกว้างใหญ่พอๆ
กับความกว้างใหญ่ที่อยู่ระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลก ถึงกระนั้น
เราก็ไม่ทำลายจุดที่อ่อนแอและเปราะบางของมนุษย์
อีกทั้งเราก็จะไม่เย้ยหยันเขาเพราะความขาดตกบกพร่องทั้งหลายของเขา

มือของเราได้กระทำการบนแผ่นดินโลกมานับเป็นพันๆ ปี และตลอดช่วงเวลาทั้งหมด
สายตาของเราคอยดูแลคุ้มกันมนุษยชาติทั้งมวล
ถึงกระนั้นเราก็ไม่เคยเอาชีวิตมนุษย์สักชีวิตเดียวมาเล่นอย่างไม่ตั้งใจราวกับว่าเป็นของเล่น
เราเฝ้าสังเกตความเจ็บปวดที่มนุษย์ได้รับไว้และเข้าใจถึงราคาที่เขาได้จ่าย ขณะที่เขายืนต่อหน้าเรา
เราไม่ปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์แปลกใจเพื่อจะทดสอบเขา
อีกทั้งเราไม่ปรารถนาที่จะมอบสิ่งที่ไม่น่าพึงประสงค์แก่เขาคั่วยุเช่นกัน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ตลอดเวลานี้
เราได้จัดเตรียมให้กับมนุษย์และมอบให้แก่เขาเท่านั้น ดังนั้นเอง ทั้งหมดที่มนุษย์ชื่นชมก็คือพระคุณของเรา
มันคือความไพเราะของทั้งหมดที่มาจากมือของเรา เพราะเราอยู่บนแผ่นดินโลก
มนุษย์จึงไม่เคยได้ทนทุกข์กับความทรามจากความหิวโหย ตรงกันข้าม เราปล่อยให้มนุษย์ได้รับสิ่งต่างๆ
จากมือของเราที่เขาอาจจะได้ชื่นชม และเราปล่อยให้มวลมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ภายในพรของเรา
มวลมนุษย์ทั้งปวงไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทดสอบของเราหรอกหรือ?
เช่นเดียวกับที่มีความอุดมสมบูรณ์ในส่วนลึกของภูเขา และมีความสมบูรณ์ของสิ่งต่างๆ
ให้ชื่นชมในห้วงน้ำทั้งหลาย
ผู้ที่ใช้ชีวิตภายในวณะของเราในวันนี้ไม่มีอาหารให้ได้ขอบคุณและลิ้มรสมากขึ้นไปอีกหรือ?
เราอยู่บนแผ่นดินโลก และมวลมนุษย์ชื่นชมพรของเราบนแผ่นดินโลก เมื่อเราทิ้งแผ่นดินโลกไว้ข้างหลัง
ซึ่งเป็นเวลาที่งานของเรามาส่งถึงความครบบริบูรณ์ของมันด้วยเช่นกัน
มนุษยชาติจะไม่ได้รับการผ่อนผันของเราอีกต่อไปเพราะความอ่อนแอของพวกเขา

16 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 18

ในแสงสว่างวาวของฟ้าแลบ สัตว์ทุกตัวถูกเผยรูปร่างที่แท้จริงของมัน ดังนั้น
เมื่อได้รับความกระแงด้วยความสว่างของเรา
มนุษย์ก็ได้รับความสะอาดบริสุทธิ์ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยครอบครองกลับคืนมาอีกครั้งเช่นกัน โอ้ โลกเก่าๆ
อันเลื่อมทรม! ในที่สุด มันได้ล้มคว่ำลงไปใต้น้ำโสโครก และด้วยการจมลงไปอยู่ใต้พื้นผิว
จึงได้ละลายไปเป็นโคลนตม! โอ้ มวลมนุษย์ทั้งปวง จากการสร้างของเราเอง!
ในที่สุดพวกเขาก็ได้กลับมามีชีวิตอีกครั้งในความสว่าง ได้พบรากฐานสำหรับการดำรงอยู่
และเลิกดิ้นทุรนอยู่ในโคลนตม! โอ้ สรรพสิ่งแห่งการสร้างอันมากเหลือคณานับที่เราถืออยู่ในมือของเรา!
พวกมันจะไม่สามารถเริ่มต้นใหม่โดยผ่านทางถ้อยคำของเราได้อย่างไร?
พวกมันจะไม่สามารถแสดงบทบาทหน้าที่ของพวกมันในความสว่างได้อย่างไร?
แผ่นดินโลกจะเล็กลงหนึ่งไมล์หาติงและเจียบสังคเป็นตายอีกต่อไป
ฟ้าสวรรค์จะไม่อ้างว้างและเศร้าโศกอีกต่อไป ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะรวมกันเป็นหนึ่ง
ไม่ถูกแยกด้วยที่ว่างอีกต่อไป จะไม่มีวันถูกตัดแยกจากกันอีก ในวาระอันน่ายินดีปรีดานี้ ณ
ชั่วขณะแห่งความปรามิโทษนี้ ความชอบธรรมของเราและความบริสุทธิ์ของเราได้แผ่ขยายไปทั่วทั้งจักรวาล
และมวลมนุษย์ทั้งปวงเฉลิมเกียรติสิ่งเหล่านั้นกันไม่หยุดหย่อน
เมืองทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์กำลังหัวเราะด้วยความชื่นบานยินดี
และอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกกำลังเต้นรำด้วยความชื่นบานยินดี ณ เวลานี้ ใครเล่าที่จะไม่ยินดี?
และใครเล่าที่จะไม่รำไห้? แผ่นดินโลกในสภาวะแรกเริ่มของมันนั้นเป็นของฟ้าสวรรค์
และฟ้าสวรรค์ก็รวมเข้ากับแผ่นดินโลก มนุษย์คือสายใยที่ผูกรวมฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเข้าด้วยกัน
และเนื่องจากความสะอาดบริสุทธิ์ของมนุษย์ เนื่องจากการเริ่มต้นใหม่ของมนุษย์
ฟ้าสวรรค์จึงไม่ถูกปกปิดจากแผ่นดินโลกอีกต่อไป และแผ่นดินโลกก็ไม่นั่งเจียบต่อฟ้าสวรรค์อีกต่อไป
ใบหน้าที่ทั้งหลายของมวลมนุษย์ประดับด้วยรอยยิ้มแห่งความรื่นรมย์สมอุรา
และที่ซ่อนเร้นอยู่ในหัวใจของพวกเขาคือความหวานชื่นอันมีรู้ที่สิ้นสุด มนุษย์ไม่ทะเลาะวิวาทกับมนุษย์
และมนุษย์ไม่มาชกต่อยกัน มีใครบ้างไหมที่ไม่ใช้ชีวิตกับคนอื่นๆ อย่างมีสันติสุขในความสว่างของเรา?
มีใครบ้างไหมที่ทำให้นามของเราเสื่อมเสียในวันของเรา?
มนุษย์ทั้งปวงจึงสาขตาเปี่ยมความเคารพของพวกเขามุ่งตรงมาที่เรา และในหัวใจของพวกเขานั้น
พวกเขาแอบเพียรร้องหาเรา เราได้ค้นคว้าการกระทำทุกอย่างของมวลมนุษย์แล้ว
พบว่าท่ามกลางมนุษย์ที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว ไม่มีสักคนที่ไม่เชื่อฟังเรา ไม่มีสักคนที่ตัดสินเรา
มวลมนุษย์ทั้งปวงถูกซึมแทรกด้วยอุปนิสัยของเรา มนุษย์ทั้งหมดกำลังจะได้มารู้จักเรา

กำลังจะเข้ามาใกล้ชีวิตเรายังขึ้นและรักษาเรา เราขึ้นหยดมั่นคงในจิตวิญญาณของมนุษย์
ได้รับการยกย่องถึงจุดยอดสูงสุดในสายตามนุษย์ และไหลผ่านเลือดในเส้นเลือดของมนุษย์
การยกย่องอันขึ้นบานยินดีในหัวใจมนุษย์เต็มเปี่ยมไปทุกหนแห่งบนหน้าแผ่นดินโลก อากาศแจ่มใสและสดชื่น
หมอกหนาไม่ปกคลุมพื้นดินอีกต่อไป และดวงอาทิตย์ฉายแสงโชติช่วงชัชวาล

บัดนี้ จงมองดูอาณาจักรของเรา ที่ซึ่งเราเป็นกษัตริย์เหนือทุกสิ่ง และที่ซึ่งเราคุมอำนาจเหนือทุกสิ่ง
จากการเริ่มต้นแห่งการสร้างจนกระทั่งถึงวันปัจจุบัน บุตรทั้งหลายของเรา เมื่อได้รับการนำทางจากเรา
ก็ได้ก้าวผ่านความยากลำบากต่างๆ ของชีวิตมามากมายเหลือเกิน

ผ่านความอยุติธรรมของโลกมามากมายเหลือเกิน ผ่านความผันผวนแห่งอาณาจักรมนุษย์มามากมายเหลือเกิน
แต่บัดนี้พวกเขาอาศัยอยู่ในความสว่างของเรา ใครบ้างไม่รำให้ให้กับความอยุติธรรมของวันวาน?

ใครบ้างไม่หลั่งน้ำตาให้กับความยากลำบากทั้งหลายที่สู้ทนเพื่อมาถึงวันนี้? และเช่นกันนี้

มีใครบ้างไหมที่ไม่ใช้วาระนี้เพื่อมอบอุทิศตนให้กับเรา?

มีใครบ้างไหมที่ไม่ใช้โอกาสนี้เพื่อแสดงความหลงใหลอันท่วมท้นในหัวใจของพวกเขา? มีใครบ้างไหม ณ
ชั่วขณะนี้ ที่ไม่แสดงความเห็นต่อสิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์มา? ณ เวลานี้

มนุษย์ทั้งมวลกำลังพิจารณาตนมอบส่วนที่ดีที่สุดของตัวเองให้กับเรา

ก็คนที่ทรمانกับความเสียใจเพราะความโง่เขลาในวันวานของตัวเอง

ก็คนที่สะอิดสะเอียนตัวเองกับการไล่ตามเสาะหาในวันวาน! มนุษย์ทั้งหลายล้วนได้มารู้จักตัวเองแล้ว

พวกเขาทั้งหลายล้วนได้เห็นความประทุติของซาตานและความน่าอัศจรรย์ของเราแล้ว

และภายในหัวใจของพวกเขา บัดนี้มีพื้นที่สำหรับเรา

เราจะไม่พบกับความรังเกียจและการละทิ้งท่ามกลางมนุษย์อีกต่อไป

เพราะงานอันยิ่งใหญ่ของเราได้สำเร็จลุล่วงแล้ว และไม่ถูกขัดขวางอีกแล้ว วันนี้

ท่ามกลางบุตรทั้งหลายแห่งอาณาจักรของเรา มีใครบ้างที่มีได้พิจารณาข้อกังวลของพวกเขาเอง?

มีใครบ้างที่ไม่มีความตรึงตรองมากขึ้นเพราะหนทางต่างๆ ที่ใช้ในการทำงานของเรา?

มีใครบ้างที่ถวายเป็นตัวพวกเขาเองเพื่อประโยชน์ของเราอย่างจริงใจ?

สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายภายในหัวใจของพวกเขาได้น้อยลงแล้วหรือไม่? หรือพวกมันได้เพิ่มขึ้น?

หากองค์ประกอบที่ไม่บริสุทธิ์ในหัวใจของพวกเขาเจ้ามิได้ลดลง และก็มีได้เพิ่มขึ้น เช่นนั้น

เราจะโยนผู้คนเช่นพวกเขาทิ้งไปอย่างแน่นอน สิ่งที่เราต้องการคือผู้คนที่บริสุทธิ์สมดังใจของเราเอง

มิใช่ปีศาจไม่สะอาดที่กบฏต่อเรา ถึงแม้ว่าข้อเรียกร้องของเราต่อมวลมนุษยนั้นมิได้สูงเลย

แต่โลกข้างในหัวใจมนุษย์ก็ช่างซับซ้อนเสียจนมวลมนุษยไม่สามารถเห็นพ้องกับความปรารถนาของเราได้อย่าง
พร้อมใจหรือทำให้เจตนารมณ์ของเราลุล่วงได้โดยทันที มวลมนุษยส่วนใหญ่กำลังทุ่มเทกำลังตนเองอย่างลับๆ

ด้วยความหวังที่จะคว่ำมาลัยแห่งชัยชนะขั้นสุดท้าย

มนุษย์ส่วนใหญ่กำลังเพียรพยายามด้วยพลังกำลังทั้งหมดของพวกเขา โดยไม่กล้าที่จะลดละแม้เพียงชั่วขณะ
ด้วยหวังเกรงว่าจะตกเป็นเชลยของซาตานเป็นครั้งที่สอง

พวกเขาไม่กล้าคิดที่จะเก็บงำข้อลับข้อใจต่อเราอีกต่อไป

แต่มันคงในการแสดงความรักภักดีของพวกเขาต่อหน้าเราเสมอ

เราเคยได้ยินถ้อยคำจากใจจริงที่ผู้คนมากมายเหลือเกินพูดออกมา เรื่องราวต่างๆ

จากผู้คนมากมายเหลือเกินเกี่ยวกับประสบการณ์อันเจ็บปวดของพวกเขาในท่ามกลางความทุกข์

เราได้เห็นผู้คนมากมายเหลือเกินที่มอบถวายความจงรักภักดีของพวกเขาต่อเราอย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลงในส
ถานการณ์อันสุดลำบากยากเย็น

และเราได้เห็นผู้คนมากมายเหลือเกินที่ค้นหาทางออกขณะที่พวกเขาเดินอยู่บนเส้นทางที่เต็มไปด้วยหิน

ในรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ พวกเขาไม่เคยปรบ่น แม้เมื่อพวกเขาเกิดความรู้สึกค่อนข้างจะท้อแท้ใจ

เมื่อไม่สามารถค้นพบความสว่างได้ พวกเขาก็ไม่เคยปรบ่นเลยสักครั้ง

แต่เราก็เคยได้ยินผู้คนมากมายเหลือเกินเช่นกันที่ระบายอารมณ์สาปแช่งจากส่วนลึกในหัวใจของพวกเขา

โดยแช่งคำฟ้าสวรรค์และกล่าวหาแผ่นดินโลก และเช่นเดียวกันนั้น

เราก็ได้ยินผู้คนมากมายเหลือเกินที่ทิ้งให้ตัวเองสิ้นหวังอยู่ท่ามกลางความยุ่งยากใจของพวกเขา

โดยโยนตัวเองทิ้งลงในถังขยะเหมือนคนไร้ค่า ให้ถูกเคลือบไว้ด้วยสิ่งโสโครกและสิ่งเลอะเทอะ

เราเคยได้ยินผู้คนมากมายเหลือเกินที่ทะเลาะวิวาทกัน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงตำแหน่ง

ที่นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าของพวกเขา

ด้วยเหตุนี้จึงเปลี่ยนแปลงสัมพันธภาพกับเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา

มากจนกระทั่งเพื่อนเลิกเป็นเพื่อนและกลายมาเป็นศัตรูกัน โจมตีกันและกันด้วยลิ้นของพวกเขา

ผู้คนส่วนใหญ่ใช้ถ้อยคำของเราเหมือนลูกกระสุนจากปืนกล โดยเปิดฉากยิงคนอื่นๆ โดยไม่รู้ตัว

จนกระทั่งโลกมนุษย์ทั่วทุกหนแห่งเต็มไปด้วยเสียงดังอึกทึกครึกโครมที่พังทลายความสงบราบรื่น

ช่างโชคร้ายที่วันนี้ได้มาถึงแล้วในบัดนี้

มิฉะนั้นใครจะรู้ว่ามียุทธศาสตร์ใดที่อาจจะต้องพินาศไปภายใต้การกราดยิงปืนกลที่ไม่หยุดหย่อนนี้

หลังจากการแถลงถ้อยคำของเรา และก้าวทันสภาวะการณ์ต่างๆ ของมวลมนุษย์ทั้งปวง

อาณาจักรของเราจะเคลื่อนลงมานบนแผ่นดินโลกทีละขั้นตอน มนุษย์จะไม่เก็บงำความคิดวิตกกังวล หรือ

“สาละวน” ตัวเขาเองกับผู้อื่นๆ หรือ “ใช้ความคิด” แทนพวกเขาอีกต่อไป และดังนั้น

ข้อพิพาทที่ได้แย้งกันบนแผ่นดินโลกจึงไม่มีอีกแล้ว และหลังจากการแถลงถ้อยคำของเรา “อาวุธ” ต่างๆ

นานาแห่งยุคสมัยใหม่จะถูกถอนออกไป มนุษย์จะพบสันติสุขกับมนุษย์อีกครั้ง

หัวใจมนุษย์จะแผ่รังสีจิตวิญญาณแห่งความสามัคคี

และจะไม่มีผู้ใดที่กำลังป้องกันตัวเองจากการห่มใจติดอีกต่อไป

มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้กลับคืนสู่สภาวะปกติและเริ่มต้นชีวิตใหม่ เมื่อได้อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่ๆ ผู้คนจำนวนมากจะมองไปรอบตัวของพวกเขา รู้สึกรากับว่าพวกเขาได้เข้าสู่โลกใหม่อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ และเนื่องจากกรณี

พวกเขาจึงไร้ความสามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมปัจจุบันของพวกเขาได้โดยฉับพลัน หรือเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องได้ในทันที และดังนั้น มันจึงเป็นกรณีของ “วิญญาณเต็มใจแต่เนื้อหนังอ่อนแอ” ตามที่มวลมนุษย์รู้สึก แม้ว่าเราไม่เคยได้ลิ้มรสความขมขื่นของความทุกข์ยากด้วยตัวเราเองเหมือนมนุษย์ แต่ถึงอย่างไรเรารู้ทั้งหมดที่มีให้รู้เกี่ยวกับความขาดตกบกพร่องทั้งหลายของมนุษย์

เราสนิทสนมคุ้นเคยกับความต้องการที่จำเป็นของมนุษย์

และความเข้าใจของเราเกี่ยวกับจุดอ่อนทั้งหลายของเขานั้นครบบริบูรณ์ ด้วยเหตุนี้เอง

เราจึงไม่ล้อเล่นกับข้อบกพร่องทั้งหลายของเขา เราเพียงแต่บริหารมาตรการที่เหมาะสมสำหรับ “การศึกษา” โดยขึ้นอยู่กับความไม่ชอบธรรมของเขา เพื่อที่จะทำให้ทุกคนสามารถอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องได้ดียิ่งขึ้น เพื่อที่มวลมนุษย์จะได้เลิกเป็นเด็กกำพร้าเร่ร่อนและกลับกลายเป็นทารกน้อยที่มีสถานที่ให้เรียกว่าบ้านแทน อย่างไรก็ตาม การกระทำของเรามีหลักการควบคุม หากมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะชื่นชมความผาสุกที่อยู่ในตัวเรา เราก็ทำได้แค่เพียงคล้อยตามไปกับสิ่งที่พวกเขาได้ปลงใจไปแล้ว และส่งพวกเขาลงไปในบาตาลลึก ณ จุดนี้ ไม่ควรมีใครสักคนเก็บจำความคับข้องใจต่างๆ ไว้ในหัวใจของพวกเขาอีกต่อไป

แต่ทั้งหมดควรจะสามารชมองเห็นความชอบธรรมของเราในการจัดการเตรียมการที่เราได้ทำไป

เราไม่บังคับให้มวลมนุษย์รักเรา และเราไม่เมียนดีให้มนุษย์คนใดมารักเรา ในตัวเราก็คืออิสรภาพทั้งสิ้น คือการปลดปล่อยทั้งสิ้น แม้ว่าโชคชะตาของมนุษย์จะอยู่ในมือของเรา แต่เราได้ให้เจตจำนงอิสระแก่มนุษย์ ซึ่งไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของเรา ในหนทางนี้ มนุษย์จะไม่หาเรื่องสร้าง “ปัญหา” ด้วยวิธีต่างๆ

เนื่องจากประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา แต่ในทางกันข้าม เขาจะไว้วางใจในความเอื้ออารีของเรา และได้รับ “การปลดปล่อย” และดังนั้น ผู้คนมากมายแสวงหาทางออกของพวกเขาเองภายในเสรีภาพของพวกเขา แทนที่จะถูกหน่วงเหนี่ยวกักขังให้อยู่กับเรา

เราปฏิบัติกับมวลมนุษย์ด้วยมือที่ให้เสรีอยู่เสมอ ไม่เคยขวางกั้นมนุษย์ด้วยปัญหาที่คลี่คลายไม่ได้

ไม่เคยทำให้บุคคลใดอยู่ในความลำบากยากเย็นสักคนเดียว นี่มิใช่เป็นดังนี้หรือ?

แม้ว่าผู้คนมากมายยังไม่รักเรา โดยที่หาได้ระคายเคืองด้วยท่าทีประเภทนี้เลยแม้แต่น้อยไม่

เราก็ได้ให้อิสรภาพแก่พวกเขา

โดยยอมให้พวกเขาลอยลำนจนถึงขนาดที่ปล่อยให้พวกเขาแหวกว่ายอย่างอิสระไปในทะเลแห่งความขมขื่นแล

ะความทุกข์ เนื่องจากมนุษย์เป็นเรือใหญ่ที่ไร้เกียรติยศศักดิ์ศรี แม้เขาจะมองเห็นพรที่เรากลืออยู่ในมือของเรา เขาก็ไม่มีความสนใจที่จะชื่นชมมัน แต่กลับเลือกกระชากว่าสิ่งที่นำความทุกข์มาให้จากมือของชาตาน ด้วยเหตุนี้เอง จึงเป็นการชี้ชะตากรรมให้ตัวเขาเองถูกชาตานบริโภคเป็น “เครื่องบำรุงเลี้ยง”

แน่นอนว่ามีบางคนที่ได้มองเห็นความสว่างของเราด้วยตาของพวกเขา และดังนั้น ถึงแม้ว่าพวกเขากำลังใช้ชีวิตอยู่ในม่านหมอกอันบดบังของเวลาปัจจุบัน แต่พวกเขาก็มิได้สูญเสียความเชื่อในความสว่างไปด้วยเหตุแห่งม่านหมอกเหล่านี้

แต่ยังคงคลำทางและแสวงหาผ่านม่านหมอกเหล่านี้ต่อไป-

ถึงแม้ว่าตลอดเส้นทางจะเคลื่อนไปด้วยอุปสรรคต่างๆ เมื่อมนุษย์กบฏต่อเรา เราจะฟันความโกรธกริ้วอันเกรี้ยวกราดลงบนเขา และดังนั้น มนุษย์อาจจะพินาศไปโดยการไม่เชื่อฟังของเขา เมื่อเขาเชื่อฟังเรา เราจะยังคงซ่อนเร้นจากเขา

ในหนทางนี้จึงเป็นการทำให้ความรักในส่วนลึกของหัวใจเขานำขึ้นคืน

ความรักที่มีได้แสวงหาเพื่อลวงหลอกหรือหวานล่อ แต่เพื่อให้ความชื่นชมยินดีแก่เรา

มากมายหลายครั้งเหลือเกินที่เมื่อมนุษย์ตามหาเรา

แล้วเราได้ปิดตาของเราและนั่งเงียบเพื่อที่จะลวงเอาความเชื่อแท้จริงของเขาออกมา แต่เมื่อเราไม่พูด

ความเชื่อของเขาก็เปลี่ยนแปลงในทันที และทั้งหมดที่เรามองเห็นคือ “สินค้าปลอม” ของเขา

เพราะมนุษย์ไม่เคยรักเราอย่างจริงจัง มีเพียงเมื่อเราสำแดงให้เห็นตัวเราเท่านั้นที่มนุษย์ทั้งหมดจะทำการแสดง

“ความเชื่อ” อันมหิพารออกมา แต่เมื่อเราซ่อนอยู่ในสถานที่ลับของเรา

พวกเขาจะเริ่มมีหัวใจที่อ่อนแอและเลือนราง รวากับกลัวว่าจะเป็นการทำให้เราขุ่นเคือง

มีกระทั้งบางคนที่ไม่สามารถมองเห็นใบหน้าของเรา จัดให้เราเป็น “การประมวลผลการรับรู้เชิงลึกทางจิต”

อย่างหนึ่ง นั่นเองที่เป็นการหักล้างความจริงเรื่องการดำรงอยู่ของเรา

ผู้คนมากมายเหลือเกินที่ยังคงอยู่ในสภาวะนี้ มากมายเหลือเกินที่มีภาวะจิตใจแบบนี้

มันมิได้เป็นมากไปกว่าความเลือกชอบของมนุษย์ทั้งหมดที่จะปิดบังสิ่งที่น่าเกลียดในตัวพวกเขาเองเอาไว้

เพราะเหตุนี้ พวกเขาจึงลังเลไม่เต็มใจที่จะดึงความสนใจมาสู่ความขาดตกบกพร่องของพวกเขาเอง

และแค่ยอมรับความจริงในถ้อยคำของเราด้วยการกีดกันและปกปิดใบหน้าเท่านั้นเอง

บทที่ 19

การใช้วณะของเราเป็นพื้นฐานสำหรับการอยู่รอดของพวกเขา—นี่คือพันธะผูกพันของมนุษย์
ผู้คนต้องกำหนดส่วนแบ่งของพวกเขาเองในแต่ละส่วนและทุกส่วนของวณะของเรา
หากไม่ทำเช่นนั้นก็จะเป็นการแสวงหาการทำลายล้างของพวกเขาเองและชวนให้น่าดูถูกเหยียดหยาม
มนุษย์ไม่รู้จักรเรา และเพราะเหตุนี้ แทนที่จะนำพาชีวิตของพวกเขาเองมาให้เราเพื่อถวายเป็นการแลกเปลี่ยน
ทั้งหมดที่พวกเขาทำกลับเป็นการเดินสวนนามเบื้องหน้าเราพร้อมกับขยะในมือของพวกเขา
พยายามที่จะให้ความพึงพอใจแก่เราโดยวิธีนั้น อย่างไรก็ตาม
ไกลจากความพึงพอใจกับสิ่งทั้งหลายดังเช่นที่พวกมันเป็น เราจึงทำการเรียกร้องต่อมนุษย์ต่อไป
เรารักการเกื้อหนุนของผู้คน แต่เราเกลียดชังการเรียกร้องของพวกเขา
พวกมนุษย์ทั้งหมดมีหัวใจที่เต็มไปด้วยความโลภ ราวกับว่าหัวใจมนุษย์ถูกปีศาจจับเป็นทาส
และไม่มีสักคนที่สามารถหลุดพ้นและมอบถวายหัวใจของพวกเขาให้เราได้ เมื่อเราพูด
ผู้คนรับฟังเสียงของเราด้วยความสนใจที่จดจ่อ แต่เมื่อเรานิ่งเงียบ พวกเขาจะเริ่ม “กิจการ”
ของพวกเขาเองอีกครั้ง และเลิกใส่ใจต่อวณะของเราโดยสิ้นเชิง
ราวกับว่าวณะของเราเป็นเพียงสิ่งเพิ่มเติมให้กับ “กิจการ” ของพวกเขาเท่านั้น เราไม่เคยหละหลวมกับมนุษย์
แต่ถึงกระนั้นเราก็คอดทนและยอมผ่อนปรนให้กับมนุษย์ และดังนั้น ผลที่ได้จากการผ่อนผันของเรา
พวกมนุษย์ทั้งปวงประเมินค่าตัวพวกเขาเองสูงเกินไปและไม่มีความสามารถในการรู้จักตนเองและการทบทวนต
นเอง พวกเขาเพียงหาประโยชน์จากความอดทนของเราเพื่อหลอกลวงเรา
ไม่มีสักคนเดียวท่ามกลางพวกเขาที่ได้เคยใส่ใจเราอย่างจริงจัง
และไม่มีสักคนเดียวที่หวงแหนความล้ำค่าเราอย่างแท้จริงดังเช่นวัตถุที่สำคัญต่อหัวใจของพวกเขา
เฉพาะเมื่อพวกเขามีช่วงเวลาว่างเหลืออยู่เท่านั้นพวกเขาก็จะให้ความสนใจใส่แบบพอเป็นพิธีแก่เรา
ความพยายามที่เราได้ทุ่มเทให้กับมนุษย์นั้นเกินขนาดไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น
เราได้ทำงานเกี่ยวกับพวกมนุษย์ในหนทางที่ไม่เคยมีมาก่อน และนอกเหนือจากนี้
เราได้ให้ภาระเพิ่มเติมแก่พวกเขาจากสิ่งที่เรามีและสิ่งที่เราเป็น
เพื่อที่ว่าพวกเขาอาจจะได้รับความรู้บางอย่างและได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง
เรามีได้ขอให้ผู้คนเป็นเพียง “ผู้บริโภคน” เรายังขอให้พวกเขาเป็น “ผู้ผลิต” ที่ทำให้ชาตานพ่ายแพ้
แม้ว่าเราอาจจะไม่เรียกร้องให้มนุษย์ทำอะไรก็ตาม อย่างไรก็ตาม เรามีมาตรฐานสำหรับข้อเรียกร้องที่เราทำ
เพราะมีจุดประสงค์ในสิ่งที่เรากระทำ ตลอดจนมีพื้นฐานสำหรับการกระทำของเรา กล่าวคือ เรามีได้ทำเล่นๆ
อย่างสะเดาะดังที่ผู้คนจินตนาการ
อีกทั้งเรามีได้ปั้นแต่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกและวัตถุแห่งการสร้างมากมายมหาศาลอย่างไรก็ตามที่เราปรารถ

ถนา ในงานของเรา พวกมนุษย์ควรมองเห็นบางอย่าง และได้รับบางอย่าง
พวกเขาไม่ควรผลาญช่วงเวลาผลิบานแห่งวัยเยาว์ของพวกเขา
หรือปฏิบัติกับชีวิตของพวกเขาเองเหมือนเสื้อผ้าซึ่งยอมให้ฝุ่นจับอย่างไม่เอาใจใส่ ในทางตรงกันข้าม
พวกเขาควรยืนป้องกันตัวพวกเขาเองอย่างเข้มงวด
โดยใช้ความโปญลย์ของเราเพื่อจัดเตรียมให้แก่ความชื่นชมยินดีของพวกเขาเอง
จนกระทั่งพวกเขาไม่สามารถหันกลับไปหาซาตานได้ก็เพราะเรา และพวกเขาลุกขึ้นโจมตีซาตานก็เพราะเรา
ข้อเรียกร้องของเราจากมนุษย์มิใช่เรียบง่ายเพียงนี้หรือ?

เมื่อแสงระยิบริบหรี่ของแสงสว่างเริ่มปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก
ผู้คนทั้งหมดภายในจักรวาลให้ความสนใจกับมันมากขึ้นเล็กน้อย มนุษย์ไม่จมจ่อมอยู่ในการหลับใหลอีกต่อไป
เขาผจญภัยไปข้างหน้าเพื่อเฝ้าสังเกตแหล่งกำเนิดของแสงสว่างจากทิศตะวันออกนี้
เนื่องด้วยศักยภาพอันจำกัดของพวกเขา จึงยังไม่มีสักคนที่สามารถมองเห็นตำแหน่งแห่งที่
ว่าแสงสว่างนี้มีต้นกำเนิดมาจากไหน เมื่อทั้งหมดภายในจักรวาลนี้กระจ่างอย่างเต็มที่
พวกมนุษย์ก็ตื่นขึ้นจากการนอนหลับฝัน
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาระลึกได้ว่าวันของเราค่อยมาถึงพวกเขาแล้วทีละน้อย
มนุษย์ทั้งปวงเฉลิมฉลองเนื่องจากการมาถึงของแสงสว่างนั้น
และโดยเหตุนี้จึงไม่นอนหลับสนิทหรืออยู่ในความมึนงงอีกต่อไป ภายใต้รัศมีแสงสว่างของเรา
มนุษย์ทั้งปวงกลายเป็นชัดเจนขึ้นในจิตใจและสายตา
และตื่นขึ้นมาสู่ความชื่นบานยินดีของการใช้ชีวิตในทันทีทันใด เรามองออกไปทั่วพิภพ
ภายใต้ผืนหมอกที่ปกคลุม สัตว์ทั้งหลายล้วนกำลังหยุดพัก
เนื่องจากการมาถึงของแสงระยิบริบหรี่ของแสงสว่าง
ทุกสิ่งทุกอย่างกลับกลายเป็นรู้สึกได้ว่าชีวิตใหม่กำลังใกล้เข้ามา ด้วยเหตุผลนี้ สัตว์ต่างๆ
ทั้งหมดก็กำลังคลานออกมาจากโพรงของพวกมันเพื่อหาอาหารด้วยเช่นกัน แน่่อนว่าต้นไม้ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น
และในรัศมีของแสงสว่างนี้ ใบสีเขียวของพวกมันเป็นประกายด้วยความเปล่งปลั่งแวววาว
โดยรอที่จะแสดงหน้าที่ในส่วนของพวกเขาเองให้เราในขณะที่เรายืนบนแผ่นดินโลก
มนุษย์ทั้งมวลปรารถนาการมาถึงของแสงสว่างนี้ และพวกเขายังกลัวการกำเนิดของมัน กระวนกระวายอยู่ลึกๆ
ว่าความอัปยศของพวกเขาเองจะไม่พบที่ปกปิดอีกต่อไป นี่เป็นเพราะพวกมนุษย์นั้นเปลี่ยนแปลง
และขาดสิ่งใดที่จะมาปิดบังพวกเขา ดังนี้เอง
ผู้คนมากมายเหลือเกินจึงได้ตกอยู่ในความตื่นตระหนกอันเป็นผลจากการมาถึงของแสงสว่างนี้
และอยู่ในสภาพตกตะลึงเนื่องจากการปรากฏของมัน เมื่อมองเห็นแสงสว่างนี้

ผู้คนมากมายเหลือเกินเต็มไปด้วยความล้าหนักผิอันไม่สิ้นสุด ซึ่งซึ่งความไม่สะอาดของพวกเขาเอง
แต่ทว่าด้วยไร้กำลังที่จะเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริง
จึงไม่สามารถทำอะไรได้เลยนอกจากรอให้เราประกาศคำพิพากษา ผู้คนมากมายเหลือเกิน
ที่ได้รับการถูกลดด้วยความทุกข์ในความมืด เมื่อมองเห็นความสว่างนั้น
ก็ตะลึงงันในทันทีกับความหมายลึกซึ้งของมัน
และกอดความสว่างนั้นไว้ใกล้ทรวงอกของพวกเขา นับตั้งแต่นั้นมา กลัวอยู่ลึกๆ ว่าจะสูญเสียมัน ไปอีกครั้ง
ผู้คนมากมายเหลือเกินที่เพียงแต่่วนอยู่กับงานประจำวันในมือ
แทนที่จะถูกเหวี่ยงออกมาจากวงโคจร โดยการปรากฏอย่างฉับพลันของความสว่างนั้น
เพราะพวกเขาตาบอดมาเป็นเวลานานหลายปี
และด้วยเหตุนี้จึงไม่เพียงแต่ไม่สังเกตเห็นว่าความสว่างนั้นได้มาแล้ว แต่ยังมิได้อิ่มเอิบใจกับมันอีกด้วย
ในหัวใจของพวกเขา มนุษย์เรามีได้สูงส่งอีกทั้งมิได้ต่ำต้อย ตามความรู้สึกของพวกเขาแล้ว
มันไม่มีความแตกต่างกันเลยว่าเรากำลังอยู่หรือไม่
ราวกับว่าชีวิตของผู้คนคงจะไม่รู้สึกโดดเดี่ยวยิ่งขึ้นแต่อย่างใดหากเรามีได้ดำรงอยู่ และหากเรากำลังอยู่
ชีวิตของพวกเขา ก็คงจะไม่กลายเป็นน่าชื่นบานมากขึ้นแต่อย่างใด เพราะมนุษย์มิได้ทะนุถนอมเรา
ความชื่นชมยินดีที่เราให้พวกเขาได้มีไม่มาก อย่างไรก็ตาม
ทันทีที่พวกมนุษย์ให้ความสำคัญแก่เรามากขึ้นแม้เพียงสักนิด
เราก็จะทำการเปลี่ยนแปลงท่าทีที่มีต่อพวกเขาด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุผลนี้
มีเพียงเมื่อพวกมนุษย์ได้จับความเข้าใจธรรมบัญญัตินี้เท่านั้น พวกเขาจึงจะ โชคดีพอที่จะอุทิศตนให้แก่เรา
และขอสิ่งทั้งหลายที่เราถือไว้ในมือของเรา
แน่ใจหรือว่าความรักที่พวกเขามีต่อเรานั้นมิได้ผูกมัดอยู่แต่กับผลประโยชน์ของพวกเขาเองอย่างเดียว?
แน่ใจหรือว่าความเชื่อที่พวกเขามีในเรานั้นมิได้ผูกมัดอยู่แต่กับสิ่งทั้งหลายที่เราให้เท่านั้น? เป็นไปได้ไหมว่า
หากพวกมนุษย์มิได้มองเห็นความสว่างของเรา
พวกเขาจะไร้ความสามารถที่จะรักเราได้อย่างจริงใจโดยวิถีทางแห่งความเชื่อของพวกเขา?
แน่ใจหรือว่ากำลังและเรี่ยวแรงของพวกเขามิได้ถูกจำกัดอยู่กับสภาพเงื่อนไขของวันนี้?
เป็นไปได้ไหมว่ามนุษย์จำเป็นต้องมีความกล้าเพื่อที่จะรักเรา?

เนื่องจากผลแห่งการดำรงอยู่ของเรา
วัตถุประสงค์แห่งการสร้างมากมายมหาศาลทำการบนอบอย่างเชื่อฟังในสถานที่ซึ่งพวกมันอาศัยอยู่
และมิได้หลงระเหิรในการปล่อยใจในทางผิดศีลธรรมเมื่อไม่มีการบ่มวินัยของเรา เพราะฉะนั้น
ภูเขาทั้งหลายกลายเป็นอาณาเขตระหว่างชนชาติทั้งหลายบนแผ่นดิน

แหล่งน้ำทั้งหลายกลายเป็นสิ่งกีดขวางเพื่อแยกผู้คนในแผ่นดินต่างๆ ออกจากกัน
และอากาศกลายเป็นสิ่งซึ่งไหลเวียนจากบุคคลสู่บุคคลในพื้นที่ว่างเหนือแผ่นดินโลก
มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ไม่สามารถเชื่อฟังข้อพึงประสงค์แห่งเจตจำนงของเราได้อย่างแท้จริง
นี่คือเหตุผลที่เราบอกว่า ในสรรพสิ่งสร้างทั้งปวงนั้น
พวกมนุษย์อย่างเดียวเท่านั้นที่อยู่ในจำพวกของสิ่งที่ไม่เชื่อฟัง
มนุษย์ไม่เคยบนอบต่อเราอย่างแท้จริงและด้วยเหตุผลนี้เองเราจึงได้ให้พวกมนุษย์อยู่ภายใต้การบ่มวินัยที่เคร่งครัดตลอดมา หากแม้ว่าในท่ามกลางมนุษย์ จะเกิดเหตุการณ์ที่สง่าราศีของเราแผ่ขยายไปทั่วทั้งจักรวาล เมื่อนั้น
เราจะนำเอาสง่าราศีทั้งหมดของเรามาและทำให้มันสำแดงต่อหน้ามวลมนุษย์อย่างแน่นอน
เพราะในสิ่งที่เป็นมลทินของพวกเขานั้น พวกมนุษย์ไม่เหมาะสมที่จะมองดูสง่าราศีของเรา
เป็นเวลาหลายพันปีแล้วที่เราไม่เคยออกมาในที่เปิดเผย แต่กลับยังคงซ่อนเร้นอยู่ ด้วยเหตุผลนี้
สง่าราศีของเราจึงไม่เคยถูกสำแดงต่อหน้าพวกเขา และพวกเขาก็ยังคงอยู่ในห้วงเหวแห่งบาป
เราได้ให้อภัยแก่พวกมนุษย์สำหรับความไม่ชอบธรรมของพวกเขา
แต่พวกเขาล้วนไม่รู้วิธีที่จะสงวนรักษาตัวพวกเขาเอง และกลับปล่อยตัวพวกเขาเองให้เปิดรับความบาปอยู่เสมอ
โดยยอมให้มันทำอันตรายพวกเขาแทน
การนี้มิได้แสดงให้เห็นการขาดความเคารพตนเองและความรักตนเองของมนุษย์หรือหรือ?
ในท่ามกลางมนุษย์นั้น มีสักคนไหมที่สามารถรักได้อย่างแท้จริง?
การอุทิศตนของมนุษย์มีน้ำหนักได้สักกี่มากน้อย?
มิได้มีสินค้าปลอมปนผสมอยู่ภายในสิ่งที่เรียกว่าความเป็นของแท้ของผู้คนหรือหรือ?
การอุทิศตนของพวกเขามีใช้สิ่งผสมปนเปทั้งสิ้นหรือหรือ?
สิ่งที่เราพึงประสงค์คือความรักที่ไม่แบ่งแยกของพวกเข พวกมนุษย์ไม่รู้จักเรา
และแม้ว่าพวกเขาอาจจะพยายามรู้จักเรา พวกเขาก็จะไม่มอบหัวใจที่แท้จริงและจริงจังจริงใจของพวกเขามาให้เรา
จากพวกมนุษย์นั้น เราไม่กะเกณฑ์สิ่งที่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะให้ หากพวกเขามอบการอุทิศตนของพวกเขามาแก่เรา
เราจะยอมรับมันโดยไม่มีการอิดเอื้อนที่สุภาพ อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาไม่ไว้วางใจเรา
และไม่ยอมที่จะถวายตัวของพวกเขามาให้เราแม้สักกระพริบหนึ่ง เมื่อนั้น
แทนที่จะเพิ่มความรำคาญใจมากขึ้นกับเรื่องนั้น เราจะเพียงแต่กำจัดพวกเขาในหนทางอื่นๆ บางหนทาง
และจัดการเตรียมการบั่นปลายที่เหมาะสมให้แก่พวกเขา
เสียงฟ้าร้องที่กำลังม้วนเข้ามาชั้นฟ้าจะกระหน่ำลงมาใส่พวกมนุษย์ ภูเขาสูงทั้งหลายจะพังพวกเขา
ขณะที่พวกมันพังถล่มลงมา สัตว์ป่าทั้งหลายจะเขมือบพวกเขาด้วยความหิวโหยของพวกมัน
และมหาสมุทรที่ฟุ้งฟ่านจะปิดคลุมเหนือศีรษะของพวกเข

ขณะที่มนุษยชาติพัวพันอยู่ในความขัดแย้งแบบเช่นฆ่าพี่น้องนั้น

พวกมนุษย์ทั้งปวงจะแสวงหาการทำลายล้างของพวกเขาเองในหายนะที่เกิดขึ้นจากท่ามกลางพวกเขา

ราชอาณาจักรนั้นกำลังแผ่ขยายในท่ามกลางมนุษยชาติ มันกำลังเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในท่ามกลางมนุษย์
และกำลังยืนขึ้นในท่ามกลางมนุษย์ ไม่มีอำนาจใดที่สามารถทำลายราชอาณาจักรของเราได้

ในบรรดาคนของเราผู้ซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรแห่งนี้

มีใครบ้างในหมู่พวกเจ้าที่มิใช่มนุษย์ท่ามกลางพวกมนุษย์? คนใดในหมู่พวกเจ้าที่อยู่ภายนอกสภาพของมนุษย์?

เมื่อจุดเริ่มต้นใหม่ของเราถูกประกาศออกไปสู่ผู้คนจำนวนมาก มนุษย์จะมีปฏิกริยาอย่างไร?

พวกเจ้าได้มองเห็นสภาวะของมวลมนุษย์ด้วยตาของพวกเจ้าเองแล้ว

แน่ใจหรือว่าพวกเจ้ามิได้ยังคงเก็บจำความหวังในการอยู่ยืนนานตลอดไปในโลกนี้?

บัดนี้เรากำลังเดินไปทั่วท่ามกลางคนของเราและเราใช้ชีวิตในท่ามกลางพวกเขา วันนี้

บรรดาผู้ที่มีความรักแท้ต่อเรา—ผู้คนเช่นนั้น—ได้รับการอวยพร บรรดาผู้ที่บนอบต่อเราจะได้รับพร

พวกเขาจะพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน บรรดาผู้ที่รู้จักเราจะได้รับพร

พวกเขาจะได้ใช้อำนาจในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน บรรดาผู้ที่แสวงหาเราจะได้รับพร

พวกเขาจะหลีกเลี่ยงหนีจากพันธนาการของซาตานและชื่นชมพรของเราอย่างแน่นอน

บรรดาผู้ที่สามารถละทิ้งตัวพวกเขาเองได้จะ—ได้รับพร

พวกเขาจะได้เข้าสู่การครอบครองของเราและสืบทอดความไพบูลย์ของราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน

บรรดาผู้ที่ดำเนินการร่นวายุเพื่อเรา เราจะจดจำพวกเขา บรรดาผู้ที่ทำการใช้จ่ายเพื่อเรา

เราจะโอบกอดไว้อย่างชื่นบาน และต่อบรรดาผู้ที่ทำเครื่องบูชาให้เรา เราจะมอบความชื่นชมยินดีให้

บรรดาผู้ที่พบความชื่นชมยินดีในวณะของเรา เราจะอวยพรให้

พวกเขาจะเป็นเสาทั้งหลายที่ค้ำชูแกนหลังคาในราชอาณาจักรของเราอย่างแน่นอน

พวกเขามีความอุดมสมบูรณ์ที่ไม่มีสิ่งใดเทียบในบ้านของเราอย่างแน่นอน

และไม่มีสักคนที่สามารถเปรียบเทียบกับพวกเขาได้

พวกเจ้าเคยได้ยอมรับพรทั้งหลายที่ได้มอบให้พวกเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าเคยแสวงหาสัญญาทั้งหลายที่ได้ทำให้พวกเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าจะฝ่าฟันผ่านเงื้อมมือของอำนาจแห่งความมืดไปภายใต้การนำจากแสงสว่างของเราอย่างแน่นอน

พวกเจ้าจะไม่สูญเสียความสว่างที่นำพวกเจ้าในท่ามกลางความมืดอย่างแน่นอน

พวกเจ้าจะเป็นนายแห่งสรรพสิ่งสร้างทั้งปวงอย่างแน่นอน พวกเจ้าจะเป็นผู้ชนะต่อหน้าซาตานอย่างแน่นอน

พวกเจ้าจะยืนอยู่กลางฝูงชนเนื่องแน่นมากมายมหาศาลเพื่อเป็นพยานแก่ชัยชนะของเราอย่างแน่นอน

ในขณะที่อาณาจักรแห่งพญานาคใหญ่สี่เศร่ล่มสลาย

พวกเจ้าจะตั้งมั่นและไม่หวั่นไหวอย่างแน่อนในแผ่นดินจีน
พวกเจ้าจะสืบทอดพรของเราโดยผ่านทางความทุกข์ที่พวกเจ้าสู้ทน
และจะแผ่ส่งราศีของเราไปตลอดทั่วทั้งจักรวาลอย่างแน่อน

19 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 20

ความมั่งคั่งของครอบครัวของเราเกินกว่าที่จะนับและยากหยั่งถึงได้
กระนั้นมนุษย์ก็ไม่เคยได้มาหาเราเพื่อชื่นชมความมั่งคั่งเหล่านั้น
มนุษย์ไม่สามารถที่จะชื่นชมตัวเองตามลำพังได้
อีกทั้งไม่สามารถที่จะปกป้องตัวเองโดยใช้ความพยายามของตัวเองได้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เขากลับได้วางความไว้วางใจของเขาในคนอื่นๆ เสมอ ในบรรดาพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เราพิจารณา
ไม่มีใครเลยที่เคยแสวงหาเราอย่างตั้งใจและโดยตรง พวกเขาทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเราด้วยการรับเราจากผู้อื่น
การติดตามคนส่วนใหญ่
และพวกเขาไม่เต็มใจที่จะจ่ายราคาหรือใช้เวลาเพื่อทำให้เกิดความมั่งคั่งแก่ชีวิตของพวกเขา ด้วยเหตุนี้
ท่ามกลางมนุษย์ ไม่มีผู้ใดเคยดำรงชีวิตอยู่ในความเป็นจริงเลย และผู้คนทั้งหมดดำรงชีวิตที่ปราศจากความหมาย
เพราะหนทางและขนบธรรมเนียมต่างๆ ของมนุษย์ที่ถูกกำหนดขึ้นนานมาแล้ว
ร่างกายของผู้คนทั้งหมดแผ่ซ่านไปด้วยกลิ่นของดินบนโลกมนุษย์ ผลก็คือ มนุษย์จึงได้มีนา
ไม่รู้สึกรู้สาต่อความอ้างว้างของโลก
และเขากลับสาละวนตัวเขาเองกับงานแห่งการชื่นชมตัวเองในโลกที่ถูกแช่แข็งแทน
ชีวิตของมนุษย์ไม่มีความอบอุ่นแม้แต่น้อย และไร้ซึ่งร่องรอยใดๆ ของมนุษยชาติหรือความสว่าง—
กระนั้นเขากลับปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงระเหิดอยู่เรื่อยมา
ผูกพันเวลาชั่วชีวิตที่สูญสิ้นคุณค่าซึ่งเขาเร่งรีบอยู่กับมัน โดยไม่ได้สัมผัสถึงผลสิ่งใดเลย ในช่วงพริบตา
วันแห่งความตายก็ใกล้เข้ามา และมนุษย์ก็ตายอย่างขมขื่น ในโลกนี้ เขาไม่เคยสำเร็จลุล่วงสิ่งใดเลย
หรือได้รับสิ่งใดเลย—เขามาถึง ณ ที่นี้อย่างรีบเร่ง และจากไปอย่างรีบเร่ง
ในบรรดาผู้ที่อยู่ในสายตาของเราไม่เคยมีใครเลยที่นำสิ่งใดมา หรือเอาสิ่งใดไป
และดังนั้นมนุษย์จึงรู้สึกว่าคุณค่าของโลกนั้นไม่ยุติธรรม กระนั้นก็ไม่มีการเลยที่เต็มใจจะรีบเร่งจากไป
พวกเขาเพียงรอวันที่สัญญาจากสวรรค์ของเราจะมายังท่ามกลางมนุษย์ในฉับพลัน
อนุญาตให้พวกเขาได้เห็นหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์อีกครั้งในเวลาที่พักพิงที่พวกเขาได้หลงผิดไปแล้ว ด้วยเหตุนี้
มนุษย์ยึดติดกับทุกกิจการและการกระทำของเราเพื่อคิดว่าเราได้รักษาสัญญาของเราต่อเขาจริงๆ หรือไม่
เมื่อเขาอยู่ในท่ามกลางความทุกข์ร้อน หรือในความเจ็บปวดสุดขีด หรือถูกรุมเร้าโดยการทดสอบต่างๆ
และกำลังจะล้มลง
มนุษย์สาปแช่งวันที่เขาเกิดเพื่อที่เขาอาจหลีกเลี่ยงปัญหาของเขาและย้ายไปยังสถานที่ในอุดมคติอีกแห่งในไม่ช้า
แต่เมื่อการทดสอบต่างๆ ได้ผ่านไปแล้ว มนุษย์ก็ถูกเติมเต็มด้วยความชื่นบานยินดี
เขาเฉลิมฉลองวันที่เขาเกิดบนแผ่นดินโลกและขอให้เราอวยพรวันเกิดของเขา ในเวลานี้

มนุษย์ไม่ได้เอ่ยถึงคำสาบานของอดีตอีกต่อไป ด้วยท่าเกรงอยู่ลึกๆ ว่าความตายจะมาถึงแก่เขาเป็นครั้งที่สอง
เมื่อมือของเรายกชูโลก ผู้คนเดินราด้วยความชื่นบานยินดี พวกเขาไม่โศกเศร้าอีกต่อไป
และพวกเขาทั้งหมดล้วนพึงพาเรา เมื่อเราปิดบังโฉมหน้าของเราด้วยมือของเรา และกดดันผู้คนภายใต้พื้นดิน
พวกเขารู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องในทันที และแทบจะไม่สามารถอยู่รอดได้ พวกเขาทั้งหมดร้องเรียกเรา
หวาดกลัวว่าเราจะทำลายพวกเขา เพราะพวกเขาทั้งหมดล้วนปรารถนาที่จะได้เห็นวันที่เราได้รับเกียรติ
มนุษย์ใช้วันของเราเป็นต้นทุนของการดำรงอยู่ของเขา
และเป็นเพียงเพราะผู้คนถวิลหาวันที่สง่าราศีของเราจะมาถึงเท่านั้นที่ทำให้มวลมนุษย์ได้อยู่รอดมาจนถึงวันนี้
พรที่ได้ประกาศกฤษฎีกาไปโดยปากของเราก็คือว่าบรรดาผู้ที่เกิดในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายนั้น โชคดีพอที่จะได้
เห็นสง่าราศีของเราทั้งหมด

ตลอดทั่วทั้งยุคต่างๆ หลายคนได้จากโลกนี้ไปด้วยความผิดหวัง และด้วยความล้มเหลว
และหลายคนได้มาสู่โลกด้วยความหวังและความเชื่อ เราได้จัดการเตรียมการให้กับหลายคนที่จะมา
และได้ส่งหลายคนออกไป ผู้คนนับไม่ถ้วนได้ผ่านมือเราไป วิญญาณมากมายได้ถูกโยนเข้าไปในแดนคนตาย
หลายคนได้ดำรงชีวิตในเนื้อหนัง และหลายคนได้ตายไปและเกิดใหม่บนแผ่นดินโลก
กระนั้นก็ตามไม่เคยมีใครเลยในบรรดาพวกเขาที่ได้มีโอกาสชื่นชมพรทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรในวันนี้
เราได้ให้มนุษย์มากมายเหลือเกิน กระนั้นเขากลับได้รับน้อยนิด
เพราะการจู่โจมของกำลังบังคับของซาตานได้ทิ้งให้เขาไร้ความสามารถที่จะชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดของเราได้
เขาได้เพียงแค่มิโชคดีที่จะพิจารณาความมั่งคั่งเหล่านั้น
แต่ไม่เคยได้มีความสามารถที่จะชื่นชมพวกมันได้อย่างเต็มเปี่ยม
มนุษย์ไม่เคยค้นพบเรือนสมบัติในร่างกายของเขาเพื่อรับความมั่งคั่งทั้งหลายของสวรรค์
และดังนั้นเขาจึงได้สูญเสียพรที่เราได้มอบให้เขาไป
วิญญาณของมนุษย์ไม่ใช่ปฏิภาณแท้จริงที่เชื่อมโยงเข้ากับวิญญาณของเราหรือ?
เหตุใดมนุษย์จึงไม่เคยให้เรามีส่วนร่วมด้วยวิญญาณของเขาเลย? เหตุใดเขาจึงเข้าไปใกล้เราในเนื้อหนัง
แต่กลับไม่สามารถที่จะทำเช่นนั้นในวิญญาณได้? โฉมหน้าที่แท้จริงของเราคือโฉมหน้าของเนื้อหนังใช่หรือไม่?
เหตุใดมนุษย์จึงไม่รู้จักเนื้อแท้ของเรา? ไม่เคยมีร่องรอยใดๆ ของเราในวิญญาณของมนุษย์จริงๆ หรือ?
เราได้ปลาสนาการจากวิญญาณของมนุษย์โดยสิ้นเชิงแล้วหรือ? หากมนุษย์ไม่เข้าสู่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณ
เขาจะสามารถจับความเข้าใจเจตนารมณ์ของเราได้อย่างไร? ในสายตาของมนุษย์
มีสิ่งที่สามารถแทรกซึมอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้โดยตรงหรือไม่?
มีหลายครั้งที่เราได้ร้องเรียกมนุษย์ด้วยวิญญาณของเรา กระนั้นมนุษย์ก็กระทำการราวกับว่าเขาได้ถูกเราแทง
คำนึงถึงเราจากกระยะไกล ด้วยความยำเกรงอย่างยิ่งว่าเราจะนำทางเขาไปสู่อีกโลกหนึ่ง

มีหลายครั้งที่เราได้สอบถามในวิญญาณของมนุษย์ กระนั้นเขายังคงไม่รู้รู้อย่างยิ่ง
กลัวอย่างลึกลับว่าเราจะเข้าบ้านของเขาและฉวยโอกาสพราศทรัพย์สมบัติของเขาทั้งหมดไปจากเขา ด้วยเหตุนี้
เขาจึงปิดกั้นเราให้อยู่ข้างนอก ที่เราไม่ให้เผชิญกับสิ่งใดเลยนอกจากประตูที่เยือกเย็นและปิดสนิท
มีหลายครั้งที่มนุษย์ได้ล้มลงและเราได้ช่วยเขาให้รอด กระนั้นภายหลังจากที่ตื่นขึ้นมนุษย์ก็ทิ้งเราทันที
และโดยที่ไม่ได้รับการสัมผัสจากความรักของเรา ก็มองกราดมาที่เราอย่างระวังภัย
เราไม่เคยได้ทำให้หัวใจของมนุษย์อบอุ่น มนุษย์คือสัตว์เลือดเย็นที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก
แม้ว่าเขาจะได้รับการทำให้อุ่นโดยอ้อมกอดของเรา แต่เขาก็ไม่เคยถูกขับเคลื่อนอย่างลึกซึ้งโดยอ้อมกอดนั้น
มนุษย์ก็เหมือนคนเถื่อนตามภูเขา เขาไม่เคยหวงแหนความล้ำค่าการทะนุถนอมทั้งหมดของเราที่มีต่อมวลมนุษย์
เขาไม่เต็มใจที่จะเข้าหาเรา โดยเลือกที่จะอยู่อาศัยท่ามกลางภูเขามากกว่า
ที่ซึ่งเขาสูทนภัยอันตรายจากบรรดาสัตว์ป่า—กระนั้นเขาก็ไม่เต็มใจที่จะหลบภัยในเรา
เราไม่บังคับมนุษย์ผู้ใดเลย เราเพียงทำงานของเรา
วันนั้นจะมาถึงเมื่อมนุษย์ว่ายมายังข้างเราจากกลางมหาสมุทรอันทรงพลัง
เพื่อที่เขาอาจชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดบนแผ่นดินโลกและทิ้งความเลื่องที่จะถูกทะเลกลืนไว้ข้างหลัง
ขณะที่งานของเราถูกทำให้สมบูรณ์แบบ ราชอาณาจักรก็ค่อยๆ
เป็นรูปเป็นร่างขึ้นบนแผ่นดินโลกและมนุษย์ก็ค่อยๆ กลับสู่ความเป็นปกติ
และด้วยเหตุนี้จึงมีราชอาณาจักรในหัวใจของเราถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลก ในราชอาณาจักรนั้น
ประชากรทั้งหมดของพระเจ้าฟื้นคืนชีวิตของมนุษย์ปกติ ที่จากไปแล้วนั้นคือฤดูหนาวอันหนาวจัด
ซึ่งถูกแทนที่ด้วยโลกที่มีเมืองต่างๆ แห่งฤดูใบไม้ผลิ ที่ซึ่งฤดูใบไม้ผลิยาวนานตลอดทั้งปี
ผู้คนไม่ต้องเผชิญกับโลกของมนุษย์ที่น่าเวทนามันมีดมัวอีกต่อไป
และพวกเขาไม่ต้องสูทนความหนาวเย็นเยือกของโลกรมนุษย์อีกต่อไป ผู้คนไม่ต่อสู้กัน ประเทศต่างๆ
ไม่ทำสงครามต่อกัน ไม่มีการสังหารหมู่และเลือดที่ไหลจากการสังหารหมู่อีกต่อไป
แผ่นดินทั้งหมดถูกเติมเต็มด้วยความสุข และทุกหนแห่งเต็มไปด้วยความอบอุ่นระหว่างพวกมนุษย์
เราเคลื่อนไปตลอดทั่วทั้งโลก เราชื่นชมจากบนยอดบัลลังก์ของเรา และเราดำรงชีวิตท่ามกลางมวลดารา
บรรดาทูตสวรรค์ถวายบทเพลงใหม่ๆ และการเต้นรำใหม่ๆ ให้เรา
ความบอบบางของพวกเขาเองไม่ทำให้น้ำตาไหลรินอาบใบหน้าของพวกเขาอีกต่อไป
เราไม่ได้ยินเสียงของบรรดาทูตสวรรค์ร่ำให้ต่อหน้าเราอีกต่อไป
และไม่มีผู้ใดบ่นเรื่องความยากลำบากกับเราอีกต่อไป วันนี้ พวกเจ้าทั้งหมดดำรงชีวิตอยู่ต่อหน้าเรา พงษ์นี้
พวกเจ้าทั้งหมดจะดำรงอยู่ในราชอาณาจักรของเรา นี่ไม่ใช่พรอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่เรามอบให้มนุษย์หรือ?
เพราะราคาที่เจ้าจ่ายในวันนี้ เจ้าจะสืบทอดพรแห่งอนาคตและจะดำรงชีวิตท่ามกลางสง่าราศีของเรา

พวกเขายังคงไม่ปรารถนาที่จะมีส่วนร่วมกับเนื้อแท้ของวิญญาณของเรากระนั้นหรือ?
พวกเขายังคงปรารถนาที่จะฆ่าตัวเองกระนั้นหรือ? ผู้คนเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาสัญญาต่างๆ
ที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้ แม้ว่าพวกมันจะไม่จริง แต่กระนั้นก็ไม่มีผู้ใดที่เต็มใจที่จะยอมรับสัญญาต่างๆ
ของพระองค์เลย แม้ว่าพวกมันจะคงอยู่ไปชั่ววันคริสต์มาสก็ตาม สิ่งต่างๆ
ที่ปรากฏแก่ตาต่อมนุษย์คือสิ่งที่เราจะทำลายล้าง และสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์มีอาจสัมผัสได้คือสิ่งที่เราจะสำเร็จดูว่าง
นี่คือความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

มนุษย์ได้คำนวณว่าเมื่อใดวันของเราจะมาถึง กระนั้นก็ไม่มีผู้ใดเคยได้รู้วันที่แน่นอนเลย
และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงสามารถดำรงชีวิตในท่ามกลางความมึนงงเท่านั้น
เพราะการถวิลหาของมนุษย์ดังก้องไปทั่วพื้นฟ้าอันไร้ขีดจำกัดทั้งหลายแล้วปลาสนาการ
มนุษย์จึงได้สูญเสียความหวังครั้งแล้วครั้งเล่า จนถึงขั้นที่ว่าเขาได้เคลื่อนลงสู่รูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันของเขา
เป้าหมายของถ้อยคำของเราไม่ใช่เพื่อทำให้มนุษย์ไล่ตามเสาะหาวันที่แตกต่างกัน
อีกทั้งไม่ใช่เพื่อผลักดันเขาไปสู่การทำลายล้างของเขาเองอันเป็นผลมาจากความสิ้นหวังของเขา
เราปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์ยอมรับสัญญาของเรา
และเราปรารถนาให้ผู้คนทั่วทั้งโลกมีส่วนแบ่งในสัญญาของเรา
สิ่งที่เราต้องการคือสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทั้งหลายที่เต็มไปด้วยชีวิต ไม่ใช่บรรดาซากศพที่ได้ถูกเช่อยู่ในความตาย
เป็นเพราะเราเอนกายอยู่ที่โต๊ะแห่งราชอาณาจักร
เราจะบัญชาให้ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกได้รับการตรวจสอบจากเรา
เราไม่อนุญาตให้มีการปรากฏของสิ่งที่ไม่สะอาดใดๆ ต่อหน้าเรา
เราไม่ทนต่อการแทรกแซงในงานของเราจากมนุษย์ผู้ใด
พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่แทรกแซงในงานของเราจะถูกโยนเข้าไปในคุกใต้ดิน
และภายหลังจากที่พวกเขาถูกปล่อยตัวแล้วพวกเขาจะยังคงถูกรุมเร้าโดยมหันตภัย
โดยได้รับเปลวเพลิงที่เผาไหม้ของแผ่นดินโลก เมื่อเราอยู่ในเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของเรา
ใครก็ตามที่ได้แย่งงานของเราด้วยเนื้อหนังของเราจะถูกเราเกลียด
มีหลายครั้งที่เราได้เตือนจำพวกมนุษย์ทั้งปวงให้ระลึกถึงว่าเราไม่มีญาติพี่น้องบนแผ่นดินโลก
และใครก็ตามที่พิจารณาเราว่าเท่าเทียมกัน และดึงเราไปสู่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาอาจหวนระลึกถึงอดีตกาลกับเรา
จะอยู่ภายใต้การทำลายล้าง นี่คือนสิ่งที่เราบัญชา เราไม่มีการผ่อนผันต่อมนุษย์เลยแม้แต่ในเรื่องราวต่างๆ เช่นนั้น
พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่แทรกแซงในงานของเราและถวายนามปรึกษาแก่เราจะถูกเราตีสอน
และจะไม่มีวันได้รับการอภัยโดยเรา หากเราไม่พูดอย่างตรงๆ มนุษย์จะไม่มีวันมาถึงสำนักับรู้ของเขา
และจะตกลงสู่การตีสอนของเราโดยไม่ทันรู้ตัว—เพราะมนุษย์ไม่รู้จักเราในเนื้อหนังของเรา

---

20 มีนาคม พ.ศ. 1992

บทที่ 21

มนุษย์ล้มลงในท่ามกลางความสว่างของเรา และตั้งมั่นเพราะความรอดของเรา

เมื่อเรานำความรอดมาสู่ทั่วทั้งจักรวาล

มนุษย์พยายามพบเจอหนทางเพื่อการเข้าสู่ในท่ามกลางการหลั่งไหลของการฟื้นฟูของเรา แต่ถึงกระนั้น

ก็มีคนมากมายที่ถูกชะล้างออกไปโดยปราศจากร่องรอยเพราะกระแสอันเชี่ยวกรากของการฟื้นฟูนี้

มีคนมากมายที่จมน้ำตายและถูกดูดกลืนโดยห้วงน้ำไหลเชี่ยว

และมีคนมากมายด้วยเช่นกันที่ตั้งมั่นท่ามกลางกระแสเชี่ยวกราก

ผู้ที่ไม่เคยสูญเสียสำนึกรับรู้ถึงทิศทางของพวกเขา

และด้วยเหตุนี้จึงเป็นผู้ที่ติดตามกระแสเชี่ยวกรากมาจนกระทั่งวันนี้ เราลดหน้าในขั้นตอนกับมนุษย์ กระนั้นก็ดี

มนุษย์ยังคงไม่เคยได้รู้จักเรา เขารู้จักเพียงเสื้อผ้าที่เราสวมใส่ภายนอกเท่านั้น

แต่ไม่รู้เท่าทันถึงความมั่งคั่งที่ถูกซ่อนเร้นภายในเรา แม้ว่าเราจัดเตรียมให้กับมนุษย์ และมอบให้เขาในแต่ละวัน

แต่เขาก็ยังไม่สามารถรับการยอมรับที่แท้จริงได้ ไร้ความสามารถที่จะรับความมั่งคั่งทั้งหมดที่เรามอบให้ได้

ไม่มีความเสื่อมทราดใดของมนุษย์ที่หลีกเลี่ยงการสังเกตของเราได้ กล่าวคือ โลกภายในของเขาชัดเจนพอๆ

กับดวงจันทร์ที่ส่องสว่างบนผืนน้ำ เราไม่ปฏิบัติต่อมนุษย์ในลักษณะที่หละหลวม

อีกทั้งไม่ทำกับเขาอย่างพอเป็นพิธี เป็นเพียงว่ามนุษย์ไร้ความสามารถที่จะรับความรับผิดชอบให้กับตัวเองได้

และด้วยเหตุนี้มวลมนุษย์ทั้งปวงจึงต่ำทราม

และแม้แต่นี้ก็ยังยังไม่สามารถช่วยให้ตัวเองหลุดพ้นจากความต่ำทรามเช่นนั้นได้

มวลมนุษย์ที่อ่อนด้อยและน่าสงสาร! เหตุใดเล่ามนุษย์จึงรักเรา

แต่ก็ไร้ความสามารถที่จะติดตามเจตนารมณ์แห่งวิญญาณของเราได้?

เราไม่ได้เปิดเผยตัวเราเองต่อมวลมนุษย์อย่างแท้จริงหรอกหรือ?

มวลมนุษย์ไม่เคยได้เห็นใบหน้าของเราเลยจริงๆ หรือ? จะเป็นไปได้หรือไม่

ว่าเราได้แสดงความปรานี้น้อยเกินไปต่อมวลมนุษย์? โอ พวกกบฏแห่งมวลมนุษย์ทั้งปวง!

พวกเขาต้องถูกบดขยี้ภายใต้ฝ่าเท้าของเรา พวกเขาต้องอันตรายหายไปท่ามกลางการตีสอนของเรา

และพวกเขาต้องถูกขับไล่จากท่ามกลางมวลมนุษย์ ในวันที่กิจการที่ยิ่งใหญ่ของเราเสร็จสิ้น

เพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้รู้จักหน้าตาอันน่าเกลียดของพวกเขา

ข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์แทบจะไม่เห็นใบหน้าของเราหรือได้ยินเสียงของเรา เป็นเพราะทั้งโลกขุ่นมัวเกินไป

และเสียงอีกทีก็กรีกโครมของมันนั้นมากเกินไป

และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงเกียจคร้านเกินไปที่จะค้นหาใบหน้าของเราและพยายามเข้าใจหัวใจของเรา

นี่ไม่ใช่เหตุแห่งความเสื่อมทราดของมนุษย์หรอกหรือ? นี่ไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้มนุษย์จึงขัดสนหรือ?

มวลมนุษย์ทั้งปวง ได้อยู่ในท่ามกลางการจัดเตรียมของเราเสมอ หากไม่ใช่เช่นนั้นแล้ว หากเราไม่เปี่ยมปราณี ผู้ใดเล่าที่จะได้รอดชีวิตมาจนกระทั่งวันนี้ได้? ความมั่งคั่งในเราไม่มีใครหรือสิ่งใดทัดเทียมได้ แต่ถึงกระนั้นความวิบัติทั้งหมดก็ยังอยู่ภายในมือของเราด้วย—

และผู้ใดเล่าที่สามารถหลีกเลี่ยงจากความวิบัติเมื่อใดก็ตามที่เขาพอใจได้? คำอธิษฐานของมนุษย์ หรือการรำไรรำไรในหัวใจของเขาเปิดโอกาสให้เขาทำเช่นนั้นได้หรือไม่?

มนุษย์ไม่เคยได้อธิษฐานต่อเราอย่างแท้จริง และเป็นเช่นนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง

ไม่มีใครเคยได้ใช้ชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขาท่ามกลางความสว่างแห่งความจริง

ผู้คนใช้ชีวิตในความสว่างที่ส่องริบหรืออย่างไม่สม่ำเสมอให้ปรากฏแก่สายตาแล้วก็หายไปจากสายตา

เป็นการนั้นนั่นเองที่ได้นำทางไปสู่ความขาดตกบกพร่องของมวลมนุษย์ในวันนี้

ทุกคนกำลังร้อนรนทนไม่ไหว จึงเต็มใจทุ่มเทเพื่อเราเพื่อที่จะได้รับบางสิ่งบางอย่างจากเรา และดังนั้นเอง

ในการที่จะตามจิตวิทยาของมนุษย์ให้ทัน เราจึงให้คำสัญญาต่างๆ

แก่เขาเพื่อคลอใจให้เกิดความรักแท้จริงในตัวเขา เป็นความรักแท้จริงของมนุษย์จริงๆ

หรือไม่ที่มอบความแข็งแกร่งให้กับเขา?

เป็นความจริงรักภักดีของมนุษย์ที่มีต่อเราหรือไม่ที่ได้ขับเคลื่อนวิญญาณของเราในสวรรค์?

ฟ้าไม่เคยได้รับผลกระทบแม้แต่เล็กน้อยจากการกระทำของมนุษย์

และหากการปฏิบัติของเราต่อมนุษย์อยู่บนพื้นฐานการกระทำทุกอย่างของเขา

เช่นนั้นแล้วมวลมนุษย์ทั้งปวงคงจะใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางการติสสอนของเรา

เราได้มองเห็นผู้คนมากมายที่มีน้ำตาไหลอาบแก้มของพวกเขา

และเราได้เห็นผู้คนมากมายมอบถวายหัวใจของพวกเขาเพื่อแลกเปลี่ยนกับความมั่งคั่งของเรา ทั้งที่มี

‘ความเคร่งศาสนา’ เช่นนั้น เราก็คงไม่เคยให้ทั้งหมดของเราแก่มนุษย์ไปเปล่าๆ

เพราะผลของการรับเราที่ล้นพลันของเขา

ด้วยว่ามนุษย์ยังไม่เคยเต็มใจที่จะอุทิศตัวเองต่อหน้าเราด้วยความยินดีเลย

เราได้กระชากหน้ากากออกจากผู้คนทั้งปวง และโยนหน้ากากเหล่านี้ทิ้งในบึงไฟ และผลก็คือ

ความจริงรักภักดีและการร้องขอตามที่คาดคะเนว่าจะเป็นอย่างนั้นของมนุษย์ไม่เคยยึดมั่นต่อหน้าเราเลย

มนุษย์เป็นเหมือนเมฆในท้องฟ้า นั่นคือ เมื่อลมส่งเสียงโหยหวน

เขาก็กลัวพลังอำนาจของกำลังบังคับของมันและจึงลอบไปตามลมอย่างเร่งรีบ เต็มไปด้วยความกลัวอยู่ลึกๆ

ว่าเขาจะถูกบดขยี้จนคว่ำลงไปเพราะความไม่เชื่อฟังของเขา นี่ไม่ใช่ใบหน้าอันน่าเกลียดของมนุษย์หรือ?

นี่ไม่ใช่สิ่งที่เรียกกันว่าความเชื่อฟังของมนุษย์หรือ? นี่ไม่ใช่ ‘ความรู้สึกแท้จริง’

และน้ำใจไมตรีอันจอมปลอมของมนุษย์หรือ?

ผู้คนมากมายปฏิเสธที่จะเชื่อมั่นโดยถ้อยคำทั้งหมดที่ออกจากปากของเรา

และหลายคนไม่ยอมรับการประเมินของเรา

และด้วยเหตุนี้ถ้อยคำและการกระทำของพวกเขาจึงทรยศต่อเจตนาที่เป็นกบฏของพวกเขา

สิ่งที่เรากล่าวตรงข้ามกับธรรมชาติเดิมของมนุษย์หรือไม่?

เราไม่ได้ให้การกำหนดนิยามที่เหมาะสมซึ่งสอดคล้องกับ “กฎธรรมชาติ” แก่มนุษย์หรือ?

มนุษย์ไม่เชื่อฟังเราอย่างแท้จริง หากเขาค้นหาเราอย่างแท้จริงแล้ว เราคงจะไม่ต้องกล่าวมากนัก

มนุษย์เป็นขณะที่ไร้คุณค่า และเราต้องใช้การติสอนของเราเพื่อบังคับให้เขารุดหน้าไป หากเราไม่ทำเช่นนั้น

หัวใจของเขาจะสามารถถูกขับเคลื่อนได้อย่างไร—

ถึงแม้ว่าคำสัญญาที่เราให้แก่เขาจะเพียงพอต่อความชื่นชมยินดีของเขา?

มนุษย์ใช้ชีวิตท่ามกลางการดิ้นรนต่อสู้อันเจ็บปวดเป็นเวลาหลายปีเสมอ อาจกล่าวได้ว่า

เขาใช้ชีวิตอยู่ในความสิ้นหวังเสมอ ผลก็คือ เขาถูกทิ้งให้หัดหัดและเหนื่อยล้าทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ

และดังนั้นเขาจึงไม่ยอมรับความมั่งคั่งที่เรามอบให้แก่เขาอย่างน่าชื่นบาน แม้กระทั่งในวันนี้

ก็ไม่มีผู้ใดที่มีความสามารถที่จะยอมรับความหวานทั้งหมดของจิตวิญญาณจากเราได้

ผู้คนแค่สามารถคงความอ่อนค้อย และรอคอยยุคสุดท้ายเท่านั้น

ผู้คนมากมายปรารถนาที่จะรักเราอย่างแท้จริง แต่เพราะหัวใจของพวกเขาไม่ใช่ของพวกเขาเอง

พวกเขาจึงไม่มีการควบคุมด้วยตัวพวกเขาเอง

ผู้คนมากมายรักเราอย่างแท้จริงขณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์กับการทดสอบที่เรามอบให้

ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถจับความเข้าใจได้ว่าเรากำลังอยู่อย่างแท้จริง

และเพียงแค่ว่ารักเราในความว่างเปล่าและไม่ใช่เพราะการดำรงอยู่ที่แท้จริงของเรา

ผู้คนมากมายวางหัวใจของพวกเขาลงต่อหน้าเราแล้วก็ไม่ให้ความสนใจต่อหัวใจของพวกเขา

และด้วยเหตุนี้หัวใจของพวกเขาจึงถูกขูดคว้านไปเมื่อใดก็ตามที่มันมีโอกาส แล้วพวกเขาก็จากเราไป

ผู้คนมากมายรักเราอย่างจริงแท้เมื่อเราจัดเตรียมงานให้

ถึงกระนั้นก็ยังไม่ทะนุถนอมงานของเราในจิตวิญญาณของพวกเขา

แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับใช้งานของเราเหมือนสมบัติสาธารณะอย่างไม่ตั้งใจและโยนงานของเรากลับไปยัง

ที่เดิมเมื่อใดก็ตามที่พวกเขารู้สึกอยากจะทำ มนุษย์ค้นหาเราท่ามกลางความเจ็บปวด

และเขามองดูเราท่ามกลางการทดสอบ ในช่วงระหว่างเวลาแห่งสันติสุข เขาชื่นชมเรา เมื่อตกอยู่ในอันตราย

เขาก็ปฏิเสธเรา เมื่อเขาติดธุระ เขาก็ลืมเรา และเมื่อเขาว่าง เขาก็ปฏิบัติต่อเราอย่างพอเป็นพิธี—

แต่ทว่ายังไม่เคยมีใครรักเราตลอดชั่วชีวิตของพวกเขาเลย เราปรารถนาให้มนุษย์จริงใจต่อหน้าเรา

กล่าวคือ เราไม่ขอให้เขามอบสิ่งใดแก่เรา แต่ขอให้ผู้คนทั้งปวงรับเราไว้อย่างจริงใจเช่นนั้น ว่าแทนที่จะบอกรว่า

ก็ให้พวกเขาเปิดโอกาสให้เราได้นำความจริงใจของมนุษย์กลับมาแทน ความรู้แจ้ง ความกระจ่าง
และราคาของความพยายามของเราแผ่ไปทั่วผู้คนทั้งปวง
แต่ทว่าข้อเท็จจริงที่แท้ของทุกการกระทำของมนุษย์ก็แผ่ไปทั่วผู้คนทั้งปวงด้วยเช่นกัน
เช่นเดียวกับการที่พวกเขาหลอกลวงเรา เป็นราวกับว่าส่วนผสมต่างๆ
ของการหลอกลวงของมนุษย์ได้อยู่กับเขามาตั้งแต่ในครรภ์
ราวกับว่าเขาได้ครอบครองทักษะการใช้เล่ห์เหลี่ยมพิเศษเหล่านี้มาตั้งแต่เกิด ยิ่งไปกว่านั้น
เขาไม่เคยได้เปิดเผยแผนการอันเป็นความลับ
ไม่เคยมีใครเห็นทะลุเข้าไปยังแหล่งกำเนิดของทักษะที่เต็มไปด้วยการหลอกลวงเหล่านี้ ผลก็คือ
มนุษย์ใช้ชีวิตท่ามกลางการหลอกลวงโดยไม่ตระหนักถึงมัน และเป็นราวกับว่าหากเขายกโทษให้ตัวเอง
ราวกับว่าเป็นการจัดการเตรียมการของพระเจ้ามากกว่าที่จะเป็นการที่เขางงใจหลอกลวงเรา
นี่ไม่ใช่แหล่งกำเนิดของการที่มนุษย์หลอกลวงเราหรือ? นี่ไม่ใช่กลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของเขาหรือ? เรา
ไม่เคยมีสิ่งสับสนกับคำประจบสอพลอและกลลวงของมนุษย์เลย
เพราะเราค้นพบแก่นแท้ของเขามานานแล้ว ผู้ใดจะรู้บ้างว่าความไม่บริสุทธิ์ในโลหิตของเขามีมากเพียงใด
และพิษของชาตานอยู่ภายในไขกระดูกของเขามากเพียงใด?
มนุษย์เติบโตคุ้นเคยกับมันมากยิ่งขึ้นในแต่ละวันที่ผ่านไป จนกระทั่งเขาไม่รู้สึกลึกลับอันตรายที่กระทำโดยชาตาน
และด้วยเหตุนี้ไม่มีความสนใจที่จะค้นหาให้พบถึง “ศิลปะของการดำรงอยู่ที่สมบูรณ์แข็งแรง”
เมื่อมนุษย์อยู่ห่างจากเรา และเมื่อเขาทดสอบเรา เราซ่อนเร้นตัวเราเองจากเขาในท่ามกลางหมู่เมฆ ผลก็คือ
เขาไร้ความสามารถที่จะพบเจอเรื่องราวของเรา และดำรงชีวิตอยู่ด้วยมือของคนชั่วร้ายเท่านั้น
โดยทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมันขอ เมื่อมนุษย์อยู่ใกล้ชิดเรา เราปรากฏต่อเขาและเราไม่ซ่อนเร้นใบหน้าของเราจากเขา
และในเวลานี้ มนุษย์มองเห็นโฉมหน้าที่ใจดีของเรา
เขาก็มาถึงสำนักรับรู้ของเขาขึ้นอย่างฉับพลันและแม้ว่าเขาไม่ตระหนักถึงมัน
แต่ก็ยังก่อให้เกิดเป็นความรักต่อเราในตัวเขา ในหัวใจของเขา
เขารู้สึกอย่างฉับพลันถึงความหวานที่ไม่มีสิ่งใดมาเปรียบได้
และแปลกใจว่าเขาไม่สามารถได้รู้ถึงการดำรงอยู่ของเราในจักรวาลได้อย่างไรกัน
ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงมีสำนักรับรู้ถึงความดีงามของเรามากขึ้น และที่มากกว่านั้นคือ
มีสำนักรับรู้ถึงความล้ำค่าของเรา ผลก็คือ เขาปรารถนาที่จะไม่มีวันจากเราไปอีก
เขามองเห็นเราว่าเป็นความสว่างแห่งการอยู่รอดของเขา และเขากอดเราแน่น ด้วยเกรงกลัวอยู่ลึกๆ
ว่าเราจะทิ้งเขาไป เราไม่รู้สึกลึกลับใจกับความกระตือรือร้นของมนุษย์
แต่เราเปี่ยมปรานีต่อเขาเพราะความรักของเขา ในเวลานี้มนุษย์ใช้ชีวิตท่ามกลางการทดสอบของเราโดยทันที

ใบหน้าของเราปลาสนาการไปจากหัวใจของเขา และเขารู้สึกในทันทีว่าชีวิตของเขาว่างเปล่า
และความคิดของเขาหันไปหาการหลีกเลี่ยง ๓ เวลานั้น หัวใจของมนุษย์ว่างแผ่ออก
เขาไม่ได้สวมกอดเราเพราะอุปนิสัยของเรา แต่ขอให้เราคุ้มครองปกป้องเขาเพราะความรักของเรา
แต่ทว่าเมื่อความรักของเราจู่โจมกลับไปยังมนุษย์ เขาก็เปลี่ยนใจของเขาในทันที
เขาฉีกพันธสัญญาของเขากับเราและหลีกเลี่ยงจากการพิพากษาของเรา
ไม่ได้มองใบหน้าที่ยิ้มปรานีของเราอีกเลย และด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงเปลี่ยนธรรมชาติของเขาเกี่ยวกับเรา
และกล่าวว่าเราไม่เคยได้ช่วยมนุษย์ให้รอด ความรักที่แท้จริงไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งใดเลยนอกจากความปรานีจริงๆ
ไม่ใช่หรือ? มนุษย์รักเราก่อนเมื่อเขาใช้ชีวิตภายใต้ความสว่างที่ส่องแสงของเราเท่านั้นหรือ?
เขามองย้อนกลับไปดูเมื่อวานนี้ แต่ใช้ชีวิตอยู่ในวันนี้—นี่ไม่ใช่สภาพเงื่อนไขของมนุษย์หรือหรือ?
พวกเขายังคงเป็นเช่นนี้ในวันพรุ่งนี้อย่างแท้จริงหรือไม่?
สิ่งที่เราต้องประสงค์คือให้มนุษย์มีหัวใจที่โหยหาเราในส่วนลึกที่สุดของหัวใจของเขา
ไม่ใช่หัวใจที่ทำให้เราพึงพอใจด้วยความฉาบฉวย

21 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 22

มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความสว่าง กระนั้นเขาก็ไม่ตระหนักรู้ถึงความล้ำค่าของความสว่าง
เขาไม่รู้เท่าทันถึงเนื้อแท้ของความสว่าง และแหล่งกำเนิดของความสว่าง และยิ่งไปกว่านั้น
เขาไม่รู้เท่าทันว่าความสว่างนั้นเป็นของผู้ใด เมื่อเราประสพความสว่างนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์
เราตรวจสอบสภาพเงื่อนไขท่ามกลางมนุษย์โดยทันที กล่าวคือ เพราะความสว่าง
ผู้คนทั้งปวงจึงกำลังเปลี่ยนแปลงและกำลังเติบโต และได้ออกจากความมืด เรามองไปยังทุกมุมของจักรวาล
และเห็นว่าภูเขาทั้งหลายถูกปกคลุมด้วยหมอก ว่าห้วงน้ำทั้งหลายได้เป็นน้ำแข็งในความเย็น
และว่าผู้คนมองไปทางทิศตะวันออกเพราะการมาถึงของความสว่าง
ว่าพวกเขาอาจจะค้นพบบางสิ่งบางอย่างที่ล้ำค่ามากขึ้น—กระนั้น
มนุษย์ก็ยังยังไม่สามารถหยั่งรู้ทิศทางที่ชัดเจนภายในความพรมัว เนื่องจากทั้งโลกถูกห่มคลุมด้วยหมอก
เมื่อเรามองจากท่ามกลางหมุ่เมฆ จึงไม่เคยมีมนุษย์ที่ค้นพบการดำรงอยู่ของเราเลย
มนุษย์กำลังแสวงหาบางสิ่งบางอย่างบนแผ่นดินโลก ดูเหมือนว่าเขากำลังหาอาหาร
ดูเหมือนว่าเขาตั้งใจที่จะรอคอยการมาถึงของเรา—กระนั้น เขาก็ไม่รู้จักวันของเรา
และสามารถเพียงมองไปยังแสงริบหรี่ของความสว่างในทิศตะวันออกอยู่บ่อยๆ เท่านั้น ท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง
เราแสวงหาบรรดาผู้ที่สอดคล้องกับหัวใจของเราเองอย่างแท้จริง เราเดินท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง
และใช้ชีวิตท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง แต่มนุษย์บนแผ่นดินโลกก็ปลอดภัยดี
และดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดที่สอดคล้องกับหัวใจของเราเองอย่างแท้จริง
ผู้คนไม่รู้ว่าจะเอาใจใส่เจตจำนงของเราอย่างไร พวกเขาไม่สามารถมองเห็นการกระทำของเรา
และพวกเขาไม่สามารถเคลื่อนไหวภายในความสว่างและได้รับแสงจากความสว่างนั้น
ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเคยหวงแหนความล้ำค่าวณะของเรา
แต่เขาก็ไม่สามารถมองเห็นทะลุถึงกลอุบายอันหลอกลวงของซาตานได้
เพราะวุฒิภาวะของมนุษย์นั้นเล็กน้อยเกินไป เขาจึงไร้ความสามารถที่จะทำอย่างที่เขาปรารถนาได้
มนุษย์ไม่เคยได้รักเราอย่างจริงจัง เมื่อเราขย่งเขา เขารู้สึกว่าตัวเขาเองไม่มีค่าคู่ควร
แต่นี้ไม่ได้ทำให้เขาพยายามที่จะทำให้เราพึงพอใจ เขาแค่ยึด “สถานะ”
ที่เราได้ให้เขาไว้ในมือของเขาและพินิจพิเคราะห์ห่มัน ไม่อาจสำนึกรับรู้ได้ถึงความดีงามของเรา
เขากลับยืนกรานในการทำให้ตัวเองกีดกันไปกับพรทั้งหลายแห่งสถานะของเขา
นี่ไม่ใช่ความขาดตกบกพร่องของมนุษย์หรือ? เมื่อภูเขาเคลื่อนที่
ภูเขาเหล่านั้นจะสามารถหาทางอ้อมเพื่อประโยชน์แห่งสถานะของเจ้าได้หรือไม่? เมื่อห้วงน้ำไหล
ห้วงน้ำเหล่านั้นจะสามารถหยุดที่หน้าสถานะของมนุษย์ได้หรือไม่?

ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะสามารถย้อนกลับด้วยสถานะของมนุษย์ได้หรือไม่?

ครั้งหนึ่งเราเคยเปี่ยมปราณีต่อมนุษย์ ครั้งแล้วครั้งเล่า—

ถึงกระนั้นก็ไม่มีผู้ใดทะนุถนอมหรือหวงแหนความล้ำค่าของการนี้ พวกเขาแค่รับฟังมันเป็นเรื่องเล่า

หรืออ่านมันเป็นนิยาย วนะของเราไม่สัมผัสถึงหัวใจของมนุษย์จริงๆ หรือ? ถ้อยคำของเราไม่มีผลจริงๆ หรือ?

จะเป็นไปได้หรือที่ไม่มีผู้ใดเชื่อในการดำรงอยู่ของเรา? มนุษย์ไม่รักตัวเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขากลับร่วมกับซาตานเพื่อโจมตีเราแทน และใช้ซาตานเป็น “สินทรัพย์” ที่ใช้เพื่อรับใช้เรา

เราจะเจอะทะลุกลอุบายที่หลอกลวงทั้งหมดของซาตาน

และหยุดผู้คนบนแผ่นดินโลกไม่ให้ยอมรับการหลอกลวงของซาตาน

เพื่อที่พวกเขาจะไม่ต่อต้านเราเนื่องจากการดำรงอยู่ของมัน

ในราชอาณาจักร เราเป็นกษัตริย์—แต่แทนที่จะปฏิบัติกับเราในฐานะกษัตริย์ของมัน มนุษย์ปฏิบัติกับเราในฐานะ “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้เคลื่อนลงมาจากสวรรค์” ผลก็คือ

เขาวิไลหาให้เราทำให้ทานแก่เขาและไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับเรา

หลายคนเหลือเกินได้ออดอ้อนต่อหน้าเราเหมือนขอทาน หลายคนเหลือเกินได้เปิด “กระสอบ”

ของพวกเขาแก่เรา และได้แว่วอนให้เราให้อาหารแก่พวกเขาเพื่อที่จะอยู่รอด

หลายคนเหลือเกินจับจ้องเราด้วยสายตาละโมบเหมือนหมาป่าที่หิวโหย

ที่หวังว่าพวกมันจะสามารถกลืนกินเราลงไปในท้องของพวกมัน

หลายคนเหลือเกินก็มึนงงอย่างหนึ่งเงิบเนื่องจากการลวงละเมิดของพวกเขาและรู้สึกอับอาย

โดยอธิษฐานเพื่อความเมตตาผ่อนปรนของเรา หรือยอมรับการติสอนของเราอย่างเต็มใจ

เมื่อเราเปล่งถ้อยคำของเรา คนโง่เขลาทั้งหลายในหมู่มนุษย์ก็ปรากฏเป็นผิปกติ

และรูปสัณฐานที่แท้จริงของเขาได้ถูกเปิดเผยออกมาภายในความสว่าง และในความสว่างที่ฉายแสงนั้น

มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะให้อภัยตัวเองได้ ด้วยเหตุนี้

พวกเขาก็รีบเร่งมาอยู่ต่อหน้าเราเพื่อกราบไหว้และสารภาพบาปของเขา เพราะ “ความซื่อสัตย์” ของมนุษย์

เราได้ดึงเขามาบนรถรบแห่งความรอดอีกครั้ง และด้วยเหตุนี้เขาจึงสำนึกขอบคุณเรา และมองเราด้วยความรัก

แต่ทว่าเขายังคงไม่เต็มใจที่จะลี้ภัยในเราอย่างแท้จริง และยังไม่ได้มอบหัวใจของเขาให้แก่เราอย่างเต็มที่

เขาแค่รอดตัวเรื่องของเรา ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รักเราอย่างแท้จริง เพราะเขาไม่ได้หันจิตใจของเขามาหาเรา

ร่างของเขาอยู่ต่อหน้าเรา แต่ทว่าหัวใจของเขาอยู่ข้างหลังเรา

เพราะความเข้าใจของมนุษย์เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทั้งหลายนั้นน้อยเกินไปและเขาไม่มีความสนใจที่จะมาอยู่ต่อหน้าเรา

เราจัดเตรียมการสนับสนุนที่เหมาะสมแก่เขา

เพื่อที่เขาอาจจะหันมาหาเราจากท่ามกลางความไม่รู้เท่าทันอันคือร้อนของเขา

แน่นอนว่านี่คือความปรานีที่เราให้แก่มนุษย์ และเป็นวิธีการที่เราใช้เพื่อพยายามช่วยเขาให้รอด

ผู้คนทั่วทั้งจักรวาลเฉลิมฉลองการมาถึงแห่งวันของเรา

และทูตสวรรค์ทั้งหลายเดินท่ามกลางประชากรของเราทั้งปวง เมื่อซาตานทำให้เกิดปัญหา

ทูตสวรรค์ทั้งหลายก็ช่วยประชากรของเราอยู่เสมอเนื่องจากการปรนนิบัติในสวรรค์ของพวกเขา

พวกเขาไม่ถูกลงโทษเนื่องจากความอ่อนแอแบบมนุษย์แต่เพราะการจู่โจมจากกำลังบังคับของความมืด

จึงมุนานะมากยิ่งขึ้นเพื่อรับประสบการณ์กับชีวิตของมนุษย์โดยผ่านทางหมอกนั้น

ประชากรทั้งหมดของเรานับถือนอนอยู่ภายใต้ร่มเงาของเรา และไม่เคยมีใครลุกขึ้นต่อต้านเราอย่างเปิดเผย

เนื่องจากการทรยศของทูตสวรรค์ทั้งหลาย มนุษย์จึงยอมรับนามของเรา

และทั้งหมดท่ามกลางกระแสแห่งงานของเรา โลกกำลังล่มจม! บาบีโลนกำลังเป็นอัมพาต! โอ้ โลกศาสนา!

เป็นไปได้อย่างไรที่มัน ไม่ถูกทำลายโดยสิทธิอำนาจของเราบนแผ่นดินโลก?

ผู้ใดยังกล้าที่จะ ไม่เชื่อฟังและต่อต้านเรา? บรรดาอาลักษณ์กระนั้นหรือ?

เจ้าหน้าที่ทางศาสนาทุกคนกระนั้นหรือ? บรรดาผู้ปกครองและผู้มีอำนาจบนแผ่นดินโลกกระนั้นหรือ?

เหล่าทูตสวรรค์กระนั้นหรือ? ผู้ใดเล่าที่ไม่เฉลิมฉลองความเพียบพร้อมและความครบถ้วนของกายเรา?

ท่ามกลางกลุ่มชนทั้งปวง ผู้ใดเล่าที่ไม่ร้องเพลงสรรเสริญของเราโดยไม่หยุดหย่อน

ผู้ใดเล่าที่ไม่มีความสุขอย่างไม่สิ้นสุด? เราใช้ชีวิตอยู่ในแผ่นดินแห่งถ้ำของพญานาคใหญ่สีแดง

ถึงกระนั้นนี่ก็ไม่ทำให้เราสั่นเทาด้วยความกลัวหรือวิงหนี เพราะผู้คนทั้งหมดของมัน ได้เริ่มเกลียดมันแล้ว

ไม่เคยมีสิ่งใดได้ทำ “หน้าที่” ของมันต่อหน้าพญานาคนั้นเพื่อประโยชน์แห่งพญานาคนั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

สิ่งทั้งปวงกระทำตามที่พวกมันเห็นว่าเหมาะสม และแต่ละสิ่งไปตามทางของมันเอง

ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกจะไม่สามารถพินาศไปได้อย่างไร?

ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกจะไม่สามารถล่มจมไปได้อย่างไร?

ประชากรของเราจะไม่สามารถร้องยินดีได้อย่างไร?

พวกเขาจะไม่สามารถร้องเพลงด้วยความชื่นบานยินดีได้อย่างไร? นี่คือนิยามของมนุษย์ใช่หรือไม่?

มันคือการกระทำจากมือของมนุษย์ใช่หรือไม่? เราได้มอบรากเหง้าแห่งการดำรงอยู่ของเขาให้แก่มนุษย์

และได้จัดเตรียมสิ่งทั้งหลายทางวัตถุให้แก่เขา

ถึงกระนั้นเขายังไม่พึงพอใจกับรูปการณืแวดล้อมปัจจุบันของเขาและขอเข้าสู่ราชอาณาจักรของเรา

แต่เขาจะสามารถเข้าสู่ราชอาณาจักรของเราอย่างง่ายดายเช่นนั้นได้อย่างไร โดยไม่มีการจ่ายราคา

โดยไม่เต็มใจที่จะถวายการเฝ้าเดี่ยวที่ไม่เห็นแก่ตัวของเขา? แทนที่จะบีบเค้นสิ่งใดจากมนุษย์

เราทำข้อพึงประสงค์ต่อเขา เพื่อที่ราชอาณาจักรของเราบนแผ่นดินโลกอาจจะเต็มไปด้วยสง่าราศี

เราได้นำทางมนุษย์เข้าสู่ยุคปัจจุบัน เขาดำรงอยู่ในสภาพเงื่อนไขนี้
และเขาใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางการนำแห่งความสว่างของเรา หากการไม่เป็นดังนั้น
ผู้ใดเล่าท่ามกลางผู้คนบนแผ่นดินโลกจะรู้ถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้?
ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเจตจำนงของเรา? เราเพิ่มการจัดเตรียมของเราเข้ากับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายต่อมนุษย์
การนี้ไม่ตรงกันกับกฎแห่งธรรมชาติหรือ?

เมื่อวานนี้ เจ้าใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางลมและฝน วันนี้ เจ้าได้เข้าไปสู่ราชอาณาจักรของเรา
และได้กลายเป็นประชากรของราชอาณาจักรนั้น และพรุ่งนี้ เจ้าจะชื่นชมกับพรของเรา
ผู้ใดเล่าเคยจินตนาการสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น?

เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ยากและความยากลำบากมากเพียงใดในชีวิตของเจ้า—พวกเจ้ารู้หรือไม่?
เราลดหน้าไปท่ามกลางลมและฝน และได้ใช้เวลาปีแล้วปีเล่าท่ามกลางมนุษย์ และได้มาทันเวลากับยุคปัจจุบัน
เหล่านี้ไม่ใช่ขั้นตอนแห่งแผนการบริหารจัดการของเราอย่างแน่ชัดหรือ?

ผู้ใดเล่าเคยได้เพิ่มเติมแผนของเรา? ผู้ใดเล่าสามารถแยกออกจากขั้นตอนทั้งหลายแห่งแผนของเราได้?
เราอยู่ในหัวใจของผู้คนหลายร้อยล้านคน เราเป็นกษัตริย์ท่ามกลางผู้คนหลายร้อยล้านคน
และเราได้ถูกปฏิเสธและถูกใส่ร้ายป้ายสีโดยผู้คนหลายร้อยล้านคน
ฉายาของเราไม่ได้อยู่ภายในหัวใจของมนุษย์อย่างแท้จริง
มนุษย์เพียงแค่ล่วงรู้โฉมหน้าที่มีสง่าราศีของเราอย่างขุ่นมัวในคำพูดของเราเท่านั้น
แต่เนื่องจากการแทรกแซงจากความคิดของเขา เขาจึงไม่ไว้วางใจความรู้สึกของเขาเอง
มีเพียงเราที่คลุมเครือเท่านั้นในหัวใจของเขา แต่มันไม่ได้คงอยู่ที่นั่นนานนัก และดังนั้น
ความรักของเขาที่มีต่อเราก็เป็นดังนั้นด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ความรักของเขาต่อหน้าเราปรากฏเป็นครั้งคราว
ราวกับว่ามนุษย์แต่ละคนรักเราตามอารมณ์ของเขาเอง
ราวกับว่าความรักของเขาวิบวับเข้ามาและออกไปจากสายตาภายใต้แสงจันทร์สลับ วันนี้
เป็นเพียงเพราะความรักของเราเท่านั้นมนุษย์จึงยังคงอยู่และได้มีโชควาสนาเพื่ออยู่รอด
หากไม่เป็นด้วยเหตุนี้แล้ว ผู้ใดเล่าท่ามกลางมนุษย์ที่จะไม่ถูกตัดลงด้วยแสงเลเซอร์
อันเป็นผลจากร่างที่ผอมแห้งของพวกเขา? มนุษย์ยังคงไม่รู้จักตัวเขาเอง เขาโอ้อวดต่อหน้าเรา
และคุยโวหลังเรา กระนั้นก็ยังไม่มีผู้ใดกล้าต่อต้านเราต่อหน้าเรา อย่างไรก็ตาม
มนุษย์ไม่รู้ความหมายของการต่อต้านที่เราพูดถึง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากลับพยายามที่จะหลอกเราต่อไป
และยกย่องตัวเขาเองต่อไปแทน—ในการนี้ เขาไม่ต่อต้านเราอย่างเปิดเผยหรือ?

เราขอม้วนปรนากับความอ่อนแอของมนุษย์ แต่เราไม่พ่นฝันแม้แต่เล็กน้อยต่อการต่อต้านที่เขาทำขึ้นมาเอง
ถึงแม้เขาจะรู้ความหมายของมัน แต่เขาก็ไม่เต็มใจที่จะกระทำโดยสอดคล้องกับความหมายนี้

และแค่กระทำการไปตามความชอบใจของเขา โดยหลอกลวงเรา
เราทำให้อุปนิสัยของเราชัดเจนในวาระของเราตลอดเวลา ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่วางใจที่จะพ่ายแพ้—
ในเวลาเดียวกันนี้ เขาเปิดเผยอุปนิสัยของเขา ท่ามกลางการพิพากษาของเรา มนุษย์จะเชื่อมั่นอย่างที่สุด
และท่ามกลางการติสสอนของเรา
ในที่สุดเขาจะใช้ชีวิตตามฉายาของเราและกลายมาเป็นการสำแดงของเราบนแผ่นดินโลก!

22 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 23

ขณะที่เสียงของเรากำลังออกไป ขณะที่ตาของเราถูกโชนเป็นไฟ เรากำลังเฝ้าดูแลแผ่นดินโลกทั้งหมด
เรากำลังเฝ้าสังเกตทั่วทั้งจักรวาล มนุษยชาติทั้งหมดกำลังอธิษฐานต่อเรา โดยหันสายตาอันจับจ้องขึ้นมายังเรา
อ้อนวอนเราให้หยุดความโกรธของเรา และสาบานว่าจะไม่กบฏต่อเราอีกแล้ว แต่การนี้ไม่ใช่อดีตอีกต่อไป
มันคือขณะนี้ ผู้ใดเล่าสามารถย้อนกลับเจตจำนงของเราได้?
แน่ใจหรือว่าไม่ใช่คำอธิษฐานภายในหัวใจของมนุษย์อีกทั้งไม่ใช่คำพูดในปากของพวกเขา?
ผู้ใดเล่ามีความสามารถรอดชีวิตมาได้จนกระทั่งถึงปัจจุบัน หากไม่ใช่เพราะเรา? ผู้ใดเล่ารอดชีวิต
เว้นแต่ด้วยคำพูดในปากของเรา? ผู้ใดเล่าไม่ได้ถูกสายตาของเรากำกับดูแล?
เราดำเนินงานใหม่ของเราบนแผ่นดินโลกทั้งหมด และผู้ใดเล่าเคยมีความสามารถหนีพ้นไปจากมันได้?
ภูเขาทั้งหลายสามารถเลี้ยวหนีมันโดยอาศัยความสูงของพวกมันได้หรือ?
ห้วงน้ำทั้งหลายสามารถผลักดันมันให้ห่างออกไปด้วยความกว้างใหญ่ไพศาลมากมายของพวกมันได้หรือ?
ในแผนของเรานั้น เราไม่เคยปล่อยสิ่งใดไปอย่างง่ายๆ และดังนั้นจึงไม่เคยมีบุคคลใด หรือสิ่งใด
ที่ได้เคยแคล้วคลาดไปจากเงื้อมมือของเราเลย วันนี้
นามอันบริสุทธิ์ของเราได้รับการยกย่องไปทั่วในหมู่มนุษยชาติ
และคำพูดประทุงก็เกิดขึ้นต่อต้านเราไปทั่วในหมู่มนุษยชาติอีกครั้ง
และตำนานเกี่ยวกับสิ่งที่เราเป็นบนแผ่นดินโลกก็แพร่หลายไปทั่วในหมู่มนุษยชาติ
เราไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการตัดสินเราของมนุษย์
อีกทั้งเราไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการที่พวกเขาแบ่งแยกร่างกายของเรา
และนับประสาอะไรที่เราจะยอมผ่อนปรนให้กับการที่พวกเขาใช้คำพรูสวาทกับเรา
มนุษย์มักด้นทานและหลอกลวงเราอยู่เสมอ เพราะเขาไม่เคยรู้จักเราอย่างแท้จริง
โดยล้มเหลวที่จะทะนุถนอมวิญญาณของเราหรือวางแผนความล้าค่าวณะของเรา เราให้ “บำเหน็จรางวัล”
แก่นมนุษย์ตามที่เขาสมควรจะได้ สำหรับทุกความประพฤติและการกระทำของเขา และสำหรับทำที่ที่เขาผิดต่อเรา
และดังนั้น มนุษย์ทั้งหมดจึงกระทำการไปโดยที่สายตาอยู่ที่บำเหน็จรางวัลของพวกเขา
และไม่มีสักคนเดียวที่เคยทำงานใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพลีอุทิศตนเอง
พวกมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะทำการมอบอุทิศแบบไม่เห็นแก่ตัว
แต่กลับปดิดินดีในบำเหน็จรางวัลที่สามารถได้มาโดยเปล่าๆ ปลื้ๆ
ถึงแม้ว่าเปโตรจะได้ปวารณาตัวเขาเองต่อหน้าเรา แต่นั่นไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งบำเหน็จรางวัลของวันพรุ่งนี้
แต่เพื่อประโยชน์แห่งความรู้ของวันนี้ มนุษยชาติไม่เคยได้เข้าสนิทอย่างจริงแท้กับเรา
แต่ได้จัดการกับเราในลักษณะผิวเผินครั้งแล้วครั้งเล่า

โดยคิดที่จะได้รับความเห็นชอบจากเราด้วยเหตุนี้โดยไม่ลำบากยากเย็น
เราได้มองลึกกลงไปในหัวใจของมนุษย์แล้ว ดังนั้น เราได้ขุดพบ “เหมืองแห่งความมั่งคั่งต่างๆ มากมาย”
ในซอกหลืบชั้นในสุดของมัน ซึ่งเป็นบางสิ่งบางอย่างที่แม้แต่มนุษย์เองก็ยังไม่ตระหนักรู้ด้วยซ้ำ
แต่กระนั้นเรายังได้ค้นพบใหม่ และดังนั้น มีเพียงเมื่อพวกเขาได้มองเห็น “พยานวัตถุ” เท่านั้น
พวกมนุษย์จึงหยุดการถ่อมตนที่สร้างว่ามีศีลธรรมของตน
และยอมรับสภาวะที่ไม่สะอาดของตนเองด้วยฝ่ามือที่ยื่นออกไป ท่ามกลางพวกมนุษย์นั้น
มีอีกมากมายหลายอย่างที่เป็นสิ่งใหม่รอให้เรา “สกัด” มันเพื่อความชื่นชมยินดีของมนุษยชาติทั้งปวง
แทนที่จะหยุดงานของเราเนื่องด้วยการเสียดความสามารถของมนุษย์
เราตัดแต่งเขาโดยสอดคล้องกับแผนดั้งเดิมของเรา มนุษย์ก็เหมือนต้นไม้ผล กล่าวคือ หากไม่มีการตัดแต่ง
ต้นไม้ก็จะไม่สามารถออกผลได้ และในท้ายที่สุด
ทั้งหมดที่คนผู้หนึ่งจะมองเห็นก็คือกิ่งก้านที่เหี่ยวแห้งและใบไม้ที่ร่วงหล่น โดยไม่มีผลตกถึงพื้นดินเลย
ขณะที่เราประดับประดา “ห้องพักชั้นใน” แห่งราชอาณาจักรของเราวันแล้ววันเล่า ไม่มีผู้ใดเคยบุกเข้ามาใน
“ห้องทำงาน” ของเราโดยฉับพลันเพื่อทำให้งานของเราหยุดชะงัก
ผู้คนทั้งปวงกำลังทำจนสุดความสามารถของพวกเขาเพื่อร่วมมือกับเรา ด้วยกลัวอยู่ลึกๆ ว่าจะ “ถูกไล่ออก” และ
“สูญเสียสถานะของพวกเขา” แล้วด้วยเหตุนี้จึงไปถึงทางตันในชีวิตของพวกเขา
ที่ซึ่งพวกเขาอาจถึงขั้นล้มลงไปสู่ “ทะเลทราย” ที่ซาตานได้จับจองแล้วด้วยซ้ำ เพราะความกลัวของมนุษย์
เราจึงซูบเฒ่าทุกวัน ขับเคลื่อนเขาไปสู่ความรักทุกวัน
และยิ่งไปกว่านั้นก็ให้คำแนะนำแก่เขาท่ามกลางชีวิตประจำวันของเขา
เป็นราวกับว่าพวกมนุษย์ล้วนเป็นทารกที่เพิ่งถือกำเนิด หากไม่ได้รับการจัดหานมให้
พวกเขาก็จะจากแผ่นดินโลกนี้ไปในไม่ช้า โดยไม่ถูกพบเห็นอีกเลย ท่ามกลางการวิงวอนของมนุษยชาติ
เรามาสู่โลกของมนุษย์ และมนุษยชาติก็ใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งความสว่างในทันที ไม่ถูกปิดผนึกอยู่ภายใน “ห้อง”
ที่พวกเขาไร้ร่องคำอธิบายของพวกเขาต่อสวรรค์จากในนั้นอีกต่อไป ทันทีที่พวกเขามองเห็นเรา
มนุษย์ก็ทำการพรวดพราดอย่างถึงขั้นถึง “ความคับข้องใจ” ที่เก็บอยู่ในหัวใจของพวกเขา
โดยเปิดปากของพวกเขาต่อหน้าเราเพื่อขอร้องให้หย่อนอาหารลงมายังพวกเขา แต่หลังจากนั้น
“ความกลัวของพวกเขาบรรเทาลงและความสงบของจิตใจฟื้นคืนมาอีกครั้ง” พวกเขาไม่ขอสิ่งใดจากเราอีกต่อไป
แต่ผล็อยหลับสนิท หรือมิฉะนั้นก็ปฏิเสธการดำรงอยู่ของเรา
พวกเขาผละไปใส่ใจกับธุระการงานของพวกเขาเอง ใน “การทอดทิ้ง” ของมวลมนุษย์นั้น
เป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนว่าพวกมนุษย์ดำเนินการ “ความยุติธรรมอย่างเสมอภาค” ต่อเรา โดยไร้ซึ่ง
“ความรู้สึก” อย่างไร เพราะฉะนั้น เมื่อมองเห็นมนุษย์ในแง่มุมที่ไม่น่ารักของเขา เราจึงจากไปอย่างเงียบๆ

และจะไม่ลงมาอย่างพร้อมต่อการวิวอนอย่างจริงจังจริงใจของเขไปอีกต่อไป

ปัญหาของมนุษย์เพิ่มมากขึ้นวันแล้ววันเล่าโดยที่เขาไม่รู้ตัว และดังนั้น

ในท่ามกลางการตรากตรำทำงานหนักของเขานั้น เมื่อเขาค้นพบการดำรงอยู่ของเราโดยฉับพลัน

เขาจึงปฏิเสธที่จะยอมรับคำว่า “ไม่” เป็นคำตอบ

และคว้าปกคอเสื้อของเราและนำเราเข้ามาในบ้านของเขาในฐานะแขก

แต่ถึงแม้เขาอาจจะจัดเตรียมอาหารมื้อหรูไว้สำหรับความชื่นชมยินดีของเรา

เขาก็ไม่เคยพิจารณาว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของเขาเองแม้สักครั้ง

แต่กลับปฏิบัติกับเราในฐานะแขกคนหนึ่งเพื่อที่จะได้รับความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ จากเรา และดังนั้น ในครั้งนี้

มนุษย์นำเสนอสภาพเงื่อนไขที่สลดใจของเขายังไม่มีพิธีรีตองต่อหน้าเรา โดยหวังที่จะได้ “ลายมือชื่อ” ของเรา

และเขา “รับมือ” กับเราด้วยกำลังทั้งหมดของเขา เหมือนคนผู้หนึ่งที่จำเป็นต้องการเงินกู้เพื่อธุรกิจของเขา

ในทุกท่าทางและการเคลื่อนไหวของเขา เราจับได้ถึงเจตนาของมนุษย์เพียงชั่วแว่น

มันเป็นราวกับว่าในทหรณะของเขานั้น

เราไม่รู้วิธีที่จะอ่านความหมายที่ซ่อนเร้นในการแสดงออกทางสีหน้าของบุคคล

หรือที่ซุกอยู่เบื้องหลังคำพูดของเขา หรือวิธีที่จะมองลึกเข้าไปในหัวใจของบุคคลหนึ่ง และดังนั้น

มนุษย์จึงไว้อใจปรับทุกข์กับเราถึงทุกๆ ประสพการณ์ในทุกการเผชิญหน้าที่เขาเคยมีมา

โดยไม่มีข้อผิดพลาดหรือการละเลย และหลังจากนั้นก็กำหนดข้อเรียกร้องต่อหน้าเรา

เราเกลียดชังและดูหมิ่นทุกความประพฤติและการกระทำของมนุษย์

ไม่เคยมีสักคนเดียวท่ามกลางมนุษยชาติที่ได้ทำงานที่เรารัก

ราวกับว่ามนุษยชาติกำลังเป็นปรปักษ์กับเราโดยเจตนา และด้วยความโกรธของเราอย่างมีจุดประสงค์ กล่าวคือ

พวกเขาล้วนเดินขบวนไปๆ มาๆ อยู่ข้างหน้าเรา โดยหลงระเหิดกับเจตจำนงของพวกเขาเองต่อหน้าต่อตาเรา

ไม่มีสักคนเดียวท่ามกลางมนุษยชาติที่ใช้ชีวิตอยู่เพื่อประโยชน์ของเรา และในผลสืบเนื่องก็คือ

การดำรงอยู่ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดไม่มีทั้งคุณค่าและความหมาย

เป็นเหตุให้มวลมนุษย์มีชีวิตอยู่ในที่ว่างที่ว่างเปล่า แม้จะเป็นดังนั้น มนุษยชาติก็ยังคงปฏิเสธที่จะตื่น

แต่ยังคงกบฏต่อเราอยู่ต่อไป โดยยืนกรานอยู่ในความฟุ้งเฟ้อของมัน

ในการทดสอบทั้งหมดที่พวกเขาได้ก้าวผ่านไปในั้น พวกมนุษย์ไม่เคยทำให้เราพอใจเลยสักครั้ง

เพราะความไร้ศีลธรรมอันโหดร้ายของพวกเขา มวลมนุษย์ไม่มุ่งหมายที่จะเป็นพยานต่อนามของเรา ตรงกันข้าม

พวกเขา “วิ่งไปอีกทางหนึ่ง” ในขณะที่อาศัยเราเพื่อการยังชีพ หัวใจของมนุษย์ไม่หันมาหาเราทั้งหมด และดังนั้น

ชาตानจึงทิ้งขยะใส่เขาจนกระทั่งเขาเป็นหมู่ชนที่มีบาดแผล ร่างกายของเขาปกคลุมไปด้วยความโสมม

แต่มนุษย์ก็ยังคงไม่ตระหนักว่าโฉมหน้าของเขาน่าขยะแขยงเพียงใด กล่าวคือ

เขาเอาแต่เคารพชาตानลับหลังเราตลอดเวลาเรื่อยมา ด้วยเหตุผลนี้

เราจึงโยนมนุษย์ลงไปในบาคลลึกด้วยความโกรธ

ทำอย่างนั้นจนเขาไม่มีวันสามารถปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระได้ แม้จะเป็นเช่นนั้น

ในท่ามกลางการคร่ำครวญที่น่าสมเพชของเขานั้น มนุษย์ก็ยังคงปฏิเสธที่จะพินิจรูปร่างจิตใจของเขา
เจตนาที่จะต่อต้านเราจนถึงบทวารสานที่ขมขื่น และหวังที่จะก่อกวนความโกรธของเขาโดยเจตนาด้วยเหตุนี้
เนื่องด้วยสิ่งที่เขาได้ทำลงไปนั้น

เราจึงปฏิบัติต่อเขาในฐานะคนบาปที่เขาเป็นและปฏิเสธไม่ให้เขาได้รับความอบอุ่นจากอ้อมกอดของเรา

ตั้งแต่แรก เหล่าทูตสวรรค์ได้รับใช้เราและเชื่อฟังเราโดยไม่มีการหยุดหรือการเปลี่ยนแปลง

แต่มนุษย์ได้ทำการต่อต้านที่แน่วแน่อยู่เสมอ ราวกับว่าเขาไม่ได้มาจากเรา แต่เกิดมาจากชาตาน

เหล่าทูตสวรรค์ล้วนให้การเฝ้าเดี่ยวอย่างที่สุดของพวกเขากับเราในสถานที่เฉพาะของพวกเข

พวกเขาไม่หวั่นไหวด้วยกำลังบังคับของชาตาน และเพียงแค่ทำหน้าที่ของพวกเขให้ลุล่วงเท่านั้น

เมื่อได้รับการเลี้ยงดูและการบำรุงเลี้ยงโดยเหล่าทูตสวรรค์

บุตรของเราและคนของเราจำนวนมากมายล้นเคบิตะแข็งแรงและสมบูรณ์ขึ้น

ไม่มีผู้ใดท่ามกลางพวกเขาที่อ่อนแอหรือป่วยเปื่อย นี่คือการกระทำของเรา ความมหัศจรรย์ของเรา

ขณะที่การระดมยิงปืนใหญ่ครั้งแล้วครั้งเล่าเริ่มต้นการก่อตั้งราชอาณาจักรของเรา

เหล่าทูตสวรรค์ซึ่งเดินไปด้วยกันเป็นจังหวะก็มาอยู่ต่อหน้าพลับพลาของเราเพื่อนบนอบต่อการตรวจสอบของเรา
เพราะหัวใจของพวกเขเป็นอิสระจากความไม่บริสุทธิ์และรูปเคารพต่างๆ

และพวกเขาไม่หลีกเลี่ยงการตรวจสอบของเรา

เมื่อมีเสียงกระหึ่มของพายุใหญ่ ไฟสวรรค์ก็กดต่ำลงในทันใด

ทำให้มวลมนุษย์ทั้งหมดหายใจไม่ออกเพื่อที่พวกเขาจะไม่สามารถที่จะร้องเรียกเราดังได้ที่พวกเขาปรารถ

นาอีกต่อไป มนุษยชาติทั้งปวงก็ล่มสลายลงโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว ดันไม้โยกไหวไปมาในสายลม

บางครั้งบางครั้งก็ได้ยินเสียงกึ่งไม้แตกหัก และใบไม้ที่เหี่ยวแห้งก็ถูกพัดปลิวไปทั้งหมด

แผ่นดินโลกรู้สึกเยือกเย็นและโคดเคี้ยวอ้างว้างอย่างจับปล้นทันที และผู้คนกอดตัวเองแน่น

โดยคำนึงความวิบัติที่ติดตามมาในฤดูใบไม้ร่วงที่จะโหมตีพวกเขาทุกชั่วขณะ

หมุ่นกบนเนินเขาบินไปทางนั้นและทางนี้ ราวกับกำลังร้องเรียกหาใครบางคนด้วยความโศกเศร้า

สิงโตคำรามในถ้ำบนภูเขา ทำให้ผู้คนหวาดกลัวด้วยเสียงนั้น เยือกเย็นถึงไขกระดูก และทำให้พวกเขขนลุก

และเป็นราวกับว่ามีความรู้สึกเป็นกลางไม่ดี เป็นกลางบอกเหตุถึงบทวารสานของมวลมนุษย์

เมื่อไม่เต็มใจที่จะรอความยินดีของเราในการกำจัดพวกเขา

พวกมนุษย์ทั้งหมดก็อธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์อธิปัตย์ในสวรรค์อย่างนิงเงียบ

แต่พายุใหญ่จะสามารถถูกสกัดกั้นด้วยเสียงไหของน้ำที่ไหลในลำธารเล็กๆ ได้อย่างไร?
มันจะสามารถหยุดในฉับพลันด้วยเสียงภาวนาของมนุษย์ได้อย่างไร?
ความเดือดดาลในใจกลางของเสียงฟ้าแลบจะสามารถหยุดนิ่งเพื่อประโยชน์ของความขลาดกลัวของมนุษย์ได้อย่างไร? มนุษย์ไหวนอนไปมาในสายลมนั้น เขาวิ่งไปทางนั้นและทางนี้เพื่อซ่อนตัวเขาเองจากฝน
และท่ามกลางความโกรธของเรา พวกมนุษย์ก็หวั่นไหวและสั่นสะท้าน กลัวอยู่ลึกๆ
ว่าเราจะวางมือของเราบนร่างกายของพวกเขา ราวกับว่าเราเป็นปากกระบอกปืนที่เล็งออกของมนุษย์อยู่ตลอดเวลา
และเป็นอีกครั้งที่ ราวกับว่าเขาเป็นศัตรูของเรา แต่เขาก็ยังเป็นเพื่อนของเรา
มนุษย์ไม่เคยค้นพบเจตนารมณ์ที่แท้จริงของเราที่มีต่อเขา ไม่เคยเข้าใจจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของเรา และดังนั้น
เขาจึงทำให้เราขุ่นเคืองโดยไม่ตระหนักรู้ เขาต่อต้านเราโดยไม่ตระหนักรู้
แต่กระนั้นเขาก็ได้มองเห็นความรักของเราโดยไม่มีความหมายใดๆ ด้วยเช่นกัน
มันยากสำหรับมนุษย์ที่จะมองเห็นใบหน้าของเราท่ามกลางความโกรธของเรา
เราได้ซ่อนเร้นอยู่ในหมู่เมฆคำแห่งความโกรธของเรา และเรายืนอยู่เหนือทั้งจักรวาลท่ามกลางเสียงฟ้าแลบ
โดยส่งความปรานีของเราลงมาให้แก่นมนุษย์ เพราะมนุษย์ไม่รู้จักรเรา
เราจึงไม่เตือนเขาด้วยเหตุที่ไม่สามารถเข้าใจเจตนาของเราได้ ในสายตาของพวกมนุษย์นั้น
เราระบายความโกรธของเราเป็นครั้งคราว เราแสดงให้เห็นรอยยิ้มของเราเป็นครั้งคราว
แต่แม้กระทั่งเมื่อเขามองเห็นเรา มนุษย์ก็ไม่เคยมองเห็นอุปนิสัยทั้งหมดของเราอย่างแท้จริง
และยังคงไว้ความสามารถที่จะได้ยินเสียงแทรกอันไพเราะ เพราะเขาได้กลายเป็นมินชาและไว้ความรู้สึก
เป็นราวกับว่าฉายาของเราดำรงอยู่ในความทรงจำของมนุษย์ และรูปปั้นฐานของเราอยู่ในความคิดของเขา
อย่างไรก็ตาม
ไม่เคยได้เห็นบุคคลสักคนที่ได้มองเห็นเราอย่างแท้จริงโดยผ่านทางความก้าวหน้ามาถึงวันปัจจุบันของมนุษยชาติ
เพราะสมองของมนุษย์นั้นขัดสนเกินไป สำหรับทั้งหมดที่มนุษย์ได้ “ชำแหละ” เรานั้น
การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ของเขายังไม่ทำให้เกิดผลลัพธ์ใดๆ เพราะวิทยาศาสตร์ของเขายังพัฒนาไปไม่พอ
และดังนั้น หัวเรื่องเกี่ยวกับ “ฉายา” ของเรามักจะเป็นความว่างเปล่าโดยสิ้นเชิงอยู่เสมอ
โดยไม่มีผู้ใดที่เต็มเต็มมัน ไม่มีผู้ใดทำลายสถิติโลก
เพราะแม้กระทั่งการดำรงไว้ซึ่งที่มั่นในปัจจุบันของมวลมนุษย์ก็เป็นการปลอมใจที่ประเมินค่ามิได้ในท่ามกลางความโศกเศร้าอันใหญ่หลวงอยู่แล้ว

บทที่ 24

การติสสอนของเราเกิดขึ้นแก่ผู้คนทั้งหมด กระนั้นการติสสอนของเรากียังคงห่างไกลจากผู้คนทั้งหมดเช่นกัน ทั้งชีวิตของทุกคนเต็มไปด้วยความรักและความเกลียดชังต่อเรา และไม่มีผู้ใดได้เคยรู้จักเรา—

และท่าทีของมนุษย์ต่อเราเลวร้ายยิ่งกว่า และไม่สามารถเป็นปกติได้

กระนั้นเราได้ดูแลและคุ้มครองปกป้องมนุษย์เสมอมา และเป็นเพียงเพราะความปัญญาที่บอบช้ำของเขาเท่านั้นเอง เขาจึงไม่สามารถมองเห็นกิจการของเราทั้งหมดและเข้าใจเจตนารมณ์อันกระตือรือร้นของเรา

เราคือองค์หนึ่งเดียวผู้นำท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งมวล และเราคือองค์สูงสุดท่ามกลางผู้คนทั้งปวง

มันเป็นเพียงว่ามนุษย์ไม่รู้จักรเรา

เป็นเวลาหลายปีแล้วที่เราได้ใช้ชีวิตท่ามกลางมนุษย์และได้รับประสบการณ์กับชีวิตในโลกของมนุษย์

กระนั้นเขาก็ได้เพิกเฉยต่อเราและปฏิบัติต่อเราเหมือนสิ่งมีชีวิตจากอวกาศเสมอ ด้วยเหตุนี้

ผู้คนจึงปฏิบัติต่อเราเหมือนคนแปลกหน้าในถนนเพราะความแตกต่างในอุปนิสัยและภาษา

ดูเหมือนว่าเสื้อผ้าของเราก็เป็นเฉพาะตัวเกินไปเช่นกัน ซึ่งผลก็คือมนุษย์ขาดพร่องความมั่นใจที่จะเข้าหาเรา

เมื่อไม่นานมานี้ เราจึงรู้สึกถึงความโดดเดี่ยวอ้างว้างของชีวิตท่ามกลางมนุษย์ และเมื่อไม่นานมานี้

เราจึงสำนึกถึงถึงความไม่เป็นธรรมของโลกของมนุษย์ เราเดินท่ามกลางบรรดาผู้ที่เดินผ่านไป

เผ่าสังเกดใบหน้าของพวกเขารวมกัน มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่พวกเขามีชีวิตท่ามกลางโรคภัยไข้เจ็บ

โรคภัยไข้เจ็บที่เติมเต็มใบหน้าของพวกเขารวมด้วยความหดหู่ใจ

และมันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่พวกเขามีชีวิตท่ามกลางการติสสอนเช่นกัน

ซึ่งป้องกันไม่ให้มีการปลดปล่อยตัวพวกเขาให้เป็นอิสระ มนุษย์พัฒนาการตัวเอง และแสดงถึงความถ่อมตัว

ผู้คนส่วนใหญ่สร้างความประทับใจเทียมเท็จเบื้องหน้าเราเพื่อที่เราอาจจะปรบมือให้พวกเขา

และผู้คนส่วนใหญ่ตั้งใจทำให้ตัวเองดูเหมือนน่าสงสารเบื้องหน้าเราเพื่อที่พวกเขาอาจจะได้รับความช่วยเหลือของเรา กลับหลังเรา ผู้คนทั้งหมดหลอหลางและไม่เชื่อฟังเรา เราไม่ถูกต้องหรือ?

นี่ไม่ใช่กลยุทธ์การอยู่รอดของมนุษย์หรือ? ผู้ใดเล่าได้เคยดำเนินชีวิตตามเราในชีวิตของพวกเขา?

ผู้ใดเล่าได้เคยยกย่องเราท่ามกลางผู้อื่น? ผู้ใดเล่าได้เคยถูกมัดเฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณ?

ผู้ใดเล่าได้เคยตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาต่อเราเบื้องหน้าชาตนา? ผู้ใดเล่าได้เคยเพิ่มเติมสัจจะให้กับ

“ความจริงรักภักดี” ที่พวกเขามีต่อเรา? ผู้ใดเล่าได้เคยถูกพยานาคใหญ่สีแดงเหวี่ยงทิ้งไปเพราะเรา?

ผู้คนได้ให้ตัวเองเข้าร่วมกับชาตนาและบัดนี้เกลือกกลิ้งกับมันในโคลนตม

พวกเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเยาะเย้ยทำทนาย เราพวกเขานักประดิษฐ์การต่อต้านเรา และพวกเขาเป็น

“นักเรียนชั้นก้าวหน้า” ในหนทางที่พวกเขาจัดการกับเราอย่างขอไปที

มนุษย์สำรวจค้นที่นี้และที่นั่นบนแผ่นดินโลกเพื่อประโยชน์แห่งชะตาชีวิตของเขาเอง

และเมื่อเราก็ก้มมือเรียกเขา เขาก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะรู้สึกถึงความล้ำค่าของเราได้ และยังมี “ความเชื่อ” ต่อไปในภารกิจของตนเองของเขา โดยไม่เต็มใจที่จะเป็น “ภาระ” กับผู้อื่น “ความทะเยอทะยาน” ของมนุษย์นั้นล้ำค่า กระนั้นก็ไม่เคยได้มีความทะเยอทะยานของผู้ใดได้สัมผัสที่คะแนนเต็ม กล่าวคือ ความทะเยอทะยานเหล่านั้นทั้งหมดแตกละเอียดเบื้องหน้าเรา ล้มคว่ำโดยปราศจากเสียง

เราพูดทุกๆ วัน และแต่ละวันเราทำสิ่งใหม่ๆ หากมนุษย์ไม่นำผลกำไรทั้งหมดของเขามาใช้ เช่นนั้นแล้ว เขาก็จะมีความลำบากยากเย็นในการไถ่เงินเสียงของเรา และเขาจะพบว่ามันยากที่จะมองเห็นใบหน้าของเรา ผู้ที่เป็นที่รักอาจสบายดีอย่างสุดขีด และพระคำรัสของพระองค์มีความอ่อนโยนที่สุด แต่มนุษย์ไม่สามารถมองดูพระพักตร์อันทรงมีสง่าราศีของพระองค์และไถ่เงินพระสุรเสียงของพระองค์ได้ง่ายๆ ตลอดยุคทั้งหลาย ไม่มีผู้ใดได้เคยมองดูใบหน้าของเราง่ายๆ ครั้งหนึ่งเราได้พบกับเปโตรและ “ได้ปรากฏ” ต่อเปาโล แต่ไม่มีผู้ใดอื่นอีก—ยกเว้นคนอิสราเอล—ได้เคยมองเห็นใบหน้าของเราอย่างแท้จริง วันนี้ เราได้มาท่ามกลางมนุษย์เป็นการส่วนตัวเพื่อใช้ชีวิตร่วมกับเขา

เป็นไปได้ไหมว่าการนี้ไม่ดูเหมือนหายากและล้ำค่าสำหรับพวกเขา?

พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะใช้เวลาของเจ้าอย่างดีที่สุดหรือ?

เจ้าต้องการที่จะปล่อยให้มันผ่านเจ้าไปในหนทางนี้หรือ?

เข็มของนาฬิกาบอกเวลาจะสามารถหยุดอย่างฉับพลันในจิตใจของผู้คนได้หรือ?

หรือเวลาจะสามารถไหลย้อนกลับได้หรือ? หรือมนุษย์จะสามารถกลับกลายเป็นหนุ่มได้อีกครั้งหรือ?

ชีวิตที่ได้รับพระพรของวันนี้จะสามารถมีวันมาอีกครั้งได้หรือ? เราไม่ได้ให้ “บำเหน็จรางวัล” ที่เหมาะสมแก่มนุษย์เพื่อ “ของเสีย” ของเขา เราเพียงแค่ยื่นกรานในการทำงานของเรา

แยกออกจากสิ่งอื่นใดทั้งหมด และไม่หยุดกระแสนี้เพราะมนุษย์ไม่ว่าง หรือเพราะเสียงร้องของเขา เป็นเวลาหลายพันปีแล้วที่ไม่มีผู้ใดได้มีความสามารถที่จะแบ่งแยกผลกำไรของเรา และไม่มีผู้ใดได้มีความสามารถที่จะพลิกคว่ำแผนการดั้งเดิมของเรา เราจะอยู่เหนือลำพื้นที่ และกินเวลาหลายยุค และเริ่มดำเนินการแก่นสำคัญของแผนการทั้งหมดทั้งหมดของเรา ทั้งเหนือและท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

ไม่มีบุคคลสักคนเดียวได้มีความสามารถที่จะได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษจากเราหรือ “บำเหน็จรางวัล” จากมือของเรา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะอ้างปากของพวกเขาและอธิษฐานเพื่อสิ่งเหล่านี้

และถึงแม้ว่าพวกเขาจะยึดมือของพวกเขาออกไป และเรียกร้องสิ่งเหล่านี้จากเรา โดยลืมสิ่งอื่นทุกสิ่ง

ผู้คนเหล่านี้ไม่มีสักคนได้เคยทำให้เราสะเทือนใจ และพวกเขาทั้งหมดได้ถูกผลัดกลายหลังโดยเสียงที่ “ไร้หัวใจ” ของเรา ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงเชื่อว่าพวกเขา “อายุน้อยเกินไป” และดังนั้น

จึงขอให้เราแสดงให้เห็นความปรานีอันยิ่งใหญ่ มีความสงสารเห็นใจต่อพวกเขาเป็นครั้งที่สอง

และพวกเขาขอให้เราอนุญาตให้พวกเขาเข้ามาโดยผ่านทางประตูหลัง

ฉะนั้นเราจะสามารถก้าวข้ามแผนการของเราอย่างเรียบง่ายได้อย่างไร?

เราจะสามารถหยุดแผ่นดินโลกไม่ให้หมุนรอบตัวเพื่อประโยชน์แห่งวัยเยาว์ของมนุษย์ได้ไหม

เพื่อที่เขาจะสามารถมีชีวิตต่อไปอีกสักหลายปีบนแผ่นดินโลก? สมอของมนุษย์ซับซ้อนเหลือเกิน

ฉะนั้นก็ดูเหมือนว่ามีสิ่งทั้งหลายที่มันขาดพร่องเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ในจิตใจของมนุษย์บ่อยครั้งจะปรากฏ

“หนทางนำอัสสจรรย” เพื่อจงใจขัดจังหวะงานของเรา

ถึงแม้ว่ามีหลายครั้งมากที่เราได้ให้อภัยมนุษย์ต่อบาปของเขาและได้แสดงให้เห็นความโปรดปรานพิเศษเพราะความอ่อนแอของเขา

แต่ก็มีหลายครั้งมากเช่นกันที่เราได้ให้การปฏิบัติต่อที่เหมาะสมแก่เขาเพราะความไม่รู้เท่าทันของเขา

มันเป็นเพียงว่ามนุษย์ไม่เคยได้รู้ว่าอะไรจะยิ่งคุณค่าความเมตตาของเราอย่างไร

จนกระทั่งเขาได้จมลงสู่สถานการณ์ปัจจุบันของเขา นั่นคือ เมื่อถูกปกคลุมด้วยฝุ่นดิน เสื้อผ้าของเขาขาดรุ่งริ่ง ผมของเขาก็คือศีรษะของเขาเหมือนวัชพืชกอหนึ่ง ใบหน้าของเขาเกราะกรังด้วยคราบเปื้อน

เท้าของเขาสวมใส่ได้ด้วยรองเท้าทำเองอย่างหยาบๆ

มือของเขาเหมือนกรงเล็บของนกอินทรีที่ตายแล้วซึ่งห้อยอย่างอ่อนแรงที่ข้างกายของเขา

เมื่อเราเปิดตาของเราและมอง เป็นราวกับว่ามนุษย์เพิ่งได้ปีนออกมาจากบาดาลลึก เราอดไม่ได้ที่จะโกรธ นั่นคือ เราได้ยอมผ่อนปรนต่อมนุษย์เสมอมา

ฉะนั้นเราจะสามารถอนุญาตให้มารมาและไปจากราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ของเราตามใจชอบของมันได้อย่างไร? เราจะสามารถอนุญาตให้ออกทานกินโดยไม่ต้องจ่ายเงินในครอบครัวของเราได้อย่างไร?

เราจะสามารถยอมผ่อนปรนต่อการมีโสโครกเป็นแขกในครอบครัวของเราได้อย่างไร? มนุษย์ได้

“เข้มงวดกับตัวเอง” และ “โอนอ่อนต่อผู้อื่น” เสมอมา กระนั้น

เขาก็ไม่เคยได้สุภาพนอบน้อมต่อเราแม้เพียงน้อยนิด เพราะเราคือพระเจ้าในสวรรค์ และดังนั้น

เขาจึงปฏิบัติต่อเราอย่างแตกต่าง และไม่เคยได้มีความรักใคร่แม้เพียงเล็กน้อยสำหรับเรา

มันเป็นราวกับว่าตาของมนุษย์หลักแหลมเป็นพิเศษ นั่นคือ ทนที่ที่เขาเผชิญกับเรา

สีหน้าบนใบหน้าของเขาก็เปลี่ยนไปทันทีและเขาก็เติมการแสดงออกเพิ่มขึ้นเล็กน้อยที่ใบหน้าอันเฉยเมย

เย็นชาของเขา เราไม่กำหนดบทลงโทษที่เหมาะสมต่อมนุษย์เพราะท่าทีของเขาต่อเรา

แต่เพียงแค่มองดูท้องฟ้าจากเหนือจักรวาลทั้งหลายและจากนั้นก็ดำเนินการงานของเราบนแผ่นดินโลกจนแล้วเสร็จ ในความทรงจำของมนุษย์ เราไม่เคยได้แสดงให้เห็นความเมตตาต่อบุคคลใด

แต่เราก็ไม่เคยได้ทำไม่ดีต่อผู้ใดเช่นกัน เพราะมนุษย์ไม่ได้ทิ้ง “ที่นั่นว่าง” ไว้ให้เราในหัวใจของเขา

เมื่อเราวางความระมัดระวังทิ้งไปกับสายลมและอาศัยอยู่ภายในเขา

เขาก็ใช้กำลังบังคับให้เราออกไปอย่างไม่มีพิธีรีตอง

และจากนั้นก็ใช้การพูดที่ลั่นไหและการประจบสอพลอเพื่อสร้างคำแก้ตัว

โดยพูดว่าเขาขาดพร่องเกินไปและไม่สามารถจัดเตรียมตัวเองเพื่อความชื่นชมยินดีของเราได้ ขณะที่เขาพูด

ใบหน้าของเขากลายเป็นคล้ำลงด้วย “เมฆดำ” อยู่เนืองๆ ราวกับว่าความวิตติอาจมาท่ามกลางมนุษย์ ณ

เวลาใดก็ได้ กระนั้นก็ตาม เขายังคงขอให้เราจากไป โดยไม่พิจารณาถึงอันตรายที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด

แม้ว่าเราให้อภัยของเขาและความอบอุ่นแห่งอ้อมกอดของเราแก่มนุษย์

แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มีอวัยวะสำหรับฟัง และดังนั้น เขาจึงไม่ให้ความสนใจแม้เพียงเล็กน้อยต่อเสียงของเรา

แต่กลับกุมศีรษะของเขาไว้ขณะที่เขาตีจากไปอย่างรวดเร็ว เราไปจากมนุษย์โดยรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

แต่ก็โกรธเล็กน้อยเช่นกัน ในขณะเดียวกัน

มนุษย์ก็หายไปในพื้นที่ท่ามกลางการโจมตีของพายุใหญ่และคลื่นทรงพลัง ไม่นานหลังจากนั้น เขาก็ร้องเรียกเรา

แต่เขาจะสามารถส่งผลกระทบต่อการเล่นไหวของลมและคลื่นได้อย่างไร?

ร่องรอยทั้งหมดของมนุษย์ก็สูญหายทีละเล็กทีละน้อย จนกระทั่งไม่ได้พบเจอเขาที่ใดเลย

ก่อนหน้ายุคทั้งหลายนั้น เราได้มองดูแผ่นดินทั้งหมดจากเหนือจักรวาลทั้งหลาย

เราได้วางแผนภาระหน้าที่ยิ่งใหญ่บนแผ่นดินโลก นั่นคือ การสร้างมวลมนุษย์ผู้ซึ่งสมดังใจเรา

และการสร้างราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลกเหมือนกับราชอาณาจักรที่อยู่ในสวรรค์

โดยอนุญาตให้ฤทธานุภาพของเราเติมเต็มท้องฟ้าและให้สติปัญญาของเรากระจายไปทั่วทั้งจักรวาล

และดังนั้นในวันนี้ หลายพันปีต่อมา เราดำเนินการแผนการของเราต่อไป กระนั้น

ไม่มีผู้ใดรู้เกี่ยวกับแผนการหรือการบริหารจัดการของเราบนแผ่นดินโลก

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะมองเห็นราชอาณาจักรของเราบนแผ่นดินโลก ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงไล่ตามเงา

และมาเบี่ยงหน้าเราเพื่อพยายามหลอกเรา โดยต้องการจ่าย “ราคาเงิบ” สำหรับพรทั้งหลายของเราในสวรรค์

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงยั่วความโกรธของเราและเรานำการพิพากษามาสู่เขา แต่เขาก็ยังคงไม่ตื่นรู้

มันเป็นราวกับว่าเขากำลังทำงานอยู่ใต้ดิน

โดยไม่รู้เท่าทันอย่างครบบริบูรณ์ต่อสิ่งซึ่งอยู่เหนือพื้นดินในขณะที่เขาไม่ได้ไล่ตามเสาหาสิ่งใดนอกเหนือไปจ

ากความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาเอง ท่ามกลางผู้คนทั้งหมด

เราไม่เคยได้เห็นผู้ใดที่มีชีวิตภายใต้ความสว่างสุกใสของเรา พวกเขามีชีวิตในพิภพโลกแห่งความมืด

และดูเหมือนว่าพวกเขาจะได้กลายเป็นคุ้นเคยกับการมีชีวิตท่ามกลางความหม่นหมอง เมื่อความสว่างมา

พวกเขาอยู่ห่างไปไกล และมันเป็นราวกับว่าความสว่างได้รับกวนงานของพวกเขา

ผลลัพธ์คือพวกเขาสูญเสียการรับรู้เล็กน้อย

ราวกับว่าความสว่างได้พังทลายสันติสุขของพวกเขาทั้งหมดและทิ้งให้พวกเขาไร้ความสามารถที่จะนอนหลับส

นิทได้ ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงเรียกพละกำลังของเขาทั้งหมดมาเพื่อขบไล่ความสว่างไปเสีย

ความสว่างก็เช่นกันดูเหมือนจะขาดพร่องความตระหนักรู้ และดังนั้น จึงปลุกเร้าให้มนุษย์ตื่นจากหลับของเขา และเมื่อมนุษย์ตื่นขึ้น เขาก็หลับตาลง ท่วมท้นด้วยความโมโห เขาค่อนข้างไม่พอใจกับเรา กระจกนั้น
ในหัวใจของเรา เรารู้เรื่องดี เราค่อยๆ เพิ่มความเข้มข้นของความสว่าง
ทำให้ผู้คนทั้งหมดมีชีวิตท่ามกลางความสว่างของเรา จนกระทั่งไม่นานต่อมา
พวกเขากลายเป็นชำนาญในการคบหาสมาคมกับความสว่าง และยิ่งไปกว่านั้น
ทั้งหมดตระหนักคุณค่าของความสว่าง ณ เวลานี้ ราชอาณาจักรของเราได้มาท่ามกลางมนุษย์แล้ว
ผู้คนทั้งหมดตื่นรู้ด้วยความชื่นบานยินดีและเฉลิมฉลอง แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความยินดีปรีดาในฉับพลัน
และหลายพันปีแห่งความเงียบก็ถูกทำลายโดยการมาถึงของความสว่าง...

26 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 25

เวลาผ่านไป และภายในชั่วพริบตาเดียว ปัจจุบันกาลก็ได้มาถึง ภายใต้การนำของวิญญาณของเรา
ผู้คนทั้งหลายมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความสว่างของเรา และไม่มีใครนึกถึงอดีตหรือให้ความสนใจใดๆ
กับวันวานอีกต่อไป ผู้ใดเล่าไม่เคยมีชีวิตและดำรงอยู่ในกาลปัจจุบัน?
ผู้ใดเล่าไม่ได้ใช้วันและเดือนอันน่าอัศจรรย์ในราชอาณาจักร? ผู้ใดเล่าไม่ได้มีชีวิตอยู่ภายใต้ดวงตะวัน?
แม้ว่าราชอาณาจักรนี้จะได้ลงมาท่ามกลางมนุษย์แล้ว
ก็ไม่มีผู้ใดได้รับประสบการณ์กับความอบอุ่นของมันอย่างแท้จริง มนุษย์มองราชอาณาจักรนี้แต่เพียงภายนอก
ไม่ได้จับใจความเนื้อแท้ของมัน ในช่วงเวลาที่ราชอาณาจักรของเราได้รับการก่อให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมานั้น
ผู้ใดเล่าไม่ชื่นบานเพราะมัน? ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกสามารถหลีกเลี่ยงได้จริงหรือ?
พญานาคใหญ่สีแดงสามารถหลีกเลี่ยงไปได้เพราะเล่ห์เพทุบายของมันจริงหรือ?
เราประกาศกฎฎีกาบริหารของเราไปทั่วจักรวาล
ประกาศกฎฎีกาเหล่านั้นสถาปนาสิทธิอำนาจของเราท่ามกลางผู้คนทั้งปวง
และประกาศกฎฎีกาเหล่านั้นมีผลบังคับไปทั่วเอกภพ อยากรู้ดี มนุษย์ไม่เคยรู้สิ่งนี้อย่างแท้จริง
เมื่อประกาศกฎฎีกาบริหารของเราได้รับการเปิดเผยต่อจักรวาล
นั่นก็เป็นเวลาที่งานของเราบนแผ่นดินโลกกำลังจะครบบริบูรณ์เช่นกัน
เมื่อเราปกครองและใช้อำนาจท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงและเมื่อเราเป็นที่ระลึกได้ว่าเป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวพระองค์
เองนั้น ราชอาณาจักรของเราจะลงมายังแผ่นดินโลกอย่างเต็มที่ ทุกวันนี้
ผู้คนทั้งปวงมีการเริ่มต้นใหม่บนเส้นทางใหม่ พวกเขาได้เริ่มชีวิตใหม่
แต่ไม่มีผู้ใดเคยได้รับประสบการณ์กับชีวิตบนแผ่นดินโลกที่เหมือนกับสวรรค์อย่างแท้จริงเลย
พวกเขามีชีวิตอยู่ท่ามกลางความสว่างของเราจริงหรือ? พวกเขามีชีวิตอยู่ท่ามกลางวณะของเราโดยแท้จริงหรือ?
ผู้ใดเล่าไม่คำนึงถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเขาเอง?
ผู้ใดเล่าไม่เป็นที่ทุกข์กับชะตากรรมของพวกเขาเอง? ผู้ใดเล่าไม่ได้ต่อสู้ดิ้นรนท่ามกลางทะเลแห่งความทุกข์ร้อน?
ผู้ใดเล่าไม่ปรารถนาที่จะปลดปล่อยตนเองให้เป็นอิสระ?
พรแห่งราชอาณาจักรถูกมอบให้เป็นการแลกเปลี่ยนกับการทำงานหนักของมนุษย์บนแผ่นดินโลกหรือ?
ความอยากได้อะไรทั้งหมดของมนุษย์สามารถทำให้ถูกลงได้ตามที่เขาปรารถนาหรือ?
ครั้งหนึ่งเราได้นำเสนอภาพอันงดงามของราชอาณาจักรต่อหน้ามนุษย์
แต่เขาก็เพียงจ้องมองภาพนั้นด้วยสายตาแห่งความโลภ
และไม่มีผู้ใดเลยที่จะเขยอทะยานจะเข้าสู่ราชอาณาจักรอย่างแท้จริง ครั้งหนึ่งเราเคย “รายงาน”
สถานการณ์อันแท้จริงบนแผ่นดินโลกต่อมนุษย์ แต่เขาก็ไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากฟัง

และไม่ได้เผชิญหน้ากับวณะที่ออกมาจากปากของเราด้วยหัวใจของเขา
ครั้งหนึ่งเราเคยบอกมนุษย์ถึงรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ในสวรรค์
แต่เขาก็ปฏิบัติกับวณะของเราดังเช่นนิทานที่น่าอัศจรรย์ และไม่ได้ยอมรับสิ่งที่ปากของเราบรรยายอย่างแท้จริง
ทุกวันนี้ ภาพราชอาณาจักรวบนขึ้นท่ามกลางมนุษย์ แต่ผู้ใดบ้างเคย “ขึ้นเขาลงห้วย” เพื่อแสวงหาราชอาณาจักรนี้?
หากปราศจากการกระตุ้นของเรา มนุษย์ก็จะยังคงไม่ได้ตื่นขึ้นมาจากความฝันของเขา
เขาหลงใหลชีวิตบนแผ่นดินโลกของเขาเป็นอย่างมากจริงๆ หรือ?
ไม่มีมาตรฐานที่สูงส่งในหัวใจของเขาเลยจริงๆ หรือ?

บรรดาผู้ที่เราได้ลิจิตไว้ล่วงหน้าให้เป็นคนของเรามีความสามารถที่จะอุทิศตนให้เราและใช้ชีวิตอย่างปรองดองกับเรา พวกเขามีค่าในสายตาของเรา และทอแสงด้วยความรักที่มีต่อเราในราชอาณาจักรของเรา
ท่ามกลางผู้คนทุกวันนี้ ผู้ใดเล่าที่ทำให้เงื่อนไขเช่นนั้นลุล่วง?
ผู้ใดเล่ามีความสามารถดีพอตามข้อพึงประสงค์ของเรา?
ข้อพึงประสงค์ของเราก่อให้เกิดความลำบากยากเย็นสำหรับมนุษย์จริงๆ หรือ?
เราจงใจทำให้เขาทำความผิดพลาดหรือ? เราโอนอ่อนต่อผู้คนทั้งปวง และให้การปฏิบัติที่เป็นพิเศษต่อพวกเขา
อย่างไรก็ดี นี่เป็นการปฏิบัติสำหรับผู้คนของเราในประเทศจีนเท่านั้น ไม่ใช่เราประเมินพวกเขาลดต่ำไป
และก็ไม่ใช่ว่าเรามองพวกเขาลดด้วยความไม่พอใจ แต่ว่าเรานั้นสัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นจริงต่อพวกเขา
ผู้คนเผชิญกับการเสื่อมถอยในชีวิตของพวกเขาอย่างเลี่ยงไม่ได้
ไม่ว่าจะในแง่ที่เกี่ยวกับครอบครัวของพวกเขาหรือโลกที่กว้างกว่านั้น
กระนั้นความยากลำบากของผู้ใดเล่าที่ได้รับการจัดการเตรียมการมาโดยมือของพวกเขาเอง?
มนุษย์ไม่สามารถรู้จักเราได้ พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับการปรากฏภายนอกของเราอยู่บ้าง
แต่พวกเขาไม่รู้เท่าทันถึงเนื้อแท้ของเรา เขาไม่รู้ถึงส่วนผสมของอาหารที่พวกเขารับประทาน
ผู้ใดเล่ามีความสามารถที่จะล่วงรู้หัวใจของเราอย่างพิถีพิถันได้?
ผู้ใดเล่ามีความสามารถที่จะเข้าใจเจตจำนงของเราเมื่ออยู่ต่อหน้าเราโดยแท้จริงได้? เมื่อเราลงมายังแผ่นดินโลก
โลกถูกปกคลุมไปด้วยความมืดและมนุษย์ “หลับสนิท” เราเดินไปท่ามกลางสถานที่ทุกแห่ง
และทั้งหมดที่เราเห็นก็มืดครึ้มและดูไม่ได้ ราวกับว่ามนุษย์เพียงแค่มุ่งใจที่จะขึ้นชมเท่านั้น
และไม่มี ความอยากที่จะใส่ใจ “สิ่งต่างๆ จากโลกภายนอก”
เราสำรวจไปทั่วทั้งแผ่นดินโลกโดยที่ผู้คนทั้งปวงไม่รู้ แต่เราก็ไม่เห็นที่ใดที่เต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิตเลย
โดยทันทีทันใด เราสาดส่องความสว่างและความร้อนออกไปและมองมายังแผ่นดินโลกจากสวรรค์ชั้นที่สาม
แม้ว่าความสว่างจะตกลงมาบนแผ่นดินและความร้อนจะแผ่ไปเหนือแผ่นดิน
มีเพียงความสว่างและความร้อนเท่านั้นที่ดูเหมือนจะขึ้นบาน สิ่งเหล่านั้นไม่ได้กระตุ้นสิ่งใดเลยในตัวมนุษย์

ผู้ซึ่งสุขสำราญในความสูงใจ เมื่อเห็นเช่นนี้ เราจึงประทาน “คทา”

ที่เราได้เตรียมไว้มายังท่ามกลางมนุษย์โดยทันที พอคทาตกลงมา ความสว่างและความร้อนก็ค่อยๆ
กระจายหายไปและแผ่นดินโลกก็พลันกลายเป็นลูกทึบร้างและมีดมืด—และเพราะความมืดนี้เอง
มนุษย์จึงฉวยโอกาสที่จะทำให้ตนเองชื่นชมต่อไป

มนุษย์มีความตระหนักรู้แบบเลื่อนรางอยู่บ้างเกี่ยวกับการมาถึงของคทาของเรา แต่เขาไม่ได้มีปฏิกิริยาตอบสนอง
และยังคงชื่นชมกับ “พรบนแผ่นดินโลก” ของพวกเขาต่อไป ต่อจากนั้น

ปากของเราประกาศการตีสอนมนุษย์ทั้งปวง และผู้คนทั่วจักรวาลก็ถูกตอกตรึงกับกางเขนกลับหัว
เมื่อการตีสอนของเรามา มนุษย์สิ้นสันทานด้วยเสียงภูเขาที่ถล่มและแผ่นดินโลกที่แยกออกจากกัน
ซึ่งหลังจากนั้นเขาก็ถูกทำให้สะดุ้งตื่น พวกเขาปรารถนาที่จะวิ่งหนีไป ด้วยความตกตะลึงและความหวาดกลัว
แต่มันก็สายเกินไปเสียแล้ว เมื่อการตีสอนของเราตกลงมา

ราชอาณาจักรของเราก็เคลื่อนลงมาบนแผ่นดินโลกและประเทศทั้งหมดก็ถูกบดขยี้เป็นชิ้นๆ
ปลาสนาการไปอย่างปราศจากร่องรอยและไม่เหลือสิ่งใดไว้เบื้องหลังเลย

แต่ละวันเรามองโสมหน้าจักรวาล และแต่ละวันเราทำงานชิ้นใหม่ของเราท่ามกลางมนุษย์

ทว่าผู้คนล้วนหลงลืมตัวไปในการทำงานของตน

และไม่มีผู้ใดให้ความสนใจพลวัติของงานของเราหรือสังเกตเห็นสถานะของสิ่งต่างๆ

นอกเหนือไปจากตัวพวกเขาเอง

ราวกับว่าผู้คนใช้ชีวิตอยู่ในสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ที่พวกเขาสร้างขึ้นมาเอง

และไม่ต้องการให้ใครอื่นเข้ามาแทรกแซง พวกเขาล้วนยุ่งอยู่กับงานแห่งการให้ความชื่นชมยินดีแก่ตัวเอง

และเมื่อมาไสถนเองขณะที่พวกเขา “ออกกำลังบริหารร่างกาย” ไม่มีที่สำหรับเราในหัวใจมนุษย์เลยจริงๆ หรือ?

เราไม่สามารถเป็นผู้ปกครองแห่งหัวใจมนุษย์จริงๆ หรือ? จิตวิญญาณของมนุษย์ได้ทิ้งเขาไปแล้วจริงๆ หรือ?

ผู้ใดเล่าเคยใคร่ครวญวาระที่ออกมาจากปากของเราอย่างพิถีพิถัน?

ผู้ใดเล่าเคยล่วงรู้ความพึงปรารถนาของหัวใจของเรา? หัวใจมนุษย์ได้ถูกสิ่งอื่นยึดครองไปแล้วโดยแท้จริงหรือ?

หลายครั้งที่เราได้ร้องหามนุษย์ แต่ผู้ใดเคยได้รู้สึกสงสารบ้างหรือไม่?

ผู้ใดเคยได้ใช้ชีวิตในสถานะความเป็นมนุษย์บ้างหรือไม่? มนุษย์อาจใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง

แต่เขาไร้ซึ่งสถานะความเป็นมนุษย์ เขาได้เกิดมาในอาณาจักรของสัตว์หรือ? หรือว่าเขาเกิดมาในสวรรค์

และครอบครองเทวสภาพ? เรากำหนดข้อพึงประสงค์ของเรากับมนุษย์

แต่มันเป็นราวกับว่าเขาไม่เข้าใจจนะของเรา

ราวกับว่าเราเป็นตัวประหลาดที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ซึ่งเป็นคนละพวกกันกับเขา

มีหลายครั้งเหลือเกินที่เราได้ถูกมนุษย์ทำให้ผิดหวัง

หลายครั้งเหลือเกินที่เรากลายเป็นเคื่อดาลกับผลการปฏิบัติที่ย่ำแย่ของเขา

และหลายครั้งเหลือเกินที่เราเศร้าหมองกับความอ่อนแอของเขา

เหตุใดกันเราจึงไร้ความสามารถที่จะกระตุ้นความรู้สึกฝ่ายวิญญาณในหัวใจมนุษย์ได้?

เหตุใดเราจึงไร้ความสามารถที่จะคลำใจให้เกิดความรักในหัวใจมนุษย์ได้?

เหตุใดมนุษย์ยังไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติต่อเราดังแก้วตาของเขา? หัวใจมนุษย์ไม่ได้เป็นของเขาเองหรือ?

สิ่งอื่นใดได้เข้ามาอาศัยอยู่ในจิตวิญญาณของเขาแล้วหรือ? เหตุใดมนุษย์จึงกลัวความไม่หยุด?

เหตุใดเขาจึงทุกข์ระทม? เหตุใดกัน เมื่อเขาโศกเศร้า เขาจึงเพิกเฉยต่อการดำรงอยู่ของเรา?

เป็นได้หรือไม่ที่เราได้แทงเขา? เป็นได้หรือไม่ที่เราได้ทอดทิ้งเขาไปโดยเจตนา?

ในสายตาของเรา มนุษย์เป็นผู้ปกครองทุกสรรพสิ่ง เราได้ให้สิทธิอำนาจแก่เขาไปไม่น้อย

โดยอนุญาตให้เขาบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลก—หญ้าบนภูเขา สัตว์ที่อยู่ท่ามกลางป่า

และปลาในน้ำ แต่แทนที่จะมีความสุขเพราะการนี้ มนุษย์กลับถูกรุมเร้าด้วยความวิตกกังวล

ทั้งชีวิตของเขาเป็นชีวิตแห่งความระทมและการเร่งรีบ ชีวิตแห่งความสนุกที่เพิ่มให้กับความว่างเปล่า

ตลอดชีวิตของเขาไม่มีการประดิษฐ์คิดค้นและการสร้างสรรค์ใหม่ๆ เลย

ไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะแยกตัวเองออกมาจากชีวิตอันกลวงเปล่านี้ได้

ไม่มีผู้ใดได้เคยค้นพบชีวิตที่มีความหมาย และไม่มีผู้ใดเคยได้รับประสบการณ์กับชีวิตจริง

แม้ว่าผู้คนทุกวันนี้ล้วนมีชีวิตอยู่ภายใต้ความสว่างอันโชติช่วงของเรา

พวกเขาก็ไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับชีวิตในสวรรค์เลย หากเราไม่ปรานีต่อมนุษย์และไม่ช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

เช่นนั้นแล้ว ผู้คนทั้งปวงก็ได้มาอยู่ในความสูญเปล่า ชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลกไร้ซึ่งความหมาย

และพวกเขาก็จะจากไปอย่างสูญเปล่า โดยไม่มีสิ่งใดให้ภาคภูมิใจ ผู้คนจากทุกศาสนา ทุกภาคส่วนของสังคม

ทุกชนชาติ และทุกนิกายล้วนรู้จักความว่างเปล่าบนแผ่นดินโลก

และพวกเขาล้วนแสวงหาเราและรอคอยการกลับมาของเรา—ทว่าผู้ใดเล่าสามารถรู้จักเราเมื่อเรามาถึง?

เราได้สร้างทุกสรรพสิ่ง เราได้สร้างมวลมนุษย์ และวันนี้เราได้เคลื่อนลงมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ แต่กระนั้น

มนุษย์ก็ไต่กลับเรา และแก้แค้นเรา งานที่เราทำให้มนุษย์ไม่มีประโยชน์ต่อเขาเลยหรือ?

เราไม่สามารถทำให้มนุษย์พอใจได้จริงๆ หรือ? เหตุใดมนุษย์จึงปฏิเสธเรา?

เหตุใดมนุษย์จึงเย็นชาและไม่แยแสเรา? เหตุใดแผ่นดินโลกจึงปกคลุมไปด้วยซากศพ?

นี่คือสภาพของโลกที่เราได้สร้างขึ้นมาเพื่อมนุษย์จริงๆ หรือ? เพราะเหตุใดกัน

ที่เราได้ให้ความมั่งคั่งอันหาได้เปรียบมิได้แก่มนุษย์ กระนั้นพวกเขาก็ยื่นสองมืออันว่างเปล่ากลับมาให้เรา?

เหตุใดมนุษย์ยังไม่รักเราอย่างแท้จริง? เหตุใดพวกเขาจึงไม่เคยมาอยู่ต่อหน้าเราเลย?

วณะของเราล้วนไม่เกิดประโยชน์อันใดทั้งสิ้นจริงๆ หรือ?

วณะของเราได้หายไปเหมือนความร้อนจากน้ำหรือ? เหตุใดมนุษย์จึงไม่เต็มใจที่จะร่วมมือกับเรา?
การมาถึงของวันของเราเป็นช่วงเวลาแห่งความตายของมนุษย์จริงๆ หรือ?
เราสามารถทำลายมนุษย์ในเวลาที่เราอาณาจักรของเราได้รับการก่อเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาจริงๆ หรือ? เหตุใด
ในช่วงระหว่างแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเรา จึงไม่เคยมีผู้ใดจับความเข้าใจเจตนารมณ์ของเราเลย?
เหตุใด แทนที่จะทะนุถนอมวณะที่ออกมาจากปากของเรา มนุษย์จึงกลับเกลียดและปฏิเสธวณะเหล่านั้น?
เราไม่กล่าวโทษผู้ใด
แต่เพียงแต่ทำให้ผู้คนทั้งหมดกลับคืนสู่ความสงบและดำเนินงานที่มีการสะท้อนภาพตนเองเท่านั้น

27 มีนาคม ค.ศ. 1992

ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงขึ้นบานเถิด!

ในความสว่างของเรา ผู้คนเห็นความสว่างอีกครั้ง ในวณะของเรา ผู้คนพบสรรพสิ่งที่พวกเขาชื่นชม
เรามาจากทิศตะวันออก เราพักพิงจากทิศตะวันออก เมื่อสง่าราศีของเราโชติช่วงขึ้นมา
ชนชาติทั้งหมดก็สว่างไสว ทั้งหมดถูกนำเข้าสู่ความสว่าง ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ยังคงอยู่ในความมืด
ในราชอาณาจักร ชีวิตที่ประชากรของพระเจ้าดำเนินกับพระเจ้านั้นมีความสุขเหลือคณานับ
ห้วงน้ำทั้งหลายเดินร่ำด้วยความชื่นบานยินดีในชีวิตที่ได้รับพระพรของผู้คน
ภูเขาชื่นชมความไพบลูย์ของเรากับผู้คน มนุษย์ทั้งมวลเพียรพยายาม ทำงานหนัก
แสดงความจงรักภักดีของพวกเขาในราชอาณาจักรของเรา ในราชอาณาจักร การกบฏไม่มีอีกต่อไป
การต้านทานไม่มีอีกต่อไป ไฟสวรรค์และแผ่นดินโลกต่างพึ่งพากันและกัน
มนุษย์กับเราเข้าไปใกล้ชิดกันในการรู้สึกถึงซึ่ง ผ่านความปลื้มปิติแสนหวานของชีวิต
ต่างคนต่างพึ่งพากันและกัน.... ณ เวลานี้ เราเริ่มชีวิตของเราในสวรรค์อย่างเป็นทางการจะลักษณะ
การรวบรวมนของชาตานั้นไม่มีอีกต่อไป และผู้คนก็เข้าสู่การหยุดพัก ทั่วทั้งจักรวาล
ผู้คนที่เราเลือกสรรมีชีวิตในสง่าราศีของเรา ได้รับพรเกินการเปรียบเทียบ
ไม่ใช่ในฐานะผู้คนที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คน แต่ในฐานะผู้คนที่มีชีวิตอยู่กับพระเจ้า
มนุษยชาติทั้งมวล ได้ผ่านความเสื่อมทรามของชาตานั้น
และได้ดื่มความขมและความหวานแห่งชีวิตจนถึงกันถึงที่มีแต่ตะกอน บัดนี้ เมื่อมีชีวิตอยู่ในความสว่างของเรา
คนเราจะไม่สามารถขึ้นบานได้อย่างไร?
คนเราจะสามารถละทิ้งช่วงเวลาที่สวยงามนี้และปล่อยให้มันหลุดลอยไปอย่างง่ายดายได้อย่างไร?
ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย! จงร้องเพลงในหัวใจของพวกเจ้าและเดินร่ำด้วยความชื่นบานยินดีเพื่อเรา!
จงยกชูหัวใจที่จริงใจของพวกเจ้าและมอบถวายให้กับเรา! จงตีกลองของพวกเจ้าและเล่นอย่างน่าชื่นบานเพื่อเรา!
เราแผ่ความปิติยินดีของเราไปทั่วจักรวาลทั้งหมด! เราเปิดเผยใบหน้าที่ยิ้มสง่าราศีของเราต่อผู้คน!
เราจะร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง! เราจะอยู่เหนือล้ำจักรวาล! เราได้ปกครองในหมู่ผู้คนแล้ว!
เราได้รับการยกย่องจากผู้คน! เราล่องลอยในไฟสวรรค์สี่ฟ้าเบื้องบนและผู้คนก็เดินไปพร้อมกับเรา
เราเดินท่ามกลางผู้คนและผู้คนของเราล้อมรอบเรา! หัวใจของผู้คนชื่นบาน เพลงของพวกเขาสะเทือนจักรวาล
เจาะเข้าสู่สวรรค์ชั้นสูงสุด! จักรวาลไม่ถูกปกคลุมด้วยหมอกอีกต่อไป ไม่มีโคลนตมอีกต่อไป
ไม่มีการรวบรวมสิ่งปฏิกูลอีกต่อไป ผู้คนบริสุทธิ์แห่งจักรวาล! ภายใต้การตรวจสอบของเรา
เจ้าแสดงโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้า เจ้าไม่ใช่มนุษย์ที่ถูกปกคลุมด้วยสิ่งสกปรกโสมม
แต่เป็นวิสุทธิชนที่บริสุทธิ์ราวกับหยก พวกเจ้าทั้งหมดเป็นที่รักของเรา พวกเจ้าทั้งหมดคือความปิติยินดีของเรา!
ทุกสรรพสิ่งกลับมีชีวิตขึ้นมา! วิสุทธิชนทั้งหมดได้กลับมารับใช้เราในสวรรค์ เข้าสู่อ้อมกอดอันอบอุ่นของเรา

ไม่รำไให้อีกต่อไป ไม่กระวนกระวายอีกต่อไป มอบถวายตัวพวกเขาเองให้เรา กลับมาที่บ้านของเรา
และในมาตุภูมิของพวกเขา พวกเขาจะรักเราอย่างไม่มีสิ้นสุด! ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงชั่วนิรันดร์!
ความโศกเศร้าอยู่ที่ใดเล่า! น้ำตาอยู่ที่ใดเล่า! เนื้อหนังอยู่ที่ใดเล่า! แผ่นดินโลกล่วงกลับไป
แต่ฟ้าสวรรค์คงอยู่ตลอดกาล เราปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดและผู้คนทั้งหมดสรรเสริญเรา ชีวิตนี้ ความมั่งคั่งนี้
ตั้งแต่อดีตกาลนาน โป้นจนถึงจุดจบแห่งเวลา จะไม่เปลี่ยนแปลง นี่คืชีวิตของราชอาณาจักร

บทที่ 26

ผู้ใดได้อยู่ในนิเวศของเราเรื่อยมา? ผู้ใดได้ลุกขึ้นหยั่งยืนเพื่อประโยชน์ของเรา? ผู้ใดได้ประสบทุกข์แทนเรา? ผู้ใดหรือที่ได้ให้คำปฏิญาณของเขาต่อหน้าเรา? ผู้ใดได้ติดตามเรามาจนถึงปัจจุบัน และยังไม่ได้กลับกลายเป็นหมางเมิน? เหตุใดพวกมนุษย์ทั้งปวงจึงเย็นชาและไร้ความรู้สึก? เหตุใดมวลมนุษย์จึงได้ทอดทิ้งเรา? เหตุใดมนุษยชาติจึงได้หนีหน้ากับเรามากขึ้นทุกที? เหตุใดหนอในโลกมนุษย์นี้จึงไม่มีความอบอุ่นเลย? ในขณะที่อยู่ในศิโยน เราได้ลิ้มรสความอบอุ่นซึ่งมีในสวรรค์ และในขณะที่อยู่ในศิโยน เราได้ชื่นชมพรซึ่งมีในสวรรค์ เป็นอีกครั้งที่เราได้มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ เราได้ลิ้มรสความขมขื่นของโลกมนุษย์ และเราได้เห็นหมดทุกสถานะที่แตกต่างกันซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์ด้วยตาของเราเอง โดยไม่ทันตระหนักรู้ มนุษย์ได้เปลี่ยนไปเมื่อเราได้ “เปลี่ยนแปลง” และเขาก็ได้มาถึงวันเวลาปัจจุบันในหนทางนี้เท่านั้นเอง เราไม่ได้พึงประสงค์ให้มนุษย์สามารถทำอะไรก็ตามเพื่อประโยชน์ของเรา และเราไม่ได้พึงประสงค์ให้เขาเพิ่มอะไรก็ตามขึ้นมาเพื่อเรา เราเพียงต้องการให้เขาสามารถกระทำโดยสอดคล้องกับแผนการของเรา และอย่าไม่เชื่อฟังเราหรือเป็นเครื่องหมายแห่งความอับยศต่อเรา แต่เป็นพยานอันกึกก้องให้กับเรา ท่ามกลางพวกมนุษย์ ได้มีบรรดาผู้ที่เป็นพยานที่ดีต่อเราและทำให้นามของเราได้รับเกียรติ แต่เป็นไปได้อย่างไรที่การฝึกฝนหรือการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์จะสามารถทำให้หัวใจของเราพึงพอใจได้? เป็นไปได้อย่างไรที่เขาจะสามารถเป็นไปตามหัวใจของเรา หรือทำให้สมดังเจตจำนงของเราได้? ทั้งภูเขาและห้วงน้ำบนแผ่นดินโลก และมวลดอกไม้ ต้นหญ้า และต้นไม้บนแผ่นดินโลกทั้งมวลล้วนแสดงให้เห็นงานจากมือของเรา ทั้งหมดดำรงอยู่เพื่อนามของเรา ทว่าเหตุใดเหล่ามนุษย์จึงไม่สามารถสัมผัสมาตรฐานของข้อเรียกร้องของเราได้? นี่อาจเป็นเพราะความต่ำต้อยอันน่าสังเวชของเขาหรือไม่? นี่อาจเป็นเพราะการยกย่องที่เรามีให้เขาหรือไม่? นี่อาจเป็นที่ว่าเราใจร้ายต่อเขามากเกินไปหรือไม่? เหตุใดมนุษย์จึงยำเกรงต่อข้อเรียกร้องของเราเสมอ? ในวันนี้ ท่ามกลางมวลชนในราชอาณาจักร เหตุใดเจ้าจึงเพียงฟังเสียงเราแต่กลับไม่ปรารถนาที่จะเห็นหน้าเรา? เหตุใดเจ้าจึงมองไปที่วามะของเราเท่านั้น โดยปราศจากการจับคู่วามะเหล่านั้นเข้ากับวิญญาณของเรา? เหตุใดเจ้าจึงแยกเราให้อยู่ในฟ้าสวรรค์เบื้องบนกับแผ่นดินโลกเบื้องล่างแบบนั้น? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า เมื่ออยู่บนแผ่นดินโลก เราไม่เหมือนกับตอนที่เรายืนในฟ้าสวรรค์? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า เมื่ออยู่ในฟ้าสวรรค์ เราไม่สามารถลงมายังแผ่นดินโลกได้? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า เมื่ออยู่บนแผ่นดินโลก เราไม่มีค่าพอที่จะได้รับการยกย่องขึ้นสู่สวรรค์? ราวกับว่า เมื่ออยู่บนแผ่นดินโลก เราเป็นสิ่งทรงสร้างที่ต่ำต้อย ราวกับว่า เมื่ออยู่ในฟ้าสวรรค์ เราเป็นสิ่งมีชีวิตที่ได้รับการยกย่อง และราวกับว่า

มีหุบเหวที่ไม่สามารถเชื่อมสะพานได้ระหว่างฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก แม้ว่าในโลกมนุษย์
พวกเขาดูเหมือนไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับต้นกำเนิดของสิ่งต่างๆ เหล่านี้ แต่กลับกำลังกระทบกระทั่งกับเราอยู่เสมอ
ราวกับว่าเราจะเรามีเพียงเสียงเท่านั้น แต่ไม่มีความหมายเลย
มวลมนุษย์ทั้งปวงใช้ความพยายามกับวาระของเรา กระทำการเจาะลึกรูปลักษณะภายนอกของเรากันไปเอง
แต่พวกเขาทั้งหมดก็ประสบกับความล้มเหลว ความพยายามของพวกเขาไร้ผล
และกลับถูกวาระของเราบดขยี้จนกว่าลงไปแทน และไม่กล้าลุกขึ้นมาอีกเลย

เมื่อเราทดสอบความเชื่อของมวลมนุษย์ ไม่มีมนุษย์สักคนที่เป็นพยานที่แท้จริง
ไม่มีสักคนที่สามารถให้ได้ทั้งหมดที่เขามี มนุษย์ยังคงซ่อนเร้นและปฏิเสธไม่ยอมเปิดเผยตัวเองต่อไป
ราวกับว่าเราอาจกำลังจะมัดหัวใจเขา แม้แต่โยบก็ยังไม่เคยตั้งมั่นอย่างแท้จริงในช่วงระหว่างการทดสอบของเขา
และเขาก็ไม่ได้กำจัดความหอมหวานออกมาในท่ามกลางความทุกข์
ผู้คนทั้งหมดล้วนผลัดกลืนอายเจือจางของความเขินขวยในความอบอุ่นแห่งฤดูใบไม้ผลิ
พวกเขาไม่เคยคงความเขินขวยในสายลมกรรโชกอันเย็นเยียบแห่งฤดูหนาว
ด้วยวุฒิภาวะที่หอมกะห่องและมีแต่กระดูกของเขา มนุษย์ยังไม่สามารถทำให้เจตนารมณ์ของเราลุล่วงได้
ในมนุษยชาติทั้งหมด ไม่มีใครเลยที่สามารถทำหน้าที่เป็นแบบอย่างสำหรับผู้อื่นได้
เพราะพวกมนุษย์ทั้งหมดนั้น โดยพื้นฐานแล้วก็เหมือนกัน และไม่มีอะไรแตกต่างจากกันและกันเลย
มีสิ่งที่แยกแยะพวกเขาออกจากคนอื่นน้อยมาก ด้วยเหตุผลนี้ กระทั่งวันนี้แล้ว
พวกมนุษย์ก็ยังคงไม่สามารถที่จะรู้จักงานของเราได้อย่างครบถ้วน
จนเมื่อการติสอนของเราเคลื่อนลงมายังมวลมนุษย์ทั้งปวงแล้วเท่านั้น
พวกเขาจึงจะกลายเป็นตระหนักรู้ถึงงานของเราโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว และเมื่อปราศจากการกระทำสิ่งใดๆ
ของเรา หรือการคลไคลใครต่อใครของเรา มนุษย์จึงจะมารู้จักเรา และเป็นพยานต่องานของเราด้วยผลจากการนั้น
นี่คือแผนการของเรา เป็นแง่มุมเกี่ยวกับงานของเราที่ถูกสำแดงให้ประจักษ์ และเป็นสิ่งที่มนุษย์ควรจะรู้
ในราชอาณาจักรนั้น สิ่งต่างๆ นับหมื่นแสนของการสร้างโลกเริ่มฟื้นคืนชีวิตและได้รับพลังชีวิตคืนมา
เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในสถานะของแผ่นดินโลก
อาณาเขตระหว่างแผ่นดินหนึ่งกับอีกแผ่นดินก็เริ่มขยับเขยื้อนเช่นกัน เราได้เผยวาระไปแล้วว่า
เมื่อแผ่นดินถูกแบ่งจากแผ่นดิน และแผ่นดินรวมกันเป็นหนึ่งกับอีกแผ่นดิน
นี่จะเป็นเวลาที่เราจะกระหน่ำชนชาติต่างๆ ทั้งหมดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ณ เวลานั้น
เราจะเริ่มต้นใหม่ในทุกการสร้างและการแบ่งกันสัดส่วนทั้งจักรวาล
ด้วยการนั้นจึงจะเป็นการทำให้จักรวาลเกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย และแปลงรูปสิ่งเก่าๆ ให้เป็นสิ่งใหม่—
นี่คือแผนการของเรา และเหล่านี้คืองานของเรา

เมื่อประชาชาติและผู้คนทั้งหมดของโลกกลับคืนมายังหน้าบัลลังก์ของเรา
ถึงตอนนั้นเราจึงจะนำเอาความเอื้ออารีแห่งสวรรค์มาทั้งหมดและมอบให้กับโลกมนุษย์
เพื่อที่พิภพนั้นจะได้ปรึมนั้นไปด้วยความเอื้ออารีอันหาใดเทียบเคียงเพราะเรา แต่ตราบที่พิภพก็ยังคงมีอยู่ต่อไป
เราจะทุ่มความเดือดดาลของเราไปที่ชนชาติต่างๆ ของมัน
แถลงการณ์ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราอย่างเปิดเผยให้ทั่วทั้งจักรวาล
และนำการติสอนมาให้ทุกซ์แก่ผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนมัน

เมื่อเราหันหน้าพูดกับจักรวาล มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ยินเสียงเรา และในทันใดนั้นเอง
ก็มองเห็นงานทั้งหมดที่เราได้ทำลงไปทั่วทั้งจักรวาล พวกที่ตั้งตนต่อต้านเจตจำนงแห่งเรา กล่าวคือ
ผู้ที่ต่อต้านเราด้วยความประพฤติของมนุษย์ จะต้องคงอยู่ภายใต้การติสอนของเรา
เราจะนำเอามวลหมู่ดรามหาศาลในสวรรค์ชั้นฟ้ามาและทำให้พวกมันใหม่
และดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์ก็จะถูกทำให้ใหม่เพราะเรา—
ผืนฟ้าทั้งหลายจะไม่เป็นเหมือนดังที่พวกมันเคยเป็นอีกต่อไป และสิ่งต่างๆ
นับหมื่นแสนบนแผ่นดินโลกจะถูกทำให้ใหม่ ทั้งหมดจะกลายเป็นครบบริบูรณ์โดยผ่านทางวณะของเรา
ประชาชาติทั้งหลายภายในจักรวาลจะถูกแบ่งกันสัดส่วนใหม่และแทนที่ด้วยราชอาณาจักรของเรา
เพื่อที่ประชาชาติบนแผ่นดินโลกจะหายลับไปตลอดกาล
และทั้งหมดจะกลายเป็นราชอาณาจักรหนึ่งซึ่งนมัสการเรา
ประชาชาติทั้งหมดแห่งแผ่นดินโลกจะถูกทำลายและยุติการดำรงอยู่ พวกมนุษย์ภายในจักรวาล
บรรดาพวกที่เป็นของมารทั้งหมดจะถูกทำลายจนสิ้นซาก
และพวกที่บูชาซาตานทั้งหมดจะคว่ำคะมำลงโดยไฟของเรากำลึงเผาผลาญ—นั่นก็คือ
ขบวนบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสดอนนี้ ทั้งหมดจะกลายเป็นเถ้าถ่าน เมื่อเราติสอนกลุ่มชนทั้งหลาย
บรรดาผู้ที่อยู่ในโลกศาสนาจะกินสู่อาณาจักรของเรา ภูมิจานของเราพิชิตในขอบข่ายที่ต่างกันไป
เนื่องเพราะพวกเขาจะได้เห็นการลงมาจุติขององค์หนึ่งเดียวผู้บริสุทธิ์โดยการจีเมฆขาวแล้ว
ผู้คนทั้งหมดจะถูกแยกจากกันตามประเภทของพวกเขา
และจะได้รับการติสอนที่สมน้ำสมเนื้อกับการกระทำของพวกเขา ผู้คนทั้งหมดที่ได้ยินด้านเราจะมีอันพินาศ
นั่นคือ สำหรับบรรดาผู้ที่ความประพฤติของพวกเขาบนแผ่นดินโลกไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรา
พวกเขาจะดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไปภายใต้การปกครองของบุตรทั้งหลายของเราและประชากรของเรา
ทั้งนี้ก็เพราะวิธีการที่พวกเขาได้พินิจด้วยตัวพวกเขาเอง
เราจะเปิดเผยตัวเราต่อกลุ่มชนนับหมื่นแสนและชนชาตินับหมื่นแสน และด้วยเสียงของเราเอง

เราจะส่งเสียงร้องไปบนแผ่นดินโลก

ป่าวประกาศถึงการเสร็จสิ้นงานอันยิ่งใหญ่ของเราเพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเอง

เนื่องจากเสียงของเรามีความเข้มลึก เราจึงสังเกตเห็นสถานะของจักรวาลไปด้วยเช่นกัน

โดยผ่านทางวณะของเรา สิ่งต่างๆ แห่งการสร้างนับหมื่นแสนถูกทำให้ใหม่ทั้งหมด

ฟ้าสวรรค์เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับแผ่นดินโลก มนุษยชาติถูกเปิดโปงในรูปทรงดั้งเดิมของมัน

และแต่ละบุคคลถูกแยกออกตามประเภทของพวกเขาอย่างซ้ำๆ

และพบว่าพวกเขากลับคืนสู่อ้อมอกของครอบครัวตัวเองโดยไม่รู้ตัว นี่จะทำให้เรายินดีอย่างใหญ่หลวง

เราเป็นอิสระจากการขัดขวางและงานอันยิ่งใหญ่ของเราก็สำเร็จลุล่วงลงโดยไม่อาจล่วงรู้ได้ และสิ่งต่างๆ

แห่งการสร้างนับหมื่นแสนก็ถูกแปลงสภาพไป เมื่อตอนที่เราได้สร้างโลกขึ้นมา

เราวางรูปแบบทุกสรรพสิ่งไปตามประเภทของพวกเขา

วางทุกสรรพสิ่งที่มีรูปทรงไว้ในประเภทเดียวกันกับพวกมัน

เมื่อปลายทางของแผนการบริหารจัดการของเราขับใกล้เข้ามา เราจะทำให้สถานะเดิมของการสร้างกลับคืนมา

เราจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างกลับสู่วิถีที่มันเคยเป็นอยู่ดั้งเดิม โดยเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างอย่างลุ่มลึก

เพื่อที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับคืนสู่อ้อมอกของแผนการของเรา เวลานั้นได้มาถึงแล้ว!

ช่วงระยะสุดท้ายของแผนการของเรากำลังใกล้จะสำเร็จลุล่วงแล้ว อ่า โลกเก่าที่ช่างไม่สะอาด!

เจ้าจะตกอยู่ภายใต้วณะของเราอย่างแน่นอน!

เจ้าจะถูกแผนการของเราลดทอนลงไปเป็นสิ่งที่ไม่ใช่อะไรเลยอย่างแน่นอน! อ่า สิ่งต่างๆ

แห่งการสร้างนับหมื่นนับแสน! พวกเจ้าทั้งหมดจะได้รับชีวิตใหม่ภายในวณะของเรา—

พวกเจ้าจะมีองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงอธิปไตยของพวกเจ้า อ่า โลกใหม่ที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน!

พวกเจ้าจะฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ภายในสง่าราศีของเราอย่างแน่นอน! อ่า ภูเขาศิโยน!

จะไม่เจียบงันต่อไปอีกแล้ว—เราได้กลับมามีชัยแล้ว! จากท่ามกลางการสร้าง

เราพิณิจพิเคราะห์ทั้งแผ่นดินโลก บนแผ่นดินโลก มวลมนุษย์ได้เริ่มชีวิตใหม่และได้มาซึ่งความหวังใหม่ อ่า

ประชากรของเรา! เหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงไม่สามารถคืนชีวิตกลับมาได้ภายในความสว่างของเรา?

เหตุใดหรือพวกเจ้าจึงไม่สามารถกระโดดโลดเต้นเพื่อความชื่นบานภายใต้การนำของเรา?

แผ่นดินทั้งหลายกำลังพากันร้องตะโกนด้วยความยินดีปรีดา

ห้วงน้ำทั้งหลายต่างพากันเสียงแหบแห้งด้วยการสรวลเสเฮฮาอย่างรื่นเริงยินดี! อ่า อิสราเอลคืนชีพ!

โชนเจ้าจึงไม่รู้สึกลึกภาควิไมเพราะการลิดใจไว้ล่วงหน้าของเรา? ผู้ใดกันเล่าที่ได้รู้ให้?

ผู้ใดกันเล่าที่ได้พิลาปคร่ำครวญ? อิสราเอลประเทศเก่านั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป

และอิสราเอลของวันนี้ได้ผงาดลุกขึ้นแล้ว ตั้งตรงและตระหง่านค้ำอยู่ในพิภพนี้

และได้ลุกขึ้นยืนอยู่ในหัวใจของมนุษยชาติทั้งมวล

อิสราเอลของวันนี้จะบรรลุแหล่งกำเนิดแห่งการดำรงอยู่โดยผ่านทางประชากรของเราอย่างแน่นอน! อา

อียิปต์ที่น่าเกลียดชัง! แน่แน่นอนเลยว่า เจ้าไม่ได้ยังคงยืนด้านเราอยู่ ใช่หรือไม่?

เจ้าสามารถฉวยประโยชน์จากความปรานีของเราและพยายามที่จะหนีการติสอนของเราได้อย่างไรกัน?

เจ้าไม่ดำรงอยู่ภายในการติสอนของเราได้อย่างไรกัน? แน่แน่นอนว่า บรรดาผู้ที่เรารักทั้งหมดจะมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์

และพวกที่ยืนด้านเราทั้งหมดก็จะถูกเราติสอนไปชั่วนิรันดร์อย่างแน่นอน เพราะเราเป็นพระเจ้าที่หึงแค้น

และจะไม่ละเว้นพวกมนุษย์ไว้เลยแม้แต่น้อยสำหรับทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำลงไป

เราจะเฝ้าดูหมดทั้งแผ่นดินโลก และในการปรากฏทางทิศตะวันออกของโลกพร้อมกับความชอบธรรม บารมี

ความโกรธเคือง และการติสอนนั้น เราจะเปิดเผยตัวเราต่อชุมนุมของมนุษยชาติอันมากมายเหลือคณนา!

29 มีนาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 27

การประพุดิของมนุษย์ไม่เคยได้สะท้อนหัวใจของเรา และไม่เคยได้ทำให้เรารู้สึกว่ามันล้ำค่า
ในสายตาของมนุษย์ เราแข่งงัดกับเขาเสมอ และใช้สิทธิอำนาจเหนือเขาเสมอ ในการกระทำทั้งหมดของมนุษย์
แทบจะไม่มีสิ่งใดที่ถูกทำเพื่อประโยชน์แห่งเรา แทบจะไม่มีสิ่งใดที่ตั้งมั่นเบื้องหน้าสายตาของเรา ในท้ายที่สุด
ทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์ก็ล้มครืนเบื้องหน้าเราโดยปราศจากเสียง
หลังจากนั้นเท่านั้นที่เรายอมทำให้การกระทำของเราเห็นเด่นชัด
ซึ่งทำให้ทุกคนรู้จักเราโดยผ่านทางความล้มเหลวของพวกเขาเอง ธรรมชาติของมนุษย์ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง
สิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกเขาไม่สอดคล้องกับเจตจำนงของเรา—มันไม่ใช่สิ่งที่เราจำเป็นต้องมี
สิ่งที่เรารังเกียจที่สุดคือความคดเคี้ยวและการกระทำผิดซ้ำซากของมนุษย์
แต่อะไรคือกำลังบังคับที่ยั่วให้มนุษย์ล้มเหลวต่อไปในการรู้จักเรา ให้มนุษย์รักษาระยะห่างจากเราอยู่เสมอ
และให้มนุษย์ไม่เคยกระทำการสอดคล้องกับเจตจำนงของเราเบื้องหน้าเรา แต่กลับต่อต้านเราลับหลังเรา?
นี่คือความจงรักภักดีของพวกเขาหรือ? นี่คือการรักที่พวกเขามีต่อเราหรือ?
เหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถกลับใจและเกิดอีกครั้งได้?
เหตุใดผู้คนจึงเต็มใจตลอดกาลที่จะใช้ชีวิตอยู่ในหนองบึงแทนที่จะเป็นสถานที่ที่ปราศจากโคลนตม?
เป็นไปได้หรือที่เราได้ปฏิบัติต่อพวกเขาไม่ดี? เป็นไปได้หรือที่เราได้ชี้ทิศทางให้พวกเขาผิด?
เป็นไปได้หรือที่เรากำลังนำทางพวกเขาไปสู่นรก? ทุกคนเต็มใจที่จะใช้ชีวิตอยู่ใน “นรก” เมื่อความสว่างมา
ดวงตาของพวกเขาก็มีคอดอกในทันใด เพราะทุกสิ่งทุกอย่างภายในพวกเขามาจากนรก
ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่รู้เท่าทันในเรื่องนี้ และเอาแต่ชื่นชม “พรจากนรก” เหล่านี้
พวกเขาก็กับกอดพรจากนรกนั้นไว้แน่นแนบบอกของพวกเขาไว้กับสมบัติล้ำค่า
หวาดกลัวว่าเราจะคว้าสมบัติล้ำค่าเหล่านั้นไป ทั้งให้พวกเขาไร้ซึ่ง “รากเหง้าแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา”
ผู้คนย่ำเกรงเรา ซึ่งเป็นเหตุให้เมื่อเรามาที่แผ่นดินโลก พวกเขาก็อยู่ห่างไกลจากเรา เกลียดชังที่จะเข้ามาใกล้เรา
เพราะพวกเขาไม่เต็มใจที่จะ “นำปัญหามาให้ตัวพวกเขาเอง”
แต่ปรารถนาที่จะดำรงความปรองดองภายในครอบครัวของพวกเขาแทน เพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชม
“ความสุขบนแผ่นดินโลก”
แต่เราไม่สามารถอนุญาตให้มนุษย์ทำตามที่พวกเขาต้องการได้เนื่องจากเรามาที่นี่เพื่อทำลายครอบครัวของมนุษย์
อย่างแน่แท้ ตั้งแต่ช่วงเวลาที่เรามาถึง สันติสุขก็หายไปจากบ้านของพวกเขา
เราเจตนาที่จะทุบประชาชนชาติทั้งหมดให้เป็นเศษเล็กเศษน้อย โดยไม่ต้องพุดถึงครอบครัวของมนุษย์
ผู้ใดจะสามารถหลีกเลี่ยงจากการคว่ำจับของเราได้?
เป็นไปได้หรือที่บรรดาผู้ที่ได้รับพรอาจหลีกเลี่ยงเพราะเหตุแห่งความไม่เต็มใจของพวกเขา?

จะมีทางเป็นไปได้หรือที่พวกที่ทนทุกข์กับการติสสอนอาจได้รับความเห็นใจของเราเพราะเหตุแห่งความยำเกรงของพวกเรา? ในวณะของเราทั้งหมด ผู้คนได้เห็นเจตจำนงของเราและการกระทำของเรา

แต่ผู้ใดจะมีวันสามารถหลุดพ้นจากความยุ่งเหยิงแห่งความคิดต่างๆ ของพวกเขาเอง?

ผู้ใดจะมีวันสามารถหาทางออกได้ไม่ว่าจะจากภายในหรือจากภายนอกวณะของเรา?

มนุษย์ได้มีประสบการณ์กับความอบอุ่นของเรา มนุษย์ได้ปรนนิบัติเราอย่างจริงจังจริงใจ

และมนุษย์ได้บนบอบเบื้องหน้าเราอย่างจริงจังจริงใจ โดยทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเราในการสถิตของเรา

แม้กระนั้นก็ไม่อาจสัมฤทธิ์ได้โดยผู้คนของวันนี้

พวกเขาไม่ทำสิ่งใดนอกจากทำให้ในจิตวิญญาณของพวกเขาราวกับว่าพวกเขาได้ถูกหมาป่าหิวโหยคว้าไป

และพวกเขาสามารถเพียงแกล่มองมาที่เราอย่างหมดหนทาง ร้องเรียกเราไม่หยุด แต่ในท้ายที่สุด

พวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะหลีกหนีจากฐานะลำบากของพวกเขาได้

เราคิดย้อนกลับไปถึงวิธีที่ผู้คนในอดีตได้ให้คำสัญญาในการสถิตของเรา

โดยสาบานต่อสวรรค์และแผ่นดินโลกในการสถิตของเราเพื่อตอบแทนความเมตตาของเราด้วยความรักใคร่ของ

พวกเขา พวกเขาได้รำให้อย่างโศกเศร้าเบื้องหน้าเรา และเสียงร้องไห้ของพวกเขาชวนให้หัวใจสลาย

ยากที่จะทนรับ เพราะความแน่วแน่มั่นของพวกเรา เราย่อมจะจัดเตรียมความช่วยเหลือให้แก่ผู้คนบ่อยครั้ง

หลายครั้งนับไม่ถ้วน ผู้คนได้มาเบื้องหน้าเราเพื่อบนบอบต่อเรา กิริยาดีงามของพวกเขายากที่จะลืม

หลายครั้งนับไม่ถ้วน พวกเขาได้รักเรา ไม่หวั่นไหวในความจงรักภักดีของพวกเขา

ไม่หวั่นไหวในความจริงจังจริงใจที่น่าเลื่อมใสของพวกเรา หลายครั้งนับไม่ถ้วน

พวกเขาได้รักเราจนถึงจุดที่ยอมพลีอุทิศชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาได้รักเรามากกว่าตัวของพวกเขาเอง—

และเมื่อเห็นความจริงใจของพวกเรา เราก็ได้ยอมรับความรักของพวกเขาเอาไว้ หลายครั้งนับไม่ถ้วน

พวกเขาได้มอบถวายตัวพวกเขาเองในการสถิตของเรา

เพื่อประโยชน์แห่งเราโดยไม่แยแสการเผชิญหน้าความตาย

และเราได้คลายความกังวลไปจากคิ้วของพวกเขาและประเมณสีหน้าของพวกเขาอย่างรอบคอบ

มีหลายครั้งนับไม่ถ้วนที่เราได้รักพวกเขาเหมือนสมบัติล้ำค่าที่เราทะนุถนอม

และมีหลายครั้งนับไม่ถ้วนที่เราได้เกลียดชังพวกเขาในฐานะศัตรูของเราเอง ถึงกระนั้นก็ตาม

สิ่งที่อยู่ในจิตใจของเรายังคงอยู่พ้นวิสัยการจับความเข้าใจของมนุษย์ เมื่อผู้คนเศร้าใจ เรามาชูใจพวกเขา

และเมื่อพวกเขาอ่อนแอ เราก็มาช่วยพวกเขาไปตลอดทาง เมื่อพวกเขาหลงทาง เราบอกทิศทางแก่พวกเขา

เมื่อพวกเขารำไห้ เราเช็ดน้ำตาของพวกเขา แต่เมื่อเราเศร้าใจ ผู้ใดจะสามารถชูใจเราด้วยหัวใจของพวกเขาได้?

เมื่อเรากังวลอย่างที่สุด ผู้ใดจะคำนึงถึงความรู้สึกของเรา? เมื่อเราโศกเศร้า

ผู้ใดจะสามารถเยียวบาดแผลในหัวใจของเราได้? เมื่อเราจำเป็นต้องมีใครสักคน ผู้ใดอาสาที่จะร่วมมือกับเรา?

เป็นไปได้ไหมว่าท่าทีแต่ก่อนของผู้คนต่อเราบัดนี้สูญหายไป ไม่มีวันกลับมา?

เหตุใดจึงไม่มีท่าทีนั้นหลงเหลืออยู่ในความทรงจำของพวกเขาเลย? ผู้คนได้ลืมสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้อย่างไร?

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพราะมวลมนุษย์ถูกศัตรูของเขาทำให้เสื่อมทรามหรือ?

เมื่อเหล่าทูตสวรรค์เล่นดนตรีเพื่อสรรเสริญเรา การนี้ก็อดไม่ได้ที่จะกระตุ้นความเห็นใจของเราต่อมนุษย์

หัวใจของเราเต็มไปด้วยความเศร้าใจในทันที

และก็เป็นไปไม่ได้ที่จะปลดปล่อยตัวเราเองให้เป็นอิสระจากอารมณ์อันเจ็บปวดนี้

ในความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้าของการถูกแยกจาก แล้วจากนั้นก็ถูกพามาอยู่ร่วมกันอีกครั้งกับมนุษย์

พวกเราไร้ความสามารถที่จะแลกเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดได้

เมื่อถูกแยกจากกันในสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินโลกเบื้องล่าง

ย่อมมีน้อยครั้งที่มนุษย์และเราสามารถพบกันได้

ผู้ใดสามารถหลุดพ้นจากความคิดถึงถึงวิลาห์ที่มีต่อความรู้สึกแต่ก่อนได้? ผู้ใดสามารถหยุดรำลึกถึงอดีตได้?

ผู้ใดจะไม่หวังความต่อเนื่องของความรู้สึกนึกคิดแห่งอดีต? ผู้ใดจะไม่ร่ำร้องหาการกลับมาของเรา?

ผู้ใดจะไม่วิลาห์การที่เราอยู่ร่วมกันอีกครั้งกับมนุษย์? หัวใจของเราเป็นทุกข้ออย่างลึกซึ้ง

และจิตวิญญาณของมนุษย์ก็กังวลอย่างลึกซึ้ง แม้ว่าจะเหมือนกันในจิตวิญญาณ

พวกเราที่ไม่สามารถอยู่ด้วยกันบ่อยๆ และพวกเราที่ไม่สามารถพบหน้ากันบ่อยๆ

ดังนั้นชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งปวงจึงเต็มไปด้วยความโศกเศร้าและขาดแคลนกำลังวังชา

อันเป็นเพราะมนุษย์ได้โยยหาเราเสมอ เป็นราวกับว่ามนุษย์ได้เป็นวัตถุที่ถูกดีดตกลงมาจากสวรรค์

พวกเขาเรียกร้องชื่อของเรานบนแผ่นดินโลก เหยหน้ำของพวกเขาขึ้นเขม้นมองมาที่เราจากพื้นดิน—

แต่พวกเขาจะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากปากของหมาป่าที่หิวจัดจนออกไล่เหยื่อได้อย่างไร?

พวกเขาจะปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากภัยคุกคามของมันและการทดลองต่างๆ ของมันได้อย่างไร?

มนุษย์จะไม่สามารถพลีอุทิศตัวพวกเขาเองเพราะความเชื่อฟังต่อการจัดการเตรียมการแห่งแผนการของเราได้อย่างไร?

อย่างไร? เมื่อพวกเขาอ่อนข้อด้วยเสียงอันดัง เราก็หันหน้าของเราหนีไปจากพวกเขา

เราไม่สามารถทนมองได้อีกต่อไป แต่เราจะไม่สามารถได้ยินเสียงร้องไห้ น้ำตานองของพวกเขาได้อย่างไร?

เราจะแก้ไขความไม่เป็นธรรมของโลกมนุษย์ เราจะทำงานของเราด้วยมือของเราเองทั่วทั้งโลก

โดยห้ามชาดานทำร้ายประชากรของเราอีก ห้ามศัตรูทำสิ่งใดตามอำเภอใจพวกเขาอีก

เราจะกลายเป็นกษัตริย์บนแผ่นดินโลกและย้ายบัลลังก์ของเราไปที่นั่น

ทำให้ศัตรูของเราทั้งหมดล้มลงกับพื้นดินและสารภาพความผิดของพวกเขาเบื้องหน้าเรา ในความเศร้าใจของเรา

ความโกรธถูกผสมผสานเข้าไป เราจะเหยียบย่ำทั้งจักรวาลให้แบนราบ โดยไม่ละเว้นผู้ใด

และบดขยี้ความหวาดกลัวเข้าใส่หัวใจของศัตรูของเรา เราจะทำให้ทั้งแผ่นดินโลกย่อยยับเป็นซากปรักหักพัง

และทำให้ศัตรูของเราตกลงไปในซากปรักหักพังนั้น

เพื่อที่จากนี้ไปพวกเขาจะไม่อาจทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามอีกต่อไป แผนการของเราถูกกำหนดลงตัวแล้ว

และไม่มีผู้ใดต้องเปลี่ยนแปลงมันไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร

เมื่อเราต้องไปเหนือจักรวาลในงานพิธีอันเอิกเกริกและเปี่ยมบารมี มนุษย์ทั้งปวงจะถูกทำให้ใหม่

และทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการฟื้นฟู มนุษย์จะไม่ร่ำไห้อีกต่อไป จะไม่ร้องเรียกเราให้ช่วยเหลืออีกต่อไป

เมื่อนั้นหัวใจของเราจะชื่นบาน และผู้คนจะกลับมาเฉลิมฉลองให้กับเรา ทั้งจักรวาล จากเบื้องบนจรดเบื้องล่าง
จะรื่นเริงด้วยความยินดีปรีดา...

วันนี้ ท่ามกลางประชาชาติของโลก เรากำลังทำงานที่เราได้ตั้งใจที่จะทำให้สำเร็จลุล่วง

เราเคลื่อนไปท่ามกลางมวลมนุษย์ ทำงานทั้งหมดภายในแผนการของเรา

และมนุษย์ทั้งปวงกำลังทำให้นานาประชาชาติแตกแยกกันโดยสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา

ผู้คนบนแผ่นดินโลกจับจ้องความสนใจของพวกเขาไว้ที่บั้นปลายของพวกเขาเอง

เพราะอันที่จริงแล้ววันนั้นกำลังใกล้เข้ามาและเหล่าทูตสวรรค์ก็กำลังเป่าแตรของพวกเขา

จะไม่มีใครความล่าช้าอีกต่อไป และครั้งนี้แล้วสิ่งสร้างทั้งหมดก็จะเริ่มต้นร่ำไห้ด้วยความยินดีปรีดา

ผู้ใดสามารถเลื่อนวันของเราออกไปตามเจตจำนงของพวกเขาได้? มนุษย์เดินดินหรือ?

หรือดาวทั้งหลายบนท้องฟ้า? หรือเหล่าทูตสวรรค์?

เมื่อเราเปล่งถ้อยคำเพื่อริเริ่มความรอดของประชากรแห่งอิสราเอล วันของเราก็กดดันมวลมนุษย์ทั้งปวง

มนุษย์ทุกคนยำเกรงการกลับมาของอิสราเอล เมื่ออิสราเอลกลับมา นั่นจะเป็นวันแห่งสง่าราศีของเรา

และดังนั้นจะเป็นวันที่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงและกลายเป็นได้รับการสร้างขึ้นใหม่เช่นกัน

ขณะที่การพิพากษาอันชอบธรรมเข้ามาใกล้ทั้งจักรวาลอย่างจวนตัว มนุษย์ทั้งปวงก็ยิ่งขลาดและเกรงกลัว

เพราะในโลกมนุษย์ ความชอบธรรมนั้นไม่เป็นที่รู้จัก เมื่อดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมปรากฏ

ทางตะวันออกจะได้รับความกระจ่าง

และจากนั้นจะเป็นที่ของทางตะวันออกที่จะให้ความกระจ่างนั้นแก่ทั้งจักรวาลต่อไป โดยเข้าถึงทุกคน

หากมนุษย์สามารถดำเนินการตามความชอบธรรมของเราจนเสร็จสิ้นได้จริงๆ จะมีอะไรให้ต้องยำเกรงเล่า?

ประชากรของเราทั้งหมดรอการมาถึงแห่งวันของเรา พวกเขาทั้งหมดวิเลาะห์การมาแห่งวันของเรา

พวกเขาขอให้เราลงทัณฑ์อันสาสมแก่มวลมนุษย์ทั้งปวงและจัดการเตรียมการบั้นปลายของมวลมนุษย์ในบทบาท

ของเราที่เป็นดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม ราชอาณาจักรของเรา กำลังเป็นรูปเป็นร่างเหนือทั้งจักรวาล

และบัลลังก์ของเรามีอิทธิพลใหญ่หลวงในหัวใจของผู้คนหลายร้อยล้านคน

ด้วยความช่วยเหลือของเหล่าทูตสวรรค์ ความสำเร็จลุล่วงอันยิ่งใหญ่ของเราจะถูกนำไปสู่การบรรลุผลในไม่ช้า

บรรดาบุตรของเราและคนของเราทั้งหมดรอคอยการกลับมาของเราอย่างใจจดใจจ่อ

ถวิลหาให้เราอยู่ร่วมกับพวกเขาอีกครั้ง ไม่มีวันถูกแยกจากกันอีก
ประชากรมากมายแห่งราชอาณาจักรของเราจะไม่สามารถวิ่งเข้าหากันในการเฉลิมฉลองอันชื่นบานยินดีอัน
ป็นเพราะเราอยู่ร่วมกับพวกเขาได้อย่างไร?
นี่จะสามารถเป็นการอยู่ร่วมกันอีกครั้งที่ไม่จำเป็นต้องจ่ายราคาอันใดไหม?
เราขอมมีเกียรติในสายตาของมนุษย์ทั้งหมด เราขอมได้รับการกล่าวประกาศในคำพูดของทุกคน ยิ่งไปกว่านั้น
เมื่อเรากลับมา เราจะพิชิตกองกำลังศัตรูทั้งหมด ถึงเวลาแล้ว! เราจะเริ่มงานของเรา
เราจะครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ท่ามกลางมนุษย์! เราพร้อมแล้วที่จะกลับมา! และเรากำลังจะออกเดินทาง!
นี่คือสิ่งที่ทุกคนกำลังหวัง เป็นสิ่งที่พวกเขาปรารถนา เราจะปล่อยให้มนุษย์ทั้งมวลเห็นการมาถึงแห่งวันของเรา
และพวกเขาทั้งหมดจะยินดีต้อนรับการมาแห่งวันของเราด้วยความชื่นบานยินดี!

2 เมษายน ค.ศ.1992

บทที่ 28

ตอนที่เรามาจากศิโยน ทุกสรรพสิ่งได้เฝ้าคอยเรา และตอนที่เรากลับไปที่ศิโยน
มนุษย์ทั้งปวงได้กล่าวต้อนรับเรา ขณะที่เรามาและได้ไป
ไม่เคยเลยที่ข้างก้าวของเราจะถูกขัดขวางโดยสิ่งต่างๆ ที่ไม่เป็นมิตรกับเรา และด้วยเหตุนี้
งานของเราจึงได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว วันนี้ เมื่อเรามาท่ามกลางสิ่งสร้างทั้งปวง
ทุกสรรพสิ่งก็กล่าวต้อนรับเราด้วยความเจิบ เกรงกลัวลึกๆ ว่าเราจะจากไปอีกครั้งหนึ่ง
และเกรงกลัวว่าด้วยเหตุนี้ พวกเขาจะสูญเสียสิ่งที่พวกเขาพึ่งพาในฐานะการสนับสนุน
ทุกสรรพสิ่งติดตามการนำของเรา และทั้งหมดเฝ้าดูทิศทางที่มือของเราชี้บอก
วณะจากปากของเราได้ทำให้สิ่งสร้างมากมายมีความพิบพร้อมและได้เตือนบุตรแห่งการไม่เชื่อฟังมากมาย
ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ทั้งปวงจึงเขม่นมองที่วณะของเราอย่างตั้งใจ และฟังถ้อยคำจากปากของเราอย่างใกล้ชิด
และกลัวอย่างลึลึกที่จะพลาดโอกาสอันดีนี้ เป็นเพราะเหตุผลนี้นั่นเองที่เราได้พูดต่อไป
เพื่อที่งานของเราจะได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นเร็วขึ้น
และเพื่อที่สภาพเงื่อนไขที่น่าพึงพอใจอาจปรากฏเร็วขึ้นบนแผ่นดินโลกและแก้ไขจากแห่งความอ้างว้างร้างเปล่า
บนแผ่นดินโลก เมื่อเรามองขึ้นไปท้องฟ้า นั่นคือเวลาที่เรานำไปเผชิญหน้ากับมวลมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง
แผ่นดินต่างๆ ทั้งหมดย่อมเต็มไปด้วยชีวิตในทันที ไม่มีฝุ่นแขวนลอยในอากาศอีกต่อไป
และโคลนเลนก็ไม่คลุมพื้นดินจนทั่วอีกต่อไป ดวงตาของเราเปล่งประกายออกมาโดยฉับพลัน
ทำให้ผู้คนแห่งแผ่นดินทั้งหมดมองขึ้นมาที่เราและหาที่หลบภัยในเรา ท่ามกลางผู้คนของโลกในวันนี้—
รวมถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในนิเวศของเรา—ใครเล่าหาที่หลบภัยในเราอย่างแท้จริง?
ใครเล่ามอบหัวใจของพวกเขาเพื่อแลกเปลี่ยนกับราคาที่เราย้ายไปแล้ว?
ใครเล่าได้เคยอยู่อาศัยในสันติสุขภายในนิเวศของเรา?
ใครเล่าได้เคยถวายตัวพวกเขาเองเบื้องหน้าเราอย่างแท้จริง? เมื่อเราตั้งข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ เขารับปิด
“โกดังเหล็ก” ของเขาในทันที เมื่อเราให้แก่มนุษย์
เขาก็รีบเปิดปากของเขาอย่างรวดเร็วเพื่อแอบเอาความมั่งคั่งของเราไป และในหัวใจของเขา
เขามักจะสั่นเทาบ่อยๆ เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะบดขยี้กลับไปที่เขา ด้วยเหตุนี้
ปากของมนุษย์จึงครั้งเปิดครั้งปิด และเขาไม่สามารถชื่นชมความมั่งคั่งที่เรามอบให้อย่างแท้จริงได้
เราไม่กล่าวโทษมนุษย์ง่าย ๆ แม้กระนั้นเขาก็ดึงมือของเราไว้และขอให้เรามอบความปราณีแก่เขาอยู่เสมอ
เฉพาะเมื่อมนุษย์อ่อนขอเราเท่านั้น เราจึงมอบ “ความปราณี” แก่เขาอีกครั้งหนึ่ง
และเราให้วณะที่เกรี้ยวกราดที่สุดจากปากของเราแก่เขา จนถึงขนาดที่เขารู้สึกอับอายในทันที
และเมื่อไม่สามารถรับ “ความปราณี” ของเราโดยตรงได้ เขาจึงให้ผู้อื่นส่งมันต่อไปให้กับเขาแทน

เมื่อเขาได้จับความเข้าใจในขณะทั้งหมดของเราอย่างถ้วนทั่วแล้ว

วุฒิภาวะของมนุษย์ก็ย่อมได้สัดส่วนเหมาะสมกับความปรารถนาของเรา และคำร้องขอของเขาย่อมเกิดผล และไม่สูญเปล่าหรือไร้ผล เราอวยพรแก่คำร้องขอที่จริงใจของมวลมนุษย์ คำร้องขอที่ไม่เป็นการเสแสร้ง

เราได้กระทำและพูดตลอดหลายยุคที่ผ่านมา แม้กระนั้นมนุษย์ก็ไม่เคยได้ยื่นถ้อยคำเช่นที่เราพูดในวันนี้ และเขาก็ไม่เคยได้ล้มรสบารมีและการพิพากษาของเรา แม้ว่าผู้คนบางคนในโลกแห่งอดีตได้ยื่นคำค้านต่างๆ เกี่ยวกับเรา แต่ก็ไม่เคยมีใครได้ค้นพบขอบข่ายแห่งความมั่งคั่งของเราอย่างแท้จริง

แม้ว่าผู้คนในวันนี้ได้ยืນวณะจากปากของเรา แต่พวกเขายังคงไม่รู้เท่าทันว่ามีความลึกลับต่างๆ

อยู่ในปากของเรามากเพียงใด และด้วยเหตุนี้ จึงพิจารณาว่าปากของเราก็คือกรวยแห่งความอุดมสมบูรณ์

ผู้คนทั้งหมดปรารถนาที่จะได้มาซึ่งบางสิ่งจากปากของเรา ไม่ว่าจะเป็นความลับของรัฐ

หรือความลึกลับของสวรรค์ หรือพลวัตของโลกจิตวิญญาณ หรือบั้นปลายของมวลมนุษย์

ผู้คนทั้งหมดปรารถนาที่จะได้รับสิ่งต่างๆ เช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ หากเราจะต้องรวบรวมผู้คนเข้าด้วยกันและบอก “เรื่องราว” แก่พวกเขา พวกเขาก็จะรีบลุกขึ้นจาก “เตียงคนป่วย” ของพวกเขาในทันทีเพื่อฟังหนทางของเรา

ความขาดแคลนมีมากเกินไปภายในมนุษย์ กล่าวคือ เขาไม่เพียงแต่เพียงต้องมี “โภชนาการเสริม” แต่ที่มากกว่านั้น

เขาจำเป็นต้องมี “การสนับสนุนทางความคิด” และ “สิ่งหล่อเลี้ยงทางจิตวิญญาณ”

นี่คือสิ่งที่ขาดแคลนในผู้คนทั้งหมด นี่คือ “อาการป่วย” ของมนุษย์ทั้งปวง

เราจัดเตรียมการรักษาสำหรับอาการป่วยของมนุษย์เพื่อที่ว่าผลลัพธ์ที่ดีขึ้นอาจได้รับการสัมฤทธิ์

เพื่อที่ว่าทั้งหมดอาจได้รับการฟื้นฟูสู่สุขภาพ และเพื่อที่ว่าโดยอาศัยการรักษาของเรา

พวกเขาอาจกลับสู่สภาวะปกติ พวกเขาจะเกลียดชังพญานาคใหญ่สีแดงอย่างแท้จริงไหม?

พวกเขาเกลียดชังมันอย่างจริงใจโดยแท้จริงไหม? เหตุใดเราจึงได้ถามพวกเขาหลายครั้งเหลือเกิน?

เหตุใดเราจึงถามคำถามนี้กับพวกเขาต่อไป ซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

มีรูปลักษณ์อะไรของพญานาคใหญ่สีแดงในหัวใจของพวกเขา? มันได้ถูกลบออกไปแล้วจริงหรือ?

พวกเขาไม่คำนึงถึงมันว่าเป็นบิดาของพวกเขาอย่างแท้จริงหรือ?

ผู้คนทั้งหมดควรล่วงรู้เจตนารมณ์ของเราในคำถามต่างๆ ของเรา มันไม่ใช่เพื่อยั่วความโกรธของผู้คน

อีกทั้งไม่ใช่เพื่อยุงให้เกิดการกบฏท่ามกลางมนุษย์อีกทั้งไม่ใช่เพื่อที่มนุษย์อาจพบเจอทางออกของเขาเอง

แต่เป็นเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนทั้งหมดปลดปล่อยตัวเองจากพันธนาการของพญานาคใหญ่สีแดง

ถึงกระนั้นก็ไม่ควรมีผู้ใดกระวนกระวายใจ ทั้งหมดย่อมจะสำเร็จลุล่วงโดยวณะของเรา

ไม่มีมนุษย์คนใดอาจมีส่วนร่วม และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำงานที่เราจะดำเนินการ

เราจะเชิดอากาศของแผ่นดินทั้งหมดจนสะอาดและกำจัดร่องรอยทั้งหมดของพวกเขาบนแผ่นดินโลก

เราได้เริ่มต้นแล้ว และเราจะตั้งต้นขั้นตอนแรกของงานแห่งการติสอนของเราในที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดง

ด้วยเหตุนี้ จะเห็นได้ว่าการติสอนของเราได้บังเกิดแก่ทั่วทั้งจักรวาล
และจะเห็นได้ว่าพญานาคใหญ่สีแดงกับพวกวิญญาณที่มีมลทินทุกประเภทจะไม่มีพลังอำนาจที่จะหลีกเลี่ยงจากการติสอนของเรา เพราะเราเฝ้ามองแผ่นดินทั้งหมด เมืองงานของเรานบนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น นั่นคือ
เมื่อยุคสมัยแห่งการพิพากษามาถึงบทวสถาน เราจะติสอนพญานาคใหญ่สีแดงอย่างเป็นทางการที่จะลักษณะ
ผู้คนของเราจะให้เห็นการที่เรติสอนพญานาคใหญ่สีแดงด้วยความชอบธรรมอย่างแน่นอน
พวกเขาจะรับการสรรเสริญออกมาเพราะความชอบธรรมของเราอย่างแน่นอน
และจะถวายสาธุการนามอันบริสุทธิ์ของเราตลอดกาลอย่างแน่นอนเพราะความชอบธรรมของเรา ด้วยเหตุนี้
พวกเจ้าย่อมจะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าอย่างเป็นทางการ
และย่อมจะสรรเสริญเราอย่างเป็นทางการทั่วทั้งแผ่นดินต่างๆ ตลอดชั่วกาลนาน!

เมื่อยุคสมัยแห่งการพิพากษาไปถึงขีดสุดของมัน เราจะไม่เร่งรีบที่จะสรุปปีติงานของเรา
แต่จะผสมกลมกลืนหลักฐานของยุคสมัยแห่งการติสอนลงไปด้วย
และเปิดโอกาสให้คนของเราทั้งหมดเห็นหลักฐานนี้ ในการนี้ย่อมจะเกิดดอกผลมากขึ้น
หลักฐานนี้เป็นวิถีทางที่เราใช้ติสอนพญานาคใหญ่สีแดง
และเราจะทำให้คนของเราเห็นมันด้วยตาของพวกเขาเอง เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้จักอุปนิสัยของเรามากขึ้น
เวลาที่คนของเราชื่นชมเราก็คือตอนที่พญานาคใหญ่สีแดงถูกติสอน
การทำให้ผู้คนของพญานาคใหญ่สีแดงลูกอื้อและก่อกบฏต่อมันเป็นแผนการของเรา
และนี่คือวิธีการที่เราใช้เพื่อทำให้คนของเรามีความเพียบพร้อม
และเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่สำหรับคนของเราทั้งหมดที่จะเติบโตในชีวิต เมื่อดวงจันทร์ที่เจิดจ้าปรากฏขึ้น
คำกั้นอันเงิบสงบกก็พังทลายโดยพลัน แม้ว่าดวงจันทร์จะขาดเป็นริ้ว แต่มนุษย์ก็ไร้แรงดิ
และนั่งอย่างเปี่ยมสันติสุขใต้แสงจันทร์ คิมคำจากอันสวยงามเคียงข้างแสงจันทร์
มนุษย์ไม่สามารถบรรยายอารมณ์ของเขาได้ มันเป็นราวกับว่าเขาปรารถนาที่จะโยนความคิดต่างๆ
ของเขากลับสู่อดีต ราวกับว่าเขาปรารถนาที่จะมองไปข้างหน้าสู่อนาคต ราวกับว่าเขากำลังชื่นชมปัจจุบัน
รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา และท่ามกลางอากาศน่าสบายมีกลิ่นอันสดชื่นแทรกซึมอยู่
ขณะที่สายลมอ่อนๆ เริ่มพัดโชย มนุษย์ก็ได้กลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน และดูเหมือนว่ามันจะทำให้เขามีเม
ไว้ความสามารถที่จะปลูกเร้าตัวเอง นี่เองคือเวลาที่เราได้มาท่ามกลางมนุษย์ด้วยตัวเราเอง
และมนุษย์มีสำนึกรับรู้เพิ่มสูงขึ้นต่อกลิ่นหอมเข้มข้นนั้น และด้วยเหตุนี้
มนุษย์ทั้งปวงจึงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางสุคนธรสอันหอมหวานนี้ เรามีสันติสุขกับมนุษย์
มนุษย์มีชีวิตในความปรองดองกับเรา เขาจะไม่เบี่ยงเบนอีกต่อไปในความคำนึงที่เขามีถึงเรา
เราจะไม่คัดแต่ความขาดตกบกพร่องต่างๆ ของมนุษย์อีกต่อไป

จะไม่มีสีหน้าเป็นทุกข์บนใบหน้าของมนุษย์อีกต่อไป และความตายจะไม่คุกคามมวลมนุษย์ทั้งปวงอีกต่อไป
วันนี้เราก้าวหน้าไปพร้อมกับมนุษย์ผู้ยุคแห่งการติสอน ไปข้างหน้าเคียงข้างกันกับเขา เรากำลังทำงานของเรา
กล่าวคือ เราฟาดดาของเราลงไปท่ามกลางมนุษย์และมันก็ตกลงบนสิ่งที่เปื้อนกบฏภายในมนุษย์

ในสายตาของมนุษย์ คทาของเราดูเหมือนจะมีพลังอำนาจพิเศษ กล่าวคือ

มันเข้าตีพวกที่เป็นศัตรูของเราทั้งหมดและไม่ละเว้นพวกเขาง่ายๆ ท่ามกลางพวกที่ต่อต้านเราทั้งหมด
คทาทำหน้าที่ที่มีมาแต่กำเนิดของมัน

บรรดาผู้ที่อยู่ในมือของเราทั้งหมดยอมปฏิบัติตามหน้าที่ของพวกเขาโดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของเรา
และพวกเขาไม่เคยได้เยาะเย้ยทำทาสความปรารถนาของเราหรือเปลี่ยนแปลงเนื้อแท้ของพวกเขา

ผลลัพธ์คือห้วงน้ำจะคำราม ภูเขาจะพังทลาย แม่น้ำใหญ่จะแยกสลาย

มนุษย์จะโน้มเอียงเข้าหาการเปลี่ยนแปลงตลอดไป ดวงอาทิตย์จะสลับ ดวงจันทร์จะมีดมืด

มนุษย์จะไม่มีวันแห่งการมีชีวิตอยู่ในสันติสุขอีกต่อไป จะไม่มีเวลาแห่งความสงบเงียบบนแผ่นดินอีกต่อไป

ฟ้าสวรรค์จะไม่มีทางสงบและนิ่งเงียบอีก และย่อมจะไม่รู้ทนอีกต่อไป

ทุกสรรพสิ่งจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่และจะฟื้นฟูรูปลักษณ์ดั้งเดิมของพวกเขา

ครอบครัวทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะถูกแยกจากกัน

และประชาชาติทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ

วันแห่งการอยู่ร่วมกันอีกครั้งระหว่างสามีกับภรรยาจะหมดไป มารดากับบุตรจะไม่ได้พบกันอีกต่อไปแล้ว

จะไม่มีการบรรจบพบกันของบิดากับบุตรอีก ทั้งหมดที่เคยมีบนแผ่นดินโลกจะถูกเราทุบแตกละเอียด

เราไม่ให้โอกาสผู้คนปลดปล่อยอารมณ์ของพวกเขา

เพราะเราปราศจากอารมณ์และรู้สึกถึงเกียรติของผู้อื่นในระดับสุดขีด เป็นเพราะอารมณ์ระหว่างผู้คน

เราจึงได้ถูกโยนไปไว้ข้างหนึ่ง และด้วยเหตุนี้ เราจึงได้กลายเป็น “คนอื่น” ในสายตาของพวกเขา

เป็นเพราะอารมณ์ระหว่างผู้คน เราจึงได้ถูกกลืน เป็นเพราะอารมณ์ของมนุษย์ เขาจึงฉวยโอกาสที่จะเรียนรู้

“มโนธรรม” ของเขา เป็นเพราะอารมณ์ของมนุษย์ เขาจึงเหนียวแน่นกับการติสอนของเราเสมอ

เป็นเพราะอารมณ์ของมนุษย์ เขาจึงเรียกเราว่าใจร้ายและไม่ยุติธรรม

และพูดว่าเราไม่ใส่ใจความรู้สึกของมนุษย์ในการที่เราจัดการสิ่งต่างๆ เรามีญาติบนแผ่นดินโลกด้วยหรือ?

ใครได้เคยทำงานหามรุ่งหามค่ำเหมือนกับเรา โดยไม่คิดถึงอาหารหรือการหลับนอน

เพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของเรา? มนุษย์จะสามารถเทียบกับพระเจ้าได้อย่างไร?

มนุษย์จะเข้ากันได้กับพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเจ้าผู้ทรงสร้างจะสามารถเป็นประเภทเดียวกันกับมนุษย์ผู้ถูกสร้างได้อย่างไร?

เราจะสามารถใช้ชีวิตและกระทำการพร้อมกับมนุษย์บนแผ่นดินโลกเสมอได้อย่างไร?

ผู้ใดเล่าจะมีความสามารถรู้สึกกังวลสนใจในหัวใจของเรา? คำอธิษฐานของมนุษย์หรือ?
ครั้งหนึ่งเราเคยตกลงที่จะร่วมกับมนุษย์และเดินไปด้วยกันกับเขา—และใช้
จวบจนวันนี้มนุษย์ได้มีชีวิตอยู่ภายใต้ความเอาใจใส่และการคุ้มครองปกป้องของเรา
แต่จะมีสักวันไหมที่มนุษย์สามารถแยกตัวเขาเองจากความเอาใจใส่ของเรา?
แม้ว่ามนุษย์ไม่เคยได้สร้างภาระให้กับตัวเองด้วยการกังวลสนใจในหัวใจของเรา
แต่ผู้ใดเล่าจะสามารถมีชีวิตในแผ่นดินที่ไร้ความสว่างได้?
เป็นเพียงเพราะพรของเราเท่านั้นมนุษย์จึงได้มีชีวิตมาจนกระทั่งวันนี้

4 เมษายน ค.ศ.1992

บทที่ 29

ในวันที่ทุกสรรพสิ่งได้รับการคืนชีพ เราก็ได้มาท่ามกลางมนุษย์
และเราได้ใช้กลางวันและกลางคืนอันน่าอัศจรรย์กับเขา ณ
จุดนี้เท่านั้นที่มนุษย์สำนึกถึงรู้ถึงความสามารถเข้าหาได้ของเราเล็กน้อย
และขณะที่ปฏิสัมพันธ์ของเขากับเรากลายเป็นบ่อยขึ้น เขาก็มองเห็นสิ่งที่เรามีและเป็นบ้าง—ผลก็คือ
เขาได้รับความรู้บ้างเกี่ยวกับเรา ท่ามกลางผู้คนทั้งหมด เราเงยศีรษะของเราและเฝ้าดู
และพวกเขาทั้งหมดก็มองเห็นเรา แม้กระนั้นเมื่อความวิบัติบังเกิดแก่โลก
พวกเขาก็ยังกระวนกระวายใจโดยทันที และฉายาของเราที่อันตรธานไปจากหัวใจของพวกเขา
เมื่อได้ตื่นตระหนกเนื่องจากการมาถึงของความวิบัติ พวกเขาไม่คำนึงถึงการเตือนสติของเราเลย
หลายปีแล้วที่เราได้ผ่านไปท่ามกลางมนุษย์ ถึงกระนั้นเขายังคงไม่ได้ตระหนักรู้เสมอมา และไม่เคยได้รู้จักเรา
วันนี้เราบอกการนี้กับเขาด้วยปากของเราเอง และเราทำให้ผู้คนทั้งหมดมาเบื้องหน้าเราเพื่อรับบางสิ่งจากเรา
แต่พวกเขาก็ยังคงเว้นระยะห่างของพวกเขาจากเรา และดังนั้น พวกเขาจึงไม่รู้จักเรา
เมื่อก้าวอย่างของเรายำไปทั่วจักรวาลและไปถึงที่สุดแผ่นดินโลก มนุษย์จะเริ่มทบทวนตัวเอง
และผู้คนทั้งหมดจะมาหาเราและกราบไหว้เบื้องหน้าเราและนมัสการเรา นี่จะเป็นวันแห่งการที่เราได้รับเกียรติ
วันแห่งการกลับมาของเรา และวันแห่งการออกเดินทางของเราอีกด้วย
บัดนี้เราได้เริ่มงานของเราท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวงแล้ว
ได้เริ่มดำเนินการบททอสานของแผนการบริหารจัดการของเราทั่วจักรวาลทั้งปวงอย่างเป็นทางการแล้ว
จากช่วงขณะนี้ เป็นต้นไป ผู้ใดที่ไม่ระมัดระวังมีแนวโน้มที่จะถูกจุ่มลงท่ามกลางการตีสอนที่ไร้ปราณี
และนี่จะสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ นี่ไม่ใช่เพราะเราไร้หัวใจ
แต่กลับเป็นขั้นตอนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของเราเสียมากกว่า
ทั้งหมดต้องดำเนินไปโดยสอดคล้องกับขั้นตอนต่างๆ ของแผนการของเรา
และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการนี้ได้ เมื่อเราเริ่มงานของเราอย่างเป็นทางการ
ผู้คนทั้งหมดก็ขยับเช่นที่เราขยับ จนกระทั่งผู้คนทั่วทั้งจักรวาลยึดครองตัวพวกเขาเองในจังหวะร่วมกับเรา โดยมี
“ความยินดีปรีดา” ทั่วจักรวาล และมนุษย์ถูกกระตุ้นไปข้างหน้าโดยเรา ด้วยเหตุนี้
พญานาคใหญ่สีแดงเองถูกเราหวนเข้าสู่สถานะแห่งความบ้าคลั่งและความงุนงงที่สุด และมันรับใช้งานของเรา
และแม้จะไม่เต็มใจ มันก็ไร้ความสามารถที่จะทำตามความอยากมีอยากได้ของมันเองได้
แต่ถูกทิ้งให้ไม่มีทางเลือกนอกจากบนอบต่อการควบคุมของเรา ในแผนการของเราทั้งหมด
พญานาคใหญ่สีแดงคือตัวประกอบเสริมความเด่นของเรา ศัตรูของเราและผู้ปรนนิบัติของเราอีกด้วย
เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจึงไม่เคยได้ผ่อนคลาย “ข้อพึงประสงค์” ของเราค่อมั่น เพราะฉะนั้น

ช่วงระยะสุดท้ายของงานแห่งการมาเกิดเป็นมนุษย์ของเราจึงเสร็จสิ้นลงในบ้านของมัน ในหนทางนี้
พญานาคใหญ่สีแดงจะมีความสามารถมากขึ้นที่จะทำการปรนนิบัติเราได้อย่างเหมาะสม
ซึ่งเราจะพิชิตมันและทำให้แผนการของเราครบบริบูรณ์โดยผ่านทางนี้ ในขณะที่เราทำงาน
ทูตสวรรค์ทั้งหมดก็เริ่มการสู้รบซึ่งขาดพร้อมทั้งเราและตัดสินใจแน่วแน่ที่จะทำให้ความปรารถนาของเราในช่วง
ระยะสุดท้ายลุล่วง เพื่อที่ผู้คนบนแผ่นดินโลกจะยอมจำนนเบื้องหน้าเราเหมือนเหล่าทูตสวรรค์
และไม่มี ความอยากต่อต้านเรา และไม่ทำสิ่งใดที่กบฏต่อเรา เหล่านี้คือพลังของงานของเราทั่วทั้งจักรวาล

จุดประสงค์และนัยสำคัญของการมาถึงของเราท่ามกลางมนุษย์คือการช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด
การนำมวลมนุษย์ทั้งปวงกลับสู่ครอบครัวของเรา การทำให้สวรรค์กับแผ่นดินโลกอยู่ร่วมกันอีกครั้ง
และการทำให้มนุษย์ถ่ายทอด “สัญญา” ระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลก
เพราะเช่นนี้คือหน้าที่ที่มีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ ณ เวลาที่เราได้สร้างมวลมนุษย์
เราได้ทำทุกสรรพสิ่งให้พร้อมสำหรับมวลมนุษย์ และต่อมา
เราได้อนุญาตให้มวลมนุษย์รับความมั่งคั่งที่เราได้ให้แก่เขาโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของเรา ด้วยเหตุนี้
เราจึงพูดว่าที่มวลมนุษย์ทั้งปวงได้มาถึงวันนี้มันอยู่ภายใต้การนำของเรา และนี่คือแผนการของเราทั้งหมด
ท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง

ผู้คนจำนวนมากเหลือคณานับดำรงอยู่ภายใต้การคุ้มครองปกป้องของความรักของเรา
และผู้คนจำนวนมากเหลือคณานับมีชีวิตภายใต้การติสอนของความเกลียดชังของเรา
แม้ว่าผู้คนทั้งหมดจะอธิษฐานต่อเรา
แต่พวกเขาก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันของพวกเขาได้
ทันทีที่พวกเขาได้สูญเสียความหวังไป

พวกเขาก็จะสามารถเพียงแค่อพยพให้ธรรมชาติเป็นไปตามครรลองของมันและหยุดการไม่เชื่อฟังเรา
เพราะนี่คือทั้งหมดที่มนุษย์สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้ เมื่อพูดถึงสภาวะของชีวิตของมนุษย์
มนุษย์ยังไม่ได้พบเจอชีวิตที่เป็นจริง เขายังคงไม่ได้มองเห็นทะลุไปถึงความไม่เป็นธรรม
ความโศกเศร้าอ้างว้างและสภาพเงื่อนไขอันทุกข์ระทมของโลก—และดังนั้น
หากไม่ได้เป็นเพราะการปรากฏของความวิบัติ ผู้คนส่วนใหญ่ก็คงจะยังคงโอบกอดพระแม่ธรรมชาติ
และคงจะยังคงจดจ่อตัวพวกเขาเองอยู่ในรสชาติทั้งหลายของ “ชีวิต” นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงของโลกหรือหรือ?
นี่ไม่ใช่เสียงแห่งความรอดที่เราพูดออกไปแก่มนุษย์หรือหรือ?

เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดท่ามกลางมวลมนุษย์ได้เคยรักเราอย่างแท้จริงเลย?
เหตุใดมนุษย์จึงรักเราเฉพาะเวลาที่อยู่ท่ามกลางการติสอนและการทดสอบเท่านั้น
แต่กลับไม่มีผู้ใดรักเราในขณะที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองปกป้องของเรา?

เราได้มอบการติสอนของเราแก่มวลมนุษย์หลายครั้ง พวกเขามองดูที่มันหนึ่งครั้ง แต่จากนั้น พวกเขาก็ละเลยมัน และพวกเขาไม่ศึกษาและใคร่ครวญมัน ณ เวลานี้ และดังนั้น

ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับมนุษย์จึงเป็นการพิพากษาที่ไร้ปราณี นี่เป็นเพียงหนึ่งในวิธีการทำงานของเรา แต่มันก็ยังคงเป็นไปเพื่อเปลี่ยนแปลงมนุษย์และทำให้เขารักเรา

เราครอบครองในราชอาณาจักร และที่มากกว่านั้น เราครอบครองทั่วจักรวาลทั้งปวง

เราเป็นทั้งกษัตริย์แห่งราชอาณาจักรและเป็นองค์หัวหน้าแห่งจักรวาล จากเวลานี้เป็นต้นไป

เราจะรวบรวมพวกที่ไม่ใช่ผู้ที่ได้รับการเลือกสรรทั้งหมดและจะเริ่มงานของเราท่ามกลางคนต่างชาติ

และเราจะประกาศแสดงประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราไปทั่วทั้งจักรวาล

เพื่อที่เราอาจได้ริเริ่มงานของเราในขั้นตอนถัดไปให้สำเร็จ

เราจะใช้การติสอนเพื่อเผยแผ่งานของเราท่ามกลางคนต่างชาติ กล่าวคือ

เราจะใช้กำลังบังคับกับพวกที่เป็นคนต่างชาติทั้งหมด โดยธรรมชาติแล้ว

งานนี้จะถูกดำเนินการในเวลาเดียวกันกับงานของเราท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรร

เมื่อคนของเราปกครองและใช้อำนาจบนแผ่นดินโลก

นั่นก็จะเป็นวันที่ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกได้รับการพิชิตด้วยเช่นกัน และที่มากกว่านั้น

จะเป็นเวลาที่เราหยุดพัก—และเมื่อนั้นเท่านั้น เราจะปรากฏแก่บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้ว

เราปรากฏแก่ราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ และซ่อนเร้นตัวเราเองจากแผ่นดินแห่งความโสมม

บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วและได้กลายเป็นเชื้อพึงเบื่องหน้าเราทั้งหมดมีความสามารถที่จะมองเห็นใบหน้า

ของเราด้วยดวงตาของพวกเขาเอง และมีความสามารถที่จะได้ยินเสียงของเราด้วยหูของพวกเขาเอง

นี่คือพรของบรรดาผู้ที่เกิดในระหว่างยุคสุดท้าย นี่คือพรที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้า

และนี่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้โดยมนุษย์ผู้ใด วันนี้เราทำงานในหนทางนี้เพื่อประโยชน์แห่งงานของอนาคต

งานของเราทั้งหมดมีความสัมพันธ์กัน ในงานทั้งหมดมีการเรียกและการขานรับ กล่าวคือ

ไม่เคยมีขั้นตอนใดได้หยุดชั่วคราวโดยฉับพลัน

และไม่เคยมีขั้นตอนใดได้ถูกดำเนินการโดยอิสระจากขั้นตอนอื่นใด นี่ไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

งานในอดีตไม่ใช่รากฐานของงานในวันนี้หรือ? คำพูดในอดีตไม่ใช่ตัวตั้งต้นของคำพูดในวันนี้หรือ?

ขั้นตอนในอดีตไม่ใช่ที่มาของขั้นตอนของวันนี้หรือ? เมื่อเราเปิดหนังสือม้วนอย่างเป็นทางการ

นั่นคือเวลาที่ผู้คนทั่วทั้งจักรวาลถูกติสอน เวลาที่ผู้คนทั่วโลกอยู่ภายใต้การทดสอบ

และมันเป็นจุดสำคัญสูงสุดของงานของเรา ผู้คนทั้งหมดใช้ชีวิตในแผ่นดินที่ปราศจากความสว่าง

และผู้คนทั้งหมดมีชีวิตท่ามกลางการคุกคามที่เกิดจากสภาพแวดล้อมของพวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง

นั่นเป็นชีวิตที่มนุษย์ไม่เคยได้มีประสบการณ์มาก่อนตั้งแต่เวลาของการสร้างโลกของการทรงสร้างจนกระทั่งปี

ปัจจุบัน และไม่มีผู้ใดตลอดยุคทั้งหลายได้เคย “ชื่นชม” ชีวิตประเภทนี้เลย และดังนั้น
เราจึงพูดว่าเราได้ทำงานที่ไม่เคยถูกทำมาก่อน นี่คือการค้นพบที่แท้จริง และนี่คือความหมายชั้นใน
เพราะวันของเราเข้ามาใกล้มวลมนุษย์ทั้งปวง เพราะมันไม่ได้ปรากฏอยู่ห่างไกล
แต่อยู่ต่อหน้าต่อตาของมนุษย์โดยตรง ผู้ใดเล่าจะไม่สามารถเกรงกลัวเนื่องจากการนั้น?
และผู้ใดเล่าจะไม่สามารถปีติยินดีกับการนี้? ในท้ายที่สุด เมืองบาบิโลนที่โสเมมก็ได้มาถึงบทวสานของมันแล้ว
มนุษย์ได้พบกับโลกใหม่เอี่ยมอีกครั้ง และสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงและสร้างขึ้นใหม่แล้ว

เมื่อเราปรากฏแก่ประชาชาติและกลุ่มคนทั้งปวง เมฆสีขาวหม่นวนในท้องฟ้าและห่อหุ้มเรา ดังนั้น
นกบนแผ่นดินโลกก็ร้องเพลงและเต้นรำด้วยความชื่นบานยินดีเพื่อเราด้วยเช่นกัน
โดยสร้างความโดดเด่นให้กับบรรยากาศบนแผ่นดินโลก และด้วยเหตุนี้
ทำให้ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกมีชีวิตขึ้น ไม่ “ต้องลอยลงต่ำอย่างช้าๆ” อีกต่อไป
แต่กลับมีชีวิตท่ามกลางบรรยากาศแห่งกำลังวังชาแทน เมื่อเราอยู่ท่ามกลางหมู่เมฆ
มนุษย์ล่วงรู้ใบหน้าและดวงตาของเราโดยง่าย และ ณ เวลานี้ เขารู้สึกเกรงกลัวเล็กน้อย ในอดีต
เขาได้ยืนยันทิศทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเราในตำนาน และผลก็คือ
เขาเพียงแต่เชื่อครึ่งหนึ่งและคลางแคลงใจอีกครั้งหนึ่งต่อเราเท่านั้น เขาไม่รู้ว่าเราอยู่ที่ใด
หรือใบหน้าของเราใหญ่เพียงใดกันแน่—ใบหน้าของเรากว้างพอกับทะเล
หรือไร้เขตค้นพอกับทุ่งหญ้าเขียวสดไหม? ไม่มีผู้ใดรู้สิ่งเหล่านี้
เป็นเพียงเมื่อมนุษย์มองเห็นใบหน้าของเราในหมู่เมฆในวันนี้เท่านั้น
มนุษย์จึงรู้สึกตัวของเราแห่งตำนานนั้นเป็นจริง และดังนั้น
เขาจึงกลายเป็นมีแนวโน้มที่จะรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยต่อเรา และมันก็เป็นเพียงเพราะกิจการของเรานั้นเอง
การเลื่อมใสของเขาต่อเราจึงกลายเป็นยิ่งใหญ่ขึ้นเล็กน้อย แต่มนุษย์ยังคงไม่รู้จักเรา
และเขาเพียงแค่มองเห็นส่วนหนึ่งของเราในหมู่เมฆ หลังจากนั้น
เรายืดแขนของเราออกไปและแสดงแขนของเราให้มนุษย์เห็น มนุษย์ประหลาดใจ
และปิดปากของเขาด้วยมือของเขา เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ที่จะถูกมือของเรายัดขยี้ลงไป และดังนั้น
เขาจึงเพิ่มความเคารพเล็กน้อยลงในการเลื่อมใสของเขา
มนุษย์ตรึงดวงตาของเขาไว้กับทุกการเคลื่อนไหวของเรา
กลัวอย่างลุ่มลึกว่าเขาจะถูกเรายัดขยี้จนคว่ำลงไปเมื่อเขากำลังไม่ให้ความสนใจ—ถึงกระนั้น
เราก็ไม่ถูกจำกัดเพราะถูกมนุษย์เฝ้าดู และเราก็ทำงานในมือของเราต่อไป
มันเป็นเพียงว่าในกิจการทั้งหมดที่เราทำนั้น มนุษย์มีความโปรดปรานต่อเราอยู่บ้าง และด้วยเหตุนี้ จึงค่อยๆ
มาเบื้องหน้าเราเพื่อคบหาสมาคมกับเรา เมื่อเราได้รับการเปิดเผยแก่มนุษย์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา

มนุษย์จะมองเห็นใบหน้าของเรา และหลังจากนั้นเป็นต้นไป
เราจะไม่ซ่อนเร้นหรือบดบังตัวเราเองจากมนุษย์อีกต่อไป ทั้งทั้งจักรวาล
เราจะปรากฏอย่างเปิดเผยต่อผู้คนทั้งหมด
และบรรดาผู้ที่มิมีเนื้อหนังและโลหิตทั้งหมดจะมองดูกิจการของเราทั้งหมด
บรรดาผู้ที่มิมีจิตวิญญาณทั้งหมดจะอาศัยอยู่ในสันติสุขในนิเวศของเราอย่างแน่นอน
และแน่ใจได้เลยว่าจะชื่นชมพรอันน่าอัศจรรย์ร่วมกันกับเรา
บรรดาผู้ที่เราดูแลทั้งหมดจะหลีกเลี่ยงการตีสอนอย่างแน่นอนและจะหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดของจิตวิญญาณและ
ความเจ็บปวดครวครวของเนื้อหนังอย่างแน่นอน
เราจะปรากฏอย่างเปิดเผยต่อกลุ่มชนทั้งหมดและปกครองและใช้อำนาจ
เพื่อที่กลิ่นของซากศพจะไม่แผ่ไปทั่วจักรวาลอีกต่อไป แต่สุคนธรสอันสดชื่นของเราจะกระจายไปทั่วโลก
เพราะวันของเรากำลังใกล้เข้ามา มนุษย์กำลังตื่นขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกอยู่ในระเบียบ
และวันเวลาแห่งการอยู่รอดของแผ่นดินโลกจะไม่มีอีกแล้ว เพราะเราได้มาถึงแล้ว!

6 เมษายน ค.ศ. 1992

บทที่ 30

ท่ามกลางมนุษย์ ครั้งหนึ่งเราได้สรุปการไม่เชื่อฟังและความอ่อนแอของมนุษย์ และด้วยเหตุนี้ เราจึงได้เข้าใจความอ่อนแอของมนุษย์และรู้จักการไม่เชื่อฟังของเขา ก่อนที่จะมาถึงท่ามกลางมนุษย์ เราได้มาเข้าใจความซึ้นบานและความโศกเศร้าของมนุษย์มานานตั้งแต่นั้นแล้ว—และเพราะเหตุนี้ เราจึงสามารถทำสิ่งซึ่งมนุษย์ไม่สามารถทำได้ และพูดสิ่งซึ่งมนุษย์ไม่สามารถพูดได้ และเราทำเช่นนั้นอย่างง่ายดาย นี่ไม่ใช่ความแตกต่างระหว่างเรากับมนุษย์หรือ? และนี่ไม่ใช่ความแตกต่างที่ชัดเจนหรือ?

มันสามารถเป็นไปได้ไหมว่างานของเราสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยผู้คนที่มิมีเนื้อหนังและโลหิต? มันสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเราอยู่ในประเภทเดียวกันกับสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้าง? ผู้คนได้จัดอันดับเราให้เป็น “พจน์ที่คล้ายกัน”—และนี่ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่รู้จักรเราหรือ?

เหตุใดเราต้องถ่อมใจตัวเราเองแทนที่จะขึ้นสูงท่ามกลางมนุษย์? เหตุใดมวลมนุษย์จึงละทิ้งเราต่อไป เหตุใดมวลมนุษย์จึงไม่สามารถกล่าวประกาศชื่อของเราได้? มีความโศกเศร้าใหญ่หลวงในหัวใจของเรา แต่ผู้คนจะสามารถรู้ได้อย่างไร? พวกเขาจะสามารถมองเห็นได้อย่างไร?

การที่ไม่เคยปฏิบัติต่อสิ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับเราในฐานะสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของพวกเขาทั้งหมดนั้น ได้ทิ้งให้ผู้คนงุนงงและสับสน รวกับว่าพวกเขาเพิ่งได้กินยานอนหลับ เมื่อเราเรียกเรียกพวกเขา พวกเขา ก็เพียงแค่นอนต่อไป และดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดได้เคยตระหนักถึงกิจการของเรา

วันนี้ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงหลับสนิทอยู่ เมื่อเพลงเฉลิมราชาณาจักรดังขึ้นเท่านั้น พวกเขา ก็ลืมตาสะลึมสะลือของพวกเขาและรู้สึกถึงความหดหู่เล็กน้อยในหัวใจของพวกเขา

เมื่อคทาของเราชักกระหน่ำท่ามกลางมวลมนุษย์ พวกเขา ยังคงให้ความสนใจที่น้อยนิด รวกับว่าชะตากรรมของพวกเขาไร้ค่าพอๆ กับทรายในทะเล แม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่มีความตระหนักรู้อยู่บ้าง แต่พวกเขาก็ยังคงไม่รู้ว่อย่างก้าวของเราได้มาไกลเพียงใดแล้ว—เพราะพวกเขาไม่ใส่ใจที่จะเข้าใจหัวใจของเรา และดังนั้นจึงไม่เคยได้สามารถปลดปล่อยตัวพวกเขาเองให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของซาตานได้

เราเคลื่อนไหวเหนือทุกสรรพสิ่ง และดำรงชีวิตท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง และในเวลาเดียวกัน เราที่อยู่กลางเวทีในหัวใจของผู้คนทั้งหมด ด้วยเหตุผลนี้ ผู้คนพิจารณาว่าเราแตกต่าง

โดยเชื่อว่าเราพิเศษเหนือธรรมดา หรือมีฉะนั้นก็เชื่อว่าเรามีอาจหยั่งลึกได้—และผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ ความไว้วางใจของพวกเขาในตัวเรากลายเป็นแข็งแกร่งขึ้นในแต่ละวัน

ครั้งหนึ่งเราได้เอนกายในสวรรค์ชั้นที่สาม สัมผัสการณ์ผู้คนทั้งหมดและทุกสรรพสิ่งในจักรวาล

เมื่อเรานอนหลับ ผู้คนก็เฝ้ายลง เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ที่จะรบกวนการพักผ่อนของเรา เมื่อเราตื่นขึ้น พวกเขาก็มีชีวิตชีวาขึ้นมาในทันที รวกับว่าพวกเขากำลังทำงานแห่งการนำความซึ้นบานมาให้เราอย่างแจ่มแจ้ง

นี่ไม่ใช่หน้าที่ของผู้คนบนแผ่นดินโลกที่มีต่อเราหรือ?

ผู้ใดท่ามกลางผู้คนของวันนี้มองเห็นว่าเราในฟ้าสวรรค์กับเรานบนแผ่นดินโลกเป็นหนึ่งเดียวกัน?

ผู้ใดไม่เคารพเราในสวรรค์? และผู้ใดไม่ดูแคลนเรานบนแผ่นดินโลก? เหตุใดมนุษย์จึงเร่ร่อนออกจากกันเสมอ?

เหตุใดมนุษย์จึงมีสองท่าทีที่แตกต่างกันต่อเรา?

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์บนแผ่นดินโลกไม่ใช่พระเจ้าผู้ซึ่งทรงบัญชาทั้งหมดในฟ้าสวรรค์หรือ?

เราในฟ้าสวรรค์ไม่ได้อยู่บนแผ่นดินโลกตอนนี้หรือ? เหตุใดผู้คนจึงมองเห็นเราแต่ไม่รู้จักเรา?

เหตุใดจึงมีระยะห่างมากเช่นนี้ระหว่างฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก?

สิ่งเหล่านี้ไม่ควรค่าต่อการตรวจดูที่ลึกยิ่งขึ้นโดยมนุษย์หรือ?

เมื่อเราทำงานของเรา และในระหว่างช่วงเวลาที่เราเปล่งถ้อยคำ ผู้คนปรารถนาที่จะเพิ่ม “สิ่งปรุปรุ” ให้กับมัน ราวกับว่าสำนึกรับรู้กลิ่นของพวกเขาเจ็บแสบเหม็นกว่าของเรา ราวกับว่าพวกเขาชอบรสชาติที่เข้มข้นมากกว่า และราวกับว่าเราไม่ตระหนักถึงสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมี และด้วยเหตุนี้ จึงต้อง “รบกวน” มนุษย์ให้ “เสริม” งานของเรา เราไม่สนใจทำให้ความเป็นบวกของผู้คนเบาบางลง

แต่ขอให้พวกเขาชำระตัวพวกเขาเองให้สะอาดโดยตั้งอยู่บนรากฐานแห่งการรู้จักเรา

เพราะพวกเขาขาดพร่องมากเกินไป เราจึงแนะนำให้พวกเขาใช้ความพยายามมากขึ้น

และดังนั้นจึงชัดเจนความขาดตกบกพร่องของพวกเขาเพื่อที่จะทำให้สมดังหัวใจของเรา

ครั้งหนึ่งผู้คนได้รู้จักเราในโนคติที่หลงผิดของพวกเขา แม้กระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ตระหนักถึงการนี้อย่างสิ้นเชิง

และด้วยเหตุนี้ การทะนุถนอมของพวกเขาจึงได้เหมือนกับการทำกับทรายราวกับเป็นทองคำ

เมื่อเราเตือนความจำพวกเขา พวกเขาก็เพียงกำจัดส่วนหนึ่งของการรู้จักเราเช่นนั้นทิ้งไปเท่านั้น

แต่แทนที่จะทดแทนส่วนที่ได้ทิ้งไปแล้วด้วยสิ่งต่างๆ ที่ทำจากเงินและทองคำ

พวกเขากลับชื่นชมส่วนที่ยังคงเหลืออยู่ในมือของพวกเขาต่อไป—และผลลัพธ์ก็คือ

พวกเขากล่อมใจและอดทนเบื้องหน้าเราเสมอ พวกเขาไม่สามารถเข้ากันได้กับเรา

เพราะพวกเขามีมโนคติที่หลงผิดมากเกินไป ด้วยเหตุนี้

เราจึงตัดสินใจที่จะยึดทั้งหมดที่มนุษย์มีและเป็นและขว้างมันไปไกลๆ

เพื่อให้ทั้งหมดสามารถดำรงชีวิตกับเราและไม่อยู่ห่างจากเราอีกต่อไป

การที่มนุษย์ไม่เข้าใจเจตจำนงของเราเป็นเพราะงานของเรา

บางคนเชื่อว่าเราจะสรุปปีติงานของเราเป็นครั้งที่สองและโยนพวกเขาลงสู่นรก

บางคนเชื่อว่าเราจะนำวิธีพูดแบบใหม่มาใช้ และพวกเขาส่วนใหญ่สั่นเทาด้วยความเกรงกลัว กล่าวคือ

พวกเขาเกรงกลัวลึกๆ ว่าเราจะทำงานของเราให้เสร็จสิ้นและทิ้งให้พวกเขาไม่มีที่ไป

และกลัวอย่างลึกลับว่าเราจะทอดทิ้งพวกเขาอีกครั้ง ผู้คนไข้มโนคติที่หลงผิดเก่าๆ

เพื่อประเมินวัตถุดิบใหม่ของเราเสมอ เราได้พูดว่าผู้คนไม่เคยได้จับความเข้าใจในวิธีการที่เราใช้ทำงาน—
ครั้งนี้พวกเขาจะสามารถเล่าเรื่องราวที่ดีเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองได้หรือไม่? โนคติที่หลงผิดเก่าๆ
ของผู้คนไม่ใช่อาวุธที่ทำให้งานของเรายุ่งเหยิงหรือไม่? เมื่อเราพูดกับผู้คน พวกเขาหลีกเลี่ยงสายตาสบของเร
เกรงกลัวลึกๆ ว่าดวงตาของเราจะมาลงที่พวกเขา ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงลดศีรษะของพวกเขาลง
ราวกับว่ากำลังขอรับการตรวจสอบจากเรา—และนี่ไม่ได้เกิดจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาหรือไม่?
เหตุใดจึงเป็นที่เราได้ถ่อมใจตัวเองจนกระทั่งวันนี้ แต่ไม่มีผู้ใดได้เคยสังเกตเลย?
เราต้องกราบไหว้มนุษย์หรือไม่? เราได้มาจากฟ้าสวรรค์สู่แผ่นดินโลก เราได้ลงมาจากที่สูงสู่สถานที่ลับแห่งหนึ่ง
และได้มาท่ามกลางมนุษย์และได้เปิดเผยทั้งหมดที่เราเป็นและเป็นต่อเขา วนะของเราจริงใจและจริงจังตั้งใจ
อดทนและใจดี—แต่ผู้ใดได้เคยเห็นสิ่งที่เราเป็นและมีไหม? เรายังคงถ่อมมนุษย์หรือไม่?
เหตุใดมันจึงลำบากยากเย็นที่เราจะพบกับมนุษย์? มันเป็นเพราะผู้คนยุ่งเกินไปในงานของพวกเขาหรือไม่?
มันเป็นเพราะเรากำลังละเลยหน้าที่ของเราและผู้คนทั้งหมดเจตนาไล่ตามเสาะหาความสำเร็จหรือไม่?

ในจิตใจของผู้คน พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า และมนุษย์ไม่อาจมีส่วนร่วมด้วยอย่างง่ายดาย ขณะที่มนุษย์เป็นมนุษย์
และไม่ควรกลายเป็นเกรออย่างง่ายดาย—ถึงกระนั้น
ความประพฤติดของผู้คนยังคงไม่สามารถถูกนำมาที่เบื้องหน้าเราได้
มันสามารถเป็นไปได้ไหมว่าข้อพึงประสงค์ของเราสูงเกินไป?
มันสามารถเป็นไปได้ไหมว่ามนุษย์อ่อนแอเกินไป?
เหตุใดผู้คนจึงมองมาตรฐานที่เราพึงประสงค์จากระยะไกลเสมอ? จริงๆ
แล้วมาตรฐานเหล่านั้นไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์หรือไม่? ข้อพึงประสงค์ของเราถูกคำนวณบนพื้นฐานของ
“รัฐธรรมนูญ” แห่งประชาชน และดังนั้น จึงไม่เคยไปเกินวุฒิภาวะของมนุษย์—แต่แม้กระนั้น
ผู้คนยังคงไม่สามารถสัมผัสมาตรฐานที่เราพึงประสงค์ได้
หลายครั้งมากเหลือคณานับที่เราได้ถูกละทิ้งท่ามกลางมนุษย์
หลายครั้งมากเหลือคณานับที่ผู้คนได้มองดูเราด้วยสายตาเย้ยหยัน
ราวกับว่าร่างกายของเราถูกปกคลุมไปด้วยหนามและน่าเกลียดสำหรับพวกเขา และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงชิงชังเรา
และเชื่อว่าเราปราศจากค่าคู่ควร ในหนทางนี้ เราถูกผลักไปมาโดยมนุษย์
หลายครั้งมากเหลือคณานับที่ผู้คนได้นำพาเรากลับบ้านด้วยราคาที่ต่ำ
และหลายครั้งมากเหลือคณานับที่พวกเขาได้ขายเราด้วยราคาที่สูง
และมันเป็นเพราะเหตุนี้ที่เราพบตัวเราเองในสถานการณ์ที่เราอยู่ในวันนี้
มันเป็นราวกับว่าผู้คนยังคงกำลังคิดหาอุบายทั้งหลายสำหรับเรา
พวกเขาส่วนใหญ่ยังคงต้องการที่จะขายเราเพื่อกำไรหลายร้อยล้านดอลลาร์

เพราะมนุษย์ไม่เคยได้ทะนุถนอมเราเลย มันเป็นราวกับว่าเราได้กลายเป็นสื่อกลางระหว่างผู้คน หรืออาวุธนิวเคลียร์ที่พวกเขาใช้ต่อสู้ท่ามกลางพวกกันเอง หรือข้อตกลงที่ลงนามแล้วระหว่างพวกเขา—และผลลัพธ์ก็คือ โดยสรุปแล้วเราไม่มีคุณค่าอย่างถึงที่สุดในหัวใจของมนุษย์ เราเป็นของใช้ในครัวเรือนที่ไม่จำเป็นต้องมีชิ้นหนึ่ง ถึงกระนั้นเราก็ไม่กล่าวโทษมนุษย์เพราะเหตุนี้ เราไม่ทำสิ่งใดเลยนอกจากช่วยผู้คนให้รอด และได้เปี่ยมเมตตาสงสารต่อมนุษย์เสมอ

ผู้คนเชื่อว่าเราจะรู้สึกสบายใจเมื่อเราโยนผู้คนลงสู่บ่อ รวกับว่าเรากำลังทำข้อตกลงกับบ่อเป็นพิเศษ และราวกับว่าเราเป็นแผนกบางจำพวกที่ชำนาญเป็นพิเศษในการขายผู้คน ราวกับว่าเราเป็นผู้เชี่ยวชาญในการต้มตุ๋นผู้คนและจะขายพวกเขาในราคาที่สูงทันทีที่เรามีพวกเขาในมือของเรา ปากของผู้คนไม่พูดเรื่องนี้ แต่ในหัวใจพวกเขา นี่คือนั่นที่พวกเขาเชื่อ แม้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะรักเรา แต่พวกเขาก็เชื่อเช่นนั้นอย่างลับๆ

เราได้จ่ายราคาที่สูงมากเช่นนี้และได้สละมากมายเหลือเกินเพื่อแลกกับความรักปริมาณน้อยนิดนี้จากพวกเขาหรือ? ผู้คนคือนักหลอกลวง และเราเล่นบทบาทของผู้ที่ถูกหลอกลวงเสมอ

มันเป็นราวกับว่าเราไร้เล่ห์เหลี่ยมเกินไป กล่าวคือ ทันทีที่พวกเขาได้มองเห็นจุดอ่อนนี้ พวกเขา ก็หลอกลวงเราต่อไป วณະจากปากของเราไม่ได้หมายถึงจะทำให้ผู้คนถึงแก่ความตายหรือคิดร้ายสู่ๆ ไปบนพวกเขา—วณະเหล่านั้นคือความเป็นจริงของมนุษย์ บางทีวณະของเราบางคำ “ไปไกลเกินไป” ซึ่งในกรณีนั้น เราสามารถเพียงแค่ “ขอ” การให้อภัยของผู้คนได้เท่านั้น เพราะเราไม่ได้ “มีทักษะ” ในภาษาของมนุษย์ สิ่งที่เราพูดส่วนมากจึงไม่สามารถสนองข้อเรียกร้องต่างๆ ของผู้คนได้ บางทีวณະของเราบางคำอาจเจาะหัวใจของผู้คน ดังนั้นเราจึงสามารถเพียงแค่ “ขอ” ให้พวกเขายอมผ่อนปรนได้เท่านั้น

เพราะเราไม่ชำนาญในปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์และไม่พิถีพิถันเกี่ยวกับวิธีที่เราพูด วณະของเราหลายคำจึงอาจทำให้ความขวยเขินปรากฏขึ้นในผู้คน

บางทีวณະของเราบางคำอาจพูดกับรากเหง้าของโรคภัยไข้เจ็บของผู้คนและเปิดโปงอาการป่วยของพวกเขา และดังนั้น เราจึงชี้แนะให้กินยาที่เราได้เตรียมไว้ให้เจ้าบ้างบางส่วน

เพราะเราไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายเจ้าและยานี้ไม่มีผลข้างเคียงเลย บางทีวณະของเราบางคำอาจฟังดูไม่ “เหมือนจริง” แต่เรา “ขอ” ให้ผู้คนไม่ตื่นตระหนก—เราไม่ “ว่องไว” ทั้งมือและเท้า ดังนั้นวณະของเราจึงยังไม่ได้ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้น เราขอให้ผู้คน “อดกลั้น” ต่อเรา

วณະเหล่านี้มีการช่วยเหลือให้มนุษย์ไหม? เราหวังว่าผู้คนสามารถได้รับบางสิ่งจากวณະเหล่านี้ เพื่อที่วณະของเราจะไม่สูญเปล่าเสมอไป!

บทที่ 31

เราไม่เคยได้มีที่สถิตในหัวใจของผู้คนเลย เมื่อเราสำรวจค้นผู้คนอย่างแท้จริง พวกเขาก็ปิดตาของพวกเขาแน่นและเพิกเฉยต่อการกระทำของเรา

ราวกับว่าทั้งหมดที่เราทำคือการพยายามที่จะทำให้พวกเขาพอใจ ซึ่งผลลัพธ์ก็คือพวกเขาจะแข่งขกับการกระทำของเราเสมอ

มันเป็นราวกับว่าเราขาดพร่องการตระหนักรู้ตนเองใดๆ ราวกับว่าเรากำลังโอ้อวดตัวเราเองต่อหน้ามนุษย์เสมอ จึงทำให้พวกเขาผู้ซึ่ง “ซื่อตรงและชอบธรรม” โกรธด้วยประการนั้น

ถึงกระนั้นเราก็สู้ทนแม้จะอยู่ได้สภาพเงื่อนไขที่ไม่เป็นใจเช่นนี้ และเราก็ทำงานของเราต่อไป ด้วยเหตุนี้เรารู้ว่าเราได้ชิมรสหวาน เบรีว ขมและฉุนของประสบการณ์มนุษย์

และเรามาในสายลมและไปกับสายฝน เราพูดว่าเราเคยได้มีประสบการณ์กับการข่มเหงรังแกครอบครัว ได้มีประสบการณ์กับยามสุขและยามทุกข์ของชีวิต

และได้ผ่านประสบการณ์กับความเจ็บปวดของการพรากจากร่างกาย อย่างไรก็ตาม เมื่อเราได้มายังแผ่นดินโลก แทนที่จะต้อนรับเราเพราะความยากลำบากที่เราได้ทนทุกข์เพื่อพวกเขา ผู้คนกลับบอกปิดเจตนาดีของเรา “อย่างสุภาพ” เราจะสามารถไม่เจ็บปวดจากการนี้ได้หรือไม่? เราจะสามารถไม่ได้รับความเสียใจได้อย่างไร?

มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเราได้กลายเป็นเนื้อหนังเพียงเพื่อให้มันทั้งหมดสิ้นสุดลงยั่งยืนเท่านั้น?

เหตุใดมนุษย์จึงไม่รักเรา? เหตุใดความรักของเราจึงได้รับการตอบแทนด้วยความเกลียดชังของมนุษย์?

มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเราควรจะต้องทนทุกข์ในหนทางนี้?

ผู้คนได้หลั่งน้ำตาแห่งความเห็นอกเห็นใจเพราะความยากลำบากของเรานบนแผ่นดินโลก

และผู้คนได้ค่าว่าความอยู่ดีธรรมแห่งโซคร้ายของเรา ถึงกระนั้นผู้ใดได้เคยรู้จักหัวใจของเราอย่างแท้จริง?

ผู้ใดจะมีวันสามารถล่วงรู้ความรู้สึกของเราได้? ครั้งหนึ่งมนุษย์ได้มีความชื่นชอบที่ลุ่มลึกต่อเรา และครั้งหนึ่งเขาได้ถวิลหาเราบ่อยครั้งในความฝันของเขา—

แต่ผู้คนบนแผ่นดินโลกจะสามารถเข้าใจเจตจำนงของเราในฟ้าสวรรค์ได้อย่างไร?

ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งผู้คนได้ล่วงรู้ถึงความรู้สึกโสคร้ายของเรา

แต่ผู้ใดได้เคยมีความเห็นอกเห็นใจในฐานะเพื่อนร่วมทนทุกข์สำหรับความทุกข์ร้อนของเรา?

มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่ามนธรรมของผู้คนบนแผ่นดินโลกสามารถขับเคลื่อนและเปลี่ยนแปลงหัวใจที่โศกเศร้าของเราได้?

ผู้คนบนแผ่นดินโลกไม่สามารถบอกเราถึงความยากลำบากที่บอกไม่ได้ภายในหัวใจของพวกเขาได้หรือไม่?

วิญญาณทั้งหลายและพระวิญญาณต่างพึ่งพากันและกัน แต่เพราะสิ่งกีดขวางแห่งเนื้อหนัง สมองของผู้คนได้ “สูญเสียการควบคุม” ไปแล้ว ครั้งหนึ่งเราได้เตือนความจำผู้คนให้มาเบื้องหน้าเรา

แต่การเรียกหาของเราไม่ได้ทำให้ผู้คนทำให้สิ่งที่เราได้ขอล่วง พวกเขาเพียงแค่มองขึ้นไปบนท้องฟ้า
ดวงตาเต็มไปด้วยน้ำตา รวกับว่าพวกเขาได้กำลังแบกรับความยากลำบากที่บอกไม่ได้
ราวกับว่ามีบางสิ่งยืนขวางทางของพวกเขาอยู่
ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงประสานมือของพวกเขาและกราบไหว้อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ในการวิงวอนต่อเรา
เพราะเราเปี่ยมพรานี้ เราจึงมอบพรของเราท่ามกลางมนุษย์ และในชั่วพริบตา
ชั่วขณะแห่งการปรากฏด้วยตัวเองของเราท่ามกลางมนุษย์ก็มาถึง—
ถึงกระนั้นมนุษย์ได้ล้มล้างปฏิญาณของเขาต่อฟ้าสวรรค์ไปนานตั้งแต่นั้นแล้ว นี่ไม่ใช่การไม่เชื่อฟังแท้ๆ
ของมนุษย์หรือ? เหตุใดมนุษย์จึงทนทุกข์จาก “ความจำเสื่อม” เสมอ? เราได้แทงเขาหรือ?
เราได้กำราบร่างกายของเขาหรือ? เราบอกมนุษย์เกี่ยวกับความรู้สึกลึกภายในหัวใจของเรา
เหตุใดเขาจึงหลีกเลี่ยงเราเสมอ? ในความทรงจำของผู้คน
มันเป็นราวกับว่าพวกเขาได้สูญเสียบางสิ่งไปและหาที่ใดก็ไม่พบ
แต่มันก็เป็นราวกับว่าความทรงจำของพวกเขาไม่เที่ยงตรงด้วยเช่นกัน
ด้วยเหตุนี้ผู้คนทนทุกข์กับความขี้ลืมในชีวิตของพวกเขาเสมอ
และวันเวลาของชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งปวงอยู่ในความระส่ำระสาย
ถึงกระนั้นก็ไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดเพื่อระบุงการกับการนี้
ผู้คนไม่ทำอะไรเลยนอกจากเหยียบย่ำและฆาตกรรมกันและกัน
ซึ่งได้นำไปสู่สภาวะแห่งความพ่ายแพ้อย่างย่อยยับในวันนี้
และได้ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลล่มสลายลงไปในน้ำโศโครกและโคลนตม
โดยปราศจากโอกาสแห่งความรอด

เมื่อเราได้มาถึงท่ามกลางมนุษย์ทั้งหมด นั่นคือชั่วขณะจริงแท้ที่ผู้คนได้กลายเป็นรักภักดีต่อเรา ณ เวลา
พยานาใหญ่สีแดงก็ได้เริ่มวางมือที่ขอบมาตรการของมันบนผู้คน เราได้ยอมรับ “คำเชิญ” และเราได้มา
“นั่งที่โต๊ะจัดเลี้ยง” ท่ามกลางมนุษย์ โดยถือ “จดหมายเชิญ” ที่มวลมนุษย์ให้เราไว้ เมื่อพวกเขาได้เห็นเรา
ผู้คนไม่ได้ใส่ใจต่อเรา เนื่องจากเราไม่ได้ตกแต่งตัวเราเองด้วยเสื้อผ้าหรูหราและได้นำเพียงแค่ “บัตรประจำตัว”
ของเรามาด้วยเพื่อไปนั่งที่โต๊ะกับมนุษย์ ไม่มีการแต่งหน้าราคาแพงบนใบหน้าของเรา
ไม่มีมงกุฎบนศีรษะของเรา และเราได้สวมเพียงเครื่องทำเองที่บ้านธรรมดาๆ คู่หนึ่งที่เท้าของเรา
สิ่งที่ได้ทำให้ผู้คนผิดหวังมากที่สุดคือการขาดพร่องลิปสติกบนปากของเรา ยิ่งไปกว่านั้น
เราไม่ได้พูดคำพูดที่สุภาพ และลิ้นของเราไม่ได้เป็นปากกาของนักเขียนที่เตรียมพร้อม
แต่คำพูดของเราแต่ละคำได้เจาะเข้าไปในหัวใจชั้นในสุดของมนุษย์แทน ซึ่งได้เพิ่มเติมความประทับใจ
“ที่น่าโปรดปราน” ของผู้คนต่อปากของเราบ้างแล้ว

การปรากฏที่กล่าวถึงข้างต้นนั้นได้เพียงพอสำหรับผู้คนที่จะให้ “การปฏิบัติเป็นพิเศษ” แก่เรา และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้ปฏิบัติต่อเราเหมือนคนบ้านนอกชื่อๆ จากชนบทซึ่งไม่มีความรู้เกี่ยวกับโลกเลย และไร้ปัญญา ถึงกระนั้นเมื่อทุกคนได้ยื่น “เงินของขวัญ” มาให้ ผู้คนก็ยังคงไม่ได้คำนึงถึงเราว่ามีเกียรติ แต่เพียงแค่มอบเบื้องหน้าเราโดยปราศจากความเคารพใดๆ แกล้งถ่วงเวลาและอารมณ์เสีย เมื่อมือของเราได้เอื้อมออกไป พวกเขาก็ได้ประหลาดใจในทันที และพวกเขาได้คุกเข่าลงและได้ส่งเสียงตะโกนดังมากออกมา พวกเขาได้รวบรวม “เงินของขวัญ” ของเราทั้งหมด เพราะจำนวนมีมาก

พวกเขาจึงได้คิดเดี๋ยวนั้นเลยว่าเราเป็นเศรษฐีเงินล้านและได้ฉีกเสื้อผ้าที่ขาดรุ่งริ่งจากร่างกายของเราโดยปราศจากความยินยอมของเรา แล้วสวมเสื้อผ้าใหม่แทนที่เสื้อผ้าเก่าเหล่านั้น—ถึงกระนั้นการนี้ไม่ได้ทำให้เรามีความสุข เพราะเราไม่คุ้นเคยกับชีวิตที่ง่ายดายเช่นนี้และรังเกียจการปฏิบัติ “ชั้นหนึ่ง” นี้

เพราะเราได้ถือกำเนิดจากนิเวศบริสุทธิ์ และอาจกล่าวได้ว่าเพราะเราได้เกิดมาใน “ความยากจน” เราจึงไม่เคยชินกับชีวิตที่ฟุ่มเฟือยพร้อมผู้คนที่คอยรับใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง

เราปรารถนาเพียงแค่ว่าผู้คนอาจจะสามารถเข้าใจความรู้สึกในหัวใจของเรา

ว่าพวกเขาอาจจะสามารถสืบทอดความยากลำบากเล็กน้อยเพื่อที่จะยอมรับความจริงที่ไม่รู้สึกชูกิจจากปากของเราได้ เพราะเราไม่เคยได้สามารถพูดถึงทฤษฎี

อีกทั้งไม่สามารถที่จะใช้หนทางอำพรางของมวลมนุษย์ในการประพาดตัวคนเราเองในสังคมเพื่อที่จะมีส่วนร่วมกับผู้คนได้

และเพราะเราไม่สามารถปรับคำพูดของเราให้เหมาะสมได้โดยสอดคล้องกับสีหน้าของผู้คนหรือจิตวิทยาของพวกเขา ผู้คนจึงได้เกลียดเราเสมอ ได้เชื่อว่าเราไม่คู่ควรกับการมีปฏิสัมพันธ์

และได้พูดว่าเรามีกลิ่นที่คมและทำร้ายผู้คนเสมอ ถึงกระนั้นเราก็ไม่มีทางเลือก กล่าวคือ ครั้งหนึ่งเรา “ได้ศึกษา” จิตวิทยาของมนุษย์ ครั้งหนึ่งเรา “ได้เขียนแบบ” ปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ และครั้งหนึ่งเราได้ไปที่ “วิทยาลัยภาษา” เพื่อเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ เพื่อที่เราจะได้เชี่ยวชาญวิถีทางที่ผู้คนใช้พูดคุย

และพูดอย่างเหมาะสมกับสีหน้าของพวกเขา—แต่แม้ว่าเราได้สละความพยายามมากมายและได้ไปเยี่ยม “ผู้เชี่ยวชาญ” มากมาย ทั้งหมดก็ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นเลย ไม่เคยได้มีสิ่งใดของสภาวะความเป็นมนุษย์ในตัวเราเลย ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ความพยายามของเราไม่เคยได้ส่งผลแม้แต่น้อย

และเราก็ไม่เคยได้มีความสามารถตามธรรมชาติแม้แต่น้อยในภาษาของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้คำพูดของมนุษย์ที่ว่า “งานหนักนำมาซึ่งความสำเร็จ” จึงได้ “กระดอน” ไปจากเรา

และผลลัพธ์ก็คือคำพูดเหล่านี้มาถึงบทธวสานบนแผ่นดินโลก โดยที่ไม่มีผู้คนตระหนักถึงมัน

คำพังเพยนี้ได้ถูกพิสูจน์ว่าผิดโดยพระเจ้าจากฟ้าสวรรค์

จึงยืนยันความถูกต้องอย่างเพียงพอว่าคำพูดเหล่านี้ฟังไม่ขึ้น ด้วยเหตุนี้เรากำลังขอภัยต่อมนุษย์
แต่ไม่มีสิ่งใดที่จะต้องทำ—ผู้ใดได้ทำให้เรา “โง่” เหลือเกิน? เราไม่สามารถเรียนรู้ภาษาของมนุษย์
ไม่สามารถกลายเป็นข้าของในปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิต และไม่สามารถเข้าสังคมกับผู้อื่นได้
เราเพียงแต่ให้คำแนะนำแก่ผู้อื่นให้อดกลั้น ให้ระงับความโกรธภายในหัวใจของพวกเขา
ให้ไม่ทำร้ายตัวพวกเขาเองเพราะเรา ผู้ใดได้ทำให้พวกเรามีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน?
ผู้ใดได้ทำให้พวกเราพบกัน ณ ช่วงขณะนี้? ผู้ใดได้ทำให้พวกเรามีอุดมคติตรงกัน?

อุปนิสัยของเรากระจายไปทั่วคำพูดของเราทั้งหมด ถึงกระนั้นผู้อื่นไม่สามารถจับความเข้าใจได้ในคำพูดของเรา
พวกเขาเพียงแต่คิดเล็กคิดน้อยเกี่ยวกับสิ่งที่เราพูด—นั่นมีประโยชน์อันใดหรือ?
มโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเกี่ยวกับเราสามารถทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อมได้หรือไม่? สิ่งต่างๆ
บนแผ่นดินโลกจะสามารถสำเร็จลุล่วงเจตจำนงของเราได้หรือไม่?
เราได้พยายามสอนผู้อื่นถึงวิธีพูดคำพูดของเราต่อไป แต่มันก็ได้เป็นราวกับว่ามนุษย์พูดไม่ออก
และเขาไม่เคยได้สามารถเรียนรู้วิธีพูดคำพูดของเราในแบบที่เราคงจะปรารถนาได้
เราได้สอนเขาแบบปากต่อปาก ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เคยได้สามารถเรียนรู้
หลังจากนี้เท่านั้นที่เราทำการค้นพบครั้งใหม่ กล่าวคือ
ผู้อื่นบนแผ่นดินโลกจะสามารถพูดคำพูดแห่งฟ้าสวรรค์ได้อย่างไร? นี่ไม่ฝ่าฝืนกฎแห่งธรรมชาติหรือไม่?
แต่เพราะความกระตือรือร้นและความอยากรู้อยากเห็นของผู้อื่นที่มีต่อเรา
เราจึงได้ริเริ่มงานของเราอีกส่วนหนึ่งกับมนุษย์
เราไม่เคยได้ทำให้มนุษย์อับอายเพราะความขาดตกบกพร่องของเขา
แต่กลับจัดเตรียมให้มนุษย์แทนโดยสอดคล้องกับสิ่งที่เขาขาดพร่อง
มันเป็นเพราะเหตุนี้เท่านั้นเองที่ผู้อื่นมีความประทับใจที่นำไปรดปรานอยู่บ้างในตัวเรา
และเราใช้โอกาสนี้เพื่อรวบรวมผู้คนเข้าด้วยกันอีกครั้ง
เพื่อที่พวกเขาอาจชื่นชมอีกส่วนหนึ่งของความมั่งคั่งของเรา ณ ช่วงขณะนี้ ผู้คนจมอยู่ในความสุข
ความสดชื่นรื่นเริงและเสียงหัวเราะ ลอยละล่องรอบก้อนเมฆหลากสีบนท้องฟ้าอีกครั้ง
เราเปิดกว้างหัวใจของมนุษย์ และมนุษย์ก็มีกำลังวังชาใหม่ในทันที
และเขาไม่เต็มใจที่จะซ่อนเร้นจากเราอีกต่อไป เนื่องจากเขาได้ลองชิมรสหวานของน้ำผึ้ง
และดังนั้นเขาจึงนำของไปของเขาทั้งหมดออกมาเพื่อแลกเปลี่ยน—ราวกับว่าเราได้กลายเป็นจตุรวรรณขยะ
หรือสถานจัดการของเสีย ด้วยเหตุนี้ หลังจากมองเห็น “โฆษณา” ที่ได้ถูกปิดประกาศ
ผู้คนก็มาเบียดหน้าเราและมีส่วนร่วมด้วยใจจดใจจ่อ เนื่องด้วยพวกเขาดูเหมือนจะคิดว่าพวกเขาสามารถได้รับ
“ของที่ระลึก” สองสามชิ้น ดังนั้นพวกเขาจึงส่ง “จดหมาย” มาให้เรา

ว่าพวกเขาอาจจะเข้าร่วมในเหตุการณ์ที่เราได้กำหนดไว้ ณ ช่วงขณะนี้พวกเขาไม่เกรงกลัวการสูญเสีย เพราะ “ทุน” ที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมเหล่านี้ไม่มาก และดังนั้นพวกเขาจึงกล้าเสี่ยงที่จะมีส่วนร่วม หากไม่ได้มีของที่ระลึกที่จะถูกรับไว้จากการมีส่วนร่วม ผู้คนก็จะจะไปจากสังเวียนและขอเงินของพวกเขาคืน และพวกเขาก็คงจะคิดคำนวณ “ดอกเบี้ย” ที่เราเป็นหนี้พวกเขาอีกด้วย

มันเป็นเพราะมาตรฐานการดำรงชีวิตของวันนี้ได้เพิ่มขึ้น ไปถึง “ความเจริญรุ่งเรืองระดับพอประมาณ” และสัมฤทธิ์ “การทำให้ทันสมัย” โดยมี “เจ้าหน้าที่อาวุโส” “ไปสู่ชนบท” ด้วยตนเอง เพื่อจัดการเตรียมการงานนั่นเองที่ความเชื่อของผู้คนได้ทวีขึ้นหลายเท่าในทันที—และเพราะ “รัฐธรรมนูญ” ของพวกเขากำลังกลายเป็นดีขึ้นและดีขึ้น พวกเขาจึงพิจารณาเราด้วยความเลื่อมใส และเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมกับเราเพื่อที่จะได้รับความไว้วางใจของเรา

11 เมษายน ค.ศ.1992

บทที่ 32

เมื่อผู้คนรวมตัวกันกับเรา หัวใจของเราก็เต็มไปด้วยความชื่นบาน
เรามอบพรในมือของเราท่ามกลางมนุษย์โดยทันที เพื่อที่ผู้คนอาจชุมนุมกับเรา
และไม่เป็นศัตรูผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังเราแต่เป็นเพื่อนผู้ซึ่งเข้ากันได้กับเรา ด้วยเหตุนี้
เราก็ปฏิบัติต่อมนุษย์ในหนทางที่กินใจด้วยเช่นกัน ในงานของเรานั้น
มนุษย์ถูกมองเห็นในฐานะสมาชิกขององค์กรระดับสูง ดังนั้นเราจึงให้ความสนใจกับเขามากขึ้น
เนื่องจากเขาได้เป็นวัตถุประสงค์ของงานของเราเสมอ เราได้สถาปนาที่สถิตของเราในหัวใจของผู้คน
เพื่อที่หัวใจของพวกเขาอาจเคารพนับถือเรา—
ถึงกระนั้นพวกเขายังคงไม่รู้เท่าทันอย่างสิ้นเชิงว่าทำไมเราจึงทำการนี้ และพวกเขาไม่ทำสิ่งใดนอกจากรอ
ถึงแม้ว่าที่สถิตที่เราได้สถาปนาในหัวใจของผู้คนแล้ว แต่พวกเขาไม่พึงประสงค์ให้เราพักอาศัยที่นั่น
พวกเขากลับรอคอยให้ “องค์บริสุทธิ์หนึ่งเดียว” ในหัวใจพวกเขามาถึงโดยลับล้นแทน เพราะอัตลักษณ์ของเรา
“ต่ำด้อย” เกินไป เราจึงไม่เทียบเท่ากับข้อเรียกร้องของผู้คนและด้วยเหตุนี้จึงถูกพวกเขาขับออกไป
สิ่งที่พวกเขาต้องการคือ “เรา” ที่สูงส่งและทรงฤทธิ์ แต่เมื่อเราได้มา เราไม่ได้ปรากฏในหนทางนี้ต่อมนุษย์
และดังนั้นพวกเขาจึงได้กำลังมองออกไปไกลโพ้นต่อไป รอคอยผู้หนึ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกเขา
เมื่อเราได้มาเบื้องหน้าผู้คน พวกเขาปฏิเสธเราต่อหน้ามวลชน เราสามารถเพียงแค่อื่นหลบไปด้านหนึ่ง
รอคอยที่จะถูกมนุษย์ “จัดการ” เฝ้าดูเพื่อให้เห็นว่าผู้คนจะลงเอยด้วยการทำสิ่งใดกับเรา “ผลิตภัณฑ์”
ที่ขาดตกบกพร่องชิ้นนี้ เราไม่มองดูที่แผลเป็นของผู้คน แต่มองดูที่ส่วนของพวกเขาที่ปราศจากแผลเป็น
และจากการนี้เราก็ได้รับความสมดังใจหมาย ในสายตาของผู้คน เราเป็นแค่ “ดาวดวงเล็ก”
ที่ได้เคลื่อนลงมาจากท้องฟ้า เราเป็นเพียงผู้น้อยที่สุดในฟ้าสวรรค์
และการมาถึงของเราบนแผ่นดินโลกในวันนี้ได้รับพระบัญชาจากพระเจ้า
ผลก็คือผู้คนได้คิดหาการตีความของคำว่า “เรา” และ “พระเจ้า” เพิ่มมากขึ้น โดยเกรงกลัวอยู่ลึกๆ
ต่อการพิจารณาว่าพระเจ้ากับเราคือหนึ่งเดียวกัน
เพราะภาพลักษณ์ของเราไม่เป็นที่น่าพอใจที่มีพระรูปลักษณะของพระเจ้า
ผู้คนทั้งหมดจึงเชื่อว่าเราเป็นผู้รับใช้ที่ไม่ได้มาจากตระกูลของพระเจ้า
และพวกเขาพูดว่านี่ไม่ใช่พระฉายาของพระเจ้า บางทีอาจมีผู้คนที่ได้มองเห็นพระเจ้า—
แต่เพราะการขาดพร่องความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเรากับแผ่นดินโลก พระเจ้าจึงไม่เคยได้ “ทรงปรากฏ” ต่อเรา
บางทีเราอาจมี “ความเชื่อ” น้อยเกินไป และดังนั้นผู้คนจึงมองเห็นว่าเรต่ำด้อย
ผู้คนจินตนาการว่าหากใครบางคนเป็นพระเจ้าจริงๆ
เช่นนั้นแล้วเขาก็จะชำนาญด้านภาษาของมนุษย์อย่างแน่นอน เนื่องจากว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้าง

แต่ข้อเท็จจริงทั้งหลายตรงกันข้ามกันอย่างแน่นอน กล่าวคือ
เราไม่เพียงไม่ได้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาของมนุษย์เท่านั้น แต่มีหลายครั้งที่เราไม่สามารถแม้แต่จะ “จัดเตรียม”
ให้กับ “ความขาดตกบกพร่อง” ของมนุษย์ ผลก็คือเรารู้สึก “ผิด” เล็กน้อย
เนื่องจากว่าเราไม่กระทำการเช่นที่ผู้คน “เรียกร้อง”
แต่เพียงแค่เตรียมวัสดุและทำงาน โดยสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขา “ขาดพร่อง”
ข้อเรียกร้องที่เราทำกับมนุษย์นั้น ไม่ยิ่งใหญ่แต่อย่างใด ถึงกระนั้นผู้คนก็เชื่อเป็นอย่างอื่น ด้วยเหตุนี้
“ความถ่อมใจ” ของพวกเขาจึงถูกเปิดเผยในทุกการเคลื่อนไหวของพวกเขา
พวกเขามีแนวโน้มที่จะเดินข้างหน้าเรา นำเราไปบนหนทางเสมอ โดยกลัวอย่างลึกลับว่าเราจะหลงทาง
หวาดกลัวว่าเราจะออกนอกเส้นทางเข้าไปในป่าไม้โบราณลึกเข้าไปในภูเขา
ผลก็คือผู้คนได้นำทางเราไปข้างหน้าเสมอ โดยเกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะเดินเข้าไปในคุกใต้ดิน เรามี
“ความประทับใจที่ค่อนข้างน่าโปรดปราน” ต่อความเชื่อของผู้คน เนื่องจากว่าพวกเขาได้ “ทำงานตราครุฑ”
เพื่อเราโดยปราศจากการคิดถึงอาหารหรือการนอน
จนถึงขนาดที่การทำงานของพวกเขาก็เพื่อให้เราได้ทิ้งให้พวกเขาไม่ได้หลับไม่ได้นอนทั้งกลางวันและกลางคืนและถึง
กับผมเอง—นี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของพวกเขาได้ “อยู่เหนือล้ำ” จักรวาลทั้งหลาย และ
“ล้ำเลิศกว่า” บรรดาอัครทูตและผู้เผยพระวจนะตลอดยุคทั้งหลาย

เราไม่ประจบมัวด้วยความเรงราเพราะทักษะอันยิ่งใหญ่ของผู้คน
และอีกทั้งเราก็ไม่พิจารณาพวกเขาอย่างเย็นชาเพราะข้อบกพร่องของพวกเขา
เราเพียงแค่ทำสิ่งซึ่งอยู่ในมือของเรา เราไม่ให้การปฏิบัติเป็นพิเศษแก่ผู้ใด
แต่เพียงแค่ทำงานโดยสอดคล้องกับแผนการของเรา
ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่รู้ถึงเจตจำนงของเราและอธิษฐานขอสิ่งต่างๆ จากเราต่อไปเรื่อย
ราวกับว่าความมั่งคั่งที่เราได้มอบแก่พวกเขาไม่สามารถประจวบพ้องกับข้อพึงประสงค์ของพวกเขา
ราวกับว่ามีอุปสงค์มากกว่าอุปทาน แต่ในยุคของวันนี้ ผู้คนทั้งหมดสำนึกรู้สึกว่ามี “การพองตัว”—
ผลก็คือมือของพวกเขาเต็มไปด้วยสิ่งที่เราได้ให้พวกเขาเพื่อที่จะชื่นชม
เป็นเพราะการนี้เองที่พวกเขายิ่งเบียดเบียนเรา
และดังนั้นชีวิตของพวกเขาจึงเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิงและพวกเขาไม่รู้เท่าทันถึงสิ่งที่พวกเขาควรและไม่ควรกิน
บางคนถึงกับกอดสิ่งต่างๆ ที่เราได้ให้แก่พวกเขาเพื่อชื่นชมไว้แน่น โดยเฝ้าดูสิ่งเหล่านั้นอย่างใกล้ชิด
เพราะผู้คนเคยทนทุกข์จากการกีดกันอาหาร
และมันไม่ใช่สิ่งง่ายดายเลยที่พวกเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของวันนี้ พวกเขาทั้งหมด
“สำนึกในบุญคุณไม่รู้จบ” และได้มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในท่าทีของพวกเขาต่อเรา

พวกเขาปล่อยให้เบื้องหน้าเราต่อไป เพราะเราได้ให้พวกเขามากมายเหลือเกิน พวกเขาจึงจับมือเราไว้และทำ “เสียงแห่งความรู้สึกขอบคุณ” ต่อไป เราเคลื่อนไหวเหนือจักรวาลทั้งหลาย และขณะที่เราเดิน เราก็สังเกตเห็นผู้คนของทั้งจักรวาล ท่ามกลางผู้ที่รวมกลุ่มกันอยู่บนแผ่นดินโลก ไม่เคยได้มีผู้ใดซึ่งเหมาะสมสำหรับงานของเรา หรือซึ่งรักเราอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้ ณ ช่วงเวลานี้ เราถอนหายใจในความท้อใจ และผู้คนที่แยกย้ายกันไปโดยทันที เพื่อที่จะไม่ชุมนุมกันอีก เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าจะ “จับพวกเขาทั้งหมดในทีเดียว” เราใช้โอกาสนี้เพื่อมาท่ามกลางมนุษย์ เพื่อทำงานของเรา—งานซึ่งเหมาะสม—ท่ามกลางผู้ที่แยกย้ายกันไปเหล่านี้

โดยคัดสรรบรรดาผู้ที่เหมาะสมให้เราทำงานภายในพวกเขา เราไม่ปรารถนาที่จะ “กักขัง” ผู้คนไว้กลางการติสอนของเราเพื่อที่พวกเขาอาจไม่มีวันรอดพ้น เราเพียงแค่ทำงานที่เราต้องทำ เราได้มาเพื่อขอ “ความช่วยเหลือ” ของมนุษย์ เพราะการบริหารจัดการของเราขาดพร่องความประพฤติกุศลของมนุษย์ มันจึงเป็นไปได้ที่จะทำงานของเราให้สำเร็จเสร็จสิ้น ซึ่งขัดขวางงานของเราจากการดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

เราหวังเพียงแค่ว่าผู้คนมีความแน่วแน่ที่จะร่วมมือกับเรา เราไม่ได้ขอให้พวกเขาทำอาหารดีๆ ให้เรา หรือให้พวกเขาจัดเตรียมที่บางแห่งที่เหมาะสมให้เราวางศิระของเร หรือให้พวกเขาทำเสื้อผ้าสวยๆ เพื่อเรา—เราไม่มีการคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้แม้แต่น้อย เมื่อผู้คนสามารถเข้าใจเจตจำนงของเราและไปข้างหน้ากับเรา เคียงข้างกัน เราก็จะพึงพอใจในหัวใจของเรา

ผู้ใดบนแผ่นดินโลกได้เคยรับเราด้วยหัวใจของพวกเขา? ผู้ใดได้เคยรักเราด้วยหัวใจของพวกเขา?

ความรักของผู้คนเจือจางลงเสมอ แม้แต่เราก็ “ไม่รู้”

ว่าเหตุใดความรักของพวกเขาจึงไม่สามารถแบ่งและไม่เจือจาง ด้วยเหตุนี้จึงมี “ความล้าลึก”

มากมายถูกบรรจุอยู่ในมนุษย์ด้วยเช่นกัน ท่ามกลางสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างทั้งหลาย

มนุษย์ถูกมองว่าเป็นผู้หนึ่งซึ่งเป็น “เหมือนปาฏิหาริย์” และ “มีอาจหยั่งลึกได้” และดังนั้นเขาจึงมี “คุณสมบัติ”

เบื้องหน้าเรา เราทราบดีว่าเขามีสถานะที่เท่าเทียมกับเรา—แต่เขามองไม่เห็นสิ่งใดแปลกเกี่ยวกับ “สถานะ”

นี้ของเขา ในการนี้มันไม่ใช่ที่เราไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนยืนในตำแหน่งนี้และชื่นชมมัน

แต่เราปรารถนาให้พวกเขามีสำนึกรู้สึกแห่งความพอเหมาะพอควร

ให้พวกเขาไม่คิดถึงตัวพวกเขาเองเกินที่ตนควรจะคิด มีระยะห่างระหว่างฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลกอยู่

ยังไม่ต้องพูดถึงระยะห่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ระยะห่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ไม่ถึงกับยิ่งใหญ่กว่าหรือ?

บนแผ่นดินโลก มนุษย์กับเราอยู่ “ในเรือลำเดียวกัน” และพวกเรา “ฝ่าพายุลไปด้วยกัน”

อัตลักษณ์ของเราไม่ได้ยกเว้นเราจากการผ่านประสบการณ์กับความยากลำบากของโลกมนุษย์

และเป็นเพราะเหตุนี้เองที่เราได้ตกลงสู่รูปการณ์แวดล้อมที่เราอยู่ในวันนี้

เราไม่เคยได้มีสถานที่ที่จะพักอาศัยอย่างสันติสุขบนแผ่นดินโลก ซึ่งคือสาเหตุที่ผู้คนพูดว่า
“บุตรมนุษย์ไม่เคยได้ทรงมีที่ที่จะวางพระเศียรของพระองค์”
ผลก็คือผู้คนได้ร้องไห้เป็นน้ำตาแห่งความเมตตาสงสารต่อเรา และเก็บเงินไม่ก็สับหยวนไว้เพื่อเป็น
“กองทุนบรรเทาทุกข์” ให้แก่เรา เพราะการนี้เท่านั้นที่เรากำลังให้หยุดพัก หากไม่ได้มี “ความช่วยเหลือ”
ของผู้คนแล้วไซ้ ผู้ใดจะรู้ว่าเราจะไปลงเอยที่ไหน!

เมื่องานของเราสิ้นสุดลง เราก็จะไม่แสวงหา “การบรรเทาทุกข์ทางการเงิน” จากมนุษย์อีกต่อไป
แต่เราจะปฏิบัติหน้าที่ที่มีมาแต่กำเนิดของเรา และจะนำ “สิ่งต่างๆ แห่งนิเวศของเรา”
ทั้งหมดลงมาให้แก่ผู้คนเพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขาแทน
วันนี้ทุกคนถูกทดสอบท่ามกลางการทดสอบของเรา
เมื่อมือของเรามาที่มนุษย์โดยไม่คาดฝันอย่างเป็นทางการจะลักษณะ
ผู้คนก็จะไม่พิจารณาเราด้วยสายตาที่เลื่อมใสอีกต่อไป แต่จะปฏิบัติต่อเราด้วยความเกลียดชัง และ ณ
ชั่วขณะนี้หัวใจของพวกเขาจะถูกเรากัดออกมาโดยทันทีเพื่อทำหน้าที่เป็นตัวอย่าง
เราพินิจพิจารณาหัวใจของมนุษย์ภายใต้ “กล้องจุลทรรศน์”—ไม่มีความรักที่แท้จริงสำหรับเราที่นั่น
เป็นเวลาหลายปี ผู้คนได้กำลังหลอกลวงเราและเล่นตลกกับเรา—
มันกลับกลายเป็นว่าทั้งหัวใจห้องบนซ้ายและหัวใจห้องล่างขวาของพวกเขาบรรจุพิษแห่งความเกลียดชังต่อเรา
เช่นนั้นแล้วจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เราไม่ทำที่เช่นนี้ต่อพวกเขา
และถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังคงไม่รู้เท่าทันในเรื่องนี้อย่างถึงที่สุด และไม่แม้แต่จะยอมรับมัน
เมื่อเราแสดงให้เห็นผลของการสืบสาวของเรา พวกเขาก็ยังคงไม่ตื่นขึ้น
มันเป็นราวกับว่าในจิตใจของพวกเขา เหล่านี้เป็นเรื่องของอดีตทั้งหมด
และไม่ควรจะถูกนำขึ้นมาพูดถึงอีกครั้งในวันนี้ ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงแค่พิจารณา “ผลตรวจจากห้องปฏิบัติการ”
ด้วยความไม่แยแส พวกเขาส่งสเปกตรัมกลับคืนและก้าวจากไป ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาพูดถึงสิ่งต่างๆ เช่น
“สิ่งเหล่านี้ไม่สำคัญ พวกมันไม่มีผลต่อสุขภาพของฉัน” พวกเขายิ้มน้อยๆ ด้วยความเหยียดหยาม
และแล้วก็มีแวบขณะเล็กน้อยในดวงตาของพวกเขา ราวกับจะแสดงนัยว่าเราไม่ควรมีความบริสุทธิ์ใจมากเช่นนั้น
ว่าเราต้องสุกเอาเผากิน มันเป็นราวกับการเปิดเผยความลับภายในของพวกเขาโดยเราได้ทำผิด “กฎหมาย”
ของมนุษย์ และดังนั้นพวกเขาก็กลายเป็นเกลียดชังเรามากขึ้น
เมื่อนั้นเท่านั้นเราจึงมองเห็นแหล่งที่มาของความเกลียดชังของผู้คน นี่เป็นเพราะเมื่อเรากำลังเฝ้าดู
เลือดของพวกเขาที่กำลังไหล และหลังจากผ่านไปตามหลอดเลือดแดงในร่างกายของพวกเขา มันก็เข้าสู่หัวใจ
และ ณ เวลานั้นเท่านั้นที่เราได้ “การค้นพบ” ใหม่ ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่คิดว่าเรื่องนี้สำคัญ
พวกเขาสะเพร่าอย่างสิ้นเชิงและพวกเขาไม่นึกถึงเลยในสิ่งที่พวกเขาได้รับหรือสูญเสีย

ซึ่งก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นจิตวิญญาณแห่งการอุทิศ “โดยไม่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตน” ของพวกเขา พวกเขาไม่ให้การพิจารณาแก่สถานะของสุขภาพของพวกเขาเอง และ “เล่นไปมา” เพื่อเรา นี่คือ “ความสัจซื่อ” ของพวกเขา และเป็นสิ่งที่ “น่าชมเชย” เกี่ยวกับพวกเขาอีกด้วย ดังนั้นเราจึงส่งจดหมายแห่ง “คำสรรเสริญ” ให้พวกเขาอีกครั้ง เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับความสุขจากการนี้ แต่เมื่อพวกเขาอ่าน “จดหมาย” ฉบับนี้ พวกเขารู้สึกเลื่องเล็กน้อยในทันที เนื่องจากว่าทั้งหมดที่พวกเขาทำได้อุปถัมภ์โดยจดหมายเจียบของ เราได้ชี้แนะผู้คนในขณะที่พวกเขากระทำการเสมอ ถึงกระนั้นดูเหมือนว่าพวกเขาชิงชังคำพูดของเรา ด้วยเหตุนี้ ทันทีที่เราเปิดปากของเรา พวกเขาก็ปิดตาของพวกเขาแน่นและยกมือปิดหูของพวกเขา พวกเขาไม่พิจารณาเราด้วยความเคารพเพราะความรักของเรา แต่กลับเอาแต่เกลียดชังเรา เนื่องจากว่าเราได้ชี้ให้เห็นความขาดตกบกพร่องของพวกเขา เปิดโปงสินค้าทั้งหมดในความครอบครองของพวกเขา และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงได้ทนทุกข์ต่อความสูญเสียในธุรกิจของพวกเขา และทางดำรงชีพของพวกเขาก็ได้หายไป เมื่อเป็นเช่นนั้น ความเกลียดชังเราของพวกเขาก็เพิ่มขึ้น

14 เมษายน ค.ศ.1992

บทที่ 33

ในนิเวศของเรา ครั้งหนึ่งเคยมีบรรดาผู้ที่ยกย่องนามอันบริสุทธิ์ของเรา
ผู้ซึ่งได้ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อที่สงาราศีของเรabenแผ่นดินโลกจะเต็มพื้นฟ้าให้เต็ม ด้วยเหตุนี้
เราจึงขึ้นบานเป็นล้นพ้น และหัวใจของเราก็เต็มไปด้วยความปีติยินดี—
ถึงกระนั้นผู้ใดเล่าจะสามารถทำงานแทนเราได้ โดยขอมละทิ้งการนอนทั้งวันทั้งคืน?
ความแน่วแน่มนุษย์เบื้องหน้าเราให้ความพอใจแก่เรา แต่ความเป็นกบฏของเขาชั่วความโกรธของเรา
และด้วยเหตุนี้ เพราะมนุษย์ไม่มีวันสามารถปฏิบัติตามหน้าที่ของเขา
ความเศร้าโศกของเราสำหรับเขาก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น เหตุใดผู้คนจึงไม่สามารถอุทิศตัวพวกเขาให้กับเราได้เสมอ?
เหตุใดพวกเขาจึงพยายามต่อรองราคากับเราเสมอ? เราเป็นผู้จัดการทั่วไปของศูนย์การค้าหรือ?
เป็นเพราะเหตุใดเราจึงทำให้สิ่งที่ผู้คนเรียกร้องต่อเราลดลงอย่างสุดหัวใจ
แต่ทว่าสิ่งที่เราขอต่อมนุษย์กลับไม่ได้ผลอันใด?
มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเราไม่จำเป็นต้องในหนทางแห่งธุรกิจ แต่มนุษย์จำเป็นต้อง?
เหตุใดผู้คนจึงหลอกลวงเราเสมอด้วยการพูดที่ล้นไหลและการประจบสอพลอ? เหตุใดผู้คนจึงมาพร้อมกับ
“ของขวัญ” เสมอ เพื่อขอเข้าทางด้านหลัง? นี่คือนิสัยที่เราได้สอนให้มนุษย์ทำหรือ?
เหตุใดผู้คนจึงทำสิ่งเช่นนี้อย่างรวดเร็วและหมดจด? เหตุใดผู้คนจึงถูกงูใจให้หลอกลวงเราเสมอ?
เมื่อเราอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ผู้คนก็พิจารณาเราว่าเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง เมื่อเราอยู่ในสวรรค์ชั้นที่สาม
พวกเขาคำนิ้งถึงเราว่าเป็นองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ทรงถือครองอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่ง
เมื่อเราอยู่ในพื้นฟ้า พวกเขามองเห็นเราว่าเป็นพระวิญญาณที่ทรงเติมทุกสรรพสิ่งจนเต็ม โดยสรุปแล้ว
ไม่มีที่ที่เหมาะสมสำหรับเราในหัวใจของผู้คน มันเป็นราวกับว่าเราเป็นแขกที่ไม่ได้รับเชิญ ผู้คนเกลียดเรา
และด้วยเหตุนี้ เมื่อเราไปรับตัวมาและเข้านั่งที่ของเรา พวกเขาก็ขับรดาเราออกไป
และพูดว่าไม่มีที่ใดให้นั่งที่นี่และว่าเราได้มาผิดที่แล้ว
และดังนั้นเราจึงไม่มีทางเลือกนอกจากต้องจากไปอย่างห้วนเสียง
เราตัดสินใจแน่วแน่ที่จะไม่เข้าร่วมกับมนุษย์อีกต่อไป เนื่องจากผู้คนจิตใจคับแคบเกินไป
ความใจกว้างของพวกเขาที่ขาดแคลนเกินไป เราจะไม่มีวันที่โต้เถียงกันกับพวกเขาอีกต่อไป
เราจะไม่ใช้เวลากับพวกเขาบนแผ่นดินโลกอีกต่อไป แต่เมื่อเราพูด ผู้คนก็ประหลาดใจ
พวกเขากลัวว่าเราจะจากไป และดังนั้นพวกเขาจึงเหนียวรั้งเราไว้ต่อไป เมื่อมองเห็นการเสสร้างของพวกเขา
เรารู้สึกค่อนข้างหดหู่และว่าเหวในหัวใจของเราโดยทันที ผู้คนกลัวว่าเราจะทิ้งพวกเขา และด้วยเหตุนี้
เมื่อเราแยกทางกับพวกเขา เสียงร้องไห้ก็ดังเต็มแผ่นดินโดยทันที และใบหน้าของผู้คนก็เต็มไปด้วยน้ำตา
เราเช็ดน้ำตาของพวกเขาออกไป เรายกพวกเขาขึ้นอีกครั้ง และพวกเขาก็จับจ้องสายตาที่เรา

ดวงตาที่วิงวอนของพวกเขาดูเหมือนกำลังขอร้องให้เราอย่าไป และเพราะ “ความจริงใจ” ของพวกเขา เราจึงอยู่กับพวกเขา ถึงกระนั้น ผู้ใดสามารถเข้าใจความเจ็บปวดภายในหัวใจของเรา? ผู้ใดใส่ใจต่อสรรพสิ่งของเราซึ่งไม่สามารถพูดถึงได้? ในสายตาของผู้คน มันเป็นเรื่องที่เรารู้สึกว่าเราไม่มีภาวะอารมณ์ และดังนั้นเราจึงได้มาจากสองครอบครัวที่แตกต่างกันเสมอ

พวกเขาจะสามารถมองเห็นความรู้สึกเศร้าโศกภายในหัวใจของเราได้อย่างไร? ผู้คนเพียงแค่อยากได้ความพอใจของพวกเขาเองเท่านั้น และพวกเขาไม่ใส่ใจในเจตจำนงของเรา เพราะจวบจนกระทั่งปัจจุบัน ผู้คนยังคงไม่รู้เท่าทันจุดประสงค์ของแผนการบริหารจัดการของเรา และดังนั้นวันนี้พวกเขาก็ยังคงทำคำร้องขอที่เจียบเจียน—และการนี้มีประโยชน์อันใดกันเล่า?

เมื่อเราดำรงชีวิตท่ามกลางมนุษย์ เราถือครองที่เฉพาะที่หนึ่งในหัวใจของผู้คน เพราะเราได้ปรากฏในเนื้อหนังและผู้คนดำรงชีวิตในเนื้อหนังเก่า พวกเขาจึงปฏิบัติต่อเราด้วยเนื้อหนังเสมอ เพราะผู้คนครองเนื้อหนังเท่านั้นและไม่มีส่วนเสริมเพิ่มเติม พวกเขาจึงได้ให้ “ทั้งหมดที่พวกเขามี” แก่เรา ถึงกระนั้น พวกเขาก็ไม่รู้สิ่งใดเลย พวกเขาเพียงแค่ “ถวายเป็นการอุทิศของพวกเขา” เบื้องหน้าเรา สิ่งที่เราเก็บเกี่ยวคือขยะที่ไร้ค่า—ถึงกระนั้น ผู้คนก็ไม่คิดเช่นนั้น เมื่อเราเปรียบเทียบ “ของขวัญ” ที่พวกเขาได้มอบให้กับสรรพสิ่งของเรา ผู้คนก็ระลึกถึงความล้ำค่าของเราโดยทันที และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขามองเห็นความไม่สามารถประเมินวัดได้ของเรา

เราไม่รู้สึกรังเกียจเพราะการสรรเสริญของพวกเขา แต่ปรากฏต่อมนุษย์ต่อไป เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดอาจจะรู้จักเราอย่างเต็มเปี่ยม เมื่อเราแสดงให้เห็นความครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา พวกเขาก็พิจารณาเราด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง ยืนไม่ขยับเขยื้อนเบื้องหน้าเรา เหมือนเสาเกลือ และเมื่อเรามองดูความแปลกประหลาดของพวกเขา เราก็แทบจะหยุดตัวเราเองไม่ให้หัวเราะไม่ได้ เพราะพวกเขากำลังยื่นมือออกมาเพื่อขอสิ่งต่างๆ จากเรา เราจึงให้สิ่งต่างๆ ในมือของเราแก่พวกเขา และพวกเขาก็เกาะกุมสิ่งเหล่านั้นไว้แนบอกร่างของพวกเขา ทะนุถนอมสิ่งเหล่านั้นเหมือนทารกแรกเกิด อันเป็นกิริยาท่าทางที่พวกเขาเข้าร่วมเพียงชั่วคราว เมื่อเราเปลี่ยนสภาพแวดล้อมที่พวกเขาอาศัยอยู่ พวกเขาก็โยน “ทารก” ไปไว้ด้านข้างโดยทันทีและวิ่งออกไปพร้อมกับกุมศีรษะของพวกเขาด้วยมือของพวกเขา

ในสายตาของผู้คน เราคือความช่วยเหลือที่มีอยู่โดยไม่คำนึงถึงเวลาหรือสถานที่ มันเป็นเรื่องที่เรารู้สึกว่าเป็นบริการที่มาทันทีที่เขาถูกเรียก ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงได้ “นิมนบูชา” เราเสมอ เรื่องราวที่เรารอพลั่งอำนาจที่ไร้ขีดจำกัดเพื่อต่อสู้กับมหันตภัย

และดังนั้นพวกเขาจึงได้เกาะกุมมือของเราไว้เสมอ นำพาเราไปในการเดินทางทั่วแผ่นดิน เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งอาจมองเห็นว่าพวกเขามีองค์ผู้ปกครอง เพื่อที่ไม่มีผู้ใดกล้าหลอกลวงพวกเขา เราได้มองเห็นทะเลลึกที่กลของผู้อื่นเกี่ยวกับ “สุนัขจิ้งจอกสวมบาร์มิของพหุคัม” มานานแล้ว

เนื่องจากพวกเขาทุกคนกำลัง “แขวนแผ่นมุงหลังคาของพวกเขาไว้ข้างนอก”

โดยปรารถนาที่จะทำกำไรจากเล่ห์เพทุบาย เราได้มองเห็นทะเลอุบายมุงร้าย ซ่อนเงื่อนของพวกเขามานานแล้ว และเป็นเพียงแค่เราไม่ปรารถนาทำร้ายสัมพันธภาพของพวกเขา เราไม่ทำเรื่องไม่เป็นเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่—ไม่มีคุณค่าหรือความสำคัญในการทำเช่นนั้น เราเพียงแค่ทำงานที่เราต้องทำเนื่องด้วยความอ่อนแอของผู้คน หากไม่อย่างนั้น เราก็คงจะเปลี่ยนพวกเขาให้เป็นขี้เถ้าและไม่เปิดโอกาสให้พวกเขาคำรงอยู่อีกต่อไป

แต่งานที่เราทำมีความหมาย และดังนั้น เราจึงไม่ตีสอนมนุษย์อย่างไม่ใส่ใจ

เป็นด้วยเหตุนี้เองที่ผู้คนได้ปล่อยให้ความหมายของพวกเขาคำตามอำเภอใจเสมอ

พวกเขาไม่ยินยอมทำตามเจตจำนงของเรา แต่ได้ป้อยขอเราเบื้องหน้าบัลลังก์พิพากษาของเราตลอดมา ผู้คนกล้าหาญเหลือเกิน กล่าวคือ เมื่อ “เครื่องมือทรมาน” ทั้งหมดคุกคามพวกเขา พวกเขาก็ไม่ลังเลแม้แต่น้อย ต่อหน้าข้อเท็จจริง พวกเขายังคงไม่สามารถขึ้นมาให้ข้อเท็จจริงใดๆ

และไม่ทำสิ่งใดนอกจากต้านทานเราอย่างดื้อรั้น เมื่อเราขอให้พวกเขานำทั้งหมดที่โสมมออกมา

พวกเขาก็ยังคงแสดงให้เห็นสองมือที่ว่างเปล่า—ผู้หนึ่งจะไม่สามารถใช้การนี้เป็น “แบบอย่างที่ดี” ได้อย่างไร? มันเป็นเพราะ “ความเชื่อ” ของผู้คนยิ่งใหญ่มากเกินไปจนพวกเขา “นำเลื่อมใส”

เราได้เริ่มดำเนินงานของเราทั่วจักรวาล ผู้คนของจักรวาลก็พลันตื่นขึ้นและเคลื่อนไหวรอบๆ

แกนหนึ่งซึ่งก็คืองานของเรา และเมื่อเรา “เดินทาง” ภายในพวกเขา

ทั้งหมดก็รอดพ้นจากความเป็นทาสของชาตान และไม่ถูกทรมานท่ามกลางความทุกข์ร้อนของชาตान

เพราะการมาถึงของวันของเรา ผู้คนจึงเต็มไปด้วยความสุข

ความโศกเศร้าภายในหัวใจของพวกเขาจึงอันตรธานไป

หมู่เมฆแห่งความเศร้าสลดในท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นออกซิเจนในอากาศและลอยอยู่ที่นั่น และ ณ ช่วงเวลานั้น

เราชื่นชมความสุขของการอยู่ร่วมกับมนุษย์ การกระทำของมนุษย์ให้เราได้ลิ้มรสบางสิ่ง และด้วยเหตุนี้

เราจึงไม่โศกเศร้าอีกต่อไป และที่มาพร้อมกับการมาถึงของวันของเรา

สิ่งทั้งหลายของแผ่นดินโลกซึ่งครองกำลังวังชาก็ได้รับรากแห่งการดำรงอยู่ของพวกมันกลับคืน

ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง

และพวกเขาก็เอาเราเป็นรากฐานของการดำรงอยู่ของพวกเขา

เนื่องจากเราทำให้ทุกสรรพสิ่งสาธตแสงออกมาด้วยชีวิตชีวา และดังนั้นเช่นกัน

เราก็ทำให้พวกเขาลาสนาการไปอย่างเงียบเชียบ ด้วยเหตุนี้ ทุกสรรพสิ่งจึงรอคอยคำบัญชาจากปากของเรา

และยินดีกับสิ่งที่เราทำและพูด ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง เราคือองค์สูงสุด—ถึงกระนั้น

เราก็ดำรงชีวิตท่ามกลางผู้คนเช่นกัน

และเราก็ใช้ความประพฤติกุศลของมนุษย์เป็นการสำแดงถึงการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกของเรา

เมื่อผู้คนให้การสรรเสริญอย่างยิ่งใหญ่เบื้องหน้าเรา เราก็ได้รับการยกย่องท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง และด้วยเหตุนี้
มวลดอกไม้บนแผ่นดินโลกจึงเติบโตสวยงามมากขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ที่ร้อนแรง
ต้นหญ้าก็กลายเป็นเขียวชอุ่มยิ่งขึ้น และหมู่เมฆบนท้องฟ้าก็ดูเหมือนสีน้ำเงินเข้มขึ้น เพราะเสียงของเรา
ผู้คนก็วิ่งไปที่นั่น วันนี้ใบหน้าของผู้คนในราชอาณาจักรของเราเต็มไปด้วยความชื่นบาน
และชีวิตของพวกเขาเติบโต เราทำงานท่ามกลางประชากรที่เราเลือกสรรทั้งหมด
และไม่เปิดโอกาสให้งานของเราถูกปนเปื้อนด้วยแนวคิดของมนุษย์
เนื่องจากเราคำนึงงานของเราเองจนเสร็จสิ้นด้วยตัวของเราเอง เมื่อเราทำงาน
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในพวกเขาเปลี่ยนแปลงและได้รับการสร้างขึ้นใหม่
และเมื่อเราทำงานของเราครบบริบูรณ์ มนุษย์ก็ได้รับการสร้างขึ้นใหม่อย่างครบบริบูรณ์
เขาไม่ดำรงชีวิตในความเศร้าหมองอีกต่อไปเพราะสิ่งที่เราขอ
เนื่องจากเสียงทั้งหลายแห่งความสุขสามารถได้ยินไปทั่วแผ่นดินโลก
และเราถือโอกาสเหมาะนี้มอบพรที่เราให้แก่มนุษย์ท่ามกลางพวกเขา เมื่อเราเป็นองค์กษัตริย์แห่งราชอาณาจักร
ผู้คนก็ยำเกรงเรา ถึงกระนั้นเมื่อเราเป็นองค์กษัตริย์ท่ามกลางมนุษย์ และดำรงชีวิตท่ามกลางมนุษย์
ผู้คนก็ไม่พบความชื่นบานในตัวเรา เนื่องจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเกี่ยวกับเราน่าสลดใจเกินไป
จนถึงขั้นที่พวกมันถูกฝังลึกเสียจนลำบากยากเย็นที่จะขจัด เพราะการสำแดงของมนุษย์
เราจึงทำงานของเราซึ่งก็สมควร และเมื่อเราสูงขึ้นสูงไปบนท้องฟ้าและปล่อยความโกรธซึ่งของเรากับมนุษย์
ข้อคิดเห็นอันหลากหลายของผู้คนที่มีความเชื่อที่เปลี่ยนเป็นใจเล้าโดยทันที
เราขอให้พวกเขาพูดมากขึ้นถึงมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาที่มีต่อเรา แต่พวกเขาก็ยิ่งไป
ราวกับว่าพวกเขาไม่มีสิ่งใด และราวกับว่าพวกเขามีความลุ่มใจ
ยิ่งเราดำรงชีวิตในมโนคติที่หลงผิดของผู้คนมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็มีรักเรามากขึ้นเท่านั้น
และยิ่งเราดำรงชีวิตนอกมโนคติที่หลงผิดของผู้คนมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็เคลื่อนห่างจากเรามากขึ้นเท่านั้น
และพวกเขาก็มีข้อคิดเห็นมากขึ้นเกี่ยวกับเรา เนื่องจากเราได้ดำรงชีวิตในมโนคติที่หลงผิดของผู้คนเสมอ
นับจากเวลาที่เราได้สร้างแผ่นดินโลกจนกระทั่งวันนี้ เมื่อเรามาท่ามกลางมนุษย์ในวันนี้
เราก็ทำให้มโนคติที่หลงผิดของผู้คนทั้งปวงหมดไป และดังนั้นผู้คนจึงเพียงแค่ปฏิเสธ—
ถึงกระนั้นเราก็มีวิธีการที่เหมาะสมเพื่อใช้จัดการกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
ผู้คนไม่ควรกังวลหรือกระวนกระวายใจ เราจะช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอดด้วยวิธีการของเราเอง
ซึ่งทำให้ผู้คนทั้งหมดรักเรา และเปิดโอกาสให้พวกเขาชื่นชมพรของเราในฟ้าสวรรค์

บทที่ 34

ครั้งหนึ่งเราได้เชิญมนุษย์เป็นแขกถึงบ้านของเรา ถึงกระนั้นเขาได้วิ่งไปที่นั่นเพราะการเรียกของเรา—
ราวกับว่า แทนที่จะเชิญเขาในฐานะแขก เรากลับได้นำพาเขามาสู่ลานประหาร ด้วยเหตุนี้
บ้านของเราจึงได้ถูกทิ้งให้อยู่เปล่า เนื่องจากมนุษย์ได้หลบเลี่ยงเราเสมอ และได้คอยเฝ้าระวังตัวเขาต่อเราเสมอ
การนี้ทั้งให้เราไว้วิถีทางที่จะดำเนินการส่วนหนึ่งของงานของเราจนเสร็จสิ้น
กล่าวคือมันถึงระดับที่เราได้เองงานเลี้ยงที่เราได้เตรียมเพื่อเขากลับคืน
เนื่องจากมนุษย์ไม่ได้เต็มใจที่จะชื่นชมงานเลี้ยงนี้ และดังนั้นเราจึงไม่ได้บังคับเขาให้ชื่นชม
ถึงกระนั้นมนุษย์ก็พบโดยจับพลันว่าตัวเขาเองถูกความหิวรุมเร้า
ดังนั้นเขาจึงมาเกาะที่ประตูของเราเพื่อขอความช่วยเหลือของเรา—เมื่อมองเห็นเขาในสถานการณ์วิกฤติเช่นนี้
เราจะสามารถไม่ช่วยเขาได้อย่างไร? ด้วยเหตุนี้ เราจึงได้จัดงานเลี้ยงให้แก่มนุษย์อีกครั้ง เพื่อที่เขาอาจชื่นชมมัน
และเมื่อมันเท่านั้นที่เขารู้สึกว่าราน่าเลื่อมใสเพียงใด และด้วยเหตุนี้เขาจึงมาพึ่งพาเรา
เพราะท่าทีของเราที่มีต่อเขา เขาก็ค่อยๆ มารักเรา “โดยไม่อิดเอื้อน”
และเขาไม่สงสัยอีกต่อไปว่าเราจะส่งเขาไปยัง “แผ่นดินแห่งการเผาผลาญ” เนื่องจากไม่ใช่เจตจำนงของเรา
และดังนั้น หลังจากที่มีมองเห็นหัวใจของเราเท่านั้นที่มนุษย์พึ่งพาเราอย่างแท้จริง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขา
“ระมัดระวัง” เพียงใดกันแน่ แม้กระนั้นเราก็ไม่ระแวงมนุษย์เพราะการหลอกลวงของเขา
แต่เรากลับขับเคื้อนหัวใจของผู้คนด้วยอ้อมกอดอันอบอุ่นของเราเสียมากกว่า นี่ไม่ใช่สิ่งที่เรากำลังทำอยู่ ณ
ปัจจุบันหรือ? นี่ไม่ใช่สิ่งที่ถูกสำแดงในผู้คนในช่วงระยะปัจจุบันหรือ? เหตุใดพวกเขาจึงสามารถทำสิ่งเช่นนี้ได้?
เหตุใดพวกเขาจึงถูกรอบงำด้วยความรู้สึกลึกซึ้งเช่นนี้? เป็นเพราะพวกเขารู้จักเราอย่างแท้จริงหรือ?
เป็นเพราะพวกเขามีความรักที่ไร้เขตคั่นต่อเราจริงๆ หรือ? เราไม่บังคับให้ผู้ใดรักเรา
แต่เพียงแค่ว่าให้เจตจำนงเสรีแก่พวกเขาที่จะทำการเลือกของพวกเขาเอง ในการนี้ เราจะไม่แทรกแซง
อีกทั้งเราไม่ช่วยให้พวกเขาทำการเลือกที่เกี่ยวกับชะตากรรมของพวกเขา
ผู้คนได้ทำการตัดสินใจแน่วแน่ของพวกเขาเบื้องหน้าเรา พวกเขาได้นำมันมาเบื้องหน้าเราเพื่อให้เราตรวจสอบ
และเมื่อเราได้ถึงจุดที่บรรจบ “การตัดสินใจแน่วแน่ของมนุษย์” เปิดออก เราก็ได้มองเห็นสิ่งทั้งหลายภายใน
ซึ่งถึงแม้จะปนกันอยู่ แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ก็ยัง “มากมายก่ายกอง” ผู้คนได้มองดูเราด้วยดวงตาเบิกกว้าง
เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะถอนการตัดสินใจแน่วแน่ของพวกเขาออกไป แต่เพราะความอ่อนแอของมนุษย์
เราจึงไม่ได้ทำการพิพากษา ณ ตอนเริ่มต้นจริงๆ และได้ปิดกระป๋องและได้ทำงานที่เราต้องทำต่อไปแทน
อย่างไรก็ตาม มนุษย์ไม่เข้าสู่การนำของเราภายหลังงานของเรา
แต่เกี่ยวพันตัวเขาเองต่อไปกับการที่ว่าการตัดสินใจแน่วแน่ของเขาได้รับการสรรเสริญโดยเราหรือไม่
เราได้ทำงานมากมายเหลือเกิน และได้พูดคำพูดมากมายเหลือเกิน แต่จนกระทั่งวันนี้

มนุษย์ยังคงไม่สามารถจับความเข้าใจในเจตจำนงของเรา และด้วยเหตุนี้
ทุกการกระทำอันน่าพิศวงของเขาก็ดึงให้เราหัวหมุน
เหตุใดเขาจึงไม่สามารถจับความเข้าใจในเจตจำนงของเราเสมอ และทำสิ่งต่างๆ
อย่างหุ่นหันพลันแล่นตามที่เขาพอใจ? สมอของเขาได้ทนทุกข์กับอาการตกใจสุดขีดหรือ?
มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเขาไม่เข้าใจคำพูดที่เราพูด?
เหตุใดเขาจึงกระทำการด้วยสายตาของเขามองตรงไปข้างหน้าเสมอ
แต่ไม่สามารถบุกเบิกเส้นทางและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้คนแห่งอนาคตได้?
มีผู้ใดบ้างที่เป็นแบบอย่างที่ดีก่อนเปโตร? มันไม่ได้เป็นภายใต้การนำของเราหรือที่เปโตรได้อยู่รอด?
เหตุใดผู้คนของวันนี้จึงไม่สามารถทำเรื่องนี้ได้? เหตุใดหลังจากมีแบบอย่างที่ดีที่จะทำตาม
พวกเขาก็ยังไม่สามารถทำให้สมดังเจตจำนงของเราได้?
นี่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ยังคงไม่มีความไว้วางใจในเรา
ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้นำไปสู่รูปการณ์แวดล้อมที่น่าเวทนาของวันนี้

เราปีติยินดีในการสังเกตการณ์นกตัวเล็กๆ บินอยู่ในท้องฟ้า
แม้ว่าพวกเขาไม่ได้ทำการตัดสินใจแน่วแน่เบื้องหน้าเราและไม่มีคำพูดที่จะ “จัดเตรียม” ให้เรา
แต่พวกเขาก็พบความชื่นชมยินดีในพิภพที่เราได้ให้แก่พวกเขา อย่างไรก็ตาม มนุษย์ไม่สามารถต่อการนี้
และใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความสลดหดหู่—
มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเราเป็นหนี้เขาซึ่งไม่สามารถชำระได้?
เหตุใดใบหน้าของเขาจึงมีรอยน้ำตาอยู่เสมอ? เราเลื่อมใสดอกกลีบลีที่กำลังเบ่งบานบนเนินเขาทั้งหลาย
ดอกไม้และต้นหญ้าทอดยาวไปตามลาดเขา
แต่ดอกกลีบลีเพิ่มความมั่นใจให้กับสง่าราศีของเราบนแผ่นดินโลกก่อนการมาถึงของฤดูใบไม้ผลิ—
มนุษย์สามารถสัมผัสสิ่งเหล่านี้ได้หรือ?
เขาจะสามารถเป็นพยานให้เราบนแผ่นดินโลกก่อนการกลับมาของเราได้หรือ?
เขาจะสามารถทุ่มเทอุทิศตัวเขาเองเพื่อประโยชน์แห่งนามของเราในประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงได้หรือ?
มันเป็นราวกับว่าคำรัสของเรามีข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์แทรกอยู่—
เขาเกลียดเราอันเป็นผลของข้อพึงประสงค์เหล่านี้ เขาเกรงกลัวคำพูดของเราเพราะร่างกายของเขาอ่อนแอเกินไป
และโดยพื้นฐานแล้ว เขาไม่สามารถที่จะบรรลุสิ่งที่เราขอได้ เมื่อเราเปิดปากของเรา
เราก็มองเห็นผู้คนบนแผ่นดินโลกหลบหนีไปทุกทิศทาง ราวกับกำลังพยายามหลีกเลี่ยงจากการกัณดารอาหาร
เมื่อเราปิดบังใบหน้าของเราและเมื่อเราหันร่างกายของเรา ผู้คนก็ถูกความตื่นตระหนกบดขยี้ในทันที
พวกเขาไม่รู้ว่าจะทำอะไร เนื่องจากพวกเขาเกรงกลัวการจากไปของเรา ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา

วันที่เราจะจากไปจะเป็นวันที่ความวิตกกังวลลดลงจากฟ้าสวรรค์ วันที่การลงโทษของพวกเขาเริ่มต้น
ถึงกระนั้นสิ่งที่เราทำตรงกันข้ามกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์อย่างแน่นอน
เราไม่เคยได้กระทำการโดยสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
และไม่เคยได้เปิดโอกาสให้มโนคติที่หลงผิดของเขาสอดคล้องกลมกลืนกับเรา
เวลาที่เรากะทำการคือเวลาที่มนุษย์ถูกตีแผ่อย่างแม่นยำ กล่าวอีกนัยหนึ่ง
การกระทำของเราไม่สามารถประเมินวัดได้โดยมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
จากเวลาแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้ ไม่มีผู้ใดได้เคยค้นพบ “ทวีปใหม่” ในสิ่งทั้งหลายที่เราทำ
ไม่มีผู้ใดได้เคยจับความเข้าใจในธรรมเนียมปฏิบัติที่เราใช้กระทำการ และไม่มีผู้ใดได้เคยเปิดทางออกใหม่
ด้วยเหตุนี้ ผู้คนในวันนี้ยังคงไม่สามารถที่จะเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องได้—
นี่คือสิ่งที่พวกเขาขาดพร่องอย่างแน่นอน และนี่คือสิ่งที่พวกเขาควรจะเข้าสู่
จากเวลาแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้ เราไม่เคยได้เริ่มดำเนินการวิสาหกิจเช่นนี้มาก่อน
เราเพียงแค่ได้เพิ่มขึ้นส่วนใหม่หลายชิ้นให้กับงานของเราในยุคสุดท้าย
ถึงกระนั้นแม้ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่เด่นชัดเช่นนี้
ผู้คนก็ยังไม่สามารถจับความเข้าใจในเจตจำนงของเรา—นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาขาดพร่องอย่างแน่นอนหรือ?

หลังจากเราเข้าสู่งานใหม่ เราก็มีย่อพิมพ์ประสงค์ใหม่ต่อมนุษย์ สำหรับมนุษย์แล้ว
มันเป็นราวกับว่าข้อพึงประสงค์ของอดีตไม่ได้มีผลอันใด ซึ่งเป็นสาเหตุที่เขาลืมข้อพึงประสงค์เหล่านั้น
สิ่งใดคือวิถีทางใหม่ที่เราใช้ทำงาน? เราขอสิ่งใดต่อมนุษย์?

ผู้คนเองก็สามารถประเมินวัดได้ว่าสิ่งที่พวกเขาได้ทำในอดีตนั้นได้สอดคล้องกับเจตจำนงของเราหรือไม่
และว่าการกระทำของพวกเขาได้อยู่ภายในเขตแดนของสิ่งที่เราได้ขอหรือไม่
เราไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะตรวจสอบทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเป็นรายชิ้น
พวกเขามีการจับความเข้าใจในวุฒิภาวะของตัวเอง และดังนั้นในจิตใจพวกเขา
พวกเขาชัดเจนเกี่ยวกับว่าพวกเขาสามารถกระทำการได้มากเพียงใด
และเราไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะบอกพวกเขาอย่างแน่ชัด เมื่อเราพูด บางที ผู้คนบางคนจะสะดุด ด้วยเหตุนี้
เราจึงได้หลีกเลี่ยงที่จะพูดคำพูดของเราส่วนนี้เพื่อป้องกันผู้คนจากการกลายเป็นอ่อนแออันเป็นผลของการนั้น
นี่ไม่มีประโยชน์มากขึ้นต่อการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์หรือ?

มันไม่มีประโยชน์มากขึ้นต่อความก้าวหน้าของมนุษย์หรือ?

ผู้ใดไม่ปรารถนาที่จะลืมอดีตของพวกเขาและเพียรพยายามไปข้างหน้า? เพราะ “ความรู้ความคิด” ของเรา
เราจึงไม่รู้เท่าทันว่าผู้คนเข้าใจหรือไม่ว่าวิถีทางที่เราใช้พูดได้เข้าสู่อาณาจักรใหม่แล้ว นอกจากนี้
เพราะงานของเรา “ยืดยาว” เราเช่นนั้น เราจึงไม่ได้มีเวลาที่จะสืบค้นว่าผู้คนเข้าใจน้ำเสียงที่เราใช้พูดหรือไม่

ด้วยเหตุนี้ เราจึงเพียงแต่ขอให้ผู้คนมีความเข้าใจต่อเรามากขึ้น เพราะงานของเรา “ยืดหยุ่น” เราเช่นนั้น เราจึงไม่สามารถที่จะไปเชื่อมฐานทั้งหลายของงานของเราด้วยตัวของเราเองเพื่อกำกับผู้คน และดังนั้น เราจึงมี “ความเข้าใจน้อยนิด” เกี่ยวกับพวกเขา โดยสรุปแล้ว

บัดนี้เราได้เริ่มนำทางมนุษย์เข้าสู่การเริ่มต้นใหม่และเข้าสู่วิธีการใหม่อย่างเป็นกิจจะลักษณะโดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด ในคำรัสทั้งหมดของเรา ผู้คนได้มองเห็นว่ามีความน่าหวัระ ความตลกขบขัน

และน้ำเสียงแห่งการเย้ยหยันที่แรงเป็นพิเศษในสิ่งที่เราพูด ด้วยเหตุนี้

ความปรองดองระหว่างตัวเราเองกับมนุษย์จึงถูกทำให้ยุ่งเหยิงโดยมิได้เฉลียวรู้เลย

ซึ่งก่อเกิดก่อนเมฆปกคลุมหนาที่บนใบหน้าของผู้คนโดยไม่คาดฝัน อย่างไรก็ตาม เราไม่ถูกการนี้จำกัดควบคุม

แต่ทำงานของเราต่อไป เนื่องจากทั้งหมดที่เราพูดและทำเป็นส่วนหนึ่งที่จำเป็นของแผนการของเรา

ทั้งหมดที่พูดจากปากของเราช่วยเหลือมนุษย์ และไม่มีสิ่งใดที่เราทำไม่สำคัญ

ทั้งหมดที่เราทำเป็นการเสริมสร้างกันสำหรับผู้คนทั้งหมด

เป็นเพราะมนุษย์ขาดพร่องนั่นเองที่เราปล่อยตามสบายและพูดต่อไป

บางทีผู้คนบางคนอาจกำลังรอคอยอย่างสุดชีวิตให้เราทำข้อพึงประสงค์ใหม่ต่อพวกเขา หากเป็นเช่นนั้นแล้ว ไซรั

เราก็คงสงสัยที่พวกเขาจำเป็นต้องมี แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราต้องเตือนความจำเข้า นั่นคือเมื่อเราพูด

เราหวังว่าผู้คนได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกมากขึ้น เราหวังว่าพวกเขากลายเป็นหยั่งรู้มากขึ้น

เพื่อที่พวกเขาสามารถได้รับมากขึ้นจากคำพูดของเราและด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ข้อพึงประสงค์ของเราถูกล่วง

ก่อนหน้านี้ ในคริสตจักรทั้งหลาย จุดมุ่งเน้นของผู้คนได้ตั้งอยู่บนการถูกจัดการและการถูกทำให้ใจเสีย

การกินและการดื่มคำพูดของเราได้ทำบนพื้นฐานของการเข้าใจจุดมุ่งหมายและแหล่งที่มาของคำพูดเหล่านั้น—

แต่วันนี้ไม่เหมือนกับอดีต และผู้คนไม่สามารถอย่างถึงที่สุดที่จะจับความเข้าใจในแหล่งที่มาของคำรัสของเรา

และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่มีโอกาสที่จะถูกเราจัดการและทำพัง

เนื่องจากพวกเขาได้สละพลังทั้งหมดของพวกเขาเพียงแต่ในการกินและการดื่มคำพูดของเรา

ทว่าแม้แต่ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ พวกเขายังคงไม่สามารถที่จะสนองข้อเรียกร้องของเราได้ และดังนั้น

เราจึงทำข้อเรียกร้องใหม่ๆ ต่อพวกเขา กล่าวคือ เราขอให้พวกเขาเข้าสู่การทดสอบพร้อมกันกับเรา

ให้พวกเขาเข้าสู่การติสอน แม้กระนั้น ให้เราเตือนความจำเข้าในสิ่งหนึ่ง นั่นคือไม่ใช่การประหารชีวิตมนุษย์

แต่เป็นสิ่งที่งานของเราพึงประสงค์เสียมากกว่า เนื่องจากในช่วงระยะปัจจุบัน

คำพูดของเราไม่สามารถจับความเข้าใจได้สำหรับมนุษย์ และมนุษย์ไม่สามารถที่จะร่วมมือกับเราได้—

ไม่มีสิ่งใดให้ทำ! เราสามารถเพียงแต่ทำให้มนุษย์เข้าสู่วิธีการใหม่พร้อมกันกับเรา มีสิ่งใดอื่นให้ทำอีกหรือ?

เพราะความขาดตกบกพร่องของมนุษย์ เราก็ต้องเข้าสู่กระแสที่มนุษย์เข้าสู่ด้วยเช่นกัน—

เราได้รู้สึกอย่างแรงกล้าว่าควรทำให้ผู้คนครบบริบูรณ์ ไซรัหรือไม่?

และเราได้รู้สึกอย่างแรงกล้าว่าควรคิดค้นแผนการนี้ขึ้น ใช่หรือไม่? แม้ว่าข้อพึงประสงค์อื่นไม่ลำบากยากเย็น แต่มันก็ไม่ได้เป็นรองข้อแรก งานของเราท่ามกลางกลุ่มผู้คนของยุคสุดท้ายเป็นวิสาหกิจที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และด้วยเหตุนี้ ผู้คนทั้งหมดต้องทนทุกข์กับความยากลำบากสุดท้ายเพื่อเรา เพื่อที่สงาราศีของเราจะเต็มเอกภพจนเต็ม เจ้าเข้าใจเจตจำนงของเราไหม?

นี่เป็นข้อพึงประสงค์สุดท้ายที่เราทำต่อมนุษย์

กล่าวคือเราหวังว่าผู้คนทั้งหมดสามารถกล่าวคำพยานที่กึกก้องแข็งแกร่งต่อเราเบื้องหน้าพยานาคใหญ่สีแดง ว่าพวกเขาสามารถมอบถวายตัวพวกเขาเองเพื่อเราเป็นครั้งสุดท้าย

และทำให้ข้อพึงประสงค์ของเราคล่องเป็นคราวสุดท้าย พวกเขาสามารถทำการนี้ได้อย่างแท้จริงหรือ?

เจ้าไม่ได้สามารถที่จะทำให้สมดังหัวใจเราในอดีต—เจ้าจะสามารถทำลายแบบแผนนี้ในคราวสุดท้ายได้หรือ?

เราให้โอกาสผู้คนที่จะได้ครอง

เราปล่อยให้พวกเขาใคร่ครวญอย่างรอบคอบระมัดระวังก่อนที่จะให้คำตอบกับเราในที่สุด—

มันผิดหรือที่ทำการนี้? เรารอคอยการขานรับของมนุษย์ เรารอคอย “จดหมายตอบกลับ” ของเขา—

พวกเขามีความเชื่อที่จะทำให้ข้อพึงประสงค์ของเราคล่องหรือไม่?

20 เมษายน ค.ศ.1992

บทที่ 35

เราได้เริ่มดำเนินงานของเราจนเสร็จสิ้นท่ามกลางมวลมนุษย์

ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้คนดำรงชีวิตในกระแสเดียวกันกับเรา เมื่อเราทำงานของเราเสร็จสิ้น

เราจะยังคงอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์

เนื่องจากพวกเขาเป็นสิ่งที่ได้รับการบริหารจัดการตลอดแผนการบริหารจัดการทั้งปวงของเรา

และเรามีความปรารถนาให้พวกเขากลายเป็นเจ้านายของทุกสรรพสิ่ง ด้วยเหตุผลนี้

เราจึงเดินท่ามกลางมวลมนุษย์ต่อไป ขณะที่มวลมนุษย์และเราเข้าสู่ยุคปัจจุบัน เรารู้สึกสบายใจมาก

เพราะความเร็วของงานของเราได้เพิ่มสูงขึ้น พวกมนุษย์จะสามารถตามทันได้อย่างไร?

เราได้ทำงานมากมายกับผู้คนที่มึนชาและหัวทึบ

ถึงกระนั้นพวกเขาก็แทบจะไม่ได้รับสิ่งใดเพราะพวกเขาไม่ทะนุถนอมเรา

เราได้พักอาศัยท่ามกลางผู้คนทั้งหมดและได้สังเกตการณ์ทุกการเคลื่อนไหวของพวกเขาไม่ว่าพวกเขาอาจจะอยู่ที่ใด ทั้งบนพื้นดินและใต้ดิน พวกที่ถูกจำแนกประเภทในฐานะ “พวกมนุษย์” ทั้งหมดกำลังดำเนินตามเรา ราวกับว่า “การดำเนินตามเรา” ได้เป็นงานของมนุษย์

ราวกับว่าการไม่ทำงานนี้จะเป็เหตุให้พวกเขากลายเป็นเด็กกำพร้าเร่ร่อนที่ไม่มีผู้ได้รับเลี้ยง อย่างไรก็ตาม

เราไม่ตัดสินโทษผู้คนอย่างไร้กฎเกณฑ์บนพื้นฐานของการกระทำและพฤติกรรมของพวกเขา

เรากลับสนับสนุนและจัดเตรียมให้พวกเขาโดยสอดคล้องกับบุคลิกภาพของพวกเขาเสียมากกว่า

เพราะพวกมนุษย์เป็นตัวละครศูนย์กลางของแผนการบริหารจัดการทั้งปวงของเรา

เราจึงให้การนำมากขึ้นแก่บรรดาผู้ที่ได้รับเลือกให้เล่นบทบาทของ “มนุษย์”

เพื่อที่พวกเขาอาจเล่นบทบาทนั้นอย่างสุดหัวใจและสุดความสามารถของพวกเขา และดังนั้น

การแสดงที่เรากำลังกำกับนี้จะเป็ความสำเร็จที่เราใจ นี่คืคำวิงวอนของเราต่อมวลมนุษย์

หากเราไม่ได้อธิษฐานเพื่อมวลมนุษย์ พวกเขาจะไม่สามารถเล่นบทบาทของพวกเขาได้หรือ?

เช่นนั้นแล้วมันจะเป็นกรณีที่เราสามารถทำสิ่งที่ผู้คนขอให้เราทำให้สำเร็จลุล่วงได้

แต่พวกเขาไม่สามารถทำสิ่งที่เราขอให้พวกเขาทำให้สำเร็จลุล่วงได้หรือ?

สามารถกล่าวได้ว่าเราไม่ใช่อานุภาพของเราเพื่อบีบบังคับมวลมนุษย์ แต่นี่คือคำขอร้องสุดท้ายของเราแทน

ซึ่งเราอ้อนวอนต่อพวกเขาอย่างจริงจังตั้งใจและจริงใจทั้งสิ้น

พวกเขาไม่สามารถทำสิ่งที่เราขอได้อย่างแท้จริงหรือ? เราได้กำลังให้แก่ผู้คนเป็นเวลาหลายปีแล้ว

ถึงกระนั้นก็ไม่ได้รับสิ่งใดเป็นการตอบแทน ผู้ใดได้เคยให้สิ่งใดแก่เรา? โลหิต หยาดเหงื่อ

และน้ำตาของเราเป็นเหมือนหมอกภูเขาหรือ? เราได้ให้ “การนิคค์ชิน” แก่ผู้คนหลายครั้ง

และได้บอกพวกเขาว่าข้อพึงประสงค์ของเราต่อพวกเขาไม่ได้เข้มงวด เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดผู้คนจึงหลีกเลี่ยงเราเนืองๆ? มันเป็นเพราะเราจะปฏิบัติต่อพวกเขาเยี่ยงลูกไก่
ซึ่งจะถูกฆ่าทันทีที่พวกมันถูกจับหรือ? เราโหดเหี้ยมและไร้มนุษยธรรมเหลือเกินจริงๆ หรือ?
พวกมนุษย์ประเมินวัดเราด้วยมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองเสมอ
เราเป็นเช่นเดียวกันกับที่เราเป็นในฟ้าสวรรค์ขณะที่เราอยู่ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาหรือไม่?
เราไม่พิจารณา มโนคติที่หลงผิดของผู้คนว่าเป็นวัตถุเพื่อความชื่นชมยินดีของเรา
แต่เรากลับมองเห็นหัวใจของพวกเขาในฐานะสิ่งทั้งหลายที่จะเสื่อมสลายเสียมากกว่า อย่างไรก็ตาม
เรารู้สึกคุ้นเคยมากกับมโนธรรมของพวกเขา เพราะในความคิดของพวกเขา เราเองก็ไม่มีมโนธรรม
เพราะฉะนั้น เราจึงมีความคิดเห็นเพิ่มขึ้นมากมายเกี่ยวกับมโนธรรมของพวกเขา อย่างไรก็ตาม
เราปฏิเสธที่จะวิพากษ์วิจารณ์มโนธรรมของพวกเขาโดยตรง
แต่เรากลับนำทางพวกเขาต่อไปอย่างทรหดอดทนและอย่างเป็นระบบเสียมากกว่า จะว่าไปแล้ว
พวกมนุษย์อ่อนแอ และไม่สามารถทำงานใดๆ ได้

วันนี้เราก้าวเข้าสู่อาณาจักรแห่งการติสอนที่ไร้เขตแดนซึ่งเราได้ชื่นชมพร้อมกับมวลมนุษย์อย่างเป็นทางการ
ด้วยมือของเรา เรายังออกคำบัญชาอีกด้วย และภายใต้การบัญชาการของเรา มวลมนุษย์มีความประพฤติดี
ไม่มีผู้ใดกล้าต่อต้านเรา ทั้งหมดอยู่ภายใต้การนำของเรา ดำเนินงานที่เราได้มอบหมายให้จนเสร็จสิ้น
เนื่องจากนี่คือ “การงาน” ของพวกเขา ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งในฟ้าสวรรค์และใต้ฟ้าสวรรค์
ผู้ใดไม่สนับสนุนต่อแผนการทั้งหลายของเรา? ผู้ใดไม่อยู่ในการคว่ำจับของเรา?
ผู้ใดไม่ปลั่งคำสรรเสริญและคำยกย่องสำหรับวาระของเราและงานของเรา?
พวกมนุษย์เสื่อมสลายกิจการและการกระทำของเรา และดังนั้น เพราะทุกการเคลื่อนไหวของเรา
พวกเขาจึงเทตัวพวกเขาเองลงสู่กระแสน้ำแห่งงานของเรา ผู้ใดสามารถปลดปล่อยตัวพวกเขาเองให้เป็นอิสระได้?
ผู้ใดสามารถรอดพ้นจากงานที่เราได้จัดการเตรียมการ? โดยประกาศกฎฎีกาบริหารของเรา
พวกมนุษย์ถูกบีบให้ยอมแพ้อยู่ หากไม่มีมัน พวกเขาทั้งหมดก็จะได้เอบกลับมาจาก “แนวหน้า” และกลายเป็น
“ทหารหนีทัพ” ผู้ใดไม่กลัวความตาย? ผู้คนสามารถเอาชีวิตของพวกเขาไปเสี่ยงได้อย่างแท้จริงหรือ?
เราไม่ได้นำมาบังคับใช้กับผู้ใดเพราะเราได้รับความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในธรรมชาติของมนุษย์มานานแล้ว
ด้วยเหตุนี้ เราได้กำลังรับภาระโครงการทั้งหลายที่ผู้คนไม่เคยได้ทำมาก่อนเสมอ
เพราะไม่มีผู้ใดจะสามารถทำงานของเราจนเสร็จสิ้นได้ เราจึงได้ก้าวเท้าเดินไปบนสนามรบด้วยตนเอง
เพื่อมีส่วนร่วมในการดิ้นรนต่อสู้แห่งความเป็นและความตายกับซาตาน ทุกวันนี้
ซาตานกำลังอาละวาดอย่างสุดซึ้ง
เหตุใดเราไม่ใช้โอกาสนี้เพื่ออวดจุดมุ่งเน้นของงานของเราและเปิดเผยอาณาภาพของเรา?
อย่างที่เราได้เคยพูดไว้ก่อนหน้า เราใช้กลยุทธ์ของซาตานเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นของเรา

นี่ไม่ใช่โอกาสที่ดีที่สุดหรือ? บัดนี้เท่านั้นที่เราเปิดเผยรอยยิ้มแห่งความสมดังใจหมาย
เนื่องจากเราได้สัมผัสที่จุดมุ่งหมายของเราแล้ว เราจะไม่วิ่งวุ่นและขอให้พวกมนุษย์ “ช่วยเหลือ” อีกต่อไป
เราได้หยุดกระวีกระวาด และไม่ดำรงชีวิตของคนเร่ร่อนอีกต่อไป จากนั้นไป เราจะดำรงชีวิตในสันติสุข
พวกมนุษย์จะปลอดภัยหายห่วงเช่นเดียวกัน เนื่องจากวันของเราได้มาถึงแล้ว บนแผ่นดินโลก
เราได้ดำเนินชีวิตที่ยั่งยืนของมนุษย์ ชีวิตซึ่งในนั้นความอยุติธรรมมากมายดูเหมือนจะ ได้เกิดขึ้น
ในสายตาของพวกมนุษย์ เราได้แบ่งปันความชื่นบานและความโศกเศร้าของพวกเขา
ตลอดจนความทุกข์ยากของพวกเขา เหมือนกับพวกมนุษย์
เราก็ได้ดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลกและได้ฟ้าสวรรค์ด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้น
พวกเขาจึงได้มองเห็นเราในฐานะสิ่งมีชีวิตที่เราสร้างเสมอ
เพราะพวกมนุษย์ไม่ได้มองเห็นเราเช่นที่เราเป็นในฟ้าสวรรค์
พวกเขาจึงไม่เคยได้แสดงความพยายามมากมายในนามของเรา อย่างไรก็ตาม ด้วยสถานการณ์ของวันนี้
ผู้คนไม่มีทางเลือกนอกจากยอมรับว่าเราเป็นองค์เจ้านายแห่งชะตากรรมของพวกเขาและเป็นผู้พิชิตกำลังปราศ
รัยจากก้อนเมฆ เพราะฉะนั้น พวกมนุษย์จึงได้ตะลึงงันของพวกเขากับพื้นดินเบื้องหน้าเราเพื่อนมัสการ
นี่ไม่ใช่ข้อพิสูจน์การกลับมาอย่างมีชัยของเราหรือ?
นี่ไม่ใช่การพรรณนาถึงชัยชนะของเราเหนือกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรทั้งหมดหรือ?
ผู้คนทั้งหมดได้มีดวงสังหรณ์ว่าโลกกำลังมาถึงบทวาร วามนุษยชาติจะก้าวผ่านการชำระให้สะอาดครั้งใหญ่
อย่างไรก็ตาม อันที่จริงแล้วพวกเขาไม่สามารถทำสิ่งที่เราขอต่อพวกเขาอย่างรู้สึกตัวได้
ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีทางเลือกนอกจากทำให้ภายใต้การติสอนของเรา สามารถทำอะไรได้?
ผู้ใดได้บอกให้พวกมนุษย์ไม่เชื่อฟัง? ผู้ใดได้บอกให้พวกเขาเข้าสู่ยุคสุดท้าย?
เหตุใดพวกเขาจึงได้เกิดในโลกมนุษย์ในยุคสุดท้าย? ทุกสิ่งทุกอย่างถูกจัดการเตรียมการและวางแผน โดยเราเอง
ผู้ใดสามารถแปลงคำร้องทุกข์ได้?
ตั้งแต่การสร้างโลก เราได้ท่องเที่ยวท่ามกลางมวลมนุษย์
เป็นเพื่อนร่วมทางกับพวกเขาในการดำรงอยู่ทางโลกของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ในรุ่นก่อนๆ
เราไม่เคยได้เลือกบุคคลใดแม้แต่คนเดียว ทั้งหมดได้ถูกจดหมายเจียบของเรายกปิด
นี่เป็นเพราะผู้คนในอดีตไม่ได้รับใช้เราเพียงผู้เดียว ดังนั้นเราจึงไม่ได้รักพวกเขาเพียงผู้เดียวเป็นการตอบแทน
พวกเขาได้รับเอา “ของขวัญ” ของชาดาน และจากนั้น ได้หันกลับและได้มอบสิ่งเหล่านั้นให้เรา
นี่ไม่ใช่การใส่ร้ายป้ายสีเราหรือ? และขณะที่พวกเขาได้ทำการถวายของของพวกเขา
เราก็ไม่ได้เปิดเผยความขยะแขยงของเรา
แต่เรากลับได้เปลี่ยนอุบายของพวกเขาให้เป็นการใช้งานของเราเองโดยเพิ่มเติม “ของขวัญ”

เหล่านี้ไปที่วัดแห่งการบริหารจัดการของเรา ต่อมา ครั้นพวกมันได้ถูกแปรรูปโดยเครื่องจักร
เราขอมจะเผาสีงไม้บริสุทธิ์ที่อยู่ข้างใน ในยุคปัจจุบัน พวกมนุษย์ไม่ได้ถวาย “ของขวัญ” มากมายให้แก่เรา
ถึงกระนั้นเราก็ไม่ตำหนิพวกเขาสำหรับการนี้ ผู้คนเหล่านี้ได้อัดคักัดสนและมีอว้างเปล่าเสมอมา ด้วยเหตุนี้
เมื่อได้สังเกตการณ์ความเป็นจริงของสถานการณ์ของพวกเขาแล้ว
เราก็ไม่เคยได้ทำให้พวกเขาอยู่ภายใต้ข้อเรียกร้องที่ไม่สมเหตุสมผลใดๆ ตั้งแต่เราได้มายังโลกมนุษย์ ตรงกันข้าม
หลังจากให้ “วัสดุ” แก่พวกเขา เราก็ได้แสวงหา “ผลิตภัณฑ์ที่เสร็จแล้ว” ซึ่งเราต้องการเสียมากกว่า
เนื่องจากนี่คือขอบข่ายของสิ่งที่มนุษย์สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ เราได้ใช้เวลาหลายปีเหลือเกินในความยากลำบาก
เพื่อเรียนรู้ว่าสิ่งใดคือความหมายของการดำรงชีวิตในฐานะมนุษย์ ก่อนที่จะทำข้อเรียกร้องที่เหมาะสม
หากเราไม่ได้ผ่านประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์ เราจะสามารถได้เข้าใจเรื่องต่างๆ
ที่ผู้คนพบว่าลำบากยากเย็นที่จะหาหรือได้อย่างไร? แม้กระนั้นก็ตาม พวกมนุษย์ไม่เห็นเช่นนั้น
พวกเขาพูดว่าเราเป็นพระเจ้าผู้ทรงเหนือธรรมชาติ ทรงฤทธานุภาพทั้งหมดพระองค์เอง
นี่ไม่ใช่มนโศคติที่หลงผิดที่พวกมนุษย์ทั้งหมดได้เก็บงำไว้อย่างแน่นอนตลอดประวัติศาสตร์
ที่พวกเขาเก็บงำไว้แม้แต่ในวันนี้หรือไม่? เราได้พูดว่าบนแผ่นดินโลก
ไม่มีผู้ใดที่สามารถรู้จักเราอย่างแท้จริงและอย่างเต็มเปี่ยม ข้อสังเกตนี้มีนัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ของมัน
มันไม่ใช่เพียงแต่การพูดลอยๆ เราได้ผ่านประสบการณ์และสังเกตการณ์การนี้ด้วยตัวเราเอง
ดังนั้นเราจึงมีความเข้าใจในรายละเอียด หากเราไม่ได้ลงมาที่โลกมนุษย์แล้วไซ้ ผู้ใดจะมีโอกาสที่จะรู้จักเรา?
ผู้ใดจะสามารถฟังวณะของเราด้วยตนเอง? ผู้ใดจะสามารถมองเห็นรูปทรงของเราท่ามกลางพวกเขา?
ตลอดยุคทั้งหลาย เรายังคงได้ซ่อนเร้นในก้อนเมฆเสมอมา ก่อนหน้านั้น เราได้ทำการพยากรณ์ไว้ว่า
“เราจะลงมาที่โลกมนุษย์ในยุคสุดท้ายเพื่อทำหน้าที่เป็นแบบอย่างที่ดีของพวกเขา”
นี่คือสาเหตุที่ผู้คนของวันนี้เท่านั้นมีความโศคติที่สามารถขยายเส้นขอบฟ้าของพวกเขาให้กว้างขึ้นได้
นี่ไม่ใช่ความใจดีมีเมตตาที่เราได้มอบให้แก่พวกเขาหรือไม่? พวกเขาจะไม่สามารถเข้าใจพระคุณของเราจริงๆ
หรือไม่? เหตุใดมนุษย์จึงมีนสาและหัวทึบเหลือเกิน? พวกเขาได้มาไกลเพียงนี้แล้ว
เหตุใดพวกเขาจึงยังคงไม่ได้ตื่นขึ้น? เราได้ออยู่ในพิภพนี้เป็นเวลาหลายปี แต่ผู้ใดรู้จักเรา?
ไม่น่าแปลกใจที่เราติสอนผู้คน ดูเหมือนว่าพวกเขาเป็นวัตถุซึ่งรองรับการใช้สิทธิอำนาจของเรา
ดูเหมือนว่าพวกเขาเป็นลูกกระสุนในปืนของเรา ซึ่งทั้งหมดจะ “รอดพ้น” เมื่อได้ถูกยิงออกไปแล้ว
ผู้คนจินตนาการว่ามันเป็นเช่นนั้น เราได้เคารพพวกมนุษย์เสมอมา
เราไม่เคยได้ใช้ประโยชน์พวกเขาอย่างไร้กฎเกณฑ์หรือค้าขายพวกเขาเยี่ยงทาส
นี่เป็นเพราะเราไม่สามารถทิ้งพวกเขา อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถทิ้งเรา ด้วยเหตุนี้
พันธนาการแห่งชีวิตและความตายจึงได้ก่อร่างขึ้นระหว่างเรา เราได้ทะนุถนอมมวลมนุษยเสมอมา

ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์ไม่เคยได้ทะนุถนอมเรา แต่พวกเขาก็หวังพึ่งเราเสมอ
ซึ่งเป็นสาเหตุที่เราสละความพยายามให้กับพวกเขาต่อไป เรารักผู้คนเหมือนสมบัติล้ำค่าของเราเอง
เพราะพวกเขาคือ “ทุน” ของการบริหารจัดการของเราบนแผ่นดินโลก เพราะฉะนั้น
เราจะไม่กำจัดพวกเขาทิ้งไปอย่างแน่นอน เจตจำนงของเราต่อพวกมนุษย์จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
พวกเขาสามารถไว้วางใจในคำปฏิญาณของเราอย่างแท้จริงได้หรือไม่?
พวกเขาสามารถทำให้เราพึงพอใจเพื่อประโยชน์แห่งเราได้อย่างไร?
นี่คือสิ่งที่ได้ถูกกำหนดไว้สำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง นั่นคือ “การบ้าน” ที่เราได้มอบหมายให้พวกเขา
มันคือความหวังของเราที่พวกเขาทั้งหมดจะทำงานหนักเพื่อทำสิ่งนั้นให้เสร็จสิ้น

23 เมษายน ค.ศ.1992

บทที่ 36

ทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการจัดการเตรียมการโดยมือของเรา ผู้ใดกล้าทำตามที่เราเขาพอใจ?

ผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้อย่างง่ายดาย? ผู้คนล่องลอยไปมาในอากาศ ขยับตัวเมื่อฝุ่นละอองเคลื่อนไหว ใบหน้าของพวกเขาเปราะเปื้อน ทำให้พวกเขาน่าแปลกใจจากศีรษะจรดเท้า

เราเฝ้าดูจากท่ามกลางหมู่เมฆด้วยหัวใจที่หนักอึ้ง กล่าวคือ เหตุใดมนุษย์ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเต็มไปด้วยกำลังวังชา จึงได้กลายเป็นเช่นนี้? และเหตุใดเขาจึงไม่ตระหนักถึงการนี้ และไม่สำนึกถึงการนี้? เหตุใดเขาจึง

“ปล่อยตัวตามสบาย” และเปิดโอกาสให้ตัวเองกลายเป็นถูกพอกอยู่ในความโสมม?

เช่นนั้นคือการที่เขาขาดพร่องความรักและความเคารพต่อตัวเอง เหตุใดมนุษย์จึงหลีกเลี่ยงสิ่งที่เราขอเสนอ?

เราดูร้ายและไร้มนุษยธรรมต่อเขาจริงๆ หรือ? เราเป็นเผด็จการและไร้เหตุผลอย่างแท้จริงหรือ?

ดังนั้นเหตุใดผู้คนจึงมองดูเราด้วยดวงตาที่จ้องเขม็งเสมอ? เหตุใดพวกเขาจึงเกลียดชังเราเสมอ?

เราได้นำพวกเขาไปจนสุดถนนแล้วหรือไม่? มนุษย์ไม่เคยได้ค้นพบสิ่งใดในการติสอนของเรา

เนื่องจากเขาไม่ทำสิ่งใดนอกจากยึดจับແຂັງที่ถูกรอบคอบของเขาด้วยมือทั้งสองข้าง ดวงตาทั้งคู่จ้องอยู่ที่เรา ราวกับกำลังเฝ้าดูศัตรู—และ ณ ช่วงเวลานั้นเท่านั้นที่เราสำนึกถึงว่าเขาซบพอมเพียงใด

เป็นเพราะเหตุนี้ที่เราพูดว่าไม่มีผู้ใดได้เคยตั้งมั่นท่ามกลางการทดสอบ

รูปร่างของมนุษย์ไม่เป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอนหรือ? เราจำเป็นต้องบอกตัวเลขสำหรับ “ขนาดต่างๆ” ของเขาหรือไม่? “ความสูง”

ของมนุษย์นั้นไม่มากไปกว่าความสูงของหนอนตัวเล็กตัวหนึ่งที่คืบคลานไปตามพื้นดิน และ “อก”

ของเขานั้นกว้างเท่ากับความกว้างของงูเท่านั้น ในการนี้ เราไม่ได้กำลังดูเบามนุษย์—

นี่ไม่ใช่ตัวเลขที่แน่ชัดของรูปร่างของเขาหรือ? เราได้ลดชั้นมนุษย์แล้วหรือ?

มนุษย์ก็เหมือนกับเด็กที่กำลังเล่นอย่างสนุกสนาน มีบางครั้งอีกด้วยที่เขาเล่นกับพวกสัตว์

ถึงกระนั้นเขาก็ยังคงมีความสุข และเขาก็เหมือนแมวที่กำลังดำรงชีวิตอย่างไร้ความห่วงใยหรือความกังวล

บางทีอาจเป็นเพราะการกำกับควบคุมของพระวิญญาณ หรือบทบาทของพระเจ้าในฟ้าสวรรค์

เราจึงรู้สึกหมดความอดทนอย่างลึกลับต่อโลกาชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อของผู้คนบนแผ่นดินโลก เพราะชีวิตของมนุษย์—

ซึ่งเป็นเหมือนชีวิตของกาฝาก—“ความสนใจ” ของเราในคำว่า “ชีวิตมนุษย์” ได้เพิ่มขึ้นบ้างแล้ว

และดังนั้นเราจึงได้กลายเป็น “เต็มไปด้วยความเคารพนับถือ” ต่อชีวิตมนุษย์มากขึ้นเล็กน้อย

เนื่องจากมันคงจะดูเหมือนว่ามนุษย์เท่านั้นที่สามารถสร้างชีวิตที่มีความหมายได้

ในขณะที่เราไม่สามารถทำการนั้นได้ ดังนั้นเราจึงสามารถเพียงแต่ล่าถอยไปที่ “เทือกเขา”

เนื่องจากเราไม่สามารถผ่านประสบการณ์และสังเกตการณ์ความยากลำบากท่ามกลางมนุษย์

ถึงกระนั้นมนุษย์ก็บังคับให้เราทำอย่างเร่งด่วน—เราไม่มีทางเลือก!

เราสามารถเพียงแค่เชื่อฟังการจัดการเตรียมการของมนุษย์

โดยสรุปประสบการณ์ร่วมกับเขาและก้าวผ่านชีวิตมนุษย์เคียงข้างเขา ในฟ้าสวรรค์

ครั้งหนึ่งเราได้ไปเที่ยวทั่วทั้งเมือง และได้ฟ้าสวรรค์ ครั้งหนึ่งเราได้ไปเที่ยวทั่วประเทศทั้งปวง

ถึงกระนั้นก็ไม่มีใครได้เคยค้นพบเรา พวกเขาเพียงแค่ได้ยินเสียงที่เราเคลื่อนไหวไปมา ในสายตาของผู้คน
เรามาและไปอย่างไรร่องรอยหรือเงา

มันเป็นราวกับว่าเราได้กลายเป็นรูปเคารพที่มองไม่เห็นในหัวใจของพวกเขา ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่เชื่อเช่นนั้น
มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าทั้งหมดนี้ไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่สารภาพจากปากมนุษย์? ณ จุดนี้

ผู้ใดไม่ยอมรับรู้ว่าพวกเขาควรได้รับการเตือน?

ผู้คนจะยังคงสามารถชูก่อของพวกเขาค่อยหน้าข้อพิสูจน์ที่เป็นรูปธรรมได้หรือ?

เรากำลังทำ “ข้อตกลงทางธุรกิจ” ท่ามกลางมนุษย์

เราเชิดความไม่บริสุทธิ์และความไม่ชอบธรรมของเขาทั้งหมดออกไป และด้วยเหตุนี้จึง “แปรรูป”

เขาเพื่อที่เขาอาจเป็นสมดังหัวใจของเราเอง

ถึงกระนั้นความร่วมมือของมนุษย์นั้นก็ขาดไม่ได้สำหรับช่วงระยะนี้ของงาน

เนื่องจากเขากำลังก้าวกระโดดและกระโดดไปมาเสมอเหมือนปลาที่เพิ่งถูกจับ ดังนั้น เพื่อป้องกันอุบัติเหตุใดๆ

เราจึงได้ฆ่า “ปลา” ทั้งหมดที่ได้ถูกจับ ซึ่งหลังจากนั้นปลาก็ได้กลายเป็นเชื้อเพลิง

และไม่ได้มีการร้องทุกข์แม้แต่บ่อย เมื่อเราจำเป็นต้องมีมนุษย์ เขาก็ถูกซ่อนเร้นเสมอ

มันเป็นราวกับว่าเขาไม่เคยได้เห็นจากเหตุการณ์ที่น่าประหลาดใจ

ราวกับว่าเขาได้เกิดในชนบทและไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับเรื่องของเมือง

เราเพิ่มเติมปัญญาของเราให้กับส่วนทั้งหลายของมนุษย์ที่กำลังขาดพร่องอยู่ และทำให้เขารู้จักเรา

เพราะมนุษย์ยากจนเกินไป เราจึงมาท่ามกลางมนุษย์และให้ “เส้นทางสู่ความมั่งคั่ง” แก่เขาด้วยตัวเราเอง

ทำให้เขาสืบตาขึ้น ในการนี้ เราไม่ได้กำลังช่วยเขาให้รอดอยู่หรือ? นี่ไม่ใช่ความสงสารของเราต่อมนุษย์หรือ?

ความรักคือการให้โดยไม่มีเงื่อนไขใช่ไหม? เช่นนั้นแล้ว ความเกลียดชังก็คือการเตือนหรือ?

เราได้อธิบายแก่นมนุษย์จากมุมมองที่แตกต่างกัน แต่เขาปฏิบัติต่อการนี้ในฐานะงานและคำสอนเท่านั้น

มันเป็นราวกับว่าคำรัสของเราเป็นสินค้าชำรุด ซึ่งถูกจำหน่ายเป็นหนี้สูญในมือของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้

เมื่อเราบอกผู้คนว่าพาหุใหญ่กำลังมาเพื่อท่วมกลืนหมู่บ้านของเขา ไม่มีผู้ใดคิดสิ่งใดเกี่ยวกับมัน

มีเพียงแค่พวกเขาไม่กี่คนเท่านั้นที่ย้ายบ้านของพวกเขาด้วยหัวใจที่สงสัย พวกที่เหลือไม่ขยับ ราวกับว่าไม่มีพระ

ราวกับว่าเราก่อนนางแอนจากท้องฟ้า—พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใดเกี่ยวกับสิ่งที่เราพูด

เฉพาะเมื่อเทือกเขาโค่นล้มและแผ่นดินโลกถูกถิกออกเป็นเสี่ยงๆ เท่านั้นที่ผู้คนนึกถึงวาระของเรา

เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาถูกลูกให้ตื่นจากความฝันของพวกเขา แต่เวลานั้นได้มาถึงแล้ว

พวกเขาถูกน้ำท่วมใหญ่ท่วมกลืน ศพของพวกเขาลอยอยู่บนผิวน้ำ เมื่อเห็นความทุกข์ระทมในแผ่นดินโลก
เราก็อ่อนใจกับโศกเศร้าของมนุษย์ เราได้สละเวลามากมาย และจ่ายราคาที่สูง
เพื่อประโยชน์แห่งชะตากรรมของมนุษย์ ในความคิดของผู้คน เราไม่มีท่อน้ำตา แต่เรา “มนุษย์ประหลาด”
ที่ไม่มีท่อน้ำตาผู้นี้ ได้ร้องไห้ให้น้ำตานองหลายครั้งเพื่อมนุษย์ อย่างไรก็ตาม มนุษย์ไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับการนี้
เขาเพียงแค่ง่วนกับของเล่นในมือของเขาในแผ่นดินโลก รวากับว่าเราไม่ดำรงอยู่ ด้วยเหตุนี้
ในรูปการณ์แวดล้อมของวันนี้ ผู้คนยังคงมีนาและหัวทึบ พวกเขายังคง “เยือกแข็ง” ในห้องใต้ดิน
รวากับว่าพวกเขายังคงกำลังนอนอยู่ในถ้ำ เมื่อเห็นการกระทำของมนุษย์ ทางเลือกเดียวของเราคือการจากไป...

ในสายตาของผู้คน เราได้ทำมากมายหลายสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ และด้วยเหตุนี้
พวกเขาจึงพิจารณาเราในฐานะบุคคลต้นแบบสำหรับยุคปัจจุบัน
ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่เคยได้คำนึงถึงเราในฐานะองค์สูงสุดแห่งชะตากรรมของมนุษย์และพระผู้สร้างทุกสรรพ
สิ่ง มันเป็นรวากับว่าพวกเขาไม่เข้าใจเรา ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งผู้คนได้ร้องว่า “ผู้ที่เข้าใจอายุยืน”
แต่ไม่มีผู้ใดได้ใช้เวลามากมายในการวิเคราะห์คำว่า “ผู้ที่เข้าใจ”
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้คนไม่มีความปรารถนาที่จะรักเรา ในกาลเวลาแห่งวันนี้
ผู้คนไม่เคยได้ถนอมความล้ำค่าของเรา เราไม่มีที่สถิตในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาจะสามารถแสดงให้เห็นความรักที่แท้จริงต่อเราในวันเวลาแห่งความทุกข์ที่จะมาได้หรือ?
ความชอบธรรมของมนุษย์ยังคงเป็นบางสิ่งที่ไม่มียุติธรรม บางสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้
สิ่งที่เราต้องการคือหัวใจของมนุษย์ เนื่องจากในร่างกายมนุษย์ หัวใจคือสิ่งที่ล้ำค่าที่สุด
กิจการของเราไม่เหมาะที่จะได้รับการชดใช้คืนด้วยหัวใจของมนุษย์หรือ?
เหตุใดผู้คนจึงไม่ให้หัวใจของพวกเขาแก่เรา? เหตุใดพวกเขาจึงกอดหัวใจของพวกเขาไว้แนบอ้อมเสมอ
โดยไม่เต็มใจปล่อยมือจากพวกมัน?
หัวใจของมนุษย์สามารถรับประกันสันติสุขและความสุขชั่วชีวิตของผู้คนได้หรือ?
เหตุใดเมื่อเราทำการเรียกร้องต่อผู้คน พวกเขากลับหิบบินขึ้นมาจากพื้นหนึ่งกำมือและขว้างมันมาที่เรา?
นี่เป็นอุบายเจ้าเล่ห์ของมนุษย์หรือ? มันเป็นรวากับว่าพวกเขากำลังพยายามหลอกคนเดินผ่านซึ่งไม่มีทีจะไป
ล่อลวงพวกเขากลับไปที่บ้านของพวกเขา ที่ซึ่งผู้คนกลับกลายเป็นไรปรานีและฆ่าพวกเขา
ผู้คนได้ต้องการทำสิ่งเหล่านั้นกับเราเช่นกัน
มันเป็นรวากับว่าพวกเขาเป็นเพศฆาตที่จะฆ่าใครบางคนโดยไม่กระพริบตา
รวากับว่าพวกเขาเป็นราชาแห่งมารซึ่งเคยชินกับการฆ่าผู้คน แต่บัดนี้ผู้คนมาเบี่ยงหน้าเรา
ยังคงปรารถนาที่จะนำวิถีทางเช่นนั้นมาใช้—ถึงกระนั้นพวกเขาก็มีแผนการของพวกเขา
และเราก็มีมาตรการตอบโต้ของเรา ถึงแม้ว่าผู้คนจะไม่รักเรา

แต่เราจะไม่เปิดเผยมาตรการตอบโต้ของเราให้มนุษย์ได้เห็น ณ เวลานี้ได้อย่างไร? เรามีทักษะที่ไม่มีที่สิ้นสุด
ไม่สามารถประเมินวัดได้ในการรับมือมนุษย์ ทุกส่วนของเขาถูกรับมือโดยตัวเราเอง
และถูกรูปแบบโดยตัวเราเอง ในท้ายที่สุด เราจะทำให้มนุษย์สูญเสียความเจ็บปวดของการพรางจากสิ่งที่เขารัก
และทำให้เขาบอบต่อการจัดการเตรียมการของเรา และ ณ เวลานั้น ผู้คนจะมีอะไรให้ร้องทุกข์ด้วยหรือ?
ทั้งหมดที่เราทำไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของมนุษย์หรือ? ในกาลเวลาที่ผ่านไป
เราไม่เคยได้ออกมนุษย์ถึงขั้นตอนทั้งหลายของงานของเรา—แต่วันนี้ ในเวลาที่ไม่เหมือนกับในอดีต
เพราะเนื้อหาของงานของเราแตกต่าง
เราจึงได้บอกผู้คนถึงงานของเราล่วงหน้าเพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาล้มลงอันเป็นผลของการนี้
นี่ไม่ใช่การฉ้อฉลที่เรารู้ได้ชัดเข้าไปในมนุษย์หรือ? ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม
ผู้คนไม่เคยได้พิจารณาจะของเราอย่างจริงจัง
มันเป็นราวกับว่ามีความหิวในท้องของพวกเขาและพวกเขาก็ไม่พิถีพิถันเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขากิน
ซึ่งทำให้กระเพาะอาหารของพวกเขาอ่อนแอลง แต่ผู้คนถือว่า “สุขภาพที่ดีของร่างกาย”
ของพวกเขาเป็นทุนและไม่สนใจการเตือนสอน “ของแพทย์” เมื่อมองเห็นความไม่สะอาดสะเทือนของพวกเขา
เราก็พบว่าตัวเราเองกังวลสนใจมนุษย์ เพราะผู้คนไม่บรรลุสติภาวะ
และยังไม่ได้ผ่านประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์ พวกเขาจึงไม่มีความเกรงกลัว ในหัวใจของพวกเขาไม่มีคำว่า
“ชีวิตมนุษย์” ดำรงอยู่ พวกเขาไม่คำนึงถึงคำเหล่านั้น และเพียงแค่เบื้ออจะของเรา
ราวกับว่าเราได้กลายเป็นหญิงชราขี้บ่น โดยสรุปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม
เราหวังว่าผู้คนสามารถเข้าใจหัวใจของเรา
เนื่องจากเราไม่มีความปรารถนาที่จะส่งมนุษย์ไปยังแผ่นดินแห่งความตาย
เราหวังว่ามนุษย์จะสามารถเข้าใจว่าพื้นอารมณ์ของเราเป็นอย่างไร ณ ช่วงขณะนี้
และคำนึงถึงภาระที่เราแบกรับอยู่ ณ เวลานี้

บทที่ 37

ตลอดยุคต่างๆ และในทุกงานที่เราได้ทำไป

ทุกช่วงระยะของงานได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับวิธีการทำงานอันเหมาะสมของเรา ด้วยเหตุผลนี้

ประชากรอันเป็นที่รักของเราจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นทุกที

และเหมาะสมยิ่งขึ้นทุกทีสำหรับการใช้ของเรา แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุผลเดียวกันนั้น “สิ่งอาภัพอัปโชค” ก็คือ เมื่อวิธีการทำงานของเราเพิ่มขึ้น จำนวนประชากรลดลง และนี่เป็นเหตุให้พวกเขาจมสู่การไคร่ครวญอย่างลึกสัน

แน่นอนว่า งานนี้ของวันนี้ก็ยังไม่เป็นข้อยกเว้น และผู้คนส่วนใหญ่ก็ยังจมจ่อมอยู่ในการไคร่ครวญอีกครั้ง

เมื่อเป็นเช่นนั้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่มีต่อวิธีการทั้งหลายของเรา

ยังคงมีบางคนที่ต้องถอนตัวออกไป อาจอธิบายได้อย่างนี้ว่า นี่เป็นสิ่งที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้า

ทว่ามิใช่บางสิ่งที่เราได้กระทำไปแล้ว นับเนื่องจากการสร้างโลก ผู้คนมากมายได้ตกต่ำลง

อีกทั้งผู้คนมากมายได้หลงทางไป อันเป็นผลจากวิธีการทำงานของเรา อย่างไรก็ตาม

เรามีได้ใส่ใจในสิ่งที่ผู้คนทำ—ไม่ว่าพวกเขาจะรู้สึก เราไม่รักใคร่เอ็นดู หรือใจไม้ไ้ระกำเกินไป—

ไม่ว่าความเข้าใจของพวกเขานั้นจะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม เราก็หลีกเลี่ยงที่จะอธิบาย

ก่อนอื่นพวกเรามาสามัคคีธรรมกันเกี่ยวกับประเด็นหลักของการเสวนานี้เสียก่อน

เพื่อให้ทุกคนอาจได้รับความเข้าใจอย่างละเอียดทั่วถ้วน เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาคลาไคลกับสาเหตุที่ตนทนทุกข์

เราจะไม่บีบให้ผู้คนทนทุกข์ในความเย็บจันเหมือนพวกคนใบ้ แต่ในทางกลับกัน

เราจะบรรยายทุกสิ่งอย่างชัดเจน เพื่อไม่ให้พวกเขาบ่นว่าเรา แล้ววันหนึ่ง

เราจักทำให้ทุกคนเปล่งถ้อยคำสรรเสริญอันจริงใจ แม้ในท่ามกลางการติสอนพวกเขา

เจ้าพอจะเห็นด้วยได้กับวิธีการนี้หรือไม่? นั่นตรงกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของผู้คนหรือไม่?

ในการเกริ่นนำไปสู่ยุคสมัยแห่งการติสอน ก่อนอื่นเราจะบอกผู้คนถึงความหมายทั่วไปเบื้องหลัง “ยุคสมัย” นี้

เพื่อให้พวกเขาไม่ล่วงเกินเรา กล่าวคือ เราจะทำการจัดการเตรียมการต่างๆ

ขึ้นมาเพื่องานของเราที่จะไม่มีผู้ใดเลยมาเปลี่ยนแปลง

และเราจะไม่ลดหย่อนผ่อนโทษให้ใครก็ตามที่มาปรับเปลี่ยนการจัดการเตรียมการเหล่านั้นอย่างแน่นอน

แต่เราจะกล่าวโทษพวกเขา เจ้าจะจดจำสิ่งนั้นหรือไม่? สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็น “การให้วัดขึ้น”

ในวิธีการใหม่ๆ นี้ ก่อนอื่นผู้คนทั้งหมดต้องจับใจความว่า เป้าหมายสำคัญแรกสุดที่ต้องสัมฤทธิ์ก็คือ

การได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับภาวะอันจริงแท้ของตัวพวกเขาเอง

ก่อนที่จะได้รับความเข้าใจในตนเองบางประการ

ไม่มีใครเลยจะได้รับอนุญาตให้พูดจาอย่างขาดความระมัดระวังในคริสตจักร

และแน่นอนว่าเราจะติสอนใครก็ตามที่ล่วงละเมิดกฎเกณฑ์ นับจากวันนี้เป็นต้นไป

อัครทูตทุกคนจะได้รับการขึ้นบัญชีในคริสตจักรต่างๆ และห้ามมิให้ย้ายไปที่นั่นที่นี้ตามอำเภอใจ—
เพราะการย้ายไปมาเช่นนั้นเกิดประโยชน์น้อย พวกเขาทั้งหมดดูเหมือนกำลังทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วง
ทว่าอันที่จริงก็คือกำลังหลอกลวงเรา ทั้งที่ได้เกิดขึ้นเช่นนั้นไปแล้ว แต่ทุกวันนี้ทั้งหมดก็อยู่ในอดีต
และต้องไม่ถูกหยิบยกขึ้นมาอีก นับแต่นี้ต่อไป คำว่า “อัครทูต” จะถูกยกเลิก และไม่ถูกนำมาใช้อีกเลย
เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดอาจลงจาก “ตำแหน่ง” ของพวกเขาและรู้จักตนเองเสียที
แน่นอนว่านี่เป็นไปเพื่อความรอดของพวกเขาเอง “ตำแหน่ง” ไม่ใช่มงกุฎ แต่เป็นเพียงศัพท์ที่ใช้เรียกขาน
เจ้าเข้าใจความหมายของเราใช่ไหม?

บรรดาพวกที่นำคริสตจักรจะยังคงใช้ชีวิตแบบคริสตจักรภายในคริสตจักรของพวกเขาเอง
แม้จะแน่นอนว่านี่ไม่ใช่กฎเกณฑ์เด็ดขาดอะไร เมื่อจำเป็น พวกเขาอาจไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรต่างๆ
โดยการประสานงานกับอัครทูตคนอื่นๆ สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดก็คือ การสามัคคีธรรมของคริสตจักรต่างๆ
ต้องเพิ่มขึ้น—เว้นเสียแต่ว่า อันที่จริงแล้วไม่มีสมาชิกคนใดเลยของคริสตจักรเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตแบบคริสตจักร
ถึงกระนั้นก็ตาม เราต้องเน้นว่าพวกเขาก็ทั้งหมดต้องเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการรู้จักตนเอง
และในการกบฏต่อพยานาคใหญ่สีแดง นี่คือการงานของเรา ผู้คนพูดมากเท่าใดนั้นไม่สำคัญ
สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดคือ ประชากรของเราทั้งหมดสามารถมารวมกันเป็นหนึ่งได้
เพราะนั่นเป็นหนทางเดียวที่จะเป็นพยานได้อย่างแท้จริง ในอดีตนั้น
ผู้คนล้วนกล่าวว่าพวกเขาคงจะได้มารู้จักตนเอง แต่ทว่าเราก็ได้เปล่งถ้อยคำเป็นวาทะต่างๆ นับไม่ถ้วนแล้ว—
แล้วมีพวกเขามากเท่าใดกันที่ได้มาเข้าใจตัวเอง? กลายเป็นว่า ยิ่งตำแหน่งของคนเราสูงขึ้นเท่าใด
ก็ยิ่งยากขึ้นเท่านั้นที่คนเราจะละวางตนเองลงไว้ก่อน ยิ่งความหวังของคนเรายิ่งใหญ่ขึ้นเท่าใด
คนเราก็คะทนทุกข์มากขึ้นเท่านั้นตอนที่กำลังถูกทดสอบ นี่คือการรอดของเราสำหรับมนุษยชาติ
เจ้าเข้าใจหรือไม่? อย่าเพียงแต่รับเอาสิ่งนี้ไว้เฉยๆ โดยไม่ศึกษาให้ละเอียดก่อน การทำอย่างนั้นสิ้นเงินเกินไป
และไร้ค่า เจ้าเข้าใจความหมายแฝงที่นอนรออยู่ตรงนี้หรือไม่?

หากสมาชิกของคริสตจักรมีความสามารถที่จะเข้าใจตัวพวกเขาเองได้อย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว
นี่ก็ย่อมจะเป็นการสาธิตแสดงว่าผู้คนชนิดนั้นรักเราอย่างแท้จริง กล่าวคือ หากเจ้าไม่หักขมับกับผู้คน
เจ้าก็จะไม่เข้าใจความยากลำบากของพวกเขา เจ้าตีความคำกล่าวนี้ว่าอย่างไรหรือ? สุดท้ายแล้ว
เราจะทำให้ผู้คนทั้งหมดรู้จักตัวพวกเขาเอง ในช่วงระหว่างเวลาแห่งการทดสอบพวกเขา
และทำให้พวกเขาขบถและหัวเราะไปพลางขณะกำลังเกิดการทดสอบ
เจ้าจะมีความเชื่ออย่างแท้จริงที่จะทำให้เราพึงพอใจหรือไม่? ดังนั้น
อะไรหรือที่พวกเขาคควรทำในการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเขา? นับแต่นี้ต่อไป กิจวัตรต่างๆ
ของแต่ละคริสตจักรจะถูกรับมือโดยบุคคลที่เหมาะสมในคริสตจักรนั้น

และอัครทูตทั้งหลายจะเพียงแต่ใช้ชีวิตแบบคริสตจักร นี้เรียกว่า “การผ่านประสบการณ์กับชีวิต”
พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ ?

ก่อนที่การติสสอนได้มาถึงมนุษยชาติอย่างเป็นทางการ เราจะทำ “งานแห่งการต้อนรับ” กับผู้คนก่อน
เพื่อที่ว่าในท้ายที่สุดแล้ว พวกเขามองทุกคนอาจทำให้เราพึงพอใจ แม้แต่พวกที่กำลังจะถอนตัว
พวกเขาก็ต้องทนทุกข์ และแล้วเสร็จการเป็นคำพยานก่อนที่จะจากไป ไม่เช่นนั้นแล้ว
เราจะไม่ลดหย่อนผ่อนโทษให้พวกเขาเลย

นี่แสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยของเราในการไม่ยอมผ่อนปรนต่อการล่วงเกินของผู้คน
ตลอดจนอุปนิสัยของเราในการทำสิ่งที่เรากล่าวให้สำเร็จลุล่วง เช่นนี้แล้ว เราจะทำให้สัญญาของเราที่ว่า
“เราหมายความว่าเรากล่าว และสิ่งที่เรากล่าวจะถูกทำ และสิ่งที่เราทำจะยืนยงตลอดกาล” ลุล่วง
เมื่อวาระทั้งหลายออกจากปากเราไป วิญญาณของเราก็เริ่มพระราชกิจของพระองค์
ใครหรือที่จะกล้าใจเล่นกับ “ของเล่นทั้งหลาย” ที่พวกเขาถืออยู่ในมือ?
ทุกคนต้องยอมรับการติสสอนของเราอย่างมีสัมมาคารวะและเชื่อฟัง ใครหรือที่อาจสามารถหลีกเลี่ยงไปได้?
อาจสามารถมีอีกเส้นทางหนึ่งนอกจากเส้นทางของเราหรือ? วันนี้ เราได้อนุญาตให้เจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก
และเจ้าก็ขึ้นบาน พงษ์นี้เราจะอนุญาตให้เจ้าเข้าไปในสวรรค์ และเจ้าก็จะให้การสรรเสริญ และในวันหลังจากนั้น
เราจะวางเจ้าได้ขึ้นปฐพี อันเป็นที่ที่เจ้าจะถูกติสสอน

เหล่านี้มิใช่ข้อพึงประสงค์ทั้งหมดแห่งงานของเราหรือ? มีใครบ้างที่ไม่ทนทุกข์กับโซคร้าย
และรับพรไว้เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ต่อข้อพึงประสงค์ของเรา? พวกเจ้าจักเป็นข้อยกเว้นได้หรือ?

ในฐานะประชากรของเราบนแผ่นดินโลก

สิ่งใดหรือที่พวกเจ้าควรทำเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ต่อข้อพึงประสงค์ของเราและเจตจำนงของเรา?
เป็นไปได้ไหมที่เจ้าจะสรรเสริญนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราด้วยวาจา ในขณะที่กำลังรังเกียจเราอยู่ในหัวใจของเจ้า?
การทำงานให้เรา และการทำให้สมดังหัวใจของเรา ตลอดจนการเข้าใจตัวพวกเจ้าเอง
และการกบฏต่อพยานาคใหญ่สี่แดง—เหล่านี้มิใช่กิจอันง่ายดายเลย และเจ้าต้องจ่ายราคาในการทำเช่นนั้น
เมื่อเรากล่าวถึง “ราคา” พวกเจ้าคิดว่าเราหมายถึงอะไรหรือ? เราจะไม่เสวนากันเรื่องนี้ในตอนนี้อยู่
และเราจะไม่ให้คำตอบโดยตรงกับผู้คน แต่ในทางกลับกัน เราอนุญาตให้พวกเขาขบคิดด้วยตนเอง
และหลังจากนั้น
จะได้ตอบคำถามทั้งหลายของเราอย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงโดยผ่านทางกรกระทำและพฤติกรรมของพวกเข
เจ้าสามารถทำเช่นนั้นได้หรือไม่?

บทที่ 38

ไม่เคยได้มีร่องรอยใดๆ ของเรา ไม่เคยได้มีการนำแห่งจนะของเรา ในสิ่งที่มนุษย์ผ่านประสบการณ์ ผลก็คือเราได้กันมนุษย์ให้ห่างออกไปเสมอ และทิ้งเขาไปในเวลาต่อมา เราจึงเกิดการไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์ เราไม่รู้ว่าเหตุใด มันดูเหมือนราวกับว่าเราได้เกลียดชังมนุษย์มาตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว และถึงกระนั้นเรารู้สึกเห็นใจเขาอย่างลึกซึ้ง ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงได้มีสองท่าทีต่อเราเสมอ—

เนื่องจากเรารักมนุษย์ และเราก็เกลียดชังเขาด้วยเช่นกัน

ผู้ใดท่ามกลางพวกมนุษย์ใส่ใจอย่างแท้จริงต่อความรักของเรา? และผู้ใดใส่ใจต่อความเกลียดชังของเรา? ในสายตาของเรา มนุษย์เป็นสิ่งที่ตายแล้ว ปราศจากชีวิต เหมือนรูปปั้นดินเหนียวท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง เพราะการไม่เชื่อฟังของเขา มนุษย์กระตุ้นความกริ้วของเราเป็นครั้งคราว เมื่อเราดำรงชีวิตท่ามกลางพวกมนุษย์ พวกเขาให้รอยยิ้มอ่อนๆ เมื่อเรามาถึงโดยฉับพลัน เพราะพวกเขากำลัง “แสวงหา” เราโดยรู้สึกตัวอยู่เสมอ ราวกับว่าเรากำลังเล่นกับพวกมนุษย์บนแผ่นดินโลก พวกเขาไม่เคยถือจริงจังกับเรา และเพราะท่าทีของพวกเขาต่อเรา เราจึงไม่มีทางเลือกนอกจาก “เกษียณ” จาก “หน่วยงาน” ของมวลมนุษย์ ถึงอย่างไร เราก็ปรารถนาที่จะแสดงว่า ถึงแม้ว่าเราจะ “เกษียณ” แต่ “บ้านาญ”

ของเราไม่สามารถขาดพร้อมแม้เพียงเสี้ยวเดียว เพราะ “ความอาวุโส” ของเราใน “หน่วยงาน” ของมวลมนุษย์ เราจึงเรียกร้องการจ่ายเงินที่ยังคงติดค้างต่อเราจากพวกเขาต่อไป ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ทิ้งเราไปแล้ว พวกเขาจะสามารถรอดพ้นจากการคว่ำจับของเราได้อย่างไร?

ครั้งหนึ่งเราได้คลาไคลการยึดเกาะของเรากับผู้คนในระดับหนึ่ง

เปิดโอกาสให้พวกเขาปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงระเหิดกับความอยากได้อะกิมฝ่ายเนื้อหนังของพวกเขาโดยอิสระ —และด้วยเหตุนี้ พวกเขายิ่งได้กล้าที่จะประพฤติตัวในลักษณะที่ไร้การควบคุม ปราศจากการหักห้ามใจใดๆ ซึ่งจากการนั้นสามารถมองเห็นได้ว่าพวกเขาไม่รักเราอย่างแท้จริง

เนื่องจากพวกเขาทั้งหมดกำลังดำรงชีวิตในเนื้อหนัง

สามารถเป็นไปได้ไหมว่าความรักที่แท้จริงถูกให้เป็นการตอบแทนสำหรับเนื้อหนัง?

สามารถเป็นไปได้ไหมว่าสิ่งที่เราขอต่อมนุษย์เป็นเพียงแค่ “ความรัก” แห่งเนื้อหนัง?

หากการณ์เป็นเช่นนั้นอย่างแท้จริงแล้วไซ้ มนุษย์จะมีคุณค่าอันใด? มนุษย์ทั้งหมดเป็นขยะที่ไร้ค่า!

หากไม่เป็นเพราะ “พลังอำนาจพิเศษ” แห่งความสูญพันของเรา เราก็คงจะได้ทิ้งมวลมนุษย์ไปนานแล้ว—

เหตุใดต้องลำบากอยู่กับพวกเขาเพื่อ “ถูกรังเก” แต่เรายังคงสูญพัน เราต้องการไปยังกันบึงของ “ธุรกิจ”

ของมนุษย์ ครั้นงานของเรานบนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น เราก็จะขึ้นสูงไปในท้องฟ้าเพื่อพิพากษา “เจ้านาย”

ของทุกสรรพสิ่ง นี่คือนงานลำดับแรกของเรา

เนื่องจากความรังเกียจของเราต่อมนุษย์ได้ไปถึงระดับเฉพาะระดับหนึ่งแล้ว ผู้ใดจะไม่เกลียดชังศัตรูของเขา?

ผู้ใดจะไม่กำจัดศัตรูของเขาจนสิ้น? ในฟ้าสวรรค์ ชาตาคือศัตรูของเรา บนแผ่นดินโลก มนุษย์เป็นอริของเรา เพราะการอยู่ร่วมกันระหว่างฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก เราจึงถือว่าพวกเขาทั้งหมดมีความผิด จนถึงเก้าชั่วโคตร และจะไม่มีสักคนเดียวได้รับการอภัยโทษ ผู้ใดได้บอกให้พวกเขาต้านทานเรา?

ผู้ใดได้บอกให้พวกเขาไม่เชื่อฟังเรา?

มันเป็นด้วยเหตุใดที่ผู้คนไม่สามารถตัดสายสัมพันธ์ที่อื้ออึงของพวกเขากับบรรพชาดิก่อกของพวกเขาได้?

มันเป็นด้วยเหตุใดที่เนื้อหนังของพวกเขายายตัวภายในพวกเขาเสมอ?

ทั้งหมดนี้คือหลักฐานของการพิพากษามนุษย์ของเรา ผู้ใดกล้าที่จะไม่นับนอบต่อข้อเท็จจริง?

ผู้ใดกล้าที่จะพูดว่าการพิพากษาถูกบิดเบือนโดยภาวะอารมณ์? เราแตกต่างจากมนุษย์ และดังนั้นเราจึงทิ้งเขาไป เนื่องจากเราเพียงแค่มองไม่เห็นหนึ่งในเผ่าพันธุ์มนุษย์

มีพื้นฐาน รากฐาน สำหรับทั้งหมดที่เราทำ เมื่อมนุษย์ “เปิดเผย” “ข้อเท็จจริงที่แท้จริง” ต่อเราด้วยปากของเขา เราไปกับเขาซึ่งที่ “ลานประหาร” เนื่องจากการฝ่าฝืนของมวลมนุษย์ก็เพียงพอที่จะได้รับการติสอนของเรา และดังนั้นเราจึงไม่ติสอนอย่างมีคบอด

แต่ติสอนผู้คน โดยสอดคล้องกับรูปการณ์แวดล้อมที่แท้จริงของการฝ่าฝืนของพวกเขา หากไม่เป็นเช่นนั้น พวกมนุษย์ก็จะไม่มีวันกราบไหว้และยอมรับความผิดของพวกเขาต่อเราเพราะความเป็นกบฏของพวกเขา เป็นเพราะพวกเขาได้มาถึงสภาวะการณ์ปัจจุบันแล้วเท่านั้นนั่นเองที่ผู้คนทั้งหมดก้มศีรษะของพวกเขาอย่างไม่เต็มใจ—แต่ในหัวใจของพวกเขา พวกเขายังคงไม่ปึกใจเชื่อ เราได้ให้ผู้คนดื่ม “สารทิบรังสี” และดังนั้น

อวัยวะภายในของพวกเขาที่ปรากฏชัดเจนดีภายใต้ “กล้องรังสีทรน”

ความโสมมและความไม่บริสุทธิ์ไม่ได้ถูกขับออกจากท้องของผู้คน

สิ่งสกปรกทุกจำพวกไหลไปตามเส้นเลือดของพวกเขา และดังนั้น

พิษภายในร่างกายของพวกเขายังเพิ่มขึ้นเรื่อยไป

เพราะผู้คนได้ดำรงชีวิตในรูปการณ์แวดล้อมเช่นนี้มานานหลายปีเหลือเกิน

พวกเขาได้ยั้งคุ่นเคยกับพวกมันและไม่พบว่าพวกมันแปลกอีกต่อไป

ผลก็คือเชื้อโรคร้ายในร่างกายของพวกเขาก็โตเต็มที่ กลายเป็นธรรมชาติของพวกเขาไป

และทุกคนดำรงชีวิตภายใต้อำนาจครอบครองของพวกมัน นี่คือนิสัยที่ผู้คนวิ่งวนไปทั่วเหมือนม้าป่า

ถึงกระนั้นพวกเขาไม่มีวันยอมรับรู้การนี้อย่างเต็มที่

พวกเขาเพียงแค่ผงกศีรษะของพวกเขาเพื่อขี้ออกความยินยอมของพวกเขา

ความจริงก็คือพวกมนุษย์ไม่ใส่ใจในวาระของเรา หากพวกเขาได้ใช้วาระของเราในฐานะการเยียวยาที่ดี

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็คงจะ “ทำตามคำสั่งของแพทย์”

และเปิดโอกาสให้การเยียวยานี้รักษาอาการป่วยภายในพวกเขา อย่างไรก็ตาม ในจิตใจของเรา

หนทางที่พวกเขาประพาศตัวไม่สามารถทำให้ความปรารถนานี้ลุล่วงได้
และดังนั้นทั้งหมดที่เราสามารถทำได้คือ “กัณฑ์พนทน”
และพูดกับพวกเขาต่อไปโดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาฟังอยู่หรือไม่ กล่าวคือ
เราเพียงแต่กำลังทำหน้าที่ของเราเท่านั้น พวกมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะชื่นชมพรของเรา
แต่กลับอยากจะทำผ่านการทรมาณของนรกเสียมากกว่า—
ดังนั้นทั้งหมดที่เราสามารถทำได้คือยอมทำตามคำขอของพวกเขา อย่างไรก็ตาม
เพื่อที่นามของเราและวิญญาณของเราไม่ถูกทำให้ยับยั้งในนรก เราจะบ่มวินัยพวกเขาก่อน และจากนั้นจึง
“นบอบ” ต่อความปรารถนาของพวกเขา โดยทำแบบที่พวกเขาจะ “เต็มไปด้วยความปิติยินดี”
เราไม่เต็มใจที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์ ณ เวลาใดก็ตามหรือในสถานที่ใดก็ตาม
ทำให้เราอับอายขณะที่กำลังโบกธงของเรา ซึ่งเป็นสาเหตุที่เราบ่มวินัยเขาครั้งแล้วครั้งเล่า
หากปราศจากการจำกัดควบคุมแห่งคำรัสเข้มข้มของเรา
มนุษย์จะไม่สามารถยืนเบื้องหน้าเราต่อมาจนกระทั่งวันนี้ได้อย่างไร?
ผู้คนไม่ละเว้นจากความบาปเพียงเพราะพวกเขาเกรงกลัวว่าเราจะจากไปหรือ?
มันไม่แท้จริงหรือที่พวกเขาไม่ร้องทุกข์เพียงเพราะพวกเขาเกรงกลัวการตีสอน?
มีผู้ใดบ้างที่ปณิธานของพวกเขาถูกทำขึ้นเพื่อประโยชน์ของแผนการของเราทั้งสิ้น?
ผู้คนทั้งหมดคิดว่าธรรมชาติของเราเป็นธรรมชาติจากพระเจ้าที่ขาดพร่อง “คุณภาพแห่งสติปัญญา”
แต่ผู้ใดสามารถจับความเข้าใจได้ว่าเราสามารถมองเห็นผ่านทุกสิ่งทุกอย่างในสภาวะความเป็นมนุษย์ของเราได้?
ดังที่ผู้คนพูดว่า “เหตุใดต้องใช้ก้อนปอนด์เพื่อตอกตะปู?” พวกมนุษย์ “รัก” เรา
ไม่ใช่เพราะความรักของพวกเขาต่อเรามีมาแต่กำเนิด แต่เพราะพวกเขาเกรงกลัวการตีสอน
ผู้ใดท่ามกลางพวกมนุษย์เกิดมาก็รักเราแล้ว?
มีผู้ใดบ้างที่ปฏิบัติต่อเราเช่นเดียวกันกับที่พวกเขาปฏิบัติต่อหัวใจของพวกเขาเอง?
และดังนั้นเราจึงสรุปการนี้ทั้งหมดด้วยคติพจน์สำหรับพิภพมนุษย์ว่า ท่ามกลางพวกมนุษย์ ไม่มีผู้ใดที่รักเรา
เป็นเพียงเพราะเราปรารถนาที่จะนำงานของเราบนแผ่นดินโลกสู่บททอสานเท่านั้น นั่นเองที่เราได้เร่งความเร็วของ
งานของเราเช่นนี้ เพื่อไม่ให้ผู้คนถูกเราเหวี่ยงไปไกล ไกลเสียจนพวกเขาตกลงสู่มหาสมุทรที่ไร้เขตคัน
เป็นเพราะเราได้บอกความจริงของเรื่องนี้แก่พวกเหล่านั้นอย่างแน่นอนั่นเองที่พวกเขาค่อนข้างเผอเรอ
หากไม่ใช่เนื่องจากการนี้ จะมีผู้ใดที่จะกางใบเรือขึ้นเมื่อสภาพอากาศที่มีพายุใกล้จะมาถึง?
ทุกคนกำลังทำงานเพื่อทำการป้องกันไว้ก่อน มันเป็นราวกับว่าในหัวใจของพวกเขา เราได้กลายเป็นโจร
พวกเขาเกรงกลัวว่าเราจะยึดทุกสิ่งทุกอย่างจากบ้านของพวกเขา
และดังนั้นพวกเขาจึงดันประตูของพวกเขาด้วยริ้วแรงทั้งหมดที่พวกเขาสามารถรวบรวมได้

กลัวแทบตายว่าเราจะระเบิดเข้าไปโดยจับปล้น เมื่อมองเห็นพวกเขาประพาศิตัวเหมือนพวกหนูชี้ตลาด
เราก็จากมาในความเงียบ ในจินตนาการของผู้คน มันดูเหมือนว่าพิภพกำลังจะก้าวผ่านวันสิ้นโลก
และดังนั้นพวกเขาทั้งหมดจึงหลบหนีในความอลหม่าน ตกใจกลัวจนลนลาน ณ
เวลานี้เท่านั้นที่เรามองเห็นพวกผีร่อนเร่ไปทุกแห่งบนแผ่นดินโลก เราอดไม่ได้ที่จะหัวเราะ
แต่ท่ามกลางเสียงหัวเราะของเรา มนุษย์ประหลาดใจและสยดสยอง
เมื่อนั้นเท่านั้นที่เราตระหนักถึงความจริงของเรื่อง
และดังนั้นเราจึงกลืนรอยยิ้มของเราและหยุดมองดูสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก
แต่กลับไปทำงานโดยสอดคล้องกับแผนการดั้งเดิมของเราแทน
เราไม่คำนึงถึงพวกมนุษย์ในฐานะแบบอย่างที่ทำหน้าที่เป็นตัวอย่างสำหรับการวิจัยของเราอีกต่อไป
เพราะพวกเขาไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าเศษวัสดุ ครั้นเราละทิ้งพวกเขา พวกเขาจะไม่มีประโยชน์อันใดอีกต่อไป—
พวกเขาเป็นของเสียชิ้นเล็กชิ้นน้อย ณ ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ เราทำลายล้างพวกเขาและโยนพวกเขาลงในไฟ
ในจิตใจของพวกมนุษย์ ความปรานีและความเมตตาของเราบรรจุอยู่ภายในการพิพากษา บารมี
และความโกรธของเรา แต่พวกเขารู้รึไม่ว่าเรารู้ไม่ได้คำนึงถึงความอ่อนแอของพวกเขามานานแล้ว
และว่าเราได้ถอนความปรานีและความเมตตาของเรากลับคืนมานานตั้งแต่นั้นแล้ว
และนั่นคือสาเหตุที่พวกเขาอยู่ในสถานะที่พวกเขาอยู่ในขณะนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถรู้จักเรา
อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถเข้าใจวาระของเราหรือมองเห็นใบหน้าของเรา หรือทำความเข้าใจกับเจตจำนงของเรา
เหล่านี้ไม่ใช่สถานะซึ่งมนุษย์พบตัวเขาเองอยู่ในขณะนี้หรือ?
เช่นนั้นแล้วจะสามารถพูดว่าเรามีความปรานีและความเมตตาได้อย่างไร?
เราไม่นำความอ่อนแอของมนุษย์เข้าสู่การพิจารณา อีกทั้งเราไม่ “ดูแลจัดการกับ” ความบกพร่องของเขา
นี่ยังคงจะสามารถเป็นความปรานีและความเมตตาของเราได้หรือ?
หรือมันยังคงจะสามารถเป็นความรักของเราต่อพวกมนุษย์ได้ไหม? ผู้คนทั้งหมดคิดว่าเรากำลังพูด
“คำพูดหยอกล้อที่ว่างเปล่า” และดังนั้นพวกเขาจึงไม่เชื่อวาระที่เราพูด แต่มีผู้ใดบ้างไหมที่รู้ว่า
“ในเมื่อนี้เป็นยุคที่แตกต่าง ความปรานีและความเมตตาของเราไม่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน ถึงอย่างไร
เราก็เป็นพระเจ้าที่ทรงทำดั่งที่พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำตลอดไป”? เมื่อเราอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์
ผู้คนมองเห็นเราในจิตใจของพวกเขานในฐานะองค์สูงสุด
และดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อว่าเรารักที่จะพูดจากภายในปัญญาของเรา
นี่เป็นเหตุให้พวกเขาเชื่อวาระของเราอย่างไม่สนิทใจเสมอ
แต่มีผู้ใดบ้างที่สามารถจับความเข้าใจในกฎที่อยู่เบื้องหลังวาทะของเรา? หรือค้นกำเนิดของวาระของเรา?
มีผู้ใดบ้างที่สามารถหยั่งลึกได้ว่าสิ่งใดคือสิ่งที่เราปรารถนาที่จะทำให้สำเร็จลุล่วงจริงๆ?

หรือผู้ใดสามารถเจาะแทรกรายละเอียดของบทสรุปปิดตัวแห่งแผนการบริหารจัดการของเราได้?

ผู้ใดสามารถที่จะกลายเป็นคนรู้ใจให้กับเราได้? ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

ผู้ใดนอกเหนือจากเราสามารถรู้จักสิ่งที่เรากำลังทำอยู่อย่างไม่ผิดเพี้ยน?

และผู้ใดสามารถรู้ได้ว่าสิ่งใดคือจุดประสงค์ท้ายสุดของเรา?

30 เมษายน ค.ศ.1992

บทที่ 39

แต่ละวัน เราเคลื่อนไปเหนือจักรวาลทั้งหลาย สังเกตการณ์ทุกสรรพสิ่งที่มือของเราได้สร้างขึ้น
เหนือจักรวาลทั้งหลายนั้นคือที่หยุดพักของเรา และเบื้องล่างคือแผ่นดินซึ่งเราเคลื่อนไป
เราปกครองทุกสิ่งทุกอย่างท่ามกลางทั้งหมดที่มี เราบัญชาทุกสิ่งทุกอย่างท่ามกลางสรรพสิ่ง
ทำให้ทั้งหมดที่มีนั้นปฏิบัติตามครรลองแห่งธรรมชาติ และบนบอบต่อบัญชาแห่งธรรมชาติ
เพราะเราเคียดแค้นพวกที่ไม่เชื่อฟัง และเกลียดพวกที่ต่อต้านเราและไม่ตกลงไปสู่ห้วงมหรรณพของพวกเขาเอง
เราจึงจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างบนบอบต่อการจัดการเตรียมการของเราโดยไม่มีการต้านทาน
เราจะทำให้ทั้งหมดอยู่เหนือและอยู่ภายในจักรวาลอย่างเป็นระเบียบ ผู้ใดจะยังคงกล้าต้านทานเราตามอำเภอใจ?
ผู้ใดจะกล้าไม่เชื่อฟังการจัดการเตรียมการจากมือของเรา? มนุษย์จะสามารถมี “ผลประโยชน์” ใดๆ
ในการกบฏต่อเราได้หรือไม่? เราจะนำพาผู้คนมาอยู่ต่อหน้า “บรรพบุรุษ” ของพวกเขา
จะทำให้บรรพบุรุษของพวกเขา นำพวกเขากลับไปยังครอบครัวของพวกเขา
และพวกเขาจะไม่ได้รับอนุญาตให้กบฏต่อบรรพบุรุษของพวกเขาและหวนคีนมาข้างเรา
แผนของเราเป็นเช่นนั้นเอง วันนี้ วิญญาณของเราเคลื่อนไปทั่วแผ่นดินโลก
กำหนดหมายเลขให้แก่ผู้คนทุกประเภท ทำเครื่องหมายที่แตกต่างกันบนบุคคลทุกจำพวก
เพื่อที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาจะสามารถนำทางพวกเขากลับไปยังครอบครัวของพวกเขาได้สำเร็จ
และเราไม่จำเป็นต้อง “กังวล” เกี่ยวกับพวกเขาอยู่เรื่อยไป ซึ่งน่ารำคาญเหลือเกิน ด้วยเหตุนี้
เราจึงแบ่งงานอันตราครุฑ และแจกจ่ายความพยายามด้วยเช่นกัน นี่เป็นส่วนหนึ่งในแผนของเรา
และไม่สามารถทำให้หยุดชะงักได้โดยมนุษย์คนใด
เราจะคัดเลือกตัวแทนที่เหมาะสมจากทั้งหมดที่มีเพื่อบริหารจัดการทุกสรรพสิ่ง
โดยนำมาซึ่งการบนอบอย่างเป็นระเบียบของทั้งหมดนั้นต่อหน้าเรา เราตระเวนไปเหนือฟ้าสวรรค์อยู่บ่อยๆ
และมักจะเดินภายใต้ฟ้าสวรรค์เหล่านั้นอยู่บ่อยครั้ง เมื่อเฝ้ามองพิภพที่ยิ่งใหญ่ที่ซึ่งผู้คนมาถึงและจากไป
เมื่อสังเกตมวลมนุษยที่เกาะกลุ่มกันอย่างแน่นหนาบนแผ่นดินโลก
และเมื่อมองดูนกและสัตว์ป่าทั้งหลายที่ใช้ชีวิตอยู่บนดาวเคราะห์นี้แล้ว
เราก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกสะเทือนอารมณ์ในหัวใจของเรา เพราะในเวลาแห่งการสร้างนั้น
เราได้ทำสรรพสิ่งทั้งหลายขึ้น
และทุกสิ่งทุกอย่างในความครบถ้วนบริบูรณ์นั้นก็ปฏิบัติหน้าที่ของมันในที่ของมันเองภายใต้การจัดการเตรียมการ
ของเรา เราหัวเราะจากเบื้องบน และเมื่อทุกสรรพสิ่งเบื้องล่างฟ้าสวรรค์ได้ยินเสียงหัวเราะของเรา
พวกมันก็มีแรงบันดาลใจทันที เพราะในขณะนี้เองที่กิจการงานที่ยิ่งใหญ่ของเรามีความครบบริบูรณ์
เราเพิ่มปัญญาแห่งสวรรค์ไว้ภายในมนุษย์ โดยทำให้เขาเป็นตัวแทนเราท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

เพราะเราได้สร้างมนุษย์ขึ้นเพื่อให้เขาได้เป็นตัวแทนของเรา

โดยไม่คิดถึงต่อเราแต่สรรเสริญเราในส่วนลึกของหัวใจของเขา

และผู้ใดเล่าที่สามารถสัมผัสชีวิตจริงที่เรียบง่ายเหล่านี้?

เหตุใดมนุษย์จึงเก็บหัวใจของเขาไว้สำหรับตัวเองอยู่เสมอ? หัวใจของเขามีไว้เพื่อเราหรือ?

มิใช่ที่เราจะขอสิ่งทั้งหลายจากมนุษย์โดยไม่มีเงื่อนไข แต่ว่าเขาเป็นของเราอยู่เสมอ

เราจะสามารถมอบสิ่งทั้งหลายที่เป็นของเราให้ผู้อื่นไปง่ายๆ ได้อย่างไร? เราจะสามารถมอบ “เครื่องนุ่งห่ม”

ที่เราทำขึ้นให้ใครอื่นบางคนไปสวมใส่ได้อย่างไร? ในสายตาของผู้คน มันเป็นราวกับว่าเราได้เสียชีวิตไปแล้ว

โดยทนทุกข์จากความเจ็บไข้ได้ป่วยทางจิต และไม่เข้าใจสิ่งใดเกี่ยวกับหนทางของมนุษย์เลย

ราวกับว่าเราปัญญาอ่อน และดังนั้น ผู้คนจึงมองดูเราว่าเป็นคนไร้เดียงสาอยู่เสมอ

แต่พวกเขาไม่มีวันรักเราอย่างแท้จริง เพราะทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นเป็นไปเพื่อที่จะจงใจหลอกเรา

เราจึงกำจัดมวลมนุษย์ทั้งหมดไปในความโกรธซึ่ง ท่ามกลางสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่เราได้สร้างขึ้นนั้น

มีเพียงมวลมนุษย์เท่านั้นที่พยายามคิดหาหนทางที่จะใช้เล่ห์เหลี่ยมกับเราอยู่เสมอ

และเป็นเพียงเพราะการนี้เท่านั้นที่เรากล่าวว่า มนุษย์คือ “ผู้ปกครอง” ของทุกสรรพสิ่ง

วันนี้ เราโยนผู้คนทั้งหมดเข้าไปใน “เตาไฟใหญ่” เพื่อรับการลง

เรายืนเฝ้ามองอย่างตั้งใจบนที่สูงในขณะที่ผู้คนเผาไหม้อยู่ในไฟ และเมื่อถูกบังคับด้วยเปลวเพลิง

ผู้คนที่เสนอข้อเท็จจริงออกมา นี่คือการทั้งหลายที่เราใช้ทำงาน หากไม่เป็นอย่างนั้นแล้ว

ผู้คนคงจะแสดงตัวว่าตัวพวกเขาเองนั้น “ถ่อมใจ”

และคงจะไม่มีใครเต็มใจที่จะเป็นคนแรกที่เปิดปากพูดถึงประสบการณ์ทั้งหลายของพวกเขาเอง

แต่ทั้งหมดคงจะแค้นองซึ่งกันและกัน แน่นอนอย่างยิ่งว่านี่คือการตกผลึกแห่งปัญญาของเรา

เพราะเราได้ลิขิตเรื่องต่างๆ ของวันนี้ไว้ล่วงหน้าก่อนยุคทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงเข้าสู่เตาไฟโดยไม่รู้ตัว

ราวกับว่าพวกเขาถูกดึงเข้าไปด้วยเชือก ราวกับว่าพวกเขาได้กลายเป็นมินชาไปแล้ว

ไม่มีผู้ใดสามารถหลบหนีการจู่โจมของเปลวไฟได้ พวกเขา “โง่” กัน พวกเขา “เร่งรีบขึ้นชมยินดี”

โดยยังคงเป็นทุกข์กับลิขิตชีวิตของพวกเขาเองในเตาไฟ กล่าวอยู่ลึกๆ ว่าพวกเขาจะถูกเผาไหม้จนตาย

เมื่อเราโหมกระพือไฟ มันก็ถูกโยนขึ้นในทันใด พวยพุ่งขึ้นไปสู่ท้องฟ้า

และเปลวเพลิงนั้นก็ลามเลียเชื้อคลุมของเราอยู่เป็นเนืองนิตย์ ราวกับพยายามที่จะดึงมันลงไปในเตาไฟ

ผู้คนเฝ้ามองเราด้วยตาเบิกกว้าง เราติดตามไฟนั้นเข้าไปสู่เตาไฟในทันที และในชั่วขณะนั้นเอง

เปลวเพลิงก็ถูกโยนขึ้น และผู้คนที่ร้องออกมา เราตระเวนไปท่ามกลางเปลวไฟนั้น เปลวเพลิงลุกโชติช่วง

แต่เปลวเพลิงเหล่านั้นไม่มีเจตนาที่จะทำอันตรายเรา

และเราส่งมอบเชื้อคลุมบนกายของเราให้แก่เปลวเพลิงอีกครั้งหนึ่ง—แต่ทว่าเปลวเพลิงเหล่านั้นรักษาระยะห่าง

ากเรา เมื่อนั้นเท่านั้น ผู้คนจึงมองเห็นใบหน้าที่แท้จริงของเราอย่างชัดเจนโดยความสว่างของเปลวเพลิง เพราะพวกเขาอยู่ท่ามกลางการแผ่เผาของเตาไฟ พวกเขาจึงหนีไปในทุกทิศทางเนื่องจากใบหน้าของเรา และเดานั้นก็เริ่มที่จะ “เดือด” โดยทันที ทุกคนที่อยู่ในเปลวเพลิงมองเห็นบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งถูกถลุงอยู่ในเปลวไฟ ถึงแม้ว่าเสื้อผ้าบนพระกายของพระองค์จะธรรมดา แต่ก็ยังเป็นเสื้อผ้าที่สวยงามมากที่สุด ถึงแม้ว่าฉลองพระบาทที่พระบาทของพระองค์จะไม่โดดเด่น แต่พวกมันก็ช่วยความอริยาอย่างยิ่ง ความรุ่งโรจน์อันโชติช่วงแผ่จากพระพักตร์ของพระองค์ พระเนตรของพระองค์แวววาว และดูเหมือนว่าเป็นเพราะความสว่างในพระเนตรของพระองค์นั่นเอง

ผู้คนจึงมองเห็นพระพักตร์ที่แท้จริงของพระองค์อย่างชัดเจน ผู้คนครั่นคร้าม และพวกเขามองเห็นฉลองพระองค์สีขาวบนพระกายของพระองค์ และพระเกศาของพระองค์ สีขาวดุจนกแกะ ห้อยลงมาถึงพระอังสาของพระองค์ ที่สะกดาคือ

ประคตสีทองที่พระอุระของพระองค์ส่องประกายด้วยความสว่างเจิดจ้า

ในขณะที่ฉลองพระบาทที่พระบาทของพระองค์ก็น่าประทับใจมากกว่าเสียอีก

และเพราะฉลองพระบาทที่บุตรมนุษย์สวมใส่ยังคงอยู่ดีท่ามกลางไฟนั้น

ผู้คนจึงเชื่อว่าฉลองพระบาทเหล่านั้นน่าอัศจรรย์ มีเพียงในช่วงระหว่างที่ความเจ็บปวดระเบิดออกมาเท่านั้น

ผู้คนจึงมองเห็นพระโอษฐ์ของบุตรมนุษย์ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะอยู่ท่ามกลางกระบวนการถลุงแห่งไฟ

พวกเขาก็ไม่เข้าใจพระวณะใดจากพระโอษฐ์ของบุตรมนุษย์ และด้วยเหตุนี้ ในชั่วขณะนี้

พวกเขาก็ไม่ได้ยินสิ่งใดที่เป็นพระสุรเสียงที่น่าพอใจของบุตรมนุษย์อีก

แต่มองเห็นดาบคมที่บรรจุอยู่ในพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ไม่คำรัสอันใดอีก

แต่ดาบของพระองค์ทำอันตรายมนุษย์ เมื่อถูกปิดล้อมด้วยเปลวเพลิง ผู้คนก็สูทนความเจ็บปวด

เนื่องจากความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขา

พวกเขาก็มองไปยังการทรงปรากฏที่เหนือธรรมดาของบุตรมนุษย์ต่อไป

และเฉพาะในชั่วขณะนี้เท่านั้นที่พวกเขาค้นพบว่าดาวเจ็ดดวงในพระหัตถ์ของพระองค์ได้อันตรธานหายไปแล้ว

เนื่องจากบุตรมนุษย์ทรงอยู่ในเตาไฟ และมีได้ประทับบนแผ่นดินโลก

ดาวเจ็ดดวงในพระหัตถ์ของพระองค์จึงถูกเอาไปเสีย เพราะดาวเหล่านั้นเป็นแต่เพียงคำอุปมา ในชั่วขณะนี้เอง

ดาวเหล่านั้นก็ไม่ถูกกล่าวถึงอีกต่อไป แต่ถูกจัดสรรให้กับส่วนต่างๆ ของบุตรมนุษย์ ในความทรงจำของผู้คนนั้น

การดำรงอยู่ของดาวเจ็ดดวงนำมาซึ่งความไม่สบายใจ วันนี้ เราไม่ทำให้สิ่งทั้งหลายยากสำหรับมนุษย์อีกต่อไป

เราเอาดาวเจ็ดดวงนั้นไปจากบุตรมนุษย์ และรวมทุกส่วนของบุตรมนุษย์เข้าด้วยกันทั้งหมด

มีเพียงในชั่วขณะนี้เท่านั้นที่มนุษย์สามารถเห็นการปรากฏทั้งหมดทั้งมวลของเรา

ผู้คนจะไม่แยกวิญญาณของเราออกจากเนื้อหนังของเราอีกแล้ว

เพราะเราได้ขึ้นจากแผ่นดินโลกไปอยู่บนที่สูงแล้ว ผู้คนได้มองเห็นใบหน้าที่แท้จริงของเรา
พวกเขาไม่แยกไปจากเราอีกต่อไป และเราก็ไม่สู้ทนการให้ร้ายของมนุษย์อีกต่อไป
เนื่องจากเราเดินเข้าไปสู่เตาไฟใหญ่เคียงข้างมนุษย์ เขาจึงยังคงพึงพาเรา
เขาสำนึกถึงการดำรงอยู่ของเราด้วยจิตสำนึกของเขา ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่เป็นทองคำบริสุทธิ์จึงค่อยๆ
รวมเข้ากับเราท่ามกลางการเผาไหม้ของไฟ ซึ่งเป็นชั่วขณะเดียวกันกับที่แต่ละคนถูกแบ่งขึ้นไปตามประเภท
เราจัดจำแนกหมวดหมู่ “โลหะ” แต่ละชนิด เป็นเหตุให้พวกเขาทั้งหมดหวนคืนไปสู่ครอบครัวของพวกเขา
และบัดนี้เท่านั้นที่ทุกสรรพสิ่งเริ่มที่จะฟื้นตัว...

เป็นเพราะมนุษย์แปดเปื้อนยิ่งนัก เราจึงโยนเขาเข้าไปสู่เตาไฟเพื่อให้ถูกเผา
ทว่าเขาก็ยังไม่ถูกเปลวเพลิงกำจัดจนหมดสิ้น แต่ได้รับการถลุง
จนเราอาจจะมีพรหมยานดีในตัวเขา—เพราะสิ่งที่เราต้องการคือบางสิ่งบางอย่างที่ทำมาจากทองคำบริสุทธิ์
ปราศจากราคี ไม่ใช่สิ่งสกปรกที่ปนเปื้อนทั้งหลาย ผู้คนไม่เข้าใจอารมณ์ของเรา ดังนั้น ก่อนที่จะป็นขึ้น ไปบน
“เตียงผ่าตัด” พวกเขาจึงถูกรุมเร้าด้วยความกังวล รวากับว่าหลังจากฆ่าและพวกเขาแล้ว
เรากำลังจะฆาตกรรมพวกเขาที่นั่นทันทีขณะที่พวกเขานอนอยู่บนเตียงผ่าตัด เราเข้าใจอารมณ์ของผู้คน
และด้วยเหตุนี้เราจึงดูเหมือนเป็นสมาชิกคนหนึ่งของมวลมนุษย์ เรามีความสงสารอย่างยิ่งต่อ “โซคร้าย”
ของมนุษย์ และเราไม่รู้ว่าเหตุใดมนุษย์จึงได้ “ล้มป่วย” หากเขาสุขภาพดี และไม่มีคามพิการ
จะมีความจำเป็นอันใดที่ต้องจ่ายราคา และต้องใช้เวลาไปกับเตียงผ่าตัด? แต่ข้อเท็จจริงไม่สามารถถอยกลับได้—
ใครบอกมนุษย์ว่าอย่าให้ความสนใจกับ “สุขลักษณะอาหาร”?
ใครบอกมนุษย์ว่าอย่าให้ความสนใจกับการมีสุขภาพดี? วันนี้ เรามีวิธีการอื่นใดหรือ?
เพื่อแสดงความสงสารของเรามีต่อมนุษย์ เราเข้าคู่ “ห้องผ่าตัด” ด้วยกันกับเขา—และใครบอกเราให้รักมนุษย์?
ด้วยเหตุนี้ เราจึงหยิบ “มีดผ่าตัด” ขึ้นมาและเริ่ม “ผ่าตัด” มนุษย์ด้วยตัวเราเองเพื่อป้องกันผลสืบเนื่องใดๆ
เนื่องจากความรักภักดีของเราต่อมนุษย์
ผู้คนจึงหลั่งน้ำตาท่ามกลางความเจ็บปวดและแสดงความสำนึกบุญคุณของพวกเขาต่อเรา
ผู้คนเชื่อว่าเราให้คุณค่ากับความซื่อตรง ว่าเราจะให้ความช่วยเหลือเมื่อ “มิตร” ของเราอยู่ในความลำบากยากเย็น
และผู้คนรู้คุณต่อความใจดีมีเมตตาของเรามากขึ้นด้วยซ้ำ และกล่าวว่าพวกเขาจะส่ง “ของขวัญ”
ให้เราเมื่อรักษาความเจ็บไข้ได้ป่วยหายแล้ว—แต่เราไม่ใส่ใจต่อการแสดงออกถึงความตั้งใจเช่นนั้น
และกลับมุ่งความสนใจอยู่กับการผ่าตัดมนุษย์แทน เนื่องจากความอ่อนแอทางกายของมนุษย์
ภายใต้ผลกระทบจากมีด เขาปิดตาแน่นสนิทและนอนตะลึงบนเตียงผ่าตัด—ถึงกระนั้นเราก็ไม่สนใจ
เราแค่ทำงานที่อยู่ในมือต่อไป เมื่อการผ่าตัดได้เสร็จสิ้นลง ผู้คนก็ได้รอดพ้นจาก “ปากเสือ”
และเราบำรุงเลี้ยงพวกเขาด้วยสารอาหารอันอุดม และถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่รู้การนี้

แต่สารอาหารภายในตัวพวกเขาก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้น เมื่อนั้น เราจึงยืมให้พวกเขา
และพวกเขามองเห็นใบหน้าที่แท้จริงของเราอย่างชัดเจนก็ต่อเมื่อหลังจากพวกเขาได้ฟื้นคืนสภาพของพวกเขาแ
ล้วเท่านั้น และพวกเขาก็รักเรามากขึ้น
พวกเขารู้ว่าเราเป็นเสมือนบิดาของพวกเขา—และนี่มิใช่การเชื่อมต่อระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลกหรอกหรื
อ?

4 พฤษภาคม ค.ศ.1992

บทที่ 40

ผู้คนเกาะติดอยู่กับทุกการเคลื่อนไหวของเรา รวบรวมว่าเรากำลังจะนำพาฟ้าสวรรค์ลงมา

และพวกเขางุนงงโดยการกระทำของเราเสมอ

ราวกับว่ากิจการทั้งหลายของเราเป็นที่ไม่อาจหยั่งลึกได้โดยสิ้นเชิงสำหรับพวกเขา ด้วยเหตุนี้

พวกเขาจึงคอยดูสัญญาณจากเราในทุกสิ่งที่พวกเขาทำ กลัวอยู่ลึกๆ

ว่าพวกเขาจะทำให้สวรรค์ขุ่นเคืองและถูกโยนเข้าไปสู่ “โลกปุลุชน”

เราไม่พยายามที่จะหาสิ่งใดที่เราสามารถใช้ต้านมนุษย์ได้

หรือทำให้ข้อบกพร่องของพวกเขาเป็นเป้าแห่งงานของเรา ในขณะนี้ พวกเขามีความสุขอย่างมาก

และมาพึ่งพาเรา เมื่อเรามอบให้แก่มนุษย์ ผู้คนก็รักเราเสมือนที่พวกเขารักชีวิตของพวกเขาเอง

แต่เมื่อเราขอสิ่งทั้งหลายจากพวกเขา พวกเขาก็จะหลบเลี่ยงเรา เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? พวกเขาไม่สามารถนำ

“ความเป็นธรรมและความเป็นเหตุเป็นผล” ของโลกมนุษย์มาปฏิบัติหรือ?

เหตุใดเราจึงทำข้อเรียกร้องเช่นนั้นต่อมนุษย์ครั้งแล้วครั้งเล่า? มันเป็นเรื่องที่ว่าเราไม่มีสิ่งใดจริงๆ ละหรือ?

ผู้คนปฏิบัติต่อเราเหมือนขอทาน เมื่อเราขอสิ่งทั้งหลายจากพวกเขา พวกเขาก็ยกหู “ของเหลือ”

ของพวกเขาต่อหน้าเราเพื่อให้เรา “ชื่นชม” และแม้กระทั่งกล่าวว่าพวกเขากำลังให้การดูแลเอาใจใส่เราเป็นพิเศษ

เราดูที่ใบหน้าอันอัปลักษณ์และสภาวะแปลกพิกลของพวกเขา และออกเดินทางไปจากมนุษย์อีกครั้ง

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเช่นนั้น ผู้คนยังคงไม่มีการจับใจความใดๆ

และเอาสิ่งทั้งหลายที่เราได้ปฏิเสธนั้นกลับไปอีกครั้ง รอคอยการหวนคืนของเรา

เราได้เสียสละเวลาและได้จ่ายราคาอันยิ่งใหญ่เพื่อประโยชน์ของมนุษย์ไปมากแล้ว แต่ในเวลานี้

ด้วยเหตุผลกลใดไม่รู้ มโนธรรมของผู้คนยังคงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ดั้งเดิมของมันได้อยู่เรื่อยไป ผลก็คือ

เราลงรายการ “ความสงสัยไม่หยุดหย่อน” นี้ไว้ท่ามกลาง “พระวณะแห่งความล้าลึก” เพื่อทำหน้าที่เป็น

“เอกสารอ้างอิง” สำหรับชนรุ่นหลังในอนาคต เพราะเหล่านี้คือ “ผลการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์” ที่เกิดจาก

“การตรากตรำ” ของผู้คน เราจะสามารถลบสิ่งเหล่านั้นไปง่ายๆ ได้อย่างไร? นี่จะไม่ใช่ “การทรยศ”

เจตนาดีของผู้คนหรือ? อย่างไรก็ดี เรามีมโนธรรมอยู่ ดังนั้น

เราจึงไม่มีส่วนร่วมในการกระทำที่ฉลาดแกมโกง

รู้เห็นเป็นใจกับมนุษย์—กิจการทั้งหลายของเราไม่เป็นดั่งนั้นหรือ? นี่มิใช่

“ความเป็นธรรมและความเป็นเหตุเป็นผล” ที่มนุษย์พูดถึงหรือ?

เราได้ทำงานท่ามกลางผู้คนโดยไม่หยุดหย่อนจนถึงปัจจุบัน ด้วยการมาถึงของวันเวลาเหมือนอย่างวันนี้

ผู้คนยังคงไม่รู้จักเรา พวกเขายังคงปฏิบัติต่อเราเหมือนคนแปลกหน้า

และแม้กระทั่งเกิดความเกลียดชังต่อเรามากยิ่งขึ้น เพราะเราได้นำพวกเขาไปสู่ “ทางตัน” ในเวลานี้

ความรักในหัวใจของพวกเขาได้อันตรธานไปโดยไม่มีร่องรอยมานานแล้ว เรามีไข่มุกกำลังอวดตัว
นับประสาอะไรที่เราจะดูแลคนมนุษย์ เราสามารถรักมนุษย์ไปจนชั่วกัลปาวสานได้
และเรายังสามารถเกลียดชังเขาไปจนชั่วกัลปาวสานได้ด้วยเช่นกัน และการนี้จะไม่วันเปลี่ยนแปลง
เพราะเรามีความเพียร แต่ทว่ามนุษย์ไม่ได้ครองความเพียรนี้ เขามักจะเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้ายกับเราอยู่เสมอ
เขาเพียงแค่ให้ความสนใจกับเราน้อยนิดเท่านั้นอยู่เรื่อยไปเมื่อเราเปิดปากพูด และเมื่อเราหุบปากและไม่พูดสิ่งใด
เขาก็กลายเป็นหายไปท่ามกลางคลื่นแห่งโลกใหญ่นี้ในไม่ช้า ด้วยเหตุนี้ เราจึงยกการนี้เป็นภายคติอีกคำหนึ่ง
กล่าวคือ ผู้คนขาดความเพียร และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถทำให้ลุล่วงตามหัวใจเราได้

ในขณะที่ผู้คนกำลังฝันอยู่นั้น เราเดินทางไปยังประเทศทั้งหลายในโลกโดยแฝง “กลิ่นอายแห่งความตาย”
ในมือของเราท่ามกลางมนุษย์ ผู้คนทั้งปวงทั้งความมีชีวิตชีวาไว้เบื้องหลังทันที
และเข้าสู่ลำดับชั้นถัดไปแห่งชีวิตมนุษย์ ท่ามกลางมวลมนุษย์นั้น ไม่อาจพบเห็นสิ่งมีชีวิตใดๆ ได้อีกต่อไป
ซากศพกระจัดกระจายไปทุกหนแห่ง
สิ่งทั้งหลายที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาได้อันตรธานหายไปโดยไร้ร่องรอยในทันที
และกลิ่นคละคลุ้งของซากศพกระจายไปทั่วแผ่นดิน เราปิดบังหน้าของเราทันทีและไปจากมนุษย์
เพราะเรากำลังเริ่มงานขั้นตอนถัดไป โดยให้สถานที่ในการดำรงชีวิตแก่บรรดาผู้ที่กลับมีชีวิตชีวาขึ้นมา
และทำให้ผู้คนทั้งปวงดำรงชีวิตอยู่ในแผ่นดินในอุดมคติ
นี่คือแผ่นดินที่ได้รับพร—แผ่นดินที่ปราศจากความเศร้าหรือการทอดถอนใจ—ที่เราได้เตรียมไว้สำหรับมนุษย์
น้ำที่ไหลพุ่งมาจากน้ำพุในหุบเขาใสกระจ่างถึงก้นบึ้ง มันไหลไม่มีหยุดและไม่เคยเหือดแห้ง
ผู้คนใช้ชีวิตอยู่ในความปรองดองกับพระเจ้า นกทั้งหลายขับร้อง
และท่ามกลางสายลมอ่อนโยนและดวงอาทิตย์ที่อบอุ่นนั้น ทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้หยุดพัก วันนี้ ในที่นี้
ซากศพของผู้คนทั้งหมดนอนกลาดเกลื่อน เราปลดปล่อยโรคระบาดในมือของเราไปโดยที่ผู้คนไม่รู้ตัว
และร่างของมนุษย์ก็เน่าเปื่อย ไม่เหลือร่องรอยของเนื้อหนังตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า และเราก็ไปห่างไกลจากมนุษย์
เราจะไม่วันจับกลุ่มชุมนุมกับมนุษย์อีกเลย เราจะไม่วันมาท่ามกลางมนุษย์อีกเลย
เพราะช่วงระยะสุดท้ายแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของเราได้มาถึงบทอวสานแล้ว
และเราจะไม่สร้างมวลมนุษย์ขึ้นมาอีก จะไม่ให้ความใส่ใจใดๆ กับมนุษย์อีก
หลังจากได้อ่านวณะจากปากของเราแล้ว ผู้คนล้วนสูญเสียความหวัง
เพราะพวกเขาไม่ต้องการที่จะตาย—แต่ผู้ใดเล่าที่ไม่ “ตาย” เพื่อประโยชน์แห่ง “การมีชีวิต”?
เมื่อเราบอกผู้คนว่าเราขาดเวทมนตร์ที่จะทำให้พวกเขากลับมามีชีวิต
พวกเขาก็ระเบิดเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด แท้จริงแล้ว ถึงแม้ว่าเราเป็นพระเจ้าผู้สร้าง
แต่เราก็มีเพียงพลังอำนาจที่จะทำให้ผู้คนตาย และขาดความสามารถที่จะทำให้พวกเขากลับมามีชีวิต ในการนี้

เราขอภัยต่อมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ เราได้ออกมนุษย์ไว้ล่วงหน้าว่า

“เราคิดคำนึงที่ไม่อาจชำระได้ต่อเขา”—แต่ทว่าเขาก็คิดว่าเรากำลังสุภาพ วันนี้ ด้วยการมาถึงของข้อเท็จจริง

เรายังคงกล่าวการนี้ เราจะไม่ทรยศต่อข้อเท็จจริงที่เราพูด ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา

ผู้คนเชื่อว่าหนทางที่เราพูดมีมากเกินไป และดังนั้น

พวกเขาจึงคว้าวอนให้เรามอบให้พวกเขาในขณะที่หวังอะไรอย่างอื่นอยู่เสมอ

เหล่านี้มีใจแรงจูงใจที่ผิดพลาดของมนุษย์หรือหรือ? ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้เองที่เราได้กล่าว

“อย่างอาจหาญ” ว่ามนุษย์มิได้รักเราอย่างแท้จริง เราจะไม่หันหลังให้กับมโนธรรมและบิดเบือนข้อเท็จจริง

เพราะเราจะไม่นำผู้คนเข้าไปสู่ดินแดนในอุดมคติของพวกเขา ในท้ายที่สุด เมื่องานของเราเสร็จสิ้น

เราจะนำพวกเขาไปยังดินแดนแห่งความตาย ดังนั้น ผู้คนอย่าได้ร้องทุกข์ถึงเราเป็นดีที่สุด นั่น ไม่ใช่เพราะผู้คน

“รัก” เราหรือหรือ? นั่นไม่ใช่เพราะความอยากได้พรของพวกเขาที่แรงกล้าเกินไปหรือหรือ?

หากผู้คนไม่ต้องการที่จะแสวงหาพร แล้วจะสามารถมี “โชคร้าย” นี้ได้อย่างไร? เนื่องจาก “ความจริงรักภักดี”

ของผู้คนที่มิต่อเรา เพราะพวกเขาได้ติดตามเรามาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

โดยทำงานหนักถึงแม้จะไม่เคยมีส่วนร่วมแบ่งปันใดๆ

เราจึงเผยให้พวกเขาเห็นเล็กน้อยเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นใน “ห้องลับ” กล่าวคือ เมื่อคำนึงถึงว่า

วันนี้งานของเรายังไม่ไปถึงจุดหนึ่ง และผู้คนยังไม่ได้ถูกโยนลงหลุมที่ลุกเป็นไฟ

เราแนะนำพวกเขาให้ออกไปโดยเร็วเท่าที่พวกเขาจะสามารถทำได้—ทุกคนที่ยังเหลืออยู่มีแนวโน้มที่จะทนทุกข์

กับโชคร้าย และโชคเล็กน้อยนิด และพวกเขาจะยังคงไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงความตายในท้ายที่สุด

เราเปิด “ประตูสู่ความมั่งคั่ง” ให้กว้างไว้สำหรับพวกเขา

ผู้ใดก็ตามที่เต็มใจที่จะจากไปก็ควรเริ่มออกเดินไปบนถนนโดยเร็วที่สุดเท่าที่พวกเขาจะสามารถทำได้—หากพว

กเขารอคอยจนกระทั่งการตีสนมาถึง มันจะสายเกินไป

วณะเหล่านี้มีใจการเย้ยหยัน—มันคือข้อเท็จจริงที่ยิ่งแท้

วณะของเราถูกเปล่งออกไปต่อมนุษย์ด้วยมโนธรรมที่ดี และหากเจ้าไม่ไปเสียเดี๋ยวนี้ เจ้าจะไปเมื่อใด?

ผู้คนสามารถที่จะไว้วางใจในวณะของเราได้อย่างแท้จริงหรือไม่?

เราไม่เคยใช้ความคิดมากมายถึงโชคชะตาของมนุษย์ เราเพียงแค่ทำตามเจตจำนงของเราเอง

โดยไม่ถูกจำกัดโดยมนุษย์ เราจะวางมือเนื่องจากความเกรงกลัวของพวกเขาได้อย่างไร?

ตลอดทั้งแผนการบริหารจัดการของเรานั้น

เราไม่เคยทำการจัดการเตรียมการพิเศษอันใดเพื่อประสบการณ์ของมนุษย์

เราแค่กระทำไปตามแผนดั้งเดิมของเรา ในอดีต ผู้คน “ได้มอบถวาย” ตัวพวกเขาเองให้เรา

และเราไม่ร้อนและไม่เย็นต่อพวกเขา วันนี้ พวกเขาได้ “พลีอุทิศ” ตัวพวกเขาเองเพื่อเรา

และเรายังคงไม่ร้อนและไม่เย็นต่อพวกเขา เราไม่ได้ลำพองใจเพราะผู้คนพลีอุทิศชีวิตของพวกเขาเพื่อเรา และเราได้ท่วมทับด้วยความชื่นชมยินดีอันใหญ่หลวง

แต่ยังคงส่งพวกเขาไปสู่ลานประหารตามแผนของเราต่อไป

เราไม่ให้ความใส่ใจต่อท่าทีของพวกเขาในช่วงระหว่างการสารภาพ—หัวใจที่เย็นชาเป็นน้ำแข็งของเราจะสามารถ สะเทือนใจโดยหัวใจของมนุษย์ได้อย่างไร?

เราเป็นหนึ่งในบรรดาสัตว์ที่มีอารมณ์ความรู้สึกท่ามกลางมวลมนุษย์หรือ?

เราได้เตือนความจำผู้คนหลายครั้งแล้วว่าเราปราศจากอารมณ์ความรู้สึก แต่พวกเขาก็แค่ยิ้ม โดยเชื่อว่าเราเพียงแค่ทำตัวสุภาพเท่านั้น เราได้กล่าวไปว่า

“เราไม่รู้เท่าทันปรัชญาแห่งการดำรงชีวิตของมวลมนุษย์” แต่ผู้คนก็ไม่เคยคิดเช่นนั้น

และกล่าวว่าวิธีการที่เราพูดนั้นมีมากมายยิ่งนัก เนื่องจากข้อจำกัดแห่งมโนคติที่หลงผิดนี้ของมนุษย์

เราไม่รู้ว่าจะพูดกับผู้คนด้วยกระแสนเสียงใด และโดยวิธีการใด—และดังนั้น เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น

เราจึงทำได้แค่พูดอย่างตรงตรง เราจะสามารถทำการอื่นใดได้?

วิธีการที่ผู้คนใช้พูดมีมากมายยิ่งนัก—พวกเขาบอกว่า “พวกเราไม่ควรพึ่งพาอารมณ์ความรู้สึก แต่ควรปฏิบัติความชอบธรรม” ซึ่งเป็นคำขวัญประเภทที่พวกเขาได้รู้ร่ำมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

แต่พวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะกระทำตามคำพูดของพวกเขา คำพูดของพวกเขา นั้นว่างเปล่า—ดังนั้น

เราจึงกล่าวว่าผู้คนขาดความสามารถที่จะทำให้อำนาจและการสำเร็จลุล่วงของพวกเขาเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน”

ในหัวใจของพวกเขา

ผู้คนเชื่อว่าการกระทำดังนั้นเป็นการเลียนแบบเรา—แต่ทว่าเราไม่มีความสนใจในการเลียนแบบของพวกเขา

เราเย็นและเปื้อน เหตุนั้นผู้คนจึงหันมาต่อต้านองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งให้อาหารพวกเขา?

เราได้ให้มนุษย์น้อยเกินไปหรือ? เหตุใดผู้คนจึงแอบนมัสการซาตานลับหลังเรา?

มันเป็นราวกับว่าพวกเขาทำงานให้เรา

และเงินเดือนที่เราให้พวกเขานั้นไม่เพียงพอที่จะครอบคลุมค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตของพวกเขา

ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมองหาโอกาสหนึ่งนอกเวลาทำงาน เพื่อที่จะเพิ่มค่าจ้างของพวกเขาเป็นส่วนตัว—

เพราะค่าใช้จ่ายของผู้คนนั้นมากเกินไป และดูเหมือนพวกเขาไม่รู้ว่าจะได้มาอย่างไร หากมันเป็นดังนั้นจริงๆ

เราก็จะขอให้พวกเขาออกไปจาก “โรงงาน” ของเราเสีย นานมาแล้ว

เราได้อธิบายต่อมนุษย์ว่าการทำงานให้เราไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติเป็นพิเศษใดๆ กล่าวคือ

เราปฏิบัติต่อผู้คนอย่างเป็นธรรมและอย่างมีเหตุมีผล โดยไม่มีการยกเว้น โดยนาระบบ “ทำงานหนัก ได้มาก ทำงานน้อย ได้น้อย และไม่ทำงาน ก็ไม่ได้สิ่งใด” มาใช้ เมื่อเราพูด เราไม่สะกดกลั่นสิ่งใดไว้ หากผู้ใดเชื่อว่า “กฎเกณฑ์โรงงาน” ของเราเข้มงวดเกินไป พวกเขาควรจะออกไปทันที เราจะจ่าย “ค่าโดยสาร”

ออกจากเมืองของพวกเขา เรา “กรุณา” ในการที่เรารับมือกับผู้คนที่เช่นนี้ เราไม่บังคับให้พวกเขาอยู่ต่อท่ามกลางผู้คนนับจำนวนไม่ถ้วนเหล่านี้ เราไม่สามารถค้นหา “คนงาน” ที่สมดั่งใจเราได้เสียหรือ? ผู้คนไม่ควรปรามาสเรา! หากผู้คนยังคงไม่เชื่อฟังเราและต้องการที่จะแสวงหา “การจ้างงาน” ที่อื่น เราจะไม่บังคับพวกเขา—เราคงจะยินดีกับการนั้น เราไม่มีทางเลือก! นั่นมิใช่เป็นเพราะเรามี “กฎเกณฑ์และกฎข้อบังคับ” มากเกินไปหรอกหรือ?

8 พฤษภาคม ค.ศ.1992

บทที่ 41

ครั้งหนึ่งเราได้ทำการพยายามอย่างมากท่ามกลางพวกมนุษย์ แต่พวกเขาไม่ได้สังเกต
ดังนั้นเราจึงต้องใช้วามะของเราเพื่อเปิดเผยมันต่อพวกเขา ทีละขั้นทีละตอน ถึงกระนั้น
มนุษย์ก็ไม่สามารถเข้าใจวามะของเรา และเขายังคงไม่รู้เท่าทันจุดประสงค์ของแผนการของเรา และดังนั้น
เนื่องด้วยความขาดตกบกพร่องและข้อบกพร่องของพวกเขา พวกมนุษย์จึงได้ทำสิ่งต่างๆ
เพื่อทำให้การบริหารจัดการของเราหยุดชะงัก และนี่ได้ให้อีกโอกาสที่จะเข้าสู่แก่พวกวิญญาณที่มีมลทินทุกลักษณะ
เพื่อให้มวลมนุษย์กลายเป็นเหยื่อของพวกเขาและถูกพวกวิญญาณที่มีมลทินเหล่านี้ทรมาณจนกระทั่งพวกเขาเน่า
เสียจนหมดสิ้น เมื่อนั้นเท่านั้นที่เราได้มองเห็นเจตนาและเป้าหมายของมนุษย์อย่างชัดเจน
เราได้ถอนใจจากภายในกลุ่มเมฆ กล่าวคือ เหตุใดพวกมนุษย์จึงกระทำการเพื่อตัวพวกเขาเองเสมอ?
การติสอนของเราไม่หมายถึงจะทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อมหรือ?
เราจงใจชักชวนำทำที่ด้านบวกของพวกเขาหรือ? ภาษาของมนุษย์นั้นสวยงามและอ่อนโยนมาก
แต่ทว่าการกระทำของเขาอยู่ในความอหังมานอย่างสิ้นเชิง
เหตุใดข้อเรียกร้องที่เราทำต่อมนุษย์จึงไม่ได้ผลอันใดเสมอ?
มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเรากำลังขอในสิ่งที่ไม่อาจจะเป็นไปได้? ว่าเรากำลังตื่นเต้นกับสิ่งที่ไม่มีความจริง?
ในครรลองแห่งแผนการบริหารจัดการทั้งปวงของเรา เราได้วาง “แปลงทดลอง” ที่หลากหลาย อย่างไรก็ตาม
ภูมิประเทศเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องเพราะสภาพเงื่อนไขที่เขี้ยวของมันและการที่มันขาดพร่องแสงแดดเป็นเวลา
หลายปี อันนำไปสู่ “การแตกสลาย” ในแผ่นดิน และดังนั้น ภายในความทรงจำของเรา
เราได้ทอดทิ้งผืนแผ่นดินมากเหลือคณานับเหล่านั้น แม้แต่ตอนนี้ ที่ดินส่วนใหญ่ก็ยังเปลี่ยนแปลงต่อไป
หากว่าสักวันหนึ่ง แผ่นดินเปลี่ยนแปลงไปเป็นอีกชนิดหนึ่งอย่างแท้จริง
เราก็จะทิ้งขว้างมันด้วยการสะบัดมือของเราแค่ครั้งเดียว—
นี่ไม่ใช่งานของเราในช่วงระยะปัจจุบันอย่างแน่นอนหรือ? แต่มนุษยชาติไม่ตระหนักรู้การนี้แม้แต่เน้อย
พวกเขาเพียงแต่ถูก “ติสอน” ภายใต “การนำ” ของเรา เช่นนั้นจะได้อย่างไรเล่า?
เราจะสามารถเป็นพระเจ้าที่เสด็จมาเพื่อติสอนมนุษย์อย่างแจ่มแจ้งได้หรือ? ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน
ครั้งหนึ่งเราได้วางแผนไว้ว่า เมื่อเราได้มาท่ามกลางมนุษย์ เราก็จะกลายเป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขา
เพื่อให้บรรดาผู้ที่เรารักทั้งหมดสามารถใกล้ชิดเรา อย่างไรก็ตาม ตอนนี้เมื่อได้มาถึงช่วงระยะนี้ในวันนี้
ไม่เพียงแต่มนุษย์ไม่มาติดต่อเราเท่านั้น แต่วันระยะห่างจากเราแทนเพราะการติสอนของเรา
เราไม่ช่วยให้ต่อการหลีกเลี่ยงของเขา จะสามารถทำสิ่งใดได้กับการนั้น?
พวกมนุษย์ทั้งหมดเป็นนักแสดงที่ขบข้องไปพร้อมกับเสียงเพลงใดก็ตามที่กำลังเล่นอยู่
เรามั่นใจในความสามารถของเราที่จะให้พวกมนุษย์ “ลื่นหลุด” จากการคว้าจับของเรา

และเรายังมั่นใจขึ้นอีกในความสามารถของเราที่จะนำพวกเขากลับไปที่ “โรงงาน” ของเราจาก “ส่วนอื่นๆ” ณ ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ มนุษย์จะสามารถมีความยากลำบากอันใดบ้าง? และมนุษย์สามารถทำสิ่งใดกับเราได้บ้าง? พวกมนุษย์ไม่เหมือนต้นหญ้าที่ขึ้นบนยอดกำแพงหรือ? และถึงกระนั้น

เราก็ไม่ทำอันตรายพวกมนุษย์สำหรับความผิดนี้ แต่กลับให้สารอาหารของเราแก่พวกเขาเสียมากกว่า ผู้ใดได้ทำให้พวกมนุษย์อ่อนแอและไร้พลังอำนาจเหลือเกิน?

ผู้ใดได้ทำให้พวกเขาขาดพร่องสารอาหารเหลือเกิน?

เราเปลี่ยนสภาพหัวใจอันเย็นชาของพวกมนุษย์ด้วยอ้อมแขนอันอบอุ่นของเรา กล่าวคือ

ผู้ใดอื่นสามารถทำสิ่งเช่นนี้ได้? เหตุใดเราจึงได้ทำงานเช่นนั้นท่ามกลางมนุษย์?

มนุษย์สามารถเข้าใจหัวใจของเราอย่างแท้จริงได้หรือไม่?

ท่ามกลางบรรดาผู้ที่เราได้เลือกสรรทั้งหมด เราได้มีส่วนร่วมใน “ธุรกิจ”

ดังนั้นจึงมีผู้คนเข้ามาและไปจากนิเวศของเราเสมอ เป็นทิวแถวที่ไม่มีที่สิ้นสุด

พวกเขาทั้งหมดมีส่วนร่วมในพิธีการต่างๆ ที่นิเวศของเรา ราวกับว่าพวกเขากำลังหารื้อเรื่องธุรกิจกับเรา

ซึ่งทำให้งานของเราดูน่าเวทียิ่งขึ้น

บางครั้งก็มากเกินไปจนเราไม่มีโอกาสรับมือกับการทะเลาะเบาะแว้งท่ามกลางพวกเขา

เราบเร้าให้ผู้คนไม่เพิ่มภาระให้กับเรา พวกเขาน่าจะวาดเส้นทางของพวกเขาเองแทนที่จะพึ่งพาเราตลอดเวลา

พวกเขาไม่สามารถเป็นเด็กในนิเวศของเราเสมอ จะมีประโยชน์อันใดในการนั้น? สิ่งที่เราทำคือธุรกิจสำคัญ

เราไม่ได้ทำ “ร้านของว่างใกล้บ้าน” สักร้าน หรือ “ร้านสะดวกซื้อ” เล็กๆ สักร้าน

พวกมนุษย์ทั้งหมดลืมหูลืมตาที่จะเข้าใจรอบความคิดของเรา ราวกับว่าพวกเขากำลังงัดข้อเล่นกับเรา

ราวกับว่าพวกเขาเป็นเด็กซุกซนที่มีความกระหายการเล่นอย่างไม่รู้จักพอ ไม่มีวันคำนึงถึงเรื่องที่จริงจัง

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้หลายคนลืมหูลืมตาที่จะทำ “การบ้าน” ที่เราได้มอบหมายให้พวกเขาจนเสร็จสิ้น

ผู้คนแบบนี้จะสามารถมีความกล้าที่จะแสดงให้เห็นใบหน้าของพวกเขาต่อ “ครู” ของพวกเขาได้อย่างไร?

เหตุใดพวกเขาจึงไม่มีวันเอาใจใส่สิ่งที่พวกเขาควรทำ? หัวใจของมนุษย์เป็นวัตถุประเภทใดกัน? จนถึงวันนี้

เรายังคงไม่ชัดเจนในการนี้ เหตุใดหัวใจของมนุษย์จึงเปลี่ยนแปลงไม่หยุดหย่อน?

มันเป็นเหมือนวันหนึ่งในเดือนมิถุนายน กล่าวคือ ตอนนี้อากาศที่ร้อนแรงแผดเผา ตอนนี้อยู่บนนาทึบ

และตอนนี้ลมกรรโชกพัดพัดดัง ดังนั้น เหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์? บางที

สิ่งที่เราได้พูดไปอาจเป็นการพูดเกินจริง พวกมนุษย์ไม่แม้แต่จะรู้จักนำร่มไปด้วยในระหว่างฤดูฝน และดังนั้น

เนื่องด้วยความไม่รู้เท่าทันของพวกเขา

พวกเขาจึงได้เปียกโชกไปทั้งตัวนับครั้งไม่ถ้วนด้วยฝนตกหนักอย่างฉับพลัน

ราวกับว่าเราจงใจล้อพวกเขาเล่นและพวกเขามักถูกฝนจากฟ้าสวรรค์จุโจมเสมอ หรือบางที อาจเป็นว่าเรา

“ทารุณ” เกินไป ซึ่งทำให้พวกมนุษย์อวกาศ และด้วยเหตุนี้ มินงงอยู่เสมอ โดยไม่มีวันรู้ว่าจะต้องทำอะไร
ไม่มีมนุษย์ผู้ใดได้เคยจับความเข้าใจเป้าหมายหรือนัยสำคัญของงานของเราอย่างแท้จริง ในเมื่อเรื่องเป็นเช่นนี้
พวกเขาทั้งหมดจึงกำลังทำงานนี้ซึ่งทำให้ตัวพวกเขาเองหยุดชะงักและตีสอนตัวพวกเขาเอง
เราตั้งใจที่จะตีสอนมนุษย์จริงๆ หรือ? เหตุใดพวกมนุษย์จึงสร้างความยากลำบากให้ตัวพวกเขาเอง?
เหตุใดพวกเขาจึงเดินเข้าไปในกับดักเสมอ? เหตุใดพวกเขาจึงไม่เจรจาต่อรองกับเรา
แต่กลับหาหนทางที่จะสร้างงานให้กับตัวพวกเขาเองแทน?
มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าทั้งหมดที่เราให้กับมนุษย์นั้นไม่เพียงพอ?

เราได้ตีพิมพ์ “งานชิ้นแรก” ของเราท่ามกลางมนุษยชาติทั้งหมด
และเพราะสิ่งพิมพ์ของเราปลุกความเลื่อมใสยิ่งใหญ่ในพวกมนุษย์
พวกเขาทั้งหมดจึงจัดให้สิ่งพิมพ์นั้น ได้รับการศึกษาโดยละเอียดและอย่างรอบคอบระมัดระวัง
และโดยผ่านทางการศึกษาอย่างใส่ใจนี้ พวกเขาก็ได้รับมามากมาย
งานเขียนของเราดูเหมือนจะเป็นนวนิยายที่น่าทึ่ง ยุ่งยากซับซ้อนมาก มันดูเหมือนจะเป็นบทกวีร้อยแก้วที่พาฝัน
ดูเหมือนจะเป็นการหาหรือเรื่องแผนงานทางการเมือง ดูเหมือนว่าจะเป็นบทสรุปของภูมิปัญญาทางเศรษฐกิจ
เนื่องจากงานเขียนของเราเข้มข้นเหลือเกิน จึงมีข้อคิดเห็นที่แตกต่างกันมากมายเกี่ยวกับมัน
และไม่มีผู้ใดจะสามารถจัดเตรียมคำนำที่สรุปงานนี้ของเราได้ พวกมนุษย์อาจมีความรู้และพรสวรรค์
“อันโดดเด่น” แต่งานนี้ของเราก็เพียงพอที่จะทำให้เหล่าผู้คนที่มีความสามารถและพรสวรรค์งุนงง
แม้แต่ในตอนที่พวกเขาพูดว่า “เลียดอาจไหล น้ำตาอาจหลั่งริน แต่คนเราต้องไม่ยอมก้มศีรษะลง”
พวกเขาก็ได้ก้มศีรษะลงโดยไม่รู้สึกตัวเพื่อแสดงการยอมจำนนเบื้องหน้างานเขียนของเรา
จากบทเรียนแห่งประสบการณ์ของเขา
มนุษย์ได้สรุปงานเขียนของเราว่าเป็นเหมือนหนังสือสวรรค์ที่ได้หล่นลงมาจากท้องฟ้า
ถึงกระนั้นเรารบเร้าให้มนุษย์ไม่รู้สึกไวเกินไป ในทฤษฎีของเรา สิ่งที่เราได้พูดไปทั้งหมดนั้นธรรมดา
อย่างไรก็ตาม เราหวังว่าใน “สารานุกรมแห่งชีวิต” ที่งานของเราบรรจุไว้
ผู้คนจะสามารถค้นพบบางสิ่งเกี่ยวกับหนทางดำรงชีพ ใน “บันปลายของมนุษย์”
พวกเขาอาจแสวงหาความหมายของชีวิต ใน “ความลับแห่งฟ้าสวรรค์”
พวกเขาอาจแสวงหาจนพบเจตจำนงของเรา และใน “เส้นทางแห่งมวลมนุษย์”
พวกเขาอาจแสวงหาจนพบศิลปะแห่งการดำรงชีวิต สรรพสิ่งจะไม่ดีขึ้นในหนทางนี้หรือ? เราไม่บังคับมนุษย์
หากใครบางคน “ไม่สนใจ” ในงานเขียนของเรา เราก็จะให้ “เงินคืน” สำหรับหนังสือของเราแก่พวกเขา
บวกด้วย “ค่าบริการ” เราไม่บังคับผู้ใด ในฐานะผู้ประพันธ์หนังสือเล่มนี้
ความหวังเดียวของเราคือผู้อ่านจะรักงานของเรา แต่ความชอบของผู้คนแตกต่างกันเสมอ และดังนั้น

เราจึงรีบร่ำพวกมนุษย์ไม่ให้เป็นภัยต่อความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขาเพียงเพราะพวกเขาก็ไม่สามารถทนได้ที่จะต้องปล่อยมือจากการคำนึงถึงหน้าตา หากพวกเขาต้องทำเช่นนั้น เราจะสามารถสู้ทนการดูหมิ่นเหยียดหยามใหญ่หลวงเช่นนั้นได้อย่างไรทั้งๆ ที่เราก็อึดใจมิเมตตา? หากเจ้าเป็นผู้อ่านที่รักงานของเรา เราหวังว่าเจ้าจะถ่ายทอดคำแนะนำอันล้ำค่าของเจ้าเองให้แก่เรา ซึ่งช่วยให้การเขียนของเราก้าวหน้าดีขึ้น และด้วยเหตุนี้

ปรับปรุงเนื้อหาของงานเขียนของเราให้ดีขึ้นโดยผ่านทางข้อผิดพลาดของมนุษย์

การนี้คงจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้ประพันธ์และผู้อ่านใช่หรือไม่?

เราไม่รู้ว่าการพูดของเราแบบนี้ถูกต้องหรือไม่ และบางทีในหนทางนี้

เราอาจสามารถปรับปรุงความสามารถในการเขียนของเราให้ดีขึ้น

หรือบางทีอาจทำให้มิตรภาพระหว่างเราแข็งแกร่งขึ้น โดยรวมแล้ว

เราหวังว่าผู้คนทั้งหมดอาจร่วมมือกับงานของเราโดยไม่ขัดจังหวะมัน

เพื่อที่วาระของเราจะถูกถ่ายทอดไปสู่ทุกครอบครัวและทุกบ้าน

และเพื่อให้ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกอาจสามารถดำรงชีวิตภายในวาระของเรา นี่คือเป้าหมายของเรา

เราหวังว่า โดยการอ่านบทที่เกี่ยวกับชีวิตในวาระของเรา ทั้งหมดอาจได้รับบางสิ่ง

ไม่ว่าจะเป็นคติพจน์เกี่ยวกับชีวิต หรือความรู้เกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับพิภพมนุษย์

หรือสิ่งใดที่เราพึงประสงค์จากมนุษย์ หรือ “ความลับ” ของผู้คนของราชอาณาจักรในวันนี้ อย่างไรก็ตาม

เราบรรณาการพวกมนุษย์ให้ดูที่ “เรื่องอื้อฉาวของพวกมนุษย์แห่งวันนี้” นี่จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งหมด

อีกทั้งมันก็ไม่น่าจะเสียหายที่จะอ่าน “ความลับล่าสุด” บ่อยๆ

ซึ่งคงจะเป็นประโยชน์ยิ่งขึ้นไปอีกต่อชีวิตของผู้คน อีกครั้ง จงอ่านคอลัมน์ “หัวข้อร้อนๆ” ให้บ่อย—

นี่จะไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตของผู้คนมากยิ่งขึ้นไปอีกหรือไม่? ไม่มีอันตรายใดในการพิจารณาคำแนะนำของเรา

ดูว่ามันมีผลกระทบใดหรือไม่ และจากนั้นก็เล่าให้เราฟังว่าเจ้ารู้สึกอย่างไรหลังจากอ่านมัน

เพื่อที่เราจะสามารถส่งจ่ายยาที่ถูกต้องได้ดีขึ้น

และในที่สุดก็กำจัดโรคภัยไข้เจ็บของมนุษยชาติทั้งหมดจนสิ้นซาก เราไม่รู้ว่าเจ้าคิดสิ่งใดกับคำแนะนำของเรา

แต่เราหวังว่าเจ้าจะถือว่าพวกมันเป็นเอกสารเพื่อการอ้างอิงของเจ้า เช่นนั้นแล้วจะเป็นอย่างไร?

บทที่ 42

ทันทีที่พระราชกิจใหม่เริ่มขึ้น ผู้คนทั้งหมดก็มีการเข้าสู่ใหม่ และพวกเขาเคลื่อนไปข้างหน้ากับเรางมมือกัน พวกเราเดินบนถนนยิ่งใหญ่ของราชอาณาจักรด้วยกัน

และมีความสนิทสนมใกล้ชิดยิ่งนักระหว่างมนุษย์กับตัวเราเอง

เราได้พูดคุยกับมนุษย์เสมอเพื่อแสดงให้เห็นความรู้สึกของเราและเพื่อแสดงท่าทีของเราต่อมนุษย์ อย่างไรก็ตาม วนะเหล่านี้บางคำอาจทำร้ายผู้คน ขณะที่บางคำอาจเป็นความช่วยเหลือยิ่งใหญ่สำหรับพวกเขา

และดังนั้นเราจึงให้คำแนะนำแก่ผู้คนให้ฟังวนะที่มาจากปากของเราบ่อยขึ้น

คำรัสของเราอาจไม่สง่างามเป็นพิเศษ แต่คำรัสเหล่านั้นเป็นวนะทั้งหมดที่มาจากกันบึ้งของหัวใจของเรา

เพราะมวลมนุษย์เป็นสหายของเรา เราจึงได้ดำเนินงานของเราท่ามกลางมนุษย์จนเสร็จสิ้นต่อไป และก็จะเช่นกัน

มนุษย์ทำอย่างสุดตัวของเขาเพื่อร่วมมือกับเรา กล่าวอยู่ลึกๆ ว่าจะขัดจังหวะงานของเรา ณ ช่วงขณะนี้

หัวใจของเราเต็มไปด้วยความปีติยินดีอันยิ่งใหญ่ เนื่องจากเราได้รับผู้คนมาแล้วส่วนหนึ่ง และดังนั้น “วิสาหกิจ”

ของเราจึงไม่อยู่ในความซบเซาอีกต่อไป มันไม่ประกอบด้วยวนะที่ว่างเปล่าอีกต่อไป และ

“ตลาดสินค้าเฉพาะอย่าง” ของเราไม่ดำเนินไปอย่างเชื่องช้าอีกต่อไป จะว่าไปแล้ว ผู้คนก็มีเหตุผล—

พวกเขาทั้งหมดเต็มใจที่จะ “มอบถวายตัวพวกเขาเอง” เพื่อนามของเราและสง่าราศีของเรา

และมันเป็นเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่ “ร้านค้าเฉพาะอย่าง” ของเราได้รับ “สินค้า” ใหม่มาบ้าง และดังนั้น

ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ “ลูกค้า” มากมายก็มาเพื่อซื้อ “สินค้า” ของเรา

จากช่วงขณะนี้ เป็นต้นไปเท่านั้นที่เราได้รับสง่าราศี

เมื่อนั้นเท่านั้นที่วนะที่ถูกพูดจากปากของเราไม่ว่างเปล่าอีกต่อไป เราได้มีชัยชนะและได้กลับมาในความมีชัย

และผู้คนทั้งหมดก็เฉลิมฉลองเรา ณ ช่วงขณะนี้ พญานาคใหญ่สีแดงก็มาเพื่อ “เฉลิมฉลอง” ด้วยเช่นกัน

เพื่อแสดงให้เห็นความเลื่อมใสของมันเป็นต่อเรา เพื่อแสดงให้เห็นว่ามันได้ยอมจำนนแทบเท้าของเรา

และในการนี้เราได้รับการถวายเกียรติ จากเวลาแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้

เราได้ต่อสู้ในการสู้รบแห่งชัยชนะมากมาย และได้ทำสิ่งที่น่าเลื่อมใสมากมาย

ครั้งหนึ่งผู้คนมากมายได้เฉลิมฉลองเรา ได้ถวายคำสรรเสริญแก่เรา และได้เดินรำเพื่อเรา

ถึงแม้ว่าเหล่านี้เป็นจากที่เราใจและลืมไม่ลง แต่เราก็ไม่เคยได้แสดงให้เห็นรอยยิ้มของเรา

เนื่องจากเรายังไม่ได้พิชิตมนุษย์ และได้เพียงแค่กำลังทำงานส่วนหนึ่งที่คล้ายกับการสร้างโลก

วันนี้ไม่เหมือนอดีต เรายืมจากบนบัลลังก์เราได้พิชิตมนุษย์

และผู้คนทั้งหมดกราบไหว้เพื่อนมัสการเบื้องหน้าเรา ผู้คนของวันนี้ไม่ใช่ผู้คนของอดีต

งานของเราจะสามารถเป็นเพื่อประโยชน์ของสิ่งใดนอกจากปัจจุบันได้อย่างไร?

มันจะสามารถเป็นเพื่อสิ่งใดนอกจากสง่าราศีของเราได้อย่างไร? เพื่อประโยชน์แห่งวันพรุ่งนี้ที่สดใสกว่า

เราจะทำให้งานทั้งหมดของเราในมนุษย์ขัดแย้งมากขึ้นอีกหลายต่อหลายเท่า เพื่อที่สง่าราศีทั้งหมดของเราอาจ “หยุดพัก” ในมนุษย์ผู้ซึ่งได้ถูกทรงสร้าง เราจะถือว่าการนี้เป็นหลักการของงานของเรา

สำหรับบรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะร่วมมือกับเรา

จงลุกขึ้นและทำงานหนักเพื่อให้สง่าราศีของเราอาจเต็มพื้นฟ้ามากขึ้นจนเต็ม

บัดนี้เป็นเวลาที่จะดำเนินแผนการอันใหญ่หลวงให้เสร็จสิ้น

บรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การห่วงใยใส่ใจและการคุ้มครองปกป้องแห่งความรักของเรามีโอกาสที่จะนำความสามารถของพวกเขามาใช้ที่นี่กับเรา และเราจะยกย้ายทุกสรรพสิ่งให้ “หมุนรอบ” เพื่อประโยชน์แห่งงานของเรา

เหล่านักที่กำลังบินในท้องฟ้าคือสง่าราศีของเราในท้องฟ้า

ทะเลทั้งหลายบนแผ่นดินโลกคือการกระทำของเราบนแผ่นดินโลก

เจ้านายของทุกสรรพสิ่งคือการสำแดงของเราท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และเรานำทั้งหมดที่มีอยู่บนแผ่นดินโลกมาใช้เป็นทุนสำหรับการบริหารจัดการของเรา

ซึ่งเป็นเหตุให้ทุกสรรพสิ่งเพิ่มทวีคูณ เจริญรุ่งเรืองและฉายแสงด้วยชีวิตชีวา

ณ เวลาแห่งการสร้างโลก

เราได้กำหนดพิจารณาแล้วว่างานของเราบนแผ่นดินโลกจะมาถึงบทวสานอย่างครบบริบูรณ์ในยุคสุดท้าย

เวลาที่งานของเราถึงบทวสานนั้นจะเป็นเวลาจริงที่การกระทำทั้งหมดของเราได้ถูกสำแดงในพื้นฟ้า

เราจะทำให้ผู้คนบนแผ่นดินโลกยอมรับรู้ถึงการกระทำของเรา และกิจการของเราจะได้รับการพิสูจน์เบื้องต้น

“บัลลังก์พิพากษา” เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นอาจได้รับการยอมรับรู้ท่ามกลางผู้คนทั่วแผ่นดินโลก

ซึ่งทั้งหมดจะยอมจำนน ด้วยเหตุนี้

หลังจากนี้เราจะเริ่มดำเนินการวิสาhekhi ที่ไม่เคยถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นมาก่อนในยุคทั้งหลายที่ผ่านมา

จากวันนี้เป็นต้นไป เราจะทำให้กิจการของเราขัดแย้งที่ละขั้น เพื่อที่ปัญญาของเรา ความน่าอัศจรรย์ของเรา

และความไม่อาจหยั่งถึงได้ของเราจะได้รับการยอมรับรู้และพิสูจน์ในทุกภาคส่วนของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

พรรครัฐบาลทั้งหมดของแผ่นดินโลกจะต้องถูกทำให้ยอมรับรู้กิจการของเรา

จนกระทั่งการกระทำของเราจะถูกพิพากษาโดย “ผู้พิพากษา” และ “ถูกแก้ต่าง” โดย “ทนายความ”

และด้วยเหตุนี้ การกระทำของเราก็จะได้รับการยอมรับรู้

ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้คนทั้งหมดค้อมศีรษะของพวกเขาและยอมจำนน จากเวลานี้เป็นต้นไป

การกระทำของเราจะได้รับการยอมรับรู้โดยทุกภาคส่วนของสังคม

และนี่จะเป็นช่วงเวลาที่เรารับสง่าราศีทั้งหมดบนแผ่นดินโลก ณ เวลานั้น

เราจะปรากฏต่อมนุษย์และจะไม่ซ่อนเร้นอีกต่อไป ณ ปัจจุบัน กิจการของเรายังไม่ถึงจุดสูงสุดของพวกเขา

งานของเรากำลังก้าวหน้าต่อไป และเมื่อมันไปถึงยอด งานก็จะเสร็จสิ้น

เราจะพิชิตผู้คนทุกชาติอย่างครบบริบูรณ์ เราจะเป็นเหตุให้สัตว์เดียรัจฉานที่ดุร้ายกลายเป็นเชื่องพอกับลูกแกะเบื้องหน้าเรา

และเราจะเป็นเหตุให้พญานาคใหญ่สีแดงบนอบเบื้องหน้าเราเหมือนผู้คนบนแผ่นดินโลก

เราจะชนะศัตรูทั้งหมดของเราในฟ้าสวรรค์ และเราจะเป็นเหตุให้คู่อริของเราทั้งหมดบนแผ่นดินโลกถูกพิชิต นี่คือการแผนการของเรา และนี่คือความน่าอัศจรรย์แห่งกิจการของเรา

ทั้งหมดที่มนุษย์สามารถทำได้คือดำรงชีวิตตามอิทธิพลของธรรมชาติ ภายใต้การนำของเรา—

เขาไม่สามารถทำการตัดสินใจของเขาเองได้! ผู้ใดสามารถรอดพ้นจากมือของเรา?

เราได้จัดสรรธรรมชาติทั้งหมดให้เป็นหมวดหมู่ต่างๆ ซึ่งเป็นเหตุให้มันดำรงอยู่ในกฎ

และมันเป็นเพราะการนี้เองที่มีกฎเช่นนี้บนแผ่นดินโลก อาทิ

ความอบอุ่นในฤดูใบไม้ผลิและความเย็นในฤดูใบไม้ร่วง

เหตุผลที่ว่าเหตุใดดอกไม้บนแผ่นดินโลกเหี่ยวเฉาในฤดูหนาวและเบ่งบานในฤดูร้อนก็เป็นเพราะความน่าอัศจรรย์ของมือของเรา เหตุผลที่ว่าเหตุใดห่านบินไปทางใต้ในฤดูหนาวก็เป็นเพราะเราปรับแก้อุณหภูมิ

และเหตุผลที่ว่าเหตุใดทะเลเค็มก็เป็นเพราะเราต้องการจมสิ่งต่างๆ บนพื้นผิวของน้ำ

สิ่งใดไม่ถูกเราจัดการเตรียมการ? จากช่วงขณะนี้เป็นต้นไป “เศรษฐศาสตร์แห่งธรรมชาติ”

ของมนุษย์ถูกวางแผนของเราปรายอย่างสิ้นเชิง และผู้คนจะไม่จัดการสถิติของเราอีกต่อไป เพราะการดำรงอยู่ของ “กฎธรรมชาติ” ผู้ใดจะมีวันปฏิเสธการดำรงอยู่ขององค์ผู้ปกครองแห่งทุกสรรพสิ่งอีกครั้ง? ในฟ้าสวรรค์เราเป็นองค์หัวหน้า ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า และท่ามกลางผู้คนทั้งหมด เราอยู่หน้าสุด ผู้ใดกล้าที่จะป้ายทับการนี้ด้วย “สี” อย่างเบามือ?

ความเท็จทั้งหลายจะสามารถทำให้การดำรงอยู่ของความจริงยุ่งเหยิงได้หรือไม่? ณ โอกาสอันล้ำค่านี้

เราเริ่มงานในมือของเราอีกครั้งหนึ่ง โดยไม่ทนทุกข์กับการแทรกแซงของมนุษย์อีกต่อไป และคง “การหมุน” ของเครื่องจักรต่อไป

เราได้เดิม “เครื่องปรุงรส” หลากหลายลงในวาระของเรา และด้วยเหตุนี้

มันจึงดูราวกับว่าเราเป็นหนึ่งในเซฟยอคนิมของพวกมนุษย์ แม้ว่าผู้คนไม่รู้วิธีปรุงรสอาหารของพวกเขา

แต่พวกเขาก็เพลิดเพลินกับรสชาติของมัน พวกเขาทั้งหมดเฝ้าจ้องอยู่กับ “อาหารรสเลิศ”

ที่เราได้เตรียมไว้ให้ “งาน” ที่พวกเขาถืออยู่ เราไม่รู้ว่เพราะเหตุใด

แต่ผู้คนต้องการที่จะกินอาหารรสเลิศที่เราเตรียมด้วยตัวเราเองมากขึ้นเสมอ

มันเป็นราวกับว่าพวกเขามองเราสูงเกินไป

ราวกับว่าพวกเขามองเห็นเราว่าสูงที่สุดในบรรดาเครื่องปรุงรสทั้งหมด และไม่คำนึงถึงผู้คนอื่นๆ เลย

เพราะเรามีความเคารพตัวเองมากเกินไป เราจึงไม่ปรารถนาที่จะทาบ “ขามข้าวเหล็ก” ของคนอื่นๆ

เพื่อเหตุผลของเราเอง ด้วยเหตุนี้ เราจึงถือโอกาสที่จะก้าวถอยจาก “ครัว” และเปิดโอกาสให้คนอื่น ๆ แยกแยะด้วยตัวพวกเขาเอง ในหนทางนี้เท่านั้นที่หัวใจของเรามั่นคง

เราไม่ต้องการที่จะทำให้ผู้คนเคารพนับถือเราและดูถูกดูแคลนคนอื่น ๆ การนั้นย่อมจะไม่ถูกต้อง สิ่งใดคือคุณค่าของการมีสถานะในหัวใจของผู้คน? เราหยาบคายและไร้เหตุผลเหลือเกินจริงๆ หรือ?

เราเต็มใจที่จะเรียกร้องสถานะจริงๆ หรือ? หากเป็นเช่นนั้นแล้วใช่! เหตุใดเราจึงริเริ่มวิสาหกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้?

เราไม่ปรารถนาที่จะเดินรณรงค์เพื่อชื่อเสียงและโชคกลางกับคนอื่น ๆ และเราดูถูกชื่อเสียงและโชคกลางทางโลก นี่ไม่ใช่สิ่งที่เราไล่ตามเสาะหา เราไม่มองเห็นมนุษย์ในฐานะบุคคลต้นแบบ เราไม่ต่อสู้หรือถกถาย แต่ทำมาหากินโดยพึ่งพา “งานฝีมือ” ของเรา และเราไม่กระทำการที่ไร้มนุษยธรรม ด้วยเหตุนี้

เมื่อเราเดินไปรอบแผ่นดินโลก เราก็กระทำการก่อนและขอ “การชำระเงินสำหรับงานฝีมือของเรา”

ในภายหลัง—การนี้เท่านั้นคือความเป็นธรรมและความสมเหตุสมผลที่มนุษย์พูดถึง ไม่มีการพูดเกินจริงในการนี้

อีกทั้งมันไม่ถูกลดความสำคัญลงแม้แต่น้อย เราพูดตามความหมายที่แท้จริงของข้อเท็จจริง

เราเดินกลับไปกลับมาท่ามกลางมนุษย์ สำรวจค้นบรรดาผู้ที่เปี่ยมธรรมและมีเหตุผล และถึงกระนั้น การนี้ไม่ได้ให้ดอกผล และเพราะผู้คนที่รักที่จะต่อรอง ราคาจึงสูงเกินไปหรือไม่ก็ต่ำเกินไป

และดังนั้นเราจึงยังคงทำงานที่อยู่ในมือของเราซึ่งได้ “ตกลงมาให้เราทำ”

วันนี้เรายังคงไม่รู้ว่าเหตุใดมนุษย์ไม่ยอมปฏิบัติตามหน้าที่ของเขา

และเหตุใดเขาไม่รู้ว่าวุฒิภาวะของเขายิ่งใหญ่เพียงใด

ผู้คนไม่แม้แต่จะรู้ว่าวุฒิภาวะของพวกเขา มีน้ำหนักหลายกรัมหรือหลายหิลีง^[n] และด้วยเหตุนี้

พวกเขายังคงบื้อออร์ เรา มันเป็นราวกับว่างานทั้งหมดของเราได้เป็นการสูญเปล่า

ราวกับว่างานของเราเป็นเพียงเสียงสะท้อนในภูเขาอันกว้างใหญ่

และไม่มีผู้ใดได้เคยล่วงรู้รากเหง้าของงานและคำรัสของเรา

และดังนั้นเราจึงใช้การนี้เป็นรากฐานเพื่อสรุปความคำพังเพยที่สามว่า “ผู้คนไม่รู้จักรเรา

เนื่องจากพวกเขามองไม่เห็นเรา” มันเป็นราวกับเมื่อได้กินงานของเราแล้ว

ผู้คนก็ดื่มยาบ้างเพื่อช่วยในการย่อยอาหาร

และเพราะผลข้างเคียงของยานี้รุนแรงมากจนพวกเขาทนทุกข์กับการสูญเสียความทรงจำ

และดังนั้นงานของเราจึงกลายเป็นสิ่งซึ่งถูกมวลมนุษย์ลืม และสถานที่ที่เราอยู่กลายเป็นมูมที่พวกเขาลืม

ด้วยเหตุนี้เราจึงถอนใจ เหตุใดในเมื่อเราได้ทำงานมาแล้วมากมายเหลือเกิน

ถึงกระนั้นก็ไม่มียุทธศาสตร์ของการนี้ในผู้คน? เราไม่ได้ให้ความพยายามเพียงพอแล้วหรือ?

หรือว่ามันเป็นเพราะเราไม่ได้จับความเข้าใจในสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมี?

ไม่มีสิ่งใดอีกแล้วที่เราสามารถทำได้เกี่ยวกับเรื่องนี้

และทางเลือกเดียวของเราคือใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเพื่อพิชิตผู้คนทั้งหมด
เราจะไม่เป็นมารดาผู้รักใคร่อีกต่อไป แต่จะบริหารจัดการมวลมนุษย์ทั้งปวงในฐานะบิดาผู้เข้มข้ม!

15 พฤษภาคม ค.ศ.1992

เชิงอรรถ :

ก. “เหลียง” เป็นมาตราชั่งน้ำหนักของจีน หนึ่งเหลียงเท่ากับ 50 กรัม

บทที่ 43

บางทีอาจเป็นเพียงเพราะประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราเท่านั้น ผู้คนจึงได้ให้ “ความสนใจอย่างมาก” ในวาระของเรา หากพวกเขาไม่ได้ถูกปกครองโดยประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา พวกเขาทั้งหมดก็จะกำลังร้องเหมือนเหล่าเสือที่เพิ่งได้ถูกรบกวน ทุกวันเราต้องไปท่ามกลางหมู่เมฆ เฝ้าดูมนุษยชาติที่ปกคลุมแผ่นดิน โลกขณะที่พวกเขาวิ่งวุ่นไม่หยุดหย่อน ภายใต้การควบคุมของเราโดยผ่านทางประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา ในหนทางนี้ เผ่าพันธุ์มนุษย์จะอยู่ในความเป็นระเบียบ และเราก็ทำให้ประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราถาวร จากเวลานี้เป็นต้นไป

บรรดาผู้ที่อยู่บนแผ่นดินโลกได้รับการเตือนทุกลักษณะเพราะประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และขณะที่การเตือนนี้เคลื่อนลงบนพวกเขา มนุษยชาติทั้งมวลก็ส่งเสียงเอื้ออึงดังลั่นและหลบหนีไปทุกทิศทาง ณ ช่วงเวลานั้น ประเทศทั้งหลายของแผ่นดินโลกก็พินาศโดยทันที อาณาเขตระหว่างประเทศทั้งหลายก็ไม่มีอีกต่อไป สถานที่ก็ไม่ถูกแบ่งแยกจากกันอีกต่อไป และพวกมนุษย์ก็ไม่มี ความแปลกหน้าระหว่างกันอีกต่อไป เราเริ่มทำ “งานแห่งอุดมการณ์” ระหว่างพวกมนุษย์ เพื่อที่ผู้คนอาจอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข อยู่ด้วยกันโดยไม่ต่อสู้กันอีกต่อไป และขณะที่เราสร้างสะพานและวางการเชื่อมต่อในท่ามกลางมวลมนุษย์ ผู้คนก็กลายเป็นอยู่ร่วมกัน เราจะเสริมสวรรค์ชั้นสูงสุดด้วยการสำแดงของการกระทำของเรา และทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกหมอบลงภายใต้พลังอำนาจของเรา ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการดำเนินการตามแผนของเราสำหรับ “ความสามัคคีทั่วโลก” และนำความปรารถนาเดียวนี้ของเราสู่การบรรลุผล เพื่อที่มนุษยชาติจะไม่ “ร้อนรุ่มไปทั่ว” บนพื้นผิวของแผ่นดินโลกอีกต่อไป แต่ค้นหามันที่ปลายที่เหมาะสมโดยไม่ชักช้า เราคำนึงถึงเผ่าพันธุ์มนุษย์ในทุกหนทาง ทำให้เป็นไปเพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะมำดำรงชีวิตในแผ่นดินแห่งสันติสุขและความสุขในไม่ช้า เพื่อที่วันเวลาแห่งชีวิตของพวกเขาจะไม่เศร้าและอ้างว้างอีกต่อไป และเพื่อที่แผนของเราจะไม่ล้มเหลวบนแผ่นดินโลก เพราะมนุษย์ดำรงอยู่ที่นั่น เราจะสร้างประเทศของเราบนแผ่นดินโลก เนื่องจากส่วนหนึ่งของการสำแดงสง่าราศีของเราอยู่บนแผ่นดินโลก ในสวรรค์เบื้องบน เราจะตั้งเมืองของเราอย่างถูกต้องและจึงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างใหม่ทั้งเบื้องบนและเบื้องล่าง เราจะทำให้ทั้งหมดที่ดำรงอยู่เหนือและใต้สวรรค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกจะถูกนำมาอยู่ร่วมกันกับทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์ นี่คือแผนของเรา เป็นสิ่งที่เราจะทำให้สำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย—จงอย่าให้ผู้ใดแทรกแซงส่วนนี้ของงานของเรา!

การเผยแพร่งานของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติเป็นส่วนสุดท้ายของงานของเราบนแผ่นดินโลก
ไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งลึกงานที่เราจะทำได้ และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงงงงวยมาก
และเพราะเราอยู่อยู่กับงานของเราบนแผ่นดินโลก ผู้คนจึงถือโอกาสเหมาะนี้เพื่อ “เล่นสนุกไปทั่ว”
เพื่อกันพวกเขาไม่ให้ไว้ระเบียนวินัยจนเกินไป
ก่อนอื่นเราได้วางพวกเขาไว้ภายใต้การติสอนของเราเพื่อสู้ทนกับการบ่มวินัยของบึงไฟ
นี่เป็นขั้นตอนเดียวในงานของเรา
และเราจะใช้อิทธิฤทธิ์ของบึงไฟเพื่อทำให้ขั้นตอนนี้ของงานของเราสำเร็จลุล่วง
มิฉะนั้นแล้วคงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะดำเนินงานของเราจนเสร็จสิ้น
เราจะให้พวกมนุษย์ทั่วทั้งจักรวาลบนขอบเบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา แบ่งแยกพวกเขาออกเป็นหมวดหมู่ต่างๆ
โดยสอดคล้องกับการพิพากษาของเรา จำแนกพวกเขาโดยสอดคล้องกับหมวดหมู่เหล่านี้
และก็จะจัดเรียงพวกเขาเข้าสู่ครอบครัวของพวกเขาอีกด้วย เพื่อที่มนุษยชาติทั้งมวลจะยุติการไม่เชื่อฟังเรา
โดยตกลงสู่การจัดการเตรียมการที่เป็นระเบียบและเรียบร้อยโดยสอดคล้องกับหมวดหมู่ที่เราได้ให้ชื่อไว้แทน—
จงอย่าให้ผู้ใดเพ่นพ่านไปทั่วโดยสังเคท! ทั่วทั้งจักรวาล เราได้หล่อหลอมงานใหม่ ทั่วทั้งจักรวาล
มนุษยชาติทั้งมวลลงนั่งและตกตะลึงโดยการปรากฏอย่างฉับพลันของเรา
เส้นขอบฟ้าของพวกเขาขยายกว้างขึ้นอย่างมากจากการปรากฏของเราในที่โล่งแจ้ง วันนี้ไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

เราได้ก้าวเดินก้าวแรกของเราท่ามกลางประเทศทั้งหมดและกลุ่มชนทั้งหมด
และเราได้เริ่มต้นส่วนแรกของงานของเรา เราจะไม่ทำให้แผนของเราหยุดชะงักเพื่อเริ่มต้นใหม่ กล่าวคือ
ลำดับของงานท่ามกลางบรรดาประชาชาติอยู่บนพื้นฐานของกระบวนการของงานของเราในสวรรค์
เมื่อพวกมนุษย์ทั้งหมดยกหน้าขึ้นมองดูทุกท่าทางและการกระทำของเรา
นั่นคือเวลาที่เรายืนหมอบลงบนแผ่นดินโลก ดวงตาของพวกมนุษย์มีดวงอย่างฉับพลัน
และพวกเขาไม่สามารถมองทิศทางใดออก เหมือนแกะในทะเลทรายเว้งว้าง และเมื่อลมแรงเริ่มหอน
เสียงร้องของพวกมันก็จมอยู่ใต้เสียงหอนของลม ท่ามกลางคลื่นของลม
รูปทรงของมนุษย์สามารถมองเห็นได้บ้าง แต่ไม่สามารถได้ยินเสียงของมนุษย์ได้
และแม้ว่าพวกมนุษย์จะตะโกนจนสุดเสียงของพวกเขา แต่ความพยายามนั้นเปล่าประโยชน์ ณ เวลานี้
มนุษยชาติไร้ให้และคร่ำครวญอย่างดัง
หวังว่าผู้ช่วยให้รอดจะตกลงมาจากท้องฟ้าโดยฉับพลันเพื่อนำทางพวกเขาออกจากทะเลทรายที่ไร้เขตคัน
แต่ไม่สำคัญว่าความเชื่อของพวกเขาจะยิ่งใหญ่เพียงใด ผู้ช่วยให้รอดยังคงไม่ยับเยียน
และความหวังของมนุษย์ก็พังทลาย กล่าวคือ
ไฟแห่งความเชื่อที่ได้ถูกจุดแล้วถูกเป่าดับโดยลมแรงจากทะเลทราย

และมนุษย์นอนหมอบอยู่ในสถานที่แห้งแล้งและไม่มีผู้อยู่อาศัย ไม่ยกหูฟังเพลงที่ลูกโซนอีกต่อไป และเขาก็ล้มลงหมดสติ...เราเลยชั่วขณะนั้นทำให้โอเอซิสปรากฏต่อหน้าต่อตาของมนุษย์

แต่ขณะที่หัวใจของเขาอาจขึ้นบานยินดีเป็นล้นพ้น ร่างกายของมนุษย์ก็บอบบางเกินกว่าที่จะตอบสนอง แขนขาอ่อนแอและปวดเปื่อย และแม้ว่าเขาจะมองเห็นดอกผลที่สวยงามกำลังเติบโตขึ้นในโอเอซิส แต่เขาก็ขาดพร่องเร็วแรงที่จะเด็ดสิ่งเหล่านั้น เพราะ “ทรัพยากรภายใน” ของมนุษย์ได้ถูกใช้ไปหมดแล้วอย่างสิ้นเชิง เราเอาสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์จำเป็นต้องมีและมอบให้แก่เขา แต่ทั้งหมดที่เขาทำคือส่งรอยยิ้มมาให้แวบเดียว โดยที่ใบหน้าของเขาไม่ร่าเริงอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ เร็วแรงของมนุษย์ชาติทุกหยดได้ปลาสนาการไปอย่างไร้ร่องรอย อันตรธานไปในอากาศที่กำลังเคลื่อนไหว ด้วยเหตุผลนี้ ใบหน้าของมนุษย์จึงไม่มีสีหน้าอย่างสิ้นเชิง

และมีเพียงแค่ลำแสงแห่งความชื่นชอบลำเดียวเท่านั้นแผ่ออกมาจากดวงตาที่แดงก่ำด้วยเลือดของเขา ด้วยความเมตตากรุณาอันอ่อนโยนเหมือนของมารดาที่กำลังสอดส่องดูแลลูกของนาง บางครั้งบางครั้งวริมฝีปากที่แห้งผากปริแตกของมนุษย์ยับ รวกับว่าเขา กำลังจะพูด แต่ขาดพร่องเร็วแรงที่จะทำเช่นนั้น เราให้น้ำแก่มนุษย์ แต่ทั้งหมดที่เขาทำคือสันติระชะของเขา

จากการกระทำที่ไม่อยู่กับร่องกับรอยและคาดเดาไม่ได้เหล่านี้

เราก็เรียนรู้ว่ามนุษย์ได้สูญเสียความหวังทั้งหมดในตัวของเขาเองแล้ว

และเพียงแค่จับจ้องสายตาวงวนของเขาที่เรา รวกับว่ากำลังออกอ้อนเพื่อบางสิ่ง

แต่ด้วยความไม่รู้เท่าทันถึงขนบธรรมเนียมและประเพณีของมวลมนุษย์

เราจึงสับสนงุนงงกับการแสดงสีหน้าและการกระทำของมนุษย์ชาติ ณ

ชั่วขณะนี้เท่านั้นที่เราค้นพบโดยฉับพลันว่าวันเวลาแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์กำลังเข้าไปใกล้การปิดตัวอย่างรวดเร็ว และเราก็หันสายตาคับจ้องด้วยความเห็นอกเห็นใจไปที่เขา และ ณ

ชั่วขณะนี้เท่านั้นที่มนุษย์แสดงให้เห็นรอยยิ้มแห่งความพอใจ พยักหน้าของเขาให้เรา

ราวกับว่าทุกความปรารถนาของเขาได้รับการทำให้ลุล่วงแล้ว มนุษยชาติไม่เศร้าอีกต่อไป บนแผ่นดินโลก

ผู้คนไม่ร้องทุกข์อีกต่อไปถึงความว่างเปล่าของชีวิต และยกเลิกการจัดการทั้งหมดกับ “ชีวิต” นับตั้งแต่นั้นมา ไม่มีการถอนใจอีกต่อไปบนแผ่นดินโลก และวันเวลาที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ดำรงชีวิตจะเต็มไปด้วยความปิติยินดี...

เราจะทิ้งภาระของมนุษย์อย่างถูกต้องเหมาะสมก่อนที่จะไปดูแลจัดการกับงานของเราเอง

ด้วยเกรงว่ามนุษยชาติจะรุกร้าเข้ามาในงานของเราอยู่เนืองนิตย์ สำหรับเราแล้ว

ภาระของมนุษย์ไม่ใช่ประเด็นปัญหาที่เป็นศูนย์กลาง ภาระของมวลมนุษย์ไม่มีความสำคัญ

เพราะมนุษย์มีจิตวิญญาณกับแคบเหลือเกิน—

ปรากฏว่ามนุษยชาติไม่เต็มใจที่จะแสดงให้เห็นความปรานีแม้แต่กับมดสักตัว

หรือปรากฏว่ามดเป็นศัตรูของมวณมนุษย์—จึงมีความไม่ลงรอยกันเสมอท่ามกลางพวกมนุษย์

เมื่อได้ค้นความไม่ลงรอยกันของพวกมนุษย์

เราก็จากไปอีกครั้งและไม่ให้ความสนใจกับเรื่องเล่าของพวกเขากลับไป ในสายตาของมนุษยชาติ เราเป็น

“คณะกรรมการของผู้พักอาศัย” ซึ่งเชี่ยวชาญในการแก้ปัญหา “ความขัดแย้งในครอบครัว” ท่ามกลาง

“เหล่าผู้พักอาศัย” เมื่อผู้คนมาเบี่ยงหน้าเรา พวกเขาก็มาด้วยเหตุผลของพวกเขาเองเหมือนกันหมด

และด้วยความกระตือรือร้นที่เอาแต่ใจ เล่าเรื่อง “ประสบการณ์ที่ไม่ธรรมดา” ของพวกเขาเอง

โดยเติมคำวิจารณ์ของพวกเขาเองไปด้วยระหว่างที่พูด

เรามองดูที่อากัปกริยาที่พิเศษเหนือธรรมดาของมนุษยชาติ กล่าวคือ ใบหน้าของพวกเขาถูกปกคลุมไปด้วยฝุ่น—

ฝุ่นซึ่งภายใต้ “การไหลซโลม” ของห้อง สูญเสีย “เอกราช” ของมันขณะที่มันผสมกับห้องในจับปล้น

และใบหน้าที่ของพวกมนุษย์ก็กลายเป็น “อุดม” เพิ่มมากขึ้น เหมือนพื้นผิวทรายของชายหาด

ซึ่งบนนั้นสามารถมองเห็นรอยเท้าได้เป็นครั้งคราว ผมของพวกเขาล้ายคลึงกับผมของวิญญาณของคนตาย

ไร้ความมั่นใจ ดังตรงขึ้น เหมือนเศษฟางที่เสียบอยู่ในลูกโลก เพราะอารมณ์ของเขารุนแรงเหลือเกิน

จนกระทั่งผมทุกเส้นของเขาสูงขึ้นด้วยความเดือดดาล ใบหน้าของเขาปล่อย “ไอน้ำ” ออกมาเป็นระยะๆ

ราวกับว่าห้องของเขากำลัง “เดือด” เมื่อพินิจพิเคราะห์เขาอย่างใกล้ชิด

เรามองเห็นว่าใบหน้าที่ของมนุษย์ถูกปกคลุมด้วย “เปลวไฟ” เหมือนดวงอาทิตย์ที่ลุกโชน

ซึ่งเป็นสาเหตุที่กำชร้อนลอยขึ้นมาจากมัน

และเรากังวลอย่างแท้จริงว่าความโกรธของเขาอาจเผาไหม้ใบหน้าที่ของเขา แม้ว่าเขาเองจะไม่ได้นึกถึงการนี้

ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ เรารบเร้าให้มนุษย์ผ่อนคลายอารมณ์ของเขาสักเล็กน้อย นี่จะมีประโยชน์อันใดหรือ?

เหตุใดต้องทรมานตัวเจ้าเองเช่นนั้น? สำหรับความโกรธแล้ว ก้านฟางบนพื้นผิวของ “ลูกโลก”

นี้ถูกเผาไหม้จนสิ้นโดยเปลวไฟของดวงอาทิตย์แล้วในทางปฏิบัติ ในรูปการณืแวดล้อมเช่นนี้ แม้แต่

“ดวงจันทร์” ก็เปลี่ยนเป็นสีแดง เรารบเร้าให้มนุษย์เพลาอารมณ์ของเขาลง—

มันสำคัญที่จะต้องพิทักษ์สุขภาพของเขา แต่มนุษย์ไม่ฟังคำแนะนำของเรา เขากลับ “ยื่นคำร้องทุกข์”

ต่อเราต่อไปเสียมากกว่า มีประโยชน์อันใดเล่าในการนี้?

ความอารีของเราไม่เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่จะชื่นชมหรือ? หรือมนุษย์ปฏิเสธสิ่งที่เราให้แก่เขา?

ด้วยอารมณ์กริ้วชั่ววูบ เรากล่าวโธษ และมนุษย์ก็ไม่กล้าที่จะเล่าตอนที่นำดินแดนจากเรื่องราวของเขาอีกต่อไป

เขาหวาดกลัวว่าเราอาจจะนำทางเขาไปที่ “ศูนย์ถักกัน” เพื่อให้เขารอคอยสักไม่กี่วัน

และเขาก็ฉวยโอกาสเล็ดลอดออกไปตอนที่เราแสดงอารมณ์เกรี้ยวกราด มิฉะนั้นแล้ว

มนุษย์ย่อมจะไม่มีวันเต็มใจที่จะเลิกทำสิ่งเช่นนั้น แต่คงจะพูดพล่ามไปเรื่อยเกี่ยวกับความกังวลสนใจของเขาเอง

เสียงของมันเป็นนองกวนประสาทเรา เหตุใดมนุษยชาติจึงซับซ้อนเหลือเกินในหัวใจของพวกเขา?

จะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเราได้ติดตั้ง “ส่วนประกอบ” มากเกินไปภายในมนุษย์?
เหตุใดเขาจึงแสดงละครตบตาเบื้องหน้าเราเสมอ? แน่แน่นอนว่าไม่ใช่เราเป็น “ที่ปรึกษา” สำหรับการแก้ไข
“ข้อผิดพลาดทางแพ่ง”? เราได้ขอให้มนุษย์มาหาเราหรือ? แน่แน่นอนว่าเราไม่ใช่ผู้พิพากษาศาลมณฑล?
เหตุใดกิจกรรมของผู้คนจึงถูกนำมาเบื้องหน้าเราเสมอ?
เราหวังว่ามนุษย์จะเห็นว่าเหมาะสมที่จะเข้ากำกับดูแลตัวของเขาเองและไม่รบกวนเรา
เนื่องจากเรามีงานมากเกินไปที่จะต้องทำ

18 พฤษภาคม ค.ศ. 1992

บทที่ 44

ผู้คนปฏิบัติต่องานของเราในฐานะบางสิ่งที่ไม่สำคัญ

พวกเขาไม่ละทิ้งอาหารหรือการนอนหลับเพื่อประโยชน์ของงานนั้น

ดังนั้นเราจึงไม่มีทางเลือกนอกจากทำข้อเรียกร้องอันสมควรต่อมนุษย์ตามที่เหมาะสมกับท่าทีของเขาที่มีต่อเรา

เราหวังลึกว่าครั้งหนึ่งเราจะได้ให้พระคุณอย่างมากและพรมากมายแก่มนุษย์

แต่หลังจากที่กระชากสิ่งเหล่านี้ไป เขาก็ได้จากไปในทันที ราวกับว่าเราได้ให้สิ่งเหล่านั้นแก่เขาโดยไม่รู้สึกรู้ส

ดังนั้นมนุษย์จึงได้รักเราเสมอมาโดยอาศัยโมคติที่หลงผิดของเขาเอง เราต้องการให้มนุษย์รักเราอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม วันนี้ผู้คนยังคงตะลึงงัน ไม่สามารถให้ความรักที่แท้จริงของพวกเขาแก่เราได้

ในจินตนาการของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่าหากพวกเขาให้ความรักที่แท้จริงของพวกเขาแก่เรา

พวกเขาก็จะไม่เหลือสิ่งใดเลย เมื่อเราคัดค้าน ทั้งร่างกายของพวกเขาก็สั่นระริก—

แต่พวกเขายังคงไม่เต็มใจที่จะให้ความรักที่แท้จริงแก่เรา ราวกับว่าพวกเขากำลังรอคอยบางสิ่งอยู่

ดังนั้นพวกเขาก็มองไปข้างหน้า ไม่มีวันบอกเราถึงความจริงเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

ราวกับว่าปากของพวกเขาได้ถูกผนึกไว้ด้วยสติ๊กเกอร์ ดังนั้นวาทะของพวกเขาจึงกระดอนกระแทนเป็นนิศย์

ดูเหมือนว่าต่อหน้ามนุษย์ เราได้กลายเป็นนายทุนที่ไร้ปราณี ผู้คนเกรงกลัวเราเสมอ กล่าวคือ เมื่อเห็นเรา

พวกเขาจะปลาศนาการไปอย่างไร้ร่องรอยโดยทันที

หวาดกลัวสิ่งที่เราจะถามพวกเขาเกี่ยวกับรูปการณณ์แวดล้อมของพวกเขา

เราไม่รู้ว่าเหตุใดผู้คนจึงสามารถมีความรักที่จริงใจต่อ “เพื่อนร่วมหมู่บ้าน” ของพวกเขาได้

ถึงกระนั้นกลับไม่สามารถรักเรา ผู้มีจิตวิญญาณอันเที่ยงตรงได้ เพราะเหตุนี้ เราจึงถอนใจ กล่าวคือ

เหตุใดผู้คนจึงปลดปล่อยความรักของพวกเขาในพิภพของมนุษย์เสมอ?

เหตุใดเราจึงไม่สามารถลิ้มรสความรักของมนุษย์ได้? เป็นเพราะเราไม่ใช่หนึ่งในมวลมนุษย์หรือ?

ผู้คนปฏิบัติต่อเราเหมือนคนป่าเถื่อนจากภูเขาเสมอ ราวกับว่าเราได้ขาดพร่องทุกชิ้นส่วนที่ก่อร่างเป็นบุคคลปกติ

และดังนั้น เบื้องหน้าเรา ผู้คนจะแสวงทำน้ำเสียงว่ามีศีลธรรมสูงเสมอ

พวกเขาลากเราไปอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อว่ากล่าวเราบ่อยๆ คุณค่าเราแบบที่พวกเขาจะคุณค่าเด็กก่อนวัยเรียน

ผู้คนเล่นบทของนักการศึกษาเบื้องหน้าเราเสมอเพราะในความทรงจำของพวกเขา

เราคือใครบางคนที่ไม่สมเหตุสมผลและไร้การศึกษา เราไม่ติสอนผู้คนเนื่องจากความล้มเหลวของพวกเขา

แต่ให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมแก่พวกเขา โดยเปิดโอกาสให้พวกเขาได้รับ “ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ”

เป็นประจำ เพราะมนุษย์ได้ดำรงชีวิตท่ามกลางมหันตภัยเสมอมา และพบว่ามันลำบากยากเย็นที่จะรอดพ้น

และท่ามกลางความวิบัตินี้ เขาได้ร้องเรียกเราเสมอ เราจึงส่งมอบ “เสบียงเมล็ดธัญพืช”

สู่มือของเขาอย่างตรงเวลา เปิดโอกาสให้ผู้คนที่หมดดำรงชีวิตในครอบครัวอันยิ่งใหญ่ของยุคสมัยใหม่

และผ่านประสบการณ์กับความอบอุ่นของครอบครัวอันยิ่งใหญ่ เมื่อเราสังเกตดูงานท่ามกลางมนุษย์
เราก็ค้นพบข้อบกพร่องมากมายของเขา และผลก็คือเราให้ความช่วยเหลือแก่เขา แม้แต่ ณ
เวลานี้ก็ยังคงมีความยากจนเหนือธรรมชาติท่ามกลางมนุษย์
และด้วยเหตุนี้เราจึงได้มอบความหวังไขว่คว้าที่เหมาะสมให้กับ “ย่านแร้นแค้นทั้งหลาย”
โดยยกพวกมันขึ้นจากความยากจน นี่คือวิถีทางที่เราใช้ทำงาน
โดยเปิดโอกาสให้ผู้คนที่หมดหวังได้ชื่นชมพระคุณของเรามากเท่าที่พวกเขาสามารถชื่นชมได้

ผู้คนบนแผ่นดินโลกทนทุกข์กับการดิ้นรนโดยไม่รู้สึกตัว
และดังนั้นเราจึงเปิดมืออันยิ่งใหญ่ของเราและดึงพวกเขามาที่ข้างกายของเรา
เปิดโอกาสให้พวกเขาได้รับโชคชะตาแห่งการได้ชื่นชมพระคุณของเราบนแผ่นดินโลก
สิ่งใดเล่าบนแผ่นดินโลกที่ไม่ว่างเปล่าและไม่ไร้คุณค่า? เราเดินไปท่ามกลางทุกสถานที่ในพิภพของมนุษย์
และแม้ว่าจะมีอนุสาวรีย์ที่มีชื่อเสียงมากมายและทิวทัศน์ธรรมชาติที่เป็นที่ชื่นชอบของมนุษย์
แต่ทุกที่ที่เราไปได้กลายเป็นสิ้นไร้ความมีชีวิตชีวานานมาแล้ว
เมื่อนั้นเท่านั้นที่เราได้รู้สึกว่าแผ่นดินโลกมีคณและอ้างว้าง กล่าวคือ บนแผ่นดินโลก
ชีวิตได้ปลาสนาการไปนานมาแล้ว มีเพียงแค่กลิ่นแห่งความตายเท่านั้น และด้วยเหตุนี้
เราจึงได้เรียกให้มนุษย์รีบไปจากแผ่นดินแห่งความทุกข์ร้อนนี้ตลอดมา
ทั้งหมดที่เรามองเห็นชวนให้นึกถึงความว่างเปล่า
เราถือโอกาสกว้างชีวิตในมือของเราไปยังบรรดาผู้ที่เราได้คัดสรร ถับพลันก็มีผืนดินสีเขียวบนแผ่นดิน
ผู้คนเต็มใจที่จะชื่นชมสรรพสิ่งที่มีความมีชีวิตชีวาบนแผ่นดินโลก แต่เราไม่พบความหรรษาอันดีในการนี้
ผู้คนทะนุถนอมสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกเสมอ และไม่มีวันมองเห็นความว่างเปล่าของพวกมัน
ถึงขั้นที่เมื่อได้มาถึงจุดนี้แล้วในวันนี้ พวกเขาก็ตกใจและไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงไม่มีชีวิตดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก วันนี้
ขณะที่เราเดินไปภายในจักรวาล ผู้คนทั้งหมดสามารถชื่นชมพระคุณของสถานที่ที่เราอยู่
และพวกเขาใช้การนี้เป็นสินทรัพย์ โดยไม่เคยไล่ตามเสาะหาแหล่งกำเนิดชีวิต
พวกเขาล้วนใช้สิ่งที่เราให้ในฐานะสินทรัพย์
ถึงกระนั้นก็ไม่มีความสนใจในพวกเขาที่พยายามปฏิบัติหน้าที่ดั้งเดิมแห่งความมีชีวิตชีวา
พวกเขาไม่รู้วิธีใช้หรือพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกทิ้งไว้ในความขัดสน
เราอาศัยอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เราดำรงชีวิตท่ามกลางมนุษย์ ถึงกระนั้นวันนี้มนุษย์ยังคงไม่รู้จักรเรา
แม้ว่าผู้คนได้ให้ความช่วยเหลือแก่เรามากมายอันเป็นผลของการที่เราอยู่ไกลจากบ้านเหลือเกิน
แต่ก็เป็นราวกับว่าเรายังไม่ได้สร้างมิตรภาพที่ถูกต้องกับมนุษย์
และด้วยเหตุนี้เราจึงยังรู้สึกถึงความไม่ยุติธรรมของพิภพมนุษย์ ในสายตาของเรา

จะว่าไปแล้วมวลมนุษย์นั้นว่างเปล่า และไม่มีสมบัติล้ำค่าที่มีคุณค่าใดๆ ท่ามกลางมนุษย์

เราไม่รู้ว่ามีผู้คนมีพรสวรรค์อันใดเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ แต่โดยรวมแล้ว

ชีวิตของเราเองก็ไม่สามารถแยกออกจากคำว่า “ว่างเปล่า” ได้

เราหวังว่าผู้คนจะไม่คิดเลวร้ายเกี่ยวกับเราเพราะการนี้ เนื่องจากเราตรงไปตรงมาจริงๆ และเราไม่พยายามสุภาพ
อย่างไรก็ตาม เราขอแนะนำให้ผู้คนที่ให้ความสนใจอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นกับสิ่งที่เราคิด เพราะจะว่าไปแล้ว

วณะของเราเป็นประโยชน์ต่อพวกเขา เราไม่รู้ว่ามีผู้คนมีความเข้าใจอันใดเกี่ยวกับ “ความว่างเปล่า”

ความหวังของเราคือให้พวกเขาใช้ความพยายามเล็กน้อยกับงานนี้

พวกเขาควรผ่านประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์ในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง และควรคิดว่าพวกเขาสามารถหา

“สายแร่ที่ซ่อนอยู่” อันมีค่าใดๆ หรือไม่ เราไม่ได้กำลังพยายามลดทอนด้านบวกของผู้คน

เราเพียงแค่ต้องการให้พวกเขาได้รับความรู้บ้างจากวณะของเรา

เราเร่งรีบเสมอเพื่อประโยชน์แห่งเรื่องของมนุษย์ แต่ตอนนี้ ด้วยสรรพสิ่งในสภาพที่พวกมันเป็นอยู่

ผู้คนยังคงไม่ได้กล่าวขอบคุณสักคำ ราวกับว่าพวกเขายุ่งเกินไปและได้สิ่งที่จะทำเช่นนั้นไปแล้ว แม้แต่วันนี้

เราก็คงไม่เข้าใจว่าการที่มนุษย์เร่งรีบทั้งวันนั้น ได้มีผลอันใด

แม้แต่วันนี้ก็ยังคงไม่มีพื้นที่สำหรับเราในหัวใจของผู้คน และดังนั้นเราจึงตกอยู่ในการครุ่นคิดอีกครั้ง

เราได้เริ่มจัดให้ตัวเราเองเข้าทำงานวิจัยว่า “เหตุใดผู้คนจึงไม่มีหัวใจที่รักเราอย่างแท้จริง” เราจะยกมนุษย์ขึ้นบน

“เตียงผ่าตัด” เราจะชำแหละ “หัวใจ” ของเขา

และมองดูสิ่งที่กำลังขวางทางในหัวใจของเขาและหยุดเขาจากการรักเราอย่างแท้จริง ภายใต้ความรู้สึกที่เกิดจาก

“มีด” ผู้คนหลับตาแน่น รอคอยให้เราเริ่ม เนื่องจาก ณ เวลานี้ พวกเขาได้ยอมจำนนแล้วอย่างสิ้นเชิง

ในหัวใจของพวกเขา เราพบสิ่งเจือปนอื่นๆ มากมาย

ที่สำคัญที่สุดท่ามกลางสิ่งเจือปนเหล่านี้คือสรรพสิ่งของตัวผู้คนเอง

แม้ว่าพวกเขาจะมีเพียงไม่กี่สิ่งภายนอกร่างกายของพวกเขา แต่สิ่งต่างๆ

ภายในร่างกายของพวกเขาที่มีอยู่นับไม่ถ้วน

ราวกับว่าหัวใจของมนุษย์เป็นกล่องเก็บของขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยความมั่งคั่งและทุกสิ่งที่คุณจำเป็นต้องมี

ณ ช่วงขณะนี้เท่านั้นที่เราเข้าใจว่าเหตุใดผู้คนจึงไม่มีวันให้การคำนึงถึงเราเลย กล่าวคือ

เป็นเพราะพวกเขามีความพอใจเฉพาะตัวอย่างมาก—

พวกเขามีความจำเป็นอันใดที่ต้องได้รับความช่วยเหลือของเราหรือ? ดังนั้นเราจึงไปจากมนุษย์

เนื่องจากมนุษย์ไม่มีความจำเป็นต้องมีความช่วยเหลือของเรา เหตุใดเราจึงควร “ปฏิบัติตนอย่างไร่างอาย”

และทำให้พวกเขาเกิดความขยะแขยงกันเล่า?

ผู้ใดเล่ารู้สาเหตุ แต่เราก็ได้เต็มใจที่จะพูดท่ามกลางมนุษย์เสมอ ราวกับว่าเราไม่สามารถช่วยตัวเองได้ด้วยเหตุนั้น ผู้คนจึงพิจารณาว่าเราไร้ค่า

และปฏิบัติต่อเราราวกับว่าเรามีค่าน้อยกว่าสัตว์ค่างเพียงด้วยซ้ำเสมอๆ

พวกเขาไม่ปฏิบัติต่อเราในฐานะบางสิ่งที่ต้องการพบ พวกเขาไม่ทะนุถนอมเรา

และพวกเขาลากเรากลับบ้านเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนา แล้วจากนั้นก็โยนเรากลับออกไป เพื่อ “เปิดโปง”

เราต่อหน้าสาธารณะ เรามีความเกลียดที่สุดสำหรับพฤติกรรมอันชั่วช้าของมนุษย์

และด้วยเหตุนี้เราจึงพูดอย่างไม่อ้อมค้อมว่ามนุษย์ไม่มีมโนธรรม แต่ผู้คนไม่ยอมอ่อนข้อ พวกเขาเอา

“ดาบและหอก” ของพวกเขามาและทำการสู้รบกับเรา โดยพูดว่าจนะของเราขัดแย้งกับความเป็นจริง

โดยพูดว่าเรากล่าวให้ร้ายพวกเขา—

แต่เราไม่กระทำการลงทัณฑ์อันสาสมแก่พวกเขาอันเป็นผลจากพฤติกรรมอันรุนแรงของพวกเขา

เราเพียงแต่ใช้ความจริงของเราเพื่อชนะใจผู้คน และทำให้พวกเขารู้สึกละอายใจกับตัวพวกเขาเอง

ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาก็ล่าถอยอย่างเงิบเงิบ เราไม่แข่งขันกับมนุษย์ เนื่องจากไม่มีประโยชน์ในการนั้น

เราจะปฏิบัติตามหน้าที่ของเรา และเราหวังว่ามนุษย์จะสามารถปฏิบัติตามหน้าที่ของเขาเช่นกัน

และไม่กระทำการต่อต้านเรา มันจะไม่ดีกว่าหรือที่จะเข้ากันได้อย่างสันติสุขในหนทางนี้?

เหตุใดต้องทำร้ายสัมพันธภาพของพวกเขา? พวกเราได้เข้ากันได้ตลอดหลายปีที่ผ่านมา—

มีความจำเป็นอันใดที่ต้องสร้างความยากลำบากให้กับพวกเราทั้งสองฝ่าย?

นั่นจะไม่เป็นประโยชน์โดยสิ้นเชิงต่อกิตติศัพท์ของพวกเราทั้งสองมิใช่หรือ? มิตรภาพของพวกเขาเป็น

“มิตรภาพเก่าแก่” นานหลายปี เป็น “คนรู้จักเก่าแก่”—

มีความจำเป็นอันใดหรือที่ต้องแยกจากกันด้วยเงื่อนไขที่ดูเดียด? การทำเช่นนั้นจะเป็นการดีหรือ?

เราหวังว่าผู้คนจะให้ความสนใจกับผลกระทบ ว่าพวกเขารู้ว่าสิ่งใดดีสำหรับพวกเขา

ท่าทีของเราที่มีต่อมนุษย์ในวันนี้เพียงพอสำหรับชั่วชีวิตของการหาหรือของเขา—

เหตุใดผู้คนจึงล้มเหลวในการระลึกถึงความใจดีมีเมตตาของเราเสมอ?

เป็นเพราะพวกเขาดพร่องพลังอำนาจแห่งการแสดงออกหรือ?

พวกเขาดพร่องประมวลคำศัพท์ที่เพียงพอหรือ? เหตุใดพวกเขาจึงนึกคำไม่ออกอยู่เสมอ?

ผู้ใดไม่รู้เท่าทันถึงวิธีที่เราประพาศตัวเราเอง? ผู้คนตระหนักรู้อย่างดีเยี่ยมถึงการกระทำของเรา—

เพียงแต่ว่าพวกเขาสอบเอาเปรียบผู้อื่นเสมอ

ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เคยเต็มใจที่จะวางผลประโยชน์ของพวกเขาเองเอาไว้ก่อน

หากวลีหนึ่งไปแตะโดนผลประโยชน์ของพวกเขาเอง

พวกเขาก็จะปฏิเสธที่จะผ่อนคลายนจนกระทั่งพวกเขาได้รับความได้เปรียบ—

และจะมีประโยชน์อันใดเล่าในการนั้น? ผู้คนไม่สามารถแข่งขันเพื่อสิ่งทีพวกเขาสามารถมีส่วนร่วมแบ่งปัน แต่ดิ้นรนต่อสู้เพื่อสิ่งทีพวกเขาสามารถได้มา แม้ว่าจะไม่มีความชื่นชมยินดีในสถานะของพวกเขา แต่พวกเขาก็ทะนุถนอมมันมากอย่างยิ่ง ถึงกับคำนึงถึงมันว่าเป็นสมบัติล้ำค่าทีไม่สามารถตีราคาได้— และดังนั้นพวกเขาจึงสู้ทนการตีสอนของเรามากกว่าจะยอมทิ้งพรแห่งสถานะ ผู้คนคิดถือตนสูงส่งเกินไป และด้วยเหตุนี้จึงไม่มีวันเต็มใจทีจะวางตัวพวกเขาเองเอาไว้ก่อน

บางทีอาจมีความคลาดเคลื่อนเล็กน้อยบางประการในการประเมินค่านุญช์ของเรา หรือบางทีเราอาจได้คิดป้ายฉลากทีไม่แจ่มกร้าวหรือโอนอ่อนทีตัวเขา แต่โดยรวมแล้ว ความหวังของเราก็คือให้ผู้คนถือว่าการนี้คือการตักเตือน

21 พฤษภาคม ค.ศ.1992

บทที่ 45

ครั้งหนึ่งเราได้เลือกสินค้าที่ดีเพื่อเก็บไว้ในบ้านของเรา เพื่อให้ภายในนั้นจะมีความมั่งคั่งที่ไม่มีเสมอเหมือน และด้วยเหตุนี้บ้านของเราจะได้รับการตกแต่ง และเราได้รับความชื่นชมยินดีจากการนี้

แต่เป็นเพราะท่าทีที่มนุษย์มีต่อเรา และเพราะแรงจูงใจของผู้คน

เราจึงไม่มีทางเลือกนอกจากการละวางงานนี้ลงและทำงานอื่น

เราจะใช้แรงจูงใจของมนุษย์เพื่อทำงานของเราให้สำเร็จลุล่วง เราจะวางแผนทุกสรรพสิ่งให้รับใช้เรา

และเพราะเหตุนี้จึงทำให้บ้านของเราไม่หม่นหมองและเหงาหงอยอีกต่อไป

ครั้งหนึ่งเราได้มองดูท่ามกลางมนุษย์ กล่าวคือ ทั้งหมดที่มีเลือดเนื้อล้วนตกอยู่อยู่ในความมึนงง

และไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้รับประสบการณ์กับพรของการดำรงอยู่ของเรา ผู้คนใช้ชีวิตท่ามกลางพร

แต่ไม่รู้ว่าพวกเขาได้รับพรมากเพียงใด หากพรของเราต่อมวลมนุษย์ไม่ได้ปรากฏอยู่จนกระทั่งถึงวันนี้

ผู้ใดในท่ามกลางมวลมนุษย์จะมีความสามารถที่จะยื่นกรานจนกระทั่งถึงปัจจุบันและไม่ได้พินาศไปบ้าง?

ที่มนุษย์ใช้ชีวิตคือพรของเรา และนั่นหมายความว่าเขาใช้ชีวิตท่ามกลางพรของเรา

เพราะแต่ดั้งเดิมแล้วเขาไม่มีสิ่งใด

และเพราะแต่ดั้งเดิมเขาปราศจากทุนที่จะใช้ชีวิตระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก

วันนี้เรายังช่วยมนุษย์ให้รอดต่อไป และมนุษย์ยืนต่อหน้าเรา

โชคดียิ่งพอที่จะหลีกเลี่ยงความตายได้เพียงเพราะการนี้เท่านั้น ผู้คนได้สรุปความลึกลับของการดำรงอยู่ของมนุษย์

แต่ไม่มีผู้ใดเคยได้ล่วงรู้ว่าเป็นพรของเรา ผลก็คือผู้คนทั้งหมดสาปแช่งความอยู่ดีศรีสวัสดิ์ภายในโลก

และพวกเขาทั้งหมดร้องทุกข์เกี่ยวกับเราเพราะความไร้ความสุขในชีวิตของพวกเขา

หากไม่ใช่เพราะพรของเราแล้ว ใครจะได้มองเห็นวันนี้บ้าง?

ผู้คนทั้งหมดร้องทุกข์เกี่ยวกับเราเพราะพวกเขาไร้ความสามารถที่จะใช้ชีวิตท่ามกลางการสูญเสีย

หากชีวิตของมนุษย์สว่างสดใสและสดชื่น หากมีการส่ง “ลมพัดในฤดูใบไม้ผลิ” ที่อบอุ่นเข้าในหัวใจมนุษย์

ซึ่งก่อให้เกิดความน่ายินดีที่เหนือกว่าความน่ายินดีอื่นใดในทั้งกายของเขา

และเหลือเขาไว้ให้ไม่มีความเจ็บปวดแม้แต่น้อย

เช่นนั้นแล้วผู้ใดท่ามกลางมนุษย์จะตายไปในขณะที่ร้องทุกข์บ้าง?

เรามีความลำบากยากเย็นอย่างมากมาในการได้รับความจริงใจที่สมบูรณ์ของมนุษย์

เพราะผู้คนมีกลอุบายอันเจ้าเล่ห์มากมายเกินไป—กล่าวตรงๆ คือ มากพอที่จะทำให้คนเราหัวหมุน

แต่เมื่อเรายกข้อคัดค้านกับพวกเขา พวกเขาแย้งากับเรา และพวกเขาไม่ให้ความสนใจเรา

เพราะข้อคัดค้านของเราได้สัมผัสดวงจิตของพวกเขา

ทำให้พวกเขาไม่สามารถที่จะได้รับการเสริมสร้างได้โดยครบบริบูรณ์

และด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงเกลียดการดำรงอยู่ของเรา เพราะเราชอบที่จะ “ทรمان” พวกเขาเสมอ เพราะวณะของเรา
ผู้คนจึงร้องเพลงและเต้นรำ เพราะวณะของเรา พวกเขายังก้มหัวลงอย่างเงิบๆ และเพราะวณะของเรา
พวกเขาก็จะเปิดการร่ำไห้ออกมา ในวณะของเรา ผู้คนสิ้นหวัง ในวณะของเรา
พวกเขาได้รับความสว่างเพื่อการอยู่รอด เพราะวณะของเรา พวกเขายังพลิกตัวกระสับกระส่าย
นอนไม่หลับทั้งวันทั้งคืน และเพราะวณะของเรา พวกเขายังรีบเร่งไปทั่วทุกหนแห่ง
วณะของเราผลักผู้คนลงสู่แดนคนตาย และจากนั้นก็ผลักพวกเขาสู่การตีสอน—
แต่ผู้คนก็ยังชื่นชมกับพรของเราโดยไม่ตระหนักถึงการนี้ มนุษย์ทำให้การนี้สัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่?
เป็นไปได้ไหมว่าการนี้สามารถตอบแทนความพยายามอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของผู้คน?
ผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากการจัดวางเรียบเรียงของวณะของเราได้บ้าง? ด้วยเหตุนี้ เพราะการล้มเหลวของมนุษย์
เราจึงมอบวณะของเราให้กับมวลมนุษย์
ซึ่งทำให้ความขาดตกบกพร่องของมนุษย์ได้รับการบำรุงเลี้ยงเพราะวณะของเรา
นำความมั่งคั่งที่ไม่มีเสมอเหมือนมาสู่ชีวิตของมวลมนุษย์

เรามักพินิจพิจารณ์คำพูดและการกระทำของผู้คนอยู่บ่อยครั้ง เราได้ค้นพบ “ความล้าลึก”
มากมายในพฤติกรรมและการแสดงออกทางสีหน้าของพวกเขา ในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นของผู้คน “สูตรลับ”
ได้รับการวางแสดงให้ด้วยความภาคภูมิใจอย่างแท้จริง—และด้วยเหตุนี้ เมื่อเรามีส่วนร่วมกับมนุษย์
สิ่งที่เราได้รับคือ “สูตรลับของการมีปฏิสัมพันธ์แบบมนุษย์” ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ไม่รักเรา
เรามักตำหนิมนุษย์เพราะการล้มเหลวนี้ กระนั้นเราก็ไม่สามารถได้รับความไว้วางใจของเขา
มนุษย์ไม่เต็มใจที่จะปล่อยให้เราเข่นฆ่าเขา เพราะใน “สูตรลับของการมีปฏิสัมพันธ์แบบมนุษย์” ของมนุษย์นั้น
ไม่เคยมีการค้นพบว่ามนุษย์ได้ทนทุกข์กับความวิบัติถึงตาย—

เขาแค่ได้ทนทุกข์กับความเสื่อมถอยเล็กน้อยในช่วงระหว่างเวลาแห่งโชคร้าย

ผู้คนร้องตะโกนเพราะวณะของเรา

และคำออดอ้อนของพวกเขาประกอบด้วยความคับข้องใจเกี่ยวกับความไร้หัวใจของเรา

เสมือนว่าพวกเขาทั้งหมดต่างกำลังค้นหา “ความรัก” มนุษย์ที่แท้จริงของเรา—

แต่พวกเขาจะสามารถพบเจอความรักของเราในวณะที่เข้มข้มของเราได้อย่างไร? ผลก็คือ

พวกเขาสูญเสียความหวังเพราะวณะของเรา เสมือนว่าทันทีที่พวกเขาอ่านวณะของเรา พวกเขาก็มองเห็น
“มัจจุราช” และด้วยเหตุนี้จึงสั่นเทาด้วยความกลัว การนี้ทำให้เราไม่มีความสุข:

เหตุใดผู้คนที่มีเนื้อหนังใช้ชีวิตท่ามกลางความตายจึงกลัวความตายเสมอ?

มนุษย์และความตายเป็นศัตรูที่ขมขื่นหรือไม่? เหตุใดความกลัวตายจึงก่อให้เกิดความทุกข์ใจในผู้คนเสมอ?

ตลอดทั้งประสบการณ์อัน “ขอคเยียม” ในชีวิตของพวกเขา

พวกเขาได้รับประสบการณ์กับความตายเพียงเล็กน้อยเท่านั้นหรือ?

เหตุใดผู้คนจึงร้องทุกข์เกี่ยวกับเราเสมอในสิ่งที่พวกเขาพูด? ด้วยเหตุนี้ เราจึงสรุปคติพจน์ที่สำคัญสำหรับชีวิตมนุษย์

กล่าวคือ ผู้คนเชื่อฟังเราเพียงเล็กน้อยที่สุดเท่านั้น และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเกลียดชังเราอยู่เสมอ

เพราะความเกลียดชังของมนุษย์ เราจึงมักผละจากมา เหตุใดเราจึงต้องทำให้ตัวเราเองอยู่ภายใต้สิ่งนี้?

เหตุใดเราจึงช่วยความเกลียดในผู้คนเสมอ? เนื่องจากผู้คนไม่ยอมรับการดำรงอยู่ของเรา

แล้วเหตุใดเราจึงต้องใช้ชีวิตอย่างอย่างไม่ละอายใจภายในบ้านของมนุษย์? เราไม่มีทางเลือกนอกจากจะนำ

“สัมภาระ” ของเรามาและผละจากมนุษย์ แต่ผู้คนไม่สามารถทนปล่อยให้เราไปได้

และพวกเขาไม่เคยต้องการปล่อยให้เราไป พวกเขาคร่ำครวญและสะอึกสะอื้น กล่าวอยู่ลึกๆ

ว่าเราจะจากไปและว่าเมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเขาจะสูญเสียสิ่งที่พวกเขาพึ่งพาในการใช้ชีวิต

เมื่อเห็นสายตาที่แววอนของพวกเขา หัวใจของเราก็อ่อนลง ท่ามกลางมหาสมุทรทั้งหมดของโลก

ผู้ใดเล่าที่จะสามารถรักเราได้บ้าง? มนุษย์ถูกปกคลุมด้วยน้ำที่สกปรกโสมม ถูกดูดกลืนด้วยแรงของทะเล

เราเกลียดการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ กระนั้นเรายังรู้สึกถึงความสงสารกับโชคร้ายของมวลมนุษย์ทั้งปวง—

ในท้ายที่สุดแล้ว มนุษย์ยังคงเป็นเหยื่อ

เราจะสามารถจับโล่มนุษย์ลงสู่ห้วงน้ำได้อย่างไรในเมื่อเขาอ่อนแอและไร้กำลัง?

เราโชคร้ายขนาดที่จะเตะเขาเมื่อเขาล้มลงกับพื้นหรือ? หัวใจของเราโหดเหี้ยมเช่นนั้นหรือ?

ที่มนุษย์เข้าสู่ยุคนี้เคียงข้างเรานั้นเป็นเพราะทำที่ที่เรามีต่อมวลมนุษย์

และเขาได้ผ่านวันและคืนอันยอดเยี่ยมเหล่านี้ร่วมกันกับเราก็เป็นเพราะการนี้ วันนี้

ผู้คนอยู่ในความเจ็บปวดครวครวของความขึ้นบานยินดี พวกเขามีสำนึกที่รับรู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าถึงความรักใคร่ของเรา

และพวกเขารักเราด้วยแรงอันมากมาย เพราะมีพลังชีวิตอยู่ในชีวิตของพวกเขา

และพวกเขาหยุดที่จะเป็นบุตรหายไปที่พเนจรไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก

ในช่วงวันที่เราใช้ชีวิตกับมนุษย์ ผู้คนพึ่งพาเรา

และเพราะเรานิ่งถึงมนุษย์ในทุกสรรพสิ่งและพิถีพิถันในการที่เราดูแลเอาใจใส่เขา

ผู้คนจึงใช้ชีวิตในอ้อมกอดอันอบอุ่นของเราเสมอ และไม่ต้องสูทนลมพัด ฝนกระหน่ำ หรือดวงอาทิตย์ที่แผดเผา

ผู้คนใช้ชีวิตท่ามกลางความสุขและปฏิบัติต่อเราในอุดมคติที่รักใคร่

ผู้คนเหมือนกับดอกไม้ในเรือนกระจกที่ไม่สามารถทนทานต่อการโจมตีของ “ภัยธรรมชาติ”

ไม่สามารถตั้งมั่นได้เลย ดังนั้น เราจึงวางพวกเขาลงท่ามกลางการทดลองของทะเลที่โหดเหี้ยม

และพวกเขาทำอะไรไม่ได้นอกจาก “หวั่นไหว” อย่างไม่มีที่สิ้นสุด พวกเขาแทบจะไม่มีพลังอำนาจใดๆ

ที่จะต้านทานเลย—

และเพราะวุฒิภาวะของพวกเขาขาดพร่องจนเกินไปและร่างกายของพวกเขาอ่อนแอจนเกินไป

เราจึงรู้สึกสำนึกถึงภาระ ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงอยู่ภายใต้การทดลองของเราโดยไม่ตระหนักถึงมัน เพราะพวกเขาเปราะบางจนเกินไป และไร้ความสามารถที่จะยืนฝ่าลมที่โหวนและดวงอาทิตย์ที่แผดเผาได้ นี่ไม่ใช่งานในปัจจุบันนี้ของเราหรือ? เมื่อเผชิญกับการทดลองของเรา เหตุใดผู้คนจึงร้องไห้ออกมาเสมอ? เรากำลังทำความยุติธรรมกับพวกเขาหรือ? เรากำลังตั้งใจเช่นฆ่าพวกเขาหรือ? เหตุใดสถานะของมนุษย์ที่ควรค่าที่จะรักถึงตายไป ไม่เคยได้รับการคืนชีพ? ผู้คนคิดว่าเราและไม่ปล่อยไปอยู่เสมอ เพราะพวกเขาไม่เคยมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตด้วยตัวพวกเขาเอง พวกเขาขอให้ตัวเองได้รับการนำทางด้วยมือของเราเสมอ และกลัวอยู่ลึกๆ ว่าจะถูกผู้อื่นพรากไป ชีวิตทั้งหมดของพวกเขาไม่ได้รับการนำโดยเราหรือ? ในช่วงระหว่างชีวิตที่วุ่นของพวกเขานั้น ขณะที่พวกเขาข้ามขอบเขาและหุบเขา พวกเขาได้รับประสบการณ์กับความวุ่นอย่างมาก— นี่ไม่ได้มาจากมือของเราหรือ? เหตุใดผู้คนจึงไม่เคยมีความสามารถที่จะเข้าใจหัวใจของเรา? เหตุใดพวกเขาจึงเข้าใจเจตนารมณ์ที่ดีของเราผิดเสมอ? เหตุใดงานของเราจึงไม่ดำเนินไปอย่างราบรื่นบนแผ่นดินโลก? เพราะความอ่อนแอของมนุษย์ เราจึงหลบเลี่ยงมนุษย์เสมอ ซึ่งทำให้เราเกิดความโทมัส: เหตุใดขั้นตอนการทำงานต่อไปของเราจึงไม่สามารถได้รับการดำเนินการในมนุษย์ได้? ดังนั้น เราจึงเจ็บกริบ และขังประณามเขาอย่างพิถีพิถัน: เหตุใดเราจึงถูกจำกัดจากข้อบกพร่องของมนุษย์เสมอ? เหตุใดจึงมีสิ่งขัดขวางงานของเราเสมอ? วันนี้ เรายังไม่พบคำตอบทั้งหมดในมนุษย์ เพราะมนุษย์เดียวที่เดียวร้ายเสมอ เขาไม่เคยปกติ ถ้าไม่เกลียดเราเข้ากระดูกดำ เขาก็มีความรักให้เราจนถึงที่สุด เรา พระเจ้าผู้ปกติพระองค์เอง ไม่สามารถยืนฝ่าการทรมานเช่นนั้นจากมนุษย์ได้ เพราะผู้คนมีจิตไม่ปกติอยู่เสมอ จึงประหนึ่งเหมือนว่าเราฆ่าเกรงมนุษย์เล็กน้อย และดังนั้นการมองดูทุกอย่าง การเคลื่อนไหวของเขาจึงทำให้เราคิดถึงความไม่ปกติของเขา เราได้ค้นพบความลึกลับในมนุษย์โดยไม่ได้เจตนา: กลับกลายเป็นว่ามีคนชักใยอยู่เบื้องหลังเขา ผลก็คือ ผู้คนจึงกลัวและมั่นใจอยู่เสมอ เสมือนว่าพวกเขาได้ทำบางสิ่งบางอย่างที่สมควรแล้ว ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงแสวงหาเป็นผู้ใหญ่อยู่เสมอ และพวกเขาพูดเยินยอ “เด็กตัวเล็กๆ” เมื่อดูการเล่นปริศนาของมนุษย์แล้ว เราก็อะไรไม่ได้ นอกจากโกรธเคืองยิ่งขึ้น: เหตุใดผู้คนช่างไม่รักและไม่เคารพตัวพวกเขาเอง? เหตุใดพวกเขาจึงไม่รู้จักรักตัวพวกเขาเอง? วณะของเราได้หายไปเสียแล้วหรือ? วณะของเราเป็นศัตรูของมนุษย์หรือ? เหตุใดผู้คนจึงไม่พอใจเรามากขึ้นเมื่อพวกเขาอ่านวณะของเรา? เหตุใดผู้คนจึงใส่ความคิดของพวกเขาเองลงในวณะของเราอยู่เสมอ? เราไม่มีเหตุผลกับมนุษย์มากเกินไปหรือ? ผู้คนทั้งหมดควรคิดให้หนักเกี่ยวกับเรื่องนี้ เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ภายในวณะของเรา

บทที่ 46

เราไม่รู้ว่ามีคนกำลังทำได้ดีเพียงใดในการทำให้อาณัติของเราเป็นพื้นฐานของการดำรงอยู่ของพวกเขา เราได้รู้ถึงกระบวนการถวายต่อชะตากรรมของมนุษย์เสมอ ถึงกระนั้นผู้คนก็ดูเหมือนจะไม่มีสำนึกรับรู้ใดๆ ถึงการนี้—ผลก็คือพวกเขาไม่เคยได้ให้ความสนใจกับการกระทำของเรา และไม่เคยได้พัฒนาความรักใคร่บูชาใดๆ ต่อเราอันเป็นผลจากท่าทีของเราต่อมนุษย์ มันเป็นราวกับว่าพวกเขาได้สละภาวะอารมณ์ทิ้งไปนานแล้วเพื่อทำให้สมดังหัวใจของเรา เมื่อเผชิญหน้ากับรูปการณ์แวดล้อมเช่นนั้น เราก็เสียบบลงอีกครั้งหนึ่ง เหตุใดอาณัติของเราจึงไม่ควรค่ากับการคำนึงถึงของผู้คน กับการเข้าสู่เพิ่มขึ้น? เป็นเพราะเราไม่มีความเป็นจริงและเรากำลังพยายามค้นหาบางสิ่งที่เราสามารถใช้ด้านผู้คนหรือ? เหตุใดผู้คนจึงให้ “การปฏิบัติเป็นพิเศษ” กับเราเสมอ? เราเป็นคนทุพพลภาพที่อยู่ในเวิร์ดพิเศษของเขาสองหรือ? เหตุใดเมื่อสรรพสิ่งได้ไปถึงจุดที่พวกมันได้ไปถึงแล้วในวันนี้ ผู้คนกลับยังคงมองดูเราอย่างแตกต่าง? มีข้อผิดพลาดในท่าทีของเราต่อมนุษย์หรือ? วันนี้เราได้เริ่มงานใหม่เหนือจักรวาลทั้งหลาย เราได้ให้การเริ่มต้นใหม่แก่ผู้คนบนแผ่นดินโลก และเราได้ขอให้พวกเขาทั้งหมดย้ายออกไปจากนิเวศของเรา และเพราะผู้คนชอบปล่อยตัวปล่อยใจพวกเขาเองให้หลงระเริง เราจึงให้คำแนะนำแก่พวกเขาให้ตระหนักรู้ในตนเอง และไม่รบกวนงานของเราเสมอ ใน “เรือนรับรอง” ที่เราได้เปิดไว้ ไม่มีสิ่งใดคลาดใจการเกลียดชังของเรามากไปกว่ามนุษย์ เพราะผู้คนก่อความยากลำบากให้เราและทำให้เราผิดหวัง พฤติกรรมของพวกเขานำความอับอายมาสู่เรา และเราไม่เคยได้สามารถภูมิใจได้ ด้วยเหตุนี้ เราจึงพูดกับพวกเขาอย่างสงบ โดยขอให้พวกเขาไปจากนิเวศของเราเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ และหยุดกินอาหารของเราโดยไม่จ่ายเงิน หากพวกเขาปรารถนาที่จะอยู่ต่อ เช่นนั้นแล้วพวกเขาต้องก้าวผ่านความทุกข์และสู้ทนต่อการสั่งสอนของเรา ในจิตใจของพวกเขา เราไม่ตระหนักรู้และไม่รู้เท่าทันอย่างเต็มที่ต่อการกระทำของพวกเขา และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้ยืนอย่างภาคภูมิใจเบื้องหน้าเราเสมอ โดยไม่มีวิแว่วว่าจะล้ม เพียงแค่แสวงหาเป็นมนุษย์เพื่อที่จะทำให้ครบจำนวน เมื่อเราทำข้อเรียกร้องต่อผู้คน พวกเขาก็ประหลาดใจ กล่าวคือ พวกเขาไม่เคยได้คิดว่าพระเจ้าผู้ทรงได้มีอารมณ์เบิกบานและพระทัยดีมานานหลายปีเหลือเกิน จะสามารถตรัสพระวจนะเช่นนั้นได้ พระวจนะที่ไร้หัวใจและไม่น่าเชื่อถือ และดังนั้นพวกเขาก็พูดไม่ออก ณ เวลาเช่นนั้น เรามองเห็นว่าความเกลียดชังเราในหัวใจของผู้คนได้เติบโตขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เพราะพวกเขาได้เริ่มงานแห่งการร้องทุกข์อีกแล้ว พวกเขาเยาะเย้ยแผ่นดินโลกและสาปแช่งฟ้าสวรรค์เสมอ ถึงกระนั้นเราก็ไม่พบเจอสิ่งใดในคำพูดของพวกเขาที่สาปแช่งตัวพวกเขาเอง เพราะความรักตัวเองของพวกเขายิ่งใหญ่เหลือเกิน ด้วยเหตุนี้ เราจึงสรุปความหมายของชีวิตมนุษย์ไว้ว่า

เพราะผู้คนรักตัวพวกเขาเองมากเกินไป ทั้งชีวิตของพวกเขาจึงรวบรวางและว่างเปล่า
และพวกเขานำความข่อยยับมาใส่ศีรษะของพวกเขาเองเพราะความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อเรา

แม้ว่าจะมี “ความรัก” ที่เกินบรรยายต่อเราในคำพูดของมนุษย์ แต่เมื่อเราเอาคำพูดเหล่านี้ไปที่ “ห้องปฏิบัติการ”
เพื่อทดสอบและสังเกตการณ์พวกมันภายใต้กล้องจุลทรรศน์

ทั้งหมดที่ถูกบรรจุอยู่ในคำพูดเหล่านั้นก็ถูกเปิดเผยด้วยความกระฉ่างแจ้งที่สุด ณ ช่วงขณะนี้
เรามาท่ามกลางมนุษย์อีกครั้งหนึ่งเพื่อปล่อยให้พวกเขามองดู “เวชระเบียน” ของพวกเขา

เพื่อที่จะทำให้พวกเขาเชื่อมั่นอย่างจริงจัง เมื่อผู้คนมองเห็นเวชระเบียนเหล่านั้น

ใบหน้าของพวกเขาได้เต็มไปด้วยความเศร้า พวกเขารู้สึกเสียดายในหัวใจของพวกเขา

และพวกเขาก็กับกระวนกระวายมากเสียจนพวกเขาอยากเหลือเกินที่จะละทิ้งหนทางชั่วของพวกเขาโดยทันทีและ
กลับสู่เส้นทางที่ถูกต้องเพื่อที่จะทำให้เรามีความสุข เมื่อมองเห็นปณิธานของพวกเขา เราก็ปัดยีนได้อย่างที่สุด

เรารู้สึกท่วมท้นด้วยความชื่นบานว่า “บนแผ่นดินโลก ผู้ใดนอกจากมนุษย์จะสามารถแบ่งปันความชื่นบาน
ความโศกเศร้า และความยากลำบากกับเราได้? มนุษย์ไม่ใช่ผู้เดียวหรือ?” ถึงกระนั้น เมื่อเราจากไป

ผู้คนก็เลิกเวชระเบียนของพวกเขาและโยนพวกมันลงกับพื้นห้องก่อนจะเดินสะบัดออกไป ในวันเวลาตั้งแต่นั้น
เราได้มองเห็นการกระทำของผู้คนน้อยชนิดที่สมดังหัวใจของเราเอง ถึงกระนั้น

ปณิธานของพวกเขาเบื้องหน้าเราได้สะสมไว้มากแล้ว และเมื่อพิจารณาปณิธานของพวกเขา เราก็รู้สึกขยะแขยง
เนื่องจากในปณิธานเหล่านั้นไม่มีสิ่งใดที่สามารถยกขึ้นมาเพื่อความชื่นชมยินดีของเราได้

พวกมันเปราะเปื้อนเกินไป เมื่อมองเห็นว่าเราไม่คำนึงถึงปณิธานของพวกเขา ผู้คนก็ยังเย้ยหา หลังจากนั้น
พวกเขาส่ง “ใบสมัคร” เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะหัวใจของมนุษย์ไม่เคยได้รับการสรรเสริญเบื้องหน้าเรา
และได้เคยพบกับการปฏิเสธของเราเท่านั้น—ไม่มีการสนับสนุนฝ่ายวิญญาณใดๆ ในชีวิตของผู้คนอีกต่อไป
และดังนั้นความกระตือรือร้นของพวกเขาก็หายไป และเราไม่รู้สึกว่าอากาศ “ร้อนจนไหม้เกรียม” อีกต่อไป
ผู้คนทนทุกข์มากมายชั่วชีวิตของพวกเขา จนถึงขอบข่ายที่พวกเขาได้ถูกเรา “ทรมาน”

มากเสียจนพวกเขาโอบน้อมระหว่างความเป็นกับความตาย พร้อมกับการมาถึงของสถานการณ์วันนี้
ผลก็คือความสว่างในใบหน้าของพวกเขาหริ่งและพวกเขาสูญเสีย “ความมีชีวิตชีวา” ของพวกเขา
เนื่องจากพวกเขาทั้งหมดได้ “โตเป็นผู้ใหญ่” แล้ว

เราไม่สามารถทนมองเห็นสภาวะที่น่าสงสารของผู้คนเมื่อพวกเขาถูกลดลงในระหว่างการติสสอน—ถึงกระนั้น
ผู้ใดสามารถไถ่ถอนความพ่ายแพ้อันน่าเวทนาของมวลมนุษย์ได้?

ผู้ใดสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากชีวิตมนุษย์ที่น่าเวทนาได้?

เหตุใดผู้คนจึงไม่เคยได้สามารถปลดปล่อยตัวพวกเขาเองให้เป็นอิสระจากห่วงือกของทะเลแห่งความทุกข์ร้อนได้
? เราใช้กับดักกับผู้คนโดยเจตนาหรือไม่? ผู้คนไม่เคยได้เข้าใจพื้นอารมณ์ของเรา

และดังนั้นเราจึงคร่ำครวญต่อจักรวาลว่าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก
ไม่มีสิ่งใดได้เคยล่วงรู้หัวใจของเรา และไม่มีสิ่งใดรักเราอย่างแท้จริง แม้แต่วันนี้

เราก็คงไม่รู้ว่าเหตุใดผู้คนจึงไม่สามารถรักเรา พวกเขาสามารถให้หัวใจของพวกเขาแก่เรา
พวกเขาสามารถพลีอุทิศชีวิตของพวกเขาเพื่อเรา

แต่เหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถให้ความรักของพวกเขาแก่เราได้? พวกเขาไม่ครองสิ่งที่เราขอหรือ?

ผู้คนสามารถรักทุกสิ่งทุกอย่างนอกเหนือจากเรา—ดังนั้นเหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถรักเรา?

เหตุใดความรักของพวกเขาจึงซ่อนเร้นอยู่เสมอ? เหตุใดขณะที่พวกเขาได้ยื่นเบื้องหน้าเรารอบจนกระทั่งวันนี้
เราไม่เคยได้มองเห็นความรักของพวกเขา? นี่คือนางสิ่งๆหนึ่งที่พวกเขาขาดพร่องหรือ?

เรากำลังตั้งใจทำให้สรรพสิ่งลำบากยากเย็นสำหรับผู้คนหรือ?

พวกเขายังคงมีความกระดากใจในหัวใจของพวกเขาไหม? พวกเขากลัวที่จะรักคนผิด

และไม่สามารถแก้ไขตัวพวกเขาเองได้อย่างนั้นหรือ? ในผู้คนมีความกลัวที่มีอาจหยั่งลึกได้มากเหลือคณานับ
และด้วยเหตุนี้ เราจึง “ขลาดและกลัว” เบื้องหน้ามนุษย์เสมอ

วันนี้ ณ เวลาแห่งการเคลื่อนไปข้างหน้าเข้าหาประตูของราชอาณาจักร ผู้คนทั้งหมดก็เริ่มทะยานไปข้างหน้า—
แต่เมื่อพวกเขามาถึงเบื้องหน้าประตู เราก็กักผู้คนไว้ข้างนอก

และเรียกร้องให้พวกเขาแสดงให้เห็นบัตรผ่านการเข้าสู่ของพวกเขา

การขับเคลื่อนที่แปลกประหลาดเช่นนี้สวนทางอย่างสิ้นเชิงกับความคาดหวังของผู้คน

และพวกเขาก็หมดหวังและผิดหวัง—ซึ่งได้เปิดกว้างอยู่เสมอ—จึงถูกปิดแน่นโดยฉับพลันในวันนี้?

ผู้คนกระพือเท้าของพวกเขาและเดินพลาถกลับไปที่กลับมา

พวกเขาจินตนาการว่าพวกเขาสามารถหาทางพาตัวเองเข้าไปได้

แต่เมื่อพวกเขายื่นบัตรผ่านการเข้าสู่ที่เข้มงวดของพวกเขาให้เรา

เราก็ก่อนพวกเขาเข้าไปในบ่อไฟตรงนั้นและเดี๋ยวนี้ และเมื่อมองเห็น “ความพยายามอย่างอุตสาหะ”

ของพวกเขาเองในเปลวไฟ พวกเขาก็สูญเสียความหวัง พวกเขากุมศีรษะของพวกเขา ร้องไห้

เฝ้ามองจากที่สวงามภายในราชอาณาจักร แต่ไม่สามารถเข้าไปได้

ถึงกระนั้นเราก็จะไม่ปล่อยให้พวกเขาเข้ามาเพราะสถานะที่น่าสงสารของพวกเขา—

ผู้ใดอาจทำลายแผนการของเราตามอำเภอใจของพวกเขา?

มีการให้พรแห่งอนาคตเพื่อแลกเปลี่ยนกับความกระตือรือร้นของผู้คนหรือไม่?

ความหมายของการดำรงอยู่ของมนุษย์อยู่ที่การเข้าสู่ราชอาณาจักรของเราตามอำเภอใจของคนเราหรือ?

เราต่ำต้อยเหลือเกินหรือ? หากไม่เป็นเพราะวาระที่เกรี้ยวกราดของเรา

ผู้คนก็คงจะไม่ได้เข้าสู่ราชอาณาจักรมานานแล้วหรือไม่? ด้วยเหตุนี้

ผู้คนจึงเกลียดชังเราเสมอเพราะความยุ่งยากทั้งหมดที่การดำรงอยู่ของเราก่อให้เกิดกับพวกเขา หากเราไม่ได้ดำรงอยู่ พวกเขาก็จะสามารถชื่นชมพระพรแห่งราชอาณาจักรในระหว่างปัจจุบันนี้ได้—เช่นนั้นแล้วจะมีความจำเป็นอันใดที่ต้องสู้ทนกับความทุกข์นี้?

และดังนั้นเราจึงบอกผู้คนว่าพวกเขาจากไปเสียน่าจะดีกว่า

ว่าพวกเขาควรใช้ประโยชน์จากการที่สรรพสิ่งกำลังไปได้สวยเพียงใดในปัจจุบันเพื่อค้นหาทางออกสำหรับตัวพวกเขาเอง พวกเขาควรใช้ประโยชน์จากปัจจุบันขณะที่พวกเขายังอายุน้อย เพื่อเรียนรู้ทักษะบางอย่าง หากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้นแล้ว ไซร์ ในอนาคตมันจะสายเกินไป ในนิเวศของเราไม่มีผู้ใดได้เคยรับพร เราบอกผู้คนให้รีบจากไป ไม่ยึดติดอยู่กับการดำรงชีวิตใน “ความยากจน”

ในอนาคตมันจะสายเกินไปสำหรับความเสียหาย จงอย่าเคี้ยวเชื้ญตัวตัวเองเกินไป

เหตุใดต้องทำให้สรรพสิ่งลำบากยากเย็นสำหรับตัวเจ้าเอง?

ถึงกระนั้นเราก็บอกผู้คนเช่นกันว่าเมื่อพวกเขาล้มเหลวในการได้รับพร ก็ไม่มีผู้ใดอาจร้องทุกข์เกี่ยวกับเรา เราไม่มีเวลาที่จะเปลืองวณะของเรากับมนุษย์ เราหวังว่าการนี้ยังคงอยู่ในจิตใจของผู้คน

หวังว่าพวกเขาไม่ลืมนั่น—วณะเหล่านี้เป็นความจริงที่ไม่รู้สึกขุใจซึ่งเราให้

เราได้สูญเสียความเชื่อในมนุษย์มานานแล้วและเราได้สูญเสียความหวังในผู้คนมานานแล้ว

เนื่องจากพวกเขาขาดพร่องความทะเยอทะยาน พวกเขาไม่เคยได้สามารถให้หัวใจที่รักพระเจ้าแก่เรา

และให้แรงจูงใจของพวกเขาแก่เราเสมอแทน เราได้พูดมากมายกับมนุษย์

และในเมื่อผู้คนยังคงเพิกเฉยต่อคำแนะนำของเราในวันนี้

เราก็บอกพวกเขาถึงทรรชนะของเราเพื่อที่จะป้องกันไม่ให้พวกเขาเข้าใจหัวใจของเราผิดในอนาคต

ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่หรือตายในอนาคตเป็นเรื่องของพวกเขา เราไม่มีการควบคุมเหนือการนี้

เราหวังว่าพวกเขาจะพบเส้นทางสู่การอยู่รอดของพวกเขาเอง เราไม่มีพลังอำนาจในเรื่องนี้

ในเมื่อมนุษย์ไม่รักเราอย่างแท้จริง พวกเราจึงแค่แยกทางกัน ในอนาคตจะไม่มีคำพูดใดๆ

ระหว่างพวกเราอีกต่อไป พวกเราจะไม่มีสิ่งใดที่จะพูดคุยกันอีกต่อไป พวกเราจะไม่แทรกแซงกันและกัน

พวกเราจะไปตามทางของพวกเราแต่ละคน ผู้คนต้องไม่มามองหาเรา และเราจะไม่ขอ “ความช่วยเหลือ”

ของมนุษย์อีกต่อไป นี่คือนบางสิ่งที่อยู่ระหว่างพวกเรา

และพวกเราได้พูดโดยไม่อ้อมค้อมเพื่อป้องกันไม่ให้มีประเด็นปัญหาใดๆ ในอนาคต

นี่ไม่ทำให้สรรพสิ่งง่ายขึ้นหรือ?

พวกเราแต่ละคนไปตามทางของพวกเราเองและไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกันและกัน—มีสิ่งใดผิดกับการนั้นไหม?

เราหวังว่าผู้คนให้การคำนึงถึงการนี้บ้าง

บทที่ 47

เพื่อให้ชีวิตของมนุษย์เติบโตเป็นผู้ใหญ่

และเพื่อที่มนุษย์และเราซึ่งมีความทะเยอทะยานแบบเดียวกันอาจสัมผัสผลลัพธ์ทั้งหลายได้

เราจึงได้เปิดโอกาสให้กับมนุษย์เสมอมา

เปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รับการบำรุงเลี้ยงและเสปียงอาหารจากวณะของเรา รวมถึงรับความอุดมทั้งมวลของเรา เราไม่เคยเป็นเหตุให้มนุษย์อึดอัดใจ แต่กระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่เคยคำนึงถึงความรู้สึกของเรา

นี่เป็นเพราะมนุษย์ไร้ความรู้สึกและ “คูหมิ่น” ทุกสรรพสิ่งที่นอกเหนือจากเรา เนื่องจากข้อบกพร่องของพวกเขา

เรารู้สึกเห็นใจพวกเขาเป็นอย่างมาก ดังนั้นเราจึงได้ทุ่มความพยายามไม่น้อยเลยเข้าไปในเหล่านมนุษย์

เพื่อที่พวกเขาอาจชื่นชมความอุดมทั้งมวลของแผ่นดินโลกจนเป็นที่พอใจในหัวใจของพวกเขาระหว่างช่วงเวลา ที่พวกเขาอยู่ในโลก เราไม่ปฏิบัติต่อผู้คนอย่างไม่เป็นธรรม

และด้วยความที่คำนึงถึงการที่พวกเขาได้ติดตามเรามาเป็นเวลาหลายปี

หัวใจของเราจึงได้ยอมโอนอ่อนให้พวกเขา

ราวกับว่าเราไม่สามารถทนแบกรับการดำเนินงานของเรากับมนุษย์เหล่านี้จนเสร็จสิ้นได้ เมื่อเป็นดั่งนั้น

ด้วยความที่มองเห็นผู้คนผอมกะหร่องเหล่านี้ที่รักเราเหมือนรักตัวพวกเขาเอง

ในหัวใจของเราจึงมีความรู้สึกเจ็บปวดที่ปราศจากคำอธิบายอยู่เสมอ

แต่ใครเล่าที่สามารถแหวกธรรมเนียมปฏิบัติได้เพราะเหตุนี้? ใครเล่าจะทำให้ตัวเองร่นวายเพราะเหตุนี้?

ไม่ว่าอย่างไร เราก็ได้มอบความอารีทั้งหมดของเราให้แก่มนุษย์ไปแล้ว

เพื่อที่พวกเขาอาจชื่นชมความอารีนั่นอย่างเต็มที่ที่สุด และเราก็ไม่ได้ปฏิบัติไม่ดีต่อมนุษย์ในประเด็นปัญหา

นี่จึงเป็นเหตุให้มนุษย์ยังคงเห็นใบหน้าที่ยิ้มเมตตาสงสารและเปี่ยมเมตตากรุณาของเรา เราได้อดทนเสมอมา

และเราได้อร่อยอยู่เสมอ เมื่อเหล่านมนุษย์ได้มีความชื่นชมยินดีกันมากพอแล้วและเริ่มกลายเป็นเบื่อหน่าย

ในเวลานั้นเราจะเริ่ม “ให้ความสมดังใจ” ต่อคำร้องขอของพวกเขา

และยอมให้มนุษย์ทุกคนหลีกพ้นจากชีวิตที่ว่างเปล่าของตน แล้วก็ไม่มีวันที่จะมีการจัดการกับมนุษย์อีกต่อไป

บนแผ่นดินโลก เราได้ใช้น้ำทะเลกลืนกินมนุษย์ ควบคุมพวกเขาด้วยการกั้นดารอาหาร

คุกคามพวกเขาด้วยภัยพิบัติจากพวกแมลง และใช้ฝนตกหนักเพื่อ “ให้น้ำ” พวกเขา แต่ทว่า

พวกเขาก็ยังหาได้เคยรู้สึกถึงความว่างเปล่าของชีวิตไม่ แม้แต่ในตอน

ผู้คนก็ยังคงไม่เข้าใจนัยสำคัญของการดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก

เป็นไปได้หรือไม่ที่การดำรงชีวิตอยู่โดยมีเราอยู่ด้วยนั้นเป็นนัยสำคัญอันลุ่มลึกที่สุดของชีวิตมนุษย์?

การอยู่ภายในเรานั้น เปิดโอกาสให้คนเราหนีพ้นจากการคุกคามของความวิบัติอย่างนั้นหรือ?

มีร่างกายฝ่ายเนื้อหนังสักที่ร้างบนแผ่นดินโลกที่ได้ดำรงชีวิตอยู่ในสภาวะที่มีอิสรภาพในการชื่นชมตนเอง?

ผู้ใดเล่าที่ได้หนีพ้นจากความว่างเปล่าของการมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังแล้ว? ทว่าใครเล่าที่สามารถระลึกการนี้ได้?
นับตั้งแต่เราได้สร้างมนุษยชาติขึ้นมา ไม่มีผู้ใดเลยที่ได้สามารถใช้ชีวิตที่มีนัยสำคัญที่สุดบนแผ่นดินโลกได้
และดังนั้น มนุษยชาติจึงได้เสียเวลาเปล่าไปกับการใช้ชีวิตซึ่งปราศจากนัยสำคัญใดเลยเสมอมา
ถึงอย่างไรก็ไม่มีใครเลยที่เต็มใจหลีกเลี่ยงหนีจากที่นั่นลำบากประเภทนี้
และไม่มีใครเลยที่เต็มใจหลบเลี่ยงชีวิตที่ว่างเปล่าและเหนื่อยล้านี้ ในประสบการณ์ของมนุษย์
ไม่มีใครเลยซึ่งดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนังที่ได้หนีพ้นจากขนบธรรมเนียมของโลกมนุษย์แล้ว
แม้พวกเขาอาศัยประโยชน์จากการชื่นชมเราก็คงตาม แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขาได้แต่ปล่อยให้ธรรมชาติพาไปอยู่เสมอและหลอกลวงตัวเองอยู่เรื่อยมา

ทันทีที่เราจบสิ้นการดำรงอยู่ของมนุษยชาติอย่างครบถ้วนแล้ว จะไม่มีผู้ใดเหลือทิ้งไว้บนแผ่นดินโลกเพื่อทนฝ่า
“การข่มเหง” ของแผ่นดินโลก เมื่อนั้นเท่านั้นจึงเป็นไปได้ที่จะกล่าวว่า
งานอันยิ่งใหญ่ของเราได้สำเร็จลุล่วงอย่างถ้วนทั่วแล้ว ในยุคสุดท้าย เมื่อเราปรากฏในรูปมนุษย์
งานที่เราปรารถนาจะสำเร็จลุล่วงก็คือ ทำให้ผู้คนเข้าใจความว่างเปล่าของการมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง
และเราจะใช้วาระโอกาสนี้เพื่อดับสิ้นเนื้อหนัง นับแต่นั้นเป็นต้นไป จะไม่มีมนุษย์ใดดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกเลย
จะไม่มีใครเลยที่มีวันรำไรรู้เกี่ยวกับความว่างเปล่าของแผ่นดินโลกอีก
จะไม่มีใครเลยที่มีวันเอ่ยถึงความลำบากยากเย็นของเนื้อหนังอีก
จะไม่มีใครเลยที่มีวันพร่ำบ่นร้องทุกข์ว่าเราไม่ยุติธรรมอีก และผู้คนทั้งผองและสิ่งทั้งปวงจะเข้าสู่การพักผ่อน
หลังจากนั้น มนุษย์จะไม่รับแรงวุ่นวายและมีฐานะอยู่เป็นนิรันดร์อีกต่อไป
และพวกเขาจะไม่ตรวจค้นไปทั่วตรงนั้นตรงนี้บนแผ่นดินโลก
เนื่องจากพวกเขาจะได้พบบั้นปลายที่เหมาะสมสำหรับตนเอง ในเวลานั้น
รอยยิ้มจะปรากฏบนใบหน้าของพวกเขาทุกคน เมื่อนั้นเราจะไม่ขอสิ่งใดเพิ่มจากมนุษย์อีกเลย
และเราจะไม่มีข้อพิพาทกับพวกเขามากไปกว่านี้ จะไม่มีสนธิสัญญาสันติภาพระหว่างเราอีกต่อไป
เราดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกและมนุษย์มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก เราดำรงชีวิตอยู่และพำนักอาศัยอยู่กับพวกเขา
พวกเขาล้วนรู้สึกถึงความชื่นชมยินดีของการมีเราอยู่ด้วย ดังนั้น พวกเขาจึงไม่เต็มใจที่จะจากไปโดยไม่มีเหตุผล
และต้องการเพียงให้เราอยู่นานขึ้นอีกสักเล็กน้อยแทน
จะให้เราทนดูความอ้างว้างของแผ่นดินโลกโดยไม่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือได้อย่างไรเล่า?
เราไม่ได้มาจากแผ่นดินโลก เราบังคับให้ตัวเองยังอยู่ที่นั่นถึงวันนี้ได้ด้วยความอดทน
หากไม่เป็นเพราะการวิงวอนอย่างไม่สิ้นสุดของมนุษย์ เราคงได้จากไปนานแล้ว
ทุกวันนี้ผู้คนสามารถดูแลตนเองได้และพวกเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือของเรา
เนื่องจากพวกเขาได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วและไม่จำเป็นต้องให้เราป้อนอาหารให้อีกต่อไป ด้วยเหตุนี้

เรากำลังวางแผนการจัด “งานเฉลิมฉลองชัยชนะ” กับมนุษย์ ซึ่งเราจะรื้อลาพวกเขาหลังจากนั้น เพื่อที่พวกเขาจะไม่ถึงกับไม่ตระหนักรู้เลย แน่นอนว่าการแยกจากทั้งที่ยังบาดหมางคงไม่ใช่สิ่งที่ดี เพราะระหว่างพวกเราไม่มีความเกลียดแค้นใดเลย ดังนั้น มิตรภาพระหว่างพวกเราจะคงอยู่ตลอดไป เราหวังว่าหลังจากที่พวกเราแยกทางกัน มนุษย์จะสามารถพกพา “มรดก” ของเราสืบต่อไป และไม่ลืมคำสอนที่เราได้จัดเตรียมไว้ให้ในช่วงระหว่างชีวิตของเรา

เราหวังว่าพวกเขาจะไม่ทำสิ่งใดที่จะนำความเสื่อมเสียมาสู่นามของเรา และพวกเขาจะใส่ใจวจนะของเรา เราหวังว่าเหล่ามนุษย์จะพยายามสุดความสามารถกันได้ทุกคนในอันที่จะทำให้เราสมดังใจหลังจากที่เราได้จากไป แล้ว เราหวังว่าพวกเขาจะใช้วจนะของเราเป็นรากฐานสำหรับชีวิตของพวกเขา และพวกเขาจะไม่ล้มเหลวในการดำเนินชีวิตไปตามความหวังของเรา

เนื่องจากหัวใจของเรานั้นเป็นห่วงมนุษย์อยู่เสมอ และเราก็ผูกพันกับพวกเขาเสมอมา มนุษย์กับเราเคยรวมตัวอยู่ด้วยกันครั้งหนึ่ง และบนแผ่นดินโลกนั้น พวกเราก็ได้ชื่นชมพระพรเดียวกันกับที่มีในฟ้าสวรรค์

เราดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับเหล่ามนุษย์และพักอาศัยอยู่กับพวกเขา เหล่ามนุษย์นั้นรักเราเสมอมาและเราก็รักพวกเขาเสมอมา พวกเรามีความสนิทสนมชอบพอกันและกัน เมื่อมองย้อนไปถึงกาลเวลาของเราที่มีร่วมกับมนุษย์

เราจำได้ว่าวันเวลาของพวกเรานั้นช่างเปี่ยมไปด้วยเสียงหัวเราะและความชื่นบานยินดี และมีการทะเลาะวิวาทอยู่เช่นกัน ไม่ว่าอย่างไร ความรักระหว่างพวกเราก็ก่อตั้งขึ้นบนพื้นฐานนี้ และการจัดการกันและกันของพวกเรานั้นไม่เคยรุนแรง ท่ามกลางหลายปีที่พวกเราได้ติดต่อกันมา มนุษย์ได้ทั้งความประทับใจอันลุ่มลึกไว้ให้เรา และเราก็ได้มอบสิ่งต่างๆ มากมายหลายอย่างให้มนุษย์ได้ชื่นชมยินดีเช่นกัน ซึ่งพวกเขาก็ได้รู้สึกสำนึกบุญคุณเป็นทวีคูณเสมอมา ตอนนี้ การรวมตัวของพวกเราจะไม่วันเหมือนเดิมอีกต่อไป

ใครเล่าที่สามารถวิ่งหนีจากช่วงขณะนี้แห่งการพราดจากกันของพวกเราได้? มนุษย์มีความสนใจอย่างลึกซึ้งให้เรา และเรามีความรักอันไม่รู้จบให้แก่พวกเขา— แต่จะทำอะไรได้เกี่ยวกับการนั้นเล่า? ใครหรือที่จะกล้าฝ่าฝืนข้อพึงประสงค์ของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์?

เราจะกลับคืนสู่ที่พำนักของเรา ซึ่งเราจะทำงานอีกส่วนหนึ่งของเราให้เสร็จสิ้นที่นั่น ชะรอยพวกเราจะมีโอกาสได้พบกันอีกครั้ง เราหวังว่ามนุษย์จะไม่รู้สึกเศร้าโศกมากเกินไป และพวกเขาจะทำให้เราพึงพอใจบนแผ่นดินโลก วิญญาณของเราในสวรรค์จะมอบพระคุณให้พวกเขาบ่อยๆ

ในช่วงเวลาของการสร้าง เราเผยวจนะไว้ว่าในยุคสุดท้าย เราจะสร้างผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีจิตใจเป็นหนึ่งเดียวกับเรา

เราได้ทำนายไว้ว่าหลังจากสถาปนาบุคคลที่เป็นแบบอย่างบนแผ่นดินโลกในยุคสุดท้ายแล้ว
เราก็ควรจะกลับคืนสู่ที่พำนักของเรา ทันทีที่มนุษย์ทั้งปวงได้ทำให้เราพึงพอใจ
พวกเขาจะได้สัมฤทธิ์ในสิ่งที่เราขอจากพวกเขา และเราจะไม่พึงประสงค์ให้พวกเขาทำสิ่งใดอีกต่อไป
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มนุษย์กับเราจะแลกเปลี่ยนเรื่องราวครั้งวันวานกันแทน
และหลังจากนั้นพวกเราจะแยกกันไปคนละทาง เราได้เริ่มต้นงานนี้แล้ว
และเราได้เปิดโอกาสให้มนุษย์เตรียมใจของพวกเขา และเข้าใจเจตนารมณ์ของเรา
เพื่อไม่ให้พวกเขาเข้าใจผิดและคิดว่าเราใจร้ายหรือไร้หัวใจ ซึ่งไม่ใช่ความตั้งใจของเรา มนุษย์รักเรา
พวกเขาลับปฏิเสธที่จะยอมให้ที่พักผ่อนอันเหมาะสมแก่เราอย่างนั้นหรือ?
พวกเขาไม่เต็มใจจะอ่อนน้อมต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ในนามของเราหรือ?
มนุษย์มิได้หลั่งน้ำตาแห่งความเห็นอกเห็นใจกับเราหรือหรือ?
พวกเขามิได้ช่วยให้การกลับมารวมตัวกันครั้งก่อนระหว่างพวกเรา—
พระบิดาและพระบุตรสัมฤทธิ์ผลหรือหรือ? แล้วเหตุใดตอนนี้พวกเขาจึงไม่เต็มใจเล่า?
พันธกิจของเราบนโลกได้รับการทำให้ลุล่วงแล้ว และหลังจากแยกทางกับมนุษย์
เราก็จะยังคงช่วยเหลือพวกเขาต่อไป นี่ไม่ดีหรือหรือ? เพื่อให้งานของเราสัมฤทธิ์ผลลัพท์ที่ดีขึ้น
และเพื่อจะได้ประโยชน์กันทั้งสองฝ่าย พวกเราจึงจำต้องแยกทางกันแม้จะเจ็บปวดก็ตาม
จงปล่อยให้น้ำตาของพวกเขาหยดลงมาอย่างเงียบกริบ เราจะไม่ตำหนิมนุษย์อีกต่อไป ในอดีต
เราเคยกล่าวหลายสิ่งแก่ผู้คน ซึ่งล้วนทิ่มแทงพวกเขาสุดหัวใจ ทำให้พวกเขาลงน้ำตาแห่งความเศร้าสลด
เราจึงขออภัยต่อมนุษย์ไว้ ณ ที่นี้และขอให้พวกเขายกโทษให้สำหรับเรื่องดังกล่าว
เราขอให้พวกเขาไม่เกลียดชังเรา เนื่องจากทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของตัวพวกเขาเอง ดังนั้น
เราหวังว่ามนุษย์จะเข้าใจหัวใจเรา ในกาลก่อนนั้น พวกเราเคยมีข้อพิพาทกัน แต่เมื่อมองกลับไป
พวกเราทั้งคู่ต่างก็ได้รับประโยชน์ ก็เพราะความขัดแย้งเหล่านี้นี่เอง
พระเจ้าและมนุษย์จึงได้สร้างสะพานแห่งมิตรภาพขึ้น
นั่นมิใช่ดอกผลแห่งความพยายามร่วมกันของพวกเขาหรือหรือ? พวกเราทั้งสองควรชื่นชมกัน
เราขอให้มนุษย์ยกโทษให้แก่ “ความผิดพลาด” ของเราก่อนหน้านี้ การฝ่าฝืนของพวกเขาจะถูกลืมหืมไปเช่นกัน
ตราบใดที่พวกเขาสามารถมอบความรักกลับคืนมาให้เราในภายภาคหน้า
นั่นย่อมจะสร้างความสุขแก่วิญญาณของเราในสวรรค์ เราไม่รู้ว่ามนุษย์มีปณิธานใดในเรื่องนี้—
ว่าผู้คนเต็มใจจะทำให้เราสมดังใจในคำร้องขอสุดท้ายของเราหรือไม่ เราไม่ได้กำลังขอสสิ่งอื่นใดจากพวกเขาอีก
นอกเสียจากให้พวกเขารักเราก็เท่านั้นเอง นั่นก็เพียงพอแล้ว นี่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่?
จงปล่อยให้สิ่งอันไม่น่ายินดีทั้งปวงที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเราถูกทิ้งไว้ในอดีตเถิด

ขอให้มีความรักระหว่างพวกเราเสมอ เราได้มอบความรักมากมายให้แก่เหล่านมนุษย์ และเพื่อจะรักเรา
พวกเขาต้องตอบแทนด้วยราคะมหาศาล ดังนั้น
เราหวังว่ามนุษย์จะถนอมคุณค่าความรักอันไร้ราคะและและมิได้ถูกทำให้เจือจางระหว่างพวกเรา
เพื่อที่ความรักของพวกเราจะยื่นขยายไปทั่วทั้งโลกมนุษย์และได้รับการส่งต่อไปตลอดกาล
เมื่อพวกเราได้พบกันอีกครั้ง ขอให้พวกเรายังคงเชื่อมโยงกันด้วยความรัก
เพื่อที่ความรักของเราจะคงอยู่ต่อไปตราบนับวันนับครี และได้รับการสรรเสริญและเผยแพร่โดยผู้คนที่ทั้งปวง
สิ่งนี้จะทำให้เราพึงพอใจ และเราจะแสดงให้เห็นมนุษย์เห็นใบหน้าอันยิ้มแย้มของเรา
เราหวังว่ามนุษย์จะจดจำคำเตือนสติทั้งหลายของเราเอาไว้

1 มิถุนายน ค.ศ.1992

การตีความความล้าลึกต่างๆ แห่งพระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล
(การตีความของบางบท)

บทที่ 1

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า “ไม่มีใครสามารถจับความเข้าใจถึงรากของวณะของเรา

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่รู้จุดประสงค์ของเราในการพุดวณะเหล่านั้น”

หากไม่ใช่เพราะการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า

และหากไม่ใช่เพราะการมาถึงของถ้อยคำรัสของพระองค์ ผู้คนทั้งหมดคงจะพินาศภายใต้การติสสอนของพระองค์ เหตุใดพระเจ้าจึงได้ใช้เวลาอันยาวนานเช่นนั้นในการทดสอบผู้คนทั้งหมด? และเหตุใดจึงนานถึงห้าเดือน?

สิ่งนี้เองคือจุดศูนย์กลางของการสามัคคีธรรมของพวกเรา เช่นเดียวกับจุดศูนย์กลางในพระปัญญาของพระเจ้า พวกเราอาจสันนิษฐานตามข้อความต่อไปนี้ นั่นคือ หากไร้ซึ่งช่วงเวลาแห่งการนำมนุษย์มารับการทดสอบนี้ และไร้ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงบดขยี้ ฆ่า และฟาดฟันเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เสื่อมทรามทั้งด้วยความรุนแรง

หากการก่อร่างสร้างคริสตจักรได้ดำเนินต่อมาจนถึงทุกวันนี้ เช่นนั้นแล้วผลลัพธ์น่าจะเป็นอย่างไร?

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงมุ่งตรงไปที่ประเด็นในประ โยคแรกเริ่ม

โดยชี้ให้เห็นถึงผลที่พึงปรารถนาโดยตรงจากพระราชกิจของหลายเดือนนี้—โดยแท้จริงแล้ว

พระองค์ทรงกริดเลียดตั้งแต่การทีมแท่งครั้งแรก!

นี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นถึงปัญญาของกิจการของพระเจ้าตลอดช่วงเวลาหลายเดือนนี้ กล่าวคือ

ช่วงเวลานี้ได้ทำให้ทุกคนสามารถเรียนรู้วินัยบนอบและวิธีสละตัวเองด้วยความจริงใจโดยผ่านทาง การทดสอบ

เช่นเดียวกับวิธีรู้จักพระเจ้าดีขึ้นผ่านกระบวนการถูกลงโทษที่เจ็บปวด

ยิ่งผู้คนมีประสบการณ์กับความท้อแท้สิ้นหวังมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ตีรู้จักตนเองมากขึ้นเท่านั้น

และความจริงมีอยู่ว่า ยิ่งพวกเขาเผชิญหน้ากับกระบวนการถูกลงโทษที่เต็มไปด้วยความทุกข์มากเท่าใด

พวกเขายิ่งรู้จักความเสื่อมทรามของตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

จนถึงจุดที่ระลึกไว้ว่าพวกเขาไม่คู่ควรแม้แต่จะเป็นคนปรนนิบัติพระเจ้า

และระลึกไว้ว่าการทำการปรนนิบัติก็เพื่อจะได้รับการยกสูงขึ้น โดยพระองค์ และดังนั้น

หลังจากผลลัพธ์นี้ได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลแล้ว เมื่อมนุษย์ได้ใช้ทุกส่วนของตัวเองจนหมดแล้ว

พระเจ้าจึงเปล่งพระสุรเสียงโดยตรงเป็นเสียงแห่งความปรานี โดยไม่ซ่อนเร้นสิ่งใด

เห็นได้อย่างทันทีว่าหลังจากไม่กี่เดือนนี้ วิธีการทรงพระราชกิจของพระเจ้าถือเอาวันนี้เป็นจุดเริ่มต้น

พระองค์ได้ทรงทำสิ่งนี้ให้ชัดเจนเพื่อให้ทุกคนเห็น เพราะในอดีต พระเจ้าตรัสอยู่บ่อยครั้งว่า

“ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้รับสิทธิในการได้รับเรียกว่าประชากรของพระเจ้า”

พระองค์ทรงยืนยันพระวณะเหล่านี้ในผู้ที่ได้รับการบ่งถึงว่าเป็นเหล่าคนปรนนิบัติ

ซึ่งเพียงพอต่อการแสดงว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ไว้วางใจได้อย่างไม่ต้องสงสัย

สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าตรัสจะเป็นจริงในระดับที่แตกต่างกัน และไม่มีทางจะเป็นการพุดเลื่อนลอย

เมื่อผู้คนทุกคนเปี่ยมไปด้วยความเศร้าสลดและความเศร้าโศกจนถึงจุดที่ว้าวุ่นใจ

พระวณะเช่นนี้จากพระเจ้าจึงเริ่มเป็นที่ตระหนกอย่างเต็มที่

พื้นฟูกำลังของพวกเขาทั้งปวงท่ามกลางความสิ้นหวังของพวกเขา เพื่อกำจัดความสงสัยเพิ่มเติมใดๆ

จากความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ พระเจ้าจึงทรงเพิ่มข้อความต่อไปนี้ นั่นคือ

“แม้ว่าพวกเขาได้รับการบ่งถึงว่าเป็นประชากรของเรา สมญานี้ก็ไม่มีทางเป็นรองการได้รับเรียกว่า ‘บุตร’

ของเรา” นี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถปกป้องสิทธิอำนาจของพระองค์เองได้

และทันทีที่ผู้คนได้อ่านสิ่งนี้ พวกเขาจะเชื่ออย่างมั่นคงมากขึ้นว่า สิ่งนี้คือข้อเท็จจริง ไม่ใช่วิธีการทรงพระราชนิพนธ์

ที่ไปไกลกว่านั้นอีกก้าวหนึ่งคือ

อัตลักษณ์ของทุกคนจะได้รับการทำให้ชัดเจนในแนวทางใหม่ของพระองค์เพื่อให้มีมิติของผู้คนอาจยังคงไม่ชุ่ม
มัว

นี่เพียงพอที่จะแสดงถึงพระปัญญาของพระเจ้าและช่วยให้ผู้คนรู้ดียิ่งขึ้นว่าพระเจ้าทรงสามารถมองเข้าไปในหัวใจ

ของมนุษย์ ในความคิดและการกระทำของพวกเขา มนุษย์อยู่ในฐานะหุ่นเชิด โดยพระเจ้าทรงดึงเชือก

และนี่คือสิ่งที่แน่นอนและอยู่เหนือคำถาม

เมื่อย้อนกลับไปยังการเริ่มต้น

สิ่งที่พระเจ้าทรงทำตั้งแต่เริ่มต้นคือการชี้ให้เห็นโดยตรงว่าขั้นตอนแรกของพระราชนิพนธ์ของพระองค์ซึ่งเป็น

“การชำระคริสตจักรให้บริสุทธิ์” นั้นได้รับการสรุปปิดตัวเรียบร้อยแล้ว

“สถานการณ์ตอนนี้ไม่ใช่สิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยเป็น และงานของเราได้เข้าสู่จุดเริ่มต้นใหม่แล้ว” จากถ้อยคำรัสนี้

คนหนึ่งคนก็สามารถเห็นว่าพระราชนิพนธ์ของพระเจ้าได้เข้าสู่จุดเริ่มต้นใหม่

โดยทันทีหลังจากนั้นพระองค์ได้ทรงชี้ให้พวกเราเห็นแบบร่างสำหรับขั้นตอนถัดไปของพระราชนิพนธ์ของพระองค์

—ทันทีที่การก่อสร้างคริสตจักรได้รับการสรุปปิดตัว ชีวิตของยุคแห่งราชอาณาจักรจะเริ่มต้นขึ้น

“เพราะตอนนี้ย่อมไม่ได้เป็นยุคของการก่อสร้างคริสตจักรอีกต่อไป

แต่เป็นยุคที่ราชอาณาจักรได้รับการก่อสร้างขึ้นเสร็จเรียบร้อยแล้วต่างหาก” นอกจากนี้

พระองค์ยังทรงแถลงว่า ในขณะที่ผู้คนยังคงอยู่บนแผ่นดินโลก

การชุมนุมของพวกเขาจะได้รับการบ่งถึงว่าเป็นคริสตจักรต่อไป ด้วยวิธีนี้ย่อมหลีกเลี่ยงการตระหนกถึง

“ราชอาณาจักร” ที่ไม่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงดังที่ทุกคนได้จินตนาการไว้

ต่อไปคือการสามัคคีธรรมในประเด็นของนิมิต

แม้ว่าตอนนี้จะเป็นยุคของการก่อสร้างราชอาณาจักรและบททวนของการก่อสร้างคริสตจักร

แต่การชุมนุมทั้งหมดก็ยังได้รับการเรียกว่าคริสตจักร เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ในอดีต

ได้มีการกล่าวกันว่าคริสตจักรเป็นผู้เบิกทางให้แก่ราชอาณาจักร

และหากไม่มีคริสตจักรก็จะเป็นการบอกเล่าถึงราชอาณาจักร

การเริ่มต้นของยุคแห่งราชอาณาจักรคือการเริ่มต้นของพันธกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้นำเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร สิ่งที่พระองค์ทรงนำมาคือยุคแห่งราชอาณาจักร ไม่ใช่การเคลื่อนลงสถิตที่เป็นกิจจะลักษณะของราชอาณาจักร นี่ไม่ลำบากยากเย็นที่จะจินตนาการ

ประชากรของพระเจ้าที่เราหมายถึงคือประชากรในยุคแห่งราชอาณาจักร

ไม่ใช่ประชากรที่อยู่ในราชอาณาจักรเอง

นั่นคือสาเหตุที่มันคงจะเป็นที่เข้าใจได้หากจะกล่าวว่าการชุมนุมบนแผ่นดินโลกควรจะยังคงได้รับการบ่งถึงว่าเป็นคริสตจักร ในอดีต พระองค์ทรงกระทำการภายในสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์

ขณะที่ยังไม่ได้มีพยานว่าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

และดังนั้นยุคแห่งราชอาณาจักรจึงไม่ได้เริ่มขึ้นท่ามกลางหมู่มนุษย์ในเวลานั้น นั่นคือ อย่างที่เราได้กล่าวแล้ว

วิญญาณของเรายังไม่ได้เริ่มทำงานในเนื้อหนังที่จุติมาเป็นมนุษย์ของเราอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

ตอนนี้เมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงมีพยานแล้ว ราชอาณาจักรก็ถูกทำให้เป็นจริงท่ามกลางหมู่มนุษย์

นี่มีนัยสำคัญว่าเราจะเริ่มทำงานภายในเทวสภาพของเรา และดังนั้น

เหล่ามนุษย์ที่สามารถซึ่งคุณค่าในวาระที่เราพูดและในกิจการที่เราทำงานในเทวสภาพของเรา

จะกลายเป็นที่รู้จักในฐานะประชากรของเราในยุคแห่งราชอาณาจักร จากสิ่งนี้เองที่ “ประชากรของพระเจ้า”

ได้อุบัติขึ้น ในช่วงระยะนี้ ส่วนใหญ่แล้วเป็นเทวสภาพของเราที่กระทำและกล่าว

เพียงแต่มนุษย์ไม่สามารถเข้าแทรกแซง อีกทั้งไม่สามารถรบกวนแผนการของเราได้

ทันทีที่พระเจ้าได้มาถึงช่วงระยะหนึ่งในการตรัสของพระองค์ นามของพระองค์ก็มีพยาน และจากจุดนี้

การทดสอบมวลมนุษย์ของพระองค์จะเริ่มขึ้น นี่คือจุดสูงสุดของพระปัญญาในพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งนี้วางรากฐานที่มั่นคงและหยั่งรากสำหรับการเริ่มต้นของขั้นตอนถัดไป

เช่นเดียวกับบทอวสานของขั้นตอนสุดท้าย นี่คือบางสิ่งที่ไม่มีความสามารถคาดการณได้

สิ่งนี้เป็นจุดพบกันของส่วนที่หนึ่งและส่วนที่สองของยุคแห่งการพิพากษา

หากปราศจากเวลาไม่กี่เดือนนั้นที่เราได้ลงมนุษย์ เทวสภาพของเราก็คงจะไม่มีทางทำงานได้

หลายเดือนแห่งกระบวนการถลุงนั้นได้เปิดทางให้กับขั้นตอนถัดไปของงานของเรา

การหยุดพระราชกิจในเวลาไม่กี่เดือนนี้เป็นหมายสำคัญว่าระยะถัดไปของพระราชกิจนั้นจะลุ่มลึกยิ่งขึ้น

หากมีคนผู้หนึ่งเข้าใจพระวาระของพระเจ้าอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วคนผู้นั้นก็อาจสามารถจับความเข้าใจได้ว่า

พระองค์กำลังใช้ช่วงเวลาหลายเดือนนี้เพื่อเริ่มต้นขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจของพระองค์

ซึ่งด้วยผลแห่งการนั้นย่อมทำให้พระราชกิจถึงกับสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่ดียิ่งขึ้นได้

เนื่องจากข้อจำกัดของสถานะความเป็นมนุษย์ของเราได้สร้างอุปสรรคอย่างหนึ่งในขั้นตอนถัดไปของงานของเรา

ตลอดช่วงไม่กี่เดือนแห่งการถูกล่วงทางความทุกข์เหล่านี้ ดังนั้น

ทั้งสองฝ่ายจึงรู้สึกเจริญใจและได้รับประโยชน์มากมาย เฉพาะในตอนนี้ ด้วยผลลัพธ์ของสิ่งนี้

มนุษย์จึงเริ่มให้คำวิจารณ์ของเราในการอ้างถึงเขา ดังนั้น เมื่อพระเจ้าตรัสด้วยตัวคนหนึ่งแห่งพวกนักเขียนของพระองค์ ว่าพระองค์จะไม่ทรงเรียกมนุษย์ว่า “เหล่าคนปรนนิบัติ” อีกต่อไป แต่จะเรียกว่า “ประชากรของพระเจ้า” แทน พวกเขากลับต่างก็เปี่ยมล้นด้วยความชื่นบานยินดี นี่คือการตายของมนุษย์

แท้จริงแล้วพระเจ้าได้ตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงทำก็เพื่อถือครองจุดอ่อนที่สำคัญมากนี้เอาไว้

เพื่อที่จะเอาชนะใจผู้คนทุกคนมากยิ่งขึ้นและได้รับการเชื่ออย่างเต็มหัวใจของพวกเขา

และเพื่อชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การอุทิศตนของผู้คนบางส่วนนั้นถูกเจือปนด้วยมลทิน

พระเจ้าจึงได้เพิ่มขึ้นตอนในการเรียกให้มาสนใจดูความน่าเกลียดประเภทต่างๆ ของมนุษย์ และในการทำเช่นนั้น

พระองค์ได้ทำให้พระวณะของพระองค์ลู่ลวง ความว่า “มีผู้ที่รักเราอย่างจริงใจสักกี่คน?

ผู้ใดเล่าที่ไม่ได้กำลังกระทำการเพราะคำนึงถึงอนาคตของตัวเองพวกเขาเอง?

ผู้ใดเล่าที่ไม่เคยพำนักในช่วงระหว่างการทดสอบของพวกเขา?” จากพระวณะเช่นนี้

ทุกคนสามารถระลึกถึงการไม่เชื่อฟัง ความไม่รักภักดี

และการขาดพร่องการอุทิศตนต่อผู้มีพระคุณของพวกเขาเอง

และด้วยผลแห่งการนั้นก็มาเห็นว่าความปรานีและความรักมั่นคงของพระเจ้าติดตามบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์

ทุกคน ทุกอย่างก้าวของหนทาง โดยสามารถดูได้จากพระวณะต่อไปนี้คือ

“เมื่อบางคนอยู่ที่ชายขอบแห่งการล่าถอย

เมื่อทุกคนที่หวังจะให้เราเปลี่ยนลักษณะการพูดของเรานั้น ได้สูญเสียความหวัง

ในเวลานั้นเราก็ตกเป็นเสียงแห่งความรอด เพื่อนำพาทุกคนที่รักเราอย่างจริงใจกลับสู่ราชอาณาจักรของเรา

เบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา” ในที่นี้ วลีที่ว่า “บรรดาผู้ที่รักเราอย่างจริงใจ” และคำถามเชิงวาทศิลป์ที่ว่า

“มีผู้ที่รักเราอย่างจริงใจสักกี่คน?” ไม่ได้ขัดแย้งซึ่งกันและกัน วลีและคำถามดังกล่าวทำให้เห็นภาพว่า

“ความจริงใจ” ในบริบทนี้มีมลทินอยู่ ไม่ใช่พระเจ้าไม่รู้สิ่งใดเลย กลับกัน

เป็นเพราะพระเจ้าทรงสามารถมองเข้าไปในส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจของมนุษย์นี้เองที่พระองค์ทรงใช้พระวณะ

อย่าง “ความจริงใจ” ซึ่งเป็นการเสียดสีที่มุ่งเข้าไปยังเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่เสื่อมทราม

เพื่อทำให้ทุกคนรู้สึกถึงการเป็นหนี้พระเจ้าอย่างลึกซึ้งมากขึ้น และตำหนิตัวพวกเขาเองอย่างเกรี้ยวกราดยิ่งขึ้น

รวมทั้งระลึกถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ข้อคับข้องใจในหัวใจของพวกเขาทั้งหมดทั้งมวลล้วนมาจากซาตาน

ทุกคนแปลกใจเมื่อพวกเขาเห็นศัพท์คำว่า “การอุทิศตน” โดยคิดเป็นการส่วนตัวว่า

“หลายครั้งแล้วที่ข้าพเจ้าได้ลบหลู่ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และหลายครั้งที่ต้องการจากไป

แต่เพราะข้าพเจ้ายำเกรงประกาศกฤษฎีกาการบริหารของพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรข้าพเจ้าจะจัดการกับเรื่องต่างๆ

เพียงเพื่อให้เรื่องเหล่านั้นผ่านไปให้ได้และเข้าร่วมกับคนหมู่มาก เพื่อขอให้พระเจ้าทรงจัดการกับข้าพเจ้า
โดยคิดว่า หากสรรพสิ่งกลับกลายเป็นน้ำสิ้นหวังอย่างแท้จริง
ก็จะมีเวลามากเพียงพอที่ข้าพเจ้าจะถอยห่างออกไปอย่างช้าๆ
แต่ตอนนี้พระเจ้ากำลังทรงเรียกพวกเราว่าประชากรที่อุทิศตนของพระองค์
พระเจ้าทรงสามารถเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งมองเข้าไปในส่วนที่ลึกที่สุดในหัวใจของมนุษย์ได้จริงหรือ?”
การที่พระเจ้าทรงเรียกให้มาสนใจดูสภาพจิตใจของผู้คนประเภทต่างๆ
เฉพาะในตอนท้ายก็เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดประเภทนี้
ทำให้ทุกคนเปลี่ยนผ่านจากสภาพหนึ่งที่พวกเขาสงสัยอยู่ภายในขณะที่ภายนอกก็แสดงความปีติยินดี
ไปสู่สภาพที่พวกเขาเชื่อมั่นด้วยหัวใจ ด้วยวาจา และด้วยสายตา ด้วยวิธีนี้
ความประทับใจของมนุษย์ต่อพระวาระของพระเจ้าจึงได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
อันเป็นผลสืบเนื่องโดยธรรมชาติจากการที่มนุษย์ได้เริ่มขำเกรงมากขึ้นเล็กน้อย เคารพมากขึ้นเล็กน้อย
และยิ่งไปกว่านั้น ได้ได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าดีขึ้น สุดท้าย เพื่อบรรเทาความกังวลของมนุษย์
พระเจ้าได้ตรัสว่า “...แต่เนื่องจากอดีตก็คืออดีต และปัจจุบันก็อยู่ตรงนี้แล้ว
จึงไม่จำเป็นต้องถวิลหาวันวานอย่างอาลัยอาวรณ์อีกต่อไป หรือนึกถึงเรื่องอนาคต”
ลักษณะของการตรัสที่เคร่งเครียด ประอศอง แต่ทว่าได้ใจความชนิดนี้ถึงกับมีผลมากยิ่งขึ้น
ทำให้ทุกคนที่อ่านพระวาระของพระองค์มองเห็นความสว่างอีกครั้งจากท่ามกลางความท้อแท้สิ้นหวังในอดีต
จนกระทั่งพวกเขาเห็นพระปัญญาและกิจการของพระเจ้า ได้รับนามว่า “ประชากรของพระเจ้า”
กำจัดเมฆหมอกแห่งความสงสัยในหัวใจของพวกเขา
และจากนั้นก็มารู้จักตัวพวกเขาเองจากแบบแผนที่แปรเปลี่ยนของสภาพจิตใจของพวกเขา
สภาพเงื่อนไขเหล่านี้มีขึ้นมีลงสลับกัน ก่อให้เกิดความเศร้าโศกและความเศร้าสลด
ความสุขและความชื่นบานยินดี ในบทนี้
พระเจ้าได้ร่างเค้าโครงของผู้คนให้สมจริงและมีชีวิตชีวาในทุกรายละเอียดจนมาถึงจุดที่เพียบพร้อม
นี่เป็นบางสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถสัมผัสผลได้อย่างแท้จริง
เป็นบางสิ่งที่ตีแผ่ความลับทั้งหลายในส่วนลึกที่สุดของหัวใจของมนุษย์อย่างแท้จริง
จะเป็นไปได้หรือว่านี้คือบางสิ่งที่มนุษย์มีความสามารถที่จะทำ?

ทันทีภายหลังการนี้และที่ถึงกับมีความสำคัญยิ่งกว่าคือบทตอนด้านล่าง
ซึ่งเผยประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าโดยตรงแก่มนุษย์ และยิ่งกว่านั้นยังเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดที่ว่า
“ในการเป็นมนุษย์ ผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านความเป็นจริงและไม่ทำสิ่งต่างๆ ให้สอดคล้องกับการนำของเรา
จะไม่ได้มาสู่บัพทวารานที่ดี แต่จะนำเพียงความยากลำบากมายังตัวพวกเขาเองเท่านั้น

ในบรรดาทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในจักรวาล ไม่มีสิ่งใดเลยที่เราไม่ได้ตัดสินใจขั้นสุดท้าย”

นี่ไม่ใช่ประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าหรือ?

นี่เพียงพอที่จะแสดงว่าตัวอย่างของบรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารนี้มีเป็นจำนวนมาก

จากสิ่งที่กล่าวมาข้างต้น พระเจ้ายังคงทรงกระตุ้นให้ทุกคนไม่ต้องคิดเรื่องชะตาชีวิตของพวกเขาเอง

หากคนผู้หนึ่งควรกลัวปรารถนาที่จะหลุดพ้นจากการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า

ผลที่ตามมาคืออาจหนักหน่วงเกินจินตนาการ

นี่จึงช่วยให้บรรดาผู้ที่มิประสบความสำเร็จกับความรู้แจ้งและความกระจ่างในพระวาทะเหล่านี้เข้าใจประกาศกฤษฎีกา

บริหารของพระเจ้าได้ดีขึ้น รวมทั้งเข้าใจว่าพระบารมีของพระองค์ไม่อาจถูกทำให้ขุ่นเคือง

และด้วยผลแห่งการนั้นจึงกลายเป็นข้าชองและมั่นคงมากขึ้น

เป็นสีเขียวจีเหมือนต้นสนที่ยืนหยัดท่ามกลางการคุกคามของความหนาวเหน็บ ทนต่อลมและน้ำค้างแข็ง

เพื่อเพิ่มพลังสีเขียวที่เจริญรุ่งเรืองของธรรมชาติอย่างต่อเนื่อง ผู้คนส่วนใหญ่ที่เผชิญกับบทตอนนี้

รู้สึกงงงวยอย่างที่สุตราไว้ว่าพวกเขาเดินท่องอยู่ในเขาวงกตบางอย่าง

นี่เป็นเพราะเนื้อหาของพระวาทะของพระเจ้านั้นเปลี่ยนแปลงไปค่อนข้างรวดเร็ว

และดังนั้นผู้คนเก่าในสิบจึงเข้าสู่ความยุ่งยากสับสนเมื่อพวกเขาขวนขวายที่จะเข้าใจอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพว

กเขาเอง เพื่อที่พระราชกิจอาจดำเนินไปอย่างราบรื่นมากขึ้นในอนาคต

เพื่อที่ความสงสัยในหัวใจของมนุษย์ทั้งหมดอาจถูกกำจัด

และเพื่อที่ทุกคนอาจก้าวไปอีกขั้นหนึ่งในการเชื่อของพวกเขาคือความสัตย์ซื่อของพระเจ้า

พระองค์ทรงเน้นย้ำในตอนท้ายของบทตอนนั้นว่า

“แต่ละคนและทุกคนในบรรดาผู้ที่รักเราอย่างจริงใจจะกลับคืนมาที่เบื้องหน้าบัลลังก์ของเราอย่างแน่นอน”

ดังนั้น ความคิดจิตใจของผู้คนที่ได้ก้าวผ่านพระราชกิจของพระองค์มาเป็นเวลาหลายเดือน

จึงได้รับการบรรเทาความหวาดหวั่นบางส่วนของพวกเขาในทันที ยิ่งไปกว่านั้น

หัวใจของพวกเขาซึ่งได้ถูกแขวนไว้กลางอากาศ

ก็กลับคืนไปเป็นอย่างที่ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยเป็นราวกับก้อนหินหนักๆ ได้หล่นลงบนพื้น

พวกเขาไม่ต้องคิดถึงชะตากรรมของพวกเขาอีกต่อไป นอกจากนี้

พวกเขาก็เชื่อว่าพระเจ้าจะไม่ตรัสคำพูดเลื่อนลอยอีกต่อไป เพราะมนุษย์คิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ

จึงไม่มีแม้แต่ผู้เดียวที่ไม่เชื่อว่าพวกเขาแสดงการอุทิศตนสูงสุดต่อพระเจ้า

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าจึงพระทัยเน้นย้ำคำว่า “อย่างจริงใจ”—เพื่อให้สัมฤทธิ์บททอสวนที่ดีกว่า

นี่ก็เพื่อปูทางและวางรากฐานสำหรับขั้นตอนถัดไปในพระราชกิจของพระองค์

บทที่ 3

วันนี้ไม่ใช่ทั้งยุคพระคุณ อีกทั้งไม่ใช่ยุคแห่งความปรานีอีกต่อไป

แต่คือยุคแห่งราชอาณาจักรที่ซึ่งประชากรของพระเจ้าได้รับการเผย ยุคที่พระเจ้าทรงทำสิ่งต่างๆ

ผ่านเทวสภาพโดยตรง ดังนั้น ในพระวาระของพระเจ้าบทนี้

พระเจ้าทรงนำบรรดาผู้ที่ยอมรับพระวาระของพระองค์เข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ ในย่อหน้าเปิด

พระองค์ทรงเตรียมการเหล่านี้ไว้ล่วงหน้า และหากผู้ใดครอบครองความรู้แห่งพระวาระของพระเจ้า

ผู้นั้นจะติดตามแถววัลย์เพื่อไปหาผลแดง

และจะจับความเข้าใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลในประชากรของพระองค์ได้ ก่อนหน้านั้น

ผู้คนถูกทดสอบด้วยการไชนาม “คนปรนนิบัติ” และวันนี้ หลังจากที่พวกเขาได้อยู่ภายใต้การทดสอบ

การฝึกฝนของพวกเขาก็เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ นอกจากนี้

ผู้คนต้องมีความรู้มากยิ่งขึ้นในพระราชกิจของพระเจ้า โดยมีรากฐานจากพระวาระในอดีต

และต้องคำนึงถึงพระวาระกับพระบุคคล และพระวิญญาณกับพระบุคคล ว่าเป็นหนึ่งเดียวที่แบ่งแยกกันไม่ได้—

เป็นหนึ่งในปาก หนึ่งในหัวใจ หนึ่งการกระทำ และหนึ่งแหล่งกำเนิด

ข้อพึงประสงค์นี้เป็นข้อพึงประสงค์สูงสุดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดแก่นุชนับตั้งแต่การทรงสร้าง

จากสิ่งนี้สามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสละส่วนของความมานะของพระองค์แก่ประชากรของพระ

องค์ เห็นได้ว่าพระองค์ทรงปรารถนาที่จะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางส่วนในตัวพวกเขา

และที่สำคัญกว่านั้นคือ

เห็นได้ว่าพระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้ผู้คนทั้งปวงเชื่อฟังความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระราชกิจและพระว

าระของพระเจ้า ในแง่หนึ่ง พระเจ้าพระองค์เองคำจูนคำพยานของพระองค์ และในอีกแง่หนึ่ง

พระองค์ได้ทรงกำหนดข้อพึงประสงค์แก่ประชากรของพระองค์

และได้ทรงออกประกาศกฎฎีกาบริหารของพระเจ้าแก่หมู่มชนโดยตรงดังนี้

ตั้งแต่พวกเขาได้รับการเรียกขานว่าประชากรของเรา สรรพสิ่งก็ไม่เหมือนอย่างที่เคยเป็น

พวกเขามีใจใส่ใจและเชื่อฟังถ้อยคำของวิญญาณของเรา และติดตามงานของเราอย่างใกล้ชิด

เข้าไม่อาจแยกวิญญาณของเรากับเนื้อหนังของเราออกจากกันได้

เพราะพวกเราเป็นหนึ่งเดียวกันโดยเนื้อแท้และแยกจากกันไม่ได้โดยธรรมชาติ ในคำกล่าวนี้

เพื่อที่จะป้องกันผู้คนจากการละเลยพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ จึงมีการเน้นย้ำพระวาระอีกครั้งหนึ่ง

“เพราะพวกเราเป็นหนึ่งเดียวกันโดยเนื้อแท้และแยกจากกันไม่ได้โดยธรรมชาติ”

ด้วยเหตุว่าการละเลยเช่นนั้นคือความล้มเหลวของมนุษย์

สิ่งนี้จึงได้รับการบันทึกไว้ในประกาศกฎฎีกาบริหารของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง จากนั้น

พระเจ้าก็แจ้งแก่ผู้คนถึงผลแห่งการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า โดยปราศจากการซ่อนเร้นสิ่งใด ด้วยการตรัสว่า “พวกเขาที่จะทนทุกข์กับความสูญเสีย และจะสามารถดื่มได้จากเพียงถ้วยรสมของพวกเขานั้น” ด้วยเหตุที่มนุษย์นั้นอ่อนแอ หลังจากได้ขึ้นพระวณะเหล่านี้ก็ช่วยไม่ได้ที่พวกเขาจะกลับกลายเป็นพระวถึงพระเจ้าในหัวใจของพวกเขามากยิ่งขึ้น เนื่องจาก “ถ้วยรสม” เพียงพอที่จะทำให้ผู้คนครุ่นคิดไปชั่วขณะหนึ่ง ผู้คนจึงมีการตีความมากมายถึง “ถ้วยรสม” นี้ซึ่งพระเจ้าตรัสว่า คือการถูกพิพากษาโดยพระวณะหรือการถูกขับไล่ออกจากราชอาณาจักร หรือการถูกทิ้งให้เดียวดายเป็นเวลาชั่วระยะเวลาหนึ่ง หรือการทำให้เนื้อหนังของคนผู้หนึ่งเสื่อมทรามโดยซาตานและถูกครอบงำโดยพวกวิญญาณชั่ว หรือการถูกละทิ้งโดยพระวิญญาณของพระเจ้า หรือการทำให้เนื้อหนังของคนผู้หนึ่งสิ้นสุดลงและถูกเนรเทศไปยังแดนคนตาย การตีความเหล่านี้คือสิ่งที่สามารถได้รับการสัมฤทธิ์ผลโดยการคิดของผู้คน และดังนั้นในจินตนาการของพวกเขา ผู้คนไม่สามารถคิดไปเกินกว่าสิ่งเหล่านี้ได้ หากแต่ความคิดของพระเจ้าไม่เหมือนกับความคิดเหล่านั้นของมนุษย์ กล่าวคือ “ถ้วยรสม” ไม่ได้อ้างอิงถึงสิ่งใดที่กล่าวไปแล้วข้างต้นเลย หากแต่อ้างอิงถึงขอบเขตความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับพระเจ้าภายหลังจากที่ได้รับการจัดการของพระเจ้าแล้ว เพื่อให้สิ่งนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น เมื่อใครคนหนึ่งแยกพระวิญญาณของพระเจ้ากับพระวณะของพระองค์ออกจากกันตามอำเภอใจ หรือแยกพระวณะกับพระบุคคล หรือพระวิญญาณกับเนื้อหนังที่พระองค์ทรงใช้ปกคลุมพระองค์เอง บุคคลนี้ไม่เพียงไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าในพระวณะของพระองค์เท่านั้น แต่หากพวกเขายังเพิ่มพูนความระแวงสงสัยในพระเจ้ามากขึ้นเล็กน้อย พวกเขาก็จะกลายเป็นคนตาบอดทุกครั้งอีกด้วย นี่ไม่ได้เป็นไปตามที่ผู้คนจินตนาการว่าพวกเขาถูกตัดออกโดยตรง แต่พวกเขาค่อยๆ ร่วงหล่นสู่การตีสอนของพระเจ้า—กล่าวได้ว่า พวกเขาก้าวลงสู่หันทกภัยอันใหญ่หลวง และไม่มีผู้ใดสามารถเข้ากันได้กับพวกเขา ราวกับพวกเขาได้ถูกครอบงำโดยพวกวิญญาณชั่ว และราวกับพวกเขาเป็นแมลงวันหัวขาดที่พุ่งชนสิ่งต่างๆ ไม่ว่าพวกเขาจะไปทีใด แม้กระนั้น พวกเขาก็คงไม่สามารถจากไปได้ ภายในหัวใจของพวกเขา สิ่งต่างๆ ยากลำบากจนสุดจะพรรณาราวกับมีความทุกข์ที่เอื้อนเอ่ยออกมาไม่ได้ภายในหัวใจของพวกเขา— ทว่าพวกเขาไม่สามารถปริปากของพวกเขาได้ และพวกเขาใช้เวลาตลอดวันอย่างเหม่อลอย ไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้าได้

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้เองที่ประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าลูกตามพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะไม่บังอาจละทิ้งคริสตจักรแม้ว่าจะไม่มีความชื่นชมยินดีก็ตาม—สิ่งนี้เรียกว่า “การโจมตีทั้งภายในและภายนอก” และเป็นการยากลำบากอย่างมหันต์ที่ผู้คนจะทนฝ่าไปได้ สิ่งที่ได้กล่าวไปแล้วในที่นี้แตกต่างจากมโนคติที่หลงผิดของผู้คน—

และนั่นเป็นเพราะภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านั้น พวกเขายังคงรู้จักที่จะแสวงหาพระเจ้า และสิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าหันหลังของพระองค์ให้พวกเขา และสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือ เกล เช่นผู้ไม่เชื่อ พวกเขาไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้าได้โดยสิ้นเชิง พระเจ้าไม่ช่วยผู้คนเช่นนั้นให้รอดโดยตรง เมื่อถ้วยรสมขของพวกเขาว่างเปล่าลง เมื่อนั้นคือเวลาที่วันสุดท้ายของพวกเขาได้มาถึงแล้ว แต่ในชั่วขณะนี้พวกเขายังคงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า

โดยปรารถนาที่จะได้ชื่นชมมากขึ้นอีกสักเล็กน้อย—แต่เวลานี้ต่างจากในอดีต เว้นแต่ว่ามีรูปการณ์แวดล้อมพิเศษ

สืบจากนี้ พระเจ้ายังทรงอธิบายแง่มุมเชิงบวกแก่ทุกคนด้วย และดังนั้นพวกเขาจึงได้รับชีวิตอีกครั้งหนึ่ง—

เนื่องจากเมื่อกาลก่อน พระเจ้าได้ตรัสว่าพวกคนปรนนิบัติไม่มีชีวิต แต่วันนี้พระเจ้าตรัสโดยพลันถึง “ชีวิตที่อยู่ภายใน” เพียงด้วยการพุดคุยถึงชีวิตเท่านั้น

ที่ผู้คนรู้ว่ายังคงสามารถมีชีวิตที่มาจากพระเจ้าอยู่ภายในตัวพวกเขา ในหนทางนี้

ความรักต่อพระเจ้าของพวกเขาเพิ่มพูนขึ้นหลายเท่า

และพวกเขาได้รับความรู้ในความรักและความปรานีของเจ้ามากยิ่งขึ้น ดังนั้น

หลังจากมองเห็นพระวณะเหล่านี้แล้ว ผู้คนทั้งปวงจึงกลับใจจากความผิดพลาดเมื่อครั้งก่อนของพวกเขา

และหลังน้ำตาแห่งความสำนึกผิดออกมาอย่างล้นๆ เช่นกันนั้น ผู้คนส่วนใหญ่ก็ตัดสินใจอย่างเงียบๆ

ว่าพวกเขาต้องทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย บางครา พระวณะของพระเจ้างี้ทิ่มแทงหัวใจส่วนลึกที่สุดของผู้คน

ทำให้ยากลำบากที่ผู้คนจะยอมรับพระวณะเหล่านั้น และยังยากเย็นที่จะทำให้ผู้คนมีสันติสุข บางครา

พระวณะของพระเจ้างี้จริงใจและจริงจัง

และสร้างความอบอุ่นแก่หัวใจของผู้คนมากจนหลังจากผู้คนได้อ่านพระวณะเหล่านั้น

ก็ราวกับเมื่อลูกแกะได้เจอแม่ของตนอีกครั้งหลังจากที่พลัดพรากจากกันไปนานหลายปี

น้ำตาเอ่อล้นนัยน์ตาของพวกเขา พวกเขาถูกรอรับด้วยอารมณ์

และพวกเขากำลังกระหายที่จะเหวี่ยงตัวพวกเขาเองเข้าสู่อ้อมกอดของพระเจ้า สะอึกสะอื้นจนตัวโยน

ปลดปล่อยความเจ็บปวดที่ไม่อาจพรรณนาได้ซึ่งฝังอยู่ในหัวใจของพวกเขามานานหลายปี

เพื่อแสดงความรักภักดีของพวกเขาต่อพระเจ้า เนื่องด้วยหลายเดือนของการทดสอบ

พวกเขาได้กลับกลายเป็นอ่อนไหวง่ายเกินไปเล็กน้อย

ราวกับพวกเขาเพิ่งจะได้ทนทุกข์กับการถูกรบกวนกระวนกระวายใจอยู่

เป็นเช่นคนป่วยที่นอนติดเตียงมาหลายปี เพื่อให้พวกเขาขึ้นกรานในการเชื่อในพระวณะของพระเจ้า
หลายครั้งพระเจ้านั้นหนักถึงพระวณะดังต่อไปนี้

“เพื่อที่ว่าขั้นตอนต่อไปของงานของเราจะดำเนินไปอย่างราบรื่นและปราศจากการขัดขวาง
เราใช้กระบวนการถลุงแห่งวณะมาทดสอบบรรดาผู้ที่อยู่ในบ้านของเรา” ตรงนี้ พระเจ้าตรัสว่า
“มาทดสอบบรรดาผู้ที่อยู่ในบ้านของเรา”

การอ่านอย่างตั้งใจบอกพวกเขาว่าเมื่อผู้คนที่กำลังกระทำตนเป็นพวกคนปรนนิบัติ
พวกเขาก็ยังคงเป็นประชากรที่อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
พระวณะเหล่านี้เน้นย้ำความจริงแท้ของพระเจ้าต่อสมญา “ประชากรของพระเจ้า”

โดยทำให้ผู้คนที่มีความผ่อนคลายอยู่บ้างในหัวใจของพวกเขา

แล้วเหตุใดพระเจ้าจึงทรงชี้ให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงการสำแดงมากมายในผู้คน

หลังจากที่พวกเขาได้อ่านพระวณะของพระเจ้า หรือเมื่อสมญา “ประชากรของพระเจ้า” ยังไม่ได้รับการเผย?

นี่เพียงเพื่อแสดงว่าพระเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงมองลึกลงไป ในหัวใจของมนุษย์เท่านั้นหรือ?

นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเหตุผล—และตรงนี้เป็นเพียงความสำคัญลำดับรองๆ เท่านั้น

พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นเพื่อให้ผู้คนที่ตั้งปวงเชื่อมั่นอย่างสนิทใจ

เพื่อที่บุคคลทุกคนอาจรู้จักพระวณะของพระเจ้า

ถึงความบกพร่องของพวกเขาเองและรู้ถึงความขาดตกบกพร่องที่ผ่านมาของพวกเขาเองในเรื่องชีวิต

และที่สำคัญยิ่งกว่าคือ เพื่อวางรากฐานสำหรับพระราชกิจขั้นตอนถัดไป

ผู้คนสามารถทำได้เพียงมุ่งมั่นที่จะรู้จักพระเจ้า

และไล่ตามเสาะหาการเอาอย่างพระเจ้าบนรากฐานของการรู้จักตัวพวกเขาเอง ด้วยพระวณะเหล่านี้

ผู้คนจึงเปลี่ยนแปลงจากการเป็นเชิงลบและนิ่งเฉยไปสู่เชิงบวกและเชิงรุก

และสิ่งนี้ทำให้ส่วนที่สองของพระราชกิจของพระเจ้าสามารถหยั่งรากลงไปได้ สามารถกล่าวได้ว่า

ด้วยขั้นตอนนี้ของพระราชกิจที่เป็นดังรากฐาน ส่วนที่สองของพระราชกิจของพระเจ้าจึงกลายเป็นเรื่องง่าย

ที่พึงต้องมีความพยายามเพียงน้อยนิดที่สุดเท่านั้น ดังนั้น

เมื่อผู้คนที่ขบไล่ความทุกข์โศกภายในหัวใจของพวกเขาออกไป และกลายเป็นเชิงบวกและเชิงรุก

พระเจ้าจึงทรงใช้โอกาสนี้กำหนดข้อพึงประสงค์อื่นๆ แก่ประชากรของพระองค์ นั่นคือ

“วณะของเราถูกปลดปล่อยและถูกแสดง ณ เวลาใดหรือที่ใดก็ได้ และดังนั้น

พวกเขาก็ควรรู้จักตัวเองเบื้องต้นเราในทุกเวลาเช่นเดียวกัน ในที่สุด วันนี้จึงไม่เหมือนสิ่งที่มีมาก่อน

และเขาไม่สามารถสำเร็จจุดประสงค์ตามที่เจ้าปรารถนาได้อีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้าต้องสามารถเอาชนะร่างกายของเจ้าภายใต้การนำของวณะของเรา

เจ้าต้องใช้เวลาของเราแลกเช่นหลักสำคัญของเจ้า และเจ้าไม่อาจกระทำการอย่างวู่วาม” จากพระวาทะนี้ พระเจ้าทรงเน้นหนักถึง “วาทะของเรา” เป็นส่วนใหญ่ ในอดีตพระองค์ทรงอ้างอิงถึง “วาทะของเรา” หลายต่อหลายครั้งเช่นกัน และดังนั้น แต่ละบุคคลจึงอดที่จะให้ความสนใจในเรื่องนี้บ้างไม่ได้ เช่นนี้จึงเป็นการชี้ให้เห็นถึงแก่นของขั้นตอนถัดไปในพระราชกิจของพระเจ้า กล่าวคือ ผู้คนทั้งปวงจะหันความสนใจของพวกเขาไปสู่พระวาทะของพระเจ้า และอาจไม่มีความรักอื่นๆ อีก ทั้งหมดต้องทะนุถนอมพระวาทะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และต้องไม่มองว่าพระวาทะนั้นไม่สำคัญอะไร

เมื่อบุคคลหนึ่งจะอ่านพระวาทะของพระเจ้าและหลายคนจะกล่าวอาเมนและเชื่อฟัง เช่นนั้นแล้วรูปการณ์แวดล้อมก่อนหน้านี้ในคริสตจักรก็จะสิ้นสุดลง ในเวลานั้น ผู้คนไม่รู้จักพระวาทะของพระเจ้า แต่กลับใช้พระวาทะเหล่านั้นเป็นดังอาวุธที่มีเพื่อป้องกันตัวพวกเขาเอง เพื่อให้กลับกันกับสิ่งนี้ พระเจ้าจึงสร้างข้อเรียกร้องใหม่ที่สูงขึ้นต่อมนุษยบนแผ่นดินโลก เพื่อหยุดยั้งผู้คนจากการกลายเป็นเชิงลบและนิ่งเฉย

หลังจากเห็นมาตรฐานที่สูงและข้อพึงประสงค์ที่เข้มงวดของพระเจ้า พระเจ้าจึงได้สร้างกำลังใจแก่ผู้คนหลายต่อหลายครั้งโดยตรัสว่า “เนื่องจากสรรพสิ่งได้มาถึงสถานการณ์เช่นของวันนี้

พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องรู้สึกเป็นทุกข์และเสียใจมากเกินไปในเรื่องความประทุติและการกระทำในอดีตของเจ้า ความเผื่อแผ่ของเรานั้น ไร้ที่สิ้นสุดเช่นท้องทะเลและผืนฟ้า—

จะเป็นไปได้อย่างไรที่ความสามารถและความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับเรานั้น ไม่ได้เป็นที่คุ้นเคยของเราเหมือนดังหลักมือของเราเอง?” พระวาทะที่จริงใจและจริงจังเหล่านี้ได้เปิดจิตใจของผู้คนขึ้นโดยพลัน

และนำพวกเขาออกจากความท้อแท้สิ้นหวังที่จะรักพระเจ้าโดยทันที เพื่อให้เป็นเชิงบวกและเชิงรุก

เนื่องด้วยพระเจ้าตรัสโดยยึดฉวยความอ่อนแอภายในหัวใจของผู้คน โดยไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้

ผู้คนจึงรู้สึกละอายใจเบื้องพระพักตร์พระเจ้าเสมอเนื่องจากการกระทำในอดีตของพวกเขา

และพวกเขาแสดงความสำนึกเสียใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงเผยพระวาทะเหล่านี้อย่างเป็นทางการและเป็นปกติอย่างยิ่ง

เพื่อให้ผู้คนไม่รู้สึกว่าพระวาทะของพระเจ้านั้นแข็งกระด้างและน่าเบื่อหน่าย แต่ทั้งเข้มงวดและอ่อนโยน อีกทั้งมีชีวิตชีวาและสมจริง

นับตั้งแต่การทรงสร้างจวบจนถึงวันนี้ พระเจ้าได้จัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งอย่างเจียบๆ

จากโลกฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อมนุษย์ และไม่เคยพรรณนาความจริงของโลกฝ่ายจิตวิญญาณแก่มนุษย์เลย ทว่าวันนี้ พระเจ้าให้ภาพรวมของการสู้รบที่เดือดดาลภายในนั้นโดยพลัน จึงถือเป็นเรื่องปกติที่ผู้คนจะไม่เข้าใจ

ยังทำให้สำนึกรับรู้ของพวกเขายิ่งลึกว่าพระเจ้าทรงลุ่มลึกและมีอาภัพยิ่งถึงได้
และทำให้พวกเขาระบุนุติที่ตั้งแหล่งกำเนิดของพระวณะของพระเจ้าได้ยากยิ่งขึ้นไปอีก
อาจกล่าวได้ว่าสภาพต่อสู้อึดพันของโลกฝ่ายวิญญาณนำพาให้ผู้คนทั้งปวงเข้าสู่จิตวิญญาณ
นี่คือส่วนที่สำคัญยิ่งยวดเป็นอันดับแรกของพระราชกิจแห่งอนาคต
และเป็นเบาะแสที่ทำให้ผู้คนเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณได้ จากสิ่งนี้
สามารถเห็นได้ว่าขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจของพระเจ้ามุ่งเป้าหมายที่จิตวิญญาณเป็นหลัก
จุดมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดคือเพื่อให้ความรู้มากยิ่งขึ้นแก่ผู้คนทั้งปวงเกี่ยวกับกิจการอัครธรรมของพระวิญญาณของ
พระเจ้าภายในเนื้อหนัง
จึงให้ความรู้มากยิ่งขึ้นแก่บรรดาผู้ที่รักภักดีต่อพระเจ้าในเรื่องความโง่เขลาและธรรมชาติของซาตาน
แม้ว่าพวกเขาไม่ได้ถือกำเนิดในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ
แต่พวกเขาก็รู้สึกราวกับพวกเขาได้มองเห็นซาตานแล้ว และทันทีที่พวกเขามีความรู้สึกนี้
พระเจ้ายิ่งเปลี่ยนวิธีตรัสเป็นอีกอย่างหนึ่งทันที—และทันทีที่ผู้คนได้บรรลุการคิดในวิธีนี้แล้ว พระเจ้าทรงถามว่า
“เหตุใดเราจึงกำลังฝึกฝนพวกเขาด้วยความเร่งด่วนเช่นนี้?
เหตุใดเราจึงบอกพวกเขาถึงข้อเท็จจริงทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ?
เหตุใดเราจึงเตือนความจำและเตือนสติพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า?” และอื่นๆ—
ชุดคำถามทั้งหมดที่กระตุ้นคำถามมากมายในความรู้สึกนึกคิดของผู้คน มีดังนี้
เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสด้วยน้ำเสียงเช่นนี้? เหตุใดพระองค์จึงตรัสเรื่องของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ
และอีกทั้งมิได้ตรัสเรื่องข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อผู้คนในช่วงระหว่างเวลาแห่งการก่อสร้างคริสตจักรเล่า
า? เหตุใดพระเจ้าจึงมิได้บดขยี้โนคติที่หลงผิดของผู้คนโดยการเผยความล้าลึกทั้งหลาย?
เพียงแค่ช่างไตร่ตรองมากขึ้นเล็กน้อย ผู้คนก็ได้รับความรู้ในเรื่องขั้นตอนต่างๆ
ของพระราชกิจของพระเจ๋ามาเล็กน้อย และดังนั้น เมื่อพวกเขาเผชิญกับการทดลองในอนาคต
สำนึกรับรู้ที่แท้จริงถึงความเกลียดที่มีต่อซาตานจะบังเกิดขึ้นในพวกเขา
และแม้เมื่อพวกเขาเผชิญกับการทดสอบในอนาคต
พวกเขายังคงสามารถรู้จักพระเจ้าและรังเกียจซาตานอย่างล้าลึกยิ่งขึ้น และดังนั้นจึงสาปแช่งซาตาน
ในท้ายที่สุด น้ำพระทัยทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าจะได้รับการเผยต่อมนุษย์ กล่าวคือ
“โดยยอมให้แต่ละวณะของเราหยั่งรากและเบ่งบานและออกผลภายในความรู้สึกของเจ้า
และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือยอมให้ออกผลมากยิ่งขึ้น นี่เป็นเพราะว่าสิ่งที่เราขอให้มีดอกไม้มิใช่พรางสดใ
แต่คือผลอันดกดัน—ผลที่ไม่สูญเสียความสูงงอมของมัน”
จากข้อพึงประสงค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์

นี่คือข้อที่ครอบคลุมใจความได้มากที่สุดจากทั้งหมด นี่คือจุดศูนย์กลาง

และได้รับการหยิบยกขึ้นมาในแบบที่ตรงไปตรงมา

เราได้เปลี่ยนผ่านจากการทำงานในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติสู่การทำงานในทิวทัศน์อย่างเต็มที่
ดังนั้นในอดีต ในขณะที่ยังง่ายของเรานั้น ไม่มีความจำเป็นเลยที่เราจะเพิ่มคำอธิบายเพิ่มเติมใดๆ เข้าไปอีก
และผู้คนส่วนใหญ่สามารถเข้าใจความหมายของวาระของเราได้ ผลลัพธ์ก็คือ เมื่อก่อนหน้านี้

ทุกสิ่งที่พึงประสงค์คือเพื่อให้ผู้คนรู้จักวาระของเราและสามารถกล่าวถึงความเป็นจริงได้ อย่างไรก็ตาม

ขั้นตอนนี้แตกต่างกันเป็นอย่างมาก ทิวทัศน์ของเราได้เข้ามาแทนที่โดยครบบริบูรณ์

และไม่เหลือที่ว่างสำหรับสภาวะความเป็นมนุษย์ให้เข้ามามีบทบาทเลย ดังนั้น

ถ้าบรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางประชากรของเราปรารถนาที่จะเข้าใจความหมายที่แท้จริงของวาระของเรา

พวกเขาก็ย่อมมีความลำบากยากเย็นอย่างยิ่งที่สุด

เพียงผ่านทางถ้อยคำของเราเท่านั้นที่พวกเขาสามารถได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่าง

และหากไม่ผ่านทางช่องทางนี้ ความคิดใดๆ

ของการจับความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของวาระของเราก็เป็นเพียงฝันกลางวันที่เสียเวลาเปล่า

เมื่อผู้คนทั้งปวงมีความรู้เกี่ยวกับเรามากขึ้นหลังจากยอมรับถ้อยคำของเรา

นั่นคือเวลาที่ประชากรของเราใช้ชีวิตตามแบบเรา นั่นเป็นเวลาเมืองานของเราในเนื้อหนังเสร็จสิ้น

และเป็นเวลาที่ทิวทัศน์ของเราใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหนังทั้งหมดทั้งมวล ในช่วงขณะนี้

ผู้คนทั้งปวงจะต้องรู้จักเราในเนื้อหนัง และจะสามารถกล่าวได้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์

และสิ่งนี้เองที่จะเป็นผลดังที่ว่า

สิ่งนี้เป็นหลักฐานสนับสนุนว่าพระเจ้าได้ทรงเห็นคเหนือยิ่งขึ้นทุกทีจากการก่อร่างสร้างคริสตจักร—นั่นคือ

“แม้ว่าดอกไม้ในเรือนกระจกมีเหลือคณานับราวกับหมู่ดาว

และดังฝูงผึ้งชนทั้งหมดที่ชื่นชมดอกไม้เหล่านั้นเข้ามา ทันทีที่ดอกไม้ร่วงโรยลง

ดอกไม้เหล่านั้นก็กลายเป็นเพียงเศษซากเหมือนกลอุบายอันเต็มไปด้วยเล่ห์หลวงของซาตาน

และไม่มีผู้ใดแสดงความสนใจใดๆ ในดอกไม้เหล่านั้น”

แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองไปด้วยในช่วงระหว่างเวลาที่ก่อร่างสร้างคริสตจักร

เพราะพระองค์คือพระเจ้าผู้ซึ่งทรงใหม่อยู่เสมอและไม่เคยเก่า พระองค์จึงไม่มีความอภัยอาวรณ์ต่อเรื่องในอดีต

เพื่อหยุดยั้งผู้คนจากการหววนคิดถึงอดีต พระองค์ทรงใช้พระวาระที่ว่า

“ดอกไม้เหล่านั้นก็กลายเป็นเพียงเศษซากเหมือนกลอุบายอันเต็มไปด้วยเล่ห์หลวงของซาตาน”

ซึ่งแสดงว่าพระเจ้ามิได้ทรงทำตามหลักข้อเชื่อ ผู้คนบางส่วนอาจตีความน้ำพระทัยของพระเจ้าผิดไป และถามว่า

เพราะเหตุใดเมื่อพระราชกิจได้สำเร็จโดยพระเจ้าพระองค์เอง พระองค์จึงได้ตรัสว่า “ทันทีที่ดอกไม้ร่วงโรยลง

“ไม่มีผู้ใดแสดงความสนใจใดๆ ในดอกไม้เหล่านั้น”? พระวณะเหล่านี้ให้วิวรรณ์แก่ผู้คน
สิ่งที่สำคัญที่สุดคือพระวณะเหล่านี้ยอมให้ผู้คนทั้งปวงมีจุดเริ่มต้นที่ใหม่และถูกต้อง
เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ท้ายที่สุดแล้ว
ประชากรของพระเจ้าจะสามารถถวายเป็นเครื่องบูชาที่แท้จริง ที่ไม่ถูกบังคับ
และที่มาจากหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้า นี่คือนี่ที่เป็นหัวใจของแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระเจ้า
นั่นคือการตกผลึกของแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปี กล่าวคือ
การทำให้ผู้คนทั้งปวงรู้ถึงนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า—
การทำให้พวกเขาารู้โดยทางปฏิบัติว่าพระเจ้ายกย่องเป็นเนื้อหนัง
ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นกิจการของพระเจ้าในเนื้อหนัง—เพื่อที่พวกเขาจะปฏิเสธพระเจ้าที่คลุมเครือ
และรู้จักพระเจ้าผู้ซึ่งเป็นของวันนี้และของเมื่อวานด้วย และยิ่งไปกว่านั้นคือเป็นของวันพรุ่งนี้
ผู้ซึ่งได้ดำรงอยู่อย่างแท้จริงและตามจริงตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล
เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระเจ้าจะเข้าสู่การหยุดพัก!

บทที่ 4

เพื่อหยุดผู้คนทั้งหมดจากการอวดดีและด้นด้นเกินไปจนไม่อาจควบคุมตัวเองได้ภายหลังการเปลี่ยนผ่านจากความเป็นลบไปสู่ความเป็นบวก ในบทล่าสุดของถ้อยคำรัสของพระเจ้า

ทันทีที่พระเจ้าได้ตรัสถึงข้อพึงประสงค์สูงสุดของพระองค์ที่มีต่อประชากรของพระองค์—

ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงบอกผู้คนให้รู้ถึงน้ำพระทัยของพระองค์ในช่วงระยะนี้ของแผนการบริหารจัดการของพระองค์—พระองค์ทรงมอบโอกาสที่จะไคร่ครวญพระวณะของพระองค์แก่พวกเขา

เพื่อช่วยให้พวกเขาตัดสินใจที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าในที่สุด

เมื่อสภาพเงื่อนไขทั้งหลายของผู้คนเป็นบวก

พระเจ้าทรงเริ่มต้นถามคำถามกับพวกเขาทันทีเกี่ยวกับอีกด้านหนึ่งของปัญหา

พระองค์ทรงถามคำถามต่อเนื่องที่ยากสำหรับผู้ที่คิดหาคำตอบ นั่นคือ

“ความรักของเจ้าที่มีให้เราได้อุทิศความไม่บริสุทธิ์ทำให้ด่างพร้อยไหม?

ความจริงรักภักดีของเจ้าที่มีต่อเราได้บริสุทธิ์และสุดหวัใจไหม? ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับเรานั้นแท้จริงไหม?

เราได้ครองพื้นที่ภายในหัวใจของพวกเจ้ามากเท่าใด?” และอื่นๆ ในครั้งแรกของย่อหน้านี้

โดยมีข้อยกเว้นเรื่องการดำเนินสองข้อ ส่วนที่เหลือประกอบด้วยคำถามทั้งหลายโดยทั้งหมดทั้งมวล คำถามๆ

หนึ่งโดยเฉพาะ—“ถ้อยคำของเราได้แทงใจดำภายในตัวพวกเจ้าหรือยัง?”—เหมาะสมมาก

มันมีผลกระทบตามที่ตั้งใจไว้ต่อสิ่งทั้งหลายที่เป็นความลับที่สุดในส่วนลึกของหัวใจของผู้คนอย่างแท้จริง

โดยทำให้พวกเขาตั้งคำถามกับตัวพวกเขาเองโดยไม่รู้ตัวว่า

“ฉันจงรักภักดีอย่างแท้จริงในความรักของฉันที่มีต่อพระเจ้าหรือไม่” ในหัวใจของพวกเขา

ผู้คนหวนคิดถึงประสบการณ์ทั้งหลายในอดีตของพวกเขาในการรับใช้โดยไม่รู้ตัว กล่าวคือ

พวกเขาได้ถูกเผาผลาญโดยการให้อภัยตนเอง ความคิดว่าตนเองถูกเสมอ ความรู้สึกว่าคุณเหนือผู้อื่น

ความหลงตัวเอง ความลำพองใจ และความหยิ่ง พวกเขาเป็นเหมือนปลาใหญ่ตัวหนึ่งที่ติดอยู่ในแห—

ภายหลังจากที่ตกลงไปในแห ก็ไม่ยากที่พวกเขาจะปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาได้ปล่อยตัวปล่อยใจอยู่บ่อยๆ พวกเขามักจะหลอกลวงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระเจ้า

และพวกเขาได้นึกถึงตัวพวกเขาเองก่อนในทั้งหมดที่พวกเขาทำ ก่อนที่จะได้รับการเรียกขานว่า

“บรรดาคนปรนนิบัติ” พวกเขาเป็นเหมือนลูกเสือแรกเกิดตัวหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยพลังงาน

แม้ว่าพวกเขาจะได้มุ่งเน้นความสนใจของพวกเขาไปที่ชีวิตจนถึงระดับหนึ่ง

บางครั้งพวกเขาก็เพียงกำลังทำไปอย่างพอเป็นพิธี นั่นคือ พวกเขาได้ประพฤติตัวต่อพระเจ้าอย่างพอเป็นพิธี

ดังเช่นพวกทาส ในช่วงระหว่างเวลาที่ถูกต้องแล้วเป็นบรรดาคนปรนนิบัติ พวกเขาเป็นด้านลบ พวกเขาได้ล่าหลัง

พวกเขาได้เต็มไปด้วยความโสโครก พวกเขาได้พัวพันเกี่ยวกับพระเจ้า พวกเขาทอดกด้วยความหดหู่ และอื่นๆ

แต่ละขั้นตอนของเรื่องราวทั้งหลายอันน่ามหัศจรรย์และจับใจของพวกเขาเองอ้อยอิ่งอยู่ในจิตใจของพวกเขา
ถึงกับกลายเป็นยากสำหรับพวกเขาที่จะนอนหลับ และพวกเขาใช้เวลาตอนกลางวันอยู่ในความมึนงง
ดูเหมือนว่าพวกเขาได้ถูกกำจัดเป็นครั้งที่สองแล้วโดยพระเจ้า ได้ตกลงสู่แดนคนตายแล้ว
และไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงทำอะไรมากไปกว่าการตั้งคำถามที่ยากสองสามคำถามในย่อหน้าแรก
จงอ่านอย่างละเอียด—

คำถามเหล่านั้นแสดงให้เห็นว่าจุดมุ่งหมายของพระเจ้านั้นมากกว่าแค่การถามคำถามเหล่านั้นเพื่อประโยชน์ของ
การถาม นั่นคือ ในคำถามเหล่านั้นมีระดับของความหมายที่ลึกซึ้งกว่า
ความหมายที่ต้องได้รับการอธิบายด้วยรายละเอียดมากขึ้น

เหตุใดครั้งหนึ่งพระเจ้าได้ตรัสว่า ที่จริงแล้ว วันนั้นก็คือวันนี้ และเนื่องจากเมื่อวานได้ผ่านไปแล้ว
ไม่มีความจำเป็นต้องมีการอภัยอาวรณ์อดีต—แต่ถึงกระนั้นในประโยคแรกใน ณ ตรงนี้
พระองค์ทรงถามคำถามทั้งหลายกับผู้คน และทำให้พวกเขาคิดย้อนกลับไปในอดีต? จงคิดว่า
เหตุใดพระเจ้าทรงขอให้ผู้คนไม่อภัยอาวรณ์ในอดีต

แต่ยังทรงขอให้พวกเขาคิดย้อนกลับไปในอดีตด้วยเช่นกัน?

สามารถมีข้อผิดพลาดในพระวจนะของพระเจ้าได้หรือไม่?

แหล่งกำเนิดของพระวจนะเหล่านี้สามารถผิดพลาดได้หรือไม่? โดยธรรมชาติ

พวกที่ไม่ให้ความสนใจต่อพระวจนะของพระเจ้าคงจะไม่ถามคำถามทั้งหลายที่ลุ่มลึกเช่นนั้น? แต่ในตอนนี้
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพูดถึงการนี้ ก่อนอื่น ขอให้เราอธิบายคำถามแรกข้างต้น—ที่ว่า “เหตุใด” เน้นนอนว่า
ทุกคนตระหนักรู้ว่า พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์ไม่ตรัสพระวจนะล่อยๆ

หากพระวจนะถูกคำรัสออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็มีจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญต่อพระวจนะเหล่านั้น—การนี้กินความถึงหัวใจของคำถาม
ความล้มเหลวใหญ่ที่สุดของผู้คนคือการไร้ความสามารถของพวกเขาก็จะเปลี่ยนแปลงหนทางชั่วของพวกเขาสู่
ความดีด้านของธรรมชาติดั้งเดิมของพวกเขา

เพื่อยอมให้ผู้คนทั้งหมดได้รู้จักตัวพวกเขาเองอย่างถ้วนทั่วและอย่างเป็นจริงมากขึ้น

ประการแรกพระเจ้าทรงนำทางพวกเขาในการคิดย้อนกลับไปในอดีต

เพื่อที่พวกเขาอาจพิจารณาไตร่ตรองตัวเองได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

และด้วยเหตุนี้จึงรู้ว่าไม่มีพระวจนะของพระเจ้าแม้แต่คำเดียวที่ว่างเปล่า

และรู้ว่าพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้าจะได้รับการทำให้ลุล่วงในผู้คนที่แตกต่างกันและในระดับที่แตกต่างกัน
ในอดีต หนทางที่พระเจ้าได้ทรงจัดการกับผู้คนช่วยให้พวกเขามีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับพระเจ้า

และทำให้ความจริงใจของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าจริงใจมากขึ้นเล็กน้อย คำว่า “พระเจ้า” จับจองแต่เพียงร้อยละ 0.1 ของผู้คนและของหัวใจของพวกเขา

การสัมฤทธิ์ผลมากเท่านี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงดำเนินการความรอดในปริมาณมากมายมหาศาล

เป็นการยุติธรรมที่จะกล่าวว่า การสำเร็จลุล่วงมากเท่านี้ของพระเจ้าในผู้คนกลุ่มนี้—

กลุ่มที่ถูกฉวยโอกาสโดยพญานาคใหญ่สีแดงและถูกซาตานครอบงำ—

เป็นถึงขั้นที่ว่าพวกเขาไม่กล้าแค่ทำอย่างที่เขาพอใจ

นั่นเป็นเพราะเป็นไปได้สำหรับพระเจ้าที่จะทรงจับจองร้อยละหนึ่งร้อยของหัวใจของพวกเขาที่ถูกซาตานครอบงำ เพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของผู้คนในช่วงระหว่างขั้นตอนถัดไป

พระเจ้าทรงเปรียบเทียบสภาพเงื่อนไขของบรรดาคนปรนนิบัติในอดีตกับสภาพเงื่อนไขของประชากรของพระเจ้าในวันนี้ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการสร้างความแตกต่างอันชัดเจนที่ทำให้ผู้คนรู้สึกละเอียดใจมากขึ้น

ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “ไม่มี ‘ที่ใดที่จะซ่อนความอับอายของพวกเขาได้’”

ดังนั้น เหตุใดเราจึงได้กล่าวว่า พระเจ้าไม่เพียงทรงกำลังถามคำถามเพื่อประโยชน์ของการถามพวกเขา?

การอ่านอย่างละเอียดตั้งแต่ต้นจนจบแสดงให้เห็นว่า

แม้ว่าคำถามทั้งหลายที่ตั้งโดยพระเจ้าจะไม่ได้ถูกอธิบายอย่างถ้วนถ้วน

คำถามเหล่านั้นทั้งหมดล้วนอ้างอิงถึงระดับของความจงรักภักดีที่มีต่อพระเจ้าและความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของผู้คน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คำถามเหล่านี้อ้างอิงถึงสภาพเงื่อนไขจริงแท้ของผู้คน ซึ่งน่าสงสาร

และยากสำหรับพวกเขาที่จะเปิดเผยออกมา จากการนี้สามารถเห็นได้ว่า วุฒิภาวะของผู้คนนั้นขาดแคลนเกินไปว่าความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้านั้นผิวเผินเกินไป

และความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระองค์นั้นต่ำพร้อยและไม่บริสุทธิ์มากเกินไป อย่างที่พระเจ้าได้ตรัส ผู้คนเกือบทั้งหมดหาประโยชน์ในสถานการณ์ที่ไม่แน่นอนและเพียงอยู่ที่นั่นเพื่อแต่งตัวเลข เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “พวกเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงหรือว่าพวกเจ้าไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นประชากรของเรา?”

ความหมายที่แท้จริงของพระวจนะเหล่านี้ก็คือว่า ท่ามกลางผู้คนทั้งหมด

ไม่มีใครเลยที่เหมาะสมที่จะเป็นประชากรของพระเจ้า แต่เพื่อที่จะสัมฤทธิ์ผลผลกระทบที่ยิ่งใหญ่กว่า

พระเจ้าทรงใช้วิธีการถามคำถาม วิธีการนี้มีประสิทธิภาพมากกว่าพระวจนะในอดีตมากนัก ซึ่งได้โจมตี ได้สับ

และได้ฆ่าผู้คนอย่างโหดเหี้ยม จนถึงจุดที่แทงทะลุเข้าไปถึงหัวใจของพวกเขา

สมมติว่าพระเจ้าได้ตรัสบางสิ่งที่น่าเบื่อและจืดชืดโดยตรง ดังเช่น “พวกเจ้าไม่จงรักภักดีต่อเรา

และความจงรักภักดีของพวกเขาต่ำพร้อย

เราไม่ได้ครองสถานะอันแน่นอนในหัวใจของพวกเขา...เราจะไม่ทิ้งสถานะใดให้พวกเจ้าได้ซ่อนจากตัวเจ้าเอง เพราะไม่มีใครเลยในบรรดาพวกเขาที่เพียงพอที่จะเป็นประชากรของเรา” เจ้าอาจเปรียบเทียบทั้งสอง—

และถึงแม้ว่าเนื้อหาของพวกมันเป็นอย่างเดียวกัน แต่กระแสน้ำของแต่ละอย่างนั้นแตกต่างกัน
การใช้คำถามทั้งหลายนั้นมีประสิทธิภาพมากกว่ามาก ด้วยเหตุนี้
พระเจ้าผู้เปี่ยมพระปรีชาญาณจึงทรงใช้กระแสน้ำแรก
ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสามารถในเชิงศิลปะที่พระองค์ทรงใช้ในการตรัส มนุษย์มีอาจสัมฤทธิ์ผลการนี้ได้
และดังนั้นจึงไม่แปลกใจเลยที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “ผู้คนเป็นแค่เพียงเครื่องใช้ที่เราใช้งาน
ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวระหว่างพวกเขาก็คือว่า บางคนนั้นต่ำต้อย และบางคนนั้นล้ำค่า”

ขณะที่ผู้คนอ่านต่อไป พระวณะของพระเจ้ามีจำนวนมากและเพิ่มขึ้นรวดเร็ว
แทบจะไม่ได้ให้โอกาสแก่พวกเขาที่จะหายใจ ด้วยเหตุที่พระเจ้าไม่ทรงเพลามือกับมนุษย์แต่อย่างใดเลย
เมื่อผู้คนรู้สึกถึงความเลวใจสูงสุด พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า
“หากพวกเขาไม่รับรู้ถึงคำถามทั้งหลายข้างต้นอย่างสิ้นเชิง
เช่นนั้นแล้วนี่ก็แสดงว่าพวกเขากำลังแสวงหาประโยชน์อยู่ในสถานการณ์ที่ยากจะเข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง
แสดงว่าพวกเขาเพียงอยู่ในที่นี้เพื่อเพิ่มจำนวนผู้คน และ ณ เวลาที่เราได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว
เจ้าจะถูกกำจัดและโยนลงไปในบาตาลลึกเป็นครั้งที่สองอย่างแน่นอน เหล่านี้คือวณะอันเป็นการเตือนของเรา
และผู้ใดที่คิดว่าวณะเหล่านี้ไม่สำคัญย่อมจะถูกบดขยี้โดยการพิพากษาของเรา และย่อมจะพบกับความวิบัติ ณ
เวลาที่กำหนดไว้” เมื่ออ่านพระวณะเช่นนั้น ผู้คนอดไม่ได้ที่จะคิดถึงเวลาที่พวกเขาได้ถูกโยนลงไปในบาตาลลึก
กล่าวคือ ตกอยู่ในอันตรายจากมหันตภัย ถูกปกครองโดยประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า
บททอสานของพวกเขากำลังรอคอยพวกเขาอยู่ เป็นเวลานานที่รู้สึกเศร้าหมอง ซึมเศร้า กระสับกระส่าย
ไร้ความสามารถที่จะพูดถึงความหดหู่ใจภายในหัวใจของพวกเขากับผู้ใด—เมื่อเปรียบเทียบกับการนี้
พวกเขารู้สึกว่าคงจะดีกว่าหากพวกเขาจะได้ให้เนื้อหาของพวกเขาได้รับการชำระล้าง...ขณะที่การคิดของพวกเขา
เขาไปถึงจุดนี้ พวกเขาอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเศร้าหมอง เมื่อคิดถึงวิธีที่พวกเขาเคยเป็นในอดีต
พวกเขาเป็นอย่างไรในวันนี้ และพวกเขาจะเป็นอย่างไรในวันพรุ่งนี้
ความโศกเศร้าในหัวใจของพวกเขาเพิ่มมากขึ้น พวกเขาเริ่มที่จะตัวสั่นโดยไม่รู้ตัว
และด้วยเหตุนี้พวกเขากลายเป็นข่าเกรงประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้ามากขึ้น
เนื่องจากมันเกิดขึ้นกับพวกเขาที่คำว่า “ประชากรของพระเจ้า” ยังอาจเป็นแค่วิถีทางของการพูดด้วยเช่นกัน
การร้องยินดีในหัวใจของพวกเขาเปลี่ยนเป็นความเศร้าหมองทันที
พระเจ้าทรงกำลังใช้ความอ่อนแอซึ่งเป็นอันตรายถึงชีวิตของพวกเขาเพื่อบดขยี้พวกเขา และ ณ จุดนี้
พระองค์ทรงกำลังเริ่มต้นขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจของพระองค์
โดยทำให้เส้นประสาทของผู้คนถูกกระตุ้นอยู่ตลอดเวลา
และเพิ่มสำนึกรับรู้ของพวกเขาว่ากิจการของพระเจ้านั้นมีอาจหยั่งลึกได้ ว่าพระเจ้าทรงมีอาจไปถึงได้

ว่าพระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ และว่าพวกเขาไม่เหมาะที่จะเป็นประชากรของพระเจ้า ผลก็คือ
พวกเขาเพิ่มความพยายามของพวกเขาเป็นสองเท่าเพื่อปรับปรุงตัวพวกเขาเอง ไม่กล้าที่จะล่าหลัง

ถัดไป เพื่อสอนบทเรียนแก่ผู้คน และเพื่อให้พวกเขารู้จักตัวพวกเขาเอง เคารพพระเจ้า และยำเกรงพระเจ้า
พระเจ้าทรงเริ่มแผนใหม่ของพระองค์ กล่าวคือ “นับตั้งแต่ยุคแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้
ผู้คนจำนวนมากไม่ได้เชื่อฟังวณะของเรา

และด้วยเหตุนี้จึงได้ถูกขับและถูกกำจัดไปจากกระแสน้ำแห่งการฟื้นฟูของเรา ในท้ายที่สุด

ร่างกายของพวกเขาซ่อมพินาศและจิตวิญญาณของพวกเขาซ่อมถูกโยนลงสู่แดนคนตาย

และแม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังคงอยู่ภายใต้การลงโทษอันหนักหน่วง

ผู้คนจำนวนมากได้ปฏิบัติตามวณะของเรา

แต่พวกเขาได้กระทำการซึ่งขัดกับความรู้แจ้งและความกระจ่างของเรา...และบางคน...” เหล่านี้คือตัวอย่างจริง
ในพระวณะเหล่านี้

พระเจ้าไม่เพียงทรงให้คำเตือนจริงแก่ประชากรทั้งหมดของพระเจ้าเพื่อให้พวกเขารู้จักกิจการของพระเจ้าตลอด
หลายยุคหลายสมัยเท่านั้น แต่ยังทรงจัดเตรียมการบรรยายภาพอ้อมๆ

ของส่วนของสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในโลกฝ่ายวิญญาณอีกด้วย

การนี้เปิดโอกาสให้ผู้คนรู้ว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถมาจากความไม่เชื่อฟังของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า

พวกเขาจะกลายเป็นเครื่องหมายแห่งความละอายใจชั่วนี้รันดร์กาล

และพวกเขาจะกลายเป็นรูปจำแลงของซาตาน และสำเนาของซาตาน ในพระทัยของพระเจ้า

แง่มุมนี้ของความหมายมีความสำคัญรอง

ด้วยเหตุที่พระวณะเหล่านี้ได้ทิ้งให้ผู้คนสับสนและไม่รู้ว่าจะต้องทำสิ่งใดไปแล้ว ด้านบวกของการนี้ก็คือว่า
ขณะที่ผู้คนสับสนไปด้วยความกลัว

พวกเขายังรับเอารายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน—แต่เพียงบางอย่างเท่านั้น

ดังนั้นเราต้องจัดเตรียมคำอธิบายเล็กน้อย

จากประตูแห่งโลกฝ่ายวิญญาณสามารถเห็นได้ว่ามีจิตวิญญาณทุกประเภท อย่างไรก็ตาม บ้างก็อยู่ในแดนคนตาย

บ้างก็อยู่ในนรก บ้างก็อยู่ในบึงไฟ และบ้างก็อยู่ในบาบิโลน เรามีบางสิ่งที่จะเพิ่มตรงนี้ หากพูดอย่างผิวเผิน

จิตวิญญาณเหล่านี้สามารถแบ่งออกได้ตามสถานที่ อย่างไรก็ตาม หากพูดอย่างเป็นการเฉพาะ

บ้างก็ถูกจัดการโดยตรงโดยการติสอนของพระเจ้า และบ้างก็อยู่ในพันธนาการของซาตาน

ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ประโยชน์ พูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ

การติสอนของพวกเขาแตกต่างกันตามความรุนแรงของรูปการณ์แวดล้อมของพวกเขา ณ จุดนี้

ขอให้เราอธิบายเพิ่มเติมเล็กน้อย พวกที่ถูกติสอนโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยตรงไม่มีจิตวิญญาณบนแผ่นดินโลก

ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่มีโอกาสที่จะเกิดใหม่ จิตวิญญาณทั้งหลายภายใต้แดนครอบครองของชาตาน—
บรรดาศัตรูซึ่งพระเจ้าตรัสถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ได้กลายเป็นพวกศัตรูของเรา”—

เชื่อมโยงกับเรื่องราวทั้งหลายทางโลก

บรรดาวิญญาณชั่วสารพัดบนแผ่นดินโลกทั้งหมดล้วนเป็นศัตรูของพระเจ้า คนรับใช้ของชาตาน
และเหตุผลของพวกเขาสำหรับการดำรงอยู่คือการทำการปรนนิบัติ

ทำการปรนนิบัติเพื่อที่พวกเขาอาจจะเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นให้กับกิจการของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
พระเจ้าตรัสว่า “ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เพียงถูกจองจำโดยชาตาน

แต่ได้กลายเป็นพวกคนบาปนิรันดร์และได้กลายเป็นพวกศัตรูของเรา และพวกเขาก็ต่อต้านเราโดยตรง” ถัดไป
พระเจ้าตรัสบอกแก่ผู้คนที่มิชอบทอสมานประเภทใดสำหรับจิตวิญญาณประเภทนี้ กล่าวคือ

“พวกเขาย่อมเป็นเป้าหมายของการพิพากษาของเรา ณ จุดสูงสุดของความโกรธเคืองของเรา”

พระเจ้ายังทรงชี้แจงสภาพเงื่อนไขทั้งหลายในปัจจุบันให้ชัดเจนด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

“วันนี้พวกเขาก็ยังคงมีคบอด ยังคงอยู่ภายในคุกมืดได้คืน”

เพื่อแสดงวาจาสัตย์ของพระวาระของพระเจ้าแก่ผู้คน พระเจ้าทรงใช้ตัวอย่างจริงเป็นข้อพิสูจน์
(กรณีของเปาโลซึ่งพระองค์ตรัสถึง) เพื่อที่การเตือนของพระองค์จะได้ทั้งความประทับใจที่ลึกซึ้งกว่าให้กับผู้คน
เพื่อหยุดผู้คนไม่ให้ปฏิบัติต่อสิ่งที่พูดกันเกี่ยวกับเปาโลเป็นเรื่องราว

และเพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาว่าตัวพวกเขาเองเป็นผู้ยินดี—และยิ่งไปกว่านั้น

เพื่อหยุดไม่ให้พวกเขาเริ่มโอ้อวดสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นหลายพันปีมาแล้วที่พวกเขาได้เรียนรู้จากพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงจดจ่ออยู่กับประสบการณ์ทั้งหลายของเปาโลตลอดช่วงชีวิตของเขา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระเจ้าทรงมุ่งเน้นไปที่ผลสืบเนื่องสำหรับเปาโลและที่เขาค้นพบกับทอสมานประเภทใด

เหตุผลที่เปาโลได้ต่อต้านพระเจ้า และวิธีที่เปาโลได้สิ้นสุดหนทางที่เขาได้ทำ

สิ่งที่พระเจ้าทรงมุ่งเน้นคือการเน้นย้ำวิธีที่พระองค์ได้ทรงปฏิเสธความหวังอันเต็มไปด้วยปรารถนาของเปาโลใน
ท้ายที่สุด และการทรงแผ่วางสภาพเงื่อนไขของเปาโลในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณโดยตรง กล่าวคือ

“เปาโลได้รับการติสอนโดยพระเจ้าโดยตรง”

เพราะผู้คนนั้นมีนสาและไม่สามารถจับความเข้าใจสิ่งใดเลยเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเพิ่มคำอธิบาย (ส่วนถัดไปของถ้อยคำรัส)

และทรงเริ่มต้นตรัสเกี่ยวกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับแง่มุมที่แตกต่างกัน กล่าวคือ “ใครก็ตามที่ต่อต้านเรา

(โดยไม่เพียงต่อต้านแค่ตัวตนอันเป็นเนื้อหนังของเรา

แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือต่อต้านวาระของเราและวิญญาณของเรา—กล่าวคือ เทวสภาพของเรา)

ย่อมได้รับการพิพากษาของเราในเนื้อหนังของพวกเขา” แม้ว่าหากพูดโดยผิวเผินแล้ว

พระวณะเหล่านี้ดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกับพระวณะข้างต้น
และดังนั้นจึงไม่ปรากฏว่าเป็นความสัมพันธ์ใดเลยระหว่างทั้งสอง จงอย่าตื่นตระหนก กล่าวคือ
พระเจ้าทรงมีจุดมุ่งหมายของพระองค์เอง พระวณะเรียบง่ายที่ว่า “ตัวอย่างข้างต้นพิสูจน์ให้เห็นว่า”
รวมปัญหาที่ดูเหมือนว่าจะไม่เกี่ยวข้องกันสองปัญหาเป็นหนึ่งเดียว—
นี่คือความฉลาดเฉลียวของพระวณะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
ผู้คนได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยผ่านทางเรื่องราวของเปาโล และดังนั้น
เพราะความเชื่อมโยงระหว่างข้อความก่อนหน้าและต่อมา โดยผ่านทางบทเรียนที่จัดเตรียมโดยเปาโล
พวกเขาได้ตามเสาะหาการรู้จักพระเจ้ามากขึ้นไปอีก
ซึ่งเป็นประสิทธิผลที่พระเจ้าได้ทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลในการตรัสพระวณะเหล่านี้อย่างแน่นอน ถัดไป
พระเจ้าตรัสพระวณะบางคำที่จัดเตรียมความช่วยเหลือและความรู้แจ้งสำหรับการเข้าสู่ชีวิตของผู้คน
ไม่มีความจำเป็นสำหรับเราที่จะพูดถึงการนี้ เราจะรู้สึกละอายที่สิ่งเหล่านี้จะเข้าใจ อย่างไรก็ตาม
สิ่งที่เราต้องอธิบายก็คือเวลาที่พระเจ้าตรัสว่า “เมื่อเราได้ทำงานในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
ผู้คนส่วนใหญ่ได้ตัดสินใจตัวพวกเขาเองไปแล้วโดยใช้ความโกรธเคืองและบาปของเราเป็นเครื่องวัด
และได้รู้ไปแล้วเล็กน้อยเกี่ยวกับปัญญาและอุปนิสัยของเรา วันนี้ เราพูดและกระทำการโดยตรงในเทวสภาพ
และยังคงมีผู้คนบางคนที่จะเห็นความโกรธเคืองและการพิพากษาของเราด้วยตาของพวกเขาเอง ยิ่งไปกว่านั้น
งานหลักของส่วนที่สองของยุคสมัยแห่งการพิพากษาก็คือการทำให้ประชากรทั้งหมดของเรารู้จักกิจการของเราใน
เนื้อหนังโดยตรง และทำให้พวกเขารู้ทั้งหมดมองเห็นอุปนิสัยของเราโดยตรง”
พระวณะสองสามคำเหล่านี้สรุปปิดตัวพระราชกิจของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
และเริ่มต้นส่วนที่สองของพระราชกิจของพระเจ้าแห่งยุคสมัยของการพิพากษาอย่างเป็นทางการ
ซึ่งถูกดำเนินการในเทวสภาพ และคาดการณ์ล่วงหน้าถึงบททอสานของผู้คนกลุ่มหนึ่ง ณ จุดนี้
ควรค่าที่จะอธิบายว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสบอกผู้คนว่า
นี่คือส่วนที่สองของยุคสมัยแห่งการพิพากษาเมื่อพวกเขาได้กลายเป็นประชากรของพระเจ้า
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์เพียงทรงอธิบายว่า
นี่คือส่วนที่สองของยุคสมัยแห่งการพิพากษาหลังจากที่ตรัสบอกผู้คนให้รู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าและจุดมุ่งหมาย
ที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลในระหว่างช่วงเวลานี้
และให้รู้ถึงขั้นตอนสุดท้ายของพระราชกิจบนแผ่นดินโลกของพระเจ้า คงไม่ต้องบอกว่า
ยังมีพระปรีชาญาณของพระเจ้าในการนี้ด้วยเช่นกัน เมื่อผู้คนพึงจะได้ลุกขึ้นจากเตียงคนไข้ของพวกเขา
สิ่งเดียวที่พวกเขาใส่ใจก็คือการที่พวกเขาจะตายหรือไม่
หรือการที่โรคภัยไข้เจ็บของพวกเขาจะสามารถถูกกำจัดออกจากร่างกายของพวกเขาได้หรือไม่

พวกเขาไม่ใส่ใจต่อการที่พวกเขาจะมีน้ำหนักเพิ่มหรือไม่
หรือการที่พวกเขาจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ถูกต้องหรือไม่ ด้วยเหตุนี้
มีเพียงเมื่อผู้คนเชื่ออย่างครบถ้วนบริบูรณ์ว่าพวกเขาคือหนึ่งในประชากรของพระเจ้าแล้วเท่านั้น
พระเจ้าจึงตรัสถึงข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์ ที่ละชั้น และตรัสบอกผู้คนว่ายุคปัจจุบันในวันนี้คืออะไร
นั่นเป็นเพราะผู้คนเพียงมีพลังงานที่จะจดจ่ออยู่กับขั้นตอนทั้งหลายของการบริหารจัดการของพระเจ้าไม่กี่วันภา
ยหลังจากที่พวกเขาได้ฟื้นคืนแล้ว และดังนั้นจึงเป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดที่จะบอกพวกเขา
เพียงภายหลังจากที่ผู้คนเข้าใจแล้วเท่านั้น พวกเขาจึงเริ่มที่จะวิเคราะห์ กล่าวคือ
เนื่องจากนี่เป็นส่วนที่สองของยุคสมัยแห่งการพิพากษา ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้กลับกลายเป็นเข้มงวดขึ้น
และเราได้กลายเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้า เป็นการถูกต้องที่จะวิเคราะห์ด้วยเหตุนี้
และหนทางการวิเคราะห์นี้บรรลุได้โดยมนุษย์ นั่นคือสาเหตุที่พระเจ้าทรงใช้วิธีการตรัสนี้

ทันทีที่ผู้คนเข้าใจเล็กน้อย พระเจ้าทรงเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณอีกครั้งหนึ่งเพื่อตรัส
และดังนั้นพวกเขาจึงตกลงสู่การชุ่มทำร้ายอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงระหว่างคำถามชุดนี้ ทุกคนเกาหัวของพวกเขา
สับสน ไม่รู้ว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่ที่ใด ไม่รู้ว่าจะตอบคำถามใดของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
ไม่รู้ว่าจะใช้ภาษาใดเพื่อตอบคำถามของพระเจ้า ใครคนหนึ่งสงสัยว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี สำหรับผู้คน
พระวณะเหล่านี้ดูเหมือนว่าอาจจะบรรจุความล้าลึกทั้งหลายที่ลุ่มลึกมาก—
แต่ข้อเท็จจริงทั้งหลายนั้นตรงกันข้ามอย่างชัดเจน เราอาจเพิ่มคำอธิบายเล็กน้อยสำหรับเจ้า ณ ที่นี้ด้วยเช่นกัน—
มันจะช่วยให้สมองของเจ้าได้พัก และเจ้าจะรู้สึกว่ามันคือสิ่งเรียบง่ายและไม่มีความจำเป็นที่จะต้องคิดเกี่ยวกับมัน
อันที่จริงแล้ว แม้ว่าพระวณะมากมาย พระวณะเหล่านี้ก็บรรจุเพียงจุดมุ่งหมายหนึ่งที่พระเจ้าทรงยึดถือ
กล่าวคือ การได้รับความจงรักภักดีของผู้คนโดยผ่านทางคำถามเหล่านี้ แต่มันไม่สะดวกที่จะพูดการนี้โดยตรง
ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงใช้คำถามทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตาม
กระแสน้ำที่พระองค์ใช้ตรัสนั้นนุ่มนวลเป็นพิเศษ ไม่เหมือนกับ ณ ตอนแรกเริ่มมาก
แม้ว่าพวกเขาจะถูกพระเจ้าทรงถามคำถาม ความแตกต่างประเภทนี้นำมาตรการบรรเทาสำหรับผู้คน
เจ้าอาจจะอ่านคำถามแต่ละคำถามที่ละคำถามด้วยเช่นกัน
สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ถูกอ้างอิงถึงในอดีตบ่อยครั้งหรือ
มีเนื้อหาอันมั่งคั่งในคำถามเรียบง่ายสองสามคำถามเหล่านี้ บางคำถามเป็นการพรรณนาถึงวิธีการคิดของผู้คน
กล่าวคือ “พวกเจ้าเต็มใจที่จะชื่นชมชีวิตบนแผ่นดินโลกที่เหมือนกับชีวิตในสวรรค์หรือไม่?” บางคำถามเป็น
“คำสาบานของนักรบ” ของผู้คน ซึ่งพวกเขากล่าวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า กล่าวคือ
“พวกเจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะยอมให้ตัวพวกเจ้าถูกเราทำให้ถึงแก่ความตาย
และถูกเรานำทางเหมือนแกะตัวหนึ่งไหม?”

และคำถามเหล่านั้นบางคำถามเป็นข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ กล่าวคือ “หากเราไม่ได้พูดโดยตรง
เจ้าจะสามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเจ้าและยอมให้ตัวเจ้าถูกเราใช้ไหม?

นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงที่เราพึงประสงค์หรือ?...”

คำถามเหล่านี้ยังรวมถึงการเตือนสติและการให้ความมั่นใจของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ
“ถึงกระนั้นเราก็คขอให้พวกเจ้าไม่ถูกความขึงใจถ่วงเอาไว้อีกต่อไป

ให้พวกเจ้ากระตือรือร้นในการเข้าสู่ของพวกเจ้าและจับความเข้าใจในส่วนลึกอันลุ่มลึกที่สุดของวาระของเรา
นี่ย่อมจะป้องกันเจ้าจากการเข้าใจวาระของเราผิด และจากการเข้าใจไม่ชัดเจนในเรื่องของความหมายของเรา
และจากการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของเราด้วยเหตุเหล่านั้น” ท้ายที่สุด

พระเจ้าทรงสนทนาเรื่องความหวังทั้งหลายของพระองค์สำหรับมนุษย์ กล่าวคือ

“เราหวังว่าพวกเจ้าจะจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของเราที่มีต่อพวกเจ้าในวาระของเรา

จงอย่าคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเจ้าเองอีกเลย

และจงกระทำการอย่างที่เราได้ปลงใจไว้ต่อหน้าเราว่า

จะนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง” คำถามสุดท้ายมีความหมายอันลุ่มลึก

เป็นคำถามที่กระตุ้นความคิด มันทำให้หัวใจของผู้คนตระหนักรู้ถึงตัวมันเองและยากที่จะลืม

โดยส่งเสียงออกไปไม่หยุดหย่อน ดังเช่นระฆังที่อยู่ใกล้หูของพวกเข...

ข้างต้นนี้คือวาระสองสามคำอันเป็นการอธิบายเพื่อให้เจ้าได้ใช้เป็นการอ้างอิง

บทที่ 5

เมื่อพระเจ้าทรงมีข้อเรียกร้องจากพวกมนุษย์ซึ่งยากที่พวกเขาจะอธิบาย และเมื่อพระวณะของพระองค์แทรกแซงหัวใจของมนุษย์โดยตรงและผู้คนมอบถวายหัวใจอันจริงใจของพวกเขา เพื่อให้พระองค์ทรงพระสำราญ พระเจ้าก็ยอมทรงมอบโอกาสแก่พวกเขาในการไคร่ครวญ ตั้งปณิธาน และเสาะแสวงเส้นทางสำหรับการปฏิบัติ ในวิธีทางนี้ บรรดาผู้ที่เปี่ยมประชากรของพระองค์จะมอบถวายการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งปวงของพวกเขาแด่พระเจ้าอีกครั้ง ด้วยมือที่แน่นกำแน่นด้วยความตั้งใจแน่วแน่ บางทีบางคนอาจร่างแผนการและกำหนดตารางเวลาประจำวัน ขณะที่พวกเขาเตรียมระดมกำลังตัวเองเพื่อทำงานหนัก มอบอุทิศพลกำลังเล็กน้อยของพวกเขาต่อแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าเพื่อที่จะนำพระสิริมาสู่แผนการบริหารจัดการนั้นและเร่งรีบให้แผนการบริหารจัดการนั้นไปสู่การสรุปปิดตัวของแผนนั้น

เมื่อตอนที่ผู้คนกำลังเก็บงำวิธีการคิดเช่นนี้ของพวกเขาอยู่ เก็บสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างใกล้ชิดในจิตใจของพวกเขาขณะที่พวกเขาทำงานบ้าน ขณะที่พวกเขาพูดคุยและขณะที่พวกเขาทำงาน พระเจ้าทรงเริ่มตรัสอีกครั้งว่า “เสียงของวิญญาณของเราเป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งถึงอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของเรา พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่?” ยิ่งมนุษย์มุ่งมั่นมากขึ้นเพียงใด พวกเขาก็น่าจะยิ่งโหยหาที่จะจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นอย่างยิ่งมากขึ้นเท่านั้น และพวกเขาจะยิ่งโหยหาให้พระเจ้าทรงเรียกร้องจากพวกเขาอย่างจริงจังจริงใจมากขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุผลนี้ พระเจ้าจะทรงมอบสิ่งที่ผู้คนต้องการแก่พวกเขา ทรงใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้เพื่อสื่อสารพระวณะของพระองค์ ซึ่งอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมมานานแล้ว ไปยังชอกหลืบส่วนลึกที่สุดของตัวพวกเขา แม้ว่าพระวณะเหล่านี้อาจดูเหมือนว่าเกรี้ยวกราดหรือกระด้างอยู่บ้าง สำหรับมนุษยชาติแล้วพระวณะเหล่านี้ฟังดูหวานหูเกินกว่าจะเปรียบเทียบได้ ทันใดนั้นเอง หัวใจของพวกเขาที่เบ่งบานไปด้วยความชื่นชมยินดี

ราวกับว่าพวกเขายูบย่นสวรรค์หรือได้ถูกนำส่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง—สวรรค์ซึ่งเป็นจริงจากจินตนาการ—ที่ซึ่งกิจการต่างๆ ของโลกภายนอกไม่ส่งผลต่อมนุษยชาติอีกต่อไป เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ที่ผู้คนจะหลุดจากภายนอกและกระทำจากภายนอก

อย่างที่เขาเคยทำเป็นนิสัยในอดีต และดังนั้นจึงไม่สามารถวางรากอันถูกต้องเหมาะสมได้สำเร็จ

ทันทีที่สิ่งที่ผู้คนอยากได้ในหัวใจของพวกเขาได้ถูกทำให้สัมฤทธิ์ผล และยิ่งไปกว่านั้น

ทันทีที่พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะไปทำงานด้วยความกระตือรือร้นอันแรงกล้า

พระเจ้ายังคงทรงปรับวิถีทางของพระองค์ในการตรัสถึงวิธีการคิดของพวกเขา

และทรงหักล้างความเร่งร้อนและพิธีกรรมทางศาสนาทั้งหมดที่พวกเขาสงวนไว้ภายในหัวใจของพวกเขา

อย่างรวบรัดและโดยไม่ระงับยับยั้ง ดังที่พระเจ้าได้ตรัส

“แท้จริงแล้วพวกเขาได้เห็นความสำคัญซึ่งอยู่ในที่นี่หรือยัง?”

ไม่ว่าจะก่อนหรือภายหลังจากที่พวกมนุษย์ตั้งใจมั่นกับบางสิ่งบางอย่างแล้วก็ตาม

พวกเขาไม่ได้ให้ความสำคัญมากกับการรู้จักพระเจ้าในการกระทำของพระองค์หรือในพระวาทะของพระองค์

แต่กลับไคร่ครวญคำถามที่ว่า “ข้าพเจ้าสามารถทำอะไรเพื่อพระเจ้าได้? ต่อไปเรื่อยๆ นี่ก็ปัญหาสำคัญ!”

นี่คือสาเหตุที่ทำให้พระเจ้าจึงตรัสว่า “และพวกเขาก็กลัวดีที่จะเรียกตัวเองว่าประชากรของเราต่อหน้าเรา—

เจ้าไม่มีความละอายใจ ยิ่งน้อยกว่านั้นก็ถือสำนึกรับรู้ใดๆ!” ทันทีที่พระเจ้าได้ตรัสพระวาทะเหล่านี้

ผู้คนมาตระหนักได้ในทันที และราวกับว่าถูกกระแสไฟชี้อด

พวกเขารีบห่มมือไปอยู่ที่อกของพวกเขาเพื่อความปลอดภัย เต็มไปด้วยความยำเกรงอยู่ลึกๆ

ว่าจะช่วยพระพิโรธของพระเจ้าเป็นครั้งที่สอง นอกเหนือไปจากนี้ พระเจ้ายังได้ตรัสอีกด้วยว่า “ไม่ช้าก็เร็ว

ผู้คนเยี่ยงเจ้าจะถูกขับไล่จากบ้านของเรา! จงอย่าวางท่าบังคับกับเรา

โดยที่หักเหเอาว่าเจ้าได้ยื่นหยัดเป็นคำพยานให้กับเราแล้ว!” เมื่อได้ยินพระวาทะเช่นพระวาทะเหล่านี้

ผู้คนยิ่งกลัวมากขึ้นไปอีก ราวกับว่าพวกเขาได้เห็นสิ่งใด พวกเขาารู้สึกอยู่แก่ใจดี

พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะถูกสิ่งใดกิน ขณะที่ในทางกลับกัน พวกเขาไม่รู้ว่าจะหลบหนีอย่างไร ในช่วงขณะนี้เอง

แผนการภายในหัวใจของมนุษย์ก็อันตรธานหายไปอย่างไร้ร่องรอย อย่างที่สดและอย่างสิ้นเชิง

เรารู้สึกราวกับว่าเราสามารถเห็นทุกๆ แง่มุมของความน่าอัศจรรย์ของมนุษยชาติ

โดยผ่านทางพระวาทะของพระเจ้า กล่าวคือ ศีรษะที่ก้มต่ำและพฤติกรรมของคนที่น่าดูถูก

ดังเช่นผู้สมัครสอบที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ โดยที่มีอุดมคติอันสูงส่งมาก ครอบครัวยุคที่มีความสุข

อนาคตที่สดใส และอื่นๆ อีกมากมาย พร้อมกันกับนโยบายที่ทันสมัยภายในปี ค.ศ. 2000

ซึ่งทั้งหมดนั้นได้เปลี่ยนไปเป็นเพียงการพูดลอยๆ โดยสร้างฉากที่สมมติขึ้นในภาพยนตร์แนวนิยายวิทยาศาสตร์

นี่เป็นการแลกเปลี่ยนจากอุปกรณ์เถื่อนงานให้เป็นอุปกรณ์ไวงาน ทำให้ผู้คน

ในท่ามกลางสภาพการสิ้นเรี่ยวแรงของพวกเขา

ยื่นหยัดขึ้นในสถานภาพที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดมอบหมายให้พวกเขา ที่สำคัญเป็นพิเศษก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า

พวกมนุษย์นั้นกลัวอยู่ลึกๆ ว่าจะสูญเสียตำแหน่งนี้ไป เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาก็ยึดติดกับเครื่องหมายประจำตำแหน่งของพวกเขาเองอย่างสุดชีวิต ด้วยกลัวอยู่ลึกๆ

ว่าใครบางคนอาจพยายามกระชากเครื่องหมายเหล่านั้นไป เมื่อมนุษยชาติอยู่ในอารมณ์นี้

พระเจ้าไม่ทรงกังวลว่าผู้คนจะกลับกลายเป็นนิ่งเฉย

ดังนั้นพระองค์จึงทรงเปลี่ยนพระวณะแห่งการพิพากษาของพระองค์เป็นพระวณะแห่งการสอบถามอย่างสอดคล้องกัน ไม่เพียงแต่พระองค์ทรงให้โอกาสแก่ผู้คนที่จะหยุดพักสุดท้ายใจลึกๆ เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงให้โอกาสแก่พวกเขาที่จะรับเอาความทะเยอทะยานที่พวกเขาเคยมีมาก่อนแล้วและแยกแยะความทะเยอทะยานเหล่านั้นเพื่อการอ้างอิงในภายภาคหน้าด้วยเช่นกัน กล่าวคือ สิ่งใดก็ตามที่ไม่เหมาะสมสามารถเปลี่ยนแปลงได้

นี่เป็นเพราะพระเจ้ายังไม่ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์—

นี่เป็นโชคอย่างหนึ่งในท่ามกลางโชคร้ายใหญ่หลวง—และยิ่งไปกว่านั้น ไม่ทรงกล่าวโทษพวกเขา ดังนั้นขอให้เราได้ถวายเป็นการอุทิศทั้งหมดของเราแด่พระองค์ต่อไปเถิด!

ขั้นถัดไป เจ้าต้องไม่ปล่อยพระวณะของเจ้าทิ้งไว้เนื่องจากความกลัวของเจ้า

จงดูให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีข้อเรียกร้องใหม่ๆ หรือไม่แน่นอนว่า เจ้าจะค้นพบข้อเรียกร้องเช่นนี้ นั่นคือ “นับจากเวลานี้ไป ในทุกสรรพสิ่ง เจ้าจะต้องเข้าสู่ความเป็นจริงของการปฏิบัติ

เพียงการพูดไปอย่างไร้จุดหมายอย่างที่เจ้าเคยทำในอดีต จะไม่ทำให้เจ้าสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อีกต่อไป”

ในที่นี้ยังคงสำแดงพระปรีชาญาณของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงปกป้องรักษาบรรดาพยานของพระองค์เองเสมอมา และเมื่อความเป็นจริงของพระวณะในอดีตได้ไปถึงการสรุปปิดตัวของมัน

ไม่มีใครไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามที่สามารถหยั่งลึกความรู้ของ “ความเป็นจริงของการปฏิบัติ”

นี่เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ความจริงของสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “เรายอมรับที่จะทำงานด้วยตัวเราเอง”

มันเกี่ยวข้องกับความหมายที่แท้จริงของพระราชกิจในเทวสภาพ

และยังเกี่ยวข้องกับเหตุผลที่ถึงอย่างไรมนุษยชาติ

ก็ยังคงไม่สามารถหยั่งถึงความหมายที่แท้จริงของพระวณะของพระเจ้าได้ด้วยเช่นกัน

ภายหลังจากที่ได้ไปถึงจุดเริ่มต้นใหม่แล้ว นี่เป็นเพราะในอดีต

ผู้คนส่วนใหญ่ยึดติดกับความเป็นจริงในพระวณะของพระเจ้า

ในขณะที่วันนี้พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความเป็นจริงของการปฏิบัติ

เข้าใจเพียงมุมมองที่ผิวเผินของพระวณะเหล่านี้เท่านั้น แต่ไม่เข้าใจแก่นแท้ของพระวณะ

ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ เป็นเพราะวันนี้ ในการสร้างราชอาณาจักร ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้แทรกแซง

เพียงแค่ทำตามที่พระเจ้าทรงบัญชาดังเช่นบรรดามนุษย์ก่ดเท่านั้น จงจำการนี้ไว้ให้ดี!

ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงเอ่ยถึงอดีต พระองค์เริ่มตรัสเกี่ยวกับสถานการณ์จริงของวันนี้

นี่คือรูปแบบหนึ่งของการตรัสที่สร้างความแตกต่างอันโดดเด่นระหว่างสิ่งที่มาก่อนและสิ่งที่มาภายหลัง

และด้วยเหตุผลนี้จึงสามารถสัมผัสผลลัพธ์ที่ดียิ่งขึ้นไปอีก

ทำให้ผู้คนนำปัจจุบันมาวางติดกับอดีตเพื่อเทียบเคียงกันได้

และในวิธีทางนี้จึงหลีกเลี่ยงการทำให้ทั้งสองอย่างนั้นสับสนกัน นี่คือแง่มุมหนึ่งของพระปรีชาญาณของพระเจ้า และจุดประสงค์ของพระปรีชาญาณนั้นก็เพื่อได้รับดอกผลแห่งพระราชกิจ ภายหลังจากนี้

พระเจ้าทรงเผยให้เห็นความน่าเกลียดของมนุษยชาติอีกครั้ง

เพื่อที่มนุษยชาติจะได้ไม่มีวันลืมที่จะกินและดื่มพระวจนะของพระองค์ทุกวัน และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้จักตัวเองและรับเอาการนี้เป็นบทเรียนซึ่งพวกเขาต้องเรียนรู้ทุกวัน

ภายหลังจากที่ตรัสพระวจนะเหล่านี้แล้ว พระเจ้าได้ทรงสัมฤทธิ์ผลซึ่งเป็นจุดประสงค์เดิมของพระองค์ และดังนั้น โดยที่ไม่ได้ใส่ใจใดๆ อีกต่อการที่มนุษยชาติได้เข้าใจพระองค์หรือไม่

พระองค์ทรงแตะรื่องนี้อย่างรวดเร็วในไม่กี่ประโยค เพราะงานของชาดานไม่เกี่ยวข้องกับมนุษยชาติ—มนุษยชาติไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตอนนี้ โดยที่ทั้งโลกแห่งวิญญาณไว้เบื้องหลัง

จงมองต่อไปถึงวิธีที่พระเจ้าทรงมีข้อเรียกร้องของพระองค์จากมนุษยชาติ กล่าวคือ

“ขณะที่พักผ่อนอยู่ในที่พำนักของเรา เราสังเกตอย่างใกล้ชิดว่า ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกกุ่นวายไม่หยุด ‘เดินทางรอบโลก’ และวิ่งเที่ยวไปเที่ยวมา

ทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์แห่งโชคชะตาของพวกเขาและอนาคตของพวกเขา

แต่กระนั้น ไม่มีแม้สักคนที่มีพลังงานที่จะสงวนไว้สำหรับการสร้างราชอาณาจักรของเรา

ไม่แม้แต่ความพยายามที่จะหาเวลาหยุดพักหายใจ” ภายหลังจากที่ได้ท้าทายกันตามมารยาทกับพวกมนุษย์แล้ว

พระเจ้ายังคงไม่ใส่ใจพวกเขา แต่ยังคงตรัสจากมุมมองแห่งพระวิญญาณต่อไป และ

ทรงเปิดเผยรูปการณ์แวดล้อมทั่วไปในชีวิตของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งหมดโดยผ่านทางพระวจนะเหล่านี้

เห็นได้ชัดเจน จาก “การเดินทางรอบโลก” และ “การวิ่งเที่ยวไปเที่ยวมา”

ว่าชีวิตของมนุษย์นั้นไร้ซึ่งบริบทอย่างสิ้นเชิง

หากไม่ใช่เพราะความรอดอันมีฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้าแล้ว

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะพวกที่ถือกำเนิดในครอบครัวใหญ่และเสื่อมโทรมของเชื้อสายจักรพรรดิของประเทศจีนแล้ว ผู้คนคงจะมีแนวโน้มยิ่งขึ้นไปอีกที่จะใช้ชีวิตทั้งชีวิตไปโดยเปล่าประโยชน์

และคงจะดีกว่าหากพวกเขาจะตกลงสู่แดนคนตายหรือนรกแทนที่จะมายังโลก

ภายใต้การครอบครองของพญานาคใหญ่สีแดง พวกเขาได้ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

โดยที่พวกเขาเองไม่รู้ตัวเลย และดังนั้นจึงได้คุกคามการเตือนของพระเจ้าโดยธรรมชาติและโดยที่ไม่รู้ตัว

ด้วยเหตุผลนี้ พระเจ้าได้ทรงรับ “ผู้ที่ได้ทรงช่วยกู้” และ “เหล่าคนนอกคตญู” เอาไว้

และทรงนำคนเหล่านี้มาเทียบกันให้เห็นความแตกต่างเพื่อที่พวกมนุษย์จะได้รู้จักตัวเองได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

โดยทรงสร้างตัวประกอบเสริมความเด่นให้กับพระคุณในการช่วยให้รอดของพระองค์จากการนี้

นี่ไม่ทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ได้ผลสมตามต้องการมากขึ้นไปอีกหรือ? แน่แน่นอนว่า

มันชัดเจนอยู่แล้วโดยที่เราไม่ต้องอธิบายอย่างชัดเจนมากกว่า จากบริบทของพระคำรัสของพระเจ้า
ผู้คนสามารถอนุมานองค์ประกอบของการดำเนินชีวิตเห็น องค์ประกอบของความรอดและการอุทธรณ์
และการพูดเป็นนัยถึงความเศร้าเล็กน้อย เมื่ออ่านพระวจนะเหล่านี้ ผู้คนเริ่มรู้สึกไม่มีความสุข
และอดไม่ได้ที่จะต้องหลั่งน้ำตาอย่างไม่รู้ตัว... อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าจะไม่ทรงถูกขบขันเนื่องจากความรู้สึกเสียใจไม่ก่ออย่าง
และพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งพระราชกิจของพระองค์ในการบ่มวินัยประชากรของพระองค์และเรียกร้องจากพว
กเขา อันเนื่องมาจากความเลื่อมทรมานของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งมวล เพราะการนี้ หัวข้อต่างๆ
ของพระองค์จึงเกี่ยวข้องกับรูปการณ์แวดล้อม เช่น รูปการณ์แวดล้อมของวันนี้ทันที และยังไปกว่านั้น
พระองค์ทรงประกาศพระบารมีของประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระองค์ต่อมนุษยชาติเพื่อที่แผนการของพระอ
องค์จะยังคงสืบหน้าต่อไป นี่ก็สาเหตุที่พระเจ้า
ขณะทรงติดตามการนี้ด้วยความเร็วที่เหมาะสมและการตีให้ลักษณะที่ยังร้อน
ทรงเผยแพร่ธรรมนูญในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้สำหรับช่วงเวลานั้น—ธรรมนูญซึ่งพวกมนุษย์ต้องอ่าน
ใส่ใจต่อทุกประโยคอย่างรอบคอบ ก่อนที่พวกเขาสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพูดถึงการนี้อีกในขณะนี้ ผู้คนเพียงต้องอ่านอย่างใส่ใจมากขึ้น
วันนี้ พวกเจ้า—ผู้คนกลุ่มนี้ที่—เป็นเพียงพวกเดียวที่สามารถเห็นพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม ในการรู้จักพระเจ้า ผู้คนของวันนี้ได้ล้าหลังมากกว่าบุคคลหนึ่งบุคคลใดในยุคสมัยต่างๆ
ที่ผ่านมา
นี่ทำให้เห็นได้ชัดเจนเพียงพอว่าชาตนาได้ใช้ความพยายามมากเพียงใดในตัวผู้คนในช่วงระยะเวลาหลายพันปีมา
นี้ รวมถึงว่าชาตนาได้ทำให้มนุษยชาติเลื่อมทรมานถึงระดับใด—
ระดับซึ่งรุนแรงมากจนกระทั่งแม้ว่าพระเจ้าได้ตรัสพระวจนะหลายถ้อยคำแล้วก็ตาม
มนุษยชาติยังคงไม่เข้าใจและไม่รู้จักพระองค์ แต่กลับกล้าที่จะลุกขึ้นต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผย และดังนั้น
พระเจ้าทรงยกผู้คนของยุคสมัยต่างๆ ในอดีตเป็นการเปรียบเทียบสำหรับผู้คนของวันนี้ เพื่อให้ผู้คนกลุ่มหลังนี้
ซึ่งทั้งขาดสติและบาปปัญญา ได้มีจุดอ้างอิงซึ่งเป็นไปได้จริง เพราะพวกมนุษย์ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
และเพราะพวกเขาขาดความเชื่อแท้จริงในพระองค์
พระเจ้าได้ทรงตัดสินให้มนุษยชาติขาดซึ่งคุณสมบัติและเหตุผล
ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงแสดงให้เห็นถึงการยอมผ่อนปรนและได้ทรงมอบความรอดแก่พวกเขาครั้งแล้วครั
งเล่า การสู้รบดำเนินไปในทำนองนั้นในอาณาจักรแห่งวิญญาณ กล่าวคือ
การที่จะทำให้มนุษยชาติเลื่อมทรมานถึงระดับหนึ่ง ทำให้โลกเลวทรามและชั่วร้าย
และดังนั้นแล้วจึงลากผู้คนลงไปสู่โคลนตมพร้อมกับมันและทำลายแผนการของพระเจ้า เป็นความหวังลมๆ

แล้งๆ ของชาตาน อย่างไรก็ดี แผนการของพระเจ้านั้น ไม่ใช่เพื่อทำให้มนุษย์ชาติทั้งมวลเป็นผู้คนที่รู้จักพระองค์ แต่ในทางตรงกันข้ามเพื่อเลือกส่วนหนึ่งให้เป็นตัวแทนทั้งหมด โดยทิ้งที่เหลือไว้เป็นเศษผลิตภัณฑ์

เป็นสินค้ามีค่าหนึ่ที่จะถูกโยนเข้าไปในกองขยะ ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าจากมุมมองของชาตาน การเข้าครอบครองบุคคลไม่ก็คนอาจดูเหมือนว่าเป็น โอกาสอันดีเยี่ยมที่จะทำลายแผนการของพระเจ้า

คนโง่เช่นชาตานนั้นจะสามารถรู้เจตนารมณ์ของพระเจ้าได้อย่างไร? นี่ก็คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ตรัสนามมาแล้วว่า “เราได้ปิดหน้าของเราเพื่อหลีกเลี่ยงการมองดูโลกนี้” เราารู้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับการนี้

และพระเจ้าไม่ทรงขอให้พวกมนุษย์สามารถทำอะไรได้เลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาระลึกว่า สิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นน่าอัศจรรย์และยากยิ่งถึง

และทรงประสงค์ให้พวกเขาเคารพพระองค์ในหัวใจของพวกเขา หากว่า

พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาโดยไม่คำนึงถึงรูปการณ์แวดล้อมอย่างที่ว่าพวกมนุษย์จินตนาการ

เช่นนั้นแล้วทั้งโลกก็คงจะพินาศไปนานแล้ว

นี่จะไม่ได้เป็นประหนึ่งการตกลงไปในกับดักของชาตานหรือ? และดังนั้น

พระเจ้าทรงเพียงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อบรรลุดอกผลซึ่งพระองค์ทรงตั้งพระทัยไว้

แต่แทบจะไม่มีการมาถึงของข้อเท็จจริงต่างๆ นี่ไม่ใช่ตัวอย่างหนึ่งของพระวณะของพระองค์หรือ

“หากเราไม่ได้เวทนาการขาดคุณสมบัติ เหตุผล และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าทุกคนก็ย่อมจะพินาศในท่ามกลางการเตือนของเรา ถูกกวาดล้างจากการดำรงอยู่

กระนั้นก็ตาม จนกว่างานของเราบนแผ่นดินโลกจะเสร็จสิ้น เราจะยังคงปรานีต่อมนุษยชาติ”?

บทที่ 6

ผู้คนงงกันเมื่อพวกเขาอ่านถ้อยคำรัศของพระเจ้า

และพวกเขาคิดว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติกิจการอันยิ่งใหญ่ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

อันเป็นบางสิ่งซึ่งมนุษย์ไม่สามารถทำได้ และคิดว่าพระเจ้าพระองค์เองต้องทรงสำเร็จลุล่วงในสภาวะบุคคล

ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสพระวณะแห่งการขอมผ่อนปรนต่อมวลมนุษย์อีกครั้ง

พวกเขารู้สึกขัดแย้งกันในหัวใจของพวกเขา กล่าวคือ

“พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความปรานีและความรักมั่นคง

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งเพียงทรงบดขยี้มนุษย์ เหตุใดพระองค์จึงกำลังทรงขอมผ่อนปรนต่อพวกเรา?

จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเจ้าได้ทรงขยับเคลื่อนเข้าสู่วิธีการอีกครั้ง?” เมื่อมนโคติที่หลงผิดเหล่านี้

ความคิดเหล่านี้ เข้าสู่หัวใจของพวกเขา พวกเขาพยายามอย่างที่สุดที่จะต่อสู้ดิ้นรนกับสิ่งเหล่านี้

แต่หลังจากพระราชกิจของพระเจ้าดำเนินไประยะเวลาหนึ่ง

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ในคริสตจักร และทุกคนเริ่มปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา

ผู้คนทั้งหมดก็เข้าสู่วิธีการของพระเจ้า ด้วยเหตุที่ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นความไม่เพียบพร้อมใดๆ

ในสิ่งที่พระเจ้าตรัสและทรงทำ สำหรับเรื่องที่ว่าขั้นตอนถัดไปของพระเจ้าจะเป็นสิ่งใดอย่างแน่นอน

ไม่มีผู้ใดระแคะระคายเลยแม้แต่น้อย ดังที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “จากทั้งหมดภายใต้สวรรค์

ใครเล่าที่ไม่ได้อยู่ในมือของเรา? ใครเล่าไม่ได้ประพฤติดนตามการนำของเรา?” อย่างไรก็ตาม

เราให้คำแนะนำบางอย่างแก่เจ้าว่า ในเรื่องทั้งหลายที่ไม่ชัดเจนสำหรับเจ้า

ไม่มีใครเลยในพวกเจ้าที่ต้องพูดหรือทำอะไร เราพูดการนี้ไม่ใช่เพื่อลดทอนความกระตือรือร้นของเจ้า

แต่เพื่อขอมให้เจ้าปฏิบัติตามการทรงนำของพระเจ้าในการกระทำทั้งหลายของเจ้า

ไม่ว่าด้วยเหตุใดเจ้าก็ไม่ควรเสียใจหรือกลายเป็นสงสัยเพราะการที่เราเอ่ยถึง “ความไม่เพียบพร้อมทั้งหลาย”

จุดมุ่งหมายของเราหลักๆ แล้วก็เพื่อเตือนความจำเจ้าให้ใส่ใจต่อพระวณะของพระเจ้า

ผู้คนงงกันอีกครั้งเมื่อพวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้า ความว่า “จงล่วงรู้เรื่องของจิตวิญญาณ

สนใจต่อวณะของเรา และสามารถอย่างแท้จริงที่จะคำนึงถึงวิญญาณของเรากับสิ่งที่เราเป็น

และวณะของเรากับสิ่งที่เราเป็น ว่าเป็นความครบถ้วนอันไม่สามารถแยกได้

เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดจะสามารถทำให้เราพึงพอใจต่อหน้าเราได้” เมื่อวานนี้

พวกเขากำลังอ่านพระวณะแห่งการดักเตือน พระวณะเกี่ยวกับความขอมผ่อนปรนของพระเจ้า—แต่วันนี้ จู๋ๆ

พระเจ้าก็กำลังตรัสคุยถึงเรื่องฝ่ายวิญญาณ เกิดอะไรขึ้นหรือ?

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเปลี่ยนแปลงวิธีการที่พระองค์ทรงใช้ในการตรัสเรื่อยไป?

เหตุใดทั้งหมดนี้จึงจะได้รับการคำนึงถึงว่าเป็นความครบถ้วนอันไม่สามารถแยกได้?

จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระวณะของพระเจ้านั้นไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง?

หลังจากการอ่านพระวณะของพระเจ้าอย่างละเอียด

ก็ค้นพบว่าเมื่อเนื้อหนังของพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์แยกจากกัน

เนื้อหนังกลายเป็นร่างทางกายภาพโดยมีลักษณะทางเนื้อหนัง—สิ่งที่ผู้คนอ้างอิงถึงว่าเป็นศพเดินได้

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มาจากพระวิญญาณ นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นรูปจำแลงของพระวิญญาณ

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าพระองค์เองดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนัง

เช่นนั้นคือความรุนแรงของการแยกพระวิญญาณของพระเจ้าออกจากทรงเป็นของพระองค์ ผลก็คือ

แม้ว่าพระองค์จะทรงได้รับการขนานนามว่ามนุษย์ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงเป็นมวลมนุษย์

พระองค์ทรงปราศจากลักษณะของมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นสิ่งทรงเป็นซึ่งพระเจ้าทรงใช้สวมใส่พระองค์เอง

สิ่งทรงเป็นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเห็นชอบ พระวณะของพระเจ้าเป็นรูปจำแลงของพระวิญญาณของพระเจ้า

และพระวณะของพระเจ้านั้นได้รับการเปิดเผยออกมาในเนื้อหนังโดยตรง—

ซึ่งยิ่งไปกว่านั้นได้แสดงว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังและทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงมากกว่า

ด้วยเหตุนี้จึงพิสูจน์การทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าและเป็นการสิ้นสุดยุคของการเป็นกบฏต่อพระเจ้าของมนุษย์

หลังจากที่ได้บอกเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้าแก่ผู้คนแล้ว พระเจ้าทรงเปลี่ยนหัวข้ออีกครั้ง

โดยทรงหันไปหาอีกด้านหนึ่งของเรื่อง

“เราได้ก้าวเท้าไปบนทั้งหมดที่มี เราได้มองออกไปทั่วจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล

และเราได้เดินไปท่ามกลางผู้คนทั้งปวง ลิ้มรสความหวานและความขมขื่นท่ามกลางมนุษย์” แม้ว่าจะเรียบง่าย

แต่พระวณะเหล่านี้ก็ไม่ง่ายที่มวลมนุษย์จะเข้าใจ หัวข้อได้เปลี่ยนไปแล้ว แต่โดยเนื้อแท้แล้ว

มันยังคงเป็นอย่างเดียวกัน นั่นคือ มันยังคงทำให้ผู้คนสามารถรู้จักพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่าพระองค์ได้ทรงลิ้มรสความหวานและความขมขื่นท่ามกลางมนุษย์?

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่าพระองค์ได้ทรงดำเนินไปท่ามกลางผู้คนทั้งปวง? พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ

และพระองค์ทรงเป็นสิ่งทรงเป็นซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เช่นกัน

พระวิญญาณซึ่งไม่ได้ผูกติดกับข้อจำกัดทั้งหลายของสิ่งทรงเป็นซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

ทรงสามารถก้าวพระบาทไปบนทั้งหมดที่มี

พระวิญญาณทรงสามารถมองออกไปทั่วจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล

โดยทรงแสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเติมระบบจักรวาลทั้งหมดจนเต็ม

ว่าพระองค์ทรงครอบคลุมแผ่นดินโลกจากขั้วโลกสู่ขั้วโลก

ว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่ได้รับการจัดการเตรียมการโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า

และไม่มีที่ใดเลยที่ไม่สามารถค้นหารอยพระบาทของพระเจ้าจนพบ

แม้ว่าพระวิญญูญาณจะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และประสูติเป็นมนุษย์
แต่การทรงดำรงอยู่ของพระวิญญูญาณก็ไม่ได้ปฏิเสธความจำเป็นต้องการทั้งหมดของมนุษย์
สิ่งทรงเป็นของพระเจ้าเสวย ทรงฉลองพระองค์ บรรทม และประทับตามปกติ
และพระองค์ทรงทำสิ่งที่ผู้คนควรทำตามปกติ แม้กระนั้นก็ตาม
เพราะเนื้อแท้ภายในของพระองค์นั้นแตกต่างออกไป พระองค์จึงไม่ได้ทรงเป็นอย่างเดียวกับ “มนุษย์”
ที่คนเราพูดถึง และแม้ว่าพระองค์จะทรงทนทุกข์ทรมานกลางมวลมนุษย์
แต่พระองค์ก็ไม่ทรงละทิ้งพระวิญญูญาณเพราะความทุกข์นี้ แม้ว่าพระองค์จะทรงได้รับพระพร
แต่พระองค์ก็ไม่ทรงลืมพระวิญญูญาณเพราะพระพรเหล่านี้
พระวิญญูญาณและสิ่งทรงเป็นทรงพระราชกิจด้วยความพร้อมเพียงอันสงบเงียบ
พระวิญญูญาณและสิ่งทรงเป็นไม่สามารถถูกแยกออกได้ อีกทั้งพระองค์ทั้งหลายก็ไม่เคยได้ถูกแยกออก
ด้วยเหตุที่สิ่งทรงเป็นคือรูปจำแลงของพระวิญญูญาณ พระองค์จึงเสด็จมาจากพระวิญญูญาณ
พระวิญญูญาณที่ทรงมีรูปสัณฐาน ด้วยเหตุนี้ความเหนือธรรมชาติจึงเป็นไปได้สำหรับพระวิญญูญาณในเนื้อหนัง
นั่นคือ พระวิญญูญาณไม่ทรงมีความสามารถในสิ่งทั้งหลายที่เกินธรรมชาติ กล่าวคือ
พระวิญญูญาณไม่ทรงสามารถออกห่างจากร่างกายภาพได้
หากพระองค์จะต้องทรงออกห่างจากร่างกายฝ่ายเนื้อหนัง
การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านี้ก็จะสูญเสียความหมายทั้งหมดไป
มีเพียงเมื่อพระวิญญูญาณได้รับการสำแดงในร่างกายภาพอย่างเต็มเปี่ยมแล้วเท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองได้
และเมื่อนั้นเท่านั้นน้ำพระทัยของพระเจ้าจึงจะได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผล
เพียงภายหลังจากการแนะนำร่างกายฝ่ายเนื้อหนังและพระวิญญูญาณต่อมนุษย์โดยแยกกันต่างหากแล้วเท่านั้น
พระเจ้าจึงจะทรงชี้ให้เห็นถึงการไม่เปิดหูเปิดตาและการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ นั่นคือ
“ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ไม่เคยได้รู้จักเราอย่างแท้จริง เขาไม่เคยได้ใส่ใจเราเลยในช่วงระหว่างการเดินทางของเรา”
ในด้านหนึ่ง พระเจ้ากำลังตรัสว่าพระองค์ทรงซ่อนเร้นในร่างกายทางเนื้อหนังอย่างลับๆ
ไม่เคยทรงทำสิ่งใดที่เกินธรรมชาติให้ผู้คนเห็นเลย ในทางกลับกัน พระองค์ทรงบ่นว่ามนุษย์ไม่รู้จักพระองค์
ไม่มีข้อขัดแย้งใดๆ ในการนี้ ในข้อเท็จจริงนั้น จากทัศนคติอันละเอียด
ไม่ยากเลยที่จะเห็นว่าพระเจ้าทรงสัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายทั้งหลายของพระองค์จากทั้งสองด้านนี้
หากพระเจ้าจะต้องทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์อันเกินธรรมชาติ
พระองค์ก็จะจะไม่จำเป็นต้องทรงดำเนินพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ ด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์เอง
พระองค์ก็จะแค่ทรงสาปแช่งผู้คนจนถึงแก่ความตาย และพวกเขาก็จะตายทันที

และด้วยเหตุนี้ผู้คนทั้งหมดก็ควรจะเชื่อ—

แต่นี้ไม่ได้สัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายทั้งหลายของพระเจ้าในการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

หากพระเจ้าจะต้องทรงกระทำการดั่งนั้นอย่างแท้จริง

ผู้คนก็คงจะไม่มีวันสามารถเชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระองค์อย่างตระหนักรู้ได้

พวกเขาจะไม่สามารถมีความเชื่อที่แท้จริงได้ และยิ่งไปกว่านั้นคงจะเข้าใจผิดไปว่ามารเป็นพระเจ้า

ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ ผู้คนคงจะไม่มีวันสามารถรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า—

และการนี้ไม่ใช่แง่มุมหนึ่งของนัยสำคัญของสิ่งทรงเป็นของพระเจ้าในเนื้อหนังหรือ?

หากผู้คนไม่สามารถรู้จักพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าคลุมเครือองค์นั้น พระเจ้าเกินธรรมชาติองค์นั้น

คงจะมีอำนาจท่ามกลางมนุษย์ตลอดกาล และในการนี้

ผู้คนจะไม่ถูกรอบงำโดยมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองหรือ? กล่าวอย่างง่ายก็คือ มันจะไม่ใช่ซาตาน

มารที่มีอำนาจหรือ? “เหตุใดเราจึงพูดว่าเราได้เอาอำนาจกลับคืนแล้ว?

เหตุใดเราจึงพูดว่ามีนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์มากเหลือเกิน?”

ช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์คือช่วงเวลาที่พระองค์ทรงเอาอำนาจกลับคืน

และนั่นยังเป็นเวลาที่เทวสภาพของพระองค์อุบัติขึ้น โดยตรงเพื่อกระทำการด้วยเช่นกัน ผู้คนทั้งหมดค่อยๆ

มารู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง และด้วยเหตุนี้จึงลบที่ของซาตานในหัวใจของพวกเขาออกอย่างสิ้นเชิง

โดยให้ที่ที่ลึกยิ่งกว่าในหัวใจของพวกเขาแก่พระเจ้า ในอดีต

ผู้คนได้เห็นพระเจ้าในจิตใจของพวกเขาในภาพลักษณ์ของซาตาน

ในฐานะพระเจ้าองค์หนึ่งที่มีอาจมองเห็นและไม่อาจจับต้องได้

แต่กระนั้นพวกเขาก็ได้เชื่อว่าพระเจ้าองค์นี้ไม่เพียงแต่ดำรงอยู่เท่านั้น

แต่ยังสามารถกระทำการสำคัญและการอัศจรรย์ทุกลักษณะด้วยเช่นกัน

และสามารถเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายมากมาย เช่น ใบหน้าอันน่าเกลียดของพวกที่ถูกพวกปีศาจครอบงำ

นี่พิสูจน์อย่างเพียงพอได้ว่าพระเจ้าในจิตใจของผู้คนไม่ใช่พระฉายาของพระเจ้า

แต่เป็นรูปลักษณ์ของบางสิ่งนอกเหนือจากพระเจ้า พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์ทรงปรารถนาที่จะครอง 0.1

เปอร์เซ็นต์ของหัวใจของผู้คน นี่คือมาตรฐานสูงสุดจริงๆ ที่พระองค์ทรงขอจากมนุษย์

นอกเหนือจากสิ่งที่ผิดแล้ว ยังมีด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงสำหรับพระวาระเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

หากไม่ได้มีการอธิบายดั่งนั้นแล้ว ผู้คนคงจะคิดว่าข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขานั้นต่ำต้อยเกินไป

ราวกับว่าพระเจ้าได้เข้าพระทัยพวกเขาน้อยเกินไป นี่ไม่ใช่วิธีการคิดของมนุษย์หรือ?

โดยการผสมผสานสิ่งที่กล่าวไปข้างต้นและตัวอย่างของเปโตรที่ด้านล่าง

คนเราจะพบว่าเปโตรนั้นรู้จักพระเจ้าดีกว่าใครอื่นจริงๆ

ด้วยเหตุที่เขาสามารถหันหลังให้กับพระเจ้าคลุมเครือและไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้ เหตุใดจึงมีการเอ่ยถึงเป็นพิเศษถึงเรื่องที่ว่าบิดามารดาของเขาเป็นปีศาจที่ได้ต่อต้านพระเจ้า?

นั่นพิสูจน์ว่าเปโตรไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาพระเจ้าในหัวใจของเขา

บิดามารดาของเขาเป็นตัวแทนของพระเจ้าคลุมเครือ นี่คือประเด็นที่พระเจ้าทรงเอ่ยถึงพวกเขา

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ได้ใส่ใจกับข้อเท็จจริงนี้มากนัก แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขาจ่ออยู่กับคำอธิษฐานของเปโตร ในผู้คนบางคน

คำอธิษฐานของเปโตรอยู่ที่ริมฝีปากของพวกเขาตลอด ในจิตใจของพวกเขาอยู่เป็นนิรันดร์

ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่เคยเปรียบเทียบพระเจ้าคลุมเครือกับความรู้ของเปโตร

เหตุใดเปโตรจึงได้เปลี่ยนไปเป็นต่อต้านบิดามารดาของเขาและแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า?

เหตุใดเปโตรจึงได้กระตุ้นตัวเองด้วยบทเรียนทั้งหลายของพวกที่ได้ล้มเหลว?

เหตุใดเขาจึงได้ทำให้ความเชื่อและความรักของบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้รักพระเจ้าตลอดหลายยุคหลายสมัยกลมกลืนกัน?

เปโตรได้รู้ว่าบรรดาสิ่งด้านบวกทั้งหมดมาจากพระเจ้าและส่งออกมาจากพระองค์โดยตรงโดยไม่ได้อุทิศแด่
นโปเรสทาส นี่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าที่เขารู้จักนั้นทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

ไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงเกินธรรมชาติ

เหตุใดจึงกล่าวกันว่าเปโตรได้มุ่งความสนใจไปที่การทำให้ความเชื่อและความรักของบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมด
ที่ได้รักพระเจ้าตลอดหลายยุคหลายสมัยกลมกลืนกัน? จากการนี้สามารถเห็นได้ว่า

ความล้มเหลวของผู้คนตลอดหลายยุคหลายสมัยหลักๆ แล้วก็เป็นเพราะพวกเขาได้มีเพียงความเชื่อและความรัก

แต่ไม่สามารถรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง ผลก็คือ ความเชื่อของพวกเขายังคงคลุมเครืออยู่

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเอ่ยถึงความเชื่อของโยบหลายต่อหลายครั้ง โดยไม่ได้ตรัสว่าเขารู้จักพระเจ้า

และเหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่าโยบไม่เทียบเท่ากับเปโตร? คำพูดของโยบ ความว่า—

“ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ดวงตาข้าพระองค์เห็นพระองค์”—

แสดงให้เห็นว่าเขาเพียงมีความเชื่อเท่านั้น และไม่มีความรู้เลย พระวจนะที่ว่า

“ความแตกต่างแบบตรงกันข้ามของบิดามารดาของเปโตรได้ให้ความรู้ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับความรักมั่นคงและความ
กรุณาของเราแก่เปโตร” บ่อยครั้งที่กระตุ้นคำถามจำนวนมากจากผู้คนส่วนใหญ่ นั่นคือ

เหตุใดเปโตรจึงได้จำเป็นต้องมีความตรงกันข้ามเพื่อรู้จักพระเจ้า?

เหตุใดเขาจึงไม่สามารถรู้จักพระเจ้าโดยตรงได้?

เหตุใดจึงเป็นว่าเขาได้รู้จักเพียงความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้าเท่านั้น

และพระเจ้าไม่ได้ทรงสนทนากับอะไรอื่นอีกเลย?

มีเพียงหลังจากที่ระลึกได้ถึงความเป็นจริงของพระเจ้าคลุมเครือเท่านั้น
จึงจะเป็นไปได้ที่จะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง
จุดมุ่งหมายของพระวณะเหล่านี้คือเพื่อให้ผู้คนขับไล่พระเจ้าคลุมเครือในหัวใจของพวกเขา
หากผู้คนได้รู้จักพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าเรื่อยมาเสมอ นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้
พวกเขาคงจะรู้ความสามารถที่จะหยั่งรู้ความประพฤติของซาตาน
ด้วยเหตุที่ภายิตทั่วไปซึ่งเกี่ยวข้องกับมนุษย์นั้น—
“คนเราไม่ได้สังเกตพื้นดินเนวรบาจนกระทั่งคนผู้นั้นได้ข้ามภูเขาแล้ว”—
แสดงถึงประเด็นของพระเจ้าในการตรัสพระวณะเหล่านี้
เพราะพระองค์ทรงปรารถนาจะให้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความสัตย์จริงของตัวอย่างที่พระองค์ได้ประ
ทาน พระเจ้าทรงเน้นย้ำความกรุณาและความรักมั่นคงอย่างจงพระทัย
ทรงพิสูจน์ว่าผู้ที่เปโตรได้ดำเนินชีวิตอยู่นั้นคือยุคพระคุณ จากอีกมุมมองหนึ่ง
การนี้เผยโฉมหน้าอันน่าขยะแขยงของมาร
ผู้ที่ไม่ทำสิ่งใดนอกจากทำอันตรายต่อมนุษย์และทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
เป็นการทำให้ความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้าถึงกับแตกต่างอย่างแจ่มชัดมากขึ้นไปอีก
พระเจ้ายังทรงสรุปข้อเท็จจริงทั้งหลายเกี่ยวกับการทดสอบของเปโตรและทรงพรรณารูปการณ์แวดล้อมจริงของ
ข้อเท็จจริงเหล่านั้นด้วยเช่นกัน
เป็นการบ่งบอกเพิ่มเติมแก่ผู้คนที่พระเจ้าไม่ทรงเพียงมีความกรุณาและความรักมั่นคงเท่านั้น
แต่ยังทรงมีพระบารมีและพระพิโรธด้วยเช่นกัน
และบ่งบอกว่าบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตในสันติสุขไม่จำเป็นต้องดำเนินชีวิตท่ามกลางพระพรของพระเจ้า
การบอกเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ทั้งหลายของเปโตรหลังจากการทดสอบของเขาแก่ผู้คน
เป็นข้อพิสูจน์ที่ดีขึ้นไปอีกเสียด้วยซ้ำถึงความสัตย์ซื่อของคำพูดของโยบที่ว่า “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า
และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการสาธิตแสดงให้เห็นว่า
ความรู้ของเปโตรเกี่ยวกับพระเจ้าจริงๆ แล้วได้ไปถึงซึ่งอาณาจักรอันไม่เคยไปถึงก่อน
อาณาจักรที่ไม่เคยมีผู้คนของยุคสมัยทั้งหลายในอดีตได้สัมผัสฤทธิ์ผลเลย
ซึ่งยังเป็นดอกผลของการที่เขาทำให้ความเชื่อและความรักของบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้รักพระเจ้าตลอดห
ลายยุคหลายสมัยกลมกลืนกัน
และเป็นการหนุนใจของตัวเขาเองโดยใช้บทเรียนทั้งหลายของผู้คนที่ได้ล้มเหลวในอดีต ด้วยเหตุผลนี้
บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่บรรลุซึ่งความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าจึงได้รับการเรียกขานว่า “ดอกผล”
และนั่นรวมถึงเปโตร

คำอธิษฐานของเปโตรต่อพระเจ้าแสดงให้เห็นถึงความรู้ที่แท้จริงของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าในช่วงระหว่างการทดสอบของเขา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ทำให้สถานการณ์เสี่ยงก็คือว่า

เขาไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างครบถ้วน

ซึ่งเป็นสาเหตุที่พระเจ้าเพียงทรงขอที่จะ “ครอง 0.1 เปอร์เซ็นต์ของหัวใจของมนุษย์”

บนพื้นฐานของความรู้ของเปโตรเกี่ยวกับพระองค์ การที่แม้กระทั่งเปโตร มนุษย์ผู้ที่รู้จักพระเจ้าดีที่สุด

ไม่สามารถจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างถูกต้องแม่นยำแสดงให้เห็นว่า

พวกมนุษย์ขาดปฏิภาณที่จะรู้จักพระเจ้า ด้วยเหตุที่พวกเขาได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามเหลือเกิน

การนี้เปิดโอกาสให้ผู้คนรู้จักเนื้อแท้ของมนุษย์ เงื่อนไขเบื้องต้นสองอย่างนี้—

ความขาดพร่องปฏิภาณของผู้คนเพื่อการรู้จักพระเจ้าและการที่พวกเขาถูกซาตานแทรกซึมอย่างที่สุด—

คือตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ด้วยเหตุที่พระเจ้าเพียงทรงพระราชกิจด้วยพระวอนเท่านั้น พระองค์ไม่ทรงทำโครงการใดๆ

และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงมีที่เฉพาะในหัวใจของผู้คน แต่เหตุใดผู้คนจึงเพียงจำเป็นต้องสัมผัสผล 0.1

เปอร์เซ็นต์นั้นเพื่อทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า?

การนี้สามารถอธิบายได้โดยการที่พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างปฏิภาณนี้ในมนุษย์

หากเมื่อไม่มีปฏิภาณนี้มนุษย์กลับมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเต็ม 100 เปอร์เซ็นต์ เช่นนั้นแล้ว

ทุกการเคลื่อนไหวของพระเจ้าคงจะชัดเจนดังเช่นเวลากลางวันสำหรับพวกเขา—

และเมื่อพิจารณาธรรมชาติซึ่งมีมาแต่กำเนิดของมนุษย์ ผู้คนคงจะเป็นกบฏต่อพระเจ้าทันที

พวกเขาจะยืนขึ้นและต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผย ซึ่งก็คือวิธีที่ซาตานล้มลง

ดังนั้นพระเจ้าไม่เคยทรงประเมินค่าผู้คนต่ำไป ด้วยเหตุผลจริงๆ

ที่ว่าพระองค์ได้ทรงชำระและพวกเขาอย่างถ้วนทั่วแล้ว

และทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขาด้วยความชัดเจนราวกับแก้ว

กระทั่งลงไปถึงว่ามีน้ำมากแค่ไหนกันแน่ในเลือดของพวกเขา เช่นนั้นแล้ว

ธรรมชาติของมนุษย์ชาติชัดเจนมากขึ้นแค่ไหนสำหรับพระองค์? พระเจ้าไม่เคยทรงทำข้อผิดพลาด

และพระองค์ทรงเลือกพระวอนจากถ้อยคำรัสของพระองค์ด้วยความเที่ยงตรงอย่างที่สุด

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีข้อขัดแย้งระหว่างเปโตรซึ่งไม่มีการจับความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระ

เจ้า กับการที่เขามีความรู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น ทั้งสองอย่างนั้นไม่เกี่ยวพันกันอย่างสิ้นเชิง

การที่พระเจ้าได้ทรงเอ่ยถึงเขาเป็นตัวอย่างไม่ใช่เพื่อที่จะมุ่งความสนใจของผู้คนไปที่เปโตร

เหตุใดใครบางคนเช่น โยบจึงไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้า แต่กระนั้นเปโตรกลับมีความสามารถ?

เหตุใดพระเจ้าจะตรัสว่ามนุษย์สามารถบรรลุซึ่งการนี้ได้

แต่กระนั้นกลับตรัสว่านั่นเป็นเพราะฤทธาานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์? โดยธรรมชาติแล้วผู้คนจริงจัง หรือ? การนี้ไม่ง่ายสำหรับผู้คนที่จะรู้ คงจะไม่มีผู้ใดตระหนักถึงนัยสำคัญภายในของการนี้หากเราไม่ได้พูดถึงมัน จุดมุ่งหมายของพระวณะเหล่านี้คือเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกแก่ผู้คน

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถมีความเชื่อที่จะร่วมมือกับพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงจะสามารถทรงพระราชกิจด้วยความร่วมมือของมนุษย์ได้

เช่นนั้นคือสภาพการณ์จริงในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ และนั่นไม่อาจหยั่งลึกได้อย่างสิ้นเชิงสำหรับมนุษย์

การกำจัดที่ของซาตานในหัวใจของผู้คนและการมอบพื้นที่นั้นให้กับพระเจ้าแทน—

นี่คือการผลัดการจู่โจมของซาตานออก และด้วยเหตุนี้เท่านั้นจึงพูดได้ว่าพระคริสต์ได้เสด็จลงมายังแผ่นดินโลก ด้วยเหตุนี้เท่านั้นจึงพูดได้ว่าราชอาณาจักรทั้งหลายบนแผ่นดินโลกได้กลายเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์

ณ จุดนี้

การเอ่ยถึงการที่เปโตรได้เป็นแบบอย่างและต้นแบบมาเป็นเวลาหลายพันปีไม่ใช่เพื่อจะกล่าวเพียงแค่ว่าเขาเป็นแบบอย่างและต้นแบบ พระวณะเหล่านี้เป็นการสะท้อนของการสู้รบที่กำลังดำเนินไปในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ซาตานได้ทำงานในมนุษย์มาตลอดช่วงเวลานี้ด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ ที่จะกลืนกินเขา

ด้วยผลจากการนั้นจึงทำให้พระเจ้าทรงทำลายโลกและสูญเสียชีวิตทั้งหลายของพระองค์

แม้กระนั้นพระเจ้าได้ตรัสว่า

“ก่อนอื่นเราจะสร้างแบบอย่างเพื่อที่เราจะรับเอาสถานภาพที่เล็กที่สุดภายในหัวใจของมนุษย์ ณ ช่วงระยะนี้มนุษยชาติทั้งไม่ได้ทำให้เราพึงพอใจและไม่รู้จักเราอย่างเต็มที่ กระนั้นก็ตาม

เพราะฤทธาานุภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา

พวกมนุษย์จะกลายเป็นสามารถบนอบเราได้ทั้งหมดทั้งสิ้นและหยุดกบฏต่อเรา

และเราจะใช้ตัวอย่างนี้เพื่อกำราบซาตาน กล่าวคือ เราจะใช้ 0.1

เปอร์เซ็นต์นั้นของหัวใจของมนุษย์ที่เราครองเพื่อจะบังคับบังคับทั้งหมดยกเว้นที่ซาตานได้กวัดแกว่งเหนือมนุษยชาติเรื่อยมา” ดังนั้น

วันนี้พระเจ้าทรงเอ่ยถึงเปโตรว่าเป็นตัวอย่างเพื่อที่เขาอาจจะทำหน้าที่เป็นแม่แบบให้มวลมนุษย์ทั้งปวงเอาอย่างและปฏิบัติ เมื่อรวมกับบทตอนเปิดตัว

การนี้สาธิตแสดงให้เห็นความสัตย์จริงของสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับสภาพการณ์ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

นั่นคือ “วันนี้ไม่เหมือนอดีต นั่นคือ เราจะทำสิ่งทั้งหลายที่ไม่เคยได้เห็นกันนับตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลก

จะพูดวณะที่ไม่เคยได้ยินกันตลอดหลายยุคหลายสมัย ด้วยเหตุที่เราก่อให้ผู้คนทั้งปวงมารู้จักเราในเนื้อหนัง”

จากการนี้เป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้งว่าพระเจ้าได้ทรงเริ่มกระทำการตามพระวณะของพระองค์แล้วในวันนี้

ผู้คนสามารถเพียงเห็นว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นภายนอก พวกเขาไม่สามารถเห็นว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นจริงๆ

ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ และดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสโดยตรงว่า “เหล่านี้คือขั้นตอนของการบริหารจัดการของเรา แต่มนุษย์ไม่มีความเฉลียวใจใดๆ เลยแม้แต่หยดเดียว ถึงแม้ว่าเราจะได้พูดอย่างตรงๆ แต่ผู้คนยังคงสับสน เป็นการยากที่จะทำให้พวกเขาเข้าใจ การนี้ไม่ใช่ความต่ำต้อยของมนุษย์หรือ?”

มีพระวณะภายในพระวณะเหล่านี้ นั่นคือ

พระวณะเหล่านี้อธิบายว่าการสู้รบกำลังดำเนินไปในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ดังเช่นที่พรรณนาไว้ข้างต้น

น้ำพระทัยของพระเจ้าไม่ได้สัมฤทธิ์ผลโดยทั้งหมดทั้งมวลหลังจากการพรรณนาสั้นๆ

ของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องราวของเปโตร

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำการเรียกร้องต่อไปนี้จากมนุษย์เกี่ยวกับเรื่องของเปโตร นั่นคือ

“ตลอดทั่วทั้งจักรวาลและพื้นฟ้า ท่ามกลางทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก

ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกและในสวรรค์พยายามอย่างสุดความสามารถกับช่วงระยะสุดท้ายของงานของเรา แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ปรารถนาจะเป็นผู้ชมที่ถูกกองกำลังของซาตานคอยออกคำสั่งมิใช่หรือ?”

ผู้คนได้รับการทำให้รู้แจ้งอย่างลึกซึ้งหลังจากอ่านเกี่ยวกับความรู้ของเปโตร

และเพื่อที่จะได้มีประสิทธิภาพมากขึ้นไปอีก พระเจ้าจึงทรงแสดงให้เห็นผลที่ตามมาจากการเสเพล

การปล่อยตัวปล่อยใจ และความขาดพร่องความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงบอกมนุษยชาติ—อีกครั้ง และด้วยความเที่ยงตรงที่มากยิ่งขึ้น—ให้รู้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นจริงๆ

ในการสู้รบในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ด้วยเหตุนี้เท่านั้นผู้คนจึงระมัดระวังมากขึ้นต่อการถูกซาตานจับไป

ยิ่งไปกว่านั้น นั่นทำให้ชัดเจนว่าครั้งนี้หากผู้คนล้มลง

ครั้งนี้พวกเขาจะไม่ได้รับการช่วยเหลือโดยพระเจ้าอย่างที่พวกเขาเคยได้รับ เมื่อรับไว้เข้าด้วยกัน

คำตักเตือนเหล่านี้ทำให้ความประทับใจของมนุษยชาติเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าลึกซึ้ง

คำตักเตือนเหล่านี้ทำให้ผู้คนหวงแหนความล้ำค่าของความกรุณาของพระเจ้ายิ่งขึ้น

และเชิดชูพระวณะของพระเจ้าเกี่ยวกับคำตักเตือน

เพื่อที่จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดอาจจะบรรลุอย่างแท้จริง

ว่าด้วยชีวิตของเปโตร

เปโตรคือบุคคลต้นแบบของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติผู้เป็นแรงบันดาลใจอันเป็นที่รู้จักของผู้คนทั้งหมด เหตุใดใครบางคนที่จะเสนอธรรมดาคอนหนึ่งจึงได้รับการอุ้มชูเป็นแบบอย่างโดยพระเจ้าและได้รับการเชิดชูโดยชนรุ่นต่อๆ มา?

มันชัดเจนโดยไม่ต้องอธิบายว่าการนี้ไม่สามารถแยกออกจากการแสดงออกถึงความรักที่มีต่อพระเจ้าและความตั้งใจแน่วแน่ที่จะรักพระเจ้าของเขาได้เลย เรื่องที่ว่าหัวใจรักที่มีต่อพระเจ้าของเปโตรถูกสำแดงอย่างไร

และประสบการณ์ของชีวิตของเขาคืออะไรกันแน่นั้น

พวกเราต้องย้อนกลับไปสู่ยุคพระคุณเพื่อสำรวจธรรมเนียมปฏิบัติของยุคนั้นและเพื่อสังเกตเปโตรแห่งยุคนั้นอีกครั้ง

เปโตรเกิดในครอบครัวเกษตรกรชาวยิวธรรมดาคครอบครัวหนึ่ง

บิดามารดาของเขาเลี้ยงดูทุกคนในครอบครัวด้วยการทำเกษตรกรรม

และเขาเป็นลูกคนโตโดยมีพี่น้องชายหญิงรวมสี่คน แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ส่วนหลักของเรื่องราวของพวกเรา

เปโตรคือบุคคลหลักของเรา เมื่อเปโตรอายุห้าขวบ บิดามารดาของเขาเริ่มสอนให้เขาอ่านหนังสือ ในสมัยนั้น

คนยิวค่อนข้างมีความรู้ดี และมีความก้าวล้ำเป็นพิเศษในด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และการค้าขาย

สภาพแวดล้อมทางสังคมเช่นนั้นของพวกเขาส่งผลให้ทั้งบิดามารดาของเปโตรต่างได้รับการศึกษาขั้นสูง

แม้จะมาจากชนบท พวกเขาก็มีการศึกษาดีและเทียบได้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยทั่วไปในปัจจุบัน

เห็นได้ชัดว่านั่นนับเป็นพรของเปโตรที่ได้เกิดมาในสภาพสังคมที่ดีขนาดนั้น ด้วยความเฉลียวฉลาดและหัวใจ

เขาจึงพร้อมเปิดรับแนวคิดใหม่ๆ หลังจากเริ่มศึกษา

เขาก็เข้าใจสิ่งทั้งหลายได้อย่างง่ายดายมากในระหว่างศึกษาบทเรียน

บิดามารดาของเขาภาคภูมิใจที่มีบุตรชายฉลาดหลักแหลมอย่างนั้น

และพยายามสุดกำลังเพื่อให้เขาได้เข้าโรงเรียน

โดยหวังว่าเขาจะสามารถทำให้ตัวเองมีชื่อเสียงและมีตำแหน่งที่เป็นทางการสักอย่างในสังคม โดยไม่รู้ตัว

เปโตรได้กลับกลายเป็นสนใจในพระเจ้า ซึ่งส่งผลโดยเฉพาะให้เขาซึ่งขณะนั้นอยู่ในวัย 14

ปีและอยู่ในชั้นมัธยมรู้สึกระอาเต็มทีกับหลักสูตรของวัฒนธรรมกรีกโบราณที่กำลังศึกษาอยู่

โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่ไม่มีตัวตนจริงและเหตุการณ์ที่ถูกปรุงแต่งเรื่องขึ้นในประวัติศาสตร์กรีกโบราณ

นับจากนั้น เปโตรที่เพิ่งย่างเข้าสู่วัยแรกรุ่นก็เริ่มพยายามศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์และโลกกว้าง

มโนธรรมของเขาไม่ได้บังคับให้เขาชำระความเจ็บปวดที่บิดามารดาของเขาได้รับไว้

เพราะเขาเห็นชัดว่าผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตในสภาวะหลอกตัวเองกันอยู่

พวกเขาทั้งหมดต่างก็กำลังดำเนินชีวิตอย่างไร้ความหมาย

กำลังทำลายชีวิตตนเองไปกับการดิ้นรนเพื่อความอุดมด้วยโภภทรัพย์และการเป็นที่ยอมรับ
ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเขานั้น โดยส่วนมากแล้วเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เขาอยู่นั่นเอง
ยิ่งผู้คนมีความรู้มากขึ้นเท่าใด สัมพันธภาพระหว่างบุคคลและโลกภายในของพวกเขาที่ยังซับซ้อนมากขึ้นเท่านั้น
และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงดำรงอยู่อย่างเปล่าดายมากขึ้นเท่านั้น ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้
เปโตรได้ใช้เวลาว่างเพื่อเขียนเขียนที่ต่างๆ อันหลากหลาย ซึ่งโดยมากเป็นการไปหาบรรดาบุคคลด้านศาสนา
ในใจของเขานั้น ดูเหมือนจะมีเค้าความรู้สึกรางๆ
ว่าศาสนาอาจมีความสามารถที่จะอธิบายเรื่องราวทั้งหมดที่อธิบายไม่ได้ในโลกมนุษย์
และดังนั้นเขาจึงจะไปเข้าร่วมรอบนัมัสการที่ธรรมศาลาใกล้เคียงบ่อยๆ บิดามารดาของเขาไม่รู้ในการนี้
และในไม่ช้า เปโตรผู้ซึ่งมีบุคลิกลักษณะดีและเรียนเก่งตลอดมาก็เริ่มเกลียดการไปโรงเรียนขึ้นมา
ภายใต้การเคี่ยวเข็ญของบิดามารดาของเขา เขาก็จบชั้นมัธยมได้อย่างฉิวเฉียด
ขณะวัยน้ำในมหาสมุทรแห่งความรู้จนถึงฝั่ง เขาได้สุดหัวใจเข้าลึกๆ นับตั้งแต่นั้นมา
จะไม่มีใครสั่งสอนหรือหน่วงเหนี่ยวเขาได้อีกต่อไป

หลังจากเรียนจบ เขาเริ่มอ่านหนังสือทุกประเภท แต่ในวัย 17 ปี เขายังคงมีประสบการณ์กับโลกกว้างไม่มากนัก
หลังจากที่จบการศึกษาจากโรงเรียน เขาหาเลี้ยงชีวิตด้วยการทำเกษตรกรรมพร้อมกับ
กับหาเวลามากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้เพื่ออ่านหนังสือและเข้าร่วมรอบนัมัสการทางศาสนา
บิดามารดาของเขาซึ่งหวังในตัวเขาอย่างมากตลอดมามักสาปแช่งฟ้าบ่อยๆ สำหรับ “ลูกชายหัวกบฏ” ของตน
ถึงกระนั้นนี่ก็ไม่อาจกีดขวางความหิวและความกระหายความชอบธรรมของเขาได้
เปโตรได้ทนทุกข์กับความล้มเหลวเป็นจำนวนไม่น้อยในประสบการณ์ของเขา
แต่หัวใจของเขานั้นเป็นหัวใจอันกระหายแรงกล้า และเขาก็ได้เติบโตขึ้นเช่นต้นหญ้าภายหลังฝน ไม่นานนักเขาก็
“มีวาสนา” พอลงได้พบกับบุคคลอาวุโสบางคนในโลกศาสนา
และเพราะการถวิลหาของเขานั้นแรงกล้ามาก เขาจึงเริ่มเข้าร่วมพบปะกับพวกเขาบ่อยยิ่งขึ้นทุกที
จนกระทั่งใช้เวลาเกือบทั้งหมดของเขาในหมู่พวกเขา ขณะจมอยู่ในความสุขปลื้มปริ่ม จู่ๆ
เขาก็ได้ตระหนักว่าผู้คนเหล่านี้ส่วนใหญ่เชื่อด้วยปาก
และพวกเขาไม่ได้มอบหัวใจของพวกเขาให้กับการเชื่อของพวกเขา
แล้วเปโตรผู้มีจิตวิญญาณที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์จะสามารถทนยอมรับเรื่องราวร้ายขนาดนั้นได้อย่างไร?
เขาได้ตระหนักว่าผู้คนเกือบทั้งหมดที่เขาสมาคมด้วยนั้นคือสัตว์เดียรัจฉานในร่างมนุษย์—
พวกมันคือสัตว์ในรูปโฉมอย่างมนุษย์นั่นเอง ณ เวลานั้น เปโตรไร้เดียงสามาก ดังนั้นในหลายๆ
วาระเขาจึงวิงวอนพวกเขาจากหัวใจ
ทว่าบุคคลทางศาสนาที่เจ้าเล่ห์เพทุบายเหล่านี้จะสามารถฟังเสียงแว่วของเด็กรุ่นผู้เปี่ยมหัวใจรักผู้นี้ได้

อย่างไร? ณ เวลานี้เองที่เปโตรรู้สึกถึงความว่างเปล่าอันแท้จริงของชีวิตมนุษย์ กล่าวคือ
เพียงอย่างก้าวแรกบนเวทีชีวิตของเขาเขาก็ล้มเหลวเสียแล้ว...หนึ่งปีต่อมา
เขาได้ถอยห่างจากธรรมศาลานี้และเริ่มใช้ชีวิตอย่างอิสระ

ความล้มเหลวทำให้เปโตรวัย 18 เป็นผู้ใหญ่และเจนโลกมากขึ้น
ไม่มีร่องรอยของความไม่รู้ประสาอย่างวัยแรกรุ่นของเขาอีกต่อไป
ความไร้เดียงสาและความใสซื่อของวัยหนุ่ม ได้ถูกทำลายลงอย่างไม่ปราณีปราศรัยด้วยความพ่ายแพ้ที่เขาได้ทนทุ
กข์ และเขาก็ได้เริ่มต้นชีวิตเช่นชาวประมง หลังจากนั้น จะพบเห็นผู้คนฟังเขาเทศนาจากบนเรือของเขา
ขณะเขาจับปลาเพื่อหาเลี้ยงชีพ เขาก็จะเผยแพร่ข่าวสารไปด้วยในทุกที่ที่เขาไป
และทุกคนที่ฟังเขาเทศนาล้วนแต่ใส่ใจกับคำเทศนาของเขาอย่างเต็มที่
เพราะสิ่งที่เขาได้กล่าวถึงนั้นกระทบใจของสามัญชนทั่วไป
และพวกเขาทั้งหมดต่างก็ตื่นตัวใจอย่างมากกับความสัจซื่อของเขา เขามักสอนให้ผู้คนปฏิบัติต่อผู้อื่นจากหัวใจ
เรียกของค์อธิปไตยแห่งฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง
และไม่ให้เพิกเฉยต่อมโนธรรมของพวกเขาและกระทำสิ่งทั้งหลายที่น่าละอายในเรื่องทั้งหมดที่ทำให้พระเจ้าที่พ
วเขารักในหัวใจพึงพอพระทัย...ผู้คนมักซาบซึ้งใจอย่างลึกซึ้งหลังจากได้ฟังคำเทศนาของเขา
พวกเขาทั้งหมดรู้สึกได้รับแรงบันดาลใจจากเขาและตื่นตัวใจจนน้ำตาไหลอยู่บ่อยครั้ง ในตอนนั้น
เขาได้รับการเลื่อมใสอย่างมากจากบรรดาผู้ติดตามของเขาทั้งหมด
ผู้ซึ่งแน่นแฟ้นกันทั้งหมดและตามธรรมดาแล้วมีจำนวนน้อยมากเมื่อพิจารณาว่าสังคมเป็นอย่างไรในเวลานั้น
เปโตรเองก็ถูกข่มเหงโดยองค์ประกอบทางศาสนาของสังคมในเวลานั้นเช่นกัน ทั้งหมดนี้มีผลโดยเฉพาะก็คือว่า
เป็นเวลาสองปีที่เขาต้องย้ายที่อยู่ไปเรื่อยๆ รวมทั้งใช้ชีวิตอย่างสันโดษ
ในระหว่างสองปีแห่งประสบการณ์ที่ไม่ธรรมดานี้ เขาได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกมากมาย
และได้เรียนรู้สิ่งทั้งหลายมากมายที่เขาไม่มีความรู้มาก่อน จนกระทั่งเขาได้กลายเป็นคนละคนกับตัวตนวัย 14 ปี
ซึ่งตอนนี้เขาดูเหมือนจะไม่มีอะไรเหมือนตัวตนนั้นเลย ในช่วงสองปีนี้ เขาได้พบผู้คนทุกประเภท
และได้เห็นความจริงทุกรูปแบบเกี่ยวกับสังคม ผลก็คือ เขาค่อยๆ
เริ่มถอยตนเองออกจากพิธีกรรมในลักษณะทั้งหมดทั้งสิ้นจากโลกศาสนา
เขายังได้รับผลอย่างลึกซึ้งจากพัฒนาการในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลานั้นเช่นกัน
ซึ่งห้วงเดียวกันนั้น พระเยซูได้กำลังทรงพระราชกิจมาหลายปีแล้ว
ดังนั้นงานของเปโตรจึงได้รับอิทธิพลจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลานั้นด้วย
แม้ว่าเขาจะยังไม่ได้พบกับพระเยซู ด้วยเหตุผลนี้ เมื่อเปโตรกำลังเทศนา
เขาจึงได้รับหลายสิ่งที่เหล่าวิสุทธิชนรุ่นก่อนๆ หน้านั้นไม่เคยได้รับ แน่แน่นอนว่า ห้วงเวลานั้น

เขาตระหนักถึงพระเยซูอยู่บ้าง แต่เขายังไม่เคยมีโอกาสดูได้พบพระองค์แบบซึ่งหน้า
เขาได้แต่หวังและถวิลหารอคอยที่จะได้พบกับบุคคลแห่งสวรรค์ผู้นั้นที่ทรงถือกำเนิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
ยามเย็นวันหนึ่งเปโตรกำลังจับปลาจากเรือของเขา (ใกล้กับชายทะเลที่ตอนนั้นรู้จักกันในนามของทะเลกาลิลี)
เขามีเบ็ดตกปลาอยู่ในมือ ทว่าในใจเขามีสิ่งอื่นๆ อยู่
อาทิตย์อัสดงอาบแสงบนผิวน้ำดูคล้ายมหาสมุทรเดือดอันกว้างใหญ่
แสงนั้นสะท้อนไปบนใบหน้าอ่อนเยาว์แต่ดูสงบและราบเรียบของเปโตร เขาดูคล้ายอยู่ในภวังค์ความคิด
ชั่วขณะนั้นเอง สายลมอ่อนๆ ก็กระพือมา และเขาก็พลันรู้สึกถึงความเปล่าเปลี่ยวของตัวเอง
ซึ่งทำให้เขามีสำนึกรับรู้ความหนาวเย็นขึ้นมาในทันที
ขณะที่คลื่นมหาสมุทรพรั่งพรายระยิบระยับเมื่อต้องแสง เป็นที่ชัดเจนว่าเขาไม่มีอารมณ์จับปลาเสียเลย
ขณะที่เขามัวแต่ครุ่นคิดอยู่นั้น เขาก็พลันได้ยินเสียงใครคนหนึ่งด้านหลังเขากล่าวว่า “ซีโมนบุตรโยนาห์
ชาวยิวเอ๋ย วันเวลาของชีวิตของท่านนั้นเปล่าเปลี่ยว ท่านจะติดตามเรามาหรือไม่?” ด้วยความตกตะลึง
เปโตรปล่อยคันเบ็ดที่เขาถืออยู่มาตลอดหลุดจากมือในทันที ซึ่งก็จมดิ่งสู่ก้นทะเลอย่างฉับพลัน
เปโตรรีบหันกลับมาเห็นชายผู้หนึ่งยืนอยู่บนเรือของเขา เขามองดูพระองค์ตั้งแต่หัวจรดเท้า กล่าวคือ
ผมของชายผู้นี้ที่ยาวลงประปรายดูเป็นสีเหลืองทองอ่อนๆ ในแสงอาทิตย์ พระองค์ทรงสวมฉลองพระองค์สีเทา
ทรงสูงระดับปานกลาง และทรงอยู่ในชุดอย่างชายชาวยิวตั้งแต่พระเศียรจรดพระบาท ในแสงสลัวราง
ชุดสีเทาของชายผู้นี้ดูเป็นสีดำน้อย และพระพักตร์ของพระองค์ดูคล้ายจะเปล่งประกายเล็กน้อย
หลายครั้งที่เคยที่เปโตรได้พยายามที่จะพบพระเยซู แต่ไม่เคยทำสำเร็จ ณ ชั่วขณะนั้น ลึกๆ ในใจของเขา
เปโตรเชื่อว่าชายผู้นี้ต้องเป็นองค์บริสุทธิ์แห่งใจของเขา
และดังนั้นเขาจึงหมอบราบลงกับพื้นเรือหาปลาและกล่าวว่า
“เป็นไปได้ไหมว่าพระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งได้เสด็จมาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของราชอาณาจักรแห่ง
สวรรค์? ข้าพระองค์ได้ยินเรื่องประสบการณ์ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่เคยได้พบพระองค์มาก่อน
ข้าพระองค์ต้องการที่จะติดตามพระองค์มาตลอด แต่ข้าพระองค์หาพระองค์ไม่พบ” ขณะนั้น
พระเยซูได้ทรงขยับเข้าไปที่หัวเรือแล้ว และทรงนั่งอยู่เงียบๆ ตรงนั้น: “ลุกขึ้นแล้วมานั่งข้างๆ เราเถิด”
พระองค์ตรัส “เรามาที่นี่เพื่อเสาะหาบรรดาผู้ที่รักเราจริงๆ
เราได้มาอย่างเจาะจงเป็นพิเศษเพื่อเผยแพร่ว่าข่าวประเสริฐของราชอาณาจักรแห่งสวรรค์
และเราจะท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดินเพื่อเสาะหาบรรดาผู้ที่มิใช่เดียวกันกับเรา ท่านเต็มใจหรือไม่?” เปโตรตอบว่า
“ข้าพระองค์ต้องติดตามผู้ที่ถูกส่งมาโดยพระบิดาแห่งสวรรค์
ข้าพระองค์ต้องยอมรับผู้ที่ถูกเลือกโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเมื่อข้าพระองค์รักพระบิดาแห่งสวรรค์
ข้าพระองค์จะไม่สามารถเต็มใจที่จะติดตามพระองค์ได้อย่างไร?”

แม้ถ้อยคำของเปโตรจะเต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาแต่พระเยซูก็เยี่ยมพระสรวลและผงกพระเศียรอย่างพึงพอพระทัย ณ ช่วงเวลานั้นเอง ความรู้สึกแห่งความรักอย่างบิดาที่มีต่อเปโตรก็เพิ่มมากขึ้นภายในพระองค์

เปโตรได้ติดตามพระเยซูอยู่หลายปีและได้เห็นมากมายในพระองค์ที่ไม่มีอยู่ในผู้อื่น

หลังจากติดตามพระองค์มาหนึ่งปี เปโตรได้รับการทรงเลือกโดยพระเยซูจากท่ามกลางสาวกทั้ง 12 คน (แน่นอนว่าพระเยซูไม่ได้ตรัสการนี้ออกมาดังๆ และคนอื่นๆ ก็ไม่ตระหนักรู้การนี้เลย) ในชีวิต

เปโตรได้ประเมินตัวเขาเองตามทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูทรงกระทำ ที่ชัดเจนที่สุดคือ

เนื้อสารที่พระเยซูได้ทรงเทศนานั้นได้รับการสลักในใจของเขา

เขาได้ทုံมเทอุทิศและจงรักภักดีต่อพระเยซูอย่างถึงที่สุด และเขาไม่เคยกล่าวเรื่องคับข้องใจอันใดต่อพระองค์เลย ผลก็คือ เขาจึงกลายเป็นมิตรสหายผู้สัตย์ซื่อของพระเยซูในทุกหนแห่งที่พระองค์เสด็จไป

เปโตรได้สังเกตการสอนของพระเยซู พระวจนะอันอ่อนสุภาพของพระองค์ พระกระยาหารที่พระองค์ทรงรับ เครื่องแต่งกายของพระองค์ ที่ถึบนอนของพระองค์ และวิธีที่พระองค์ได้ทรงเดินทาง

เขาได้เฝ้าอย่างพระเยซูในทุกเรื่องราว เขาไม่เคยคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมอแต่ได้ปลดทิ้งทั้งหมดที่พื้นสมัย

ติดตามแบบอย่างของพระเยซูทั้งด้านคำพูดและความประพฤติ

ห้วงนั้นเองที่เปโตรรู้สึกได้ว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกและสรรพสิ่งล้วนอยู่ในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และโดยเหตุผลนี้ เขาจึงไม่มีตัวเลือกของตนเอง

เปโตรยังได้ซึมซับทั้งหมดที่พระเยซูทรงเป็นและใช้มันเป็นแบบอย่างด้วยเช่นกัน

พระชนม์ชีพของพระเยซูแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้ทรงคิดว่าพระองค์เองชอบธรรมเสมอในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ แทนที่จะใช้อวดพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงเคลื่อนไหวผู้คนด้วยความรัก

หลากหลายสิ่งได้แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่พระเยซูทรงเป็น

และด้วยเหตุผลนี้เปโตรจึงได้เฝ้าอย่างทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระองค์

ประสบการณ์ของเปโตรทำให้เขามีสำนึกรับรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับความน่ารักชื่นชมของพระเยซู

และเขาได้กล่าวบางอย่างเช่น “ข้าพระองค์ได้เสาะหาองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทั่วจักรวาล

และข้าพระองค์ได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกและสรรพสิ่ง

และดังนั้นข้าพระองค์จึงได้รับสำนึกรับรู้อันลุ่มลึกถึงความน่ารักชื่นชมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ อย่างไรก็ตาม

ข้าพระองค์ไม่เคยมีความรักอันจริงแท้ในหัวใจของข้าพระองค์เองเลย

และข้าพระองค์ไม่เคยเห็นความน่ารักชื่นชมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ด้วยตาของข้าพระองค์เอง วันนี้

ในสายพระเนตรขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ข้าพระองค์ได้รับการพิจารณาตัดสินด้วยความโปรดปรานโดยพระองค์ตลอดมา

และในที่สุดข้าพระองค์ก็ได้รู้สึกถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า

ในที่สุดข้าพระองค์ก็ได้ค้นพบว่าไม่เพียงแค่การได้ทรงสร้างสรรพสิ่งของพระเจ้าที่ทำให้มนุษยชาติรักพระองค์เท่านั้น แต่ในชีวิตประจำวันของข้าพระองค์

ข้าพระองค์ได้พบความน่ารักชื่นชมอันไร้ขอบเขตของพระองค์อีกด้วย

นั่นอาจสามารถเป็นไปได้อย่างไรที่จะถูกจำกัดอยู่เฉพาะสิ่งที่มองเห็นได้ในขณะนี้? เมื่อเวลาผ่านไปหลายอย่างที่น่ารักชื่นชมก็ผุดขึ้นภายในเปโตรด้วยเช่นกัน เขาได้เชื่อฟังพระเยซูมากขึ้น และแน่นอนว่าเขาเองก็ได้ทนทุกข์กับความล้มเหลวไม่น้อยเช่นกัน เมื่อพระเยซูทรงพาเขาไปในที่ต่างๆ เพื่อไปเทศนา เปโตรถ่อมตนและฟังคำเทศนาของพระเยซูเสมอ

เขาไม่เคยกลับกลายเป็นโอหังด้วยข้อที่ว่าเขาติดตามพระเยซูมาหลายปี

หลังจากที่ได้รับการบอกเล่าจากพระเยซูว่าเหตุผลที่พระองค์ได้เสด็จมาก็เพื่อที่จะถูกตรึงกางเขนเพื่อที่พระองค์จะสามารถทำพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ เปโตรรู้สึกถึงความระทมในใจและร้องไห้เงียบๆ เพียงลำพังอย่างไรก็ตาม วัน “แสนเลวร้าย” ก็ได้มาถึงในที่สุด หลังจากที่พระเยซูทรงถูกจับ

เปโตรร้องไห้ลำพังในเรือหาปลาของเขา และได้อธิษฐานถึงการนี้อยู่หลายครั้ง ทว่าในหัวใจของเขา

เขารู้ว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา และว่าไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงการนั้นได้

เขายังคงระทมและน้ำตาคลอก็โดยเหตุจากรักของเขาเท่านั้น แน่แน่นอนว่านี่คือความอ่อนแอของมนุษย์ ดังนั้น เมื่อเขาได้รู้ว่าพระเยซูจะทรงถูกตรึงกางเขน เขาจึงถามพระเยซูว่า “หลังจากที่พระองค์ทรงจากไปแล้ว พระองค์จะทรงกลับมาอยู่ท่ามกลางพวกเราและดูแลพวกเราหรือไม่?

พวกเราจะยังคงสามารถพบพระองค์ได้ไหม?”

แม้ถ้อยคำเหล่านั้นจะฟังดูไร้เดียงสาอย่างมากและเต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดอย่างมนุษย์

แต่พระเยซูก็ทรงรู้ถึงความขมขื่นของความทุกข์ของเปโตร ดังนั้นโดยผ่านทางความรักของพระองค์ พระองค์จึงรู้สึกเห็นพระทัยความอ่อนแอของเปโตร: “เปโตรเอ๋ย เราได้รักท่านมาตลอด ท่านรู้ใช่ไหม?

แม้ว่าไม่มีเหตุผลเบื้องหลังสิ่งที่ท่านพูด พระบิดาก็ได้ทรงสัญญาว่าหลังจากการเป็นขึ้นจากความตายของเรา เราจะปรากฏต่อผู้คนเป็นเวลา 40 วัน

ท่านไม่เชื่อหรือว่าวิญญาณของเราจะประทอนพระคุณแก่พวกท่านทั้งหมดเป็นนิรันดร์?”

แม้เปโตรจะรู้สึกสบายใจบ้างจากการนี้ แต่เขาก็ยังคงรู้สึกว่ายังมีสิ่งหนึ่งขาดหายไป และดังนั้น

หลังจากทรงฟื้นขึ้นจากความตาย พระเยซูจึงทรงปรากฏต่อหน้าเขาอย่างเปิดเผยเป็นครั้งแรก อย่างไรก็ตาม เพื่อป้องกันไม่ให้เปโตรยึดติดกับมโนคติที่หลงผิดของเขาต่อไป

พระเยซูจึงได้ทรงปฏิเสธมื้ออาหารอันเพียบพร้อมที่เปโตรได้เตรียมสำหรับพระองค์

และได้ทรงหายลับไปในพริบตา นับจากช่วงขณะนั้นเป็นต้นมา

ในที่สุดเปโตรก็มีความเข้าใจองค์พระเยซูเจ้าลึกซึ้งขึ้นและรักพระองค์ยิ่งขึ้นไปอีก

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเปโตรอยู่บ่อยครั้ง
พระองค์ได้ทรงปรากฏต่อเปโตรอีกสามครั้งภายหลังจากสิ้น 40 วันและพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์
การทรงปรากฏแต่ละครั้งเกิดขึ้นตรงกับเมื่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ใกล้จะสำเร็จและพระราชกิจใ
มกำลังจะเริ่มขึ้น

ตลอดชีวิตของเขา เปโตรหาปลาเพื่อเลี้ยงชีพ แต่ที่มากไปกว่านั้นคือ เขามีชีวิตอยู่เพื่อเทศนา
ในช่วงปลายชีวิตของเขา เขาได้เขียนจดหมายฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สองของเปโตร
รวมถึงจดหมายอีกหลายฉบับถึงคริสตจักรแห่งฟีลาเดลเฟียในสมัยนั้น
ผู้คนในช่วงเวลานี้ต่างซาบซึ้งใจอย่างลึกซึ้งโดยเขา แทนที่จะสอนผู้คนโดยใช้วิทยฐานะของเขาเอง
เขาได้มอบเสรียชีวิตที่เหมาะสมแก่พวกเขา เขาไม่เคยลืมคำสอนของพระเยซูก่อนที่พระองค์จะทรงจากไป
และได้รับแรงบันดาลใจจากถ้อยคำเหล่านั้นตลอดชั่วชีวิตของเขา ขณะติดตามพระเยซู
เขาได้ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะตอบแทนความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความตายของเขาและที่จะติดตามแ
บบอย่างของพระองค์ในทุกสรรพสิ่ง พระเยซูทรงเห็นด้วยกับการนี้ ดังนั้นเมื่อเปโตรอายุได้ 53 ปี (กว่า 20
ปีหลังจากการจากไปของพระเยซู) พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเขาเพื่อช่วยให้เขาสนใจในความมุ่งมาดปรารถนา
ในช่วง 7 ปีหลังจากนั้น เปโตรได้ใช้ชีวิตเพื่อที่จะรู้จักตัวเขาเอง วันหนึ่งเมื่อสิ้นสุดช่วงเวลา 7 ปีนี้
เขาได้ถูกตรึงกางเขนแบบกลับหัวลง ด้วยเหตุนี้ชีวิตอันไม่ธรรมดาของเขาจึงสิ้นสุดลง

บทที่ 8

เมื่อพระเจ้าตรัสจากมุมมองของพระวิญญาณ พระกระแสนิ่งของพระองค์จะชี้นำไปยังมนุษยชาติทั้งปวง

เมื่อพระเจ้าตรัสจากมุมมองของมนุษย์

พระกระแสนิ่งของพระองค์จะชี้นำไปยังบรรดาผู้ที่ติดตามการทรงนำของพระวิญญาณของพระองค์ทั้งหมด

เมื่อพระเจ้าตรัสในสถานะบุรุษที่สาม (จากสิ่งที่ผู้คนอ้างอิงว่าเป็นมุมมองของผู้สังเกตการณ์)

พระองค์ทรงแสดงให้เห็นให้ผู้คนเห็นพระวาระของพระองค์โดยตรง

เพื่อที่พวกเขาจะมองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นผู้แสดงความคิดเห็น

และสำหรับพวกเขาแล้วมันดูเหมือนว่ามีสิ่งต่างๆ ที่ไร้เขตคั่นออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์

สิ่งซึ่งมนุษย์ไม่มีความรู้และสิ่งซึ่งพวกเขาไม่สามารถหยั่งถึงได้ นี่ไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

เมื่อพระเจ้าตรัสจากมุมมองของพระวิญญาณ มนุษย์ทั้งปวงก็ประหลาดใจ

“ความรักของเหล่ามนุษย์ต่อเรานั้นเล็กจิ๋ว และความเชื่อของพวกเขาในเรานั้นน้อยนิดอย่างน่าเวทนาเช่นกัน

หากเราไม่ได้ใช้ส่วนที่หนักหน่วงที่สุดของวาระของเราตรงไปยังจุดอ่อนต่างๆ ของผู้คน

พวกเขาก็จะอวดตัวและพุดเกินจริง พุดจาที่ยังยโสและคิดหาทฤษฎีอันคู่เคียด

ราวกับว่าพวกเขารอบรู้และรู้ทุกสิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับแผ่นดินโลก”

วาระเหล่านี้ไม่เพียงแค่เปิดเผยมนุษยชาติอย่างที่พวกเขาเป็นจริงๆ

และตำแหน่งที่พระเจ้าทรงมีในหัวใจของพวกมนุษย์เท่านั้น แต่ยังตีแผ่ทั้งชีวิตของมวลมนุษย์

แต่ละบุคคลเชื่อว่าพวกเขาเหนือธรรมดา ถึงกระนั้นก็ไม่แม้แต่จะรู้ว่ามีความล้ำลึกว่า “พระเจ้า” อยู่ด้วย

เพราะฉะนั้น พวกเขาจึงกล้าคิดหาทฤษฎีอันคู่เคียด อย่างไรก็ตาม “การคิดหาทฤษฎีอันคู่เคียด” นี้ไม่ใช่ “การพุด”

ในสำนึกรับรู้ที่ผู้คนเข้าใจมัน ตรงกันข้าม

มันหมายความว่าพวกมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วเสียมากกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำ

ทุกการกระทำที่พวกเขาทำตรงกันข้ามกับพระเจ้าและต่อต้านพระองค์โดยตรง

และเนื้อแท้ของการกระทำของพวกเขามาจากซาตานและเป็นการต่อต้านพระเจ้า

และมีเจตนาที่จะล้มทฤษฎีหรือสภาพ ซึ่งสวนทางกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสว่าพวกมนุษย์ทั้งหมดคิดหาทฤษฎีอันคู่เคียด

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่าส่วนที่หนักหน่วงที่สุดของพระวาระของพระองค์ถูกชี้นำไปยังจุดอ่อนต่างๆ

ของมนุษย์? เป็นเพราะว่า หากพระองค์ไม่ได้ทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆ ที่ซ่อนเร้นลึกๆ อยู่ในหัวใจของผู้คน

โดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วคงจะไม่มีใครบนอบ เมื่อเป็นเช่นนั้น

ผู้คนย่อมจะไม่เข้าใจตัวพวกเขาเอง และพวกเขาคงจะไม่ยึดถือพระเจ้าในความเคารพ กล่าวอีกนัยหนึ่ง

หากเจตนาของผู้คนไม่ถูกตีแผ่ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็จะกล้าทำทุกอย่าง—

บางทีแม้กระทั่งคำสาปโดยตรงต่อสวรรค์หรือต่อพระเจ้า เหล่านี้คือจุดอ่อนของมนุษยชาติ เพราะฉะนั้น
พระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า

“เราเดินทางไปทั่วทุกมุมของสากลพิภพในการสำรวจค้นหาที่ไม่สิ้นสุดของบรรดาผู้ที่อยู่ในแนวเดียวกันกับเจตนารมย์ของเราและเหมาะสมกับการใช้งานของเรา” ถ้อยแถลงนี้

เมื่อเชื่อมโยงกับสิ่งที่ถูกพูดไว้ในภายหลังเกี่ยวกับการกล่าวท้าทายราชอาณาจักรที่ดั่งขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ ทำให้ปรากฏชัดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงมีส่วนร่วมในพระราชกิจใหม่บนแผ่นดินโลก

มันเป็นเพียงว่าพวกมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นการนี้ได้ด้วยตาทางกายภาพของพวกเขา

เนื่องจากการพูดว่าพระวิญญาณกำลังทรงพระราชกิจใหม่บนแผ่นดินโลก

ทั้งสากลพิภพก็ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

เหล่าบุตรของพระเจ้าและผู้คนของพระเจ้าเริ่มยอมรับคำพยานเกี่ยวกับการทรงจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

แต่ที่มากกว่านั้น ทุกศาสนาและทุกนิกาย ทุกชนชั้นและทุกสถานที่ก็ยอมรับมันในระดับที่หลากหลาย

มันคือการเคลื่อนไหวครั้งยิ่งใหญ่ของสากลพิภพในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

มันเขย่าทั้งโลกศาสนาจนถึงแกนของมัน ซึ่งบางส่วนเป็นสิ่งที่ “แผ่นดินไหว” ที่ถูกเอ่ยถึงก่อนหน้านี้อ้างอิงถึง ถัดไป เหล่าทูตสวรรค์เริ่มงานของพวกเขาอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ

และผู้คนแห่งอิสราเอลก็กลับไปที่บ้านของพวกเขา ไม่มีวันต้องร่อนเร่อีก

และบรรดาผู้ที่ถูกรวมไว้ด้วยทั้งหมดก็ยอมรับการถูกเลี้ยง ในทางตรงกันข้าม

ชาวอียิปต์เริ่มแยกตัวจากวงเขตแห่งความรอดของเรา นั่นคือ พวกเขาได้รับการติสสอนของเรา

(แต่นั่นยังไม่ได้เริ่มอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ) ดังนั้น เมื่อโลกก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้พร้อมๆ กัน

มันก็เป็นเวลาที่การท้าทายของราชอาณาจักรดั่งขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ เป็นเวลาที่ผู้คนได้เรียกว่า

“เวลาที่พระวิญญาณซึ่งทรงแกร่งกล้าขึ้นเจ็ดเท่าเริ่มต้นทรงพระราชกิจ” ด้วยเช่นกัน

แต่ครั้งที่พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการฟื้นฟู ณ ระยะเวลาเหล่านี้ (หรือในช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านเหล่านี้)

ไม่มีผู้ใดสามารถสำนึกรับรู้ถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ เพราะฉะนั้น พระวณะของพระเจ้าที่ว่า

“เมื่อผู้คนสูญเสียความหวัง” จึงน่าจะจริง ยิ่งไปกว่านั้น ในช่วงระหว่างระยะเปลี่ยนผ่านเหล่านี้แต่ละระยะ

เมื่อพวกมนุษย์สูญเสียความหวัง หรือเมื่อพวกเขารู้สึกว่านี่เป็นกระแสที่ผิด

พระเจ้ายิ่งทรงเริ่มต้นใหม่อีกและทรงดำเนินการขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจของพระองค์

จากเวลาแห่งการทรงสร้างจบจนบัดนี้

พระเจ้าได้ทรงฟื้นฟูพระราชกิจของพระองค์และทรงปรับเปลี่ยนวิธีการทรงพระราชกิจของพระองค์ในลักษณะ

เช่นนั้น แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่สามารถจับความเข้าใจบางแง่มุมของพระราชกิจนี้ในระดับที่แตกต่างกัน

ถึงกระนั้นก็ตาม ในท้ายที่สุดแล้วพวกเขาก็ถูกชำระล้างออกไปด้วยกระแสน้ำเชี่ยว

เพราะพวกเขามีวุฒิภาวะน้อยเกินไป

พวกเขาไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้าได้ และดังนั้น

พวกเขาก็ถูกกำจัด อย่างไรก็ตาม นี่ก็เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงชำระผู้คนให้บริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน

และนี่คือการพิพากษาของพระเจ้าต่อมโนคติอันหลงผิดที่ล้าสมัยของมนุษยชาติ ยิ่งผู้คนมีรากฐานมากขึ้นเท่าใด
มโนคติอันหลงผิดทางศาสนาของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น

ซึ่งลำบากยากเย็นสำหรับพวกเขาที่จะวางไว้ก่อน พวกเขาเกาะแน่นกับสิ่งเก่าๆ เสมอ

และมันยากสำหรับพวกเขาที่จะยอมรับความสว่างใหม่ ในอีกแง่หนึ่ง หากคนเรากำลังยืนอยู่เช่นนั้นแล้ว

คนเราต้องมีรากฐานให้ยืนอยู่บ้าง ถึงกระนั้น

ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงมีความยากลำบากในการปล่อยมือจากมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

นี่มีความแท้จริงเป็นพิเศษของมโนคติอันหลงผิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ของวันนี้

ซึ่งเป็นประเด็นมองเห็นชัด

ในพระวาระของวันนี้ พระเจ้าตรัสมากมายถึงนิมิตทั้งหลาย และไม่มีคำจำเป็นต้องสาธยาย ในเบื้องต้นแล้ว

พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับการสร้างคริสตจักรวางรากฐานสำหรับการสร้างราชอาณาจักรอย่างไร

ที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้นก็คือ ในขณะที่คริสตจักรกำลังถูกสร้างขึ้นนั้น

เป้าหมายหลักคือการโน้มน้าวผู้คนทั้งในหัวใจและในคำพูด

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้รู้จักพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ด้วยตาของพวกเขาเอง

แม้ว่าพวกเขาได้เก็บจำความเชื่อไว้ในหัวใจของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ เพราะ ณ

ช่วงระยะนั้นพระองค์ได้ทรงเหมือนบุคคลผู้หนึ่งจนแยกแยะไม่ออก ในยุคแห่งราชอาณาจักร

ทั้งหมดต้องแสดงให้เห็นความเชื่อมั่นอันแรงกล้าในหัวใจของพวกเขา วาทะของพวกเขา

และดวงตาของพวกเขา นี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่า เพื่อให้ทั้งหมดแสดงความเชื่อมั่นอันแรงกล้าในหัวใจ

วาทะและดวงตาของพวกเขา

พวกเขาต้องได้รับอนุญาตให้รู้จักพระเจ้าที่ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในเนื้อหนังด้วยดวงตาทางกายภาพของพวกเขา—ไม่ใช่ภายใต้การขู่เข็ญ อีกทั้งไม่ใช่ด้วยการเชื่อที่ไม่ตั้งใจเท่านั้น

แต่ด้วยความรู้ที่มาจากความเชื่อมั่นอันแรงกล้าในหัวใจและปากของพวกเขา เพราะฉะนั้น

ในการก่อสร้างช่วงระยะนี้จึงไม่มีการต่อสู้และไม่มีการฆ่า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ผู้คนจะถูกนำทางไปสู่ความรู้แจ้งโดยหนทางแห่งพระวาระของพระเจ้า และโดยผ่านทางการณ์

พวกเขาอาจไล่ตามเสาะหาและท่องสำรวจ

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถรู้จักพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ในจิตใจได้สำนึกได้ เพราะฉะนั้น สำหรับพระเจ้าแล้ว

พระราชกิจช่วงระยะนี้จึงง่ายกว่าอย่างมาก

ในแง่ที่มันปล่อยให้ธรรมชาติเป็นไปตามครรลองของมันและไม่วิ่งสวนทางกับมนุษยชาติ ในท้ายที่สุด มันจะนำทางพวกมนุษย์ไปสู่ความรู้เรื่องพระเจ้าโดยธรรมชาติ ดังนั้นจงอย่ากังวลหรือกระวนกระวายใจ เมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“สถานะของการสู้รบของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้รับการทำให้ชัดเจนโดยตรงท่ามกลางคนของเราทั้งหมด” พระองค์ทรงหมายความว่าเมื่อผู้คนเดินทางบนร่องครรลองที่ถูกต้องและเริ่มรู้จักพระเจ้า แต่ละบุคคลไม่เพียงแต่ถูกซาตานทดลองโดยภายในเท่านั้น

แต่พวกเขายังอาจถูกซาตานทดลองในคริสตจักรเองด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม นี่คือเส้นทางที่ทุกคนต้องใช้ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดจำเป็นต้องตื่นกลัว การทดลองของซาตานอาจมาในหลายรูปร่าง

ใครบางคนอาจเพิกเฉยหรือละทิ้งสิ่งที่พระเจ้าตรัส และอาจพูดสิ่งต่างๆ

ที่เป็นลบเพื่อลดทอนความเป็นบวกของผู้คนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม บุคคลเช่นนี้โดยปกติแล้วจะไม่สนใจคนอื่น ๆ มาอยู่ฝ่ายพวกเขา การนี้ลำบากยากเย็นที่จะหยั่งรู้ เหตุผลหลักสำหรับการนี้คือ

บุคคลเช่นนี้อาจยังคงกักกั้นในการเข้าร่วมการประชุม แต่พวกเขาไม่ชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตทั้งหลาย

หากคริสตจักรไม่ได้เฝ้าระวังพวกเขา เช่นนั้นแล้ว

ทั้งคริสตจักรจะสามารถถูกสั่นคลอนได้โดยการปฏิเสธของพวกเขา

นำไปสู่การโต้ตอบต่อพระเจ้าอย่างเอือมเฉื่อย และด้วยประการนั้น

จึงไม่ให้ความสนใจต่อพระวณะของพระเจ้า—และนี่ย่อมจะหมายถึงการตกตรงลงสู่การทดลองของซาตาน

บุคคลเช่นนี้อาจจะไม่กบฏต่อพระเจ้าโดยตรง

แต่เพราะพวกเขาไม่สามารถหยั่งลึกถึงพระวณะของพระเจ้าได้และไม่รู้จักพระเจ้า

พวกเขาจึงอาจไปไกลถึงขั้นร้องทุกข์คร่ำครวญหรือมีหัวใจที่เต็มไปด้วยความขุ่นข้องหมองใจ

พวกเขาอาจพูดว่าพระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาแล้ว และเพราะฉะนั้น

พวกเขาจึงไม่สามารถได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างได้ พวกเขาอาจปรารถนาที่จะจากไป

แต่พวกเขาก็กลัวเล็กน้อย และพวกเขาอาจจะพูดว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้มาจากพระเจ้า

แต่เป็นงานของพวกวิญญาณชั่วแทน

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเอ๋ยถึงเปโตรบ่อยนักเล่า?

และเหตุใดพระองค์จึงตรัสว่าแม้แต่โยบก็ไม่ได้ไถ่ที่แท้เทียบเขา?

การพูดเช่นนั้นไม่เพียงทำให้ผู้คนให้ความสนใจกับความประพฤติดของเปโตรเท่านั้น

แต่พวกเขายังวางตัวอย่างทั้งหมดที่พวกเขามีอยู่ในหัวใจเอาไว้ก่อนอีกด้วย เพราะแม้แต่ตัวอย่างของโยบ—

ผู้ที่ได้มีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุด—ก็ยังใช้ไม่ได้ ในหนทางนี้เท่านั้นจึงจะสามารถสัมผัสผลลัพธ์ที่ดีกว่าได้ ที่ซึ่งผู้คนสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างในความพยายามเลียนแบบเปโตร และในการทำเช่นนั้น

ก็ก้าวหน้าไปหนึ่งขั้นในความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขา
พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นเส้นทางแห่งการปฏิบัติที่เปโตรได้ใช้เพื่อรู้จักพระเจ้า
และเป้าหมายของการทำเช่นนั้นคือเพื่อให้ประเด็นแห่งการอ้างอิงแก่ผู้คน
จากนั้นพระเจ้าย่ทรงทำนาหนึ่งวิธีทั้งหลายที่ซาตานจะทดลองพวกมนุษย์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “อย่างไรก็ตาม
หากเจ้าเฝ้าและไม่ได้ใจต่ออวณะของเรา เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต่อต้านเราอย่างไม่ต้องสงสัย นี่คือข้อเท็จจริง”
ในพระวณะเหล่านี้ พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าถึงอุบายเจ้าเล่ห์ที่ซาตานจะพยายามใช้
อุบายเหล่านี้เป็นคำตักเตือน มันเป็นไปได้ที่ทุกคนจะสามารถไม่เผยแสดงพระวณะของพระเจ้า
ถึงกระนั้นก็ตาม ผู้คนบางคนยังจะถูกจับเป็นเชลยโดยการทดลองนี้ เพราะฉะนั้น ในท้ายที่สุด
พระเจ้าตรัสซ้ำด้วยการเน้นย้ำว่า “หากเจ้าไม่รู้จักอวณะของเรา อีกทั้งไม่ยอมรับวณะของเรา
 อีกทั้งไม่นำอวณะของเราไปปฏิบัติ เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะกลายเป็นเป้าหมายแห่งการตีสอนของเราอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้!
เจ้าจะกลายเป็นเหยื่อของซาตานอย่างแน่นอน!” นี่คือข้อเสนอแนะขององพระเจ้าต่อมนุษยชาติ—
ถึงกระนั้นในท้ายที่สุด ตามที่พระเจ้าได้ทรงบอกล่วงหน้าไว้
ผู้คนส่วนหนึ่งจะตกเป็นเหยื่อของซาตานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

บทที่ 9

ในจินตนาการของผู้คน พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ก็เป็นมนุษย์
พระเจ้าไม่ตรัสภาษาของมนุษย์อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถพูดภาษาของพระเจ้าได้ สำหรับพระเจ้า
การตอบสนองข้อเรียกร้องต่างๆ ของมนุษย์ต่อพระองค์นั้นง่ายมาก—เป็นงานง่ายๆ ที่ทำไปทีละข้อ—
ในขณะที่ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษยชาตินั้นไม่สามารถบรรลุได้และไม่สามารถนึกคิดได้สำหรับมนุษย์
อย่างไรก็ตาม ความจริงนั้นตรงกันข้ามอย่างแน่นอน นั่นคือ พระเจ้าทรงขอเพียง “ร้อยละ 0.1” ของมนุษย์
นี่ไม่เพียงน่าประหลาดใจต่อผู้คนเท่านั้น แต่ยังทำให้พวกเขาารู้สึกงุนงงอย่างมาก
ราวกับว่าพวกเขาตกอยู่ในสถานะสับสน เป็นเพราะการทรงรู้แจ้งและพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น
ผู้คนจึงได้รับความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ในวันที่ 1 มีนาคม
ผู้คนทั้งหมดได้ถูกทิ้งให้งุนงงและเกาศีรษะของพวกเขาอีกครั้ง
พระเจ้าได้ทรงขอให้ประชากรของพระองค์เป็นเหมือนหิมะที่เปล่งประกาย ไม่ใช่ก้อนเมฆที่ล่องลอย ดังนั้น
“หิมะ” ในที่นี้หมายถึงอะไรเล่า? และ “เมฆที่ล่องลอย” บ่งบอกอะไรเล่า? ณ จุดนี้
พระเจ้าจึงพระทัยไม่เปิดเผยสิ่งใดที่มีความหมายที่ลึกซึ้งกว่าของพระวาทะเหล่านี้ นี่ผลักดันลงสู่ความสับสน
และดังนั้นจึงเพิ่มพูนความเชื่อของพวกเขาเมื่อพวกเขาแสวงหาความรู้—
เนื่องจากนี่คือข้อเรียกร้องเฉพาะเจาะจงที่ทำต่อประชากรของพระเจ้า และไม่มีอะไรอื่นอีก ดังนั้น
ผู้คนทั้งหมดจึงพบว่าตนเองใช้เวลามากขึ้นโดยไม่เจตนาในการไตร่ตรองพระวาทะที่ไม่สามารถหยั่งถึงเหล่านี้
ผลลัพธ์ก็คือแนวคิดหลากหลายผุดขึ้นในสมองของพวกเขา เกิดหิมะล่องลอยแวบขึ้นต่อตาของพวกเขา
และก้อนเมฆล่องลอยในท้องฟ้าปรากฏในจิตใจของพวกเขาทันที
ทำไมพระเจ้าทรงขอให้ประชากรของพระองค์เป็นเหมือนหิมะและไม่เป็นเหมือนก้อนเมฆที่ล่องลอย?
อะไรคือความหมายที่แท้จริงในที่นี้? พระวาทะเหล่านี้หมายถึงอะไรเป็นพิเศษหรือ? “หิมะ”
ไม่เพียงทำให้ธรรมชาติดูงดงามเท่านั้น แต่ยังดีต่อพื้นที่การเกษตรอีกด้วย มันดีสำหรับการฆ่าเชื้อแบคทีเรีย
หลังจากหิมะตกหนัก แบคทีเรียทั้งหมดจะถูกปกคลุมด้วยหิมะที่เปล่งประกาย
และพื้นที่ทั้งหมดก็ปริ่มไปด้วยชีวิตทันที ในทำนองเดียวกัน
ประชากรของพระเจ้าต้องไม่เพียงรู้จักพระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์เท่านั้น
แต่ยังต้องบ่มวินัยตนเองต่อข้อเท็จจริงของการทรงเจติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ในการทำเช่นนั้น
พวกเขาจะดำเนินชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ นี่คือวิธีที่หิมะทำให้ธรรมชาติดูงดงาม ในท้ายที่สุด
การบรรลุวุฒิภาวะของประชากรของพระเจ้าจะนำจุดจบมาสู่พญานาคใหญ่สีแดง
สถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
และเผยแพร่และถวายเกียรติแด่พระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเพื่อให้อาณาจักรทั้งมวลบนแผ่นดินโลกเต็มไปด้วย

ขความชอบธรรมของพระเจ้า ฉายความสว่างไสวของพระองค์ และแวววับด้วยพระสิริของพระองค์
ทุกที่จะมีทัศนียภาพแห่งความสงบและความพอใจ ความสุขและความสมหวัง
และความงามที่ได้รับการฟื้นฟูอย่างต่อเนื่อง ภัยพิบัติหลากหลายที่มีอยู่ในปัจจุบัน—
อุปนิสัยเยี่ยงซาตานอันเลื่อมทราม อาทิ ความไม่ชอบธรรม ความคดโกงและการหลอกลวง ความปรารถนาชั่ว
และอื่นๆ—จะถูกกำจัดสิ้นทั้งหมด และดังนั้น ทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลกจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่
นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “หลังจากหิมะตกหนัก” พวกที่เป็นเหมือนเมฆที่ล่องลอยนั้น
คล้ายกับผู้คนประเภทที่ติดตามฝูงสัตว์ที่พระเจ้าทรงเอ่ยถึง หากมีการล่อใจใดๆ
จากซาตานหรือการทดสอบจากพระเจ้า พวกเขาจะลอยหายไปทันที ไม่มีอยู่อีกต่อไป
แม้แต่แก่นแท้ของพวกเขาจะไม่อยู่รอด หลังจากได้หายไปนานแล้ว หากผู้คนเป็นเหมือนเมฆที่ล่องลอย
เช่นนั้นแล้ว พวกเขาไม่เพียงไม่สามารถดำเนินชีวิตตามพระฉายาของพระเจ้าได้เท่านั้น
แต่ยังนำความอับอายมาสู่พระนามของพระองค์อีกด้วย
เนื่องจากผู้คนเช่นนี้อยู่ในอันตรายจากการถูกฉกฉวยไปไม่ว่าเวลาใดหรือสถานที่ใด
พวกเขาเป็นอาหารที่ซาตานบริโภค—และเมื่อซาตานจับพวกเขาไปเป็นเชลย
พวกเขาจะทรยศพระเจ้าและรับใช้ซาตาน นี่นำความอับอายมาสู่พระนามของพระเจ้าอย่างชัดเจน
และเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงขุ่นเคืองมากที่สุด ผู้คนเช่นนี้เป็นศัตรูของพระเจ้า ดังนั้น
พวกเขาจึงไม่มีทั้งเนื้อแท้ของผู้คนที่ปกติและคุณค่าในทางปฏิบัติใดๆ
เป็นเพราะเหตุนี้เองพระเจ้าจึงทรงทำข้อพิงประสงค์เหล่านี้ต่อประชากรของพระองค์ อย่างไรก็ตาม
หลังจากเข้าใจบางสิ่งของพระวณะเหล่านี้แล้ว ผู้คนรู้สึกงุนงงเกี่ยวกับสิ่งที่จะต้องทำต่อไป
เนื่องจากหัวข้อของพระวณะของพระเจ้าได้หันเข้าหาพระเจ้าพระองค์เอง
ซึ่งทำให้พวกเขาตกอยู่ในตำแหน่งที่ยากลำบาก: “เพราะเรามาจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์
เราจึงไม่เหมือนดอกบัวซึ่งมีเพียงชื่อและไม่มีแก่นแท้
เนื่องจากมันมาจากโคลนตมและไม่ใช่จากดินแดนศักดิ์สิทธิ์”
ทำไมหลังจากตรัสถึงข้อพิงประสงค์ของพระองค์ต่อประชากรของพระองค์แล้ว
พระเจ้าจึงพรรณนาการประสูติของพระองค์เอง? เป็นไปได้ไหมว่ามีความเกี่ยวข้องกันระหว่างทั้งสองสิ่ง?
อันที่จริง มีความเกี่ยวข้องโดยธรรมชาติระหว่างทั้งสองสิ่งอยู่แล้ว มิเช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าคงจะไม่ทรงบอกผู้คนเช่นนั้น ท่ามกลางบรรดาใบไม้สีเขียว ดอกบัวแกว่งไกวไปมาในสายลมที่อ่อนโยน
มันน่าอภินิหารต่อดวงตาและน่าชื่นชมยิ่งนัก ผู้คนเพียงแค่นี้ไม่สามารถได้มันมาอย่างเพียงพอ
และมีความอยากที่จะแหวกว่ายในน้ำเพื่อเก็บดอกบัวบานและมองมันใกล้ๆ อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าตรัสว่าดอกบัวมาจากโคลนตม และมีเพียงชื่อและไม่มีแก่นแท้

ดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงให้ความสำคัญกับดอกบัวเลย

และพระวณะของพระองค์ทำให้เห็นได้ชัดว่าพระองค์มีความเกลียดต่อพวกมันอยู่บ้าง ตลอดหลายยุคที่ผ่านมา
ผู้คนมากมายได้ท่อมเทศสรรเสริญแก่ดอกบัวเพราะพวกมันโผล่ขึ้นมาจากความสกปรกโดยไม่มีรอยเปื้อน
และดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่าดอกบัวนั้นอยู่เหนือการเปรียบเทียบและน่าอัศจรรย์อย่างสุดจะพรรณานอกด้วย
แต่ว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า ดอกบัวไม่มีคุณค่า—

ซึ่งเป็นความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ด้วยเหตุนี้จึงสามารถเห็นได้ว่า

ความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับเหล่ามนุษย์กว้างใหญ่เท่ากับระยะห่างระหว่างหลังคาบนสุดของสวรรค์และรากฐานต่ำสุดของโลก เพราะดอกบัวมาจากโคลนตม สารอาหารที่มันต้องการทั้งหมดจึงมาจากที่นั่นเช่นกัน
เป็นเพียงแค่ว่าดอกบัวมีความสามารถที่จะปลอมตัวมันเอง และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดความอภิมรณต่อดวงตา
ผู้คนมากมายเห็นเพียงภายนอกที่สวยงามของดอกบัว

แต่ไม่มีใครเห็นว่าชีวิตที่ถูกปกปิดอยู่ภายในนั้นทั้งสกปรกและไม่บริสุทธิ์ ดังนั้น

พระเจ้าจึงตรัสว่ามันมีเพียงชื่อและไม่มีแก่นแท้—ซึ่งก็ถูกต้องและเที่ยงแท้โดยสมบูรณ์

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ประชากรของพระเจ้าเป็นในวันนี้อย่างแน่นอนหรือ?

การบนอบต่อและความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาเป็นเพียงผิวเผินเท่านั้น เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า
พวกเขาปรุงแต่งคำยินยอมและเดินอวดตัวเองเพื่อให้พระองค์พึงพอพระทัยพวกเขา แต่อย่างไรก็ตาม
ภายในนั้นพวกเขาถูกอัดเต็มไว้ด้วยอุปนิสัยเยี่ยงซาตานที่เสื่อมทราม และท้องของพวกเขาเต็มไปด้วยราศี
นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าทรงตั้งคำถามกับมนุษย์

โดยถามว่าความจงรักภักดีของพวกเขาต่อพระเจ้านั้นแปรเปลี่ยนด้วยราศีหรือไม่

หรือว่ามันบริสุทธิ์และสุดหัวใจหรือไม่ เมื่อพวกเขาเป็นคนปรนนิบัติ

ผู้คนมากมายก็สรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงพูด แต่สาปแช่งพระองค์ในหัวใจของพวกเขา ด้วยคำพูดของพวกเขา
พวกเขานบนอบต่อพระเจ้า แต่ในหัวใจพวกเขา พวกเขาไม่เชื่อฟังพระองค์ ปากของพวกเขาเปล่งคำพูดในแง่ลบ
และในใจพวกเขา พวกเขาเก็บงำการต่อต้านพระเจ้าไว้

แล้วยังมีแม้แต่พวกที่การกระทำของพวกเขามีการประสานงานกัน นั่นคือ

พวกเขาปล่อยความหยาบคายด้วยปากของพวกเขาและแสดงท่าทางด้วยมือของพวกเขา

ซึ่งไร้ศีลธรรมอย่างสิ้นเชิง

และทำการแสดงออกที่ชัดเจนและเหมือนจริงของใบหน้าที่แท้จริงของพญานาคใหญ่สีแดง

ผู้คนเช่นนี้มีคุณค่าอย่างแท้จริงที่จะได้รับการขนานนามว่าเป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง อย่างไรก็ตาม
ในวันนี้พวกเขายืนอยู่ในสถานที่ของคนปรนนิบัติผู้จงรักภักดีและปฏิบัติตัวราวกับว่าพวกเขาเป็นประชากรผู้จงรักภักดี
ของพระเจ้า—ช่างไร้ยางอายนัก! แต่นี่ไม่น่าแปลกใจเลย

พวกเขามาจากโคลนตมดังนั้นแล้วจึงอดไม่ได้ที่จะแสดงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาออกมา
เพราะพระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ และเป็นจริงและจริงจัง เนื้อหนังของพระองค์จึงมาจากพระวิญญาณ
นี่เป็นสิ่งที่แน่นอนและไม่อาจโต้แย้งได้

ไม่เพียงมีความสามารถที่จะเป็นคำพยานสำหรับพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น
แต่ยังมีความสามารถที่จะอุทิศพระองค์เองอย่างครบบริบูรณ์เพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน:
เหล่านี้เป็นตัวแทนด้านหนึ่งของแก่นแท้ของพระเจ้า

การที่เนื้อหนังมาจากพระวิญญาณพร้อมพระฉายาหมายความว่าเนื้อหนังที่พระวิญญาณทรงสวมให้พระองค์เอง
นั้นแตกต่างอย่างสำคัญจากเนื้อหนังของมนุษย์ และความแตกต่างนี้อยู่ในวิญญาณของพวกเขาเป็นหลัก สิ่งที่

“พระวิญญาณพร้อมพระฉายา” อ้างอิงถึงคือวิธีที่เทวสภาพสามารถทำงานได้โดยปกติจากภายใน

อันเป็นผลมาจากการถูกล้อมด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

นี่ไม่ใช่สิ่งเหนือธรรมชาติแม้แต่เล็กน้อยและไม่ได้ถูกจำกัดด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์

“พระฉายาของพระวิญญาณ” อ้างอิงถึงเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ และไม่ได้ถูกจำกัดด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์
เมื่อเป็นเช่นนั้น

พระอุปนิสัยโดยธรรมชาติและพระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้าจึงสามารถดำเนินชีวิตอยู่ได้อย่างครบบริบูรณ์ในเนื้อ
หนังที่จุติมาเป็นมนุษย์ ซึ่งไม่เพียงเป็นปกติและเสถียร แต่ยังครอบครองความสง่าและความโกรธอีกด้วย

เนื้อหนังที่จุติมาเป็นมนุษย์ครั้งแรกนั้น สามารถเพียงนำเสนอพระเจ้าซึ่งผู้คนสามารถคิดฝันได้

นั่นคือพระองค์เพียงทรงมีความสามารถที่จะทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์และกล่าวคำทำนายได้เท่านั้น ดังนั้น

พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินชีวิตตามความเป็นจริงของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

และดังนั้นแล้วจึงไม่ได้ทรงเป็นร่างจำแลงของพระวิญญาณพร้อมพระฉายา

พระองค์ทรงเป็นเพียงการปรากฏโดยตรงของเทวสภาพ ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะพระองค์ทรงอยู่เหนือสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

พระองค์จึงไม่ได้ทรงถูกเรียกว่าพระเจ้าพระองค์เองในภาคปฏิบัติที่ครบบริบูรณ์

แต่ทรงมีพระเจ้าที่คลุมเครือในสวรรค์เล็กน้อยอยู่รอบพระองค์

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งมโนคติอันหลงผิดของผู้คน

นี่คือความแตกต่างที่สำคัญระหว่างเนื้อหนังที่จุติมาเป็นมนุษย์ทั้งสอง

จากจุดสูงสุดในจักรวาล พระเจ้าทรงคอยดูแลทุกอย่างก้าวของมนุษยชาติและในทุกสิ่งที่ผู้คนพูดและทำ

พระองค์ถึงกับสังเกตการณ์ความคิดที่อยู่ข้างในสุดของพวกเขาทั้งหมดด้วยความแจ่มแจ้งที่สุด

โดยไม่เคยมองข้ามไปเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น พระวาระของพระเจ้าตัดตรงเข้าสู่หัวใจของผู้คน

เกาะทุกความคิดของพวกเขา และพระวาระของพระเจ้านั้นหลักแหลมและไร้ข้อผิดพลาด “แม้ว่าผู้คน ‘รู้จัก’

วิญญานของเรา แต่พวกเขายังคงทำให้วิญญานของเราขุ่นเคือง

วณะของเราตีแผ่ใบหน้าที่น่าเกลียดของผู้คนทั้งหมด รวมถึงความคิดที่อยู่ข้างในสุดของพวกเขา

และทำให้ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกล้มลงท่ามกลางการพินิจพิเคราะห์ของเรา” จากนั้นก็เห็นได้ชัดว่า

แม้ว่าข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์ไม่เป็นการเรียกร้องมากนัก

ผู้คนที่ยังคงไว้ความสามารถที่จะรู้ทันการพินิจพิเคราะห์ของพระวิญญานของพระเจ้าได้ “อย่างไรก็ตาม

แม้จะล้มลง แต่หัวใจของพวกเขาก็ไม่กล้าที่จะไถลห่างไปไกลจากเรา ในบรรดาวัตถุแห่งการสร้าง

ใครเล่าไม่ได้มารักเราอันเป็นผลจากกิจการของเรา?”

นี่เป็นสิ่งบ่งบอกยิ่งขึ้นอีกถึงพระปรีชาญาณเต็มเปี่ยมและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

และจึงเปิดเผยทุกสิ่งทีประชากรของพระเจ้าคิดเมื่อพวกเขาอยู่ในฐานะคนปรนนิบัติ นั่นคือ หลังจาก “การค้า”

ที่จบลงในความล้มเหลว จำนวน “เป็นแสน” หรือ “เป็นล้าน” ในหัวของพวกเขาที่ไม่ได้อะไรมาเลย

อย่างไรก็ตาม เพราะประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าและเพราะพระบารมีและพระพิโรธของพระเจ้า—

แม้ว่าพวกเขาได้กัมสิทธิ์ชะของพวกเขามาในความเศร้าโศก—พวกเขายังคงรับใช้พระเจ้าด้วยกรอบความคิดเชิงลบ

และการปฏิบัติของพวกเขาทั้งหมดในอดีตก็ได้กลายเป็นคำพูดที่ว่างเปล่าและถูกลืมอย่างหมดจด

แต่เพื่อให้ตัวเองได้รับการบำเรอต่อไป เพื่อปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ พวกเขาได้ทำสิ่งต่างๆ

ตามอำเภอใจ ซึ่งทำให้พวกเขาและคนอื่นทุกคนเป็นสุข...นี่คือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงท่ามกลางพวกมนุษย์ ดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงเปิดกว้างต่อมนุษยชาติและตรัสว่า “ใครเล่าไม่โหยหาเราอันเป็นผลจากวณะของเรา?

มีใครบ้างไหมที่ไม่ก่อเกิดความรู้สึกของความผูกพันอันเป็นผลจากความรักของเรา?” กล่าวอย่างซื่อสัตย์

พวกมนุษย์ทั้งหมดเต็มใจที่จะยอมรับพระวณะของพระเจ้า

และไม่มีสักคนท่ามกลางพวกเขาที่ไม่ชอบอ่านพระวณะของพระเจ้า

เป็นเพียงการที่พวกเขาไร้ความสามารถที่จะนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติได้

เนื่องจากพวกเขาถูกขัดขวางโดยธรรมชาติของพวกเขา หลังจากอ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว

ผู้คนมากมายก็ทนไม่ได้ที่จะอยู่ห่างจากพระวณะเหล่านั้น

และความรักของพวกเขาต่อพระเจาก็ท่วมท้นภายในพวกเขา ดังนั้น พระเจ้าทรงสาปแช่งชาตานอีกครั้ง

เปิดโปงใบหน้าอัปลักษณ์ของมันอีกครั้ง “ในยุคสมัยนี้ที่ชาตานวังพลาณและเป็นเผด็จการอย่างบ้าคลั่ง”

ยังเป็นยุคที่พระเจ้าเริ่มพระราชกิจยิ่งใหญ่อันเป็นทางการของพระองค์บนแผ่นดินโลกอีกด้วย

ถัดไปพระองค์เริ่มทรงพระราชกิจแห่งการทำลายล้างโลก กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยิ่งชาตานวังอาละวาดมากขึ้นเท่าใด

วันของพระเจ้าก็จะยิ่งมาถึงเร็วขึ้นเท่านั้น ดังนั้น ยิ่งพระเจ้าตรัสถึงความชั่วช้าของชาตานมากขึ้นเท่าใด

วันที่พระเจ้าจะ ทรงทำลายล้างโลกก็ยิ่งใกล้เข้ามามากขึ้นเท่านั้น เช่นนั้นคือคำประกาศของพระเจ้าถึงชาตาน

ทำไมพระเจ้าถึงได้ตรัสซ้ำๆ ว่า “นอกจากนี้ เมื่อลับหลังเรา พวกเขาเข้าร่วมในกิจกรรมสกปรกที่ ‘น่าขยะแขยง’ เหล่านั้น เจ้าคิดหรือว่าเนื้อหนังซึ่งเราใช้สวมใส่กับตัวเราเองนั้น ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการกระทำของเจ้า พฤติกรรมของเจ้า และคำพูดของเจ้า?” พระองค์ไม่เพียงได้ตรัสพระวาทะเหล่านี้หนึ่งหรือสองครั้ง ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ทันทิที่ผู้คนได้รับการปลอบโยนจากพระเจ้า

และตระหนักรู้ความโศกเศร้าของพระเจ้าต่อมนุษยชาติ

ก็กลายเป็นง่ายที่พวกเขาจะลืมอดีตเมื่อพวกเขาเดินร่นไปข้างหน้า อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าไม่ได้ทรงผ่อนปรนต่อมนุษย์แม้แต่น้อย นั่นคือ พระองค์ทรงตั้งเป้าที่ความคิดของพวกเขาต่อไป ดังนั้น

พระองค์จึงทรงบอกผู้คนครั้งแล้วครั้งเล่าให้รู้จักตัวเอง ให้หยุดความเสเพลของพวกเขา

ให้เลิกมีส่วนร่วมในกิจกรรมสกปรกที่น่าขยะแขยงเช่นนั้นต่อไป

และไม่มีวันหลอกลวงพระเจ้าในเนื้อหนังอีกต่อไป แม้ว่าธรรมชาติของผู้คนไม่เปลี่ยนแปลง

แต่ก็มีประโยชน์ในการเตือนความจำพวกเขาสองสามครั้ง หลังจากนั้น

พระเจ้าตรัสจากมุมมองของมนุษย์เพื่อเปิดเผยข้อล้าลึกต่างๆ ในหัวใจของพวกเขาว่า

“หลายปีแล้วที่เราได้ผู้ทนถนอมและฝน และเราก็มักได้รับประสบการณ์ความขมขื่นของโลกมนุษย์อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม จากการพิจารณาไตร่ตรองใกล้ชิดขึ้น

ไม่มีความทุกข์ในปริมาณใดสามารถทำให้มนุษย์ที่มีเนื้อหนังสูญเสียความหวังในเรา

และนับประสาอะไรที่ความหวานใจจะสามารถทำให้มนุษย์แห่งเนื้อหนังกลายเป็นเย็นชา ท้อใจ

หรือเมินเฉยต่อเรา

จริงหรือที่ความรักของพวกเขาต่อเรานั้นจำกัดอยู่ที่การขาดความทุกข์หรือไม่ก็การขาดความหวาน?”

“ทุกสิ่งภายใต้ดวงอาทิตย์นั้นว่างเปล่า”—คำพูดเหล่านี้จริงๆ แล้วมีความหมายข้างใน

ดังนั้นพระเจ้าจึงกำลังตรัสว่าไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้พวกมนุษย์สูญเสียความหวังในพระองค์หรือกลายเป็นเย็น

ชาต่อพระองค์ หากผู้คนไม่รักพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็น่าจะตายได้แล้ว หากพวกเขาไม่รักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วความทุกข์ของพวกเขาที่ไร้ประโยชน์ และความทุกข์ที่พวกเขาชื่นชมก็ว่างเปล่า

และถูกเพิ่มเข้ากับความบาปของพวกเขา เพราะไม่มีบุคคลแม้แต่คนเดียวรักพระเจ้าอย่างแท้จริง

พระองค์จึงตรัสว่า

“จริงหรือที่ความรักของพวกเขาต่อเรานั้นจำกัดอยู่ที่การขาดความทุกข์หรือไม่ก็การขาดความหวาน?”

ในโลกของมนุษยชาติ จะมีผู้ใดสามารถดำรงอยู่โดยปราศจากความทุกข์หรือความหวานได้หรือ?

ครั้งแล้วครั้งเล่า พระเจ้าตรัสว่า

“ไม่มีมนุษย์แม้เพียงคนเดียวเคยเห็นหน้าเราอย่างแท้จริงหรือเคยได้ยินเสียงเราอย่างแท้จริง

เพราะพวกมนุษย์ไม่รู้จักเราอย่างแท้จริง” พระเจ้าตรัสว่าพวกมนุษย์ไม่รู้จักพระองค์อย่างแท้จริง

แต่ทำไมพระองค์จึงขอให้พวกมนุษย์รู้จักพระองค์? นี่ไม่ใช่ความขัดแย้งหรือ?

พระวณะของพระเจ้าทุกคำมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะพวกมนุษย์ได้กลายเป็นมินา

พระเจ้าจึงทรงใช้หลักการของการทรงพระราชกิจของพระองค์ทั้งร้อยละ 100 โดยผ่านทางมนุษย์

เพื่อให้ได้ครอบครองหัวใจของพวกเขาแต่ละคนในอัตราร้อยละ 0.1 ในที่สุด

เช่นนี้คือวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ

และพระเจ้าต้องทรงทำเช่นนั้นเพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายของพระองค์

นี่เป็นพระปรีชาญาณในพระวณะของพระเจ้าอย่างแน่นอนเช่นกัน พวกเจ้าได้จับใจความเรื่องนี้แล้วหรือยัง?

พระเจ้าตรัสว่า “เมื่อเราเปิดเผยความลึกลับต่างๆ ของเราโดยตรงและทำให้เจตจำนงของเราชัดเจนในเนื้อหนัง

พวกเจ้าไม่สังเกต เจ้าฟังเสียง แต่ไม่เข้าใจความหมายของมัน เราพ่ายแพ้ต่อความโหม้นัส

แม้ว่าเราจะอยู่ในเนื้อหนัง แต่เราก็รู้ความสามารถที่จะทำงานของพันธกิจของเนื้อหนังได้” ในแง่หนึ่ง

คำพูดเหล่านี้ทำให้ผู้คนริเริ่มลงมือในการร่วมมือกับพระเจ้าเนื่องด้วยความมินาของพวกเขา

ในอีกแง่หนึ่งพระเจ้าทรงเปิดเผยพระพักตร์แท้จริงแห่งเทวสภาพของพระองค์ในเนื้อหนังซึ่งจุดเป็นมนุษย์

เพราะพวกมนุษย์มีวุฒิภาวะน้อยเกินไป

การเปิดเผยเทวสภาพในช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงอยู่ในเนื้อหนังจึงเพียงมาโดยสอดคล้องกับความสามารถในการย

อมรับของพวกเขาเท่านั้น ในระหว่างขั้นตอนนี้ของพระราชกิจ

คนส่วนใหญ่ยังคงไม่สามารถยอมรับได้อย่างเต็มที่

ซึ่งก็แสดงให้เห็นอย่างเพียงพอว่าพวกเขามีความไม่ยอมรับเพียงใด ดังนั้น ในระหว่างพระราชกิจนี้

เทวสภาพไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ดั้งเดิมทั้งหมด แต่ปฏิบัติเพียงส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งเท่านั้น

นี่แสดงว่าในพระราชกิจในอนาคต

เทวสภาพจะได้รับการเปิดเผยทีละเล็กทีละน้อยโดยสอดคล้องกับสภาวะการฟื้นตัวของมนุษยชาติ อย่างไรก็ตาม

เทวสภาพไม่ได้เติบโตอย่างทีละน้อย แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงจุดมาเป็นมนุษย์ทรงครอบครองในแก่นแท้

และไม่เหมือนกับวุฒิภาวะของพวกมนุษย์

มีจุดประสงค์และความหมายในการทรงสร้างมนุษย์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระองค์ตรัสว่า

“หากมนุษย์ทั้งมวลได้ถูกความโกรธเคืองของเราทำลาย

อะไรเล่าจะเป็นนัยสำคัญของการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกของเรา?”

หลังจากพวกมนุษย์ถูกทำให้เสื่อมทราม

พระเจ้าได้ทรงวางแผนที่จะได้รับส่วนหนึ่งของพวกเขาเพื่อความชื่นชมยินดีของพระองค์

ไม่ใช่เจตนาธรรมณ์ของพระองค์ที่พวกมนุษย์ทั้งหมดจะถูกทำลาย

และที่พวกเขาจะถูกกำจัดสิ้นเมื่อมีการละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าแม้เพียงเล็กน้อย

เช่นนี้ไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้า ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า นั่นจะไร้ความหมาย เป็นเพราะ “ความไร้ความหมาย”
นี่เองที่พระปรีชาญาณของพระเจ้าได้รับการทำให้ประจักษ์ชัด

ไม่มีนัยสำคัญยิ่งกว่านี้อีกแล้วหรือในการที่พระเจ้าตรัสและทรงพระราชกิจผ่านวิถีทางมากมายเพื่อที่จะเตือน
พิพากษา และโบยตีผู้คนทั้งหมด ในท้ายที่สุด ก็ทรงเลือกเฉพาะพวกที่รักพระองค์อย่างแท้จริง?

ในลักษณะนี้จริงๆ ที่กิจการของพระเจ้าได้รับการเปิดเผย และการสร้างมนุษย์จึงมีนัยสำคัญยิ่งขึ้นอีก ดังนั้น
พระวาระของพระเจ้าส่วนใหญ่ได้รับการตรัสเพื่อให้ลอยผ่านพวกเขาไปเท่านั้น

นี่เป็นไปก็เพื่อที่จะสัมฤทธิ์เป้าหมายหนึ่ง และนี่คือความเป็นจริงของส่วนหนึ่งของพระวาระของพระองค์จริงๆ

ภาคผนวก: บทที่ 1

สิ่งที่เราขอให้พวกเขำทำไม่ใช่ทฤษฎีที่คลุมเครือและว่างเปล่าที่เราพูดถึง
อีกทั้งมันก็ไม่ใช่ว่าไม่สามารถจินตนาการได้โดยสมองของมนุษย์หรือไม่สามารถสัมผัสผลลัพธ์ได้โดยเนื้อหาของม
นุษย์ ผู้ใดสามารถมีความรักภักดีครบบริบูรณ์ในนิเวศของเรา?
และผู้ใดสามารถมอบถวายทั้งหมดที่พวกเขามีภายในราชอาณาจักรของเรา?
หากไม่ใช่เพราะการเปิดเผยเจตจำนงของเราแล้วไซ้
พวกเขำจะเรียกร้องจากตัวพวกเขำเองอย่างแท้จริงให้พวกเขำทำให้สมดังหัวใจของเราไหม?
ไม่มีผู้ใดได้เคยเข้าใจหัวใจของเรา และไม่มีผู้ใดได้เคยล่วงรู้เจตจำนงของเรา
ผู้ใดได้เคยเห็นใบหน้าของเราหรือได้ยินเสียงของเรา? เปโตรได้เคยหรือ? หรือเปาโล? หรือยอห์น? หรือยากอบ?
ผู้ใดได้เคยถูกราสวมใส่เสื้อผ้าให้ หรือถูกราครอง หรือถูกเราใช้?
แม้ว่าครั้งแรกที่เราได้กลายเป็นเนื้อหนังได้เกิดขึ้นภายในเทวสภาพ
เนื้อหนังซึ่งเราได้สวมใส่ให้ตัวเราเองไว้ก็ไม่ได้รู้ถึงความทุกข์ของมนุษย์
เพราะเราไม่ได้จุติมาเป็นมนุษย์ในรูปทรงหนึ่ง
และดังนั้นจึงไม่สามารถพูดได้ว่าเนื้อหนังได้ทำตามเจตจำนงของเราอย่างเต็มที่
เฉพาะเมื่อเทวสภาพของเราสามารถทำเช่นที่เราจะทำและพูดเช่นที่เราจะพูดในบุคคลที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์
ปกติ โดยปราศจากอุปสรรคหรือสิ่งกีดขวางเท่านั้น
จึงจะสามารถพูดได้ว่าเจตจำนงของเราเสร็จสิ้นแล้วในเนื้อหนัง
เพราะสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเราสามารถเป็นโล่กำบังเทวสภาพของเราได้
ด้วยเหตุนี้จึงสัมผัสถึงจุดมุ่งหมายของเราในการมีความถ่อมใจและลึกลับ
ในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจในเนื้อหนังนั้น ถึงแม้ว่าเทวสภาพกระทำโดยตรง
การกระทำเช่นนั้นไม่ง่ายดายที่ผู้คนจะมองเห็น
ซึ่งก็เป็นเพียงเพราะชีวิตและการกระทำของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
การจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้ไม่สามารถถืออดอาหารเป็นเวลา 40 วันเหมือนกับการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกได้
แต่ทำงานและพูดอย่างปกติ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเปิดเผยความล้าลึกทั้งหลาย แต่พระองค์ก็ทรงปกปิดมาก
มันไม่เป็นเช่นที่ผู้คนจินตนาการ นั่นคือ พระสุรเสียงของพระองค์ไม่เหมือนเสียงฟ้าร้อง
พระพักตร์ของพระองค์ไม่เปล่งประกายด้วยความสว่าง
และบรรดาฟ้าสวรรค์ไม่สั่นสะเทือนเมื่อพระองค์ทรงดำเนิน
หากเป็นเช่นนั้นแล้วไซ้ในนี้ก็จะไม่มีปัญญาของเราเลย
และมันก็จะกลายเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ชาตอันอับอายและพ่ายแพ้

เมื่อเราแสดงทิวทัศน์ของเราจากด้านหลังโล่แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
เราก็ได้รับการถวายเกียรติอย่างเต็มที่ที่สุด งานอันยิ่งใหญ่ของเราสำเร็จลุล่วง
และไม่มีสิ่งใดก่อความลำบากยากเย็นใดๆ

นี่เป็นเพราะจุดมุ่งหมายแห่งการจุดเป็นมนุษย์ของเราโดยหลักแล้วก็เพื่อเปิดโอกาสให้บรรดาผู้ที่เชื่อในเราทั้งหมด
มองดูกิจการของทิวทัศน์ของเราในเนื้อหนัง และมองเห็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง
จึงขับไล่พื้นที่ภายในหัวใจของผู้คนที่ถูกยึดครองโดยพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่สามารถจับต้องได้
เพราะเรากิน สวมใส่เสื้อผ้าให้ตัวเราเอง นอนหลับ อยู่อาศัย และกระทำตัวเช่นบุคคลปกติ
เพราะเราพูดและหัวเราะเช่นบุคคลปกติ และมีความจำเป็นทั้งหลายของบุคคลปกติ
ขณะเดียวกันก็ยังครองเนื้อแท้ของทิวทัศน์ที่เปี่ยมอีกด้วย เราจึงถูกขนานนามว่า “พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง”
นี่ไม่ใช่นามธรรม และมันง่ายดายที่จะเข้าใจ

ในนั้นสามารถมองเห็นได้ว่าหัวใจสำคัญของงานของเราตั้งอยู่ในส่วนใด
และจุดมุ่งเน้นของเราอยู่ในระยะใดของงาน

จุดมุ่งหมายแกนหลักของการจุดเป็นมนุษย์ของเราคือการเปิดเผยทิวทัศน์ของเราโดยผ่านทางสภาวะความเป็น
มนุษย์ปกติ มันไม่ยากลำบากที่จะมองเห็นว่าศูนย์กลางของงานของเราอยู่ในส่วนที่สองของยุคแห่งการพิพากษา

ในเรา ไม่เคยได้มีชีวิตมนุษย์อีกทั้งร่ำรวยใดๆ ของมนุษยชาติ ชีวิตมนุษย์ไม่เคยได้ถือครองพื้นที่ในเรา
และไม่เคยได้ยับยั้งการเปิดเผยทิวทัศน์ของเรา ด้วยเหตุนี้

ยิ่งเสียงของเราในฟ้าสวรรค์และเจตจำนงแห่งวิญญาณของเราได้ถูกแสดงออกมามากขึ้นเท่าใด
ซาตานก็ยังสามารถถูกทำให้อับอายได้มากขึ้นเท่านั้น

และดังนั้นจึงกลายเป็นง่ายยิ่งขึ้นต่อการทำตามเจตจำนงของเราในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

สิ่งนี้อย่างเดียวได้ทำให้ซาตานพ่ายแพ้ ซาตานได้ถูกทำให้อับอายอย่างถึงที่สุดแล้ว ถึงแม้ว่าเราจะถูกซ่อนเร้นไว้
การนี้ไม่ได้กีดขวางถ้อยคำและการกระทำของทิวทัศน์ของเรา—

นี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าเราได้มีชัยชนะแล้วและได้รับการถวายเกียรติอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

เพราะงานของเราในเนื้อหนังปราศจากอุปสรรค

และเพราะบัดนี้พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงมีที่สถิตในหัวใจของผู้คนและได้ฝังรากลงในหัวใจของพวกเขา

มันจึงได้รับการพิสูจน์อย่างเต็มที่ว่าซาตานได้ถูกเราทำให้พ่ายแพ้ไปแล้ว

และเพราะซาตานไม่สามารถทำอะไรเพิ่มเติมท่ามกลางมนุษย์ได้อีก

และเพราะมันลำบากยากเย็นที่จะปลุกฝังลักษณะของซาตานในเนื้อหนังของมนุษย์

เจตจำนงของเราจึงดำเนินไปโดยปราศจากอุปสรรค

เนื้อหาสาระของงานของเราโดยหลักแล้วคือเพื่อทำให้ผู้คนทั้งหมดมองดูกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเราและมองเห็น

นในหน้าที่แท้จริงของเรา กล่าวคือ เราไม่ได้อยู่ไกลเกินเอื้อม เราไม่ได้อยู่สูงลิ่วในท้องฟ้า
และเราไม่ได้ไร้รูปทรงและไร้สัณฐาน เราไม่ได้ล่องหนเหมือนอากาศ
และอีกทั้งเราก็ไม่เหมือนเมฆที่ลอยล่องก้อนหนึ่งซึ่งถูกพัดปลิวไปอย่างง่ายดาย
ถึงกระนั้นเนื้อหนังของเราโดยพื้นฐานแล้วกลับแตกต่างจากเนื้อหนังของมนุษย์แทน
แม้ว่าเราดำรงชีวิตท่ามกลางมนุษย์และผ่านประสบการณ์กับความหวาน ความเปรี้ยว ความขม
และความร่ำร้อนท่ามกลางมนุษย์ ผู้คนส่วนใหญ่มีความล้าบคายเยิ่นที่จะมีส่วนร่วมกับการ
ถึงกระนั้นส่วนใหญ่ก็โหยหาที่จะมีส่วนร่วมกับการด้วยเช่นกัน
มันเป็นราวกับว่ามีความล้าลึกที่มีอาจหยั่งลึกได้ขนาดคมหิมายาในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
เพราะการเปิดเผยโดยตรงของเทวสภาพ และเพราะโล่แห่งรูปลักษณ์ของมนุษย์
ผู้คนจึงรักษาระยะห่างอย่างพอเหมาะพอควรจากเรา
โดยเชื่อว่าเราเป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมปรานีและเปี่ยมความรัก
แต่ถึงกระนั้นก็มีความเกรงกลัวต่อบาปและความโกรธซึ่งของเราด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนั้นในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาก็ปรารถนาที่จะพูดคุยกับเราอย่างจริงจังตั้งใจ
ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถทำอย่างที่เราปรารถนาได้—สิ่งที่หัวใจของพวกเขาอยากได้อีกมี
เรียวแรงของพวกเขาขาดพร่อง เช่นนั้นคือสภาวะของทุกคนในรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้—
ยิ่งผู้คนเป็นเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด หลักฐานของการเปิดเผยแง่มุมต่างๆ ของอุปนิสัยของเราก็นิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น
และด้วยเหตุนั้นจึงมุ่งหมายที่จะให้ผู้คนรู้จักพระเจ้าก็สัมฤทธิ์ผล แต่นี่เป็นเรื่องรอง
กุญแจคือการทำให้ผู้คนรู้จักกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเราจากการทำของเนื้อหนังของเรา
ทำให้พวกเขารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า เราไม่ได้ผิดปกติและเหนือธรรมชาติเช่นที่ผู้คนจินตนาการกัน
หากแต่เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงผู้ซึ่งทรงปกติในทุกสรรพสิ่งเสียมากกว่า
พื้นที่ของเราภายในมโนคติที่หลงผิดของผู้คนถูกทำให้หมดไป และพวกเขาก็มารู้จักเราในความเป็นจริง
เมื่อนั้นเท่านั้นเราจึงเข้าที่สถิตที่แท้จริงของเราในจิตใจของผู้คน

เบื้องหน้าผู้คนทั้งหมด เราไม่เพียงแต่ไม่เคยทำอะไรที่เหนือธรรมชาติที่ผู้คนได้ทะนุถนอมเท่านั้น
แต่เราก็นิยามและปกติอย่างที่สุดอีกด้วย
เราจึงใจไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนมองเห็นสิ่งใดในเนื้อหนังซึ่งจุติเป็นมนุษย์ของเราที่มีร่องรอยใดๆ ของพระเจ้า
แต่เพราะคำพูดของเรา ผู้คนจึงถูกพิชิตอย่างถึงที่สุด และพวกเขาก็นับนอบน้อมต่อคำพยานของเรา
ด้วยเหตุนั้นเท่านั้นผู้คนจึงมารู้จักเราในเนื้อหนัง
โดยปราศจากความเคลงใจและอยู่บนรากฐานของการที่เชื่ออย่างเต็มที่ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง
ในหนทางนี้ความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับเราก็กลายเป็นจริงยิ่งขึ้น ชัดเจนมากขึ้น

และไม่แปรเปลี่ยนอย่างสิ้นเชิง โดยพฤติกรรมที่ดีของพวกเขา

ทั้งหมดเป็นผลของการที่เทวสภาพของเรากระทำโดยตรง ให้ผู้คนมีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับเทวสภาพของเรา

เนื่องด้วยเทวสภาพเท่านั้นคือใบหน้าที่แท้จริงของพระเจ้าและคุณลักษณะที่มีมาแต่กำเนิดของพระเจ้า

ผู้คนควรมองเห็นการนี้ สิ่งที่เราต้องการคือคำพูด กิจการ และการกระทำที่อยู่ในเทวสภาพ—

เราไม่ห่วงใยใส่ใจคำพูดและการกระทำในสภาวะความเป็นมนุษย์

จุดมุ่งหมายของเราคือการดำรงชีวิตและทำการในเทวสภาพ—

เราไม่ปรารถนาที่จะหยั่งรากและแตกหน่อในสภาวะความเป็นมนุษย์

และเราไม่ปรารถนาที่จะพักอาศัยในสภาวะความเป็นมนุษย์ เจ้าเข้าใจสิ่งที่เรากำลังพูดไหม?

ถึงแม้ว่าเราจะเป็นแขกในสภาวะความเป็นมนุษย์ แต่เราก็ไม่ต้องการสิ่งนี้

เราทำการในเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์

และในทางนี้เท่านั้นที่ผู้คนสามารถเข้าใจใบหน้าที่แท้จริงของเราดีขึ้นได้

บทที่ 10

ในระหว่างเวลาของการสร้างคริสตจักร พระเจ้าแทบจะไม่ตรัสถึงการสร้างราชอาณาจักร แม้เมื่อพระองค์ทรงยกเรื่องนี้ขึ้นมา พระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้นในภาษาของกาลสมัย เมื่อยุคแห่งราชอาณาจักรได้มาถึง

พระเจ้าทรงชี้แนะวิธีและความกังวลบางอย่างเกี่ยวกับเวลาของการสร้างคริสตจักรด้วยการวัดเพียงครั้งเดียว และไม่เคียดรำสถึงอีกเลยแม้สักคำเดียว นี่คือการหมายพื้นฐานอย่างแม่นยำของ “พระเจ้าพระองค์เอง”

ผู้ซึ่งใหม่อยู่เสมอและไม่เคยเก่า เช่นเดียวกับที่สิ่งต่างๆ อาจได้ถูกทำขึ้นในอดีต

สิ่งเหล่านั้นจะว่าไปแล้วก็เป็นส่วนหนึ่งของยุคหนึ่งซึ่งผ่านไปแล้ว

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงจัดหมวดหมู่เหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมามาได้เกิดขึ้นในเวลาก่อนพระคริสต์

ในขณะที่วันปัจจุบันเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นเวลาหลังจากพระคริสต์

จากการนี้จะเห็นได้ว่าการสร้างคริสตจักรเป็นข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับการสร้างราชอาณาจักร

เป็นการวางรากฐานให้พระเจ้าทรงใช้พระเดชานุภาพสูงสุดของพระองค์ในราชอาณาจักร

การสร้างคริสตจักรเป็นภาพรวมของวันนี้

พระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกโดยหลักใหญ่แล้วมุ่งเน้นไปที่ส่วนนี้ซึ่งก็คือการสร้างราชอาณาจักร

ก่อนที่พระองค์ได้ทรงสร้างคริสตจักรจนเสร็จ พระองค์ได้ทรงทำการตระเตรียมต่างๆ

สำหรับพระราชกิจทั้งหมดที่ต้องทรงทำ และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

พระองค์ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นกิจจะลักษณะ นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสว่า “จะว่าไปแล้ว

ยุคแห่งราชอาณาจักรนั้นแตกต่างจากยุคที่ผ่านๆ มา มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับวิธีที่มนุษย์ปฏิบัติตัว ตรงกันข้าม

เราได้ลงมาบนแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินงานของเราด้วยตัวเอง

ซึ่งเป็นบางสิ่งที่มนุษย์ทั้งไม่สามารถคิดฝันและไม่สามารถทำสำเร็จดูถ่วงได้” โดยแท้จริงแล้ว

งานนี้ต้องดำเนินการโดยพระเจ้าด้วยพระองค์เอง—ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำงานเช่นนั้นได้

พวกเขาเพียงแต่ความสามารถไม่ถึงเท่านั้น นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว

ใครเล่าที่สามารถดำเนินงานที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ท่ามกลางมนุษยชาติได้? มีใครอื่นอีกบ้างที่สามารถ “ทราบ”

มวลมนุษยชนถึงตายได้? พวกมนุษย์สามารถจัดเตรียมงานเช่นนั้นได้ หรือ? ทำไมพระองค์จึงตรัสว่า

“เราได้ลงมาบนแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินงานของเราด้วยตัวเอง”?

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสามารถหายไปจากทั่วทั้งอวกาศได้อย่างแท้จริงหรือ? ประโยคที่ว่า

“เราได้ลงมาบนแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินงานของเราด้วยตัวเอง”

อ้างอิงถึงทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจ

และข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณของพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจผ่านมวลมนุษยชนอย่างชัดเจน

โดยการทรงพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระองค์เอง

พระองค์ทรงยอมให้คนจำนวนมากเห็นพระเจ้าพระองค์เองด้วยตาเปล่าของพวกเขา

ไม่จำเป็นที่พวกเขาต้องค้นหาพระองค์ในวิญญาณของพวกเขาเองอย่างถึถ้วน นอกจากนี้

พระองค์ทรงยอมให้มนุษย์ทั้งหมดเห็นการทำงานของพระวิญญาณด้วยตาของพวกเขาเอง

แสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างที่สำคัญอย่างยิ่งระหว่างเนื้อหนังของมนุษย์และเนื้อหนังของพระเจ้า

ในเวลาเดียวกัน ทว่าทั้งอวกาศ สากลพิภพพระวิญญาณของพระเจ้ายกกำลังทรงพระราชกิจ

คนของพระเจ้าทั้งหมดที่ได้รับความรู้แจ้งโดยได้ยอมรับพระนามของพระเจ้าแล้ว

ได้เห็นว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไร และโดยทางนั้น

กลายเป็นยิ่งคุ้นเคยกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์มากขึ้นอีก เมื่อเป็นเช่นนั้น

หากเพียงแค่ทิวสภาพของพระเจ้าทำงาน โดยตรง—นั่นคือ

เฉพาะเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสามารถทรงพระราชกิจได้โดยปราศจากการแทรกแซงแม้เพียงน้อยนิด

—มนุษยชาติก็สามารถกลายเป็นคุ้นเคยกับพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงภาคปฏิบัติได้

นี่คือแก่นแท้ของการสร้างราชอาณาจักร

ก็ครั้งแล้วที่พระเจ้าได้ทรงจุดมาเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง? เป็นไปได้หรือไม่ว่าหลายครั้ง?

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงตั้งข้อสังเกตมากมายหลายครั้งว่า

“ครั้งหนึ่งเราได้ลงมาบนโลกของมนุษย์และได้มีประสบการณ์และได้เฝ้าสังเกตความทุกข์ของพวกเขา

แต่ได้ทำเช่นนั้นโดยไม่ได้ทำให้จุดประสงค์ของการจุดเป็นมนุษย์ของเราลู่ลง”?

นั่นหมายความว่าพระเจ้าได้ทรงจุดมาเป็นมนุษย์แล้วหลายครั้ง แต่มนุษย์ไม่เคยรู้เรื่องนี้แม้สักครั้งกระนั้นหรือ?

นั่นไม่ใช่สิ่งที่เป็นความหมายของคำกล่าวนี้ ครั้งแรกที่พระเจ้าทรงจุดมาเป็นมนุษย์

เป้าหมายของพระองค์ไม่ใช่เพื่อให้มนุษย์รู้จักพระองค์จริงๆ ตรงกันข้าม

พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์

แล้วทรงหายไปโดยไม่มีใครสังเกตหรือมีโอกาสที่จะรู้จักพระองค์แม้สักครั้ง

พระองค์ไม่ได้ทรงยอมให้ผู้คนรู้จักพระองค์อย่างเต็มที่

และพระองค์ไม่ได้ทรงครอบครองนัยสำคัญของการจุดเป็นมนุษย์โดยบริบูรณ์ เมื่อเป็นเช่นนั้น

ก็ไม่สามารถพูดได้ว่าพระองค์ได้ทรงจุดมาเป็นมนุษย์อย่างเต็มตัวแล้ว ในการจุดเป็นมนุษย์ครั้งแรก

พระเจ้าเพียงทรงใช้ร่างกายทางกายภาพที่ปราศจากธรรมชาติบาปหนาเพื่อดำเนินพระราชกิจนั้น

หลังจากพระราชกิจครบบริบูรณ์แล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่จะกล่าวถึงอีกต่อไป

สำหรับมนุษย์เหล่านั้นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มาตลอดยุคต่างๆ นั้น หลายๆ กรณีเช่นนี้มีคุณค่าน้อยกว่าที่จะถูกเรียกว่า

“การจุดเป็นมนุษย์” เสียอีก เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงภาคปฏิบัติในวันนี้

ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของสภาวะความเป็นมนุษย์ธรรมดา และซึ่งมีเทวสภาพครบบริบูรณ์อยู่ภายใน และซึ่งมีเป้าหมายที่จะยอมให้มนุษย์รู้จักพระองค์เท่านั้น ที่สามารถเรียกได้อย่างเต็มปากกว่าเป็น “การจุติเป็นมนุษย์”

นัยสำคัญของการเสด็จเยือนโลกนี้ครั้งแรกของพระเจ้าคือแง่มุมหนึ่งของนัยสำคัญของสิ่งที่เรียกว่าการจุติเป็นมนุษย์วันนี้—

แต่การเสด็จเยือนครั้งนี้ไม่มีทางประกอบด้วยความหมายเต็มรูปแบบของสิ่งที่รู้จักกันว่าเป็นการจุติเป็นมนุษย์ นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสว่า “โดยไม่ได้ทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของเราลุล่วง”

การมีประสบการณ์และการเฝ้าสังเกตความทุกข์ของมนุษย์ดังที่พระวณะของพระเจ้ากล่าวนั้นอ้างอิงถึงพระวิญญาณของพระเจ้าและการจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้ง ด้วยเหตุผลนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า

“ทันทีที่การก่อสร้างราชอาณาจักรได้เริ่มเดินหน้าไปแล้ว

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของเราก็เริ่มปฏิบัติพันธกิจของเราอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

กล่าวคือกษัตริย์แห่งราชอาณาจักรได้เข้าใช้อำนาจอธิปไตยของพระองค์อย่างเป็นกิจจะลักษณะ”

แม้ว่าการก่อสร้างคริสตจักรจะเป็นคำพยานต่อพระนามของพระเจ้า

แต่พระราชกิจก็ยังไม่ได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นกิจจะลักษณะ วันนี้เท่านั้นที่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นการสร้างอาณาจักร สิ่งที่ได้ทำไปแล้วก่อนหน้านี้เป็นเพียงการชิมลาง ไม่ใช่ของจริง

แม้จะได้มีการกล่าวว่าราชอาณาจักรได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว แต่ก็ยังไม่มีทรงพระราชมงคลใดๆ ภายในราชอาณาจักร เฉพาะวันนี้ ในเมื่อพระราชกิจกำลังดำเนินไปภายในเทวสภาพของพระเจ้า

และพระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นกิจจะลักษณะแล้ว—ในที่สุด

มนุษย์ก็ได้เข้าสู่ราชอาณาจักร ดังนั้น “การลงมาของราชอาณาจักรสู่โลกมนุษย์—

ซึ่งห่างไกลจากการเป็นเพียงการสำแดงที่ตรงกับความจริง—เป็นความเป็นจริงที่จริงแท้อย่างหนึ่ง

นี่คือแง่มุมหนึ่งของความหมายของ ‘ความเป็นจริงแห่งการปฏิบัติ’”

ข้อความที่คัดตอนมานี้เป็นบทสรุปที่เหมาะสมของคำอธิบายโดยละเอียดข้างต้น

เมื่อได้ทรงจัดเตรียมคำพรณานี้ไว้ให้แล้ว พระเจ้าก็ทรงเดินหน้าเพื่อกำหนดลักษณะทั่วไปของมวลมนุษย์

โดยทั้งให้ผู้คนอยู่ในสภาวะแห่งความยุ่งอย่างต่อเนื่อง “ทั่วทั้งแผ่นดินโลก

ทุกคนดำรงอยู่ในความปรานีและความรักมั่นคงของเรา แต่มนุษย์ทุกคนก็ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของเรา และเช่นเดียวกัน ก็อยู่ภายใต้การทดสอบของเราด้วย”

ชีวิตมนุษย์ถูกปกครองโดยสอดคล้องกับหลักการและกฎเกณฑ์บางอย่าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้

และหลักการกับกฎเกณฑ์เหล่านั้นมีดังต่อไปนี้: จะมีเวลาแห่งความสุข ช่วงขณะแห่งความคับข้องใจ

และยิ่งกว่านั้น จะมีเวลาแห่งกระบวนการถูกล้างผ่านทางความยากลำบากที่จำต้องทนฝ่า ดังนั้น

ไม่มีใครจะมีชีวิตแห่งความสุขล้วนๆ หรือความทุกข์ล้วนๆ ทุกชีวิตจะมีขึ้นและมีลง
ตลอดทั้งหมดยของมนุษยชาติ ไม่เพียงแต่ความปรานีและความรักมั่นคงของพระเจ้าเท่านั้นที่เห็นได้ชัด
แต่การพิพากษาของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์ทั้งหมดทั้งมวลก็เช่นกัน
สามารถกล่าวได้ว่ามนุษย์ทุกคนดำรงอยู่ท่ามกลางการทดสอบของพระเจ้าใช่หรือไม่?
ทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างใหญ่นี้ พวกมนุษย์ต่างก็ยุ่งอยู่กับการหาทางออกให้กับตัวเอง
พวกเขาไม่แน่ใจว่าพวกเขาเล่นบทบาทอะไร
และบางคนถึงกับสร้างความเสียหายหรือล้มล้างชีวิตของพวกเขาเพื่อเห็นแก่ชะตากรรม
แม้แต่โยบก็ไม่ได้เป็นข้อยกเว้นจากกฎนี้: แม้เขาจะได้ทนฝ่าการทดสอบของพระเจ้าเช่นกัน แต่ถึงกระนั้น
เขาก็ได้มองหาทางออกให้กับตัวเอง ไม่เคยมีใครสักคนสามารถยืนหยัดผ่านการทดสอบของพระเจ้าได้
เนื่องจากความโลภและธรรมชาติของมนุษย์ ไม่มีใครพอใจอย่างเต็มเปี่ยมกับสภาพปัจจุบันของพวกเขา
และไม่มีใครสักคนยืนหยัดผ่านการทดสอบ ทุกคนแตกสลายภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า
หากพระเจ้าจะต้องทรงจริงจังกับมนุษยชาติ
และหากพระองค์ยังคงทรงยึดมั่นกับข้อพิงประสงค์ที่เข้มงวดต่อผู้คน เช่นนั้นแล้ว
มันก็จะเป็นฉากเช่นเดียวกับที่พระองค์ตรัสว่า:
“เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวลก็จะล้มลงใต้การจ้องมองที่เผาไหม้ของเรา”

แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าการก่อสร้างราชอาณาจักรได้เริ่มขึ้นแล้วอย่างเป็นทางการจะลักษณะ
แต่การกล่าวท้าทายราชอาณาจักรก็ยังไม่ได้ดังขึ้นอย่างเป็นทางการจะลักษณะเลย
บัดนี้มันเป็นเพียงคำเผยพระวจนะของสิ่งที่จะมา เมื่อผู้คนทั้งหมดได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
และทุกชาติในโลกได้กลายมาเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์
เช่นนั้นแล้วก็จะถึงเวลาที่เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกึกก้องขึ้น วันปัจจุบันเป็นก้าวย่างเข้าหาช่วงระยะนั้น
พลังได้ถูกปลดปล่อยเข้าหาวันนั้นแล้ว นี่คือการแผนการของพระเจ้า และในอนาคตอันใกล้
แผนการนี้จะถูกทำให้เป็นจริง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงสำเร็จทุกสิ่งที่พระองค์ได้ดำรัสไว้ ดังนั้น
จึงเป็นที่ชัดเจนว่าชาติทั้งหลายในโลกเป็นเพียงปราสาทในฝันทรายที่สั่นไหวเมื่อกระแสน้ำสูงใกล้เข้ามา:
วันสุดท้ายใกล้เข้ามาแล้ว และพญานาคใหญ่สีแดงจะล้มคว่ำลงใต้พระวจนะของพระเจ้า
เพื่อให้แน่ใจว่าแผนการของพระองค์ดำเนินไปอย่างเป็นผลสำเร็จ บรรดาทูตแห่งสวรรค์ได้ลงมาบนแผ่นดินโลก
ทำอย่างเต็มที่เพื่อให้พระเจ้าพึงพอใจ
พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงยุติมาเป็นมนุษย์ได้เสด็จไปยังสนามแห่งการสู้รบเพื่อทำสงครามกับศัตรู
ที่ใดก็ตามที่การยุติเป็นมนุษย์ปรากฏขึ้นคือสถานที่ที่ศัตรูถูกทำลายจนสิ้นซาก
ประเทศจีนจะเป็นชาติแรกที่ถูกทำลายล้าง ซึ่งจะถูกทำให้ย่อยยับโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า

พระเจ้าจะไม่ทรงผ่อนปรนให้ที่นั้นอย่างเด็ดขาด ข้อพิพาทของการล่มสลายลงเรื่อยๆ
ของพญานาคใหญ่สีแดงสามารถมองเห็นได้ในการโตเต็มวัยอย่างต่อเนื่องของผู้คน
เรื่องนี้เด่นชัดและมองเห็นได้สำหรับใครก็ตาม

การโตเต็มวัยของผู้คนเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งของการตายของศัตรู นี่คือการอธิบายเล็กๆ น้อยๆ
ของสิ่งที่มีความหมายของ “แข่งขัน”

ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงเตือนความจำผู้คนในหลายโอกาสให้ถวายคำพยานที่สวยงามแด่พระองค์เพื่อยกเลิกสถาน
ภาพที่ยึดถือโดยมโนคติที่หลงผิด ซึ่งเป็นความอุปถัมภ์ของพญานาคใหญ่สีแดง ในหัวใจของมนุษย์
พระเจ้าทรงใช้การเตือนความจำเช่นนั้นเพื่อทำให้ความเชื่อของผู้คนมีชีวิตชีวาขึ้น และในการทำเช่นนั้น
ทรงสัมผัสผลในการบรรลुพระราชกิจของพระองค์ นี่เป็นเพราะพระเจ้าได้ตรัสว่า

“มนุษย์สามารถทำอะไรได้กันแน่? เราทำด้วยตัวเองไม่ดีกว่าหรือ?” พวกมนุษย์ทั้งหมดเป็นเยี่ยงนี้
พวกเขาไม่เพียงไม่สามารถ แต่พวกเขายังท้อใจและผิดหวังได้ง่ายอีกด้วย ด้วยเหตุนี้
พวกเขาจึงไม่สามารถรู้จักพระเจ้า พระเจ้าไม่เพียงทรงฟื้นฟูความเชื่อของมนุษยชาติเท่านั้น
พระองค์ยังทรงประสาทความแข็งแรงให้กับผู้คนอย่างลับๆ และสม่ำเสมออีกด้วย

ถัดไป พระเจ้าเริ่มตรัสกับทั้งจักรวาล

พระเจ้าไม่เพียงได้ทรงเริ่มพระราชกิจใหม่ของพระองค์ในประเทศจีนเท่านั้น แต่ทรงเริ่มทั่วทั้งจักรวาล
พระองค์ได้ทรงเริ่มทำพระราชกิจใหม่ของวันนี้ ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ

เนื่องจากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยกิจการของพระองค์ทั้งหมดไปทั่วแผ่นดินโลก

เพื่อว่าพวกมนุษย์ทั้งหมดที่ได้ทรมานพระองค์จะมานับหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์อีกครั้ง
การพิพากษาของพระเจ้าจะยังคงประกอบด้วยความกรุณาและความรักมั่นคงของพระองค์อยู่

พระเจ้าทรงใช้เหตุการณ์ปัจจุบันทั่วทั้งแผ่นดินโลกเป็นโอกาสในการทำให้มนุษย์รู้สึกตื่นตระหนก
กระตุ้นให้พวกเขาแสวงหาพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะได้หลีกกลับไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ดังนั้น
พระเจ้าจึงตรัสว่า “นี่เป็นหนึ่งในวิธีทั้งหลายที่เราทำงาน

และเป็นการกระทำเพื่อความรอดของมนุษยชาติอย่างไม่ต้องสงสัย

และสิ่งที่เรารอให้พวกเขายังคงเป็นความรักอย่างหนึ่ง” ตรงนี้

พระเจ้าทรงเปิดโปงธรรมชาติที่แท้จริงของมนุษย์ด้วยความแม่นยำที่หลักแหลม ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน
และไม่ยากเย็น การนี้ทั้งให้ผู้คนซ่อนใบหน้าของพวกเขาในความละอาย ถูกเหยียดหยามอย่างที่สุด

ทุกครั้งที่พระเจ้าตรัส พระองค์มักจะทรงจัดการชี้ให้เห็นถึงผลงานที่น่าอัศจรรย์ของมนุษยชาติในบางแง่มุม

เพื่อที่ว่าในยามสบายใจ ผู้คนจะได้ไม่ลืมที่จะรู้จักตนเองและไม่คิดว่าการรู้จักตนเองเป็นภารกิจเก่า

โดยธรรมชาติของมนุษย์แล้ว หากพระเจ้าจะทรงหยุดชี้ให้เห็นถึงความผิดพลาดของพวกเขาเพียงแค่ชั่วขณะ

พวกเขาก็จะต้องกลายเป็นคนเหลวไหลและโง่โง่ นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสอีกครั้งในวันนี้ว่า “มนุษย์นั้น—แทนที่จะหวงแหนความล้ำค่าของตำแหน่งที่เราได้ประทานให้พวกเขา

พวกเขามากมายหลายคนบ่มเพาะความไม่พอใจในหัวใจของพวกเขาเพราะตำแหน่ง ‘คนปรนนิบัติ’ และอีกมากมายหลายคนแพร่พันธุ์ความรักต่อเราในหัวใจของพวกเขาเพราะตำแหน่ง ‘คนของเรา’ ไม่ควรมีใครพยายามหลอกเรา ดวงตาของเรามองเห็นทุกอย่าง!” ทันทีที่พวกมนุษย์อ่านคำกล่าวนี้ พวกเขาจะรู้สึกอึดอัดขึ้นอย่างฉับพลัน

พวกเขารู้สึกว่าการกระทำในอดีตของพวกเขายังไกลเกินไปจากความเป็นผู้ใหญ่— เป็นเพียงแค่เรื่องสกปรกแบบที่ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง พวกเขาเพิ่งจะต้องการทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย แต่ในขณะที่พวกเขายังงำเต็มใจ พวกเขาขาดอำนาจที่จะทำเช่นนั้น และไม่รู้ว่าจะพวกเขาควรจะทำอะไร โดยไม่รู้ตัว พวกเขารู้น้ำไปด้วยปณิธานที่ฟื้นฟูขึ้นใหม่ นี่คือผลกระทบของการอ่านถ้อยคำเหล่านี้หลังจากที่คนเรามีความสบายใจแล้ว

ในด้านหนึ่ง พระเจ้าตรัสว่าชาตานเป็นบ้ำอย่างสุดขีด ในขณะที่อีกด้านหนึ่ง พระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าธรรมชาติเก่าที่มนุษย์ส่วนใหญ่มีเหมือนกัน กันไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป จากการนี้เป็นที่ชัดเจนว่าการกระทำของชาตานั้นสำแดงผ่านมนุษยชาติ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำพวกมนุษย์บ่อยๆ ไม่ให้เหลวไหล ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะถูกชาตานกัดกิน นี่ไม่เพียงเผยพระวจนะว่ามนุษย์บางคนจะกบฏ ยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นสัญญาณเตือนภัยที่ดังขึ้นเพื่อเตือนให้ทุกคนรีบวางอดีตไว้ก่อนและแสวงหาวันปัจจุบัน ไม่มีใครปรารถนาที่จะถูกรอบงำโดยมารหรือถูกเอาชนะโดยวิญญาณชั่ว ดังนั้นพระวจนะของพระเจ้าจึงเป็นคำเตือนและการเตือนสอนแก่พวกเขามากยิ่งขึ้นอีก อย่างไรก็ตาม เมื่อคนส่วนใหญ่ขยับไปยังขีดสุดที่ตรงข้ามกัน โดยให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระวจนะทุกคำของพระเจ้า พระเจ้าก็ตรัสว่า “ผู้คนส่วนใหญ่กำลังรอให้เราเปิดเผยความล้ำลึกต่างๆ มากขึ้นไปอีกเพื่อให้พวกเขาได้ชื่นชมด้วยตาของพวกเขา อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเจ้าได้มาเข้าใจความล้ำลึกต่างๆ ทั้งหมดของสวรรค์แล้ว เจ้าจะสามารถทำอะไรได้กันแน่กับความรู้นั้น? มันจะเพิ่มความรักของเจ้าต่อเราหรือไม่? มันจะกระตุ้นความรักของเจ้าต่อเราหรือไม่?”

จากการนี้จะเห็นได้ชัดว่าพวกมนุษย์ไม่ได้ใช้พระวจนะของพระเจ้าเพื่อรู้จักพระเจ้าและรักพระเจ้า แต่ตรงกันข้าม เพื่อเพิ่มร้านค้าน “คลังเล็กๆ ของพวกเขา” ดังนั้นพระเจ้าจึงใช้วลีที่ว่า “ชื่นชมด้วยตาของพวกเขา” เพื่อพรรณนาคตินิยมสุดขีดของมนุษยชาติ

ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าความรักของพวกมนุษย์ต่อพระเจ้ายังคงไม่บริสุทธิ์อย่างสิ้นเชิงเพียงใด หากพระเจ้าไม่ได้ทรงเปิดเผยข้อล้ำลึกต่างๆ

พวกมนุษย์ก็คงจะไม่ให้ความสำคัญมากนักกับพระวณะของพระองค์ แต่ตรงกันข้าม
จะเพียงแค่ส่งสายตามองอย่างขอไปที

เหลือบมองชั่วแวบราวกับกำลังเซชมดอกไม้ในขณะที่กำลังคว้านไปบนหลังม้า
พวกเขาจะไม่ใช้เวลาในการคิดทบทวนหรือครุ่นคิดถึงถ้อยคำรัสของพระเจ้าอย่างแท้จริง
คนส่วนใหญ่ไม่ทะนุถนอมพระวณะของพระองค์อย่างแท้จริง

พวกเขาไม่ได้พยายามกินและดื่มพระวณะของพระองค์อย่างยาวนานนัก
แต่พวกเขาเพียงแค่แลบผ่านอย่างขอไปที

เหตุใดบัดนี้พระเจ้าจึงตรัสในหนทางที่แตกต่างจากที่เคยทำในอดีตกาลเล่า?

เหตุใดพระวณะของพระองค์ทั้งหมดไม่สามารถหยั่งถึงได้เช่นนั้น? ยกตัวอย่างเช่นคำว่า “สวम्मงกุฏ” ใน
“เราคงจะไม่มีวันสวम्मงกุฏที่มีตราเช่นนี้ให้พวกเขาง่ายๆ อย่างนี้หรอก” “ทองคำที่บริสุทธิ์ที่สุด” ใน
“มีผู้ใดบ้างที่สามารถรับทองคำที่บริสุทธิ์ที่สุดซึ่งวณะของเราทำมาจากมัน?”

การพาดพิงของพระองค์ที่มีมาก่อนในเรื่องของ “กระบวนการแปรสภาพ” ใน
“โดยไม่ได้อ้าวผ่านกระบวนการแปรสภาพอันใดโดยขาดาน” และวลีอื่นๆ เช่นนั้น

มนุษย์ไม่เข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึงตรัสอย่างนี้

พวกเขาไม่สามารถจับความเข้าใจได้ว่าเหตุใดพระองค์จึงตรัสในลักษณะตลก น่าขบขันและเร้าใจเช่นนี้
สิ่งเหล่านี้เองที่เป็นการสำแดงถึงจุดประสงค์ของพระคำรัสของพระเจ้าอย่างแน่นอน

นับตั้งแต่ปฐมกาลเป็นต้นมา มนุษย์ไม่สามารถจับความเข้าใจพระวณะของพระเจ้าได้ตลอดเวลา
และดูเหมือนว่าถ้อยคำรัสของพระองค์นั้นจริงๆ แล้วค่อนข้างรุนแรงและเข้มข้น

ด้วยการเพิ่มอารมณ์ขันเล็กน้อยเข้าไป—เพิ่มคำคมตรงนี้นิดตรงนั้นหน่อย—

พระองค์ก็ทรงสามารถผ่อนอารมณ์ให้เบาลงด้วยพระวณะของพระองค์และยอมให้มนุษย์ผ่อนคลายกล้ามเนื้อ
ได้บ้าง ในการทรงทำเช่นนั้น พระองค์ทรงสามารถสัมผัสฤทธิ์ผลกระทบที่ยิ่งใหญ่ขึ้นได้อีก

บังคับให้มนุษย์ทุกคนได้ครอบครองพระวณะของพระเจ้า

บทที่ 11

สำหรับตาเปล่าของมนุษย์แล้ว ปรากฏว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงในถ้อยคำรัสของพระเจ้าในช่วงระหว่างเวลานี้ ซึ่งเป็นเพราะผู้คนไม่สามารถจับความเข้าใจเกี่ยวกับกฎที่พระเจ้าทรงใช้ตรัส

และไม่เข้าใจบริบทของพระวจนะของพระองค์ หลังจากที่อ่านพระวจนะของพระเจ้าแล้ว

ผู้คนไม่เชื่อว่ามีวลีลึกลับใหม่ๆ ในพระวจนะเหล่านี้ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถใช้ชีวิตที่สดใหม่เป็นพิเศษ แต่กลับใช้ชีวิตที่เฉื่อยชาและไร้ชีวิตแทน แต่ในถ้อยคำรัสของพระเจ้านั้น

เรามองเห็นว่ามีคำหมายในระดับที่ลึกซึ้งกว่า คำหมายที่มนุษย์ทั้งไม่อาจหยั่งลึกและไม่อาจเอื้อมถึง วันนี้ การที่มนุษย์มีวาสนาเพียงพอที่จะอ่านพระวจนะเช่นนั้นของพระเจ้าคือพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากพระพรทั้งหมด หากไม่มีใครต้องอ่านพระวจนะเหล่านี้ มนุษย์จะยังคงอ้อวอด คิดว่าตัวเองชอบธรรม ไม่รู้จักตัวเอง

และไม่ตระหนักว่าเขาได้ล้มเหลวไปมากเท่าใดตลอดกาล

หลังจากที่อ่านพระวจนะที่ลุ่มลึกและยากหยั่งลึกของพระเจ้า ผู้คนเลื่อมใสพระวจนะเหล่านั้นอย่างลับๆ

และในหัวใจของพวกเขามีความมั่นใจที่แรงกล้าและแท้จริง ไม่ได้ค้างพริ้วไปด้วยความคิดผิดๆ

หัวใจของพวกเขากลายเป็นสิ่งที่เปื้อนของแท้ ไม่ใช่สินค้านำปลอมแปลง นี่คือนั่นที่แท้จริงจริงๆ ในหัวใจของผู้คน ทุกคนมีเรื่องราวของตัวเองในหัวใจของพวกเขา เสมือนว่าพวกเขากำลังบอกตัวพวกเขาเองว่า

“มีแว่ที่สุดว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นผู้ตรัสสิ่งนี้—หากไม่ใช่พระเจ้าแล้ว

ใครอื่นเล่าจะสามารถเปล่งถ้อยคำเช่นนั้นได้? เหตุใดฉัน จึงพูดคำพูดเหล่านั้นไม่ได้? เหตุใดฉัน

จึงไม่สามารถทำงานเช่นนั้นได้? ปรากฏว่าพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าตรัสถึงนั้นมีจริงอย่างแท้จริง

และพระเจ้าพระองค์เองก็เช่นกัน! ฉันจะไม่สงสัยอีกต่อไป มีเช่นนั้นแล้ว

ก็อาจเป็นไปได้ว่าเมื่อพระหัตถ์ของพระเจ้ามาถึงแล้วก็จะสาบสูญไปที่จะเสียใจ!...”

นี่คือสิ่งที่ผู้คนส่วนใหญ่คิดในหัวใจของพวกเขา พูดได้นับตั้งแต่ที่พระเจ้าทรงเริ่มต้นตรัสจนกระทั่งถึงวันนี้

ผู้คนทั้งหมดคงจะตกต่ำลงไปหมดแล้วหากปราศจากการรองรับคำจูนของพระวจนะของพระเจ้า

เหตุใดจึงกล่าวได้ว่าพระราชกิจทั้งหมดนี้ดำเนินการโดยพระเจ้าพระองค์เอง และไม่ใช่โดยมนุษย์?

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระวจนะเพื่อรองรับคำจูนชีวิตของคริสตจักร

ทุกคนจะอันตรธานหายไปโดยไม่เหลือร่องรอยใดๆ นี่ไม่ใช่ฤทธานุภาพของพระเจ้าหรือ?

นี่คือการมคมคายของมนุษย์อย่างแท้จริงหรือ? นี่คือการสรรคอันพิศมรรคาของมนุษย์หรือ?

ไม่ใช่อย่างแน่นอน! หากปราศจากการชำระ จะไม่มีใครรู้จักอุปเลือดที่ไหลเวียนอยู่ในหลอดเลือดของตน

พวกเขาจะไม่ตระหนักว่าพวกเขามีหัวใจที่ดวง หรือสมองก็สมอง

และพวกเขาทั้งหมดจะคิดว่าพวกเขารู้จักพระเจ้า

พวกเขารู้หรือไม่ว่ายังคงมีการต่อต้านอยู่ภายในความรู้ของพวกเขา แทบไม่มีผู้ใดประหลาดใจที่พระเจ้าตรัสว่า

“ทุกบุคคลในหมู่มวลมนุษย์ควรยอมรับการได้รับการพินิจพิเคราะห์จากวิญญาณของเรา ควรตรวจสอบทุกๆ คำพูดและทุกๆ การกระทำของพวกเขาอย่างใกล้ชิด และยิ่งไปกว่านั้น ความมองดูกิจการอันน่าอัศจรรย์ของเรา” จากข้อนี้ สามารถมองเห็นได้ว่าพระวณะของพระเจ้าไม่ได้ไว้จุดมุ่งหมายและปราศจากพื้นฐาน พระเจ้าไม่เคยทรงปฏิบัติต่อมนุษย์คนใดอย่างไม่ยุติธรรม แม้กระทั่งโยบ ด้วยความเชื่อทั้งหมดของเขาก็ไม่ได้ถูกไม่ยกโทษ—เขาก็ถูกฆ่าแหวะเช่นเดียวกัน และไม่เหลือที่ใดให้ซ่อนตัวจากความอับอายของเขา แล้วจะนับประสาอะไรกับผู้คนในวันนี้ ดังนั้น พระเจ้าตรัสถามทันทีว่า “พวกเจ้ารู้สึกอย่างไร ณ เวลาที่ราชอาณาจักรมาถึงบนแผ่นดินโลก?” คำถามของพระเจ้ามีความสำคัญเพียงเล็กน้อย แต่กลับทิ้งให้ผู้คนรู้สึกงุนงงสงสัยว่า “พวกเราารู้สึกอย่างไร พวกเรายังคงไม่รู้วาระราชอาณาจักรจะมาถึงเมื่อใด แล้วพวกเราจะสามารถพูดถึงความรู้สึกได้อย่างไร? ที่มากกว่านั้น พวกเราไม่รู้อะไรเลย หากพวกเราต้องรู้สึกบางสิ่งบางอย่าง มันคงจะเป็น “อัศจรรย์ใจ” และไม่มีอะไรมากกว่านั้น” อันที่จริงแล้ว คำถามนี้ไม่ใช่จุดมุ่งหมายของพระวณะของพระเจ้า เหนือสิ่งอื่นใด ประโยคเดียวประโยคนี้—

“เมื่อบุตรและผู้คนของเราหลังไหลมายังบัลลังก์ของเรา

เราเริ่มการพิพากษาหน้ามหารับบัลลังก์สีขาวอย่างเป็นกิจจะลักษณะ”—

สรุปเกี่ยวกับการพัฒนาของอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณทั้งหมด

ไม่มีใครรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะทำในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณในช่วงระหว่างเวลานี้ และในผู้คนจะมีการตื่นขึ้นเล็กน้อยก็หลังจากที่พระเจ้าดำรงพระวณะเหล่านี้แล้วเท่านั้น

เพราะมีขั้นตอนที่แตกต่างกันหลายขั้นตอนในพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าทั่วทั้งจักรวาลจึงแตกต่างกันออกไปด้วยเช่นกัน ในช่วงระหว่างเวลานี้

พระเจ้าทรงช่วยบุตรและประชากรของพระเจ้าให้รอด กล่าวคือ

บุตรและประชากรของพระเจ้าได้รับการเป็นผู้เลียงจากทูตสวรรค์

และเริ่มต้นยอมรับการได้รับการจัดการและแยกออก

พวกเขาเริ่มขบไล่ความคิดและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาอย่างเป็นกิจจะลักษณะ และบอกถ่าร่องรอยใดๆ ของโลกนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “การพิพากษาหน้ามหารับบัลลังก์สีขาว”

ที่พระเจ้าตรัสถึงได้เริ่มต้นอย่างเป็นกิจจะลักษณะ เพราะนี่คือการพิพากษาของพระเจ้า

พระเจ้าจึงต้องดำรงพระสุรเสียงของพระองค์—และถึงแม้ว่าเนื้อหาจะแตกต่างกัน

แต่จุดมุ่งหมายนั้นเหมือนเดิมเสมอ วันนี้ ตัดสินจากพระกระแสเสียงที่พระเจ้าตรัส

ดูเหมือนว่าพระวณะของพระองค์ได้รับการชี้นำไปที่ผู้คนบางกลุ่ม อันที่จริงแล้ว

พระวณะเหล่านี้กล่าวถึงธรรมชาติของมวลมนุษย์ทั้งหมดเหนือสิ่งอื่นใด พระวณะเหล่านี้ตั้งใจคำของมนุษย์

พระวณะเหล่านี้ไม่ถนอมความรู้สึกของมนุษย์ และพระวณะเหล่านี้เผยทั้งหมดทั้งปวงของแก่นแท้ของเขา

ไม่ละเว้นสิ่งใด ไม่ปล่อยยให้สิ่งใดผ่านไป นับตั้งแต่วันนี้

พระเจ้าทรงเผยโฉมหน้าที่แท้จริงของมนุษย์อย่างเป็นกิจจะลักษณะ และดังนั้นจึง

“ปลดปล่อยเสียงของวิญญาณของเราต่อทั่วทั้งจักรวาล” ผลที่สัมฤทธิ์ในท้ายที่สุดคือสิ่งนี้:

“เราจะล้างผู้คนและสิ่งต่างๆ

ทั้งมวลท่ามกลางทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์และบนโลกให้สะอาดโดยผ่านทางวณะของเรา

เพื่อที่แผ่นดินจะไม่โสम्मและวิปริตผิดศีลธรรมอีกต่อไป แต่เป็นราชอาณาจักรที่บริสุทธิ์แทน”

พระวณะเหล่านี้แสดงถึงอนาคตของราชอาณาจักร ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์ทั้งหมด

เช่นเดียวกับที่พระเจ้าตรัสว่า “ทั้งหมดคือผลที่ดี ทั้งหมดคือชวานาที่ขยันขันแข็ง” โดยธรรมชาติแล้ว

การนี้จะเกิดขึ้นทั่วทั้งจักรวาล และจะไม่จำกัดอยู่แค่ประเทศจีนเท่านั้น

ผู้คนจะมีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับพระองค์ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเฉพาะเมื่อพระเจ้าเริ่มตรัสและปฏิบัติ

เท่านั้น ในตอนเริ่มต้น ความรู้นี้ปรากฏอยู่แค่ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเท่านั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไป

ความคิดของผู้คนไร้ประโยชน์และไม่เหมาะสำหรับการใช้งานของมนุษย์มากขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น

พวกเขาก็มาเชื่อทุกสิ่งที่พระเจ้าตรัส จนถึงจุดที่พวกเขา

“สร้างพื้นที่สำหรับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงในความมีสติรู้ตัวของพวกเขา”

ผู้คนมีพื้นที่ให้พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงแค่ในความมีสติรู้ตัวของพวกเขาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริง

พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า และไม่พูดอะไรนอกเหนือจากถ้อยคำที่ว่างเปล่า กระนั้น เมื่อเทียบกับในอดีต

พวกเขาได้ก้าวหน้าไปมากมายแล้ว

ถึงแม้ว่าจะยังคงมีความแตกต่างจากพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองเป็นอย่างยิ่งก็ตาม

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสอยู่เสมอว่า “ในแต่ละวันเราเดินท่ามกลางกระแสน้ำไม่หยุดนิ่งของคุณ

และในแต่ละวันเราปฏิบัติงานภายในทุกๆ บุคคล”? ยิ่งพระเจ้าตรัสเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด

ผู้คนก็ยังสามารถเปรียบเทียบตนเองกับการกระทำของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองของวันนี้ได้มากขึ้น

เท่านั้น และดังนั้นพวกเขาจึงสามารถรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงในความเป็นจริงได้ดีขึ้น

เพราะพระวณะของพระเจ้าได้รับการตรัสจากมุมมองของเนื้อหนังและคำรัสโดยใช้ภาษาของมนุษยชาติ

ผู้คนจึงสามารถชี้คุณค่าในพระวณะของพระเจ้าโดยการวัดเทียบกับสิ่งทางวัตถุ

และดังนั้นจึงสัมฤทธิ์ผลที่ยิ่งใหญ่กว่า นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงพระฉายาของ “เรา”

ในหัวใจของผู้คน และ “เรา” ในความเป็นจริง

ซึ่งทำให้ผู้คนเต็มใจที่จะชำระล้างภาพลักษณ์ของพระเจ้าในหัวใจของพวกเขามากยิ่งขึ้น

และดังนั้นจึงเต็มใจที่จะรู้จักและมีส่วนร่วมกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง

นี่คือความรอบรู้ของพระวณะของพระเจ้า ยิ่งพระเจ้าตรัสสิ่งเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด

ประโยชน์ต่อความรู้ที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้าก็จะมากขึ้นเท่านั้น และดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสว่า “หากเราไม่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์คงจะไม่มีวันรู้จักเรา และถึงแม้ว่าเราได้มารู้จักเราแล้ว ความรู้เช่นนั้นจะยังคงไม่เป็นมโนคติที่หลงผิดหรือไม่?”

หากผู้คนได้รับการฟังประสงค์ให้รู้จักพระเจ้าตามมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง นี่ก็จะเป็นเรื่องง่ายสำหรับพวกเขาโดยแท้ พวกเขาจะผ่อนคลายและมีความสุข และดังนั้นพระเจ้าจะทรงคลุมเครือและไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงในหัวใจของผู้คนตลอดไป ซึ่งจะพิสูจน์ว่าชาตानเป็นผู้ที่มีอำนาจครอบครองทั้งจักรวาล ไม่ใช่พระเจ้า ดังนั้น พระวณะของพระเจ้าว่า “เราได้นำฤทธาณภาพของเรากลับคืนมา” จะยังคงว่างเปล่าตลอดไป

เมื่อเทวสภาพเริ่มต้นปฏิบัติโดยตรง

นั่นก็จะเป็นเวลาที่ราชอาณาจักรเคลื่อนลงมายังโลกของมนุษย์อย่างเป็นกิจจะลักษณะเช่นเดียวกัน แต่สิ่งที่กล่าวถึงในที่นี้คือราชอาณาจักรเคลื่อนลงมาท่ามกลางมนุษย์ ไม่ใช่ราชอาณาจักรก่อเกิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์—และดังนั้น

สิ่งที่กล่าวถึงในวันนี้จึงเป็นการก่อสร้างราชอาณาจักร และไม่ใช่วิธีการที่ราชอาณาจักรก่อเกิดขึ้น เหตุใดพระเจ้าตรัสเสมอว่า “ทุกสรรพสิ่งเจียบกริบ”? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าทุกสรรพสิ่งหยุดและขึ้นนิ่ง? อาจเป็นไปได้หรือไม่ภูเขาที่สูงใหญ่เจียบกริบจริงๆ? เช่นนั้นแล้ว เหตุใดผู้คนจึงไม่มีสำนึกรับรู้ถึงการนี้ อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่ถูกต้อง? หรือพระเจ้ากำลังตรัสเกินจริง?

เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงปฏิบัติได้รับการดำเนินการภายในสภาพแวดล้อมเฉพาะหนึ่งๆ จึงไม่มีผู้ใดตระหนักถึงสิ่งนั้นหรือสามารถล่วงรู้สิ่งนั้นด้วยตาของพวกเขาเอง และทั้งหมดที่ผู้คนสามารถทำได้คือรับฟังพระเจ้าตรัส

เพราะพระบารมีที่พระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติเมื่อพระเจ้าเสด็จมาถึง

จึงเสมือนว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงมากมายในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก และสำหรับพระเจ้าแล้ว

ปรากฏว่าทั้งหมดกำลังมองดูขณะนี้ วันนี้ ข้อเท็จจริงนั้นยังไม่มาถึง

ผู้คนแค่ได้เรียนรู้เพียงส่วนเล็กน้อยจากส่วนหนึ่งของความหมายตามตัวอักษรของพระวณะของพระเจ้า

ส่วนความหมายที่แท้จริงรอเวลาที่พวกเขาชำระล้างมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาออกจากตัวเอง

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะกลายมาเป็นตระหนักรู้สิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กำลังทรงทำบนแผ่นดินโลกและในสวรรค์ในวันนี้ ในประชากรของพระเจ้าในประเทศจีนนั้นไม่ได้มีแค่พิษของพญานาคใหญ่สีแดงเท่านั้น

ธรรมชาติของพญานาคใหญ่สีแดงก็ถูกเผยอย่างมากมายและชัดเจนมากขึ้นในพระวณะของพระเจ้าเช่นเดียวกัน

แต่พระเจ้าไม่ตรัสถึงการนี้โดยตรง แค่ทรงเอ่ยถึงพิษของพญานาคใหญ่สีแดงเล็กน้อยเท่านั้น ในหนทางนี้

พระองค์ไม่ทรงตีแผ่แผลเป็นของมนุษย์โดยตรง ซึ่งเป็นประโยชน์กับความก้าวหน้าของมนุษย์มากกว่า

ลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงไม่ชอบถูกเรียกว่าพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดงต่อหน้าผู้อื่น
เสมือนว่าคำว่า “พญานาคใหญ่สีแดง” นำความอับอายมาสู่พวกมัน ไม่มีพวกมันคนใดเต็มใจจะพูดคำพูดเหล่านี้
และดังนั้นพระเจ้าตรัสเพียง “งานของเราในช่วงระยะนี้จึงมุ่งเน้นที่พวกเจ้าเป็นหลัก
และนี่คือแง่มุมหนึ่งของนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของเราในประเทศจีน” กล่าวให้ถูกต้องแม่นยำกว่านั้นคือ
พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อพิชิตสิ่งแทนที่เป็นต้นแบบของลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงเป็นหลัก
ซึ่งคือนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในประเทศจีน

“เมื่อเรามาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ด้วยตัวเอง ทูตสวรรค์ก็เริ่มต้นงานแห่งการเป็นผู้เลี้ยงไปพร้อมกัน” อันที่จริงแล้ว
ไม่ใช่ให้ตีความตามตัวอักษรว่าพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาถึงในโลกของมนุษย์เมื่อทูตสวรรค์เริ่มต้นงาน
ของพวกเขาท่ามกลางกลุ่มชนทั้งหมดเท่านั้น แต่งานและพระราชกิจสองชิ้นนี้—

พระราชกิจของเทวสภาพและการเป็นผู้เลี้ยงของทูตสวรรค์—ได้รับการดำเนินการไปพร้อมกัน อันถัดต่อไป
พระเจ้าตรัสเล็กน้อยเกี่ยวกับการเป็นผู้เลี้ยงของทูตสวรรค์ เมื่อพระองค์ตรัสว่า

“บรรดาบุตรและผู้คนทั้งปวงเหล่านั้นไม่เพียงแต่จะได้รับการทดสอบและการเลี้ยงเท่านั้น

แต่ยังมีความสามารถที่จะมองเห็นอุปติการณ์ของบรรดานิมิตทุกประเภทด้วยตาของพวกเขาเองด้วย”

ผู้คนส่วนใหญ่มีการจินตนาการมากมายเกี่ยวกับคำว่า “นิมิต”

คำว่านิมิตอ้างอิงถึงถึงปรากฏการณ์ที่เกินธรรมชาติในจินตนาการของผู้คน

แต่เนื้อหาของพระราชกิจยังคงเป็นความรู้ของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง

นิมิตคือวิถีทางที่ทูตสวรรค์ใช้ทำงาน นิมิตเหล่านี้อาจให้ความรู้สึกหรือความฝันกับผู้คน

ทำให้พวกเขาสามารถล่วงรู้การดำรงอยู่ของทูตสวรรค์ได้ แต่ทูตสวรรค์ยังคงมองไม่เห็นสำหรับมนุษย์

วิธีการที่ทูตสวรรค์ใช้ทำงานท่ามกลางบุตรและประชากรของพระเจ้าคือให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่พ
วเขาโดยตรง ที่เพิ่มเข้าไปคือการจัดการและการแบ่งแยกพวกเขา ทูตสวรรค์แทบจะไม่ให้คำเทศนา

โดยธรรมชาติแล้ว มหาสนิธิระหว่างผู้คนเป็นข้อยกเว้น นี่คือนิสัยที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศต่างๆ นอกประเทศจีน
ภายในพระวณะของพระเจ้านั้นคือการเผยรูปการณ์แวดล้อมการใช้ชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งหมด—

โดยธรรมชาติแล้ว พระวณะนี้ชี้ขึ้นไปสู่ลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงเป็นหลัก

ในบรรดาสถานะที่หลากหลายของมวลมนุษย์ทั้งหมด

พระเจ้าทรงเลือกสถานะที่เป็นสิ่งแทนเพื่อทำหน้าที่เป็นแบบอย่าง ดังนั้น

พระวณะของพระเจ้าจึงปลดปล่อยสิ่งปกคลุมของมนุษย์ และพวกเขาก็ไม่รู้จักอับอาย

มิฉะนั้นพวกเขาจะไม่มีเวลาซ่อนตัวจากความสวาทที่สุกใส และถูกเอาชนะในสิ่งที่พวกเขาถนัด

ลักษณะมากมายของมนุษย์คือภาพลักษณ์มากมายที่พระเจ้าทรงได้ทำสำเนาตั้งแต่ยุคโบราณมาจนถึงวันนี้

และซึ่งพระองค์จะทาสีสำเนาตั้งแต่วันนี้จนถึงวันพรุ่งนี้

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทาสี้นคือความน่าเกลียดของมนุษย์: บางคนร่ำไห้ในความมืด และคู่คล้ายกับว่ากำลังเศร้าโศกเพราะภาพที่หายไปจากดวงตาของพวกเขา บางคนหัวเราะ บางคนถูกลิ้นใหญ่ซัดสาด บางคนเดินบนถนนลุ่มๆ ดอนๆ บนภูเขา บางคนสำรวจค้นท่ามกลางถิ่นทุรกันดารกว้างใหญ่

ตัวสันไปด้วยความกลัวราวกับนกที่สะดุ้งตกใจแค่เพราะเสียงดังของสายธนู และกลัวอย่างสุดซึ้งว่าจะถูกสัตว์ป่าในภูเขาจับกิน ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ลักษณะที่น่าเกลียดมากมายเหล่านี้กลายเป็นภาพที่น่าซาบซึ้งราวกับมีชีวิต

ลักษณะเหล่านี้ส่วนใหญ่ น่าเกลียดน่ากลัวเกินกว่าจะมองได้ หรือหากไม่เป็นเช่นนั้น ก็เพียงพอที่จะทำให้เส้นผมของผู้คนตั้งชันและทิ้งพวกเขาให้งุนงงที่สุดและสับสน ในพระเนตรของพระเจ้า ทั้งหมดที่สำแดงขึ้นในมนุษย์ไม่ได้เป็นสิ่งที่โดดเด่นจากความน่าเกลียด

และถึงแม้ว่ามันอาจกระตุ้นให้เกิดความสงสาร มันก็ยังเป็นความน่าเกลียดอยู่ดี

จุดแตกต่างระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าคือ ความอ่อนแอของมนุษย์นั้นอยู่ในแนวโน้มของเขาที่จะแสดงความใจดีต่อผู้อื่น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเป็นเช่นเดิมกับมนุษย์เสมอ ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงมีท่าทีเช่นเดิมเสมอ

พระองค์ไม่พระทัยคืออย่างที่คุณจินตนาการเสมอ แบบที่แม่ผู้มีประสบการณ์ที่คำนึงถึงลูกๆ ในใจของเธอเสมอ ในความเป็นจริง หากพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะใช้วิธีการเป็นลำดับเพื่อพิชิตพญานาคใหญ่สีแดง จะไม่มีทางที่พระองค์จะทรงทนบ่นต่อการถ่อมใจเช่นนั้น

ซึ่งทำให้พระองค์ต้องทรงอยู่ภายใต้ข้อจำกัดของมนุษย์ ตามพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ทั้งหมดที่คุณทำและพูดคุยพระพิโรธของพระเจ้า และพวกเขาทั้งหมดควรที่จะถูกตีสอน

ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกเขาที่เป็นไปตามมาตรฐาน

และพวกเขาทั้งหมดเป็นผู้ที่จะถูกพระเจ้าทรงปราบพยศ

เพราะหลักธรรมของพระราชกิจของพระเจ้าในประเทศจีน และยิ่งไปกว่านั้น

เพราะธรรมชาติของพญานาคใหญ่สีแดง

และที่เพิ่มเข้าไปก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าประเทศจีนคือประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงและดินแดนที่พระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์ประทับอยู่ พระเจ้าจึงต้องทรงกลืนพระโทสะของพระองค์

และพิชิตลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงทั้งหมด

ฉะนั้นพระองค์ก็ทรงรังเกียจลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง—นั่นคือ

พระองค์จะทรงรังเกียจทุกสิ่งทีมาจากพญานาคใหญ่สีแดงเสมอ—และการนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ไม่เคยมีสิ่งใดตระหนักรู้ถึงการทรงกระทำใดๆ ของพระเจ้า
อีกทั้งการทรงกระทำของพระองค์ไม่เคยได้รับการมองดูโดยสิ่งใดๆ ตัวอย่างเช่น
เมื่อพระเจ้าทรงหวนคืนสู่ศิโยน มีใครตระหนักรู้การนี้บ้าง? ดังนั้น พระวณะเช่น
“เรามาอยู่ท่ามกลางมนุษย์อย่างเงียบๆ แล้วจากนั้นเราก็ก้อยล่องจากไป มีใครเคยเห็นเราหรือไม่?”
แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ขาดพร่องปฏิภาณที่จะยอมรับปรากฏการณ์ของอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณโดยแท้ ในอดีต
พระเจ้าตรัสว่าเมื่อพระองค์ทรงหวนคืนสู่ศิโยน “พระอาทิตย์ถูกเป็นไฟ พระจันทร์สุกใส”
เพราะผู้คนยังคงมีใจหมกมุ่นกับการทรงหวนคืนสู่ศิโยนของพระเจ้า—
เพราะพวกเขายังคงไม่ปล่อยมือเรื่องนี้ไป—พระเจ้าดำรัสพระวณะว่า “พระอาทิตย์ถูกเป็นไฟ พระจันทร์สุกใส”
โดยตรงเพื่อให้สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน ดังนั้น
เมื่อมโนคติที่หลงผิดของผู้คนถูกพระวณะของพระเจ้าโจมตี
พวกเขามองเห็นว่าการทรงปฏิบัติของพระเจ้าช่างมหัศจรรย์
และพวกเขามองเห็นว่าพระวณะของพระองค์ลุ่มลึก ยากยิ่งลึก และไม่อาจเข้าใจได้สำหรับทุกสิ่ง ดังนั้น
พวกเขาก็ละวางเรื่องนี้ลงทั้งหมด และรู้สึกถึงความกระจ่างซัดเล็กน้อยในวิญญาณของพวกเขา
เสมือนว่าพระเจ้าได้ทรงหวนคืนสู่ศิโยนแล้ว และดังนั้นผู้คนจึงไม่ให้ความใส่ใจมากมายกับเรื่องนี้ นับแต่นั้นมา
พวกเขายอมรับพระวณะของพระเจ้าด้วยหนึ่งหัวใจและหนึ่งจิตใจ
และไม่กังวลใจอีกต่อไปว่ามโนคติจะโจมตีหลังจากที่พระเจ้าทรงหวนคืนสู่ศิโยน
เมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะยอมรับพระวณะของพระเจ้าโดยง่าย
และมุ่งเน้นความสนใจทั้งหมดทั้งปวงของพวกเขาไปที่พระวณะของพระเจ้า
ซึ่งทำให้พวกเขาปราศจากความอยากรที่จะพิจารณาสิ่งอื่นทั้งหมด

ภาคผนวก: บทที่ 2

เมื่อผู้คนมองดูพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง เมื่อพวกเขาดำรงชีวิตของพวกเขาด้วยตนเองกับพระเจ้าพระองค์เอง
เดินเคียงข้างกันกับพระเจ้าพระองค์เอง และพักอาศัยอยู่กับพระเจ้าพระองค์เอง

พวกเขาได้วางความอยากรู้อยากเห็นที่ได้อยู่ในหัวใจพวกเขาเป็นเวลาหลายปีแล้วเอาไว้ก่อน
ความรู้เรื่องพระเจ้าที่ได้พูดถึงก่อนหน้านี้เป็นเพียงขั้นตอนแรกเท่านั้น ถึงแม้ว่าผู้คนมีความรู้เรื่องพระเจ้า
แต่ก็ยังมีความขัดแย้งมากมายในหัวใจของพวกเขา กล่าวคือ พระเจ้าได้ทรงมาจากที่ใด?

พระเจ้าเสวยไหม? พระเจ้าทรงแตกต่างเป็นอันมากจากผู้คนธรรมดาไหม? สำหรับพระเจ้าแล้ว
การจัดการกับผู้คนทั้งหมดเป็นสิ่งที่ง่ายดาย เป็นเพียงกิจที่เรียบง่ายอย่างสุดขีดเท่านั้นหรือ?

ทั้งหมดที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าเป็นความล้าลึกแห่งสวรรค์หรือ?

ทั้งหมดที่พระองค์ตรัสสูงส่งกว่าสิ่งทั้งหลายที่สิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างทั้งหมดพูดไหม?

ความสว่างฉายออกจากพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่? และอื่นๆ

อีกมากมาย...นี่คือทั้งหมดที่มโนคติที่หลงผิดของผู้คนสามารถทำได้

สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พวกเขาคิดเข้าใจและเข้าสู่ก่อนสิ่งอื่นๆ ทั้งหมด ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ยังคงเป็นพระเจ้าที่คลุมเครือ หากไม่ผ่านทางความรู้ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

ผู้คนก็อาจจะไม่มีวันสามารถเข้าใจเราได้ และก็จะไม่มีวันมองดูกิจการของเราในประสบการณ์ของพวกเขา

มันเป็นเพียงเพราะเราได้กลายเป็นเนื้อหนังเท่านั้นนั่นเองที่ผู้คน “ไม่สามารถจับความเข้าใจ” ในเจตจำนงของเรา

หากเราไม่ได้กลายเป็นเนื้อหนัง และยังคงอยู่ในฟ้าสวรรค์ ยังคงอยู่ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

เช่นนั้นแล้วผู้คนก็จะ “รู้จัก” เรา พวกเขาจะกราบไหว้และนมัสการเรา และพูดคุยถึง “ความรู้”

เรื่องราวของพวกเขาโดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขา—แต่สิ่งใดจะเป็นประโยชน์ของความรู้เช่นนี้?

สิ่งใดจะเป็นคุณค่าของมันในฐานะจุดอ้างอิง?

ความรู้ที่มาจากมโนคติที่หลงผิดของผู้คนจะสามารถเป็นจริงได้หรือ?

เราไม่ต้องการความรู้ที่มาจากสมองของผู้คน—เราต้องการความรู้ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

เจตจำนงของเราถูกเปิดเผยท่ามกลางพวกเขาตลอดเวลา และก็มีภาระและความรู้แจ้งของเราตลอดเวลา

เมื่อเรากระทำโดยตรงในเทวสภาพ มันจะไม่ถูกกรองผ่านทางสมอง และไม่มีภาระจำป็นที่จะเติม

“เครื่องปรุงรส”—มันคือการกระทำโดยตรงของเทวสภาพ ผู้คนสามารถทำสิ่งใดได้บ้าง?

ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้ไม่ได้ถูกเราดำเนินการจนเสร็จสิ้นด้วยตัวของเราเอง
หรือ? ในอดีต เราได้พูดคุยถึงพระวิญญาณที่เข้มข้นขึ้นเจ็ดเท่า แต่ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจเนื้อหาของพระองค์ได้—

แม้เมื่อพวกเขาได้ตระหนักรู้ถึงมัน พวกเขาก็ไม่ได้สามารถเข้าใจอย่างครบบริบูรณ์

เมื่อเราทำงานในสภาวะความเป็นมนุษย์ซึ่งถูกปกครองโดยเทวสภาพ

เพราะงานนี้ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นในรูปการณ์แวดล้อมที่ผู้คนเชื่อว่าไม่เหนือธรรมชาติแต่เป็นปกติ มันจึงถูกอ้างอิงถึงในฐานะพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธี เมื่อเราทำงานโดยตรงในเทวสภาพ เพราะเราไม่ถูกจำกัดควบคุมโดยมนโคติที่หลงผิดของผู้คน และเพราะเราไม่อยู่ภายใต้ขีดจำกัดของ “สิ่งเหนือธรรมชาติ” เช่นที่มันดำรงอยู่ภายในมนโคติที่หลงผิดของพวกเขา งานนี้จึงมีผลทันที มันไปที่หัวใจของเรื่อง และมันตัดตรงเข้าสู่ประเด็น ผลก็คือขั้นตอนนี้ของพระราชกิจจึงบริสุทธีขึ้น มันเร็วขึ้นเป็นสองเท่า ความเข้าใจของผู้คนเร่งความเร็วขึ้น และคำพูดของเราเพิ่มขึ้น ทำให้ผู้คนทั้งหมดรีบเร่งเพื่อตามให้ทัน เพราะผลกระทบแตกต่างกัน เพราะวิถีทาง ธรรมชาติ และเนื้อหาสาระของงานของเราไม่เหมือนกัน—และยิ่งไปกว่านั้น

เพราะเราได้เริ่มทำงานอย่างเป็นทางการในเนื้อหนัง ในทรศนะของสิ่งที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจจึงถูกอ้างอิงถึงในฐานะ “พระราชกิจของพระวิญญูณที่เข้มข้นขึ้นเจ็ดเท่า” มันไม่ใช่บางสิ่งที่เป็นนามธรรม หลังการพัฒนาในวิถีทางที่เราใช้ทำงานในพวกเจ้า และหลังจากการมาถึงของราชอาณาจักร พระวิญญูณที่เข้มข้นขึ้นเจ็ดเท่าก็เริ่มทรงพระราชกิจ และพระราชกิจนี้ยิ่งลึกขึ้นและเข้มข้นขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

เมื่อผู้คนทั้งหมดมองดูพระเจ้าและพวกเขาทั้งหมดมองเห็นว่าพระวิญญูณแห่งพระเจ้านั้นอยู่ท่ามกลางมนุษย์ นัยสำคัญเต็มเปี่ยมของการจุติเป็นมนุษย์ของเราก็ถูกทำให้ชัดเจน ไม่มีความจำเป็นที่จะสรุปความ—

ผู้คนรู้เรื่องนี้โดยธรรมชาติอยู่แล้ว

เมื่อพิจารณาด้านต่างๆ มากมาย—วิธีการที่เราใช้ทำงาน ขั้นตอนทั้งหลายของงานของเรา น้ำเสียงของคำพูดของเราในวันนี้ และอื่นๆ—เฉพาะสิ่งที่มาจากปากของเราตอนนี้เท่านั้นคือ “ถ้อยคำรัสของพระวิญญูณทั้งเจ็ด” ในความหมายที่แท้จริง แม้ว่าเราได้พูดอีกด้วยในอดีต นั่นได้เป็นในระหว่างช่วงระยะของการสร้างคริสตจักร มันได้เป็นเหมือนบทนำและสารบัญในนวนิยาย— มันไม่ได้มีเนื้อหาสาระ

เฉพาะถ้อยคำของวันนี้เท่านั้นที่สามารถถูกเรียกว่าถ้อยคำรัสของพระวิญญูณทั้งเจ็ดในแง่ของเนื้อหาสาระที่แท้จริงของถ้อยคำรัสเหล่านั้น “ถ้อยคำรัสของพระวิญญูณทั้งเจ็ด” อ้างอิงถึงถ้อยคำรัสที่มาจากพระบัลลังก์ กล่าวคือถ้อยคำรัสเหล่านั้นถูกคำรัสโดยตรงในเทวสภาพ

ช่วงขณะที่ถ้อยคำของเราได้หันไปเปิดเผยความล้าลึกแห่งฟ้าสวรรค์ได้เป็นช่วงขณะที่เราได้พูดโดยตรงในเทวสภาพ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ

เราได้เปิดเผยความล้าลึกและรูปการณ์แวดล้อมทั้งหมดของอาณาจักรฝ่ายวิญญูณโดยตรง

โดยไม่ถูกจำกัดควบคุมโดยสภาวะความเป็นมนุษย์

เหตุใดเราจึงพูดว่าเมื่อก่อนเราได้อู่ภายใต้ขีดจำกัดของสภาวะความเป็นมนุษย์? การนี้พึงต้องมีคำอธิบาย

ในสายตาของผู้คน ไม่มีผู้ใดสามารถเปิดเผยความล้าลึกแห่งฟ้าสวรรค์ได้
หากไม่ใช่เพราะพระเจ้าพระองค์เองแล้วใครก็ไม่มีผู้ใดบนแผ่นดินโลกจะสามารถรู้ถึงความล้าลึกเหล่านี้ได้
ด้วยเหตุนี้เราจึงระบุงการกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คนและพูดว่าเหตุผลที่เราไม่ได้เปิดเผยความล้าลึกใดๆ
ในอดีตเป็นเพราะเราได้อยู่ภายใต้ขีดจำกัดของสภาวะความเป็นมนุษย์ อย่างไรก็ตาม โดยเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นแล้ว
นี่ไม่ใช่เช่นนั้น กล่าวคือ เนื้อหาสาระของคำพูดของเราแตกต่างกันเช่นที่งานของเราแตกต่างกัน และด้วยเหตุนี้
เมื่อเราได้เริ่มปฏิบัติพันธกิจของเราในเทวสภาพ เราก็ได้เปิดเผยความล้าลึก
ในอดีตเราต้องทำงานในรูปแบบที่แวดล้อมที่ผู้คนที่หมกมึนตรรกะว่าเป็นปกติ
และคำพูดที่เราได้พูดสามารถได้รับการสัมฤทธิ์ผลในมโนคติของผู้คน เมื่อเราได้เริ่มเปิดเผยความล้าลึก
ไม่ได้มีสักหนึ่งความล้าลึกที่สามารถบรรลุได้โดยมโนคติที่หลงผิดของผู้คน—
พวกมันไม่ได้เหมือนการคิดของมนุษย์เลย ดังนั้นเราจึงได้เริ่มหันไปพูดในเทวสภาพอย่างเป็นทางการ
และเหล่านี้ได้เป็นถ้อยคำรัสของพระวิญญาณทั้งเจ็ดในความหมายที่แท้จริง
แม้ว่าพระวณะแห่งอดีตได้เป็นถ้อยคำรัสจากพระบัลลังก์
พระวณะเหล่านั้นได้ถูกตรัสบนพื้นฐานของสิ่งที่ผู้คนสามารถบรรลุได้
และด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้ถูกคำรัสโดยตรงในเทวสภาพ—
ผลก็คือเหล่านั้นไม่ได้เป็นถ้อยคำรัสของพระวิญญาณทั้งเจ็ดในความหมายที่แท้จริง

บทที่ 12

เมื่อผู้คนทั้งหมดเอาใจใส่ เมื่อทุกสรรพสิ่งได้รับการเริ่มต้นใหม่และฟื้นฟู

เมื่อทุกบุคคลบนมอบต่อพระเจ้าโดยปราศจากความหวาดหวั่น

และเต็มใจที่จะแบกรับความรับผิดชอบอันหนักหน่วงของพระภาระของพระเจ้า—

นี่คือเวลาที่ฟ้าแลบจากทิศตะวันออกปรากฏขึ้น ให้ความกระจ่างในทุกพื้นที่ตั้งแต่ทิศตะวันออกถึงทิศตะวันตก ทำให้ทั้งโลกหวาดกลัวด้วยการมาถึงของความสว่างนี้ และในหัวเลี้ยวหัวต่อนี้

พระเจ้าทรงเริ่มต้นพระชนม์ชีพใหม่อีกครั้ง นี่จึงกล่าวได้ว่า ในช่วงขณะนี้

พระเจ้าทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่บนแผ่นดินโลก และกล่าวประกาศต่อผู้คนทั่วทั้งจักรวาลว่า

“เมื่อฟ้าแลบจากทิศตะวันออก ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาเดียวกับที่เราเริ่มแปลงวาระของเราด้วยเช่นกัน—เมื่อฟ้าแลบทั้งสวรรค์ชั้นสูงสุดจะส่องสว่าง และการแปลงสภาพเกิดขึ้นในดวงดาวทั้งหมด” ดังนั้นแล้ว

ฟ้าแลบจะปรากฏจากทิศตะวันออกเมื่อใด?

เวลาที่สวรรค์มีตกลงและ โลกสลับคือเวลาที่พระเจ้าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากโลก

และในช่วงเวลานี้เองที่ทุกสรรพสิ่งเบื้องล่างสวรรค์กำลังจะถูกห้อมล้อมด้วยพายุอันทรงฤทธิ์ กระนั้น

ในเวลานี้เท่านั้นที่ผู้คนทั้งหมดจะเดือดร้อนจากความตื่นตระหนก กลัวฟ้าร้อง กลัวความสว่างของฟ้าแลบ

และกลัวการโจมตีจากฝนตกหนักยิ่งขึ้น ไปอีก จนพวกเขาส่วนใหญ่ปิดตาของพวกเขา

และขอให้พระเจ้าทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์และคร่าชีวิตพวกเขา และในขณะที่สภาวะต่างๆ เกิดขึ้น

ฟ้าแลบจากทิศตะวันออกจะปรากฏขึ้นทันที ซึ่งหมายความว่าในทิศตะวันออกของโลก

นับตั้งแต่ที่คำพยานต่อพระเจ้าพระองค์เองเริ่มต้นขึ้น จนถึงเมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจ

จนถึงเมื่อเทวสภาพเริ่มต้นกวัดแกว่งอธิปไตยทั่วแผ่นดินโลก—

นี่คือลำแสงเรืองรองของฟ้าแลบจากทิศตะวันออกที่ส่องแสงสู่ทั้งจักรวาลเป็นครั้งแรก

เมื่อนานาประเทศของแผ่นดินโลกกลายเป็นราชอาณาจักรของพระคริสต์

นั่นคือเวลาที่ทั้งจักรวาลได้รับความกระจ่าง ขณะนี้คือเวลาที่ฟ้าแลบจากทิศตะวันออกเกิดขึ้น

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจ และยิ่งไปกว่านั้น ตรัสในเทวสภาพโดยตรง

อาจกล่าวได้ว่าเวลาที่พระเจ้าเริ่มต้นตรัสบนแผ่นดินโลกนั้นคือเวลาที่ฟ้าแลบจากทิศตะวันออกปรากฏขึ้น

กล่าวอย่างแม่นยำยิ่งกว่านั้นคือ เมื่อน้ำที่มีชีวิตไหลจากบัลลังก์—เมื่อถ้อยคำรัสจากพระที่นั่งเริ่มต้นขึ้น—

นั่นคือเวลาที่ถ้อยคำรัสของพระวิญญาณทั้งเจ็ดเริ่มต้นอย่างเป็นทางการอย่างแน่แท้ ณ ขณะนี้

ฟ้าแลบจากทิศตะวันออกเริ่มต้นปรากฏขึ้น และเพราะช่วงระหว่างเวลานี้

ระดับความกระจ่างก็แตกต่างกันออกไปด้วย และขอบเขตความเรืองรองของมันก็มีขีดจำกัดเช่นเดียวกัน กระนั้น

ด้วยการเคลื่อนไหวของพระราชกิจของพระเจ้า ด้วยการเปลี่ยนแปลงในแผนของพระองค์—

ด้วยความผันแปรในพระราชกิจต่อบุตรและประชากรของพระเจ้า—

ฟ้าแลบก็ทำงานตามหน้าที่ตามธรรมชาติของมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

จนทุกสรรพสิ่งทั่วทั้งจักรวาลได้รับความกระจำงและไม่มีของเสียหรือขยะใดๆ หลงเหลืออยู่

นี่คือการตกผลึกของแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระเจ้า และเป็นผลที่พระเจ้าทรงชื่นชมนั่นเอง

“ดวงดาว” ไม่ได้หมายถึงดาวบนท้องฟ้า แต่หมายถึงบุตรและประชากรของพระเจ้าทั้งหมดผู้ทำงานเพื่อพระองค์ เพราะพวกเขาเป็นคำพยานต่อพระเจ้าในราชอาณาจักรของพระเจ้า

และเป็นสิ่งแทนถึงพระองค์ในราชอาณาจักรของพระองค์ และเพราะพวกเขาเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

พวกเขาจึงได้รับเรียกว่า “ดวงดาว” “การแปลงรูป” อ้างอิงถึงการแปลงรูปในด้านอัตลักษณ์และสภาพ กล่าวคือ ผู้คนเปลี่ยนแปลงจากผู้คนบนแผ่นดินโลกเป็นผู้คนของราชอาณาจักร และยังไปกว่านั้น

พระเจ้าประทับอยู่กับพวกเขา และพระสิริของพระเจ้าอยู่ในพวกเขา ดังนั้น

พวกเขาจึงกวัดแกว่งฤทธาานุภาพซึ่งทรงอธิปไตยแทนพระเจ้า

และพิษและความไม่บริสุทธิ์ในพวกเขาได้รับการชำระให้สะอาดโดยพระราชกิจของพระเจ้า

ซึ่งในท้ายที่สุดก็ทำให้พวกเขาเหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้า เป็นสอดคล้องตามพระทัยของพระเจ้า—

นี่คือแง่มุมหนึ่งของความหมายของพระวจนะเหล่านี้ เมื่อลำแสงจากพระเจ้าให้ความกระจ่างทั่วทั้งแผ่นดิน

ทุกสรรพสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกจะเปลี่ยนแปลงในระดับที่หลากหลาย

และดวงดาวบนท้องฟ้าก็จะเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน พระอาทิตย์และพระจันทร์จะได้รับการเริ่มต้นใหม่

และผู้คนบนแผ่นดินโลกจะได้รับการเริ่มต้นใหม่ตามลำดับ—

ซึ่งคือพระราชกิจของพระเจ้าระหว่างสวรรค์และโลก และไม่เป็นที่น่าประหลาดใจ

เมื่อพระเจ้าทรงช่วยผู้คนให้รอด—ตามธรรมชาติแล้ว คำนี้ไม่ได้อ้างอิงถึงพวกที่ไม่ได้รับเลือก—

นั่นคือเวลาที่พระเจ้าทรงชำระผู้คนให้สะอาดและพิพากษาพวกเขา และทุกคนรำไรรู้ว่าอย่างชัดเจน

หรือล้มป่วยบนเตียงของเขา หรือถูกคร่าชีวิตและตกลงสู่รกร้างแห่งความตายเพราะพระวจนะของพระเจ้า

เป็นเพียงเพราะถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้าเท่านั้นผู้คนจึงเริ่มต้นรู้จักตัวพวกเขาเอง หากสิ่งทั้งหลายไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ตาของพวกเขาที่จะเป็นตาคลั่งคลั่ง—มองขึ้นไป ไม่มีใครได้รับการโน้มน้าวให้เชื่อ

ไม่มีผู้ใดในพวกเขารู้จักตัวพวกเขาเอง ไม่รู้เท่าทันว่าพวกเขาหนักก็สโตน

ผู้คนถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างแท้จริงจนถึงระดับที่มากมาย

ที่ใบหน้าที่น่าเกลียดของมนุษย์ถูกบรรยายภาพอย่างละเอียดชัดแจ้งเช่นนั้นเป็นเพราะฤทธาานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้านั่นเอง ซึ่งทำให้มนุษย์เปรียบเทียบกับใบหน้าแท้จริงของเขาเองหลังจากที่ได้อ่านมัน

ผู้คนทั้งหมดต่างรู้ว่าพระเจ้าทรงดูเหมือนว่าจะทราบอย่างชัดเจนโดยเพียงพร้อมว่าในหัวของพวกเขาพวกเขามีเซลล์สมองกี่เซลล์

แล้วนับประสาอะไรกับความรู้ที่พระองค์ทรงมีเกี่ยวกับใบหน้าที่น่าเกลียดหรือความคิดที่อยู่ลึกที่สุดของพวกเขา
ในพระวณะว่า “เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งมวลเสมือนว่ามันได้ผ่านการคัดแยก
ภายใต้ประกายของลำแสงจากทิศตะวันออกนี้
มวลมนุษย์ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยออกมาในรูปสัณฐานดั้งเดิมของตน พวกเขาตาพำ ไม่แน่ใจว่าจะทำอะไร”
สามารถมองเห็นได้ว่าในวันหนึ่ง เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าสิ้นสุดลง
มวลมนุษย์ทั้งหมดจะได้รับการพิพากษาโดยพระเจ้า ไม่มีผู้ใดจะสามารถหลีกเลี่ยงไปได้
พระเจ้าจะทรงจัดการผู้คนของมวลมนุษย์ทั้งหมดทีละคน โดยไม่มองข้ามคนหนึ่งคนใดในพวกเขาเลย
และด้วยการนั้นเท่านั้นที่พระเจ้าจะพึงพอพระทัย และดังนั้น พระเจ้าจึงตรัสว่า
“พวกเขาเป็นเหมือนกับสัตว์ที่หนีจากความสว่างของเราและหลบภัยในถ้ำในภูเขาด้วยเช่นกัน—
กระนั้นก็ไม่มีความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะได้รับแสงสว่างจากภายในความสว่างของเราได้”
ผู้คนเป็นสัตว์ที่ต่ำต้อยและด้อยค่า การใช้ชีวิตอยู่ในมือของซาตาน
นั่นเป็นเสมือนว่าพวกเขาได้ลี้ภัยอยู่ในป่าโบราณลึกเข้าไปภายในภูเขา—
แต่เพราะไม่มีสิ่งใดสามารถหลีกเลี่ยงการเผาผลาญในเพลิงไฟของพระเจ้าได้
พวกเขาจะสามารถถูกพระเจ้าทรงดื่มแม้ว่าอยู่ภายใต้ “การปกป้อง” จากกำลังบังคับของซาตานไปได้อย่างไร?
เมื่อผู้คนยอมรับการมาของพระวณะของพระเจ้า
รูปร่างที่แปลกประหลาดและสภาวะที่พิกลของทุกคนจะได้รับการบรรยายภาพด้วยปากกาของพระเจ้า
พระเจ้าตรัสตามที่สมควรพอดีกับความจำเป็นและวิธีการคิดของมนุษย์ ดังนั้น สำหรับผู้คนแล้ว
ปรากฏว่าพระเจ้าทรงรอบรู้ในจิตวิทยา เสมือนว่าพระเจ้าทรงเป็นนักจิตวิทยา
แต่ก็เสมือนว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาชญาศาสตร์เช่นเดียวกัน—
ไม่ต้องสงสัยว่าพระเจ้าทรงมีความเข้าพระทัยเกี่ยวกับมนุษย์ที่ “ซับซ้อน” เช่นนั้น
ยิ่งผู้คนคิดเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด สำนึกรับรู้ถึงความล้ำค่าของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
และพวกเขาจะยิ่งรู้สึกว่พระเจ้าทรงลุ่มลึกและยากหยั่งลึกมากขึ้นเท่านั้น
เสมือนกับว่าระหว่างมนุษย์และพระเจ้ามีอาณาเขตของสวรรค์ที่ไม่อาจข้ามไปได้
แต่ก็เสมือนกับว่ามนุษย์และพระเจ้ากำลังคำนึงถึงกันและกันจากคนละฝั่งของแม่น้ำจู^[๑] เช่นเดียวกัน
และไม่มีฝ่ายใดสามารถทำได้มากกว่าการมองคู่อีกฝ่ายหนึ่ง
นี่จึงกล่าวได้ว่าผู้คนบนแผ่นดินโลกมองดูพระเจ้าด้วยตาของพวกเขาเท่านั้น
พวกเขาไม่เคยมีโอกาสดูพระองค์อย่างใกล้ชิด และทั้งหมดที่พวกเขามีต่อพระองค์คือความรู้สึกถึงการผูกติด
ในหัวใจของพวกเขาที่มีสำนึกรับรู้อยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงดำรง แต่เพราะพระเจ้าช่าง “ไร้พระทัยและไร้ความรู้สึก”
พวกเขาจึงไม่มีโอกาสพูดถึงความระทมในหัวใจของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระองค์

พวกเขาเป็นเหมือนภรรยาคนสาวอายุน้อยที่อยู่ต่อหน้าสามีของเธอ
ซึ่งไม่เคยมีโอกาสดูแลความรู้สึกที่แท้จริงของเธอเพราะความตรงไปตรงมาของสามีของเธอ
ผู้คนกำลังรังเกียจชิงชังความเคราะห์ร้ายของตนเอง และดังนั้น เพราะความเปราะบางของพวกเขา
เพราะการขาดพร่องความเคารพตนเองของพวกเขา ความเกลียดมนุษย์ของเราจึงค่อนข้างเพิ่มพูนขึ้นโดยไม่รู้ตัว
และความเดือดดาลในหัวใจของเราจึงระเบิดปะทุออกมา ในจิตใจของเรา
มันเป็นเสมือนที่เราได้ทนทุกข์กับความบอบช้ำ เราหมดความหวังในมนุษย์ไปนานแล้ว แต่เพราะ
“วันของเราเข้าใกล้มนุษยชาติทั้งหมดอีกครั้ง ปลุกเร้าเผ่าพันธุ์มนุษย์อีกครั้ง
และให้จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้งกับมนุษยชาติ” เราจึงเคาะความกล้าเพื่อพิชิตมวลมนุษย์ทั้งหมดอีกครั้ง
เพื่อจับกุมและเอาชนะพญานาคใหญ่สีแดง เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าคือดังนี้:
ไม่ทำอะไรมากไปกว่าการพิชิตลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงในประเทศจีน
การนี้เท่านั้นที่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการเอาชนะพญานาคใหญ่สีแดง การกำราบพญานาคใหญ่สีแดง
การนี้เท่านั้นที่จะเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลก
ที่จะพิสูจน์ความสำเร็จลุล่วงของการประกอบการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ว่าพระเจ้าทรงมีจุดเริ่มต้นใหม่บนแผ่นดินโลกและทรงได้รับการถวายพระเกียรติบนแผ่นดินโลก
เพราะฉากสุดท้ายทั้งดงาม
จึงช่วยไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงแสดงออกถึงความปรารถนาอย่างแรงกล้าในพระทัยของพระองค์ว่า
“หัวใจของเราเต้น และภูเขากระโดดอย่างขึ้นบันยินดี หัวน้ำเต้นรำด้วยความขึ้นบันยินดี
และคลื่นซัดสาดหน้าผาหิน ทั้งหมดเป็นไปตามจังหวะการเต้นของหัวใจของเรา
เป็นเรื่องยากที่จะแสดงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเราออกมา” จากพระวจนะนี้
สามารถมองเห็นได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสำเร็จลุล่วงในสิ่งที่พระองค์ทรงวางแผนแล้ว
นั้นได้รับการกำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้า
และนี่ก็คือสิ่งที่พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนได้รับประสบการณ์และมองเห็นนั่นเอง
ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของราชอาณาจักรนั้นทั้งดงาม
กษัตริย์ของราชอาณาจักรคือผู้ชนะ โดยที่ไม่เคยได้ทรงมีร่องรอยของเนื้อหนังหรือพระโลหิตนับตั้งแต่พระเสียธิ
งพระบาทของพระองค์ และทรงประกอบด้วยองค์ประกอบที่เป็นเทวสภาพทั้งหมดทั้งปวง
ทั้งพระกายของพระองค์เรืองรองด้วยพระสิริที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไม่เจือปนด้วยแนวคิดของมนุษย์โดยสิ้นเชิง
ทั้งพระกายของพระองค์ตั้งแต่นบนลงล่างปรีดิ์เปรมด้วยความชอบธรรมและกลิ่นไอแห่งสวรรค์
และกรุ่นไปด้วยกลิ่นหอมทรงเสน่ห์ เช่นเดียวกับผู้เป็นที่รักในพระธรรมเพลงสดุดี
พระองค์ทรงงดงามกว่าวิสุทธิชนใดๆ ทั้งหมด ทรงสูงส่งกว่าวิสุทธิชนโบราณ

พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างอันน่ายกย่องท่ามกลางผู้คนทั้งหมดและไม่อาจเปรียบเทียบกับมนุษย์
ผู้คนไม่เหมาะสมที่จะมองดูพระองค์โดยตรง ไม่มีผู้ใดสามารถบรรลุโสมพะมิตรอันมีพระสิริของพระเจ้า
การทรงปรากฏของพระเจ้า หรือพระฉายาของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดสามารถแข่งขันกับสิ่งเหล่านี้
และไม่มีผู้ใดสามารถสรรเสริญสิ่งเหล่านี้ด้วยปากของตนได้โดยง่าย

พระวณะของพระเจ้าไม่มีที่สิ้นสุด—ราวกับน้ำที่ไหลพุ่งจากน้ำพุ พระวณะของพระองค์ไม่มีวันแห้งลง
และดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งลึกความลึกลับของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า กระนั้นแล้ว
สำหรับพระเจ้า ความลึกลับเช่นนั้นมิไม่รู้จบ

พระเจ้าตรัสถึงการเริ่มต้นใหม่ของพระองค์หลายครั้งและคำรัสเกี่ยวกับการแปลงรูปของทั้งจักรวาลโดยใช้วิถีทา
งและภาษาที่แตกต่างกัน และแต่ละครั้งก็ลุ่มลึกมากกว่าครั้งก่อนหน้า:

“เราต้องการให้ทุกสรรพสิ่งที่มิมลทินเผาไหม้เป็นเถ้าธุลีภายใต้สายตาอันจับจ้องของเรา
เราต้องการทำให้บุตรทั้งหมดที่ไม่เชื่อฟังหายตัวไปต่อหน้าต่อตาเรา และไม่อ้อยอิ่งปรากฏตัวอยู่อีกต่อไป”
เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสสิ่งดังกล่าวซ้ำๆ? พระองค์ไม่ทรงกลัวว่าผู้คนจะเบื่อหน่ายสิ่งเหล่านี้หรือ?

ผู้คนแค่ล้าทาท่ามกลางพระวณะของพระเจ้า ประารถนาที่จะรู้จักพระเจ้าในหนทางนี้
แต่ไม่เคยจดจำที่จะตรวจสอบตนเอง ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงใช้วิธีการนี้เพื่อเตือนให้พวกเขาระลึก
เพื่อทำให้พวกเขาทั้งหมดรู้จักตัวเอง เพื่อที่พวกเขาอาจรู้ความไม่เชื่อฟังของมนุษย์ได้จากตัวเอง
และดังนั้นจึงกำจัดความไม่เชื่อฟังของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เมื่อได้อ่านว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะ “คัดแยก” อารมณ์ของผู้คนเกิดความวิตกกังวลขึ้นมาทันที
และกลัมนื้อของพวกเขาก็ดูเหมือนจะหยุดเคลื่อนไหวเช่นเดียวกัน

พวกเขากลับไปเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าโดยทันทีทันใดเพื่อวิจารณ์ตัวเอง และดังนั้นจึงได้มารู้จักพระเจ้า
หลังจากการนี้—หลังจากที่พวกเขาได้ตัดสินใจแล้ว—

พระเจ้าทรงใช้โอกาสนี้เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นแก่นแท้ของพญานาคใหญ่สีแดง ดังนั้น

ผู้คนจึงได้มาติดต่อกับอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณโดยทันที

และเพราะบทบาทจากการตัดสินใจแน่วแน่วของพวกเขา จิตใจของพวกเขาก็เริ่มมีบทบาทด้วยเช่นกัน
ซึ่งเพิ่มความรู้สึกระหว่างมนุษย์และพระเจ้า—ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังมากกว่า
ในหนทางนี้ ผู้คนครอบครองอารมณ์ที่จะมองย้อนกลับไปดูเวลาที่ผ่านไปโดยไม่รู้ตัว กล่าวคือ ในอดีต
ผู้คนเชื่อในพระเจ้าที่คลุมเครือมาเป็นเวลาหลายปี

เป็นเวลาหลายปีที่พวกเขาไม่เคยได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระในหัวใจของพวกเขา

ไม่สามารถรู้สึกถึงความชื่นชมยินดีที่ยิ่งใหญ่ และถึงแม้ว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า ก็ไม่มีพระบัญชาใดๆ
ต่อชีวิตของพวกเขา ดูเหมือนว่ามันเป็นเหมือนก่อนที่จะมาเชื่อ—

ชีวิตของพวกเขายังคงรู้สึกว่างเปล่าและไร้ความหวัง

และการเชื่อของพวกเขาในขณะนั้นก็ดูเหมือนเป็นความยุ่งเหยิงประเภทหนึ่งที่ไม่ได้ดีกว่าไปการไม่เชื่อเลย
เป็นเพราะพวกเขาได้มองเห็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองของวันนี้

มันก็เป็นเสมือนว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกได้รับการเริ่มต้นใหม่ ชีวิตของพวกเขาได้กลายเป็นส่องสว่าง
พวกเขาไม่ปราศจากความหวังอีกต่อไป และเพราะการเสด็จมาถึงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

พวกเขารู้สึกหนักแน่นมั่นคงในหัวใจของพวกเขา และรู้สึกสงบภายในจิตวิญญาณของพวกเขา

พวกเขาไม่ได้ตามสายลมและยี่ดเกาะกับเงาในทุกสิ่งที่พวกเขาทำอีกต่อไป

การไล่ตามเสาหาของพวกเขาไม่รู้จุดมุ่งหมายอีกต่อไป และพวกเขาไม่เคลื่อนไหวอย่างงุ่มง่ามอีกแล้ว
ชีวิตของวันนี้งดงามมากกว่าที่เคย

และผู้คนได้เข้าสู่ราชอาณาจักรและกลายเป็นประชากรของพระเจ้าอย่างไม่คาดคิด

และหลังจากนั้น... ในหัวใจของพวกเขา ยิ่งผู้คนคิดถึงการนี้มากขึ้นเท่าใด ความหวานก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขาคิดถึงการนี้มากขึ้นเท่าใด พวกเขายิ่งมีความสุขมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขายังมีแรงบันดาลใจที่จะรักพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น

มิตรภาพระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ก็เพิ่มขึ้นโดยที่พวกเขาไม่ตระหนัก ผู้คนรักพระเจ้ามากขึ้น

และรู้จักพระเจ้ามากขึ้น และพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์ก็กลายเป็นง่ายขึ้นเรื่อยๆ

และพระราชกิจไม่บังคับหรือเคี่ยวเข็ญผู้คนอีกต่อไป แต่เป็นไปตามครรลองของธรรมชาติ

และมนุษย์ปฏิบัติหน้าที่เฉพาะของตนเอง—ในหนทางนี้เท่านั้นที่ผู้คนจะค่อยๆ

กลายมาเป็นสามารถรู้จักพระเจ้าได้ มีเพียงการนี้เท่านั้นที่เป็นพระปรีชาญาณของของพระเจ้า—

สิ่งนี้ไม่ได้ต้องใช้ความมานะพยายามแม้แต่น้อย

และสิ่งนี้ได้รับการนำมาใช้จัดการตามที่เหมาะสมกับธรรมชาติของมนุษย์ ดังนั้น ในขณะนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า

“ในช่วงระหว่างการจุติเป็นมนุษย์ของเราในโลกมนุษย์ มวลมนุษย์ได้มาถึงวันนี้โดยไม่รู้ตัวภายใต้การนำของเรา

และได้มารู้จักเราโดยไม่รู้ตัว แต่สำหรับวิธีการเดินบนเส้นทางที่อยู่ข้างหน้า นั้น ไม่มีใครเฉลียวใจเลย

ไม่มีใครตระหนักรู้เลย—และยังไม่มีผู้ใดรู้เลยว่าเส้นทางนั้นจะนำพวกเขาไปในทิศทางใด

ใครสักคนจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางนั้น ไปจนถึงที่สุดได้

ก็ด้วยองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ทรงเฝ้าดูพวกเขาอยู่เท่านั้น

ใครสักคนจะมีความสามารถข้ามธรณีประตูที่นำไปสู่ราชอาณาจักรของเราได้

ก็โดยได้รับการนำโดยฟ้าแลบในทิศตะวันออกเท่านั้น”

นี่ไม่ใช่การสรุปอย่างพอคิบพอคิบถึงสิ่งที่เราได้อธิบายไปในหัวใจของมนุษย์ข้างต้นหรือ?

ในนี้มีความลับของพระวจนะของพระเจ้า

สิ่งที่มนุษย์คิดในหัวใจของเขาคือสิ่งที่พระเจ้าตรัสจากพระโอษฐ์ของพระองค์อย่างแน่แท้ และสิ่งที่พระองค์ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระองค์คือสิ่งที่สิ่งมนุษย์ถวิลหาอย่างแน่แท้แน่นอนว่านี่คือจุดที่พระเจ้าทรงชำนาญที่สุดในการเผยหัวใจของมนุษย์ หากไม่เช่นนั้นแล้วทั้งหมดจะสามารถได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างจริงใจได้อย่างไร? นี่ไม่ใช่ผลที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์โดยการพิชิตพญานาคใหญ่สีแดงหรือ?

อันที่จริงแล้ว

มีพระวณะมากมายที่เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้านั้นไม่ใช่เพื่อการบ่งชี้ถึงความหมายที่ผิวเผินของพระวณะเหล่านั้น ในพระวณะมากมายของพระองค์

พระองค์เพียงมีพระเจตนาที่จะเปลี่ยนมโนคติที่หลงผิดของผู้คนและเบี่ยงเบนความสนใจของพวกเขาโดยจงพระทัย พระเจ้าไม่ทรงแนบติดความสำคัญใดๆ กับพระวณะเหล่านี้

และดังนั้นพระวณะมากมายจึงไม่ควรค่าแก่การอธิบาย

เมื่อมนุษย์ได้รับการพิชิตโดยพระวณะของพระเจ้าจนถึงขอบเขตที่พวกเขาเป็นในวันนี้แล้ว

จุดแข็งของผู้คนจะไปถึงจุดเฉพาะหนึ่งๆ และดังนั้นพระเจ้าจึงดำรงพระวณะคำเตือนเพิ่มเติมตามลำดับ—

ข้อบังคับที่พระองค์ทรงบัญชาต่อประชากรของพระเจ้าคือ

“ถึงแม้ว่ามนุษย์ที่ตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินโลกจะมีมากดั่งดวงดาว

แต่เราก็รู้จักพวกเขาทั้งหมดอย่างแจ่มแจ้งราวกับฝ่ามือของเราเอง และถึงแม้ว่ามนุษย์ที่ ‘รัก’

เราจะมีมากมายนับไม่ถ้วนดั่งเม็ดทรายในทะเล แต่ก็มีเพียงไม่กี่คนที่เราเลือก นั่นคือ

มีเพียงบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความสว่างที่เจิดจ้า ผู้ที่แยกจากบรรดาผู้ที่ ‘รัก’ เราเท่านั้น” โดยแท้จริงแล้ว

มีผู้คนมากมายที่พูดว่าพวกเขารักพระเจ้า แต่มีเพียงไม่กี่คนที่รักพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

คงจะดูเหมือนว่าตอนนี้สามารถหยั่งรู้ได้อย่างชัดเจนเมื่อปิดตา

นี่คือความเป็นไปของโลกทั้งใบของพวกที่เชื่อในพระเจ้าจริงๆ ในการนี้

เราเห็นว่าขณะนี้พระเจ้าได้ทรงหันไปหาพระราชกิจแห่ง “การคัดแยกผู้คน”

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ และสิ่งที่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย ไม่ใช่คริสตจักรของวันนี้

แต่เป็นราชอาณาจักรหลังจากการคัดแยก ในขณะนี้ พระองค์ประทานคำเตือนเพิ่มเติมให้กับ

“สินค้าที่อันตราย” กล่าวคือ ทั้งหมด หากพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติแล้ว ทันทิที่พระเจ้าทรงเริ่มต้นปฏิบัติ

ผู้คนเหล่านี้จะถูกขจัดให้สูญสิ้นไปจากราชอาณาจักร พระเจ้าไม่ได้ทรงกระทำการต่างๆ เพียงพอเป็นพิธี

พระองค์ทรงปฏิบัติตามหลักการว่า “หนึ่งคือหนึ่งและสองคือสอง” เสมอ

และหากมีสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงปรารถนาที่จะทอดพระเนตร

พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำได้เพื่อจัดพวกเขาให้สูญสิ้น เพื่อหยุดพวกเขาไม่ให้ก่อปัญหาในอนาคต

การนี้เรียกว่า “การนำขยะออกไปทิ้งและทำความสะอาดให้ถ้วนทั่ว”

ช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงประกาศกฎกติกากับบริหารต่อมนุษย์

นั่นนั่นเองคือเวลาที่พระองค์ทรงเสนอกิจการอันอัศจรรย์ของพระองค์และทุกสิ่งที่อยู่ภายในพระองค์

และดังนั้นพระองค์จึงตรัสตามลำดับว่า “มีสัตว์ป่ามากมายเกินคณานับในภูเขา

แต่พวกมันทั้งหมดเชื่องร่ากับลูกแกะเมื่ออยู่ต่อหน้าเรา มีความล้าลึกที่ยากหยังถึงอยู่ใต้ระลอกคลื่น

แต่สิ่งเหล่านั้นปรากฏตัวต่อหน้าเราอย่างชัดเจนเฉกเช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่งบนพื้นผิวของแผ่นดินโลก

ในสวรรค์ชั้นสูงสุดที่อยู่เบื้องบนคืออาณาจักรที่มนุษย์ไม่มีวันสามารถเอื้อมถึง

แต่เราเดินไปมาอย่างอิสระในอาณาจักรที่ไม่อาจเข้าถึงได้เหล่านั้น” สิ่งที่พระองค์ทรงหมายถึงคือเช่นนี้:

ถึงแม้ว่าจิตใจของมนุษย์จะเป็นตัวล่อลวงเหนือทุกสรรพสิ่ง

และดูเหมือนว่ามีความล้าลึกไม่รู้จบเท่ากับบรณของมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

พระเจ้าทรงรู้สภาวะจริงของมนุษย์ราวกับหลังพระหัตถ์ของพระองค์เอง ในบรรดาทุกสรรพสิ่ง

มนุษย์คือสัตว์ที่ชั่วร้ายและโหดเหี้ยมกว่าสัตว์ป่า

กระนั้นพระเจ้าได้ทรงพิชิตมนุษย์จนถึงจุดที่ไม่มีผู้ใดกล้าลุกขึ้นต้านทานแล้ว อันที่จริงแล้ว

สิ่งที่ผู้คนคิดในหัวใจของพวกเขามีความซับซ้อนมากกว่าทุกสรรพสิ่งในทุกสรรพสิ่งตามที่พระเจ้าทรงมีเจตนาร

มณ์ มันยากหยังลึก กระนั้น พระเจ้าก็ไม่ทรงมีความคำนึงใดๆ ต่อหัวใจของมนุษย์

พระองค์แค่ทรงปฏิบัติต่อหัวใจของมนุษย์ราวกับหนอนตัวเล็กๆ ที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

ด้วยพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์ทรงพิชิตมัน

พระองค์ทรงคร่ำชีวิตมันได้ทุกเมื่อที่พระองค์ทรงปรารถนา

พระองค์ทรงตีสอนมันด้วยการขยับพระหัตถ์เพียงเล็กน้อยที่สุด

พระองค์ทรงกล่าวโทษมันตามพระทัยของพระองค์

วันนี้ ผู้คนทั้งหมดอยู่ในความมืด แต่เนื่องเพราะการเสด็จมาถึงของพระเจ้า

ในที่สุดพวกเขาก็มารู้จักเนื้อแท้ของความสว่างโดยการได้มองเห็นพระองค์

ทั่วทั้งโลกเป็นเสมือนว่ามีกระถางสีดำขนาดใหญ่กว่าอยู่เหนือแผ่นดินโลก และไม่มีใครสามารถหยุดพักหายใจ

พวกเขาทั้งหมดต่างอยากพลิกสถานการณ์ กระนั้นกลับไม่มีใครเคยยกกระถางนั้นขึ้นเลย

ตาของผู้คนเปิดขึ้นโดยทันทีและพวกเขาได้มองเห็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงเพียงเพราะการจุติเป็นมนุษย์ของ

พระเจ้าเท่านั้น ดังนั้น พระเจ้าจึงตรัสถามพวกเขาด้วยน้ำเสียงดังคำถามว่า

“มนุษย์ไม่เคยระลึกถึงเราได้ในความสว่าง แต่เคยมองเห็นเราแค่ในโลกแห่งความมืดเท่านั้น

พวกเจ้าไม่ได้อยู่ในสถานการณ์เดียวกันนี้ในวันนี้หรือ?

จุดสูงสุดในการอาละวาดของพญานาคใหญ่สีแดงคือจุดที่เราเข้าครองเนื้อหนังเพื่อทำงานของเราอย่างเป็นทางกา

ร” พระเจ้าไม่ทรงชุกซ่อนรูปการณ์แวดล้อมที่แท้จริงของอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงชุกซ่อนสถานะที่เป็นจริงของหัวใจของมนุษย์ และดังนั้น

พระองค์จึงทรงเตือนความจำผู้คนซ้ำๆ ว่า

“เราไม่ได้กำลังทำให้ผู้คนของเรารู้จักพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ยังชำระพวกเขาให้สะอาดด้วย

เนื่องจากความรุนแรงของประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา

ผู้คนเกือบจะทั้งหมดจึงยังคงอยู่ในอันตรายที่จะถูกเรากำจัด

เว้นแต่เราจะใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อจัดการตัวเราเอง ทำให้ร่างกายของเราเองสงบลง—

เว้นแต่เราจะทำการนี้ เราจะกลายเป็นเป้าหมายที่เราดูหมิ่นและปฏิเสธและจะถูกขับไล่ลงสู่รกรากเป็นแน่

เช่นเดียวกับที่เปาโลได้รับการติสอนจากมือของเรา ซึ่งไม่มีการหลีกเลี่ยงจากการติสอนนั้น”

เมื่อพระเจ้าไม่ตรัสเพิ่มเติม

เมื่อนั้นเท่านั้นที่ผู้คนจะระวังเท้าของตนมากยิ่งขึ้นและกลายเป็นเกรงกลัวประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้ายิ่งขึ้น

เมื่อนั้นเท่านั้นที่สิทธิอำนาจของพระเจ้าสามารถได้รับการนำมาใช้และพระบารมีของพระองค์ได้รับการทำให้ชัดเจน ในที่นี้ เปาโลได้รับการกล่าวถึงอีกครั้ง เพื่อที่ผู้คนอาจเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้:

พวกเขาต้องไม่เป็นพวกที่ถูกพระเจ้าทรงติสอน แต่เป็นบรรดาผู้ที่ใส่ใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

ท่ามกลางความกลัวของพวกเขา

การนี้เท่านั้นที่สามารถทำให้ผู้คนมองกลับไปที่ความรู้ความสามารถในการตัดสินใจแน่วแน่ในอดีตของพวกเขา

เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า เพื่อทำให้พระองค์พึงพอพระทัยอย่างครบบริบูรณ์

ซึ่งจะทำให้พวกเขามีความเสียใจมากยิ่งขึ้นไปอีกและมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงมากขึ้น ดังนั้น

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะไม่มี ความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าได้

“มนุษย์ไม่ใช่แค่ไม่รู้จักรเราในเนื้อหาของเราเท่านั้น แต่ที่มากกว่านั้น

เขายังได้ล้มเหลวที่จะเข้าใจตัวของเขาเองที่พักอาศัยในกายฝ่ายเนื้อหนังด้วย

มนุษย์หลอกลวงเรามาเป็นเวลาหลายปี ปฏิบัติต่อเราเหมือนเป็นแขกจากภายนอก หลายต่อหลายครั้ง...” คำว่า

“หลายต่อหลายครั้ง” เหล่านี้ระบุความเป็นจริงของการต่อต้านพระเจ้าของมนุษย์

ซึ่งแสดงให้เห็นถึงตัวอย่างจริงของการติสอน นี่คือหลักฐานของบาป และไม่มีใครสามารถหักล้างมันอีกได้

ผู้คนทั้งหมดใช้พระเจ้าเหมือนกับสิ่งของประจำวันบางอย่าง

เสมือนว่าพระองค์ทรงเป็นสิ่งของจำเป็นประจำครัวเรือนที่พวกเขาสามารถใช้ได้ตามที่พวกเขาปรารถนา

ไม่มีผู้ใดทะนุถนอมพระเจ้า ไม่มีผู้ใดเคยได้พยายามรู้จักความงดงามของพระเจ้า

หรือโคมพระพักตร์อันมีพระสิริของพระเจ้า

แล้วนับประสาอะไรกับการที่ใครสักคนจะมีเจตนาที่จะนับนอบต่อพระเจ้า
อีกทั้งไม่เคยมีผู้ใดมองขึ้นไปหาพระเจ้าเหมือนเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เป็นที่รักในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาทั้งหมดต่างลากพระองค์ออกมาเมื่อพวกเขาต้องการพระองค์เท่านั้น และทิ้งพระองค์ไว้ข้างๆ
และเพิกเฉยต่อพระองค์เมื่อพวกเขาไม่ต้องการ เสมือนกับว่าสำหรับมนุษย์แล้ว
พระเจ้าทรงเป็นหุ่นกระบอกที่มนุษย์อาจหลอกใช้ได้ตามใจและเรียกร้องได้ไม่ว่าเขามีความต้องการหรือความ
อยากอย่างไรก็ตาม แต่พระเจ้าตรัสว่า “หากในระหว่างช่วงเวลาของการจุติเป็นมนุษย์ของเรา
เราไม่เห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วมนุษยชาติทั้งหมดก็จะหวนคืนและดังนั้นจึงตกลงในแดนคนตายเพราะการจุติเป็นมนุษย์ของเรา
เพียงเท่านั้นไปแล้ว” ซึ่งแสดงให้เห็นว่านัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด กล่าวคือ
พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงพิชิตมวลมนุษย์ในเนื้อหนัง
แทนที่จะทรงทำลายมวลมนุษย์ทั้งหมดจากอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ ดังนั้น เมื่อพระวาระทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
จึงไม่มีใครรู้ หากพระเจ้าไม่มีความใส่พระทัยใดๆ กับความแบบบางของมนุษย์
หากสวรรค์และแผ่นดินโลกไม่พลิกกลับเมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว
ผู้คนทั้งหมดคงจะถูกทำลายล้างไปแล้ว เพราะการชอบสิ่งใหม่และเกลียดสิ่งเก่าอยู่ในธรรมชาติของผู้คน
และพวกเขามักลืมช่วงเวลาที่เคยร้ายเมื่อสิ่งต่างๆ กำลังดำเนินไปได้ดี
และไม่มีพวกเขาคนใดรู้ว่าพวกเขาได้รับพรเพียงใด พระเจ้าจึงทรงเตือนความจำพวกเขาซ้ำๆ
ว่าพวกเขาต้องทะนุถนอมความล้ำค่าว่าวันนี้มันได้มาไต่ยากเพียงใด เพื่อประโยชน์ของวันพรุ่งนี้
พวกเขาต้องทะนุถนอมความล้ำค่าวันนี้มากยิ่งขึ้น และต้องไม่ปิ่นขึ้นที่สูงโดยไม่รับรู้องค์เจ้านายราวกับสัตว์
และไม่ทำเป็นไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับพระพรที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลาง ดังนั้น
ผู้คนจึงกลายเป็นมีความประพฤติดี ไม่อวดตัวหรือโอ้อวดอีกต่อไป
และพวกเขารู้ว่ามันไม่ใช่ว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นดี
แต่ว่าความปรานีและความรักของพระเจ้าได้มาสู่มนุษย์ต่างหาก พวกเขาทุกคนต่างกลัวการตีสอน
และดังนั้นจึงไม่กล้าทำอะไรมากขึ้นไปอีก

เชิงอรรถ:

ก. “แม่น้ำจู” อ้างอิงโดยอุปมาอุปมัยถึงเขตแดนระหว่างอำนาจที่ต่อต้านกัน

บทที่ 13

พระเจ้าทรงเกลียดพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของพญานาคใหญ่สีแดง

และพระองค์ทรงเกลียดชังตัวพญานาคใหญ่สีแดงเองเสียยิ่งกว่า กล่าวคือ

นี่คือที่มาของพระพิโรธภายในพระหทัยของพระเจ้า

ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะโยนทุกสรรพสิ่งที่เปื้อนของพญานาคใหญ่สีแดงลงสู่บึงไฟและกำมะถันเพื่อเผาไหม้พวกมันให้เป็นจุณ

มีกระทั้งหลายคราที่ดูเหมือนพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ไปกวาดล้างมันทิ้งไปด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ—เฉพาะการนั้นเท่านั้นจึงจะสามารถลบความชิงชังในพระหทัยของพระองค์ออกไปได้

ทุกรายบุคคลในบ้านของพญานาคใหญ่สีแดงคือสัตว์ร้ายที่ปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์

และนี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงข่มปราบพระโทสะของพระองค์ไว้อย่างแรงกล้าเพื่อที่จะตรัสดังต่อไปนี้ว่า

“ในหมู่ประชากรทั้งปวงของเรา และในหมู่บุตรทั้งสองของเรา นั่นก็คือ

ในหมู่คนทั้งหลายที่เราได้เลือกสรรออกมาจากทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์ พวกเจ้าจัดอยู่ในกลุ่มที่ต่ำต้อยที่สุด...”

พระเจ้าได้ทรงเริ่มการสู้รบแตกหักกับพญานาคใหญ่สีแดงในประเทศของมันเอง

และพระองค์จะทรงทำลายมันเมื่อแผนของพระองค์มาถึงการผลิดอกออกผล

และจะไม่ทรงยอมให้มันทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามหรือย่ำยีดวงจิตของพวกเขาอีกต่อไป ทุกๆ วัน

พระเจ้าทรงร้องเรียกประชากรที่กำลังเคลิ้มหลับของพระองค์เพื่อที่จะช่วยให้พวกเขารอด

ทว่าพวกเขาทั้งหมดก็ยังคงอยู่ในสภาวะมึนงง ราวกับว่าพวกเขาได้กินยานอนหลับเข้าไป

หากพระเจ้าทรงหยุดที่จะปลุกให้พวกเขาลุกขึ้นแม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง

พวกเขาก็จะกลับไปสู่สภาวะหลับใหลของพวกเขา ไม่รับรู้ใดๆ โดยสมบูรณ์

ดูเหมือนว่าประชากรทั้งปวงของพระองค์นั้นเป็นอัมพาตอยู่สองในสามส่วน

พวกเขาไม่รู้จักความต้องการที่จำเป็นของพวกเขาเอง หรือความขาดตกบกพร่องของตัวเอง

ทั้งยังไม่รู้กระทั่งสิ่งที่พวกเขาควรแสวงใส่หรือสิ่งที่พวกเขาควรกิน

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่าพญานาคใหญ่สีแดงได้ใช้ความพยายามมากมายเพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม

ความอัปยศของมันเป็นภัยขยายไปทั่วทุกภูมิภาคของจีน

และมันได้ก่อความทุกข์จนถึงขนาดที่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะพักอยู่ในประเทศที่เสื่อมโทรมและหยาบช้าสามานย์นี้

อีกต่อไป สิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชังที่สุดก็คือแก่นแท้ของพญานาคใหญ่สีแดง

ซึ่งเป็นสาเหตุที่พระองค์ทรงมอบสิ่งเตือนใจแก่ผู้คนทุกวันในพระพิโรธของพระองค์

และพวกเขาก็มีชีวิตอยู่ทุกวันภายใต้พระเนตรอันเปี่ยมพิโรธของพระองค์ แม้เช่นนั้นแล้ว

ผู้คนส่วนใหญ่ก็ยังคงไม่รู้จักแสวงหาพระเจ้า พวกเขาหลับนั่งอยู่ตรงนั้น เฝ้าดู รอคอยที่จะถูกป้อนให้กับมือแทน

ต่อให้พวกเขากำลังจะอดตาย พวกเขาก็จะยังคงไม่เต็มใจที่จะหาอาหารของพวกเขาเอง
มนธรรมของมนุษย์ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามไปนานแล้ว
และได้เปลี่ยนแปลงในแก่นแท้ไปเป็นแก่นของหัวใจเย็นชา ไม่น่าประหลาดใจเลยที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า
“หากเราไม่ได้คอยกระตุ้นเตือนพวกเจ้า พวกเจ้าก็คงจะยังไม่ได้ตื่นขึ้นมา แต่จะยังคงอยู่ราวกับถูกแช่แข็ง
และราวกับอยู่ในสภาวะจำศีลอีกครั้ง”

ราวกับว่าผู้คนกำลังเป็นสัตว์จำศีลที่ผ่านฤดูหนาวไปโดยปราศจากความต้องการอาหารหรือเครื่องดื่ม
นี่คือภาวะปัจจุบันของประชากรของพระเจ้าอย่างชัดๆ เพียงด้วยเหตุผลนี้
พระเจ้าจึงทรงเรียกร้องเพียงให้ผู้คนมารู้จักพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์พระองค์เองในความสว่าง
พระองค์มิได้ทรงเรียกร้องให้ผู้คนเปลี่ยนแปลงอะไรมากมาย
และมิได้ทรงจะให้พวกเขามีการเจริญเติบโตยิ่งใหญ่ในชีวิตพวกเขา
นั่นก็คงจะเพียงพอที่จะทำให้พญานาคใหญ่สี่เศวที่โสมมสกปรกถึงแก่ปราชัย
อันเป็นการสำแดงฤทธาณาภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

เมื่อผู้คนอ่านพระวจนะทั้งหลายของพระเจ้า พวกเขาเข้าใจเพียงความหมายตามตัวอักษรเท่านั้น
และไม่สามารถจับใจความนัยสำคัญทางจิตวิญญาณของพระวจนะเหล่านั้นได้ แค่คำว่า

“เกลียวคลื่นอันปั่นป่วนขุ่นข้น” ก็ได้ทำเอาวิรูปบุรุษและผู้ชนะทุกคนงงัน

เมื่อพระพิโรธของพระเจ้าแสดงตัวออกมา พระวจนะทั้งหลาย การกระทำทั้งหลาย

และพระอุปนิสัยของพระองค์มิใช่เกลียวคลื่นอันปั่นป่วนขุ่นข้นหรือ?

เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมด นี่มิใช่วิรูปบุรุษแห่งพระพิโรธของพระองค์หรือ?

นี่มิใช่เวลาที่เกลียวคลื่นอันปั่นป่วนขุ่นข้นเหล่านั้นเริ่มแสดงบทบาทหรือ?

เพราะความเสื่อมทรามของพวกเขา

ใครบ้างท่ามกลางมนุษย์ที่ไม่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางเกลียวคลื่นอันปั่นป่วนขุ่นข้นเช่นนั้น? พุคอีกอย่างว่า

ใครบ้างที่ไม่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางพระพิโรธของพระเจ้า?

เมื่อพระเจ้าทรงปรารถนาจะทำโทษมวลมนุษย์ด้วยมหันตภัย นั้นมิใช่ตอนที่ผู้คนมองเห็น

“หมู่เมฆทะมึนที่กำลังม้วนถลา” หรือ? บุคคลใดหรือที่ไม่หลบหนีจากมหันตภัย?

พระพิโรธของพระเจ้ากระหน่ำพรมประจุห่าฝนรุนแรงและพัดใส่ผู้คนประหนึ่งกระแสมันดูลัน

ผู้คนทั้งหมดล้วนได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า

ราวกับได้เจอกับพายุหิมะที่ควกว้างเป็นเกลียว

พระวจนะของเจ้านั้นยากที่สุดสำหรับมวลมนุษย์ที่จะหยั่งลึกได้

พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยผ่านทางพระวจนะของพระองค์

และพระองค์ทรงนำทางและทรงชำระมวลมนุษย์ทั้งปวงให้บริสุทธิ์โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์
และในตอนจบ พระเจ้าจะทรงคืนทั้งจักรวาลสู่ความบริสุทธิ์โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์
ในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ตรัส สามารถมองเห็นได้ว่า
การดำรงอยู่ของพระวิญญาณของพระเจ้านั้นหาได้กลวงเปล่าไม่
และมีเพียงในพระวณะของพระองค์เท่านั้นที่ผู้คนสามารถมองเห็นแฉกหนึ่งขี้นของวิธีรอดชีวิต
ผู้คนทั้งปวงหวงแหนพระวณะของพระองค์ราวสมบัติล้ำค่า
ก็เพราะพระวณะเหล่านั้นบรรจุการจัดเตรียมสำหรับชีวิต ยิ่งผู้คนจ่ออยู่กับพระวณะของพระเจ้ามากขึ้น
พระเจ้ายิ่งทรงตั้งคำถามกับพวกเขามากขึ้น—
คำถามที่ทำให้พวกเขาประหลาดใจสับสนและไม่ให้ออกาสพวกเขาที่จะตอบ
คำถามต่อเนื่องทั้งหลายของพระเจ้าโดยลำพังก็เพียงพอที่จะทำให้ผู้คนได้ตรงไปเป็นครูแล้ว
ไม่ต้องพูดถึงส่วนที่เหลือของพระวณะของพระองค์ ในพระเจ้า ทั้งหมดล้วนครบถ้วนและอุดม
และไม่มีอะไรเลยที่ขาดไป อย่างไรก็ตาม ผู้คนไม่สามารถชื่นชมมันได้มากนัก
พวกเขาารู้เพียงพื้นผิวของพระวณะของพระองค์ เหมือนที่คนเรามองเห็นหนังไก่แต่ไม่สามารถกินเนื้อของมัน
นี่หมายความว่าผู้คนมีความขาดแคลนในโซคลาก จนถึงขนาดที่พวกเขาไม่สามารถชื่นชมพระเจ้า
ท่ามกลางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา แต่ละบุคคลมีพระฉายาของพระเจ้าของพวกเขาเอง
ซึ่งเป็นเหตุให้ไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าผู้คลุมเครือคืออะไร หรือภาพลักษณ์ของชาตาคืออะไร เพราะฉะนั้น
ตอนที่พระเจ้าได้ตรัสว่า
“เพราะสิ่งที่เจ้าเชื่อนั้นเป็นแค่รูปลักษณ์ของชาตาคและไม่มีอันใดเลยที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าพระองค์เอง”
ทั้งหมดจึงอิงไป กล่าวคือ พวกเขาได้มีความเชื่อมั่นานหลายปีเหลือเกินแล้ว
ทว่าพวกเขาก็หาได้รู้ไม่ว่าสิ่งที่พวกเขาเชื่อนั้นเป็นชาตาค หาใช่พระเจ้าพระองค์เองไม่
พวกเขารู้สึกถึงความว่างเปล่าฉับพลันภายใน แต่พวกเขาก็ไม่รู้จะพูดอะไร
จากนั้นพวกเขาเริ่มสับสนงุนงงยิ่งขึ้นอีกครั้ง โดยการทรงพระราชนิพนธ์ในลักษณะนี้เท่านั้น
ผู้คนจึงสามารถยอมรับความสว่างใหม่ได้ดีขึ้นและปฏิเสธสิ่งเก่าๆ ไปด้วยประการฉะนี้เอง
ไม่สำคัญว่าสิ่งเหล่านั้นอาจดูดีเพียงใด พวกมันก็จะใช้อะไรไม่ได้เลย
จะเป็นประโยชน์มากกว่าหากผู้คนเข้าใจพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง
การนี้ทำให้พวกเขาสามารถกำจัดสถานะที่มโนคติอันหลงผิดยึดติดเอาไว้ออกไปจากหัวใจของพวกเขาได้
และยอมให้พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นเข้าไปจับจองพวกเขา
นัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์จึงสามารถสัมฤทธิ์ได้เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้น
ซึ่งทำให้ผู้คนสามารถรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองด้วยดวงตาทางกายของพวกเขา

พระเจ้าได้ทรงบอกผู้คนที่เกี่ยวกับสถานการณ์ของโลกฝ่ายจิตวิญญาณไปหลายครั้งหลายหนว่า

“ตอนที่ชาตานมาอยู่ต่อหน้าเรา เราหาได้ถอยหนีจากความกดดันอันป่าเถื่อนของมันไม่

อีกทั้งเราก็มิได้ขวญพวากับความน่าขยะแขยงของมัน กล่าวคือ เราก็เพียงเพิกเฉยต่อมันเท่านั้น”

สิ่งที่ผู้คนได้รับความเข้าใจจากตรงนี้มีเพียงภาวะหนึ่งของความเป็นจริงเท่านั้น

พวกเขาหาได้รู้ความจริงของโลกฝ่ายจิตวิญญาณไม่ เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ชาตานจึงได้นำการกล่าวหาทุกชนิดมาใช้ โดยหวังจะโจมตีพระเจ้าด้วยเหตุนี้ อย่างไรก็ตาม

พระเจ้ามิได้ทรงล่าถอย กล่าวคือ พระองค์เพียงตรัสและทรงพระราชกิจในหมู่มวลมนุษย์

ทรงอนุญาตให้ผู้คนรู้จักพระองค์โดยผ่านทางเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

ชาตานตาสงสารด้วยความโกรธเป็นฟืนเป็นไฟในเรื่องนี้

และได้ทุ่มเทความพยายามไปมากมายที่จะทำให้ประชากรของพระเจ้ามีความรู้สึกเป็นลบ ล่าถอย

และถึงขั้นสูญเสียหนทางของพวกเขา อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผลแห่งพระวณะของพระเจ้า

ชาตานได้ล้มเหลวไปแล้วโดยสิ้นเชิง ซึ่งยิ่งเพิ่มความกดดันของมัน เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงย้ำเตือนทุกคนว่า

“ในชีวิตของพวกเขา อาจมีสักวันที่เขาจะพบกับสถานการณ์เช่นนั้น กล่าวคือ

เขาจะยอมให้ตัวเขาเองตกเป็นเชลยของชาตานอย่างเต็มใจ หรือเขาจะปล่อยให้เราได้เข้าไว้?”

แม้ว่าผู้คนมิได้ตระหนักรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกฝ่ายจิตวิญญาณ

แต่ในทันทีที่พวกเขาได้ยินพระวณะดังกล่าวจากพระเจ้า พวกเขาก็กลายเป็นระมัดระวังและรู้สึกกลัว

นี่เป็นการดีได้การโจมตีของชาตาน เพียงพอที่จะแสดงพระสิริของพระเจ้า

ทั้งที่ได้เข้าสู่วิธีการใหม่ของการทรงพระราชกิจไปนานแล้ว ผู้คนก็ยังคงไม่ชัดเจนเกี่ยวกับชีวิตในราชอาณาจักร

และต่อให้พวกเขาเข้าใจการนั้น พวกเขาก็ขาดพร่องความชัดเจนอยู่ดี เพราะฉะนั้น

หลังจากที่ได้ออกการเตือนแก่ผู้คนไปแล้ว

พระเจ้าได้ทรงแนะนำให้พวกเขารู้จักแก่นแท้ของชีวิตในราชอาณาจักรว่า

“ชีวิตในราชอาณาจักรนั้นเป็นชีวิตของประชากรกับพระเจ้าพระองค์เอง”

เพราะว่าพระเจ้าพระองค์เองได้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง

ชีวิตของสวรรค์ชั้นที่สามจึงได้ถูกทำให้เป็นจริงบนแผ่นดินโลก นี่มิใช่แค่แผนของพระเจ้า—

พระองค์ได้ทรงทำให้มันเกิดขึ้นไปแล้ว เมื่อเวลาผ่านไป ผู้คนจึงมารู้จักพระเจ้าพระองค์เองดีขึ้น

และด้วยเหตุนี้พวกเขาก็มีความสามารถมากขึ้นที่จะล้มรสชีวิตแห่งสวรรค์

เพราะพวกเขารู้สึกอย่างจริงแท้ว่าพระเจ้าทรงอยู่บนแผ่นดินโลก

แทนที่จะเป็นเพียงพระเจ้าผู้คลุมเครือองค์หนึ่งในสวรรค์ ดังนั้น

ชีวิตบนแผ่นดินโลกจึงเป็นหนึ่งชีวิตในสวรรค์ ความเป็นจริงก็คือ

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงลิ้มรสความขมขื่นของโลกมนุษย์ และยิ่งพระองค์ทรงสามารถทำเช่นนั้นมากขึ้น ก็ยิ่งพิสูจน์มากขึ้นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง นี่คือเหตุผลที่พระองค์ได้ตรัสว่า

“ในที่อาศัยของเรา ซึ่งเป็นที่ที่เราซ่อนตัวอยู่—แม้จะเป็นเช่นนั้น ในที่อาศัยของเรา

เราก็ได้ทำให้ศัตรูทั้งหมดของเราพ่ายแพ้ ในที่อาศัยของเรา

เราได้รับประสบการณ์จริงของการใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก ในที่อาศัยของเรา

เรากำลังสังเกตทุกคำพูดและการกระทำของมนุษย์ และกำลังเฝ้าดู และกำลังดำเนินนำทั้งเผ่าพันธุ์มนุษย์”

พระวณะเหล่านี้เป็นบทพิสูจน์ที่เพียงพอสำหรับข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าของวันนี้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง

การมีพระชนม์ชีพภายในเนื้อหนังจริงๆ การผ่านประสบการณ์ชีวิตมนุษย์ภายในเนื้อหนังจริงๆ

การเข้าพระทัยมนุษยชาติทั้งปวงภายในเนื้อหนังจริงๆ การพิชิตมวลมนุษย์ภายในเนื้อหนังจริงๆ

การเปิดศึกสู้รบแตกหักกับพญานาคใหญ่สีแดงภายในเนื้อหนังจริงๆ

และการทรงพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าภายในเนื้อหนัง—

นี่มิใช่การดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองหรือ?

ทว่านานครั้งเหลือเกินที่จะมีผู้คนซึ่งมองเห็นความนัยอยู่ในบรรทัดธรรมดาเหล่านี้ที่พระเจ้าตรัส

พวกเขาแค่อ่านพระวณะเหล่านี้ผ่านๆ เท่านั้น

และไม่รู้สึกถึงความล้ำค่าหรือความหายากของพระวณะของพระเจ้าเลย

พระวณะของพระเจ้าเปลี่ยนผ่านวันเวลาไปได้ดีเป็นพิเศษ วลีที่ว่า “ในขณะที่มวลมนุษย์อยู่ในสภาวะหมดสติ”

นำคำบรรยายเกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เอง

และปรับเปลี่ยนมาเป็นคำบรรยายเกี่ยวกับสถานะของมวลมนุษย์ทั้งปวง ณ ที่นี้ “การระเบิดของรังสีเย็น”

ไม่ได้เป็นตัวแทนของฟ้าแลบแห่งทิศตะวันออก แต่มันกลับหมายความว่าถึงพระวณะของพระเจ้า

ซึ่งหมายความว่าวิธีการใหม่ของพระองค์ในการทรงพระราชกิจ ดังนั้น

คนเราจึงสามารถมองเห็นพลวัตทุกชนิดของมนุษย์ได้ในการนี้ นั่นคือ หลังการเข้าสู่วิธีการใหม่

ผู้คนทั้งหมดสูญเสียสำนึกรับรู้ทิศทางของพวกเขา และไม่รู้ว่พวกเขาได้มาจากที่ใดและพวกเขากำลังจะไปทีใด

“ผู้คนส่วนใหญ่ถูกบดขยี้ด้วยลำแสงเสมือนแสงเลเซอร์” อ้างอิงถึงพวกที่ถูกกำจัดทิ้งในวิธีการใหม่

พวกเขาคือพวกที่ไม่สามารถทนต่อการทดสอบทั้งหลายหรือทนต่อกระบวนการถลุงของความทุกข์ได้

และเพราะฉะนั้น จึงถูกโยนทิ้งลงสู่บาตรเหล็กอีกครั้ง

พระวณะของพระเจ้าเปิดโปงมวลมนุษย์ไปจนถึงขอบข่ายหนึ่งจนผู้คนดูเหมือนกลัวในเวลาที่เขาได้เห็นพ

ระวณะของพระเจ้า และพวกเขาไม่กล้าพูดอันใดเลย รวกับว่าพวกเขาได้มองเห็นปีนกลเล็งไปที่หัวใจพวกเขา

อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่รู้สึกเช่นกันว่า มีสิ่งดีๆ อยู่ในพระวณะของพระเจ้า

มีความขัดแย้งอันใหญ่หลวงอยู่ในหัวใจของพวกเขา และพวกเขาไม่รู้ว่พวกเขาควรทำสิ่งใด อย่างไรก็ตาม

เพราะความเชื่อของพวกเขา

พวกเขาจึงเพียงเตรียมใจพวกเขาเองและชอกชอนลึกเข้าไปในพระวณะของพระองค์ยิ่งขึ้น

ด้วยกลัวว่าพระเจ้าอาจทรงทอดทิ้งพวกเขา ดุจดั่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า

“ผู้ใดในหมู่มวลมนุษย์ที่ไม่ดำรงอยู่ในสภาวะนี้? ผู้ใดที่ไม่ดำรงอยู่ภายในความสว่างของเรา? ต่อให้เจ้าเข้มแข็ง หรือแม้ว่าเจ้าอ่อนแอ เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการมาของความสว่างของเราได้อย่างไร?”

หากพระเจ้าทรงใช้ใครบางคน เช่นนั้นแล้ว ต่อให้พวกเขาอ่อนแอ

พระเจ้าก็จะยังคงทรงให้ความกระจำและความรู้แจ้งแก่พวกเขาในการติสสอนของพระองค์ ดังนั้น

ยิ่งผู้คนอ่านพระวณะของพระเจ้ามากขึ้น พวกเขาก็ยิ่งเข้าใจพระองค์มากขึ้น ยิ่งพวกเขาเคารพพระองค์มากขึ้น

พวกเขาก็ยิ่งกล้าบ่าบั่นน้อยลง การที่ผู้คนได้มาถึงที่ที่พวกเขาอยู่ในวันนี้

ก็เนื่องมาจากฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าทั้งหมดทั้งสิ้น

เป็นเพราะสิทธิอำนาจแห่งพระวณะของพระเจ้านั่นเอง—นั่นก็คือ

เป็นผลลัพธ์ของพระวิญญาณในพระวณะของพระองค์—ผู้คนจึงยำเกรงพระเจ้า

ขณะที่พระเจ้าทรงเผยใบหน้าที่แท้จริงของมวลมนุษย์

ความเกรงขามของพวกเขาต่อพระองค์ก็ยิ่งเติบโตใหญ่มากขึ้น

และด้วยเหตุนี้พวกเขาก็กลายเป็นมั่นใจมากขึ้นเกี่ยวกับความเป็นจริงของการดำรงอยู่ของพระองค์

นี่คือประกาศบนเส้นทางไปสู่ความเข้าใจพระเจ้าของมวลมนุษย์

รายนามที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้แก่พวกเขา จงคิดให้รอบคอบเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

นี่มิใช่เป็นเช่นนั้นหรือ?

สิ่งที่ได้บอกไปด้านบนนั้นมิใช่ประกาศเบื้องหน้ามวลมนุษย์ที่ให้ความสว่างแก่หนทางของเขาหรือ?

บทที่ 14

พวกมนุษย์ไม่เคยหยั่งลึกถึงสิ่งใดจากพระวณะของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาเพียง

“ถนอมความล้ำค่า” ของพระวณะเหล่านั้นเพียงผิวเผิน

โดยปราศจากความเข้าใจในความหมายที่แท้จริงของพระวณะ เพราะฉะนั้น

แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่จะชื่นชอบคำรัสของพระองค์ แต่พระเจ้ก็ทรงชี้ชัดว่า

พวกเขาไม่ได้ทะนุถนอมพระวณะเหล่านั้นอย่างแท้จริง เหตุผลสำหรับเรื่องนี้ก็คือว่า

ในพระพรรณษะของพระเจ้า แม้ว่าพระวณะของพระองค์นั้นคือทรัพย์สินสมบัติ

แต่ผู้คนก็ได้ลิ้มรสความหวานที่แท้จริงของพระวณะเหล่านั้น ครั้นเป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงสามารถทำได้เพียง

“ดับความกระหายของพวกเขาด้วยการนึกถึงลูกพลัม” เท่านั้น

ด้วยวิธีนี้จึงเป็นการพ่อนบรรเทาหัวใจอันโลกโมโหสันของพวกเขาลงได้

ไม่เพียงพระวิญญาณของพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจอยู่ในหมู่มนุษย์ทั้งปวงเท่านั้น แต่แน่นอนอยู่แล้วว่า

พวกเขายังได้รับมอบความรู้แจ้งจากพระวณะของพระเจ้าอีกด้วย

มันเป็นก็เพียงแค่ว่าพวกเขาขาดความใส่ใจเกินกว่าที่จะสามารถซาบซึ้งถึงแก่นแท้ของพระวณะได้อย่างแท้จริง

ในความรู้ลึกซึ้งนึกคิดของผู้คนนั้น บัดนี้คือยุคซึ่งราชอาณาจักรได้ถูกทำให้เป็นจริงแล้วอย่างครบถ้วน

แต่ในความเป็นจริงกลับไม่ใช่กรณีเช่นนั้นเลย

แม้ว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงเผยวณะคือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสำเร็จลุล่วงไปแล้ว

แต่ราชอาณาจักรที่แท้จริงนั้นยังมิได้มาถึงแผ่นดินโลกอย่างครบถ้วน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ในขณะที่มนุษยชาติเปลี่ยนแปลง ในขณะที่พระราชกิจก้าวหน้าไป

และในขณะที่ฟ้าแลบมาจากทางทิศตะวันออก—ซึ่งก็คือ ในขณะที่พระวณะของพระเจ้าลึกซึ้งขึ้น—

ราชอาณาจักรจะมาบังเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกอย่างซ้ำๆ

โดยเคลื่อนลงสถิตอย่างค่อยเป็นค่อยไปแต่อย่างครบบริบูรณ์บนพิภพนี้

กระบวนการของการมาแห่งราชอาณาจักรนั้นเป็นกระบวนการแห่งพระราชกิจในแบบของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

อีกด้วยเช่นกัน ในขณะเดียวกัน ทั้งทั้งจักรวาล

พระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจหนึ่งซึ่งมิได้ถูกกระทำไปในยุคทั้งหลายทั้งปวงตลอดประวัติศาสตร์ นั่นคือ

การจัดระบบแผ่นดินโลกใหม่อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ตัวอย่างเช่น

การเปลี่ยนแปลงอันมหาศาลกำลังเกิดขึ้นทั่วทั้งจักรวาล รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงในรัฐอิสราเอล

รัฐประหารในสหรัฐอเมริกา การเปลี่ยนแปลงในอียิปต์ การเปลี่ยนแปลงในสหภาพโซเวียต

และการล้มล้างอำนาจของจีน ทันทีที่ทั้งจักรวาลได้ลงหลักปักฐานและได้คืนสู่ปกติแล้ว

พระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกก็จะเสร็จสิ้นสมบูรณ์ นั่นคือเวลาที่ราชอาณาจักรจะมายังแผ่นดินโลก

นี่คือความหมายที่แท้จริงของพระวณะที่ว่า “เมื่อประชาชาติทั้งปวงของโลกถูกทำให้หยุดชะงัก
นั่นก็คือเวลาที่ราชอาณาจักรของเราจะได้รับการสถาปนาและทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาพอดี
รวมทั้งยังเป็นเวลาที่เราจะแปลงสภาพและหันกลับมาเผชิญหน้ากับทั่วทั้งจักรวาล”

พระเจ้ามีทรงซ่อนเร้นสิ่งใดจากมนุษยชาติ

พระองค์ได้ทรงบอกกล่าวผู้คนอย่างต่อเนื่องถึงความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์—

ทว่าพวกเขาก็ไม่สามารถคิดออกอยู่ดีว่าพระองค์ทรงหมายถึงอะไร และเพียงยอมรับพระวณะของพระองค์เฉยๆ
เหมือนพวกคนโง่เขลา ณ ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ พวกมนุษย์ได้เรียนรู้ความมีอาภัพยิ่งถึงได้ของพระเจ้า
และที่มากกว่านั้นก็คือ

สามารถซาบซึ้งถึงความลำบากยากเย็นของกิจแห่งการทำความเข้าใจพระองค์ได้แล้วในตอนนี้อย่างเหตุผลนี้เอง
พวกเขาก็ได้รู้สึกได้ว่า ในปัจจุบันนี้ การที่เชื่อในพระเจ้านั้นเป็นสิ่งซึ่งลำบากยากเย็นที่สุดที่จะทำ

ละม้ายกับการสอนสุกรให้ร้องเพลงนั่นเอง พวกเขาอับจนหนทางอย่างสิ้นเชิง เหมือนหนูติดกับไม่มีผิ
อันที่จริงแล้ว ไม่สำคัญว่าพลังอำนาจที่บุคคลหนึ่งมีนั้นจะมากมายเพียงใด

หรือความชำนาญของบุคคลหนึ่งจะเชี่ยวชาญขนาดไหน

หรือไม่ว่าบุคคลหนึ่งจะเก็บงำความสามารถทั้งหลายอันไร้ขีดจำกัดเอาไว้หรือไม่

เมื่อกล่าวถึงพระวณะของพระเจ้า สิ่งทั้งหลายดังกล่าวไม่มีความหมายอะไรเลย

ราวกับว่ามนุษยชาติเป็นเพียงเก้าอี้กระดานที่ถูกไฟไหม้กองหนึ่งเท่านั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า—

ปราศจากคุณค่าอันใดโดยสมบูรณ์ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงประโยชน์อันใดเลย

นี่คือการแสดงตัวอย่างซึ่งสมบูรณ์แบบของความหมายที่แท้จริงแห่งพระวณะที่ว่า

“เราได้กลายเป็นซ่อนเร้นมากขึ้นทุกทีและยากยิ่งถึงยิ่งขึ้นทุกที จากมุมมองของพวกเขา”

จากการนี้จึงเป็นหลักฐานว่า พระราชกิจของพระเจ้าดำเนินไปโดยสอดคล้องกับความก้าวหน้าตามธรรมชาติ

และถูกปฏิบัติไปโดยสอดคล้องกับสิ่งที่อวัยวะในการรับรู้ของมนุษย์นั้นสามารถรับไว้ได้

เมื่อธรรมชาติของมนุษยชาติหนักแน่นและไม่สั่นคลอน

พระวณะทั้งหลายที่พระเจ้าดำรัสจึงสอดคล้องเข้ากันกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาโดยสมบูรณ์

และมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้ดูเหมือนเกือบจะเป็นพจน์ที่คล้ายกันกับพระเจ้าไม่มีผิด

โดยปราศจากความแตกต่างแม้แต่น้อย นี่ทำให้ผู้คนพอจะตระหนักรู้เกี่ยวกับ “ความเป็นจริงแห่งพระเจ้า”

ขึ้นมาบ้าง แต่นั่นหาใช่วัตถุประสงค์หลักของพระองค์ไม่

พระเจ้ากำลังทรงอนุญาตให้ผู้คนลงหลักปักฐานก่อนการเริ่มต้นพระราชกิจที่แท้จริงของพระองค์บนแผ่นดินโลก
ก่ออย่างเป็นกิจจะลักษณะ เพราะฉะนั้น ในครรลองแห่งการเริ่มต้นนี้ที่นำขุนนางสืบสนเหลือเกินสำหรับพวกมนุษย์
พวกเขากำลังตระหนักว่า แนวความคิดที่มีมาแต่เดิมของพวกเขานั้นไม่ถูกต้อง และตระหนักว่า

พระเจ้ากับมนุษยชาตินั้นแตกต่างกันพอๆ กับฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก และไม่มีอะไรเหมือนกันโดยสิ้นเชิง เพราะความที่ไม่สามารถใช้พื้นฐานของมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มาประเมินพระวณะของพระเจ้าได้อีกต่อไป มนุษย์จึงได้เริ่มมองพระเจ้าในแบบใหม่ในทันที ผลลัพธ์ก็คือ พวกเขาจ้องมองพระเจ้าอย่างทิ้งตะลึงงัน ราวกับว่าพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงนั้น ไม่สามารถเข้าถึงได้พอๆ กับพระเจ้าที่ไม่สามารถสัมผัสได้และไม่สามารถมองเห็นได้ และราวกับว่าเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์นั้นเป็นเพียงเปลือกนอกที่ปราศจากแก่นแท้ของพระองค์ พวกเขาจินตนาการว่า แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นการจุดเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณ พระองค์ก็สามารถแปลงกลับไปสู่รูปพระวิญญาณและลอยจากไปได้ทุกเมื่อ เพราะฉะนั้น ผู้คนจึงได้พัฒนากรอบความคิดที่ค่อนข้างปิดกั้นขึ้นมา เมื่อเอ่ยถึงพระเจ้า พวกเขาแต่งองค์ทรงเครื่องให้พระองค์ด้วยมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา โดยกล่าวอ้างว่า พระองค์ทรงสามารถขยับก่อนเมฆและละอองหมอก เดินบนน้ำ และปรากฏขึ้นและอันตรธานไปอย่างฉับพลันท่ามกลางพวกมนุษย์ได้ คนอื่นๆ บางคนยังมีคำอธิบายเชิงบรรยายความยิ่งกว่านี้ เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และการขาดความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของผู้คน พระเจ้าจึงตรัสไว้ว่า “เมื่อพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาได้ด่านทานเราหรือได้ฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา เราก็ยังคงทำเป็นตาบอดมองไม่เห็น”

พระเจ้าทรงเปิดเผยโฉมหน้าอันอัปลักษณ์ของมนุษยชาติและโลกภายในของพวกเขาด้วยความถูกต้องแม่นยำที่ไม่มีผิดพลาด ไม่เคยพลาดเป๋แม้เพียงนิด ถึงขั้นที่พูดได้เลยว่า พระองค์ไม่เคยทรงทำความผิดพลาดอะไรเลย นี่คือนิพพานที่โน้มน้าวให้ผู้คนเชื่อได้อย่างถึงที่สุด เนื่องจากผลกระทบเบื้องหลังพระราชกิจของพระเจ้า พระวณะและกิจการของพระองค์มากมายจึงทิ้งความประทับใจซึ่งยากที่จะลบเลือนเอาไว้ และเพราะฉะนั้นจึงดูเหมือนผู้คนได้รับความเข้าใจที่ยิ่งลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับพระองค์ ราวกับพวกเขาได้ค้นพบสิ่งทั้งหลายซึ่งล้ำค่ามากขึ้นในพระองค์ “ในความทรงจำทั้งหลายของพวกเขานั้น เราก็คือพระเจ้าผู้ทรงแสดงความปรานีต่อผู้คนมากกว่าที่จะติสอนพวกเขา หรือไม่เราก็เป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ที่ตรัสคำไหนก็ไม่เป็นคำนั้น เหล่านี้คือการจินตนาการทั้งปวงที่เป็นผลมาจากความคิดแบบมนุษย์ และพวกมันไม่ได้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงทั้งหลายเลย” แม้ว่ามนุษยชาติไม่เคยให้ความสำคัญของพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าเลย แต่พวกเขาก็รู้จัก “พระอุปนิสัยข้างเคียงของพระเจ้า” คุณหาล้างมือของพวกเขาเอง พวกเขาจึงกำลังจ้องจับผิดพระวณะและกิจการของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา

นี่เป็นเพราะผู้คนนั้นเต็มใจเหลือเกินที่จะให้ความสนใจต่อสิ่งที่เป็นลบและเพิกเฉยต่อสิ่งที่เป็นบวกเสมอ
ก็แค่กำลังมองหมิ่นกิจการของพระเจ้าอยู่เท่านั้นเอง

ยิ่งพระเจ้าตรัสมากขึ้นเท่าใดว่าพระองค์ทรงซ่อนเร้นพระองค์เองอย่างถ่อมใจอยู่ในที่ประทับของพระองค์
ข้อเรียกร้องที่มนุษยชาติมีต่อพระองค์ก็ยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น พวกเขาพูดว่า

“หากพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กำลังทรงสังเกตทุกความประพฤติของมนุษยชาติและกำลังผ่านประสบการณ์ชีวิตแบบมนุษย์ เหตุใดเล่า ในเวลาส่วนใหญ่พระเจ้าจึงไม่ทรงทราบถึงสถานการณ์จริงของพวกเรา?

นี่หมายความว่า พระองค์ทรงซ่อนเร้นอยู่อย่างแท้จริงหรือ?”

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงทอดพระเนตรลึกลงไปในตัวมนุษย์

พระองค์ก็ยังทรงทรงพระราชกิจไปโดยสอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขแท้จริงของมนุษยชาติ

ทั้งไม่คลุมเครือและไม่เหนือธรรมชาติเลย เพื่อที่จะกำจัดอุปนิสัยเดิมของมนุษยชาติให้หมดสิ้น

พระเจ้าได้ทรงพยายามทุกอย่างที่จะตรัสจากมุมมองอันหลากหลาย เปิดเผยธรรมชาติอันแท้จริงของผู้คน
และทรงประกาศแจ้งการพิพากษาเรื่องความไม่เชื่อฟังของพวกเขา ชั่วขณะหนึ่งก็ตรัสว่า

พระองค์จะทรงจัดการกับทุกคน และชั่วขณะถัดมาทรงกล่าวประกาศว่า

พระองค์จะทรงช่วยผู้คนกลุ่มหนึ่งให้รอด ด้วยการกำหนดข้อพึงประสงค์หรือไม่ก็ให้คำเตือนแก่พวกเขา

และทำการชำระและขึ้นส่วนอวัยวะภายในของพวกเขาสลับกับการจัดเตรียมการรักษา ด้วยเหตุนี้

จึงเป็นราวกับว่ามนุษย์ทั้งหลายได้เดินทางไปถึงทุกซอกมุมของแผ่นดินโลกภายใต้การทรงนำของพระวาระของ
พระเจ้า และได้เข้าสู่สวนอันอาร์ซึ่งดอกไม้แต่ละดอกในนั้นแข่งกันเป็นดอกไม้ที่สวยงามที่สุด ไม่ว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใด
มวลมนุษย์ก็จะเข้าสู่พระวาระของพระองค์

ราวกับพระเจ้าทรงเป็นแม่เหล็กที่ดึงดูดทุกสิ่งซึ่งมีโลหะเหล็กอยู่ในตัวเข้าหามัน ไม่มีผิด

ทันทีที่อ่านพระวาระที่ว่า “พวกมนุษย์ไม่ใส่ใจเรา ดังนั้นเราจึงไม่จริงใจกับพวกเขาเช่นกัน

พวกเขาไม่ให้ความสนใจเรา ดังนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องทำงานกับพวกเขาให้หนักขึ้นแต่อย่างใดเช่นกัน

นี่ไม่ใช่สิ่งดีที่สุดในทั้งสองพิภพหรือ?”

ประชากรทั้งหมดของพระเจ้าดูเหมือนจะถูกชักจูงว่าลงสู่บาตรลึกอีกแล้ว หรือไม่ก็ถูกบดขยี้ปางตายอีกครั้ง

ทั้งให้พวกเขาอยู่ในอาการเสียชีวิตอย่างถึงที่สุด ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเข้าสู่วิธีการนั้นอีกครั้ง

พวกเขาถูกบังคับให้เป็นพิเศษเมื่อนึกถึงพระวาระที่ว่า

“หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะรักษาหน้าที่ของเจ้าเองในฐานะสมาชิกของประชากรของเราในราชอาณาจักรแล้ว

ไซร์ เจ้าก็จะถูกเร้าเร้าและปฏิเสธไปเลย!” ผู้คนส่วนใหญ่รู้สึกเจ็บปวดยิ่งนักที่พวกเขาถูกทำให้ล้งน้าคา

พลางคิดว่า “ฉันได้เคยยกลำบากกับการปีนออกจากบาตรลึก

ดังนั้นฉันคงจะไร้ความหวังโดยสิ้นเชิงหากตกลงไปในนั้นอีกครั้ง ฉันไม่ได้รับอะไรเลยในพิภพมนุษย์

และได้ก้าวผ่านความลำบากยากเย็นและความทุกข์ลำบากทุกลักษณะมาหมดแล้วในชีวิตของฉันทัน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่มาสู่ความเชื่อ ฉันทันได้ผ่านประสบการณ์การทอดทิ้งของผู้เป็นที่รัก
การข่มเหงจากครอบครัวของฉันทัน และการใส่ร้ายป้ายสีจากผู้อื่นในสังคม
และฉันทันไม่ได้ชื่นชมความสุขอันใดของโลกเลย หากฉันทันตกลงไปสู่บาดาลลึกอีกครั้ง
ชีวิตฉันทันจะไม่ยิ่งถูกใช้ไปอย่างสูญเปล่ามากขึ้นหรือ?” (ยิ่งบุคคลหนึ่งจมอยู่กับเรื่องนี้มากขึ้น
พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกโศกเศร้ามากขึ้น) “ความหวังทั้งหมดของฉันทันได้วางใจฝากไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว
หากพระองค์ทรงทอดทิ้งฉันทัน ฉันทันอาจตายได้ในทันทีตอนนี้เช่นกัน... คิละ
ทุกอย่างได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้า ดังนั้นตอนนี้ฉันทันทำได้แค่เพียงพยายามที่จะรักพระเจ้าเท่านั้น
อย่างอื่นทั้งหมดย่อมเป็นรองไป ใครหนอที่ทำให้นี่เป็นชะตากรรมของฉันทัน?” ยิ่งผู้คนคิดแบบนี้มากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งใกล้มาถึงมาตรฐานของพระเจ้าและวัตถุประสงค์แห่งพระวาระของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น
ในลักษณะนี้ วัตถุประสงค์แห่งพระวาระของพระองค์ย่อมสัมฤทธิ์ผล
หลังจากที่พวกมนุษย์มองเห็นพระวาระของพระเจ้า
พวกเขาล้วนผ่านประสบการณ์การต่อสู้ดิ้นรนทางอุดมคติภายในอย่างหนึ่ง
ตัวเลือกเดียวของพวกเขาก็คือการบนอบต่อสิ่งที่ชะตากรรมสั่งการ และในหนทางนี้
วัตถุประสงค์ของพระเจ้าย่อมสัมฤทธิ์ผล ยิ่งพระวาระของพระเจ้าเกี่ยวกราดมากขึ้นเท่าใด
ผลลัพธ์ก็คือ โลกภายในของพวกมนุษย์ก็ยิ่งกลายเป็นซับซ้อนมากขึ้นเท่านั้น
นี่เหมือนการแตะสัมผัสบาดแผลไม่มีผิด ยิ่งแตะแรงขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งเจ็บมากขึ้นเท่านั้น
จนถึงจุดที่ผู้คนฉวยฉวยอยู่ระหว่างชีวิตกับความตาย
และสามารถถึงขั้นสูญเสียความมั่นใจในการที่จะรอดชีวิต ครั้นเป็นเช่นนั้น
มีเพียงเมื่อพวกมนุษย์ทุกข์ทรมานมากที่สุดและจมลึกอยู่ในความสิ้นหวังเท่านั้น
พวกเขาก็สามารถมอบหัวใจที่แท้จริงของพวกเขาแด่พระเจ้าได้ ธรรมชาติของมนุษย์เป็นเช่นนั้นว่า
หากยังมีความหวังแม้แต่สักกระพริบเดียวเหลืออยู่ พวกเขาก็จะไม่ไปหาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ
แต่จะนำวิธีการพึ่งตนเองแบบพอเพียงทั้งหลายมาใช้เพื่อให้รอดชีวิตไปตามธรรมชาติแทน
นี่ก็เป็นเพราะธรรมชาติของมนุษยชาตินั้นมีความคิดว่าตนเป็นฝ่ายถูกเสมอ
และผู้คนมีแนวโน้มที่จะมองหมิ่นผู้อื่นทุกคน เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ตรัสว่า
“ไม่มีมนุษย์สักคนที่มีความสามารถที่จะรักเราไปด้วยได้ในขณะที่อยู่ในสภาวะที่รู้สึกขุ่นใจ นั่นคือ
ไม่มีสักคนที่ได้พยายามหิบบิ้นน้ำใจในเวลาทั้งหลายแห่งสันติสุขและความสุข
เพื่อที่เราอาจมีส่วนร่วมในความชื่นบานยินดีของพวกเขา” นี่ช่างน่าผิดหวังเสียจริง
พระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาสู่โลกมนุษย์

ผู้คนกลับพยายามที่จะต้านทานพระองค์และจับพระองค์ออกจากดินแดนของพวกเขา
ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นแค่เด็กกำพร้าบางคนที่ซัดเซพเนจรไปทั่วโลก
หรือเป็นคัมภีร์มนุษยโลกคนหนึ่งซึ่งไร้ประเทศ ไม่มีใครเลยที่รู้จักผูกพันกับพระเจ้า
ไม่มีใครเลยที่รักพระองค์อย่างแท้จริง และไม่มีใครเลยที่เคยต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เมื่อเห็นการเสด็จมาของพระเจ้า
หมู่เมฆก็เข้าปิดบังใบหน้าอันขึ้นบานไว้ในเงาสลัวภายในพริบตา ราวกับพายุเฉียบพลันกำลังจะมา
หรือราวกับว่าพระเจ้าอาจทรงนำเอาความสุขของครอบครัวพวกเขาออกไป
และราวกับว่าพระเจ้ายมิเคยได้ทรงอวยพรพวกมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
กลับเพียงเคยได้ทรงนำพาโซคร้ายมาสู่พวกเขาเท่านั้น เพราะฉะนั้นในจิตใจของพวกมนุษย์
พระเจ้าทรงมิใช่สิ่งดีมีประโยชน์แต่กลับเป็นพระองค์เดียวที่ทรงสาปแช่งพวกเขาอยู่เสมอ เพราะเหตุนี้
ผู้คนจึงไม่ใส่ใจต่อพระองค์หรือต้อนรับพระองค์ พวกเขาเย็นชาใส่พระองค์เสมอ
และมันได้เป็นกรณีเช่นนี้ตลอดมา เพราะพวกมนุษย์เก็บงำสิ่งเหล่านี้ไว้ในหัวใจของพวกเขา พระเจ้าจึงตรัสว่า
มนุษยชาตินั้นช่างไร้เหตุผลและปราศจากศีลธรรม และตรัสว่า
แม้แต่ความรู้สึกทั้งหลายที่พวกมนุษย์ควรต้องมีอยู่กับตัว ก็ยังไม่อาจถูกรับรู้ได้ในตัวพวกเขาด้วยซ้ำ
พวกมนุษย์ไม่แสดงให้เห็นการพิจารณาอันใดสำหรับความรู้สึกของพระเจ้า แต่กลับใช้สิ่งที่เรียกว่า
“ความชอบธรรม” มาจัดการกับพระเจ้าแทน พวกเขาเป็นเช่นนี้มานานหลายปี และด้วยเหตุผลนี้
พระเจ้าจึงได้ตรัสไว้ว่าอุปนิสัยของพวกเขานั้น ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย นี่ย่อมแสดงให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่า
พวกเขาไม่ได้มีสาระมากไปกว่าชนนกกำมือเดียวเลย อาจกล่าวได้ว่า พวกมนุษย์เป็นพวกเคราะห์ร้ายที่ไร้ค่า
เพราะพวกเขาไม่ถนอมความล้ำค่าของตัวเอง หากพวกเขาไม่แม้แต่จะรักตนเอง แต่กลับเหยียบย่ำตนเองแทน
เช่นนั้นแล้ว นี่มิแสดงให้เห็นความไร้ค่าของพวกเขารอกหรือ?

มนุษย์ก็เปรียบเสมือนสตรีซึ่งปราศจากศีลธรรมคนหนึ่งเล่นเกมกับตัวเองและเต็มใจมอบตัวเองให้ผู้อื่นล่วงละเมิด
แม้ว่าเป็นเช่นนั้น ผู้คนก็ยังคงมิได้ระลึกไว้ว่าพวกเขานั้นต่ำต้อยขนาดไหนกันแน่
พวกเขายินดีในการทำงานเพื่อผู้อื่นหรือในการพุดคุยกับผู้อื่น ขอมให้ตัวเองอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้อื่น
นี่มิใช่ความโสมมของมนุษยชาติอย่างแน่แท้รอกหรือ?

แม้ว่าเราไม่ได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตท่ามกลางมนุษยชาติ และไม่ได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริง
เราก็ได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนมากเกี่ยวกับทุกการเคลื่อนไหว ทุกการกระทำ ทุกคำพูด
และทุกความประพฤติที่มนุษย์ทำ เราถึงขั้นสามารถเปิดโปงพวกมนุษย์จนถึงความอับอายที่ลึกสุดของพวกเขา
จนถึงจุดที่พวกเขาไม่กล้าที่จะเผยความเจ้าเล่ห์เพทุบายของพวกเขาเอง
หรือเปิดทางให้กับต้นหาของพวกเขามากต่อไปเลย

พวกเขาไม่กล้าเปิดโปงสถานะอันอัปยศของพวกเขามากต่อไปเหมือนพวกหอยทากที่หุดหัวเข้าไปในเปลือกของพวกมัน เพราะความที่พวกมนุษย์ไม่รู้จักตัวเอง

มลทินอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขาก็คือความเต็มใจที่จะขมขื่นของพวกเขามาเรียงเป็นขบวนต่อหน้าผู้อื่น อันเป็นการโอ้อวดโฉมหน้าอันอัปยศของพวกเขา นี่คือนิสัยที่พระเจ้าทรงรังเกียจที่สุด

นี่เป็นเพราะสัมพันธภาพระหว่างผู้คนนั้นผิดปกติ และสัมพันธภาพที่ปกติระหว่างบุคคลนั้นขาดพร่องไป นับประสาอะไรกับสัมพันธภาพปกติระหว่างพวกเขากับพระเจ้า พระเจ้าได้ตรัสไปมากมายเหลือเกินแล้ว

และในการทำเช่นนั้น วัตถุประสงค์หลักของพระองค์ตลอดมาก็คือ เพื่อที่จะจับจองที่ในหัวใจผู้คน เพื่อให้พวกเขาสามารถกำจัดรูปเคารพทั้งหมดที่ได้ใช้ที่นั่นเป็นที่พักอาศัยออกไป ทันทีหลังจากนั้น

พระเจ้าจึงสามารถวัดแกว่งอุทยานภาพเหนือมนุษยชาติทั้งปวงและสัมฤทธิ์พระประสงค์แห่งการดำรงอยู่ของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้

บทที่ 15

ความแตกต่างที่ใหญ่หลวงที่สุดระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ก็คือการที่พระวณะของพระเจ้ามุ่งตรงไปที่หัวใจของเรื่องนั้นๆ เสมอ โดยไม่ปกปิดสิ่งใด ดังนั้น

พระอุปนิสัยแง่มุมนี้ของพระเจ้าจึงสามารถได้รับการมองเห็นได้ในประโยคแรกของวันนี้

มันเปิดโปงตัวตนที่แท้จริงทั้งหลายของมนุษย์และเผยพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างเปิดเผยในคราวเดียวกัน

มันเป็นแหล่งกำเนิดของความสามารถหลายๆ แง่มุมแห่งพระวณะของพระเจ้าในการสัมฤทธิ์ผลลัพธ์ต่างๆ

อย่างไรก็ตาม ผู้คนล้มเหลวที่จะจับความเข้าใจในการนี้

พวกเขาเพียงมารู้จักตัวพวกเขาเองโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้าอยู่เสมอ โดยไม่เคยได้ “แยกส่วน” พระเจ้าราวกับพวกเขาหวาดกลัวว่าจะทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคือง

หรือหวาดกลัวว่าพระองค์จะทรงประหารพวกเขาหากพวกเขาไม่มี “ความระมัดระวัง” อันที่จริง

เมื่อผู้คนส่วนใหญ่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า พวกเขาทำเช่นนั้นจากมุมมองเชิงลบ ไม่ใช่มุมมองเชิงบวก อาจกล่าวได้ว่าบัดนี้ผู้คนได้เริ่มที่จะ “มุ่งเน้นไปที่ความถ่อมใจและการนบนอบ”

ภายใต้การทรงนำของพระวณะของพระองค์ จากการนี้ก็ย่อมแจ้งชัดว่าผู้คนได้เริ่มย้ายไปหาอีกข้างหนึ่ง—

จากที่ไม่ให้ความสนใจในพระวณะของพระองค์ ไปหาการให้ความสนใจเกินควรแก่พระวณะ อย่างไรก็ตาม ไม่มีบุคคลสักรายเดียวได้เข้าสู่การนี้จากมุมมองเชิงบวก

อีกทั้งไม่มีผู้ใดเคยได้จับความเข้าใจในเป้าหมายของพระเจ้าอย่างแท้จริงในการที่จะทรงให้มนุษย์ทั้งหลายให้ความสนใจในพระวณะของพระองค์ เป็นที่รู้กันดีจากสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่า

พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะทรงมีประสบการณ์กับชีวิตคริสตจักรด้วยพระองค์เองเพื่อที่จะสามารถเข้าพระทัยสภาวะจริงแท้ของผู้คนทั้งปวงในคริสตจักรได้อย่างถูกต้องและอย่างปราศจากข้อผิดพลาด

เนื่องจากผู้คนเพิ่งได้มาซึ่งทางเข้าสู่วิธีการใหม่

พวกเขาก็ยังต้องขัดข้องกับประกอบเชิงลบของพวกเขามากกว่าตัวพวกเขาเองอย่างสมบูรณ์เสียก่อน

กลืนซากศพทั้งหลายยังคงลอยคลบไปทั่วคริสตจักรอยู่เลย

ความรู้สึกลึกตัวของผู้คนยังไม่ได้รับการฟื้นฟูสภาพอย่างสมบูรณ์

ราวกับว่าผู้คนเพิ่งได้กินยาและยังคงอยู่ในความมึนงง

มันเป็นราวกับว่าพวกเขายังคงถูกความตายคุกคามเพื่อที่พวกเขาที่ยังคงอยู่ในท่ามกลางความหวาดกลัว

จะได้ไม่สามารถไปสู่สภาวะที่ดีกว่าด้วยตัวพวกเขาเองได้

“มนุษย์ทั้งปวงเป็นสิ่งสร้างที่ขาดพร่องการรู้จักตนเอง” กล่าวคือ หนทางที่ข้อความนี้ถูกกล่าวไว้

ยังคงอยู่บนพื้นฐานของการก่อร่างสร้างคริสตจักร

แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนทั้งหมดในคริสตจักรให้ความสนใจแก่พระวณะของพระเจ้า ธรรมชาติต่างๆ

ของพวกเขาที่ยังคงฝังลึกอยู่ภายใน ไม่อาจแก้ไขให้หลุดออกจากกันได้

นี่คือสาเหตุที่พระเจ้าคริสต์ในแนวทางที่พระองค์ได้ตรัสไว้ในช่วงระยะก่อนหน้านี้เพื่อพิพากษาผู้คนที่ว่าพวกเขาอาจจะยอมรับการถูกพระวณะของพระองค์เขียนดีในท่ามกลางความเย่อหยิ่งของพวกเขา แม้ว่าผู้คนได้ก้าวผ่านกระบวนการถูกลงโทษเดือนในบาตาลิกมาแล้ว

สภาวะจริงแท้ของพวกเขาที่ยังคงเป็นสภาวะของการไม่รู้จักรู้พระเจ้าอยู่ดี พวกเขายังคงดิ้นรนในจิตวิญญาณ พวกเขาเพียงได้กลายเป็นพร้อมระวังพระเจ้ามากขึ้นสักหน่อยเท่านั้น

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ถูกต้องเหมาะสมขั้นตอนแรกที่ผู้คนลงมือทำบนเส้นทางแห่งการรู้จักพระวณะของพระเจ้า ดังนั้นในการเชื่อมต่อกับแก่นแท้ของพระวณะของพระเจ้า ก็ไม่ลำบากยากเย็นที่จะเห็นว่า

พระราชกิจส่วนก่อนหน้านี้ได้ปูหนทางให้กับวันนี้

และไม่ลำบากยากเย็นที่จะเห็นว่าในตอนนี้นั้นที่ทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการทำให้เป็นปกติ

ความอ่อนแอที่ทำให้ถึงตายได้ของผู้คนเป็นความโน้มเอียงของพวกเขาที่จะแยกพระวิญญาณของพระเจ้าออกจากตัวตนที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์

เพื่อที่จะได้มาซึ่งอิสรภาพส่วนบุคคลและหลีกเลี่ยงการจำกัดควบคุมอันต่อเนื่อง

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าทรงพรรณานามมนุษย์ทั้งหลายว่าเป็นดังนกน้อยที่ “โฉบอย่างสนุกสนานไปรอบๆ”

นี่เป็นสภาวะจริงแท้ของมวลมนุษย์ทั้งปวง เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้คนทั้งปวงง่ายที่สุดที่จะล้มคว่ำลงมา

และเป็นที่ซึ่งพวกเขามีแนวโน้มมากที่สุดที่จะสูญเสียหนทางของพวกเขา ในการนี้ย่อมเป็นที่แจ้งชัดว่างานของชาตานิในท่ามกลางมวลมนุษย์ไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่างานนี้ ยิ่งชาตานิทำงานนี้ในตัวผู้คนมากเท่าใดข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนก็ยิ่งเข้มงวดมากขึ้นเท่านั้น

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนอุทิศความสนใจของพวกเขาไปที่พระวณะของพระองค์

ในขณะที่ชาตานิทำงานหนักเพื่อขัดจังหวะความสนใจนั้น อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าได้ทรงเตือนความจำของผู้คนอยู่เสมอในอันที่จะให้ความสนใจแก่พระวณะของพระองค์มากขึ้น

นี่เป็นจุดสำคัญสูงสุดของสงครามที่กำลังคุเผืออยู่ในโลกจิตวิญญาณ สามารถกล่าวได้ในหนทางนี้ว่า

สิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะทำในตัวมนุษย์ก็คือสิ่งที่ชาตานิต้องการจะทำลายนั่นเอง

และสิ่งที่ชาตานิต้องการจะทำลายก็ถูกแสดงออกมาโดยผ่านทางมนุษย์ ไม่ได้ถูกปกปิดอย่างสมบูรณ์

มีตัวอย่างอันชัดเจนทั้งหลายของสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในผู้คน กล่าวคือ สภาพเงื่อนไขต่างๆ

ของพวกเขาที่กำลังดำเนินคดี มีตัวอย่างอันชัดเจนของการทำลายล้างของชาตานิในมวลมนุษย์ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

พวกเขากำลังกลายเป็นคำทรมานยิ่งขึ้น และสภาพเงื่อนไขของพวกเขากำลังตกต่ำลงไปทุกที

ทันทีที่สถานการณ์ของพวกเขาเลวร้ายลงมากพอ พวกเขาก็ย่อมมีแนวโน้มที่จะถูกชาตานิจับตัวไป

นี่เป็นสภาพเงื่อนไขจริงแท้ของคริสตจักรดังที่ถูกลำเลียงอยู่ในพระวณะของพระเจ้า

และยังเป็นสถานการณ์จริงแท้ของโลกจิตวิญญาณด้วยเช่นกัน

มันเป็นภาพสะท้อนอย่างหนึ่งของพลวัตทางโลกจิตวิญญาณ หากผู้คนไม่มีความมั่นใจที่จะร่วมมือกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเขาย่อมอยู่ในอันตรายของการถูกชาตนาจับตัวไป นี่เป็นข้อเท็จจริง

หากผู้คนสามารถอย่างแท้จริงที่จะมอบถวายหัวใจของพวกเขาอย่างสุดใจเพื่อให้พระเจ้าทรงจับจอง เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้นั่นเองว่า “พวกเขาเมื่ออยู่เบื้องหน้าเรา ดูเหมือนอยู่ในอ้อมกอดของเรา ลืมรสความอบอุ่นของอ้อมกอดนั้น” นี่แสดงว่าข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมวลมนุษย์ไม่ได้สูงเลย

พระองค์เพียงทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาลุกขึ้นและร่วมมือกับพระองค์ นี่ไม่ใช่สิ่งง่ายและเป็นสุขหรือ?

นี่เป็นสิ่งหนึ่งเดียวที่ได้ทำให้ทุกวีรบุรุษและทุกมหาบุรุษประหลาดใจสับสนหรือไร?

ราวกับว่าแม่ทัพทั้งหลายได้ถูกดึงตัวออกจากสนามรบและถูกใช้ให้ทำงานถักแทน—“วีรบุรุษ”

เหล่านี้ได้ถูกความยากลำบากทำให้หยุดอยู่กับที่ และพวกเขาไม่รู้ว่าจะทำสิ่งใด

แง่มุมใดก็ตามแห่งข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมวลมนุษย์ หากเป็นแง่มุมที่ใหญ่หลวงที่สุด

นั้นย่อมเป็นแง่มุมที่การโจมตีมนุษยชาติของชาตนาจะดำเนินที่สุด

และดังนั้นสภาวะทั้งหลายของผู้คนทั้งปวงจึงได้รับการเผยอย่างสอดคล้องกัน

“พวกเจ้าคนใดที่ยืนอยู่เบื้องหน้าเรา จักบริสุทธิ์ดุจดั่งหิมะที่ถูกพัดพา และไร้มลทินดุจดั่งหยก?”

ผู้คนทั้งปวงยังคงบอขอพระเจ้าและปกปิดสิ่งต่างๆ จากพระองค์

พวกเขายังคงกำลังดำเนินกลอุบายพิเศษของพวกเขาเอง

พวกเขาไม่ได้วางหัวใจของพวกเขาทั้งหมดทั้งสิ้นไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทำให้พระองค์พึงพอพระทัย ถึงกระนั้นพวกเขาก็ปรารถนาที่จะได้รับรางวัลของพระองค์โดยการทำตัวลึกลับ

เมื่อผู้คนกินมืออาหารอันโอชะมื้อหนึ่ง พวกเขาก็วางพระเจ้าไว้ข้างๆ ปลอ่ยให้พระองค์ทรงยืนอยู่ตรงนั้น

รอคอยที่จะทรงถูก “จับขก” เมื่อผู้คนมีเสื้อผ้าสวยงาม พวกเขาก็ยืนอยู่ตรงนั้นหน้ากระจก

ชื่นชมความงามของพวกเขาเอง และลึกลงไปในหัวใจของพวกเขา พวกเขาจึงไม่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

เมื่อพวกเขามีฐานะชื่อเสียง เมื่อพวกเขามีความชื่นชมยินดีที่โอ้อาหารูหราต่างๆ

พวกเขาก็นั่งอยู่ตรงนั้นบนสถานภาพของพวกเขาและเริ่มชื่นชมมัน

ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ถ่อมใจพวกเขาเองลงตามผลลัพธ์ของการทรงยกขึ้นสูงของพระเจ้า ในทางตรงข้าม

พวกเขากลับยืนอยู่ในที่สูงของพวกเขา กล่าววจาที่ฟังดูใหญ่โตสูงส่งของพวกเขา

และไม่ให้ความสนใจกับการสถิตของพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาก็ไม่พยายามที่จะรู้จักความล้ำค่าของพระองค์

เมื่อผู้คนมีรูปเคารพในหัวใจของพวกเขา หรือเมื่อหัวใจของพวกเขาได้ถูกใครคนอื่นยึดฉวยไว้

ก็หมายความว่าพวกเขาได้ปฏิเสธการสถิตของพระเจ้าไปเรียบร้อยแล้ว

ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงผู้ถูกรุกในหัวใจของพวกเขาเท่านั้น

พวกเขาหวาดกลัวว่าพระเจ้าจะทรงลักเอาความรักที่ผู้อื่นมีต่อพวกเขาไป

และหวาดกลัวว่าเช่นนั้นแล้วพวกเขาจะรู้สึกโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา

เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้านั้นคือการที่ไม่มีสิ่งใดบนแผ่นดินโลกควรทำให้ผู้คนเพิกเฉยต่อพระองค์ และแม้ว่าอาจจะมีความรักระหว่างผู้คน ทว่าพระเจ้านั้นไม่ทรงสามารถถูกขับออกไปจาก “ความรัก” นี้ สิ่งทั้งปวงที่เกี่ยวกับแผ่นดินโลกล้วนว่างเปล่า—

แม้กระทั่งความรู้สึกซึ่งไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ระหว่างผู้คน โดยปราศจากการมีอยู่ของพระเจ้า สรรพสิ่งที่ทรงสร้างก็คงจะกลับคืนสู่ความไม่มีอะไร บนแผ่นดินโลก ผู้คนทั้งปวงมีสิ่งต่างๆ ที่พวกเขารัก แต่ไม่มีผู้ใดได้เคยรับเอาพระวาระของพระเจ้าในฐานะสิ่งนั้นที่พวกเขารัก

การนี้ย่อมกำหนดพิจารณาระดับขั้นของการที่ผู้คนเข้าใจพระวาระของพระเจ้า

เป็นเพราะผู้คนไม่ให้ความสนใจต่อพระวาระอย่างแท้จริง

จึงไม่มีผู้ใดได้ผลจากพระวาระแม้ว่าพระวาระของพระองค์จะแรงก็ตาม ตรงกันข้าม

พวกเขากลับสังเกตดูพระวาระคู่ดังที่พวกเขาอาจสังเกตดูดอกไม้

พวกเขาไม่ปฏิบัติต่อพระวาระของพระองค์เหมือนผลไม้ที่พวกเขาอาจลิ้มรสด้วยตัวพวกเขาเอง

ดังนั้นพวกเขาจึงไม่รู้จักแก่นแท้แห่งพระวาระของพระเจ้า

“หากมนุษย์ทั้งหลายมีความสามารถที่จะมองเห็นความคมของดาบของเราอย่างแท้จริง

พวกเขาก็คงจะวิ่งถอยหนีเหมือนหนูเข่าของพวกมัน” ผู้ที่อยู่ในสถานะของบุคคลปกติ

หลังจากอ่านพระวาระของพระเจ้าแล้ว ย่อมจะตกตะลึง เต็มไปด้วยความละอายใจ

และไร้ความสามารถที่จะเผชิญหน้าผู้อื่น อย่างไรก็ตาม ทุกวันนี้ผู้คนกลับเป็นตรงกันข้ามอย่างแน่ชัด—

พวกเขาใช้พระวาระของพระเจ้าประหนึ่งอาวุธที่จะต่อสู้กับผู้อื่น พวกเขาช่างไม่รู้จักละอายใจอย่างแท้จริง!

ด้วยถ้อยคำรัสททั้งหลายของพระเจ้า พวกเราได้ถูกนำเข้าสู่สถานะความเป็นอยู่นี้ กล่าวคือ “ภายในราชอาณาจักร ไม่เพียงถ้อยคำเท่านั้นที่ออกจากปากของเรา

แต่เท้าของเราก็ก้าวออกไปอย่างเป็นพิธีการอย่างยิ่งในทุกหนแห่งทั่วแผ่นดินทั้งปวง”

ในสงครามระหว่างพระเจ้ากับซาตานนั้น พระเจ้ากำลังทรงมีชัยในทุกย่างก้าวของหนทาง

พระองค์กำลังทรงแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ออกไปอย่างกว้างขวางทั่วทั้งเอกภพ

และสามารถกล่าวได้ว่าทุกหนแห่งคือรอยพระบาทของพระองค์และหมายสำคัญทั้งหลายแห่งชัยชนะของพระอง

ค์ ในกลอุบายของซาตาน มันหวังที่จะทำลายล้างการบริหารจัดการของพระเจ้าโดยการสลายประเทศต่างๆ

แต่พระเจ้าได้ทรงฉวยโอกาสของการแยกสลายนี้เพื่อที่จะทรงจัดระเบียบเอกภพทั้งหมดทั้งปวงเสียใหม่—

แต่ไม่ใช่เพื่อทำลายล้างจักรวาล พระเจ้าทรงทำบางสิ่งบางอย่างใหม่ทุกวัน แต่ผู้คนก็ไม่ได้สังเกตเห็น

พวกเขาไม่ให้ความสนใจกับพลวัตของโลกจิตวิญญาณ

ดังนั้นพวกเขาจึงไร้ความสามารถที่จะมองเห็นพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า “ภายในจักรวาล

ทุกสิ่งทุกอย่างส่องประกายเหมือนใหม่อยู่ในรัศมีแห่งสง่าราศีของเรา

นำเสนอแง่มุมที่อบอุ่นหัวใจซึ่งยังความปลาบปลื้มยินดีแก่สำนึกรับรู้ และขจิตวิญญาณของผู้คนให้สูงขึ้น

ประหนึ่งว่าบัดนี้ทุกสิ่งทุกอย่างดำรงอยู่ในสวรรค์แห่งหนึ่งพันฟ้าสวรรค์ทั้งหลายขึ้นไป

ดุจดังที่คิดฝันกันในจินตนาการของมนุษย์ ไม่ถูกขาดารังควาน

และเป็นอิสระจากการโจมตีของศัตรูภายนอกทั้งหลาย”

นี่บอกล่วงหน้าถึงฉากเหตุการณ์อันเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดีของราชอาณาจักรแห่งพระคริสต์บนแผ่นดินโลก

และมันก็เปิดตัวสถานการณ์ของสวรรค์ชั้นที่สามแก่มวลมนุษย์ กล่าวคือ

เฉพาะสิ่งบริสุทธิ์เหล่านั้นที่เป็นของพระเจ้าเท่านั้นที่ดำรงอยู่ที่นั่น ไร้ซึ่งการโจมตีใดๆ ของกองกำลังของซาตาน

แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการอนุญาตให้ผู้คนมองเห็นรูปการณ์แวดล้อมแห่งพระราชกิจบนแผ่นดินโลกของพระเจ้า

พระองค์เองว่า ฟ้าสวรรค์เป็นสวรรค์ใหม่ และตามหลังฟ้าสวรรค์

แผ่นดินโลกย่อมได้รับการสร้างขึ้นใหม่แทนที่แผ่นดินโลกเก่าในทำนองเดียวกัน

เนื่องจากนี่เป็นชีวิตภายใต้การทรงนำของพระเจ้าเอง ผู้คนทั้งปวงย่อมเป็นสุขอย่างสุดจะประมาณได้

ในความตระหนักรู้ของพวกเขา ซาตานเป็น “นักโทษ” ของมวลมนุษย์

และพวกเขาย่อมไม่พลาดกลัวหรือยำเกรงอันเป็นผลจากการดำรงอยู่ของมันเลย

เป็นเพราะการทรงอบรมและการทรงนำโดยตรงแห่งพระเจ้า กลอุบายของซาตานจึงได้ล้มเหลว

และนี่ก็ยิ่งเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าซาตานไม่มีอยู่อีกต่อไป โดยได้ถูกพระราชกิจของพระเจ้ากำจัดหายสูญไปแล้ว

นั่นเป็นสาเหตุที่มีการกล่าวว่า “ดำรงอยู่ในสวรรค์แห่งหนึ่งพันฟ้าสวรรค์ทั้งหลายขึ้นไป” เมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“ไม่มีการรบกวนได้เคยเกิดขึ้น และจักรวาลก็ไม่ได้เคยถูกแบ่งแยก”

พระองค์กำลังทรงอ้างอิงถึงสภาพเงื่อนไขของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ

นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงประกาศชัยชนะที่ทรงมีต่อซาตาน

และย่อมเป็นหมายสำคัญแห่งชัยชนะครั้งสุดท้ายของพระเจ้า

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเปลี่ยนแปลงพระทัยของพระเจ้าได้ อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถรู้พระทัยของพระเจ้า

แม้ว่าผู้คนได้อ่านพระวาทะของพระเจ้าและตรวจสอบพระวาทะด้วยความเคร่งเครียดจริงจัง

พวกเขาก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะแสดงแก่นแท้ของพระวาทะเหล่านั้นออกมา ตัวอย่างเช่น พระเจ้าตรัสว่า

“เราโศกนันทยานเหนือดวงดาวทั้งหลาย และเมื่อดวงอาทิตย์แผ่รังสีของมันออกมา

เราก็กลายเป็นไออันของรังสีเหล่านั้น โดยส่งลมยักษ์พัดเกล็ดหิมะที่ใหญ่เท่าขนห่านปลิวลงมาจากมือของเรา

แต่เมื่อเราเปลี่ยนใจของเรา หิมะทั้งหมดนั้นก็ละลายลงสู่แม่น้ำ และในทันใด

ฤดูใบไม้ผลิก็ได้อุบัติไปทั่วทุกหนแห่งภายใต้ท้องฟ้า
และสีเขียวมรกตก็ได้แปลงสภาพทั่วทั้งภูมิทัศน์บนแผ่นดินโลก”
แม้ว่าผู้คนอาจจะสามารถจินตนาการตามพระวณะเหล่านี้ในจิตใจของพวกเขา
เจตนารมณ์ของพระเจ้าก็ไม่ง่ายขนาดนั้น เมื่อทุกคนภายใต้ฟ้าสวรรค์อยู่ในความมึนงง
พระเจ้าก็ดำรัสพระสุรเสียงแห่งความรอด โดยทรงปลุกหัวใจของผู้คนให้ตื่นขึ้นด้วยเหตุนั้น อย่างไรก็ตาม
เนื่องจากความวิบัติทุกชนิดบังเกิดแก่พวกเขา พวกเขาขอมารู้สึกถึงความเปล่าเปลี่ยวหนาวเย็นของโลก
ดังนั้นพวกเขาทั้งปวงจึงแสวงหาความตายและดำรงอยู่ในถ้ำน้ำแข็งเย็นเยือกทั้งหลาย
พวกเขาถูกความหนาวเย็นเยือกของพายุหิมะขนาดมหึมาทั้งหลายแซ่แซ่
จนถึงจุดที่พวกเขาไม่สามารถมีชีวิตรอดบนแผ่นดินโลกเนื่องจากขาดพร่องความอบอุ่น
การที่ผู้คนกำลังเข่นฆ่ากันและกันอย่างดุร้ายมากขึ้นๆ ขอมเป็นเพราะความเลื่อมทรมานของพวกเขา
และในคริสตจักร ผู้คนส่วนใหญ่จะถูกพญานาคใหญ่สีแดงกลืนหายไปในตัวเดียว
หลังจากบททดสอบทั้งหมดได้ผ่านไปแล้ว การทำให้หูดชะงักของซาตานจะถูกขจัด ดังนั้น
ในท่ามกลางการเปลี่ยนแปลง ฤดูใบไม้ผลิจะซึมซาบไปทั่วทั้งโลก ความอบอุ่นจะปกคลุมแผ่นดินโลก
และโลกจะเต็มไปด้วยพลังงาน เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหมดของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งปวง “รัตติกาล”
ที่พระเจ้าได้ตรัสถึงนั้นอ้างถึงเมื่อความบ้าคลั่งของซาตานไปถึงจุดสูงสุดของมัน
ซึ่งจะเกิดขึ้นในช่วงระหว่างเวลากลางคืน นั่นไม่ใช่สิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ณ บัดนี้หรือหรือ?
ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งปวงมีชีวิตรอดภายใต้การนำแห่งความสว่างของพระเจ้า
พวกเขาก็กำลังถูกทำให้ประสบกับความทุกข์ระทมของความมืดมิดแห่งรัตติกาล
หากพวกเขาไม่สามารถหนีพ้นจากเครื่องผูกมัดทั้งหลายของซาตานได้
พวกเขาก็ขอมจะใช้ชีวิตในท่ามกลางคืนมืดชั่วนิรันดร์ จมมองดูประเทศต่างๆ บนแผ่นดินโลกว่า
เป็นเพราะขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกจึงกำลัง
“วิ่งวนไปรอบๆ” และแต่ละประเทศก็กำลัง “แสวงหาบ้านปลายที่เหมาะสมของประเทศนั่นเอง”
เนื่องจากยุคของพระเจ้ายังไม่ได้มาถึง ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจึงยังคงอยู่ในสภาวะปั่นป่วนวุ่นวายอันฟอนเฟะ
เมื่อพระองค์ทรงปรากฏแก่ทั่วทั้งจักรวาลอย่างเปิดเผย พระสิริของพระองค์จะอยู่เต็มภูเขาศิโยน
และทุกสรรพสิ่งจะเป็นระเบียบและเรียบร้อย
เพราะทุกสรรพสิ่งขอมจะได้รับการจัดการเตรียมการโดยพระหัตถ์ของพระองค์
พระวณะของพระเจ้าไม่เพียงพูดถึงวันนี้ แต่ยังบอกล่วงหน้าถึงวันพรุ่งด้วย วันนี้คือรากฐานของวันพรุ่ง ดังนั้น
ตามที่เป็นอยู่ในวันนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจถ้อยคำรัสของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์

ภายหลังจากที่พระวณะของพระองค์ได้รับการทำให้ลู่วงโดยครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น
มนุษย์ทั้งหลายจึงจะสามารถเข้าใจพระวณะอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

พระวิญญานของพระเจ้าเต็มเต็มพื้นที่ทั้งหมดในจักรวาล

ทว่าพระวิญญานของพระเจ้าย่อมทรงพระราชกิจภายในผู้คนทั้งปวงด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น

ในหัวใจของผู้คนจึงเป็นประหนึ่งว่าพระกายของพระเจ้าประทับอยู่ทุกหนแห่ง

และทุกสถานที่ย่อมบรรจุพระราชกิจของพระวิญญานของพระองค์เอาไว้ โดยแท้จริงแล้ว

จุดประสงค์ของการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นก็เพื่อพิชิตพวกที่เป็นแบบอย่างที่ดีเยี่ยมของชาตานเหล่านี้ และเพื่อให้ได้พวกเขามาในท้ายที่สุด อย่างไรก็ตาม ขณะที่ทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง

พระวิญญานก็กำลังทรงร่วมมือกับเนื้อหนังเพื่อเปลี่ยนสภาพผู้คนเหล่านี้ด้วย

อาจกล่าวได้ว่ากิจการทั้งหลายของพระเจ้าแผ่ขยายไปทั่วทั้งโลก

และอาจกล่าวได้ว่าพระวิญญานของพระองค์ประทับอยู่เต็มเอกภพทั้งปวง

แต่เป็นเพราะขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์ พวกที่ทำชั่วจึงยังไม่ได้ถูกลงโทษ

ในขณะที่บรรดาผู้ที่ทำดีก็ยังไม่ได้รับรางวัล ดังนั้น

กิจการของพระองค์จึงยังไม่ได้รับการสรรเสริญจากผู้คนทั้งปวงของแผ่นดินโลก

พระองค์ทั้งประทับอยู่เหนือและภายในทุกสรรพสิ่ง ที่มากกว่านั้นพระองค์ประทับในท่ามกลางผู้คนทั้งปวง
นี่เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีอยู่อย่างแท้จริง

เนื่องจากพระองค์ไม่ได้ทรงปรากฏต่อมนุษย์ทั้งปวงอย่างเปิดเผย พวกเขาจึงได้พัฒนาการเข้าใจผิด ดังเช่น

“ในความคิดเห็นของมนุษย์ เราดูเหมือนดำรงอยู่จริง แม้กระนั้นเราก็ดูเหมือนไม่มีอยู่ด้วยเช่นกัน” บัดนี้

ในบรรดาคนทั้งปวงที่เชื่อในพระเจ้า ไม่มีผู้ใดที่มั่นใจอย่างที่สุดร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มว่า

พระเจ้าทรงมีอยู่อย่างแท้จริง พวกเขาทั้งหมดมีความสงสัยอยู่สามส่วนและการเชื่อสองส่วน

นี่คือมวลมนุษย์อย่างที่พวกเขาเป็นอยู่ในขณะนี้ ผู้คนสมัยนี้ล้วนอยู่ในสถานการณ์ดังต่อไปนี้กันทั้งหมด

กล่าวคือ พวกเขาเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้มองเห็นพระองค์ หรือพวกเขาก็ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า

แต่พวกเขามีความลำบากยากเย็นมากมายที่มวลมนุษย์ไม่สามารถแก้ไขได้

ดูเหมือนมีบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้พวกเขาเข้าไปพัวพันกับปัญหาอยู่เสมอ

ซึ่งพวกเขาก็ไม่สามารถหนีพ้นจากมันได้ ถึงแม้ว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า

แต่ก็ดูเหมือนว่าพวกเขานั้นรู้สึกถึงความคลุมเครือเล็กน้อยอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม หากพวกเขาไม่เชื่อ

พวกเขาก็กลัวที่จะสูญเสียโอกาสในกรณีที่พระองค์ทรงมีอยู่จริง นี่คือการสงสัยไม่แน่ใจของพวกเขา

“ผู้ใดสามารถยกความแข็งแกร่งทั้งหมดของพวกเขาเป็นของถวาย เพื่อประโยชน์แห่งนามของเรา

เพื่อประโยชน์แห่งวิญญานของเรา และเพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของเรา?”

พระเจ้าตรัสด้วยว่า “ในวันนี้

เมื่อเราขอมาจักรอยู่ใน โลกมนุษย์ก็เป็นเวลาที่เรามาถึงในท่ามกลางมนุษย์ในสภาวะบุคคล

มีผู้ใดบ้างที่จะสามารถมุ่งหน้าเข้าสู่สนามรบในนามของเราโดยปราศจากความกังวลใจ?”

เป้าหมายของพระวณะของพระเจ้าเป็นดังนี้คือ

หากปราศจากพระเจ้าในเนื้อหนังที่ทรงทำพระราชกิจแห่งพระเจ้าของพระองค์โดยตรง

หรือหากพระองค์ไม่ได้ทรงจุติเป็นมนุษย์ แต่ทรงพระราชกิจโดยผ่านทางผู้รับใช้ทั้งหลายแทน เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าก็คงจะไม่มีวันทรงสามารถพิชิตพญานาคใหญ่สีแดงได้

อีกทั้งพระองค์ก็คงจะไม่ทรงสามารถครอบครองดุจกษัตริย์ในท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายได้

มวลมนุษย์คงจะไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าพระองค์เองในความเป็นจริง

ดังนั้นนี่ก็คงจะยังเป็นการครอบครองของซาตาน

ด้วยเหตุนี้ในช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจย่อมต้องได้รับการลงมือทำโดยพระเจ้าด้วยพระองค์เอง

โดยผ่านทางเนื้อหนังที่จุติมาเป็นมนุษย์ หากเนื้อหนังนั้นได้รับการเปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้วช่วงระยะนี้ของแผนก็คงจะไม่มีวันสามารถถูกทำให้เสร็จสิ้นได้

เพราะนัยสำคัญและแก่นแท้ของเนื้อหนังที่แตกต่างกันย่อมจะไม่ใช่ออย่างเดียวกัน

ผู้คนสามารถเพียงจับความเข้าใจในความหมายตามตัวอักษรของพระวณะเหล่านี้เท่านั้น

เพราะพระเจ้าทรงจับความเข้าใจที่รากเหง้า พระเจ้าตรัสว่า “แม้กระนั้นก็ตาม เมื่อพิจารณาทั้งหมดแล้ว

ไม่มีผู้ใดเข้าใจว่านี่เป็นการทรงพระราชกิจของพระวิญญาณหรือเป็นหน้าที่การงานอย่างหนึ่งของเนื้อหนังกันแน่

ผู้คนคงจะใช้เวลาทั้งชีวิตเพียงแค่มองมีประสบการณ์อย่างละเอียดกับสิ่งนี้สิ่งเดียว”

ผู้คนได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามมาเป็นเวลาหลายปีเหลือเกินแล้ว

และพวกเขาได้สูญเสียความรู้สึกตัวเกี่ยวกับสาระฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขาไปเมื่อนานมาแล้ว ด้วยเหตุนี้

พระวณะของพระเจ้าเพียงหนึ่งประโยคย่อมเป็นเหมือนความน่าตื่นตาตื่นใจในสายตาของผู้คน

เป็นเพราะระยะทางระหว่างพระวิญญาณกับวิญญาณทั้งหลาย

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าทั้งปวงจึงรู้สึกถึงสำนึกรับรู้ของการวิไลหาพระองค์

และพวกเขาทั้งหมดก็เต็มใจที่จะกลายเป็นใกล้ชิดกับพระองค์ยิ่งขึ้น และเต็มใจที่จะเทหัวใจของพวกเขาออกมา

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่กล้าที่จะติดต่อสื่อสารกับพระองค์ และในทางตรงข้าม

กลับยังคงอยู่ในความเกรงขามเท่านั้นแทน นี่เป็นพลังอำนาจของความดึงดูดใจที่พระวิญญาณทรงครองอยู่

เป็นเพราะพระเจ้าคือพระเจ้าองค์หนึ่งสำหรับผู้คนรัก

และในพระองค์มีองค์ประกอบมากมายเหลือคณนาให้พวกเขารัก ทุกคนจึงรักพระองค์

และทุกคนปรารถนาที่จะบอกความในใจกับพระองค์ อันที่จริง

ทุกคนเก็บความรักแด่พระเจ้าไว้ในหัวใจของพวกเขา—

เพียงแต่ว่าการทำให้หยุคชะงักของชาตานได้กีดกันผู้คนที่ดีานชา สมองซ้ำ น่าสงสาร ไม่ให้รู้จักพระเจ้า

นี่คือสาเหตุที่พระเจ้าได้ตรัสถึงความรู้สึกอันแท้จริงทั้งหลายที่มนุษย์มีต่อพระองค์ว่า

“ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจมนุษย์ทั้งหลาย พวกเขาไม่เคยได้ดูหมิ่นเรา ตรงกันข้าม

พวกเขากลับเกาะติดอยู่กับเราในส่วนลึกของจิตวิญญาณของพวกเขา...ความเป็นจริงของเราทำให้มนุษย์ทั้งหลาย
ยพุดไม่ออก ตะลึงงัน และรู้สึกงุนงงสงสัย และถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังเต็มใจที่จะยอมรับมัน”

นี่คือสภาพเงื่อนไขจริงแท้ที่อยู่ลึกเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า เมื่อผู้คนรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง
ท่าทีของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์ย่อมเปลี่ยนแปลงไปเองโดยธรรมชาติ

และพวกเขาย่อมสามารถเปล่งถ้อยคำสรรเสริญจากส่วนลึกของหัวใจของพวกเขาอันเนื่องมาจากการทำงานของ
วิญญาณของพวกเขา พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นในส่วนลึกของวิญญาณของผู้คนทั้งปวง

แต่เป็นเพราะความเสื่อมทรามของชาตาน ผู้คนจึงได้เอาพระเจ้าไปสับสนกับชาตาน

พระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้เริ่มต้นจากปัญหาข้อนี้เอง และในโลกจิตวิญญาณ

ปัญหาข้อนี้ก็ได้เป็นจุดศูนย์กลางของการสู้รบตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด

บทที่ 16

จากมุมมองของมนุษย์ พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก ทรงอุดมสมบูรณ์ยิ่งนัก ทรงมหัศจรรย์ยิ่งนัก
ทรงมีอาภรณ์ยิ่งถึงได้ยิ่งนัก ในสายตาของผู้คน พระวณะของพระเจ้าปรากฏขึ้นในที่สูง
และปรากฏเหมือนว่าเป็นผลงานชิ้นเอกอันยิ่งใหญ่ของโลก
แต่เพราะผู้คนมีความลุ่มหลงมากเกินไปและจิตใจของพวกเขาเรียบง่ายเกินไป และยิ่งไปกว่านั้น
เพราะความสามารถในการยอมรับของพวกเขาขึ้นขาดแคลนเกินไป
ไม่ว่าพระเจ้าจะตรัสพระวณะของพระองค์อย่างชัดเจนเพียงใดก็ตาม พวกเขาก็ยังคงนั่งอยู่และไม่ไหวติง
ราวกับว่ากำลังทนทุกข์จากการเจ็บป่วยทางจิตใจ เมื่อพวกเขาหัว พวกเขาไม่เข้าใจว่าพวกเขาต้องกิน
เมื่อพวกเขากระหาย พวกเขาไม่เข้าใจว่าพวกเขาต้องดื่ม พวกเขาแค่ตะโกนและกรี๊ดร้องต่อไป
ราวกับว่าพวกเขากำลังประสบการณืกับความยากลำบากซึ่งสุดจะพรรณนาได้ในความลึกซึ้งของวิญญาณของ
พวกเขา กระนั้นก็ตามพวกเขาก็ไม่สามารถพูดถึงมันได้ เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์
เจตนารมณ์ของพระองค์คือเพื่อให้มนุษย์ดำรงชีวิตในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและยอมรับพระวณะของพระ
เจ้าตามสัญญาชาตญาณของเขา แต่เพราะตั้งแต่แรกเริ่มนั้นมนุษย์ได้ยอมจำนนต่อการทดลองของซาตาน
วันนี้เขายังคงไม่สามารถที่จะสลัดตัวเขาเองให้หลุดพ้น
และก็ยังไม่สามารถที่จะระลึกได้ถึงแบบแผนอันหลอกลวงที่ซาตานได้ดำเนินการมาตลอดหลายพันปี
นอกเหนือจากนี้ มนุษย์ขาดแคลนปฏิภาณที่จะรู้จักพระวณะของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม—
ทั้งหมดนี้ได้นำไปสู่สภาพการณ์ปัจจุบัน อย่างที่สิ่งต่างๆ เป็นอยู่ในวันนี้
ผู้คนยังคงดำรงชีวิตอยู่ในอันตรายของการทดลองของซาตาน
และดังนั้นจึงยังคงไม่สามารถที่จะซึ่งคุณค่าของพระวณะของพระเจ้าในวิถีทางที่ถูกต้อง
ในอุปนิสัยของผู้คนปกตินั้น ไม่มีความคดโกงหรือการหลอกลวง ผู้คนมีสัมพันธภาพปกติต่อกัน
พวกเขาไม่ได้ยื่นเพียงลำพัง และชีวิตของพวกเขาทั้งไม่ธรรมดาสามัญและไม่เสื่อม
ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงเป็นที่ยกย่องท่ามกลางทั้งหมดเช่นกัน พระวณะของพระองค์แผ่ซ่านท่ามกลางมนุษย์
ผู้คนดำรงชีวิตอยู่ในความสันติสุขต่อกันและอยู่ภายใต้การดูแลเอาใจใส่และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า
แผ่นดินโลกถูกเติมด้วยการปรองดอง โดยไม่มีการแทรกแซงจากซาตาน
และพระสิริของพระเจ้าก็มีความสำคัญสูงสุดท่ามกลางมนุษย์ ผู้คนเช่นนั้นเป็นเหมือนบรรดาทูตสวรรค์ กล่าวคือ
บริสุทธิ์ มีชีวิตชีวา ไม่เคยบ่นเรื่องพระเจ้า
และอุทิศความพยายามทั้งหมดของพวกเขาแด่พระสิริของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเพียงประการเดียว
บัดนี้เป็นเวลาแห่งราตรีสีดำ—ทั้งหมดกำลังควานไปทั่วและกำลังค้นหา ราตรีดำมืดทำให้พวกเขาชนหัวลูก
และช่วยไม่ได้ที่พวกเขาได้แต่สั่นเทา เมื่อฟังอย่างตั้งใจ

ลมตะวันตกเฉียงเหนืออันโหยหวนซึ่งพัดกระโชกเข้ามาเป็นพักๆ

ดูเหมือนว่าจะมาพร้อมกับเสียงสะอื้นอันเศร้าโศกของมนุษย์ ผู้คนเสียใจและร่ำไห้ให้กับลิจิตชีวิตของพวกเขา เหตุใดจึงเป็นว่าพวกเขาอ่านพระวจนะของพระเจ้าแต่ไม่สามารถที่จะเข้าใจพระวจนะเหล่านั้นได้?

มันเป็นราวกับว่าชีวิตของพวกเขาใกล้จะถึงความสิ้นหวัง ราวกับว่าความตายกำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา

ราวกับว่าวันสุดท้ายของพวกเขาอยู่ต่อหน้าต่อตาของพวกเขา

รูปการณ์แวดล้อมอันน่าสลดใจเช่นนั้นคือช่วงเวลาที่แท้จริงเมื่อบรรดาทูตสวรรค์ผู้บอบบางร้องเรียกหาพระเจ้า บอกเล่าความยากลำบากของพวกเขาเองด้วยเสียงร้องไห้อันเศร้าโศกครั้งแล้วครั้งเล่า

เป็นเพราะเหตุผลนี้เองที่บรรดาทูตสวรรค์ผู้ซึ่งทำงานท่ามกลางบรรดาบุตรและประชากรของพระเจ้าจะไม่มีวันเคลื่อนลงมาบนมนุษย์อีกครั้ง

นี่ก็เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาตกอยู่ในการใช้เล่ห์เหลี่ยมของซาตานในขณะที่อยู่ในเนื้อหนัง

ไม่สามารถที่จะสลัดตัวพวกเขาเองให้หลุดพ้น

และดังนั้นพวกเขาจึงทำงานเฉพาะในโลกฝ่ายวิญญาณที่มนุษย์มองไม่เห็นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “เมื่อเราขึ้นสู่บัลลังก์ในหัวใจของมนุษย์

นั่นจะเป็นช่วงเวลาที่บรรดาบุตรของเราและประชากรของเราปกครองเหนือแผ่นดินโลก”

พระองค์กำลังทรงหมายถึงเวลาที่บรรดาทูตสวรรค์บนแผ่นดินโลกจะขึ้นชมพระพรแห่งการปรนนิบัติพระเจ้าในสวรรค์ เพราะมนุษย์คือการแสดงออกของวิญญาณของบรรดาทูตสวรรค์ พระเจ้าตรัสว่าสำหรับมนุษย์แล้ว การอยู่บนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนการอยู่ในสวรรค์

สำหรับมนุษย์แล้วการรับใช้พระเจ้าบนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนบรรดาทูตสวรรค์ที่รับใช้พระเจ้าในสวรรค์โดยตรง—และด้วยเหตุนี้ ในช่วงระหว่างวันเวลาของเขานบนแผ่นดินโลก มนุษย์ขึ้นชมพระพรของสวรรค์ชั้นที่สาม นี่คือนี่สิ่งที่กำลังถูกพูดถึงจริงๆ ในพระวจนะเหล่านี้

มีความหมายมากมายยิ่งนักที่ซ่อนอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า “เมื่อวันนั้นมาถึง

ผู้คนจะรู้จักเราในห้วงลึกของหัวใจของพวกเขา และจะจดจำเราในความคิดของพวกเขา”

พระวจนะเหล่านี้มุ่งตรงไปยังวิญญาณของมนุษย์ เพราะความอ่อนแอของบรรดาทูตสวรรค์

พวกเขาจึงพึ่งพาพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งเสมอ และได้ผูกติดอยู่กับพระเจ้าและได้รับบูชาพระเจ้าเสมอ

แต่เพราะการรบกวนของซาตาน พวกเขาจึงไม่สามารถช่วยตัวเองได้และไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

พวกเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้าแต่ไม่สามารถรักพระองค์ด้วยหัวใจของพวกเขาทั้งหมดได้

และดังนั้นพวกเขาจึงทนทุกข์กับความเจ็บปวด จนเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงจุดหนึ่งแล้วเท่านั้น

ความพึงปรารถนาที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริงของบรรดาทูตสวรรค์ที่น่าสงสารเหล่านี้จึงจะสามารถเป็นจริงได้

ซึ่งคือเหตุผลที่พระเจ้าได้ตรัสพระวจนะเหล่านี้ ธรรมชาติของบรรดาทูตสวรรค์คือการรัก เชิดชู

และเชื่อฟังพระเจ้า กระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลการนี้บนแผ่นดินโลกได้

และไม่ได้มีทางเลือกนอกจากจะใช้ความอดทนจนถึงเวลาปัจจุบัน เจ้าอาภิจารณาแผ่นดินโลกของวันนี้ว่ามีพระเจ้าในหัวใจของผู้คนทั้งหมด

กระนั้นผู้คนก็ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาคือพระเจ้าเที่ยงแท้หรือพระเจ้าเทียมเท็จองค์หนึ่ง และแม้ว่าพวกเขาจะรักพระเจ้าองค์นี้ของพวกเขา พวกเขาไม่สามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง ซึ่งโดยการนี้หมายความว่าพวกเขาควบคุมตัวเองไม่ได้

โหมหน้ำอันน่าเกลียดของมนุษย์ที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยคือ โหมหน้ำที่แท้จริงของชาตानในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ เดิมทีนั้นมนุษย์บริสุทธิ์และปราศจากบาป

และด้วยเหตุนี้ลักษณะอันเสื่อมทรามและน่าเกลียดทั้งหมดของมนุษย์จึงเป็นการกระทำของชาตानในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ และเป็นบันทึกอันสัตย์ซื่อของการพัฒนาต่างๆ ของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ “วันนี้ ผู้คนมีคุณสมบัติ และเชื่อว่าพวกเขาสามารถเดินกร่างต่อหน้าเรา และหัวเราะกับล้อเล่นกับเราโดยไม่มีการยับยั้งใจแม้แต่แต่น้อย และเรียกเราเหมือนเป็นผู้ที่เท่าเทียมกัน แม้กระนั้นมนุษย์ยังคงไม่รู้จักรา

เขายังคงเชื่อว่าในแก่นแท้แล้วพวกเขาก็แทบจะเป็นเช่นเดียวกัน ว่าพวกเราทั้งคู่มิเนื้อหนังและเลือด

และทั้งคู่อาศัยอยู่ในโลกมนุษย์” นี่คือนสิ่งที่ชาตानได้ทำในหัวใจของมนุษย์

ชาตानใช้มนโคติที่หลงผิดและตาเปล่าของมนุษย์เพื่อต่อต้านพระเจ้า

กระนั้นพระเจ้าทรงบอกกล่าวสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้แก่มนุษย์โดยปราศจากคำพูดกำกวม

เพื่อที่มนุษย์จะได้หลีกเลี่ยงมหันตภัย ณ ที่นี้ จุดอ่อนอันมหันต์ของผู้คนทั้งหมดก็คือว่าพวกเขาเพียงเห็น

“ร่างกายที่มีเนื้อหนังและเลือด และไม่ได้ล่วงรู้ถึงพระวิญญาณของพระเจ้า”

นี่คือพื้นฐานของหนึ่งแง่มุมของเสียงยั่วมนุษย์จากชาตาน

ผู้คนทั้งหมดเชื่อว่าเพียงพระวิญญาณในเนื้อหนังนี้เท่านั้นที่สามารถเรียกได้ว่าพระเจ้า

ไม่มีผู้ใดเชื่อว่าวันนี้พระวิญญาณได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และได้ทรงปรากฏต่อหน้าต่อตาพวกเขาแล้วจริงๆ

ผู้คนมองพระเจ้าเป็นสองส่วน—“เนื้อผ้าและเนื้อหนัง”—

และไม่มีผู้ใดพิจารณาพระเจ้าว่าเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณ

ไม่มีผู้ใดเห็นว่าแก่นแท้ของเนื้อหนังคือพระอุปนิสัยของพระเจ้า ในจินตนาการของผู้คน

พระเจ้าทรงปกปิดเป็นพิเศษ

แต่พวกเขาไม่รู้หรือหรือว่าที่ซ่อนอยู่ในความปกปิดนี้คือหนึ่งแง่มุมของนัยสำคัญอันลึกซึ้งของพระเจ้า?

เมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มปกปิดโลกทั้งหมดทั้งมวล มันได้กลายเป็นคำสนิท และขณะที่ผู้คนนอนหลับ

พระเจ้าได้ทรงใช้โอกาสนี้เพื่อเสด็จลงมาท่ามกลางมนุษย์

และได้เริ่มต้นส่งพระวิญญาณออกไปยังทั่วทุกมุมของแผ่นดินโลกอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

โดยทรงเริ่มพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

อาจกล่าวได้ว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มเข้าครองพระฉายาของเนื้อหนัง

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกด้วยพระองค์เอง ครั้นแล้วพระราชกิจของพระวิญญาณจึงได้เริ่มขึ้น

และ ณ ที่นั้นได้เริ่มต้นพระราชกิจทั้งหมดบนแผ่นดินโลกอย่างเป็นกิจจะลักษณะ เป็นเวลาสองพันปีแล้ว

ที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจตลอดทั่วทั้งจักรวาลอยู่เสมอ ผู้คนไม่รู้และไม่สำนึกับรู้การนี้

แต่ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย ในเวลาที่ยุคนี้จะสรุปปิดตัวในไม่ช้า

พระเจ้าได้เสด็จลงมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เอง

นี่คือพระพรของบรรดาผู้ที่เกิดในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

ผู้ที่สามารถที่จะได้เห็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ซึ่งทรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังด้วยตัวของพวกเขาเอง

“เมื่อน้ำทั้งหมดทั้งมวลมีดมัว เราได้เริ่มลิ้มรสความขมขื่นของโลกท่ามกลางมนุษย์

วิญญาณของเราเดินทางไปทั่วทั้งโลกและเฝ้ามองหัวใจของผู้คนทั้งหมด

กระนั้นก็ตามเราพิชิตมวลมนุษย์ในเนื้อหนังที่เราจุติมาเป็นมนุษย์เช่นกัน”

เช่นนั้นคือความร่วมมืออันปรองดองระหว่างพระเจ้าในสวรรค์และพระเจ้าบนแผ่นดินโลก ในท้ายที่สุด

ในความคิดของพวกเขาผู้คนจะเชื่อว่าพระเจ้าบนแผ่นดินโลกคือพระเจ้าในสวรรค์

เชื่อว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในสิ่งเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

เชื่อว่ามนุษย์ถูกควบคุมโดยพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

เชื่อว่าพระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงพระราชกิจในสวรรค์บนแผ่นดินโลก

และเชื่อว่าพระเจ้าในสวรรค์ได้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์แล้ว

นี่คือวัตถุประสงค์สูงสุดของพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก และดังนั้น

ช่วงระยะนี้จึงเป็นมาตรฐานสูงสุดของพระราชกิจในช่วงเวลาของเนื้อหนัง

พระราชกิจนั้นดำเนินการในเทวสภาพ และทำให้ผู้คนทั้งหมดกลับกลายเป็นเชื่ออย่างจริงใจ

ยิ่งผู้คนค้นหาพระเจ้าในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขามากขึ้นเท่าใด

พวกเขาจะยิ่งรู้สึกว่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกไม่ทรงเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่าผู้คนค้นหาพระเจ้าท่ามกลางคำพูดลอยๆ และคำสั่งสอน

ยิ่งผู้คนรู้จักพระเจ้าในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขามากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยิ่งกลับกลายเป็นพูดถ้อยคำและคำสั่งสอนเหล่านี้อย่างล้าลึกมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาจะยิ่งกลับกลายเป็นที่นำขึ้นชมมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งผู้คนพูดถ้อยคำและคำสั่งสอนเหล่านี้มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยิ่งไกลห่างจากพระเจ้าไปไกลขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขากลับกลายเป็นไม่สามารถที่จะรู้จักแก่นแท้ของมนุษย์มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยังไม่เชื่อฟังพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็จะยิ่งออกห่างจากข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าไปไกลขึ้นเท่านั้น

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับมนุษย์ไม่เหนือธรรมชาติอย่างที่ผู้คนจินตนาการ

กระนั้นก็ตามไม่เคยมีผู้ใดที่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่า

“ผู้คนส่วนใหญ่จึงแสวงหาเพียงในท้องฟ้าอันไร้เขตแดน หรือในทะเลที่มีวันตัว หรือในทะเลสาบสงบบึง หรือท่ามกลางความหมายตามตัวอักษรและคำสอนอันว่างเปล่า”

ยิ่งพระเจ้าทรงกำหนดข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์มากขึ้นเท่าใด

ผู้คนก็ยิ่งจะรู้ดีว่าพระเจ้าทรงมีอาเจียมถึงได้มากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็จะยิ่งเชื่อว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ในจิตสำนึกของพวกเขา

พระวณะทั้งหมดที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจึงมีอานุภาพบรรลุได้โดยมนุษย์

ทั้งให้พระเจ้าทรงไร้ซึ่งทางเลือกนอกจากต้องกระทำการด้วยพระองค์เอง

ในขณะที่เดียวกันมนุษย์ไม่มีความโน้มเอียงแม้แต่น้อยที่สุดที่จะร่วมมือกับพระเจ้า

และเพียงยีนกรานที่จะคือศีรษะของเขาลงและสารภาพบาปของเขา โดยพยายามที่จะถ่อมใจและเชื่อฟัง

เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้คนจึงเข้าสู่ศาสนาใหม่

เข้าสู่พิธีกรรมทางศาสนาที่สุดชั่วมากเสียยิ่งกว่าแม้กระทั่งบรรดาคริสต์จักรที่เคร่งศาสนา โดยไม่รู้ตัว

การนี้พึงประสงค์ให้ผู้คนกลับสู่สภาพเงื่อนไขปกติโดยผ่านทาง การเปลี่ยนสภาพสภาวะด้านลบของพวกเขาไปสู่ สภาวะที่เป็นบวก หากไม่แล้ว มนุษย์ก็จะกลายเป็นติดบ่วงอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นทุกที

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงมุ่งเน้นที่การพรรณนาภูเขาและห้วงน้ำในถ้อยคำรัสமாகมายิ่งนักของพระองค์?

มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ในพระวณะเหล่านี้หรือไม่?

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นกิจการทั้งหลายของพระองค์ในเนื้อหนังของพระองค์เท่านั้น

แต่ยังทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เข้าใจฤทธานุภาพของพระองค์ในท้องนภาด้วยเช่นกัน ในวิถีทางนี้

ขณะเดียวกันกับที่เชื่อโดยไม่มีความสงสัยว่านี่คือพระเจ้าในเนื้อหนัง ผู้คนก็ยังมารู้จักกิจการต่างๆ

ของพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติด้วยเช่นกัน และด้วยเหตุนี้พระเจ้าบนแผ่นดินโลกจึงทรงถูกส่งขึ้นสู่สวรรค์

และพระเจ้าในสวรรค์ก็ทรงถูกนำพาลงมายังแผ่นดินโลก

ซึ่งเพียงภายหลังจากการนั้นแล้วเท่านั้นผู้คนจึงได้กลายเป็นสามารถที่จะได้เห็นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเป็นอย่างครบถ้วนบริบูรณ์มากยิ่งขึ้น

และสามารถที่จะได้มาซึ่งความรู้ยิ่งใหญ่มากขึ้นเกี่ยวกับฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

ยิ่งพระเจ้าทรงสามารถพิชิตมวลมนุษย์ในเนื้อหนังและอยู่เหนือเนื้อหนังเพื่อเดินทางทั้งโดยเบื้องบนและโดยตลอดทั่วทั้งจักรวาลได้มากขึ้นเท่าใด

ผู้คนก็จะยังสามารถได้เห็นกิจการทั้งหลายของพระเจ้าบนพื้นฐานของการได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงมากขึ้นเท่านั้น และด้วยเหตุนี้จึงได้รู้จักสิ่งที่เป็นจริงของพระราชกิจของพระเจ้าตลอดทั่วทั้งจักรวาล—

ว่ามันไม่ใช่เรื่องอุปโลกน์แต่เป็นจริง—

และดังนั้นแล้วพวกเขาจึงมารู้ว่าพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงของวันนี้ทรงเป็นรูปจำแลงของพระวิญญาณ และไม่ทรงมีร่างกายของเนื้อหนังประเภทเดียวกันกับมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า

“แต่เมื่อเราปล่อยความโกรธของเรา ภูเขาก็ปล้นนึกขาดสะบั้น ผืนดินก็ปล้นเริ่มที่จะสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง น้ำก็ปล้นแห้งเหือด และมนุษย์ก็ปล้นถูกรุมเร้าด้วยความวิบัติ” เมื่อผู้คนอ่านพระวจนะของพระเจ้า

พวกเขาเชื่อมโยงพระวจนะเหล่านั้นเข้ากับเนื้อหนังของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้

พระราชกิจและพระวจนะในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณจึงชี้ไปที่พระเจ้าในเนื้อหนังโดยตรง

ซึ่งนำไปสู่ผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เมื่อพระเจ้าตรัส บ่อยครั้งที่มันมาจากสวรรค์ไปสู่แผ่นดินโลก

แล้วจึงจากแผ่นดินโลกไปสู่สวรรค์อีกครั้ง

ทั้งนี้ให้ผู้คนทั้งหมดไม่สามารถที่จะจับความเข้าใจแรงจูงใจและจุดกำเนิดแห่งพระวจนะของพระเจ้าได้

“เมื่อเราอยู่ท่ามกลางฟ้าสวรรค์ มวลดาราไม่เคยตกอยู่ในความตื่นตระหนกโดยการสถิตของเรา

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกมันกลับใส่หัวใจเข้าไปในงานของพวกมันเพื่อเรา” เช่นนั้นคือสถานะแห่งสวรรค์

พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์ชั้นที่สามอย่างมีแบบแผน

โดยมีผู้รับใช้ทั้งหมดที่ปรนนิบัติพระเจ้ากำลังทำงานของพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า

พวกเขาไม่เคยทำสิ่งใดที่เป็นการไม่เชื่อฟังพระเจ้า

ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ตกอยู่ในความตื่นตระหนกที่พระเจ้าตรัสถึง

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับใส่หัวใจเข้าไปในงานของพวกเขา ไม่เคยมีความสับสนวุ่นวายใดๆ

และด้วยเหตุนี้บรรดาทูตสวรรค์ทั้งหมดจึงดำรงชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า ในขณะเดียวกัน

ผู้คนบนแผ่นดินโลกทั้งหมดดำรงชีวิตอยู่ในความมืด เพราะการไม่เชื่อฟังของพวกเขา

และเพราะพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า และยิ่งพวกเขาต่อต้านพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งดำรงชีวิตอยู่ในความมืดมากขึ้นเท่านั้น เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ยิ่งฟ้าสวรรค์สว่างไสวมากขึ้นเท่าใด

โลกที่เบื้องใต้ก็ยิ่งมืดมากขึ้นเท่านั้น”

พระองค์กำลังทรงหมายถึงวิธีที่วันแห่งพระเจ้ากำลังไล่มวลมนุษย์ทั้งปวงเข้ามาทุกที ด้วยเหตุนี้ ภาวะที่ยู่

6,000 ปีของพระเจ้าในสวรรค์ชั้นที่สามจะได้รับการสรุปปิดตัวในไม่ช้า

ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกได้เข้าสู่บทสุดท้ายแล้ว และแต่ละสิ่งจะถูกคัดออกจากพระหัตถ์ของพระเจ้าในไม่ช้า

ยิ่งผู้คนเข้าไปสู่เวลาของยุคสุดท้ายไกลยิ่งขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะสามารถลิ้มรสความเสื่อมทรามในโลกมนุษย์ได้มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขาเข้าไปสู่เวลาของยุคสุดท้ายไกลมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะยิ่งปล่อยตัวปล่อยใจไปกับเนื้อหนังของพวกเขาเองมากขึ้นเท่านั้น
มีแม้กระทั่งหลายคนที่ยังคิดว่าพวกเขาคือคนดีที่น่าพอใจของแผ่นดินโลก
แต่ความหวังของพวกเขากลับสูญสิ้นไปท่ามกลางเสียงทอดถอนใจของพวกเขา
เพราะกิจการทั้งหลายของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ เมื่อผู้คนสำนึกถึงความอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิ
พระเจ้าทรงปกคลุมดวงตาของพวกเขา และดังนั้นพวกเขาจึงลอยอยู่บนคลื่นที่ม้วนตัว
ไม่มีใครสักคนในบรรดาพวกเขาที่สามารถไปถึงเรือช่วยชีวิตที่อยู่ห่างออกไปได้
เพราะผู้คนนั้นอ่อนแอโดยธรรมชาติ พระเจ้าจึงตรัสว่าไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถพลิกฟื้นสิ่งต่างๆ ให้กลับมาดีขึ้นได้
เมื่อผู้คนสูญเสียความหวัง พระเจ้าทรงเริ่มที่จะตรัสแก่ทั้งจักรวาล
พระองค์ทรงเริ่มที่จะช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด
และเป็นเพียงภายหลังการนี้แล้วเท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถชื่นชมชีวิตใหม่ที่มาแทนที่ที่สิ่งต่างๆ
ได้ถูกพลิกฟื้นให้กลับมาดีขึ้นแล้ว ผู้คนของวันนี้อยู่ที่ช่วงระยะของการหลอกตัวเอง
เพราะถนนที่อยู่ต่อหน้าพวกเขานั้นว่างเปล่าและเลือนรางยิ่งนัก และเพราะอนาคตของพวกเขา “ไร้ขีดจำกัด”
และ “ไม่มีเขตแดน” ผู้คนแห่งยุคนี้จึงไม่มีความโน้มเอียงที่จะต่อสู้
และสามารถเพียงผ่านวันเวลาของพวกเขาไปดังเช่นนกฮ่านฮ่าวตัวหนึ่ง^[ก]
ไม่เคยมีใครสักคนที่ได้ดำรงชีวิตและความรู้เกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์อย่างจริงจัง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับรวันเวลาที่พระเจ้าในสวรรค์จะพลันเสด็จลงมาเพื่อย้อนกลับสถานะอันน่าสลดใจของแผ่นดินโลก
ซึ่งเพียงภายหลังการนั้นแล้วเท่านั้นพวกเขาจึงจะพยายามที่จะดำรงชีวิตด้วยความจริงจังจริงใจ
เช่นนั้นคือสถานะที่แท้จริงของมวลมนุษย์ทั้งปวงและจิตภาพของผู้คนทั้งหมด
วันนี้ พระเจ้าทรงคาดการณ์ล่วงหน้าถึงชีวิตใหม่ในอนาคตของมนุษย์ในแง่ของจิตภาพปัจจุบันของมนุษย์
นี่คือแสงริบหรี่ของความสว่างที่กำลังปรากฏอยู่ซึ่งพระเจ้าตรัสถึง
สิ่งที่พระเจ้าทรงคาดการณ์ล่วงหน้าคือสิ่งที่ในท้ายที่สุดจะสัมฤทธิ์ผลโดยพระเจ้า
และคือผลแห่งชัยชนะของพระเจ้าเหนือซาตาน
“เราเคลื่อนไหวเหนือพวกมนุษย์ทั้งหมดและกำลังเฝ้ามองทุกหนแห่ง ไม่มีสิ่งใดเลยดูเก่าเลย
และไม่มีบุคคลใดเป็นดังเช่นที่เราเคยเป็น เราหยุดพักบนบัลลังก์ เราเอนกายอยู่เหนือจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล...”
นี่คือบทอาสาศอนของพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า
ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทั้งหมดกลับคืนสู่รูปทรงดั้งเดิมของพวกเขา ซึ่งเพราะการนี้บรรดาทูตสวรรค์
ผู้ที่ได้ทนทุกข์มาเป็นเวลาหลายปียิ่งนัก ได้รับการปลดปล่อย อย่างที่พระเจ้าตรัสว่า
“ใบหน้าของพวกเขาเหมือนใบหน้าของผู้บริสุทธิ์ภายในหัวใจของมนุษย์”

เพราะบรรดาทูตสวรรค์ทำงานบนแผ่นดินโลกและรับใช้พระเจ้าบนแผ่นดินโลก
และเพราะพระสิริของพระเจ้าเผยแผ่ไปทั่วทั้งโลก สวรรค์จึงถูกนำพามายังแผ่นดินโลก
และแผ่นดินโลกก็ถูกยกขึ้นสู่สวรรค์ ดังนั้น มนุษย์จึงเป็นสิ่งเชื่อมต่อที่เชื่อมโยงสวรรค์และแผ่นดินโลก
สวรรค์และแผ่นดินโลกไม่ห่างกันอีกต่อไป ไม่ถูกแยกจากกันอีกต่อไป แต่เชื่อมโยงกันเป็นหนึ่ง
ตลอดทั่วทั้งแผ่นดินโลก มีเพียงพระเจ้าและมนุษย์เท่านั้นที่ดำรงอยู่ ไม่มีฝุ่นหรือสิ่งสกปรก
และทุกสรรพสิ่งถูกทำให้ใหม่ ดังเช่นลูกแกะตัวน้อยที่นอนลงในทุ่งหญ้าสีเขียวใต้ท้องฟ้า
ชื่นชมพระคุณทั้งหมดของพระเจ้า และเป็นเพราะการมาถึงของความเขียวขจีของมันเอง
ลมหายใจแห่งชีวิตจึงส่องแสงออกมา

เพราะพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างมนุษย์ชั่วนิรันดร์
เช่นเดียวกับที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าว่า “เราสามารถพักอาศัยอย่างสันติสุขภายในศิโยนได้อีกครั้ง”
นี่คือสัญลักษณ์แห่งการพ่ายแพ้ของซาตาน มันคือวันแห่งการหยุดพักของพระเจ้า
และวันนี้จะได้รับการถวายสาธุการและประกาศโดยผู้คนทั้งหมด และได้รับการเฉลิมฉลองโดยผู้คนทั้งหมด
เมื่อพระเจ้าทรงหยุดพักอยู่บนบัลลังก์
นั่นยังเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกเช่นกัน
และมันคือช่วงเวลาที่แท้จริงที่ความล้าลึกทั้งหมดของพระเจ้าได้ถูกแสดงต่อมนุษย์
พระเจ้าและมนุษย์จะปรองดองกันชั่วนิรันดร์ ไม่มีวันห่างกัน—เช่นนั้นคือจากต่างๆ
อันงดงามที่เกิดขึ้นในราชอาณาจักร!

ความล้าลึกถูกซ่อนอยู่ในความล้าลึก พระวณะของพระเจ้านั้นลึกซึ้งและมีอาจหยั่งลึกได้อย่างแท้จริง!

เชิงอรรถ:

ก. เรื่องนกนางแอ่นนั้นคล้ายกันมากกับนิทานอีสปเรื่องมดกับตั๊กแตน

นกนางแอ่นชอบที่จะนอนแทนที่จะสร้างรังในขณะที่อากาศอบอุ่น แม้ว่าจะมีคำเตือนซ้ำๆ จากเพื่อนบ้านของเขา
ซึ่งก็คือนกนางแอ่น เมื่อฤดูหนาวมาถึง เจ้านกตัวนี้ก็หนาวตาย

บทที่ 17

ในความจริง ถ้อยคำรหัสทั้งหมดที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าไม่เป็นที่รู้จักต่อพวกมนุษย์
ถ้อยคำรหัสทั้งหมดเป็นภาษาที่ผู้คนไม่เคยได้ยิน เมื่อเป็นเช่นนั้น
จึงสามารถกล่าวได้ว่าพระวณะของพระเจ้าเองเป็นความล้าลึก ผู้คนส่วนใหญ่เชื่ออย่างผิดๆ
ว่าความล้าลึกเพียงรวมถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งผู้คนไม่สามารถไปถึงได้ทางความนึกคิด
เรื่องทั้งหลายของสวรรค์ที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้มนุษย์ได้รับรู้ในตอนนี้
หรือความจริงของสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในโลกฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น จากการนี้
จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าผู้คนไม่ได้ปฏิบัติต่อพระวณะทั้งหมดของพระเจ้าอย่างทัดเทียม
อีกทั้งพวกเขาก็ไม่ได้หวนหาความล้ำค่าของพระวณะด้วย ตรงกันข้าม
พวกเขามุ่งความสนใจไปที่สิ่งซึ่งพวกเขาเองเชื่อว่าเป็น “ความล้าลึก”
นี่พิสูจน์ให้เห็นว่าผู้คนไม่รู้ว่พระวณะของพระเจ้าคืออะไร หรือไม่รู้ว่ความล้ำลึกคืออะไร
พวกเขาเพียงอ่านพระวณะของพระองค์ภายในวงเขตของมโนคติอันหลงผิดของพวกเขาเอง
ความเป็นจริงก็คือว่าไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่รักพระวณะของพระเจ้าอย่างแท้จริง
และแน่นอนว่านี่คือรากฐานของการที่พระองค์ตรัสว่า “ผู้คนเป็นผู้เชี่ยวชาญในการหลอกลวงเรา”
ไม่ใช่ว่พระเจ้าตรัสว่าผู้คนปราศจากคุณความดีใดๆ โดยสิ้นเชิง หรือว่อยู่ในภาวะที่ยู่เหิงเต็มที
การนี้บรรยายถึงสภาพการณ์ที่แท้จริงของมวลมนุษย์ ผู้คนเองก็ไม่ชัดเจนมากนักว่ จริงๆ
แล้วพระเจ้าทรงครอบครองพื้นที่ว่างมากเท่าใดในหัวใจของพวกเขา
มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงทราบถึงการนี้อย่างเต็มเปี่ยม ด้วยเหตุนี้ ชั่วขณะนั้น
ผู้คนจึงเป็นเหมือนทารกที่ยังไม่หย่านม
พวกเขาไม่ตระหนักรู้อย่างสิ้นเชิงว่เหตุใดพวกเขาจึงดื่มนมและเหตุใดพวกเขาจึงควรรอดชีวิต
แม้เท่านั้นที่เข้าใจความจำเป็นของทารก เธอจะไม่ปล่อยให้ทารกอดตาย
อีกทั้งเธอก็จะไม่ปล่อยให้ทารกกินเองจนท้องแตกตาย พระเจ้าทรงทราบถึงความจำเป็นทั้งหลายของผู้คนดีที่สุดใน
ดังนั้นบางครั้งความรักของพระองค์จึงถูกทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาในพระวณะของพระองค์
บางครั้งการพิพากษาของพระองค์จึงถูกเผยให้เห็นในพระวณะเหล่านั้น
บางครั้งพระวณะเหล่านั้นสร้างบาดแผลในส่วนลึกของหัวใจของผู้คน
และบางครั้งพระวณะเหล่านั้นจริงใจและจริงจัง
การนี้ทำให้ผู้คนได้รู้สึกถึงความเมตตาและการเข้าถึงได้ของพระเจ้า
และรู้สึกว่พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นบุคคลที่ค่อนข้างจะถูกจินตนาการขึ้นและน่าเกรงขามที่ไม่สามารถสัมผัสได้
อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ได้ทรงเป็นพระบุตรแห่งฟ้าสวรรค์ในความคิดจิตใจของผู้คน

ผู้ที่ไม่สามารถมองพระพักตร์โดยตรงได้

และนับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงเป็นพหุชนาตผู้สังหารคนบริสุทธิ์ ตามที่ผู้คนจินตนาการ

พระอุปนิสัยอันถ้วนท้วนของพระเจ้าถูกเผยแพร่นานในพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ

พระอุปนิสัยของพระเจ้าเมื่อทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในวันนี้ยังคงถูกทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นโดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พันธกิจของพระองค์จึงเป็นพันธกิจแห่งพระวณะ

ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำหรือวิธีที่พระองค์ทรงปรากฏภายนอก ในท้ายที่สุด

ทุกคนจะได้รับการสั่งสอนจากพระวณะของพระเจ้าและได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์เพราะพระวณะเหล่านั้น

ในประสบการณ์ของพวกเขา เมื่อได้รับการทรงนำโดยพระวณะของพระเจ้า ผู้คนจะได้รับเส้นทางที่จะปฏิบัติ

และพวกเขาจะได้มารู้จักพระอุปนิสัยอันถ้วนท้วนของพระองค์โดยผ่านทางพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

เพราะพระวณะของพระองค์ พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าจะได้รับการทำให้ลุล่วง ผู้คนจะมีชีวิตชีวา

และศัตรูทั้งหมดจะถูกทำให้พ่ายแพ้ นี่คือนิยามของพระวณะเบื้องต้น ซึ่งไม่มีใครสามารถเพิกเฉยได้

ขอให้พวกเราดูที่พระวณะของพระองค์ ความว่า “ถ้อยคำของเราส่งเสียงดังดุจฟ้าร้อง

ส่องความสว่างออกไปทุกทิศทุกทางและบนทั้งแผ่นดินโลก และในท่ามกลางเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ

มนุษยชาติถูกบดขยี้จนกว่าลง ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยได้อยู่อย่างมั่นคงในท่ามกลางเสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ

มนุษย์ส่วนใหญ่หวาดกลัวการมาของความสว่างของเราเป็นอันมาก และไม่รู้ว่าจะทำประการใด”

ทันทีที่พระเจ้าทรงเปิดพระโอษฐ์ของพระองค์ พระวณะก็ออกมา

พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระวณะ ทุกสรรพสิ่งถูกแปรสภาพโดยพระวณะ

และทุกคนถูกสร้างขึ้นใหม่โดยผ่านทางพระวณะ “เสียงฟ้าร้องและฟ้าแลบ” อ้างอิงถึงสิ่งใดเล่า? แล้ว

“ความสว่าง” อ้างอิงถึงสิ่งใดเล่า? ไม่มีแม้สักสิ่งเดียวที่สามารถหลีกเลี่ยงพระวณะของพระเจ้าได้

พระองค์ทรงใช้พระวณะแผ่ความนึกคิดจิตใจของผู้คน และบรรยายภาพความน่าเกลียดของพวกเขา

พระองค์ทรงใช้พระวณะจัดการกับธรรมชาติเดิมของพวกเขาและทรงทำให้ผู้คนทั้งหมดของพระองค์ครบบริบูรณ์

การนี้ไม่ใช่ความสำคัญของพระวณะของพระเจ้าอย่างแน่แท้หรือ? ในทั่วทั้งจักรวาล

เมื่อปราศจากการสนับสนุนและการเสริมกำลังของพระวณะของพระเจ้า

มวลมนุษย์ทั้งปวงคงน่าจะได้ถูกทำลายจนถึงจุดของการไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปนานมาแล้ว

นี่คือหลักการของการที่พระเจ้าทรงใช้ในการกระทำสิ่งใดๆ

และวิธีการซึ่งพระองค์ทรงพระราชกิจในช่วงระหว่างแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์

การนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระวณะของพระเจ้า

พระวณะที่มโหฬารตรงเข้าไปในส่วนลึกของดวงจิตของผู้คน ทันทีที่ผู้คนเห็นพระวณะของพระองค์

พวกเขารู้สึกตื่นตะลึงและหวาดกลัว และหลบหนีไปด้วยความเร่งรีบ

พวกเขาต้องการหลีกเลี่ยงความเป็นจริงในพระวณะของพระองค์ ซึ่งเป็นเหตุผลที่สามารถมองเห็น “พวกผู้อพยพ” เหล่านี้ได้ในทุกหนแห่ง ทันทีที่พระวณะของพระเจ้าถูกเปล่ง ผู้คนที่วิ่งหนีไปโดยเร็ว นี่คือแง่มุมหนึ่งของรูปลักษณ์แห่งความน่าเกลียดของมวลมนุษย์ที่พระเจ้าทรงบรรยายภาพ ณ ตอนนี ผู้คนทั้งปวงกำลังค่อยๆ ตื่นขึ้นจากความมึนงงของพวกเขา

เป็นราวกับว่าพวกเขาทั้งหมดได้พัฒนาโรควะสมองเสื่อมมาก่อนหน้านี้— และตอนนี้ที่พวกเขามองเห็นพระวณะของพระเจ้า

พวกเขาดูเหมือนจะกำลังทนทุกข์จากผลที่ยังตกค้างอยู่ของโรคนั้น

และไร้ความสามารถที่จะได้รับสภาวะในอดีตของพวกเขากลับมา ผู้คนทั้งปวงเป็นอย่างนี้จริงๆ และนั่นยังเป็นการพรรณนาที่แท้จริงของพระวณะเหล่านี้ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

“ผู้คนมากมายที่ถูกขับเคลื่อนโดยแสงเรืองริบหรี่นี้ ก็ถูกทำให้ตื่นขึ้นจากภาพลวงตาของพวกเขา แต่กระนั้นก็ตาม ไม่มีใครเคยได้ตระหนักว่าวันนั้นได้มาถึงแล้วเมื่อความสว่างของเราลงมายังแผ่นดินโลก” นี่จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้พระเจ้าได้ตรัสว่า

“มนุษย์ส่วนมากตกตะลึงจนพูดไม่ออกโดยความสว่างที่จุติมาโดยฉับพลัน” การตรัสวิธีนี้เหมาะสมอย่างที่สุด การบรรยายเกี่ยวกับมวลมนุษย์ของพระเจ้าไม่มีช่องว่าง แม้แต่จะสอดปลายเข็มเข้าไปก็ไม่ได้ และพระองค์ได้ตรัสเป็นวลีได้ถูกต้องแม่นยำอย่างแท้จริงและไม่มีข้อผิดพลาด

ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผู้คนทั้งปวงจึงเชื่อมั่นอย่างที่สุด ยิ่งไปกว่านั้น

ความรักของพวกเขาต่อพระเจ้าได้เริ่มต้นก่อตัวขึ้นจากส่วนลึกภายในหัวใจของพวกเขาโดยไม่รู้ตัว เฉพาะเมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้นสถานภาพของพระเจ้าในที่นั้นจึงได้กลายเป็นจริงแท้มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ และนี่คือวิธีหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการดำเนินพระราชกิจด้วยเช่นกัน

“มนุษย์ส่วนมากเพียงงุนงงที่สุด พวกเขามีบาดแผลในดวงตาและถูกโยนลงในโคลนตมโดยความสว่าง”

เนื่องจากผู้คนเยี่ยงนั้นต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้า (นั่นคือ พวกเขาด้านทานพระเจ้า)

เมื่อพระวณะของพระองค์มาถึง พวกเขาทนทุกข์กับการติสสอนเพราะการเป็นกบฏของพวกเขา

นี่คือเหตุผลที่กล่าวกันว่าพวกเขามีบาดแผลในดวงตาของพวกเขาโดยความสว่าง

ผู้คนเยี่ยงนั้นได้ถูกมอบให้กับซาตานแล้ว ดังนั้น เมื่อเข้าสู่พระราชกิจใหม่

พวกเขาหาได้ครอบครองความรู้แจ้งและความกระจ่างไม่

ผู้คนทั้งปวงที่ไม่มีพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้ถูกซาตานจับจอง

และไม่มีที่สำหรับพระเจ้าลึกลงไปในหัวใจของพวกเขา ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวไว้ว่าผู้คนเหล่านี้ได้ถูก

“โยนลงในโคลนตม” พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่อยู่ในสภาพเงื่อนไขนี้ตกอยู่ในสภาวะของความระส่ำระสาย พวกเขาไม่สามารถเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถฟื้นฟูสภาวะปกติได้

ความคิดทั้งหมดของพวกเขาตรงกันข้าม ทุกคนบนแผ่นดินโลกได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามจนสุดขีด
ผู้คนไม่มีพลังชีวิตและเต็มไปด้วยกลิ่นของซากศพ

ผู้คนทั้งปวงของแผ่นดินโลกรอดชีวิตท่ามกลางภัยพิบัติที่เต็มไปด้วยเชื้อโรค ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้
พวกเขาไม่เต็มใจที่จะรอดชีวิตบนแผ่นดินโลก

แต่พวกเขารู้สึกเสมอว่าบางสิ่งบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่าจะเกิดขึ้นเพื่อที่ผู้คนจะได้เห็นด้วยตาของพวกเขาเอง
เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้คนทั้งปวงจึงบังคับตัวเองให้ดำรงชีวิตต่อไป

พวกเขาไม่มีความแข็งแกร่งในหัวใจของพวกเขามาเป็นเวลานานมาก

พวกเขาเพียงใช้ความหวังที่ไม่ปรากฏแก่ตาของพวกเขาเป็นเสาต้านจิตวิญญาณ และด้วยเหตุนี้

พวกเขายืนยันศรัทธาของพวกเขาขึ้นในการแสวงหาว่าเป็นมนุษย์และสับสนปนเปไปตลอดในทุกๆ วัน

ของพวกเขาบนแผ่นดินโลก เป็นราวกับว่าผู้คนทั้งหมดคือบุตรของปีศาจที่จืดมา นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ตรัสว่า

“ความไร้ระเบียบปกคลุมแผ่นดินโลก เป็นภาพที่น่าเสียใจอย่างไม่สามารถทนได้

ซึ่งเมื่อตรวจสอบอย่างใกล้ชิดนั้นรุกรานคนเราด้วยความห่อหุ้มที่ล้นหลาม” เพราะสภาพการณ์นี้ได้เกิดขึ้นแล้ว

พระเจ้าได้ทรงเริ่ม “การหว่านเมล็ดแห่งวิญญาณของเรา” ไปทั่วจักรวาลทั้งหมดทั้งหมด

และพระองค์ได้ทรงเริ่มดำเนินพระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์บนแผ่นดินโลกทั้งหมดทั้งหมด

เป็นเพราะการทำให้พระราชกิจนี้แพร่ขยายออกไป

พระเจ้าจึงได้ทรงเริ่มปล่อยท่าฝนแห่งความวิบัติทุกลักษณะลงมา

ด้วยเหตุนี้จึงได้ทรงช่วยมนุษย์ที่ใจแข็งกระด้างให้รอด ในระยะแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

ความรอดยังคงอยู่ในรูปแบบของความวิปิตินานัปการ

และไม่มีผู้ใดที่ถูกนับไว้แล้วสามารถหลีกเลี่ยงความวิบัติเหล่านี้ไปได้

มีเพียงในท้ายที่สุดเท่านั้นที่จะเป็นไปได้ที่จะสัมฤทธิ์สภาพการณ์หนึ่งบนแผ่นดินโลกที่ “สงบเยือกเย็นพอๆ

กับสวรรค์ชั้นที่สาม กล่าวคือ ณ ที่นี้ สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ทั้งใหญ่และเล็ก ดำรงอยู่ร่วมกันด้วยความปรองดอง

ไม่พัวพันอยู่ใน ‘ความขัดแย้งทางปากและลิ้น’”

แง่มุมหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้าคือเพื่อพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวงและได้รับประชากรที่ทรงเลือกสรรโดยผ่าน

ทางพระวาระของพระองค์ อีกแง่มุมหนึ่งคือการพิชิตบุตรแห่งการกบฏทั้งหลายด้วยวิธีแห่งความวิปิตินานัปการ

นี่คือส่วนหนึ่งของพระราชกิจขนาดใหญ่ของพระเจ้า

ด้วยวิธีนี้เท่านั้นจึงจะสามารถสัมฤทธิ์ราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลกที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ได้อย่างครบถ้วน

และการนี้คือส่วนของพระราชกิจของพระองค์ที่เป็นทองคำบริสุทธิ์

พระเจ้าทรงพึงประสงค์อยู่เสมอให้ผู้คนจับความเข้าใจพลังของสวรรค์

พวกเขาสามารถสัมฤทธิ์การนี้ได้อย่างแท้จริงหรือไม่? ความเป็นจริงก็คือว่า เมื่อยึดตามพื้นฐานกระแสน้ำของผู้คน

สถานะที่แท้จริงของการถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามมาเป็นเวลามากกว่า 5,900 ปี พวกเขาที่ไม่สามารถเปรียบกับเปโตรได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็เพียงแค่ไม่สามารถสัมผัสการนี้ได้ นี่คือการหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้า พระองค์คงจะไม่ทรงให้ผู้คนรอคอยอย่างนิ่งเฉย พระองค์คงจะทรงให้พวกเขาแสวงหาอย่างแข็งขันแทน

เฉพาะเมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงจะทรงมีโอกาสดึงพระราชกิจในผู้คน คงจะเป็นการดีที่จะเสนอคำอธิบายเพิ่มเติมเล็กน้อยกับเจ้า มิเช่นนั้นแล้ว ผู้คนก็จะเพียงมีความเข้าใจแค่ผิวเผิน หลังจากที่พระเจ้าทรงสร้างมวลมนุษย์และประทานจิตวิญญาณแก่พวกเขา พระองค์ได้ทรงสั่งการพวกเขาว่าหากพวกเขาไม่ร้องเรียกไปยังพระองค์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่สามารถเชื่อมโยงกับพระวิญญาณของพระองค์ได้ และ ด้วยเหตุนี้ ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะได้รับ “โทรทัศนดาวเทียม” จากสวรรค์บนแผ่นดินโลก

เมื่อพระเจ้าไม่สถิตอยู่ในจิตวิญญาณของผู้คนอีกต่อไป ก็จะมีที่ว่างเหลือให้กับสิ่งอื่นๆ และด้วยเหตุนี้ซาตานจะฉวยโอกาสเข้ามา เมื่อผู้คนติดต่อพระเจ้าด้วยหัวใจของพวกเขา ซาตานก็จะตื่นตระหนกและเร่งรีบหลีกหนีไปทันที

พระเจ้าทรงมอบสิ่งที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีโดยผ่านทางเสียงร้องของพวกเขา ทว่าในตอนแรกพระองค์ไม่ “ทรงพักอาศัย” อยู่ภายในพวกเขา

พระองค์เพียงแค่ทรงให้การช่วยเหลือแก่พวกเขาตลอดเวลาเพราะเสียงร้องของพวกเขา และผู้คนที่ได้รับความแข็งแกร่งจากพลังภายในนั้น เพื่อที่ซาตานจะไม่กล้าเข้ามา “เล่น” ตามใจชอบของมัน ดังนั้น หากผู้คนเชื่อมโยงกับพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ซาตานก็ไม่กล้าเข้ามาและก่อให้เกิดการขัดขวาง เมื่อปราศจากการขัดขวางของซาตาน ชีวิตของผู้คนทั้งปวงก็จะเป็นปกติ

และเช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะทรงมีโอกาสดึงพระราชกิจภายในพวกเขาอย่างปราศจากการขัดขวาง

เมื่อเป็นเช่นนั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะกระทำก็จะสามารถสัมผัสได้โดยผ่านทางพวกมนุษย์ จากการนี้อาจจะเป็นที่รู้จักกันว่าเหตุใดพระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนเพิ่มความเชื่อของพวกเขาอยู่เสมอ และได้ตรัสอีกด้วยว่า “เราทำข้อเรียกร้องที่เหมาะสมโดยสอดคล้องกับวุฒิภาวะของมนุษย์บนแผ่นดินโลก เราไม่เคยทำให้ผู้ใดตกอยู่ในความลำบากยากเย็น อีกทั้งเราไม่เคยขอให้ใครต้อง ‘เค้นเลือดของเขาออกมา’ เพื่อความยินดีของเรา” ผู้คนส่วนมากง็งงกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

พวกเขาแปลกใจว่าเหตุใดพระเจ้ายังทรงกำหนดข้อพึงประสงค์ให้กับผู้คนต่อไป

ในเมื่อพิจารณาเห็นว่าพวกเขาไม่ได้ครอบครองปฏิภาณนั้นและยังถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม การนี้ไม่ใช่การที่พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนตกอยู่ในสถานภาพที่ลำบากยากเย็นหรือ?

เมื่อได้เห็นใบหน้าเคร่งขรึมของพวกเขา แล้วก็ได้เห็นท่าทางที่อึดอัดของพวกเขา เขาก็อดไม่ได้เลยที่จะหัวเราะ
ภาพลักษณ์อันน่าเกลียดที่หลากหลายของผู้คนช่างน่าหัวเราะที่สุด กล่าวคือ บางครั้งพวกเขาก็เป็นเหมือนเด็กๆ
ที่ชอบเล่น ขณะที่บางครั้งพวกเขาก็เป็นเหมือนเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่กำลังเล่นเป็น “แม่”

บางครั้งพวกเขาก็เป็นเหมือนกับสุนัขที่กำลังกินหนูตัวหนึ่ง

คนเราไม่รู้ว่าหัวเราะหรือร้องไห้ดีกับสภาวะอันน่าเกลียดเหล่านี้ทั้งหมดของพวกเขา และบ่อยครั้ง
ยังผู้คนสามารถจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้น้อยลงเท่าใด

พวกเขาก็ยังมีแนวโน้มที่จะประสบปัญหาหนักขึ้นเท่านั้น ดังนั้น พระวอนะต่อไปนี้ของพระเจ้าที่ว่า—

“เราคือพระเจ้าที่เพียงบังคับความเจ็บเจ็บให้แก่สิ่งทรงสร้างหรือไม่?”—

ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้คนช่างโง่เขลาเพียงใด

และพระวอนะเหล่านี้ยังแสดงให้เห็นอีกด้วยว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

ต่อให้พระองค์เปล่งพระสุรเสียงกล่าวว่าน้ำพระทัยของพระองค์คือสิ่งใด

พวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระองค์

พวกเขาปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าตามเจตจำนงของมนุษย์เท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาจะสามารถจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้อย่างไร? “เราดำเนินไปบนแผ่นดินโลก

กระจายสุทธธรรมของเราไปทุกหนทุกแห่ง และในทุกๆ แห่ง เราทิ้งรูปสัณฐานของเราไว้ข้างหลัง

แต่ละแห่งจะมีเสียงดังก้องด้วยเสียงของเรา ผู้คนทุกแห่งอ้อยอิ่งอยู่กับทัศนียภาพอันงดงามของเมื่อวานนี้

ด้วยว่ามนุษย์ชาติทั้งมวลกำลังจดจำอดีต...” นี่จะเป็นสภาพการณ์เมื่อราชอาณาจักรได้รับการก่อตั้งขึ้น

อันที่จริงแล้ว ในหลายๆ ที่ พระเจ้าได้ตรัสคำเผยพระวอนะถึงความงามของการทำให้ราชอาณาจักรเป็นจริง

และเมื่อรวมสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเข้าด้วยกันก็ก่อให้เกิดภาพของราชอาณาจักรที่บริบูรณ์เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา

อย่างไรก็ตาม ผู้คนไม่ใส่ใจกับมันเลย พวกเขาเพียงเฝ้าดูมันราวกับว่ามันเป็นภาพการ์ตูน

เพราะช่วงเวลาหนึ่งพันปีแห่งความเสื่อมทรามของชาตान ผู้คนได้ใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิดมาตลอด

ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับมัน อีกทั้งพวกเขาก็ไม่ถวิลหาความสว่างอีกต่อไปด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้น

การนี้ได้นำมาสู่สิ่งต่อไปนี้เมื่อความสว่างมาถึงในวันนี้ “พวกเขาทั้งหมดเกลียดชังการมาถึงของเรา

และพวกเขาขับไล่การมาถึงของความสว่าง ราวกับว่าเรคือศัตรูของมนุษย์ในสวรรค์

มนุษย์ทักทายเราด้วยแสงของการป้องกันตัวในดวงตาของเขา”

ถึงแม้ว่าผู้คนส่วนมากพยายามที่จะรักพระเจ้าด้วยความจริงใจ แต่พระองค์ก็ยังคงไม่ฟังพอพระทัย

และพระองค์ยังคงทรงกล่าวโทษมวลมนุษย์นี้ นางงันสำหรับผู้คน เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิด

พวกเขายังคงรับใช้พระเจ้าอย่างที่พวกเขากระทำเมื่อไม่มีความสว่าง นั่นคือ

ผู้คนที่ปวงรับใช้พระเจ้าด้วยการใช้มโนคติอันหลงผิดของพวกเขาเอง และเมื่อพระองค์เสด็จมา

เช่นนั้นคือสภาพเงื่อนไขของพวกเขา

และพวกเขาไร้ความสามารถที่จะรับใช้พระองค์โดยการยอมรับความสว่างใหม่ ตรงกันข้าม

พวกเขารับใช้พระองค์ด้วยประสบการณ์ทั้งหมดที่พวกเขามีด้วยตัวเอง

พระเจ้าไม่ได้ทรงรับความชื่นบานยินดีจากการ “อุทิศ” ของมวลมนุษย์

ดังนั้นความสว่างจึงไม่สามารถได้รับการสรรเสริญโดยมนุษย์ในความมืดมิดได้

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ตรัสพระวาทะข้างต้น การนี้ไม่ตรงข้ามกับความเป็นจริงอย่างสิ้นเชิง

และก็ไม่ใช่ว่าการปฏิบัติที่ไม่ดีต่อมวลมนุษย์ของพระเจ้า

อีกทั้งไม่ใช่ว่าการที่พระองค์ทรงกระทำผิดต่อพวกเขาด้วยเช่นกัน นับตั้งแต่การสร้างโลก

ไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่ได้ล้มรสความอบอุ่นของพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้คนทั้งหมดล้วนเป็นฝ่ายตั้งรับต่อพระเจ้า

โดยกลัวอยู่ลึกๆ ว่าพระองค์จะทรงบดขยี้พวกเขาจนคว่ำลงไปและทำลายล้างพวกเขาเสีย ด้วยเหตุนี้ ตลอด 6,000

ปีมานี้ พระเจ้าจึงได้ทรงแลกเปลี่ยนความอบอุ่นกับความจริงใจของผู้คนตลอดเวลา

และได้ทรงนำพวกเขาต่อไปอย่างอดทนในทุกหนทุกแห่ง นี่เป็นเพราะผู้คนอ่อนแอมาก

และพวกเขาไร้ความสามารถที่จะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเต็มที่หรือรักพระองค์อย่างหมดหัวใจ

ด้วยเหตุที่พวกเขาทำอะไรไม่ได้นอกจากจะอยู่ภายใต้การหลอกลวงของซาตาน แต่อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าทรงยังคงยอมผ่อนปรน และสักวันหนึ่ง หลังจากที่ได้ทรงอดทนยิ่งนัก—นั่นคือ

เมื่อพระองค์ทรงสร้างโลกขึ้นมาใหม่—พระองค์จะไม่ทรงดูแลผู้คนประดุจแม่ผู้หนึ่งอีกต่อไป

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์จะทรงให้การลงทัณฑ์ที่เหมาะสมแก่พวกมนุษย์ เพราะเหตุผลนี้

การนี้ก็จะเกิดขึ้นในตอนนั้น กล่าวคือ “ชาวศพมากมายไหลลงสู่ผืนน้ำของมหาสมุทร” ขณะที่ “ในสถานที่ต่างๆ

ที่ไม่มีน้ำ มนุษย์คนอื่นๆ ยังคงชื่นชมคำสัญญาที่เราได้มอบให้กับพวกเขาท่ามกลางเสียงหัวเราะและเสียงเพลง”

นี่คือการเปรียบเทียบระหว่างบั้นปลายของพวกที่ถูกลงโทษกับบรรดาผู้ที่ได้รับบำเหน็จรางวัล

“ผืนน้ำของมหาสมุทร” อ้างอิงถึงบาปาลึกแห่งการติสอนของมวลมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้

นี่คือบั้นปลายของซาตาน และมันคือ “ที่พำนัก”

ที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ด้านทานพระองค์

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ความรักจริงแท้ของมวลมนุษย์เสมอ ถึงกระนั้น ผู้คนก็ไม่รู้ถึงการนี้และตายด้านต่อมัน

และยังคงทำงานของพวกเขาเองอยู่ เพราะการนี้ ในบรรดาพระวาทะทั้งหมดของพระองค์

พระเจ้าทรงขอสิ่งทั้งหลายจากผู้คนและทรงชี้ถึงข้อบกพร่องของพวกเขาเสมอ

และทรงชี้ให้เห็นเส้นทางของการปฏิบัติแก่พวกเขา

เพื่อที่พวกเขาอาจจะปฏิบัติให้สอดคล้องกับพระวาทะเหล่านี้ พระองค์ทรงได้แสดงท่าทีของพระองค์เองต่อผู้คน

นั่นคือ “ถึงกระนั้นเราก็ไม่เคยเอาชีวิตมนุษย์สักชีวิตเดียวมาเล่นอย่างไม่ตั้งใจราวกับว่าเป็นของเล่น

เราเสียดังเกิดความเจ็บปวดที่มนุษย์ได้รับไว้และเข้าใจถึงราคาที่เขาได้จ่าย ขณะที่เขายืนต่อหน้าเรา
เราไม่ปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์แปลกใจเพื่อจะตีสอนเขา
อีกทั้งเราไม่ปรารถนาที่จะมอบสิ่งที่ไม่น่าพึงประสงค์แก่เขาด้วยเช่นกัน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ตลอดเวลานี้
เราได้จัดเตรียมให้กับมนุษย์และมอบให้แก่เขาเท่านั้น” เมื่อผู้คนอ่านพระวจนะเหล่านี้จากพระเจ้า
พวกเขารู้สึกถึงความอบอุ่นของพระองค์ทันที และคิดว่า แท้จริงแล้วในอดีตนั่นได้จ่ายราคาเพื่อพระเจ้า
แต่ฉันยังได้ปฏิบัติต่อพระองค์อย่างพอเป็นพิธีด้วยเช่นกัน และฉันได้พำนักต่อพระองค์ในบางครั้ง
พระเจ้าทรงนำฉันด้วยพระวจนะของพระองค์เสมอมา
และพระองค์ทรงให้ความสนพระทัยต่อชีวิตของฉันมากเหลือเกิน
กระนั้นบางครั้งฉันก็ทำเป็นเล่นกับพระวจนะราวกับว่าพระวจนะเป็นของเล่น ฉันไม่ควรที่จะทำการนี้เลยจริงๆ
พระเจ้าทรงรักฉันมากเหลือเกิน ดังนั้นเหตุใดฉันจึงไม่สามารถเพียรพยายามให้หนักมากพอได้เล่า?
เมื่อความคิดเช่นนั้นเกิดขึ้นกับพวกเขา ผู้คนต้องการที่จะตบหน้าของพวกเขาเองอย่างแท้จริง
และจมูกของผู้คนบางคนถึงกับกระตุกและพวกเขาก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดัง
พระเจ้าทรงเข้าใจว่าพวกเขาคิดสิ่งใดและตรัสตามนั้น และพระวจนะไม่มีค่าเหล่านี้—
ซึ่งทั้งไม่รุนแรงและไม่อ่อนโยน—คลอให้เกิความรักของผู้คนที่มีความรักต่อพระองค์ ในที่สุด
พระเจ้าได้ตรัสคำเผยพระวจนะถึงการเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระองค์เมื่อราชอาณาจักรได้รับการก่อให้
ป็นรูปเป็นร่างบนแผ่นดินโลก กล่าวคือ เมื่อพระเจ้าสถิตอยู่บนแผ่นดินโลก
ผู้คนจะสามารถเป็นอิสระจากความวิบัติทั้งหลายและหายนะทั้งหลายได้ และจะสามารถอาศัยอยู่ในพระคุณได้
อย่างไรก็ตาม เมื่อพระองค์ทรงเริ่มการพิพากษาแห่งวันอันยิ่งใหญ่
นั่นจะเป็นเวลาที่พระองค์ทรงปรากฏท่ามกลางผู้คนทั้งปวง
และพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์บนแผ่นดินโลกจะครบบริบูรณ์ ในเวลานั้น ด้วยเพราะวันนั้นจะมาถึง
นั่นจะเป็นเหมือนดังที่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์ กล่าวคือ
“จงให้คนอธรรมประพฤติก่อการอธรรมต่อไป...และจงให้คนบริสุทธิ์เป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป”
ผู้ไม่ชอบธรรมจะมาถึงซึ่งการตีสอน และคนบริสุทธิ์จะมาอยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์
ไม่มีบุคคลแม้สักคนเดียวที่จะสามารถได้รับการผ่อนผันของพระเจ้า ไม่แม้แต่บุตรและผู้คนแห่งราชอาณาจักร
นี่คือความชอบธรรมทั้งหมดของพระเจ้า และนั่นเป็นวิวัณท์ทั้งหมดของพระอุปนิสัยของพระองค์
พระองค์จะไม่ทรงแสดงความกังวลพระทัยต่อความอ่อนแอของมวลมนุษย์เป็นครั้งที่สอง

บทที่ 18

พระวณะของพระเจ้าทั้งหมดมีพระอุปนิสัยบางส่วนของพระองค์อยู่ในนั้น
พระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่สามารถแสดงออกในพระวณะได้อย่างครบถ้วน
ซึ่งเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นแล้วว่าในพระองค์นั้นมีความมั่งคั่งมากเพียงใด ไม่ว่าจะอย่างไรแล้ว
สิ่งที่ผู้คนมองเห็นและสัมผัสได้ก็มีจำกัด เช่นเดียวกับความสามารถของผู้คน
ถึงแม้ว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีความชัดเจน ผู้คนก็ไร้ความสามารถที่จะเข้าใจได้อย่างครบถ้วน
จนนำพระวณะเหล่านี้มาเป็นตัวอย่าง: “ในแสงสว่างวาบของฟ้าแลบ สัตว์ทุกตัวถูกเผยรูปร่างที่แท้จริงของมัน
ดังนั้น เมื่อได้รับความกระฉ่างด้วยความสว่างของเรา
มนุษย์ก็ได้รับความสะอาดบริสุทธิ์ที่ครั้งหนึ่งเขาเคยครอบครองกลับคืนมาอีกครั้งเช่นกัน โอ้ โลกเก่าๆ
อันเสื่อมทราม! ในที่สุด มันได้ล้มคว่ำลงไปในน้ำโสโครก และด้วยการจมลงไปอยู่ใต้พื้นผิว
จึงได้ละลายไปเป็นโคลนตม!” พระวณะทั้งหมดของพระเจ้ามีการทรงเป็นของพระองค์อยู่ในนั้น
และแม้ว่าผู้คนทุกคนจะตระหนักถึงพระวณะเหล่านี้ แต่ไม่เคยมีใคร ได้รับความหมายของพระวณะเลย
ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว ทุกคนที่ต้านทานพระองค์ล้วนเป็นศัตรูของพระองค์ กล่าวคือ
พวกที่เป็นของวิญญานชั่วก็คือสัตว์ทั้งหลายนั่นเอง จากการนี้
คนเราสามารถสังเกตเห็นสถานะที่แท้จริงของคริสตจักรได้
มนุษย์ทั้งปวงได้รับความกระฉ่างโดยพระวณะของพระเจ้า และในความสว่างนี้
พวกเขาตรวจสอบตนเองโดยมิได้อู่ภายใต้การสั่งสอนหรือการติสอนหรือการถอดถอนของผู้อื่นโดยตรง
โดยมิได้อู่ภายใต้วิธีการทำสิ่งทั้งหลายแบบมนุษย์คนอื่นๆ และโดยไม่ได้มีผู้อื่นมาบ่งชี้สิ่งทั้งหลายแต่อย่างใด
จาก “มุมมองแบบจุลทรรศน์” พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนมากจริงๆ
แล้วว่ามิมีอาการป่วยมากเพียงใดภายในของพวกเขา ในพระวณะของพระเจ้านั้น
วิญญานทุกประเภทถูกแบ่งกลุ่มและถูกเผยออกมาในรูปลักษณะดั้งเดิมของมัน
วิญญานของทูตสวรรค์ทั้งหลายมีความกระฉ่างและความรู้แจ้งมากกว่า ดังนั้น พระวณะของพระเจ้าจึงมีว่า
“การได้รับความสะอาดบริสุทธิ์ที่ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยครอบครองกลับคืนมาอีกครั้ง”
พระวณะเหล่านี้ขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายที่พระเจ้าทรงสัมฤทธิ์ แน่นอนว่า สำหรับช่วงขณะนี้
ผลลัพธ์นี้ยังไม่อาจสัมฤทธิ์ได้อย่างครบถ้วน—มันเป็นเพียงการชิมลาง
ซึ่งจะสามารถมองเห็นน้ำพระทัยพระเจ้าได้โดยผ่านทางสิ่งนี้
พระวณะเหล่านี้เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้คนจำนวนมากจะهلكสลายภายในพระวณะของพระเจ้า
และจะถูกทำให้พ่ายแพ้ในกระบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไปแห่งการทำให้ผู้คนทั้งปวงสะอาดบริสุทธิ์ ในที่นี้ คำว่า
“การได้ละลายไปเป็นโคลนตม” ไม่ได้ขัดแย้งกับการที่พระเจ้ากำลังทรงทำลายโลกด้วยไฟ และ “ฟ้าแลบ”

อ้างอิงถึงพระพิโรธของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงปล่อยพระพิโรธอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ออกมา
จะส่งผลลัพธ์ให้ทั้งโลกได้รับประสบการณ์กับความวิบัติทุกชนิด เช่น ภูเขาไฟระเบิด
เมื่อยืนอยู่บนที่สูงขึ้นในท้องฟ้า จะสามารถมองเห็นว่าบนแผ่นดินโลกนั้น
ความหายนะทุกรูปแบบเข้าใกล้มวลมนุษย์ทั้งปวงมากขึ้นทุกวัน เมื่อมองลงมาจากบนที่สูง
แผ่นดินโลกแสดงให้เห็นฉากต่างๆ อันหลากหลาย เช่น ฉากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนแผ่นดินไหว
ไฟเหลวพวยพุ่งแบบไม่มีการบอกกล่าว ลาวาไหลไปอย่างอิสระ ภูเขาทั้งหลายขยับเขยื้อน
และแสงเย็นส่องระยิบระยับไปทั่ว ทว่าทั้งโลกได้จมลงสู่เปลวเพลิง
นี่คือฉากเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์
และนั่นคือเวลาแห่งการพิพากษาของพระองค์
พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่มีเลือดเนื้อจะไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงไปได้ ด้วยเหตุนี้
จึงไม่จำเป็นต้องใช้สงครามระหว่างประเทศทั้งหลายและความขัดแย้งระหว่างผู้คนเพื่อที่จะทำลายทั้งโลก
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น โลกกลับจะ “ชื่นชมตัวมันเองอย่างมีจิตสำนึก” ภายในเปลแห่งการติสอนของพระเจ้า
ไม่มีสักคนที่จะสามารถหลีกเลี่ยงได้ ทุกๆ คนต้องประสบพบผ่านความทุกข์ยากสาหัสที่ทุกคน หลังจากนั้น
ทั่วทั้งจักรวาลจะส่งประกายด้วยรัศมีอันพิสุทธิ์อีกครั้ง และมวลมนุษย์ทั้งปวงจะเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง
และพระเจ้าจะทรงอยู่ในการหยุดพักเหนือจักรวาล และแต่ละวันจะทรงอำนวยพรแก่มวลมนุษย์ทั้งปวง
ฟ้าสวรรค์จะไม่อ้างว้างอย่างเหลือทน แต่จะฟื้นคืนพลังที่มันไม่เคยมีนับตั้งแต่การทรงสร้างโลก และการมาของ
“วันที่หก” จะเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงเริ่มต้นพระชนม์ชีพใหม่ ทั้งพระเจ้าและมวลมนุษย์จะเข้าสู่อการหยุดพัก
และจักรวาลจะไม่ขุ่นมัวหรือโศโครกอีกต่อไป แต่จะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ตรัสว่า
“แผ่นดินโลกจะเลิกละหนึ่งไม่ไหวติงและเจียบสดเป็นตายอีกต่อไป
ฟ้าสวรรค์จะไม่อ้างว้างและเศร้าโศกอีกต่อไป”
ในราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่เคยมีความไม่ชอบธรรมหรืออารมณ์แบบมนุษย์ หรืออุปนิสัยเสื่อมทรามใดๆ
ของมวลมนุษย์ เพราะการรบกวนของชาตานไม่มีอยู่ที่นั่น “ประชากร”
ทั้งหมดล้วนสามารถเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า และชีวิตในสวรรค์คือชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความชื่นบานยินดี
บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดในสวรรค์จะมีพระปรีชาญาณและพระเกียรติของพระเจ้า
เนื่องจากความแตกต่างระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก พลเมืองแห่งสวรรค์จึงไม่ถูกเรียกว่า “ประชากร”
ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาว่า “จิตวิญญาณ” สองคำนี้มีความแตกต่างกันในทางแก่นแท้—
พวกที่ตอนนี้เรียกว่า “ประชากร” ได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม ในขณะที่ “จิตวิญญาณ”
มิได้ถูกทำให้เสื่อมทราม ในท้ายที่สุด
พระเจ้าจะทรงเปลี่ยนประชากรของแผ่นดินโลกให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีคุณลักษณะของจิตวิญญาณแห่งสวรรค์

และเมื่อนั้นพวกเขาจึงจะไม่ตกอยู่ภายใต้การรบกวนของซาตานอีกต่อไป

นี่คือความหมายที่แท้จริงของพระวจนะที่ว่า “และความบริสุทธิ์ของเราได้แผ่ขยายไปทั่วทั้งจักรวาล”

“แผ่นดินโลกในสภาวะแรกเริ่มของมันนั้นเป็นของฟ้าสวรรค์ และฟ้าสวรรค์ก็รวมเข้ากับแผ่นดินโลก

มนุษย์คือสายใยที่ผูกรวมฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเข้าด้วยกัน และเนื่องจากความสะอาดบริสุทธิ์ของมนุษย์

เนื่องจากการเริ่มต้นใหม่ของมนุษย์ ฟ้าสวรรค์จึงไม่ถูกปกปิดจากแผ่นดินโลกอีกต่อไป

และแผ่นดินโลกก็ไม่นั่งเจียบต่อฟ้าสวรรค์อีกต่อไป” สิ่งนี้กล่าวเพื่ออ้างอิงถึงผู้คนที่มีความเชื่อของทูตสวรรค์

และ ณ จุดนี้ “ทูตสวรรค์” จะสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขอีกครั้ง

และได้รับสภาวะดั้งเดิมของพวกเขาขึ้นมาอีกครั้ง

โดยไม่ถูกแยกด้วยแสงวาระหว่างอาณาจักรแห่งสวรรค์และแผ่นดินโลกอีกต่อไป “ทูตสวรรค์”

บนแผ่นดินโลกจะสามารถติดต่อสื่อสารกับทูตสวรรค์บนสวรรค์

ผู้คนบนแผ่นดินโลกจะรู้ความล้ำลึกทั้งหลายของสวรรค์

และทูตสวรรค์บนสวรรค์ก็จะรู้ความลับทั้งหลายของโลกมนุษย์

สวรรค์และแผ่นดินโลกจะถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยไม่มีระยะห่างระหว่างทั้งสองสิ่ง

นี่คือความสวยงามแห่งการทำให้ราชอาณาจักรนั้นเป็นจริงขึ้นมา นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำให้ครบบริบูรณ์

และเป็นบางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์และวิญญาณทั้งปวงถวิลหา

แต่พวกที่อยู่ในโลกศาสนาไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับการนี้เลย

พวกเขาเพียงแต่รอคอยให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาบนเมฆขาวและทรงเอาดวงจิตของพวกเขาไป

โดยทิ้ง “ขยะ” ให้เกลื่อนอยู่บนแผ่นดินโลก (“ขยะ” ในที่นี้หมายถึงซากศพ)

นี่มิใช่มนโคติที่หลงผิดอย่างหนึ่งที่มนุษย์ทั้งมวลมีเหมือนกันหรือ? นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า “โอ

โลกศาสนา! เป็นไปได้อย่างไรที่มันไม่ถูกทำลายโดยสิทธิอำนาจของเราบนแผ่นดินโลก?”

เนื่องจากความครบบริบูรณ์ของประชากรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก โลกศาสนาจะถูกทำให้ฟลิกคว่ำ

นี่คือความหมายที่แท้จริงของ “สิทธิอำนาจ” ที่พระเจ้าได้ตรัสถึง พระเจ้าตรัสไว้ว่า

“มีใครบ้างไหมที่ทำให้นามของเราเสื่อมเสียในวันของเรา?

มนุษย์ทั้งปวงจึงสาปแช่งความเคารพของพวกเขาพุ่งตรงมาที่เรา และในหัวใจของพวกเขา

พวกเขาแอบเพริศร้อหาเรา” นี่คือนสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้เกี่ยวกับผลสืบเนื่องที่ตามมาของการทำลายโลกศาสนา

นั่นจะนับรอบในความครบถ้วนบริบูรณ์หน้าบัลลังก์ของพระเจ้าเนื่องจากพระวจนะของพระองค์

และจะไม่รอให้เมฆขาวเคลื่อนลงมาหรือมองไปยังท้องฟ้าอีกต่อไป แต่จะถูกพิชิตหน้าบัลลังก์ของพระเจ้าแทน

พระวจนะจึงมีดังนี้ “ในหัวใจของพวกเขา นั้น พวกเขาแอบเพริศร้อหาเรา” —

นี่จะเป็นบททดสอบสำหรับโลกศาสนา ซึ่งพระเจ้าจะทรงพิชิตชัยอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

นี่คือสิ่งที่มหิทฤทธิ์ของพระเจ้าอ้างอิงถึง—การล้มผู้คนทางศาสนาทั้งหมด ผู้ซึ่งเป็นกบฏมากที่สุดคนในมวลมนุษย์ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะไม่มีวันกลับมายึดติดอยู่กับโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองที่ว่าพวกเขาอาจจะรู้จักพระเจ้าอีก

แม้ว่าพระวณะทั้งหลายของพระเจ้าได้บอกเล่าอย่างซ้ำๆ ถึงความสวยงามของราชอาณาจักรนี้ไว้ล่วงหน้า ได้พูดถึงแง่มุมที่หลากหลายของสิ่งนั้น และได้พรรณนาถึงสิ่งนั้นจากมุมมองต่างๆ

แต่พระวณะยังคงไม่สามารถแสดงทุกสภาพเงื่อนไขของยุคแห่งราชอาณาจักรได้อย่างครบถ้วน เพราะผู้คนขาดพร่องความสามารถในการรับมากเกินไป

พระวณะทั้งหมดจากถ้อยคำรัสของพระองค์ได้ถูกตรัสไปแล้ว

แต่ผู้คนมิได้มองภายในพระวณะโดยผ่านทางกล้องรังสีทรรศน์ที่มีรังสีเอกซ์อย่างที่เคยเป็น

และดังนั้นจึงลิดรอนความชัดเจนและความเข้าใจไป และถึงขั้นรุนแรงที่สุด

นี่คือข้อบกพร่องร้ายแรงที่สุดของเนื้อหนัง แม้ว่าในหัวใจของผู้คน พวกเขาต้องการที่จะรักพระเจ้า

แต่พวกเขาต้านทานพระองค์เนื่องจากการรบกวนของซาตาน ดังนั้น

พระเจ้าจึงได้ทรงสัมผัสหัวใจที่มิมีซาและปัญหาที่บิของผู้คนครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อที่ว่าพวกเขาอาจจะถูกฟื้นฟู

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงตีแผ่คือความอัปยศของซาตาน ดังนั้น

ยิ่งพระวณะของพระองค์แข็งแกร่งมากขึ้นเท่าใด ซาตานก็จะยิ่งอับอายมากขึ้นเท่านั้น

หัวใจของผู้คนก็ยิ่งกลายมาเป็นถูกผูกมัดน้อยลงเท่านั้น

และความรักของมนุษย์จะสามารถได้รับการกระตุ้นมากขึ้นเท่านั้น นี่คือนิสัยที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ

เพราะซาตานถูกตีแผ่ และเพราะมันถูกมองเห็นอย่างทะลุปรุโปร่ง

มันจึงไม่กล้าที่จะยึดครองหัวใจของผู้คนอีกต่อไป และดังนั้นเอง ทูตสวรรค์จึงไม่ถูกรังควานอีกต่อไป

ในหนทางนี้ พวกเขารักพระเจ้าด้วยหัวใจและจิตใจความรู้สึกนึกคิดทั้งหมดของพวกเขา ณ

เวลานี้เท่านั้นที่จะมองเห็นได้ชัดเจนว่า ในตัวตนแท้จริงของพวกเขาทูตสวรรค์นั้น พวกเขารักและเป็นของพระเจ้า

โดยเส้นทางนี้เท่านั้นจึงจะสามารถสัมผัสฤทธิ์น้ำพระทัยของพระเจ้าได้ “ภายในหัวใจของมนุษย์ทั้งปวง

บัดนี้มีพื้นที่สำหรับเรา เราจะไม่พบกับความรังเกียจและการละทิ้งท่ามกลางมนุษย์อีกต่อไป

เพราะงานอันยิ่งใหญ่ของเราได้สำเร็จลุล่วงแล้ว และไม่ถูกขัดขวางอีกแล้ว”

นี่คือความหมายของสิ่งที่อธิบายไว้ข้างต้น เนื่องจากการรังควานของซาตาน

ผู้คนจึงไม่สามารถมีเวลาพอที่จะรักพระเจ้า และยุ่งเหยิงอยู่กับสิ่งทั้งหลายในโลก

และถูกซาตานล่อลวงจนพวกเขาแสดงความรุนแรงสับสนออกมา นี่คือนิสัยที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า

มวลมนุษย์ได้ “ก้าวผ่านความยากลำบากต่างๆ ของชีวิตมามากมายเหลือเกิน

ผ่านความอยุติธรรมของโลกมามากมายเหลือเกิน ผ่านความผันผวนแห่งอาณาจักรมนุษย์มามากมายเหลือเกิน

แต่บัดนี้พวกเขาอาศัยอยู่ในความสว่างของเรา ใครบ้างไม่รำให้ให้กับความอยุติธรรมของวันวาน?”

เมื่อผู้คนได้ยินพระวณะเหล่านี้ พวกเขารู้สึกกลัวกับว่าพระเจ้าทรงเป็นหุ้นส่วนในความทุกข์ระทมของพวกเขา กำลังเห็นพระทัยพวกเขา และ ณ เวลานั้น ทรงร่วมแบ่งปันการร้องทุกข์คร่ำครวญต่างๆ ของพวกเขา

ในทันทีทันใดนั้นพวกเขารู้สึกถึงความเจ็บปวดของโลกมนุษย์และคิดว่า “นั่นเป็นจริงเหลือเกิน—ฉันไม่เคยชื่นชมสิ่งใดๆ ในโลกเลย นับตั้งแต่ออกมาจากกรรมมารดาของฉันจนกระทั่งถึงบัดนี้ ฉันได้รับประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์และฉันไม่เคยได้รับสิ่งใดๆ แต่ฉันได้ทนทุกข์มากมายเหลือเกิน ทุกอย่างช่างว่างเปล่าเหลือเกิน! และบัดนี้ฉันถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามเหลือเกิน! โอ้!

หากไม่ใช่เพราะความรอดของพระเจ้าแล้ว เมื่อเวลาแห่งความตายของฉันมาถึง

ฉันจะมีได้ใช้ชีวิตทั้งชีวิตของฉันไปเพื่อการไม่มีอะไรเลยหรือ? ชีวิตมนุษย์มีความหมายใดๆ บ้างไหม?

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าได้ตรัสว่า ทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้ดวงอาทิตย์คือความว่างเปล่า

หากพระเจ้ามิได้ทรงให้ความกระจำแก่ฉันวันนี้ ฉันก็คงจะยังอยู่ในความมืด ช่างเคราะห์ร้ายเสียจริง!” ณ จุดนี้

ความคลางแคลงใจเกิดขึ้นในหัวใจของพวกเขาว่า “หากฉันไม่ได้รับพระสัญญาของพระเจ้า

ฉันจะสามารถได้รับประสบการณ์กับชีวิตต่อไปได้อย่างไร?”

ทุกคนที่อ่านพระวณะเหล่านี้จะถึงกับหลังน้ำตาขณะที่พวกเขาอธิษฐาน จิตมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้นเอง

คงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับใครบางคนที่จะอ่านสิ่งนี้แล้วไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

เว้นแต่ว่าพวกเขามีความไม่สมดุลทางจิต พระเจ้าทรงเผยให้เห็นสภาวะทั้งหลายของผู้คนทุกประเภทอยู่ทุกวัน

บางครั้ง พระองค์ทรงระบายความคับข้องใจหมองใจต่างๆ ออกมาในนามของพวกเขา บางครั้ง

พระองค์ทรงช่วยผู้คนให้เอาชนะและผ่านพ้นสิ่งแวดล้อมเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างประสบผลสำเร็จ บางครั้ง

พระองค์ทรงบ่งชี้ “การแปรสภาพ” ของผู้คนให้พวกเขา มิฉะนั้นแล้ว

ผู้คนก็คงจะไม่รู้ว่าพวกเขาได้เติบโตในชีวิตมากเพียงใด บางครั้ง

พระเจ้าทรงบ่งชี้ประสบการณ์ในความเป็นจริงของผู้คน และบางครั้ง

พระองค์ทรงบ่งชี้ถึงความไม่พอเพียงและข้อตำหนิของพวกเขา บางครั้ง

พระองค์ทรงทำข้อพึงประสงค์ใหม่ต่อพวกเขา และบางครั้ง พระองค์ทรงบ่งชี้ระดับที่พวกเขาเข้าใจพระองค์

อย่างไรก็ตาม พระเจ้ายังตรัสอีกด้วยว่า “เราเคยได้ยินคำพูดจากใจจริงที่ผู้คนมากมายเหลือเกินพูดออกมา

เรื่องราวต่างๆ จากผู้คนมากมายเหลือเกินเกี่ยวกับประสบการณ์อันเจ็บปวดของพวกเขาในท่ามกลางความทุกข์

เราได้เห็นผู้คนมากมายเหลือเกินที่มอบถวายความจงรักภักดีของพวกเขาต่อเราอย่างไม่มีการเปลี่ยนแปลงในส

ถานการณ์อันสุดลำบากยากเย็น

และเราได้เฝ้าดูผู้คนมากมายเหลือเกินที่ค้นหาทางออกขณะที่พวกเขาเดินอยู่บนเส้นทางที่เต็มไปด้วยหิน”

นี่คือการบรรยายถึงตัวแสดงด้านบวก ในแต่ละตอนของ “ละครประวัติศาสตร์มนุษย์” นั้น

มิได้มีเพียงแค่ตัวแสดงด้านบวกเท่านั้น แต่มีตัวแสดงด้านลบด้วย ดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงเผยต่อไปถึงความอัปยศของ นุคติกัลกษณะด้านลบเหล่านี้ ด้วยเหตุนี้
มีเพียงโดยผ่านทางความต่างของพวกเขากับ “คนทรยศ” เท่านั้น

ความจงรักภักดีอันเด็ดเดี่ยวและความกล้าหาญไม่หวั่นเกรงของ “คนซื่อตรง” จึงจะถูกเปิดเผยออกมา
ในชีวิตของผู้คนทั้งหมดนั้น มีปัจจัยด้านลบทั้งหลายและโดยไม่มีข้อยกเว้น

ก็มีปัจจัยด้านบวกทั้งหลายด้วยเช่นกัน พระเจ้าทรงใช้ทั้งสองนั้นเพื่อเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับผู้คนทั้งหมด
เพื่อที่คนทรยศจะกัมภีระของพวกเขาค้นค่าและยอมรับบาปของพวกเขา และเพื่อที่ว่า เมื่อมีการหันใจ
คนซื่อตรงจะคงจงรักภักดีต่อไป ความนัยแห่งพระวณะของพระเจ้านั้นล้นลึกมาก

หลายครั้งผู้คนอ่านพระวณะแล้วหัวเราะจนตัวอ ในขณะที่ยีกหลายครั้ง พวกเขาเพียงแค่อดกอดอับอายจนคำพูด
หลายครั้งที่พวกเขารำพึงถึงอดีต หลายครั้งที่พวกเขาร้องไห้อย่างขมขื่นและรับรู้ถึงบาปของพวกเขา
หลายครั้งที่พวกเขาสะเปะสะปะควานหา และหลายครั้งที่พวกเขาแสวงหา โดยรวมแล้ว

มีความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในปฏิริยาของผู้คนเนื่องจากรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ที่พระเจ้าตรัสอยู่
เมื่อบุคคลหนึ่งอ่านพระวณะของพระเจ้า

บางครั้งพวกคนมุงทั้งหลายอาจถึงกับเชื่ออย่างเข้าใจผิดว่าบุคคลนั้นป่วยทางจิต จงพิจารณาพระวณะเหล่านี้:
“และดังนั้น ข้อพิพาทที่ได้แย้งกันบนแผ่นดินโลกจึงไม่มีอีกแล้ว และหลังจากการแถลงถ้อยคำของเรา ‘อาวูธ’
ต่างๆ นานาแห่งยุคสมัยใหม่จะถูกถอนออกไป” คำว่า “อาวูธ”

คำเดียวจะสามารถเป็นหัวเชื้อกระตุ้นให้หัวเราะอย่างคึกคักตลอดทั้งวัน และเมื่อใดก็ตามที่บางคนนึกถึงคำว่า
“อาวูธ” โดยบังเอิญ พวกเขาจะหัวเราะกับตัวเองอย่างสุดฤทธิ์สุดเหวี่ยง นี่ไม่เป็นเช่นนั้นหรือหรือ?
เจ้าจะไม่หัวเราะกับการนี้ได้หรือไม่?

เมื่อเจ้าหัวเราะ อย่าลืมที่จะจับความเข้าใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ต่อมวลมนุษย์
และอย่าลืมที่จะมองเห็นสถานะที่แท้จริงของคริสตจักร ดังนี้

“มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้กลับคืนสู่สถานะปกติและเริ่มต้นชีวิตใหม่ เมื่อได้อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่ๆ
ผู้คนจำนวนมากจะมองไปรอบตัวของพวกเขา รู้สึกราวกับว่าพวกเขาได้เข้าสู่โลกใหม่อย่างครบถ้วนบริบูรณ์
และเนื่องจากการนี้

พวกเขาจึงไร้ความสามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมปัจจุบันของพวกเขาได้โดยฉับพลัน

หรือเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องได้ในทันที” นี่คือนสถานะที่แท้จริงของคริสตจักร

จงอย่ากระวนกระวายมากเกินไปที่จะให้ผู้คนทั้งหมดเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องโดยทันที

ทันทีที่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก้าวหน้าไปถึงจุดเฉพาะจุดหนึ่งแล้ว

ผู้คนทั้งหมดก็จะเข้าสู่สิ่งนั้นโดยไม่ตระหนัก เมื่อเจ้าจับความเข้าใจในแก่นแท้แห่งพระวณะของพระเจ้าได้
เจ้าก็จะรู้ว่าพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงพระราชกิจไปถึงจุดใดแล้ว น้ำพระทัยพระเจ้าคือดังนี้

“เราเพียงแต่บริหารมาตรการที่เหมาะสมสำหรับ ‘การศึกษา’ โดยขึ้นอยู่กับความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ เพื่อที่จะทำให้ทุกคนสามารถอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องได้ดียิ่งขึ้น”

นี่คือวิธีตรัสและการทรงพระราชกิจของพระเจ้า

และนั่นยังเป็นเส้นทางเฉพาะแห่งการปฏิบัติของมวลมนุษย์ด้วยเช่นกัน หลังจากนั้น

พระองค์ทรงบ่งชี้ให้ผู้คนเห็นถึงอีกสถานะหนึ่งของมวลมนุษย์ นั่นคือ

“หากมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะชื่นชมความผาสุกที่อยู่ในตัวเรา

เราก็ทำได้แค่เพียงคล้อยตามไปกับสิ่งที่พวกเขาได้ลงไปแล้ว และส่งพวกเขาไปในบาดาลีก”

พระเจ้าตรัสโดยละเอียดถี่ถ้วนและไม่ปล่อยให้ผู้คนมีโอกาสรำบ่นแม้แต่น้อย

นี่คือความแตกต่างระหว่างพระเจ้าและมนุษย์อย่างแน่ชัด พระเจ้าตรัสกับมนุษย์อย่างอิสระและเปิดเผยอยู่เสมอ

ในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัส คนเราสามารถมองเห็นพระทัยที่จริงใจของพระองค์

ซึ่งทำให้ผู้คนต้องวัดหัวใจของพวกเขาเองเทียบกับของพระองค์

และทำให้พวกเขาสามารถเปิดหัวใจของพวกเขาให้พระองค์ได้

เพื่อที่พระองค์อาจมองเห็นว่าพวกเขาตกอยู่ในแถบสีไหนของสายรุ้ง

พระเจ้าไม่เคยทรงปรบมือให้กับความเชื่อหรือความรักของบุคคลใด

แต่พระองค์ทรงกำหนดข้อพึงประสงค์ต่อผู้คนและตีแผ่ด้านที่อัปยศของพวกเขานี้ แสดงให้เห็นว่าผู้คนมี

“วุฒิภาวะ” น้อยเพียงใด และ “สังขาร” ของพวกเขานั้นขาดพร่องเพียงใด พวกเขาจำเป็นต้อง “ออกกำลังกาย”

มากยิ่งขึ้นเพื่อเติมเต็มให้กับความขาดตกบกพร่องเหล่านี้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระเจ้า

“ทรงปลดปล่อยพระโศกของพระองค์” ต่อผู้คนอยู่เนืองนิตย์ วันหนึ่ง

เมื่อพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับมวลมนุษย์ ผู้คนจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

และพระเจ้าจะทรงโล่งพระทัย ผู้คนจะไม่บ่นขอพระเจ้าอีกต่อไป และพระองค์จะไม่ทรง

“ประสิทธิ์ประสาทวิชา” พวกเขาอีกต่อไป จากนั้นเป็นต้นไป ผู้คนจะสามารถ “ใช้ชีวิตด้วยตัวของพวกเขาเอง”

ได้ แต่ตอนนี้ยังมีเวลานั้น ยังคงมีอีกมากมายภายในผู้ที่เรียกได้ว่า “ของปลอม”

และจำเป็นจะต้องมีการตรวจสอบอีกหลายรอบ มี “จุดตรวจสอบ” อีกหลายจุด ที่ซึ่งพวกเขาจะสามารถจ่าย

“ภาษี” ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม หากยังคงมีสินค้านี้ปลอมอยู่

สิ่งเหล่านั้นก็ต้องถูกยึดเพื่อที่สิ่งเหล่านั้นจะไม่ถูกวางขาย และเมื่อนั้นสินค้านี้ภาษีชุดนั้นก็จะถูกทำลาย

นี่มิใช่วิธีที่ดีในการทำสิ่งทั้งหลายหรือ?

บทที่ 19

ในจินตนาการของคุณ ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงสูงส่งมาก และพระองค์ทรงมีอาจหยังเล็กได้
มันเป็นราวกับว่าพระเจ้าไม่ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางมนุษยชาติ
และราวกับว่าพระองค์ทรงถูกผู้คนเพราะพระองค์ทรงสูงส่งเหลือเกิน อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าทรงทลายมโนคติที่หลงผิดของคุณและทรงกำจัดพวกมันทั้งหมดทิ้งไป โดยทรงฝังพวกมันไว้ใน
“อุโมงค์ฝังศพ” ที่ซึ่งพวกมันกลับกลายเป็นจี๋เฉ้า
ทำที่ที่พระเจ้าทรงมีต่อมโนคติที่หลงผิดของมนุษยชาติคล้ายคลึงกับทำที่ที่พระองค์ทรงมีต่อคนตาย
โดยทรงนิยามพวกเขาตามพระทัย ดูเหมือนว่า “มโนคติที่หลงผิด” ไม่มีปฏิกิริยา
เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงพระราชกิจนี้ตั้งแต่การทรงสร้างพิภพเรื่อยมาจนกระทั่งวันนี้
และไม่เคยได้ทรงหยุด เป็นเพราะเนื้อหนัง พวกมนุษย์จึงถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
และเพราะการกระทำของซาตานบนแผ่นดินโลก
พวกมนุษย์จึงก่อร่างมโนคติที่หลงผิดทุกลักษณะในครรลองแห่งประสบการณ์ของพวกเขา สิ่งนี้เรียกว่า
“การก่อร่างตามธรรมชาติ” นี่เป็นพระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
ดังนั้นวิธีการทรงพระราชกิจของพระองค์จึงได้ไปถึงจุดสูงสุดของมัน
และพระองค์กำลังทรงทำให้การฝึกผู้คนของพระองค์เข้มข้นขึ้น
เพื่อให้พวกเขาสามารถได้รับการทำให้มีความครบบริบูรณ์ในพระราชกิจขั้นสุดท้ายของพระองค์
ซึ่งทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าในท้ายที่สุด ก่อนหน้านั้น
มีเพียงความรู้แจ้งและความกระจำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ท่ามกลางมนุษยชาติเท่านั้น
แต่ไม่มีพระวณะที่ตรัสโดยพระเจ้าพระองค์เอง เมื่อพระเจ้าได้ตรัสด้วยพระสุรเสียงของพระองค์เอง
ทุกคนก็ประหลาดใจ และพระวณะของวันนี้ยิ่งน่าฉงนมากขึ้นไปอีก
ความหมายของพระวณะเหล่านั้นยิ่งลำบากยากเย็นต่อการหยั่งลึกมากขึ้นไปอีก
และพวกมนุษย์ก็ดูเหมือนจะงงวาย เนื่องจากพระวณะของพระองค์ร้อยละห้าสิบมาระหว่างอัญประกาศ
“เมื่อเราพูด ผู้คนรับฟังเสียงของเราด้วยความสนใจที่จดจ่อ แต่เมื่อเรานิ่งเงียบ พวกเขาจะเริ่ม ‘กิจการ’
ของพวกเขาเองอีกครั้ง” บทตอนนั้นบรรจุคำหนึ่งไว้ในอัญประกาศ ยิ่งพระเจ้าตรัสด้วยอารมณ์ขันมากขึ้นเท่าใด
ดังที่พระองค์ทรงทำตรงนี้
พระวณะเหล่านั้นก็ยังสามารถดึงดูดผู้คนให้เข้ามาอ่านพระวณะเหล่านั้นมากขึ้นเท่านั้น
ผู้คนสามารถยอมรับการถูกจัดการได้เมื่อพวกเขาผ่อนคลาย อย่างไรก็ตาม
โดยหลักแล้วการนี้เป็นไปเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้คนมากขึ้นหมกมุ่นกำลังใจหรือผิดหวังเมื่อพวกเขาไม่ได้เข้าใจพระว
ณะของพระเจ้า นี่เป็นยุทธวิธีหนึ่งในการที่พระเจ้าทรงทำสงครามกับซาตาน

ในหนทางนี้เท่านั้นที่ผู้คนจะยังคงสนใจในพระวณะของพระเจ้า
และให้ความสนใจกับพระวณะเหล่านั้นต่อไปแม้ในเวลาที่เขาไม่สามารถติดตามเรื่องราวของพวกมันได้
อย่างไรก็ตาม มีเสน่ห์ยิ่งใหญ่เช่นกันในพระวณะทั้งหมดของพระองค์ที่ไม่ถูกล้อมรอบด้วยอัญประกาศ
และดังนั้นพวกมันจึงเป็นที่สังเกตเห็นได้มากขึ้นและทำให้ผู้คนรักพระวณะของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นไปอีกและรู้สึ
กถึงความหวานของพระวณะของพระองค์ในหัวใจของพวกเขาเอง
เนื่องด้วยพระวณะของพระเจ้ามาในรูปร่างที่หลากหลายอย่างยิ่ง และมีความเข้มข้นและหลากหลาย
และเพราะไม่มีคำนามซ้ำๆ ท่ามกลางพระวณะมากมายของพระเจ้า ในสำนึกรับรู้ที่สามของพวกเขา
ผู้คนจึงเชื่อว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่วันทรงเก่า ตัวอย่างเช่น “เรามีได้ขอให้ผู้คนเป็นเพียง ‘ผู้บริโภคร’
เรายังขอให้พวกเขาเป็น ‘ผู้ผลิต’ ที่ทำให้ชาตานพ่ายแพ้” คำว่า “ผู้บริโภคร” และ “ผู้ผลิต”
ในประโยคนั้นมีความหมายคล้ายคลึงกับคำบางคำที่ตรัสในครั้งก่อนๆ แต่พระเจ้าไม่ใช่ไม่ทรงยึดหยุ่น กลับกัน
พระองค์ทรงทำให้ผู้คนตระหนักถึงความสดใหม่ของพระองค์
และถนอมความล้ำค่าของความรักของพระเจ้าด้วยประการนั้นเสียมากกว่า
พระอารมณณ์ในพระวาตะของพระเจ้าบรรจุการพิพากษาของพระองค์และข้อเรียกร้องของพระองค์ต่อมนุษย
ชาติไว้ เนื่องด้วยพระวณะของพระเจ้าล้วนมีวัตถุประสงค์ ดังที่พระวณะเหล่านั้นล้วนมีความหมาย
พระอารมณณ์ของพระองค์จึงไม่เพียงแต่หมายจะทำให้อากาศเบาขึ้นหรือทำให้ผู้คนหัวเราะลั่น
อีกทั้งไม่เพียงแต่หมายให้ผู้คนคลายกลุ้มเนื้อของพวกเขา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระอารมณณ์ของเจ้ามีเจตนาที่จะปลดปล่อยพวกมนุษย์ให้เป็นอิสระจากห้าพันปีของความเป็นทาส
โดยไม่มีวันเป็นทาสอีก เพื่อให้พวกเขาสามารถยอมรับพระวณะของพระเจ้าได้ดีขึ้น
วิธีการของเจ้าคือใช้น้ำตาลหนึ่งช้อนเพื่อช่วยให้ยาผ่านลงไป พระองค์ไม่ทรงกรอกยาขมลงคอของผู้คน
มีความขมอยู่ภายในความหวาน และก็มีมีความหวานอยู่ภายในความขมเช่นกัน
“เมื่อแสงระยิบระยับของความสว่างเริ่มปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก
ผู้คนทั้งหมดภายในจักรวาลให้ความสนใจกับมันมากขึ้นเล็กน้อย มนุษย์ไม่จมจ่อมอยู่ในการหลับใหลอีกต่อไป
เขาผจญภัยไปข้างหน้าเพื่อเฝ้าสังเกตแหล่งกำเนิดของความสว่างจากทิศตะวันออกนี้
เนื่องด้วยศักยภาพอันจำกัดของพวกเขา จึงยังไม่มีสักคนที่สามารถมองเห็นตำแหน่งแห่งที่
ว่าความสว่างนี้มีต้นกำเนิดมาจากไหน” การนี้กำลังเกิดขึ้นทุกหนแห่งในจักรวาล
ไม่เพียงแต่ท่ามกลางบรรดาบุตรของพระเจ้าและประชากรของพระองค์เท่านั้น
ผู้คนในแวดวงศาสนาและผู้ไม่เชื่อล้วนมีปฏิกิริยาเช่นนี้ ในช่วงเวลาที่ความสว่างของพระเจ้าฉายออกไป
หัวใจของพวกเขาทั้งหมดก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง
และพวกเขาก็เริ่มค้นพบโดยมิได้เฉลียวรู้เลยว่าชีวิตของพวกเขาไร้ความหมาย ว่าชีวิตมนุษย์ไม่มีคุณค่า

พวกมนุษย์ไม่ไล่ตามเสาะหาอนาคต ไม่ให้การคำนึงถึงวันพรุ่งนี้ หรือกังวลเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ ตรงกันข้าม พวกเขากลับยึดติดแนวคิดที่ว่าพวกเขาควรกินและดื่มมากขึ้นในขณะที่พวกเขายังคง “เยาว์วัย” และที่ว่าทั้งหมดจะคุ้มค่าเมื่อวันสุดท้ายมาถึง พวกมนุษย์ไม่มีความพึงปรารถนาแต่อย่างใดที่จะปกครองพิภพ ความกร้าวแกร่งแห่งความรักของมวลมนุษย์ที่มีต่อพิภพได้ถูก “มาร” ขโมยไปจนหมดสิ้น แต่ไม่มีผู้ใดรู้ว่ารากคือสิ่งใด ทั้งหมดที่พวกเขาสามารถทำได้คือวิ่งกลับไปกลับมา แฉกข้าวแก่กันและกัน เนื่องจากวันของพระเจ้ายังไม่มา สักวันหนึ่ง ทุกคนจะมองเห็นคำตอบของความลึกลับที่มีอาจหยั่งลึกได้ทั้งหมด นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าทรงหมายถึงอย่างแน่แท้เมื่อพระองค์ตรัสว่า “พวกมนุษย์ก็ตื่นขึ้นจากการนอนหลับฝัน และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะระลึกได้ว่าวันของเราค่อยมาถึงพวกเขาแล้วทีละน้อย” เมื่อเวลานั้นมาถึง ผู้คนทั้งหมดที่เป็นของพระเจ้าจะเป็นเหมือนใบไม้สีเขียว

“รอคอยที่จะเล่นส่วนของพวกเขาเองเพื่อเราขณะที่เรายูบบนแผ่นดินโลก”

ผู้คนมากมายเหลือเกินท่ามกลางประชากรของพระเจ้าในประเทศจีนยังคงกลับไปเหมือนเก่าหลังจากพระเจ้าดำรง สพระสุรเสียงของพระองค์ และดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสว่า “ถึงกระนั้น เพราะไร้พลังอำนาจที่จะปรับเปลี่ยนข้อเท็จจริง จึงไม่สามารถทำสิ่งใดได้นอกจากรอคอยให้เราประกาศแจ้งการตัดสินใจ”

ยังคงจะมีบางคนท่ามกลางพวกเขาที่ต้องถูกกำจัดให้สิ้นไป—ไม่ใช่ทั้งหมดที่จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ตรงกันข้าม ผู้คนสามารถประจวบพ้องกับมาตรฐานหลังจากถูกทดสอบ ซึ่งโดยผ่านทางนี้พวกเขาจะได้รับการออก “ใบรับรองคุณภาพ” ให้ มิฉะนั้น พวกเขา ก็จะกลายเป็นขยะในกองเศษวัสดุ พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นถึงสถานะที่แท้จริงของมนุษยชาติอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นผู้คนจึงรู้สึกถึงความลึกลับของพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ “หากพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์จะสามารถรู้จักสถานะที่แท้จริงของพวกเราดีเหลือเกินได้อย่างไร?” อย่างไรก็ตาม เพราะความอ่อนแอของผู้คน “ในหัวใจของพวกมนุษย์ เรามิได้สูงส่งอีกทั้งมิได้ต่ำด้อย ตามความรู้สึกของพวกเขาแล้ว มันไม่มีความแตกต่างกันเลยว่าเราดำรงอยู่หรือไม่”

นี่ไม่ใช่สถานะโดยแน่แท้ของผู้คนทั้งหมดที่เหมาะสมที่สุดกับความเป็นจริงหรือ?

ในความเห็นของพวกมนุษย์ พระเจ้าทรงดำรงอยู่เมื่อพวกเขาแสวงหาพระองค์ และไม่ทรงดำรงอยู่เมื่อพวกเขาไม่แสวงหาพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงดำรงอยู่ในหัวใจของพวกมนุษย์ทันทีที่พวกเขาจำเป็นต้องมีความช่วยเหลือของพระองค์ แต่เมื่อพวกเขาไม่จำเป็นต้องมีพระองค์ก็ออกไป พระองค์ก็จะไม่ทรงดำรงอยู่อีกต่อไป

นี่คือสิ่งที่อยู่ในหัวใจของผู้คน ในความเป็นจริง ทุกคนบนแผ่นดินโลกคิดในหนทางนี้ รวมถึง “ผู้ถือเทวนิม” ทั้งหมด และ “ความประทับใจ” ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าก็คลุมเครือและขุ่นมัวอีกด้วย

“เพราะฉะนั้น ภูเขาทั้งหลายกลายเป็นอาณาเขตรหว่างชนชาติทั้งหลายบนแผ่นดิน
แหล่งน้ำทั้งหลายกลายเป็นสิ่งกีดขวางเพื่อแยกผู้คนในแผ่นดินต่างๆ ออกจากกัน
และอากาศกลายเป็นสิ่งซึ่งไหลเวียนจากบุคคลสู่บุคคลในพื้นที่ว่างเหนือแผ่นดินโลก”
นี่คือพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำขณะกำลังทรงสร้างพิภพ การเอ่ยถึงตรงนี้ตรงนี้น่าจะมุ่งสำหรับผู้คน
กล่าวคือ มันจะเป็นไปได้ไหมว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะสร้างอีกพิภพหนึ่ง? มโนคติธรรมที่จะพูดว่า
ทุกครั้งที่พระเจ้าตรัส พระวาระของพระองค์บรรจุไว้ด้วยการทรงสร้าง การบริหารจัดการ
และความย่อยยับของพิภพ เพียงแต่ว่าบางครั้งพระวาระเหล่านั้นชัดเจน และบางครั้งก็คลุมเครือ
การบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าถูกรวบรวมไว้ในพระวาระของพระองค์
เพียงแต่ว่าผู้คนไม่สามารถแยกแยะพวกมันได้
พระพรที่พระเจ้าประทานแก่พวกมนุษย์ทำให้ความเชื่อของพวกเขาเติบโตขึ้นเรื่อยเท่า
จากภายนอกดูเหมือนว่าพระเจ้ากำลังทรงทำสัญญากับพวกเขา แต่ในแก่นแท้แล้ว
มันคือการประเมินวัดแห่งข้อเรียกร้องของพระเจ้าต่อผู้คนในราชอาณาจักรของพระองค์
บรรดาผู้ที่เหมาะสมสำหรับการช่วงใช้จะยังคงอยู่
ขณะที่พวกที่ไม่เหมาะสมจะถูกกลืนลงไปจนสิ้นในหายนะที่ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์
“เสียงฟ้าร้องที่กำลังม้วนขม้วนขึ้นฟ้าจะกระหน่ำลงมาใส่พวกมนุษย์ ภูเขาสูงทั้งหลายจะพังพวกเขา
ขณะที่พวกมันพังถล่มลงมา สัตว์ป่าทั้งหลายจะเขมือบพวกเขาด้วยความหิวโหยของพวกมัน
และมหาสมุทรที่ฟุ้งฟ่านจะปิดคลุมเหนือศีรษะของพวกเขา
ขณะที่มนุษย์ชาติพัวพันอยู่ในความขัดแย้งแบบเข่นฆ่าพี่น้องนั้น
พวกมนุษย์ทั้งปวงจะแสวงหาการทำลายล้างของพวกเขาเองในหายนะที่เกิดขึ้นจากท่ามกลางพวกเขา” นี่คือ
“การปฏิบัติเป็นพิเศษ”
ที่จะให้แก่พวกที่ไม่ได้มาตรฐานและที่จะไม่ได้รับความรอดในราชอาณาจักรของพระเจ้าในภายหลัง
ยิ่งพระเจ้าตรัสสิ่งต่างๆ เช่น
“พวกเจ้าจะฝ่าฟันผ่านเงื้อมมือของอำนาจแห่งความมืดไปภายใต้การนำจากแสงสว่างของเราอย่างแน่นอน
พวกเจ้าจะไม่สูญเสียความสว่างที่นำพวกเจ้าในท่ามกลางความมืดอย่างแน่นอน” มากขึ้นเท่าใด
ผู้คนก็จะยิ่งกลายเป็นตระหนักรู้ความน่าเคารพของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น
พวกเขาก็มีความเชื่อมากขึ้นที่จะแสวงหาชีวิตใหม่
พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้มนุษย์ตามที่พวกเขาหลุดออกจากพระองค์
ครั้งพระเจ้าได้ทรงเปิดโปงพวกเขาถึงระดับหนึ่งแล้ว พระองค์ก็ทรงเปลี่ยนแปลงลักษณะการดำรงของพระองค์
โดยทรงใช้พระกระแสนเสียงแห่งพระพรเพื่อให้ได้มาซึ่งผลลัพธ์ที่ดีที่สุด

การทำข้อเรียกร้องต่อมนุษยชาติในหนทางนี้ให้ผลที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น
เพราะผู้คนทั้งหมดเต็มใจที่จะพุดคุยธุรกิจกับคู่ค้าของพวกเขา—พวกเขาล้วนเป็นผู้เชี่ยวชาญในธุรกิจ—
การนี้เองคือสิ่งที่พระเจ้ากำลังหมายจะตรัสถึงในการตรัสเรื่องนี้ ดังนั้น “ซินิม” คือสิ่งใด?
ตรงนี้พระเจ้าไม่ทรงอ้างอิงถึงราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก ซึ่งถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
แต่กลับอ้างอิงถึงการชุมนุมของเหล่าทูตสวรรค์ทั้งหมดที่ได้มาจากพระเจ้าเสียมากกว่า พระวณะที่ว่า
“ตั้งมั่นและไม่หวั่นไหว” แสดงนัยว่าเหล่าทูตสวรรค์จะฝ่าทะลุกองกำลังทั้งหมดของซาตาน
จึงจัดตั้งซินิมไปทั่วทั้งจักรวาลด้วยประการนั้น ด้วยเหตุนี้
ความหมายที่แท้จริงของซินิมจึงเป็นการชุมนุมของเหล่าทูตสวรรค์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลก
และตรงนี้มันอ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะฉะนั้น
ราชอาณาจักรที่จะดำรงอยู่ในภายหลังบนแผ่นดินโลกจะถูกเรียกว่า “ซินิม” และไม่ใช่ “ราชอาณาจักร”
ไม่มีความหมายที่แท้จริงสำหรับ “ราชอาณาจักร” บนแผ่นดินโลก ในสาระสำคัญแล้ว มันคือซินิม ด้วยเหตุนี้
เฉพาะเมื่อเชื่อมโยงพวกเขาเข้ากับคำจำกัดความของซินิมเท่านั้นที่คนเราจะสามารถรู้จักความหมายที่แท้จริงของ
พระวณะที่ว่า “เจ้าจะแผ่สง่าราศีของเราไปตลอดทั่วทั้งจักรวาลอย่างแน่นอน”
การนี้สาธิตแสดงการจัดอันดับของผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกในอนาคต
ผู้คนทั้งหมดในซินิมจะได้เป็นกษัตริย์ที่ปกครองทุกกลุ่มชนบนแผ่นดินโลกหลังจากพวกเขาได้ทนทุกข์กับการดี
สอนแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกจะปฏิบัติตามปกติเพราะการบริหารจัดการผู้คนของซินิม
นี้ไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าภาพร่างคร่าวๆ ของสถานการณ์
พวกมนุษย์ทั้งหมดจะยังคงอยู่ภายในราชอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งหมายความว่าพวกเขาจะถูกทิ้งไว้ในซินิม
พวกมนุษย์บนแผ่นดินโลกจะสามารถสื่อสารกับเหล่าทูตสวรรค์ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะเชื่อมต่อกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง
ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะนับนอบและรักพระเจ้าตามอย่างเหล่าทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ ณ เวลานั้น
พระเจ้าจะทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดบนโลกอย่างเปิดเผย
และเปิดโอกาสให้พวกเขามองเห็นพระพักตร์ที่แท้จริงของพระองค์ด้วยตาเปล่าของพวกเขา
และพระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์เองต่อพวกเขาทุกเวลา

บทที่ 20

พระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ทั้งปวง และได้ทรงนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวงมาจนถึงวันนี้ ด้วยเหตุนี้
พระเจ้าจึงทรงรู้ทั้งหมดที่เกิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์ กล่าวคือ พระองค์ทรงรู้ถึงความขมขื่นในโลกของมนุษย์
ทรงเข้าใจความหวานในโลกของมนุษย์

และดังนั้นแต่ละวันพระองค์จึงทรงพรรณนาสภาพเงื่อนไขชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งปวง และยิ่งไปกว่านั้น
ทรงจัดการกับความอ่อนแอและความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ทั้งปวง

มันไม่ใช่ความพึงปรารถนาจากพระทัยของพระเจ้าที่มวลมนุษย์ทั้งปวงถูกโยนลงไปในบาดาลลิก
หรือที่มวลมนุษย์ทั้งหมดทั้งมวลได้รับการช่วยให้รอด มีหลักการหนึ่งต่อการกระทำของพระเจ้าอยู่เสมอ
กระนั้นก็ตามไม่มีผู้ใดเลยที่จะสามารถจับความเข้าใจธรรมชาติของทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำได้
เมื่อผู้คนกลายเป็นตระหนักรู้ถึงพระบารมีและพระพิโรธของพระเจ้า

พระเจ้าก็ทรงเปลี่ยนกระแสไปเป็นความปรานีและความรักทันที

แต่เมื่อผู้คนมารู้จักความปรานีและความรักของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเปลี่ยนกระแสที่อีกครั้งหนึ่ง
โดยทำให้พระวณะของพระองค์กินได้ยากกว่ากับว่าพระวณะเหล่านั้นเป็นไก่ที่มีชีวิต

ในพระวณะทั้งหมดของพระเจ้านั้น การเริ่มต้นนั้นไม่เคยเกิดซ้ำ

และพระวณะของพระองค์ไม่ว่าคำใดก็ไม่เคยถูกตรัสไปตามหลักการของถ้อยคำรัสของวันวาน

แม้กระทั่งกระแสก็ไม่ใช่ออย่างเดียวกัน และไม่มี ความเชื่อมโยงในเนื้อหา—

ซึ่งทั้งหมดนั้นทำให้ผู้คนรู้สึกงุนงงมากขึ้นไปอีก นี่คือการพิจารณาของพระเจ้า

และการเผยถึงพระอุปนิสัยของพระองค์

พระองค์ทรงใช้กระแสและลักษณะของพระคำรัสของพระองค์เพื่อสลายมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

เพื่อที่จะทำให้ชาตานสับสน โดยพรางโอกาสในการใส่พิสัยกับกิจการต่างๆ ของพระเจ้าไปจากชาตาน

ความมหัศจรรย์ของการกระทำของพระเจ้าทำให้จิตใจของผู้คนถูกทิ้งให้ชวนเซโดยพระวณะของพระเจ้า

พวกเขาแทบจะไม่สามารถหาประตูหน้าของพวกเขาเองได้ และแม้กระทั่งไม่รู้ว่ามีใครที่พวกเขาควรกินหรือพัก
ด้วยเหตุนี้จึงสัมฤทธิ์ผลใน “การข้ามการนอนและอาหารเพื่อทุ่มเทให้พระเจ้าทั้งหมด” อย่างแท้จริง

แต่แม้กระทั่ง ณ จุดนี้ พระเจ้ายังคงไม่พึงพอพระทัยกับรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบัน และทรงกริ้วกับมนุษย์อยู่เสมอ

โดยทรงบีบบังคับให้เขานำหัวใจที่แท้จริงของเขาออกมา หากไม่แล้ว

ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงแสดงความกรุณาแม้แต่เพียงเล็กน้อย ผู้คนก็จะ “เชื่อฟัง” และปล่อยปละละเลยยิ่งขึ้นทันที

นี่คือความต่ำต้อยของมนุษย์ เขาไม่สามารถได้รับการหว่านล้อมได้

แต่ต้องถูกเข็นตีหรือลากเพื่อทำให้เขาเคลื่อนไหว “ในบรรดาพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เราพิจารณา

ไม่มีใครเลยที่เคยแสวงหาเราอย่างตั้งใจและโดยตรง

พวกเขาทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเราด้วยการรับเราจากผู้อื่น โดยติดตามคนส่วนใหญ่

และพวกเขาไม่เต็มใจที่จะจ่ายราคาหรือใช้เวลาเพื่อทำให้เกิดความมั่งคั่งแก่ชีวิตของพวกเขา”

เช่นนั้นคือรูปการณ์แวดล้อมของทั้งหมดบนแผ่นดินโลก ด้วยเหตุนี้

หากปราศจากงานของบรรดาอัครทูตหรือบรรดาผู้นำ ผู้คนทั้งหมดคงจะกระจัดกระจายกันไปนานมาแล้ว

และดังนั้น ตลอดทั่วทั้งยุคต่างๆ จึงไม่เคยมีการขาดแคลนบรรดาทูตสวรรค์และบรรดาผู้เผยพระวจนะ

ในถ้อยคำรัสเหล่านี้ พระเจ้าใส่พระทัยเป็นพิเศษต่อการสรุปสภาพเงื่อนไขชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งปวง

พระวจนะดังต่อไปนี้ทั้งหมดล้วนเป็นแบบนั้น ความว่า “ชีวิตของมนุษย์ไม่มีความอบอุ่นแม้แต่น้อย

และไร้ซึ่งร่องรอยใดๆ ของมนุษยชาติหรือความสว่าง—

กระนั้นเขากลับปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงระเหิดอยู่เรื่อยมา

ผูกพันเวลาชั่วชีวิตที่สูญสิ้นคุณค่าซึ่งเขาเร่งรีบอยู่กับมัน โดยไม่ได้สัมผัสผลลัพธ์สิ่งใดเลย ในช่วงพริบตา

วันแห่งความตายก็ใกล้เข้ามา และมนุษย์ก็ตายอย่างขมขื่น”

เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงนำการดำรงชีวิตของมวลมนุษย์จนกระทั่งมาถึงวันนี้

และกระนั้นยังทรงเปิดเผยความว่างเปล่าของชีวิตในโลกมนุษย์ด้วยเช่นกัน?

และเหตุใดพระองค์จึงทรงพรรณนาชีวิตทั้งชีวิตของผู้คนทั้งหมดว่าเป็น

“การมาถึงอย่างเร่งรีบและการจากไปอย่างเร่งรีบ”? อาจกล่าวได้ว่า นี่คือแผนทั้งหมดของพระเจ้า

มันทั้งหมดถูกลิขิตโดยพระเจ้า และเมื่อเป็นเช่นนั้น

ในอีกแง่หนึ่งมันสะท้อนให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรังเกียจทั้งหมดนั้นเพียงใดเว้นแต่ชีวิตในเทวสภาพ

แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ทั้งปวงขึ้นมา

พระองค์ก็ไม่เคยทรงหรรษายินดีในการดำรงชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งปวงอย่างแท้จริง

และดังนั้นพระองค์จึงทรงเพียงยอมให้มวลมนุษย์ดำรงอยู่ภายใต้ความเสื่อมทรามของซาตาน

ภายหลังจากที่มวลมนุษย์ได้ทบทวนกระบวนการนี้แล้ว พระองค์จะทรงทำลายล้างหรือช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

และด้วยเหตุนี้มนุษย์จะสัมผัสผลลัพธ์ชีวิตบนแผ่นดินโลกที่ไม่ว่างเปล่า นี่เป็นส่วนทั้งหมดของแผนของพระเจ้า

และดังนั้น จึงมีความปรารถนาในจิตสำนึกของมนุษย์อยู่เสมอ

ซึ่งไม่เคยได้นำไปสู่การที่ผู้ใดจะยินดีตายอย่างผู้บริสุทธิ์—

แต่บรรดาผู้ซึ่งสัมผัสผลความปรารถนาที่เท่านั้นที่เป็นผู้คนของยุคสุดท้าย วันนี้

ผู้คนยังคงดำรงชีวิตท่ามกลางความว่างเปล่าอันมีอาจกินกลับมาได้และพวกเขายังรอคอยความปรารถนาที่ไม่ปร

ะจักษ์แก่เท่านั้น กล่าวคือ “เมื่อเราเปิดบังโคมหน้าของเราด้วยมือของเรา และกดคันผู้คนภายใต้พื้นดิน

พวกเขารู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องในทันที และแทบจะไม่สามารถอยู่รอดได้ พวกเขาทั้งหมดร้องเรียกเรา

หวาดกลัวว่าเราจะทำลายพวกเขา เพราะพวกเขาทั้งหมดล้วนปรารถนาที่จะได้เห็นวันที่เราได้รับเกียรติ”

เช่นนั้นคือรูปการณ์แวดล้อมของผู้คนทั้งหมดในวันนี้ พวกเขาทั้งหมดดำรงชีวิตใน “สูญญากาศ” โดยไม่มี “ออกซิเจน” ซึ่งทำให้ยากที่พวกเขาจะหายใจ

พระเจ้าทรงใช้ความปรารถนาในจิตสำนึกของมนุษย์เพื่อสนับสนุนการอยู่รอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง หากไม่แล้ว ทั้งหมดคงจะ “จากบ้านไปเพื่อกลายเป็นพระ” ผลที่ตามมาก็คือ มวลมนุษย์คงจะกลายเป็นสูญพันธุ์ และมาถึงบทวารสถาน ด้วยเหตุนี้

เป็นเพราะพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้มนุษย์นั่นเองมนุษย์จึงได้อยู่รอดกระทั่งมาถึงวันนี้ นี่คือความจริง แต่มนุษย์ไม่เคยได้ค้นพบกฎนี้ และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่รู้ว่าเหตุใดเขาจึง “ขำเกรงอยู่ลึกๆ

ว่าความตายจะมาถึงแก่เขาเป็นครั้งที่สอง” ด้วยความที่เป็นมนุษย์

จึงไม่มีผู้ใดเลยที่มีความกล้าที่จะดำรงชีวิตต่อไป กระนั้นก็ไม่มีผู้ใดเลยที่เคยมีความกล้าที่จะตาย

และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่าผู้คน “ตายอย่างขมขื่น” เช่นนั้นคือสภาพการณ์จริงท่ามกลางมนุษย์ บางที ในความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเขา

ผู้คนบางคนได้เผชิญหน้ากับความล้มเหลวและคิดถึงความตาย แต่ความคิดเหล่านี้ไม่เคยได้มาออกผล บางที บางคนมีความคิดเกี่ยวกับความตายก็เพราะความขัดแย้งต่างๆ ในครอบครัว

แต่ด้วยความกังวลที่มีต่อผู้ที่เป็นที่รักของพวกเขา

พวกเขาจึงยังคงไม่สามารถที่จะสัมผัสผลความปรารถนาของพวกเขาได้ และบางที

บางคนได้คิดถึงความตายก็เพราะเรื่องเคราะห์ร้ายในชีวิตสมรสของพวกเขา

แต่พวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะก้าวผ่านไปกับมัน ด้วยเหตุนี้

ผู้คนจึงตายด้วยความคับข้องใจหรือความเสียใจชั่ววันรันดร์ในหัวใจของพวกเขา

เช่นนั้นคือสภาวะอันหลากหลายของผู้คนทั้งหมด เมื่อมองออกไปทั่วโลกกว้างของมนุษย์

ผู้คนมาและไปในกระแสนไม่รู้จบ

และแม้พวกเขาจะรู้สึกว่าการตายน่าจะมีการขึ้นบานมากกว่าในการมีชีวิตอยู่

พวกเขาก็ยังคงปรนนิบัติแต่ปาก และไม่เคยมีใครเลยที่ได้นำทางโดยการปฏิบัติให้เป็นตัวอย่าง

โดยการตายและกลับคืนมาและบอกแก่ผู้ที่มียังมีชีวิตอยู่ถึงวิธีที่จะชื่นชมความขึ้นบานของความตาย

ผู้คนคือเหล่าผู้เคราะห์ร้ายที่น่าเหยียดหยาม กล่าวคือ พวกเขาไม่มีความละอายใจหรือการเคารพตัวเอง

และพวกเขากลับคำเสมอ ในแผนของพระองค์นั้น

พระเจ้าได้ทรงลิขิตผู้คนกลุ่มหนึ่งไว้ล่วงหน้าผู้ที่จะชื่นชมพระสัญญาของพระองค์

และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่า “วิญญาณมากมายได้ดำรงชีวิตในเนื้อหนัง

และหลายคนได้ตายไปและเกิดใหม่บนแผ่นดินโลก

กระนั้นก็ตามไม่เคยมีใครเลยในบรรดาพวกเขาที่ได้มีโอกาสชื่นชมพรทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรในวันนี้”

ทุกคนที่ชื่นชมพระพรของราชอาณาจักรในวันนี้ได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้า
ตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก

พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการให้วิญญาณเหล่านี้ดำรงชีวิตในเนื้อหนังในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
และในท้ายที่สุดพระเจ้าจะทรงรับผู้คนกลุ่มนี้ไว้ และทรงจัดการเตรียมการให้พวกเขาอยู่ในซีนิม
เพราะในเนื้อแท้แล้ววิญญาณทั้งหลายของผู้คนเหล่านี้คือบรรดาทูตสวรรค์ พระเจ้าจึงตรัสว่า
“ไม่เคยมีร่องรอยใดๆ ของเราในวิญญาณของมนุษย์จริงๆ หรือ?” ในความเป็นจริงแล้ว
เมื่อผู้คนดำรงชีวิตในเนื้อหนัง พวกเขายังคงไม่รู้เท่าทันถึงเรื่องราวทั้งหลายของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ
จากคำพูดเรียบง่ายเหล่านี้—“มนุษย์ก็มองกราดเราอย่างระวังภัย”—สามารถมองเห็นพระอารมณของพระเจ้าได้
ภายในคำพูดเรียบง่ายเหล่านี้ พระจิตใจอันซับซ้อนของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกมาให้เห็น
นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้

ในพระทัยของพระเจ้ามีความเศร้าโศกที่มาพร้อมกับพระพิโรธและการพิพากษาอยู่เสมอ
ด้วยเหตุที่ผู้คนบนแผ่นดินโลกไม่สามารถที่จะใส่ใจในความพึงปรารถนาจากพระทัยของพระเจ้าได้
เหมือนดังที่พระเจ้าตรัสว่า “มนุษย์ก็เหมือนคนเถื่อนตามภูเขา” กระนั้นพระเจ้ายังตรัสอีกด้วยว่า
“วันนั้นจะมาถึงเมื่อมนุษย์ว่ายมายังข้างเราจากกลางมหาสมุทรอันทรงพลัง
เพื่อที่เขาอาจชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดบนแผ่นดินโลกและทั้งความเสี่ยงที่จะถูกทะเลกลืนไว้ข้างหลัง”
นี่คือการสำเร็จจุลวงของพระประสงค์ของพระเจ้า
และยังสามารถพรรณนาได้อีกด้วยว่าเป็นแนวโน้มอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้
และมันเป็นสัญลักษณ์การสำเร็จจุลวงของพระราชกิจของพระเจ้า

เมื่อราชอาณาจักรเคลื่อนลงสถิตบนแผ่นดินโลกโดยทั้งหมดทั้งมวล
ผู้คนทั้งหมดจะฟื้นคืนสภาพเสมือนดังเดิมของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า
“เราชื่นชมจากบนยอดบัลลังก์ของเรา และเราดำรงชีวิตท่ามกลางมวลดารา
บรรดาทูตสวรรค์ถวายบทเพลงใหม่ๆ และการเต้นรำใหม่ๆ ให้เรา
ความบอบบางของพวกเขาเองไม่ทำให้น้ำตาไหลรินอาบใบหน้าของพวกเขาอีกต่อไป
เราไม่ได้ยินเสียงของบรรดาทูตสวรรค์ร้องไห้ต่อหน้าเราอีกต่อไป
และไม่มีผู้ใดบ่นเรื่องความยากลำบากกับเราอีกต่อไป”
นี่แสดงว่าวันที่พระเจ้าทรงรับพระสิริอันครบบริบูรณ์คือวันที่มนุษย์ชื่นชมการหยุดพักของเขา
ผู้คนไม่สละวณเร่งร้อนอันเนื่องมาจากการรบกวนของซาตานอีกต่อไป โลกหยุดก้าวไปข้างหน้า
และผู้คนดำรงชีวิตโดยการนิ่งเฉย—ด้วยเหตุที่มวลดาราเหลือคณานับในท้องนภาถูกสร้างขึ้นใหม่
และดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ มวลดารา และอื่นๆ และภูเขาและแม่น้ำทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก

ล้วนถูกทำให้เปลี่ยนแปลง และเพราะมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไปและพระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนแปลงไป
ดังนั้นทุกสรรพสิ่งก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน นี่คือจุดหมายสูงสุดของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า
และนี่คือสิ่งที่จะถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลในที่สุด

วัตถุประสงค์ของพระเจ้าในการตรัสพระวจนะทั้งหมดเหล่านี้ก็เพื่อให้มนุษย์รู้จักพระองค์เป็นหลัก
ผู้คนไม่เข้าใจประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำได้ถูกจัดวางเรียบเรียงและจัดการเตรียมการโดยพระเจ้าพระองค์เอง

และพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะปล่อยให้ผู้ใดก็ตามแทรกแซง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ทรงอนุญาตให้ผู้คนได้เห็นว่าทั้งหมดนั้นถูกจัดการเตรียมการโดยพระองค์และมนุษย์มีอาจสัมฤทธิ์ผลไ
ด้ แม้ว่ามนุษย์สามารถมองเห็นมันได้ หรือพบว่ามันยากที่จะจินตนาการ

ทั้งหมดก็ถูกควบคุมโดยพระเจ้าเพียงลำพัง

และพระเจ้าไม่ทรงปรารถนาที่จะให้มันถูกทำให้ค้างพริ้วด้วยความคิดของมนุษย์แม้แต่น้อย

แน่นอนว่าพระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดก็ตามที่มีส่วน แม้แต่แค่เล็กน้อย พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งอิจามมนุษย์
และดูเหมือนว่าพระวิญญูณของพระเจ้านั้นทรงอ่อนไหวเป็นพิเศษในด้านนี้ ด้วยเหตุนี้

ผู้ใดก็ตามที่มีเจตนาทำการแทรกแซงแม้แต่เพียงน้อยนิดจะถูกกรุมเร้าโดยเปลวเพลิงที่เผาผลาญของพระเจ้าทันที
เปลี่ยนพวกเขาเป็นเถ้าถ่านในกองไฟ

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ผู้คนแสดงพรสวรรค์ของพวกเขาไม่ว่าพวกเขาจะพึงพอใจอย่างไรก็ตาม

เพราะทั้งหมดที่มีพรสวรรค์นั้นปราศจากชีวิต พรสวรรค์ที่ถูกสมมุติขึ้นเหล่านี้เพียงรับใช้พระเจ้าเท่านั้น

และมีต้นกำเนิดจากซาตาน และด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่รังเกียจเป็นพิเศษโดยพระเจ้า

ผู้ซึ่งไม่ทรงยอมผ่อนปรนในการนี้ กระนั้นก็ตาม

มักจะเป็นผู้คนที่ปราศจากชีวิตนั่นเองที่มีแนวโน้มว่ามีส่วนในพระราชกิจของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น

การมีส่วนร่วมของพวกเขายังคงไม่ได้ถูกค้นพบ เพราะมันถูกอำพรางโดยพรสวรรค์ของพวกเขา

ตลอดทั่วทั้งยุคต่างๆ พวกที่มีพรสวรรค์ไม่เคยตั้งมั่น เพราะพวกเขาปราศจากชีวิต และด้วยเหตุนี้จึงขาดพลังใดๆ

แห่งการต้านทาน ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า “หากเราไม่พูดอย่างตรงๆ

มนุษย์จะไม่มีวันมาถึงสำนักรับรู้ของเขา และจะตกลงสู่การตีสอนของเราโดยไม่ทันรู้ตัว—

เพราะมนุษย์ไม่รู้จักรเราในเนื้อหนังของเรา” บรรดาผู้ที่มิเล็ดเนื้อทั้งหมดได้รับการทรงนำโดยพระเจ้า

ทว่าก็ยังดำรงชีวิตในพันธนาการของซาตานด้วยเช่นกัน

และดังนั้นผู้คนจึงไม่เคยมีสัมพันธภาพปกติซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นเพราะค้นหา หรือการรักใคร่บูชา

หรือการจัดการเตรียมการของสภาพแวดล้อมของพวกเขาหรือไม่ก็ตาม

สัมพันธภาพอันผิดปกตินั้นคือสิ่งที่พระเจ้าทรงรังเกียจเหนือสิ่งอื่นใด

และด้วยเหตุนี้จึงเป็นเพราะสัมพันธภาพเช่นนั้นที่พระวณะดั่งต่อไปนี้มาจากพระโอรสของพระเจ้า ความว่า
“สิ่งที่เราต้องการคือสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทั้งหลายที่เต็มไปด้วยชีวิต ไม่ใช่บรรดาซากศพที่ได้ถูกเช่อยู่ในความตาย
เป็นเพราะเราเอนกายอยู่ที่โต๊ะแห่งราชอาณาจักร

เราจะบัญชาให้ผู้คนที่ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกได้รับการตรวจสอบจากเรา” เมื่อพระเจ้าทรงอยู่เหนือทั้งจักรวาล
แต่ละวันพระองค์ทรงสังเกตทุกการกระทำของบรรดาผู้ที่มีเลือดเนื้อ

และไม่เคยทรงมองข้ามแม้สักคนเดียวในบรรดาพวกเขา เหล่านี้คือกิจการของพระเจ้า และดังนั้น

เราเร่งเร้าผู้คนทั้งหมดให้ตรวจสอบความคิด แนวคิด และการกระทำของพวกเขาเอง

เราไม่ขอให้เจ้าเป็นหมายสำคัญของความน่าละอายต่อพระเจ้า แต่เป็นการสำแดงของพระสิริของพระเจ้า

เพื่อที่ในทั้งหมดของการกระทำ คำพูด และชีวิตของเจ้านั้น เจ้าจะไม่กลายเป็นเป้าของเรื่องตลกของชาตาน

นี่คือข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อผู้คนทั้งปวง

บทที่ 21

ในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้คนเป็นเหมือนพวกสัตว์ในโลกของสัตว์ พวกเขาต่อสู้กัน สังหารกัน และมีปฏิสัมพันธ์ที่ผิดธรรมชาติต่อกัน ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขายังเป็นเหมือนพวกวางวางอูบายต่อต้านกันและกันด้วย ไม่ว่าพวกมันจะอายุเท่าใดหรือมีเพศใดก็ตาม เมื่อเป็นเช่นนั้น ทั้งหมดที่มวลมนุษย์ทั้งปวงกระทำและสำแดงยังไม่เคยทำให้พระเจ้าสมพระทัยเลย

เวลาที่พระเจ้าทรงปิดบังพระพักตร์ของพระองค์ไว้คือเวลาที่ผู้คนทั่วทั้งโลกถูกทดสอบอย่างแน่แท้ ผู้คนทั้งหมดร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด พวกเขาทั้งหมดดำรงชีวิตอยู่ภายใต้การคุกคามของมหันตภัย และไม่มีพวกเขาสักคนเดียวที่เคยหนีพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้าได้ อันที่จริงแล้ว

จุดมุ่งหมายปฐมภูมิของพระเจ้าในการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์คือเพื่อทรงพิพากษามนุษย์และกล่าวโทษเขาในสภาวะเนื้อหนังของพระองค์ ในพระทัยของพระเจ้า

เป็นเวลานานแล้วตั้งแต่ที่ได้มีการตัดสินใจว่าผู้ใดจะได้รับการช่วยให้รอดหรือถูกทำลาย โดยที่สอดคล้องกับแก่นแท้ของพวกเขา และการนี้จะค่อยๆ ถูกทำให้เป็นที่ประจักษ์ชัดในระหว่างระยะสุดท้าย

เมื่อวันเวลาล่วงเลยไป ผู้คนเปลี่ยนไปและรูปสัณฐานดั้งเดิมของพวกเขาได้รับการเปิดเผย กลายเป็นเด่นชัดว่าจะมีไก่อหรือเป็ดอยู่ในไข่เมื่อตอกไข่ออกมา

เวลาเมื่อไข่แตกคือเวลานั้นที่ความวิบัติบนแผ่นดินโลกจะมาถึงบทวสาน สามารถมองเห็นได้จากการนี้ว่า เพื่อที่จะรู้ว่าจะมี “ไก่” หรือ “เป็ด” อยู่ภายใน “ไข่” ก็ต้องถูกกะเทาะให้แตกออกก่อน

นี่คือแผนในพระทัยของพระเจ้า และแผนนี้ต้องสำเร็จลุล่วง

“มวลมนุษย์ที่อ่อนด้อยและน่าสงสาร! เหตุใดเล่ามนุษย์จึงรักเรา แต่ก็ไร้ความสามารถที่จะติดตามเจตนารมณ์แห่งวิญญาณของเราได้?” เพราะสภาวะนี้ของมนุษย์ เขาจึงต้องก้าวผ่านการถูกจัดการเพื่อทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า

และเพราะความเกลียดชังมนุษยชาติของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงประกาศหลายครั้งว่า “โอ พวกกบฏแห่งมวลมนุษย์ทั้งปวง! พวกเขาต้องถูกบดขยี้ภายใต้ฝ่าเท้าของเรา พวกเขาต้องอันตรธานหายไปท่ามกลางการตีสอนของเรา

และพวกเขาต้องถูกขับไล่จากท่ามกลางมวลมนุษย์ในวันที่กิจการที่ยิ่งใหญ่ของเราเสร็จสิ้น เพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะได้รู้จักหน้าตาอันน่าเกลียดของพวกเขา”

พระเจ้ากำลังตรัสแก่มวลมนุษย์ทั้งปวงในสภาวะเนื้อหนัง

และพระองค์กำลังตรัสกับซาตานในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งอยู่เหนือทั้งจักรวาลด้วยเช่นกัน

นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า และนี่คือสิ่งที่จะได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยแผน 6,000 ปีของพระเจ้า

ในความจริง พระเจ้าทรงเป็นปกติเป็นพิเศษ

และมีบางสิ่งที่สามารถถูกทำให้สำเร็จล่วงหน้าได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงดำเนินการกับสิ่งเหล่านั้นด้วยพระองค์เองและมองเห็นสิ่งเหล่านั้นด้วยพระเนตรของพระองค์เองเท่านั้น

มันไม่ได้เป็นไปตามที่ผู้คนจินตนาการว่าพระเจ้าทรงอยู่ ณ

ที่นั่นขณะที่ทุกสิ่งเป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนา นี่คือผลสืบเนื่องจากการรบกวนของซาตานในตัวผู้คนที่ทำให้ผู้คนไม่ชัดเจนเกี่ยวกับพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น ระหว่างยุคสุดท้าย

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อเผยความเป็นจริงของพระองค์ต่อมนุษยชาติอย่างเปิดเผย

โดยไม่ทรงซ่อนเร้นสิ่งใดเลย การพรรณนาพระอุปนิสัยของพระเจ้าบางข้อก็เป็นการพูดเกินความจริงล้วนๆ เช่น

เมื่อมีการกล่าวว่า พระเจ้าทรงสามารถทำลายโลกด้วยพระวาระเพียงคำเดียวหรือด้วยพระคำริเพียงนิดเดียว

ผลก็คือ ผู้คนส่วนใหญ่พูดอะไรในทำนองนี้ว่า ก็แล้วเหตุใดพระเจ้าจึงทรงฤทธานุภาพสูงสุด

แต่ไม่ทรงสามารถกลืนกินซาตานลงไปภายในคำเดียวได้เล่า? คำพูดเหล่านี้ไร้สาระ

และแสดงให้เห็นว่าผู้คนยังคงไม่รู้จักรับรู้พระเจ้า การที่พระเจ้าจะทำลายล้างศัตรูของพระองค์ก็ต้องมีกระบวนการ กระนั้นก็เป็นจริงที่จะกล่าวว่าพระเจ้าทรงมีชัยชนะเหนือสิ่งทั้งปวง นั่นคือ

พระเจ้าทรงทำให้ศัตรูของพระองค์พ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง

ดังเช่นเมื่อประเทศที่แข็งแกร่งทำให้ประเทศที่อ่อนแอพ่ายแพ้

ประเทศนั้นก็ต้องล้มฤทธิ์ชัยชนะด้วยตนเองทีละขั้นทีละตอน บางครั้งก็ใช้กำลังบังคับ บางครั้งก็ใช้กลยุทธ์

มีกระบวนการหนึ่ง แต่ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่า ประเทศที่อ่อนแอจะยอมแพ้โดยไม่ต่อสู้

เพราะว่าประเทศที่แข็งแกร่งมีอาวุธนิวเคลียร์รุ่นใหม่และประเทศที่อ่อนแอนั้นด้อยกว่ายิ่งนัก

นั่นก็เป็นข้อโต้แย้งที่ไร้สาระ

เป็นการยุติธรรมที่จะกล่าวว่าประเทศแข็งแกร่งจะมีชัยชนะแน่นอนและประเทศที่อ่อนแอจะพ่ายแพ้แน่นอน

แต่สามารถกล่าวได้เพียงแค่ว่าประเทศที่แข็งแกร่งมีกำลังบังคับที่ยิ่งใหญ่กว่า

เมื่อเข้าบุกประเทศที่อ่อนแอด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ตรัสอยู่เสมอว่ามนุษย์ไม่รู้จักรับรู้พระองค์ ดังนั้น

ถ้อยคำข้างต้นเป็นตัวแทนด้านหนึ่งได้หรือไม่ว่าเหตุใดมนุษย์จึงไม่รู้จักรับรู้พระเจ้า?

เหล่านี้คือมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์หรือไม่?

เหตุใดพระเจ้าทรงขอเพียงที่จะให้มนุษย์รู้จักความเป็นจริงของพระองค์เท่านั้น

และด้วยเหตุนี้จึงได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เอง? ด้วยเหตุนี้

ผู้คนส่วนใหญ่จึงนมัสการฟ้าอย่างเปี่ยมศรัทธา แต่ทว่า

“ฟ้าไม่เคยได้รับผลกระทบแม้แต่แต่น้อยนิดจากการกระทำของมนุษย์

และหากการปฏิบัติของเราต่อมนุษย์อยู่บนพื้นฐานการกระทำทุกอย่างของเขา
เช่นนั้นแล้วมวลมนุษย์ทั้งปวงคงจะใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางการติสสอนของเรา”

พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นทะเลถึงแก่นแท้ของมนุษย์ ในถ้อยคำรัสของพระเจ้า พระเจ้าดูจะทรง
“ได้รับการทรมาน” โดยมนุษย์มากจนพระองค์ไม่สนพระทัยที่จะใส่ใจต่อมนุษย์อีกต่อไป
อีกทั้งไม่ทรงมีความหวังในตัวเขาแม้แต่น้อย คงจะดูเหมือนว่า มนุษย์เกินกว่าที่ความรอดจะช่วยได้
“เราได้มองเห็นผู้คนมากมายที่มีน้ำตาไหลอาบแก้มของพวกเขา
และเราได้เห็นผู้คนมากมายมอบถวายหัวใจของพวกเขาเพื่อแลกเปลี่ยนกับความมั่งคั่งของเรา ทั้งที่มี
‘ความเคร่งศาสนา’ เช่นนั้น เราก็คงไม่เคยให้ทั้งหมดของเราแก่มนุษย์ไปเปล่าๆ

เพราะผลของการรับเราที่จับปล้นของเขา
ด้วยว่ามนุษย์ยังไม่เคยเต็มใจที่จะอุทิศตัวเองต่อหน้าเราด้วยความยินดีเลย”
เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยธรรมชาติของมนุษย์ มนุษย์ละอายใจในตัวเขาเอง ทว่านี่ก็เป็นเพียงแค่ความรู้อันผิวเผิน
และเขาไม่สามารถรู้ได้จริงๆ ถึงธรรมชาติของเขาในพระวาระของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
ผู้คนส่วนใหญ่จึงไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
พวกเขาไม่สามารถพบเจอเส้นทางสำหรับชีวิตของพวกเขาในพระวาระของพระเจ้าได้ และดังนั้นเอง
ยิ่งพวกเขาปัญญาทึบมากขึ้นเท่าใด พระเจ้าก็จะยิ่งทรงเย้ยหยันพวกเขาอย่างรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้
พวกเขาจึงเข้าสู่บทบาทของความน่าขยะแขยงโดยไม่รู้ตัว—และผลก็คือ
พวกเขาได้รู้จักตัวเองขณะที่พวกเขาถูก “คาบอ่อน” เสียบบแทง
พระวาระของพระเจ้าปรากฏเพื่อประมอให้กับความประพฤติของมนุษย์
และเพื่อส่งเสริมความประพฤติของมนุษย์—และถึงกระนั้นก็ดี
ผู้คนรู้สึกเสมอว่าพระเจ้ากำลังทรงเยาะเย้ยถากถางพวกเขา และดังนั้นเอง เมื่อพวกเขาอ่านพระวาระของพระเจ้า
กล้ำเนื้อบ่นหน้าของพวกเขาก็กระตุกเป็นครั้งคราว รวากับว่าพวกเขากำลังมีอาการสั่นอย่างรุนแรง
นี่คือความไม่บริสุทธิ์ของมโนธรรมของพวกเขา
และเป็นเพราะการนี้เองกล้ำเนื้อของพวกเขาก็กระตุกอย่างไม่สมัครใจ
ความเจ็บปวดของพวกเขาก็เป็นประเภทที่ว่าพวกเขาอยากหัวเราะ แต่ก็หัวเราะไม่ออก—
อีกทั้งพวกเขาก็อยากร้องไห้ แต่ก็ร้องไห้ไม่ออก
กิริยาท่าทางที่น่าหัวเราะของผู้คนถูกนำไปเล่นบนเครื่องบันทึกวิดีโอเทปที่ควบคุมแบบระยะไกล
กระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถกดปุ่มปิดได้ จึงได้แต่สู้ทนเท่านั้น แม้ว่า “การมุงนึ่งที่พระวาระของพระเจ้า”
จะได้รับการประกาศในช่วงระหว่างการประชุมผู้ร่วมงานทั้งหมด
แต่ใครกันเล่าไม่รู้จักรัศมีของลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง? เมื่อเผชิญหน้ากัน

พวกเขาเชื่อฟังคุณลูกแกะ แต่พอกลับหลังพวกเขาก็กลับคุ้ยหาหมาป่า
ซึ่งสามารถเห็นได้ในพระวณะของพระเจ้าที่กล่าวว่า
“ผู้คนมากมายรักเราอย่างจริงแท้เมื่อเราจัดเตรียมวณะให้
ถึงกระนั้นก็ยังไม่วะนุถนอมวณะของเราในจิตวิญญาณของพวกเขา
แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับใช้วณะของเราเหมือนสมบัติสาธารณะอย่างไม่ตั้งใจและโยนวณะของเรากลับไปยัง
ที่เดิมเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาารู้สึกอยากจะทำ” เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงเปิดโปงมนุษย์อยู่เสมอ?
นี่แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติเดิมของมนุษย์หนักแน่นและไม่หวั่นไหว ดังเช่นภูเขาไต
ที่ยืนสูงตระหง่านในหัวใจของผู้คนหลายร้อยล้านคน แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อหยกย้ายภูเขาภูคนั้น
นี่คือแผนของพระเจ้า ในถ้อยคำรัสของพระองค์
ไม่มีแม้ชั่วขณะเดียวที่พระเจ้าไม่ทรงกำหนดข้อพึงประสงค์ให้กับมนุษย์ เดือนมนุษย์
หรือชี้ให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งถูกเปิดเผยในชีวิตของเขา: “เมื่อมนุษย์อยู่ห่างจากเรา และเมื่อเขาทดสอบเรา
เราซ่อนเร้นตัวเราเองจากเขาในท่ามกลางหมู่เมฆ ผลก็คือ เขาไร้ความสามารถที่จะพบเจอเรื่องราวของเรา
และดำรงชีวิตไปตามเงื้อมมือของคนชั่วร้ายเท่านั้น โดยทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมันขอ” ในความเป็นจริง
ผู้คนแทบจะไม่มีโอกาสใช้ชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เพราะพวกเขามีความพึงปรารถนาที่จะแสวงหาน้อยเกินไป ผลก็คือ แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่รักพระเจ้า
แต่พวกเขาก็ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้มือของคนชั่ว และทั้งหมดที่พวกเขาทำก็ถูกกำกับโดยคนชั่ว
หากผู้คนได้ใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้าอย่างแท้จริง แสงหาพระเจ้าทุกชั่วขณะของทุกๆ วัน
ก็คงจะไม่มีคำถามที่พระเจ้าต้องตรัสเช่นนี้ ใช่หรือไม่? เมื่อผู้คนพัวพันกับความไว้วางใจ
ก็เท่ากับว่าพวกเขาพัวพันพระเจ้าไว้กับหนังสือโดยทันที
และดังนั้นพวกเขาจึงสนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องธุรกิจของพวกเขาเอง
ซึ่งหลังจากนั้นแล้วพระเจ้าทรงปลานาการไปจากหัวใจของพวกเขา
แต่กระนั้นเมื่อพวกเขาหยิบหนังสือขึ้นมาอีก
ก็เกิดความคิดกับพวกเขาทันทีว่าพวกเขาได้เก็บพระเจ้าไว้ในใจของพวกเขาแล้ว เช่นนั้นคือชีวิตของมนุษย์
“ที่ปราศจากความทรงจำ” ยิ่งพระเจ้าตรัสมากขึ้นเท่าใด พระวณะของพระองค์ก็ยิ่งสูงส่งขึ้นเท่านั้น
เมื่อพระวณะเหล่านั้นขึ้นไปถึงจุดสูงสุด พระราชกิจทั้งหมดได้สรุปปิดตัว และผลก็คือ
พระเจ้าทรงหยุดยั้งถ้อยคำรัสของพระองค์
หลักการซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจคือการสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์เมื่อมันได้มาถึงจุดสุ
ดยอดของมัน พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจต่อไปทันทีที่มันได้ไปถึงจุดสุดยอดของมันแล้ว
แต่จะทรงหยุดอย่างฉับพลันทันที พระองค์ไม่เคยทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ไม่จำเป็น

บทที่ 22 และ 23

วันนี้ ทุกคนเต็มใจที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า แต่กระนั้นก็ไม่มีความรู้เหตุผลว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถดำเนินการในสิ่งที่พวกเขาเต็มใจที่จะทำได้ เหตุใดหัวใจของพวกเขาจึงมักจะทรยศพวกเขาเสมอและพวกเขาไม่สามารถสัมผัสสิ่งที่พวกเขาต้องการ ผลก็คือ พวกเขาถูกรุมเร้ายิ่งขึ้น โดยความท้อแท้สิ้นหวังที่บดขยี้อีกครั้ง ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังเกรงกลัวด้วยเช่นกัน เมื่อรู้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงอารมณ์ที่ขัดแย้งกันเหล่านี้ได้ พวกเขาก็สามารถทำได้เพียงคอดกในความโสโครกและถามตัวพวกเขาเองอย่างไม่หยุดหย่อนว่า “เป็นไปได้หรือไม่ที่พระเจ้าไม่ได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่ฉัน? เป็นไปได้หรือไม่ที่พระเจ้าได้ทรงละทิ้งฉันไปอย่างลับๆ แล้ว? บางทีคนอื่นทุกคนอาจจะสบายดี และพระเจ้าได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาทั้งหมดยกเว้นฉัน เหตุใดฉันจึงรู้สึกถูกรบกวนอยู่เสมอเมื่อฉันอ่านพระวจนะของพระเจ้า— เหตุใดฉันจึงไม่เคยสามารถจับความเข้าใจสิ่งใดได้เลย?” ถึงแม้ว่าความคิดเช่นนั้นอยู่ในจิตใจของผู้คน แต่ไม่มีผู้ใดกล้าที่จะแสดงความคิดเหล่านั้นออกมา พวกเขาแค่ดำเนินการต่อสู้ดิ้นรนอยู่ภายในต่อไป แท้ที่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเจ้าที่ทรงสามารถเข้าใจพระวจนะของพระองค์หรือจับความเข้าใจน้ำพระทัยที่แท้จริงของพระองค์ได้ ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ทรงขอให้ผู้คนจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์อยู่เสมอ— การนี้ไม่เหมือนกับการพยายามที่จะบังคับให้เปิดเกาะบนคอนหรือหอกหรือ? พระเจ้าไม่ทรงรู้เท่าทันความล้มเหลวของมนุษย์กระนั้นหรือ? นี่คือหัวใจหวัดต่อในพระราชกิจของพระเจ้า ซึ่งผู้คนล้มเหลวที่จะเข้าใจ และด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า “มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความสว่าง กระนั้นเขาก็ไม่ตระหนักถึงความล้ำค่าของความสว่าง เขาไม่รู้เท่าทันถึงเนื้อแท้ของความสว่าง และแหล่งกำเนิดของความสว่าง และยังไปกว่านั้น เขาไม่รู้เท่าทันว่าความสว่างนั้นเป็นของผู้ใด” ตามสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าบอกแก่นมนุษย์และสิ่งที่พระวจนะเหล่านั้นขอจากเขา ไม่มีผู้ใดจะรอดชีวิต เพราะไม่มีสิ่งใดในเนื้อหนังของมนุษย์ที่ยอมรับพระวจนะของพระเจ้า ดังนั้น การมีความสามารถที่จะเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า ทะนุถนอมและโยยหาพระวจนะของพระเจ้า และนำพระวจนะของพระเจ้าเหล่านั้นที่ชี้ถึงสถานะของมนุษย์มาประยุกต์ใช้กับสภาพเงื่อนไขของพวกเขาเอง และด้วยเหตุนี้จึงมารู้จักตัวพวกเขาเอง—นี่คือมาตรฐานที่สูงที่สุด เมื่อราชอาณาจักรเป็นจริงขึ้นในที่สุด มนุษย์ผู้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหนังก็ยังคงไม่สามารถจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ และจะยังคงพึงประสงค์การทรงนำเป็นการส่วนพระองค์ของพระองค์— แต่ทว่าผู้คนจะปราศจากการแทรกแซงของชาดานเป็นธรรมดา และจะครอบครองชีวิตปกติของมนุษย์

นี่คือวัตถุประสงค์ของพระเจ้าในการทำให้ชาตานพ่ายแพ้

ซึ่งโดยหลักแล้วพระองค์ทรงกระทำเพื่อที่จะฟื้นฟูแก่นแท้ดั้งเดิมของมนุษย์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมา
ในพระหทัยของพระเจ้านั้น “เนื้อหนัง” อ้างถึงสิ่งต่อไปนี้ นั่นคือ ความไม่สามารถที่จะรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า
ความไม่สามารถที่จะมองเห็นธุรการงานทั้งหลายแห่งอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ และยังไปกว่านั้น
คือความสามารถที่จะถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามแต่ทว่ายังได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ด้วยเช่นกัน
นี่คือแก่นแท้ของเนื้อหนังที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น โดยธรรมชาติแล้ว

มันยังหมายถึงการที่จะหลีกเลี่ยงความอลหม่านในชีวิตของมวลมนุษย์ที่จะทำให้เกิดขึ้นโดยการขาดระเบียบ
ยิ่งพระเจ้าตรัสมากขึ้นเท่าใด และยิ่งพระองค์ตรัสอย่างหลักแหลมมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยิ่งเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น
ผู้คนเปลี่ยนไปโดยไม่รู้ตัว และใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างโดยไม่รู้ตัว และด้วยเหตุนี้ “เพราะความสว่าง

พวกเขาจึงกำลังเติบโต และได้ออกจากความมืด” นี่คือการที่สวงามของราชอาณาจักร และ

“การใช้ชีวิตอยู่ในความสว่าง การออกจากความตาย” ที่มักมีการพูดถึงอยู่บ่อยๆ

เมื่อซิมิได้เป็นจริงขึ้นบนแผ่นดินโลก—เมื่อราชอาณาจักรนั้นได้เป็นจริงขึ้น—

จะไม่มีสงครามบนแผ่นดินโลกอีก จะไม่มีวันมีการกัณดารอาหาร ภัยพิบัติ และแผ่นดินไหวอีก

ผู้คนจะหยุดผลิตอาวุธ ทุกคนจะใช้ชีวิตอยู่ในสันติสุขและเสถียรภาพ และจะมีการซื้อขายตามปกติระหว่างผู้คน
และการซื้อขายตามปกติระหว่างประเทศ แต่ปัจจุบันยังไม่มีเปรียบเทียบใดกับการนี้

ทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์อยู่ความอลหม่าน และการโค่นอำนาจค่อยๆ เริ่มเกิดขึ้นในแต่ละประเทศ

ภายหลังจากมีถ้อยคำรัสของพระเจ้า ผู้คนก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และทุกประเทศกำลังแตกแยกออกเป็นส่วนๆ

จากภายในอย่างช้าๆ รากฐานที่มั่นคงแห่งบาบิโลนเริ่มสั่นสะเทือน เหมือนปราสาทบนพื้นทราย

และขณะที่น้ำพระทัยของพระเจ้าแปรผัน ความเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ก็เกิดขึ้นในโลกโดยไม่มีผู้ใดสังเกต

และหมายถึงสำคัญทุกรูปแบบปรากฏขึ้นทุกเวลา โดยแสดงให้เห็นว่ายุคสุดท้ายของโลกได้มาถึงแล้ว!

นี่คือแผนของพระเจ้า เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ

และแต่ละประเทศจะแตกแยกออกเป็นชิ้นๆ อย่างแน่นอน โสโดมเก่าจะถูกทำลายล้างเป็นครั้งที่สอง

และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่า “โลกกำลังล่มจม! บาบิโลนกำลังเป็นอัมพาต!”

ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสามารถเข้าใจการนี้ได้โดยครบบริบูรณ์ ในที่สุดแล้ว

มีจิตจำกัดต่อการตระหนักรู้ของผู้คน ตัวอย่างเช่น

รัฐมนตรีกระทรวงกิจการภายในทั้งหลายอาจจะรู้ว่ารูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันไม่มั่นคงและวุ่นวาย

แต่พวกเขาไม่สามารถกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นได้ พวกเขาทำได้เพียงเล่นไปตามกระแส

โดยหวังอยู่ในหัวใจถึงวันที่พวกเขาสามารถเงยหน้าขึ้นสูงได้

ถึงวันที่จะมาถึงเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นในทิศตะวันออกอีกครั้ง ฉายแสงไปทั่วแผ่นดิน

และย้อนกลับสถานะแห่งธุระการงานที่น่าเวทนา อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ค่อยรู้ว่าเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นครั้งที่สอง การขึ้นของมันไม่ได้หมายถึงการฟื้นคืนกฎระเบียบเก่าๆ—มันคือการฟื้นตัว การเปลี่ยนแปลงที่ทั่วถึง เช่นนั้นคือแผนของพระเจ้าสำหรับทั้งจักรวาล พระองค์จะทรงนำมาซึ่งโลกใหม่ แต่เหนือสิ่งใดทั้งหมด พระองค์จะทรงสร้างมนุษย์ขึ้นใหม่ก่อน วันนี้

สิ่งสำคัญมากที่สุดคือการนำพามวลมนุษย์ไปสู่พระวาระของพระเจ้า

ไม่ใช่แค่เปิดโอกาสให้พวกเขาได้ชื่นชมกับพระพรแห่งสถานะ ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าตรัสว่า “ในราชอาณาจักร เราเป็นกษัตริย์—แต่แทนที่จะปฏิบัติกับเราในฐานะกษัตริย์ของเขา มนุษย์ปฏิบัติกับเราในฐานะ

‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้เคลื่อนลงมาจากสวรรค์’ ผลก็คือ

เขาวิไลหาให้เรามาให้ทานแก่เขาและไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับเรา”

เช่นนั้นคือสภาพเงื่อนไขที่แท้จริงของผู้คนทั้งปวง วันนี้

สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดคือการขจัดความโลภอันไม่รู้จักพอของมนุษย์โดยสิ้นเชิง

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้คนได้รู้จักพระเจ้าโดยไม่ขอสิ่งใด เช่นนั้นแล้ว

ไม่ต้องแปลกใจเลยที่พระเจ้าตรัสว่า “หลายคนเหลือเกินได้อวดอ้อนต่อหน้าเราเหมือนขอทาน

หลายคนเหลือเกินได้เปิด ‘กระสอบ’ ของพวกเขาแก่เรา

และได้เฝ้าวนให้เราให้อาหารแก่พวกเขาเพื่อที่จะอยู่รอด”

สถานะเช่นสถานะเหล่านี้บ่งบอกถึงความโลภของผู้คน และสถานะเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้คนไม่รักพระเจ้า

แต่ทำการเรียกร้องต่อพระองค์ หรือพยายามที่จะได้รับสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาวิไลหา

ผู้คนมีธรรมชาติของหมาป่าที่หิวโหย พวกเขาไล่ล่าเจ้าเล่ห์และโลก

และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงทำข้อพิงประสงค์ต่อพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า

โดยบังคับให้พวกเขาส่งมอบหัวใจที่มีความโลภของพวกเขาและรักพระเจ้าด้วยหัวใจที่มีความจริงใจ

ในความเป็นจริงแล้วจนถึงปัจจุบันนี้ ผู้คนยังไม่ได้มอบหัวใจทั้งหมดของพวกเขาให้แก่พระเจ้า

พวกเขาเหยียบเรือสองแคม โดยบางครั้งก็พึ่งพาตัวพวกเขาเอง บางครั้งก็พึ่งพาพระเจ้า

โดยไม่ได้อาศัยพระองค์โดยครบบริบูรณ์ เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าได้มาถึงจุดเฉพาะใดๆ แล้ว

ผู้คนทั้งปวงจะใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความรักและความเชื่อที่แท้จริง

และน้ำพระทัยของพระเจ้าจะได้รับการตอบสนอง ด้วยเหตุนี้ ข้อพิงประสงค์ของพระเจ้าจึงไม่สูงเลย

บรรดาทูตสวรรค์ขับเคลื่อนท่ามกลางบรรดาบุตรและประชากรของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ

โดยรีบเร่งระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก

และลงมายังโลกมนุษย์หลังจากที่ได้กลับไปยังอาณาจักรฝ่ายวิญญาณในแต่ละวัน นี่คือน้ำที่ของพวกเขา

และด้วยเหตุนี้ แต่ละวัน บรรดาบุตรและประชากรของพระเจ้าจึงได้รับการเลี้ยงดู และชีวิตของพวกเขาก็ค่อยๆ

เปลี่ยนแปลง ในวันที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนรูปสัณฐานของพระองค์นั้น
งานของบรรดาทูตสวรรค์บนแผ่นดินโลกก็จะสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ
และพวกเขาจะกลับไปยังอาณาจักรแห่งสวรรค์ วันนี้
บรรดาบุตรและประชากรของพระเจ้าทั้งหมดอยู่ในสภาพเงื่อนไขเดียวกัน ขณะที่ทุกวินาทีผ่านไป
ผู้คนทั้งปวงกำลังเปลี่ยนแปลง และบรรดาบุตรและประชากรของพระเจื่อก็ค่อยๆ เติบโตเป็นผู้ใหญ่
ในการเปรียบเทียบกับกันนั้น เหล่ากบฏทั้งปวงก็กำลังเปลี่ยนแปลงต่อหน้าพญานาคใหญ่สีแดงด้วยเช่นกัน กล่าวคือ
ผู้คนไม่จงรักภักดีต่อพญานาคใหญ่สีแดงอีกต่อไป
และเหล่าปีศาจก็ไม่ติดตามการจัดการเตรียมการของมันอีกต่อไป ในทางกลับกัน
“พวกมันกระทำตามที่พวกมันเห็นว่าเหมาะสม และแต่ละสิ่งก็ไปตามทางของมันเอง” ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระเจ้าตรัสว่า
“ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกจะไม่สามารถพินาศไปได้ได้อย่างไร?
ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกจะไม่สามารถล่มจมไปได้ได้อย่างไร?”
ฟ้าสวรรค์จึงกดต่ำลงมาในทันทีทันใด...มันเป็นราวกับว่าความรู้สึกแบบกลางไม่ดีกำลังเป็นลางบอกเหตุถึงบทอา
สานของมวลมนุษย หมายความว่าสิ่งที่เป็นลางไม่ดีที่ได้มีการเผยพระวจนะไว้ ณ
ที่นี้คือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอย่างแม่นยำในประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
และไม่มีผู้ใดบนแผ่นดินโลกจะสามารถหลีกเลี่ยงนี้ได้ เช่นนั้นคือการเผยพระวจนะในพระวจนะของพระเจ้า วันนี้
ผู้คนทั้งปวงมีความสังหรณ์ใจว่าเวลานั้นสั้นแล้ว
และดูเหมือนพวกเขาจะรู้สึกว่าการวิบัติกำลังจะตกมาถึงพวกเขา—แต่ทว่าพวกเขาไม่มีวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยง
และด้วยเหตุนี้พวกเขาทั้งหมดจึงไม่มีความหวัง พระเจ้าตรัสว่า “ขณะที่เราประทับประดา ‘ห้องพักชั้นใน’
แห่งราชอาณาจักรของเราวันแล้ววันเล่า ไม่มีผู้ใดเคยบุกเข้ามาใน ‘ห้องทำงาน’
ของเราอย่างกะทันหันเพื่อทำให้งานของเราหยุดชะงัก” แท้จริงแล้ว
ความหมายของพระวจนะของพระเจ้าไม่ใช่แค่จะพูดว่าผู้คนอาจรู้จักพระเจ้าในพระวจนะของพระองค์
เหนือสิ่งใดทั้งหมด พระวจนะเหล่านั้นบ่งบอกว่าแต่ละวัน
พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการทุกลักษณะของการพัฒนาทั่วทั้งจักรวาลเพื่อรับใช้พระราชกิจส่วนถัดไปของพระอ
องค์ เหตุผลที่พระองค์ตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดเคยบุกเข้ามาใน ‘ห้องทำงาน’
ของเราอย่างกะทันหันเพื่อทำให้งานของเราหยุดชะงัก” ก็คือว่า พระเจ้าทรงพระราชกิจในเทวสภาพ
และผู้คนไม่สามารถมีส่วนร่วมในพระราชกิจของพระองค์ แม้ว่าพวกเขาอาจฟังปราชญ์ที่จะมีก็ตาม
เราขอถามเจ้าว่า เจ้าจะสามารถจัดการเตรียมการทุกการพัฒนาในทั่วทั้งจักรวาลได้หรือไม่?
เจ้าจะสามารถทำให้ผู้คนบนแผ่นดินโลกเยาะเย้ยทำทนายบรรพบุรุษของพวกเขาได้หรือไม่?
เจ้าสามารถหลอกใช้ผู้คนทั่วทั้งจักรวาลเพื่อรับใช้น้ำพระทัยของพระเจ้าได้หรือไม่?

เจ้าสามารถทำให้ชาตานก่อความไม่สงบได้หรือไม่?

เจ้าสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกว่าโลกนี้ช่างโคตรเลวร้ายว่างและว่างเปล่าได้หรือไม่?

ผู้คนไม่มีความสามารถในสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น ในอดีต เมื่อ “ทักษะ” ของชาตานยังไม่ถูกนำมาใช้อย่างเต็มที่ มันจะแทรกแซงในพระราชกิจแต่ละช่วงระยะของพระเจ้าอยู่เสมอ ในช่วงระยะนี้ ชาตานได้หมดสิ้นเล่ห์เหลี่ยมแล้ว

และพระเจ้าจึงทรงเปิดโอกาสให้ชาตานได้แสดงให้เห็นถึงตัวตนที่แท้จริงของมัน จนผู้คนทั้งปวงอาจจะรู้จักมัน นี่คือความจริงของพระวณะที่ว่า “ไม่มีผู้ใดเคยขัดจังหวะงานของเรา”

แต่ละวัน ผู้คนจากคริสตจักรทั้งหลายอ่านพระวณะของพระเจ้า และแต่ละวัน

พวกเขาก้าวผ่านงานแห่งการชำแหละบน “โต๊ะผ่าตัด” ตัวอย่างเช่น “การสูญเสียสถานะของพวกเขา”

“การถูกไล่ออก” “ความกลัวของพวกเขาบรรเทาลงและความสงบของจิตใจฟื้นคืนมาอีกครั้ง” “การทอดทิ้ง”

และ “โดยไร้ซึ่ง ‘ความรู้สึก’”—คำพูดที่เย้ยหยันเช่นนั้น “ทรมาน” ผู้คน

และทำให้พวกเขาเป็นใบ้ด้วยความละเอียด เป็นราวกับว่าไม่มีส่วนใดจากร่างกายทั้งร่างของพวกเขา—

ตั้งแต่หัวจรดเท้า จากข้างในออกมาข้างนอก—ที่ตรงตามการทรงเห็นชอบของพระเจ้า

เหตุใดพระเจ้าจึงดีต่อชีวิตของผู้คนด้วยพระวณะของพระองค์เช่นนั้น?

พระเจ้าทรงตั้งใจที่จะทำให้สิ่งทั้งหลายลำบากยากเย็นสำหรับผู้คนหรือ?

เป็นราวกับว่าใบหน้าของผู้คนทั้งปวงถูกละเลยไปด้วยโคลนที่ไม่สามารถชำระล้างออกได้ แต่ละวัน

พวกเขาก็มีหน้าอริบายเกี่ยวกับบาปของพวกเขา เหมือนกับจิตกรลงโลก

ผู้คนถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามจนพวกเขาไม่ตระหนักถึงสถานะที่แท้จริงของพวกเขาเองอย่างเต็มที่

แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว พิชของชาตานอยู่ในทุกส่วนของร่างกายของพวกเขา แม้กระทั่งไขกระดูกของพวกเขา

ผลก็คือ ยิ่งการวิวัฒนาการของพระเจ้าล้ำลึกมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยิ่งกลายเป็นยาแรงแมกยิ่งขึ้นเท่านั้น และด้วยเหตุนี้

ผู้คนทั้งปวงจึงถูกทำให้รู้จักชาตานและมองเห็นชาตานในตัวตนมนุษย์

เพราะพวกเขาไม่สามารถมองเห็นชาตานด้วยตาเปล่าได้ และในเมื่อทั้งหมดได้เข้าไปสู่ความเป็นจริงแล้ว

พระเจ้าทรงเปิดโปงธรรมชาติของมนุษย์—กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ทรงเปิดโปงรูปลักษณ์ของชาตาน—

และด้วยเหตุนี้จึงทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นชาตานตัวจริงที่สามารถจับต้องได้

ซึ่งล้วนทำให้พวกเขาได้รู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติได้ดียิ่งขึ้น

พระเจ้าทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รู้จักพระองค์ในเนื้อหนัง และพระองค์ทรงให้รูปทรงแก่ชาตาน

โดยเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รู้จักชาตานตัวจริงที่สามารถจับต้องได้ในเนื้อหนังของผู้คนทั้งปวง

สถานะทั้งหลายที่ได้มีการพูดถึงล้วนเป็นการแสดงออกถึงความประพาศของชาตาน และดังนั้น

อาจจะกล่าวได้ว่า ทุกคนที่มีเนื้อหนังล้วนเป็นรูปจำแลงของรูปลักษณ์ของชาตาน

พระเจ้านั้นทรงเข้ากันไม่ได้กับศัตรูของพระองค์—พระเจ้าและศัตรูของพระองค์นั้นเป็นปรปักษ์ต่อกัน และเป็นสองกำลังบังคับที่แตกต่างกัน เพราะฉะนั้น ปีศาจจึงเป็นปีศาจตลอดกาล

และพระเจ้ายิ่งทรงเป็นพระเจ้าตลอดกาล ทั้งสองนั้นเข้ากันไม่ได้เหมือนน้ำกับไฟ

แยกจากกันเสมอเหมือนสวรรค์กับแผ่นดินโลก เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นนั้น

ผู้คนจำพวกหนึ่งมีจิตวิญญาณของทูตสวรรค์ ในขณะที่อีกประเภทหนึ่งไม่มีจิตวิญญาณ

และด้วยเหตุนี้ประเภทหลังจึงถูกจิตวิญญาณของปีศาจครอบครอง และดังนั้นพวกเขาจึงถูกเรียกว่าปีศาจ

ในท้ายที่สุดแล้ว ทูตสวรรค์ก็คือทูตสวรรค์ ปีศาจก็คือปีศาจ—และพระเจ้ายิ่งทรงเป็นพระเจ้า

นี่คือสิ่งที่มีความหมายของแต่ละจำพวกตามประเภทของตน และดังนั้น

เมื่อบรรดาทูตสวรรค์ครองอำนาจปกครองบนแผ่นดินโลกและชื่นชมกับพระพร

พระเจ้ายิ่งทรงกลับไปยังสถานที่อาศัยของพระองค์ และส่วนที่เหลือ—เหล่าศัตรูของพระเจ้านั้น—

ก็กลายเป็นเงาอันแท้ที่จริงแล้ว ดูเหมือนว่าจากภายนอกนั้นผู้คนทั้งปวงรักพระเจ้า

แต่รากเหง้าอยู่ในแก่นแท้ของพวกเขา—

บรรดาผู้ที่มิชอบมาติกาของทูตสวรรค์จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากพระหัตถ์ของพระเจ้าและล้มลงไปสู่บาบิโลนได้อย่างไร?

และพวกที่มีธรรมชาติของปีศาจจะเคยสามารถรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้อย่างไร?

แก่นแท้ของผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่แก่นแท้แห่งความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า ดังนั้น

พวกเขาจะเคยสามารถมีโอกาสได้เข้าสู่ราชอาณาจักรได้อย่างไร?

ทั้งหมดนั้นได้ถูกจัดการเตรียมการไว้แล้วโดยพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างโลกนี้ ดังเช่นที่พระเจ้าตรัสว่า

“เราพูดหน้าไปท่ามกลางลมและฝน และได้ใช้เวลาปีแล้วปีเล่าท่ามกลางมนุษย์ และได้มาทันเวลากับยุคปัจจุบัน

เหล่านี้ไม่ใช่ขั้นตอนแห่งแผนการบริหารจัดการของเรอย่างแน่ชัดหรือ?”

ผู้ใดเล่าเคยได้เพิ่มเติมแผนของเรา? ผู้ใดเล่าสามารถแยกตัวออกจากขั้นตอนทั้งหลายแห่งแผนของเราได้?”

เมื่อได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าต้องทรงได้รับประสบการณ์กับชีวิตของมนุษย์—

นี่ไม่ใช่ด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติหรือ?

พระเจ้าไม่ทรงซ่อนเร้นสิ่งใดจากมนุษย์เนื่องจากความอ่อนแอของมนุษย์ในทางกลับกัน

พระองค์ทรงเผยความจริงต่อมนุษย์ ดังเช่นที่พระเจ้าตรัสว่า “เราได้ใช้เวลาปีแล้วปีเล่าท่ามกลางมนุษย์”

แน่นอนว่าเป็นเพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั่นเองที่พระองค์ได้ทรงผ่านปีแล้วปีเล่ามาบน

แผ่นดินโลก ตามนั้น มีเพียงหลังจากการก้าวผ่านกระบวนการทุกลักษณะแล้วเท่านั้น

พระองค์จึงทรงสามารถได้รับการพิจารณาว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

และมีเพียงหลังจากนั้นเท่านั้นพระองค์จึงทรงสามารถทรงพระราชกิจในเทวสภาพภายในเนื้อหนังได้

เช่นนั้นแล้ว หลังจากได้ทรงเปิดเผยความล้ำลึกทั้งหมดแล้ว

พระองค์จะทรงเป็นอิสระที่จะเปลี่ยนรูปสัณฐานของพระองค์

นี่คืออีกแง่มุมหนึ่งของคำอธิบายถึงความไม่เหนือธรรมชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบังชี้ไว้โดยตรง

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องผ่านการรวบรวมพระวจนะของพระเจ้าแต่ละคำ โดยไม่เป็นแบบฉาบฉวย—

นี่คือพระบัญชาของพระเจ้า!

บทที่ 24 และ 25

เมื่อไม่มีการอ่านอย่างตั้งใจ มันก็ผ่านไปไม่ได้ที่จะตรวจพบสิ่งใดในถ้อยคำรัสของสองวันนี้ อันที่จริง ถ้อยคำรัสเหล่านั้นควรได้ตรัสในวันเดียว ถึงกระนั้น พระเจ้าก็ได้ทรงแบ่งถ้อยคำรัสเหล่านี้ให้คาบทั้งสองวัน กล่าวคือ ถ้อยคำรัสของสองวันนี้ก่อให้เกิดเป็นความครบถ้วนหนึ่งเดียว

แต่เพื่อให้มันง่ายขึ้นสำหรับผู้คนที่จะยอมรับถ้อยคำรัสเหล่านั้น พระเจ้าจึงได้ทรงแบ่งถ้อยคำรัสเหล่านั้นให้คาบทั้งสองวันเพื่อให้โอกาสผู้คนได้หายใจ เช่นนั้นคือการทรงคำนึงถึงมนุษย์ของพระเจ้า ในพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้านั้น ผู้คนทั้งหมดปฏิบัติการทำงานของพวกเขและหน้าที่ของพวกเขาในที่ของพวกเขาเอง ไม่ใช่เพียงแค่ผู้คนที่มีวิญญาณของทูตสวรรค์เท่านั้นที่ร่วมมือ พวกที่มีวิญญาณของมารก็ “ร่วมมือ” ด้วย พวกวิญญาณของซาตานทั้งหมดก็ทำเช่นเดียวกัน

ในถ้อยคำรัสของพระเจ้าจะมองเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ พระวจนะที่ว่า “การติสอนของเราเกิดขึ้นแก่ผู้คนทั้งหมด กระนั้นการติสอนของเรายังคงห่างไกลจากผู้คนทั้งหมดเช่นกัน ทั้งชีวิตของทุกคนเต็มไปด้วยความรักและความเกลียดชังต่อเรา” แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้การติสอนเพื่อยุ้เชิญผู้คนทั้งหมด ทำให้พวกเขาได้รับความรู้เรื่องพระองค์ เพราะการทำให้เสื่อมทรามของซาตานและความเปราะบางของเหล่าทูตสวรรค์

พระเจ้าจึงทรงใช้เพียงแค่พระวจนะ และไม่ทรงใช้ประกาศกฤษฎีกาบริหาร เพื่อติสอนผู้คน ตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนถึงวันนี้

นี่ได้เป็นหลักธรรมแห่งพระราชกิจของพระเจ้าที่เกี่ยวกับเหล่าทูตสวรรค์และผู้คนทั้งหมด เพราะเหล่าทูตสวรรค์เป็นของพระเจ้า

สักวันหนึ่งพวกเขาก็จะกลายเป็นผู้คนแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้าอย่างแน่นอน และจะได้รับการดูแลและอารักขาโดยพระเจ้า ในขณะเดียวกัน คนอื่นๆ ทั้งหมดจะถูกจำแนกไปตามประเภท วิญญาณชั่วที่หลากหลายทั้งหมดของซาตานจะถูกติสอน และพวกที่ไม่มีวิญญาณทั้งหมดจะถูกปกครองโดยบรรดาบุตรและผู้คนของพระเจ้า เช่นนั้นคือแผนของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ตรัสไว้ครั้งหนึ่งว่า “การมาถึงของวันของเราเป็นช่วงขณะแห่งความตายของมนุษย์จริงๆ หรือ? เราสามารถทำลายมนุษย์ในเวลาที่เราอาณาจักรของเราได้รับการก่อเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาจริงๆ หรือ?” แม้ว่าเหล่านี้คือคำถามที่เรียบง่ายสองข้อ

แต่คำถามทั้งสองข้อคือการจัดการเตรียมการของพระเจ้าสำหรับบั้นปลายของมวลมนุษย์ทั้งปวง เมื่อพระเจ้าเสด็จมาถึง นั่นก็เป็นเวลาที่ “ผู้คนทั่วจักรวาลก็ถูกตอctrึงกับกางเขนกลับหัว”

นี่คือจุดประสงค์ของการที่พระเจ้าทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมด
โดยทรงใช้การติสอนเพื่อให้พวกเขารู้จักการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
เพราะเวลาที่พระเจ้าเสด็จลงมาบนแผ่นดินโลกคือยุคสุดท้าย
เวลาที่ประเทศทั้งหลายบนแผ่นดินโลกอยู่ในภาวะปั่นป่วนที่สุดของประเทศเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้
พระเจ้าจึงตรัสว่า “เมื่อเราลงมายังแผ่นดินโลก โลกจะถูกปกคลุมไปด้วยความมืดและมนุษย์ ‘หลับสนิท’”
เมื่อเป็นเช่นนั้น วันนี้ผู้คนเพียงแค่มือที่สามารรู้จักพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้ แทบจะไม่มีแม้สักคน
เพราะบัดนี้คือยุคสุดท้าย จึงไม่มีใครได้เคยรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงอย่างแท้จริง
และผู้คนก็เพียงแค่มองรู้ผิวเผินเกี่ยวกับพระเจ้า มันเป็นเพราะการนี้นั่นเอง
ผู้คนจึงมีชีวิตท่ามกลางกระบวนการถูกล้างอันเจ็บปวด เมื่อผู้คนไปจากกระบวนการถูกล้าง
นั่นก็เป็นเวลาที่พวกเขาเริ่มได้รับการติสอนอีกด้วย
และเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดเพื่อที่พวกเขาอาจมองดูพระองค์โดยส่วนตัว
เพราะพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ ผู้คนจึงตกลงสู่ความวิบัติ
และไร้ความสามารถที่จะปลดปล่อยตัวพวกเขาเองให้เป็นอิสระได้—
นี่คือการลงโทษของพระเจ้าต่อพญานาคใหญ่สีแดง และนั่นเป็นประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระองค์
เมื่อความอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิมาถึงและดอกไม้ทั้งหลายผลิบาน
เมื่อทั้งหมดได้ฟ้าสวรรค์ถูกปกคลุมด้วยสีเขียว และทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกเข้าที่เข้าทาง
เมื่อนั้นผู้คนทั้งหมดและทุกสรรพสิ่ง จะค่อยๆ เข้าสู่การติสอนของพระเจ้า และ ณ เวลานั้น
พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกก็จะสิ้นสุด
พระเจ้าจะไม่ทรงพระราชกิจหรือทรงดำรงพระชนม์บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป
เพราะพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงแล้ว
ผู้คนไม่สามารถละวางเนื้อหนังของพวกเขาในเวลาสั้นๆ นี้ได้หรือ?
สิ่งของอันใดเล่าจะสามารถแยกความรักระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าได้?
ผู้ใดจะสามารถดึงแยกความรักระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าได้? เป็นบิดามารดา สามี พี่สาวน้องสาว ภรรยา
หรือกระบวนการถูกล้างอันเจ็บปวดกันเล่า?
ความรู้สึกแห่งมนธรรมจะสามารถลบพระฉายาของพระเจ้าภายในมนุษย์ทิ้งไปได้หรือ?
ความเป็นหนึ่งและการกระทำต่อกันของผู้คนเป็นการทำของพวกเขาเองหรือ?
การเหล่านี้มนุษย์สามารถแก้ไขได้หรือไม่? ผู้ใดเล่าจะสามารถรักษาตัวพวกเขาเองได้?
ผู้คนสามารถจัดหาเพื่อตัวพวกเขาเองได้หรือไม่? ผู้ใดเล่าคือผู้แข็งแกร่งในชีวิต?
ผู้ใดเล่าสามารถจากเราไปและมีชีวิตด้วยตัวพวกเขาเองได้?

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงขอครึ่งแล้วครึ่งเล่าให้ผู้คนทั้งหมดดำเนินงานแห่งการทบทวนตนเองจนแล้วเสร็จเล่า?
เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่า “ความยากลำบากของผู้ใดเล่าที่ได้รับการจัดการเตรียมการมาโดยมือของพวกเขาเอง”

ในปัจจุบัน มีกลางคืนที่มีมืดมิดทั่วทั้งจักรวาล และผู้คนก็สิ้นใจและหัวใจดับ แต่เข็มของนาฬิกาเดินหน้าเสมอ
นาฬิกาและวินาทีไม่หยุด และการหมุนรอบของแผ่นดินโลก ดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ก็ยังเร็วขึ้น

ในความรู้สึกรักของพวกเขา ผู้คนเชื่อว่าวันนั้นอยู่ไม่ไกล

เป็นราวกับว่าวันสุดท้ายของพวกเขาอยู่ต่อหน้าต่อตาของพวกเขา

ผู้คนตระเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่หยุดหย่อนเพื่อเวลาแห่งความตายของพวกเขาเอง

เพื่อที่การนั้นจะทำหน้าที่ตามจุดประสงค์เมื่อพวกเขาตาย หากไม่เป็นเช่นนั้น

พวกเขาก็คงจะได้ใช้ชีวิตไปอย่างสูญเปล่า นั่นจะไม่น่าเสียใจหรือ? เมื่อพระเจ้าทรงทำลายล้างโลก

พระองค์ทรงเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงในกิจการในประเทศของประเทศทั้งหลาย

ซึ่งการรัฐประหารเกิดขึ้นจากการนั้น ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงระดมการปรนนิบัติของผู้คนทั่วทั้งจักรวาล

แผ่นดินที่พญานาคใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่นั้นเป็นเขตสาธิตแสดง เพราะมันได้มีการแตกแยกอยู่ภายใน

กิจการในประเทศของมัน ได้ถูกทิ้งขว้างให้อยู่ในความยุ่งเหยิง ทุกคนมีส่วนร่วมในงานแห่งการป้องกันตัวเอง

ตระเตรียมที่จะหลีกหนีไปยังดวงจันทร์—

แต่พวกเขาจะสามารถหลีกหนีอำนาจครอบครองแห่งพระหัตถ์ของพระเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ดังที่พระเจ้าตรัสไว้อย่างไม่ผิดเพี้ยนว่า ผู้คนจะ “คืบจากถ้วยขมๆ ของพวกเขาเอง”

เวลาแห่งความขัดแย้งในประเทศ โดยแน่แท้แล้วคือเวลาที่พระเจ้าเสด็จออกจากแผ่นดินโลกไปนั่นเอง

พระเจ้าจะไม่ทรงพำนักต่อในประเทศของพญานาคใหญ่สีแดง

และจะทรงสิ้นสุดพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกโดยทันที อาจกล่าวได้ว่า เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน

และไม่มีเวลาเหลืออยู่มากนัก จากพระกระแสนเสียงแห่งพระวณะของพระเจ้า จะสามารถมองเห็นได้ว่า

พระเจ้าได้ตรัสถึงบั้นปลายของทั้งหมดทั่วทั้งจักรวาลแล้ว และเห็นได้ว่า

พระองค์ไม่ทรงมีสิ่งใดอื่นจะตรัสสำหรับส่วนที่เหลือ นี่คือนี่สิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยต่อมนุษย์

เป็นเพราะจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการทรงสร้างมนุษย์นั่นเอง พระองค์จึงตรัสว่า “ในสายตาของเรา

มนุษย์เป็นผู้ปกครองทุกสรรพสิ่ง เราได้ให้สิทธิอำนาจแก่เขาไปไม่ใช่น้อย

โดยอนุญาตให้เขาบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลก—หญ้าบนภูเขา สัตว์ที่อยู่ท่ามกลางป่า

และปลาในน้ำ” เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าว่า

มนุษย์จะเป็นเจ้านายของทุกสรรพสิ่ง—ถึงกระนั้น มนุษย์ก็ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม และดังนั้น

เขาจึงไม่สามารถมีชีวิตตามที่เขาจะปรารถนาได้ การนี้ได้นำไปสู่โลกของวันนี้

ที่ซึ่งผู้คนไม่แตกต่างจากสัตว์เดียรฉานเลย และภูเขาได้ผสมกับแม่น้ำ ส่งผลให้

“ทั้งชีวิตของมนุษย์เป็นชีวิตแห่งความระทมและการเร่ร่อน ชีวิตแห่งความสนุกที่เพิ่มให้กับความว่างเปล่า”
เพราะไม่มีความหมายต่อชีวิตของมนุษย์ และเพราะนี้ไม่ได้เป็นจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการทรงสร้างมนุษย์
ทั้งโลกจึงได้กลายเป็นขุนมัว เมื่อพระเจ้าทรงจัดทำให้ทั้งจักรวาลเป็นระเบียบ
ผู้คนทั้งหมดก็จะเริ่มได้รับประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์อย่างเป็นทางการ และเมื่อนั้นเท่านั้น
ชีวิตของพวกเขาจึงจะเริ่มมีความหมาย ผู้คนจะเริ่มใช้ประโยชน์จากสิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงให้แก่พวกเขา
และพวกเขาจะปรากฏเบื้องหน้าทุกสรรพสิ่งในฐานะเจ้านายของพวกเขาอย่างเป็นทางการ
พวกเขาจะยอมรับการทรงนำของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก และจะไม่ติดขัดกับพระเจ้าอีกต่อไป
แต่จะเชื่อฟังพระองค์แทน อย่างไรก็ตาม ผู้คนของวันนี้อยู่ไกลจากการนั้นมาก ทั้งหมดที่พวกเขาทำเสมอมาคือ
“เอาเงินเข้ากระเป๋าของพวกเขา” โดยผ่านทางพระเจ้า และดังนั้น พระเจ้าจึงทรงถามคำถามหลายข้อ อาทิ
“งานที่เราทำให้มนุษย์ไม่มีประโยชน์ต่อเขาเลยหรือ?” หากพระเจ้าไม่ได้ทรงถามคำถามเหล่านี้
ก็คงจะไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น แต่เมื่อพระองค์ทรงถามสิ่งต่างๆ เช่นนี้ ผู้คนบางคนก็ไม่สามารถตั้งมั่นได้
เพราะมีความเป็นหนี้ในมโนธรรมของพวกเขา และพวกเขาก็ไม่ได้เป็นไปเพื่อพระเจ้าโดยทั้งสิ้น
แต่เพื่อตัวพวกเขาเอง ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดนั้นว่างเปล่า ด้วยเหตุนี้ ผู้คนเหล่านี้และ “ผู้คนจากทุกศาสนา
ทุกภาคส่วนของสังคม ทุกชนชาติ และทุกนิกายล้วนรู้จักความว่างเปล่าบนแผ่นดินโลก
และพวกเขาล้วนแสวงหาเราและรอคอยการกลับมาของเรา” ผู้คนล้วนโหยหาการกลับมาของพระเจ้า
เพื่อที่พระองค์อาจจะทรงนำจุดจบมาสู่ยุคเก่าที่ว่างเปล่า ถึงกระนั้น
พวกเขาก็เกรงกลัวที่จะตกลงสู่ความวิบัติด้วยเช่นกัน ทั้งโลกศาสนาจะถูกทิ้งให้อ้างว้างโดยทันที
และถูกทั้งหมดเพิกเฉย พวกเขาขาดพร่องความเป็นจริง
และพวกเขาจะตระหนักว่าการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาคลุมเครือและเป็นนามธรรม
ผู้คนจากทุกชั้นของสังคมจะแยกย้ายไปด้วยเช่นกัน
และทุกชาติและทุกนิกายจะเริ่มตกอยู่ในความสับสนอลหม่าน กล่าวโดยสรุปคือ
ความสับสนของทุกสรรพสิ่งจะถูกฉีกขาดจากกัน ทั้งหมดจะสูญเสียปกติวิสัยของมัน และเช่นเดียวกันนั้น
ผู้คนจะเปิดเผยใบหน้าที่แท้จริงของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า “หลายครั้งที่เราได้ร้องถามมนุษย์
แต่ผู้ใดเคยได้รู้สึกสงสารบ้างหรือไม่? ผู้ใดเคยได้ใช้ชีวิตในสถานะความเป็นมนุษย์บ้างหรือไม่?
มนุษย์อาจใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง แต่เขาไร้ซึ่งสถานะความเป็นมนุษย์ เขาเกิดมาในอาณาจักรของสัตว์หรือไม่?”
การเปลี่ยนแปลงกำลังเกิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์ด้วยเช่นกัน และเพราะการเปลี่ยนแปลงนี้
แต่ละสิ่งจึงถูกจำแนกไปตามประเภท นี่คือการราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
และนี่คือผลที่จะได้รับการสัมฤทธิ์โดยพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย
พระเจ้าตรัสถึงแก่นแท้ของมนุษย์อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น และด้วยเหตุนี้

จึงได้รับการพิสูจน์ว่าบททอสาของพระราชกิจของพระองค์กำลังใกล้เข้ามา และยิ่งไปกว่านั้น
ได้รับการพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากผู้คนมากขึ้น ซึ่งทำให้พวกเขาารู้สึกกระอักกระอ่วนใจมากขึ้น
ยิ่งผู้คนสังเกตการณ์น้ำพระทัยของพระเจ้าน้อยลงเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งให้ความสนใจต่อพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายของพระเจ้าน้อยลงเท่านั้น
การนี้หยุดยั้งพวกเขาจากการขัดจังหวะ และด้วยเหตุนี้
พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงมีเจตนารมณ์ที่จะทำเมื่อไม่มีผู้ใดให้ความสนใจ
นี่คือหลักธรรมหนึ่งในพระราชกิจของพระเจ้าตลอดยุคทั้งหลาย
ยิ่งพระองค์ทรงคำนึงถึงความอ่อนแอของผู้คนน้อยลงเท่าใด
ด้วยเหตุนี้จึงแสดงให้เห็นว่าเทวสภาพของพระเจ้าปรากฏชัดมากขึ้นเท่านั้น และดังนั้น
วันของพระเจ้าก็เข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นเท่านั้น

บทที่ 26

จากพระวณะทั้งหมดที่พระเจ้าตรีศ สามารถเห็นได้ว่า
วันของพระเจ้าสิบใกล้เข้ามาทุกทีกับแต่ละวันที่เคลื่อนผ่านไป
เป็นราวกับว่าวันนี้มาน้อยต่อหน้าต่อตาผู้คนพอดี ราวกับว่าพรุ่งนี้วันที่วันนั้นก็จะมาถึง ด้วยเหตุนี้
หลังจากที่อ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว ผู้คนทั้งหมดถูกชักกระหน้าด้วยความหวาดกลัว
และพวกเขายังสำนึกถึงส่วนหนึ่งของความอ้างว้างของโลกด้วยเช่นกัน
ตั้งใบไม้ทั้งหลายที่พากันปลิดปลิวในสายลมอันแผ่วเบาที่มาพร้อมกับสายฝนโปรยปราย
ผู้คนหายวับไปอย่างไร้ร่องรอย ราวกับว่าพวกเขาได้พากันอันตรธานไปทั้งหมดทั้งสิ้น
ทุกคนมีความรู้สึกที่เป็นลบร้าย
และถึงแม้ผู้คนทั้งหมดจะพยายามอย่างหนักและปรารถนาที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า
และแต่ละคนใช้พลังกำลังของพวกเขาที่จะทำให้สมดังเจตนารมณ์ของพระเจ้า
ที่น้ำพระทัยของพระเจ้าอาจดำเนินหน้าไปอย่างรวดเร็วและปราศจากอุปสรรค
ความรู้สึกอ่อนไหวเช่นนั้นมักจะผสมโรงมากับสำนึกรับรู้แห่งลางสังหรณ์เสมอ
ยกตัวอย่างเช่นถ้อยคำรัสของวันนี้ หากถ้อยคำรัสเหล่านั้นได้ถูกออกอากาศเผยแพร่สู่ฝูงชน
ได้ถูกประกาศแจ้งต่อทั้งจักรวาลแล้วไซ้ ผู้คนทั้งหมดก็จะพากันกราบไหว้และรำไห้ เพราะในพระวณะที่ว่า
“เราจะเผ่าเผาทุกทั้งแผ่นดินโลก และในการปรากฏทางทิศตะวันออกของโลกพร้อมกับความชอบธรรม บารมี
ความโกรธเคือง และการติสอนนั้น เราจะเปิดเผยตัวเราต่อชุมนุมของมนุษยชาติอันมากมายเหลือคณานา!”
ทุกคนที่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณมองออกมา ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงการติสอนของพระเจ้าได้เลย
และมองออกมาหลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับความทุกข์จากการติสอน
ทุกคนจะถูกแยกจากกันไปตามประเภทของพวกเขา อันที่จริง นี่คือการขึ้นตอนหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้า
และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้เลย ในตอนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกขึ้นมา
ตอนที่พระองค์ได้ทรงนำทางมวลมนุษยชน
พระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็นพระปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของพระองค์
และเฉพาะเมื่อพระองค์ทรงนำพายุคสมัยนี้มาถึงบทวสานแล้วเท่านั้น ผู้คนจึงจะได้เห็นความชอบธรรม
พระบารมี พระพิโรธ และการติสอนอันแท้จริงของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น
เฉพาะโดยผ่านทางการติสอนเท่านั้นเองพวกเขาจึงจะมีความสามารถที่จะมองเห็นความชอบธรรม พระบารมี
และพระพิโรธของพระองค์ นี่คือการเส้นทางที่ต้องถูกใช้เดิน
เหมือนกัน ไม่มีผิดกับการที่การจู่โจมเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นและขาดเสียมิได้ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
หลังการกล่าวประกาศบทวสานของมวลมนุษยทั้งปวง

พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นถึงพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในวันนี้ ตัวอย่างเช่น พระเจ้าตรัสว่า “อิสราเอลประเทศเก่านั้นไม่มีอยู่อีกต่อไป และอิสราเอลของวันนี้ได้ผงาดลุกขึ้นแล้ว ตั้งตรงและตระหง่านค้ำอยู่ในพิภพนี้ และได้ลุกขึ้นยืนอยู่ในหัวใจของมนุษยชาติทั้งมวล อิสราเอลของวันนี้จะบรรลุแหล่งกำเนิดแห่งการดำรงอยู่โดยผ่านทางประชากรของเราอย่างแน่นอน!” “อา อียิปต์ที่น่าเกลียดชัง!...เจ้าไม่ดำรงอยู่ภายในการติสอนของเราได้อย่างไรกัน?”

พระเจ้าทรงจงใจแสดงให้เห็นผลสืบเนื่องทั้งหลายที่สองประเทศซึ่งอยู่คนละขั้วกันประสบในพระหัตถ์ของพระองค์ ในความหมายหนึ่งนั้นอ้างอิงถึงอิสราเอล ซึ่งเป็นรูปธรรม และในอีกหนึ่งความหมายนั้นอ้างอิงถึงผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกทั้งหมด—กล่าวคือ อ้างอิงถึงวิธีที่ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกนั้นเปลี่ยนแปลงในขณะที่อิสราเอลเปลี่ยนแปลง เมื่ออิสราเอลได้หวนคืนสู่รูปแบบดั้งเดิมโดยพร้อมสรรพ ผู้ที่ได้รับการทรงเลือกทั้งหมดก็จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ตามมา—กล่าวคือ อิสราเอลคือสัญลักษณ์อันเปี่ยมความหมายของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงรัก ในขณะที่อียิปต์คือการหลอมรวมที่เป็นตัวแทนของพวกที่พระเจ้าทรงเกลียดชังเข้าด้วยกัน ยิ่งมันกลายเป็นเสื่อมสลายมากขึ้นเท่าใด พวกที่พระเจ้าทรงเกลียดชังก็ยิ่งกลับกลายเป็นเสื่อมทรามมากขึ้นเท่านั้น—และบาบิโลนก็ล่มสลายตามมานี้ก่อให้เกิดความต่างขั้วกันอย่างชัดเจน

พระเจ้าทรงเปิดเผยบันปลายของผู้คนทั้งหมดโดยการกล่าวประกาศบทอาเศยของอิสราเอลและอียิปต์ด้วยเหตุนี้ เมื่อกำลังทรงพาดพิงถึงอิสราเอล พระเจ้าก็ตรัสถึงอียิปต์ด้วยเช่นกัน จากการนี้ สามารถเห็นได้ว่า วันแห่งการทำลายล้างของประเทศอียิปต์นั่นก็คือวันแห่งการสิ้นสุดของโลก วันที่พระเจ้าทรงติสอนผู้คนทั้งปวง การนี้จะเกิดขึ้นในเร็ววัน พระเจ้ากำลังจะทรงเสร็จสิ้นมันแล้ว บางสิ่งซึ่งค่อนข้างจะมีอาจปรากฏแก่ตาเปล่าของมนุษย์ ทว่าขาดเสียมิได้และปรับเปลี่ยนไม่ได้ พระเจ้าตรัสว่า “พวกที่ยืนด้านเราทั้งหมดก็จะถูกเราติสอนไปชั่ววันรันดรออย่างแน่นอน เพราะเราเป็นพระเจ้าที่หวงเห่น และจะไม่ละเว้นพวกมนุษย์ไว้เลยแม้แต่น้อยสำหรับทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำลงไป”

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสในสภาพเงื่อนไขสัมบูรณ์เช่นนั้น? และเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในชาติของพญานาคใหญ่สีแดงด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ? จากพระวณะของพระเจ้า จุดมุ่งหมายของพระองค์สามารถมองเห็นได้ดังนี้ว่า พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด หรือเพื่อแสดงความสงสารต่อพวกเขา หรือเพื่อดูแลพวกเขา หรือเพื่อคุ้มครองปกป้องพวกเขา—พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อติสอนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ต่อต้านพระองค์

เนื่องจากพระเจ้าตรัสว่า “หา มีผู้ใดเลยไม่ ที่จะรอดพ้นการติสอนของเรา”

พระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในเนื้อหนัง และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นบุคคลปกติคนหนึ่ง
ทว่าพระองค์ก็ไม่ทรงยกโทษให้ผู้คนสำหรับความอ่อนแอของพวกเขาในการที่ไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระองค์
ก็ได้ด้วยความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับทรงกล่าวโทษพวกมนุษย์สำหรับบาปทั้งหลายของพวกเขาโดยวิถีทางของ “บุคคลปกติ”
พระองค์ทรงทำให้พวกเขานั้นทั้งหมดที่มองเห็นเนื้อหนังของพระองค์เป็นพวกที่ถูกติสสอน
และด้วยเหตุนี้พวกเขาก็กลายเป็นเครื่องบูชาสำหรับทุกคนที่ไม่ใช่ประชาชนของชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
แต่นี้หาใช่หนึ่งในเป้าหมายเบื้องต้นของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่ โดยหลักใหญ่แล้ว
พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพื่อที่จะสู้รบกับพญานาคใหญ่สีแดงขณะทรงอยู่ในเนื้อหนัง
และเพื่อนำพาความอภัยมาสู่มันโดยผ่านทาง การสู้รบ

เนื่องจากมหากุศานภาพของพระเจ้านั้นปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจนโดยการสู้รบกับพญานาคใหญ่สีแดงขณะ
ทรงอยู่ในเนื้อหนังมากกว่าขณะทรงอยู่ในพระวิญญาณ

พระเจ้าทรงต่อสู้ในเนื้อหนังก็เพื่อที่จะแสดงกิจการทั้งหลายและกุศานภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์
ผู้คนมากมายเกินคณานับได้ถูกกล่าวโทษ “อย่างไม่รู้วิธีไหนอันไหน” โดยการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
และด้วยเหตุนี้ ผู้คนนับไม่ถ้วนจึงได้ถูกขว้างทิ้งลงสู่รกรและถูกโยนเข้าไปสู่การติสสอน
และทนทุกข์อยู่ในเนื้อหนังไปแล้ว นี่คือการแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
และไม่ว่าพวกที่ต่อต้านพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรในวันนี้

พระอุปนิสัยเที่ยงธรรมของพระเจ้าก็จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ครั้นได้ถูกกล่าวโทษไปแล้ว
ผู้คนก็จะถูกกล่าวโทษไปตลอดกาล ไม่มีวันมีความสามารถที่จะถูกขึ้นมาได้อีก

อุปนิสัยของมนุษย์ไม่สามารถเป็นเหมือนพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้
ผู้คนสลับเปลี่ยนไม่อยู่กับร่องกับรอยต่อพวกที่ต่อต้านพระเจ้า พวกเขาโอนเอนไปทางซ้ายทางขวา เดียวขึ้น
เดียวลง พวกเขาไม่สามารถคงความเสมอต้นเสมอปลาย

บางคราวก็เกลียดชังพวกต่อต้านพระเจ้าเข้ากระดูกดำของพวกเขา บางคราวก็ยึดถือพวกนั้นไว้แนบชิด
รูปการณ์แวดล้อมของทุกวันนี้ได้เกิดขึ้นก็เพราะผู้คนไม่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสพระวจนะอย่างเช่น “จะว่าไปแล้ว ทูตสวรรค์ก็คือทูตสวรรค์ จะว่าไปแล้ว
พระเจาก็คือพระเจ้า จะว่าไปแล้ว ปีศาจก็คือปีศาจ ผู้ไม่ชอบธรรมยังคงไม่ชอบธรรม
และผู้บริสุทธิ์ก็ยังคงบริสุทธิ์อยู่ดี”? เจ้าไม่สามารถจับใจความได้หรือหรือ?

พระเจ้าจะทรงสามารถจำผิดไปได้หรือ? ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า

“แต่ละบุคคลถูกแยกออกตามประเภทของพวกเขาอย่างซ้ำๆ
และพบว่าพวกเขากลับคืนสู่อ้อมอกของครอบครัวตัวเองโดยไม่รู้ตัว” จากการนี้สามารถเห็นได้ว่าในวันนี้

พระเจ้าได้ทรงจำแนกชั้นทุกสรรพสิ่งออกเป็นตระกูลต่างๆ เพื่อที่มันจะได้ไม่เป็น “พิภพอันแสนอนันต์”
อีกต่อไป และผู้คนก็ไม่กินจากหม้อใหญ่ใบเดียวกันอีกต่อไป

แต่จะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาเองอยู่ในบ้านของพวกเขาเอง โดยแสดงบทบาทของพวกเขาเอง

นี่คือแผนการดั้งเดิมของพระเจ้าในตอนที่กำลังทรงสร้างโลก หลังจากที่ถูกรบกวนจากกันไปตามประเภทแล้ว
ผู้คนก็ควรจะ “กินอาหารของพวกเขาเองแต่ละคนไป” ซึ่งหมายความว่า พระเจ้าคงจะทรงเริ่มการพิพากษา
ผลก็คือ พระวณะเหล่านี้ได้ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าว่า

“เราจะทำให้สภาวะเดิมของการสร้างกลับคืนมา เราจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างกลับสู่วิถีที่มันเคยเป็นอยู่ดั้งเดิม
โดยเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างอย่างลุ่มลึก เพื่อที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับคืนสู่อ้อมอกของแผนการของเรา”

แน่ชัดเลยว่า นี่คือการมุ่งหมายแห่งพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า และนั่นไม่ยากที่จะเข้าใจ

พระเจ้าจะทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์—

มนุษย์จะสามารถขึ้นขวางหนทางของพระราชกิจของพระองค์ได้หรือไม่?

และพระเจ้าจะทรงสามารถฝึกพันธสัญญาที่ได้ทรงตั้งไว้ระหว่างพระองค์กับมนุษย์ออกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อยได้
หรือ? ใครเล่าที่จะสามารถปรับเปลี่ยนสิ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำลงไปได้?

มนุษย์ผู้ใดเล่าที่จะสามารถทำเช่นนั้นได้ทั้งสิ้น?

ในอดีตนั้น ผู้คนได้จับความเข้าใจธรรมชาติหนึ่งนัยในพระวณะของพระเจ้า นั่นคือ

เมื่อพระเจ้าตรัสพระวณะออกมา พระวณะเหล่านั้นก็ถูกทำให้เป็นจริงในวัน

ไม่มีการไปปดมดเท็จในการนี้เลย นับตั้งแต่พระเจ้าได้ตรัสว่า พระองค์จะทรงเตือนปวงประชาทั้งผอง

และยิ่งไปกว่านั้น นับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงออกพระราชกฤษฎีกาบริหารของพระองค์ไว้ สามารถเห็นได้ว่า

พระราชกิจของพระเจ้าได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นไปแล้วถึงช่วงระยะเฉพาะระยะหนึ่ง

ธรรมเนียมที่ถูกออกไว้ให้กับผู้คนทั้งมวลได้ระบุถึงชีวิตของพวกเขาและท่าทีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้า

นั่นยังไม่ได้ไปถึงรากเหง้า กล่าวคือ นั่นไม่ได้กล่าวว่า มันขึ้นอยู่กับกรลิจดล่งหน้าของพระเจ้า

แต่ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของมนุษย์ ณ เวลานั้น

พระราชกฤษฎีกาบริหารของวันนี้เน้นพิเศษเหนือธรรมดาและพวกมันพูดถึงวิธีที่

“ผู้คนทั้งหมดจะถูกแยกจากกันตามประเภทของพวกเขา

และจะได้รับการเตือนที่สมน้ำสมเนื้อกับการกระทำของพวกเขา”

เมื่อปราศจากการอ่านตีความอย่างรอบคอบตั้งใจ ก็จะไม่สามารถพบปัญหาใดอยู่ในการนี้เลย

นั่นเพราะมีเพียงในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้นที่พระเจ้าทรงแยกทุกสรรพสิ่งออกจากกันตามประเภทของพวกเขา

มัน หลังจากที่ได้อ่านการนี้แล้ว ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงพิศวงงุนงงและสับสน พวกเขายังคงนำท่าทีซึ่งกะตาย

มองไม่เห็นความเร่งด่วนของเวลามาใช้ และดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้ถือว่านี่เป็นคำเตือน

เหตุใดหรือที่พระราชกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าซึ่งถูกประกาศแสดงต่อทั้งจักรวาลจึงถูกแสดงต่อมนุษย์ ณ จุดนี้? ผู้คนเหล่านี้เป็นตัวแทนของพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดทั่วทั้งจักรวาลหรือไร? หลังจากนั้นแล้ว

พระเจ้าจะทรงสามารถมีความปรานีต่อผู้คนเหล่านี้มากขึ้นได้หรือไม่?

ผู้คนเหล่านี้ได้เติบโตไปมีสองหัวแล้วหรือ? เมื่อพระเจ้าทรงเตือนประชาชนแห่งทั้งจักรวาล

เมื่อมหันตภัยทุกลักษณะซัดกระหน่ำ

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายจะเกิดขึ้นในดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อันเป็นผลลัพธ์จากมหันตภัยเหล่านี้ และเมื่อมหันตภัยเหล่านี้จบลง ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ก็จะได้ถูกปรับเปลี่ยนไปแล้ว—และนี่เรียกว่า

“การเปลี่ยนผ่าน” เพียงพอแล้วที่จะกล่าวว่า ความวิบัติทั้งหลายในอนาคตจะสาหัสนัก

ราตรีอาจจะเข้าประจำที่ของทิวา ดวงอาทิตย์อาจจะไม่ปรากฏออกมาเป็นปี

อาจจะมีหลายเดือนแห่งความร้อนที่แผดเผา มวลมนุษย์อาจจะเผชิญกับจันทร์ข้างแรมเสมอ

อาจจะปรากฏสภาวะพิศดารที่ดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์ขึ้นพร้อมกัน เป็นต้น ด้วยการผันผ่านแห่งกาลเวลา สิ่งเหล่านั้นก็จะถูกเริ่มใหม่ ตามหลังการเปลี่ยนแปลงแบบเป็นวัฏจักรหลายครั้งคราว

พระเจ้าทรงใส่พระทัยเป็นพิเศษต่อการจัดการเตรียมการของพระองค์สำหรับบรรดาพวกที่เป็นของมาร ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงจงใจตรัสว่า “พวกมนุษย์ภายในจักรวาล

บรรดาพวกที่เป็นของมารทั้งหมดจะถูกทำลายจนสิ้นซาก” ก่อนที่ “ประชากร”

เหล่านี้จะ ได้แสดงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาออกมา พระเจ้าทรงใช้พวกเขาทำการปรนนิบัติเสมอ ผลก็คือ พระองค์มิได้ทรงใส่พระทัยในสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาทำเลย พระองค์ไม่ทรงให้ “บำเหน็จ” เมื่อพวกเขาทำดี อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ทรงหัก “ค่าจ้าง” เมื่อพวกเขาปฏิบัติงานไม่ดี เมื่อเป็นเช่นนั้น

พระองค์จึงไม่ทรงนำพาต่อพวกเขาและทรงยื่นชาต่อพวกเขา พระองค์มิได้ทรงเปลี่ยนแปลงโดยฉับพลันเพราะ “ความดีงาม” ของพวกเขา เพราะไม่ว่าจะเป็นเวลาหรือสถานที่ใด แก่นแท้ของมนุษย์มิได้เปลี่ยนแปลงเลย

เหมือนกันกับพันธสัญญาที่ทรงตั้งไว้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ไม่มีผิด

และเหมือนกัน ไม่มีผิดกับที่มนุษย์กล่าวว่า “จะไม่มีเปลี่ยนแปลงใดเลย

ต่อให้ท้องทะเลแห้งเหือดหายและหินผาทั้งหลายแหล่กรังเป็นผุยผง” ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงได้แต่เพียงทรงจำแนกชนิดผู้คนเหล่านั้นไปตามประเภทของพวกเขาและไม่ใส่พระทัยพวกเขาอย่างไม่ ลังเลเลย นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้ มารไม่เคยวางตัวของมันดีเลย

มันเป็นเหตุให้เกิดการขัดจังหวะ การรบกวน และการโต้แย้งอยู่เสมอ เมื่อพระเจ้าทรงกระทำหรือตรัส

มารก็พยายามจะมีส่วนร่วมอยู่เสมอ แต่พระเจ้าก็ไม่ทรงเหลียวแลมัน ทันทีที่พาดพิงถึงมาร

พระโศกของพระเจ้าอันมีอาจข่มปรามได้ก็พลุ่งพล่านออกมา เพราะพระองค์กับมันหาใช่วิญญาณเดียวกันไม่ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีความเชื่อมโยงกันเลย มีก็เพียงระยะห่างและการแยกจากกันเท่านั้น

ตามหลังวิวรรณ์แห่งตราผืนกึ่งเจ็ดดวง สภาวะของแผ่นดินโลกก็ยิ่งเลวร้ายลงอยู่ตลอดเวลา และทุกสรรพสิ่ง
“รุดหน้าเคียงบ่าเคียงไหล่ไปด้วยตราผืนกึ่งเจ็ดดวง” ไม่มีการล่าหลังแม้เพียงน้อยนิด
ตลอดพระวณะของพระเจ้า พระเจ้าทรงมองว่าผู้คนถูกทำให้มันง กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่ตื่นขึ้นมาเลย
เพื่อที่จะไปให้ถึงจุดที่สูงกว่า เพื่อที่จะนำความแข็งแกร่งของผู้คนออกมา และที่มากกว่านั้นก็คือ
เพื่อที่จะสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระเจ้าตรงจุดสูงสุดของดอของมัน พระเจ้าจึงทรงถามผู้คนด้วยคำถามเป็นชุด
ราวกับเป็นการทำให้ฟังของพวกเขาขยายพองขึ้น และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเติมคืบให้กับผู้คนทั้งปวง
เพราะผู้คนเหล่านี้มิได้มีวุฒิภาวะที่เป็นจริง บนพื้นฐานของรูปการณ้แวดล้อมจริงๆ แล้ว
บรรดาผู้ที่ถูกทำให้ขยายพองขึ้นนั้นคือสินค้าที่ได้มาตรฐาน
ในขณะที่พวกที่ไม่ได้ถูกทำให้ขยายพองขึ้นนั้นคือขยะซึ่งไร้ประโยชน์
นี่คือข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และคือจุดมุ่งหมายของวิธีการที่พระองค์ทรงใช้ตรัส
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า เมื่ออยู่บนแผ่นดินโลก
เราไม่เหมือนกับตอนที่เราอยู่ในฟ้าสวรรค์? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า เมื่ออยู่ในฟ้าสวรรค์
เราไม่สามารถลงมายังแผ่นดินโลกได้? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า เมื่ออยู่บนแผ่นดินโลก
เราไม่มีค่าพอที่จะได้รับการยกขึ้นสู่สวรรค์?”
คำถามเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นเส้นทางซึ่งชัดเจนขึ้นที่มนุษย์อาจจะรู้จักพระเจ้าบนนั้น
น้ำพระทัยแรงค่านของพระเจ้าเป็นที่มองเห็นจากพระวณะทั้งหลายของพระเจ้า กล่าวคือ
ผู้คนนั้นไม่สามารถบรรลุมันได้ และพระเจ้าจึงทรงเพิ่มเติมสภาพเงื่อนไขทั้งหลายซ้ำๆ
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเตือนจำผู้คนทั้งหมดให้รู้จักพระเจ้าแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลก
และรู้จักพระเจ้าผู้ทรงอยู่ในสวรรค์แต่ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่บนแผ่นดินโลก
จากพระวณะทั้งหลายของพระเจ้า สภาวะทั้งหลายของมนุษย์สามารถมองเห็นได้ดังนี้
“มวลมนุษย์ทั้งปวงใช้ความพยายามกับวณะของเรา กระทำการเจาะลึกสัญลักษณ์ภายนอกของเรากันไปเอง
แต่พวกเขาทั้งหมดก็ประสบกับความล้มเหลว ความพยายามของพวกเขาไร้ผล
และกลับถ่วงวณะของเราดลยี่จนกว่าลงไปแทน และไม่กล้าลุกขึ้นมาอีกเลย”
ใครเล่าที่สามารถเข้าใจความโศกเศร้าของพระเจ้าได้? ใครเล่าที่สามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าได้?
ใครเล่าที่ทำตามพระทัยของพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ทรงขอ? เมื่อผู้คนไร้ผล พวกเขาก็ปฏิเสธตัวเอง
และบนบอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อพวกเขาค่อยๆ
แสดงหัวใจที่แท้จริงของพวกเขาออกมา แต่ละคนจะถูกแยกจากกันไปตามประเภทของพวกเขา และด้วยเหตุนี้
จึงเห็นได้ว่า แก่นแท้ของทูตสวรรค์นั้นก็คือความเชื่อฟังอันบริสุทธิ์ที่มีต่อพระเจ้า และดังนั้น พระเจ้าจึงตรัสว่า
“มนุษย์ชาติถูกเปิดโปงในรูปทรงดั้งเดิมของมัน” เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าเอื้อมมาถึงขั้นตอนนี้

นั่นจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ทั้งหมดแล้ว

พระเจ้าทรงปรากฏโดยไม่ตรัสอะไรเลยเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างให้กับบุตรและประชากรทั้งหล
ายของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับทรงมุ่งเน้นไปที่การทำให้ผู้คนทั้งหมดแสดงตัวรูปทรงดั้งเดิมของพวกเขาออกมา
เจ้าเข้าใจความหมายที่แท้จริงของพระวจนะเหล่านี้หรือไม่?

บทที่ 27

วันนี้พระวณะของพระเจ้าได้ไปถึงยอดแล้ว กล่าวคือส่วนที่สองของยุคสมัยแห่งการพิพากษาได้ไปถึงยอดแล้ว แต่นี่ไม่ใช่ยอดที่สูงที่สุด ณ เวลานี้ น้ำเสียงของพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไป—ไม่เป็นการเย้ยหยันหรือตลกขบขัน และก็ไม่เป็นการติสอนหรือการดูว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้น้ำเสียงของพระองค์อ่อนลง บัดนี้พระเจ้าทรงเริ่มต้น “แลกเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด” กับมนุษย์

พระเจ้าทั้งกำลังทรงดำเนินพระราชกิจของยุคสมัยแห่งการพิพากษาต่อไปและกำลังทรงเปิดเส้นทางของพระราชกิจตอนถัดไปให้กว้างขึ้นในเวลาเดียวกัน เพื่อให้พระราชกิจของพระองค์ทุกตอนถูกสานเข้าด้วยกัน

ในด้านหนึ่งพระองค์ตรัสถึง “ความคืบคลานและการกระทำผิดซ้ำซาก” ของมนุษย์

และอีกด้านหนึ่งพระองค์ก็ตรัสถึง “ความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้าของการถูกแยกจาก

แล้วจากนั้นก็ถูกพามาอยู่ร่วมกันอีกครั้งกับมนุษย์”—ซึ่งทั้งหมดนี้ช่วยทำให้เกิดปฏิกิริยาในหัวใจของผู้คน

ขับเคลื่อนแม้แต่หัวใจมนุษย์ที่ถูกทำให้ด้านชาที่สุด

จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการตรัสพระวณะเหล่านี้โดยหลักแล้วก็เพื่อให้ผู้คนทั้งหมดล้มเหลวอย่างเงียบๆ

เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเมื่อถึงบทวสถานแท้จริง และหลังจากนั้นเท่านั้นที่

“เราขอมให้การกระทำของเราเห็นเด่นชัด ซึ่งทำให้ทุกคนรู้จักเราโดยผ่านทางความล้มเหลวของพวกเขาเอง”

ในช่วงเวลานี้ ความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงผิวเผินทั้งสิ้น ไม่ใช่ความรู้ที่แท้จริง

แม้ว่าพวกเขาจะพยายามอย่างหนักที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถสัมผัสถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

วันนี้พระวณะของพระเจ้าได้ไปถึงยอดแล้ว แต่ผู้คนก็ยังคงอยู่ในช่วงระยะเบื้องต้น

และดังนั้นจึงไม่สามารถเข้าสู่พระคำรัสแห่งปัจจุบัน—

นี่แสดงว่าพระเจ้าและมนุษย์แตกต่างกันที่สุดเท่าที่จะแตกต่างกันได้ บนพื้นฐานของการเปรียบเทียบนี้

เมื่อพระวณะของพระเจ้ามาถึงบทวสถาน ผู้คนก็จะสามารถเพียงแค่วรรณมาตรฐานต่ำสุดของพระเจ้าเท่านั้น

นี่คือวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจในผู้คนเหล่านี้ซึ่งได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงโดยพญานาคใหญ่สีแดง และพระเจ้าต้องทรงพระราชกิจในแบบนั้นเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลที่น่าพอใจที่สุด

ผู้คนแห่งคริสตจักรทั้งหลายนั้นให้ความสนใจในพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเล็กน้อย

แต่เจตนารมณ์ของพระเจ้าก็คือให้พวกเขาอาจรู้จักพระเจ้าในพระวณะของพระองค์—

ไม่มีความแตกต่างหรือ? อย่างไรก็ตาม เท่าที่สิ่งต่างๆ เป็นอยู่

พระเจ้าไม่ใส่พระทัยในความอ่อนแอของมนุษย์อีกต่อไป

และทรงดำเนินการตรัสต่อไปโดยไม่ทรงคำนึงถึงว่าผู้คนสามารถที่จะยอมรับพระวณะของพระองค์หรือไม่

โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ เมื่อพระวณะของพระองค์สิ้นสุดลง

นั่นจะเป็นเวลาที่พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกย่อมจะเสร็จสิ้น แต่พระราชกิจ ณ

เวลานี้ไม่เหมือนกับอดีต เมื่อพระคำรัสของพระเจ้ามาถึงบทอซาน จะไม่มีผู้ใดรู้
เมื่อพระราชกิจของพระเจ้ามาถึงบทอซาน จะไม่มีผู้ใดรู้ และเมื่อพระรูปทรงของพระเจ้าเปลี่ยนแปลง
ก็จะไม่มีผู้ใดรู้ เช่นนั้นคือพระปรีชาญาณของพระเจ้า เพื่อหลีกเลี่ยงข้อกล่าวหาใดๆ
ที่ซาตานสร้างขึ้นและการแทรกแซงใดๆ จากกองกำลังที่ไม่เป็นมิตร พระเจ้าย่อมทรงพระราชกิจโดยไม่มีผู้ใดรู้
และ ณ เวลานี้จึงไม่มีปฏิกิริยาอันใดท่ามกลางผู้คนของแผ่นดินโลก
แม้ว่าหมายสำคัญแห่งการจำแลงพระกายของพระเจ้าได้ถูกพูดถึงแล้วครั้งหนึ่ง
แต่ก็ไม่มีผู้ใดสามารถที่จะล่วงรู้ได้ เพราะมนุษย์ได้ลืมไปแล้ว และเขาก็ไม่ให้ความสนใจ
เนื่องจากการโจมตีจากทั้งภายในและภายนอก—
การเผาไหม้และการชำระให้สะอาดโดยพระวาระของพระเจ้าและความวิบัติของโลกภายนอก—
ผู้คนก็ไม่เต็มใจตรากตรำเพื่อพระเจ้าอีกต่อไป เพราะพวกเขามัวยุ่งกับเรื่องของพวกเขาเองมากเกินไป
เมื่อผู้คนทั้งหมดไปถึงจุดแห่งการปฏิเสธความรู้และปฏิเสธการไล่ตามเสาะหาอดีต
เมื่อผู้คนทั้งหมดได้เห็นตัวพวกเขาเองอย่างชัดเจน
เมื่อนั้นพวกเขาก็จะล้มเหลวและตัวตนของพวกเขาเองจะไม่มีพื้นที่ในหัวใจของพวกเขาอีกต่อไป
เมื่อนั้นเท่านั้นที่ผู้คนจะถวิลหาพระวาระของพระเจ้าอย่างจริงจัง
เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระวาระของพระเจ้าจะมีพื้นที่ในหัวใจของพวกเขาอย่างแท้จริง
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พระวาระของพระเจ้าจะได้กลายเป็นแหล่งกำเนิดแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา—ณ
ชั่วขณะนั้นพระประสงค์ของพระเจ้าจะได้รับการทำให้ลุล่วง แต่ผู้คนในวันนี้อยู่ไกลจากการไปถึงจุดนั้น
พวกเขาบางคนแทบจะไม่ได้ขยับตัวเลย และดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสว่านี่คือ “การกระทำผิดซ้ำซาก”
พระวาระของพระเจ้าทั้งหมดประกอบด้วยคำถามมากมาย เหตุใดพระเจ้าจึงทรงถามคำถามเหล่านี้ต่อไป?
“เหตุใดผู้คนจึงไม่สามารถกลับใจและเกิดอีกครั้งได้?
เหตุใดพวกเขาจึงเต็มใจตลอดกาลที่จะใช้ชีวิตอยู่ในหนองบึงแทนที่จะเป็นสถานที่ที่ปราศจากโคลนตม?...”
ในอดีตพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจโดยวิธีทางแห่งการชี้ให้เห็นสิ่งต่างๆ โดยตรงหรือการเปิดโปงโดยตรง
แต่หลังจากผู้คนได้ทนทุกข์กับความเจ็บปวดแสนสาหัสแล้ว
พระเจ้าก็ไม่ได้ตรัสด้วยวิธีนี้โดยตรงไปตรงมาอีกต่อไป ภายในคำถามเหล่านี้
ผู้คนทั้งหมดเห็นความขาดตกบกพร่องต่างๆ ของพวกเขาเองและพวกเขาย่อมจับความเข้าใจในวิถีสู่การปฏิบัติ
เพราะผู้คนทั้งหมดชอบกินสิ่งที่มีพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าจึงตรัสตามที่เหมาะสมกับข้อเรียกร้องต่างๆ ของพวกเขา
โดยทรงจัดเตรียมหัวข้อให้พวกเขาครุ่นคิดเพื่อที่พวกเขาอาจครุ่นคิดเกี่ยวกับหัวข้อเหล่านี้
นี่คือด้านหนึ่งของนัยสำคัญแห่งคำถามต่างๆ ของพระเจ้า โดยธรรมชาติแล้วนี้ไม่ใช่แก่นสำคัญของคำถามอื่นๆ
บางคำถามของพระองค์ ตัวอย่างเช่น เป็นไปได้หรือที่เราได้ปฏิบัติต่อพวกเขาไม่ดี?

เป็นไปได้หรือที่เราได้ชี้ทิศทางให้พวกเขาผิด? เป็นไปได้หรือที่เรากำลังนำทางพวกเขาไปสู่นรก? คำถามต่างๆ เช่นคำถามเหล่านี้แสดงมโนคติที่หลงผิดซึ่งฝังแน่นอยู่ในส่วนลึกของหัวใจของผู้คน แม้ว่าปากของพวกเขาจะไม่ป่าวประกาศมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้ แต่ก็มี ความกังขาภายในหัวใจของพวกเขาส่วนใหญ่ และพวกเขาเชื่อว่าพระวณะของพระเจ้าวาคพาให้พวกเขาไร้ซึ่งคุณค่าอย่างสิ้นเชิง โดยธรรมชาติแล้วผู้คนเช่นนี้ไม่รู้จักตัวเอง แต่ในท้ายที่สุดพวกเขาจะยอมรับความพ่ายแพ้โดยพระวณะของพระเจ้า—นี่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ตามหลังคำถามเหล่านี้พระเจ้ายังตรัสอีกด้วยว่า “เราเจตนาที่จะทูปประชาชาติทั้งหมดให้เป็นเศษเล็กเศษน้อย โดยไม่ต้องพุดถึงครอบครัวของมนุษย์” เมื่อผู้คนยอมรับพระนามของพระเจ้า ประชาชาติทั้งหมดจะสั่นคลอนในฐานะผลลัพท์ ผู้คนจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงวิถีคของพวกเขา และในครอบครัวต่างๆ สัมพันธภาพระหว่างบิดากับบุตร มารดากับบุตร และสามีกับภรรยาจะไม่มีอีกต่อไป นอกจากนี้สัมพันธภาพระหว่างผู้คนในครอบครัวจะกลายเป็นเหินห่างยิ่งขึ้นทุกที พวกเขาจะเข้าร่วมกับครอบครัวที่ยิ่งใหญ่ และแบบแผนปกติทั่วไปของชีวิตทั้งหลายในเกือบทุกครอบครัวจะถูกฉีกทำลาย ด้วยเหตุนี้มโนทัศน์ของ “ครอบครัว” ในหัวใจของผู้คนก็จะกลายเป็นเคลือบคลุมยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

เหตุใดในพระวณะของพระเจ้าในวันนี้จึงได้อุทิศพื้นที่มากมายเหลือเกินให้กับ “การแลกเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด” กับผู้คน? โดยธรรมชาติแล้วนี่เป็นไปเพื่อที่จะสัมฤทธิ์ผลบางอย่างด้วย ซึ่งจากผลดังกล่าวนั้นอาจทำให้เห็นว่าพระทัยของพระเจ้าเต็มไปด้วยความกระวนกระวาย พระเจ้าตรัสว่า “เมื่อเราเศร้าใจ ผู้ใดจะสามารถอุใจเราด้วยหัวใจของพวกเขาได้?”

พระเจ้าตรัสพระวณะเหล่านี้เพราะพระทัยของพระองค์ท่วมท้นด้วยความโทมัส ผู้คนไม่สามารถถวายทุกความห่วงใยใส่ใจแด่น้ำพระทัยของพระเจ้า และพวกเขามักจะเกรงเสมอ พวกเขาไม่สามารถยับยั้งควบคุมตัวเองได้ และพวกเขาทำตามอำเภอใจ พวกเขาต่ำเกินไป และพวกเขาก็ให้อภัยตัวเองเสมอและไม่ใส่ใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่เพราะผู้คนได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามมาจนกระทั่งถึงวันนี้ และไม่สามารถปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระได้ พระเจ้าจึงตรัสว่า “พวกเขาจะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากปากของหมาป่าที่หิวจัดจนออกไล่เหยื่อได้อย่างไร? พวกเขาจะปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากภัยคุกคามของมันและการทดลองต่างๆ ของมันได้อย่างไร?”

ผู้คนมีชีวิตในเนื้อหนัง ซึ่งก็คือการมีชีวิตในปากของหมาป่าที่หิวจัดจนออกไล่เหยื่อนั้น ด้วยเหตุนี้และด้วยเหตุที่ผู้คนไม่มีความตระหนักรู้ในตนเองและมักจะปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงระเหิและยอม

แพ้ต่อความเสเพล พระเจ้าจึงอดที่จะทรงรู้สึกกระวนกระวายพระทัยไม่ได้
ยิ่งพระเจ้าทรงเตือนความจำผู้คนดังนี้มากเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกดีขึ้นในหัวใจของพวกเขา
และพวกเขาก็ยิ่งกลายเป็นเต็มใจที่จะมีส่วนร่วมด้วยพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
เมื่อนั้นเท่านั้นที่มนุษย์กับพระเจ้าจะเชื่อมโยงกันอย่างกลมกลืน
โดยไม่มีการแยกหรือระยะห่างระหว่างทั้งสองฝ่าย วันนี้มีมวลมนุษย์ทั้งปวงรอคอยการมาถึงแห่งวันของพระเจ้า
และดังนั้นมวลมนุษย์จึงไม่เคยได้ก้าวไปข้างหน้า ถึงกระนั้นพระเจ้ายิ่งตรัสว่า
“เมื่อดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมปรากฏ ทางตะวันออกจะได้รับความกระจ่าง
และจากนั้นจะเป็นที่ของทางตะวันออกที่จะให้ความกระจ่างนั้นแก่ทั้งจักรวาลต่อไป โดยเข้าถึงทุกคน”
กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงพระรูปทรงของพระองค์
ทางตะวันออกจะได้รับความกระจ่างก่อนและประเทศทางตะวันออกจะเป็นประเทศแรกที่ถูกเข้าแทนที่
ซึ่งหลังจากนั้นประเทศที่เหลือก็จะได้รับการสร้างขึ้นใหม่จากใต้จรดเหนือ นี่คือการลำดับขั้นตอน
และทั้งหมดจะเป็นไปโดยสอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้า ทันทีที่ระยะนี้ได้แล้วเสร็จ
ผู้คนทั้งหมดก็จะมองเห็น พระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างสอดคล้องกับลำดับขั้นตอนนี้ เมื่อพวกเขามองดูวันนี้
ผู้คนจะรู้สึกชื่นบานอย่างยิ่ง จะเห็นได้จากเจตนารมณ์เร่งด่วนของพระเจ้าว่าวันนี้ยังไม่ไกลแล้ว
ในคำพูดที่ได้พูดไปทีนี้ในวันนี้
ส่วนที่สองกับส่วนที่สามกระตุ้นน้ำตาแห่งความรวดราวในบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าทั้งหมด
หัวใจของพวกเขาถูกเงาห่อหุ้มโดยทันที
และจากนั้นผู้คนทั้งหมดก็เต็มไปด้วยความโศกเศร้าแสนสาหัสอันเป็นเพราะพระทัยของพระเจ้า
พวกเขาย่อมจะไม่รู้สึกถึงความขุขะเลจนกระทั่งหลังจากพระเจ้าทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโ
ลกแล้วเสร็จ นี่คือการโน้มตัวไป “ความโกรธพุ่งสูงขึ้นภายในหัวใจของเรา
พร้อมกับความรู้สึกเศร้าโศกที่เอ่อล้นขึ้นมา
เมื่อดวงตาของเราเห็นความประพฤติของผู้คนและทุกคำพูดและการกระทำของพวกเขาว่าโสมม
ความเดือดดาลของเราก็ก่เพิ่มขึ้น และในหัวใจของเรามีสำนึกรับรู้มากขึ้นถึงความอยุติธรรมของโลกมนุษย์
ซึ่งทำให้เราโศกเศร้ามากขึ้น เราวิงวอนที่จะจบเนื้อหนังของมนุษย์โดยพลัน
เราไม่รู้ว่าเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถชำระตัวเองให้สะอาดในเนื้อหนังได้
เหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถรักตัวเองในเนื้อหนังได้ เป็นไปได้ไหมว่า ‘การทำงาน’
ของเนื้อหนังนั้นยิ่งใหญ่เหลือเกิน?” ในพระวาทะของพระเจ้าในวันนี้
พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยในที่สาธารณะถึงความกระวนกระวายทั้งหมดภายในพระทัยของพระองค์ต่อมนุษย์
โดยไม่ทรงสกัดกั้นสิ่งใดไว้เลย เมื่อเหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ชั้นที่สามบรรเลงดนตรีแด่พระองค์

พระเจ้ายังทรงอธิษฐานผู้คนบนแผ่นดินโลก และเป็นเพราะเหตุนี้พระองค์ตรัสว่า
“เมื่อเหล่าทูตสวรรค์เล่นดนตรีเพื่อสรรเสริญเรา การนี้ก็อดไม่ได้ที่จะกระตุ้นความเห็นใจของเราต่อมนุษย์
หัวใจของเราเต็มไปด้วยความเศร้าใจในทันที
และก็เป็นไปไม่ได้ที่จะปลดปล่อยตัวเราเองให้เป็นอิสระจากอารมณ์อันเจ็บปวดนี้”
ด้วยเหตุผลนี้นั่นเองที่พระเจ้าตรัสพระวจนะว่า “เราจะแก้ไขความไม่เป็นธรรมของโลกมนุษย์
เราจะทำงานของเราด้วยมือของเราเองทั่วทั้งโลก โดยห้ามชาตานทำร้ายประชากรของเราอีก
ห้ามศัตรูทำสิ่งใดตามอำเภอใจพวกเขาอีก เราจะกลายเป็นกษัตริย์บนแผ่นดินโลกและย้ายบัลลังก์ของเราไปที่นั่น
ทำให้ศัตรูของเราทั้งหมดล้มลงกับพื้นดินและสารภาพความผิดของพวกเขาเบื้องหน้าเรา”
ความเศร้าของพระเจ้าเพิ่มพูนความเกลียดชังของพระองค์ต่อพวกมาร
และดังนั้นพระองค์จึงทรงเผยต่อมวลชนล่วงหน้าว่าพวกมารจะอวสานอย่างไร นี่คือพระราชกิจของพระเจ้า
พระเจ้าได้ทรงปรารถนาเสมอที่จะอยู่ร่วมกันกับผู้คนที่ทั้งหมดอีกครั้งและปิดด้วยยุคเก่าลง
ผู้คนทั้งหมดทั่วเอกภพกำลังเริ่มเคลื่อนไหว—กล่าวคือผู้คนทั้งหมดในจักรวาลกำลังเข้าสู่การทรงนำของพระเจ้า
เป็นผลให้ความคิดของพวกเขาหันไปเป็นกบฏต่อจักรพรรดิทั้งหลายของพวกเขา
ไม่นานนักผู้คนของโลกจะระเบิดเป็นความวุ่นวายและประมุขของประเทศจะหลบหนีไปในทุกทิศทุกทาง
ในท้ายที่สุดก็จะถูกประชาชนของพวกเขาหลุมกลบไปที่กียอดิน นี่คือบทวารสถานสุดท้ายของกษัตริย์แห่งพวกมาร
ในท้ายที่สุดจะไม่มีพวกเขาสักคนที่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และพวกเขาทั้งหมดจะต้องผ่านมันไป วันนี้พวกที่
“ฉลาด” ได้เริ่มถอยแล้ว เมื่อเห็นว่าสถานการณ์ไม่เป็นใจ
พวกเขาก็ใช้โอกาสนี้เพื่อถอยกลับและหลีกเลี่ยงจากความยากลำบากของมหันตภัย
แต่เราพูดอย่างชัดเจนว่าพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในระหว่างยุคสุดท้ายคือการติสอนมนุษย์เป็นหลัก
ดังนั้นผู้คนเหล่านี้จะสามารถหลีกเลี่ยงได้อย่างไร? วันนี้เป็นขั้นตอนแรก
สักวันหนึ่งทุกสิ่งทุกอย่างในเอกภพจะตกลงสู่ความอลเวงแห่งสงคราม ผู้คนของแผ่นดินโลกจะไม่มีวันมีผู้นำอีก
ทั้งโลกจะเป็นเหมือนทรายร่วงกองหนึ่ง ไม่ถูกผู้ใดปกครอง
และผู้คนจะหวงไขได้ใจในชีวิตของพวกเขาเองเท่านั้น โดยไม่ใส่ใจผู้ใดอื่น
เพราะทุกสิ่งทุกอย่างถูกควบคุมโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า—นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสว่า
“มนุษย์ทั้งปวงกำลังทำให้นานาประชาชาติแตกแยกกันโดยสอดคล้องกับเจตจำนงของเรา”
เสียงดังกึกก้องจากแท่นของเหล่าทูตสวรรค์ซึ่งพระเจ้าตรัสถึงในขณะนี้ เป็นหมายสำคัญประการหนึ่ง—
พวกเขากำลังตีระฆังบอกเหตุอันตรายเป็นภัยสำหรับมนุษย์ และเมื่อเสียงแตรดังขึ้นอีกครั้ง
วันสุดท้ายของโลกย่อมจะได้มาถึงแล้ว ณ เวลานั้น
การติสอนทั้งหมดทั้งปวงของพระเจ้าจะเกิดขึ้นกับแผ่นดินโลกอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

นี่จะเป็นการพิพากษาอัน โหดเหี้ยมและการเริ่มต้นอย่างเป็นทางการของยุคสมัยแห่งการตีสอน
ท่ามกลางชาวอิสราเอล จะมีพระสุรเสียงของพระเจ้านำทางพวกเขาผ่านสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันบ่อยๆ
และเช่นเดียวกันเหล่าทูตสวรรค์ก็จะปรากฏต่อพวกเขา
ชาวอิสราเอลจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ในเวลาเพียงไม่กี่เดือน
และเพราะพวกเขาจะไม่ต้องก้าวผ่านขั้นตอนของการปลดปล่อยตัวเองจากพิษของพญานาคใหญ่สีแดง
มันจะง่ายสำหรับพวกเขาที่จะเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องภายใต้การนำหลากหลายประเภท จากการพัฒนาต่างๆ
ในอิสราเอลจะสามารถมองเห็นสถานะของทั้งเอกภพได้
และนี่ก็แสดงว่าขั้นตอนแห่งพระราชกิจของพระเจ้ารวดเร็วเพียงใด “ถึงเวลาแล้ว! เราจะเริ่มงานของเรา
เราจะครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ท่ามกลางมนุษย์!” ในอดีตพระเจ้าทรงครองราชย์ในฟ้าสวรรค์เท่านั้น
วันนี้พระองค์ทรงครองราชย์บนแผ่นดินโลก พระเจ้าได้ทรงเอาสิทธิอำนาจของพระองค์กลับคืนไปทั้งหมด
และดังนั้นจึงมีการบอกล่วงหน้าว่ามวลมนุษย์ทั้งปวงจะไม่มีวันดำเนินชีวิตมนุษย์ปกติอีก
เพราะพระเจ้าจะทรงจัดลำดับฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเสียใหม่ และไม่มีมนุษย์คนใดได้รับอนุญาตให้ก้าวก่าย
ดังนั้นพระเจ้าทรงเตือนความจำมนุษย์บ่อยๆ ว่า “ถึงเวลาแล้ว”
เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้กลับไปยังประเทศของพวกเขา—
ในวันที่ประเทศอิสราเอลได้รับการฟื้นฟูอย่างครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว—
พระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระเจาก็จะเสร็จสิ้น โดยที่ไม่มีผู้ใดตระหนัก
ผู้คนทั่วทั้งเอกภพจะก่อกบฏและประชานิยมต่างๆ ทั่วทั้งเอกภพจะร่วงหล่นเหมือนดาวทั้งหลายในฟ้าสวรรค์
โดยทันทีทันใดบรรดาประชาชาติจะล่มสลายเป็นซากปรักหักพัง หลังจากจัดการกับสิ่งเหล่านั้นแล้ว
พระเจ้าก็จะทรงสร้างราชอาณาจักรอันเป็นที่รักแห่งพระทัยของพระองค์

บทที่ 28

สภาวะของผู้คนคือยิ่งพวกเขาเข้าใจพระวณะของพระเจ้าน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็นิ่งงันในวิถีทางแห่งการทรงพระราชกิจของพระเจ้าในปัจจุบันมากขึ้นเท่านั้น แต่ก็ไม่ส่งผลต่อพระราชกิจของพระเจ้า เมื่อพระวณะของพระองค์ไปถึงจุดหนึ่งๆ หัวใจของผู้คนก็จะเปลี่ยนมาเห็นด้วยอย่างแน่นอน ในชีวิตของพวกเขา ทุกคนจับจ้องอยู่ที่พระวณะของพระเจ้า และพวกเขาก็เริ่มที่จะโยยหาพระวณะของพระองค์ และเพราะการเปิดโปงอย่างต่อเนื่องของพระเจ้า พวกเขาจึงเริ่มต้นที่จะดูหมิ่นตัวพวกเขาเอง แม้กระนั้น พระเจ้าก็ได้ดำรัสพระวณะชนิดต่อไปนี้มากมายหลายคำด้วยเช่นกันว่า “เมื่อเขาได้จับความเข้าใจในวณะทั้งหมดของเราอย่างถ้วนทั่วแล้ว วุฒิภาวะของมนุษย์ก็ย่อมได้สัดส่วนเหมาะสมกับความปรารถนาของเรา และคำร้องขอของเขาจะก่อให้เกิดผล และไม่สูญเปล่าหรือไร้ผล เราวยพรแก่คำร้องขอที่จริงใจของมวลมนุษย์ คำร้องขอที่ไม่เป็นการเสแสร้ง” โดยข้อเท็จจริงแล้ว ผู้คนไม่สามารถจับความเข้าใจในพระวณะของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ได้ พวกเขาสามารถจับความเข้าใจเพียงแค่พื้นผิว พระเจ้าเพียงทรงใช้พระวณะเหล่านี้เพื่อให้พวกเขามีวัตถุประสงค์ที่จะไล่ตามเสาะหา เพื่อให้พวกเขาารู้สึกว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงทำสิ่งทั้งหลายอย่างลวกๆ แต่ทรงจริงจังกับพระราชกิจของพระองค์ เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาก็จะมีความเชื่อที่จะไล่ตามเสาะหา และเพราะผู้คนทั้งหมดเพียงออกอ่อนเพื่อประโยชน์ของตนเองเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ทรงลังเลกลับไปกลับมา พระวณะของพระองค์จึงได้ถูกชี้ไปยังธรรมชาติของมนุษย์เสมอมา แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่ในวันนี้จะออกอ่อน พวกเขาก็ไม่จริงใจ—มันเป็นเพียงการเสแสร้ง

สภาวะของผู้คนทั้งหมดก็คือ “พวกเขาพิจารณาว่าปากของเราคือกรวยแห่งความอุดมสมบูรณ์ ผู้คนทั้งหมดปรารถนาที่จะได้มาซึ่งบางสิ่งจากปากของเรา ไม่ว่าจะเป็นความลับของรัฐ หรือความล้าลึกของสวรรค์ หรือพลวัตของโลกจิตวิญญาณ หรือบั้นปลายของมวลมนุษย์” เพราะความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขา ผู้คนทั้งหมดจึงเต็มใจที่จะสำรวจค้นสิ่งเหล่านี้ และไม่ปรารถนาที่จะได้รับสิ่งใดเกี่ยวกับการจัดเตรียมชีวิตจากพระวณะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า “ความขาดแคลนมีมากเกินไปภายในมนุษย์ กล่าวคือ เขาไม่เพียงแค่พึงต้องมี ‘โภชนาการเสริม’ แต่ที่มากกว่านั้น เขาจำเป็นต้องมี ‘การสนับสนุนทางความคิด’ และ ‘สิ่งหล่อเลี้ยงทางจิตวิญญาณ’” เป็นมโนคติที่หลงผิดในผู้คนนั่นเองที่ได้นำไปสู่สภาวะเชิงลบของวันนี้ และเป็นเพราะดวงตาทางกายภาพของพวกเขาเป็น “เชิงศักดินา” มากเกินไป จึงไม่มีความกร้าวแกร่งในสิ่งที่พวกเขาพูดและทำ

และพวกเขาก็ทำทุกสรรพสิ่งอย่างสุกเอาเผากินและอย่างผ่านๆ เหล่านี้ไม่ใช่สภาพเงื่อนไของผู้อื่นหรือ? ผู้คนไม่ควรรีบเร่งและแก้ไขการนี้ให้ถูกต้อง แทนที่จะดำเนินการต่ออย่างที่เราที่กำลังทำอยู่หรือ? จะมีประโยชน์อะไรสำหรับมนุษย์ในการรู้อนาคตเล่า?

เหตุใดผู้คนจึงมีปฏิกิริยาหลังจากอ่านพระวจนะของพระเจ้าบางคำ

แต่พระวจนะของพระองค์ที่เหลือกลับไม่มีผลอันใดเลย? ยกตัวอย่าง เมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“เราจัดเตรียมการรักษาสำหรับอาการป่วยของมนุษย์เพื่อที่ว่าผลลัพธ์ที่ดีขึ้นอาจได้รับการสัมฤทธิ์

เพื่อที่ว่าทั้งหมดอาจได้รับการฟื้นฟูสู่สุขภาพ และเพื่อที่ว่าโดยอาศัยการรักษาของเรา

พวกเขาอาจกลับสู่สภาวะปกติ” เป็นไปได้อย่างไรที่พระวจนะเหล่านี้ไม่มีผลกับผู้คนเลย?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ควรจะไปให้ถึงหรือ? พระเจ้าทรงมีพระราชกิจต้องทำ—

เหตุใดผู้คนไม่มีเส้นทางต้องเดินเล่า? นี่ไม่เป็นการวิงวอนทางกับพระเจ้าหรือ? จริงๆ แล้ว

มีงานมากมายที่ผู้คนควรจะทำ—ตัวอย่างเช่น พวกเขาเริ่มมากเพียงใดเกี่ยวกับ “พญานาคใหญ่สีแดง”

ในพระวจนะที่ว่า “พวกเจ้าเกลียดชังพญานาคใหญ่สีแดงอย่างแท้จริงไหม?” การที่พระเจ้าตรัสว่า

“เหตุใดเราจึงได้ถามพวกเจ้าหลายครั้งเหลือเกิน?”

แสดงให้เห็นว่าผู้คนยังคงไม่รู้เท่าทันธรรมชาติของพญานาคใหญ่สีแดง

และว่าพวกเขายังคงไม่สามารถที่จะไปลึกขึ้น นี่ไม่ใช่งานจริงที่มนุษย์ควรที่จะทำหรือ?

จะพูดได้อย่างไรว่ามนุษย์ไม่มีงานเลย? หากเป็นเช่นนั้นจริง

อะไรจะเป็นนัยสำคัญของการที่พระเจ้าทรงจุดเป็นมนุษย์เล่า? พระเจ้ากำลังทรงกระทำการแบบผ่านๆ

และสุกเอาเผากินเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้ไปอย่างพอเป็นพิธีหรือ?

พญานาคใหญ่สีแดงสามารถปราชัยในหนทางนี้ได้หรือ?

พระเจ้าตรัสว่า “เราได้เริ่มต้นแล้ว

และเราจะตั้งต้นขั้นตอนแรกของการงานแห่งการติสอนของเราในที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดง”

พระวจนะเหล่านี้ชี้ตรงไปยังพระราชกิจในเทวสภาพ ผู้คนของวันนี้ได้เข้าสู่อการติสอนล่วงหน้า และด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงตรัสว่านี่เป็นขั้นตอนแรกของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ไม่ได้กำลังทรงทำให้ผู้คนสู่หนการติสอนแห่งความวิบัติ แต่เป็นการติสอนแห่งพระวจนะ

เพราะเมื่อกระแสนเสียงของพระวจนะของพระเจ้าเปลี่ยนแปลง ผู้คนย่อมกลายเป็นไม่รู้เท่าทันอย่างสิ้นเชิง

และหลังจากนั้น พวกเขาทั้งหมดย่อมเข้าสู่อการติสอน เมื่อได้ก้าวผ่านการติสอนแล้ว

“พวกเจ้าย่อมจะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าอย่างเป็นทางการ

และย่อมจะสรรเสริญเราอย่างเป็นทางการทั่วทั้งแผ่นดินต่างๆ ตลอดชั่วกาลนาน!”

เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระเจ้า—เป็นแผนการของพระองค์ ที่มากกว่านั้น

คนของพระเจ้าเหล่านี้จะมองดูวิธีการที่ถูกใช้ในการทดสอบพยานาคใหญ่สีแดงด้วยตัวพวกเขาเอง
ดังนั้นมันทันทีจึงเริ่มต้นอย่างเป็นทางการลักษณะภายนอกพวกเขา ในโลกรอบๆ พวกเขา
นี่คือหนึ่งในวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด ภายในแล้วพวกเขาถูกทดสอบ
และภายนอกก็มีมหันตภัยโถมใส่—กล่าวคือ พระวณะของพระเจ้าได้ลุล่วงแล้ว ด้วยเหตุนี้
ผู้คนย่อมชอบที่จะก้าวผ่านการทดสอบมากกว่ามหันตภัย และเป็นเพราะการนี้เองพวกเขาจึงยังคงอยู่
ในด้านหนึ่ง นี่ก็จุดที่พระราชกิจของพระเจ้าได้มาถึง ในอีกด้านหนึ่ง
มันเป็นไปได้ที่ผู้คนทั้งหมดอาจรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า
“เวลาที่คนของเราชื่นชมเราคือตอนที่พยานาคใหญ่สีแดงถูกทดสอบ
การทำให้ผู้คนของพยานาคใหญ่สีแดงลูกฮือและก่อกบฏต่อมันเป็นแผนการของเรา
และนี่คือวิธีการที่เราใช้เพื่อทำให้คนของเรามีความเพียบพร้อม
และเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่สำหรับคนของเราทั้งหมดที่จะเติบโตในชีวิต”
เหตุใดในเมื่อพระเจ้าตรัสพระวณะเหล่านี้ แต่ทว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ถึงจุดความสนใจของผู้คน?

ประเทศทั้งหลายอยู่ในความวุ่นวายอย่างยิ่ง เพราะคทาของพระเจ้าได้เริ่มเล่นบทบาทของมันบนแผ่นดินโลก
พระราชกิจของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในสภาวะของแผ่นดินโลก เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ห้วงน้ำจะคำราม
ภูเขาจะพังทลาย แม่น้ำใหญ่จะแยกสลาย” นี่เป็นงานแรกเริ่มของคทาบนแผ่นดินโลก ด้วยผลลัพธ์คือ
“ครอบครัวทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะถูกแยกจากกัน
และประชาชาติทั้งหมดบนแผ่นดินโลกจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ
วันแห่งการอยู่ร่วมกันอีกครั้งระหว่างสามีกับภรรยาจะหมดไป มารดากับบุตรจะไม่ได้พบกันอีกต่อไปแล้ว
จะไม่มีการบรรจบพบกันของบิดากับบุตรอีก ทั้งหมดที่เคยมีบนแผ่นดินโลกจะถูกเราทุบแตกละเอียด”
เช่นนี้จะป็นสภาวะทั่วไปของครอบครัวทั้งหลายบนแผ่นดินโลก โดยธรรมชาติแล้ว
นั่นย่อมไม่สามารถเป็นสภาวะของพวกเขาทั้งหมด แต่เป็นสภาวะของพวกเขาส่วนใหญ่ ในทางด้านหนึ่ง
นั่นกำลังอ้างอิงถึงรูปการณ์แวดล้อมที่ผู้คนของกระแสนี้จะมีประสบการณ์ด้วยในอนาคต นั่นบอกล่วงหน้าว่า
เมื่อพวกเขาได้ก้าวผ่านการทดสอบแห่งพระวณะและผู้ไม่เชื่อได้อยู่ภายใต้มหันตภัยแล้ว
ก็จะไม่มีความสัมพันธ์อันครอบครัวท่ามกลางผู้คนบนแผ่นดินโลกอีกต่อไป
พวกเขาทั้งหมดจะเป็นผู้คนของชินิม และทั้งหมดจะซื้อสัตย์ในราชอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
วันแห่งการอยู่ร่วมกันอีกครั้งระหว่างสามีกับภรรยาจะหมดไป มารดากับบุตรจะไม่ได้พบกันอีกต่อไปแล้ว
จะไม่มีการบรรจบพบกันของบิดากับบุตรอีก และดังนั้น ครอบครัวของผู้คนบนแผ่นดินโลกจะถูกแยกจากกัน
ฉีกเป็นชิ้นๆ และนี่จะเป็นพระราชกิจสุดท้ายที่พระเจ้าทรงทำในมนุษย์
และเพราะพระเจ้าจะทรงเผยแผ่พระราชกิจนี้ไปทั่วเอกภพ พระองค์ย่อมทรงใช้โอกาสนี้ทำให้คำว่า “อารมณ”

ชัดเจนสำหรับผู้คน ด้วยเหตุนี้

จึงเปิดโอกาสให้พวกเขาเห็นว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคือการนิกรอรรครวของผู้นั้นทั้งหมดให้ขาดจากกัน

และแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้การติสอนเพื่อแก้ปัญหา “ความขัดแย้งในครอบครัว”

ทั้งหมดท่ามกลางมวลมนุษย์ ไม่เช่นนั้นแล้ว

คงจะไม่มีทางที่จะปิดตัวส่วนสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ส่วนสุดท้ายของพระวณะของพระเจ้าคือแผ่ความอ่อนแอที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมวลมนุษย์—

พวกเขาทั้งหมดมีชีวิตอยู่ภายในอารมณ์—และดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงหลีกเลี่ยงพวกเขาแม้เพียงคนเดียว

และทรงเปิดโปงความลับที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของมวลมนุษย์ทั้งปวง

เหตุใดจึงยากที่ผู้นั้นจะแยกตัวเองออกจากอารมณ์?

การทำเช่นนั้นล้มเลิกว่ามาตรฐานทั้งหลายแห่งมโนธรรมหรือ?

มโนธรรมสามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงได้หรือ?

อารมณ์สามารถช่วยให้ผู้นั้นผ่านความทุกข์ยากได้หรือ? ในสายพระเนตรของพระเจ้า

อารมณ์เป็นศัตรูของพระองค์—นี่ไม่ได้ถูกแถลงไว้อย่างชัดเจนในพระวณะของพระเจ้าหรือ?

บทที่ 29

ในงานที่ทำโดยผู้คนนั้น บางงานได้รับการดำเนินการจนแล้วเสร็จด้วยการแนะนำโดยตรงจากพระเจ้า แต่ก็มียางส่วนหนึ่งด้วยเช่นกันที่พระเจ้าไม่ทรงจัดเตรียมการแนะนำเฉพาะไว้ให้ ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างเพียงพอว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงทำยังไม่ได้รับการเปิดเผยอย่างครบบริบูรณ์ในวันนี้—กล่าวคือ การมากมายยังคงซ่อนเร้นอยู่และยังไม่ได้กลายเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป อย่างไรก็ตาม บางสิ่งจำเป็นต้องถูกทำให้เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป ในขณะที่สิ่งอื่นๆ จำเป็นต้องปล่อยให้ผู้คนงุนงงและสับสน นี่คือนสิ่งที่พระราชกิจของพระเจ้าพึงต้องมี ตัวอย่างเช่น การเสด็จมาถึงของพระเจ้าจากฟ้าสวรรค์ท่ามกลางมนุษย์—พระองค์เสด็จมาถึงอย่างไร ณ วินาทีใดที่พระองค์เสด็จมาถึง หรือฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงหรือไม่— สิ่งเหล่านี้จึงต้องให้ผู้คนสับสน นี่ก็อยู่บนพื้นฐานของรูปการณ์แวดล้อมจริงด้วยเช่นกัน เพราะเนื้อหามนุษย์อย่างนั้นไม่สามารถเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณโดยตรงได้ ด้วยเหตุนี้ ต่อให้พระเจ้าทรงกล่าวอย่างชัดเจนว่าพระองค์ได้เสด็จมาจากฟ้าสวรรค์สู่แผ่นดินโลกอย่างไร หรือเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ในวันที่ทุกสรรพสิ่งได้รับการคืนชีพ เราก็ได้มาท่ามกลางมนุษย์ และเราได้ใช้กลางวันและกลางคืนอันน่าอัศจรรย์กับเขา” พระวณะเช่นนี้เป็นเหมือนใครบางคนกำลังพูดคุยกับลำต้นของต้นไม้—ไม่มีปฏิกิริยาแม้แต่น้อย เพราะผู้คนไม่รู้เท่าทันถึงขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า แม้เมื่อพวกเขาตระหนักรู้อย่างแท้จริง พวกเขา ก็เชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงบันดาลมายังแผ่นดินโลกจากฟ้าสวรรค์เหมือนนางฟ้า และได้ทรงบังเกิดใหม่ท่ามกลางมนุษย์ นี่คือนสิ่งที่สามารถบรรลุได้โดยความคิดของมนุษย์ เป็นเพราะแก่นแท้ของมนุษย์เป็นถึงขั้นที่เขาไม่สามารถเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้าได้ และไม่สามารถเข้าใจความเป็นจริงของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้ โดยแก่นแท้ของพวกเขาเพียงอย่างเดียวนี้ ผู้คนคงจะไม่สามารถทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับผู้อื่นได้ เพราะผู้คนเหมือนกันมาแต่กำเนิด และไม่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ การขอให้ผู้คนเป็นตัวอย่างให้ผู้อื่นทำตามหรือทำหน้าที่เป็นแบบอย่างที่ดีจึงกลายเป็นฟอง มันกลายเป็นไอที่ขึ้นจากน้ำ แต่ทว่าเมื่อพระเจ้าตรัสว่า “โดยได้รับความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เรามีและเป็นบ้าง” พระวณะเหล่านี้เพียงแต่กล่าวขึ้นในการสำแดงถึงพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในเนื้อหนัง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระวณะเหล่านี้ชี้ขึ้นไปสู่พระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า—เทวสภาพ ซึ่งอ้างอิงถึงพระอุปนิสัยอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นหลัก กล่าวคือ ผู้คนถูกขอให้เข้าใจสิ่งต่างๆ อาทิ เหตุใดพระเจ้าทรงพระราชกิจในหนทางนี้ สิ่งใดจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงโดยพระวณะของพระเจ้า

สิ่งใดที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลบนแผ่นดินโลก

สิ่งใดที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับไว้ท่ามกลางมนุษย์ วิธีการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้ในการตรัส และสิ่งใดเป็นท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ อาจกล่าวได้ว่าไม่มีสิ่งใดในมนุษย์ที่ควรค่าแก่การคุยโวโอ้อวด— นั่นคือ ไม่มีสิ่งใดในตัวเขาที่สามารถเป็นตัวอย่างให้ผู้อื่นทำตามได้

เป็นเพราะความเป็นปกติของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และเพราะความไม่เหมือนกันระหว่างพระเจ้าในฟ้าสวรรค์กับพระเจ้าในเนื้อหนัง

ผู้ซึ่งดูเหมือนจะไม่ได้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าในฟ้าสวรรค์อย่างแน่นอนนี่เอง พระเจ้าจึงตรัสว่า

“หลายปีแล้วที่เราได้ผ่านไปท่ามกลางมนุษย์ ถึงกระนั้นเขายังคงไม่ได้ตระหนักรู้เสมอมา และไม่เคยได้รู้จักเรา”

พระเจ้ายังตรัสอีกด้วยว่า “เมื่อก้าวอย่างของเราย่ำไปทั่วจักรวาลและไปถึงที่สุดแผ่นดินโลก

มนุษย์จะเริ่มทบทวนตัวเอง และผู้คนทั้งหมดจะมาหาเราและกราบไหว้เบื้องหน้าเราและนมัสการเรา

นี่จะเป็นวันแห่งการที่เราได้รับเกียรติ วันแห่งการกลับมาของเรา และวันแห่งการออกเดินทางของเราอีกด้วย”

นี่เท่านั้นเป็นวันที่พระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าได้รับการแสดงให้เห็นแก่มนุษย์เห็น ถึงกระนั้น

พระเจ้าไม่ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ล่าช้าเพราะการนั้น

และพระองค์เพียงแต่ทรงพระราชกิจที่ควรจะได้รับทำให้เสร็จสิ้น เมื่อพระองค์ทรงพิพากษา

พระองค์ทรงกล่าวโทษผู้คนบนพื้นฐานของท่าทีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าในเนื้อหนัง

นี่เป็นหนึ่งในเรื่องราวหลักของถ้อยคำรัสของพระเจ้าในระหว่างช่วงเวลานี้ ตัวอย่างเช่น พระเจ้าตรัสว่า “เรา

ได้เริ่มดำเนินการบพิทวสานของแผนการบริหารจัดการของเราทั่วจักรวาลทั้งปวงอย่างเป็นทางการแล้ว

จากช่วงขณะนี้ เป็นต้นไป ผู้ใดที่ไม่ระมัดระวังมีแนวโน้มที่จะถูกจุ่มลงท่ามกลางการติสอนที่ไร้ปราณี

และนี่จะสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ” นี่คือนิโศหาศจากแผนการของพระเจ้า และมันไม่ประหลาดหรือแปลก

แต่ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระองค์ ขณะเดียวกัน

ผู้คนและบรรดาบุตรของพระเจ้าในต่างประเทศได้รับการพิพากษาโดยพระเจ้านบนพื้นฐานของทั้งหมดที่พวกเขา

ทำในคริสตจักรต่างๆ และด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า “ในขณะที่เราทำงาน

ทูตสวรรค์ทั้งหมดก็ริเริ่มการสู้รบซึ่งขาดพร้อมทั้งเราและตัดสินใจแน่วแน่ที่จะทำให้ความปรารถนาของเราในช่วง

ระยะสุดท้ายลุล่วง เพื่อที่ผู้คนบนแผ่นดินโลกจะยอมจำนนเบื้องหน้าเราเหมือนเหล่าทูตสวรรค์

และไม่มีความอยากต่อต้านเรา และไม่ทำสิ่งใดที่กบฏต่อเรา เหล่านี้คือพลวัตของงานของเราทั่วทั้งจักรวาล”

นี่คือความแตกต่างในพระราชกิจที่พระเจ้าทรงดำเนินการจนแล้วเสร็จทั่วแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงใช้มาตรการที่แตกต่างกันโดยสอดคล้องกับผู้ที่มาตราการเหล่านี้ถูกชี้นำไป

วันนี้ผู้คนแห่งคริสตจักรต่างๆ ทั้งหมดมีหัวใจที่โศกเศร้า และพวกเขาได้เริ่มกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า—

นี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้ากำลังเข้าหาบพิทวสานของมันแล้ว

การมองลงมาจากท้องฟ้าเป็นเสมือนการมองจากอันตรัสริมของกิ่งไม้ที่เขียวแห้งและใบไม้ที่ร่วงหล่น
จากของดินลมหอบที่พัดปลิวโดยลมฤดูใบไม้ร่วงอีกครั้ง

มันรู้สึกเหมือนกับว่ามหันตภัยพิบัติกำลังจะเกิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์

ราวกับว่าทั้งหมดกำลังจะกลายเป็นความอ้างว้าง อาจเป็นเพราะความอ่อนไหวของพระวิญญาณ
จึงมีสำนึกรู้สึกแห่งความทุกข์ใจอยู่ในหัวใจเสมอ ถึงกระนั้น ยังมีความสุขใจอันสงบสุขเล็กน้อย
แม้จะผสมกับความโศกเศร้าบ้างก็ตาม นี่อาจเป็นภาพพรรณนาแห่งพระวณะของพระเจ้าที่ว่า
“มนุษย์กำลังตื่นขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกอยู่ในระเบียบ

และวันเวลาแห่งการอยู่รอดของแผ่นดินโลกจะไม่มีอีกแล้ว เพราะเราได้มาถึงแล้ว!”

ผู้คนอาจกลายเป็นกิเลสไปบ้างหลังจากได้ยืมพระวณะเหล่านี้

หรือพวกเขาอาจผิดหวังเล็กน้อยกับพระราชกิจของพระเจ้า

หรือพวกเขาอาจมุ่งเน้นอย่างมากกับความรู้สึกในวิญญาณของพวกเขา

แต่ก่อนที่พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกจะครบบริบูรณ์

พระเจ้าอาจจะไม่ทรงสามารถใช้เวลาเสียจนให้ภาพลวงตาเช่นแก่ผู้คน หากเจ้ามีความรู้สึกเช่นนี้อย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วมันก็จะแสดงให้เห็นว่าเจ้าให้ความสนใจกับความรู้สึกของเจ้ามากเกินไป

ว่าเจ้าเป็นใครบางคนที่ทำตามที่พวกเขายินดีและไม่รักพระเจ้า

มันแสดงให้เห็นว่าผู้คนเช่นนี้มุ่งเน้นสิ่งเหนือธรรมชาติมากเกินไป และไม่ให้ความสนใจกับพระเจ้าเลย

เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าผู้คนจะพยายามหนีไปอย่างไร

พวกเขาก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีรูปการณ์แวดล้อมนี้ได้ ผู้ใดเล่าสามารถหลีกเลี่ยงหนีพระหัตถ์ของพระเจ้าได้?

เมื่อใดเล่าที่สถานะและรูปการณ์แวดล้อมของเจ้าไม่ได้รับการจัดการเตรียมการโดยพระเจ้า?

ไม่ว่าเจ้าจะทนทุกข์หรือได้รับพระพรก็ตาม เจ้าจะสามารถแอบหนีจากพระหัตถ์ของพระเจ้าได้อย่างไร?

นี่ไม่ใช่เรื่องของมนุษย์ แต่กลับเกี่ยวข้องกับความเป็นของพระเจ้าทั้งสิ้นเสียมากกว่า—

ผู้ใดเล่าจะสามารถไม่เชื่อฟังอันเป็นผลจากการนี้ได้?

“เราจะใช้การติสอนเพื่อเผยแผ่งานของเราท่ามกลางคนต่างชาติ กล่าวคือ

เราจะใช้กำลังบังคับกับพวกที่เป็นคนต่างชาติทั้งหมด โดยธรรมชาติแล้ว

งานนี้จะถูกดำเนินการในเวลาเดียวกันกับงานของเราท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรร”

ด้วยถ้อยคำรับจากพระวณะเหล่านี้ พระเจ้าทรงริเริ่มพระราชกิจนี้ทั่วทั้งจักรวาล

นี่คือขั้นตอนหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้า ซึ่งได้ก้าวหน้าไปถึงจุดนี้แล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถทำให้สิ่งต่างๆ

หันกลับได้ มหันตภัยจะดูแลมวลมนุษย์ส่วนหนึ่ง โดยทำให้พวกเขาพินาศไปพร้อมกับโลก

เมื่อจักรวาลถูกติสอนอย่างเป็นทางการ พระเจ้าก็ทรงปรากฏต่อกลุ่มชนทั้งหมดอย่างเป็นทางการ

และเพราะการทรงปรากฏของพระองค์ ผู้คนจึงได้รับการติสอน ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้ายังตรัสอีกด้วยว่า

“เมื่อเราเปิดหนังสือม้วนอย่างเป็นทางการ นั่นคือเวลาที่ผู้คนทั่วทั้งจักรวาลถูกติสอน

เวลาที่ผู้คนทั่วโลกอยู่ภายใต้การทดสอบ”

จากการนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเนื้อหาสาระของตราฟินิกเจ็ดดวงนั้นเป็นเนื้อหาสาระของการติสอน กล่าวคือ มีมหันตภัยภายในตราฟินิกเจ็ดดวง ด้วยเหตุนี้ วันนีตราฟินิกเจ็ดดวงยังไม่ได้ถูกเปิด “การทดสอบ”

ที่อ้างอิงถึงในที่นี้คือการติสอนที่มนุษย์ทุกคน และท่ามกลางการติสอนนี้ ผู้คนกลุ่มหนึ่งจะได้รับการรับไว้ ผู้ซึ่งยอมรับ “ประกาศนียบัตร” ที่พระเจ้าทรงออกให้อย่างเป็นทางการ และด้วยเหตุนี้

พวกเขาจะเป็นผู้คนในราชอาณาจักรของพระเจ้า เหล่านี้คือที่มาของบรรดาบุตรและผู้คนของพระเจ้า

และวันนี้พวกเขายังไม่ได้ตัดสินใจ และเพียงแค่อ้างวราฐานสำหรับประสบการณ์ในอนาคต

หากใครบางคนมีชีวิตที่แท้จริง พวกเขาจะสามารถตั้งมั่นในช่วงระหว่างการทดสอบได้

และหากพวกเขาไม่มีชีวิต

เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์อย่างเพียงพอว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้มีผลกระทบต่อพวกเขาเลย

ว่าพวกเขาตกปลาในห้วงน้ำที่เป็นทุกข์ และไม่มุ่งเน้นที่พระวาระของพระเจ้า

เพราะนี่เป็นพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย ซึ่งจะต้องนำคุณนี้ไปสู่อบوابสวรรค์แทนที่จะดำเนินการพระราชกิจต่อไป ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า “กล่าวอีกนัยหนึ่ง

นั่นเป็นชีวิตที่มนุษย์ไม่เคยได้มีประสบการณ์มาก่อนตั้งแต่เวลาแห่งการสร้างโลกจนกระทั่งปัจจุบัน และดังนั้น เราจึงพูดว่าเราได้ทำงานที่ไม่เคยถูกทำมาก่อน” และพระองค์ก็ตรัสอีกด้วยว่า

“เพราะวันของเราเข้ามาใกล้มวลมนุษยทั้งปวง เพราะมันไม่ได้ปรากฏอยู่ห่างไกล

แต่อยู่ต่อหน้าต่อตาของมนุษย์โดยตรง” ในอดีตกาล พระเจ้าได้ทรงทำลายเมืองมากมายด้วยพระองค์เอง

ถึงกระนั้นก็ไม่มีการใดได้ถูกทำลายราบคาบในแบบเดียวกันกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในเหตุการณ์สุดท้าย

แม้ว่าในอดีตพระเจ้าได้ทรงทำลายเมืองโสโดม แต่เมืองโสโดมของวันนี้จะไม่ถูกปฏิบัติเหมือนในอดีตกาล—

มันจะไม่ถูกทำลายโดยตรง แต่มันจะต้องถูกพิชิตก่อนและจากนั้นก็ถูกพิพากษา และในท้ายที่สุด

จะอยู่ภายใต้การลงโทษนิรันดร์กาล เหล่านี้คือขั้นตอนของพระราชกิจ และในบัพทวาร

เมืองโสโดมของวันนี้จะถูกทำลายล้างในลำดับต่อเนื่องเดียวกันกับการทำลายล้างของโลกในอดีต—

นี่คือแผนการของพระเจ้า

วันที่พระเจ้าทรงปรากฏคือวันแห่งการกล่าวโทษอย่างเป็นทางการของเมืองโสโดมแห่งวันปัจจุบัน

และการที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองนั้น ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งการช่วยให้เมืองโสโดมรอด ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงตรัสว่า “เราปรากฏแก่ราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ และซ่อนเร้นตัวเราเองจากแผ่นดินแห่งความโสมม”

เพราะเมืองโสโดมของวันนี้ไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าจึงไม่ทรงปรากฏต่อมันอย่างแท้จริง

แต่ใช้วิธีทางนี้เพื่อทดสอบมัน—เจ้าไม่ได้มองเห็นการนี้อย่างชัดเจนหรือ?

อาจกล่าวได้ว่าไม่มีผู้ใดบนแผ่นดินโลกสามารถมองเห็นพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าได้

พระเจ้าไม่ทรงได้เคยปรากฏต่อมนุษย์ และไม่มีผู้ใดรู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ในสวรรค์ชั้นใด

นี่คือสิ่งที่ได้เปิดโอกาสให้ผู้คนของวันนี้อยู่ในรูปการณ์แวดล้อมนี้

หากพวกเขาจะได้มองดูพระพักตร์ของพระเจ้า

นั่นก็คงจะเป็นเวลาที่บัพทวารของพวกเขาก็จะถูกเปิดเผยอย่างแน่นอน

เป็นเวลาที่แต่ละคนถูกจำแนกไปตามประเภท

วันนี้พระวณะจากภายในเทวสภาพได้ถูกแสดงให้ผู้คนเห็นโดยตรง

ซึ่งบอกล่วงหน้าว่ายุคสุดท้ายของมวลมนุษย์ได้มาถึงแล้ว และจะไม่คงอยู่นานกว่านี้มากนัก

นี่เป็นหนึ่งในหลายสำคัญของการที่ผู้คนตกอยู่ภายใต้การทดสอบ ณ เวลาที่พระเจ้าทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าผู้คนจะชื่นชมพระวณะของพระเจ้า แต่พวกเขาก็มีความรู้สึกสังหรณ์ใจเสมอ

ราวกับว่าหายนะครั้งใหญ่กำลังจะบังเกิดกับพวกเขา ผู้คนของวันนี้เป็นเหมือนนกกระจอกในแผ่นดินเยือกแข็ง

ที่ซึ่งราวกับว่าความตายใช้กำลังบังคับให้ชำระหนี้และทิ้งให้พวกเขาไม่มีหนทางอยู่รอด

เพราะหนี้แห่งความตายที่มนุษย์ติดค้าง ผู้คนทั้งหมดจึงรู้สึกว่าคุณยุคสุดท้ายของพวกเขาได้มาถึงแล้ว

นี่คือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในหัวใจของผู้คนทั่วจักรวาล และแม้ว่ามันจะไม่ถูกเปิดเผยบนใบหน้าของพวกเขา

แต่สิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกเขาที่ไม่สามารถซ่อนเร้นจากสายตาของเราได้—นี่คือความเป็นจริงของมนุษย์ บางที

พระวณะหลายคำอาจไม่ได้ถูกใช้อย่างถูกต้องเหมาะสมทั้งหมดทั้งมวล—

แต่เป็นพระวณะเหล่านี้เองที่เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นปัญหา

พระวณะทุกคำที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจะได้รับการทำให้ลุล่วง

ไม่ว่าพระวณะเหล่านั้นจะเป็นของอดีตหรือปัจจุบันก็ตาม

พระวณะเหล่านั้นจะทำให้ข้อเท็จจริงทั้งหลายปรากฏเบื้องหน้าผู้คน—เป็นที่น่าตื่นตาตื่นใจสำหรับพวกเขา—

ในเวลาที่จะกลายเป็นมืมนิ่งและสับสน

เจ้ายังคงไม่ได้มองเห็นอย่างชัดเจนหรือว่ามันคือยุคอะไรในวันนี้?

บทที่ 30

ผู้คนบางคนอาจมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเล็กน้อยในพระวณะของพระเจ้า แต่ไม่มีผู้ใดในพวกเขาไว้วางใจในความรู้สึกของพวกเขา พวกเขากลัวอยู่ลึกๆ ที่จะตกลงสู่ความเป็นด้านลบ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้สลับไปมาระหว่างความชื่นบานกับความโศกเศร้าเสมอ

เป็นการถูกต้องที่จะกล่าวว่าชีวิตของผู้คนทั้งหมดเต็มไปด้วยความโทมัส กล่าวเพิ่มเติมอีกชั้นหนึ่งก็คือ มีกระบวนการถลุงในชีวิตประจำวันของผู้คนทั้งหมด

ถึงกระนั้นเราก็คouldกล่าวได้ว่าไม่มีผู้ใดได้รับการปลดปล่อยใดๆ ในวิญญาณของพวกเขาในแต่ละวัน และมันเป็นราวกับว่าภูเขาใหญ่สามลูกกำลังกดลงบนศีรษะของพวกเขา

ชีวิตของพวกเขาไม่มีสักชีวิตที่มีความสุขและรื่นเริงตลอดทั้งวัน—และแม้ในเวลาที่พวกเขามีความสุขเล็กน้อย พวกเขาก็เพียงแต่กำลังพยายามที่จะรักษาหน้าตาเอาไว้ในหัวใจของพวกเขา

ผู้คนมีสำนึกถึงบางสิ่งที่ยังไม่เสร็จสิ้นเสมอ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่แน่วแน่ในหัวใจของพวกเขา เมื่อดำรงชีวิตในหนทางนี้ สิ่งทั้งหลายก็รู้สึกว่างเปล่าและใจร้าย และเมื่อมาถึงการเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็งานยุ่งและมีเวลาไม่พอ หรือมีฉะนั้นพวกเขาก็ไม่มีเวลาที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า หรือไม่รู้วิธีกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสม ไม่มีพวกเขาสักคนอยู่อย่างสบายใจ แจ่มแจ้งและแน่วแน่ในหัวใจของพวกเขา มันเป็นราวกับว่าพวกเขาได้ดำรงชีวิตใต้ท้องฟ้าที่มีดกรีมเสมอมา ราวกับว่าพวกเขาดำรงชีวิตในพื้นที่ที่ปราศจากออกซิเจน และนี่ได้นำไปสู่ความสับสนในชีวิตของพวกเขา

พระเจ้าตรัสตรงไปที่จุดอ่อนทั้งหลายของผู้คนเสมอ พระองค์ทรงบดขยี้พวกเขาที่จุดตายของพวกเขาเสมอ— เจ้าไม่ได้มองเห็นพระกระแสน้ำที่พระองค์ได้ทรงใช้ตรัสมาตลอดอย่างชัดเจนหรือ?

พระเจ้าไม่เคยได้ทรงให้ออกาสแก่ผู้คนที่จะกลับใจ และพระองค์ทรงทำให้ผู้คนทั้งหมดดำรงชีวิตบน “ดวงจันทร์” โดยปราศจากออกซิเจน ตั้งแต่ปฐมกาลจนกระทั่งวันนี้

พระวณะของพระเจ้าได้เปิดโปงธรรมชาติของมนุษย์ที่ภายนอก

ถึงกระนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นเนื้อแท้ของพระวณะเหล่านี้ได้อย่างชัดเจนได้

ดูเหมือนว่าโดยการเปิดโปงแก่นแท้ของมนุษย์ ผู้คนก็มารู้จักตัวพวกเขาเองและด้วยเหตุนี้จึงมารู้จักพระเจ้า

ถึงกระนั้นนี่ก็ไม่ใช่เส้นทางในสาระสำคัญ

พระกระแสน้ำและความลึกซึ้งที่มากขึ้นของพระวณะของพระเจ้าแสดงให้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่าง พระเจ้ากับมนุษย์ ในความรู้สึกของพวกเขา

นี่ทำให้ผู้คนเชื่อโดยไม่รู้ตัวว่าพระเจ้าทรงเป็นที่มิอาจเอื้อมถึงได้และไม่สามารถเข้าหาได้

พระเจ้าทรงนำพาทุกสิ่งทุกอย่างออกสู่สาธารณชน

และมันดูเหมือนว่าไม่มีผู้ใดสามารถกินสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ให้เป็นแบบที่มันเคยเป็นได้

มันไม่ยากลำบากเลยที่จะมองเห็นว่าเป้าหมายของถ้อยคำรัสของพระเจ้าทั้งหมดคือการใช้พระวณะเพื่อ “โค่นล้ม” ผู้คนทั้งหมด จึงทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จลุล่วงด้วยประการนั้น

เหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า ถึงกระนั้นนี่ก็ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนเชื่อในจิตใจของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่าพระราชกิจของพระเจ้ากำลังเข้าไปใกล้จุดสำคัญสูงสุดของมัน

เชื่อมั่นว่ามันกำลังเข้าไปใกล้ผลที่สามารถหยั่งรู้ได้มากที่สุดเพื่อที่จะพิชิตพญานาคใหญ่สีแดง กล่าวคือ การทำให้คริสตจักรทั้งหลายเจริญรุ่งเรือง โดยที่ไม่มีผู้ใดมีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงยุติเป็นมนุษย์ หรือมีฉะนั้นก็โดยที่ผู้คนทั้งหมดรู้จักพระเจ้า ถึงกระนั้นพวกเขามาอ่านสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่า “ในจิตใจของผู้คน พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า และมนุษย์ไม่อาจมีส่วนร่วมด้วยอย่างง่ายดาย ขณะที่มนุษย์เป็นมนุษย์ และไม่ควรกลายเป็นเกรอย่างง่ายดาย... ผลลัพธ์ก็คือ พวกเขาถ่อมใจและอดทนเบื้องหน้าเราเสมอ พวกเขาไม่สามารถเข้ากันได้กับเรา เพราะพวกเขามีมโนคติที่หลงผิดมากเกินไป”

จากการนี้จะสามารถมองเห็นได้ว่าผู้คนไม่สามารถที่จะรู้จักพระเจ้าได้อย่างเต็มที่

ไม่ว่าพระเจ้าจะตรัสสิ่งใดหรือมนุษย์จะทำการใดก็ตาม เพราะบทบาทที่เล่นโดยแก่นแท้ของพวกเขา ในท้ายที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะไรก็ตาม พวกเขา ก็ไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ ด้วยเหตุนี้

พระราชกิจของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงเมื่อผู้คนมองเห็นตัวพวกเขาเองในฐานะบุตรแห่งนรก

ไม่มีความจำเป็นที่พระเจ้าจะปล่อยพระพิโรธของพระองค์ใส่ผู้คน หรือกล่าวโทษพวกเขาโดยตรง หรือตัดสินโทษพวกเขาถึงตายเพื่อที่จะสรุปปิดการบริหารจัดการทั้งปวงของพระองค์ในท้ายที่สุด

พระองค์เพียงแค่ทรงมีส่วนร่วมในการพุดคุยสัพเพเหระด้วยอัตราความเร็วของพระองค์เอง

ราวกับว่าความครบบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์นั้นเล็กน้อย

เป็นบางสิ่งที่ทำให้สำเร็จลุล่วงในเวลาว่างของพระองค์โดยไม่ต้องใช้ความพยายามแม้แต่น้อย จากภายนอก ดูเหมือนว่ามีความเร่งด่วนอยู่บ้างในพระราชกิจของพระเจ้า—ถึงกระนั้นพระเจ้าไม่ทรงได้ทำอะไรเลย

พระองค์ไม่ทรงทำอะไรใดนอกจากตรัส

พระราชกิจท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลายไม่ได้มีขนาดใหญ่เช่นเดียวกับในยุคที่ผ่านมา กล่าวคือ

พระเจ้าไม่ทรงเพิ่มเติมผู้คน หรือขับไล่พวกเขา หรือตีแผ่พวกเขา—พระราชกิจเช่นนั้นไม่สลักสำคัญเกินไป

มันดูเหมือนราวกับว่าพระเจ้าไม่ทรงมีพระทัยที่จะทรงพระราชกิจเช่นนั้น

พระองค์เพียงแค่ตรัสเล็กน้อยเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ควรจะทรงทำ

ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์ทรงหันกลับและทรงหายไปอย่างไร้ร่องรอย—

ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วคือจากเหตุการณ์แห่งความครบบริบูรณ์ของถ้อยคำรัสของพระองค์

และเมื่อช่วงขณะนั้นมาถึง ผู้คนทั้งหมดจะตื่นขึ้นจากการหลับใหลของพวกเขา

มวลมนุษย์ได้อยู่ในการหลับใหลอันเชื่องช้านานหลายพันปี เขาได้อยู่ในการสลบไสลมาตลอด

และนานหลายปีแล้วที่ผู้คนได้กำลังเล่นไปตรงนี้ที่ตรงนั้นที่ในความฝันของพวกเขา

และพวกเขาก็กับร้องลั่นในความฝันของพวกเขา

โดยไม่สามารถพูดถึงความอยุติธรรมภายในหัวใจของพวกเขาได้ ด้วยเหตุนี้ พวกเขายัง

“รู้สึกถึงความหดหู่เล็กน้อยในหัวใจของพวกเขา”—แต่เมื่อพวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาจะค้นพบข้อเท็จจริงที่แท้จริง และร้องอุทานว่า “แล้วนี่ก็คือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น!” ด้วยเหตุนี้จึงมีการกล่าวว่า

“วันนี้ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงหลับสันทนอยู่ เมื่อเพลงเฉลิมราชมณเฑียรดังขึ้นเท่านั้น

พวกเขาก็ลืมตาสะลึมสะลือของพวกเขาและรู้สึกถึงความหดหู่เล็กน้อยในหัวใจของพวกเขา”

ไม่มีวิญญาณของผู้ใดที่เคยถูกปล่อยให้เป็นอิสระ ไม่เคยได้มีวิญญาณของผู้ใดไว้กังวลและมีความสุข

เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าเสร็จสิ้นลงอย่างครบบริบูรณ์ วิญญาณของผู้คนจะถูกปล่อยให้เป็นอิสระ

เนื่องด้วยแต่ละวิญญาณจะได้รับการจำแนกโดยสอดคล้องกับประเภท และด้วยเหตุนี้

พวกเขาทั้งหมดจะต้องแน่วแน่ในหัวใจของพวกเขา

มันเป็นราวกับว่าผู้คนกำลังเดินทางสักอย่างหนึ่งไปยังส่วนที่ห่างไกลและหัวใจของพวกเขากลายเป็นแน่วแน่เมื่อ

พวกเขากลับบ้าน เมื่อมาถึงบ้าน ผู้คนจะไม่รู้สึกละแวกและใจร้ายอีกต่อไป

แต่จะดำรงชีวิตในสันติสุขในบ้านของพวกเขา เช่นนั้นจะเป็นรูปการณ์แวดล้อมท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง

ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า

“ผู้คนไม่เคยได้สามารถปลดปล่อยตัวพวกเขาเองให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของซาตานได้”

ไม่มีผู้ใดสามารถปลดปล่อยตัวพวกเขาเองจากสถานะนี้ขณะอยู่ในเนื้อหนังได้ สำหรับช่วงขณะนี้

พวกเขามาวางสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับสถานะจริงต่างๆ ของมนุษย์เอาไว้ก่อน และมาพูดคุยถึงข้อล้าลึกต่างๆ

ที่พระเจ้ายังไม่ทรงได้เปิดเผยต่อมนุษย์เท่านั้น

“หลายครั้งมากเหลือคณานับที่ผู้คนได้มองดูเราด้วยสายตาเย้ยหยัน

ราวกับว่าร่างกายของเราถูกปกคลุมไปด้วยหนามและน่าเกลียดสำหรับพวกเขา และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงชิงชังเรา

และเชื่อว่าเราปราศจากค่าคู่ควร” ในทางตรงกันข้าม

ตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์ถูกเปิดเผยในพระวณะของพระเจ้าอย่างมีสาระสำคัญ กล่าวคือ

มนุษย์ถูกปกคลุมด้วยขนเม่น ไม่มีสิ่งใดที่น่าพอใจเกี่ยวกับตัวเขาเลย และด้วยเหตุนี้

ความเกลียดชังของเจ้าต่อมนุษย์ก็เพิ่มขึ้น

เนื่องด้วยมนุษย์ไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากเม่นที่มีหนามแหลมปกคลุมซึ่งไม่มีสิ่งใดน่าเลื่อมใสเกี่ยวกับตัวมันเลย

โดยผิวเผินแล้ว พระวณะเหล่านี้ดูคล้ายจะพรรณนามโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ต่อพระเจ้า—

แต่ในความเป็นจริง พระเจ้ากำลังทรงระบายภาพของมนุษย์บนพื้นฐานของภาพลักษณ์ของเขา

พระวณะเหล่านี้คือการวาดโครงมนุษย์ของพระเจ้า

และมันเป็นราวกับว่าพระเจ้าได้ทรงฉีดพ่นน้ำยาเคลือบภาพบนภาพลักษณ์ของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้
ภาพลักษณ์ของมนุษย์จึงยืนสูงเด่นในจักรวาล และถึงกับทำให้ผู้คนประหลาดใจ จากเวลาที่พระองค์ได้เริ่มตรัส
พระเจ้าได้กำลังทรงวางตำแหน่งกองกำลังของพระองค์เพื่อการสู้รบครั้งใหญ่กับมนุษย์ตลอดมา
พระองค์ทรงเป็นเหมือนศาสตราจารย์พิเศษคนของมหาวิทยาลัยกำลังเผยข้อเท็จจริงเพื่อมนุษย์
และสิ่งที่ถูกพิสูจน์โดยข้อเท็จจริงที่พระองค์ทรงแจกแจง—หลักฐานและหลักฐานค้ำ—
ทำให้ผู้คนทั้งหมดเห็นจริงอย่างถึงที่สุด นี่คือจุดมุ่งหมายของพระวณะของพระเจ้าทั้งหมด
และมันเป็นเพราะเหตุนี้ที่พระเจ้าทรงโยนพระวณะปริศนาเหล่านี้ไปที่มนุษย์อย่างลวกๆ
“โดยสรุปแล้วเราไม่มีคุณค่าอย่างถึงที่สุดในหัวใจของมนุษย์
เราเป็นของใช้ในครัวเรือนที่ไม่จำเป็นต้องมีชิ้นหนึ่ง” หลังจากอ่านพระวณะเหล่านี้
ผู้คนก็อดไม่ได้ที่จะกล่าวคำอธิษฐานในหัวใจของพวกเขา และพวกเขาก็มารู้ว่าพวกเขาคือหนี้ต่อพระเจ้า
ซึ่งทำให้พวกเขากล่าวโทษตัวพวกเขาเอง ทำให้พวกเขาเชื่อว่ามนุษย์ควรที่จะตาย
และปราศจากคำคู่ควรแม้เพียงเล็กน้อย พระเจ้าตรัสว่า
“มันเป็นเพราะเหตุนี้ที่เราพบตัวเราเองในสถานการณ์ที่เราอยู่ในวันนี้”
ซึ่งเมื่อเชื่อมต่อกับรูปการณ์แวดล้อมจริงของวันนี้แล้ว ทำให้ผู้คนกล่าวโทษตัวพวกเขาเอง
นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? หากเจ้าได้ถูกทำให้รู้จักตัวเจ้าเอง คำพูดเช่น “ฉันควรตายอย่างแท้จริง!”
จะสามารถออกมาจากปากของเจ้าได้หรือ? เช่นนี้คือรูปการณ์แวดล้อมที่แท้จริงของมนุษย์
และนี่ไม่ควรค่าต่อการนึกถึงมากนัก—มันเป็นเพียงตัวอย่างที่เหมาะสมเท่านั้น

ในแง่หนึ่ง เมื่อพระเจ้าทรงขอการยกโทษและการยอมผ่อนปรนของมนุษย์
ผู้คนก็มองเห็นว่าพระเจ้ากำลังทรงหัวเราะเยาะพวกเขา และในอีกแง่หนึ่ง
พวกเขาก็มองดูการเป็นกบฏของพวกเขาเองด้วยเช่นกัน—
พวกเขาเพียงแต่กำลังรอคอยให้พระเจ้าทรงใช้ความพยายามของพระองค์เองอย่างเต็มที่ที่สุดเพื่อมนุษย์
นอกจากนี้ เมื่อพูดถึงมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
พระเจ้าตรัสว่าพระองค์ไม่ทรงซ้ำของในปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์หรือภาษาของมนุษย์
ด้วยเหตุนี้ ในแง่หนึ่ง นี่ทำให้ผู้คนเปรียบเทียบพระวณะเหล่านี้กับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง
และในอีกแง่หนึ่ง พวกเขามองเห็นเจตนารมณ์ของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์—
พระเจ้ากำลังทรงเย้ยหยันพวกเขา เนื่องด้วยพวกเขาเข้าใจว่าพระเจ้ากำลังทรงเปิดเผยใบหน้าของพระองค์
และพระองค์ไม่กำลังทรงบอกผู้คนเกี่ยวกับรูปการณ์แวดล้อมที่แท้จริงของพระเจ้า
ความหมายที่มีอยู่โดยปกติวิสัยของพระวณะของพระเจ้าถูกทำให้เลือนรางลงด้วยการเยาะเย้ย การถากถาง
การเย้ยหยันและความเกลียดชังต่อมนุษย์ มันเป็นราวกับว่าในทั้งหมดที่เขาทำ

มนุษย์กำลังบิดเบือนกฎหมายและกำลังรับสินบน ผู้คนเป็นหญิงโสเภณี
และเมื่อพระเจ้าทรงเปิดพระโอรุของพระองค์เพื่อตรัส พวกเขาที่สิ้นเทาในความซดซซของ
กลัวอย่างล้าลึกว่าความจริงเกี่ยวกับพวกเขาจะถูกเปิดโปงอย่างถั่วนั่ว
ทั้งให้พวกเขาอับอายเกินกว่าที่จะเผชิญหน้ากับผู้ใด แต่ข้อเท็จจริงก็คือข้อเท็จจริง
พระเจ้าไม่ทรงหยุดถ้อยคำรัสของพระองค์เพราะ “การกลับใจ” ของมนุษย์
ยังผู้คนกลายเป็นอับอายจนพูดไม่ออกและขวยเขินเกินกว่าจะพูดมากขึ้นเท่าใด
พระเจ้าก็ยังทรงตรึงสายตาจับจ้องที่เผาไหม้ของพระองค์บนใบหน้าของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น
พระวณะจากพระโอรุของพระองค์ว่าความประพฤติดันนำเกลียดชังของมนุษย์ทั้งหมดบนโต๊ะ—
นี่คือการเป็นธรรมและการไม่ลำเอียง สิ่งนี้เรียกว่า ซิงเทียน^[๑] นี่เป็นการพิพากษาจากศาลสูงสุดของผู้คน
ด้วยเหตุนี้ เมื่อผู้คนอ่านพระวณะของพระเจ้า พวกเขาที่ถูกอาการหัวใจล้มเหลวบดขยี้โดยจับปล้น
ความคันโลหิตของพวกเขาเพิ่มสูงขึ้น มันเป็นราวกับว่าพวกเขากำลังทนทุกข์จากโรคหลอดเลือดหัวใจ
ราวกับว่าอาการเป็นลมเนื่องจากเส้นโลหิตในสมองแตกกำลังจะส่งพวกเขากลับไปที่เมืองบรมสุขเกษมตะวันตก
เพื่อพบกับบรรพบุรุษของพวกเขา—นี่คือปฏิริยาเมื่อพวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้า
มนุษย์ถูกทำให้อ่อนแรงโดยการทำงานอย่างหนักนานหลายปี เขาป่วยทั้งภายในและภายนอก
ทั้งหมดของตัวเขาเจ็บไข้ จากหัวใจของเขาถึงหลอดเลือด ลำไส้ใหญ่ ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ปอด ไต
และอื่นๆ ของเขา ไม่มีสิ่งใดเลยในร่างกายทั้งหมดของเขามีสุขภาพดี ด้วยเหตุนี้
พระราชกิจของพระเจ้าจึงไม่ถึงระดับที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้ แต่ทำให้ผู้คนรู้จักตัวพวกเขาเอง
เพราะร่างกายของมนุษย์ถูกรุมเร้าโดยไวรัส และเพราะเขาได้แก่ตัวลง วันแห่งความตายของเขาก็ใกล้เข้ามา
และไม่มีหนทางหวนกลับ แต่นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องราวเท่านั้น ความหมายข้างในยังไม่ได้ถูกเปิดเผย
เนื่องจากแหล่งที่มาของโรคภัยไข้เจ็บของมนุษย์กำลังถูกแสวงหา ในความเป็นจริง
เวลาที่ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้าเสร็จสิ้นนั้น
ไม่ใช่เวลาที่พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น
เนื่องจากว่าทันทีที่ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจเสร็จสิ้น
จะไม่มีหนทางที่จะดำเนินพระราชกิจแห่งอนาคตในเนื้อหนังจนเสร็จสิ้น
และพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงมีความจำเป็นที่จะทำมันให้เสร็จสิ้น ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงตรัสว่า
“เมื่อเราเปิดหนังสือม้วนอย่างเป็นทางการ นั่นคือเวลาที่ผู้คนทั่วทั้งจักรวาลถูกตีสอน
เวลาทำงานของเราถึงจุดสำคัญสูงสุด เวลาที่ผู้คนทั่วโลกอยู่ภายใต้การทดสอบ”
เวลาที่พระราชกิจในเนื้อหนังสิ้นสุดลงไม่ใช่เวลาที่พระราชกิจของพระเจ้าถึงจุดสำคัญสูงสุด—
จุดสำคัญสูงสุดในครั้งนี้เพียงอ้างอิงถึงพระราชกิจในระหว่างช่วงระยะนี้เท่านั้น

และไม่ใช่ว่าจุดสำคัญที่สุดสุดของแผนการบริหารจัดการทั้งหมด ด้วยเหตุนี้
ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์จึงไม่สูง พระองค์เพียงแต่ทรงขอให้ผู้คนรู้จักตัวพวกเขา
ด้วยเหตุนี้จึงรับใช้ขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจ ซึ่งจะสัมฤทธิ์น้ำพระทัยของพระเจ้า
ขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าเปลี่ยนแปลง “หน่วยงาน” ของผู้คนก็ปรับเปลี่ยน
วันนี้เป็นช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก
และด้วยเหตุนี้พวกเขาต้องทำงานที่ระดับรากหญ้า ในอนาคตมันจะจำเป็นที่จะบริหารประเทศ
และด้วยเหตุนี้พวกเขาจะได้รับการมอบหมายใหม่ไปที่ “คณะกรรมการกลาง”
หากพวกเขาไปเยือนต่างประเทศ พวกเขาจะต้องจัดการกับกระบวนการทั้งหลายสำหรับการไปโพ้นทะเล ณ
ช่วงเวลาเช่นนี้พวกเขาจะอยู่โพ้นทะเล ห่างไกลจากแผ่นดินเกิดของพวกเขา—
แต่การนี้ก็ยังเป็นเพราะข้อพึงประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า เช่นที่ผู้คนได้พูดไว้
“พวกเราจะวางชีวิตของพวกเราลงเพื่อพระเจ้าในยามจำเป็น”—นี่ไม่ใช่เส้นทางที่จะถูกเดินไปในอนาคตหรือ?
ผู้ใดได้เคยชื่นชมชีวิตเช่นนี้บ้าง? คนเราสามารถเดินทางไปทั่ว เยือนโพ้นทะเล จัดเตรียมการนำในชนบท
ทำตัวพวกเขาเองให้กลมกลืนท่ามกลางผู้คนทั่วไป
และพวกเขายังสามารถพูดคุยถึงเรื่องสำคัญของประเทศกับสมาชิกขององค์กรระดับสูงได้อีกด้วย
และในยามจำเป็น พวกเขาก็สามารถลิ้มรสชีวิตในนรกด้วยตัวเองได้
ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาก็สามารถหวนกลับและยังคงสามารถชื่นชมพระพรแห่งสวรรค์ได้—
เหล่านี้ไม่ใช่พระพรของมนุษย์หรือ? ผู้ใดได้เคยเทียบกับพระเจ้า? ผู้ใดได้เคยเดินทางไปทั่วทุกประเทศ?
อันที่จริง
ผู้คนย่อมจะสามารถเข้าใจพระวาระของพระเจ้าบ้างเล็กน้อยได้โดยไม่ต้องมีคำชี้แนะหรือคำอธิบายใดๆ—
มันเป็นเพียงแค่พวกเขาไม่มีความเชื่อในตัวพวกเขาเอง
ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้พระราชกิจของพระเจ้ายึดเยื่อมาจนกระทั่งวันนี้ เพราะผู้คนขาดพร่องมากเกินไป—
เช่นที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า “พวกเขาไม่มีสิ่งใดเลย”—
พระราชกิจของวันนี้ก่อให้เกิดความลำบากยากเย็นอันใหญ่โตแก่พวกเขา
ที่มากกว่านั้นความอ่อนแอของพวกเขาได้จำกัดควบคุมพระโอรสของพระเจ้าโดยธรรมชาติ—
และสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งซึ่งกำลังขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแม่นยำหรือ?
เจ้ายังคงไม่สามารถมองเห็นการนี้หรือ? มีความหมายที่ซ่อนอยู่ในทั้งหมดที่พระเจ้าตรัส เมื่อพระเจ้าตรัส
พระองค์ทรงจับไปที่ประเด็นเฉพาะหน้า และแจกเช่นนิทานเรื่องหนึ่ง
พระวาระที่พระองค์ตรัสทั้งหมดบรรจุข้อความที่ลุ่มลึก พระวาระที่เรียบง่ายเหล่านี้บรรจุความหมายที่ลุ่มลึก

และด้วยเหตุนั้นจึงอธิบายประเด็นสำคัญต่างๆ—นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระวณะของพระเจ้าทำได้ดีที่สุดหรือ?
เจ้ารู้เรื่องนี้ไหม?

เชิงอรรถ:

ก. ชิงเทียน คำนี้ใช้เพื่ออ้างอิงถึงผู้พิพากษาซึ่งชอบธรรมผู้หนึ่งในสมัยจักรวรรดิของประเทศจีน

บทที่ 31

อุปนิสัยของพระเจ้ากระจายไปทั่วถ้อยคำรัสทั้หมดของพระเจ้า

แต่สายโยงใยหลักของพระวณะของพระองค์กำลังเปิดเผยการก่อกบฏของมวลมนุษย์ทั้งปวงและกำลังเปิดโปงสิ่งต่างๆ อาทิ การไม่เชื่อฟัง การกระด้างกระเดื่อง ความใจร้าย ความไม่ชอบธรรม

และการไม่สามารถรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ของพวกเขา

จนกระทั่งพระวณะของพระเจ้าได้ไปถึงจุดที่ซึ่งพระองค์ตรัสว่าทุกฐุมนชนในร่างกายของผู้คนบรรจุการต่อต้านพระเจ้าไว้ว่า แม้แต่เส้นเลือดฝอยของพวกเขาที่บรรจุการเยาะเย้ยทำท่ายพระเจ้าไว้

หากผู้คนไม่พยายามตรวจดูสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็จะไม่สามารถรู้จักสิ่งเหล่านี้ได้เสมอ

และจะไม่มีวันสามารถทั้งสิ่งเหล่านี้ไปได้ กล่าวคือไวรัสที่เป็นการต่อต้านพระเจ้าจะแพร่กระจายในพวกเขา

และในท้ายที่สุด ก็จะเป็นราวกับว่าเม็ดเลือดขาวของพวกเขาได้กัดกินเม็ดเลือดแดงของพวกเขาไปแล้ว

ทั้งให้ร่างกายทั้งมวลของพวกเขาปราศจากเม็ดเลือดแดง ในที่สุด พวกเขาก็จะตายด้วยโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว

นี่คือสภาวะที่เป็นจริงของมนุษย์ และไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธการนี้ได้

เมื่อได้เกิดในแผ่นดินที่ซึ่งพญานาคใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่

มีสิ่งหนึ่งเป็นอย่างน้อยภายในแต่ละบุคคลที่เป็นแบบฉบับและเป็นตัวอย่างของพิษของพญานาคใหญ่สีแดง

ด้วยเหตุนี้ ในพระราชกิจช่วงระยะนี้ สายโยงใยหลักทั่วทั้งพระวณะของพระเจ้าจึงได้เป็นการรู้จักตนเอง

การปฏิเสธตนเอง การละทิ้งตนเอง และการสังหารตนเอง

อาจกล่าวได้ว่านี่เป็นพระราชกิจขั้นแรกของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้าย

และว่าพระราชกิจรอบนี้ครอบคลุมเบ็ดเสร็จและถ้วนทั่วที่สุดของทั้งหมด—

นี่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงกำลังวางแผนที่จะนำพาทุกคนไปสู่บทวสาน ไม่มีผู้ใดได้คาดหมายการนี้

แต่ในเวลาเดียวกัน มันเป็นบางสิ่งที่พวกเขาได้คาดการณ์ไว้แล้วในความรู้สึกของพวกเขา

ถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงตรัสไว้อย่างแน่ชัด แต่ประสาทสัมผัสของผู้คนนั้นเฉียบคมอย่างสูง—

พวกเขารู้สึกเสมอว่าเวลานั้นสั้น เราสามารถพูดได้ว่า ยิ่งบุคคลผู้หนึ่งรู้สึกถึงสิ่งนี้มากขึ้นเท่าใด

เขาก็ยิ่งมีความรู้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับยุคมากขึ้นเท่านั้น มันไม่ใช่การมองเห็นพิภพเป็นปกติ และด้วยเหตุนี้

จึงลบล้างพระวณะของพระเจ้า

แต่กลับเป็นการรู้จักเนื้อหาสาระของพระราชกิจของพระเจ้าโดยผ่านทางวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทรงพระราช

กิจเสียมากกว่า การนี้ถูกกำหนดพิจารณาโดยพระกระแสเสียงของพระวณะของพระเจ้า

มีความลับหนึ่งในพระกระแสเสียงของถ้อยคำรัสทั้ของพระเจ้าซึ่งไม่มีผู้ใดได้ค้นพบ

และก็เป็นการนี้เองที่ลำบากยากเย็นที่สุดที่ผู้คนจะเข้าสู่

ประเด็นสำคัญของสาเหตุที่ผู้คนไม่สามารถเข้าใจพระวณะของพระเจ้าได้ก็คือพวกเขายังคงไม่รู้เท่าทันพระกระแส

แต่เสียงที่พระเจ้าทรงใช้ในการตรัส—หากพวกเขาเข้าใจความลับนี้อย่างถ่องแท้ พวกเขาจะสามารถมีความรู้บ้างเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า พระวณะของพระเจ้าได้ติดตามหลักการเดียวเสมอมา นั่นคือทำให้ผู้คนรู้ว่าพระวณะของพระเจ้าคือทุกสิ่งทุกอย่าง และแก้ไขความลำบากยากเย็นทั้งหมดของมนุษย์โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า จากมุมมองของพระวิญญาณ พระเจ้าทรงทำให้กิจการของพระองค์ชัดเจน จากมุมมองของมนุษย์ พระองค์ทรงเปิดโปงมโนคติที่หลงผิดของผู้คน จากมุมมองของพระวิญญาณ พระองค์ตรัสว่ามนุษย์ไม่ได้ใจน้ำพระทัยของพระองค์ และจากมุมมองของมนุษย์ พระองค์ตรัสว่าพระองค์ได้ทรงชิมรสหวาน เปรี๊ยะ ชมและกลิ่นของประสบการณ์มนุษย์แล้ว และพระองค์เสด็จมาในสายลมและเสด็จไปกับสายฝน ว่าพระองค์ได้ทรงผ่านประสบการณ์กับการข่มเหงรังแกของครอบครัว และได้ทรงผ่านประสบการณ์กับยามสุขและยามทุกข์ของชีวิต เหล่านี้คือพระวณะที่ตรัสจากมุมมองที่แตกต่างกัน เมื่อพระองค์ตรัสกับประชากรของพระเจ้า มันก็เหมือนกับว่าคนดูแลบ้านกำลังคุยคุ้ยพวกเขา หรือเหมือนเรื่องตลกสั้นๆ พระวณะของพระองค์ทั้งให้ผู้คนขายหน้าโดยไม่มีที่ใดให้ซ่อนเร้นจากความอับอายของพวกเขา ราวกับว่าพวกเขาได้ถูกกักขังโดยเจ้าหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ของระบอบการปกครองที่ล่วงลับไปแล้วเพื่อให้การสารภาพ ายได้การทรมานที่รุนแรง เมื่อพระองค์ตรัสกับประชากรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงปราศจากการยับยั้งชั่งใจพอๆ กับนักศึกษามหาวิทยาลัยที่กำลังประท้วง ผู้ซึ่งเปิดโปงเหตุการณ์อื้อฉาวภายในรัฐบาลกลาง หากพระวณะทั้งหมดของพระเจ้าได้กำลังเย้ยหยัน พระวณะเหล่านั้นก็คงจะยากลำบากมากขึ้นที่ผู้คนจะยอมรับ ด้วยเหตุนี้ พระวณะที่พระเจ้าตรัสจึงตรงไปตรงมา พระวณะเหล่านั้นไม่ได้บรรจุรหัสลับสำหรับมนุษย์ไว้ แต่ชี้ให้เห็นถึงสถานะจริงของมนุษย์โดยตรง—นี่แสดงให้เห็นว่าความรักมนุษย์ของพระเจ้าไม่ใช่เพียงแค่คำพูด แต่เป็นจริง แม้ว่าผู้คนให้คุณค่ากับความเป็นจริง แต่ก็ไม่มีสิ่งใดที่เป็นจริงเกี่ยวกับความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้า นี่คือการที่ขาดพร่องในมนุษย์ หากความรักที่ผู้คนมีต่อพระเจ้าไม่เป็นจริง เช่นนั้นแล้วความครบถ้วนบริบูรณ์ของทุกสิ่งทุกอย่างก็จะว่างเปล่าและเป็นมายา ราวกับว่าทั้งหมดคงจะหายไปเพราะการนี้ หากความรักของพวกเขามีต่อพระเจ้าล้าเลศกว่าจักรวาล เช่นนั้นแล้ว สถานะและอัตลักษณ์ของพวกเขาก็จะเป็นจริง และไม่ว่างเปล่าด้วยเช่นกัน และแม้แต่คำพูดเหล่านี้ก็จะเป็นจริงและไม่ว่างเปล่า—เจ้ามองเห็นการนี้ไหม? เจ้าได้มองเห็นข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์ไหม? มนุษย์ไม่ควรเพียงแต่ชื่นชมพระพรแห่งสถานะ

แต่ใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของสถานะ

นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากประชากรของพระเจ้าและจากมนุษย์ทั้งหมด

และนี่ไม่ใช่ทฤษฎีว่างเปล่าที่ยิ่งใหญ่บางอย่าง

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสพระวจนะชนิดนี้ว่า “ราวกับว่าทั้งหมดที่เราทำคือการพยายามที่จะทำให้พวกเขาพอใจ ซึ่งผลลัพธ์ก็คือพวกเขาจะแข่งขันกับการกระทำของเราเสมอ”?

เจ้าสามารถพูดถึงการสำแดงที่เป็นจริงของความเกลียดที่มนุษย์มีต่อพระเจ้าได้ไหม?

ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน มนุษย์และพระเจ้า “รักกันอย่างสุดขีด” และวันนี้

การโหยหาพระวจนะของพระเจ้าโดยผู้คนได้ไปถึงจุดที่พวกเขาปรารถนาด้วยใจจดใจจ่อที่จะกลืนพระเจ้าในคำเดียว—ถึงกระนั้นพระเจ้าตรัสพระวจนะประเภทต่อไปนี้ว่า “มนุษย์รังเกียจเรา

เหตุใดความรักของเราจึงได้รับการตอบแทนด้วยความเกลียดชังของมนุษย์?” นี่ไม่ใช่แหล่งแร่ภายในผู้คนหรือ?

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ควรถูกขุดออกมาหรือ? นี่คือข้อบกพร่องในการไล่ตามเสาะหาของผู้คน

เป็นประเด็นใหญ่ที่ควรจะถูกแก้ไข และเป็นสิ่งใดที่ยืนขวางทางความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้า

และซึ่งต้องถูกกำจัดให้สิ้นเพื่อมนุษย์—นี่ไม่ใช่สิ่งที่ควรจะทำหรือ?

เพราะมนุษย์ไม่มีความจำและละโมภความพอใจอยู่เสมอเหมือนสุกร

พระเจ้าจึงทรงให้ยาสำหรับความจำเสื่อมแก่มนุษย์—พระองค์ตรัสเพิ่มขึ้น ทรงบอกมากขึ้น

และพระองค์ทรงว่าผู้คนที่หูและตาทำให้พวกเขาตั้งใจฟัง และพระองค์สวมใส่เครื่องช่วยฟังให้กับพวกเขา

สำหรับพระวจนะของพระองค์บางคำ การตรัสเพียงครั้งเดียวไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้

พระวจนะเหล่านั้นต้องถูกตรัสซ้ำแล้วซ้ำอีก เนื่องจาก “ผู้คนทนทุกข์กับความขี้ลืมในชีวิตของพวกเขาเสมอ และวันเวลาของชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งปวงอยู่ในความระส่ำระสาย” ในหนทางนี้

ผู้คนสามารถถูกช่วยให้รอดจากสถานะที่ “พวกเขาอ่านเมื่อพวกเขามีเวลา ฟังเมื่อพวกเขว่าง

และไม่ยุ่งกับพระวจนะเหล่านั้นเมื่อพวกเขาไม่มีเวลา หากพระวจนะถูกตรัสวันนี้ พวกเขาก็ให้ความสนใจ

แต่พวกเขาจะเก็บพระวจนะเหล่านั้นไว้ก่อน หากพระวจนะเหล่านั้นไม่ถูกตรัสในวันพรุ่งนี้”

เท่าที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของผู้คน

หากวันนี้พระเจ้าได้ตรัสถึงสถานะที่เป็นจริงของพวกเขาและพวกเขาได้มาความรู้ถ้วนทั่วเกี่ยวกับมัน

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะเต็มไปด้วยความเสียดาย—แต่หลังจากนั้น

พวกเขาคงจะกลับไปสู่หนทางเดิมของพวกเขา

โดยที่พระวจนะของพระเจ้าไปกับสายลมและเล่นฉากที่บรรยายไว้ข้างต้นอีกครั้งเฉพาะเมื่อได้รับการเตือนความ

จำเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ เมื่อเจ้าทำงานหรือพูด จงไม่ลืมธาตุแท้ของมนุษย์

มันคงจะเป็นความผิดพลาดที่จะทิ้งธาตุแท้ไปขณะทำงาน ในการทำงานทั้งหมด

มันสำคัญเป็นพิเศษที่จะต้องระบุงการมโนคติที่หลงผิดของผู้คนเมื่อเจ้าพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เจ้าควรเพิ่มความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเจ้าเองเข้าไปในพระวณะของพระเจ้าและสนทนากันถึงพระวณะเหล่านั้น
นี่คือเส้นทางแห่งการจ้เตรียมให้แก่ผู้คนและเปิดโอกาสให้พวกเขาารู้จักตัวพวกเขาเอง
ในการจ้เตรียมให้แก่ผู้คนบนพื้นฐานของเนื้อหาสาระของพระวณะของพระเจ้า
มันจะกลายเป็นเป็นไปได้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะจับความเข้าใจในสภาวะที่เป็นจริงของพวกเขา
ในพระวณะของพระเจ้า
มันเพียงพอที่จะจับความเข้าใจในสภาวะที่เป็นจริงของมนุษย์และด้วยเหตุนี้จึงจ้เตรียมให้แก่พวกเขา—
และเมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะไม่พูดอีกต่อไปถึงพระวณะของพระเจ้าที่ชี้ให้เห็นว่า
“พระเจ้าได้ทรงยอมรับคำเชิญให้หนึ่งที่ไ้จะจ้ดเลียงบนแผ่นดินโลก”

บทที่ 32

พระวณะของพระเจ้าทำให้ผู้คนงุนงง มันเป็นราวกับว่า เมื่อพระองค์ตรัส
พระเจ้าทรงกำลังหลบเลี่ยงมนุษย์และกำลังตรัสกับอากาศ
ราวกับว่าพระองค์ไม่ทรงมีพระคำใดเลยที่จะให้ความสนใจมากขึ้นใดๆ
กับความประพฤติดของมนุษย์และไม่สนใจอย่างสิ้นเชิงต่อพฤติกรรมของมนุษย์
ราวกับว่าพระวณะที่พระองค์ตรัสไม่ได้ชี้ตรงไปที่มโนคติที่หลงผิดของผู้คน
แต่หลบเลี่ยงมนุษย์โดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้า ด้วยเหตุผลมากมายมหาศาล
พระวณะของพระเจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจได้และไม่สามารถเจาะแทรกได้สำหรับมนุษย์ นี่ไม่น่าแปลกใจ
จุดมุ่งหมายดั้งเดิมของพระวณะทั้งหมดของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อให้ผู้คนได้รับความรู้ความชำนาญหรือเรียนรู้วิธี
หลีกเลี่ยงจากพระวณะเหล่านั้น
แต่พระวณะเหล่านั้นกลับเป็นหนึ่งในวิถีทางที่พระเจ้าได้ทรงใช้เพื่อทรงพระราชกิจตั้งแต่ต้นจนกระทั่งวันนี้เท
นแน่นอนว่าผู้คนได้รับสิ่งต่างๆ จากพระวณะของพระเจ้า กล่าวคือ สิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความล้าลึก
หรือสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเปโตร เปาโล และโยน—
แต่นี่คือสิ่งที่พวกเขาควรจะบรรลุและสิ่งที่พวกเขาสามารถบรรลุได้ และเช่นที่เหมาสมกับพฤติกรรมของพวกเขา
พวกเขาได้ไปไกลเท่าที่พวกเขาสามารถไปได้แล้วในการบรรลุสิ่งเหล่านี้
เหตุใดในเมื่อผลที่พระเจ้าทรงขอให้สัมฤทธิ์นั้นไม่สูง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ได้ตรัสพระวณะมากมายเหลือเกิน?
การนี้เชื่อมโยงกับการติสอนที่พระองค์ตรัสถึง และโดยธรรมชาติแล้ว
ทั้งหมดก็ถูกสัมฤทธิ์ผลโดยที่ผู้คนไม่ตระหนัก
วันนี้ผู้คนสู่ทนความทุกข์มากขึ้นภายใต้การโจมตีของพระวณะของพระเจ้า โดยผิวเผินแล้ว
ดูเหมือนว่าไม่มีผู้ใดได้ถูกจัดการไปแล้ว ผู้คนได้เริ่มถูกปล่อยให้เป็นอิสระในการทำงานของพวกเขา
และเหล่าคนปรนนิบัติได้ถูกยกระดับให้เป็นประชากรของพระเจ้า—ในการนี้ สำหรับผู้คนแล้ว
มันดูเหมือนว่าพวกเขาได้เข้าสู่ความชื่นชมยินดีแล้ว อันที่จริง ความเป็นจริงก็คือว่า
พวกเขาทั้งหมดได้เข้าสู่การติสอนที่รุนแรงขึ้นจากกระบวนการถลุงแล้ว ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ไม่มีผิด
“ขั้นตอนทั้งหลายของงานของเราเชื่อมต่อกันอย่างใกล้ชิดจากขั้นตอนหนึ่งสู่ขั้นตอนถัดไป
แต่ละขั้นตอนสูงขึ้นตลอด”
พระเจ้าได้ทรงยกคนปรนนิบัติออกจากบาตรลึกลับและโยนพวกเขาลงไปในบึงไฟและกำมะถัน
ที่ซึ่งการติสอนน่าโหม่นนักกว่า ด้วยเหตุนี้ พวกเขายิ่งทนทุกข์กับความยากลำบากยิ่งขึ้นไปอีก
ซึ่งพวกเขาแทบจะไม่สามารถรอดพ้นจากมันได้ การติสอนเช่นนี้ไม่น่าโหม่นนักกว่าหรือ?
เมื่อได้เข้าสู่อาณาจักรที่สูงขึ้นแล้ว เหตุใดผู้คนจึงรู้สึกโศกเศร้าแทนที่จะมีความสุขใดๆ? เหตุใดจึงมีการกล่าวว่า

เมื่อได้รับการช่วยกู้จากมือของชาตานแล้ว พวกเขาก็ถูกมอบให้กับพญานาคใหญ่สีแดง?

เจ้าจำได้ไหมเมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่า “ส่วนสุดท้ายของงานเสร็จสิ้นในบ้านของพญานาคใหญ่สีแดง”?

เจ้าหวนระลึกไหมเมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่า

“ความยากลำบากสุดท้ายคือการกล่าวคำพยานที่กึกก้องแข็งแกร่งต่อพระเจ้าเบื้องหน้าพญานาคใหญ่สีแดง”?

หากผู้คนไม่ได้ถูกมอบให้กับพญานาคใหญ่สีแดง พวกเขาจะสามารถกล่าวคำพยานต่อหน้ามันได้อย่างไร?

ผู้ใดได้เคยพูดคำพูดอาทิ “ฉันได้เอาชนะพญามารแล้ว” หลังจากฆ่าตัวพวกเขาเองตาย?

มองเห็นเนื้อหนังของพวกเขาเองเป็นศัตรูของพวกเขา แล้วก็ฆ่าตัวพวกเขาเองตาย—

นัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการนี้อยู่ที่ใด? เหตุใดพระเจ้าจึงได้ตรัสเช่นนี้?

“เราไม่มองดูที่แผลเป็นของผู้คน แต่มองดูที่ส่วนของพวกเขาที่ปราศจากแผลเป็น

และจากการนี้เราก็ได้รับความสมดังใจหมาย”

หากมันเป็นความจริงว่าพระเจ้าทรงปรารถนาให้บรรดาผู้ที่ปราศจากแผลเป็นเป็นการแสดงออกของพระองค์ เหตุใดพระองค์จึงจะได้ตรัสพระวาทะมากมายเหลือเกินอย่างทรหดอดทนและอย่างจริงจังตั้งใจจากมุมมองของมนุษย์เพื่อบดขยี้กลับไปยังมโนคติที่หลงผิดของผู้คน?

เหตุใดพระองค์จึงจะทรงกังวลสนใจกับเรื่องนี้ด้วยพระองค์เอง?

เหตุใดพระองค์จึงจะทรงลำบากโดยไม่จำเป็นโดยการทำสิ่งเช่นนี้?

ด้วยเหตุนี้มันจึงถูกแสดงให้เห็นว่ามีนัยสำคัญที่เป็นจริงในการจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ว่าพระองค์คงจะไม่ทรง “ตัดทิ้ง” เนื้อหนังหลังจากกลายเป็นเนื้อหนังและเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์

เหตุใดจึงมีการกล่าวว่า “ทองคำไม่สามารถบริสุทธิ์ได้และมนุษย์ไม่สามารถมีความเพียบพร้อมได้”?

คำพูดเหล่านี้สามารถอธิบายได้อย่างไร? เมื่อพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับธาตุแท้ของมนุษย์

พระวาทะของพระองค์หมายความว่าอะไร? กับดาเปลาของผู้คน เนื้อหนังดูเหมือนไม่สามารถทำอะไรได้เลย

หรือมีฉะนั้นมันก็ดูเหมือนขาดพร่องไปเสียทุกอย่าง กับพระเนตรของพระเจ้า นี่ไม่สำคัญเลย—ถึงกระนั้น

กับผู้คน มันเป็นประเด็นปัญหาที่มีความสำคัญใหญ่มหึมา

มันเป็นราวกับว่าพวกเขาไม่สามารถอย่างถึงที่สุดที่จะแก้ไขประเด็นปัญหานี้

ราวกับว่ามันต้องถูกดูแลจัดการเป็นการส่วนตัวโดยร่างกายแห่งสวรรค์—

นี่ไม่ใช่มโนคติที่หลงผิดของมนุษย์หรือ? “ในสายตาของผู้คน เราเป็นแค่ ‘ดาวดวงเล็ก’

ที่ได้เคลื่อนลงมาจากท้องฟ้า ดาวดวงเล็กในฟ้าสวรรค์

และการมาถึงของเรบนแผ่นดินโลกในวันนี้ได้รับพระบัญชาจากพระเจ้า

ผลก็คือผู้คนได้คิดหาการตีความของคำว่า ‘เรา’ และ ‘พระเจ้า’ เพิ่มมากขึ้น”

ในเมื่อพวกมนุษย์ไม่ได้มีค่าอะไรเลย

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเปิดเผยโมคติที่หลงผิดของพวกเขามาจากมุมมองที่แตกต่างกัน?

นี่จะสามารถเป็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าด้วยเช่นกันหรือไม่? พระวณะเช่นนี้ไม่ไร้สาระน่าขันหรือ?

ดังที่พระเจ้าตรัส “ถึงแม้ว่ามีที่สถิตที่เราได้สถาปนาในหัวใจของผู้คนแล้ว

แต่พวกเขาไม่ฟังประสงค์ให้เราพักอาศัยที่นั่น พวกเขากลับรอคอยให้ ‘องค์บริสุทธิ์หนึ่งเดียว’

ในหัวใจพวกเขามาถึงโดยลับล้นแทน เพราะอัตลักษณ์ของเรา ‘ต่ำต้อย’ เกินไป

เราจึงไม่เทียบเท่ากับข้อเรียกร้องของผู้คนและด้วยเหตุนี้จึงถูกพวกเขาขับออกไป”

เพราะการประณามพระเจ้าของผู้คน “สูงเกินไป” หลายสิ่งจึง “ไม่สามารถบรรลุได้” สำหรับพระเจ้า

ซึ่งตั้งพระองค์ไว้ “ในความลำบากยากเย็น”

ผู้คนรู้่น้อยกว่าสิ่งที่พวกเขาทูลขอให้พระเจ้าทรงสามารถทำได้คือโมคติที่หลงผิดของพวกเข

นี่ไม่ใช่ความหมายจริงแท้ของ “บุคคลฉลาดอาจกลายเป็นเหยื่อของความเฉลียวฉลาดของตัวเอง” หรือ?

นี่คือกรณีของ “มีปัญญาตามธรรมดา แต่คราวนี้เป็นคนโง่” อย่างแท้จริง! ในการเทศนาของพวกเจ้า

เจ้าขอให้ผู้คนทิ้งพระเจ้าแห่งโมคติที่หลงผิดของพวกเข

แต่พระเจ้าแห่งโมคติที่หลงผิดของพวกเข

“ข้อเรียกร้องที่เราทำกับมนุษย์นั้น ไม่ยิ่งใหญ่แต่อย่างใด” สามารถตีความได้อย่างไร?

พระวณะเหล่านั้นไม่ใช่เพื่อทำให้ผู้คนอยู่ในด้านลบและเกร

แต่เพื่อให้ความเข้าใจอันบริสุทธิ์ในพระวณะของพระเจ้าแก่พวกเขา—เจ้าเข้าใจไหม?

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงเป็น “เรา” ที่สูงส่งและทรงฤทธิ์” ตามที่ผู้คนจินตนาการจริงๆ หรือ?

ถึงแม้ว่าจะมีพวกที่ได้อ่านพระวณะทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสและสามารถจัดเตรียมเค้าโครงทั่วไปของพระวณะเห

ล่านั้นได้ แต่ผู้ใดสามารถพูดถึงสิ่งที่เป็จุดมุ่งหมายท้ายสุดของพระเจ้าได้? นี่คือนสิ่งที่มวลมนุษย์ขาดพร่อง

โดยไม่คำนึงถึงว่าพระเจ้าตรัสจากมุมมองใด

จุดมุ่งหมายโดยรวมของพระองค์คือการทำให้ผู้คนรู้จักพระเจ้าในเนื้อหนัง

หากไม่ได้มีสภาวะความเป็นมนุษย์เลยในพระองค์—

หากทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีได้เป็นคุณลักษณะของพระเจ้าในฟ้าสวรรค์—

เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีความจำเป็นต้องให้พระเจ้าตรัสมากมายเช่นนี้

อาจกล่าวได้ว่าสิ่งที่ผู้คนขาดพร่องทำหน้าที่เป็นวัสดุมือแรกที่สัมพันธ์กับพระวณะของพระเจ้า

กล่าวคือสิ่งที่ประจักษ์ในมนุษย์เป็นฉากหลังของสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับโมคติที่หลงผิดของผู้คน

และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงรับใช้ถ้อยคำรัสของพระเจ้า โดยธรรมชาติแล้ว

นี้อยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับโมคติที่หลงผิดของผู้คน—

ในหนทางนี้เท่านั้นที่การนี้สามารถถูกกล่าวได้ว่าเป็นการผสมผสานของทฤษฎีกับความเป็นจริง

เมื่อนั้นเท่านั้นที่ผู้คนสามารถถูกทำให้จริงจังเกี่ยวกับการรู้จักตัวพวกเขาเองอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มันจะเป็นประเด็นอะไรหากพระเจ้าในเนื้อหนังเข้ากันได้กับมโนคติที่หลงผิดของผู้คนและหากพระเจ้าทรงเป็นพยานต่อพระองค์อีกด้วย? เป็นเพราะเหตุนี้อย่างแน่นอนที่พระเจ้าทรงพระราชกิจจากด้านลบ โดยใช้มโนคติที่หลงผิดของผู้คนเพื่อสร้างความโดดเด่นให้กับฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ นี่ไม่ใช่พระปรีชาญาณของพระเจ้าหรือ? ทั้งหมดที่พระเจ้าทำเพื่อทุกคนนั้นดี—

ดังนั้นเหตุใดจึงไม่ให้การสรรเสริญ ณ เวลานี้? หากสิ่งต่างๆ ได้ไปถึงจุดเฉพาะจุดหนึ่ง หรือหากวันนั้นได้มาถึง เจ้าจะสามารถแปลงคำอธิษฐานจากลึกลงไปภายในตัวเจ้าเองท่ามกลางการทดสอบ เหมือนเปโตรไหม?

เช่นเดียวกับเปโตร

เฉพาะเมื่อเจ้ายังคงสามารถสรรเสริญพระเจ้าได้เมื่ออยู่ในมือของซาตานจึงจะมีความหมายที่แท้จริงของ

“กำลังถูกปลดปล่อยจากการเป็นทาสของซาตาน เอาชนะเนื้อหนัง และเอาชนะซาตาน”

นี่ไม่ใช่คำพยานที่เป็นจริงยิ่งขึ้นเพื่อพระเจ้าหรือ? นี่เท่านั้นคือผลที่สัมฤทธิ์โดย

“เทวสภาพกำลังออกมาเพื่อกระทำการและพระวิญญาณที่เข้มข้มขึ้นเจ็ดเท่ากำลังทรงพระราชกิจในมนุษย์”

และเช่นเดียวกัน ก็เป็นผลที่สัมฤทธิ์โดย “พระวิญญาณกำลังออกมาจากเนื้อหนัง”

การกระทำเช่นนี้ไม่เป็นจริงหรือ? เจ้าเคยได้ให้ความสนใจกับความเป็นจริง

แต่วันนี้เจ้ามีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับความเป็นจริงไหม? “ข้อเรียกร้องที่เราทำกับมนุษย์นั้นไม่ยิ่งใหญ่แต่อย่างใด ถึงกระนั้นผู้คนก็เชื่อเป็นอย่างอื่น ด้วยเหตุนี้ ‘ความถ่อมใจ’

ของพวกเขาจึงถูกเปิดเผยในทุกการเคลื่อนไหวของพวกเขา พวกเขามีแนวโน้มที่จะเดินข้างหน้าเรา

นำเราไปบนหนทางเสมอ โดยกลัวอย่างลึกลับว่าเราจะหลงทาง

หวาดกลัวว่าเราจะออกนอกเส้นทางเข้าไปในป่าไม้โบราณลึกเข้าไปในภูเขา

ผลก็คือผู้คนได้นำทางเราไปข้างหน้าเสมอ โดยเกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะเดินเข้าไปในคุกได้ดิน”

สิ่งใดคือความรู้ของพวกเจ้าเกี่ยวกับพระวณะที่เรียบง่ายเหล่านี้—

เจ้าสามารถอย่างแท้จริงที่จะจับความเข้าใจรากของพระวณะของพระเจ้าในพระวณะเหล่านั้นได้ไหม?

พวกเจ้าได้ให้ความสนใจกับมโนคติที่หลงผิดอันที่พระเจ้าได้ตรัสพระวณะเช่นนี้หรือไม่?

เจ้าวางความสนใจของเจ้าบนประเด็นสำคัญนี้ทุกวันหรือไม่? ในประโยคแรกของส่วนถัดไป ซึ่งตามหลังติดๆ

พระเจ้าตรัสว่า “ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่รู้ถึงเจตจำนงของเราและอธิษฐานขอสิ่งต่างๆ จากเราต่อไปเรื่อย

ราวกับว่าสิ่งที่เราได้มอบแก่พวกเขาไม่สามารถประจวบพ้องกับข้อพึงประสงค์ของพวกเขา

ราวกับว่ามีอุปสงค์มากกว่าอุปทาน” ในประโยคนี้จะเห็นได้ว่ามโนคติที่หลงผิดภายในพวกเจ้าคือสิ่งใด

พระเจ้าไม่ทรงจำหรือจะลืกละสิ่งที่เจ้าได้ทำในกาลเวลาที่ผ่านไปแล้ว

ดังนั้นจงอย่านึกถึงเรื่องทั้งหลายแห่งอดีตอีกต่อไป ที่สำคัญมากยิ่งขึ้นก็คือว่าเจ้าสามารถหรือไม่ที่จะสร้าง

“จิตวิญญาณแห่งเปโตรในยุคสุดท้าย” ในเส้นทางแห่งอนาคต—เจ้ามีความเชื่อที่จะบรรลุการนี้หรือไม่?

สิ่งที่พระเจ้าทรงขอต่อมนุษย์ไม่มีสิ่งใดมากไปกว่าการเลียนแบบเปโตร

เพื่อที่ในท้ายที่สุดผู้คนอาจฝ่าฟันเส้นทางที่จะนำความอับอายมาสู่พยานาคใหญ่สีแดง

เป็นเพราะเหตุนี้เองที่พระเจ้าตรัสว่า “เราหวังเพียงแค่ว่าผู้คนมีความแน่วแน่ที่จะร่วมมือกับเรา

เราไม่ได้ขอให้พวกเขาทำอาหารดีๆ ให้เรา

หรือให้พวกเขาจัดเตรียมที่บางแห่งที่เหมาะสมให้เราวางศิระของเร [...]” ในพิภพ ผู้คนถูกขอให้นำ

“วิญญาณของเหลยเฟิง” เข้าสู่สวรรค์ 1990 แต่ในพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าทรงขอให้พวกเขาส่ง

“ลีลาที่เป็นเอกลักษณ์ของเปโตร” เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าไหม?

เจ้าสามารถอย่างแท้จริงที่จะเพียรพยายามเพื่อการนี้ไหม?

“เราเคลื่อนไหวเหนือจักรวาลทั้งหลาย และขณะที่เราเดิน เราก็กังเกศการณืผู้คนของทั้งจักรวาล

ท่ามกลางผู้คนที่ยกกลุ่มกันอยู่บนแผ่นดินโลก ไม่เคยได้มีผู้ใดซึ่งเหมาะสมสำหรับงานของเรา

หรือซึ่งรักเราอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้ ณ ช่วงขณะนี้ เราถอนหายใจในความท้อใจ

และผู้คนก็แยกย้ายกันไปโดยทันที เพื่อที่จะไม่หม่นหมองกันอีก เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะ

‘จับพวกเขาทั้งหมดในเหยื่อเดียว’” บางทีผู้คนส่วนใหญ่อาจพบว่าพระวจนะเหล่านี้ลำบากยากเย็นมากที่จะเข้าใจ

พวกเขาถามว่าเหตุใดพระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องมากมายต่อมนุษย์

ถึงกระนั้นก็ถอนใจด้วยความท้อใจเพราะไม่มีผู้ใดสักคนที่เหมาะสมสำหรับพระราชกิจของพระองค์

มีความขัดแย้งตรงนี้ไหม? กล่าวตามตรงแล้ว มี แต่ในความเป็นจริง ไม่มีความขัดแย้ง

บางทีเจ้ายังคงสามารถระลึกเวลาที่พระเจ้าตรัสว่า “คำพูดของเราทั้งหมดจะมีผลที่เราประสงค์”

เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง

ผู้คนจับจ้องไปที่ทุกการกระทำของพระองค์เพื่อดูว่าพระองค์กำลังทรงทำอะไรอยู่กันแน่

เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์ให้เสร็จสิ้น โดยมุ่งเป้าไปที่ชาดานในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

ก็มีมโนคติที่หลงผิดทุกลักษณะถูกผลิตขึ้นท่ามกลางผู้คนบนแผ่นดินโลกเพราะพระเจ้าในเนื้อหนังนั่นเองเมื่อกลั

วอีกนัยหนึ่ง เมื่อพระเจ้าทรงถอนพระทัยด้วยความท้อแท้—

นั่นคือเมื่อพระองค์ตรัสถึงมโนคติที่หลงผิดทั้งปวงของมนุษย์

ผู้คนก็พยายามอย่างที่สุดของพวกเขาที่จะจัดการกับมโนคติที่หลงผิดเหล่านั้น

และก็มีแม้แต่ว่าพวกที่เชื่อว่าพวกเขาปราศจากความหวัง

เนื่องจากพระเจ้าตรัสว่าพวกที่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระองค์ทั้งหมดเป็นศัตรูของพระองค์—

และดังนั้นผู้คนจะไม่สามารถ “แยกย้ายกันไป” เพราะการนี้ได้อย่างไร? โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันนี้

เมื่อการติสสอนได้มาถึงแล้ว ผู้คนยิ่งเกรงกลัวมากขึ้นไปอีกว่าพระเจ้าจะทรงกวาดพวกเขาทิ้งไป

พวกเขาเชื่อว่าหลังจากพวกเขาถูกตีสอน พระเจ้าจะทรง “จับพวกเขาทั้งหมดในแหเดียว”
ถึงกระนั้นข้อเท็จจริงก็ไม่ใช่เช่นนั้น กล่าวคือ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ “เราไม่ปรารถนาที่จะ ‘กักขัง’
ผู้คนไว้กลางการตีสอนของเราเพื่อที่พวกเขาอาจไม่มีวันรอดพ้น
เพราะการบริหารจัดการของเราขาดพร่องความประพฤติกตัญญู
มันจึงเป็นไปได้ที่จะทำงานของเราให้สำเร็จเสร็จสิ้น
ซึ่งขัดขวางงานของเราจากการดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ”
น้ำพระทัยของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อให้พระราชกิจของพระองค์สิ้นสุดลงทันทีที่ผู้คนทั้งหมดถูกประหารชีวิต—
สิ่งใดจะเป็นประเด็นของการนั้น? โดยการทำงานในผู้คนและการตีสอนพวกเขา
พระเจ้าก็ทรงทำให้กิจการของพระองค์ชัดเจนโดยผ่านทางพวกเขา
เพราะผู้คนไม่เคยได้จับความเข้าใจว่ามีการตีสอนอยู่แล้วในพระกระแสเสด็จของพระวามะของพระเจ้า
พวกเขาจึงไม่เคยได้มีการเข้าสู่ใดๆ ในความรู้สึกตัวของพวกเขา
ผู้คนไม่สามารถแสดงความแน่วแน่ของพวกเขาได้
และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงไม่ทรงสามารถตรัสสิ่งใดต่อหน้าชาตานได้
และนี่ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าไม่ให้เคลื่อนไปข้างหน้า ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสว่า
“ครั้งหนึ่งเราได้เชิญมนุษย์เป็นแขกถึงบ้านของเรา ถึงกระนั้นเขาได้วิ่งไปที่นั่นเพราะการเรียกของเรา—
ราวกับว่า แทนที่จะเชิญเขาในฐานะแขก เรากลับได้นำพาเขามาสู่ลานประหาร ด้วยเหตุนี้
บ้านของเราจึงได้ถูกทิ้งให้ว่างเปล่า เนื่องจากมนุษย์ได้หลบเลี่ยงเราเสมอ และได้คอยเฝ้าระวังตัวเขาต่อเราเสมอ
การนี้ทำให้เราไร้วิถีทางที่จะดำเนินการส่วนหนึ่งของงานของเราจนเสร็จสิ้น”
เป็นเพราะความผิดพลาดของมนุษย์ในงานของเขานั่นเองที่พระเจ้าทรงเสนอข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมนุษย์
อย่างชัดเจน
และเป็นเพราะผู้คนพลาดที่จะทำให้ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงนั่นเองที่พระเจ้าทรงเพิ่มถ้อย
คำร้ายมากขึ้น—นี่เป็น “งานอีกส่วนหนึ่งกับมนุษย์” ที่พระเจ้าตรัสถึงอย่างแน่นอน
แต่เราจะไม่พุดคุยโดยละเอียดเกี่ยวกับ “การจับพวกเขาทั้งหมดในแหเดียว” ซึ่งพระเจ้าตรัสถึง
เพราะการนี้มีผลน้อยนิดต่อพระราชกิจของวันนี้ โดยธรรมชาติแล้ว ใน “พระวามะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล”
พระวามะของพระเจ้ามายากยิ่งเกี่ยวข้องกับมนุษย์—แต่ผู้คนต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พระองค์ตรัส เจตนารมณ์ของพระองค์ดีเสมอ
อาจกล่าวได้ว่าเพราะวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้ตรัสมีมากมายเหลือเกิน
ผู้คนจึงไม่แน่ใจเต็มร้อยเกี่ยวกับพระวามะของพระเจ้า
และเชื่อว่าพระวามะของพระเจ้าส่วนใหญ่ถูกตรัสเพราะความจำเป็นของพระราชกิจของพระองค์

และบรรจูลึกลับที่เป็นจริงไว้น้อยนิด นี่ทั้งให้พวกเขาสับสนและถูกกดดันโดยความคิดของพวกเขา—
เนื่องด้วยในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา พระเจ้าทรงพระปรีชาญาณเหลือเกิน
และทรงอยู่ไกลเกินเอื้อมของพวกเขาอย่างเต็มที่เหลือเกิน
เป็นราวกับว่าพวกเขาไม่รู้สิ่งใดและไร้เงื่อนไขเกี่ยวกับวิธีกินพระวณะของพระเจ้า
ผู้คนทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นนามธรรมและซับซ้อน—ตามที่พระเจ้าตรัส
“ผู้คนปรารถนาที่จะเติมเครื่องปรุงรสให้กับคำรัสของเราเสมอ” เพราะแนวคิดของพวกเขาซับซ้อนเกินไป และ
“แทบจะไม่สามารถบรรลุได้” โดยพระเจ้า พระวณะของพระเจ้าส่วนหนึ่งถูกจำกัดควบคุมโดยมนุษย์
ทั้งให้พระองค์ไม่มีทางเลือกนอกจากตรัสในลักษณะที่ตรงไปตรงมา เพราะข้อเรียกร้องของผู้คน “สูงเกินไป”
และเพราะจินตนาการของพวกเขาเข้มข้นเกินไป—
ราวกับว่าพวกเขาสามารถข้ามเข้าไปในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณเพื่อมองดูความประหลาดของซาตาน—
การนี้ได้ทำให้พระวณะของพระเจ้าลดน้อยลง เนื่องจากว่ายิ่งพระเจ้าตรัสมากขึ้นเท่าใด
ใบหน้าของผู้คนก็ยิ่งมีความเศร้าโศกมากขึ้นเท่านั้น เหตุใดพวกเขาจึงไม่เพียงแค่เชื่อฟัง
แทนที่จะได้ครอบงำบทธวสานของพวกเขา? ประโยชน์ของการนี้อยู่ที่ใด?

บทที่ 33

แท้จริงแล้ว บนพื้นฐานของสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในผู้คน

และบนพื้นฐานของสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเขา ตลอดจนถึงซึ่งผู้คนครอบครอง

สามารถกล่าวได้ว่าข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อผู้คนไม่มากเกินไป ว่าพระองค์ไม่ทรงขอจากพวกเขามากนัก
เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถพยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้อย่างไร?

พระเจ้าทรงให้แก่มนุษย์เต็มร้อย

ถึงกระนั้นพระองค์ก็เพียงแต่ทรงพึงประสงค์เศษเสี้ยวของร้อยละหนึ่งจากมนุษย์—นี่คือการขอมากเกินไปหรือไม่?

พระเจ้ากำลังทรงทำเรื่องไม่เป็นเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่หรือไม่? บ่อยครั้งที่ผู้คนไม่รู้จักตัวพวกเขาเอง

พวกเขาไม่ตรวจดูตัวพวกเขาเองเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และดังนั้น จึงมีบ่อยครั้งที่พวกเขากลายเป็นติดกับ—

การนี้จะสามารถพิจารณาว่าเป็นการร่วมมือกับพระเจ้าได้อย่างไร?

หากจะมีสักครั้งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงวางภาระหนักอึ้งไว้บนผู้คน พวกเขาก็คงจะพังทลายเหมือนโคลน

และคงจะไม่พยายามหาสิ่งใดทำด้วยตัวพวกเขาเอง นั่นคือวิธีที่ผู้คนเป็น—

ไม่ว่าจะในภาวะนิ่งเฉยหรือเป็นลบก็ไม่สามารถร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแข็งขันตลอดเวลาได้

โดยมองหาเหตุผลเชิงลบที่จะยอมแพ้แก่ตัวพวกเขาเองเสมอ

เจ้าเป็นใครบางคนที่ทำทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่เพื่อตัวเจ้าเอง แต่เพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างแท้จริงหรือไม่?

เจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่พึงพาภาวะอารมณ์ ที่ไม่มีความชอบส่วนตัวของพวกเขาเอง

และที่ทำให้ข้อพึงประสงค์แห่งพระราชกิจของพระเจ้าลุล่วงอย่างแท้จริงหรือไม่?

“เหตุใดผู้คนจึงพยายามต่อรองราคากับเราเสมอ? เราเป็นผู้จัดการทั่วไปของศูนย์การค้าหรือ?

เป็นเพราะเหตุใดเราจึงทำให้สิ่งที่ผู้คนเรียกร้องต่อเราลุล่วงอย่างสุดหัวใจ

แต่ทว่าสิ่งที่เราขอต่อมนุษย์กลับไม่ได้ผลอันใด?” เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสถามสิ่งเช่นนี้หลายครั้งติดต่อกัน?

เหตุใดพระองค์ทรงร้องเสียงดังด้วยความท้อใจเช่นนั้น? พระเจ้าไม่ทรงได้รับสิ่งใดในผู้คน

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงมองเห็นคืองานที่พวกเขาบรรจงเลือกสรร เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่า

“แต่ทว่าสิ่งที่เราขอต่อมนุษย์กลับไม่ได้ผลอันใด”? จงถามตัวพวกเขาเองว่า ตั้งแต่ต้นจนจบ

ผู้ใดสามารถทำงานอันเป็นหน้าที่ที่พวกเขาต้องทำ งานที่พวกเขาไม่มีทางเลือกอย่างสิ้นเชิง?

ผู้ใดไม่กระทำการอันเป็นผลจากความรู้สึกภายในหัวใจของพวกเขา?

ผู้คนให้อิสระอย่างเต็มเปี่ยมแก่นุคลิกภาพของพวกเขา ไม่เคยมานะบากบั่นในสิ่งที่พวกเขาทำ

ราวกับว่าดกปลาเป็นเวลาสามวัน และจากนั้นก็ทอดทิ้งอวนและใช้เวลาสองวันถัดไปให้เสียเปล่า

พวกเขาเปลี่ยนท่าทีเดียวร้อนเดียวเย็นสลับกัน กล่าวคือ เมื่อพวกเขาร้อน

พวกเขาสามารถเผาทุกสรรพสิ่งบน โลกจนเป็นขี้เถ้า และเมื่อพวกเขาเย็น

พวกเขาสามารถทำให้ห้วงน้ำทั้งหมดบนแผ่นดินโลกเยือกแข็งได้ นี่ไม่ใช่การทำหน้าที่ของมนุษย์
ถึงกระนั้นนี่ก็เป็นการเทียบเคียงอันสมควรที่สุดเกี่ยวกับสถานะของมนุษย์ นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ?
บางทีเราอาจมี “มโนคติที่หลงผิด” เกี่ยวกับผู้คน บางทีเราอาจกำลังกล่าวให้ร้ายพวกเขา—แต่แม้กระนั้นก็ตาม
“ด้วยความจริง เจ้าจะเดินไปทั่วทั้งโลก เมื่อปราศจากความจริง เจ้าจะไม่ได้ไปที่ใดเลย”
แม้ว่านี่จะเป็นคำพังเพยของมนุษย์ แต่เราคิดว่ามันเหมาะที่จะใช้ตรงนี้
เราไม่สนใจทำให้จิตวิญญาณของผู้คนสลดลงและลบเลือนความประหลาดของพวกเขา
ให้เราปรึกษาพวกเขาเกี่ยวกับคำถามบางข้อ กล่าวคือ
ผู้ใดมองเห็นพระราชกิจของพระเจ้าว่าเป็นภาระหน้าที่ของพวกเขาเอง? ผู้ใดสามารถพูดว่า
“ตราบเท้าที่ฉันสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย ฉันก็จะมอบทั้งหมดทั้งมวลที่ฉันมี”? ผู้ใดสามารถพูดว่า
“โดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น ฉันจะทำทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องได้”
และไม่สำคัญว่าระยะเวลาของพระราชกิจของพระเจ้าจะยาวหรือสั้นก็ตาม ฉันจะทำให้หน้าที่ของฉันลุล่วง
การนำพาพระราชกิจของพระองค์ไปสู่บัพทวารเป็นธุระของพระเจ้า
และมันไม่ใช่บางสิ่งที่ฉันสาละวนขบคิด”? ผู้ใดสามารถมีความรู้เช่นนี้? มันไม่สำคัญว่าพวกเขาคิดสิ่งใด—
บางทีเจ้าอาจมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่สูงกว่า ซึ่งในกรณีนั้นเราก็จะยินยอม เราขอรับความพ่ายแพ้—
ถึงกระนั้นเราต้องบอกเจ้าว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์คือหัวใจที่รักภักดี
หัวใจที่จริงใจและเต็มไปด้วยความรู้สึก ไม่ใช่หัวใจของสุนัขป่าที่เนรคุณ เจ้ารู้สิ่งใดเกี่ยวกับ “การต่อรองราคา”
นี้? ตั้งแต่ฉันจนจบ พวกเจ้าได้ “เดินทางไปทั่วพิภพ” ช่วงขณะหนึ่งเจ้าอยู่ในเมือง “คุณหมิง”
กับฤดูใบไม้ผลิวันจันทร์ของมัน และในชั่วพริบตา เจ้าก็ได้มาถึง “ชั่วโลกใต้” ที่ปกคลุมด้วยหิมะอันหนาวเหน็บ
ผู้ใดไม่เคยขัดแย้งกับตัวพวกเขาเอง? สิ่งที่พระเจ้าทรงขอคือจิตวิญญาณแห่ง “การไม่หยุดพักจนตาย”
สิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์คือจิตวิญญาณซึ่งในนั้นผู้คน “ไม่หันกลับจนกระทั่งพวกเขาชนกำแพงศิลา”
โดยธรรมชาติแล้ว เจตนารมณ์ของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อให้ผู้คนไปผดเสี้ยนทาง แต่ให้รับจิตวิญญาณเช่นนี้ไว้
ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ไม่มีผิดว่า “เมื่อเราเปรียบเทียบ ‘ของขวัญ’ ที่พวกเขาได้มอบให้กับสรรพสิ่งของเรา
ผู้คนที่ระลึกถึงความล้ำค่าของเราโดยทันที
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขามองเห็นความไม่สามารถประเมินวัดได้ของเรา”
จะสามารถอธิบายพระวณะเหล่านี้ได้อย่างไร? บางที การอ่านพระวณะข้างต้นนั้นอาจให้ความรู้แก่เจ้าบ้าง
เนื่องจากพระเจ้าทรงเอาทั้งหัวใจของมนุษย์ออกมาเพื่อการชำระแค้น ซึ่ง ณ
เวลานั้นผู้คนก็มารู้จักพระวณะเหล่านี้ แต่เพราะความหมายภายในอันลุ่มลึกของพระวณะของพระเจ้า
ผู้คนจึงยังคงไม่ชัดเจนเกี่ยวกับเนื้อหänge เนื่องจากพวกเขาไม่ได้ศึกษาที่มหาวิทยาลัยการแพทย์
และอีกทั้งพวกเขาก็ไม่ใช่นักโบราณคดี และดังนั้นพวกเขาจึงรู้สึกว้าก่าใหม่ที่ไม่สามารถจับความเข้าใจได้—

และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาอมจำนนเล็กน้อย เนื่องจากผู้คนไม่มีพลังอำนาจต่อหน้าเนื้อหนังเก่า แม้ว่ามันจะไม่เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ดุร้าย อีกทั้งไม่สามารถทำลายล้างมวลมนุษย์เหมือนระเบิดปรมาณู พวกเขาจึงไม่รู้ว่าจะทำสิ่งใดกับมัน และมันเป็นราวกับว่าพวกเขาไม่มีพลังอำนาจ แต่สำหรับเราแล้ว มีหนทางต่างๆ ที่จะจัดการกับเนื้อหนังเก่า การที่มนุษย์ไม่เคยใช้ความพยายามใดๆ ที่จะคิดหามาตรการตอบโต้ได้นำไปสู่คุณสมบัติเฉพาะอันหลากหลายของมนุษย์ซึ่งแวบออกมาตลอดเวลาต่อหน้าต่อตาเรา ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ไม่มีผิดว่า “เมื่อเราแสดงให้เห็นความครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา พวกเขาก็พิจารณาเราด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง ยืนไม่ขยับเขยื้อนเบื้องหน้าเรา เหมือนเสาเกลือ และเมื่อเรามองดูความแปลกประหลาดของพวกเขา เราก็แทบจะหยุดตัวเราเองไม่ให้หัวเราะไม่ได้ เพราะพวกเขากำลังยื่นมือออกมาเพื่อขอสิ่งต่างๆ จากเรา เราจึงให้สิ่งต่างๆ ในมือของเราแก่พวกเขา และพวกเขาก็เกาะกุมสิ่งเหล่านั้นไว้แบบอกของพวกเขา ทะนุถนอมสิ่งเหล่านั้นเหมือนทารกแรกเกิด อันเป็นกิริยาท่าทางที่พวกเขาทำเพียงชั่วครู่” เหล่านี้ไม่ใช่การกระทำของเนื้อหนังเก่าหรือ? ด้วยเหตุว่าวันนี้ผู้คนมีความเข้าใจ เหตุใดพวกเขาจึงไม่สละ และยังคงไปต่อไปแทน? โดยข้อเท็จจริงแล้ว ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าส่วนหนึ่งไม่ใช่ไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่ให้ความใส่ใจกับมัน เนื่องจาก “เราจึงไม่ติสอนมนุษย์อย่างไม่ใส่ใจ เป็นด้วยเหตุนี้เองที่ผู้คนได้ปล่อยให้น้ำเนื้อหนังของพวกเขาทำตามอำเภอใจเสมอ พวกเขาไม่ยินยอมทำตามเจตจำนงของเรา แต่ได้ป้อยอเราเบื้องหน้าบัลลังก์พิพากษาของเราตลอดมา” นี่ไม่ใช่วุฒิภาวะของมนุษย์หรือ? ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงจงใจจับผิด แต่ว่านี้คือความเป็นจริง—พระเจ้าทรงต้องอธิบายการนี้หรือไม่? ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ไม่มีผิดว่า “มันเป็นเพราะ ‘ความเชื่อ’ ของผู้คนยิ่งใหญ่มากเกินไปจนพวกเขา ‘น่าเกลียดโส’” ด้วยเหตุผลนี้ เราจึงเชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระเจ้า และดังนั้น เราจึงไม่พูดถึงการนี้มากนัก เพราะ “ความเชื่อ” ของผู้คน เราจึงฉวยสิ่งนี้ไว้ โดยใช้ประโยชน์จากความเชื่อของพวกเขาเพื่อทำให้พวกเขาปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาโดยที่เราไม่ต้องเตือนความจำพวกเขา การทำเช่นนี้ผิดไหม? นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าต้องการอย่างแน่นอนหรือ? บางทีเมื่อได้ยินพระวจนะเช่นนี้ ผู้คนบางคนอาจจะรู้สึกเอือม—ดังนั้นเราจะพูดถึงเรื่องอื่น เพื่อลดราวาศอกให้พวกเขาสักหน่อย เมื่อประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทั้งหมดทั่วทั้งจักรวาลผ่านการติสอน และเมื่อสภาวะภายในมนุษย์ได้รับการแก้ไข ผู้คนก็จะชื่นบานในใจของพวกเขาอย่างล้นๆ ราวกับว่าพวกเขาได้รอดพ้นจากความทุกข์ลำบากแล้ว ณ ช่วงขณะนั้น ผู้คนจะไม่เลือกเพื่อตนเองอีกต่อไป เนื่องจากนี่คือผลที่ได้สัมฤทธิ์อย่างแน่ชัดในระหว่างพระราชกิจสุดท้ายของพระเจ้า ด้วยขั้นตอนทั้งหลายของพระองค์ที่ได้ก้าวหน้ามาจนถึงวันนี้ บรรดาบุตรและประชากรของพระเจ้าทั้งหมดก็ได้เข้าสู่การติสอน

และคนอิสราเอลก็เช่นกันไม่สามารถรอดพ้นจากพระหัตถ์นี้ได้
เนื่องจากผู้คนต่างพัวพันด้วยความไม่บริสุทธิ์ภายในตัวพวกเขาเอง
และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงนำทางผู้คนทั้งหมดเข้าสู่เตาหลอมใหญ่เพื่อการถลุง ซึ่งเป็นเส้นทางที่จำเป็น
ครั้งการนี้ได้ผ่านไป ผู้คนก็จะได้รับการคืนชีพจากความตาย
อันเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสบอกล่วงหน้าไว้อย่างไม่ผิดเพี้ยนใน “ถ้อยคำรัสของพระวิญญาณทั้งเจ็ด”
เราจะไม่พูดถึงการนี้มากไปกว่านี้ เพื่อไม่ให้กลายเป็นศัตรูกับผู้คน เพราะพระราชกิจของพระเจ้านำอัครรรย
คำทำนายที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจึงต้องสัมฤทธิ์ผลในท้ายที่สุด
เมื่อพระเจ้าทรงขอให้ผู้คนพูดถึงมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาอีกครั้ง พวกเขา ก็ยิ่งไป และดังนั้น
จึงไม่ควรมิผู้ใดกังวลหรือกระวนกระวายใจ ดังที่เราได้พูดไว้ไม่มีผิดว่า “จากงานของเราทั้งหมด
เคยมีสักขั้นตอนหนึ่งไหมที่มีมือของมนุษย์ได้ดำเนินการจนเสร็จสิ้น?” เจ้าเข้าใจเนื้อแท้ของงานะเหล่านี้หรือไม่?

บทที่ 35

ในปัจจุบัน พวกมนุษย์ทั้งหมดได้เข้าสู่การทดสอบในระดับที่แตกต่างกัน ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ไม่มีผิดว่า “เราออกไปพร้อมกับมนุษย์เคียงข้างกัน” นี่เป็นความจริงอย่างแน่นอนที่สุด ถึงกระนั้นผู้คนก็ยังคงไม่สามารถเข้าใจประเด็นนี้ได้อย่างเต็มที่ ผลก็คืองานส่วนที่พวกเขาได้ทำไปแล้วจึงไม่ได้จำเป็น พระเจ้าได้ตรัสว่า “เรากลับสนับสนุนและจัดเตรียมให้พวกเขาโดยสอดคล้องกับวุฒิภาวะของพวกเขาเสียมากกว่า เพราะพวกมนุษย์เป็นตัวละครศูนย์กลางของแผนการบริหารจัดการทั้งปวงของเรา เราจึงให้การนำมากขึ้นแก่บรรดาผู้ที่ได้รับเลือกให้เล่นบทบาทของ ‘มนุษย์’ เพื่อที่พวกเขาอาจเล่นบทบาทนั้นอย่างสุดหัวใจและสุดความสามารถของพวกเขา” ตลอดจน “อย่างไรก็ตาม เราปฏิเสธที่จะวิพากษ์วิจารณ์โนธรรมของพวกเขาโดยตรง แต่เรากลับนำทางพวกเขาต่อไปอย่างทรหดอดทนและอย่างเป็นระบบเสียมากกว่า จะว่าไปแล้ว พวกมนุษย์อ่อนแอ และไม่สามารถทำงานใดๆ ได้” พระดำริของพระเจ้าเป็นดังนี้คือ ต่อให้พระองค์ทรงทำลายพวกมนุษย์เหล่านี้ทั้งหมดจนสิ้นซากในที่สุด พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกก็จะยังคงดำเนินต่อไปโดยสอดคล้องกับแผนการดั้งเดิมของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจที่ไร้ประโยชน์ ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำนั้นดี ดังที่เปโตรได้พูดไว้ “ต่อให้พระเจ้าได้กำลังทรงเล่นกับมนุษย์ราวกับว่าพวกเขาเป็นของเล่น มนุษย์จะมีเรื่องร้องทุกข์อันใด? พวกเขาจะมีสิทธิอันใด?” ในปัจจุบัน นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงสัมฤทธิ์ผลกับมนุษยชาติหรือ? พวกมนุษย์สามารถมีพระชนม์ชีพเช่นนี้ได้หรือ? เหตุใดเปโตร ผู้ซึ่งได้ดำรงชีวิตเมื่อหลายพันปีที่แล้ว จึงได้สามารถพูดสิ่งนี้ได้ ขณะที่ “พวกเปโตร” ของวันนี้ ผู้ซึ่งดำรงชีวิตในยุคที่ทันสมัยไฮเทคนี้ ไม่สามารถพูดได้? เราไม่สามารถพูดอย่างมั่นใจได้ว่าประวัติศาสตร์กำลังก้าวหน้าหรือถอยหลัง และยังไม่มีผู้ใดสามารถตอบคำถามที่ว่าวิทยาศาสตร์กำลังขับเคลื่อนไปข้างหน้าหรือข้างหลังกันแน่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำในมนุษยชาติได้หมายความว่าทำให้พวกเขาอยู่ในด้านบวกและเปิดโอกาสให้ชีวิตของพวกเขาบรรลุวุฒิภาวะ ผู้คนไม่สามารถจับใจความการนี้ได้หรือ? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเหตุให้เจ้าอยู่ในด้านลบนั้นเป็นความอ่อนแอของเจ้า เป็นจุดเปราะบางที่สำคัญต่อชีวิตซึ่งชาตานั้นจะ โจมตี เจ้ามองเห็นการนี้ชัดเจนหรือไม่? เหตุใดพระเจ้าจึงได้ตรัสเช่นนั้น? “เราอ่อนวอนต่อมวลมนุษย์อย่างจริงจังตั้งใจและจริงใจทั้งสิ้น พวกเขาไม่สามารถทำสิ่งที่เราขอได้อย่างแท้จริงหรือ?” พระวอนเหล่านี้หมายความว่าถึงสิ่งใด? เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสถามคำถามนี้? มันแสดงให้เห็นว่ามนุษยชาติมีด้านลบมากมายเกินไป และปัจจัยด้านลบเพียงปัจจัยเดียวก็เพียงพอที่จะเป็นเหตุให้พวกมนุษย์สะดุด

เจ้าควรจะมองดูให้เห็นว่าสิ่งใดที่การยังคงอยู่ในด้านลบจะนำพามาน่าจะดีกว่า ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำ พระองค์ทรงทำเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้มนุษย์ชาติมีความเพียบพร้อม

พระวณะเหล่านี้พึงประสงค์คำอธิบายเพิ่มเติมใดๆ อีกหรือไม่? ไม่—ดังที่เรามองเห็น ไม่มีความจำเป็น! อาจกล่าวได้ว่าพวกมนุษย์ได้ถูกซาตานครอบงำ แต่จะดีกว่ามากที่จะพูดว่าพวกมนุษย์ได้ถูกด้านลบครอบงำ นี่คือการสำแดงหนึ่งของมวลมนุษย์ เป็นรายการหนึ่งของเนื้อหาของมนุษย์ เพราะฉะนั้น

ผู้คนทั้งหมดตกลงสู่ด้านลบโดยไม่รู้สีกตัว และตกลงสู่การติสอนเป็นอันดับต่อไป

นี่คือกับดักที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับมนุษยชาติ และเป็นเวลานี้เองที่พวกมนุษย์ทนทุกข์มากที่สุด เพราะผู้คนติดอยู่ในด้านลบ มันจึงลำบากยากเย็นที่พวกเขาจะรอดพ้นจากการติสอน ทุกวันนี้สิ่งต่างๆ ไม่เป็นเช่นนั้นอย่างไม่ผิดเพี้ยนหรือ? แต่พวกมนุษย์สามารถเพิกเฉยต่อพระวณะของพระเจ้าที่ว่า “ทุกวันนี้ ซาตานกำลังอาละวาดอย่างสุดซึ้ง

เหตุใดเราไม่ใช้โอกาสนี้เพื่อวาดจุดมุ่งเน้นของงานของเราและเปิดเผยอนุภาพของเรา?” ได้อย่างไร?

เราพูดคำเตือนความจำไม่กี่คำ และทันใดนั้น ผู้คนจากคริสตจักรทั้งหลายก็เข้าสู่การติสอน

นี่เป็นเพราะหลังจากสองเดือนของพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนยังไม่ได้เปลี่ยนสภาพภายในอย่างมีสาระสำคัญ พวกเขาเพียงแกล้งเคราะห์พระวณะของพระเจ้าด้วยจิตใจของพวกเขา

ถึงกระนั้นสภาวะของพวกเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจริงๆ เลย พวกเขายังคงอยู่ในด้านลบ

ในเมื่อการณเป็นเช่นนี้ เมื่อพระเจ้าทรงเอ่ยขึ้นว่าเวลาแห่งการติสอนมาถึงแล้ว ผู้คนก็จะทุกข์ใจในทันที โดยคิดว่า “ฉันไม่รู้ว่าจะได้รับการกำหนดล่วงหน้าโดยพระเจ้าหรือไม่

อีกทั้งฉันไม่รู้ว่าจะสามารถตั้งมั่นภายใต้การติสอนนี้ได้หรือไม่

มันยิ่งยากลำบากขึ้นไปอีกที่จะรู้ว่าพระเจ้าจะทรงใช้วิธีการใดในการติสอนผู้คน”

พวกมนุษย์ทั้งหมดกลัวการติสอน ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

พวกเขาเพียงแค่นทนทุกข์ในความเจ็บ แต่ก็กลัวด้วยเช่นกันว่าพวกเขาจะไม่สามารถตั้งมั่น

ในรูปการณแวดล้อมเช่นนี้ ซึ่งไม่มีการติสอนพุ่งเข้าใส่พวกเขาและไม่มีการทรมานแห่งพระวณะ

พวกมนุษย์ได้เข้าสู่การติสอนโดยไม่รู้สีกตัว ด้วยเหตุนี้ พวกเขาทั้งหมดจึงร้อนรนและเสียขวัญ การนี้เรียกว่า “การเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาได้หว่านไว้” เพราะพวกมนุษย์ไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าเลย อันที่จริงแล้ว

พระเจ้าไม่ทรงมีแนวโน้มที่จะสิ้นเปลืองพระวณะเพิ่มเติมใดๆ กับผู้คนเหล่านี้

ดูเหมือนว่าพระเจ้าได้ทรงรับหนทางที่แตกต่างเพื่อใช้จัดการกับพวกเขา หนทางที่ไม่ใช่การติสอนที่แท้จริง

มันเป็นเหมือนกับเวลาที่บุคคลผู้หนึ่งจับลูกไก่และยกมันขึ้นมาเพื่อดูว่ามันเป็นตัวเมียหรือตัวผู้

นี่อาจจะไม่ดูเหมือนเรื่องที่สำคัญอันใด แต่ถึงกระนั้นก็ตาม

ลูกไก่ตัวเล็กจะตกใจมากเสียจนมันจะคืนรนต่อสู้เพื่อปลดปล่อยตัวมันเองให้เป็นอิสระ

ราวกับหว่าดกลัวว่าเจ้าของของมันกำลังจะฆ่าและกินมัน นี่เป็นเพราะลูกไก่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับตัวมันเอง เหตุใดใครบางคนจึงจะฆ่าและกินลูกไก่ที่มีน้ำหนักเพียงไม่กี่ออนซ์เท่านั้น? มันจะไม่ไร้สาระหรือ?

มันเป็นเช่นที่พระเจ้าตรัสไว้อย่างไม่มีผิดว่า “เช่นนั้นแล้ว เหตุใดผู้คนจึงหลีกเลี่ยงเราเนื่องๆ?

มันเป็นเพราะเราจะปฏิบัติต่อพวกเขาเยี่ยงลูกไก่ ซึ่งจะถูกฆ่าทันทีที่พวกมันถูกจับหรือ?” เพราะฉะนั้น ความทุกข์ของมนุษย์จึงเป็นการอุทิศ “โดยไม่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัว” ทั้งหมด

และอาจเรียกมันว่าเป็นราคาที่ไร้ประโยชน์ที่จะจ่าย

เป็นเพราะผู้คนไม่รู้จักรักตัวพวกเขาเองนั่นเองที่พวกเขาารู้สึกกลัว

ผลก็คือพวกเขาไม่สามารถเสี่ยงชีวิตของพวกเขาได้ นี่คือการอ่อนแอของมนุษยชาติ พระวณะที่พระเจ้าตรัส

“ในที่สุด ให้พวกมนุษย์รู้จักตัวพวกเขาเอง นี่คือการปราชัยสุดท้ายของเรา” ล้าสมัยหรือไม่?

ผู้ใดรู้จักตัวพวกเขาเองอย่างแท้จริง? หากคนเราไม่รู้จักรักตัวพวกเขาเอง

เช่นนั้นแล้วสิ่งใดให้สิทธิที่จะถูกติสสอนแก่พวกเขา? ยกเรื่องลูกแกะเป็นตัวอย่าง

ลูกแกะจะสามารถถูกฆ่าได้อย่างไรหากลูกแกะไม่ได้เติบโตเป็นแกะเต็มตัว?

มนุษย์จะสามารถชื่นชมต้นไม้ที่ไม่ได้ให้ดอกผลได้อย่างไร? ทุกคนให้ความสำคัญมากเกินไปกับ

“การฉีควัดขึ้น” ด้วยเหตุนั้น ผู้คนกำลังทำงานแห่งการอดอาหาร และพวกเขาก็กำลังหิว

นี่คือตัวอย่างของการเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาได้หว่านไว้ ของการทำอันตรายตัวพวกเขาเอง

และไม่ใช่ว่าความโหดเหี้ยมหรือความไร้มนุษยธรรมของพระเจ้า

หากวันหนึ่งพวกมนุษย์มารู้จักรักตัวพวกเขาเองและสั่นเทาด้วยความกลัวเบื้องหน้าพระเจ้าโดยฉับพลัน

เช่นนั้นแล้วพระเจ๋าก็จะทรงเริ่มติสสอนพวกเขา

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พวกมนุษย์จะเต็มใจอ้าแขนรับความยากลำบาก เชื่อฟังในหัวใจและวาตะ

แต่เกี่ยวกับวันนี้ละ? ผู้คนทั้งหมดถูกติสสอนโดยที่พวกเขาไม่ยินยอม เหมือนพวกเด็กที่ถูกทำให้ปรุงอาหารสักมือ

ในเมื่อการฉีควัดขึ้นเช่นนี้ พวกเขาจะไม่สามารถรู้สึกไม่สบายใจได้อย่างไร? ทุกคนคิดว่า “โอ เอาละ!

ตราบเท่าที่ฉันกำลังถูกติสสอน ฉันก็น่าจะกัมสิริษะของฉันและสารภาพผิด! ฉันจะสามารถทำอะไรได้?

ต่อให้ฉันกำลังร้องไห้ ฉันก็ยังจะต้องทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย ดังนั้นฉันสามารถทำอะไรได้?

เป็นผู้ใดที่ได้บอกให้ฉันเดินตรงไปยังเส้นทางนี้? โอ ดิสะ! ฉันก็แค่จะโทษโชคร้ายของฉันสำหรับเรื่องนี้!”

นี่ไม่ใช่วิธีที่ผู้คนคิดหรือ?

ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ “มวลมนุษย์มีความประพฤติดี ไม่มีผู้ใดกล้าต่อต้านเรา ทั้งหมดอยู่ภายใต้การนำของเรา

ดำเนิน ‘การงาน’ ที่เราได้มอบหมายให้จนเสร็จสิ้น”

นี่ก็เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่ถูกติสสอนอย่างเต็มที่ และที่มากกว่านั้น

ว่าการติสสอนนี้มาจากพระเจ้า

เพราะพวกมนุษย์ทั้งหมดต้องการที่จะดำรงชีวิตในความสบายมากกว่าความโกลาหลและความวุ่นวาย
พระเจ้าได้ตรัสว่า “ผู้ใดไม่กลัวความตาย? ผู้คนสามารถเอาชีวิตของพวกเขาไปเสี่ยงได้อย่างแท้จริงหรือ?”

นี่ถูกต้องอย่างแน่นอนที่สุด ทุกคนกลัวที่จะตาย

ยกเว้นเวลาที่ถูกรอบงำด้วยความโกรธหรือความสิ้นหวังอย่างแน่นอน นี่คือธาตุแท้ของมนุษยชาติ
และมันก็ลำบากยากเย็นเป็นล้นพ้นที่จะแก้ไข วันนี้พระเจ้าได้มาเพื่อแก้ไขสถานการณ์ลำบากนี้อย่างแน่นอน
พวกมนุษย์ทั้งหมดไม่มีพลังอำนาจ

ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงสถาปนาโรงพยาบาลเฉพาะทางท่ามกลางพวกเขาโดยเฉพาะ

ที่ซึ่งพวกเขาอาจได้รับการรักษาให้หายจากโรคนี้

ผู้คนไม่สามารถปลดปล่อยตัวพวกเขาเองให้เป็นอิสระจากบ่วงแห่งโรคภัยไข้เจ็บนี้ได้

ซึ่งเป็นสาเหตุที่พวกเขาทั้งหมดกระวนกระวายใจว่าปากของพวกเขาอีกเสบและท้องของพวกเขาบวม

เมื่อเวลาผ่านไป ปริมาณก๊าซในช่องท้องของพวกเขาเพิ่มขึ้น ส่งผลให้เกิดความดันมากขึ้น และในที่สุด

กระเพาะอาหารของพวกเขาก็แตกออกและพวกเขาก็ตาย เพราะฉะนั้น

พระเจ้าจึงจะทรงได้รักษาความเจ็บป่วยรุนแรงนี้ของมนุษย์ เพราะทุกคนจะได้ตายไป

นี่ไม่ใช่การรักษาสำหรับสภาพเงื่อนไขของมนุษย์หรือ? พระเจ้าได้ทรงจงใจมาเพื่อทรงพระราชกิจนี้

เพราะผู้คนกลัวความตายอย่างยิ่ง พระเจ้าพระองค์เองจึงได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจนี้ร่วมกันกับพวกมนุษย์

เพราะพวกเขามีความกล้าหาญน้อยเหลือเกิน พระองค์จึงได้ทรงทำการสาธิตให้พวกเขาดูก่อนสิ่งอื่น

ผู้คนเต็มใจที่จะเชื่อฟังหลังจากที่ได้เห็นตัวอย่างของพระเจื่อก่อนแล้วเท่านั้น ด้วยเหตุผลนี้ พระเจ้าจึงได้ตรัสว่า

“เพราะไม่มีผู้ใดจะสามารถทำงานของเราจนเสร็จสิ้นได้ เราจึงได้ก้าวเท้าเดินไปบนสนามรบด้วยตนเอง

เพื่อมีส่วนร่วมในการดิ้นรนต่อสู้แห่งความเป็นและความตายกับซาตาน” นี่คือการสู้รบชี้ขาด

ดังนั้นไม่แปลกตายก็อว่นแตก นี่เป็นเรื่องที่แน่นอน เพราะวิญญาณจะมีชัยชนะในที่สุด

เนื้อหนังจึงต้องถูกความตายเอาไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เจ้าเข้าใจนัยข้างเคียงของการนี้ไหม?

ถึงกระนั้นจงอย่ารู้สึกไวเกินไป บางทีประโยชน์ข้างต้นอาจจะเรียบง่าย หรือบางทีมันอาจจะซับซ้อน

ไม่ว่าจะทางใด พวกมนุษย์ก็ไม่สามารถหยั่งลึกมันได้—นั่นเป็นเรื่องที่แน่นอน ในความทุกข์

พวกมนุษย์สามารถยอมรับกระบวนการถลุงของพระวจนะของพระเจ้าได้

ซึ่งคนเราอาจเรียกว่าเป็น โชคดีของพวกเขา หรือคนเราอาจเรียกว่าเป็น โชคร้ายของพวกเขา

ถึงกระนั้นเราก็จะยังคงให้คำเตือนความจำว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าถูกต้องไม่ว่าจะอย่างไร—

ไม่เหมือนเจตนาของพวกมนุษย์

ซึ่งเป็นเรื่องที่จะวางแผนและจัดการเตรียมการเพื่อประโยชน์ของพวกเขาเองเสมอ นี่ควรชัดเจนอย่างยิ่ง

จงอย่าตกลงสู่การใคร่ครวญที่ไม่จบสิ้น นี่ไม่ใช่ความอ่อนแอของพวกมนุษย์อย่างแน่นอนหรือ?

พวกเขาทั้งหมดเป็นเหมือนเช่นนี้ แทนที่จะมีความรักที่ยิ่งใหญ่ต่อพระเจ้า
พวกเขากลับมีความรักที่ยิ่งใหญ่ต่อตัวพวกเขาเอง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงห่วงหาอาลัย
ดังนั้นพระองค์จึงทำการเรียกร้องต่อพวกเขาเสมอ ยิ่งผู้คนรักตัวพวกเขาเองมากขึ้นเท่าใด
พระเจ้ายิ่งทรงพึงประสงค์ให้พวกเขารักพระองค์มากขึ้น
และข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขาก็ยิ่งเข้มงวดมากขึ้นเท่านั้น
มันเป็นราวกับว่าพระเจ้าได้กำลังทรงหยอกล้อผู้คนโดยเจตนา หากผู้คนรักพระองค์อย่างแท้จริง
ก็ดูเหมือนว่าพระองค์จะไม่ทรงยอมรับรู้พวกเขา ด้วยเหตุนี้
ผู้คนจึงเกาติระยะของพวกเขามาและตกอยู่ในความคิดลึก นี่คือการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า
เป็นเพียงแค่การพูดถึงหนึ่งหรือสองสิ่งอย่างสั้นๆ นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า
เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนรู้ และมันก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง มันเป็นเรื่องใหม่
และผู้คนต้องทำงานหนักกับเรื่องนี้เพื่อทะลุวงเข้าไปและสร้างความก้าวหน้าสดใหม่ เข้าใจเรื่องนี้ไหม?
เจ้าจำเป็นต้องให้เราพูดมากขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่?

เกี่ยวกับยุคต่างๆ ก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้ตรัสว่า “เราไม่เคยได้เลือกบุคคลใดแม้แต่คนเดียว
ทั้งหมดได้ถูกจดหมายเชิญของเรารอบปิด นี่เป็นเพราะผู้คนในอดีตไม่ได้รับใช้เราเพียงผู้เดียว
ดังนั้นเราจึงไม่ได้รักพวกเขาเพียงผู้เดียวเป็นการตอบแทน พวกเขาได้รับเอา ‘ของขวัญ’ ของชาตานั้น และจากนั้น
ได้หันกลับและได้มอบสิ่งเหล่านั้นให้เรา นี่ไม่ใช่การใส่ร้ายป้ายสีเราหรือ?”
พระวณะเหล่านี้สามารถอธิบายได้อย่างไร? มันเป็นอย่างที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า
“ของประทานทั้งหมดกำเนิดขึ้นจากชาตนั้น” บรรดาอัครทูตและผู้เผยพระวณะรุ่นก่อนๆ
ล้วนได้พึ่งพาของประทานเพื่อทำงานของพวกเขา และเรื่อยลงมาตลอดยุคทั้งหลาย
พระเจ้าได้ทรงใช้ของประทานของพวกเขาเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
นี่คือสาเหตุที่มีการพูดว่าการรับใช้ของผู้คนทั้งหมดด้วยของประทานนั้นมาจากชาตนั้น อย่างไรก็ตาม
เป็นเพราะพระปรีชาญาณของพระเจ้า “เราใช้กลอุบายของชาตนั้นเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นของเรา”
ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ทรงเรียกการรับใช้ของผู้คนที่มิใช่ของประทานว่าเป็น “ของขวัญจากชาตนั้น”
และเป็นเพราะพวกเขาเป็นของชาตนั้นนั่นเองที่พระเจ้าทรงเรียกการกระทำนี้ว่า “การใส่ร้ายป้ายสี”
นี่ไม่ใช่การกล่าวหาที่ไม่มีมูลต่อพวกมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม มันเป็นคำอธิบายที่เหมาะสมและมีเหตุผลดี
ด้วยเหตุนี้ “เราก็ไม่ได้เปิดเผยความขะเขวของเรามา
แต่เรากลับได้เปลี่ยนอุบายของพวกเขาให้เป็นการใช้งานของเราเองโดยเพิ่มเติม ‘ของขวัญ’
เหล่านี้ไปที่วัดแห่งการบริหารจัดการของเรา ต่อมา ครั้นพวกมันได้ถูกแปรรูปโดยเครื่องจักร
เราขอมจะเผาส่งไม่บริสุทธิ์ที่อยู่ข้างใน” นี่คือน้ำพระทัยที่ซ่อนเร้นเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

ประเด็นนี้สอดคล้องน้อยที่สุดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

เพราะไม่มีผู้ใดจะคิดว่าพวกที่ครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ไม่ใช่ผู้คนที่มิชอบประทาน
หรือว่าพวกเขาเป็นผู้คนที่ไร้ของประทานซึ่งพระเจ้าทรงรัก ดังที่สามารถมองเห็นได้
แนวคิดหรือความหวังของวิทเนส ลีและวอทัชแมน นี่ทั้งหมดก็ได้กลับกลายเป็นจีเถ้า
และสิ่งเดียวกันก็เป็นจริงกับผู้คนที่มิชอบประทานของวันนี้ บัดนี้พระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจนี้
และพระองค์กำลังค่อยๆ

ถอนกลับพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพวกมนุษย์ที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนเสริมความเด่น
สำหรับพระราชกิจของพระองค์ เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าเสร็จสิ้นอย่างครบบริบูรณ์

ผู้คนเหล่านี้ก็จะกลับสู่ที่ตั้งเดิมของพวกเขา อย่างไรก็ตาม

เราบเร้าให้พวกมนุษย์ไม่กระทำการอย่างบ้าบิ่นเพราะวณะของเรา

เจ้าควรติดตามครรลองธรรมชาติของสิ่งต่างๆ โดยสอดคล้องกับขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า
เพื่อที่จะไม่ขัดจังหวะพระราชกิจนั้น เจ้าเข้าใจประเด็นนี้หรือไม่?

เนื่องจากเหล่านี้คือขั้นตอนทั้งหลายและวิธีการของพระราชกิจของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรง “แปรรูป”

“ของขวัญ” เหล่านี้ให้เป็น “ผลิตภัณฑ์ที่เสร็จแล้ว” เจตนารมณ์ทั้งหมดของพระองค์ก็จะกลายเป็นเด่นชัด
และของขวัญที่ให้การรับใช้แก่พระองค์จะถูกกำจัดสิ้น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าจะมีผลิตภัณฑ์ที่เสร็จแล้วให้ชื่นชม
เจ้าเข้าใจการนี้ไหม? สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการคือผลิตภัณฑ์ที่เสร็จแล้ว

ไม่ใช่ของขวัญมากมายที่พวกมนุษย์ถวายพระองค์

เฉพาะเมื่อทุกคนได้เข้าประจำที่ที่ถูกต้องเหมาะสมของพวกเขาแล้วเท่านั้น

ซึ่งหมายความว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงกลับเข้าสู่ตำแหน่งดั้งเดิมของพระองค์แล้ว

และพญามารก็เช่นกัน ได้นั่งในที่นั่งของมันเองแล้ว ตลอดจนเหล่าทูตสวรรค์โดยไม่มีการยกเว้น—

เมื่อนั้นเท่านั้นที่รอยยิ้มแห่งความสมดังใจหมายจะปรากฏบนพระพักตร์ของพระเจ้า

เพราะเจตนารมณ์ของพระองค์จะได้รับการสนอง เป้าหมายของพระองค์จะได้รับการสัมฤทธิ์ผล

พระเจ้าจะไม่ทรงแสวงหา “ความช่วยเหลือ” จาก “พญามาร” อีกต่อไป

เพราะเจตนารมณ์ของพระเจ้าจะได้ถูกเปิดเผยต่อพวกมนุษย์อย่างไม่ปิดบัง

และพวกมนุษย์จะไม่มีความถูกทำให้ถอยท้อเจตนารมณ์เหล่านั้นอีก ณ เวลานี้

ร่างกายฝ่ายเนื้อหนังของผู้คนจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกับวิญญาณของพวกเขา

นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยต่อมนุษย์ เป็นบันปลายสุดท้ายของจิตวิญญาณ ดวงวิญญาณและร่างกาย

มันเป็นบทสรุปของความหมายดั้งเดิมของ “มนุษย์ชาติ” นี้ไม่จำเป็นต้องได้รับการค้นคว้าอย่างละเอียด
การรู้หนึ่งหรือสองสิ่งเกี่ยวกับมันก็เพียงพอแล้ว เจ้าเข้าใจไหม?

บทที่ 36

มีการกล่าวไว้ว่าตอนนี้พระเจ้าได้ทรงเริ่มติสอนมนุษย์ แต่ไม่มีผู้ใดสามารถพูดได้อย่างแน่นอน
ไม่มีผู้ใดสามารถให้คำตอบที่ชัดเจนได้ว่าเจตนารมณ์ดั้งเดิมของการติสอนนี้ได้บังเกิดแก่นมนุษย์หรือไม่
พระเจ้าตรัสว่า “มนุษย์ไม่เคยได้ค้นพบสิ่งใดในการติสอนของเรา
เนื่องจากเขาไม่ทำสิ่งใดนอกจากยึดจับແກ່ที่อยู่รอบคอบของเขาด้วยมือทั้งสองข้าง ดวงตาทั้งคู่จับจ้องอยู่ที่เรา
ราวกับกำลังเฝ้าดูศัตรู—และ ณ ช่วงเวลานั้นเท่านั้นที่เรามองเห็นว่าเขาซุบซอมเพียงใด
เป็นเพราะเหตุนี้ที่เราพูดว่าไม่มีผู้ใดได้เคยตั้งมั่นท่ามกลางการทดสอบ”
พระเจ้าตรัสบอกมนุษย์ถึงข้อเท็จจริงของการติสอนที่ยังไม่บังเกิดแก่เขา
และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นอย่างละเอียดมาก โดยไม่พลาดสิ่งใดเลย
มันเป็นราวกับว่าพวกมนุษย์ได้เข้าสู่การติสอนและไม่สามารถตั้งมั่นอย่างแท้จริงได้
พระเจ้าทรงจัดเตรียมภาพพรรณนาล้ำชีวิตจริงที่แจ่มชัดของคุณสมบัติหลักที่น่าเกลียดของมนุษย์
นี่คือสาเหตุที่พวกมนุษย์รู้สึกว่าจะอยู่ได้ความกดดัน กล่าวคือ
ในเมื่อพระเจ้าตรัสว่าพวกเขาไม่เคยได้ตั้งมั่นท่ามกลางการทดสอบ
เราจะสามารถเป็นผู้ที่ทำลายสถิติโลกเพื่อให้ได้รับการยอมรับโดยไม่คำนึงถึงกติกาดังใดอย่าง? ณ ช่วงเวลานั้น
พวกเขาก็เริ่มคิดทบทวน ในความเป็นจริงแล้ว มันเป็นอย่างที่พระเจ้าตรัสไม่มีผิดว่า
“เราได้้นำพวกเขาไปจนสุดถนนแล้วหรือไม่?” อันที่จริง พระเจ้าทรงได้นำพาผู้คนทั้งหมดไปจนสุดถนน
และดังนั้น ในความรู้สึกตัวของพวกเขา ผู้คนเชื่อเสมอว่าพระเจ้าทรงชั่วร้ายและไร้มนุษยธรรม
พระเจ้าทรงได้ตกผู้คนทั้งหมดออกจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนทางโลก ซึ่งหลังจากนั้น
“เพื่อป้องกันอุบัติเหตุใดๆ เราจึงได้ฆ่า ‘ปลา’ ทั้งหมดที่ได้ถูกจับ ซึ่งหลังจากนั้นปลาก็ได้กลายเป็นเชื้อฟุ้ง
และไม่ได้มีการร้องทุกข์แม้แต่หน่อย” นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรอกหรือ?
พระเจ้าได้ทรงดึงผู้คนทั้งหมดจากทะเลขมขื่นแห่งความตายเข้าไปสู่อีกห้วงเหวแห่งความตาย
พระองค์ได้ทรงลากพวกเขาทั้งหมดไปบน “แท่นของเพชรฆาต”
พระองค์ได้ทรงบังคับให้พวกเขาไปจนสุดถนน—เหตุใดพระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้นกับบุตรอื่นๆ
และประชากรของพระเจ้า?
สิ่งใดคือเจตนารมณ์ของพระองค์ในการดำเนินพระราชกิจเช่นนั้นจนเสร็จสิ้นในประเทศของพญานาคใหญ่สี่เศ
ง? เหตุใดพระหัตถ์ของพระเจ้าจึง “มุ่งร้าย” เหลือเกิน? ไม่น่าแปลกใจเลยที่ “เมื่อเราจำเป็นต้องมีมนุษย์
เขาก็ถูกซ่อนเร้นเสมอ มันเป็นราวกับว่าเขาไม่เคยได้เห็นฉากเหตุการณ์ที่น่าประหลาดใจ
ราวกับว่าเขาได้เกิดในชนบทและไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับเรื่องของเมือง” อันที่จริง ในตัวพวกเขาเองผู้คนถามว่า
“สิ่งใดคือแผนการของพระเจ้าในการทำสิ่งนี้? พระองค์ไม่ทรงทำให้เราถึงแก่ความตายหรือ?”

แล้วสิ่งใดเล่าคือประเด็น? เหตุใดชั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์จึงมากมายและเร็ว และเหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงโอนอ่อนต่อพวกเราแม้แต่น้อย?” ถึงกระนั้น ผู้คนก็ไม่กล้าที่จะพูดเช่นนั้น และเพราะพระวณะของพระเจ้าเป็นเหตุให้พวกเขาเหวี่ยงความคิดเช่นนั้นทิ้ง

ปลดปล่อยพวกเขาจากโอกาสที่จะคิดเพิ่มเติม พวกเขาจึงไม่มีทางเลือกนอกจากวางความคิดเพิ่มเติมใดๆ เช่นนั้นเอาไว้ก่อน มันเป็นเพียงว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยมโนคติที่หลงผิดทั้งหมดของมนุษย์ และดังนั้น ผู้คนจึงกลักลืมมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา ไม่เปิดโอกาสให้พวกมันออกมา

ก่อนหน้านี้ได้มีการกล่าวไว้ว่าผู้คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง อันที่จริง เพื่อความชัดเจน พวกเขาเป็นร่างจำแลงของพญานาคใหญ่สีแดง

เมื่อพระเจ้าทรงบังคับให้พวกเขาไปจนสุดถนนและสังหารพวกเขา เมื่อนั้น—โดยไม่ต้องสงสัย— วิญญาณของพญานาคใหญ่สีแดงก็ไม่มีโอกาสเพิ่มเติมที่จะทำงานในพวกเขา ในหนทางนี้ เวลาที่ผู้คนเดินไปจนสุดถนนก็เป็นเวลาที่พญานาคใหญ่สีแดงสิ้นสุดลงที่ความตายเช่นกัน

สามารถกล่าวได้ว่าเป็นการใช้ความตายเพื่อชดใช้คืน “ความใจดีมีเมตตาอันยิ่งใหญ่” ของพระเจ้า— ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้าในประเทศของพญานาคใหญ่สีแดง

เมื่อผู้คนพร้อมที่จะพลีอุทิศชีวิตของพวกเขา ทุกสิ่งทุกอย่างก็กลายเป็นไม่สำคัญ และไม่มีผู้ใดสามารถเอาชนะพวกเขาได้ สิ่งใดจะสามารถสำคัญกว่าชีวิตได้? ด้วยเหตุนี้

ซาตานจึงกลายเป็นไม่สามารถทำอะไรมากขึ้นอีกในผู้คน ไม่มีสิ่งใดที่มันสามารถทำกับมนุษย์ ถึงแม้ว่าในคำนิยามของ “เนื้อหนัง” มีการกล่าวว่าเนื้อหนังถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

หากผู้คนยอมมอบตัวพวกเขาเองอย่างแท้จริง และไม่ถูกซาตานจับดัน

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความสามารถเอาชนะพวกเขาได้—และ ณ ช่วงเวลานั้น เนื้อหนังจะปฏิบัติอีกหน้าที่หนึ่งของมัน และเริ่มรับการกำกับของพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างเป็นทางการ นี่เป็นกระบวนการที่จำเป็น

มันต้องเกิดขึ้นทีละขั้นตอน หากไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าก็จะไม่ทรงมีวิถีทางทรงพระราชกิจในเนื้อหนังที่คือมัน เช่นนั้นคือพระปรีชาญาณของพระเจ้า ในหนทางนี้

ผู้คนทั้งหมดได้เข้าสู่รูปการณ์แวดล้อมของวันนี้โดยไม่รู้ตัว

และไม่ใช่พระเจ้าหรือที่ได้นำพามนุษย์ไปจน “สุดถนน”?

มันจะสามารถเป็นถนนสายใหม่ที่ถูkmนุษย์เปิดขึ้นได้ไหม? เมื่อมองดูประสบการณ์ของเจ้า

มันดูเหมือนว่าในพวกเจ้า พระเจ้าทรงนำวิธีการที่มีความชั่วร้ายที่สุดมาใช้

ที่ซึ่งสามารถมองเห็นความชอบธรรมของพระเจ้า พวกเจ้าจะไม่สามารถให้การสรรเสริญได้อย่างไร?

สิ่งที่พระเจ้าทรงทำในพวกเจ้าเปิดโอกาสให้ผู้คนมองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

การนี้ไม่คู่ควรกับการเลื่อมใสในพระเจ้าของพวกเจ้าหรือ? วันนี้ ณ

ทางแยกที่ยุคสมัยเก่ายังคงดำรงอยู่และยุคสมัยใหม่ยังไม่เกิดขึ้น พวกเจ้าจะกล่าวคำพยานต่อพระเจ้าอย่างไร? ประเด็นปัญหาที่จริงจางเช่นนี้ไม่ควรค่าต่อการพิจารณาอย่างลึกล้ำหรือ? พวกเจ้ายังคงใคร่ครวญเรื่องอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องอยู่หรือ? เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่า “ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งผู้คนได้ร้องว่า ‘ผู้ที่เข้าใจจงอายุยืน’ แต่ไม่มีผู้ใดได้ใช้เวลามากมายในการวิเคราะห์คำว่า ‘ผู้ที่เข้าใจ’ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้คนไม่มีความปรารถนาที่จะรักเรา”? หากพระเจ้าไม่ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ พวกเจ้าจะไม่สามารถพยายามเข้าใจพระทัยของพระเจ้าโดยสมัครใจกระนั้นหรือ?

ในช่วงเวลาไม่นานมานี้

แม้ว่าผู้คนบางคนอาจได้รู้จักจุดมุ่งหมายและประเด็นของการจู่เป็นมนุษย์ของพระเจ้าเล็กน้อย แต่เราสามารถพูดได้อย่างแน่นอนว่าหากพระเจ้าไม่ได้ตรัสอย่างชัดเจนกับมนุษย์ ก็คงจะไม่มีผู้ใดสามารถเดาจุดมุ่งหมายและประเด็นของการจู่เป็นมนุษย์ของพระเจ้าได้ การนี้แน่นอนที่สุด มันยังคงไม่ชัดเจนสำหรับเจ้ากระนั้นหรือ?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำในผู้คนเป็นส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของพระองค์—ถึงกระนั้น พวกเขาก็ไม่สามารถจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างเที่ยงตรง

นี่เป็นความขาดตกบกพร่องของมนุษย์ แต่พระเจ้าไม่ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนสามารถทำสิ่งใดๆ

พระองค์ทรงเพียงแต่ขอให้พวกเขาฟัง “คำเตือนสอนของแพทย์” นี่คือข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

พระองค์ทรงขอให้ผู้คนทั้งหมดรู้จักชีวิตมนุษย์ที่แท้จริง เนื่องจาก “ในหัวใจของพวกเขาไม่มีคำว่า ‘ชีวิตมนุษย์’ ดำรงอยู่ พวกเขาไม่คำนึงถึงคำเหล่านั้น และเพียงแค่ว่าเราจะของเรา เราคิดว่าเราได้กลายเป็นหญิงชราขี้บ่น”

ในสายตาของผู้คน พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนภาชนะประจำวัน

พวกเขาไม่ปฏิบัติกับพวกมันว่ามีความสำคัญเลย ด้วยเหตุนี้

ผู้คนจึงไม่สามารถนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติได้—

พวกเขาได้กลายเป็นผู้คนเลวทรามที่น่าเวทนาซึ่งตระหนักถึงความจริง แต่ไม่นำความจริงไปปฏิบัติ เพราะฉะนั้น

ความผิดนี้ของมนุษย์เพียงอย่างเดียวจึงเพียงพอที่จะทำให้เกิดความขยะแย้งในพระเจ้าชั่วระยะเวลาหนึ่ง

และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสหลายครั้งว่าผู้คนไม่ให้ความสนใจในพระวณะของพระองค์ ถึงกระนั้น

ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา ผู้คนคิดดังต่อไปนี้ “แต่ละวัน พวกเราศึกษาและวิเคราะห์พระวณะของพระเจ้า

ดังนั้นจะสามารถพูดได้อย่างไรว่าพวกเราไม่ใส่ใจพระวณะ? นี่ไม่ใช่การทำความอยุติธรรมกับพวกเราหรือ?”

แต่ให้เราฆ่าและสีกเล็กน้อยเพื่อพวกเจ้า—ผู้คนจะหน้าแดงเพราะอาย เมื่อพวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้า

พวกเขาก็ผงกศีรษะ พวกเขาโค้งคำนับและเลียแข้งเลียขา

เหมือนสุนัขพันธุ์ปึกกำลังกระดิกหางตามคำพูดของเจ้านายของมัน ด้วยเหตุนี้ ณ ชั่วขณะนั้น

ผู้คนจึงรู้สึกไม่ควรค่า น้ำตาไหลอาบใบหน้าของพวกเขา

ราวกับว่าพวกเขาปรารถนาที่จะกลับใจและเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง—แต่ทันทีที่เวลานี้ได้ผ่านพ้นไป
ความเงินอายของพวกเขาที่ปลาสนาการไปโดยทันที เพื่อถูกแทนที่ด้วยความมั่งคั่ง
พวกเขาวางพระวณะของพระเจ้าไว้ด้านหนึ่ง และเชื่อเสมอว่ากิจธุระของพวกเขาเองต้องมาก่อน
ว่าเรื่องของพระเจ้ามาท้ายสุด และเพราะการกระทำเหล่านี้ของพวกเขา
พวกเขาจึงไม่มีวันสามารถนำพระวณะของพระเจ้าไปสู่การกระทำได้ เมื่อข้อเท็จจริงทั้งหลายมาถึง
พวกเขาก็ยึดข้อศอกของพวกเขาออกไป^[๓]—นี่คือการทรยศผู้คนของพวกเขาเอง—
ไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเจ้าตรัสว่า พวกเขา “วิ่งไปทางอื่น” ขณะที่พึงพาการคำจุนจากรา
จากการนี้เท่านั้นที่สามารถมองเห็นได้ว่าไม่มีความเทียมเท็จแม้แต่น้อยในพระวณะของพระเจ้า
พระวณะเหล่านั้นแท้จริงทั้งสิ้น และไม่บรรจุการพุดเกินจริงแม้แต่น้อย
ถึงกระนั้นพระวณะก็ดูเหมือนจะได้รับความสำคัญน้อยกว่าความเป็นจริง
เนื่องจากวุฒิภาวะของมนุษย์น้อยเกินไป เขาจึงไม่สามารถแบกรับพระวณะเหล่านั้นไว้
พระวณะของพระเจ้าได้จัดเตรียมภาพพรรณนาที่ชัดเจนคุณผลลึกแก่ของสรรพสิ่งของมนุษย์
ทั้งภายในและภายนอก พวกเขาได้แกะสลักภาพเหล่านั้นด้วยความกระจำงแข็งที่สุด แสดงความเหมือนที่แจ่มชัด
ซึ่งเป็นใบหน้าดั้งเดิมของชาดานอย่างไม่ผิดเพี้ยน มันเป็นเพียงว่าในช่วงระยะปัจจุบัน
ผู้คนยังไม่ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างอย่างชัดเจน และด้วยเหตุนี้ จึงมีการกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้มารู้จักตัวพวกเขาเอง
เป็นเพราะการนี้ที่เราพุดว่าบทเรียนนี้ต้องดำเนินต่อไป มันไม่สามารถหยุดได้
เมื่อผู้คนได้มารู้จักตัวพวกเขาเองแล้วก็จะเป็นเวลาพระเจ้าได้รับการถวายพระเกียรติ การนี้ง่ายคายที่จะเข้าใจ—
ไม่มีความจำเป็นที่เราต้องลงไปในรายละเอียด อย่างไรก็ตาม มีสิ่งหนึ่งที่เราจะเตือนความจำเจ้า
แต่ทว่าพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้าต้องถูกอ่านเสียก่อน “ในกาลเวลาแห่งวันนี้
ผู้คนไม่เคยได้ถนอมความล้ำค่าของเรา เราไม่มีที่สถิตในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาจะสามารถแสดงให้เห็นความรักที่แท้จริงต่อเราในวันเวลาแห่งความทุกข์ที่จะมาได้หรือ?”
สิ่งใดคือความหมายของพระวณะเหล่านี้? พระเจ้ากำลังตรัสว่าการติสอนยังไม่ได้บังเกิดแก่มนุษย์
ซึ่งแสดงให้เห็นว่ายังมีความหมายภายในของคำว่า “รู้จักตัวเจ้าเอง”—เจ้าได้มองเห็นการนี้ไหม?
ผู้คนสามารถรู้จักตัวพวกเขาเองได้อย่างไรโดยปราศจากการก้าวผ่านความยากลำบากและกระบวนการถลูง?
เหล่านี้ไม่ใช่คำพุดที่ไร้แก่นสารหรือ? เจ้าไว้วางใจอย่างแท้จริงในทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสหรือไม่?
เจ้าสามารถแยกแยะพระวณะของพระเจ้าได้หรือ? เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสสิ่งเหล่านี้ซ้ำๆ อาทิ
“เมื่อเห็นการกระทำของมนุษย์ ทางเลือกเดียวของเราคือการจากไป” และตรัสอีกด้วยว่า
“เฉพาะเมื่อเทือกเขาโค่นล้มและแผ่นดินโลกถูกฉีกออกเป็นเสี่ยงๆ เท่านั้นที่ผู้คนนึกถึงวณะของเรา
เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาถูกลูกให้ตื่นจากความฝันของพวกเขา แต่เวลานั้นได้มาถึงแล้ว

พวกเขาถูกน้ำท่วมใหญ่ท่วมกลืน ศพของพวกเขาลอยอยู่บนผิวน้ำ”? เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่า “ผู้คนนี่ถึง” และไม่ใช่ “ผู้คนที่เชื่อฟังวาระของเรา”?

มันเป็นความจริงหรือไม่ที่เทือกเขาโค่นล้มและแผ่นดินโลกถูกฉีกออกเป็นเสี่ยงๆ?

ผู้คนไม่ให้ความสนใจกับพระวาระเหล่านี้ พวกเขาปล่อยให้พวกมันรูดสาตาไป และดังนั้น

พวกเขาจึงทนทุกข์ต่อ “ความยากลำบาก” มากมายในพระวาระของพระเจ้า

นี่เป็นเพราะพวกเขาไร้ความคิดมากเกินไป เพราะความลึกลับของมนุษย์ พระเจ้าจึงตรัสว่า “เรา

‘มนุษย์ประหลาด’ ที่ไม่มีท่อน้ำตาผู้นี้” ได้ร้องไห้น้ำตานองหลายครั้งเพื่อมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

มนุษย์ไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับการนี้” เพราะผู้คนไม่ให้ความสนใจกับพระวาระของพระเจ้า

พระเจ้าจึงทรงใช้วิถีทางนี้เพื่อเตือนความจำพวกเขาและรับ “ความช่วยเหลือ” จากพวกเขา

สำหรับตอนนี้ เราจะไม่พยากรณ์เกี่ยวกับการพัฒนาทางโลก

แต่จะบอกล่วงหน้าถึงบางสิ่งเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์ เราไม่ได้ขอให้มนุษย์รู้จักตัวพวกเขาเองหรือ?

การนี้สามารถอธิบายได้อย่างไร? ผู้คนควรรู้จักตัวพวกเขาเองอย่างไร? เมื่อพระเจ้าทรง “ทรงมาน”

ผู้คนมากเสียจนพวกเขาโอบเอื้อมระหว่างความเป็นกับความตาย

พวกเขาก็เริ่มเข้าใจความหมายของชีวิตมนุษย์เล็กน้อย และพวกเขาก็เบื่อน่ายชีวิตมนุษย์

โดยเชื่อว่าทั้งชีวิตของบุคคลผู้หนึ่งไม่เป็นสิ่งใดมากไปกว่าความฝัน

พวกเขาเชื่อว่าชีวิตของมนุษย์เป็นชีวิตแห่งความรวดเร็ว เชื่อว่าพวกเขาจะตายโดยที่ไม่เคยได้สัมผัสสิ่งใด

เชื่อว่าชีวิตของพวกเขาไร้จุดหมายและไร้ค่า ชีวิตมนุษย์เป็นเพียงแค่ความฝัน

ความฝันที่ซึ่งความโศกเศร้าและความสุขมาและไป วันนี้ผู้คนดำรงชีวิตเพื่อพระเจ้า

แต่เพราะพวกเขาดำรงชีวิตในพิภพของมนุษย์ ชีวิตประจำวันของพวกเขาจึงยังคงว่างเปล่าและไร้ค่า

เป็นเหตุให้ผู้คนที่ทั้งหมดรู้ว่าความชื่นชมยินดีแห่งพระเจ้านั้นเป็นเพียงแค่การชูใจที่กำลังผ่านไป—

แต่ในเมื่อพวกเขาไม่ชื่นชมพระเจ้า หากพวกเขายังคงดำรงชีวิตในเนื้อหนังแม้ว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้าแล้วไซ้

จะมีประโยชน์อันใด? ในเนื้อหนัง ทั้งหมดว่างเปล่าสำหรับมนุษย์

เมื่อได้ผ่านประสบการณ์กับความผันผวนทั้งหลายของชีวิตมนุษย์ ด้วยการมาถึงของวัยชรา

ผมของมนุษย์ก็เปลี่ยนเป็นสีขาว ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยรอยย่น มือของเขาถูกปกคลุมด้วยหนังหนา

ถึงแม้ว่าเขาจะจ่ายราคาแพง แต่เขาก็แทบจะไม่ได้รับสิ่งใดเลยในทางปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้

วาระของเราก็นำไปอีกหนึ่งขั้นตอน กล่าวคือ ทุกสิ่งทุกอย่างว่างเปล่าสำหรับผู้ที่ยังดำรงชีวิตในเนื้อหนัง

นี้อยู่พ้นข้อสงสัย และไม่มีคำถามที่เจ้าต้องตรวจสอบการนี้ในรายละเอียด

นี่คือใบหน้าที่เดิมของชีวิตมนุษย์ที่พระเจ้าได้ตรัสถึงครั้งแล้วครั้งเล่า

พระเจ้าไม่ทรงหน่ายหนีพระวาระเหล่านี้ อันเป็นผลจากความอ่อนแอของมนุษย์

แต่ทรงเพียงแค่กระทำให้สอดคล้องกับแผนการดั้งเดิมของพระองค์
บางทีพระวณะบางคำอาจจัดเตรียมการสนับสนุนและความเข้าใจให้แก่ผู้คน
และบางทีพระวณะบางคำอาจทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง
โดยจงใจเป็นเหตุให้ผู้คนดำรงชีวิตในบรรยากาศแห่งความตาย—
และเป็นเพราะการนี้เองที่พวกเขาต้องทนทุกข์ ด้วยเหตุนี้ บางทีพระเจ้าอาจทรงวาง “กลยุทธ์เมืองว่างเปล่า”
เพื่อจงใจให้ผู้คนหลงผิด แต่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นการนี้ได้เลย พวกเขายังคงอยู่ในความมืดมิด
แต่ถึงกระนั้น ทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และแม้ว่าผู้คนที่รู้การนี้
พวกเขาจะสามารถป้องกันมันได้อย่างไร? ด้วยเหตุนี้
จึงไม่มีผู้ใดสามารถรอดพ้นจากการคุกคามของการติสอน—พวกเขาจะสามารถทำสิ่งใดได้?
พวกเขาสามารถเพียงแค่นับบนอบต่อการจัดการเตรียมการของพระเจ้า—
และนั่นไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงได้คว้าจับพวกเขาไว้และจะไม่ทรงยอมปล่อยพวกเขาไปหรอกหรือ?
ภายใต้การคุกคามของพระเจ้าเท่านั้นที่ผู้คนทั้งหมดสามารถติดตามครรลองของธรรมชาติได้—
นี่ไม่เป็นเช่นนั้นหรอกหรือ? หากไม่เป็นเพราะการจัดการเตรียมการของพระเจ้า
ผู้คนจะสามารถยอมรับความพ่ายแพ้ด้วยความเต็มใจได้อย่างไร? นั่นจะไม่เป็นเรื่องตลกหรือ?
ถึงแม้ว่าชีวิตมนุษย์จะว่างเปล่า
ผู้ใดเล่าจะเต็มใจทิ้งพิภพของมนุษย์ไว้เบื้องหลังและพยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างเสียดาย
ในเมื่อชีวิตของพวกเขาสะดวกสบาย? ผู้คนตายท่ามกลางความอับจนหนทาง—
ผู้ใดได้เคยตายท่ามกลางความโพล่ง เมื่อพวกเขามีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการได้? มีเพียง “ดาว”
ที่ได้เคลื่อนลงมาจากท้องฟ้าเท่านั้นที่จะเป็นข้อยกเว้นในการนี้
เมื่อเปรียบเทียบกับชีวิตในสวรรค์ชั้นที่สามที่ดาวนั้นเคยชื่นชม
ชีวิตบนแผ่นดินโลกก็คงจะเหมือนการดำรงชีวิตในแดนคนตาย—
ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเช่นนี้เท่านั้นที่ดาวอาจจะเต็มใจตาย ถึงกระนั้น วันนี้ผู้ใดคือดาวในฟ้าสวรรค์?
เราก็คงกัน “ไม่ชัดเจน” เกี่ยวกับการนี้ พวกเรามาสำรวจกันไปรอบๆ
และดูว่าเราจะสามารถหาดาวพบสักดวงหรือไม่ หากเขาถูกพบ
เราก็ขอให้ผู้คนช่วยเราสืบค้นว่าเขาเต็มใจทำโดยสอดคล้องกับวณะของเราข้างต้นหรือไม่ ถึงกระนั้น
เราก็มีคำตักเตือนสำหรับเจ้าแต่ละคนว่า ไม่มีผู้ใดในพวกเจ้าที่ต้องเล่นเป็น “วีรบุรุษ” และอาสาไปตาย
เจ้าเข้าใจหรือไม่?

เชิงอรรถ:

ก. “ยัดข้อศอกของคนเราออกไป” เป็นสำนวนจีน

ซึ่งหมายถึงบุคคลที่กำลังช่วยเหลือผู้อื่น โดยสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้คนที่อยู่ใกล้กับบุคคลนั้น อาทิ บิดามารดา ลูกๆ ญาติหรือพี่น้อง

ข. “กลยุทธ์เมืองว่างเปล่า” เป็นกลยุทธ์ที่ 32 ในสามสิบหกกลยุทธ์ของประเทศจีนโบราณ

กลยุทธ์นี้เกี่ยวข้องกับการนำเสนอด้านหน้าที่ลวงตาว่าแข็งแกร่งเพื่อปกปิดการขาดพร้อมความพร้อมเพื่อตบตาศัตรู

บทที่ 38

เมื่อพิจารณาลักษณะเฉพาะที่มีมาแต่กำเนิดของมวลมนุษย์ นั่นคือ ใบหน้าที่แท้จริงของมวลมนุษย์แล้ว การสามารถดำเนินการต่อมาจนกระทั่งบัดนี้ไม่ได้ง่ายดายอย่างแท้จริง และโดยผ่านทางการณ์เท่านั้นที่มหาฤทธาภพของพระเจ้าได้กลายเป็นเด่นชัดอย่างแท้จริง

เมื่อพิจารณาธาตุแท้ของเนื้อหนัง ตลอดจนข้อเท็จจริงที่ว่า มนุษย์ได้ถูกพญานาคใหญ่สีแดงทำให้เสื่อมทรามมาจนกระทั่งบัดนี้แล้ว เขาจะยังสามารถยืนหยัดต่อมาจนถึงปัจจุบันได้อย่างไร

หากไม่เป็นเพราะการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า? มนุษย์ไม่ควรค่าที่จะมาเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า แต่เพื่อประโยชน์แห่งการบริหารจัดการของพระองค์

และเพื่อที่จะนำพาพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ไปสู่การบังเกิดผลในเวลาไม่นานเกินไป พระเจ้าทรงรักมวลมนุษย์ กล่าวตามจริงแล้ว

ความรักของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์เป็นบางสิ่งที่ไม่มียุคคนใดจะมีวันสามารถขจัดทิ้งได้ภายในชั่วชีวิตของเขา บางทีอาจมีบางคนซึ่งปรารถนาที่จะขจัดทิ้งพระคุณของพระเจ้าด้วยการพลีอุทิศชีวิตของพวกเขา แต่เราบอกเจ้าว่า มนุษย์ไม่ควรค่าที่จะตายเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า

และดังนั้นความตายของเขาก็ย่อมจะสูญเปล่า นี่เป็นเพราะสำหรับพระเจ้าแล้ว ความตายของมนุษย์ไม่แม้แต่จะควรค่าที่จะเอ่ยถึง ไม่คุ้มค่ากับสตางค์เดียว

เหมือนกับความตายของมดตัวหนึ่งบนพื้นดิน

เราให้คำแนะนำแก่พวกมนุษย์ไม่ให้วางมูลค่าสูงเกินไปให้กับตัวพวกเขาเอง และไม่ให้เกิดว่าการตายเพื่อพระเจ้านั้นหนักมากยิ่งขึ้น เหมือนน้ำหนักของเขาไท่ซาน อันที่จริงแล้ว ความตายของมนุษย์เพียงแค่เบาราวกับขนนก ไม่ควรค่าที่จะเอ่ยถึง แต่ก็อีกนั่นแหละ

เนื้อหนังของมนุษย์ถูกชีชะตาให้ตายโดยธรรมชาติ และดังนั้น

ในท้ายที่สุดร่างกายทางกายภาพจึงต้องมาถึงบ่อบำบัดบนแผ่นดินโลก นี่คือข้อเท็จจริงที่แท้จริง ซึ่งไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้ นี่คือ “กฎธรรมชาติ” ซึ่งเราได้ห้ามจากประสบการณ์ชีวิตมนุษย์ทั้งสิ้น

และดังนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงนิยามบ่อบำบัดของมนุษย์ในหนทางนี้โดยที่ไม่มีผู้ใดตระหนักถึงมัน

เจ้าเข้าใจหรือไม่? ไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเจ้าตรัสว่า “เรารังเกียจการไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์ เราไม่รู้ว่าเหตุใดมันดูราวกับว่าเราได้เกลียดชังมนุษย์มาตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว และถึงกระนั้นเราก็อธิษฐานให้เขาอย่างลึกซึ้ง ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงได้มีสองท่าทีต่อเราเสมอ—เนื่องจากเรารักมนุษย์ และเราก็อเกลียดชังเขาด้วยเช่นกัน”

ผู้ใดไม่สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการสถิตของพระองค์หรือการทรงปรากฏของพระองค์? ณ เวลานี้ มันเป็นราวกับว่าเราได้ลืมความไม่บริสุทธิ์และความไม่ชอบธรรมภายในมนุษย์อย่างหมดสิ้น

เราเอาความคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ความคิดว่าตนเองสำคัญ การไม่เชื่อฟัง การเยาะเย้ยทำทนาย และการเป็นกบฏทั้งหมดของมวลมนุษย และผลักดันทั้งหมดไปที่ด้านในสุดของจิตใจของเรา และลืมนั่นไป พระเจ้าไม่ทรงถูกจำกัดควบคุมเพราะเหตุการณ์เหล่านี้เกี่ยวกับสิ่งที่มวลมนุษยเป็น ในเมื่อเรา “ร่วมรับความทุกข์เดียวกัน” กับพระเจ้า เราก็ปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากความยากลำบากนี้ด้วยเช่นกัน เพื่อไม่ให้เราถูกมนุษยจำกัดควบคุมต่อไป เหตุใดจึงต้องยุ่งยากขนาดนี้?

ในเมื่อมนุษยไม่เต็มใจที่จะเข้าร่วมครอบครัวของพระเจ้ากับเรา เราจะสามารถใช้พลังอำนาจของเราเพื่อบังคับพวกเขาได้อย่างไร?

เราไม่ทำสิ่งทั้งหลายที่เป็นการบีบบังคับต่อมนุษย และไม่นำแปลกใจเลย เพราะเราเกิดมาในครอบครัวของพระเจ้า และดังนั้นจึงแน่นอนว่ามนุษยกับเราแตกต่างกันเสมอ นี่ได้นำทางไปสู่สภาวะแห่งความพ่ายแพ้อันน่าสังเวชใจที่เขาพบตัวเขาเองอยู่ในนั้นในวันนี้ แต่เราเว้นระยะห่างกว้างมากจากความอ่อนแอของมนุษยต่อไป เรามีทางเลือกอันใดหรือ?

นี่ไม่ใช่เพราะเราไร้พลังอำนาจหรือ? ไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเจ้าทรงพยายามที่จะ “เกษียณ” จาก “หน่วยงาน” ของมวลมนุษย และที่มากกว่านั้น เรียกร้อง “บ้านาญ” เมื่อเราพูดจากมุมมองของมนุษย มนุษย์ไม่ฟัง แต่มนุษยได้เคยหยุดไม่เชื่อฟังแม้ในเวลาที่เราพูดจากมุมมองของพระเจ้าหรือไม่?

บางทีวันนั้นอาจจะมาเมื่อพระเจ้าทรง “เกษียณ” จาก “หน่วยงาน” ของมวลมนุษยโดยฉับพลัน และเมื่อเวลานั้นมาถึง พระวณะของพระเจ้าจะกลายเป็นคุณยิ่งขึ้นไปอีก

วันนี้มันอาจเป็นเพราะเรานั้นเองที่พระเจ้าตรัสในหนทางนี้ และหากวันนั้นมาถึง พระเจ้าจะไม่ทรงเป็นเหมือนกับเรา โดย “เล่านิทานให้เด็กอนุบาลฟัง” อย่างสุภาพและอย่างทรหดอดทน บางทีสิ่งที่เราพูดอาจไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง

แต่พระเจ้าก็ทรงเต็มพระทัยที่จะคลายการถือครองของพระองค์ต่อมนุษยเล็กน้อยเพียงเพราะพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็น มนุษย์เท่านั้น มิฉะนั้น ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ก็คงจะน่าเกลียดน่ากลัวเกินกว่าที่จะใคร่ครวญ ดังที่พระเจ้าได้ตรัสอย่างไม่มีผิดว่า “ครั้งหนึ่งเราได้คลายการยึดเกาะของเรากับผู้คนในระดับหนึ่ง เปิดโอกาสให้พวกเขาปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงระเริงกับความอยากได้อะไรที่มีฝ่ายเนื้อหาของพวกเขาโดยอิสระ —และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้กล้าที่จะประพฤติดัวในลักษณะที่ไร้การควบคุม ปราศจากการหักห้ามใจใดๆ ซึ่งจากการนั้นสามารถมองเห็นได้ว่าพวกเขาไม่รักเราอย่างแท้จริง

เนื่องจากพวกเขาทั้งหมดกำลังดำรงชีวิตในเนื้อหนัง” เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่า “ปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงระเริงกับความอยากได้อะไรที่มีของพวกเข” และ “กำลังดำรงชีวิตในเนื้อหนัง” ดังนี้? กล่าวตามจริงแล้ว มนุษย์จะเข้าใจพระวณะเช่นพระวณะเหล่านี้โดยธรรมชาติโดยปราศจากการตีความของเรา บางทีอาจมีบางคนที่จะพูดว่าพวกเขาไม่เข้าใจ และเราพูดว่านี่เป็นกรณีของการถามเมื่อคนเรารู้คำตอบอยู่แล้ว

เป็นกรณีของการแสดงละครตบตา ขอเตือนความจำสักสองสามคำว่า เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่า
“ทั้งหมดที่เราขอต่อมนุษย์คือให้เขาร่วมมือกับเรา”?

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสอีกด้วยว่าธรรมชาติของมนุษย์ลำบากยากเย็นที่จะเปลี่ยนแปลง?

เหตุใดพระเจ้าทรงรังเกียจธรรมชาติของมนุษย์? และสิ่งใดกันแน่เป็นสิ่งที่หลายของธรรมชาติของมนุษย์?
สิ่งใดคือสิ่งที่หลายนอกธรรมชาติของมนุษย์? มีผู้ใดบ้างไหมที่ได้ใคร่ครวญคำถามเหล่านี้?

บางทีนี่อาจเป็นหัวข้อใหม่สำหรับมนุษย์

ถึงกระนั้นเราก็ยังคงขอร้องให้มนุษย์ให้การพิจารณาที่ถูกต้องเหมาะสมกับมัน

มีฉะนั้นมนุษย์จะทำให้พระเจ้าขุนเคืองเสมอ ด้วยวลีเช่น “ธรรมชาติของมนุษย์ลำบากยากเย็นที่จะเปลี่ยนแปลง”

มันจะเป็นการคิดอันใดที่จะขัดแย้งกับพระองค์ในหนทางนั้น? ในที่สุดแล้ว

มันไม่เป็นเพียงแค่การหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัวหรือ?

มันจะไม่มาถึงบทวสานเดียวกันกับไขที่ถูกขว้างใส่ก้อนหินหรือ?

ในความจริงแล้ว

การทดสอบและการทดลองทั้งหมดที่มนุษย์ต้องอยู่ภายใต้มันเป็นบทเรียนที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์เรียนรู้ โดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า มนุษย์สามารถสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้ได้

ต่อให้เขาต้องพลีอุทิศสิ่งซึ่งเขารัก แต่เพราะมนุษย์รักตัวเขาเองเสมอ

เขาจึงล้มเหลวที่จะร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเจ้าไม่ทรงขอมามากมายต่อมนุษย์

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงขอต่อมนุษย์นั้นหมายให้ถูกสัมฤทธิ์ผลอย่างง่ายดายและมีความสุข

มันเป็นเพียงว่ามนุษย์ไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์กับความยากลำบาก

เช่นเดียวกันกับที่คนเราสามารถทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วงได้โดยการดำรงชีวิตอย่างไม่พึงเพ้อและการออมไว้มือเพื่อดูแลจัดการกับบิดามารดาของพวกเขาเพราะเป็นบุตรของใครบางคน

ถึงกระนั้นพวกเขาก็เกรงกลัวว่าพวกเขาอาจไม่กินดีพอ หรือว่าเสื้อผ้าของพวกเขาเองจะเรียบเกินไป

ดังนั้นด้วยเหตุผลใดเหตุผลหนึ่ง

หน้าที่พวกเขาติดค้างต่อบิดามารดาของพวกเขาสำหรับการห่วงใยใส่ใจด้วยความรักของพวกเขาถูกลืมไปจนหมดสิ้น ราวกับว่างานแห่งการห่วงใยใส่ใจพวกเขาสามารถรอได้จนกระทั่งเด็กได้ร่ำรวยแล้ว

เรามองเห็นในการนี้ว่าพวกมนุษย์ไม่มีความรักอันบุตรต่อบิดามารดาของพวกเขาในหัวใจของพวกเขา—

พวกเขาทั้งหมดเป็นบุตรที่ไร้ความรักอันบุตร บางทีคำแถลงของเราสุดชั่วเกินไป

แต่เราก็ไม่สามารถพูดสิ่งโง่เขลาต่อหน้าข้อเท็จจริงได้ เราไม่สามารถ “เลียนแบบผู้อื่น”

ในการต่อต้านพระเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้ตัวเราเองพึงพอใจ

มันเป็นเพราะไม่มีผู้ใดบนแผ่นดินโลกมีหัวใจอันบุตรอย่างไม่ผิดเพี้ยนนั่นเองที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “ในฟ้าสวรรค์

ชาตาคือศัตรูของเรา บนแผ่นดินโลก มนุษย์เป็นอริของเรา

เพราะการอยู่ร่วมกันระหว่างฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก เราจึงถือว่าพวกเขาทั้งหมดมีความผิดจนถึงแก่ชั่วโคตร”

ชาตาคือศัตรูของพระเจ้า

เหตุผลที่พระเจ้าตรัสเช่นนี้ก็เพราะมันไม่ได้ชี้ให้เห็นแก่พระเจ้าสำหรับความโปรดปรานและความใจดีมีเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่กลับ “พยายาสวนกระแส” และในการทำเช่นนั้น ไม่ทำหน้าที่ของมันให้ลุล่วง

เพื่อแสดงให้เห็นการอุทิศตนบุตรต่อพระเจ้าเสียมากกว่า ผู้คนไม่เป็นเหมือนเช่นนี้ด้วยเช่นกันหรือ?

พวกเขาไม่แสดงความเคารพฉันบุตรต่อ “บิดามารดา” ของพวกเขา และไม่มีวันชี้ให้เห็นที่พวกเขาคิดต่าง

“บิดามารดา” ของพวกเขาสำหรับการหว่านโยใส่ใจด้วยความรักของพวกเขา

นี่เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้คนบนแผ่นดินโลกเป็นญาติของชาตานิในฟ้าสวรรค์

มนุษย์กับชาตานิมีหัวใจและจิตใจหนึ่งเดียวกันในการต่อต้านพระเจ้า

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเจ้าจะทรงพาดพิงถึงพวกเขาไปจนถึงระดับที่เก่าของความเป็นญาติและจะไม่ทรงอภัยโทษแก่ผู้ใด ในอดีต

พระเจ้าได้ทรงให้คนรับใช้หมอบกราบของพระองค์ในฟ้าสวรรค์บริหารจัดการมวลมนุษย์ แต่มันไม่ได้เชื่อฟัง แต่กลับปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงระเหิดกับอารมณ์และการกบฏของตัวเองแทน

พวกมนุษย์ที่เป็นกบฏไม่ก้าวออกไปข้างหน้าตามเส้นทางนี้ด้วยเช่นกันหรือ? ไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะทรงกระชับ “สายบังเหียน” ให้แน่นขึ้นมากเพียงใด

ผู้คนก็ไม่หวั่นไหวและไม่สามารถหันเหออกจากครรลองของพวกเขาได้จริงๆ ในทรงสนะของเรา

หากพวกมนุษย์ดำเนินต่อไปในหนทางนี้ พวกเขาที่จะเป็นเหตุให้เกิดความย่อยยับของพวกเขาเอง

บางทีตอนนี้เจ้าอาจเข้าใจความหมายที่แท้จริงของพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้า

“ผู้คนไม่สามารถตัดสายสัมพันธ์ที่อื้ออึงของพวกเขากับบรรพชาดิก่เก่าของพวกเขาได้”

พระเจ้าได้ทรงเตือนความจำมนุษย์ในหลายโอกาสว่า “เพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ เราจึงทิ้งเขาไป”

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า? พระเจ้าจะทรงสามารถไร้หัวใจเหลือเกินจริงๆ หรือ?

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสอีกด้วยว่า “เราไม่ใช่หนึ่งในเผ่าพันธุ์มนุษย์”? ในช่วงวันว่างมากมายเหลือเกินนั้น

มีผู้ใดบ้างที่ได้ให้ความคิดอย่างรอบคอบระมัดระวังต่อประเด็นที่มีรายละเอียดเหล่านี้?

เราบเร้ามวลมนุษย์ให้ทำงานหนักด้วยความกร้าวแกร่งมากยิ่งขึ้นกับพระวณะของพระเจ้าและไม่ปฏิบัติต่อพระวณะเหล่านั้นอย่างขอไปที การทำเช่นนั้นย่อมจะไม่นำประโยชน์มาให้เจ้า หรือคนอื่นๆ

มันเป็นการดีที่สุดที่จะไม่พูดสิ่งซึ่งไม่จำเป็นต้องพูด และไม่คิดเกี่ยวกับสิ่งซึ่งไม่จำเป็นต้องใคร่ครวญ

การนี้จะไม่เรียบง่ายขึ้นหรือ? ความผิดอันใดสามารถมาจากการฝึกฝนปฏิบัติเช่นนี้หรือ?

ก่อนที่พระเจ้าทรงกล่าวประกาศทอวาสนของพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก จะไม่มีผู้ใดหยุด

“จับเคลื่อน” จะไม่มีผู้ใดล้างมือของพวกเขาจากหน้าที่ของพวกเขา ตอนนี้ไม่ใช่เวลา
จงอย่าบังอาจกระทำการในฐานะผู้นำทางสำหรับพระเจ้า หรือทัพหน้า
เราคิดว่ามันเร็วเกินไปที่จะหยุดเสียตอนนี้และยุติการจับเคลื่อนไปข้างหน้า—เจ้าคิดอย่างไรหรือ?

พระเจ้าทรงนำพวกมนุษย์เข้าสู่ท่ามกลางการติสสอน และพระองค์ทรงนำพวกเขาเข้าสู่บรรยากาศแห่งความตาย
ถึงกระนั้น ในทางกลับกัน พระเจ้าจะทรงให้มนุษย์ทำสิ่งใดบนแผ่นดินโลก?

แน่นอนว่าจุดประสงค์ของมนุษย์ไม่ใช่เพื่อทำหน้าที่เป็นตู้เสื้อผ้าในพระนิเวศของพระเจ้า—

เป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถกินหรือสวมใส่ได้ แต่มีไว้ชมดูเท่านั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง

เหตุใดจึงต้องนำกระบวนการที่ซับซ้อนมากมายมาใช้เพื่อทำให้ผู้คนทนทุกข์มากมายเหลือเกินในเนื้อหนัง?

พระเจ้าตรัสว่า “เราไปกับมนุษย์ยั้งที่ ‘ลานประหาร’

เนื่องจากการฝ่าฝืนของมนุษย์ก็เพียงพอที่จะได้รับการติสสอนของเรา”

พระเจ้าทรงปล่อยให้ผู้คนเดินไปที่ลานประหารด้วยตัวพวกเขาเอง ณ เวลานี้ไหม? เหตุใดจึงไม่มีผู้ใด

“ขอความปรานีของพวกเขา”? ดังนั้น มนุษย์ควรร่วมมืออย่างไร?

มนุษย์สามารถกระทำการเช่นเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงกระทำการได้อย่างแท้จริงหรือ

เมื่อพระองค์ทรงทำการพิพากษาของพระองค์ โดยปราศจากอิทธิพลของภาวะอารมณ์? โดยหลักแล้ว

ประสิทธิภาพของพระวจนะเหล่านี้ขึ้นอยู่กับว่ามนุษย์กระทำการอย่างไร เมื่อบิดานำเงินที่เขาได้หามากลับบ้าน

หากมารดาไม่รู้วิธีที่จะร่วมมือกับเขาหรือวิธีที่จะบริหารจัดการครอบครัว เช่นนั้นแล้ว บ้านจะอยู่ในสถานะใด?

จงมองดูสถานะของคริสตจักรในขณะนี้ นั่นคือในฐานะผู้นำ พวกเขารู้สึกสิ่งใดเกี่ยวกับมัน?

พวกเขาคิดว่าจะจัดการประชุมเพื่อหารือเกี่ยวกับการไตร่ตรองรายบุคคลของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าดีกว่า หากสิ่งต่างๆ

ที่บ้านได้ถูกมารดาทำให้เสียไปแล้วไซร้ พวกเด็กในครอบครัวเช่นนี้ก็จะดูเหมือนสิ่งใด? เหมือนพวกเด็กกำพร้า?

หรือพวกเขอกทาน? ไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเจ้าได้ตรัสว่า

“ผู้คนทั้งหมดคิดว่าธรรมชาติของเราเป็นธรรมชาติจากพระเจ้าที่ขาดพร่อง ‘คุณภาพแห่งสติปัญญา’

แต่ผู้ใดสามารถจับความเข้าใจได้ว่าเราสามารถมองเห็นผ่านทุกสิ่งทุกอย่างในสถานะความเป็นมนุษย์ของเราได้?

” สำหรับสถานการณ์ที่ชัดเจนเช่นนี้ ไม่มีความจำเป็นต้องให้พระเจ้าตรัสจากเทวสภาพของพระองค์

ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ก้อนปอนด์เพื่อตอกตะปู” บางที ณ

เวลานี้อาจมีพวกที่ได้ผ่านประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงกับคตินัยของพระเจ้าที่ว่า “ท่ามกลางพวกมนุษย์

ไม่มีผู้ใดที่รักเรา” ณ จุดนี้ มันเป็นดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ไม่มีผิดว่า

“เป็นเพราะพวกเขาได้มาถึงสถานการณ์ปัจจุบันแล้วเท่านั้นนั่นเองที่ผู้คนทั้งหมดกัมสึระของพวกเขาอย่างไม่ได้

มใจ—แต่ในหัวใจของพวกเขา พวกเขายังคงไม่ปักใจเชื่อ” พระวจนะเหล่านี้เป็นเหมือนกลองโตรทรสน์

ในอนาคตที่ไม่ไกลเกินไป มนุษย์จะได้เดินเข้าสู่อีกหนึ่งสถานการณ์ การนี้เรียกว่าความไม่สามารถแก้ไขได้

เจ้าเข้าใจหรือไม่? นั่นคือคำตอบสำหรับคำถามสองข้อนี้ของพระเจ้าคือ

“ผู้คนไม่ละเว้นจากความบาปเพียงเพราะพวกเขาเกรงกลัวว่าเราจะจากไปหรือ?

มันไม่แท้จริงหรือที่พวกเขาไม่ร้องทุกข์เพียงเพราะพวกเขาเกรงกลัวการตีสอน?” โดยข้อเท็จจริงแล้ว

ผู้คนทั้งหมดในช่วงระยะปัจจุบันค่อนข้างย่อหย่อน ราวกับได้ปราชัยต่อความเมื่อยล้า

พวกเขาไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะสนใจพระราชกิจของพระเจ้าเลย

แต่กังวลสนใจกับการทำการจัดการเตรียมการและการจัดเตรียมเพื่อประโยชน์แห่งเนื้อหนังของพวกเขาเองเท่านั้น

นี่ไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

บทที่ 39

ขอให้พวกเราผ่านพ้นพระวณะของพระเจ้าและพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของพวกเรากันสักหน่อยเถิด เพื่อที่ชีวิตของพวกเราจะได้เบ่งบานยิ่งขึ้น

และพวกเราจะได้ใช้ชีวิตไปตามความหวังของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพวกเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้วยการมาถึงของวันนี้—ซึ่งเป็นเวลาที่แต่ละคนถูกแบ่งขึ้นไปตามประเภทของตน และเป็นเวลาแห่งการทดสอบ—มีความจำเป็นมากยิ่งขึ้นที่จะต้องมุ่งความสนใจกับภาพที่ใหญ่ขึ้น และจดจ่อกับ “ผลประโยชน์ส่วนรวม” นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า และนั่นเป็นสิ่งที่ผู้คนทั้งหมดควรสัมฤทธิ์ผล พวกเราจะไม่มอบถวายตัวของพวกเราเองให้แด่น้ำพระทัยของพระเจ้าในสวรรค์ได้อย่างไร? พระเจ้าทรง “กำหนดหมายเลขให้แก่ผู้คนทุกประเภท ทำเครื่องหมายที่แตกต่างกันบนบุคคลทุกจำพวก เพื่อที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขจะสามารถนำทางพวกเขากลับไปยังครอบครัวของพวกเขาได้” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้คนได้ถูกแบ่งขึ้นไปตามประเภท และผลก็คือ

ผู้คนทุกประเภทกำลังเผชิญรูปร่างที่แท้จริงของตน เช่นนี้เอง

มันเป็นธรรมที่จะกล่าวว่าผู้คนจงรักภักดีต่อบรรพบุรุษของพวกเขา ไม่ใช่พระเจ้า อย่างไรก็ตาม ผู้คนทั้งหมดก็กำลังทำการปรนนิบัติพระเจ้าภายใต้การชี้นำของบรรพบุรุษของพวกเขาด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นความน่าอัศจรรย์แห่งพระราชกิจของพระเจ้า ทุกสรรพสิ่งกำลังทำงานปรนนิบัติพระเจ้า และถึงแม้ว่าซาตานจะรบกวนผู้คน พระเจ้าก็ทรงใช้โอกาสนี้ในการดึง “ทรัพยากรในท้องถิ่น” มารับใช้พระองค์ อย่างไรก็ตาม ผู้คนไม่สามารถวินิจฉัยการนี้ได้ ดังที่พระเจ้าตรัสว่า “ด้วยเหตุนี้ เราจึงแบ่งงานอันตรากตรำ และแจกจ่ายความพยายามด้วยเช่นกัน นี่เป็นส่วนหนึ่งในแผนของเรา และไม่สามารถทำให้หยุดชะงักได้โดยมนุษย์คนใด”

ผู้คนไม่สามารถมองเห็นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาได้ และทั้งหมดที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้สำเร็จลุล่วง ก่อนที่พระองค์จะได้ทรงทำมันให้แล้วเสร็จ พวกเขาสามารถมองเห็นมันได้เฉพาะเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าได้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น หากมองไม่เห็น พวกเขาก็ตาบอดและมองไม่เห็นสิ่งใด

วันนี้ พระเจ้าทรงมีพระราชกิจใหม่ท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลาย

พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามครรลองของธรรมชาติ

โดยทำให้หน้าที่การงานของมนุษย์เกิดผลอย่างแท้จริง ดังที่พระเจ้าตรัสว่า

“เราปกครองทุกสิ่งทุกอย่างท่ามกลางสรรพสิ่ง เราบัญชาทุกสิ่งทุกอย่างท่ามกลางสรรพสิ่ง ทำให้ทั้งหมดที่มีนั้นปฏิบัติตามครรลองแห่งธรรมชาติ และนบนอบต่อบัญชาแห่งธรรมชาติ”

เราไม่รู้ว่าพวกเขามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่ชาญฉลาดเช่นใดเกี่ยวกับ “การปฏิบัติตามครรลองของธรรมชาติ”

ดังนั้น พวกเรามาพูดคุยถึงการนี้กันเถิด นี่คือวิธีที่เรามองเห็นมัน กล่าวคือ

เพราะพวกเขาถูกนำกลับบ้านโดยบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้คนทุกประเภทต้องออกมาและ “ปฏิบัติ”

และเพราะพวกเขากำลังปฏิบัติตามครรลองของธรรมชาติ

ซึ่งสิ่งที่เป็นเนื้อในของพวกเขาจึงถูกใช้เพื่อทำให้หน้าที่ดั้งเดิมของพวกเขาเกิดผล

ทำให้พวกเขาติดตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามแบบแผนนี้

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นตามสถานะภายในของแต่ละบุคคล

พูดให้ถูกต้องก็คือ การนี้เรียกว่า “พระเจ้าทรงชักจูงทุกสรรพสิ่งเพื่อให้สิ่งเหล่านั้นรับใช้พระองค์” เช่นนั้นแล้ว

นี่จึงเชื่อมโยงกับการปฏิบัติตามครรลองแห่งธรรมชาติ

ถึงแม้ว่าบุคคลหนึ่งจะมีองค์ประกอบของมารอยู่ภายในตัวพวกเขา พระเจ้าก็จะทรงใช้ประโยชน์จากการนี้

โดยทรงเพิ่มพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ากับรากฐานของสิ่งที่อยู่ภายในตัวพวกเขาอย่างเป็นเนื้อใน

ประจำตัว ทำให้พวกเขาพอเพียงที่จะทำการปรนนิบัติพระเจ้า นี่คือทั้งหมดที่เราจะกล่าวถึง

“การปฏิบัติตามครรลองแห่งธรรมชาติ”—บางทีพวกเจ้าอาจจะมีคำแนะนำบางอย่างที่สูงส่งกว่า

เราหวังว่าเจ้าจะสามารถจัดเตรียมการให้ข้อมูลที่มีค่าได้บ้าง เจ้าจะพูดอะไรเล่า?

เจ้าเต็มใจที่จะร่วมมือในการปฏิบัติตามครรลองแห่งธรรมชาติหรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะแบ่งพระราชกิจกับพระเจ้าหรือไม่? เจ้าเคยคิดเกี่ยวกับวิธีที่จะสัมผัสฤทธิ์การนี้หรือไม่?

เราหวังว่าผู้คนจะสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

หวังว่าพวกเขาจะสามารถมีใจหนึ่งเดียวในการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเพื่อประโยชน์ของอุมการณที่มีร่วมกัน

และสามารถรุดหน้าไปด้วยกันบนถนนสู่ราชอาณาจักร

มีความจำเป็นอันใดที่ต้องคิดมโนคิดอันหลงผิดที่ไม่จำเป็นขึ้นมา?

การดำรงอยู่ของผู้ใดที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพระเจ้ามาจนกระทั่งถึงวันนี้? และในเมื่อเป็นเช่นนั้น

มีความจำเป็นอันใดสำหรับความเศร้า ความโศกสลด และการทอดถอนใจ? การนี้ไม่มีประโยชน์ต่อผู้ใด

ทั้งชีวิตของผู้คนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และหากไม่ใช่เพื่อปณิธานของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว

ผู้ใดเล่าจะเต็มใจดำรงชีวิตอยู่อย่างเปล่าประโยชน์ในโลกมนุษย์ที่ว่างเปล่าใบนี้? จะกังวลไปใย?

การเร่งรีบเข้ามาและออกไปจากโลกนี้ หากพวกเขาไม่ทำสิ่งใดเพื่อพระเจ้า

ทั้งชีวิตของพวกเขาจะไม่สูญเปล่าหรือ?

ต่อให้พระเจ้าไม่ทรงถือว่าการกระทำของเจ้ามีค่าคู่ควรต่อการกล่าวถึง

เจ้าจะไม่มอบยืมแห่งความอึดเฝ้าใจให้กับชั่วขณะแห่งความตายของเจ้าหรือไม่?

เจ้าควรไล่ตามเสาะหาความก้าวหน้าเชิงบวก ไม่ใช่การถดถอยเชิงลบ—นี่ไม่ใช่การปฏิบัติที่ดีกว่าหรือ?

หากการกระทำของเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยล้วนๆ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะไม่คิดลบหรือถดถอย ใบหน้าของผู้คนเป็นเหมือนท้องฟ้าที่มีดครึ้ม
เพราะมีสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจหยั่งลึกได้ในหัวใจของพวกเขาอยู่เสมอ โดยที่พวกเขาไม่ตระหนักถึงมัน
ซึ่งทำให้ปรากฏ “ร่องลึก” มากมายบนใบหน้าของพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่รู้
ราวกับก่อเป็นรูปร่างโดยการแตกกระแหงของพื้นดิน มันเป็นราวกับว่าพื้นดินกำลังเคลื่อนไหว เป็นเหตุให้
“เนินเขาเล็กๆ” หรือ “แอ่งหลุม” เคลื่อนที่โดยที่ผู้คนไม่ตระหนัก ในกรณีนี้ เราได้กำลังเหยียบย่ำผู้คน
แต่กำลังพูดถึง “ความรู้ทางภูมิศาสตร์”

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะได้ทรงนำผู้คนทั้งปวงเข้าไปสู่การศิสอน แต่พระองค์ไม่ตรัสสิ่งใดถึงการนี้ ในทางกลับกัน
พระองค์ทรงจงใจหลีกเลี่ยงหัวข้อนี้และทรงเริ่มต้นหัวข้อใหม่
ซึ่งในแง่หนึ่งนั้นเป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้า และในอีกแง่หนึ่ง
เป็นไปเพื่อที่จะทำพระราชกิจขั้นตอนนี้ให้ครบบริบูรณ์ในทันที
ไม่มีความจำเป็นต้องตรัสอีกแล้วเพราะจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการดำเนินพระราชกิจขั้นตอนนี้อันเสร็จสิ้นได้
สัมฤทธิ์ผลไปนานแล้ว วันนี้ เราไม่รู้ว่าคุณเจ้าได้เห็นวิธีการต่างๆ ในพระราชกิจของพระเจ้ามามากเพียงใด
ในจิตสำนึกของเรา

เราารู้สึกอยู่เสมอว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นมิได้ถูกแบ่งออกเป็นช่วงระยะและช่วงเวลาอย่างชัดเจนเหมือนที่ม
นเคยเป็น ในทางกลับกัน แต่ละวันนำมาซึ่งวิธีการของพระองค์เองในการทรงพระราชกิจ
ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเกือบทุกสามถึงห้าวัน

และแม้กระทั่งในห้าวันอาจจะมีเนื้อหาสองประเภทที่แตกต่างกันในพระราชกิจของพระเจ้า
นี่แสดงให้เห็นความเร็วของพระราชกิจของพระเจ้า

ก่อนที่ผู้คนจะได้มีเวลาแสดงปฏิกิริยาได้ตอบและฟังดูอย่างใกล้ชิด พระเจ้าก็หายไปโดยปราศจากร่องรอย
ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงเป็นที่ไม่อาจจับความเข้าใจได้สำหรับผู้คนอยู่เสมอ

ซึ่งได้นำให้เกิดความไม่อาจล่วงรู้ได้ของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสพระวจนะดังเช่น “และดังนั้นเราจึงได้ไปจากมนุษย์” อยู่เสมอ?

ผู้คนอาจจะให้ความสนใจเล็กน้อยต่อพระวจนะเหล่านี้ แต่พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของพระวจนะเหล่านี้
ตอนนี้เล่าเป็นอย่างไร เจ้าเข้าใจหรือไม่?

ไม่ต้องประหลาดใจเลยที่ผู้คนไม่มีการจับความเข้าใจในการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์
การสำรวจค้นพระเจ้าของพวกเขาขึ้นอยู่กับได้แสงจันทร์สัวอยู่เสมอ—การนี้แท้จริงทั้งสิ้น—

และมันเป็นราวกับว่าพระเจ้าทรงจงใจห่อล้อมมนุษย์ ทำให้ผู้คนทั้งปวงทะนงตัว

จนพวกเขารู้สึกมีนงและสับสน พวกเขาแทบไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไร มันเป็นราวกับว่าพวกเขากำลังฝันไป
และทันทีที่พวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาก็ไม่รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้น

ทั้งหมดที่จำเป็นก็คือพระวณะธรรมดาบางคำจากพระเจ้าเพื่อทิ้งให้ผู้คนที่ทำอะไรไม่ถูก เช่นนั้นแล้ว
ก็ไม่น่าประหลาดใจเลยที่พระเจ้าตรัสว่า “วันนี้ เราโยนผู้คนทั้งหมดเข้าไปใน ‘เตาไฟใหญ่’ เพื่อรับการถลุง
เรายืนเฝ้ามองอย่างตั้งใจบนที่สูงในขณะที่ผู้คนเผาไหม้อยู่ในไฟ และเมื่อถูกบังคับด้วยเปลวเพลิง
ผู้คนก็เสนอข้อเท็จจริงออกมา” ท่ามกลางพระวณะที่เปลี่ยนแปลงตลอดของพระเจ้า
ผู้คนไม่มีแนวคิดว่าจะทำอะไร ในข้อเท็จจริง การติสสอนได้เริ่มต้นมานานแล้วดังเช่นที่พระเจ้าตรัส
และเพราะผู้คนไม่ได้ตระหนักถึงการนี้ พวกเขาจึงรู้ก็ต่อเมื่อพระเจ้าตรัสอย่างแจ่มแจ้งยิ่งนักเท่านั้น
พวกเขาให้ความสนใจก็ต่อเมื่อหลังจากพระเจ้าได้ตรัสบอกพวกเขาแล้วเท่านั้น
อาจกล่าวได้ว่าผู้คนเริ่มที่จะศึกษาการติสสอนก็เฉพาะตอนที่พระราชากิจของพระเจ้าได้มีการดำเนินการมาจนถึง
จุดนี้แล้วเท่านั้น มันเป็นเหมือนกับเมื่อผู้คนได้กลายมาตระหนักรู้ถึงระเบิดปรมาณู—แต่เพราะยังไม่ถึงเวลา
ผู้คนจึงไม่ใส่ใจ มีเพียงเมื่อใครบางคนเริ่มสร้างขึ้นลูกหนึ่งเท่านั้นผู้คนจึงเริ่มให้ความสนใจ
มีเพียงเมื่อระเบิดปรมาณูปรากฏออกมาเท่านั้น ผู้คนจึงเข้าใจมันมากขึ้น
มีเพียงเมื่อพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะโยนมนุษย์เข้าไปในเตาไฟเท่านั้นผู้คนจึงกลายมาตระหนักรู้เล็กน้อย
หากพระเจ้ามิได้ตรัส ก็คงจะไม่มีใครรู้—มิใช่เช่นนั้นหรือ? ดังนั้น พระเจ้าจึงตรัสว่า
“ผู้คนจึงเข้าสู่เตาไฟโดยไม่รู้ตัว ราวกับว่าพวกเขาถูกดึงเข้าไปด้วยเชือก
ราวกับว่าพวกเขาได้กลายเป็นมินชาไปแล้ว” เหตุใดจึงไม่วิเคราะห์การนี้ กล่าวคือ
เมื่อผู้คนนำเสนอข้อเท็จจริงออกมา มันเป็นเวลาพระเจ้าตรัสว่าการติสสอนได้เริ่มขึ้นแล้ว
หรือก่อนเวลาที่พระเจ้าตรัสว่าการติสสอนได้เริ่มขึ้นแล้วกันแน่? จากการนี้สามารถเห็นได้ว่า
ก่อนหน้าที่พระเจ้าได้ตรัสถึงการติสสอน ผู้คนได้เริ่มสารภาพ
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการติสสอนได้เริ่มขึ้นก่อนที่พระเจ้าจะได้ตรัสถึงมัน—นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ?

บทที่ 40

สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น มนุษย์เป็นเหมือนของเล่นชิ้นหนึ่งในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์
เหมือนเส้นกัวยืดขึงมือในพระหัตถ์ของพระองค์
เส้นกัวยืดที่สามารทำให้บางหรือหนาได้ดังที่พระเจ้าทรงปรารถนา
ทำอะไรด้วยก็ได้ดังที่พระองค์พอพระทัย
เป็นธรรมดาแล้วที่จะกล่าวว่ามนุษย์คือของเล่นในพระหัตถ์ของพระเจ้าจริงๆ
เหมือนกับแมวเปอร์เซียที่หญิงสาวคนหนึ่งซื้อมาจากตลาด
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขา คือของเล่นในพระหัตถ์ของพระเจ้า—และดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดเป็นเหตุเกี่ยวกับความรู้ของ
ปโตร จากการนี้ อาจมองได้ว่า
พระวณะและการกระทำของพระเจ้าในมนุษย์นั้นสำเร็จลุล่วงไปด้วยความง่ายดายและความหรรษาในดี
พระองค์ไม่ทรงคิดหนักหรือทำการวางแผนดังที่ผู้คนจินตนาการ
พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในมนุษย์นั้นปกติอย่างยิ่ง ดังเช่นพระวณะที่พระองค์ดำรงต่อมนุษย์
เมื่อพระเจ้าตรัส ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงปล่อยให้พระชีวหาของพระองค์พันการควบคุมของพระองค์ไป
พระองค์ตรัสสิ่งใดก็ตามที่ผุดขึ้นมาในพระทัยของพระองค์ โดยปราศจากความยับยั้งชั่งใจ อย่างไรก็ตาม
หลังจากที่ได้อ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว ผู้คนก็เชื่อมั่นอย่างเต็มที่ พวกเขาจนคำพูด ตาเบิกกว้าง
และตกตะลึงจนพูดไม่ออก เกิดอะไรขึ้นในที่นี้?
การนี้แสดงให้เห็นเป็นอย่างดีว่าพระปรีชาญาณของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เพียงใด
หากพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์ได้รับการวางแผนอย่างพิถีพิถันเพื่อให้แม่นยำและถูกต้องดังที่ผู้คนจินตนา
การ เช่นนั้นแล้ว—หากใช้จินตนาการเหล่านี้ต่อไปอีกขั้นหนึ่ง—พระปรีชาญาณ ความน่าอัศจรรย์
และความไม่อาจหยั่งลึกได้ของพระเจ้ก็คงจะวัดในเชิงปริมาณได้
ซึ่งย่อมแสดงให้เห็นว่าการประเมินค่าพระเจ้าของมนุษย์นั้นต่ำเกินไป พวกเขาวัดพระเจ้าในหนทางเดียวกัน
เพราะมีความโง่เง่าในการกระทำของผู้คนอยู่เสมอ
พระเจ้าไม่ทรงวางแผนการหรือจัดการเตรียมการเพื่อพระราชกิจของพระองค์ ในทางกลับกัน
มันได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นโดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง—และหลักการทั้งหลายที่พระวิญญาณ
ของพระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจนั้นเป็นอิสระและไม่ถูกยับยั้ง
มันเป็นราวกับว่าพระเจ้าทรงให้ความใส่ใจพระทัยต่อสภาวะของมนุษย์และตรัสเจรจาตามที่พระองค์พอพระทัย—
ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ยังคงแทบจะไม่สามารถแยกตัวเขาเองออกจากพระวณะของพระเจ้าได้
ซึ่งเป็นเพราะพระปรีชาญาณของพระเจ้า ถึงอย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงก็คือข้อเท็จจริง
เพราะพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในผู้คนทั้งหมดนั้นเป็นที่ประจักษ์ชัดยิ่งนัก

การนี้จึงพอเพียงที่จะแสดงให้เห็นถึงหลักการทั้งหลายในพระราชกิจของพระเจ้า
หากพระเจ้าจำเป็นต้องทรงจ่ายราคาที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น ในพระราชกิจของพระองค์ในสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
นั่นจะไม่ใช่กรณีของการนำท่อนไม้ชิ้นดีมาใช้กับงานกระจอยร่อยหรอกหรือ?
พระเจ้าต้องทรงกระทำด้วยพระองค์เองหรือ? นั่นจะมีค่าคู่ควรกับการนั้นหรือ?
เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมาเป็นเวลานานยิ่งนักแล้ว และถึงกระนั้น
ตลอดยุคทั้งหลายนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าไม่เคยทรงพระราชกิจในหนทางนี้
จึงไม่มีผู้ใดเคยรู้วิธีการและหลักการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ พวกเขาไม่เคยชัดเจนเลย
วันนี้พวกเขาชัดเจนแล้ว เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงเผยถึงสิ่งเหล่านั้นด้วยพระองค์เอง
และการนี้ไม่ต้องสงสัยเลย มันถูกแสดงให้เห็นโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่ใช่สรุปโดยมนุษย์
เหตุใดจึงไม่เดินทางไกลไปยังสวรรค์ชั้นที่สามและดูว่าการนี้คือสิ่งที่กำลังดำเนินอยู่จริงๆ หรือไม่
ดูว่าหลังจากที่ได้ทรงพระราชกิจทั้งหมดนี้แล้ว การลงแรงของพระเจ้าได้ทำให้พระองค์เหน็ดเหนื่อยหรือไม่
ทรงปวดพระปฤษฎางค์และเจ็บพระเพลาหรือไม่ หรือมิฉะนั้นก็ไม่สามารถเสวยหรือบรรทมได้หรือไม่
และว่าพระองค์ต้องทรงอ่านเอกสารอ้างอิงมากมายอย่างยิ่งเพื่อตรัสพระวจนะทั้งหมดเหล่านี้หรือไม่
ว่าบัพรับของถ้อยคำรัสของพระเจ้าว่างเปล่าไปทั่วโตะหรือไม่
และว่าพระองค์ทรงพระโอบอ้อมแห่งหลังจากตรัสไปมากมายยิ่งนักหรือไม่ ข้อเท็จจริงนั้นตรงกันข้ามอย่างแน่นอน
กล่าวคือ คำพูดข้างต้นไม่มีสิ่งใดเหมือนกับสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงพำนักอยู่ พระองค์ตรัสว่า
“เราได้เสียสละเวลาและได้จ่ายราคาอันยิ่งใหญ่เพื่อประโยชน์ของมนุษย์ไปมากแล้ว แต่ในเวลา
ด้วยเหตุผลใดไม่รู้ มโนธรรมของผู้คนยังคงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ดั้งเดิมของมันได้อยู่เรื่อยไป”
ไม่ว่าผู้คนจะมีสำนึกรับรู้ใดๆ ถึงความโหดร้ายของพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม
หากพวกเขาสามารถเข้าหาความรักของพระเจ้าได้โดยไม่ขัดแย้งกับมโนธรรมของพวกเขา
นี่คงจะพิจารณาว่ามีเหตุผลและสมเหตุสมผล
ความเกรงกลัวอย่างเดียวก็น่าคิดว่าพวกเขาไม่เต็มใจที่จะให้หน้าที่ดั้งเดิมของมโนธรรมทำงาน เจ้าว่าอย่างไร
การนี้ถูกต้องหรือไม่? พระวจนะเหล่านี้ช่วยเจ้าหรือไม่? ความหวังของเราก็คือว่า
พวกเขากำลังอยู่ในประเภทของสิ่งทั้งหลายที่ครองมโนธรรม แทนที่จะเป็นขยะที่ไม่มีมโนธรรม
เจ้าคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระวจนะเหล่านี้? ผู้ใดบ้างที่มีสำนึกรับรู้ถึงการนี้?
การมีเข็มปักติดอยู่ในหัวใจของเจ้าไม่เจ็บหรือหรือ?
พระเจ้าทรงปักเข็มนี้ในซากศพที่ไร้สำนึกรับรู้กระนั้นหรือ? พระเจ้าเข้าพระทัยผิด
ความสูงพระชันษาทำให้สายพระเนตรของพระองค์พร่ามัวไปแล้วหรือ? เรากล่าวว่านั่นเป็นไปได้!
อย่างไรก็ตาม นี่ต้องเป็นความผิดของมนุษย์ เหตุใดจึงไม่ไปโรงพยาบาลและตรวจดู?

มีปัญหาเกี่ยวกับหัวใจของมนุษย์อย่างไม่ต้องสงสัย มันจำเป็นต้องได้รับการประกอบ “ชิ้นส่วน”

ใหม่เข้าไป—เจ้าคิดว่าอย่างไร? เจ้าจะทำการนั้นหรือไม่?

พระเจ้าตรัสว่า “เราดูที่ใบหน้าอันอัปลักษณ์และสภาวะแปลกพิกลของพวกเขา และออกเดินทางไปจากมนุษย์อีกครั้ง ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเช่นนั้น ผู้คนยังคงไม่มีการจับใจความใดๆ และเอาสิ่งทั้งหลายที่เราได้ปฏิสนธินั้นกลับไปอีกครั้ง รอคอยการหวนคืนของเรา” เหตุใดในช่วงระหว่าง “ยุคแห่งเทคโนโลยีใหม่” นี้ พระเจ้าจึงยังคงตรัสถึงเกี่ยวเนื่องเทียมว้าว? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

นั่นเป็นเพราะพระเจ้าโปรดการเห็นแบบหรือ?

พระเจ้าทรงฆ่าเวลาเพราะพระองค์ไม่ทรงมีสิ่งใดดีกว่าให้ทำกระนั้นหรือ? พระเจ้าทรงเป็นเหมือนกับมนุษย์ที่ปล่อยเวลาผ่านไปเฉยๆ หลังจากขัดอาหารจนตัวเขาเองอึดแล้วกระนั้นหรือ?

มีประโยชน์อันใดในการทบทวนพระวจนะเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก? เราได้กล่าวไปแล้วว่าผู้คนนั้นเป็นคนชั่วช้าว่าเจ้าต้องดึงหูพวกเขาจึงจะพูดคุยกับพวกเขารู้เรื่อง หลังจากได้มีการตรัสพระวจนะทั้งหลายกับพวกเขาในวันนี้ พวกเขา ก็จะลืมพระวจนะเหล่านั้นในวันพรุ่งนี้—มันเป็นราวกับว่าพวกเขากำลังทนทุกข์จากการเสียความทรงจำด้วยเหตุนี้ นั่นไม่ใช่กรณีที่ว่าพระวจนะบางคำมิได้ถูกตรัสไป แต่เป็นว่าผู้คนมิได้กระทำตามพระวจนะเหล่านั้น หากบางสิ่งบางอย่างถูกกล่าวไปแค่หนึ่งหรือสองครั้ง ผู้คนยังคงไม่รู้เท่าทัน—ก็ต้องกล่าวสามครั้ง

นี่คือจำนวนขั้นต่ำสุด มิแม้กระทั่ง “ชายชรา” บางคนที่ต้องกล่าวกับพวกเขาสิบถึงยี่สิบครั้ง ในหนทางนี้ สิ่งเดียวกันนั้นถูกกล่าวไปซ้ำแล้วซ้ำอีกในหนทางที่แตกต่างกัน เพื่อที่ว่าผู้คนได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือยัง พวกเขาได้ทำงานในหนทางนี้อย่างแท้จริงหรือยัง? เราไม่ต้องการระรานผู้คน

แต่พวกเขาทั้งหมดกำลังหลอกล่อเล่นกับพระเจ้า พวกเขาล้วนรู้ที่จะรับอาหารเสริมให้มากขึ้น

แต่ไม่รู้สักกระวนกระวายเนื่องจากพระเจ้า—นี่เป็นการปรนนิบัติพระเจ้าหรือไม่? นี่คือการรักพระเจ้าหรือไม่?

ไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกเขาใช้เวลาทั้งวันไปโดยไม่มีการเอาใจใส่ในโลกนี้ นั่งเฉยและเฉื่อยชา

แต่แม้กระนั้นก็ตาม ผู้คนบางคนยังคงไม่พึงพอใจ และสร้างความเศร้าของพวกเขาเอง

บางทีเราควรรุนแรงไปสักหน่อย แต่นี่คือสิ่งที่รู้จักกันว่าเป็นการมีอารมณ์อ่อนไหวมากเกินไปกับตัวเจ้าเอง!

พระเจ้าคือผู้ที่ทรงทำให้เจ้ารู้สึกเศร้าโศกกระนั้นหรือ?

นี่ไม่ใช่กรณีของการนำความทุกข์มาให้ตัวเจ้าเองหรือ?

ไม่มีพระคุณของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติจะเป็นแหล่งกำเนิดความสุขของเจ้าเลยหรือ? ตลอดเวลาที่ผ่านมา

เจ้าไม่ได้เอาใจใส่ต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า และเจ้าคิดลบ ป่วยง่าย และเป็นทุกข์—เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือที่ทำให้เจ้าดำรงชีวิตในเนื้อหนัง? เจ้าไม่รู้เท่าทันน้ำพระทัยของพระเจ้า

ไม่สบายใจอยู่ภายในหัวใจของเจ้าเอง เจ้าพรั่นและร้องทุกข์ และใช้เวลาทั้งวันด้วยการเซื่องซึม

เนื้อหนังของเจ้าทนทุกข์กับความเจ็บปวดและทรมาน—นั่นคือสิ่งที่เจ้าสมควรได้รับ!

เจ้าขอให้ผู้อื่นสรรเสริญพระเจ้าระหว่างการติสสอน ให้พวกเขาผุดขึ้นมาจากการติสสอน และไม่ถูกจำกัดโดยการนั้น—แต่ทว่าเจ้าได้ล้มลงไปสู่การนั้นและไม่สามารถหนีรอดได้ ต้องใช้เวลาหลายปีที่จะเอาอย่าง “จิตวิญญาณแห่งการพลีอุทิศตน” เหมือนต่งจุนรู่ย

เมื่อเจ้าเทศนาพระวจนะและคำสอนทั้งหลาย เจ้าไม่รู้สึกละอายบ้างหรือ? เจ้ารู้จักตัวเจ้าเองหรือไม่? เจ้าได้ปล่อยวางตัวเจ้าเองแล้วหรือยัง? เจ้ารักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

เจ้าได้ปล่อยวางความสำเร็จที่คิดว่าน่าจะเป็นไปได้และโชคชะตาของเจ้าหรือยัง?

ไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเจ้าตรัสว่า มนุษย์คือบรรดาผู้ที่น่าอัศจรรย์และไม่อาจหยั่งลึกได้ ผู้ใดเล่าได้เคยคิดว่ามี “สมบัติล้ำค่า” มากมายยิ่งนักอยู่ภายในมนุษย์ที่ยังไม่ได้รับการขุดออกมา? วันนี้ ภาพของมันก็เพียงพอแล้วที่จะ “เปิดตาของคนเรา” ผู้คนนั้นช่าง “น่าอัศจรรย์” นัก! มันเป็นราวกับว่าเราเป็นเด็กที่ไม่สามารถนับเลขได้

แม้กระทั่งวันนี้เรายังคิดไม่ออกเลยว่ามีผู้คนมากเท่าใดที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง เราไม่มีวันสามารถจำจำนวนได้ และดังนั้น เนื่องจาก “ความไม่จงรักภักดี” ของเรา เมื่อถึงเวลาที่จะให้คำอธิบายเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เราจึงมือเปล่าอยู่เสมอ ไม่มีความสามารถที่จะทำดังเช่นที่เราปรารถนา เราจึงเป็นหนี้พระเจ้าอยู่เสมอ ผลก็คือ เมื่อเราให้คำอธิบาย เราจึง “ถูกตำหนิ” โดยพระเจ้าอยู่เสมอ เราไม่รู้ว่าคุณคนจึงโหดร้ายยิ่งนัก

ทำให้เราทนทุกข์เพราะการนี้อยู่เสมอ ผู้คนใช้โอกาสนี้หัวเราะจนตัวงอ พวกเขาไม่ใช่มิตรของเราอย่างแท้จริง เมื่อเรามีปัญหา พวกเขาไม่ให้ความช่วยเหลือใดๆ แก่เราเลย แต่จงใจหัวเราะเยาะเรา

พวกเขาช่างไม่มีมโนธรรมอย่างแท้จริง!

บทที่ 41

พระเจ้าทรงพระราชกิจกับมนุษย์อย่างไร? เข้าใจคิดเรื่องนี้ออกแล้วหรือไม่? มันชัดเจนสำหรับเจ้าไหม?

และพระองค์ทรงพระราชกิจในคริสตจักรอย่างไร? เจ้ามีทรศนะอย่างไรต่อสิ่งเหล่านี้?

เจ้าเคยได้พิจารณาคำถามเหล่านี้หรือไม่?

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้สิ่งใดสำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์ในคริสตจักร?

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดชัดเจนสำหรับเจ้าหรือไม่? หากว่าไม่แล้วไซ้ร้ ทั้งหมดที่เจ้าทำก็ไร้ประโยชน์และกลวงเปล่า!

พระวณะเหล่านี้ได้สัมผัสหัวใจของเจ้าหรือไม่?

เพียงแค่การสร้างความก้าวหน้าที่แท้จริงโดยไม่ล่าถอยอย่างเฉื่อยชา—

นี้จะประจวบพ้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าไหม? ความร่วมมืออย่างมีขอบเขตเพียงพอหรือ?

สิ่งใดเล่าที่ควรทำหากเจ้าไม่ชัดเจนเกี่ยวกับนิมิต? การไม่แสวงหาเพิ่มเติมจะใช้ได้หรือ? พระเจ้าตรัสว่า

“ครั้งหนึ่งเราได้ทำการพยายามอย่างมากท่ามกลางพวกมนุษย์ แต่พวกเขาไม่ได้สังเกต

ดังนั้นเราจึงต้องใช้วณะของเราเพื่อเปิดเผยมันต่อพวกเขาที่ละชั้นทีละตอน ถึงกระนั้น

มนุษย์ก็ไม่สามารถเข้าใจวณะของเรา และเขายังคงไม่รู้เท่าทันจุดประสงค์ของแผนการของเรา”

พระวณะเหล่านี้หมายความว่าถึงสิ่งใด? เจ้าเคยได้คำนึงถึงจุดประสงค์ของมันไหม?

เราได้ทำไปโดยไร้สติและไร้จุดหมายอย่างแท้จริงหรือ? หากเป็นเช่นนั้น จะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา?

หากจุดประสงค์นั้นไม่ชัดเจนและไม่สามารถจับความเข้าใจได้สำหรับเจ้า

เช่นนั้นแล้วจะสามารถสัมฤทธิ์ความร่วมมือที่แท้จริงได้อย่างไร?

พระเจ้าตรัสว่าการแสวงหาของมนุษยชาติทั้งหมดอยู่บนทะเลที่ไร้เขตคัน

ท่ามกลางคำสอนที่เขียนด้วยถ้อยคำที่ไร้แก่นสาร สำหรับเรื่องการไล่ตามเสาะหาทั้งหลายของเจ้า

แม้แต่เจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะอธิบายได้ว่าพวกมันจัดอยู่ในหมวดหมู่ใด

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ทำให้สิ่งใดสำเร็จลุล่วงในมนุษย์? เจ้าควรชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

มันเป็นเพียงเพื่อให้พยานาคใหญ่สีแดงอับอายในหนทางที่เป็นลบหรือ?

เมื่อได้ทำให้พยานาคใหญ่สีแดงอับอายแล้ว

พระเจ้าจะเพียงแค่เสด็จเข้าไปในเทือกเขาด้วยมือเปล่าและทรงดำรงชีวิตที่นั่นในความโดดเดี่ยวกระนั้นหรือ?

เช่นนั้นแล้ว สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์คือสิ่งใด?

พระองค์ทรงต้องประสงค์หัวใจของพวกมนุษย์อย่างแท้จริงหรือ?

หรือว่าพระองค์ทรงต้องประสงค์ชีวิตของพวกเขา? หรือความมั่งคั่งและสิ่งครอบครองของพวกเขา?

เหล่านี้มีประโยชน์อันใด? พวกมันไม่มีประโยชน์สำหรับพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกินกับมนุษย์เพียงเพื่อที่จะใช้เขาในฐานะบทพิสูจน์ถึงชัยชนะของพระอ

งค์เหนือชาตาน เพื่อที่ว่าพระองค์อาจสำแดง “ความสามารถ” ของพระองค์กระนั้นหรือ? เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงดูเหมือน “กระซิบร่ำ” มากหรือ? พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าประเภทนั้นหรือ?

พระเจ้าองค์หนึ่งที่เหมือนเด็กที่ดิ้นผู้ใหญ่เข้าไปต่อสู้กับผู้อื่นหรือ? ประโยชน์ของการนั้นจะเป็นสิ่งใด? มนุษย์ใช้มนต์ที่หลงผิดของตัวเองเพื่อประณินวัดพระเจ้าเสมอ ครั้งหนึ่งพระเจ้าได้ตรัสว่า “มีสี่ฤดูในหนึ่งปี และมีสามเดือนในแต่ละฤดู” มนุษย์ได้ฟังพระวจนะเหล่านี้ ได้จดจำขึ้นใจ และได้พูดเสมอว่ามีสามเดือนในหนึ่งฤดูและมีสี่ฤดูในหนึ่งปี เมื่อพระเจ้าได้ตรัสถามว่า “มีกี่ฤดูในหนึ่งปี? และมีกี่เดือนในหนึ่งฤดู?” มนุษย์ก็ตอบพร้อมกันว่า “สี่ฤดู สามเดือน”

มนุษย์พยายามนิยามพระเจ้าด้วยกฎเกณฑ์ต่างๆ เสมอ และตอนนี้ เมื่อได้เข้าสู่ยุคสมัยแห่ง “สามฤดูในหนึ่งปี สี่เดือนในหนึ่งฤดู” แล้ว มนุษย์ก็ยังงมงายไม่รู้ ราวกับว่าเขาได้ตาบอดไปแล้ว

แสวงหากฎเกณฑ์ในทุกสรรพสิ่ง และในวันนี้ มวลมนุษย์พยายามนำ “กฎเกณฑ์” ของพวกเขามาใช้กับพระเจ้า! พวกเขาตาบอดอย่างแท้จริง! พวกเขาองไม่เห็นหรือว่าตอนนี้ไม่มี “ฤดูหนาว” มีเพียงแค่ “ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน และฤดูใบไม้ร่วง” เท่านั้น? มนุษย์นั้นโง่งอย่างแท้จริง!

การได้มาถึงสภาพการณ์นี้และยังคงไม่ตระหนักรู้วิธีรู้จักพระเจ้า เหมือนบุคคลในทศวรรษ 1920 ซึ่งคิดว่าการขนส่งไม่สะดวก และผู้คนทั้งหมดควรเดิน หรือนำทางเล็กๆ สักตัว หรือผู้ซึ่งคิดว่าผู้คนควรใช้ตะเกียงน้ำมัน หรือผู้ซึ่งเชื่อว่าวิถีชีวิตเก่าแก่ดั้งเดิมยังคงมีอยู่ทั่วไป ทั้งหมดนี้ไม่ใช่มนต์ที่หลงผิดซึ่งดำรงอยู่ในสมองของพวกเขาหรือ?

เหตุใดพวกเขาจึงยังคงพูดถึงความปรานีและความเมตตาในวันนี้? สิ่งใดหรือคือประโยชน์ของการนี้? มันเหมือนกับการพูดไปเรื่อยของหญิงชราเกี่ยวกับอดีตของนาง—คำพูดเหล่านี้มีประโยชน์อันใดหรือ? จะว่าไปแล้ว ปัจจุบันก็คือปัจจุบัน เวลาสามารถย้อนกลับไป 20 หรือ 30 ปีได้หรือ?

ผู้คนทั้งหมดติดตามกระแสน้ำ แล้วเหตุใดพวกเขาจึงอดออกเหลือเกินที่จะยอมรับการนี้?

ในยุคปัจจุบันแห่งการติสอน สิ่งใดคือประโยชน์ของการพูดถึงความปรานีและความเมตตา? ความปรานีและความเมตตา—นั่นคือทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมีหรือ? เป็นเพราะเหตุใด ในยุคสมัยแห่ง “แป้งและข้าว” นี้ ผู้คนจึงยังเสิร์ฟ “เป็ลือกข้าวฟ่างและผักป้า” ต่อไป? สิ่งซึ่งพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะทำ มนุษย์ก็บังคับให้พระองค์ทรงทำ หากพระองค์ทรงต้านทาน พระองค์ก็จะทรงถูกจัดให้เป็น “นักปฏิวัติซ้อน” และแม้ว่าได้มีการพูดไปแล้วหลายต่อหลายครั้งว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมปรานีหรือผู้รักใคร่มาแต่กำเนิด ผู้ใดจะฟังเล่า? มนุษย์นั้นไร้สาระเกินไป เป็นราวกับว่าพระวจนะของพระเจ้าไม่มีผลอันใด

พวกมนุษย์มักจะมองวาระของเราในแบบที่แตกต่างออกไปเสมอ

พระเจ้าได้ทรงถูกมนุษย์ชาติรังแกมาโดยตลอด

ราวกับว่าอาชญากรรมได้ถูกใส่ความแก่ผู้คนบริสุทธิ์โดยไม่มีมูล—

ดังนั้นผู้ใดสามารถมีจิตใจเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า?

พวกเข้ามักเต็มใจที่จะดำรงชีวิตในความปรานีและความเมตตาของพระเจ้าเสมอ

ดังนั้นจะมีสิ่งใดให้พระเจ้าทรงทำนอกจากสู่ทนต่อการดูแลของมนุษย์? อย่างไรก็ตาม

เราหวังว่าพวกเขาจะท่องสำรวอย่างถ้วนทั่วว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างไรก่อนที่จะได้เถียงกับพระเจ้า

ถึงกระนั้นเราก็รับรู้ว่าให้เขามองดูอย่างรอบคอบระมัดระวังเข้าไปในความหมายดั้งเดิมของพระวาทะของพระเจ้า—จงอย่าคิดว่าตัวเจ้าเองฉลาดในการที่เชื่อว่าพระวาทะของพระเจ้า “ถูกกลดทอน” ไม่จำเป็นต้องเชื่อเช่นนั้น!

ผู้ใดสามารถบอกได้ว่าพระวาทะของพระเจ้า “ถูกกลดทอน” เพียงใด?

เว้นแต่ว่าพระเจ้าตรัสเช่นนั้นโดยตรงหรือบ่งบอกเช่นนั้นอย่างชัดเจน จงอย่าคิดว่าตัวเจ้าเองสูงส่งเหลือเกิน

หากเจ้าสามารถมองเห็นเส้นทางแห่งการปฏิบัติจากพระวาทะของพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้ประจวบพ้องกับข้อพึงประสงค์ของพระองค์แล้ว

เจ้าปรารถนาจะได้มองเห็นสิ่งใดอื่นอีกหรือ? พระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะหยุดแสดงให้เห็นความปรานีใดๆ

ต่อความไม่ดีพของมนุษย์”

หากเจ้าไม่สามารถจับความเข้าใจในความหมายของคำแถลงที่ชัดเจนและเรียบง่ายนี้ได้ด้วยซ้ำแล้วไซ้

การศึกษาและการเจาะลึกเพิ่มเติมจะมีประโยชน์อันใด? หากไม่มีแม้แต่ความรู้พื้นฐานที่สุดด้านกลศาสตร์

เจ้าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมพอที่จะสร้างจรวดไหม?

บุคคลเช่นนี้จะไม่ใช่ผู้หนึ่งที่ทำกรอวดตัวอย่างไร้สาระหรือ?

มนุษย์ไม่มีทรัพยากรที่จะทำพระราชกิจของพระเจ้า เป็นพระเจ้าที่ทรงยกย่องเขา

เพียงแค่รับใช้พระองค์โดยไม่รู้ว่าพระองค์ทรงรักสิ่งใดหรือพระองค์ทรงเกลียดชังสิ่งใด—

นี่ไม่ใช่การแกล้งท้าทายเสียหรือ? พวกมนุษย์ไม่รู้จักตัวพวกเขาเอง

แต่คิดว่าตัวพวกเขาเองพิเศษเหนือธรรมดา พวกเขาคิดว่าพวกเขาเป็นใคร!

พวกเขาไม่รู้เลยว่าสิ่งใดดีหรือสิ่งใดเลว จงคิดย้อนกลับสู่อดีต และจงมองไปข้างหน้าสู่อนาคต—

ฟังดูแล้วเป็นอย่างไร? หลังจากนั้น จงมารู้จักตัวเจ้าเอง

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยเจตนาและเป้าหมายของมนุษย์อย่างมากมาย พระองค์ได้ตรัสว่า

“เมื่อนั้นเท่านั้นที่เราได้มองเห็นเจตนาและเป้าหมายของมนุษย์อย่างชัดเจน เราได้ถอนใจจากภายในกลุ่มเมฆ กล่าวคือ เหตุใดพวกมนุษย์จึงกระทำการเพื่อตัวพวกเขาเองเสมอ?

การติสอนของเราไม่หมายถึงจะทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อมหรือ?

เราจงใจชักกระหน้าท่าที่ด้านบวกของพวกเขาหรือ?”

พวกเขารู้เกี่ยวกับตัวพวกเขาเองมากเพียงใดจากพระวาทะเหล่านี้?

เจตนาและเป้าหมายของมนุษย์นั้นหมดไปแล้วอย่างแท้จริงหรือ?

พวกเจ้าได้ตรวจสอบการนี้ด้วยตัวพวกเจ้าเองแล้วหรือไม่?

เจ้าควรมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและพยายามเข้าใจการนี้น่าจะดีกว่า กล่าวคือ

ผลลัพ์อันใดได้รับการสัมฤทธิ์โดยพระราชกิจแห่งการติสสอนที่พระเจ้าได้ทรงทำในพวกเจ้า?

พวกเจ้าได้สรุปความมั่นแล้วหรือไม่? บางที ผลลัพ์นั้นอาจเล็กน้อย มิฉะนั้น

พวกเจ้าคงจะได้พูดถึงมันในแง่ที่ยิ่งใหญ่ไปแล้ว สิ่งใดเล่าที่พระเจ้าทรงให้พวกเจ้าสัมฤทธิ์ผล?

จากพระวณะมากมายที่ได้ตรัสกับพวกเจ้า มีสักคำที่ได้บังเกิดผล และมีสักคำที่ได้ล้มเหลว?

ในสายพระเนตรของพระเจ้า พระวณะของพระองค์เพียงไม่กี่คำเท่านั้นที่ได้บังเกิดผล

นี่เป็นเพราะมนุษย์ไม่มีวันสามารถถอดรหัสความหมายดั้งเดิมของพระวณะของพระองค์ได้

และสิ่งที่เขายอมรับเป็นเพียงเสียงสะท้อนของพระวณะ ซึ่งกระดอนออกมาจากกำแพง

นี่เป็นหนทางที่จะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือ? ในอนาคตอันใกล้ พระเจ้าจะทรงมีงานให้มนุษย์ทำมากขึ้น

มนุษย์สามารถทำให้งานนั้นสำเร็จลุล่วงด้วยวุฒิภาวะเล็กน้อยที่เขาอยู่ในตอนนี้ได้ไหม? หากไม่กำลังเบี่ยงเบน

ก็กำลังทำผิดพลาด หรือไม่ก็กำลังโอหัง—มันคงจะดูเหมือนว่าเช่นนั้นคือธรรมชาติของมนุษย์

เราพบว่าการนี้ลำบากยากเย็นที่จะเข้าใจ กล่าวคือ แม้ว่าพระเจ้าได้ตรัสมากมายเหลือเกินแล้ว

แต่เหตุใดมนุษย์กลับไม่เก็บเอาไปใส่ใจเลย?

พระเจ้าจะสามารถตรัสอย่างติดต่อกับมนุษย์และไม่แสวงหาผลใดๆ ได้หรือ?

หรือกำลังทรงให้มนุษย์แสดงละครเรื่อง “ความชื่นบานยินดี ความโกรธ ความโศกเศร้า และความสุข”?

ทรงทำให้มนุษย์มีความสุขชั่วครู่ แล้วก็ทำให้เขาร่ำไห้ในครู่ถัดไป—แล้วจากนั้น

เมื่อมนุษย์ได้ก้าวลงจากเวทีไปแล้ว เขาก็จะถูกทิ้งไว้ให้ดูแลตัวเอง? สิ่งใดจะเป็นผลของการนี้?

“เหตุใดข้อเรียกร้องที่เราทำต่อมนุษย์จึงไม่ได้ผลอันใดเสมอ?

มันจะสามารถเป็นไปได้ไหมว่าเรากำลังขอในสิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้? ว่าเรากำลังตื่นเต้นกับสิ่งที่ไม่มีตัวตน?”

พระวณะทั้งหมดของพระเจ้าชี้ตรงไปยังสถานะตามจริงของมนุษย์

มันจะไม่เป็นอันตรายที่จะมองดูเข้าไปในพวกมนุษย์ทั้งหมด

เพื่อให้เห็นว่าผู้ใดกำลังดำรงชีวิตในพระวณะของพระเจ้า “แม้แต่ตอนนี้ ที่ดินส่วนใหญ่ก็ยังเปลี่ยนแปลงต่อไป

หากว่าสักวันหนึ่ง แผ่นดินเปลี่ยนแปลงไปเป็นอีกชนิดหนึ่งอย่างแท้จริง

เราก็จะทิ้งขว้างมันด้วยการสะบัดมือของเราแค่ครั้งเดียว—

นี่ไม่ใช่งานของเราในช่วงระยะปัจจุบันอย่างแน่นอนหรือ?” อันที่จริง

แม้แต่ตอนนี้พระเจ้ก็กำลังทรงพระราชกิจนี้อยู่ อย่างไม่รู้ตัว สิ่งที่พระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับ

“การทิ้งขว้างมันด้วยการสะบัดมือของเราแค่ครั้งเดียว” นั้นอ้างอิงถึงอนาคต

เพราะทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีกระบวนการ พระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้านิมนต์เข้าหาการนี้—

นี่ชัดเจนสำหรับเจ้าหรือไม่? มีคำหนึ่งในเจตนาของมนุษย์ และพวกวิญญาณสกปรกได้ฉวยโอกาสนี้เพื่อเข้าสู่ ณ เวลานั้น “แผ่นดินเปลี่ยนแปลงไปเป็นอีกชนิดหนึ่ง” เมื่อนั้นผู้คนก็จะได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพ แม้ว่าจะไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงในแก่นแท้ของพวกเขา เนื่องจากจะมีสิ่งอื่นๆ

บนแผ่นดินโลกที่ปรับปรุงให้ดีขึ้นแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง แผ่นดินโลกดั้งเดิมนั้นด้อยกว่า

แต่หลังจากการปรับปรุงให้ดีขึ้น แผ่นดินโลกก็อาจถูกใช้ อย่างไรก็ตาม หลังจากมันได้ถูกใช้ไประยะหนึ่งแล้ว และไม่ถูกใช้อีกต่อไป มันก็จะค่อยๆ เปลี่ยนกลับไปสู่รูปลักษณ์เดิมของมัน

นี่คือบทสรุปของขั้นตอนถัดไปในพระราชกิจของพระเจ้า พระราชกิจในอนาคตจะซับซ้อนมากขึ้น

เพราะมันจะเป็นเวลาที่ทุกสรรพสิ่งจะถูกแยกจากกันโดยสอดคล้องกับประเภทของพวกเขา ณ สถานที่นัดพบ เมื่อสรรพสิ่งมาถึงบทวสถาน จะมีความอลหม่านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และมนุษย์จะไม่มี ความเชื่อมั่นที่แข็งแกร่ง มันเป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้อย่างไม่มีผิดว่า

“พวกมนุษย์ทั้งหมดเป็นนักแสดงที่ขับร้องไปพร้อมกับเสียงเพลงใดก็ตามที่กำลังเล่นอยู่”

พวกมนุษย์มีความสามารถที่จะขับร้องไปพร้อมกับเสียงเพลงใดก็ตามที่กำลังเล่นอยู่

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงใช้ประโยชน์จากข้อบกพร่องนี้ในพวกเขาตัวเอง

เพื่อทรงทำขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจของพระองค์

ทำให้พวกมนุษย์ทั้งหมดสามารถแก้ไขข้อบกพร่องนี้ได้ด้วยประการนั้น

เป็นเพราะพวกเขาไม่มีวุฒิภาวะจริงนั่นเองที่พวกมนุษย์กลายเป็นต้นหญ้าที่ขึ้นบนยอดกำแพง

หากพวกเขามีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้นแล้วไซ้ พวกเขาก็คงจะกลายเป็นต้นไม้สูงตระหง่านที่สัมผัสกับท้องฟ้า

พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ที่จะใช้ส่วนหนึ่งของงานของวิญญาณชั่วเพื่อทำให้ส่วนหนึ่งของมนุษยชาติมีความเพียบพร้อม ทำให้ผู้คนเหล่านี้สามารถมองเห็นได้อย่างครบบริบูรณ์ผ่านทางความชั่วช้าของเหล่ามาร

เพื่อให้มนุษยชาติทั้งมวลอาจรู้จัก “บรรพบุรุษ” ของพวกเขาอย่างแท้จริง

ในหนทางนี้เท่านั้นที่มนุษย์สามารถหลุดพ้นได้อย่างครบบริบูรณ์ ไม่เพียงแต่ละกิ่งวงศ์วานของเหล่ามาร

แต่รวมถึงบรรพบุรุษของเหล่ามารด้วยซ้ำไป

นี่คือพระประสงค์ที่แท้จริงของพระเจ้าในการทำให้พญานาคใหญ่สีแดงพ่ายแพ้อย่างถึงที่สุด

เพื่อส่งผลให้มนุษยชาติทั้งหมดรู้จักรูปทรงที่แท้จริงของพญานาคใหญ่สีแดง

เพื่อฉีกหน้ากากของมันออกไปจนหมดสิ้น และเพื่อพิจารณารูปทรงที่แท้จริงของมัน

นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะสัมฤทธิ์ผล

มันคือเป้าหมายสุดท้ายของพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำบนแผ่นดินโลก

และมันคือสิ่งที่พระองค์ทรงมุ่งหวังที่จะทำให้สำเร็จลุล่วงในมนุษยชาติทั้งปวง
การนี้เป็นที่รู้จักกันในฐานะการระดมทุกสรรพสิ่งเพื่อรับใช้พระประสงค์ของพระเจ้า

สำหรับพระราชกิจในอนาคต เจ้าชัดเจนเกี่ยวกับวิธีที่มันจะได้รับการดำเนินการหรือไม่?

สิ่งเหล่านี้ต้องได้รับการเข้าใจ ยกตัวอย่างเช่น

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่าพวกมนุษย์ไม่มีวันเอาใจใส่สิ่งที่พวกเขาควรทำ?

เหตุใดพระองค์จึงตรัสว่ามีผู้คนมากมายที่ล้มเหลวที่จะทำการบ้านที่พระองค์ได้มอบหมายให้พวกเขาจนเสร็จสิ้น

? สิ่งเหล่านี้สามารถสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร? เจ้าได้เคยพิจารณาคำถามเหล่านี้หรือไม่?

เหล่านี้ได้กลายเป็นหัวข้อของการสามัคคีธรรมสำหรับเจ้าหรือไม่? ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ

มนุษย์ต้องถูกทำให้เข้าใจเจตนารมณ์ปัจจุบันของพระเจ้า ทันทีที่การนี้ได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว เมื่อนั้นสิ่งอื่นๆ

ก็สามารถนำมาเสวนาได้—นี่ไม่ใช่หนทางที่ยอดเยี่ยมในการทำสิ่งต่างๆ หรือ?

สิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลในมนุษย์จำเป็นต้องได้รับการอธิบายให้ชัดเจน

มิฉะนั้นทั้งหมดก็คงจะเปล่าประโยชน์ และมนุษย์ก็คงจะไร้ความสามารถที่จะเข้าสู่มันได้

นับประสาอะไรกับการสัมฤทธิ์ผล และทั้งหมดก็คงจะเป็นการพูดที่ไร้แก่นสาร

สำหรับเรื่องสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ในวันนี้—เจ้าได้พบเส้นทางที่จะนำมันไปปฏิบัติแล้วหรือไม่?

ผู้คนทั้งหมดมีความรู้สึกกลัวเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า

พวกเขาไม่สามารถจับใจความพระวาระเหล่านั้นได้อย่างเต็มที่

ถึงกระนั้นพวกเขาก็เกรงกลัวที่จะทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองเช่นกัน จนถึงบัดนี้

ได้มีการพบหนทางการกินและการดื่มพระวาระของพระเจ้ายกเว้นทางแล้ว?

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่รู้จักวิถีกินและดื่มพระวาระของพระเจ้า การนี้จะสามารถแก้ไขได้อย่างไร?

เจ้าได้พบหนทางการกินและการดื่มภายในพระวาระของวันนี้หรือไม่?

ตอนนี้เจ้ากำลังพยายามที่จะร่วมมือในการทำเช่นนั้นอย่างไร?

และทันทีที่พวกเจ้าทั้งหมดได้กินและได้ดื่มพระวาระแล้ว

พวกเจ้าจะหาหรือเรื่องการคิดทบทวนพระวาระของเจ้าโดยผ่านทางวิถีทางใด? นี่ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ควรทำหรือ?

คนเราจะส่งจ่ายยาที่ถูกต้องสำหรับโรคภัยไข้เจ็บที่เป็นอยู่อย่างไร?

เจ้ายังคงจำเป็นต้องให้พระเจ้าเปล่งถ้อยคำรัสโดยตรงหรือไม่? การนี้จำเป็นไหม?

ปัญหาที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้นสามารถกำจัดให้หมดสิ้นไปได้ได้อย่างไร?

การนี้ขึ้นอยู่กับว่าพวกเจ้ามีความสามารถที่จะร่วมมือกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

ของพวกเจ้าได้หรือไม่ ด้วยความร่วมมือที่เหมาะสม พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่

หากไม่มีความร่วมมือที่เหมาะสม แต่มีเพียงแค่ความงุนงงสับสนแทน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะไม่ทรงอยู่ในฐานะที่จะปล่อยอุทยานภาพของพระองค์ได้

“หากเจ้ารู้จักตัวเจ้าเองและหากเจ้ารู้จักศัตรูของเจ้า เช่นนั้นแล้วชัยชนะก็จะเป็นของเจ้าเสมอ”

ไม่ว่าผู้ใดได้พูดคำพูดเหล่านี้ก่อนก็ตาม พวกมันก็อาจถูกนำมาใช้อย่างเหมาะสมที่สุดกับพวกเจ้า โดยสรุปแล้ว

พวกเจ้าต้องรู้จักตัวพวกเจ้าเองก่อนที่จะจะสามารถรู้จักศัตรูของพวกเจ้า

และหลังจากที่พวกเจ้าได้ทำทั้งสองอย่างนั้นแล้วเท่านั้นที่เจ้าจะชนะการต่อสู้ทุกครั้ง

เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่พวกเจ้าควรมีความสามารถที่จะทำได้ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงขอสิ่งใดจากเจ้า

เจ้าเพียงแต่จำเป็นต้องทำมันให้ได้ด้วยพลังกำลังทั้งหมดของเจ้า

และเราหวังว่าเจ้าจะมีความสามารถที่จะมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและมอบการอุทิศสูงสุดแด่พระองค์ในบทาวสาน

ตราบนาทีที่เจ้าสามารถมองเห็นรอยแย้มพระโอษฐ์แห่งความสมดังใจหมายของพระเจ้าขณะที่พระองค์ประทับบน

พระบัลลังก์ของพระองค์ ต่อให้ช่วงขณะนี้เป็นเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการตายของเจ้า

เจ้าก็ควรมีความสามารถที่จะหัวเราะและยิ้มได้เมื่อเจ้าหลับตาของเจ้า ในระหว่างเวลาของเจ้าบนแผ่นดินโลก

เจ้าต้องทำหน้าที่สุดท้ายของเจ้าเพื่อพระเจ้า ในอดีต

เปโตร ได้ถูกตรึงกางเขนโดยห้อยหัวลงเพื่อประโยชน์แห่งพระเจ้า

แต่เจ้าควรทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยในบทาวสาน

และใช้พลังงานทั้งหมดของเจ้าให้หมดไปเพื่อประโยชน์ของพระองค์

สิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างสามารถทำสิ่งใดในพระนามของพระเจ้าได้? เพราะฉะนั้น

เจ้าควรยอมถวายตัวเจ้าเองต่อพระเจ้าโดยเร็วแทนที่จะเป็นภายหลัง

เพื่อให้พระองค์ทรงจัดการกับเจ้าตามที่พระองค์ทรงปรารถนา

ตราบนาทีที่มันทำให้พระเจ้าทรงมีความสุขและพอพระทัย

ตราบนั่นก็ปล่อยให้พระองค์ทรงทำตามທີ່พระองค์ทรงประสงค์กับเจ้า

พวกมนุษย์มีสิทธิอันใดที่จะกล่าวคำร้องทุกข์เล่า?

บทที่ 42

เราไม่รู้ว่าผู้คนได้สังเกตหรือไม่ว่ามีการเปลี่ยนแปลงใดบ้างในถ้อยคำรัสของวันนี้

ผู้คนบางคนอาจได้มองเห็นเล็กน้อย แต่ไม่กล้าพูดเช่นนั้นด้วยความแน่ใจ บางทีผู้อื่นก็อาจไม่ได้ล่วงรู้สิ่งใด

เหตุใดจึงได้มีการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ในถ้อยคำรัสของพระเจ้าระหว่างวันที่สิบสองกับวันที่สิบห้าของเดือน?

เจ้าได้ใคร่ครวญการนี้หรือไม่? ธรรมชาติของเจ้าคือสิ่งใด?

เจ้าได้จับความเข้าใจในสิ่งใดจากถ้อยคำรัสทั้งหมดของพระเจ้าหรือไม่?

สิ่งใดได้เป็นงานหลักที่ทำระหว่างวันที่สองของเดือนเมษายนกับวันที่สิบห้าของเดือนพฤษภาคม?

เหตุใดผู้คนในวันนี้จึงไม่รู้เรื่องราวและเสียศูนย์มากราวกับว่าพวกเขาได้โดนไม้กระบองฟาดที่ศีรษะ? วันนี้เหตุใดจึงไม่มีคอลัมน์ที่ชื่อว่า “เรื่องอื้อฉาวของประชาชนแห่งราชอาณาจักร”?

ในวันที่สองและสี่ของเดือนเมษายน พระเจ้าไม่ได้ทรงชี้ให้เห็นสถานะของมนุษย์

ในทำนองเดียวกันในหลายวันหลังจากวันนี้ พระองค์ไม่ได้ทรงชี้ให้เห็นสถานะของมนุษย์—

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? แน่นอนว่ามีปริศนาบางอย่างที่ยังไม่ถูกไขตรงนี้—เหตุใดจึงมีการหมุน 180 องศา?

ก่อนอื่นพวกเราามาพูดคุยเกี่ยวกับสาเหตุที่พระเจ้าได้ตรัสในหนทางนี้สักหน่อย พวกเรามาดูพระวจนะแรกของพระเจ้า ซึ่งในนั้นพระองค์ไม่ทรงเสียเวลาเลยในการตรัสว่า “ทันทีที่พระราชกิจใหม่เริ่มขึ้น”

ประโยคนี้ให้ความเฉลียวใจครั้งแรกแก่เจ้าว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้เข้าสู่การเริ่มต้นใหม่แล้ว

ว่าพระองค์ได้ทรงเริ่มพระราชกิจใหม่อีกครั้งหนึ่ง นี่แสดงให้เห็นว่าการติสสอนกำลังเข้าไปใกล้การปิดตัวลง

อาจกล่าวได้ว่าจุดสูงสุดของการติสสอนได้มีการเข้าสู่แล้ว และดังนั้น

พวกเจ้าจะต้องใช้เวลาของเจ้าให้ได้ประโยชน์มากที่สุดเพื่อผ่านประสบการณ์อย่างเหมาะสมกับพระราชกิจของยุคสมัยแห่งการติสสอน เพื่อที่เจ้าจะไม่ล่าหลังและไม่ถูกละทิ้ง นี่ก็งานทั้งหมดของมนุษย์

และมันพึงประสงค์ให้มนุษย์ทำอย่างถึงที่สุดของพวกเขาเพื่อร่วมมือ เมื่อการติสสอนจบลงอย่างครบบริบูรณ์

พระเจ้าก็ทรงเริ่มดำเนินการในส่วนถัดไปของพระราชกิจของพระองค์ เนื่องจากพระเจ้าตรัสว่า

“...ดังนั้นเราจึงได้ดำเนินงานของเราท่ามกลางมนุษย์จนเสร็จสิ้นต่อไป...ณ ชั่วขณะนี้

หัวใจของเราเต็มไปด้วยความปีติยินดีอันยิ่งใหญ่ เนื่องจากเราได้รับผู้คนมาแล้วส่วนหนึ่ง และดังนั้น ‘วิสาหกิจ’ ของเราจึงไม่อยู่ในความชบเซาอีกต่อไป มันไม่ประกอบด้วยวจนะที่ว่างเปล่าอีกต่อไป” ในอดีตกาล

ผู้คนได้เห็นน้ำพระทัยที่แรงรัศของพระเจ้าในพระวจนะของพระองค์—ไม่มีความเท็จในการนี้—

และในวันนี้พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ด้วยความเร็วที่สูงขึ้น สำหรับมนุษย์แล้ว

การนี้ดูเหมือนจะไม่สอดคล้องอย่างสิ้นเชิงกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า—แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว

พระราชกิจของพระองค์ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว เพราะความคิดของผู้คนยุ่งยากซับซ้อนเกินไป

ธรรมชาติของพวกเขาเกี่ยวกับสรรพสิ่งจึงซับซ้อนเกินไปบ่อยครั้ง ผู้คนเรียกร้องมากเกินไปต่อผู้คน

แต่พระเจ้าไม่ทรงทำการเรียกร้อยอย่างสูงเช่นนั้นต่อมนุษย์ และด้วยเหตุนี้
จึงอาจเห็นได้ว่าข้อแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์นั้นยิ่งใหญ่เพียงใด
มนโคติที่หลงผิดของผู้คนถูกแผ้วถางในทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำ
ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงทำการเรียกร้อยอย่างสูงต่อผู้คนและผู้คนไม่สามารถบรรลุการเรียกร้อยเหล่านั้นได้
แต่เป็นผู้คนทำการเรียกร้อยอย่างสูงต่อพระเจ้าและพระเจ้าทรงไว้ความสามารถที่จะสัมฤทธิ์พวกมันได้
เพราะหลังจากการรักษาลแล้ว มีผลตามหลังในมวลมนุษย์ ซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามมาหลายพันปีแล้ว
เพราะฉะนั้นผู้คนจึงได้ทำการเรียกร้อยอย่างสูงเช่นนั้นต่อพระเจ้าเสมอมา และไม่ยอมผ่อนผันเลยแม้แต่น้อย
โดยกลัวอยู่ลึกๆ ว่าพระเจ้าไม่ทรงยินดี ด้วยเหตุนี้
ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนมีความสามารถไม่ถึงในหลายสิ่งหลายอย่างจึงเป็นหนทางที่พวกเขาทำให้ตัวเองอยู่ภายใต้กา
รติสอนตัวเอง พวกเขาได้รับผลสืบเนื่องของการกระทำของพวกเขาเอง—นี่คือความทุกข์ล้านๆ กว่าร้อยละ 99
ของความยากลำบากที่ผู้คนสู่ทนนั้นถูกพระเจ้าทรงดูถูก
กล่าวอย่างขวานผ่าซากแล้วไม่มีผู้ใดได้ทนทุกข์เพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง
ผู้คนทั้งหมดแบกรับผลสืบเนื่องจากการกระทำของพวกเขาเอง—
และแน่นอนว่าขั้นตอนแห่งการติสอนนี้ก็ไม่ใช่อะไรที่ง่าย มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ซึ่ง
ซึ่งเขาเองยกขึ้นมาที่ปากเพื่อดื่ม เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงเปิดเผยพระประสงค์จริงของการติสอนของพระองค์
ถึงแม้ว่าจะมีผู้คนส่วนหนึ่งซึ่งถูกสาปแช่ง แต่ก็ไม่ใช่วัตถุของการติสอน ผู้คนส่วนหนึ่งได้รับการอวยพระพร
แต่ก็ไม่หมายความว่าพวกเขาจะได้รับการอวยพระพรในอนาคต
สำหรับมนุษย์แล้วดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทรงรักษาพระวาระของพระองค์ จงอย่ากังวล
พระวาระเหล่านี้อาจเกินเลยไปสักนิด แต่ไม่อยู่ในด้านลบ
สิ่งที่เราพูดถึงมีความสัมพันธ์อยู่บ้างกับความทุกข์ของมนุษย์
ถึงกระนั้นเราก็คิดว่าเจ้าต้องสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับพระเจ้า เจ้าควรถวาย “ของขวัญ” แต่พระองค์มากขึ้น—
นั่นจะทำให้พระองค์ทรงพระเกษมสำราญอย่างแน่นอน เราวางใจว่าพระเจ้าทรงรักบรรดาผู้ที่ถวาย “ของขวัญ”
แต่พระองค์ เจ้ามีความเห็นเช่นใดหรือ? วาระเหล่านี้ถูกต้องไหม?

จนถึงบัดนี้ เจ้าได้วางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ไว้มาก่อนมากน้อยเพียงใดแล้ว?
พระราชกิจของพระเจ้าจะเสร็จสิ้นในไม่ช้า
ดังนั้นเจ้าต้องวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเจ้าไว้ทั้งหมดไปแล้วไม่มากนักน้อย ใช่มั้ย?
เจ้าควรตรวจดูตัวพวกเจ้าเองก็น่าจะดี กล่าวคือ เจ้ารักที่จะยืนขึ้นสูงเสมอ
ยกย่องตัวพวกเจ้าเองและเดินอวดตัวพวกเจ้าเอง—นี่คือสิ่งใดกัน?
วันนี้เรายังคงไม่รู้ว่สิ่งใดคือความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของผู้คน?

หากผู้คนดำรงชีวิตในวงล้อมของทะเลแห่งความทุกข์ร้อนจริงๆ

เมื่อพวกเขาดำรงชีวิตท่ามกลางกระบวนการถลุงแห่งความยากลำบาก

หรือไม่ก็ภายใต้การคุกคามของเครื่องมือแห่งการทรมานที่หลากหลาย หรือเมื่อพวกเขาดำรงชีวิต ณ

เวลาที่ผู้คนที่ทั้งปวงปฏิเสธ มองขึ้นไปบนท้องฟ้าและถอนใจลึกๆ ในความคิดของพวกเขา ณ เวลาเช่นนั้น บางทีพวกเขาอาจวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเขาลง

นี่เป็นเพราะผู้คนสำรวจค้นหาแดนบรมสุขเกษมของโลกอื่นท่ามกลางความสิ้นหวัง

และไม่มีผู้ใดในรูปการณืแวดล้อมที่จิตใจได้เคยละทิ้งการไล่ตามเสาะหาความฝันอันสวยงามของพวกเขาเอง

นี่อาจดูไม่สมจริง แต่เราปรารถนาให้สิ่งนี้ไม่อยู่ในหัวใจของผู้คน

เจ้ายังคงปรารถนาที่จะปลาบปลื้มยินดีขณะยังมีชีวิตหรือไม่?

เจ้ายังคงปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงรูปทรงของเจ้าในเนื้อหนังไหม?

เราไม่รู้ว่าพวกเขามีข้อคิดเห็นเดียวกันหรือไม่ แต่เราได้รู้สึกเสมอว่านี่ดูไม่เกินไปตามความเป็นจริง—

ความคิดเช่นนั้นดูเหมือนจะพุ่งเพื่อเกินไป ผู้คนพูดสิ่งต่างๆ อย่างเช่น

“จงวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้า จงยอมรับความเป็นจริงมากขึ้น”

เจ้าขอให้ผู้คนละทิ้งความคิดที่จะได้รับการอวยพระพร—แต่ตัวเจ้าเองนั่นเล่า?

เจ้าปลงล้างแนวคิดของผู้คนที่ได้รับการอวยพระพรขณะที่เจ้าเองแสวงหาพระพรหรือไม่?

เจ้าไม่เปิดโอกาสให้ผู้อื่นรับพระพร ระหว่างนั้นตัวเจ้าเองกลับกำลังคิดถึงพระพรเหล่านั้นอย่างลับๆ—

นั่นทำให้เจ้าเป็นสิ่งใด? คนฉ้อฉล! เมื่อเจ้ากระทำเช่นนั้น มโนธรรมของเจ้าไม่ต้องถูกกล่าวหาหรือ?

ในหัวใจของเจ้า เจ้าไม่รู้สึกลึกลับหรือ? เจ้าไม่ไ้ซ่อนคัมถุนหรือ? เจ้าขุดคู้คำพูดในหัวใจของผู้อื่นออกมา

แต่ไม่พูดสิ่งใดเกี่ยวกับคำพูดในหัวใจของเจ้าเอง—เจ้าช่างเป็นเศษขยะที่ไร้ค่า!

เรากำลังว่าพวกเขา กำลังคิดสิ่งใดในหัวใจของพวกเขาเมื่อพวกเขาพูด—

พวกเขาจะไม่สามารถถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินได้หรือ? การนี้ไม่ทำให้ศักดิ์ศรีของเจ้าอ่อนแอหรือ?

เจ้าไม่รู้จริงๆ ว่าสิ่งใดดีสำหรับเจ้า! พวกเขาทั้งหมดเป็นเหมือนนายหนานกวอเสมอมาไม่มีผิด—นักคัมถุนทั้งนั้น

ไม่น่าแปลกใจเลยที่พระเจ้าได้ทรงใส่เครื่องหมายอัปประกาศรอบ “มอบถวายตัวพวกเขาเอง” ใน

“พวกเขาทั้งหมดเต็มใจที่จะ ‘มอบถวายตัวพวกเขาเอง’”

พระเจ้าทรงรู้จักมนุษย์เหมือนหลังพระหัตถ์ของพระองค์

และไม่สำคัญว่าการหลอกลวงของมนุษย์จะเจ้าเล่ห์เพียงใด—ขอให้เขาไม่พลาดหลุดเองเลย

และใบหน้าของเขาไม่แดง อีกทั้งหัวใจของเขาไม่เต้นแรง—พระเนตรของพระเจ้าสดใส

ดังนั้นมนุษย์จึงได้มีความยากลำบากในการหลีกเลี่ยงจากสายพระเนตรจับจ้องของพระเจ้าเสมอ

เป็นราวกับว่าพระเจ้าทรงมีสายพระเนตรเอกซเรย์และสามารถทอดพระเนตรเห็นอวัยวะภายในของมนุษย์ได้

ราวกับว่าพระองค์สามารถทอดพระเนตรเห็นทะเลผู้คนและกำหนดหมู่เลือดของพวกเขาได้โดยปราศจากการทดสอบ เช่นนั้นคือพระปรีชาญาณของพระเจ้า และมนุษย์ไม่สามารถเลียนแบบได้ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า “เหตุใดในเมื่อเราได้ทำงานมาแล้วมากมายเหลือเกิน ถึงกระนั้นก็ไม่มียกย่องของงานนี้ในผู้คน? เราไม่ได้ให้ความพยายามเพียงพอแล้วหรือ?” ความร่วมมือของมนุษย์กับพระเจ้าขาดพร่องเกินไป และสามารถกล่าวได้ว่ามีมากเกินไปที่เป็นด้านลบภายในมนุษย์ และผู้คนไม่ค่อยมีความเป็นบวกอันใด บางโอกาสเท่านั้นที่พวกเขามีความเป็นบวกเล็กน้อย แต่มันก็ค้างพริ้วเกินไป

การนี้แสดงให้เห็นว่าผู้คนรักพระเจ้ามากเพียงใดกันแน่

เป็นราวกับว่าในหัวใจของพวกเขามีเพียงหนึ่งในห้าร้อยล้านที่เป็นความรักต่อพระเจ้า ซึ่งร้อยละ 50 ของส่วนนั้นยังคงค้างพริ้ว นี่คือสาเหตุที่พระเจ้าตรัสว่าพระองค์ไม่ทรงได้รับข้อพิสูจน์ใดในมนุษย์ เป็นเพราะการไม่เชื่อฟังของมนุษย์อย่างแนบเนียนที่พระกระแสนเสียงของถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้าไร้หัวใจและไร้ความรู้สึกรู้สึก แม้ว่าพระเจ้าไม่ตรัสกับมนุษย์แห่งกาลเวลาที่ผ่านไปแล้ว แต่ผู้คนก็ต้องการรำลึกถึงอดีตเสมอ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นตัวพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และพวกเขาต้องการที่จะพูดคุยถึงกาลเวลาที่ผ่านไปแล้วเสมอ—

ถึงกระนั้นพระเจ้าไม่เคยได้ทรงปฏิบัติต่อวันวานของมนุษย์เหมือนวันนี้

แต่พระองค์กลับทรงเข้าหาผู้คนของวันนี้ในแง่ของวันนี้แทน นี่คือการกระทำของพระเจ้า และในวันนี้

พระเจ้าได้ตรัสพระวาทะเหล่านี้อย่างชัดเจน เพื่อป้องกันผู้คนพูดในอนาคตว่าพระเจ้าทรงไร้เหตุผลเกินไป

เนื่องจากพระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งที่ไร้มนุษยธรรม แต่ทรงบอกผู้คนที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่แท้จริง

ด้วยเกรงว่าผู้คนจะไร้ความสามารถที่จะตั้งมั่นได้—เนื่องจากจะว่าไปแล้วมนุษย์นั้นอ่อนแอ

เมื่อได้ยืนพระวาทะเหล่านี้แล้ว เจ้าคิดอย่างไร เจ้าจะเต็มใจฟังและบนอบ และไม่คิดถึงมันเพิ่มเติมหรือ?

สิ่งที่กล่าวมาข้างต้นนั้นอยู่นอกประเด็น ไม่สำคัญว่ามันจะถูกพูดถึงหรือไม่ เราหวังว่าพวกเจ้าจะไม่คัดค้าน

เพราะพระเจ้าเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจแห่งพระวาทะ

และพระองค์ทรงชอบที่จะสนทนากับทุกสิ่งทุกอย่างภายใต้ดวงอาทิตย์

แต่เราหวังว่าถึงอย่างไรพวกเจ้าก็จะอ่านพระวาทะเหล่านั้น และหวังว่าเจ้าจะไม่เพิกเฉยต่อพระวาทะเหล่านี้

เจ้าคิดว่าอย่างไร? เจ้าจะทำการนั้นไหม? เพิ่งมีการกล่าวว่าในพระวาทะของวันนี้

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข่าวสารใหม่ กล่าวคือ วิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจกำลังจะเปลี่ยนแปลง

เมื่อเป็นเช่นนั้นก็คงจะดีกว่าที่จะมุ่งเน้นที่ประเด็นเรื่องใหม่นี้

อาจกล่าวได้ว่าถ้อยคำรับสั่งของวันนี้ทั้งหมดเป็นการพยากรณ์เรื่องอนาคตทั้งหลาย

ถ้อยคำรับสั่งเหล่านี้เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงทำการจัดการเตรียมการสำหรับขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าทรงเกือบจะได้เสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในผู้คนแห่งคริสตจักร

และหลังจากนั้นพระองค์ก็จะทรงปรากฏเบื้องหน้าผู้คนทั้งหมดด้วยความเดือดดาล ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า
“เราจะทำให้ผู้คนบนแผ่นดินโลกยอมรับรู้ถึงการกระทำของเรา และกิจการของเราจะได้รับการพิสูจน์เบื้องหน้า
‘บัลลังก์พิพากษา’ เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นอาจได้รับการยอมรับรู้ท่ามกลางผู้คนทั่วแผ่นดินโลก
ซึ่งทั้งหมดจะยอมจำนน” เจ้าได้เห็นสิ่งใดในพระวจนะเหล่านี้ไหม?

ในนี้คือบทสรุปความของส่วนถัดไปของพระราชกิจของพระเจ้า
ก่อนอื่นพระเจ้าจะทำให้สุนัขเผ่ายามทั้งหมดที่ใช้พลังอำนาจทางการเมือง
ปักใจเชื่ออย่างจริงใจและพระองค์จะทำให้พวกมันก้าวถอยหลังจากเวทีแห่งประวัติศาสตร์ด้วยความสมัครใจของ
พวกมันเอง ไม่มีวันต่อสู้เพื่อสถานะอีก และไม่มีวันมีส่วนร่วมในกลอุบายและแผนร้ายอีก
พระราชกิจนี้ต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นผ่านทางพระเจ้า โดยการยกระดับความวิบัติต่างๆ นานาบนแผ่นดินโลก
แต่มันไม่ใช่กรณีว่าพระเจ้าจะทรงปรากฏเลย ณ เวลานี้

ประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงจะยังคงเป็นแผ่นดินแห่งความโสมม
และดังนั้นพระเจ้าจึงจะไม่ทรงปรากฏพระองค์ แต่จะเพียงแค่ทรงออกมาในรูปของการติสสอนเท่านั้น
เช่นนั้นคือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้ ในระหว่างเวลานี้
พวกที่อาศัยอยู่ในประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงทั้งหมดจะทนทุกข์กับหายนะ
ซึ่งโดยธรรมดาแล้วจะรวมถึงราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก (คริสตจักร) ด้วย
นี่เป็นเวลาแน่แท้ที่ข้อเท็จจริงจะปรากฏออกมา และดังนั้นผู้คนทั้งหมดจึงผ่านประสบการณ์กับมัน
และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงได้ พระเจ้าได้ทรงลิขิตการนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว
มันเป็นเพราะขั้นตอนนี้ของพระราชกิจอย่างแน่นอนที่พระเจ้าตรัสว่า
“บัดนี้เป็นเวลาที่จะดำเนินแผนการอันใหญ่หลวงให้เสร็จสิ้น” เพราะในอนาคตจะไม่มีคริสตจักรบนแผ่นดินโลก
และสืบเนื่องจากการมาถึงของมหันตภัย ผู้คนจึงจะเพียงแค่อำนาจคิดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา
และจะเพิกเฉยต่อสิ่งอื่นทุกสิ่ง และมันจะลำบากยากเย็นสำหรับพวกเขาที่จะชื่นชมพระเจ้าท่ามกลางมหันตภัย
ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงถูกขอให้รักพระเจ้าด้วยหัวใจทั้งหมดของพวกเขาในระหว่างเวลาที่น่าอัศจรรย์นี้
เพื่อให้พวกเขาไม่พลาดโอกาส เมื่อข้อเท็จจริงนี้ผ่านพ้น
พระเจ้าจะได้ทรงทำให้พญานาคใหญ่สีแดงพ่ายแพ้อย่างถึงที่สุดแล้ว
และด้วยเหตุนี้งานแห่งคำพยากรณ์ของประชากรของพระเจ้านี้ก็จะมาถึงบพทวสาน หลังจากนั้น
พระเจ้าก็จะทรงตั้งต้นขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจ โดยทำลายประเทศของพญานาคใหญ่สีแดง
และในท้ายที่สุดก็ดอกตรีงผู้คนทั่วทั้งจักรวาลแบบห้อยหัวลงบนกางเขน
ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงทำลายล้างมวลมนุษย์ทั้งปวง—
เหล่านี้คือขั้นตอนในอนาคตของพระราชกิจของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

พวกเจ้าควรพยายามทำดีที่สุดของพวกเจ้าเพื่อรักพระเจ้าในสภาพแวดล้อมที่เปี่ยมสันติสุขนี้

ในอนาคตเจ้าจะไม่มีโอกาสเหมาะที่จะรักพระเจ้าอีกแล้ว

เนื่องจากผู้คนมีเพียงแค่อีกโอกาสเหมาะที่จะรักพระเจ้าในเนื้อหนังเท่านั้น เมื่อพวกเขาดำรงชีวิตในอีกโลกหนึ่ง จะไม่มีผู้ใดพูดถึงการรักพระเจ้า นี่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างหรือ?

และดังนั้นพวกเจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรในระหว่างวันเวลาแห่งชีวิตของพวกเจ้า? เจ้าเคยได้นึกถึงการนี้ไหม?

เจ้ากำลังรอคอยจนกระทั่งหลังจากที่เจ้าตายจึงจะรักพระเจ้าหรือ? นี่ไม่ใช่การพูดที่ไร้สาระหรือ? วันนี้

เหตุใดเจ้าจึงไม่ได้ตามเสาะหาการรักพระเจ้า?

การรักพระเจ้าขณะที่ยังคงไม่ว่างสามารถเป็นความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้าได้หรือ?

สาเหตุที่มีการพูดว่าขั้นตอนนี้ของพระราชกิจของพระเจ้าจะมาถึงบทอวานในไม่ช้าเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงมีคำพยานต่อหน้าชาตแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความจำเป็นที่มนุษย์ต้องทำอะไร

มนุษย์เพียงแค่ออกขอให้ไล่ตามเสาะหาการรักพระเจ้าในหลายปีที่เขามีชีวิต—นี่คือกฎเกณฑ์

เพราะข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าไม่สูง และยิ่งไปกว่านั้น

เพราะมีความวิตกกังวลที่เผ่าผลาญอยู่ในพระทัยของพระองค์

พระองค์จึงได้ทรงเปิดเผยบทสรุปความของขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจก่อนที่ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจจะได้เสร็จสิ้น ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีเวลามากเพียงใด

หากพระเจ้าไม่ทรงกระวนกระวายในพระทัยของพระองค์ พระองค์จะตรัสพระวจนะเหล่านี้แต่เนิ่นๆ

เช่นนี้หรือ? เป็นเพราะเวลาที่มีน้อยนั่นเองที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในหนทางนี้

มีการหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถรักพระเจ้าด้วยสุดหัวใจของพวกเจ้า ด้วยสุดจิตใจของพวกเจ้า

และด้วยพลกำลังทั้งหมดของพวกเจ้า ในแบบเดียวกันกับที่พวกเจ้าทะนุถนอมชีวิตของพวกเจ้าเอง

นี่ไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายที่สุดหรือ? เจ้าจะสามารถพบเจอบุคคลที่มีความหมายของชีวิตได้จากที่อื่นได้อีก?

เจ้าไม่ใช่กำลังตาบอดเหลือเกินหรือ? เจ้าเต็มใจที่จะรักพระเจ้าหรือไม่?

พระเจ้าทรงควรค่าต่อความรักของมนุษย์ไหม? ผู้คนควรค่าต่อความรักบูชาของมนุษย์หรือไม่?

ดังนั้นเจ้าควรทำอะไร? จงรักพระเจ้าอย่างกล้าหาญ โดยไม่อึดอัด

และมองให้เห็นว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรกับเจ้า จงมองเห็นว่าพระองค์จะทรงสังหารเจ้าหรือไม่ โดยสรุปแล้ว

ภารกิจแห่งการรักพระเจ้าสำคัญมากกว่าการคัดลอกและการเขียนบันทึกสิ่งทั้งหลายเพื่อพระเจ้า

เจ้าควรให้ตำแหน่งแรกแก่สิ่งซึ่งสำคัญที่สุด เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจมีคุณค่ามากขึ้นและเต็มไปด้วยความสุข

และจากนั้นเจ้าควรรอคอย “การตัดสินโทษ” ของพระเจ้าสำหรับเจ้า

เรากำลังว่าแผนการของเจ้าจะรวมถึงการรักของพระเจ้าหรือไม่

เราปรารถนาให้แผนการของทุกคนกลายเป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงทำให้ครบบริบูรณ์
และให้แผนการเหล่านั้นทั้งหมดกลายเป็นจริง

บทที่ 44 และ 45

ตั้งแต่เวลาที่พระเจ้าได้ตรัสบอกมนุษย์เกี่ยวกับ “ความรักเพื่อพระเจ้า” —

ซึ่งเป็นบทเรียนที่ลุ่มลึกที่สุดของบทเรียนทั้งหมด—พระองค์ได้ทรงมุ่งเน้นไปที่การตรัสถึงหัวข้อนี้ใน

“ถ้อยคำรัสของพระวิญญาณทั้งเจ็ด” ซึ่งทำให้ผู้คนทั้งหมดพยายามรู้จักความว่างเปล่าของชีวิตมนุษย์

และด้วยเหตุนี้ จึงขาดความรักที่แท้จริงภายในตัวพวกเขาออกมา

บรรดาผู้ที่ดำรงอยู่ในขั้นตอนปัจจุบันมีความรักเพื่อเจ้ามากเพียงใด? พวกเขาเข้าใจหรือไม่?

ไม่มีขีดจำกัดสำหรับบทเรียนของ “การรักพระเจ้า” ผู้คนทั้งหมดมีความเข้าใจประเภทใดเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์?

สิ่งใดคือหน้าที่ของพวกเขาที่มีต่อการรักพระเจ้า? พวกเขาเต็มใจหรือไม่เต็มใจ? พวกเขาติดตามมวลชนฝูงใหญ่

หรือรังเกียจเนื้อหนังหรือไม่? เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่พวกเขาควรชัดเจนและเข้าใจ

ไม่มีสิ่งใดเลยภายในผู้คนจริงๆ หรือ? “เราต้องการให้มนุษย์รักเราอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม

วันนี้ผู้คนยังคงตะลึงงัน ไม่สามารถให้ความรักที่แท้จริงของพวกเขาแก่เราได้ ในจินตนาการของพวกเขา

พวกเขาเชื่อว่าหากพวกเขาให้ความรักที่แท้จริงของพวกเขาแก่เรา พวกเขาก็จะไม่เหลือสิ่งใดเลย”

ในพระวจนะเหล่านี้ จริงๆ แล้ว “ความรักที่แท้จริง” หมายถึงสิ่งใดกันแน่?

เหตุใดพระเจ้ายังคงทรงขอความรักที่แท้จริงของผู้คนในยุคสมัยนี้เมื่อ “ผู้คนทั้งหมดรักพระเจ้า”? ด้วยเหตุนี้

เจตนารมณ์ของพระเจ้าจึงเป็นการขอให้มนุษย์เขียนความหมายของความรักที่แท้จริงบนแผ่นคำตอบ และดังนั้น

นี่จึงเป็นการบ้านอย่างแน่แท้ที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้ให้มนุษย์ สำหรับขั้นตอนนี้ของวันนี้

แม้ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำข้อเรียกร้องใหญ่หลวงต่อมนุษย์

แต่ผู้คนที่ยังไม่ได้บรรลุข้อพึงประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าต่อมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พวกเขายังไม่ได้ลงมือเรื่องทั้งหมดของพวกเขาในการรักพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ท่ามกลางความไม่เต็มใจของพวกเขา พระเจ้ายังคงทรงทำข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อผู้คน

จวบจนกระทั่งพระราชกิจนี้ได้มีผลลัพธ์แล้ว และพระองค์ได้ทรงรับการถวายพระเกียรติในพระราชกิจนี้

อันที่จริง พระราชกิจบนแผ่นดินโลกได้รับการสรุปปิดตัวโดยความรักเพื่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

มีเพียงเมื่อพระเจ้าทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่พระองค์ทรงจับบอกแก่นมนุษย์ถึงพระราชกิจที่

สำคัญที่สุดของทั้งหมด หากว่า ณ เวลาที่พระราชกิจของพระองค์สิ้นสุดลง

พระองค์ประทานความตายแก่นมนุษย์แล้วไซ้ สิ่งใดจะเกิดขึ้นกับมนุษย์ สิ่งใดจะเกิดขึ้นกับพระเจ้า

และสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับซาตาน?

มีเพียงเมื่อความรักของมนุษย์บนแผ่นดินโลกถูกนำออกมาเท่านั้นจึงจะสามารถพูดได้ว่า

“พระเจ้าได้พิชิตมนุษย์แล้ว” หากไม่เป็นเช่นนั้น ผู้คนก็อาจจะพูดว่าพระเจ้าทรงรังแกมนุษย์ และด้วยเหตุนี้

พระเจ้าก็จะทรงละอาย

พระเจ้าคงจะไม่ทรงโง่เสียจนทรงนำพระราชกิจของพระองค์ไปสู้บทอาชญาอย่างไรร่องรอย ด้วยเหตุนี้
เมื่อพระราชกิจจะเสร็จสิ้นในไม่ช้าก็จะมีคลื่นความหลงใหลต่อการรักพระเจ้าเกิดขึ้น
และการรักพระเจ้าย่กลายเป็นประเด็นเรื่องใหม่ แน่แน่นอนว่าการรักพระเจ้านี้ไม่ได้ถูกมนุษย์ปนเปื้อน
มันเป็นความรักที่ไร้สิ่งเจือปน เหมือนกับความรักที่ภรรยาผู้สตัยซื่อมีต่อสามีของนาง หรือความรักของเปโตร
พระเจ้าไม่ทรงต้องการความรักของโยบและเปาโล แต่ความรักของพระเยซูที่มีต่อพระยาห์เวห์
ความรักระหว่างพระบิดากับพระบุตร นั่นคือ “เพียงแค่นี้ถึงพระบิดาเท่านั้น
โดยไม่มีการคำนึงถึงการสูญเสียหรือการได้มาเป็นการส่วนตัว การรักเพียงแก่พระบิดาเท่านั้น และไม่รักผู้อื่นใด
และไม่ขอสิ่งใดอื่นอีก” มนุษย์สามารถทำการนี้ได้หรือ?

หากพวกเราเปรียบเทียบเจ้ากับสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำ
พระองค์ผู้ไม่ได้ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ครบบริบูรณ์ พวกเราจะคิดเช่นใด?
พวกเจ้าได้มาไกลเพียงใดแล้วในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ครบบริบูรณ์ของพวกเจ้า?
พวกเจ้าสามารถบรรลุหนึ่งในสิบของสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำหรือไม่?
พวกเจ้ามีคุณสมบัติที่จะไปที่กางเขนเพื่อพระเจ้าหรือไม่?
ความรักเพื่อพระเจ้าของพวกเจ้าจะสามารถนำความละเอียดมาสู่ชาตนาได้ไหม?
และพวกเจ้าได้ขับไล่ความรักเพื่อมนุษย์ของพวกเจ้าไปมากเพียงใดแล้ว?
มันได้ถูกแทนที่ด้วยความรักเพื่อพระเจ้าหรือไม่? พวกเจ้าสู้ทนทั้งหมดเพื่อการรักพระเจ้าจริงๆ หรือ?
จงตรองดูสักชั่วขณะเกี่ยวกับเปโตร ผู้ซึ่งได้ดำรงชีวิตในอดีตกาล แล้วจงมองดูที่ตัวพวกเจ้าเอง ผู้ซึ่งอยู่ในวันนี้—
จริงๆ แล้วมีความแตกต่างยิ่งใหญ่อยู่ พวกเจ้าไม่เหมาะที่จะยืนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ภายในตัวพวกเจ้า
มีความรักเพื่อเจ้ามากกว่า หรือมีความรักเพื่อมารมากกว่ากันแน่?
การนี้ควรถูกจัดวางผลักดันที่ด้านซ้ายและด้านขวาของเครื่องชั่ง เพื่อให้เห็นว่าอันไหนสูงกว่า—จริงๆ
แล้วมีความรักเพื่อพระเจ้าในตัวพวกเจ้ามากเพียงใด? พวกเจ้าเหมาะหรือไม่ที่จะตายเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า?
เหตุผลที่พระเยซูได้ทรงสามารถขึ้นบนกางเขนได้เป็นเพราะประสบการณ์ของพระองค์บนแผ่นดินโลกเพียงพอ
ที่จะนำความละเอียดมาสู่ชาตนา
และด้วยเหตุผลนั้นเท่านั้นที่พระเจ้าพระบิดาทรงอาจหาญเปิดโอกาสให้พระองค์ทำช่วงระยะนั้นของพระราชกิจ
จนครบบริบูรณ์ เป็นเพราะความยากลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์และความรักเพื่อพระเจ้าของพระองค์
แต่พวกเจ้าไม่มีคุณสมบัติเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ พวกเจ้าต้องผ่านประสบการณ์ต่อไป
สัมฤทธิ์การมีพระเจ้าในหัวใจของเจ้า และไม่มีสิ่งใดอื่น—เจ้าสามารถทำให้การนี้สำเร็จลุล่วงได้ไหม? จากการนี้
สามารถมองเห็นได้ว่าเจ้าเกลียดชังเจ้ามากเพียงใด และเจ้ารักเจ้ามากเพียงใด
ไม่ว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องต่อมนุษย์มากเกินไป แต่มนุษย์ไม่ทำงานหนัก

นี่ไม่ใช่ความเป็นจริงของสถานการณ์หรือ? หากไม่เป็นเช่นนั้น

เจ้าจะค้นพบสิ่งซึ่งควรค่าที่จะรักมากเพียงใดในพระเจ้า และเจ้าจะพบสิ่งซึ่งน่ารังเกียจมากเพียงใดในตัวเจ้าเอง?

เจ้าควรให้การคำนึงถึงอย่างใกล้ชิดกับสรรพสิ่งเหล่านี้

เป็นการถูกต้องที่จะพูดว่ามีคนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นได้ฟ้าสวรรค์ที่รักพระเจ้า—แต่เจ้าสามารถเป็นผู้บุกเบิก

โดยทำลายสถิติโลกและรักพระเจ้าได้หรือไม่? พระเจ้าไม่ทรงขอสิ่งใดจากมนุษย์

มนุษย์ไม่สามารถถวายพระเกียรติแด่พระองค์บ้างในการนี้หรือ? เจ้าไม่สามารถสัมผัสแม้แต่การนี้หรือ?

มีสิ่งใดอื่นให้พูดอีกหรือ?

บทที่ 46

ท่ามกลางพระวณะเหล่านี้ทั้งหมดไม่มีส่วนใดที่ลืมไม่ลงได้มากกว่าพระวณะของวันนี้ พระวณะของพระเจ้าก่อนหน้านี้อาจเปิดเผยสภาวะทั้งหลายของมนุษย์หรือความล้าลึกทั้งหลายของสวรรค์ ถึงกระนั้นถ้อยคำรัสปัจจุบันนี้ไม่เหมือนบรรดาถ้อยคำรัสในอดีต มันไม่ได้เย้ยหยันหรือเข้าหา แต่เป็นบางสิ่งที่คาดไม่ถึงอย่างสิ้นเชิง นั่นก็คือพระเจ้ากำลังประทับอยู่และกำลังตรัสอย่างสงบกับผู้คน สิ่งใดคือเจตนารมณ์ของพระองค์? เจ้ามองเห็นสิ่งใดเมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“วันนี้เราได้เริ่มงานใหม่เหนือจักรวาลทั้งหลาย เราได้ให้การเริ่มต้นใหม่แก่ผู้คนบนแผ่นดินโลก และเราได้ขอให้พวกเขาทั้งหมดย้ายออกไปจากนิเวศของเรา

และเพราะผู้คนชอบปล่อยตัวปล่อยใจพวกเขาเองให้หลงระเหิร

เราจึงให้คำแนะนำแก่พวกเขาให้ตระหนักรู้ในตนเอง และไม่รบกวนงานของเราเสมอ”? และสิ่งใดคือ “การเริ่มต้นใหม่” นี้ที่พระเจ้าตรัสถึง? พระเจ้าได้ทรงแนะนำให้ผู้คนจากไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่เจตนารมณ์ของพระเจ้าในตอนนั้นได้เป็นไปเพื่อทดสอบความเชื่อของพวกเขา ดังนั้นในวันนี้ เมื่อพระองค์ตรัสด้วยพระกระแสเสียงที่แตกต่าง พระองค์ทรงกำลังเป็นสิ่งที่แท้จริงหรือสิ่งเทียมเท็จ? เมื่อก่อน ผู้คนไม่ได้รู้จักการทดสอบที่พระเจ้าได้ตรัสถึง

มันได้เป็นเพียงแค่ผ่านทางขั้นตอนแห่งงานของคนปรนนิบัติเท่านั้นที่ดวงตาของพวกเขาได้มองเห็น และพวกเขาได้ผ่านประสบการณ์กับการทดสอบของพระเจ้าเป็นการส่วนตัว ด้วยเหตุนี้

นับจากเวลานั้นเป็นต้นมา เพราะตัวอย่างของการทดสอบหลายร้อยครั้งของเปโตร

ผู้คนจึงได้ทำผิดพลาดบ่อยครั้งโดยเชื่อว่า “มันได้เป็นการทดสอบของพระเจ้า” ยิ่งไปกว่านั้น

ในพระวณะของพระเจ้า ข้อเท็จจริงได้มาแต่ไม่บ่อย เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้คนก็ได้จมลึกลงไปเรื่อยๆ

ในการเชื่ออย่างมีขอบเขตเกี่ยวกับการทดสอบของพระเจ้า และดังนั้นในพระวณะทั้งหมดที่พระเจ้าตรัส พวกเขาไม่เคยได้เชื่อว่าเป็นพระราชกิจแห่งข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงดำเนินการจนเสร็จสิ้น

แต่พวกเขากลับเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงเจازงใช้พระวณะเพื่อทดสอบผู้คนแทน ด้วยไม่ทรงมีสิ่งใดให้ทำ เป็นท่ามกลางการทดลองเช่นนี้ ซึ่งไร้ความหวังและถึงกระนั้นก็ดูเหมือนจะมอบความหวัง ที่ผู้คนได้ติดตาม และดังนั้นหลังจากพระเจ้าตรัสว่า “ทุกคนที่ยังเหลืออยู่มีแนวโน้มที่จะทนทุกข์กับโซคร้าย และโซครีแค่น้อยนิด” ผู้คนก็ยังคงได้อุทิศความสนใจของพวกเขาให้กับการติดตาม

และด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้มีเจตนาที่จะจากไป ผู้คนได้ติดตามท่ามกลางสิ่งลวงตาเหล่านั้น และไม่มีสักคนในพวกเขาได้กล้าที่จะแน่ใจว่าไม่มีความหวัง—

นี่เป็นส่วนหนึ่งของข้อพิสูจน์แห่งชัยชนะของพระเจ้า

พระทัศนคติของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงยกย้ายทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้รับใช้พระองค์

สิ่งลงตาของผู้คนหนูใจพวกเขาไม่ให้ไปจากพระเจ้า โดยไม่คำนึงถึงเวลาหรือสถานที่ และดังนั้นในระหว่างขั้นตอนนี้พระเจ้าจึงทรงใช้สิ่งจูงใจที่ไม่เพียบพร้อมของผู้คนเพื่อให้พวกเขาเป็นคำพยานเพื่อพระองค์ ซึ่งเป็นนัยสำคัญที่ลุ่มลึกของเวลาที่พระเจ้าตรัสว่า “เราได้รับผู้คนมาแล้วส่วนหนึ่ง”

ซาตานใช้สิ่งจูงใจของมนุษย์เพื่อก่อการขัดจังหวะ แต่ทว่าพระเจ้าทรงใช้สิ่งจูงใจของมนุษย์เพื่อให้เขาได้รับใช้—นี่คือความหมายที่แท้จริงของพระวาระของพระเจ้าที่ว่า

“ผู้คนจินตนาการว่าพวกเขาสามารถหาทางพาตัวเองเข้าไปได้ แต่เมื่อพวกเขาขึ้นบันไดผ่านการเข้าสู่เทียงของพวกเขามาให้เรา

เราก็โยนพวกมันลงไปในบ่อไฟตรงนั้นและเดี๋ยวนั้น และเมื่อมองเห็น ‘ความพยายามอย่างอุตสาหะ’ ของพวกเขาเองในเปลวไฟ พวกเขาก็สูญเสียความหวัง” พระเจ้าทรงยกย้ายทุกสรรพสิ่งเพื่อให้พวกเขารับใช้ และดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงเล็งข้อมืดเห็นที่หลากหลายของมนุษย์ แต่ทรงบอกอย่างกล้าหาญให้ผู้คนจากไป

นี่คือความน่าอัศจรรย์และพระปรีชาญาณของพระราชกิจของพระเจ้า—

การผสานพระวาระที่สอดคล้องกับวิธีการให้เป็นหนึ่งเดียว ซึ่งทิ้งให้ผู้คนเวียนหัวและเสียศูนย์

จากการนี้สามารถมองเห็นมันได้ว่าพระเจ้าทรงกำลังขอให้ผู้คนออกจากพระนิเวศของพระองค์จริงๆ

ว่านี่ไม่ใช่การทดสอบบางอย่าง และพระเจ้าทรงใช้โอกาสเหมาะนี้เพื่อตรัสว่า

“ถึงกระนั้นเราก็บอกผู้คนเช่นกันว่าเมื่อพวกเขาล้มเหลวในการได้รับพระพร ก็ไม่มีผู้ใดอาจร้องทุกข์เกี่ยวกับเรา”

ไม่มีผู้ใดสามารถจับความเข้าใจได้ว่าพระวาระของพระเจ้านั้นแท้จริงหรือเทียมเท็จ

ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ทรงใช้โอกาสเหมาะนี้เพื่อทำให้ผู้คนมั่นคง

เพื่อปลดปล่อยพวกเขาจากความอยากรที่จะจากไปของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ หากวันหนึ่งพวกเขาถูกสาปแช่ง พวกเขาก็จะได้รับการเตือนล่วงหน้าแล้วโดยพระวาระของพระเจ้า เช่นเดียวกันกับที่ผู้คนพูดว่า

“คำพูดที่ไม่น่าฟังคือคำพูดที่ดี” วันนี้ความรักของผู้คนที่มิต่อพระเจ้านั้นจริงจังตั้งใจและจริงจัง และดังนั้น

ในพระวาระที่พวกเขาไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นพระวาระที่แท้จริงหรือเทียมเท็จ

พวกเขาก็ได้ถูกพิชิตและได้มารักพระเจ้า ซึ่งเป็นสาเหตุที่พระเจ้าตรัสว่า

“เราได้ทำให้งานยิ่งใหญ่ของเราสำเร็จลุล่วงแล้ว” เมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“เราหวังว่าพวกเขาจะพบเส้นทางสู่การอยู่รอดของพวกเขาเอง เราไม่มีพลังอำนาจในเรื่องนี้”

นี่คือความเป็นจริงของการที่พระเจ้าดำรงพระวาระเหล่านี้ทั้งหมด—ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่คิดเช่นนั้น

แต่พวกเขากลับได้ติดตามเสมอมาแทนโดยไม่ให้ความสนใจแม้แต่น้อยกับพระวาระของพระเจ้า

ครั้งเป็นเช่นนั้น เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ในอนาคตจะไม่มีคำพูดใดๆ ระหว่างพวกเราอีกต่อไป

พวกเราจะไม่มีความขัดแย้งกันอีกต่อไป พวกเราจะไม่แตกแยกกันและกัน

พวกเราจะไปตามทางของพวกเราแต่ละคน” พระวาระเหล่านี้คือความเป็นจริง และไม่ต่างพร้อยแม้แต่น้อย

ไม่ว่าผู้คนจะคิดเช่นใด นั่นคือ “ความไม่สมเหตุสมผล” ของพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงเป็นคำพยานเบื้องหน้าชาตानแล้ว

และพระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำให้ผู้คนที่ทั้งหมดไม่ไปจากพระองค์ โดยไม่คำนึงถึงเวลาหรือสถานที่—
และดังนั้น ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจจึงได้เสร็จสิ้นแล้ว

และพระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยในการร้องทุกข์คร่ำครวญของมนุษย์

ถึงกระนั้นพระเจ้าได้ทรงทำให้การนี้ชัดเจนตั้งแต่ต้นแล้ว และดังนั้นผู้คนที่ถูกทิ้งให้อับจนหนทาง

ถูกบังคับให้กลักรู้สึกความโกรธของพวกเขาและหยุดพูดเสีย

การต่อสู้ระหว่างพระเจ้ากับชาตานอยู่บนพื้นฐานของมนุษย์ทั้งสิ้น ผู้คนไม่สามารถควบคุมตัวพวกเขาเอง

พวกเขาเป็นหุ่นเชิดดีๆ นี่เอง ขณะที่พระเจ้าและชาตานเป็นผู้ที่ชักสายเชิดจากทางด้านหลังฉาก

เมื่อพระเจ้าทรงใช้ผู้คนที่ให้เป็นคำพยานสำหรับพระองค์ พระองค์ทรงทำทั้งหมดที่พระองค์ทรงสามารถนึกถึงได้

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นไปได้ เพื่อใช้ผู้คนที่ทำการรับใช้สำหรับพระองค์ ทำให้ผู้คนที่ถูกบงการโดยชาตาน

และที่มากกว่านั้น ถูกกำกับโดยพระเจ้า และเมื่อคำพยานที่พระเจ้าปรารถนาที่จะได้รับได้สิ้นสุดลง

พระองค์ก็โยนผู้คนที่ไว้ด้านหลังและทิ้งให้พวกเขาทนทุกข์

ขณะที่ทรงปฏิบัติราวกับว่าพระองค์ไม่ทรงมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพวกเขา

เมื่อพระองค์ทรงปรารถนาที่จะใช้ผู้คนที่อีกครั้ง พระองค์ก็ทรงหยิบพวกเขาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งและนำพวกเขาไปใช้
และผู้คนที่ไม่มีความรู้ถึงการนี้แม้แต่น้อย

พวกเขาเพียงแค่มองเหมือนวัวหรือม้าที่ถูกใช้ตามที่เจ้านายของมันพอใจ

ไม่มีตัวใดสามารถควบคุมตัวพวกมันเองแต่อย่างใด นี่อาจฟังดูเศร้าเล็กน้อย

แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าผู้คนที่สามารถควบคุมตัวพวกเขาเองหรือไม่ การทำการรับใช้พระเจ้านั้นก็เป็นเกียรติ

ไม่ใช่บางสิ่งที่จะต้องกลายเป็นอารมณ์เสียกับมัน มันเป็นราวกับว่าพระเจ้าทรงควรจะปฏิบัติในหนทางนี้

การมีความสามารถที่จะทำให้สมดังความจำเป็นขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้นไม่ใช่บางสิ่งที่น่าภาคภูมิใจหรือ?

ดังนั้นเจ้าคิดสิ่งใด? เจ้าได้เคยตั้งปณิธานที่จะทำการปรนนิบัติพระเจ้าหรือไม่?

เป็นไปได้ไหมว่าเจ้ายังคงปรารถนาที่จะยึดจับอยู่กับสิทธิที่จะสำรวจค้นหาอิสรภาพของเจ้าเอง?

แม้กระนั้นก็ตาม ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำนั้นดีและควรค่าต่อการเอาอย่าง และจะว่าไปแล้ว

มนุษย์กับพระเจาก็แตกต่างกัน บนพื้นฐานนี้

เจ้าควรรักพระเจ้าด้วยหัวใจมนุษย์โดยไม่คำนึงถึงว่าพระเจ้าทรงมีการคำนึงถึงใดต่อความรักของเจ้าหรือไม่

พระวณะของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่ามีความเศร้าอย่างมากอยู่ในพระทัยของพระเจ้าเช่นกัน

เป็นเพราะพระวณะของพระเจ้าทำนั้นที่ผู้คนที่ได้รับการถูกลง ถึงกระนั้น จะว่าไปแล้ว

พระราชกิจนี้ก็ได้เกิดขึ้นแล้วเมื่อวาน—ดังนั้น สิ่งใดกันแน่ที่พระเจ้าจะทรงทำถัดไป?

การนี้ยังคงเป็นความลับจนถึงวันนี้ และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงไม่สามารถที่จะเข้าใจหรือหยั่งถึงมันได้
และสามารถเพียงแต่ร้องเพลงให้ทันกับดนตรีของพระเจ้าเท่านั้น ถึงอย่างไร ทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสเป็นจริง
และทุกอย่างกลายเป็นจริง—การนี้ไม่เป็นที่สงสัยเลย!

ภาคที่สาม:

พระวอแนะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ

(มิถุนายน ค.ศ. 1992 ถึง สิงหาคม ค.ศ. 2014)

บทนำ

พระวณะส่วนนี้ของพระเจ้าประกอบด้วยทั้งหมดสี่ส่วน ซึ่งทั้งหมดได้รับการแสดงออกโดยพระคริสต์ในระหว่างเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1992 ถึงเดือนกันยายน ค.ศ. 2005 ส่วนใหญ่มีพื้นฐานมาจากการบันทึกคำเทศนาและการสามัคคีธรรมของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงเดินทางไปท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลาย พระวณะเหล่านี้ไม่ได้มีการดัดแปลงในทางใดๆ อีกทั้งไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงโดยพระคริสต์ในภายหลัง

ส่วนที่เหลือได้รับการเขียนขึ้นโดยพระคริสต์ด้วยพระองค์เอง (เมื่อพระคริสต์ทรงเขียน พระองค์ทรงทำเช่นนั้นในการนั่งเขียนคราวเดียว โดยไม่ทรงหยุดคิดหรือทรงทำการแก้ไขใดๆ และพระวณะของพระองค์เป็นการแสดงออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งหมด— การนี้อยู่เหนือการคลางแคลงสงสัยทั้งหมด) แทนที่จะแยกถ้อยคำรัสสองประเภทนี้ออกจากกัน พวกเราได้นำเสนอถ้อยคำรัสเหล่านี้ร่วมกัน โดยใช้ลำดับแต่ดั้งเดิมที่ถ้อยคำรัสเหล่านี้ได้รับการแสดงออก การนี้ทำให้เราสามารถมองเห็นขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าจากทั้งหมดทั้งมวลของถ้อยคำรัสของพระองค์ และเข้าใจว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอย่างไรในแต่ละระยะ

ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อความรู้ที่ผู้คนมีเกี่ยวกับขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าและพระปรีชาญาณของพระเจ้า

แปลบทแรกของ “พระวณะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 1”—

ซึ่งรวมเรียกว่า “เส้นทาง”—คือส่วนเล็กๆ

ของพระวณะที่พระคริสต์ตรัสขณะที่พระองค์ประทับยืนอยู่บนจุดที่เสมอกันกับมนุษย์

ถึงแม้ว่าพระวณะเหล่านี้จะไม่มีชีวิตชีวาอย่างชัดเจน

แต่พระวณะเหล่านี้ก็เปี่ยมไปด้วยความรักและความสนพระทัยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ ก่อนการตรัสนี้ พระเจ้าตรัสจากมุมมองของสวรรค์ชั้นที่สามมาก่อน ซึ่งทำให้เกิดระยะห่างที่ยิ่งใหญ่ระหว่างพระองค์และมนุษย์ และทำให้ผู้คนกลัวที่จะเข้าหาพระเจ้า แล้วนับประสาอะไรกับการขอให้พระองค์ทรงจัดเตรียมชีวิตของพวกเขา

ดังนั้น ใน “เส้นทาง” พระเจ้าจึงตรัสต่อมนุษย์ในฐานะผู้ที่เสมอกัน และชี้ให้เห็นถึงทิศทางของหนทางนั้น

ดังนั้นจึงฟื้นฟูสัมพันธภาพของมนุษย์กับพระเจ้าให้กลับไปยังสภาวะดั้งเดิมของมัน

ผู้คนไม่สงสัยอีกต่อไปว่าพระเจ้ายังคงกำลังทรงใช้วิธีการตรัสหรือไม่

และไม่ถูกหลอกหลอนจากความหวาดกลัวการทดลองของการเสียชีวิตอีกต่อไป

พระเจ้าเสด็จลงมายังแผ่นดินโลกมาจากสวรรค์ชั้นที่สาม

ผู้คนมาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์จากบึงไฟและกัมมะถัน พวกเขาปลดทิ้งอสุรกายของ “คนปรนนิบัติ” และเป็นเหมือนกับลูกวัวเกิดใหม่ พวกเขาขอรับการบัพติศมาของพระวณะของพระเจ้าอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระเจ้าสามารถตรัสกับพวกเขาอย่างใกล้ชิด

และทรงปฏิบัติพระราชกิจในการจัดหาชีวิตให้แก่พวกเขาได้มากขึ้น

จุดประสงค์ของการที่พระเจ้าทรงถ่อมใจพระองค์เองในฐานะบุคคลหนึ่งคือเพื่อให้พระองค์เข้าใจผู้คนได้มากขึ้น ซึ่งลดระยะห่างระหว่างพวกเขาและพระองค์ลง

ทำให้พระองค์ทรงสามารถได้รับการระลึกได้และความไว้วางใจของผู้คน

และสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดความมั่นใจอย่างแรงกล้าที่จะไล่ตามเสาะหาชีวิตและติดตามพระเจ้าในผู้คน

สามารถสรุปแปดบทของ “เส้นทาง” ได้ว่าเป็นกุญแจที่พระเจ้าทรงใช้เปิดประตูสู่หัวใจของผู้คน

และกุญแจเหล่านั้นรวมกันก่อให้เกิดยาเคลือบน้ำตาลที่พระองค์ประทานให้แก่มนุษย์

ผู้คนจะสามารถให้ความสนใจอย่างใกล้ชิดกับการสอนและการดำเนินของพระเจ้าได้ด้วยการที่พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นเท่านั้น

สามารถพูดได้ว่าหลังจากการนี้เท่านั้นพระเจ้าจึงทรงเริ่มต้นพระราชกิจการจัดหาชีวิตและการแสดงออกถึงความจริงในพระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้ในขณะที่พระองค์ตรัสต่อไปว่า “ผู้เชื่อควรที่จะยึดถือทัศนคติแบบใด” และ “ว่าด้วยขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระเจ้า”...วิธีการดังกล่าวไม่ได้แสดงถึงพระปรีชาญาณของพระองค์และเจตนารมณ์ที่จริงใจของพระองค์หรือ?

นี่คือจุดเริ่มต้นของการจัดเตรียมชีวิตของพระคริสตนั้นเอง ดังนั้น

ความจริงจึงตื่นเกินกว่าส่วนต่อจากนั้นเล็กน้อย หลักการที่อยู่เบื้องหลังสิ่งนี้นั้นง่ายมาก กล่าวคือ

พระเจ้าทรงพระราชกิจตามความต้องการที่จำเป็นของมวลมนุษย์

พระองค์ไม่ทรงปฏิบัติหรือตรัสอย่างหุนหันพลันแล่น

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เข้าใจความจำเป็นของมวลมนุษย์อย่างสุดใจ

และไม่มีบุคคลอื่นใดที่มีความรักและความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นเพื่อมนุษย์

ในถ้อยคำรัสทหนึ่งถึงสิบใน “งานและการเข้าสู่” พระวณะของพระเจ้าเข้าสู่ระยะใหม่ เพราะเหตุนี้

ถ้อยคำรัสทเหล่านี้จึงได้รับการวางไว้ที่จุดเริ่มต้น ต่อจากนั้น

“พระวณะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 2” ก็ได้เกิดขึ้น

ในช่วงระหว่างระยะนี้เอง พระเจ้าได้ทรงมีข้อพึงประสงค์ที่ละเอียดมากขึ้นกับผู้ติดตามของพระองค์

ข้อพึงประสงค์ที่รวมถึงความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตของผู้คน สิ่งที่พึงประสงค์จากขีดความสามารถของพวกเขา

เป็นต้น เพราะผู้คนเหล่านี้ตกลงใจแน่วแน่ที่จะติดตามพระเจ้าและไม่มีข้อสงสัยใดๆ

อีกต่อไปเกี่ยวกับพระอัครลักษณ์และเนื้อแท้ของพระเจ้า

พระเจ้าจึงทรงเริ่มต้นปฏิบัติต่อพวกเขาในฐานะสมาชิกของครอบครัวของพระองค์เองอย่างเป็นทางการด้วยเช่นกัน

โดยทรงสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความจริงภายในของพระราชกิจของพระเจ้านับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่ง

ะทั้งถึงวันนี้ ซึ่งเปิดเผยความจริงที่อยู่เบื้องหลังพระคัมภีร์

และทรงสอนพวกเขาเกี่ยวกับนัยสำคัญที่แท้จริงของการจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ถ้อยคำรัศของพระเจ้าในส่วนนี้ให้ผู้คนมีความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับแก่นแท้ของพระเจ้าและแก่นแท้ของพระราชกิจของพระองค์

และทำให้พวกเขาสามารถซึ่งคุณค่าว่าสิ่งที่พวกเขาได้รับจากความรอดของพระเจ้านั้นล้ำเลิศกว่าสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะและอัครทูตเคยได้รับตลอดหลายยุคในอดีต จากทุกๆ บรรทัดของพระวจนะของพระเจ้า

เจ้าสามารถล่วงรู้ทุกๆ เรื่องของพระปรีชาญาณของพระองค์

อีกทั้งความรักและความกังวลอย่างถ่องแท้ที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์

นอกเหนือจากการแสดงออกถึงพระวจนะเหล่านี้

พระเจ้าทรงเปิดเผย โนคิดที่หลงผิดและความคิดที่ไม่ถูกต้องก่อนหน้านี้ของมนุษย์

และสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนไม่เคยจินตนาการมาก่อนทีละอย่างๆ อีกทั้งเส้นทางที่ผู้คนต้องเดินในอนาคตอย่างเปิดเผยบางที นี่คือ “ความรัก” แคบๆ ที่มนุษย์มีความสามารถที่จะได้ประสบการณ์นั้นเอง! จะว่าไปแล้ว

พระเจ้าได้ทรงให้ทุกอย่างที่พวกเขาต้องการแก่ผู้คนแล้ว และได้ทรงให้สิ่งที่พวกเขาขอกับพวกเขาแล้ว

โดยไม่หน่วงเหนี่ยวหรือขอสิ่งใดเป็นการตอบแทน

บทพิเศษหลายบทในส่วนนี้กล่าวถึงพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ได้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ของมนุษย์มาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้คนยังปฏิบัติต่อพระคัมภีร์เหมือนกับพระเจ้าจนถึงขอบเขตที่พระคัมภีร์ได้มาแทนที่พระเจ้าในยุคสุดท้าย

ซึ่งทำให้พระเจ้าทรงรังเกียจ ดังนั้น เมื่อมีเวลา

พระเจ้าจึงทรงรู้ดีจำเป็นที่ต้องชี้แจงเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังและต้นกำเนิดของพระคัมภีร์

หากพระองค์ไม่ทรงกระทำเช่นนี้แล้ว พระคัมภีร์คงจะแทนที่พระเจ้าในหัวใจของผู้คนต่อไป

และผู้คนคงจะใช้พระวจนะในพระคัมภีร์เพื่อวัดและกล่าวโทษกิจการของพระเจ้า โดยการอธิบายถึงแก่นแท้การจัดโครงสร้าง และข้อตำหนิของพระคัมภีร์นั้น

พระเจ้าไม่ได้กำลังทรงปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระคัมภีร์แต่อย่างใด

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้กำลังทรงกล่าวโทษพระคัมภีร์

แต่พระองค์กำลังทรงให้การพรรณนาที่เหมาะสมเข้าที่ที่ฟื้นฟูภาพลักษณ์แต่ดั้งเดิมของพระคัมภีร์

กล่าวถึงความเข้าใจผิดที่ผู้คนมีต่อพระคัมภีร์ และให้พวกเขามีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคัมภีร์

เพื่อที่พวกเขาจะไม่มัวสการพระคัมภีร์อีกต่อไป และไม่หลงทางอีกต่อไป กล่าวคือ

เพื่อที่พวกเขาจะไม่เข้าใจผิดว่าความเชื่อในพระคัมภีร์แบบไม่ลืมหูลืมตาของพวกเขาเป็นความเชื่อในพระเจ้าและการนมัสการพระเจ้า

กลัวแม้กระทั่งการเผชิญหน้ากับภูมิหลังและความล้มเหลวที่แท้จริงของพระคัมภีร์อีกต่อไป
เมื่อผู้คนมีความเข้าใจที่ไม่มีสิ่งเจือปนเกี่ยวกับพระคัมภีร์
พวกเขาก็สามารถปิดความเข้าใจนั้นทิ้งไปโดยไม่มีความเสี่ยง
และยอมรับพระวาทะใหม่ของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ นี่คือเป้าหมายของพระเจ้าในหลายบทเหล่านี้
ความจริงที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะบอกผู้คนในที่นี้คือ
ไม่มีทฤษฎีหรือข้อเท็จจริงใดที่สามารถมาแทนที่พระราชกิจของพระเจ้าและพระวาทะของวันนี้ได้
และว่าไม่มีสิ่งใดสามารถมาขึ้นเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้
หากผู้คนไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีจากกับดักของพระคัมภีร์ได้
พวกเขาจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
หากพวกเขาปรารถนาที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
อันดับแรกพวกเขาต้องชำระหัวใจของพวกเขาให้สะอาดจากสิ่งใดก็ตามที่อาจแทนที่พระองค์
เมื่อนั้นพวกเขาจะเป็นที่นำพึงพอพระทัยสำหรับพระเจ้า ถึงแม้ว่าในที่นี้พระเจ้าทรงอธิบายเกี่ยวพระคัมภีร์เท่านั้น
อย่าลืมว่ามีสิ่งทีผิดพลาดอื่นๆ มากมายที่ผู้คนมักสการอย่างจริงแท้นอกเหนือจากพระคัมภีร์ด้วย
สิ่งเดียวที่พวกเขาไม่มัสการคือสิ่งที่มาจากพระเจ้าอย่างแท้จริง
พระเจ้าแค่ทรงใช้พระคัมภีร์เป็นตัวอย่างเพื่อทรงเตือนผู้คนว่าอย่าเดินผิดทาง
และอย่าทำจนสุดขีดอีกครั้งและตกเป็นเหยื่อของความมุงนงสับสนในขณะที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้าและยอมรับพระ
วาทะของพระองค์

พระวาทะที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้มนุษย์เปลี่ยนจากดินเงินเป็นลุ่มลึก
หัวข้อของถ้อยคำรัสของพระองค์ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง
ตั้งแต่พฤติกรรมภายนอกและการกระทำของผู้คนไปจนถึงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเข
จากจุดที่พระเจ้าทรงมุ่งหอกำพุดของพระองค์ที่ส่วนที่ลึกที่สุดของจิตวิญญาณของผู้คน กล่าวคือ
ธรรมชาติของพวกเขา ในช่วงระหว่างช่วงเวลาที่มีการแสดงออกถึง
“พระวาทะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 3”
ถ้อยคำรัสของพระเจ้านั้นถึงแก่นแท้และอัตลักษณ์ของมนุษย์และการเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหมายถึงอะไร—
ความจริงที่ลึกซึ้งที่สุดและคำถามที่สำคัญเหล่านี้เกี่ยวกับการเข้าสู่ชีวิตของผู้คน เน้นอนว่า
เมื่อคิดย้อนกลับไปทีความจริงที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้มนุษย์ใน
“พระวาทะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 1” เนื้อหาของ
“พระวาทะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 3”
เมื่อเปรียบเทียบแล้วลุ่มลึกอย่างเหลือเชื่อ พระวาทะในส่วนนี้กล่าวถึงเส้นทางในอนาคตของผู้คน

และกล่าวว่าพวกเขาสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างไร
และยังกล่าวถึงบั้นปลายในอนาคตของมวลมนุษย์ และพระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักร่วมกันอย่างไร
(สามารถพูดได้ว่า จนถึงตอนนี้
เหล่านี้คือพระวณะที่พระเจ้าได้ทรงแสดงออกกับผู้คนที่เกี่ยวกับธรรมชาติของพวกเขา พันธกิจของพวกเขา
และบั้นปลายของพวกเขาที่เข้าใจง่ายที่สุด)

พระเจ้าทรงมีความหวังว่าผู้คนที่อ่านพระวณะเหล่านี้คือบรรดาผู้ที่ได้แยกตัวเองออกจากมโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการของมนุษย์แล้ว ผู้ซึ่งมีความสามารถที่จะเข้าใจทุกๆ

พระวณะของพระเจ้าอย่างบริสุทธิ์ในส่วนลึกของหัวใจของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงหวังว่าบรรดาผู้คนที่ทั้งหมดที่อ่านพระวณะเหล่านี้สามารถยอมรับพระวณะของพระองค์ว่าเป็นความจริง หนทาง และชีวิต และว่าพวกเขาไม่ปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างเล่นๆ หรือป้อยพระองค์

หากผู้คนที่อ่านพระวณะเหล่านี้ด้วยท่าทีของการตรวจสอบหรือพินิจพิเคราะห์พระเจ้า
เช่นนั้นแล้วถ้อยคำรัสเหล่านี้จะกลายเป็นสิ่งซึ่งพวกเขาไม่สามารถจะเข้าใจได้

มีเพียงบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง ผู้ที่ตกลงใจแน่วแน่ที่จะติดตามพระเจ้า
และผู้ที่ไม่ปราศจากเล่ห์เหลี่ยมสงสัยต่อพระองค์เท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะยอมรับพระวณะเหล่านี้

“พระวณะของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 4”

คือถ้อยคำรัสของพระเจ้าอีกหมวดหมู่หนึ่งที่ต่อมาจาก “พระวณะของพระเจ้าถึงทั้งจักรวาล”

ส่วนนี้รวมถึงคำเตือนสติ การสอน และการเปิดเผยของพระเจ้าต่อผู้คนที่อยู่ในนิยายคริสเตียน เช่น

“ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดิน โลกขึ้นใหม่แล้ว”

“พวกที่เข้ากันไม่ได้กับพระคริสต์คือปรปักษ์ของพระเจ้าอย่างแน่นอน”

นอกจากนี้ยังรวมถึงข้อพึงประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงที่สุดที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ เช่น

“เตรียมความประพฤติที่ดีงามให้พอเพียงสำหรับบั้นปลายของเจ้า” “การตักเตือนสามประการ”

“การล่วงละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่สุรกร” ได้มีการกล่าวถึงหลายแง่มุม เช่น

การเปิดเผยและการพิพากษาสำหรับผู้คนทุกประเภท และพระวณะเกี่ยวกับวิธีการที่จะรู้จักพระเจ้า

สามารถกล่าวได้ว่าส่วนนี้คือแกนกลางของการพิพากษามวลมนุษย์ของพระองค์

ส่วนที่ลึ้มไม่ได้มากที่สุดของถ้อยคำรัสของพระเจ้าในส่วนนี้คือ

เมื่อพระเจ้ากำลังทรงจะปิดม่านการทรงพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงตีแผ่สิ่งที่อยู่ภายในใจกระดูกของกระดูกของผู้คน นั่นคือ การทรยศ จูม่งหมายของพระองค์คือ

เพื่อให้ผู้คนรู้ถึงข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้ในท้ายที่สุด

และพึงข้อเท็จจริงเหล่านี้ไว้ให้มั่นในส่วนที่ลึกที่สุดในหัวใจของพวกเขา กล่าวคือ

ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เป็นผู้ติดตามของพระเจ้ามานานเพียงใด—ธรรมชาติของเจ้ายังคงเป็นการทรยศพระเจ้า
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การทรยศพระเจ้าอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์

เพราะผู้คนไม่สามารถที่จะบรรลุการเติบโตเต็มที่โดยสิ้นเชิงในชีวิตของพวกเขา

และในอุปนิสัยของพวกเขาสามารถมีได้เพียงการเปลี่ยนแปลงโดยเปรียบเทียบเท่านั้น ถึงแม้ว่าสองบทนี้
“การทรยศ (1)” และ “การทรยศ (2)” จะตีแสกผู้คน

แต่สองบทนี้ก็เป็นการเตือนที่สัจซื่อและเมตตาที่สุดที่พระเจ้าทรงมีให้กับผู้คน อย่างน้อยที่สุด

เมื่อผู้คนอึ้งอัมโมกข์และหึงหึงงนงตน หลังจากที่ได้อ่านสองบทนี้แล้ว

ความชั่วร้ายของพวกเขาเองจะอยู่ภายใต้การควบคุม และพวกเขาจะสงบลง โดยผ่านทางสองบทนี้

พระเจ้าทรงเตือนความจำผู้คนทั้งหมดว่าไม่สำคัญว่าชีวิตของเจ้าจะเติบโตเต็มที่เพียงใด

ประสบการณ์ของเจ้าจะลึกซึ้งเพียงใด ความมั่นใจของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่ว่าเจ้าเกิดที่ใดและกำลังจะไปทีใด

ธรรมชาติในการทรยศพระเจ้าของเจ้าหมั่นหม่อมที่จะเผยตัวมันออกมาได้ในทุกที่และทุกเวลา

สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะบอกทุกๆ บุคคลคือสิ่งนี้: การทรยศพระเจ้าเป็นธรรมชาติโดยกำเนิดของทุกๆ
บุคคล

แน่นอนว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าในการแสดงออกถึงสองบทนี้ไม่ใช่เพื่อหาข้ออ้างเพื่อกำจัดหรือกล่าวโทษมวล
มนุษย์ แต่เพื่อให้ผู้คนไหวตัวรับรู้มากขึ้นถึงธรรมชาติของมนุษย์

เพื่อให้พวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทุกเวลาเพื่อรับการทรงนำทางของพระ
องค์ ซึ่งจะหยุดพวกเขาไม่ให้สูญเสียการสถิตของพระเจ้าและยังทำลายบนวิถีที่ไม่มีทางหวนกลับ

สองบทนี้คือออกเตือนสำหรับบรรดาผู้คนทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้า

หวังว่าผู้คนจะเข้าใจเจตนารมณ์ที่จริงจังจริงใจของพระเจ้า จะว่าไปแล้ว

พระวณะเหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่อาจโต้แย้งได้—ดังนั้นแล้ว

มนุษย์มีความต้องการที่จำเป็นใดที่จะต่อรองว่าพระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระวณะเหล่านี้เมื่อใดและอย่างไร?

หากพระเจ้าทรงเก็บพระวณะเหล่านี้ทั้งหมดไว้กับพระองค์เองและรอจนกระทั่งถึงเวลาที่ผู้คนเชื่อว่าเป็นเวลาที่
เหมาะสมที่พระองค์จะดำรัสพระวณะเหล่านี้ เมื่อนั้นจะไม่สายเกินไปหรือ?

เวลาที่เหมาะสมที่สุดจะเป็นเวลาใด?

พระเจ้าทรงใช้หลายวิธีการและหลายมุมมองในสี่ส่วนเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น

บางครั้งพระองค์ทรงใช้การเหน็บแนม และบางครั้งพระองค์ทรงใช้วิธีการการจัดเตรียมและการสอนโดยตรง

บางครั้งพระองค์ทรงใช้ตัวอย่าง และบางครั้งพระองค์ทรงใช้การว่ากล่าวอย่างกระด้าง โดยรวมแล้ว

มีวิธีการที่แตกต่างทุกประเภท ซึ่งมีเป้าหมายคือเพื่อจัดหาตามสภาวะและความชื่นชอบที่หลากหลายของผู้คน

มุมมองที่พระองค์ทรงใช้ในการตรัสเปลี่ยนแปลงไปตามวิธีการที่แตกต่างและเนื้อหาของถ้อยคำรัสของพระองค์

ตัวอย่างเช่น พระองค์ทรงใช้คำว่า “เรา” นั่นคือ พระองค์ตรัสต่อผู้คนที่มาจากมุมมองของพระเจ้าพระองค์เอง
บางครั้งพระองค์ตรัสจากบุคคลที่สาม โดยตรัสว่า “พระเจ้า” ทรงเป็นเช่นนั้นหรือเช่นนี้
และมีบางครั้งที่พระองค์ตรัสจากมุมมองของมนุษย์ ไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสจากมุมมองใด
แก่นแท้ของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสอย่างไร
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงแสดงออกก็คือแก่นแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง—ทั้งหมดคือความจริง
และคือสิ่งที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมี

พระวาระของพระคริสต์ในขณะทีพระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 1
(มิถุนายน ค.ศ. 1992 ถึง ตุลาคม ค.ศ. 1992)

เส้นทาง... (1)

ในชีวิตของพวกเขา ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาจะเผชิญกับความผิดพลาดล้มเหลวประเภทใด และพวกเขาจะอยู่ภายใต้กระบวนการถูกลงประเภทใด สำหรับบางคน มันอยู่ในงานของพวกเขา สำหรับบางคน มันอยู่ในความสำเร็จที่คิดว่าน่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขา สำหรับบางคน มันอยู่ในครอบครัวที่พวกเขาถือกำเนิดมา และสำหรับบางคน มันอยู่ในการสมรสของพวกเขา แต่ความแตกต่างระหว่างพวกเขากับพวกเราก็คือ

วันนี้พวกเราผู้คนกลุ่มนี้กำลังทุกข์ทนอยู่ท่ามกลางพระวาระของพระเจ้า นั่นคือ ในฐานะผู้คนที่รับใช้พระเจ้า พวกเราได้ทุกข์ทนกับความผิดพลาดล้มเหลวบนเส้นทางของความเชื่อในพระองค์ ซึ่งเป็นเส้นทางที่ผู้เชื่อทุกคนใช้เดิน และเป็นถนนที่อยู่ใต้เท้าของพวกเรา

เริ่มจากจุดนี้เป็นต้นไปนี่เองที่พวกเราเริ่มต้นครรลองแห่งการเชื่อในพระเจ้าอย่างเป็นทางการ เปิดม่านชีวิตมนุษย์อย่างเป็นทางการ และเริ่มวางเท้าลงบนเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิต กล่าวอีกนัยหนึ่ง นี่คือตอนที่พวกเราเริ่มก้าวลงบนเส้นทางที่ถูกต้องของพระเจ้าซึ่งทรงดำรงชีวิตอยู่เคียงข้างมนุษย์อันเป็นเส้นทางที่ผู้คนปกติใช้กัน ในฐานะใครบางคนซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและรับใช้พระองค์—

ใครบางคนซึ่งสวมเสื้อคลุมของปุโรหิตในพระวิหาร และครอบครองความทรงเกียรติ สิทธิอำนาจ และพระบารมีของพระเจ้า—เราแถลงคำประกาศต่อไปนี้ต่อผู้คนทั้งหมด อย่างเฉพาะเจาะจง:

โณมพระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระเจ้าคือพระสิริของเรา

แผนการบริหารจัดการของพระองค์คือแก่นกลางของเรา

เราไม่ได้พยายามที่จะได้รับเป็นร้อยละในพิภพที่กำลังจะมา ทว่าเพียงทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในพิภพนี้ เพื่อที่พระองค์อาจทรงได้ชื่นชมกับเศษเสี้ยวเล็กๆ

แห่งพระสิริของพระองค์บนแผ่นดินโลกอันเนื่องมาจากความพยายามอันน้อยนิดที่เราพอจะทำได้ในเนื้อหนัง

นี่คือความพึงปรารถนาเดียวของเรา ในความเห็นของเรา

นี่เป็นเสบียงอาหารฝ่ายจิตวิญญาณเพียงอย่างเดียวของเรา เราเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ควรเป็น “คำพูดสุดท้าย” ของใครบางคนที่มีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังและเป็นผู้ซึ่งเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก

นี่คือเส้นทางภายใต้เท้าของเราในวันนี้ เราเชื่อว่าทศสนีของเราเป็นคำพูดสุดท้ายของเราในเนื้อหนัง และเราหวังว่าผู้คนจะไม่มีมโนคติที่หลงผิดหรือความคิดอื่นๆ เกี่ยวกับเรา

แม้ว่าเราได้มอบทั้งหมดของเราให้กับน้ำพระทัยของพระเจ้าในสวรรค์ไปแล้ว

แต่เราก็อังไม่สามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าได้ เราเสียใจจนมิอาจประมาณได้

เหตุใดหนอนี้จึงเป็นแก่นแท้ของเนื้อหนัง? ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นเหมือนผลลัพธ์ของสิ่งต่างๆ

ที่เราได้ทำไปในอดีต และพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินการในตัวเรา

ตรงที่เราได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับแก่นแท้ของมวลมนุษย์เท่านั้นเอง

เพียงหลังจากนั้นเองที่เราได้กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานที่สุดสำหรับตัวเราเอง:

เพียงเพื่อพยายามทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เพื่อมอบทั้งหมดของเราให้กับสิ่งนั้น

และเพื่อไม่ให้มีอะไรคอยถ่วงมโนธรรมของเรา

เราไม่สนใจสิ่งที่ผู้อื่นซึ่งรับใช้พระเจ้าพึงต้องมีสำหรับตัวพวกเขาเอง กล่าวโดยย่อคือ

เราได้ตกลงใจแน่วแน่ที่จะทำน้ำพระทัยของพระองค์ให้ลุล่วง

นี่คือคำสารภาพของเราในฐานะหนึ่งในสิ่งทรงสร้างของพระองค์ผู้ซึ่งรับใช้เฉพาะพระพักตร์พระองค์—

ผู้ซึ่งได้รับการช่วยให้รอดและเป็นที่ยรักโดยพระเจ้า และผู้ที่ได้ทนทุกข์จากการโบยตีของพระองค์

นี่คือคำสารภาพของใครบางคนที่ได้รับการเฝ้าดูแล ปกป้อง รัก และใช้สอยอย่างมากมายโดยพระเจ้า จากนั้นไป

เราจะดำเนินต่อไปตามเส้นทางนี้จนกว่าเราจะได้ทำกิจสำคัญที่พระเจ้าวางพระทัยมอบหมายให้เราจนเสร็จสิ้น

แต่ในความเห็นของเรา ปลายทางของถนนใกล้เข้ามาเต็มที

เนื่องเพราะพระราชกิจของพระองค์นั้นได้เสร็จสมบูรณ์แล้ว

และจวบจนวันนี้ผู้คนได้ทำทั้งหมดที่พวกเขาสามารถทำได้ไปแล้ว

การที่จินแผ่นดินใหญ่เข้าสู่กระแสแห่งการฟื้นฟูตัวนี้ได้ค่อยๆ

เพิ่มจำนวนคริสตจักรท้องถิ่นที่มุ่งความสนใจไปยังพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจอย่างไม่หยุดหย่อนในคริสตจักรท้องถิ่นเหล่านี้

เพราะคริสตจักรที่เกิดขึ้นในเวลานี้ได้กลายเป็นแก่นกลางของพระเจ้าซึ่งอยู่ในตระกูลของจักรพรรดิที่ลุ่มจม

ไม่ต้องพูดเลยว่า พระเจ้าทรงปราบปลื้มเปรมปรีดิ์ที่ทรงได้สร้างคริสตจักรท้องถิ่นในตระกูลเช่นนี้—

เป็นความสุขของพระองค์ซึ่งยากจะอธิบาย

ภายหลังจากการสร้างคริสตจักรท้องถิ่นในจินแผ่นดินใหญ่และการเผยแผ่ข่าวดีนี้ให้แก่พี่น้องชายหญิงในคริส

ตจักรท้องถิ่นอื่นๆ ทั่วโลกแล้ว พระเจ้าทรงตื่นเต้นมาก—

นี่เป็นขั้นตอนแรกของพระราชกิจที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยจะทำในจินแผ่นดินใหญ่

อาจกล่าวได้ว่านี่เป็นการกระทำแรก

และเป็นพระปรีชาญาณของพระองค์ในการเริ่มต้นขั้นตอนแรกของพระราชกิจของพระองค์ในป้อมปราการของ

ปีศาจดังเช่นป้อมนี้—ป้อมปราการที่มนุษย์หรือสิ่งใดไม่สามารถโจมตีได้—

นี่มิใช่เพราะฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าหรือ? เป็นที่ชัดเจนว่าสำหรับการฟื้นฟูของงานนี้

พี่น้องชายหญิงนับไม่ถ้วนได้พลีชีพไป และกำลังจะตายภายใต้มีดแล่เนื้อของมาร

มันทำให้เราเจ็บปวดและเกิดโทสะจนยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดในตอนนี้อย่างไร? แต่ส่วนใหญ่แล้ว

วันแห่งความทุกข์ก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ที่เราสามารถทำงานให้กับพระเจ้าได้ในวันนี้

และเราได้สามารถทำให้มันมาถึงที่ที่เราอยู่ได้ในวันนี้

ทั้งหมดทั้งสิ้นต้องขอบคุณฤทธาณภาพอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า

เรารู้สึกเลื่อมใสอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรมาเพื่อการพลีชีพ

พวกเขาสามารถทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและพลีอุทิศตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า ว่าไปตามความสัตย์

หากไม่ใช่ด้วยพระคุณและความปราณีของพระเจ้าแล้วไซ้ เราคงทรุดลงไปกองในโคลนตมมานานแล้ว

ต้องขอบคุณพระเจ้า! เราปรารถนาจะมอบพระสิริทั้งหมดแด่พระเจ้า เพื่อที่พระองค์จะทรงสามารถพักผ่อนได้

บางคนถามเราว่า “เนื่องมาจากตำแหน่งของพระองค์ พระองค์จึงไม่ควรสิ้นพระชนม์

เหตุใดพระองค์จึงมีความสุขเมื่อพระเจ้าตรัสถึงความตาย?” แทนการตอบตรงๆ เราเคี่ยมเล็กน้อยแล้วพูดว่า

“นี่คือเส้นทางที่เราต้องไล่ตามเสาะหา เส้นทางที่เราจะต้องติดตามโดยแน่แท้” ผู้คนรู้สึกงุนงงกับคำตอบของเรา

พวกเขาได้แต่มองดูเราด้วยความประหลาดใจ และสงสัยในตัวเราเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม

เราเชื่อว่าเนื่องจากนี่เป็นเส้นทางที่เราได้เลือกแล้วและมันยังเป็นความมุ่งมั่นที่เราได้กำหนดไว้ต่อพระพักตร์พระ

เจ้า เช่นนั้นแล้วไม่ว่าจะลำบากยากเย็นเพียงใด เราก็ต้องเพียรพยายามต่อไปข้างหน้า เราคิดว่า

นี่เป็นสัญญาณที่ควรได้รับการคำนึงโดยบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้า—และพวกเขาจะต้องไม่กลับคำพูดของพวกเขา

แม้แต่คำเดียว นี่ก็เป็นกฎเกณฑ์ข้อหนึ่ง

กฎระเบียบหนึ่งซึ่งถูกวางไว้เมื่อนานมาแล้วในยุคธรรมบัญญัติที่ใครบางคนซึ่งเชื่อในพระเจ้าควรเข้าใจ

ในประสบการณ์ของเรา แม้ว่าความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของเราจะไม่ดีมาก และสิ่งที่เราได้รับประสบการณ์มาจริงๆ

นั้นก็น้อยนิด ไม่คุ้มค่าแม้แต่จะเอ่ยถึง—เช่นนั้นเราจึงไม่มีวิจารณ์ญาณอันชาญฉลาดที่จะพูดถึง—

พระวณะของพระเจ้าต้องได้รับการคำนึง และไม่สามารถเยาะเย้ยท้าทายได้ พูดยังสัจจริงที่สุดก็คือ

ประสบการณ์ของเราเองที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงนั้นช่างน้อยนิด

แต่เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานต่อเราและผู้คนที่มีความเชื่อในสถานะบุคคลนั้นที่เราเป็นอย่างไม่ลืมหูลืมตาเสมอ

เราจะทำอะไรได้เล่า? แต่เรายังหวังว่าผู้คนจะปรับมุมมองของพวกเขาเกี่ยวกับความรักพระเจ้าให้ถูกต้อง

สถานะบุคคลที่เราเป็นนั้น ไม่นับเป็นสิ่งใดเลย

เพราะเราเองก็ไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าเช่นกัน

และเส้นทางที่เราเดินก็ไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้า บุคคลหนึ่งอาจดั่งถาม

แต่ก็ไม่ควรเป็นวัตถุแห่งการนมัสการ—

พวกเขาสามารถทำหน้าที่ได้เพียงในฐานะผู้เป็นแบบอย่างให้ติดตามเท่านั้น เราไม่สนใจว่าผู้อื่นทำอะไร

แต่เราประกาศให้ผู้คนที่เห็นว่าเราก็มอบพระสิริแด่พระเจ้าเช่นกัน เราไม่ให้พระสิริแห่งพระวิญญาณแก่เนื้อหนัง

เราหวังว่าทุกคนสามารถเข้าใจความรู้สึกของเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ นี่ทำให้เราเปิดความรับผิดชอบของเราไม่

แต่เรื่องทั้งหมดมันเป็นแบบนี้จริงๆ นี่ควรได้รับการอธิบายให้โปร่งใสชัดเจน เพื่อที่มันจะไม่ถูกพูดถึงอีก

วันนี้ เราได้รับความรู้แจ้งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกคือพระราชกิจแห่งความรอด ไม่มีสิ่งอื่นใดแปดเปื้อนปะปน
บางคนอาจคิดเป็นอย่างอื่น

แต่เรารู้สึกได้เสมอว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจเพียงหนึ่งช่วงระยะเท่านั้น—

นั่นคือพระราชกิจแห่งความรอด—และไม่มีพระราชกิจอื่นเลย นี่ควรได้รับการอธิบายให้ชัดเจน

มีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจินแผ่นดินใหญ่กลายเป็นที่ชัดเจนขึ้นมา

แล้วเหตุใดพระเจ้าจึงอาจจะทรงต้องการเปิดเส้นทางทั้งหมดและทำงานในสถานที่เช่นนี้

ที่เหล่าปีศาจพ่นพ้ออาละวาดอยู่ทั่วไปหมดเล่า? นี่แสดงว่าเหนือสิ่งอื่นใด

พระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจแห่งความรอด กล่าวอย่างเจาะจงมากขึ้นก็คือ

ส่วนใหญ่จะเป็นพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย พระนามของพระเยซูได้ถูกเรียกขานตั้งแต่เริ่มต้น (บางที
บางคนยังไม่เคยได้รับประสบการณ์นี้

แต่เราพูดเลยว่านี่ได้เป็นขั้นตอนหนึ่งของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์)

นี่เพื่อที่จะแยกจากพระเยซูแห่งยุคของพระคุณ ดังนั้นผู้คนส่วนหนึ่งจึงได้รับการคัดสรรไว้แล้วล่วงหน้า

และจากนั้นต่อมาการคัดสรรได้ถูกจำกัดให้แคบลง หลังจากนั้น

ชื่อของวิทนีสลีย์ได้ถูกเรียกขานในจินแผ่นดินใหญ่

ซึ่งเป็นส่วนที่สองของพระราชกิจแห่งการฟื้นตัวในจินแผ่นดินใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นี่เป็นขั้นตอนแรกของพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เริ่มทำการคัดสรรผู้คน

ซึ่งก่อนอื่นก็คือรวบรวมผู้คนขึ้นและรอให้ผู้เลี้ยงมาดูแลพวกเขา ชื่อ “วิทนีสลีย์”

ถูกใช้เพื่อปฏิบัติงานปรนนิบัตินั้น พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ด้วยการเป็นพยานถึงชื่อ

“ผู้ทรงฤทธานุภาพ” ด้วยพระองค์เอง และก่อนหน้านั้น มันได้อยู่ในขั้นตอนของการตระเตรียม

ดังนั้นจึงไม่สำคัญว่าสิ่งนั้นถูกหรือผิด และนี่ไม่ใช่ประเด็นหลักภายในแผนการของพระเจ้า

หลังจากการเป็นพยานถึงชื่อ “ผู้ทรงฤทธานุภาพ”

พระเจ้าทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระองค์เองอย่างเป็นทางการ

และหลังจากนั้นกิจการของพระองค์ในฐานะพระเจ้าในเนื้อหนังก็ได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ โดยผ่านทางชื่อ

“องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ” พระองค์ได้ทรงเข้าควบคุมทุกคนที่เป็นกบฏและไม่เชื่อฟัง

พวกเขาก็เริ่มยอมรับสภาพเสมือนของมนุษย์

เช่นเดียวกับที่ผู้คนเริ่มดูเหมือนผู้ใหญ่เมื่อพวกเขามีอายุยี่สิบสามหรือยี่สิบสี่ปี นั่นก็คือ

ผู้คนเพิ่งได้เริ่มมีชีวิตของมนุษย์ปกติ โดยผ่านทางทดสอบของพวกคนปรนนิบัติ

พระราชกิจของพระเจ้าจึงเปลี่ยนผ่านไปสู่ระยะของการปฏิบัติพระราชกิจในเชิงเทวสภาพโดยธรรมชาติ

อาจกล่าวได้ว่า

เฉพาะขั้นตอนการทำงานนี้เท่านั้นที่ก่อร่างขึ้นเป็นแกนกลางของพระราชกิจของพระองค์มากมายและเป็นขั้นตอนหลักในพระราชกิจของพระองค์ ผู้คนรู้จักตัวเองและเกลียดชังตัวเอง

พวกเขามาถึงจุดที่พวกเขาสามารถสาปแช่งตัวเอง พวกเขามีความสุขที่จะล้มเลิกชีวิตของตัวเอง

และพวกเขามีสำนึกกลางๆ ถึงความดีงามของพระเจ้า

ซึ่งเป็นรากฐานที่พวกเขาจะมารู้ถึงความหมายที่แท้จริงของการดำรงอยู่ของมนุษย์—

ด้วยประการฉะนี้จึงเป็นการสัมฤทธิ์น้ำพระทัยของพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าในจีนแผ่นดินใหญ่กำลังใกล้เข้ามา

พระเจ้าได้ทรงดำเนินการเตรียมของพระองค์ในแผ่นดินแห่งความโสมมนี้มาเป็นเวลาหลายปี

ทว่าไม่เคยมีผู้คนที่สัมฤทธิ์จุดที่พวกเขาได้มาถึงในตอนี้

ซึ่งหมายความว่าเพียงวันนี้เท่านั้นที่พระเจ้าเริ่มพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการที่จะลักษณะ

ไม่จำเป็นต้องให้ความชัดเจนหรือตกแต่งรายละเอียดอันใดให้กับเรื่องนี้มากไปกว่านี้

มันถูกต้องทั้งหมดที่จะพูดว่างานนี้เสร็จสิ้นโดยผ่านเทวสภาพของพระเจ้าโดยตรง

แต่มันถูกดำเนินการโดยผ่านทางมนุษย์ ไม่มีใครสามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้

แน่นอนว่ามันเป็นเพราะฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกที่พระราชกิจของพระองค์ได้สามารถ

บรรลุขอบข่ายที่มันมีอยู่ในปัจจุบันในผู้คนของแผ่นดินแห่งความเสเพลนี้

ผลของงานนี้สามารถถูกนำไปใช้โน้มน้าวผู้คนได้ไม่ว่าในที่ใด

ไม่มีใครที่จะกล้าตัดสินเรื่องนี้อย่างดูเบาและปฏิเสธมันเลย

เส้นทาง... (2)

พี่น้องชายหญิงของพวกเราอาจมีแนวความคิดอยู่บ้างในเรื่องลำดับ ขั้นตอน
และวิธีการทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้าในจีนแผ่นดินใหญ่
แต่เรายังคงคิดว่าเป็นการคุ้มค่าที่จะมองย้อนกลับไปดูสิ่งเหล่านี้ หรือให้ข้อสรุปคร่าวๆ แก่พวกเจ้า
เราแค่จะใช้โอกาสเหมาะนี้กล่าวสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเรา
และเราจะไม่พูดถึงเรื่องทั้งหลายที่นอกเหนือไปจากพระราชกิจนี้
เราหวังให้พี่น้องชายหญิงสามารถเข้าใจอารมณ์ของเราได้
และเราร้องขออย่างถ่อมใจเช่นกันให้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่อำนาจของเราเข้าใจและยกโทษให้กับบุคลิกภาพอัน
น้อยนิดของเรา และประสบการณ์ชีวิตของเราที่ไม่มากพอ
และการที่เราไร้ความสามารถในอันที่จะเชิดสรีระของเราให้สูงไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า กระนั้นก็ตาม
สำนึกรับรู้ของเราก็คือ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเหตุผลที่ว่าไปตามข้อเท็จจริง กล่าวโดยย่อก็คือ ไม่ว่าอะไรก็ตาม
ไม่มีบุคคลใด เหตุการณ์ใด หรือสิ่งใดที่สามารถหยุดพวกเราจากการสามัคคีธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
และเราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของพวกเราจะสามารถเข้าร่วมกับเราในการทำงานให้หนักขึ้นเฉพาะพระพักตร์
พระเจ้า เราประสงค์ที่จะมอบถวายคำอธิษฐานต่อไปนี้ที่ว่า “โอ้พระเจ้า! ขอทรงมีพระกรุณาต่อพวกเรา
เพื่อที่ข้าพระองค์และพี่น้องชายหญิงของข้าพระองค์อาจเดินร่นต่อสู่ไปด้วยกันภายใต้อำนาจครอบครองแห่งอุดม
คติเดียวกันของพวกเรา สัตย์ซื่อต่อพระองค์จวบจนวันตาย และจะไม่มีวันเสียใจเลย!”
คำพูดเหล่านี้คือปณิธานของเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า แต่ก็อาจกล่าวได้ด้วยว่า
คำพูดเหล่านี้คือคำขวัญของตัวเอง ในฐานะที่เป็นบุคคลที่มีเนื้อหนังผู้ซึ่งพระเจ้าทรงใช้
เราได้แบ่งปันคำพูดเหล่านี้ในสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงผู้อยู่ข้างกายเราหลายต่อหลายครั้ง
และเราได้มอบคำพูดเหล่านี้เป็นข่าวสารแก่คนเหล่านั้นที่อยู่เคียงข้างเรา เราไม่รู้ว่าผู้คนคิดอะไรกับคำพูดเหล่านี้
แต่ไม่ว่าอะไรก็ตาม เราเชื่อว่าคำพูดเหล่านี้ไม่เพียงแต่มีแง่มุมของความพยายามที่มาจากมุมมองส่วนตัว
ทว่าที่มากกว่านั้นก็คือ คำพูดเหล่านั้นยังบรรจุแง่มุมของทฤษฎีที่ว่าไปตามข้อเท็จจริงอีกด้วย เพราะการนี้เอง
จึงเป็นไปได้ที่บางคนมีความคิดเห็นเฉพาะบางอย่าง
และอาจเป็นการดีสำหรับเจ้าที่จะนำเอาคำพูดเหล่านี้ไปเป็นคำขวัญของเจ้าและมองเห็นว่าแรงขับเคลื่อนของเจ้าใ
นการที่จะรักพระเจ้านั้นกลับกลายเป็นยิ่งใหญ่เพียงใด
ผู้คนบางคนจะพัฒนามโนคติอันหลงผิดบางอย่างขึ้นมาเมื่อพวกเขาอ่านคำพูดเหล่านี้ และคิดว่า
“สิ่งที่กล่าวกันเป็นปกติทุกวันจะสามารถมอบแรงขับเคลื่อนที่ยิ่งใหญ่ให้ผู้คนรักพระเจ้าไปจนวันตายได้อย่างไร
กัน? และมันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันเลยกับหัวข้อที่เรากำลังเสวนากันเรื่อง ‘เส้นทาง’”
เราขอรับว่าคำพูดเหล่านี้อาจไม่จับใจเป็นพิเศษ

แต่เราคิดอยู่เสมอตลอดมาว่ามันสามารถนำผู้คนให้อยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องได้
และเปิดโอกาสให้พวกเขาก้าวผ่านการทดสอบทุกประเภทตามเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าได้โดยไม่ถดถอย
หรือหันหลังกลับ นี่คือเหตุผลที่เราปฏิบัติต่อคำพูดเหล่านี้ตั้งเป็นคำขวัญของเราเสมอ
เราหวังว่าผู้คนจะคิดทบทวนถึงคำพูดเหล่านี้อย่างรอบคอบเช่นกัน อย่างไรก็ตาม
เจตนาของเรามิใช่เพื่อบังคับให้ทุกคนยอมรับพระสนะของตัวเอง—นี่เป็นเพียงข้อเสนอแนะ
ไม่สำคัญว่าผู้อื่นจะคิดถึงเราอย่างไร
เราก็คิดว่าพระเจ้าเข้าพระทัยพลังขับเคลื่อนภายในที่อยู่ในพวกเราแต่ละคนทุกคน
พระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจในพวกเราแต่ละคนทุกคนอยู่เนื่องนิรันดร์
และพระราชกิจของพระองค์ไม่รู้จักความเหน็ดเหนื่อย
เพราะพวกเราทุกคนล้วนถือกำเนิดในประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
พระองค์จึงทรงพระราชกิจด้วยหนทางนี้ในพวกเรา
บรรดาผู้ที่ถือกำเนิดในประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดงนั้นวาสนาดีที่ได้รับพระราชกิจนี้แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในฐานะที่เป็นหนึ่งในพวกเรา เรามีสำนึกอันยิ่งใหญ่ถึงความเป็นที่รัก ความควรค่าต่อการนับถือ
และความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า นี่คือการที่พระเจ้าทรงดูแลพวกเรา การที่จักรวรรดิของชนชั้นต่ำที่ล้ำหลัง
เป็นจารีตนิยม เป็นลัทธิศักดินา มีความเชื่อเหนือธรรมชาติ
และต่ำช้าเยี่ยงนี้สามารถได้รับพระราชกิจจากพระเจ้านั้น แสดงให้เห็นว่า
พวกเราผู้คนกลุ่มนี้ในยุคสุดท้ายได้รับการทรงอวยพรมากมายเพียงใด
เราเชื่อว่าพี่น้องชายหญิงทุกคนผู้ที่ดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขากำลังได้รับการเปิดให้เห็นพระราชกิจนี้จะรำไห้
หลังน้ำตาด้วยความชื่นบานยินดีอันเป็นผลลัพท์จากการนั้น และเมื่อถึงเวลานั้น
เจ้าจะไม่แสดงตัวเจ้าเองเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าโดยการเดินรำด้วยความชื่นบานยินดีหรือหรือ?
เจ้าจะไม่มอบถวายบทเพลงในหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้าหรือหรือ? ณ
เวลานั้นเจ้าจะไม่แสดงให้เห็นความแน่วแน่ของเจ้าต่อพระเจ้าและสร้างแผนการอีกอย่างขึ้นมาเฉพาะพระพักตร์
พระองค์หรือหรือ? เราคิดว่าทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ผู้คนปกติซึ่งเชื่อในพระเจ้าควรทำ ในฐานะมนุษย์
เราเชื่อว่าพวกเราทุกคนควรมีการแสดงออกบางอย่างเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
นี่คือสิ่งที่บุคคลซึ่งมีความรู้สึกควรทำ เมื่อคนที่ขีดความสามารถของทุกคนท่ามกลางพวกเรา
และคนที่ซึ่งพวกเราถือกำเนิดมา
ก็แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสู้ทนการดูถูกเหยียดหยามมากมายเพียงใดเพื่อเสด็จมาอยู่ท่ามกลางพวกเรา
พวกเราอาจมีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าภายในตัวพวกเรา แต่สิ่งที่พวกเราารู้จริงๆ—
ว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก ทรงสูงส่งยิ่งนัก และทรงพระเกียรติยิ่งนัก—

นั่นก็เพียงพอที่จะเน้นให้เห็นเด่นชัดว่าความทุกข์ของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์นั้นใหญ่หลวงเพียงใด
ทว่าคำพูดเหล่านี้ของเราก็คงคลุมเครือ

และผู้คนสามารถเพียงแต่ปฏิบัติต่อคำพูดเหล่านี้เสมือนเป็นตัวอักษรและคำสอนเท่านั้น

เพราะผู้คนที่อยู่ในท่ามกลางพวกเรานั้นด้านชาและปัญญาทึบเกินไป ด้วยเหตุนี้เอง

เราจึงมีตัวเลือกเดียวคือใช้ความพยายามมากขึ้นเพื่ออธิบายประเด็นปัญหานี้แก่บรรดาพี่น้องชายหญิงเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งจะยอมรับมัน เพื่อให้พระวิญญาณของพระเจ้าสามารถลบล้างจิตวิญญาณของพวกเราได้

ขอพระเจ้าทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเรา เพื่อที่พวกเราอาจมองเห็นราคาที่พระเจ้าได้ทรงจ่ายไป

ความพยายามที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และพลังงานที่พระองค์ได้ทรงใช้ไปเพื่อพวกเรา

ในฐานะหนึ่งในคนเหล่านั้นในจินแผ่นดินใหญ่ผู้ซึ่งได้ยอมรับพระวิญญาณของพระเจ้าแล้ว

เรามีสำนึกรับรู้ที่ลึกซึ้งว่าขีดความสามารถของเรายังขาดพร่องเพียงใด

(เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะไม่รู้สึกในทางลบเพราะเรื่องนี้—นี่คือความเป็นจริงของสถานการณ์)

ในชีวิตที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเรา

เราได้มองเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าสิ่งที่พวกเรามีและเป็นนั้นล้าหลังเป็นอย่างมากทั้งสิ้น

ในด้านที่เกี่ยวกับแง่มุมสำคัญนั้น

เป็นเรื่องของวิธีที่พวกเราประพฤติดัวของพวกเราเองในชีวิตของพวกเราและในสัมพันธภาพของพวกเรากับพระเจ้า

และในด้านที่เกี่ยวกับแง่มุมที่สำคัญรองลงไปนั้น ก็คือทุกๆ แนวคิดและความคิดของพวกเรา

เหล่านี้ทั้งหมดคือสรรพสิ่งซึ่งดำรงอยู่ตามความเป็นจริง และยากที่จะปกปิดไว้ได้ด้วยคำพูดหรือความจอมปลอมด้วยเหตุนี้เอง เมื่อเรากล่าวสิ่งนี้ ผู้คนส่วนใหญ่หงศึระของพวกเราและยอมรับมัน และเชื่อมั่นไปกับมัน

นอกเสียจากว่าพวกเราขาดเหตุผลที่เป็นปกติ กล่าวคือ

ผู้คนเช่นนั้นที่ไม่สามารถยอมรับพระศนะเหล่านี้ของเราได้ บางทีเราอาจจะไม่สุภาพเกินไป

กับการที่อ้างอิงถึงผู้คนเหล่านี้อย่างโจ่งแจ้งว่าเป็นสัตว์เดียรัจฉานที่แท้จริง

นั่นเป็นเพราะในประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดงนั้น พวกเขาคือพวกที่ต่ำที่สุดในความต่ำ เหมือนสุกรหรือสุนัข

ไม่มีใครที่ขาดพร่องขีดความสามารถไปมากกว่านี้แล้ว พวกเขาไม่ควรค่าที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

บางทีอาจเป็นไปได้ว่าคำพูดของเรา “เหิมเกริม” เกินไป

ในการเป็นตัวแทนพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ซึ่งกำลังทรงพระราชกิจในตัวเรานั้น

เราสาปแช่งสิ่งทรงสร้างที่โสมมเหมือนสัตว์เดียรัจฉานประเภทนี้

และเราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเรานั้นไม่ถูกการนี้ทำให้อ่อนแอลง

เป็นไปได้ว่าไม่มีคนแบบนั้นอยู่ท่ามกลางพวกเรา แต่ไม่สำคัญว่าความจริงเป็นอย่างไร

เราเชื่อว่านี่คือวิธีที่ผู้คนเช่นนั้นควรได้รับการปฏิบัติ เจ้าคิดว่าอย่างไรหรือ?

จักรวรรดิแห่งพญานาคใหญ่สีแดงยื่นยาวมาเป็นเวลาหลายพันปี และเป็นจักรวรรดิที่ต่ำช้ามาโดยตลอด—
และเพราะมันได้ต้านทานพระเจ้ามาตลอดเวลานี้ มันจึงได้พบกับคำสาปแช่งและพระพิโรธของพระเจ้า
ซึ่งการตีสอนของพระเจ้าได้ตามมาหลังจากนั้น เมื่อถูกสาปแช่งจากพระเจ้า
ประเทศนี้จึงได้ทนทุกข์กับการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติมาโดยตลอด และยังคงอยู่ในสภาวะของความล่าช้า
ประเทศที่พวกเราถือกำเนิดมานั้นคับคั่งไปด้วยปีศาจโสมมทุกลักษณะอันเป็นผลให้การวิ่งไล่ตามเสาะหาอำนาจ
การปกครองของพวกมันนั้นไร้การควบคุม—
ซึ่งก็หมายความว่าพวกมันสร้างความเปราะเปื้อนให้กับบรรดาผู้ที่ถือกำเนิดที่นี่ นิสย ประเพณี
แนวคิดและมโนทัศน์ทั้งหลายของผู้คนนั้นล่าช้าและไม่ทันสมัย ดังนั้น
พวกเขาจึงก่อเกิดมโนคติอันหลงผิดทุกชนิดเกี่ยวกับพระเจ้า
ซึ่งจนถึงตอนนี้แล้วพวกเขาก็ยังไม่สามารถสลัดให้หลุดออกไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พวกเขาปฏิบัติตนแบบหนึ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และอีกแบบหนึ่งลับหลังพระองค์
โดยเข้าใจผิดว่าการสักการะบูชาชาตानเป็นการรับใช้พระเจ้า
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาล้าหลังมากที่สุดในบรรดาคนทั้งหมด
พระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจมากมายยิ่งนักในจีนแผ่นดินใหญ่
และได้ตรัสพระวณะของพระองค์มากมายยิ่งนักแล้ว แต่ผู้คนก็ยังคงด้านชาและไม่แยแสอย่างถึงที่สุด
พวกเขายังคงทำงานที่พวกเขาได้ทำมาก่อนหน้านี้
และพวกเขาไม่มีความเข้าใจในพระวณะของพระเจ้าเลยโดยสิ้นเชิง เมื่อพระเจ้าได้ทรงกล่าวประกาศว่า
ไม่มีอนาคตและไม่มีความหวัง
คริสตจักรที่เคยมีชีวิตอยู่กับความร้อนของฤดูร้อนกลับตกไปอยู่ในฤดูหนาวอันหนาวเหน็บทันทีทันใด
ตัวตนที่แท้จริงของผู้คนได้ถูกเปิดโปงต่อความสว่างแห่งเวลากลางวัน และความมั่นใจ
ความรักและความแข็งแกร่งก่อนหน้านี้ของพวกเขาได้ปลาสนาการไปโดยไร้ร่องรอย และวันนี้
ยังไม่มีพวกเขาคนใดที่ได้ฟื้นคืนพลังชีวิตของพวกเขาเลย
พวกเขากล่าวด้วยวาจาของพวกเขาว่าพวกเขารักพระเจ้า
และถึงแม้ว่าพวกเขาไม่กล้าพร่ำบ่นร้องทุกข์ในหัวใจของพวกเขา ไม่ว่าอะไรก็ตาม
พวกเขาก็ไม่มีความรักนั้นอยู่ดี นั่นเกี่ยวกับอะไรเล่า? เราคิดว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะยอมรับรู้ข้อเท็จจริงนี้
ขอพระเจ้าทรงมอบความรู้แจ้งแก่พวกเรา เพื่อให้พวกเราทุกคนสามารถรู้ถึงความน่ารักชื่นชมของพระองค์
รักพระเจ้าของพวกเราจากส่วนลึกของหัวใจของพวกเรา
และแสดงออกถึงความรักที่พวกเราทุกคนมีต่อพระเจ้าในสถานภาพที่แตกต่างกันไปของพวกเรา
ขอพระเจ้าทรงมอบหัวใจอันไม่หักเหที่มีความรักจริงใจต่อพระองค์ให้แก่พวกเรา—นี่คือสิ่งที่เราหวังไว้

เมื่อได้กล่าวสิ่งนี้ไปแล้ว เราก็รู้สึกเห็นใจพี่น้องชายหญิงของเราที่อยู่พอสมควรทีเดียว
ที่พวกเขาต้องถือกำเนิดมาในแผ่นดินอันโสมมนี้ด้วยเช่นกัน และด้วยเหตุนี้เอง
ความเกลียดชังต่อพญานาคใหญ่สีแดงจึงได้เติบโตขึ้นภายในตัวเรา
มันขัดขวางความรักของพวกเราที่มีต่อพระเจ้าและชักนำให้พวกเราเกิดความโลภต่อความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็
นไปได้ในอนาคตของพวกเรา มันทดลองใจพวกเราให้คิดลบ ให้ด้านทานพระเจ้า
เป็นพญานาคใหญ่สีแดงนี้เองที่ได้หลอกลวงพวกเรา ทำให้พวกเราเสื่อมทราม
และผลาญทำลายพวกเรามาจนกระทั่งบัดนี้
จนถึงจุดที่พวกเราไม่สามารถจะใช้คืนความรักของพระเจ้าด้วยหัวใจของพวกเราได้
พวกเรามีแรงขับเคลื่อนในหัวใจของพวกเรา ทว่าสิ่งที่ตัวพวกเราเองเป็นเช่นนี้ พวกเราก็กังไกรซึ่งอำนาจ
พวกเราทุกคนเป็นเหยื่อของมัน เพราะเหตุผลนี้เอง เราจึงเกลียดชังมันจนเข้าไส้
และเราคอยไม่ไหวที่จะทำลายล้างมัน อย่างไรก็ตาม เมื่อเราคิดอีกครั้ง นี่คงไม่เป็นประโยชน์อันใด
และคงมีแต่จะนำพาความเดือดร้อนมาสู่พระเจ้าเท่านั้น เราจึงกลับมาที่คำพูดเหล่านี้—
เรากำหนดหัวใจของเรที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์—ซึ่งก็คือการรักพระเจ้า
นี่คือเส้นทางที่เรากำลังดำเนินไป—มันคือเส้นทางที่เราผู้ซึ่งเป็นหนึ่งในสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์ควรเดิน
นี่คือวิธีที่เราควรใช้ชีวิตของเรา เหล่านี้คือคำพูดจากหัวใจของเรา
และเราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะได้รับความหนุนใจบ้างหลังจากการอ่านคำพูดเหล่านี้
เพื่อให้หัวใจของเราสามารถได้รับสันติสุขบ้าง ด้วยว่าเป้าหมายของเรานั้นก็คือการทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า
และด้วยเหตุนี้จึงใช้ชีวิตที่เรีองรองและโชติช่วงไปด้วยความหมาย ในการนี้
เราจะสามารถตายไปโดยไม่มี ความเสียใจ ด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความปลาบปลื้มยินดีและความพอใจ
เจ้าอยากทำเช่นนั้นหรือไม่? เจ้าเป็นใครคนหนึ่งที่มีปณิธานประเภทนั้นหรือไม่?

การที่พระเจ้าทรงสามารถทรงพระราชกิจในสิ่งซึ่งเรียกกันว่า “มนุษย์ผู้เจ็บป่วยแห่งเอเชียตะวันออก” ได้นั้น
คือมหิทธานภาพของพระองค์ นั่นคือความถ่อมใจพระองค์และความซ่อนเร้นของพระองค์
พวกเราจึงควรสรรเสริญพระองค์จากกันบึ้งของหัวใจของพวกเราสำหรับความถ่อมใจของพระองค์และรักพระอ
องค์เพราะการนี้ไปจวบจนปลายทางสุดท้าย
โดยไม่คำนึงถึงพระวณะอันเกรี้ยวกราดและการติสอนของพระองค์ที่มีต่อพวกเรา
ผู้คนที่ถูกขาดานพันธนาการไว้เป็นเวลาหลายพันปีได้ดำรงชีวิตต่อเนื่องมาภายใต้อิทธิพลของมันและยังหาได้โย
นมันทิ้งไปไม่ พวกเขาได้ความหาและดิ้นรนต่อเนื่องมาอย่างเข้มข้น ในอดีตนั้น พวกเขาจะจูดรูปและก้มคำนับ
และสักการะบูชาขาดาน
และพวกเขาถูกพันธนาการอย่างแน่นหนาไว้กับกรอบคร้วและความพัวพันทางโลกียวิสัย

รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม พวกเขาไม่สามารถที่จะโยนสิ่งเหล่านั้นทิ้งไปได้
ในสังคมประเภทซึ่งดิฉันเคยเห็น ที่ใดหรือ ที่ใครคนใดสามารถค้นพบชีวิตอันเปี่ยมความหมายได้?
สิ่งที่ผู้คนเล่าขานบอกต่อกันก็คือชีวิตแห่งความทุกข์
และโชคที่พระเจ้าได้ทรงช่วยผู้คนซึ่งไร้ความผิดเหล่านี้ให้รอด
โดยการวางชีวิตของพวกเขาไว้ภายใต้การดูแลและการอารักขาของพระองค์
เพื่อให้ชีวิตของพวกเขาเปี่ยมด้วยความชื่นบานยินดีและไม่เต็มไปด้วยความกังวลอีกต่อไป
พวกเราได้ดำรงชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณของพระองค์ต่อเนื่องมาตราบนานวันนี้
นี่มิใช่พระพรของพระเจ้าหรือ?

ใครบางคนสามารถใจกล้าสร้างข้อเรียกร้องอันเลวจากพระเจ้าได้อย่างไรกัน?
พระองค์ทรงให้แก่พวกเราน้อยนิดยิ่งนักอย่างนั้นหรือ? พวกเขายังคงไม่พึงพอใจหรือ?
เราคิดว่าถึงเวลาแล้วที่พวกเราจะชดใช้คืนความรักของพระเจ้า พวกเราอาจทนทุกข์ไม่น้อยจากการเยาะเย้ย
การใส่ร้ายป้ายสีและการข่มเหง เพราะพวกเราดำเนินตามเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้า
แต่เราเชื่อว่านี่คือสิ่งที่เปี่ยมความหมาย มันเป็นเรื่องที่เป็นสง่าราศี ไม่ใช่ความอับยศอดสู และไม่ทำอะไรก็ตาม
หลายสิ่งหลายอย่างนั้นคือพระพรที่พวกเราชื่นชมยินดี ในความผิดหวังนับครั้งไม่ถ้วนนั้น
พระวณะของพระเจ้าได้นำพาความชื่นชมมาให้ และก่อนที่พวกเราจะทันรู้ตัว
ความโศกเศร้าได้กลายกลายเป็นความชื่นบานยินดี ในความต้องการที่จำเป็นนับครั้งไม่ถ้วนนั้น
พระเจ้าได้ทรงนำพาพระพรมาให้ และพวกเราก็ได้รับการจัดเตรียมโดยผ่านทางพระวณะของพระองค์
ในยามเจ็บป่วยนับครั้งไม่ถ้วนนั้น พระวณะของพระเจ้าได้นำพาชีวิตมาให้—
พวกเราได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากภยันตราย และได้เปลี่ยนภยันตรายนั้นให้เป็นความปลอดภัย
พวกเราได้ชื่นชมยินดีกับสิ่งทั้งหลายเช่นนี้มาแล้วมากมายยิ่งนัก โดยที่ไม่ได้ตระหนักถึงมัน
เจ้าจดจำการนี้ไม่ได้เลยหรือ?

เส้นทาง... (3)

ในชีวิตของเรา เรายินดีเสมอที่ได้มอบความคิดจิตใจและร่างกายของเราแด่พระเจ้าทั้งหมดทั้งสิ้น
เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้น มโนธรรมของเราจึงจะปราศจากการตำหนิติเตียนและมีสันติสุขอยู่บ้าง
บรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาชีวิตต้องมอบทั้งหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้ายกก่อน นี่คือการไขว่คว้าอย่างหนึ่ง
เราอยากให้พี่น้องชายหญิงของเราอธิษฐานต่อพระเจ้าร่วมกับเราว่า “โอ้พระเจ้า!
ขอให้พระวิญญาณของพระองค์ที่สถิตในสวรรค์ประทานพระคุณแก่ผู้คนที่อยู่บนแผ่นดินโลก
เพื่อให้หัวใจของเราจะได้หันกลับไปหาพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม
เพื่อที่จิตวิญญาณของเราจะได้รับการขับเคลื่อนโดยพระองค์
เพื่อที่เราจะได้มองเห็นความดีงามของพระองค์ในหัวใจของเราและในจิตวิญญาณของเรา
และเพื่อที่คนเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรที่จะได้เห็นความงามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า!
ขอให้พระวิญญาณของพระองค์ทรงขับเคลื่อนจิตวิญญาณของพวกเราอีกครั้งหนึ่ง
เพื่อที่ความรักของพวกเราจะได้เป็นนิรันดร์กาลและไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้!” ในบรรดาพวกเราทั้งหมด
พระเจ้าทรงทดสอบหัวใจของพวกเราก่อน—และทันทีที่พวกเราได้เทหัวใจของพวกเราให้แก่พระองค์แล้ว
พระองค์ก็จะทรงขับเคลื่อนจิตวิญญาณของพวกเรา
มีเพียงในจิตวิญญาณของพวกเราเท่านั้นที่เราสามารถมองเห็นความดีงาม มหาศรัทธา
และความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้ นี่คือการเดินทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพวกมนุษย์ เรามีชีวิตแบบนี้หรือไม่?
เจ้าเคยได้รับประสบการณ์กับชีวิตแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?
จิตวิญญาณของเจ้าเคยได้รับการขับเคลื่อนโดยพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าเคยมองเห็นวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในผู้คนหรือไม่?
เจ้าได้มอบหัวใจทั้งหมดของเจ้าแด่พระเจ้าหรือไม่? เมื่อเจ้าได้มอบหัวใจทั้งหมดของเจ้าแด่พระเจ้าแล้ว
เจ้าก็จะสามารถได้รับประสบการณ์กับชีวิตแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้โดยตรง
และพระราชกิจของพระองค์จะทรงสำแดงแก่เจ้าอยู่เป็นนิรันดร์ เมื่อถึงเวลานั้น
เจ้าจะกลายเป็นใครบางคนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ เจ้าปรารถนาที่จะกลายเป็นบุคคลแบบนั้นหรือไม่?
ตอนที่เรได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และได้มอบหัวใจของเราแด่พระเจ้าเป็นครั้งแรก
เราจำได้ว่าเราได้สัมผัสดวงเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างไรและได้ร้องว่า “โอ้ พระเจ้า!
พระองค์ได้ทรงเปิดดวงตาของข้าพระองค์และได้ทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ได้รู้จักความรอดของพระองค์
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะมอบหัวใจของข้าพระองค์แด่พระองค์จนหมดสิ้น
และข้าพระองค์ขอเพียงแค่นำพระทัยของพระองค์สัมผัสฤทธิ์ผลเท่านั้น
ข้าพระองค์ปรารถนาเพียงเพื่อให้หัวใจของข้าพระองค์อาจได้รับการรับรองของพระองค์เฉพาะพระพักตร์พระ

งศ์ท่านั้น และข้าพระองค์ขอเพียงแค่ได้ติดตามน้ำพระทัยของพระองค์ท่านนั้น”

เราจะไม่มีวันลืมคำอธิษฐานนั้นเลย เราได้รับการขับเคลื่อนอย่างลึกซึ้ง

และเราร้องไห้รำไรด้วยน้ำตาแห่งความระทมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

นั่นคือคำอธิษฐานที่บรรลุผลสำเร็จครั้งแรกของเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในฐานะใครบางคนที่ได้รับการช่วยเหลือ
หรือ และมันคือความประสงค์ครั้งแรกในหัวใจของเรา หลังจากนั้น

เราได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่บ่อยครั้ง เจ้าเคยมีประสบการณ์แบบนี้หรือไม่?

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในตัวเจ้าอย่างไร?

เราคิดว่าบรรดาผู้ที่พยายามรักพระเจ้าทุกคนมีประสบการณ์นี้ร่วมกันในระดับหนึ่ง—

เพียงแค่พวกเขาเสื่อมกันไปแล้ว หากใครบางคนกล่าวว่าพวกเขายังไม่มีประสบการณ์เช่นนั้น

นี่ก็พิสูจน์ว่าพวกเขายังไม่ได้รับการช่วยเหลือ และว่าพวกเขายังคงอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เป็นเรื่องปกติสำหรับพวกเราทุกคนคือเส้นทางแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และคือเส้นทางของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าและแสวงหาพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ขั้นตอนแรกของพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสำแดงในตัวผู้คนคือการทรงขับเคลื่อนจิตวิญญาณของ
พวกเขา ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาก็เริ่มรักพระเจ้า และไล่ตามเสาะหาชีวิต

และทุกคนที่เดินบนเส้นทางนี้อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

เหล่านี้ไม่ใช่เพียงแค่พลังแห่งพระราชกิจของพระเจ้าในจินแผ่นดินใหญ่เท่านั้น แต่ในทั้งจักรวาลด้วย

ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงพระราชกิจในทุกๆ คน หากใครบางคนยังไม่เคยได้รับการขับเคลื่อน

นี่ก็พิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขายู่ภายนอกกระแสแห่งการฟื้นคืน ในหัวใจของเรา

เราอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยไม่หยุดหย่อน และขอให้พระองค์ทรงขับเคลื่อนผู้คนทั้งหมด

ให้ทุกคนที่อยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระองค์และเดินตามเส้นทางนี้

นี่อาจเป็นคำขอที่ไม่สำคัญจากเราต่อพระเจ้าเพียงคำขอเดียว แต่เราเชื่อว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งนี้

เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงทั้งหมดจะอธิษฐานขอสิ่งนี้ หวังว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคงจะสัมฤทธิ์ผล

และหวังว่าพระราชกิจของพระองค์จะสรุปปิดตัวในไม่ช้า

เพื่อที่พระวิญญาณของพระองค์ในสวรรค์จะสามารถพักผ่อนได้ นี่คือการหวังอันน้อยนิดของเราเอง

เราเชื่อว่าเนื่องจากพระเจ้าได้ทรงสามารถเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ในป้อมปราการหนึ่งของพวกมารแล้ว

แน่นอนว่าพระองค์ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้ในป้อมปราการอื่นๆ เกินคณานับทั่วทั้งจักรวาลได้

พวกเราผู้ซึ่งเป็นคนในยุคสุดท้ายมั่นใจว่าจะได้เห็นวันแห่งพระสิริของพระเจ้า อย่างที่มีการกล่าวไว้ว่า

“ผู้ที่ติดตามไปจนจบจนวาระสุดท้ายจะได้รับการช่วยเหลือ”

ไม่มีใครสามารถแทนที่พระเจ้าได้ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์—

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจนี้ได้

เพราะช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเป็นช่วงเวลาพิเศษ นี่เป็นช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

และผู้คนไม่สามารถพิชิตชัยคนอื่นๆ ได้

ผู้คนได้รับการพิชิตชัยก็ต่อเมื่อพระเจ้าตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์เองและทรงปฏิบัติด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองเท่านั้น ในบรรดาทั่วจักรวาลทั้งสิ้น

พระเจ้าทรงใช้ประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดงให้เป็นสนามแห่งการทดสอบ

ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงเริ่มดำเนินการพระราชกิจนี้ทั่วทั้งจักรวาล ดังนั้นเอง

พระองค์จะทรงดำเนินงานพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่กว่าไปทั่วจักรวาล

และผู้คนทั้งหมดของจักรวาลจะได้รับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระเจ้า

ผู้คนจากทุกศาสนาและทุกนิกายต้องยอมรับช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ นี่คือเส้นทางที่ต้องรับไว้—

ไม่มีใครสามารถหลบหนีได้ เจ้าเต็มใจยอมรับสิ่งนี้ซึ่งพระเจ้าทรงพระทัยมอบหมายให้เจ้าหรือไม่?

เรารู้สึกเสมอว่าการยอมรับพระบัญชาของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือสิ่งที่มีสง่าราศี ตามที่เรามองเห็น

นี่คือพระบัญชายิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่มวลมนุษย

เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะทำงานอย่างหนักเคียงข้างเราและยอมรับพระบัญชานี้จากพระเจ้า

เพื่อที่พระเจ้าอาจได้รับสง่าราศีไปทั่วทั้งจักรวาลและอาณาจักรเบื้องบน

และชีวิตของพวกเราจะไม่ไร้ซึ่งประโยชน์ พวกเราควรทำบางสิ่งถวายแด่พระเจ้า

หรือไม่เราก็ควรที่จะกล่าวคำสาบาน หากผู้คนไม่ได้ตามเสาะหาเป้าหมายใดๆ เมื่อพวกเขาเชื่อในพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วชีวิตของพวกเขา ก็จะไร้ประโยชน์ และเมื่อถึงเวลาที่พวกเขาต้องตาย

พวกเขาจะมองเห็นแต่เพียงท้องฟ้าสีครามและผืนดินที่เต็มไปด้วยฝุ่น นั่นคือชีวิตที่มีความหมายหรือไม่?

หากเจ้าสามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของเจ้าถูกล่วงขณะที่เจ้ากำลังใช้ชีวิต

นี่ไม่ใช่สิ่งที่งดงามหรือ? เหตุใดเจ้าจึงนำแต่ปัญหามาให้กับตัวเจ้าเองอยู่เสมอ

และเหตุใดเจ้าจึงหดหู่ใจอยู่เสมอ? ที่เจ้ากระทำตนเยี่ยงนั้น เจ้าได้รับสิ่งใดจากพระเจ้าหรือไม่?

และพระเจ้าทรงสามารถได้รับสิ่งใดจากเจ้าหรือไม่? ในคำสาบานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าของเรา

มีแต่คำสัญญาจากหัวใจของเราเท่านั้น เราไม่ได้กำลังพยายามที่จะหลอกลวงพระองค์ด้วยถ้อยคำ

เราคงจะไม่มีวันทำสิ่งเช่นนั้น—เราปรารถนาเพียงแค่ว่าหัวใจพระเจ้าที่เรารักด้วยหัวใจของเรา

เพื่อที่พระวิญญาณของพระองค์ในสวรรค์อาจได้รับการนำความชื่นชมมาให้ หัวใจอาจมีคุณค่า

แต่ทว่าความรักล้ำค่ากว่ามาก เราคงจะมอบความรักที่ล้ำค่าที่สุดในหัวใจของเราแด่พระเจ้า

เพื่อที่พระองค์อาจจะได้ทรงชื่นชมสิ่งที่สวยงามที่สุดที่เรามี

และเพื่อที่พระองค์อาจจะอิมเมมพระทัยด้วยความรักที่เรามอบถวายแด่พระองค์

เจ้าเต็มใจที่จะมอบความรักของเจ้าแด่พระเจ้าเพื่อให้พระองค์ได้ทรงชื่นชมหรือไม่?
เจ้าเต็มใจที่จะทำให้การนี้เป็นทุนของการดำรงอยู่ของเจ้าหรือไม่? ในประสบการณ์ของเรา
เราได้มองเห็นว่ายิ่งเรามอบความรักแด่พระเจ้ายิ่งมากเท่าใด
เราก็ก็นพบความชื่นบานยินดีในการใช้ชีวิตมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น กำลังของเราไม่มีขีดจำกัด
และเรายินดีมอบถวายร่างกายและจิตใจของเราทั้งหมด
และเรามีความรู้สึกลึกซึ้งอยู่เบื้องนิตยว่าเราไม่อาจสามารถรักพระเจ้าได้เพียงพอ
ดังนั้นแล้วความรักของเจ้าเป็นความรักที่เล็กน้อย หรือว่ามากมายใหญ่โต มีอานุภาพได้?
หากเจ้าปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะรักพระเจ้า เจ้าจะมีความรักที่มากกว่าที่จะมอบตอบคืนแด่พระองค์เสมอ—
และหากเป็นกรณีนั้น
จะมีบุคคลหรือสิ่งใดเล่าที่จะสามารถยืนกันขวางทางแห่งความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าได้?

พระเจ้าทรงทะนุถนอมความรักของมนุษย์ทุกคน พระพรของพระองค์เพิ่มเป็นทวีคูณต่อทุกคนที่รักพระองค์
ด้วยว่าความรักของมนุษย์หาได้ยากยิ่ง และมีเพียงเล็กน้อยมาก จนแทบจะมองไม่เห็น ทั่วทั้งจักรวาล
พระเจ้าได้ทรงสอบขอให้ผู้คนรักพระองค์กลับ แต่ตลอดหลายยุคหลายสมัยจนกระทั่งปัจจุบัน
มีผู้คนเพียงไม่กี่คน—เพียงหยิบมือเดียว—ที่เคยมอบความรักที่แท้จริงกลับคืนแด่พระองค์ เท่าที่เราจำได้
เปโตรคือผู้หนึ่ง แต่เขาได้รับการทรงนำโดยพระเยซูด้วยพระองค์เอง
และตอนที่เขาตายเท่านั้นที่เขาได้มอบความรักเต็มเปี่ยมแด่พระเจ้า และหลังจากนั้นชีวิตของเขาได้สิ้นสุดลง
และดังนั้นแล้ว ภายใต้อาณัติอันชั่วร้ายทั้งหลายเหล่านี้
พระเจ้าได้ทรงทำให้ขอบเขตแห่งพระราชกิจของพระองค์ในจักรวาลแคบลง
และได้ทรงใช้ประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดงเป็นเขตของการสาธิต
โดยทรงเน้นพลังงานทั้งหมดของพระองค์และความพยายามทั้งหมดของพระองค์ในสถานที่แห่งเดียว
เพื่อทำให้พระราชกิจของพระองค์มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเป็นประโยชน์มากขึ้นต่อคำพยานของพระองค์
ภายใต้เงื่อนไขสองข้อนี้เองที่พระเจ้าได้ทรงส่งผ่านพระราชกิจแห่งทั้งจักรวาลของพระองค์ไปสู่ผู้คนเหล่านี้ใน
จีนแผ่นดินใหญ่ ผู้ซึ่งมีขีดความสามารถต่ำที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งปวง
และได้ทรงเริ่มพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยอันเปี่ยมไปด้วยความรักของพระองค์
และหลังจากที่พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขาทั้งหมดรักพระองค์แล้ว
พระองค์จะทรงดำเนินการพระราชกิจขั้นต่อไปของพระองค์ ซึ่งเป็นแผนการของพระเจ้า
ด้วยเหตุนี้พระราชกิจของพระองค์จึงสัมฤทธิ์ผลยิ่งใหญ่ที่สุด
ขอบเขตแห่งพระราชกิจของพระองค์มีทั้งเกินสำคัญและข้อจำกัด
เป็นที่ชัดเจนว่าราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายไปนั้นมากเพียงใดและความพยายามที่พระองค์ได้ทรงทุ่มเทเมื่อทรงดำเนิน

พระราชกิจของพระองค์ในตัวพวกเรานั้นมีมากมายเพียงใด เพื่อที่วันของพวกเราจะได้มาถึง

นี่คือพระพรของพวกเรา ด้วยเหตุนี้เอง

สิ่งที่ก่อให้เกิดความสับสนต่อมโนคติอันหลงผิดของผู้คนคือการที่พวกชาวตะวันตกอิจฉาพวกเราที่ได้ถือกำเนิด
ในสถานที่อันน่าอยู่ แต่พวกเราทั้งหมดมองตัวพวกเราเองว่าต่ำต้อยและยากไร้

นี่ไม่ใช่การที่พระเจ้าทรงยกชูพวกเราขึ้นหรือ? พงศัพัตน์ของพญานาคใหญ่สีแดง

ผู้ซึ่งถูกเหยียบย่ำอยู่ตลอดเวลา กลับได้รับการยกย่องจากพวกชาวตะวันตก—

นี่คือพระพรของพวกเราอย่างแท้จริง เมื่อเรานึกถึงเรื่องนี้ เราถูกรอบำงำด้วยความใจดีมีเมตตาของพระเจ้า
และโดยความเป็นที่รักและความใกล้ชิดของพระองค์

นี่แสดงให้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำขัดแย้งกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์

ถึงแม้ว่าบรรดาผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดถูกสาปแช่ง พระองค์ก็ไม่ทรงถูกบังคับด้วยการบังคับควบคุมของกฎ
และพระองค์ไม่ทรงตั้งพระทัยที่จะส่งผ่านศูนย์กลางแห่งพระราชกิจของพระองค์ไปสู่แผ่นดินโลกผืนนี้

นี่คือเหตุผลที่เราเปรมปรีดี เหตุผลที่เรารู้สึกมีความสุขอย่างล้นพ้น

ในฐานะใครบางคนที่รับบทนำในพระราชกิจนี้ เฉกเช่นปุโรหิตในท่ามกลางคนอิสราเอล

เราสามารถดำเนินพระราชกิจแห่งพระวิญญาณได้โดยตรงและรับใช้พระวิญญาณของพระเจ้าได้โดยตรง

นี่คือพระพรของเรา ใครจะกล้าจินตนาการสิ่งเช่นนี้ได้? แต่วันนี้ สิ่งนี้ได้มาถึงเราแล้วอย่างไม่ได้คาดหมาย
เป็นความชื่นชมอย่างใหญ่หลวงแท้จริงที่ควรได้รับงานฉลองจากพวกเรา

เราหวังว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรพวกเราต่อไป และทรงยกชูพวกเราขึ้น

เพื่อที่บรรดาพวกเราเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตอยู่ในกองมุลสัตว์นี้จะได้เป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อพระเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงเป็นการตอบแทนความรักของพระองค์

เส้นทางที่เราเดินอยู่ในตอนนี้คือเส้นทางของการตอบแทนความรักของพระเจ้า

กระนั้นเราก็ยังมีความรู้สึกอยู่เป็นเบื้องต้นว่านี่ไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า

หรือเป็นเส้นทางที่เราควรจะกำลังเดินอยู่ แต่การที่จะได้เป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อพระเจ้า—

นี่แหละคือน้ำพระทัยของพระเจ้า และนี่คือเส้นทางแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ บางทีเราอาจจะผิด

แต่เราคิดว่าเป็นเส้นทางของเรา

เราได้ให้คำสาบานต่อพระเจ้านานมาแล้วว่าเราได้ปรารถนาที่จะให้พระองค์ทรงนำทางเรา

ว่าเราอาจได้วางเท้าลงบนเส้นทางที่เราควรเดินไปอย่างเร่งรีบที่สุด

และทำให้สดดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ไม่ว่าคนอื่น ๆ จะคิดสิ่งใด

เราเชื่อว่าการติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้าคือสิ่งสำคัญที่สุด ไม่มีสิ่งใดที่สำคัญไปกว่านี้ในชีวิตของเรา

และไม่มีใครที่จะสามารถถอดถอนสิทธิ์นี้ไปจากเราได้ นี่คือพระพรส่วนตัวของเรา

และบางทีอาจจะมึนบางคนที่ไม่สามารถเข้าใจได้ แต่เราไม่คิดว่าเราต้องแก้ต่างในเรื่องนี้กับใคร
เราจะใช้เส้นทางที่เราควรใช้—ทันทีที่เราตระหนักถึงเส้นทางที่เราควรเดินไป
เราก็จะเดินบนเส้นทางนั้นและจะไม่ย้อนกลับ ดังนั้นแล้ว เราขอย้อนกลับมาที่ถ้อยคำเหล่านี้ กล่าวคือ
เราได้กำหนดใจของเราแล้วว่าจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
เราแน่ใจว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะไม่วิพากษ์วิจารณ์เรา! โดยทั่วไป ตามที่เรามองเห็นด้วยตนเอง คนอื่นๆ
สามารถกล่าวสิ่งที่พวกเขาชอบ แต่เรารู้สึกว่าการติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้าคือสิ่งที่สำคัญที่สุด
และว่าไม่ควรมัวเฝ้าระวังยังเราได้ในกรณีนี้ การติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้าไม่อาจมีวันผิดได้เลย!
และมันไม่ใช่การกระทำเพื่อประโยชน์ของใครคนใดคนหนึ่ง!

เราเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงมองดูข้างในหัวใจของเรา! ดังนั้นแล้ว เจ้าน่าจะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร?
เจ้าเต็มใจมอบถวายตัวพวกเจ้าเองให้พระเจ้าหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะให้พระเจ้าทรงใช้งานหรือไม่?
เจ้าให้คำสาบานว่าจะติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

เราหวังว่าถ้อยคำของเราจะสามารถช่วยพี่น้องชายหญิงของเราได้บ้าง
แม้ว่าจะไม่มีสิ่งใดที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเรา เรายังคงบอกสิ่งเหล่านั้นกับพวกเจ้า
เพื่อที่พวกเราอาจจะได้มีความรู้สึกส่วนลึกที่สุดร่วมกันโดยไม่มีสิ่งขวางกั้นใดๆ ระหว่างพวกเรา
และเพื่อที่พระเจ้าจะสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเราไปชั่วนิรันดร์ เหล่านี้คือถ้อยคำจากหัวใจของเรา เอาล่ะ!
นั่นคือทั้งหมดที่เราต้องกล่าวจากหัวใจของเราในวันนี้
เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะทำงานอย่างหนักต่อไป
และเราหวังว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะคอยดูแลพวกเราอยู่เสมอ!

เส้นทาง... (4)

การที่ผู้คนสามารถค้นพบความดีงามของพระเจ้าได้ แสงหาวิธีที่จะรักพระเจ้าในยุคของปัจจุบันได้ และการที่พวกเขาเต็มใจยอมรับการฝึกฝนแห่งราชอาณาจักรของปัจจุบันนี้ได้—ทั้งหมดนี้คือพระคุณของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้นคือ มันเป็นการเลื่อนฐานะของมนุษยชาติของพระองค์ เมื่อใดก็ตามที่เรานึกถึงการนี้ เรามีสำนึกรับรู้ที่เต็มไปด้วยอำนาจถึงความดีงามของพระเจ้า พระเจ้าทรงรักพวกเราอย่างแท้จริง กล่าวคือ หากพระองค์ไม่ได้ทรงรักพวกเราแล้ว ใครผู้ใดจะสามารถค้นพบความดีงามของพระองค์ได้? ด้วยเหตุนี้เท่านั้นเราจึงมองเห็นว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงปฏิบัติพระราชกิจทั้งหมดนี้ด้วยพระองค์เอง และมองเห็นว่าผู้คนได้รับการทรงนำและทรงชี้นำโดยพระเจ้า เรามอบความขอบคุณให้พระเจ้าสำหรับการนี้ และเราอยากให้พี่น้องชายหญิงของเรา่วมกับเราในการสรรเสริญพระเจ้าว่า “พระสิริทั้งหมดแด่พระองค์ พระเจ้าผู้สูงสุดพระองค์เอง!

ขอพระสิริของพระองค์จงเพิ่มทวีคูณและเผยให้เห็นในบรรดาพวกเราเหล่านี้ผู้ได้รับการเลือกสรรและได้รับการรับไว้โดยพระองค์” พระเจ้าทรงให้ความรู้แจ้งแก่เรา กล่าวคือ พระองค์ทรงแสดงให้เราเห็นว่าพวกเราได้รับการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้ามาเป็นเวลาหลายหมื่นหลายแสนปีมาแล้ว ด้วยเหตุนี้เอง จึงช่วยให้จักรวาลทั้งหมดและสรรพสิ่งทั้งหมดได้เห็นพระสิริของพระเจ้าโดยผ่านทางพวกเรา เช่นนั้นแล้ว พวกเราก็คือรูปธรรมของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า พวกเราก็คือแบบอย่างและอุทาหรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้าในทั่วทั้งจักรวาล

ตอนนี้เท่านั้นที่เราตระหนักว่าพระเจ้าทรงรักพวกเราามากเพียงใด และว่าพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในพวกเรา และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ตรัสมีมากมายกว่าในยุคอดีตนับล้านๆ เท่า

ไม่แม้แต่ในอิสราเอลหรือแม้แต่ในเปโตรที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างมากมายหรือได้ตรัสพระวจนะอย่างมากมายด้วยพระองค์เอง—ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเรา ในผู้คนกลุ่มนี้ ได้รับพระพรอันน่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง

โดยได้รับพระพรมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาวิสุทธิชนจากช่วงเวลาในอดีตอย่างหาที่เปรียบมิได้

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสเสมอว่าผู้คนในยุคสุดท้ายก็ได้รับพระพร ไม่ว่าผู้อื่นจะกล่าวอย่างไรก็ตาม เราเชื่อว่าพวกเราได้รับพระพรมากที่สุดโดยพระเจ้า

พวกเราควรยอมรับพระพรมากมายที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเรา อาจมีบางคนที่พร่ำบ่นต่อพระเจ้า แต่เราเชื่อว่าหากพระพรเหล่านี้มาจากพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็พิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเรากำลังสมควรได้รับพระพรเหล่านี้ แม้ว่าผู้อื่นพร่ำบ่นหรือไม่มีความสุขกับพวกเรา เรายังคงเชื่อว่าไม่มีใครอื่นที่สามารถได้รับสืบทอดหรือถอดถอนพระพรที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่พวกเราได้

เนื่องจากว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการดำเนินงานให้เสร็จในพวกเรา

และพระองค์ตรัสแก่พวกเราเป็นส่วนตัว—แก่พวกเรา และไม่ใช่ผู้อื่น—

พระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงปรารถนา และหากว่าผู้คนไม่เชื่อ

พวกเขาก็ไม่ได้กำลังก่อปัญหาให้กับตัวพวกเขาเองหรือ?

พวกเขามีได้นำการดูหมิ่นมาให้กับตัวพวกเขาเองด้วยการกระทำเช่นนั้นหรือ? เหตุใดเราจึงกล่าวสิ่งต่างๆ

เช่นนี้? ทั้งนี้เพราะเรามีความขอบคุณอย่างลึกซึ้งกับการนี้ ยกตัวอย่างพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในตัวเรา

กล่าวคือ มีแต่เราเท่านั้นที่สามารถปฏิบัติหน้าที่การงานนี้ได้—จะมีใครอื่นสามารถทำการนี้ได้หรือไม่?

เราโชคดีพอที่ได้รับพระบัญชาจากพระเจ้า—

จะมีใครสามารถทำการนี้ด้วยอารมณ์ที่เกิดขึ้นเพียงชั่วครู่ชั่วยามได้หรือไม่? อย่างไรก็ตาม

มันเป็นความหวังของเราว่าพี่น้องชายหญิงจะเข้าใจถึงหัวใจของเรา

เราไม่ได้กำลังอวดตัวเกี่ยวกับวิถีสถาณะของเรา แต่กำลังอธิบายถึงประเด็นหนึ่ง

เราคงอยากที่จะให้พระสิริทั้งหมดแก่พระเจ้า และให้พระเจ้าอาจจะมองดูหัวใจของพวกเราทุกคน

เพื่อที่หัวใจของพวกเราอาจจะได้รับการชำระให้สะอาดเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ ในหัวใจของเรา

เราปรารถนาที่จะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

ได้กลายเป็นหญิงพรหมจารีผู้บริสุทธิ์ที่ได้ถูกพลีอุทิศบนแท่นบูชา และยิ่งไปกว่านั้น ได้มีการเชื่อฟังของลูกแกะ

ได้ปรากฏในท่ามกลางมนุษยชาติทั้งปวงในฐานะร่างกายทางจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์ นี่คือการคำสัญญาของเรา

คำสาบานที่เราได้กำหนดไว้เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า

เราปรารถนาที่จะทำให้คำสาบานถูกลงและขอใช้ความรักของพระเจ้าโดยผ่านทางการนี้

เจ้าเต็มใจที่จะทำการนี้หรือไม่?

เราเชื่อว่าคำสัญญานี้ของเราจะเติมพลังให้พี่น้องชายหญิงหนุ่มสาวกลับมีชีวิตมากยิ่งขึ้น

และเชื่อว่ามันจะได้นำความหวังมาสู่ผู้คนหนุ่มสาวจำนวนมากขึ้น สำหรับเราแล้ว

ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงมองดูผู้คนหนุ่มสาวว่าสำคัญเป็นพิเศษ บางทีมันอาจจะเป็นพิเศษของเราเอง

แต่เรารู้สึกมาตลอดว่าผู้คนหนุ่มสาวมีโอกาสที่มองเห็นความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และมีความหวัง

ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจเป็นพิเศษในผู้คนหนุ่มสาว

พวกเขาอาจขาดความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและปัญญา

และพวกเขาอาจคิดคะนองและร่ำเริงแบบเอาแน่ไม่ได้เหมือนอย่างลูกวัวเกิดใหม่ ถึงกระนั้น

เรายังเชื่อว่าพวกเขาไม่ได้ขาดคุณความดี เจ้าสามารถมองเห็นความบริสุทธิ์ของความเยาว์วัยในพวกเขาได้

และพวกเขายอมรับสิ่งใหม่ๆ ได้รวดเร็ว แม้ว่าผู้คนหนุ่มสาวจะโน้มเอียงมาทางความโอหัง ความดูร้าย

และความหุนหันพลันแล่น นี่ก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความสามารถของพวกเขาก็จะรับความสว่างใหม่ได้

ด้วยว่าผู้คนหนุ่มสาวแทบจะไม่ยึดติดกับสิ่งเก่าๆ ที่พ้นสมัยไปแล้ว

นั่นคือเหตุผลที่เรามองเห็นคำสัญญาอันไร้ขีดจำกัดในตัวผู้คนหนุ่มสาว และกำลังวังชาของพวกเขา กล่าวคือมันเป็นเพราะเหตุผลนี้ที่เรามีความรู้สึกอ่อนโยนต่อพวกเขา

เราไม่ได้มีความไม่ชอบต่อพี่น้องชายหญิงที่อาวุโสกว่า

แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถือครองประโยชน์อันใดให้กับเราด้วยเช่นกัน—

เพราะเช่นนั้นเราจึงเสนอคำขอโทษที่จริงใจของเราแก่พวกเขา บางทีสิ่งที่เราได้กล่าวอาจจะออกนอกกลุ่มนอกทางหรือไม่สนใจต่อความรู้สึกของคนอื่น แต่เราหวังว่าพวกเขาก็จะสามารถให้อภัยต่อความบ่มบ่ามของเรา

เพราะเราเขว้าขี้เกียจกว่าที่จะใส่ใจมากนักกับวิธีการพูด แต่ในความเป็นจริงแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

พี่น้องชายหญิงอาวุโสกว่าก็ได้ทำการปรนนิบัติตามหน้าที่—พวกเขาไม่ได้ไร้ประโยชน์ไปเสียทีเดียว

นั่นเป็นเพราะพวกเขามีประสบการณ์ในด้านการรับมือกับสิ่งต่างๆ มากหลาย

พวกเขาหนักแน่นในวิธีที่พวกเขารับมือกับสิ่งต่างๆ และพวกเขาไม่ได้ทำความผิดพลาดมากมายนัก

เหล่านี้ไม่ได้เป็นความแข็งแกร่งของพวกเขาหรอกหรือ?

ขอให้พวกเราทุกคนกล่าวเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าว่า “โอ้พระเจ้า!

ขอพวกเราทุกคนจงทำหน้าที่ของพวกเราเองให้ลุล่วงในสถานภาพต่างๆ ของเรา

และขอพวกเราทุกคนจงทำอย่างดีที่สุดของพวกเราเพื่อน้ำพระทัยของพระองค์เกิด!”

เราเชื่อว่านี่ต้องเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า!

ในประสบการณ์ของเรา บรรดาผู้คนมากมายเหล่านั้นที่เป็นปฏิปักษ์อย่างเปิดเผยต่อกระแสนี้—

ผู้ซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง—คือผู้ที่สูงวัยกว่า

ผู้คนเหล่านี้มีมโนคติอันหลงผิดด้านศาสนาที่รุนแรงมาก พวกเขาเปรียบเทียบพระวณะของพระเจ้ายกกับสิ่งต่างๆ ที่พ้นสมัยแล้วในทุกหนทุกแห่ง และพยายามที่จะทำให้สิ่งต่างๆ

ที่ได้รับการยอมรับในอดีตเสมอกันกับพระวณะของพระเจ้า พวกเขาไม่ไร้สาระหรอกหรือ?

ผู้คนเช่นนั้นสามารถดำเนินงานที่พระเจ้าได้วางพระทัยมอบหมายให้พวกเขาได้หรือไม่?

พระเจ้าทรงสามารถใช้ผู้คนเช่นนั้นในพระราชกิจของพระองค์ได้หรือไม่?

พระวิญญาณของพระองค์ทรงมีวิธีการแห่งพระราชกิจของพระองค์ในวันใดก็ได้ หากผู้คนยึดมั่นอยู่กับสิ่งต่างๆ

ที่ล้าสมัย วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อพวกเขาถูกผลัดลงจากเวทีประวัติศาสตร์ พระเจ้าทรงใช้ผู้คนใหม่ๆ

กับทุกช่วงระยะแห่งพระราชกิจของพระองค์ คนเหล่านั้นผู้ที่พยายามสั่งสอนผู้อื่นด้วยสิ่งต่างๆ

ที่ล้าสมัยมิได้นำความข่อยยับมายังผู้คนหรอกหรือ?

พวกเขาไม่ได้กำลังทำให้พระราชกิจของพระเจ้าล่าช้าหรอกหรือ? และหากว่านั่นคือกรณีดังกล่าว

เมื่อใดเล่าที่พระราชกิจของพระเจ้าจะสำเร็จบริบูรณ์?

อาจมีผู้คนที่มีมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับสิ่งที่เราเพิ่งจะได้กล่าวไปบ้าง บางทีพวกเขาอาจจะไม่เชื่อ
ทว่าเราไม่ต้องการให้เจ้าวิตกกังวล กล่าวคือ ในไม่ช้า สิ่งต่างๆ มากหลายเช่นนี้จะเกิดขึ้น
และข้อเท็จจริงเท่านั้นที่สามารถอธิบายถึงสิ่งเหล่านี้ได้ ขอให้พวกเราไปเยี่ยมเยียนบุคคลสำคัญบางคน
ศิษยาภิบาลซึ่งเป็นที่เคารพนับถือหรือผู้อธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์บางคน
และประกาศสั่งสอนกระแสนี้ต่อพวกเขา พวกเขาจะไม่ต้านทานอย่างเปิดเผยในช่วงแรก นั่นคือสิ่งที่แน่ใจได้—
แต่พวกเขาจะเอาพระคริสตธรรมคัมภีร์ออกมาทำทนาย
พวกเขาจะให้เจ้าเล่าถึงหนังสืออิสยาห์และหนังสือดาเนียล
และพวกเขาจะถึงกับให้เจ้าอธิบายหนังสือวิวรณ์ด้วยซ้ำไป และหากว่าเจ้าไม่สามารถพูดถึงหนังสือเหล่านั้นได้
พวกเขาจะปฏิเสธเจ้า และเรียกเจ้าว่าพระคริสต์เทียมเท็จ และกล่าวว่าเจ้ากำลังเผยแพร่วิถีทางแห่งความไร้สาระ
หลังจากหนึ่งชั่วโมง พวกเขาก็จะตั้งข้อกล่าวหาเท็จต่อเจ้าที่จะทำให้เจ้าหายใจลำบาก
นี่ไม่ใช่การต้านทานอย่างเปิดเผยหรือ? ทว่านั่นเป็นเพียงการเริ่มต้น
พวกเขาไม่สามารถคิดวางแผนขั้นตอนต่อไปแห่งพระราชกิจของพระเจ้าได้ และในไม่ช้า
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงใช้อำนาจบังคับให้พวกเขายอมรับมัน นี่คือนาฬิกาที่ไม่อาจหยุดยั้งได้ กล่าวคือ
มันคือบางสิ่งที่มีมนุษย์ไม่สามารถทำได้ และเป็นบางสิ่งที่ผู้คนไม่สามารถแม้แต่จะจินตนาการได้
เราเชื่อว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะเผยแพร่ออกไปโดยไม่ถูกยับยั้งทั่วทั้งจักรวาล นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า
และไม่มีใครสามารถหยุดยั้งได้ ขอพระเจ้าทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเราด้วยเถิด
และให้พวกเรายอมรับความสว่างใหม่มากยิ่งขึ้น และไม่ขัดขวางการทรงบริหารจัดการของพระเจ้าในลักษณะนี้
ขอพระเจ้าทรงมีความปรานีต่อพวกเรา
เพื่อที่พวกเราทั้งหมดจะได้สามารถมองเห็นการทรงมาถึงของวันแห่งพระสิริของพระองค์
เวลาเมื่อพระเจ้าทรงได้รับพระสิริไปทั่วทั้งจักรวาลจะเป็นเวลาเมื่อพวกเราจะได้รับสง่าราศีเคียงข้างไปกับพระ
องค์ด้วย ดูเหมือนว่าจะเป็นเวลาที่เราจะแยกจากบรรดาผู้คนเหล่านั้นที่เดินไปกับเรานี้ด้วย
เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะได้เปล่งเสียงของพวกเราพร้อมกับเสียงของเราในการร้องขอต่อพระเจ้าว่า
ขอพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจงสำเร็จบริบูรณ์ในไม่ช้า
เพื่อที่พวกเราอาจจะได้เห็นวันแห่งพระสิริของพระองค์ในช่วงระยะเวลาของชีวิตของพวกเรา
เรายังคงหวังที่จะสัมฤทธิ์ผลตามน้ำพระทัยของพระเจ้าภายในช่วงระยะเวลาของชีวิตของเรา
และเราหวังว่าพระเจ้าอาจจะทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในพวกเราต่อไป
และหวังว่าจะไม่มีอุปสรรคขัดขวางใดๆ เลย นี่คือการทะเยอทะยานชั่วฉับพลันของเรา
ขอพระเจ้าสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเราเสมอ และขอความรักของพระองค์ได้ทรงสร้างสะพานทอดระหว่างพวกเรา
เพื่อที่มีมิตรภาพระหว่างพวกเราได้กลับกลายเป็นล้ำค่ามากยิ่งขึ้น

เราหวังว่าความรักจะก่อให้เกิดความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นระหว่างพวกเรา
และหวังว่าความรักสามารถนำพวกเราไปสู่ความสนิทสนมที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ลบระยะทางใดๆ
ระหว่างพวกเราออกไป และหวังว่าความรักระหว่างพวกเราอาจกลายเป็นลึกซึ้งยิ่งขึ้น กว้างขึ้น
และอ่อนหวานยิ่งขึ้น เราเชื่อว่านี่ต้องเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าของเรา
เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเราอาจใกล้ชิดกับเรามากยิ่งขึ้น
และหวังว่าเราทั้งหมดอาจหวนหาความล้ำค่าวันเวลาที่มิได้มีมากนักที่พวกเรามาร่วมกัน
เพื่อที่มันจะเป็นความทรงจำอันงดงามสำหรับพวกเราได้

อาจจะมีการขึ้นตอนแห่งพระราชกิจของพระเจ้ามากกว่าในจีนแผ่นดินใหญ่ แต่พวกมันก็ไม่ซับซ้อน
เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ ก็เห็นได้ว่ามีสำนึกรับรู้ต่อทุกขึ้นตอนแห่งพระราชกิจของพระองค์
แต่ละขึ้นตอนดำเนินการโดยพระเจ้าด้วยพระองค์เอง และทุกคนได้เล่นบทบาทในพระราชกิจนี้ แต่ละ “ฉาก”
ช่างน่าทึ่งและอย่างแท้จริง ใครเล่าจะจินตนาการได้ว่าผู้คนเหล่านี้จะกระทำการเล่นละครเช่นนี้ได้
การปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาสมจริงสมจังมากท่ามกลางการทดสอบทั้งหมด
บุคคลทุกประเภทแสดงได้อย่างมีชีวิตมากและบริบูรณ์มากภายใต้ปากกาของพระเจ้า
แต่ละฉากดีแก่ต่อสาธารณชนเป็นอย่างมากมิใช่หรือ? แต่ด้วยกรณี
เราไม่ได้ตั้งใจจะบอกว่าพระเจ้ากำลังทรงเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์กับผู้คนโดยผ่านทางพระราชกิจของพร
องค์ ซึ่งคงจะไม่มีเหตุผลในการทำเช่นนั้น กล่าวคือพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีจุดประสงค์
และพระองค์คงไม่มีวันทรงกระทำสิ่งใดที่ไร้จุดหมายหรือไร้คุณค่า
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำก็เพื่อให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม เพื่อจะได้ทรงรับพวกเขาไว้
เรามองเห็นอย่างแท้จริงจากการนี้ว่าพระทัยของพระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อผลดีของมนุษย์ทั้งสิ้น
เราอาจจะเรียกการนี้ว่าละคร แต่ก็สามารถกล่าวได้อีกด้วยว่าละครนี้เามาจากชีวิตจริง
มันเป็นเช่นนั้นสำหรับพระเจ้า—ผู้ทรงเป็นผู้กำกับละครเรื่องนี้—
ผู้คนอยู่ที่นั่นก็เพื่อร่วมมือกับพระองค์ในการทำให้พระราชกิจนี้บริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม ในอีกเหตุผลหนึ่งก็คือ
พระเจ้าทรงใช้สิ่งนี้เพื่อจะได้ทรงรับผู้คนไว้ เพื่อทำให้พวกเขารักพระองค์มากยิ่งขึ้น
นี่มิใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าหรือ? ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงหวังว่าจะไม่มีใครมีความกังวลใดๆ
เจ้ารู้ไม่เท่าทันสักนิดถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? เราได้กล่าวมาแล้วอย่างมากมาย—
เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงจะได้เข้าใจทั้งหมดและไม่ตีความหมายหัวใจของเราในทางที่ผิด
เราไม่มีความสงสัยเลยว่าพระเจ้าทั้งหมดจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า ทุกคนเดินบนเส้นทางที่แตกต่างกัน
ขอพระเจ้าทรงเปิดเส้นทางที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าของพวกเรา และขอพวกจงเข้าเฝ้าฐานต่อพระองค์และกล่าวว่า
โอ้พระเจ้า! ข้าพระองค์ปรารถนาให้พระองค์ทรงรับข้าพระองค์ไว้

เพื่อที่วิญญาณของข้าพระองค์อาจได้กลับมาหาพระองค์

เจ้าพร้อมที่จะแสวงหาการทรงนำของพระเจ้าในส่วนลึกของจิตวิญญาณของเจ้าหรือไม่?

เส้นทาง... (5)

ในอดีต ไม่มีใครได้รู้จักพระวิญญูณบริสุทธิ์

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะได้ตระหนักถึงเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงดำเนินไป

นั่นคือเหตุผลที่ผู้คนทำให้ตัวพวกเขาเองดูเป็นคน โง่เงาะพระพักตร์ของพระเจ้าเสมอ

เป็นการยุติธรรมที่จะกล่าวว่าเกือบทุกคนที่เชื่อในพระเจ้า ไม่รู้จักพระวิญญูณบริสุทธิ์

และความเชื่อของพวกเขายุ่งเหยิงและสับสน เห็นได้ชัดว่า ผู้คนไม่เข้าใจพระเจ้า

และแม้ว่าปากของพวกเขาอาจพูดว่าพวกเขาเชื่อในพระองค์ แต่ในสาระสำคัญแล้ว

เมื่อยึดตามพื้นฐานความประพฤติของพวกเขา พวกเขาก็เชื่อในตัวพวกเขาเอง ไม่ใช่พระเจ้า

จากประสบการณ์แท้จริงของเราเอง เราได้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานถึงการที่พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์

และจากภายนอกปรากฏให้เห็นว่าผู้คนถูกบังคับให้ยอมรับคำพยานของพระเจ้า

แทบจะไม่สามารถกล่าวได้เลยว่าพวกเขาเชื่อว่าพระวิญญูณของพระเจ้าปราศจากความผิดโดยบริบูรณ์

อย่างไรก็ตาม เรากล่าวว่าสิ่งที่ผู้คนเชื่อไม่ใช่บุคคลผู้ใด นับประสาอะไรที่จะเชื่อในพระวิญญูณของพระเจ้า

แต่กลับเชื่อในความรู้สึกของพวกเขาเอง พวกเขาไม่ได้แค่เชื่อในตัวพวกเขาเองด้วยการทำเช่นนั้นหรือ?

สิ่งที่เรากล่าวเป็นจริง เราไม่ได้กำลังตราหน้าผู้คน ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่เราต้องอธิบายให้ชัดเจน กล่าวคือ

สำหรับผู้ที่ได้รับการนำพาให้มาถึงวันนี้ การที่พวกเขาจะได้รับการอธิบายให้ชัดเจนหรือสับสนหรือไม่

ทั้งหมดล้วนขึ้นอยู่กับพระวิญญูณบริสุทธิ์ทั้งสิ้น มันไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์จะควบคุมได้เลย

นี่คือตัวอย่างของสิ่งที่เราได้เอ่ยไปก่อนหน้านี้เกี่ยวกับที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงบังคับความเชื่อของผู้คน

นี่คือวิธีที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจ และมันคือเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงดำเนินไป

ในสาระสำคัญแล้ว ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเชื่อในผู้ใด

พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงมอบความรู้สึกชนิดหนึ่งแก่ผู้คน โดยการบังคับ

โดยทำให้พวกเขาเชื่อในพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา นั่นไม่ใช่วิธีที่เจ้าเชื่อหรือ?

เจ้าไม่รู้สิกว่าความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าเป็นสิ่งที่แปลกหรือ?

เจ้าไม่คิดว่าประหลาดหรือที่เจ้าไม่สามารถรอดพ้นจากกระแสนี้ได้?

เจ้ามิได้ใช้ความพยายามใดเลยในการขบคิดเกี่ยวกับการนี้หรือ?

นี่มิใช่หมายสำคัญและสิ่งมหัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใดในบรรดาสิ่งทั้งปวงหรือ?

ต่อให้เจ้ามีแรงกระตุ้นที่จะหนีให้รอดพ้นมาหลายครั้งหลายครา

ทว่ายังมีพลังชีวิตอันเปี่ยมไปด้วยอำนาจที่ดึงดูดเจ้าและทำให้เจ้าลี้เลืงที่จะเดินหนีไปเสมอมา

และทุกครั้งที่เจ้าพบตัวเจ้าเองอยู่ในรูปการณ์แวดล้อมเช่นนั้น

เจ้าก็เริ่มรำไห่และสะอึกสะอื้นต่อการสูญเสียอยู่ทุกครั้งโดยไม่รู้ว่าจะทำสิ่งใดต่อไป

พวกเจ้าบางคนพยายามอย่างแท้จริงที่จะจากไป แต่เมื่อเจ้าพยายามจะไป

ก็กลับรู้สึกเหมือนว่ามีมัดเข็มแทงหัวใจของเจ้า

รู้สึกเหมือนว่าดวงวิญญาณของเจ้าถูกพรากไปจากเจ้าโดยผีในโลกลี้บางตัว

ทั้งให้หัวใจของเจ้าทรมานและปราศจากสันติสุข หลังจากนั้น

เจ้าก็ต้องเตรียมใจตัวเองและกลับมาหาพระเจ้าอย่างช่วยไม่ได้เลย...เจ้าไม่เคยมีประสบการณ์นี้มาก่อนหรือหรือ

อ? เราไม่มีความสงสัยเลยว่าพี่น้องชายหญิงหนุ่มสาวผู้ซึ่งสามารถเปิดหัวใจของพวกเขา จะกล่าวว่า “ใช่แล้ว!

ข้าพระองค์เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาหลายครั้งมาก มันทำให้ข้าพระองค์ละอายใจเมื่อนึกถึงมัน!”

ในชีวิตประจำวันของเราเอง

เรามีความสุขเสมอที่จะปฏิบัติต่อพี่น้องชายหญิงหนุ่มสาวของเราในฐานะเพื่อนสนิท

ทั้งนี้เพราะมีความบริสุทธิ์มากเหลือเกินในพวกเขา—พวกเขาสะอาดบริสุทธิ์และดั่งมัยยัก

พวกเขาเป็นเหมือนมิตรสหายของเรา

นั่นคือเหตุผลที่เรามองหาโอกาสเสมอที่จะนำเพื่อนสนิททั้งหมดของเรามาอยู่รวมกันเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับอุดมคติ

ของพวกเขาและแผนการของพวกเขา ขอน้ำพระทัยของพระเจ้าจงดำเนินการในพวกเราด้วย

เพื่อที่พวกเราทั้งหมดจะได้เป็นเหมือนเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกัน

โดยไม่มีสิ่งขวางกั้นใดหรือระยะทางมาคั่นระหว่างพวกเราไว้ ขอพวกเราทั้งหมดจงอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า

“โอ้พระเจ้า! หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์

พวกเราขอวิงวอนให้พระองค์ทรงมอบสภาพแวดล้อมที่ถูกต้องให้แก่พวกเราด้วยเถิด

เพื่อที่พวกเราอาจจะทำให้ความปรารถนาในหัวใจของพวกเราลุล่วงได้

ขอพระองค์ทรงโปรดมีความปรานีต่อพวกเราผู้อ่อนวัยและขาดเหตุผล

และให้เราได้ทุ่มเทพลังกำลังภายในหัวใจของเรา!” เราวางใจว่านี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า

เราได้อธิษฐานต่อพระเจ้านานมาแล้วและกล่าวว่า “ข้าแต่พระบิดา!

พวกเราเรียกร้องไปยังพระองค์อยู่เสมอบนแผ่นดินโลก

ปรารถนาว่าน้ำพระทัยของพระองค์อาจเสร็จสิ้นบนแผ่นดินโลกในไม่ช้านี้

เราขอแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ ขอพระองค์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ

และทรงให้พระบัญชาของพระองค์ครบบริบูรณ์ในตัวข้าพระองค์อย่างเร่งรีบที่สุดด้วยเถิด

ข้าพระองค์เต็มใจแม้แต่ที่จะให้พระองค์ทรงเปิดเส้นทางใหม่ในท่ามกลางพวกเรา

หากว่ามันหมายถึงการที่น้ำพระทัยของพระองค์จะสำเร็จลุล่วงในไม่ช้านี้!

ข้าพระองค์ขอเพียงให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ในไม่ช้า

และข้าพระองค์วางใจว่าจะไม่มีกฏเกณฑ์ใดๆ สามารถยับยั้งได้!” นั่นคือพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้

เรามองไม่เห็นเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินไปหรือ?

ทุกครั้งที่เราพบปะพี่น้องชายหญิงผู้อาวุโสกว่า เรามีสำนึกรับรู้อันสุดที่จะพรรณนาได้ถึงการบีบคั้นนี้ เมื่อเราพบปะกับพวกเขา เรามองเห็นว่าพวกเขาเต็มไปด้วยสังคม มโนคติอันหลงผิดทางศาสนาของพวกเขา ประสบการณ์ในการรับมือกับสิ่งต่างๆ ของพวกเขา ลักษณะการพูดของพวกเขา คำพูดที่พวกเขาใช้ และอื่นๆ อีกมาก—พวกเขาล้วนน่ารำคาญทั้งสิ้น พวกเขาควรที่จะเปี่ยมไปด้วย “ปัญญา”

เรารักษาระยะห่างจากพวกเขาให้ไกลที่สุดเท่าที่เราจะทำได้เสมอ ทั้งนี้เพราะ โดยส่วนตัวสำหรับเราแล้ว เรามิได้พร้อมไปด้วยหลักปรัชญามากมายสำหรับการใช้ชีวิตในโลก ทุกครั้งที่เราพบปะกับผู้คนเหล่านี้ พวกเขาทำให้เราเหนื่อยล้าในภายหลัง ศีรษะของเราเต็มไปด้วยเหงื่อ

บางครั้งเรารู้สึกถูกบีบคั้นมากจนเราแทบจะไม่สามารถหายใจได้ ด้วยเหตุนี้เอง ในช่วงเวลาที่น่ากลัวนี้ พระเจ้าทรงมอบทางออกที่ยิ่งใหญ่ให้แก่เรา บางที นั่นอาจจะเป็นเพียงความคิดเห็นที่ผิดของเรา เราใส่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดประ โยชน์ต่อพระเจ้าเท่านั้น การทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าคือสิ่งสำคัญที่สุด เราอยู่ห่างจากผู้คนเหล่านี้ แต่หากว่าพระเจ้าพึงประสงค์ให้เราพบปะพวกเขา เราก็ยังคงเชื่อฟัง

ไม่ว่าพวกเขาจะน่าชิงชัง แต่ทว่า “ปัญญา” ของพวกเขา มโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

และปรัชญาการใช้ชีวิตในโลกของพวกเขาน่ารังเกียจมาก

เราอยู่ที่นั่นเพื่อทำให้พระบัญชาของพระเจ้าครบบริบูรณ์ ไม่ใช่เพื่อเรียนรู้วิธีการที่พวกเขาทำสิ่งต่างๆ

เราจำได้ถึงครั้งหนึ่งที่พระเจ้าทรงกล่าวกับเราว่า “บนแผ่นดินโลก

จงพยายามที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเจ้านั่นและทำให้พระบัญชาของพระองค์ครบบริบูรณ์ โดยที่เจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับสิ่งอื่นใดเลย” เมื่อนึกถึงถ้อยคำนี้ก็ทำให้เรามีสันติสุขเล็กน้อย

นั่นเป็นเพราะเรารู้สึกเสมอว่ากิจกรรมมนุษย์ยุ่งยากซับซ้อนยิ่งนัก เราไม่สามารถทำความเข้าใจเรื่องเหล่านั้นได้ และเราไม่เคยรู้เลยว่าจะต้องทำอะไร ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงถูกทิ้งให้สับสนอยู่หลายครั้งจนนับไม่ถ้วน โดยการนี้ และได้เกลียดชังมวลมนุษย์ เหตุใดผู้คนถึงต้องสลับซับซ้อนมากนักเล่า?

เหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถทำตัวเรียบง่ายได้? เหตุใดต้องพยายามที่จะทำตัวฉลาดมากนัก? เมื่อเราพบปะผู้คน ส่วนใหญ่แล้วเราพบปะ โดยอยู่บนพื้นฐานแห่งพระบัญชาของพระเจ้าที่ทรงมอบให้แก่เรา

อาจมีบางคราวเมื่อนั้น ไม่ใช่กรณีนั้น แต่ใครจะรู้ได้เล่าว่ามีสิ่งใดแอบซ่อนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจของเรา?

หลายครั้งที่เราได้ให้คำปรึกษาแก่พี่น้องชายหญิงผู้อยู่กับเราว่าพวกเขาควรเชื่อในพระเจ้าด้วยหัวใจของพวกเขา ว่าพวกเขาไม่ควรมองหาประโยชน์ของตนเอง แต่ควรใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

หลายครั้งที่เราได้ทำให้ด้วยความระมัดระวังเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า

ว่าเหตุใดผู้คนจึงไม่ใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า?

แน่นอนว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถหายไปโดยไร้ร่องรอยอย่างไม่มีเหตุผลใช่หรือไม่?

เราไม่รู้เหตุผลด้วยเช่นกันว่าทำไม—การนี้เกือบจะได้กลายเป็นปริศนาในจิตใจของเรา—
ว่าเหตุใดผู้คนไม่เคยตระหนักถึงเส้นทางที่ดำเนินโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ถึงกระนั้นก็ดี
พวกเขายังคงยึดอยู่กับสัมพันธภาพอันผิดปกติกี่พวกเขามีกับผู้อื่น? การได้เห็นผู้คนเยี่ยงนี้ทำให้เราคลั่งไคล้
แทนที่จะมองไปที่เส้นทางแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺ์ พวกเขากลับมุ่งเน้นไปที่ความประพฤติกิของมนุษย์แทน
พระเจ้าจะทรงสมพระทัยโดยการนี้ได้หรือไม่? เรารู้สึกเศร้าใจอยู่บ่อยครั้งจากการนี้
มันเกือบจะกลายเป็นภาระของเรา—และมันยังเป็นการก่อกวนพระวิญญูณบริสุทธฺ์อีกด้วย
เจ้าไม่รู้ถึงการดำเนินคดีใดๆ ในหัวใจของเจ้าหรือ?

ขอพระเจ้าทรงเปิดตาฝ่ายจิตวิญญูณของพวกเราด้วยเถิด
หลายครั้งที่เราผู้ซึ่งนำทางผู้คนให้เข้าสู่พระราชกิจของพระเจ้า ได้อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “โอ้พระบิดา!
ข้าพระองค์ขอให้ข้าพระองค์ของพระองค์คือแก่นสำคัญ ข้าพระองค์ขอแต่ให้ได้ค้นหาน้ำพระทัยของพระองค์
ข้าพระองค์ขอให้ข้าพระองค์สัตย์ซื่อต่อพระบัญชาของพระองค์ด้วยเถิด
เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงรับผู้คนกลุ่มนี้ไว้ ขอพระองค์ทรงรับพวกเราไว้ในแผ่นดินแห่งอิสราภาพ
เพื่อที่พวกเราจะได้สัมผัสพระองค์ด้วยจิตวิญญูณของพวกเรา
และขอพระองค์ทรงปลูกให้ความรู้สึกฝ่ายจิตวิญญูณภายในหัวใจของพวกเราให้ตื่นขึ้น!”
เราขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
ด้วยเหตุนี้เราจึงอธิษฐานอยู่เสมอเพื่อให้พระวิญญูณของพระองค์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเราเรื่อยไป
ให้เราอาจจะได้เดินบนเส้นทางที่ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์—
ด้วยว่าเส้นทางที่เราเดินคือเส้นทางแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺ์ และใครผู้ใดอีกเล่าที่จะเดินเส้นทางนี้แทนเราได้?
นี่คือสิ่งที่ทำให้ภาระของเรานักยิ่งขึ้นกว่าเดิมด้วยซ้ำ เราารู้สึกราวกับว่าเรากำลังจะตกลงไป
แต่เรามีความเชื่อว่าพระเจ้าคงจะไม่มีวันทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ล่าช้า บางที
พวกเราอาจจะเพียงแค่ต้องแยกทางกัน ทันทีที่พระบัญชาของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว ด้วยเหตุนี้
บางทีมันอาจจะเป็นเพราะผลแห่งพระวิญญูณของพระเจ้านี้ก็เป็นได้ที่เราารู้สึกอยู่เสมอว่าเราแตกต่าง
มันเป็นราวกับว่ามีพระราชกิจที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะปฏิบัติ
แต่เรายังคงไม่สามารถจับความเข้าใจได้ว่ามันคืออะไร ถึงกระนั้น
เรายังวางใจว่าไม่มีใครบนแผ่นดินโลกที่จะดีกว่าเพื่อนสนิทของเรา
และเรายังวางใจว่าพวกเขาจะอธิษฐานให้กับเราเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า
อันเป็นสิ่งที่เราสำนึกในบุญคุณอย่างล้นพ้น เราปรารถนาให้พี่น้องชายหญิงกล่าวร่วมกับเราว่า “โอ้พระเจ้า!
ขอน้ำพระทัยของพระองค์ทรงสำแดงอย่างเต็มเปี่ยมในพวกเราผู้อยู่ในยุคสุดท้าย
เพื่อที่พวกเราอาจได้รับพระพรด้วยชีวิตแห่งจิตวิญญูณ และได้เห็นกิจการแห่งพระวิญญูณของพระเจ้า

และได้มองดูพระพักตร์ที่แท้จริงของพระองค์!” ทันทีที่พวกเราได้มาถึงขั้นตอนนี้ พวกเราจะได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณอย่างแท้จริง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เราจะสามารถมองดูพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าได้ ซึ่งกล่าวได้ว่า ผู้คนจะสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของความจริงทั้งปวงตามการรู้แจ้งแห่งน้ำพระทัยของพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่ใช่การสามารถเข้าใจหรือจับใจความได้ตามมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์ นี่คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองทั้งหมด ไม่มีแนวความคิดมนุษย์อยู่ในนั้นเลย กล่าวคือมันคือแผนการแห่งพระราชกิจของพระองค์สำหรับกิจการที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้ประจักษ์ชัดเจนบนแผ่นดินโลก และมันคือส่วนสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

เจ้าปรารถนาที่จะร่วมในพระราชกิจนี้หรือไม่? เจ้าต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจหรือไม่? เจ้าทะเยอทะยานอยากได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และแบ่งปันชีวิตแห่งจิตวิญญาณหรือไม่?

สิ่งที่เป็นกุญแจในวันนี้คือการเข้าถึงให้ลึกซึ่งมากขึ้นจากรากฐานดั้งเดิมของพวกเรา เราต้องไปสู่ความจริง นิमित และชีวิตให้ลึกซึ่งยิ่งขึ้น—แต่ก่อนอื่นเราต้องเตือนพี่น้องชายหญิงว่า เพื่อที่จะเข้าสู่ขั้นตอนแห่งพระราชกิจนั้น เจ้าต้องละทิ้งมโนคติอันหลงผิดเมื่อก่อนนี้ของเจ้าเสีย นั่นก็คือ เจ้าต้องเปลี่ยนวิถีทางที่เจ้าใช้ชีวิต

ทำการวางแผนใหม่ กลับตัวเสียใหม่ หากเจ้ายังคงยึดอยู่กับสิ่งที่เคยล้ำค่าต่อเจ้าในเวลาที่ผ่านมา พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่สามารถทรงพระราชกิจในตัวเจ้าได้ และพระองค์แทบจะไม่สามารถทรงรักษาชีวิตของเจ้าให้ยั่งยืนได้ ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ตามเสาะหา หรือเข้าสู่ หรือทำการวางแผนล้วนจะถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทอดทิ้งอย่างเต็มที่—

และจึงมีการกล่าวกันว่าพวกเขาถูกทอดทิ้งภายในยุคนี้

เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงทั้งหมดจะสามารถเข้าใจหัวใจของเราได้ และเราหวังว่าจะมี “สมาชิกใหม่” เพิ่มมากขึ้น ผู้ที่จะยืนหยัดเพื่อร่วมมือกับพระเจ้าและทำให้งานนี้บริบูรณ์ร่วมกัน

เราวางใจว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรแก่พวกเรา ด้วยเหตุนี้

เราก็อวางใจว่าพระเจ้าจะทรงมอบมิตรสันทมากมายยิ่งขึ้นให้แก่เราด้วย

เพื่อที่เราอาจจะได้เดินไปยังทั่วทุกมุมของแผ่นดินโลก และอาจมีความรักยิ่งใหญ่ขึ้นระหว่างพวกเรา

ยิ่งไปกว่านั้น เราวางใจว่าพระเจ้าจะทรงแผ่ขยายราชอาณาจักรของพระองค์เพราะความพยายามของพวกเรา

เราอยากให้ความพยายามเหล่านี้ของพวกเราไปถึงระดับที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ให้พระเจ้าทรงได้รับคนหนุ่มสาวไว้มากขึ้น เราต้องการให้พวกเราใช้เวลามากขึ้นอธิษฐานให้กับการนี้

เราต้องการให้พวกเราอธิษฐานอยู่เสมอ

เพื่อที่พวกเราจะได้ใช้ชีวิตทั้งมวลของพวกเราเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า

และอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขอจงอย่ามีสิ่งใดกั้นอยู่ระหว่างพวกเราอีกเลย
และขอพวกเราทั้งหมดจงกล่าวคำสาบานนี้เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้านี้คือ
เพื่อการทำงานอย่างหนักร่วมกัน! เพื่อที่จะรักภักดีจนวาระสุดท้าย! เพื่อที่จะไม่เคยแยกจากกัน
และอยู่ร่วมกันเสมอ! เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงทั้งหมดจะทำสัญญานี้เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า
เพื่อที่หัวใจของพวกเราจะไม่วันเปลี่ยนแปลง และความมุ่งมั่นของพวกเราจะไม่วันหวั่นไหว!
เพื่อเห็นแก่ประโยชน์แห่งน้ำพระทัยของพระเจ้า เราขอกล่าวอีกครั้งว่า ขอให้พวกเราทำงานอย่างหนัก!
ขอให้พวกเราเพียรพยายามสุดกำลังของพวกเรา! พระเจ้าจะทรงอวยพรพวกเราอย่างแน่นอน!

เส้นทาง... (6)

พวกเราถูกนำพามาสู่ปัจจุบันนี้ได้ ก็เพราะพระราชกิจของพระเจ้า
ดังนั้นเองพวกเราจึงเป็นผู้รอดในแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า
ที่พวกเรายังคงอยู่ทุกวันนี้ถือเป็นการเลื่อนฐานะครั้งใหญ่จากพระเจ้า ด้วยเหตุว่าตามแผนการของพระเจ้านั้น
ประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดงควรจะถูกทำลาย แต่เราคิดว่า ลางที่
พระองค์อาจได้ทรงกำหนดแผนการอื่นไว้แล้ว
หรือไม่พระองค์ก็ทรงปรารถนาที่จะดำเนินพระราชกิจอีกส่วนหนึ่งของพระองค์ ดังนั้น แม้จนกระทั่งวันนี้
เราก็ไม่สามารถอธิบายเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน—มันเป็นเสมือนปริศนาที่ยังหาคำตอบไม่ได้
แต่เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้ว พระเจ้าได้ทรงลิขิตพวกเรากลุ่มนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว
และเรายังคงเชื่อต่อไปว่าพระเจ้าทรงมีพระราชกิจอื่นในพวกเรา ขอให้พวกเราทั้งหมดอ่อนน้อมต่อฟ้าเช่นนั้น
“ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์ทรงสำเร็จลุล่วง
และขอให้พระองค์ทรงปรากฏต่อพวกเราอีกครั้งและไม่ทรงปกปิดพระองค์เอง
เพื่อพวกเราอาจได้แลเห็นพระสิริของพระองค์และ โสมพระพักตร์ของพระองค์ชัดเจนยิ่งขึ้น”
เรารู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า เส้นทางที่พระเจ้าทรงนำเราไปไม่ได้เป็นเส้นตรงตลอด
แต่เป็นถนนคดเคี้ยวซึ่งเต็มไปด้วยหลุมบ่อ และพระเจ้าตรัสว่า ยิ่งถนนขรุขระมากขึ้นเท่าไร
มันยังสามารถเผยถึงหัวใจรักของพวกเราได้มากขึ้นเท่านั้น
แต่ไม่มีใครในพวกเราเลยที่สามารถเปิดเส้นทางเช่นนี้ได้ ในประสบการณ์ของเรา
เราได้เดินบนเส้นทางขรุขระและเสี่ยงอันตรายมามากมาย และได้ทนฝ่าความทุกข์อันใหญ่หลวง
บางครั้งเราเคยถึงกับ โศกจาบัลย์เป็นที่สุดจนอยากจะร้องออกมา
แต่เราก็ได้เดินบนเส้นทางนี้ต่อมาจนถึงทุกวันนี้ เราเชื่อว่านี่คือเส้นทางซึ่งทรงนำโดยพระเจ้า
ดังนั้นเราจึงทนฝ่าความทรมานในความทุกข์ทนทั้งหมดแล้วไปต่อ เพราะนี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งไว้
ใครเล่าจะหลีกเลี่ยงได้? เราไม่ได้ร้องขอเพื่อรับพรใดๆ
ทั้งหมดที่เราขอคือให้เราสามารถเดินบนเส้นทางที่เราควรเดินตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
เราไม่ได้มุ่งพยายามเลียนแบบคนอื่นหรือเดินบนหนทางที่พวกเขาเดิน
ทั้งหมดที่เราแสวงหาคือการที่ได้อุทิศตนจนลุล่วงด้วยการเดินไปบนเส้นทางที่ถูกตั้งไว้ให้จนสุดทาง
เราไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น กล่าวแบบไม่อ้อมค้อมเลยว่าเราไม่สามารถช่วยเหลือใครอื่นได้เช่นกัน
ดูเหมือนว่าเราอ่อนไหวอย่างมากต่อเรื่องนี้ เราไม่รู้ว่าผู้อื่นจะคิดอย่างไร
นี่เป็นเพราะเราเชื่อมาตลอดว่าพระเจ้าคือผู้ที่ทรงกำหนดว่าแต่ละบุคคลต้องทนทุกข์มากน้อยเพียงใดและพวกเขา
ต้องเดินไปบนเส้นทางของพวกเขามิฉะนั้น

และไม่มีใครสามารถช่วยเหลือคนอื่นได้อย่างแท้จริง

พี่น้องชายหญิงไฟแรงบางคนของพวกเราอาจพูดว่าเราก็คือผู้ที่ปราศจากความรัก แต่นี่ก็คือสิ่งที่เราเชื่ออยู่พอดี
ผู้คนเดินไปบนเส้นทางของพวกเขาโดยพึ่งพาการทรงนำของพระเจ้า

และเราวางใจว่าพี่น้องชายหญิงส่วนใหญ่ของเราจะเข้าใจหัวใจของเรา

เราหวังเช่นกันว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมความรู้แจ้งที่ยิ่งใหญ่กว่าในแง่นี้ให้แก่พวกเรา

เพื่อที่ความรักของพวกเราอาจกลายเป็นบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นและมิตรภาพของพวกเราจะล้ำค่ามากกว่าเดิม

ขออย่าให้พวกเราสับสนกับหัวข้อนี้ แต่แค่ได้รับความกระตือรือร้นมากขึ้นเท่านั้น

เพื่อที่สัมพันธภาพระหว่างบุคคลอาจก่อร่างสร้างขึ้นมาบนรากฐานแห่งความเป็นผู้นำของพระเจ้า

พระเจ้าทรงพระราชกิจในจีนแผ่นดินใหญ่มาเป็นเวลาหลายปี

และพระองค์ได้ทรงเสียค่าแลกเปลี่ยนไปอย่างมากกับผู้คนที่ทั้งหมดเพื่อที่จะทำให้พวกเรามาถึงจุดที่พวกเราเป็นอยู่
วันนี้ในที่สุด เราคิดว่าเพื่อนำให้ทุกคนขึ้นมาบนเส้นทางที่ถูกต้อง

งานนี้ต้องเริ่มต้นขึ้นตรงจุดที่ทุกคนอ่อนแอที่สุดก่อน

เมื่อนั้นพวกเขาจึงสามารถทะลุผ่านอุปสรรคแรกไปได้และก้าวต่อไปข้างหน้าได้ นั่นไม่ดีกว่าหรือ?

ชนชาติจีนที่เสื่อมทรามมาเป็นเวลานานับพันปีอยู่รอดมาได้จนกระทั่งทุกวันนี้

“เชื่อไวรัส”ทุกประเภทหลุดหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง แพร่กระจายไปทุกหนทุกแห่งดุจภัยพิบัติ

แค่เพียงมองดูสัมพันธภาพของผู้คนก็เพียงพอแล้วที่จะมองเห็นได้ว่า “เชื่อโรค”

แอบแฝงเข้าภายในตัวผู้คนมากมายเพียงใด

เป็นเรื่องยากที่สุดสำหรับพระเจ้าที่จะพัฒนาพระราชกิจของพระองค์ขึ้นมาในพื้นที่ที่ปิดกั้นมิดชิดและคิดเชื่อไวรัส
เช่นนั้น บุคลิกลักษณะนิสัยของพวกเขา วิธีที่พวกเขากระทำการต่างๆ

ทุกสิ่งที่พวกเขาแสดงออกในชีวิตของพวกเขาสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของพวกเขา—

ล้วนแต่เป็นเหมือนผ้าจีวรขาดวิน

จนถึงจุดที่พระเจ้าได้ทรงลงโทษประหารต่อความรู้และวัฒนธรรมของมนุษย์ทั้งหมด

โดยที่ไม่ต้องเอ่ยถึงประสบการณ์ต่างๆ ที่พวกเขาเรียนรู้จากครอบครัวและสังคมของพวกเขา—

ทั้งหมดนี้ได้รับการตัดสินไปแล้วว่าเป็นการกระทำผิดในสายพระเนตรของพระเจ้า

นี่ก็เป็นเพราะพวกที่มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้ได้บริโภคเชื่อไวรัสไปมากมายเกินไป

ราวกับว่ามันเป็นเรื่องปกติสำหรับพวกเขา พวกเขาไม่คิดอะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขากระทำ ด้วยเหตุนี้เอง

ยิ่งผู้คนเสื่อมทรามมากเท่าไรในสถานที่หนึ่ง สัมพันธภาพระหว่างบุคคลก็ยิ่งผิดปกติมากเท่านั้น

สัมพันธภาพของผู้คนเคลื่อนไปด้วยเล่ห์เพทุบาย

พวกเขาคิดการต่อต้านทำลายกันและกันและเข่นฆ่ากันราวกับอยู่ในป้อมปราการของปิศาจที่นิยมกินเนื้อมนุษย์

คๆ ก็ไม่ปาน

เป็นเรื่องที่ลำบากยากเย็นที่สุดที่จะดำเนินพระราชกิจของพระเจ้าให้สำเร็จในสถานที่อันน่าสะพรึงกลัว

ซึ่งผิอาละวาดเฟ้นผ่านไปทั่วเช่นนี้ เราอธิษฐานอยู่เสมอต่อพระเจ้าเมื่อเราจำต้องพบปะผู้คน

เพราะเราหวาดกลัวการพบปะกับพวกเขา และกลัวลึกมากกว่าเราจะกระทำผิดต่อ “ศักดิ์ศรี”

ของพวกเขาด้วยอุปนิสัยของเรา ในหัวใจของเรา

เราเกรงกลัวอยู่เสมอว่าวิญญาณที่มีมลทินเหล่านี้จะกระทำการอันบู่มบ่าม ดังนั้น

เราจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอให้ปกป้องคุ้มครองเรา

สัมผัสสภาพที่ผิดปกติกุศลลักษณะเป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่ท่ามกลางพวกเรา และเมื่อได้เห็นทั้งหมดนี้

จึงเกิดความเกลียดชังในหัวใจของเรา เพราะท่ามกลางพวกเราเอง ผู้คนมัวยุ่งอยู่กับ “ธุรกิจ”

ของมนุษย์ตลอดเวลา และไม่เคยสงวนความคิดใดๆ ให้แก่พระเจ้าเลย

เราดูเหมือนประพฤติกรรมของพวกเขาจนเข้ากระดูกดำของเรา

สิ่งที่สามารถมองเห็นได้ในตัวผู้คนในจีนแผ่นดินใหญ่ไม่มีอะไรเลยนอกจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตาน

ดังนั้นในพระราชกิจของพระเจ้ากับผู้คนเหล่านี้ จึงแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะพบเจอสิ่งใดที่ควรค่าภายในพวกเขา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้กระทำพระราชกิจทั้งหมด

มีแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่ขับเคลื่อนผู้คนได้มากกว่า และทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา

แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะนำคนเหล่านั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์

นั่นก็คือการที่พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ขับเคลื่อนผู้คนควบคู่ไปกับความร่วมมือของผู้คนนั้น ไม่อาจ

กระทำได้เลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงได้แต่ลุยงานหนักเพื่อขับเคลื่อนผู้คน แต่ถึงอย่างนั้นแล้ว

ผู้คนก็ยังคงด้านชาและขาดสติ และไม่รู้เลยว่าพระเจ้ากำลังทรงกระทำสิ่งใดอยู่ ดังนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าในจีนแผ่นดินใหญ่จึงเปรียบได้กับพระราชกิจแห่งการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโล

ก พระองค์ทรงกระทำให้ผู้คนทั้งหมดถือกำเนิดขึ้นมาใหม่ และเปลี่ยนทุกสิ่งเกี่ยวกับพวกเขา

ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดควรค่าภายในตัวพวกเขาเลย ช่างเป็นเรื่องที่ชวนให้หัวใจสลายเหลือเกิน

บ่อยครั้งที่เราอธิษฐานด้วยความโศกเศร้าให้กับคนเหล่านี้ “ข้าแต่พระเจ้า

ขออุทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ทรงเปิดเผยออกมาภายในผู้คนเหล่านี้

เพื่อว่าพระวิญญาณของพระองค์อาจได้ขับเคลื่อนพวกเขาอย่างมากมาย

และเพื่อว่าผู้คนทุกซ์ที่ด้านชาและหัวใจมืดเหล่านี้จะได้ตื่นขึ้น โดยไม่หลับใหลอีกต่อไป

และได้เห็นวันแห่งพระสิริของพระองค์” ขอให้พวกเราทุกคนอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและกล่าวว่า:

โอ้พระเจ้า! ขอพระองค์ทรงปราณีและไต่พระทัยต่อพวกเราอีกสักครั้งเถิด

เพื่อหัวใจของพวกเราจะสามารถกลับมาหาพระองค์ได้อย่างสุดใจ

และเพื่อพวกเราจะสามารถหนีหนีไปจากแผ่นดินอันโสมมแห่งนี้ จงลุกขึ้นยืน
และกระทำให้พระองค์ได้ทรงไถ่ล้างพระทัยพวกเราให้เสร็จสมบูรณ์
เราหวังว่าพระเจ้าอาจขับเคลื่อนพวกเร่อีกสักครั้ง เพื่อพวกเราจะได้เรียนรู้แจ้ง
และเราหวังว่าพระองค์จะทรงปรานีต่อพวกเรา เพื่อว่าหัวใจของพวกเราจะสามารถค่อยๆ
หันกลับมาหาพระองค์และพระองค์อาจได้รับพวกเรา
นี่คือความพึงปรารถนาที่พวกเราทุกคนขอรับผิชอบร่วมกัน

พระเจ้าทรงกำหนดเส้นทางที่พวกเราเดินไว้หมดแล้ว กล่าวโดยสังเขปคือ
เราเชื่อว่าเราจะเดินบนเส้นทางนี้จบจนวาระสุดท้ายอย่างแน่นอน
เพราะพระเจ้าทรงเยี่ยมพระโอษฐ์มายังเราเสมอ
และดูราวกับว่าเราได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ของพระองค์ตลอดกาล
ด้วยเหตุนี้หัวใจของเราจึงปราศจากสิ่งอื่นใดเจือปน และจึงทำให้เราใส่ใจในพระราชกิจของพระเจ้าเสมอ
เราดำเนินงานทุกอย่างที่พระเจ้าทรงมีพระบัญชาต่อเราจนสำเร็จด้วยความแข็งแกร่งทั้งหมดและด้วยการอุทิศขอ
งเรา และเราไม่เคยก้าวถอยกลับใดๆ ที่ไม่ได้จัดสรรไว้ให้เรา
และเราก็ไม่นำตัวเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับใครอื่นที่ทำงานนั้น—
เพราะเราเชื่อว่าแต่ละคนต้องเดินบนเส้นทางของพวกเขาเอง และไม่ล่วงล้ำเส้นทางผู้อื่น เรามองเห็นเป็นแบบนั้น
ชะรอย นี่อาจเป็นผลจากบุคลิกภาพของเราเองกระมัง
แต่เราก็หวังว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะเข้าใจและให้อภัยเรา
เพราะเราไม่มีวันกล้าขัดต่อประกาศกฤษฎีกาแห่งพระบิดาของเรา เราไม่กล้าเยาะเย้ยทำทายน้ำพระทัยแห่งฟ้า
พวกเจ้าลืมแล้วหรือว่า “น้ำพระทัยแห่งฟ้าไม่อาจเยาะเย้ยทำทลายได้”? บางคนอาจคิดว่าเรากำลังถึงแค่ตัวเอง
แต่เราเชื่อว่าเราได้มาเพื่อดำเนินพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้าส่วนหนึ่งให้สำเร็จโดยเฉพาะ
เราไม่ได้มาเพื่อมีส่วนเกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างบุคคล
กล่าวคือเราจะไม่มีวันเรียนรู้วิธีที่จะมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น อย่างไรก็ตาม ในพระบัญชาของพระเจ้านั้น
เรามีการทรงนำของพระเจ้า และเรามีความเชื่อและความวิริยะที่จะทำให้มองเห็นงานนี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง
ลงที่ เราอาจ “คำนึงถึงแต่ตัวเอง” มากเกินไป
แต่เราหวังว่าทุกคนจะทำหน้าที่ด้วยตัวพวกเขาเองเพื่อพยายามที่จะรู้สึกถึงความเที่ยงธรรมและความรักอันปราศ
จากความเห็นแก่ตัวของพระเจ้า และพยายามให้ความร่วมมือกับพระเจ้า
จงอย่ารอคอยการจุติเป็นครั้งที่สองแห่งพระบารมีของพระเจ้า นั่นไม่เป็นผลดีต่อใครเลย
เราคิดเสมอว่าสิ่งที่พวกเราควรพิจารณาคือสิ่งนี้:
“เราต้องทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ตามที่เรารู้เพื่อทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย

พระบัญชาของพระเจ้าสำหรับพวกเราแต่ละคนแตกต่างกัน เราควรสำเร็จลุล่วงในหน้าที่อย่างไร?”

เจ้าต้องล่วงรู้ว่เส้นทางที่เจ้าเดินคืออะไรกันแน่—เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งที่เจ้าต้องเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้

เนื่องจากว่าพวกเจ้าทั้งหมดปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย

เหตุใดจึงไม่มอบตัวตัวเองให้กับพระองค์เล่า? ครั้งแรกที่เราได้อธิษฐานต่อพระเจ้า

เราได้มอบทั้งหัวใจของเราให้กับพระองค์ ผู้คนรอบตัวเรา—พ่อแม่ พี่น้องและเพื่อนร่วมงาน—

พวกเขาทั้งหมดถูกผลักห่างออกไปอยู่หลังความกึกก้องใจของเราโดยสิ่งที่เราได้ตกลงใจแน่วแน่ว่าไปแล้วที่จะทำ

ราวกับว่าพวกเขาไม่มีตัวตนสำหรับเราเลย เพราะจิตใจของเราฝักใฝ่อยู่กับพระเจ้า

หรือไม่ก็พระวณะของพระเจ้าหรือพระปรีชาญาณของพระองค์เสมอ สิ่งเหล่านี้อยู่ในหัวใจของเราเสมอ

และเป็นพื้นที่ส่วนที่ล้ำค่าที่สุดในหัวใจของเรา ดังนั้น สำหรับผู้ที่เปี่ยมล้นด้วยหลักปรัชญาในการใช้ชีวิต

เราคือใครบางคนทีเลือกเย็นและไร้อารมณ์ความรู้สึก หัวใจของพวกเขาเจ็บปวดจากวิธีที่เราวางตัว

จากวิธีที่เราทำสิ่งต่างๆ จากการเคลื่อนไหวทุกอย่างก้าวของเรา พวกเขาชำเลื่องคูเราอย่างแปลกๆ

ราวกับว่าเราคือปริศนาที่แก้ไม่ได้ พวกเขาแอบประเมินเราอยู่ในใจ โดยไม่รู้ว่เราจะทำอะไรต่อไป

สิ่งที่พวกเขาทำจะสามารถขวางทางของเราได้อย่างไรนะหรือ? บางที พวกเขาก็อาจจะอิจฉา หรือตกใจสุดขีด

หรือเย้ยหยัน แต่ถึงกระนั้นก็ดี

เรากียังอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้ามาโดยตลอดราวกับคนที่หิวกระหายอย่างมหาศาล

ราวกับว่โลกนี้มีเพียงเรากับพระองค์เท่านั้น และไม่มีใครอื่นเลย

แม้กองกำลังจากโลกภายนอกกลุ่มรุมประชิดเราอยู่ตลอดเวลา—

แต่ความรู้สึกของการถูกจับเคลื่อนโดยพระเจ้าก็โถมประดังอยู่ในตัวเราตลอดเวลาด้วยเช่นกัน

เมื่อตกอยู่ในภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เรากราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า: “โอ้ พระเจ้า!

ข้าพระองค์ไม่เต็มใจที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ได้อย่างไร?

สายพระเนตรของพระองค์มองข้าพระองค์คงเป็นผู้มีเกียรติ ดุจดั่งงานทองรูปพรรณ

กระนั้นข้าพระองค์ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีจากกำลังบังคับแห่งความมิดได้

ข้าพระองค์จะทนทุกข์เพื่อพระองค์ไปทั้งชีวิตของข้าพระองค์

ข้าพระองค์จะทำให้พระราชกิจของพระองค์เป็นการทำงานหลักของชีวิตข้าพระองค์

และข้าพระองค์ขออนให้พระองค์ทรงมอบที่พักผ่อนที่เหมาะสมเพื่อข้าพระองค์จะได้อุทิศตัวข้าพระองค์เองแด่

พระองค์ โอ้ พระเจ้า! ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะเสนอตัวข้าพระองค์เองแก่พระองค์

พระองค์ทรงทราบดีถึงความอ่อนแอของมนุษย์

แล้วพระองค์ทรงปกปิดพระองค์เองไว้จากข้าพระองค์ด้วยเหตุใด?” ตอนนั้นเอง

ราวกับว่เราคือดอกกลีบลีเกียที่สายลมโบกโชยกลิ่นหอมหวานของมันจนอวระคนโดยไม่เป็นที่รู้จักของผู้ใดเลย

กระนั้นฟ้ากลับทรงกรแสง และหัวใจของเราก็อ้างร้องต่อไป เราได้รู้สึกราวกับว่าหัวใจของเราเจ็บปวดยิ่งกว่า
กองกำลังและการโอบล้อมของมนุษย์ทั้งหมด—เป็นเหมือนฟ้าผ่าลงมาในวันที่อากาศปลอดโปร่ง
ใครเล่าจะสามารถเข้าใจหัวใจของเราได้? และด้วยเหตุนี้เอง
เราจึงได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และพูดว่า “โอ้ พระเจ้า!
ไม่มีหนทางใดเลยหรือที่จะให้พระราชกิจของพระองค์ดำเนินไปจนสำเร็จในแผ่นดินอันโสมมแห่งนี้?
เหตุใดหนอ ผู้อื่นจึงไม่สามารถใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระองค์ได้
ในสภาพแวดล้อมอันปลอดการข่มเหงที่ซึ่งจิตใจ เต็มไปด้วยการสนับสนุนจนเจือ?
ข้าพระองค์ต้องการกางปีกของข้าพระองค์ออกท่าเหตุใดจึงลำบากยากเย็นนักที่จะบินหนีไป?
พระองค์ไม่ทรงเห็นชอบหรือ?” เราทำให้ถึงเรื่องนี้เป็นเวลาหลายวัน
แต่เราก็อ้างใจว่าพระเจ้าจะทรงนำความชื่นชมมาสู่หัวใจอันโศกเศร้าของเรา
ไม่มีใครเคยเข้าใจความวิตกกังวลของเรา เห็นทีว่ามันอาจเป็นความลุ่มหลงโดยตรงจากพระเจ้า—
เราถูกเป็นไฟเพื่อพระราชกิจของพระองค์อยู่ตลอดเวลา และแทบจะไม่มีเวลาหยุดพักหายใจเลย จวบจนวันนี้
เรายังคงอธิษฐานและพูดว่า “โอ้ พระเจ้า! หากเป็นน้ำพระทัยของพระองค์
ขอพระองค์โปรดนำทางข้าพระองค์ให้ดำเนินพระราชกิจของพระองค์ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้น
เพื่อที่พระราชกิจของพระองค์อาจแพร่กระจายไปทั่วจักรวาล และเพื่อเปิดกว้างต่อทุกชนชาติและทุกนิกาย
เพื่อนำพาสันติสุขเล็กน้อยมาสู่หัวใจของข้า
พระองค์และข้าพระองค์อาจมีชีวิตอยู่ในสถานที่แห่งการพักผ่อนเพื่อพระองค์
และทำงานให้พระองค์อย่างไม่มีใครมาแทรกแซง
และสามารถรับใช้พระองค์ด้วยหัวใจอันเปี่ยมสันติสุขของข้าพระองค์ไปจนตลอดชีวิตของข้าพระองค์”
นี่คือสิ่งที่หัวใจเราพึงปรารถนา บางที พี่น้องชายหญิงอาจจะพูดว่าเราโอหังและทะนงตน
เราเองก็รับรู้ถึงข้อนี้เช่นกัน เพราะมันคือข้อเท็จจริง—หนุ่มสาวย่อมเต็มไปด้วยความ โอหังเช่นนี้แหละ
เราถึงบอกออกไปตามความเป็นจริงอย่างไม่ขัดแย้งกับข้อเท็จจริง
เจ้าอาจมองเห็นกมลสันดานทุกอย่างของคนหนุ่มสาวในตัวเรา
แต่เจ้าก็สามารถมองเห็นได้เช่นกันว่าตรงไหนที่เราต่างไปจากหนุ่มสาวคนอื่นๆ
สิ่งนั้นคือความสงบและความใจเย็นของเรา เราไม่ได้ทำเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องใหญ่
เพราะเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงรู้จักเรามากกว่าที่เรารู้จักตัวเราเอง เหล่านี้คือคำพูดจากหัวใจของเรา
และเราก็หวังว่าพี่น้องชายหญิงจะไม่ขุ่นเคืองใจ ขอให้พวกเราพูดด้วยถ้อยคำจากหัวใจของพวกเรา
ดูว่าสิ่งที่เราแต่ละคนได้ตามเสาะหาคืออะไร จงเปรียบเทียบหัวใจรักของพวกเราที่มีต่อพระเจ้า
รับฟังถ้อยคำที่พวกเรากระซิบบอกต่อพระเจ้า ขับร้องเพลงต่างๆ ที่ไพเราะที่สุดในหัวใจของพวกเราออกมา

เพื่อว่าชีวิตของพวกเราจะได้กลับกลายงดงามยิ่งขึ้น จงลืมอดีตและมองไปข้างหน้าสู่อนาคต
พระเจ้าจะทรงเปิดเส้นทางให้กับพวกเรา!

เส้นทาง... (7)

จากประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพวกเขา

พวกเราเห็นว่าหลายครั้งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเส้นทางสำหรับพวกเราด้วยพระองค์เอง

เพื่อที่เส้นทางภายใต้ฝ่าเท้าของพวกเราอาจจะมั่นคงกว่า และเป็นจริงมากกว่า

ด้วยว่านี่คือเส้นทางที่พระเจ้าได้ทรงเปิดไว้ให้กับพวกเรานานมาแล้วตั้งแต่โบราณกาล

ซึ่งส่งผ่านมาถึงรุ่นของพวกเราหลังจากเวลานับหมื่นปี ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงได้รับช่วงเอา

เส้นทางที่บรรพชนของพวกเรามีได้เดินไปจนถึงปลายทางมาเดินต่อ

พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรพวกเราให้เดินในช่วงระยะสุดท้ายของมัน และดังนั้นเอง

เส้นทางนี้จึงได้รับการเตรียมไว้เป็นพิเศษสำหรับพวกเราโดยพระเจ้า

และไม่ว่าพวกเราจะได้รับการอวยพรหรือได้รับความทุกข์ร้อนกับโชคร้าย

ก็ไม่มีใครอื่นสามารถเดินบนเส้นทางนี้ได้ ขอให้เราเสริมความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเราเองต่อเรื่องนี้ว่า

จงอย่าคิดที่จะพยายามหลบหนีไปที่อื่น หรือพยายามค้นหาอีกเส้นทาง และอย่าละโมภต่อสถานภาพ

หรือพยายามจัดตั้งราชอาณาจักรของเจ้าเอง—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือความเพ้อฝันทั้งสิ้น

เจ้าอาจมีแนวคิดที่เป็นอุปาทานเฉพาะเกี่ยวกับถ้อยคำของเรา

ซึ่งในกรณีนี้เราแนะนำให้เจ้าหยุดสับสนปนเปมาขนาดนั้นได้แล้ว

เจ้าควรใช้ความคิดในเรื่องนี้ให้มากกว่านี้จะดีเสียกว่า อย่าพยายามทำเป็นฉลาด และอย่าสับสนระหว่างดีกับเลว

เจ้าจะเสียใจทันทีที่แผนการของพระเจ้าสำเร็จลุล่วง สิ่งที่เรากำลังกล่าวคือ เมื่อราชอาณาจักรของพระเจ้ามาถึง

ประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะถูกทุบจนแตกเป็นชิ้นๆ เมื่อถึงเวลานั้น

เจ้าจะเห็นว่าแผนการของเจ้าเองก็จะถูกลบสิ้นจนไร้ร่องรอยด้วยเช่นกัน

และคนเหล่านั้นที่ได้รับการติสสอนจะถูกทุบจนแตก และในการนี้

พระเจ้าจะทรงสำแดงพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างเต็มที่ เราคิดว่าเนื่องจากว่าสิ่งเหล่านี้ชัดเจนมากต่อเรา

เราจึงควรบอกเจ้าถึงสิ่งเหล่านี้ เพื่อว่าเจ้าจะได้ไม่ติเตียนเราในภายหลัง

ที่พวกเรามีความสามารถเดินเส้นทางนี้ได้จนกระทั่งทุกวันนี้เพราะพระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้แล้ว

ดังนั้นอย่าคิดว่าเจ้าเป็นอะไรที่พิเศษ อีกทั้งอย่าคิดว่าเจ้าโชคไม่ดี—

ไม่มีผู้ใดอาจทำการกล่าวยืนยันอย่างมั่นใจได้เกี่ยวกับพระราชกิจในปัจจุบันของพระเจ้า

ด้วยเกรงว่าเจ้าจะถูกทุบจนแตกเป็นชิ้นๆ เราได้รับความรู้แจ้งโดยพระราชกิจของพระเจ้า กล่าวคือ

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้ครบบริบูรณ์หรือไม่

พระราชกิจของพระองค์จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงอีกเลย

และพระองค์จะทรงนำผู้คนกลุ่มนี้ไปสู่ปลายทางของเส้นทางนี้

และจบสิ้นพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก พวกเราทั้งหมดควรจะเข้าใจถึงการนี้
ผู้คนส่วนมากชื่นชอบที่จะ “วางแผนล่วงหน้า” และความอยากลิ้มรสของพวกเขาก็ไม่มีที่สิ้นสุด
ไม่มีพวกเขาคนใดเลยที่เข้าใจถึงน้ำพระทัยเร่งด่วนในวันนี้ของพระเจ้า
และดังนั้นเองพวกเขาทั้งหมดจึงคิดหาทางหลีกเลี่ยง
พวกเขาเป็นเหมือนพวกม้าซึ่งวิ่งหนีไปที่ต้องการแค่เพียงท่องไปในถิ่นทุรกันดารเท่านั้น
มีไม่กี่คนที่ปรารถนาจะลงหลักปักฐานในแผ่นดินอันดีแห่งคานาอันเพื่อแสวงหาหนทางแห่งชีวิตมนุษย์
หากผู้คนไม่ชื่นชมการได้เข้าสู่แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลรินแล้ว
สิ่งใดหรือที่พวกเขาต้องการมากไปกว่านี้? ความจริงที่ต้องบอกก็คือ
โพ้นแผ่นดินอันดีแห่งคานาอันไปก็มีแต่เพียงถิ่นทุรกันดารเท่านั้น แม้แต่เมื่อผู้คนได้เข้าสู่ที่พำนักแล้ว
พวกเขาก็ยังไร้ความสามารถที่จะดำรงหน้าที่ของพวกเขาได้ พวกเขาไม่ใช่แค่เพียงหญิงโสเภณีหรือทาส
หากเจ้าสูญเสียโอกาสเหมาะที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ณ ที่นี้
เจ้าก็จะเสียใจไปตลอดวันเวลาที่เหลือของเจ้า ความสำนึกผิดของเจ้าจะมากมายนับอนันต์
เจ้าจะเป็นเหมือนอย่างโมเสส ผู้จับจ้องมองไปยังดินแดนคานาอันแต่ก็ไม่สามารถชื่นชมได้
เขากำมือของเขาแน่นและความตายของเขาเต็มไปด้วยความเสียใจ—เจ้าไม่คิดว่าเป็นเรื่องน่าอายหรือทาส
เจ้าไม่คิดว่าเป็นน่าละอายหรือที่ถูกผู้อื่นพูดเยาะเย้ย? เจ้าเต็มใจที่จะถูกผู้อื่นเหยียดหยามอย่างนั้นหรือ?
เจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำให้ได้ดีเพื่อตัวเจ้าเองหรือ?
เจ้าไม่ต้องการที่จะเป็นบุคคลซึ่งมีเกียรติและน่านับถือผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือ?
เจ้าไม่ทะเยอทะยานต่อสิ่งใดเลยจริงหรือ? เจ้าไม่เต็มใจที่จะรับเอาเส้นทางอื่นไว้หรือ?
เจ้าไม่ปรารถนาเช่นกันที่จะรับเอาเส้นทางที่พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ให้เจ้าหรือ?
เจ้ากลัวที่จะต้านทานน้ำพระทัยแห่งฟ้าหรือ? ไม่ว่า “ความชำนาญ” ของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด
เจ้าสามารถทำให้ฟ้าชุนเคื่องได้จริงหรือ?
เราเชื่อว่าพวกเราควรพยายามรู้จักตัวพวกเราเองอย่างถูกต้องเหมาะสมจะดีเสียกว่า
พระวจนะเดียวจากพระเจ้าสามารถเปลี่ยนสวรรค์และแผ่นดินโลกได้ แล้วบุคคลตัวเล็กผอมแห้งคนหนึ่งนั้น
คืออะไรหรือในสายพระเนตรของพระเจ้า?

จากประสบการณ์ของเราเอง เราได้เห็นว่ายิ่งเจ้าตั้งตนต่อต้านพระเจ้ายิ่งเท่าใด
พระเจ้ายิ่งทรงแสดงพระอุปนิสัยอันเปี่ยมบารมีของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น และพระองค์จะทรง “ให้บริการ”
การติสอนที่รุนแรงแก่เจ้ามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเจ้าเชื่อฟังพระองค์มากเท่าใด
พระองค์ก็จะทรงรักเจ้าและคุ้มครองปกป้องเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
พระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นเสมือนอุปกรณ์แห่งการลงโทษ หากว่าเจ้าเชื่อฟัง เจ้าก็จะอยู่รอดปลอดภัย

เมื่อเจ้าไม่เชื่อฟัง—เมื่อเจ้าพยายามให้อ้าวคอยู่เสมอและมีเล่ห์เหลี่ยมอยู่เสมอ—

พระอุปนิสัยของพระเจ้าย่อมเปลี่ยนทันที พระองค์เป็นเสมือนพระอาทิตย์ในวันเมฆครึ้ม

พระองค์จะทรงซ่อนเร้นจากเจ้าและจะทรงแสดงให้เห็นถึงพระพิโรธของพระองค์ ดังนั้น

พระอุปนิสัยของพระองค์ก็เป็สดังสภาพอากาศในเดือนมิถุนายนด้วยเช่นกัน

คือเมื่อท้องฟ้าโปร่งเป็นวงกว้างและคลื่นเป็นเพียงริ้วเล็กๆ บนผิวน้ำ

จนกระทั่งกระแสน้ำเร่งความเร็วขึ้นมอย่างฉับพลัน และน้ำก็ผันไปเป็นคลื่นได้น้ำอันขุ่นคลั้ก

เจ้ากล้าบ้าบิ่นขนาดนั้นเลยหรือนในยามเผชิญหน้ากับพระอุปนิสัยเช่นนั้นของพระเจ้า? ในประสบการณ์ของเจ้า

พวกเจ้าพี่น้องชายหญิงส่วนมากได้เห็นแล้วว่าเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในความสว่างแห่งกลางวัน

เจ้าก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อ—แต่แล้ว พระวิญญาณของพระเจ้าทรงละทิ้งเจ้าไปโดยฉับพลัน

และเจ้าจึงทรมานอย่างหนักจากการที่เจ้านอนไม่หลับตอนกลางคืน

ค้นหาไปทุกหนแห่งว่าพระวิญญาณของพระองค์ได้ปลาสนาการไปในทิศทางใด ไม่ว่าเจ้าทำสิ่งใด

เจ้าก็ไม่สามารถพบได้ว่าพระวิญญาณของพระองค์ทรงไปที่ไหน—แต่แล้ว

พระองค์ก็ทรงปรากฏขึ้นแก่เจ้าอีกครั้งอย่างฉับพลัน โดยไม่คาดหวังมาก่อน และเจ้ารู้สึกปลื้มปีติพอๆ

กับตอนที่เปโตรได้มองเห็นองค์พระเยซูเจ้าอย่างฉับพลันอีกครั้ง ปลื้มปีติอย่างสิ้นพันจนเจ้าแทบจะร้องออกมา

เจ้าได้ล้มการนี้ไปแล้วจริงๆ หรือหลังจากได้ผ่านประสบการณ์นั้นมาหลายต่อหลายครั้ง? องค์พระเยซูคริสต์เจ้า

ผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้ทรงถูกดอกรึงกับกางเขน และจากนั้นได้ทรงคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ทรงซ่อนเร้นจากเจ้าเป็นเวลาหนึ่งเสมอ และจากนั้นก็ทรงปรากฏต่อเจ้าเป็นเวลาหนึ่ง

พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์เองต่อเจ้าเพราะความชอบธรรมของเจ้า

และพระองค์ทรงกลั้กกลายเป็นกริ้วและเสด็จจากเจ้าไปเสียเพราะบาปทั้งหลายของเจ้า

ดังนั้นเหตุใดเจ้าจึงไม่อธิษฐานต่อพระองค์ให้มากขึ้นเล่า? เจ้าไม่รู้หรือว่าหลังจากเทศกาลเพ็นเทกอสต์

องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงมีพระบัญชาอีกข้อหนึ่งบนแผ่นดินโลก?

เจ้ารู้แค่ข้อเท็จจริงเท่านั้นว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลก

และทรงถูกดอกรึงกับกางเขน เจ้าไม่เคยตระหนักเลยหรือว่า

เป็นเวลานานแล้วตั้งแต่ที่พระเยซูผู้ที่เจ้าเชื่อมาก่อนได้ทรงมอบความไว้วางใจในพระราชกิจของพระองค์ไว้กับ

ใครบางคนแล้ว และนั่นก็ได้เสร็จสิ้นไปนานแล้ว

ดังนั้นพระวิญญาณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกอีกครั้งหนึ่งในรูปสัณฐานที่เป็นเนื้อหนัง

เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจอีกส่วนหนึ่งของพระองค์ เราขอแทรกบางสิ่งไว้ ณ ที่นี้ว่า—ทั้งที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า ณ

ปัจจุบันพวกเจ้ากำลังอยู่ในกระแสนี้

เรากล้าพูดได้ว่ามีไม่กี่คนในหมู่พวกเจ้าที่เชื่อว่าบุคคลผู้นี้คือองค์หนึ่งเดียวที่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้ประทานให้

แก่พวกเจ้า พวกเจ้ารู้จักแต่การชื่นชมพระองค์เท่านั้น

พวกเจ้าหาได้รับรู้ไม่ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกอีกครั้งหนึ่ง

และพวกเจ้าไม่รับรู้ว่าพระเจ้าแห่งวันนี้คือองค์พระเยซูคริสต์แห่งหลายพันปีในอดีต และดังนั้นเอง

เราจึงพูดว่าพวกเจ้าทั้งหมดกำลังหลับตาเดิน—พวกเจ้าแค่ยอมรับจุดใดก็ได้ที่พวกเจ้าลงเอย—

และพวกเจ้าไม่จริงจังกเลยสักนิดเกี่ยวกับการนี้ ด้วยเหตุนี้ พวกเจ้าจึงเชื่อในพระเยซูด้วยวาจา

แต่กล้าที่จะต้านทานองค์หนึ่งเดียวที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้ในวันนี้อย่างกำกั้น เจ้าไม่ได้โง่เขลาหรือหรือนี่?

พระเจ้าแห่งวันนี้ไม่ใช่พระทัยเกี่ยวกับความผิดพลาดของเจ้า พระองค์ไม่ทรงกล่าวโทษเจ้า

เจ้าพูดว่าเจ้าเชื่อในพระเยซู ดังนั้นแล้วองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเจ้าอาจไม่ทรงเอาผิดเจ้าหรือไม่?

เจ้าคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ให้เจ้าระบายอารมณ์ให้เจ้าพูดโกหกและหลอกลวงอย่างนั้นหรือ?

เมื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองอีกครั้งหนึ่ง

พระองค์จะทรงกำหนดว่าเจ้าเป็นคนชอบธรรมหรือเจ้าเป็นคนชั่วบนพื้นฐานของวิธีที่เจ้าประพฤติตนตอนนี้

ผู้คนส่วนมากลงเอยด้วยมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับสิ่งที่เราอ้างอิงว่าเป็น “พี่น้องชายหญิงของเรา”

และเชื่อว่าวิถีทางแห่งการทรงพระราชกิจของพระเจ้าจะเปลี่ยน

ผู้คนเช่นนี้มีกำลังล้อเล่นกับความตายหรือหรือนี่?

พระเจ้าทรงสามารถเป็นพยานให้ชาดานว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เองได้หรือไม่?

ในการนี้เจ้ามิได้กำลังกล่าวโทษพระเจ้าหรือหรือนี่?

เจ้าเชื่อว่าใครก็ได้สามารถกลายเป็นพระเจ้าพระองค์เองได้อย่างนั้นหรือ? หากเจ้ารู้จริง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะต้องไม่มีมโนคติอันหลงผิดใดๆ ในพระคัมภีร์มีบทตอนต่อไปนี่คือ

ทุกสรรพสิ่งเป็นอยู่เพื่อพระองค์และทุกสรรพสิ่งมาจากพระองค์

พระองค์จะทรงนำบุตรมากหลายมาสู่พระสิริและพระองค์ทรงเป็นองค์ผู้นำทัพของพวกเรา...ด้วยเหตุนี้พระองค์

จึงมีทรงอภัยเลยในการเรียกพวกเราว่าพี่น้อง

เจ้าอาจมีความสามารถที่จะท่องจำถ้อยคำเหล่านี้ได้จนขึ้นใจอย่างง่ายดาย แต่เจ้าไม่เข้าใจหรือว่า

อันที่จริงแล้วมันหมายถึงอะไร เจ้าไม่ได้กำลังหลับตาเชื่อในพระเจ้าอยู่หรือหรือนี่?

เราเชื่อว่าคนรุ่นของพวกเราได้รับการอวยพรให้มีความสามารถที่จะรับช่วงเอาเส้นทางที่บรรดาคนรุ่นก่อนนี้ยัง

ดำเนินไปไม่แล้วเสร็จมาเดินต่อ

และสามารถมองเห็นการปรากฏอีกครั้งของพระเจ้าแห่งช่วงเวลาหลายพันปีในอดีต—

พระเจ้าพระองค์หนึ่งซึ่งอยู่ในหมู่พวกเรา และทรงไพบูลย์ในทุกสรรพสิ่ง

เจ้ามีอาจเคยจินตนาการได้เลยว่าเจ้าจะมาเดินเส้นทางนี้—นี่คือบางสิ่งที่เจ้าสามารถทำได้เช่นนั้นหรือ?

เส้นทางนี้ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง

เส้นทางนี้ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณซึ่งทรงแกร่งกล้าขึ้นเป็นเจ็ดเท่าขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า และนี่คือเส้นทางที่พระเจ้าได้ทรงเปิดออกสำหรับเจ้าในวันนี้ แม้กระทั่งในความสิ้นอันพิสดารสุดขีดของเจ้า เจ้าก็ไม่สามารถจินตนาการได้ว่าพระเยซูแห่งหลายพันปีในอดีตจะทรงปรากฏอีกครั้งหนึ่งต่อหน้าเจ้า เจ้าไม่รู้สึกปลาบปลื้มหรือ? ใครเล่าจะสามารถมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแบบเผชิญหน้ากันได้? เราอธิษฐานให้กับกลุ่มของพวกเราอยู่บ่อยครั้งเพื่อให้ได้รับพระพรยิ่งใหญ่ขึ้นจากพระเจ้า ให้พวกเราเป็นที่โปรดปรานโดยพระเจ้าและได้รับการรับไว้โดยพระองค์

แต่มีหลายครั้งหลายคราจนนับไม่ถ้วนเช่นกันที่เราได้หลั่งน้ำตาอันขมขื่นเพื่อพวกเรา ขอให้พระเจ้าทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้มองเห็นวิวัฒนาการที่ยิ่งใหญ่มากขึ้น เมื่อเราเห็นผู้คนที่ยพยายามจะหลอกพระเจ้าอยู่เบื้องนิรันดร์ และไม่เคยมะเหตุนานในเรื่องใดเลย หรือไม่ก็เป็นผู้ที่ฝึกฝนต่อเนื่อง

หรือเพียรพยายามเพื่อประโยชน์และความมีหน้ามีตาเพื่อที่จะทำให้พวกเขาเองเป็นศูนย์กลางความสนใจ เราจะไม่รู้สึกเจ็บปวดอย่างมากในหัวใจของเราได้อย่างไรเล่า?

ผู้คนสามารถขาดสติมากขนาดนี้ได้อย่างไรกัน? งานของเราไม่ได้ส่งผลกระทบอะไรเลยจริง หรือ? หากลูกหลานของเจ้าเป็นกบฏและอกตัญญูต่อเจ้า หากพวกเขาขาดมโนธรรม หากพวกเขาเอาใจใส่แต่ตัวพวกเขาเองเท่านั้นและไม่เคยคำนึงถึงความรู้สึกของเจ้าเลย และพวกเขาได้เจ้าออกจากบ้านหลังจากที่พวกเขาเติบโตใหญ่ เจ้าจะรู้สึกอย่างไรเมื่อถึงจุดนั้น? จะไม่มีน้ำตาไหลอาบแก้มของเจ้าเป็นสายเลยหรือในขณะที่เจ้าจดจำได้ถึงหยดเลือด หยาดเหงื่อและการอุทิศทุ่มเทที่เจ้าเสียไปในการเลี้ยงดูพวกเขาเลยหรือ? ด้วยเหตุนี้ เราจึงได้อธิษฐานนับครั้งไม่ถ้วนต่อพระเจ้าและกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นที่รัก! มีแต่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงทราบข้าพระองค์แบกภาระให้กับพระราชกิจของพระองค์หรือไม่ เมื่อใดที่การกระทำของข้าพระองค์ไม่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงบ่มวินัยข้าพระองค์ ทรงทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อม และทำให้ข้าพระองค์ตระหนักรู้

คำร้องขอเดียวของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์คือ ขอให้พระองค์ทรงขับเคลื่อนผู้คนเหล่านี้มากยิ่งขึ้น เพื่อที่พระองค์อาจจะได้รับพระเกียรติในไม่ช้านี้ และเพื่อพวกเขาอาจได้รับการรับไว้โดยพระองค์ เพื่อที่พระราชกิจของพระองค์อาจได้สัมฤทธิ์ผลตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเพื่อที่แผนการของพระองค์อาจเสร็จสิ้นเร็วขึ้นกว่าเดิม”

พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะพิชิตผู้คนผ่านทางการศึกษา

พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะนำทางผู้คนโดยการจูงจมูก

พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนเชื่อฟังพระวาทะของพระองค์และปฏิบัติงานด้วยวินัยแบบบ่มวินัย

และทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์โดยผ่านการนี้

แต่ผู้คนไม่มีความละเอียดและเป็นกบฏต่อพระองค์อยู่เนื่องนิตย์

เราเชื่อมั่นคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับพวกเราจะพบวิธีที่เรียบง่ายที่สุดในการทำให้พระองค์สมดังพระทัย นั่นคือ

การเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทุกอย่างของพระองค์ หากเจ้าสามารถสัมฤทธิ์ในการนี้ได้อย่างแท้จริง

เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม นี่ไม่ใช่สิ่งที่ง่ายดายและน่าชื่นบานหรือ?

จงเดินไปบนเส้นทางที่เจ้าควรเดิน อย่าใส่ใจต่อสิ่งที่ผู้อื่นกล่าว และอย่าคิดมากจนเกินไป

อนาคตของเจ้าและชะตากรรมของเจ้าอยู่ในมือของเจ้าเองมิใช่หรือ? เจ้าพยายามที่จะหลีกเลี่ยงไหม?

โดยปรารถนาที่จะเดินบนเส้นทางทางโลก—แต่เหตุใดเจ้าจึงไม่สามารถหนีออกไปได้เล่า?

เหตุใดเล่าเจ้าจึงหวั่นไหวอยู่ที่ตรงทางแยกมาเป็นเวลาหลายปี และแล้วก็ลงเอยด้วยการเลือกเส้นทางนี้อีกครั้ง?

หลังจากที่ทนจนมาเป็นเวลาหลายปี เหตุใดเจ้าจึงได้กลับคืนสู่บ้านหลังนี้ในตอนนี้อย่างที่ตัวเองไม่อยากจะ?

นี่ขึ้นอยู่กับเจ้าหรือไม่? สำหรับพวกเจ้าเหล่านั้นที่อยู่ในกระแสนี้ หากเจ้าไม่เชื่อเรา เช่นนั้นแล้วก็จะฟังสิ่งนี้

กล่าวคือ หากเจ้าวางแผนที่จะจากไป มาดูกันว่าพระเจ้าจะทรงปล่อยให้เจ้าไปหรือไม่

ดูกันว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงขับเคลื่อนเจ้าอย่างไร—จงรับประสบการณ์ด้วยตัวเจ้าเอง กล่าวตามตรงว่า

ต่อให้เจ้าทนทุกข์กับความโศกเศร้า เจ้าก็ต้องทนทุกข์ในกระแสนี้ และหากมีความทุกข์ใด เจ้าก็ต้องทนทุกข์ ณ

ที่นี่ ในวันนี้ เจ้าไม่สามารถไปที่อื่นได้ นี่ชัดเจนต่อเจ้าหรือไม่? เจ้าน่าจะไปที่ใดกันเล่า?

นี่คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า

เจ้าคิดว่าการเลือกสรรของพระเจ้าต่อผู้คนกลุ่มนี้ไม่มีความหมายใดเลยหรือ? ในพระราชกิจของพระองค์วันนี้

พระเจ้าไม่ทรงกริ้วมากขึ้นอย่างง่ายดาย—แต่หากผู้คนพยายามทำให้แผนการของพระองค์หยุดชะงัก

พระพักตร์ของพระองค์จะทรงเปลี่ยนไปในทันที เปลี่ยนจากสว่างไสวเป็นหม่นครึ้ม ดังนั้น

เราแนะนำให้เจ้าลงหลักปักฐานและบนบอบต่อการออกแบบของพระเจ้า

และปล่อยให้พระองค์ทรงทำให้เจ้าครบบริบูรณ์ ผู้คนที่ทำเช่นนั้นเท่านั้นจึงมีความเฉลียวฉลาด

เส้นทาง... (8)

มันไม่ได้เป็นเวลาเพียงแค่วันหนึ่งหรือสองวันนับตั้งแต่พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อมีปฏิสัมพันธ์กับมวลมนุษยและใช้ชีวิตร่วมกับผู้คน บางที ช่วงระหว่างเวลานี้

ผู้คนอาจสัมผัสความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอย่างมากมาหลายทีเดียว

และบางทีพวกเขาอาจได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในการรับใช้พระเจ้ามากยิ่งขึ้น

และพวกเขากลายเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม

ผู้คนเข้าใจถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่มากนักน้อย และพวกเขาแสดงอุปนิสัยของพวกเขาเองใน

หมิ่นแค้นวิธีด้วยเช่นกัน ตามที่เรามองเห็น การสำแดง

นานาสารพันของผู้คนนั้นพอเพียงสำหรับพระเจ้าที่จะทรงใช้เป็นวัตถุตัวอย่าง

และกิจกรรมทางใจทั้งหลายของพวกเขาเพียงพอสำหรับพระองค์ที่จะทรงใช้เป็นข้ออ้างอิง

นี้อาจเป็นแง่มุมหนึ่งของความร่วมมือระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เป็นความร่วมมือที่มนุษย์ไม่ตระหนักรู้

เป็นการทำให้การแสดงซึ่งกำกับโดยพระเจ้านั้นเจิดจ้าและสมจริงมาก เรากำลังกล่าวถึง

เหล่านี้กับพี่น้องชายหญิงของเราในฐานะผู้กำกับการแสดงละครเรื่องนี้—

พวกเราทุกคนสามารถพูดกับความคิดและความรู้สึกของพวกเราได้หลังจากที่ทำการแสดงครั้งนี้แล้ว

และสามารถพูดคุยได้ว่าพวกเราแต่ละคนผ่านประสบการณ์ชีวิตของพวกเราภายในละครเรื่องนี้ได้อย่างไร

พวกเราอาจมีการประชุมสัมมนาแบบใหม่อย่างสิ้นเชิงด้วยเช่นกัน

เพื่อเปิดหัวใจของพวกเราและพูดคุยกันเกี่ยวกับศิลปะการแสดงของพวกเรา

และเห็นว่าพระเจ้าทรงนำแต่ละบุคคล เพื่อที่ว่าในการตีบทครั้งต่อไป

พวกเราจะได้สามารถแสดงศิลปะของพวกเราในระดับที่สูงขึ้นได้

และแต่ละคนเล่นบทบาทของพวกเราเองได้ในขอบข่ายยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

และไม่ทำให้พระเจ้าทรงผิดหวัง เราหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเราจะรับการนี้ไว้อย่างจริงจัง

ไม่มีผู้ใดเลยที่ควรปฏิบัติต่อการนี้อย่างหละหลวม

ด้วยการแสดงบทบาทส่วนหนึ่งได้ดีไม่ใช่บางสิ่งที่สามารถสัมผัสได้ในวันหรือสองวัน กล่าวคือ

พวกเราพึงต้องผ่านประสบการณ์ชีวิตและเข้าสู่ชีวิตจริงของพวกเราให้ลึกขึ้นเป็นช่วงเวลายาวนาน

และได้ผ่านประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของชีวิตนานาชนิด

เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นพวกเราจึงจะสามารถขึ้นเวทีได้ เราเต็มไปด้วยความหวังสำหรับพี่น้องชายหญิงของเรา

เราไว้วางใจว่าพระเจ้าจะไม่กลายเป็นท้อใจหรือท้อแท้ วางใจว่า ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงกระทำสิ่งใด

พวกเขาก็จะเป็นเหมือนอย่างหม้อไฟที่ไม่มีวันอุ่นซิด และมุ่งมานะไปจนกระทั่งวาระสุดท้าย

จนกระทั่งพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยอย่างเต็มที่

จนกระทั่งละครที่พระเจ้าทรงกำกับมาถึงการสรุปสุดท้าย เราไม่ขอวนสิ่งอื่นใดเลยจากพวกเจ้า
เราหวังเพียงว่าพวกเจ้าจะทนฝ่าไป เพียงว่าพวกเจ้าจะไม่หมดความอดทนต่อผลลัพธ์
เพียงว่าพวกเจ้าจะร่วมมือกับเรา เพื่อทำงานที่เราควรทำจะทำได้เป็นอย่างดี
และเพียงว่าจะไม่มีผู้ใดก่อการขัดจังหวะหรือการรบกวนเท่านั้นเอง เมื่อส่วนนี้ของพระราชกิจเสร็จสิ้นแล้ว
พระเจ้าจะทรงเปิดเผยทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเจ้า หลังจากทำงานของเราได้เสร็จสิ้นลงแล้ว
เราจะนำเสนอความดีความชอบของพวกเจ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อรายงานเรื่องราวต่อพระองค์
นั่นไม่ดีกว่าหรือ? การช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อสัมฤทธิ์ผลในจุดมุ่งหมายของพวกเราเอง—
นี่ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาก็เพียบพร้อมสำหรับทุกคนหรือ? บัดนี้คือเวลาที่ลำบากยากเย็น
เป็นเวลาที่เราจำเป็นต้องจ่ายราคา เนื่องจากเราคือผู้กำกับในตอนนี้
เราจึงหวังว่าจะไม่มีพวกเจ้าคนใดราคาญใจโดยการนี้ นั่นคืองานที่เรากำลังทำอยู่ บางที
สักวันหนึ่งเราจะเปลี่ยนไปเป็น “หน่วยงาน” ที่เหมาะสมกว่า และไม่ทำให้สิ่งต่างๆ
ลำบากยากเย็นสำหรับพวกเจ้าอีกต่อไป เราจะแสดงให้เห็นสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าต้องการเห็น
และให้สิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าปรารถนาจะได้ยิน แต่ไม่ใช่ตอนนี้ งานของวันนี้ก็คืองานนี้
และเราไม่สามารถปล่อยให้พวกเจ้ากระทำการโดยอิสระได้
และไม่สามารถให้พวกเจ้าทำสิ่งใดตามแต่พวกเจ้าต้องการ นั่นคงทำให้งานของเราลำบากยากเย็น
กล่าวตามตรงว่า มันคงจะไม่เกิดดอกผลใด เลย และคงจะไม่เป็นประโยชน์เลยต่อพวกเจ้า ดังนั้นในวันนี้
พวกเจ้าต้องทนทุกข์ต่อ “ความไม่เป็นธรรม” เมื่อวันนั้นมาถึง และช่วงระยะนี้แห่งงานของเราเสร็จสิ้นแล้ว
เราจะเป็นอิสระ เราจะไม่แบภาระอันหนักอึ้งเช่นนี้ และเราจะยินยอมทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าขอวนจากเรา
ตราบเท่าที่มันเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของพวกเจ้า เราจะทำให้สิ่งที่พวกเจ้าขอวนนั้นลุล่วง วันนี้
เราได้รับความรับผิดชอบอันหนักอึ้ง เราไม่สามารถขัดต่อพระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาได้
และเราไม่สามารถขัดจังหวะแผนการทั้งหลายสำหรับงานของเราได้
เราไม่สามารถบริหารจัดการกับกิจการส่วนตัวทั้งหลายของเราโดยผ่านกิจการธุรกิจของเราได้—
และเราหวังว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถเข้าใจและยกโทษเราได้
ด้วยกว่าทุกสิ่งที่เราทำเป็นไปตามความทรงปรารถนาของพระเจ้าพระบิดา
เราทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้เราทำ ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงต้องประสงค์สิ่งใด
และเราคงจะไม่ช่วยพระโทสะของพระองค์หรือพระพิโรธของพระองค์ เราทำเฉพาะสิ่งที่เราควรทำเท่านั้น
ดังนั้นในนามของพระเจ้าพระบิดา เราขอแนะนำพวกเจ้าให้ทนฝ่าอีกสักหน่อหนึ่งเถิด
ไม่มีใครจำเป็นต้องวิตกกังวล หลังจากที่เราได้ทำสิ่งที่เราต้องทำจนเสร็จสิ้นแล้ว

พวกเขาจะสามารถทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาต้องการและเห็นสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาชอบ—
แต่เราต้องทำให้งานที่เราจำเป็นต้องทำให้เสร็จสิ้นเสียก่อน

ความเชื่อและความรักอย่างถึงที่สุดเป็นสิ่งที่พวกเราพึงต้องมีในช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจ

พวกเราอาจจะสะดุดจากความเลินเล่อแม้เพียงเล็กน้อยที่สุด

ด้วยว่าช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจแตกต่างไปจากช่วงระยะก่อนหน้านี้ทั้งหมด กล่าวคือ

สิ่งที่พระเจ้ากำลังทำให้มีความเพียบพร้อมก็คือความเชื่อของมวลมนุษย์ ซึ่งทั้งมองไม่เห็นและจับต้องไม่ได้

สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำคือทรงแปลงพระวจนะเป็นความเชื่อ เป็นความรักและเป็นชีวิต

ผู้คนต้องไปให้ถึงจุดที่พวกเขาได้ทนฝ่ากระบวนการถลุงนับหลายร้อย ครั้ง

และครองความเชื่อที่ยิ่งใหญ่กว่าของโยบ พวกเขาต้องทนฝ่าความทุกข์อันเหลือเชื่อ

และการทรมานทุกลักษณะโดยไม่เคยจากพระเจ้าไปเลย เมื่อพวกเขาเชื่อฟังตราบนั่นชีพ

และมีความเชื่อยิ่งใหญ่ในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้นจะครบบริบูรณ์

นี่คืองานที่เราได้รับไว้ ดังนั้นเราจึงหวังว่าพี่น้องชายหญิงของเรจะสามารถเข้าใจฐานะลำบากของเราได้

และไม่ขอวนสิ่งใดอื่นเลยจากเรา นี่คือข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าพระบิดาที่มีต่อเรา

และเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปจากความเป็นจริงนี้ได้ เราต้องทำงานที่เราควรทำ

เราหวังว่าเพียงพอว่าพวกเขาจะไม่ใช้การถกเถียงเชิงบังคับและตรรกะอันเบี่ยงบิด

ว่าเจ้าเปี่ยมความเข้าใจเชิงลึกกว่า และไม่มองเรื่องต่างๆ อย่างเกินไปได้

ความคิดของพวกเขาจะอ่อนแอต่อโลกเกินไปและซื่อเกินไป

พระราชกิจของพระเจ้าไม่เรียบง่ายเท่ากับที่พวกเขามองจินตนาการ

พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงปฏิบัติสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ หากพระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นแล้ว

แผนการของพระองค์ก็คงจะมีอันย่อยยับไปแล้ว พวกเขาคงจะไม่กล่าวเช่นนั้นหรือ?

เรากำลังปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้า เราไม่ได้แค่กำลังทำงาน จิปาถะให้กับผู้คน

ทำสิ่งใดก็ตามที่เราารู้สึกอยากทำ และจัดการเตรียมการเป็นการส่วนตัวว่าเราจะทำบางสิ่งบางอย่างหรือไม่

สิ่งต่างๆ ไม่ได้เรียบง่ายในวันนี้ เราถูกพระบิดาส่งมาเพื่อให้รับบทเป็นผู้กำกับ—

พวกเขาคิดว่าเราได้จัดการเตรียมการและเลือกสิ่งนี้ด้วยตัวเราเองอย่างนั้นหรือ?

บ่อยครั้งที่แนวคิดของมนุษย์นั้นมึนงงที่จะขัดจังหวะพระราชกิจของพระเจ้า ซึ่งเป็นเหตุผลที่

หลังจากที่เราทำงานมาช่วงเวลาหนึ่ง ก็มีข้อร้องเรียนมากมายจากผู้คนที่เราไม่สามารถทำให้ลุล่วงได้

และผู้คนที่เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของพวกเขาเกี่ยวกับเรา

พวกเขาทั้งหมดควรชัดเจนเกี่ยวกับแนวคิดเหล่านี้ของพวกเขา เราจะไม่นิยมนำขึ้นมาเป็นรายบุคคล

เราสามารถอธิบายงานที่เราทำได้เท่านั้น ความรู้สึกของเราจะไม่ถูกทำร้ายโดยสิ่งนี้เลยสักนิด

ทันทีที่พวกเขาได้เข้าใจการนั้นแล้ว พวกเขาก็สามารถมองอย่างไรก็ได้ตามที่เจ้าชอบ เราจะไม่ทำการคัดค้านใดๆ
เนื่องจากว่านี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ เราไม่มีภาระผูกพันที่จะต้องอธิบายอะไรเลย

เราก็แค่ได้มาเพื่อปฏิบัติพระราชกิจแห่งพระวณะ

เพื่อปฏิบัติงานและเพื่ออำนวยให้ละครเรื่องนี้ได้เล่นผ่านไปตามทิศทางแห่งพระวณะ

เราทั้งไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงสิ่งใดอื่นอีกเลย และคงไม่อาจทำสิ่งอื่นใดได้

เราได้อธิบายทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องกล่าวแล้ว เราไม่สนใจในสิ่งที่พวกเขาคิด และมันไม่สำคัญต่อเราเลย

แต่เราก็คงจะยังประสพก็จะเตือนจำพวกเจ้าว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่เรียบง่ายเท่ากับที่พวกเจ้าจินตนาการให้

ป็น ยิ่งพระราชกิจเป็นไปในแนวเดียวกับมโนคติอันหลงผิดของผู้คนน้อยเท่าใด

นัยสำคัญของพระราชกิจก็ยิ่งลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น

และยิ่งพระราชกิจเป็นไปในแนวเดียวกับมโนคติอันหลงผิดของผู้คนมากเท่าใด

พระราชกิจก็จะยิ่งมีคุณค่าน้อยลง และขาดนัยสำคัญจริงมากขึ้นเท่านั้น จงพิจารณาว่าจะเหล่านี้อย่างรอบคอบ—

นี่คือทั้งหมดที่เราจะกล่าวเกี่ยวกับการนั้น พวกเจ้าสามารถวิเคราะห์ส่วนที่เหลืด้วยตัวเจ้าเองได้ เราจะไม่อธิบาย

ผู้คนจินตนาการว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีเฉพาะ แต่ตลอดช่วงปีที่ผ่านมาโดยประมาณ

สิ่งที่พวกเราได้เห็นและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้านั้น

ได้เป็นไปในแนวเดียวกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์อย่างแท้จริงกระนั้นหรือ?

นับจากการสร้างโลกมาจนบัดนี้

ไม่มีสักคนเดียวที่สามารถจับความเข้าใจเกี่ยวกับช่วงระยะหรือกฎเกณฑ์ทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระเจ้าได้

เลย หากพวกเขาจับความเข้าใจได้

เหตุใดผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นจึงไม่เข้าใจว่านี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจในวันนี้เล่า?

เหตุใดจึงมีน้อยคนนักที่เข้าใจความเป็นจริงของวันนี้เล่า? พวกเราสามารถเห็นได้จากการนี้ว่า

ไม่มีใครเลยที่เข้าใจในพระราชกิจของพระเจ้า

ผู้คนเพียงแต่ต้องกระทำการไปตามการทรงนำของพระวิญญาณของพระองค์เท่านั้น นั่นคือ

พวกเขาต้องไม่เพียงแค่นำกฎเกณฑ์มาประยุกต์ใช้กับพระราชกิจของพระองค์อย่างเคร่งครัดตายตัว

หากเจ้านำพระฉายาและพระราชกิจของพระเยซูมาและเปรียบเทียบกับพระราชกิจในปัจจุบันของพระเจ้า

ก็จะเป็นเหมือนอย่างที่เราพยายามทำให้พระเยซูเสมอกันกับพระยาห์เวห์นั่นเอง

เจ้าไม่ได้เสียอะไรไปจากการทำเช่นนี้หรอกหรือ?

แม้กระทั่งพระเยซูก็ได้ทรงทราบว่าพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายจะเป็นอย่างไร

ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทราบก็คือสิ่งที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องมีในการทำให้พระราชกิจการถูกตรึงกางเขน

บบริบูรณ์ ดังนั้นแล้วผู้อื่นอาจสามารถรู้ได้อย่างไรกันเล่า?

พวกเขาอาจสามารถรู้ได้ว่าพระเจ้ากำลังจะทรงกระทำพระราชกิจใดในอนาคตอย่างนั้นหรือ?

พระเจ้าจะทรงเผยแผนการของพระองค์ต่อมนุษย์ผู้ซึ่งถูกรอบงำโดยซาตานได้อย่างไรได้กัน?

นั่นไม่ใช่การโง่เขลาหรือ? พระเจ้าทรงขออนให้เจ้ารู้และเข้าใจในน้ำพระทัยของพระองค์

พระองค์ไม่ได้ทรงขออนให้เจ้าพิจารณาพระราชกิจในอนาคตของพระองค์

พวกเราเพียงจำเป็นต้องเอาตัวเองไปเป็นกังวลก็แต่เรื่องความเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น

กระทำการตามการทรงนำของพระองค์เท่านั้น

เน้นการปฏิบัติอย่างจริงจังในการรับมือกับความลำบากยากเย็นที่แท้จริงเท่านั้น และไม่ทำให้สิ่งต่างๆ

ลำบากยากเย็นสำหรับพระเจ้าหรือก่อปัญหาให้กับพระองค์ พวกเราควรทำสิ่งที่พวกเราสมควรทำ

ตราบเท่าที่พวกเราสามารถอยู่ภายในพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้าได้แล้วไซ้หรื นั่นก็เพียงพอแล้ว!

นั่นคือเส้นทางที่เรานำพวกเจ้าให้ไป หากพวกเราจดจ่ออยู่กับการรุดหน้าต่อไปเรื่อยๆ เท่านั้น

พระเจ้าก็จะไม่ทรงปฏิบัติไม่ดีต่อพวกเราเลยสักคน

ตลอดช่วงปีที่ผ่านมาแห่งประสบการณ์ที่เป็นพิเศษของพวกเจ้า เจ้าได้รับสิ่งต่างๆ ไปมากมายนัก

เราไว้วางใจว่าพวกเจ้าจะไม่กดดันตัวเจ้าเองจนเกินไป

เส้นทางที่เรากำลังนำพวกเจ้าไปคืองานของเราและภารกิจของเรา และพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้นานมาแล้ว

ด้วยเหตุเช่นนั้น พวกเราจึงได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าให้มาไกลถึงขนาดนี้ จนกระทั่งถึงวันนี้

ที่พวกเราได้สามารถทำการนี้ได้ นั่นเป็นพระพรยิ่งใหญ่ของพวกเรา และถึงแม้ว่ามันไม่ได้เป็นเส้นทางราบเรียบ

ทว่ามิตรภาพของพวกเราเป็นนิรันดร์กาล และมันจะถูกส่งผ่านตลอดไปยังยุคต่างๆ

ไม่ว่าจะเป็นการเผชิญกับเสียงหัวเราะ หรือความโศกเศร้ากับน้ำตา

ขอให้ทั้งหมดกลายเป็นความทรงจำอันสวยงามเถิด!

พวกเจ้าอาจตระหนักว่าวันแห่งการงานของเรานั้นถูกกำหนดเป็นตัวเลขออกมาแล้ว เรามีโครงการงานต่างๆ

มากมาย และเราไม่สามารถร่วมทางไปกับพวกเจ้าได้บ่อยนัก เราหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถเข้าใจเราได้—

เพราะมิตรภาพดั้งเดิมของพวกเรายังไม่เปลี่ยนแปลง อาจมีสักวันที่เราจะปรากฏต่อหน้าพวกเจ้าอีกครั้ง

และเราหวังว่าพวกเจ้าจะไม่ทำให้สิ่งต่างๆ ลำบากยากเย็นสำหรับเรา ไม่ว่าจะอย่างไรท้ายที่สุดแล้ว

เราแตกต่างจากพวกเจ้า เราเดินทางไปทั่วเพื่องานของเรา และเราไม่ได้ใช้ชีวิตของเราแค่อยู่ว่างๆ ในโรงแรม

ไม่ว่าพวกเจ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม เราเพียงแค่ทำในสิ่งที่เราควรทำ เราหวังว่าสิ่งต่างๆ

ที่พวกเราแบ่งปันร่วมกันในอดีตอาจกลายเป็นดอกไม้แห่งมิตรภาพของพวกเรา

อาจกล่าวได้ว่าเส้นทางนี้ได้รับการเปิดโดยเรา และไม่ว่าจะขมขื่นหรือหอมหวาน เราก็ได้นำหนทางนี้

ที่เราทำสำเร็จได้จนมาถึงวันนี้ล้วนแต่เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าทั้งสิ้น อาจมีบางคนทีกล่าวขอบคุณเรา

และอาจมีบางคนทีพร่ำบ่นเกี่ยวกับเรา—แต่นั้นไม่สำคัญเลย

เท่าที่เราต้องการจะให้เห็นคือสิ่งที่ควรจะมีสัมฤทธิ์ผลในกลุ่มคนกลุ่มนี้ได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว
นี่คือบางสิ่งที่ควรได้รับการเฉลิมฉลอง ดังนั้น เราจึงไม่แบกความขุ่นข้องใจต่อพวกที่พำนักต่อเรา
สิ่งที่เราต้องการคือทำให้งานของเราให้เสร็จสิ้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้
เพื่อที่พระทัยของพระเจ้าอาจจะได้ทรงพักผ่อนในไม่ช้า เมื่อถึงเวลานั้น เราจะไม่มีแบกภาระหนักอึ้งใดๆ
และจะไม่มีกังวลในพระทัยของพระเจ้าอีกเลย
พวกเจ้าเต็มใจที่จะปรับปรุงการร่วมมือกันของพวกเจ้าหรือไม่?
นี่ไม่ดีกว่าหรือหรือที่จะมีจุดมุ่งหมายที่จะปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าเป็นอย่างดี? ตลอดช่วงเวลานี้
เป็นการยุติธรรมที่จะกล่าวว่าพวกเราได้ทนฝ่าความยากลำบากมาเหลือคณานับ
และผ่านประสบการณ์ความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้ามาทุกลักษณะ โดยรวมแล้ว
ผลการปฏิบัติงานของพวกเจ้าแต่ละคนได้ประสบความสำเร็จถึงมาตรฐานระดับหนึ่งโดยพื้นฐาน บางที
ในอนาคต อาจจะมีงานที่ดีกว่านี้ที่พึงประสงค์พวกเจ้า แต่จงอย่ามัวอ้อยอิ่งคำนึงถึงความคิดของเราอยู่เลย
เพียงแต่ทำสิ่งที่เจ้าควรทำไปเถิด สิ่งที่เราจำเป็นต้องทำนั้นใกล้จะเสร็จแล้ว
เราหวังว่าพวกเจ้าจะยังคงรักภักดีอยู่ตลอดเวลา และหวังว่าเจ้าจะไม่อาลัยอาวรณ์เกี่ยวกับงานของเรา
เจ้าควรรู้ว่าเราได้มาเพื่อทำให้ช่วงระยะหนึ่งของงานเสร็จสิ้นเท่านั้น
และไม่ได้ออกมาเพื่อดำเนินพระราชกิจของพระเจ้าทั้งหมดอย่างแน่นอน พวกเจ้าต้องเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้
และไม่มีแนวคิดอื่นๆ เกี่ยวกับการนี้
พระราชกิจของพระเจ้าพึงต้องมีหลายวิธิต่างมากกว่านี้มากมายนักเพื่อที่จะทำให้เสร็จสิ้นลงได้
เจ้าไม่สามารถพึ่งพาเราได้ตลอดเวลา พวกเจ้าอาจได้ตระหนักแล้วว่าเรามาเพียงเพื่อทำงานส่วนเดียวเท่านั้น
ส่วนที่ไม่ได้เป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์หรือพระเยซู
กล่าวคือพระราชกิจของพระเจ้าแบ่งออกเป็นหลายช่วงระยะ ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่เคร่งครัดตายตัวจนเกินไป
ขณะที่เรากำลังทำงาน พวกเจ้าต้องฟังเรา ในแต่ละยุค พระราชกิจของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไป
พระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ออกมาจากเบ้าหล่อเดียวกันทั้งหมด
และก็ไม่ได้เป็นบทเพลงเก่าเพลงเดิมในแต่ละครั้ง
และพระราชกิจของพระองค์ในแต่ละช่วงระยะเหมาะสมกับยุคนั้นๆ และเปลี่ยนแปลงไปเพราะยุคไม่เหมือนเดิม
และด้วยเหตุนี้เอง เนื่องจากเจ้าได้ถือกำเนิดในยุคนี้ เจ้าก็ต้องกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า
และอ่านพระวจนะเหล่านี้ อาจมีสักวันทำงานของเราเปลี่ยนไป ในกรณีนั้น พวกเจ้าต้องรุดหน้าต่อไปตามที่เจ้าควรทำ
พระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถผิดพลาดได้ จงอย่าใส่ใจว่าโลกภายนอกเปลี่ยนไปอย่างไร
พระเจ้าไม่ทรงสามารถผิดพลาดได้ และพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่สามารถผิดพลาดได้ เพียงแค่บางครั้ง
พระราชกิจเก่าของพระองค์ได้ผ่านเลยไปและพระราชกิจใหม่ของพระองค์เริ่มต้นขึ้น อย่างไรก็ตาม

นั่นไม่ได้หมายความว่า เพราะพระราชกิจใหม่ได้มาถึงแล้ว พระราชกิจเก่าจึงผิด นั่นเป็นวิธีคิดที่ผิด!
พระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถถูกกล่าวได้ว่าถูกหรือผิด
พระราชกิจสามารถถูกกล่าวได้ว่าก่อนหน้าหรือภายหลังเท่านั้น
นี่คือเครื่องนำทางสำหรับความเชื่อในพระเจ้าของผู้คน และต้องไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่สละสำคัญ

ผู้เชื่อควรที่จะยึดถือทัศนคติแบบใด

อะไรคือสิ่งที่มนุษย์ได้รับเอาไว้ นับตั้งแต่ที่เขาเริ่มเชื่อในพระเจ้า? เจ้าได้มารู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้าบ้าง?

เจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใดเนื่องจากการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า? วันนี้

พวกเจ้าทุกคนรู้ว่าการเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์นั้น ไม่ได้เป็นไปเพื่อความรอดของจิตใจและความอยู่ดีมีสุขของเนื้อหนังแต่เพียงประการเดียวเท่านั้น

อีกทั้งไม่ได้เป็นไปเพื่อการทำให้ชีวิตของเขาริบรุดขึ้น โดยผ่านทางความรักพระเจ้า เป็นต้น ดังที่เป็นอยู่ขณะนี้

หากเจ้ารักพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของความอยู่ดีมีสุขของเนื้อหนัง หรือความเพลิดเพลินเพียงชั่วครู่

หากเป็นเช่นนั้นแล้ว แม้ว่าในท้ายที่สุด

ความรักของเจ้าต่อพระเจ้าจะไปถึงจุดสูงสุดและเจ้าไม่ได้ร้องขออะไรมากไปกว่านั้น

ความรักนี้ที่เจ้าแสวงหา ยังคงเป็นความรักที่เจือปนและไม่ใช่ที่พึงพอพระทัยต่อพระเจ้า

พวกที่ใช้ความรักต่อพระเจ้าเพื่อทำให้การดำรงอยู่อัน โศกเขลาของตนบริบูรณ์ขึ้นและเติมช่องว่างในหัวใจของตนนั้น คือผู้คนประเภทที่โลกโมโหตันเพื่อชีวิตที่มีความสบาย

ไม่ใช่บรรดาผู้ที่พยายามที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริง ความรักประเภทนี้ถูกบีบบังคับ

มันเป็นการไล่ตามเสาะหาความพึงพอใจทางจิตใจ และพระเจ้าไม่จำเป็นต้องทรงมีมัน เช่นนั้นแล้ว

ความรักของเจ้าคือความรักประเภทใดกัน? เจ้ารักพระเจ้าเพื่ออะไร?

มีความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้านั้นเพียงใดภายในตัวเจ้าในขณะนี้?

ความรักของพวกเจ้าส่วนใหญ่คือความรักประเภทที่ได้กล่าวมาแล้ว

ความรักเช่นนั้นสามารถงวไปได้เพียงสถานะปัจจุบันที่เป็นอยู่เท่านั้น

มันไม่สามารถบรรลุถึงสภาวะแห่งการเปลี่ยนแปลงไปได้ อีกทั้งมันก็ไม่สามารถหยั่งรากลึกในมนุษย์ได้

ความรักประเภทนี้เป็นดั่งดอกไม้ที่เบ่งบานและเหี่ยวเฉาไปโดยไม่ได้ออกดอกออกผลเท่านั้น

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หลังจากที่เจ้าได้รักพระเจ้าแล้วในแบบอย่างเช่นนั้น

หากไม่มีใครสักคนที่จะนำพาเจ้าในเส้นทางข้างหน้า เมื่อนั้น เจ้าก็จะย่อเย็บ

หากเจ้าสามารถรักพระเจ้าได้ในช่วงเวลาของการรักพระเจ้าเพียงเท่านั้น

แต่ภายหลังอุปนิสัยของชีวิตของเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงไม่สามารถหนีพ้นจากภายใต้การปกคลุมแห่งอิทธิพลของความมืด

เจ้าจะยังคงไร้ความสามารถที่จะหลุดพ้นจากพันธนาการของซาตานและเล่ห์เพทุบายของมัน

ไม่มีใครเยี่ยงบุคคลเช่นนี้จะสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ในท้ายที่สุดแล้ว

จิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของพวกเขายังคงเป็นของซาตาน ไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับการนี้เลย

ผู้คนทุกคนที่ไม่สามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์จะกลับไปยังสถานที่ดั้งเดิมของพวกเขา

พวกเขา นั่นคือ กลับไปสู่ชาตान

และพวกเขาจะลงไปที่ยี่งไฟและกำมะถันเพื่อรับการลงโทษขั้นตอนถัดไปจากพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่ละทิ้งชาตานและหนีพ้นจากแดนครอบครองของมัน

พวกเขาถูกนับรวมอย่างเป็นทางการจะลักษณะท่ามกลางผู้คนแห่งราชอาณาจักร

นี่คือแบบอย่างที่ผู้คนแห่งราชอาณาจักรกลายมาเป็น เจ้าเต็มใจที่จะกลายเป็นบุคคลประเภทนี้หรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะหนีพ้นจากแดนครอบครองของชาตานและกลับสู่พระเจ้าหรือไม่?

ขณะนี้เจ้าเป็นของชาตานหรือเจ้าถูกนับรวมท่ามกลางผู้คนแห่งราชอาณาจักร? สิ่งเหล่านี้ควรที่จะชัดเจนอยู่แล้ว

และไม่จำเป็นต้องมีการอธิบายต่อไปอีก

ในอดีต คนจำนวนมากได้แสวงหาด้วยความทะเยอทะยานและมโนคติที่หลงผิด

พวกเขาได้แสวงหาอันเนื่องมาจากความหวังทั้งหลายของพวกเขาเอง เราลองละวางปัญหาเช่นนั้นไว้ชั่วขณะ

สิ่งที่มีความสำคัญหลักบัดนี้คือการค้นหาวิธีการปฏิบัติที่จะทำให้พวกเขาแต่ละคนรักษาภาวะที่ปกติไว้ได้เฉพาะ

พระพักตร์พระเจ้า และค่อยๆ หลุดพ้นจากโซ่ตรวนแห่งอิทธิพลของชาตาน

เพื่อที่พวกเขาอาจจะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

และดำเนินชีวิตบนแผ่นดินโลกตามสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากเจ้า

ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถทำให้เจตนารมณ์ของพระเจ้าลุล่วงได้ คนจำนวนมากเชื่อในพระเจ้า

กระนั้นก็ไม่รู้ว่าอะไรคือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ และไม่รู้ว่าจะอะไรคือสิ่งที่ชาตานต้องการ

พวกเขาเชื่อในหนทางที่โง่เขลาและสับสนวุ่นวาย ไปตามกระแสอย่างง่ายดาย

และดังนั้นจึงไม่เคยมีชีวิตเยี่ยงคริสเตียนที่ปกติ ที่มากไปกว่านั้นคือ พวกเขาไม่เคยมีสัมพันธภาพส่วนตัวที่ปกติ

นับประสาอะไรกับสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า จากจุดนี้จึงสามารถมองเห็นได้ว่า

ความยากลำบากทั้งหลายและข้อบกพร่องทั้งหลายของมนุษย์ และปัจจัยอื่นๆ

ที่สามารถขัดขวางน้ำพระทัยพระเจ้าได้นั้นมีมากมาย

นี่จึงเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่ามนุษย์ยังไม่ได้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้า

อีกทั้งยังไม่ได้เข้าสู่ประสบการณ์ที่แท้จริงของชีวิตมนุษย์

ดังนั้นแล้วการอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร?

การไปอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องหมายความว่าเจ้าสามารถสงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ตลอดเวลา

และชื่นชมมหาสนิทที่ปกติกับพระเจ้าได้ ค่อยๆ

รู้ว่าสิ่งใดที่ขาดพร่องในมนุษย์และได้รับความรู้เรื่องพระเจ้าที่ลึกยิ่งขึ้นอย่างช้าๆ โดยผ่านทางการณ์

จิตวิญญาณของเจ้าได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใหม่และความรู้แจ้งใหม่ทุกวัน ความถวิลหาของเจ้าเติบโตขึ้น

เจ้าพยายามเข้าสู่ความจริง และมีความสว่างใหม่และความเข้าใจใหม่ทุกวัน เจ้าค่อยๆ

หลุดพ้นจากอิทธิพลของซาตานและเดโบโตในชีวิตของเจ้าโดยผ่านทางเส้นทางนี้

ผู้คนเช่นนั้นได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องแล้ว

จงประเมินประสบการณ์จริงของเจ้าเองและตรวจสอบเส้นทางที่เจ้าได้ไล่ตามเสาะหาในความเชื่อของเจ้า

จงให้ตัวเจ้าเองยึดมั่นกับเรื่องทั้งหมดนี้ นั่นคือ เจ้าอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องหรือไม่?

เจ้าได้หลุดพ้นจากโซ่ตรวนของซาตานและจากอิทธิพลของซาตานในเรื่องใด?

หากเจ้ายังไม่ได้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง เช่นนั้นแล้วพันธะของเจ้ากับซาตานก็ยังไม่ได้ถูกตัดขาด

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ความพยายามของเจ้าที่จะรักพระเจ้าจะนำเจ้าไปสู่ความรักที่แท้จริง หนักแน่น

และบริสุทธิ์หรือไม่? เจ้ากล่าวว่าความรักของเจ้าต่อพระเจ้านั้นไม่หวั่นไหวและจริงใจ

กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้หลุดพ้นจากโซ่ตรวนของซาตาน เจ้าไม่ได้พยายามที่จะหลอกพระเจ้าหรือ?

หากเจ้าปรารถนาที่จะบรรลุสถานะที่ความรักของเจ้าต่อพระเจ้านั้นไร้ซึ่งการเจือปน

และเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์และถูกนับรวมท่ามกลางผู้คนแห่งร

าชอาณาจักร เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ต้องกำหนดตัวเจ้าเองให้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้าเสียก่อน

ว่าด้วยขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระเจ้า

จากภายนอก ดูเหมือนว่าขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้าได้สิ้นสุดลงแล้ว

และมนุษย์ได้มีประสบการณ์กับการพิพากษา การติสอน การเยียนตี

และกระบวนการถูกลงโทษโดยพระวามะของพระเจ้าแล้ว และได้ผ่านขั้นตอนทั้งหลาย เช่น

การทดสอบของคนปรนนิบัติ กระบวนการถูกลงโทษในห้วงเวลาแห่งการติสอน การทดสอบของความตาย

การทดสอบของความพ่ายแพ้ และเวลาแห่งการรักพระเจ้า

แม้ว่าจะต้องทนทุกข์ต่อความยากลำบากอันสาหัสในแต่ละขั้นตอน

แต่ผู้คนยังคงไม่ตระหนักถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า ลองพิจารณาการทดสอบของคนปรนนิบัติ ดังตัวอย่างนี้:

พวกเขายังคงไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้รับ สิ่งที่เขาได้รู้ และผลที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะสัมฤทธิ์

เมื่อดูที่ความเร็วของพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์ดูเหมือนจะไม่สามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะตามให้ทันกับความเร็วของวันนี้ จะเห็นได้ว่า

พระเจ้าทรงเปิดเผยขั้นตอนเหล่านี้ของพระราชกิจของพระองค์ต่อมนุษย์ก่อน

และแทนที่จะจำเป็นต้องสัมฤทธิ์ขั้นตอนใดก็ตามในระดับที่มนุษย์สามารถจินตนาการได้

พระองค์กลับกำลังทรงให้ความกระจ่างในประเด็นหนึ่ง

ในการที่พระเจ้าจะทรงทำให้ใครบางคนมีความเพียบพร้อม

เพื่อให้พวกเขาสามารถได้รับการยอมรับอย่างแท้จริงโดยพระองค์ได้นั้น

พระองค์ต้องทรงดำเนินการขั้นตอนข้างต้นทั้งหมด เป้าหมายของการทรงพระราชกิจนี้คือ

เพื่อแสดงให้เห็นว่าขั้นตอนใดบ้างที่พระเจ้าต้องทรงดำเนินการเพื่อทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งมีความเพียบพร้อม

ดังนั้น เมื่อมองจากภายนอก ขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระเจ้าได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว—

แต่โดยแก่นแท้แล้ว พระองค์ทรงเพิ่งได้เริ่มทำให้มวลมนุษย์มีความเพียบพร้อมอย่างเป็นทางการเท่านั้น

ผู้คนควรมีความชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ กล่าวคือ

นั่นเป็นขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระองค์ที่ถูกทำครบบริบูรณ์แล้ว

แต่ตัวพระราชกิจเองนั้นยังไม่ถึงจุดสิ้นสุด แต่ในมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

ผู้คนเชื่อว่าขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยต่อมนุษย์แล้วทั้งหมด และดังนั้น

จึงไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้สิ้นสุดลงแล้ว

การมองสรรพสิ่งทั้งหลายเช่นนี้เป็นวิธีที่ผิดอย่างสิ้นเชิง

พระราชกิจของพระเจ้านั้นดำเนินอย่างตรงกันข้ามกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์

และได้กลับไปทิ่มโน้ตคติอันหลงผิดเช่นนี้ในทุกแง่มุม

ขั้นตอนทั้งหลายในพระราชกิจของพระเจ้าขัดแย้งกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์โดยเฉพาะ

ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นถึงพระปัญญาของพระเจ้า จะเห็นได้ว่า
มโนคติอันหลงผิดของมนุษย์นั้นก่อให้เกิดการหยุดชะงักในทุกหัวเลี้ยว
และพระเจ้าทรงได้กลับไปยังทุกสิ่งที่มีมนุษย์จินตนาการ ซึ่งมีความชัดเจนขึ้นในระหว่างประสบการณ์จริง
ทุกคนคิดว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจเร็วเกินไป และคิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าสิ้นสุดลงก่อนที่จะพวกเขาจะรู้ตัว
ก่อนที่จะพวกเขาจะได้รับความเข้าใจใดๆ และในขณะที่พวกเขายังคงอยู่ในสภาวะงุนงงสับสน
นั่นคือวิธีที่เป็นอยู่ทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์
ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อว่าพระเจ้ากำลังทรงเล่นกับผู้คน—แต่นั่นไม่ใช่เจตนาของพระราชกิจของพระองค์
วิธีการทรงพระราชกิจของพระองค์คือการไต่ตรอง กล่าวคือ
ขั้นแรกคือการเหลือบมองดอกไม้อย่างรวดเร็วจนจะควมไปบนหลังม้า จากนั้นก็เข้าไปในรายละเอียด
และหลังจากนั้นก็ดูรายละเอียดเหล่านั้นอย่างเต็มที่—ซึ่งทำให้ผู้คนประหลาดใจโดยทันทีทันใด
ผู้คนลองพยายามที่จะหลอกพระเจ้า โดยคิดว่าถ้าพวกเขาสามารถเพียงแค่ประคองตัวไปได้จนถึงจุดหนึ่ง
พระเจ้าก็จะพึงพอพระทัย ในความเป็นจริง
พระเจ้าจะพึงพอพระทัยได้อย่างไรต่อความพยายามของมนุษย์ในการประคองตัวไปเรื่อยๆ?
เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลที่น่าพอใจที่สุด พระเจ้าจึงทรงพระราชกิจโดยการทรงทำให้ผู้คนประหลาดใจ
โดยการทรงโจมตีในขณะที่พวกเขาไม่รู้ตัว นี่ช่วยให้พวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระปัญญาของพระองค์มากขึ้น
และความเข้าใจถึงความชอบธรรม พระบารมี และพระอุปนิสัยที่ไม่สามารถละเมิดได้ของพระองค์มากขึ้น
วันนี้ พระเจ้าทรงเริ่มต้นการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมอย่างเป็นทางการแล้ว
เพื่อรับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น ผู้คนต้องก้าวผ่านวิวัฒนาการพิพากษา
และการทดสอบโดยพระวาระของพระองค์
พวกเขาต้องรับประสบการณ์กับการทดสอบและกระบวนการถูกลงโทษโดยพระวาระของพระองค์ (อย่างเช่น
การทดสอบของคนปรนนิบัติ) และพวกเขาต้องสามารถทนทานต่อการทดสอบแห่งความตาย
นี่หมายความว่าท่ามกลางการพิพากษา การทดสอบ และการทดสอบของพระเจ้านั้น
บรรดาผู้ที่ยึดปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะมีความสามารถที่จะสรรเสริญพระเจ้าจากเบื้องลึกภายในหัวใจ
ของพวกเขา และเชื่อฟังพระเจ้าและละทิ้งตนเองอย่างสิ้นเชิง
ด้วยเหตุนี้จึงรักพระเจ้าด้วยหัวใจที่เปี่ยมความจริงใจ ไร้การแบ่งแยก และบริสุทธิ์ เช่นนี้คือบุคคลที่เพียบพร้อม
และนั่นเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าทรงตั้งใจที่จะทำและพระราชกิจที่พระองค์จะทรงสัมฤทธิ์อย่างแน่นอน
ผู้คนไม่ควรด่วนสรุปเกี่ยวกับวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ
พวกเขาควรเพียงแค่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตเท่านั้น นี่คือการเป็นรากฐาน
จงอย่าพินิจพิเคราะห์วิธีการทรงพระราชกิจของพระเจ้าเป็นประจำ

นี่จะเป็นเพียงอุปสรรคต่อความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้าของเจ้า
เจ้าได้เห็นวิธีการที่พระเจ้าทรงพระราชกิจมากเพียงพอแล้ว? เจ้าได้เชื่อฟังมากเพียงพอแล้ว?
เจ้าได้รับประโยชน์จากแต่ละวิธีการในพระราชกิจของพระองค์มากเพียงพอแล้ว?
เจ้าเต็มใจหรือไม่ที่จะถูกพระเจ้าทำให้เพียบพร้อม? เจ้าปรารถนาที่จะกลายเป็นเพียบพร้อมหรือไม่?
เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่พวกเจ้าควรเข้าใจและเข้าไปสู่อย่างชัดเจน

มนุษย์ที่เลื่อมทราไม่สามารเป็นตัวแทนพระเจ้าได้

มนุษย์ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้การปกคลุมของอิทธิพลแห่งความมืดมิดเสมอมา
ถูกพันธนาการด้วยอิทธิพลของซาตาน ไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปได้
และอุปนิสัยของเขาหลังจากที่ได้ถูกซาตานแปรสภาพแล้วยังกลายเป็นเลื่อมทราลงเรื่อยๆ
อาจพูดได้ว่ามนุษย์ได้ดำเนินชีวิตท่ามกลางอุปนิสัยอันเลื่อมทราเยี่ยงซาตานเสมอมา
และไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เมื่อเป็นดังนี้แล้ว หากมนุษย์ปรารถนาที่จะรักพระเจ้า
เขาจะต้องปลดปล่อยความคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ความรู้สึกว่าตนสำคัญเหนือผู้อื่น ความโอหัง
ความทะนงตน และอื่นๆ ในทำนองนั้น—ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอุปนิสัยของซาตาน หากไม่แล้ว
ความรักของมนุษย์ก็จะเป็นความรักที่ไม่บริสุทธิ์ เป็นความรักเยี่ยงซาตาน
และเป็นความรักซึ่งไม่สามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าโดยสิ้นเชิง
หากไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ไม่ได้รับการจัดการ ไม่ได้ถูกทำลาย ไม่ได้รับการตัดแต่ง
ไม่ได้ถูกคุมวินัย ไม่ได้ถูกตีสอน และไม่ได้รับการถูกลงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง
ก็จะไม่มีใครสามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริงเลย
หากเจ้ากล่าวว่ส่วนหนึ่งของอุปนิสัยของเจ้าเป็นตัวแทนพระเจ้า และดังนั้นแล้ว
เจ้าจึงสามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครสักคนที่มิอาจอันโอหัง
และเจ้าก็เป็นมนุษย์ที่ประหลาด ผู้คนเช่นนั้นก็คือหัวหน้าทูตสวรรค์นั่นเอง!
ธรรมชาติของมนุษย์ที่มีมาแต่กำเนิดไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้โดยตรง
เขาจะต้องสลัดทิ้งธรรมชาติโดยกำเนิดผ่านการทำให้เพียบพร้อมของพระเจ้า และมีเพียงวิธีนั้นเท่านั้น—
มีเพียงการใส่ใจต่อน้ำพระทัยพระเจ้า การทำให้เจตนารมณ์ของพระเจ้ายล่่วง และยิ่งไปกว่านั้นคือ
การก้าวผ่านพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น—
การใช้ชีวิตของเขาจึงจะได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า
ไม่มีใครที่มีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังจะสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้โดยตรง
นอกเสียจากว่เขาจะเป็นมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน อย่งไรก็ตาม แม้แต่กับบุคคลเช่นนี้
ก็ยังไม่อาจกล่าวได้ว่า อุปนิสัยของเขาและการใช้ชีวิตของเขาเป็นตัวแทนพระเจ้าได้โดยสิ้นเชิง
อาจพูดได้แค่เพียงว่ การใช้ชีวิตของเขานั้นได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
อุปนิสัยของมนุษย์เช่นนั้นไม่อาจเป็นตัวแทนพระเจ้าได้
แม้ว่อุปนิสัยของมนุษย์จะถูกกำหนดโดยพระเจ้า—เรื่องนี้ไม่เป็นที่สงสัยเลย
และอาจพิจารณาได้ว่เป็นว่เป็นบวก—แต่ก็ได้ถูกซาตานแปรสภาพตลอดมา
และดังนั้นทั้งหมดทั้งปวงของอุปนิสัยของมนุษย์ก็คืออุปนิสัยของซาตาน

บางคนกล่าวว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าคือการทรงทำอะไรๆ อย่างตรงไปตรงมา
และกล่าวว่าอุปนิสัยเช่นนี้ก็สำแดงในพวกเขาเช่นกัน กล่าวว่าคุณลักษณะนิสัยของพวกเขาก็เป็นแบบนี้เช่นกัน
และเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วพวกเขาจึงกล่าวว่าอุปนิสัยของพวกเขาคือตัวแทนพระเจ้า
ผู้คนเช่นนี้เป็นคนแบบไหนกัน? อุปนิสัยอันเลื่อมทราบดีของชาตานั้นเป็นตัวแทนพระเจ้าได้ด้วยหรือ?
ไม่ว่าใครก็ตามที่ประกาศว่าอุปนิสัยของตนเป็นตัวแทนพระเจ้าย่อมหมิ่นประมาทพระเจ้าและดูแคลนพระวิญญาณ
บริสุทธิ์! วิธีการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจแสดงให้เห็นว่า
พระราชกิจของพระเจ้านั้นโลกก็คือพระราชกิจของการพิชิตชัยเพียงประการเดียวเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น
อุปนิสัยของชาตนั้นหลายอย่างของมนุษย์จึงยังไม่ได้รับการชำระให้สะอาด
การใช้ชีวิตของเขา ยังคงเป็นรูปลักษณ์ของชาตนั้นอยู่ นี่คือนิสัยที่มนุษย์เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ดี
และสิ่งนี้เป็นตัวแทนความประพฤติต่างๆ ของเนื้อหนังมนุษย์ กล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้ว่า
นี่เป็นตัวแทนชาตนั้นและไม่อาจเป็นตัวแทนพระเจ้าได้อย่างแน่นอนที่สุด
แม้ว่าใครบางคนรักพระเจ้าแล้วจนถึงขนาดที่พวกเขาสามารถชื่นชมไปกับชีวิตดั่งสวรรค์บนดินได้
สามารถกล่าวถ้อยความดังเช่น “โอ พระเจ้า! ข้าพระองค์ไม่อาจรักพระองค์ได้มากพอได้”
และได้เข้าถึงอาณาจักรสูงสุดแล้ว
ก็ยังคงไม่อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาใช้ชีวิตตามแบบอย่างพระเจ้าหรือเป็นตัวแทนพระเจ้า
เพราะเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นไม่เหมือนเนื้อแท้ของพระเจ้า
และมนุษย์ไม่มีทางที่จะใช้ชีวิตตามแบบอย่างพระเจ้าได้ นับประสาอะไรกับการกลายเป็นพระเจ้า
สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงชี้นำมนุษย์ในการใช้ชีวิตนั้น
ก็เพียงเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากมนุษย์
การกระทำและความประพฤติทั้งหมดของชาตนั้นถูกสำแดงอยู่ในมนุษย์ วันนี้
การกระทำและความประพฤติทั้งหมดของมนุษย์เป็นการแสดงออกของชาตนั้นและดังนั้นจึงไม่สามารถเป็นตัวแทน
พระเจ้าได้ มนุษย์คือรูปจำแลงของชาตนั้น
และอุปนิสัยของมนุษย์ไม่สามารถเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้ บางคนนั้นมีลักษณะนิสัยที่ดี
พระเจ้าอาจทรงปฏิบัติพระราชกิจบางอย่างผ่านลักษณะนิสัยของผู้คนเช่นนั้น
และงานที่พวกเขาทำได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
กระนั้นอุปนิสัยของพวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าได้
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขาไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากการทรงพระราชกิจกับมันและการแผ่ขยายบน
สิ่งที่ดำรงอยู่แล้วภายใน ไม่ว่าจะเป็นบรรดาผู้เผยพระวจนะในยุคต่างๆ
ที่ผ่านมาแล้วหรือบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงใช้งาน ไม่มีใครสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้โดยตรง

ผู้คนได้มารักพระเจ้าเพียงภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่ถูกบีบบังคับเท่านั้น
และไม่มีสักคนเดียวที่เพียรพยายามที่จะให้ความร่วมมือโดยความต้องการของตนเอง สิ่งต่างๆ
ที่เป็นบวกลืออะไร? ทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้าโดยตรงนั้นเป็นเรื่องบวก อย่างไรก็ดี
อุปนิสัยของมนุษย์ได้ถูกขูดแปรสภาพตลอดมา และไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้ มีเพียงความรัก
น้ำพระทัยที่จะทนทุกข์ ความชอบธรรม ความนบนอบ
และความถ่อมใจและความซ่อนอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เท่านั้น
ที่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้โดยตรง นี่เป็นเพราะว่าเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา
พระองค์ได้เสด็จมาโดยปราศจากธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาป และได้เสด็จมาจากพระเจ้าโดยตรง
โดยที่ไม่ได้ถูกขูดแปรสภาพ พระเยซูทรงอยู่ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่มีบาปเท่านั้น
และไม่ได้ทรงเป็นตัวแทนบาป ดังนั้น การกระทำ กิจการ และพระวาระต่างๆ ของพระองค์
จนถึงช่วงเวลาก่อนที่พระองค์จะทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จลุ่่วงผ่านการตรึงกางเขน
(รวมถึงช่วงระยะเวลาของการตรึงกางเขนของพระองค์) ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นตัวแทนพระเจ้าโดยตรง
ตัวอย่างของพระเยซูนั้นเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่า
ใครก็ตามที่มีธรรมชาติที่เต็มไปด้วยบาปไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้
และพิสูจน์ว่าบาปของมนุษย์เป็นตัวแทนชาตคน กล่าวคือ บาปไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้
และพระเจ้าทรงไว้บาป แม้กระทั่งพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติในมนุษย์
ก็สามารถพิจารณาได้เพียงแค่ว่า ได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และไม่สามารถกล่าวได้ว่ากระทำโดยมนุษย์ในพระนามของพระเจ้า แต่เท่าที่มนุษย์จะเข้าไปเกี่ยวพัน
ทั้งบาปของเขาและอุปนิสัยของเขาไม่ได้เป็นตัวแทนพระเจ้า
โดยการมองดูพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงปฏิบัติกับมนุษย์จากอดีตจนถึงยุคปัจจุบัน
คนเราจึงมองเห็นได้ว่ามนุษย์มีสิ่งซึ่งเขาใช้ดำเนินชีวิต
ทั้งหมดเป็นเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจกับเขา
มีน้อยคนเหลือเกินที่สามารถใช้ชีวิตตามความจริงได้หลังจากที่ถูกจัดการและบ่มวินัยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
กล่าวคือ พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่เป็นปัจจุบัน
ความร่วมมือในภาคส่วนของมนุษย์นั้นไม่มีอยู่ บัดนี้เจ้าเข้าใจเรื่องนี้ชัดเจนแล้วใช่หรือไม่? เมื่อเป็นดังนี้แล้ว
เจ้าจะพยายามอย่างเต็มที่อย่างไรในการร่วมมือกับพระองค์และปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าให้ลุ่่วงเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจ?

การปรนนิบัติทางศาสนาต้องได้รับการชำระล้าง

นับตั้งแต่การเริ่มต้นของพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล

พระเจ้าได้ทรงลิขิตผู้คนจำนวนมากไว้ล่วงหน้าเพื่อรับใช้พระองค์ ซึ่งรวมถึงพวกที่มาจากทุกชนชั้น

จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์และนำพาพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกไปสู่ความครบบริบูรณ์อันราบรื่น นี่คือจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการเลือกผู้คนที่รับใช้พระองค์ ทุกๆ คนที่รับใช้พระเจ้าจะต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

พระราชกิจนี้ของพระองค์ทำให้พระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

และหลักธรรมทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก ปรากฏชัดแจ้งยิ่งขึ้นต่อผู้คน

พระเจ้าได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์โดยแท้จริง เพื่อมีส่วนร่วมกับผู้คน

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รู้จักกิจการทั้งหลายของพระองค์อย่างชัดเจนขึ้น วันนี้พวกเจ้า ผู้คนกลุ่มนี้

มีวิสาสนาที่ได้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง นี่เป็นพระพรอันเหลือคณานับสำหรับพวกเจ้า—แท้จริงแล้ว

พระเจ้าทรงยกพวกเจ้าขึ้นมา ในการเลือกบุคคลคนหนึ่งเพื่อรับใช้พระองค์นั้น

พระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์เองเสมอ

การรับใช้พระเจ้าไม่ใช่เป็นดังที่ผู้คนจินตนาการว่ามันเป็นแค่เรื่องของความกระตือรือร้นแต่ประการใดเลย วันนี้พวกเจ้าเห็นว่าทุกคนที่รับใช้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทำเช่นนั้นเพราะพวกเขามีการทรงนำของพระเจ้าและพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเพราะพวกเขาเป็นผู้คนที่ไล่ตามเสาะหาความจริง

เหล่านี้คือสภาพเงื่อนไขขั้นต่ำสำหรับทุกคนที่รับใช้พระเจ้า

การรับใช้พระเจ้าไม่ใช่การกิจง่าย ๆ

พวกที่อุปนิสัยอันเลื่อมทรมของพวกเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลงนั้น ไม่มีวันสามารถรับใช้พระเจ้าได้

หากอุปนิสัยของเจ้ายังไม่ได้รับการพิพากษาและติสอนโดยพระวาระของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเจ้าก็ยังคงเป็นตัวแทนซาตาน

ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าเจ้ารับใช้พระเจ้าโดยเจตนาที่ดีของเจ้าเอง

เป็นการพิสูจน์ว่าการปรนนิบัติของเจ้านั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของธรรมชาติเยี่ยงซาตานของเจ้า

เจ้ารับใช้พระเจ้าด้วยบุคลิกลักษณะตามธรรมชาติของเจ้า และตามความพึงใจส่วนบุคคลของเจ้า

ที่มากไปกว่านั้นคือ เจ้าคิดอยู่เสมอว่าสิ่งทั้งหลายที่เจ้าเต็มใจทำนั้นคือสิ่งที่น่าปิติยินดีต่อพระเจ้า

และคิดว่าสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่อยากทำนั้นคือสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า

เจ้าทำงานตามความพึงใจของเจ้าเองโดยสิ้นเชิง การนี้สามารถเรียกว่าเป็นการรับใช้พระเจ้าได้หรือไม่?

ท้ายที่สุดแล้ว จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อยในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

การปรนนิบัติของเจ้าจะทำให้เจ้าคืบคลานยิ่งขึ้นไปอีก

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้อุปนิสัยอันเลื่อมทรมานของเจ้าฝังแน่นอย่างลึกลับ และเมื่อเป็นเช่นนั้น
จะมีกฎเกณฑ์ทั้งหลายเกี่ยวกับการปรนนิบัติพระเจ้าที่ขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะของเจ้าเองเป็นสำคัญ
และประสบการณ์ทั้งหลายที่ได้จากการปรนนิบัติของเจ้าตามอุปนิสัยของเจ้าเองก่อเป็นรูปเป็นร่างขึ้นภายในตัว
เจ้า เหล่านี้คือประสบการณ์และบทเรียนของมนุษย์ มันคือปรัชญาแห่งการดำรงชีวิตบน โลกของมนุษย์
ผู้คนเยี่ยงนี้สามารถจัดระดับให้เป็นพวกฟาริสีและพวกเจ้าหน้าที่ทางศาสนาได้
หากพวกเขาไม่ตื่นขึ้นและไม่กลับใจเลย
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะกลายเป็นเหล่าพระคริสต์เทียมเท็จและพวกศัตรูของพระคริสต์ผู้หลอกลวงผู้คนในยุคสุด
ท้ายอย่างแน่นอน
เหล่าพระคริสต์เทียมเท็จและศัตรูของพระคริสต์ทั้งหลายที่พูดถึงนี้จะเกิดขึ้นจากท่ามกลางผู้คนเช่นนั้น
หากบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าปฏิบัติตามบุคลิกลักษณะของพวกเขาเองและกระทำตามเจตจำนงของพวกเขาเอง
พวกเขาก็มีความเสี่ยงที่จะถูกขับออกไปได้ตลอดเวลา
พวกที่นำประสบการณ์ที่สั่งสมมาเป็นเวลาหลายปีของตนมาใช้ในการรับใช้พระเจ้าเพื่อที่จะชนะใจผู้อื่น
เพื่ออบรมสั่งสอนพวกเขาและควบคุมพวกเขา และเพื่ออยู่ในตำแหน่งสูง—และพวกที่ไม่เคยกลับใจ
ไม่เคยสารภาพบาปพวกเขา ไม่เคยประกาศผลประโยชน์จากตำแหน่ง—
ผู้คนเหล่านี้จะต้องล้มลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาเป็นคนประเภทเดียวกับเปาโล
โดยถือสิทธิความอาวุโสของตนและโอ้อวดเรื่องคุณวุฒิของตน
พระเจ้าจะไม่ทรงนำพาผู้คนเยี่ยงนี้ไปสู่การมีความเพียบพร้อม
การปรนนิบัติเช่นนั้นแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนยึดติดกับสิ่งเก่าๆ ตลอดเวลา
พวกเขายึดติดกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายในอดีต กับทุกสิ่งทุกอย่างจากวันเวลาที่ผ่านไปแล้ว
นี่เป็นอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ต่อการปรนนิบัติของพวกเขา หากเจ้าไม่สามารถสลัดสิ่งเหล่านั้นทิ้งไปได้
สิ่งเหล่านี้จะบีบคั้นชีวิตของเจ้าทั้งชีวิต พระเจ้าจะไม่ทรงชมเชยเจ้า ไม่แม้แต่เนิ่นอัย
ไม่แม้กระทั่งว่าขาของเจ้าจะหักในขณะที่ดำเนินงานหรือหลังของเจ้าจะหักขณะที่ใช้แรง
ไม่แม้กระทั่งว่าเจ้าจะพลีชีพในการปรนนิบัติของเจ้าต่อพระเจ้า ตรงกันข้ามอย่างยิ่ง คือ พระองค์จะตรัสว่า
เจ้าเป็นคนทำความชั่วคนหนึ่ง
เริ่มจากวันนี้ พระเจ้าจะทรงทำให้บรรดาผู้ที่ไม่มีมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา ผู้ที่เต็มใจจะพักวางตัวตนเก่าๆ
ของพวกเขา และผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าในแบบที่ว่าง่ายให้มีความเพียบพร้อมอย่างเป็นทางการ
พระองค์จะทรงทำให้บรรดาผู้ที่ถวิลหารอคอยพระวอนะทั้งหลายของพระเจ้ามีความเพียบพร้อม
ผู้คนเหล่านี้ควรจะถูกขึ้นและรับใช้พระเจ้า
ในพระเจ้านั้นมีความอุดมอันไม่สิ้นสุดและพระปรีชาญาณอันไร้ขอบเขต

พระราชกิจอันน่ามหัศจรรย์และพระวณะอันล้ำค่าของพระองค์รอคอยความชื่นชมยินดีจากผู้คนจำนวนมากมาย
ยิ่งขึ้นไปอีก ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ พวกที่มีมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา พวกที่ถือสิทธิความอาวุโส
และพวกที่ไม่สามารถปล่อยวางตัวเองได้นั้น พบว่ามันยากที่จะยอมรับสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้
พระวิญญูณบริสุทธฺ์ไม่ทรงมีโอกาสดังกล่าวที่จะทำให้ผู้คนเหล่านี้มีความเพียบพร้อมได้
หากบุคคลหนึ่งยังไม่ได้ปลงใจที่จะเชื่อฟัง และไม่กระหายต่อพระวณะของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่มีความหวังที่จะยอมรับสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้ พวกเขาก็แค่จะกลายเป็นกบฏมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ
เจ้าเล่ห์มากขึ้นเรื่อยๆ และด้วยเหตุนี้ก็จะจบลงบนร่องครรลองที่ผิด
ในการทรงพระราชกิจของพระองค์ในขณะนี้
พระเจ้าจะทรงยกชูผู้ที่รักพระองค์อย่างแท้จริงและสามารถยอมรับความสว่างใหม่ได้เพิ่มมากขึ้น
และพระองค์จะทรงตัดทอนพวกเจ้าหน้าทีทางศาสนาที่ถือสิทธิความอาวุโสของพวกเขาโดยสิ้นเชิง
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์พวกที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงอย่างดื้อดึงแม้แต่คนเดียว
เจ้าต้องการเป็นหนึ่งในบรรดาผู้คนเหล่านี้หรือไม่? เจ้าทำการปรนนิบัติของเจ้าตามการเลือกชอบของเจ้าเอง
หรือเจ้าทำสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์กันแน่? นี่ก็บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องรู้ด้วยตัวของเจ้าเอง
เจ้าเป็นเจ้าหน้าทีทางศาสนา หรือเจ้าเป็นทหารแรกเกิดที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมกันแน่?
การปรนนิบัติของเจ้ามากน้อยเพียงใดที่ได้รับการชมเชยจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์?
การปรนนิบัติของเจ้ามากน้อยเพียงใดที่พระเจ้าจะไม่แม้แต่ทรงจดจำ?
มีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเจ้ามากเพียงใดอันเป็นผลมาจากการปรนนิบัติตลอดหลายปีของเจ้า?
เจ้าเข้าใจชัดเจนในเรื่องทั้งหมดนี้หรือไม่? หากเจ้ามีความเชื่ออย่างแท้จริง เจ้าจะทิ้งมโนคติอันหลงผิดเก่าๆ
ทางศาสนาของเจ้าจากเมื่อก่อนไป และจะรับใช้พระเจ้าได้ดียิ่งขึ้นในหนทางใหม่
มันยังไม่สายเกินไปที่จะลุกขึ้นมบัดนี้ มโนคติอันหลงผิดเก่าๆ
ทางศาสนานั้นสามารถริบชีวิตทั้งชีวิตของบุคคลหนึ่งได้
ประสบการณ์ที่บุคคลหนึ่งรับเอาไว้สามารถทำให้พวกเขาไกลห่างจากพระเจ้าและทำสิ่งทั้งหลายในหนทางของ
พวกเขาเอง หากเจ้าไม่ละวางสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น สิ่งเหล่านั้นจะกลายเป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของชีวิตของเจ้า
พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ที่รับใช้พระองค์มีความเพียบพร้อมอยู่เสมอ และไม่ทรงขับพวกเขาออกไปง่ายๆ
หากเจ้ายอมรับการพิพากษาและการติสอนจากพระวณะของพระเจ้าอย่างแท้จริง
หากเจ้าสามารถละวางการปฏิบัติและกฎเกณฑ์ทั้งหลายทางศาสนาแบบเก่าของเจ้าไว้ก่อนได้
และหยุดใช้มโนคติอันหลงผิดเก่าๆ ทางศาสนามาเป็นตัววัดพระวณะของพระเจ้าในวันนี้
เมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะมีอนาคตสำหรับเจ้า แต่หากเจ้ายึดติดกับสิ่งเก่าๆ
หากเจ้ายังคงหวงแหนความล้ำค่าของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีหนทางที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ พระเจ้าไม่ทรงเกลียดแค้นคนเช่นนั้น หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจริงๆ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องปลงใจที่จะปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างจากเมื่อก่อนโดยสิ้นเชิง แม้ว่าสิ่งที่ได้ทำไปแล้วเมื่อก่อนนั้นจะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าก็ต้องยังคงสามารถละวางมันและหยุดยึดติดกับมันได้

แม้ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างชัดเจน กระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง วันนี้เจ้าต้องละวางมัน เจ้าต้องไม่ยึดมันกับมัน นี่คือนิสัยที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์

ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องได้รับการเริ่มใหม่ ในพระราชกิจของพระเจ้าและพระวาระของพระเจ้านั้น พระองค์ไม่ทรงอ้างอิงถึงสิ่งเก่าๆ ทั้งหลายที่เคยเป็นเมื่อก่อน พระองค์ไม่ทรงขุดเข้าไปในปมเก่าๆ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีความเก่า

และไม่ทรงยึดติดกับแม้กระทั่งพระวาระของพระองค์เองจากอดีต—

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ใดๆ ดังนั้นหากเจ้า ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ยึดติดกับสิ่งทั้งหลายในอดีตอยู่เสมอ หากเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไป และนำสิ่งเหล่านั้นมาใช้ในรูปแบบตายตัวอย่างเคร่งครัด

ในขณะที่พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจโดยใช้วิธีการที่พระองค์ทรงเคยใช้มาก่อนอีกต่อไป

เช่นนั้นแล้วคำพูดและการกระทำทั้งหลายของเจ้าจะไม่ยุ่งเหยิงหรือ?

เจ้าไม่ได้กลายมาเป็นศัตรูของพระเจ้าแล้วหรือ?

เจ้าเต็มใจที่จะปล่อยให้ชีวิตทั้งชีวิตของเจ้าต้องพินาศและล่มจมไปกับสิ่งเก่าๆ เหล่านี้หรือ? สิ่งเก่าๆ เหล่านี้จะทำให้เจ้าเป็นใครบางคนที่ยึดขวางพระราชกิจของพระเจ้า—เจ้าต้องการเป็นคนประเภทนั้นหรือ?

หากเจ้าไม่ต้องการอย่างนั้นจริงๆ เช่นนั้นแล้ว ก็หยุดสิ่งที่เจ้ากำลังทำอยู่โดยเร็วแล้วหันกลับ

เริ่มต้นทุกอย่างใหม่อีกครั้ง พระเจ้าจะไม่ทรงจดจำการปรนนิบัติในอดีตของเจ้า

ด้วยความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้า

เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในพระเจ้า? ผู้คนส่วนใหญ่งงกับคำถามนี้

พวกเขามีมุมมองสองด้านที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงตลอดเวลาเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงกับพระเจ้าในสวรรค์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้าไม่ใช่เพื่อที่จะเชื่อฟังพระเจ้า

แต่เพื่อที่จะรับประโยชน์เฉพาะบางอย่าง หรือเพื่อหลบหนีจากความทุกข์ที่ความวิบัตินำมา

มีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่พวกเขาจะเชื่อฟังบ้าง ความเชื่อฟังของพวกเขาไม่มั่นคง

ความเชื่อฟังของพวกเขาเป็นไปเพื่อความเป็นไปได้ส่วนบุคคลที่จะประสบความสำเร็จจาก “อาชีพ”

แห่งการเชื่อในพระเจ้า และเพราะถูกบังคับ เช่นนั้นแล้ว เหตุใดกันแน่เจ้าจึงเชื่อในพระเจ้า?

หากเหตุผลคือเพื่อความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จจาก “อาชีพ”

แห่งการเชื่อในพระเจ้าและชะตากรรมของเจ้าแต่เพียงประการเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

ก็น่าจะเป็นการดีเสียว่าหากเจ้าไม่ได้เชื่อในพระเจ้าเลยโดยสิ้นเชิง ความเชื่อแบบนี้เป็นการหลอกลวงตัวเอง

เป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้ตัวเองและเป็นการเลื่อมใสตัวเอง

หากความเชื่อของเจ้าไม่ได้ก่อเกิดบนรากฐานของความเชื่อฟังในพระเจ้าแล้วไซ้

ในที่สุดเจ้าก็จะถูกลงโทษเพราะการต่อต้านพระองค์

ทุกคนที่ไม่แสวงหาความเชื่อฟังพระเจ้าในความเชื่อของตนนั้นก็เท่ากับต่อต้านพระองค์

พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนแสวงหาความจริง ขอให้พวกเขากระหายในพระวจนะของพระองค์

กินและดื่มพระวจนะของพระองค์ และนำเอาพระวจนะไปฝึกฝนปฏิบัติ

เพื่อที่พวกเขาเหล่านั้นจะเชื่อฟังพระเจ้าได้สำเร็จ หากสิ่งเหล่านี้เป็นเจตนาที่แท้จริงของเจ้าแล้วไซ้

ย่อมแน่นอนว่า พระเจ้าจะทรงอภัยโทษเจ้า และจะทรงเปี่ยมพระคุณต่อเจ้าอย่างแน่นอน

เรื่องนี้ไม่มีข้อกังขาและไม่มีทางเปลี่ยนแปลง หากเจตนาของเจ้าคือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า

และเจ้ามีจุดมุ่งหมายอื่น นั่นก็หมายความว่าทุกอย่างที่เจ้าพูดและทำ—

การอธิษฐานของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และแม้แต่ทุกการกระทำของเจ้า—ก็จะเป็นการต่อต้านพระเจ้า

เจ้าอาจพูดจาอ่อนหวานและมีมารยาดี การกระทำและการแสดงออกทุกอย่างของเจ้าอาจจะถูกต้องเหมาะสม

และเจ้าอาจจะดูเหมือนคนที่เชื่อฟัง

แต่เมื่อมาถึงเรื่องของเจตนาของเจ้าและทัศนคติเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าแล้ว

ทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเป็นไปในการต่อต้านพระเจ้า ทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเป็นความชั่ว

ผู้คนที่ปรากฏว่าเชื่อฟังราวกับลูกแกะ แต่กลับมีเจตนาชั่วเก็บงำอยู่ในหัวใจนั้น ก็คือพวกหมาป่าในคราบลูกแกะ

พวกเขาทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองโดยตรง และพระเจ้าก็จะไม่ละเว้นพวกเขาแม้แต่คนเดียว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเปิดเผยพวกเขาทุกๆ

คนออกมาและจะแสดงให้เห็นว่าบรรดาพวกหน้าซื่อใจคดนั้นจะถูกรังเกียจและปฏิเสธ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอน แต่จงอย่ากังวลไปเลย

พระเจ้าจะพิจารณาจัดการและจำหน่ายกำจัดพวกเขาทั้งหมดทุกคนตามลำดับอันสมควร

หากเจ้าไม่สามารถยอมรับความสว่างใหม่จากพระเจ้า

และไม่สามารถเข้าใจทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำในวันนี้และเจ้าไม่แสวงหา หรือกลับกังขาเป็นอื่น ค่วนัดคืน หรือพินิจพิจารณาและวิเคราะห์มัน เช่นนั้นก็เท่ากับว่าเจ้าไม่มีใจจะเชื่อฟังพระเจ้า

หากในเวลาที่มีความสว่างแห่งปัจจุบันปรากฏขึ้น

เจ้ายังคงถนอมความล้าค่าของความสว่างแห่งวันวานและต่อต้านพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

เจ้าก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าคนไร้สาระคนหนึ่ง—เจ้าคือหนึ่งในพวกที่จิตใจต่อต้านพระเจ้า

หัวใจสำคัญในการเชื่อฟังพระเจ้านั้นคือการซาบซึ้งกับความสว่างใหม่ และการสามารถยอมรับและนำไปปฏิบัติได้ สิ่งนี้เท่านั้นคือการเชื่อฟังอย่างแท้จริง

พวกซึ่งขาดความเต็มใจที่จะโหยหาพระเจ้านั้นจะไม่สามารถบนอบต่อพระเจ้าโดยเจตนาได้

และสามารถทำได้เพียงโต้แย้งพระเจ้าอันเป็นผลจากความพึงพอใจของพวกเขาต่อสถานะที่เป็นอยู่ปัจจุบัน

ที่มนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้นั้นก็เพราะเขาถูกครอบงำโดยสิ่งซึ่งมาก่อน

สิ่งทั้งหลายซึ่งมาก่อนได้ให้มนโคติที่หลงผิดและจินตนาการเกี่ยวกับพระเจ้าในทุกลักษณะกับผู้คน

และสิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นพระฉายาของพระเจ้าในจิตใจของพวกเขา ดังนั้น

สิ่งที่พวกเขาเชื่อนั้นเป็นมนโคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง และเป็นมาตรฐานของจินตนาการของพวกเขาเอง

หากเจ้าประเมินวัดพระเจ้าผู้ทรงปฏิบัติพระราชกิจจริงในวันนี้โดยเทียบกับพระเจ้าในจินตนาการของตัวเอง

เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อของเจ้าก็มาจากซาตาน และแปดเปื้อนด้วยการเลือกชอบของตัวเอง—

พระเจ้าไม่ต้องการความเชื่อประเภทนี้ ไม่ว่าวิถีสถานะของพวกเขาจะสูงส่งเพียงใด

และไม่ว่าการทุ่มเทอุทิศของพวกเขาจะมากเพียงใด—

ต่อให้พวกเขาได้อุทิศความพยายามทั้งชีวิตให้กับพระราชกิจของพระองค์ และได้พลีชีพของพวกเขาเอง—

พระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบกับใครก็ตามที่มีความเชื่อเช่นนี้

พระองค์ก็แค่ทรงมอบพระคุณเพียงเล็กน้อยให้แก่พวกเขาและให้โอกาสพวกเขาชื่นชมกับมันเพียงชั่วยาม

ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา

และพระเจ้าจะกำจัดพวกเขาทีละคนตามลำดับอันสมควร จะหนุ่มสาวและแก่เฒ่าก็ไม่ต่างกัน

พวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าในความเชื่อของตนและมีเจตนาที่ผิดนั้น ก็คือผู้ที่ต่อต้านและขัดขวาง

และผู้คนเช่นนี้จะต้องถูกพระเจ้างำจัดอย่างไม่มีคำถามเลย พวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว

ผู้ที่แค่เพียงรับรู้พระนามของพระองค์เท่านั้น

และพอจะมีสัมผัสในจิตใจมีเมตตาและความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าอยู่บ้าง

แต่ก็ยังไม่วางตามให้ทันอย่างพระบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และไม่เชื่อฟังพระราชกิจและพระวาระปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์—

ผู้คนเหล่านี้มีชีวิตท่ามกลางพระคุณของพระเจ้า

และจะไม่ได้รับการทรงรับไว้หรือได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางความเชื่อฟังของมนุษย์ ผ่านทางการกิน การดื่ม

และความชื่นชมยินดีในพระวาระของพระเจ้า และผ่านทางความทุกข์และกระบวนการถูกลงใน ชีวิตของพวกเขา

ด้วยความเชื่อเช่นนี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของผู้คนจะเปลี่ยนแปลงได้

และหลังจากนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะครอบครองความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้

การไม่พึงพอใจกับการใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพระคุณของพระเจ้า การโหยหาและการค้นหาความจริงอย่างจริงจัง

และการแสวงหาการรับไว้โดยพระเจ้า—

นี่คือความหมายของการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างมีสติและนี่เองคือศรัทธาประเภทที่พระเจ้าทรงต้องการ โดยแท้

ผู้คนที่ไม่ทำอะไรเลยนอกจากชื่นชมอยู่กับพระคุณของพระเจ้านั้นจะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

หรือเปลี่ยนแปลงได้ และความเชื่อฟัง ศรัทธาอันแก่กล้า ความรัก

และความอดทนนั้นเป็นสิ่งผิวเผินทั้งสิ้น

บรรดาผู้ที่เอาแต่ชื่นชมในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นจะไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

และแม้ในกรณีที่พวกเขารู้จักพระเจ้า ความรู้ของพวกเขาก็เป็นเพียงผิวเผิน และพวกเขากล่าวถึงสารพัดเช่น

“พระเจ้าทรงรักมนุษย์” หรือ “พระเจ้าทรงมีความสงสารเห็นใจต่อมนุษย์” สิ่งนี้ไม่ได้เป็นตัวแทนของชีวิตมนุษย์

และไม่ได้แสดงว่าผู้คนรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง หากในเวลาที่เหมาะสมของพระเจ้าถูกลงพวกเขา

หรือในเวลาที่มีการทดสอบของพระองค์มาถึงพวกเขา ผู้คนจะไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้—

หากแทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับแคลงใจและไม่ผ่านการทดสอบ—

นั่นก็หมายความว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย ภายในพวกเขานั้น

มีกฎเกณฑ์และข้อห้ามหลายอย่างเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า

ประสบการณ์เก่าอันเป็นผลลัพธ์ของหลายปีแห่งความเชื่อ

หรือคำสอนนานาสารพันที่มีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์ ผู้คนเช่นนี้จะเชื่อฟังพระเจ้าได้หรือไม่?

ผู้คนเหล่านี้เต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายในแบบมนุษย์—พวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างไร? “ความเชื่อฟัง”

ของพวกเขาเป็นไปตามความเลือกชอบส่วนบุคคล—พระเจ้าทรงต้องการความเชื่อฟังเช่นนี้หรือไม่?

นี่ไม่ใช่ความเชื่อฟังพระเจ้า แต่เป็นการยึดติดอยู่กับคำสอนต่างหาก

มันเป็นความพึงพอใจในตัวเองและการปลอบใจตัวเองเท่านั้น หากเจ้าพูดว่านี่คือความเชื่อฟังในพระเจ้า

มิใช่ว่าเจ้าหมื่นประมาทพระเจ้าหรือ? เจ้าเป็นฟาโรห์อียิปต์ เจ้าทำชั่ว
และเจ้ากระทำการในงานต่อต้านพระเจ้าอย่างซัดแข็ง—พระเจ้าต้องการให้เจ้ารับใช้เช่นนี้หรือ?
ทางที่ดีที่สุดเจ้าควรจะรีบกลับใจเสีย และพยายามให้ได้มาซึ่งการตระหนักรู้ในตนเองบ้าง หากทำไม่ได้
เจ้าก็เพียงเดินจากไปเสียจะดีกว่า
นั่นจะเป็นการดีกับตัวเจ้าเสียมากกว่าที่จะมาแอบอ้างการปรนนิบัติพระเจ้าแบบผิดๆ เช่นนี้
เจ้าจะไม่ขัดขวางและรบกวน เจ้าจะรู้ที่ทางของเจ้าและดำรงชีวิตได้เป็นอย่างดี—นั่นจะไม่ดีกว่าหรือ?
และเจ้าก็จะไม่ถูกลงโทษเพราะการต่อต้านพระเจ้า!

การสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าคือสิ่งสำคัญยิ่ง

วิธีที่ผู้คนเชื่อในพระเจ้า รักพระเจ้า

และทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยนั้นเป็นไปได้โดยการสัมผัสกับพระวิญญาณของพระเจ้าด้วยหัวใจของพวกเขา

และโดยเหตุนี้จึงได้รับความพึงพอใจของพระองค์

และโดยการใช้หัวใจของพวกเขาในการติดต่อกับพระวาระของพระเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงได้รับการขับเคลื่อนจากพระวิญญาณของพระเจ้า

หากเจ้าปรารถนาจะสัมผัสชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ และสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องมอบหัวใจของเจ้าแด่พระองค์เป็นอันดับแรก

เฉพาะหลังจากที่เจ้าได้สงบใจเฉพาะพระพักตร์พระองค์และหลังรินทิ้งหัวใจของเจ้าเข้าสู่พระองค์แล้วเท่านั้น

เจ้าจึงจะค่อยๆ สามารถพัฒนาชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติได้ หากในการเชื่อของผู้คนในพระเจ้า

พวกเขาไม่ได้มอบหัวใจของพวกเขาแด่พระองค์

และหากหัวใจของพวกเขาไม่ได้อยู่ในพระองค์และพวกเขาไม่ปฏิบัติต่อภาระของพระองค์เสมือนดังภาระของตน

เอง เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งๆ ที่พวกเขาทำก็เป็นการกระทำที่ถือ โกงพระเจ้า

เป็นการกระทำที่เป็นแบบฉบับเฉพาะของผู้คนที่เคร่งศาสนา และไม่สามารถได้รับคำสรรเสริญของพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงสามารถได้รับสิ่งใดๆ จากบุคคลประเภทนี้

บุคคลประเภทนี้เพียงสามารถทำหน้าที่เป็นเหมือนตัวประกอบเสริมความเด่นให้พระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้น

เป็นเหมือนสิ่งประดับตกแต่งชิ้นหนึ่งในพระนิเวศของพระเจ้าเท่านั้นเอง

เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เกินความจำเป็นและไร้ประโยชน์ พระเจ้าไม่ทรงใช้ประโยชน์จากบุคคลประเภทนี้

ในบุคคลประเภทนี้ไม่เพียงแต่ไม่มีโอกาสเหมาะสำหรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

แต่ไม่มีแม้กระทั่งคุณค่าใดๆ ในการได้รับการทำให้เพียบพร้อมของพวกเขา

บุคคลประเภทนี้ในความจริงแล้วคือศพที่เดินได้

ผู้คนดังกล่าวไม่มีอะไรเลยที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถใช้งานได้ แต่ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาทั้งหมดได้ถูกขาดานยึดครองและทำให้เสื่อมทรามอย่างฝังลึก พระเจ้าจะทรงกำจัดผู้คนเหล่านี้ออกไป

ในปัจจุบันนี้ ในการใช้ประโยชน์จากผู้คน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงทรงใช้ส่วนที่น่าพึงปรารถนาของพวกเขาเพื่อจะทำให้สิ่งทั้งหลายสำเร็จเท่านั้น

พระองค์ยังทรงเปลี่ยนและทำให้ส่วนที่ไม่น่าพึงปรารถนาของพวกเขาเพียบพร้อมอีกด้วย

หากใจของเจ้าสามารถหลังรินเข้าไปในพระเจ้าและดำรงอยู่ด้วยความสงบเฉพาะพระพักตร์พระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีโอกาสเหมาะและคุณสมบัติที่จะถูกใช้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ที่จะได้รับความรู้แจ้งและความกระจำแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ

เจ้าจะมีโอกาสเหมาะที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์จะทรงทำให้ข้อบกพร่องของเจ้านั้นดีขึ้น
เมื่อเจ้ามอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า ในด้านบวกนั้น เจ้าจะสามารถบรรลุการเข้าสู่ที่ลี้ลับขึ้น
และบรรลุระดับขั้นของความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่สูงขึ้น ในด้านลบนั้น
เจ้าจะมีความเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับความผิดพลาดและข้อบกพร่องของเจ้าเอง
เจ้าจะกระตือรือร้นมากขึ้นในการพยายามทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า และเจ้าจะไม่เอาแต่อยู่เฉย
แต่จะเข้าสู่อย่างกระตือรือร้น ด้วยเหตุนี้ เจ้าจะกลายเป็นคนที่ถูกต้อง
สมมุติว่าหัวใจของเจ้าสามารถสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
คุณจะไปสู่การที่เจ้าจะได้รับการสรรเสริญจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์หรือไม่
และเจ้าทำให้พระเจ้าพอพระทัยหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าจะสามารถเข้าสู่อย่างกระตือรือร้นได้หรือไม่
เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงทำให้บุคคลรู้แจ้งและทรงใช้ประโยชน์จากพวกเขา
นั้นไม่เคยทำให้พวกเขาเข้าสู่ด้านลบเลย แต่กลับทำให้พวกเขาก้าวหน้าอย่างกระตือรือร้นเสมอ
แม้ว่าบุคคลนี้มีจุดอ่อน
แต่พวกเขาก็สามารถหลีกเลี่ยงการใช้จุดอ่อนเหล่านั้นเป็นพื้นฐานในหนทางที่พวกเขาดำเนินชีวิต
พวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงการประวัติกการเติบโตในชีวิตของพวกเขาได้
และยังคงพยายามทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อไป นี่คือมาตรฐาน หากเจ้าสามารถบรรลุการนี้ได้
ก็เป็นการพิสูจน์ที่เพียงพอว่าเจ้าได้รับการสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺ์แล้ว
หากบุคคลมีความคิดในแง่ลบอยู่เสมอ
และหากแม้กระทั่งภายหลังจากที่ได้รับการรู้แจ้งและได้มารู้จักตัวเองแล้ว
พวกเขายังคงมีความคิดในแง่ลบและนิ่งเฉยอยู่และไร้ความสามารถที่จะลุกขึ้นและลงมือปฏิบัติให้สอดคล้องกับ
พระเจ้าแล้วไซ้ เช่นนั้นแล้วคนประเภทนี้ก็แค่ได้รับพระคุณของพระเจ้า
แต่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ไม่ได้สถิตกับพวกเขา เมื่อบุคคลหนึ่งมีความคิดในแง่ลบ
นี่หมายความว่าหัวใจของพวกเขาไม่ได้หันเข้าหาพระเจ้าและวิญญูณของพวกเขาไม่ได้รับการขับเคลื่อนโดยพร
ะวิญญูณของพระเจ้า ทุกคนควรเข้าใจการนี้

สามารถเห็นได้จากประสบการณ์ว่าหนึ่งในประเด็นปัญหาที่สำคัญที่สุดคือการสงบใจของเราเฉพาะพระพักตร์พ
ระเจ้า นี่เป็นประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณของผู้คน และการเติบโตในชีวิตของพวกเขา
เฉพาะเมื่อใจของเจ้าสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้วเท่านั้น
การไล่ตามเสาะหาความจริงและการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าจึงจะเกิดผล
เนื่องจากเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและแบกรับภาระ
และเพราะเจ้ารู้สึกอยู่เสมอว่าเจ้ากำลังขาดพร่องในหลายทางเหลือเกิน

รู้สึกว่ามีความจริงหลายอย่างที่เจ้าจำเป็นต้องรู้ มีความเป็นจริงมากมายที่เจ้าจำเป็นต้องได้รับประสบการณ์ และรู้สึกว่าเจ้าควรให้ความใส่ใจทั้งหมดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า—สิ่งเหล่านี้อยู่ในความคิดของเจ้าเสมอ ราวกับว่าสิ่งเหล่านี้กำลังกดลงบนตัวเจ้าด้วยแรงที่ทำให้เจ้าไร้ความสามารถที่จะหายใจ และดังนั้นเจ้าจึงรู้สึกหนักในหัวใจ (แม้ว่าเจ้าไม่ได้อยู่ในสถานะที่เป็นลบ)

ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะได้รับความรู้แจ้งแห่งพระวณะของพระเจ้า และได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นเพราะภาระของพวกเขา เพราะพวกเขารู้สึกหนักหน่วงใจ และสามารถพูดได้ว่า

เพราะราคาที่พวกเขาได้จ่ายไปและความทรمانที่พวกเขาได้ทนทุกข์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาจึงได้รับความรู้แจ้งและความกระจำ เพราะพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติเป็นพิเศษต่อใครคนใดคนหนึ่ง พระองค์ทรงยุติธรรมในการปฏิบัติของพระองค์ต่อผู้คนเสมอ

แต่พระองค์ก็ไม่ทรงมอบให้ผู้คนโดยสุดแต่พระทัยหรือโดยไม่มีเงื่อนไข

นี่เป็นแง่มุมหนึ่งของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

ในชีวิตจริงแล้วผู้คนส่วนใหญ่ยังไม่บรรลุถึงขอบเขตนี้ อย่างน้อยที่สุด

หัวใจของพวกเขายังไม่หันมาหาพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ และดังนั้นจึงยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ใดๆ ในอุปนิสัยของพวกเขา

นี่เป็นเพราะพวกเขาเพียงดำเนินชีวิตอยู่ในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นและยังไม่ได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลักเกณฑ์ที่ผู้คนต้องพบเจอเพื่อที่พระเจ้าจะทรงใช้ให้เป็นประโยชน์ดังต่อไปนี้:

หัวใจของพวกเขาหันเข้าหาพระเจ้า พวกเขาแบกรับภาระแห่งพระวณะของพระเจ้า พวกเขามีหัวใจที่โหยหา และพวกเขามีความแน่วแน่ที่จะแสวงหาความจริง

คนเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถได้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพวกเขาได้รับความรู้แจ้งและความกระจำเป็นนิจศีล

ผู้คนที่พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์นั้นดูจากภายนอกเหมือนไม่มีเหตุผลและไม่มีสัมพันธภาพปกติกับผู้อื่น

แม้ว่าพวกเขาจะพูดจาเหมาะสม ไม่พูดพล่อย และสามารถรักษาหัวใจให้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้เสมอ

นี่คือบุคคลประเภทที่มีคุณสมบัติเพียงพอโดยแท้จริงที่จะถูกใช้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ บุคคล “ไร้เหตุผล” ที่พระเจ้าคริสต์ถึงนี้ดูเหมือนไม่มีสัมพันธภาพปกติกับผู้อื่น

และพวกเขาไม่คำนึงถึงความรักภายนอกหรือการปฏิบัติภายนอกตามที่ควร

แต่เมื่อพวกเขาสื่อสารเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณ

พวกเขาสามารถเปิดใจของพวกเขาและจัดเตรียมความรู้แจ้งและความกระจำที่พวกเขาได้รับจากประสบการณ์จริงของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าให้กับผู้อื่นได้อย่างไม่เห็นแก่ตัว

นี่คือวิธีที่พวกเขาแสดงออกถึงความรักของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าและทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า
เมื่อผู้อื่นทั้งหมดกำลังใส่ร้ายป้ายสีและเยาะเย้ยถากถางพวกเขา

พวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงการถูกควบคุมโดยบุคคล เรื่องราว หรือสิ่งทั้งหลายภายนอก
และยังคงสามารถสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

บุคคลเช่นนั้นดูเหมือนจะมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันเป็นเอกลักษณ์ของพวกเขาเอง ไม่ว่าผู้อื่นๆ ทำอะไร
หัวใจของพวกเขาไม่เคยทอดทิ้งพระเจ้า ในยามที่ผู้อื่นกำลังพุดคุยกันอย่างสนุกสนานและตลกขบขัน
หัวใจของพวกเขายังคงอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ใคร่ครวญพระวาระของพระเจ้า หรืออธิษฐานเงียบๆ
ในใจต่อพระเจ้า แสวงหาพระเจตนารมณ์ของพระเจ้า

พวกเขาไม่เคยให้ความสำคัญต่อการคงไว้ซึ่งสัมพันธภาพปกติกับผู้อื่น
บุคคลเช่นนั้นดูเหมือนไม่มีปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิต ภายนอกนั้น บุคคลนี้มีชีวิตชีวา ควรค่าที่จะรัก
และไว้เคียงসা แต่ก็มีสำนึกแห่งความสงบเยือกเย็นด้วยเช่นกัน

นี่คือสภาพเสมือนของบุคคลประเภทที่พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์
สิ่งทั้งหลายเช่นปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตหรือ “เหตุผลปกติ” ย่อมใช้ไม่ได้ผลเลยในบุคคลประเภทนี้
นี่คือคนประเภทที่ได้อุทิศทั้งหัวใจของพวกเขาแด่พระวาระของพระเจ้า

และดูเหมือนจะมีเพียงพระเจ้าอยู่ในใจของเขา นี่คือบุคคลประเภทที่พระเจ้าทรงอ้างอิงถึงว่าเป็นคน
“ปราศจากเหตุผล” และบุคคลประเภทนี้นี่เองที่พระเจ้าทรงใช้งาน

เครื่องหมายที่แสดงถึงบุคคลผู้ซึ่งพระเจ้ากำลังทรงใช้ประโยชน์คือ ไม่ว่าเมื่อไรหรือที่ไหน
หัวใจของพวกเขาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ และไม่ว่าผู้อื่นจะเสเพลอย่างไร

พวกเขาหลงระเหิรไปกับต้นหาของพวกเขานี้และเนื้อหาของพวกเขามากเพียงใด

หัวใจของบุคคลนี้ยังคงไม่เคยทอดทิ้งพระเจ้า และพวกเขาไม่ทำตามฝูงชน

บุคคลประเภทนี้เท่านั้นที่เหมาะสมกับการทรงใช้งานของพระเจ้า

และเฉพาะบุคคลประเภทนี้เท่านั้นที่จะถูกทำให้เพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากเจ้าไม่สามารถบรรลุสิ่งเหล่านี้ได้แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากเจ้าต้องการมีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าต้องหันเข้าหาพระเจ้า

ด้วยการนี้เป็นรากฐาน เจ้ายังจะมีสัมพันธภาพปกติกับผู้อื่นด้วยเช่นกัน หากเจ้าไม่มีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำอะไรเพื่อรักษาสัมพันธภาพของเจ้ากับผู้อื่น

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำงานหนักเพียงใดหรือเจ้าจะออกแรงมากเพียงใด

ทั้งหมดนั้นจะเป็นแค่เรื่องของปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์
เจ้ากำลังรักษารูปร่างของเจ้าท่ามกลางผู้คน โดยผ่านทางมุมมองของมนุษย์และปรัชญาของมนุษย์เพื่อที่ว่าผู้คนจะไ
ด้สรรเสริญเจ้า แต่เจ้าไม่ได้กำลังติดตามพระวณะของพระเจ้าเพื่อสถาปนาสัมพันธภาพปกติกับผู้คน
หากเจ้าไม่ได้มุ่งความสนใจไปที่สัมพันธภาพของเจ้ากับผู้คน แต่รักษาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า
หากเจ้าเต็มใจที่จะมอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า และเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพระองค์
เช่นนั้นแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับผู้คนทั้งหมดจะกลายมาเป็นปกติเป็นธรรมดา ด้วยวิธีทางนี้
สัมพันธภาพเหล่านี้ไม่ได้ถูกสถาปนาขึ้นบนเนื้อหนัง แต่บนรากฐานของความรักของพระเจ้า
แทบจะไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางเนื้อหนังเลย หากแต่ในวิญญูณนั้นมีการสามัคคีธรรม ความรักซึ่งกันและกัน
การปลอบประโลมซึ่งกันและกัน และการจัดเตรียมที่มีให้แก่กันละกัน
ทั้งหมดนี้ได้ทำขึ้นบนรากฐานของหัวใจซึ่งทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย
สัมพันธภาพเหล่านี้ไม่ได้ถูกรักษาไว้โดยการพึ่งพาปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์
หากแต่ถูกก่อตัวขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติมาก โดยผ่านทางกระบวนการสำหรับพระเจ้า
ไม่จำเป็นต้องใช้ความมานะพยายามที่มนุษย์ทำขึ้น
เจ้าเพียงแต่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระวณะหลักธรรมของพระเจ้าเท่านั้น
เจ้าเต็มใจที่จะคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะเป็นบุคคลที่ “ไร้เหตุผล”
เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่?
เจ้าเต็มใจที่จะมอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้าโดยครบบริบูรณ์และไม่คำนึงถึงฐานะของเจ้าท่ามกลางผู้คนหรือไม่?
ในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่เจ้ามีการติดต่อด้วยนั้น เจ้ามีสัมพันธภาพที่ดีที่สุดกับใคร?
เจ้ามีสัมพันธภาพที่แย่ที่สุดกับใคร? สัมพันธภาพของเจ้ากับผู้คนปกติหรือไม่?
เจ้าปฏิบัติต่อผู้คนทั้งหมดอย่างเท่าเทียมหรือไม่?
สัมพันธภาพของเจ้ากับผู้อื่นถูกรักษาไว้ตามปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของเจ้าหรือไม่
หรือสัมพันธภาพเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของความรักของพระเจ้าหรือไม่?
เมื่อบุคคลหนึ่งไม่ได้มอบหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้า
เช่นนั้นแล้วจิตวิญญูณของพวกเขาย่อมกลายเป็นปัญญาทึบ มินชา และไร้สำนึก
บุคคลประเภทนี้จะไม่มีวันเข้าใจพระวณะของพระเจ้า และจะไม่วันมีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า
อุปนิสัยของบุคคลประเภทนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของคนเราเป็นกระบวนการของการมอบหัวใจของคนเราแด่พระเจ้าโดยครบบริบูรณ์
และเป็นกระบวนการของการได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระวณะของพระเจ้า
พระราชกิจของพระเจ้าสามารถเปิดโอกาสให้บุคคลเข้าสู่อย่างกระตือรือร้นได้

รวมทั้งทำให้พวกเขาสามารถจัดแง่มุมด้านลบของพวกเขาภายหลังจากที่ได้รับความรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นแล้ว
เมื่อเจ้าสามารถไปถึงจุดที่มอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะสามารถล่วงรู้ทุกๆ
ความเคลื่อนไหวอันละเอียดอ่อนภายในจิตวิญญาณของเจ้า และเจ้าจะรู้ความรู้แจ้งและความกระจ่างทุกๆ
อย่างที่ได้รับจากพระเจ้า จงยึดการนี้ไว้ให้มั่น แล้วเจ้าจะค่อยๆ
เข้าสู่เส้นทางแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ยิ่งใจของเจ้าสามารถสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มากขึ้นเท่าใด
จิตวิญญาณของเจ้าก็จะยิ่งอ่อนไหวและละเอียดอ่อนมากขึ้นเท่านั้น
และจิตวิญญาณของเจ้าก็จะยังสามารถล่วงรู้ถึงวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเคลื่อนไหวมันได้มากขึ้นเท่านั้น
และแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้ายิ่งจะกลายเป็นปกติยิ่งขึ้นทุกที
สัมพันธภาพปกติระหว่างผู้คนนั้นสถาปนาขึ้นบนรากฐานของการมอบหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้า
และไม่ใช้โดยผ่านทางความมานะพยายามของมนุษย์ หากปราศจากพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา
สัมพันธภาพระหว่างบุคคลระหว่างผู้คนก็เป็นเพียงสัมพันธภาพของเนื้อหนัง สัมพันธภาพเหล่านั้นไม่ปกติ
แต่ในทางตรงกันข้ามกลับเป็นการปล่อยตัวปล่อยใจไปตามค่านิยม
สัมพันธภาพเหล่านั้นเป็นสัมพันธภาพที่พระเจ้าทรงรังเกียจ ที่พระองค์ทรงเกลียดชัง
หากเจ้ากล่าวว่าจิตวิญญาณของเจ้าได้ถูกจับเคลื่อนแล้ว
แต่เจ้าต้องการอยู่เสมอที่จะมีการสมาคมศิธรรมกับผู้ที่เจ้าชอบ กับใครก็ตามที่เจ้ายกย่องนับถือ
และหากอีกบุคคลหนึ่งกำลังแสวงหาแต่เจ้าไม่ชอบพวกเขา
ถึงขั้นมีอคติกับพวกเขาและจะไม่เข้าเชื่อมสัมพันธกับพวกเขา
นี่เป็นข้อพิสูจน์เพิ่มอีกว่าเจ้าอยู่ภายใต้อำนาจของเจ้าและเจ้าไม่มีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าเลย
เจ้ากำลังพยายามที่จะหลอกลวงพระเจ้าและปกปิดความน่าเกลียดของเจ้าเอง
ต่อให้เจ้าสามารถแบ่งปันความเข้าใจบางอย่างได้แต่เจ้ากลับมีเจตนาที่ผิด
เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำก็ดีเพียงแค่ตามมาตรฐานของมนุษย์เท่านั้น พระเจ้าจะไม่ทรงสรรเสริญเจ้า—
เจ้ากำลังกระทำการไปตามเนื้อหนัง ไม่ใช่ตามพระภาระของพระเจ้า
หากเจ้ามีความสามารถที่จะสงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและมีปฏิสัมพันธ์ปกติกับทุกคนที่รักพระเจ้า
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเหมาะสมสำหรับการใช้งานของพระเจ้า ด้วยวิธีทางนี้
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะสมาคมกับคนอื่นๆ อย่างไร นั่นจะไม่ใช่ไปตามปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิต
แต่นั้นจะเป็นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เป็นการดำรงชีวิตในแบบที่คำนึงถึงพระภาระของพระองค์
มีผู้คนเยี่ยงนี้กี่คนในท่ามกลางพวกเจ้า? สัมพันธภาพของเจ้ากับคนอื่นๆ ปกติจริงๆ หรือไม่?
สัมพันธภาพเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นบนรากฐานใด? มีปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตที่อย่างภายในตัวเจ้า?

ปรัชญาเหล่านั้นถูกปลดทิ้งไปหรือยัง? หากหัวใจของเจ้าไม่สามารถหันเข้าหาพระเจ้าได้โดยครบบริบูรณ์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ใช่ของพระเจ้า—เจ้ามาจากซาตาน และเจ้าจะถูกส่งคืนสู่ซาตานในที่สุด
เจ้าไม่คู่ควรที่จะเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้า ทั้งหมดนี้พึงจำเป็นต้องใช้การพิจารณาที่รอบคอบของเจ้า

ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกตินำทางผู้คนไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง

พวกเจ้าได้เดินมาบนสัดส่วนที่น้อยมากของเส้นทางแห่งการเป็นผู้เชื่อในพระเจ้า

และพวกเจ้ายังไม่ได้เข้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง

ดังนั้นพวกเจ้าจึงยังคงห่างไกลจากการตอบสนองมาตรฐานของพระเจ้า ณ ตอนนี้

วุฒิภาวะของพวกเจ้ายังไม่เพียงพอที่จะตอบสนองข้อเรียกร้องของพระองค์

เนื่องจากขีดความสามารถและธรรมชาติอันเสื่อมทรามของพวกเจ้า

พวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อพระราชกิจของพระเจ้าอย่างไม่ระมัดระวังเสมอ พวกเจ้าไม่ได้ทำอย่างจริงจัง

นี่เป็นข้อบกพร่องอันร้ายแรงที่สุดของพวกเจ้า แน่แน่นอนว่า

ไม่มีใครเลยที่สามารถยืนยันมั่นใจถึงเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนิน

พวกเจ้าส่วนใหญ่ไม่เข้าใจในเส้นทางนั้นและไม่สามารถมองเห็นเส้นทางนั้นได้อย่างชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเจ้าส่วนมากไม่ได้คิดอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ และนับประสาอะไรที่พวกเจ้าจะนำเข้ามาไว้ในหัวใจ

หากพวกเจ้ายังคงดำเนินต่อไปในหนทางนี้ ใช้ชีวิตอยู่ในความเพิกเฉยต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วเส้นทางที่พวกเจ้าดำเนินไปในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้าก็จะเปล่าประโยชน์

นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าไม่ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเต็มที่กำลังของพวกเจ้า

ในอันที่จะพยายามตอบสนองน้ำพระทัยของพระเจ้า และเพราะพวกเจ้าไม่ให้ความร่วมมืออย่างดีกับพระเจ้า

ใช่ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจต่อพวกเจ้า หรือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงขับเคลื่อนพวกเจ้า

นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าไม่ได้ใส่ใจระมัดระวังจนพวกเจ้าไม่ได้ตั้งใจกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างจริงจัง

จึง พวกเจ้าต้องพลิกสถานการณ์นี้โดยทันทีและเดินไปบนเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้นำทางผู้คนไป

นี่คือหัวข้อหลักในวันนี้ “เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้นำทาง” อ่างถึงการได้รับความรู้แจ้งในวิญญาณ

การมีความรู้เรื่องพระวาระของพระเจ้า การได้รับความชัดเจนบนเส้นทางข้างหน้า

การที่สามารถก้าวไปทีละก้าวเพื่อเข้าสู่ความจริง และการมาถึงของความรู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเกี่ยวกับพระเจ้า

เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้นำทางผู้คนนั้นในเบื้องต้นเป็นเส้นทางสู่ความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้นในพระวาระ

ของพระเจ้า ปราศจากการเบี่ยงเบนหรือความเข้าใจผิด

และบรรดาผู้ที่เดินบนเส้นทางนี้จะเดินตรงไปตามเส้นทาง เพื่อที่จะสัมฤทธิ์การนี้

พวกเจ้าจำเป็นต้องทำงานอย่างกลมกลืนไปกับพระเจ้า หาเส้นทางที่ถูกต้องเพื่อปฏิบัติ

และเดินในเส้นทางที่ทรงนำทางโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือในส่วนของมนุษย์ นั่นคือ

สิ่งที่พวกเจ้าต้องทำเพื่อตอบสนองข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าที่มีต่อพวกเจ้า

และวิธีที่พวกเจ้าต้องประพฤติตนเพื่อเข้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของการเชื่อในพระเจ้า

การก้าวไปบนเส้นทางที่ทรงนำทางโดยพระวิญญูณบริสุทธ้อาจดูซับซ้อน
แต่ถ้าจะพบว่ามันเรียบง่ายกว่าเดิมมากเมื่อเส้นทางแห่งการปฏิบัตินั้นชัดเจนสำหรับเจ้า
ข้อเท็จจริงก็คือผู้คนมีความสามารถทั้งหมดตามที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากพวกเขา—
ไม่ได้เสมือนเป็นการที่พระองค์กำลังพยายามสอนหนูให้บิน ในทุกสถานการณ์
พระเจ้าทรงหาทางที่จะแก้ปัญหามือของผู้คนและทำให้พวกเขาคลายความวิตกกังวล
พวกเขาทุกคนต้องเข้าใจในการนี้ อย่าเข้าใจผิดในพระเจ้า
ผู้คนได้รับการนำทางโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าไปตามเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธิตรงดำเนินไป
ป ดังที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ พวกเขาต้องมอบหัวใจให้กับพระเจ้า
นี่คือความพร้อมพื้นฐานสำหรับการเดินทางไปบนเส้นทางที่พระวิญญูณบริสุทธิตรงนำทาง
พวกเขาต้องทำการนี้เพื่อที่จะเข้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง
บุคคลหนึ่งจะทำงานแห่งการมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าอย่างมีสติอย่างไรหรือ?
ในชีวิตประจำวันของพวกเขา
เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าและอธิษฐานต่อพระองค์
พวกเขาทำอย่างไม่ได้ใจระมัดระวัง—พวกเขาอธิษฐานต่อพระเจ้าขณะทำงาน
นี่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการมอบหัวใจให้กับพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?
พวกเขากำลังคิดถึงเรื่องราวในบ้านหรือการทำงานทั้งหลายของเนื้อหนัง พวกเขาทั้งสองใจอยู่ตลอดเวลา
นี่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการทำจิตใจให้เยียบสงบต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่างนั้นหรือ?
นี่เป็นเพราะหัวใจของเจ้าตรึงติดอยู่กับการงานภายนอกเสมอ
และไร้ความสามารถที่จะหันกลับมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
หากเจ้าอยากให้อหัวใจของเจ้าสงบอย่างแท้จริงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องทำงานแห่งการให้ความร่วมมืออย่างมีสติ
กล่าวคือพวกเขาทุกคนจะต้องมีเวลาเพื่อการอุทิศของพวกเขา เวลาที่พวกเขาจะวางผู้คน เหตุการณ์
และสิ่งทั้งหลาย ทำหัวใจของพวกเขาให้นิ่งและอยู่ในความเยียบสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ทุกคนต้องเก็บบันทึกแห่งการอุทิศเป็นรายบุคคล ซึ่งบันทึกความรู้ของพวกเขาในเรื่องพระวณะของพระเจ้า
และเรื่องที่จิตวิญญูณของพวกเขารู้สึกถูกขับเคลื่อนอย่างไร ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะลึกซึ้งหรือผิวเผิน
ทุกคนจะต้องทำหัวใจให้สงบเยียบอย่างมีสติเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
หากเจ้าสามารถทุ่มเทอุทิศเวลาหนึ่งหรือสองชั่วโมงในแต่ละวันเพื่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณอันแท้จริงแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วชีวิตของเจ้าในวันนั้นก็จะมีพลังและหัวใจของเจ้าก็จะแจ่มสว่างและชัดเจน
หากเจ้าใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณเช่นนี้ทุกวัน

เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็จะสามารถกลับคืนไปเป็นสิ่งที่ทรงครองของพระเจ้าได้มากขึ้น
จิตวิญญาณของเจ้าจะกลายเป็นเข้มแข็งขึ้นทุกขณะ สภาพเงื่อนไขของเจ้าจะมีการปรับปรุงอยู่เนื่องนิตย์
เจ้าจะกลายเป็นสามารถเดินไปบนเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำทางได้มากขึ้น
และพระเจ้าจะประทานพระพรให้แก่เจ้ามากขึ้น

จุดประสงค์ของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเจ้าก็คือการที่จะได้รับการไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างมีสติ ไม่ใช่การทำตามกฎระเบียบหรือปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา

แต่เพื่อให้ปฏิบัติโดยสอดคล้องประสานไปกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง บ่มวินัยให้กับร่างกายของเจ้าได้อย่างแท้จริง—
นี่คือสิ่งที่มนุษย์ควรทำ ดังนั้นพวกเจ้าจึงควรทำการนี้ด้วยความพยายามอย่างถึงที่สุด
ยิ่งเจ้าให้ความร่วมมือและหมั่นในความพยายามมากขึ้นเท่าใด
หัวใจของเจ้าก็จะสามารถกลับไปสู่พระเจ้าได้มากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าก็จะยังสามารถทำหัวใจของเจ้าให้เสียบสบบเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้ดียิ่งขึ้นเท่านั้น เมื่อถึงจุดหนึ่ง
พระเจ้าก็จะทรงกุมหัวใจของเจ้าไว้อย่างครบบริบูรณ์

จะไม่มีใครสามารถทำให้หัวใจของเจ้าหวนไหวหรือยึดเอาหัวใจของเจ้าไปได้
และเจ้าก็จะเป็นอย่างพระเจ้าโดยสมบูรณ์ หากเจ้าเดินตามเส้นทางนี้แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพระวณะของพระเจ้าก็จะเผยตนต่อเจ้าตลอดเวลาและให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่
เจ้าไม่เข้าใจ—นี่จะสัมฤทธิ์ได้ทั้งหมดก็โดยอาศัยความร่วมมือของเจ้า นี่คือเหตุที่พระเจ้าตรัสอยู่เสมอว่า
“ผู้ที่ปฏิบัติโดยสอดคล้องประสานไปกับเรา เราจะให้รางวัลมากขึ้นเป็นสองเท่า”

พวกเจ้าต้องมองเห็นเส้นทางนี้อย่างชัดเจน หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะเดินในเส้นทางที่ถูกต้องแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถทำได้เพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

พวกเจ้าต้องทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อบรรลุชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ณ จุดเริ่มต้น

เจ้าอาจไม่สัมฤทธิ์ผลลัพท์อันยิ่งใหญ่ในการไล่ตามเสาะหานี้

แต่เจ้าต้องไม่ยอมให้ตัวเองถดถอยหรือจมปลักอยู่กับสิ่งที่เปื้อนลบ—เจ้าต้องทำงานหนักต่อไป!

ยิ่งเจ้าใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณมากขึ้นเท่าใด

หัวใจของเจ้าก็จะถูกครอบครองโดยพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น จะเป็นกังวลในเรื่องเหล่านี้อยู่เสมอ
จะแบกรับเอาภาระนี้ไว้เสมอ หลังจากนั้น

จงเปิดเผยความจริงที่อยู่ภายในสุดของเจ้าต่อพระเจ้าโดยผ่านทางชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้า

จงบอกกับพระองค์ถึงสิ่งที่เจ้าเต็มใจกระทำ สิ่งที่เจ้ากำลังนึกถึงอยู่

ความเข้าใจและทรงสนของเจ้าที่มีต่อพระวณะของพระองค์

จงอย่าได้หวังเห็นขลุ่ยสิ่งใดแม้แต่เพียงเสียงเล็ก ๆ!

จงฝึกพูดคำพูดที่อยู่ภายในหัวใจของเจ้าและเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงของเจ้ากับพระเจ้า
หากมันอยู่ในหัวใจของเจ้าแล้วไซ้ร้ เช่นนั้นแล้วจงกล่าวสิ่งนั้นออกมาตามใจชอบเถิด
ยิ่งเจ้าพูดออกมาในหนทางนี้มากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งรู้สึกถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าได้มากขึ้นเท่านั้น
และหัวใจของเจ้าก็จะถูกกระชับใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น เมื่อการนี้เกิดขึ้น
เจ้าจะรู้สึกว่าพระเจ้านั้นเป็นที่รักของเจ้ามากกว่าใครอื่น เจ้าจะเคียงข้างไม่มีวันออกห่างจากพระเจ้า
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากเจ้าปฏิบัติในทางอุทิศฝ่ายจิตวิญญาณดังนี้เป็นประจำทุกวัน
และไม่ให้การปฏิบัตินี้ออกห่างจากใจของเจ้า แต่ให้ถือปฏิบัติเสมือนเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งใหญในชีวิตของเจ้า
เช่นนั้นแล้ว พระวณะของพระเจ้าจะเข้าครอบครองหัวใจเจ้า
นี่คือความหมายของการได้รับการสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
ประหนึ่งหัวใจของเจ้าเป็นของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา ราวกับว่าสิ่งที่เจ้ารักอยู่ในหัวใจของเจ้าตลอดเวลา
ไม่มีใครสามารถนำสิ่งนั้นไปจากเจ้าได้ เมื่อการนี้เกิดขึ้น
พระเจ้าจะดำรงพระชนม์ชีพอยู่ภายในตัวเจ้าและทรงมีที่อยู่ในหัวใจเจ้าอย่างแท้จริง

พระสัญญาต่อบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

อะไรคือเส้นทางที่พระเจ้าทรงใช้ในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม? เส้นทางนั้น รวมแง่มุมด้านใดไว้บ้าง?

เจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าเต็มใจที่จะยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระองค์หรือไม่? เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับคำถามเหล่านี้?

หากเจ้าไม่มีความรู้ที่จะพูดถึง เช่นนั้นแล้วนี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้ายังคงไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า

ว่าเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แต่อย่างใดเลย

มันเป็นไปไม่ได้ที่ผู้คนเช่นนั้นจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

พวกเขาจะได้รับพระคุณเพียงปริมาณเล็กน้อยที่จะชื่นชมได้ในเวลาสั้นๆ และมันจะไม่ยืนยาว

ผู้คนไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้

หากพวกเขามัวแต่ชื่นชมไปกับพระคุณของพระองค์

บางคนรู้สึกพึงพอใจเมื่อเนื้อหาของพวกเขามีสันติสุขและความชื่นชมยินดี

เมื่อชีวิตของพวกเขาเป็นไปอย่างง่ายดายและปราศจากความทุกข์ยากหรือโศคร้าย

เมื่อพวกเขาทั้งครอบครัวมีชีวิตอยู่ในความปรองดอง ไม่มีการโต้เถียงกัน หรือการโต้แย้ง—

และพวกเขาอาจถึงขั้นเชื่อว่า นี่คือพระพรของพระเจ้า ในความเป็นจริง มันเป็นแค่พระคุณของพระเจ้า

พวกเขาก็ต้องไม่พึงพอใจไปกับการแค่ได้ชื่นชมไปกับพระคุณของพระเจ้า

ความคิดเช่นนั้นช่างไร้ความละเอียดอ่อนเหลือเกิน ต่อให้เจ้าอ่านพระวจนะของพระเจ้าทุกวัน

และอธิษฐานทุกวัน และจิตวิญญาณของเจ้ารู้สึกชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวง และมีสันติสุขเป็นพิเศษ

หากสุดท้ายแล้ว เจ้าก็ยังไม่มียะไรจะพูดถึงความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์

และไม่ได้ผ่านประสบการณ์อะไรมาเลย และไม่สำคัญว่า

เจ้าจะได้กินและดื่มพระวจนะของพระเจ้ามากสักเท่าไร

หากความรู้สึกทั้งหมดของเจ้าคือสันติสุขและความชื่นชมยินดีทางจิตวิญญาณ

และรู้ดีว่าพระวจนะของพระเจ้าหวานหูเหนือใดเทียม ราวกับว่าเจ้าไม่สามารถชื่นชมได้เพียงพอ

แต่เจ้าไม่มีประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแม้แต่เล็กน้อยต่อพระวจนะของพระเจ้า

และปราศจากความเป็นจริงแห่งพระวจนะของพระองค์อย่างสิ้นเชิง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะสามารถได้รับอะไรจากความเชื่อเช่นนั้นในพระเจ้า?

หากเจ้าไม่สามารถใช้ชีวิตตามแก่นสารแห่งพระวจนะของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

การกินและการดื่มพระวจนะเหล่านี้ของเจ้า และคำอธิษฐานของเจ้าก็คงไม่มีค่าอะไรนอกจากการเชื่อทางศาสนา

ผู้คนเหล่านั้นไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและไม่สามารถได้รับการทรงรับไว้โดย

พระเจ้า ผู้คนซึ่งได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าคือผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง

สิ่งที่พระเจ้าทรงรับไว้ไม่ใช่เนื้อหาของมนุษย์ ไม่ใช่สิ่งต่างๆ ที่เป็นของเขา แต่เป็นส่วนซึ่งอยู่ภายในตัวเขาที่เป็นของพระเจ้า ดังนั้น เมื่อพระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม พระองค์ก็ได้ทรงทำให้เนื้อหาของพวกเขามีความเพียบพร้อม แต่เป็นหัวใจของพวกเขา เพื่อช่วยให้หัวใจของพวกเขาได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า โดยสาระสำคัญแล้ว การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมของพระเจ้านี้ก็คือการทำให้หัวใจของมนุษย์มีความเพียบพร้อม เพื่อที่หัวใจดวงนี้จะหันมาหาพระเจ้า และเพื่อที่มันจะรักพระองค์

เนื้อหาของมนุษย์เป็นเลือดเนื้อ ไม่มีประโยชน์อะไรที่พระเจ้าจะทรงรับเนื้อหาของมนุษย์ไว้ เพราะเนื้อหาของมนุษย์นั้นเป็นบางสิ่งซึ่งมีการเสื่อมสลายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และไม่สามารถได้รับมรดกหรือพระพรของพระองค์ได้ หากเนื้อหาของมนุษย์ได้ถูกทรงรับไว้ และมีเพียงแก่นเนื้อหาของมนุษย์เท่านั้นที่อยู่ในกระแสทางเดินนี้ เช่นนั้น ต่อให้มนุษย์ขึ้นชื่อว่าอยู่ในกระแสหัวใจของเขาก็เป็นของชาตาน ในกรณีที่เป็นเช่นนั้น

ไม่เพียงแต่ผู้คนจะ ได้รับความสามารถที่จะกลายมาเป็นการสำแดงของพระเจ้าได้

แต่พวกเขาก็กลับกลายมาเป็นภาระของพระองค์เช่นกัน และดังนั้น

การทรงเลือกผู้คนของพระเจ้านี้ก็จะกลายเป็นไร้ความหมาย

บรรดาผู้ที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำให้เพียบพร้อมทุกคนจะได้รับพระพรของพระองค์และมรดกของพระองค์

นั่นก็คือ พวกเขาได้รับเอาสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น เพื่อที่จะได้กลายเป็นสิ่งที่พวกเขามีอยู่ภายใน

พวกเขามีพระวจนะทั้งมวลของพระเจ้าอุปกรกันขึ้นเป็นพวกเขา พระเจ้าจะทรงเป็นอะไรก็ตาม

พวกเขาก็สามารถจะรับมันเข้าไปได้ทั้งหมดในสภาพนั้นอย่างไม่ผิดเพี้ยน

และด้วยเหตุนี้จึงใช้ชีวิตตามความจริงได้ นี่คือบุคคลประเภทที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

และเป็นผู้ซึ่งได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

มีเพียงคนบางคนซึ่งเป็นเช่นนั้นเท่านั้นที่มีสิทธิ์ที่จะได้รับพระพรซึ่งพระเจ้าประทานให้

1. การได้รับความรักทั้งมวลของพระเจ้า
  2. การกระทำอันสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
  3. การได้รับการทรงนำของพระเจ้า การมีชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า และการได้รับความรู้แจ้งของพระเจ้า
  4. การใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกในภาพลักษณ์ที่พระเจ้าทรงรัก การรักพระเจ้าอย่างแท้จริงจนกระทั่งเปโตรได้ทำ ถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้า และคู่ควรที่จะตายเพื่อการตอบสนองความรักของพระเจ้า
- การมีสง่าราศีเดียวกันกับเปโตร

-
5. การได้รับความรัก ความเคารพ และความเลื่อมใสจากทุกคนบนโลก
  6. การพิชิตทุกแง่มุมของพันธนาการแห่งความตายและแดนคนตาย การไม่ให้โอกาสซาตานได้ทำงานของมัน การถูกพระเจ้าทรงครอบครอง การมีชีวิตอยู่ภายในจิตวิญญาณที่สดชื่นและมีชีวิตชีวา และการไม่เหนื่อยล้า
  7. การมีสำนึกรับรู้ถึงความปลื้มปิติและความตื่นเต้นเกินกว่าจะพรรณนาทุกเวลาตลอดชีวิตราวกับผู้ที่ได้มองดูการมาถึงของวันแห่งพระสิริของพระเจ้า
  8. การได้รับสง่าราศีไปพร้อมกันกับพระเจ้า
และได้รับโฉมหน้าซึ่งคล้ายคลึงกับเหล่าวิสุทธิชนผู้เป็นที่รักของพระเจ้า
  9. การได้กลายเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงรักบนแผ่นดินโลก ซึ่งก็คือ บุตรผู้เป็นที่รักคนหนึ่งของพระเจ้า
  10. การเปลี่ยนแปลงรูปร่างและการขึ้นไปพร้อมกับพระเจ้าสู่สวรรค์ชั้นที่สาม และการอยู่เหนือเนื้อหนัง

มีเพียงผู้คนที่สามารถสืบทอดพระพรของพระเจ้าเท่านั้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและถูกทรงรับไว้โดยพระเจ้า ณ เพลานี้ เจ้าได้รับอะไรบ้างหรือยัง?

พระเจ้าได้ทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมไปถึงขั้นไหนแล้ว?

พระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยการสุ่ม

การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมของพระองค์นั้นมีเงื่อนไข และมีผลลัพธ์ซึ่งมองเห็นได้ชัดเจน

มิใช่เป็นดังที่มนุษย์จินตนาการว่า คราบที่เขามีความเชื่อในพระเจ้าแล้วไซ้

เขาจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

และเขาจะสามารถได้รับพระพรและมรดกของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก สิ่งต่างๆ

เหล่านั้นลำบากยากเย็นเหลือเกิน—ไม่ต้องพูดถึงการเปลี่ยนแปลงรูปร่างของผู้คนด้วย ในเวลานี้

สิ่งที่พวกเจ้าควรแสวงหาเป็นสำคัญก็คือ การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง

และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าผ่านผู้คน เรื่องราว และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่เจ้าได้เผชิญ

เพื่อที่สิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงเป็นจะถูกก่อกำเนิดขึ้นเป็นพวกเจ้ามากกว่าเดิม

ก่อนอื่นเจ้าต้องได้รับมรดกของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

เช่นนี้เท่านั้นที่เจ้าจะได้กลายเป็นมีสิทธิที่จะสืบทอดพระพรต่างๆ ที่มากขึ้นและยิ่งใหญ่ขึ้นจากพระเจ้า

เหล่านี้คือสรรพสิ่งที่พวกเจ้าควรแสวงหา และเป็นสิ่งที่เจ้าควรเข้าใจก่อนอื่นใดทั้งหมด

ยิ่งเจ้าแสวงหาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่าไร

เจ้าก็จะยังสามารถมองเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่านั้น

อันจะส่งผลให้เจ้าพยายามอย่างแข็งขันที่จะเข้าสู่การเป็นอยู่ของพระวาระของพระเจ้า

และเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระองค์ผ่านมุมมองที่แตกต่างและในเรื่องราวต่างๆ
เจ้าไม่สามารถพอใจกับสถานะนิ่งเฉยเช่นนั้นได้ เช่น การที่เพียงไม่ทำบาป หรือไม่มีมโนคติที่หลงผิด
ไม่มีปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิต และไม่มีเจตจำนงเยี่ยงมนุษย์
พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมในหลากหลายวิธี
ทุกสาระเรื่องราวล้วนมีความเป็นไปได้ของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแฝงอยู่
และพระองค์ทรงสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมไม่เพียงในสถานะเงื่อนไขต่างๆ ที่เป็นบวก
แต่ในสถานะเงื่อนไขที่เป็นลบด้วยเช่นกัน เพื่อให้สิ่งที่เจ้าได้รับนั้นมีปริมาณล้นเหลือมากขึ้น ในแต่ละวัน
มีโอกาสมหาศาลที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และโอกาสต่างๆ
ที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า หลังผ่านประสบการณ์ดังกล่าวมาสักช่วงเวลาหนึ่ง
เจ้าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง
และจะเข้าใจไปเองโดยธรรมชาติในหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งเจ้าเคยไม่รู้เท่าทันมาก่อน
จะไม่มีคำถามจำเป็นสำหรับคำแนะนำจากคนอื่น ๆ พระเจ้าจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าโดยที่เจ้าไม่รู้ตัวเลย
เพื่อที่เจ้าก็จะได้รับความรู้แจ้งในทุกสรรพสิ่ง และเข้าสู่ประสบการณ์ทั้งหมดของเจ้าอย่างละเอียด
แน่นอนว่าพระเจ้าจะทรงนำเจ้าเพื่อที่เจ้าจะไม่เบนทิศไปทางซ้ายหรือทางขวา และดังนั้น
เจ้าก็จะก้าวเดินไปบนเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าไม่สามารถถูกจำกัดอยู่ที่ความเพียบพร้อมโดยการกินและการ
ดื่มพระวณะของพระเจ้า การได้รับประสบการณ์ในแบบนั้นเป็นเพียงด้านเดียวเกินไป จะครอบคลุมน้อยเกินไป
และอาจจำกัดผู้คนไว้เพียงในวงเขตที่เล็กมาก เช่นนี้แล้ว
ผู้คนก็จะขาดการบำรุงเลี้ยงทางจิตวิญญาณที่พวกเขาพึงต้องมีไปอย่างมาก
หากพวกเจ้าปรารถนาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
เจ้าต้องเรียนรู้ว่าจะได้รับประสบการณ์ได้อย่างไรในทุกเรื่อง จนสามารถได้รับความรู้แจ้งในทุกๆ
สิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า ไม่ว่าจะเป็นดีหรือร้าย มันควรจะนำมาซึ่งประโยชน์แก่ตัวเจ้า และไม่ควรทำให้เจ้าเป็นลบ
จะอย่างไรก็ช่าง เจ้าควรสามารถพิจารณาสิ่งต่างๆ ณ ขณะที่ยืนอยู่เคียงข้างพระเจ้า
และไม่วิเคราะห์หรือศึกษาสิ่งเหล่านั้นจากมุมมองของมนุษย์
(นี่จะเป็นการเบี่ยงเบนอย่างหนึ่งในประสบการณ์ของเจ้า) หากเจ้าได้รับประสบการณ์ดังกล่าว
เมื่อนั้นหัวใจของเจ้าจะเต็มอิมไปด้วยภาระต่างๆ ของชีวิตเจ้า
เจ้าจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งโคมพระพักตร์ของพระเจ้าตลอดเวลา
ไม่เบี่ยงเบนไปอย่างง่ายดายในการปฏิบัติตนของเจ้า ผู้คนเช่นนั้นมีอนาคตอันสดใสรออยู่เบื้องหน้าพวกเขา
มีโอกาสมหาศาลเหลือเกินที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ทั้งหมดขึ้นอยู่กับว่า

พวกเจ้าเป็นใครบางคนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่ และ
พวกเจ้ามีความแน่วแน่ที่จะรับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ที่จะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า
และได้รับพระพรและมรดกจากพระองค์หรือไม่ แต่ความแน่วแน่ออย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ
พวกเจ้าต้องมีความรู้อย่างมาก ไมเช่นนั้นพวกเจ้าจะมีการเบี่ยงเบนอยู่เสมอในการปฏิบัติตนของพวกเจ้า
พระเจ้าเต็มพระทัยที่จะทำให้พวกเจ้าทั้งหมดทุกคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ตามที่เป็นอยู่ตอนนี้
แม้ผู้คนส่วนใหญ่ได้ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้ามาเป็นเวลานานมากแล้ว
พวกเขาก็ยังจำกัดตัวเองอยู่เพียงแค่ผลิตเพลินสำราญอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
และเต็มใจเพียงให้พระเจ้าทรงมอบความสะดวกสบายของเนื้อหนังเพียงเล็กน้อยแก่พวกเขา
แต่ยังคงไม่เต็มใจที่จะได้รับวิวัฒนาการที่มากกว่านั้น และสูงส่งกว่านั้น
นี่แสดงว่าหัวใจของมนุษย์ยังคงอยู่ภายนอกเสมอ แม้ว่างานของมนุษย์ การรับใช้ของเขา
และหัวใจรักของพวกเขาก็มีต่อพระเจ้าจะมีมลทินต่างๆ น้อยลงทุกที
เท่าที่พิจารณาจากแก่นแท้ภายในตัวเขาและการคิดล้าหลังของเขา
มนุษย์ยังคงแสวงหาสันติสุขและความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังตลอดเวลา
และไม่ใส่ใจทั้งสิ้นว่าสภาพเงื่อนไขต่างๆ มีไว้เพื่อสิ่งใด
และพระเจ้าอาจมีพระประสงค์อะไรในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และดังนั้น
ชีวิตของผู้คนส่วนใหญ่จึงยังคงหยาบขาดความละเอียดอ่อนและเสื่อมโทรม
ชีวิตของพวกเขายังไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย พวกเขาก็แค่ไม่ได้ถือว่าความเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องสำคัญ
ราวกับว่าพวกเขามีความเชื่อเพียงเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ออกทำออกทางไปเรื่อยเปื่อยและใช้ชีวิตผ่านไปวันๆ
ในแบบเดิมๆ ล่องลอยเคล้งกว้างไปในการดำรงอยู่ที่ไร้จุดประสงค์
มีเพียงน้อยนิดที่เป็นผู้ซึ่งสามารถแสวงหาที่จะเข้าสู่พระวณะของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ได้รับสิ่งต่างๆ
ที่มากกว่าและมั่งคั่งกว่า กลายเป็นผู้คนที่มีความมั่งคั่งกว่าในพระนิเวศของพระเจ้าในวันนี้
และได้รับพระพรจากพระเจ้ามากกว่า
หากเจ้าแสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
และสามารถได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้บนแผ่นดินโลก
หากเจ้าแสวงหาการได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง และไม่ปล่อยให้หลายปีเลื่อนผ่านไปเฉยๆ
นี่คือเส้นทางในอุดมคติที่จะเข้าสู่อย่างกระฉับกระเฉง
เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงกลายเป็นมีค่าพอและมีสิทธิ์ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
เจ้าคือผู้ที่แสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?
เจ้าเป็นผู้ที่มีความจริงใจจริงใจในทุกสรรพสิ่งอย่างแท้จริงหรือไม่?

เจ้ามีจิตวิญญาณแห่งความรักเพื่อพระเจ้าเถกเช่นที่เปโตรมีหรือไม่?

เจ้ามีเจตจำนงที่จะรักพระเจ้าอย่างที่พระเยซูทรงมีหรือไม่? เจ้าได้มีความเชื่อในพระเยซูมาหลายปี

เจ้าเคยเห็นหรือไม่ว่า พระเยซูทรงรักพระเจ้าเช่นไร? พระเยซูคือผู้ที่เจ้าเชื่ออย่างแท้จริงหรือไม่?

เจ้าเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติของวันนี้

เจ้าเคยเห็นหรือไม่ว่าพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติที่มีเนื้อหนังทรงรักพระเจ้าในสวรรค์อย่างไร?

เจ้ามีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า นั่นก็เพราะ

การตรึงกางเขนของพระเยซูเพื่อประโยชน์ต่อการไถ่บาปมวลมนุษย์ และการอัศจรรย์ต่างๆ

ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่ยอมรับกันทั่วไป

กระนั้นความเชื่อของมนุษย์ก็ไม่ได้มาจากความรู้หรือความเข้าใจที่แท้จริงต่อพระเยซูคริสต์

เจ้าเชื่อในพระนามของพระเยซูเท่านั้น แต่เจ้าไม่ได้เชื่อในพระวิญญาณของพระองค์

เพราะเจ้าไม่ใส่ใจแม้แต่อย่างใดว่าพระเยซูทรงรักพระเจ้าเช่นไร

ความเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้นช่างไร้เดียงสาเหลือเกิน ทั้งที่มีความเชื่อในพระเยซูมาหลายปี

เจ้าก็ไม่ว่าจะรักพระเจ้าอย่างไร นี่ไม่ได้ทำให้เจ้าเป็นคนโง่ที่สุดในโลกหรอกหรือ?

นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าหลายปีที่ผ่านมา เจ้าได้กินอาหารขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าไปอย่างสูญเปล่า

ไม่เพียงแต่เราที่ไม่ชอบผู้คนเยี่ยงนี้ เราเชื่อมั่นว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้า—ผู้ที่เจ้าเคารพเทิดทูน—

ก็จะไม่ชอบพวกเขาเช่นกัน ผู้คนเช่นนั้นจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่างไร?

เจ้าไม่รู้สึกลบขยเงินจนหน้าแดงเข้มหรือ? เจ้าไม่รู้สึกล้ออายหรือ?

เจ้ายังคงมีความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับองค์พระเยซูคริสต์เจ้าอีกหรือ?

พวกเจ้าทั้งหมดเข้าใจความหมายของสิ่งที่เราได้พูดไปแล้วหรือไม่?

คนชั่วจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน

จงมองเข้าไปในตัวของพวกเขาเองเพื่อดูว่าเจ้าปฏิบัติความชอบธรรมในทุกสิ่งที่เจ้าทำหรือไม่ และการกระทำทุกอย่างของเจ้าได้รับการเฝ้าดูจากพระเจ้าหรือไม่

นี่คือหลักการซึ่งบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าใช้ในการปฏิบัติกิจธุระต่างๆ ของพวกเขา

เจ้าจะได้รับการเรียกขานว่ามีความชอบธรรมเพราะพวกเขาสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้ และเพราะเจ้ายอมรับการดูแลและการปกป้องจากพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้า ทุกคนที่ยอมรับการดูแล การปกป้อง และความพิชอบพร้อมจากพระเจ้า และผู้ที่พระองค์ได้ทรงรับไว้แล้ว มีความชอบธรรม และพระองค์ทรงถือว่าพวกเขาทั้งหมดมีค่า ยิ่งเจ้ายอมรับพระวาระปัจจุบันของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าไร เจ้าก็จะยังสามารถได้รับและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น และดังนั้นแล้ว

เจ้าก็จะยังสามารถใช้ชีวิตตามพระวาระของพระเจ้าและสนองต่อข้อพึงประสงค์ของพระองค์ได้มากขึ้นเท่านั้น

นี่คือพระบัญชาของพระเจ้าสำหรับพวกเขา และมันเป็นสิ่งที่พวกเขาทั้งหมดควรที่จะสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ หากเจ้าใช้มโนคติอันหลงผิดของตัวเองเพื่อวัดและจำกัดเขตพระเจ้า

ราวกับว่าพระเจ้าทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียวที่ไม่เปลี่ยนแปลง และหากเจ้าจำกัดเขตพระเจ้า

ให้อยู่ภายในขอบเขตของพระคัมภีร์และจำกัดวงพระองค์ไว้ภายในวงเขตงานที่จำกัดอย่างสิ้นเชิง

เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าพวกเขาได้กล่าวโทษพระเจ้า

เพราะพวกเขายืนยันในพันธสัญญาเดิมรับเอาพระเจ้าเป็นรูปเคารพในรูปสัณฐานตายตัวที่พวกเขายึดถือไว้ในหัวใจ

ของพวกเขา ราวกับว่าพระเจ้าทรงรับการเรียกขานได้ว่าพระเมสสิยาห์เท่านั้น

และพระองค์ที่ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเมสสิยาห์เท่านั้นที่อาจเป็นพระเจ้าได้

และเพราะมนุษยชาติได้รับใช้และนมัสการพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียว (ที่ไร้ชีวิต)

พวกเขาจึงได้ตอกตรึงพระเยซูในเวลานั้นไว้บนกางเขน ตัดสินโทษพระองค์ด้วยการประหารชีวิต—

พระเยซูผู้ไร้ความผิดจึงได้รับโทษประหารด้วยเหตุดังนี้ พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ต่อการกระทำผิดใดๆ

กระนั้นมนุษย์ก็ยังปฏิเสธที่จะละเว้นไม่ทำร้ายพระองค์

และยืนยันที่จะตัดสินโทษพระองค์ด้วยการประหารชีวิต และดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกตรึงกางเขน

มนุษย์เชื่อเสมอว่าพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง และนิยามพระองค์บนพื้นฐานของหนังสือเล่มเดียว

นั่นคือพระคัมภีร์ ประหนึ่งว่ามนุษย์มีความเข้าใจบริบูรณ์ในการบริหารจัดการของพระเจ้า

ประหนึ่งว่ามนุษย์กำหนดทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำไว้ในฝ่ามือของเขา ผู้คนนั้นไร้สาระอย่างที่สุด

โง่งมอย่างที่สุด และพวกเขาทั้งหมดมีพรสวรรค์ในการพูดเกินจริง

ไม่ว่าความรู้ในเรื่องพระเจ้าของเจ้าจะมากมายเพียงใด เรายังคงพูดว่าเจ้าไม่รู้จักพระเจ้า

พูดว่าเจ้าเป็นใครบางคนที่ต้องด้านพระเจ้ายิ่งมากที่สุด และพูดว่าเจ้าได้กล่าวโทษพระเจ้า

เพราะเจ้าไม่มีความสามารถอย่างที่สุดในการเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าและเดินบนเส้นทางแห่งการถูกทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ทำไมพระเจ้าไม่เคยฟังพอพระทัยกับการกระทำต่างๆ ของมนุษย์เล่า?

เพราะมนุษย์ไม่รู้จักรับพระเจ้า เพราะเขามีมโนคติอันหลงผิดมากเกินไป

และเพราะความรู้ของเขาในเรื่องพระเจ้าไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงแต่อย่างใดเลย

แต่กลับทวนซ้ำอรรถบทเดิมอย่างน่าเบื่อหน่ายโดยปราศจากความเปลี่ยนแปลง

และใช้ชีวิตเข้าหาแบบเดิมกับทุกสถานการณ์ และดังนั้น หลังจากที่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกในวันนี้

พระเจ้าจึงทรงถูกมนุษย์ตอกตริ้งกับกางเขนอีกครั้ง มนุษยชาติช่างโหดร้าย! การรู้เห็นเป็นใจและเล่ห์เพทุบาย

การคว่ำกระซอกและฉกฉวยสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากคนอื่น การแก่งแย่งชื่อเสียงและความมั่งคั่ง

การเข่นฆ่ากันและกัน—เมื่อไหร่มันจะสิ้นสุดเสียที? ถึงแม้ว่าจะมีพระวาระนับหลายแสนคำที่พระเจ้าตรัส

ไม่มีใครที่คิดได้สักคน ผู้คนปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของครอบครัว ลูกชายและลูกสาวของตน เพื่ออาชีพการงาน

ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้า ตำแหน่งหน้าที่ ความเหลิงในลาภยศ และเงินทองของตน

เพื่ออาหาร เสื้อผ้า และเนื้อหนัง แต่มีใครสักคนหรือไม่ที่มีการกระทำต่างๆ ซึ่งเป็นไปเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง?

แม้แต่ในท่ามกลางผู้ที่ปฏิบัติเพื่อพระเจ้า ก็มีเพียงไม่กี่คนนักที่รู้จักพระเจ้า

มีผู้คนที่คิดว่าไม่ได้ปฏิบัติบนผลประโยชน์ของตนเอง? มีสักกี่คนที่ไม่กดขี่หรือกีดกันบุคคลอื่นๆ

เพื่อที่จะปกป้องตำแหน่งหน้าที่ของตนเอง? และดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงถูกตัดสินประหารชีวิตโดยผลการเกินจะนับครั้งได้

และบรรดาผู้พิพากษาปาเถื่อนจำนวนนับไม่ถ้วนได้กล่าวโทษพระเจ้าและได้ตอกตริ้งพระองค์กับกางเขนอีกครั้ง

จะมีสักกี่คนที่สามารถเรียกได้ว่าชอบธรรมเพราะการที่พวกเขาปฏิบัติเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริง?

เป็นการง่ายอย่างนั้นเชียวหรือที่จะถูกทำให้มีความเพียบพร้อมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในฐานะวิสุทธิชนหรือคนชอบธรรม? มันเป็นเรื่องง่ายที่แท้จริงว่า “ไม่มีผู้ชอบธรรมบนแผ่นดินโลกนี้ ผู้ชอบธรรมไม่ได้อยู่ในโลกนี้”

เมื่อพวกเขามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า จงพิจารณาสิ่งที่พวกเขากำลังสวมใส่

จงพิจารณาทุกถ้อยคำและการกระทำของพวกเขา เจ้า ทุกความคิดและแนวคิดของพวกเขา

และแม้กระทั่งบรรดาความฝันที่พวกเขาสวมใส่อยู่ทุกวัน—

สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของเจ้าเองทั้งสิ้น นี่ไม่ใช่รูปการณ์แวดล้อมที่แท้จริงหรือ?

“ความชอบธรรม” ไม่ได้หมายถึงการให้ทานแก่ผู้อื่น มันไม่ได้หมายถึงการรักเพื่อนบ้านของเจ้าเสมือนตัวเจ้าเอง

และมันไม่ได้หมายถึงการละเว้นจากการทะเลาะเบาะแว้งและข้อโต้แย้งหรือการจี้ปลิ้นและการลักขโมย

ความชอบธรรมหมายถึง การรับเอาพระบัญชาของพระเจ้าดูหน้าที่ของเจ้า

และการเชื่อฟังการจ้ดวงเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าเป็นคุณการทรงเรียกซึ่งถูกส่งมาจากสวรรค์ โดยไม่คำนึงถึงเวลาหรือสถานที่ เสมือนทุกสิ่งทุกอย่างนั้นได้ถูกกระทำโดยองค์พระเยซูเจ้า

นี่คือความชอบธรรมซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้

โลทผู้นั้นอาจถูกเรียกได้ว่าชอบธรรมก็เป็นเพราะเขาได้ช่วยทูตสวรรค์สองคนที่พระเจ้าทรงส่งมาโดยไม่ได้พิจารณาส่วนได้ส่วนเสียของเขาเอง อาจกล่าวได้เพียงคำว่าสิ่งที่เขาได้ทำในเวลานั้นอาจเรียกได้ว่าชอบธรรม

แต่ไม่อาจเรียกเขาว่าเป็นคนชอบธรรมได้ มันเป็นเพียงเพราะว่าโลทได้เห็นพระเจ้าแล้ว

เขาจึงได้มอบลูกสาวสองคนของเขาเพื่อแลกกับทูตสวรรค์

แต่พฤติกรรมในอดีตของเขานั้นไม่ใช่ทั้งหมดที่เป็นตัวแทนของความชอบธรรม และดังนั้นเราจึงกล่าวว่า

“ไม่มีผู้ชอบธรรมบนแผ่นดินโลกนี้” แม้กระทั่งในบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสแห่งการฟื้นฟู

ก็ไม่มีใครที่สามารถเรียกได้ว่าชอบธรรม ไม่สำคัญว่าการกระทำต่างๆ ของเขาจะดีเพียงใด

ไม่สำคัญว่าเขาจะดูเหมือนว่าถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระเจ้าอีกทั้งไม่มีการชกต่อยและสาปแช่งผู้อื่น

และไม่มีการจีปล้นและไม่ปล้นสะดมจากผู้อื่น เขาก็ยังคงไม่อาจถูกเรียกว่าชอบธรรมได้

เพราะนี่คือสิ่งที่บุคคลธรรมดาสามารถทำได้ สิ่งสำคัญในขณะนี้ก็คือว่าเจ้าไม่รู้จักพระเจ้า อาจกล่าวได้เพียงคำว่า

ณ ปัจจุบันนี้ เจ้ามีความเป็นมนุษย์ที่ปกติอยู่เล็กน้อย

แต่ไม่มีองค์ประกอบของความชอบธรรมที่พระเจ้าได้ตรัสถึง

และดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดเลยที่เจ้าทำได้พิสูจน์ได้ว่าเจ้ารู้จักพระเจ้า

ก่อนหน้านั้น คราที่พระเจ้าสถิตอยู่ในสวรรค์ มนุษย์ได้ปฏิบัติตัวในแบบที่เป็นการหลอกลวงต่อพระเจ้า วันนี้

พระเจ้าประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์—ไม่มีใครรู้ว่ามันผ่านมาก็ปีแล้ว—ฉะนั้นในการทำสิ่งต่างๆ

มนุษย์ก็ยังคงทำไปอย่างพอเป็นพิธีและพยายามที่จะหลอกพระองค์

มิใช่ว่ามนุษย์มีความคิดล้าหลังมากเกินไปหรือ? เป็นเช่นเดียวกันกับยูดาสา: ก่อนที่พระเยซูเสด็จมา

ยูดาสาจะพูดเรื่องโกหกเพื่อหลอกบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขา และแม้กระทั่งหลังจากที่พระเยซูเสด็จมาแล้ว

เขาก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง เขาไม่รู้จักพระเยซูแม้แต่น้อย และในท้ายที่สุด เขาก็ทรยศพระเยซู

นี่ไม่ใช่เพราะเขาไม่รู้จักพระเจ้าหรือ? หากวันนี้ พวกเขายังคงไม่รู้จักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วคงเป็นไปได้ที่พวกเขาอาจกลายเป็นยูดาสาอีกคนหนึ่ง และที่กำลังตามมาหลังจากนี้ก็คือ

โศกนาฏกรรมของการตรึงกางเขนของพระเยซูในยุคพระคุณเมื่อสองพันปีก่อนจะถูกเล่นซ้ำอีกครั้ง

พวกเขาไม่เชื่อเรื่องนี้หรือ? มันคือข้อเท็จจริง! ในปัจจุบัน

ผู้คนส่วนใหญ่อยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน—เราอาจจะพูดเรื่องนี้เร็วเกินไปสักหน่อย—

และผู้คนดังกล่าวก็กำลังแสดงบทบาทของยูดาสาอยู่ เราไม่ได้กำลังพูดเรื่องไร้สาระ

แต่พูดบนพื้นฐานของข้อเท็จจริง—และเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเชื่อ

แม้ว่าผู้คนจำนวนมากจะทำการเสแสร้งแสดงความถ่อมใจ

แต่ในหัวใจของพวกเขาไม่มีอะไรนอกจากสระที่มีน้ำที่นิ่งไม่ขยับ คุณน้ำที่มีน้ำเน่าเหม็น

ในขณะนี้ผู้คนเขย่งนี้มากเกินไปในคริสตจักร และพวกเขาก็คิดว่าเราไม่ตระหนักรู้เรื่องนี้โดยสิ้นเชิง วันนี้
วิญญาณของเราตัดสินใจแทนเรา และกล่าวคำพยานแทนเรา เจ้าคิดว่าเราไม่รู้อะไรเลยหรือ?

เจ้าคิดว่าเราไม่เข้าใจอะไรเลยอย่างนั้นหรือเรื่องความคิดตกภายในหัวใจของพวกเขา สิ่งต่างๆ

ที่เจ้าเก็บไว้ภายในหัวใจของเจ้า? มันง่ายอย่างนั้นเชียวหรือที่จะเอาชนะพระเจ้า?

เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถปฏิบัติต่อพระองค์แบบไหนก็ได้ตามใจชอบของเจ้าอย่างนั้นหรือ? ในอดีต

เราเป็นกังวลด้วยเกรงว่าพวกเขาจะกลายเป็นลูกบ๊องคับ ดังนั้นเราจึงให้ความเป็นอิสระแก่พวกเขาเรื่อยมา

แต่มนุษยชาติก็ไร้ความสามารถที่จะบอกได้ว่าเราดีต่อพวกเขา และเมื่อเราให้หนึ่งคืบ พวกเขาก็เอาหนึ่งศอก

จงถามไปรอบๆ ท่ามกลางพวกเขาเอง: เราแทบไม่เคยจัดการกับใครเลย

และแทบไม่เคยกำหนดนิสัยใครเลยสักเล็กน้อย—

กระนั้นเราก็เข้าใจอย่างชัดเจนมากเกี่ยวกับแรงจูงใจและมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์

เจ้าคิดว่าพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ที่พระเจ้าทรงกล่าวคำพยานให้ ทรงเป็นผู้โง่เขลากระนั้นหรือ? ในกรณีนั้น

เราพูดว่าเจ้าตามีดบอดเกินไป! เราจะไม่ตีแม่เจ้า แต่พวกเรามาดูกันว่าเจ้าจะชั่วช้าได้เพียงใด

พวกเรามาดูกันว่าบรรดาคุณโลบายเล็กๆ อันแยบยลของเจ้าจะสามารถช่วยเจ้าให้รอดได้หรือไม่

หรือการพยายามอย่างเต็มความสามารถของเจ้าเพื่อที่จะรักพระเจ้านั้นจะสามารถช่วยเจ้าให้รอดได้หรือไม่ วันนี้
เราจะไม่กล่าวโทษเจ้า

พวกเรามารอกันจนกระทั่งถึงเวลาของพระเจ้าเพื่อที่จะได้เห็นว่าคุณจะทรงลงทัณฑ์อันสาสมแก่เจ้าอย่างไร
เราไม่มีเวลาสำหรับการคุยเล่นอย่างเปล่าประโยชน์กับเจ้าในขณะนี้

และเราก็ไม่เต็มใจที่จะเลื่อนงานที่ยิ่งใหญ่กว่าของเราออกไปเพียงเพื่อเจ้าเท่านั้น

หนอนแมลงเขย่งเจ้าไม่คู่ควรกับเวลาที่พระเจ้าต้องใช้เพื่อจัดการกับเจ้า—ดังนั้น

พวกเรามาดูกันว่าเจ้าจะเหลวไหลได้เพียงใด ผู้คนเขย่งนี้ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความรู้เรื่องพระเจ้าแม้แต่น้อย

และพวกเขาก็ไม่มีความรักให้กับพระองค์แม้แต่น้อย

และพวกเขาก็ยังคงเฝ้าปรารภมาให้พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาว่าชอบธรรม—การนี้ไม่ใช่เรื่องตลกหรือหรือ?

เนื่องจากผู้คนที่ซื่อสัตย์จริงๆ นั้นมีจำนวนน้อย เราจึงจะมุ่งเน้นเฉพาะการจัดเตรียมชีวิตให้แก่มนุษย์ต่อไปเท่านั้น

เราจะทำเพียงสิ่งที่เราควรทำให้เสร็จสิ้นจนเสร็จสิ้นในวันนี้เท่านั้น แต่ในอนาคต

เราจะนำการลงทัณฑ์อันสาสมมาสู่แต่ละคนตามสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป เราได้พูดทั้งหมดที่มีให้พูดไปแล้ว

เพราะแน่นอนว่านี่คืองานที่เราทำ เราทำเพียงสิ่งที่เราควรทำเท่านั้น และไม่ใช้สิ่งที่เราไม่ควรทำ อยากรู้ก็ตาม

เราหวังว่าพวกเขาจะใช้เวลามากขึ้นในการคิดทบทวนว่า: จริงๆ

แล้วความรู้ของเจ้าในเรื่องพระเจ๋ามีมากเพียงใดที่เป็นจริง?

เจ้าคือใครบางคนที่ได้ตอกตรึงพระเจ้ากับกางเขนอีกครั้งหรือไม่ ถ้อยคำสุดท้ายของเราคือสิ่งนี้:
ความวิบัติจึงบังเกิดแก่พวกที่ตรึงกางเขนพระเจ้า

วิธีเข้าสู่ภาวะปกติ

ยิ่งผู้คนยอมรับพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรู้แจ้งมากขึ้นเท่านั้น และพวกเขาก็จะยิ่งหิวและกระหายในการไล่ตามเสาะหาการรู้จักพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น พวกที่ยอมรับพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถมีประสบการณ์ที่มั่งคั่งยิ่งขึ้นและลึกซึ้งยิ่งขึ้น และพวกเขาคือพวกเดียวเท่านั้นที่ชีวิตของพวกเขาสามารถเติบโตต่อไปได้ดังดอกงา ทุกคนที่ไล่ตามเสาะหาชีวิตควรปฏิบัติต่อการนี้ให้เป็นงานเต็มเวลาของพวกเขา พวกเขาควรระลึกว่า “หากปราศจากพระเจ้า ฉันไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ หากปราศจากพระเจ้า ฉันไม่สามารถทำอะไรให้สำเร็จได้เลย หากปราศจากพระเจ้า ทุกสิ่งทุกอย่างก็ว่างเปล่า” ดังนั้น พวกเขาจึงควรมีปณิธานอีกด้วยว่า “หากไม่ได้อยู่เฉพาะพระพักตร์พระวิญญูณบริสุทธฺ์ ฉันจะไม่ทำอะไรเลย และหากการอ่านพระวณะของพระเจ้าไม่มีผลกระทบเลย เช่นนั้นแล้วฉันก็ไม่โยคีที่จะทำสิ่งใด” จงอย่าตามใจตัวพวกเจ้าเอง ประสบการณ์ชีวิตมาจากความรู้แจ้งและการทรงนำของพระเจ้า และสิ่งเหล่านี้คือการตกผลึกของความพยายามตามความคิดส่วนตัวของพวกเจ้า สิ่งที่พวกเจ้าควรเรียกร้องจากตัวพวกเจ้าเองคือสิ่งนี้: “เมื่อมาถึงเรื่องของประสบการณ์ชีวิต ฉันไม่สามารถปล่อยให้ตัวเองทำตามอำเภอใจได้”

บางครั้ง เมื่ออยู่ในสภาพเงื่อนไขผิดปกติ เจ้าสูญเสียการสถิตของพระเจ้า และกลายเป็นไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้าได้เมื่อเจ้าอธิษฐาน นั่นเป็นเรื่องปกติที่จะรู้สึกกลัวในเวลาเช่นนั้น เจ้าควรเริ่มต้นค้นหาในทันที หากเจ้าไม่ทำ พระเจ้าก็จะทรงอยู่ห่างจากเจ้า และเจ้าก็จะไร้ซึ่งการสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺ์—และยิ่งไปกว่านั้น ไร้ซึ่งพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์—เป็นเวลาหนึ่งวัน สองวัน แม้กระทั่งหนึ่งเดือนหรือสองเดือน ในสถานการณ์เหล่านี้ เจ้าจะรู้สึกมีนชาอย่างไม่น่าเชื่อจริงๆ และถูกซาตานจับเป็นเชลยอีกครั้ง จนถึงจุดที่เจ้าสามารถกระทำการอะไรก็ได้ในทุกรูปแบบ เจ้าละโมภความอุดมด้วยโภคทรัพย์ หลอกลวงบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า ดูภาพยนตร์และวิดีโอ เล่นไพ่บนกระบอก และแม้กระทั่งสูบบุหรี่และดื่มโดยไร้ความมีวินัย หัวใจของเจ้าได้ไหลห่างไปไกลจากพระเจ้า เจ้าได้ไปตามหนทางของเจ้าเองอย่างลับๆ และเจ้าได้ทำการคัดค้านต่อพระราชกิจของพระเจ้าโดยผลการในบางกรณี

ผู้คนตกต่ำถึงขนาดที่พวกเขาไม่รู้สึกลึกถึงความอับอายหรือความขวยเขินในการกระทำบาปที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ บุคคลประเภทนี้ได้ถูกพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงละทิ้ง ในข้อเท็จจริงแล้ว พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้หายไปจากบุคคลเช่นนั้นมานานแล้ว คนเราเพียงแค่สามารถเห็นพวกเขาจมดิ่งลงสู่ความเสื่อมทรามลึกลงไปเรื่อยๆ

ขณะที่มือของมารร้ายก็ยื่นออกไปไกลยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ในท้ายที่สุด พวกเขาปฏิเสธการมีอยู่ของหนทางนี้ และถูกซาตานจับเป็นเชลยเนื่องจากพวกเขาทำบาป

หากเจ้าค้นพบว่าเจ้ามีเพียงการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

แต่ยังขาดพร่องพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นก็เป็นสถานการณ์ที่อันตรายที่จะเข้าไปอยู่เสียแล้ว

เมื่อเจ้าไม่สามารถแม้แต่จะรู้สึกถึงการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังอยู่ที่ปากเหวแห่งความตาย หากเจ้าไม่กลับใจ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้หวนกลับคืนไปสู่ซาตานไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว และเจ้าก็จะไปอยู่ท่ามกลางพวกที่ถูกกำจัด

ดังนั้น เมื่อเจ้าค้นพบว่าเจ้าอยู่ในสถานะที่มีเพียงการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น (เจ้าไม่ได้ทำบาป

เจ้าควบคุมตัวตัวเอง และเจ้าไม่ทำอะไรอันเป็นการต้านทานพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้ง)

แต่เจ้าขาดพร่องพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เจ้าไม่รู้สึกว่าถูกขับเคลื่อนเมื่อเจ้าอธิษฐาน

เจ้าไม่ได้รับความรู้แจ้งหรือความกระจ่างที่แจ่มชัดเมื่อเจ้ากินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า

เจ้าไม่แยแสในเรื่องการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า ไม่เคยมีการเติบโตใดเลยในชีวิตของเจ้า

และเจ้าได้ถูกพรากความกระจ่างอันยิ่งใหญ่ไปนานแล้ว)—ในเวลาเช่นนั้น เจ้าต้องระมัดระวังมากขึ้น

เจ้าต้องไม่ตามใจตัวเอง เจ้าต้องไม่ปล่อยใจไปตามบุคลิกลักษณะของเจ้าเองมากไปกว่านี้

การสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจหายไปเมื่อใดก็ได้ นี่คือเหตุผลที่สถานการณ์เช่นนั้นเป็นอันตรายมาก

หากเจ้าพบว่าตัวเองอยู่ในสถานะอย่างนี้

จงพยายามพลิกฟื้นสิ่งทั้งหลายให้กลับมามีขึ้น โดยเร็วที่สุดเท่าที่เจ้าสามารถทำได้ ก่อนอื่น

เจ้าควรกล่าวคำอธิษฐานแห่งการกลับใจและขอให้พระเจ้าทรงหยิบยื่นความเมตตาของพระองค์ให้แก่เจ้าอีกครั้ง

จงอธิษฐานอย่างจริงจังจริงใจมากขึ้น และจงสงบใจของเจ้าเพื่อกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าให้มากขึ้น

ด้วยรากฐานนี้ เจ้าต้องใช้เวลามากขึ้นในการอธิษฐาน เพิ่มความพยายามของเจ้าเป็นสองเท่าอีกครั้งในการขับร้อง

การอธิษฐาน การกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า

เมื่อเจ้าอยู่ในสถานะที่อ่อนแอที่สุด หัวใจของเจ้าจะถูกซาตานครอบงำได้ง่ายที่สุด เมื่อการนั้นเกิดขึ้น

หัวใจของเจ้าจะถูกเอาไปจากพระเจ้าและส่งคืนกลับไปยังซาตาน

ด้วยเหตุนี้เจ้าจึงไร้ซึ่งการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเวลาเช่นนั้น

มันยากขึ้นเป็นสองเท่าที่จะได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์กลับคืนมา

เป็นการดีกว่าที่จะแสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในขณะที่พระองค์ยังคงทรงอยู่กับเจ้า

ซึ่งจะช่วยให้พระเจ้าประทานความรู้แจ้งของพระองค์แก่เจ้าได้มากขึ้นและไม่ทำให้พระองค์ทรงละทิ้งเจ้า

การอธิษฐาน การขับร้องเพลงนมัสการ การทำหน้าที่รับผิดชอบของเจ้า

และการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า—ทั้งหมดนี้ทำไปเพื่อที่ซาตานจะได้ไม่มีโอกาสทำงานของมัน

และเพื่อที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์จะได้ทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า
หากเจ้าไม่ได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์กลับคืนมาในหนทางนี้ หากเจ้าเพียงแสร้งคอย
เช่นนั้นแล้วการได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์กลับคืนมาจะไม่ง่ายเลยเมื่อเจ้าได้สูญเสียการสติของ
พระวิญญูณบริสุทธฺ์ไปแล้ว นอกเสียจากว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้ทรงจับเคลื่อนเจ้าเป็นพิเศษ
หรือได้ทรงทำให้เจ้ากระจำงและรู้แจ้งเป็นการเฉพาะ แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม
ก็ไม่ได้ใช้เวลาเพียงหนึ่งหรือสองวันเพื่อที่สภาวะของเจ้าจะฟื้นตัว
บางครั้งเวลาอาจผ่านไปถึงหกเดือนโดยที่ไม่มีการฟื้นตัวใดๆ
ทั้งหมดนี้เป็นเพราะผู้คนหย่อนยานกับตัวเองมากเกินไป
ไม่สามารถได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายในหนทางปกติ
และด้วยเหตุนี้จึงถูกพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงละทิ้ง
แม้ว่าเจ้าจะได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์กลับคืนมา
พระราชกิจของพระเจ้าในปัจจุบันก็ยังคงอาจจะไม่ชัดเจนมากนักสำหรับเจ้า
เพราะเจ้าได้ล่าหลังไปมากในประสบการณ์ชีวิตของเจ้า
ราวกับว่าเจ้าได้ถูกทิ้งไว้ข้างหลังเป็นระยะทางหนึ่งหมื่น ไมล์ นี่ไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายหรือ? อย่างไรก็ตาม
เราบอกผู้คนเช่นนั้นว่า มันยังไม่สายเกินไปที่จะกลับใจเสียบัดนี้ แต่กับบอกด้วยว่ามีเงื่อนไขอยู่หนึ่งข้อ นั่นคือ
เจ้าต้องทำงานหนักขึ้น และไม่ปล่อยใจไปกับความเกียจคร้าน หากคนอื่นๆ อธิษฐานห้าครั้งในหนึ่งวัน
เจ้าต้องอธิษฐานสิบครั้ง หากคนอื่นๆ กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเป็นเวลาสองชั่วโมงต่อวัน
เจ้าจะต้องทำเช่นนั้นเป็นเวลาสี่หรือหกชั่วโมง และหากคนอื่นๆ ฟังเพลงนมัสการเป็นเวลาสองชั่วโมง
เจ้าต้องฟังอย่างน้อยที่สุดเป็นเวลาครึ่งวัน จงสนใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าบ่อยๆ
และคิดถึงความรักของพระเจ้า จนกระทั่งเจ้าถูกขับเคลื่อน หัวใจของเจ้ากลับสู่พระเจ้า
และเจ้าไม่กล้าไกลห่างไปจากพระเจ้าอีกต่อไป—เฉพาะเมื่อนั้นเท่านั้นการปฏิบัติของเจ้าจึงจะเกิดผล
เฉพาะเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถฟื้นคืนสภาวะปกติก่อนหน้านั้นของเจ้าได้

ผู้คนบางคนทุ่มเทความกระตือรือร้นมากมายในการไล่ตามแสวงหาของพวกเขา
แต่กระนั้นก็ยังล้มเหลวในการเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง
นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาสะเพร่าเกินไปและไม่ให้ความสนใจต่อสรรพสิ่งฝ่ายจิตวิญญูณ
พวกเขาไม่รู้เลยว่าจะได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าอย่างไร
และไม่รู้ว่าพระราชกิจและการสติของพระวิญญูณบริสุทธฺ์นั้นคืออะไร ผู้คนเช่นนั้นกระตือรือร้นแต่โง่เขลา
พวกเขาไม่ได้ไล่ตามเสาะหาชีวิต นั่นเป็นเพราะว่าเจ้าไม่มีความรู้เรื่องพระวิญญูณแม้แต่น้อย
เจ้าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพัฒนาการในพระราชกิจต่อเนื่องของพระวิญญูณบริสุทธฺ์

และเขาไม่รู้เท่าทันถึงสภาวะภายในจิตวิญญาณของตัวเอง

ความเชื่อของผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่ความเชื่อประเภทที่โง่เขลาหรือหรือ?

การไล่ตามเสาะหาของผู้คนเช่นนั้นท้ายที่สุดแล้วไม่ได้ให้ผลอะไรเลย

กุญแจในการสัมฤทธิ์การเติบโตในชีวิตในความเชื่อในพระเจ้าของคนเราก็คือ

การรู้ว่าพระเจ้าทรงพระราชมหกิจอะไรในประสบการณ์ของเจ้า การได้เห็นความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า

และการเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้า จนกระทั่งว่าเจ้าจะยอมทำตามการจัดเตรียมการของพระเจ้าทั้งหมด

ให้พระวณะของพระเจ้าถูกสร้างขึ้นในตัวเจ้าเพื่อที่พระวณะเหล่านั้นจะได้กลายเป็นชีวิตของเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย หากความเชื่อของเจ้าเป็นความเชื่อที่โง่เขลา

หากเจ้าไม่ให้ความสนใจต่อเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณและต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า

หากเจ้าไม่ทุ่มเทความพยายามให้กับความจริง เจ้าจะสามารถจับความเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้าได้หรือ?

หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงถาม เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถได้รับประสบการณ์

และด้วยเหตุนี้จึงไม่มีหนทางสู่การปฏิบัติ

สิ่งที่เจ้าต้องให้ความสนใจขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้านั้นก็คือ

ผลที่พระวณะเหล่านั้นสร้างขึ้นในตัวเจ้า เพื่อที่เจ้าอาจได้มารู้จักพระเจ้าจากพระวณะของพระองค์

หากเจ้ารู้เพียงการอ่านพระวณะของพระเจ้า แต่ไม่รู้วิธีได้รับประสบการณ์จากพระวณะเหล่านั้น

นี้ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่รู้เท่าทันเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณหรือหรือ? ในขณะนี้

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่สามารถได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้

พวกเขาจึงไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า นี่ไม่ใช่ความล้มเหลวในการปฏิบัติของพวกเขาหรือหรือ?

หากพวกเขาดำเนินต่อไปอย่างนี้ ณ

จุดใดเล่าที่พวกเขาจะสามารถได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายในความสมบูรณ์อันอุดมของพวกเขาและสัมฤทธิ์

การเติบโตในชีวิตของพวกเขา? นี่ไม่ได้เป็นเหมือนแค่การพูดลอยๆ หรือหรือ?

มีคนจำนวนมากท่ามกลางพวกเจ้าที่มุ่งเน้นไปที่ทฤษฎี ที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ

แต่กระนั้นก็ยังคงปรารถนาที่จะถูกพระเจ้าทรงใช้งานอย่างเต็มที่ และได้รับพระพรจากพระเจ้า

การนี้ดูไม่สมจริงอย่างสิ้นเชิง! ด้วยเหตุนี้ พวกเจ้าต้องหยุดความล้มเหลวนี้

เพื่อที่เจ้าทั้งหมดอาจได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเจ้า มีประสบการณ์จริง

และเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าอย่างแท้จริง

วิธีรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า

เมื่อคนเราเชื่อในพระเจ้า คนเราควรรับใช้พระองค์อย่างไรกันแน่? สภาพเงื่อนไขใดที่ควรจะทำให้ลู่วงและความจริงใดที่ควรเป็นที่เข้าใจโดยบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้า?

และที่ใดที่เจ้าอาจจะเบี่ยงเบนไปในการปรนนิบัติของพวกเจ้า? พวกเจ้าควรรู้คำตอบของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ปัญหาเหล่านี้พาดพิงถึงเรื่องที่ว่าพวกเจ้าเชื่อในพระเจ้าอย่างไร

และเรื่องที่ว่าเจ้าเดินไปบนเส้นทางที่ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และบนบ่อต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งอย่างไร ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้พวกเจ้าเข้าใจทุกๆ

ขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเจ้า เมื่อเจ้าไปถึงจุดนั้น

พวกเจ้าจะซาบซึ้งว่าความเชื่อในพระเจ้าคืออะไร จะเชื่อในพระเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสมได้อย่างไร

และสิ่งที่เจ้าควรทำเพื่อปฏิบัติโดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า

นี่จะทำให้พวกเจ้าเชื่อฟังต่อพระราชกิจของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์และอย่างถึงที่สุด

เจ้าจะไม่มีการร้องทุกข์และเจ้าจะไม่ตัดสินใจ หรือวิเคราะห์

ที่น้อยไปกว่านั้นคือจะไม่มีการศึกษาวิจัยพระราชกิจของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเจ้าจะสามารถเชื่อฟังพระเจ้าจนสิ้นชีพ อำนวยให้พระเจ้าทรงกำกับทิศทางให้เจ้าและฆ่าเจ้าดังเช่นแกะ

เพื่อที่พวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถกลายเป็นเปโตรแห่งทศวรรษ 1990

และสามารถรักพระเจ้าได้อย่างที่สุดแม้แต่บนกางเขน โดยที่ไม่มีการร้องทุกข์แม้แต่น้อย

เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะสามารถใช้ชีวิตอย่างเปโตรแห่งทศวรรษ 1990 ได้

ทุกๆ คนที่ได้ตกลงใจแน่วแน่แล้วสามารถรับใช้พระเจ้าได้—แต่มันจำเป็นต้องเป็นว่า

เฉพาะบรรดาผู้ที่มอบทุกความใส่ใจต่อน้ำพระทัยพระเจ้าและเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้าเท่านั้น

จึงจะมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีสิทธิ์รับใช้พระเจ้า เราได้ค้นพบเรื่องนี้ในหมู่พวกเจ้าว่า ผู้คนมากมาย

เชื่อว่าตราบเท้าที่พวกเขาเผยแผ่ข่าวประเสริฐเพื่อพระเจ้าอย่างมีศรัทธาแรงกล้า เดินไปตามถนนเพื่อพระเจ้า

สละตัวเองและยอมละวางสิ่งต่างๆ เพื่อพระเจ้า เป็นต้น เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือการรับใช้พระเจ้า

ยังมีผู้คนเคร่งศาสนาใหม่มากกว่านี้อีกที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการวิ่งหัวหมุนไปทั่วโดยมีพระคัมภีร์อยู่ในมือ

ของพวกเขา ในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐเรื่องราชอาณาจักรแห่งสวรรค์

และการช่วยผู้คนให้รอดโดยการทำให้พวกเขากลับใจและสารภาพบาป

ยังมีเจ้าหน้าที่ทางศาสนาจำนวนมากที่คิดว่าการรับใช้พระเจ้าประกอบไปด้วยการประกาศในโบสถ์หลังจากที่ได้

เสาะหาการศึกษาเล่าเรียนขั้นสูงและการฝึกฝนในโรงเรียนสอนศาสนา

และการสอนผู้คนผ่านการอ่านคัมภีร์ทั้งหลายของพระคัมภีร์ ยิ่งกว่านั้น

มีผู้คนในภูมิภาคยากแค้นที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจในหมู่พี่น้องชา

ขหญิงของตน หรือการอธิษฐานให้กับพวกเขา หรือการรับใช้พวกเขา ท่ามกลางพวกเขา
มีคนจำนวนมากที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า
การอธิษฐานต่อพระเจ้าทุกๆ วัน รวมทั้งการไปเยี่ยมและการทำงานในคริสตจักรทุกหนทุกแห่ง
มีบรรดาพี่น้องชายหญิงคนอื่นๆ ที่เชื่อว่าการรับใช้พระเจ้าหมายถึงการไม่แต่งงานหรือสร้างครอบครัวเลย
และการอุทิศทุ่มเทการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งสิ้นของตนแด่พระเจ้า ทว่ามีผู้คนไม่มากนักที่รู้ว่า
อันที่จริงแล้วการรับใช้พระเจ้านั้นหมายถึงอะไร แม้ว่าจะมีผู้คนที่รับใช้พระเจ้ายากมายพอๆ
กับที่มีดวงดาวอยู่บนท้องฟ้าก็ตาม จำนวนของบรรดาผู้ที่สามารถรับใช้ได้โดยตรง
และผู้ที่สามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้านั้น ช่างเล็กน้อย—น้อยยิ่งนัก
เหตุใดเราจึงกล่าวเรื่องนี้หรือ? เรากล่าวเรื่องนี้เพราะพวกเขาหาได้เข้าใจเนื้อหาของวลีที่ว่า
“การรับใช้พระเจ้า” ไม่ และเจ้าเข้าใจวิธีที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้าน้อยยิ่งนัก
มีความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับผู้ที่เข้าใจอย่างแท้จริงว่าการปรนนิบัติพระเจ้าแบบใดที่สามารถกลมกลืนกับ
น้ำพระทัยของพระองค์

หากพวกเขารำรณาที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้า
เจ้าจำต้องเข้าใจเสียก่อนว่าผู้คนประเภทไหนที่น่ายินดีต่อพระเจ้า ผู้คนประเภทไหนที่พระเจ้าทรงเกลียด
ผู้คนประเภทไหนที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า
และผู้คนประเภทไหนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับใช้พระเจ้า อย่างน้อยที่สุด พวกเขาควรมีความรู้ที่ติดตัว
ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาควรรู้จุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้า และพระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงปฏิบัติในที่
นี้ ตอนนี้ ภายหลังจากที่เข้าใจเรื่องนี้และโดยผ่านการทรงนำของพระวณะของพระเจ้า
พวกเขามีการเข้าสู่เสียก่อน และควรได้รับพระบัญชาของพระเจ้าเสียก่อน
ครั้นพวกเขาได้มีประสบการณ์จริงในพระวณะของพระเจ้าแล้ว
และเมื่อเขารู้จักพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกเขาจึงจะมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับใช้พระเจ้า
และตอนที่พวกเขารับใช้พระองค์นั่นเอง
ที่พระเจ้าทรงเปิดดวงตาฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขาและอนุญาตให้พวกเขาได้เข้าใจในพระราชกิจของพระองค์ม
ากขึ้น และได้เห็นพระราชกิจของพระองค์ชัดเจนขึ้น เมื่อเจ้าเข้าสู่ความเป็นจริงนี้
ประสบการณ์ของเจ้าจะลุ่มลึกและเป็นจริงยิ่งขึ้น
และทุกคนในบรรดาพวกเขาที่เคยได้รับประสบการณ์เช่นนั้นจะสามารถเดินไปในหมู่คริสตจักรทั้งหลายและเส
นของการจัดเตรียมให้แก่บรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเขา
เพื่อที่พวกเขาแต่ละคนจะสามารถพึ่งพาจุดแข็งของกันและกันได้เพื่อทดแทนความขาดตกบกพร่องของพวกเขา
เอง และได้รับความรู้มั่งคั่งขึ้นในจิตวิญญาณของพวกเขา เพียงภายหลังจากที่ได้สัมผัสฤทธิ์ในผลนี้แล้วเท่านั้น

พวกเขาจึงจะสามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้า

และได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าในระหว่างครองของการปรนนิบัติของพวกเขา

บรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าควรเป็นคนสนิทของพระเจ้า พวกเขาควรเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า

และสามารถรักดีต่อพระเจ้าอย่างที่สุด ไม่ว่าเขาจะปฏิบัติเป็นการส่วนตัวหรือในที่สาธารณะ

เขาสามารถได้รับความชื่นบานยินดีของพระเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เขาสามารถตั้งมั่นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และไม่ว่าผู้อื่นจะปฏิบัติต่อเขาอย่างไรก็ตาม

เขาเดินบนเส้นทางที่เขาควรเดินอยู่เสมอ และมอบทุกความใส่ใจแก่พระภาระของพระเจ้า

ผู้คนเยี่ยงนี้เท่านั้นที่เป็นคนสนิทของพระเจ้า

ที่บรรดาคนสนิทของพระเจ้าสามารถรับใช้พระองค์ได้โดยตรงก็เพราะพวกเขาได้รับมอบพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและพระภาระของพระเจ้า

พวกเขาสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าเสมือนเป็นหัวใจของพวกเขาเอง

และรับเอาพระภาระของเจ้ามาเป็นภาระของตนเอง

และพวกเขาก็ไม่คำนึงถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้าของพวกเขา:

แม้เมื่อพวกเขาไม่มีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ และพวกเขาไม่มีแนวโน้มที่จะได้ประโยชน์อะไรเลย

พวกเขาจะเชื่อในพระเจ้าด้วยหัวใจรักเสมอ และดังนั้น บุคคลประเภทนี้จึงเป็นคนสนิทของพระเจ้า

บรรดาคนสนิทของเจ้านั้น ยังเป็นคนไว้วางใจของพระองค์ด้วยเช่นกัน

เฉพาะบรรดาคนสนิทเท่านั้นที่สามารถร่วมแบ่งเบาความกระวนกระวายใจของพระองค์

และพระคำริชของพระองค์ได้ และแม้ว่าเนื้อหาของพวกเขาจะเจ็บปวดและอ่อนแอ

พวกเขาก็สามารถรู้ทันความเจ็บปวดและละทิ้งสิ่งที่พวกเขารักเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

พระเจ้าทรงมอบภาระที่มากขึ้นให้แก่ผู้คนเช่นนั้น

และสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะทำนั้น ได้รับการยืนยันสนับสนุนจากคำพยานของผู้คนเหล่านี้ เช่นนั้น

ผู้คนเหล่านี้จึงเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีใจตรงกันกับพระทัยของพระองค์เอง

และเฉพาะผู้คนเยี่ยงนี้เท่านั้นที่สามารถปกครองร่วมกันกับพระเจ้าได้

เวลาที่เจ้าได้มาเป็นคนสนิทของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วนั้นก็คือเวลาที่เจ้าจะปกครองร่วมกันกับพระเจ้านั่นเอง

พระเยซูทรงสามารถเสร็จสิ้นพระบัญชาของพระเจ้าได้—พระราชกิจของการทรงไถ่มวลมนุษยทั้งปวง—

เพราะพระองค์ทรงมอบทุกความเอาใจใส่ต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

โดยปราศจากแผนการหรือการจัดการเตรียมการใดๆ สำหรับพระองค์เอง ดังนั้น

พระองค์จึงทรงเป็นคนสนิทของพระเจ้าด้วยเช่นกัน—พระเจ้าพระองค์เอง—

ซึ่งเป็นอะไรสักอย่างที่พวกเขาทุกคนเข้าใจกันดีเป็นอย่างมาก (แท้ที่จริงแล้ว

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้คำพยาน
เราพาดพิงการนี้ตรงนี้เพื่อใช้ข้อเท็จจริงของพระเยซูแสดงตัวอย่างประเด้นปัญหา)
พระองค์ได้ทรงสามารถวางแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าได้ตรงจุดศูนย์กลางพอดี
และได้ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์และทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ตลอด
เวลา พระองค์ได้ทรงอธิษฐานและตรัสไว้ว่า: “พระเจ้าพระบิดา! ขอทรงสำเร็จลุล่วงในน้ำพระทัยของพระองค์
และไม่ทรงทำตามความพึงปรารถนาของตัวเรา แต่ตามแผนการของพระองค์ มนุษย์อาจอ่อนแอ
แต่เหตุใดพระองค์จึงควรเอาใจใส่ต่อเราเล่า? มนุษย์จะสามารถมีค่าคู่ควรกับความหวังโยของพระองค์ได้อย่างไร
มนุษย์ที่เป็นดั่งมดตัวหนึ่งในพระหัตถ์ของพระองค์? ในหัวใจของเรา
เราปรารถนาเพียงแต่ทำให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จลุล่วงเท่านั้น
และเราปรารถนาว่าพระองค์จะทรงสามารถทำในสิ่งที่พระองค์จะทรงทำในตัวเราไปตามความพึงปรารถนาของ
พระองค์เอง” บนถนนสู่เยรูซาเลม พระเยซูทรงอยู่ในความเจ็บปวดร้าวราน
ประหนึ่งมีด้ามหนึ่งกำลังถูกบิดคว้านอยู่ในพระทัยของพระองค์
กระนั้นพระองค์ก็ได้มีเจตนารมณ์ที่จะทรงคืนวาจาของพระองค์เลยแม้แต่น้อย
ตลอดเวลาที่มีกำลังอันทรงพลังอำนาจบีบให้พระองค์จำยอมไปข้างหน้าอยู่ตลอดเวลาไปยังที่ที่พระองค์จะทรง
ถูกตรึงกางเขน ในท้ายที่สุด พระองค์ก็ถูกตอกตรึงกับกางเขนและกลายเป็นสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป
เป็นการเสร็จสิ้นพระราชกิจในการทรงไถ่มวลมนุษย์
พระองค์ได้ทรงหลุดพ้นจากโซ่ตรวนแห่งความตายและแดนคนตาย เมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ความตาย
นรก และแดนคนตายสูญเสียพลังอำนาจของตน และได้ถูกกำราบโดยพระองค์
พระองค์ทรงมีพระชนม์อยู่เป็นเวลาสามสิบสามปี
ตลอดช่วงเวลานี้พระองค์ได้ทรงทำอย่างสุดความสามารถของพระองค์เสมอเพื่อให้เป็นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้า
โดยสอดคล้องกับพระราชกิจของพระเจ้าในเวลานั้น
ไม่เคยทรงคำนึงถึงผลที่จะได้หรือความสูญเสียส่วนพระองค์เองเลย
และทรงคิดถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ หลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว
พระเจ้าได้ตรัสว่า: “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”
เพราะการปรนนิบัติของพระองค์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าที่กลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า
พระเจ้าจึงได้ทรงวางภาระอันหนักหน่วงในการทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงไว้บนพระอืงสาทั้งสองของพระองค์
และได้ทรงทำให้พระองค์สำเร็จลุล่วงในภาระนี้
และพระองค์จึงทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีสิทธิ์ที่จะปฏิบัติกิจสำคัญนี้จนเสร็จสิ้น
ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ได้ทรงรู้ทันความทุกข์อันมิอาจประมาณได้เพื่อพระเจ้า

และพระองค์ได้ทรงถูกซาตานทดลองนับครั้งไม่ถ้วน แต่พระองค์ก็ไม่เคยท้อพระทัย
พระเจ้าได้ทรงมอบกิจอันใหญ่หลวงเช่นนั้นให้แก่พระองค์เพราะพระเจ้าไว้วางพระทัยในพระองค์
และทรงรักพระองค์ และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ตรัสเป็นการส่วนตัวพระองค์ว่า: “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา
เราชอบใจท่านมาก” ในเวลานั้น
มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่ได้ทรงสามารถสำเร็จลุล่วงในพระบัญชาและนี่ได้เป็นหนึ่งในแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
ในการที่พระเจ้าทรงทำให้พระราชกิจในการทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงของพระองค์ในยุคพระคุณครบบริบูรณ์

หากเป็นดังเช่นพระเยซูคือ พวกเจ้าสามารถมอบทุกความเอาใจใส่ต่อพระภาระของพระเจ้า
และหันหลังให้กับเนื้อหนังของพวกเจ้า

พระเจ้าจึงจะทรงไว้วางพระทัยที่จะมอบกิจสำคัญของพระองค์แก่พวกเจ้า
เพื่อที่พวกเจ้าจะเป็นไปตามสภาพเงื่อนไขที่พึงต้องมีในการรับใช้พระเจ้า
เฉพาะภายใต้รูปการณ์ดังกล่าวเท่านั้นที่เจ้าจะกล้าเสี่ยงพูดว่า
พวกเจ้ากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและกำลังทำให้พระบัญชาของพระเจ้าเสร็จสิ้น
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะกล้าเสี่ยงพูดได้ว่าพวกเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริง
เมื่อเทียบกับตัวอย่างของพระเยซู เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้าเป็นคนใกล้ชิดของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?
เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้ากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?
เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริงอย่างนั้นหรือ? วันนี้ เจ้าไม่เข้าใจว่าจะรับใช้พระเจ้าอย่างไร
เจ้ากล้าเสี่ยงพูดว่าเจ้าเป็นคนใกล้ชิดของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? หากเจ้าพูดว่าเจ้ารับใช้พระเจ้า
เจ้าไม่ได้หมั่นประมาทพระองค์หรือ? จงคิดดูเถิดว่า เจ้ากำลังรับใช้พระเจ้า หรือว่ารับใช้ตัวเจ้าเอง?
เจ้ารับใช้ซาตาน กระนั้นเจ้าก็ยังคือด้านพูดว่าเจ้ากำลังรับใช้พระเจ้า—ในเรื่องนี้
เจ้าไม่ได้หมั่นประมาทพระเจ้าหรือ? ถัดหลังเรานั้น ผู้คนมากมายละโมภในพระพรที่เกี่ยวกับสถานภาพ
พวกเขาตะกละตะกลามกินอาหาร พวกเขารักที่จะนอนและมอบทุกความเอาใจใส่ให้กับเนื้อหนัง
กลัวอยู่เสมอว่าจะไม่มีทางออกสำหรับเนื้อหนัง
พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อันถูกต้องเหมาะสมของตนในคริสตจักร แต่กลับเอาเปรียบคริสตจักรหรือไม่
พวกเขาก็จะดักเตือนบรรดาพี่น้องชายหญิงด้วยวามของเร
ตั้งตัวเองเป็นนายเหนือผู้อื่นจากตำแหน่งตามสิทธิอำนาจ
ผู้คนเหล่านี้เอาแต่พูดว่าพวกเขากำลังทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและพูดเสมอว่าพวกเขาคือคนสนิทของพระเจ้า
—เรื่องนี้ไม่ไร้สาระหรือ? หากเจ้ามีเจตนาที่เหมาะสม
แต่ไม่สามารถรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็โง่เขลา
แต่หากเจตนาของเจ้านั้นไม่ถูก และเจ้ายังคงพูดว่าเจ้ารับใช้พระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครบางคนที่ต้องดำนพระเจ้า และเจ้าสมควรที่จะถูกพระเจ้าลงโทษ!

เราไม่มีความเห็นใจให้กับผู้คนเช่นนั้น! ในพระนิเวศของพระเจ้า พวกเขาเอาเปรียบ
ละโมภในสิ่งชูใจของเนื้อหนังอยู่ตลอดเวลา และไม่คำนึงต่อความสนใจของพระเจ้า
พวกเขาแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับตนเองเสมอ และพวกเขาไม่ใส่ใจในน้ำพระทัยพระเจ้าเลย
พวกเขาไม่ยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระวิญญาณของพระเจ้าในทุกสิ่งที่พวกเขาทำ
พวกเขากำลังหลอกลวงและหลอกลวงบรรดาพี่น้องชายหญิงของตนเองเสมอ และกำลังตีสองหน้า
ดังนั้นจึงจอกในไวน์ร้อนที่ขมขื่นและเหยียบย่ำไปทั่วไวน์ร้อนเสมอ

ผู้คนเช่นนั้นจะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้หรือไม่? เจ้าเหมาะสมที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าไม่ได้รับการสำหรับชีวิตของเจ้าและคริสตจักร

เจ้าเหมาะสมที่จะได้รับพระบัญชาของพระเจ้าอย่างนั้นหรือไม่? ใครหรือจะกล้าไว้วางใจคนบางคนที่เป็นอย่างเจ้า?

เมื่อเจ้ารับใช้เยี่ยงนี้ พระเจ้าจะทรงกล้าไว้วางใจเจ้ากับกิจอันยิ่งใหญ่กว่านี้หรือไม่?

นี่จะไม่ทำให้เกิดความล่าช้าต่อพระราชกิจหรือ?

เราพูดเรื่องนี้เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้รู้ว่า

สภาพเงื่อนไขใดที่ต้องถูกทำให้ลุล่วงเพื่อรับใช้โดยกลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยพระเจ้า

หากพวกเจ้าไม่มอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า

หากเจ้าไม่มอบทุกความเอาใจใส่ให้แก่ น้ำพระทัยของเจ้าดังเช่นพระเยซู

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็จะไม่สามารถได้รับความไว้วางใจจากพระเจ้า

และจะจบลงด้วยการถูกพระเจ้าทรงพิพากษา ะรอยวันนี้ ในการปรนนิบัติพระเจ้าของเจ้า

เจ้าเก็บงานเจตนาที่จะหลอกลวงพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา และจัดการกับพระองค์ในลักษณะพอเป็นพิธี

กล่าวอย่างสั้นๆ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด หากเจ้าโกงพระเจ้า การพิพากษาเหี้ยมโหดจะมาสู่เจ้า

พวกเจ้าควรใช้ประโยชน์จากการที่เพิ่งเข้าสู่ร่องครรลองถูกต้องของการรับใช้พระเจ้าเพื่อมอบหัวใจของเจ้าแด่พระ

เจ้าเสียก่อน โดยปราศจากความภักดีที่ถูกแบ่งแยก ไม่ว่าเจ้าจะอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

หรือต่อหน้าบุคคลอื่นๆ หัวใจของเจ้าควรหันเข้าหาพระเจ้าตลอดเวลา

และเจ้าควรตกลงใจแน่วแน่ที่จะรักพระเจ้าอย่างที่เราได้ทรงทำ ด้วยวิธีนี้

พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

เพื่อที่เจ้าจะกลายเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่มีใจตรงกันกับพระทัยของพระองค์

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

และเพื่อที่การปรนนิบัติของเจ้าจะได้กลมเกลียวไปกับน้ำพระทัยของพระองค์ เช่นนั้น

เจ้าก็ควรเปลี่ยนมุมมองก่อนหน้านี้ของเจ้าเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า และเปลี่ยนหนทางเก่าๆ

ที่เจ้าเคยใช้รับใช้พระเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าในจำนวนที่มากขึ้นจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ด้วยหนทางนี้ พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งเจ้า และเช่นเดียวกับเปโตร เจ้าจะเป็นกองหน้าของบรรดาผู้ที่รักพระเจ้า
หากเจ้ายังคงไม่กลับใจแล้วไซ้ เจ้าก็จะพบบทอาสานเดียวกับยูดาส ทุกคนที่เชื่อในพระเจ้าควรเข้าใจเรื่องนี้

วิธีรู้จักความเป็นจริง

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง กล่าวคือ

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง

พระวาทะทั้งหมดที่พระองค์ตรัสล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง

และความจริงทั้งหมดที่พระองค์ทรงแสดงออกล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่ใช่พระวาทะของพระองค์คือสิ่งที่ว่างเปล่า ไม่มีอยู่จริง และไม่น่าเชื่อถือ

ทุกวันนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประสงค์ที่จะนำทางผู้คนไปสู่พระวาทะของพระเจ้า

หากผู้คนแสวงหาการเข้าสู่ความเป็นจริง เช่นนั้นแล้วพวกเขาต้องแสวงหาความเป็นจริง และรู้จักความเป็นจริง

ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาก็ต้องมีประสบการณ์กับความป็นจริง และดำเนินชีวิตตามความเป็นจริง

ยิ่งผู้คนรู้จักความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยิ่งสามารถยังรู้มากขึ้นเท่านั้นว่าถ้อยคำของผู้อื่นเป็นจริงหรือไม่

ยิ่งผู้คนรู้จักความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งมีมโนคติอันหลงผิดน้อยลงเท่านั้น

ยิ่งผู้คนมีประสบการณ์กับความป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยิ่งรู้ถึงกิจการของพระเจ้าที่เกี่ยวกับความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็จะยิ่งหลุดพ้นจากความเสื่อมทรามและอุปนิสัยต่ำช้าเยี่ยงซาตานของพวกเขาได้ง่ายขึ้นเท่านั้น

ยิ่งผู้คนมีความป็นจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรู้จักพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็จะยิ่งรักเยื่อหนังและรักความจริงมากขึ้นเท่านั้น และยิ่งผู้คนมีความป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยิ่งเข้ามาใกล้มาตรฐานตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

ผู้คนที่พระเจ้าทรงรับไว้คือผู้ซึ่งครองความเป็นจริง คือผู้ที่รู้จักความเป็นจริง

และผู้ที่ได้มารู้จักกิจการที่แท้จริงของพระเจ้าโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับความป็นจริง

ยิ่งเจ้าให้ความร่วมมือกับพระเจ้าในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง และบ่มวินัยร่างกายของเจ้ามากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยิ่งได้มาซึ่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากขึ้นเท่านั้น

เจ้าก็จะยิ่งได้รับความป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น และเจ้าก็จะยิ่งได้รับความรู้แจ้งจากพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

และด้วยเหตุนี้ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับกิจการที่แท้จริงของพระเจ้าก็จะกลายเป็นมากขึ้นเท่านั้น

หากเจ้าสามารถดำเนินชีวิตในความสว่างปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

เช่นนั้นแล้วเส้นทางปัจจุบันที่ไปสู่การปฏิบัติก็จะมี ความชัดเจนต่อเจ้ามากขึ้น

และเจ้าจะมีความสามารถมากขึ้นที่จะแยกตนเองออกมาจากมโนคติอันหลงผิดทางศาสนา

และการปฏิบัติเก่าแก่ในอดีต ความเป็นจริงปัจจุบันนี้คือจุดสำคัญ กล่าวคือ ยิ่งผู้คนมีความป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

ความรู้ของพวกเขาก็จะยิ่งชัดเจนขึ้นเท่านั้น

และความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับน้ำพระทัยพระเจ้าก็จะถ่องแท้ยิ่งขึ้นเท่านั้น
ความเป็นจริงสามารถเอาชนะตัวอักษรที่เขียนไว้และคำสอนทั้งหมดได้
ความเป็นจริงสามารถเอาชนะทฤษฎีและความเชื่อชาวยุทธทั้งหมดได้
และยังผู้คนจ้องกับความเป็จริงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง
และหิวกระหายพระวณะของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น หากเจ้าจ้องกับความเป็จริงอยู่เสมอ
เช่นนั้นแล้วปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิต มโนคติอันหลงผิดทางศาสนา
และบุคลิกลักษณะตามธรรมชาติของเจ้า ก็ย่อมจะถูกกลบฝังไปเองภายหลังพระราชกิจของพระเจ้า
พวกที่ไม่ได้ตามเสาะหาความเป็นจริง และ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงเลยนั้น
มีแนวโน้มที่จะไล่ตามเสาะหาสิ่งที่เหนือธรรมชาติ และพวกเขาจะถูกกลดลงอย่างง่ายดาย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปราศจากวิถีทางที่จะดำเนินพระราชกิจในผู้คนเช่นนั้น
และดังนั้นพวกเขาจึงรู้สึกว่างเปล่า และรู้สึกว่าชีวิตของพวกเขาไม่มีความหมายเลย

พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถทรงพระราชกิจในเจ้าได้ ก็ต่อเมื่อเจ้าฝึกฝนอย่างแท้จริง แสวงหาอย่างแท้จริง
อธิษฐานอย่างแท้จริง และเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อเห็นแก่การแสวงหาความจริงเท่านั้น
พวกที่ไม่แสวงหาความจริง มีเพียงตัวอักษรที่เขียนไว้กับคำสอน และทฤษฎีที่ว่างเปล่าเท่านั้น
และบรรดาผู้ที่ปราศจากความจริงย่อมมีมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นธรรมดา
ผู้คนเช่นนี้ฉวยลหอรอคอยเพียงให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนกายฝ่ายเนื้อหนังของพวกเขาให้เป็นกายจิตวิญญาณ
เพื่อพวกเขาจะได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ชั้นที่สามเท่านั้น ผู้คนเหล่านี้ช่างโง่เขลาบาปปัญญา!
ทุกคนที่กล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนี้ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า หรือเกี่ยวกับความเป็นจริงเลย
ผู้คนเช่นนี้ไม่อาจสามารถร่วมมือกับพระเจ้าได้เลย และทำได้เพียงแต่รอคอยอย่างนิ่งเฉยเท่านั้น
หากผู้คนพร้อมจะเข้าใจความจริง และมองเห็นความจริงอย่างชัดเจน และนอกจากนี้
หากพวกเขาพร้อมจะเข้าสู่ความจริง และนำความจริงมาปฏิบัติแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ต้องฝึกฝนอย่างแท้จริง แสวงหาอย่างแท้จริง และหิวและกระหายอย่างแท้จริง
เมื่อเจ้าหิวและกระหาย และเมื่อเจ้าร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริง
พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงสัมผัสเจ้าอย่างแน่นอน และจะทรงพระราชกิจภายในเจ้า
ซึ่งจะนำพาความรู้แจ้งมาสู่เจ้ามากยิ่งขึ้น และมอบความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงแก่เจ้ามากยิ่งขึ้น
และช่วยให้ชีวิตของเจ้าดีกว่าเดิมมากยิ่งขึ้น

หากผู้คนพร้อมที่จะรู้จักพระเจ้า พวกเขาต้องรู้เสียก่อนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง
และพวกเขาต้องรู้จักพระวณะของพระเจ้า การทรงปรากฏในเนื้อหนังที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้า
และพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้า

เฉพาะหลังจากที่รู้ว่าพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าล้วนสัมพันธ์กับชีวิตจริงเท่านั้น
เจ้าจึงจะสามารถร่วมมือกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง
และโดยผ่านเส้นทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถสัมผัสการเติบโตในชีวิตของเจ้าได้
พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงเลย
ย่อมไม่มีวิถีทางที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเลย
และติดบ่วงอยู่ในมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา ใช้ชีวิตอยู่ในจินตนาการของพวกเขา และฉะนั้นเอง
พวกเขาก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าเลย ยิ่งเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็ยิ่งใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น และเจ้าก็ยิ่งสนิทสนมกับพระองค์มากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งเจ้าแสวงหาความคลุมเครือ สิ่งที่เป็นนามธรรม และคำสอนมากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งไกลห่างจากพระเจ้าไปไกลขึ้นเท่านั้น และดังนั้น
เจ้าก็จะยิ่งรู้สึกว่าการมีประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้านั้นเหนื่อยยากและลำบาก
และรู้สึกว่าเจ้าไม่สามารถเข้าสู่ได้มากขึ้นเท่านั้น
หากเจ้าปรารถนาที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า
และก้าวสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้า ก่อนอื่นเจ้าต้องรู้จักความเป็นจริง
และแยกตัวออกจากสิ่งทั้งหลายที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติ ซึ่งกล่าวได้ว่า
ก่อนอื่นเจ้าต้องเข้าใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งและทรงนำเจ้าอย่างแท้จริงจากภายในอย่างไร
ในหนทางนี้
หากเจ้าสามารถจับความเข้าใจได้อย่างจริงแท้ถึงพระราชกิจแท้จริงภายในมนุษย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วเจ้าจึงจะได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ปัจจุบันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มต้นจากความเป็นจริง พระราชกิจของพระเจ้าเป็นจริงที่สุด
และผู้คนสามารถสัมผัสได้ นี่เองคือสิ่งที่ผู้คนสามารถได้รับประสบการณ์ และสัมผัสผลได้
ในผู้คนมีสิ่งมากมายที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติ
ซึ่งหยุดยั้งพวกเขาจากการรู้จักพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า ฉะนั้น ในประสบการณ์ของพวกเขา
พวกเขามักเบี่ยงเบน และมักรู้สึกเสมอว่าสิ่งทั้งหลายนั้นยากลำบาก
และการนี้ทั้งหมดล้วนมีสาเหตุมาจากมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา
ผู้คนไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจหลักการทั้งหลายในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
พวกเขาไม่รู้จักความเป็นจริง และดังนั้น พวกเขาจึงมีความรู้สึกที่เป็นลบเสมอในการเข้าสู่ของพวกเขา
พวกเขามองไปที่ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าจากระยะไกล
ไร้ความสามารถที่จะสัมผัสผลตามข้อพึงประสงค์เหล่านั้นได้

พวกเขาเพียงแค่ว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ต้องแท้จริง แต่ไม่สามารถพบเส้นทางเพื่อการเข้าสู่ได้ พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจด้วยหลักการนี้ กล่าวคือ โดยผ่านความร่วมมือของผู้คน โดยผ่านการที่พวกเขาอธิษฐาน แสวงหา และเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้นอย่างกระตือรือร้น ผลลัพธ์ทั้งหลายจึงจะสามารถสัมฤทธิ์ได้ และพวกเขาจึงจะสามารถได้รับความรู้แจ้ง และได้รับความกระจ่างจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้

ซึ่งไม่ใช่กรณีที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงดำเนินการโดยฝ่ายเดียว หรือที่มนุษย์ดำเนินการโดยฝ่ายเดียว ทั้งสองฝ่ายต่างสำคัญอย่างขาดไม่ได้ และยิ่งผู้คนร่วมมือมากขึ้นเท่าใด และยิ่งพวกเขาไล่ตามแสวงหาการบรรลุถึงมาตรฐานตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ก็จะยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

มีเพียงความร่วมมืออย่างแท้จริงของผู้คนที่เพิ่มพูนให้กับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์เท่านั้น ที่สามารถก่อให้เกิดประสบการณ์ที่แท้จริง และความรู้ที่เป็นเนื้อแท้แห่งพระวณะของพระเจ้าได้ ในที่สุด บุคคลที่เพียบพร้อมจะค่อยๆ ก่อเกิดขึ้นมา โดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้

พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ในมโนคติอันหลงผิดของผู้คน พระเจ้าทรงเป็นผู้เปี่ยมมหิทฤทธิ และทุกสิ่งทุกอย่างนั้นกระทำขึ้นโดยพระเจ้า—พร้อมด้วยผลลัพธ์ที่ผู้คนรอคอยอยู่อย่างนิ่งเฉย ไม่อ่านพระวณะของพระเจ้าหรืออธิษฐาน และเพียงแต่รอคอยการสัมผัสของพระวิญญูณบริสุทธฺ์

อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ที่มีความเข้าใจถูกต้องเชื่อเช่นนี้ว่า การดำเนินการของพระเจ้าสามารถไปได้ไกลเท่าที่ฉันให้ความร่วมมือเท่านั้น

และผลกระทบที่พระราชกิจของเจ้ามีในตัวฉัน ขึ้นอยู่กับวิธีที่ฉันให้ความร่วมมือ เมื่อพระเจ้าตรัส ฉันควรทำทุกสิ่งที่ฉันสามารถทำได้เพื่อแสวงหา และเพียรพยายามไปสู่พระวณะของพระเจ้า นี่คือนสิ่งที่ฉันควรจะสัมฤทธิ์

ในแบบอย่างของเปโตรและเปาโล

พวกเขาสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเปโตรคือผู้ที่ให้ความสนใจมากที่สุดต่อความเป็นจริง จากสิ่งที่เปโตรได้ก้าวผ่าน

สามารถเห็นได้ว่าประสบการณ์ของเขาคือบทสรุปบทเรียนของบรรดาผู้ที่ได้เคยล้มเหลวในอดีต

และสามารถเห็นได้ว่าเขาได้สัมผัสความแข็งแกร่งของบรรดาวิสุทธิชนในอดีต

จากการนี้สามารถเห็นได้ทีเดียวว่าประสบการณ์ของเปโตรเป็นจริงเพียงใด

โดยผู้คนสามารถเอื้อมออกไปสัมผัสประสบการณ์เหล่านี้ และบรรลุประสบการณ์เหล่านั้นได้ อย่างไรก็ตาม

เปาโลมีความแตกต่างไป กล่าวคือ ทั้งหมดที่เปาโลกล่าวถึงล้วนคลุมเครือและไม่สามารถมองเห็นได้ อาทิเช่น การไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม การขึ้นสู่บัลลังก์ และมงกุฎแห่งความชอบธรรม เขามุ่งเน้นตรงสิ่งที่เป็นภายนอก

นั่นคือ ตรงสถานะ และการอบรมสั่งสอนผู้คน ตรงการโอ้อวดถึงควมมีอาวุโสของเขา
การได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์ และอื่นๆ ไม่มีสิ่งใดที่เขาไล่ตามเสาะหาเป็นจริงแท้เลย
และส่วนมากแล้วเป็นความเพ้อฝัน และเช่นนั้นเอง จึงสามารถเห็นได้ว่าทั้งหมดนั้นคือสิ่งที่เหนือธรรมชาติ เช่น
พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงสัมผัสผู้คนมากเพียงใด ความขึ้นบานเหลือล้นที่ผู้คนชื่นชม การไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม
หรือขอบเขตที่พวกเขาชื่นชมกับการฝึกฝนตามปกติ
และขอบเขตที่พวกเขาชื่นชมกับการอ่านพระวณะของพระเจ้า—ทว่าไม่มีสิ่งใดที่กล่าวมานี้เป็นจริงเลย
พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญูณบริสุทธฺ์เป็นปกติธรรมดา และเป็นจริง
เมื่อเจ้าอ่านพระวณะของพระเจ้าและอธิษฐาน ภายในจิตใจเจ้าสว่างไสวและมั่นคงแน่วแน่
โลกภายนอกไม่อาจเข้ามาแทรกแซงเจ้าได้ ภายในเจ้าเต็มใจที่จะรักพระเจ้า
เต็มใจที่จะมีส่วนร่วมด้วยสิ่งทั้งหลายที่เป็นแง่บวก และเจ้ารังเกียจโลกที่ชั่วร้าย
นี่คือการดำเนินชีวิตอยู่ภายในพระเจ้า ไม่ใช่เป็นดังที่ผู้คนกล่าวว่า
เป็นการรับประสบการณ์ความขึ้นบานเหลือล้น—การพูดเช่นนั้นไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ในปัจจุบัน
ทุกสิ่งทุกอย่างควรเริ่มต้นจากความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำเป็นจริงแท้
และในประสบการณ์ของเจ้า เจ้าควรให้ความสนใจกับการรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง
และกับการค้นหารอยพระบาทแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
และวิถีทางที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงสัมผัสและให้ความรู้แจ้งแก่ผู้คน หากเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
และอธิษฐาน และร่วมมือในหนทางที่เป็นจริงมากขึ้น ด้วยการซึมซาบสิ่งดีๆ จากวันเวลาที่ผ่านไปแล้ว
และการปฏิเสธสิ่งที่ไม่ดี เหมือนกับเปโตร หากเจ้ารับฟังด้วยหูของเจ้า และสังเกตด้วยตาของเจ้า
และหมั่นอธิษฐาน และไตร่ตรองในหัวใจของเจ้า และทำทั้งหมดที่เจ้าสามารถทำได้
เพื่อร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะทรงนำเจ้าอย่างแน่นอน

เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ

ความเชื่อในพระเจ้าทำให้ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติเป็นสิ่งที่จำเป็น

ซึ่งเป็นรากฐานเพื่อให้ได้รับประสบการณ์ของพระวามะของพระเจ้าและเข้าสู่ความเป็นจริง

การปฏิบัติในปัจจุบันของพวกเขาทั้งหมดในการอธิษฐาน ในการเข้ามาใกล้พระเจ้า ในการร้องเพลงสรรเสริญ

การสรรเสริญ การทำสมาธิ และการไตร่ตรองพระวามะของพระเจ้านั้น รวมกันเป็น “ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ”

หรือไม่? ไม่มีพวกเขาคนใดจะรู้เลย ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติไม่ได้จำกัดแค่การปฏิบัติสิ่งทั้งหลาย

อย่างเช่นการอธิษฐาน การร้องเพลงสรรเสริญ การมีส่วนร่วมในชีวิตของคริสตจักร

และการกินและดื่มพระวามะของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังเกี่ยวพันถึงการใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ใหม่และสว่างไสวด้วย สิ่งที่สำคัญไม่ใช่ว่าเจ้าปฏิบัติอย่างไร

แต่เป็นดอกผลที่มาจากการปฏิบัติของเจ้า

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติจำเป็นต้องเกี่ยวพันกับการอธิษฐาน การร้องเพลงสรรเสริญ

การกินและดื่มพระวามะของพระเจ้า หรือการไตร่ตรองเกี่ยวกับพระวามะของพระองค์

ไม่ว่าการปฏิบัติเช่นนั้นจริงๆ แล้วจะมีผลลัพธ์ใดๆ หรือนำไปสู่ความเข้าใจที่แท้จริงหรือไม่ก็ตาม

ผู้คนเหล่านี้มุ่งเน้นที่การปฏิบัติตามขั้นตอนที่ผิวเผิน โดยไม่มีความคิดใดๆ ถึงผลลัพธ์ของพวกเขา

พวกเขาคือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในพิธีกรรมของศาสนา ไม่ใช่ผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายในคริสตจักร

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะเป็นประชากรของราชอาณาจักร การอธิษฐาน การร้องเพลงสรรเสริญ

และการกินและดื่มพระวามะของพระเจ้าของพวกเขาทั้งหมดเป็นเพียงการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ทำไปเพราะความ

จำต้องทำและเพื่อให้ตามสมัยนิยมได้ทัน ไม่ใช่ทำเพราะความเต็มใจหรือทำจากหัวใจ

ไม่ว่าผู้คนเหล่านี้จะอธิษฐานหรือร้องเพลงมากเพียงใดก็ตาม ความพยายามของพวกเขาจะไม่ผลิดอกออกผล

เพราะสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติเป็นเพียงกฎเกณฑ์และพิธีกรรมของศาสนา

พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามพระวามะของพระเจ้าจริงๆ

พวกเขามุ่งเน้นแค่การเอะอะโวยวายว่าพวกเขาปฏิบัติอย่างไรเท่านั้น

และพวกเขาปฏิบัติต่อพระวามะของพระเจ้าเหมือนเป็นกฎเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติตาม

ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้กำลังนำพระวามะของพระเจ้ามาปฏิบัติ พวกเขาเพียงกำลังสนองความต้องการของเนื้อหนัง

และปฏิบัติเพื่อให้คนอื่นมองเห็น กฎเกณฑ์และพิธีกรรมทางศาสนาเหล่านี้ต่างมีต้นกำเนิดจากมนุษย์

และสิ่งเหล่านี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

อีกทั้งพระองค์ยังไม่ทรงต้องอยู่ภายใต้กฎหมายใดๆ แต่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหม่ๆ ทุกวัน

และสำเร็จลุล่วงพระราชกิจสากลปฏิบัติ

เช่นเดียวกับผู้คนในคริสตจักรหลักการพึ่งตนเองสามด้านที่จำกัดตัวเองแค่การปฏิบัติ เช่น

การเข้าร่วมน้สการตอนเช้าทุกวัน การถวายคำอธิษฐานตอนเย็นและการอธิษฐานขอบคุณก่อนมี้ออาหาร และการขอบคุณในทุกสรรพสิ่ง—

ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติมากเพียงใดและไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติยาวนานเพียงใดก็ตาม

พวกเขาจะไม่ม้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อผู้คนใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางกฎเกณฑ์และมีหัวใจที่ยึดติดกับวิธีการปฏิบัติ

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจได้

เพราะหัวใจของพวกเขาถูกกฎเกณฑ์และมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์จับจองอยู่ ดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงไร้ความสามารถที่จะเข้ามาแทรกแซงและปฏิบัติพระราชกิจกับพวกเขาได้

และพวกเขาสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายเท่านั้น

ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถรับคำสรรเสริญจากพระเจ้าได้ตลอดกาล

ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติคือชีวิตที่ใช้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เมื่ออธิษฐาน

คนเราสามารถทำให้หัวใจของเขาน้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ และโดยผ่านทาง การอธิษฐาน

คนเราสามารถแสวงหาความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ รู้พระวณะของพระเจ้า

และเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ด้วยการกินและดื่มพระวณะของพระองค์

ผู้คนสามารถได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นและละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจในปัจจุบันของพระเจ้า

นอกจากนี้พวกเขายังสามารถได้รับเส้นทางแห่งการปฏิบัติใหม่ และจะไม่เกาะติดกับสิ่งเก่าๆ

สิ่งที่พวกเขาปฏิบัติทั้งหมดจะเป็นไปเพื่อการทำให้การเติบโตในชีวิตสัมฤทธิ์ผล

สำหรับเรื่องของการอธิษฐานแล้ว การอธิษฐานไม่ได้เกี่ยวข้องกับการพูดคำบางคำที่ฟังดูเสนาะหู

หรือการร่ำไห้ออกมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อแสดงออกว่าเขาคิดห้พระองค์มากเพียงใด

ตรงกันข้ามจุดประสงค์ของการอธิษฐานนั้นคือ เพื่อฝึกรอบมตนเองในการใช้ชีวิตวิญญาณ

เปิดโอกาสให้คนเราสามารถทำให้ใจของตนสงบลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เพื่อฝึกรอบมตนเองในการแสวงหาการทรงนำจากพระวณะของพระเจ้าในทุกๆ เรื่อง

เพื่อให้หัวใจของตนสามารถเข้าใจล้ความสว่างใหม่ๆ ได้ในแต่ละวัน และเพื่อให้คนเราไม่นั่งเฉยหรือเกียจคร้าน

และอาจย่างเท้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องในการนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติ

ทุกวันนี้ผู้คนส่วนใหญ่มุ่งเน้นที่วิธีการปฏิบัติ

แต่พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพื่อไล่ตามเสาะหาความจริงและทำให้การเติบโตของชีวิตสัมฤทธิ์ผล

นี่คือจุดที่พวกเขาได้หลงผิดไป นอกจากนี้ยังมีบางคนที่สามารถรับความสว่างใหม่ได้

แต่วิธีการปฏิบัติของพวกเขาไม่เปลี่ยนแปลง พวกเขานำมโนคติอันหลงผิดเก่าๆ

ทางศาสนามากับตัวพวกเขาในขณะที่พวกเขามองหาว่าจะได้รับพระวณะของพระเจ้าในวันนี้

ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาได้รับจึงยังคงเป็นคำสอนที่เต็มไปด้วยมนต์อันหลงผิดทางศาสนา
พวกเขาไม่ได้รับความสว่างของวันนี้เลย ผลก็คือการปฏิบัติของพวกเขาจึงค้างพริ้ว
การปฏิบัติของพวกเขาเป็นการปฏิบัติเก่าๆ เดิมๆ ในรูปแบบใหม่ ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติได้ดีเพียงใดก็ตาม
พวกเขาก็เป็นพวกคนหน้าซื่อใจคด พระเจ้าทรงนำผู้คนให้ทำสิ่งใหม่ๆ ทุกวัน
ทรงเรียกร้องให้พวกเขาได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความเข้าใจใหม่ๆ ในแต่ละวัน
และทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาไม่ล้าสมัยและทำสิ่งใดซ้ำซาก หากเจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามาหลายปีแล้ว
แต่วิธีการปฏิบัติของเจ้ายังไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่เน้อย
และหากเจ้ายังคงกระตือรือร้นและคิดทะนุถนอเกี่ยวกับเรื่องภายนอก
แต่เจ้ายังไม่มีหัวใจที่สงบที่จะนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อชื่นชมกับพระวาระของพระองค์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย เมื่อเป็นเรื่องของการยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
หากเจ้าไม่วางแผนให้แตกต่างออกไป ไม่เริ่มทำการปฏิบัติของเจ้าในหนทางใหม่
และไม่ไล่ตามเสาะหาความเข้าใจใหม่ๆ แต่ยังคงติดกับสิ่งเก่าๆ และได้รับความสว่างใหม่เพียงจำกัดอยู่บ้าง
โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงหนทางที่เจ้าปฏิบัติ เช่นนั้นแล้วผู้คนเช่นเจ้าจะอยู่ในกระแสนี้แต่ในนามเท่านั้น
ในความเป็นจริงแล้ว ผู้คนเหล่านั้นเป็นพวกฟาริสีของศาสนาที่อยู่นอกกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในการใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกตินั้น คนเราต้องมีความสามารถที่จะได้รับความใหม่ทุกวัน
และไล่ตามเสาะหาความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า คนเราต้องมองเห็นความจริงอย่างชัดเจน
พบเส้นทางแห่งการปฏิบัติในทุกเรื่อง ค้นพบคำถามใหม่ๆ
โดยผ่านทาง การอ่านพระวาระของพระเจ้าในแต่ละวัน และตระหนักถึงความไม่พอเพียงของตนเอง
เพื่อที่คนเราอาจมีหัวใจที่ถวิลหาและแสวงหาที่จะขับเคลื่อนการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเขา
และเพื่อที่คนเราอาจนั่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้ตลอดเวลา กล่าวอยู่ลึกๆ ว่าจะตามไม่ทัน
บุคคลที่มีหัวใจที่ถวิลหาและแสวงหาเช่นนั้น ผู้ที่เต็มใจจะบรรลุซึ่งการเข้าสู่อยู่เสมอ
ก็จะอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องของชีวิตฝ่ายวิญญาณ ผู้ที่ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้ที่ปรารถนาจะทำให้ดีขึ้น ผู้ที่เต็มใจจะไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ผู้ที่ถวิลหาความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในพระวาระของพระเจ้า
ผู้ที่ไม่ไล่ตามเสาะหาสิ่งเหนือธรรมชาติแต่จะยอมจ่ายราคาที่แท้จริงแทน
ผู้ที่ใส่ใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้ที่บรรลุการเข้าสู่จริงๆ
เพื่อให้ประสบการณ์ของพวกเขาจริงแท้และเป็นจริงยิ่งขึ้น ผู้ที่ไม่ไล่ตามเสาะหาคำพูดและคำสอนที่ว่างเปล่า
หรือไล่ตามเสาะหาเพื่อให้รู้สึกถึงสิ่งเหนือธรรมชาติ ผู้ที่ไม่บูชาบุคคลิกภาพที่ยิ่งใหญ่ใดๆ—
ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่ได้เข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้การเติบโตในชีวิตเพิ่มเติมเกิดการสัมฤทธิ์ผล
และเพื่อให้พวกเขาสดชื่นและมีชีวิตชีวาในจิตวิญญาณ
และเพื่อให้พวกเขามีความสามารถที่จะบรรลุการเข้าสู่ได้อย่างแข็งแกร่งเสมอ โดยปราศจากการตระหนักรู้ถึงการนี้
พวกเขาจึงได้มาเข้าใจความจริงและเข้าสู่ความเป็นจริง
บรรดาผู้ที่มิมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกปิดพบเสรีภาพและอิสรภาพแห่งจิตวิญญาณในแต่ละวัน
และพวกเขาสามารถฝึกฝนปฏิบัติพระวณะของพระเจ้าได้ในหนทางที่เป็นอิสระจนทำให้พระองค์สดับพระทัย
สำหรับผู้คนเหล่านี้ การอธิษฐานไม่ใช่พิธีกรรมหรือขั้นตอน
พวกเขามีความสามารถที่จะก้าวทันความสว่างใหม่ได้ในแต่ละวัน ตัวอย่างเช่น
ผู้คนฝึกรบตนเองที่จะนิ่งสงบหัวใจของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และหัวใจของพวกเขาสามารถนิ่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างแท้จริง
และไม่มีผู้ใดสามารถรบกวนพวกเขาได้ ไม่มีบุคคลใด
เหตุการณ์ใดหรือสิ่งใดที่สามารถบังคับชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกปิดของพวกเขาได้
การฝึกรบเช่นนั้นถูกมุ่งหมายให้เกิดผลลัพธ์
การฝึกรบดังกล่าวไม่ได้ถูกมุ่งหมายที่จะทำให้ผู้คนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์
การปฏิบัตินี้ไม่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเติบโตในชีวิตของผู้คน
หากเจ้าเห็นว่าการปฏิบัตินี้เป็นกฎเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติตามเท่านั้น ชีวิตของเจ้าก็จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
เจ้าอาจมีส่วนร่วมในการปฏิบัติแบบเดียวกันกับผู้อื่น
แต่ขณะที่พวกเขามีความสามารถที่จะก้าวทันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในท้ายที่สุดได้
เจ้าก็จะถูกจำกัดจากกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าไม่ได้กำลังหลอกลวงตัวเจ้าเองอยู่หรือ?
จุดประสงค์ของพระวณะเหล่านี้มีเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนได้นิ่งสงบหัวใจของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ให้หันหัวใจของพวกเขาเข้าหาพระเจ้า
เพื่อที่พระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเขาจะไม่พบกับอุปสรรคขัดขวางและอาจเกิดดอกผล
เมื่อนั้นเท่านั้นที่ผู้คนจะสามารถเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

การสนทนาเรื่องชีวิตในคริสตจักรและชีวิตจริง

ผู้คนรู้สึกว่าเขาสามารถเปลี่ยนสภาพได้เฉพาะภายในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น

และหากพวกเขาไม่ได้อยู่ภายในชีวิตในคริสตจักร เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็รู้สึกว่าจะไม่สามารถที่จะเปลี่ยนสภาพ

เสมือนกับการเปลี่ยนสภาพไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลในชีวิตจริงได้

พวกเขาก็สามารถมองเห็นปัญหาในเรื่องนี้ได้หรือไม่?

เราได้สนทนาเกี่ยวกับการนำพระเจ้าเข้ามาในชีวิตจริงแล้วก่อนหน้านี้ สำหรับบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า

นี่คือเส้นทางเพื่อการเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวาระของพระเจ้า อันที่จริงแล้ว

ชีวิตในคริสตจักรเป็นเพียงหนทางที่จำกัดทางหนึ่งในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมเท่านั้น

สภาพแวดล้อมเบื้องต้นในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมยังคงเป็นชีวิตจริง

นี่คือการปฏิบัติจริงและการฝึกฝนจริงที่เราได้กล่าวถึง

ซึ่งทำให้ผู้คนสามารถสัมฤทธิ์ชีวิตที่มีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

และใช้ชีวิตตามสภาพเสมือนกับบุคคลที่แท้จริงในชีวิตประจำวัน ในด้านหนึ่ง

คนเราต้องศึกษาเพื่อยกระดับการศึกษาของตนเอง เพื่อเข้าใจพระวาระของพระเจ้า

และเพื่อสัมฤทธิ์ความสามารถที่จะรับ ในอีกด้านหนึ่ง

คนเราต้องมีความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์ไว้กับตัว

เพื่อให้สัมฤทธิ์ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและเหตุผลของสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

เพราะผู้คนขาดในด้านเหล่านี้เกือบทั้งหมด นอกจากนี้

คนเรายังต้องมาลิ้มรสพระวาระของพระเจ้าโดยผ่านทางชีวิตในคริสตจักร และค่อยๆ

มามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับความจริงนั้นอีกด้วย

เหตุใดจึงมีการกล่าวว่า ในการเชื่อในพระเจ้านั้น คนเราจะต้องนำพระเจ้าเข้ามาในชีวิตจริง?

สิ่งที่จะเปลี่ยนสภาพผู้คนไม่ใช่แค่ชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ

ผู้คนควรเข้าสู่ความเป็นจริงในชีวิตจริง พวกเขาเคยพูดถึงสถานะฝ่ายวิญญาณและเรื่องฝ่ายวิญญาณของเจ้า

ในขณะที่ละเลยการปฏิบัติหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตจริง และละเลยการเข้าสู่การปฏิบัติเหล่านี้เสมอ

เจ้าขีดเขียนทุกวัน เจ้ารับฟังทุกวัน และเจ้าอ่านทุกวัน เจ้ายังอธิษฐานแม้ในขณะที่เจ้าทำอาหารว่า “โอ้ พระเจ้า!

ขอพระองค์ทรงมาเป็นชีวิตของข้าพระองค์ภายในตัวข้าพระองค์” ไม่ว่าวันนี้จะดำเนินไปอย่างไร

ขอพระองค์ทรงอวยพรให้แก่ข้าพระองค์และให้ความรู้แจ้งแก่ข้าพระองค์

ไม่ว่าพระองค์จะทรงให้ความรู้แจ้งแก่ข้าพระองค์ในสิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับวันนี้

ขอทรงโปรดยอมให้ข้าพระองค์เข้าใจสิ่งนั้นในเวลา

เพื่อให้พระวณะของพระองค์อาจทำหน้าที่เป็นคั้งชีวิตของข้าพระองค์” นอกจากนี้
เจ้ายังอธิษฐานในขณะที่เจ้ากินอาหารมือเย็นว่า “โอ้ พระเจ้า! พระองค์ประทานอาหารมือนี้ให้แก่เรา
ขอพระองค์ทรงอวยพรแก่เรา อาเมน! ขอให้เราใช้ชีวิตเคียงข้างพระองค์ ขอพระองค์ทรงอยู่เคียงข้างเรา อาเมน!”
หลังจากที่เจ้ากินอาหารมือเย็นของเจ้าเสร็จและกำลังล้างจาน เจ้าก็เริ่มพูดพร่ำว่า “โอ้พระเจ้า ข้าคือถ้วยชามนี้
เราได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม
และเป็นเหมือนเพียงถ้วยที่ถูกใช้งานแล้วและต้องได้รับการชำระให้สะอาดด้วยน้ำ พระองค์ทรงเป็นน้ำ
และพระวณะของพระองค์คือน้ำที่มีชีวิตที่จัดเตรียมไว้เพื่อชีวิตของข้าพระองค์” ก่อนที่เจ้าจะรู้ตัว
ก็ถึงเวลาเข้านอน และเจ้าก็เริ่มพูดพร่ำอีกครั้งว่า “โอ้ พระเจ้า!
พระองค์ทรงอวยพรแก่ข้าพระองค์และนำทางข้าพระองค์ผ่านวันนี้
ข้าพระองค์สำนึกพระคุณต่อพระองค์อย่างแท้จริง...” เจ้าใช้เวลาในหนึ่งวันของเจ้าในลักษณะนี้
และจากนั้นเจ้าก็เข้าสู่ห้วงการหลับไหล ผู้คนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตเช่นนี้ทุกวัน
และแม้กระทั่งตอนนี้พวกเขาก็ละเลยการเข้าสู่ที่แท้จริง
และมุงความคิดแต่กับการปรนนิบัติแต่ปากในการอธิษฐานของตนเท่านั้น นี่คือนิเวศก่อนหน้าของพวกเขา—
ชีวิตเก่าๆ ของพวกเขา และส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้ พวกเขาไม่มีการฝึกฝนจริงเลย
และพวกเขาผ่านการเปลี่ยนสภาพจริงๆ มาน้อยมาก
พวกเขาเพียงทำการปรนนิบัติแต่ปากในการอธิษฐานของพวกเขาเท่านั้น
เข้าใกล้ชีวิตพระเจ้ายิ่งขึ้นด้วยคำพูดของพวกเขาเพียงอย่างเดียว แต่ขาดความลึกซึ้งในความเข้าใจของพวกเขา
พวกเขามาคูตัวอย่างที่ง่ายที่สุดกัน—การจัดบ้านของเจ้าให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
เจ้าเห็นว่าบ้านของเจ้ารกไม่เป็นระเบียบ ดังนั้นเจ้าจึงนั่งลงตรงนั้นและอธิษฐานว่า “โอ้ พระเจ้า!
ขอพระองค์ทรงทอดพระเนตรความเสื่อมทรามที่ชาตานได้ทำแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็สกปรกพอๆ
กับบ้านหลังนี้ โอ้ พระเจ้า! ข้าพระองค์สรรเสริญและขอขอบคุณพระองค์อย่างแท้จริง
หากไม่มีความรอดและความรู้แจ้งของพระองค์ ข้าพระองค์คงมิได้ตระหนักข้อเท็จจริงนี้”
เจ้าแค่นั่งลงตรงนั้นและพูดพร่ำ อธิษฐานเป็นเวลานาน แล้วหลังจากนั้นเจ้าก็ทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น
เสมือนว่าเจ้าเป็นหญิงแก่ที่พรั่นเพ้อ เจ้าผ่านชีวิตฝ่ายวิญญาณของเจ้าในหนทางนี้
โดยไม่มีการเข้าสู่ความเป็นจริงที่แท้จริงใดๆ เลย และมีการปฏิบัติอย่างผิวเผินมากจนเกินไป!
การเข้าสู่การฝึกฝนจริงเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของผู้คน และความยากลำบากในการปฏิบัติของพวกเขา—
นี่คือหนทางเดียวที่พวกเขาจะเปลี่ยนแปลง หากปราศจากชีวิตจริง ผู้คนจะไม่สามารถถูกเปลี่ยนสภาพได้
การปรนนิบัติแต่ปากในการอธิษฐานมีประโยชน์อันใด? หากไม่เข้าใจถึงธรรมชาติของมนุษย์แล้ว
ทุกอย่างก็เป็นการเสียเวลาเปล่า และหากปราศจากเส้นทางสำหรับการปฏิบัติแล้ว

ทุกอย่างก็จะเป็นการพยายามไปโดยสูญเปล่า!

การอธิษฐานปกติสามารถช่วยให้ผู้คนรักษาสภาวะที่ปกติภายในตัวได้

แต่การทำเช่นนั้นไม่สามารถเปลี่ยนสภาพพวกเขาอย่างหมดจดได้ การรู้ถึงความคิดว่าตัวเองชอบธรรมชาติ ความโอ้อวด ความอวดดี และความอหังการของมนุษย์ และการรู้ถึงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์—ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ไม่ได้มาผ่านการอธิษฐาน—สิ่งเหล่านี้ค้นพบโดยการลี้มรสพระวณะของพระเจ้า และสิ่งเหล่านี้รู้ได้ผ่านความรู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตจริง ทุกวันนี้ผู้คนสามารถพูดได้ค่อนข้างดี และพวกเขาได้รับฟังการเทศนาที่สูงส่งที่สุด—สูงส่งกว่าผู้คนอื่นทั้งหมดตลอดยุคต่างๆ—

แต่ในการเทศนานั้นมีการนำไปปฏิบัติในชีวิตจริงของพวกเขาน้อยมาก กล่าวคือ

ไม่มีพระเจ้าในชีวิตจริงของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ครอบครองชีวิตของบุคคลใหม่หลังจากการเปลี่ยนสภาพ พวกเขาไม่ได้ใช้ชีวิตตามความจริงในชีวิตจริง อีกทั้งยังไม่ได้นำพระเจ้าเข้ามาสู่ชีวิตจริงของพวกเขา พวกเขาใช้ชีวิตดั่งลูกแห่งนรก นี่ไม่ใช่ความบิดเบือนอย่างจะแจ้งหรือ?

เพื่อที่จะฟื้นคืนสภาพเสมือนกับบุคคลปกติ กล่าวคือ เพื่อสัมผัสถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกตินั้น

ผู้คนไม่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยได้ด้วยคำพูดของพวกเขาเท่านั้น

การกระทำความดีอย่างแท้จริงจะทำให้ร้ายตัวพวกเขาเอง

และไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อการเข้าสู่หรือการเปลี่ยนสภาพของพวกเขาแต่อย่างใด ดังนั้น

ในการบรรลุถึงการเปลี่ยนสภาพ ผู้คนต้องปฏิบัติทีละเล็กทีละน้อย พวกเขาต้องค่อยๆ เข้าสู่

แสวงหาและท่องตำราที่ละนิดทีละหน่อย เข้าสู่จากด้านที่เป็นบวก

และใช้ชีวิตแห่งความจริงที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ชีวิตแห่งวิสุทธิชน หลังจากนั้น สิ่งของจริง เหตุการณ์จริง

และสภาพแวดล้อมจริงทั้งหลายจะทำให้ผู้คนมีการฝึกฝนที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

ผู้คนไม่จำเป็นต้องทำการปรนนิบัติแต่ปากใดๆ เลย พวกเขาแค่ต้องฝึกฝนในสภาพแวดล้อมจริงแทน

ในตอนแรกผู้คนจะได้ตระหนักว่าพวกเขามีขีดความสามารถในระดับที่ต่ำ

และจากนั้นพวกเขาจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างปกติ และเข้าสู่และปฏิบัติอย่างปกติเช่นกัน

พวกเขาจะได้รับความเป็นจริงด้วยหนทางนี้เท่านั้น

และการทำเช่นนี้คือหนทางที่การเข้าสู่อาจเกิดขึ้นได้รวดเร็วมากขึ้น เพื่อที่จะเปลี่ยนสภาพผู้คน

ต้องมีความสัมพันธ์กับชีวิตจริงอยู่บ้าง พวกเขาต้องปฏิบัติกับสิ่งจริง เหตุการณ์จริง และสภาพแวดล้อมจริง

จนเราสามารถสัมผัสถึงการฝึกฝนที่แท้จริงโดยการอาศัยชีวิตในคริสตจักรเพียงลำพังได้หรือไม่?

ผู้คนสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงด้วยหนทางนี้ได้หรือไม่? ไม่! หากผู้คนไม่สามารถเข้าสู่ชีวิตจริง

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนสภาพวิถีชีวิตและหนทางในการทำสิ่งต่างๆ แบบเก่าๆ

ของพวกเขาได้ ซึ่งไม่ได้เป็นเพราะความเกียจคร้านและการที่ฟังผู้อื่นเป็นอย่างมากของผู้คนเสียทั้งหมด

แต่เป็นเพราะผู้คนเพียงไม่มีความสามารถที่จะใช้ชีวิต และยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงมีเกี่ยวกับสภาพเสมือนของบุคคลปกติ ในอดีต
ผู้คนพูดคุย เจรจา สนทนาอยู่เสมอ—และพวกเขาถึงขั้นกลายเป็น “นักปราศรัย”—
แต่ไม่มีพวกเขาคนใดเลยที่แสวงหาการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขา ในทางกลับกัน
พวกเขาแสวงหาแต่ทฤษฎีที่ลึกลับซึ่งอย่างหุนหวนคาดบอทดแทน ดังนั้น
ผู้คนในวันนี้จึงต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบความเชื่อในพระเจ้าทางศาสนานี้ในชีวิตของพวกเขา
พวกเขาต้องเข้าสู่การปฏิบัติโดยการมุ่งความคิดที่หนึ่งเหตุการณ์ หนึ่งสิ่ง หนึ่งบุคคล
พวกเขาต้องทำด้วยการมุ่งเน้น—เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถบรรลุผลลัพธ์ได้
การเปลี่ยนสภาพของผู้คนเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงในธาตุแท้ของพวกเขา
พระราชกิจต้องมุ่งไปที่ธาตุแท้ของผู้คน ชีวิตของพวกเขา และที่ความเกียจคร้าน การฟุ้งฟิง
และความสับสนของพวกเขา—พวกเขาจะสามารถรับการเปลี่ยนสภาพได้ด้วยหนทางนี้เท่านั้น

ถึงแม้ว่าชีวิตในคริสตจักรสามารถก่อให้เกิดผลลัพธ์ในบางด้าน แต่กฎเกณฑ์สำคัญก็ยังคงเป็นว่า
ชีวิตจริงสามารถเปลี่ยนสภาพผู้คนได้ ธรรมชาติเก่าๆ ของคนเราไม่สามารถถูกเปลี่ยนสภาพได้โดยไม่มีชีวิตจริง
พวกเราตามดูพระราชกิจของพระเยซูในช่วงระหว่างยุคพระคุณเป็นตัวอย่าง
เมื่อพระเยซูทรงยกเลิกธรรมเนียมบัญญัติก่อนหน้าและจัดตั้งพระบัญญัติแห่งยุคใหม่
พระองค์ตรัสโดยใช้ตัวอย่างจริงจากชีวิตจริง
เมื่อพระเยซูทรงนำสาวกของพระองค์ผ่านทุ่งข้าวสาลีในวันสะบาโต
สาวกของพระองค์เกิดหิวโหยและเคັตรงข้าวออกมากิน พวกฟาริสีเห็นเหตุการณ์นี้
และกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้กำลังถือปฏิบัติตามวันสะบาโต
พวกเขายังกล่าวว่าผู้คนไม่ได้รับอนุญาตให้ช่วยเหลือลูกวัวที่ตกลงไปในหลุมในวันสะบาโต
โดยกล่าวว่าไม่อาจมีการดำเนินงานใดๆ ได้ในช่วงระหว่างวันสะบาโต พระเยซูตรัสถึงเหตุการณ์เหล่านี้
เพื่อทรงประกาศใช้พระบัญญัติของยุคใหม่อย่างค่อยเป็นค่อยไป ณ ขณะนั้น
พระองค์ทรงใช้เรื่องที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากมายเพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจและเปลี่ยนสภาพ
นี่คือหลักการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
และนี่เป็นหนทางเดียวที่สามารถเปลี่ยนสภาพผู้คนได้ หากปราศจากเรื่องที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแล้ว
ผู้คนก็จะสามารถได้รับเพียงความเข้าใจทางทฤษฎีและทางปัญญาเท่านั้น—
นี่ไม่ใช่หนทางที่มีประสิทธิภาพในการเปลี่ยนสภาพ ถ้าเช่นนั้นแล้ว
คนเราได้มาซึ่งสติปัญญาและความเข้าใจลึกซึ้งโดยผ่านทางการศึกษาได้อย่างไร?
ผู้คนสามารถได้มาซึ่งสติปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเพียงแต่จากการรับฟัง การอ่าน

และการเพิ่มพูนความรู้ของตนได้หรือ? นี่จะเป็นเช่นนั้นไปได้หรือไม่?

ผู้คนต้องเข้าใจและได้รับประสบการณ์ในชีวิตจริง! ดังนั้น คนเราต้องฝึกฝน และคนเราต้องไม่ออกไปจากชีวิตจริง ผู้คนต้องให้ความสนใจกับแง่มุมที่แตกต่าง และมีการเข้าสู่ด้วยแง่มุมที่หลากหลาย นั่นคือ ระดับการศึกษา การแสดงออก ความสามารถในการมองเห็นสิ่งต่างๆ วิจารณ์ความสามารถในการเข้าใจพระวณะของพระเจ้า สามัญสำนึก และกฎของสภาวะความเป็นมนุษย์ และสิ่งอื่นๆ

ที่เกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ผู้คนต้องมีไว้อยู่กับตัว หลังจากที่ได้รับรู้ความเข้าใจได้แล้ว ผู้คนต้องมุ่งมั่นอยู่กับการเข้าสู่ และเมื่อนั้นเท่านั้นที่จะสามารถบรรลุถึงการเปลี่ยนสภาพได้

หากใครบางคนได้บรรลุความเข้าใจแต่ละเลยการปฏิบัติ การเปลี่ยนสภาพจะเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน? ในปัจจุบัน ผู้คนเข้าใจเป็นอันมาก แต่พวกเขาไม่ได้ใช้ชีวิตตามความเป็นจริง ดังนั้น พวกเขาจึงแทบจะไม่มี ความเข้าใจที่มีสาระสำคัญเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าเลย

เจ้าได้รับความรู้แจ้งเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เจ้าได้รับความกระจางจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เล็กน้อย แต่เจ้ายังไม่มี การเข้าสู่ชีวิตจริง—หรือเจ้าอาจไม่ได้สนใจเกี่ยวกับการเข้าสู่เลยด้วยซ้ำ—ดังนั้น การเปลี่ยนสภาพของเจ้าจึงลดยกลงไป หลังจากผ่านเวลานานเช่นนั้นแล้ว ผู้คนมีความเข้าใจมากมาย พวกเขาสามารถกล่าวถึงสิ่งต่างๆ ได้มากมายเกี่ยวกับความรู้ในทฤษฎีของพวกเขา

แต่อุปนิสัยภายนอกของพวกเขา ยังคงเหมือนเช่นเดิม และขีดความสามารถดั้งเดิมของพวกเขา ยังคงเหมือนกับที่เคยเป็น โดยไม่ได้ก้าวหน้าขึ้นเลยแม้แต่น้อย

หากเป็นเช่นนั้นแล้ว ในที่สุดเจ้าจะเข้าสู่ได้เมื่อไรกัน?

ชีวิตในคริสตจักรเป็นเพียงชีวิตประเภทหนึ่งที่ผู้คนรวมตัวกันเพื่อลิ้มรสพระวณะของพระเจ้า และประกอบขึ้นเป็นเศษเสี้ยวเล็กๆ ในชีวิตของคนเราเท่านั้น

หากชีวิตจริงของผู้คนสามารถเป็นเหมือนกับชีวิตในคริสตจักรของพวกเขาด้วย— ซึ่งรวมถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณปกติ การลิ้มรสพระวณะของพระเจ้าอย่างปกติ การอธิษฐานและการอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าอย่างปกติ การใช้ชีวิตจริงที่ทุกสิ่งดำเนินไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า การใช้ชีวิตจริงที่ทุกสิ่งดำเนินไปตามความจริง

การใช้ชีวิตจริงในการปฏิบัติในการอธิษฐานและการปฏิบัติในการทำตัวเจียบสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า การปฏิบัติในการร้องเพลงสรรเสริญและการเดินรำด้วยแล้วนั้น—เมื่อนั้นเอง

นี่จะเป็นชีวิตเพียงประเภทเดียวที่จะนำพวกเขาเข้าสู่ชีวิตแห่งพระวณะของพระเจ้า

ผู้คนส่วนใหญ่เพียงแค่มุ่งมั่นอยู่กับช่วงเวลาหลายชั่วโมงในชีวิตในคริสตจักรของพวกเขาเท่านั้น โดยไม่ “ใส่ใจ” ชีวิตของพวกเขา นอกช่วงเวลาเหล่านั้น เสมือนกับว่าพวกเขาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับพวกเขา

ยังมีผู้คนมากมายที่เพียงแต่เข้าสู่ชีวิตแห่งบรรดาวิสุทธิชนเมื่อกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
ร้องเพลงสรรเสริญ หรืออธิษฐานเท่านั้น
แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็จะเปลี่ยนกลับไปเป็นคนเดิมนอกช่วงเวลาเหล่านั้น
การใช้ชีวิตเช่นนี้ไม่สามารถเปลี่ยนสภาพผู้คนได้ นับประสาอะไรกับการทำให้พวกเขารู้จักพระเจ้า
ในการเชื่อในพระเจ้านั้น หากผู้คนปรารถนาการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของพวกเขาแล้วไซ้
พวกเขาต้องไม่แยกตัวเองออกจากชีวิตจริง ในชีวิตจริง เจ้าต้องรู้จักตัวเอง ละทิ้งตัวเอง ปฏิบัติความจริง
รวมทั้งเรียนรู้หลักการทั้งหลาย สามัญสำนึก
และกฎการประพฤติตนในทุกสิ่งก่อนที่จะจะสามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนสภาพอย่างค่อยเป็นค่อยไปได้
หากเจ้ามุ่งเน้นอยู่กับความรู้ทางทฤษฎีเท่านั้น
และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพิธีทางศาสนาเท่านั้นโดยไม่ลงลึกเข้าไปในความเป็นจริง โดยไม่เข้าสู่ชีวิตจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันเข้าสู่ความเป็นจริง เจ้าจะไม่มีวันรู้จักตัวเจ้าเอง ความจริง หรือพระเจ้า
และเจ้าจะหุนหวนตาบอดและไม่รู้เท่าทันตลอดไป
พระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดนั้นไม่ใช่เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาใช้ชีวิตแบบมนุษย์ปกติหลังจาก
ช่วงเวลาสั้นๆ อีกทั้งไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนสภาพมโนคติอันหลงผิดและคำสอนของพวกเขา
แต่จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของผู้คน เพื่อเปลี่ยนแปลงหนทางชีวิตเก่าๆ
ของพวกเขาทั้งหมดทั้งมวล และเพื่อเปลี่ยนแปลงวิธีคิดและทัศนคติทางใจที่ล้ำสมัยทั้งหมดของพวกเขาต่างหาก
การมุ่งเน้นเฉพาะกับชีวิตในคริสตจักรจะไม่เปลี่ยนแปลงนิสัยในชีวิตเก่าๆ ของผู้คน
หรือเปลี่ยนแปลงหนทางเก่าๆ ที่พวกเขาได้ใช้ชีวิตมาเป็นเวลานาน ไม่ว่าอะไรก็ตาม
ผู้คนต้องไม่กลายเป็นปลีกตัวออกห่างจากชีวิตจริง
พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น
ให้พวกเขาใช้ชีวิตตามความจริงในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น
และให้พวกเขาปฏิบัติหน้าที่การงานของตนในชีวิตจริง ไม่ใช่แค่ในชีวิตในคริสตจักรเท่านั้น
การเข้าสู่ความจริงนั้น คนเราต้องหันทุกสิ่งไปหาชีวิตจริง หากในการเชื่อในพระเจ้า
ผู้คนไม่สามารถมารู้จักตัวเองโดยผ่านทาง การเข้าสู่ชีวิตจริง
และหากพวกเขาไม่สามารถใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติในชีวิตจริงได้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะกลายเป็นความล้มเหลว
บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าคือทุกคนที่ไม่สามารถเข้าสู่ชีวิตจริงได้
พวกเขาทั้งหมดคือผู้ที่พุดถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ แต่ใช้ชีวิตตามธรรมชาติของปีศาจ
พวกเขาทั้งหมดคือผู้ที่พุดถึงความจริง แต่ใช้ชีวิตตามคำสอนแทน

บรรดาผู้ที่ไม่สามารถใช้ชีวิตตามความจริงในชีวิตจริงได้คือผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่ถูกเกลียดชังและปฏิเสธจากพระองค์ เจ้าต้องปฏิบัติการเข้าสู่ของเจ้าในชีวิตจริง ต้องรู้ข้อบกพร่อง การไม่เชื่อฟัง และความไม่รู้เท่าทันของเจ้าเอง และรู้จักสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ผิดปกติและจุดอ่อนของเจ้า ด้วยวิธีนั้น ความรู้ของเจ้าจะถูกรวมเข้าไปในสภาพเงื่อนไขและความยากลำบากจริงๆ ของเจ้า ความรู้เช่นนี้เท่านั้นที่เป็นจริงและสามารถเปิดโอกาสให้เจ้าจับความเข้าใจสภาพเงื่อนไขของเจ้าเองและสัมฤทธิ์ การเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยได้อย่างแท้จริง

ตอนนี้การทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว เจ้าต้องเข้าสู่ชีวิตจริง ดังนั้น เพื่อให้สัมฤทธิ์การเปลี่ยนสภาพ เจ้าต้องเริ่มต้นจากการเข้าสู่ชีวิตจริง และเปลี่ยนสภาพทีละเล็กละน้อย หากเจ้าหลีกเลี่ยงชีวิตแบบมนุษย์ปกติ และพูดถึงเฉพาะเรื่องฝ่ายวิญญาณเท่านั้น เช่นนั้นแล้วสิ่งต่างๆ จะกลายเป็นไร้อารมณ์และน่าเบื่อ สิ่งเหล่านั้นจะกลายเป็นความไม่สมจริง และเช่นนั้นแล้ว ผู้คนจะสามารถเปลี่ยนสภาพได้อย่างไร? ตอนนี้เจ้าได้รับการแจ้งให้เข้าสู่ชีวิตจริงเพื่อปฏิบัติ เพื่อสร้างรากฐานสำหรับการเข้าสู่ประสบการณ์จริง นี่คือแง่มุมหนึ่งของสิ่งที่ผู้คนต้องทำ พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นไปเพื่อนำทางเป็นหลัก ในขณะที่ส่วนที่เหลือขึ้นอยู่กับการปฏิบัติและการเข้าสู่ของผู้คน ทุกคนอาจบรรลุการเข้าสู่ชีวิตจริงได้โดยผ่านทางเส้นทางที่แตกต่างกัน จนกระทั่งพวกเขาสามารถนำพระเจ้าเข้ามาสู่ชีวิตจริง และใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติที่แท้จริงได้ นี่คือชีวิตที่มีความหมายเพียงประเภทเดียวเท่านั้น!

ต่อทุกคนที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา

ในกระแสปัจจุบัน ทุกคนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงมีโอกาสนี้ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นหนุ่มสาวหรือคนสูงวัย

ตราบที่พวกเขาเชื่อฟังพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาและเคารพพระองค์

พวกเขาก็สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้

พระเจ้าทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมโดยสอดคล้องกับหน้าที่ของพวกเขาซึ่งแตกต่างกันไป

ดังนั้นตราบที่เจ้าทุ่มเทพลังกำลังทั้งหมดของเจ้า และมอบตนต่อพระราชกิจของพระเจ้า

เจ้าก็สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้ ณ ปัจจุบัน

ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่มีความเพียบพร้อม บางครั้งเจ้ามีความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ใดหนึ่งอย่าง

และบางครั้งก็ได้ถึงสองอย่าง แต่ตราบใดที่เจ้าทำจนถึงที่สุดเพื่อที่จะสละตัวเจ้าเพื่อพระเจ้า

เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้ในท้ายที่สุด

คนหนุ่มสาวมีปรัชญาการใช้ชีวิตไม่มากนัก และพวกเขามาจดสติปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

พระเจ้าทรงมาเพื่อทำให้สติปัญญาและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์มีความเพียบพร้อม

พระวณะของพระองค์เต็มเต็มส่วนที่พวกเขาขาด อย่างไรก็ตาม อุปนิสัยของคนหนุ่มสาวไม่มั่นคง

และต้องได้รับการแปลงสภาพโดยพระเจ้า

ผู้คนหนุ่มสาวมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาน้อยกว่าและมีปรัชญาการใช้ชีวิตน้อยกว่า

พวกเขาคำนึงถึงทุกสิ่งทุกอย่างในรูปแบบเรียบง่าย และการพิจารณาไตร่ตรองของพวกเขาก็ไม่ซับซ้อน

นี่คือส่วนของความเป็นมนุษย์ของพวกเขาที่ยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง และเป็นส่วนที่น่าขมเขย อย่างไรก็ตาม

ผู้คนหนุ่มสาวยังไม่รู้เท่าทันและขาดสติปัญญา

นี่คือสิ่งที่จำเป็นต้องได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าจะทำให้พวกเขามีพัฒนาการในการหยั่งรู้

เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆ มากมายทางฝ่ายจิตวิญญาณ ได้อย่างชัดเจน และค่อยๆ

กลายเป็นคนที่เหมาะสมที่จะให้พระเจ้าทรงใช้ พี่น้องชายหญิงสูงวัยก็มีหน้าที่ของเขาเองที่ต้องปฏิบัติเช่นกัน

และพระเจ้าไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขา

พี่น้องชายหญิงสูงวัยก็มีแง่มุมทั้งที่น่าพึงปรารถนาและที่ไม่น่าพึงปรารถนาด้วยเช่นกัน

พวกเขามีปรัชญาการใช้ชีวิตมากกว่า และมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนามากกว่า

พวกเขายึดติดอยู่กับธรรมเนียมปฏิบัติมากมายที่เคร่งครัดตายตัวในการกระทำของพวกเขา เช่น

การชื่นชอบกฎระเบียบที่พวกเขานำมาประยุกต์ใช้ในชีวิต โดยอัตโนมัติและไม่มีการยืดหยุ่น

นี่คือแง่มุมที่ไม่น่าพึงปรารถนา อย่างไรก็ตาม

บรรดาพี่น้องชายหญิงสูงวัยเหล่านี้ยังคงตั้งอยู่ในความสงบและมั่นคงไม่ว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นก็ตาม พวกเขามีอุปนิสัยที่หนักแน่นมั่นคง และพวกเขาไม่มีอารมณ์รุนแรงแบบที่ไม่สามารถคาดเดาได้ พวกเขาอาจยอมรับสิ่งต่างๆ ได้ช้ากว่า แต่ถึงกระนั้น นี่ก็ไม่ใช่อุปนิสัยหลัก

ตราบที่พวกเจ้าสามารถมอบได้ ตราบที่เจ้าสามารถยอมรับพระวณะในสมัยปัจจุบันของพระเจ้าได้ และไม่มัวแต่พินิจพิจารณาพระวณะของพระเจ้า ตราบที่เจ้าเป็นกังวลอยู่แต่กับการมอบและการติดตาม และไม่ตัดสินพระวณะของพระเจ้า หรือเก็บงำความคิดที่ไม่ดีอื่นๆ เกี่ยวกับพระวณะเอาไว้โดยเด็ดขาด ตราบที่เจ้ายอมรับพระวณะของพระองค์และนำไปปฏิบัติ—ครั้นเจ้าปฏิบัติตามสภาพเงื่อนไขต่างๆ เหล่านี้ได้แล้ว ไซ้ เจ้าก็สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นพี่น้องชายหญิงหนุ่มสาวหรือสูงวัย เจ้ารู้หน้าที่ที่เจ้าควรปฏิบัติ บรรดาผู้ที่ยังเยาว์วัยไม่โอหังทะนงตน บรรดาผู้ที่อาวุโสกว่าไม่นั่งเฉยหรือถอยหลังเข้าคลอง ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขามีความสามารถที่จะใช้จุดแข็งของกันและกันเพื่อเติมเต็มจุดด้อยของพวกเขาได้ และพวกเขาสามารถปรนนิบัติซึ่งกันและกันได้โดยไม่ถือคติต่อกัน

สะพานมิตรภาพสร้างขึ้นระหว่างพี่น้องชายหญิงหนุ่มสาวและพี่น้องชายหญิงสูงวัย และเป็นเพราะความรักของพระเจ้า พวกเจ้าจึงสามารถเข้าใจกันและกันได้ดียิ่งขึ้น พี่น้องชายหญิงที่หนุ่มสาวกว่าไม่ดูแคลนพี่น้องชายหญิงที่สูงวัยกว่า และพี่น้องชายหญิงที่สูงวัยกว่าไม่ถือตนว่าเป็นฝ่ายถูกเสมอ นี่ไม่ใช่ความร่วมมืออันกลมเกลียวหรือ? หากพวกเจ้าทุกคนมีความแน่วแน่เช่นนี้แล้ว

เมื่อนั้นน้ำพระทัยของพระเจ้าย่อมสำเร็จลุล่วงในคนรุ่นของพวกเจ้าอย่างแน่นอน

ในภายภาคหน้า การที่เจ้าจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งจะตัดสินบนพื้นฐานการกระทำ และพฤติกรรมของพวกเจ้าในวันนี้ หากเจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าย่อมต้องเป็นตอนนี้อยู่ในยุคสมัยนี้ จะไม่มีอีกโอกาสแล้วในอนาคต

พระเจ้าทรงต้องประสงค์อย่างแท้จริงที่จะให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อมในตอนนี้ และนี่ไม่ใช่การพูดตามธรรมเนียม ในภายภาคหน้า ไม่ว่าการทดสอบอะไรจะตกมาถึงเจ้า ไม่ว่าเหตุการณ์ใดจะเกิดขึ้น หรือเจ้าต้องประสบกับความวิบัติใด

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อม นี่คือการแท้จริงอันแน่นอนและไม่อาจโต้แย้งได้ สิ่งนี้สามารถมองเห็นได้จากที่ไหนหรือ?

สามารถมองเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าพระวณะของพระเจ้าตลอดหลายยุคหลายชั่วอายุคน ไม่เคยบรรลุความสูงส่งอันยิ่งใหญ่เช่นในปัจจุบันนี้ พระวณะของพระเจ้าได้เข้าสู่อาณาจักรสูงสุด และพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อมวลมนุษยชาติในปัจจุบันนั้น ไม่เคยมีการเกิดขึ้นมาก่อน

แทบไม่มีใครจากคนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านมามีประสบการณ์อะไรแบบนี้ แม้แต่ในยุคของพระเยซู
วิวัฒนาการของยุคปัจจุบันก็ไม่ได้มีอยู่ พระวณะที่ตรัสต่อพวกเจ้า สิ่งที่คุณเจ้าเข้าใจ และประสบการณ์ของคุณเจ้า
ล้วนไปถึงจุดสูงสุดจุดใหม่ ในท่ามกลางการทดสอบและการทดสอบ พวกเจ้าก็ไม่จากไป
และนี่คือผลพิสูจน์พอเพียงว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้บรรลุความรุ่งเรืองแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน
นี่ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์มีความสามารถที่จะทำได้ หรือเป็นสิ่งที่มนุษย์รักษาไว้แต่ทว่า
นี่คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ จากความเป็นจริงหลายประการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
สามารถมองเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
และพระองค์ทรงสามารถที่จะทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์อย่างแน่นอน
หากพวกเจ้ามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในข้อนี้ และทำการค้นพบใหม่นี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เจ้าจะยอมให้พระเจ้าทรงทำให้เจ้าครบบริบูรณ์ในยุคปัจจุบันนี้เลย ด้วยเหตุนี้เอง
พวกเจ้าแต่ละคนควรทำเต็มกำลังของเจ้า โดยไม่เก็บกักความพยายาม
เพื่อว่าเจ้าอาจได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ณ ตอนนี้ เจ้าต้องไม่ไปใส่ใจในสิ่งที่เป็นลบ ก่อนอื่น ขอให้หยุดและเลิกคำนึงถึงสิ่งใดที่ทำให้เจ้ารู้สึกในแง่ลบ
ขณะเจ้ากำลังรับมือกับกิจกรรมต่างๆ จงทำด้วยหัวใจที่ค้นหาและรู้สึกถึงหนทางของมันที่มุ่งไปข้างหน้า
และด้วยหัวใจที่บนอบต่อพระเจ้า เมื่อใดก็ตามที่พวกเจ้าค้นพบความอ่อนแอภายในตัวเจ้า
แต่ไม่ปล่อยให้ความอ่อนแอเหล่านั้นควบคุมเจ้า และสิ่งที่มีความอ่อนแอ ก็ยังปฏิบัติหน้าที่ที่เจ้าควรทำ
ก็เท่ากับว่าเจ้าได้ก้าวบวกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ตัวอย่างเช่น
เจ้าผู้เป็นพี่น้องชายหญิงสูงวัยมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา กระนั้นเจ้าก็ยังมีความสามารถที่จะอธิษฐาน
บนบอบ กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และขับร้องเพลงสรรเสริญได้.... นี่หมายความว่า
เจ้าควรอุทิศตัวเองด้วยพลังกำลังทั้งหมดที่เจ้ารวบรวมได้เพื่อทำสิ่งใดก็ตามที่เจ้ามีความสามารถที่จะทำได้
หน้าที่ใดก็ตามที่เจ้ามีความสามารถที่จะปฏิบัติได้ จงอย่าคอยอยู่อย่างนิ่งเฉย
การมีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าสมดังพระทัยในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าคือก้าวแรก จากนั้น
ทันทีที่เจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจความจริง และบรรลุการเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าได้
เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วโดยพระองค์

เกี่ยวกับการใช้มนุษย์ของพระเจ้า

เว้นแต่บรรดาผู้ที่ได้รับการชี้นำพิเศษและการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

ไม่มีผู้ใดเลยที่มีความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่โดยไม่พึ่งพาอาศัยใคร

เนื่องเพราะพวกเขานั้นจำเป็นต้องมีการปรนนิบัติและการเลี้ยงของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ ดังนั้น ในแต่ละยุค พระเจ้าจึงทรงอัมชูผู้คนที่แตกต่างกันซึ่งสาละวนอยู่กับการเป็นผู้เลี้ยงให้กับคริสตจักรทั้งหลายเพื่อประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ

พระราชกิจของพระเจ้าต้องถูกทำโดยผ่านทางบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงมองอย่างโปรดปรานและทรงเห็นชอบด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องใช้ส่วนที่อยู่ภายในพวกเขาซึ่งควรค่าแก่การใช้เพื่อให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจ

และพวกเขาได้รับการทำให้เหมาะแก่การที่พระเจ้าจะใช้ก็โดยผ่านทาง การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากความสามารถในการเข้าใจของมนุษย์นั้นขาดพร่องมากเกินไป

เขาจึงต้องได้รับการเลี้ยงโดยบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงใช้

เหมือนกันกับการที่พระเจ้าทรงใช้โมเสสซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงพบมากมายในตัวเองซึ่งเหมาะสมสำหรับการใช้ในเวลานั้น และซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ใช้ทรงพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระยะนั้น ในช่วงระยะนี้

พระเจ้าทรงใช้มนุษย์พลางก็ทรงใช้ประโยชน์จากส่วนของเขาซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถใช้ทรงพระราชกิจได้ไปด้วยเช่นกัน

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงชี้นำเขาและทำให้ส่วนที่เหลือซึ่งไม่สามารถใช้ได้นั้นมีความเพียบพร้อมไปในเวลาเดียวกัน

งานซึ่งดำเนินการเสร็จสิ้นโดยผู้เดียวที่พระเจ้าทรงใช้นั้นก็เพื่อร่วมมือกับพระราชกิจของพระคริสต์หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงอัมชูมนุษย์ผู้นี้ไว้ท่ามกลางมนุษย์

เขาอยู่ที่นั่นเพื่อนำทางเหล่าผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทั้งปวง

และพระเจ้าทรงอัมชูเขาก็เพื่อที่จะให้ปฏิบัติพระราชกิจแห่งความร่วมมือของมนุษย์

ด้วยการที่มีใครบางคนเช่นนี้ซึ่งมีความสามารถที่จะปฏิบัติงานแห่งความร่วมมือของมนุษย์ได้

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์และพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องทรงปฏิบัติท่ามกลางมนุษย์จึงสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ในปริมาณที่มากขึ้นโดยผ่านทางเขา อีกหนทางที่จะพูดถึงการนี้เป็นดังนี้คือ

จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการใช้มนุษย์ผู้นี้ก็เพื่อให้ทุกคนที่ติดตามพระเจ้าสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้มากขึ้น และสามารถบรรลุข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้มากขึ้น

เนื่องจากผู้คนนั้นไม่สามารถที่จะเข้าใจพระวณะของพระเจ้าหรือน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยตรง

พระเจ้าจึงได้ทรงอัมชูใครบางคนที่ถูกใช้ในการดำเนินงานดังกล่าวให้เสร็จสิ้นขึ้นมา

บุคคลนี้ที่พระเจ้าทรงใช้สามารถบรรยายได้เช่นกันว่าเป็นสื่อกลางที่พระเจ้าทรงนำผู้คนโดยผ่านทางนี้ เป็น “ผู้แปล” ที่สื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ด้วยเหตุนี้

มนุษย์ผู้นี้จึงไม่เหมือนกับใครก็ตามในบรรดาผู้ที่ทำงานในครัวเรือนของพระเจ้าหรือผู้ที่ป็นอัครทูตของพระองค์ สามารถกล่าวได้ว่าเขาเป็นใครบางคนที่ได้รับใช้พระเจ้าเช่นเดียวกับพวกเขาเหล่านั้น

แต่ในสาระสำคัญของงานของเขาและปุมหลังของการที่พระเจ้าทรงใช้เขา นั้น เขาแตกต่างจากคนทำงานคนอื่นๆ และเหล่าอัครทูตอย่างมาก ในแง่ของสาระสำคัญของงานของเขาและปุมหลังของการใช้เขา

มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ได้รับการอุ้มชูขึ้นมาโดยพระองค์

พระเจ้าทรงเตรียมเขาไว้สำหรับพระราชกิจของพระเจ้า

และเขาก็ร่วมมือในพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง ไม่มีบุคคลใดสามารถมีวันทำงานของเขาแทนเขาได้—

นี่เป็นการร่วมมือของมนุษย์อันขาดเสียมิได้เลยไปจนตลอดงานของพระเจ้า ในขณะเดียวกัน

งานที่ดำเนินการเสร็จสิ้นโดยคนทำงานคนอื่นๆ

หรือเหล่าอัครทูตนั้นเป็นแต่เพียงการลำเลียงและการนำหลายแง่มุมของการจัดการเตรียมการสำหรับคริสตจักรทั้งหลายในแต่ละช่วงเวลามาลงมือปฏิบัติให้เกิดผล

หรือมิฉะนั้นก็เป็นงานของการจัดเตรียมชีวิตแบบเรียบง่ายบางอย่างเพื่อที่จะธำรงรักษาชีวิตคริสตจักร

คนทำงานและอัครทูตเหล่านี้ไม่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า

นับประสาอะไรที่พวกเขาสามารถถูกเรียกได้ว่าเป็นบรรดาผู้ที่ถูกใช้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกเขาถูกคัดเลือกจากในหมู่คริสตจักรทั้งหลายและหลังจากที่พวกเขาได้รับการฝึกอบรมและบ่มเพาะเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว บรรดาผู้ที่เหมาะสมก็ได้รับการเก็บรักษาไว้

ในขณะที่พวกที่ไม่เหมาะสมถูกส่งกลับไปยังที่ที่พวกเขาจากมา

เนื่องจากผู้คนเหล่านี้ถูกคัดเลือกจากในหมู่คริสตจักรทั้งหลาย

บางคนจึงแสดงตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาออกมาหลังจากที่กลายเป็นผู้นำ

และบางคนถึงขั้นทำสิ่งไม่ดีมากมายและจบลงด้วยการถูกกำจัดทิ้ง ในทางกลับกัน

มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้นั้นเป็นใครบางคนที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้แล้ว

และเป็นผู้ที่ครองขีดความสามารถเฉพาะอย่างหนึ่ง และมีสภาวะความเป็นมนุษย์

เขาได้รับการเตรียมและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไว้ล่วงหน้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และได้รับการนำทางอย่างครบบริบูรณ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมาถึงเรื่องงานของเขา

เขาได้รับการทรงชี้นำและการบัญชาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์—ผลที่ได้จากการนี้ก็คือ

ไม่มีการเบี่ยงเบนใดเลยบนเส้นทางแห่งการนำทางผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

เพราะพระเจ้าทรงรับผิดชอบต่อพระราชกิจของพระองค์เองอย่างแน่นอน
และพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เองอยู่ตลอดเวลา

ทันทีที่เจ้าเข้าใจความจริง เจ้าควรนำมันไปสู่การปฏิบัติ

พระราชกิจและพระวณะของพระเจ้านี้ไว้เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเจ้า เป้าหมายของพระองค์มิใช่เพียงเพื่อให้พวกเจ้าเข้าใจหรือรู้จักพระราชกิจและพระวณะของพระองค์ นั่นไม่เพียงพอ พวกเจ้าเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการจับใจความ ดังนั้น พวกเจ้าไม่ควรมีความลำบากยากเย็นในการทำทำความเข้าใจพระวณะของพระเจ้า เพราะพระวณะของพระเจ้าส่วนใหญ่เขียนด้วยภาษามนุษย์ และพระองค์ตรัสอย่างเรียบง่ายมาก ตัวอย่างเช่น เจ้ามีความสามารถอย่างเทียบพร้อมในการเรียนรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้เจ้าเข้าใจและปฏิบัติตาม นี่เป็นบางสิ่งที่บุคคลปกติซึ่งมีปฏิภาณแห่งการจับใจความควรจะสามารถทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระวณะที่พระเจ้ากำลังตรัสในช่วงระยะปัจจุบันนั้นชัดเจนและโปร่งใสเป็นพิเศษ และพระเจ้ากำลังทรงชี้ชัดถึงหลายสิ่งที่ผู้คน ไม่ได้พิจารณา รวมถึงลักษณะทั้งหมดของสภาวะแบบมนุษย์ พระวณะของพระองค์โอบอ้อม Tüm และชัดเจนถึงความสว่างของพระจันทร์เต็มดวง ดังนั้นในตอนนี้ ผู้คนเข้าใจถึงประเด็นปัญหามากมายแต่ก็ยังมึนงงบางสิ่งที่ขาดหายไป—ผู้คนที่นำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติ ผู้คนต้องได้รับประสบการณ์กับแง่มุมทั้งหมดของความจริงในรายละเอียด และสำรวจค้นและแสวงหาความจริงในรายละเอียดที่มากขึ้น แทนที่จะแค่รอคอยจับเอาสิ่งใดก็ตามที่ถูกทำให้มีอยู่เพื่อพวกเขา มิฉะนั้นพวกเขาย่อมกลายเป็นอะไรที่มากกว่าปรสิตรเพียงเล็กน้อย พวกเขารู้จักพระวณะของพระเจ้าแต่ยังไม่ได้นำมาปฏิบัติ บุคคลประเภทนี้ไม่รักความจริงและจะถูกกำจัดทิ้งในท้ายที่สุด การเป็นเสมือนเปโตรแห่งทศวรรษ 1990 นั้นหมายความว่า พวกเจ้าแต่ละคนควรปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า มีการเข้าสู่ที่แท้จริงในประสบการณ์ของพวกเจ้า และได้รับความรู้แจ้งมากยิ่งขึ้นและยิ่งใหญ่ขึ้นในความร่วมมือของพวกเจ้ากับพระเจ้า ซึ่งจะเป็นการเพิ่มการให้ความช่วยเหลือแก่ชีวิตของพวกเจ้าเองเรื่อยไป หากพวกเจ้าได้อ่านพระวณะของพระเจ้ามามากมายแต่เข้าใจเพียงความหมายของตัวบทและขาดความรู้โดยตรงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รู้จักพระวณะของพระเจ้า เท่าที่เจ้าคิดคำนึงนั้น พระวณะของพระเจ้าไม่ใช่ชีวิต แต่เป็นเพียงความหมายตามตัวอักษรซึ่งไร้ชีวิต และหากเจ้าเพียงดำรงชีวิตอยู่ในการถือปฏิบัติตามความหมายตัวอักษรซึ่งไร้ชีวิต เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถจับความเข้าใจแก่นแท้ของพระวณะของพระเจ้า และเจ้าจะไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

จนเมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์ในประสบการณ์จริงของเจ้าแล้วเท่านั้น

ความหมายทางจิตวิญญาณของพระวณะของพระเจ้าจึงจะเปิดกว้างต่อเจ้า

และมันเป็นไปได้โดยผ่านทางประสบการณ์ที่เจ้าสามารถจับความเข้าใจความหมายทางจิตวิญญาณของความจริงมา
กมายและสามารถไขกุญแจความลึกลับทั้งหลายของพระวณะของพระเจ้าได้เท่านั้น

หากเจ้าไม่นำมันไปปฏิบัติแล้วไซ้ ไม่ว่าพระวณะของพระองค์จะชัดเจนเพียงใด

ทั้งหมดที่เจ้าได้จับความเข้าใจไปก็คือความหมายตามตัวอักษรและบรรดาคำสอนอันว่างเปล่าซึ่งได้กลายเป็นกฎ
ข้อบังคับทางศาสนาสำหรับเจ้า นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกฟาริสีได้ทำลงไปหรอกหรือ?

หากพวกเจ้าปฏิบัติตามและได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า

มันจะกลายเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงต่อพวกเจ้า หากเจ้าไม่ได้พยายามที่จะปฏิบัติตามมัน

เช่นนั้นแล้วพระวณะของพระเจ้าในสายตาเจ้าก็จะเป็นมากกว่าตำนานของสวรรค์ชั้นที่สามเพียงเล็กน้อย
ในข้อเท็จจริงนั้น

กระบวนการแห่งการที่เชื่อในพระเจ้าคือกระบวนการของการที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพร
องค์ตลอดจนการได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์ หรือกล่าวให้ชัดเจนขึ้นก็คือ

การที่เชื่อในพระเจ้าคือการที่มีความรู้และความเข้าใจในพระวณะของพระองค์

และการที่ได้รับประสบการณ์กับพระวณะและการใช้ชีวิตตามพระวณะของพระองค์

เช่นนั้นเองคือความเป็นจริง เบื้องหลังการเชื่อในพระเจ้าของพวกเจ้า

หากพวกเจ้าเชื่อในพระเจ้าและหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์โดยไม่พยายามปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้าในฐานะ
บางสิ่งที่พวกเจ้ามีอยู่ภายในตัวพวกเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็คือช่าง ง้อเงลา

นี่คงจะเป็นเช่นการไปงานเลี้ยงและเพียงมองไปที่อาหารและเรียนรู้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีรสอร่อยด้วยหัวใจโดยปราศ
จากการลิ้มรสชาติอันใดของมันตามจริงเท่านั้น บุคคลเช่นนี้จะไม่ได้เป็นคนโกงคนหนึ่งหรอกหรือ?

ความจริงที่มนุษย์จำเป็นต้องครองนั้นพบอยู่ในพระวณะของพระเจ้า

และมันก็เป็นความจริงที่ให้ประโยชน์และช่วยเหลือมวลมนุษยมากที่สุด

มันเป็นยาชูกำลังและเสบียงอาหารที่ร่างกายของพวกเจ้าจำเป็นต้องมี

เป็นบางสิ่งที่ช่วยมนุษย์ฟื้นฟูสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเขา

มันคือความจริงหนึ่งซึ่งมนุษย์ควรมีพร้อมเอาไว้ ยิ่งพวกเจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าไร
ชีวิตของพวกเจ้าก็จะยิ่งเบ่งบานรวดเร็วมากขึ้นเท่านั้น และความจริงจะยิ่งกลับกลายเป็นชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น

ในขณะที่พวกเจ้าเติบโตขึ้นทางจิตวิญญาณ พวกเจ้าจะมองเห็นสิ่ง

ทั้งหลายของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ ได้อย่างชัดเจนขึ้น

และพวกเจ้าจะมีความแข็งแกร่งที่จะมีชัยเหนือซาตานมากขึ้นเท่านั้น

ความจริงจำนวนมากที่พวกเขาไม่เข้าใจจะถูกทำให้ชัดเจนเมื่อพวกเขาปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า

คนส่วนใหญ่พึงพอใจเพียงแค่เข้าใจตัวบทของพระวจนะของพระเจ้าและมุ่งเน้นการเตรียมตัวเองให้พร้อมไปด้วยคำสอนแทนที่จะเป็นการทำให้ประสบการณ์ในการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเขาขึ้นลึกซึ้งขึ้น

แต่นั้นไม่ใช่หนทางของพวกเขาหรือไม่? ดังนั้นแล้วสิ่งที่ว่า “พระวจนะของพระเจ้าคือชีวิต” สามารถเป็นจริงสำหรับพวกเขาได้อย่างไร?

ชีวิตของบุคคลหนึ่งนั้นไม่สามารถเติบโตได้อย่างง่ายดายโดยการอ่านพระวจนะของพระเจ้า

แต่จะเติบโตได้อย่างง่ายดายก็ต่อเมื่อนำพระวจนะของพระเจ้าไปปฏิบัติแล้วเท่านั้น

หากมันเป็นการเชื่อของเจ้าที่เข้าใจว่า พระวจนะของพระเจ้าคือทั้งหมดที่จำเป็นต่อการมีชีวิตและสุขภาพะ เช่นนั้นแล้วความเข้าใจของเจ้าก็บิดเบี้ยว

การเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริงเกิดขึ้นเมื่อเจ้าปฏิบัติตามความจริง และเจ้าต้องเข้าใจว่า

“มีแค่การนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้น จึงจะสามารถมีวันเข้าใจมันได้” ในวันนี้

หลังจากอ่านพระวจนะของพระเจ้า เจ้าสามารถพูดได้เพียงว่าเจ้ารู้จักพระวจนะของพระเจ้า

แต่เจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าเจ้าเข้าใจพระวจนะเหล่านั้น

บางคนกล่าวว่าหนทางเดียวที่จะนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้ก็คือการเข้าใจมันเสียก่อน

แต่นี้ถูกต้องแค่เพียงบางส่วนและแน่นอนว่าไม่ได้ถูกต้องทั้งหมด ก่อนที่เจ้าจะมีความรู้เกี่ยวกับความจริง

เจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์กับความจริงนั้น

การรู้สึกที่เจ้าเข้าใจบางสิ่งที่เจ้าได้ยินในคำเทศานั้นไม่ใช่การเข้าใจอย่างแท้จริง—

นี่เป็นแค่การครองคำพูดตามตัวอักษรของความจริง

และมันก็ไม่เหมือนกับการเข้าใจความหมายที่แท้จริงที่อยู่ในนั้น

การมีแค่ความรู้เพียงผิวเผินเกี่ยวกับความจริงไม่ใช่หมายความว่าเจ้าจะเข้าใจมันตามจริงหรือมีความรู้เกี่ยวกับมัน

ความหมายที่แท้จริงของความจริงมาจากการได้รับประสบการณ์กับมันแล้ว ดังนั้น

เฉพาะเมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์กับความจริงแล้วเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเข้าใจมันได้

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถจับความเข้าใจส่วนที่ซ่อนอยู่ของมันได้

การทำให้ประสบการณ์ของเจ้าลึกซึ้งเป็นหนทางเดียวที่จะจับความเข้าใจความหมายแฝงและเข้าใจแก่นแท้แห่งความจริง ดังนั้น เจ้าสามารถไปได้ทุกหนทุกแห่งกับความจริง แต่หากไม่มีความจริงในตัวเจ้า

เช่นนั้นแล้วจงอย่าคิดพยายามโน้มน้าวแม้แต่สมาชิกในครอบครัวของเจ้า นับประสาอะไรกับผู้คนที่เคร่งศาสนา

หากปราศจากความจริงเจ้าก็เหมือนเกล็ดหิมะที่ปลิวว้าง แต่ด้วยความจริง เจ้าสามารถมีความสุขและเป็นอิสระ

และไม่มีใครสามารถโจมตีเจ้าได้ ไม่สำคัญว่าทฤษฎีหนึ่งจะแข็งแกร่งแค่ไหน

มันก็ไม่สามารถเอาชนะความจริงได้ ด้วยความจริง ตัวพิภพเองก็สามารถถูกแกว่งไกว

และภูเขาและทะเลก็ถูกเคลื่อนไหวนได้

ในขณะที่การขาดความจริงสามารถนำทางไปสู่การที่กำแพงเมืองอันแข็งแกร่งถูกพวกหนอนแมลงย่นย่อลงจนกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อย นี่คือ ข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัด

ณ ช่วงระยะปัจจุบัน มันสำคัญยิ่งชีวิตที่จะรู้ความจริงเสียก่อน

และจากนั้นจึงนำมัน ไปปฏิบัติและเตรียมตัวพวกเจ้าให้มีพร้อมต่อไปด้วยความหมายที่แท้จริงของความจริง

พวกเจ้าควรพยายามบรรลุการนี้ แทนที่จะเป็นแค่การพยายามทำให้ผู้อื่นติดตามคำพูดทั้งหลายของเจ้า

เจ้าควรทำให้พวกเขาติดตามการปฏิบัติของเจ้า เพียงในหนทางนี้เท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถพบกับบางสิ่งที่เปี่ยมความหมาย ไม่สำคัญว่าอะไรจะตกแก่เจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะพบเจอใครโดยไม่คาดฝัน คราที่เจ้ามีความจริง เจ้าย่อมจะสามารถตั้งมั่นได้

พระวณะของพระเจ้าคือสิ่งที่นำพาชีวิตมาสู่มนุษย์ ไม่ใช่ความตาย หากหลังจากอ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว

เจ้าไม่กลับมามีชีวิต แต่เจ้ายังคงตายไปแล้ว เช่นนั้นแล้วย่อมมีบางอย่างผิดปกติกับเจ้า

หากหลังจากช่วงเวลาหนึ่งเจ้าได้อ่านพระวณะของพระเจ้าไปมากมายและได้ยินคำเทศนาที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

ไปมากมาย แต่เจ้ายังคงอยู่ในสภาพเงื่อนไขของความตาย

เช่นนั้นแล้วนี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้าไม่ใช่คนที่เห็นคุณค่าของความจริง

และเจ้าไม่ใช่บุคคลที่ไล่ตามเสาะหาความจริง หากพวกเจ้าได้พยายามที่จะได้รับพระเจ้าอย่างแท้จริง

พวกเจ้าก็คงจะไม่มุ่งเน้นไปที่การเตรียมตัวพวกเจ้าเองให้มีพร้อมด้วยคำสอนและการใช้คำสอนอันหยิ่งโสสอน

ผู้อื่น แต่คงจะมุ่งเน้นไปที่การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าและการนำความจริงไปปฏิบัติแทน

นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าควรกำลังพยายามเข้าสู่ในตอนนี้อย่างหรือ?

พระเจ้าทรงมีเวลาจำกัดในการทรงพระราชกิจของพระองค์ในมนุษย์ ดังนั้นแล้ว

บททวสานใดเล่าที่สามารถมีได้หากเจ้าไม่ร่วมมือกับพระองค์?

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงต้องประสงค์ให้พวกเจ้าฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะของพระองค์อยู่เสมอทันทีที่พวกเจ้าเข้าใจมัน? เป็นเพราะพระเจ้าทรงได้เปิดเผยพระวณะของพระองค์แก่พวกเจ้า

และขั้นตอนต่อไปของพวกเจ้าคือการฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะเหล่านั้นจริงๆ

ขณะที่เจ้าฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะเหล่านี้

พระเจ้าก็จะทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการให้ความรู้แจ้งและการทรงนำจนเสร็จ นั่นคือวิธีที่จะทำมันให้เสร็จสิ้น

พระวณะของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษย์เบ่งบานในชีวิตและไม่ครององค์ประกอบอันใดที่สามารถทำให้มนุษย์

ย่นเย็บแบนหรือกลายเป็นนิ่งเฉย เจ้ากล่าวว่าเจ้าได้อ่านพระวณะของพระเจ้าและฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะนั้น

แต่เจ้ายังคงไม่ได้รับพระราชกิจใดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

คำพูดของเจ้าสามารถหลอกได้เพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้น ผู้คนอื่นๆ อาจไม่รู้ว่าจะตนของเจ้าถูกต้องหรือไม่

แต่เจ้าคิดว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่พระเจ้าจะไม่ทรงทราบ?

เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้อื่นฝึกฝนปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้าและรับความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่เจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระองค์และไม่ได้รับความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

พระเจ้าทรงมีอารมณ์ความรู้สึกหรือไม่? หากเจตนาของเจ้าถูกต้องอย่างแท้จริงและเจ้าให้ความร่วมมือ

เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณของพระเจ้าก็จะอยู่กับเจ้า ผู้คนบางคนต้องการปีกของตำแหน่งเสมอ

แต่เหตุใดเล่าพระเจ้าจึงไม่ทรงปล่อยให้พวกเขาลุกขึ้นมานำคริสตจักร?

ผู้คนบางคนเพียงลู่วงหน้าที่รับผิดชอบของพวกเขา

ปฏิบัติหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาและก่อนที่จะพวกเขาจะทันรู้ตัวพวกเขาก็ได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าไปแล้ว

นั่นเป็นไปได้อย่างไรกัน? พระเจ้าทรงตรวจสอบภายในสุดของหัวใจมนุษย์

และผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริงต้องทำเช่นนั้นด้วยเจตนาที่ถูกต้อง

ผู้ที่ไม่มีเจตนาที่ถูกต้องไม่สามารถตั้งมั่นได้ ณ แก่นกลางของมัน

เป้าหมายของพวกเขาคือการปล่อยให้พระวณะของพระเจามีผลภายในตัวของพวกเขเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ

มันคือการมีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าในการที่พวกเขเจ้าปฏิบัติตามพระวณะนั้น

บางทีความสามารถของพวกเขเจ้าในการจับใจความพระวณะของพระเจ้านั้นต่ำ

แต่เมื่อพวกเขเจ้าปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า พระองค์ทรงสามารถเยียวยารักษาข้อตำหนินี้ได้

ดังนั้นพวกเขเจ้าจะไม่เพียงต้องรู้ความจริงหลายประการเท่านั้น

แต่พวกเขเจ้ายังต้องปฏิบัติตามความจริงเหล่านั้นด้วยเช่นกัน

นี่คือจุดมุ่งเน้นอันใหญ่หลวงที่สุดที่ไม่สามารถเพิกเฉยได้

พระเยซูได้ทรงสู้ทนการดูหมิ่นเหยียดหยามไปมากมายในช่วงเวลาสามสิบสามปีครึ่งของพระองค์

พระองค์ได้ทรงทนทุกข์อย่างใหญ่หลวงยิ่งนักก็เพียงเพราะพระองค์ทรงปฏิบัติตามความจริง

ทรงทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งและใส่พระทัยเฉพาะน้ำพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น

นี่เป็นความทุกข์ที่พระองค์คงจะไม่ได้ก้าวผ่านหากพระองค์ทรงรู้ความจริงโดยปราศจากการปฏิบัติตามความจริง

งั้น หากพระเยซูทรงติดตามคำสอนของพวกยิวและทรงติดตามพวกฟาริสีแล้ว พระองค์ก็คงจะไม่ได้ทนทุกข์

เจ้าสามารถเรียนรู้จากกิจการทั้งหลายของพระเยซูว่า

ประสิทธิผลของพระราชกิจของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์มาจากความร่วมมือของมนุษย์

และนี่คือบางสิ่งที่พวกเขเจ้าต้องระลึกไว้ พระเยซูจะได้ทรงทนทุกข์ดังที่พระองค์ได้ทรงทำไปบนกางเขนหรือ

หากพระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติตามความจริง?

พระองค์จะได้ทรงสามารถอธิษฐานคำอธิษฐานอันเศร้าโศกเช่นนี้ได้หรือ

หากพระองค์มิได้ทรงกระทำไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า? ดังนั้น

พวกเจ้าควรทนทุกข์เพื่อประโยชน์ของการปฏิบัติตามความจริง
นี่คือความทุกข์ประเภทหนึ่งที่บุคคลหนึ่งควรก้าวผ่าน

ผู้ที่บรรลุความรอดคือผู้ที่เต็มใจที่จะปฏิบัติตามความจริง

ความจำเป็นของการมีชีวิตคริสตจักรที่ถูกต้องเหมาะสมมีกล่าวไว้ในคำเทศนาอยู่บ่อยครั้ง ถ้าอย่างนั้น เหตุใดชีวิตแห่งคริสตจักรจึงยังไม่ดีขึ้น และยังคงเป็นสิ่งเก่าๆ เดิมๆ?

เหตุใดจึงไม่มีวิถีชีวิตที่ใหม่และแตกต่างโดยสิ้นเชิง? จะเป็นปกติได้หรือไม่ที่บุคคลหนึ่งในยุคทศวรรษที่ 90 จะใช้ชีวิตเยี่ยงจักรพรรดิแห่งยุคอดีต?

ถึงแม้ว่าสิ่งที่ผู้คนกินและดื่มในตอนนี้จะเป็นอาหารอันโอชะที่แทบจะไม่มีใครได้ลิ้มรสนายุก่อนหน้า แต่ชีวิตคริสตจักรนั้นยังไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงสำคัญใดๆ เลย เหมือนกับการเทไวน์เก่าใส่ลงในขวดใหม่ เช่นนั้นแล้ว การที่พระเจ้าตรัสมาทนายเช่นนี้มีประโยชน์อันใดเล่า?

คริสตจักรในสถานที่ส่วนใหญ่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอันใดเลย เราได้เห็นด้วยตาของเราเอง

และมันชัดเจนในหัวใจของเรา ถึงแม้ว่าเรายังไม่ได้รับประสบการณ์ชีวิตแห่งคริสตจักรด้วยตัวของเราเอง แต่เรารู้สภาพเงื่อนไขของการชุมนุมของคริสตจักรเหมือนกับหลังมือของเราเอง

พวกเขาไม่ได้สร้างความก้าวหน้ามากนัก มันย้อนกลับไปไปที่คำกล่าวนั้น—

มันเหมือนกับการเทไวน์เก่าใส่ลงในขวดใหม่ๆ ไม่มีสิ่งใดได้เปลี่ยนแปลง!

เมื่อมีใครบางคนคอยเป็นผู้เลี้ยงแก่พวกเขา พวกเขาก็ถูกโหม้เหมือนไฟ

แต่เมื่อไม่มีใครอยู่ที่นั่นเพื่อสนับสนุนพวกเขา พวกเขาก็เป็นเหมือนน้ำแข็งก้อนหนึ่ง

มีผู้คนไม่มากที่สามารถพูดถึงสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง และแทบจะไม่มีผู้ใดสามารถคัดหางเสือได้

ถึงแม้ว่าคำเทศนาจะสูงส่ง แต่แทบจะไม่มีผู้ใดได้สัมผัสฤทธิ์ผลในการเข้าสู่ใดๆ

มีผู้คนเพียงเล็กน้อยที่ทะนุถนอมพระวณะของพระเจ้า

พวกเขากลายเป็นน้ำตานองหน้าเมื่อพวกเขาอมรับพระวณะของพระเจ้า

รื่นเริงเมื่อพวกเขาว่างพระวณะของพระเจ้าไว้ข้างๆ

และไม่มีชีวิตชีวาและไร้ความสุขเมื่อพวกเขาผลจากพระวณะของพระเจ้า กล่าวอย่างตรงไปตรงมาคือ

พวกเขาก็เพียงไม่ทะนุถนอมพระวณะของพระเจ้า

และพวกเขาก็ไม่เคยมองเห็นพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์เองในวันนี้ว่าเป็นทรัพย์สินสมบัติ

เจ้าเพียงกลายเป็นกระวนกระวายเมื่ออ่านพระวณะของพระองค์

และรู้สึกเหนื่อยยากเมื่อท่องจำพระวณะของพระองค์

และเมื่อมาถึงเรื่องของการนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติ

มันก็เหมือนกับการพยายามหมุนด้ามหมุนของเครื่องสูบน้ำโดยการดึงด้วยเส้นขนหนึ่งเส้นจากหางม้า—

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะพยายามอย่างหนักสักเพียงใด เจ้าก็ไม่สามารถหมุนสร้างพลังงานได้เพียงพออย่างแน่นอน

เจ้าจะมักเขม้นเสมอเมื่ออ่านพระวณะของพระเจ้า แต่หลังจากที่ล้มเมื่อปฏิบัติตามพระวณะของพระองค์ อันที่จริง

พระวณะเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องนำมาพูดถึงอย่างอุตสาหกรรมและกล่าวถึงซ้ำอีกอย่างอดทน
แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนเพียงรับฟังโดยไม่นำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติได้กลายเป็นอุปสรรคสำหรับพระรา
ชกิจของพระองค์ เราไม่สามารถไม่ยกการนั้นมาพูดถึงได้ เราไม่สามารถไม่พูดถึงการนั้นได้
เราถูกบังคับให้ทำเช่นนั้น ไม่ใช่ที่เราชื่นชมกับการตีแผ่ความอ่อนแอของผู้อื่น
พวกเขาคิดว่าการปฏิบัติของพวกเขาเพียงพอไม่มากนักน้อย—คิดว่าเมื่อการเปิดเผยอยู่ที่จุดสูงสุด
การเข้าสู่ของพวกเขาที่อยู่จุดสูงสุดเช่นกัน มันง่ายเช่นนั้นเชียวหรือ?
พวกเขาไม่เคยตรวจสอบรากฐานซึ่งในท้ายที่สุดประสบการณ์ของพวกเขาถูกสร้างขึ้นบนนั้น! ณ เวลานี้
การชุมนุมของพวกเขาไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นชีวิตคริสตจักรที่ถูกต้องเหมาะสมอย่างหนึ่งอย่างแน่นอน
อีกทั้งการชุมนุมเหล่านั้น ไม่ประกอบขึ้นเป็นชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ถูกต้องเหมาะสมเลยแม้แต่น้อย
นั่นเป็นเพียงการชุมนุมของผู้คนกลุ่มหนึ่งที่ชื่นชมกับการพูดคุยและร้องเพลง กล่าวอย่างเคร่งครัดก็คือ
ในนั้นไม่มีความเป็นจริงมากนัก กล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นคือ หากเจ้าไม่ปฏิบัติตามความจริงแล้ว
ความเป็นจริงอยู่ที่ใดเล่า? การกล่าวว่าเจ้ามีความเป็นจริงไม่เป็นการ โอ้อวดหรือ?
พวกเขาที่ปฏิบัติงานอยู่เสมอนั้น โอหังและทะนงตน
ในขณะที่บรรดาผู้ที่เชื่อฟังอยู่เสมอบิดปากเงียบและก้มศีรษะต่อไปโดยไม่มีโอกาสได้ฝึกฝน
ผู้คนที่ทำงานนั้นไม่ทำสิ่งใดนอกจากพูดเรื่อยไปด้วยคำพูดที่ฟังดูใหญ่โต และบรรดาผู้ติดตามก็เพียงแคร์รับฟัง
ไม่มีการเปลี่ยนสภาพให้กล่าวถึง เหล่านี้ทั้งหมดคือวิถีของอดีต! วันนี้
การที่เจ้าสามารถนอนบ่นและไม่อาจหาญที่จะเข้าแทรกแซงหรือกระทำการใดๆก็ตามที่เจ้าพอใจนั้น
เป็นเพราะการมาถึงของประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า
นั่นไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงที่เจ้าได้ก้าวผ่านทางประสบการณ์ ข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าไม่กล้าที่จะทำสิ่งต่างๆ
มากมายที่เป็นการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารในวันนี้
เป็นเพราะพระราชกิจแห่งพระวณะของพระเจ้าได้เกิดผลชัดเจนและได้พิชิตผู้คนแล้ว
ให้เราถามใครบางคนดังนี้
ความสำเร็จลุล่วงของเจ้าในวันนี้มีมากเท่าใดที่ได้มาด้วยหยาดเหงื่อแห่งการทำงานหนักของเจ้าเอง?
มีมากเท่าใดที่พระเจ้าตรัสแก่เจ้าโดยตรง? เจ้าจะตอบอย่างไร? เจ้าจะตะลึงงันและเจิบอึ้งหรือไม่?
เหตุใดคนอื่นๆ จึงสามารถพูดถึงประสบการณ์จริงมากมายของพวกเขาออกมาเพื่อให้การบำรุงเลี้ยงแก่เจ้า
ในขณะที่เจ้าเพียงชื่นชมกับมื้ออาหารที่คนอื่นเป็นผู้ปรุง? เจ้าไม่รู้สึกลำบากหรือ?
พวกเขากำลังดำเนินการตรวจสอบหาข้อเท็จจริงโดยตรวจสอบพวกเขาที่ตีโพยตีพายได้ กล่าวคือ
เจ้าเข้าใจความจริงมากเท่าใดกัน? ในท้ายที่สุดแล้วเจ้านำมาปฏิบัติมากเพียงใด? เจ้ารักใคร่มากกว่ากัน
พระเจ้าหรือตัวเจ้าเอง? เจ้าเป็นผู้ให้บ่อยกว่า หรือเป็นผู้รับบ่อยกว่า? เมื่อเจตนาของเจ้าผิด

มีกี่ครั้งที่เจ้าได้ละทิ้งตัวตนเก่าของเจ้าและทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า?

แค่คำถามไม่กี่ข้อเหล่านี้ก็ทำให้ผู้คนมากมายงงงันแล้ว สำหรับคนส่วนใหญ่ แม้ว่าพวกเขาตระหนักว่าเจตนาของพวกเขาผิด พวกเขายังคงกระทำผิดทั้งที่รู้ และพวกเขาไม่อยู่ใกล้การละทิ้งเนื้อหนังของพวกเขาเองแม้แต่เน้อย

ผู้คนส่วนใหญ่ยอมให้บาปวิ่งพล่านไร้การควบคุมภายในตัวพวกเขา ยอมให้บาปชี้นำทุกการกระทำของพวกเขา พวกเขาไร้ความสามารถที่จะเอาชนะบาปของพวกเขาได้ และพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในบาปต่อไป

เมื่อได้มาถึงช่วงระยะปัจจุบันนี้แล้ว ใครจะไม่รู้บ้างว่าพวกเขาได้ประพฤติชั่วมากเพียงใด?

หากเจ้ากล่าวว่าเจ้าไม่รู้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังโกหกผ่านทางฟันของเจ้า ว่ากันอย่างเปิดเผย

ทั้งหมดเป็นความไม่เต็มใจที่จะละทิ้งตัวตนเดิมของเจ้า การกล่าว “ถ้อยคำจากหัวใจ”

ที่สำนึกคิดมากมายและไร้ค่าอย่างมากมายเป็นประโยชน์อันใดเล่า? การนี้ช่วยให้เจ้าเติบโตในชีวิตของเจ้าไหม? สามารถกล่าวได้ว่าการรู้จักตัวเจ้าเองคืองานเต็มเวลาของเจ้า

เราทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางกระบวนการบ่นของพวกเขและการปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้าของพวกเขา หากเจ้าเพียงสวมใส่พระวาทะของพระเจ้าเหมือนกับที่เจ้าสวมใส่เสื้อผ้าของเจ้า

เพียงเพื่อให้ดูฉลาดและน่าดึงดูด พวกเจ้าไม่ได้กำลังหลอกตัวเองและผู้อื่นหรือ?

หากทั้งหมดที่เจ้ามีคือคำพูด และเจ้าไม่เคยนำคำพูดนั้นมาปฏิบัติ เจ้าจะบรรลุสิ่งใดเล่า?

ผู้คนมากมายสามารถพูดถึงการปฏิบัติได้เล็กน้อย และพวกเขาสามารถพูดถึงความประทับใจส่วนตัวของพวกเขา แต่ส่วนใหญ่แล้วนั่นคือความกระจำที่ได้รับจากถ้อยคำของผู้อื่น

นั่นไม่ได้รวมถึงสิ่งใดจากการปฏิบัติโดยส่วนตัวของพวกเขาเลย

อีกทั้งนั่นไม่ได้รวมถึงสิ่งที่พวกเขามองเห็นจากประสบการณ์ของพวกเขาด้วย

เราได้ชำระและประเด็นนี้แล้วก่อนหน้านี้ อย่าคิดว่าเราไม่รู้อะไรเลย เจ้าเป็นเพียงเสือกระดาษ

แต่เจ้าพูดถึงการพิชิตซาตาน การเป็นคำพยานแห่งชัยชนะ

และการดำรงชีวิตตามพระฉายาของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? ทั้งหมดนี้มันไร้สาระ!

เจ้าคิดหรือว่าพระวาทะทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสในวันนี้มีไว้ให้เจ้าเลื่อมใส?

ปากของเจ้าพูดถึงการละทิ้งตัวตนเดิมของเจ้าและการนำความจริงมาปฏิบัติ

แต่มือของเจ้ายังดำเนินการประพฤติอื่นๆ และหัวใจของเจ้ายังคิดแผนการอื่นๆ—เจ้าเป็นคนประเภทใดกัน?

เหตุใดหัวใจและมือของเจ้าจึงไม่เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวกัน? การเทศนามากมายได้กลายเป็นถ้อยคำว่างเปล่า

นี่ไม่ทำให้หัวใจสลายหรือ? หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะนำพระวาทะของพระเจ้ามาปฏิบัติได้

มันก็พิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่ได้เข้าสู่หนทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชนิพนธ์

เจ้ายังไม่ได้มีพระราชนิพนธ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวเจ้า และเจ้ายังไม่ได้รับการทรงนำทางของพระองค์

หากเจ้ากล่าวว่าเจ้าเพียงมีความสามารถที่จะเข้าใจพระวณะของพระเจ้าได้เท่านั้น
แต่ไร้ความสามารถที่จะนำมาปฏิบัติได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือบุคคลที่ไม่รักความจริง
พระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อช่วยบุคคลประเภทนี้ให้รอด

พระเยซูทรงทนทุกข์ความเจ็บปวดครวร้าวอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อช่วยพวกคนบาปให้รอด
เพื่อช่วยคนยากไร้ให้รอด และเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ถ่อมใจให้รอด

การตรึงกางเขนของพระองค์ทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

หากเจ้าไม่สามารถปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรจากไปทันทีที่เจ้าสามารถทำได้
อย่าได้อ้อยอิ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าในฐานะคนเอารัดเอาเปรียบ

ผู้คนมากมายถึงกับพบว่าเป็นการยากที่จะหยุดตัวเองไม่ให้ทำสิ่งต่างๆ ที่ต่อต้านพระเจ้าอย่างชัดเจน
พวกเขาไม่ได้กำลังร้องขอความตายหรือ?

พวกเขาสามารถพูดถึงการเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาจะมีความกล้าที่จะมองพระพักตร์ของพระเจ้าหรือไม่? การกินอาหารที่พระเจ้าประทานให้แก่เจ้า

การทำความผิดโค่งที่ต่อต้านพระเจ้า การมั่งร้าย การมีเล่ห์เหลี่ยม และการออกกลอุบาย

แม้ขณะที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เจ้าชื่นชมกับพระพรที่พระองค์ประทานให้แก่เจ้า—

เจ้าไม่รู้สึกละอายใจที่เหล่านั้นเผาไหม้มือของเจ้าเมื่อเจ้าได้รับสิ่งเหล่านั้นหรือ?

เจ้าไม่รู้สึกละอายใจที่หน้าของเจ้าแดงขึ้นหรือ? เมื่อได้ทำบางสิ่งที่ต่อต้านพระเจ้าไปแล้ว

เมื่อได้ดำเนินแผนการที่จะ “เป็นอันธพาล” ไปแล้ว เจ้าไม่รู้สึกละอายใจหรือ? หากเจ้าไม่รู้สึกละอายใจเลย

เจ้าจะสามารถพูดถึงอนาคตใดๆ ได้อย่างไร? เมื่อนานมาแล้วก็ไม่มีอนาคตใดๆ สำหรับเจ้าอยู่แล้ว ดังนั้น

เจ้าจะยังสามารถมีความคาดหวังที่ยิ่งใหญ่กว่าอันใดได้อีก? หากเจ้ากล่าวบางสิ่งที่ไร้ยางอาย

แต่ไม่รู้สึกละอายใจกับการดำเนินใดๆ และหัวใจของเจ้าไม่มีความตระหนักรู้

เช่นนั้นแล้วไม่ได้หมายความว่าเจ้าได้ถูกพระเจ้าทรงละทิ้งแล้วหรือ?

การพูดและกระทำตามอำเภอใจและอย่างไร้การควบคุมได้กลายเป็นธรรมชาติของเจ้า

เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าเช่นนี้ได้อย่างไร?

เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินไปทั่วโลกได้อย่างไร? ใครจะถูกเจ้าโน้มน้าวให้เชื่อ?

พวกผู้ที่รู้จักธรรมชาติที่แท้จริงของเจ้าจะรักษาระยะห่างของพวกเขา นี่ไม่ใช่การลงโทษของพระเจ้าหรือ?

โดยรวมแล้ว หากมีเพียงคำพูดและไม่มีการปฏิบัติ ก็ไม่มีการเติบโต

แม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจกำลังทรงพระราชกิจกับเจ้าในขณะที่เจ้าพูด หากเจ้าไม่ปฏิบัติ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงหยุดพระราชกิจ หากเจ้ายังคงดำเนินต่อไปเช่นนี้

จะสามารถมีการพูดถึงอนาคตหรือการให้การเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าต่อพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร

? เจ้าเพียงสามารถพูดถึงการถวายการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้า แต่เจ้ายังไม่ได้ให้ความรักแท้จริงแก่พระเจ้า
ทั้งหมดที่พระองค์ได้รับจากเจ้าคือการอุทิศทางคำพูดของเจ้า

พระองค์ไม่ได้ทรงมอบเจตนาเพื่อปฏิบัติความจริงของเจ้า นี่อาจเป็นนุฏิกภาวะที่จริงแท้ของเจ้าหรือไม่?

หากเจ้าจำต้องดำเนินต่อไปเช่นนี้ เมื่อใดเล่าที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า?

เจ้าไม่รู้สึกระวนกระวายกับอนาคตที่มีดมนและหม่นหมองของเจ้าหรือไม่?

เจ้าไม่รู้สึกว่าพระเจ้าทรงสูญเสียความหวังในตัวเจ้าไปแล้วหรือไม่?

เจ้าไม่รู้หรือว่าพระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะทำให้ผู้คนใหม่ๆ จำนวนมากขึ้นมีความเพียบพร้อม? สิ่งเก่าๆ

จะสามารถดีเทียบเท่ากันหรือไม่? เจ้าไม่ได้กำลังให้ความสนใจกับพระวณะของพระเจ้าในวันนี้:

เจ้ากำลังรอวันพรุ่งนี้อยู่หรือไม่?

ผู้เลี้ยงที่เหมาะสมควรเตรียมตัวให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งใดบ้าง

เจ้าจำเป็นต้องมีความเข้าใจต่อสภาวะทั้งหลายมากมายที่ผู้คนจะเป็นอยู่
เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจแก่พวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
บรรดาผู้ที่ประสานงานในการปรนนิบัติพระเจ้าต้องมีการจับความเข้าใจที่หนักแน่นมากยิ่งขึ้นไปอีกเกี่ยวกับสภาวะทั้งหลายมากมายที่เกิดขึ้น โดยพระราชกิจที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงปฏิบัติแก่ผู้คน
หากเจ้าเพียงแค่พูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์มากมาย หรือวิธีทั้งหลายในการบรรลุถึงการเข้าสู่เท่านั้น
นั้นแสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์ของเจ้าเป็นประสบการณ์ข้างเดียวมากเกินไป
หากไม่รู้จักรสภาวะที่แท้จริงของเจ้าและไม่จับความเข้าใจหลักการ
ก็เกินไปไม่ได้ที่จะสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย
หากไม่รู้จักรหลักการในพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ หรือไม่เข้าใจผลที่สิ่งนั้นนำมา
ก็เป็นเรื่องยากสำหรับเจ้าที่จะหยั่งรู้งานของพวกวิญญูณชั่วร้าย เจ้าต้องเปิดโปงงานของพวกวิญญูณชั่วร้าย
รวมทั้งมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ และเจาะทะลุตรงเข้าไปยังหัวใจของประเด็นปัญหา
เจ้ายังต้องชี้ให้เห็นการเบี่ยงเบนหลายอย่างในการปฏิบัติของผู้คน
และปัญหาที่พวกเขาอาจมีในความเชื่อของพวกเขาต่อพระเจ้าด้วย เพื่อที่พวกเขาอาจจำสิ่งเหล่านั้นได้
อย่างน้อยที่สุด เจ้าต้องไม่ทำให้พวกเขารู้สึกในเชิงลบหรือเฉยเมย อย่างไรก็ดี
เจ้าต้องเข้าใจความลำบากยากเย็นทั้งหลายที่มีอยู่อย่างเป็นรูปธรรมสำหรับผู้คนส่วนใหญ่ เจ้าต้องไม่ไร้เหตุผล
หรือ “พยายามสอนสุกรให้ร้องเพลง” นั่นเป็นพฤติกรรมที่โง่เขลา
ในการแก้ไขความลำบากยากเย็นมากมายที่ผู้คนได้รับประสบการณ์นั้น
ก่อนอื่นเจ้าต้องจับใจความพลัดของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ให้ได้
เจ้าต้องเข้าใจว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจแก่ผู้คนที่แตกต่างกันอย่างไร
เจ้าต้องมีความเข้าใจเรื่องความลำบากยากเย็นทั้งหลายที่ผู้คนเผชิญหน้า และเรื่องข้อบกพร่องของพวกเขา
และเจ้าต้องเข้าใจทะลุปรุโปร่งถึงประเด็นสำคัญของปัญหา และเข้าถึงแหล่งกำเนิดของมัน
โดยไม่มีการเบี่ยงเบนหรือทำความผิดพลาดใดๆ
มีเพียงบุคคลประเภทนี้เท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะประสานงานในการปรนนิบัติพระเจ้า
การที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจประเด็นสำคัญหรือมองเห็นสิ่งทั้งหลายมากมายได้อย่างชัดเจนหรือ
อไฉนนั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ส่วนบุคคลของเจ้า
ลักษณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์คือลักษณะที่เจ้าใช้นำทางผู้อื่นด้วยเช่นกัน
หากเจ้าเข้าใจความหมายตามตัวอักษรและคำสอนทั้งหลาย
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะนำทางผู้อื่นให้เข้าใจความหมายตามตัวอักษรและคำสอนทั้งหลาย

วิถีที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า
คือวิถีที่เจ้าจะให้นำทางผู้อื่นบรรลุถึงการเข้าสู่ความเป็นจริงของถ้อยคำรัสของพระเจ้า
หากเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจความจริงทั้งหลายมากมาย
และได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอย่างชัดเจนในหลายสิ่งจากพระวณะของพระเจ้าได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสามารถนำทางผู้อื่นให้เข้าใจความจริงทั้งหลายมากมายได้
และบรรดาผู้ที่เจ้านำทางก็จะได้รับความเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตทั้งหลายเช่นกัน
หากเจ้ามุ่งเน้นไปที่การจับความเข้าใจความรู้สึกเหนือธรรมชาติทั้งหลาย เช่นนั้นแล้ว
บรรดาผู้ที่เจ้านำทางก็จะทำอย่างเดียวกัน หากเจ้าละเลยการปฏิบัติ แต่กลับให้ความสำคัญกับการหาหรือ
เช่นนั้นแล้ว บรรดาผู้ที่เจ้านำทางก็จะมุ่งเน้นไปที่การหาหรือด้วยเช่นกัน โดยไม่มีการปฏิบัติเลย
หรือการบรรลุถึงการเปลี่ยนสภาพใดๆ ในอุปนิสัยของพวกเขา พวกเขาจะเพียงแค่กระตือรือร้นอย่างผิวเผิน
โดยไม่ได้ใส่ใจความจริงใดๆ ลงไปในการปฏิบัติเลย ผู้คนทุกคนจัดหาให้ผู้อื่นด้วยสิ่งที่พวกเขาเองมี
ประเภทบุคคลที่ใครบางคนเป็นนั้นกำหนดพิจารณาเส้นทางที่พวกเขาจะให้นำทางผู้อื่นไป
เช่นเดียวกับประเภทผู้คนที่พวกเขานำทาง เพื่อให้เหมาะสมกับการทรงใช้งานของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วนั้น
เจ้าต้องไม่เพียงแต่มีความทะเยอทะยาน แต่เจ้าจำเป็นต้องมีความรู้แจ้งจากพระเจ้า
มีการทรงนำจากพระวณะของพระองค์ มีประสบการณ์ของการได้รับการจัดการโดยพระองค์
และมีกระบวนการถลุงของพระวณะของพระองค์อย่างมากมายด้วยเช่นกัน ด้วยการนี้เป็นพื้นฐาน
ในเวลาธรรมดาดังกล่าวนั้น พวกเจ้าควรให้ความสนใจต่อการสังเกต ความคิด ความใคร่ครวญ
และบทสรุปทั้งหลายของพวกเขา และมีส่วนร่วมในการซึมซับหรือการกำจัดอย่างสอดคล้องกัน
ทั้งหมดเหล่านี้คือหนทางสำหรับการเข้าสู่ความเป็นจริงของพวกเขา
และแต่ละอย่างในสิ่งเหล่านี้จะขาดเสียไม่ได้ นี่คือนิยามที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
หากเจ้าเข้าสู่วิธีการนี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ
เจ้าจะสามารถมีโอกาสมหาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้ทุกวัน และเมื่อใดก็ตาม
ไม่ว่าสภาพแวดล้อมของเจ้าจะรุนแรงหรือเอื้ออำนวยหรือไม่ก็ตาม
ไม่ว่าเจ้าจะถูกทดสอบหรือถูกทดลองหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าเจ้าจะกำลังทำงานอยู่หรือไม่ก็ตาม
และไม่ว่าเจ้าจะกำลังใช้ชีวิตอยู่ในฐานะบุคคล หรือในฐานะส่วนหนึ่งของส่วนรวมหรือไม่ก็ตาม
เจ้าจะพบโอกาสมหาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอยู่เสมอ
โดยไม่เคยพลาดโอกาสมหาเหล่านั้นเลยแม้สักครั้งเดียว
เจ้าจะสามารถค้นพบโอกาสมหาเหล่านั้นได้ทั้งหมด—และในหนทางนี้
เจ้าจะได้พบความลับสู่การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า

ว่าด้วยประสบการณ์

โดยตลอดประสบการณ์ของเปโตร เขาได้เผชิญกับการทดสอบเป็นร้อยๆ แม้ว่าผู้คนทุกวันนี้จะตระหนักถึงศัพท์
“การทดสอบ” แต่พวกเขาก็ยังงุนงงสับสนในความหมายและรูปการณ์แวดล้อมที่แท้จริงของสิ่งนั้น
พระเจ้าทรงทำให้ความมุ่งมั่นของผู้คนบรรเทาลง ถลุงความมั่นใจของพวกเขา
และทำให้ทุกส่วนของพวกเขามีความเพียบพร้อม และโดยพื้นฐานแล้ว
การนี้ถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทาง การทดสอบอันเป็นพระราชกิจที่ซ่อนอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยเช่น
กัน ดูราวกับว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งผู้คน และดังนั้นหากพวกเขาไม่ระมัดระวัง
พวกเขาก็จะมองการทดสอบเหล่านี้เป็นดังการทดลองของซาตานไป อันที่จริง
การทดสอบมากมายสามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการทดลอง
และนี่คือหลักการกับกฎเกณฑ์ตามที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
หากผู้คนใช้ชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง
พวกเขาจะพิจารณาสิ่งเหล่านั้นว่าเป็นการทดสอบจากพระเจ้า และจะไม่ปล่อยให้สิ่งเหล่านั้นหลุดลอยไป
หากใครบางคนพูดว่า เนื่องจากพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา ซาตานจะไม่เข้าใกล้พวกเขาอย่างแน่นอน
นี่ไม่ถูกต้องทั้งหมด หากเป็นเช่นนั้นจริง จะสามารถได้รับการอธิบายได้อย่างไรว่า
พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับการทดลองหลังจากที่พระองค์ได้ทรงถืออดอาหารในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบวัน?
ดังนั้นหากผู้คนปรับทัศนคติของพวกเขาเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้าให้ถูกต้องอย่างแท้จริง
พวกเขาจะมองเห็นหลายสิ่งอย่างชัดเจนขึ้นมาก และความเข้าใจของพวกเขาจะไม่เอนเอียงและผิดพลาด
หากใครบางคนปลงใจอย่างแท้จริงที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
พวกเขาต้องเข้าหาเรื่องราวทั้งหมดที่เผชิญหน้าพวกเขาจากแง่มุมมากมายที่แตกต่าง
โดยไม่เอนเอียงไปมาไม่ว่าทางซ้ายหรือทางขวา หากเจ้าไม่มีความรู้ใดๆ เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะร่วมมือกับพระเจ้าอย่างไร หากเจ้าไม่รู้จักหลักการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
และไม่ตระหนักว่าซาตานทำงานกับมนุษย์อย่างไร เจ้าก็จะไม่มีเส้นทางที่จะปฏิบัติ
การไล่ตามเสาะหาอันแรงกล้าเพียงอย่างเดียวจะไม่ทำให้พวกเขาสัมฤทธิ์ผลผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์
หนทางแห่งการได้รับประสบการณ์เช่นนั้นก็เหมือนหนทางของลอร์ดเรนซ์ กล่าวคือ
ไม่ทำการแยกแยะอะไรทั้งสิ้น และพุ่งไปที่ประสบการณ์เท่านั้น
ไม่ตระหนักรู้โดยสิ้นเชิงว่าอะไรคืองานของซาตาน อะไรคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
มนุษย์อยู่ในสถานะเช่นไรยามปราศจากการสถิตของพระเจ้า
และประชากรประเภทไหนที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะทำให้มีความเพียบพร้อม
หลักการอะไรที่ควรถูกนำมาใช้เมื่อจัดการกับผู้คนชนิดต่างๆ

จะจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าในปัจจุบันได้อย่างไร จะรู้พระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างไร และพระเมตตา พระบารมี กับความชอบธรรมของพระเจ้าถูกส่งไปที่ผู้คน รูปการณ์แวดล้อม และวิถี— ลอว์เรนซ์ไม่มีการแยกแยะใดๆ ในสิ่งเหล่านี้เลย

หากผู้คนไม่มีวิสัยทัศน์เชิงซ้อนเป็นดังรากฐานสำหรับประสบการณ์ของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วชีวิตก็จะเป็นไปไม่ได้ และการได้รับประสบการณ์ก็ยิ่งเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่

พวกเขาสามารถบนอบและสู้ทนทุกสิ่งทุกอย่างต่อไปอย่างโง่เขลา

ผู้คนเช่นนั้นยากยิ่งที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม อาจกล่าวได้ว่าหากเจ้าไม่มีวิสัยทัศน์อะไรตามที่กล่าวมาข้างต้น

นี่ย่อมเป็นข้อพิสูจน์ที่มากพอว่า เจ้านั้นเป็นคนปัญญาทึบ เจ้าเป็นเหมือนเสาเกลือที่ตั้งอยู่ในอิสราเอลเสมอ

ผู้คนเช่นนี้ไร้ประโยชน์ ไม่ได้เรื่อง! ผู้คนบางคนเอาแต่บนอบอย่างหุนหาวตาบอดเท่านั้น

พวกเขารู้จักตัวเองเสมอ และใช้วิถีของพวกเขาเองเสมอในการวางตนเมื่อจัดการกับเรื่องใหม่ๆ

หรือไม่พวกเขาก็ใช้ “ปัญญา” จัดการกับเรื่องสัพเพเหระที่ไม่คู่ควรกับการกล่าวถึง ผู้คนเช่นนั้นขาดการแยกแยะ

และเหมือนกับว่าธรรมชาติของพวกเขา นั่นคือการยอมตนให้ถูกครอบงำ และพวกเขาก็เป็นเหมือนเดิมเสมอ

พวกเขาไม่เคยเปลี่ยนแปลง ผู้คนเช่นนั้นคือคนโง่ที่ขาดแม้กระทั่งการแยกแยะแม้เพียงเล็กน้อย

พวกเขาไม่เคยพยายามที่จะใช้มาตรการที่เหมาะสมต่อรูปการณ์แวดล้อมหรือผู้คนที่แตกต่างกัน

ผู้คนเช่นนั้นไม่มีประสบการณ์

เราเคยพบเห็นผู้คนบางคนที่ถูกมัดอยู่กับความรู้เกี่ยวกับตัวเองมากเกินไปจนเมื่อเผชิญกับผู้คนที่ถูกงานของพวกเขาวิญ

ญาณชั่วคราวบงำ พวกเขาก็ก้มหัวและสารภาพบาปของพวกเขา ไม่กล้าที่จะยืนขึ้นและประณามคนพวกนั้น

และเมื่อเผชิญหน้ากับพระราชกิจซึ่งเป็นที่ประจักษ์ของพระวิญญานบริสุทธิ์ พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะเชื่อฟัง

พวกเขาเชื่อว่าพวกวิญญานชั่วก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วย

และไม่มี ความกล้าแม้แต่น้อยที่จะยืนขึ้นและต้านทานพวกมัน ผู้คนเช่นนั้นนำความอับอายมาสู่พระเจ้า

และไม่สามารถแบกรับพระภาระอันหนักอึ้งของพระองค์ได้โดยสิ้นเชิง คนเขลาแบบนี้ไม่ทำการแยกแยะใดๆ

ฉะนั้น หนทางแห่งการได้รับประสบการณ์เช่นนั้นสมควรถูกกวาดล้าง

เพราะนั่นไม่เหมาะแก่การครอบครองในสายพระเนตรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงพระราชกิจมากมายกับผู้คนจริงๆ บางครั้งทรงทดสอบพวกเขา

บางครั้งทรงสร้างสรรคสภาพแวดล้อมเพื่อให้พวกเขาสงบลง

และบางครั้งก็ตรัสพระวจนะเพื่อนำทางพวกเขาและแก้ไขข้อบกพร่องของพวกเขา

บางครั้งพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงนำผู้คนไปยังสภาพแวดล้อมที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้

เพื่อให้พวกเขาค้นพบหลายสิ่งหลายอย่างที่พวกเขายังขาดพร่องโดยไม่รู้ตัว

พระวิญญานบริสุทธิ์ประทานความรู้แจ้งแก่พวกเขาเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายมากมายที่พวกเขาไม่ได้เข้าใจมาก่อน

ทำให้พวกเขามองเห็นหลายสิ่งและผู้คนมากมายชัดเจนขึ้น
ให้พวกเขามองเห็นเข้าไปในหลายสิ่งที่พวกเขาไม่ได้รู้มาก่อน โดยผ่านทางสิ่งที่ผู้คนพูดและทำ
และวิถีที่ผู้คนปฏิบัติต่อผู้อื่นและจัดการกับสิ่งทั้งหลาย โดยที่ผู้คนเหล่านั้นก็ไม่ได้ถึงขั้นนี้
เมื่อเจ้ามีส่วนร่วมในโลก พวกเจ้าก็ค่อยๆ เริ่มแยกแยะสิ่งทั้งหลายของโลก
และก่อนที่จะพบกับบทอวานของพวกเจ้า เจ้าก็อาจสรุปว่า “มันยากอย่างแท้จริงในการเป็นบุคคลคนหนึ่ง”
หากเจ้าใช้เวลาบางส่วนไปกับการได้รับประสบการณ์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และมาเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์
เจ้าก็จะได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกมากมายโดยไม่รู้ตัว และวุฒิภาวะของเจ้าจะค่อยๆ เติบโต
เจ้าจะเข้าใจหลายสิ่งฝ่ายจิตวิญญาณดีขึ้น และเจ้าจะชัดเจนขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นพิเศษ
เจ้าจะยอมรับพระวณะของพระเจ้า พระราชกิจของพระเจ้า ทุกการกระทำของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า
และสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นและทรงมี เสมือนชีวิตของเจ้าเอง หากทั้งหมดที่เจ้าทำคือเดินท่องไปในโลก
ปีกของเจ้าก็มีแต่จะยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ และการต้านทานพระเจ้าของเจ้าจะใหญ่หลวงขึ้นเรื่อยๆ
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงสามารถใช้เจ้าได้อย่างไร? เพราะมี “ความเห็นของฉันท” มากเกินไปในตัวเจ้า
พระเจ้าจึงไม่ทรงใช้เจ้า ยิ่งเจ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งมีประสบการณ์มากขึ้นเท่านั้น
หากเจ้ายังคงมีชีวิตในโลกประดุจสัตว์ร้าย—ปากของเจ้าเอ่ยอ้างความเชื่อในพระเจ้า
แต่หัวใจของเจ้ากลับอยู่ที่อื่น—และหากเจ้ายังคงศึกษาปรัชญาฝ่ายโลกเพื่อการดำรงชีวิต
เช่นนั้นแล้วน้ำพักน้ำแรงก่อนหน้านี้ของเจ้าจะไม่เป็นไปโดยเปล่าประโยชน์แล้วหรือ? ดังนั้น
ยิ่งผู้คนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด
ก็จะยิ่งเป็นการง่ายขึ้นเท่านั้นที่พวกเขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
นี่คือเส้นทางตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจของพระองค์ หากเจ้าไม่เข้าใจการนี้
ก็จะเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง
และการที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ายิ่งจะเป็นไปไม่ได้
เจ้าจะไม่สามารถมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่ปกติ นั่นจะเหมือนกับว่าเจ้านั้นพิการ
และเจ้าจะมีเพียงงานหนักของเจ้าเองเท่านั้น และไม่มีพระราชกิจของพระเจ้าเลย
นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดในการได้รับประสบการณ์ของเจ้าหรือ?
เจ้าไม่จำเป็นต้องอธิษฐานอย่างเลื่องไม่ได้เพื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรอก
การที่เจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
บางครั้งนั้นอยู่ในการที่เจ้าใคร่ครวญพระเจ้าหรือการใคร่ครวญพระราชกิจของพระองค์
บางครั้งนั้นอยู่ในการจัดการกับบางเรื่องของเจ้า

และบางครั้งก็โดยผ่านทางคนที่เจ้าได้รับการเผยแผ่ในเหตุการณ์หนึ่งๆ ผู้คนส่วนใหญ่พูดว่า “ฉันไม่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือ ในเมื่อฉันอธิษฐานบ่อยๆ?” ผู้คนมากมายอธิษฐานอย่างไม่รู้จบ “เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” แม้ว่าคำอธิษฐานอาจจะอยู่บนริมฝีปากของพวกเขาเสมอ แต่พวกเขากลับไม่มีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจริงๆ

นี่เป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่ผู้คนแบบนั้นสามารถใช้เพื่อดำรงสภาพเงื่อนไขของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาไม่สามารถใช้หัวใจของพวกเขาในการมีส่วนร่วมด้วยพระเจ้าตลอดเวลาได้อย่างเต็มที่ และพวกเขาก็ไม่สามารถมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าด้วยหนทางแห่งการได้รับประสบการณ์

ไม่ว่าจะโดยผ่านทางไตร่ตรอง การใคร่ครวญเงียบๆ หรือการใช้จิตใจของพวกเขาในการมีส่วนร่วมด้วยพระเจ้าภายในหัวใจของพวกเขา ด้วยการใส่ใจในพระภาระของพระเจ้า พวกเขาเพียงถวยาธิษฐานแด่พระเจ้าในสวรรค์ด้วยปากของพวกเขา

หัวใจของผู้คนส่วนมากสูญเสียพระเจ้า และพระเจ้าทรงอยู่ ณ ที่นั่นก็ต่อเมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้พระองค์ เวลาส่วนใหญ่แล้ว พระเจ้าไม่ได้ทรงอยู่ ณ ที่นั่นเลย

นี่ไม่ใช่การสำแดงการไม่มีพระเจ้าในหัวใจของคนเราหรอกหรือ?

หากพวกเขามีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาจริงๆ พวกเขาจะสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่พวกโจรและพวกสัตว์ร้ายทำได้หรือ? หากบุคคลคนหนึ่งเคารพพระเจ้าจริงๆ พวกเขาจะนำหัวใจที่แท้จริงของพวกเขาเข้าสู่การติดต่อกับพระเจ้า

และความคิดกับแนวคิดของพวกเขาจะถูกพระวาระของพระเจ้าครอบไว้เสมอ

พวกเขาจะไม่ทำความผิดพลาดทั้งในวาตะและการกระทำ และจะไม่ทำสิ่งใดก็ตามที่ต่อต้านพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัด เช่นนี้คือมาตรฐานสำหรับการเป็นผู้เชื่อ

พระบัญญัติแห่งยุคใหม่

ในการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้านั้น เจ้าต้องอ่านพระวาทะของพระเจ้าอย่างพิถีพิถัน และจัดหาความจริงให้พร้อมไว้กับตัวพวกเจ้าเอง

แต่ในเรื่องของสิ่งที่พวกเจ้าต้องการจะทำหรือวิธีที่พวกเจ้าต้องการจะทำมันนั้น

ไม่มีความจำเป็นสำหรับการอธิษฐานหรือการวิงวอนที่จริงจังจริงใจของพวกเจ้า

และแท้จริงแล้วสิ่งเหล่านี้ไม่มีประโยชน์ กระนั้นในปัจจุบัน ปัญหาต่างๆ

ที่พวกเจ้ากำลังเผชิญหน้าอยู่ปัจจุบันนี้ก็คือการที่เจ้าไม่รู้วิธีที่จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

และการที่มีการอยู่เฉยอย่างมากในตัวเจ้า พวกเจ้ารู้คำสอนมากมาย แต่พวกเจ้าไม่มีความเป็นจริงมากนัก

การนี้มีใช้หมายถึงสำคัญของความผิดพลาดหรือ?

ความผิดพลาดมากมายสามารถมองเห็นได้ในตัวพวกเจ้ากลุ่มนี้ วันนี้

พวกเจ้าไม่สามารถที่จะสัมผัสการทดสอบเช่นนั้นในฐานะ “คนปรนนิบัติ” ได้

และพวกเจ้าก็ไม่สามารถที่จะจินตนาการหรือสัมผัสกระบวนการถูกล้างอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับพระวาทะทั้งหลายของพระเจ้าได้ พวกเจ้าต้องยึดมั่นกับสิ่งต่างๆ มากมายที่พวกเจ้าจำเป็นต้องนำมาปฏิบัติ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ผู้คนต้องยึดมั่นกับหน้าที่ต่างๆ มากมายที่พวกเขาควรจะทำปฏิบัติ นี่คือนิสัยที่ผู้คนควรจะทำ

และนี่คือสิ่งที่พวกเขาต้องดำเนินการ

จงปล่อยให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำสิ่งที่ต้องทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

มนุษย์ไม่สามารถเล่นบทคนใดในนั้นได้ มนุษย์ควรจะทำสิ่งที่ควรจะทำโดยมนุษย์

ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันมิใช่สิ่งใดนอกจากสิ่งที่ควรจะทำโดยมนุษย์

และควรจะทำในในฐานะพระบัญญัติ ให้เหมือนการยึดมั่นกับธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม

ถึงแม้ว่าบัดนี้มียุคธรรมบัญญัติ แต่ยังคงมีพระวาทะต่างๆ มากมายที่ควรจะทำ

ซึ่งเป็นประเภทเดียวกันกับพระวาทะทั้งหลายที่ได้ตรัสไว้ในยุคธรรมบัญญัติ

พระวาทะเหล่านี้มิได้ถูกนำมาดำเนินการเพียงโดยการฟังพากับสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

แต่ตรงกันข้าม พระวาทะเหล่านี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ควรจะทำ ตัวอย่างเช่น

เจ้าจะต้องไม่ตัดสินพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

เจ้าจะต้องไม่ต่อต้านมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นพยานให้ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น

เจ้าจะต้องรักษาดำแหน่งของเจ้าและจะต้องไม่เหลวไหล เจ้าควรจะทำประมาณในวาทะ

และคำพูดทั้งหลายกับการกระทำทั้งหลายของเจ้านั้นต้องติดตามการจัดการเตรียมการของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงเป็น

พยานให้ เจ้าควรจะทำเคารพคำพยานของพระเจ้า

เจ้าจะต้องไม่เพิกเฉยกับพระราชกิจของพระเจ้าและพระวาทะทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์

เจ้าจะต้องไม่เอาอย่างพระกระแสนเสียงและจุดมุ่งหมายในถ้อยคำรัสของพระเจ้า โดยภายนอกนั้น
เจ้าจะต้องไม่กระทำสิ่งใดๆ ที่ต่อต้านอย่างชัดแจ้งต่อมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นพยานให้ และอื่นๆ
เหล่านี้คือสิ่งที่แต่ละคนควรจะยึดมั่น ในแต่ละยุคนี้ พระเจ้าทรงกำหนดกฎต่างๆ
มากมายที่คล้ายคลึงกันกับธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายและเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องยึดมั่น
พระองค์ทรงจำกัดอุปนิสัยของมนุษย์และสืบหาความจริงใจของเขาโดยผ่านทางการณ์
จึงพิจารณาพระวณะเหล่านี้จากยุคพันธสัญญาเดิมเป็นตัวอย่าง ความว่า “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า”
พระวณะเหล่านี้ไม่ใช่กับวันนี้ ณ เวลานั้น

พระวณะเหล่านี้เพียงแต่จำกัดอุปนิสัยภายนอกบางอย่างของมนุษย์เท่านั้น
มันได้ถูกนำมาใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความจริงใจของการเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์
และเป็นเครื่องหมายของบรรดาผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้า ถึงแม้ว่าบัดนี้เป็นยุคแห่งราชอาณาจักร
ก็ยังคงมีกฎหมายที่มนุษย์ต้องยึดมั่น กฎต่างๆ ของอดีตจะไม่นำมาใช้ และวันนี้มีการปฏิบัติต่างๆ
มากมายที่เหมาะสมกว่าเพื่อให้มนุษย์นำมาดำเนินการ และเป็นการปฏิบัติที่จำเป็น
การปฏิบัติเหล่านี้ไม่เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และต้องกระทำโดยมนุษย์

ในยุคพระคุณ การปฏิบัติต่างๆ

มากมายของยุคธรรมบัญญัติได้ถูกทิ้งไปเพราะธรรมบัญญัติเหล่านี้ไม่มีประสิทธิผลโดยเฉพาะสำหรับพระราชกิจ
ในเวลานั้น หลังจากการปฏิบัติเหล่านี้ถูกทิ้งไปแล้วนั้น การปฏิบัติต่างๆ
ที่เหมาะสมสำหรับยุคนี้ได้ถูกกำหนดออกมามากมาย และซึ่งได้กลายมาเป็นกฎต่างๆ มากมายของวันนี้
เมื่อพระเจ้าของวันนี้เสด็จมา กฎเหล่านี้ได้ถูกละเว้นไป และไม่จำเป็นที่จะต้องยึดมั่นกับพวกมันอีกต่อไป
และการปฏิบัติต่างๆ ที่เหมาะสมสำหรับพระราชกิจของวันนี้ได้ถูกกำหนดออกมามากมาย วันนี้
การปฏิบัติเหล่านี้ไม่ใช่กฎ แต่กลับมีเจตนาที่จะให้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลต่างๆ แทน
การปฏิบัติเหล่านั้นเหมาะสมสำหรับวันนี้—บางทีพรุ่งนี้ การปฏิบัติเหล่านั้นอาจจะกลายเป็นกฎก็ได้
โดยรวมแล้ว เจ้าควรจะยึดมั่นกับสิ่งที่เกิดผลกับพระราชกิจของวันนี้ จงอย่าใส่ใจกับพรุ่งนี้ กล่าวคือ
สิ่งที่ทำวันนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของวันนี้ บางทีเมื่อพรุ่งนี้มาถึง อาจจะมีการปฏิบัติต่างๆ
ที่ดีกว่าซึ่งเจ้าจำเป็นต้องดำเนินการ—แต่จงอย่าให้ความสนใจกับการนั้นมากเกินไปนัก ในทางตรงกันข้าม
จงยึดมั่นกับสิ่งซึ่งควรจะยึดมั่นวันนี้ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการต่อต้านพระเจ้า วันนี้
ไม่มีสิ่งใดสำคัญยิ่งยวดสำหรับมนุษย์ที่จะยึดมั่นมากไปกว่าการติดตาม กล่าวคือ
เจ้าต้องไม่พยายามที่จะโอ้อวดพระเจ้าที่ทรงยืนอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้า หรือปกปิดสิ่งใดๆ จากพระองค์
เจ้าจะต้องไม่ปลงถ้อยคำความโสโครกหรือการพุดคุยโสโอหังเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า
เจ้าจะต้องไม่หลอกลวงพระเจ้าซึ่งอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้าโดยคำพูดที่หวานปานน้ำผึ้งและวาตะสวยามเพื่อที่จะได้

บทความไว้วางพระทัยของพระองค์ เจ้าจะต้องไม่กระทำอย่างขาดความเคารพเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เจ้าจะต้องเชื่อฟังทุกอย่างที่ตรัสออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และจะต้องไม่ต้านทาน ต่อต้าน
หรือโต้แย้งพระวาทะทั้งหลายของพระองค์

เจ้าจะต้องไม่ตีความตามที่เจ้าเห็นว่าเหมาะกับพระวาทะทั้งหลายที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
เจ้าควรระวังลิ้นของเจ้าเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้มันเป็นเหตุให้เจ้าตกเป็นเหยื่อของแผนหลอกลวงของคนชั่ว
เจ้าควรระวังย่างก้าวของเจ้าเพื่อหลีกเลี่ยงการล่อลวงละเมิดอาณาเขตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับเจ้า
หากเจ้าล่วงละเมิด นี่จะเป็นเหตุให้เจ้ายืนในตำแหน่งของพระเจ้าและพูดคำพูดที่ยิ่งผยองและอวดดี
และด้วยเหตุนี้เจ้าจะกลายเป็นที่เกลียดชังโดยพระเจ้า

เจ้าจะต้องไม่เผยแพร่พระวาทะทั้งหลายที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าอย่างประมาท มิฉะนั้นคนอื่น ๆ
จะเยาะเย้ยเจ้า และพวกมารจะทำให้เจ้าดูโง่ เจ้าจะต้องเชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าแห่งวันนี้
แม้ว่าเจ้าไม่เข้าใจมัน เจ้าก็จะต้องไม่ตัดสินมัน ทั้งหมดที่เจ้าสามารถทำได้คือแสวงหาและสามัคคีธรรม
บุคคลใดจะล่วงละเมิดสถานที่ดั้งเดิมของพระเจ้าไม่ได้

เจ้าไม่สามารถทำสิ่งใดได้มากไปกว่ารับใช้พระเจ้าของวันนี้จากตำแหน่งของมนุษย์

เจ้าไม่สามารถสอนพระเจ้าของวันนี้จากตำแหน่งของมนุษย์ได้—การทำเช่นนั้นคือการหลงผิด

ไม่อาจมีผู้ใดสามารถยืนในที่ของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้ได้ ในคำพูด การกระทำ

และความคิดด้านในสุดของเจ้านั้น เจ้ายืนอยู่ในตำแหน่งของมนุษย์ นี่คือสิ่งที่ต้องถือปฏิบัติตาม

มันคือความรับผิดชอบของมนุษย์ และไม่อาจมีผู้ใดปรับเปลี่ยนมันได้

การพยายามทำแบบนั้นจะเป็นการฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหาร ทุกคนควรจะจดจำการนี้ไว้

เวลายาวนานที่พระเจ้าได้ทรงใช้ไปในการตรัสและดำรัสได้เป็นเหตุให้มนุษย์พิจารณาว่าการอ่านและการท่องจำ

พระวาทะทั้งหลายของพระเจ้าเป็นภารกิจหลักของเขา ไม่มีผู้ใดให้ความสนใจกับการปฏิบัติ

และแม้กระทั่งสิ่งที่เจ้าควรจะทำตาม เจ้าก็ไม่ทำ การนี้ได้สร้างความยากลำบากและปัญหาต่างๆ

มากมายมาสู่การปรนนิบัติของพวกเจ้า หากก่อนหน้าการปฏิบัติพระวาทะของพระเจ้า

เจ้าไม่ได้ยึดมั่นกับสิ่งที่เจ้าควรจะทำมัน เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือหนึ่งในพวกที่ถูกพระเจ้ารังเกียจและปฏิเสธ

ในการยึดมั่นกับการปฏิบัติเหล่านี้ เจ้าควรจริงจังและจริงใจ เจ้าไม่ควรจะปฏิบัติกับมันเหมือนโชครวน

แต่ควรยึดมั่นกับมันในฐานะเป็นพระบัญญัติ

วันนี้เจ้าไม่ควรให้ตัวเจ้าเองเป็นกังวลกับเรื่องที่จะสัมฤทธิ์ประสิทธิผลอันใด กล่าวโดยสรุปคือ

นี่คือวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ และผู้ใดก็ตามที่กระทำการให้ขุนเคื่องต้องถูกลงโทษ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปราศจากอารมณ์ และไม่เอาพระทัยใส่กับความเข้าใจปัจจุบันของเจ้า

หากเจ้าทำให้พระเจ้าทรงขุนเคื่องในวันนี้ เช่นนั้นแล้ว พระองค์จะทรงลงโทษเจ้า

หากเจ้าทำให้พระองค์ทรงขุนเคื่องภายในขอบเขตอำนาจการพิพากษาของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

พระองค์จะไม่ทรงละเว้นเจ้า

พระองค์ไม่สนพระทัยว่าเจ้าจะจริงจังกับการยึดมั่นต่อพระวณะของพระเยซูเพียงใด

หากเจ้าฝ่าฝืนพระบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าแห่งวันนี้ พระองค์จะทรงลงโทษเจ้า

และทรงตัดสินโทษประหารเจ้า มันจะเป็นที่ยอมรับได้อย่างไรสำหรับการที่เจ้าไม่ยึดมั่นกับการปฏิบัติเหล่านั้น?

เจ้าต้องยึดมั่น แม้ว่ามันจะหมายถึงการทนทุกข์กับความเจ็บปวดเล็กๆ น้อยๆ! ไม่สำคัญว่าจะเป็นศาสนา ลัทธิ

ชาติ หรือคณะนิกายใด ในอนาคตพวกเขาทั้งหมดต้องยึดมั่นกับการปฏิบัติเหล่านี้ ไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้น

และไม่มีผู้ใดจะได้รับการละเว้น! เพราะการปฏิบัติเหล่านั้นเป็นสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงปฏิบัติในวันนี้

และไม่อาจมีผู้ใดฝ่าฝืนการปฏิบัติเหล่านั้นได้ ถึงแม้ว่าการปฏิบัติเหล่านั้นจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ยิ่งใหญ่

แต่ทุกคนต้องกระทำการปฏิบัติเหล่านั้น และการปฏิบัติเหล่านั้นเป็นพระบัญญัติที่พระเยซู

ผู้ซึ่งได้ทรงคืนพระชนม์และผู้ซึ่งได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับมนุษย์ พระวณะที่ว่า

“เส้นทาง... (7)” กล่าวไว้ว่า

คำนิยามของพระเยซูเกี่ยวกับการที่เจ้าจะเป็นคนชอบธรรมหรือคนบาปนั้นเป็นไปตามท่าทีของเจ้าต่อพระเจ้าใน

วันนี้มิใช่หรือ? ไม่อาจมีผู้ใดมองข้ามจุดนี้ไปได้ ในยุคธรรมบัญญัตินั้น

พวกฟาริสีรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้เชื่อในพระเจ้า แต่ด้วยการมาถึงของยุคพระคุณ พวกเขาไม่ได้รู้จักพระเยซู

และได้ต่อต้านพระองค์ ดังนั้น

จึงกลายเป็นว่าทั้งหมดที่พวกเขาเคยทำนั้น ไม่ได้มีความหมายอันใดเลยและเปล่าประโยชน์

และพระเจ้าไม่ได้ทรงยอมรับความประพฤติทั้งหลายของพวกเขา หากเจ้าสามารถมองเห็นเหตุการณ์นี้ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ทำบาปโดยง่ายคาย บางทีผู้คนมากมายอาจได้นำตัวเองไปเปรียบวัดกับพระเจ้า

การต่อต้านพระเจ้ามีรสชาติอย่างไร? มันขมหรือหวาน? เจ้าควรจะเข้าใจการนี้ จงอย่าแสวงหาทำเป็นไม่รู้

บางทีในหัวใจของพวกเขา นั้น ผู้คนบางคนอาจยังคงไม่เชื่อใจ กระนั้น เราขอแนะนำให้เจ้าทดลองมันดู—

ดูว่ามันมีรสชาติอย่างไร การนี้จะป้องกันผู้คนจำนวนมากจากการสงสัยเกี่ยวกับมันอยู่ตลอดเวลา

ผู้คนมากมายอ่านพระวณะทั้งหลายของพระเจ้าแต่ทว่าแอบต่อต้านพระองค์อยู่ในหัวใจของพวกเขา

หลังจากต่อต้านพระองค์อย่างนี้แล้ว เจ้าไม่รู้สึกลึกเหมือนถูกมีดบาดคว้านอยู่ในหัวใจของเจ้าหรือ?

หากมันไม่ใช่ความไม่ลงรอยในครอบครัว มันคือความไม่สะดวกทางร่างกาย

หรือความทุกข์ร้อนเกี่ยวกับบรรดาบุตรและธิดา ถึงแม้ว่าเนื้อหนังของเจ้าจะได้รับการละเว้นจากความตาย

แต่พระหัตถ์ของพระเจ้าจะไม่มีวันปล่อยเจ้า เจ้าคิดว่ามันง่ายถึงเพียงนั้นหรือ?

มันจำเป็นมากยิ่งขึ้นไปอีกที่จะต้องมุ่งความสนใจกับเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับหลายคนที่อยู่ใกล้พระเจ้า

ในขณะที่เวลาผ่านไป เจ้าจะลืมมัน

และเจ้าจะดิ่งลงสู่การทดลองและกลายเป็นไม่เอาใจใส่กับทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่มีการตระหนักถึงมัน และนี่จะเป็นจุดเริ่มต้นของการทำบาปของเจ้า การนี้ดูเหมือนไม่เป็นสาระสำหรับเจ้ากระนั้นหรือ? หากเจ้าสามารถทำการนี้ได้ดี เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็มีโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม—ที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและได้รับการทรงนำของพระองค์จากพระโอษฐ์ของพระองค์เอง หากเจ้าไม่เอาใจใส่ เช่นนั้นแล้ว ก็จะมีปัญหาสำหรับเจ้า—เจ้าจะเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า คำพูดและการกระทำทั้งหลายของเจ้าจะเหลวไหล และไม่ช้าก็เร็วเจ้าจะถูกพัดพาไปด้วยพายุใหญ่และคลื่นที่มีอำนาจ

เจ้าทุกคนควรให้ความสนใจอย่างดีกับพระบัญญัติเหล่านี้ หากเจ้าฝ่าฝืนพระบัญญัติเหล่านี้ เช่นนั้นแล้ว ถึงแม้ว่ามนุษย์ผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้อาจจะไม่กล่าวโทษเจ้า แต่พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงเสร็จสิ้นกิจธุระกับเจ้าแล้ว และพระองค์จะไม่ทรงละเว้นเจ้า

เจ้าสามารถแบกรับผลที่ตามมาจากการทำให้ขุนเคื่องของเจ้าได้หรือไม่? ด้วยเหตุนี้เอง ไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะตรัสสิ่งใด เจ้าต้องนำพระวจนะทั้งหลายของพระองค์ไปปฏิบัติ และต้องยึดมั่นกับพระวจนะเหล่านั้นโดยทุกวิถีทางที่เจ้าสามารถทำได้ การนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย!

อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว

พวกเจ้าได้เห็นพระราชกิจใดที่พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงในผู้คนกลุ่มนี้หรือไม่ ครึ่งหนึ่งพระเจ้าตรัสไว้ว่า แม้แต่ในอาณาจักรพันปี ผู้คนยังคงต้องติดตามถ้อยคำรัสของพระองค์ต่อไป และในอนาคต ถ้อยคำรัสของพระเจ้าจะยังนำชีวิตของมนุษย์โดยตรงในแผ่นดินอันดงามแห่งคานาอัน

ขณะโมเสสอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าได้ทรงอบรมสั่งสอนและตรัสกับเขาโดยตรง พระเจ้าทรงส่งอาหาร น้ำ และมานาจากสวรรค์ให้ผู้คนได้ชื่นชม และวันนี้ก็ยังเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงส่งสิ่งต่างๆ สำหรับกินและดื่มให้ผู้คนได้ชื่นชมด้วยพระองค์เอง

และพระองค์ทรงส่งคำสาปแช่งเพื่อตีสอนผู้คนด้วยพระองค์เอง และดังนั้น พระเจ้าจึงดำเนินทุกขั้นตอนในพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง วันนี้ ผู้คนแสวงหาการบังเกิดของความจริง พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และมีความเป็นไปได้ที่ผู้คนดังกล่าวทั้งหมดจะถูกเหวี่ยงทิ้งไป

เพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังกลายเป็นสัมพันธกับชีวิตจริงมากขึ้นทุกที ไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าได้เสด็จลงมาจากสวรรค์ พวกเขายังไม่ตระหนักรู้เช่นกันว่า พระเจ้าได้ทรงส่งอาหารและยาบำรุงลงมาจากสวรรค์ แต่กระนั้น พระเจ้าก็ทรงมีอยู่จริง

และภาพจากอันน่าตื่นเต็นของอาณาจักรพันปีในจินตนาการของผู้คนก็ยังเป็นถ้อยคำรัสส่วนพระองค์ของพระเจ้า ด้วยเช่นกัน นี่คือข้อเท็จจริง และเช่นนี้เท่านั้นจึงจะเรียกว่า การครองราชย์ร่วมกับพระเจ้าบนแผ่นดินโลก การครองราชย์ร่วมกับพระเจ้าบนแผ่นดินโลกอ้างอิงถึงเนื้อหนึ่ง

เนื่องจากสิ่งที่ไม่ใช่เนื้อหนึ่งนั้นไม่ได้ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก และดังนั้นบรรดาผู้คนทั้งหมดที่มุ่งเน้นการไปยังสวรรค์ชั้นที่สามจึงทำเช่นนั้นไปโดยเปล่าประโยชน์

สักวันหนึ่ง เมื่อทั้งจักรวาลกลับคืนสู่พระเจ้า ศูนย์กลางของพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาลจะปฏิบัติตามถ้อยคำรัสของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็น ณ แห่งหนตำบลใด บางคนจะใช้โทรศัพท์ บางคนจะขึ้นเครื่องบิน บางคนจะขึ้นเรือข้ามทะเล และบางคนจะใช้เลเซอร์เพื่อรับถ้อยคำรัสของพระเจ้า ทุกคนจะนิยมนูชาและเปี่ยมด้วยความโหยหา พวกเขาทุกคนจะมาใกล้ชิดกับพระเจ้า และรวมตัวกันเข้าหาพระเจ้า และทุกคนจะนมัสการพระเจ้า และทั้งหมดนี้จะเป็นกิจการของพระเจ้า จงจดจำสิ่งนี้ไว้!

พระเจ้าจะไม่เริ่มต้นใหม่อีกครั้งในที่อื่นใดอย่างแน่นอน พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้ที่ว่า พระองค์จะทำให้ผู้คนทั้งหมดทั่วทั้งจักรวาลมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์และนมัสการพระเจ้าบนแผ่นดินโลก และพระราชกิจของพระองค์ในที่อื่นๆ จะยุติลง และผู้คนจะถูกบีบให้ต้องแสวงหาหนทางที่แท้จริง เหมือนดังโยเซฟ: ทุกคนมาหาเขาเพื่ออาหาร และกราบไหว้เขาเพราะเขามีสิ่งต่างๆ ให้กิน

เพื่อหลีกเลี่ยงกันดารอาหาร ผู้คนจะถูกบีบให้แสวงหาหนทางที่แท้จริง
ชุมชนทางศาสนาทั้งหมดจะประสบทุกข์จากกันดารอาหารที่รุนแรง
และมีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่เป็นน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต
ซึ่งมีน้ำพุที่ไหลรินตลอดเวลาจัดเตรียมไว้สำหรับความชื่นชมยินดีของมนุษย์
และผู้คนจะมาและพึงพาอาศัยพระองค์
นั่นจะเป็นเวลาที่กิจการของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยและพระเจ้าทรงได้รับพระสิริ
ผู้คนทั้งหมดทั่วจักรวาลจะนมัสการ “มนุษย์” ธรรมดาผู้นี้ นี่จะไม่ใช่วันแห่งพระสิริของพระเจ้าหรือ
สักวันหนึ่ง ศิษยาภิบาลสูงอายุจะส่งโทรเลขมากมายออกไปเพื่อเสาะหาน้ำจากน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต
พวกเขาจะอยู่ในวัยชรา แต่พวกเขาจะยังมานมัสการบุคคลผู้นี้ ผู้ที่พวกเขาเคยดูหมิ่น
พวกเขาจะยอมรับพระองค์ออกมาจากปากของพวกเขาเอง
และจะเชื่อมั่นวางใจในพระองค์ด้วยหัวใจของพวกเขาเอง นี่ไม่ใช่หมายสำคัญและการอัศจรรย์หรือหรือ?
ยามที่ทั้งราชอาณาจักรขึ้นบาน จะเป็นวันแห่งพระสิริของพระเจ้า
และใครก็ตามที่มาหาพวกเขาและได้รับข่าวดีจากพระเจ้าย่อมได้รับการอวยพรจากพระเจ้า
และประเทศและประชาชนที่ทำเช่นนั้นจะได้รับการอวยพรและได้รับการดูแลโดยพระเจ้า ดังนั้น
ทิศทางในอนาคตจะเป็นดังนี้: ผู้ที่ได้รับถ้อยคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจะมีเส้นทางให้เดินบนแผ่นดินโลก
และต่อให้พวกเขาเป็นนักธุรกิจ หรือนักวิทยาศาสตร์ หรือนักการศึกษา หรือนักอุตสาหกรรม
บรรดาผู้ที่ปราศจากพระวณะของพระเจ้าจะมีช่วงเวลาที่ยากลำบากในการจะก้าวเดินแม้เพียงหนึ่งก้าว
และจะถูกบีบให้ต้องแสวงหาหนทางที่แท้จริง นี่คือความหมายของ “ด้วยความจริง เจ้าจะเดินไปทั่วทั้งโลก
เมื่อปราศจากความจริง เจ้าจะไม่ได้ไปที่ใดเลย” ดังนั้น ข้อเท็จจริงก็คือ: พระเจ้าจะทรงใช้หนทาง
(ซึ่งหมายถึงพระวณะทั้งหมดของพระองค์) เพื่อบัญชาทั้งจักรวาลและปกครองและพิชิตมวลมนุษย์
ผู้คนต่างหวังเสมอว่า จะมีการแปรผันครั้งใหญ่ในวิถีทางที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ กล่าวโดยง่ายก็คือ
พระเจ้าทรงควบคุมผู้คนผ่านพระวณะ และเจ้าต้องทำในสิ่งที่พระเจ้าตรัส ไม่ว่าเจ้าจะปรารถนาหรือไม่ก็ตาม
นี่คือข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งเป็นความจริง และทุกคนต้องเชื่อฟังทำตาม และดังนั้นเช่นกัน
มันจึงเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินต่อไปโดยไม่อาจหยุดยั้งและเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วกัน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ความรู้สึกกับผู้คน หลังจากที่ย่านพระวณะของพระเจ้า
ผู้คนรู้สึกแน่นแฟ้นคงและสงบสุขในหัวใจของพวกเขา
ในขณะที่ผู้ซึ่งไม่ได้รับพระวณะของพระเจ้ารู้สึกว่างเปล่า นั่นเองคือฤทธานุภาพของพระวณะของพระเจ้า
ผู้คนจะต้องอ่านพระวณะของพระเจ้า และหลังจากที่ย่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว
พวกเขาจะได้รับการบำรุงเลี้ยง และพวกเขาไม่สามารถรับการบำรุงเลี้ยงได้หากปราศจากพระวณะของพระเจ้า

เช่นเดียวกับตอนที่ผู้คนเสกฝนเข้าไป: ฝนให้กำลังวังชาแก่พวกเขา และยามที่ปราศจากฝน พวกเขารู้สึกถึงอาการขาดยาที่รุนแรงของมัน และไร้กำลังวังชา นั่นเองคือแนวโน้มในหมู่ผู้คนในวันนี้ การอ่านพระวณะของพระเจ้ามอบกำลังวังชาให้แก่ผู้คน หากพวกเขาไม่อ่านพระวณะของพระเจ้า พวกเขารู้สึกเฉื่อยชา แต่หลังจากที่อ่านพระวณะของพระเจ้า พวกเขาหลุดออกจาก “เตียงผู้ป่วย” ของพวกเขาในทันที นี่คือนพระวณะของพระเจ้าที่กำลังกวัดแกว่งฤทธาานุภาพอยู่บนแผ่นดินโลก และพระเจ้าที่กำลังทรงปกครองอยู่บนแผ่นดินโลก บางคนต้องการจากไป หรือเริ่มเกิดความคิดโรยอ่อนล้ากับพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม พวกเขาที่ไม่สามารถแยกตัวเองออกจากพระวณะของพระเจ้าได้ ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะอ่อนแอเพียงใดก็ตาม พวกเขายังคงต้องดำรงชีวิตด้วยพระวณะของพระเจ้า และไม่ว่าพวกเขาจะเป็นกบฏเพียงใด พวกเขายังคงไม่กล้าที่จะทิ้งพระวณะของพระเจ้า

เวลาที่พระวณะของพระเจ้าทรงแสดงอิทธิฤทธิ์อย่างแท้จริงคือเวลาที่พระเจ้าทรงปกครองและกวัดแกว่งฤทธาานุภาพ นี่คือนวิธีทรงพระราชกิจของพระองค์ ไม่ว่าจะอย่างไร นี่ก็คือวิถีทางที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ และไม่ว่าจะมีผู้ใดออกไปจากวิถีทางนี้ได้

พระวณะของพระเจ้าจะเผยแผ่ไปตามบ้านเรือนต่าง ๆ มากมายเกินคณานับ พระวณะเหล่านี้จะกลายเป็นที่รู้จักกันสำหรับทุกคน และมีเพียงยามนั้นเท่านั้นเองที่พระราชกิจของพระองค์จะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล ซึ่งกล่าวได้ว่า หากพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาลแล้ว เช่นนั้น พระวณะของพระองค์ก็จะต้องเผยแผ่ในวันแห่งพระสิริของพระเจ้า พระวณะของพระเจ้าจะแสดงฤทธาานุภาพและสิทธิอำนาจ พระวณะของพระองค์ทุกค่านับตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงวันนี้จะสำเร็จลุล่วงและถึงคราวบังเกิด โดยการนี้ พระสิริจะมาสู่พระเจ้าบนแผ่นดินโลก ซึ่งกล่าวได้ว่า พระวณะของพระองค์จะครองราชย์บนแผ่นดินโลก ทุกคนที่เลวจะถูกตีสอนด้วยพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ทุกคนที่ชอบธรรมจะได้รับการอวยพรจากพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และทั้งหมดจะได้รับการสถาปนาและทำให้ครบบริบูรณ์ด้วยพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใด ทั้งหมดจะสำเร็จลุล่วงด้วยพระวณะของพระองค์ และพระวณะของพระองค์จะสร้างข้อเท็จจริง ทุกคนบนโลกจะเฉลิมฉลองพระวณะของพระเจ้า

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ใหญ่หรือเด็ก เพศชาย เพศหญิง คนแก่ หรือคนหนุ่มสาว ทุกคนจะนบนอบอยู่ภายใต้พระวณะของพระเจ้า พระวณะของพระเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์ ซึ่งทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระวณะของพระองค์ได้บนแผ่นดินโลกอย่างเจิดจ้าจับตาและประหนึ่งมีชีวิต นี่คือนความหมายของการที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ โดยเบื้องต้นแล้ว

พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกก็เพื่อสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงที่ว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” ซึ่งกล่าวได้ว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อที่อาจจะได้ปล่อยพระวณะของพระองค์ออกจากเนื้อหนัง

(ไม่เหมือนกับในช่วงเวลาของโมเสสในพันธสัญญาเดิม

คราที่พระสุรเสียงของพระเจ้าปล่อยออกมาจากท้องฟ้าโดยตรง) หลังจากนั้น

พระวณะทั้งหมดของพระองค์ก็จะถูกทำให้ลุล่วงในช่วงระหว่างยุคอาณัติจักรพรรดิ

พระวณะทั้งหมดของพระองค์จะกลายเป็นข้อเท็จจริงที่มองเห็นได้ต่อหน้าต่อตามนุษย์

และผู้คนจะเห็นพระวณะทั้งหมดของพระองค์โดยใช้ดวงตาของตัวเองโดยปราศจากความไม่เสมอภาคกันแม้แ

ต่น้อย นี่คือการหมายสูงสุดของการจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า

พระราชกิจของพระวิญญาณสำเร็จลุล่วง โดยผ่านทางเนื้อหนังและผ่านทางพระวณะ

นี่คือการหมายที่แท้จริงของ “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถตรัสถึงน้ำพระทัยของพระวิญญาณ

และมีเพียงพระเจ้าผู้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถตรัสในพระนามของพระวิญญาณ

พระวณะของพระเจ้ามีความเรียบง่ายต่อการทำความเข้าใจในพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ และคนอื่นๆ

ทุกคนได้รับการทรงนำโดยพระวณะเหล่านั้น โดยไม่มีใครได้รับการยกเว้น

พวกเขาทั้งหมดดำรงอยู่ในวงเขตนี

ผู้คนสามารถกลายมาเป็นตระหนักรู้ได้ก็เพียงจากถ้อยคำรัสเหล่านี้เท่านั้น

บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับในหนทางนี้ย่อมกำลังฝันกลางวันหากพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถรับถ้อยคำรัสจากสวรรค์

ได้ สิ่งดังกล่าวคือสิทธิอำนาจที่สาธิตให้เห็นในเนื้อหนังที่ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ซึ่งเป็นเหตุให้ทุกคนเชื่อในสิ่งนี้ด้วยความเชื่อมั่นทั้งหมด

แม้แต่ผู้เชี่ยวชาญที่นำเคารพยกย่องที่สุดและศิษยาภิบาลที่เคร่งศาสนาที่ยังไม่สามารถกล่าวคำเหล่านี้ได้

พวกเขาทั้งหมดต้องบนบอภายใต้พระวณะของพระเจ้า และไม่มีผู้ใดจะสามารถทำการเริ่มต้นใหม่ได้

พระเจ้าจะทรงใช้พระวณะเพื่อพิชิตจักรวาล

พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติสิ่งนี้โดยเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติเป็นมนุษย์

แต่ใช้ถ้อยคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพิชิตผู้คนทั้งหมดในทั้งจักรวาล

เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และเช่นนี้เท่านั้น

ที่เป็นการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ สำหรับมนุษย์

บางที่อาจปรากฏให้เห็นเสมือนว่าพระเจ้ามิได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอะไรมากมายนัก

แต่พระเจ้าแค่ต้องคำรัสพระวณะของพระองค์เท่านั้น

และพระวณะของพระองค์จะเป็นที่เชื่อมั่นและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน เมื่อปราศจากข้อเท็จจริง

ผู้คนโห่ร้องและกรี๊ดร้อง เมื่อมีพระวณะของพระเจ้า พวกเขาลั่นเจียบกริบ
พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงนี้เป็นแน่เพราะ นี่คือการของพระเจ้าที่ได้ทรงสถาปนาไว้นานแล้ว
การสำเร็จลุล่วงข้อเท็จจริงของการมาถึงของพระวณะบนแผ่นดินโลก อันที่จริง
ไม่มีความจำเป็นที่เราต้องอธิบายว่า—การมาถึงของอาณาจักรพันปีบนแผ่นดินโลก
ก็คือการมาถึงของพระวณะของพระเจ้าบนโลก การเคลื่อนลงมาจากสวรรค์ของกรุงเยรูซาเลมใหม่
คือการมาถึงของพระวณะของพระเจ้า เพื่อที่จะอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เพื่อร่วมเคียงไปกับทุกการกระทำของมนุษย์
และความคิดทั้งหมดที่อยู่ภายในสุดของมนุษย์ นี่ยังเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งพระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จลุล่วง
นี่คือความมั่งคั่งของอาณาจักรพันปี นี่คือการที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้:
พระวณะของพระองค์จะปรากฏบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหลายพันปี
และพระวณะของพระองค์จะสำแดงกิจการทั้งหมดของพระองค์
และทำให้พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์บนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น และหลังจากนั้น
ช่วงระยะนี้ของมวลมนุษย์ก็จะเป็นอันมาถึงบทอวสาน

สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าเป็นอย่างไร?

ในการเชื่อในพระเจ้า อย่างน้อยเจ้าต้องตัดสินใจแน่วแน่กับประเด็นเรื่องการมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า หากเจ้าไม่มีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว ความหมายของการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าก็จะสูญหายไป การสร้างสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ด้วยหัวใจที่นิ่งสงบ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

การมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าหมายถึงการมีความสามารถที่จะไม่สงสัยและไม่ปฏิเสธพระราชกิจใดเลยของพระองค์ และมีความสามารถที่จะตอบสนองต่อพระราชกิจของพระองค์ได้ มันหมายถึงการมีเจตนาต่างๆ ที่ถูกต้องในการสถิตของพระเจ้า การไม่วางแผนการต่างๆ เพื่อตัวเจ้าเอง

และการพิจารณาผลประโยชน์ของครอบครัวของพระเจ้าเป็นอันดับแรกในทุกสิ่ง

มันหมายถึงการยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าและการเชื่อฟังการจัดการเตรียมการต่างๆ ของพระเจ้า

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะทำให้หัวใจของเจ้านิ่งสงบในการสถิตของพระเจ้าในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำได้

แม้หากว่าเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เจ้าก็ต้องยังคงทำหน้าที่ต่างๆ และความรับผิดชอบต่างๆ

ของเจ้าให้ลุล่วงจนสุดความสามารถของเจ้า ทันทีที่น้ำพระทัยของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยแก่เจ้า ก็จงลงมือทำ

และมันจะไม่สายเกินไป เมื่อสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าได้กลายเป็นปกติแล้ว

เจ้าก็จะมีสัมพันธภาพที่ปกติกับผู้คนด้วย ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งพระวณะของพระเจ้า

จงกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า จากนั้นจงนำข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าไปปฏิบัติ

จงแก้ไขทัศนคติต่างๆ ของเจ้า และจงหลีกเลี่ยงการทำให้สิ่งใดที่ด้านทานพระเจ้าหรือรบกวนคริสตจักร

อย่าทำสิ่งใดที่ไม่เกิดประโยชน์ต่อชีวิตของพี่น้องชายหญิงของเจ้า อย่ากล่าวสิ่งใดที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น

และอย่าทำสิ่งใดที่น่าละอาย จงเป็นคนที่ยุติธรรมและมีเกียรติในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำ

และจงทำให้แน่ใจว่าทุกการกระทำของเจ้าเป็นสิ่งที่สามารถนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

แม้ว่าเนื้อหนังอาจจะอ่อนแอในบางครั้ง

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะให้ผลประโยชน์ของครอบครัวของเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่ง

โดยไม่โลกหาผลกำไรส่วนตัว และเจ้าต้องมีความสามารถที่จะประพฤติตนอย่างชอบธรรมได้

หากเจ้าสามารถปฏิบัติได้แบบนี้ เช่นนั้นแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าก็จะปกติ

ในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำนั้น เจ้าต้องตรวจดูว่าเจตนาต่างๆ ของเจ้าถูกต้องหรือไม่

หากเจ้ามีความสามารถที่จะกระทำการได้ตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าก็ปกติ นี่คือมาตรฐานขั้นต่ำสุด จงมองดูเข้าไปในเจตนาต่างๆ ของเจ้า

และหากเจ้าพบว่าเจตนาต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องได้ปรากฏขึ้น

จงมีความสามารถที่จะหันหลังของเจ้าให้แก่เจตนาเหล่านั้น

และกระทำให้สอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
เจ้าก็จะกลายเป็นใครบางคนที่ต้องเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ซึ่งในทางกลับกันก็แสดงให้เห็นว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นปกติ
และว่าทุกสิ่งที่เจ้ากระทำเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพระเจ้า ไม่ใช่ของตัวเอง
ในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำและทุกสิ่งที่เจ้าพูด
จึงมีความสามารถที่จะกำหนดหัวใจของเจ้าให้ถูกต้องและจงเป็นคนชอบธรรมในการกระทำต่างๆ ของเจ้า
และอย่าให้อารมณ์ของเจ้านำหน้า และอย่ากระทำการตามความประสงค์ของเจ้าเอง
สิ่งเหล่านี้เป็นหลักธรรมต่างๆ ที่บรรดาผู้เชื่อในพระเจ้าต้องประพฤติตน สิ่งเล็กน้อยต่างๆ
สามารถเปิดเผยเจตนาทั้งหลายและวุฒิภาวะของบุคคลหนึ่งได้ และดังนั้น
การที่ใครบางคนจะเข้าสู่เส้นทางแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
พวกเขาก็ต้องแก้ไขเจตนาทั้งหลายของเขาและสัมพันธภาพของเขากับพระเจ้าให้ปกติเสียก่อน
เจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อสัมพันธภาพของเจ้ากับพระองค์เป็นปกติเท
านั้น เมื่อนั้นเท่านั้น การจัดการ การตัดแต่ง การบ่มวินัย
และกระบวนการถลุงของพระเจ้าจึงจะสามารถสัมฤทธิ์ผลตามเจตนาของพวกมันในตัวเจ้าได้ กล่าวคือ
หากมนุษย์ทั้งหลายมีความสามารถที่จะเก็บรักษาพระเจ้าไว้ในหัวใจของพวกเขาและไม่ไล่ตามเสาะหาผลประโยชน์ส่วนตัวหรือคิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของตัวเองพวกเขาเอง (ในสำนึกรับรู้ฝ่ายเนื้อหนัง)
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับแบกภาระแห่งการเข้าสู่ชีวิต
ทำจนสุดความสามารถของพวกเขาเพื่อไล่ตามเสาะหาความจริง และนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้า—
หากเจ้าสามารถทำการนี้ได้ เช่นนั้นแล้วเป้าหมายต่างๆ ที่เจ้าไล่ตามเสาะหาจะถูกต้อง
และสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นปกติ การทำให้สัมพันธภาพของคนๆ
หนึ่งกับพระเจ้าถูกต้องนั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นขั้นตอนแรกของการเข้าไปสู่การเดินทางฝ่ายวิญญาณของคนๆ นั้น
แม้ว่าโชคชะตาของมนุษย์จะอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าและถูกพระเจ้าลิขิตไว้ล่วงหน้า
และมนุษย์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงมันได้
การที่เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือได้รับการรับไว้โดยพระองค์ได้หรือไม่
นั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นปกติหรือไม่ อาจมีหลายส่วนของเจ้าที่อ่อนแอหรือไม่เชื่อฟัง—
แต่ทราบเท่าที่ทัศนะต่างๆ ของเจ้าและเจตนาทั้งหลายของเจ้านั้นถูกต้อง
และทราบเท่าที่สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นถูกต้องและปกติ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีคุณสมบัติที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
หากเจ้าไม่มีสัมพันธภาพที่ถูกต้องกับพระเจ้า และกระทำการเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังหรือครอบครัวของเจ้า

เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าเจ้าจะทำงานหนักสักเพียงใด มันก็จะสูญเปล่า หากสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าไม่ปกติ
เช่นนั้นแล้วสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็จะเข้าที่เข้าทาง พระเจ้าไม่ทอดพระเนตรดูที่สิ่งอื่นใด

แต่ทอดพระเนตรดูว่าทรศนะต่างๆ ของเจ้าในการเชื่อของเจ้าในพระเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่: เจ้าเชื่อในผู้ใด
เจ้าเชื่อเพื่อประโยชน์ของผู้ใด และเจ้าเชื่อเพราะเหตุใด

หากเจ้ามีความสามารถที่จะมองเห็นสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจนและปฏิบัติด้วยทรศนะต่างๆ ที่น่าพอใจของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเกิดความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้า

และเจ้าก็จะได้รับการรับประกันเรื่องการเข้าไปสู่รุ่งอรุณที่ต้องการ

หากสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าไม่ปกติ และทรศนะต่างๆ เกี่ยวกับการเชื่อของเจ้าในพระเจ้าเบี่ยงเบนไป
เช่นนั้นแล้วสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็สูญเปล่า และไม่ว่าเจ้าเชื่ออย่างหนักสักเพียงใด เจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย

หลังจากที่สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้ากลายเป็นปกติแล้วเท่านั้น เจ้าจึงจะได้รับคำสรรเสริญจากพระองค์

เมื่อเจ้าละทิ้งเนื้อหนัง อธิษฐาน ทนทุกข์ สู้ทน นบนอบ ช่วยเหลือพี่น้องชายหญิงของเจ้า

สละตัวเจ้าเองมากขึ้นเพื่อพระเจ้า และอื่นๆ

สิ่งที่เจ้าทำจะมีคุณค่าและนัยสำคัญหรือไม่ขึ้นอยู่กับการที่เจตนาทั้งหลายของเจ้าถูกต้องหรือไม่และทรศนะต่าง
ๆ ของเจ้าถูกต้องหรือไม่

ทุกวันนี้ผู้คนมากมายเชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพวกเขากำลังเอียงศีรษะของตนเพื่อมองดูนาฬิกา—มุมมองต่างๆ
ของพวกเขาจึงบิดเบี้ยว และพวกมันต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องด้วยการฟันฝ่าอุปสรรค

หากปัญหานี้ได้รับการแก้ไข ทุกอย่างก็จะเรียบร้อยดี หากไม่ได้รับการแก้ไข ทุกสิ่งก็จะไม่มีผล

ผู้คนบางคนประหลาดใจดีต่อหน้าเรา แต่กลับหลังเรา ทั้งหมดที่พวกเขากระทำคือการต้านทานเรา

นี่เป็นการสำแดงออกของการคดโกงและการเต็มไปด้วยเล่ห์หลวง และบุคคลประเภทนี้เป็นผู้รับใช้ของซาตาน
พวกเขาเป็นรูปจำแลงตามแบบฉบับของซาตาน ที่มาเพื่อทดสอบพระเจ้า

เจ้าเป็นบุคคลที่ต้องการเท่านั้นหากเจ้ามีความสามารถที่จะนบนอบต่องานของเราและวณะของเราได้

ตราบเท่าที่เจ้ามีความสามารถที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าได้

ตราบเท่าที่ทุกสิ่งที่เจ้ากระทำสามารถนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้และเจ้าประพฤติตัวอย่างยุติธรรมและ
อย่างมีเกียรติในทุกสิ่งที่เจ้ากระทำ ตราบเท่าที่เจ้าไม่ทำสิ่งต่างๆ ที่น่าละอาย หรือสิ่งต่างๆ

ที่จะเป็นอันตรายต่อชีวิตของผู้อื่น

และตราบเท่าที่เจ้าดำเนินชีวิตในความสว่างและไม่ยอมให้ตัวเจ้าเองถูกซาตานหลอกใช้

เช่นนั้นแล้วสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าก็จะอยู่ในระเบียบอันเหมาะสม

การที่เชื่อในพระเจ้าจำเป็นที่เจ้าจะต้องจัดวางเจตนาและทรศนะทั้งหลายของเจ้าให้อยู่ในระเบียบอันเหมาะสม
เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้อง

และวิธีที่ถูกต้องในการปฏิบัติกับพระวณะของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า
สิ่งแวดล้อมทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการไว้ มนุษย์ผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้
และพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง เจ้าต้องไม่ปฏิบัติตามแนวคิดต่างๆ ของเจ้าเองหรือคิดหากลอุบายคำซ้ำของเจ้าเอง
ไม่ว่าเจ้าทำสิ่งใด

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะแสวงหาความจริงได้และในตำแหน่งของเจ้าที่เป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง
เจ้าต้องสามารถบนอบต่อพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าได้

หากเจ้าปรารถนาที่จะไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและเข้าไปสู่ร่องกรรลอง
ที่ถูกต้องของชีวิต เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็ต้องมีชีวิตอยู่ในการสถิตของพระเจ้าเสมอ จงอย่าทำตัวเสเพล
อย่าติดตามซาตานไป อย่ายอมให้ซาตานมีโอกาสมหาไรๆ ที่จะดำเนินงานของมันได้
และอย่ายอมให้ซาตานใช้ประโยชน์จากตัวเจ้าได้ เจ้าต้องมอบตัวเจ้าเองแด่พระเจ้าอย่างสิ้นเชิง
และยอมให้พระเจ้าปกครองเหนือเจ้า

เจ้าเต็มใจที่จะเป็นผู้รับใช้ของซาตานหรือ? เจ้าเต็มใจที่จะถูกหลอกลวงใช้โดยซาตานหรือ?

เจ้าเชื่อในพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาพระองค์เพื่อที่พระองค์อาจจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม
หรือเพื่อที่เจ้าอาจจะกลายเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับพระราชกิจของพระเจ้ายกกันเล่า?

เจ้าชอบชีวิตที่เปี่ยมความหมายซึ่งในชีวิตนั้นพระเจ้าจะทรงได้ตัวเจ้าไว้

หรือชีวิตที่ไร้ค่าและว่างเปล่ามากกว่ากัน? เจ้าชอบที่จะให้พระเจ้าทรงใช้งานเจ้า

หรือให้ซาตานหลอกลวงใช้มากกว่ากัน? เจ้าชอบที่จะให้พระวณะและความจริงของพระเจ้าเติมเต็มตัวเจ้า

หรือปล่อยให้ความบาปและซาตานเติมเต็มตัวเจ้ามากกว่ากัน? จงพิจารณาสิ่งเหล่านี้อย่างระมัดระวัง
ในชีวิตประจำวันของเจ้านั้น

เจ้าต้องเข้าใจว่าถ้อยคำใดบ้างที่เจ้ากล่าวและสิ่งใดบ้างที่เจ้าทำซึ่งอาจก่อให้เกิดความผิดปกติในสัมพันธภาพของ
เจ้ากับพระเจ้า และจากนั้นจงแก้ไขตัวเจ้าเองเพื่อเข้าสู่ลักษณะที่ถูกต้อง จงตรวจสอบถ้อยคำต่างๆ ของเจ้า
การกระทำต่างๆ ของเจ้า แต่ละความเคลื่อนไหวและทุกการขยับตัวของเจ้า

และความคิดและแนวคิดทั้งหมดของเจ้าตลอดเวลา

จงมีความเข้าใจที่เหมาะสมเกี่ยวกับสถานะที่แท้จริงของเจ้าและจงเข้าสู่ลักษณะแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ นี่เป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า

โดยการประเมินว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้ายกปกติหรือไม่

เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะแก้ไขเจตนาทั้งหลายของเจ้าให้ถูกต้อง

มีความสามารถที่จะเข้าใจธรรมชาติแก่นแท้ของมนุษย์ และเข้าใจตัวเจ้าเองอย่างแท้จริงได้ และในการทำเช่นนั้น
เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ประสบการณ์ที่แท้จริงต่างๆ ละทิ้งตัวเจ้าเองในแบบที่แท้จริง

และบนบอบด้วยเจตนา

ขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับเรื่องเหล่านี้ที่เกี่ยวกับว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติหรือไม่

เจ้าจะพบโอกาสเหมาะต่างๆ ที่เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

และกลายเป็นมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจสภาวะมากมายแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

เจ้าจะมีความสามารถที่จะมองทะลุผ่านเพทุบายมากมายของซาตาน และผ่านทะลุแผนสมคบคิดต่างๆ ของมันได้

เส้นทางสายนี้เท่านั้นที่นำไปสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้

เจ้าทำให้สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าถูกต้อง จนเจ้าสามารถจะบนบอบต่อการจัดการเตรียมการต่างๆ

ของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพวกมัน

และจนเจ้าสามารถจะเข้าสู่ประสบการณ์ที่แท้จริงอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นไปอีก

และได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้นไปอีก

เมื่อเจ้าปฏิบัติภารกิจที่มีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า ส่วนใหญ่แล้ว

ความสำเร็จจะสัมฤทธิ์ได้โดยการตัดขาดจากเนื้อหนังและโดยผ่านทางความร่วมมืออย่างแท้จริงกับพระเจ้า

เจ้าควรเข้าใจว่า “หากปราศจากหัวใจที่ให้ความร่วมมือแล้ว มันก็ยากที่จะได้รับพระราชกิจของพระเจ้า

หากเนื้อหนังไม่ทนทุกข์ ก็จะไม่มีการพรใด ๆ จากพระเจ้าเลย หากจิตวิญญาณไม่ต่อสู้คืนรน

ซาตานก็จะไม่ถูกทำให้อับอาย” หากเจ้าปฏิบัติหลักการเหล่านี้และเข้าใจพวกมันอย่างถ่องแท้

ทหรณะเกี่ยวกับการเชื่อของเจ้าในพระเจ้าก็จะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง ในการปฏิบัติปัจจุบันของพวกเจ้านั้น

เจ้าต้องสลัดทิ้งชุดความคิดเรื่อง “การแสวงหาขมบึ้งเพื่อสนองความหิว” เจ้าต้องสลัดทิ้งชุดความคิดเรื่อง

“ทุกสิ่งถูกกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผู้คนไม่อาจแทรกแซงได้” ทุกคนที่กล่าวเช่นนั้นคิดว่า

“ผู้คนสามารถทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาต้องการ และเมื่อถึงเวลา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์

ผู้คนไม่มีความจำเป็นที่จะต้องยับยั้งเนื้อหนังหรือให้ความร่วมมือ ทั้งหมดที่สำคัญก็คือว่า

พวกเขาได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ความคิดเห็นเหล่านี้ล้วนเหลวไหลทั้งสิ้น

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมต่างๆ เช่นนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงไว้ความสามารถที่จะทรงพระราชกิจได้

มุมมองประเภทนี้เองที่ขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างยิ่ง

บ่อยครั้งที่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์บรรลุได้โดยผ่านทางความร่วมมือของมนุษย์

คนเหล่านั้นที่ไม่ให้ความร่วมมือและไม่มีความตั้งใจแน่วแน่แต่ปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ความเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย

สัยของตน และได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระเจ้า

ช่างมีความคิดที่เหลือเฟือจริงๆ นี่เรียกว่า “การปรนเปรอตัวเองและการให้อภัยซาตาน”

คนเช่นนั้น ไม่มีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า เจ้าน่าจะพบการเปิดเผยต่างๆ และการสำแดงต่างๆ

อันมากมายของอุปนิสัยเยี่ยงชาตนาภายในตัวเจ้าเอง และพบการปฏิบัติใดๆ ที่เจ้ามี
ซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ในขณะนี้
คราวนี้เจ้าจะมีความสามารถที่จะละทิ้งชาตนาได้หรือไม่? เจ้าควรได้มาซึ่งสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้า
กระทำการในทางที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ต่างๆ ของพระเจ้า และกลายเป็นคนใหม่ที่มีชีวิตใหม่
จงอย่าจมปลักอยู่กับการล่วงละเมิดต่างๆ ในอดีต จงอย่าสำนึกผิดจนเกินควร
จงมีความสามารถที่จะยืนขึ้นและร่วมมือกับพระเจ้าได้ และจงปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ที่เป็นของเจ้าให้ลุล่วง
โดยวิธีนี้สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าย่อมจะกลายเป็นปกติ

หากหลังจากอ่านสิ่งนี้แล้ว เจ้าเพียงอ้างว่ายอมรับวาระเหล่านี้ แต่หัวใจของเจ้ายังคงไม่รู้สึกละอายเหมือนเดิม
และเจ้าไม่พยายามทำสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าให้ปกติ

มันก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเจ้าไม่ได้ให้ความสำคัญแก่สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าเลย

มันพิสูจน์ให้เห็นว่าทรรสนะต่างๆ ของเจ้ายังไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องเลย

ว่าเจตนาทั้งหลายของเจ้ายังไม่ได้กำหนดไปเพื่อการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าและการถวายเกียรติแด่พระองค์
แต่กำหนดไปเพื่อการยอมให้แผนสมคบคิดต่างๆ ของชาตนามีชัยและการล้มล้างเป้าหมายต่างๆ ของเจ้าเองแทน
ผู้คนเช่นนั้นเก็บงำเจตนาทั้งหลายที่ผิดและทรรสนะต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องไว้

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใดหรือพระองค์ตรัสมันอย่างไร

ผู้คนเช่นนั้นก็ยังคงไม่เผยแสดงสัจนิรันดร์และไม่ได้ถูกแปลงสภาพเลยแม้แต่นิดเดียว

หัวใจของพวกเขาไม่รู้สึกละอายใจใดๆ และพวกเขาไม่ละอายใจเลย บุคคลเช่นนั้นเป็นคนโง่ที่ไร้วิญญาณ

จงอ่านถ้อยคำรัสทุกคำของพระเจ้า และจงนำถ้อยคำรัสเหล่านั้นมาปฏิบัติทันทีที่เจ้าเข้าใจพวกมัน

อาจมีหลายครั้งที่เนื้อหนังของเจ้าเคยอ่อนแอ หรือเจ้าเคยเป็นกบฏ หรือเจ้าเคยด้านทาน

ไม่ว่าเจ้าเคยประพฤติตัวแบบใดในอดีต มันมีผลสืบเนื่องเพียงเล็กน้อย

และมันไม่สามารถขัดขวางชีวิตของเจ้าจากการใดเป็นผู้ใหญ่ในวันนี้ได้

ตราบใดที่เจ้าสามารถมีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าได้วันนี้ ก็มีความหวัง

หากมีความเปลี่ยนแปลงในตัวเจ้าทุกครั้งที่เจ้าอ่านพระวจนะของพระเจ้า

และผู้อื่นบอกได้ว่าชีวิตของเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

ก็แสดงให้เห็นว่าบัดนี้สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติแล้ว ว่ามันได้รับการทำให้ถูกต้องแล้ว

พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติกับผู้คนตามการล่วงละเมิดต่างๆ ของพวกเขา

ทันทีที่เจ้าได้เข้าใจและได้กลายเป็นตระหนักรู้ ตราบเท่าที่เจ้าสามารถเลิกกบฏหรือด้านทานได้ เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าย่อมจะยังคงทรงมีความปรานีต่อเจ้า

เมื่อเจ้ามีความเข้าใจนั้นและความตั้งใจแน่วแน่นั้นที่จะไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดย

พระเจ้า เช่นนั้นแล้ว สภาวะของเจ้าในการสถิตของพระเจ้าย่อมจะกลายเป็นปกติ ไม่สำคัญว่าเจ้ากำลังทำสิ่งใด
จงพิจารณาสิ่งต่อไปนี้อย่างจริงจังเมื่อเจ้ากำลังกระทำมัน กล่าวคือ พระเจ้าจะทรงคิดอย่างไรหากฉันทำสิ่งนี้?

มันจะเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องชายหญิงของฉันไหม?

มันจะเกิดประโยชน์ต่อพระราชกิจในพระนิเวศของพระเจ้าไหม? ไม่ว่าในการอธิษฐาน การสวดมนต์ การฟัง
การพูด การทำงาน หรือในการติดต่อกับผู้อื่น จงตรวจดูเจตนาทั้งหลายของเจ้า

และตรวจว่าสัมพันธ์ภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติหรือไม่

หากเจ้าไม่สามารถยังรู้เจตนาและความคิดทั้งหลายของเจ้าเองได้ นี่ก็หมายความว่าเจ้าขาดพร่องการแยกแยะ
ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าเจ้าเข้าใจความจริงน้อยเกินไป

หากเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำได้อย่างชัดเจน และสามารถล่วงรู้สิ่งต่างๆ
โดยผ่านทางมุมมองแห่งพระวณะของพระองค์ โดยการยืนอยู่ฝั่งเดียวกับพระองค์ เช่นนั้นแล้วทรงสนะต่างๆ
ของเจ้าก็จะได้กลายเป็นถูกต้อง ด้วยเหตุนี้

การสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับพระเจ้าจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างที่สุดต่อใครก็ตามที่เชื่อในพระเจ้า

ทุกคนควรถือว่าเป็นภารกิจที่มีความสำคัญสูงสุดและเป็นเหตุการณ์ใหญ่ที่สุดในชีวิตของพวกเขา

ทุกสิ่งที่เจ้ากระทำถูกวัดขนาดโดยการที่ความสัมพันธ์ของเจ้ากับพระเจ้าปกติหรือไม่

หากสัมพันธ์ภาพของเจ้ากับพระเจ้าปกติและเจตนาทั้งหลายของเจ้าถูกต้องแล้วไซ้ร้ ก็จงกระทำเลย

เพื่อที่จะรักษาสัมพันธ์ภาพที่ปกติกับพระเจ้าไว้ เจ้าต้องไม่กลัวที่จะทนทุกข์กับความสูญเสียต่างๆ

ที่จะเกิดแก่ผลประโยชน์ส่วนตัวทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะยอมให้ชาดานมีชัยชนะไม่ได้

เจ้าจะยอมให้ชาดานมาซื้อตัวเจ้าไปไม่ได้ และเจ้าจะยอมให้ชาดานมาหว่านระเเยะเยี้ยเจ้าไม่ได้

การมีเจตนาทั้งหลายเช่นนั้นคือหมายสำคัญที่บ่งชี้ว่าสัมพันธ์ภาพของเจ้ากับพระเจ้านั้นปกติ—

ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของเนื้อหนัง แต่ตรงกันข้ามเพื่อประโยชน์ของสันติสุขของจิตวิญญาณ

เพื่อการได้มาซึ่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเพื่อให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าต่างหาก

การที่จะเข้าสู่สภาวะที่ถูกตองนั้น เจ้าต้องสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับพระเจ้าและแก้ไขทรงสนะต่างๆ

เกี่ยวกับการเชื่อของเจ้าในพระเจ้าให้ถูกต้อง นี่เป็นไปเพื่อที่พระเจ้าอาจจะทรงได้รับเจ้าไว้

และเพื่อที่พระองค์อาจจะทรงสำแดงดอกผลต่างๆ แห่งพระวณะของพระองค์ในตัวเจ้า

และให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจำแก่เจ้ามากยิ่งขึ้นไปอีก ในหนทางนี้ เจ้าจะได้เข้าสู่ลักษณะที่ถูกตองแล้ว

จงกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าแห่งวันนี้ต่อไป

จงเข้าสู่ลักษณะปัจจุบันแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงกระทำตามข้อเรียกร้องต่างๆ

ของพระเจ้าแห่งวันนี้ จงอย่าถือตามวิธีการปฏิบัติต่างๆ อันล้าสมัย จงอย่าเกาะติดกับวิธีเก่าๆ ในการทำสิ่งต่างๆ

และจงเข้าสู่ลักษณะแห่งการทำงานของวันนี้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ด้วยเหตุนี้เอง

สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าย่ก็จะกลายเป็นปกติอย่างครบบริบูรณ์
และเจ้าก็จะได้เริ่มดำเนินการในเรื่องครองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้า

จงมุ่งเน้นกับความเป็นจริงให้มากขึ้น

ทุกคนมีความเป็นไปได้ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ากันทั้งนั้น
ดังนั้นทุกคนจึงควรเข้าใจว่าการปรนนิบัติพระเจ้าแบบใดอยู่ในแนวเดียวกับเจตนารมณ์ของพระองค์มากที่สุด
ผู้คนส่วนมากไม่รู้ว่าการเชื่อในพระเจ้านั้นหมายถึงสิ่งใด
อีกทั้งพวกเขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาจึงควรเชื่อในพระองค์—กล่าวคือ
คนส่วนมากไม่มีการจับใจความพระราชกิจของพระเจ้าหรือจุดประสงค์ของแผนการบริหารจัดการของพระองค์
ทุกวันนี้
ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงคิดว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องของการไปสวรรค์และการทำให้วิญญาณของพวกเขาได้รับการ
ช่วยเหลือให้รอด พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับนัยสำคัญอันแท้จริงของการเชื่อในพระเจ้าและยิ่งไปกว่านั้น
และที่มากไปกว่านั้นคือ ไม่มีความเข้าใจใดๆ
เลยไม่ว่าอะไรก็ตามเกี่ยวกับพระราชกิจที่สำคัญที่สุดในแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า ด้วยเหตุผลต่างๆ
นานาของพวกเขาเอง ผู้คนไม่สนใจพระราชกิจของพระเจ้าเลยอย่างเห็นได้ชัด
อีกทั้งพวกเขาไม่คิดอะไรเลยเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระองค์หรือแผนการบริหารจัดการของพระองค์
ในฐานะบุคคลหนึ่งในกระแสนี้
แต่ละคนควรรู้ว่าจุดประสงค์ของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าคืออะไร
ข้อเท็จจริงทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จล่วงมานานแล้ว
เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงเลือกสรรผู้คนกลุ่มนี้
พระประสงค์และความหมายในการที่พระองค์ทรงเลือกสรรพวกเขาคืออะไร
และสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลในกลุ่มนี้คืออะไร
การที่พระเจ้าได้ทรงสามารถยกระดับกลุ่มคนที่ไม่มีอะไรเด่นเช่นนั้นในประเทศของพญานาคใหญ่สี่แดง
และได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจต่อเนื่องมาจนกระทั่ง ณ บัดนี้
โดยทรงทดสอบและทรงทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อมในทุกๆ หนทาง ตรัสพระวจนะนับไม่ถ้วน
ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมาย และทรงส่งวัตถุที่ใช้ปรนนิบัติมากมายหลายอย่าง—
การที่พระเจ้าแต่เพียงลำพังพระองค์เดียวได้ทรงกระทำพระราชกิจอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นให้สำเร็จล่วงแสดงให้เห็น
ว่าพระราชกิจของพระองค์มีนัยสำคัญเพียงใด ในขณะนี้
พวกเขาก็ไม่สามารถซึ่งคุณค่าการนี้ได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
พวกเขาก็ต้องไม่มองพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติในตัวพวกเขาว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย มันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย
แม้กระทั่งสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยต่อพวกเขาวินาทีนี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับพวกเขาในการพยายามที่จะหยั่งลึกแล
ะรู้

ต่อเมื่อพวกเขามีใจมั่นอย่างแท้จริงและอย่างถาวรแล้วเท่านั้นประสบการณ์ของเจ้าจึงจะสามารถลงลึกกว่าเดิม และชีวิตของเจ้าจึงจะเติบโต ทุกวันนี้ ผู้คนเข้าใจและทำน้อยเกินไปอย่างมาก

พวกเขาไม่สามารถทำเจตนารมณ์ของพระเจ้าให้สำเร็จลุล่วงอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ได้

นี่คือข้อบกพร่องของมนุษย์และความล้มเหลวของพวกเขาในการทำหน้าที่ของพวกเขาให้สำเร็จลุล่วง และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถสัมผัสผลลัพธ์ที่ต้องการ

พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้ทรงมีวิธีการในการทรงพระราชกิจในผู้คนจำนวนมากเพราะพวกเขามีความเข้าใจที่ตื้นเขินนั้นเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

และไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติกับพระราชกิจแห่งพระนิเวศของพระเจ้าเหมือนเป็นบางสิ่งบางอย่างที่มีค่าเมื่อพวกเขาทำมัน พวกเขาทำเพียงเป็นกิจวัตรพอให้แล้วเสร็จไป หรือมีจะนั้นก็ทำตามคนหมู่มาก

หรือแค่ทำงานเพื่อเอาหน้า วันนี้ แต่ละคนในกระแสนี้ควรทวนคิดว่า ในการกระทำและความประพฤติต่างๆ ของพวกเขานั้น พวกเขาได้ทำทุกอย่างที่พวกเขาสามารถทำได้แล้วหรือยัง

และพวกเขาได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้วหรือยัง

ผู้คนได้ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา

ไม่ใช่เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ แต่เป็นเพราะผู้คนไม่ทำงานของพวกเขา ซึ่งทำให้เป็นไปไม่ได้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าไม่ทรงมีพระวณะที่จะตรัสอีก แต่ผู้คนก็ไม่ได้ตามทันเลย พวกเขาได้ล่าหลังมากเกินไปแล้ว

พวกเขาไม่สามารถอยู่ใกล้ในทุกก้าวอย่าง

และไร้ความสามารถที่จะติดตามอย่างพระบาทของพระเมสโปดกได้อย่างใกล้ชิด

สิ่งที่พวกเขาควรปฏิบัติตามพวกเขาก็ไม่ได้ปฏิบัติตาม สิ่งที่พวกเขาควรได้ปฏิบัติพวกเขาก็ไม่ได้ปฏิบัติ

สิ่งที่พวกเขาควรได้อธิษฐานพวกเขาก็ไม่ได้อธิษฐาน สิ่งที่พวกเขาควรละวางไว้ก่อนพวกเขาก็ไม่ได้ละวางไว้

พวกเขาไม่ได้ทำอะไรเหล่านี้เลย ดังนั้น เพราะฉะนั้น การพูดถึงการไปร่วมงานเลี้ยงนี้จึงเป็นการพูดอันว่างเปล่า มันไม่มีความหมายที่แท้จริงใดๆ และล้วนอยู่ในจินตนาการของพวกเขาทั้งนั้น อาจกล่าวได้ว่า

เมื่อมองจากทุกวันนี้ ผู้คนยังไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาเลย

ทุกอย่างได้ขึ้นอยู่กับทรงกระทำและการตรัสสิ่งต่างๆ ของพระเจ้าพระองค์เอง

หน้าที่ของมนุษย์นั้นเล็กน้อยเกินไปอย่างมากมาโดยตลอด

ผู้คนเป็นขยะไร้ประโยชน์ที่ไม่สามารถร่วมมือกับพระเจ้าได้ พระเจ้าได้ตรัสพระวณะนับหลายแสนคำ กระนั้นผู้คนก็ไม่ได้นำพระวณะใดๆ ที่พระองค์ตรัสนั้นไปปฏิบัติ—ไม่ว่าจะเป็นการตัดขาดจากเนื้อหนัง การทิ้งมโนคติที่หลงผิด

การถือปฏิบัติที่เชื่อฟังพระเจ้าในทุกเรื่องในขณะที่พัฒนาวิจารณ์ญาณและได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

การไม่ให้ผู้คนมีที่ในหัวใจของพวกเขา การกำจัดรูปเคารพในหัวใจของพวกเขาทิ้งไป

การกบฏต่อเจตนาอันไม่ถูกต้องของพวกเขา การไม่ทำตามอารมณ์ การทำสิ่งต่างๆ

อย่างเป็นธรรมและปราศจากอคติ การใส่ใจต่อผลประโยชน์ของพระเจ้าให้มากขึ้น

รวมทั้งอิทธิพลของพวกเขาต่อผู้อื่นเมื่อพวกเขาพูด

การทำสิ่งที่ประ โยชน์ต่อพระราชกิจของพระเจ้าให้มากขึ้น

การใส่ใจการทำประโยชน์ต่อพระนิเวศของพระเจ้าในทุกสิ่งที่พวกเขาทำ

การไม่ปล่อยให้อารมณ์ของพวกเขาควบคุมพฤติกรรมของพวกเขา

การทิ้งสิ่งที่สนองความต้องการของเนื้อหนังของพวกเขาเอง การกำจัดทั้งมโนคติอันหลงผิดเก่าๆ ที่เห็นแก่ตัว

เป็นต้น พวกเขาเข้าใจข้อพึงประสงค์บางอย่างในข้อพึงประสงค์ทั้งหมดนี้ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์อย่างแท้จริง

แต่พวกเขาก็แค่ไม่เต็มใจที่จะนำข้อพึงประสงค์เหล่านั้นไปปฏิบัติ พระเจ้าจะทรงสามารถทำสิ่งอื่นใดได้เล่า

และพระองค์จะทรงสามารถขับเคลื่อนพวกเขาโดยวิธีใดอื่นได้เล่า?

บุตรแห่งการกบฏทั้งหลายในสายพระเนตรของพระเจ้ายังคงสามารถมีความกล้าที่จะนำพระวาระของพระองค์ขึ้น

มาขึ้นชมได้อย่างไร? พวกเขาเกลียดกินพระกระยาหารของพระเจ้าได้อย่างไร? จิตสำนึกของผู้คนอยู่ที่ใดกัน?

พวกเขาไม่แม้กระทั่งได้ปฏิบัติหน้าที่ในชั้นต่ำที่สุดที่พวกเขาน่าจะได้ปฏิบัติให้สำเร็จลุล่วงด้วยซ้ำ

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องการทำหน้าที่ของพวกเขาจนสุดความสามารถ พวกเขากำลังใช้ชีวิตอยู่ในความฝันลมๆ แล้งๆ

หรือมิใช่? การพูดเรื่องความเป็นจริงโดยปราศจากการปฏิบัตินั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

นี่เป็นข้อเท็จจริงที่เห็นได้อย่างชัดเจน!

พวกเขาก็ควรมีการเรียนรู้บทเรียนต่างๆ ที่เกี่ยวกับความเป็นจริงให้มากขึ้น

ไม่มีความจำเป็นสำหรับการพูดอันว่างเปล่าที่ฟังดูยิ่งใหญ่ที่ผู้คนชื่นชม เมื่อเป็นการพูดเรื่องความรู้

ความรู้ของแต่ละคนนั้นสูงกว่าความรู้ที่มาก่อนหน้านั้น แต่พวกเขายังคงไม่มีเส้นทางในการปฏิบัติ

มีก็คนที่ได้เข้าใจหลักการของการปฏิบัติ? มีก็คนที่ได้เรียนรู้บทเรียนที่แท้จริง?

ผู้ใดสามารถสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความเป็นจริงได้?

การสามารถพูดถึงความรู้เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าเขามีภูมิรู้ที่แท้จริง

มันแค่แสดงให้เห็นว่าเขาเกิดมาฉลาด ว่าเขามีพรสวรรค์ หากเขาไม่สามารถชี้ชัดถึงเส้นทางแล้ว

ผลลัพธ์ก็จะไม่มีค่าอันใดเลย และเจ้าจะเป็นขยะอันไร้ค่า!

เจ้าไม่ได้กำลังเสแสร้งอยู่หรือหากเจ้าไม่สามารถพูดอะไรได้เลยเกี่ยวกับเส้นทางอันแท้จริงสู่การปฏิบัติ?

เจ้าไม่ได้กำลังหลอกลวงอยู่หรือหากเจ้าไม่สามารถเสนอประสบการณ์ที่แท้จริงของเจ้าเองให้แก่ผู้อื่น

ซึ่งเป็นการให้บทเรียนที่พวกเขาสามารถเรียนรู้จากมันได้หรือให้เส้นทางที่พวกเขาสามารถติดตามได้แก่พวกเขา

? เจ้าไม่ใช่คนจอมปลอมหรือ? เจ้ามีคุณค่าใดหรือ? บุคคลเช่นนั้นทำได้แค่เพียงแสดงบทบาทของ

“ผู้คิดค้นทฤษฎีสังคมนิยม” เท่านั้น ไม่ใช่ “ผู้มีส่วนร่วมในการนำมาซึ่งลัทธิสังคมนิยม”

การอยู่โดยปราศจากความเป็นจริงคือการไม่มีความจริง

การอยู่โดยปราศจากความเป็นจริงคือการเป็นคนไร้ประโยชน์

การอยู่โดยปราศจากความเป็นจริงคือการเป็นซากศพเดินได้ การอยู่โดยปราศจากความเป็นจริงคือการเป็น

“นักคิดลัทธิมาร์กซ์-เลนิน” โดยไม่มีคำอ้างอิง เราขอให้เจ้าแต่ละคนหยุดพูดเรื่องทฤษฎีและพูดถึงอะไรที่จริง
อะไรที่แท้และมีแก่นสาร ศึกษา “ศิลปะสมัยใหม่” บ้าง พูดอะไรที่มีความเป็นจริง มีส่วนช่วยในอะไรที่แท้จริง
และมีจิตวิญญาณแห่งการอุทิศตนบ้าง จงเผชิญหน้ากับความเป็นจริงเมื่อเจ้าพูด

จงอย่าปล่อยใจกับการพูดที่ไม่มีความเป็นจริงและเกินจริงเพื่อทำให้ผู้คนรู้สึกสุขใจหรือลุกขึ้นหันมาสนใจเจ้า
คุณค่าในการนั้นอยู่ที่ใด? การทำให้ผู้คนปฏิบัติต่อเจ้าอย่างอบอุ่นนั้นมีประโยชน์อันใด? จง “มีศิลปะ”

ในวาทะของเจ้าสักหน่อย จงเป็นธรรมชาติมากขึ้นอีกสักหน่อยในการประพาดของเจ้า

จงมีเหตุผลให้มากขึ้นอีกหน่อยในวิธีที่เจ้าจัดการสิ่งต่างๆ

จงสัมพันธ์กับชีวิตจริงให้มากขึ้นอีกหน่อยในสิ่งที่เจ้าพูด

จงคิดที่จะนำประโยชน์มาสู่พระนิเวศของพระเจ้าด้วยทุกการกระทำของเจ้า

จงฟังจิตสำนึกของเจ้าเมื่อเจ้ากลายมามีอารมณ์

จงอย่าตอบแทนความใจดีมีเมตตาด้วยความเกลียดชังหรือออกศัตรูต่อความใจดีมีเมตตา

และจงอย่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด เพื่อไม่ให้เจ้ากลายเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เมื่อเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

จงเชื่อมโยงพระวณะเหล่านั้นเข้ากับความเป็นจริงอย่างใส่ใจให้มากขึ้น และเมื่อเจ้าสามัคคีธรรม

จงพูดถึงสิ่งที่เกี่ยวกับความเป็นจริงให้มากขึ้น จงอย่าวางตัวว่าสูงส่งกว่าผู้อื่น

การนี้จะไม่เป็นที่พึงพอใจของพระเจ้า ในการมีปฏิสัมพันธ์ของเจ้ากับผู้อื่น

จงยอมผ่อนปรนให้มากขึ้นอีกหน่อย โอนอ่อนให้มากขึ้นอีกหน่อย ใจดีและให้อภัยให้มากขึ้นอีกหน่อย

และเรียนรู้จาก “จิตวิญญาณนายกรัฐมนตรีนคร”^[๑] เมื่อเจ้ามีความคิดที่ไม่ดี จงหัดตัดขาดจากเนื้อหนังให้มากขึ้น

เมื่อเจ้าทำงาน จงพูดถึงเส้นทางต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงให้มากขึ้น และจงอย่าทำตัวสูงส่งมากเกินไป

มีฉะนั้นสิ่งที่เจ้าพูดจะไม่อาจบรรลุถึงได้สำหรับผู้คน จงลดความสุขสำราญให้น้อยลง

จงเพิ่มการมีส่วนร่วมให้มากขึ้น—จงแสดงจิตวิญญาณแห่งการอุทิศตนที่ไม่เห็นแก่ตัวของเจ้า

จงคำนึงถึงเจตนารมณ์ของพระเจ้าให้มากขึ้น จงฟังจิตสำนึกของเจ้าให้มากขึ้น จงมีสติให้มากขึ้น

และจงอย่าลืมว่าพระเจ้าตรัสกับพวกเจ้าอย่างอดทนและจริงจังจริงใจทุกวันอย่างไร จงอ่าน “กาลานุกรมเก่าแก่”

ให้บ่อยขึ้น จงอธิษฐานให้มากขึ้นและสามัคคีธรรมให้บ่อยขึ้น จงหยุดสับสนเสียเสียเถิด

จงแสดงสำนึกรับรู้บ้างและจงรับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกบ้าง เมื่อมีอบาปของเจ้าเอื้อมออกไป จงคืนมันกลับ

จงอย่าปล่อยใจให้มันเอื้อมออกไปให้ไกลนัก ไม่มีประโยชน์อันใด และสิ่งที่เจ้าได้จากพระเจ้าก็จะมีแต่คำสาปแช่ง

ดังนั้นจงระมัดระวัง จงให้หัวใจของเจ้ามีความสงสารผู้อื่น และจงอย่าโหมตีด้วยอาวุธอยู่ในมือเสมอ
จงสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความรู้เรื่องความจริงให้มากขึ้นและพูดเกี่ยวกับชีวิตให้มากขึ้น
โดยคงไว้ซึ่งจิตวิญญาณแห่งการช่วยเหลือผู้อื่น จงทำให้มากขึ้นและพูดให้น้อยลง
จงนำไปสู่การปฏิบัติให้มากขึ้นและนำไปสู่การวิเคราะห์และวิจัยให้น้อยลง
จงให้ตัวเจ้าเองได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้มากขึ้น
และให้พระเจ้าได้ทรงมีโอกาสมากขึ้นในการทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม
จงกำจัดทั้งองค์ประกอบแบบมนุษย์ออกไปให้มากขึ้น เจ้ายังคงมีหนทางในการทำสิ่งต่างๆ
แบบมนุษย์มากเกินไป และลักษณะในการทำสิ่งต่างๆ
และพฤติกรรมแบบผิวเผินของเจ้าก็ยังเป็นที่น่ารังเกียจต่อผู้อื่น จงกำจัดทั้งสิ่งเหล่านี้ออกไปให้มากขึ้น
สภาพจิตใจของเจ้ายังคงน่ารังเกียจเกินไป จงใช้เวลาให้มากขึ้นในการแก้ไขมัน
เจ้ายังคงให้สถานะแก่ผู้คนมากเกินไป จงถวายสถานะแด่พระเจ้าให้มากขึ้น และจงอย่าไม่มีเหตุผลให้มากนัก
“พระวิหาร” เป็นของพระเจ้าเสมอมา และไม่ควรถูกมนุษย์ยึดครอง สรุปสั้นๆ คือ
จงมุ่งเน้นที่ความชอบธรรมให้มากขึ้นและมุ่งเน้นที่อารมณ์ให้น้อยลง เป็นการดีที่สุดที่จะกำจัดเนื้อหนังทิ้งไป
จงพูดเรื่องความเป็นจริงให้มากขึ้นและเรื่องความรู้ให้น้อยลง สิ่งที่ดีที่สุดคือการหุบปากและไม่พูดสิ่งใดเลย
จงพูดถึงเส้นทางแห่งการปฏิบัติให้มากขึ้น และทำการโอ้อวดอันไร้ค่าให้น้อยลง เป็นการดีที่สุดที่จะเริ่มปฏิบัติ
ณ ตอนนี้

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อผู้คนไม่ได้สูงอย่างที่คิดโดยทั้งหมด หากพวกเขาพยายามอีกสักเพียงเล็กน้อย
พวกเขาก็จะได้รับ “เกรดสอบผ่าน” ที่จริงแล้ว การทำความเข้าใจ การรู้
และการเข้าใจความจริงนั้นซับซ้อนกว่าการนำความจริงไปปฏิบัติ
การรู้และการจับใจความความจริงเกิดขึ้นหลังจากการปฏิบัติตามความจริง
เหล่านี้คือขั้นตอนและวิธีการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ เจ้าจะไม่เชื่อฟังได้อย่างไร?
เจ้าสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการทำสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีการของเจ้าได้หรือ?
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจตามความพอใจของเจ้า
หรือบนพื้นฐานของข้อบกพร่องของเจ้าตามพระวาทะของพระเจ้านั่น?
หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นการนี้ได้อย่างชัดเจนก็เปล่าประโยชน์
เหตุใดผู้คนส่วนใหญ่จึงได้ใช้ความพยายามอย่างมากในการอ่านพระวาทะของพระเจ้า
แต่ก็แค่มีความรู้และไม่สามารถพูดอะไรได้เลยเกี่ยวกับเส้นทางที่แท้จริงในภายหลัง?
เจ้าคิดว่าการมีความรู้มีค่าเท่ากับการมีความจริงกระนั้นหรือ? นั่นไม่ใช่ธรรมชาติที่สับสนหรือ?
เจ้าสามารถพูดถึงความรู้ได้มากเท่ากับทรายที่มีอยู่บนชายหาด กระนั้นสิ่งที่เจ้าพูดก็ไม่ได้มีเส้นทางจริงใดๆ

อยู่เลย เจ้าไม่ได้กำลังพยายามที่จะหลอกผู้คนโดยการทำสิ่งนี้อยู่หรือ? เจ้าไม่ได้กำลังเล่นละครอันว่างเปล่า ไม่มีแก่นสารรองรับอยู่หรือ? พฤติกรรมอย่างนี้ล้วนเป็นอันตรายต่อผู้คนทั้งสิ้น!

ทฤษฎียิ่งสูงและไร้ซึ่งความเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

มันก็ยังไร้ความสามารถในการนำผู้คนให้เข้าไปอยู่ในความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น ทฤษฎียิ่งสูงมากขึ้นเท่าใด มันก็ยังทำให้เจ้าทำทาสและต่อต้านพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

จงอย่าปฏิบัติต่อทฤษฎีที่สูงส่งที่สุดทั้งหลายเสมือนเป็นขุมทรัพย์อันล้ำค่า

ทฤษฎีเหล่านั้นเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงและไม่มีประโยชน์อันใด!

ผู้คนบางคนอาจสามารถพูดถึงทฤษฎีที่สูงส่งที่สุดทั้งหลาย—

แต่ทฤษฎีเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เกี่ยวกับความเป็นจริง

เพราะผู้คนเหล่านี้ไม่เคยได้รับประสบการณ์กับทฤษฎีเหล่านั้นด้วยตัวเอง และดังนั้นจึงไม่มีเส้นทางสู่การปฏิบัติ

ผู้คนเช่นนั้นไร้ความสามารถที่จะนำผู้อื่นเข้ามาสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องได้และมีแต่จะนำทางพวกเขาให้หลงผิดเท่านั้น นี่ไม่เป็นอันตรายต่อผู้คนหรือ? อย่างน้อยที่สุด

เจ้าต้องสามารถแก้ปัญหาในปัจจุบันของผู้คนและเปิดโอกาสให้พวกเขาสามารถสัมผัสผลในการเข้าสู่ได้

มีเพียงการนี้เท่านั้นที่นับว่าเป็นการอุทิศตน

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะทำงานเพื่อพระเจ้า

จงอย่ากล่าวคำพูดที่เพื่อฝืนแสดงความยิ่งใหญ่ตลอดเวลา

และจงอย่าใช้การปฏิบัติอันไม่เหมาะสมอย่างมากมายเพื่อผูกมัดผู้อื่นให้เชื่อฟังเจ้า

การทำเช่นนั้นจะไม่เกิดผลและทำได้แค่เพียงเพิ่มความสับสนของพวกเขาก็เท่านั้น

การทำเช่นนี้ต่อไปจะทำให้เกิดคำสอนมากมาย ซึ่งจะทำให้ผู้คนเกลียดเจ้า เช่นนั้นเองคือข้อบกพร่องของมนุษย์ และมันก็ช่างน่าละอายเสียจริง ดังนั้นจงพูดถึงปัญหาที่มีอยู่จริงให้มากขึ้น

จงอย่าปฏิบัติต่อประสบการณ์ของผู้อื่นเสมือนเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลของเจ้าเองและชูประสบการณ์เหล่านั้นขึ้นเพื่อให้ผู้อื่นชื่นชม เจ้าจะต้องค้นหาทางออกเฉพาะตัวของเจ้าเอง นี่คือนิสัยที่แต่ละคนควรนำไปปฏิบัติ

หากสิ่งที่เจ้าสวามิภักดิ์สามารถให้เส้นทางแก่ผู้คนไปใช้ได้ เช่นนั้นแล้ว นั่นก็เท่ากับเจ้ามีความเป็นจริง

ไม่ว่าเจ้าจะพูดสิ่งใด เจ้าต้องนำผู้คนไปสู่การปฏิบัติและให้เส้นทางที่พวกเขาสามารถติดตามได้แก่พวกเขา

จงอย่าเพียงเปิดโอกาสให้พวกเขาได้มีความรู้เท่านั้น ที่สำคัญกว่านั้นคือการมีเส้นทางให้ไป

การที่คนจะเชื่อในพระเจ้า พวกเขาจะต้องเดินไปบนเส้นทางที่พระเจ้าทรงนำในพระราชกิจของพระองค์

กล่าวคือ

กระบวนการของการเชื่อในพระเจ้าคือกระบวนการแห่งการเดินไปบนเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ

ดังนั้น เจ้าจะต้องมีเส้นทางที่เจ้าสามารถเดินไปได้ ไม่สำคัญว่าจะอย่างไรก็ตาม

และเจ้าจะต้องก้าวเข้าไปในเส้นทางแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า จงอย่าล้าหลังมากเกินไป
และจงอย่าให้ตัวตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับหลายสิ่งมากเกินไป
ต่อเมื่อเจ้าเดินไปบนเส้นทางที่พระเจ้าทรงนำโดยไม่ทำให้เกิดการขัดจังหวะเท่านั้นเจ้าจึงสามารถได้รับพระราช
กิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีเส้นทางแห่งการเข้าสู่ได้
การนี้เท่านั้นที่นับว่าอยู่ในแนวเดียวกันกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าและการทำหน้าที่ของมนุษยชาติให้สำเร็จลุล่วง
ในฐานะบุคคลหนึ่งในกระแสนี้ แต่ละคนควรทำหน้าที่ของพวกเขาให้สำเร็จลุล่วงอย่างเหมาะสม
จงทำสิ่งที่ผู้คนควรทำให้มากขึ้น และจงอย่ากระทำการอย่างหวัหึ่ง
ผู้คนที่ดำเนินงานจะต้องทำให้คำพูดของพวกเขาชัดเจน
ผู้คนที่ติดตามจะต้องมุ่งมั่นไปที่การทนฝ่าความยากลำบากและการเชื่อฟังให้มากขึ้น
และทุกคนจะต้องอยู่ในที่ของพวกเขาและไม่ล้าเส้น
ทุกคนควรมีความชัดเจนอยู่ในหัวใจว่าพวกเขาควรปฏิบัติอย่างไรและพวกเขาควรทำหน้าที่ใดให้สำเร็จลุล่วง
จงไปตามเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ จงอย่าหลงผิดหรือไปผิดทาง
เจ้าต้องมองเห็นงานของวันนี้อย่างชัดเจน การเข้าสู่วิธีการในการทำงานของวันนี้คือสิ่งที่พวกเจ้าควรปฏิบัติ
มันคือสิ่งแรกที่พวกเจ้าจะต้องเข้าสู่ จงอย่าเปลี่ยนคำพูดไปกับสิ่งอื่นๆ อีกเลย
การทำพระราชกิจแห่งพระนิเวศของพระเจ้าในวันนี้คือความรับผิดชอบของพวกเจ้า
การเข้าสู่วิธีการทำงานของวันนี้คือหน้าที่ของพวกเจ้า และการปฏิบัติตามความจริงของวันนี้คือภาระของพวกเจ้า
เชิงอรรถ:

ก. จิตวิญญาณนายกรัฐมนตรี้: คำกล่าวแต่โบราณของจีนที่ใช้บรรยายถึงบุคคลผู้ที่ใจกว้างและโอบอ้อมอารี

การรักษาพระบัญญัติและการปฏิบัติความจริง

ในการปฏิบัตินั้น การรักษาพระบัญญัติควรเชื่อมโยงกับการนำความจริงไปปฏิบัติ
ในขณะที่รักษาพระบัญญัติอยู่นั้น คนเราจะต้องปฏิบัติความจริง เมื่อปฏิบัติความจริง
คนเราจะต้องไม่ล่องลอยหลีกหนีการทั้งหลายในพระบัญญัติ อีกทั้งไม่กระทำการซึ่งขัดกับพระบัญญัติ
เจ้าจะต้องทำสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้า
การรักษาพระบัญญัติและการปฏิบัติความจริงนั้นเชื่อมโยงถึงกัน ไม่ขัดแย้งกัน
ยิ่งเจ้าปฏิบัติความจริงมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งกลายเป็นสามารถรักษาแก่นสารของพระบัญญัติมากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งเจ้าปฏิบัติความจริงมากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งเข้าใจพระวาระของพระเจ้าตามที่แสดงออกในพระบัญญัติมากขึ้นเท่านั้น
การปฏิบัติความจริงและการรักษาพระบัญญัติไม่ใช่การกระทำที่ขัดแย้งกัน—การกระทำเหล่านี้เชื่อมโยงถึงกัน
ในปฐมกาล มีเพียงภายหลังจากที่มนุษย์รักษาพระบัญญัติแล้วเท่านั้น
เขาจึงสามารถปฏิบัติความจริงและได้มาซึ่งความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
แต่นี้ไม่ใช่เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้า พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้เจ้าตั้งใจในการนมัสการพระองค์
ไม่ใช่แค่ประพาศตัวดีเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เจ้าต้องรักษาพระบัญญัติอย่างน้อยที่สุดก็โดยผิวเผิน
หลังจากได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์แล้ว
ผู้คนจะหยุดการกบฏและการต่อต้านพระองค์ไปทีละน้อย และจะไม่มีความกังขาใดๆ
เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์อีกต่อไป นี่เป็นวิธีเดียวที่ผู้คนสามารถยึดปฏิบัติตามแก่นสารของพระบัญญัติได้
ดังนั้น แค่การรักษาพระบัญญัติ โดยปราศจากการปฏิบัติความจริง จึงไร้ประสิทธิภาพ
และไม่ได้ประกอบขึ้นเป็นการนมัสการที่แท้จริงต่อพระเจ้า ด้วยเหตุที่เจ้ายังไม่ได้มาซึ่งวุฒิภาวะแท้จริง
การรักษาพระบัญญัติโดยปราศจากความจริงเพียงแต่เป็นเหมือนกับการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ
อย่างเคร่งครัดเท่านั้น ในการทำเช่นนั้น พระบัญญัติจะกลายเป็นกฎหมายของเจ้า
ซึ่งจะไม่ช่วยให้เจ้าเติบโตในชีวิต ในทางตรงกันข้าม พระบัญญัติเหล่านั้นจะกลายเป็นภาระของเจ้า
และผูกพันเจ้าอย่างแน่นหนาเสมือนธรรมเนียมปฏิบัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิม
เป็นสาเหตุให้เจ้าสูญเสียการทรงปรากฏของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น ด้วยการปฏิบัติความจริงเท่านั้น
เจ้าจึงสามารถรักษาพระบัญญัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเจ้ารักษาพระบัญญัติเพื่อที่จะปฏิบัติความจริง
ขณะที่กำลังรักษาพระบัญญัตินั้น เจ้าจะนำความจริงไปปฏิบัติมากยิ่งขึ้นไปอีก และเมื่อปฏิบัติความจริง
เจ้าจะได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีกว่า พระบัญญัติมีความหมายที่แท้จริงว่าอย่างไร
จุดประสงค์และความหมายเบื้องหลังการที่พระเจ้าทรงเรียกร้องให้มนุษย์รักษาพระบัญญัติไม่ใช่เพียงเพื่อให้
เขาปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ อย่างที่เขาอาจจินตนาการเท่านั้น แต่นั่นเกี่ยวข้องกับเข้าสู่ชีวิตของเขามากกว่า

ขอบข่ายของการเติบโตในชีวิตของเจ้าบ่งบอกถึงระดับซึ่งเจ้าจะมีความสามารถที่จะรักษาพระบัญญัติได้ แม้ว่าพระบัญญัติจะมีไว้เพื่อให้นมนุษย์รักษา

แต่แก่นสารของบัญญัติก็จะกลายเป็นมีความชัดเจนผ่านทางประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์เท่านั้น

คนส่วนมากที่กักเอวว่าการรักษาพระบัญญัติอย่างดีหมายความว่า พวกเขา “เตรียมตัวพร้อมแล้ว

และทั้งหมดที่เหลืออยู่ที่ต้องทำคือการตามให้ทัน” นี่คือนิวทอนที่ฟังเพื่อ

และไม่ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้า บรรดาผู้ที่กล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นไม่ปรารถนาจะทำความคับหน้า และพวกเขาปรารถนาเนื้อหนัง ช่างไร้สาระ! นั่นไม่ใช่การรักษาไว้ซึ่งความเป็นจริง!

นั่นไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า ที่เพียงแค่ปฏิบัติความจริงโดยปราศจากการรักษาพระบัญญัติอย่างแท้จริง

พวกที่ทำสิ่งนี้คือเหล่าคนพินาศ พวกเขาเป็นเสมือนผู้คนที่ขาดขาไปข้างหนึ่ง

เพียงแค่การรักษาพระบัญญัติราวกับยึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลาย แต่ยังไม่ครอบครองความจริง—

นี่ไม่สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ที่ขาดดวงตาไปข้างหนึ่ง

ผู้คนที่ทำสิ่งนี้ก็ทนทุกข์จากความพิการรูปแบบหนึ่งเช่นกัน กล่าวได้ว่า

หากเจ้ารักษาพระบัญญัติอย่างดีและได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะมีความจริง กล่าวได้ว่า เจ้าจะได้รับวุฒิภาวะที่แท้จริงแล้ว

หากเจ้าปฏิบัติความจริงที่เจ้าควรปฏิบัติ เจ้าจะรักษาพระบัญญัติด้วยเช่นกัน และสองสิ่งนี้ไม่ขัดแย้งกัน

การปฏิบัติความจริงและการรักษาพระบัญญัติคือสองระบบ

ซึ่งทั้งคู่เป็นส่วนประกอบสำคัญของประสบการณ์ชีวิตของคนเรา

ประสบการณ์ของคนเราควรประกอบไปด้วยการผสมผสานการรักษาพระบัญญัติกับการปฏิบัติความจริงเข้าไว้ด้วยกัน ไม่ใช่การแบ่งแยก อย่งไรก็ดี มีทั้งความแตกต่างและความเชื่อมโยงระหว่างสองสิ่งนี้

การเผยแผ่พระบัญญัติในยุคใหม่คือคำพยานต่อข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้คนทั้งหมดในกระแสนี้

พวกเหล่านั้นทุกคนที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้านี้ ได้เข้าสู่ยุคใหม่แล้ว

นี่คือจุดเริ่มต้นใหม่สำหรับพระราชกิจของพระเจ้า

รวมทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของส่วนสุดท้ายในพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า

พระบัญญัติของยุคใหม่เป็นสัญลักษณ์ว่าพระเจ้าและมนุษย์ได้เข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

และเป็นสัญลักษณ์ว่าพระเจ้าจะทรงปฏิบัติพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น

และทรงปฏิบัติพระราชกิจบนแผ่นดินโลกมากกว่านั้นและยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก

เหมือนดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางคนอิสราเอลและพระเยซูได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางคนยิว

พระบัญญัติเหล่านี้ยังเป็นสัญลักษณ์ว่าผู้คนกลุ่มนี้จะได้รับพระบัญชาจากพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่านั้นและยิ่งใหญ่กว่านั้นเช่นกัน และจะได้รับการจัดเตรียม ได้รับอาหาร ได้รับการสนับสนุน ได้รับการดูแลเอาใจใส่

และได้รับการคุ้มครองปกป้องโดยพระองค์ในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

ได้รับการฝึกฝนที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงโดยพระองค์มากขึ้นไปอีก และได้รับการจัดการ

ได้รับการปลดปล่อยและได้รับการถูกลงโทษโดยพระวาระของพระเจ้า

นัยสำคัญของพระบัญญัติแห่งยุคใหม่นั้นค่อนข้างลึกลับ พระบัญญัติเหล่านี้บ่งบอกว่า

พระเจ้าจะทรงปรากฏบนแผ่นดินโลกจริงๆ จากที่ซึ่งพระองค์จะทรงพิชิตทั้งจักรวาล

เปิดเผยให้เห็นพระสิริทั้งหมดของพระองค์ในร่างมนุษย์ พระบัญญัติเหล่านี้บ่งบอกอีกด้วยว่า

พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงกำลังจะทรงพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้นบนแผ่นดินโลก

เพื่อที่จะทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรทุกคนมีความเพียบพร้อม ยิ่งไปกว่านั้น

พระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกด้วยพระวาระ และทรงสำแดงประกาศกฤษฎีกาว่า

“พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์จะเสด็จขึ้นสู่ที่สูงที่สุดและทรงเป็นที่สรรเสริญ

และปวงประชาทั้งปวงและชนชาติทั้งมวลจะคุกเข่าลงเพื่อนมัสการพระเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่”

แม้ว่าพระบัญญัติของยุคใหม่จะมีไว้เพื่อให้นมนุษย์รักษา

และแม้การทำเช่นนั้นจะเป็นหน้าที่ของมนุษย์และพันธะของเขา

ความหมายที่พระบัญญัติเหล่านี้สื่อถึงนั้นค่อนข้างลึกลับมากเกินกว่าที่จะแสดงออกได้อย่างครบถ้วนด้วยถ้อยคำ
หนึ่งหรือสองคำ

พระบัญญัติของยุคใหม่แทนที่ธรรมเนียมบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมและกฎหมายภาคพันธสัญญาใหม่ตามที่เผยเ

พรโดยพระยาห์เวห์และพระเยซู นี่เป็นบทเรียนที่ลึกซึ้งกว่า ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ อย่างที่ผู้คนอาจจินตนาการ

มีนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแง่มุมหนึ่งต่อพระบัญญัติของยุคใหม่ กล่าวคือ

พระบัญญัติเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นส่วนต่อประสานระหว่างยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักร

พระบัญญัติของยุคใหม่ชุดหลักปฏิบัติและกฎหมายทั้งหมดของยุคเก่า

รวมทั้งหลักปฏิบัติทั้งหมดจากยุคของพระเยซูและหลักปฏิบัติทั้งหลายก่อนหน้ายุคนั้น

พระบัญญัติเหล่านี้นำมนุษย์ไปยังเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงยิ่งขึ้น

เปิดโอกาสให้เขาเริ่มต้นการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ด้วยพระองค์เอง

พระบัญญัติเหล่านี้คือจุดเริ่มต้นของเส้นทางของการมีความเพียบพร้อม ด้วยเหตุนี้

พวกเจ้าจึงควรมีท่าทีที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระบัญญัติของยุคใหม่

และทั้งไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัติเหล่านี้อย่างเคร่งครัดอีกทั้งไม่ดูหมิ่นพระบัญญัติเหล่านี้

พระบัญญัติของยุคใหม่ให้ความสำคัญอย่างหนักแน่นกับประเด็นหนึ่ง

ว่ามนุษย์จะต้องนมัสการพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองแห่งวันนี้

ซึ่งเกี่ยวข้องกับการบนอบต่อเนื้อแท้ของพระวิญญาณในทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงยิ่งขึ้น

พระบัญญัติเหล่านั้นยังเน้นถึงหลักการซึ่งพระเจ้าจะทรงใช้พิพากษามนุษย์ว่ามีความผิดหรือไม่ก็ชอบธรรมอีกด้วย หลังจากที่เราองค์ได้ทรงสำแดงในฐานะดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม กล่าวคือ การทำความเข้าใจพระบัญญัตินั้นง่ายกว่าการนำไปปฏิบัติ จากจุดนี้อาจเห็นได้ว่า หากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม พระองค์ก็ย่อมทรงต้องทำเช่นนั้น โดยผ่านทางพระวจนะและการทรงนำของพระองค์เอง และมนุษย์ไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ความเพียบพร้อมได้โดยวิธีแห่งปัญญาโดยกำเนิดของเขาเองเพียงลำพัง การที่มนุษย์จะสามารถรักษาพระบัญญัติของยุคใหม่ได้หรือไม่ขึ้น เกี่ยวข้องกับความรู้ของเขาในพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง ดังนั้น การที่เจ้าจะสามารถรักษาพระบัญญัติได้หรือไม่ขึ้น จึงไม่ใช่คำถามที่จะไขปัญหาได้ในเวลาเพียงไม่กี่วัน นี่เป็นบทเรียนที่ล้ำลึกมากบทหนึ่งที่ต้องเรียนรู้

การปฏิบัติความจริงเป็นเส้นทางหนึ่งซึ่งทำให้ชีวิตของมนุษย์สามารถเติบโตได้ หากพวกเขาไม่ปฏิบัติความจริง เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ย่อมจะถูกทิ้งไว้โดยที่ไม่เหลืออะไรมากไปกว่าทฤษฎีและจะไม่มีชีวิตที่แท้จริง ความจริงคือสัญลักษณ์ของวุฒิภาวะของมนุษย์ และการที่เจ้าจะปฏิบัติความจริงหรือไม่ขึ้น เกี่ยวข้องกับการที่เจ้ามีวุฒิภาวะที่แท้จริงหรือไม่ หากเจ้าไม่ปฏิบัติความจริง ไม่กระทำการอย่างชอบธรรม หรือโอนเอนไปตามอารมณ์และใส่ใจในเนื้อหนังของเจ้า เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ย่อมอยู่ห่างจากการรักษาพระบัญญัติ นี่คือนิทานที่ลึกลับที่สุดในบรรดาบทเรียนทั้งหลาย ในแต่ละยุคนั้น มีความจริงมากมายที่ผู้คนจำเป็นต้องเข้าสู่และเข้าใจ แต่เช่นเดียวกันนั้น ในแต่ละยุคก็มีพระบัญญัติที่แตกต่างซึ่งควบคู่กันไปกับความจริงเหล่านั้น ความจริงทั้งหลายที่ผู้คนปฏิบัติขึ้นเกี่ยวข้องกับยุคที่เฉพาะเจาะจง และพระบัญญัติที่พวกเขารักษาก็เป็นเช่นนั้นด้วย แต่ละยุคมีความจริงทั้งหลายของมันเป็นเองให้ปฏิบัติและมีพระบัญญัติให้รักษา อย่างไรก็ดี เป้าหมายและผลของการที่มนุษย์ปฏิบัติความจริงนั้นแตกต่างกันอย่างสมน้ำสมเนื้อ โดยขึ้นอยู่กับพระบัญญัติที่หลากหลายซึ่งถูกเผยแพร์โดยพระเจ้า—กล่าวคือ ขึ้นอยู่กับยุคที่แตกต่างกัน อาจกล่าวได้ว่าพระบัญญัติเหล่านั้นรับใช้ความจริง และความจริงมีอยู่เพื่อคงไว้ซึ่งพระบัญญัติ หากมีเพียงแต่ความจริง เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในพระราชกิจของพระเจ้าให้พูดถึง อย่างไรก็ดี

มนุษย์สามารถระบุนุขอบข่ายของแนวโน้มในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการอ้างอิงพระบัญญัติ และมนุษย์สามารถรู้จักยุคซึ่งพระเจ้าทรงพระราชกิจได้ ในศาสนา มีผู้คนมากมายที่สามารถปฏิบัติความจริงซึ่งได้รับการปฏิบัติโดยผู้คนในยุคธรรมบัญญัติ อย่างไรก็ดี

พวกเขาไม่มีพระบัญญัติของยุคใหม่ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถรักษาพระบัญญัติเหล่านั้นได้ พวกเขายังคงถือปฏิบัติวิถีเก่าๆ และยังคงเป็นพวกมนุษย์ในยุคกำเนิดโลก พวกเขาไม่ได้มีพร้อมด้วยวิธีการใหม่ๆ ของพระราชกิจและไม่สามารถมองเห็นพระบัญญัติของยุคใหม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขายังไม่มีพระราชกิจของพระเจ้า ราวกับว่าพวกเขาแค่มีเปลือกไขว้างเปล่าเท่านั้น หากไม่มีลูกไก่อยู่ภายใน ก็ย่อมไม่มีจิตวิญญาณ หากจะพูดให้ถูกต้องยิ่งขึ้นก็คือ นั่นหมายความว่าพวกเขาไม่มีชีวิต ผู้คนเช่นนั้นยังไม่ได้เข้าสู่ยุคใหม่และได้ล้าหลังอยู่หลายก้าว ดังนั้น การมีความจริงทั้งหลายจากยุคเก่าๆ แต่ไม่มีพระบัญญัติของยุคใหม่จึงไร้ประโยชน์

พวกเจ้าหลายคนปฏิบัติความจริงของวันนี้แต่ไม่รักษาพระบัญญัติของความจริง เจ้าจะไม่ได้รับอะไรเลย และความจริงที่เจ้าปฏิบัติก็จะไร้ค่าและไร้ความหมาย และพระเจ้าจะไม่ทรงสรรเสริญเจ้า การปฏิบัติความจริงจะต้องทำภายในขอบเขตของวิธีการทั้งหลายในพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันจะต้องทำโดยตอบรับพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงของวันนี้ หากปราศจากการทำเช่นนั้น ทุกสิ่งจะเป็นโมฆะ เหมือนกับการพยายามตักน้ำโดยใช้ตะกร้าไม้ไผ่

นี่ยังเป็นความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการเผยแผ่พระบัญญัติของยุคใหม่ด้วยเช่นกัน หากผู้คนยึดปฏิบัติตามพระบัญญัติ อย่างน้อยที่สุดพวกเขาก็ควรรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงผู้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์โดยปราศจากความงมงายสืบต่อน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้คนควรจับความเข้าใจหลักการแห่งการยึดปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งหลาย การยึดปฏิบัติตามพระบัญญัติมิได้หมายถึงการติดตามพระบัญญัติเหล่านั้นโดยสังเขปหรือโดยตามอำเภอใจ แต่หมายถึงการยึดปฏิบัติตามพระบัญญัติเหล่านั้นด้วยพื้นฐานหนึ่ง ด้วยวัตถุประสงค์หนึ่ง และด้วยหลักการทั้งหลาย สิ่งแรกที่ต้องสัมฤทธิ์ก็คือการให้นิมิตรของเจ้ามีความชัดเจน หากเจ้ามีความเข้าใจละเอียดถี่ถ้วนในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลาปัจจุบัน และหากเจ้าเข้าสู่วิธีการของพระราชกิจของวันนี้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ย่อมจะได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนในการรักษาพระบัญญัติโดยธรรมชาติ หากวันนั้นมาถึงเมื่อเจ้ามองทะลุถึงแก่นสารของพระบัญญัติของยุคใหม่และเจ้าสามารถรักษาพระบัญญัติได้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ย่อมจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

นี่คือนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการปฏิบัติความจริงและการรักษาพระบัญญัติ การที่เจ้าจะสามารถปฏิบัติความจริงได้หรือไม่ นั่นขึ้นอยู่กับว่าเจ้าล่วงรู้แก่นสารของพระบัญญัติของยุคใหม่อย่างไร พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะปรากฏต่อมนุษย์อย่างต่อเนื่อง และพระเจ้าจะทรงฟังประสงค์จากมนุษย์มากขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น

ความจริงทั้งหลายซึ่งมนุษย์นำไปปฏิบัติอย่างแท้จริงจะมีจำนวนที่มากขึ้น และจะกลายเป็นยิ่งใหญ่ขึ้น
และผลของการรักษาพระบัญญัติจะกลายเป็นล้าลึกยิ่งขึ้น ดังนั้น
พวกเจ้าจะต้องปฏิบัติความจริงและรักษาพระบัญญัติในเวลาเดียวกัน ไม่มีผู้ใดควรละเลยเรื่องนี้
ปล่อยให้ความจริงใหม่และพระบัญญัติใหม่ๆ เริ่มต้นขึ้นพร้อมกันในยุคใหม่นี้

เจ้าควรรู้ว่า พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

เจ้าควรรู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงบ้าง? พระวิญญาณ องค์บุคคล และพระวาทะ ประกอบขึ้นเป็นพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง

และนี่คือความหมายที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เอง หากเพียงเจ้ารู้จักองค์บุคคลเท่านั้น— หากเจ้ารู้จักกิจวัตรและบุคลิกภาพของพระองค์—แต่ไม่รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณ หรือสิ่งที่พระวิญญาณทรงทำในเนื้อหนัง และหากเจ้าเพียงแค่ให้ความสนใจต่อพระวิญญาณ และพระวาทะ และเพียงแค่อธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณเท่านั้น

แต่ไม่รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง เช่นนั้นแล้ว กระนั้นนี่ก็พิสูจน์ได้ว่า เจ้าไม่รู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงประกอบด้วยการรู้และการได้รับประสบการณ์กับพระวาทะของพระองค์ และการจับความเข้าใจกฎเกณฑ์และหลักการของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และวิธีที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง มันยังประกอบด้วยการรู้ด้วยเช่นกันว่า ทุกการกระทำของพระเจ้าในเนื้อหนังนั้นถูกควบคุมโดยพระวิญญาณ และรู้ว่าพระวาทะที่พระองค์ตรัสคือการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ การที่จะรู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงนั้น การรู้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไรในสถานะความเป็นมนุษย์และในเทวสภาพเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ในทางกลับกัน เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการแสดงออกของพระวิญญาณ ซึ่งผู้คนทั้งหมดมีส่วนร่วมด้วย

การแสดงออกทั้งหลายของพระวิญญาณคือแง่มุมใดบ้าง?

บางครั้งพระเจ้าทรงพระราชกิจในสถานะความเป็นมนุษย์ และบางครั้งในเทวสภาพ—แต่ในทั้งสองกรณี

พระวิญญาณทรงเป็นผู้บัญชาการ ไม่ว่าวิญญาณอะไรก็ตามที่อยู่ภายในผู้คน

ดังนั้นคือการแสดงออกภายนอกของพวกเขา พระวิญญาณทรงพระราชกิจตามปกติ

แต่มีการขึ้นนำของพระองค์สองส่วนโดยพระวิญญาณ กล่าวคือ ส่วนหนึ่งคือพระราชกิจในสถานะความเป็นมนุษย์

และอีกส่วนหนึ่งคือพระราชกิจโดยผ่านทางเทวสภาพ เจ้าควรรู้เรื่องนี้อย่างชัดเจน

พระราชกิจของพระวิญญาณผันแปรไปตามรูปการณ์แวดล้อม กล่าวคือ

เมื่อพระราชกิจแบบมนุษย์ของพระองค์เป็นที่พึงประสงค์ พระวิญญาณก็จะทรงขึ้นนำพระราชกิจแบบมนุษย์นี้

และเมื่อพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระองค์เป็นที่พึงประสงค์

เทวสภาพก็จะปรากฏโดยทันทีเพื่อดำเนินการพระราชกิจนั้น

เพราะพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังและทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงพระราชกิจทั้งในสถานะความเป็นมนุษย์และในเทวสภาพ

พระราชกิจของพระองค์ในสถานะความเป็นมนุษย์ได้รับการทรงขึ้นนำโดยพระวิญญาณ

และทำไปเพื่อสนองความต้องการทางเนื้อหนังของผู้คน
เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการมีส่วนร่วมของพวกเขากับพระองค์
เพื่อยอมให้พวกเขาเห็นความเป็นจริงและสภาพปกติของพระเจ้า และเพื่อยอมให้พวกเขาเห็นว่า
พระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาเป็นมนุษย์และสถิตท่ามกลางมนุษย์ ดำเนินพระชนม์ชีพร่วมกันกับมนุษย์
และทรงมีส่วนร่วมด้วยมนุษย์
พระราชกิจของพระองค์ในเทวสภาพทำไปเพื่อจัดเตรียมเพื่อชีวิตของผู้คนและเพื่อนำผู้คนในทุกอย่างจากด้านบ
วก โดยการเปลี่ยนอุปนิสัยของผู้คน
และการยอมให้พวกเขาได้เห็นการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณโดยแท้จริง ในใจความสำคัญนั้น
การเติบโตในชีวิตมนุษย์สัมฤทธิ์ผลโดยตรงผ่านทางพระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าในเทวสภาพ
เฉพาะเมื่อผู้คนยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในเทวสภาพเท่านั้น
พวกเขาจึงจะสามารถสัมฤทธิ์ผลในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา
และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถอ้อมเอบในวิญญาณของพวกเขาได้ ที่เพิ่มเข้าไปในการนี้ก็คือ
เฉพาะเมื่อมีพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น—การทรงเลี้ยงดู การสนับสนุน
และการจัดเตรียมของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์—
จึงจะสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์ของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างเต็มเปี่ยม
พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองที่ถูกพูดถึงในวันนี้ทรงพระราชกิจทั้งในสภาวะความเป็นมนุษย์และในเทว
สภาพ พระราชกิจและชีวิตแบบมนุษย์ธรรมชาติของพระองค์
และพระราชกิจแบบพระเจ้าโดยสมบูรณ์ของพระองค์สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางทรงปรากฏของพระเจ้าผู้ทรงภ
กชีวิตจริง สภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพของพระองค์รวมกันเป็นหนึ่ง
และพระราชกิจของทั้งคู่ก็สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระวณะ ไม่ว่าจะในสภาวะความเป็นมนุษย์หรือเทวสภาพ
พระองค์ดำรงพระวณะ เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์
พระองค์ตรัสภาษาของสภาวะความเป็นมนุษย์ เพื่อที่ผู้คนอาจจะมีส่วนร่วมและเข้าใจได้
พระวณะของพระองค์ตรัสโดยเรียบง่าย และง่ายต่อการเข้าใจ
จนพระวณะเหล่านั้นสามารถถูกจัดเตรียมให้ผู้คนทั้งหมดได้
โดยไม่คำนึงถึงว่าผู้คนเหล่านั้นจะมีความรู้หรือมีการศึกษาค่ำหรือไม่ก็ตาม
พวกเขาทุกคนสามารถรับพระวณะของพระเจ้าไว้ได้
พระราชกิจของพระเจ้าในเทวสภาพก็ดำเนินการโดยผ่านทางพระวณะเช่นกัน
แต่มันเต็มเปี่ยมไปด้วยการจัดเตรียม มันเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิต มันไร้การเจือปนโดยแนวคิดทั้งหลายของมนุษย์
มันไม่เกี่ยวพันกับการเลือกชอบของมนุษย์ และมันไม่มีขีดจำกัดแบบมนุษย์

มันอยู่นอกพันธนาการทั้งหลายของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติใดๆ มันดำเนินการในเนื้อหนัง
แต่มันเป็นการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณ

หากผู้คนยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าแค่ในสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาจะจำกัดเขตตัวพวกเขาเองกับวงเขตที่แน่นอนวงเขตหนึ่ง และดังนั้นก็จะพึงประสงค์ให้มีการจัดการ
การตัดแต่ง และความมีวินัยตลอดกาลเพื่อให้มีแม้กระทั่งความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในตัวพวกเขา
ถึงแม้ว่าจะไม่มีพระราชกิจหรือการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาก็จะพึงวิถิเก่าๆ ของพวกเขาเสมอ
มีเพียงโดยผ่านทางพระราชกิจของเทวสภาพเท่านั้น

ที่โรคและข้อบกพร่องเหล่านี้จะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องได้
และเมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้

แทนที่จะคงทนกับการจัดการและการตัดแต่ง สิ่งที่พึงประสงค์คือการจัดเตรียมเชิงบวก

การใช้พระวณะเพื่อชดเชยข้อบกพร่องทั้งหมด การใช้พระวณะเพื่อเผยให้เห็นทุกสภาพของผู้คน

การใช้พระวณะเพื่อชี้นำชีวิตของพวกเขา ทุกถ้อยคำของพวกเขา ทุกการกระทำของพวกเขา

เพื่อเปิดเผยเจตนาและแรงจูงใจของพวกเขา นี่คือพระราชกิจที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง ด้วยเหตุนี้
ในท่าทีของเจ้าต่อพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงนั้น

เจ้าควรบนอบเบื้องหน้าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทันที รับรู้และยอมรับพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าควรยอมรับและเชื่อฟังพระราชกิจและพระวณะแบบพระเจ้าของพระองค์

การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้า หมายความว่า

พระราชกิจและพระวณะทั้งหมดของพระวิญญาณของพระเจ้าดำเนินการไปโดยผ่านทางสภาวะความเป็นมนุษย์
ปกติของพระองค์ และโดยผ่านทางทรงจืดเป็นมนุษย์ของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงชี้นำพระราชกิจแบบมนุษย์ของพระองค์และทรงดำเนินพระราชกิจของเทวสภาพ
ในเนื้อหนังทันที

และในพระเจ้าผู้ทรงจืดเป็นมนุษย์นั้นเจ้าสามารถมองเห็นทั้งพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
และพระราชกิจแบบพระเจ้าโดยสมบูรณ์ของพระองค์

นี่คือนัยสำคัญอันจริงแท้ของการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติ

หากเจ้าสามารถมองเห็นเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน เจ้าจะสามารถเชื่อมต่อส่วนที่แตกต่างทั้งหมดของพระเจ้าได้

เจ้าจะเลิกเพิ่มความสำคัญอันเกินควรต่อพระราชกิจของพระองค์ในเทวสภาพ

และเจ้าจะเลิกมองพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ด้วยความเมินเฉยอันเกินควร

และเจ้าจะไม่ไปจนสุดขีด หรือใช้ทางอ้อมใดๆ ทั้งหมดนี้ ความหมายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงคือ

พระราชกิจของสภาวะความเป็นมนุษย์และของเทวสภาพของพระองค์ ดังที่ได้รับการชี้นำโดยพระวิญญาณนั้น

ได้แสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังของพระองค์ เพื่อให้ผู้คนจะสามารถเห็นได้ว่า

พระองค์ทรงมีชีวิตชีวาและเหมือนจริง เป็นจริงและแท้จริง

พระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์มีระยะการเปลี่ยนผ่าน

โดยการทำให้สภาวะความเป็นมนุษย์เพียบพร้อมนั้น

พระองค์ทรงทำให้สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์สามารถรับการชี้นำของพระวิญญาณได้

ซึ่งหลังจากนั้นสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็สามารถจัดเตรียมและเลี้ยงดูคริสตจักรได้

นี่คือการแสดงออกอย่างหนึ่งของพระราชกิจปกติของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

หากเจ้าสามารถมองเห็นหลักการของพระราชกิจของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์ได้อย่างชัดเจน

เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่น่าจะเก็บงำ โศกคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พระวิญญาณของพระเจ้าไม่สามารถผิดได้ พระองค์ทรงถูกต้องและไร้ข้อผิดพลาด

พระองค์ไม่ทรงทำสิ่งใดอย่างไม่ถูกต้อง พระราชกิจแบบพระเจ้าคือการแสดงออกโดยตรงของน้ำพระทัยพระเจ้า

โดยไม่มีการแทรกแซงของสภาวะความเป็นมนุษย์ มันไม่ได้ก้าวผ่านความเพียบพร้อม

แต่มาจากพระวิญญาณโดยตรง อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่า

พระองค์สามารถทรงพระราชกิจในเทวสภาพได้เนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์

มันไม่ได้เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติเลยแม้แต่น้อย และดูเหมือนว่าถูกดำเนินการโดยบุคคลปกติ

พระเจ้าเสด็จจากสวรรค์มายังแผ่นดินโลก โดยหลักแล้วเพื่อแสดงออกถึงพระวาระของพระเจ้าโดยผ่านทางเนื้อ

หนัง เพื่อทรงงานของพระวิญญาณของพระเจ้าให้ครบบริบูรณ์โดยวิธีทางแห่งเนื้อหนัง

วันนี้ ความรู้ของผู้คนเรื่องพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงยังคงเป็นด้านเดียวเกินไป

และความเข้าใจของพวกเขาในเรื่องนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ก็ยังคงขาดแคลนเกินไป

ด้วยเนื้อหนังของพระเจ้า

ผู้คนมองเห็นโดยผ่านทางพระราชกิจและพระวาระของพระองค์ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าประกอบด้วยสิ่งทั้ง

หลายนามกายเหลือเกิน ว่าพระองค์ช่างอุดมสมบูรณ์เหลือเกิน กระนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

คำพยานของพระเจ้าท้ายที่สุดก็มาจากพระวิญญาณของพระเจ้า กล่าวคือ สิ่งใดที่พระเจ้าทรงกระทำในเนื้อหนัง

หลักการใดที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ สิ่งใดที่พระองค์ทรงกระทำในสภาวะความเป็นมนุษย์

และสิ่งใดที่พระองค์ทรงกระทำในเทวสภาพ ผู้คนต้องมีความรู้เรื่องนี้ วันนี้เจ้าสามารถนมัสการบุคคลนี้ได้

ในขณะที่โดยแก่นสารแล้ว เจ้ากำลังนมัสการพระวิญญาณ

และนั่นเป็นสิ่งที่น้อยที่สุดที่ผู้คนควรสัมฤทธิ์ในความรู้ของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ กล่าวคือ

การรู้จักแก่นสารของพระวิญญาณโดยผ่านทางเนื้อหนัง

การรู้จักพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระวิญญาณในเนื้อหนัง และพระราชกิจแบบมนุษย์ในเนื้อหนัง

การยอมรับพระวณะและคำรัสทั้งหมดของพระวิญญานในเนื้อหนัง
และการมองเห็นวิธีที่พระวิญญานของพระเจ้าทรงชี้นำเนื้อหนังและทรงแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของพระองค์ในเนื้อหนัง กล่าวได้ว่า มนุษย์จะได้มารู้จักพระวิญญานในฟ้าสวรรค์โดยผ่านทางเนื้อหนัง

การทรงปรากฏของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองท่ามกลางมนุษย์ได้ขับไล่พระเจ้าที่คลุมเครือในมโนคติที่หลงผิดของผู้คนไป

การนมัสการพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองของผู้คนได้เพิ่มการเชื่อฟังของพวกเขามีต่อพระเจ้า และมนุษย์ได้รับวิวัฒนาการและได้รับการเลี้ยงดู

และสัมฤทธิ์ความเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของชีวิตมนุษย์โดยผ่านทางพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระวิญญานของพระเจ้าในเนื้อหนัง และพระราชกิจแบบมนุษย์ของพระองค์ในเนื้อหนัง

นี่คือความหมายที่แท้จริงของการมาถึงของพระวิญญานในเนื้อหนัง ซึ่งจุดประสงค์พื้นฐานก็คือ การที่ผู้คนอาจจะมีส่วนร่วมกับพระเจ้า ฟังพาพระเจ้า และมาถึงซึ่งความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้

ในใจความสำคัญ ผู้คนควรมีท่าทีใดต่อพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง? เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับการจู่เป็นมนุษย์เกี่ยวกับการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ เกี่ยวกับการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเกี่ยวกับกิจการทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง? หัวข้อหลักๆ ของการหาหรือของวันนี้คือเรื่องใด?

การจู่เป็นมนุษย์ การเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระวณะ

และการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระเจ้าล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นที่จะต้องเข้าใจ พวกเจ้าต้องค่อยๆ มาเข้าใจประเด็นเหล่านี้และมีความรู้เรื่องเหล่านี้อย่างชัดเจน

บนพื้นฐานของวุฒิภาวะของพวกเจ้าและบนพื้นฐานของยุคสมัยนั้น

กระบวนการที่ผู้คนใช้ในการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเป็นแบบเดียวกันกับกระบวนการที่พวกเขาใช้ในการรู้จักการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะของพระเจ้า

ยิ่งผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็น่าจะได้รู้จักพระวิญญานของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

ผู้คนจับความเข้าใจหลักการทั้งหลายของพระราชกิจของพระวิญญาน และได้มารู้จักพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงพระองค์เองโดยผ่านการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า ในความเป็นจริงนั้น เมื่อพระเจ้าทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมและทรงได้รับพวกเขา พระองค์กำลังทรงยอมให้พวกเขารู้จักกิจการทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

พระองค์กำลังทรงใช้พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงเพื่อแสดงให้เห็นถึงนัยสำคัญที่แท้จริงของการจู่เป็นมนุษย์ เพื่อแสดงให้เห็นว่า

พระวิญญานของพระเจ้าได้ทรงปรากฏขึ้นเบื้องหน้ามนุษย์โดยแท้จริงแล้ว

เมื่อผู้คนได้รับการรับไว้และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าแล้ว
การแสดงออกของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงก็ได้ทรงพิชิตพวกเขาแล้ว
พระวณะของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้เปลี่ยนพวกเขา
และทรงพระราชกิจให้ชีวิตของพระองค์เองเข้าไปในพวกเขา โดยการเติมเต็มพวกเขาด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
(ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
หรือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในเทวสภาพของพระองค์ก็ตาม)
การเติมเต็มพวกเขาด้วยเนื้อแท้ของพระวณะของพระองค์
และการทำให้ผู้คนดำรงชีวิตตามพระวณะของพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงได้รับผู้คนไว้นั้น
โดยพื้นฐานแล้วพระองค์ทรงทำเช่นนี้ด้วยการใช้พระวณะและถ้อยคำรัสของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงเป็นวิธีจั
ดการกับความขาดตกบกพร่องของผู้คน และเพื่อพิพากษาและเปิดเผยอุปนิสัยกบฏของพวกเขา
โดยการทำให้พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาต้องการ
และการแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้เสด็จมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ สิ่งสำคัญที่สุดของทั้งหมดก็คือ
พระราชกิจที่กระทำไปโดยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงคือพระราชกิจแห่งการช่วยทุกคนให้รอดจากอิทธิพลของซา
ตาน การพาพวกเขาออกจากดินแดนแห่งความโสมม และการขับไล่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของพวกเขา
นัยสำคัญที่ลึกซึ้งที่สุดของการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงก็คือ
การสามารถใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติด้วยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงเป็นตัวอย่างที่ดี
และเป็นแบบอย่างที่สามารถปฏิบัติตามพระวณะและข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงโดย
ไม่มีความคลาดเคลื่อนหรือการเบี่ยงเบนแม้แต่น้อย การปฏิบัติในหนทางใดก็ตามที่พระองค์ตรัส
และการสามารถสัมผัสสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงขอ ด้วยวิธีนี้ เจ้าจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
เมื่อเจ้าได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า เจ้าไม่เพียงครอบครองพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น
ที่สำคัญที่สุดคือ เจ้าสามารถใช้ชีวิตตามข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้
การมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเดียวยังไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะมีชีวิต ประเด็นสำคัญคือ
การที่เจ้าจะสามารถกระทำตามข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงที่มีต่อเจ้าได้หรือไม่
ซึ่งเกี่ยวข้องกับการที่เจ้าจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าได้หรือไม่
เหล่านี้คือความหมายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงในเนื้อหนัง กล่าวได้ว่า
พระเจ้าทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งด้วยการทรงปรากฏเป็นมนุษย์โดยแท้จริงและโดยจริงแท้
และการมีชีวิตชีวาและเหมือนจริง การถูกผู้คนมองเห็น
การทรงพระราชกิจของพระวิญญาณในเนื้อหนังโดยแท้จริง
และด้วยการกระทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับผู้คนในเนื้อหนัง การเสด็จมาถึงของพระเจ้าในเนื้อหนังนี้

โดยพื้นฐานแล้วหมายถึงจะทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความประพฤติที่แท้จริงของพระเจ้า
เพื่อให้รู้ปฐาฐานทางเนื้อหนังแก่พระวิญญาณที่ไร้รูปร่าง และเพื่อยอมให้ผู้คนได้เห็นและสัมผัสพระองค์
ในหนทางนี้ พวกที่พระองค์ทรงทำให้ครบบริบูรณ์จะดำรงชีวิตไปตามพระองค์ จะได้รับการรับไว้โดยพระองค์
และจะสมดังพระทัยของพระองค์ หากพระเจ้าเพียงตรัสในสวรรค์เท่านั้น
และไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกโดยแท้จริง เช่นนั้นแล้ว ผู้คนก็คงจะยังไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้
พวกเขาจะเพียงแค่สามารถประกาศกิจการทั้งหลายของพระเจ้าโดยใช้ทฤษฎีที่ว่างเปล่า
และคงจะไม่มีพระวณะของพระเจ้ามาเป็นความเป็นจริง พระเจ้าได้เสด็จมาบนแผ่นดินโลก
โดยพื้นฐานแล้วก็เพื่อกระทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี และเป็นแบบอย่างให้พวกที่พระองค์จะทรงรับไว้
มีเพียงด้วยเหตุนี้เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถรู้จักพระเจ้า สัมผัสพระเจ้า และมองเห็นพระองค์ได้โดยแท้จริง
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

เฉพาะการนำความเป็นจริงมาปฏิบัติเท่านั้นที่เป็นการครองความเป็นจริง

การเทิดทูนพระวณะของพระเจ้า

และการมีความสามารถที่จะอธิบายพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไม่กระดากใจนั้น

มิใช่หมายความว่าเจ้าครองความเป็นจริง สิ่งทั้งหลายมิได้เรียบง่ายอย่างที่เจ้าจินตนาการ

เจ้าครองความเป็นจริงหรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เจ้ากล่าว ทว่าขึ้นอยู่กับการที่เจ้าใช้ชีวิตต่างหาก

เฉพาะเมื่อพระวณะของพระเจ้ากลายเป็นชีวิตของเจ้าและเป็นสิ่งที่เจ้าแสดงออกตามธรรมชาติแล้วเท่านั้น

จึงสามารถกล่าวว่าเจ้ามีความเป็นจริง

และเมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะนับได้ว่าเจ้าได้รับความเข้าใจที่แท้จริงและวุฒิภาวะจริงแล้ว

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะทนทนต่อการตรวจสอบเป็นช่วงเวลาอันยาวนาน

และเจ้าต้องมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตตามสภาพเสมือนที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์

นี่ต้องไม่ใช่เป็นเพียงการแสดงท่าทางเท่านั้น แต่ต้องหลั่งไหลออกมาจากเจ้าอย่างเป็นธรรมชาติ

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะครองความเป็นจริงอย่างแท้จริง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจึงจะได้รับชีวิตมาแล้ว

เราขอใช้ตัวอย่างจากบททดสอบพวกคนปรนนิบัติซึ่งทุกคนคุ้นเคยกันดีว่า

ผู้ใดก็สามารถเสนอทฤษฎีอันเลิศเลอสูงสุดในเรื่องเกี่ยวกับพวกคนปรนนิบัติได้

และทุกคนมีความเข้าใจหัวเรื่องนั้นพอสมควรเลยทีเดียว พวกเขากล่าวถึงเรื่องนั้น

และแต่ละวาทะต่างก็เหนือกว่าครั้งที่แล้ว ราวกับเป็นการแข่งขัน อย่างไรก็ตาม

หากมนุษย์ไม่ได้ก้าวผ่านการทดสอบครั้งใหญ่

เช่นนั้นก็เป็นการลำบากยากเย็นมากที่จะกล่าวว่าเขามีคำพยานที่ดีมาให้ กล่าวสั้นๆ ก็คือ

การใช้ชีวิตของมนุษย์ยังขาดพร่องอย่างมาก ตรงข้ามกับความเข้าใจของเขาอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น

นี่จึงยังไม่กลายเป็นวุฒิภาวะจริงของมนุษย์ และนี่ยังไม่ใช่วิถีชีวิตของมนุษย์

เนื่องจากความเข้าใจของมนุษย์ยังไม่ได้รับการนำพาไปสู่ความเป็นจริง

วุฒิภาวะของเขายังคงเป็นดังปราสาทที่ถูกสร้างขึ้นบนพื้นทราย ซึ่งคลื่นแกล่นและจวนเจียนจะพังทลายลงมา

มนุษย์ครองความเป็นจริงน้อยนิดเกินไป แทบเป็นไปไม่ได้ที่จะพบความเป็นจริงอันใดในมนุษย์

มีความเป็นจริงน้อยนิดเกินไปที่กำลังหลั่งไหลออกมาจากมนุษย์อย่างเป็นธรรมชาติ

และความเป็นจริงทั้งหมดที่พวกเขาใช้ดำเนินชีวิตล้วนถูกบังคับมา

นี่เป็นเหตุผลที่เรากล่าวว่ามนุษย์ไม่ได้ครองความเป็นจริงอันใดเลย

ถึงแม้ผู้คนจะกล่าวอ้างว่าความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง

แต่นี่เป็นเพียงสิ่งที่พวกเขากล่าวก่อนที่พวกเขาจะได้เผชิญกับการทดสอบอันใด ในวันหนึ่ง

เมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับการทดสอบอย่างฉับพลันทันใด

สิ่งทั้งหลายที่พวกเขาพูดถึงก็จะไม่อยู่ในขั้นตอนเดียวกันกับความเป็นจริงอีกเช่นเคย และนี่จะพิสูจน์ให้เห็นอีกครั้งว่ามนุษย์ไม่ได้ครองความเป็นจริงอันใดเลย

กล่าวได้ว่าเมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับสิ่งซึ่งไม่ตรงกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า และสิ่งที่พึงประสงค์ให้เจ้าวางตัวเองลงเสียก่อน สิ่งเหล่านั้นคือการทดสอบของเจ้า

ก่อนที่น้ำพระทัยของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยออกมา ทุกคนก้าวผ่านบททดสอบอันเข้มงวดกวดขัน และการทดสอบอันมหาศาล เจ้าสามารถหยั่งลึกถึงการนี้หรือไม่? เมื่อพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทดสอบผู้คน พระองค์ทรงเปิดโอกาสเสมอที่จะให้พวกเขาเลือกตัวเองก่อนที่ความเป็นจริงจะได้รับการเปิดเผย

นี่หมายความว่าเมื่อพระเจ้าทรงให้มนุษย์ตกอยู่ภายใต้การทดสอบ พระองค์จะไม่มีความจริงกับเจ้า

นี่คือลักษณะที่โชติแก่ผู้คน นี่คือนิ่งหนทางที่พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้น

เพื่อทรงมองเห็นว่าเจ้ารู้จักพระเจ้าของวันนี้หรือไม่ รวมถึงว่าเจ้าครองความเป็นจริงอันใดหรือไม่ เจ้าเป็นอิสระจากความกังขาทั้งหลายเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

เจ้าจะสามารถตั้งมั่นอย่างแท้จริงหรือไม่ เมื่อการทดสอบครั้งใหญ่มาถึงเจ้า? ผู้ใดกล้าพูดว่า

“ข้าพเจ้ารับประกันว่าจะไม่มีปัญหาอันใด”? ผู้ใดกล้ายืนยันว่า “คนอื่นอาจจะมัวข้องง แต่ข้าพเจ้าจะไม่มัว”? เช่นเดียวกับตอนที่เปโตรตกอยู่ภายใต้การทดสอบ

เขามักจะอวดตัวไปก่อนที่ความจริงจะได้ถูกเปิดเผยออกมาเสมอ

นี่ไม่ใช่ข้อตำหนิส่วนบุคคลที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของเปโตร

นี่เป็นความลำบากยากเย็นอันใหญ่หลวงที่สุดที่มนุษย์ทุกคนกำลังเผชิญอยู่ ณ ปัจจุบัน

หากเราจะไปเยี่ยมชมสถานที่บางแห่ง

หรือไปเยี่ยมชมพี่น้องชายหญิงบางคนเพื่อดูว่าพวกเขามีความเข้าใจอย่างไรเกี่ยวกับพระราชกิจในปัจจุบันของพระเจ้า แน่นอนว่า พวกเขาจะมีความสามารถที่จะพูดได้มากมายเกี่ยวกับความรู้ของเจ้า

และคงจะดูเหมือนว่าเจ้าไม่มีข้อกังขาอันใดทั้งสิ้น หากเราจะถามเจ้าว่า

“เจ้าสามารถปักใจเชื่อได้จริงไหมว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจในปัจจุบันด้วยพระองค์เอง?

โดยปราศจากข้อกังขาอันใดเลยหรือ?” แน่นอนที่เจ้าคงตอบว่า

“พระราชกิจได้รับการทรงปฏิบัติโดยพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างปราศจากข้อกังขาอันใดทั้งสิ้น”

ทันทีที่เจ้าให้คำตอบเช่นนั้น แน่นอนว่าเจ้าคงไม่รู้สึกกังขาเลยแม้แต่น้อย

และเจ้าคงจะถึงขั้นรู้สึกพอใจมากทีเดียวเสียด้วยซ้ำ ด้วยคิดว่าเจ้าได้รับความเป็นจริงเพิ่มขึ้นอีกหน่อยแล้ว

พวกที่มีแนวโน้มที่จะเข้าใจสิ่งทั้งหลายในหนทางนี้ คือผู้คนที่ครองความเป็นจริงน้อยกว่า

ยิ่งคนเราคิดว่าเราได้รับมามากขึ้นเท่าไร

คนเราก็จะยิ่งสามารถตั้งมั่นได้น้อยลงเท่านั้นเมื่อเผชิญหน้ากับการทดสอบทั้งหลาย

วิบัติจึงมีแก่ผู้ที่โอหังและหยิ่งผยอง วิบัติจึงมีแก่ผู้ที่ไม่มีความรู้ใดเลยเกี่ยวกับตนเอง
ผู้คนเช่นนี้เชื่อวาทญาณการจําพรรษา แต่ทว่าถึงเวลาปฏิบัติตามวาทกลับไม่เอาไหน
กับสัจญาณเล็กน้อยที่สุดที่ส่อว่าจะเกิดปัญหา ผู้คนเหล่านี้ก็เริ่มที่จะมีความคลางแคลงใจ
และความคิดที่จะล้มเลิกก็แอบย่องเข้ามาในจิตใจของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ครองความเป็นจริงอันใด
พวกเขาแค่มีทฤษฎีที่อยู่เหนือศาสนา โดยปราศจากความเป็นจริงอันใดที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ในตอนนี้
เรารู้สึกละอายที่สุดกับพวกที่เพียงแค่พูดถึงทฤษฎีโดยปราศจากการครองความเป็นจริงอันใด
พวกเขาให้เรื่องสุดเลวร้ายมาอ้างถึงคําดำเนินงานของพวกเขาให้เสร็จสิ้น
แต่ทันทีที่พวกเขาเผชิญหน้ากับความเป็นจริง พวกเขาก็ล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า
นี่ไม่ได้แสดงให้เห็นหรือว่าผู้คนเหล่านี้ไม่มีความเป็นจริงอันใด? ไม่ว่าคลื่นลมจะกระหน่ำแรงเพียงใด
หากเจ้ายังคงยืนหยัดต่อไปได้โดยไม่ปล่อยให้สัจญาณเลวร้ายความคลางแคลงใจเข้ามาสู่จิตใจของเจ้า
และสามารถตั้งมั่นและยังคงปราศจากการปฏิเสธ แม้แต่ในยามที่ไม่มีใครอื่นเหลืออยู่เลย
เช่นนั้นแล้วก็จะนับได้ว่าเจ้ามีความเข้าใจอย่างแท้จริง และครองความเป็นจริงอย่างจริงแท้
หากเจ้าหันเหไปตามหนทางใดก็ตามที่กระแสนิยมพัดพาไป—หากเจ้าคล้อยตามคนหมู่มาก
และเรียนรู้ที่จะพูดตามวาทะของผู้อื่นเหมือนนกแก้วนกขุนทอง—เมื่อนั้น ไม่ว่าเจ้าอาจจะมีความเฉลียวฉลาดเพียงใด
แต่จะไม่ใช่ข้อพิสูจน์ว่าเจ้าครองความเป็นจริง ฉะนั้นเอง
เราจึงขอแนะนำว่าเจ้าอย่าคว่นโอ้อวดว่าเจ้าอันว่างเปล่าออกมา เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้ากำลังจะทรงทำอะไร?
จงอย่าประหลาดใจเช่นเปโตร หากไม่เจ้านำความอับอายมาสู่ตนเอง
และสูญเสียความสามารถที่จะเจ็ดหน้าชูตาตนเองได้อีกต่อไป นั่นจะไม่ส่งผลดีอันใดต่อใคร
ผู้คนส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิภาวะที่แท้จริง ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจไปแล้วอย่างใหญ่หลวง
ทว่าพระองค์มิได้ทรงนำพาความเป็นจริงลงมาสู่ผู้คน กล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ
พระองค์ไม่เคยทรงเตือนผู้ใดเป็นส่วนตัว ผู้คนบางคนถูกตีแผ่ไปแล้วโดยการทดสอบเช่นนั้น
โดยที่มือบาปของพวกเขายื่นไกลออกไปทุกที ด้วยคิดว่าเป็นการง่ายที่จะชนะพระเจ้า
พวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถทำอะไรก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ
เนื่องจากพวกเขาไม่มีความสามารถที่จะทนทานได้แม้กระทั่งการทดสอบจำพวกนี้
การทดสอบที่ทำยากกว่านี้ อย่างเช่นการครองความเป็นจริงย่อมไม่ต้องไปถามพวกเขาเลย
ใช่ว่าพวกเขาแค่กำลังพยายามหลอกพระเจ้าหรือไม่? การครองความเป็นจริงไม่ใช่สิ่งที่แสวงหาได้
อีกทั้งความเป็นจริงก็ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าสามารถบรรลุได้จากการรู้จักมัน ทว่าขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะที่แท้จริงของเจ้า
รวมถึงการที่เจ้าสามารถต้านทานการทดสอบทั้งสิ้นได้หรือไม่ เจ้าเข้าใจหรือไม่?

พระเจ้าไม่ได้ทรงฟังประสงค์ให้ผู้คนเพียงแต่มีความสามารถในการพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง
นั่นคงจะง่ายเกินไปไม่ใช่หรือ? เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสถึงการเข้าสู่ชีวิต?

เหตุใดพระองค์จึงทรงพูดคุยเกี่ยวกับการแปลงสภาพ?

หากผู้คนมีความสามารถเพียงแต่การพูดคุยอันว่างเปล่าเกี่ยวกับความเป็นจริง

เมื่อนั้นพวกเขาจะสามารถสัมฤทธิ์การแปลงสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาได้อย่างไร?

ทหารที่ดีแห่งราชอาณาจักรไม่ได้รับการฝึกอบรมให้เป็นกลุ่มผู้คนที่เพียงแต่สามารถพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง
หรืออดตัวได้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาได้รับการฝึกอบรมให้ใช้ชีวิตตามพระวาระของพระเจ้าตลอดเวลา
เพื่อที่จะยังคงมีใจเด็ดเดี่ยวต่อไป ไม่ว่าจะเผชิญกับความพลั้งพลาดอันใด

และดำเนินชีวิตโดยสอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และไม่กลับคืนสู่ทางโลก

นี่คือความเป็นจริงที่พระเจ้าตรัส นี่คือข้อฟังประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ ฉะนั้น

อย่ามองว่าความเป็นจริงที่พระเจ้าตรัสนั้นเรียบง่ายเกินไป

แค่ความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นไม่เทียบเท่ากับการครองความเป็นจริง

เช่นนั้นไม่ใช่วุฒิภาวะของมนุษย์—นั่นเป็นพระคุณของพระเจ้า ซึ่งมนุษย์ไม่มีส่วนร่วมสนับสนุนอันใดเลย

แต่ละบุคคลต้องสู้ทนความทุกข์ของเปโตร และยิ่งกว่านั้นคือ

ครองสง่าราศีของเปโตรที่พวกเขาใช้ดำเนินชีวิตหลังจากที่พวกเขาได้รับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว

การนี้เท่านั้นจึงสามารถเรียกได้ว่าเป็นจริง

จงอย่าคิดว่าเจ้าครองความเป็นจริงเพียงเพราะว่าเจ้าสามารถพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริงได้

เพราะนั่นคือเหตุผลวิบัติ ความคิดเช่นนั้นไม่ได้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

และไม่มีนัยสำคัญแท้จริงอันใดเลย จงอย่ากล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นในอนาคต—

จงดับคำกล่าวทั้งหลายเช่นนั้นเสียให้สิ้น!

ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าคือพวกผู้ไม่เชื่อ

พวกเขาไม่มีความรู้ที่เป็นจริงอันใด นับประสาอะไรที่จะมีวุฒิภาวะที่เป็นจริงอันใด

พวกเขาเป็นผู้คนที่ไม่รู้เท่าทันซึ่งขาดความเป็นจริง อีกนัยหนึ่ง

คนเหล่านั้นทั้งหมดที่ดำเนินชีวิตอยู่ภายนอกแก่นแท้แห่งพระวาระของพระเจ้าคือผู้ไม่เชื่อ

พวกที่ผู้คนถือว่าเป็นผู้ไม่เชื่อคือสัตว์ร้ายในสายพระเนตรพระเจ้า

และพวกที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ไม่เชื่อคือผู้คนที่ไม่มีพระวาระของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขา ดังนั้นเอง

จึงกล่าวได้ว่าพวกที่ไม่ได้ครองความเป็นจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า

และผู้ที่ยึดมั่นต่อการใช้ชีวิตตามพระวาระของพระเจ้าก็คือผู้ไม่เชื่อ

เจตนารมณ์ของพระเจ้าคือการทำให้ทุกคนใช้ชีวิตตามความเป็นจริงแห่งพระวาระของพระองค์—

ไม่ใช่แค่ให้ทุกคนพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริง

แต่ยิ่งกว่านั้นก็คือทำให้ทุกคนสามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงจากพระวาระของพระองค์

ความเป็นจริงที่มนุษย์ลวงรู้นั้นผิดเพี้ยนเกินไป มันไม่มีคุณค่าอันใดเลย

และไม่สามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลွ่งได้ นั่นต่ำต้อยเกินไป และไม่ควรค่าที่จะพาดพิงถึงด้วยซ้ำ

นั่นขาดพร่องเกินไป และต่ำกว่ามาตรฐานแห่งข้อพึงประสงค์ของพระเจ้ายิ่งเกินไป

เจ้าแต่ละคนจะต้องตกอยู่ภายใต้การตรวจสอบครั้งใหญ่

เพื่อดูว่าผู้ใดท่ามกลางเจ้าที่เพียงแต่รู้วิธีพูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจของเจ้า

โดยที่ไม่มีความสามารถที่จะชี้ชัดถึงเส้นทางได้ รวมถึงเพื่อค้นพบว่าผู้ใดในเจ้าที่เป็นชัยชนะที่ได้รับประโยชน์

จงจดจำการนี้ไว้ นับจากนี้เป็นต้นไป! จงอย่าพูดคุยเกี่ยวกับความรู้อันว่างเปล่า

จงพูดคุยเกี่ยวกับเส้นทางแห่งการปฏิบัติเท่านั้น และพูดคุยเกี่ยวกับความเป็นจริงเท่านั้น

การเปลี่ยนผ่านจากความรู้ที่เป็นจริงไปสู่การปฏิบัติที่แท้จริง

และจากนั้นก็เป็นการเปลี่ยนผ่านจากการปฏิบัติไปสู่การใช้ชีวิตที่เป็นจริง

จงอย่าสั่งสอนผู้อื่นและอย่าพูดคุยเกี่ยวกับความรู้ที่เป็นจริง หากความเข้าใจของเจ้าคือเส้นทางหนึ่ง

เช่นนั้นแล้วก็จะปล่อยคำพูดของเจ้าออกมาอย่างอิสระ แต่ถ้าหากไม่เป็นเช่นนั้น

ก็โปรดปิดปากของเจ้าและหยุดพูดคุยเสีย! สิ่งที่เจ้าพูดนั้นไร้ประโยชน์

เจ้าพูดถึงความเข้าใจเพื่อที่จะหลอกลวงพระเจ้า และทำให้ผู้อื่นอิจฉาเจ้า

นั่นไม่ใช่ความทะเยอทะยานของเจ้าหรือ? เจ้าไม่ได้ตั้งใจหลอกผู้อื่นเล่นหรือ?

มีคุณค่าอันใดในการนี้บ้างหรือไม่? หากเจ้าพูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจหลังจากที่เจ้าได้รับประสบการณ์แล้ว

เจ้าก็จะไม่ถูกมองว่ากำลังอวดตัว มิฉะนั้นแล้ว เจ้าก็คือใครบางคนที่พ่นคำพูดอันโอหังออกมา

มีหลายสิ่งหลายอย่างในประสบการณ์จริงของเจ้า ที่เจ้าไม่สามารถเอาชนะได้

และเจ้าไม่สามารถปฏิเสธต่อเนื้อหนังของเจ้าเองได้ เจ้ากำลังทำสิ่งใดก็ตามที่เจ้าต้องการเสมอ

โดยไม่เคยทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า—ทว่าเจ้ายังมีหน้ามาพูดคุยเกี่ยวกับความเข้าใจในเชิงทฤษฎี

เจ้าช่างไร้ความละอาย! เจ้ายังหาญกล้าพอที่จะมาพูดถึงความเข้าใจของเจ้าต่อพระวาระของพระเจ้า

เจ้าช่างไร้ความละอายอะไรเช่นนั้น! การกล่าวสำนวนโวหารและการอวดตัวได้กลายเป็นธรรมชาติวิสัยของเจ้า

และเจ้าได้กลายเป็นเคยชินแล้วกับการทำเช่นนั้น เมื่อใดก็ตามที่เจ้าปรารถนาที่จะพูด เจ้าก็ทำเช่นนั้นอย่างง่ายดาย

ราบรื่น แต่เมื่อมาถึงการปฏิบัติ เจ้าหลงระเริงอยู่กับความหรรษาของการ

นี้ไม่ใช่หนทางหนึ่งที่จะหลอกผู้อื่นหรือ? เจ้าอาจมีความสามารถที่จะใช้เพทุบายกับพวกมนุษย์

แต่พระเจ้านั้นไม่อาจทรงถูกหลอกลวงได้ พวกมนุษย์ไม่ตระหนักรู้และไม่มีการพิจารณา

แต่พระเจ้าทรงจริงจังเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้ และพระองค์จะไม่ทรงละเว้นเจ้า

บรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าอาจจะให้การสนับสนุนเจ้า ด้วยการสรรเสริญความเข้าใจของเจ้า และเลื่อมใสเจ้า แต่หากเจ้าไม่ได้ครองความเป็นจริงเลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะไม่ทรงละเว้นเจ้า

กลางที่พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงจะไม่แสวงหาความผิดของเจ้า แต่พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงเพิกเฉยต่อเจ้า และนั่นจะลำบากยากเย็นพอแล้วที่เจ้าจะทนรับ เจ้าเชื่อเรื่องนี้หรือไม่?

จงพุดคุยให้มากขึ้นเกี่ยวกับความเป็นจริงแห่งการปฏิบัติ เจ้าได้ลืมนไปเรียบร้อยแล้วหรือยัง?

จงพุดคุยให้มากขึ้นเกี่ยวกับเส้นทางแห่งการปฏิบัติ เจ้าได้ลืมนไปเรียบร้อยแล้วหรือยัง?

“จงเสนอทฤษฎีอันสูงส่งเลิศเลอทั้งหลายและการพุดคุยฟุ้งเฟ้อไว้คุณค่าให้น้อยลง

เป็นการดีที่สุดที่จะเริ่มการปฏิบัติโดยเริ่มเสียตั้งแต่ตอนนี้เลย” เจ้าได้ลืมนว่าจะเหล่านี้ไปแล้วหรือไร?

เจ้าไม่เข้าใจเลยหรือ? เจ้าไม่มีการจับใจความน้ำพระทัยของพระเจ้าเลยหรือ?

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสมัยนี้ โดยส่วนใหญ่แล้ว

คือการรู้ว่าสิ่งใดคือพันธกิจหลักในยุคสุดท้ายของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

และสิ่งใดที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทรงทำบนแผ่นดินโลก

ก่อนหน้านี้เราได้กล่าวไว้ในวาระของเราว่าพระเจ้าได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลก (ในระหว่างยุคสุดท้าย)

เพื่อทรงวางแบบอย่างที่ดีเยี่ยมก่อนจะเสด็จจากไป พระเจ้าทรงวางแบบอย่างที่ดีเยี่ยมนี้อย่างไร?

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยการตรัสพระวาระ และโดยการทรงพระราชกิจและการตรัสทั่วทั้งแผ่นดิน

นี่คือพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้าย

พระองค์เพียงตรัสเพื่อทำให้แผ่นดินโลกเป็นโลกแห่งพระวาระ

เพื่อให้ทุกคนได้รับการจัดเตรียมและได้รับความรู้แจ้งโดยพระวาระของพระองค์

และเพื่อให้วิญญาณของมนุษย์ถูกปลุกให้ตื่นและเขาได้รับความชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตต่างๆ

ในระหว่างยุคสุดท้ายพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลกเพื่อที่จะตรัสพระวาระเป็นหลัก

เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ได้ทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์

และพระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ที่มีการตรึงกางเขนสำเร็จลุล่วง

พระองค์ได้ทรงนำบทอาสารับมาสู่ยุคธรรมบัญญัติ และได้ทรงล้มล้างทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง

การเสด็จมาถึงของพระเยซูได้อาวสานยุคธรรมบัญญัติและได้นำมาซึ่งยุคพระคุณ

การเสด็จมาถึงของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้าย ได้นำบทอาสารับมาสู่ยุคพระคุณ

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อตรัสพระวาระของพระองค์ เพื่อทรงใช้พระวาระทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

เพื่อประทานความกระจ่างและความรู้แจ้งแก่มนุษย์

และเพื่อทรงจัดพื้นที่ของพระเจ้าที่คลุมเครือภายในหัวใจของมนุษย์เป็นหลัก

นี่ไม่ใช่ช่วงระยะของพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา

พระองค์ได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์มากมาย พระองค์ได้ทรงรักษาคนป่วย และได้ทรงไถ่

และพระองค์ได้ทรงพระราชกิจแห่งการไถ่ที่มีการตรึงกางเขน ผลสืบเนื่องก็คือ ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

พวกเขาเชื่อว่านี่คือวิธีที่พระเจ้าควรจะทรงเป็น เพราะเมื่อพระเยซูได้เสด็จมา

พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจแห่งการจัดนายของพระเจ้าที่คลุมเครือไปจากหัวใจของมนุษย์

เมื่อพระองค์ได้เสด็จมา พระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขน พระองค์ได้ทรงรักษาคนป่วย และได้ทรงไถ่

และพระองค์ได้ทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์ ในแง่หนึ่ง

การทรงจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้ายจัดพื้นที่ซึ่งพระเจ้าที่คลุมเครือถือครองในมโนคติอันหลง

ผิดของมนุษย์ เพื่อที่จะไม่ให้มีนายของพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของมนุษย์อีกต่อไป

พระองค์ทรงทำให้มนุษย์รู้จักความเป็นจริงของพระเจ้า

และทรงจัดพื้นที่ของพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของมนุษย์โดยผ่านทางพระวจนะจริงแท้และพระราชกิจจริงแท้ของพระองค์ การเคลื่อนไหวของพระองค์ทั่วแผ่นดินต่างๆ

ทั้งหมดและพระราชกิจที่เป็นจริงและปกติเป็นพิเศษที่พระองค์ทรงทำท่ามกลางมนุษย์ ในอีกแง่หนึ่ง

พระเจ้าทรงใช้พระวจนะที่ตรัสโดยเนื้อหาของพระองค์ทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์

และทำให้ทุกสรรพสิ่งสำเร็จลุล่วง นี่คือพระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย

สิ่งที่พวกเจ้าต้องรู้:

1. พระราชกิจของพระเจ้าไม่เหนือธรรมชาติ

และพวกเจ้าไม่ควรจะเก็บงำโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

2. พวกเจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจหลักที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อทรงทำในครั้งนี้

พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทรงรักษาคณปวຍหรือไล่ผี หรือทำปาฏิหาริย์ต่างๆ

และพระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งการกลับใจหรือเพื่อประทานการไถ่แก่มนุษย์

นั่นเป็นเพราะพระเยซูได้ทรงทำพระราชกิจนี้ไปแล้ว และพระเจ้ายกก็ไม่ทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ

วันนี้พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อทรงนำบวชมาสู่ยุคพระคุณและเลิกลัทธิปฏิบัติต่างๆ ทั้งหมดของยุคพระคุณ

หลักๆ แล้ว พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้เสด็จมาเพื่อทรงแสดงว่าพระองค์ทรงเป็นจริง เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา

พระองค์ได้ตรัสไม่กี่คำ พระองค์ได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์ต่างๆ ได้ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และได้ทรงรักษาคณปวຍและไล่ผีเป็นหลัก ไม่อย่างนั้นพระองค์ก็ตรัสคำพยากรณ์เพื่อที่จะโน้มน้าวผู้คนให้เชื่อ

และทำให้พวกเขาเห็นว่าจริงๆ แล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงไว้รอด

ในท้ายที่สุดพระองค์ก็ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนนั้นครบบริบูรณ์

พระเจ้าของวันนี้ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และพระองค์ก็ไม่ทรงรักษาคณปวຍและไล่ผี

เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำ ได้เป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งของพระเจ้า

แต่ครั้งนี้พระเจ้าได้เสด็จมาทำช่วงระยะของพระราชกิจที่ถึงกำหนด

เพราะพระเจ้าไม่ทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ใหม่เสมอและไม่ทรงมีวันเก่า

และดังนั้น ทั้งหมดที่เจ้าเห็นในวันนี้คือพระวจนะและพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้เสด็จมาเพื่อที่จะตรัสพระวจนะของพระองค์

เพื่อที่จะทรงอธิบายทั้งหมดที่จำเป็นต่อชีวิตของมนุษย์ เพื่อที่จะทรงชี้ให้เห็นสิ่งที่มนุษย์ควรจะเข้าสู่

เพื่อที่จะทรงแสดงให้มนุษย์เห็นกิจการของพระเจ้า และเพื่อที่จะทรงแสดงให้มนุษย์เห็นพระปรีชาญาณ

ฤทธาภาพสูงสุดและความมหัศจรรย์ของพระเจ้าเป็นหลัก โดยผ่านทางวิธีมากมายที่พระเจ้าทรงใช้ตรัส
มนุษย์ก็มองเห็นความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระเจ้า ขนาดอันมหึมาของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
ความถ่อมพระทัยและความถ่อมของพระเจ้า มนุษย์เห็นว่าพระเจ้าทรงสูงสุด
แต่ก็เห็นว่าพระองค์ถ่อมพระทัยและทรงถ่อม และทรงสามารถกลายเป็นน้อยที่สุดของทั้งหมดได้
พระวาระของพระองค์บางคำตรัสโดยตรงจากมุมมองของพระวิญญาณ
บางคำตรัสโดยตรงจากมุมมองของมนุษย์ และบางคำจากมุมมองบุคคลที่สาม
ในการนี้จะสามารถเห็นได้ว่าลักษณะของพระราชกิจของพระเจ้าผันแปรอย่างมาก
และโดยผ่านทางพระวาระนั่นเองที่พระองค์ทรงอนุญาตให้มนุษย์เห็นการนั้น
พระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้ายทั้งปกติและเป็นจริง
และดังนั้นกลุ่มคนในยุคสุดท้ายจึงอยู่ภายใต้การทดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการทดสอบทั้งหมด
ผู้คนทั้งหมดได้เข้าสู่ท่ามกลางการทดสอบต่างๆ เช่นนี้ก็เพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้า
การที่มนุษย์ได้ลงไปสู่การทดสอบของพระเจาก็เป็นเพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้า
ในระหว่างยุคพระเยซู ไม่ได้มีมโนคติที่หลงผิดหรือการทดสอบ
ผู้คนได้ติดตามพระองค์เพราะพระราชกิจส่วนใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงทำสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
และพวกเขาก็ไม่ได้มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระองค์เลย การทดสอบต่างๆ
ของวันนี้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มนุษย์ได้เคยเผชิญหน้ามา
และเมื่อมีการกล่าวว่าผู้คนเหล่านี้ได้ออกมาจากความทุกข์ลำบากยิ่งใหญ่แล้ว
นี่ก็คือความทุกข์ลำบากที่ถูกอ้างอิงถึงนั่นเอง วันนี้พระเจ้าตรัสเพื่อทำให้เกิดความเชื่อ ความรัก
การยอมรับความทุกข์ และการเชื่อฟังในผู้คนเหล่านี้
พระวาระที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้ตรัสนั้นได้รับการตรัสโดยสอดคล้องกับธาตุแท้แห่งธรรม
ชาติของมนุษย์ พฤติกรรมของมนุษย์ และสิ่งที่มนุษย์ควรจะทำในวันนี้
พระวาระของพระองค์ทั้งเป็นจริงและปกติ กล่าวคือ พระองค์ไม่ตรัสถึงวันพรุ่งนี้
และพระองค์ไม่ทรงมองย้อนกลับไปวันวาน พระองค์เพียงตรัสถึงสิ่งที่ควรจะได้รับ การเข้าสู่
ได้รับการนำไปปฏิบัติ และได้รับการเข้าใจในวันนี้เท่านั้น
หากในระหว่างยุคปัจจุบันมีบุคคลผู้หนึ่งโผล่ออกมาซึ่งสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้
รักษาคนป่วย และทำปาฏิหาริย์มากมาย และหากบุคคลผู้นี้อ้างว่าพวกเขาคือพระเยซูผู้ได้เสด็จมา
เช่นนั้นแล้วนี่จะเป็นสิ่งเทียมเท็จที่สร้างขึ้นโดยพวกวิญญาณชั่วที่เลียนแบบพระเยซู จงจดจำการนี้ไว้!
พระเจ้าไม่ทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ ช่วงระยะแห่งพระราชกิจของพระเยซูได้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว
และพระเจ้าจะไม่มีวันทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนั้นอีกครั้ง

พระราชกิจของพระเจ้าไม่สามรถลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้ ยกตัวอย่างเช่น พันธสัญญาเดิมได้บอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และผลลัพธ์ของคำพยากรณ์นี้คือการเสด็จมาของพระเยซู เมื่อการนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว ก็น่าจะมีผิดที่จะมีพระเมสสิยาห์อีกองค์เสด็จมาอีกครั้ง พระเยซูได้เสด็จมาแล้วครั้งหนึ่ง และมันน่าจะผิดหากพระเยซูจะเสด็จมาอีกครั้งในคราวนี้ มีข้อเดียวสำหรับทุกคน และแต่ละข้อประกอบด้วยคุณลักษณะสำคัญของยุคนั้น ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ พระเจ้าต้องทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เสมอ ต้องทรงรักษาคณปวและไล่ผีเสมอ และต้องทรงเป็นดุจดั่งพระเยซูเสมอ กระนั้นในคราวนี้ พระเจ้าไม่ทรงเป็นเหมือนเช่นนั้นเลย หากในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้ายังคงทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และยังคงทรงไล่ผีและรักษาคณปว—หากพระองค์ทรงทำอย่างเดียวกันกับพระเยซู—เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะกำลังทรงทำพระราชกิจเดียวกันซ้ำ และพระราชกิจของพระเยซูก็จะไม่มีนัยสำคัญหรือคุณค่า ดังนั้นในทุกยุคพระเจ้าจึงทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะเดียวจนแล้วเสร็จ

ทันทีที่แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระองค์ได้ดำเนินการครบบริบูรณ์แล้ว ในไม่ช้าก็ถูกเลียนแบบโดยพวกวิญญาณชั่ว และหลังจากชาตานั้นเริ่มตามหลังพระเจ้าไปดิดๆ พระเจ้าก็ทรงเปลี่ยนแปลงไปสู่วิธีการที่ต่างออกไป

ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ ก็จะถูกเลียนแบบโดยพวกวิญญาณชั่ว พวกเขาคือต้องชัดเจนเกี่ยวกับการนี้ เหตุใดพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้จึงแตกต่างจากพระราชกิจของพระเยซู? เหตุใดพระเจ้าในวันนี้จึงไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ไม่ทรงไล่ผี และไม่ทรงรักษาคณปว? หากพระราชกิจของพระเยซูเป็นเหมือนกับพระราชกิจที่ทรงทำในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ พระองค์จะทรงสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าแห่งยุคพระคุณได้หรือไม่? พระองค์จะทรงสามารถทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนนั้นครบบริบูรณ์ได้หรือไม่? หากเช่นเดียวกับในยุคธรรมบัญญัติ พระเยซูได้ทรงเข้าไปในพระวิหารและได้ทรงรักษาวันสะบาโต

เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะไม่ทรงถูกข่มเหงโดยผู้ใด และผู้คนที่ทั้งปวงก็จะอ้าแขนรับ หากการนี้เป็นเช่นนั้น พระองค์จะทรงสามารถถูกตรึงกางเขนได้หรือไม่? พระองค์จะทรงสามารถทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ครบบริบูรณ์ได้หรือไม่? อะไรจะเป็นประเด็นหากพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เล็กน้อยที่พระเยซูได้ทรงทำ?

เฉพาะในกรณีที่พระเจ้าทรงทำอีกส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ในระหว่างยุคสุดท้าย

อันเป็นยุคที่เป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของพระองค์
มนุษย์จึงจะสามารถได้รับความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า และเมื่อนั้นเท่านั้น
แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าจึงจะสามารถครบบริบูรณ์ได้

ในระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อที่จะตรัสพระวจนะของพระองค์เป็นหลัก
พระองค์ตรัสจากมุมมองของพระวิญญาณ จากมุมมองของมนุษย์ และจากมุมมองบุคคลที่สาม
พระองค์ตรัสด้วยวิธีที่แตกต่างกันโดยทรงใช้วิธีหนึ่งสำหรับช่วงเวลาหนึ่ง
และพระองค์ทรงใช้วิธีการตรัสเพื่อเปลี่ยนมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และขจัดนายของพระเจ้าที่คลุมเครือออก
จากหัวใจของมนุษย์ นี่คือพระราชกิจหลักที่พระเจ้าทรงทำ
เนื่องจากมนุษย์เชื่อว่าพระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อรักษาคนป่วย เพื่อไล่ผี เพื่อทำปาฏิหาริย์ต่างๆ
และเพื่อประทานพระพรด้านวัตถุแก่มนุษย์ พระเจ้าจึงทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนี้—
พระราชกิจแห่งการติสสอนและการพิพากษา—เพื่อที่จะขจัดสิ่งต่างๆ
เช่นนั้นออกไปจากมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์อาจจะได้รู้จักความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้า
และเพื่อที่พระฉายาของพระเยซูอาจจะถูกขจัดออกจากหัวใจของเขาและถูกแทนที่ด้วยพระฉายาใหม่ of พระเจ้า
ทันทีที่พระฉายาของพระเจ้าภายในมนุษย์กลายเป็นเก่า เช่นนั้นแล้วพระฉายานั้นก็กลายเป็นรูปเคารพรูปหนึ่ง
เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาและได้ทรงดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนั้น
พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นตัวแทนของความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า
พระองค์ได้ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่าง ได้ตรัสพระวจนะบางคำ
และได้ทรงถูกตรึงกางเขนในท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงเป็นตัวแทนส่วนหนึ่งของพระเจ้า
พระองค์ไม่ทรงสามารถเป็นตัวแทนของทั้งหมดที่เป็นพระเจ้าได้
แต่พระองค์กลับได้ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการทรงทำพระราชกิจส่วนหนึ่งของพระเจ้าแทน
นั่นเป็นเพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหลือเกินและทรงมหัศจรรย์เหลือเกิน และพระองค์ไม่สามารถหยั่งลึกได้
และเพราะพระเจ้าทรงทำเพียงส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ในทุกยุค
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในระหว่างยุคนี้โดยหลักแล้วเป็นการจัดเตรียมพระวจนะสำหรับชีวิตของมนุษย์
การเปิดโปงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์และธาตุแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์
และการกำจัดลัทธิมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา ความนึกคิดเชิงศักดิ์สิทธิ์ ความนึกคิดที่ล้าสมัย
และความรู้และวัฒนธรรมของมนุษย์
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องได้รับการชำระให้สะอาดโดยผ่านทาง การถูกเปิดโปงด้วยพระวจนะของพระเจ้า
ในยุคสุดท้ายพระเจ้าทรงใช้พระวจนะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ไม่ทรงใช้หมายสำคัญและการอัครรย์ พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อเปิดโปงมนุษย์
พิพากษามนุษย์ ตีสอนมนุษย์ และทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม เพื่อว่าในพระวณะของพระเจ้า
มนุษย์จะได้มาเห็นพระปรีชาญาณและความดงามของพระเจ้า และมาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า
และเพื่อว่ามนุษย์จะมองเห็นกิจการของพระเจ้าโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
พระยาห์เวห์ได้ทรงนำทางโมเสสออกจากอียิปต์ด้วยพระวณะของพระองค์
และได้ตรัสพระวณะบางคำต่อชาวอิสราเอล ณ เวลานั้นกิจการส่วนหนึ่งของพระเจ้าได้ถูกทำให้ชัดเจน
แต่เพราะขีดความสามารถของมนุษย์มีจำกัด และไม่มีอะไรจะสามารถทำให้ความรู้ของเขาครบบริบูรณ์ได้
พระเจ้าจึงยังตรัสและทรงพระราชกิจต่อไป ในยุคพระคุณมนุษย์ได้เห็นกิจการส่วนหนึ่งของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง
พระเยซูทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัครรย์ รักษาคนป่วยและไล่ผี และถูกตรึงกางเขนได้
หลังจากนั้นสามวันพระองค์ก็ได้ทรงคืนพระชนม์และทรงปรากฏในเนื้อหนังต่อหน้ามนุษย์
มนุษย์ไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้ามากไปกว่านี้ มนุษย์รู้มากเท่าที่พระเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็น
และหากพระเจ้าไม่ได้ทรงแสดงสิ่งใดแก่มนุษย์มากไปกว่านี้
เช่นนั้นแล้วนี่คงจะเป็นระดับของการจำกัดขอบเขตที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า
ดังนั้นพระเจ้าจึงยังทรงพระราชกิจต่อไป เพื่อที่ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์อาจจะกลายเป็นลึกซึ่งยิ่งขึ้น
และเพื่อที่มนุษย์อาจจะมารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าทีละเล็กทีละน้อย
ในยุคสุดท้ายพระเจ้าทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
อุปนิสัยอันเลื่อมทราวมของเจ้าถูกเปิดเผยโดยพระวณะของพระเจ้า
และมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้าถูกแทนที่ด้วยความเป็นจริงแห่งพระเจ้า
พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายโดยหลักแล้วได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระวณะที่ว่า
“พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระวณะเสด็จมาเป็นมนุษย์ และพระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์” ลุล่วง
และหากเจ้าไม่มีความรู้ถ้วนทั่วในเรื่องนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถตั้งมั่นได้ ในระหว่างยุคสุดท้าย
พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ที่จะทำให้พระราชกิจช่วงระยะที่พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์สำเร็จลุล่วงเป็นหลัก
และนี่คือส่วนหนึ่งของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า ดังนั้นความรู้ของพวกเจ้าต้องชัดเจน
ไม่ว่าวิธีใดที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์จำกัดขอบเขตพระองค์
หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำพระราชกิจนี้ในระหว่างยุคสุดท้าย
เช่นนั้นแล้วความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ก็จะไม่สามารถไปต่อได้เลย
เจ้าคงจะรู้เพียงว่าพระเจ้าทรงสามารถถูกตรึงกางเขนและทรงสามารถทำลายเมืองโสโดม
และว่าพระเยซูทรงสามารถฟื้นคืนจากความตายและทรงปรากฏแก่เปโตรได้...แต่เจ้าคงจะไม่มีวันพูดว่าพระว
ณะของพระเจ้าสามารถทำให้ทั้งหมดสำเร็จลุล่วงได้ และสามารถพิชิตมนุษย์ได้

เจ้าสามารถพูดถึงความรู้เช่นนี้ได้โดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
และยังเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์ก็จะกลายเป็นถั่วทั่วมากขึ้นเท่านั้น เมื่อนั้นเท่านั้น

เจ้าจึงจะยุติการจำกัดขอบเขตพระเจ้าไว้ภายในมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง

มนุษย์มารู้จักพระเจ้าโดยการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์

ไม่มีวิธีที่ถูกต้องอื่นใดในการรู้จักพระเจ้า

วันนี้ผู้คนมากมายที่ไม่ทำสิ่งใดนอกจากรอคอยสำคัญและการอัศจรรย์และเวลาแห่งความวิบัติอันใหญ่หลวง

เจ้าเชื่อในพระเจ้าหรือเจ้าเชื่อในความวิบัติอันใหญ่หลวงกันแน่? เมื่อความวิบัติอันใหญ่หลวงมาถึง

มันก็จะสายเกินไป และหากพระเจ้าไม่ทรงส่งความวิบัติอันใหญ่หลวงลงมา

เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ไม่ทรงเป็นพระเจ้ากระนั้นหรือ? เจ้าเชื่อในหมายสำคัญและการอัศจรรย์

หรือเจ้าเชื่อในพระเจ้าพระองค์เอง?

พระเยซูไม่ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เมื่อพระองค์ทรงถูกผู้อื่นเยาะเย้ย

แต่พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าหรือ? เจ้าเชื่อในหมายสำคัญและการอัศจรรย์

หรือเจ้าเชื่อในเนื้อแท้แห่งพระเจ้า? ทศนะของมนุษย์เกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้านั้นผิด!

พระยาห์เวห์ได้ตรัสพระวณะมากมายในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

แต่แม้กระทั่งในวันนี้พระวณะบางคำก็ยังไม่ได้ถูกทำให้ถูกลง

เจ้าจะสามารถพูดได้หรือว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้า?

วันนี้มันควรจะชัดเจนกับพวกเจ้าทั้งหมดว่า ในยุคสุดท้าย โดยหลักแล้ว ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ

“พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” นั้นเองที่พระเจ้าทรงทำให้สำเร็จถูกลง

พระองค์ทรงทำให้มนุษย์รู้จักพระองค์และเข้าร่วมกับพระองค์

และเห็นกิจการจริงแท้ของพระองค์โดยผ่านทางพระราชกิจจริงแท้ของพระองค์บนแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เห็นชัดเจนว่าพระองค์ทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้

และว่ามีหลายครั้งเช่นกันที่พระองค์ไม่ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้ นี่ขึ้นอยู่กับยุค

จากการนี้เจ้าจะสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าไม่ทรงไร้ความสามารถที่จะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

แต่กลับทรงเปลี่ยนวิธีทำพระราชกิจของพระองค์แทน

โดยสอดคล้องกับพระราชกิจที่ต้องทำและโดยสอดคล้องกับยุค ในช่วงระยะปัจจุบันของพระราชกิจ

พระองค์ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

การที่พระองค์ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ไปบ้างในยุคพระเยซูนั้นเป็นเพราะพระราชกิจของพระ

องค์ในยุคนั้นแตกต่างไป พระเจ้าไม่ทรงทำพระราชกิจนั้นในวันนี้

และผู้คนบางคนเชื่อว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้ ไม่อย่างนั้น
พวกเขาก็คิดว่าหากพระองค์ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ไม่ทรงเป็นพระเจ้า
นั่นไม่ใช่ความคิดที่ผิดหรือ? พระเจ้าทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้
แต่พระองค์กำลังทรงพระราชกิจในยุคที่แตกต่างกัน และดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงทำพระราชกิจเช่นนั้น
เนื่องจากนี่คือยุคที่แตกต่างกัน และเพราะนี่เป็นช่วงระยะที่แตกต่างกันในพระราชกิจของพระเจ้า
กิจการที่พระเจ้าได้ทรงทำให้ชัดเจนจึงแตกต่างกัน
ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้าไม่ใช่ความเชื่อในหมายสำคัญและการอัศจรรย์หรือความเชื่อในปาฏิหาริย์
แต่เป็นความเชื่อในพระราชกิจที่เป็นจริงของพระองค์ในระหว่างยุคใหม่
มนุษย์มารู้จักพระเจ้าโดยผ่านทางลักษณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
และความรู้นี้ก่อให้เกิดการเชื่อในพระเจ้าขึ้นในมนุษย์ กล่าวคือ ความเชื่อในพระราชกิจและกิจการของพระเจ้า
ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ พระเจ้าตรัสเป็นหลัก จงอย่ารอคอยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ เจ้าจะไม่เห็นเลย!
นี่เป็นเพราะเจ้าไม่ได้เกิดในระหว่างยุคพระคุณ หากเจ้าได้เกิดในระหว่างยุคพระคุณ
เจ้าก็จะสามารถได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ แต่เจ้าได้เกิดในระหว่างยุคสุดท้าย
และดังนั้นเจ้าจึงสามารถเห็นความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าเท่านั้น
จงอย่าคาดหวังว่าจะได้เห็นพระเยซูผู้ทรงเหนือธรรมชาติในระหว่างยุคสุดท้าย
เจ้าสามารถเห็นเพียงพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ที่ทรงภาคชีวิตจริง ซึ่งไม่ทรงแตกต่างจากคนปกติใดๆ เท่านั้น
ในแต่ละยุค พระเจ้าทรงทำให้กิจการที่แตกต่างกันมีความชัดเจน ในแต่ละยุค
พระองค์ทรงทำให้ส่วนหนึ่งของกิจการของพระเจ้าชัดเจน
และพระราชกิจของแต่ละยุคเป็นตัวแทนของส่วนหนึ่งจากพระอุปนิสัยของพระเจ้าและส่วนหนึ่งจากกิจการของ
พระเจ้า กิจการที่พระองค์ทรงทำให้ชัดเจน ผันแปรไปตามยุคที่พระองค์ทรงพระราชกิจ
แต่กิจการทั้งหมดให้ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
ความเชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงยิ่งขึ้นและคิดค้นมากขึ้นแก่มนุษย์
มนุษย์เชื่อในพระเจ้าเพราะกิจการทั้งหมดของพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงมหัศจรรย์เหลือเกิน
ทรงยิ่งใหญ่เหลือเกิน เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมมหิทฤฤทธิ์และไม่สามารถหยั่งลึกได้
หากเจ้าเชื่อในพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงสามารถทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์
และทรงสามารถรักษาคนป่วยและไล่ผีได้ เช่นนั้นแล้วทัศนะของเจ้าก็ผิด และผู้คนบางคนจะพูดกับเจ้าว่า
“พวกวิญญาณชั่วก็สามารถทำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นได้เช่นกันไม่ใช่หรือ?”
นี่ไม่ได้ประกอบกันเป็นการเอาพระฉายาของพระเจ้าไปสับสนกับภาพลักษณ์ของซาตานหรือ?
วันนี้ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้าเป็นเพราะกิจการมากมายของพระองค์และพระราชกิจจำนวนมากที่พระองค์

ทรงกระทำ และวิธีมากมายที่พระองค์ตรัส

พระเจ้าทรงใช้ถ้อยคำรัสของพระองค์พิชิตมนุษย์และทำให้เขามีความเพียบพร้อม

มนุษย์เชื่อในพระเจ้าเพราะกิจการมากมายของพระองค์

ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงสามารถแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

ผู้คนเพียงทำความรู้จักพระเจ้าด้วยการเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการของพระองค์เท่านั้น

โดยการรู้จักกิจการจริงแท้ของพระเจ้า วิธีที่พระองค์ทรงพระราชกิจ วิธีการอันชาญฉลาดใดๆ ที่พระองค์ทรงใช้

วิธีที่พระองค์ตรัส และวิธีที่พระองค์ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมเท่านั้น—โดยการรู้จักแง่มุมต่างๆ

เหล่านี้เท่านั้น—เจ้าจึงจะสามารถจับใจความความเป็นจริงของพระเจ้าและเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ได้

โดยรู้ว่าพระองค์โปรดสิ่งใด พระองค์ทรงชังสิ่งใด และรู้วิธีที่พระองค์ทรงพระราชกิจกับมนุษย์

โดยการเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าโปรดและไม่โปรด เจ้าก็จะสามารถแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นบวกและลบได้

และโดยผ่านทางความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าจึงมีความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้า กล่าวสั้นๆ คือ

เจ้าต้องได้รับความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

และเจ้าต้องแก้ไขทัศนคติของเจ้าเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้าให้ถูกต้อง

พระราชกิจของพระเจ้าเรียบง่ายดังที่มนุษย์จินตนาการหรือ?

ในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้า

พวกเจ้าแต่ละคนควรซาบซึ้งถึงวิธีที่เจ้าได้รับการยกย่องและการไถ่บาปอย่างถึงที่สุดโดยแท้จริงด้วยการรับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้าย และพระราชกิจในแผนของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในเจ้า ณ วันนี้พระเจ้าได้ทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้เป็นจุดมุ่งเน้นเพียงจุดเดียวเท่านั้นในพระราชกิจของพระองค์อันครอบคลุมไปทั่วทั้งจักรวาล พระองค์ได้ทรงพลีอุทิศพระโลหิตทั้งหมดในพระหทัยของพระองค์แก่พวกเจ้า

พระองค์ได้ทรงเรียกคืนพระราชกิจของพระวิญญาณทั่วทั้งจักรวาลและทรงมอบทั้งหมดนั้นให้แก่พวกเจ้านั่นคือเหตุผลที่พวกเจ้าเป็นกลุ่มคนผู้มิว่าสนา ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ยังได้ทรงย้ายพระสิริของพระองค์จากประเทศอิสราเอล จากประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรแล้วมาสู่พวกเจ้า และพระองค์จะทรงทำให้จุดประสงค์ในแผนของพระองค์สำแดงผ่านกลุ่มนี้อย่างครบถ้วน เพราะฉะนั้น พวกเจ้าจึงเป็นผู้ที่จะได้รับมรดกของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น

พวกเจ้าคือทายาทแห่งพระสิริของพระเจ้า บางทีพวกเจ้าทุกคนอาจจำคำพูดเหล่านี้ได้ กล่าวคือ

“เพราะว่าความยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีการเปรียบเทียบ”

พวกเจ้าทุกคนเคยฟังคำพูดเหล่านี้มาก่อน แต่ไม่มีใครในพวกเจ้าที่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้เลย วันนี้พวกเจ้าตระหนักรู้อย่างลุ่มลึกในนัยสำคัญที่แท้จริงของคำพูดเหล่านี้แล้ว

คำพูดเหล่านี้จะได้รับการทำให้ลุล่วงโดยพระเจ้าในระหว่างยุคสุดท้าย

และจะได้รับการทำให้ลุล่วงในบรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงอย่างทารุณโหดร้ายโดยพญานาคใหญ่สีแดงในแผ่นดินที่มั่นคงนอนชดกายอยู่ พญานาคใหญ่สีแดงข่มเหงพระเจ้าและเป็นศัตรูของพระเจ้า และฉะนั้น ในแผ่นดินนี้

เหล่าผู้เชื่อในพระเจ้าจึงตกอยู่ในการเหยียดหยามและการกดขี่

และผลที่ได้ก็คือคำพูดเหล่านี้จักได้รับการทำให้ลุล่วงในพวกเจ้า ในคนกลุ่มนี้นี่เอง

เนื่องเพราะพระราชกิจเริ่มเปิดตัวบนแผ่นดินที่ต่อต้านพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าทั้งหมดจึงต้องเผชิญกับอุปสรรคมหาศาล

และการทำพระวณะมากมายให้สำเร็จลุล่วงนั้นย่อมใช้เวลา ด้วยเหตุนี้

ผลแห่งพระวณะของพระเจ้าประการหนึ่งก็คือผู้คนได้รับการถลุง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความทุกข์

เป็นความลำบากยากเย็นมหาศาลสำหรับพระเจ้าที่จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในแผ่นดินแห่งพญานาคใหญ่สีแดง—แต่พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งของพระองค์โดยผ่านความลำบากยากเย็นนี้เอง

อันเป็นการสำแดงพระปรีชาญาณของพระองค์และกิจการอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์

และทรงใช้โอกาสนี้ทำให้ผู้คนกลุ่มนี้ครบบริบูรณ์

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในการชำระให้บริสุทธิ์และการพิชิตชัย

โดยผ่านทางความทุกข์ของผู้คน โดยผ่านทางขีดความสามารถของพวกเขา
และโดยผ่านทางอุปนิสัยเชิงชาตานทั้งหมดของผู้คนในแผ่นดินโสมมนี้เอง
เพื่อที่พระองค์อาจทรงได้รับพระสิริจากการนี้
และเพื่อที่พระองค์อาจได้รับบรรดาผู้คนซึ่งจะเป็นพยานแห่งกิจการของพระองค์
ดังนี้เองที่เป็นนัยสำคัญทั้งหมดทั้งสิ้นของการพลีอุทิศทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ผู้คนกลุ่มนี้
นั่นก็คือพระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยด้วยการทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยผ่านทางพวกที่ต่อต้านพระองค์
นี้เอง และด้วยเหตุดังนี้เท่านั้น ที่ฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะสามารถได้รับการสำแดง กล่าวได้อีกนัยว่า
เฉพาะพวกคนในแผ่นดินที่ไม่สะอาดเท่านั้นที่ควรค่าแก่การสืบทอดมรดกพระสิริของพระเจ้า
และการนี้เท่านั้นที่สามารถยืนยันให้ฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้าโดดเด่นขึ้นมาได้
นั่นคือเหตุผลที่พระสิริของพระเจ้าได้รับมาจากแผ่นดินที่ไม่สะอาด
และจากเหล่าคนที่มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่ไม่สะอาดนั่นเอง เช่นนี้เองคือน้ำพระทัยของพระเจ้า
ช่วงระยะในพระราชกิจของพระเยซูก็เป็นอย่างเดียวกัน กล่าวคือ
พระองค์จะทรงสามารถได้รับพระเกียรติในท่ามกลางพวกฟาริสีซึ่งข่มเหงพระองค์เท่านั้น
หากไม่ใช่เพราะการข่มเหงของพวกฟาริสีและการทรยศของยูดาส
พระเยซูย่อมจะไม่ทรงถูกเยาะเย้ยถากถางหรือใส่ร้ายป้ายสี นับประสาอะไรที่จะทรงถูกตรึงกางเขน
และด้วยเหตุนี้พระองค์ก็ย่อมไม่ทรงสามารถจะได้รับพระสิริ
แห่งหนที่พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ในแต่ละยุค
และแห่งหนที่พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง ก็คือแห่งหนที่พระองค์ทรงได้รับพระสิริ
และแห่งหนที่พระองค์ทรงได้รับสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยจะได้รับ นี่คือแผนแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
และนี่คือการบริหารจัดการของพระองค์

ในแผนหลายพันปีของพระเจ้า มีสองส่วนของพระราชกิจที่ทรงทำในเนื้อหนัง กล่าวคือ
ส่วนแรกคือพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขน ซึ่งทำให้พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติ
อีกส่วนหนึ่งคือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการทำให้มีความเพียบพร้อมในยุคนั้นสุดท้าย
ซึ่งทำให้พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติ นี่คือการบริหารจัดการของพระเจ้า ดังนั้น
จงอย่ามองพระราชกิจของพระเจ้า หรือพระบัญชาของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาเป็นเรื่องเรียบง่าย
พวกเขากำลังล้วนเป็นผู้สืบทอดความไพศาลแห่งพระสิริอันล้ำลึกมากมายอย่างไม่มีที่เปรียบของพระเจ้า
และเรื่องนี้ได้ถูกลิขิตไว้เป็นพิเศษแล้วโดยพระเจ้า จากพระสิริทั้งสองส่วน หนึ่งในนั้นสำแดงอยู่ในพวกเขา
กล่าวคือ ทั้งหมดทั้งสิ้นของหนึ่งส่วนแห่งพระสิริของพระเจ้าได้ถูกประทานแก่พวกเขาแล้ว
เพื่อให้มันเป็นมรดกของพวกเขา นี่คือการยกย่องของพระเจ้าที่ประทานแก่พวกเขา

และยังเป็นแผนซึ่งพระองค์ได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้ามาแล้ว

ด้วยความยิ่งใหญ่ของพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในแผ่นดินซึ่งพญานาคใหญ่สีแดงอาศัยอยู่

หากพระราชกิจนี้ถูกเคลื่อนไปยังที่อื่น มันคงเกิดผลมหาศาลไปนานแล้ว

และมนุษย์ก็คงจะพร้อมใจที่จะยอมรับมันไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น

งานนี้คงจะง่ายดายมากจนเกินกว่าที่คณะสงฆ์แห่งทิศตะวันตกผู้เชื่อในพระเจ้าจะยอมรับได้

เนื่องจากมีช่วงระยะซึ่งเป็นพระราชกิจของพระเยซูเป็นตัวอย่างนำมาก่อน

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าไม่อาจทรงสัมฤทธิ์ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจแห่งการได้รับพระสิริในที่อื่นใดเลย

เมื่อพระราชกิจนั้นได้รับการสนับสนุนโดยผู้คนและได้รับการตระหนักรู้โดยชาติทั้งหลาย

พระสิริของพระเจ้าจึงไม่สามารถตั้งมั่นได้ นี่เองคือนัยสำคัญพิเศษยิ่งของงานช่วงระยะนี้ในแผ่นดินนี้

ไม่มีบุคคลใดสักคนในหมู่พวกเจ้าที่ได้รับการปกป้องโดยพระธรรมบัญญัติ—แทนที่จะเป็นดังนั้น

พวกเจ้ากลับได้รับการลงโทษโดยพระธรรมบัญญัติ ที่เป็นปัญหามากกว่าก็คือผู้คนไม่เข้าใจพวกเจ้า กล่าวคือ

ไม่ว่าจะเป็นญาติของเจ้า บิดามารดาของเจ้า เพื่อนของเจ้า หรือเพื่อนร่วมงานของเจ้า ก็ไม่มีใครเข้าใจพวกเจ้าเลย

ครั้งพวกเจ้าถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้า ย่อมเป็นไปได้ที่พวกเจ้าจะใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไป

แต่ต่อให้เป็นเช่นนั้น ผู้คนก็ไม่สามารถทนต่อการอยู่ห่างจากพระเจ้าได้

ซึ่งนี่ก็คือนัยสำคัญแห่งการพิชิตชัยของพระเจ้าที่มีต่อผู้คน และเป็นพระสิริของพระเจ้า

สิ่งที่พวกเจ้าได้รับมรดกตกทอดมาในวันนี้เหนือกว่าที่อัครทูตและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายตลอดหลายยุคหลายศ

มัยเคยได้รับ และยิ่งยิ่งใหญ่กว่าของโมเสสหรือเปโตรด้วยซ้ำ

พระพรของพระเจ้าไม่สามารถได้มาภายในวันเดียวหรือสองวัน แต่ต้องได้มาด้วยการพลีอุทิศอย่างใหญ่หลวง

กล่าวคือ พวกเจ้าจะต้องครองความรักซึ่งก้าวผ่านกระบวนการถูกลงแล้ว พวกเจ้าต้องครองความเชื่ออันยิ่งใหญ่

และพวกเจ้าต้องมีความจริงมากมายที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเจ้าไปถึง ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเจ้าต้องหันเข้าหาความยุติธรรมโดยไม่มีความขลาดกลัวหรือคอยแต่เลื่องหนี

และต้องมีความรักในพระเจ้าซึ่งคงที่ไปจนตาย พวกเจ้าต้องมีความแน่วแน่

ความเปลี่ยนแปลงจะต้องเกิดขึ้นในอุปนิสัยแห่งชีวิตของพวกเจ้า

ความเสื่อมทรามของพวกเจ้าจะต้องได้รับการบำบัด

พวกเจ้าจะต้องยอมรับการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าโดยปราศจากการพรับ่น

และพวกเจ้าจะต้องเชื่อฟังแม้ต้องเผชิญกับความตาย นี่คือนสิ่งที่พวกเจ้าควรจะต้องบรรลุ

นี่คือจุดหมายสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้า และเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากผู้คนกลุ่มนี้

ในเมื่อพระองค์ทรงให้แก่พวกเจ้า ดังนั้นพระองค์ก็จะทรงขอคืนจากพวกเจ้าอย่างแน่นอน

และแน่นอนว่าจะเป็นข้อเรียกร้องจากพวกเจ้าที่สมน้ำสมเนื้อกัน เพราะฉะนั้น

พระราชกิจทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำจึงมีเหตุผลซึ่งแสดงให้เห็นว่า
เหตุใดพระเจ้าจึงทรงทำพระราชกิจที่กำหนดมาตรฐานสูงและข้อพึงประสงค์ที่เคร่งครัดครั้งแล้วครั้งเล่า
เพราะการนี้เอง พวกเจ้าจึงควรเต็มใจไปด้วยความเชื่อในพระเจ้า กล่าวโดยย่อได้ว่า
พระราชกิจทุกอย่างของพระเจ้าล้วนทรงกระทำไปเพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า
เพื่อที่พวกเจ้าอาจกลายเป็นบุคคลที่ควรค่าแก่การรับมรดกของพระองค์
นี่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งพระสิริของพระเจ้าเองแม้แต่น้อย แต่เพื่อความรอดของพวกเจ้า
และเพื่อสร้างความเพียบพร้อมแก่คนกลุ่มนี้ ผู้ซึ่งได้รับความทุกข์ร้อนอย่างล้นเกินในแผ่นดินที่ไม่สะอาดแห่งนี้
พวกเจ้าควรเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และดังนั้น
เราขอเตือนสติผู้คนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์มากมายซึ่งปราศจากความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหรือสำนึกรับรู้ กล่าวคือ
จงอย่าทดสอบพระเจ้า และไม่ด้านทานอีกต่อไป
พระเจ้าได้ทรงก้าวผ่านความทุกข์ที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดสู้ทนมาก่อน
และนานมาแล้วก็ได้ทรงสู้ทนการเหยียดหยามที่ยิ่งหนักหนากว่าแทนมนุษย์มาแล้ว
อะไรอื่นหรือที่เจ้าไม่สามารถปล่อยมือได้? อะไรหรือที่อาจสำคัญยิ่งกว่าน้ำพระทัยของพระเจ้า?
อะไรหรือที่อาจสูงส่งกว่าความรักของพระเจ้า?
การที่พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในแผ่นดินที่ไม่สะอาดแห่งนี้ก็ยากพออยู่แล้ว หากซ้ำร้าย
มนุษย์ยังลวงละเมิดโดยรู้อยู่แก่ใจและโดยจงใจ งานของพระเจ้าย่อมต้องยืดเยื้อออกไป กล่าวสั้นๆ ก็คือ
นี่ไม่ใช่ผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของใครเลย มันไม่เป็นคุณแก่ใครสักคน พระเจ้าไม่ทรงมีพันธะผูกพันต่อกาลเวลา
พระราชกิจของพระองค์และพระสิริของพระองค์ย่อมสำคัญอันดับหนึ่ง เพราะฉะนั้น
พระองค์จึงจะทรงจ่ายเพื่อพระราชกิจของพระองค์ไม่ว่าในราคาใด ไม่สำคัญว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าใด
นี่คือพระอุปนิสัยของพระเจ้า กล่าวคือ พระองค์จะไม่ทรงหยุดพักจนกว่าพระราชกิจของพระองค์จะเสร็จสิ้น
พระราชกิจของพระองค์จะจบลงก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงได้มาซึ่งส่วนที่สองของพระสิริของพระองค์
หากพระเจ้าไม่ทรงเสร็จสิ้นส่วนที่สองของการได้มาซึ่งพระสิริของพระองค์ในจักรวาลทั้งมวล
วันของพระองค์จะไม่มีวันมาถึง พระหัตถ์ของพระองค์จะไม่มีวันไปจากผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรแล้ว
พระสิริของพระองค์จะไม่มีวันเคลื่อนลงสู่ประเทศอิสราเอล
และแผนของพระองค์ก็จะมีวันได้รับการสรุปปิดตัว พวกเจ้าควรสามารถมองเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้า
และควรเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้เรียบง่ายเหมือนกับการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง
นั่นเป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ในวันนี้คือการแปลงสภาพผู้คนซึ่งถูกทำให้เสื่อมทราม
ซึ่งมีขนาดจนถึงระดับสูงสุด มันคือการชำระพวกที่ถูกสร้างขึ้นแต่ถูกแปรรูปไปโดยซาตานให้บริสุทธิ์
นี่ไม่ใช่การทรงสร้างอาดัมหรือเอวา นับประสาอะไรที่จะเป็นการทรงสร้างความสว่าง

หรือการทรงสร้างพืชพรรณและสัตว์ทั้งปวง

พระเจ้าทรงยังความบริสุทธิ์ให้กับสิ่งซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามโดยซาตาน

และจากนั้นจึงทรงรับสิ่งเหล่านั้นไว้เสมือนเป็นสิ่งใหม่ สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นสิ่งที่ เป็นของพระองค์

และสิ่งเหล่านั้นก็กลายเป็นพระสิริของพระองค์ การนี้ไม่ใช่อย่างที่มนุษย์จินตนาการ

ไม่ได้เรียบง่ายอย่างการทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสิ่งในนั้น

หรือพระราชกิจแห่งการสาปแช่งซาตานไปลงบาดาลลิก ในทางกลับกัน

นี่คือพระราชกิจแห่งการแปลงสภาพมนุษย์ การเปลี่ยนสิ่งทั้งหลายที่เป็นลบ และที่ไม่ได้เป็นของพระองค์

ให้เป็นสิ่งที่ เป็นบวก และเป็นของพระองค์ นี่คือความจริงเบื้องหลังช่วงระยะนี้ของพระราชกิจแห่งพระเจ้า

พวกเจ้าต้องเข้าใจสิ่งนี้ และหลีกเลี่ยงการทำเรื่องทั้งหลายให้เรียบง่ายเกินไป

พระราชกิจของพระเจ้าไม่เหมือนงานธรรมดาสามัญใดๆ

ความน่าอัศจรรย์และปรีชาญาณของพระราชกิจนั้นอยู่เหนือจิตมนุษย์

พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงทำลายสรรพสิ่งเช่นกัน

แทนที่จะทรงทำเช่นนั้น พระองค์กลับทรงแปลงสภาพสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง

และทรงชำระสรรพสิ่งทั้งมวลซึ่งถูกทำให้ค้างพริ้วโดยซาตานให้บริสุทธิ์ และด้วยประการฉะนี้

พระเจ้าจึงทรงเข้าสู่การประกอบกรยิ่งใหญ่อันเป็นนัยสำคัญทั้งสิ้นทั้งมวลของพระราชกิจของพระเจ้า

ในพระวณะเหล่านี้เจ้าเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเรื่องที่แสนจะเรียบง่ายจริงๆ หรือ?

เจ้ากรรมมีชีวิตเพื่อความจริงเพราะเจ้าเชื่อในพระเจ้า

ปัญหาทั่วไปที่มีอยู่ในทุกคนคือ พวกเขาเข้าใจความจริง แต่ล้มเหลวที่จะนำไปปฏิบัติ นี่เป็นเพราะในด้านหนึ่ง พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมจำนนเพื่อสิ่งนั้น และในอีกด้านหนึ่ง เพราะความรอบรู้ของพวกเขาขาดพร่องเกินไป พวกเขาไร้ความสามารถที่จะมองเห็นความลำบากยากเย็นมากมายของชีวิตประจำวันจากลักษณะที่แท้จริงของสิ่งเหล่านั้น และไม่รู้วิธีที่จะปฏิบัติอย่างเหมาะสม เพราะประสบการณ์ของผู้คนตื่นเงินเกินไป

จิตความสามารถของพวกเขาต่ำเกินไป และระดับความเข้าใจความจริงของพวกเขาจำกัด

พวกเขาจึงไม่มีวิธีการที่จะแก้ไขความลำบากยากเย็นที่พวกเขาเผชิญในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขา

พวกเขาเชื่อในพระเจ้าเพียงด้วยวาจาเท่านั้น และไม่สามารถนำพระเจ้าเข้ามาในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขาได้

กล่าวคือ พระเจ้าก็คือพระเจ้า ชีวิตก็คือชีวิต และเสมือนว่าผู้คนไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา นั่นคือสิ่งที่ทุกคนคิด เมื่อเชื่อในพระเจ้าเช่นนี้แล้ว

ในความเป็นจริงผู้คนจะไม่ได้รับการทรงรับไว้และได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระองค์ อันที่จริง ไม่ใช่ว่าพระวาระของพระเจ้ายังไม่มีการแสดงออกอย่างสมบูรณ์

แต่ในทางกลับกันความสามารถของผู้คนในการรับพระวาระของพระองค์นั้นเพียงแค่นี้เพียงพอ

เราสามารถกล่าวได้ว่าแทบไม่มีผู้ใดปฏิบัติตามเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้า

แต่ความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้านั้นเป็นไปตามความเจตนาของพวกเขาเอง

มโนคติที่หลงผิดทางศาสนาที่พวกเขามีในอดีต และวิถีของพวกเขาเองในการทำสิ่งทั้งหลาย

มีเพียงไม่กี่คนที่ก้าวผ่านการแปลงสภาพภายหลังจากการยอมรับพระวาระของพระเจ้า

และเริ่มปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับดิ่งด้นในการเชื่อแบบเข้าใจผิดของพวกเขา เมื่อผู้คนเริ่มเชื่อในพระเจ้า

พวกเขาเชื่อตามกฎเกณฑ์ตามขนบธรรมเนียมของศาสนา

และพวกเขาใช้ชีวิตและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นตามพื้นฐานปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิตของพวกเขาเองโดยทั้งสิ้น เราสามารถกล่าวได้ว่านี่เป็นจริงในคนเก่าคนจากทุกๆ สิบคน

มีคนน้อยมากที่คิดวางแผนการเป็นอย่างอื่นและเริ่มต้นใหม่หลังจากที่เริ่มเชื่อในพระเจ้า

มนุษยชาติล้มเหลวที่จะพิจารณาว่าพระวาระของพระเจ้าเป็นความจริง

หรือล้มเหลวที่จะนำพระวาระของพระเจ้าไปปฏิบัติโดยรับว่าเป็นความจริง

ตัวอย่างเช่น ความเชื่อในพระเยซู ไม่ว่าใครสักคนเพิ่งได้เริ่มต้นเชื่อหรือได้เชื่อมาเป็นเวลานานมาแล้ว

ทุกคนเพียงแค่นำพรสวรรค์ใดก็ตามที่พวกเขามีมาใช้ และสาธิตแสดงทักษะใดก็ตามที่พวกเขามี

ผู้คนเพียงเพิ่มคำสามคำที่ว่า “ความเชื่อในพระเจ้า” นี้ลงในชีวิตตามปกติของพวกเขา

แต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในอุปนิสัยของพวกเขา

และความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าไม่ได้เพิ่มขึ้นแม้แต่น้อย
การไล่ตามเสาะหาของพวกเขาทั้งไม่เย็นและไม่ร้อน พวกเขาไม่ได้พูดว่าพวกเขาจะละวางความเชื่อของพวกเขา
แต่พวกเขาก็ไม่ได้พิจารณาตนทั้งหมดให้กับพระเจ้าเช่นกัน
พวกเขาไม่เคยรักพระเจ้าหรือเชื่อฟังพระองค์อย่างแท้จริง
ความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาคือส่วนผสมระหว่างของแท้กับของเทียม
พวกเขาเข้าหาความเชื่อในพระเจ้าด้วยการปิดตาหนึ่งข้างและเปิดตาหนึ่งข้าง
และไม่ได้เอาจริงเอาจังในการปฏิบัติตามความเชื่อของพวกเขา
พวกเขาอยู่ในสภาวะของความมึนงงสับสนเช่นนั้นต่อไป และในท้ายที่สุดก็ตายลงอย่างสับสน
ทั้งหมดนั้นเพื่ออะไรกัน? วันนี้ เพื่อเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงชีวิตจริง เจ้าต้องย่างเท้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง
หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าไม่ควรแสวงหาเพียงพรเท่านั้น แต่ควรพยายามรักพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า
เจ้าสามารถดื่มและกินพระวจนะของพระเจ้า พัฒนาความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า
และมีความรักที่แท้จริงในพระเจ้า ซึ่งมาจากภายในสุดของหัวใจของเจ้าโดยผ่านทางความรู้แจ้งของพระองค์
โดยผ่านทาง การแสวงหาแต่ละอย่างของเจ้าเอง กล่าวได้อีกนัยหนึ่งคือ
เมื่อความรักเพื่อพระเจ้าของเจ้าเป็นจริงแท้ที่สุด
และไม่มีผู้ใดสามารถทำลายหรือขัดขวางความรักที่เจ้ามีให้กับพระองค์ได้
ในเวลานี้เองเจ้าจะอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า นี่พิสูจน์ว่าเจ้าเป็นของพระเจ้า
เพราะหัวใจของเจ้าอยู่ในการทรงครองของพระเจ้าอยู่แล้ว และไม่มีสิ่งอื่นใดสามารถครอบครองเจ้าได้
โดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า โดยผ่านทางราคาที่เจ้าได้ยอมจ่าย และโดยผ่านทางพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าสามารถพัฒนาความรักที่ไม่ต้องบังคับเพื่อพระเจ้าได้—และเมื่อเจ้าทำเช่นนั้น
เจ้าจะกลายเป็นอิสระจากอิทธิพลของซาตาน และจะมาใช้ชีวิตในความสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้า
มีเพียงเมื่อเจ้าได้พ้นเป็นอิสระจากอิทธิพลแห่งความมืดแล้วเท่านั้น
จึงจะสามารถพูดได้ว่าเจ้าได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า ในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า
เจ้าต้องพยายามแสวงหาเป้าหมายนี้ นี่คือน้ำที่ของพวกเจ้าแต่ละคน
ไม่มีพวกเจ้าคนใดที่ควรพึงพอใจกับสถานะของเรื่องราวเหตุการณ์ในปัจจุบัน
เจ้าไม่สามารถสองจิตสองใจต่อพระราชกิจของพระเจ้า
อีกทั้งเจ้าไม่สามารถมองพระราชกิจของพระเจ้าว่าไม่สำคัญ เจ้าควรนึกถึงพระเจ้าในทุกประการและตลอดเวลา
และทำทุกสิ่งเพื่อประโยชน์ของพระองค์ และเมื่อใดก็ตามที่เจ้าพูดหรือกระทำ
เจ้าควรให้ความสนใจกับพระนิเวศของพระเจ้าก่อนเป็นอันดับแรก
ด้วยวิธีนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถได้ดังพระหทัยของพระเจ้าได้

ในความเชื่อที่ผู้คนมีในพระเจ้า ความผิดอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขาคือพวกเขาเชื่อด้วยวาจาเท่านั้น และพระเจ้าไม่อยู่ในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขาเลย ผู้คนทั้งหมดเชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าจริงๆ แต่พระเจ้าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขา ปากของผู้คนพูดคำอธิษฐานมากมายต่อพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมีพื้นที่น้อยนิดในหัวใจของพวกเขา และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทดสอบพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นเพราะว่าผู้คนไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าจึงไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากทดสอบพวกเขา ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อที่พวกเขาจะรู้สึกละอาย และมารู้จักตัวเองท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้ หากไม่เป็นเช่นนั้น มนุษยชาติจะกลายเป็นพงศ์พันธุ์ของทูตสวรรค์ และกลับกลายเป็นเสื่อมทรามลงเรื่อยๆ

ในกระบวนการความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้า แต่ละคนปลดทิ้งเจตนาและวัตถุประสงค์ส่วนตัวของพวกเขาภายใต้การชำระให้สะอาดอันไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้า หากไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าคงจะไม่ทรงมีหนทางที่จะใช้บุคคลใด และคงจะไม่ทรงมีหนทางที่จะทรงพระราชกิจซึ่งพระองค์ควรที่จะทรงทำในผู้คน

พระเจ้าทรงชำระล้างผู้คนให้สะอาดเป็นอันดับแรก และผู้คนอาจมารู้จักตัวเองโดยผ่านทางกระบวนการนี้ และพระเจ้าอาจเปลี่ยนแปลงพวกเขา ณ

เวลานั้นเท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงพระราชกิจในชีวิตของพระองค์ในพวกเขา และด้วยวิธีนี้เท่านั้นหัวใจของพวกเขาจึงจะหันมาหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ได้ ดังนั้นเราจึงกล่าวว่าการที่เชื่อในพระเจ้าไม่ได้เรียบง่ายเหมือนกับที่ผู้คนพูดกัน ตามที่พระเจ้าทอดพระเนตร หากเรามีเพียงความรู้แต่ไม่มีพระวาระของพระองค์เป็นชีวิต และหากเจ้าถูกจำกัดเพียงความรู้ของเจ้าเองเท่านั้น แต่ไม่สามารถปฏิบัติตามความจริงหรือใช้ชีวิตตามพระวาระของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือข้อพิสูจน์ว่าเจ้ายังคงไม่มีหัวใจที่รักพระเจ้า และแสดงให้เห็นว่าหัวใจของเจ้าไม่ได้เป็นของพระเจ้า คนเราสามารถรู้จักพระเจ้าได้โดยการเชื่อในพระองค์ กล่าวคือ นี่คือเป้าหมายสุดท้าย และเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์

เจ้าต้องใช้ความพยายามในการใช้ชีวิตตามพระวาระของพระเจ้า เพื่อให้พระวาระของพระองค์ผลิตออกอภผลในการปฏิบัติของเจ้าได้ หากเรามีเพียงความรู้เกี่ยวกับคำสอน

เช่นนั้นแล้วความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะสูญเปล่า

เฉพาะเมื่อเจ้าปฏิบัติและใช้ชีวิตตามพระวาระของพระองค์เท่านั้นความเชื่อของเจ้าจึงจะได้รับการพิจารณาว่าครบบริบูรณ์และสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า บนถนนสายนี้ ผู้คนมากมายสามารถพูดถึงความรู้มากมาย แต่เมื่อถึงเวลาตายของพวกเขา ดวงตาของพวกเขาปรึ่มไปด้วยน้ำตา

และพวกเขาเกลียดตัวเองที่เสียเวลาไปทั้งชีวิตและใช้ชีวิตจนแก่เฒ่าเพื่อความสูญเปล่า พวกเขาเพียงเข้าใจคำสอน แต่ไม่สามารถนำความจริงมาปฏิบัติหรือเป็นพยานต่อพระเจ้าได้ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขาเพียงวิ่งไปทางโน้นทีทางนี้ที ยุ่งราวกับผึ้ง
และเมื่อหมิ่นเหม่ใกล้ความตายเท่านั้นพวกเขาก็มองเห็นในที่สุดว่าพวกเขาขาดพร่องคำพยานที่แท้จริง
ว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระเจ้าเลย และนี่ไม่สายเกินไปหรือ?
เหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้วันนี้ให้คุ้มค่าและไล่ตามเสาะหาความจริงที่เจ้ารัก? เหตุใดจึงรอนถึงวันพรุ่งนี้เล่า?
หากในชีวิตเจ้าไม่ทนทุกข์เพื่อความจริงหรือพยายามได้รับความจริง อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่า
เจ้าปรารถนาที่จะรู้สึกเสียใจในโมงยามแห่งการตายของเจ้า? หากเป็นเช่นนั้น เหตุใดหรือจึงเชื่อในพระเจ้า?
ในความเป็นจริง หากพวกเขาใช้ความทุ่มเทพยายามเพียงแฉ่วบางที่สุด
ก็มีเรื่องมากมายที่ผู้คนสามารถนำความจริงมาปฏิบัติได้ และด้วยการนั้นยอมทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย
นี่เป็นเพียงเพราะหัวใจของผู้คนถูกรอบงำด้วยปีศาจ จนพวกเขาไม่สามารถปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของพระเจ้าได้
และสาละวนเร่งร้อนอยู่เสมอเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของพวกเขา และไม่สัมฤทธิ์สิ่งใดเลยในท้ายที่สุด
ด้วยเหตุผลนี้ ผู้คนจึงทุกข์ร้อนจากปัญหาและความลำบากยากเย็นอยู่เสมอ
เหล่านี้ไม่ใช่การทรมานของชาดานหรือ? นี่ไม่ใช่ความเสื่อมทรามของเนื้อหนังหรือ?
เจ้าไม่ควรพยายามที่จะหลอกลวงพระเจ้าโดยลมปาก ตรงกันข้าม เจ้ากลับต้องปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม
อย่าหลอกตัวเจ้าเอง—นั่นจะทำไปเพื่ออะไร? เจ้าสามารถได้รับสิ่งใดหรือ
จากการใช้ชีวิตเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของเจ้าและการดิ้นรนเพื่อผลกำไรและชื่อเสียง?

เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังกังวาน—

การเผยพระวจนะว่าข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรจะเผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล

เรากำลังเผยแผ่งานของเราท่ามกลางประชาชาติ สง่าราศีของเราส่องแสงวามตลอดทั่วทั้งจักรวาล
ผู้คนที่ดวงดาว-ดวงดาว-จุด-จุดทั้งหมดแบกรับเจตจำนงของเราภายในตัวพวกเขา
และพวกเขาล้วนถูกกำกับทิศทางด้วยมือของเราและลงมือทำกิจทั้งหลายที่เราได้มอบหมาย จากจุดนี้ไป
เราได้เข้าสู่ยุคใหม่แล้ว และนำพวกมนุษย์ทั้งหมดเข้าสู่อีกโลกหนึ่ง เมื่อเราได้กลับไปยัง “ถิ่นฐาน” ของเรา
กระนั้นเรายังได้เริ่มอีกส่วนของงานในแผนการดั้งเดิมของเรา เพื่อที่มนุษย์จะได้มารู้จักเราอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
เราคำนึงถึงจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลและเห็นว่า^[1]มันเป็นเวลาที่เหมาะสมสำหรับงานของเรา
ดังนั้นเราจึงเร่งรีบไปหมดในการทำงานใหม่ของเรากับมนุษย์ อย่างไรก็ตาม นี่คือนิยามใหม่
และเราได้นำมาซึ่งงานใหม่เพื่อรับเอาผู้คนใหม่ๆ เข้าสู่ยุคใหม่ให้มากขึ้น
และเพื่อทิ้งขว้างพวกที่เราจะต้องกำจัดให้มากขึ้น ในชาติของพญานาคใหญ่สีแดง
เราได้ดำเนินงานระยะหนึ่งที่ยากยิ่งถึงสำหรับมนุษย์ ทำให้พวกเขาโอนเอนไปมาในสายลม
ซึ่งภายหลังจากนั้นหลายคนต้องลอยห่างออกไปอย่างเจ็บเขิบด้วยการพัดพาของสายลม แท้จริงแล้ว นี่คือ
“ลานนวดข้าว” ที่เรากำลังจะปิดกวาดให้เกลี้ยง มันคือสิ่งที่เราโหยหาและมันยังเป็นแผนการของเราเช่นกัน
ด้วยเหตุที่คนเลวมากมายได้สืบคลานเข้ามาในขณะที่เราทำงาน แต่เราไม่รีบที่จะขับไล่พวกเขาออกไป
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม
เพียงภายหลังจากนั้นเท่านั้นเราจึงจะเป็นน้ำพุแห่งชีวิต
โดยเปิดโอกาสให้ผู้รักเราอย่างแท้จริงได้รับผลของดินมะเดื่อและกลิ่นหอมของดอกลิลลี่จากเรา
ในดินแดนที่ซึ่งชาตานพักแรม ดินแดนแห่งรุธิ มิมีทองคำบริสุทธิ์คงเหลืออยู่ มีเพียงทราย และดังนั้นแล้ว
เมื่อได้ประสบกับรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ เราจึงทำงานช่วงระยะดังกล่าว เจ้าควรรู้ว่าสิ่งที่เราได้รับไว้นั้น
เป็นทองคำลุ่มบริสุทธิ์ ไม่ใช่ทราย คนเลวสามารถคงอยู่ในบ้านของเราได้อย่างไร?
เราสามารถยอมให้บรรดาสุนัขจิ้งจอกเป็นปรสิทในสรวงสวรรค์ของเราได้อย่างไร?
เราใช้ทุกวิถีที่พอจะนึกได้เพื่อขับไล่สิ่งเหล่านี้ออกไป ก่อนที่เจตจำนงของเราจะถูกเปิดเผย
ไม่มีใครตระหนักรู้สิ่งที่เรากำลังจะทำ โดยใช้โอกาสนี้ เราขับไล่บรรดาคนเลวเหล่านั้นออกไป
และพวกเขาก็ถูกบีบบังคับให้ออกไปพ้นหน้าเรา นี่คือนิยามที่เราทำกับคนเลว
แต่ยังคงจะมีวันหนึ่งสำหรับพวกเขาที่จะทำงานปรนนิบัติเรา
ความอยากของพวกมนุษย์ที่จะได้รับพระพรนั้นแรงกล้ามากเกินไป
ดังนั้นเราจึงหมุนตัวของเรากลับและแสดงโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเราต่อชนต่างชาติทั้งหลาย
เพื่อที่พวกมนุษย์ทั้งหมดจะได้ดำรงชีวิตในโลกของพวกเขาเองและตัดสินตัวเอง

ในขณะที่เราเดินหน้ากล่าววณะที่เราควรกล่าว และจัดหาสิ่งที่พวกมนุษย์จำเป็นต้องมีให้แก่พวกเขา
เมื่อพวกมนุษย์สำนึกได้ เราจะได้เผยแผ่งานของเราไปนานแล้ว
เช่นนั้นแล้วเราจึงจะแสดงออกถึงเจตจำนงของเราต่อพวกมนุษย์ และเริ่มงานส่วนที่สองของเรากับพวกมนุษย์
ปล่อยให้พวกมนุษย์ทั้งหมดได้ติดตามเราอย่างใกล้ชิดเพื่อที่จะประสานงานกับงานของเรา
และปล่อยให้พวกมนุษย์ได้ทำทุกสิ่งทีพวกเขามีความสามารถทำได้เพื่อร่วมดำเนินงานที่เราต้องทำไปจนเสร็จ
สิ้น

ไม่มีใครมีความเชื่อว่าพวกเขาจะ ได้เห็นสง่าราศีของเรา และเราก็ไม่บังคับพวกเขา
แต่ตรงกันข้ามกลับเอาสง่าราศีของเราออกจากท่ามกลางมวลมนุษย์และนำมันไปยังพิภพอื่น
เมื่อพวกมนุษย์กลับใจอีกครั้ง
เราจึงจะใช้สง่าราศีของเราและแสดงมันต่อบรรดาผู้ที่มีความเชื่อในจำนวนที่มากขึ้นไปอีก
นี่คือหลักการซึ่งเราใช้ในการทำงาน ด้วยเหตุที่มีวาระที่สง่าราศีของเราจะไปจากคานาอัน
และยังมีวาระที่สง่าราศีของเราจะไปจากผู้ที่ถูกเลือกสรรเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น
มีวาระที่สง่าราศีของเราจะไปจากทั้งแผ่นดิน โลก ทำให้มันมืดมัวลงและทำให้มันดิ่งลงสู่ความมืดมิด
แม้แต่แผ่นดินคานาอันก็จะได้ไม่เห็นแสงอาทิตย์ พวกมนุษย์ทั้งหมดจะสูญเสียความเชื่อของพวกเขา
แต่ไม่มีใครสามารถทนได้ที่จะทิ้งกลิ่นหอมของแผ่นดินคานาอันไป
จนเมื่อเราผ่านเข้าไปในสวรรค์และแผ่นดิน โลกใหม่แล้วเท่านั้น
เราจึงจะใช้สง่าราศีอีกส่วนหนึ่งของเราและเปิดเผยมันครั้งแรกในแผ่นดินคานาอัน
ทำให้แสงริบหรี่ฉายส่องออกไปในทั้งแผ่นดิน โลกซึ่งจมอยู่ในความมืดมิดของคำเค็น
เพื่อที่ทั้งแผ่นดินโลกอาจได้มาสู่ความสว่าง
เพื่อที่พวกมนุษย์ทั้งปวงทั่วแผ่นดินโลกอาจได้มารับความแข็งแกร่งจากพลังอำนาจแห่งความสว่าง
เปิดโอกาสให้สง่าราศีของเราเพิ่มขึ้นและปรากฏขึ้นต่อทุกชนชาติอีกครั้ง
และเพื่อที่มนุษย์ชาติทั้งปวงอาจตระหนักว่าเราได้มายังโลกมนุษย์นานมาแล้วและได้นำสง่าราศีของเราจากอิสรา
เอลมายังทิศตะวันออกนานมาแล้ว ด้วยเหตุที่สง่าราศีของเราฉายส่องมาจากทิศตะวันออก
และสง่าราศีนั้นได้ถูกนำพาจากยุคพระคุณมาจนถึงวันนี้
แต่เป็นอิสราเอลนั่นเองที่เราได้จากราศีและจากที่นั่นเองที่เราได้มาถึงในทิศตะวันออก
จนเมื่อความสว่างแห่งทิศตะวันออกค่อยๆ แปรเป็นสีขาวแล้วเท่านั้น
ความมืดทั่วทั้งแผ่นดินโลกจึงจะเริ่มแปรเป็นความสว่าง
และเมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะค้นพบว่าเราได้ไปจากอิสราเอลนานมาแล้วและกำลังลุกขึ้นใหม่ในทิศตะวันออก
เมื่อได้ลงไปในอิสราเอลครั้งหนึ่งแล้วและต่อมาภายหลังได้ออกจากอิสราเอลไป

เราไม่สามารถถือกำเนิดในอิสราเอลได้อีกครั้ง เนื่องจากงานของเรานำทางทั้งปวงในจักรวาล และที่มากไปกว่านั้นคือ ไฟแลบนั่นส่องแสงวาวตรงจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก ด้วยเหตุผลนี้เราจึงได้ลงมาในทิศตะวันออกและได้นำพาคานาอันมาสู่ประชาชนแห่งทิศตะวันออก เราจะนำพาผู้คนจากทั่วทั้งแผ่นดินโลกมาสู่แผ่นดินคานาอัน และดังนั้นเราจึงเปล่งถ้อยคำออกไปในแผ่นดินคานาอันต่อไปเพื่อควบคุมทั้งจักรวาล ณ เวลานี้ ไม่มีความสว่างในแผ่นดินโลกทั้งหมดนอกเหนือไปจากคานาอัน และพวกมนุษย์ทั้งหมดก็ตกอยู่ในอันตรายจากความหิวและความหนาวเย็น เราได้มอบสง่าราศีของเราแก่อิสราเอลแล้วจากนั้นก็เอาสง่าราศีนั้นออกไป และด้วยการจึงเป็นการนำพาคานาอันไปยังทิศตะวันออก และนำพามนุษยชาติทั้งหมดไปยังทิศตะวันออก เราได้นำพาพวกเขาทั้งหมดไปยังความสว่างเพื่อที่พวกเขาจะได้อยู่ร่วมกับความสว่างอีกครั้ง และเชื่อมสัมพันธ์กับความสว่าง และไม่ต้องค้นคว้าหาความสว่างอีกต่อไป เราจะปล่อยให้ผู้คนทั้งหมดที่กำลังค้นหาได้เห็นความสว่างอีกครั้งและได้เห็นสง่าราศีที่เราได้มีในอิสราเอล เราจะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นที่เราได้ลงมาบนเมฆขาวเข้าสู่ท่ามกลางมวลมนุษย์นานมาแล้ว จะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นหมู่เมฆสีขาวนับไม่ถ้วนและผลไม้เป็นพวงอันอุดม และที่มากไปกว่านั้นคือ จะปล่อยให้พวกเขาได้เห็นพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เราจะปล่อยให้พวกเขาเฝ้ามององค์เจ้านายแห่งพวกยิว พระเมสสิยาห์ซึ่งเป็นที่ถวิลหารอคอย และการปรากฏอันครบถ้วนของเราผู้ที่ได้ถูกพวกกษัตริย์ข่มเหงตลอดทั่วทั้งยุคต่างๆ เราจะทำงานกับทั้งจักรวาลและเราจะปฏิบัติงานอันยิ่งใหญ่ เป็นการเปิดเผยสง่าราศีของเราทั้งหมดและกิจกรรมของเราทั้งหมดต่อมนุษย์ในยุคสุดท้าย เราจะแสดงโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเราในความครบถ้วนต่อบรรดาผู้ที่ได้รอคอยเรามาหลายปีแล้ว ต่อบรรดาผู้ที่ได้ถวิลหาให้เราลงมาบนเมฆขาว ต่ออิสราเอลที่ได้ถวิลหาให้เราปรากฏอีกครั้งหนึ่ง และต่อมวลมนุษย์ทั้งปวงที่ข่มเหงเรา เพื่อที่ทั้งหมดจะได้รู้ว่าเราได้เอาสง่าราศีของเราไปและได้นำพาสง่าราศีนั้นไปยังทิศตะวันออกนานมาแล้ว และสง่าราศีนั้นจะไม่อยู่ในแคว้นยูเดียอีกต่อไป ด้วยเหตุที่ยุคสุดท้ายนั้นได้มาถึงแล้ว!

ตลอดทั่วทั้งจักรวาลเรากำลังทำงานของเรา และในทิศตะวันออก เสียงกระแทกสนั่นราวฟ้าร้องดังขึ้นอย่างไม่รู้จบ ทำให้ชนชาติทั้งปวงและคณะนิกายทั้งหมดสั่นสะเทือน เป็นเสียงของเรานั่นเองที่ได้นำทางพวกมนุษย์ทั้งหมดเข้ามาสู่ปัจจุบัน เราทำให้พวกมนุษย์ทั้งหมดถูกพิชิตโดยเสียงของเรา ตกลงสู่กระแสนี้ และบนบอบต่อหน้าเรา ด้วยเหตุที่เราได้เรียกคืนสง่าราศีของเราจากแผ่นดินโลกทั้งหมดและได้ให้สง่าราศีนั้นปรากฏขึ้นใหม่ในทิศตะวันออก

ออกนอกรั้วมาแล้ว ใครบ้างไม่กลัวหาที่จะได้เห็นสง่าราศีของเรา?

ใครบ้างไม่รอคอยการกลับมาของเราอย่างกระวนกระวายใจ? ใครบ้างไม่กระหายการปรากฏอีกครั้งของเรา?

ใครบ้างไม่คะนึงหาความดีงามของเรา? ใครบ้างจะไม่มาหาความสว่าง?

ใครบ้างจะไม่เฝ้ามองความมั่งคั่งของคานาอัน? ใครบ้างไม่กลัวหาการกลับมาของพระผู้ไถ่?

ใครบ้างไม่ชื่นชมพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ในอุทยานาภาพ? เสียงของเราจะแผ่ไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก

เราจะเผชิญหน้ากับประชากรที่เราเลือกสรรและกล่าวว่าจะแก้พวกเขาเพิ่มเติมอีก

เรากล่าวว่าจะของเราต่อทั้งจักรวาลและต่อมวลมนุษย

ราวกับเสียงฟ้าร้องอันเปี่ยมพลังกำลังที่ทำให้ภูเขาและแม่น้ำสั่นสะเทือน

ดังนั้นวจนะในปากของเราจึงได้กลายเป็นชุมทรัพย์ของมนุษย์ และพวกมนุษย์ทั้งหมดก็จะนุถนอมวจนะของเรา

ฟ้าแลบนั่นส่องแสงวาวจากทิศตะวันออกตลอดทางไปจนถึงทิศตะวันตก

วจนะของเราเป็นวจนะที่มนุษย์ไม่เต็มใจที่จะละทิ้งไป และในเวลาเดียวกันก็พบว่าวจนะเหล่านั้นยากหยั่งถึง

แต่ก็ขึ้นบานในถ้อยคำเหล่านั้นอย่างหาใดปาน

พวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนเปรมปรีดีและเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี

เฉลิมฉลองการมาของเราราวกับว่าทารกคนหนึ่งเพิ่งจะได้ถือกำเนิด โดยเสียงของเรา

เราจะนำพาพวกมนุษย์ทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเรา นับจากนั้นเป็นต้นไป

เราจะเข้าสู่เผ่าพันธุ์ของพวกมนุษย์อย่างเป็นทางการเพื่อที่พวกเขาจะได้มานมัสการเรา

ด้วยสง่าราศีที่เราแผ่รัศมีและวจนะในปากของเรา

เราจะทำเช่นนั้นจนพวกมนุษย์ทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าเราและเห็นว่าฟ้าแลบนั่นส่องแสงวาวจากทิศตะวันออก

และว่าเรายังได้ลงมาสู่ “ภูเขามะกอกเทศ” แห่งทิศตะวันออกเช่นกัน

พวกเขาจะเห็นว่าเราได้อยู่บนแผ่นดินโลกนานมาแล้ว ไม่ใช่ในฐานะบุตรของพวกยิวอีกต่อไป

แต่ในฐานะฟ้าแลบแห่งทิศตะวันออก ด้วยเหตุที่เราได้คืนชีพมานานแล้ว และได้ไปจากท่ามกลางมวลมนุษยแล้ว

และจากนั้นได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งด้วยสง่าราศีท่ามกลางพวกมนุษย์

เราคือพระองค์ผู้ทรงได้รับการนมัสการมาหลายยุคสมัยนับไม่ถ้วนก่อนปัจจุบันนี้แล้ว

และเรายังเป็นทารกที่ถูกคนอิสราเอลละทิ้งมาหลายยุคสมัยนับไม่ถ้วนก่อนปัจจุบันนี้แล้วเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น

เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งเปี่ยมพระสิริแห่งยุคปัจจุบัน!

ให้ทั้งหมดนั้นจงมาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของเราและเห็นโฉมหน้าอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา ได้ยินเสียงของเรา

และเฝ้ามองกิจการของเรา นี่คือการงานครบถ้วนบริบูรณ์ของเรา

มันคือจุดสิ้นสุดและจุดสุดยอของแผนการของเรา รวมทั้งจุดประสงค์ของการบริหารจัดการของเรา กล่าวคือ

การให้ทุกชนชาติในมัธยมเรา ทุกภาษายอมรับเรา มนุษย์ทุกคนมอบความเชื่อของเขาในตัวเรา
และผู้คนทุกคนอยู่ภายใต้การกะเกณฑ์โดยเรา!

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “เห็นว่า”

ความแตกต่างในแก่นแท้ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กับประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน

หลายปีมานี้เป็นเวลาที่เราที่พระวิญญาณของพระเจ้ากำลังทรงค้นหาตลอดขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลก

และหลายคนคือบรรดาผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงใช้งานเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตลอดหลายยุคหลายสมัย กระนั้นตลอดเวลาที่ผ่านมา พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงมีที่หยุดพักอันเหมาะสม

ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระเจ้าทรงสลับท่ามกลางผู้คนที่แตกต่างกันเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ โดยรวมแล้ว พระราชกิจของพระองค์ดำเนินการโดยผ่านทางผู้คนนั่นเอง กล่าวคือ ตลอดเวลาหลายปีมานี้

พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยหยุด แต่มันได้ดำเนินต่อเนื่องเพื่อให้มีการเดินหน้าต่อไปในผู้คน

มาตลอดจนถึงวันนี้ แม้ว่าพระเจ้าได้ตรัสพระวาทะมากมายยิ่งนักและได้ทรงพระราชกิจมากมายยิ่งนัก มนุษย์ยังคงไม่รู้จักพระเจ้า

ทั้งหมดนั้นก็เพราะพระเจ้าไม่เคยทรงปรากฏต่อมนุษย์และเพราะพระองค์ไม่ทรงมีรูปสัณฐานที่จับต้องได้ด้วยเช่นกัน และดังนั้นพระเจ้าจึงต้องทรงทำพระราชกิจนี้—

พระราชกิจแห่งการทำให้พวกมนุษย์ทั้งหมดรู้ถึงนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง— ให้ครบบริบูรณ์ เพื่อให้สัมฤทธิ์บทอวสานนี้

พระเจ้าต้องทรงเผยพระวิญญาณของพระองค์อย่างจับต้องได้ต่อสภาวะความเป็นมนุษย์และทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา นั่นคือ มีเพียงเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเข้าครองรูปสัณฐานทางกายภาพ สวมใส่เนื้อหนังและกระดูก และเดินท่ามกลางผู้คน โดยที่มองเห็นกันได้แล้วเท่านั้น

โดยทรงดำเนินชีวิตไปด้วยกันกับพวกเขา บางครั้งทรงแสดงพระองค์เองและบางครั้งก็ทรงซ่อนพระองค์เอง เมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงสามารถมาถึงความเข้าใจที่ล้ำลึกยิ่งขึ้นในพระองค์

หากพระเจ้าเพียงทรงดำรงอยู่ในเนื้อหนังเท่านั้น

พระองค์คงจะไม่ทรงสามารถทำให้พระราชกิจของพระองค์เสร็จสมบูรณ์ได้โดยครบถ้วนบริบูรณ์

และภายหลังจากที่ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังเป็นระยะเวลาหนึ่ง

โดยทรงทำให้พันธกิจซึ่งจำเป็นต้องทำในเนื้อหนังให้ลุล่วง

พระเจ้าจะทรงจากเนื้อหนังไปและทรงพระราชกิจในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณในภาพลักษณ์ของเนื้อหนัง

เหมือนดังที่พระเยซูได้ทรงทำเช่นนั้นภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจไปเป็นระยะเวลาหนึ่งในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

และได้ทรงทำให้พระราชกิจทั้งหมดซึ่งพระองค์ทรงจำเป็นต้องทำให้เสร็จสมบูรณ์นั้นเสร็จสมบูรณ์ไปแล้ว

พวกเจ้าอาจจำบทตอนนี้อีก “เส้นทาง... (5)” ได้ ดังนี้ “เราจำที่พระบิดาของเราตรัสกับเราได้ว่า

‘บนแผ่นดินโลกนั้น

จงแสวงหาเพียงการทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของเจ้าและทำให้พระบัญชาของพระองค์เสร็จสมบูรณ์เท่านั้น
ไม่มีสิ่งอื่นใดที่ทำให้เจ้ากังวล” เจ้าเห็นอะไรในบทตอนนี้บ้าง? เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์เพียงภายในเทวสภาพเท่านั้น

ซึ่งเป็นสิ่งที่พระวิญญาณแห่งสวรรค์ได้ไว้วางพระทัยในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ เมื่อพระองค์เสด็จมา
พระองค์เพียงตรัสไปทั่วดินแดนเท่านั้น

เพื่อแสดงความคิดผ่านถ้อยคำรัสของพระองค์โดยวิธีการอันแตกต่างกันและจากมุมมองอันแตกต่างกัน

พระองค์ทรงถือว่าการหล่อเลี้ยงมนุษย์และการสอนมนุษย์เป็นเป้าหมายและหลักการในการทรงพระราชกิจของ
พระองค์เป็นสำคัญ และไม่สนพระทัยในสิ่งทั้งหลาย เช่น

การมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลหรือรายละเอียดทั้งหลายในชีวิตของผู้คน

พันธกิจหลักของพระองค์คือการตรัสเพื่อพระวิญญาณ กล่าวคือ

เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงปรากฏเป็นมนุษย์โดยจับต้องได้

พระองค์ทรงเพียงจัดเตรียมชีวิตของมนุษย์และทรงปลดปล่อยความจริงเท่านั้น

พระองค์ไม่ทรงนำพระองค์เองไปเกี่ยวข้องในงานของมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระองค์ไม่ทรงมีส่วนในงานของมนุษยชาติ พวกมนุษย์ไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้

และพระเจ้าไม่ทรงมีส่วนในงานของมนุษย์

ในช่วงหลายปีนับตั้งแต่พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกใบนี้เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ได้ทรงพระราชกิจนั้นโดยผ่านทางผู้คนเสมอมา อย่างไรก็ตาม

ผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถได้รับการพิจารณาว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้—

เป็นเพียงบรรดาผู้ซึ่งพระเจ้าทรงใช้งานเท่านั้น ในขณะที่เดียวกัน

พระเจ้าของวันนี้สามารถตรัสโดยตรงจากมุมมองของเทวสภาพ

ทรงส่งพระสุรเสียงของพระวิญญาณออกไปให้ได้ยินและทรงพระราชกิจในนามของพระวิญญาณ

ในทำนองเดียวกันนี้ บรรดาผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงใช้งานมาตลอดหลายยุคหลายสมัยนั้น

เป็นตัวอย่างทั้งหลายของพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งทรงพระราชกิจภายในร่างกายซึ่งมีเนื้อหนัง—

ดังนั้นทำไมจึงไม่สามารถเรียกพวกเขาว่าพระเจ้าได้?

แต่พระเจ้าของวันนี้ยังทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งทรงพระราชกิจโดยตรงในเนื้อหนังเช่นกัน

และพระเยซูก็ทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งทรงพระราชกิจในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน

ทั้งสองพระองค์นั้นเรียกว่าพระเจ้า ดังนั้นแล้วอะไรคือความแตกต่าง?

ผู้คนซึ่งพระเจ้าทรงใช้งานมาตลอดหลายยุคหลายสมัยทั้งหมดนั้น

มีความสามารถในการใช้ความคิดและเหตุผลปกติ

พวกเขาทั้งหมดได้เข้าใจหลักการทั้งหลายของการประพฤตินิยาม
พวกเขาได้มีแนวความคิดทั้งหลายของมนุษย์ปกติ และได้มีสรรพสิ่งทั้งมวลซึ่งผู้คนปกติควรมี
พวกเขาส่วนใหญ่ได้มีพรสวรรค์พิเศษและปัญญาโดยกำเนิด ในการทรงพระราชกิจกับผู้คนเหล่านี้
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงใช้ประโยชน์จากพรสวรรค์ทั้งหลายของพวกเขา
ซึ่งเป็นของขวัญซึ่งประทานโดยพระเจ้าของพวกเขา
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำให้พรสวรรค์ทั้งหลายของพวกเขาเกิดผล
ทรงใช้จุดแข็งทั้งหลายของพวกเขาในการปรนนิบัติพระเจ้า
กระนั้นก็ตามเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นปราศจากแนวคิดหรือความคิด ไม่เจือปนไปด้วยเจตนาของมนุษย์
และกระทั้งขาดพร่องสิ่งซึ่งมนุษย์ปกติมี กล่าวคือ
พระองค์ไม่แม้กระทั่งทรงคุ้นเคยกับหลักการทั้งหลายในการประพฤตินิยาม
เมื่อพระเจ้าของวันนี้เสด็จมายังแผ่นดินโลกก็เป็นอย่างนี้เอง
พระราชกิจของพระองค์และพระวาระทั้งหลายของพระองค์ไม่ถูกเจือปนไปด้วยเจตนาทั้งหลายของมนุษย์หรือ
ความคิดของมนุษย์
แต่พระราชกิจและพระวาระทั้งหลายของพระองค์เป็นการสำแดงเจตนารมณ์โดยตรงของพระวิญญาณ
และพระองค์ทรงพระราชกิจโดยตรงในนามของพระเจ้า นี่หมายความว่าพระวิญญาณตรัสโดยตรง กล่าวคือ
เทวสภาพทรงพระราชกิจโดยตรง โดยไม่มีการผสมกับเจตนาของมนุษย์แม้แต่เล็กน้อย อีกนัยหนึ่ง
พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำให้เทวสภาพเป็นรูปร่างขึ้นโดยตรง
ปราศจากความคิดหรือแนวคิดทั้งหลายของมนุษย์
และไม่มีความเข้าใจในหลักการทั้งหลายของการประพฤตินิยาม
หากมีเพียงเทวสภาพเท่านั้นที่ทรงพระราชกิจ (ซึ่งหมายความว่า
หากมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงพระราชกิจ)
ก็คงจะไม่มีทางที่พระราชกิจของพระเจ้าจะได้รับการดำเนินการบนแผ่นดินโลก
ดังนั้นเมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก
พระองค์จะต้องทรงมีผู้คนจำนวนเล็กน้อยซึ่งพระองค์ทรงใช้งานเพื่อทำงานภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ร่วมกับ
พระราชกิจซึ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติในเทวสภาพ อีกนัยหนึ่ง
พระองค์ทรงใช้งานของมนุษย์เพื่อคำนวณพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระองค์ หากไม่แล้ว
คงจะไม่มีทางที่มนุษย์จะมีส่วนร่วมโดยตรงกับพระราชกิจของพระเจ้า
เรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูและบรรดาสาวกของพระองค์ก็เป็นอย่างนี้เอง ช่วงระหว่างเวลาของพระองค์บนโลก
พระเยซูได้ทรงยกเลิกธรรมเนียมปฏิบัติเก่าๆ ไป และได้ทรงสถาปนาพระบัญญัติใหม่ๆ ขึ้น

พระองค์ยังได้ตรัสพระวณะมากมายเช่นกัน พระราชกิจทั้งหมดนี้ได้ถูกปฏิบัติเสร็จสิ้นในเทวสภาพ คนอื่นๆ เช่น เปโตร เปาโล และยอห์น

ทั้งหมดล้วนแต่ได้ทำงานที่ตามมาภายหลังของพวกเขาไว้บนรากฐานของพระวณะทั้งหลายของพระเยซู กล่าวคือ พระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในยุคนั้น โดยทรงนำทางเข้าสู่การเริ่มต้นของยุคพระคุณ นั่นคือ พระองค์ได้ทรงนำทางเข้าสู่ยุคใหม่ โดยทรงยกเลิกยุคเก่า และยังได้ทรงทำให้พระวณะที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย” ให้ลุล่วงเช่นกัน อีกนัยหนึ่งคือ

มนุษย์จะต้องปฏิบัติงานของมนุษย์บนรากฐานของพระราชกิจของพระเจ้า

ทันทีที่พระเยซูได้ตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องตรัสทั้งหมดและได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงจากมนุษย์ไป หลังจากนั้น ผู้คนทั้งหมด ในการทำงาน ก็ได้ทำเช่นนั้นตามหลักการที่แสดงไว้ในพระวณะของพระองค์

และได้ปฏิบัติตามความจริงทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ตรัสถึง ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดได้ทำงานเพื่อพระเยซู หากเป็นพระเยซูที่ทรงพระราชกิจเพียงลำพัง ไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ตรัสพระวณะมากมายเท่าใด ผู้คนก็อาจจะไม่ได้มีวิถีทางทั้งหลายในการมีส่วนร่วมด้วยพระวณะของพระองค์เลย

เพราะพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในเทวสภาพและสามารถตรัสได้เพียงพระวณะแห่งเทวสภาพเท่านั้น และพระองค์คงไม่ทรงสามารถอธิบายสิ่งทั้งหลายจนถึงขั้นที่ผู้คนปกติสามารถเข้าใจพระวณะของพระองค์ได้ และดังนั้นพระองค์จึงต้องทรงให้บรรดาอัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวณะผู้ซึ่งได้ตามพระองค์มาเสริมพระราชกิจของพระองค์ นี่คือหลักการว่าด้วยวิธีที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงพระราชกิจของพระองค์— โดยการใช้นิพจน์ซึ่งจัดมาเป็นมนุษย์เพื่อตรัสและเพื่อทรงพระราชกิจเพื่อที่จะทำให้พระราชกิจแห่งเทวสภาพ สร้างสมบูรณ์ และจากนั้นจึงใช้ผู้ที่สมดังพระทัยของพระเจ้าไม่กี่คน หรือบางทีอาจมากกว่านั้น เพื่อเสริมพระราชกิจของพระองค์ นั่นคือ

พระเจ้าทรงใช้ผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์เพื่อทรงพระราชกิจแห่งการเป็นผู้เลี้ยงและการให้น้ำในสภาวะความเป็นมนุษย์ เพื่อที่ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรอาจเข้าสู่ความจริงความเป็นจริง

หากเมื่อพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าเพียงได้ทรงพระราชกิจแห่งเทวสภาพเท่านั้น

และไม่มีผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์มาทำงานร่วมกับพระองค์ เมื่อนั้น

มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้าหรือมีส่วนร่วมด้วยพระเจ้าได้

พระเจ้าจะต้องทรงใช้ผู้คนปกติผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์เพื่อทำให้พระราชกิจนี้ให้ครบบริบูรณ์

เพื่อเฝ้าดูและเป็นผู้เลี้ยงคริสตจักรทั้งหลายเพื่อที่จะได้สัมฤทธิ์ผลถึงระดับที่กระบวนการทางความคิดความเข้าใจทั้งหลายของมนุษย์ นั่นคือสมองของเขา สามารถที่จะจินตนาการได้ อีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงใช้ผู้คนจำนวนเล็กน้อยผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์เพื่อ “แปล”

พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติภายในเทวสภาพของพระองค์ เพื่อที่มันจะสามารถเปิดกว้างได้—
เพื่อแปลงภาษาของพระเจ้าให้เป็นภาษาของมนุษย์ เพื่อที่ผู้คนจะสามารถจับใจความและเข้าใจมันได้
หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น คงจะไม่มีใครเข้าใจภาษาแบบพระเจ้าของพระเจ้าได้
เพราะผู้ที่สมดังพระทัยของพระเจ้านั้นที่จริงแล้วเป็นคนส่วนน้อย
และความสามารถของมนุษย์ในการจับใจความนั้นอ่อนด้อย
นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงเลือกวิธีการนี้เท่านั้นเมื่อทรงพระราชกิจในเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
หากมีเพียงพระราชกิจแบบพระเจ้าเท่านั้น คงจะไม่มีทางที่มนุษย์จะรู้หรือมีส่วนร่วมด้วยพระเจ้า
เพราะมนุษย์ไม่เข้าใจภาษาของพระเจ้า
มนุษย์สามารถเข้าใจภาษานี้ได้เฉพาะโดยผ่านทางตัวแทนของผู้คนที่สมดังพระทัยของพระองค์
ผู้ซึ่งชี้แจงพระวาระของพระองค์ให้ชัดเจนเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ดี
หากมีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่ทำงานภายในสภาวะความเป็นมนุษย์
นั่นคงจะเพียงรักษาชีวิตปกติของมนุษย์ได้เท่านั้น มันคงจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ได้
พระราชกิจของพระเจ้าคงจะไม่มีจุดเริ่มต้นใหม่ จะมีเพียงเพลงเก่าๆ คำพูดซ้ำซากเก่าๆ แบบเดิมเท่านั้น
โดยผ่านทางตัวแทนของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เท่านั้น
ผู้ซึ่งพูดทั้งหมดที่จำเป็นจะต้องพูดและทำทั้งหมดที่จำเป็นจะต้องทำในระหว่างช่วงเวลาการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ ซึ่งภายหลังจากนั้นผู้คนทำงานและได้รับประสบการณ์ตามพระวาระของพระองค์
ด้วยเหตุนี้เท่านั้นอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาจึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้
และด้วยเหตุนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถไหลไปตามกาลเวลาได้
เขาผู้ที่ทำงานภายในเทวสภาพเป็นตัวแทนพระเจ้า
ในขณะที่บรรดาผู้ที่ทำงานภายในสภาวะความเป็นมนุษย์คือประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน กล่าวคือ
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญจากประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งาน
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์สามารถทรงพระราชกิจแห่งเทวสภาพได้
ในขณะที่ประชากรซึ่งพระเจ้าทรงใช้งานไม่สามารถทำได้ เมื่อแรกเริ่มของแต่ละยุค
พระวิญญาณของพระเจ้าตรัสเป็นการส่วนพระองค์และทรงเริ่มต้นยุคใหม่เพื่อทรงนำมนุษย์เข้าสู่การเริ่มต้นใหม่
เมื่อพระองค์ได้ตรัสเสร็จสิ้นแล้ว
นี่จึงมีความหมายว่าพระราชกิจของพระเจ้าภายในเทวสภาพของพระองค์ถูกทำสำเร็จแล้ว หลังจากนั้น
ผู้คนทั้งหมดจึงติดตามการนำของผู้ที่พระเจ้าทรงใช้งานเพื่อเข้าสู่ประสบการณ์ชีวิตของพวกเขา
โดยทำนองเดียวกัน

นี่ยังเป็นช่วงระยะซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการนำมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่และทรงใช้ในการมอบจุดเริ่มต้นใหม่แก่ผู้คนเช่นกัน—ณ เวลานี้เป็นเวลาซึ่งพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังสรุปปิดตัว

พระเจ้าไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทำให้สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์มีความเพียบพร้อมอีกทั้งไม่ใช่เพื่อทรงพระราชกิจของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

พระองค์เสด็จมาเพียงเพื่อทรงพระราชกิจของเทวสภาพในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติเท่านั้น สิ่งซึ่งพระเจ้าตรัสจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติไม่ใช่อย่างที่ผู้คนจินตนาการ มนุษย์ให้นิยาม

“สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ” ว่าเป็นการมีภรรยา หรือสามี และบรรดาบุตรและธิดา

ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ว่าเราเป็นบุคคลปกติคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงมองเรื่องนั้นอย่างนี้

พระองค์ทรงมองสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติว่าเป็นการมีความคิดทั้งหลายของมนุษย์ปกติ ชีวิตของมนุษย์ปกติ และการถือกำเนิดจากผู้คนปกติ แต่ความเป็นปกติของพระองค์ไม่รวมถึงการมีภรรยา หรือสามี และลูกๆ

ในลักษณะที่มนุษย์พูดเกี่ยวกับความเป็นปกติ นั่นคือ สำหรับมนุษย์แล้ว

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งพระเจ้าตรัสถึงก็คือสิ่งที่มนุษย์จะพิจารณาว่าเป็นการไม่มีอยู่ของสภาวะความเป็นมนุษย์ แทบจะไร้อารมณ์ และดูเหมือนว่าจะไร้ซึ่งความต้องการทางเนื้อหนัง ดังเช่นพระเยซู

ผู้ซึ่งทรงมีเพียงลักษณะภายนอกของบุคคลปกติคนหนึ่งและทรงได้รับรูปลักษณ์ของบุคคลปกติคนหนึ่งเท่านั้น แต่ในแก่นแท้แล้วไม่ได้ทรงมีทั้งหมดที่บุคคลปกติคนหนึ่งควรมีโดยสิ้นเชิง

จากการนี้อาจมองได้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ครอบคลุมความครบถ้วนบริบูรณ์ของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ แต่ครอบคลุมเพียงส่วนหนึ่งของสิ่งทั้งหลายซึ่งผู้คนควรมี

เพื่อที่จะสนับสนุนกิจวัตรของชีวิตมนุษย์ปกติและคงไว้ซึ่งอำนาจแห่งเหตุผลของมนุษย์ปกติเท่านั้น

แต่สิ่งเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่มนุษย์พิจารณาว่าเป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ควรมี อย่างไรก็ตาม มีบรรดาผู้ที่ยังคงยืนยันว่า

อาจกล่าวได้ว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงมีภรรยา

มีบรรดาบุตรและธิดา มีครอบครัวเท่านั้น พวกเขากล่าวว่า หากปราศจากสิ่งเหล่านี้

พระองค์ก็ไม่ได้ทรงเป็นบุคคลปกติคนหนึ่ง ถ้าเช่นนั้นแล้วเราขอถามเจ้าว่า “พระเจ้าทรงมีภรรยาสักคนหรือไม่?

เป็นไปได้หรือไม่ที่พระเจ้าจะทรงมีสามีสักคน? พระเจ้าสามารถมีบุตรได้หรือไม่?”

เหล่านี้ไม่ใช่ความคิดที่ไม่ถูกต้องหรือ?

กระนั้นก็ตามพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ทรงสามารถถือกำเนิดจากรอยแยกระหว่างก้อนหินหรือทรงร่วงหล่นจากฟ้าได้ พระองค์ทรงสามารถเพียงถือกำเนิดในครอบครัวของมนุษย์ปกติเท่านั้น

นั่นคือเหตุผลที่ทำไมพระองค์ทรงมีบิดามารดาและบรรดาพี่น้องหญิง

เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ควรมี

นั่นเป็นกรณีที่เกิดขึ้นกับพระเยซู พระเยซูทรงมีพระบิดาและพระมารดา บรรดาพี่น้องหญิงชาย และทุกสิ่งนี้เป็นปกติ แต่หากพระองค์ได้ทรงมีภรรยาและบรรดาบุตรและธิดาแล้ว

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ก็ย่อมจะไม่ได้เป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งพระเจ้าได้ตั้งพระทัยไว้ที่จะให้พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงมี หากเป็นกรณีเช่นนี้

พระองค์คงจะไม่ได้สามารถทรงพระราชกิจในนามของเทวสภาพได้

มันเป็นเพราะพระองค์ไม่ได้ทรงมีภรรยาหรือลูกๆ

แต่ก็ยังได้ทรงถือกำเนิดจากผู้คนปกติในครอบครัวปกตินั่นเอง

พระองค์จึงได้สามารถทรงพระราชกิจของเทวสภาพได้ เพื่อชี้แจงการนี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

สิ่งที่พระเจ้าทรงพิจารณาว่าเป็นบุคคลปกติคนหนึ่งก็คือบุคคลคนหนึ่งที่เกิดในครอบครัวปกติ

บุคคลเช่นนั้นเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะทำงานของพระเจ้า ในทางกลับกัน หากบุคคลคนนั้นมีภรรยา ลูกๆ หรือสามี บุคคลคนนั้นจะไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้

เพราะพวกเขาจะมีเพียงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งมนุษย์จำเป็นต้องมีเท่านั้น

แต่ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งพระเจ้าทรงจำเป็นต้องมี สิ่งซึ่งได้รับการเห็นสมควรโดยพระเจ้า

และสิ่งซึ่งผู้คนเข้าใจนั้น มักแตกต่างกันอย่างมหาศาล ห่างกันเป็นโยชน์

ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีหลายอย่างที่ยึดแย้งกับและแตกต่างจากมโนคติที่หลงผิดของผู้คนเปื่อนอันมาก

เราอาจพูดได้ว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้าโดยทั้งหมดทั้งมวลประกอบด้วยเทวสภาพซึ่งทรงพระราชกิจโดยลงมือเอง โดยมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เล่นบทบาทให้การสนับสนุน

เพราะพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระองค์เอง

แทนที่จะยอมให้มนุษย์ลงมือทำด้วยตัวเอง พระองค์ทรงจุดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เองมาอยู่ในร่างมนุษย์

(ในบุคคลปกติที่ไม่ครบถ้วนบริบูรณ์คนหนึ่ง) เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงใช้การจุดเป็นมนุษย์นี้เพื่อนำเสนอยุคใหม่แก่มวลมนุษย์

เพื่อบอกเล่ามวลมนุษย์ถึงขั้นตอนถัดไปในพระราชกิจของพระองค์

และเพื่อขอให้ผู้คนปฏิบัติตามเส้นทางที่ได้อธิบายไว้ในพระวจนะของพระองค์

ด้วยเหตุนี้พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจึงได้สรุปปิดตัวลง พระองค์กำลังจะทรงจากมวลมนุษย์ไป

ไม่สถิตในเนื้อหนังของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติอีกต่อไป

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับทรงผละไปจากมนุษย์เพื่อดำเนินการต่อไปกับพระราชกิจของพระองค์อีกส่วนหนึ่ง

ครั้นแล้ว โดยทรงใช้ผู้ที่สมดังพระทัยของพระองค์

พระองค์จึงทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกต่อไปท่ามกลางผู้คนกลุ่มนี้
แต่ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขา

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่สามารถสถิตอยู่กับมนุษย์ได้ตลอดไปเพราะพระเจ้าทรงมีพระราชกิจอื่นอีกมากมายที่ต้องทรงทำ พระองค์ไม่ทรงสามารถสถิตอยู่กับเนื้อหนังได้

พระองค์ต้องทรงสลัดเนื้อหนังออกไปเพื่อทรงทำพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำ

แม้ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจนั้นในภาพลักษณ์ของเนื้อหนัง เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

พระองค์ไม่ทรงรอนกระทั้งพระองค์ได้ทรงเข้าถึงรูปสัณฐานซึ่งบุคคลปกติคนหนึ่งควรได้รับไว้ก่อนจะเสียชีวิตและจากมวลมนุษย์ไป ไม่สำคัญว่าเนื้อหนังของพระองค์นั้นแก่เพียงใด เมื่อพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น

พระองค์เสด็จจากมนุษย์ไป ไม่มีสิ่งทีเรียกว่าอายุสำหรับพระองค์

พระองค์ไม่ทรงนับวันของพระองค์ตามช่วงชีวิตของมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ทรงสิ้นสุดพระชนม์ชีพของพระองค์ในเนื้อหนังตามขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์
อาจมีบรรดาผู้ซึ่งรู้สึกว่าพระเจ้า ในการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น จะต้องทรงชราภาพจนถึงจุดหนึ่ง

จะต้องทรงเจริญพระชนม์เป็นผู้ใหญ่ ทรงเข้าถึงวัยชรา และทรงจากไปเมื่อร่างกายนั้นล้าเหลวเท่านั้น

นี่คือจินตนาการของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจอย่างนั้น

พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงทำเท่านั้น

และไม่ใช้เพื่อดำรงพระชนม์ชีพของมนุษย์ปกติคนหนึ่งซึ่งถือกำเนิดจากพ่อแม่ เติบโตขึ้น สร้างครอบครัว

และเริ่มต้นอาชีพการงาน มีและเลี้ยงดูลูกๆ หรือได้รับประสบการณ์กับการมีขึ้นมีลงของชีวิต—

ซึ่งเป็นกิจกรรมทั้งหมดของมนุษย์ปกติคนหนึ่ง เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

นี่คือพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งสวมใส่เนื้อหนัง โดยทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

แต่พระเจ้าไม่ดำรงพระชนม์ชีพของบุคคลปกติคนหนึ่ง

พระองค์เพียงเสด็จมาเพื่อสำเร็จลุล่วงส่วนหนึ่งในแผนการบริหารจัดการของพระองค์เท่านั้น

หลังจากนั้นพระองค์จะทรงจากมวลมนุษย์ไป เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงทำให้สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเนื้อหนังมีความเพียบพร้อม

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ณ เวลาที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดล่วงหน้าไว้แล้วนั้น

เทวสภาจะเสด็จไปทรงพระราชกิจโดยตรง ครั้นแล้ว

ภายหลังจากที่ทรงทำทุกสิ่งทีพระองค์ทรงจำเป็นต้องทำและทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่แล้วนั้น พระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในช่วงระยะนี้ก็เสร็จสิ้นลง ซึ่ง ณ

จุดนี้ของพระชนม์ชีพของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ก็จะจบสิ้นลงเช่นกัน

ไม่ว่าพระกายฝ่ายเนื้อหนังของพระองค์ได้มีชีวิตอยู่เกินช่วงชีวิตหรือไม่ก็ตาม กล่าวคือ

ไม่ว่าร่างกายฝ่ายเนื้อหนังเข้าถึงช่วงระยะของชีวิตช่วงใดก็ตาม

ไม่ว่ามันจะมีชีวิตบนแผ่นดิน โลกนานเพียงใดก็ตาม ทุกสิ่งนั้นกำหนดตัดสินโดยพระราชกิจของพระวิญญาณ

มันไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่มนุษย์พิจารณาว่าเป็นสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ ดูตัวอย่างของพระเยซู

พระองค์ได้ทรงพระชนม์ในเนื้อหนังเป็นเวลาสามสิบสามปีครึ่ง ในด้านช่วงชีวิตของร่างกายมนุษย์นั้น

พระองค์ไม่ควรได้สิ้นพระชนม์ ณ พระชนมายุนั้น และพระองค์ไม่ควรได้ทรงจากไป

แต่นี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระวิญญาณของพระเจ้า เมื่อพระราชกิจของพระองค์กำลังถูกทำให้เสร็จสิ้น ณ

เวลานั้นร่างกายนั้นถูกนำเอาไปแล้ว โดยหายไปพร้อมกับพระวิญญาณ

นี่คือหลักการซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง และดังนั้น หากพวกท่านอย่างเคร่งครัดแล้ว

สถานะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ได้มีความสำคัญเป็นอันดับแรก เพื่อเป็นการพูดซ้ำ

พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกไม่ใช่เพื่อมาดำรงพระชนม์ของมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

พระองค์ไม่ทรงกำหนดชีวิตมนุษย์ปกติชีวิตหนึ่งเสียก่อนแล้วจึงเริ่มทรงพระราชกิจ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ตราบเท่าที่พระองค์ทรงถือกำเนิดในครอบครัวของมนุษย์ปกติ พระองค์สามารถทรงพระราชกิจของพระเจ้าได้

พระราชกิจซึ่งไม่ต่างพร้อยโดยเจตนาของมนุษย์ ซึ่งไม่ใช่ของเนื้อหนัง

ซึ่งแน่นอนว่าไม่รับเอาแนวทางทั้งหลายของสังคมหรือเกี่ยวข้องกับความคิด

หรือมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น

ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับปรัชญาทั้งหลายในการดำรงชีวิตของมนุษย์

นี่คือพระราชกิจซึ่งพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ตั้งพระทัยที่จะทำ

และมันยังเป็นนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งที่จำเป็นต้องทำให้เสร็จสิ้นในเนื้อหนังเป็นสำคัญ

โดยไม่ได้ก้าวผ่านกระบวนการเล็กๆ น้อยๆ อื่นๆ

และในส่วนของการประสพการณ์ทั้งหลายของมนุษย์ปกติคนหนึ่งนั้น พระองค์ไม่ทรงมีประสบการณ์เหล่านั้น

พระราชกิจที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจำเป็นต้องทำไม่รวมถึงประสบการณ์ทั้งหลายของมนุษย์ป

กติ

ดังนั้นพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพื่อประโยชน์ของการสำเร็จลุล่วงพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงจำเป็นต้องสำ

เร็จลุล่วงในเนื้อหนัง ส่วนที่เหลือไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพระองค์ พระองค์ไม่ทรงต้องผ่านกระบวนการเล็กๆ

น้อยๆ อันมากมายยิ่งนัก ทันทีที่พระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น

นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็สิ้นสุดลงเช่นกัน

การทำให้ช่วงระยะนี้เสร็จสิ้นหมายความว่าพระราชกิจที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องทำในเนื้อหนังได้สรุปปิดตัวแล้ว

และพันธกิจของเนื้อหนังของพระองค์ก็ครบบริบูรณ์

แต่พระองค์ไม่สามารถทรงพระราชกิจต่อไปในเนื้อหนังได้อย่างไม่มีกำหนด
พระองค์ต้องทรงย้ายไปยังสถานที่อีกแห่งเพื่อทรงพระราชกิจ สถานที่ซึ่งอยู่นอกเหนือเนื้อหนัง
ด้วยเหตุนี้เท่านั้นพระราชกิจของพระองค์จึงสามารถถูกปฏิบัติได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์
และก้าวหน้าไปสู่ประสิทธิผลที่ยิ่งใหญ่ขึ้น พระเจ้าทรงพระราชกิจตามแผนการดั้งเดิมของพระองค์
พระราชกิจใดที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องทำและพระราชกิจใดที่พระองค์ได้ทรงสรุปปิดตัวไปแล้วนั้น
พระองค์ทรงรู้อย่างชัดเจนเหมือนรู้จักฝ่าพระหัตถ์ของพระองค์
พระเจ้าทรงนำบุคคลทุกคนให้เดินไปบนเส้นทางซึ่งพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว
ไม่มีใครสามารถหลบหนีจากการนี้ไปได้
มีเพียงบรรดาผู้ซึ่งติดตามการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถเข้าสู่การหยุดพักได้
มันอาจเป็นได้ว่า ในพระราชกิจช่วงต่อมา จะไม่ใช่พระเจ้าที่ตรัสในเนื้อหนังเพื่อทรงนำมนุษย์
แต่เป็นพระวิญญาณหนึ่งซึ่งมีรูปสัณฐานอันจับต้องได้ที่ทรงชี้นำชีวิตของมนุษย์
เมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถสัมผัสพระเจ้าได้อย่างเป็นรูปธรรม เฝ้ามองพระเจ้า
และเข้าสู่ความเป็นจริงซึ่งพระเจ้าทรงพึงประสงค์ได้ดียิ่งขึ้น
เพื่อที่จะได้กลายเป็นมีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติ
นี่คือพระราชกิจที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะสำเร็จลุล่วง และคือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงวางแผนการไว้นานมาแล้ว
จากการนี้ พวกเจ้าทั้งหมดควรจะมองเห็นเส้นทางที่พวกเจ้าควรใช้!

จงหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด แล้วพระเจ้าจะทรงรับเจ้าไว้

อะไรคืออิทธิพลแห่งความมืด? สิ่งที่เราเรียกว่า “อิทธิพลแห่งความมืด” นี่คือการครอบงำของความลอบคล่อง ความเสื่อมทราม การผูกมัด และการควบคุมผู้คนของซาตาน

อิทธิพลของซาตานคืออิทธิพลที่มีกลิ่นอายของความตาย

ทุกคนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานล้วนถึงคราวต้องพินาศ

เจ้าจะสามารถหนีจากอิทธิพลแห่งความมืดหลังจากได้รับความเชื่อในพระเจ้าได้อย่างไร?

เมื่อเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงใจ เมื่อเจ้าหันหัวใจของเจ้าไปหาพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ ณ

จุดที่หัวใจของเจ้าถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า

เจ้าเต็มใจมากขึ้นที่จะมอบตัวเองให้แก่พระองค์อย่างครบบริบูรณ์ และ ณ เวลานั้น

เจ้าจึงจะได้หนีจากอิทธิพลแห่งความมืด

หากทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์กระทำเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าและเป็นไปในแนวเดียวกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์แล้วไซ้ร้ เมื่อนั้น เขาก็คือผู้หนึ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวาระของพระเจ้า

และอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของพระองค์

หากผู้คนไม่สามารถปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้าได้ หากพวกเขาพยายามหลอกพระองค์อยู่เสมอ

โดยปฏิบัติต่อพระองค์ในแบบพอเป็นพิธี และไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระองค์—

เช่นนั้นแล้วผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดก็เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

มนุษย์ซึ่งไม่ได้รับความรอดของพระเจ้านั้นกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน กล่าวคือ

พวกเขาทั้งหมดใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้างำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจื่อก็อาจไม่จำเป็นว่าจะใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์

เพราะพวกที่เชื่อในพระองค์อาจไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในพระวาระของพระองค์และไม่มีความสามารถที่จะนบนอบ

ต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริง มนุษย์ถูกจำกัดต่อการเชื่อในพระเจ้า และเนื่องจากเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

เขาจึงยังคงใช้ชีวิตอยู่ในกฎเกณฑ์ดั้งเดิมท่ามกลางบรรดาพระวาระที่ตายแล้ว

กับชีวิตหนึ่งซึ่งมืดมนและไม่แน่นอน

อีกทั้งไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนและไม่ได้รับการรับไว้อย่างครบบริบูรณ์โดยพระองค์ ดังนั้น

ในขณะที่มันชัดเจนโดยไม่ต้องอาศัยคำพูดอยู่แล้วว่าพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้างำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่ง

ความมืด แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจื่อก็อาจจะต้องยังอยู่ภายใต้อิทธิพลของมัน

เนื่องเพราะพวกเขานับขาดพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกที่ไม่ได้รับพระคุณหรือความปราณีของพระเจ้า
และพวกที่ไม่สามารถมองเห็นพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นั้น
ล้วนกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด และโดยส่วนใหญ่
ผู้คนที่ยิ่งชื่นชมในพระคุณของพระเจ้าโดยไม่รู้จักพระองค์ก็เป็นเช่นเดียวกัน
หากมนุษย์คนหนึ่งเชื่อในพระเจ้าแต่ยังใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดแล้วไซ้
การดำรงอยู่ของมนุษย์คนนี้ก็สูญสิ้นความหมายไปแล้ว—
และจำเป็นอะไรที่ต้องกล่าวถึงผู้คนที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง

ทุกคนที่ไม่สามารถยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าได้
หรือผู้ที่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าแต่ไร้ความสามารถที่จะทำตามข้อเรียกร้องต่างๆ ของพระองค์ได้
ล้วนเป็นผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
เฉพาะพวกที่ไล่ตามเสาะหาความจริงและสามารถทำตามข้อเรียกร้องของพระเจ้าได้เท่านั้นที่จะได้รับพระพรจาก
พระองค์ และเฉพาะพวกเขาเท่านั้นที่จะหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลแห่งความมืด
พวกที่ไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ผู้ที่ถูกควบคุมโดยสิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่เสมอ
และผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้ คือผู้คนที่อยู่ภายใต้พันธนาการของซาตาน
ผู้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในกลิ่นอายของความตาย พวกที่ไม่สละยึดต่อหน้าที่ของตนเอง
ผู้ที่ไม่สละยึดต่อพระบัญชาของพระเจ้า
และผู้ที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนในคริสตจักรคือผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
พวกที่จงใจบกพรอนชีวิตแห่งคริสตจักร ผู้ซึ่งเจตนาหาว่าความบาดหมางระหว่างพี่น้องชายหญิง
หรือผู้ที่ตั้งพรรคพวกนั้น คือผู้คนที่ยังใช้ชีวิตที่ยังจมลึกลงไปภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
ในพันธนาการของซาตาน พวกที่มีสัมพันธภาพที่ผิดปกติกับพระเจ้า ผู้ที่มีความอยากได้อะไรที่พึงเพื่ออยู่เสมอ
ผู้ที่ต้องการมีความได้เปรียบอยู่เสมอ และผู้ที่ไม่เคยแสวงหาการเปลี่ยนสภาพอุปนิสัยของตน
คือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด
พวกที่ย่อหย่อนอยู่เสมอและไม่เคยจริงจังในการปฏิบัติตามความจริง
และผู้ที่ไม่ได้พยายามที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า แต่กลับพยายามเพียงตอบสนองเนื้อหนังของตนเองเท่านั้น
คือผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดที่ปกคลุมด้วยความตายเช่นกัน
พวกที่มีส่วนร่วมในความคดโกงและการหลอกลวงเมื่อทำงานให้กับพระเจ้า
ผู้ที่ปฏิบัติกับพระเจ้าในลักษณะพอเป็นพิธี ผู้ที่ล้อพระเจ้า และผู้ที่วางแผนเพื่อตัวเองอยู่เสมอ
คือผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด คนพวกนั้นทุกคนที่ไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างจริงใจ

ผู้ที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริงและผู้ที่ไม่ได้มุ่งเน้นการแปลงสภาพอุปนิสัยของตน
คือผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการชมเชยจากพระเจ้าแล้วไซ้

เจ้าก็ต้องหลีกหนีให้พ้นจากอิทธิพลมืดของซาตานเสียก่อน โดยเปิดหัวใจของเจ้าต่อพระเจ้า

และหันหัวใจไปหาพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ พระเจ้าจะทรงชมเชยสิ่งที่เจ้ากระทำอยู่ในตอนนี้กระนั้นหรือ?

เจ้าได้หันหัวใจของเจ้าเข้าหาพระเจ้าแล้วกระนั้นหรือ?

สิ่งทั้งหลายที่เจ้าได้กระทำเป็นสิ่งທີ່พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้ากระนั้นหรือ?

มันเป็นไปในแนวเดียวกับความจริงกระนั้นหรือ?

จงตรวจดูตัวเองตลอดเวลาและจดจ่อกับการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

จงเผยใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ รักพระองค์ด้วยความจริงใจ

และจงสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าอย่างอุทิศตน ผู้คนที่ทำเช่นนี้ย่อมจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้าอย่างแน่นอน

ทุกคนที่เชื่อในพระเจ้า แต่ทว่าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง ย่อมไม่มีทางหลีกหนีจากอิทธิพลของซาตาน

ทุกคนที่ไม่ได้ใช้ชีวิตของพวกเขาด้วยความซื่อสัตย์

ผู้ที่ประพฤติดนต่อน้ำผู้อื่นอย่างหนึ่งแต่กลับหลังอย่างหนึ่งกับพวกเขา ผู้ที่สร้างภาพแสดงความถ่อมตน

ความอดทน และความรัก ทั้งที่แก่นแท้ของพวกเขาเป็นคนร้ายกาจ เจ้าเล่ห์

และปราศจากความจริงรักภักดีต่อพระเจ้า—

ผู้คนเช่นนี้คือตัวแทนในแบบฉบับของพวกที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกเขาเป็นจำพวกเดียวกันกับงู พวกที่เชื่อพระเจ้าเฉพาะเพื่อผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้นตลอดเวลา

ผู้ที่หยิ่งผยองและมองตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ผู้ที่ชอบโอ้อวด และผู้ที่ปกป้องสถานภาพของตนเอง

คือผู้ที่รักซาตานและต่อต้านความจริง ผู้คนเหล่านี้ด้านทานพระเจ้าและเป็นของซาตานโดยสิ้นเชิง

พวกที่ไม่สนใจต่อภาระของพระเจ้า ไม่รับใช้พระเจ้าอย่างสุดหัวใจ

ผู้ที่คอยหวังกังวลกับส่วนได้ส่วนเสียเฉพาะตนและส่วนได้ส่วนเสียของครอบครัวตนเองอยู่เสมอ

ผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะละทิ้งทุกสิ่งเพื่อสละตนให้กับพระเจ้าได้

และผู้ที่ไม่เคยใช้ชีวิตโดยพระวณะของพระเจ้าเลย คือผู้คนที่อยู่นอกพระวณะของพระองค์

ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์

มันเป็นไปเพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชมกับความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์และรักพระองค์อย่างจริงแท้ โดยวิธีนี้

มนุษย์ก็จะได้ใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์ ปัจจุบันนี้

สำหรับพวกเขาทั้งหมดที่ไม่สามารถรักพระเจ้าได้นั้น ไม่ได้สนใจต่อภาระของพระองค์

ไร้ความสามารถที่จะมอบหัวใจของเขาให้พระองค์อย่างครบถ้วน

ไร้ความสามารถที่จะเข้าใจในพระทัยของพระองค์เสมือนเป็นหัวใจของพวกเขาเองได้

และไม่สามารถแบกภาระของพระองค์เสมือนเป็นภาระของพวกเขาเองได้—

ความสว่างของพระเจ้าไม่สาต่อไปยังมนุษย์คนใดที่เป็นเช่นนั้น และเพราะเช่นนั้น

พวกเขาทั้งหมดจึงกำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด

พวกเขาอยู่บนเส้นทางที่ต่อต้าน โดยสิ้นเชิงกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

และไม่มีเศษเสี้ยวของความจริงในสิ่งใดที่พวกเขาทำเลย พวกเขา กำลังเกลือกกลิ้งในโคลนตมกับซาตาน

พวกเขาคือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด หากเจ้าสามารถกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า

และสนใจต่อน้ำพระทัยของพระองค์ และนำพระวจนะของพระองค์มาปฏิบัติอยู่เนืองๆ

เมื่อนั้นเจ้าก็จะเป็นของพระเจ้า และเจ้าคือบุคคลหนึ่งซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในพระวจนะของพระองค์

เจ้าเต็มใจหรือไม่ที่จะหลีกเลี่ยงหนีจากแดนครอบครองของซาตานและใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า?

หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า เมื่อนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะมีโอกาสได้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน

เจ้าก็จะไม่ได้มอบโอกาสเช่นนั้นแก่พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์

ความสว่างที่พระองค์ทรงสาต่อบนพวกเขา

และความมั่นใจที่พระองค์ประทานแก่พวกเขาคงอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น

หากว่าผู้คนไม่เอาใจใส่และไม่ให้ความสนใจ เมื่อนั้น

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะเลยผ่านพวกเขาไป หากมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะอยู่กับพวกเขาและปฏิบัติพระราชกิจต่อพวกเขา

หากมนุษย์ไม่ใช้ชีวิตอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า เมื่อนั้น พวกเขาก็จะใช้ชีวิตอยู่ในพันธนาการของซาตาน

หากมนุษย์อยู่กับอุปนิสัยอันเลื่อมทรม การสถิตหรือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่อยู่กับพวกเขา

หากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในจิตคั่นแห่งพระวจนะของพระเจ้า

และหากเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในสภาวะที่พระเจ้าทรงฟังประสงค์ เมื่อนั้น เจ้าก็จะเป็นผู้ที่ เป็นของพระองค์

และพระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจต่อเจ้า หากเจ้าไม่ได้กำลังใช้ชีวิตอยู่ในจิตคั่นแห่งข้อฟังประสงค์ต่างๆ

ของพระเจ้า แต่กลับใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานแทน เมื่อนั้น

เจ้าก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ในความเลื่อมทรมของซาตานอย่างแน่นอน เจ้าจะสามารถทำตามข้อฟังประสงค์ต่างๆ

ของพระองค์ได้ก็ด้วยการใช้ชีวิตอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าและมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระองค์เท่านั้น

เจ้าต้องทำตามที่พระเจ้าตรัส

ทำให้ถ้อยคำรับของพระองค์เป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของเจ้าและคือความเป็นจริงแห่งชีวิตของเจ้า
เช่นนี้เท่านั้นที่เจ้าจะเป็นของพระเจ้า หากเจ้าปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้า พระองค์จะปฏิบัติพระราชกิจต่อเจ้า
แล้วเจ้าจึงจะใช้ชีวิตอยู่ภายใต้พระพรของพระองค์ในความสว่างแห่งโณมพระพักตร์ของพระองค์
เจ้าจะจับความเข้าใจพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติและรู้สึกชื่นบานยินดีในการสถิตของพระเจ้า

เพื่อหนีให้พ้นจากอิทธิพลแห่งความมืด
เจ้าต้องจงรักภักดีต่อพระเจ้าและมีใจกระหายที่จะไล่ตามแสวงหาความจริงเสียก่อน
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถมีสถานะที่ถูกต้องได้
การใช้ชีวิตในสถานะที่ถูกต้องคือความพร้อมพื้นฐานสำหรับการหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืด
การไม่มีสถานะที่ถูกต้องก็คือการที่ไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า และการที่ไม่มีความกระหายที่จะแสวงหาความจริง
และคงไม่ต้องถามถึงการที่จะหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดไปได้
วณะของเราคือพื้นฐานของมนุษย์ในการหลีกเลี่ยงอิทธิพลมืดทั้งหลาย
และผู้ที่ไม่สามารถปฏิบัติตามวณะของเราจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดได้
การใช้ชีวิตในสถานะที่ถูกต้องก็คือการใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำแห่งพระวณะของพระเจ้า
อยู่ในสถานะแห่งความจงรักภักดีต่อพระเจ้า อยู่ในสถานะของการแสวงหาความจริง
อยู่ในความเป็นจริงแห่งการสละตนเองเพื่อพระเจ้าอย่างจริงใจ และอยู่ในสถานะที่รักพระเจ้าอย่างจริงแท้
บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในสถานะเหล่านี้และอยู่ภายในความเป็นจริงนี้จะค่อยๆเปลี่ยนแปลงสภาพเมื่อพวกเขาเข้าสู่กันบังแ
ห่งความจริง และพวกเขาจะแปลงสภาพเมื่องานนั้นลงลึกยิ่งขึ้น และในท้ายที่สุด
พวกเขาจะได้กลายเป็นผู้คนซึ่งได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแนบแน่น และเป็นผู้ที่รักพระเจ้าอย่างจริงแท้
พวกที่ได้หลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดมาแล้วจะสามารถหยั่งรู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ละเอียดและค่อยๆ
มาเข้าใจ จนในที่สุดพวกเขาจะกลายเป็นผู้มีความมั่นใจในพระเจ้า
พวกเขาไม่เพียงไม่เก็บงำโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าและไม่กบฏต่อพระองค์เท่านั้น
แต่จะยังยิ่งรังเกียจความคิดเหล่านั้นและความเป็นกบฏที่เคยครอบงำพวกเขามาก่อนหน้านั้นมากขึ้นไปอีก
และความรักแท้ต่อพระเจ้าจึงเกิดขึ้นในหัวใจของพวกเขา
ผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงอิทธิพลแห่งความมืดได้นั้น
ล้วนถูกรอบครองด้วยเนื้อหนังและเต็มไปด้วยความกบฏอย่างสมบูรณ์
หัวใจของพวกเขาเต็มไปด้วยมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์และปรัชญาสำหรับการดำเนินชีวิตสารพัด
รวมถึงเจตนาและความจงใจของพวกเขาเอง สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ก็คือความรักเดียวใจเดียวจากมนุษย์
สิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์คือให้มนุษย์ถูกจับจองไว้ด้วยพระวณะของพระองค์และด้วยหัวใจซึ่งเต็มเปี่ยมด้วย
ความรักที่มีต่อพระเจ้า การได้ใช้ชีวิตอยู่ภายในพระวณะของพระเจ้า

ได้ค้นหาสิ่งที่พวกเขาควรแสวงหาภายในพระวณะของพระองค์ ได้รักพระเจ้าเพื่อพระวณะของพระองค์
ได้ดำเนินการเพื่อพระวณะของพระองค์ ได้ใช้ชีวิตอยู่เพื่อพระวณะของพระองค์—

เหล่านี้คือเป้าหมายที่มนุษย์ควรเพียรพยายามจนสัมฤทธิ์ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องสร้างขึ้นตามพระวณะของพระเจ้า
เพียงเช่นนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะมีความสามารถที่จะทำตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าได้

หากมนุษย์ไม่เตรียมให้พร้อมด้วยพระวณะของพระเจ้า

เขาก็จะไม่ใช่อื่นใดนอกจากหนอนแมลงที่ถูกครอบครองโดยซาตาน! จงชั่งน้ำหนักเรื่องนี้ดูเถิด

พระวณะของพระเจ้าได้หยั่งรากภายในตัวเจ้าไปมากเพียงใดแล้ว?

เจ้าใช้ชีวิตสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์ในสิ่งใดบ้าง?

เจ้าใช้ชีวิตไม่สอดคล้องกับพระวณะเหล่านั้นในสิ่งใดบ้าง? หากว่าเจ้าไม่ได้ยึดถือพระวณะของพระเจ้า

ไว้อย่างสมบูรณ์ แล้วสิ่งใดกันแน่ที่จับจองหัวใจของเจ้า? ในชีวิตประจำวันของเจ้า

เจ้าถูกควบคุมโดยซาตานหรือเจ้าถูกจับจองโดยพระวณะของพระเจ้า?

พระวณะของพระองค์เป็นรากฐานที่เจ้าใช้ยึดมั่นตามหรือไม่?

เจ้าได้ออกมาจากสถานะอันเป็นลบของเจ้าผ่านความรู้แจ้งในพระวณะของพระเจ้าหรือไม่?

การนำพระวณะของพระเจ้ามาเป็นรากฐานในการดำรงอยู่ของเจ้า—นี่คือสิ่งที่ทุกคนควรเข้าสู่

หากพระวณะของพระเจ้าไม่ปรากฏอยู่ในชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืด เจ้ากำลังกบฏต่อพระเจ้า เจ้ากำลังต้านทานพระองค์

และเจ้ากำลังไม่ให้เกียรติพระนามของพระองค์

ความเชื่อในพระเจ้าของผู้คนเช่นนั้นเป็นความประพฤติเลวร้ายและเป็นสิ่งก่อกวนความสงบโดยแท้

ชีวิตเจ้ามากเท่าใดที่ได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์?

และชีวิตเจ้ามากเท่าใดที่ไม่ได้ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระองค์?

สิ่งซึ่งพระวณะของพระเจ้าได้พึงประสงค์จากเจ้า ได้รับการทำให้ลุล่วงในตัวเจ้าไปมากเท่าใดแล้ว?

มากเท่าใดแล้วที่ได้สูญหายไปในตัวเจ้า? เจ้าได้พิจารณาสิ่งดังกล่าวเหล่านั้นอย่างใกล้ชิดแล้วหรือไม่?

การหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลแห่งความมืดนั้นจำเป็นต้องใช้ทั้งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และความร่วมมือ
อย่างมอบอุทิศของมนุษย์ เหตุใดหรือเราจึงกล่าวว่ามนุษย์ไม่ได้อยู่ในร่องครรลองอันถูกต้อง?

ผู้คนที่อยู่ในร่องครรลองอันถูกต้องจะสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้ก่อน

นี่คือภารกิจหนึ่งซึ่งใช้เวลานานมากในการเข้าสู่

เพราะมนุษยชาติได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดตลอดเวลา

และตกอยู่ภายใต้พันธนาการของซาตานมาแล้วเป็นเวลาหลายพันปี เพราะฉะนั้น

การเข้าสู่ภารกิจนี้ไม่สามารถสัมฤทธิ์ได้แค่ภายในวันหรือสองวัน

เราได้หยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมาในวันนี้ก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถจับความเข้าใจสักอย่างเกี่ยวกับสถานะของตัวเองได้ ครั้นมนุษย์สามารถหยั่งรู้ว่าอิทธิพลแห่งความมืดคืออะไร และความหมายของการใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างคืออะไร เมื่อนั้น การเข้าสู่ภารกิจนี้จะกลายเป็นง่ายขึ้นมาก นี่เป็นเพราะเจ้าต้องรู้เสียก่อนว่าอิทธิพลของซาตานนั้นคืออะไร เจ้าจึงจะสามารถหลีกเลี่ยงมันได้ หลังจากนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีวิธีละทิ้งมันไป สำหรับสิ่งที่ต้องทำหลังจากนั้นนั่นก็คือกิจธุระของมนุษย์เอง จงเริ่มเข้าสู่ทุกสิ่งทุกอย่างจากแง่มุมในด้านบวก และอย่ามัวเอาแต่รอนั่งนิ่งเฉยโดยเด็ดขาด ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่เจ้าจึงจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

ในความเชื่อ คนเราต้องมุ่งความสนใจไปที่ความเป็นจริง— การมีส่วนร่วมในพิธีกรรมทางศาสนาทำให้ความเชื่อไม่

เจ้าถือพิธีปฏิบัติทางศาสนาอยู่อย่าง?

เจ้าได้กับภูต่อพระวณะของพระเจ้าและไปตามหนทางของเจ้าเองก็ครั้งแล้ว?

ก็ครั้งที่เจ้าได้นำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติเพราะเจ้าคำนึงถึงภาระทั้งหลายของพระองค์และพยายามที่จะ
ทำให้สมคังน้ำพระทัยของพระองค์อย่างแท้จริง?

เจ้าควรเข้าใจพระวณะของพระเจ้าและนำพระวณะไปปฏิบัติอย่างสอดคล้อง

จงมีหลักธรรมในทุกการกระทำและความประพฤติของเจ้า

กระนั้นนี่ก็ไม่ได้หมายถึงการยึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายหรือการฝืนใจทำบางสิ่งเพียงเพื่อสร้างภาพ

ในทางกลับกัน นั่นหมายถึงการปฏิบัติความจริงและการดำเนินชีวิตโดยพระวณะของพระเจ้าต่างหาก

การปฏิบัติเช่นนี้เท่านั้นที่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

ครรถองแห่งการกระทำใดที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยนั้นไม่ใช่กฎเกณฑ์อย่างหนึ่ง

แต่เป็นการปฏิบัติแห่งความจริง ผู้คนบางคนมีใจชอบที่จะดึงดูดความสนใจมาสู่ตัวเอง

ยามอยู่ต่อหน้าพี่น้องชายหญิงของพวกเขา พวกเขาอาจกล่าวว่าพวกเขาคือเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้า

แต่ลับหลังคนเหล่านั้น พวกเขาไม่ปฏิบัติความจริงและกระทำการแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง

เหล่านี้มิใช่พวกฟาริสีทางศาสนาหรือหรือ?

บุคคลหนึ่งซึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริงและครองความจริงก็คือผู้ที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า

แต่ไม่อวดแสดงท่าออกมาภายนอกว่าเป็นคนเช่นนั้น

บุคคลเช่นนั้นเต็มใจที่จะปฏิบัติความจริงเมื่อเกิดสถานการณ์ทั้งหลายขึ้น

และไม่พูดหรือกระทำการในแบบที่ขัดแย้งกับมโนธรรมของพวกเขา

บุคคลเช่นนี้สาริตแสดงสติปัญญาเมื่อเกิดเรื่องราวทั้งหลายขึ้น

และมีหลักธรรมอยู่ในความประพฤติทั้งหลายของเขาหรือของเธอไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นไร

บุคคลประเภทนี้สามารถจัดเตรียมการปรนนิบัติที่แท้จริงได้ มีบางคนที่พูดแต่ปากว่าตนเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้า

วันๆ พวกเขาเอาแต่ทำหน้าว่ามีความวิตกกังวล ทำตัวเศร้าสร้อย และสร้างทำเป็นน่าสงสาร

ช่างน่าดูหมิ่นเสียจริง! หากเจ้าจะถามพวกเขาว่า

“คุณบอกฉันได้ไหมเกี่ยวกับว่าคุณเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้าอย่างไร?” พวกเขาก็จะพูดไม่ออก

หากเจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้าแล้วไซ้ไร เช่นนั้นแล้วก็จะอย่าพูดออกไปภายนอกเกี่ยวกับการนี้

แต่จงสาริตแสดงความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าโดยหนทางแห่งการปฏิบัติแบบลงมือจริงแทน

และจงอธิษฐานต่อพระองค์ด้วยหัวใจที่แท้จริง

บรรดาพวกที่แค่จัดการพระเจ้าด้วยคำพูดและจัดการพอเป็นพิธีล้วนเป็นคนหน้าซื่อใจคดกันทั้งนั้น!
บางคนพูดถึงการเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้าทุกครั้งที่พวกเขาอธิษฐาน และเริ่มรำไห่ทุกครั้งที่พวกเขาอธิษฐาน
โดยปราศจากการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยซ้ำ
ผู้คนเช่นนี้ถูกรอบงำโดยพิธีกรรมและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายทางศาสนา
พวกเขาดำเนินชีวิตโดยพิธีกรรมและมโนคติที่หลงผิดแบบนั้น
โดยเชื่อเสมอว่าพระเจ้าทรงยินดีในการกระทำเหล่านั้น
และว่าพระองค์ทรงโปรดปรานการอยู่ในทางพระเจ้าแบบผิวเผินหรือน้ำตาอันเปียกไปด้วยความโศกเศร้า
สิ่งใดอันใดหรือที่จะสามารถมาจากผู้ที่ไร้สาระแบบนั้น? เพื่อที่จะสาธิตแสดงความถ่อมใจ
บ้างก็แสวงทำเป็นอ่อนโยนมีมารยาทยามพูดจาอยู่ต่อหน้าผู้อื่น บ้างก็ตั้งใจประจบประแจงยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่น
โดยทำท่าทางเหมือนลูกแกะที่ไร้เรี่ยวแรง นี่เป็นลักษณะที่เหมาะสมกับประชากรแห่งราชอาณาจักรหรือ?
ประชากรแห่งราชอาณาจักรนั้นควรมีชีวิตชีวาและเป็นอิสระ ไร้เดียงสาและเปิดเผย ซื่อสัตย์และน่ารัก
และดำเนินชีวิตอยู่ในสถานะแห่งอิสรภาพ พวกเขาควรมีความสัตย์สุจริตและศักดิ์ศรี
และสามารถยืนหยัดเป็นพยานได้ไม่ว่าพวกเขาไปที่ใด ผู้คนเช่นนั้นเป็นที่รักของทั้งพระเจ้าและมนุษย์
บรรดาผู้ที่เป็นผู้กลับใจใหม่ในความเชื่อเช่นนั้นมีการปฏิบัติภายนอกมากเกินไป
พวกเขาต้องก้าวผ่านช่วงเวลาของการถูกจัดการและการถูกทำลายเสียก่อน ผู้คนที่มีความเชื่อในพระเจ้าอยู่ลึกๆ
นั้นไม่อาจแยกออกจากผู้อื่นได้เมื่อดูภายนอก
แต่การกระทำและความประพฤติทั้งหลายของพวกเขาไม่น่าขบถ
ผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถถือได้ว่าดำเนินชีวิตตามพระวอนะของพระเจ้า
หากเจ้าประกาศว่าประเสริฐทุกวันแก่ผู้คนหลากหลายในความพยายามที่จะนำพวกเขามาสู่ความรอด
ทว่าในท้ายที่สุดก็ยังคงดำเนินชีวิตโดยกฎเกณฑ์และคำสอนทั้งหลายอยู่เช่นนั้นแล้ว
เจ้าย่อมไม่สามารถนำพระสิริมาสู่พระเจ้าได้ ผู้คนเช่นนั้นก็คือพวกบุคคลสำคัญทางศาสนา
ตลอดจนพวกคนหน้าซื่อใจคดนั่นเอง

เมื่อใดก็ตามที่ผู้คนทางศาสนาเหล่านั้นมารวมตัวกัน พวกเขาอาจถามว่า “พี่สาว หมู่นี้คุณเป็นอย่างไรบ้าง?”
เธออาจตอบกลับไปว่า “ฉันรู้สึกว่าเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้า
และว่าฉันไม่สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์ได้” อีกคนอาจกล่าวว่า
“ฉันก็รู้สึกเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้าเหมือนกัน และรู้สึกว่าการทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์ได้”
ลำพังไม่กี่ประโยคและคำพูดเหล่านี้แสดงให้เห็นสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่อยู่ลึกภายในพวกเขา นั่นคือ
คำพูดทั้งหลายดังกล่าวนั้นน่าเกลียดที่สุด และน่าเดียดฉันท์เหลือเกิน
ธรรมชาติของผู้คนแบบนั้นย่อมต่อต้านพระเจ้า

บรรดาผู้คนที่มุ่งเน้นที่ความเป็นจริงย่อมสื่อสารสิ่งใดก็ตามที่อยู่ในความรู้สึกนึกคิดของพวกเขา และเปิดหัวใจของพวกเขาออกมาในการสามัคคีธรรม พวกเขาไม่ทำกิจกรรมที่เป็นเท็จแม้สักครั้ง ไม่อวดแสดงทั้งความสุภาพมีมารยาทมากมายเกินขนาดและการหยอกล้อคุยเล่นอันว่างเปล่าไม่จริงใจ พวกเขาตรงไปตรงมาอยู่เสมอ และไม่ถือปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ไม่อิงศาสนา

ผู้คนบางคนมีใจชอบการแสดงออกมาภายนอก จนถึงจุดที่ขาดสำนึกอย่างถึงที่สุดด้วยซ้ำ เมื่อใครบางคนร้องเพลง พวกเขาก็เริ่มต้นรำ ไม่ตระหนักด้วยซ้ำว่าข้าวในหม้อของพวกเขาไหม้เสียแล้ว ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้อยู่ในทางพระเจ้าหรือมีเกียรติ และพวกเขาเหลวไหลมากเกินไป

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นการสำแดงทั้งหลายของการขาดพร่องความเป็นจริง

เมื่อผู้คนบางคนสามัคคีธรรมเกี่ยวกับเรื่องของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่พูดเรื่องความเป็นหนี้บุญคุณอะไรเลยต่อพระเจ้า แต่ลึกลงไปนั้น พวกเขายังคงไว้ซึ่งความรักที่แท้จริงต่อพระองค์

ความรู้สึกของเจ้าในเรื่องการเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นๆ เจ้าเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้า ไม่ใช่มนุษยชาติ มีประโยชน์อะไรที่เจ้าจะพูดถึงเรื่องนี้กับคนอื่นอยู่เนืองนิตย์?

เจ้าต้องให้ความสำคัญแก่การเข้าสู่ความเป็นจริง

ไม่ใช่แก่ความกึกกักกระตือรือร้นหรือการอวดแสดงภายนอกใดๆ

ความประพฤติดีแบบผิวเผินของมนุษย์ทั้งหลายเป็นตัวแทนของอะไรหรือ? สิ่งเหล่านั้นเป็นตัวแทนของเนื้อหนัง และแม้แต่การปฏิบัติภายนอกที่ดีที่สุดก็ไม่เป็นตัวแทนของชีวิต

สิ่งเหล่านั้นสามารถแสดงออกได้เพียงภาวะอารมณ์แบบปัจเจกบุคคลของเจ้าเองเท่านั้น

การปฏิบัติภายนอกทั้งหลายของมนุษยชาติไม่สามารถทำให้ความพึงปรารถนาของเจ้าลุล่วงได้

เจ้าพูดถึงการเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้าของเจ้าอยู่เนืองนิตย์ ถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่สามารถจัดหาให้กับชีวิตของผู้อื่น หรือสร้างแรงบันดาลใจให้พวกเขารักพระเจ้าได้

เจ้าเชื่อหรือว่าการกระทำเหล่านั้นของเจ้าจะทำให้พระเจ้าพึงพอใจ?

เจ้ารู้สึว่าการกระทำทั้งหลายของเจ้าเป็นไปในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

และการกระทำเหล่านั้นอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ในความจริง การกระทำเหล่านั้นช่างไร้สาระทั้งสิ้น!

เจ้าเชื่อว่าสิ่งที่ทำให้เจ้ายินดีและสิ่งที่เจ้าเต็มใจที่จะทำคือสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงปิตินดีเป็นแน่แท้

ความชอบทั้งหลายของเจ้าเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้หรือ?

บุคลิกลักษณะของบุคคลหนึ่งเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้หรือ? สิ่งที่ทำให้เจ้ายินดีก็คือสิ่งที่พระเจ้าทรงชิงชังพินดี และนิสัยทั้งหลายของเจ้าคือนิสัยเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเกลียดและปฏิเสธพินดี หากเจ้ารู้สึกเป็นหนี้บุญคุณเช่นนั้นแล้ว จงไปอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ไม่มีความจำเป็นที่จะพูดถึงการนั้นกับคนอื่นๆ

หากเจ้าไม่อธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และกลับคืนความสนใจมาสู่ตัวเจ้าเองอยู่เนืองนิตย์ต่อหน้าผู้อื่นแทน
นี้จะสามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้หรือ?

หากการกระทำทั้งหลายของเจ้ามีจริงอยู่เสมอในการปรากฏภายนอกเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็หมายความว่าเจ้าไร้ประโยชน์อย่างสุดขีด

พวกที่เพียงดำเนินความประพฤติดีแบบผิวเผินและไร้ความเป็นจริงเป็นมนุษย์ลักษณะใดหรือ?

ผู้คนเช่นนั้นก็เป็นแค่พวกฟาริสีที่หน้าซื่อใจคดและบุคคลสำคัญทางศาสนาเท่านั้นเอง!

หากพวกเจ้าไม่สลัดทิ้งการปฏิบัติภายนอกของพวกเจ้าและไร้ความสามารถที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงทั้งหลาย
ได้ เช่นนั้นแล้ว องค์ประกอบเหล่านั้นของความหน้าซื่อใจคดในพวกเจ้าก็จะเติบโตมากยิ่งขึ้นไปอีก

ยิ่งองค์ประกอบของความหน้าซื่อใจคดของเจ้ามีมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งมีการต้านทานต่อพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

ท้ายที่สุด ผู้คนเช่นนั้นก็ย่อมจะถูกกำจัดสิ้นอย่างแน่นอน!

เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้เท่านั้น ที่อาจรับใช้พระเจ้าได้

เพื่อที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและทำให้พยานาคใหญ่สีแดงนั้นอับอาย คนเราจำเป็นต้องมีหลักการ และคนเราต้องทำได้ตามเงื่อนไขประการหนึ่ง นั่นก็คือ คนเราต้องรักพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และเข้าสู่พระวณะของพระองค์ หากเจ้าไม่เข้าสู่พระวณะของพระเจ้าแล้วไซ้ร้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางทำให้ซาตานอับอายได้เลย โดยผ่านทางการเจริญเติบโตในชีวิตของเจ้า เจ้าประกาศตัดขาดพยานาคใหญ่สีแดงและนำความอภัยสวดสู่ที่สุดมาสู่มัน การนี้เท่านั้นที่เป็นการทำงานให้พยานาคใหญ่สีแดงอับอายขายหน้าอย่างแท้จริง ยิ่งเจ้าเต็มใจนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งพิสูจน์ความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าและความเกลียดของเจ้าที่มีต่อพยานาคใหญ่สีแดงนั้นมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเจ้าเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งพิสูจน์ความถวิลหาของเจ้าที่มีต่อความจริงมากขึ้นเท่านั้น ผู้คนที่ไม่ถวิลหาพระวณะของพระเจ้าคือ ผู้คนซึ่งปราศจากชีวิต ผู้คนเช่นนั้นคือพวกที่อยู่ภายนอกพระวณะของพระเจ้า เป็นผู้ที่เป็นของศาสนา ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริงย่อมมีความรู้อันลุ่มลึกมากขึ้นเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าโดยผ่านทางภารกิจ และการดื่มพระวณะของพระองค์ หากเจ้าไม่ถวิลหาพระวณะของพระเจ้าแล้วไซ้ร้ เจ้าก็ย่อมไม่สามารถดื่มและกินพระวณะของพระองค์ได้อย่างแท้จริง และหากเจ้าไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าแล้วไซ้ร้ เจ้าก็ย่อมไม่มีวิถีทางใดเลยที่จะให้คำพยานต่อพระเจ้าหรือทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

ในการที่เชื่อในพระเจ้า คนเราควรรู้จักพระเจ้าอย่างไร?

คนเราควรรู้จักพระเจ้าโดยมีพื้นฐานอยู่บนพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้ โดยปราศจากการเบี่ยงเบนหรือเหตุผลวิบัติ และก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด คนเราควรรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า นี่เป็นรากฐานของการรู้จักพระเจ้า

เหตุผลวิบัติสารพัดเหล่านั้นทั้งหมดที่ขาดพร่องความเข้าใจอันผุดผ่องในพระวณะของพระเจ้าคือมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา สิ่งเหล่านั้นเป็นการเข้าใจที่เบี่ยงเบนและเต็มไปด้วยข้อผิดพลาด

ทักษะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเหล่าบุคคลสำคัญทางศาสนาก็คือ

การนำเอาพระวณะของพระเจ้าซึ่งเป็นที่ยึดใจในอดีตมาใช้และการวัดพระวณะของพระเจ้าในวันนี้กับพระวณะเหล่านั้นในอดีต หากว่าในขณะที่กำลังรับใช้พระเจ้าแห่งวันนี้

เจ้าเกาะติดกับสิ่งทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยโดยความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในอดีตแล้วไซ้ร้

การปรนนิบัติของเจ้าก็ย่อมจะก่อให้เกิดการหยุดชะงัก และการปฏิบัติของเจ้าก็จะล้าสมัย

โดยไม่เป็นอะไรที่มากไปกว่าพิธีการทางศาสนา

หากเจ้าเชื่อว่าคนเหล่านั้นที่รับใช้พระเจ้าต้องดูภายนอกเป็นคนถ่อมใจและอดทน ท่ามกลางคุณสมบัติอื่นๆ และหากเจ้านำความรู้ประเภทนี้ไปปฏิบัติวันนี้แล้วไซ้ร้ ความรู้เช่นนั้นย่อมเป็นมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา การปฏิบัติเช่นนั้นก็กลายเป็นการแสดงอันหน้าซื่อใจคดไปเสียแล้ว วลีที่ว่า “มโนคติที่หลงผิดทางศาสนา” หมายถึงสิ่งทั้งหลายที่หมดสมัยและเลิกใช้ไปแล้ว

(ซึ่งรวมถึงการเข้าใจพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ก่อนหน้านี้และความสว่างที่ถูกเปิดเผยโดยตรงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์) และหากสิ่งเหล่านั้นถูกนำมาปฏิบัติวันนี้แล้วไซ้ร้

สิ่งเหล่านั้นย่อมทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักและไม่นำประโยชน์อันใดมาสู่มนุษย์เลย

หากผู้คนที่ไม่สามารถที่จะชำระล้างสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาออกจากตัวพวกเขาเองแล้วไซ้ร้ สิ่งเหล่านั้นย่อมจะกลายเป็นสิ่งขัดขวางอันใหญ่หลวงต่อการปรนนิบัติของพวกเขามีต่อพระเจ้า

ผู้คนที่มโนคติที่หลงผิดทางศาสนาไม่มีทางตามทันอย่างก้าวแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์— พวกเขาล่าช้าลงหนึ่งก้าว แล้วจากนั้นก็สองก้าว

นี่เป็นเพราะว่ามโนคติที่หลงผิดทางศาสนาเหล่านี้ทำให้มนุษย์กลายเป็นคนที่ถือตัวว่าชอบธรรมเสมอและโอหัง อย่างเกินปกติธรรมดา พระเจ้าไม่ทรงรู้สึกอาลัยอาวรณ์สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้และได้ทรงทำไปในอดีต หากบางสิ่งบางอย่างอย่างคร่ำครึ พระองค์ย่อมทรงกำจัดมันทิ้งไปเสีย

เจ้าไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าได้อย่างแท้จริงกระนั้นหรือ?

หากเจ้าเกาะติดอยู่กับพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ในอดีต

นี่พิสูจน์ว่าเจ้ารู้จักพระราชกิจของพระเจ้ากระนั้นหรือ?

หากวันนี้เจ้าไม่สามารถที่จะยอมรับความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และกลับเกาะติดอยู่กับความสว่างของอดีตแทน

นี่สามารถพิสูจน์ได้หรือไม่ว่าเจ้าติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้า?

เจ้ายังคงสามารถที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาได้หรือไม่? หากเป็นกรณีเช่นนั้นแล้วไซ้ร้

เจ้าก็ย่อมจะกลายเป็นใครคนหนึ่งซึ่งต่อต้านพระเจ้า

หากผู้คนที่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาได้

พวกเขาจะไม่ใช้ความรู้สึกนึกคิดของตนมาประเมินวัดพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้

และกลับจะเชื่อฟังโดยตรงแทน แม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้สำแดงชัดว่าไม่เหมือนกับพระราชกิจของอดีต เจ้าก็ยังไม่สามารถที่จะปล่อยมือจากตรรกะของอดีตและเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้โดยตรงได้

หากเจ้าสามารถที่จะเข้าใจว่า เจ้าต้องให้ความสำคัญโดดเด่นต่อพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้

ไม่ว่าพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจอย่างไรในอดีต เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจึงจะเป็นใครคนหนึ่งผู้ซึ่งได้ปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของตนแล้ว ผู้ซึ่งเชื่อฟังพระเจ้า

และผู้ซึ่งสามารถเชื่อฟังพระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าและติดตามอย่างพระบาทของพระองค์ได้ ในการนี้
เจ้าจะเป็นใครคนหนึ่งซึ่งเชื่อฟังพระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้าไม่วิเคราะห์หรือพินิจวิเคราะห์พระราชกิจของพระเจ้า
นั่นก็คือราวกับว่า

พระเจ้าได้ทรงลืมพระราชกิจก่อนหน้านี้ของพระองค์ไปแล้วและเจ้าเองก็ได้ลืมสิ่งนั้นไปแล้วเช่นกันนั่นเอง
ปัจจุบันก็คือปัจจุบัน และอดีตก็คืออดีต

และเนื่องจากวันนี้พระเจ้าได้ทรงละวางสิ่งที่พระองค์เคยทำในอดีตไปแล้ว เจ้าก็ไม่ควรจมปลักอยู่กับมัน
มีเพียงบุคคลเช่นนี้เท่านั้นเป็นผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์และได้ปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาส
นาของตนไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว

เพราะมีพัฒนาการใหม่ๆ อยู่เสมอในพระราชกิจของพระเจ้า

มีพระราชกิจที่กลายเป็นล้าสมัยและเก่าในขณะที่พระราชกิจใหม่เกิดขึ้น พระราชกิจต่างชนิดเหล่านี้
เก่าและใหม่ก็ไม่ต้านแย้งกัน แต่เสริมกัน แต่ละขั้นตอนเป็นส่วนที่ต่อมาจากขั้นตอนล่าสุด

เพราะมีพระราชกิจใหม่ สิ่งเก่าๆ จึงต้องถูกกำจัดทิ้งไปอย่างแน่นอน ยกตัวอย่างเช่น

การปฏิบัติบางอย่างที่กำหนดให้มีมาช้านานและภาษิตทั้งหลายที่คิดเป็นนิสัยของมนุษย์

ควบคู่ไปกับประสบการณ์และการสอนในหลายปีของมนุษย์ได้ก่อให้เกิดลักษณะและรูปแบบของมโนคติที่หลง
ผิดทั้งหมดในจิตใจของมนุษย์

หน้าซำการที่พระเจ้ายังมีได้ทรงเปิดเผยพระพักตร์ที่แท้จริงและพระอุปนิสัยประจำตัวของพระองค์ต่อมนุษย์อย่าง
เต็มที่ ร่วมไปกับการแพร่กระจายของทฤษฎีดั้งเดิมจากสมัยโบราณมาตลอดหลายปี

ก็ยังเป็นการเอื้ออำนวยมากขึ้นต่อการก่อเกิดมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้นของมนุษย์ อาจกล่าวได้ว่า

ตลอดครรลองแห่งความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้า

อิทธิพลของมโนคติที่หลงผิดอันหลากหลายได้นำไปสู่การก่อรูปและวิวัฒนาการอันต่อเนื่องของความเข้าใจตาม
มโนคติที่หลงผิดทุกรูปแบบเกี่ยวกับพระเจ้าในผู้คน

ซึ่งได้เป็นสาเหตุให้ผู้คนทางศาสนาจำนวนมากที่รับใช้พระเจ้ากลายเป็นศัตรูของพระองค์ไป

ดังนั้นยังมีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของผู้คนรุนแรงมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งต่อต้านพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยังเป็นศัตรูของพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น พระราชกิจของพระเจ้านั้นใหม่เสมอและไม่เคยเก่าเลย

สิ่งนั้นไม่เคยก่อรูปเป็นคำสอน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับกำลังเปลี่ยนแปลงและถูกสร้างขึ้นใหม่อย่างต่อเนื่องในขอบเขตที่ไม่มากนักน้อย

การทรงพระราชกิจในหนทางนี้เป็นการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยประจำตัวของพระเจ้าเอง

นั่นยังเป็นหลักการประจำตัวแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วย

และเป็นหนึ่งในวิถีทางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อสำเร็จลุล่วงการบริหารจัดการของพระองค์

หากพระเจ้ามิได้ทรงกระทำพระราชกิจในหนทางนี้

มนุษย์ก็คงจะไม่เปลี่ยนแปลงหรือสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าได้ และซาตานก็คงจะไม่มีอันปราศลงไป ดังนั้น

ในพระราชกิจของพระองค์ จึงมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งดูเหมือนเขาแน่นอนไม่ได้

แต่อันที่จริงแล้วเกิดขึ้นเป็นช่วงๆ อย่างไรก็ตาม วิธีที่มนุษย์เชื่อในพระเจ้าช่างแตกต่างกันพอสมควรเลยทีเดียว

เขาเกาะติดอยู่กับคำสอนและระบบทั้งหลายที่เก่าแก่และคุ้นเคย และยังสิ่งเหล่านั้นเก่าแก่มากขึ้นเท่าใด

สิ่งเหล่านั้นก็ยิ่งโอชะสำหรับเขามากขึ้นเท่านั้น ความรู้สึกนึกคิดที่โง่เขลาของมนุษย์

ความรู้สึกนึกคิดที่หัวแข็งราวกับหินนั้น จะสามารถยอมรับพระราชกิจและพระวาทะใหม่ๆ

ซึ่งแทบมีอาจหยังถึงได้เลखของพระเจ้าได้อย่างไร? มนุษย์จึงซังพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่เคยเก่าเลย

เขาชอบแต่เพียงพระเจ้าองค์ที่เก่าผู้ทรงพระชนม์ยาว พระเกสาขาว และติดอยู่กับที่ ดังนั้น

ด้วยความที่พระเจ้าและมนุษย์ต่างก็มีสิ่งที่ตนเองชอบ มนุษย์จึงได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า

ความค้ำแย้งกันเหล่านี้ยังคงมีอยู่มากมายกระทั่งในทุกวันนี้

ในช่วงเวลาที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใหม่มาโดยตลอดเกือบหกพันปีแล้ว เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจึงเกินเยียวยา

บางทีมันคงจะเป็นเพราะความคือร้อนของมนุษย์

หรือความมีอาจล่งละเมิดได้แห่งกฎฎีกาบริหารของพระเจ้าโดยมนุษย์คนใดก็ตาม—

แต่นักบวชและสตรีเหล่านั้นเกาะติดนึ่งอยู่กับหนังสือและหนังสือพิมพ์เก่าคร่ำครึขึ้นรา

ขณะที่พระเจ้าทรงไปต่อกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการที่ยังไม่เสร็จสิ้นของพระองค์ราวกับว่าพระองค์ไม่

ทรงมีผู้ใดอยู่เคียงข้างพระองค์เลย แม้ว่าความค้ำแย้งกันเหล่านี้สร้างความเป็นศัตรูระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

และถึงขั้นหาข้อยุติไม่ได้ พระเจ้าก็หาได้ไต่พระทัยสิ่งเหล่านั้น ไม่

ราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นอยู่ตรงนั้นและไม่ได้้อยู่ตรงนั้นในเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม

มนุษย์ยังคงเกาะติดกับความเชื่อและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของตน และไม่เคยปล่อยมือจากสิ่งเหล่านั้นเลย

ถึงกระนั้นสิ่งหนึ่งที่ปรากฏชัดในตัวมันเองก็คือ แม้ว่ามนุษย์ไม่เบี่ยงเบนไปจากจุดยืนของตน

แต่พระบาทของพระเจ้าก็กำลังเคลื่อนไหวยู่เสมอ

และพระองค์กำลังทรงเปลี่ยนแปลงจุดยืนของพระองค์อยู่เสมอตามสภาพแวดล้อม ในท้ายที่สุด

มนุษย์คือผู้ที่จะปราศโดยปราศจากการต่อสู้ ขณะเดียวกัน

พระเจ้าทรงเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของปีศาจมิตรที่พ่ายแพ้ทั้งหมดของพระองค์

ทั้งยังทรงเป็นผู้ชนะเลิศของมวลมนุษย์ด้วยเช่นกัน ที่พ่ายแพ้และที่มิได้พ่ายแพ้ก็เหมือนกัน

ใครเล่าจะสามารถแข่งขันกับพระเจ้าและมีชัยชนะได้?

มโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์นั้นดูเหมือนมาจากพระเจ้าก็เพราะว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นหลายเรื่องได้

ถือกำเนิดขึ้นเป็นผลตามหลังพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ไม่ทรงยกโทษให้มนุษย์เพราะการนี้

และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ก็ไม่ทรงเทศาสนรเสริญให้กับมนุษย์สำหรับการผลิตผลงานรุ่นแล้วรุ่นเล่า
“เพื่อพระเจ้า” ภายหลังจากพระราชกิจของพระองค์ที่อยู่นอกเหนือจากพระราชกิจของพระองค์
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ทรงรู้สึกขยะแขยงอย่างที่สุดกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และความเชื่อทั้งหลายที่เก่าแก่
เคร่งครัดศรัทธา

และไม่ทรงมีแม้กระทั่งความสนพระทัยที่จะรับรู้วันที่มโนคติที่หลงผิดเหล่านี้ได้อุบัติขึ้นเป็นครั้งแรกเสียด้วยซ้ำ
พระองค์ไม่ทรงยอมรับเลยว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านี้เป็นเหตุมาจากพระราชกิจของพระองค์

เนื่องจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ถูกแพร่กระจายไปโดยมนุษย์

แหล่งที่มาของสิ่งเหล่านั้นคือความคิดทั้งหลายและจิตใจของมนุษย์—ไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นซาตาน

เจตนารมณ์ของพระเจ้าที่มีเสมอมา ก็เพื่อที่จะให้พระราชกิจของพระองค์ใหม่และมีชีวิต ไม่ใช่เก่าและตายไปแล้ว
และสิ่งที่พระองค์ทรงให้มนุษย์ยึดมั่นไว้นั้นก็แตกต่างกันไปตามยุคและช่วงเวลา

และมีใช้คงอยู่ชั่วนิรันดร์กาลและเปลี่ยนแปลงไม่ได้

นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงทำให้มนุษย์มีชีวิตและเป็นคนใหม่

แทนที่จะเป็นมารผู้ทำให้มนุษย์ตายและเป็นคนเก่า พวกเขายังไม่เข้าใจการนี้อยู่อีกหรือ?

เขามีมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าและไม่สามารถที่จะปล่อยมือจากสิ่งเหล่านั้นได้เพราะว่าเขามีจิตใจที่ปิดกั้น ไม่ใช่เพราะมีสำนึกที่รับรู้น้อยเกินไปภายในพระราชกิจของพระเจ้า

อีกทั้งไม่ใช่เพราะว่าพระราชกิจของพระเจ้าผิดแผกไปจากความปรารถนาทั้งหลายของมนุษย์ และยังไปกว่านั้น
ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าทรงหละหลวมอยู่เสมอในหน้าที่ทั้งหลายของพระองค์

เขาไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าได้เพราะเขาย่อหย่อนเกินไปในความเชื่อฟัง

และเพราะเขาไม่มีสภาพเสมือนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างเลขสัณนิท นันก็คือ

ไม่ใช่เพราะพระเจ้ากำลังทรงทำให้สิ่งทั้งหลายลำบากยากเย็นสำหรับเจ้า

เจ้าได้เป็นต้นเหตุของทั้งหมดนี้และมันไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเลย นันก็คือ

ความทุกข์และเคราะห์ร้ายทั้งมวลถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์ พระคำริทั้งหลายของพระเจ้านั้นดีงามเสมอ กล่าวคือ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาที่จะเป็นเหตุให้เจ้าผลิตมโนคติที่หลงผิดทั้งหลาย

แต่ทรงปรารถนาให้เจ้าเปลี่ยนแปลงและได้รับการเริ่มใหม่เมื่อยุคทั้งหลายเคลื่อนผ่านไป

ทว่าเจ้าไม่รู้ว่าสิ่งใดดีสำหรับเจ้า และพินิจพิจารณาหรือไม่ก็วิเคราะห์อยู่เสมอ

มิใช่ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำสิ่งทั้งหลายให้ลำบากยากเย็นสำหรับเจ้า แต่เป็นที่ว่าเจ้าไม่มีความเคารพต่อพระเจ้าเลย

และความไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นใหญ่หลวงเกินไป สิ่งมีชีวิตทรงสร้างขนาดเล็กจิ๋ว

ซึ่งกล้านำเอาบางส่วนที่ไม่สำคัญสำคัญของสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้ก่อนหน้านี้ไป

แล้วก็หันกลับมาและใช้สิ่งนั้นเพื่อโจมตีพระเจ้า—นี่มิใช่ความไม่เชื่อฟังของมนุษย์หรือ?

มันยุติธรรมแล้วที่จะกล่าวว่า

เหล่ามนุษย์ไม่มีคุณสมบัติอย่างสิ้นเชิงที่จะแสดงพระศนะทั้งหลายของตนออกมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติที่จะโอ้อวดภาษาที่สวยหรูแต่เน่าเหม็นไร้ค่าของพวกเขาไปทั่วตามที่พวกเขาปรารถนา—โดยไม่กล่าวถึงมโนคติที่หลงผิดขึ้นราเหล่านั้นเลย มิใช่ว่าพวกเขายังไร้ค่าขึ้นไปอีกหรือ?

ใครบางคนที่รับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริงคือใครบางคนที่สมดังพระทัยของพระเจ้า ผู้ที่เหมาะสมสำหรับการใช้โดยพระเจ้า และผู้ที่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาได้ หากเจ้าปรารถนาที่จะให้การกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้าของเจ้ามีประสิทธิภาพแล้วไซ้ เจ้าก็ต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้า หากเจ้าปรารถนาที่จะรับใช้พระเจ้าแล้วไซ้ ก็ยังจำเป็นมากขึ้นที่จะต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาและเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างเสียก่อนเป็นอันดับแรก นี่เป็นสิ่งที่ใครบางคนซึ่งรับใช้พระเจ้าควรมิ หากเจ้าขาดพร่องความรู้นี้แล้วไซ้ ทันทีที่เจ้ารับใช้ เจ้าก็จะเป็นต้นเหตุของการหุ่ดชะงักและความปั่นป่วนทั้งหลาย และหากเจ้าเกาะติดอยู่กับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าแล้วไซ้ เจ้าก็จะถูกพระเจ้าทรงกระแทกจนล้มคว่ำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และไม่มีวันลุกขึ้นมาอีกเลย

จงเอาปัจจุบันเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ พระคำรัสและพระราชกิจในวันนี้จำนวนมากเข้ากันไม่ได้กับพระคัมภีร์และพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้ก่อนหน้านี้ และหากเจ้าไม่ยอมที่จะเชื่อฟังแล้วไซ้ เจ้าก็อาจล่มสลายได้ทุกเมื่อ หากเจ้าประสงค์ที่จะรับใช้ให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้วไซ้ เจ้าต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาและแก้ไขพระศนะของเจ้าเองให้ถูกต้องเสียก่อน

หลายสิ่งที่จะถูกกล่าวจะเข้ากันไม่ได้กับสิ่งที่เคยถูกกล่าวในอดี

และหากเจ้าขาดพร่องเจตจำนงที่จะเชื่อฟังในตอนี้ เจ้าก็จะไม่สามารถเดินในเส้นทางที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้าได้ หากหนึ่งในวิธีการแห่งการทรงพระราชกิจของพระเจ้าได้หยั่งรากอยู่ในตัวเจ้าแล้วและเจ้าไม่เคยปล่อยมือจากมันเลย เช่นนั้นแล้ววิธีการนี้ก็จะกลายเป็นมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้า

หากสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้หยั่งรากอยู่ในตัวเจ้าแล้ว เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมได้รับความจริงเอาไว้แล้ว และหากพระวจนะและความจริงของพระเจ้าสามารถกลายเป็นชีวิตของเจ้าได้

เจ้าก็จะไม่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าอีกต่อไป

บรรดาผู้ที่ครองความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าจะไม่มีมโนคติที่หลงผิดเลย และย่อมจะไม่ยึดปฏิบัติตามคำสอน

จงถามคำถามเหล่านั้นเพื่อให้ตัวเจ้าตื่นตัวอยู่เสมอ:

---

1. ความรู้ที่อยู่ในตัวเจ้าแทรกแซงงานปรณินิบัติของเจ้าต่อพระเจ้าหรือไม่?

2. มีการปฏิบัติทางศาสนาอย่างไรในชีวิตประจำวันของเจ้า?

หากเจ้าเพียงนำเสนอการปรากฏให้เห็นภายนอกของความเคร่งครัดทางศาสนา

นี้หมายความว่าชีวิตของเจ้าได้เติบโตขึ้นและเป็นผู้ใหญ่แล้วใช่หรือไม่?

3. เมื่อเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เจ้าสามารถที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายทางศาสนาของเจ้าได้หรือไม่?

4. เมื่อเจ้าอธิษฐาน เจ้าสามารถที่จะยกเลิกพิธีการทางศาสนาไปได้หรือไม่?

5. เจ้าเป็นใครคนหนึ่งซึ่งเหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้าหรือไม่?

6. ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้ามักขนาดไหนกันที่บรรจุไปด้วยมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา?

รักอันจริงแท้สำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นได้เอง

ทุกคนได้อาศัยใต้กระบวนกรณการถูพระพระวณะของพระเจ้า หากพระเจ้าไม่ได้ทรงจัดเป็นมนุษย์
มวลมนุษย์คงจะไม่ได้รับพระพรแห่งการทนทุกข์ผ่านกระบวนกรณการถูอย่างแน่นอน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะยอมรับการทดสอบของพระวณะของพระเจ้าได้คือผู้ที่ได้รับพระพร

บนพื้นฐานของจิตความสามารถที่มีอยู่โดยธรรมชาติของผู้คน พฤติกรรมของพวกเขา
และท่าทีที่พวกเขามีต่อพระเจ้า พวกเขาไม่คู่ควรที่จะได้รับกระบวนกรณการถูประเภทนี้

พวกเขาได้ชื่นชมกับพระพรนี้เพราะพวกเขาได้รับการยกขึ้นสูงโดยพระเจ้าแล้ว

ผู้คนเคยพูดว่าพวกเขาไม่คู่ควรที่จะได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า หรือได้ยืนพระวณะของพระองค์ วันนี้
การที่ผู้คนได้รับกระบวนกรณการถูของพระวณะของพระองค์นั้น

ทั้งหมดเป็นเพราะการยกย่องของพระเจ้าและความปรานีของพระองค์

นี่คือพระพรของบุคคลทุกคนที่ถือกำเนิดในยุคสุดท้าย—

พวกเขาก็ได้รับประสบการณ์กับพระพรนี้ด้วยตัวตัวเองหรือไม่?

พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนแล้วว่าผู้คนควรได้รับประสบการณ์ความทุกข์และการเสื่อมถอยในแง่มุมใด—

สิ่งนี้ไม่ได้มีพื้นฐานบนข้อพึงประสงค์ของผู้คนเอง นี่คือการจริงที่แจ่มแจ้ง

ผู้เชื่อทุกคนควรมีความสามารถที่จะยอมรับการทดสอบของพระวณะของพระเจ้า

และทนทุกข์ภายในพระวณะของพระองค์ สิ่งนี้ชัดเจนสำหรับพวกเขหรือไม่? ดังนั้น

เขาจึงได้รับพระพรของวันนี้เพื่อแลกกับความทุกข์ที่เขาได้ก้าวผ่านมา หากเขาไม่ได้ทนทุกข์เพื่อพระเจ้า

เขาก็ไม่สามารถได้รับการชมเชยจากพระองค์ได้ บางทีเขาอาจเคยร้องทุกข์คร่ำครวญในอดีต

แต่ไม่ว่าเขาจะได้ร้องทุกข์คร่ำครวญมากเพียงใดก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ทรงจดจำเขาในเรื่องนั้น วันนี้ได้มาถึงแล้ว

และไม่มีความจำเป็นใดที่จะต้องมองเข้าไปในกิจธุระต่างๆ ของเมื่อวาน

บางคนพูดว่าพวกเขาพยายามรักพระเจ้า แต่ไม่สามารถรักพระองค์ได้ จากนั้น

เมื่อพวกเขาได้ยืนว่าพระเจ้ากำลังจะเสด็จจากไป พวกเขาก็รู้สึกรักพระองค์ขึ้นมาทันที โดยทั่วๆ ไปแล้ว

ผู้คนบางคนไม่ได้นำความจริงมาปฏิบัติ และเมื่อพวกเขาได้ยืนว่าพระเจ้ากำลังจะเสด็จจากไปด้วยพระโทสะ

พวกเขาก็มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์และอธิษฐานว่า “โอ้ พระเจ้า! ขอทรงโปรดอย่าเสด็จไปเลย

โปรดทรงให้อิโกลาสนข้าพระองค์! พระเจ้า! ข้าพระองค์ยังไม่ได้ทำให้พระองค์พึงพอพระทัยในอดีต

ข้าพระองค์ได้ติดค้างพระองค์ และด้านทานพระองค์

วันนี้ข้าพระองค์เต็มใจที่จะมอบถวายร่างกายและหัวใจของข้าพระองค์ทั้งหมด

เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้ทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและรักพระองค์ได้ในท้ายที่สุด

ข้าพระองค์จะไม่มีโอกาสนี้อีกแล้ว” เจ้าเคยทำการอธิษฐานแบบนี้หรือไม่?

เมื่อมีใครบางคนอธิษฐานในลักษณะนี้

นั่นเป็นเพราะว่ามนตรของพวกเขากำลังได้รับการปลุกเร้าจากพระวณะของพระเจ้า

มนุษย์ทุกคนต่างด้านชาและปัญญาที่บวม พวกเขาอยู่ภายใต้การติสสอนและกระบวนการถลุง

แต่พวกเขาไม่รู้ว่พระเจ้ากำลังทรงพยายามจะทำให้สิ่งใดสำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางการณ์

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจในลักษณะนี้ ผู้คนจะยังคงไม่สามารถคิดได้กระจำ

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถคลใจให้เกิดความรู้สึกฝ่ายวิญญาณในหัวใจของผู้คนได้

สิ่งที่ทำให้เกิดผลนั้น ได้มีเพียงพระวณะของพระเจ้าที่พิพากษาและเปิดเผยผู้คนเท่านั้น ดังนั้น

ทุกสรรพสิ่งจึงสัมฤทธิ์ผลและลุล่วงเพราะพระวณะของพระเจ้า

และความรักที่มวลมนุษย์มีให้พระเจ้าได้รับการปลุกเร้าขึ้นมาได้เพราะพระวณะของพระองค์เท่านั้น

ความรักพระเจ้าตามมนตรของมนุษย์เพียงอย่างเดียวจะไม่สัมฤทธิ์ผลลัพท์ที่พึงปรารถนาได้

ผู้คนไม่ได้ใช้มนตรของคนในอดีตเป็นพื้นฐานในความรักพระเจ้าของพวกเขาหรือ?

มีบุคคลแม้สักคนที่รักพระเจ้าด้วยตัวของเขาเองหรือไม่?

ผู้คนได้รักพระเจ้าโดยผ่านทางการณ์จากพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น บางคนพูดว่า:

“ข้าพระองค์ได้ติดตามพระเจ้ามานานหลายปียิ่งนัก และได้ชื่นชมกับพระคุณของพระองค์มากมาย

และพระพรมากมาย ข้าพระองค์ได้อยู่ภายใต้กระบวนการถลุงและการพิพากษาจากพระวณะของพระองค์แล้ว

ดังนั้นข้าพระองค์จึงถึงจุดที่ได้เข้าใจมากมาย และข้าพระองค์ได้เห็นความรักของพระเจ้า

ข้าพระองค์ต้องน้อมขอบพระทัยพระองค์ ข้าพระองค์ต้องตอบแทนพระคุณของพระองค์

ข้าพระองค์จะทำให้พระเจ้าสมดังพระทัยด้วยความตาย

และข้าพระองค์จะใช้มนตรของข้าพระองค์เป็นพื้นฐานในความรักของข้าพระองค์ที่มีให้พระองค์”

ผู้คนจะไม่มีความสามารถที่จะรู้สึกถึงความดีงามของพระเจ้าได้หากพวกเขาพึ่งเพียงความรู้สึกของมนตรของ

พวกเขา หากพวกเขาอาศัยเพียงมนตรของพวกเขานั้น ความรักที่พวกเขามีให้พระเจ้าจะอ่อนกำลัง

หากเจ้าเพียงพูดถึงการตอบแทนพระคุณและความรักของพระเจ้า เจ้าจะไม่มีแรงผลักดันใดๆ

ในความรักของเจ้าที่มีให้พระองค์

การรักพระองค์โดยมีพื้นฐานจากความรู้สึกของมนตรของเจ้านั้นคือแนวทางในเชิงรับ

เหตุใดเราจึงกล่าวว่เป็นแนวทางในเชิงรับ? นี่คือนปัญหาในเชิงปฏิบัติ

ความรักที่พวกเขามีให้กับพระเจ้าเป็นแบบใดกัน?

มันไม่ใช่แค่การหลอกพระเจ้าและทำเพื่อพระองค์ไปอย่างพอเป็นพิธีหรือ?

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อว่าเนื่องจากการรักพระเจ้าไม่มีบำเหน็จรางวัล

และคนเราจะถูกติสสอนไม่ต่างกันเพราะไม่รักพระองค์ เช่นนั้น โดยรวมแล้ว ไม่ได้ทำบาปก็ดีพอแล้ว ดังนั้น

การรักพระเจ้าและการตอบแทนความรักของพระองค์บนพื้นฐานของความรู้สึกในมโนธรรมของคนเราจึงเป็นแนวทางในเชิงรับ และสิ่งที่เกิดขึ้นมาได้เองจากหัวใจของคนเรานั้นไม่ใช่ความรักพระเจ้า

ความรักพระเจ้าควรเป็นความรู้สึกจริงแท้จากก้นบึ้งในหัวใจของบุคคล บางคนพูดว่า:

“ตัวข้าพระองค์เองเต็มใจที่จะแสวงหาพระเจ้าและติดตามพระองค์ ตอนนี้

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะยังคงติดตามพระองค์

ข้าพระองค์จะยังคงรักพระองค์ ไม่ว่าพระองค์จะทรงต้องการข้าพระองค์หรือไม่ก็ตาม และในท้ายที่สุด

ข้าพระองค์จะต้องได้รับพระองค์ ข้าพระองค์มอบถวายหัวใจของข้าพระองค์แด่พระเจ้า

และไม่ว่าพระองค์จะทรงทำอะไรก็ตาม ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์ไปชั่วชีวิตของข้าพระองค์

ไม่ว่าอะไรก็ตาม ข้าพระองค์ต้องรักพระเจ้าและข้าพระองค์ต้องได้รับพระองค์

ข้าพระองค์จะไม่หยุดพักจนกว่าข้าพระองค์จะได้รับพระองค์แล้ว” เขามีการตัดสินใจแน่วแน่แบบนี้หรือไม่?

เส้นทางแห่งการเชื่อในพระเจ้าคือเส้นทางหนึ่งและเป็นเส้นทางเดียวกับเส้นทางแห่งการรักพระองค์

หากเจ้าเชื่อในพระองค์ เจ้าก็ต้องรักพระองค์ อย่างไรก็ตาม

การรักพระองค์ไม่ได้หมายถึงการตอบแทนความรักของพระองค์

หรือการรักพระองค์บนพื้นฐานของความรู้สึกของมโนธรรมของเจ้าเท่านั้น—

แต่คือความรักที่บริสุทธิ์สำหรับพระเจ้า

บางครั้งผู้คนไร้ความสามารถที่จะรู้สึกถึงความรักพระเจ้าบนพื้นฐานของมโนธรรมของพวกเขาเพียงอย่างเดียว

เหตุใดเราจึงกล่าวอยู่เสมอว่า: “ขอพระวิญญาณของพระเจ้าทรงขับเคลื่อนวิญญาณของพวกเรา?”

เหตุใดเราจึงไม่กล่าวถึงการขับเคลื่อนมโนธรรมของผู้คนที่จะรักพระเจ้า?

นั่นเป็นเพราะว่ามโนธรรมของผู้คนไม่สามารถรู้สึกถึงความดีงามของพระเจ้าได้

หากเจ้าไม่ปักใจเชื่อในพระวาทะเหล่านี้ จงลองไข่มโนธรรมของเจ้าเพื่อให้รู้สึกถึงความรักของพระองค์

เจ้าอาจมีแรงผลักดันบางอย่างในชั่วขณะ แต่แรงผลักดันนั้นจะหายไปโดยไม่ช้า

หากเจ้ารู้สึกถึงความดีงามของพระเจ้าได้ด้วยมโนธรรมของเจ้าเท่านั้น

เจ้าจะได้รับการผลักดันในขณะที่เจ้าอธิษฐาน แต่ไม่นานหลังจากนั้นแรงผลักดันนั้นจะเลือนรางและหายไป

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? หากเจ้าใช้เพียงมโนธรรมของเจ้าเท่านั้น

เจ้าจะไร้ความสามารถที่จะปลุกเร้าความรักพระเจ้าของเจ้าได้ เมื่อเจ้ารู้สึกถึงความดีงามของพระเจ้าได้จริงๆ

ในหัวใจของเจ้า วิญญาณของเจ้าจะได้รับการขับเคลื่อนจากพระองค์

และมโนธรรมของเจ้าจะมีความสามารถที่จะเล่นบทบาทดั้งเดิมของมันได้ในเวลานี้เท่านั้น กล่าวคือ

เมื่อพระเจ้าทรงขับเคลื่อนวิญญาณของมนุษย์ และเมื่อมนุษย์มีความรู้และได้รับการหนุนใจในหัวใจของเขาแล้ว

นั่นคือ เมื่อเขาได้รับประสบการณ์แล้ว

เมื่อนั้นเท่านั้นที่เขาจะมีความสามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างได้ผลด้วยมโนธรรมของเขา
การรักพระเจ้าด้วยมโนธรรมของเจ้าไม่ใช่เรื่องผิด—นี่คือการรักพระเจ้าในระดับต่ำที่สุด การรักด้วย
“การปฏิบัติต่อพระคุณของพระเจ้าได้ดีพอเพียงแค่นี้เถิด”
เพียงแค่นั้นจะไม่ผลักดันให้มนุษย์เข้าสู่อย่างมั่นใจได้
เมื่อผู้คนได้รับพระราชกิจบางอย่างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ
เมื่อพวกเขามองเห็นและรู้สึกถึงความรักของพระเจ้าในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพวกเขา
เมื่อพวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าบ้าง และมองเห็นอย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงคู่ควรต่อความรักของมวลมนุษย์
และพระองค์ทรงดีงามเพียงใด เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถรักพระเจ้าได้อย่างจริงแท้

เมื่อผู้คนติดต่อพระเจ้าด้วยหัวใจของพวกเขา
เมื่อหัวใจของพวกเขามีความสามารถที่จะหันไปหาพระองค์ได้อย่างครบบริบูรณ์
นี่คือขั้นตอนแรกในการรักพระเจ้าของมนุษย์ หากเจ้าต้องการรักพระเจ้า
อันดับแรกเจ้าต้องมีความสามารถที่จะหันหัวใจของเจ้าไปหาพระองค์ให้ได้ก่อน
การหันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้านั้นคืออะไร?
คือเมื่อทุกสิ่งที่เจ้าไล่ตามเสาะหาในหัวใจของเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักและการได้รับพระเจ้า
นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าได้หันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว
และนอกเหนือจากพระเจ้าและพระวาระของพระองค์แล้ว แทบไม่มีสิ่งอื่นใดในหัวใจของเจ้า (ครอบครัว
ความร่ำรวย สามี ภรรยา บุตร เป็นต้น) ถึงแม้ว่ามี สิ่งต่างๆ ดังกล่าวไม่สามารถครองหัวใจของเจ้าได้
และเจ้าไม่คิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของเจ้า
ยกเว้นการไล่ตามเสาะหาการรักพระเจ้าเท่านั้น
ในเวลาดังกล่าวเจ้าจะได้หันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว
สมมติว่าเจ้ายังคงกำลังวางแผนเพื่อตัวเจ้าเองในหัวใจของเจ้า
และไล่ตามเสาะหาผลประโยชน์ส่วนตัวโดยคิดอยู่เสมอว่า: “ฉันจะร้องขอเล็กๆ น้อยๆ จากพระเจ้าได้เมื่อใด?
ครอบครัวของฉันจะกลายเป็นร่ำรวยเมื่อใด? ฉันจะได้เสื้อผ้าดีๆ บ้างเมื่อใด? ...”
หากเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในสภาวะนั้น ก็แสดงให้เห็นว่าหัวใจของเจ้ายังไม่ได้หันไปหาพระเจ้าอย่างครบถ้วน
หากเจ้ามีเพียงพระวาระของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า
และเจ้ามีความสามารถที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าและกลายมาใกล้ชิดพระองค์อยู่เสมอ—
เสมือนว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้ชิดกับเจ้ามาก เสมือนว่าพระเจ้าทรงอยู่ภายในตัวเจ้าและเจ้าอยู่ภายในพระองค์—
หากเจ้าอยู่ในสภาวะแบบนั้น นั่นหมายความว่าหัวใจของเจ้าอยู่ในการสถิตของพระเจ้า
หากเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้า และกินและดื่มพระวาระของพระองค์ทุกวัน นี่ก็ถึงงานของคริสตจักรอยู่เสมอ

และหากเจ้าแสดงการคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า ใช้หัวใจของเจ้าเพื่อรักพระองค์อย่างจริงแท้ และทำให้พระองค์สมดังพระทัย เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าจะเป็นของพระเจ้า หากหัวใจของเจ้าถูกสิ่งอื่นๆ มากมายครองอยู่ เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็ยังคงถูกซาตานครอง และยังไม่ได้นั้นไปหาพระเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อหัวใจของใครสักคนหันไปหาพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

พวกเขาจะมีความรักที่จริงแท้ซึ่งเกิดขึ้นเองเพื่อพระองค์ และจะสามารถพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้าได้ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจยังคงมีช่วงเวลาแห่งความเขลาและความไร้เหตุผล

แต่พวกเขาแสดงความกังวลต่อผลประโยชน์ของพระนิเวศของพระเจ้า พระราชกิจของพระองค์

และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาเอง และหัวใจของพวกเขาจะมีเจตนาที่ดี

ผู้คนบางคนกล่าวอ้างอยู่เสมอว่า ทุกสิ่งที่พวกเขาทำนั้นเป็นไปเพื่อคริสตจักร

ทั้งที่อันที่จริงแล้วพวกเขากำลังทำงานเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวพวกเขาเอง ผู้คนเยี่ยงนี้มีเจตนาแบบผิดๆ

พวกเขาคลไคลและหลอกลวง และสิ่งที่พวกเขาทำนั้นส่วนใหญ่เป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขาเอง

คนจำพวกนี้ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความรักของพระเจ้า หัวใจของพวกเขายังคงเป็นของซาตาน

และไม่สามารถหันไปหาพระเจ้าได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงมีวิถีทางใดที่จะได้รับคนจำพวกนี้

หากเจ้าปรารถนาที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริงและได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์

ขั้นตอนแรกคือการหันหัวใจของเจ้าไปหาพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ในทุกสิ่งที่เจ้าทำ จงสำรวจค้นตัวเจ้าเอง

และถามว่า: “ฉันทำสิ่งนี้บนพื้นฐานของหัวใจที่รักพระเจ้าหรือไม่? มีเจตนาส่วนตัวใดๆ

อยู่เบื้องหลังการนี้หรือไม่? เป้าหมายแท้จริงของฉันในการทำการนี้คืออะไร?”

หากเจ้าต้องการมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระเจ้า ประการแรกเจ้าต้องข่มหัวใจของเจ้าเองก่อน

ขอมละทิ้งเจตนาของเจ้าเองทั้งหมด และทำให้สภาวะแห่งการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งปวงเพื่อพระเจ้าสัมฤทธิ์ผล

นี่คือเส้นทางสู่การปฏิบัติในการมอบหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้า การข่มหัวใจของคนเราหมายถึงอะไร?

มันคือการปล่อยวางความอยากได้อะไรที่มีอันพึงเพื่อของเนื้อหนังของคนเรา

และการไม่ปรารถนาความสบายหรือพระพรเกี่ยวกับสถานภาพ

มันคือการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้พระเจ้าสมดังพระทัย

และการทำให้หัวใจของคนเราเป็นไปเพื่อพระองค์ทั้งหมด ไม่ใช่เพื่อตนเอง การทำเช่นนั้นก็เพียงพอ

ความรักพระเจ้าที่จริงแท้มาจากส่วนลึกภายในหัวใจ

คือความรักที่ดำรงอยู่บนพื้นฐานของความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น

เมื่อหัวใจของใครสักคนหันไปหาพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมมีความรักพระเจ้า

แต่ความรักนั้นไม่จำเป็นต้องบริสุทธิ์และไม่จำเป็นต้องครบบริบูรณ์

นี่เป็นเพราะว่ายังคงมีระยะห่างอยู่บ้างระหว่างหัวใจของบุคคลที่หันไปหาพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

และบุคคลนั้นที่มีความเข้าใจที่จริงแท้เกี่ยวกับพระเจ้าและมีการรักษาสำหรับพระองค์อย่างจริงแท้
มนุษย์ทำให้ความรักพระเจ้าที่แท้จริงสัมฤทธิ์ผลและถึงจุดที่ได้รู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้
ก็ด้วยวิธีการหันหัวใจของเขาไปหาพระเจ้า เมื่อมนุษย์มอบหัวใจที่แท้จริงของเขาให้กับพระเจ้า
เมื่อนั้นเขาจะเริ่มค้นเข้าสู่ประสบการณ์แห่งชีวิต ด้วยวิธีนี้ อุปนิสัยของเขาเริ่มเปลี่ยนแปลง
ความรักพระเจ้าของเขาค่อยๆ เติบโตขึ้น และความรู้ที่เขาเกี่ยวกับพระเจื่อก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นเช่นกัน ดังนั้น
การหันหัวใจของคนเราไปหาพระเจ้าจึงเป็นเพียงเงื่อนไขเบื้องต้น
เพื่อให้อยู่ในร่องรอกที่ต้องแห่งประสบการณ์ชีวิต
เมื่อผู้คนวางหัวใจของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาจะมีหัวใจที่ถวิลหาออกอยพระองค์
แต่ไม่ใช่หัวใจที่รักพระองค์ เพราะพวกเขาไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์
ถึงแม้ว่าในรูปแบบแวดล้อมนี้พวกเขามีความรักพระองค์อยู่บ้าง
แต่ความรักนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเองและไม่ใช่ความรักที่จริงแท้
นี่เป็นเพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่มาจากเนื้อหนังของมนุษย์นั้นคือผลผลิตของอารมณ์
และไม่ได้มาจากความเข้าใจที่จริงแท้ เป็นเพียงแรงกระตุ้นชั่วครู่ชั่วยาม
และไม่สามารถทำให้เกิดการรักษาวินัยได้ เมื่อผู้คนไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า
พวกเขาสามารถรักพระองค์ได้บนพื้นฐานของความชอบของพวกเขาเองและมโนคติอันหลงผิดแต่ละอย่างของพ
วเขาเท่านั้น ความรักประเภทนี้ไม่สามารถเรียกว่าความรักที่เกิดขึ้นเอง
อีกทั้งยังไม่สามารถเรียกว่าความรักที่จริงแท้ได้ หัวใจของมนุษย์อาจหันไปหาพระเจ้าอย่างจริงแท้
และสามารถนึกถึงประโยชน์ของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างได้ แต่หากเขาไม่เข้าใจพระเจ้าแล้ว
เขาก็จะไม่สามารถมีความรักที่เกิดขึ้นเองอย่างจริงแท้ได้
ทั้งหมดที่เขาจะสามารถทำได้คือการทำหน้าที่การงานบางอย่างได้ลุล่วงเพื่อคริสตจักร
หรือทำหน้าที่ของเขาได้เล็กน้อย แต่เขาจะทำเช่นนั้นโดยไม่มีพื้นฐานใดๆ
อุปนิสัยของบุคคลจำพวกนี้เปลี่ยนแปลงได้ยาก ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้ตามเสาะหาความจริง
หรือไม่ก็ไม่เข้าใจความจริง ถึงแม้ว่าบุคคลหนึ่งจะหันหัวใจของเขาไปหาพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว
ก็ไม่ได้หมายความว่าหัวใจที่รักพระเจ้าของเขาจะบริสุทธิ์โดยครบถ้วนบริบูรณ์
เพราะผู้ที่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาไม่จำเป็นต้องมีความรักพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา
การนี้เกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่างใครบางคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาหรือไม่ได้ตามเสาะหาความเข้าใจเกี่ยวกับพ
ระเจ้า เมื่อบุคคลหนึ่งมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า
นั่นแสดงให้เห็นว่าหัวใจของพวกเขาได้หันไปหาพระเจ้าทั้งหมดแล้ว
นั่นแสดงให้เห็นว่าความรักพระเจ้าอย่างจริงแท้ในหัวใจของพวกเขาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง

ผู้คนจำพวกนี้เท่านั้นที่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

การหันหัวใจของคนเราไปหาพระเจ้าเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นเพื่อให้คนเราไปอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง
เพื่อให้เข้าใจพระเจ้า และเพื่อให้ความรักพระเจ้าสัมฤทธิ์ผล

มันไม่ใช่เครื่องบ่งชี้ถึงการเสร็จสิ้นการปฏิบัติหน้าที่ในการรักพระเจ้าของคนเรา

อีกทั้งมันไม่ใช่เครื่องบ่งชี้ถึงการรักพระองค์อย่างจริงแท้

หนทางเดียวที่ใครสักคนจะทำให้ความรักพระเจ้าที่จริงแท้สัมฤทธิ์ผลได้นั้น

คือการหันหัวใจพวกเขาไปหาพระองค์

ซึ่งเป็นสิ่งแรกที่คนเราควรทำเช่นกันในฐานะหนึ่งในสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์

บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าคือผู้คนทั้งหมดที่ไล่ตามเสาะหาชีวิต นั่นคือ

ผู้คนที่ไล่ตามเสาะหาความจริงและต้องการพระเจ้าอย่างแท้จริง

พวกเขาทั้งหมดมีความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเคยได้รับการขับเคลื่อนโดยพระองค์แล้ว

พวกเขาทั้งหมดมีความสามารถที่จะได้รับการทรงนำของพระเจ้าได้

เมื่อใครบางคนมีความสามารถที่จะรู้สึกได้ว่าพวกเขาติดค้างต่อพระเจ้า

นั่นเป็นเพราะพวกเขาได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณแล้ว

บรรดาผู้ที่รู้สึกเช่นนั้นจะมีแนวโน้มที่จะมีหัวใจที่ถวิลหาและจะมีความสามารถที่จะไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตได้

แต่หากเจ้าหยุดที่ขั้นตอนหนึ่งๆ เจ้าจะไร้ความสามารถที่จะไปให้ลึกซึ้งกว่าได้

ยังคงมีอันตรายของการติดอยู่ในตาข่ายของซาตาน และเมื่อถึงจุดหนึ่ง ซาตานจะจองจำเจ้า

ความกระจำของพระเจ้าทำให้ผู้คนรู้จักตัวพวกเขาเอง และรู้สึกถึงการติดค้างที่พวกเขามีต่อพระเจ้าหลังจากนั้น

พวกเขากลายมาเต็มใจที่จะร่วมมือกับพระองค์ และทั้งสิ่งต่างๆ ที่ไม่ทำให้พระองค์พอพระทัยไปเสีย

นี่คือหลักการของพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาก็เต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาการเติบโตในชีวิตของเจ้าและความรักของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าได้กำหนดหนทางที่ผิวเผินออกจากตัวเจ้าเองแล้วหรือไม่?

หากเจ้าเพียงแต่กำหนดหนทางที่ผิวเผินออกจากตัวเจ้าเองและละเว้นจากพฤติกรรมที่ขัดขวางและอวดตัวเท่านั้น

นั่นคือการไล่ตามเสาะหาการเติบโตในชีวิตของเจ้าจริงๆ หรือ?

หากเจ้าจำกัดวิถีทางที่ผิวเผินทั้งหมดออกจากตัวเจ้าแต่ไม่เข้าสู่พระวณะของพระเจ้า

นี่ก็แสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่ได้กำลังสร้างความก้าวหน้าอย่างแท้จริง

รากเหง้าที่แท้จริงของพฤติกรรมที่ผิวเผินคืออะไร?

การกระทำของเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการเติบโตในชีวิตของเจ้าหรือไม่?

เจ้าพยายามที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้าหรือไม่?

สิ่งใดก็ตามที่เจ้ามุ่งความสนใจคือสิ่งที่เจ้าจะใช้เป็นพื้นฐานในการใช้ชีวิต

หากเจ้ามุ่งความสนใจไปที่พฤติกรรมที่ผิด เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าจะถูกขับไล่ออกไปข้างนอกบ่อยครั้ง และเจ้าจะไม่มีหนทางที่จะไล่ตามเสาะหาการเติบโตในชีวิตของเจ้า

พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย แต่เจ้ากำลังไล่ตามเสาะหาสิ่งที่อยู่ภายนอกอยู่เสมอ บุคคลจำพวกนี้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาได้!

ในกระบวนการบรรลุการเติบโตเต็มวัยในชีวิตนั้น ทุกคนต้องเดินรอยตามเส้นทางหนึ่ง กล่าวคือ

พวกเขาต้องยอมรับการพิพากษา การติสอน และการทำให้มีความเพียบพร้อมของพระวาระของพระเจ้า

หากเจ้าไม่มีพระวาระของพระเจ้า แต่เจ้าอาศัยเพียงความมั่นใจและเจตจำนงของเจ้าเองเท่านั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำจะอยู่บนพื้นฐานของความกระตือรือร้นเท่านั้น นั่นคือ

หากเจ้าต้องการการเติบโตในชีวิตของเจ้า เจ้าต้องกิน ดื่ม และเข้าใจพระวาระของพระเจ้ามากขึ้น

บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวาระของพระเจ้ามีความสามารถที่จะใช้ชีวิตของตนตามพระวาระของพระองค์ได้ ส่วนพวกที่ไม่ก้าวผ่านกระบวนการถลุงของพระวาระของพระองค์

พวกที่ไม่ก้าวผ่านการพิพากษาของพระวาระของพระองค์

ไม่สามารถเป็นผู้ที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานของพระองค์ได้ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาใช้ชีวิตตามพระวาระของพระองค์จนถึงระดับใด?

การปฏิบัติของเจ้าจะถูกต้องและเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ก็ต่อเมื่อเจ้ากินและดื่มพระวาระของพระเจ้า

และมีความสามารถที่จะเปรียบเทียบพระวาระของพระองค์กับสภาพชีวิตของเจ้าเอง

และค้นหาเส้นทางแห่งการปฏิบัติโดยพิจารณาถึงประเด็นที่เราได้ยกขึ้นมาแล้วเท่านั้น

ใครบางคนที่มีการปฏิบัติแบบนี้เท่านั้นที่มีความตั้งใจที่จะรักพระเจ้า

ว่าด้วยกิจวัตรของการอธิษฐาน

เจ้าไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการอธิษฐานในชีวิตประจำวันของพวกเจ้า มนุษย์ละเลยในเรื่องของการอธิษฐาน การอธิษฐานเคยเป็นเรื่องที่ทำอย่างขอไปที โดยมนุษย์แค่ทำไปอย่างพอเป็นพิธีเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้น ไม่มีมนุษย์ผู้ใดถวายหัวใจของเขาอย่างเต็มเปี่ยมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและเข้าร่วมในการอธิษฐานที่แท้จริงกับพระเจ้า มนุษย์อธิษฐานต่อพระเจ้างี้ต่อเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นเท่านั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา

เจ้าเคยอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

เคยมีช่วงเวลาที่เราหลังรินน้ำตาแห่งความเจ็บปวดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่?

เคยมีช่วงเวลาที่เราได้รู้จักตนเองเฉพาะพระพักตร์พระองค์ไหม?

เจ้าเคยทำการอธิษฐานด้วยหัวใจต่อหัวใจกับพระเจ้าไหม? คำอธิษฐานมาได้ด้วยการหมั่นปฏิบัติ กล่าวคือ หากเจ้าไม่ได้อธิษฐานที่บ้านตามปกติแล้ว เจ้าก็จะไม่มีทางอธิษฐานในคริสตจักรได้ และหากโดยปกติแล้ว เจ้าไม่ได้อธิษฐานในกลุ่มเล็กๆ เจ้าก็จะไม่สามารถอธิษฐานในกลุ่มใหญ่ๆ ได้

หากเจ้าไม่เข้าใกล้พระเจ้าหรือตรัสกรองพระวอนของพระเจ้าเป็นประจำแล้ว

เจ้าก็จะไม่มีอะไรจะกล่าวเมื่อถึงเวลาที่จะต้องอธิษฐาน และแม้เจ้าจะอธิษฐานจริงๆ ก็ตาม

เจ้าก็จะเพียงแค่ขยับปากปาวๆ ไปเท่านั้น มันจะไม่ใช่อธิษฐานที่แท้จริง

การอธิษฐานที่แท้จริงคืออะไร การอธิษฐานที่แท้จริงคือการทูลพระเจ้าว่าอะไรอยู่ในหัวใจเจ้า

คือการเข้าสนิทกับพระเจ้าพร้อมกับจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระองค์

คือการสื่อสารกับพระเจ้าผ่านทางพระวอนของพระองค์ คือการรู้สึกใกล้ชิดกับพระเจ้าเป็นพิเศษ

คือการสำนึกถึงรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ ณ ที่นั้นตรงหน้าเจ้า และคือการเชื่อว่าเจ้ามีบางสิ่งต้องทูลพระองค์

หัวใจของเจ้ารู้สึกว่าคุณเติมเต็มด้วยแสงสว่าง และเจ้ารู้สึกว่าพระเจ้าทรงนำรักที่น่าชื่นชอบเพียงใด

เจ้ารู้สึกว่าได้รับการดูแลเป็นพิเศษ และการได้ฟังเจ้าพูดก็นำความปลาบปลื้มมาสู่บรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า

พวกเขาจะรู้สึกว่าถ้อยคำที่เจ้ากล่าวนั้นเป็นถ้อยคำที่อยู่ภายในหัวใจของพวกเขา

เป็นถ้อยคำที่พวกเขาปรารถนาจะกล่าว ราวกับว่าถ้อยคำของเจ้านั้นเป็นตัวแทนถ้อยคำของพวกเขาเอง

นี่คือสิ่งที่การอธิษฐานที่แท้จริงเป็น หลังจากเจ้าเข้าร่วมการอธิษฐานที่แท้จริงแล้ว

หัวใจของเจ้าจะพบสันติสุขและจะได้รู้จักกับความปลาบปลื้ม พลังที่จะรักพระเจ้าสามารถเพิ่มขึ้น

และเจ้าจะรู้สึกว่าไม่มีสิ่งใดที่มีคุณค่าหรือนัยสำคัญใดในชีวิตยิ่งใหญ่กว่าการรักพระเจ้า

ทั้งหมดนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าการอธิษฐานของเจ้ามีประสิทธิผล เจ้าเคยอธิษฐานด้วยวิธีดังกล่าวบ้างไหม?

แล้วเนื้อหาของการอธิษฐานล่ะ การอธิษฐานของเจ้าควรดำเนินไปที่ละขั้น

เพื่อให้สอดคล้องกับสภาวะที่แท้จริงของหัวใจเจ้าและพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เข้ามาเข้าสนิทกับพระเจ้าตามน้ำพระทัยของพระองค์และตามที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากมนุษย์
เมื่อเจ้าเริ่มกิจการอธิษฐาน ก่อนอื่นจงมอบหัวใจของเจ้าให้พระเจ้า
จงอย่าพยายามจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า—แค่พยายามกล่าวถ้อยคำในหัวใจของเจ้าต่อพระเจ้าเท่านั้น
เมื่อเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า จงกล่าวด้วยถ้อยคำดังนี้: “โอ้พระเจ้า
มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่ข้าพระองค์ตระหนักว่าข้าพระองค์เคยไม่เชื่อฟังพระองค์
ข้าพระองค์เสื่อมทรามและน่ารังเกียจจริงๆ ข้าพระองค์เพียงใช้ชีวิตไปอย่างไรประโยชน์ นับแต่วันนี้
ข้าพระองค์จะมีชีวิตเพื่อพระองค์ ข้าพระองค์จะใช้ชีวิตที่มีความหมายและจะทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์
ขอให้พระวิญญาณของพระองค์ทรงพระราชกิจในตัวข้าพระองค์ตลอดเวลา
และให้ความกระจ่างและให้ความรู้แจ้งแก่ข้าพระองค์อย่างต่อเนื่อง
ขอข้าพระองค์กล่าวคำพยานที่แข็งแกร่งและดังกึกก้องเฉพาะพระพักตร์พระองค์
ให้ซาตานได้เห็นพระสิริของพระองค์
สักพยานของพระองค์และบทพิสูจน์แห่งชัยชนะของพระองค์ปรากฏในตัวพวกเรา” เมื่อเจ้าอธิษฐานเช่นนี้
หัวใจของเจ้าจะถูกปลดปล่อยเป็นอิสระอย่างครบบริบูรณ์ เมื่อได้อธิษฐานเช่นนี้
หัวใจของเจ้าจะยิ่งใกล้ชิดพระเจ้า และหากเจ้าสามารถอธิษฐานเช่นนี้บ่อยครั้ง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากเจ้าร้องเรียกพระเจ้าเช่นนี้เสมอๆ
และสร้างปณิธานของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
สักวันหนึ่งก็จะถึงวันที่ปณิธานของเจ้าเป็นที่ยอมรับเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ครั้งหัวใจของเจ้าและการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าได้ถูกรับไว้โดยพระเจ้าแล้ว
และเจ้าก็ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ในท้ายที่สุด สำหรับพวกเจ้า
การอธิษฐานมีความสำคัญสูงสุด เมื่อเจ้าอธิษฐานและเจ้าได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
หัวใจของเจ้าจะถูกขับเคลื่อนโดยพระเจ้า และพลกำลังที่จะรักพระเจ้าก็จะปรากฏออกมา
หากเจ้าไม่อธิษฐานด้วยหัวใจของเจ้า หากเจ้าไม่เปิดหัวใจของเจ้าเพื่อเข้าสนิทกับพระเจ้าแล้ว
พระเจ้าก็จะไม่มีหนทางสำหรับการทรงพระราชกิจในตัวเจ้า
หากหลังจากได้อธิษฐานและกล่าวถ้อยคำจากหัวใจของเจ้าแล้ว
พระวิญญาณของเจ้ายังไม่เริ่มพระราชกิจของพระองค์ และเจ้าไม่ได้รับแรงคลาไจอะไรเลย
เช่นนั้นแล้วนี่แสดงว่าหัวใจของเจ้าขาดความจริงใจ ถ้อยคำของเจ้าไม่เป็นจริงและยังคงไม่บริสุทธิ์
หากหลังจากอธิษฐานแล้ว เจ้ามีสำนึกรับรู้ถึงความปลาบปลื้ม
เช่นนั้นแล้วการอธิษฐานของเจ้าก็ได้รับการยอมรับจากพระเจ้า
และพระวิญญาณของเจ้ากำลังทรงพระราชกิจในตัวเจ้า ในฐานะผู้ที่รับใช้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เจ้ามีอาจปราศจากการอธิษฐาน หากเจ้ามองเห็นอย่างแท้จริงว่า

การเข้าสนิทกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่มีความหมายและมีคุณค่าแล้ว เจ้าจะสามารถละทิ้งการอธิษฐานได้หรือ?

ไม่มีใครสามารถอยู่โดยปราศจากการเข้าสนิทกับพระเจ้า หากปราศจากการอธิษฐาน เจ้าจะมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง

ในพันธนาการของซาตาน หากปราศจากการอธิษฐานที่แท้จริง เจ้าจะมีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของความมืด

เราหวังว่าบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าจะสามารถเข้าร่วมการอธิษฐานที่แท้จริงในทุกๆ วัน

นี้ไม่ได้เกี่ยวกับการทำตามกฎเกณฑ์ต่างๆ แต่เกี่ยวกับการสัมผัสผลลัพธ์ อย่างหนึ่งอย่างใด

เจ้าเต็มใจที่จะสละการนอนหลับและความชื่นชมยินดีเล็กน้อย

เพื่อลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อการอธิษฐานยามเช้าและชื่นชมไปกับพระวอนะของพระเจ้าหรือไม่?

หากเจ้าอธิษฐานด้วยหัวใจอันบริสุทธิ์และดื่มและกินพระวอนะของพระเจ้าเช่นนี้แล้ว

เจ้าจะยิ่งเป็นที่ยอมรับต่อพระองค์มากขึ้น หากเจ้าทำสิ่งนี้ทุกเช้า

หากทุกวันเจ้าปฏิบัติกรอมอบหัวใจของเจ้าให้พระเจ้า สื่อสารและมีส่วนร่วมกับพระองค์

เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าย่อมจะเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

และเจ้าจะยังมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ดีขึ้น เจ้ากล่าวว่า: “โอ้พระเจ้า!

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของข้าพระองค์ให้ลุล่วง

ต่อพระองค์เท่านั้นที่ข้าพระองค์จะอุทิศการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของข้าพระองค์เพื่อที่พระองค์อาจได้ทรงพระ

สิริในตัวพวกเรา เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงพระเกษมสำราญไปกับคำพยานที่พวกเรากลุ่มนี้กล่าวออกมา

ข้าพระองค์ขอร้องให้พระองค์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเรา

เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้มีความสามารถที่จะรักพระองค์อย่างแท้จริง

และทำให้พระองค์สมดังพระทัยและไล่ตามเสาะหาพระองค์ในฐานะเป้าหมายของข้าพระองค์”

เมื่อเจ้ารับภาระนี้แล้ว พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมอย่างแน่นอน

เจ้าไม่ควรอธิษฐานเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองเท่านั้น

แต่เจ้าควรอธิษฐานเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและเพื่อรักพระองค์อีกด้วย

นี่คือการอธิษฐานประเภทที่แท้จริงที่สุด เจ้าเป็นผู้ที่อธิษฐานเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

ในอดีตนั้น พวกเจ้าไม่รู้วิธีอธิษฐาน และเจ้าได้ละเลยเรื่องการอธิษฐาน บัดนี้

เจ้าต้องทำให้ดีที่สุดเพื่อฝึกฝนตัวเองให้อธิษฐาน

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะเรียกพลกำลังภายในตัวเจ้าให้มารักพระเจ้าได้ เจ้าจะอธิษฐานอย่างไร? เจ้าพูดว่า:

“โอ้พระเจ้า หัวใจของข้าพระองค์ไม่สามารถรักพระองค์ได้อย่างแท้จริง ข้าพระองค์ต้องการรักพระองค์

แต่ข้าพระองค์ขาดพลกำลัง ข้าพระองค์ควรทำอย่างไร? ขอพระองค์ทรงเปิดดวงตาฝ่ายวิญญาณของข้าพระองค์

และขอพระวิญญาณของพระองค์ขับเคลื่อนหัวใจของข้าพระองค์เพื่อที่ว่า

เมื่อข้าพระองค์มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ข้าพระองค์จะโยนทุกสิ่งที่เป็นลบทิ้งไป
ยุติการถูกจำกัดโดยบุคคลใดๆ เรื่องใดๆ หรือสิ่งใดๆ
และแผ่วางหัวใจอันเปลือยเปล่าอย่างสมบูรณ์ของข้าพระองค์เฉพาะพระพักตร์พระองค์
และเพื่อที่ข้าพระองค์จะได้ถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะถวายทุกสิ่งแด่พระองค์
ข้าพระองค์พร้อมแล้ว ไม่ว่าพระองค์อาจทรงทดสอบข้าพระองค์ในลักษณะเช่นไรก็ตาม บัดนี้
ข้าพระองค์ไม่ได้คำนึงถึงโอกาสที่มองว่าเป็นไปได้ในอนาคตของข้าพระองค์อีกทั้งข้าพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ภายใต้
แอกแห่งความตาย ด้วยหัวใจที่รักพระองค์ ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะแสวงหาหนทางชีวิตนั้น ทุกเรื่อง ทุกสิ่ง—
ทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระธรรมของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
และพระองค์ทรงกุมชีวิตที่แท้จริงของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ บัดนี้
ข้าพระองค์พยายามที่จะรักพระองค์
และโดยไม่คำนึงว่าพระองค์จะทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์รักพระองค์หรือไม่
โดยไม่คำนึงถึงว่าซาตานจะแทรกแซงอย่างไร ข้าพระองค์มุ่งมั่นที่จะรักพระองค์” เมื่อเจ้าเผชิญกับปัญหานี้
จงอธิษฐานเช่นนี้ หากเจ้าอธิษฐานเช่นนี้ทุกวัน พลละกำลังที่จะรักพระเจ้าก็จะค่อยๆ เพิ่มขึ้นมาเอง
เราจะเข้าสู่การอธิษฐานที่แท้จริงอย่างไร
ขณะอธิษฐาน เจ้าต้องมีหัวใจที่เจือปนสงบนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และเจ้าต้องมีหัวใจที่จริงใจ
เจ้ากำลังเข้าสนิทและอธิษฐานกับพระเจ้าอย่างแท้จริง—
เจ้าต้องไม่พยายามบอขอพระเจ้าโดยใช้คำพูดที่ฟังเสนาะหู
การอธิษฐานควรเพ่งศูนย์กลางไปยังสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้สำเร็จลุล่วงในขณะนี้
จงขอให้พระเจ้าทรงมอบความรู้แจ้งและความกระจ่างที่มากกว่าเดิม
จงนำสถานะที่แท้จริงของเจ้าและปัญหาของเจ้าเข้าสู่การสถิตของพระองค์ในยามที่เจ้าอธิษฐาน
รวมถึงปณิธานที่เจ้าได้ตั้งไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า การอธิษฐานไม่ได้เป็นเรื่องของการปฏิบัติไปตามขั้นตอน
มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสวงหาพระเจ้าด้วยหัวใจที่จริงใจ จงขอให้พระเจ้าปกป้องหัวใจของเจ้า
เพื่อที่หัวใจของเจ้าอาจเจือปนสงบนเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้บ่อยครั้ง
เพื่อว่าในสภาพแวดล้อมที่พระองค์ทรงวางเจ้าไว้ เจ้าจะได้รู้จักตนเอง ดูหมิ่นตนเองและละทิ้งตนเอง
ส่งผลให้เจ้าได้มีความสัมพันธ์ที่ปกติกับพระเจ้าและกลายเป็นผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง
อะไรคือนัยสำคัญของการอธิษฐาน
การอธิษฐานเป็นหนึ่งในหลายวิธีที่มนุษย์ร่วมมือกับพระเจ้า เป็นวิถีทางหนึ่งที่มนุษย์ใช้เรียกหาพระเจ้า
และเป็นกระบวนการที่มนุษย์ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาจกล่าวได้ว่า

บรรดาผู้ที่ปราศจากการอธิษฐานคือพวกคนตายที่ไร้วิญญาณ

ซึ่งพิสูจน์ว่าพวกเขาขาดความสามารถตามธรรมชาติที่พระเจ้าจะทรงขับเคลื่อนได้ เมื่อไร้การอธิษฐานแล้ว คงเป็นไปได้ที่จะใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณปกติได้

นับประสาอะไรกับการตามให้ทันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การอยู่โดยปราศจากการอธิษฐานคือการตัดขาดความสัมพันธ์ของคนเรากับพระเจ้า

และคงเป็นไปได้เลยที่จะได้มาซึ่งคำชมเชยของพระเจ้า ในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้า ยิ่งเราอธิษฐานมากเท่าใด

นั่นก็คือเรายังได้รับการขับเคลื่อนโดยพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น เรายังถูกเติมเต็มด้วยปณิธานมากขึ้นเท่านั้น

และเรายังสามารถได้รับการรู้แจ้งใหม่ๆ จากพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ผลลัพธ์ก็คือบุคคลประเภทนี้สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างรวดเร็วมา ก

ประสิทธิผลอะไรที่การอธิษฐานหมายจะสัมฤทธิ์?

ผู้คนอาจสามารถปฏิบัติกิจวัตรการอธิษฐานและเข้าใจนัยสำคัญของการอธิษฐานได้

แต่การทำให้การอธิษฐานเกิดประสิทธิผลนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

การอธิษฐานไม่ใช่กรณีของการทำไปอย่างพอเป็นพิธี การทำตามขั้นตอน

หรือการท่องพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

กล่าวคือการอธิษฐานไม่ใช่การกล่าวถ้อยคำเฉพาะบางคำซึ่งนกแก้วนกขุนทอง และไม่ใช่การเลียนแบบผู้อื่น

ในการอธิษฐานนั้น คนเราต้องเข้าถึงสถานะที่เราสามารถมอบหัวใจให้พระเจ้าได้

โดยวางหัวใจของเราอย่างเปิดกว้างเพื่อให้พระเจ้าทรงขับเคลื่อนได้ หากจะให้การอธิษฐานนั้นมีประสิทธิผลแล้ว

การอธิษฐานจะต้องอยู่บนพื้นฐานของการอ่านพระวจนะของพระเจ้า

โดยการอธิษฐานจากภายในพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

เราจึงจะสามารถได้รับการรู้แจ้งและการได้รับความกระจ่างมากขึ้น การสำแดงต่างๆ

ของการอธิษฐานที่แท้จริงคือ การมีหัวใจซึ่งโหยหาสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงขอ และยิ่งไปกว่านั้น

ความปรารถนาต่างๆ ที่จะสำเร็จลุล่วงในสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกร้อง การรังเกียจสิ่งที่พระเจ้าทรงรังเกียจ

และจากนั้น ด้วยการก่อร่างขึ้นต่อไปบนฐานรากนี้ ก็จะมีการได้รับความเข้าใจ

และการมีความรู้และความกระจ่างแจ้งบางอย่างเกี่ยวกับความจริงที่พระเจ้าทรงอธิบายโดยละเอียด

เมื่อมีปณิธานมุ่งมั่น มีความเชื่อ มีความรู้ และมีเส้นทางของการปฏิบัติตามหลังการอธิษฐาน

เมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะสามารถเรียกได้ว่าเป็นการอธิษฐานที่แท้จริง

และการอธิษฐานประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถส่งประสิทธิผล

แต่การอธิษฐานจะต้องตั้งอยู่บนความชื่นชมยินดีในพระวจนะของพระเจ้า

จะต้องถูกสถาปนาบนฐานรากแห่งการเข้าสนิทกับพระเจ้าในพระวณะของพระองค์
และหัวใจต้องมีความสามารถที่จะแสวงหาพระเจ้าและกลายเป็นหนึ่งสงบนเฉพาะพระพักตร์พระองค์
การอธิษฐานแบบนี้ได้เข้าสู่ระยะของการเข้าสนิทกับพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

ความรู้พื้นฐานที่สุดเกี่ยวกับการอธิษฐานคือ:

1. อย่ากล่าวอะไรก็ตามที่แวบเข้ามาในใจโดยอย่างมีขอบเขต จะต้องมีการะหนึ่งอยู่ในหัวใจของเจ้า นั่นก็คือ
เจ้าต้องมีวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งเมื่อเจ้าอธิษฐาน

2. คำอธิษฐานต้องบรรจุไปด้วยพระวณะของพระเจ้า ต้องมีรากฐานอยู่บนพระวณะของพระเจ้า

3. ขณะกำลังอธิษฐาน อย่ารื้อฟื้นปัญหาเดิมๆ ราวกับเป็นเรื่องใหม่

คำอธิษฐานของเจ้าควรสัมพันธ์กับพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า และเมื่อเจ้าอธิษฐาน
จงบอกพระเจ้าถึงความคิดส่วนลึกที่สุดของเจ้า

4. การอธิษฐานเป็นกลุ่มต้องวนเวียนอยู่รอบๆ ศูนย์กลางหนึ่ง

ซึ่งจำเป็นต้องเป็นพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์

5. ทุกคนต้องเรียนรู้การอธิษฐานทูลขอ นี่เป็นวิธีหนึ่งซึ่งแสดงการคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ชีวิตแห่งการอธิษฐานของแต่ละคนตั้งอยู่บนพื้นฐานความเข้าใจในนัยสำคัญของการอธิษฐานและความรู้พื้นฐาน
ของการอธิษฐาน ในชีวิตประจำวัน จงอธิษฐานบ่อยๆ เพื่อข้อบกพร่องของเจ้าเอง

จงอธิษฐานเพื่อให้บังเกิดการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยในชีวิตของเจ้าและจงอธิษฐานบนพื้นฐานของความรู้ในพร
วะณะของพระเจ้า แต่ละบุคคลควรกำหนดชีวิตแห่งการอธิษฐานของพวกเขาเอง

พวกเขาควรอธิษฐานเพื่อให้ได้รู้จักพระวณะของพระเจ้า

และพวกเขาควรอธิษฐานเพื่อแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

จงแผ้วถางรูปการณ์แวดล้อมส่วนตัวทั้งหลายของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และจงเป็นจริงโดยไม่ต้องง่วนวุ่นวายกังวลกับวิธีที่เจ้าอธิษฐาน

และประเด็นสำคัญคือเพื่อที่จะบรรลุความเข้าใจที่แท้จริง

และเพื่อที่จะได้รับประสบการณ์จริงจากพระวณะของพระเจ้า

บุคคลที่ไล่ตามเสาะหาเพื่อเข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณต้องมีความสามารถที่จะอธิษฐานได้ในหลากหลายวิธี

การอธิษฐานเงียบ โดยครุ่นคิดถึงพระวณะของพระเจ้า ทำความรู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า—

เหล่านี้คือตัวอย่างทั้งหมดของการทำงานที่มีจุดประสงค์ของสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณเพื่อประโยชน์ต่อการสัมฤทธิ์

การเข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณปกติ ซึ่งจะปรับปรุงให้สภาวะต่างๆ

ของคนเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าดียิ่งขึ้นตลอดเวลา

และผลักดันให้คนเราสร้างความก้าวหน้าในชีวิตมากยิ่งขึ้นเสมอ กล่าวสั้นๆ ก็คือ

ทุกสิ่งที่เจ้ากระทำไม่ว่าจะเป็นการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า หรืออธิษฐานอย่างเงียบๆ

หรือป่าวประกาศเสียงดัง เป็นไปเพื่อให้เจ้ามีความสามารถที่จะมองเห็นพระวณะของพระเจ้า

พระราชกิจของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ในตัวเจ้าได้อย่างชัดเจน

ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ทุกสิ่งที่เจ้าทำไปนั้น ได้ถูกทำไปเพื่อที่จะ ไปให้ถึงมาตรฐานต่างๆ ที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์

และเพื่อเชิดชูชีวิตของเจ้าขึ้นไปสู่ความสูงระดับใหม่

ขั้นต่ำสุดที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมนุษย์คือมนุษย์มีความสามารถที่จะเปิดใจของเขาต่อพระองค์ได้

หากมนุษย์มอบหัวใจที่แท้จริงของเขาให้พระเจ้าและกล่าวในสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเขาอย่างแท้จริงแล้ว

พระเจ้าย่อมทรงเต็มพระทัยที่จะทรงพระราชกิจในตัวเขา

สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนามิใช่หัวใจที่บิดเบี้ยวของมนุษย์ แต่เป็นหัวใจที่บริสุทธิ์และซื่อตรง

หากมนุษย์ไม่พุดจากใจของเขาต่อพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงขับเคลื่อนหัวใจของเขาหรือทรงพระราชกิจในตัวเขา ดังนั้น

สิ่งสำคัญที่สุดของการอธิษฐานคือการหลุดต่อพระเจ้าจากหัวใจของเจ้า

บอกพระองค์ถึงข้อบกพร่องหรืออุปนิสัยชั่วร้ายของเจ้า

เปิดเผยตัวตนของเจ้าอย่างหมดเปลือกเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เช่นนี้เท่านั้น

พระเจ้าจึงจะทรงสนใจในการอธิษฐานของเจ้า มิเช่นนั้นแล้ว

พระองค์ก็จะทรงซ่อนเร้นพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้า

เกณฑ์กำหนดต่ำสุดสำหรับการอธิษฐานคือเจ้าพึงต้องมีความสามารถที่จะนั่งสงบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์

พระเจ้า และหัวใจเจ้าต้องไม่ออกห่างจากพระเจ้า อาจเป็นไปได้ว่าในระยะนี้

เจ้าไม่ได้รับความเข้าใจเชิงลึกที่ใหม่ขึ้นหรือสูงขึ้น แต่เจ้าจำต้องใช้การอธิษฐานเพื่อรักษาสถานภาพที่เป็นอยู่—

เจ้าต้องไม่ถอยหลัง นี่เป็นสิ่งที่เล็กน้อยที่สุดที่เจ้าต้องสัมฤทธิ์ หากเจ้าไม่สามารถสัมฤทธิ์แม้แต่สิ่งนี้ได้

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมพิสูจน์ว่าชีวิตฝ่ายวิญญาณของเจ้าไม่ได้อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง

ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะยึดมั่นในนิมิตที่เจ้าเคยมีมาแต่ต้น เจ้าจะสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า

และปณิธานของเจ้าจะจางหายไปตามลำดับ

สัญญาณหนึ่งซึ่งบ่งบอกว่าเจ้าได้เข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณแล้วหรือไม่ก็คือ

ได้เห็นว่าการอธิษฐานของเจ้านั้นอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องหรือไม่ ผู้คนทุกคนต้องเข้าสู่ความเป็นจริงนี้

พวกเขาทุกคนต้องทำงานในการฝึกฝนตนเองอย่างมีสติในการอธิษฐาน ไม่รอคอยอย่างนิ่งเฉย

แต่ตั้งสติแสวงหาการได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ เช่นนี้เท่านั้น
พวกเขาจึงจะเป็นผู้คนที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อเจ้าเริ่มอธิษฐาน อย่าทำเกินความสามารถของตนเองและหวังว่าจะสัมฤทธิ์ทุกสิ่งพร้อมกันในคราวเดียว
เจ้าไม่สามารถทำการเรียกร้องที่ฟุ้งเฟ้อโดยคาดหมายว่าทันทีที่เจ้าเปิดปากของเจ้าว่าเจ้าจะได้รับการขับเคลื่อนโดย
พระวิญญูณบริสุทธิ์ หรือว่าเจ้าจะได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่าง
หรือว่าพระเจ้าจะทรงโปรยปรายพระคุณลงบนตัวเจ้า นั่นจะไม่เกิดขึ้น
พระเจ้าไม่ทรงแสดงสิ่งเหนือธรรมชาติต่างๆ พระเจ้าทรงยอมรับการอธิษฐานของผู้คนในเวลาของพระองค์เอง
และบางครั้ง พระองค์ทรงทดสอบความเชื่อของเจ้าเพื่อดูว่าเจ้าจงรักภักดีเฉพาะพระพักตร์พระองค์หรือไม่
ยามเจ้าอธิษฐาน เจ้าต้องมีความเชื่อ ความมานะบากบั่นและปณิธาน ตอนที่เพิ่งเริ่มการฝึกฝน
ผู้คนส่วนใหญ่ถอดใจ ก็เพราะพวกเขาพลาดการถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ แบบนี้ใช้ไม่ได้!
เจ้าต้องมานะบากบั่น

เจ้าต้องมุ่งมั่นไปที่ความรู้สึกถึงการขับเคลื่อนของพระวิญญูณบริสุทธิ์และไปที่การแสวงหาและการท่องจำ
จ บางครั้ง เส้นทางแห่งการปฏิบัติของเจ้าไม่ถูกต้อง และบางครั้ง
แรงจูงใจและมโนคติอันหลงผิดส่วนตัวทั้งหลายของเจ้าไม่สามารถยึดมั่นเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ และดังนั้น
พระวิญญูณของพระเจ้าจึงไม่สามารถขับเคลื่อนเจ้าได้ ในเวลาอื่นๆ พระเจ้าก็จะทรงมองว่าเจ้าจงรักภักดีหรือไม่
กล่าวสั้นๆ ก็คือในการฝึกฝน เจ้าควรยอมจ่ายในราคาที่สูงขึ้น
หากเจ้าค้นพบว่าเจ้ากำลังไม่ตรงสู่ตรงทางบนเส้นทางของการปฏิบัติของเจ้า
เจ้าก็สามารถเปลี่ยนวิธีการอธิษฐานของเจ้าได้ คราบที่เจ้าเสาะแสวงด้วยหัวใจที่จริงใจและโหยหาที่จะได้รับ
คราบนั้นพระวิญญูณบริสุทธิ์จะนำเจ้าเข้าสู่ความเป็นจริงนี้อย่างแน่นอน
บางครั้งเจ้าอธิษฐานด้วยหัวใจที่จริงใจ แต่กลับไม่รู้สึกละม้ายเหมือนว่าเจ้าได้ถูกขับเคลื่อนโดยเฉพาะ ในคราวต่างๆ
ที่เป็นเช่นนี้ เจ้าต้องพึ่งพาในความเชื่อ ไว้วางใจว่าพระเจ้าจะทรงสดส่องดูแลการอธิษฐานของเจ้า
เจ้าต้องมีความมานะบากบั่นในการอธิษฐานของเจ้า

จงเป็นบุคคลที่ซื่อตรง จงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อกำจัดความห่อหุ้มในหัวใจของเจ้าออกไป
จงชำระตัวเจ้าให้บริสุทธิ์โดยผ่านการอธิษฐานตลอดเวลา
ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณของพระเจ้าผ่านการอธิษฐาน และอุปนิสัยของเจ้าจะค่อยๆ เปลี่ยนไป
ชีวิตฝ่ายวิญญูณที่แท้จริงคือชีวิตแห่งการอธิษฐาน—เป็นชีวิตที่ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์
กระบวนการของการถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์เป็นกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของม
นุษย์ชีวิตที่ไม่ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ไม่ใช่ชีวิตฝ่ายวิญญูณ
แต่เป็นชีวิตของพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น เฉพาะบรรดาผู้ที่ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์

และได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระวิญญูณบริสุทธิ์บ่อยๆ เท่านั้นที่ได้เข้าสู่ชีวิตฝ่ายวิญญูณ
อุปนิสัยของมนุษย์เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ณ ขณะที่เขาริษฐาน
ยิ่งพระวิญญูณของพระเจ้าจับเคลื่อนเขามากเท่าใด เขาก็จะยิ่งกลายเป็นมั่นใจและเชื่อฟังมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น
หัวใจของเขาก็จะถูกชำระให้บริสุทธิ์ที่ละน้อยด้วยเช่นกัน และอุปนิสัยของเขาก็จะค่อยๆ เปลี่ยนแปลง
นั่นคือผลของการริษฐานที่แท้จริง

รู้จักพระราชกิจใหม่ล่าสุดของพระเจ้าและติดตามรอยพระบาทของพระองค์

ตอนนี้ พวกเจ้าจงไล่ตามเสาะหาในการกลายเป็นประชากรของพระเจ้า และจะเริ่มการเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องทั้งหมดทั้งมวล การเป็นประชากรของพระเจ้าหมายถึงการเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร วันนี้ เจ้าเริ่มต้นอย่างเป็นทางการที่จะเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร และชีวิตในอนาคตของพวกเจ้าจะหยุดที่จะหย่อนยานและย่อหย่อนดังที่เคยเป็นก่อนหน้านี้ การมีชีวิตในแนวทางนั้น ช่างเป็นไปได้ที่จะบรรลุมาตรฐานที่พึงประสงค์ของพระเจ้า หากเจ้าไม่รู้สึกลึกถึงความเร่งด่วนใดๆ เช่นนั้นนี่ก็แสดงว่าเจ้าไม่มีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตัวตัวเอง แสดงว่าการไล่ตามเสาะหาของเจ้ายุ่งเหยิงและสับสน และเจ้าไม่สามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้ การเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักรหมายถึงการเริ่มต้นชีวิตของประชากรของพระเจ้า— เจ้าเต็มใจยอมรับการฝึกฝนเช่นนั้นหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะรู้สึกถึงสำนึกรับรู้ของความเร่งด่วนหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายใต้การบ่มวินัยของพระเจ้าหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายใต้การติสอนของพระเจ้าหรือไม่? เมื่อพระวณะของพระเจ้ามาถึงเจ้าและทดสอบเจ้า เจ้าจะกระทำการอย่างไร? และเจ้าจะทำสิ่งใดเมื่อเผชิญกับข้อเท็จจริงทุกอย่าง? ในอดีต การมุ่งมั่นของเจ้าไม่ได้อยู่ที่ชีวิต วันนี้ เจ้าต้องมุ่งมั่นไปที่การเข้าสู่ชีวิตความเป็นจริง และไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า นี่คือสิ่งที่ต้องสัมฤทธิ์ผลโดยประชากรของราชอาณาจักร บรรดาผู้ที่เป็ประชากรของพระเจ้าต้องครอบครองชีวิต พวกเขาต้องยอมรับการฝึกฝนของราชอาณาจักร และไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขา นี่คือสิ่งที่พระเจ้าพึงประสงค์จากประชากรของราชอาณาจักร

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าสำหรับประชากรของราชอาณาจักรมีดังต่อไปนี้

1. พวกเขาต้องยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า กล่าวคือ พวกเขาต้องยอมรับพระวณะทุกคำที่ตรัสไว้ในพระราชกิจยุคสุดท้ายของพระเจ้า
2. พวกเขาต้องเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร
3. พวกเขาต้องไล่ตามเสาะหาการทำให้หัวใจของพวกเขาได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า เมื่อหัวใจของเจ้าหันเข้าหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว และเจ้ามีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ เจ้าก็จะอาศัยอยู่ในอาณาจักรแห่งอิสรภาพ

ซึ่งหมายถึงเจ้าจะมีชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของความรักของพระเจ้า
เฉพาะเมื่อเจ้ามีชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำให้เจ้าเป็นของพระเจ้า

4. พวกเขาต้องได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

5. พวกเขาต้องกลายเป็นการสำแดงพระสิริของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ห้าประเด็นนี้คือปัญหาของเราสำหรับพวกเจ้า วาระของเรากล่าวแก่ประชากรของพระเจ้า
และหากเจ้าไม่เต็มใจยอมรับปัญหาเหล่านี้ เราจะไม่บังคับเจ้า—แต่หากเจ้ายอมรับปัญหานั้นอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า วันนี้ พวกเจ้าเริ่มยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า
และไล่ตามเสาะหาที่จะกลายเป็นประชากรของราชอาณาจักรและบรรลุมাত্রฐานที่พึงประสงค์ต่อการเป็นประชา
กรของราชอาณาจักร นี่คือการก้าวแรกของการเข้าสู่ หากเจ้าปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเต็มที่
เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องยอมรับพระบัญชาทั้งห้าประการนี้
และหากเจ้ามีความสามารถที่จะสัมผัสพระบัญชาเหล่านั้นได้ เจ้าก็จะเป็นที่ถูกระบายของพระเจ้า
และแน่นอนว่าพระเจ้าจะทรงใช้เจ้าให้เป็นประโยชน์ได้เป็นอย่างมาก
สิ่งที่ยังคงยั้งยวดในวันนี้คือการเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร
การเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักรเกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ ก่อนหน้านี้นี้
ไม่มีการพูดคุยเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ แต่วันนี้ ขณะที่เจ้าเริ่มการเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร
เจ้าก็เข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเป็นทางการ

ชีวิตประเภทใดคือชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ?

ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณคือชีวิตที่หัวใจของเจ้าหันเข้าหาพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
และมีความสามารถที่จะใส่ใจต่อความรักของพระเจ้า นั่นคือชีวิตที่เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในพระวาระของพระเจ้า
และไม่มีสิ่งอื่นใดจับจองหัวใจของเจ้า และเจ้ามีความสามารถที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้
และได้รับการทรงนำโดยความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้เพื่อทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง
ชีวิตแบบนั้นซึ่งเป็นชีวิตระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าคือชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะติดตามความสว่างของวันนี้
เช่นนั้นแล้วระยะห่างก็ได้เปิดขึ้นในสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้า—อาจแม้แต่ถึงขั้นรุนแรงก็เป็นได้—
และเจ้าก็ปราศจากชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ
สัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าสร้างขึ้นบนรากฐานของการยอมรับพระวาระของพระเจ้าในวันนี้
เจ้ามีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติหรือไม่? เจ้ามีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้าหรือไม่?
เจ้าคือใครคนหนึ่งติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

หากเจ้ามีความสามารถที่จะติดตามความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้
และสามารถจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าภายในพระวณะของพระองค์ได้
และเข้าสู่พระวณะเหล่านี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครคนหนึ่งติดตามกระแสน้ำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
หากเจ้าไม่ติดตามกระแสน้ำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครคนหนึ่งที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีโอกาสที่จะทรงพระราชกิจภายในบรรดาผู้ที่ไม่มีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเอง
และผลก็คือผู้คนเช่นนั้นไม่มีวันที่จะมีความสามารถรวบรวมพลังของพวกเขาคำนึงและนิ่งเฉยอยู่เรื่อยไป
วันนี้ เจ้าติดตามกระแสน้ำของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่? เจ้าอยู่ในกระแสน้ำของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?
เจ้าได้ไหลพ้นจากสถานะนิ่งเฉยแล้วหรือยัง? บรรดาผู้ที่เชื่อในพระวณะของพระเจ้า
ที่ยึดพระราชกิจของพระเจ้าเป็นรากฐาน และติดตามความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้—
พวกเขาทั้งหมดล้วนอยู่ในกระแสน้ำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
หากเจ้าเชื่อว่าพระวณะของพระเจ้าแท้จริงและถูกต้องอย่างปราศจากความเคลือบคลุมสงสัย
และหากเจ้าเชื่อพระวณะของพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะตรัสว่าอย่างไร
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครคนหนึ่งที่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่พระราชกิจของพระเจ้า
และด้วยหนทางนี้เองที่เจ้าจะทำให้ น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วง
เพื่อเข้าสู่กระแสน้ำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าต้องมีสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า
และเจ้าต้องกำจัดสถานะนิ่งเฉยของเจ้าเสียก่อน บางคนติดตามคนหมู่มากอยู่เสมอ
และหัวใจของพวกเขาหลงผิดจากพระเจ้าไกลเกินไป ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเอง
และมาตรฐานที่พวกเขาได้ตามเสาะหา นั้นต่ำเกินไป
การได้ตามเสาะหาความรักของพระเจ้าและการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า
มีผู้คนที่เพียงไข่มโนธรรมของตนเพื่อตอบแทนความรักของพระเจ้า
แต่นี้ไม่สามารถเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ยิ่งเจ้าได้ตามเสาะหามาตรฐานที่สูงขึ้นเท่าใด
ก็จะยิ่งปรองดองกับน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ในฐานะใครคนหนึ่งที่พักพิงและที่ได้ตามเสาะหาที่จะรักพระเจ้า
การเข้าสู่ราชอาณาจักรเพื่อกลายเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้าคืออนาคตที่แท้จริงของพวกเขา
และคือชีวิตหนึ่งซึ่งมีคุณค่าและมีนัยสำคัญมากที่สุด ไม่มีผู้ใดได้รับพระพรมากกว่าพวกเขา
เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนั้น? เนื่องจากพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนัง
และพวกเขามีชีวิตอยู่เพื่อชาตตน แต่วันนี้พวกเขามีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
และมีชีวิตอยู่เพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่จึงเป็นเหตุผลที่เราบอกว่าชีวิตของพวกเขาจะมีนัยสำคัญมากที่สุด

เฉพาะผู้คนกลุ่มนี้ซึ่งถูกเลือกสรรโดยพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถใช้ชีวิตที่มีนัยสำคัญมากที่สุด นั่นคือ
ไม่มีใครอีกเลยในแผ่นดินโลกที่มีความสามารถที่จะใช้ชีวิตที่มีคุณค่าและมีความหมายเช่นนั้นได้
เนื่องจากเจ้าถูกเลือกสรรโดยพระเจ้าและได้รับการฟูมฟักโดยพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้นคือ
เพราะความรักของพระเจ้าที่มีแก่เจ้า พวกเจ้าได้จับความเข้าใจชีวิตที่แท้จริงและรู้วิธีใช้ชีวิตที่มีคุณค่ามากที่สุด
นี้ไม่ได้เป็นเพราะการไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้านั้นดี แต่เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า
พระเจ้าต่างหากที่ทรงเป็นผู้เปิดดวงตาแห่งจิตวิญญาณของพวกเจ้า
และพระวิญญาณของพระเจ้าต่างหากที่ได้สัมผัสหัวใจของพวกเจ้า
โดยประทานโชคอันดีงามให้พวกเจ้าที่มายังเบื้องพระพักตร์พระองค์
หากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้ให้ความรู้แจ้งแก่พวกเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าคงจะไม่สามารถเห็นสิ่งที่ดีงามเกี่ยวกับพระเจ้าได้
อีกทั้งคงไม่อาจเป็นไปได้ที่เจ้าจะรักพระเจ้า
ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพระวิญญาณของพระเจ้าได้สัมผัสหัวใจของผู้คน
ทำให้หัวใจของพวกเขาคิดเห็นเข้าหาพระเจ้า บางครั้ง เมื่อเจ้ากำลังชื่นชมกับพระวามะของพระเจ้า
จิตวิญญาณของเจ้าได้รับการสัมผัส และเจ้ารู้สึกว่าคุณไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากรักพระเจ้า
รู้สึกว่ามีพลังกำลังมหาศาลภายในตัวเจ้า และรู้สึกว่าไม่มีสิ่งใดที่เจ้าไม่สามารถละไว้ได้ หากเจ้ารู้สึกเช่นนั้น
เช่นนั้นเจ้าก็ได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้าแล้ว
และหัวใจของเจ้าก็ได้หันเข้าหาพระเจ้าทั้งหมดแล้ว และเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเจ้าแล้วกล่าวว่า “โอ้พระเจ้า
พวกเราได้รับการลิดใจไว้ล่วงหน้าอย่างแท้จริงและได้รับเลือกสรรโดยพระองค์
พระสิริของพระองค์มอบความภาคภูมิใจให้ข้าพระองค์
และข้าพระองค์รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้เป็นหนึ่งในประชากรของพระองค์
ข้าพระองค์จะยอมสละสิ่งใดก็ตามและมอบสิ่งใดก็ตามเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระองค์
และจะอุทิศวบปีทั้งหมดของข้าพระองค์รวมถึงความพยายามของทั้งช่วงชีวิตแด่พระองค์”
เมื่อเจ้าอธิษฐานเช่นนั้น ก็จะมีความรักที่ไม่สิ้นสุดและการเชื่อฟังอย่างแท้จริงต่อพระเจ้าในหัวใจของเจ้า
เจ้าเคยมีประสบการณ์เฉกเช่นนี้หรือไม่? หากผู้คนได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้าบ่อยครั้ง
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็เต็มใจเป็นอย่างยิ่งที่จะอุทิศตนเองแก่พระเจ้าในการอธิษฐานของพวกเขาวา “โอ้พระเจ้า!
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะมองเห็นวันแห่งพระสิริของพระองค์
และข้าพระองค์ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์—
ไม่มีสิ่งใดที่มีค่าหรือมีความหมายไปมากกว่าการมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์
และข้าพระองค์ไม่ได้มีความพึงปรารถนาแม้แต่น้อยที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อซาตานและเนื้อหนัง

พระองค์ทรงพุ่มพุกข้าพระองค์โดยการทำให้ข้าพระองค์สามารถมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ในวันนี้”
เมื่อเจ้าได้อธิษฐานด้วยวิธีนี้ เจ้าจะรู้สึกว่าคุณทำอะไรไม่ได้นอกจากมอบหัวใจของคุณแด่พระเจ้า
รู้สึกว่าคุณต้องได้รับพระเจ้า

และรู้สึกว่าคุณจะเกลียดที่จะตายโดยปราศจากการได้รับพระเจ้าขณะที่เจ้ามีชีวิตอยู่
การได้กล่าวอธิษฐานเช่นนั้นออกไป จะมีผลกำลังอย่างไม่รู้จักเห็นคเห็น้อยภายในตัวเจ้า
และเจ้าจะไม่รู้ว่าผลกำลังนั้นมาจากที่ใด ในหัวใจของเจ้าจะมีพลังที่ไร้ขีดจำกัด
และเจ้าจะมีสำนึกรับรู้ว่าคุณพระเจ้าทรงดำรงอยู่นัก และสำนึกรับรู้ว่าคุณพระองค์ทรงควรค่าต่อการรัก
นี่คือเมื่อเจ้าจะได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า

บรรดาผู้ที่เคยมีประสบการณ์เช่นนั้นล้วนได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า
สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้าบ่อยครั้ง การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายบังเกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา
พวกเขามีความสามารถที่จะทำได้ตามปณิธานของพวกเขาและเต็มใจที่จะรับพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์
ความรักต่อพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาหนักแน่นมากขึ้น
หัวใจของพวกเขาได้หันเข้าหาพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ พวกเขาไม่ได้คำนึงถึงครอบครัว โลก
ความยุ่งเหยิงทั้งหลาย หรืออนาคตของพวกเขา และพวกเขาเต็มใจที่จะอุทิศความพยายามของทั้งชีวิตแด่พระเจ้า
บรรดาผู้ที่ได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คือผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง
และผู้ที่มีความหวังถึงการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เจ้าได้หันหัวใจของคุณเข้าหาพระเจ้าแล้วหรือยัง?

หัวใจของคุณได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้าแล้วหรือยัง? หากเจ้าไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนั้น
และหากเจ้าไม่เคยอธิษฐานด้วยวิธีนั้น เช่นนั้นแล้ว นี่แสดงว่าคุณพระเจ้าไม่ทรงมีพื้นที่ในหัวใจของคุณ
บรรดาผู้ที่ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า และผู้ที่ได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้า
ได้ครอบครองพระราชกิจของพระเจ้า

ซึ่งแสดงว่าคุณพระเจ้าของพระเจ้าและความรักของพระเจ้าได้ฝังรากลงในตัวพวกเขาแล้ว

ผู้คนบางส่วนกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้จริงจังจริงใจมากเท่าท่านในการอธิษฐานของข้าพเจ้า
อีกทั้งข้าพเจ้าไม่ได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้ายามากมายนัก บางครั้ง—เมื่อข้าพเจ้าใคร่ครวญและอธิษฐาน—
ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณพระเจ้าทรงดำรง และหัวใจของข้าพเจ้าได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า”
ไม่มีสิ่งใดสำคัญมากไปกว่าหัวใจของมนุษย์ เมื่อหัวใจของคุณหันเข้าหาพระเจ้าแล้ว
การเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของคุณก็จะหันเข้าหาพระเจ้า
และในเวลานั้นหัวใจของคุณก็จะได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณของพระเจ้า
ส่วนใหญ่ในท่ามกลางพวกเจ้าเคยมีประสบการณ์เช่นนั้นแล้ว—

เพียงแต่ความลึกซึ้งของประสบการณ์ของเจ้าไม่เหมือนกัน บางคนกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่กล่าวคำแห่งการอธิษฐานมากนัก

ข้าพเจ้าเพียงฟังการเข้าสนิทของผู้อื่นและพละกำลังก็ผุดขึ้นภายในตัวข้าพเจ้า”

นี่แสดงว่าเจ้าได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้าที่ภายใน

ผู้ที่ได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้าที่ภายในได้รับแรงคลอเมื่อพวกเขาได้ยินการเข้าสนิทของผู้อื่น

หากหัวใจของบุคคลหนึ่งยังคงไม่สะทกสะท้านโดยสันเชิงเมื่อพวกเขาได้ยินคำที่สร้างแรงคลอ เช่นนั้นแล้ว

นี่พิสูจน์ว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้้อยู่ภายในพวกเขา ไม่มีการโหยหาภายในพวกเขา

ซึ่งพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่มีความแน่วแน่ และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงปราศจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากบุคคลหนึ่งได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า พวกเขาจะมีปฏิกิริยาเมื่อพวกเขาได้ยินพระวณะของพระเจ้า

หากพวกเขาไม่ได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็กังไม่ได้มีส่วนร่วมกับพระวณะของพระเจ้า

พวกเขาไม่มีความสัมพันธ์กับพระวณะ และพวกเขาไม่สามารถได้รับการให้ความรู้แจ้ง

บรรดาผู้ที่เคยได้ยินพระวณะของพระเจ้าและไม่มีปฏิกิริยา คือผู้ที่ยังไม่ได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า—

พวกเขาเป็นคนที่ปราศจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

บรรดาผู้คนที่มีความสามารถที่จะยอมรับความสว่างใหม่นั้นได้รับการสัมผัสแล้ว

และได้ครอบครองพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

จงประเมินตนเอง ดังนี้

1. เจ้าอยู่ท่ามกลางพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?
2. หัวใจของเจ้าหันเข้าหาพระเจ้าแล้วหรือยัง? เจ้าได้รับการสัมผัสจากพระเจ้าแล้วหรือยัง?
3. พระวณะของพระเจ้าฝังรากลงภายในตัวเจ้าแล้วหรือยัง?
4. การปฏิบัติของเจ้าก่อร่างสร้างขึ้นบนรากฐานข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าหรือไม่?
5. เจ้ามีชีวิตอยู่ภายใต้การนำของความสว่างปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?
6. หัวใจของเจ้าถูกปกครองโดยมนโคติที่หลงผิดเก่าๆ
หรือถูกปกครองโดยพระวณะของพระเจ้าในวันนี้หรือไม่?

เมื่อได้ยินพระวณะเหล่านี้ ปฏิกิริยาภายในตัวพวกเจ้าคืออะไร? หลังจากมีความเชื่อมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา
เจ้ายึดถือพระวณะของพระเจ้าประหนึ่งชีวิตของเจ้าหรือไม่?

มีความเปลี่ยนแปลงใดเกิดขึ้นกับอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเมื่อก่อนของเจ้าหรือไม่?

ตามพระวณะของพระเจ้าในวันนี้ เจ้ารู้หรือไม่ว่าการมีชีวิตคืออะไร และจะเป็นอย่างไรหากไร้ซึ่งชีวิต?

สิ่งนี้ชัดเจนสำหรับพวกเจ้าหรือไม่? ความสำคัญหลักในการติดตามพระเจ้าคือ

ทุกสิ่งควรเป็นไปอย่างสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าในวันนี้ กล่าวคือ

ไม่ว่าเจ้าจะกำลังไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตหรือการให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วง

ทุกสิ่งควรมีสุนัขกลางอยู่ที่พระวณะของพระเจ้าในวันนี้

หากสิ่งที่เจ้าสื่อสารและไล่ตามเสาะหาไม่ได้มีสุนัขกลางอยู่ที่พระวณะของพระเจ้าในวันนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือคนแปลกหน้าต่อพระวณะของพระเจ้า

และสูญเสียพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสิ้นเชิง

สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์คือผู้คนที่ติดตามรอยพระบาทของพระองค์

ไม่ว่าสิ่งที่เจ้าเข้าใจมาก่อนนั้นจะมหัศจรรย์และบริสุทธิ์มากน้อยเพียงใด พระเจ้าก็ไม่ทรงต้องประสงค์สิ่งนั้น

และหากเจ้าไร้ความสามารถที่จะละสิ่งเหล่านั้นได้

เช่นนั้นแล้วสิ่งเหล่านั้นจะเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงต่อการเข้าสู่ของเจ้าในอนาคต

บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะติดตามความสว่างปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก็ได้รับพระพร

ผู้คนในยุคก่อนๆ ยังได้ติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

แต่กระนั้นก็ดีพวกเขาก็ไม่สามารถติดตามได้จนถึงวันนี้ นี่คือพระพรของผู้คนในยุคสุดท้าย

บรรดาผู้ที่สามารถติดตามพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

และผู้ที่มีความสามารถที่จะติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าได้

เจกเช่นที่พวกเขาติดตามพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะนำทางพวกเขาไปยังที่ใด—

เหล่านี้คือผู้คนที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ไม่ติดตามพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เข้าสู่พระราชกิจแห่งพระวณะของพระ

เจ้า และไม่ว่าพวกเขาจะทำงานมากมายเพียงใด หรือความทุกข์ของพวกเขาใหญ่หลวงเพียงใด

หรือพวกเขาวังวนดำเนินงานมากเพียงใด สิ่งเหล่านั้นไม่มีความหมายอะไรกับพระเจ้า

และพระองค์จะไม่ชมเชยพวกเขา วันนี้

บรรดาผู้ที่ติดตามพระวณะปัจจุบันของพระเจ้านั้นอยู่ในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกที่เป็นคนแปลกหน้าต่อพระวณะของพระเจ้าในวันนี้ต่างอยู่นอกกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และผู้คนเช่นนั้นไม่ได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

การปรณินิบัติที่เลิกร้างจากถ้อยคำรัสปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คือการปรณินิบัติที่เกิดจากเนื้อหนังและมโนคติที่หลงผิด

และเป็นไปไม่ได้ที่การนั้นจะสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

หากผู้คนมีชีวิตอยู่ท่ามกลางมโนคติที่หลงผิดทางศาสนา

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่สามารถทำสิ่งใดที่เหมาะสมต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ และแม้ว่าพวกเขาจะรับใช้พระเจ้า พวกเขาก็รับใช้ในท่ามกลางจินตนาการและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา

และไม่สามารถรับใช้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่ไร้ความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

และบรรดาผู้ที่ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าย่อมไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้

พระเจ้าทรงต้องประสงค์การปรนนิบัติซึ่งเป็นที่ถูกพระทัยของพระองค์เอง

พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์การปรนนิบัติที่เป็นมโนคติที่หลงผิดและเนื้อหนัง

หากผู้คนไม่สามารถติดตามขั้นตอนของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมโนคติที่หลงผิด การปรนนิบัติของผู้คนเช่นนั้นขัดจังหวะและรบกวน และการปรนนิบัติเช่นนั้นดำเนินขัดแย้งกับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าจึงไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าย่อมจะต่อต้านพระเจ้าเป็นส่วนใหญ่

และไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า “การติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์” หมายถึง การทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้

การมีความสามารถที่จะกระทำการอันสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ปัจจุบันของพระเจ้า

การมีความสามารถที่จะเชื่อฟังและติดตามพระเจ้าของวันนี้

และการเข้าสู่ที่สอดคล้องกับถ้อยคำรับใช้ใหม่ล่าสุดของพระเจ้า

นี่คือใครคนหนึ่งติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และอยู่ในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น ผู้คนเช่นนั้นไม่เพียงสามารถรับการสรรเสริญจากพระเจ้าและมองเห็นพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังสามารถรู้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าจากพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้าได้

และสามารถรับรู้มโนคติที่หลงผิดและการไม่เชื่อฟังของมนุษย์และธรรมชาติและเนื้อแท้ของมนุษย์จากพระราชกิจล่าสุดของพระองค์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังมีความสามารถที่จะค่อยๆ

สัมผัสการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของพวกเขาในระหว่างการปรนนิบัติของพวกเขา

เฉพาะผู้คนเช่นนี้เท่านั้นคือบรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะได้รับพระเจ้า

และเป็นผู้ที่ได้พบหนทางที่แท้จริงโดยแท้

พวกที่ถูกขจัดโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้คนที่ไม่สามารถติดตามพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้า

และผู้ที่ถูกต่อต้านพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้า

ที่ผู้คนเช่นนั้นต่อต้านพระเจ้าอย่างเปิดเผยเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงกระทำพระราชกิจใหม่

และเพราะพระฉายาของพระเจ้าไม่เหมือนกับในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา—โดยผลของสิ่งนี้ พวกเขาจึงต่อต้านพระเจ้าอย่างเปิดเผยและพิพากษาพระเจ้า ซึ่งส่งผลให้พระเจ้าทรงเกลียดและปฏิเสธพวกเขา การครอบครองความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจล้ำสุดของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย แต่หากผู้คนมีจิตใจที่จะเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าและแสวงหาพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะมีโอกาสเห็นพระเจ้า และจะมีโอกาสได้รับการทรงนำใหม่ล้ำสุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกที่ต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้าโดยเจตนา จะไม่สามารถรับรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือการทรงนำของพระเจ้าได้ ด้วยเหตุนี้ การที่ผู้คนจะสามารถได้รับพระราชกิจล้ำสุดของพระเจ้าหรือไม่ ขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้า ขึ้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา และขึ้นอยู่กับเจตนาของพวกเขา

บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะเชื่อฟังถ้อยคำรับสั่งปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้รับพระพร ไม่สำคัญว่าพวกเขาเคยเป็นอย่างไรหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์เคยทรงพระราชกิจอย่างไรภายในพวกเขา—บรรดาผู้ที่ได้รับพระราชกิจล้ำสุดของพระเจ้านั้นเป็นผู้ที่ได้รับพระพรมากที่สุด และพวกที่ไร้ความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจล้ำสุดในวันนี้จะถูกขจัด พระเจ้าทรงต้องประสงค์บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะยอมรับความสว่างใหม่ และพระองค์ทรงต้องประสงค์บรรดาผู้ที่ยอมรับและรู้จักพระราชกิจล้ำสุดของพระองค์ เหตุใดจึงมีคำกล่าวที่ว่าเจ้าต้องเป็นผู้รักษาพรหมจารีบริสุทธิ์?

ผู้รักษาพรหมจารีบริสุทธิ์มีความสามารถที่จะแสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และเข้าใจสิ่งใหม่ๆ ได้ และยิ่งไปกว่านั้น มีความสามารถที่จะละมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ และเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้ได้ ผู้คนกลุ่มนี้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่ล้ำสุดของวันนี้ ได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าก่อนยุคต่างๆ และเป็นผู้ที่ได้รับพระพรมากที่สุด พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าโดยตรง และเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้า และอื่นๆ ทั้งสวรรค์และแผ่นดินโลก และตลอดยุคสมัยต่างๆ ไม่มีใครได้รับพระพรมากไปกว่าพวกเขา ซึ่งเป็นผู้คนกลุ่มนี้ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้า เพราะการลิขิตไว้ล่วงหน้าและการทรงเลือกสรรของพระเจ้า และเพราะพระคุณของพระเจ้า หากพระเจ้ามิได้ตรัสและดำรัสพระวาทะของพระองค์ สภาพเงื่อนไขของพวกเขาจะเป็นเหมือนที่เป็นอยู่ทุกวันนี้หรือไม่? ด้วยเหตุนี้ ขอให้พระสิริและการสรรเสริญทั้งปวงจงมีแด่พระเจ้า เพราะทั้งหมดนี้เป็นเพราะพระเจ้าทรงพุ่มพักเจ้า เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว เจ้าจะยังคงนิ่งเฉยอยู่ได้หรือไม่? พลละกำลังของเจ้ายังไร้ความสามารถที่จะลุดเจ้าขึ้นมาได้ใช่หรือไม่?

ที่เจ้ามีความสามารถที่จะยอมรับการพิพากษา การตีสอน การประหาร
และกระบวนการลงของพระวณะของพระเจ้า และยังไปกว่านั้น
มีความสามารถที่จะยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า ได้รับการลิจิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้ามาก่อนยุคสมัยต่างๆ
แล้ว และด้วยเหตุนี้ เจ้าจึงต้องไม่เศร้าหมองมากเกินไปเมื่อเจ้าถูกตีสอน
ไม่มีใครสามารถพรากพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้กระทำในตัวพวกเจ้า และพระพรที่ประทานแก่เจ้าไปได้
และไม่มีใครสามารถพรากสิ่งทั้งหมดที่ได้ประทานแก่พวกเจ้าไปได้
ผู้คนของศาสนาไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับพวกเจ้าได้เลย
พวกเจ้าไม่ได้ครอบครองความเชื่อชาญอย่างใหญ่หลวงในพระคัมภีร์และไม่ได้มีทฤษฎีทางศาสนา
แต่เนื่องจากพระเจ้าทรงทำงานในตัวพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าจึงได้รับมากกว่าใครตลอดยุคสมัยต่างๆ—
และนี่คือพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเจ้า เพราะการนี้พวกเจ้าจึงต้องมอบอุทิศแด่พระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น
และจงรักภักดีต่อพระเจ้าให้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากพระเจ้าทรงพุ่มพักเจ้า เจ้าจึงต้องเพิ่มความพยายามของเจ้า
และต้องเตรียมวุฒิภาวะของเจ้าให้พร้อมที่จะรับพระบัญชาของพระเจ้า
เจ้าต้องตั้งมั่นในสถานที่ที่พระเจ้าประทานให้เจ้า ต้องไล่ตามเสาะหาในการเป็นหนึ่งในประชากรของพระเจ้า
ต้องยอมรับการฝึกฝนของราชอาณาจักร ได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
และในท้ายที่สุดก็ได้กลายเป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า เจ้าครอบครองความแน่วแน่เหล่านี้หรือไม่?
หากเจ้าครอบครองความแน่วแน่เช่นนั้น ในท้ายที่สุดแล้วเจ้าก็มั่นใจได้ว่าจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
และจะได้เป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า เจ้าควรเข้าใจว่าพระบัญชาหลักกำลังได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
และกำลังกลายเป็นพยานอันรุ่งโรจน์ต่อพระเจ้า นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระวณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้คือพลังของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และความรู้แจ้งที่ต่อเนื่องของมนุษย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ระหว่างช่วงเวลานี้คือแนวโน้มน้ำของพระราชกิจแห่ง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วแนวโน้มน้ำของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้คืออะไร?
ก็คือการเป็นผู้ทรงนำผู้คนไปสู่พระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้ และไปสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ
มีหลายขั้นตอนในการเข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ ได้แก่

1. ก่อนอื่น เจ้าต้องเทหัวใจของเจ้าลงในพระวณะของพระเจ้า
เจ้าต้องไม่ไล่ตามเสาะหาพระวณะของพระเจ้าในอดีต
และต้องไม่นำมาศึกษาหรือเปรียบเทียบกับพระวณะของวันนี้
เจ้าต้องเทหัวใจของเจ้าลงในพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์แทน
หากมีผู้คนที่ยังคงปรารถนาจะอ่านพระวณะของพระเจ้า หนังสือทางจิตวิญญาณ หรือเรื่องราวอื่นๆ
ของการเทศนาจากในอดีต และผู้ที่ไม่ติดตามพระวณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็เป็นผู้คนที่มีเวลาที่สุด ซึ่งพระเจ้าทรงรังเกียจผู้คนเช่นนั้น
หากเจ้าเต็มใจที่จะยอมรับความสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้
เช่นนั้นแล้วจงเทหัวใจของเจ้าลงในถ้อยคำรัสของพระเจ้าในวันนี้อย่างครบบริบูรณ์
นี่คือสิ่งแรกที่เจ้าต้องสัมผัสผล

2. เจ้าต้องอธิษฐานบนรากฐานของพระวณะที่พระเจ้าตรัสในวันนี้
เข้าสู่พระวณะของพระเจ้าและสื่อสารกับพระเจ้า และตั้งปณิธานของเจ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
โดยกำหนดว่ามาตรฐานใดที่เจ้าปรารถนาจะไล่ตามเสาะหาเพื่อให้สำเร็จลุล่วง

3.
เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงอันลึกซึ้งบนรากฐานของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้
อย่ายึดมั่นกับถ้อยคำรัสและทฤษฎีที่ล้ำสมัยจากอดีต

4. เจ้าต้องแสวงหาที่จะได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเข้าสู่พระวณะของพระเจ้า

5. เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาในการเข้าสู่เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินอยู่ในวันนี้

และเจ้าแสวงหาการได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร?

สิ่งสำคัญยิ่งยวดคือการมีชีวิตอยู่ในพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า

และการอธิษฐานบนรากฐานของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า เมื่อได้อธิษฐานด้วยวิธีนี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสัมผัสเจ้าได้อย่างแน่นอน

หากเจ้าไม่ได้แสวงหาหลักสำคัญในรากฐานของพระวณะที่พระเจ้าตรัสในวันนี้ เช่นนั้นแล้วการนี้ก็จะไร้ผล

เจ้าควรอธิษฐานและกล่าวว่า “โอ้พระเจ้า! ข้าพระองค์ต่อต้านพระองค์ และข้าพระองค์เป็นหนี้พระองค์อย่างมาก

ข้าพระองค์ไม่เชื่อฟังอย่างมากและไม่เคยมีความสามารถที่จะทำให้พระองค์สมดังพระทัยได้เลย โอ้พระเจ้า

ข้าพระองค์ปรารถนาให้พระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอด

ข้าพระองค์ปรารถนาจะให้การปรนนิบัติพระองค์จบจนวาระสุดท้าย

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะตายเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์และตัดสินข้าพระองค์

และข้าพระองค์ไม่มีการพัวพันใดๆ ข้าพระองค์ต่อต้านพระองค์และข้าพระองค์สมควรตาย

เพื่อที่ผู้คนทั้งมวลจะได้เห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ในการตายของข้าพระองค์”

เมื่อเจ้าอธิษฐานภายในหัวใจด้วยวิธีนี้ พระเจ้าจะทรงรับฟังเจ้า และจะทรงนำเจ้า

หากเจ้าไม่อธิษฐานบนรากฐานของพระวณะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีความเป็นไปได้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสัมผัสเจ้า

หากเจ้าอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และตามสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะทำในวันนี้ เจ้าจะพูดว่า

“โอ้พระเจ้า! ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะยอมรับพระบัญชาของพระองค์และสัจย์ข้อต่อพระบัญชาของพระองค์ และข้าพระองค์เต็มใจที่จะอุทิศทั้งชีวิตของข้าพระองค์เพื่อพระสิริของพระองค์ เพื่อให้ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำสามารถไปถึงซึ่งมาตรฐานของประชากรของพระเจ้าได้ ขอให้หัวใจของข้าพระองค์ได้รับการสัมผัสจากพระองค์

ข้าพระองค์ปรารถนาให้พระวิญญาณของพระองค์ประทานความรู้แจ้งแก่ข้าพระองค์ เพื่อให้ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำนำมาซึ่งความอภัยต่อชาตนา

ว่าข้าพระองค์ได้รับการรับไว้จากพระองค์ในท้ายที่สุด” หากเจ้าอธิษฐานด้วยวิธีนี้ ด้วยวิธีที่มีศูนย์กลางอยู่ที่น้ำพระทัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมจะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่สำคัญเลยว่าการอธิษฐานของเจ้าจะมีถ้อยคำมากเพียงใด—

กุญแจสำคัญคือเจ้าจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่

พวกเจ้าทั้งหมดอาจเคยมีประสบการณ์ดังต่อไปนี้มาแล้ว กล่าวคือ บางครั้ง ในขณะที่อธิษฐานในการชุมนุม

พลังของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มาถึงจุดสูงสุด ทำให้พลังกำลังของทุกคนผุดขึ้น

ผู้คนบางส่วนร้องไห้อย่างขมขื่นและหลังน้ำตาทำให้ขณะอธิษฐาน

ครอบงำด้วยความสำนึกผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

และผู้คนบางส่วนแสดงให้เห็นถึงความแน่วแน่ของพวกเขา และให้คำสาบาน

นั่นคือผลที่จะสัมฤทธิ์ด้วยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในวันนี้

เป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่ผู้คนทั้งปวงเทหัวใจของพวกเขาลงในพระวณะของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

อย่างมุ่งมั่นที่พระวณะที่ได้ตรัสมาก่อนหน้านี้ หากเจ้ายังคงยึดมั่นในสิ่งที่มีมาก่อนหน้านี้

เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า เจ้าเห็นหรือไม่ว่านี่สำคัญเพียงใด?

พวกเจ้ารู้เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินในวันนี้หรือไม่?

ประเด็นหลายอย่างข้างต้นคือสิ่งที่ต้องสำเร็จลุล่วงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้และในอนาคต

สิ่งเหล่านั้นคือเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ และการเข้าสู่ที่มนุษย์ควรที่จะไล่ตามเสาะหา

ในการเข้าสู่ชีวิตของเจ้า อย่างน้อยที่สุดเจ้าต้องเทหัวใจของเจ้าลงในพระวณะของพระเจ้า

และมีความสามารถที่จะยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระวณะของพระเจ้าได้

หัวใจของเจ้าต้องโหยหาพระเจ้า เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงอันลึกซึ้ง

และวัตถุประสงค์ที่พระเจ้าพึงประสงค์ เมื่อเจ้าครอบครองพลังกำลังนี้

เช่นนั้นแล้วก็แสดงว่าเจ้าได้รับการสัมผัสจากพระเจ้า และหัวใจของเจ้าได้เริ่มหันเข้าหาพระเจ้าแล้ว

ขั้นตอนแรกของการเข้าสู่ชีวิตคือการเทหัวใจของเจ้าลงในพระวณะของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

และขั้นตอนที่สองคือการยอมรับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผลที่สัมฤทธิ์จากการยอมรับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์คืออะไร? เพื่อให้มีความสามารถที่จะโยยหา แสวงหา และท่องสำรวจความจริงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อสามารถร่วมมือกับพระเจ้าในลักษณะที่เป็นบวกได้ ในวันนี้ เจ้าร่วมมือกับพระเจ้า กล่าวคือมีวัตถุประสงค์ในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า ในการอธิษฐานของเจ้า และในการเข้าสนิทของเจ้าในพระวณะของพระเจ้า

และเจ้าปฏิบัติหน้าที่โดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า—

เพียงการนี้เท่านั้นที่ถือว่าเป็นการร่วมมือกับพระเจ้า หากเจ้าเพียงแต่กล่าวถึงการให้พระเจ้าทรงกระทำ แต่ไม่ลงมือกระทำสิ่งใด ไม่อธิษฐานหรือแสวงหาใดๆ เช่นนั้นแล้วการนี้จะเรียกว่าความร่วมมือได้อย่างไร?

หากเจ้าไม่มีร่องรอยของความร่วมมือในตัวเจ้า และสูญเสียการฝึกฝนเพื่อการเข้าสู่ที่มีวัตถุประสงค์ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้ให้ความร่วมมือ ผู้คนบางส่วนกล่าวว่า “ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับกลิตใจไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า พระเจ้าพระองค์เองทรงได้ทำสิ่งนั้นทั้งหมด หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำสิ่งนั้น แล้วมนุษย์จะทำได้อย่างไร?”

พระราชกิจของพระเจ้าคือสิ่งปกติ และไม่ใช้สิ่งเหนือธรรมชาติแม้แต่เล็กน้อย

และมันเป็นไปได้โดยผ่านการแสวงหาที่แข็งขันของเจ้าเท่านั้นที่ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ เพราะพระเจ้าไม่ได้บังคับมนุษย์—เจ้าต้องเปิดโอกาสให้พระเจ้าทรงพระราชกิจ

และหากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาหรือเข้าสู่ และหากไม่มีความโยยหาแม้แต่เล็กน้อยในหัวใจของเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมไม่มีโอกาสได้ทรงพระราชกิจ

เจ้าสามารถแสวงหาที่จะได้รับการสัมผัสจากพระเจ้าได้ด้วยเส้นทางใด?

ผ่านการอธิษฐานและการเข้าใกล้พระเจ้ายากขึ้น แต่ที่สำคัญที่สุด จงจำไว้ว่า

นั่นจะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ เมื่อเจ้าได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้าย่อยครั้ง

เจ้าก็จะไม่ถูกทำให้เป็นทาสโดยเนื้อหนัง กล่าวคือ สามี ภรรยา บุตร และเงิน—

เหล่านี้ล้วนไม่สามารถพันนาการเจ้าได้

และเจ้าปรารถนาเพียงที่จะไล่ตามเสาะหาความจริงและมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้น ณ เวลานี้

เจ้าจะเป็นใครคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่ในอาณาจักรแห่งอิสรภาพ

ผู้คนที่ได้เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าแล้ว

ว

ขั้นตอนแรกแห่งเส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวมนุษย์ก่อนสิ่งอื่นใดก็คือ

การดึงดูดหัวใจมนุษย์ให้หันจากผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลาย และมาสู่พระวณะของพระเจ้า

โดยการทำให้หัวใจมนุษย์เชื่อว่าพระวณะของพระเจ้าอยู่เหนือความกังขาทั้งปวงและเป็นจริงอย่างครบบริบูรณ์

หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องเชื่อในพระวณะของพระองค์ หากหลังจากที่ความเชื่อในพระเจ้าผ่านไปหลายปี

เจ้ายังคงไม่ตระหนักถึงเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ เจ้าเป็นผู้เชื่อจริงๆ หรือ?

การที่จะสัมฤทธิ์ชีวิตมนุษย์ปกติ—ชีวิตมนุษย์ปกติที่มีสัมพันธภาพซึ่งเป็นปกติกับพระเจ้า—

เจ้าต้องเริ่มจากการเชื่อในพระวณะของพระองค์

หากเจ้ายังไม่สัมฤทธิ์ขั้นตอนแรกแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวคน เจ้าก็ย่อมไม่มีรากฐาน

หากแม้แต่หลักการที่เล็กที่สุดเจ้าก็ยังไปไม่ถึง แล้วเจ้าจะเดินไปบนเส้นทางข้างหน้าได้อย่างไร?

การก้าวไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องที่พระเจ้าทรงใช้ทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมนั้นหมายถึงการเข้าสู่ร่องคร

รลองที่ถูกต้องแห่งพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หมายถึงการก้าวเดินไปบนเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ ในขณะนี้

เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ก็คือพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น

หากผู้คนจะก้าวเดินไปบนเส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาต้องเชื่อฟัง

และกินและดื่มพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าผู้ทรงจुติเป็นมนุษย์

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำเป็นพระราชกิจแห่งพระวณะ

กล่าวคือทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มต้นจากพระวณะของพระองค์

และทั้งหมดล้วนถูกสร้างขึ้นตามพระวณะของพระองค์ ตามพระวณะปัจจุบันของพระองค์

ไม่ว่าจะเป็นความแน่ใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจुติเป็นมนุษย์ หรือการรู้จักพระเจ้าผู้ทรงจुติเป็นมนุษย์

ต่างก็พึงต้องมีการใช้ความพยายามให้มากขึ้นกับพระวณะของพระองค์

หาไม่แล้วผู้คนย่อมไม่สามารถสำเร็จลุล่วงอันใดได้เลย และจะถูกทิ้งไว้ไม่ให้เหลืออะไรเลย

โดยการสร้างบนรากฐานแห่งการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า

และมารู้จักพระองค์และทำให้พระองค์พึงพอพระทัยด้วยการนั้นเท่านั้น ผู้คนจึงจะสามารถค่อยๆ

สร้างสัมพันธภาพที่เป็นปกติกับพระเจ้าได้

สำหรับมนุษย์แล้วไม่มีการร่วมมือกับพระเจ้าที่ดีไปกว่าการกินและดื่มพระวณะของพระองค์และนำพระวณะไป

ปฏิบัติอีกแล้ว โดยผ่านทางปฏิบัติเช่นนั้น

พวกเขาจึงมีความสามารถที่จะตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าได้อย่างดีที่สุด

เมื่อผู้คนเข้าใจและมีความสามารถที่จะเชื่อฟังแก่นแท้ของพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าได้ พวกเขาขอมำเนินชีวิตบนเส้นทางของการได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้ก้าวไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของพระเจ้าที่ทรงใช้เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ก่อนหน้านี้นี้ผู้คนสามารถได้รับพระราชกิจของพระเจ้าเพียง โดยการแสวงหาพระคุณของพระเจ้า หรือแสวงหาสันติสุขและความชื่นบานยินดี แต่บัดนี้สิ่งทั้งหลายเปลี่ยนไปแล้ว หากใครซึ่งพระวณะของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ หากใครซึ่งความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์ ผู้คนจะไม่สามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า และจะถูกกำจัดสิ้นทั้งหมดโดยพระเจ้า การที่จะสัมผัสชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติ

อันดับแรกผู้คนควรกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและนำพระวณะไปปฏิบัติ และจากนั้นจึงสถาปนาสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าขึ้นบนรากฐานนี้ เจ้าให้ความร่วมมืออย่างไรหรือ? เจ้าตั้งมั่นในคำพยานเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าอย่างไร? เจ้าสร้างสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าอย่างไร? จะดูอย่างไรว่าเจ้ามีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าในชีวิตประจำวันของเจ้าหรือไม่

1. เจ้าเชื่อคำพยานของพระเจ้าเองหรือไม่?

2. เจ้าเชื่ออยู่ในหัวใจของเจ้าหรือไม่ ว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นความจริงและมีอาจผิดพลาดได้?

3. เจ้าคือใครบางคนที่น่าพระวณะไปปฏิบัติหรือไม่?

4. เจ้าสตัยซ์ต่อพระบัญชาของพระองค์หรือไม่?

เจ้าทำอะไรเพื่อที่จะเป็นการสตัยซ์ต่อพระบัญชาของพระองค์?

5.

เจ้าทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและเป็นการสตัยซ์ต่อพระเจ้าใช่หรือไม่?

โดยวิถีทางของรายการทั้งหลายที่แจ้งไว้ข้างต้น

เจ้าอาจประเมินดูว่าเจ้ามีสัมพันธภาพที่ปกติกับพระเจ้าในช่วงระยะปัจจุบันหรือไม่

หากพวกเขามีความสามารถที่จะยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า ยอมรับพระสัญญาของพระองค์ และติดตามเส้นทางแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็กำลังติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ชัดเจนอยู่ในตัวเจ้าหรือไม่?

ขณะนี้เจ้าได้ปฏิบัติตนสอดคล้องกับเส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

หัวใจของพวกเจ้าขยับเข้าใกล้พระเจ้าหรือไม่?

เจ้าปรารถนาจะก้าวให้ทันความสว่างซึ่งใหม่ที่สุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

เจ้าปรารถนาจะให้พระเจ้าทรงรับเจ้าไว้หรือไม่?

เจ้าปรารถนาจะได้กลายเป็นสิ่งที่สำแดงพระสิริของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกหรือไม่?

เจ้ามีปณิธานที่จะบรรลุถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้าหรือไม่?

ในยามที่พระวณะของพระเจ้าถูกตรัสออกมา

ภายในตัวเจ้ามีปณิธานที่จะร่วมมือและปณิธานที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยหรือไม่?—

หากว่านี่คือความรู้ตื้นๆของเจ้า—ก็หมายความว่าพระวณะของพระเจ้าได้ให้ดอกออกผลในหัวใจเจ้าแล้ว

แต่หากเจ้าขาดปณิธานดังกล่าว หากเจ้าไร้เป้าหมายที่เจ้าไล่ตามเสาะหา

ก็หมายความว่าหัวใจของเจ้ายังไม่ได้ถูกขับเคลื่อนโดยพระเจ้าเลย

ทันทีที่ผู้คนได้เข้าสู่การฝึกฝนแห่งราชอาณาจักรอย่างเป็นทางการ

ข้อเรียกร้องทั้งหลายที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขาก็จะยกสูงขึ้นไปอีกระดับ

ข้อเรียกร้องที่สูงขึ้นเหล่านี้สามารถมองเห็นได้จากเงาใดหรือ? เมื่อก่อนนี้ กล่าวกันว่าผู้คนไม่มีชีวิต

วันนี้พวกเขาแสวงหาชีวิต พวกเขาเสาะแสวงที่จะกลายเป็นประชากรของพระเจ้า ที่จะให้พระเจ้าทรงรับไว้

ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า นี่ไม่ใช่ระดับที่สูงขึ้นหรือ? ในข้อเท็จจริงแล้ว

ข้อเรียกร้องทั้งหลายของพระเจ้าที่มีต่อผู้คนนั้นเรียบง่ายกว่าที่เคยเป็น

ผู้คนมิใช่ถูกพึงประสงค์ให้ไปเป็นพวกคนปรนนิบัติหรือให้ไปตาย—

ทั้งหมดที่พึงประสงค์ก็คือให้พวกเขากลายเป็นประชากรของพระเจ้า นี่ไม่เรียบง่ายขึ้นหรือ?

ทั้งหมดที่เจ้าต้องทำก็คือถวายหัวใจของเจ้าแด่พระเจ้าและบนบอบต่อการทรงนำของพระองค์

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะมาสู่การให้ดอกออกผล เหตุใดเจ้าจึงรู้สึกว่าเป็นเรื่องลำบากยากเย็นนักเล่า?

การเข้าสู่ชีวิตซึ่งพูดถึงกันอยู่ในทุกวันนี้มันชัดเจนกว่าเมื่อก่อนนี้

ในอดีตนั้นผู้คนสับสนและไม่รู้ว่าการจริงความเป็นจริงคืออะไร ในข้อเท็จจริงนั้น

ทุกคนที่มีปฏิกิริยาตอบสนองเมื่อได้ยินพระวณะของพระเจ้า

ผู้ที่ได้รับการให้ความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และได้รับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า—

ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดล้วนมีชีวิต พระเจ้าทรงต้องประสงค์สิ่งที่มีชีวิต ไม่ใช่สิ่งที่ตาย หากเจ้าตาย เจ้าย่อมไม่มีชีวิต

และพระเจ้าก็จะไม่ตรัสกับเจ้า นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงอุ้มชูเจ้าขึ้นเป็นหนึ่งในประชากรของพระองค์

เนื่องจากเจ้าได้รับการยกสูงขึ้นโดยพระเจ้า และได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ปานนั้นจากพระองค์

นี่แสดงให้เห็นว่าพวกเจ้าทั้งหมดล้วนเป็นผู้คนที่มีความมีชีวิต และผู้คนที่มีความชีวิตนั้นมาจากพระเจ้า

ในการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของคนเรานั้น เส้นทางแห่งการปฏิบัติช่างเรียบง่าย หากในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

เจ้ามีความสามารถที่จะติดตามพระวณะปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธฺิและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว อุปนิสัยของเจ้าก็ย่อมสามารถเปลี่ยนแปลงได้

หากเจ้าติดตามไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่พระวิญญูณบริสุทธฺิตรัส และแสวงหาสิ่งใดก็ตามที่พระวิญญูณบริสุทธฺิตรัส เช่นนั้นแล้ว เจ้าย่อมเป็นใครบางคนซึ่งเชื่อฟังพระองค์ และย่อมจะมีการเปลี่ยนแปลงหนึ่งในอุปนิสัยของเจ้า

อุปนิสัยของผู้คนเปลี่ยนแปลงด้วยพระวณะปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธฺิ นั่นคือ

หากเจ้าเกาะติดอยู่กับประสบการณ์เก่าแก่ของเจ้าและกฎเกณฑ์ทั้งหลายของอดีต

เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเจ้าย่อมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

หากพระวณะแห่งวันนี้ของพระวิญญูณบริสุทธฺิขอให้ผู้คนทั้งหมดเข้าสู่ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ แต่เจ้ายังคงติดพันอยู่กับสิ่งภายนอกทั้งหลาย และสับสนเกี่ยวกับความเป็นจริง และไม่จริงจกกับความเป็นจริง

เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือใครบางคนซึ่งได้ล้มเหลวที่จะตามให้ทันพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ

ใครบางคนซึ่งไม่ได้เข้าสู่เส้นทางแห่งการทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธฺิ

การที่อุปนิสัยของเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าสามารถตามทันพระวณะปัจจุบันของพระวิญญูณบริสุทธฺิหรือไม่ และขึ้นอยู่กับว่าเจ้ามีความรู้ที่แท้จริงหรือไม่

นี่ไม่เหมือนกับสิ่งที่เจ้าได้เข้าใจไปก่อนหน้านี้

การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าที่เจ้าได้เข้าใจไปก่อนหน้านี้ นั่นก็คือว่า

ตัวเจ้าผู้ซึ่งมักคว่นตัดสินนั้นได้เลิกพูดจาอย่างสิ้นคิดแล้ว โดยผ่านทางการบ่มวินัยของพระเจ้า

แต่นั้นเป็นแค่หนึ่งแง่มุมของการเปลี่ยนแปลง ประเด็นที่วิฤติที่สุด ณ ขณะนี้ก็คือ

การติดตามการทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธฺิ นั่นคือ ติดตามสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าตรัส

และเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัส ผู้คนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาเองได้

พวกเขาต้องก้าวผ่านการพิพากษากับการติสอน และการทนทุกข์กับกระบวนการถูกลงโทษของพระวณะของพระเจ้า หรือถูกจัดการ บ่มวินัยและตัดแต่งโดยพระวณะของพระองค์

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถสัมผัสกับความเชื่อฟังและความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าได้

และไม่ทำเป็นขอไปทีกับพระองค์

ภายใต้กระบวนการถูกลงโทษของพระวณะของพระเจ้านั้นเองที่อุปนิสัยของผู้คนเปลี่ยนแปลง

โดยผ่านทาง การเปิดโปง การพิพากษา การบ่มวินัย

และการจัดการของพระวณะของพระองค์เท่านั้นพวกเขาจึงจะไม่กล้าที่จะปฏิบัติตนอย่างมูทะลุอีกต่อไป

แต่จะกลายเป็นหนักแน่นและสำรวมแทน ประเด็นสำคัญที่สุดก็คือว่า

พวกเรามีความสามารถที่จะบนอบต่อพระวณะปัจจุบันของพระเจ้าและต่อพระราชกิจของพระองค์ได้
ต่อให้พระราชกิจไม่อยู่ในแนวเดียวกับ โนคติที่หลงผิดของมนุษย์
พวกเขาจึงมีความสามารถที่จะละวาง โนคติที่หลงผิดเหล่านี้และบนอบได้อย่างเต็มใจ ในอดีตนั้น
โดยหลักแล้ว การพุดคุยถึงการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยอ้างอิงถึงการมีความสามารถที่จะละทิ้งตัวเอง
อ้างอิงถึงการยอมให้เนื้อหนังได้ทนทุกข์ การบ่มวินัยร่างกายของคนเรา
และการจัดความเลื่อมชอบทางเนื้อหนัง ไปจากตัวคนเรา—ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงประเภทหนึ่งในอุปนิสัย
วันนี้ ทุกคนรู้ว่า การแสดงออกตามความเป็นจริงของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยก็คือ
การเชื่อฟังพระวณะปัจจุบันของพระเจ้า และการรู้จักพระราชกิจใหม่ของพระองค์อย่างแท้จริง ในหนทางนี้
ความเข้าใจที่มีมาก่อนเกี่ยวกับพระเจ้า ซึ่งถูกละเลยโดย โนคติที่หลงผิดของพวกเขา
สามารถถูกลบทิ้งไปได้ และพวกเขาสามารถบรรลุความเชื่อฟังและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้—
นี่เท่านั้นที่เป็นการแสดงออกที่จริงแท้ของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย

การไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตของผู้คนนั้นอยู่บนพื้นฐานของพระวณะของพระเจ้า ตามที่เคยมีมาก่อนนั้น
มีการกล่าวว่าทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จลุล่วงได้เพราะพระวณะของพระองค์ แต่ไม่มีใครได้มองเห็นข้อเท็จจริงนี้เลย
หากเจ้าเข้าสู่การได้รับประสบการณ์กับขั้นตอนปัจจุบัน ทั้งหมดก็จะชัดเจนต่อเจ้า
และเจ้าก็จะกำลังสร้างรากฐานที่ดีสำหรับบททดสอบทั้งหลายในอนาคต ไม่ว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใดก็ตาม
จงมุ่งเน้นเพียงการเข้าสู่พระวณะของพระองค์เท่านั้น เมื่อพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงเริ่มต้นติสอนผู้คน
ก็จงยอมรับการติสอนของพระองค์เสีย เมื่อพระเจ้าทรงขอให้ผู้คนตายไป ก็จงยอมรับบททดสอบนั้น
หากเจ้ากำลังดำรงชีวิตอยู่ภายในถ้อยคำรัสที่ใหม่ที่สดเสมอ
พระวณะของพระเจ้าย่อมจะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด
ยิ่งเจ้าเข้าสู่พระวณะของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าไร เจ้าก็ยิ่งจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเร็วขึ้นเท่านั้น
ในการสามัคคีธรรมครั้งแล้วครั้งเล่า เหตุใดเราจึงขอให้พวกเจ้าทำความรู้จักและเข้าสู่พระวณะของพระเจ้า?
เฉพาะเมื่อเจ้าไล่ตามเสาะหาและได้รับประสบการณ์ในพระวณะของพระเจ้า
และเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์แล้วเท่านั้น
พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงจะมีโอกาสเหมาะที่จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้า เพราะฉะนั้น
พวกเจ้าทั้งหมดล้วนมีส่วนร่วมในทุกวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ
และไม่ว่าความทุกข์ของเจ้าจะเป็นระดับใดก็ตาม ในท้ายที่สุดแล้ว พวกเจ้าทุกคนจะได้รับ “ของที่ระลึก”
ชิ้นหนึ่ง ในการที่จะบรรลุการทำให้มีความเพียบพร้อมขั้นสุดท้ายของพวกเจ้า
พวกเจ้าต้องเข้าสู่พระวณะทั้งหมดของพระเจ้า
การทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นไม่ใช่เป็นการคบบัณฑิต

พระองค์ทรงพึงประสงค์ต่อความร่วมมือของผู้คน

พระองค์จำเป็นต้องทรงให้ทุกคนร่วมมือกับพระองค์อย่างมีสติรู้สึกตัว ไม่ว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใดก็ตาม

จงมุ่งเน้นเพียงการเข้าสู่พระวณะของพระองค์—นี่จะให้ประโยชน์ต่อชีวิตของพวกเจ้ามากกว่า

ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเจ้า

เมื่อเจ้าเข้าสู่พระวณะของพระเจ้า หัวใจของเจ้าจะได้รับการขับเคลื่อนโดยพระองค์

และเจ้าจะมีความสามารถที่จะรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ในขั้นตอนนี้ของพระราชกิจ

ของพระองค์ และเจ้าก็จะมีปณิธานที่จะสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านั้น ในช่วงระหว่างเวลาแห่งการติสอน

ได้มีพวกเหล่านั้นที่เชื่อว่า นี่เป็นวิธีการหนึ่งของพระราชกิจ และไม่ได้เชื่อในพระวณะของพระเจ้า ผลลัพธ์ก็คือ

พวกเขาไม่ได้ก้าวผ่านกระบวนการถลุง

และได้หลุดออกมาจากเวลาแห่งการติสอนโดยปราศจากการได้รับหรือการเข้าใจสิ่งใด

มีบางคนเข้าสู่พระวณะเหล่านี้อย่างแท้จริงโดยปราศจากเศษเสี้ยวแห่งความกังขา

เป็นผู้ที่กล่าวว่าพระวณะแห่งพระเจ้านั้นเป็นความจริงที่มีอาจผิดพลาดได้

และว่ามนุษยชาติควรได้รับการติสอน พวกเขาได้คั่นรอนอยู่ในนั้นเป็นเวลาหนึ่ง

โดยการปล่อยมือจากอนาคตของพวกเขาและชะตาชีวิตของพวกเขา และเมื่อพวกเขาได้หลุดออกมา

อุปนิสัยของพวกเขาก็ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

และพวกเขาได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้นประการหนึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ได้หลุดออกมาจากการติสอนล้วนได้รู้สึกถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า และได้ตระหนักว่า

ขั้นตอนนี้ของพระราชกิจได้จำแลงร่างความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่กำลังเคลื่อนลงมาสู่พวกเขา

ตระหนักว่าขั้นตอนนี้คือการพิชิตชัยและความรอดแห่งความรักของพระเจ้า พวกเขายังได้กล่าวด้วยว่า

พระคำริของพระเจ้านั้นดีงามเสมอ และว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำในมนุษย์นั้นมาจากความรัก

หาใช่ความเกลียดชังไม่ พวกเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่อในพระวณะของพระเจ้า

ผู้ที่ไม่ได้มองไปที่พระวณะของพระเจ้า ไม่ได้ก้าวผ่านกระบวนการถลุงในช่วงระหว่างเวลาแห่งการติสอน

ผลลัพธ์จึงเป็นว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้สถิตอยู่กับพวกเขา และพวกเขาก็ไม่ได้รับสิ่งใดเลย

สำหรับบรรดาผู้ที่เข้าสู่เวลาแห่งการติสอน แม้ว่าพวกเขาไม่ได้ก้าวผ่านกระบวนการถลุง

แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังทรงพระราชกิจอยู่อย่างซ่อนเร้นข้างในพวกเขา และผลลัพธ์ก็คือ

อุปนิสัยชีวิตของพวกเขาก็ได้รับการเปลี่ยนแปลง

บางคนในการปรากฏภายนอกทั้งหมดดูเหมือนเป็นบวกอย่างมาก เปี่ยมไปด้วยกำลังใจที่ดีตลอดทั้งวัน

แต่พวกเขาไม่ได้เข้าสู่สถานะของกระบวนการถลุงแห่งพระวณะของพระเจ้า

ดังนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใดเลย

อันเป็นผลสืบเนื่องของการที่ไม่เชื่อในพระวณะของพระเจ้า หากเจ้าไม่เชื่อในพระวณะของพระเจ้าแล้วไซ้
พระวิญญูณบริสุทธীগี้จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวเจ้า
พระเจ้าทรงปรากฏต่อบรรดาผู้ที่เชื่อในพระวณะของพระองค์
และบรรดาผู้ที่เชื่อและยอมรับพระวณะของพระองค์ก็ย่อมจะมีความสามารถที่จะได้รับความรักของพระองค์!

เพื่อที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า
เจ้าควรค้นหาเส้นทางแห่งการปฏิบัติและวิธีที่จะนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ เพียงด้วยการนั้นเท่านั้น
จึงจะมีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า โดยผ่านทางเส้นทางนี้เท่านั้น
เจ้าจึงจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
และเฉพาะผู้คนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าในหนทางนี้เท่านั้น
ที่สามารถอยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ เพื่อที่จะรับความสว่างใหม่
เจ้าต้องดำรงชีวิตอยู่ภายในพระวณะของพระเจ้า
การได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธื้เพียงครั้งเดียวนั้นจะใช่การไม่ได้เลย—เจ้าต้องไปให้ลึกกว่านั้น
สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการขับเคลื่อนแต่เพียงครั้งเดียวนั้น
ความกระตือรือร้นภายในของพวกเขาได้รับการปลุกเร้า และพวกเขาก็ปรารถนาที่จะแสวงหา
แต่นี้ไม่สามารถยืนยาวอยู่ได้นาน พวกเขาต้องได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธื้อย่างสม่ำเสมอ
หลายคราวในอดีต เราได้พาดพิงถึงความหวังของเราที่ว่า
พระวิญญูณของพระเจ้าอาจขับเคลื่อนจิตวิญญูณของผู้คน
เพื่อที่พวกเขาอาจไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขา
และเพื่อที่พวกเขาอาจเข้าใจความไม่พอเพียงของตัวเองพวกเขาเองในขณะที่กำลังเสาะแสวงที่จะได้รับการขับเคลื่อน
โดยพระเจ้า และอาจสัลดราศีทั้งหลายในตัวพวกเขา (การมองตัวเองชอบธรรมเสมอ ความโอหัง
มโนคติที่หลงผิด และอื่นๆ) ที่เข้าไปในกระบวนการของการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า
จงอย่าคิดว่าเพียงแค่การรับความสว่างใหม่ในเชิงรุกจะใช่การใช้การได้—เจ้าต้องสลัดทิ้งทั้งหมดที่เป็นลบด้วย
ด้านหนึ่งนั้น พวกเจ้าจำเป็นต้องเข้าสู่จากแง่มุมที่เป็นบวก และอีกด้านหนึ่งนั้น
เจ้าจำเป็นต้องขจัดทิ้งหมดที่มีราศีมจากแง่มุมลบออกไปจากตัวเจ้า
เจ้าต้องตรวจสอบตัวเจ้าอย่างสม่ำเสมอเพื่อดูว่าราศีใดบ้างที่ยังคงดำรงอยู่ภายในตัวเจ้า
มโนคติที่หลงผิดทางศาสนา ความหวัง การมองตนเองชอบธรรมเสมอ
และความโอหังของมนุษยชาตินั้นล้วนเป็นสิ่งทั้งหลายที่ไม่สะอาด
จงมองดูภายในตัวเจ้าและนำทุกสิ่งทุกอย่างมาวางเทียบกับพระวณะทั้งปวงของพระเจ้าที่เป็นวิรุณ
เพื่อให้เห็นว่า มโนคติที่หลงผิดทางศาสนาอันใดบ้างที่เจ้ามี

เฉพาะเมื่อเจ้าตระหนักถึงโมคติที่หลงผิดเหล่านั้นอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถสลัดโมคติที่หลงผิดเหล่านั้นทิ้งไปได้ ผู้คนบางคนกล่าวว่า “ตอนนี้

เพียงแค่อึดตามความสว่างแห่งพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มากพอแล้ว

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องยุ่งยากไปกับสิ่งอื่นใดเลย” แต่แล้ว เมื่อมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาทั้งหลายเกิดขึ้นมา เจ้าจะขจัดสิ่งเหล่านั้นออกไปอย่างไรเล่า?

เจ้าคิดว่าการติดตามพระวาระของพระเจ้าในวันนี้เป็นสิ่งเรียบง่ายที่จะทำอย่างนั้นหรือ?

หากเจ้าเป็นใครคนหนึ่งของศาสนา

การหยุดชะงักสามารถเกิดขึ้นได้จากมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาของเจ้ากับทฤษฎีเชิงเทววิทยาดั้งเดิมในหัวใจของเจ้า และเมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น มันแทรกแซงการยอมรับสิ่งใหม่ๆ ของเจ้า

เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาทั้งหลายที่เป็นจริง

หากเจ้าเพียงไล่ตามเสาะหาพระวาระปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

เจ้าย่อมไม่สามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้

ในเวลาเดียวกับที่เจ้าไล่ตามเสาะหาความสว่างปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เจ้าก็ควรระลึกได้ว่ามโนคติที่หลงผิดและเจตนาอันใดบ้างที่เจ้าเก็บงำไว้

และการมองเห็นตัวเองชอบธรรมเสมอแบบมนุษย์อันใดที่เจ้ามี และพฤติกรรมใดบ้างที่เป็นการไม่เชื่อฟังพระเจ้า และหลังจากที่เจ้าได้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งปวงแล้ว เจ้าต้องสลัดพวกมันทิ้งไป

การที่เจ้าละทิ้งการกระทำและพฤติกรรมทั้งหลายที่เคยมีมาก่อนนั้นล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้เจ้าติดตามพระวาระทั้งหลายที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสในวันนี้ได้ ด้านหนึ่งนั้น

การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยสัมฤทธิ์โดยผ่านทางพระวาระของพระเจ้า และอีกด้านหนึ่งนั้น

มันก็พึงต้องมีความร่วมมือในส่วนของมนุษยชาติ มีพระราชกิจของพระเจ้า แล้วก็มีการปฏิบัติของมนุษย์ ทั้งสองเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้เลย

ในเส้นทางของการปรนนิบัติในอนาคตของเจ้า เจ้าจะสามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้อย่างไรหรือ? ประเด็นหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่งยวดก็คือ การไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิต ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย และไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงที่ลึกซึ้ง—

นี่คือเส้นทางสู่การสัมฤทธิ์การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

พวกเจ้าล้วนเป็นผู้รับพระบัญชาของพระเจ้า ว่าแต่ว่า พระบัญชาประเภทใดเล่า?

การนี้สัมพันธ์กับขั้นตอนถัดไปของพระราชกิจ

ขั้นตอนถัดไปจะเป็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่กว่าซึ่งได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นโดยทั่วถึงทั้งจักรวาล

ดังนั้นในวันนี้ พวกเจ้าควรไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า เพื่อที่ในภายภาคหน้า

เจ้าอาจกลายเป็นข้อพิสูจน์อย่างแท้จริงของการที่พระเจ้าทรงได้รับพระสิริโดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์
อันเป็นการทำให้พวกเขากลายเป็นแบบอย่างสำหรับพระราชกิจในอนาคตของพระองค์

การไล่ตามเสาะหาของวันนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการวางรากฐานสำหรับพระราชกิจในอนาคตอย่างครบถ้วน
บริบูรณ์ เพื่อที่เจ้าอาจถูกใช้โดยพระเจ้า และสามารถเป็นพยานต่อพระองค์ได้

หากเจ้าทำให้การนี้เป็นเป้าหมายแห่งการไล่ตามเสาะหาของเจ้า

เจ้าย่อมจะมีความสามารถที่จะได้รับการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เจ้ายังตั้งเป้าหมายของการไล่ตามเสาะหาของเจ้าสูงขึ้นเท่าใด

เจ้าก็ยังสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมากขึ้นเท่านั้น เจ้าไล่ตามเสาะหาความจริงมากขึ้นเท่าใด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยิ่งทรงพระราชกิจมากขึ้นเท่านั้น

เจ้ายิ่งทุ่มกำลังวังชาเข้าไปในการไล่ตามเสาะหามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งได้รับมากขึ้นเท่านั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมไปตามสภาวะภายในของพวกเขา ผู้คนบางคนกล่าวว่า
พวกเขาไม่เต็มใจที่จะถูกใช้โดยพระเจ้า หรือได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์

ว่าพวกเขาแค่ต้องการให้เนื้อหนังของพวกเขาคงอยู่อย่างปลอดภัยและไม่ทุกข์ทนกับความโชคร้ายอันใด

ผู้คนบางคนไม่เต็มใจที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักร ทว่ากลับเต็มใจที่จะลงไปสู่บาตรลึก ในกรณีนั้น

พระเจ้าก็จะทรงอนุญาตให้คนที่เข้าปรารณา สิ่งใดก็ตามที่เจ้าไล่ตามเสาะหา พระเจ้าจะทรงทำให้มันเกิดขึ้น

ดังนั้นแล้ว สิ่งใดเล่าที่เจ้ากำลังไล่ตามเสาะหา ณ ปัจจุบัน? ไซ้การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่?

การกระทำและพฤติกรรมปัจจุบันของเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า
และการได้รับการรับไว้โดยพระองค์หรือไม่?

เจ้าต้องประเมินวัดตัวเจ้าเองดังนั้นอย่างสม่ำเสมอในชีวิตประจำวันของเจ้า

หากเจ้าทุ่มหมดยุติหัวใจเข้าไปในการไล่ตามเสาะหาเพียงเป้าหมายเดียว

แน่ใจได้เลยว่าพระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม เช่นนั้นเองที่เป็นเส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เส้นทางที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้คนอยู่นั้นบรรลุได้โดยวิถีทางแห่งการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา

ยิ่งเจ้ากระหายที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยิ่งทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้ามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเจ้าล้มเหลวที่จะแสวงหามากขึ้นเท่าใด

และยิ่งเจ้าคิดลบและถอยหลังมากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็ยิ่งตัดโอกาสของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการทรงพระราชกิจมากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่เวลาดำเนินต่อไป

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงทอดทิ้งเจ้า

เจ้าปรารณาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าปรารณาที่จะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าหรือไม่? เจ้าปรารณาที่จะถูกใช้โดยพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าควรไล่ตามเสาะหาการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์แห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และการได้รับการรับไว้ และการถูกใช้โดยพระเจ้า เพื่อที่จักรวาลและทุกสรรพสิ่งสามารถมองเห็นได้ว่าการกระทำทั้งหลายของพระเจ้าได้รับการสำแดงอยู่ในตัวเจ้า พวกเจ้าเป็นนายท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง และในท่ามกลางของทุกสิ่งที่มีอยู่

เจ้าจะปล่อยให้พระเจ้าทรงชื่นชมคำพยานและการถวายพระเกียรติโดยผ่านทางพวกเจ้า—นี่คือข้อพิสูจน์ว่า พวกเจ้านั้นเป็นที่ได้รับการอวยพรมากที่สุดในบรรดาชนทุกรุ่น!

เรื่องการสงบจิตใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ไม่มีขั้นตอนใดสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อการเข้าสู่พระวณะของพระเจ้ายิ่งไปกว่าการสงบใจของเจ้าเมื่ออยู่ในการสถิตของพระองค์ มันคือบทเรียนหนึ่งที่ผู้คนทั้งปวงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องเข้าสู่ในปัจจุบัน
เส้นทางที่จะเข้าสู่การสงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้านี้มีดังนี้:

1. ถอนหัวใจของเจ้าออกมาจากเรื่องราวต่างๆ ภายนอก จงสงบใจเมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และเจ้าต้องไม่แบ่งปันความสนใจไปทางอื่น นอกจากการอธิษฐานต่อพระเจ้า
2. ด้วยหัวใจของเจ้าที่สงบอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า จงกิน ดื่ม และชื่นชมไปกับพระวณะของพระเจ้า
3. จงครุ่นคิดและไตร่ตรองความรักของพระเจ้าและใคร่ครวญถึงพระราชกิจของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

อันดับแรก จงเริ่มจากแง่มุมของการอธิษฐาน จงอธิษฐานโดยที่ไม่แบ่งปันความสนใจไปทางอื่น และจงทำในเวลาที่กำหนดตายตัว ไม่ว่าเจ้าจะถูกกดดันเพียงใดในเรื่องของเวลา

ไม่ว่างานของเจ้าจะรัดตัวเพียงใด หรือเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าก็ตาม จงอธิษฐานทุกวันตามปกติ และกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าตามปกติ トラバタที่เจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งรอบตัวเจ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม เจ้าจะมีความชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในจิตวิญญาณของเจ้า และเจ้าจะไม่ถูกผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ หรือสิ่งทั้งหลายรอบตัวเจ้ารบกวน

เมื่อเจ้าไตร่ตรองพระเจ้าในหัวใจของเจ้าอย่างเป็นธรรมดา สิ่งที่เกิดขึ้นภายนอกจะไม่สามารถรบกวนเจ้าได้

นี่คือความหมายของการครอบครองวุฒิภาวะ เริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน: การอธิษฐานอย่างเรียบง่าย

เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจะได้ผลดีที่สุด หลังจากนั้น จงกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เสาะแสวงความสว่างในพระวณะของพระเจ้าโดยการไตร่ตรองพระวณะเหล่านั้น

ค้นหาเส้นทางในการฝึกฝนปฏิบัติ รู้จุดประสงค์ของพระเจ้าในการตรัสพระวณะของพระองค์

และเข้าใจพระวณะเหล่านั้นโดยปราศจากการเบี่ยงเบน โดยธรรมดาสามัญแล้ว

การที่จะมีความสามารถที่จะเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าในหัวใจของเจ้า การไตร่ตรองความรักของพระเจ้า

และการใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้า โดยไม่ถูกรบกวนจากสิ่งทั้งหลายภายนอก

ควรเป็นเรื่องปกติสำหรับเจ้า เมื่อหัวใจของเจ้าได้สัมผัสกับความสงบสุขในระดับหนึ่งแล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะคิดทบทวนได้อย่างเรียบง่าย

และไตร่ตรองความรักของพระเจ้าและเข้าใจพระองค์ได้อย่างแท้จริงภายในตัวของเจ้าเอง

ไม่ว่าสิ่งรอบตัวเจ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม ท้ายที่สุดแล้วเจ้าก็จะไปถึงจุดที่คำสรรเสริญค่อยๆ

รินไหลเข้ามาเติมเต็มในหัวใจของเจ้า และดีกว่าการอธิษฐานเสียด้วยซ้ำ

จากนั้นเจ้าก็จะได้ครอบครองภูมิกว้างบางอย่าง

หากเจ้ามีความสามารถที่จะสัมผัสถึงสภาวะการเป็นอยู่ดังที่ได้อธิบายข้างต้น

มันจะเป็นข้อพิสูจน์ที่แสดงว่าหัวใจของเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง

นี่คือบทเรียนพื้นฐานบทแรก

เพียงภายหลังจากผู้ที่มีความสามารถที่จะสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้แล้วเท่านั้น

พวกเขาจึงจะสามารถรับการสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

และได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะมีความสามารถที่จะเข้าสนิทกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

รวมทั้งจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แล้วพวกเขาก็จะได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

เมื่อการฝึกอบรมของพวกเขาในการใช้ชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มาถึงความลึกซึ้งที่ระดับหนึ่ง

และพวกเขาก็มีความสามารถที่จะตัดขาดจากตัวเอง ดูหมิ่นตัวเอง และใช้ชีวิตตามพระวาทะของพระเจ้าได้แล้ว

หัวใจของพวกเขาจะสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง การมีความสามารถที่จะดูหมิ่นตัวเอง

สาปแช่งตัวเอง และตัดขาดจากตัวเองได้นั้น เป็นผลที่สัมผัสได้โดยพระราชกิจของพระเจ้า

และไม่อาจทำสำเร็จโดยตัวผู้คนเองตามลำพังได้ ด้วยเหตุนี้

การฝึกฝนปฏิบัติในการนิ่งสงบหัวใจของคนเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจึงเป็นบทเรียนที่ผู้คนควรเข้าสู่ในทันที

สำหรับผู้คนบางคน ไม่เพียงแต่พวกเขาจะไร้ความสามารถที่จะสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ตามปกติ

แต่พวกเขายังไม่สามารถนิ่งสงบหัวใจของตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าขณะกำลังอธิษฐานอีกด้วย

นี่เป็นเรื่องที่ต่ำกว่ามาตรฐานของพระเจ้ายิ่งนัก! หากหัวใจของเจ้าไม่อาจสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เจ้าจะสามารถถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หรือ?

หากเจ้าเป็นผู้ที่ไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เจ้าก็มีแนวโน้มที่จะวอกแวกเสียสมาธิยามที่มีใครบางคนแฉะเวียนมาหา หรือในขณะที่คนอื่นๆ กำลังพูดคุยกัน

และจิตใจของเจ้าก็อาจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวได้ในขณะที่คนอื่นๆ กำลังทำอะไรต่ออะไรกันอยู่

อันเป็นกรณีที่เจ้าไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ในการสถิตของพระเจ้า

หากหัวใจของเจ้าสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้าจะไม่ถูกรบกวนโดยสิ่งใดๆ

ที่กำลังดำเนินไปในโลกภายนอก หรือถูกบุคคลใด เหตุการณ์ใดหรือสิ่งใดจับจอง หากเจ้ามีการเข้าสู่สภาวะนี้

สภาวะที่เป็นลบทั้งหลายและสิ่งที่เป็นลบทั้งหมด—ไม่ว่าจะเป็นมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ ปรัชญาต่างๆ

สำหรับการดำเนินชีวิต สัมพันธภาพอันผิดปกติดระหว่งผู้คน และแนวคิดและความคิด และอื่นๆ

ก็จะปลาสนาการไปโดยธรรมชาติ เนื่องเพราะเจ้าใคร่ครวญพระวาทะของพระเจ้าเสมอ

และหัวใจของเจ้าก็เข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าเสมอและถูกจับจองด้วยพระวณะของพระเจ้าในปัจจุบันเสมอ
สิ่งทั้งหลายที่เป็นลบเหล่านั้นจะหลุดพ้นไปจากเจ้าโดยที่เจ้าไม่ทันได้รู้ตัว เมื่อสิ่งใหม่ๆ
และเป็นบวกจับจองเจ้าไว้ สิ่งทั้งหลายที่เป็นลบที่มีอยู่เดิมก็จะไม่มีที่อยู่
ดังนั้นจงอย่าให้ความสนใจกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นลบเหล่านั้น
เจ้าไม่จำเป็นต้องพยายามควบคุมสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เจ้าควรมุ่งเน้นที่การอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
กิน ดื่ม และชื่นชมไปกับพระวณะของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่เจ้าจะทำได้
ขับร้องเพลงสรรเสริญในการถวายการสรรเสริญพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่เจ้าจะทำได้
และยอมให้พระเจ้ามีโอกาสดำรงใช้ความพยายามกับเจ้า
ด้วยขณะนี้พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมด้วยพระองค์เอง
และพระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้หัวใจของเจ้า พระวิญญาณของพระองค์ทรงขับเคลื่อนหัวใจของเจ้า
และหากได้ปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงเจ้าได้มาใช้ชีวิตอยู่ในการสถิตของพระเจ้า
เจ้าจะทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย หากเจ้าให้ความสนใจกับการใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า
และมีส่วนร่วมในการสามัคคีธรรมที่เกี่ยวกับความจริงมากขึ้น
เพื่อให้ได้รับความรู้แจ้งและความกระจำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วบรรดาโมคติที่หลงผิดทางศาสนา รวมทั้งการมองเห็นตัวเองชอบธรรมเสมอ
และความคิดว่าตนเองสำคัญกว่าผู้อื่นของเจ้าก็จะปลาสนาการไปหมดสิ้น
และเจ้าก็จะรู้ว่าอะไรดีสำหรับเจ้าเองเพื่อพระเจ้าอย่างไร รักพระเจ้าอย่างไร
และทำให้พระเจ้าสมดังพระทัยได้อย่างไร และโดยที่เจ้าไม่ทันได้ตระหนักในเรื่องนี้ บรรดาสิ่งต่างๆ
ที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าจะค่อยๆ กระจัดกระจายออกไปจากจิตสำนึกของเจ้าจนหมดสิ้น

การใคร่ครวญและอธิษฐานไปกับพระวณะของพระเจ้าในขณะที่กำลังกินและดื่มพระวณะในปัจจุบันของพระ
องค์เป็นขั้นตอนแรกที่จะก้าวไปสู่การอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
หากเจ้าสามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้รับความรู้แจ้งและความกระจำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณทั้งหมดสัมฤทธิ์ได้โดยการมีใจที่สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ในขณะที่กำลังอธิษฐาน
เจ้าจะต้องสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะสามารถถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
เมื่อเจ้าสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในยามที่เจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
เจ้าจะสามารถได้รับความรู้แจ้งและความกระจำ
และสามารถสัมฤทธิ์ความเข้าใจที่แท้จริงในพระวณะของพระเจ้าได้ในกิจกรรมต่างๆ

ของการครุ่นคิดและการร่วมสามัคคีธรรมตามปกติของเจ้าและการเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าในหัวใจของเจ้า
เมื่อเจ้าได้กลายเป็นสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เจ้าจะมีความสามารถที่จะชื่นชมการใกล้ชิดอันจริงแท้กับพระเจ้า

ได้มีความเข้าใจถึงความรักของพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์

และได้แสดงออกถึงความอาทรและความเอาใจใส่ที่แท้จริงต่อเจตนารมณ์ของพระเจ้า

ยังเจ้ามีความสามารถที่จะสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างเป็นปกติธรรมตามากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยังได้รับการให้ความกระจ่างมากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าก็จะยังมีความสามารถที่จะเข้าใจอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้าเอง สิ่งที่ยังขาดอยู่ สิ่งที่ยังขาดอยู่

หน้าที่ที่เจ้าควรทำการปรนนิบัติ และข้อบกพร่องที่อยู่ภายในเจ้า—ได้มากขึ้นเท่านั้น

ทั้งหมดนี้สัมฤทธิ์ได้โดยการสงบใจในการสถิตของพระเจ้า

หากเจ้าบรรลุความลึกซึ้งในสันติสุขของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจความลึกลับบางอย่างของจิตวิญญาณ

จับความเข้าใจว่าในขณะนี้พระเจ้าทรงปรารถนาจะกระทำการอันใดในตัวเจ้า

จับความเข้าใจพระวณะของพระเจ้าลึกซึ้งยิ่งขึ้น จับความเข้าใจแก่นแท้ของพระวณะของพระเจ้า

เนื้อแท้ของพระวณะของพระเจ้า การเป็นอยู่ของพระวณะของพระเจ้า

และเจ้าจะมีความสามารถที่จะมองเห็นเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติได้อย่างชัดเจนและถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้น

หากเจ้าไม่สัมฤทธิ์ความลึกซึ้งที่เพียงพอในการนิ่งสงบในจิตวิญญาณของเจ้า

เจ้าก็จะได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เจ้าจะรู้สึกว่าได้รับการเสริมกำลังอยู่ภายใน และจะรู้สึกถึงความชื่นชมยินดีและความสงบสุขในปริมาณหนึ่ง

แต่เจ้าจะไม่จับความเข้าใจสิ่งใดที่ลึกซึ้งไปกว่านั้น เราได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ว่า

หากผู้คนไม่นำผลกำลังทุกหยาดหยดของตนออกมาใช้

ก็คงจะเป็นการยากที่พวกเขาจะได้ยินเสียงของเราหรือได้เห็นหน้าของเรา

การนี้อ้างอิงถึงการสัมฤทธิ์ความลึกซึ้งในการสงบใจของคนเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และไม่ใช่เป็นการใช้ความพยายามอย่างผิวเผิน

บุคคลที่สามารถสงบใจในการสถิตของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงจะมีความสามารถที่จะปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระ

ระจากการผูกมัดทางโลกได้ทุกอย่าง และจะได้บรรลุการครอบครองโดยพระเจ้า

ทุกคนที่ไม่สามารถสงบใจอยู่ในการสถิตของพระเจ้าได้

เป็นพวกที่ไร้ศีลธรรมและทำทุกอย่างไปตามอำเภอใจอย่างแนบเนียน

ทุกคนที่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ คือผู้ที่มีศรัทธาแก่กล้าต่อพระเจ้า และเป็นผู้ที่โหยหาพระเจ้า

มีเพียงผู้ที่สงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้นที่เห็นคุณค่าของชีวิต
เห็นคุณค่าของการสามัคคีธรรมในจิตวิญญาณ กระหายในพระวณะของพระเจ้า และได้ตามเสาะหาความจริง
ผู้ใดก็ตามที่ไม่เห็นคุณค่าของการสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและไม่ได้ฝึกฝนปฏิบัติการสงบใจเฉพาะพระพ
กตร์พระเจ้า เป็นคนที่ผิวเผินและไร้ประโยชน์ ผูกติดอยู่กับทางโลกและปราศจากชีวิต
ต่อให้พวกเขาพูดว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็แค่พูดพล่อยเพียงลมปากที่ขาดความจริงใจเท่านั้น
ผู้ที่ทำที่สุดแล้ว ได้ถูกพระเจ้าทำให้มีความเพียบพร้อมและครบบริบูรณ์
คือคนที่สามารถทำให้สงบในการสถิตของพระองค์ได้ ดังนั้น
ผู้ที่มีใจสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจึงจะได้รับพระคุณเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่
ผู้คนที่แทบจะไม่ค่อยใช้เวลาในการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าจนตลอดวัน
ผู้ที่หมกมุ่นวุ่นวายอยู่กับกิจการต่างๆ ภายนอกและให้คุณค่าต่อการเข้าสู่ชีวิตเพียงน้อยนิด—
คนเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นพวกคนหน้าซื่อใจคด
ไร้ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของการเติบโตในอนาคต
ผู้ที่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและผู้ที่สามารถเข้าสนิทกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริงต่างหากที่เป็นคน
ของพระเจ้า

การที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อยอมรับพระวณะของพระองค์เป็นชีวิตของเจ้านั้น
อันดับแรกคือเจ้าจะต้องทำให้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสียก่อน
ต่อเมื่อเจ้าสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้วเท่านั้น
พระเจ้าจึงจะทำให้เจ้ากระจำแจ้งและมอบความรู้ให้แก่เจ้า
ยิ่งผู้คนสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็จะมีความสามารถที่จะรับความรู้แจ้งและความกระจำจากพระเจ้าได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น
ทั้งหมดนี้กำหนดให้ผู้คนต้องมีความศรัทธาและความเชื่อ
ด้วยเหตุนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
บทเรียนพื้นฐานสำหรับการเข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณก็คือการสงบใจอยู่ในการสถิตของพระเจ้า
ต่อเมื่อเจ้าสงบใจอยู่ในการสถิตของพระเจ้าแล้วเท่านั้น
การฝึกอบรมฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าทั้งหมดจึงจะเกิดประสิทธิภาพ
หากหัวใจของเจ้าไม่สามารถสงบได้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เจ้าจะไร้ความสามารถที่จะรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
หากหัวใจของเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ว่าเจ้าจะทำอะไรอยู่ก็ตาม
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นใครคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่ในการสถิตของพระเจ้า

หากหัวใจของเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าไม่ว่าเจ้าจะกำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม
นี่พิสูจน์ว่าเจ้าเป็นบุคคลที่สงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า หากว่า เมื่อเจ้ากำลังพูดคุยกับคนอื่น ๆ หรือกำลังเดิน
เจ้ามีความสามารถที่จะพูดได้ว่า “ใจของข้าพเจ้ากำลังเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้า และไม่ได้มุ่งเน้นที่สิ่งต่างๆ ภายนอก
และข้าพเจ้าสามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้”

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครคนหนึ่งที่มีใจสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

จงอย่าเข้าไปมีส่วนร่วมกับอะไรก็ตามที่ดึงใจของเจ้าไปหาเรื่องราวต่างๆ ภายนอก

หรือกับผู้คนที่พรากหัวใจของเจ้าไปจากพระเจ้า

ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตามที่สามารถหันเหหัวใจของเจ้าไปจากการอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า

จงเลิกยุ่งเกี่ยวกับมันเสีย หรืออยู่ห่างมันไว้ นี่เป็นประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าต่อชีวิตของเจ้า

บัดนี้เป็นเวลาอันสมควรพอดีสำหรับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เป็นเวลาที่เราจะทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมด้วยพระองค์เอง หากว่า ขณะนี้

เจ้าไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คงไม่ใช่ใครบางคนที่จะได้หวนคืนสู่หน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า

หากเจ้าไล่ตามเสาะหาสิ่งต่างๆ ที่นอกเหนือไปจากพระเจ้า

ย่อมไม่มีทางที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจากพระเจ้าได้

พวกที่สามารถได้ยินถ้อยคำรัสเซ้นั้นจากพระเจ้า

แต่กลับไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้ในวันนี้ คือผู้ที่ไม่ได้รักความจริงและไม่ได้รักพระเจ้า

หากเจ้าจะไม่ถวายเป็นตัวเจ้าในตอนนี้อย่างไรแล้วเจ้ากำลังรออะไรอยู่?

การถวายเป็นตัวก็คือการทำให้หัวใจของคนเรามีความสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

นั่นจะเป็นการมอบถวายที่แท้จริง ผู้ใดก็ตามที่ถวายเป็นตัวหัวใจของตนให้แก่พระเจ้าอย่างแท้จริง

บัดนี้ได้รับความมั่นใจว่าจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้า ไม่มีสิ่งใด—ไม่สำคัญว่าจะเป็นอะไร—

ที่สามารถรบกวนเจ้าได้ ไม่ว่าจะเป็นการมาปรับแต่งเจ้าหรือมาจัดการกับเจ้า

หรือไม่ว่าเจ้าจะประสบกับความผิดหวังหรือความล้มเหลวหรือไม่

หัวใจของเจ้าก็ควรสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ ไม่ว่าผู้คนจะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร

หัวใจของเจ้าควรสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเผชิญหน้ากับสถานการณ์แวดล้อมอะไรก็ตาม—ไม่ว่าเจ้าจะถูกรุมเร้าจากความทุกข์ยาก

ความทุกข์ การข่มเหง หรือการทดสอบที่แตกต่างออกไป—

หัวใจของเจ้าควรสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ นั่นคือเส้นทางไปสู่การถูกทำให้มีความเพียบพร้อม

ครั้นเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์เจ้าอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น

พระวณะปัจจุบันของพระเจ้าจึงจะกลายเป็นชัดเจนต่อเจ้า
แล้วเจ้าจึงจะสามารถฝึกฝนปฏิบัติได้อย่างถูกต้องมากขึ้น
และปราศจากการเบี่ยงเบนของความกระฉับและความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธ
สามารถจับความเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าอย่างชัดเจนยิ่งกว่าเดิม
อันจะช่วยให้การรับใช้ของเจ้ามีทิศทางที่ชัดเจนขึ้น
จับความเข้าใจการขยับเคลื่อนไปและการทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากขึ้น
และทำให้มั่นใจในการใช้ชีวิตภายใต้การทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธ
เจตนาคือผลที่สัมฤทธิ์ได้ด้วยการสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง
ยามที่ผู้คนไม่เข้าใจพระวณะของพระเจ้าอย่างชัดเจน ไม่มีเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติ
ไม่จับความเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้า หรือขาดหลักการต่างๆ สำหรับการฝึกฝนปฏิบัติ
การนี้เป็นเพราะหัวใจของพวกเขายังไม่ได้สงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
จุดประสงค์ของการสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าย่อมได้เป็นคนที่มีมุ่งมั่นจริงจังและเป็นคนที่ยึดหลักความ
เป็นจริงจากการปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี เพื่อแสวงหาความถูกต้องและความโปร่งใสในพระวณะของพระเจ้า
และท้ายที่สุดเพื่อจะได้ไปถึงจุดที่มีความเข้าใจในความจริงและรู้จักพระเจ้า

หากมีไม่บ่อยครั้งนักที่หัวใจของเจ้าสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
พระเจ้าย่อมไม่มีวิถีทางที่จะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้
การไม่มีความแน่วแน่ก็แทบไม่ต่างอะไรกับการไม่มีหัวใจ
และบุคคลที่ปราศจากหัวใจย่อมไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
บุคคลเช่นนั้นไม่รู้หรือว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายเพียงใด หรือพระองค์ตรัสมากแค่ไหน
และพวกเขาก็ไม่รู้ด้วยว่าจะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร นี่ไม่ใช่บุคคลที่ปราศจากหัวใจดอกหรือ?
บุคคลที่ปราศจากหัวใจจะสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้หรือ?
พระเจ้าไม่ทรงมีวิถีทางที่จะทำให้ผู้ที่ปราศจากหัวใจมีความเพียบพร้อมได้—
พวกเขาก็ไม่ต่างอะไรกับสัตว์ที่ใช้ในงานบรรทุก พระเจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนและโปร่งใสเป็นอย่างยิ่งนัก
ทว่าหัวใจของเจ้ายังคงไม่รู้สึกลึกซึ้ง และเจ้าก็ยังคงอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
เจ้าไม่ใช่สัตว์เครื่องจ้านหน้าไถ่ตัวหนึ่งหรือหรือ?

ผู้คนบางคนหลงผิดในการฝึกสงบใจอยู่ในการสถิตของพระเจ้า เมื่อถึงเวลาหุงหาอาหาร
พวกเขาก็ไม่หุงหาอาหาร และครั้นได้เวลาทำงานบ้าน พวกเขาก็ไม่ทำงานบ้าน เอาแต่อธิษฐานและครุ่นคิดต่อไป
การสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ได้หมายถึงการไม่หุงหาอาหารหรือไม่ทำงานบ้าน
หรือไม่ใช้ชีวิตของคนเรา ตรงกันข้าม

มันคือการที่มีความสามารถที่จะทำหัวใจของเราให้สงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในสภาวะการณูปกติทุกอย่างได้ และการมีที่สถิตสำหรับพระเจ้าในหัวใจของคนเรา ในเวลาที่เจ้าอธิษฐาน

เจ้าควรคุกเข่าอย่างเหมาะสมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้วจึงอธิษฐาน แต่ยามที่เจ้าทำงานบ้านหรือเตรียมอาหาร ให้สงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้า หรือร้องเพลงสรรเสริญ

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะตกอยู่ในสถานการณ์ใด เจ้าควรมีหนทางของเจ้าเองในการฝึกฝนปฏิบัติ

เจ้าควรทำทุกอย่างที่เจ้าทำได้เพื่อเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้า

และเจ้าควรพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อสงบใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ยามที่รูปการณืแวดล้อมเอื้ออำนวย จงอธิษฐานอย่างเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่น ยามที่รูปการณืแวดล้อมไม่อำนวย

จงเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าในหัวใจของเจ้าในยามที่กำลังปฏิบัติภารกิจตรงหน้า

ยามที่เจ้าสามารถกินและดื่มพระวณะของพระเจ้างี้จึงกินและดื่มพระวณะของพระองค์

ยามที่เจ้าสามารถอธิษฐานได้ก็จงอธิษฐาน ยามที่เจ้าสามารถไต่ตรองพระเจ้าได้ก็จงไต่ตรองพระองค์

กล่าวได้อีกอย่างว่า จงทำให้เต็มทีเพื่อฝึกฝนตัวเจ้าเองสำหรับการเข้าสู่ตามสภาวะแวดล้อมของเจ้า

คนบางคนสามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ในยามไม่มีอะไรให้กังวล

แต่ทันทีที่บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น จิตใจของพวกเขาก็เหวี่ยงลอยไป นั่นไม่ใช่การสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

วิธีที่ถูกต้องที่จะได้รับประสบการณ์ก็คือ ไม่ว่าจะในรูปการณืแวดล้อมใดก็ตาม

หัวใจของคนเราจะไม่พรางจากพระเจ้า หรือรู้สึกถูกรบกวนจากผู้คน เหตุการณ์ หรือสิ่งต่างๆ ภายนอก

และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เราจะเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งมีใจสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง บางคนพูดว่า

เวลาที่พวกเขาอธิษฐานในหมู่ผู้ชุมนุม หัวใจของพวกเขาสามารถสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

แต่ในการสมาคมศิธรรมกับคนอื่นๆ พวกเขาไม่สามารถสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

และความคิดของพวกเขาจะลอยเตลิดไปไกล นี่ไม่ใช่การสงบใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ทุกวันนี้

ผู้คนส่วนใหญ่อยู่ในสภาวะนี้ หัวใจของพวกเขาอาจสงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้เสมอไป ด้วยเหตุนี้

พวกเขาก็จะต้องเพิ่มความพยายามในการฝึกฝนตัวพวกเขาเองในด้านนี้ เข้าสู่ ที่ละชั้น

ไปตามร่องครรลองที่ถูกต้องของประสบการณ์ชีวิต

และเริ่มดำเนินการไปบนเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

จงใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อบรรลุถึงความเพียบพร้อม

ยิ่งเจ้าใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยิ่งแบกภาระยิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น

และยิ่งภาระที่เจ้าแบกยิ่งใหญ่ขึ้นเท่าใด ประสบการณ์ของเจ้าก็จะยิ่งมั่งคั่งขึ้นเท่านั้น

เมื่อเจ้าใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงวางภาระลงบนตัวเจ้า และเช่นนั้นแล้ว

ก็จะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าเกี่ยวกับภารกิจซึ่งพระองค์วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงมอบภาระนี้แก่เจ้า

เจ้าก็จะให้ความสนใจต่อความจริงที่เกี่ยวข้องทั้งหมดขณะที่กำลังกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า

หากเจ้ามีภาระต่อสภาวะของชีวิตพี่น้องชายหญิงของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็จะเป็นภาระที่พระเจ้าได้วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า

และเจ้าก็จะแบกภาระนี้ไว้กับเจ้าในการอธิษฐานประจำวันของเจ้าเสมอ เจ้าได้แบกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำไว้แล้ว

และเจ้าเต็มใจทำสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทำ

นี่คือความหมายของการแบกภาระของพระเจ้าให้เป็นของเจ้าเอง ณ จุดนี้

ในการกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจะมุ่งเน้นที่ชนิดของปัญหาเหล่านี้ และเจ้าจะแปลกใจว่า

ฉันจะแก้ปัญหาลำนี้ได้อย่างไร?

ฉันจะสามารถทำให้พี่น้องชายหญิงของฉันสามารถสัมผัสฤทธิ์ผลของการปลดปล่อยให้เป็นอิสระและพบความชื่น

ชมยินดีฝ่ายวิญญาณได้อย่างไร? เจ้าจะมุ่งเน้นการแก้ปัญหาลำนี้ด้วยขณะที่กำลังสามัคคีธรรม

และเมื่อกำลังกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า

เจ้าจะมุ่งเน้นที่การกินและดื่มพระวจนะที่เกี่ยวข้องกับปัญหาลำนี้

เจ้าจะแบกภาระด้วยเช่นกันขณะที่เจ้ากำลังกินและดื่มพระวจนะของพระองค์

ทันทีที่เจ้าได้เข้าใจข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าแล้ว เจ้าก็จะมีแนวคิดชัดเจนมากขึ้นว่าจะใช้เส้นทางไหน

นี่คือความรู้แจ้งและความกระจ่างแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ภาระของเจ้าได้นำมา

และนี่ก็ยังเป็นการทรงนำของพระเจ้าที่ได้รับการประทานแก่เจ้าอีกด้วย เหตุใดเราจึงพูดการนี้? หากเจ้าไม่มีภาระ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่เอาใจใส่ขณะที่กำลังกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า กล่าวคือ

เมื่อเจ้ากินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าขณะที่กำลังแบกภาระ

เจ้าก็จะสามารถจับความเข้าใจในแก่นแท้ของพระวจนะเหล่านั้น ค้นพบหนทางของเจ้า

และใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ดังนั้น ในการอธิษฐานของเจ้า

เจ้าควรปรารถนาให้พระเจ้าทรงวางภาระบนตัวเจ้ามากขึ้น

และวางพระทัยมอบหมายกิจการที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นไปอีกให้เจ้า

เพื่อที่เจ้าอาจจะมีเส้นทางที่เจ้าจะได้ปฏิบัติมากขึ้นเบื้องหน้าเจ้า

เพื่อที่การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าจะเกิดผลที่ยิ่งใหญ่ขึ้น

เพื่อที่เจ้าจะสามารถจับความเข้าใจในแก่นแท้ของพระวณะของพระองค์ได้เพิ่มมากขึ้น

และเพื่อที่เจ้าจะกลับกลายเป็นสามารถถูกจับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้มากขึ้น

การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า การฝึกฝนปฏิบัติการอธิษฐาน การยอมรับพระภาระของพระเจ้า

และการยอมรับภารกิจที่พระองค์วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า—

ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อที่จะได้มีเส้นทางอยู่เบื้องหน้าเจ้า

ยิ่งพระภาระแห่งการวางพระทัยมอบหมายของพระเจ้าทำให้เจ้าเป็นกังวลมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งง่ายมากขึ้นเท่านั้นที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์

บางคนไม่เต็มใจร่วมมือกับผู้อื่นในการปรนนิบัติพระเจ้า แม้กระทั่งเมื่อพวกเขาได้รับการทรงเรียก

เหล่านี้เป็นผู้คนที่เกียจคร้านผู้ปรารถนาเพียงแค่ได้เรีงรำในสิ่งฐใจเท่านั้น

ยิ่งเจ้าถูกขอให้ปรนนิบัติในการประสานงานกับผู้อื่นมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งได้รับประสบการณ์มากขึ้นเท่านั้น

เจ้าจะได้รับโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมากยิ่งขึ้น เพราะเจ้ามีภาระและประสบการณ์มากขึ้น

ดังนั้น หากเจ้าสามารถปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความจริงใจ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า

เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าก็จะมีโอกาสเหมาะสมมากขึ้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เป็นผู้คนเช่นนี้เพียงกลุ่มเดียวที่กำลังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในปัจจุบัน

ยิ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์สัมผัสเจ้ามากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยังมีเวลาอุทิศให้แก่การใส่ใจต่อพระภาระของเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

เจ้าจะยังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าจะยังได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์มากขึ้นเท่านั้น—จนกระทั่ง

ในที่สุดเจ้าจะกลายเป็นบุคคลผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ ในปัจจุบัน มีบางคนที่ไม่แบกภาระให้กับคริสตจักร

ผู้คนเหล่านี้ย่อหย่อนและเหลวไหล และสนใจแต่เนื้อหนังของพวกเขาเองเท่านั้น คนเช่นนี้เห็นแก่ตัวอย่างสุดขีด

และพวกเขายังดาบอดอีกด้วย หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน เจ้าจะไม่แบกภาระใดๆ เลย

ยิ่งเจ้าใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

พระภาระที่พระเจ้าจะวางพระทัยมอบหมายให้เจ้าก็จะยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

ผู้ที่เห็นแก่ตัวไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์กับสิ่งต่างๆ ดังกล่าว พวกเขาไม่เต็มใจชดใช้ และเนื่องจากผลนั้น

พวกเขาจะพลาดโอกาสเหมาะที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

พวกเขามีได้กำลังทำอันตรายตัวพวกเขาเองอยู่หรือ?

หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่ใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะทำให้ภาระแท้จริงเพื่อคริสตจักรเป็นรูปร่างขึ้น อันที่จริง

แทนที่จะเรียกการนี้ว่าภาระที่เจ้าแบกให้กับคริสตจักร

คงจะดีกว่าหากจะเรียกมันว่าภาระที่เจ้าแบกเพื่อประโยชน์ต่อชีวิตของตัวเอง

ทั้งนี้เพราะจุดประสงค์ของภาระนี้ที่เจ้าทำให้เป็นรูปร่างขึ้นเพื่อคริสตจักรคือการให้เจ้าใช้ประสบการณ์เช่นนี้เพื่อ

ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ดังนั้น ใครก็ตามที่แบกภาระยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อคริสตจักร

ใครก็ตามที่แบกภาระเพื่อการเข้าสู่ชีวิต—พวกเขาก็จะเป็นผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เจ้าได้มองเห็นการนี้อย่างชัดเจนหรือไม่? หากคริสตจักรที่เจ้าอยู่ด้วยจะจัดกระจายเหมือนทราย

แต่เจ้ากลับไม่เป็นห่วงหรือวิตกกังวล

และเจ้าถึงกับแสวงหาเป็นไม่เห็นเมื่อพี่น้องชายหญิงของเจ้าไม่กินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าอย่างเป็นปกติ

เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่ได้กำลังแบกภาระใดๆ อยู่ ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่คนประเภทที่พระเจ้าทรงปีติยินดี

คนประเภทที่พระเจ้าทรงปีติยินดีหวั่นหวาดความชอบธรรมและใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เจ้าควรกลายเป็นผู้ใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า ณ ที่นี้และในตอนนี

เจ้าไม่ควรรอให้พระเจ้าเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ต่อมนุษยชาติทั้งปวงก่อนที่จะใส่ใจต่อพร

ะการของพระเจ้ามามากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อถึงเวลานั้น มันจะไม่สายเกินไปหรอกหรือ?

บัดนี้เป็นโอกาสดีที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า หากเจ้าปล่อยให้โอกาสนี้หลุดลอยไป

เจ้าก็จะเสียใจไปจนตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของเจ้า

เช่นเดียวกับที่โมเสสไม่สามารถเข้าสู่แผ่นดินอันดีแห่งดินแดนคานาอันได้

และเสียใจไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา ตายไปด้วยความสำนึกผิด

ทันทีที่พระเจ้าได้เปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ต่อผู้คนทั้งปวงแล้ว

เจ้าก็จะเต็มเปี่ยมไปด้วยความเสียใจ ต่อให้พระเจ้ามิได้ทรงติสสอนเจ้า เจ้าก็จะติสสอนตัวเอง

เพราะความสำนึกผิดของเจ้าเอง บางคนไม่เชื่อในเรื่องนี้ แต่หากเจ้าไม่เชื่อ ก็เพียงแค่อวดู

มีผู้คนบางคนผู้ซึ่งจุดประสงค์เดียวของพวกเขาคือการทำให้วุ่นงาเหล่านี้ลุล่วง

เจ้าเต็มใจพลีอุทิศตัวเองเพื่อประโยชน์ของวุ่นงาเหล่านี้หรือไม่?

หากเจ้าไม่เสาะแสวงโอกาสเหมาะที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

และหากเจ้าไม่เพียรพยายามที่จะล้าหน้าผู้อื่นในกลุ่มในการแสวงหาความเพียบพร้อมของเจ้า เช่นนั้นแล้ว

ในท้ายที่สุด เจ้าก็จะเต็มไปด้วยความสำนึกผิด โอกาสที่เหมาะสมที่สุดที่จะบรรลุถึงความเพียบพร้อมคือปัจจุบัน

บัดนี้คือเวลาที่เหมาะสมอย่างสุดขีด

หากเจ้าไม่พยายามอย่างจริงจังจริงใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ทันทีที่พระราชากิจของพระองค์ได้สรุปปิดตัว มันก็จะสายเกินไป—เจ้าจะพลาดโอกาสไปแล้ว

ไม่สำคัญว่าความทะเยอทะยานของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด หากพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจอีกต่อไป

เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าเจ้าจะใช้ความพยายามใดก็ตาม

เจ้าจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะบรรลุถึงความเพียบพร้อมได้เลย

เจ้าต้องชิงโอกาสนี้มาและร่วมมือในขณะที่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างใหญ่หลวงของพระองค์ หากเจ้าพลาดโอกาสนี้ เจ้าก็จะไม่ได้รับโอกาสอีก ไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำความพยายามใด พวกเจ้าบางคนร้องว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์เต็มใจที่จะใส่ใจต่อพระภาระของพระองค์

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระองค์!” อย่างไรก็ตาม เจ้าไม่มีเส้นทางที่จะปฏิบัติดังนั้นเอง ภาระของเจ้าก็จะไม่คงอยู่ถาวร หากเจ้ามีเส้นทางอยู่เบื้องหน้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะได้รับประสบการณ์ทีละอย่างก้าว

และประสบการณ์ของเจ้าจะได้รับการก่อให้เกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นและจัดตั้งขึ้น

ภายหลังจากที่ภาระหนึ่งได้ครบบริบูรณ์แล้ว เจ้าก็จะได้รับมอบอีกภาระหนึ่ง

ขณะที่ประสบการณ์ชีวิตของเจ้าลึกซึ้งขึ้น ภาระของเจ้าก็จะลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยเช่นกัน

ผู้คนบางคนแบกภาระต่อเมื่อได้รับการสัมผัสจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เท่านั้น หลังจากระยะเวลาหนึ่ง

ทันทีที่พวกเขาไม่มีเส้นทางให้ปฏิบัติอีกต่อไป พวกเขาก็หยุดแบกภาระใดๆ เสีย

เจ้าไม่สามารถทำให้ภาระทั้งหลายเป็นรูปเป็นร่างขึ้นโดยเพียงการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น

จากการเข้าใจความจริงมากมาย เจ้าก็จะได้รับการหยั่งรู้ ได้เรียนรู้ที่จะแก้ปัญหาโดยการใช้ความจริง

และได้รับความเข้าใจในพระวณะของพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถ่องแท้มากยิ่งขึ้น ด้วยสิ่งเหล่านี้

เจ้าก็จะทำให้ภาระทั้งหลายที่จะแบกรับเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม หากเจ้ามีภาระหนึ่ง

แต่ไม่มีความเข้าใจที่ชัดเจนต่อความจริง เช่นนั้นแล้ว นั่นก็จะไม่ได้ประโยชน์อันใดเช่นกัน

เจ้าต้องมีประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าเป็นการส่วนตัว และรู้วิธีปฏิบัติพระวณะเหล่านั้น

หลังจากที่เจ้าได้เข้าสู่ความเป็นจริงด้วยตัวเจ้าเองแล้วเท่านั้น เจ้าจึงจะมีความสามารถที่จะจัดเตรียมให้กับผู้อื่นได้นำทางผู้อื่นได้ และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้

ใน “เส้นทาง... (4)” มีกล่าวไว้ว่า พวกเจ้าคือผู้คนทั้งปวงแห่งราชอาณาจักร

ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าก่อนยุคต่างๆ และไม่มีใครสามารถเอาไปได้ ยังมีกล่าวไว้ ณ

ที่นั่นด้วยว่าพระเจ้าทรงปรารถนาให้ทุกคนถูกใช้และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

และว่าพระองค์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขายืนขึ้นในฐานะประชากรของพระเจ้า

และว่าโดยการกลายเป็นประชากรของพระเจ้าเท่านั้นที่พวกเขาอาจจะทำให้น้ำพระทัยของเจ้าลุล่วงได้

ในคราวนั้น พวกเจ้าล้วนได้สามัคคีธรรมในเรื่องนี้

พุดคุยกันเกี่ยวกับเส้นทางของการเข้าสู่บนพื้นฐานของมาตรฐานสำหรับประชากรของพระเจ้า ดังนั้น

พระราชกิจที่ปฏิบัติโดยพระวิญญูณบริสุทธระหว่างเวลานั้นคือการนำผู้คนทั้งหมดออกมาจากสภาวะที่เป็นลบของพวกเขานำทางพวกเขาไปสู่สภาวะที่เป็นบวก ตอนนั้น

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธโน้มนำไปยังไปในทางที่จะให้ทุกคนสามารถชื่นชมพระวณะของพระเจ้าได้ในฐานะประชากรของพระเจ้า และให้พวกเขารู้แต่ละคนได้เข้าใจชัดเจนว่าพวกเขารู้จักพระเจ้าคือประชากรของพระเจ้าดังที่ลิขิตไว้ล่วงหน้าก่อนยุคต่างๆ และชาตानไม่สามารถเอาพวกเขาไปได้ ดังนั้นแล้ว

พวกเขารู้ทั้งหมดคืออิสริยานว่า “ข้าแต่พระเจ้า! ข้าพระองค์เต็มใจเป็นหนึ่งในบรรดาประชากรของพระองค์เพราะพวกเราได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระองค์ก่อนยุคต่างๆ

และเพราะพระองค์ได้ประทานสถานภาพนี้แก่พวกเรา

พวกเราเต็มใจที่จะทำให้พระองค์สมดังพระทัยจากฐานะนี้” เมื่อใดก็ตามที่เจ้าได้อิสริยานในลักษณะเช่นนี้

พระวิญญูณบริสุทธก็จะทรงสัมผัสเจ้า นี่คือนิสัยที่พระวิญญูณบริสุทธมีความโน้มนำที่จะใช้ทรงพระราชกิจ

ในช่วงระหว่างเวลานี้ เจ้าควรอธิษฐานและฝึกฝนตัวเองให้สงบจิตใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เพื่อที่เจ้าจะสามารถเพียรพยายามเพื่อชีวิตและแสวงหาการเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักร นี่คือนั่นตอนแรก

ชั่วขณะนั้น พระราชกิจของพระเจ้าคือการให้ทุกคนเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง

มีชีวิตฝ่ายวิญญูณที่เป็นปกติและมีประสบการณ์ที่จริงแท้ ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญูณบริสุทธ และ—ด้วยขั้นตอนเหล่านี้เป็นรากฐาน—ยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า

จุดประสงค์ของการเข้าสู่การฝึกฝนของราชอาณาจักรคือให้ทุกถ้อยคำของพวกเขารู้ ทุกการกระทำของพวกเขารู้ทุกการเคลื่อนไหวของพวกเขารู้

ทุกความคิดของพวกเขารู้และทุกแนวคิดของพวกเขารู้ได้เข้าสู่พระวณะของพระเจ้า

กล่าวคือเพื่อให้ได้รับการสัมผัสบ่อยครั้งยิ่งขึ้นโดยพระเจ้า

และให้พัฒนาหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักสำหรับพระองค์ด้วยผลจากการนั้น

และให้พวกเขารู้ยอมรับพระภาระแห่งน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งขึ้น

เพื่อที่ทุกคนจะได้อยู่บนเส้นทางของการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

และเพื่อที่ทุกคนจะได้อยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง

ทันทีที่เจ้าอยู่บนเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้านั้นแล้ว เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง ทันทีที่ความคิดและแนวคิดของเจ้า ตลอดจนเจตนาอันไม่ถูกต้องของเจ้าสามารถได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง

และเจ้ามีความสามารถที่จะหันเหจากการใส่ใจต่อเนื่องหนึ่งมาสู่การใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว

และทันทีที่เจ้ามีความสามารถที่จะต้านทานเจตนาอันไม่ถูกต้องซึ่งทำให้ไขว่เขว เมื่อมันเกิดขึ้น

และลงมือกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าแทน—

หากเจ้ามีความสามารถที่จะสัมฤทธิ์การแปลงสภาพเช่นนั้นได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องของประสบการณ์ชีวิต

ทันทีที่การปฏิบัติด้านการอธิษฐานของเจ้าอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง

เจ้าก็จะได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในคำอธิษฐานของเจ้า ทุกครั้งที่เจ้าอธิษฐาน

เจ้าจะได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวคือ ทุกครั้งที่เจ้าอธิษฐาน

เจ้าจะมีความสามารถที่จะสงบจิตใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

ทุกครั้งที่เจ้ากินและดื่มบทตอนแห่งพระวณะของพระเจ้า

หากเจ้ามีความสามารถที่จะจับความเข้าใจพระราชนิพนธ์ที่พระองค์กำลังทรงปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันได้

และสามารถเรียนรู้วิธีอธิษฐานได้ สามารถเรียนรู้วิธีที่จะร่วมมือได้ และเรียนรู้วิธีบรรลุการเข้าสู่ได้

เมื่อนั้นเท่านั้นการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าของเจ้าจึงจะสร้างผลลัพธ์ต่างๆ

เมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะค้นพบเส้นทางแห่งการเข้าสู่และสามารถหยั่งรู้ถึงพลังแห่งพระราชนิพนธ์ของพระเจ้าใน

ปัจจุบันได้ รวมไปถึงการขึ้นนำแห่งพระราชนิพนธ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยหนทางแห่งพระวณะของพระเจ้า

เจ้าก็จะได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องแล้ว

หากเจ้ายังไม่ได้จับความเข้าใจประเด็นสำคัญขณะที่กำลังกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

และภายหลังก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะค้นพบเส้นทางซึ่งควรจะปฏิบัติ

นี่ก็จะแสดงให้เห็นว่าเจ้ายังคงไม่รู้วิธีกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสม

และแสดงให้เห็นว่าเจ้ายังไม่ค้นพบวิธีการหรือหลักการสำหรับการทำเช่นนั้น

หากเจ้ายังไม่ได้จับความเข้าใจพระราชนิพนธ์ที่พระเจ้ากำลังทรงปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไร้ความสามารถที่จะยอมรับภารกิจต่างๆ ที่พระองค์จะวางพระทัยมอบหมายให้เจ้า

พระราชนิพนธ์ที่พระเจ้าทรงทำในปัจจุบันคือสิ่งที่มนุษย์ต้องเข้าสู่และเข้าใจในปัจจุบันนี้อย่างแน่แท้

พวกเจ้ามีการจับความเข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือไม่?

หากเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเจ้าจะกลายเป็นปกติ

และไม่ว่าเจ้าอาจจะเผชิญหน้ากับการทดสอบใด ไม่ว่าเจ้าอาจจะเผชิญกับรูปการณ์แวดล้อมใด

ไม่ว่าเจ้าอาจจะสูทนความเจ็บป่วยใดทางกาย

ไม่ว่าเจ้าอาจจะได้รับประสบการณ์กับความบาดหมางใดจากพี่น้องชายหญิงหรือความลำบากยากเย็นใดของครอบครัว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าได้อย่างปกติ อธิษฐานได้อย่างปกติ

และดำเนินชีวิตคริสตจักรของเจ้าได้อย่างปกติ หากเจ้าสามารถสัมฤทธิ์การนี้ทั้งหมดได้

นี่จะแสดงให้เห็นว่าเจ้าอยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้อง ผู้คนบางคนเปราะบางเกินไปและขาดความเพียรพยายาม

เมื่อเผชิญกับอุปสรรคเล็กน้อย พวกเขาก็โอ้อวดครวญและกลายเป็นลบ

การไล่ตามเสาะหาความจริงต้องอาศัยความเพียรพยายามและความมุ่งมั่น หากเจ้าได้ล้มเหลวที่จะทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าในครั้งนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต้องมีความสามารถที่จะเกลียดตัวเจ้าเองได้ และมุ่งมั่นอย่างเจียวๆ ลึกลงไปในใจว่าจะทำให้สำเร็จในคราวหน้า หากว่าในเวลานี้ เจ้าไม่ได้ใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ควรมุ่งมั่นที่จะกบฏต่อเนื้อหนังเมื่อเผชิญหน้ากับอุปสรรคแบบเดียวกันในอนาคต และมีความแน่วแน่ที่จะทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่คือนิสัยที่เจ้าจะกลายเป็นควรรำคาญต่อการสรรเสริญ ผู้คนบางคนไม่แม้แต่จะรู้ว่าความคิดหรือแนวคิดของพวกเขาเองถูกต้องหรือไม่ ผู้คนเหล่านี้คือพวกโง่เขลา! หากเจ้าปรารถนาที่จะสยบหัวใจของเจ้าและกบฏต่อเนื้อหนัง ก่อนอื่นเจ้าต้องรู้ว่าเจตนาของเจ้าถูกต้องหรือไม่ เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถสยบหัวใจของเจ้าได้ หากเจ้าไม่รู้ว่าเจตนาของเจ้าถูกต้องหรือไม่ เป็นไปได้หรือที่เจ้าจะสามารถสยบหัวใจของเจ้าและกบฏต่อเนื้อหนังได้? ต่อให้เจ้าทำการกบฏ เจ้าก็จะทำเช่นนั้นในลักษณะที่สับสน เจ้าควรรู้วิธีกบฏต่อเจตนาที่ถูกชักนำในทางที่ผิดของเจ้า ความหมายของการกบฏต่อเนื้อหนังเป็นเช่นนี้ ทันทีที่เจ้าตระหนักได้ว่าเจตนา ความคิด และแนวคิดของเจ้าไม่ถูกต้อง เจ้าก็ควรที่จะพลิกครรถกลับและเดินไปบนเส้นทางที่ถูกต้องอย่างรวดเร็ว จงแก้ปัญหาเสียก่อน และฝึกฝนตัวเจ้าเองให้บรรลุการเข้าสู่ในเรื่องนี้ เนื่องจากเจ้ารู้ดีที่สุดว่าเจ้ามีเจตนาอันถูกต้องหรือไม่ ทันทีที่เจตนาอันไม่ถูกต้องของเจ้าได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องและเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพระเจ้าในตอนนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้รับบรรลุเป้าหมายของการสยบหัวใจของเจ้าแล้ว

สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับพวกเจ้าที่จะต้องทำในตอนนี้คือการได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์ เจ้าต้องรู้วิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจกับมนุษยชาติด้วย การกระทำเหล่านี้จะขาดเสียมิได้เพื่อการเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง จะเป็นการง่ายกว่าที่เจ้าจะทำเช่นนั้นทันทีที่เจ้าจับความเข้าใจจุดที่สำคัญยิ่งนี้ได้ เจ้าเชื่อในพระเจ้า และเจ้ารู้จักพระเจ้า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้นจริงแท้ หากเจ้าได้รับประสบการณ์ต่อไป แต่กระนั้น ยังคงไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าในบั้นปลาย เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือบุคคลผู้หนึ่งที่ด้านทานพระเจ้าอย่างแน่นอน พวกที่เชื่อในพระเยซูคริสต์องค์เดียวเท่านั้น โดยที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ของวันนี้ด้วยล้วนได้รับการกล่าวโทษกันทั้งหมด พวกเขาทั้งหมดเป็นเสมือนพวกฟาริสีแห่งยุคสุดท้าย ด้วยว่าพวกเขาไม่ยอมรับพระเจ้าของวันนี้ กล่าวคือ พวกเขาทั้งหมดล้วนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพระเจ้า ไม่สำคัญว่าการนมัสการพระเยซูของพวกเขาอาจจะเป็นการสละอุทิศตนอย่างไร ทั้งหมดก็จะไร้ประโยชน์ กล่าวคือ พระเจ้าจะไม่ทรงสรรเสริญพวกเขา

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่มีป้ายประกาศเอ่ยอ้างว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า
แต่ถึงกระนั้นก็เป็นผู้ที่ยังไม่มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา ก็คือพวกคนหน้าซื่อใจคด!

การพยายามเพื่อให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้านั้น

คนเราต้องเข้าใจก่อนว่าการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์หมายถึงอะไร

รวมทั้งสภาพเงื่อนไขต่างๆ ที่คนเรานั้นต้องปฏิบัติตามเพื่อที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ทันทีที่คนเราจับความเข้าใจในเรื่องเช่นนี้ได้ เช่นนั้นแล้วคนเราก็ต้องค้นหาเส้นทางของการปฏิบัติ

ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม คนเราต้องมีคุณสมบัติบางประการ

ผู้คนหลายคนไม่มีคุณสมบัติสูงพอแต่กำเนิด ซึ่งในกรณีเช่นนี้

เจ้าต้องแลกมาด้วยบางอย่างและทำงานอย่างหนักเป็นส่วนตัว ยิ่งคุณสมบัติของเจ้าแย่มากเท่าใด

เจ้าก็ต้องใช้ความพยายามส่วนตัวมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใดและยิ่งเจ้านำพระวาระของพระเจ้าไป

ปฏิบัติตามมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งสามารถเหยียบย่างบนเส้นทางของความเพียบพร้อมได้เร็วขึ้นเท่านั้น

เจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในด้านการอธิษฐานได้โดยผ่านทางคำอธิษฐาน

เจ้ายังสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ด้วยการกินและดื่มพระวาระของพระเจ้า

ด้วยการจับความเข้าใจในเนื้อแท้ของพระวาระ และด้วยการใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของพระวาระ

โดยการได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าเป็นประจำทุกวัน

เจ้าควรมารับรู้ได้ว่าสิ่งใดขาดไปในตัวเจ้าเอง ยิ่งกว่านั้น

เจ้าควรตระหนักถึงข้อบกพร่องร้ายแรงและจุดอ่อนของเจ้า และอธิษฐานและวิงวอนต่อพระเจ้า

โดยการทำเช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะค่อยๆ ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เส้นทางของความเพียบพร้อมคือ

การอธิษฐาน การกินและดื่มพระวาระของพระเจ้า การจับความเข้าใจถึงแก่นแท้ของพระวาระของพระเจ้า

การได้รับการเข้าสู่ประสบการณ์แห่งพระวาระของพระเจ้า การได้มารับรู้ว่าสิ่งใดขาดหายไปในตัวเจ้าเอง

การนบনอบต่อพระราชกิจของพระเจ้า การใส่ใจต่อพระภาระของพระเจ้า

และการละทิ้งเนื้อหนังผ่านความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้า

และการเข้าร่วมการสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้าเป็นนิจิสล

ซึ่งสามารถทำให้ประสบการณ์ของเจ้ามีมากขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นชีวิตในชุมชนหรือชีวิตส่วนตัวของเจ้า

และไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมใหญ่หรือการชุมนุมเล็ก

พวกมันทั้งหมดล้วนสามารถช่วยให้เจ้าได้รับประสบการณ์และรับการฝึกฝนเพื่อที่หัวใจของเจ้าจะสามารถสงบ

เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและหวนคืนมาหาพระองค์ได้

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นส่วนของกระบวนการทำให้มีความเพียบพร้อม การรับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้า

ดังที่กล่าวมาข้างต้น หมายถึงการมีความสามารถที่จะลืมนพระวณะเหล่านั้นได้จริงๆ

และเปิดโอกาสให้ตัวเจ้าเองได้ใช้ชีวิตตามพระวณะนั้น

เพื่อที่เจ้าจะได้รับความเชื่อและความรักที่มีต่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ในลักษณะนี้ เจ้าจะค่อยๆ

กำจัดอุปนิสัยอันเลื่อมทรมเยี่ยงชาตानของเจ้าให้หมดไป

ทำให้ตัวเจ้าเองเป็นอิสระจากแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม และใช้ชีวิตตามสภาพเสมือนของบุคคลปกติ

ยิ่งความรักที่มีต่อพระเจ้าภายในตัวเจ้ามีมากมายยิ่งขึ้นเท่าใด—กล่าวคือ

ตัวตนของเจ้าที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ามากยิ่งขึ้น—

เจ้าก็ยิ่งจะถูกความเลื่อมทรมของชาตानครอบงำน้อยลงเท่านั้น เจ้าจะค่อยๆ

เหยียบย่างลงบนเส้นทางของการมีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

ด้วยเหตุนี้ หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เช่นนั้นแล้วก็เป็นสิ่งสำคัญเป็นพิเศษที่จะใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าและรับประสบการณ์กับพระวณะของ

พระองค์

พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ซึ่งเป็นที่ยึดพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม

บัดนี้ พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับผู้คนบางกลุ่ม
ซึ่งเป็นกลุ่มที่ประกอบไปด้วยบรรดาผู้ที่เพียรพยายามที่จะร่วมมือกับพระองค์
ผู้ที่สามารถเชื่อฟังพระราชกิจของพระองค์ ผู้ที่เชื่อว่าพระวาระที่พระเจ้าตรัสเป็นจริง
และผู้ที่สามารถนำข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าไปปฏิบัติได้
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่มีความเข้าใจแท้จริงในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
และพวกเขาย่อมจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางแห่งความเพียบพร้อมได้
พวกที่ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้คือผู้ที่ปราศจากความเข้าใจชัดเจนในพระราชกิจของ
พระเจ้า ผู้ที่ไม่กินและดื่มพระวาระของพระเจ้า ผู้ที่ไม่ให้ความสนใจต่อพระวาระของพระองค์
และผู้ที่ในหัวใจของพวกเขาปราศจากความรักใดๆ ต่อพระเจ้า
พวกที่คลั่งไคล้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ไม่มั่นคงเกี่ยวกับพระองค์เสมอ
ไม่เคยปฏิบัติต่อพระวาระของพระองค์อย่างจริงจัง และหลอกลวงพระองค์อยู่เสมอ
คือผู้ที่ด้านทานพระเจ้าและเป็นของซาตาน จึงไม่มีทางเลยที่จะทำให้ผู้คนเหล่านั้นมีความเพียบพร้อมได้

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องเป็นที่โปรดปรานโดยพระเจ้าก่อน
ด้วยว่าพระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงโปรดปรานและผู้ซึ่งเป็นทำให้พระองค์สมดังพระทัยมีความเพียบพร้อม หากเจ้าปรารถนาที่จะเป็นผู้ซึ่งทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องมีหัวใจที่เชื่อฟังพระราชกิจของพระองค์
เจ้าจะต้องเพียรพยายามที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง
และเจ้าจะต้องยอมรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
สิ่งที่เจ้าทำทั้งหมดได้ผ่านภายใต้การพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าหรือไม่? ความตั้งใจของเจ้าถูกต้องหรือไม่?
หากความตั้งใจของเจ้าถูกต้อง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะทรงกล่าวชมเชยเจ้า หากความตั้งใจของเจ้าไม่ถูกต้อง
นี่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่หัวใจของเจ้ารักไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นเนื้อหนังและซาตาน ด้วยเหตุนี้เอง
เจ้าต้องใช้คำอธิษฐานเป็นหนทางที่จะขอรับการพิณิจิเคราะห์ของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง เมื่อเจ้าอธิษฐาน
แม้ว่าเราไม่ได้กำลังยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าด้วยตัวเอง พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสถิตอยู่กับเจ้า
และทั้งตัวเราเองกับพระวิญญาณของพระเจ้านั้นเองคือผู้ที่เจ้ากำลังอธิษฐานถึง
เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในเนื้อหนังนี้เล่า? เจ้าเชื่อเพราะพระองค์มีพระวิญญาณของพระเจ้า
เจ้ายังคงจะเชื่อในบุคคลผู้นี้หรือไม่หากพระองค์ปราศจากพระวิญญาณของพระเจ้า? เมื่อเจ้าเชื่อในบุคคลผู้นี้

เจ้าก็เชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้า เมื่อเจ้ายำเกรงบุคคลผู้นี้ เจ้าก็ยำเกรงพระวิญญาณของพระเจ้า
ความเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้าคือความเชื่อในบุคคลผู้นี้
และความเชื่อในบุคคลผู้นี้ก็คือความเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เมื่อเจ้าอธิษฐาน
เจ้ารู้สึกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่กับเจ้า และพระเจ้าสถิตอยู่เบื้องหน้าเจ้า
ด้วยเหตุนี้เองเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระวิญญาณของพระองค์
ในวันนี้ผู้คนส่วนมากกลัวมากเกินไปที่จะนำการกระทำของพวกเขามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ขณะที่เจ้าอาจหลอกลวงเนื้อหนังของพระองค์ ทว่าเจ้าไม่สามารถหลอกลวงพระวิญญาณของพระองค์ได้
สิ่งใดก็ตามที่ไม่สามารถทนทานการพิณพิเคราะห์ของพระเจ้าได้ก็ขัดแย้งกับความจริง และควรถูกโยนทิ้งไป
มิเช่นนั้นแล้วจะถือเป็นการกระทำบาปต่อพระเจ้า ดังนั้น
เจ้าต้องวางหัวใจของเจ้าไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าตลอดเวลา เมื่อเจ้าอธิษฐาน
เมื่อเจ้ากล่าวและสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า และเมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และเริ่มทำธุรกิจของเจ้า
เมื่อเจ้าทำให้หน้าที่ของเจ้าลุล่วง พระเจ้าจะสถิตอยู่กับเจ้า
และตราบไค้ความตั้งใจของเจ้าถูกต้องและเป็นไปเพื่อพระราชกิจแห่งพระนิเวศของพระเจ้า
พระองค์จะทรงยอมรับทุกสิ่งที่เจ้าทำ เจ้าควรอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อทำให้หน้าที่ของเจ้าลุล่วงด้วยความจริงใจ
เมื่อเจ้าอธิษฐาน หากเจ้ามีความรักต่อพระเจ้าในหัวใจของเจ้าและแสวงหาการเอาใจใส่
การคุ้มครองปกป้องและการพิณพิเคราะห์ของพระเจ้า หากสิ่งต่างๆ เหล่านี้คือความตั้งใจของเจ้า
คำอธิษฐานของเจ้าก็จะมีผล ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเจ้าอธิษฐานในที่ประชุม
หากเจ้าเปิดหัวใจของเจ้าและอธิษฐานต่อพระเจ้าและบอกพระองค์ถึงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเจ้าโดยปราศจากการก
กล่าวเรื่องเท็จ เช่นนั้นแล้ว คำอธิษฐานของเจ้าก็จะมีผลอย่างแน่นอน
หากเจ้ารักพระเจ้าอย่างจริงใจจริงใจในหัวใจของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จงกล่าวคำสาบานต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้า
ผู้สถิตในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกและท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ข้าพระองค์ขอปฏิญาณต่อพระองค์ว่า
ขอให้พระวิญญาณของพระองค์ทรงตรวจดูทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำและทรงคุ้มครองปกป้องและเอาพระทัยใส่ข้า
พระองค์ตลอดเวลาด้วย
และทรงทำให้เป็นไปได้สำหรับทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำเพื่อยืนอยู่ในการสถิตของพระองค์
หากเมื่อนหัวใจของข้าพระองค์เคยหุ้ดริ้ดพระองค์ หรือหากว่ามันเคยทรยศต่อพระองค์ เช่นนั้นแล้ว
ก็ขอทรงตีสอนและทรงสาปแช่งข้าพระองค์อย่างรุนแรงเถิด
ขอทรงอย่าให้อภัยข้าพระองค์ไม่ว่าจะในโลกนี้หรือในโลกหน้าก็ตาม!”
เจ้ากล้าที่จะกล่าวคำสาบานเช่นนี้หรือไม่? หากเจ้าไม่กล้า นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าขาดกลัว
และเจ้ายังคงรักตัวเจ้าเองอยู่ เจ้ามีความแน่วแน่หรือไม่? หากนี่คือความแน่วแน่ของเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าก็ควรทำการสาบานนี้ หากเจ้ามีความแน่วแน่ที่จะทำการสาบานเช่นนั้น เช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าก็จะทรงทำให้ความแน่วแน่ของเจ้าลุล่วง เมื่อเจ้าปฏิญาณคำสาบานต่อพระเจ้า พระองค์ทรงฟัง
พระเจ้าทรงกำหนดว่าเจ้าเต็มไปด้วยบาปหรือว่าชอบธรรมด้วยการวัดจากคำอธิษฐานของเจ้าและการปฏิบัติของ
เจ้า บัดนี้คือกระบวนการของการทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อม
และหากเจ้ามีความเชื่ออย่างแท้จริงในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะนำสิ่งต่างๆ
ทั้งหมดที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์
หากเจ้าทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นกบฏโดยฝ่าฝืน หรือหากเจ้าทรยศต่อพระเจ้า
เมื่อนั้นพระองค์ก็จะทรงนำคำสาบานของเจ้ามาทำให้สำเร็จผล และด้วยเหตุนี้
ไม่สำคัญว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นความพินาศหรือการดีสอน นี่คือการกระทำของตัวเจ้าเอง
เจ้าได้กล่าวคำสาบานไว้ ดังนั้นเจ้าจึงควรที่จะปฏิบัติตามนั้น หากเจ้ากล่าวคำสาบาน แต่ไม่ปฏิบัติตามนั้น
เจ้าก็จะทนทุกข์กับความพินาศ เนื่องจากว่าคำสาบานนั้นเป็นของเจ้า
พระเจ้าจะทรงนำคำสาบานของเจ้ามาทำให้สำเร็จผล บางคนกลัวหลังจากที่พวกเขาอธิษฐาน และคร่ำครวญว่า
“ทุกสิ่งจบสิ้นแล้ว! โอกาสในการกระทำชั่วของฉันหมดลงแล้ว โอกาสที่ฉันจะได้ทำสิ่งชั่วร้ายหมดลงแล้ว
โอกาสที่ฉันจะได้หลงระเหิดอยู่กับความอยากทางโลกย์หมดลงแล้ว!”
ผู้คนเหล่านี้ยังคงรักเรื่องทางโลกย์และบาป และพวกเขาจะต้องทนทุกข์กับความพินาศอย่างแน่นอน
การเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าหมายความว่า ทุกสิ่งที่เจ้าทำต้องถูกนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์
และถูกทำให้มาอยู่ภายใต้การพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์
หากสิ่งที่เจ้าทำสามารถถูกนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณของพระเจ้าได้
แต่ไม่ใช่เฉพาะพระพักตร์เนื้อหนังของพระเจ้า
นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้ายังไม่ได้มาอยู่ภายใต้การพิณิจพิเคราะห์โดยพระวิญญาณของพระองค์
ผู้ใดเล่าคือพระวิญญาณของพระเจ้า? ผู้ใดเล่าคือบุคคลผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้?
ทั้งสองพระองค์นั้นไม่ได้ทรงเป็นองค์หนึ่งและองค์เดียวกันหรือ?
คนส่วนมากมองเห็นว่าสองพระองค์ทรงเป็นสองสิ่งที่แยกกัน
โดยเชื่อว่าพระวิญญาณของพระเจ้าคือพระวิญญาณของพระเจ้า
และบุคคลที่พระเจ้าทรงเป็นพยานให้นั้นเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง แต่เจ้าไม่ใช่เข้าใจผิดหรือ?
บุคคลผู้นี้ดำเนินงานในนามของผู้ใดกันเล่า?
พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะไม่มีความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ
พระวิญญาณของพระเจ้าและเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระองค์คือหนึ่งเดียวกัน
เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นตัวเป็นตนขึ้นเป็นมนุษย์ หากบุคคลผู้นี้ไม่มีเมตตาต่อเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงมีเมตตาหรือไม่? เจ้าไม่สับสนมิใช่หรือ?

ในวันนี้ทุกคนที่ไม่สามารถยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้ก็ไม่สามารถได้รับการเห็นชอบของพระองค์ได้ และพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ก็ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

จงมองดูทุกสิ่งที่เจ้าทำ และดูสิว่าสามารถนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้หรือไม่

หากเจ้าไม่สามารถนำทุกสิ่งที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าคือคนทำชั่ว

คนทำชั่วสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่? ทุกสิ่งที่เจ้าทำ ทุกการกระทำ ทุกเจตนา

และทุกปฏิกิริยาควรได้รับการนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า แม้กระทั่งชีวิตฝ่ายวิญญาณประจำวันของเจ้า—

คำอธิษฐาน ความใกล้ชิดต่อพระเจ้าของเจ้า วิธีการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าของเจ้า

การสามัคคีธรรมกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า และชีวิตของเจ้าภายในคริสตจักร

และการปรนนิบัติของเจ้าในการร่วมงานกัน—

สามารถนำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์ได้

การปฏิบัติเช่นนี้เองที่จะช่วยเจ้าให้สัมฤทธิ์ผลการเจริญเติบโตในชีวิต

กระบวนการของการยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของเจ้าเป็นกระบวนการของการชำระให้บริสุทธิ์

ยิ่งเจ้าสามารถยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าได้มากเท่าใด

เจ้าก็ยิ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์มากขึ้นและสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น

เพื่อที่เจ้าจะได้ไม่ถูกชักนำไปสู่การกระทำชั่ว และหัวใจของเจ้าจะมีชีวิตอยู่ในการสถิตของพระองค์

ยิ่งเจ้ายอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์มากเท่าใด

การถูกดูหมิ่นเหยียดหยามของซาตานก็ใหญ่หลวงยิ่งขึ้นเท่านั้น

และความสามารถของเจ้าในการละทิ้งเนื้อหนังก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น

การยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของเจ้าคือเส้นทางของการปฏิบัติที่ผู้คนควรติดตาม

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะทำสิ่งใดก็ตาม แม้กระทั่งเมื่อพูดคุยกับพี่น้องชายหญิงของเจ้า

เจ้าสามารถนำการกระทำของเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและแสวงหาการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์และ

มุ่งหมายที่จะเชื่อฟังพระเจ้าพระองค์เองได้ นี่จะทำให้สิ่งที่เจ้าปฏิบัติถูกต้องมากขึ้นอย่างมาก

หากเพียงเจ้านำทุกสิ่งที่เจ้าทำมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าก็จะสามารถเป็นใครบางคนผู้ใช้ชีวิตอยู่ในการสถิตของพระเจ้าได้

พวกที่ปราศจากความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าจะไม่มีวันที่จะสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้โดยบริบูรณ์เลย

ผู้คนเยี่ยงนี้คือบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง พวกเขาทะเยอทะยานมากเกินไป

และมีการกบฏอยู่ในตัวพวกเขามากเกินไป

ด้วยเหตุนี้เองพวกเขาทำให้ตัวพวกเขาเองมีระยะห่างจากพระเจ้าและไม่เต็มใจที่จะยอมรับการพิณิจพิเคราะห์ของ

พระองค์ ผู้คนเยี่ยงนี้ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่างง่ายดาย
บางคนเลือกวิธีที่พวกเขาจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและวิธีที่พวกเขาจะยอมรับพระวณะของพระเจ้า
พวกเขายอมรับพระวณะของพระเจ้าบางส่วนซึ่งสอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา
ขณะที่ปฏิเสธส่วนเหล่านั้นที่ไม่สอดคล้อง นี่มิใช่การกบฏและการต่อต้านพระเจ้าที่โจ่งแจ้งมากที่สุดหรือ?
หากใครบางคนเชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปีโดยปราศจากการได้รับความเข้าใจในพระองค์แม้เพียงน้อยนิด
เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็คือผู้ปราศจากความเชื่อคนหนึ่ง
บรรดาผู้ที่เต็มใจยอมรับการพิณพิศรแห่งของพระเจ้าคือผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความเข้าใจในพระองค์
ผู้ที่เต็มใจยอมรับพระวณะของพระองค์ พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ได้รับการสืบทอดและพระพรของพระเจ้า
และพวกเขาก็คือผู้ที่ได้รับพระพรมากที่สุด พระเจ้าทรงสาปแช่งพวกที่ไม่มีที่ให้พระองค์ในหัวใจของพวกเขา
และพระองค์ทรงเตือนและทรงลงทัณฑ์ผู้คนเช่นนั้น หากเจ้าไม่รักพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็จะทรงลงทัณฑ์เจ้า
และหากเจ้าไม่รับฟังสิ่งที่เราพูด เช่นนั้นแล้ว เราสัญญาว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงลงทัณฑ์เจ้า
จงทดสอบดูหากเจ้าไม่เชื่อ! วันนี้เราอธิบายให้ชัดเจนต่อเจ้าถึงเส้นทางของการปฏิบัติ
แต่การที่เจ้าจะนำไปปฏิบัติหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับเจ้า หากเจ้าไม่เชื่อ หากเจ้าไม่นำไปปฏิบัติ
เจ้าจะเห็นด้วยตัวเจ้าเองว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าหรือไม่!
หากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาความเข้าใจในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวเจ้า
พระเจ้าทรงพระราชกิจในบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาและหวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระองค์
ยิ่งเจ้าหวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระเจ้ายิ่งเท่าใด
พระวิญญาณของพระองค์จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้ายิ่งเท่านั้น
ยิ่งบุคคลผู้หนึ่งหวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระเจ้ายิ่งเท่าใด
โอกาสที่เขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น
พระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์อย่างแท้จริงมีความเพียบพร้อม
และพระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ที่หัวใจของพวกเขาเป็นสันติสุขเฉพาะพระพักตร์พระองค์มีความเพียบพร้อม
การหวงแหนความล้ำค่าของพระราชกิจทั้งปวงของพระเจ้า การหวงแหนความล้ำค่าของความรู้แจ้งของพระเจ้า
การหวงแหนความล้ำค่าของการสถิตของพระเจ้า
การหวงแหนความล้ำค่าของการดูแลเอาใจใส่และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า
การหวงแหนความล้ำค่าของวิธีที่พระวณะของพระเจ้ายกลายเป็นความจริงของเจ้าและจัดเตรียมให้กับชีวิตของเจ้า—ทั้งหมดนี้ล้วนสอดคล้องกับพระทัยของพระเจ้าอย่างเหมาะสมที่สุด
หากเจ้าหวงแหนความล้ำค่าของพระราชกิจของพระเจ้า กล่าวคือ
หากเจ้าหวงแหนความล้ำค่าของพระราชกิจทั้งปวงที่พระองค์ทรงทำกับเจ้า เช่นนั้นแล้ว

พระองค์ก็จะทรงมอบพระพรแก่เจ้า และทรงทำให้ทุกสิ่งที่เป็นของเจ้าเพิ่มทวีคูณ
หากเจ้าไม่หวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจในตัวเจ้า
แต่พระองค์จะให้พระคุณแก่เจ้าเพียงเล็กน้อยสำหรับความเชื่อของเจ้า
หรืออวยพระพรแก่เจ้าด้วยความมั่งคั่งที่ไม่เพียงพอและมอบความปลอดภัยที่ไม่เพียงพอแก่ครอบครัวของเจ้า
เจ้าควรเพียรพยายามที่จะทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นความเป็นจริงของเจ้า
และมีความสามารถที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและเป็นที่สมดังพระทัยของพระองค์
เจ้าไม่ควรแค่เพียรพยายามที่จะชื่นชมพระคุณของพระองค์เท่านั้น
ไม่มีสิ่งใดสำคัญสำหรับบรรดาผู้เชื่อมากไปกว่าการได้รับพระราชกิจของพระเจ้า
การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และการได้กลายเป็นบรรดาผู้ที่ทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า
นี่คือเป้าหมายที่เจ้าควรไล่ตามเสาะหา

ทุกสิ่งที่มีมนุษย์ไล่ตามเสาะหาในยุคพระคุณนั้นบัดนี้ล้าสมัยแล้ว
เพราะในปัจจุบันมีมาตรฐานการไล่ตามเสาะหาที่สูงกว่า
สิ่งที่ถูกไล่ตามเสาะหาที่นั่นสูงส่งกว่าและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า
สิ่งที่ถูกไล่ตามเสาะหาสามารถทำให้สิ่งที่มนุษย์พึงประสงค์อยู่ภายในได้รับความพึงพอใจดีกว่า
หลายยุคหลายสมัยในอดีต พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจกับผู้คนดังที่พระองค์ทรงทำในวันนี้
พระองค์ไม่ได้ตรัสกับพวกเขาเท่าเท่ากับที่พระองค์ตรัสในวันนี้
และข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขาก็มิได้สูงส่งเท่ากับข้อพึงประสงค์ของพระองค์ในวันนี้ด้วย
ที่พระเจ้าตรัสสิ่งเหล่านี้กับพวกเขาในตอนนั้นแสดงให้เห็นว่าเจตนารมณ์สูงสุดของพระเจ้ามุ่งเน้นมาที่เจ้า
มาที่กลุ่มผู้คนกลุ่มนี้ หากเจ้าปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
เช่นนั้นแล้ว ก็จงไล่ตามเสาะหาสิ่งนั้นเสมือนว่าเป็นเป้าหมายสำคัญของเจ้า ไม่สำคัญว่าเจ้าจะกำลังวิ่งวุ่นไปมา
กำลังสละตัวเจ้าเอง กำลังรับใช้หน้าที่หรือไม่ หรือว่าเจ้าได้รับพระบัญชาของพระเจ้าแล้วหรือไม่ก็ตาม
จุดมุ่งหมายคือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและการทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า
คือการสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายเหล่านั้นอยู่เสมอ
หากใครบางคนกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้ไล่ตามเสาะหาการมีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือการเข้าสู่ชีวิต
แต่เพียงแค่ว่าไล่ตามเสาะหาสันติสุขและความชื่นบานยินดีทางเนื้อหนังเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาก็เป็นมนุษย์ที่ตาบอดที่สุด พวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาชีวิตความเป็นจริง
แต่ทว่าไล่ตามเสาะหาเฉพาะชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมาถึงและความปลอดภัยในโลกนี้เท่านั้น
คือผู้ที่ตาบอดที่สุดในบรรดามนุษย์ ดังนั้น ทุกสิ่งที่เจ้าทำ
ควรกระทำไปเพื่อจุดประสงค์ในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในตัวผู้คนนั้นเป็นไปเพื่อจัดเตรียมให้แก่พวกเขาตามข้อพึงประสงค์ที่แตกต่างกันไป
ของพวกเขา ยิ่งชีวิตของบุคคลหนึ่งใหญ่โตมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งพึงประสงค์มากขึ้น
และพวกเขาก็ยิ่งไล่ตามเสาะหามากขึ้นเท่านั้น หากเจ้ายังไม่มีการไล่ตามเสาะหาในขณะนี้
นี่พิสูจน์ให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงละทิ้งเจ้าแล้ว
ทุกคนที่ไล่ตามเสาะหาชีวิตจะไม่มีวันถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ละทิ้ง ผู้คนเช่นนั้นไล่ตามเสาะหาอยู่เสมอ
และมีความโหยหาในหัวใจของพวกเขาอยู่เสมอ ผู้คนเช่นนั้นไม่มีวันพอใจกับสิ่งต่างๆ ดังที่พวกเขาเป็นอยู่ ณ
ปัจจุบัน แต่ละระยะของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นมุ่งหมายที่จะสัมฤทธิ์ผลในตัวเจ้า
แต่หากเจ้าเริ่มอึดอัดใจ หากเจ้าไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป
หากเจ้าไม่ยอมรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกต่อไป เช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็จะทรงละทิ้งเจ้าไป
ผู้คนจำเป็นต้องมีการพิณิจพิเคราะห์ของพระเจ้าทุกวัน
พวกเขาจำเป็นต้องมีการจัดเตรียมอันอุดมสมบูรณ์จากพระเจ้าทุกวัน
ผู้คนสามารถรับมือโดยไม่มีการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าทุกวันได้หรือไม่?
หากใครบางคนรู้สึกราวกับว่าพวกเขาไม่สามารถกินหรือดื่มพระวณะของพระเจ้าได้พอเพียงพอตลอดเวลา
หากพวกเขาแสวงหาและหิวกระหายพระวณะของพระเจ้าอยู่เสมอ
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงพระราชกิจในตัวพวกเขาอยู่เสมอ ยิ่งใครบางคนโหยหามากขึ้นเท่าใด
สิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจะยังสามารถเกิดขึ้นได้ในการสามัคคีธรรมของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งใครบางคนแสวงหาความจริงอย่างจริงจังมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งสัมฤทธิ์ผลเป็นการเติบโตในชีวิตของพวกเขาได้อย่างรวดเร็วมากขึ้นเท่านั้น
โดยทำให้พวกเขามั่งคั่งในประสบการณ์และเป็นผู้อาศัยที่ร่ำรวยในพระนิเวศของพระเจ้า

เหล่าผู้เชื่อฟังพระเจ้าด้วยใจจริงย่อมได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเปลี่ยนแปลงรายวัน เพิ่มระดับสูงขึ้นทีละขั้น
วิวัฒนาการของวันพรุ่งนี้จะสูงส่งกว่าของวันนี้ ไต่ระดับสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ตลอดเวลา ขึ้นแล้วขึ้นเล่า
พระราชกิจเช่นนี้เองที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม หากผู้คนก้าวตามไม่ทัน
เช่นนั้นแล้ว พวกเขาอาจถูกทิ้งไว้เบื้องหลังได้ตลอดเวลา หากพวกเขาไม่มีใจที่เชื่อฟัง
ก็จะไม่สามารถติดตามไปได้จนสุดปลายทาง ยุคเดิมได้ผ่านพ้นไปแล้ว นี่คือนิยามใหม่ และในยุคใหม่
ย่อมมีงานแบบใหม่ที่ต้องทำ โดยเฉพาะในยุคสุดท้ายซึ่งผู้คนจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พระเจ้าจะทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ใหม่กว่า อย่างรวดเร็วยิ่งกว่า ดังนั้นเมื่อไรที่เชื่อฟังเสียแล้ว
ผู้คนย่อมจะพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงยึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อันใด
ทั้งไม่ได้ทรงถือว่าขั้นตอนใดของพระราชกิจจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำกลับทั้งใหม่กว่าเดิมและสูงส่งขึ้นกว่าเดิมตลอดเวลา ในแต่ละระยะนั้น
พระราชกิจของพระองค์ยังเป็นเรื่องซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้นทุกที
และยังเป็นไปในแนวเดียวกับความต้องการจำเป็นที่แท้จริงของมนุษย์มากขึ้นทุกที
ผู้คนสามารถบรรลุการแปลงสภาพอุปนิสัยขั้นสุดท้ายของพวกเขาได้หลังจากที่พวกเขาผ่านพระราชกิจดังกล่าวแ
ล้วเท่านั้น ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับชีวิตล่วงมาถึงระดับที่สูงกว่าอย่างไม่เคยเป็น และดังนั้น
พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งเพิ่มระดับสูงขึ้นอย่างไม่เคยเป็นในทำนองเดียวกัน
โดยเหตุนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและกลายเป็นเหมาะที่จะให้พระเจ้าทรง
ใช้ได้ ในแง่หนึ่งนั้น
พระเจ้าทรงทำพระราชกิจในหนทางนี้ก็เพื่อจะได้กลับและย้อนรอยมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์
และอีกแง่หนึ่งก็เพื่อนำทางมนุษย์ไปสู่สภาวะที่สูงส่งกว่าและมีความเป็นจริงมากกว่า
เข้าสู่อาณาจักรซึ่งสูงที่สุดของการเชื่อในพระเจ้า เพื่อทำยี่สิบแล้ว
น้ำพระทัยของพระเจ้าจะสามารถถูกทำจนเสร็จลงไปได้
ทุกคนที่มีธรรมชาติอันไม่เชื่อฟังซึ่งเป็นผู้จ้องใจต่อต้านนั้น
จะถูกขับออกไปในช่วงระยะนี้ที่พระราชกิจของพระเจ้ามีความฉับไวและกำลังรุกหน้าไปอย่างฮึกโหม
และเฉพาะบรรดาผู้ซึ่งเชื่อฟังอย่างเต็มใจและถ่อมใจตัวเองลงอย่างเปรมปรีดิ์เท่านั้นที่สามารถก้าวหน้าไปได้จน
สุดปลายทางได้ ในพระราชกิจประเภทนี้
พวกเขาทุกคนควรเรียนรู้วิธีที่จะนบนอบและการละวางมโนคติที่หลงผิดของตนเองเสีย
เจ้าควรจะระมัดระวังทุกก้าวอย่างของเจ้า หากประมาทพลาดพลั้ง
แน่นอนว่าเจ้าย่อมจะกลายเป็นผู้ที่ถูกบอปปิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้ที่ทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงัก ก่อนการก้าวผ่านพระราชกิจช่วงระยะนี้ กฎเกณฑ์และกฎดั้งเดิมของมนุษย์นั้นมีมากเหลือล้น จนถึงขั้นที่ทำให้เขาตื่นเต้นจนควบคุมตัวเองไม่อยู่ ผลลัพธ์ก็คือ เขากลับกลายเป็นทะนงตนและลืมตัวเองไป

เหล่านี้คืออุปสรรคกีดกันทั้งมวลที่คอยกันไม่ให้มนุษย์ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า พวกมันเป็นศัตรูต่อความรู้ของมนุษย์ในเรื่องพระเจ้า

การที่ผู้คนไร้ทั้งความเชื่อฟังในหัวใจและความถวิลหาความจริงนับเป็นภาวะอันตราย หากเจ้าบนอบเฉพาะพระราชกิจและพระวาทะที่ธรรมดาเรียบง่าย และไม่สามารถยอมรับสิ่งใดที่ลุ่มลึกกว่า เช่นนั้นเจ้าก็เป็นผู้ที่เกาะติดอยู่กับหนทางเก่าๆ และไม่สามารถก้าวทันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นแตกต่างกันไปในแต่ละช่วงเวลา หากเจ้าเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าอย่างมากมายในระยะหนึ่ง แต่ในระยะถัดมาความเชื่อฟังของเจ้าต่อพระราชกิจของพระองค์อยู่ในระดับที่ต่ำ หรือเจ้าไม่มีความสามารถในการเชื่อฟัง เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็จะทรงผละทิ้งเจ้าไป

หากเจ้าก้าวทันพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ในขั้นตอนนี้ เจ้าก็ต้องก้าวให้ทันต่อไปเมื่อพระองค์ขยับสูงขึ้นไปด้วย

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคน que เชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าก็ต้องคงมั่นสม่ำเสมอในความเชื่อฟัง

เจ้าไม่สามารถเชื่อฟังเพียงในยามที่เจ้ายินดีและไม่เชื่อฟังในยามที่เจ้าไม่ยินดี

การเชื่อฟังประเภทนี้ไม่เป็นที่สรรเสริญโดยพระเจ้า

หากพวกเจ้าไม่สามารถก้าวทันพระราชกิจใหม่ที่เราสามักศีลธรรม และยังยึดมั่นอยู่กับคติพจน์เดิมทั้งหลายต่อไป แล้วจะมีความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าได้อย่างไร?

พระราชกิจของพระเจ้านั้นก็เพื่อจัดหาให้แก่เจ้า โดยผ่านทางพระวาทะของพระองค์

เมื่อเจ้าเชื่อฟังและยอมรับพระวาทะของพระองค์

แน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมจะทรงกระทำพระราชกิจในตัวเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจตามที่เรารู้ได้อย่างแม่นยำ โดยทำอย่างที่เราได้กล่าวไว้

แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าโดยพลัน

เราปล่อยความสว่างใหม่ประการหนึ่งเพื่อให้พวกเจ้ามาสู่ความสว่างแห่งปัจจุบัน และเมื่อเจ้าเดินเข้าสู่ความสว่างนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะทรงพระราชกิจในตัวเจ้าทันที

มีบางคนที่อาจพูดด้วยความดิ่งดันหัวแข็งว่า “ข้าจะไม่ทำสิ่งที่ท่านบอกจนเสร็จสิ้นแน่ๆ” ถ้าเป็นกรณีนั้น เราขอบอกกับเจ้าว่าบัดนี้เจ้าได้มาสู่ทางแล้ว เจ้าตายซากไปแล้ว และไม่มีชีวิตอีกต่อไปแล้ว ฉะนั้น

ในการผ่านประสบการณ์กับการแปลงสภาพอุปนิสัยนั้น
ไม่มีอะไรสำคัญยิ่งไปกว่าการก้าวให้ทันความสว่างปัจจุบัน
พระวิญญูณบริสุทธฺ์ไม่เพียงทรงกระทำพระราชกิจเฉพาะในตัวผู้คนบางคนที่พระเจ้าทรงใช้
แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ทรงกระทำในผู้คนในคริสตจักรด้วยเช่นกัน
พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจในใครก็ได้ทั้งสิ้น
พระองค์อาจทรงกระทำพระราชกิจในตัวเจ้าในระหว่างช่วงเวลาปัจจุบัน
และเจ้าก็จะได้ประสบการณ์กับพระราชกิจนี้ ในช่วงเวลาถัดไป พระองค์อาจทรงกระทำพระราชกิจในตัวคนอื่น
ซึ่งเจ้าต้องรีบกระทำความดีตามทันที ยิ่งเจ้าติดตามความสว่างปัจจุบันได้อย่างใกล้ชิดมากขึ้นเท่าไร
ชีวิตเจ้าก็ยิ่งเติบโตได้มากขึ้นเท่านั้น ไม่ว่าบางคนนั้นจะเป็นบุคคลที่มีกิริยามารยาทอย่างไรก็ตาม
หากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา เจ้าก็ต้องติดตามพวกเขา
จงเปิดรับประสบการณ์ของพวกเขาโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้าเอง แล้วเจ้าจะยังได้รับสิ่งที่สูงกว่านั้น
เมื่อทำดังนั้น เจ้าก็จะยิ่งก้าวหน้าเร็วขึ้น
นี่คือเส้นทางแห่งการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมและเป็นวิถีทางที่ทำให้ชีวิตเติบโต
เส้นทางสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น
จะไปถึงได้ก็ด้วยการเชื่อฟังของเจ้าที่มีต่อพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์
เจ้าไม่รู้หรือว่าพระเจ้าจะทรงปรับปรุงเจ้าให้สมบูรณ์แบบโดยผ่านทางคนประเภทไหน
หรือพระองค์จะทรงอนุญาตให้เจ้าได้รับหรือเห็นสิ่งทั้งหลายผ่านทางบุคคลประเภทไหน เหตุการณ์แบบไหน
หรือสิ่งใด หากเจ้าสามารถเหยียบย่างลงบนร่องครรลองที่ถูกต้องนี้ได้
ก็แสดงว่ามีหวังอย่างมากที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า แต่หากเจ้าทำไม่ได้
นั้นแสดงว่าอนาคตของเจ้านั้นช่างสิ้นหวัง ไร้ซึ่งความสว่าง ทันทีที่เจ้าเริ่มเดินบนร่องครรลองที่ถูกต้อง
เจ้าจะได้รับวิวรรณ์ในทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์จะทรงให้วิวรรณ์แก่คนอื่นอย่างไร
หากเจ้าเดินหน้าไปบนพื้นฐานความรู้ของพวกเขาเพื่อผ่านประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายด้วยตนเอง
แล้วประสบการณ์นี้ก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเจ้า
และเจ้าก็จะสามารถอาศัยประสบการณ์นี้ไปจัดหาให้กับผู้อื่นได้
บรรดาผู้ที่จัดหาให้ผู้อื่นได้แก่คำพูดที่ท่องจำมาแบบนกแก้วนกขุนทองคือผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์อันใด
เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะค้นหาหนทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติผ่านความรู้แจ้งและการให้ความกระจ่างของผู้อื่น
ก่อนที่เจ้าจะสามารถเริ่มพูดถึงประสบการณ์หรือความรู้ที่แท้จริงของเจ้าได้
นี่จะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเจ้ามากกว่า ดังนั้น
เจ้าจึงควรผ่านประสบการณ์โดยการเชื่อฟังทั้งหมดที่มาจากพระเจ้า

เจ้าควรแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งและเรียนรู้บทเรียนในทุกสรรพสิ่ง
เพื่อที่ชีวิตของเจ้าอาจได้เติบโต การปฏิบัติเช่นนี้ให้ความก้าวหน้าที่รวดเร็วที่สุด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า
และทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางความเชื่อของเจ้า

เจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริงหรือไม่

หากเจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าก็ย่อมจะมีความกล้าที่จะปิดทึบเนื้อหนังของเจ้า เจ้าย่อมจะสามารถทำตามพระวณะของพระเจ้าได้

และเจ้าจะไม่เกลียดชังหรืออ่อนแอ เจ้าจะสามารถเชื่อฟังทั้งหมดที่มาจากพระเจ้าได้

และการกระทำทั้งหมดของเจ้า ไม่ว่าจะเป็นที่สาธารณะหรือในที่ส่วนตัว ย่อมจะสามารถนำเสนอต่อพระเจ้าได้

หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งซื่อสัตย์ และนำความจริงมาปฏิบัติในทุกสรรพสิ่ง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ผู้คนซึ่งเต็มไปด้วยเล่ห์หลอกล่อกนั้นที่ต่อหน้าคนอื่นทำอย่างหนึ่งแต่กลับทำอีกอย่างหนึ่ง

ไม่ได้เต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม พวกเขาทั้งหมดเป็นบุตรแห่งความพินาศและการทำลายล้าง

พวกเขาไม่ได้เป็นของพระเจ้า แต่เป็นของซาตาน พวกเขาไม่ใช่ผู้คนประเภทที่พระเจ้าทรงเลือกสรร!

หากการกระทำและพฤติกรรมของเจ้าไม่สามารถนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

หรือได้รับการพิจารณาโดยพระวิญญาณของพระเจ้าได้ นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่ามีบางอย่างผิดปกติกับเจ้า

เพียงแค่ว่าเจ้ายอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า และใส่ใจต่อการแปลงสภาพอุปนิสัยของเจ้า

เจ้าก็จะสามารถเหยียบย่ำลงบนเส้นทางสู่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

หากเจ้าเต็มใจรับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและเต็มใจทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

เจ้าก็ควรเชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า โดยไม่ร้องทุกข์แม้แต่สักคำ

และโดยปราศจากการทักท้วงตัวเองที่จะประเมินหรือตัดสินพระราชกิจของพระเจ้า

เหล่านี้คือข้อพึงประสงค์ขั้นต่ำสุดสำหรับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ข้อพึงประสงค์ที่จำเป็นสำหรับบรรดาผู้แสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้านั้นก็คือ

ปฏิบัติด้วยหัวใจที่รักพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง อะไรหรือที่หมายถึงการที่จะปฏิบัติด้วยหัวใจที่รักพระเจ้า?

มันมีความหมายว่าทุกการกระทำและพฤติกรรมของเจ้าสามารถถูกนำเสนอเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

และเนื่องจากเจ้ามีเจตนาที่ถูกต้อง ไม่ว่าการกระทำของเจ้าจะถูกหรือผิดก็ตาม

เจ้าก็ไม่หวั่นกลัวที่จะแสดงให้พระเจ้าทอดพระเนตรหรือให้พี่น้องชายหญิงของเจ้าได้เห็นเจตนาเหล่านั้น

และเจ้ากล้าที่จะสาบานคำปฏิญาณเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าด้วย เจ้าต้องนำเสนอทุกเจตนา ความคิด

และแนวคิดของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อการพิณิจพิเคราะห์ของพระองค์

หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติและเข้าสู่ในหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว ความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าก็จะเป็นไปอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องเชื่อในพระวาทะทั้งหมดของพระเจ้าและในพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ ซึ่งพูดได้ว่า ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าก็ต้องเชื่อฟังพระองค์ หากเจ้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

ก็ย่อมไม่สำคัญแล้วว่าเจ้าจะเชื่อในพระเจ้าหรือไม่ หากเจ้าเชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปี

แต่ไม่เคยเชื่อฟังพระองค์ และไม่ยอมรับพระวาทะของพระองค์อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

แต่กลับขอให้พระเจ้าทรงบนอบต่อเจ้าและทรงกระทำตามมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

เจ้าก็คือกบฏตัวร้ายที่สุดในบรรดาทั้งหมด เจ้าก็คือผู้ปราศจากความเชื่อคนหนึ่งนั่นเอง

ผู้คนเช่นนั้นจะเชื่อฟังพระราชกิจและพระวาทะของพระเจ้าซึ่งไม่ประจวบพ้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ไ

ได้อย่างไรกัน? ที่เป็นกบฏที่สุดในบรรดาทั้งหมดก็คือพวกที่เยาะเย้ยทำทนายและด่าทอพระเจ้าโดยเจตนา

พวกเขาเป็นศัตรูของพระเจ้าพวกต่อต้านพระคริสต์

ท่าทีของพวกเขาไม่เป็นมิตรต่อพระราชกิจใหม่ of พระเจ้าเสมอ

พวกเขาไม่มีความเอนเอียงแม้แต่น้อยนิดที่จะบนอบ ทั้งยังไม่เคยบนอบหรือถ่อมใจตนเองอย่างเปรมปรีดิ์

พวกเขายกย่องตนเองต่อหน้าผู้อื่นและไม่เคยยอมบนอบต่อผู้ใด เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พวกเขาพิจารณาว่าตนเองนั้นเก่งที่สุดในเรื่องการประกาศพระวาทะ

และมีทักษะสูงสุดในการทำงานให้เกิดผลในผู้อื่น พวกเขาไม่เคยทิ้งขว้าง “ชุมทรัพย์” ที่ตนครอง

แต่ปฏิบัติต่อชุมทรัพย์เหล่านั้นเฉกเช่นมรดกตกทอดของครอบครัวสำหรับนั้สการ เพื่อประกาศต่อผู้อื่นไปทั่ว

และใช้ชุมทรัพย์เหล่านั้นเพื่ออบรมสั่งสอนพวกคน โง่เขลาที่ชื่นชมพวกเขา

ในคริสตจักรมีผู้คนแบบนี้อยู่ไม่น้อยทีเดียวจริงๆ อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเป็น “วีรบุรุษผู้มีอาจมีผู้ใดพิชิตได้”

รุ่นแล้วรุ่นเล่าที่ผ่านมาพักแรมในบ้านของพระเจ้า พวกเขาถือการประกาศพระวาทะ (คำสอน)

เป็นหน้าที่อันสูงส่งที่สุดของพวกเขา ปีแล้วปีเล่า รุ่นแล้วรุ่นเล่า พวกเขาอยู่กับการบังคับใช้หน้าที่

“อันศักดิ์สิทธิ์และมีอาจฝ่าฝืนได้” ของตนอย่างกร้าวแกร่ง ไม่มีใครกล้าแตะพวกเขา

ไม่แม้แต่คนเดียวที่กล้าด่าทอพวกเขาอย่างเปิดเผย พวกเขากลายเป็น “กษัตริย์” ในพระนิเวศของพระเจ้า

อาละวาดเฟ้นฟ่านขณะที่พวกเขาปฏิบัติอย่างเผด็จการกับผู้อื่นมายุคแล้วยุคเล่า

ปีศาจฝูงนี้พยายามหาทางร่วมมือกันรื้อทำลายงานของเรา

เราสามารถยอมให้มารมีชีวิตพวกนี้ดำรงอยู่ต่อหน้าต่อตาเราได้อย่างไรกันเล่า?

แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อฟังเพียงครึ่งใจก็ยังไม่อาจรอดไปถึงปลายทางได้

นับประสาอะไรกับพวกเผด็จการเหล่านี้ที่ไม่มีแม้เชื่อฟังแม้เพียงน้อยนิดในหัวใจ!

พระราชกิจของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ได้รับอย่างง่ายดาย แม้จะใช้สรรพกำลังทั้งหมดที่พวกเขามี

มนุษย์ก็สามารถได้รับเพียงบางส่วนเท่านั้น

ซึ่งก็เปิดโอกาสให้พวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด เช่นนั้นแล้ว

บรรดาลูกหลานของหัวหน้าทูตสวรรค์ที่พยายามหาทางทำลายพระราชกิจของพระเจ้าล่ะว่าอย่างไร?

พวกเขายังมีความหวังน้อยสักเท่าใดที่จะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า

จุดประสงค์ของเราในการทำงานแห่งการพิชิตชัยนั้นไม่ใช่เพื่อที่จะพิชิตเพื่อประโยชน์แห่งการพิชิตชัยแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่พิชิตเพื่อที่จะเปิดเผยความชอบธรรมและความไม่ชอบธรรม

ที่จะได้มาซึ่งข้อพิสูจน์สำหรับการลงโทษมนุษย์ ที่จะกล่าวโทษคนเลว และยิ่งกว่านั้น

ที่จะพิชิตเพื่อประโยชน์ของการทำให้ผู้ที่เต็มใจเชื่อฟังนั้นมีความเพียบพร้อม ในตอนจบนั้น

ทั้งหมดจะถูกแยกไปตามประเภท

และผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมก็คือผู้ที่ความคิดและแนวคิดของพวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อฟัง

นี่คืองานที่จะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงในท้ายที่สุด ขณะเดียวกัน

พวกที่มีทุกการกระทำเป็นการกบฏก็จะถูกลงโทษและถูกส่งไปเผาผลาญในกองเพลิง

เป็นวัตถุทั้งหลายที่ถูกเผาไหม้จนสิ้นซาก เมื่อเวลานั้นมาถึง บรรดา “วีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่และมีอำนาจมีผู้ใดพิชิตได้”

แห่งยุคอดีตกาลจะกลายเป็น “ผู้ขี้ขลาดที่ไร้สมรรถภาพและอ่อนแอ” ที่ต่ำช้าและถูกลบเลือนมากที่สุด

สิ่งนี้เท่านั้นที่จะแสดงตัวอย่างทุกแง่มุมของความชอบธรรมของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์ที่มนุษย์มี

อาจทำให้ขุนเคืองได้เลย และสิ่งนี้เท่านั้นที่สามารถประโลมความเกลียดชังในหัวใจของเราได้

พวกเจ้าไม่เห็นด้วยหรือหรือว่าเรื่องนี้ช่างสมเหตุผลไปทั้งหมดทั้งสิ้น

ไม่ใช่ทุกคนที่ผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือผู้ที่อยู่ในกระแสนี้สามารถได้รับชีวิตได้ ชีวิตไม่ใช่สมบัติร่วมที่มนุษยชาติทั้งมวลแบ่งปันกัน

และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยก็ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนทั้งผองสัมฤทธิ์ได้โดยง่าย

การนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้าต้องเป็นจริงและมีการปฏิบัติจริง และจะต้องถูกนำไปใช้ในชีวิต

การนบนอบเพียงผิวเผินอย่างเดียวไม่อาจได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้าได้

และการเชื่อฟังแค่แง่มุมผิวเผินของพระวามะของพระเจ้าโดยไม่ได้มุ่งเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของคนนั้น

ก็ไม่ได้เป็นไปตามพระทัยพระเจ้า

การเชื่อฟังพระเจ้าและการนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้านั้นคือสิ่งเดียวกันและเหมือนกัน

บรรดาผู้ที่นบนอบเฉพาะต่อพระเจ้าแต่ไม่ใช่ต่อพระราชกิจของพระองค์นั้นไม่อาจนับเป็นผู้ที่เชื่อฟังได้

นับประสาอะไรกับพวกที่ไม่ได้นบนอบอย่างแท้จริงแต่เพียงประจบสอพลอภายนอกเท่านั้น

บรรดาผู้ที่นบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถจะได้รับผลดีจากพระราชกิจของพระเจ้าและสัมฤทธิ์ความเข้าใจเรื่องพระอุปนิสัยและพระราชกิจของพระองค์ เฉพาะผู้คนแบบนี้เท่านั้นที่นบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง

ผู้คนเช่นนี้สามารถก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงใหม่และได้รับความรู้ใหม่จากพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
เฉพาะผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่ได้รับการสรรเสริญโดยพระเจ้า
เฉพาะผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และมีแต่พวกเขาเหล่านี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของตนได้มีการเปลี่ยนแปลง
บรรดาผู้ที่ได้รับการสรรเสริญโดยพระเจ้าคือผู้ที่นับนอบต่อพระเจ้า
และต่อพระวาจาและพระราชกิจของพระองค์อย่างเปรมปรีดิ์ เฉพาะผู้คนที่กล่าวเช่นนั้นที่อยู่ในทางชอบธรรม
มีแต่ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่ต้องการพระเจ้าอย่างจริงใจ และแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงใจ
สำหรับบรรดาผู้คนที่เพียงแค่พูดถึงความเชื่อในพระเจ้าด้วยปากของตน
แต่ในทางการกระทำกลับสาปแช่งพระองค์ พวกเขาคือคนที่สวมหน้ากาก ผู้มีน้ำพิษของงูร้ายในตัว
พวกเขาเป็นผู้คิดคดทรยศที่เลวร้ายที่สุด ไม่ช้าก็เร็ว พวกตัววายร้ายเหล่านี้จะถูกฉีกหน้ากากออก
นี่ไม่ใช่งานที่ทำอยู่ในทุกวันนี้หรือ? คนเลวย่อมเลวเสมอ และจะไม่มีทางหนีรอดวันแห่งการลงโทษได้
พองมนุษย์ที่ดีย่อมดีงามเสมอ และจะได้รับการเปิดเผยเมื่อพระราชกิจของพระเจ้ามาถึงบทวาร
ไม่มีคนเลวสักคนเดียวที่จะถูกนับเป็นผู้ชอบธรรม และไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวที่จะนับเป็นคนเลว
เราจะปล่อยให้นุษย์คนใดถูกกล่าวหาอย่างผิดๆ หรือ?

เมื่อชีวิตเจ้าก้าวหน้าไป เจ้าต้องมีการเข้าสู่ใหม่ และความรู้ความเข้าใจใหม่ลึกซึ้งที่สูงส่งขึ้นเสมอ
ซึ่งลึกซึ้งขึ้นในทุกย่างก้าว นี่คือนิสัยที่มวลมนุษยชาติควรเข้าสู่ โดยผ่านการเข้าสนิท การฟังเทศนา
การอ่านพระวาจาของพระเจ้า หรือรับมือเรื่องบางอย่าง
เจ้าจะได้รับความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งใหม่และความรู้แจ้งใหม่ และจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ในกฎเกณฑ์เก่าๆ
และกาลสมัยเก่าๆ เจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ในความสว่างใหม่เสมอ และจะไม่หลงผิดจากพระวาจาของพระเจ้า
นี่คือความหมายของการเริ่มต้นเดินในร่องครรลองที่ถูกต้อง การจำราคาแค่ในระดับฉาบฉวยนั้นจะใช้ไม่ได้ผล
ทุกๆ วัน พระวาจาของพระเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรที่สูงขึ้น และสิ่งใหม่ทั้งหลายจะปรากฏขึ้นทุกวัน
และมนุษย์ก็เช่นกัน จะต้องเปิดรับการเข้าสู่ใหม่ทุกๆ วัน เมื่อพระเจ้าตรัส
พระองค์ทรงนำพาดอกผลมาสู่ทั้งหมดที่พระองค์ได้ตรัสไป และหากเจ้าตามไม่ทัน เจ้าก็จะล่าหลัง
เจ้าต้องลงลึกในการอธิษฐานมากขึ้น การกินและดื่มพระวาจาของพระเจ้านั้นจะเป็นแค่เรื่องกินเวลาไม่ได้
จงลงลึกให้มากขึ้นในความรู้แจ้งและความกระจ่างที่เจ้าได้รับ
และเมื่อนิสัยที่หลงผิดและจินตนาการทั้งหลายของเจ้าจะต้องค่อยๆ ล่าถอยไปเรื่อยๆ
เจ้ายังจะต้องเสริมความแข็งแกร่งให้กับการวินิจฉัยของเจ้าด้วยเช่นกัน และไม่ว่าเจ้าจะเผชิญสิ่งใดก็ตาม
เจ้าจะต้องมีความคิดของตัวเองในเรื่องนั้นและมีมุมมองของตัวเอง
เจ้าต้องได้รับความรู้ความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายภายนอกและจับความเข้าใจแก่นของประเด็นปัญหาอัน

ใดก็ตามโดยการเข้าใจบางสิ่งบางอย่างในฝ่ายวิญญาณ หากเจ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้พร้อมอยู่ในตัว
เจ้าจะสามารถนำคริสตจักรได้อย่างไร?

หากเจ้าเพียงแต่พูดถึงตัวอักษรและคำสอนโดยปราศจากความเป็นจริงอันใด
และไม่มีหนทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ เจ้าก็จะเอาตัวรอดไปได้เพียงช่วงเวลาสั้นๆ
มันอาจพอเป็นที่ยอมรับได้อย่างจำกัดเมื่อพูดกับบรรดาผู้เชื่อใหม่ แต่เมื่อเวลาผ่านไป
เมื่อบรรดาผู้เชื่อใหม่มีประสบการณ์บางอย่างจริงๆ แล้ว เจ้าก็จะไม่สามารถจัดหาให้กับพวกเขาได้อีกต่อไป
แล้วเจ้าจะเหมาะสำหรับให้พระเจ้าใช้ได้อย่างไร? หากปราศจากความรู้แจ้งใหม่ เจ้าย่อมทำงานไม่ได้
บรรดาผู้ที่ไม่มีความรู้แจ้งใหม่คือผู้ที่ไม่รู้วิธีผ่านประสบการณ์
และผู้คนเช่นนั้นไม่มีวันได้รับความรู้ใหม่หรือประสบการณ์ใหม่ และในเรื่องของการจัดหาให้แก่ชีวิต
พวกเขาจะไม่มีความสามารถทำหน้าที่ของตนเองได้เลย

และพวกเขาไม่มีทางที่จะเหมาะสำหรับการใช้ของพระเจ้าด้วย ผู้คนประเภทนี้ไม่มีอะไรดีเลย
เป็นแค่เศษขยะเท่านั้น ในความจริง
ผู้คนเช่นนี้ไร้ความสามารถอย่างทั้งหมดทั้งสิ้นที่จะทำหน้าที่ของตนในงานได้เลย พวกเขาล้วนไม่มีอะไรดีเลย
ไม่เพียงแต่พวกเขาล้มเหลวในการทำหน้าที่ของตนเท่านั้น แต่จริงๆ

แล้วพวกเขายังสร้างความตึงเครียดที่ไม่จำเป็นต่อคริสตจักรเป็นอย่างมากอีกด้วย เราขอเตือนสติให้
“ผู้อาวุโสที่น่าเคารพ” เหล่านี้รีบออกจากคริสตจักรเสีย เพื่อที่ผู้อื่นจะไม่จำเป็นต้องมองดูเจ้าอีกต่อไป
ผู้คนประเภทนี้ไม่มีความเข้าใจเรื่องงานใหม่และเต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดอันไม่สิ้นสุด
พวกเขาไม่ได้ทำหน้าที่อะไรเลยในคริสตจักร ตรงกันข้าม

พวกเขาก่อความเดือดร้อนรำคาญและแพร่ความคิดแง่ลบไปทั่ว
กระทั่งถึงจุดที่มีส่วนร่วมในการประพฤติดุปฏิบัติที่ผิดและก่อความรบกวนในทุกลักษณะในคริสตจักร
ด้วยเหตุนี้จึงทำให้บรรดาผู้ที่ขาดการแยกแยะเกิดความสับสนและความระส่ำระสาย มารที่มีชีวิตเหล่านี้
วิญญาณชั่วเหล่านี้ควรออกจากคริสตจักรโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
มิฉะนั้นอาจเสี่ยงต่อการที่คริสตจักรจะมีภัยก็เพราะเจ้า เจ้าอาจไม่เกรงกลัวพระราชกิจของพระเจ้าของวันนี้
ทว่าเจ้าไม่เกรงกลัวการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าในวันพรุ่งนี้หรือ?

มีผู้คนจำนวนมากในคริสตจักรที่เป็นพวกเอาเปรียบ
และอีกมากที่เป็นหมาป่าที่พยายามหาหนทางขัดจังหวะพระราชกิจปกติของพระเจ้า
สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นปีศาจที่ถูกส่งมาโดยกษัตริย์ปีศาจ เป็นหมาป่าชั่วร้ายที่จ้องสวาปามลูกแกะที่ไร้เดียงสา
หากผู้คนประเภทที่ว่าเหล่านี้ไม่ถูกขับออกไป พวกเขาจะกลายเป็นปรลิตต่อคริสตจักร

เป็นมอดปลวกที่สาวปามของถวข ไม่ช้าก็เร็ว วันหนึ่งจะมาถึงเมื่อพวกหนอนแมลงที่น่าเหยียดหยาม
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ต่ำช้า และน่าปลั่งไสเหล่านี้จะถูกลงโทษ!

ยุคแห่งราชอาณาจักรคือยุคพระวณะ

ในยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่
เพื่อเปลี่ยนวิถีทางที่พระองค์ทรงใช้ปฏิบัติงาน และเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของทั้งยุค
นี่คือหลักการซึ่งพระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติงานในยุคพระวณะ
พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อพุดจากมมมมมที่ต่างออกไป เพื่อที่มนุษย์อาจได้เห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง
ผู้ทรงเป็นพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์
และอาจสามารถมองเห็นพระปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของพระองค์
พระราชกิจเช่นนั้นทำให้สัมฤทธิ์เป้าหมายได้ดียิ่งขึ้นในการพิชิตมนุษย์
การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และการกำจัดมนุษย์
ซึ่งเป็นความหมายที่แท้จริงของการใช้พระวณะเพื่อปฏิบัติพระราชกิจในยุคพระวณะ
โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนจึงได้มารู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า
แก่นแท้ของมนุษย์ และสิ่งที่มนุษย์ควรเข้าสู่ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะทำในยุคพระวณะจึงถูกนำไปสู่การบังเกิดผลโดยครบถ้วนบริบูรณ์
โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ ผู้คนได้ถูกตีแผ่ ถูกกำจัด และถูกทดสอบ ผู้คนได้เห็นพระวณะของพระเจ้า
ได้ยืนพระวณะเหล่านี้ และระลึกได้ถึงการดำรงอยู่ของพระวณะเหล่านี้ ผลก็คือ
พวกเขาได้มาเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า ในฤทธานุภาพสูงสุดและพระปรีชาญาณของพระเจ้า
รวมทั้งในความรักของพระเจ้าที่มีให้กับมนุษย์ และความปรารถนาของพระองค์ที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด คำว่า
“พระวณะ” อาจฟังดูเรียบง่ายและธรรมดาสามัญ
แต่พระวณะที่กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นแสนสะเทือนจักรวาล
พระวณะเหล่านั้นแปลงสภาพหัวใจของผู้คน แปลงสภาพมโนคติที่หลงผิดและอุปนิสัยแต่เดิมของพวกเขา
และแปลงสภาพหนทางที่โลกทั้งโลกเคยปรากฏ ตลอดหลายยุคหลายสมัยมานั้น
มีเพียงพระเจ้าของวันนี้เท่านั้นที่ได้ทรงพระราชกิจด้วยวิธีนี้
และมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ตรัสด้วยเหตุนี้และเสด็จมาช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเหตุนี้ จากเวลานี้ไป
มนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวณะของพระเจ้า
ได้รับการเลี้ยงและจัดหาให้โดยพระวณะของพระองค์ ผู้คนใช้ชีวิตในโลกแห่งพระวณะของพระเจ้า
ท่ามกลางคำสาปแช่งและพระพรของพระวณะของพระเจ้า
และมีผู้คนมากกว่านั้นอีกที่ได้มาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การพิพากษาและการเตือนของพระวณะของพระองค์
พระวณะเหล่านี้และพระราชกิจนี้ล้วนแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อความรอดของมนุษย์
เพื่อประโยชน์ต่อการทำให้ข้าพเจ้าพระทัยพระเจ้าลุล่วง

และเพื่อประโยชน์ต่อการเปลี่ยนแปลงรูปสัณฐานดั้งเดิมของโลกแห่งการทรงสร้างเดิม
พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกโดยใช้พระวณะ พระองค์ทรงนำทางผู้คนทั่วทั้งจักรวาลโดยใช้พระวณะ
และพระองค์ทรงพิชิตและช่วยพวกเขาให้รอดโดยใช้พระวณะ ในท้ายที่สุดแล้ว
พระองค์จะทรงใช้พระวณะเพื่อนำพาโลกเดิมทั้งโลกไปสู่บัพทวาร
ด้วยเหตุนี้จึงจะเป็นการทำให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์สำเร็จครบถ้วนบริบูรณ์
ตลอดยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
และเพื่อสัมฤทธิ์ผลลัพท์ของพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ไม่ได้ทรงทำการอัศจรรย์หรือแสดงการปาฏิหาริย์ต่างๆ
แต่เพียงแค่ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ผ่านพระวณะเท่านั้น เพราะพระวณะเหล่านี้
มนุษย์จึงได้รับการบำรุงเลี้ยงและการจัดหา และได้รับความรู้และประสบการณ์ที่แท้จริง ในยุคพระวณะ
มนุษย์ได้รับพระพรมากเป็นพิเศษ
เขาไม่ได้ทนทุกข์จากความเจ็บปวดทางร่างกายและแค่เพียงชื่นชมการจัดหาอันโอบอ้อมอารีจากพระวณะของพ
พระเจ้า โดยที่ไม่จำเป็นต้องไปแสวงหาอย่างมีขอบเขตหรือเดินทางไกลไปข้างหน້อย่างมีขอบ
จากท่ามกลางความสบายของเขา เขาเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้า
ได้ยินพระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์เอง ได้รับสิ่งที่พระองค์ทรงจัดหาให้
และเฝ้ามองพระองค์ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระองค์เอง
เหล่านี้คือสิ่งที่ผู้คนแห่งยุคสมัยทั้งหลายในอดีตไร้ความสามารถที่จะได้ชื่นชม
และสิ่งเหล่านี้คือพระพรที่พวกเขาไม่มีทางที่จะได้รับเลย
พระเจ้าได้ทรงตัดสินพระทัยแน่วแน่ที่จะทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์
และไม่ว่าพระองค์จะตรัสออกมาจากมุมมองด้านใด
ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม
พระวณะที่ตรัสจากมุมมองของพระวิญญาณนั้นยากที่ผู้คนจะเข้าใจ
พวกเขาไม่มีวิถีทางในการค้นพบเส้นทางที่จะปฏิบัติ
เพราะความสามารถของพวกเขในการทำความเข้าใจนั้นถูกจำกัด พระราชกิจของพระเจ้าสัมฤทธิ์ผลแตกต่างกัน
และในการดำเนินแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจนั้นพระองค์ทรงมีจุดประสงค์ของพระองค์เอง นอกจากนี้
การที่พระองค์ตรัสจากมุมมองซึ่งแตกต่างออกไปนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่งขาด
เพราะด้วยการทำเช่นนั้นเท่านั้นพระองค์จึงจะทรงสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้
หากพระองค์ทรงต้องเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากมุมมองของพระวิญญาณเพียงเท่านั้น
ก็คงไม่มีทางที่จะดำเนินช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้าให้เสร็จสิ้นได้ จากกระแสเสียงซึ่งพระองค์ตรัส

เจ้าสามารถเห็นได้ว่าพระองค์ทรงมุ่งมั่นที่จะทำให้ผู้คนกลุ่มนี้ครบบริบูรณ์
ดังนั้นอะไรเล่าที่ควรเป็นขั้นตอนแรกสำหรับแต่ละคนในหมู่ผู้ที่ปรารถนาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?
เหนือสิ่งอื่นใด เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า วันนี้ วิธีการใหม่ได้เริ่มขึ้นแล้วในพระราชกิจของพระเจ้า
ยุคสมัยได้เปลี่ยนผ่านแล้ว วิธีที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจก็ได้เปลี่ยนไปเช่นกัน
และวิธีการซึ่งพระเจ้าตรัสก็แตกต่างออกไป วันนี้
ไม่เพียงแต่วิธีการของพระราชกิจของพระองค์ได้เปลี่ยนไปเท่านั้น แต่ยุคสมัยก็ได้เปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน
บัดนี้เป็นยุคแห่งราชอาณาจักร ยุคนี้ยังเป็นยุคแห่งการรักพระเจ้าอีกด้วย เป็นการชิมลางของยุคอาณาจักรพันปี—
ซึ่งเป็นยุคพระวณะอีกด้วยเช่นกัน
และเป็นยุคซึ่งพระเจ้าทรงใช้วิธีการตรัสหลายวิธีเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
และตรัสจากมุมมองที่ต่างออกไปเพื่อจัดหาให้กับมนุษย์ ทันทีที่เข้าสู่ยุคอาณาจักรพันปี
พระเจ้าจะทรงเริ่มใช้พระวณะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
เป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์เข้าสู่ชีวิตความเป็นจริงและทรงนำทางเขาไปบนร่องครรลองที่ถูกต้อง
หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับขั้นตอนมากมายหลากหลายขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า
มนุษย์ได้เห็นแล้วว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่ว่าจะคงอยู่กับที่ ไม่มีเปลี่ยนแปลง
แต่กำลังวิวัฒนาการและยังลึกลงโดยไม่หยุดหย่อน
ภายหลังจากที่ผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจเป็นเวลานานมากแล้ว
พระราชกิจก็ได้ดำเนินหมุนเวียนไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า เปลี่ยนแปลงไปครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงกระนั้น
ไม่ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงมากเพียงใดก็ตาม
มันก็ไม่เคยเบี่ยงเบนไปจากพระประสงค์ของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษยชาติ
แม้ผ่านการเปลี่ยนแปลงนับหมื่นครั้ง มันก็ไม่เคยเบนห่างจากจุดประสงค์ดั้งเดิม
ไม่สำคัญว่าวิธีการของพระราชกิจของพระเจ้าอาจเปลี่ยนแปลงอย่างไร
พระราชกิจนี้ไม่เคยออกห่างจากความจริงหรือจากชีวิต
การเปลี่ยนแปลงในวิธีการปฏิบัติพระราชกิจนั้นแค่ทำไปโดยเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของพระราชกิจ
และมุมมองซึ่งพระเจ้าตรัสเท่านั้น
หาได้มีการเปลี่ยนแปลงในวัตถุประสงค์กลางของพระราชกิจของพระเจ้าเลยไม่
การเปลี่ยนแปลงในกระแสพระสุรเสียงของพระเจ้าและวิธีการของพระราชกิจของพระองค์นั้นทรงทำไปเพื่อที่จะ
สัมฤทธิ์ผลอย่างใดอย่างหนึ่ง
การเปลี่ยนแปลงในกระแสพระสุรเสียงไม่ได้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงในจุดประสงค์หรือหลักการเบื้องหลังพร
ราชกิจ โดยส่วนใหญ่แล้วผู้คนเชื่อในพระเจ้ายิ่งเพื่อที่จะแสวงหาชีวิต

หากเจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ทว่าไม่ได้แสวงหาชีวิตหรือไล่ตามเสาะหาความจริงหรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วนี่ก็ไม่ใช่ความเชื่อในพระเจ้า!

และมันจะเป็นความจริงไปได้หรือกับการที่ยังคงแสวงหาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรเพื่อไปเป็นกษัตริย์?
การสัมผัสความรักที่แท้จริงสำหรับพระเจ้าผ่านการแสวงหาชีวิต—เรื่องนี้เท่านั้นที่เป็นความจริง
การไล่ตามเสาะหาและปฏิบัติความจริง—เหล่านี้ทั้งหมดคือความจริง เมื่ออ่านพระวจนะของพระเจ้า
และได้รับประสบการณ์กับพระวจนะเหล่านี้

เจ้าจะมาจับความเข้าใจในความรู้เรื่องพระเจ้าท่ามกลางประสบการณ์จริง
และนี่คือความหมายของการไล่ตามเสาะหาที่แท้จริง

บัดนี้เป็นยุคแห่งราชอาณาจักร

การที่เจ้าจะได้เข้าสู่ยุคใหม่นี้แล้วหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้เข้าสู่ความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้าแล้ว
หรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าพระวจนะของพระองค์นั้นได้กลายเป็นชีวิตความจริงของเจ้าแล้วหรือไม่
พระวจนะของพระเจ้านั้นได้รับการทำให้รู้กันทั่วทุกคนก็เพื่อที่ ในท้ายที่สุด

ผู้คนทั้งหมดจะใช้ชีวิตในโลกแห่งพระวจนะของพระเจ้า

และพระวจนะของพระองค์จะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างกับแต่ละบุคคลจากภายใน

หากในช่วงระหว่างเวลานี้ เจ้าไม่ใส่ใจในการอ่านพระวจนะของพระเจ้า

และไม่มีคามสนใจในพระวจนะของพระองค์ เช่นนั้นแล้วนี่ก็แสดงให้เห็นว่าสถานะของเจ้านั้นผิดปกติ

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะเข้าสู่ยุคพระวจนะ

เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจในตัวเจ้า หากเจ้าได้เข้าสู่ยุคนี้แล้ว

พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

อะไรหรือที่เจ้าสามารถทำได้เมื่อเริ่มต้นยุคพระวจนะเพื่อที่จะได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

ในยุคนี้และท่ามกลางพวกเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้ข้อเท็จจริงต่อไปนี้สำเร็จลุล่วง:

ที่ว่าทุกคนจะใช้ชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้าจะสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้

และจะรักพระเจ้าอย่างจริงจังจริงใจ

ที่ว่าผู้คนทั้งหมดจะใช้พระวจนะของพระเจ้าเป็นรากฐานและเป็นความจริงของตนและจะมีหัวใจที่เคารพพร

ะเจ้า และที่ว่าโดยอาศัยการปฏิบัติพระวจนะของพระเจ้า มนุษย์จะใช้อำนาจขัดเคืองพร้อมไปกับพระเจ้า

นี่คืองานที่จะต้องสัมผัสผลโดยพระเจ้า เจ้าสามารถอยู่โดยที่ไม่อ่านพระวจนะของพระเจ้าได้หรือไม่? วันนี้

มีผู้คนมากมายที่รู้สึกว่าเขาไม่สามารถอยู่ได้แม้แต่วันเดียวหรือสองวัน โดยที่ไม่ได้อ่านพระวจนะของพระองค์

พวกเขาต้องอ่านพระวจนะของพระองค์ทุกวัน และหากไม่มีเวลา การฟังพระวจนะเหล่านี้ก็จะเพียงพอ

นี่คือความรู้สึกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้แก่ผู้คน

และมันเป็นหนทางที่พระองค์ทรงเริ่มที่จะขับเคลื่อนพวกเขา นั่นคือ พระองค์ทรงปกครองผู้คนผ่านพระวณะ เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าได้

หากหลังจากผ่านไปเพียงแค่วันหนึ่งโดยที่ไม่ได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

เจ้ารู้สึกถึงความมืดมิดและความกระหาย และไม่สามารถทนต่อสภาวะเช่นนั้นได้

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าได้ถูกขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

และแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้หันหนีไปจากเจ้า เจ้าก็จะเป็นหนึ่งในผู้ซึ่งอยู่ในกระแสนี้ อย่างไรก็ตาม

หากหลังจากผ่านไปหนึ่งวันหรือสองวันโดยที่ไม่ได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า เจ้าไม่ได้รู้สึกอะไรสักอย่าง

หากเจ้าไม่มีความกระหาย และไม่ได้ถูกขับเคลื่อนเลยทั้งสิ้น

นี่แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หันหนีไปจากเจ้าแล้ว เช่นนั้นแล้วนี่ย่อมหมายความว่า

มีบางอย่างผิดปกติกับสภาวะภายในตัวเจ้า เจ้ายังไม่ได้เข้าสู่ยุคพระวณะ

และเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาพวกที่ล่าหลัง พระเจ้าทรงใช้พระวณะปกครองผู้คน

เจ้ารู้สึกดีหากเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และหากเจ้าไม่ได้กินและดื่ม เจ้าย่อมไร้เส้นทางให้ติดตาม

พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นอาหารของผู้คน และเป็นพลังกำลังซึ่งขับเคลื่อนพวกเขา พระคัมภีร์กล่าวว่า

“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้

แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวณะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” วันนี้

พระเจ้าจะทรงนำพาพระราชกิจนี้ไปสู่ความครบถ้วนบริบูรณ์

และพระองค์จะทรงทำให้ข้อเท็จจริงนี้สำเร็จลุล่วงในตัวพวกเจ้า เป็นไปได้อย่างไรกันที่ในอดีตนั้น

ผู้คนสามารถอยู่ได้หลายวันโดยที่ไม่ได้อ่านพระวณะของพระเจ้า

และกระนั้นก็ยังสามารถกินอาหารและทำงานได้ตามปกติ แต่นี่ไม่ใช่กรณีในวันนี้ใช่ไหม? ในยุคนี้

พระเจ้าทรงใช้พระวณะเป็นหลักในการปกครองทุกคน โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า

มนุษย์จึงได้รับการพิพากษาและทำให้มีความเพียบพร้อม จากนั้นในที่สุดจึงถูกนำตัวไปยังราชอาณาจักร

มีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถจัดหาให้แก่ชีวิตของมนุษย์ได้

และมีเพียงแค่พระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้ความสว่างและเส้นทางสำหรับการปฏิบัติแก่มนุษย์ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งราชอาณาจักร

ตราบเท่าที่เจ้าไม่ไกลห่างจากความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า

การกินและการดื่มพระวณะของพระองค์ในแต่ละวัน พระเจ้าก็จะทรงสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้

การไล่ตามเสาะหาชีวิตไม่ใช่อะไรบางอย่างที่จะเร่งรัดได้

การเติบโตของชีวิตไม่ได้เกิดขึ้นในเวลาเพียงหนึ่งหรือสองวัน

พระราชกิจของพระเจ้านั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

และมีกระบวนการหนึ่งที่พระราชกิจจำเป็นต้องก้าวผ่านไปได้

พระเยซูผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงใช้เวลาสามสิบสามปีครึ่งเพื่อเสร็จสิ้นพระราชกิจการตรึงกางเขนของพระองค์—
แล้วถ้าเป็นงานชำระล้างมนุษย์ให้บริสุทธิ์และแปรสภาพชีวิตของเขา

ซึ่งเป็นพระราชกิจที่มีความยากถึงขั้นสูงสุดล่ะจะเป็นอย่างไร? มันไม่ใช่ชิ้นงานที่ง่ายเลย

ในการที่จะสร้างมนุษย์ปกติคนหนึ่งซึ่งสำแดงพระเจ้า นี่เป็นเช่นนั้นจริงๆ

สำหรับผู้คนซึ่งเกิดมาในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง

ผู้ที่มีขีดความสามารถต่ำและพึงต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนานสำหรับพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้า

ดังนั้นจงอย่าเฝ้าความอดทนที่จะได้เห็นผลลัพธ์ เจ้าจำต้องกระตือรือร้นในการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

และใช้ความพยายามให้มากขึ้นกับพระวณะของพระเจ้า เมื่อเจ้าเสร็จจากการอ่านพระวณะของพระองค์แล้ว

เจ้าจำต้องสามารถนำพระวณะเหล่านั้นไปปฏิบัติได้จริง เติบโตขึ้นในด้านความรู้

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกการหยั่งรู้และปัญญาในพระวณะของพระเจ้า โดยผ่านการนี้

เจ้าจะเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่รู้ตัว หากเจ้าสามารถรับการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า

การอ่านพระวณะเหล่านั้น การได้มารู้พระวณะเหล่านั้น การได้รับประสบการณ์กับพระวณะเหล่านั้น

และการปฏิบัติพระวณะเหล่านั้นมาเป็นหลักกรรมของเจ้า เจ้าจะมาถึงความเป็นผู้ใหญ่อบรมณ์โดยที่ไม่รู้ตัว

มีพวกที่กล่าวว่า

พวกเขาได้รับความสามารถที่จะนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติได้แม้หลังจากที่ได้อ่านพระวณะเหล่านั้นแล้วก็

ตาม เจ้ารีบร้อนอะไรหรือ? เมื่อเจ้าไปถึงวุฒิภาวะหนึ่ง เจ้าก็จะสามารถนำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติได้

เด็กอายุสี่หรือห้าขวบจะพูดว่าพวกเขาได้รับความสามารถที่จะสนับสนุนหรือให้เกียรติพ่อแม่ของตนได้อย่างนั้นหรือ

อ? เจ้าควรรู้ว่าวุฒิภาวะ ณ ปัจจุบันของเจ้านั้นดิลึกเพียงใด จงนำสิ่งที่เจ้าสามารถปฏิบัติได้ไปปฏิบัติ

และหลีกเลี่ยงการเป็นใครบางคนที่ทำให้การบริหารจัดการของพระเจ้าหยุดชะงัก

แค่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และรับการปฏิบัติเช่นนั้นไว้เป็นหลักกรรมของเจ้านับแต่บัดนี้ไป

สำหรับตอนนี้ อย่าเพิ่งไปกังวลในเรื่องที่ว่าพระเจ้าสามารถทำให้เจ้าครบบรมณ์ได้หรือไม่

อย่าเพิ่งเจาะลึกเข้าไปในเรื่องนั้น แค่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเมื่อพระวณะเหล่านั้นเข้ามาหาเจ้า

และพระเจ้าจึงจะทรงรู้สึกมั่นใจที่จะทำให้เจ้ามีความครบถ้วนบรมณ์ อย่างไรก็ดี

มีหลักการซึ่งเจ้าจำต้องกินและดื่มพระวณะของพระองค์ไปตามนั้น อย่าทำเช่นนั้นไปโดยหลับหูหลับตา

ในการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้านั้น ในด้านหนึ่ง จงแสวงหาพระวณะที่เจ้าควรมารู้ออกมาให้ได้—

นั่นคือ พระวณะที่เกี่ยวข้องกับนิมิต—และในอีกด้านหนึ่ง จงแสวงหาพระวณะที่เจ้าควรนำไปปฏิบัติจริง—

นั่นคือ สิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่ แง่มุมหนึ่งนั้นเกี่ยวข้องกับความรู้อย่างไร และอีกแง่มุมหนึ่งเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่

ทันทีที่เจ้าได้จับความเข้าใจถึงทั้งสองแง่มุม—เมื่อเจ้าได้จับความเข้าใจถึงสิ่งที่เจ้าควรรู้และสิ่งที่เจ้าควรปฏิบัติ—เจ้าก็จะรู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไร

ในการขยับเดินต่อไปข้างหน้า การพูดคุยถึงพระวณะของพระเจ้าควรเป็นหลักธรรมที่เจ้าใช้พูด

โดยธรรมดาสามัญทั่วไป เมื่อพวกเจ้ามาอยู่ร่วมกัน

เจ้าควรเข้าร่วมในการสამัคศีธรรมที่เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า

นำพระวณะของพระเจ้ามาเป็นเนื้อหาของกรมีปฏิสัมพันธ์ของเจ้า พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้ารู้ในพระวณะเหล่านี้

เกี่ยวกับวิธีการที่เจ้านำพระวณะเหล่านี้ไปปฏิบัติ และวิธีการที่พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงปฏิบัติพระราชกิจ

ตราบเท่าที่เจ้าสามัคศีธรรมเรื่องพระวณะของพระเจ้า พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงให้ความกระจ่างแก่เจ้า

การสัมฤทธิ์ผลในโลกแห่งพระวณะของพระเจ้าพึงต้องได้รับความร่วมมือจากมนุษย์ หากเจ้าไม่ได้เข้าสู่เรื่องนี้

พระเจ้าจะไม่มีหนทางในการทรงพระราชกิจเลย

หากเจ้าปิดปากของเจ้าและไม่พูดคุยเกี่ยวกับพระวณะของพระองค์

พระองค์จะไม่มีหนทางในการให้ความกระจ่างแก่เจ้าเลย ยามใดก็ตามที่เจ้าไม่ได้ติดพันอยู่กับเรื่องอื่น

จงพูดคุยเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า และไม่ใช้แค่มีส่วนร่วมในการคุยเล่น ไร้สาระเท่านั้น!

จงยอมให้ชีวิตของเจ้าเต็มไปด้วยพระวณะของพระเจ้า—

มีเพียงเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะเป็นผู้ที่เชื่อซึ่งเปี่ยมศรัทธาคนหนึ่ง

ไม่สำคัญเลยหากการสามัคศีธรรมของเจ้าเป็นไปอย่างผิวเผิน

หากปราศจากความตั้งใจก็ไม่สามารถมีความลึกซึ้งได้ จะต้องมีการขวนการ โดยผ่านการฝึกฝนของเจ้า

เจ้าจะจับความเข้าใจการให้ความกระจ่างของพระวิญญูณบริสุทธฺิที่มีต่อตัวเจ้า

และวิธีที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพ

หลังจากช่วงเว้นระยะของการสอบหาข้อเท็จจริงแล้ว เจ้าจะเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า

ต่อเมื่อเจ้าแน่วแน่ที่จะร่วมมือแล้วเท่านั้น เจ้าจึงจะสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิได้

จากหลักการต่างๆ ของการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้านั้น หนึ่งในนั้นเกี่ยวข้องกับความรู้

และอีกหนึ่งในนั้นเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ พระวณะใดหรือที่เจ้าควรได้มารู้?

เจ้าควรได้มารู้พระวณะซึ่งสัมพันธ์กับนิมิตทั้งหลาย (อาทิ พระวณะต่างๆ ที่สัมพันธ์กับเรื่องที่ว่า

พระราชกิจของพระเจ้าได้เข้าสู่ยุคใดไปแล้วในขณะนี้ พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลสิ่งใดในขณะนี้

การจุติเป็นมนุษย์คืออะไร เป็นต้น ทั้งหมดเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับนิมิต)

เส้นทางที่มนุษย์ควรเข้าสู่ที่นั่นหมายถึงอะไร? เรื่องนี้อ้างอิงถึงพระวณะของพระเจ้าที่มนุษย์ควรปฏิบัติและเข้าสู่

ข้างต้นนี้คือแง่มุมสองด้านของการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า นับแต่นี้ไป

จงกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเช่นนี้

หากเจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนในพระวณะของพระองค์ที่เกี่ยวข้องกับนิมิต
เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอ่านต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลา
สิ่งสำคัญเบื้องต้นก็คือการกินและดื่มพระวณะซึ่งว่าด้วยการเข้าสู่ให้มากขึ้นอาทิ
วิธีที่จะหันหัวใจของเจ้าเข้าหาพระเจ้า วิธีที่จะนั่งสงบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และวิธีที่จะละทิ้งเนื้อหนัง เหล่านี้คือสิ่งที่เจ้าควรนำไปปฏิบัติ
หากไม่รู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างไร การสามัคคีธรรมที่แท้จริงก็คงเป็นไปไม่ได้
ทันทีที่เจ้ารู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระองค์อย่างไรแล้ว
ครั้นเจ้าได้จับความเข้าใจแล้วว่าอะไรคือกุญแจสำคัญ การสามัคคีธรรมจะกลายเป็นเปิดกว้างไร้ข้อจำกัด
และไม่ว่าจะเป็นหัวข้อใดที่ถูกหยิบยกขึ้นมา
เจ้าก็จะสามารถรวมสามัคคีธรรมและจับความเข้าใจความเป็นจริงได้
หากขณะสามัคคีธรรมเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า เจ้าไม่มีความเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้จับความเข้าใจว่าอะไรคือกุญแจสำคัญ
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่รู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างไร
ผู้คนบางคนอาจพบว่าการอ่านพระวณะของพระเจ้านั้นน่าเบื่อหน่าย ซึ่งไม่ใช่สภาวะปกติ
สิ่งที่เป็นปกติก็คือการไม่เคยเบื่อหน่ายไปกับการอ่านพระวณะของพระเจ้า
การกระหายในพระวณะเหล่านั้นอยู่เสมอ และการพบว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่คืออยู่เสมอ
นี่คือวิธีการซึ่งคนเราที่ได้เข้าสู่แล้วโดยแท้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
เมื่อเจ้ารู้สึกว่พระวณะของพระเจ้านั้นช่างเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเหลือเกิน
และเป็นสิ่งที่มนุษย์ควรเข้าสู่อย่างแท้จริง
เมื่อเจ้ารู้สึกว่พระวณะของพระองค์นั้นเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงและเป็นคุณค่าต่อมนุษย์
และรู้สึกว่พระวณะเหล่านั้นคือการจัดเตรียมชีวิตของมนุษย์—
เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ทรงมอบความรู้ลึกนี้แก่เจ้า
และเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ทรงขับเคลื่อนเจ้า
นี่เป็นการพิสูจน์ว่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจในตัวเจ้าและพิสูจน์ว่พระเจ้าไม่ได้ทรงหันหนีไป
จากเจ้า ผู้คนบางคนเมื่อได้เห็นว่พระเจ้าตรัสอยู่ตลอดเวลา ก็กลายเป็นรู้สึกเบื่อหน่ายในพระวณะของพระองค์
และคิดว่าคงไม่มีผลสืบเนื่องตามมาไม่ว่าพวกเขาจะอ่านพระวณะเหล่านั้นหรือไม่—ซึ่งไม่ใช่สภาวะปกติ
พวกเขาไร้ซึ่งหัวใจที่กระหายจะเข้าสู่ความเป็นจริง
และผู้คนเช่นนั้นก็ไม่กระหายอีกทั้งไม่ให้ความสำคัญต่อการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เมื่อใดก็ตามที่เจ้าพบว่าเจ้าไม่ได้กระหายต่อพระวณะของพระเจ้า นี่ก็แสดงให้เห็นว่เจ้าไม่ได้อยู่ในสภาวะปกติ

ในอดีต

การที่พระเจ้าทรงหันหนีไปจากเจ้าหรือไม่นั้นสามารถกำหนดพิจารณาได้จากการที่เจ้ามีสันติสุขภายในหรือไม่ และเจ้าได้รับประสบการณ์ความชื่นชมยินดีหรือไม่ มาบัดนี้

กุญแจสำคัญก็คือการที่เจ้ากระหายต่อพระวณะของพระเจ้าหรือไม่

พระวณะของพระองค์คือความเป็นจริงของเจ้าหรือไม่ เจ้าสัจย์ซื่อหรือไม่

และเจ้าสามารถทำทุกอย่างที่เจ้าสามารถทำได้เพื่อพระเจ้าหรือไม่ อีกนัยหนึ่ง

มนุษย์ได้รับการพิพากษาโดยความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า

พระเจ้าทรงชี้นำพระวณะของพระองค์ต่อมนุษยชาติทั้งหมด หากเจ้าเต็มใจที่จะอ่านพระวณะเหล่านั้น

พระองค์จะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า แต่หากเจ้าไม่เต็มใจ พระองค์จะไม่ทรงทำเช่นนั้น

พระเจ้าทรงให้ความรู้แจ้งแก่บรรดาผู้ที่หิวและกระหายต่อความชอบธรรม

และพระองค์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์

บางคนพูดว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขา

แม้ภายหลังจากที่พวกเขาได้อ่านพระวณะของพระองค์แล้ว ว่าแต่เจ้าได้อ่านพระวณะเหล่านี้แบบไหนหรือ?

หากเจ้าได้อ่านพระวณะของพระองค์ในแบบมนุษย์ที่ขี้มีำขมสวนคนหนึ่ง

และไม่ได้ให้ความสำคัญกับความเป็นจริง พระเจ้าจะให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าได้อย่างไรกัน?

คนที่ไม่หวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระเจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้อย่างไร? หากเจ้าไม่หวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีทั้งความจริงและความเป็นจริง หากเจ้าหวงแหนความล้ำค่าของพระวณะของพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้ และเมื่อนั้นเจ้าจึงจะครอบครองความเป็นจริง

นี่คือเหตุผลที่เจ้าจึงต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าในทุกเวลา ไม่ว่าเจ้าจะมีธุระยุ่งหรือไม่ก็ตาม

ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมต่างๆ นั้นจะไม่ใช่ใจหรือไม่ก็ตาม และไม่ว่าเจ้ากำลังถูกทดสอบหรือไม่ก็ตาม

โดยรวมแล้ว พระวณะของพระเจ้าเป็นรากฐานของการดำรงอยู่ของมนุษย์

ไม่มีใครสามารถหันหนีไปจากพระวณะของพระองค์ได้

แต่จำต้องกินพระวณะของพระองค์อย่างที่เขา กินอาหารสามมื้อของวันนั้น

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้านั้นจะง่ายดายปานนั้นเชียวหรือ?

ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจในปัจจุบันหรือไม่ และไม่ว่าเจ้าจะมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในพระวณะของพระเจ้าหรือไม่

เจ้าจำต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นี่คือการเข้าสู่ในแบบเชิงรุก

หลังจากที่อ่านพระวณะของพระเจ้าแล้ว จงเร่งรีบนำสิ่งที่เจ้าสามารถเข้าสู่ได้ไปปฏิบัติ

และกันสิ่งที่เจ้าไม่สามารถเข้าสู่ได้ไปไว้ทางอื่นสักช่วงขณะหนึ่ง

อาจมีพระวณะของพระเจ้ามากมายที่เจ้าไม่สามารถเข้าใจได้ในตอนต้น แต่หลังจากผ่านไปสองหรือสามเดือน บางทีอาจจะเป็นหนึ่งปี เจ้าก็จะเข้าใจ เป็นเช่นนี้ได้อย่างไรนะหรือ?

เป็นเพราะพระเจ้าไม่ทรงสามารถทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมได้ในหนึ่งหรือสองวัน ส่วนใหญ่แล้ว

เมื่อเจ้าอ่านพระวณะของพระองค์ เจ้าอาจไม่เข้าใจในทันที ในเวลานั้น

พระวณะเหล่านั้นอาจดูเหมือนไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าแค่ข้อความ

เจ้าจำเป็นต้องมีประสบการณ์กับพระวณะเหล่านั้นสักช่วงเวลาหนึ่ง

ก่อนที่จะจะสามารถเข้าใจพระวณะเหล่านั้นได้ พระเจ้าได้มีการตรัสไว้มากมายนักแล้ว

เจ้าควรทำให้ถึงที่สุดที่จะกินและดื่มพระวณะของพระองค์ และจากนั้น โดยที่เจ้าไม่ทันรู้ตัว เจ้าจะได้มาเข้าใจ

และโดยที่เจ้าไม่ทันรู้ตัว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า

ในเวลาทีพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่นุชย์ บ่อยครั้งที่มันเป็นไปได้โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว

พระองค์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าและทรงนำเจ้าเมื่อเจ้ากระหายและแสวงหา

หลักการซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจนั้นมีศูนย์กลางโอบล้อมพระวณะของพระเจ้าที่เจ้ากินและดื่ม

ทุกคนที่ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อพระวณะของพระเจ้าและมีท่าทีที่แตกต่างต่อพระวณะของพระองค์เสมอ—

การเชื่อในการคิดที่มึนงงสับสนของตน นับเป็นเรื่องของความไม่แยแส

ไม่ว่าพวกเขาจะอ่านพระวณะของพระองค์หรือไม่ก็ตาม—คือพวกที่ไม่ได้ครอบครองความเป็นจริง

อีกทั้งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการให้ความรู้แจ้งของพระองค์ก็ไม่อาจพบเห็นได้ในบุคคลเช่นนั้น

ผู้คนเยี่ยงนี้ก็เพียงแต่ลอยหายไปเรื่อยไม่จริงจัง พวกคนเสแสร้งซึ่งปราศจากคุณสมบัติที่แท้จริง

เหมือนอย่างนายหนานกั๋วจากนิทานอุปมา ^[n]

หากปราศจากพระวณะของพระเจ้าที่เป็นความเป็นจริงของเจ้า เจ้าก็ไม่มีวุฒิภาวะที่แท้จริง

เมื่อถึงเวลาที่จะต้องถูกทดสอบ เจ้าจะสอบตกอย่างแน่นอน และเมื่อนั้นวุฒิภาวะแท้จริงของเจ้าก็จะถูกเปิดโปง

แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาการเข้าสู่ความเป็นจริงเป็นปกติย่อมจะได้มาเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า

ในยามที่ถูกรุมเร้าโดยการทดสอบต่างๆ บุคคลผู้ซึ่งมีมโนธรรมและผู้กระหายในพระเจ้า

ควรลงมือดำเนินการอย่างจริงจังในทางปฏิบัติเพื่อตอบสนองพระเจ้าสำหรับความรักของพระองค์

พวกที่ไม่มีความเป็นจริงไม่สามารถตั้งมั่นอยู่ได้ในการเผชิญหน้ากับแม้กระทั่งเรื่องเล็กน้อยที่ไม่สลักสำคัญอะไร

เช่นนั้นเองที่เป็นความแตกต่างระหว่างบรรดาผู้ที่มีวุฒิภาวะแท้จริงกับพวกที่ไม่มี

แม้ว่าพวกเขาทั้งกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า บางคนสามารถตั้งมั่นอยู่ท่ามกลางการทดสอบได้

ในขณะที่คนอื่นๆ นั้นหลบหนี ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นเล่า? ความแตกต่างที่เห็นชัดเจนก็คือ

บางคนขาดวุฒิภาวะแท้จริง พวกเขาไม่มีพระวณะของพระเจ้าที่จะใช้เป็นความเป็นจริงของตน

และพระวณะของพระองค์ก็ไม่ได้ลงรากลึกภายในพวกเขา ทันทีที่พวกเขาถูกทดสอบ

พวกเขาก็ไปถึงจุดจบของเส้นทางของพวกเขาแล้ว เช่นนั้น

ทำไมบางคนจึงสามารถตั้งมั่นในท่ามกลางการทดสอบทั้งหลายได้แล้ว?

นั่นก็เป็นเพราะพวกเขาเข้าใจความจริงและมีนิมิตและพวกเขาเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ของพระองค์ และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงสามารถตั้งมั่นผ่านการทดสอบทั้งหลายได้ นี่คือวุฒิภาวะที่แท้จริง และนี่ก็คือชีวิตเช่นกัน บางคนอาจอ่านพระวจนะของพระเจ้าเช่นกัน แต่ไม่ได้นำพระวจนะเหล่านั้นไปปฏิบัติ ไม่ได้รับพระวจนะเหล่านั้นไว้อย่างจริงจัง

พวกที่ไม่ได้จริงจังกับพระวจนะเหล่านั้นไม่ได้ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติ

พวกที่ไม่มีพระวจนะของพระเจ้าเป็นความเป็นจริงของตนนั้นย่อมปราศจากวุฒิภาวะที่แท้จริง

และผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถตั้งมั่นจนตลอดการทดสอบได้

เมื่อพระวจนะของพระเจ้าเผยออกมา เจ้าควรรับพระวจนะเหล่านั้นไว้ทันที และกินและดื่มพระวจนะเหล่านั้น

ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจมากเพียงใด มุมมองหนึ่งซึ่งเจ้าต้องยึดมั่นก็คือการกินและการดื่ม การรู้

และการปฏิบัติพระวจนะของพระองค์ นี่คือบางสิ่งที่เจ้าควรสามารถทำได้

อย่าไปกังวลว่าวุฒิภาวะของเจ้าจะกลายเป็นยิ่งใหญ่ได้เพียงใด

แค่มุ่งเน้นไปที่การกินและการดื่มพระวจนะของพระองค์ นี่คือสิ่งที่มนุษย์ควรให้ความร่วมมือ โดยหลักแล้ว

ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้านั้นก็เกินไปเพื่อพยายามเข้าสู่ความเป็นจริงของการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า และการนำพระวจนะเหล่านั้นไปปฏิบัติ ไม่ใช่ธุระของเจ้าที่จะต้องมุ่งเน้นไปที่อะไรอื่น

บรรดาผู้นำของคริสตจักรควรสามารถนำบรรดาพี่น้องชายหญิงของตนทั้งหมดได้

เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้ว่าจะกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าอย่างไร

นี่คือความรับผิดชอบของผู้นำของคริสตจักรทุกๆ คน ไม่ว่าพวกเขาจะอายุน้อยหรืออายุมาก

ทั้งหมดควรคำนึงถึงการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้าในฐานะนัยสำคัญอันยิ่งใหญ่

และควรมีพระวจนะของพระองค์ไว้ในหัวใจของพวกเขา

การเข้าสู่ความเป็นจริงนี้หมายถึงการเข้าสู่ยุคแห่งราชอาณาจักร วันนี้

ผู้คนส่วนใหญ่รู้สึกว่าคุณไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากการกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า

และรู้สึกว่าการพระวจนะของพระองคืนั้นสดใหม่ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด

นี่หมายความว่าพวกเขากำลังเริ่มต้นที่จะมุ่งมั่นไปในร่องครรลองที่ถูกต้อง

พระเจ้าทรงใช้พระวจนะในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์และจัดเตรียมให้แก่มนุษย์

เมื่อทุกคนโยยหาและกระหายต่อพระวจนะของพระเจ้า มนุษยชาติจะเข้าสู่โลกแห่งพระวจนะของพระองค์

พระเจ้าได้ตรัสไว้มากมาย เจ้าได้มารู้มากเพียงใดแล้ว? เจ้าได้เข้าสู่ไปมากเพียงใดแล้ว?

หากผู้นำของคริสตจักรไม่ได้นำบรรดาพี่น้องชายหญิงของตนเข้าไปสู่ความเป็นจริงของพระวจนะของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะได้ละเลยต่อหน้าที่ของตน

และจะล้มเหลวในการปฏิบัติความรับผิดชอบของตนให้ลุล่วง

ไม่ว่าความเข้าใจของเจ้าจะลึกซึ้งหรือผิวเผินหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าระดับความเข้าใจของเจ้าจะเป็นเช่นไร

เจ้าจำต้องรู้ว่าจะกินและดื่มพระวณะของพระองค์อย่างไร

เจ้าจำต้องให้ความสนใจต่อพระวณะของพระองค์อย่างใหญ่หลวง

และเข้าใจถึงความสำคัญและความจำเป็นของการกินและการดื่มพระวณะเหล่านั้น

เมื่อพระเจ้าได้มีการตรัสไว้มากมายเหลือเกินแล้ว หากเจ้าไม่กินและดื่มพระวณะของพระองค์

หรือพยายามที่จะแสวงหา หรือนำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติ นี่ก็ไม่อาจเรียกได้ว่าการเชื่อในพระเจ้า

เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจำต้องกินและดื่มพระวณะของพระองค์

ได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์ และใช้ชีวิตตามพระวณะของพระองค์

การนี้เท่านั้นที่จะสามารถเรียกได้ว่าการเชื่อในพระเจ้า! หากเจ้ากล่าวว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้าด้วยปากของเจ้า

และกระนั้นก็ยังไร้ความสามารถที่จะนำพระวณะใดๆ ของพระองค์ไปปฏิบัติหรือสร้างความเป็นจริงใดๆ

นี่ก็ไม่ได้เรียกว่าการเชื่อในพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็น

“การแสวงหาขนมปังเพื่อตอบสนองความหิว” การพูดถึงแต่คำพยานที่ไม่สลักสำคัญ สิ่งไร้ประโยชน์ทั้งหลาย

และเรื่องฉาบฉวยต่างๆ โดยที่ไม่ได้ครอบครองความเป็นจริงแม้เพียงเล็กน้อย สิ่งต่างๆ

เหล่านี้ไม่ได้ประกอบขึ้นเป็นการเชื่อในพระเจ้า

และเจ้าก็แค่ยังไม่จับความเข้าใจการเชื่อในพระเจ้าอย่างถูกต้องเลย

เหตุใดเจ้าจึงต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ล่ะหรือ?

หากเจ้าไม่กินและดื่มพระวณะของพระองค์แต่กลับแสวงหาที่จะขึ้นสู่สวรรค์เท่านั้น

นั่นใช่การเชื่อในพระเจ้าหรือไม่? อะไรคือขั้นตอนแรกของผู้เชื่อในพระเจ้าควรดำเนินการ?

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยเส้นทางใด?

เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยปราศจากการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้าได้หรือไม่?

เจ้าสามารถได้รับการพิจารณาว่าเป็นบุคคลของราชอาณาจักรโดยปราศจากพระวณะของพระเจ้าที่จะใช้เป็นความ
เป็นจริงของเจ้าได้หรือไม่? การเชื่อในพระเจ้า แท้จริงแล้วหมายถึงอะไรกันแน่? อย่างน้อยที่สุด

ผู้เชื่อในพระเจ้าควรมีความประพฤติภายนอก ที่สำคัญที่สุดก็คือมีการครอบครองพระวณะของพระเจ้า

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เจ้าไม่มีทางหนีห่างจากพระวณะของพระองค์ได้

การรู้จักพระเจ้าและการทำเจตนารมณ์ของพระองค์ให้ลุล่วง

ล้วนแล้วแต่สัมฤทธิ์ได้โดยผ่านพระวณะของพระองค์ ในอนาคตนั่น ทุกๆ ชนชาติ นิกาย ศาสนา

และภาคส่วนจะถูกพิชิตผ่านพระวณะของพระเจ้า พระเจ้าจะตรัสโดยตรง
และผู้คนทั้งหมดจะกุมพระวณะของพระเจ้าไว้ในมือของตน และด้วยวิธีทางนี้
มนุษยชาติจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พระวณะของพระเจ้าแผ่ผ่านแทรกซึมไปทั่วทั้งภายในและภายนอก
มนุษยชาติจะกล่าวพระวณะของพระเจ้าด้วยปากของพวกเขา ปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า
และเก็บรักษาพระวณะของพระเจ้าไว้ภายใน ยังคงแอบซ่อนอยู่ในพระวณะของพระเจ้าทั้งภายในและภายนอก
ด้วยเหตุนี้เอง มนุษย์จึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พวกที่ทำเจตนาธรรมของพระเจ้าให้ลุล่วงและสามารถเป็นพยานต่อพระองค์ได้
เหล่านี้คือผู้คนที่มียพระวณะของพระเจ้าเป็นความเป็นจริงของตน

การเข้าสู่ยุคพระวณะ—ยุคอาณาจักรพันปี—เป็นงานที่กำลังถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลในวันนี้ นับจากนี้ไป
จงปฏิบัติการเข้าร่วมในการสามัคคีธรรมเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า
โดยวิธีทางของการกินและการดื่มรวมทั้งการได้รับประสบการณ์ในพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
เจ้าจึงจะสามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าได้
เจ้าจำต้องสร้างประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงบางอย่างเพื่อโน้มน้าวใจผู้อื่น
หากเจ้าไม่สามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าได้
ก็จะมีใครเลยที่ได้รับการโน้มน้าวใจ!

บรรดาผู้คนที่พระเจ้าทรงใช้สามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าได้
หากเจ้าไม่สามารถสร้างความเป็นจริงนี้และเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้
นี่ก็แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้ทรงพระราชกิจในตัวเจ้า
และเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม นี่คือความสำคัญของพระวณะของพระเจ้า
เจ้ามีหัวใจที่กระหายต่อพระวณะของพระเจ้าหรือไม่?
บรรดาผู้ที่กระหายต่อพระวณะของพระเจ้านั้นกระหายต่อความจริง
และมีเพียงผู้คนที่เท่านั้นที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า ในอนาคต
มีพระวณะอีกมากมายที่พระเจ้าจะตรัสต่อทุกศาสนาและทุกนิกาย
อันดับแรกพระองค์ตรัสและเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ท่ามกลางพวกเขาเพื่อทำให้พวกเขาครบบริบูรณ์
ก่อนที่จะขยับต่อไปเพื่อตรัสและเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ท่ามกลางคนต่างชาติทั้งหลายเพื่อพิชิตพวกเขา
โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์ ทุกคนจะเชื่ออย่างจริงใจและอย่างถึงที่สุด
โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้าและวิรณของพระองค์ อุปนิสยอันเสื่อมทรามของมนุษย์จะลดน้อยถอยลง
เขาได้รับการปรากฏของมนุษย์ผู้หนึ่ง และอุปนิสยกบฏของเขาจะบรรเทาลง

พระวณะทำงานกับมนุษย์ด้วยสิทธิอำนาจและพิชิตมนุษย์ภายในความสว่างแห่งพระเจ้า
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในยุคปัจจุบัน รวมทั้งจุดเปลี่ยนของพระราชกิจของพระองค์นั้น
สามารถพบได้ทั้งหมดภายในพระวณะของพระองค์ หากเจ้าไม่อ่านพระวณะของพระองค์
เจ้าจะไม่เข้าใจอะไรเลย โดยผ่านการกินและการดื่มพระวณะของพระองค์
และผ่านการเข้าร่วมในการสามัคคีธรรมกับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าและประสบการณ์จริงของเจ้า
เจ้าจะได้รับความรู้ในเรื่องพระวณะของพระเจ้าอย่างครบถ้วน
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริงของพระวณะเหล่านั้นได้อย่างแท้จริง

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “จากนิทานอุปมา”

ทุกสิ่งสัมฤทธิ์ได้ด้วยพระวณะของพระเจ้า

พระเจ้าตรัสพระวณะของพระองค์และทรงพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับยุคที่แตกต่างกัน

และในยุคที่แตกต่างกัน พระองค์ตรัสพระวณะที่แตกต่างกัน พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

หรือทรงกระทำซ้ำพระราชกิจเดียวกัน หรือทรงรู้สึกอาลัยอาวรณ์ต่อสิ่งทั้งหลายที่เป็นอดีตไปแล้ว

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า และพระองค์ตรัสพระวณะใหม่ๆ ทุกวัน

เจ้าควรปฏิบัติตามสิ่งซึ่งควรได้รับการปฏิบัติตามในวันนี้ นี่คือการรับผิดชอบและหน้าที่ของมนุษย์

เป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่การฝึกฝนปฏิบัตินั้นจะต้องมีศูนย์กลางอยู่รอบความสว่างและพระวณะของพระเจ้าในปัจจุบัน

ปัจจุบัน พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

และสามารถตรัสออกมาจากมุมมองทั้งหลายอันแตกต่างออกไปเพื่อให้พระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุด

ของพระองค์นั้นเข้าใจได้ง่ายขึ้น ไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสออกมาจากมุมมองของพระวิญญาณ หรือของมนุษย์

หรือของบุคคลที่สาม—พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเสมอ

และเจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าด้วยเหตุจากมุมมองของมนุษย์ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการตรัสออกมา

กมา

ท่ามกลางผู้คนบางคนได้มีมโนคติที่หลงผิดเกิดขึ้นโดยเป็นผลมาจากมุมมองทั้งหลายอันแตกต่างกันซึ่งพระเจ้า

ทรงใช้ในการตรัสออกมา ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

และไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ หากพระเจ้าได้ตรัสออกมาจากหนึ่งมุมมองเสมอ

มนุษย์จะไม่วางกฎเกณฑ์ทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าออกมาหรือ?

พระเจ้าจะสามารถยอมให้มนุษย์ปฏิบัติในหนทางเช่นนั้นหรือ? ไม่ว่าพระเจ้าจะตรัสออกมาจากมุมมองด้านใด

พระองค์ทรงมีจุดมุ่งหมายต่างๆ ในการทำเช่นนั้น

หากพระเจ้าจะต้องตรัสออกมาจากมุมมองของพระวิญญาณเสมอ

เจ้าจะสามารถเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์ได้หรือ? ด้วยเหตุนี้

บางครั้งพระองค์จึงตรัสในฐานะบุคคลที่สามเพื่อทรงจัดเตรียมพระวณะของพระองค์ให้กับเจ้าและทรงนำเจ้าเข้า

สู่ความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งพระเจ้าทรงทำนั้นเหมาะสม สรุปล้วนๆ

ทุกสิ่งล้วนทรงกระทำโดยพระเจ้าทั้งสิ้น และเจ้าไม่ควรสงสัยในการนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงไม่สำคัญว่าพระองค์ตรัสออกมาจากมุมมองด้านใด พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าเสมอ

นี่คือความจริงอันมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ประการหนึ่ง ไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอย่างไร

พระองค์ยังคงทรงเป็นพระเจ้า และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง!

เปโตรรักพระเจ้ามากยิ่งนักและเป็นมนุษย์คนหนึ่งซึ่งได้ตั้งพระทัยของพระเจ้า

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นพยานให้เขาในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพระคริสต์

ด้วยเหตุที่แก่นแท้ของสิ่งมีชีวิตคือสิ่งที่มันเป็น และมันไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้

ในพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

แต่ทรงใช้วิธีการอันแตกต่างสารพันเพื่อให้พระราชกิจของพระองค์มีประสิทธิภาพและทำให้ความรู้ของมนุษย์

เกี่ยวกับพระองค์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ทุกๆ วิธีการในการทรงพระราชกิจของพระองค์ช่วยมนุษย์ให้รู้จักพระองค์

และเป็นไปเพื่อที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงใช้วิธีการใดในการทรงพระราชกิจ

แต่ละวิธีการเป็นไปเพื่อที่จะสร้างมนุษย์และทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

แม้ว่าหนึ่งในวิธีการในการทรงพระราชกิจของพระองค์อาจยืนยงอยู่ได้เป็นเวลานานมาก

นี่ก็เป็นไปเพื่อที่จะกล่อมเกลาคความเชื่อของมนุษย์ที่มีในพระองค์ ด้วยเหตุนี้

จึงไม่ควรมีความสงสัยเคลือบแคลงในหัวใจของเจ้า

เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า และพวกเจ้าจะต้องเชื่อฟังขั้นตอนเหล่านี้

สิ่งที่พูดถึงกันวันนี้คือการเข้าสู่ความเป็นจริง—ไม่ใช่การขึ้นสู่สวรรค์ หรือการปกครองในฐานะกษัตริย์ทั้งหลาย

ทั้งหมดที่พูดถึงกันคือการไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความเป็นจริง

ไม่มีการไล่ตามเสาะหาที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากไปกว่านี้แล้ว

และการพูดเรื่องการปกครองในฐานะกษัตริย์ทั้งหลายก็ใช้จะสัมพันธ์กับชีวิตจริง

มนุษย์มีความอยากรู้อยากเห็นมากมายใหญ่หลวง

และเขายังคงประเมินพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้ตามมโนคติที่หลงผิดในทางศาสนาของเขา

เมื่อได้รับประสบการณ์กับวิธีการทั้งหลายในการทรงพระราชกิจของพระเจ้าไปก็มากมายหลายวิธีแล้ว

มนุษย์ก็ยังคงไม่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า ยังคงแสวงหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์อยู่

และยังคงคิดว่าพระวณะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วงแล้วหรือไม่

นี่ไม่ใช่ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์อันชวนให้อึ้งหรือหอกหรือ?

หากปราศจากการปฏิบัติจนลุล่วงตามพระวณะของพระเจ้า เจ้าจะยังคงเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือไม่?

วันนี้ ผู้คนเช่นนั้นจำนวนมากภายในคริสตจักรกำลังรอที่จะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

พวกเขากล่าวว่าหากพระวณะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ย่อมทรงเป็นพระเจ้า

หากพระวณะของพระเจ้าไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ย่อมไม่ทรงเป็นพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าเชื่อในพระเจ้าเพราะการปฏิบัติจนลุล่วงตามพระวณะของพระองค์

หรือเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง?

ทรศนะของมนุษย์เกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าจะต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง!

เมื่อเจ้าเห็นว่าพระวณะของเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง เจ้าก็จำอ้อจากไป—นี่หรือคือการเชื่อในพระเจ้า?

เมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า

เจ้าจะต้องปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ในความปรานีของพระเจ้าและเชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า พระเจ้าตรัสพระวณะมากมายยิ่งนักในภาคพันธสัญญาเดิม—พระวณะใดในบรรดาเหล่านั้นหรือ ที่เจ้าได้เห็นกับตาของเจ้าเองว่าได้รับการทำให้ลู่ลงไป?

เจ้าสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพระยาห์เวห์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้เพราะเจ้าไม่ได้เห็นการนั้น? ถึงแม้ว่าพระวณะหลายถ้อยคำได้รับการทำให้ลู่ลงแล้ว

แต่มนุษย์ก็ไม่สามารถเห็นการนั้น ได้อย่างชัดเจนเพราะมนุษย์ไม่มีความจริงและเข้าใจสิ่งใดเลย บางคนก็ปรารถนาที่จะวิ่งหนีไปเมื่อพวกเขาารู้สึกว่าพระวณะของพระเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้ลู่ลง ลองดูที่ ดูที่ว่าเจ้าสามารถหนีไปได้หรือไม่ ครั้นได้หนีจากไปแล้ว เจ้าก็จะยังคงกลับมา

พระเจ้าทรงควบคุมเจ้าด้วยพระวณะของพระองค์ และหากเจ้าทั้งคริสตจักรและพระวณะของพระเจ้าไป เจ้าจะไม่มีทางที่จะมีชีวิตต่อไป หากเจ้าไม่เชื่อในการนี้ จงลองดูด้วยตัวเจ้าเอง—

เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถแค่จากไปได้เฉยๆ อย่างนั้นหรือ? พระวิญญาณของพระเจ้าทรงควบคุมเจ้า เจ้าไม่สามารถจากไปได้ นี่เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า! หากผู้คนบางคนต้องการที่จะลองดู พวกเขาก็สามารถทำได้! เจ้ากล่าวว่าบุคคลผู้นี้ไม่ใช่พระเจ้า

ถ้าเช่นนั้นแล้วจงกระทำบาปต่อพระองค์แล้วดูที่พระองค์จะทรงทำสิ่งใด เป็นไปได้ที่เนื้อหนังของเจ้าจะไม่ตายลงและเจ้าจะยังคงสามารถกินอาหารและสวมใส่เสื้อผ้าให้ตัวเจ้าเองได้ แต่ในทางจิตใจแล้วมันย่อมเกินจะทนทน เจ้าจะรู้สึกเครียดและถูกทรมาน ไม่มีอะไรที่เจ็บปวดยิ่งกว่า มนุษย์ไม่สามารถทนความทรมานและความร้าวเปล่าทางจิตใจได้—

บางทีเจ้าอาจสามารถสู้ทนความทุกข์ของเนื้อหนังได้

แต่เจ้าไม่สามารถสู้ทนความเครียดทางจิตใจและความทรมานที่คงอยู่เป็นเวลานานได้อย่างถึงที่สุด วันนี้ผู้คนบางคนได้กลับกลายเป็นมีความคิดในเชิงลบเพราะพวกเขายังไม่สามารถเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใดๆ กระนั้นก็ตามไม่มีผู้ใดกล้าหนีไปไม่ว่าพวกเขาจะมีความคิดในเชิงลบเพียงใด

ด้วยเหตุที่พระเจ้าทรงควบคุมมนุษย์ด้วยพระวณะของพระองค์ ทั้งๆ ที่ยังไม่มีมารมาถึงของข้อเท็จจริงทั้งหลาย—กระนั้นก็ตามไม่มีผู้ใดสามารถหนีไปได้

เหล่านี้ไม่ใช่การกระทำของพระเจ้าหรือ? วันนี้

พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อจัดเตรียมชีวิตให้มนุษย์

พระองค์หาได้ทรงหว่านล้อมเจ้าด้วยการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อที่จะได้มันพระทัยได้ถึงสัมพันธภาพอันสันติสุขระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ดังที่ผู้คนจินตนาการ ทุกคนซึ่งไม่มีสมาธิของตนอยู่กับชีวิต และผู้ซึ่งกลับจ้องอยู่กับการทำให้พระเจ้าทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ เป็นพวกฟาริสี! และเป็นพวกฟาริสีนั่นเองที่ได้ตรึงพระเยซูบนกางเขน

หากเจ้าประเมินพระเจ้าโดยสอดคล้องกับทรรสนะของเจ้าเองในการเชื่อในพระเจ้า
เชื่อในพระเจ้าหากพระวณะของพระองค์ได้รับการทำให้ลู่วง
และสงสัยและกระทั้งหมื่นประมาทพระเจ้าหากพระวณะของพระองค์ไม่ได้รับการทำให้ลู่วง
เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่ตรึงพระองค์บนกางเขนหรือ? ผู้คนเยี่ยงนี้จะเลิยหน้าที่ของพวกเขา
และเสวยสุขอย่างตะกละตะกลาม!

ในทางกลับกัน ปัญหาใหญ่ที่สุดกับมนุษย์ก็คือว่า เขาไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า
แม้ว่าท่าทีของมนุษย์ไม่ใช่ท่าทีของการปฏิเสธ แต่มันก็เป็นท่าทีของการเคลือบแคลงสงสัย มนุษย์ไม่ปฏิเสธ
แต่เขายังไม่ยอมรับอย่างสุดใจเช่นกัน หากผู้คนมีความรู้อันละเอียดถี่ถ้วนเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
พวกเขาจะไม่หนีไป ปัญหาอื่นก็คือว่า มนุษย์ไม่รู้จักรความเป็นจริง วันนี้
เป็นพระวณะของพระเจ้านั่นเองที่แต่ละบุคคลได้เข้าเชื่อมความสัมพันธ์ด้วย ที่จริงแล้ว ในภายภาคหน้า
เจ้าไม่ควรคิดที่จะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ เราขอบอกแก่เจ้าอย่างตรงๆ นั่นคือ
ในระหว่างช่วงระยะปัจจุบัน ทั้งหมดที่เจ้าสามารถมองเห็นก็คือพระวณะของพระเจ้า
และถึงแม้ว่าไม่มีข้อเท็จจริงทั้งหลาย แต่พระชนม์ชีพของพระเจ้ายังกงสามารถก่อปรئينเป็นมนุษย์ได้
นี่คือพระราชกิจซึ่งเป็นพระราชกิจหลักของอาณาจักรพันปี และหากเจ้าไม่สามารถลู่วงรู้พระราชกิจนี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะกลายเป็นอ่อนแอและล้มคว่ำลง เจ้าจะลงไปอยู่ท่ามกลางการทดสอบทั้งหลาย
และที่ยิ่งสาหัสกว่านั้นก็คือ ถูกซาตานจองจำ
พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อตรัสพระวณะของพระองค์เป็นหลัก
สิ่งที่เจ้าเข้าเชื่อมความสัมพันธ์ด้วยก็คือพระวณะของพระเจ้า สิ่งที่เจ้าเห็นก็คือพระวณะของพระเจ้า
สิ่งที่เจ้าได้ยินก็คือพระวณะของพระเจ้า สิ่งที่เจ้าปฏิบัติตามก็คือพระวณะของพระเจ้า
สิ่งที่เจ้าได้รับประสบการณ์ด้วยก็คือพระวณะของพระเจ้า
และการจุติเป็นมนุษย์นี้ของพระเจ้ายกใช้พระวณะเป็นหลักในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
พระองค์ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ทรงพระราชกิจซึ่งพระเยซูได้ทรงทำในอดีต แม้ว่าพระองค์ทั้งสองทรงเป็นพระเจ้า
และทั้งสองทรงเป็นเนื้อหนัง พันธกิจทั้งหลายของพระองค์ทั้งสองไม่ใช่อย่างเดียวกัน เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา
พระองค์ยังได้ทรงส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้าและได้ตรัสพระวณะบางถ้อยคำ—
แต่สิ่งใดกันแน่ที่เป็นพระราชกิจหลักซึ่งพระองค์ได้ทรงสำเร็จลู่วง?
สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสำเร็จลู่วงโดยหลักก็คือพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขน
พระองค์ได้ทรงกลายเป็นสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนให้แล้วเสร็จแล
ะไ้มนุษยชาติทั้งมวล

และที่พระองค์ได้ทรงทำหน้าที่ในฐานะเครื่องบูชาบด้างบาปอย่างหนึ่งนั้นก็เข้าไปเพื่อประโยชน์แห่งบาปของมนุษยชาติทั้งมวล นี่คือพระราชกิจหลักซึ่งพระองค์ได้ทรงสำเร็จลุล่วง ทำยที่สุด

พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเส้นทางแห่งกางเขนเพื่อทรงนำบรรดาผู้ที่ได้มาในภายหลัง

ในตอนที่พระเยซูได้เสด็จมา ในเบื้องต้นก็เพื่อทรงพระราชกิจแห่งการไถ่ให้แล้วเสร็จ

พระองค์ได้ทรงไถ่มนุษยชาติทั้งมวล และได้ทรงนำพาชาวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์มาสู่มนุษย์

และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ได้ทรงให้กำเนิดเส้นทางสู่อาณาจักรสวรรค์ ผลก็คือ

ทุกคนที่ได้มาในภายหลังกล่าวว่า “เราควรเดินไปบนเส้นทางแห่งกางเขน

และพลีอุทิศตัวพวกเราเองเพื่อกางเขน” แน่นนอนว่า ในตอนเริ่มแรก

พระเยซูยังได้ทรงพระราชกิจอื่นบางอย่างและได้ตรัสพระวจนะบางถ้อยคำเช่นกันเพื่อทำให้มนุษย์กลับใจและส

ารภาพบาปของเขา แต่พันธกิจของพระองค์นั้นยังคงเป็นการถูกตรึงกางเขน

และช่วงเวลาสามปีครั้งที่พระองค์ได้ทรงใช้ไปในการประกาศหนทางนั้น

ก็เข้าไปเพื่อการเตรียมสำหรับการถูกตรึงกางเขนซึ่งตามมาในภายหลัง

หลายครั้งคราวที่พระเยซูได้ทรงอธิษฐานก็ยังเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการถูกตรึงกางเขนเช่นกัน

ชีวิตของมนุษย์ปกติคนหนึ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงดำเนินไปและช่วงเวลาสามสิบสามปีครั้งที่พระองค์ได้ทรงพระชน

มชีพอยู่บนแผ่นดินโลกนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการทรงพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนให้แล้วเสร็จเป็

นหลัก

ปีทั้งหลายนั้นก็เพื่อจะมอบความแข็งแกร่งให้แก่พระองค์ในการรับปฏิบัติพระราชกิจนี้ซึ่งผลที่ตามมาจากการนี้ก็คือ

พระเจ้าได้ทรงไว้วางพระทัยมอบพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนให้แก่พระองค์

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์จะทรงสำเร็จลุล่วงพระราชกิจใดวันนี้? ในวันนี้

พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยประการสำคัญแล้วก็เพื่อทรงพระราชกิจแห่ง

“พระวจนะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์” ให้เสร็จสมบูรณ์ เพื่อทรงใช้พระวจนะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

และทรงทำให้มนุษย์ยอมรับการจัดการกับพระวจนะและกระบวนการถลุงพระวจนะ ในพระวจนะของพระองค์

พระองค์ทรงทำให้เจ้าได้รับการจัดเตรียมและได้รับชีวิต ในพระวจนะของพระองค์

เจ้าเห็นพระราชกิจและกิจการของพระองค์ พระเจ้าทรงใช้พระวจนะเพื่อทดสอบและถลุงเจ้า และด้วยเหตุนี้

หากเจ้าทนทุกข์จากความยากลำบาก มันก็เป็นเพราะพระวจนะของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ในวันนี้

พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจด้วยข้อเท็จจริงทั้งหลาย แต่ด้วยพระวจนะ

เพียงภายหลังจากที่พระวจนะของพระองค์ได้มาถึงเจ้าแล้วเท่านั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงสามารถทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้าได้และทำให้เจ้าทนทุกข์จากความเจ็บปวดหรือรู้สึก

ถึงความหวานชื่น มีเพียงพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถนำพาเจ้าไปสู่ความเป็นจริงได้

และมีเพียงพระวณะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้ และดังนั้น
อย่างน้อยที่สุดเจ้าจะต้องเข้าใจการนี้ นั่นคือ
พระราชกิจซึ่งปฏิบัติสำเร็จโดยพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายโดยประการสำคัญแล้วคือ
การใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทรงทำให้บุคคลทุกคนมีความเพียบพร้อมและเพื่อทรงนำมนุษย์
พระราชกิจทั้งหมดซึ่งพระองค์ทรงปฏิบัตินั้นทำโดยผ่านทางพระวณะ
พระองค์ไม่ทรงใช้ข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่อทดสอบเจ้า มีบางเวลาที่ผู้คนบางคนต้านทานพระเจ้า
พระเจ้าไม่ทรงทำให้เจ้าได้รับความไม่สบายใหญ่หลวง เนื้อหนังของเจ้าไม่ได้ถูกทดสอบ
อีกทั้งเจ้าไม่ได้ทนทุกข์จากความยากลำบาก—แต่ทันทีที่พระวณะของพระองค์มาถึงเจ้า และถลุงเจ้า
มันก็ทนไม่ไหวแล้วสำหรับเจ้า มันไม่ใช่อย่างนั้นหรือ? ในช่วงระหว่างเวลาของพวกเขาปรนนิบัติ
พระเจ้าได้ตรัสว่าจะโยนมนุษย์เข้าไปในบาตาลึก มนุษย์ได้มาถึงยังบาตาลึกจริงๆ หรือไม่?
แค่โดยผ่านทางการใช้พระวณะเพื่อถลุงมนุษย์ มนุษย์ก็ได้เข้าสู่บาตาลึกไปแล้ว และดังนั้น
ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระองค์ทรงใช้พระวณะเป็นหลักเพื่อสำเร็จดูล่วงในทุกสิ่งและทำให้ทุกสิ่งชัดเจน
ด้วยพระวณะของพระองค์เท่านั้นเจ้าจึงสามารถเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
ด้วยพระวณะของพระองค์เท่านั้นเจ้าจึงสามารถเห็นได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง
เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์เสด็จมายังแผ่นดินโลก
พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจอื่นใดเว้นเสียแต่การตรัสถึงพระวณะ—
ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความจำเป็นสำหรับข้อเท็จจริงทั้งหลาย พระวณะทั้งหลายนั้นเพียงพอแล้ว
นั่นเป็นเพราะพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจนี้เป็นหลัก
เพื่อยอมให้มนุษย์ได้เห็นฤทธานุภาพของพระองค์และมหิศจรรยย์ในพระวณะของพระองค์
เพื่อยอมให้มนุษย์ได้เห็นในพระวณะของพระองค์ว่าพระองค์ทรงซ่อนเร้นพระองค์เองโดยถ่อมพระทัยอย่างไร
และเพื่อยอมให้มนุษย์ได้รู้จักความครบถ้วนบริบูรณ์ในพระวณะของพระองค์
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีและทั้งหมดที่พระองค์ทรงเป็นนั่นอยู่ในพระวณะของพระองค์
พระปรีชาญาณและความมหิศจรรยย์ของพระองค์นั้นอยู่ในพระวณะของพระองค์
ในการนี้เจ้าถูกทำให้เห็นวิธีการมากมายซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการตรัสพระวณะของพระองค์
ส่วนใหญ่ของพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างเวลาที่ผ่านมานี้เป็นการจัดเตรียม วิวรรณ์
และการจัดการกับมนุษย์มาตลอด พระองค์ไม่ทรงสาปแช่งบุคคลคนหนึ่งสักน้อย
และแม้กระทั่งพระองค์ทรงทำเช่นนั้น พระองค์ก็ทรงสาปแช่งพวกเขาโดยผ่านทางพระวณะ และดังนั้น
ในยุคพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นี้

จงอย่าพยายามที่จะมองให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักษาคณปวและขับไล่บรรดาปีศาจอีก

และจงหยุดมองหาหมายสำคัญทั้งหลายอยู่ตลอดเวลา—ไม่มีประโยชน์ใดๆเลย!

หมายสำคัญทั้งหลายเหล่านั้นไม่สามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้! หากจะพูดอย่างตรงๆ แล้ว: ในวันนี้พระเจ้าพระองค์เององค์จริงซึ่งอยู่ในเนื้อหนังมนุษย์ไม่ทรงกระทำการ พระองค์เพียงตรัสเท่านั้น นี่คือความจริง!

พระองค์ทรงใช้พระวณะเพื่อทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม และทรงใช้พระวณะเพื่อป้อนอาหารและน้ำให้เจ้า

พระองค์ยังทรงใช้พระวณะเพื่อทรงพระราชกิจเช่นกัน

และพระองค์ทรงใช้พระวณะแทนข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่อให้เจ้ารู้จักความเป็นจริงของพระองค์

หากเจ้าสามารถล่วงรู้ลักษณะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วมันก็จะยิ่งเป็นการยากที่จะมีความคิดในเชิงลบ แทนที่จะจดจ่ออยู่กับสิ่งทั้งหลายที่เป็นลบ

เจ้าควรมุ่งความสนใจไปที่สิ่งที่เป็นบวกเท่านั้น—กล่าวคือ

ไม่ว่าพระวณะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วงหรือไม่ก็ตาม

หรือไม่ว่ามีการมาถึงของข้อเท็จจริงทั้งหลายหรือไม่ก็ตาม

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์ได้รับชีวิตจากพระวณะของพระองค์

และนี่คือหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาหมายสำคัญทั้งหมด และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ

มันคือข้อเท็จจริงที่ไม่สามารถโต้แย้งได้ประการหนึ่ง นี่คือหลักฐานที่ดีที่สุดที่ใช้ในการทำความรู้จักพระเจ้า

และเป็นหมายสำคัญหนึ่งซึ่งยิ่งใหญ่กว่าบรรดาหมายสำคัญทั้งหลาย

มีเพียงพระวณะเหล่านี้เท่านั้นที่สามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้

ทันทีที่ยุคอาณัติได้เริ่มต้นขึ้น พระเจ้าได้ทรงเริ่มปล่อยพระวณะของพระองค์ ในภายภาคหน้า

พระวณะเหล่านี้จะค่อยๆ ได้รับการทำให้ลุล่วง และ ณ เวลานั้น มนุษย์จะเติบโตเข้าสู่ชีวิต

การใช้พระวณะของพระเจ้าเพื่อเปิดโปงอุปนิสัยอันเลื่อมทรมของมนุษย์นั้นเป็นจริงมากขึ้น และจำเป็นอย่างมากขึ้น

และพระองค์ไม่ทรงใช้สิ่งใดเลยนอกจากพระวณะในการทรงพระราชกิจของพระองค์เพื่อที่จะทำให้ความเชื่อ

ของมนุษย์มีความเพียบพร้อม ด้วยเหตุที่วันนี้คือยุคพระวณะ และมันพึงจำเป็นต้องมีความเชื่อ ปณิธาน

และความร่วมมือจากมนุษย์

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์แห่งยุคสุดท้ายคือการใช้พระวณะของพระองค์เพื่อรับใช้และจัดเตรียม

มาให้แก่มนุษย์

เพียงภายหลังจากที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้ทรงเสร็จสิ้นการตรัสพระวณะของพระองค์แล้วเท่านั้น

พระวณะจึงจะได้รับการทำให้ลุล่วง ในช่วงระหว่างเวลาซึ่งพระเจ้าตรัส

พระวณะของพระองค์ไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง เพราะเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในช่วงระยะของเนื้อหนัง

พระวณะของพระองค์ไม่สามารถได้รับการทำให้ลุล่วงได้ นี่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อที่

มนุษย์อาจได้เห็นพระเจ้าทรงเป็นมนุษย์และไม่ใช่วิญญาณ
เพื่อที่มนุษย์อาจได้เห็นความเป็นจริงแห่งพระเจ้าด้วยตาของเขาเอง
ในวันที่พระราชกิจของพระองค์เสร็จสมบูรณ์
เมื่อพระวณะทุกคำซึ่งควรถูกตรัสโดยพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ถูกตรัสออกมาแล้ว
พระวณะของพระองค์จะเริ่มได้รับการทำให้ลุล่วง ตอนนี้ไม่ใช่ยุคของการทำให้พระวณะของพระเจ้าลุล่วง
เพราะพระองค์ยังตรัสพระวณะของพระองค์ไม่เสร็จสิ้น ดังนั้น
เมื่อเจ้าเห็นว่าพระเจ้ายังกำลังตรัสพระวณะของพระองค์บนแผ่นดินโลก
จงอย่ามัวรอการทำให้พระวณะของพระเจ้าลุล่วง เมื่อพระเจ้าหยุดตรัสพระวณะของพระองค์
และเมื่อพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์แล้ว
นั่นจึงจะเป็นเวลาที่พระวณะของพระองค์เริ่มได้รับการทำให้ลุล่วง
ในพระวณะที่พระองค์ตรัสบนแผ่นดินโลกนั้น ในด้านหนึ่ง มีการจัดเตรียมชีวิต และในอีกด้านหนึ่ง
มีการเผยพระวณะ—การเผยพระวณะเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมา เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งจะถูกทำให้เสร็จสิ้น
และเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งยังไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จลุล่วง
ในพระวณะของพระเยซูก็เคยมีการเผยพระวณะด้วยเช่นกัน ในด้านหนึ่ง พระองค์ได้ทรงจัดหาชีวิต
และในอีกด้านหนึ่ง พระองค์ได้ตรัสการเผยพระวณะ มาวันนี้
ไม่มีการพูดเรื่องการดำเนินการตามพระวณะและข้อเท็จจริงทั้งหลายในเวลาเดียวกัน
เพราะมีความแตกต่างมากเกินไประหว่างสิ่งซึ่งสามารถเห็นได้ด้วยตาของมนุษย์เองและสิ่งซึ่งถูกทำให้สำเร็จโดย
พระเจ้า อาจกล่าวได้แค่เพียงว่าทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าได้ถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์แล้ว
พระวณะของพระองค์จะได้รับการทำให้ลุล่วง และข้อเท็จจริงทั้งหลายจะมาภายหลังจากพระวณะ
ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงปฏิบัติพันธกิจแห่งพระวณะบนแผ่นดินโลก
และในการปฏิบัติพันธกิจแห่งพระวณะนั้น พระองค์เพียงแค่ตรัสพระวณะเท่านั้น
และไม่ใส่พระทัยในเรื่องอื่นๆ ทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าเปลี่ยนแปลง
พระวณะของพระองค์จะเริ่มได้รับการทำให้ลุล่วง ในวันนี้
พระวณะถูกใช้เพื่อให้เจ้ามีความเพียบพร้อมก่อนเป็นอย่างแรก
เมื่อพระองค์ทรงได้รับพระสิริโดยตลอดทั่วทั้งจักรวาล พระราชกิจของพระองค์จะครบถ้วนบริบูรณ์—
พระวณะทั้งหมดซึ่งควรถูกตรัสจะได้ถูกตรัสออกมาแล้ว
และพระวณะทั้งหมดจะได้กลายเป็นข้อเท็จจริงทั้งหลาย
พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อทรงปฏิบัติพันธกิจแห่งพระวณะ
เพื่อที่มวลมนุษย์อาจได้รู้จักพระองค์ และเพื่อที่มวลมนุษย์อาจได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และเห็นพระปรีชาญาณของพระองค์และทั้งหมดของกิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์จากพระวณะของพระองค์ ในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวงเป็นหลัก ในภายภาคหน้า พระวณะของพระองค์ยังจะมาถึงทุกๆ ศาสนา ภาคว่า ส่วน ชนชาติ และนิกายด้วยเช่นกัน พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อพิชิต เพื่อทำให้มนุษย์ทั้งหมดเห็นว่าพระวณะของพระองค์มีสิทธิอำนาจและมหิทธิฤทธิ์—และดังนั้นในวันนี้ พวกเจ้าจึงเผชิญหน้ากับพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น

พระวณะซึ่งตรัสโดยพระเจ้าในยุคนี้แตกต่างไปจากพระวณะซึ่งถูกตรัสในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ และพระวณะเหล่านั้นก็แตกต่างไปจากพระวณะซึ่งถูกตรัสในช่วงระหว่างยุคพระคุณเช่นกัน ในยุคพระคุณ พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจของพระวณะ

แต่แค่ได้ทรงปรารภว่าพระองค์จะถูกตรึงกางเขนเพื่อทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง

พระคัมภีร์เพียงพรรณนาเหตุผลที่พระเยซูทรงต้องถูกตรึงกางเขน

และความทุกข์ซึ่งพระองค์ทรงต้องได้รับบนกางเขน และวิธีการที่มนุษย์ควรถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้าเท่านั้น

ในช่วงระหว่างยุคนั้น พระราชกิจทั้งหมดซึ่งปฏิบัติสำเร็จโดยพระเจ้านั้น ไปรวมอยู่ที่การถูกตรึงกางเขน

ในระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ตรัสพระวณะเพื่อพิชิตทุกคนผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์

นี่คือ “พระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์” พระเจ้าได้เสด็จมาในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อทรงพระราชกิจนี้

กล่าวคือ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสำเร็จลุล่วงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระองค์เพียงตรัสพระวณะเท่านั้น และแทบจะไม่มีกรรมมาถึงของข้อเท็จจริงทั้งหลาย นี่คือแก่นแท้จริงๆ

ของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์ และเมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ตรัสพระวณะของพระองค์

นี่เป็นการทรงปรากฏของพระวณะในมนุษย์ และเป็นพระวณะซึ่งกำลังทรงมาเป็นมนุษย์

“ในปฐมกาลพระวาเททรงดำรงอยู่ และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า

และพระวาเททรงบังเกิดเป็นมนุษย์” นี่ (พระราชกิจแห่งการทรงปรากฏของพระวณะเป็นมนุษย์)

คือพระราชกิจซึ่งพระเจ้าจะทรงสำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย

และเป็นบทสุดท้ายของแผนการบริหารจัดการทั้งสิ้นทั้งมวลของพระองค์

และดังนั้นพระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงสำแดงพระวณะของพระองค์ในมนุษย์

สิ่งซึ่งถูกทำให้สำเร็จวันนี้ สิ่งซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จในภายภาคหน้า สิ่งซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยพระเจ้า

บนปลายสุดท้ายของมนุษย์ บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอด พวกที่จะถูกทำลาย เป็นต้น—

ทั้งหมดของพระราชกิจนี้ซึ่งควรถูกทำให้สัมฤทธิ์ผลในท้ายที่สุดได้ถูกระบุไว้แล้วทั้งหมดอย่างชัดเจน

และเป็นไปทั้งหมดก็เพื่อที่จะสำเร็จลุล่วงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์

ประกาศกฤษฎีกาการบริหารและธรรมบัญญัติซึ่งถูกบัญญัติขึ้นก่อนหน้านั้น พวกที่จะถูกทำลาย

บรรดาผู้ที่เข้าสู่การหยุดพัก—พระวณะเหล่านี้ทั้งหมดจะต้องถูกทำให้ลู่ลวง
นี่คือพระราชกิจซึ่งถูกทำให้สำเร็จลู่ลวงเป็นหลักโดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
พระองค์ทรงทำให้ผู้คนเข้าใจว่าบรรดาผู้ที่ถูกกำหนดชะตาไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าเป็นของที่แห่งใด
และพวกที่ไม่ได้ถูกกำหนดชะตาไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าเป็นของที่แห่งใด
ประชากรและบรรดาบุตรของพระองค์จะถูกแยกประเภทอย่างไร จะเกิดอะไรขึ้นต่ออิสราเอล
จะเกิดอะไรขึ้นต่ออียิปต์—ในภายภาคหน้า ทุกๆ ถ้อยคำของพระวณะเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จลู่ลวง
ก้าวอย่างของพระราชกิจของพระเจ้ากำลังเร่งความเร็วขึ้น
พระเจ้าทรงใช้พระวณะเป็นวิถีทางที่จะเปิดเผยต่อมนุษย์ถึงสิ่งซึ่งจะต้องถูกทำให้เสร็จสิ้นในทุกยุค
สิ่งซึ่งจะต้องถูกทำให้เสร็จสิ้นโดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
และพันธกิจของพระองค์ซึ่งจะต้องได้รับการปฏิบัติ
และพระวณะเหล่านี้เป็นไปทั้งหมดเพื่อที่จะสำเร็จลู่ลวงนัยสำคัญที่แท้จริงของพระวณะซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เราได้พูดไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่า “บรรดาผู้ที่จดจ่ออยู่กับการได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์จะถูกทอดทิ้ง
พวกเขาไม่ใช่บรรดาผู้ที่ถูกทำให้มีความเพียบพร้อม” เราได้กล่าวถ้อยคำไว้มากมายนัก
กระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจนี้เลยแม้เพียงแผ่วบาง และเมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว
ผู้คนก็ยังคงถามหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์
การเชื่อของเจ้าในพระเจ้าไม่ได้เป็นอะไรที่มากไปกว่าการไล่ตามเสาะหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์หรือ कह
หรือว่ามันเป็นไปเพื่อที่จะได้รับชีวิต? พระเยซูได้เคยตรัสพระวณะไว้มากมายเช่นกัน
และบางพระวณะในพระวณะเหล่านั้นก็ยังไม่ได้ถูกทำให้ลู่ลวง
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเยซูไม่ทรงเป็นพระเจ้า?
พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานว่าพระองค์ได้ทรงเป็นพระคริสต์และพระบุตรของพระเจ้าอันเป็นที่รัก
เจ้าสามารถปฏิเสธการนี้ได้หรือไม่? ในวันนี้ พระเจ้าเพียงแต่ตรัสพระวณะเท่านั้น
และหากเจ้าไม่รู้การนี้อย่างถ้วนทั่ว เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมไม่สามารถยืนยันหยั่งมั่นคงอยู่ได้
เจ้าเชื่อในพระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือไม่
หรือเจ้าเชื่อในพระองค์โดยขึ้นอยู่กับว่าพระวณะของพระองค์ได้รับการทำให้ลู่ลวงหรือไม่?
เจ้าเชื่อในหมายสำคัญและการอัศจรรย์ หรือเจ้าเชื่อในพระเจ้า? ในวันนี้
พระองค์ไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์—พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าจริงๆ หรือ?
หากพระวณะซึ่งพระองค์ตรัสไม่ได้รับการทำให้ลู่ลวง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าจริงๆ หรือ?
เนื้อแท้ของพระเจ้าถูกกำหนดพิจารณาจากการที่ว่า พระวณะซึ่งพระองค์ตรัสนั้นได้รับการทำให้ลู่ลวงหรือไม่

อย่างนั้นหรือ?

เหตุใดผู้คนบางคนจึงกำลังรอคอยเสมอให้พระวณะของพระเจ้าลุล่วงก่อนที่จะพวกเขาจะเชื่อในพระองค์?

นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่รู้จักระองค์หรือ?

ทุกคนผู้ซึ่งมีมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้นคือพวกที่ปฏิเสธพระเจ้า พวกเขาใช้มโนคติที่หลงผิดเพื่อประณินพระเจ้า หากพระวณะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วง พวกเขาเชื่อในพระองค์

และหากพระวณะของพระเจ้าไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมไม่เชื่อในพระองค์

และพวกเขาได้ตามเสาะหาหมายสำคัญและการอัศจรรย์อยู่เสมอ ผู้คนเหล่านี้ไม่ใช่พวกฟาริสีของยุคใหม่ ๆ

หรือ? การที่เจ้าสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับการที่เจ้ารู้จักพระเจ้าองค์จริงหรือไม่—นี่สำคัญยิ่งยวด!

ยิ่งความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้าในตัวเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใด

ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

และเจ้าก็ยังสามารถที่จะยืนหยัดมั่นคงในระหว่างการทดสอบทั้งหลายได้มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งเจ้าจดจ่ออยู่กับหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยังสามารถตั้งมั่นได้น้อยลงเท่านั้น

และเจ้าจะล้มลงท่ามกลางการทดสอบทั้งหลาย หมายสำคัญและการอัศจรรย์ไม่ใช่รากฐาน

เพียงความเป็นจริงของพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นชีวิต

ผู้คนบางคนไม่รู้จักรูปผลกระทบทั้งหลายซึ่งจะต้องได้รับการทำให้สัมฤทธิ์โดยพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาใช้วันเวลาในความสับสนงุนงง ไม่ได้ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

จุดมุ่งหมายของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาคือ

เพียงทำให้พระเจ้าทรงทำให้ความอยากของพวกเขาลุล่วงตลอดไปเท่านั้น

และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะจริงจังในการเชื่อของพวกเขา

พวกเขากล่าวว่าพวกเขาจะไล่ตามเสาะหาชีวิตหากพระวณะของพระเจ้าได้รับการทำให้ลุล่วง

แต่หากพระวณะของพระองค์ไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมไม่มีความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะไล่ตามเสาะหาชีวิต

มนุษย์คิดว่าการเชื่อในพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาการได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

และการไล่ตามเสาะหาการได้ขึ้นสู่สวรรค์และสวรรค์ชั้นที่สาม

ไม่มีพวกเขาคนใดกล่าวว่าการเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความเป็นจริง

การไล่ตามเสาะหาชีวิต และการไล่ตามเสาะหาการได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้า

อะไรคือคุณค่าของการไล่ตามเสาะหาเช่นนี้?

พวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยคือพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า

พวกเขาคือผู้ซึ่งหมิ่นประมาทพระเจ้า!

บัดนี้พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าการเชื่อในพระเจ้าคืออะไร?

การเชื่อในพระเจ้าหมายความว่าความถึงการได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใช่หรือไม่?

มันหมายความว่าความถึงการขึ้นสู่สวรรค์ใช่หรือไม่? การที่เชื่อในพระเจ้าไม่ง่ายเลยแม้แต่น้อย

การฝึกฝนปฏิบัติทางศาสนาเหล่านั้นควรถูกกวาดล้าง

การไล่ตามเสาะหาการรักษาคนป่วยและการขับไล่บรรดาปีศาจ การจดจ่ออยู่กับหมายสำคัญและการอัศจรรย์

การละโมภอยากได้พระคุณจากพระเจ้า สันติสุข และความชื่นบานมากยิ่งขึ้น

การไล่ตามเสาะหาความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และความสุขสบายของเนื้อหนัง—

เหล่านั้นล้วนแล้วแต่เป็นการฝึกฝนปฏิบัติทางศาสนา

และการฝึกฝนปฏิบัติทางศาสนาเช่นนั้นเป็นการเชื่อประเภทที่คลุมเครือ

อะไรหรือคือการเชื่อแท้จริงในพระเจ้าในวันนี้?

มันคือการยอมรับพระวาระของพระเจ้าว่าเป็นชีวิตความเป็นจริงของเจ้าและการรู้จักพระเจ้าจากพระวาระของพระองค์เพื่อที่จะสัมฤทธิ์ในความรักที่แท้จริงสำหรับพระองค์ เพื่อให้ชัดเจน:

การเชื่อในพระเจ้าเป็นไปเพื่อที่เจ้าอาจเชื่อฟังพระเจ้า รักพระเจ้า

และปฏิบัติหน้าที่ซึ่งควรได้รับการปฏิบัติโดยสิ่งทรงสร้างอย่างหนึ่งของพระเจ้า

นี่คือจุดมุ่งหมายของการที่เชื่อในพระเจ้า เจ้าจะต้องสัมฤทธิ์ในความรู้หนึ่งเกี่ยวกับความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงคู่ควรเพียงใดต่อความเคารพ

เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งความรอดในบรรดาสิ่งทรงสร้างของพระองค์และการทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม—เหล่านี้คือสาระจำเป็นอันประจักษ์แจ้งของการเชื่อของเจ้าในพระเจ้า

การเชื่อในพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นการสลับเปลี่ยนจากชีวิตหนึ่งของเนื้อหนังไปสู่ชีวิตหนึ่งของการรักพระเจ้าจากการใช้ชีวิตภายในความเสื่อมทรามไปสู่การใช้ชีวิตภายในชีวิตของพระวาระของพระเจ้า

มันคือการออกมาจากภายใต้แดนครอบครองของซาตานและการใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การดูแลเอาพระทัยใส่และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

มันคือการที่สามารถจะสัมฤทธิ์ในความเชื่อฟังต่อพระเจ้าและความไม่เชื่อฟังต่อเนื้อหนัง

มันคือการยอมให้พระเจ้าทรงได้รับหมดทั้งหัวใจของเจ้า ยอมให้พระเจ้าทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

และปลดปล่อยตัวเจ้าเองเป็นอิสระจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตาน

การเชื่อในพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อที่ฤทธานุภาพและพระสิริของพระเจ้าอาจได้รับการสำแดงในตัวเจ้าเพื่อที่เจ้าอาจทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และทำให้แผนของพระเจ้าสำเร็จลุล่วง

และสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ต่อหน้าซาตาน

การเชื่อในพระเจ้าไม่ควรวนเวียนอยู่กับความอยากที่จะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

อีกทั้งไม่ควรเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังส่วนตัวของเจ้า
มันควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาการรู้จักพระเจ้า และการสามารถเชื่อฟังพระเจ้า และ
เช่นเดียวกับเปโตร การเชื่อฟังพระองค์จนกระทั่งคนเราถึงแก่ความตาย
เหล่านี้คือจุดมุ่งหมายหลักของการที่เชื่อในพระเจ้า
เรากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้าและทำให้พระองค์พึงพอใจ
การกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้าช่วยให้เจ้ามีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า
เพียงภายหลังจากนั้นแล้วเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเชื่อฟังพระองค์ได้ ด้วยความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น
เจ้าจึงสามารถรักพระองค์ได้ และนี่คือเป้าหมายที่มนุษย์ควรมีในการเชื่อของเขาในพระเจ้า
ในการเชื่อของเจ้าในพระเจ้า หากเจ้ากำลังพยายามที่จะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์อยู่เสมอ
เช่นนั้นแล้วทัศนคติของการเชื่อนี้ในพระเจ้าย่อมผิด
การเชื่อในพระเจ้า โดยหลักแล้วคือการยอมรับพระวณะของพระเจ้าว่าเป็นชีวิตความเป็นจริง
จุดมุ่งหมายของพระเจ้านั้นบรรลุได้ด้วยการนำพระวณะของพระเจ้าจากพระโอษฐ์ของพระองค์ไปฝึกฝนปฏิบัติ
และยึดถือพระวณะไว้ภายในตัวเจ้าเท่านั้น ในการที่เชื่อในพระเจ้า
มนุษย์ควรเพียรพยายามให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า เพื่อสามารถบ่นอบต่อพระเจ้า
และเพื่อความเชื่อฟังอันครบบริบูรณ์ต่อพระเจ้า หากเจ้าสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้โดยปราศจากคำพร่ำบ่น
มีความใส่ใจต่อความพึงปรารถนาของพระเจ้า สัมฤทธิ์ในวุฒิภาวะของเปโตร
และมีลักษณะแนวแบบเปโตรตามที่พระเจ้าได้ตรัสถึง
เช่นนั้นแล้วนั้นย่อมจะเป็นเวลาที่เจ้าได้สัมฤทธิ์ความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าแล้ว
และมันจะมีนัยสำคัญว่าเจ้าได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าแล้ว

พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์โดยตลอดทั่วทั้งจักรวาล
ทุกคนผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์จะต้องยอมรับพระวณะของพระองค์ และกินและดื่มพระวณะของพระองค์
ไม่มีผู้ใดสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าด้วยการมองเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ซึ่งพระเจ้าทรงแสด
ดง ตลอดหลายยุคหลายสมัย พระเจ้าได้ทรงใช้พระวณะมาโดยตลอดในการที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ด้วยเหตุนี้พวกเจ้าจึงไม่ควรอุทิศความใส่ใจของเจ้าทั้งหมดไปกับหมายสำคัญและการอัศจรรย์
แต่ควรเพียรพยายามที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ในยุคธรรมบัญญัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ตรัสบางพระวณะไว้และในยุคพระคุณ
พระเยซูก็ได้ตรัสไว้หลายพระวณะเช่นกัน ภายหลังจากที่พระเยซูได้ตรัสพระวณะมากมายแล้ว
บรรดาอัครทูตและบรรดาสาวกภายหลังได้ทำให้ผู้คนฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งออก
โดยพระเยซู และได้รับประสบการณ์โดยสอดคล้องกับพระวณะและหลักธรรมทั้งหลายซึ่งพระเยซูได้ตรัสถึง

ในยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมเป็นหลัก
พระองค์ไม่ทรงใช้หมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อบีบคั้นมนุษย์ หรือ โน้มน้าวมนุษย์
การนี้ไม่สามารถทำให้ฤทธานุภาพของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น
หากพระเจ้าเพียงได้แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เท่านั้น
เช่นนั้นแล้วมันก็จะกลายเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ความเป็นจริงของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น
และด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
พระเจ้าไม่ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม โดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์
แต่ทรงใช้พระวณะเพื่อให้น้ำและเลี้ยงดูมนุษย์ ซึ่งภายหลังจากนั้น
ความเชื่อฟังอันครบบริบูรณ์ของมนุษย์และความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้าจึงสัมฤทธิ์ผล
นี่คือจุดมุ่งหมายของพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงปฏิบัติและพระวณะซึ่งพระองค์ตรัส
พระเจ้าไม่ทรงใช้วิธีการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม—
พระองค์ทรงใช้พระวณะ
และทรงใช้วิธีการอันแตกต่างหลากหลายของพระราชกิจในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการถลุง การจัดการ การตัดแต่ง หรือการจัดเตรียมพระวณะ
พระเจ้าตรัสจากมุมมองอันแตกต่างหลากหลายเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
และเพื่อให้มนุษย์มีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจ พระปรีชาญาณ และความมหัศจรรย์ของพระเจ้า
เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ณ เวลาซึ่งพระเจ้าทรงสรุปปิดตัวยุคในยุคสุดท้าย
เมื่อนั้นเขาย่อมจะมีคุณสมบัติที่จะเฝ้ามองหมายสำคัญและการอัศจรรย์
เมื่อเขารู้จักพระเจ้าและสามารถเชื่อฟังพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะทรงทำอะไรก็ตาม
เขาจะไม่มีมโนคติที่หลงผิดใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าอีกต่อไปเมื่อเขาเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ขณะนี้
เจ้าเสื่อมทรามและไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์—
เจ้าคิดว่าเจ้ามีคุณสมบัติที่จะเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในสภาวะนี้อย่างนั้นหรือ?
ในเวลาซึ่งพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ นั่นเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงลงโทษมนุษย์
และเป็นเวลาเปลี่ยนยุคด้วยเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้น เป็นเวลาที่ยุคสรุปปิดตัวลง
เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าถูกดำเนินการไปตามปกติ พระองค์ไม่ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์
การแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์นั้นง่ายมากสำหรับพระองค์
แต่นั้นไม่ใช่หลักการของพระราชกิจของพระเจ้า
อีกทั้งมันไม่ใช่จุดมุ่งหมายของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า
หากมนุษย์ได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และหากร่างกายฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าจะต้องปรากฏแก่มนุษย์

ผู้คนทั้งหมดจะไม่เชื่อในพระเจ้าหรือ?

เราได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ว่าผู้ชนะกลุ่มหนึ่งถูกรับไว้จากทิศตะวันออก

ซึ่งเป็นบรรดาผู้ชนะผู้ที่มาจากท่ามกลางความทุกข์ลำบากอันใหญ่หลวง พระวณะเหล่านี้หมายความว่าอย่างไร?

พระวณะเหล่านี้หมายความว่า

ผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกรับไว้แล้วนั้นเพียงได้เชื่อฟังอย่างแท้จริงภายหลังจากที่ก้าวผ่านการพิพากษาและการทดสอบ

และการจัดการและการตัดแต่ง และกระบวนการถูกล้างทุกประเภทแล้วเท่านั้น

การเชื่อของผู้คนเหล่านี้ไม่คลุมเครือและเป็นนามธรรม แต่เป็นความจริงแท้

พวกเขายังไม่ได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใดๆ หรือปาฏิหาริย์ใดๆ

พวกเขาไม่พูดเรื่องความหมายตามตัวอักษรและหลักคำสอนอันลึกซึ้งหรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันล้ำลึก

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับมีความเป็นจริงและพระวณะของพระเจ้าและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้า

กลุ่มเช่นนั้นไม่ได้มีความสามารถมากว่าในการที่จะทำให้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเข้าใจได้ง่ายหรือ?

พระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายคือพระราชกิจที่แท้จริง ในช่วงระหว่างยุคของพระเยซู

พระองค์ไม่ได้ทรงมาเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม แต่เพื่อไถ่มนุษย์

และดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์บางอย่างเพื่อทำให้ผู้คนติดตามพระองค์

ด้วยเหตุที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนแล้วเสร็จเป็นหลัก

และการแสดงหมายสำคัญไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งพันธกิจของพระองค์

หมายสำคัญและการอัศจรรย์เช่นนั้นเป็นพระราชกิจซึ่งได้ทำไปเพื่อให้พระราชกิจของพระองค์เกิดประสิทธิภาพ

หมายสำคัญและการอัศจรรย์เป็นพระราชกิจพิเศษ และไม่ได้เป็นตัวแทนพระราชกิจของยุคสมัยทั้งยุค

ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิม

พระเจ้ายังได้ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่างเช่นกัน—

แต่พระราชกิจซึ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติวันนี้เป็นพระราชกิจที่แท้จริง

และพระองค์จะไม่ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในขณะนี้แน่นอน

หากพระองค์ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์

พระราชกิจที่แท้จริงของพระองค์ก็จะถูกขัดจังหวะให้เกิดความสับสนไม่เป็นระเบียบ

และพระองค์ก็จะไม่สามารถทรงพระราชกิจใดๆ ได้อีก

หากพระเจ้าได้ตรัสว่าจะใช้พระวณะเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

แต่ก็ได้ทรงแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์เช่นกัน เช่นนั้นแล้วจะเป็นไปได้หรือไม่ว่า

มันทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นว่า มนุษย์เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง? ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

มีศาสนาากเกินไปภายในมนุษย์

พระเจ้าได้เสด็จมาในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อขับไล่มนต์ที่หลงผิดทางศาสนาและสิ่งทั้งหลายที่เกินธรรมชาติทั้งหมดภายในมนุษย์ออกไป และทำให้มนุษย์รู้จักความเป็นจริงของพระเจ้า

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อถอดพระฉายาหนึ่งของพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งเป็นนามธรรมและเพื่อผ่นออกไป—

พระฉายาหนึ่งของพระเจ้าองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งอีกนัยหนึ่งไม่ได้ดำรงอยู่เลย และดังนั้น

บัดนี้สิ่งเดียวซึ่งล้ำค่าก็คือการที่เจ้ามีความรู้เกี่ยวกับความเป็นจริง! ความจริงสำคัญกว่าทุกสิ่ง

เจ้ามีความจริงมากเพียงใดกันในวันนี้?

ทุกอย่างที่แสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์คือพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

บรรดาวิญญาณชั่วก็สามารถแสดงให้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้เช่นกัน

พวกมันทั้งหมดใช้พระเจ้าหรือไม่? ในการเชื่อของเขาในพระเจ้า สิ่งซึ่งมนุษย์ค้นหาก็คือความจริง

และสิ่งซึ่งเขาได้ตามเสาะหาก็คือชีวิต แทนที่จะเป็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์

นี่ควรเป็นเป้าหมายของทุกคนผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้า

ผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงคือบรรดาผู้ที่สามารถบนอบโดยสมบูรณ์ต่อการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์

การได้รับความรู้เกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงและความเข้าใจอันถ้วนทั่วเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า—ทั้งสองสิ่งนี้มองเห็นได้ในพระวาระของพระองค์ และโดยผ่านทางถ้อยคำรัสเสล่านี้นี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถได้รับความรู้แจ้ง ดังนั้น เจ้าจึงควรเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยพระวาระของพระเจ้าให้มากขึ้น

จงสื่อสารความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าในการสามัคคีธรรม และในหนทางนี้ เจ้าจะสามารถให้ความรู้แจ้งแก่ผู้อื่นและให้ทางออกแก่พวกเขาได้—นี่คือเส้นทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ก่อนที่พระเจ้าจะทรงจัดการเตรียมการสภาพแวดล้อมหนึ่งให้แก่เจ้า

พวกเจ้าแต่ละคนต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยพระวาระของพระองค์เสียก่อน นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนควรทำ มันคือความสำคัญในลำดับที่เร่งด่วนอย่างหนึ่ง ก่อนอื่น จงไปให้ถึงจุดที่เจ้ารู้ว่าจะกินและดื่มพระวาระของพระเจ้าอย่างไร

สำหรับสิ่งใดก็ตามที่เจ้าไร้ความสามารถที่จะทำได้ จงค้นหาพระวาระของพระองค์เพื่อเป็นเส้นทางของการปฏิบัติ และกวาดตาดูถ้อยคำรัสเสล่านี้นี้เพื่อหาปัญหาใดก็ตามที่เจ้าไม่เข้าใจหรือความลำบากยากเย็นใดก็ตามที่เจ้าอาจจะ มี จงทำให้พระวาระของพระเจ้าเป็นเสบียงของเจ้า

เปิดโอกาสให้พระวาระเหล่านี้ช่วยเจ้าในการแก้ไขความลำบากยากเย็นและปัญหาทั้งหลายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า อีกทั้งเปิดโอกาสให้พระวาระของพระองค์กลายเป็นตัวช่วยในชีวิตของเจ้าด้วย

การนี้พึงจะต้องมีความพยายามในส่วนของเจ้า ในการกินและดื่มพระวาระของพระเจ้านั้น

เจ้าต้องสัมผัสผลลัพธ์ เจ้าต้องมีความสามารถที่จะสงบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้ และเจ้าต้องปฏิบัติโดยสอดคล้องกับถ้อยคำรัสเสล่านี้นี้เมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับประเด็นปัญหาอันใด

เมื่อเจ้าไม่ได้เผชิญกับปัญหาอันใด

เจ้าควรให้ตัวเจ้าเองกังวลอยู่แค่กับการกินและดื่มพระวาระของพระองค์เท่านั้น

บางครั้งเจ้าอาจจะอธิษฐานและใคร่ครวญความรักของพระเจ้า

แบ่งปันความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระวาระของพระองค์ในการสามัคคีธรรม

และสื่อสารเกี่ยวกับความรู้แจ้งและความกระจ่างที่เจ้าได้รับประสบการณ์ภายในตัวของเจ้าและปฏิกิริยาที่เจ้ามีในขณะที่อ่านถ้อยคำรัสเสล่านี้นี้ ที่มากกว่านั้นคือ เจ้าสามารถให้ทางออกแก่ผู้อื่นได้ นี่เท่านั้นที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง เป้าหมายของการทำสิ่งนี้ก็คือเพื่อเปิดโอกาสให้พระวาระของพระเจ้ากลายเป็นเสบียงซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

ตลอดครองของวันหนึ่ง เข้าใช้เวลาที่ชั่วโมงในการอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างจริงแท้?
วันของเจ้าถูกมอบแด่พระเจ้าตามจริงมากเท่าใด? ถูกมอบให้แก่เนื้อหนังมากเท่าใด?
การทำให้หัวใจของคนเราฝึกฝนในพระเจ้าอยู่เสมอเป็นขั้นตอนแรกของการอยู่บนร่องครองที่ถูกต้องแห่งการ
ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ หากเจ้าสามารถอุทิศหัวใจและร่างกายของเจ้า
และความรักแท้ทั้งหมดของเจ้าแด่พระเจ้า วางสิ่งเหล่านี้เฉพาะพระพักตร์พระองค์
เชื่อฟังพระองค์โดยครบบริบูรณ์ และคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระองค์อย่างสมบูรณ์—ไม่ใช่เพื่อเนื้อหนัง
ไม่ใช่เพื่อครอบครัว และไม่ใช่เพื่อความอยากได้อะไรที่มีส่วนตัวของเจ้าเอง
แต่เพื่อผลประโยชน์แห่งพระนิเวศของพระเจ้า
โดยใช้พระวณะของพระเจ้าเป็นหลักธรรมและรากฐานในทุกสิ่งทุกอย่าง—เช่นนั้นแล้ว ด้วยการทำดังนี้
เจตนาของเจ้าและมุมมองของเจ้าจะอยู่ถูกที่ถูกทางทั้งหมด
และแล้วเจ้าก็จะเป็นคนคนหนึ่งที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ซึ่งได้รับการสรรเสริญของพระองค์
ผู้คนที่พระเจ้าโปรดก็คือบรรดาผู้ที่หันเข้าหาพระองค์อย่างสมบูรณ์
พวกเขาคือบรรดาผู้ที่สามารถอุทิศตนแด่พระองค์แต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น
พวกที่พระเจ้าทรงเกลียดคือบรรดาผู้ที่หันเข้าหาพระองค์เพียงครึ่งใจและผู้ที่ยกบาปต่อพระองค์
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่เชื่อในพระองค์และต้องการที่จะชื่นชมพระองค์อยู่เสมอในขณะที่ยังไร้ความสามารถที่
จะสละตนเองเพื่อประโยชน์ของพระองค์ได้อย่างครบบริบูรณ์
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่พูดว่าพวกเขารักพระองค์แต่เป็นผู้ที่ยกบาปต่อพระองค์ในหัวใจของพวกเขา
พระองค์ทรงเกลียดพวกที่ใช้คำพูดที่มีวาทศิลป์เป็นภาษาดอกไม้เพื่อหลอกลวง
พวกที่มีใฝ่มอบอุทิศต่อพระเจ้าอย่างจริงแท้หรือพวกที่ไม่ได้บนอบเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริงนั้นคิ
ดคดทรยศและโอหังอย่างเหลือเกินโดยธรรมชาติ
พวกที่ไม่สามารถบนอบอย่างจริงแท้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงที่ปกตินั้นยิ่งโอหังกว่าเสียด้วย
ซ้ำ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาเป็นผู้สืบสันดานที่ตรงต่อหน้าที่ของหัวหน้าทูตสวรรค์
ผู้คนที่สละตนเองเพื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงแผ่วางความเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
พวกเขาบนอบต่อถ้อยคำรัสทังปวงของพระองค์อย่างแท้จริง
และมีความสามารถที่จะนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติ
พวกเขาทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของพวกเขา
และพวกเขามีความสามารถที่จะค้นคว้าอย่างจริงจังจริงใจภายในพระวณะของพระเจ้าเพื่อค้นหาส่วนที่จะนำไป
ปฏิบัติให้พบ เช่นนั้นคือผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง
หากสิ่งที่เจ้าทำเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของเจ้า

และเจ้าสามารถเติมเต็มความต้องการและความขาดตกบกพร่องภายในของเจ้าได้โดยผ่านการกินและดื่มพระว
นะของพระเจ้าจนอุปนิสัยชีวิตของเจ้าได้แปลงสภาพไป เมื่อนั้น การนี้จะสนองน้ำพระทัยของพระเจ้า
หากเจ้ากระทำการโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

และหากเจ้าไม่ทำความพึงพอใจให้แก่เนื้อหนังแต่สนองน้ำพระทัยของพระองค์แทน เช่นนั้นแล้ว

ในการนี้เจ้าย่อมจะได้เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระองค์

เมื่อพูดถึงการเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้าอย่างสมจริงมากขึ้น

มันหมายความว่าเจ้าสามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าและทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้

มีเพียงการกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงจำพวกนี้เท่านั้นที่สามารถเรียกได้ว่าการเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระว
นะของพระองค์ หากเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงได้แล้วไซ้ เจ้าย่อมจะครองความจริง

นี่คือจุดเริ่มต้นของการเข้าสู่ความเป็นจริง เจ้าต้องเข้ารับการฝึกฝนนี้ก่อน

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นได้

จงพิจารณาว่าจะรักษาพระบัญญัติอย่างไร และจะจงรักภักดีเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างไร

จงอย่าคิดอยู่เป็นนิตย์เกี่ยวกับว่าเมื่อใดเจ้าจะสามารถเข้าสู่ราชอาณาจักรได้ หากอุปนิสัยของเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้ว สิ่งใดก็ตามที่เจ้าคิดถึงก็จะไร้ประโยชน์! การจะเข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้านั้น

เจ้าต้องมาถึงจุดที่แนวคิดและความคิดทั้งหมดของเจ้าเป็นไปเพื่อพระเจ้าเสียก่อน—

นี่คือความจำเป็นพื้นฐานที่สุด

ปัจจุบัน มีผู้คนมากมายที่อยู่ท่ามกลางการทดสอบและไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า แต่เราบอกเจ้าเลยว่า

หากเจ้าไม่เข้าใจพระราชกิจ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ไม่น่าจะทำการตัดสินใจเกี่ยวกับมันเสียดีกว่า

บางทีอาจมีสักวันเมื่อความจริงจะเป็นที่ประจักษ์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน และเมื่อนั้นเจ้าจะเข้าใจ

การไม่ทำการตัดสินใจจะเป็นประโยชน์สำหรับเจ้า กระนั้นเจ้าก็ไม่สามารถแสร้งอย่างหนึ่งเลยได้

เจ้าต้องพยายามที่จะเข้าสู่อย่างแท้จริง เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นผู้ซึ่งเข้าสู่จริงๆ

ผู้คนกำลังพัฒนามโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงอยู่เสมอเพราะการเป็นกบฏของพวกเขา

การนี้ทำให้มีความจำเป็นสำหรับผู้คนทั้งปวงที่จะต้องเรียนรู้วิธีที่จะนบนอบ

เพราะพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงนั้นคือการทดสอบอันใหญ่หลวงสำหรับมวลมนุษย

หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นได้แล้วไซ้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นอันจบสิ้นกัน

หากเจ้าไม่มีความเข้าใจถึงการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้

ขั้นตอนสำคัญยิ่งยวดในการที่ผู้คนจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่ นั่นก็คือการที่พวกเขา
เข้าใจการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้า

การทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ที่เสด็จมายังแผ่นดิน โลกก็คือการทดสอบหนึ่งสำหรับบุคคล
ทุกคน หากเจ้ามีความสามารถที่จะตั้งมั่นในด้านนี้ได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นใครบางคนที่รู้จักพระเจ้า
และเจ้าจะเป็นใครบางคนที่รักพระองค์อย่างแท้จริง หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นในด้านนี้
และเจ้าเพียงเชื่อในพระวิญญาณและไม่สามารถเชื่อในการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าได้
เช่นนั้นแล้วก็ไม่ว่าความเชื่อของเจ้าในพระเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด มันย่อมจะไร้ประโยชน์
หากเจ้าไม่สามารถเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงปรากฏแก่ตาได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้าได้หรือไม่?

เจ้ามิใช่แค่กำลังพยายามหลอกพระเจ้าหรือ?

เจ้าไม่นับนอนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงปรากฏแก่ตาและจับต้องได้ ดังนั้น

เจ้าจะสามารถนอนเฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณได้หรือไม่?

พระวิญญาณนั้นไม่ทรงปรากฏแก่ตาและไม่อาจจับต้องได้ ดังนั้น

เมื่อเจ้าพูดว่าเจ้านับนอนต่อพระวิญญาณของพระเจ้า เจ้ามิใช่กำลังพูดเรื่องเหลวไหลอยู่หรือ?

กุญแจสำคัญในการรักษาพระบัญญัติก็คือการมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง

ทันทีที่เจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง เจ้าก็จะสามารถรักษาพระบัญญัติได้

มีสองส่วนประกอบในการรักษาพระบัญญัติเหล่านั้น

หนึ่งคือการยึดมั่นในแก่นแท้ของพระวิญญาณของพระองค์

และการมีความสามารถที่จะยอมรับการตรวจสอบจากพระวิญญาณเฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณได้

ส่วนประกอบอีกอย่างหนึ่งคือการสามารถที่จะมีความเข้าใจต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์

และการสัมผัสกับการนับนอนที่จริงแท้ ไม่ว่าจะต่อหน้าเนื้อหนังหรือเฉพาะพระพักตร์พระวิญญาณ

คนเราต้องเก็บจำความนับนอนและความเคารพต่อพระเจ้าไว้เสมอ

มีเพียงผู้ที่เป็นเช่นนี้เท่านั้นที่มีคุณสมบัติในการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

หากเจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง—กล่าวคือ

หากเจ้าได้ตั้งมั่นในการทดสอบแล้ว—เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีสิ่งใดมากเกินไปสำหรับเจ้า

ผู้คนบางคนกล่าวว่า “พระบัญญัตินั้นง่ายที่จะรักษา

เจ้าแค่จำเป็นต้องพูดอย่างตรงไปตรงมาและอย่างมีใจศรัทธาเมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และไม่ออกทำอกทางนัยไขว่หน้า นี่คือการรักษาพระบัญญัติ” นั่นถูกหรือไม่? ดังนั้น

หากเจ้าทำสองสามสิ่งลับหลังพระเจ้าที่เป็นการด้านทานพระองค์ นั้นนับว่าเป็นการรักษาพระบัญญัติหรือไม่?

เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ถ้วนทั่วในเรื่องของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการรักษาพระบัญญัติ

นั่นสัมพันธ์กับการที่เจ้ามีความเข้าใจที่เป็นจริงเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงหรือไม่

หากเจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงและไม่สะดุดล้มลงในช่วงระหว่างการทดสอบนี้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถถูกนับได้ว่ามีคำพยานที่แข็งแกร่ง

การเป็นพยานที่ดังก็ก้องให้แก่พระเจ้านั้นโดยพื้นฐานแล้วสัมพันธ์กับการที่เจ้ามีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรง
ภาคชีวิตจริงหรือไม่ และกับการที่เจ้ามีความสามารถที่จะบนอบต่อหน้าบุคคลนี้ได้หรือไม่
ผู้ซึ่งไม่ใช่แค่ธรรมดาสามัญเท่านั้น แต่ปกติด้วย และบนอบจนกระทั่งถึงแก่ความตาย

หากเจ้าเป็นพยานอย่างแท้จริงต่อพระเจ้าด้วยหนทางแห่งการบนอบนี้
นั่นหมายความว่าเจ้าได้ถูกพระเจ้ารับไว้แล้ว

หากเจ้าสามารถบนอบจนกระทั่งถึงแก่ความตายและปราศจากการร้องทุกข์ไม่ทำการตัดสินใจ ไม่ใส่ร้าย
ไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใด และไม่มีสิ่งจูงใจแอบแฝงอันใดเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าก็จะทรงได้มาซึ่งพระสิริในหนทางนี้

การบนอบต่อหน้าบุคคลปกติธรรมดาคนหนึ่งผู้ซึ่งถูกมนุษย์ดูแคลน
และการมีความสามารถที่จะบนอบไปจนกระทั่งหมดลมหายใจโดยไม่มีมโนคติที่หลงผิดใดๆ—
นี่ละคือคำพยานจริงแท้

ความเป็นจริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนเข้าสู่ นั่นก็คือการที่เจ้าสามารถเชื่อฟังพระวณะของพระองค์
นำพระวณะเหล่านั้นไปปฏิบัติ

กราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและรู้จักความเสื่อมทรามของเจ้าเอง
เปิดใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์

และในท้ายที่สุดก็ได้ถูกพระองค์รับไว้โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ของพระองค์
พระเจ้าได้รับพระสิริเมื่อถ้อยคำรัสเหล่านี้พิชิตเจ้าและทำให้เจ้าเชื่อฟังพระองค์อย่างเต็มที่
โดยผ่านการนี้พระองค์ทรงทำให้ซาตานอับอายและทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์

เมื่อเจ้าไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใดเกี่ยวกับการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์—กล่าวคือ
เมื่อเจ้าได้ตั้งมั่นในการทดสอบนี้—เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ได้เป็นพยานในการนี้เป็นอย่างดีแล้ว

เมื่อมาถึงวันซึ่งเจ้ามีความเข้าใจเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและสามารถบนอบจนกระทั่งถึงแก่
ความตายเหมือนที่เปโตรเคยทำ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะได้รับการรับไว้และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงทำซึ่งไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าก็คือการทดสอบสำหรับเจ้า

หากพระราชกิจของพระเจ้าอยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

เจ้าก็จะจะไม่จำเป็นต้องทนทุกข์หรือได้รับการถูกลง

เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้านั้นสัมพันธ์กับชีวิตจริงยิ่งนักและไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

นั่นเอง เจ้าจึงจำเป็นต้องปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้น

นี่คือเหตุผลว่าทำไมมันจึงเป็นการทดสอบสำหรับเจ้า เป็นเพราะการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้านั่นเอง

ผู้คนทั้งปวงจึงอยู่ในท่ามกลางการทดสอบ พระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริง ไม่ใช่เหนือธรรมชาติ เจ้าจะได้รับการรับไว้โดยพระองค์ด้วยการเข้าใจพระวณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์และถ้อยคำรัสที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์อย่างเต็มที่โดยไม่มีมโนคติที่หลงผิดอันใด

และการมีความสามารถที่จะรักพระองค์อย่างแท้จริงในขณะที่พระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากยิ่งขึ้นทุกที กลุ่มผู้คนที่พระเจ้าจะทรงรับไว้ นั่นคือบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้า

นั่นคือบรรดาผู้ที่รู้จักการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่สามารถตอบสนองต่อพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้าได้

ในช่วงระหว่างเวลาที่พระเจ้าทรงเป็นมนุษย์

การตอบสนองที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากผู้คน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การควั่นจากการทำการตัดสินใจหรือการต้านทานดังที่พวกเขาจินตนาการ ตรงกันข้าม

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนใช้พระวณะของพระองค์เป็นหลักการในการดำรงชีวิตของพวกเขาและเป็นรากฐานของการอยู่รอดของพวกเขา ให้พวกเขานำแก่นแท้ของพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติอย่างสมบูรณ์ และให้พวกเขาสนองน้ำพระทัยของพระองค์โดยครบบริบูรณ์

แง่มุมหนึ่งของการพึงประสงค์ให้ผู้คนตอบสนองต่อพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์อ้างอิงถึงการนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติ

ในขณะที่อีกแง่มุมหนึ่งอ้างอิงถึงการมีความสามารถที่จะตอบสนองต่อความเป็นปกติและการทรงภาคชีวิตจริงของพระองค์ แง่มุมทั้งสองเหล่านี้ต้องสมบูรณ์

บรรดาผู้ที่สามารถสัมผัสทั้ง สองแง่มุมเหล่านี้ทุกคนคือบรรดาผู้ที่เก็บงำความรักแท้ต่อพระเจ้าไว้ในหัวใจของพวกเขา พวกเขาล้วนเป็นผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงรับไว้แล้ว

และพวกเขาล้วนรักพระเจ้าเสมือนที่พวกเขารักชีวิตของพวกเขาเอง

พระเจ้าผู้ทรงจุดมาเป็นมนุษย์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงในพระราชกิจของพระองค์ ในหนทางนี้

เปลือกนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ทั้งปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์กลายเป็นการทดสอบอันมหิพาสำหรับผู้คน มันกลายเป็นความลำบากยากเย็นอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเขา อย่างไรก็ตาม

ความเป็นปกติและการทรงภาคชีวิตจริงของพระเจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

พระองค์ได้ทรงพยายามทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้พบทางออก

แต่ในท้ายที่สุดก็ไม่ทรงสามารถปลดเปลื้องพระองค์เองออกจากเปลือกนอกแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติขอ

พระองค์ได้ ทำที่สุดแล้ว นี่เป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้าที่เป็นพระวิญญาณในสวรรค์ พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่สวมใส่เปลือกของสมาชิกหนึ่งของสิ่งทรงสร้าง ด้วยเหตุนี้ การปลดปล่อยพระองค์เองจากเปลือกแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ก็คงไม่มีทางง่ายดายเลย เพราะฉะนั้น ไม่ว่าอย่างไร

พระองค์ยังคงทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำจากมุมมองของเนื้อหนัง

พระราชกิจนี้คือการแสดงออกถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นปกติและทรงภาควิจิตจริง ดังนั้น

มันจะสามารถเป็นที่ยอมรับได้อย่างไรเล่าสำหรับผู้คนที่จะไม่บนบอบ?

ผู้คนสามารถทำสิ่งใดเกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้าได้เล่า?

พระองค์ทรงทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ

สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงเกษมสำราญด้วยก็คือหนทางที่มันเป็นอยู่นั่นเอง หากผู้คนไม่สามารถบนบอบได้

เช่นนั้นแล้ว พวกเขาสามารถมีแผนการที่พึงเข้าที่อะไรอื่นได้? จนถึงบัดนี้

มีเพียงการบนบอบเท่านั้นที่สามารถช่วยผู้คนให้รอดได้ ไม่มีผู้ใดมีแนวคิดที่เฉียบแหลมอื่นใดเลย

หากพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทดสอบผู้คน พวกเขาสามารถทำสิ่งใดเกี่ยวกับการนั้นได้หรือ? อยากรู้ก็ตาม

ทั้งหมดนี้พระเจ้าในสวรรค์มิได้ทรงดำริขึ้น พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ต่างหากที่ทรงดำริขึ้นมา

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำการนี้ ดังนั้น ไม่มีบุคคลใดสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

พระเจ้าในสวรรค์ไม่ทรงแทรกแซงสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงทำ ดังนั้น

นี่จึงไม่ใช่เหตุผลมากขึ้นไปอีกหรือว่าเหตุใดผู้คนจึงควรบนบอบต่อพระองค์?

ถึงแม้ว่าพระองค์ทั้งทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นปกติ

พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยครบบริบูรณ์

พระองค์ทรงทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงต้องประสงค์บนพื้นฐานแนวคิดของพระองค์เอง

พระเจ้าในสวรรค์ได้ทรงส่งต่อกิจทั้งหมดให้แก่พระองค์แล้ว เจ้าต้องบนบอบต่อสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำ

ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์และทรงเป็นปกติอย่างมากที่สุดก็ตาม

พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมการทั้งหมดนี้โดยจงใจ ดังนั้น

มนุษย์จะสามารถถึงตาใส่พระองค์ด้วยความไม่เห็นชอบได้อย่างไร? พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะเป็นปกติ

ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นปกติ พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะดำรงพระชนม์ชีพภายในสภาวะความเป็นมนุษย์

ดังนั้น พระองค์จึงทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในสภาวะความเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะดำรงพระชนม์ชีพภายในเทวสภาพ

ดังนั้นพระองค์จึงทรงดำรงพระชนม์ชีพในเทวสภาพ

ผู้คนสามารถมองการนั้นอย่างไรก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ
แต่พระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอและมนุษย์ก็จะเป็นมนุษย์อยู่เสมอ
แก่นแท้ของพระองค์ไม่สามารถถูกปฏิเสธได้เนื่องจากรายละเอียดเล็กน้อยบางอย่าง
อีกทั้งไม่สามารถผลักพระองค์ออกไปนอก “สภาวะบุคคล” ของพระเจ้าได้เนื่องจากสิ่งเล็กน้อยสิ่งหนึ่ง
ผู้คนมีเสรีภาพในการเป็นมนุษย์ และพระเจ้ามีความทรงเกียรติของพระเจ้า เหล่านี้ไม่แทรกแซงซึ่งกันและกัน
ผู้คนไม่สามารถมอบอิสรภาพสักนิดน้อยแก่พระเจ้าหรือ?
พวกเขาไม่สามารถทนยอมรับพระเจ้าที่ทรงผ่อนคลายเป็นสบายมากขึ้นอีกนิดหรือ?
จงอย่าเคร่งครัดนักเลย! แต่ละคนควรมีการยอมผ่อนปรนซึ่งกันและกัน
เช่นนั้นแล้วทุกอย่างจะไม่ลงตัวหรือ? ความเหินห่างอันใดจะยังคงมีอยู่อีกหรือ?
หากคนเราไม่สามารถทนยอมรับเรื่องสัพเพเหระเช่นนี้ได้
แล้วพวกเขาจะสามารถแม้กระทั่งพูดบางสิ่งบางอย่างเช่น
“หัวใจของนายกรัฐมนตรีใหญ่พอให้เล่นเรือในนั้นได้” ได้อย่างไร?
พวกเขาจะสามารถเป็นมนุษย์ที่แท้จริงคนหนึ่งได้อย่างไร?
ไม่ใช่พระเจ้าหรือที่ทำให้เกิดความลำบากยากเย็นแก่มวลมนุษย์
แต่มวลมนุษย์เป็นผู้ทำให้เกิดความลำบากยากเย็นแก่พระเจ้า
พวกเขารับมือสิ่งทั้งหลายด้วยการทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่อยู่เสมอ
พวกเขาทำสิ่งที่ไม่มีอะไรให้กลายเป็นอะไรบางอย่างขึ้นมาจริงๆ และนั่นช่างไม่จำเป็นเอาเสียเลย!
เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริง
สิ่งที่พระองค์ทรงทำไม่ใช่งานของมวลมนุษย์ แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
พวกมนุษย์มองไม่เห็นแก่นแท้แห่งพระราชกิจของพระองค์
พวกเขาแค่มองเปลือกนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ตลอดเวลา
พวกเขาไม่เคยเห็นงานที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น
กระนั้นพวกเขาก็ยังยืนยันกรานที่จะมองเห็นแต่สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและธรรมดาของพระองค์
และจะไม่ยอมปล่อยมือจากมัน การนี้สามารถเรียกว่าเป็นการบนอบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร?
บัดนี้พระเจ้าในสวรรค์ได้ทรง “แปรมาเป็น” พระเจ้าบนแผ่นดินโลกแล้ว
และพระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์ในตอนนี้
ไม่สำคัญเลยการทรงปรากฏภายนอกของทุกพระองค์จะเหมือนกันหรือไม่
อีกทั้งไม่สำคัญเลยแต่ละพระองค์จะทรงพระราชกิจอย่างไรกันแน่ ในที่สุดแล้ว
พระองค์ผู้ทรงพระราชกิจของพระเจ้าเองก็คือพระเจ้าพระองค์เอง

เจ้าต้องนบนอบไม่ว่าเจ้าต้องการจะนบนอบหรือไม่—นี่ไม่ใช่เรื่องที่เจ้ามีทางเลือก! มนุษย์ต้องเชื่อฟังพระเจ้า และมนุษย์ต้องนบนอบต่อพระเจ้าอย่างสมบูรณ์โดยไม่มีข้ออ้างแม้แต่น้อย

กลุ่มคนที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับไว้ในวันนี้คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาเพียงแต่จำเป็นต้องนบนอบต่อพระราชกิจของพระองค์

และเลิกกังวลสนใจอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพระเจ้าในสวรรค์ โดยใช้ชีวิตอยู่ในความคลุมเครือ และทำให้สิ่งทั้งหลายลำบากยากเย็นสำหรับพระเจ้าในเนื้อหนัง

บรรดาผู้ที่มีความสามารถที่จะเชื่อฟังพระองค์คือบรรดาผู้ที่ฟังพระวาระของพระองค์และนบนอบต่อการจัดการเตรียมการของพระองค์โดยสมบูรณ์ ผู้คนเช่นนั้นไม่สนใจแต่อย่างใดเลยว่าพระเจ้าในสวรรค์จริงๆ แล้วทรงเป็นเช่นไร

หรือพระราชกิจประเภทใดที่พระเจ้าในสวรรค์อาจจะกำลังทรงทำอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ในปัจจุบัน

พวกเขามอบหัวใจของพวกเขาอย่างสุดใจแด่พระเจ้าบนแผ่นดินโลก

พวกเขาวางความเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระองค์

พวกเขาไม่เคยคำนึงถึงความปลอดภัยของพวกเขาเองแต่อย่างใด

อีกทั้งพวกเขาไม่เคยเอาความเป็นปกติและการทรงภาควิจิจริงของพระเจ้าที่ทรงเป็นมนุษย์มาทำให้เป็นเรื่องใหญ่ บรรดาผู้ที่นบนอบต่อพระเจ้าในเนื้อหนังสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าในสวรรค์จะไม่ได้รับสิ่งใด

การนี้เป็นเพราะผู้ที่ประทานพระสัญญาและพระพรแก่ผู้คนไม่ใช่พระเจ้าในสวรรค์

แต่เป็นพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ผู้คนไม่ควรขยายความยิ่งใหญ่ให้กับพระเจ้าในสวรรค์อยู่เสมอ โดยมองว่าพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเป็นแค่บุคคลธรรมดาทั่วไป การนี้ไม่ยุติธรรม

พระเจ้าในสวรรค์ทรงยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ด้วยพระปรีชาญาณอันน่ามหัศจรรย์ใจ

แต่ทว่าการนี้ไม่ได้มีอยู่จริงเลย พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงธรรมดาทั่วไปและไม่มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

และยังปกติอย่างยิ่งอีกด้วย พระองค์ไม่มีพระหฤทัยที่เหนือธรรมดาหรือทรงแสดงการกระทำที่ถล่มทลายโลก

พระองค์เพียงแต่ทรงพระราชกิจและตรัสในลักษณะที่ปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงอย่างยิ่งเท่านั้น

ในขณะที่พระองค์มิได้ตรัสโดยผ่านทางฟ้าแลบหรือเรียกลมและฝน

พระองค์ก็คือการจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในสวรรค์อย่างแท้จริง

และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกมนุษย์จริงๆ

ผู้คนต้องไม่ขยายความยิ่งใหญ่ให้คนผู้หนึ่งที่พวกเขาสามารถเข้าใจและที่สอดคล้องกับจินตนาการของพวกเขาเองในฐานะพระเจ้า

พลางมองผู้ที่พวกเขาไม่สามารถยอมรับและไม่สามารถจินตนาการถึงได้อย่างสมบูรณ์ว่าเป็นผู้ต่ำต้อย
ทั้งหมดนี้มาจากการเป็นทาสของผู้คน ทั้งหมดนี้เป็นแหล่งกำเนิดของการต้านทานพระเจ้าของมวลมนุษย์

บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุง

หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเชื่อฟังพระเจ้า นำความจริงไปปฏิบัติ และทำหน้าที่ของเจ้าทั้งหมดให้ลุล่วง นอกจากนี้ เจ้าต้องเข้าใจสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรผ่านประสบการณ์ด้วย หากเจ้าเพียงแค่ผ่านประสบการณ์การถูกจัดการ การถูกบ่มวินัย และการถูกพิพากษา หากเจ้าเพียงแค่มีความสามารถที่จะชื่นชมพระเจ้าแต่ยังคงไร้ความสามารถที่จะรู้สึกได้เมื่อพระเจ้ากำลังทรงบ่มวินัยเจ้าหรือกำลังทรงจัดการกับเจ้า—การนี้ไม่สามารถยอมรับได้ บางทีในกรณีนี้ของกระบวนการถลุง เจ้าอาจมีความสามารถที่จะยืนหยัดไม่ถอยได้ แต่นี่ยังคงไม่เพียงพอ เจ้ายังคงต้องตอบเท้าเดินหน้าต่อไป บทเรียนเรื่องการรักพระเจ้าไม่มีวันหยุดและไม่มีจุดจบ

ผู้คนเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นบางสิ่งที่เรียบง่ายอย่างสุดขีด แต่ทันทีที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริง เมื่อนั้นพวกเขาก็ตระหนักว่าการเชื่อในพระเจ้าไม่เรียบง่ายเช่นที่ผู้คนจินตนาการ เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจเพื่อถลุงมนุษย์ มนุษย์ย่อมทนทุกข์ กระบวนการถลุงของบุคคลหนึ่งมากขึ้นเท่าใด ความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะมากขึ้นเท่านั้น และเมหิทธิฤทธิ์ของพระเจาก็จะถูกเปิดเผยในพวกเขามากขึ้นเท่านั้น ในทางกลับกัน ยิ่งบุคคลหนึ่งได้รับกระบวนการถลุงน้อยลงเท่าใด ความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะยิ่งน้อยลงเท่านั้น และเมหิทธิฤทธิ์ของพระเจาก็จะถูกเปิดเผยในพวกเขาน้อยลงเท่านั้น ยิ่งกระบวนการถลุงและความเจ็บปวดของบุคคลเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด และพวกเขาผ่านประสบการณ์กับการทรมานมากขึ้นเท่าใด ความรักพระเจ้าของพวกเขาก็จะลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น ความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาก็จะกลายเป็นจริงแท้มากขึ้นเท่านั้น และความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขาก็จะลุ่มลึกมากขึ้นเท่านั้น ในประสบการณ์ของเจ้า เจ้าจะมองเห็นผู้คนที่ทนทุกข์อย่างมากในขณะที่พวกเขาถูกถลุง ผู้ซึ่งถูกจัดการและถูกบ่มวินัยอย่างมาก และเจ้าจะมองเห็นว่าเป็นผู้คนเหล่านั้นนั่นเองที่มีความรักอันลึกซึ้งต่อพระเจ้าและความรู้เรื่องพระเจ้าที่ลุ่มลึกละเอียดแหลมกว่า พวกผู้ที่ไม่ได้ผ่านประสบการณ์การถูกจัดการย่อมมีเพียงแต่ความรู้ผิวเผิน และพวกเขาเพียงแต่สามารถพูดได้ว่า “พระเจ้าทรงดั่งามเหลือเกิน พระองค์ประทานพระคุณแก่ผู้คนเพื่อที่พวกเขาจะสามารถชื่นชมพระองค์ได้” หากผู้คนได้ผ่านประสบการณ์กับการถูกจัดการและถูกบ่มวินัย เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมีความสามารถที่จะพูดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระเจ้าที่แท้จริงได้ ดังนั้นยังพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์นอัสโตรรย์มากขึ้นเท่าใด มันก็ยังมีคุณค่าและนัยสำคัญมากขึ้นเท่านั้น

ยังมันไม่สามารถเจาะแทรกเข้าไปได้สำหรับเจ้ามากขึ้นเท่าใดและยังมันไม่สามารถเข้ากันได้กับมโนคติที่หลงผิดของเจ้ามากขึ้นเท่าใด พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งจะมีความสามารถที่จะพิชิตเจ้า
ได้รับเจ้าและทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้มากขึ้นเท่านั้น นัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระเจ้าช่างยิ่งใหญ่!
หากพระเจ้าไม่ถล่มมนุษย์ในหนทางนี้ หากพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับวิธีการนี้
เช่นนั้นแล้วพระราชกิจของพระองค์ก็จะไม่ได้ผลและปราศจากนัยสำคัญ
ในอดีตเคยมีการกล่าวไว้ว่าพระเจ้าจะทรงคัดสรรและรับกลุ่มนี้ และทำให้พวกเขาครบบริบูรณ์ในยุคสุดท้าย
ในการนี้มีนัยสำคัญที่พิเศษเหนือธรรมดา
ยิ่งพระราชกิจที่พระองค์ทรงดำเนินการภายในพวกเจ้าจนเสร็จสิ้นนั้นยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใด
ความรักพระเจ้าของพวกเจ้าก็ยิ่งลึกซึ้งและบริสุทธิ์มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่มากขึ้นเท่าใด
มนุษย์ก็ยิ่งสามารถจับความเข้าใจบางสิ่งในพระปรีชาญาณของพระองค์ได้มากขึ้นเท่านั้นและความรู้เรื่องพระองค์
ของมนุษย์ก็ยิ่งลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น ในระหว่างยุคสุดท้าย
หกพันปีแห่งแผนการของพระเจ้าสำหรับการบริหารจัดการจะมาถึงบทวาร
มันสามารถสิ้นสุดลงได้อย่างง่ายดายจริงๆ หรือ? ทันทีก่อนที่พระองค์ทรงพิชิตมวลมนุษย์
พระราชกิจของพระองค์ก็จะจบลงหรือ? มันสามารถเรียบง่ายเช่นนั้นหรือไม่? อันที่จริงแล้ว
ผู้คนจินตนาการว่ามันก็เรียบง่ายเท่านั้น แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงทำไม่เรียบง่ายนัก
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะใส่ใจพาดพิงถึงพระราชกิจของพระเจ้าส่วนใด ทั้งหมดล้วนมีอาจหยังลึกได้สำหรับมนุษย์
หากเจ้ามีความสามารถที่จะหยั่งลึกถึงมันได้ เช่นนั้นแล้วพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งจะไม่มีนัยสำคัญหรือคุณค่า
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำมีอาจหยังลึกได้ มันสวนทางกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าอย่างสิ้นเชิง
และยังมันไม่สามารถปรับให้เข้ากันได้กับมโนคติที่หลงผิดของเจ้ามากขึ้นเท่าใด
มันก็ยังแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งมีความหมายมากขึ้นเท่านั้น
หากมันไม่สามารถเข้ากันได้กับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า เช่นนั้นแล้วมันก็จะไม่มีความหมาย
วันนี้เจ้ารู้สึกว่พระราชกิจของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เหลือเกิน และยิ่งเจ้ารู้สึกว่ามันน่าอัศจรรย์มากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งรู้สึกว่พระเจ้าทรงยากหยั่งถึงได้มากขึ้นเท่านั้น และเจ้ามองเห็นว่กิจการของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด
หากพระองค์เพียงแคได้ทรงพระราชกิจที่ผิวเผิน สุกเอาเผากินบางประการเพื่อพิชิตมนุษย์
และไม่ทรงได้ทำสิ่งอื่นใดเลยหลังจากนั้น
เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็ควรจะไม่สามารถมองคูนัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระเจ้าได้
แม้ว่าเจ้ากำลังรับกระบวนการถลุงเหล็กน้อยในตอนนี้
แต่มันก็มีประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่ต่อการเติบโตในชีวิตของเจ้า
ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างที่สุดสำหรับพวกเจ้าที่จะก้าวผ่านความยากลำบากเช่นนี้

วันนี้เจ้ากำลังรับกระบวนการถูกลงเล็กน้อย แต่หลังจากนี้
เจ้าจะมีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะมองดูกิจการของพระเจ้าได้ และในท้ายที่สุด เจ้าก็จะพูดว่า
“กิจการของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เหลือเกิน!” เหล่านี้จะเป็นคำพูดในหัวใจของเจ้า
เมื่อได้ผ่านประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงของพระเจ้าสักพักหนึ่งแล้ว
(บททดสอบพวกคนปรนนิบัติและเวลาแห่งการทดสอบ) ในท้ายที่สุด ผู้คนบางคนก็ได้พูดว่า
“การเชื่อในพระเจ้าช่างลำบากยากเย็นจริงๆ!” ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้ใช้คำว่า “ลำบากยากเย็นจริงๆ”
แสดงให้เห็นว่ากิจการของพระเจ้ามิอาจหยั่งลึกได้
แสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าทรงนัยสำคัญและคุณค่าอันยิ่งใหญ่
และแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระองค์ควรค่าอย่างสูงที่มนุษย์ควรถนอมความล้ำค่า
หากหลังจากที่เราได้ทำงานไปมากเหลือเกินแล้ว แต่เจ้าไม่ได้มีความรู้แม้แต่น้อย
เช่นนั้นแล้วงานของเรายังคงสามารถมีคุณค่าหรือไม่เล่า? มันจะทำให้เจ้าพูดว่า
“การปรนนิบัติพระเจ้าลำบากยากเย็นจริงๆ กิจการของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เหลือเกิน
และพระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณอย่างแท้จริง! พระเจ้าทรงดงามเหลือเกิน!”
หากหลังจากก้าวผ่านช่วงเวลาแห่งประสบการณ์ เจ้ามีความสามารถที่จะพูดคำเหล่านี้ได้
เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้าได้รับพระราชกิจของพระเจ้าในตัวเจ้าแล้ว
สักวันหนึ่งเมื่อเจ้ากำลังเผยแพร่ข่าวประเสริฐในต่างประเทศ และใครบางคนถามเจ้าว่า
“ความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าเป็นไปอย่างไรบ้าง?” เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะพูดได้ว่า
“การกระทำของพระเจ้าช่างมหัศจรรย์เหลือเกิน!”
พวกเขาจะรู้สึกได้ว่าคำพูดของเจ้าพูดออกมาจากประสบการณ์จริง นี่คือการเป็นพยานอย่างแท้จริง
เจ้าจะพูดว่าพระราชกิจของพระเจ้าเต็มไปด้วยพระปรีชาญาณ
และพระราชกิจของพระองค์ในตัวเจ้าได้โน้มน้าวเจ้าและได้พิชิตหัวใจของเจ้าแล้วอย่างแท้จริง
เจ้าจะรักพระองค์เสมอเพราะพระองค์ทรงยิ่งกว่าควรค่าต่อความรักของมวลมนุษย์!
หากเจ้าสามารถพูดกับสิ่งเหล่านี้ได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถขับเคลื่อนหัวใจของผู้คนได้
ทั้งหมดนี้คือการเป็นพยาน หากเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นพยานอันถึกถอง ขับเคลื่อนผู้คนจนหลั่งน้ำตาได้
นั่นก็แสดงให้เห็นว่าเจ้าเป็นผู้หนึ่งซึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง
เพราะเจ้ามีความสามารถที่จะให้คำพยานต่อการรักพระเจ้าได้ และโดยผ่านทางเจ้า
การกระทำของพระเจ้าสามารถได้รับการยืนยันได้ในคำพยาน
คำพยานของเจ้าทำให้ผู้อื่นแสวงหาจนพบพระราชกิจของพระเจ้า
เพื่อที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

และในสภาพแวดล้อมใดก็ตามที่พวกเขาผ่านประสบการณ์ พวกเขาจะสามารถตั้งมั่นได้
นี่เป็นเพียงหนทางเดียวที่จริงแท้แห่งการเป็นพยาน และนี่คือสิ่งที่พึงประสงค์จากเจ้าอย่างแน่วแน่ในตอนนี
เจ้าควรมองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีคุณค่าและควรค่าอย่างที่สุดต่อการทะนุถนอมความล้ำค่าโดยผู้คน
มองเห็นว่าพระเจ้าทรงล้ำค่าเหลือเกินและทรงไพบูลย์เหลือเกิน พระองค์ทรงสามารถไม่เพียงแค่ตรัสได้เท่านั้น
แต่ยังทรงสามารถพิพากษาผู้คน ถลึงหัวใจของพวกเรา นำพาความชื่นชมยินดีมาให้พวกเรา ได้รับพวกเรา
พิชิตพวกเรา และทำให้พวกเราที่มีความเพียบพร้อมได้อีกด้วย จากประสบการณ์ของเจ้า
เจ้าจะมองเห็นว่าพระเจ้าทรงควรค่าที่จะรักอย่างมาก ดังนั้นตอนนี้เจ้ารักพระเจ้ายิ่งใหญ่แค่ไหน?
เจ้าสามารถพูดสิ่งเหล่านี้จากหัวใจของเจ้าได้จริงๆ หรือไม่?
เมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะแสดงคำพูดเหล่านี้จากส่วนลึกสุดทั้งหลายของหัวใจของเจ้าได้
เมื่อนั้นเจ้าย่อมจะมีความสามารถที่จะเป็นพยานได้ ทันทีที่ประสบการณ์ของเจ้าได้มาถึงระดับนี้แล้ว
เจ้าย่อมจะสามารถเป็นพยานเพื่อพระเจ้าได้ และเจ้าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมพอ
หากเจ้ายังไม่ถึงระดับนี้ในประสบการณ์ของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงห่างไกลเกินไป
เป็นเรื่องปกติที่ผู้คนจะแสดงให้เห็นจุดอ่อนในระหว่างกระบวนการของการถลึง แต่หลังจากการถลึง
เจ้าควรจะสามารถที่จะพูดได้ว่า “พระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณเหลือเกินในพระราชกิจของพระองค์!”
หากเจ้ามีความสามารถที่จะบรรลุความเข้าใจซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงของคำพูดเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงแล้วไซ้
มันย่อมจะกลายเป็นบางสิ่งที่เจ้าทะนุถนอม และประสบการณ์ของเจ้าก็จะมีคุณค่า

บัดนี้ สิ่งใดหรือที่เจ้าควรไล่ตามเสาะหา? ไม่ว่าเจ้าจะสามารถเป็นพยานสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าได้หรือไม่
ไม่ว่าเจ้าจะมีความสามารถที่จะกลายเป็นคำพยานและการสำแดงของพระเจ้าได้หรือไม่
และไม่ว่าเจ้าจะเหมาะให้พระองค์ทรงใช้หรือไม่—เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรแสวงหา
พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจในตัวเจ้าจริงๆ ไปมากเพียงใดแล้ว? เจ้าได้มองเห็นไปมากเพียงใดแล้ว
เจ้าได้สัมผัสไปมากเพียงใดแล้ว? เจ้าได้ผ่านประสบการณ์และได้ลิ้มรสไปมากเพียงใดแล้ว?
โดยไม่คำนึงถึงว่าพระเจ้าได้ทรงทดสอบเจ้า จักรการกับเจ้า หรือบ่มวินัยเจ้าแล้วหรือไม่
การกระทำของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ก็ได้รับการดำเนินการกับเจ้าจนเสร็จสิ้นแล้ว
แต่ในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้าและในฐานะใครบางคนที่ได้ใส่ใจไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
โดยพระองค์
เจ้าสามารถเป็นพยานสำหรับพระราชกิจของพระเจ้ายบนพื้นฐานของประสบการณ์ซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า
ได้หรือไม่?
เจ้าสามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าได้หรือไม่?
เจ้ามีความสามารถที่จะจัดเตรียมให้ผู้อื่น โดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าเอง

และสละทั้งชีวิตของเจ้าเพื่อเป็นพยานสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าได้หรือไม่?

เพื่อเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าต้องพึ่งพาประสบการณ์ ความรู้ของเจ้า และราคาที่เจ้าได้จ่ายไป ด้วยเหตุนี้เท่านั้น เจ้าจึงสามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์ได้

เจ้าเป็นใครบางคนที่เป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่? เจ้ามีความทะเยอทะยานนี้หรือไม่?

หากเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นพยานต่อพระนามของพระองค์ได้ และที่มากกว่านั้น

เป็นพยานต่อพระราชกิจของพระองค์ได้

และหากเจ้าสามารถดำเนินชีวิตตามรูปลักษณ์ที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากประชากรของพระองค์ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็พยานสำหรับพระเจ้า อันที่จริงแล้วเจ้าเป็นพยานสำหรับพระเจ้าอย่างไรหรือ?

เจ้าทำกรนี้โดยการแสวงหาและถวิลหาที่จะดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า

และเปิดโอกาสให้ผู้คนรู้จักพระราชกิจของพระองค์และมองเห็นการกระทำของพระองค์โดยการเป็นพยานด้วย

คำพูดของเจ้า หากเจ้าแสวงหาการนี้ทั้งหมดอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

หากทั้งหมดที่เจ้าแสวงหาคือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและได้รับพระพรในท้ายที่สุด

เช่นนั้นแล้วมุมมองของความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าก็จะไม่บริสุทธิ์

เจ้าควรกำลังไล่ตามเสาะหาวิธึมองเห็นกิจการของพระเจ้าในชีวิตจริง

วิธีทำให้พระองค์พึงพอพระทัยเมื่อพระองค์ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ต่อเจ้า

และแสวงหาวิธีที่เจ้าควรจะเป็นพยานต่อความน่าอัศจรรย์และพระปรีชาญาณของพระองค์

และวิธีเป็นพยานสำหรับวิธีที่พระองค์ทรงบ่มวินัยและทรงจัดการกับเจ้า

ทั้งหมดนี้คือสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรกำลังใคร่ครวญอยู่ในตอนนี้

หากความรักพระเจ้าของเจ้าเป็นไปเพื่อให้เจ้าสามารถมีส่วนแบ่งปันในพระสิริของพระเจ้าหลังจากพระองค์ทรง

ทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมันก็ยังคงไม่เพียงพอและไม่สามารถประจวบพ้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้

เจ้าจำเป็นต้องมีความสามารถที่จะเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าได้

ทำให้สมดังข้อเรียกร้องของพระองค์ได้

และผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำกับผู้คนในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้

ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บปวด น้ำตา หรือความเศร้าใจ

เจ้าต้องผ่านประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดในการปฏิบัติของเจ้า

สิ่งเหล่านี้หมายถึงจะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมในฐานะผู้หนึ่งซึ่งเป็นพยานสำหรับพระเจ้า

อะไรกันแน่ที่บัดนี้บีบให้เจ้ายอมทนทุกข์และแสวงหาความเพียบพร้อม?

ความทุกข์ปัจจุบันของเจ้าเป็นเพื่อประโยชน์แห่งการรักพระเจ้าและการเป็นพยานสำหรับพระองค์อย่างแท้จริง

หรือไม่? หรือเป็นเพื่อประโยชน์แห่งพระพรทั้งหลายของเนื้อหนัง
เพื่อความสำเร็จซึ่งคาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้าและชะตากรรมของเจ้าหรือไม่? เจตนา แรงจูงใจ
และเป้าหมายของเจ้าที่เจ้าไล่ตามเสาะหาทั้งหมดต้องได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องและไม่สามารถถูกนำโดยเจตจำนง
ของเจ้าเอง หากบุคคลผู้หนึ่งแสวงหาความเพียบพร้อมเพื่อรับพระพรและครองราชย์อยู่ในอำนาจ
ในขณะที่บุคคลอีกผู้หนึ่งไล่ตามเสาะหาความเพียบพร้อมเพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัย
เพื่อเป็นพยานซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงต่อพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าจะเลือกวิถีทางใดหรือ
ในสองวิถีทางแห่งการไล่ตามเสาะหา? หากเจ้าจะเลือกวิถีทางแรก
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงอยู่ห่างไกลไปจากมาตรฐานของพระเจ้า
ครั้งหนึ่งเราได้พูดว่าการกระทำของเราจะเป็นที่รู้จักอย่างเปิดเผยไปทั่วทั้งจักรวาลและได้พูดว่าเราจะครองราชย์ใน
ฐานะองค์กษัตริย์ในจักรวาล ในทางกลับกัน
สิ่งที่พวกเจ้าได้รับมอบความไว้วางใจให้ทำคือออกไปเพื่อเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้า
ไม่ใช่เพื่อกลายเป็นพวกกษัตริย์และปรากฏต่อทั้งจักรวาล จงให้กิจการของพระเจ้าเต็มเต็มอวกาศและภาคพื้น
จงให้ทุกคนมองเห็นและยอมรับรู้การกระทำเหล่านั้น
พระวณะเหล่านี้ได้รับการตรัสโดยสัมพันธ์กับพระเจ้าพระองค์เอง
และสิ่งที่มนุษย์ควรทำคือเป็นพยานสำหรับพระเจ้า บัดนี้เจ้ารู้จักพระเจ้ามากเพียงใดหรือ?
เจ้าสามารถเป็นพยานให้กับพระเจ้าได้มากเพียงใดหรือ?
สิ่งใดหรือคือพระประสงค์ของพระเจ้าในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม?
ทันทีที่เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เจ้าควรแสดงให้เห็นการพิจารณาน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร?
หากเจ้าเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าโดยผ่านทางสิ่งที่
เจ้าดำเนินชีวิตตาม หากเจ้ามีแรงขับเคลื่อนนี้ เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความลำบากยากเย็นเกินไป
สิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมีในตอนนี้คือความเชื่อ หากเจ้ามีแรงขับเคลื่อนนี้
เช่นนั้นแล้วมันก็จะง่ายดายที่จะปล่อยมือจากความเป็นลบ ความเกียจคร้าน
ความเกียจคร้านและมโนคติที่หลงผิดอันใดของเนื้อหนัง ปรารถนาสำหรับการดำรงชีวิต อุปนิสัยที่เป็นกบฏ
ภาวะอารมณ์ทั้งหลายและอื่นๆ

ในขณะที่กำลังก้าวผ่านการทดสอบ เป็นปกติที่ผู้คนยอมอ่อนแอ หรือมีความเป็นลบภายในตัวพวกเขา
หรือขาดพร่องความกระตือรือร้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือเส้นทางของพวกเขาสำหรับการฝึกฝนปฏิบัติ
แต่ไม่ว่าในกรณีใด เจ้าต้องมีความเชื่อในพระราชกิจของพระเจ้า และไม่ปฏิเสธพระเจ้า เช่นเดียวกับโยบไม่มีผิด
แม้ว่าโยบอ่อนแอและสาปแช่งวันเกิดของเขาเอง
เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบทุกสรรพสิ่งในชีวิตมนุษย์

และพระยาห์เวห์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่จะนำพวกเขาทั้งหมดไปอีกด้วย ไม่สำคัญว่าเขาได้ถูกทดสอบอย่างไร เขาก็ได้ธำรงรักษาการเชื่อนี้ไว้ ในประสบการณ์ของเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าก้าวผ่านกระบวนการถูกลงอะไร โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า

สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมวลมนุษย์ โดยสังเขปแล้ว

คือความเชื่อของพวกเขาและความรักของพวกเขาต่อพระองค์

สิ่งที่พระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมโดยการทรงพระราชกิจในหนทางนี้คือความเชื่อ

ความรักและความทะเยอทะยานของผู้คน พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมกับผู้คน

และพวกเขาไม่สามารถมองเห็นมันได้ ไม่สามารถรู้สึกถึงมันได้ ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเช่นนี้

เจ้าจึงต้องมีความเชื่อ ผู้คนจึงต้องมีความเชื่อเมื่อบางสิ่งไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

และเจ้าจึงต้องมีความเชื่อเมื่อเจ้าไม่สามารถปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเองได้

เมื่อเจ้าไม่มีความกระจำเริญเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งที่เจ้าจึงต้องมีคือการมีความเชื่อและการมีที่หาที่หนักแน่นและยืนหยัดเป็นพยาน เมื่อโยบได้มาถึงจุดนี้

พระเจ้าได้ทรงปรากฏต่อเขาและตรัสกับเขา

นั่นคือเฉพาะจากภายในความเชื่อของเจ้าเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถมองเห็นพระเจ้าได้

และเมื่อเจ้ามีความเชื่อ พระเจ้าก็จะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม หากปราศจากความเชื่อ

พระองค์จะไม่ทรงสามารถทำการนี้ได้ พระเจ้าจะทรงมอบสิ่งใดก็ตามที่เจ้าหวังจะได้รับให้แก่เจ้า

หากเจ้าไม่มีความเชื่อ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะมองเห็นการกระทำของพระเจ้าได้ นับประสาอะไรกับฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

เมื่อเจ้ามีความเชื่อว่าคุณจะมองเห็นการกระทำของพระองค์ในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะทรงปรากฏต่อเจ้า และพระองค์จะทรงให้ความรู้แจ้งและทรงนำเจ้าจากภายใน

หากปราศจากความเชื่อนั้น พระเจ้าจะทรงไร้ความสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้

หากเจ้าได้สูญเสียความหวังในพระเจ้าไปแล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ได้อย่างไรเล่า? เพราะฉะนั้น

เฉพาะเมื่อเจ้ามีความเชื่อและเจ้าไม่ได้เก็บงำความคลางแคลงใจต่อพระเจ้า

เฉพาะเมื่อเจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงในพระองค์โดยไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด

พระองค์จึงจะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจำเริญแก่เจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถมองเห็นการกระทำของพระองค์ได้

สิ่งเหล่านี้ล้วนสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางความเชื่อ ความเชื่อมาโดยผ่านทางกระบวนการถูกลงเท่านั้น

และในกรณีที่ไม่มีกระบวนการถลุง ความเชื่อก็ไม่สามารถพัฒนาขึ้นได้ คำว่า “ความเชื่อ” นี่อ้างอิงถึงอะไรเล่า? ความเชื่อคือการเชื่อที่จริงแท้และหัวใจที่จริงใจซึ่งมนุษย์ควรครองเมื่อพวกเขาไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสบางสิ่งได้ เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

เมื่อมันอยู่ไกลเกินเอื้อมของมนุษย์ นี่คือการเชื่อที่เราพูดถึง

ผู้คนมีความจำเป็นต้องมีความเชื่อในระหว่างช่วงเวลาแห่งความยากลำบากและกระบวนการถลุง และความเชื่อคือบางสิ่งที่ตามมาด้วยกระบวนการถลุง

กระบวนการถลุงและความเชื่อไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไร และไม่สำคัญว่าสภาพแวดล้อมของเจ้าเป็นอย่างไร

เจ้ามีความสามารถที่จะไล่ตามเสาะหาชีวิตและแสวงหาความจริง

และแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าได้ และมีความเข้าใจในการกระทำของพระองค์

และเจ้ามีความสามารถที่จะกระทำตัวสอดคล้องกับความจริงได้

การทำเช่นนั้นคือสิ่งที่นำไปเพื่อที่จะมีความเชื่อที่แท้จริง

และการทำเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่ได้สูญเสียความเชื่อในพระเจ้าไปแล้ว

เจ้าสามารถมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าได้หากเจ้ามีความสามารถที่จะยืนกรานในการไล่ตามเสาะหาความจริง โดยผ่านทางกระบวนการถลุง

หากเจ้ามีความสามารถที่จะรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้และไม่พัฒนาความคลางแคลงใจเกี่ยวกับพระองค์ขึ้นมา

หากเจ้ายังคงปฏิบัติความจริงเพื่อทำให้พระองค์พึงพอพระทัยโดยไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด

และหากเจ้ามีความสามารถที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ในส่วนลึกสุดทั้งหลายและพิจารณาน้ำพระทัย

ของพระองค์เท่านั้น ในอดีต เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่าเจ้าจะครองราชย์ในฐานะกษัตริย์ เจ้าได้รักพระองค์

และเมื่อพระองค์ทรงแสดงพระองค์เองให้เจ้าเห็นอย่างเปิดเผย เจ้าก็ได้ไล่ตามเสาะหาพระองค์

แต่บัดนี้พระเจ้าทรงซ่อนเร้น เจ้าไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้

และความยากลำบากได้มาถึงเจ้าโดยไม่คาดฝัน—เช่นนั้นแล้ว บัดนี้เจ้าสูญเสียความหวังในพระเจ้าหรือไม่?

ดังนั้นเจ้าต้องไล่ตามเสาะหาชีวิตและพยายามทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา

สิ่งนี้เรียกว่าความเชื่อที่จริงแท้ และนี่คือความรักประเภทที่แท้จริงที่สุดและงดงามที่สุด

ในอดีต ผู้คนทั้งหมดจะมาเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อสร้างปณิธานของพวกเขา และพวกเขาจะพูดว่า

“ขอให้ไม่มีผู้ใดอื่นรักพระเจ้า ข้าพระองค์ก็ต้องรักพระองค์” แต่ตอนนี้ กระบวนการถลุงเกิดขึ้นแก่เจ้า

และในขณะนี้ไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า เจ้าก็สูญเสียความเชื่อในพระเจ้า

นี่คือความรักที่จริงแท้หรือไม่? เจ้าได้อ่านเกี่ยวกับความประหลาดของโยบไปหลายครั้งหลายหนแล้ว—

เจ้าได้สัมผัสเกี่ยวกับพวกมันไปแล้วหรือไม่? ความรักที่แท้จริงสามารถเป็นรูปเป็นร่างได้จากภายในความเชื่อเท่านั้น

เจ้าพัฒนาความรักที่เป็นจริงสำหรับพระเจ้าโดยผ่านทางกระบวนการถูกลงโทษที่เจ้าก้าวผ่าน
และโดยผ่านทางความเชื่อของเจ้านั่นเอง

เจ้าจึงมีความสามารถที่จะคำนึงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้าได้
และโดยผ่านทางความเชื่อที่เจ้านั่นเองเช่นกันที่เจ้าละทิ้งเนื้อหนังของเจ้าเองและไล่ตามเสาะหาชีวิต
นี่คือสิ่งที่ผู้คนควรทำ หากเจ้าทำสิ่งนี้แล้วไซ้ เจ้าย่อมจะมีความสามารถที่จะมองเห็นการกระทำของพระเจ้าได้
แต่หากเจ้าขาดพร่องความเชื่อแล้วไซ้

เจ้าย่อมจะไร้ความสามารถที่จะมองเห็นการกระทำของพระเจ้าหรือผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์
ก็ได้ หากเจ้าต้องการให้พระเจ้าทรงใช้และทรงทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้ เจ้าต้องครองทุกสิ่งทุกอย่าง
นั่นคือ เจตจำนงที่จะทนทุกข์ ความเชื่อ การสละตน การเชื่อฟัง

และความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า จับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์
คำนึงถึงความโสโครกเศร้าของพระองค์ และอื่นๆ การทำให้บุคคลหนึ่งมีความเพียบพร้อมนั้นไม่ง่ายเลย และทุกๆ
กระบวนการถูกลงโทษที่เจ้าผ่านประสบการณ์พึงต้องใช้ความเชื่อและความรักของเจ้า

หากเจ้าต้องการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เพียงแค่การเล่นไปข้างหน้าบนเส้นทางยอมไม่พอเพียง อีกทั้งเพียงแค่การสละตัวตัวเองเพื่อพระเจ้ายกก็ไม่พอเพียง
เจ้าต้องครองหลายสิ่งเพื่อที่จะมีความสามารถกลายเป็นใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระ
เจ้าได้ เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับความทุกข์

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะวางความกังวลสนใจต่อเนื้อหนังไว้ก่อนและไม่ทำการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระเจ้า
เมื่อพระเจ้าทรงซ่อนเร้นพระองค์เองจากเจ้า เจ้าต้องมีความสามารถที่จะมีความเชื่อที่จะติดตามพระองค์
ที่จะธำรงรักษาความรักก่อนหน้านั้นของเจ้าโดยไม่เปิดโอกาสให้มันกระเทือนกระแทนหรือสูญสลาย
ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด

เจ้าต้องบนบอต่อการออกแบบของพระองค์และเตรียมที่จะสาปแช่งเนื้อหนังของเจ้าเองแทนที่จะทำการร้อง
ทุกข์คร่ำครวญต่อพระองค์ เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบ เจ้าต้องทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

แม้ว่าเจ้าอาจรำไรร้องอย่างขมขื่นหรือรู้สึกอึดอัดที่จะไปจากวัตถุอันเป็นที่รักบางอย่าง

สิ่งนี้เท่านั้นคือความรักและความเชื่อที่แท้จริง ไม่สำคัญว่าวุฒิภาวะจริงของเจ้าจะเป็นอะไร

ก่อนอื่นเจ้าต้องครองทั้งเจตจำนงที่จะทนทุกข์ความยากลำบากและความเชื่อที่แท้จริง

และเจ้าต้องมีเจตจำนงที่จะละทิ้งเนื้อหนังอีกด้วย

เจ้าควรเต็มใจสละตนความยากลำบากส่วนตัวและทนทุกข์กับความสูญเสียต่อผลประโยชน์ส่วนตัวของเจ้าเพื่อที่จะ
ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า เจ้าต้องสามารถรู้สึกเสียใจเกี่ยวกับตัวเจ้าเองในหัวใจของเจ้าอีกด้วย กล่าวคือ
ในอดีตนั้น เจ้าไม่ได้มีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ และบัดนี้

เจ้าสามารถเสียใจได้ด้วยตัวเจ้าเอง เจ้าต้องไม่กำลังขาดพร่องสิ่งใดในเรื่องเหล่านี้—

โดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้นั่นเองที่พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

หากเจ้าไม่สามารถประจวบพ้องกับเกณฑ์กำหนดเหล่านี้ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมไม่สามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ใครบางคนที่รับใช้พระเจ้าไม่ควรที่จะรู้เฉพาะวิธินทุกซ์เพื่อพระองค์ ที่มากกว่านั้นก็คือ

พวกเขาคควรเข้าใจว่าจุดประสงค์ของการที่เชื่อในพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาความรักของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์เจ้าไม่ใช่เพียงเพื่อถลุงเจ้าหรือเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้เจ้าทนทุกข์

แต่กลับเป็นว่าพระองค์ทรงใช้ประโยชน์เจ้าเพื่อที่เจ้าอาจได้รู้จักการกระทำของพระองค์

รู้จักนัยสำคัญที่แท้จริงของชีวิตมนุษย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

เพื่อที่เจ้าอาจได้รู้ว่าการรับใช้พระเจ้าไม่ใช่กิจอันง่ายดายเสียมากกว่า

การผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้เกี่ยวกับการชื่นชมพระคุณ

แต่กลับเกี่ยวกับการทนทุกข์เพื่อความรักของเจ้าที่มีต่อพระองค์เสียมากกว่า ในเมื่อเจ้าชื่นชมพระคุณของพระเจ้า

เจ้าก็ต้องชื่นชมการติสอนของพระองค์ด้วยเช่นกัน เจ้าต้องผ่านประสบการณ์กับการนี้ทั้งหมด

เจ้าสามารถผ่านประสบการณ์กับความรู้แจ้งของพระเจ้าในตัวเจ้าได้

และเจ้าก็ยังสามารถผ่านประสบการณ์กับวิธีที่พระองค์ทรงจัดการกับเจ้าและพิพากษาเจ้าได้เช่นกัน ในหนทางนี้

ประสบการณ์ของเจ้าจะครอบคลุมเบ็ดเสร็จ

พระเจ้าได้ทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนของพระองค์กับเจ้าจนเสร็จสิ้น

พระวณะของพระเจ้าได้จัดการกับเจ้าแล้ว แต่ไม่เพียงเท่านั้น ยังได้ให้ความรู้แจ้งและความกระจ่างแก่เจ้าอีกด้วย

เมื่อเจ้าอยู่ในด้านลบและอ่อนแอ พระเจ้าทรงกังวลต่อเจ้า

พระราชกิจนี้ทั้งหมดเป็นไปเพื่อให้เจ้ารู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับมนุษย์นั้นอยู่ภายในการจัดวางเรียบเรียงของพร

เจ้า เจ้าอาจคิดว่าการที่เชื่อในพระเจ้านั้นเกี่ยวกับความทุกข์ หรือการทำสิ่งทั้งหลายในทุกลักษณะเพื่อพระองค์

เจ้าอาจคิดว่าจุดประสงค์ของการที่เชื่อในพระเจ้าคือเพื่อที่เนื้อหนังของเจ้าอาจอยู่ในสันติสุข

หรือเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเจ้าดำเนินไปอย่างราบรื่น

หรือเพื่อที่เจ้าอาจรู้สึกสุขใจและสบายใจในทุกสรรพสิ่ง อย่างไรก็ตาม

จุดประสงค์เหล่านี้ไม่มีจุดประสงค์ใดเลยที่ผู้คนควรแนบไปกับการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

หากเจ้าเชื่อเพราะจุดประสงค์เหล่านี้ เช่นนั้นแล้วมุมมองของเจ้าก็ไม่ถูกต้อง

และมันเป็นไปได้อย่างแน่นอนที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม การกระทำของพระเจ้า

อุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า พระปรีชาญาณของพระองค์ พระวณะของพระองค์

และความน่าอัศจรรย์กับความมโหฬารยิ่งลึกลงได้ของพระองค์ ทั้งหมดเป็นสิ่งที่ต่างๆ ที่ผู้คนควรจะเข้าใจ

เมื่อมีความเข้าใจนี้ เจ้าควรใช้มันเพื่อปลดปล่อยหัวใจของเจ้าให้เป็นอิสระจากข้อเรียกร้อง ความหวัง และมโนคติที่หลงผิดส่วนตัวทั้งหมด โดยการกำจัดสิ่งเหล่านี้ทิ้งไปเท่านั้น
เจ้าจึงสามารถประจวบพ้องกับสภาพเงื่อนไขที่พระเจ้าทรงเรียกร้องได้ และโดยการทำสิ่งนี้เท่านั้นนั่นเอง
เจ้าจึงสามารถมีชีวิตและทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้

จุดประสงค์ของการที่เชื่อในพระเจ้าคือการทำให้พระองค์พึงพอใจและใช้ชีวิตตามอุปนิสัยที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ เพื่อที่การกระทำและพระสิริของพระองค์อาจได้รับการสำแดงโดยผ่านทางผู้คนที่ไม่ควรค่ากลุ่มนี้
นี่คือมุมมองที่ถูกต้องสำหรับการที่เชื่อในพระเจ้า และนี่ก็เป็นเป้าหมายที่เจ้าควรแสวงหาอีกด้วย

เจ้าควรมีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับการที่เชื่อในพระเจ้าและเจ้าควรพยายามให้ได้มาซึ่งพระวณะของพระเจ้า
เจ้าจำเป็นต้องกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและเจ้าต้องมีความสามารถที่จะดำเนินชีวิตตามความจริงได้
และ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าต้องมีความสามารถที่จะมองเห็นกิจการที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์
กิจการอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล

ตลอดจนพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงที่พระองค์ทรงทำในเนื้อหนังได้

ผู้คนสามารถหาซึ่งได้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์กับพวกเขาอย่างไรกันแน่และสิ่งใดกันแน่คือน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพวกเขา

จุดประสงค์ของการนี้ทั้งหมดคือการกำจัดอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของผู้คนที่ทิ้งไป

เมื่อได้จับความไม่สะอาดและความไม่ชอบธรรมในตัวเจ้าออกไปแล้ว

และเมื่อได้ปลดปล่อยเจตนาที่ผิดทั้งหลายของเจ้าแล้ว

และเมื่อได้พัฒนาความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าขึ้นมาแล้ว—ด้วยความเชื่อที่แท้จริงเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

เจ้าสามารถเพียงแค่ว่ารักพระเจ้าอย่างจริงแท้ได้บนรากฐานของการเชื่อของเจ้าในพระองค์

เจ้าสามารถสัมผัสความรักต่อพระเจ้าโดยปราศจากการที่เชื่อในพระองค์ได้หรือ? ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เจ้าย่อมไม่สามารถสับสนปนเปเกี่ยวกับมันได้

ผู้คนบางคนกลายเป็นเต็มไปด้วยริ้วแรงตันที่ที่พวกเขามองเห็นว่าความเชื่อในพระเจ้าจะนำพาพระพรมาให้พวกเขา แต่แล้วก็สูญเสียพลังงานทั้งหมดไปทันทีที่ที่พวกเขามองเห็นว่าพวกเขาต้องทนทุกข์กับกระบวนการถลุง
นั่นคือการที่เชื่อในพระเจ้าหรือ? ในท้ายที่สุด

เจ้าต้องสัมผัสการเชื่อฟังอย่างที่สุดและครบบริบูรณ์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในความเชื่อของเจ้า

เจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ก็ยังคงมีข้อเรียกร้องต่อพระองค์

มีมโนคติที่หลงผิดทางศาสนามากมายที่เจ้าไม่สามารถวางลงได้

มีผลประโยชน์ส่วนตัวที่เจ้าไม่สามารถปล่อยมือได้

และเจ้ายังคงแสวงหาพระพรแห่งเนื้อหนังและต้องการให้พระเจ้าช่วยกู้เนื้อหนังของเจ้า
เพื่อช่วยดวงจิตของเจ้าให้รอด—เหล่านี้คือพฤติกรรมทั้งหมดของผู้คนที่มิมุมมองที่ผิด
แม้ว่าผู้คนซึ่งมีการเชื่อทางศาสนามีความเชื่อในพระเจ้า

พวกเขาก็ไม่พยายามเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาและไม่ไล่ตามเสาะหาความรู้เรื่องพระเจ้า
แต่กลับแสวงหาเพียงแค่ผลประโยชน์ของเนื้อหนังของพวกเขาเสียมากกว่า

หลายคนท่ามกลางพวกเขามีความเชื่อซึ่งจัดอยู่ในหมวดหมู่ของความเชื่อมั่นทางศาสนา
นี่ไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า เพื่อที่จะเชื่อในพระเจ้า

ผู้คนต้องครองหัวใจซึ่งถูกกระเตรียมที่จะทนทุกข์เพื่อพระองค์และมีเจตจำนงที่จะมอบตัวพวกเขาเองให้ทั้งหมด
ความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้านั้นใช้ไม่ได้

และพวกเขาจะไม่สามารถที่จะสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาได้

เว้นเสียแต่ว่าผู้คนประจวบพ้องกับสองสภาพเงื่อนไขเหล่านี้ เฉพาะผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง

แสวงหาความรู้เรื่องพระเจ้า และไล่ตามเสาะหาชีวิตอย่างแท้จริงเท่านั้นคือบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อการทดสอบเกิดขึ้นแก่เจ้าโดยไม่คาดฝัน

เจ้าจะประยุกต์ใช้พระราชกิจของพระเจ้าในการรับมือการทดสอบเหล่านั้นอย่างไร? เจ้าจะอยู่ในด้านลบ

หรือเจ้าจะเข้าใจการทดสอบและกระบวนการถลุงมนุษย์ของพระเจ้าจากแง่มุมด้านบวกไหม?

สิ่งใดหรือที่เจ้าจะได้รับโดยผ่านทาง การทดสอบและกระบวนการถลุงของพระเจ้า?

ความรักของเจ้าต่อพระเจ้าจะเติบโตขึ้นหรือไม่? เมื่อเจ้าอยู่ภายใต้กระบวนการถลุง

เจ้าจะมีความสามารถที่จะประยุกต์ใช้การทดสอบของโยบและมีส่วนร่วมอย่างจริงจังตั้งใจกับพระราชกิจที่พระ
เจ้าทรงทำในตัวเจ้าไหม?

เจ้าสามารถมองเห็นหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงทดสอบมนุษย์โดยผ่านทาง การทดสอบของโยบอย่างไร?

แรงบันดาลใจประเภทใดหรือที่การทดสอบของโยบสามารถนำมาให้เจ้าได้?

เจ้าจะเต็มใจที่จะยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าท่ามกลางกระบวนการถลุงของเจ้า

หรือเจ้าจะต้องการทำให้เนื้อหนังพึงพอใจในสภาพแวดล้อมที่สุขใจ?

สิ่งใดหรือที่เป็นมุมมองของเจ้าอย่างแท้จริงเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า? มันเป็นเพื่อพระองค์อย่างแท้จริง

และมีใช่เพื่อเนื้อหนังหรือไม่? เจ้ามีเป้าหมายที่เจ้าไล่ตามเสาะหาในการแสวงหาของเจ้าจริงหรือ?

เจ้าเต็มใจที่จะก้าวผ่านกระบวนการถลุงเพื่อที่เจ้าอาจได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

หรือเจ้าเลือกที่จะได้รับการติสอนและการสาปแช่งโดยพระเจ้าเสียมากกว่า?

สิ่งใดหรือคือทัศนคติของเจ้าอย่างแท้จริงในเรื่องของการเป็นพยานเพื่อพระเจ้า?

สิ่งใดหรือที่ผู้คนควรทำในสภาพแวดล้อมเฉพาะบางสภาพเพื่อเป็นพยานแท้จริงสำหรับพระเจ้า?

ในเมื่อพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้ทรงเปิดเผยมากเหลือเกินในพระราชกิจจริงของพระองค์ในตัวเจ้า เหตุใดเจ้าจึงมีความคิดที่จะจากไปเสมอเล่า? การเชื่อของเจ้าในพระเจ้าเป็นไปเพื่อพระเจ้าหรือไม่? สำหรับพวกเจ้าส่วนใหญ่ การเชื่อของเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของการคำนวณที่เจ้าทำในนามของเจ้าเอง เพื่อการไล่ตามเสาะหาผลประโยชน์ส่วนตัวของเจ้าเอง มีผู้คนน้อยมากเชื่อในพระเจ้าเพื่อพระเจ้า นี่ไม่ใช่การเป็นกบฏหรือ?

ในเบื้องต้นแล้ว

จุดประสงค์ของพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงเป็นเพื่อทำให้ความเชื่อของผู้คนมีความเพียบพร้อม สุดท้ายแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เจ้าต้องการจากไปแต่ในเวลาเดียวกันเจ้าไม่สามารถจากไปได้ ผู้คนบางคนยังคงมีความสามารถที่จะมีความเชื่อแม้ในยามที่พวกเขาสูญเสียความหวังเพียงกระพริบเลี้ยวเล็กน้อย และผู้คนไม่มีความหวังแต่อย่างใดเลยในเรื่องความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขาเองอีกต่อไป ณ เวลานี้เท่านั้นกระบวนการถลุงของพระเจ้าจะแล้วเสร็จ

มนุษย์ยังคงไม่ได้ไปถึงช่วงระยะแห่งการโอบเอื้ออยู่ระหว่างความเป็นกับความตาย และพวกเขายังไม่ได้ลิ้มรสความตาย ดังนั้นกระบวนการแห่งการถลุงจึงยังไม่แล้วเสร็จ แม้แต่บรรดาผู้ที่ได้อยู่ในขั้นตอนของพวกเขาคนปรนนิบัติก็ไม่ได้รับการถลุงจนถึงที่สุด โยบได้ก้าวผ่านกระบวนการถลุงที่สุดขั้ว และเขาไม่ได้มีสิ่งใดเลยให้พึ่งพา

ผู้คนต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุงจนถึงจุดที่พวกเขาไม่มีความหวังเลยและไม่มีสิ่งใดเลยให้พึ่งพา— การนี้เท่านั้นจึงเป็นกระบวนการถลุงที่แท้จริง ในระหว่างเวลาของพวกเขาคนปรนนิบัติ

หากหัวใจของเจ้าได้นิ่งสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ

และหากเจ้าได้เชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระองค์เสมอ

โดยไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ทรงทำอะไรและโดยไม่สำคัญว่าสิ่งใดคือน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับเจ้า เช่นนั้นแล้วที่ปลายสุดของถนนเจ้าจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำ เจ้าก้าวผ่านการทดสอบของโยบ และในเวลาเดียวกัน เจ้าก้าวผ่านการทดสอบของเปโตร เมื่อโยบได้ถูกทดสอบ เขาได้ยืนหยัดเป็นพยาน และในท้ายที่สุด พระยาห์เวห์ก็ได้รับการเปิดเผยต่อเขา

หลังจากเขาได้ยืนหยัดเป็นพยานเท่านั้นเขาจึงได้ควรค่าต่อการมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า

เหตุใดจึงมีการพูดว่า

“เราซ่อนเร้นจากแผ่นดินแห่งความโสมมแต่แสดงตัวของเราเองให้ราชอาณาจักรอันบริสุทธิ์เห็น”?

นั่นหมายความว่าเฉพาะเมื่อเจ้าบริสุทธิ์และยืนหยัดเป็นพยานเท่านั้นเจ้าจึงสามารถมีศักดิ์ศรีที่จะมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าได้ หากเจ้าไม่สามารถยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระองค์ได้

เจ้าก็ไม่มีศักดิ์ศรีที่จะมองเห็นพระพักตร์ของพระองค์

หากเจ้าล่าถอยหรือทำการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระเจ้าในขณะที่เผชิญหน้ากับกระบวนการถูกลง
ด้วยเหตุนี้จึงล้มเหลวในการยื่นหัตถ์เป็นพยานเพื่อพระองค์และกลายเป็นตัวตลกของชาตาน
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับการทรงปรากฏของพระเจ้า หากเจ้าเป็นเหมือนโยบ
ผู้ซึ่งสาปแช่งเนื้อหนังของตนเองและไม่ได้อธิษฐานคร่ำครวญต่อพระเจ้าท่ามกลางการทดสอบ
และสามารถร้องเรียกเนื้อหนังของตนเองโดยปราศจากการร้องทุกข์คร่ำครวญหรือการทำบาปโดยผ่านทางคำพุดช
องเขา เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะกำลังยื่นหัตถ์เป็นพยาน

เมื่อเจ้าได้ก้าวผ่านกระบวนการถูกลงถึงระดับเฉพาะระดับหนึ่งและยังคงสามารถเป็นเหมือนโยบ
ที่เชื่อฟังอย่างถึงที่สุดเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและปราศจากข้อพึงประสงค์อื่นใดต่อพระองค์หรือมโนคติที่
หลงผิดของเจ้าเอง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่จะทรงปรากฏต่อเจ้า

ตอนนี้พระเจ้าไม่ทรงปรากฏต่อเจ้าก็เพราะเจ้ามีมโนคติที่หลงผิด ทัศนคติส่วนตัว ความคิดที่เห็นแก่ตัว
ข้อพึงประสงค์ส่วนบุคคลและผลประโยชน์ทางเนื้อหนังของเจ้าเองมากมายเหลือเกิน
และเจ้าไม่ควรค่าที่จะมองเห็นพระพักตร์ของพระองค์ หากเจ้าจะได้มองเห็นพระเจ้า
เจ้าก็จะประเมินวัดพระองค์โดยผ่านทางมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง และในการทำเช่นนั้น
พระองค์จะถูกตอกตรึงกับกางเขนโดยเจ้า

หากหลายสิ่งเกิดขึ้นแก่เจ้าโดยไม่คาดฝันซึ่งไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า
แต่ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังสามารถที่จะวางพวงมาลัยลงและได้รับความรู้เกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้าจากสิ่ง
เหล่านี้ และหากเจ้าเปิดเผยหัวใจแห่งความรักสำหรับพระเจ้าของเจ้าท่ามกลางกระบวนการถูกลง
เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือการยื่นหัตถ์เป็นพยาน หากบ้านของเจ้าเปี่ยมสันติสุข เจ้าชื่นชมสิ่งชูใจทั้งหลายของเนื้อหนัง
ไม่มีผู้ใดกำลังข่มเหงเจ้า และพี่น้องชายหญิงของเจ้าในคริสตจักรเชื่อฟังเจ้า

เจ้าจะสามารถแสดงหัวใจแห่งความรักพระเจ้าของเจ้าได้หรือไม่? สถานการณ์นี้สามารถถูกลงเจ้าได้ไหม?
โดยผ่านทางกระบวนการถูกลงเท่านั้นเองความรักพระเจ้าของเจ้าจึงสามารถถูกแสดงให้เห็นได้
และโดยผ่านทางสิ่งทั้งหลายที่กำลังเกิดขึ้นซึ่งไม่อยู่ในแนวเดียวกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเท่านั้นเอง
เจ้าจึงสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ ด้วยการปรนนิบัติในสิ่งที่ตรงกันข้ามและเป็นลบมากมาย
และโดยการนำการสำแดงทุกจำพวกของชาตานมาใช้—การกระทำของมัน การกล่าวหาของมัน
การรบกวนและการหลอกลวงของมัน—

พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นใบหน้าอันน่าขยะแขยงของชาตานอย่างชัดเจน และด้วยประการนั้น
ทำให้ความสามารถของเจ้าในการแยกแยะชาตานั้นมีความเพียบพร้อม
เพื่อที่เจ้าอาจเกลียดชังชาตานและละทิ้งมัน

ประสบการณ์มากมายของเจ้าเกี่ยวกับความล้มเหลว เกี่ยวกับความอ่อนแอ เวลาในด้านลบของเจ้า
ทั้งหมดสามารถพูดได้ว่าเป็นการทดสอบของพระเจ้า นี่เป็นเพราะทุกสิ่งทุกอย่างมาจากพระเจ้า
และทุกสรรพสิ่งและทุกเหตุการณ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
ไม่ว่าเจ้าจะล้มเหลวหรือว่าเจ้าจะอ่อนแอและเจ้าจะสะดุดหรือไม่
ทั้งหมดขึ้นอยู่กับพระเจ้าและอยู่ภายในการทรงคว่ำจับของพระองค์ จากมุมมองของพระเจ้า
นี่เป็นการทดสอบของเจ้า และหากเจ้าไม่สามารถระลึกการนั้น มันก็จะกลายเป็นการทดลอง
มีสถานะสองประเภทที่ผู้คนควรระลึก หึ่งนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
และแหล่งที่มาซึ่งเป็นไปได้ว่าจะเป็นของอีกสถานะหนึ่งก็คือซาตาน
หนึ่งนั้นเป็นสถานะซึ่งในนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความกระจ่างแก่เจ้าและเปิดโอกาสให้เจ้ารู้จักตัวเจ้าเอง
รู้จักและรู้สึกเสียใจเกี่ยวกับตัวเจ้าเองและมีความสามารถที่จะมีความรักอันจริงแท้ต่อพระเจ้าได้
เพื่อตกลงปลงใจให้หัวใจของเจ้าทำให้พระองค์พึงพอพระทัย
อีกสถานะหนึ่งเป็นสถานะซึ่งในนั้นเจ้ารู้จักตัวเจ้าเอง แต่เจ้าอยู่ในด้านลบและอ่อนแอ
อาจกล่าวได้ว่าสถานะนี้เป็นกระบวนการถลุงของพระเจ้า
และก็อาจกล่าวได้อีกด้วยว่าเป็นการทดลองของซาตาน
หากเจ้าระลึกว่านี่คือความรอดของพระเจ้าสำหรับเจ้าและหากเจ้ารู้สึกว่าตอนนี้เจ้าเป็นหนึ่งในพระองค์อย่างลึกซึ้ง
และหากว่าจากบัดนี้เป็นต้นไป เจ้าพยายามขจัดใช้คืนให้พระองค์และไม่ตกลงสู่ความต่ำทรามเช่นนั้นอีกต่อไป
หากเจ้าใส่ความพยายามของเจ้าลงไปในกานและการดื่มพระวณะของพระองค์
และหากเจ้าพิจารณาตัวเจ้าเองว่าขาดพระองค์อยู่เสมอ และมีหัวใจแห่งการถวิลหา
เช่นนั้นแล้วนี่ก็เป็นการทดสอบของพระเจ้า
หลังจากความทุกข์ได้สิ้นสุดลงและเจ้ากำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอีกครั้ง พระเจ้าจะยังคงทรงนำทาง
ให้ความกระจ่าง ให้ความรู้แจ้ง และบำรุงเลี้ยงเจ้า แต่หากเจ้าไม่ระลึกมันและเจ้าอยู่ในด้านลบ
โดยยอมทอดทิ้งตัวเจ้าเองให้กับความท้อแท้สิ้นหวัง หากเจ้าคิดในหนทางนี้
เช่นนั้นแล้วการทดลองของซาตานก็จะเกิดขึ้นแก่เจ้าโดยไม่คาดฝัน ตอนที่โยบได้ก้าวผ่านการทดสอบนั้น
พระเจ้ากับซาตานได้กำลังพนันกัน และพระเจ้าได้ทรงเปิดโอกาสให้ซาตานทำให้โยบได้รับความทุกข์ร้อน
แม้ว่ามันคือการที่พระเจ้าทรงทดสอบโยบ
แต่อันที่จริงแล้วเป็นซาตานนั่นเองที่มาเผชิญหน้ากับเขาโดยไม่คาดฝัน สำหรับซาตาน มันคือการทดลองโยบ
แต่โยบอยู่ฝ่ายของพระเจ้า หากนั่นไม่ได้เป็นกรณีนั้น เช่นนั้นแล้วโยบก็คงจะได้ตกลงสู่การทดลอง
ทันทีที่ผู้คนตกลงสู่การทดลอง พวกเขาจะตกลงสู่ภาวะอันตราย
การก้าวผ่านกระบวนการถลุงสามารถพูดได้ว่าเป็นการทดสอบจากพระเจ้า แต่หากเจ้าไม่อยู่ในสถานะที่ดี

ก็อาจพูดได้ว่าเป็นการทดลองจากชาตาน หากเจ้าไม่ชัดเจนเกี่ยวกับนิมิต

ชาตานก็จะกล่าวหาเจ้าและบดบังเจ้าในแง่ของนิมิต ก่อนที่เจ้าจะรู้ตัว เจ้าก็จะตกลงสู่การทดลอง

หากเจ้าไม่ผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีวันมีความสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ ในประสบการณ์ของเจ้า

เจ้าต้องเข้าสู่รายละเอียดทั้งหลายอีกด้วย

ตัวอย่างเช่นสิ่งใดนำทางเจ้าไปสู่การพัฒนามโนคติที่หลงผิดและสิ่งสูงใจที่มากเกินไป

และวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมประเภทใดที่เจ้ามีเพื่อระบุงการปัญหาเหล่านี้?

หากเจ้าสามารถผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าได้ นี่ก็หมายความว่าเจ้ามีวุฒิภาวะ

หากเจ้าเพียงแค่อ่อนแอเหมือนจะมีเรี่ยวแรง นี่ไม่ใช่วุฒิภาวะที่แท้จริง

และเจ้าจะไม่สามารถที่จะตั้งมั่นได้อย่างเด็ดขาด

เฉพาะเมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าและเจ้ามีความสามารถที่จะผ่านป

ระสบการณ์และใคร่ครวญมันได้ไม่ว่าเวลาใดและไม่ว่าในสถานที่ใด

เมื่อเจ้ามีความสามารถที่จะไปจากผู้เลี้ยงทั้งหลายและใช้ชีวิตอย่างเป็นไทโดยพึ่งพาพระเจ้า

และเจ้ามีความสามารถที่จะเห็นการกระทำจริงๆ ของพระเจ้าได้—เมื่อนั้นเท่านั้น

น้ำพระทัยของพระเจ้าจึงจะสัมฤทธิ์ผล ขณะนี้ผู้คนส่วนใหญ่ไม่รู้วิธีผ่านประสบการณ์

และเมื่อพวกเขาเผชิญปัญหา พวกเขา也不知道วิธีดูแลจัดการกับมัน

พวกเขาไม่สามารถผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

และพวกเขาไม่สามารถดำเนินชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณได้

เจ้าต้องนำพระวณะของพระเจ้าเข้าไปใช้งานในชีวิตภาคปฏิบัติของเจ้า

บางครั้งพระเจ้าทรงให้ความรู้ลึกเฉพาะชนิดหนึ่งแก่เจ้า

เป็นความรู้ลึกที่ทำให้เจ้าสูญเสียความชื่นชมยินดีด้านในและสูญเสียการสถิตของพระเจ้า

จนกระทั่งเจ้าถูกค้นพบตกลงสู่ความมืด นี่คือการบงการถลุงชนิดหนึ่ง เมื่อใดก็ตามที่เจ้าทำสิ่งใด

มันมักจะผิผื่นไปเสมอ หรือเจ้าถึงทางตัน นี่คือการวินัยของพระเจ้า บางครั้ง

เมื่อเจ้าทำบางสิ่งที่เป็นการไม่เชื่อฟังและเป็นกบฏต่อพระเจ้า อาจไม่มีผู้ใดอื่นเลยที่รู้เรื่องนี้—

แต่พระเจ้าทรงทราบ พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยเจ้าไป และพระองค์จะบ่มวินัยเจ้า

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีรายละเอียดมาก

พระองค์ทรงสังเกตการณ์ทุกคำพูดและการกระทำของผู้คน ทุกการปฏิบัติตนและการเคลื่อนไหวของพวกเขา

และทุกความคิดและแนวนคิดของพวกเขาอย่างพิถีพิถัน

เพื่อที่ผู้คนจะสามารถได้รับการตระหนักรู้ภายในของสิ่งเหล่านี้ เจ้าทำบางสิ่งหนึ่งครั้งและมันผิผื่นไป

เจ้าทำบางสิ่งอีกครั้งและมันก็ยังคงผุดเพี้ยนไป และเจ้าย่อมจะค่อยๆ
มาเข้าใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยผ่านทางการบ่มวินัยหลายครั้งหลายหน
เจ้าจะรู้ว่าต้องทำอะไรเพื่อให้อยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและสิ่งใดที่ไม่อยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัย
ของพระองค์ ในท้ายที่สุด
เจ้าจะมีการตอบสนองที่ถูกต้องแม่นยำต่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากภายในตัวเจ้า
บางครั้งเจ้าจะเป็นกบฏและเจ้าจะสามารถถูกพระเจ้าว่ากล่าวจากภายในได้ ทั้งหมดนี้มาจากพระวินัยของพระเจ้า
หากเจ้าไม่ทะนุถนอมความล้ำค่าของพระวาระของพระเจ้า หากเจ้าดูแคลนพระราชกิจของพระองค์
เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ไม่ทรงให้ความสนใจแก่เจ้าเลย ยิ่งเจ้าถือจริงจังกับพระวาระของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด
พระองค์ก็จะยิ่งให้ความรู้แจ้งแก่เจ้ามากขึ้นเท่านั้น
เดี๋ยวนี้มีผู้คนบางคนในคริสตจักรที่มีความเชื่อที่ปนเปื้อนเหยิงและสับสน
และพวกเขาทำสิ่งที่ไม่เหมาะสมมากมายและกระทำตัวไร้วินัย
และดังนั้นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนในพวกเขา
ผู้คนบางคนทิ้งหน้าที่ของพวกเขาไว้เบื้องหลังเพื่อประโยชน์แห่งการหาเงิน ออกไปทำธุรกิจโดยไม่ถูกบ่มวินัย
บุคคลประเภทนั้นอยู่ในภาวะอันตรายมากกว่าเสียอีก
ไม่เพียงแต่ตอนนี้เท่านั้นที่พวกเขาไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ในอนาคต
พวกเขาจะลำบากยากเย็นที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม
มีผู้คนมากมายซึ่งภายในพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้และซึ่งภายในพวกเข
าไม่สามารถมองเห็นการบ่มวินัยของพระเจ้าได้
พวกเขาคือพวกที่ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและผู้ที่ไม่รู้จักพระราชกิจของพระองค์
บรรดาผู้ที่สามารถยืนหยัดมั่นคงได้ท่ามกลางกระบวนการถูกลง
ผู้ที่ติดตามพระเจ้าโดยไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำอะไร และอย่างน้อยที่สุด มีความสามารถที่จะไม่จากไปได้
หรือสัมฤทธิ์ร้อยละ 0.1 ของสิ่งที่เปโตรได้สัมฤทธิ์นั้นก็กำลังทำได้ดีแล้ว
แต่พวกเขาไม่มีคุณค่าในแง่ที่พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์พวกเขา ผู้คนมากมายเข้าใจสิ่งทั้งหลายอย่างรวดเร็ว
มีความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า และสามารถไปเกินระดับของเปโตรได้
และพระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม พระวินัยและความรู้แจ้งมาสู่ผู้คนเช่นนี้
และหากมีบางสิ่งในพวกเขาที่ไม่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
พวกเขาก็สามารถปลดปล่อยมันออกไปได้เดี๋ยวนั้น ผู้คนเช่นนี้คือทองคำ เงินและเพชรพลอย—
คุณค่าของพวกเขานั้นสูงที่สุด! หากพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจหลายประเภทแต่เจ้ายังคงเป็นเหมือนทรายหรือหิน
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมไร้ค่า!

พระราชกิจของพระเจ้าในประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงนั้นมหัศจรรย์และมีอายุยังเล็กได้
พระองค์จะทรงทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งมีความเพียบพร้อมและกำจัดผู้อื่นบางคน
เพราะมีผู้คนทุกประเภทในคริสตจักร—มีบรรดาผู้ที่รักความจริง และพวกที่ไม่รักความจริง
มีบรรดาผู้ที่ผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า และพวกที่ไม่ผ่าน มีบรรดาผู้ที่ทำหน้าที่ของพวกเขา
และพวกที่ไม่ทำ มีบรรดาผู้ที่เป็นพยานเพื่อพระเจ้า และพวกที่ไม่เป็น—
และพวกเขาส่วนหนึ่งเป็นพวกผู้ปราศจากความเชื่อและพวกมนุษย์ชั่ว
และพวกเขาจะถูกกำจัดทิ้งไปอย่างแน่นอน หากเจ้าไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้าอย่างชัดเจน
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะอยู่ในด้านลบ นี่เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้าสามารถเพียงแค่มองเห็นได้ในผู้คนส่วนน้อย
เวลานี้ มันจะกลายเป็นชัดเจนว่าผู้ใดรักพระเจ้าอย่างแท้จริงและผู้ใดไม่รัก
บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในขณะที่พวกที่ไม่รักพระองค์อย่างแท้จริงจะถูกเปิดเผยโดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์แต่ละขั้นตอน
พวกเขาจะกลายเป็นวัตถุแห่งการกำจัดทิ้ง ผู้คนเหล่านี้จะถูกเปิดเผยบนครรลองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
และพวกเขาคือผู้คนที่ไม่มีคุณค่าสำหรับการทำให้มีความเพียบพร้อม
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ถูกพระเจ้ารับไว้แล้วในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพวกเขา
และสามารถรักพระเจ้าได้เหมือนที่เปโตรได้รัก พวกที่ได้รับการพิชิตแล้วไม่มีความรักที่เป็นไปตามธรรมชาติ
แต่เพียงแคความรักที่เฉื่อยชา และพวกเขาถูกบังคับให้รักพระเจ้า
ความรักที่เป็นไปตามธรรมชาตินั้นถูกพัฒนาขึ้นโดยผ่านทางความเข้าใจซึ่งได้รับโดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมผัส
พันธ์กับชีวิตจริง ความรักนี้ยึดครองหัวใจของบุคคลและทำให้พวกเขาอุทิศต่อพระเจ้าโดยสมัครใจ
พระวณะของพระเจ้ากลายเป็นรากฐานของพวกเขาและพวกเขาสามารถทนทุกข์เพื่อพระเจ้าได้แน่นอน
เหล่านี้เป็นสิ่งที่ซึ่งเป็นของใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าแล้ว
หากเจ้าเพียงแคพยายามที่จะถูกพิชิต เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่สามารถเป็นพยานเพื่อพระเจ้าได้
หากพระเจ้าเพียงแคทรงสัมฤทธิ์เป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์โดยผ่านทางการพิชิตผู้คน
เช่นนั้นแล้วขั้นตอนของพวกเขาปรนนิบัติยอมจะทำให้การงานนั้นแล้วเสร็จ อย่างไรก็ตาม
การพิชิตผู้คน ไม่ใช่เป้าหมายขั้นสุดท้ายของพระเจ้าซึ่งเป็นการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม
ดังนั้นแทนที่จะพูดว่าช่วงระยะนี้เป็นพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
จงพูดว่ามันคือพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมและการกำจัดทิ้ง
ผู้คนบางคนไม่ได้รับการพิชิตอย่างครบถ้วน และในครรลองแห่งการพิชิตพวกเขา
ผู้คนกลุ่มหนึ่งจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พระราชกิจสองขั้นนี้ได้รับการดำเนินการให้เสร็จสิ้นพร้อมๆ กัน

ผู้คนไม่ได้จากไปแม้จะผ่านช่วงเวลานานเช่นนี้ของพระราชกิจ

และนี่แสดงให้เห็นว่าเป้าหมายของการพิชิตได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว—นี่คือข้อเท็จจริงของการถูกพิชิต

กระบวนการถูกล้างไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของการถูกพิชิต แต่เพื่อประโยชน์ของการถูกทำให้มีความเพียบพร้อม

หากไม่มีกระบวนการถูกล้าง ผู้คนจะไม่สามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ดังนั้นกระบวนการถูกล้างจึงมีคุณค่าอย่างแท้จริง!

วันนี้ผู้คนกลุ่มหนึ่งกำลังถูกทำให้มีความเพียบพร้อมและถูกรับไว้

พระพรลึบประการที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ทั้งหมดมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่บรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของพวกเขาบนแผ่นดินโลกนั้นมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่บรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

พวกที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมย่อมไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอที่จะรับพระสัญญาของพระเจ้า

เจ้าสามารถรู้จักความดีงามของพระเจ้าได้โดยการรับประสบการณ์กับการทดสอบอันแสนเจ็บปวดเท่านั้น

วันนี้เจ้ารักพระเจ้ามากเพียงใด? และเจ้ารู้ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้ในตัวเจ้ามากเพียงใด?

เหล่านี้คือสิ่งที่เจ้าควรจะเรียนรู้ เมื่อพระเจ้าเสด็จมาถึงบนแผ่นดินโลก

ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำในมนุษย์และยอมให้มนุษย์มองเห็นนั้น

ก็เพื่อที่มนุษย์จะได้รักพระองค์และรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง ที่มนุษย์มีความสามารถที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้า

และมีความสามารถที่จะมาได้ไกลถึงเพียงนี้นั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความรักของพระเจ้า

และอีกส่วนหนึ่งก็เพราะความรอดของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

เป็นเพราะการพิพากษาและพระราชกิจแห่งการเตือนที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินการในมนุษย์

หากเจ้าปราศจากการพิพากษา การเตือน และการทดสอบของพระเจ้า

และหากพระเจ้ายมิได้ทรงทำให้พวกเจ้าทนทุกข์แล้วไซ้ เช่นนั้นแล้ว พุศตรังๆ ก็คือ

พวกเจ้าก็มิได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเลย ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์ยิ่งใหญ่ขึ้นเท่าใด

และยิ่งความทุกข์ของมนุษย์ใหญ่หลวงมากขึ้นเท่าใด

ก็จะยิ่งเห็นได้ชัดขึ้นเท่านั้นว่าพระราชกิจของพระเจ้ามีความหมายมากเพียงใด

และหัวใจของมนุษย์ผู้นั้นก็จะยิ่งมีความสามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริงมากขึ้นเท่านั้น

เจ้าเรียนรู้วิธีการรักพระเจ้าอย่างไร? เมื่อปราศจากความทรนทานและกระบวนการถูกลง

ปราศจากการทดสอบอันแสนเจ็บปวด—และยิ่งกว่านั้น หากทั้งหมดที่พระเจ้าทรงให้แก่มนุษย์คือพระคุณ

ความรัก และความปรานี—เจ้าจะสามารถไปถึงจุดแห่งการรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่? ในด้านหนึ่ง

ในระหว่างการทดสอบของพระเจ้า มนุษย์ได้มาสู่ความขาดตกบกพร่องของเขาและได้มาเห็นว่าเขานั้นไม่สำคัญ

น่าเหยียดหยาม และต่ำต้อย ว่าเขาไม่มีสิ่งใดและไม่ใช้สิ่งใดเลย ในอีกด้านหนึ่ง

ในระหว่างการทดสอบของพระองค์

พระเจ้าทรงสร้างสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันสำหรับมนุษย์ที่ทำให้มนุษย์มีความสามารถที่จะรับประสบการณ์กับ

ความดีงามของพระเจ้าได้มากขึ้น แม้ว่าความเจ็บปวดนั้นจะใหญ่หลวง

และบางครั้งไม่สามารถผ่านพ้นไปได้—กระทั่งถึงระดับของความโศกเศร้าแสนสาหัส—

ด้วยการรับประสบการณ์กับมัน มนุษย์มองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าในตัวเขาดีงามเพียงใด

และบนรากฐานนี้เท่านั้นที่จะมีความรักแท้จริงสำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นในมนุษย์ วันนี้ มนุษย์เห็นว่า ด้วยพระคุณ

ความรัก และความปรานีของพระเจ้าอย่างเดียวนั้น เขาไม่สามารถพอที่จะรู้จักตัวเองได้อย่างแท้จริง

และนับประสาอะไรที่เขาจะมีความสามารถที่จะรู้จักแก่นแท้ของมนุษย์ได้

โดยผ่านทั้งทางกระบวนการถูกลงและการพิพากษาของพระเจ้า

และในระหว่างกระบวนการถูกลงในตัวเองนี้เท่านั้น มนุษย์จึงจะสามารถรู้ความขาดตกบกพร่องของเขา และรู้ว่าเขาไม่มีสิ่งใดเลย ด้วยเหตุนี้

ความรักต่อพระเจ้าของมนุษย์จึงถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของกระบวนการถูกลงและการพิพากษาของพระเจ้า หากเจ้าเพียงแต่ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้า ด้วยการมีชีวิตครอบครัวที่สงบสุขหรือพระพรทางวัตถุต่างๆ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับพระเจ้า และความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะไม่สามารถถือว่าเป็นผลสำเร็จได้ พระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งพระคุณในเนื้อหนังไปช่วงระยะหนึ่งแล้ว

และได้ประทานพระพรทางวัตถุต่างๆ แก่มนุษย์แล้ว

แต่มนุษย์นั้นไม่สามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้ด้วยพระคุณ ความรัก และความเมตตาเพียงอย่างเดียว

ในประสบการณ์ทั้งหลายของมนุษย์นั้น เขาเผชิญกับความรักบางส่วนของพระเจ้า

และมองเห็นความรักและความปรานีของพระเจ้า แต่ถึงกระนั้น ด้วยการได้รับประสบการณ์มาเป็นเวลาช่วงหนึ่ง

เขามองเห็นว่าพระคุณของพระเจ้าและความรักกับความปรานีของพระองค์นั้น ไม่สามารถพอที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้ ไม่สามารถพอที่จะเปิดเผยถึงสิ่งที่เสื่อมทรามภายในมนุษย์ได้

และไม่สามารถขจัดอุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษย์ไปจากเขาได้

หรือทำให้ความรักและความเชื่อของเขามีความเพียบพร้อมได้

พระราชกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าคือพระราชกิจในช่วงเวลาหนึ่ง

และมนุษย์ไม่สามารถอาศัยการชื่นชมพระคุณของพระเจ้าเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้าได้

การทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมของพระเจ้าถูกทำให้สำเร็จลุล่วงได้โดยวิถีทางใด?

มันสำเร็จลุล่วงได้โดยวิถีทางของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระเจ้าส่วนใหญ่แล้วประกอบด้วยความชอบธรรม พระพิโรธ พระบารมี การพิพากษา และการสาปแช่ง

และส่วนใหญ่แล้วพระองค์ทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยวิถีทางของการพิพากษาของพระองค์ ผู้คนบางคนไม่เข้าใจ

และถามว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงมีความสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้โดยผ่านทาง การพิพากษาและการสาปแช่งเท่านั้น พวกเขากล่าวว่า “หากพระเจ้าทรงประสงค์จะสาปแช่งมนุษย์ มนุษย์จะไม่ตายหรือ?”

หากพระเจ้าทรงประสงค์จะพิพากษามนุษย์ มนุษย์จะไม่ถูกกล่าวโทษหรือ?

เช่นนั้นแล้วเหตุใดเขายังคงสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อีกเล่า?”

เช่นนี้คือคำพูดของผู้คนที่ไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าทรงสาปแช่งคือความไม่เชื่อฟังของมนุษย์

และสิ่งที่พระองค์ทรงพิพากษาคือบาปทั้งหลายของมนุษย์

ถึงแม้ว่าพระองค์ตรัสอย่างเกรี้ยวกราดและอย่างไม่ปรานี พระองค์ก็ทรงเปิดเผยทั้งหมดที่อยู่ภายในมนุษย์

โดยการเปิดเผยโดยผ่านทางพระวณะที่เข้มขริมเหล่านี้ซึ่งเป็นแก่นแท้ภายในมนุษย์
ทว่าโดยผ่านทางการศึกษาดังกล่าวนี้
พระองค์ก็ทรงมอบความรู้อันลึกซึ้งเกี่ยวกับแก่นแท้ของเนื้อหนังให้แก่มนุษย์
และเช่นนั้นเองมนุษย์จึงนับนอบเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า
เนื้อหนังของมนุษย์เป็นเนื้อหนังที่มีบาปและมีชาติาน เนื้อหนังนั้นไม่เชื่อฟัง
และมันเป็นวัตถุแห่งการติสอนของพระเจ้า ดังนั้น เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์รู้จักตัวเอง
พระวณะแห่งการศึกษาของพระเจ้าจึงต้องเกิดขึ้นกับเขา และต้องใช้กระบวนการถลุงทุกประเภท
เมื่อนั้นเท่านั้นพระราชกิจของพระเจ้าจึงสามารถมีประสิทธิผลได้

จากพระวณะที่พระเจ้าตรัสไว้ สามารถเห็นได้ว่าพระองค์ได้ทรงกล่าวโทษเนื้อหนังของมนุษย์แล้ว ถ้าเช่นนั้น
พระวณะเหล่านี้ไม่ใช่พระวณะแห่งการสาปแช่งกระนั้นหรือ?
พระวณะที่พระเจ้าตรัสไว้เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์
และเขาถูกพิพากษาโดยผ่านทาง การเปิดเผยดังกล่าวนี้เอง
และเมื่อเขาเห็นว่าเขาไร้ความสามารถที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
เขารู้สึกเศร้าโศกเสียใจอยู่ภายใน เขารู้สึกว่าเขาเป็นหนี้บุญคุณต่อพระเจ้าเหลือเกิน
และไม่อาจจะบรรลุน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ มีบางเวลาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบ่มวินัยเจ้าจากภายใน
และการบ่มวินัยนี้มาจากการพิพากษาของพระเจ้า
มีบางเวลาที่พระเจ้าทรงดำหนิเจ้าและซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้า
เมื่อพระองค์ไม่ทรงให้ความสนใจเจ้าและไม่ทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า
นั่นเป็นเป็นการติสอนเจ้าเพื่อที่จะถลุงเจ้าอย่างเจียบๆ
พระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์ส่วนใหญ่แล้วเป็นไปเพื่อที่จะทำให้พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ชัดเจน
ในท้ายที่สุดแล้วมนุษย์เป็นคำพยานใดให้แก่พระเจ้า?
มนุษย์เป็นพยานว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม ว่าพระอุปนิสัยของพระองค์คือความชอบธรรม
พระพิโรธ การติสอน และการพิพากษา มนุษย์เป็นพยานให้แก่พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
พระเจ้าทรงใช้การศึกษาของพระองค์เพื่อทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม พระองค์ทรงรักมนุษย์
และทรงช่วยมนุษย์ให้รอด—แต่มีอยู่มากเพียงใดภายในความรักของพระองค์? มีการพิพากษา พระบารมี
พระพิโรธ และการสาปแช่ง ถึงแม้ว่าพระเจ้าเคยสาปแช่งมนุษย์ในอดีต
พระองค์ก็ได้ทรงโยนมนุษย์ลงไปในบาตรเหล็กอย่างสิ้นเชิง
หากแต่ได้ทรงใช้วิธีนั้นเพื่อถลุงความเชื่อของมนุษย์ พระองค์ก็ได้ทรงทำให้มนุษย์ถึงแก่ความตาย
หากแต่ได้ทรงกระทำการเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม แก่นแท้ของเนื้อหนังเป็นสิ่งที่เ็นของชาติาน—

พระเจ้าได้ตรัสไว้ได้ถูกต้องโดยแท้—

หากแต่ข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงดำเนินการมิได้ครบบริบูรณ์ตามพระวาระของพระองค์ พระองค์ทรงสาปแช่งเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้รักพระองค์ และเพื่อที่เจ้าจะได้รู้จักแก่นแท้ของเนื้อหนัง พระองค์ทรงเตือนเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้ตื่นรู้ เพื่อเปิดโอกาสให้เจ้ารู้จักความขาดตกบกพร่องภายในตัวเจ้า และให้รู้ถึงความไม่คู่ควรอย่างที่สุดของมนุษย์ ดังนั้น คำสาปแช่งของพระเจ้า การพิพากษาของพระองค์ และพระบารมีกับพระพิโรธของพระองค์—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำในวันนี้

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่พระองค์ทรงทำให้ชัดเจนภายในตัวพวกเจ้า—

ทั้งหมดนั้นเป็นไปเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม เช่นนั้นเองคือความรักของพระเจ้า

ในมโนคติอันหลงผิดแบบดั้งเดิมของมนุษย์นั้น เขาเชื่อว่าความรักของพระเจ้าคือพระคุณ ความปรานี

และพระกรุณาธิคุณของพระองค์ที่มีต่อความอ่อนแอของมนุษย์

ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้คือความรักของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ทว่าพวกมันเป็นข้างเดียวเกินไป

และไม่ใช่วิถีทางขึ้นพื้นฐานที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

ผู้คนบางคนเริ่มที่จะเชื่อในพระเจ้าเพราะโรคภัยไข้เจ็บ โรคภัยไข้เจ็บนี้คือพระคุณของพระเจ้าที่ให้แก่เจ้า

หากปราศจากมันแล้ว เจ้าก็คงจะไม่เชื่อในพระเจ้า และหากเจ้าไม่เชื่อในพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คงจะไม่ได้มาไกลถึงเพียงนี้—และด้วยเหตุนี้เอง แม้แต่พระคุณนี้ก็เป็นความรักของพระเจ้า

ในยุคแห่งการเชื่อในพระเยซู ผู้คนได้ทำหลายอย่างที่พระเจ้าไม่ทรงรัก เพราะพวกเขาไม่เข้าใจความจริง

แต่ทว่าพระเจ้าทรงมีความรักและความปรานี และพระองค์ได้ทรงนำมนุษย์มาไกลถึงเพียงนี้

และถึงแม้ว่ามนุษย์จะไม่เข้าใจสิ่งใดเลย พระเจ้าก็ยังทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ติดตามพระองค์

และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ได้ทรงนำทางมนุษย์มาจนถึงวันนี้ นี่มิใช่ความรักของพระเจ้าหรือ?

สิ่งที่ถูกสำแดงในพระอุปนิสัยของพระเจ้าคือความรักของพระเจ้า—การนี้ถูกต้องที่สุด!

เมื่อการสร้างคริสตจักรได้มาถึงจุดสูงสุดของมันแล้ว พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจในขั้นตอนของคนปรนนิบัติ

และโยนมนุษย์ลงไปในบาตรลวก พระวาระในยุคของคนปรนนิบัติล้วนเป็นคำสาปแช่งทั้งหมด ได้แก่

คำสาปแช่งเนื้อหนังของเจ้า คำสาปแช่งอุปนิสัยเยี่ยงซาตานที่เสื่อมทรามของเจ้า

และคำสาปแช่งสิ่งทั้งหลายเกี่ยวกับเจ้าที่ไม่ทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในขั้นตอนนั้นถูกสำแดงออกมาในฐานะพระบารมี

ทันทีหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินขั้นตอนพระราชกิจแห่งการเตือน และการทดสอบแห่งความตายก็มาถึง

ในพระราชกิจเช่นนั้น มนุษย์ได้เห็นพระพิโรธ พระบารมี การพิพากษา และการเตือนของพระเจ้า

แต่ทว่าเขายังได้เห็นพระสิริของพระเจ้า ความรักของพระองค์ และความปรานีของพระองค์อีกด้วย

ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำ และทั้งหมดที่ได้ถูกสำแดงออกมาเป็นพระอุปนิสัยของพระองค์
ล้วนเป็นความรักต่อมนุษย์ของพระเจ้า
และทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำล้วนมีความสามารถที่จะทำให้ความจำเริญของมนุษย์ล้นได้
พระองค์ทรงทำไปเพื่อที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
และพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเพื่อมนุษย์ตามวุฒิภาวะของเขา หากพระเจ้ามิได้ทรงทำการนี้
มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้
และคงจะไม่มีหนทางที่จะรู้จักพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าได้
จากเวลาที่มนุษย์ได้เริ่มเชื่อในพระเจ้าเป็นครั้งแรกจนกระทั่งถึงวันนี้
พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้แก่นมนุษย์โดยสอดคล้องกับวุฒิภาวะของมนุษย์ทีละน้อย
เพื่อที่มนุษย์จะได้มารู้จักพระองค์ทีละน้อยภายใน
ด้วยการ ได้มาถึงวันนี้เท่านั้นมนุษย์จึงระลึกได้ว่าการพิพากษาของพระเจ้านั้นน่าอัศจรรย์เพียงใด
ขั้นตอนของพระราชกิจแห่งคนปรนนิบัติคือการบังเกิดขึ้นครั้งแรกของพระราชกิจแห่งการสาปแช่งตั้งแต่เวลาแ
ห่งการทรงสร้างจนถึงวันนี้ มนุษย์ถูกสาปแช่งให้ลงไปสู่บาดาลลึก หากพระเจ้ามิได้ทรงทำเช่นนั้น
วันนี้มนุษย์ก็คงจะไม่มีความรู้แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า
มีเพียงโดยผ่านทาง การสาปแช่งของพระเจ้าเท่านั้นมนุษย์จึงจะเผชิญกับพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างเป็นทางก
าร มนุษย์ถูกเปิดเผยโดยผ่านทางบททดสอบของพวกคนปรนนิบัติ
เขามองเห็นว่าความจงรักภักดีของเขาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้ ว่าวุฒิภาวะของเขาต่ำเกินไป
ว่าเขาไม่มีความสามารถในการทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
และว่าคำอ้างของเขาเกี่ยวกับการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยตลอดเวลา นั้นมิใช่สิ่งใดที่มากไปกว่าคำพูด
ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงสาปแช่งมนุษย์ในขั้นตอนของพระราชกิจแห่งคนปรนนิบัติ เมื่อมองย้อนกลับไป ณ ตอนน
ี้ขั้นตอนนั้นของพระราชกิจของพระเจ้าช่างน่าอัศจรรย์ กล่าวคือ
พระราชกิจขั้นตอนนั้นได้นำมาซึ่งจุดเปลี่ยนอันยิ่งใหญ่สำหรับมนุษย์
และได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในอุปนิสัยชีวิตของเขา ก่อนหน้าเวลาแห่งคนปรนนิบัตินั้น
มนุษย์ไม่มีความเข้าใจใดเลยเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาชีวิต ไม่เข้าใจว่าการเชื่อในพระเจ้าหมายถึงสิ่งใด
หรือไม่เข้าใจเกี่ยวกับพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
และเขาไม่เข้าใจว่าพระราชกิจของพระเจ้าสามารถทดสอบมนุษย์ได้
จากเวลาแห่งคนปรนนิบัติตลอดมาจนถึงวันนี้ มนุษย์มองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าน่าอัศจรรย์เพียงใด—
มันเป็นสิ่งที่มนุษย์มีอาจหยั่งรู้ได้—
มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะคิดฝันได้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจโดยการไ้สมองของเขาได้อย่างไร

และเขายังมองเห็นว่าดีภาวะของเขาต่ำเพียงใดและเห็นว่าเขานั้นไม่เชื่อฟังมากเกินไป

เมื่อพระเจ้าทรงสาปแช่งมนุษย์ ก็เป็นไปเพื่อให้สัมฤทธิ์ประสิทธิผล

และพระองค์มิได้ทรงทำให้มนุษย์ถึงแก่ความตาย แม้ว่าพระองค์ได้ทรงสาปแช่งมนุษย์

พระองค์ก็ทรงทำเช่นนั้นโดยผ่านทางพระวณะ

และคำสาปแช่งทั้งหลายของพระองค์มิได้บังเกิดกับมนุษย์อย่างแท้จริง

เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงสาปแช่งคือความไม่เชื่อฟังของมนุษย์ และดังนั้น

พระวณะแห่งการสาปแช่งของพระองค์จึงได้ถูกตรัสไปเพื่อที่จะทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน

ไม่ว่าพระเจ้าทรงพิพากษามนุษย์หรือทรงสาปแช่งเขา ทั้งสองสิ่งนั้นทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ

ทั้งสองถูกกระทำไปเพื่อที่จะทำให้สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ภายในมนุษย์มีความเพียบพร้อม

มนุษย์ได้รับการถลุงโดยผ่านทางวิถีทางนี้

และเป็นวิธีซึ่งทำให้สิ่งที่ขาดหายไปภายในมนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางพระวณะและพระราชกิจของ

พระองค์ พระราชกิจของพระเจ้าทุกขั้นตอน—ไม่ว่าจะเป็นพระวณะที่เกี่ยวกราด หรือการพิพากษา

หรือการติสอน—ทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และถูกต้องเหมาะสมอย่างแน่นอน

ตลอดยุคทั้งหลายพระเจ้ามิเคยได้ทรงพระราชกิจเหมือนเช่นนี้เลย วันนี้

พระองค์ทรงพระราชกิจภายในตัวพวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะซึ่งคุณค่าในพระปรีชาญาณของพระองค์

ถึงแม้ว่าพวกเจ้าได้ทนทุกข์กับความเจ็บปวดบางอย่างภายในตัวพวกเจ้า

แต่หัวใจของพวกเจ้ารู้สึกมั่นคงและอยู่อย่างสงบ

มันเป็นพรของพวกเจ้าที่มีความสามารถชื่นชมกับพระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระเจ้าได้

ไม่ว่าสิ่งที่พวกเจ้ามีความสามารถที่จะได้รับในอนาคตจะเป็นอะไร

แต่ทั้งหมดที่พวกเจ้ามองเห็นจากพระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเจ้าวันนี้คือความรัก

หากมนุษย์ไม่ได้รับประสบการณ์กับการพิพากษาและกระบวนการถลุงของพระเจ้า

การกระทำทั้งหลายและความร่าเริงของเขา ก็จะคงอยู่ในระดับผิวเผินตลอดเวลา

และอุปนิสัยของเขาก็จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา สิ่งนี้นับว่าเป็นการได้ถูกพระเจ้ารับไว้กระนั้นหรือ?

วันนี้ ถึงแม้ว่าภายในมนุษย์ยังคงโอหังและทะนงตนอยู่มาก

แต่อุปนิสัยของมนุษย์ก็มั่นคงมากกว่าแต่ก่อนมากนัก

การจัดการกับเจ้าของพระเจ้ากระทำไปเพื่อที่จะช่วยเจ้าให้รอด และถึงแม้ว่าเจ้าอาจจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดบ้าง

ณ เวลานั้น แต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในอุปนิสัยของเจ้าจะมาถึง ณ เวลานั้น

เจ้าจะมองกลับไปและเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าชาญฉลาดเพียงใด และ ณ เวลานั้น

เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง วันนี้

มีผู้คนบางคนซึ่งกล่าวว่าพวกเขาเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่นั่นไม่เหมือนจริงมาก แท้ที่จริงแล้ว
พวกเขากำลังพูดความเท็จ

เพราะในปัจจุบันพวกเขายังไม่เข้าใจว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคือเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดหรือเพื่อสาปแช่งมนุษย์กั
นแน่ อาจเป็นไปได้ว่าเจ้าไม่สามารถมองเห็นมันได้อย่างชัดเจน ณ ตอนนี้
แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้ามองเห็นว่าวันแห่งการถวายเกียรติของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว
และเจ้าจะมองเห็นว่าการรักพระเจ้านั้นมีความหมายมากเพียงใด เพื่อที่เจ้าจะมารู้จักชีวิตมนุษย์
และเนื้อหาของเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่งการรักพระเจ้า เพื่อที่วิญญาณของเจ้าจะได้เป็นอิสระ
ชีวิตของเจ้าจะเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี และเจ้าจะได้ใกล้ชิดกับพระเจ้าและจับตามองที่พระองค์ ณ
เวลานั้น เจ้าจะรู้อย่างแท้จริงว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีคุณค่าเพียงใด

วันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้นั้น พวกเขาเชื่อว่าความทุกข์นั้นปราศจากคุณค่า พวกเขาถูกโลกประกาศตัดขาด
ชีวิตในบ้านของพวกเขามีปัญหา พวกเขาไม่เป็นที่รักของพระเจ้า
และความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของพวกเขาไม่มีค่า ความทุกข์ของผู้คนบางคนไปถึงจุดขีดสุด
และความคิดของพวกเขาหันเข้าหาความตาย นี่มิใช่ความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นเป็นคนขลาด
พวกเขาไม่มีความเพียรพยายาม พวกเขาอ่อนแอและไร้กำลัง! พระเจ้าทรงไคร่กระหายที่จะให้มนุษย์รักพระองค์
แต่ยิ่งมนุษย์รักพระองค์มากขึ้นเท่าใด ความทุกข์ของมนุษย์ก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น
และยิ่งมนุษย์รักพระองค์มากขึ้นเท่าใด การทดสอบของมนุษย์ก็จะหนักหนาขึ้นเพียงนั้น หากเจ้ารักพระองค์
เช่นนั้นแล้วความทุกข์ทุกประเภทจะบังเกิดขึ้นกับเจ้า—และหากเจ้าไม่รักพระองค์
เช่นนั้นแล้วก็อาจเป็นไปได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปอย่างราบรื่นสำหรับเจ้า และทั้งหมดรอบตัวเจ้าจะสงบสุข
เมื่อเจ้ารักพระเจ้า เจ้าจะรู้สึกว่ายากอย่างไร้ที่ติที่เจ้าไม่สามารถผ่านพ้นไปได้
และเพราะวุฒิภาวะของเจ้าต่ำมากเกินไปเจ้าจึงจะไม่ได้รับการถูกลงโทษ ยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าจะไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้ และเจ้าจะรู้สึกอยู่เสมอว่าน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นสูงส่งเกินไป
ว่ามันห่างไกลเกินกว่าที่มนุษย์จะเอื้อมถึง เนื่องจากทั้งหมดนี้เองเจ้าจึงจะได้รับการถูกลงโทษ—
เพราะมีความอ่อนแอมากมายภายในตัวเจ้า และมากมายที่ไม่สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยพระเจ้าได้
เจ้าจึงจะได้รับการถูกลงโทษจากภายใน กระนั้น
พวกเขายังต้องมองเห็นอย่างชัดเจนว่าการชำระให้บริสุทธิ์จะสัมฤทธิ์ผลได้ก็โดยผ่านทางกระบวนการถูกลงโทษเท่านั้น
ด้วยเหตุนี้ ในระหว่างวันสุดท้ายเหล่านี้พวกเจ้าต้องเป็นคำพยานต่อพระเจ้า
ไม่สำคัญว่าความทุกข์ของเจ้าจะมากมายเพียงใด เจ้าควรต้องเดินไปจนถึงวาระสิ้นสุด
และแม้กระทั่งถึงลมหายใจสุดท้ายของพวกเจ้า
พวกเขายังคงต้องสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและบนบอบต่อการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

การนี้เท่านั้นคือการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง และการนี้เท่านั้นคือคำพยานที่หนักแน่นและดังกึกก้อง
เมื่อเจ้าถูกซาตานทดลอง เจ้าควรจะกล่าวว่า “หัวใจของฉันเป็นของพระเจ้า และพระเจ้าได้ทรงรับฉันไว้แล้ว
ฉันไม่สามารถทำให้เจ้าพึงพอใจได้—ฉันต้องอุทิศทั้งหมดของฉันเพื่อการทำให้พระเจ้าพึงพอใจ”
ยิ่งเจ้าทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยมากขึ้นเท่าใด พระเจ้าก็จะยิ่งทรงอวยพรให้เจ้ามากขึ้นเท่านั้น
และพลังความรักของเจ้าต่อพระเจ้าก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นแล้ว

เจ้าก็จะมีความเชื่อและความแน่วแน่วด้วยเช่นกัน

และจะรู้สึกว่ามีสิ่งใดที่คู่ควรและมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นไปกว่าชีวิตที่ใช้ไปกับการรักพระเจ้า

สามารถกล่าวได้ว่า ตราบใดที่มนุษย์รักพระเจ้า เขาจะไม่มีความสำเร็จใดๆเลย

ถึงแม้จะมีหลายครั้งที่เนื้อหนังของเจ้าอ่อนแอ และเจ้าถูกรุมเร้าด้วยความยากลำบากแท้จริงมากมาย

ในระหว่างเวลาเหล่านี้เจ้าจะไว้วางใจในพระเจ้าอย่างแท้จริง

และภายในวิญญาณของเจ้าเจ้าจะได้รับการปลอบโยน และเจ้าจะรู้สึกถึงความมั่นใจ

และจะรู้สึกว่าเจ้ามีบางสิ่งให้พึ่งพา ในหนทางนี้ เจ้าจะมีความสามารถเอาชนะสภาพแวดล้อมมากมายได้

และดังนั้นเจ้าจะไม่พรั่นพรึงเกี่ยวกับพระเจ้าเนื่องจากความระทมที่เจ้าทนทุกข์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เจ้าจะต้องการที่จะร้องเพลง เต้นรำ และอธิษฐาน ต้องการที่จะชุมนุมและพูดคุย ต้องการที่จะพิจารณาพระเจ้า

และเจ้าจะรู้สึกว่าคุณคน เรื่องราว และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดรอบตัวเจ้าที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้นั้นล้วนเหมาะสม

หากเจ้าไม่รักพระเจ้า ทั้งหมดที่เจ้ามองดูจะน่าเบื่อสำหรับเจ้า และไม่มีสิ่งใดที่น่าพอใจในสายตาเจ้าเลย

ในวิญญาณของเจ้าเจ้าจะไม่เป็นอิสระแต่ถูกบีบคั้น หัวใจของเจ้าจะพรั่นพรึงเกี่ยวกับพระเจ้าตลอดเวลา

และเจ้าจะรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าเจ้าทนทุกข์กับความทรมานมากมายเหลือเกิน และมันช่างไม่ยุติธรรมเสียเลย

หากเจ้ามิได้ไล่ตามเสาะหาเพื่อเห็นแก่ความสุข แต่เพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

และเพื่อมิให้ถูกซาตานกล่าวหา

เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นจะมอบพละกำลังอันยิ่งใหญ่ให้เจ้าเพื่อรักพระเจ้า

มนุษย์มีความสามารถที่จะกระทำการทั้งหมดที่พระเจ้าตรัส

และทั้งหมดที่เขาทำมีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้—

นี่คือความหมายของการครอบครองความเป็นจริง

การไล่ตามเสาะหาความพึงพอใจพระทัยของพระเจ้าคือการใช้ความรักของเจ้าต่อพระองค์เพื่อนำพระวณะของพร

องค์มาปฏิบัติ ไม่ว่าเวลาใด—แม้ในยามที่คนอื่นๆ ไม่มีพละกำลัง—ด้านในของเจ้ายังคงมีหัวใจซึ่งรักพระเจ้าอยู่

ซึ่งโหยหาและคิดถึงพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง นี่คือนิวภาวะที่แท้จริง ภาวะของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใดนั้น

ขึ้นอยู่กับว่าความรักของเจ้าต่อพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เพียงใด

ขึ้นอยู่กับว่าเจ้ามีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้หรือไม่เมื่อถูกทดสอบ

ว่าเจ้าอ่อนแอหรือไม่เมื่อสภาพแวดล้อมอย่างใดอย่างหนึ่งมาถึงเจ้า
และว่าเจ้าสามารถยืนหยัดได้หรือไม่เมื่อพี่น้องชายหญิงของเจ้าปฏิเสธเจ้า กล่าวคือ
การมาถึงของข้อเท็จจริงต่างๆ จะแสดงให้เห็นว่าความรักต่อพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นอย่างไร
สามารถเห็นได้จากพระราชกิจมากมายของพระเจ้าว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์อย่างแท้จริง
แม้ว่าตำแหน่งวิญญาณของมนุษย์ยังไม่ได้ถูกเปิดอย่างครบบริบูรณ์
และเขาได้ความสามารถที่จะมองเห็นพระราชกิจมากมายของพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ได้อย่างชัดเจน
และมองไม่เห็นสิ่งต่างๆ มากมายซึ่งดึงดูดเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์มีความรักแท้ให้พระเจ้าน้อยนิดเกินไป
เจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามาตลอดเวลาทั้งหมดนี้ และวันนี้พระเจ้าได้ทรงตัดวิถีทางหลักหนี้ยทั้งหมดแล้ว
กล่าวตามความเป็นจริงคือ เจ้าไม่มีทางเลือกเลยนอกจากต้องใช้เส้นทางที่ถูกต้อง
ซึ่งเป็นเส้นทางที่ถูกต้องที่การพิพากษาอันเกรี้ยวกราดและความรอดสูงสุดของพระเจ้าได้นำทางเจ้ามา
หลังจากการได้รับประสบการณ์กับความยากลำบากและกระบวนการถลุงแล้วเท่านั้นมนุษย์จึงจะรู้ว่าพระเจ้าทรง
ดึงดูด เมื่อได้รับประสบการณ์มาจนกระทั่งถึงวันนี้
สามารถกล่าวได้ว่ามนุษย์ได้รู้จักส่วนที่เป็นความดึงดูดของพระเจ้า แต่นี้ยังไม่พอ
เพราะมนุษย์นั้นช่างขาดพร่องยิ่งนัก
มนุษย์ต้องรับประสบการณ์กับพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระเจ้าให้มากขึ้น
และกระบวนการถลุงแห่งความทุกข์ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการไว้ให้มากขึ้น
เมื่อนั้นเท่านั้นอุปนิสัยชีวิตของมนุษย์จึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้

การรักพระเจ้าเท่านั้นคือการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

วันนี้ ขณะที่พวกเจ้าพยายามที่จะรักและรู้จักพระเจ้า

ในด้านหนึ่งนั้นเจ้าต้องอดทนต่อความยากลำบากและกระบวนการถลุง และในอีกด้านหนึ่ง

พวกเจ้าต้องแลกมาด้วยบางอย่าง ไม่มีบทเรียนใดสักซึ่งไปกว่าบทเรียนของการรักพระเจ้า

และอาจกล่าวได้ว่าบทเรียนที่ผู้คนเรียนรู้จากเวลาทั้งชีวิตเกี่ยวกับความเชื่อก็คือจะรักพระเจ้าได้อย่างไรนั่นเอง

กล่าวคือ หากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องรักพระเจ้า

หากเจ้าเพียงแค่อ้างเชื่อในพระเจ้าแต่ไม่รักพระองค์และยังไม่ได้ได้มาซึ่งความรู้เรื่องพระเจ้า

และยังไม่เคยรักพระเจ้าด้วยความรักที่แท้จริงซึ่งมาจากภายในหัวใจของเจ้า

เช่นนั้นแล้วการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าก็ไร้ประโยชน์ หากในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้น เจ้าไม่รักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีชีวิตอยู่โดยสูญเปล่า และชีวิตทั้งชีวิตของเจ้าก็ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาชีวิตทั้งหมด

หากตลอดชั่วชีวิตของเจ้านั้น เจ้าไม่เคยรักหรือทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

เช่นนั้นแล้วการที่เจ้ามีชีวิตอยู่จะมีประโยชน์อันใด? และการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าจะมีประโยชน์อันใด?

นั่นไม่ใช่ความพยายามที่สูญเปล่าหรอกหรือ? กล่าวคือ หากผู้คนต้องการที่จะเชื่อและรักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะต้องแลกมาด้วยบางอย่าง

แทนที่จะพยายามปฏิบัติตนด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งอย่างผิวเผิน

พวกเขาควรแสวงหาความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริงในส่วนลึกของหัวใจของพวกเขา

หากเจ้ามีความกระตือรือร้นในเรื่องการร้องเพลงและการเต้นรำ แต่ไม่สามารถนำความจริงมาปฏิบัติได้

จะพูดว่าเจ้ารักพระเจ้าได้อย่างไร? การรักพระเจ้าพึงต้องมีการแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง

และจำเป็นที่เจ้าจะต้องสืบเสาะลงไปภายในเมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า

พยายามที่จะจับความเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้า

และพยายามที่จะมองให้เห็นว่าน้ำพระทัยพระเจ้าคืออะไรในเรื่องนั้น พระองค์ทรงขอให้เจ้าสัมผัสผลสิ่งใด

และเจ้าควรใส่ใจในน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร ตัวอย่างเช่น

บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นซึ่งพึงประสงค์ให้เจ้าต้องสู้อทนต่อความยากลำบาก

ซึ่งในเวลานั้นเจ้าควรเข้าใจว่าน้ำพระทัยพระเจ้าคืออะไร และเจ้าควรใส่ใจในน้ำพระทัยของพระองค์อย่างไร

เจ้าจะต้องไม่ทำให้ตนเองพึงพอใจ กล่าวคือ จงวางตัวเจ้าเองลงเสียก่อน ไม่มีสิ่งใดน่าสังเวชมากไปกว่าเนื้อหนัง

เจ้าต้องพยายามที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจ และเจ้าต้องทำหน้าที่ของเจ้าให้สำเร็จลุล่วง

ด้วยความคิดทั้งหลายเช่นนี้ พระเจ้าจะทรงนำความรู้แจ้งอันพิเศษมาให้เจ้าในเรื่องนี้

และหัวใจของเจ้าจะพบการชูใจด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก

เมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า

เจ้าต้องวางตัวเจ้าเองลงเสียก่อนและถือว่าเนื้อหนังนั้นต่ำต้อยที่สุดในบรรดาสรรพสิ่ง
ยิ่งเจ้าตอบสนองความต้องการของเนื้อหนังมากขึ้นเท่าใด มันก็จะยิ่งเป็นอิสระมากขึ้นเท่านั้น
หากเจ้าตอบสนองความต้องการของมันครั้งนี้ ครั้งต่อไปมันจะร้องขอมากขึ้นอีก เมื่อเรื่องนี้ดำเนินต่อไป
ผู้คนก็จะมารักเนื้อหนังมากขึ้นไปอีก เนื้อหนังมีความอยากอันพึงเพื่อตลอดเวลา
มันขอให้เจ้าตอบสนองความต้องการของมันตลอดเวลาและให้เจ้าทำให้มันพอใจอยู่ภายใน
ไม่ว่าจะเป็นสิ่งทั้งหลายที่เจ้ากิน สิ่งที่เจ้าสวมใส่ หรือในการเสวยอารมณ์สงบของเจ้า
หรือการตามใจความอ่อนแอและความเกียจคร้านของเจ้าเอง...ยิ่งเจ้าตอบสนองความต้องการของเนื้อหนังมากขึ้น
เท่าใด ความอยากได้ของมันก็ยิ่งกลายเป็นมากขึ้นเท่านั้น
และเนื้อหนังก็จะยิ่งกลายเป็นหยาบช้ำมากขึ้นเท่านั้น
จนกระทั่งถึงจุดที่เนื้อหนังของผู้คนเก็บงำ โนคดิอันหลงผิดที่ลึกลงไปอีก และไม่เชื่อฟังพระเจ้า
และยกย่องตัวมันเอง และกลายเป็นมีความเคลือบแคลงสงสัยเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
ยิ่งเจ้าตอบสนองความต้องการของเนื้อหนังมากขึ้นเท่าใด ความอ่อนแอของเนื้อหนังก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น
เจ้าจะรู้สึกตลอดเวลาว่าไม่มีใครเห็นอกเห็นใจในความอ่อนแอของเจ้า
เจ้าจะเชื่อตลอดเวลาว่าพระเจ้าได้ทรงทำมากเกินไปแล้ว และเจ้าจะพูดว่า
“พระเจ้าทรงเกรี้ยวกราดเช่นนั้นได้อย่างไร? เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงให้ผู้คนได้พักบ้าง?”
เมื่อผู้คนตอบสนองความต้องการของเนื้อหนังและเชิดชูมันมากเกินไป
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ทำลายตัวพวกเขาเอง
หากเจ้ารักพระเจ้าอย่างแท้จริงและไม่ตอบสนองความต้องการของเนื้อหนัง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นถูกต้องยิ่งนักและดีงามยิ่งนัก
และเห็นว่าคำสาปแช่งของพระองค์ในการกบฏของเจ้าและการพิพากษาความไม่ชอบธรรมของเจ้านั้นเป็นธรรม
แล้ว
จะมีช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงสั่งสอนและทรงบ่มวินัยเจ้าและทรงให้มีสภาพแวดล้อมหนึ่งขึ้นมาเพื่อกล่อมเกลาเจ้า
โดยบังคับให้เจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์—
และเจ้าจะรู้สึกตลอดเวลาว่าสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำอยู่นั้นน่าอัศจรรย์
ด้วยเหตุนี้เจ้าจะรู้สึกราวกับว่าไม่มีความเจ็บปวดมากนัก และรู้สึกว่าพระเจ้าทรงดีงามยิ่งนัก
หากเจ้าตามใจความอ่อนแอทั้งหลายของเนื้อหนังและพูดว่าพระเจ้าทรงทำมากเกินไป
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะรู้สึกเจ็บปวดตลอดเวลา และจะซึมเศร้าตลอดเวลา
และเจ้าจะไม่เข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า
และจะดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นใจในความอ่อนแอของมนุษย์เลยแม้แต่น้อยและไม่ทรงตระหนักถึงความย

ากลำบากทั้งหลายของมนุษย์ และดังนั้นเจ้าจะรู้สึกน่าเวทนาและ โศกเศร้าตลอดเวลา
ราวกับว่าเจ้าได้ทนทุกข์กับความอยุติธรรมอันยิ่งใหญ่มาตลอด และ ณ เวลานี้เจ้าจะเริ่มพร่ำบ่น
ยิ่งเจ้าตามใจความอ่อนแอทั้งหลายของเนื้อหนังในหนทางนี้มากขึ้นเท่าใด
เจ้าก็จะยิ่งรู้สึกว่พระเจ้าทรงทำมากเกินไปแล้วยิ่งขึ้นเท่านั้น
จนกระทั่งมันเลวร้ายเสียจนเจ้าปฏิเสธพระราชกิจของพระเจ้า และเริ่มที่จะต่อต้านพระเจ้า
และกลายเป็นเต็มไปด้วยการไม่เชื่อฟัง ด้วยเหตุนี้ เจ้าต้องกบฏต่อเนื้อหนัง และไม่ตามใจมัน กล่าวคือ “สามิ
(ภรรยา) ลูกๆ ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ทั้งหลาย การแต่งงาน ครอบครัวของฉัน—
ไม่มีอะไรเลยในบรรดาสิ่งเหล่านี้ที่สำคัญ! ในหัวใจของฉันมีเพียงพระเจ้าเท่านั้น
และฉันต้องพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและไม่ตอบสนองความต้องการของเนื้อหนัง”
เจ้าจะต้องมีการตัดสินใจแน่วแน่นี้ หากเจ้ามีการตัดสินใจแน่วแน่เช่นนี้ตลอดเวลา
เช่นนั้นแล้วเมื่อเจ้านำความจริงไปปฏิบัติและละวางตัวเจ้าเองลงไว้ก่อน
เจ้าจะสามารถทำเช่นนั้นได้ด้วยความสามารถเพียงเล็กน้อย
กล่าวกันว่าครั้งหนึ่งมีชาวคนหนึ่งผู้ได้เห็นงูตัวหนึ่งซึ่งตัวเย็นแข็งที่อยู่อยุบนถนน
ชาวผู้นี้ได้จับมันขึ้นมาและกอดมันไว้แนบกับอกของเขา
และหลังจากที่เข้างูฟื้นตัวขึ้นมามันก็ได้อัดชาวผู้นั้นจนถึงแก่ความตาย เนื้อหนังของมนุษย์ก็เป็นดังงูตัวนี้
กล่าวคือ แก่นแท้ของมันคือการทำอันตรายแก่ชีวิตของพวกเขา—และเมื่อมันได้ดั่งใจมันอย่างสมบูรณ์ครบถ้วน
ชีวิตของเจ้าก็กลายเป็นของที่ถูกบริบ เนื้อหนังนั้นเป็นของซาตาน ภายในตัวมันคือความอยากอันพึงเพื่อ
มันคิดเพียงเพื่อตัวมันเองเท่านั้น มันต้องการที่จะชื่นชมกับการชูงใจและสำราญไปกับเวลาว่าง
เกลือกกลิ้งในความเกียจคร้านและการอยู่เฉย
และเมื่อได้ตอบสนองความต้องการของมันจนถึงจุดหนึ่งที่แน่นอนแล้ว ทำยที่สุดเจ้าก็จะถูกมันกินจนหมด
กล่าวคือ หากเจ้าตอบสนองความต้องการของมันคราวนี้ คราวหน้ามันจะมาขอมากยิ่งขึ้น
มันมีความอยากอันพึงเพื่อและความต้องการใหม่ๆ ตลอดเวลา
และฉวยประโยชน์จากการตามใจเนื้อหนังของเจ้าเพื่อให้เจ้าเชิดชูมันยิ่งขึ้นไปอีกและใช้ชีวิตท่ามกลางการชูง
ของมัน—และหากเจ้าเอาชนะมันไม่ได้ ทำยที่สุดแล้วเจ้าจะทำลายตัวเจ้าเอง
การที่เจ้าจะสามารถได้รับชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่และบทอาสน์อันสูงสุดทำยของเจ้าจะเป็นอย่างไร
ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าดำเนินการกบฏของเจ้าต่อเนื้อหนังอย่างไร
พระเจ้าได้ทรงช่วยเจ้าให้รอดและทรงเลือกเจ้าและทรงลิขิตเจ้าไว้ล่วงหน้าแล้ว
กระนั้นหากวันนี้เจ้าไม่เต็มใจที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย เจ้าไม่เต็มใจที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ
เจ้าไม่เต็มใจที่จะกบฏต่อเนื้อหนังของเจ้าเองด้วยหัวใจที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว

ท้ายที่สุดแล้วเจ้าจะทำลายตัวเจ้าเอง และด้วยเหตุนี้จะต้องสูญเสียความเจ็บปวดสุดขีด หากเจ้าตามใจเนื้อหนังตลอดเวลา ชาติหน้าจะค่อยๆ กลืนเจ้าจนหมด และทิ้งเจ้าไว้โดยปราศจากชีวิต หรือสัมผัสแห่งพระวิญญาณ จนกระทั่งวันนั้นมาถึงเมื่อเจ้ามีมิดิกภายในอย่างสิ้นเชิง เมื่อเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในความมิดิก เจ้าจะได้ถูกชาติหน้าจองจำ เจ้าจะไม่มีพระเจ้าในหัวใจของเจ้าอีกต่อไป และ ณ เวลานั้นเจ้าจะปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าและทิ้งพระองค์ไป ด้วยเหตุนี้ หากผู้คนปรารถนาที่จะรักพระเจ้า พวกเขาจะต้องจ่ายราคาเป็นความเจ็บปวดและสูญเสียความยากลำบาก ไม่มีความจำเป็นสำหรับความศรัทธาอย่างแรงกล้าและความยากลำบากภายนอก การอ่านมากขึ้น และการวิ่งวนดำเนินงานมากขึ้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาควรละวางสิ่งทั้งหลายภายในตัวพวกเขาลงไว้ก่อน ได้แก่ ความคิดอันฟุ้งเพื่อทั้งหลาย ผลประโยชน์ส่วนตัวทั้งหลาย และข้อพิจารณาทั้งหลาย มโนคติอันหลงผิดทั้งหลาย และเจตนาทั้งหลายของพวกเขาเอง น้ำพระทัยพระเจ้าเป็นเช่นนั้นเอง

การจัดการกับอุปนิสัยภายนอกของผู้คนของพระเจ้านั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์ด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น การจัดการกับสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ไม่ปกติภายนอกของผู้คน หรือรูปแบบการใช้ชีวิตและนิสัยใจคอของพวกเขา วิถีทางทั้งหลายและขนบธรรมเนียมทั้งหลายของพวกเขา รวมทั้งการปฏิบัติภายนอกทั้งหลายของพวกเขาและความศรัทธาแรงกล้าของพวกเขา แต่เมื่อพระองค์ทรงขอให้ผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติและเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา สิ่งที่ได้รับการจัดการเป็นหลักก็คือเจตนาธรรมทั้งหลายและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายภายในตัวพวกเขา แค่การจัดการกับอุปนิสัยภายนอกของเจ้านั้นไม่ยาก มันก็เหมือนกับการขอให้เจ้าไม่กินสิ่งทั้งหลายที่เจ้ารัก ซึ่งเป็นเรื่องง่าย ง่ายใดก็ดี สิ่งซึ่งพาดพิงถึงมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายภายในตัวเจ้านั้นไม่ง่ายที่จะปล่อยวาง มันจำเป็นที่ผู้คนต้องกบฏต่อเนื้อหนัง และจ่ายราคา และทนทุกข์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า มันเป็นอย่างนี้โดยเฉพาะกับเจตนาทั้งหลายของผู้คน ตั้งแต่ที่ผู้คนเริ่มเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็ได้เก็บงำเจตนาทั้งหลายที่ไม่ถูกต้องเอาไว้มากมาย เมื่อเจ้าไม่นำความจริงไปปฏิบัติ เจ้ารู้ดีกว่าเจตนาทั้งหมดของเจ้านั้นถูกต้อง แต่เมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า เจ้าจะเห็นว่ามิเจตนาทั้งหลายที่ไม่ถูกต้องมากมายภายในตัวเจ้า ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม พระองค์ทรงทำให้พวกเขาตระหนักว่ามีมโนคติอันหลงผิดมากมายภายในตัวพวกเขาที่กำลังปิดกั้นความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขา เมื่อเจ้าตระหนักว่าเจตนาทั้งหลายของเจ้านั้นผิด หากเจ้าสามารถหยุดการปฏิบัติตามมโนคติอันหลงผิดและเจตนาทั้งหลายของเจ้า และสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และตั้งมั่นในตำแหน่งของเจ้าในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า

นี่พิสูจน์ว่าเจ้าได้กบฏต่อเนื้อหนังแล้ว เมื่อเจ้ากบฏต่อเนื้อหนัง จะมีการสู้รบภายในตัวเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ซาตานจะพยายามทำให้ผู้คนติดตามมัน

จะพยายามทำให้พวกเขาติดตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเนื้อหนังและคำจูนผลประโยชน์ทั้งหลายของเนื้อ
หนัง—แต่พระวณะของพระเจ้าจะให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่ผู้คนภายใน และ ณ

เวลานี้ก็ขึ้นอยู่กับเจ้าแล้วว่าเจ้าจะติดตามพระเจ้าหรือติดตามซาตาน

พระเจ้าทรงขอให้ผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติเพื่อจัดการกับสิ่งทั้งหลายภายในตัวพวกเขาเป็นหลัก

เพื่อจัดการกับความคิดทั้งหลายและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเขาที่ไม่ได้ดังพระทัยของพระเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสัมผัสผู้คนในหัวใจของพวกเขาและทรงให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่างแก่พวกเขา

ดังนั้นเบื้องหลังทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นก็คือการสู้รบ กล่าวคือ ทุกครั้งที่ผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ

หรือนำความรักพระเจ้าไปปฏิบัติ จะมีการสู้รบที่ยิ่งใหญ่

และแม้ว่าทุกคนจะดูเหมือนสบายดีด้วยเนื้อหนังของพวกเขา แต่ในความเป็นจริงแล้ว

ในส่วนลึกของหัวใจของพวกเขาการสู้รบระหว่างชีวิตและความตายจะดำเนินต่อไป—

และหลังจากการสู้รบอันหนักหน่วงนี้ หลังจากการตรึงตรองในปริมาณที่มากมายมหาศาลแล้วเท่านั้น

จึงจะสามารถตัดสินการมีชัยชนะหรือการพ่ายแพ้ได้ คนเราไม่รู้ว่าเจ้าหัวเราะหรือร้องไห้ดี

เพราะเจตนามากภายในผู้คนนั้นผิด

หรือไม่ก็เพราะส่วนมากของพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่ลงรอยกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเขา

เมื่อผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ การสู้รบที่ยิ่งใหญ่จึงเกิดเบื้องหลังฉาก เมื่อนำความจริงนี้ไปปฏิบัติแล้ว

เบื้องหลังฉาก

ผู้คนจะได้หลังน้ำตาแห่งความเศร้านับไม่ถ้วนก่อนที่จะท้ายที่สุดพวกเขาจะได้ตัดสินใจที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระ

ทัย เป็นเพราะการสู้รบครั้งนี้เองที่ผู้คนทนกับความทุกข์และกระบวนการถลุง นี่คือการทุกข์ที่แท้จริง

เมื่อการสู้รบนั้นมาถึงเจ้า หากเจ้าสามารถยืนในฝ่ายของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

เจ้าจะสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ ในขณะที่ปฏิบัติความจริง

หลีกเลี่ยงไม่ได้เลยที่คนเราจะทนทุกข์ภายใน หากเมื่อผู้คนนำความจริงไปปฏิบัติ

ทุกสิ่งทุกอย่างภายในพวกเขานั้นถูกต้อง

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่จำเป็นต้องให้พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อม และคงจะไม่มี การสู้รบ

และพวกเขาคงจะไม่ทนทุกข์ เป็นเพราะมีหลายสิ่งหลายอย่างภายในตัวผู้คนที่ไม่เหมาะสมจะให้พระเจ้าทรงใช้งาน

และเพราะมีอุปนิสัยอันเป็นกบฏส่วนมากของเนื้อหนังนั่นเอง

ผู้คนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้บทเรียนของการเป็นกบฏต่อเนื้อหนังอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกว่าความทุกข์ซึ่งพระองค์ได้ทรงขอให้มนุษย์ก้าวผ่านไปกับพระองค์

เมื่อเจ้าเผชิญกับความยากลำบากทั้งหลาย จงเร่งรีบแล้วอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “โอ พระเจ้า!

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะสู้ทนความยากลำบากขั้นสุดท้ายเพื่อให้ทำให้สมดังพระทัยของพระองค์

และไม่ว่าข้าพระองค์จะเผชิญกับความล้มเหลวทั้งหลายที่ใหญ่หลวงเพียงใดก็ตาม

ข้าพระองค์จะยังคงต้องทำให้พระองค์พึงพอพระทัย แม้ว่าข้าพระองค์จำต้องละวางทั้งชีวิตของข้าพระองค์

ข้าพระองค์ก็จะยังคงต้องทำให้พระองค์พึงพอพระทัย!” ด้วยการตัดสินใจที่แน่วแน่นี้ เมื่อเจ้าอธิษฐานดังนั้น

เจ้าจะสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าได้ แต่ครั้งที่พวกเขานำความจริงไปปฏิบัติ

แต่ครั้งที่พวกเขาก้าวผ่านกระบวนการถูกลง แต่ครั้งที่พวกเขาถูกทดสอบ

และแต่ครั้งที่พระราชากิจของพระเจ้ามาถึงพวกเขา ผู้คนต้องสู้ทนความเจ็บปวดสุดขีด

ทั้งหมดนี้เป็นการทดสอบสำหรับผู้คน และดังนั้นภายในตัวพวกเขาทั้งหมดจึงมีการสู้รบ

นี่คือราคารจริงที่พวกเขาจ่าย

การอ่านพระวาจาของพระเจ้ามากขึ้นและการวิ่งวนดำเนินงานมากขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของราคารนั้น

มันคือสิ่งที่คุณควรที่จะทำ มันคือหน้าที่ของพวกเขา และความรับผิดชอบที่พวกเขาควรทำให้สำเร็จลุล่วง

แต่ผู้คนต้องละวางสิ่งที่อยู่ภายในตัวพวกเขาซึ่งจำเป็นต้องถูกละวาง หากเจ้าไม่ทำ

เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าความทุกข์ภายนอกของเจ้าจะใหญ่หลวงเพียงใด

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะยุ่งกับการทำงานหลายอย่างมากเพียงใด ทั้งหมดจะสูญเปล่า! กล่าวคือ

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายภายในตัวเจ้าเท่านั้นที่สามารถกำหนดพิจารณาว่าความยากลำบากภายนอกของเจ้านั้นมี

ค่าหรือไม่ เมื่ออุปนิสัยภายในของเจ้าได้เปลี่ยนไปและเจ้าได้นำความจริงไปปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วความทุกข์ภายนอกทั้งหมดของเจ้าจะได้รับการรับรองจากพระเจ้า

หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยภายในของเจ้า

เช่นนั้นแล้วไม่สำคัญว่าเจ้าจะสู้ทนความทุกข์มากมายเพียงใดหรือเจ้าจะวิ่งวนทำงานกับเรื่องภายนอกมากเพียงใด

จะไม่มีการรับรองจากพระเจ้า—และความยากลำบากที่ไม่ได้รับการยืนยันจากพระเจ้ายิ่งจะสูญเปล่า ด้วยเหตุนี้

การที่ราคารที่เจ้าได้จ่ายไปแล้วจะได้รับการรับรองจากพระเจ้าหรือไม่

จะกำหนดพิจารณาจากการที่มีการเปลี่ยนแปลงในตัวเจ้าหรือไม่

และจากการที่เจ้านำความจริงไปปฏิบัติและกบฏต่อเจตนาทั้งหลายและมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้าเอง

เพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอพระทัยจากน้ำพระทัยพระเจ้า ความรู้เรื่องพระเจ้า

และความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือไม่ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะวิ่งวนดำเนินงานมากมายเพียงใด

หากเจ้าไม่เคยรู้จักที่จะกบฏต่อเจตนาทั้งหลายของเจ้าเอง

แต่เพียงแค่แสวงหาการกระทำทั้งหลายและความศรัทธาแรงกล้าภายนอกเท่านั้น และไม่เคยให้ความสนใจใดๆ

ต่อชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้วความยากลำบากของเจ้าก็จะสูญเปล่า หากในสภาพแวดล้อมบางอย่าง
เจ้ามีบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องการพูด แต่ภายในแล้วเจ้ารู้สึกว่าการพูดมันออกมานั้นไม่ถูกต้อง
รู้สึกว่าการพูดมันออกมานั้นไม่เป็นประโยชน์ต่อบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าและอาจทำให้พวกเขาเจ็บปวดได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่พูดมันออกมา โดยเลือกที่จะเจ็บปวดอยู่ภายใน
เพราะคำพูดเหล่านี้ไร้ความสามารถที่จะสนองน้ำพระทัยพระเจ้าได้ ณ เวลานี้ จะมีการสู้รบภายในตัวเจ้า
แต่เจ้าจะเต็มใจที่จะทนทุกข์กับความเจ็บปวดและละวางสิ่งซึ่งเจ้ารัก
เจ้าจะเต็มใจสู้ทนความยากลำบากนี้เพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย และแม้ว่าเจ้าจะทนทุกข์กับความเจ็บภายใน
เจ้าจะไม่ตามใจเนื้อหนัง และพระทัยของพระเจ้าจะได้พึงพอพระทัย
และดังนั้นเจ้าจะได้รับการปลอบใจอยู่ภายในด้วยเช่นกัน นี่คือการจ่ายราคาอย่างแท้จริง
และคือราคาที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้ พระเจ้าจะทรงอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน
หากเจ้าไม่สามารถสัมผัสการณ์นี้ได้ เช่นนั้นแล้ว ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเข้าใจมากเพียงใด
หรือเจ้าจะสามารถพูดได้ดีเพียงใด ทั้งหมดนั้นจะไม่มีประโยชน์อันใดเลย! หากบนถนนไปสู่การรักพระเจ้า
เจ้าสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของพระเจ้าได้เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับซาตาน และเจ้าไม่หวนกลับไปหาซาตาน
เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะได้บรรลุการรักพระเจ้า และเจ้าจะได้ตั้งมั่นในคำพยานของเจ้า

ในทุกๆ ขั้นตอนของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำภายในผู้คนนั้น
ภายนอกแล้วดูเหมือนว่าจะเป็นการปฏิสัมพันธ์ทั้งหลายระหว่างผู้คน
ราวกับว่ากำเนิดมาจากการจัดการเตรียมการของมนุษย์หรือจากการแทรกแซงของมนุษย์ แต่หลังจากนั้น ทุกๆ
ขั้นตอนของพระราชกิจ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น คือเดิมพันที่ซาตานได้วางไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และพึงต้องให้ผู้คนตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาต่อพระเจ้า เพื่อเป็นตัวอย่าง จงดูเมื่อโยบถูกทดสอบ กล่าวคือ
หลังจากนั้น ซาตานกำลังวางเดิมพันกับพระเจ้า
และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับโยบนั้นคือความประพฤติดของพวกมนุษย์และการแทรกแซงของพวกมนุษย์ เบื้องหลังทุกๆ
ขั้นตอนของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในตัวพวกเจ้าคือเดิมพันของซาตานกับพระเจ้า—
เบื้องหลังมันทั้งหมดคือการสู้รบ ตัวอย่างเช่น หากเจ้ามีอคติต่อบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า
เจ้าจะมีคำพูดที่เจ้าต้องการพูด—คำพูดซึ่งเจ้ารู้สึกว่าอาจเป็นที่ไม่พอพระทัยต่อพระเจ้า—
แต่หากเจ้าไม่พูดคำพูดเหล่านั้น เจ้าจะรู้สึกถึงความกระอักกระอ่วนภายใน และ ณ ช่วงขณะนี้
การสู้รบจะเริ่มขึ้นภายในตัวเจ้า กล่าวคือ “ฉันจะพูดหรือไม่พูดดี” นี่คือการสู้รบ ด้วยเหตุนี้
ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเผชิญมีการสู้รบอย่างหนึ่ง และเมื่อมีการสู้รบภายในตัวเจ้า
เนื่องเพราะความร่วมมือจริงและความทุกข์จริงของเจ้า พระเจ้าจึงทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้า ทำที่สุด
เจ้าจะสามารถละวางเรื่องนั้นลงได้ภายในตัวของเจ้าและโทษก็ดับไปตามธรรมชาติ

เช่นนั้นคือผลจากความร่วมมือของเจ้ากับพระเจ้า

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้คนทำพึงกำหนดให้พวกเขาต้องจ่ายราคาหนึ่งในความพยายามทั้งหลายของพวกเขา

หากปราศจากความยากลำบากจริง พวกเขาจะไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

พวกเขาไม่แม้กระทั่งมาใกล้เกี่ยวกับการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเลย

และพวกเขาก็แค่พ้นคำขวัญที่ว่างเปล่าทั้งหลายเท่านั้น!

คำขวัญที่ว่างเปล่าเหล่านี้จะสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้หรือไม่?

เมื่อพระเจ้าและชาดานทำการสู้รบในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ เจ้าควรทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างไร

และเจ้าควรตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าต่อพระองค์อย่างไร?

เจ้าควรรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเจ้าเป็นการทดสอบที่ยิ่งใหญ่และเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องให้เจ้าเป็นคำพยาน แม้สิ่งเหล่านั้นอาจดูเหมือนว่าไม่สำคัญจากภายนอก

แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นพวกมันแสดงให้เห็นว่าเจ้ารักพระเจ้าหรือไม่ หากเจ้ารัก

เจ้าจะสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าต่อพระองค์ได้ และหากเจ้าไม่ได้้นำการรักพระองค์ไปปฏิบัติ

นี้แสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่น่าความจริงไปปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่าเจ้าปราศจากความจริง

และปราศจากชีวิต แสดงให้เห็นว่าเจ้าคือแกลบ!

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้คนเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงจำเป็นต้องให้พวกเขาดังมั่นในคำพยานของพวกเขาต่อพระองค์ แม้ไม่มีอะไรที่สำคัญกำลังเกิดขึ้นกับเจ้า ณ ช่วงขณะนี้และเจ้าไม่ได้เป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่

แต่ทุกรายละเอียดในชีวิตประจำวันของเจ้าก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับคำพยานต่อพระเจ้า

หากเจ้าสามารถได้รับความเลื่อมใสจากบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า บรรดาสมาชิกครอบครัวของเจ้า และทุกๆ คนรอบตัวเจ้า หากวันหนึ่ง บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อมาหา และเลื่อมใสทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ

และเห็นว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นน่ามหัศจรรย์ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะได้เป็นคำพยานแล้ว

แม้ว่าเจ้าไม่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและขีดความสามารถของเจ้านั้นต่ำ

แต่เจ้าจะสามารถทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและใส่ใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้โดยผ่านทาง การทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

โดยแสดงให้เห็นว่าพระราชาที่ยิ่งใหญ่ใดที่พระองค์ได้ทรงทำไปในผู้คนที่มีความสามารถต่ำที่สุด

เมื่อผู้คนได้มารู้จักพระเจ้าและได้กลายเป็นผู้ชนะทั้งหลายต่อหน้าชาดาน จงรักภักดีต่อพระเจ้าเป็นอย่างมาก

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีผู้ใดมีความกล้ามากไปกว่าผู้คนกลุ่มนี้ และนี่เป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

แม้ว่าเจ้าจะไร้ความสามารถในการทำงานที่ยิ่งใหญ่ แต่เจ้าก็สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ คนอื่นๆ

ไม่สามารถละวางมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเขาได้ แต่เจ้าสามารถทำได้ คนอื่นๆ

ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างประสบการณ์จริงของพวกเขาได้

แต่เจ้าสามารถใช้วุฒิภาวะแท้จริงและการกระทำทั้งหลายของเจ้าเพื่อตอบแทนความรักของพระเจ้าและเป็นคำพยานที่กังวานก้องต่อพระองค์ได้ นี่เท่านั้นที่ถือเป็นการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง

หากเจ้าไม่มีความสามารถในเรื่องนี้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ไม่ได้เป็นคำพยานท่ามกลางบรรดาสมาชิกในครอบครัวของเจ้า ท่ามกลางบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า หรือต่อหน้าผู้คนของโลก หากเจ้าไม่สามารถเป็นคำพยานต่อหน้าชาตานได้ ชาตานจะหัวเราะเยาะเจ้า มันจะปฏิบัติกับเจ้าอย่างตัวตลกตัวหนึ่ง อย่างของเล่นชิ้นหนึ่ง มันจะหลอกเจ้าและทำให้เจ้าเสียสติบ่อยๆ ในอนาคต การทดสอบที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายอาจเกิดขึ้นกับเจ้า—แต่ในวันนี้ หากเจ้ารักพระเจ้าด้วยหัวใจแท้จริง และหากเจ้าสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าและสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้ไม่ว่าการทดสอบทั้งหลายข้างหน้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเจ้า เช่นนั้นแล้ว หัวใจของเจ้าจึงจะได้รับการชูใจ และเจ้าจะไม่เกรงกลัวไม่สำคัญว่าการทดสอบทั้งหลายที่เจ้าเผชิญในอนาคตจะยิ่งใหญ่เพียงใด

พวกเจ้าไม่สามารถเห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

พวกเจ้าสามารถเพียงทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้ในรูปการณ์แวดล้อมของวันนี้เท่านั้น

พวกเจ้าไม่สามารถทำงานที่ยิ่งใหญ่ใดๆ

และควรมุ่งความสนใจกับการทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยโดยการได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระองค์ ในชีวิตจริง และเป็นคำพยานอันหนักแน่นและกังวานก้องซึ่งนำความอับอายมาสู่ชาตานแล้ว

แม้ว่าเนื้อหนังของเจ้าจะยังคงไม่พึงพอใจและจะได้ทนทุกข์อยู่

เจ้าจะได้ทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยและได้นำความอับอายมาสู่ชาตาน หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้ตลอดเวลา

พระเจ้าจะทรงเปิดเส้นทางเบื้องหน้าเจ้า เมื่อวันหนึ่ง การทดสอบที่ยิ่งใหญ่มาถึง คนอื่นๆ จะล้มลง

แต่เจ้าจะยังคงสามารถตั้งมั่นอยู่ได้ กล่าวคือ เพราะราคาที่เจ้าได้จ่ายไปแล้ว

พระเจ้าจะทรงปกป้องเจ้าเพื่อให้เจ้าสามารถตั้งมั่นได้และไม่ล้มลง หากตามปกติแล้ว

เจ้าสามารถนำความจริงไปปฏิบัติและทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้ด้วยหัวใจที่รักพระองค์อย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะทรงปกป้องเจ้าในช่วงระหว่างการทดสอบทั้งหลายในอนาคตอย่างแน่นอน

แม้เจ้าจะโง่เขลาและมีวุฒิภาวะน้อยนิดและมีขีดความสามารถต่ำ พระเจ้าจะไม่ทรงเลือกที่รักมักที่ชังกับเจ้า

มันขึ้นอยู่กับว่าเจตนาทั้งหลายของเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่ วันนี้ เจ้าสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้

ซึ่งเจ้าใส่ใจต่อรายละเอียดที่เล็กที่สุด เจ้าทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยได้ในทุกสรรพสิ่ง

เจ้ามีหัวใจที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้ามอบหัวใจที่แท้จริงของเจ้าแด่พระเจ้า

และแม้ว่าจะมีบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าไม่สามารถเข้าใจได้

เจ้าก็สามารถอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อแก้ไขเจตนาทั้งหลายของเจ้าให้ถูกต้องและแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้า และเจ้าทำทุกสิ่งที่เป็นเพื่อให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัย

บางทีบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าอาจจะทิ้งเจ้าไป แต่หัวใจของเจ้าจะทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัย และเจ้าจะไม่ละโมภความยินดีของเนื้อหนัง หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้ตลอดเวลา เจ้าจะได้รับการปกป้องเมื่อการทดสอบที่ยิ่งใหญ่มาถึงเจ้า

การทดสอบทั้งหลายมุ่งหมายไปที่สภาวะภายในอันใดในผู้คน?

การทดสอบทั้งหลายนั้นมีเป้าหมายอยู่ที่อุปนิสัยอันเป็นกบฏในผู้คนซึ่งไม่สามารถทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัยได้ มีอะไรมากมายที่ไม่บริสุทธิ์ภายในผู้คน และอะไรมากมายที่หน้าซื่อใจคด

และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำให้ผู้คนได้รับการทดสอบทั้งหลายเพื่อที่จะชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ แต่หากวันนี้ เจ้าสามารถทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัยได้ เช่นนั้นแล้ว

การทดสอบทั้งหลายในอนาคตก็จะเป็นการมีความเพียบพร้อมสำหรับเจ้า หากวันนี้

เจ้าไม่สามารถทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัยได้ เช่นนั้นแล้ว การทดสอบทั้งหลายในอนาคตจะทดลองเจ้า

เจ้าจะล้มลงโดยไม่ทันรู้ตัว และในเวลานั้นเจ้าจะไม่สามารถช่วยตัวเจ้าเองได้

เพราะเจ้าไม่สามารถตามพระราชกิจของพระเจ้าทันและไม่มีวุฒิภาวะที่แท้จริง และดังนั้น

หากเจ้าปรารถนาที่จะสามารถตั้งมั่นได้ในอนาคต เพื่อทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัยได้ดียิ่งขึ้น

และเพื่อติดตามพระองค์ไปจนถึงที่สุด วันนี้เจ้าต้องสร้างรากฐานที่แข็งแกร่ง

เจ้าจะต้องทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัยโดยการนำความจริงไปปฏิบัติในทุกสรรพสิ่งและใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระองค์ หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้ตลอดเวลา จะมีรากฐานภายในตัวเจ้า

และพระเจ้าจะทรงสร้างแรงบันดาลใจในหัวใจของเจ้าที่รักพระองค์ และพระองค์จะทรงมอบความเชื่อแก่เจ้า

วันหนึ่ง เมื่อการทดสอบอย่างหนึ่งเกิดขึ้นกับเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าอาจทนทุกข์กับความเจ็บปวดบางอย่างและรู้สึกเสียใจถึงจุดหนึ่ง และทนทุกข์กับความเศร้าโศกที่บีบคั้น

ราวกับว่าเจ้าได้ตายไปแล้ว—แต่การรักพระเจ้าของเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลง และจะยังคงกลายเป็นหยิ่งลึกขึ้นไปอีก

เช่นนั้นคือพระพรของพระเจ้า

หากเจ้าสามารถยอมรับทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสและทรงกระทำในวันนี้ด้วยหัวใจแห่งการเชื่อฟัง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะได้รับการอวยพรจากพระเจ้าอย่างแน่นอน และดังนั้น

เจ้าจะเป็นใครบางคนที่ได้รับการอวยพรจากพระเจ้าและได้รับพระสัญญาของพระองค์ หากในวันนี้

เจ้าไม่ปฏิบัติ เมื่อการทดสอบทั้งหลายเกิดขึ้นกับเจ้าในวันหนึ่ง เจ้าจะปราศจากความเชื่อหรือหัวใจที่มีรัก

และในเวลานั้นการทดสอบนั้นจะกลายเป็นการทดลอง

เจ้าจะถดถอยไปท่ามกลางการทดลองของซาตานและจะไม่มีหนทางที่จะหลบหนี วันนี้

เจ้าอาจสามารถตั้งมั่นอยู่ได้เมื่อการทดสอบเล็กๆ เกิดขึ้นกับเจ้า

แต่ไม่จำเป็นว่าเจ้าจะสามารถตั้งมั่นอยู่ได้เมื่อการทดสอบใหญ่เกิดขึ้นกับเจ้าวันหนึ่ง

บางคนนั้นอวดดีและคิดว่าพวกเขาใกล้จะมีความเพียบพร้อมแล้ว หากเจ้าไม่ไปให้ลึกกว่านั้นในช่วงเวลาเช่นนั้น และยังคงพึงพอใจ เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะตกอยู่ในอันตราย วันนี้

พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจของการทดสอบที่ยิ่งใหญ่ขึ้นและทุกอย่างดูเหมือนว่าเรียบร้อยดี

แต่เมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเจ้า เจ้าจะค้นพบว่าเจ้าขาดพร่องเกินไป

เพราะวุฒิภาวะของเจ้านั้นน้อยเกินไปและเจ้าไม่สามารถสู่ทนการทดสอบที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายได้

หากเจ้ายังคงเป็นเหมือนที่เจ้าเป็นและอยู่ในสภาวะแห่งความเลื่อย เช่นนั้นแล้ว เมื่อการทดสอบทั้งหลายมาถึง

เจ้าจะล้ม พวกเจ้าควรหมั่นคิดว่าวุฒิภาวะของพวกเจ้านั้นน้อยเพียงใด ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะก้าวหน้าได้

หากมีเพียงในช่วงระหว่างการทดสอบทั้งหลายเท่านั้นที่เจ้าจะมองเห็นว่าวุฒิภาวะของเจ้านั้นน้อยยิ่งนัก

เห็นว่าพลังจิตของเจ้าอ่อนกำลังยิ่งนัก เห็นว่าภายในตัวเจ้าที่เป็นจริงนั้นเล็กน้อยเกินไป

และเห็นว่าเจ้าไม่ดีพอสำหรับน้ำพระทัยพระเจ้า—หากเจ้าตระหนักในสิ่งเหล่านี้เฉพาะตอนนั้นเท่านั้น

มันก็จะสายเกินไป

หากเจ้าไม่รู้พระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะล้มลงระหว่างการทดสอบทั้งหลายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เพราะเจ้าไม่ตระหนักว่าพระเจ้าทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมอย่างไร

พระเจ้าทรงทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อมด้วยวิธีการใด

และเมื่อการทดสอบทั้งหลายของพระเจ้าจะมาถึงเจ้าและการทดสอบเหล่านั้น ไม่ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะไม่สามารถตั้งมั่นได้

ความรักที่แท้จริงของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์

และเมื่อพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้ถูกแสดงแก่ผู้คน การนี้จะนำสิ่งใดมาสู่เนื้อหนังของเจ้า?

เมื่อพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าถูกแสดงแก่ผู้คน

เนื้อหนังของพวกเขาก็จะทนทุกข์กับความเจ็บปวดมากมายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

หากเจ้าไม่ทนทุกข์กับความเจ็บปวดนี้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้

อีกทั้งเจ้าจะไม่สามารถอุทิศความรักที่แท้จริงแด่พระเจ้าได้ หากพระเจ้าทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม

พระองค์จะทรงแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์แก่เจ้าอย่างแน่นอน

นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้

พระเจ้าไม่เคยทรงแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ต่อมนุษย์—

แต่ในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายพระองค์ทรงเปิดเผยมันต่อผู้คนกลุ่มนี้ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้ท

รงคัดเลือกไว้แล้ว และโดยการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม พระองค์ทรงเผยให้เห็นพระอุปนิสัยของพระองค์

ซึ่งพระองค์ได้ทรงใช้ทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งครบบริบูรณ์ เช่นนั้นคือความรักที่แท้จริงของพระองค์ต่อผู้คน

การได้รับประสบการณ์กับความรักที่แท้จริงของพระเจ้าพึงประสงค์ให้ผู้คนสู่ทนความเจ็บปวดสุดขีด
และจำราคาสูง

หลังจากการนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและสามารถถวายความรักที่แท้จริงของพวกเขา
กลับคืนแด่พระเจ้าได้ และเมื่อนั้นเท่านั้นพระทัยของพระเจ้าจึงจะพึงพอพระทัย

หากผู้คนปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

และหากพวกเขาปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์

และถวายความรักที่แท้จริงของพวกเขาแด่พระเจ้าอย่างครบถ้วน เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะต้องได้รับประสบการณ์กับความทุกข์มากมายและความทรมานหลายอย่างจากรูปการณ์แวดล้อมทั้งห
ลายของพวกเขา เพื่อทนทุกข์กับความเจ็บปวดที่เลวร้ายกว่าความตาย

ท้ายที่สุดแล้วพวกเขาจะถูกบีบให้ถวายหัวใจที่แท้จริงของพวกเขากลับคืนแด่พระเจ้า

การที่ใครบางคนรักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่นั้นจะถูกเปิดเผยในช่วงระหว่างความยากลำบากและกระบวนการ
ทดลอง พระเจ้าทรงชำระความรักของผู้คนให้บริสุทธิ์

และการนี้สัมฤทธิ์ได้ท่ามกลางความยากลำบากและกระบวนการทดลองเท่านั้นด้วยเช่นกัน

บทสนทนารวบรวมเกี่ยวกับ “อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว”

พวกเขากำลังคิดอย่างไรเกี่ยวกับนิมิตของอาณาจักรพันปี? บางคนคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก และพวกเขาพูดว่า: “อาณาจักรพันปีจะคงอยู่บนแผ่นดินโลกไปพันปี ดังนั้น หากสมาชิกสูงอายุของคริสตจักรไม่ได้สมรส พวกเขาต้องทำการสมรสหรือไม่? ครอบครัวของฉันไม่มีเงิน ฉันควรเริ่มต้นหาเงินหรือไม่?...”

อาณาจักรพันปีคืออะไร? พวกเขารู้หรือไม่? ผู้คนเข้าใจอะไรได้บ้างและทนทุกข์ความทุกข์ยากสาหัส อันที่จริงแล้ว อาณาจักรพันปียังไม่ได้มาถึงอย่างเป็นทางการ

ในระหว่างช่วงระยะเวลาของการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม อาณาจักรพันปีเป็นเพียงลูกนกที่กำลังหัดบิน ณ เวลานั้น ของอาณาจักรพันปีที่พระเจ้าตรัสถึง มนุษย์จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว ก่อนหน้านั้น มีกล่าวไว้ว่าผู้คนจะเป็นเหมือนอย่างบรรดาวิสุทธิชน และยืนหยัดมั่นคงในแผ่นดินจีนิม

อาณาจักรพันปีจะมาถึงเป็นที่เรียบร้อยก็ต่อเมื่อผู้คนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเท่านั้น—

เมื่อพวกเขากลายเป็นวิสุทธิชนที่พระเจ้าตรัสถึงแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม พระองค์ทรงชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ และยังพวกเขาบริสุทธิ์มากเพียงใด

พวกเขายังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น เมื่อมลทิน ความเป็นกบฏ การต่อต้านและสิ่งต่างๆ ของเนื้อหนังภายในตัวเจ้าถูกขับออก เมื่อเจ้าได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะทรงรักเจ้า (กล่าวคือ เจ้าจะเป็นวิสุทธิชน)

เมื่อเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าและกลายเป็นวิสุทธิชน เจ้าจะอยู่ในอาณาจักรพันปี ขณะนี้คือยุคแห่งราชอาณาจักร ในยุคอาณาจักรพันปี ผู้คนจะพึงพาพระวณะของพระเจ้าในการดำรงชีวิต และประชาชาติทั้งมวลจะมาอยู่ภายใต้พระนามของพระเจ้า และทั้งหมดจะมาอ่านพระวณะของพระเจ้า ณ เวลานั้น บางคนจะคุยกันผ่านทางโทรศัพท์

บางคนจะใช้โทรสาร...พวกเขาจะใช้ทุกวิถีทางเพื่อเข้าถึงพระวณะของพระเจ้า

และพวกเขาก็จะมาอยู่ภายใต้พระวณะของพระเจ้าเช่นกัน

ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้คนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้

ผู้คนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ได้รับการถลุง ได้รับการรู้แจ้ง และได้รับการนำผ่านพระวณะ

นี่คือยุคแห่งราชอาณาจักร เป็นช่วงระยะที่ผู้คนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และไม่มีความเชื่อมโยงกับยุคอาณาจักรพันปี ในระหว่างยุคอาณาจักรพันปี

ผู้คนจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเรียบร้อยแล้ว

และอุปนิสัยเสื่อมทรามภายในพวกเขาจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ณ เวลานั้น

พระวณะที่พระเจ้าตรัสจะนำทางผู้คนทีละก้าว

และเปิดเผยความล้าลึกทั้งหมดของพระราชกิจของพระเจ้านับจากเวลาแห่งการสร้างโลกจนถึงวันนี้

และพระวณะของพระองค์จะบอกให้ผู้คนทราบถึงการกระทำของพระเจ้าในทุกยุคและทุกวัน
วิธีการที่พระองค์ทรงนำผู้คนภายในนั้น พระราชกิจที่พระองค์ทรงงานในอาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ
และจะบอกพวกเขาเกี่ยวกับพลังขับเคลื่อนของอาณาจักรจิตฝ่ายวิญญาณ ณ
เวลานั้นเท่านั้นที่จะเป็นยุคแห่งพระวณะอย่างแท้จริง ขณะนี้ยังอยู่แค่ในสภาวะที่กำลังฝักใฝ่เท่านั้น
หากผู้คนไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและชำระให้บริสุทธิ์
พวกเขาจะไม่มีความที่จะใช้ชีวิตได้หลายพันปีบนแผ่นดินโลก
และเนื้อหนังของพวกเขาจะเน่าเปื่อยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากผู้คนได้รับการชำระภายในให้บริสุทธิ์
และพวกเขาไม่ได้เป็นของซาตานและเนื้อหนังอีกต่อไป เมื่อนั้นพวกเขาจะยังคงมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก
ในช่วงระยะนี้เจ้ายังคงเข้าใจอะไรได้ซ้ำ
และประสบการณ์ทั้งหมดที่พวกเขาได้รับคือการรักพระเจ้าและการเป็นคำพยานให้กับพระองค์สำหรับทุกๆ
วันที่เจ้าใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลก

“อาณาจักรพันปีได้มาถึงแล้ว” คือการเผยพระวณะ มันเปรียบได้กับการพยากรณ์ของผู้เผยพระวณะ
ซึ่งพระเจ้าทรงเผยพระวณะถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตไว้นั้น
พระวณะที่พระเจ้าตรัสในอนาคตและพระวณะที่พระองค์ตรัสในวันนี้ไม่เหมือนกัน:
พระวณะแห่งอนาคตจะนำยุค ในขณะที่พระวณะที่พระองค์ตรัสในวันนี้ทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม
ถลุงพวกเขา และจัดการกับพวกเขา ยุคแห่งพระวณะในอนาคตแตกต่างจากยุคแห่งพระวณะในวันนี้ วันนี้
พระวณะทั้งหมดที่พระเจ้าได้ตรัส—ไม่ว่าพระองค์จะตรัสโดยวิธีทางใดก็ตาม—
เป็นไปเพื่อทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม เพื่อชำระสิ่งที่สกปรกภายในพวกเขาให้บริสุทธิ์
เพื่อทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ และทำให้พวกเขาสอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระวณะที่ตรัสในวันนี้
และพระวณะที่ตรัสในอนาคต คือสองสิ่งซึ่งแยกจากกัน
พระวณะที่ตรัสในยุคแห่งราชอาณาจักรเป็นไปเพื่อทำให้ผู้คนเข้าสู่การฝึกฝนทั้งหมด
เพื่อนำพาผู้คนขึ้นไปบนนครลงที่ถูกต้องในทุกสิ่ง เพื่อขับไล่สิ่งที่เป็นมลทินทั้งหมดในพวกเขา
นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในยุคนี้ พระองค์ทรงสร้างรากฐานของพระวณะของพระองค์ในทุกบุคคล
พระองค์ทรงทำให้พระวณะของพระองค์เป็นชีวิตของทุกตัวบุคคล
และพระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อประทานความรู้แจ้งและทรงนำพวกเขาอย่างสม่ำเสมอภายใน
และเมื่อพวกเขาไม่ใส่ใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า
พระวณะของพระเจ้าจะอยู่ภายในพวกเขาเพื่อตำหนิและบ่มวินัยพวกเขา
พระวณะของวันนี้จะเป็นชีวิตของมนุษย์ พระวณะจัดเตรียมทั้งหมดที่มนุษย์จำเป็นต้องมีโดยตรง
ทั้งหมดทั้งปวงที่เจ้าขาดภายในตัวเจ้าได้รับการจัดเตรียมไว้ให้โดยพระวณะของพระเจ้า

และบรรดาผู้คนทั้งหมดที่ยอมรับพระวณะของพระเจ้าได้รับความรู้แจ้งด้วยการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า พระวณะที่พระเจ้าตรัสในอนาคตนำทางผู้คนทั้งจักรวาล ในวันที่พระวณะเหล่านี้ตรัสในประเทศจีนเท่านั้น

และพระวณะเหล่านี้ไม่ได้เป็นตัวแทนพระวณะเหล่านั้นที่ตรัสทั่วทั้งจักรวาล

พระเจ้าจะตรัสต่อทั่วทั้งจักรวาลก็ต่อเมื่ออาณาจักรพันปีมาถึงเท่านั้น

จงรู้เถิดว่าพระวณะที่พระเจ้าตรัสในวันนี้ทั้งหมดเป็นไปเพื่อให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม

พระวณะที่พระเจ้าตรัสในระหว่างช่วงระยะนี้เป็นไปเพื่อจัดเตรียมสิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมี

ไม่ใช่เพื่ออนุญาตให้เจ้าได้รู้ความล้าลึกหรือได้เห็นการอัศจรรย์ของพระเจ้า

สิ่งที่พระองค์ตรัสผ่านวิถีทางมากมายก็เพื่อจัดเตรียมสิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมี ยุคอาณาจักรพันปียังไม่มาถึง—

ยุคอาณาจักรพันปีที่กล่าวถึงคือวันแห่งพระสิริของพระเจ้า หลังจากพระราชกิจของพระเยซูในยูเดียเสร็จสิ้น

พระเจ้าทรงส่งผ่านพระราชกิจของพระองค์มาที่ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่

และทรงสร้างแผนการอีกแผนหนึ่งขึ้นมา พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจอีกส่วนของพระองค์ในพวกเจ้า

พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมด้วยพระวณะ

และพระองค์ทรงใช้พระวณะเพื่อทำให้ผู้คนทนทุกข์ความเจ็บปวดมากมาย

รวมทั้งได้รับพระคุณของพระเจ้ายากมาด้วยเช่นกัน

พระราชกิจในช่วงระยะนี้จะสร้างกลุ่มผู้ชนะขึ้นมากลุ่มหนึ่ง

และหลังจากพระองค์ทรงสร้างกลุ่มผู้ชนะกลุ่มนี้แล้ว พวกเขาจะสามารถเป็นพยานในกิจการของพระองค์

พวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตตามความเป็นจริง

และพวกเขาจะทำให้พระองค์สดมภ์พระทัยอย่างจริงจังและจงรักภักดีต่อพระองค์ตราบนานาชาติ

และด้วยวิธีนี้พระเจ้าจะทรงได้รับพระเกียรติ เมื่อพระเจ้าทรงได้รับพระเกียรติ—

เมื่อนั้นพระองค์ได้ทรงทำให้กลุ่มผู้ชนะกลุ่มนี้มีความเพียบพร้อมแล้ว—นั่นจะเป็นยุคอาณาจักรพันปี

พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกเป็นเวลาสามสิบสามปีครึ่ง

พระองค์เสด็จมาเพื่อปฏิบัติพระราชกิจการตรึงกางเขน และผ่านการตรึงกางเขนนั่น

พระเจ้าทรงได้รับส่วนหนึ่งของพระสิริของพระองค์ เมื่อพระเจ้าเสด็จมาบังเกิดในเนื้อหนัง

พระองค์สามารถถ่อมพระทัยและหลบซ่อน และทรงสามารถสู้ทนความทุกข์มหาศาลได้

แม้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง พระองค์ยังทรงสู้ทนทุกการถูกเหยียดหยามและทุกการกล่าวคำหาญซ้ำ

และพระองค์ทรงสู้ทนความเจ็บปวดอันแสนสาหัสในการถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อทำพระราชกิจแห่งการไถ่

ให้เสร็จสมบูรณ์ หลังจากพระราชกิจในช่วงระยะนี้ได้สรุปปิดตัวลงแล้ว

แม้ผู้คนมองเห็นว่าพระเจ้าทรงได้รับพระสิริอันใหญ่หลวง

นี่ไม่ใช่ความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระสิริของพระองค์
แต่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของพระสิริของพระองค์เท่านั้นที่พระองค์ทรงได้รับจากพระเยซู
ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงสามารถกู้ทุกความยากลำบาก ถ่อมพระทัยและหลบซ่อนตัว ถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้า
พระเจ้าก็ทรงได้รับพระสิริของพระองค์เพียงหนึ่งส่วนเท่านั้น
และพระองค์ทรงได้รับพระสิริของพระองค์ในประเทศอิสราเอล พระเจ้ายังทรงมีพระสิริอยู่อีกหนึ่งส่วน
นั่นก็คือ

การเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างจริงจังและทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งมีความเพียบพร้อม
ในระหว่างช่วงระยะพระราชกิจของพระเยซู พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหนือธรรมชาติบางประการ
แต่พระราชกิจในช่วงระยะนั้นไม่ใช่เพียงเพื่อทำการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์แต่อย่างใด
โดยหลักแล้วเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงสามารถทนทุกข์และถูกตรึงกางเขนเพื่อพระเจ้าได้
ว่าพระเยซูทรงสามารถทนทุกข์ความเจ็บปวดมหาศาลได้ก็เพราะพระองค์ทรงรักพระเจ้า
และว่าพระองค์ยังคงเต็มพระทัยที่จะพลีอุทิศชีวิตของพระองค์เพื่อนำพระทัยของพระเจ้าถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทอด
ทิ้งพระองค์ก็ตาม

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นในประเทศอิสราเอลและพระเยซูทรงถูกตอก
ตรึงกับกางเขนแล้ว พระเจ้าทรงได้รับพระเกียรติ และพระเจ้าทรงแสดงคำพยากรณ์หน้าชาดาน
พวกเจ้าทั้งไม่รู้ก็ยังไม่เคยเห็นว่าพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังอย่างไรในประเทศจีน ดังนั้น
พวกเจ้าจะสามารถมองเห็นว่าพระเจ้าทรงได้รับพระเกียรติอย่างไร?

เมื่อพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมาภายในพวกเจ้าจนพวกเจ้ายืนหยัดมั่นคง
เมื่อนั้นพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระยะนี้จึงประสบความสำเร็จ และนี่คือส่วนหนึ่งของพระสิริของพระเจ้า
พวกเจ้ามองเห็นเพียงสิ่งนี้ และพวกเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ยังไม่ได้มอบหัวใจของเจ้าให้พระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

พวกเจ้ายังไม่ได้มองเห็นพระสิรินี้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เจ้ามองเห็นเพียงว่าพระเจ้าได้ทรงพิชิตหัวใจของพวกเจ้าแล้ว ว่าพวกเจ้าไม่มีวันสามารถไปจากพระองค์ได้

และจะติดตามพระเจ้าไปจนถึงที่สุดและหัวใจของเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลง และนี่คือพระสิริของพระเจ้า

เจ้ามองเห็นพระสิริของพระเจ้าในสิ่งใด? ในผลของพระราชกิจของพระองค์ในผู้คน

ผู้คนมองเห็นว่าพระเจ้าทรงดังมียิ่งนัก พวกเขามีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และไม่เต็มใจที่จะไปจากพระองค์
และนี่คือพระสิริของพระเจ้า เมื่อความแข็งแกร่งของพี่น้องชายหญิงของคริสตจักรทั้งหลายเกิดขึ้น

และพวกเขาสามารถรักพระเจ้าจากหัวใจของพวกเขา

มองเห็นฤทธานุภาพอันสูงสุดของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติ

ฤทธาณภาพอันหาใดเปรียบได้แห่งพระวณะของพระองค์
เมื่อพวกเขามองเห็นว่าพระวณะของพระองค์มีสิทธิอำนาจ
และว่าพระองค์ทรงสามารถริเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในเมืองร้างของประเทศจีนแผ่นดินใหญ่
และแม้ว่าผู้คนกำลังอ่อนแอ แต่เมื่อหัวใจของพวกเขากราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และพวกเขาเต็มใจยอมรับพระวณะของพระเจ้า และแม้ว่าพวกเขาอ่อนแอและไม่คู่ควร
แต่เมื่อพวกเขาสามารถมองเห็นว่าพระวณะของพระเจ้าช่างควรค่าต่อความรักและช่างคู่ควรแก่การทะนุถนอมของ
พวกเขา เช่นนั้นนี่คือพระสิริของพระเจ้า เมื่อถึงวันที่ผู้คนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
และสามารถยอมจำนนเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์
และฝากความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของพวกเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงได้รับพระสิริส่วนที่สองอย่างครบถ้วนบริบูรณ์
กล่าวได้ว่าเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติได้เสร็จสิ้นอย่างครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว
พระราชกิจของพระองค์ในประเทศจีนแผ่นดินใหญ่จะมาถึงบทอวสาน กล่าวคือ
เมื่อบรรดาผู้ที่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าและได้รับเลือกสรร โดยพระเจ้านั้น ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว
พระเจ้าจะทรงได้รับพระเกียรติ
พระเจ้าตรัสว่าพระองค์ได้ทรงนำส่วนที่สองของพระสิริของพระองค์ไปทางทิศตะวันออก
แล้วแต่พระสิรินี้ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า
พระเจ้าได้ทรงนำพระราชกิจของพระองค์มาทางทิศตะวันออกแล้ว พระองค์ได้เสด็จมาที่ทิศตะวันออกแล้ว
และนี่คือพระสิริของพระเจ้า วันนี้ ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์จะยังไม่แล้วเสร็จ
แต่เพราะพระเจ้าได้ตัดสินใจพระทัยที่จะทรงพระราชกิจแล้ว พระราชกิจนี้จะมีอันสำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน
พระเจ้าได้ตัดสินใจพระทัยว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจในประเทศจีนให้เสร็จสิ้น
และพระองค์ทรงตั้งมั่นที่จะทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์ ดังนั้น พระองค์ไม่ปรารถนาทางออกให้เจ้า—
พระองค์ได้ทรงพิชิตหัวใจของเจ้าแล้ว และเจ้าต้องเดินหน้าต่อไปไม่ว่าเจ้าจะต้องการหรือไม่ก็ตาม
และเมื่อพวกเจ้าได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าแล้ว พระเจ้าก็ทรงได้รับพระเกียรติ วันนี้
พระเจ้ายังไม่ได้รับพระเกียรติอย่างสมบูรณ์ เพราะพวกเจ้ายังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
ถึงแม้ว่าหัวใจของพวกเจ้าได้กลับไปหาพระเจ้าแล้ว ยังคงมีความอ่อนแอมากมายในเนื้อหนังของเจ้า
เจ้าไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัย เจ้าไร้ความสามารถที่จะใส่ใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า
และเจ้ายังมีสิ่งต่างๆ ในด้านลบมากมายที่พวกเจ้าจำต้องกำจัดออกไปจากตัวของพวกเจ้า
และเจ้ายังต้องก้าวผ่านการทดสอบและกระบวนการถูกล้างอีกมากมาย

มีเพียงในหนทางนั้นเท่านั้นที่อุปนิสัยชีวิตของเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้
และเจ้าจะสามารถถูกพระเจ้ารับไว้ได้

มีเพียงผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

การเชื่อในพระเจ้าและรู้จักพระเจ้าได้รับการลิขิตโดยฟ้าและยอมรับรู้โดยแผ่นดินโลก และวันนี้—
ช่วงระหว่างยุคที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์กำลังทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะบุคคล—
ก็เป็นเวลาที่ดีเป็นพิเศษที่จะรู้จักพระเจ้า

การทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัยเป็นบางสิ่งที่มีสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยการต่อขอคบนรากฐานความเข้าใจน้ำพระทัยของ
พระเจ้า และเพื่อทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า
ความรู้นี้เกี่ยวกับพระเจ้าคืออนิมิตที่ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าต้องมี ความรู้นี้คือพื้นฐานการเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์
หากปราศจากความรู้นี้ การเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์จะมีอยู่ในสภาวะที่คลุมเครือ ท่ามกลางทฤษฎีที่ว่างเปล่า
ต่อให้การติดตามพระเจ้าจะเป็นปณิธานของผู้คนเช่นนี้ พวกเขาก็จะไม่ได้รับสิ่งใดๆ

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่ได้รับสิ่งใดในกระแสนี้คือผู้ที่จะถูกกำจัด—พวกเขาทั้งหมดเป็นคนเอารัดเอาเปรียบ
ไม่ว่าเจ้าจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าในขั้นตอนใดก็ตาม

เจ้าควรมีพร้อมด้วยนิมิตที่ทรงฤทธิ์ มิฉะนั้น

จะเป็นการลำบากยากเย็นสำหรับเจ้าที่จะยอมรับพระราชกิจใหม่แต่ละขั้นตอน

เพราะพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าอยู่เหนือความสามารถของมนุษย์ที่จะจินตนาการได้

และอยู่นอกขอบเขตมโนคติของเขา ดังนั้น เมื่อปราศจากพื้เลี้ยงที่ดูแลมนุษย์

เมื่อปราศจากพื้เลี้ยงที่สามัคคีธรรมเกี่ยวกับนิมิต มนุษย์ก็ไม่สามารถยอมรับพระราชกิจใหม่นี้ได้

หากมนุษย์ไม่สามารถรับนิมิตได้ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะไม่สามารถรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าได้

และหากมนุษย์ไม่สามารถเชื่อฟังพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะไร้ความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

และดังนั้นความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าก็จะไม่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างที่จับต้องได้

ก่อนที่มนุษย์จะดำเนินการพระวณะของพระเจ้า เขาต้องรู้พระวณะของพระเจ้า นั่นคือ

เขาต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้าจะสามารถได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นอย่างถูกต้องและสอดคล้องกับน้ำพระทัยของ
พระเจ้าได้ในหนทางนี้เท่านั้น นี่ก็อบางสิ่งที่ทุกคนที่แสวงหาความจริงต้องครอบครอง

และนี่ยังเป็นกระบวนการที่ทุกคนที่พยายามที่จะรู้จักพระเจ้าต้องก้าวผ่าน

กระบวนการแห่งการมารู้จักพระวณะของพระเจ้าคือกระบวนการแห่งการมารู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของ
พระเจ้า ดังนั้น

การรู้จักนิมิตไม่เพียงแต่อ้างอิงถึงการรู้จักสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์เท่านั้น

แต่ยังรวมถึงการรู้จักพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ผู้คนมาเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าจากพระวจนะของพระเจ้า

และพวกเขามารู้จักอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นจากพระราชกิจของพระเจ้า

การเชื่อในพระเจ้าเป็นขั้นตอนแรกในการรู้จักพระเจ้า

กระบวนการพัฒนาต่อจากการเชื่อเริ่มต้นในพระเจ้านี้ไปจนถึงการเชื่อในพระองค์อย่างสุดซึ่งที่สุดคือกระบวนการ

แห่งการมารู้จักพระเจ้า กระบวนการแห่งการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

หากเจ้าเพียงแต่เชื่อในพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของการเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น

แต่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของการมารู้จักพระองค์ เช่นนั้นแล้วความเชื่อของเจ้าก็ไม่มีความเป็นจริง

และความเชื่อของเจ้าก็ไม่สามารถกลายเป็นบริสุทธิ์ได้—ไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในการนี้

ในช่วงระหว่างกระบวนการที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า หากเขาค่อยๆ มารู้จักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วอุปนิสัยของเขาจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และการเชื่อของเขาจะกลายเป็นแท้จริงขึ้นเรื่อยๆ ในหนทางนี้

เมื่อมนุษย์สัมฤทธิ์ความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าของเขา เขาจะได้รับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว

เหตุผลว่าทำไมพระเจ้าทรงยอมทำถึงกับบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สองเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในส

ภาวะบุคคลนั้นก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถมารู้จักพระองค์และมองเห็นพระองค์ได้ การรู้จักพระเจ้า^[๗]

คือผลสุดท้ายที่จะสัมฤทธิ์เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าถึงบทสรุป

นี่คือข้อพึงประสงค์สุดท้ายที่พระเจ้าทรงกำหนดจากมวลมนุษย์

เหตุผลว่าทำไมพระองค์ทรงปฏิบัติเช่นนั้นนั้นคือเพื่อประโยชน์ของคำพยานสุดท้ายของพระองค์

พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้เพื่อที่มนุษย์อาจหันหาพระองค์ได้อย่างสมบูรณ์ในท้ายที่สุด

มนุษย์สามารถมารักพระเจ้าได้โดยการรู้จักพระองค์เท่านั้น และในการรักพระเจ้านั้น เขาต้องรู้จักพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าเขาจะแสวงหาอย่างไรหรือแสวงหาที่จะได้รับสิ่งใด เขาต้องสามารถสัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

ในหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้า

มนุษย์สามารถมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าได้ด้วยการรู้จักพระเจ้าเท่านั้น

และเขาสามารถเคารพและเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างแท้จริงได้ด้วยการรู้จักพระเจ้าเท่านั้น

พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าจะไม่มีวันมาถึงจุดที่มีการเชื่อฟังและความเคารพพระเจ้าอย่างแท้จริง

การรู้จักพระเจ้ารวมถึงการรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ การเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

และการรู้สิ่งที่พระองค์ทรงเป็น แต่ไม่ว่าคนเราจะมารู้แง่มุมใดก็ตาม แต่ละแง่มุมพึงต้องให้มนุษย์ยอมจำราคา

และพึงต้องมีเจตจำนงที่จะเชื่อฟัง

ซึ่งหากปราศจากสิ่งเหล่านี้จะไม่มีผู้ใดสามารถติดตามต่อไปจนถึงบทอวสานได้

พระราชกิจของพระเจ้าไม่เข้ากันกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากเกินไป

พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นลำบากยากเย็นเกินไปที่มนุษย์จะรู้

และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสและทรงกระทำก็เกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจได้ นั่นคือ
หากมนุษย์ปรารถนาที่จะติดตามพระเจ้า แต่ยังไม่เต็มใจที่จะเชื่อฟังพระองค์
เช่นนั้นแล้วมนุษย์จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย นับตั้งแต่การทรงสร้างโลกมาจนถึงวันนี้
พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายที่เกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจและที่มนุษย์พบว่ายอมรับได้ยาก
และพระเจ้าได้ตรัสสิ่งต่างๆ มากมายที่ทำให้มนุษย์โน้มน้าวใจของมนุษย์เยียวารักหาได้ยาก
แต่พระองค์ไม่เคยทรงยุติพระราชกิจของพระองค์ด้วยเหตุผลว่ามนุษย์มีความยากลำบากมากเกินไป
แทนที่จะทรงทำเช่นนั้น พระองค์ทรงดำเนินการทรงพระราชกิจและการตรัสต่อไป และถึงแม้ว่าจะมี “นักรบ”
จำนวนมากที่ตกลงไปข้างทาง แต่พระองค์ยังคงกำลังทรงพระราชกิจของพระองค์
และทรงปฏิบัติต่อไปโดยไม่มีการหยุดพัก
เพื่อเลือกผู้คนกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าที่เต็มใจจะมอบต่อพระราชกิจใหม่ของพระองค์
พระองค์ไม่ทรงมีความสงสาร “วีรบุรุษ” ที่ได้ตกลงไปเหล่านั้น
และทะนุถนอมบรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่และพระวาระของพระองค์แทน
แต่พระองค์ทรงพระราชกิจในหนทางนี้ที่ละขั้นตอนเพื่อเหตุผลอันใด?
เหตุใดพระองค์จึงทรงกำจัดผู้คนบางคนและเลือกคนอื่นเสมอ? เหตุใดพระองค์จึงทรงใช้วิธีการเช่นนั้นเสมอ?
จุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระองค์คือการทำให้มนุษย์สามารถรู้จักพระองค์
และดังนั้นจึงได้รับการทรงรับไว้โดยพระองค์
หลักการของพระราชกิจของพระองค์คือการปฏิบัติพระราชกิจในบรรดาผู้ที่สามารถมอบต่อพระราชกิจที่
พระองค์ทรงปฏิบัติในวันนี้
และไม่ใช่ว่าการทรงพระราชกิจในบรรดาผู้ที่มอบต่อพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติในอดีตในขณะนี้ต่อต้าน
พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติในวันนี้ เหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงทรงกำจัดผู้คนมากมายเรื่อยมานั้นอยู่ในนี้
ผลจากบทเรียนของการมารู้จักพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสได้ในหนึ่งหรือสองวัน นั่นคือ
มนุษย์ต้องสั่งสมประสบการณ์ ก้าวผ่านความทุกข์ และบรรลุการมอบที่แท้จริง ประการแรก
จึงเริ่มต้นจากพระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าก่อนสิ่งอื่นใด
เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าต้องเข้าใจสิ่งทั้งหมดที่อยู่ในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า วิธีการสัมผัสความรู้
และวิธีการมองเห็นพระเจ้าในประสบการณ์ของเจ้า นี่คือนสิ่งที่ทุกคนต้องทำเมื่อพวกเขายังไม่รู้จักพระเจ้า
ไม่มีผู้ใดสามารถจับความเข้าใจพระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าในคราวเดียว
และไม่มีผู้ใดสามารถสัมผัสความรู้เกี่ยวกับทั้งหมดทั้งปวงของพระเจ้าภายในระยะเวลาสั้นๆ
มีกระบวนการที่ได้รับประสบการณ์ที่จำเป็น ซึ่งหากปราศจากกระบวนการนี้แล้ว
จะไม่มีผู้ใดสามารถรู้จักพระเจ้าหรือติดตามพระองค์อย่างจริงจังได้ ยิ่งพระเจ้าทรงพระราชกิจมากเท่าใด

มนุษย์ก็ยังรู้จักพระองค์มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากเท่าใด

ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งได้รับการเริ่มต้นใหม่และทำให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเท่านั้น

หากพระราชกิจของพระเจ้าต้องยังอยู่กับที่และไม่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดกาล

เช่นนั้นแล้วความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์ก็คงจะมีไม่มากนัก

ระหว่างเวลาแห่งการทรงสร้างและในปัจจุบันนี้ สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

สิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำในช่วงระหว่างยุคพระคุณ

และสิ่งที่พระองค์ทรงทำในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร—

พวกเจ้าต้องเข้าใจเกี่ยวกับนิมิตเหล่านี้อย่างชัดเจนอย่างยิ่ง พวกเจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า เปโตรค่อยๆ

มารู้จักเกี่ยวกับพระราชกิจมากมายที่พระวิญญาณได้ทรงปฏิบัติในพระเยซูเพียงหลังจากที่ติดตามพระเยซูแล้วเท่านั้น

ท่านพูดว่า “การอาศัยประสบการณ์ของมนุษย์นั้นไม่เพียงพอที่จะสัมฤทธิ์ความรู้ที่สมบูรณ์ ต้องมีสิ่งใหม่ๆ

มากมายจากพระราชกิจของพระเจ้าเพื่อช่วยให้เรารู้จักพระองค์” ในตอนเริ่มต้น

เปโตรเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมาเช่นเดียวกับอัครทูต

และท่านมองไม่เห็นว่พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ในเวลานี้ เมื่อท่านเริ่มต้นติดตามพระเยซู

พระเยซูตรัสถามท่านว่า “ซีโมนบุตรโยนาห์ ท่านจะติดตามเราหรือไม่?” เปโตรตอบว่า

“ข้าพระองค์ต้องติดตามผู้ที่พระบิดาแห่งสวรรค์ทรงส่งมา

ข้าพระองค์ต้องยอมรับผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเลือก ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์”

สามารถมองเห็นได้จากคำพูดนี้ว่าเปโตรเพียงไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเยซู

ท่านได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า ได้จัดการตัวท่านเอง

และได้ทนทุกข์กับความยากลำบากเพื่อพระเจ้า แต่ท่านไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

หลังจากที่ได้รับประสบการณ์เป็นช่วงเวลานึง เปโตรก็ได้มองเห็นกิจการมากมายของพระเจ้าในพระเยซู

ท่านมองเห็นความดีงามของพระเจ้า และท่านมองเห็นการดำรงอยู่มากมายของพระเจ้าในพระเยซู

ดังนั้นท่านจึงมองเห็นเช่นกันว่พระวณะที่พระเยซูตรัสไม่อาจพูดโดยมนุษย์ได้

และว่พระราชกิจที่พระเยซูทรงปฏิบัติไม่อาจกระทำโดยมนุษย์ได้ นอกจากนั้น

ในพระวณะและการกระทำของพระเยซู เปโตรมองเห็นพระปรีชาญาณมากมายของพระเจ้า

และพระราชกิจมากมายที่มีธรรมชาติที่เป็นของพระเจ้า ในระหว่างประสบการณ์ของท่าน

ท่านไม่เพียงแต่ได้มารู้จักตัวท่านเองเท่านั้น

แต่ยังให้ความเข้าใจอย่างใกล้ชิดกับทุกการกระทำของพระเยซูด้วยเช่นกัน

ซึ่งท่านได้ค้นพบสิ่งใหม่มากมายจากการกระทำเหล่านั้น นั่นคือ

การที่มีการแสดงออกมากมายของพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงในพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติโดยผ่านทางพระเยซู

และการที่พระเยซูทรงแตกต่างจากมนุษย์ธรรมดาในพระวาระที่พระองค์ตรัสและการกระทำที่พระองค์ทรงมีตลอดจนวิธีที่พระองค์ทรงใช้ในการเป็นผู้เลี้ยงคริสตจักรและพระราชกิจที่พระองค์ทรงดำเนินการจนเสร็จสิ้น ดังนั้น เปโตรจึงได้เรียนรู้บทเรียนมากมายที่ท่านควรต้องเรียนรู้จากพระเยซู

และพอถึงเวลาที่พระเยซูกำลังจะทรงถูกตอกตรึงกับกางเขนนั้น

ท่านก็ได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเยซูมาปริมาณหนึ่งแล้ว—

ความรู้ที่กลายเป็นพื้นฐานของความจงรักภักดีต่อพระเยซูชั่วชีวิตของท่าน

และเป็นพื้นฐานของการตรึงกางเขนกลับหัวของท่านซึ่งท่านทุกข์เพื่อประโยชน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ถึงแม้ว่าท่านมีมโนคติที่หลงผิดบางอย่างและไม่ได้มีความรู้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระเยซูในตอนเริ่มต้น แต่สิ่งต่างๆ

เช่นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ที่เสื่อมทรามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อพระเยซูกำลังจะทรงจากไป

พระองค์ตรัสกับเปโตรว่าการตรึงกางเขนของพระองค์คือพระราชกิจที่พระองค์เสด็จมาทำ นั่นคือ

เป็นสิ่งจำเป็นที่พระองค์ทรงต้องถูกยุคนั้นทอดทิ้ง

และเป็นสิ่งจำเป็นที่ยุคเก่าที่มีมลทินนี้ควรตอกตรึงพระองค์กับกางเขน

พระองค์เสด็จมาเพื่อเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ และเมื่อได้เสร็จสิ้นพระราชกิจนี้แล้ว

พันธกิจของพระองค์จะถึงบทอวสาน เมื่อไฉนเช่นนี้ เปโตรเต็มไปด้วยความโศกเศร้า

และกลายเป็นยึดติดกับพระเยซูมากขึ้นไปอีก เมื่อพระเยซูทรงถูกตอกตรึงกับกางเขน

เปโตรรำไห้อย่างขมขื่นเพียงลำพัง ก่อนหน้านี้นี้ ท่านได้ถามพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์!

พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน หลังจากที่พระองค์เสด็จจากไปแล้ว

พวกเราจะได้พบพระองค์อีกครั้งเมื่อใดเจ้าข้า?” ไม่มีองค์ประกอบของการเจ็บปวเรใดๆ ในคำพูดที่ท่านกล่าวหรือ?

ไม่มีมโนคติที่หลงผิดใดๆ ผสมอยู่ในนั้นหรือ? ในหัวใจของท่าน

ท่านรู้ว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อเสร็จสิ้นพระราชกิจส่วนหนึ่งของพระเจ้า

และรู้ว่าหลังจากที่พระเยซูเสด็จจากไปแล้ว พระวิญญาณจะสถิตอยู่กับท่าน

ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงถูกตอกตรึงกับกางเขนและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว

ทว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะสถิตอยู่กับท่าน ณ เวลานั้น เปโตรมีความรู้เกี่ยวกับพระเยซูอยู่บ้าง นั่นคือ

ท่านทราบว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงส่งมา

และทราบว่าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ภายในพระองค์ และทราบว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

ทราบว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ แต่เป็นเพราะความรักที่ท่านมีให้กับพระเยซู

และเพราะความอ่อนแอของมนุษย์ของท่าน เปโตรจึงพูดคำเหล่านั้น หากในทุกๆ

ขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า คนเราสามารถสังเกตและได้รับประสบการณ์อย่างอุตสาหกรรมได้
เช่นนั้นแล้วคนเราจะสามารถค่อยๆ ค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า
แล้วเปาโลรับสิ่งใดมาเป็นนิมิตของท่าน? เมื่อพระเยซูทรงปรากฏต่อท่าน เปาโลพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระองค์เป็นใคร?” พระเยซูตรัสว่า “เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหง” นี่คือนิมิตของเปาโล
เปาโลรับการคืนพระชนม์ของพระเยซู การทรงปรากฏเป็นเวลา 40 วันของพระองค์
และการสอนชั่วพระชนม์ชีพของพระเยซูเป็นนิมิตของท่าน จนกระทั่งถึงบทอวสานของการเดินทางของท่าน

มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า มารู้จักตัวเขาเอง
ชำระล้างอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาออกไป และแสวงหาการเติบโตในชีวิต
ทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของการรู้จักพระเจ้า
หากเจ้าเพียงพยายามที่จะรู้จักตัวเจ้าเองและจัดการกับอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเจ้าเอง
แต่ไม่มีความรู้ว่าจะพระองค์ทรงพระราชกิจใดในมนุษย์ ว่าความรอดของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด
หรือว่าเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าและพบเห็นเป็นพยานกับกิจการของพระองค์อย่างไร
เช่นนั้นแล้วประสบการณ์ของเจ้าก็ไร้สาระ
หากเจ้าคิดว่าชีวิตของคนเราได้บรรลุการเติบโตเต็มที่เพียงเพราะคนเราสามารถนำความจริงมาปฏิบัติและสามารถ
ถูลูกได้
นี่หมายความว่าเจ้ายังคงไม่ได้จับความเข้าใจความหมายที่แท้จริงของชีวิตหรือพระประสงค์ของพระเจ้าในการ
ทำให้มนุษย์เพียบพร้อม วันหนึ่ง เมื่อเจ้าอยู่ในคริสตจักรของศาสนา
ท่ามกลางสมาชิกของคริสตจักรเพื่อการกลับใจหรือคริสตจักรเพื่อชีวิต
เจ้าจะพบกับผู้คนที่มีใจศรัทธามากมายที่มีการอธิษฐานอันประกอบด้วย “นิมิต”
และผู้ที่มีสติจับใจและได้รับการทรงนำโดยพระวจนะในการไล่ตามเสาะหาชีวิตของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาสามารถถูลูกและละทิ้งตนเองได้ในหลายๆ เรื่อง และไม่ถูกนำทางโดยเนื้อหนัง ณ
ขณะนั้นเจ้าจะไม่สามารถบอกความแตกต่างได้ นั่นคือ เจ้าจะเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำนั้นถูกต้อง
คือการแสดงออกตามธรรมชาติของชีวิต และว่าช่างน่าเวทนายิ่งนักที่ชื่อที่พวกเขาเชื่อนั้น ไม่ถูกต้อง
มุมมองเช่นนั้นไม่ได้โง่เขลาหรือ? เหตุใดจึงมีการกล่าวว่าผู้คนมากมายไม่มีชีวิต? เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า
และดังนั้นจึงมีการกล่าวว่าพวกเขาไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และไม่มีชีวิต
หากการเชื่อที่เจ้ามีในพระเจ้าได้มาถึงจุดที่เจ้าสามารถรู้จักกิจการของพระเจ้า ความเป็นจริงของพระเจ้า
และทุกช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างถ้วนทั่ว เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความจริง
หากเจ้าไม่รู้จักพระราชกิจและพระอุปนิสัยของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ยังคงมีบางสิ่งขาดหายไปประสบการณ์ของเจ้า

พระเยซูทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในช่วงระยะนั้นอย่างไร ช่วงระยะนี้มีการดำเนินการอย่างไร พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในยุคพระคุณอย่างไร และพระราชกิจใดที่ทรงกระทำ กำลังมีการกระทำพระราชกิจใดในช่วงระยะนี้—หากเจ้าไม่มีความรู้ที่ถนัดทั่วเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันรู้สึกเชื่อมั่น และเจ้าจะรู้สึกไม่มั่นคงอยู่เสมอ

หากหลังจากที่ได้รับประสบการณ์เป็นช่วงเวลาหนึ่งแล้ว

เจ้าสามารถรู้จักพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติและทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ และหากเจ้าได้รับความรู้ที่ถนัดทั่วเกี่ยวกับอุดมการณ์ของพระเจ้าในการตรัสพระวจนะของพระองค์ และเหตุใดพระวจนะที่พระองค์ได้ตรัสมากมายจึงยังไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วเจ้าอาจไล่ตามเสาะหาถนนข้างหน้าได้อย่างห้าวหาญและโดยไม่ระงับยับยั้ง เป็นอิสระจากความกังวลและกระบวนการถลึง

พวกเจ้าควรมองเห็นว่าพระเจ้าทรงสัมฤทธิ์ผลในพระราชกิจมากมายอย่างยิ่งของพระองค์ด้วยวิธีการใด พระองค์ทรงใช้พระวจนะที่พระองค์ตรัส

โดยทรงถลุงมนุษย์และทรงเปลี่ยนสภาพมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์โดยใช้พระวจนะหลากหลายประเภทที่แตกต่าง ความทุกข์ทั้งหมดที่พวกเจ้าได้สู้น กระบวนการถลุงทั้งหมดที่เจ้าได้ก้าวผ่าน การจัดการที่เจ้าได้ยอมรับภายในตัวเจ้า ความรู้แจ้งที่เจ้าได้รับประสบการณ์—

ทั้งหมดเหล่านี้ได้สัมฤทธิ์ผลด้วยการใช้พระวจนะที่พระเจ้าได้ตรัส มนุษย์ติดตามพระเจ้าเพราะเหตุใด? เขาติดตามเพราะพระวจนะของพระเจ้า! พระวจนะของเจ้ามีความลึกลับอย่างลึกซึ้ง และยิ่งไปกว่านั้น พระวจนะเหล่านี้ยังเร้าหัวใจของมนุษย์ เผยสิ่งต่างๆ ที่ฝังลึกอยู่ภายในนั้น ทำให้เขารู้สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอดีต และทำให้เขาสามารถผ่านเข้าไปในอนาคตได้ ดังนั้นมนุษย์จึงสู้นความทุกข์เพราะพระวจนะของพระเจ้า และยังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเนื่องจากพระวจนะของพระเจ้าด้วยเช่นกัน นั่นคือ มนุษย์ติดตามพระเจ้าในเวลานี้เท่านั้น สิ่งที่มีมนุษย์ควรทำในช่วงระยะนี้คือยอมรับพระวจนะของพระเจ้า และพระวจนะของพระเจ้าคือสิ่งที่เปี่ยมคุณค่าสำคัญไม่ว่าเขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือต้องอยู่ภายใต้กระบวนการถลุงหรือไม่ก็ตาม นี่คือพระราชกิจของพระเจ้า และนี่ยังเป็นนิมิตที่มนุษย์ควรรู้ในวันนี้ด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมอย่างไร? พระอุปนิสัยของพระเจ้าคืออะไร?

มีอะไรอยู่ภายในพระอุปนิสัยของพระองค์? เพื่อชี้แจงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ให้ชัดเจน:

คนเราเรียกมันว่าการเผยแผ่พระนามของพระเจ้า คนเราเรียกมันว่าการเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

และคนเราเรียกมันว่าการยกย่องพระเจ้า ในท้ายที่สุดแล้ว

มนุษย์จะกลายเป็นได้รับการแปลงสภาพในอุปนิสัยชีวิตของเขา ตามรากฐานของการรู้จักพระเจ้า

ยิ่งมนุษย์ก้าวผ่านการได้รับการจัดการและการได้รับการกลุ่่มากขึ้นเท่าใด เขาก็ยังมีชีวิตชีวามากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้ามีมากมายมากขึ้นเท่าใด

มนุษย์ยังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมากขึ้นเท่านั้น วันนี้ ในประสบการณ์ของมนุษย์

ทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าได้กลับมโนคติที่หลงผิดของเขา

และทั้งหมดอยู่เหนือปัญญาของมนุษย์และอยู่นอกความคาดหวังของเขา

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์จำเป็นต้องมี

และการนี้ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ในทุกแง่มุม

พระเจ้าดำรงพระวาระของพระองค์ในเวลาที่เจ้าอ่อนแอ

ในหนทางนี้เท่านั้นพระองค์จึงจะทรงสามารถจัดหาชีวิตของเจ้าได้

พระองค์ทรงทำให้เจ้ายอมรับการจัดการของพระเจ้าโดยการได้กลับมโนคติที่หลงผิดของเจ้า

ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถกำจัดความเสื่อมทรามของเจ้าออกจากตัวเจ้าเองได้ ในวันนี้

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงพระราชกิจภายในสถานะของเทวสภาพในแง่มุมหนึ่ง แต่ในอีกแง่มุมหนึ่ง

พระองค์ทรงพระราชกิจในสถานะของความเป็นมนุษย์ปกติ เมื่อเจ้าหยุดที่จะสามารถปฏิเสธพระราชกิจใดๆ
ของพระเจ้า

เมื่อเจ้าสามารถบ่นบอได้ไม่ว่าพระองค์จะตรัสหรือทรงกระทำสิ่งใดภายในสถานะของความเป็นมนุษย์ปกติ

เมื่อเจ้าสามารถบ่นบอและเข้าใจได้ไม่ว่าพระองค์ทรงสำแดงความปกติประเภทใด

และเมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์จริง เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถมั่นใจได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะหยุดสร้างมโนคติที่หลงผิด

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถติดตามพระองค์จนถึงบทวารสวรรค์ได้

มีพระปรีชาญาณอยู่ในพระราชกิจของพระเจ้า

และพระองค์ทรงทราบว่าคุณสามารถยื่นหยัดในคำพยานต่อพระองค์ได้อย่างไร

พระองค์ทรงทราบว่าจุดอ่อนสำคัญของมนุษย์อยู่ที่ใด

และพระวาระที่พระองค์ตรัสสามารถบดขยี้เจ้าได้ที่จุดอ่อนสำคัญของเจ้า

แต่พระองค์ยังทรงใช้พระวาระอันเปี่ยมบารมีและรอบรู้ของพระองค์เพื่อทำให้เจ้ายื่นหยัดในคำพยานต่อพระองค์ด้วยเช่นกัน เช่นนั้นคือกิจการอันอัศจรรย์ของพระเจ้า

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ไม่สามารถจินตนาการได้

ความเสื่อมทรามประเภทใดที่มนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งดำรงอยู่ของเนื้อหนังมี

และสิ่งใดที่ประกอบเป็นแก่นสารของมนุษย์—ทั้งหมดเหล่านี้ได้รับการเผยผ่านการพิพากษาของพระเจ้า

ซึ่งทำให้มนุษย์ไม่มีที่ให้อ่อนจากจากความอับอายของเขาเอง

พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสสอน เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์

หากปราศจากการพิพากษาของพระองค์ต่ออุปนิสัยอันเลื่อมทรมานของมนุษย์แล้ว

มนุษย์คงไม่อาจสามารถรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้ ซึ่งไม่ยินยอมให้มีการทำให้ขุ่นเคืองใดๆ อีกทั้งมนุษย์จะไม่สามารถเปลี่ยนความรู้เก่าๆ ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าให้กลายเป็นความรู้ใหม่ได้

เพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์ และเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ทรงทำให้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์เป็นสิ่งที่รู้กันโดยทั่วไป

ดังนั้นจึงทำให้มนุษย์สามารถมาถึงจุดที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ได้รับการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของเขา

และเป็นคำพยานที่ดังกึกก้องต่อพระเจ้าโดยผ่านทางทรงปรากฏต่อสาธารณะของพระองค์ได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางพระราชกิจหลากหลายประเภทที่แตกต่างกันของพระเจ้า หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาเช่นนั้นแล้ว

มนุษย์จะไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและติดตามพระทัยของพระเจ้าได้

การเปลี่ยนสภาพของอุปนิสัยของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงว่ามนุษย์ได้ทำให้ตัวเองเป็นอิสระจากพันธนาการของซาตานและจากอิทธิพลของความมืด และได้กลายเป็นแบบอย่างและอุทาหรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้า พยานของพระเจ้า และผู้ที่ติดตามพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง ในวันนี้

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมากระทำพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และพระองค์ทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ การเชื่อฟังต่อพระองค์

คำพยานต่อพระองค์ เพื่อให้รู้จักพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและปกติของพระองค์

เพื่อให้เชื่อฟังพระวจนะและพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ซึ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และเพื่อเป็นคำพยานต่อพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

รวมทั้งกิจการทั้งหมดที่พระองค์ทรงสำเร็จลุล่วงเพื่อพิชิตมนุษย์

บรรดาผู้ที่ป็นคำพยานต่อพระเจ้าต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

คำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่ถูกต้องแม่นยำและเป็นจริง

และคำพยานประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถทำให้ซาตานอับอายได้

พระเจ้าทรงใช้บรรดาผู้ที่ได้รู้จักพระองค์โดยผ่านทาง การพิพากษาและการติสสอน การจัดการ

และการตัดแต่งของพระองค์ เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ทรงใช้พวกที่ได้ถูกซาตานทำให้เลื่อมทรมานให้เป็นคำพยานต่อพระองค์ และเช่นเดียวกัน

พระองค์จึงทรงใช้บรรดาผู้ที่อุปนิสัยได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

และผู้ที่ได้รับพระพรของพระองค์จากการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระองค์ไม่จำเป็นต้องทรงให้มนุษย์สรรเสริญพระองค์ด้วยปากของเขา
อีกทั้งพระองค์ไม่จำเป็นต้องทรงได้รับการสรรเสริญและคำพยานจากผู้คนจำพวกของซาตาน
ผู้ซึ่งยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์
เฉพาะบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์
และเฉพาะบรรดาผู้ที่ได้มีการเปลี่ยนสภาพในอุปนิสัยของพวกเขาเท่านั้นที่มีคุณสมบัติเป็นคำพยานต่อพระองค์
พระเจ้าจะไม่ทรงยินยอมด้วยความตั้งพระทัยให้มนุษย์นำความอับอายมาสู่พระนามของพระองค์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความเดิมคือ “พระราชกิจในการรู้จักพระเจ้า”

เปโตรได้มารู้จักพระเยซูได้อย่างไร

ในช่วงระหว่างที่เปโตรได้ใช้เวลากับพระเยซู

เขาได้เห็นพระลักษณะเฉพาะอันควรค่าที่จะรักหลายประการในพระเยซู

มุมมองหลายด้านที่ควรค่าแก่การเอาอย่าง และมุมมองหลายด้านซึ่งได้ถูกจัดหาให้กับเขา

แม้ว่าเปโตรจะได้เห็นความเป็นพระเจ้าในพระเยซูในหลายด้าน

และได้เห็นคุณสมบัติอันควรค่าที่จะรักหลายประการ แต่เขาก็ไม่ได้รู้จักพระเยซูตั้งแต่แรก

เปโตรได้เริ่มต้นติดตามพระเยซูเมื่อเขาอายุได้ 20 ปี และเขาได้ติดตามพระองค์ต่อไปเป็นเวลาหกปี

ในช่วงระหว่างเวลานั้น เขาไม่เคยได้มารู้จักพระเยซูเลย

เปโตรเต็มใจที่จะติดตามพระเยซูเพราะความเลื่อมใสที่มีให้พระองค์เพียงอย่างเดียวล้วนๆ

เมื่อพระเยซูได้ทรงร้องเรียกเขาครั้งแรกบนชายฝั่งของทะเลสาบกาลิลี พระองค์ได้ทรงถามว่า

“ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านจะติดตามเราไหม?” เปโตรพูดว่า

“ข้าพระองค์จำต้องติดตามผู้ที่ถูกส่งมาโดยพระบิดาแห่งสวรรค์

ข้าพระองค์จำต้องยอมรับผู้ที่ถูกเลือกสรร โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้าพระองค์จะติดตามท่าน” ในเวลานั้น

เปโตรเคยได้ยินชื่อของชายนามว่าพระเยซูมาแล้ว—

ผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาผู้เผยพระวจนะและบุตรอันเป็นที่รักของพระเจ้า—

และเปโตรก็หวังอยู่เสมอว่าจะได้พบพระองค์และหวังว่าจะมีโอกาสที่จะได้เห็นพระองค์

(เพราะนั่นคือวิธีที่เขาได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์)

แม้ว่าเปโตรจะไม่เคยเห็นพระองค์มาก่อนและเพียงแค่อินชาวลือเกี่ยวกับพระองค์เท่านั้น

ความโหยหาและการรักใคร่บูชาที่มีให้กับพระเยซูก็ค่อยๆ เติบโตขึ้นในหัวใจของเขา

และเขาโหยหาบ่อยครั้งว่าวันหนึ่งจะได้เฝ้ามองพระเยซู แล้วพระเยซูทรงเรียกใช้เปโตรอย่างไรหรือ?

พระองค์ก็เช่นกันที่ทรงได้ยินชื่อของชายนามว่าเปโตร

กระนั้นก็ไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงแนะนำพระองค์ว่า “จงไปยังทะเลสาบกาลิลี ที่ซึ่งมีคนๆ

หนึ่งชื่อซีโมนบุตรของโยนาห์” พระเยซูทรงได้ยินใครบางคนพูดว่ามีคนๆ

หนึ่งชื่อซีโมนบุตรของโยนาห์และพูดว่าผู้คนที่ได้ยินคำเทศนาของเขา

พูดว่าเขาก็เช่นกันที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรสวรรค์

และพูดว่าผู้คนที่ได้ยินเขาดังก็ซาบซึ้งใจจนน้ำตาริน หลังจากที่ได้ยินการนี้

พระเยซูก็ทรงติดตามบุคคลผู้นั้นไปยังทะเลสาบกาลิลี เมื่อเปโตรยอมรับการทรงเรียกของพระเยซู

เขาจึงได้ติดตามพระองค์

ในช่วงระหว่างช่วงเวลาที่เขาคิดตามพระเยซู

เปโตรได้ก่อความคิดเห็นเกี่ยวกับพระองค์ขึ้นมากมายและมักคัดค้านพระองค์จากมุมมองของเขาเองเสมอ

แม้ว่าเปโตรจะเข้าใจพระวิญญาณในระดับหนึ่ง ความเข้าใจของเขาก็เป็นอะไรที่ไม่กระจ่างแจ้ง

ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาจึงพูดว่า “ข้าพระองค์จำต้องติดตามผู้ที่ถูกส่งมาโดยพระบิดาแห่งสวรรค์

ข้าพระองค์จำต้องยอมรับผู้ที่ถูกเลือกสรรโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เขาไม่เข้าใจสิ่งทั้งหลายที่พระเยซูทรงทำและขาดพร่องความกระจ่างแจ้งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น

หลังจากที่ได้ติดตามพระองค์สักระยะหนึ่งแล้ว เปโตรก็มีความสนใจยิ่งขึ้นในสิ่งที่พระองค์ทรงทำและตรัส

และสนใจในตัวพระเยซูพระองค์เอง

เขาได้มารู้สึกว่าพระเยซูทรงสร้างแรงบันดาลใจทั้งในเรื่องของการรักใคร่เอ็นดูและความนับถือ

เขาชอบที่จะคบหากับพระองค์และอยู่เคียงข้างพระองค์

และการได้ฟังพระวาจาของพระเยซูก็ทำให้เขาได้รับการจัดหาให้และความช่วยเหลือ

ในช่วงระหว่างเวลาที่เขาคิดตามพระเยซู

เปโตรได้สังเกตและจดจำทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ไว้ในใจ นั่นคือ การกระทำ พระวาจา

ความเคลื่อนไหว และการแสดงออกของพระองค์ เขาได้รับความเข้าใจลึกๆ

ว่าพระเยซูไม่ทรงเหมือนพวกมนุษยธรรมดา แม้ว่าการทรงปรากฏเยี่ยมมนุษย์ของพระองค์จะเป็นปกติยิ่งนัก

พระองค์ก็ทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก ความเมตตาสงสาร และความยอมผ่อนปรนสำหรับมนุษย์

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำหรือตรัสเป็นความช่วยเหลืออย่างใหญ่หลวงต่อผู้อื่น

และเปโตรได้เห็นและได้รับสิ่งทั้งหลายที่เขาไม่เคยได้เห็นหรือได้ครองมาก่อนจากพระเยซู

เขาได้เห็นวามว่าพระเยซูจะไม่ได้ทรงมีฐานะอันยิ่งใหญ่และสถานะความเป็นมนุษย์ที่ผิดแปลกใดๆ ก็ตาม

แต่พระองค์ทรงมีพระลักษณะอันน่าประทับใจที่ไม่ธรรมดาอย่างแท้จริงและไม่ได้พบเห็นอยู่ทั่วไป

แม้ว่าเปโตรจะไม่อาจอธิบายเรื่องดังกล่าวได้อย่างครบถ้วน

แต่เขาก็เห็นได้ว่าพระเยซูทรงปฏิบัติอย่างแตกต่างออกไปจากคนอื่นทุกคน

เพราะสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงทำนั้นแตกต่างไปจากสิ่งเดียวกันของพวกมนุษยปกติเป็นอย่างมาก

นับตั้งแต่เวลาที่เขาได้มาสัมผัสกับพระเยซู

เปโตรยังได้เห็นอีกด้วยว่าพระบุคลิกลักษณะของพระองค์นั้นแตกต่างไปจากบุคลิกลักษณะของสามัญชน

พระองค์มักจะทรงปฏิบัติอย่างมั่นคงและไม่เคยเร่งรีบ

ไม่เคยทรงกล่าวเกินจริงหรือทำเรื่องอะไรให้ความสำคัญน้อยลง

และพระองค์ก็ทรงดำเนินพระชนม์ชีพของพระองค์ในหนทางที่เปิดเผยให้เห็นถึงพระบุคลิกลักษณะซึ่งทั้งปกติ

ธรรมดาและน่าเลื่อมใส ในการสนทนา พระเยซูตรัสอย่างเรียบง่ายและด้วยมารยาทอันงดงาม

ทรงสื่อสารในลักษณะที่แจ่มใสทว่าสงบนิ่งอยู่เสมอ—

และกระนั้นพระองค์ก็ไม่เคยทรงสูญเสียความทรงเกียรติของพระองค์ขณะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ไปจนเสร็จสิ้นเลย เปโตรได้เห็นว่าพระเยซูบางครั้งทรงเจียบขีริม ในขณะที่ในคราวอื่นๆ

พระองค์ได้ตรัสอย่างไม่หยุดหย่อน

บางครั้งพระองค์ทรงพระตำราญมากกระทั่งพระองค์ทรงดูเหมือนนกกพิราบที่กำลังเร่ร่อนและกระโดดโลดเต้น และในคราวอื่นๆ พระองค์ก็ทรงโหม่นสักระทั่งพระองค์ไม่ตรัสอะไรเลย

ทรงปรากฏว่าหนักอึ้งไปด้วยความตรอมใจราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นมารดาผู้เหน็ดเหนื่อยและอดโรย

ในบางครั้งพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยพระโทสะต้งทหารกล้าที่พุ่งไปข้างหน้าเพื่อสังหารศัตรู หรือในบางโอกาส พระองค์กลับทรงดูคล้ายสิ่งโศคราาม บางครั้งพระองค์ทรงพระสรวล ในคราวอื่นๆ

พระองค์ทรงอธิษฐานและทรงก้นแสง ไม่สำคัญว่าพระเยซูจะทรงปฏิบัติอย่างไร

เปโตรได้เริ่มมีความรักและความนับถืออันไร้ขอบเขตให้กับพระองค์

เสียงพระสรวลของพระเยซูเติมความสุขให้กับเขา ความโศกเศร้าของพระองค์ผลักดันเขาเข้าสู่ความตรอมใจ

พระโทสะของพระองค์ทำให้เขาหวาดกลัว ในขณะที่ความปรานี การยกโทษของพระองค์

และข้อเรียกร้องอันเคร่งครัดที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากผู้คน

ทำให้เขาได้มารักพระเยซูอย่างแท้จริงและพัฒนาความเคารพที่แท้จริงและการถวิลหาพระองค์ แน่แน่นอนว่า

เปโตรได้ใช้ชีวิตเคียงข้างพระเยซูเป็นเวลาหลายปีก่อนที่เขาจะได้ค่อยๆ มาตระหนักถึงเรื่องทั้งหมดนี้

เปโตรเป็นคนที่มิไหวพริบเป็นพิเศษ เกิดมาพร้อมกับเขาวนัปัญญาตามธรรมชาติ

กระนั้นเขาก็ยังทำเรื่องโง่เขลาหลายอย่างในตอนที่กำลังติดตามพระเยซู แรกเริ่มนั้น

เขามีมโนคติที่หลงผิดบางอย่างเกี่ยวกับพระเยซู เขาได้ถามไปว่า “ผู้คนพูดกันว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ เช่นนั้นแล้วเมื่อพระองค์มีพระชันษาแปดปีและทรงเริ่มที่จะเข้าใจเรื่องทั้งหลาย

พระองค์ทรงรู้หรือไม่ว่าพระองค์คือพระเจ้า?

พระองค์ทรงรู้หรือไม่ว่าพระองค์ทรงถือกำเนิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์?” พระเยซูทรงตอบไปว่า “ไม่ เราไม่รู้ เราดูไม่เหมือนแค่คนปกติสำหรับท่านหรือ? เราก็เหมือนคนอื่นๆ

บุคคลที่พระบิดาทรงส่งมานั้นเป็นบุคคลปกติ ไม่ใช่บุคคลที่เหนือธรรมดา

และแม้ว่างานที่เราทำจะเป็นตัวแทนของพระบิดาแห่งสวรรค์ของเรา ภาพลักษณ์ของเรา สภาวะบุคคลที่เราเป็น และร่างกายฝ่ายเนื้อหนังนี้ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราได้อย่างสมบูรณ์—

เป็นแค่เพียงส่วนหนึ่งของพระองค์เท่านั้นเอง แม้ว่าเราได้มาจากพระวิญญาณ เราก็ยังคงเป็นบุคคลธรรมดา

และพระบิดาของเราทรงส่งเรายังแผ่นดินโลกนี้ในฐานะบุคคลปกติ ไม่ใช่บุคคลที่เหนือธรรมดา”

เฉพาะเมื่อเปโตรได้ยืนยันเช่นนี้แล้วเท่านั้น เขาจึงเข้าใจพระเยซูบ้างเล็กน้อย

และหลังจากที่เขาได้ทบทวนพระราชกิจของพระเยซู การสอนของพระองค์ การทรงเป็นผู้เลี้ยงของพระองค์ และการคำขูของพระองค์เป็นเวลาหลายต่อหลายชั่วโมงนับไม่ถ้วนแล้วเท่านั้น

เขาจึงได้มีความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากขึ้น เมื่อพระเยซูมีพระชันษา 30 ปี

พระองค์ตรัสกับเปโตรถึงการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

และตรัสว่าพระองค์ได้มาเพื่อทำช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจ—พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขน—

เพื่อทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง พระเยซูยังได้ตรัสกับเปโตรอีกว่า สามวันหลังการถูกตรึงกางเขน

บุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมามากครั้ง และตรัสว่าเมื่อลุกขึ้นมาแล้ว พระองค์จะทรงปรากฏต่อผู้คนเป็นเวลา 40 วัน

ทันทีที่ได้ยินพระวาทะเหล่านี้ เปโตรเศร้าใจและเก็บพระวาทะเหล่านี้ไว้ในหัวใจ นับแต่นั้นมา

เขาก็ใกล้ชิดพระเยซูยิ่งขึ้นเรื่อยๆ หลังจากที่ได้รับประสบการณ์เป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว

เปโตรได้มาตระหนักว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูทรงทำนั้นมาจากการทรงเป็นพระเจ้า

และเขาได้มาคิดว่าพระเยซูนั้นทรงควรค่าที่จะรักยิ่งนัก เฉพาะเมื่อเขาได้มาเข้าใจในเรื่องนี้แล้วเท่านั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เขาจากภายใน

ถึงตอนนั้นเองพระเยซูได้ทรงหันไปหาบรรดาสาวกของพระองค์และผู้ติดตามคนอื่นๆ แล้วทรงถามว่า “ขอฉัน

ท่านว่าเราคือใคร?” ขอฉันตอบว่า “พระองค์คือโมเสส” แล้วพระองค์จึงทรงหันไปหาลูกา “แล้วท่านล่ะ ลูกา

ท่านว่าเราคือใคร?” ลูกาตอบว่า “พระองค์คือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาผู้เผยพระวาทะ”

จากนั้นพระองค์จึงทรงถามน้องสาวคนหนึ่ง และเธอตอบว่า

“พระองค์คือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาผู้เผยพระวาทะที่ตรัสพระวาทะมากมายตั้งแต่โนรันดร์กาลถึงโนรันดร์กาล

ไม่มีการเผยพระวาทะของผู้ใดที่ยิ่งใหญ่เท่าการเผยพระวาทะของพระองค์

อีกทั้งไม่มีความรู้ของผู้ใดที่มากล้นเท่าความรู้ของพระองค์ พระองค์คือผู้เผยพระวาทะคนหนึ่ง”

จากนั้นพระเยซูจึงทรงหันไปหาเปโตรแล้วทรงถามว่า “เปโตร ท่านว่าเราคือใคร?” เปโตรตอบว่า

“พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ พระองค์เสด็จมาจากสวรรค์

พระองค์ไม่ได้เป็นของแผ่นดินโลก พระองค์ไม่เหมือนกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

พวกเรายูบบนแผ่นดินโลกและพระองค์ทรงอยู่ที่นี้กับเรา แต่พระองค์เป็นของสวรรค์และไม่ได้เป็นของโลก

และพระองค์ไม่ได้เป็นของแผ่นดินโลก”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เขาโดยผ่านทางประสบการณ์ของเขานั้นเอง

ซึ่งทำให้เขาได้มาเข้าใจในเรื่องนี้ หลังจากที่ได้รับความรู้แจ้งนี้แล้ว

เขาก็ได้เลื่อมใสทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูได้ทรงทำยิ่งขึ้นไปอีก คิดถึงพระองค์ว่ายิ่งควรค่าที่จะรักมากขึ้นไปอีก

และในหัวใจของเขานั้นไม่เต็มใจเสมอที่จะออกห่างจากพระเยซู ดังนั้น

ครั้งแรกที่พระเยซูได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่เปโตรหลังจากที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนและได้ทรงคืนพระ

ชนม์ เปโตรร้องไห้ด้วยความสุขเหลือล้น “องค์พระผู้เป็นเจ้า! พระองค์ทรงเป็นขึ้นมา!” จากนั้น ขณะที่ทำให้ เปโตรจับปลาตัวใหญ่เหลือเกินได้หนึ่งตัว ประมั้นจนสุขแล้วถวายมันแก่พระเยซู พระเยซูเยี่ยมพระสรวล แต่ไม่ได้ตรัสอะไร แม้ว่าเปโตรจะรู้ว่าพระเยซูทรงได้คืนพระชนม์แล้ว แต่เขาก็ไม่เข้าใจความลึกลับของเรื่องนี้ เมื่อเขาถวายปลาให้พระเยซูเสวย พระเยซูไม่ได้ทรงปฏิเสธมัน แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสหรือนั่งลงเพื่อเสวย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงอันตรธานไปในทันใด นี่เป็นความเสียวขวัญมากมายเหลือเกินต่อเปโตร และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้น

เขาจึงได้เข้าใจว่าพระเยซูที่ทรงคืนพระชนม์นั้นแตกต่างไปจากพระเยซูองค์ก่อนหน้านี้

เมื่อเขาได้ตระหนักในการนี้ เปโตรก็รู้สึกตรอมใจ แต่เขายังได้รับความชื่นใจเช่นกันจากการที่รู้ว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว

เขาได้รู้ว่าพระเยซูได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว

รู้ว่าเวลาของพระองค์ในการทรงอยู่กับมนุษย์นั้นสิ้นสุดแล้ว

และรู้ว่ามนุษย์จะต้องเดินไปบนเส้นทางของเขาเองนับแต่นั้นไป พระเยซูได้ทรงบอกกับเขาครั้งหนึ่งว่า

“ท่านจำต้องดื่มจากถ้วยที่มีรสขมที่เราได้ดื่มแล้วด้วยเช่นกัน (นี่คือสิ่งที่พระองค์ตรัสหลังการคืนพระชนม์)

ท่านจำต้องเดินไปบนเส้นทางที่เราได้เดินแล้วด้วยเช่นกัน ท่านจำต้องวางชีวิตของท่านลงไว้เพื่อเรา”

งานในเวลานั้นไม่ได้อยู่ในรูปแบบของการสนทนาแบบตัวต่อตัว ไม่เหมือนกับตอนนี้ ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกซ่อนเร้นเป็นพิเศษ และเปโตรก็ทนทุกข์กับความยากลำบากมากมาย

บางครั้งเปโตรก็ไปถึงจุดที่ร้องอุทานออกมาว่า “พระเจ้า! ข้าพระองค์ไม่มีอะไรนอกจากชีวิตนี้

แม้ว่ามันจะไม่ได้มีค่ามากมายสำหรับพระองค์ ข้าพระองค์ก็ปรารถนาที่จะทุ่มเทอุทิศมันแด่พระองค์

แม้ว่าพวกมนุษย์จะไม่มีค่าคู่ควรที่จะรักพระองค์ และความรักและหัวใจของพวกเขาก็ไร้ค่า

ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงทราบถึงความพึงปรารถนาของหัวใจพวกมนุษย์

และแม้ว่าร่างกายของพวกมนุษย์ไม่ได้รับการยอมรับจากพระองค์

ข้าพระองค์ก็ปรารถนาให้พระองค์ทรงยอมรับหัวใจของข้าพระองค์”

การเอ่ยคำอธิษฐานแบบนี้ทำให้เขามีการทบทวนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาได้อธิษฐานว่า

“ข้าพระองค์เต็มใจที่จะทุ่มเทอุทิศหัวใจของข้าพระองค์อย่างหมดสิ้นแด่พระเจ้า

แม้ว่าข้าพระองค์จะไร้ความสามารถที่จะทำอะไรเพื่อพระเจ้าได้เลยก็ตาม

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างจงรักภักดีและอุทิศตัวข้าพระองค์แด่พระองค์โดยสุดหัวใจ

จ ข้าพระองค์เชื่อว่าพระเจ้าจะต้องทรงเฝ้ามองหัวใจของข้าพระองค์” เขาพูดว่า

“ข้าพระองค์ไม่ขออะไรในชีวิตของข้าพระองค์

นอกจากขอว่าความคิดเรื่องความรักสำหรับพระเจ้าของข้าพระองค์และความปรารถนาของหัวใจของข้าพระองค์

จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้า ข้าพระองค์อยู่กับองค์พระเยซูเจ้ามาเป็นเวลานานเหลือเกิน
ทว่าข้าพระองค์ไม่เคยได้รับรักพระองค์เลย นั่นคือหนี่อันใหญ่หลวงที่สุดของข้าพระองค์
แม้ว่าข้าพระองค์จะได้อยู่กับพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไม่ได้รู้จักพระองค์
และข้าพระองค์ยังถึงขั้นพูดบางสิ่งไม่เหมาะสมกลับหลังพระองค์เสียด้วยซ้ำ
การคิดถึงสิ่งเหล่านี้ทำให้ข้าพระองค์รู้สึกเป็นหนี่องค์พระเยซูเจ้ายิ่งขึ้นไปอีก” เขาอธิบายแบบนั้นเสมอ เขาพูดว่า
“ข้าพระองค์นั้นน้อยยิ่งกว่าฝุ่น
ข้าพระองค์ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากจะทรมานเทวทูตหัวใจอันจงรักภักดีนี้แด่พระเจ้า”

มีจุดเร้าใจสูงสุดอยู่ในประสบการณ์ทั้งหลายของเปโตร เมื่อตอนที่ร่างกายของเขาแตกหักแทบจะหมดทุกส่วน
แต่พระเยซูยังคงทรงให้การหนุนใจแก่เขาอยู่ภายใน และครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเปโตร
เมื่อตอนที่เปโตรอยู่ในความทุกข์ทนแสนสาหัสและรู้สึกว้าวุ่นใจของเขาแตกสลายไปแล้ว
พระเยซูได้ทรงแนะนำเขาว่า “ท่านได้อยู่กับเรานบนแผ่นดินโลก และเราก็ได้อยู่ที่นี้กับท่าน
และแม้ว่าก่อนหน้านี้เราจะเคยได้อยู่ด้วยกันในสวรรค์ จะว่าไปแล้ว มันเป็นโลกฝ่ายจิตวิญญาณนั่นเอง
บัดนี้เราได้กลับมายังโลกฝ่ายจิตวิญญาณ และท่านก็อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเราไม่ได้อยู่บนแผ่นดินโลก
และแม้ว่าท่านก็ไม่ได้อยู่บนแผ่นดินโลกเช่นกัน ท่านก็ต้องทำหน้าที่ของท่านบนแผ่นดินโลกให้ลุล่วง
เนื่องจากท่านเป็นผู้รับใช้ ท่านจำต้องทำหน้าที่ของท่านให้ลุล่วง”

การได้ยินว่าเขาจะสามารถกลับไปอยู่ข้างพระเจ้าได้ให้ความสุขใจแก่เปโตร ในเวลานั้น
เปโตรอยู่ในความร้าวรานมากกระทั่งเขาแทบจะต้องล้มหมอนนอนเสื่อ เขารู้สึกผิดจนถึงจุดที่พูดว่า
“ข้าพระองค์ถูกทำให้เสื่อมทรามมากจนกระทั่งข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้”
พระเยซูได้ทรงปรากฏแก่เขาแล้วตรัสว่า “เปโตร อาจเป็นไปได้ไหมว่า
ท่านลืมปณิธานที่ครั้งหนึ่งท่านได้ทำไว้ต่อหน้าเราไปแล้ว? ท่านลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้พูดไว้จริงๆ หรือ?
ท่านลืมปณิธานที่ท่านทำไว้กับเราไปแล้วหรือ?” เมื่อได้เห็นว่ามันเป็นพระเยซู เปโตรจึงลุกขึ้นจากเตียง
และพระเยซูก็ทรงสุขใจเขาดังนี้ “เราไม่ได้เป็นของแผ่นดินโลก เราได้บอกท่านไปแล้ว—
ท่านจำต้องเข้าใจในเรื่องนี้ แต่ท่านลืมอะไรอย่างอื่นที่เราได้บอกท่านไปแล้วหรือ?
‘ท่านก็ไม่ได้เป็นของแผ่นดินโลกด้วยเช่นกัน ไม่ได้เป็นของโลก’ ณ ตอนนี้มีงานที่ท่านจำเป็นต้องทำ
ท่านไม่สามารถตรอมใจเยี่ยงนี้ได้ ท่านไม่สามารถทุกข์ทนเยี่ยงนี้ได้
แม้ว่าพวกมนุษย์และพระเจ้าจะไม่สามารถดำรงอยู่ในโลกเดียวกันได้ เราก็มีงานของเราและท่านก็มีงานของท่าน
และวันหนึ่งเมื่องานของท่านแล้วเสร็จ เราจะได้อยู่ร่วมกันในอาณาจักรเดียว
และเราจะนำทางท่านให้อยู่กับเราตลอดกาล”

เปโตรได้รับการสุขใจและรู้สึกมั่นใจหลังจากที่ได้ยินพระวจนะเหล่านี้

เขารู้ว่าความทุกข์นี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เขาต้องสู้ทนและได้รับประสบการณ์ และนับแต่นั้นมา เขาก็มีแรงบันดาลใจ พระเยซูทรงปรากฏต่อเขาเป็นการเฉพาะในช่วงเวลาที่สำคัญทุกครั้ง ทรงมอบความรู้แจ้งและการทรงนำเป็นพิเศษแก่เขา และพระองค์ก็ทรงพระราชกิจมากมายกับเขา แล้วอะไรเล่าคือสิ่งที่เปโตรเสียใจมากที่สุด? ไม่นานนักหลังจากที่เปโตรได้พูดว่า “พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” พระเยซูได้ทรงตั้งคำถามอีกคำถามหนึ่งกับเปโตร (แม้ว่ามันจะไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์อย่างนี้ก็ตาม) พระเยซูทรงถามเขาว่า “เปโตร! ท่านเคยรักเราหรือไม่?” เปโตรเข้าใจว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอย่างไร และพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า! ครั้งหนึ่งข้าพระองค์รักพระบิดาในสวรรค์ แต่ข้าพระองค์ยอมรับว่าข้าพระองค์ไม่เคยรักพระองค์เลย” พระเยซูจึงตรัสว่า “หากผู้คนไม่รักพระบิดาในสวรรค์ พวกเขาจะสามารถรักพระบุตรบนแผ่นดินโลกได้อย่างไร? และหากผู้คนไม่รักบุตรที่ถูกส่งมาโดยพระเจ้าพระบิดา พวกเขาจะสามารถรักพระบิดาในสวรรค์ได้อย่างไร? หากผู้คนรักพระบุตรบนโลกอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วพวกเขาย่อมรักพระบิดาในสวรรค์อย่างแท้จริง” เมื่อเปโตรได้ยินพระวจนะเหล่านี้ เขาก็ได้ตระหนักว่าเขาได้ขาดพระองค์ไป เขารู้สึกผิผดอยู่เสมจนถึงจุดที่น้ำตาไหลรินให้กับคำพูดของเขาที่ว่า “ครั้งหนึ่งข้าพระองค์รักพระบิดาในสวรรค์ แต่ข้าพระองค์ไม่เคยรักพระองค์เลย” หลังการคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู เขารู้สึกผิผดและตรอมใจยิ่งขึ้นไปอีกกับคำพูดเหล่านี้ เมื่อหวนนึกถึงงานในอดีตของเขาและวุฒิภาวะในปัจจุบันของเขา บ่อยครั้งที่เขาจะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยซูในการอธิษฐาน รู้สึกอยู่เสมว่าเสียใจและเป็นหนี้เนื่องมาจากการที่ไม่ได้ทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าและการที่ไม่ดีพอที่จะไปถึงมาตรฐานของพระเจ้า ประเด็นปัญหาเหล่านี้กลายเป็นภาระใหญ่ที่สุดของเขา เขาพูดว่า “สักวันหนึ่งข้าพระองค์จะทูลเทศทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์มีและทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์เป็นแด่พระองค์ และข้าพระองค์จะมอบอะไรก็ตามที่มีค่ามากที่สุดแด่พระองค์” เขาพูดว่า “พระเจ้า! ข้าพระองค์มีความเชื่อหนึ่งเดียวเท่านั้นและความรักหนึ่งเดียวเท่านั้น ชีวิตของข้าพระองค์ไม่มีค่าอะไรเลย และร่างกายของข้าพระองค์ก็ไม่มีค่าอะไรเลย ข้าพระองค์มีความเชื่อหนึ่งเดียวเท่านั้นและความรักหนึ่งเดียวเท่านั้น ข้าพระองค์มีความเชื่อในพระองค์ในจิตใจของข้าพระองค์และความรักสำหรับพระองค์ในหัวใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มีเพียงสองสิ่งนี้เท่านั้นที่จะมอบแด่พระองค์ และไม่มีอะไรอื่นอีกแล้ว” เปโตรได้รับการหนุนใจอย่างมากจากพระวจนะของพระเยซู เนื่องจากก่อนที่พระเยซูจะทรงถูกตรึงกางเขน พระองค์ได้ทรงบอกกับเปโตรว่า “เราไม่ได้เป็นของพิภพนี้ และท่านก็ไม่ได้เป็นของพิภพนี้เช่นกัน” ต่อมา

เมื่อเปโตรเข้าถึงจุดที่เจ็บปวดยิ่งนัก พระเยซูทรงเตือนความจำเขาว่า “เปโตร ท่านลืมแล้วหรือ? เราไม่เป็นของโลก และเป็นเพราะงานของเราเท่านั้นเองที่เราได้จากไปก่อน ท่านก็ไม่ได้เป็นของโลกเช่นกัน ท่านลืมไปแล้วจริงๆ หรือ? เราได้บอกท่านแล้วถึงสองครั้ง ท่านจำไม่ได้หรือ?” เมื่อได้ยินดังนี้ เปโตรจึงพูดว่า “ข้าพระองค์ยังไม่ลืม!” พระเยซูจึงได้ตรัสว่า “ครั้งหนึ่งท่านได้ใช้เวลาอันมีความสุขอยู่ร่วมกับเราในสวรรค์และใช้ช่วงเวลาหนึ่งเคียงข้างเรา ท่านคิดถึงเรา และเราก็คิดถึงท่าน แม้ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายไม่คู่ควรกับการเอ่ยถึงในสายตาของเรา แต่เราจะไม่รักผู้ที่ไร้ความผิดและควรค่าที่จะรักได้อย่างไรเล่า? ท่านลืมสัญญาของเราแล้วหรือ? ท่านจำต้องยอมรับบัญชาของเราบนแผ่นดินโลก ท่านจำต้องลุล่วงในกิจที่เราได้วางใจให้ท่านทำ วันหนึ่งเราจะนำทางท่านให้มาอยู่เคียงข้างเราอย่างแน่นอน” หลังจากที่ได้อ่านเช่นนี้ เปโตรจึงยิ่งรู้สึกหัวใจมากขึ้นไปอีกและได้รับแรงบันดาลใจยิ่งขึ้นไปอีก จนถึงขนาดที่เมื่อเขาอยู่บนทางเขน เขาสามารถพูดได้ว่า “พระเจ้า! ข้าพระองค์ไม่สามารถรักพระองค์ได้มากพอ! ต่อให้พระองค์จะทรงขอให้ข้าพระองค์ตาย ข้าพระองค์ก็ยังคงไม่สามารถรักพระองค์ได้มากพอ ไม่ว่าพระองค์จะทรงส่งดวงจิตของข้าพระองค์ไปที่ใดก็ตาม ไม่ว่าพระองค์จะทรงลุล่วงพระสัญญาในอดีตของพระองค์หรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าพระองค์จะทรงทำอะไรก็ตามหลังจากนั้น ข้าพระองค์รักพระองค์และเชื่อในพระองค์” สิ่งที่เขายึดถืออันนั้นคือความเชื่อของเขา และความรักที่แท้จริง

เย็นวันหนึ่ง สาวกหลายคน ซึ่งรวมทั้งเปโตร อยู่ในเรือประมงด้วยกันกับพระเยซู และเปโตรก็ถามคำถามที่ชื่อมากคำถามหนึ่งกับพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า! ข้าพระองค์อยากถามพระองค์หนึ่งคำถามที่ข้าพระองค์มีมาเป็นเวลานานมากแล้ว” พระเยซูตรัสตอบว่า “เช่นนั้นแล้วเชิญถามมา!” เปโตรจึงถามว่า “พระราชกิจที่ทำสำเร็จในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติเป็นการกระทำของพระองค์หรือไม่?” พระเยซูทรงยิ้มพระสรวล รวากับกำลังตรัสว่า “เด็กคนนี่ เขาช่างไร้เดียงสาเสียจริง!” แล้วพระองค์ก็ตรัสต่อโดยมีจุดประสงค์ “มันไม่ใช่การกระทำของเรา มันเป็นการกระทำของพระยาห์เวห์และโมเสส” เปโตรได้ยินดังนี้จึงร้องอุทานออกมาว่า “โอ้! ดังนั้นแล้วมันไม่ใช่การกระทำของพระองค์” ครั้นเปโตรได้พูดไปอย่างนี้แล้ว พระเยซูจึงมิได้ตรัสอันใดอีก เปโตรคิดกับตัวเองว่า “มันไม่ใช่พระองค์ที่ทรงกระทำพระราชกิจนั้น เช่นนั้นแล้วจึงไม่แปลกใจเลยที่พระองค์ได้ทรงมาเพื่อทำลายธรรมบัญญัติ เนื่องจากมันไม่ใช่การกระทำของพระองค์นั่นเอง” หัวใจของเขาจึงรู้สึกผ่อนคลายไปด้วย หลังจากนั้น พระเยซูทรงตระหนักว่าเปโตรนั้นช่างไร้เดียงสาเสียจริง แต่เนื่องจากเขาไม่มีความเข้าใจในเวลานั้น

พระเยซูจึงไม่ได้ตรัสอะไรอื่นอีกหรือปฏิเสธเขาโดยตรง

ครั้งหนึ่งพระเยซูได้ทรงเทศนาในธรรมศาลาซึ่งผู้คนจำนวนมากไปอยู่กันที่นั่น รวมถึงเปโตร

ในคำเทศนาของพระองค์ พระเยซูได้ตรัสว่า

“องค์หนึ่งเดียวผู้ที่จะเสด็จมาตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลจะทรงพระราชกิจแห่งการไถ่ในช่วงระหว่างยุคพระคุณเพื่อทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงจากบาป แต่พระองค์จะไม่ทรงถูกจำกัดควบคุมโดยกฎข้อบังคับใดๆ

ในการนำทางมนุษย์ให้พ้นจากบาป พระองค์จะทรงเดินออกจากธรรมเนียมและเข้าสู่ยุคพระคุณ

พระองค์จะทรงไถ่มวลมนุษยชาติทั้งปวง พระองค์จะทรงก้าวยาวไปข้างหน้าจากยุคธรรมเนียมเข้าสู่ยุคพระคุณ

ทว่าไม่มีใครเคยรู้จักพระองค์ พระองค์ผู้ทรงมาจากพระยาห์เวห์

งานที่โมเสสทำนั้นได้รับอนุญาตจากพระยาห์เวห์

โมเสสได้ร่างธรรมเนียมขึ้นก็เพราะพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำไว้” เมื่อตรัสเรื่องนี้แล้ว

พระองค์ก็ตรัสต่อไปว่า “พวกที่ยกเลิกพระบัญญัติของยุคพระคุณในช่วงระหว่างยุคพระคุณจะเผชิญกับหายนะ พวกเขาต้องยืนในวิหารและได้รับการทำลายล้างของพระเจ้า และไฟจะตกมาถึงพวกเขา”

การไถ่ย่นพระวณะเหล่านี้มีผลกระทบบางส่วนต่อเปโตร และตลอดช่วงเวลาแห่งประสบการณ์ของเขา

พระเยซูได้ทรงเป็นผู้เลี้ยงและคำชูเปโตร โดยตรัสกับเขาแบบใจถึงใจ

ซึ่งทำให้เปโตรได้เข้าใจในพระเยซูดีขึ้นเล็กน้อย

เมื่อเปโตรย้อนคิดกลับไปถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทรงประกาศไว้ในวันนั้นและคำถามที่เขาได้ถามพระเยซูเมื่อตอนที่

พวกเขาอยู่บนเรือประมงลำนั้น การตอบสนองที่พระเยซูได้ทรงให้ไว้

รวมทั้งการที่พระองค์ได้ทรงเยี่ยมพระสรวล เปโตรจึงได้เข้าใจเรื่องทั้งหมดนี้ในที่สุด หลังจากนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เปโตร และเมื่อนั้นเท่านั้นเอง

เขาจึงได้เข้าใจว่าพระเยซูคือพระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

ความเข้าใจของเปโตรมาจากการให้ความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่ก็มีกระบวนการหนึ่งที่จะไปสู่ความเข้าใจของเขา โดยผ่านการถามคำถาม การไถ่ย่นพระเยซูทรงประกาศ

จากนั้นก็โดยผ่านการได้รับสามัคคีธรรมอันพิเศษของพระเยซูและการทรงเป็นผู้เลี้ยงอันพิเศษของพระองค์

ตนเอง เปโตรจึงได้มาตรนกว่าพระเยซูคือพระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ นั้นไม่ได้ทำสำเร็จในชั่วข้ามคืน

มันเป็นกระบวนการ และการนี้ได้กลายเป็นการช่วยเขาในประสบการณ์ทั้งหลายในภายหลังของเขา

เหตุใดเล่าพระเยซูจึงไม่ทรงพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมในผู้คนอื่นๆ แต่แค่ในเปโตรเท่านั้น?

เพราะเฉพาะเปโตรเท่านั้นที่ได้เข้าใจว่าพระเยซูคือพระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ไม่มีใครอีกแล้วที่รู้การนี้

แม้มีสาวกหลายคนที่ยู่เรื่องราวมากมายในกาลสมัยที่พวกเขาติดตามพระองค์

ความรู้ของพวกเขาก็เป็นไปอย่างผิวเผิน

นี่คือเหตุผลที่ทำให้พระเยซูจึงทรงเลือกสรรเปโตรเป็นวัตถุตัวอย่างของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
สิ่งที่พระเยซูได้ตรัสแก่เปโตรเมื่อถึงตอนนั้นก็คือสิ่งที่พระองค์ตรัสแก่ผู้คนในวันนี้
ผู้ซึ่งความรู้และการเข้าสู่ชีวิตของพวกเขาจำเป็นต้องเข้าถึงความรู้และการเข้าสู่ชีวิตของเปโตร
พระเจ้าจะทรงทำให้ทุกคนมีความเพียบพร้อมโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์นี้และเส้นทางนี้เอง เหตุใดหรือ
ผู้คนในวันนี้จึงพึงต้องมีความเชื่อที่เป็นจริงและความรักที่แท้จริง?
พวกเขาก็เช่นกันที่จำเป็นต้องได้รับประสบการณ์กับสิ่งที่เปโตรได้รับประสบการณ์
ดอกผลที่เปโตรได้รับจากประสบการณ์ของเขาจำเป็นต้องได้รับการสำแดงในพวกเขาด้วยเช่นกัน
และพวกเขาก็เช่นกันที่จำเป็นต้องได้รับประสบการณ์กับความเจ็บปวดที่เปโตรได้รับประสบการณ์
เส้นทางที่พวกเขาดำเดินนั้นเป็นเส้นทางเดียวกันกับที่เปโตรได้เดิน
ความเจ็บปวดที่พวกเขาทนทุกขนั้นเป็นความเจ็บปวดที่เปโตรได้ทนทุกข์
เมื่อพวกเขาได้รับความรุ่งโรจน์และเมื่อพวกเขาใช้ชีวิตในแบบชีวิตที่เป็นจริง
เช่นนั้นแล้วเขาก็ใช้ชีวิตในภาพลักษณ์ของเปโตร เส้นทางนั้นก็เหมือนกัน
และคนเราได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยการติดตามเส้นทางนั้น อย่างไรก็ตาม
ขีดความสามารถของพวกเขายังขาดพร่องอยู่บ้างเมื่อเทียบกับขีดความสามารถของเปโตร
เพราะเวลาเปลี่ยนแปลงไป และดังนั้นขอบข่ายความเสื่อมทรามของพวกมนุษย์ก็เปลี่ยนแปลงเช่นกัน
และเพราะแคว้นยูเดียเป็นอาณาจักรที่ยืนยงยาวนานด้วยวัฒนธรรมโบราณ เมื่อเป็นดังนั้น
พวกเขาก็ต้องทำทุกอย่างที่พวกเขาสามารถทำได้เพื่อปรับปรุงขีดความสามารถของเจ้า
เปโตรเป็นบุคคลที่มีไหวพริบมาก ชาญฉลาดในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ
และเขายังมีความซื่อสัตย์อย่างสูงสุดอีกด้วย เขาทนทุกข์จากความพลั้งพลาดมากมาย
การติดต่อกับสังคมครั้งแรกของเขามาถึงเมื่ออายุได้ 14 ปีเมื่อเขาได้เข้าโรงเรียนและยังได้ไปที่ธรรมศาลาอีกด้วย
เขามีใจกระตือรือร้นมากมายและเต็มใจเสมอที่จะเข้าร่วมการประชุม ในเวลานั้น
พระเยซูยังไม่ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการจะลักษณะ นี่เป็นเพียงแค่การเริ่มต้นของยุคพระคุณ
เปโตรได้เริ่มต้นการเข้ามาติดต่อกับบุคคลสำคัญทางศาสนาเมื่ออายุได้ 14 ปี พอเขาอายุได้ 18 ปี
เขาได้ติดต่อกับชนชั้นสูงทางศาสนา แต่หลังจากที่เขาได้เห็นความสับสนอลหม่านเบื้องหลังฉากของศาสนา
เขาก็ถอยห่างจากสิ่งนั้น เมื่อได้เห็นว่าผู้คนเหล่านี้เจ้าเล่ห์ ฉลาดแกมโกง และชอบวางอุบายมากมายไหน
เขาได้กลายเป็นรู้สึกถึงภัยอย่างรุนแรง (นี่เป็นวิธีการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในเวลานั้น
เพื่อทำให้เขามีความเพียบพร้อม
พระองค์ได้ทรงขับไล่เขาเป็นพิเศษและทรงพระราชกิจพิเศษบางอย่างกับเขา)
และดังนั้นเขาจึงถอนตัวจากธรรมศาลาเมื่ออายุได้ 18 ปี บิดามารดาของเขาได้ข่มเหงเขาและจะไม่ยอมให้เขาเชื่อ

(พวกเขาเป็นปีศาจและผู้ปราศจากความเชื่อ) ทำยที่สุด เปโตรจึงได้ออกจากบ้านและเดินทางไปทุกหนแห่ง
ทำการประมงและการประกาศอยู่เป็นเวลาสองปี ซึ่งในระหว่างช่วงเวลานั้น

เขายังได้นำทางผู้คนจำนวนมากไปด้วย บัดนี้เจ้าควรเห็นได้อย่างชัดเจนถึงเส้นทางที่แท้จริงที่เปโตรเลือก
หากเจ้าสามารถเห็นเส้นทางของเปโตรได้อย่างชัดเจน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมั่นใจได้ในเรื่องพระราชกิจที่กำลังได้รับการปฏิบัติอยู่ในวันนี้

ดังนั้นเจ้าจะไม่พร่ำบ่นหรือเฉยเมย หรือถวิลหาสิ่งใดๆ เลย

เจ้าควรได้รับประสบการณ์กับอารมณ์ของเปโตรในเวลานั้น กล่าวคือ

เขาได้รับผลกระทบรุนแรงจากความโศกเศร้า เขาไม่ได้ร้องขออนาคตหรือพระพรใดอีกต่อไป

เขาไม่ได้แสวงหาผลกำไร ความสุข ชื่อเสียง หรือโชควาสนาในโลก

เขาเพียงแต่พยายามที่จะใช้ชีวิตที่เปี่ยมความหมายที่สุด

ซึ่งก็คือการชดใช้คืนความรักของพระเจ้าและทุ่มเททุกสิ่งที่เขาถือว่าล้ำค่ามากที่สุดแด่พระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเขาจึงจะพึงพอใจในหัวใจของเขา บ่อยครั้งที่เขาอธิษฐานต่อพระเยซูด้วยถ้อยคำที่ว่า

“องค์พระเยซูคริสต์เจ้า ครั้งหนึ่งข้าพระองค์เคยรักพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่เคยรักพระองค์อย่างแท้จริง

แม้ว่าข้าพระองค์จะพูดว่าข้าพระองค์มีความเชื่อในพระองค์

แต่ข้าพระองค์ก็ไม่เคยรักพระองค์ด้วยหัวใจที่แท้จริง ข้าพระองค์เพียงแค่นิยมนูชาพระองค์ ชื่นชมบูชาพระองค์

และคิดถึงพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่เคยรักพระองค์และไม่เคยมีความเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง”

เขาอธิษฐานอยู่เนื่องนิคย์ที่จะตั้งปณิธานของเขา

และเขาได้รับการหนุนใจจากพระวณะของพระเยซูและได้รับแรงจูงใจจากพระวณะเหล่านี้อยู่เสมอ ต่อมา

หลังผ่านประสบการณ์ไปได้ช่วงเวลานึง พระเยซูได้ทรงทดสอบเขา

ทรงขู่ยู่ให้เขาโยยหาพระองค์ยิ่งขึ้นไปอีก เขาพูดว่า “องค์พระเยซูคริสต์เจ้า!

ข้าพระองค์ช่างคิดถึงพระองค์และถวิลหาที่จะเฝ้ามองพระองค์อะไรเช่นนี้ ข้าพระองค์ยังขาดพร่องอยู่มากเกินไป

และไม่สามารถชดเชยความรักของพระองค์ได้ ข้าพระองค์ขอร้องให้พระองค์ทรงนำตัวข้าพระองค์ไปโดยเร็ว

เมื่อไรพระองค์จะทรงมีความต้องการในตัวข้าพระองค์หรือ? เมื่อไรพระองค์จะทรงนำตัวข้าพระองค์ไป?

เมื่อไรข้าพระองค์จะได้เฝ้ามองพระพักตร์ของพระองค์อีกครั้ง?

ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไปในร่างกายนี้ เพื่อกลายเป็นลูกทำให้เสื่อมทรามต่อไป

อีกทั้งข้าพระองค์ไม่ปรารถนาที่จะกบฏมากไปกว่านี้อีก

ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์ทันทีที่ข้าพระองค์ทำได้

และข้าพระองค์ไม่ปรารถนาที่จะทำให้พระองค์เสียพระทัยมากไปกว่านี้อีก” นี่คือนิสัยที่เขอธิษฐาน

แต่ในเวลานั้นเขาไม่ได้รู้ว่าพระเยซูจะทรงทำให้สิ่งใดในตัวเขามีความเพียบพร้อม

ในช่วงระหว่างความร้าวรานจากการทดสอบของเขา พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเขาอีกครั้งแล้วตรัสว่า “เปโตร เราปรารถนาที่จะทำให้ท่านมีความเพียบพร้อม เพื่อที่ท่านจะได้กลายเป็นหินผลไม้
หินผลไม้ที่เป็นการตกผลึกของการทำให้ท่านมีความเพียบพร้อมของเรา และซึ่งเราจะชื่นชม
ท่านสามารถให้คำพยานกับเราอย่างแท้จริงได้หรือไม่? ท่านได้ทำสิ่งที่เราขอให้ท่านทำหรือยัง?
ท่านได้ใช้ชีวิตตามวณะที่เราได้พูดไว้หรือยัง? ครั้งหนึ่งท่านได้รักเรา แต่แม้ว่าท่านได้รักเรา
ท่านได้ใช้ชีวิตตามเราหรือไม่? สิ่งใดหรือที่ท่านได้ทำไปเพื่อเรา? ท่านระลึกว่าท่านไม่คู่ควรกับความรักของเรา
แต่ท่านได้ทำสิ่งใดไปเพื่อเราหรือ?”

เปโตรได้เห็นว่าเขาไม่ได้ทำอะไรเพื่อพระเยซูเลยและจดจำได้ถึงคำปฏิญาณก่อนหน้านี้ของเขาที่จะมอบชีวิตเขา
แด่พระเจ้า และดังนั้น เขาจึงไม่ปรบปรงอีกต่อไป และคำอธิษฐานของเขานับแต่นั้นก็ดีขึ้นมาก
เขาอธิษฐานด้วยการพูดว่า “องค์พระเยซูคริสต์เจ้า! ครั้งหนึ่งข้าพระองค์ได้ทิ้งพระองค์ไป
และครั้งหนึ่งพระองค์ก็ได้ทรงทิ้งข้าพระองค์ไปเช่นกัน พวกเราได้ใช้เวลาโดยแยกห่างจากกัน
และได้ร่วมใช้เวลาอยู่ด้วยกัน กระนั้นพระองค์ก็ทรงรักข้าพระองค์ยิ่งกว่าอื่นใดทั้งสิ้น
ข้าพระองค์ได้เป็นกบฏต่อพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าและได้ทำให้พระองค์ตรอมพระทัยซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ข้าพระองค์จะสามารถลืมเรื่องเช่นนั้นได้อย่างไรเล่า?
ข้าพระองค์จำใส่ใจและไม่เคยลืมพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติแล้วกับข้าพระองค์และสิ่งที่พระองค์ได้ไว้
วางพระทัยมอบหมายต่อข้าพระองค์เสมอมา
ข้าพระองค์ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์สามารถทำได้สำหรับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติแล้วกับข้า
พระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์สามารถทำอะไรได้
และพระองค์ทรงทราบยิ่งไปกว่านั้นว่าข้าพระองค์สามารถเล่นบทบาทใดได้
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์
และข้าพระองค์จะทุ่มเทอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์
พระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบว่าข้าพระองค์สามารถทำอะไรเพื่อพระองค์ได้
แม้ว่าซาตานได้หลอกข้าพระองค์มากมายและข้าพระองค์ก็ได้กบฏต่อพระองค์
แต่ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ไม่ทรงจดจำข้าพระองค์เพราะการล่วงละเมิดเหล่านั้น
และเชื่อว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์บนพื้นฐานของการล่วงละเมิดเหล่านั้น
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะทุ่มเทอุทิศทั้งชีวิตของข้าพระองค์แด่พระองค์ ข้าพระองค์ไม่ขออะไร
และข้าพระองค์ก็ไม่มีหวังหรือแผนอื่นใด
ข้าพระองค์ปรารถนาเพียงแค่ว่าปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของพระองค์และทำตามน้ำพระทัยของพระองค์เท่านั้น
ข้าพระองค์จะดื่มจากถ้วยที่มีรสขมของพระองค์ และข้าพระองค์จะเป็นของพระองค์ตามที่ทรงบัญชา”

พวกเจ้าต้องขัดแย้งเกี่ยวกับเส้นทางที่พวกเจ้าเดิน

พวกเจ้าต้องขัดแย้งเกี่ยวกับเส้นทางที่พวกเจ้าจะใช้ในอนาคต

อะไรคือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำให้มีความเพียบพร้อม และอะไรคือสิ่งที่ได้รับความไว้วางใจในตัวพวกเจ้า

วันหนึ่ง บางที พวกเจ้าอาจจะได้รับการทดสอบ และเมื่อเวลานั้นมาถึง

หากพวกเจ้าสามารถได้รับแรงบันดาลใจจากประสบการณ์ของเปโตร

นั่นจะแสดงให้เห็นว่าพวกเจ้ากำลังเดินบนเส้นทางของเปโตรอย่างแท้จริง

เปโตรได้รับการชมเชยจากพระเจ้าสำหรับความเชื่อและความรักที่แท้จริงของเขาและจากความจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ของเขา และเป็นเพราะความซื่อสัตย์และความถวิลหาพระเจ้าในหัวใจของเขานั้นเอง

พระเจ้าจึงทรงทำให้เขามีความเพียบพร้อม หากเจ้ามีความรักและความเชื่อเช่นเดียวกับเปโตรอย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วพระเยซูย่อมจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมอย่างแน่นอน

มนุษย์สามารถมีความรักแท้จริงได้ โดยการได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงโทษ

พวกเจ้าทั้งหมดอยู่ท่ามกลางการทดสอบและกระบวนการถูกลงโทษ

เจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษ? เมื่อได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงโทษ

ผู้คนมีความสามารถที่จะถวายการสรรเสริญที่แท้จริงแด่พระเจ้าได้ และท่ามกลางกระบวนการถูกลงโทษ

พวกเขาสามารถมองเห็นว่าพวกเขากำลังขาดพร่องมากเหลือเกิน การถูกลงโทษของเจ้ารุนแรงมากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะตัดขาดจากเนื้อหนังได้มากขึ้น กระบวนการถูกลงโทษของผู้คนรุนแรงมากขึ้นเท่าใด

ความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้ายิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น นี่คือนิสัยที่พวกเจ้าควรเข้าใจ

เหตุใดผู้คนจึงต้องได้รับการถูกลงโทษ? สิ่งนี้มุ่งหมายที่จะสัมฤทธิ์ผลใด?

อะไรคือนัยสำคัญของพระราชกิจแห่งกระบวนการถูกลงโทษของพระเจ้าในมนุษย์?

หากเจ้าแสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วไซ้

ครั้นได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงโทษของพระองค์จนถึงจุดหนึ่ง เจ้าจะรู้สึกว่ามันดีเหลืออย่างที่สุด

และเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างถึงที่สุด มนุษย์ควรรักพระเจ้าอย่างไรในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษ?

โดยการใช้ความแน่วแน่ที่จะรักพระเจ้ามายอมรับกระบวนการถูกลงโทษของพระองค์ กล่าวคือ

ในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษ เจ้ารู้สึกทรมานภายใน ราวกับมีดเล่มหนึ่งบิดคดอยู่ในหัวใจของเจ้า

ทว่าเจ้าก็ยังเต็มใจที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยโดยใช้หัวใจของเจ้าซึ่งรักพระองค์

และเจ้าไม่นำพาที่จะใส่ใจเนื้อหนัง นี่คือการหมายของการนำความรักพระเจ้ามาปฏิบัติ

เจ้ารู้สึกเจ็บปวดอยู่ภายใน และความทุกข์ของเจ้าได้ไปถึงจุดหนึ่ง

ทว่าเจ้าก็ยังเต็มใจที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอธิษฐานด้วยการกล่าวว่า “โอ้ พระเจ้า!

ข้าพระองค์ไม่สามารถไปจากพระองค์ได้ แม้ว่าภายในตัวข้าพระองค์นั้นมีความมืดมิด

ข้าพระองค์ก็ปรารถนาที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย พระองค์ทรงรู้จักหัวใจของข้าพระองค์

และข้าพระองค์อยากให้พระองค์ประทานความรักของพระองค์มากขึ้นภายในตัวข้าพระองค์”

นี่คือการปฏิบัติในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษ หากเจ้าใช้ความรักที่มีต่อพระเจ้าเป็นรากฐาน

กระบวนการถูกลงโทษก็จะสามารถนำพาเจ้าเข้าใกล้พระเจ่มากขึ้น และทำให้เจ้าสนิทสนมกับพระเจ่มากขึ้น

เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าต้องส่งมอบหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

หากเจ้ามอบถวายและวางหัวใจของเจ้าลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าจนหมดสิ้นแล้วไซ้

ย่อมเป็นไปได้เลยที่เจ้าจะปฏิเสธพระเจ้าหรือไปจากพระเจ้าในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษ ด้วยหนทางนี้

สัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้ายิ่งกลายเป็นใกล้ชิดมากขึ้นทุกทีและมีความเป็นปกติมากขึ้นทุกที

และการเข้าสนิทของเจ้ากับพระเจ้ายิ่งกลายเป็นถี่ขึ้นเรื่อยๆ หากเจ้าปฏิบัติในหนทางนี้เสมอแล้วไซ้

เจ้าก็จะใช้เวลาในความสว่างของพระเจ่มากขึ้น

และใช้เวลาภายใต้การทรงนำของพระวณะของพระองค์มากขึ้น
จะมีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้ามากยิ่งขึ้นเช่นกัน และความรู้ของเจ้าก็จะเพิ่มมากขึ้นวันต่อวัน
เมื่อถึงวันที่การทดสอบของพระเจ้าตกมาถึงเจ้าอย่างฉับพลัน
เจ้าจะไม่เพียงมีความสามารถที่จะยืนเคียงข้างพระเจ้าได้เท่านั้น
แต่ยังสามารถเป็นคำพยานให้แก่พระเจ้าได้ด้วยเช่นกัน ณ เวลานั้น เจ้าก็จะเป็นเหมือนกับโยบ
และเหมือนกับเปโตร ครั้นได้เป็นคำพยานให้กับพระเจ้าแล้ว เจ้าก็จะรักพระองค์อย่างแท้จริง
และจะวางชีวิตของเจ้าให้กับพระองค์อย่างเปรมปรีดิ์ เจ้าจะเป็นพยานของพระเจ้า และเป็นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก
ความรักที่ได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงโทษนั้นแข็งแกร่ง ไม่อ่อนแอ
ไม่ว่าพระองค์ทรงเกณฑ์เจ้าให้เข้าสู่การทดสอบของพระองค์เมื่อใดหรืออย่างไรก็ตาม
เจ้าก็จะมีความสามารถที่จะวางความกังวลของเจ้าเกี่ยวกับการที่เจ้ามีชีวิตอยู่หรือตายลงได้
สามารถละทิ้งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าอย่างเปรมปรีดิ์ และสามารถสู้ทนทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเจ้าอย่างมีความสุข—
เมื่อเป็นดังนั้น ความรักของเจ้าจะบริสุทธิ์และความเชื่อของเจ้าจะแท้จริง
เมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะเป็นใครบางคนที่ได้รับการรักจากพระเจ้าอย่างแท้จริง
และที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริง

หากผู้คนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานแล้วไซ้ พวกเขาก็จะไม่มีความรักสำหรับพระเจ้าภายในตัวพวกเขาเลย
และทั้งนิมิต ความรัก และปณิธานต่างๆ ก่อนหน้านี้ก็ได้ปลาสนาการไปหมดสิ้นแล้ว
ผู้คนเคยรู้สึกว่าพวกเขาควรจะต้องทนทุกข์เพื่อพระเจ้า แต่ในวันนี้
พวกเขาคิดว่าการทำเช่นนั้นเป็นเรื่องน่าอับอาย และพวกเขาก็พรวดพราดอย่างไม่ขาดปาก นี่คืองานของซาตาน
เป็นสัญญาณหนึ่งซึ่งบอกว่าคุณยังได้ตกอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานแล้ว หากเจ้าเผชิญกับสภาวะนี้
เจ้าต้องอธิษฐานและกลับตัวให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้—นี้จะปกป้องเจ้าจากการโจมตีของซาตาน
ในระหว่างกระบวนการถูกลงโทษอันขมขื่นนี้เองที่มนุษย์สามารถกลับไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานได้อย่างง่ายดายที่
สุด ดังนั้นเจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรในระหว่างการถูกลงโทษเช่นนี้? เจ้าควรรวบรวมเจตจำนงของเจ้า
และวางหัวใจของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และอุทิศช่วงเวลาสุดท้ายของเจ้าให้กับพระองค์
ไม่ว่าพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าอย่างไร

เจ้าควรมีความสามารถที่จะนำความจริงมาปฏิบัติเพื่อสนองน้ำพระทัยของพระเจ้า
และเจ้าควรแสวงหาพระเจ้าและแสวงหาการเข้าสนิทด้วยตัวเจ้าเองโดยไม่ต้องมีใครร้องขอ ในเวลาต่างๆ เช่นนี้
ยิ่งเจ้านิ่งเฉยเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งกลายเป็นลบมากขึ้นเท่านั้น และจะยิ่งง่ายขึ้นต่อการที่เจ้าจะถดถอย
เมื่อเจ้าจำเป็นต้องทำงานตามหน้าที่ของเจ้า แม้เจ้าจะท้อแท้ไม่ได้ แต่เจ้าทำทั้งหมดที่สามารถทำได้
และทำเช่นนั้นโดยไม่ได้อะไรที่มากไปกว่าความรักพระเจ้าของเจ้าเลย ไม่ว่าคนอื่นจะพูดอย่างไร—

ไม่ว่าพวกเขาจะพูดว่าเจ้าทำได้แล้ว หรือว่าเจ้าทำได้ไม่ดี—เจตนาของเจ้านั้นถูกต้อง
และเจ้าไม่ใช่คนที่มองว่าตัวเองชอบธรรมอยู่เสมอ เพราะเจ้ากำลังกระทำในนามของพระเจ้า
เมื่อผู้อื่นตีความเจ้าผิด เจ้าก็มีความสามารถที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าและพูดว่า “โอ้ พระเจ้า!
ข้าพระองค์ไม่ขอให้ผู้อื่นยอมผ่อนปรนให้ข้าพระองค์หรือปฏิบัติต่อข้าพระองค์อย่างดี
อีกทั้งไม่ขอให้พวกเขาเข้าใจหรือเห็นชอบในตัวข้าพระองค์
ข้าพระองค์เพียงขอให้ข้าพระองค์มีความสามารถที่จะรักพระองค์ในหัวใจของข้าพระองค์ได้
ขอให้ข้าพระองค์รู้สึกสบายใจ และขอให้มันโน้มน้าวของข้าพระองค์ชัดเจน ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้คนอื่นชมเชย
หรือนับถือข้าพระองค์ให้สูงส่ง
ข้าพระองค์เพียงพยายามจากหัวใจของข้าพระองค์ที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย
ข้าพระองค์รับบทบาทของข้าพระองค์ด้วยการทำทั้งหมดที่ข้าพระองค์ทำได้ และถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะโง่เขลา
เชื่องช้า มีขีดความสามารถต่ำ และมีคบอด ข้าพระองค์ก็รู้ว่าพระองค์ทรงดิงาม
และข้าพระองค์เต็มใจที่จะอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีเพื่อพระองค์” ทันทีที่เจ้าอธิษฐานในหนทางนี้
ความรักพระเจ้าของเจ้าก็จะอุบัติขึ้นมา และเจ้าจะรู้สึกผ่อนบรรเทาอย่างมากในหัวใจเจ้า
นี่คือความหมายของการปฏิบัติความรักที่มีต่อพระเจ้า ขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์
เจ้าจะล้มเหลวสองครั้งและทำสำเร็จหนึ่งครั้ง หรือไม่เช่นนั้นเจ้าก็ล้มเหลวห้าครั้งและทำสำเร็จสองครั้ง
และในขณะที่เจ้ารับประสบการณ์ในหนทางนี้
มีเพียงท่ามกลางความล้มเหลวเท่านั้นที่เจ้าจะสามารถมองเห็นความดิงามของพระเจ้าและค้นพบสิ่งที่ขาดหายไป
ในตัวเจ้า เมื่อเจ้าเผชิญสถานการณ์เช่นนั้นในคราวต่อไป เจ้าควรระมัดระวังตัวเอง ก้าวอย่างใจเย็น
และอธิษฐานบ่อยขึ้น เจ้าจะค่อยๆ พัฒนาความสามารถในการที่จะมีชัยชนะในสถานการณ์ต่างๆ ดังกล่าวขึ้นมา
เมื่อสิ่งนั้นเกิดขึ้น การอธิษฐานของเจ้าได้เกิดประสิทธิผลแล้ว
เมื่อเจ้ามองเห็นว่าตัวเองประสบความสำเร็จแล้วในครั้งนี้ เจ้าก็จะรู้สึกปลาบปลื้มอยู่ภายใน และเมื่อเจ้าอธิษฐาน
เจ้าจะสามารถรู้สึกได้ถึงพระเจ้า และรู้สึกได้ว่าการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นหาได้จากเจ้าไปไม่—
เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะรู้ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจในตัวเจ้าอย่างไร
การปฏิบัติในหนทางนี้จะให้เส้นทางไปสู่การได้รับประสบการณ์แก่เจ้า
หากเจ้าไม่นำความจริงมาปฏิบัติแล้วไซ้ เจ้าก็จะปราศจากการสถิตแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวเจ้า
แต่หากเจ้านำความจริงมาปฏิบัติเมื่อเจ้าเผชิญกับสิ่งทั้งหลายที่มันเป็นอยู่
เช่นนั้นแล้วแม้เจ้าจะรู้สึกเจ็บปวดอยู่ภายใน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสถิตอยู่กับเจ้าในภายหลัง
เจ้าจะสามารถรู้สึกได้ถึงการสถิตของพระเจ้าเมื่อเจ้าอธิษฐาน
เจ้าจะมีพลกำลังในการนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติ

และในระหว่างการเข้าสนิทกับพี่น้องชายหญิงของเจ้าจะไม่มีสิ่งใดเลยที่สร้างภาระกังวลให้กับมโนธรรมของเจ้า และเจ้าจะรู้สึกสงบ และในหนทางนี้ เจ้าจะสามารถเผยสิ่งที่เจ้าได้ทำลงไปให้เป็นທີ່ประจักษ์ ไม่ว่าคนอื่นจะพูดอะไร เจ้าก็จะสามารถมีสัมพันธภาพที่เป็นปกติกับพระเจ้าได้ เจ้าจะไม่ถูกกีดกันโดยผู้อื่น เจ้าจะผงาดขึ้นเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง—และในการนี้ เจ้าจะแสดงให้เห็นว่าการที่เจ้าปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้านั้นได้เกิดประสิทธิผลแล้ว

ยิ่งกระบวนการถลุงของพระเจ้ารุนแรงขึ้นเท่าใด
หัวใจของผู้คนก็ยิ่งมีความสามารถที่จะรักพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น
ความทรนภายในหัวใจของพวกเขาเป็นประโยชน์แก่ชีวิตพวกเขา
พวกเขามีความสามารถที่จะอยู่อย่างสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้มากขึ้น
สัมพันธภาพของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าใกล้ชิดขึ้น
และพวกเขามีความสามารถที่จะมองเห็นความรักอันสูงสุดของพระเจ้าและความรอดสูงสุดของพระองค์ได้ดีขึ้น
เปโตรได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงหลายร้อยครั้ง
และโยบก็ได้ก้าวผ่านการทดสอบหลายครั้งหลายครา
หากพวกเขารวดรอนที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
เจ้าเองก็ต้องก้าวผ่านกระบวนการถลุงหลายร้อยครั้งเช่นกัน
เฉพาะเมื่อเจ้าก้าวผ่านกระบวนการนี้และวางใจในขั้นตอนนี้เท่านั้นที่เจ้าจะสามารถสนองน้ำพระทัยของพระเจ้า
และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้
กระบวนการถลุงเป็นวิธีทางที่ดีที่สุดที่พระเจ้าทรงใช้ในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม
มีเพียงกระบวนการถลุงและการทดสอบอันเข้มข้นเท่านั้นที่สามารถนำความรักแท้จริงสำหรับพระเจ้าออกจาก
หัวใจของผู้คนได้ เมื่อปราศจากความยากลำบาก ผู้คนก็ยอมขาดความรักที่แท้จริงสำหรับพระเจ้า
หากพวกเขาไม่ถูกทดสอบภายใน หากพวกเขาไม่อยู่ภายใต้กระบวนการถลุงแล้วไซ้
หัวใจของพวกเขาจะล่องลอยไร้จุดหมายอยู่ภายนอก เมื่อได้รับการถลุงจนถึงจุดหนึ่งแล้ว
เจ้าจะมองเห็นความอ่อนแอและความลำบากยากเย็นของตัวเอง เจ้าจะเห็นว่าเจ้ากำลังขาดพร่องอยู่มากเพียงใด
และว่าเจ้าไร้ความสามารถที่จะเอาชนะปัญหาต่างๆ มากมายที่เจ้าเผชิญได้
และเจ้าจะได้เห็นว่าคุณไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นใหญ่หลวงเพียงใด มีเพียงในระหว่างการทดสอบต่างๆ
เท่านั้นที่ผู้คนมีความสามารถที่จะรู้จักสภาวะจริงของพวกเขาอย่างแท้จริงได้ การทดสอบต่างๆ
ทำให้ผู้คนมีความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ดีขึ้น

ในระหว่างเวลาชีวิตของเขา

เปโตรได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุงหลายร้อยครั้งและได้ก้าวผ่านความทุกข์ยากสาหัสอันเจ็บปวดมา

กมหลายครั้ง กระบวนการถลุงนี้ได้กลายเป็นรากฐานของความรักสูงสุดที่เขามีต่อพระเจ้า และเป็นประสบการณ์ซึ่งมีนัยสำคัญที่สุดของทั้งชีวิตของเขา

การที่เขามีความสามารถที่จะมีความรักสูงสุดต่อพระเจ้าได้นั้น

ในทางหนึ่งก็เพราะความแน่วแน่ของเขาที่จะรักพระเจ้า อย่างไรก็ตามที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มันเป็นเพราะกระบวนการถลุงและความทุกข์ที่เขาได้ก้าวผ่านนี้เอง

ความทุกข์นี้ได้กลายเป็นเครื่องนำทางไปบนเส้นทางแห่งการรักพระเจ้า และเป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การทรงจำที่สุดสำหรับเขา

หากผู้คนไม่ได้ก้าวผ่านความเจ็บปวดแห่งกระบวนการถลุงในยามที่กำลังรักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วความรักของพวกเขาย่อมเต็มไปด้วยความไม่บริสุทธิ์และความเลือกชอบของตัวเอง

ความรักเช่นนี้เต็มไปด้วยแนวความคิดของชาตान

และโดยรากฐานแล้วไม่สามารถที่จะสนองน้ำพระทัยของพระเจ้าได้เลย

การมีความแน่วแน่ที่จะรักพระเจ้าไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับการรักพระเจ้าอย่างแท้จริง

แม้ว่าทั้งหมดที่พวกเขาคิดอยู่ในหัวใจของพวกเขาเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักและการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย และแม้ว่าความคิดของพวกเขาดูเหมือนจะถูกอุทิศให้กับพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

และปลอดจากแนวความคิดใดๆ ของมนุษย์

กระนั้นเมื่อความคิดของพวกเขาถูกนำพามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระองค์หาได้ทรงชมเชยหรืออวยพระพรความคิดเหล่านั้นเลย

แม้แต่เมื่อตอนที่ผู้คนเข้าใจความจริงทั้งหมดอย่างครบถ้วนแล้ว—เมื่อพวกเขาได้รู้จักความจริงทั้งหมดแล้ว—

นี่ก็ไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นสัญญาณหนึ่งของการรักพระเจ้า ไม่สามารถพูดได้ว่าผู้คนเหล่านี้รักพระเจ้าจริงๆ

ทั้งที่ได้เข้าใจความจริงไปแล้วมากมายโดยปราศจากการก้าวผ่านกระบวนการถลุง

ผู้คนก็ยังไม่สามารถนำความจริงเหล่านี้มาปฏิบัติได้

มีเพียงในระหว่างกระบวนการถลุงเท่านั้นที่ผู้คนสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของความจริงเหล่านี้ได้

เมื่อนั้นเท่านั้นที่ผู้คนสามารถซึ่งคุณค่าความหมายภายในของความจริงเหล่านี้ได้อย่างแท้จริง ณ เวลานั้นเอง

เมื่อพวกเขาหลงใหลอีกครั้ง พวกเขาก็มีความสามารถที่จะนำความจริงมาปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม

และโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ณ เวลานั้นเองที่แนวความคิดแบบมนุษย์ของพวกเขาลดน้อยลง

ความเสื่อมทรามแบบมนุษย์ของพวกเขาถูกลดลง และภาวะอารมณ์ต่างๆ แบบมนุษย์ของพวกเขาอ่อนบรรเทาลง

มีเพียง ณ เวลานั้นเองที่การปฏิบัติของพวกเขาคือการสำแดงอันแท้จริงของความรักที่มีต่อพระเจ้า

ผลจากความจริงแห่งความรักที่มีต่อพระเจ้านั้นไม่ได้สัมผัสผ่านความรู้ที่พูดออกมาหรือความเต็มใจทางจิตใจ

และไม่อาจสัมผัสหรืออย่างง่ายคายผ่านการทำความเข้าใจความจริงนั้น มันจำเป็นที่ผู้คนต้องจำราคา

พวกเขาต้องก้าวผ่านความขมขื่นมากมายในระหว่างกระบวนการถูกลง
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่ความรักของพวกเขาจะกลายมาเป็นบริสุทธิ์และสมดังพระทัยของพระเจ้าเอง
ในข้อพึงประสงค์ของพระองค์ที่ให้นุญช์รักพระองค์นั้น
พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้องให้นุญช์รักพระองค์โดยใช้ความหลงใหลหรือเจตจำนงของเขาเอง
มีเพียงผ่านความจงรักภักดีและการใช้ความจริงรับใช้พระองค์เท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถรักพระองค์ได้อย่างแท้จริง
แต่มนุษย์มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสื่อมทราม
และดังนั้นจึงไม่สามารถใช้ความจริงและความจงรักภักดีรับใช้พระเจ้าได้
เขามีความหลงใหลมากเกินไปเกี่ยวกับพระเจ้าหรือไม่ก็เย็นชาและไม่ใส่ใจเกินไป กล่าวคือ
เขารักพระเจ้าอย่างถึงที่สุด หรือไม่ก็เกลียดพระองค์อย่างถึงที่สุด
พวกที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสื่อมทรามมีชีวิตอยู่ระหว่างสองขั้วนี้เสมอ
คือใช้ชีวิตอยู่ด้วยเจตจำนงของพวกเขาเองเสมอ กระนั้นก็ยังเชื่อว่าตัวเองถูกต้อง
แม้ว่าเราได้กล่าวถึงสิ่งนี้ไปครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้คนก็ไม่มีความสามารถที่จะจริงจังกับมันได้
พวกเขาไม่สามารถเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความสำคัญของมัน
และดังนั้นพวกเขาจึงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความเชื่อแห่งการหลอกลวงตัวเอง
ในความหลงผิดอยู่ในความรักพระเจ้าที่พึงพาการเอาแต่ใจตนเองของพวกเขา ตลอดเวลาในประวัติศาสตร์
ในขณะที่มนุษย์ได้พัฒนาขึ้นและยุคต่างๆ ได้ผ่านพ้นไป
ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ได้กลายเป็นสูงขึ้นทุกที
และพระองค์ทรงเรียกร้องมากขึ้นทุกทีที่จะให้นุญช์สละบุรณ์ต่อพระองค์
กระนั้นความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจาก็ได้กลายเป็นคลุมเครือและเป็นนามธรรมมากขึ้นทุกที
ควบคู่กันไปกับความรักของเขามีต่อพระเจาก็กลายเป็นไม่บริสุทธิ์มากขึ้นทุกที
สถานะของมนุษย์และทั้งหมดที่เขาทำนั้นขัดแย้งกับน้ำพระทัยของพระเจามากขึ้นทุกที
เพราะมนุษย์ได้กลายเป็นถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างฝังลึกมากขึ้นทุกที
นี่จึงจำเป็นที่พระเจ้าจะต้องทรงทำพระราชกิจแห่งความรอดมากขึ้นและยิ่งใหญ่ขึ้น
มนุษย์จะเกณฑ์ในข้อพึงประสงค์ต่างๆ ที่เขามีต่อพระเจามากขึ้นทุกที
และความรักที่พวกเขามีต่อพระเจื่อกำลังลดน้อยถอยลงตลอดเวลา ผู้คนมีชีวิตอยู่ในความไม่เชื่อฟัง
ปราศจากความจริง โดยใช้ชีวิตซึ่งปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์
ไม่เพียงแต่พวกเขาปราศจากความรักต่อพระเจ้าแม้แต่น้อยเท่านั้น
แต่พวกเขายังคับคั่งไปด้วยความไม่เชื่อฟังและการต่อต้าน
แม้พวกเขาจะคิดว่าพวกเขามีความรักอันสูงสุดให้กับพระเจ้าแล้ว

ว่าพวกเขาไม่สามารถอ่านสอนง่ายต่อพระองค์ได้มากกว่านี้อีกแล้ว พระเจ้าหาได้ทรงเชื่อว่าเป็นเช่นนั้นไม่ มันชัดเจนอย่างสมบูรณ์แบบสำหรับพระองค์ว่าความรักของมนุษย์ที่มีต่อพระองค์นั้นด่างพร้อยเพียงใด และพระองค์ไม่เคยทรงเปลี่ยนความคิดเห็นของพระองค์ที่ทรงมีต่อมนุษย์เพราะการยอมตามใจของมนุษย์ อีกทั้งไม่เคยทรงตอบแทนไมตรีจิตของมนุษย์ในฐานะผลลัพธ์แห่งการอุทิศของเขา พระเจ้าไม่ทรงเหมือนกับมนุษย์ พระองค์ทรงสามารถบอกความแตกต่างได้ พระองค์ทรงรู้ว่าใครรักพระองค์อย่างแท้จริงและใครที่ไม่ทำเช่นนั้น และแทนที่จะเอาชนะด้วยความร้อนแรงและสูญเสียพระองค์เองไปเพราะแรงกระตุ้นชั่วครู่ชั่วยามของมนุษย์ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ตามแก่นแท้และพฤติกรรมของมนุษย์ ไม่ว่าจะอย่างไร พระเจ้าก็ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์มีความทรงพระเกียรติและพระวิจรรณญาณของพระองค์ ส่วนมนุษย์ ไม่ว่าจะอย่างไรก็คือมนุษย์ และพระเจ้าจะไม่ทรงเหลียวแลความรักของมนุษย์ที่ขัดแย้งกับความจริงเลย ในทางกลับกัน พระองค์ทรงปฏิบัติกับทั้งหมดที่มนุษย์ทำอย่างเหมาะสม

เมื่อเผชิญกับสถานะของมนุษย์และท่าทีของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจใหม่ เปิดโอกาสให้มนุษย์ได้มีทั้งความรู้เกี่ยวกับพระองค์และการเชื่อฟังพระองค์ และมีทั้งความรักและคำพยาน ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงต้องได้รับประสบการณ์กับกระบวนการที่พระเจ้าทรงลงโทษตลอดจนการพิพากษา การจัดการ การตัดแต่งที่พระองค์ทรงมีต่อเขา ซึ่งหากปราศจากสิ่งเหล่านี้ มนุษย์จะไม่มีวันรู้จักพระเจ้าและจะไม่มีวันสามารถรักและเป็นพยานให้กับพระองค์ได้อย่างแท้จริงเลย กระบวนการลงโทษของพระเจ้าไม่ใช่แค่เพื่อเห็นแก่ผลกระทบเพียงด้านเดียว แต่เพื่อประโยชน์ของผลกระทบหลายแง่มุม

เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งกระบวนการลงโทษกับบรรดาผู้ที่เต็มใจแสวงหาความจริง เพื่อที่ว่าความแน่วแน่นและความรักของพวกเขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า สำหรับบรรดาผู้ที่เต็มใจแสวงหาความจริงและผู้ซึ่งโหยหาพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดเลยที่มีความหมายมากกว่า หรือเป็นความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่กว่ากระบวนการลงโทษแบบนี้

พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นไม่ยากนักที่มนุษย์จะรู้หรือเข้าใจ เพราะท้ายที่สุดแล้ว พระเจ้าก็ทรงเป็นพระเจ้า ในท้ายที่สุดแล้ว ก็เป็นไปได้เลยสำหรับพระเจ้าที่จะมีอุปนิสัยแบบเดียวกับมนุษย์ และเมื่อเป็นดังนั้น จึงไม่ยากสำหรับมนุษย์ที่จะรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ มนุษย์ไม่ได้ครอบครองความจริงมาแต่กำเนิด และไม่ง่ายที่พวกที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วจะเข้าใจ มนุษย์ไร้ซึ่งความจริง และไร้ซึ่งความแน่วแน่นที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ และหากเขาไม่ทุกข์ทน และไม่ได้รับการลงโทษหรือพิพากษาแล้วไซ้

ความแน่วแน่นของพวกเขาจะไม่วันได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม สำหรับทุกคน

กระบวนการถลุงเป็นความเจ็บปวดทรมานแสนสาหัส และลำบากยากเย็นมากที่จะยอมรับ—
ทว่าในระหว่างกระบวนการถลุงนี้เองที่พระเจ้าทำให้พระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เป็นที่เข้าใจได้ง่ายขึ้น
สำหรับมนุษย์ และทรงทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์เป็นที่รู้ทั่วกันสำหรับมนุษย์
และทรงจัดเตรียมความรู้แจ้งมากขึ้น การจัดการและการตัดแต่งจริงที่มากขึ้น
โดยผ่านทาง การเปรียบเทียบข้อเท็จจริงกับความจริง
พระองค์ทรงมอบความรู้ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับพระองค์และความจริงให้แก่มนุษย์
และทรงมอบความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าให้แก่มนุษย์
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์มีความรักที่จริงแท้ยิ่งขึ้นและบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นต่อพระเจ้า
นั่นคือจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการดำเนินกระบวนการถลุง
และพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำในมนุษย์มีจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญของมันเอง
พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจซึ่งปราศจากความหมาย
และพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจซึ่งปราศจากผลประโยชน์ต่อมนุษย์
กระบวนการถลุงไม่ได้หมายถึงการเอาผู้คนไปจากเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
และไม่ได้หมายถึงการทำลายพวกเขาในนรก
แต่ทว่าหมายถึงการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ในระหว่างกระบวนการถลุง การเปลี่ยนแปลงเจตนาต่างๆ
ของเขา ทรรศนะเก่าๆ ของเขา การเปลี่ยนแปลงความรักที่เขามีต่อพระเจ้า และการเปลี่ยนแปลงทั้งชีวิตของเขา
กระบวนการถลุงคือบททดสอบจริงของมนุษย์ และเป็นรูปแบบหนึ่งของการฝึกฝนจริง
และมีเพียงในระหว่างกระบวนการถลุงเท่านั้นที่ความรักของเขาจะสามารถทำหน้าที่ตามธรรมชาติของมันได้

บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าจะดำเนินชีวิตภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล

เนื้อแท้ของการเชื่อของผู้คนส่วนใหญ่ในพระเจ้าคือความเชื่อมั่นทางศาสนา กล่าวคือ พวกเขาไม่สามารถรักพระเจ้าได้และสามารถเพียงติดตามพระเจ้าคุณหุ่ยนนต์ตัวหนึ่งได้เท่านั้น ไร้ความสามารถที่จะโหยหาในพระเจ้าหรือชื่นชมบูชาพระองค์ได้ พวกเขาแค่ติดตามพระองค์อย่างเงียบๆ ผู้คนจำนวนมากเชื่อในพระเจ้า แต่มีน้อยคนที่รักพระเจ้า พวกเขาเพียง “เคารพ” พระเจ้าเท่านั้นเพราะพวกเขากลัวหั่นตภัย หรือไม่พวกเขาก็ “เลื่อมใส”

พระเจ้าเพราะพระองค์ทรงอยู่สูงและมีพระอิทธิฤทธิ์—แต่ในความเคารพและการเลื่อมใสของพวกเขา นั้นไม่มีความรักหรือการโหยหาที่แท้จริง

ในประสบการณ์ทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาแสวงหาข้อปลื้มของความจริง หรือไม่ก็ความล้าลึกทั้งหลายซึ่งไม่มีนัยสำคัญ ผู้คนส่วนใหญ่แค่ติดตาม ความหาพระพรในภาวะลำบากยากเย็น พวกเขาไม่แสวงหาความจริง อีกทั้งพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างแท้จริงเพื่อที่จะรับพระพรของพระเจ้าไว้ ชีวิตแห่งการเชื่อของผู้คนทั้งหมดในเจ้านั้นไร้ความหมาย นั่นปราศจากคุณค่า และในการเชื่อนั้นมีการคำนึงถึงและการไล่ตามเสาะหาทั้งหลายที่เป็นส่วนตัวของพวกเขาอยู่ พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะรักพระเจ้า แต่เพื่อประโยชน์ของการได้รับการอวยพร ผู้คนจำนวนมากปฏิบัติไปตามที่พวกเขายินดี

พวกเขาทำอะไรก็ตามที่พวกเขาต้องการและไม่เคยคำนึงถึงผลประโยชน์ทั้งหลายของพระเจ้า

หรือว่าสิ่งที่พวกเขาทำนั้นสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่เลย

ผู้คนเช่นนั้นไม่สามารถแม้กระทั่งสัมผัสถึงความเชื่อที่แท้จริง นับประสาอะไรกับความรักที่มีต่อพระเจ้า

เนื้อแท้ของพระเจ้ามิใช่มีไว้เพียงเพื่อให้มนุษย์เชื่อ ยิ่งไปกว่านั้น นั่นมีไว้เพื่อให้มนุษย์รัก

แต่หลายคนในบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าไม่สามารถที่จะค้นพบ “ความลับ” นี้ ผู้คนไม่กล้าที่จะรักพระเจ้า

อีกทั้งพวกเขาไม่ลองพยายามที่จะรักพระองค์

พวกเขาไม่เคยได้ค้นพบว่ามีความหมายเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งควรค่าที่จะรัก

พวกเขาไม่เคยได้ค้นพบว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงรักมนุษย์

และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งสถิตอยู่เพื่อให้มนุษย์รัก

ความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าแสดงออกในพระราชกิจของพระองค์

เฉพาะเมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์แล้วเท่านั้น

ผู้คนจึงสามารถค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระองค์ ด้วยประสบการณ์จากการลงมือทำจริงของพวกเขาเท่านั้น

พวกเขาจึงสามารถซาบซึ้งในความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า

และไม่มีใครเลยที่สามารถค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าได้หากปราศจากการสังเกตการณ์นั้นในชีวิตจริง

มีมากมายนักเกี่ยวกับพระเจ้าที่ให้อภัย แต่หากปราศจากการเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริง ผู้คนย่อมไม่สามารถที่จะค้นพบมันได้ กล่าวคือ หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ผู้คนก็จะไม่สามารถเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริงได้

และหากพวกเขาได้สามารถที่จะเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์อย่างลงมือทำจริง

พวกเขายังคงจะไม่สามารถได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ได้เช่นกัน—

และดังนั้นความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้าคงจะต่างพริ้วไปด้วยความเท็จและจินตนาการอันมากมาย

ความรักสำหรับพระเจ้านั้นแตกต่างไปจากความรักสำหรับพระเจ้านบนแผ่นดินโลก

ด้วยเหตุที่ความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับพระเจ้านั้นถูกสร้างขึ้นบนการจินตนาการทั้งหลายของพวกเขา

แทนที่จะเป็นบนสิ่งซึ่งพวกเขาได้เห็นกับตาของตัวเองและสิ่งซึ่งพวกเขาได้รับประสบการณ์ด้วยตนเอง โดยเฉพาะ เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

ผู้คนสามารถมองดูกิจการที่พระองค์ทรงทำจริงและความน่ารักชื่นชมของพระองค์

และพวกเขาสามารถเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นพระอุปนิสัยปกติและสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์

ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลเป็นจริงกว่าความรู้เกี่ยวกับพระเจ้านั้นหลายพันเท่า

ไม่ว่าผู้คนจะรักพระเจ้านั้นมากเพียงใดก็ตาม ไม่มีอะไรเป็นจริงเกี่ยวกับความรักนี้

และนั่นเต็มไปด้วยแนวคิดทั้งหลายแบบมนุษย์

ไม่สำคัญว่าความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้านั้นบนแผ่นดินโลกจะน้อยนิดเพียงใด ความรักนี้ก็ยังคงเป็นจริง

ต่อให้มีความรักนี้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น มันยังคงมีความจริงแท้

พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนรู้จักพระองค์โดยผ่านทางพระราชกิจที่เป็นจริง

และพระองค์ทรงได้รับความรักของพวกเขาโดยผ่านทางความรู้นี้เอง นั่นก็เหมือนกับเปโตรตรงที่ว่า

หากเขาไม่ได้ใช้ชีวิตกับพระเยซู คงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะชื่นชมบูชาพระเยซู ดังนั้น

ความจงรักภักดีของเขาที่มีต่อพระเยซูก็ถูกสร้างขึ้นบนการเข้าเชื่อมความสัมพันธ์ของเขากับพระเยซูด้วยเช่นกัน

เพื่อที่จะทำให้มนุษย์รักพระองค์ พระเจ้าจึงได้เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์และทรงดำเนินพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์

และทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เห็นและได้รับประสบการณ์ก็คือความเป็นจริงของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้ความเป็นจริงและการกำเนิดขึ้นของข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่อทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม

พระวาระของพระเจ้าทำให้ส่วนหนึ่งของการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมของพระองค์นั้นถูกล่วง

และนี่คือพระราชกิจแห่งการทรงนำและการเปิดหนทาง กล่าวคือ

ในพระวาระของพระเจ้านั้นเจ้าจะต้องค้นหาเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติและความรู้เกี่ยวกับนิมิตทั้งหลายให้

ดี โดยการเข้าใจสิ่งเหล่านี้ มนุษย์จะมีเส้นทางและนิมิตทั้งหลายในการฝึกฝนปฏิบัติแบบลงมือจริงของเขา

และเขาจะสามารถได้รับความรู้แจ้งโดยผ่านทางพระวาระของพระเจ้า

เขาจะสามารถเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ได้มาจากพระเจ้าและสามารถหยั่งรู้ได้อย่างมาก ภายหลังจากที่เข้าใจแล้ว
มนุษย์จะต้องเข้าสู่ความเป็นจริงนี้ทันทีและจะต้องใช้พระวณะของพระเจ้าเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในชีวิต
จริงของเขา พระเจ้าจะทรงนำเขาในทุกสรรพสิ่งและจะทรงมอบเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติให้เจ้า
และทรงทำให้เจ้ารู้สึกว่าการทรงนำรักชื่นชมเป็นพิเศษ
และทรงยอมให้เจ้าเห็นว่าทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าในตัวเจ้ามีเจตนาที่จะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม
หากเจ้าปรารถนาที่จะเห็นความรักของพระเจ้า
หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับประสบการณ์กับความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะต้องไปให้ลึกเข้าไปในความเป็นจริง
เจ้าจะต้องไปให้ลึกเข้าไปในชีวิตจริงและเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งพระเจ้าทรงทำคือความรักและความรอด
ว่าทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงทำคือการทำให้ผู้คนสามารถถึงสิ่งซึ่งไม่สะอาดไว้ข้างหลัง
และเพื่อที่จะถูกลงโทษทั้งหลายภายในมนุษย์ซึ่งไร้ความสามารถที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อจัดเตรียมให้มนุษย์
พระองค์ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมทั้งหลายของชีวิตจริงเพื่อให้ผู้คนได้รับประสบการณ์
และหากผู้คนกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าให้มาก
เช่นนั้นแล้วเมื่อพวกเขาพาพระวณะไปฝึกฝนปฏิบัติจริง ๆ
พวกเขาจะสามารถแก้ไขความลำบากยากเย็นทั้งหมดในชีวิตของพวกเขาได้โดยพระวณะมากมายของพระเจ้า
กล่าวคือ เจ้าต้องมีพระวณะของพระเจ้าเพื่อที่จะไปให้ลึกเข้าไปในความเป็นจริง
หากเจ้าไม่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและปราศจากพระราชกิจของพระเจ้าแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะไม่มีเส้นทางในชีวิตจริง หากเจ้าไม่เคยกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะประหลาดใจสับสนเมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับเจ้า เจ้ารู้เพียงว่าเจ้าควรรักพระเจ้า
แต่เจ้าไม่สามารถแยกแยะอันใดได้และไม่มีเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติ เจ้าปนเปύงเหยงและสับสนงุนงง
และบางครั้งเจ้าถึงกับเชื่อว่าด้วยการสนองความต้องการของเนื้อหนัง เจ้ากำลังทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย—
ทั้งหมดนี้คือผลที่ตามมาของการไม่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า กล่าวคือ
หากเจ้าปราศจากความช่วยเหลือของพระวณะของพระเจ้าและเพียงคลำสะเปะสะปะไปภายในความเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วโดยพื้นฐานแล้วเจ้าก็ย่อมไม่สามารถที่จะค้นหาเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติได้
ผู้คนเช่นนี้ก็แค่ไม่เข้าใจว่าการเชื่อในพระเจ้าหมายถึงอะไร
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะเข้าใจว่าการรักพระเจ้าหมายถึงอะไร หากเจ้าอธิษฐานบ่อยครั้ง และท่องสํารวจ
และแสวงหาโดยใช้ความรู้แจ้งและการทรงนำของพระวณะของพระเจ้า
และโดยผ่านทางกรนี้เจ้าค้นพบสิ่งซึ่งเจ้าควรที่จะนำไปฝึกฝนปฏิบัติ

พบเจอโอกาสทั้งหลายสำหรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริง และไม่ปนเปื้อนเพียงหึงและสับสนงุนงง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะมีเส้นทางในชีวิตจริง และจะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างแท้จริง เมื่อเจ้าได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยแล้ว ภายในตัวเจ้าจะมีการทรงนำของพระเจ้า และเจ้าจะได้รับการอวยพรเป็นพิเศษโดยพระเจ้า ซึ่งจะทำให้เจ้ามีสำนึกรับรู้แห่งความชื่นชมยินดี กล่าวคือ

เจ้าจะรู้สึกเป็นเกียรติเป็นพิเศษว่าเจ้าได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยแล้ว เจ้าจะรู้สึกสุขใส่ภายในเป็นพิเศษ และในหัวใจของเจ้านั้นเจ้าจะเข้าใจชัดเจนและมีสันติสุข

มโนธรรมของเจ้าจะได้รับการชูใจและเป็นอิสระจากข้อกล่าวหาทั้งหลาย และเจ้าจะรู้สึกยินดีภายในเมื่อเจ้าได้เห็นบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า

นี่คือความหมายของการชื่นชมความรักของพระเจ้า และนี่เท่านั้นเป็นการชื่นชมพระเจ้าอย่างแท้จริง

ความชื่นชมยินดีของผู้คนกับความรักของพระเจ้านั้นบรรลุได้โดยผ่านทางประสบการณ์ กล่าวคือ โดยการได้รับประสบการณ์กับความยากลำบาก และการได้รับประสบการณ์กับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ

พวกเขาได้รับพระพรของพระเจ้า หากเจ้าเพียงพูดว่าพระเจ้าทรงรักเจ้าจริงๆ

ว่าพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาแพงอย่างแท้จริงเพื่อประโยชน์ของผู้คน

ว่าพระองค์ได้ตรัสพระวจนะไปมากมายอย่างอดทนและอย่างใจดีมีเมตตาและทรงช่วยผู้คนให้รอดเสมอมา

ถ้อยคำของเจ้าเกี่ยวกับพระวจนะเหล่านี้ก็เป็นเพียงด้านหนึ่งของความชื่นชมยินดีในพระเจ้าเท่านั้น ทว่า

ความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่กว่า—ความชื่นชมยินดีที่เป็นจริง—ก็คือ

เมื่อผู้คนนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติในชีวิตจริงของพวกเขา

ซึ่งหลังจากนั้นแล้วพวกเขามีสันติสุขและมีความชัดเจนในหัวใจของพวกเขา

พวกเขาารู้สึกได้รับการขับเคลื่อนอย่างใหญ่หลวงภายใน และรู้สึกว่พระเจ้าทรงควรค่าที่จะรักที่สุด

เจ้าจะรู้สึกว่าราคาที่เจ้าได้จ่ายไปนั้นยิ่งกว่ายุติธรรมเสียอีก เมื่อเจ้าได้พยายามจ่ายราคาแพงไปแล้ว

เจ้าจะสุขใส่ภายในเป็นพิเศษ กล่าวคือ เจ้าจะรู้สึกว่าเจ้ากำลังชื่นชมความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง

และเจ้าจะเข้าใจว่าพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจแห่งความรอดในผู้คน

ว่ากระบวนการถลุงผู้คนของพระองค์หมายถึงจะชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์

และว่าพระเจ้าทรงทดสอบผู้คนเพื่อที่จะทดสอบว่าพวกเขารักพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่

หากเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติในหนทางนี้เสมอ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะค่อยๆ

พัฒนาความรู้อันชัดเจนมากมายเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า และ ณ

เวลานั้นเจ้าจะรู้สึกว่าพระวจนะของเจ้าต่อหน้าเจ้านั้นใสกระจ่างดั่งแก้วผลึก

หากเจ้าสามารถเข้าใจความจริงมากมายได้อย่างชัดเจน เจ้าจะรู้สึกว่าทุกเรื่องนั้นง่ายต่อการนำไปฝึกฝนปฏิบัติ

ว่าเจ้าสามารถเอาชนะประเด็นปัญหาใดๆ และเอาชนะการทดลองใดๆ ได้

และเจ้าจะเห็นว่าไม่มีอะไรเป็นปัญหาสำหรับเจ้าเลย

ซึ่งจะทำให้เจ้าเป็นอิสระและให้เสรีภาพแก่เจ้าได้อย่างใหญ่หลวง ณ ชั่วขณะนี้

เจ้าจะกำลังชื่นชมความรักของพระเจ้า และความรักที่แท้จริงของพระเจ้าจะได้มาถึงเจ้าแล้ว

พระเจ้าทรงอวยพรบรรดาผู้ที่มั่นใจ ผู้ที่มีความจริง ผู้ที่มีความรู้ และผู้ที่รักพระองค์อย่างแท้จริง

หากผู้คนปรารถนาที่จะมองดูความรักของพระเจ้า พวกเขาจะต้องนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติในชีวิตจริง

พวกเขาจะต้องเต็มใจที่จะสู้ทนความเจ็บปวดและละทิ้งสิ่งซึ่งพวกเขารักเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย และทั้งๆ

ที่มีน้ำตาในดวงตาของพวกเขา พวกเขาจะต้องยังคงสามารถทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้าได้ ในหนทางนี้

พระเจ้าทรงอวยพรเจ้าอย่างแน่นนอน และหากเจ้าสู้ทนความยากลำบากเช่นนี้

มันจะตามติดมาด้วยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยผ่านทางชีวิตจริง

และโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้า

ผู้คนสามารถที่จะเห็นความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า และต่อเมื่อพวกเขาได้ลิ้มรสความรักของพระเจ้าแล้วเท่านั้น

พวกเขาจึงสามารถรักพระองค์ได้อย่างแท้จริง

ยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งมีความจริงมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งครองความรักของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

และยิ่งเจ้านำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้นเท่าใด พระเจ้าก็จะยิ่งทรงอวยพรเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติในหนทางนี้เสมอ ความรักของพระเจ้าที่มีให้เจ้าจะค่อยๆ ทำให้เจ้าได้เห็น

เหมือนดั่งที่เปโตร ได้มารู้จักพระเจ้าไม่มีผิด กล่าวคือ

เปโตรได้พูดว่าพระเจ้าไม่เพียงทรงมีพระปรีชาญาณในการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งเท่า

นั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น ได้พูดว่าพระองค์ยังทรงมีพระปรีชาญาณในการทรงพระราชกิจจริงในผู้คนเช่นกัน

เปโตรได้พูดว่าพระองค์ไม่เพียงทรงคู่ควรกับความรักของผู้คนเพราะการทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก

และทุกสรรพสิ่งของพระองค์เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะพระปรีชาสามารถของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษย์ ในการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด

ในการทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และในการทรงยกความรักของพระองค์ให้เป็นมรดกแก่มนุษย์เช่นกัน

เปโตรได้พูดว่ามีมากมายในพระองค์ซึ่งคู่ควรกับความรักของมนุษย์ด้วยเช่นกัน เปโตรได้พูดกับพระเยซูด้วยว่า

“การทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง

เป็นเหตุผลเดียวเท่านั้นที่พระองค์ทรงสมควรได้รับความรักของมนุษย์หรือ?

ในพระองค์นั้นมีมากกว่านี้ที่ควรค่าที่จะรัก พระองค์ทรงปฏิบัติและทรงเคลื่อนไหวในชีวิตจริง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงสัมผัสข้าพระองค์ภายใน พระองค์ทรงบ่มวินัยข้าพระองค์

พระองค์ทรงดำนิข้าพระองค์—สิ่งเหล่านี้ยิ่งคู่ควรกับความรักของผู้คนมากขึ้นไปอีกเสียด้วยซ้ำ”

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้เห็นและได้รับประสบการณ์กับความรักของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะต้องทอ้งสำรวจและแสวงหาในชีวิตจริงและจะต้องเต็มใจที่จะละวางเนื้อหนังของเจ้าเองลงไว้ก่อน เจ้าจะต้องตั้งปณิธานนี้

เจ้าจะต้องเป็นใครบางคนที่มีความแน่วแน่ผู้ซึ่งสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้ในทุกสรรพสิ่ง

โดยปราศจากการเกียจคร้านหรือการละโมภในความชื่นชมยินดีของเนื้อหนัง

ไม่ใช่มีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนังแต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า อาจมีบางเวลาที่เจ้าไม่ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

นั่นเป็นเพราะเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า คราวหน้า แม่ว่านั่นจะต้องใช้ความพยายามมากขึ้น

เจ้าก็จะต้องทำให้พระองค์พึงพอใจและจะต้องไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง

เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้ เจ้าจะได้รู้จักพระเจ้า เจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถสร้างฟ้าสวรรค์

และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง ว่าพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่ผู้คนสามารถมองเห็นพระองค์จริงๆ

และเข้าเชื่อมความสัมพันธ์กับพระองค์จริงๆ เจ้าจะเห็นว่าพระองค์ทรงสามารถดำเนินไปในหมู่มนุษย์

และว่าพระวิญญาณของพระองค์ทรงสามารถทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมในชีวิตจริง

ทรงยอมให้พวกเขาเห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์และได้รับประสบการณ์กับความมีวินัยของพระองค์

การติสอนของพระองค์ และพระพรของพระองค์ หากเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้เสมอ

ในชีวิตจริงเจ้าจะไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้ และหากวันหนึ่งสัมพันธ์ภาพของเจ้ากับพระเจ้าไม่ปกติต่อไป

เจ้าก็จะสามารถทนทุกข์จากการดำนิและรู้สึกผิดได้ เมื่อเจ้ามีสัมพันธ์ภาพที่ปกติกับพระเจ้า

เจ้าจะไม่มีวันปรารถนาที่จะทิ้งพระเจ้า และหากวันหนึ่งพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงทิ้งเจ้า เจ้าจะกลัว

และจะพูดว่าเจ้าน่าจะตายเสียดีกว่าที่จะถูกพระเจ้าทรงทิ้งไป ทันททีที่เจ้ามีอารมณ์เหล่านี้

เจ้าจะรู้สึกว่เจ้าไม่สามารถที่จะทิ้งพระเจ้าได้ และในหนทางนี้ เจ้าจะมีรากฐานอย่างหนึ่ง

และจะชื่นชมความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง

บ่อยครั้งที่ผู้คนพูดถึงการยอมให้พระเจ้าทรงเป็นชีวิตของพวกเขา

แต่ประสบการณ์ของพวกเขายังไม่ได้มาถึงจุดนั้น เจ้าก็แค่กำลังพูดว่าพระเจ้าทรงเป็นชีวิตของเจ้า

ว่าพระองค์ทรงนำเจ้าทุกวัน ว่าเจ้ากินและดื่มพระวจนะของพระองค์ในแต่ละวัน

และว่าเจ้าอธิษฐานต่อพระองค์ทุกวัน ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงกลายเป็นชีวิตของเจ้า

ความรู้ของพวกที่พูดการนี้ค่อนข้างผิวเผินเลยทีเดียว มีผู้คนจำนวนมากที่ไม่มีรากฐานโดยอยู่ภายในเลย

พระวจนะของพระเจ้าได้ถูกปลุกฝังไว้ภายในพวกเขา แต่พระวจนะก็ยังไม่ได้แตกหน่อ

นับประสาอะไรที่พระวจนะเหล่านั้นจะได้เกิดผลใดๆ แล้ว วันนี้ เจ้าได้รับประสบการณ์ไปถึงขอบข่ายใดแล้ว?

เพียงบัดนี้ ภายหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงบีบบังคับให้เจ้ามาไกลขนาดนี้แล้วเท่านั้น

เจ้าจึงรู้สึกว่าเจ้าไม่สามารถทิ้งพระเจ้าไปได้ สักวันหนึ่ง เมื่อประสบการณ์ของเจ้าได้มาถึงที่จุดหนึ่งแล้ว หากพระเจ้าจำเป็นต้องทรงทำให้เจ้าทิ้งไป เจ้าก็จะไร้ความสามารถที่จะทำได้

เจ้าจะรู้สึกตลอดเวลาว่าเจ้าไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากพระเจ้าภายในเจ้า เจ้าสามารถอยู่ได้โดยปราศจากสามี ภรรยา หรือลูกหลาน โดยปราศจากครอบครัว โดยปราศจากแม่หรือพ่อ

โดยปราศจากความชื่นชมยินดีทั้งหลายของเนื้อหนัง แต่เจ้าไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากพระเจ้า

การอยู่โดยปราศจากพระเจ้าคงจะเป็นเหมือนการสูญเสียชีวิตของเจ้า

เจ้าคงจะไร้ความสามารถที่จะมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากพระเจ้า ครั้นเจ้าได้รับประสบการณ์จนถึงจุดนี้แล้ว เจ้าก็จะประสบความสำเร็จจากความพยายามในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า และในหนทางนี้

พระเจ้าจะทรงได้กลายเป็นชีวิตของเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงได้กลายเป็นรากฐานของการดำรงอยู่ของเจ้าแล้ว

เจ้าจะไม่มีวันสามารถทิ้งพระเจ้าไปได้อีกครั้ง เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์จนถึงขอบข่ายนี้แล้ว

เจ้าจะได้ชื่นชมความรักของพระเจ้าแล้วอย่างแท้จริง และเมื่อเจ้ามีสัมพันธภาพอันใกล้ชิดพอกับพระเจ้า

พระองค์จะทรงเป็นชีวิตของเจ้า เป็นความรักของเจ้า และ ณ เวลานั้น เจ้าก็จะอธิษฐานต่อพระเจ้าและพูดว่า “โอ พระเจ้า! ข้าพระองค์ไม่สามารถทิ้งพระองค์ได้ พระองค์ทรงเป็นชีวิตของข้าพระองค์

ข้าพระองค์สามารถไปได้โดยปราศจากทุกสิ่งอื่นใด—แต่หากปราศจากพระองค์

ข้าพระองค์ไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้” นี่คือวุฒิภาวะที่แท้จริงของผู้คน มันคือชีวิตจริง

ผู้คนบางคนได้ถูกบีบบังคับให้มาไกลอย่างที่พวกเขาได้มาถึงในวันนี้ กล่าวคือ

พวกเขาต้องไปต่อไม่ว่าพวกเขาต้องการหรือไม่ก็ตาม

และพวกเขารู้สึกเสมอว่าพวกเขาติดอยู่ระหว่างก้อนหินก้อนหนึ่งและสถานที่ยากลำบากแห่งหนึ่ง

เจ้าจะต้องได้รับประสบการณ์ถึงขนาดที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นชีวิตของเจ้า

ถึงขนาดที่ว่าหากพระเจ้าได้ทรงถูกนำไปจากหัวใจของเจ้า นั่นคงจะเป็นเหมือนการสูญเสียชีวิตของเจ้า นั่นคือ

พระเจ้าทรงต้องเป็นชีวิตของเจ้า และเจ้าจะต้องไม่สามารถทิ้งพระองค์ไปได้ในหนทางนี้

เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว และ ณ เวลานั้น เมื่อเจ้ารักพระเจ้า

เจ้าจะรักพระเจ้าอย่างแท้จริง และนั่นจะเป็นความรักพิเศษและบริสุทธิ์ สักวันหนึ่ง

เมื่อประสบการณ์ของเจ้าเป็นถึงขนาดที่ว่าชีวิตของเจ้าได้มาถึงจุดหนึ่งแล้ว เมื่อเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้า

กินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า เจ้าจะไร้ความสามารถที่จะทิ้งพระเจ้าภายในได้

อีกทั้งเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะลืมพระองค์ได้ต่อให้เจ้าต้องการทำก็ตาม

พระเจ้าจะได้ทรงกลายเป็นชีวิตของเจ้าไปแล้ว เจ้าสามารถลืมโลกได้ เจ้าสามารถลืมภรรยา สามี

หรือลูกหลานของเจ้าได้ แต่เจ้าจะมีปัญหาในการลืมพระเจ้า—การทำเช่นนั้นคงจะเป็นไปไม่ได้เลย

นี่คือชีวิตจริงของเจ้าและความรักที่แท้จริงของเจ้าที่มีให้กับพระเจ้า

เมื่อความรักของผู้คนสำหรับพระเจ้าได้มาถึงจุดหนึ่งแล้ว
ความรักสำหรับสิ่งอื่นใดของพวกเขาก็ไม่เทียบเท่ากับความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้า
ความรักของพวกเขาสำหรับพระเจ้ามาก่อน ในหนทางนี้เจ้าสามารถละทิ้งทุกสิ่งอื่นใดได้
และเต็มใจที่จะยอมรับการจัดการและการตัดแต่งทั้งหมดจากพระเจ้าได้
ครั้นเจ้าได้สัมผัสความรักสำหรับพระเจ้าซึ่งล้ำเลิศกว่าอื่นใดทั้งหมดแล้ว
เจ้าจึงจะมีชีวิตในความเป็นจริงและในความรักสำหรับพระเจ้า

ทันทีที่พระเจ้าทรงกลายเป็นชีวิตภายในผู้คน ผู้คนกลายเป็นไร้ความสามารถที่จะทิ้งพระเจ้าได้
นี่ไม่ใช่กิจการของพระเจ้าหรือ? ไม่มีคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้แล้ว! พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจจนถึงจุดหนึ่ง
พระองค์ได้ตรัสเพื่อให้ผู้คนทำงานปรนนิบัติ ถูกติสสอน หรือตาย และผู้คนก็ยังไม่ได้ออกไป
ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้ถูกพิชิตโดยพระเจ้าแล้ว
ผู้คนผู้ซึ่งมีความจริงคือบรรดาผู้ที่ในประสบการณ์จริงของพวกเขาสามารถตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขา
ตั้งมั่นในตำแหน่งของพวกเขา ยืนเคียงข้างพระเจ้า โดยปราศจากการล่าถอยโดยเด็ดขาด
และผู้ซึ่งสามารถมีสัมพันธภาพปกติกับผู้คนผู้ซึ่งรักพระเจ้า ผู้ซึ่งเมื่อสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นกับพวกเขา
สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์ และสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้จนสิ้นชีพ
การฝึกฝนปฏิบัติและวิวัตรของเจ้าในชีวิตจริงคือคำพยานของพระเจ้า
สิ่งเหล่านี้คือการดำเนินชีวิตของมนุษย์และคำพยานของพระเจ้า
และนี่คือการชื่นชมความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์จนถึงจุดนี้แล้ว
ผลกระทบอันสมควรจะได้ออกทำให้สัมผัสแล้ว
เจ้าครองการดำเนินชีวิตที่แท้จริงและทุกการกระทำของเจ้าถูกมองด้วยความเลื่อมใสจากผู้อื่น
เสื้อผ้าอาภรณ์และการปรากฏภายนอกของเจ้านั้นเป็นปกติธรรมดา แต่เจ้าดำเนินชีวิตที่มีความศรัทธาอย่างที่สุด
และเมื่อเจ้าสื่อสารกับพระวณะของพระเจ้า เจ้าได้รับการทรงนำและได้รับการทำให้รู้แจ้งโดยพระองค์
เจ้าสามารถกล่าวน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยผ่านทางคำพูดของเจ้า สื่อสารความเป็นจริง
และเจ้าเข้าใจมากมายเกี่ยวกับการรับใช้ในวิญญาณ เจ้าตรงไปตรงมาเมื่อเจ้าพูด เจ้ามีสมบัติผู้ดีและเที่ยงธรรม
ไม่เผชิญหน้าด้วยความรุนแรงและมีมารยาท
สามารถเชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระเจ้าและตั้งมั่นในคำพยานของเจ้าได้เมื่อสิ่งทั้งหลายตกมาถึงเจ้า
และเจ้าใจเย็นและสำรวมไม่สำคัญว่าเจ้ากำลังจัดการกับอะไรอยู่
บุคคลประเภทนี้ได้เห็นความรักของพระเจ้าแล้วจริงๆ ผู้คนบางคนยังคงเขว้าขวยอยู่
แต่พวกเขาปฏิบัติตนเหมือนบางคนในวัยกลางคน พวกเขาเป็นผู้ใหญ่ ครองความจริง
และได้รับความเลื่อมใสจากผู้อื่น—และเหล่านี้คือผู้คนซึ่งมีคำพยานและเป็นการสำแดงของพระเจ้า กล่าวคือ

เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์จนถึงจุดหนึ่ง พวกเขาจะมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกต่อพระเจ้าอยู่ภายใน และอุปนิสัยภายนอกของพวกเขา ก็จะมั่นคงด้วยเช่นกัน

ผู้คนจำนวนมากไม่นำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติและไม่ตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขา

ในผู้คนเช่นนั้น ไม่มีความรักสำหรับพระเจ้า หรือคำพยานต่อพระเจ้าเลย

และเหล่านี้คือผู้คนซึ่งเป็นที่พระเจ้าทรงเกลียดมากที่สุด พวกเขาอ่านพระวจนะของพระเจ้าในการชุมนุม แต่สิ่งที่พวกเขาใช้ในการดำเนินชีวิตคือซาตาน และนี่เป็นการลดพระเกียรติของพระเจ้า สบประมาทพระเจ้า และหมิ่นประมาทพระเจ้า ในผู้คนเช่นนั้น ไม่มีสัญญาณของความรักสำหรับพระเจ้า

และพวกเขาไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เลยโดยสิ้นเชิง ดังนั้น

คำพูดและการกระทำทั้งหลายของผู้คนจึงเป็นตัวแทนของซาตาน

หากหัวใจของเจ้าสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสมอ และเจ้าใส่ใจต่อผู้คนและสิ่งทั้งหลายรอบตัวเจ้าเสมอ และสิ่งที่กำลังเป็นไปรอบตัวเจ้า และหากเจ้าใส่ใจในพระภาระของพระเจ้า และมีหัวใจที่เคารพพระเจ้าเสมอ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าภายในบ่อยๆ ในคริสตจักรมีผู้คนที่เป็น “บรรดาผู้ดูแล” กล่าวคือ

พวกเขาตั้งท่าเฝ้าดูความล้มเหลวทั้งหลายของผู้อื่นและแล้วก็เลียนแบบและเอาอย่างความล้มเหลวเหล่านั้น พวกเขาไม่สามารถแยกแยะได้

พวกเขาไม่ได้เกลียดชังบาปและไม่ได้เกลียดหรือรู้สึกละอายใจต่อสิ่งทั้งหลายของซาตาน

ผู้คนเช่นนั้นเต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายของซาตาน และในท้ายที่สุดพวกเขาจะถูกพระเจ้าทรงละทิ้งจนถึงที่สุด หัวใจของเจ้าควรแสดงความเคารพเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าตลอดไป

เจ้าควรดำเนินสายกลางในคำพูดและการกระทำทั้งหลายของเจ้าและอย่าได้มีวันปรารถนาที่จะต่อต้านหรือก่อวนพระเจ้าเป็นอันขาด

เจ้าไม่ควรเต็มใจให้พระราชกิจของพระเจ้าในตัวเจ้าได้เป็นไปโดยมิได้ประโยชน์อันใดเลยเป็นอันขาด หรือยอมให้ความยากลำบากทั้งหมดที่เจ้าได้สู้ทนและทั้งหมดซึ่งเจ้าได้นำไปฝึกฝนปฏิบัติต้องสลายไปเปล่าๆ เจ้าจะต้องเต็มใจที่จะทำงานหนักขึ้นและที่จะรักพระเจ้ายิ่งขึ้นบนเส้นทางข้างหน้า เหล่านี้คือผู้คนผู้ซึ่งมีนิมิตเป็นรากฐานของพวกเขา เหล่านี้คือผู้คนผู้ซึ่งแสวงหาความก้าวหน้า

หากผู้คนเชื่อในพระเจ้าและได้รับประสบการณ์กับพระวจนะของพระเจ้าด้วยหัวใจซึ่งเคารพพระเจ้า เช่นนั้นแล้วก็จะสามารถมองเห็นความรอดของพระเจ้าและความรักของพระเจ้าอยู่ในผู้คนเช่นนั้น

ผู้คนเหล่านี้สามารถให้คำพยานต่อพระเจ้าได้ พวกเขาดำเนินชีวิตไปตามความจริง

และสิ่งซึ่งพวกเขาให้คำพยานก็คือความจริง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น และคือพระอุปนิสัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน พวกเขาดำเนินชีวิตท่ามกลางความรักของพระเจ้าและได้เห็นความรักของพระเจ้า

หากผู้คนปรารถนาที่จะรักพระเจ้า

พวกเขาจะต้องลิ้มรสความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าและเห็นความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นจึงสามารถมีหัวใจดวงหนึ่งซึ่งรักพระเจ้าถูกปลุกเร้าขึ้นในตัวพวกเขา

หัวใจดวงหนึ่งซึ่งสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนมอบตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้าอย่างจงรักภักดี

พระเจ้าไม่ทรงทำให้ผู้คนรักพระองค์โดยผ่านทางคำพูดและการแสดงออกหรือโดยผ่านการจินตนาการของพวกเขา และพระองค์ไม่ทรงบีบบังคับผู้คนให้รักพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับทรงปล่อยให้พวกเขารักพระองค์จากการตัดสินใจเลือกของพวกเขาเอง

และพระองค์ทรงปล่อยให้พวกเขาเห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์ในพระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์ ซึ่งหลังจากนี้แล้วจึงมีความรักสำหรับพระเจ้าเกิดขึ้นในตัวพวกเขา

ในหนทางนี้เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

ผู้คนไม่ได้รักพระเจ้าเพราะพวกเขาได้ถูกผู้อื่นรื้อเร้าให้ทำเช่นนั้น อีกทั้งนั้นไม่ใช่แรงกระตุ้นทางอารมณ์ชั่วขณะ พวกเขารักพระเจ้าเพราะพวกเขาได้เห็นความน่ารักชื่นชมของพระองค์

พวกเขาได้เห็นว่ามีความมากมายในพระองค์ซึ่งคู่ควรกับความรักของผู้คน เพราะพวกเขาได้เห็นความรอด

พระปรีชาญาณ และกิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์—และผลก็คือ

พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าอย่างแท้จริงและ โห่หาในพระองค์อย่างแท้จริง

และมีความปรารถนาอันแรงกล้าซึ่งถูกปลุกเร้าในตัวพวกเขาถึงขนาดที่ว่าพวกเขาจะไม่สามารถมีชีวิตรอดได้หากปราศจากการได้รับพระเจ้า

เหตุผลที่ทำให้ไม่บรรดาผู้ที่ให้คำพยานต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถให้คำพยานที่ก้องกังวานต่อพระองค์ได้

เป็นเพราะคำพยานของพวกเขาตั้งอยู่บนรากฐานของความรู้ที่แท้จริงและการโห่หาที่แท้จริงในพระเจ้า

คำพยานดังกล่าวไม่ได้ถูกฉวยให้ตามแรงกระตุ้นทางอารมณ์

แต่โดยสอดคล้องกับความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์

เพราะพวกเขาได้มารู้จักพระเจ้า

พวกเขาจึงรู้สึกว่าจะต้องให้คำพยานต่อพระเจ้าอย่างแน่อนและทำให้ทุกคนซึ่งโห่หาในพระเจ้ารู้จักพระ

เจ้า และตระหนักรู้ความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าและสภาวะความเป็นจริงของพระองค์

เช่นเดียวกับความรักของผู้คนสำหรับพระเจ้า คำพยานของพวกเขาเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

นั่นเป็นจริงและมีนัยสำคัญและคุณค่าจริง นั่นไม่ได้มีสภาวะนิ่งเฉยหรือกลัวเปล่าและไร้ความหมาย

เหตุผลที่มีเพียงบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเท่านั้นที่มีคุณค่าและความหมายมากที่สุดในชีวิตของพวกเขา

เหตุผลที่มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

ก็คือว่าผู้คนเหล่านี้สามารถดำเนินชีวิตในความสว่างแห่งพระเจ้าและสามารถมีชีวิตเพื่อพระราชกิจและการบริหาร

จัดการของพระเจ้า นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ในความมืดมิด แต่ดำเนินชีวิตในความสว่าง
พวกเขาไม่ได้มีชีวิตที่ไร้ความหมาย แต่เป็นชีวิตซึ่งได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า
มีเพียงบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้คำพยานกับพระเจ้าได้
มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เป็นพยานของพระเจ้า มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่ได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า
และมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่สามารถรับพระสัญญาของพระเจ้าไว้ บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าเป็นคนสนิทของพระเจ้า
พวกเขาคือผู้คนที่เป็นที่รักโดยพระเจ้า และพวกเขาสามารถชื่นชมพระพรไปพร้อมกับพระเจ้า
มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่ไปชั่วกาลปาวสาน
และมีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่ตลอดกาลภายใต้การดูแลเอาพระทัยใส่และการปกป้องของพระเจ้า
พระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อให้ผู้คนรัก และพระองค์ทรงคู่ควรกับความรักของผู้คนทั้งหมด
แต่ไม่ใช่ผู้คนทั้งหมดที่สามารถรักพระเจ้าได้
และไม่ใช่ผู้คนทั้งหมดที่สามารถให้คำพยานกับพระเจ้าและถือครองฤทธาณภาพร่วมกับพระเจ้าได้
เพราะพวกเขาสามารถให้คำพยานกับพระเจ้าและอุทิศความพยายามของพวกเขาทั้งหมดให้แก่พระราชกิจของ
พระเจ้า
บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงสามารถเดินได้ทุกหนแห่งเบื้องใต้ฟ้าสวรรค์โดยไม่มีใครกล้าต่อต้านพวกเขา
และพวกเขาสามารถวัดแกว่งฤทธาณภาพบนแผ่นดินโลกและปกครองประชากรทั้งหมดของพระเจ้า
ผู้คนเหล่านี้ได้มาพร้อมหน้ากันจากทั่วทุกมุมโลก พวกเขาพูดภาษาที่แตกต่างกันและมีสีผิวที่แตกต่างกัน
แต่การดำรงอยู่ของพวกเขามีความหมายเดียวกัน พวกเขาทุกคนมีหัวใจซึ่งรักพระเจ้า
พวกเขาทุกคนมีคำพยานเดียวกัน พวกเขาทุกคนมีความแน่วแน่เดียวกัน และความปรารถนาเดียวกัน
บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าสามารถเดินได้อย่างอิสระทั่วทั้งโลก
และบรรดาผู้ที่ให้คำพยานเรื่องพระเจ้าสามารถเดินทางได้ข้ามจักรวาล ผู้คนเหล่านี้เป็นที่รักโดยพระเจ้า
พวกเขาได้รับการอวยพรโดยพระเจ้า และพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ภายในความสว่างแห่งพระองค์ตลอดกาล

เฉพาะบรรดาผู้มุ่งเน้นการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ในยุคสุดท้าย

พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรที่จะทรงทำและเพื่อทรงปฏิบัติพันธกิจแห่งพระวาระของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมาในสภาวะบุคคลเพื่อทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์

โดยมีเป้าหมายที่จะทำให้บรรดาผู้คนที่สมดังพระทัยของพระองค์มีความเพียบพร้อม

นับจากเวลาแห่งการทรงสร้างจนถึงวันนี้

เป็นเพียงในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้นที่พระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจประเภทนี้จนเสร็จสิ้น

เฉพาะในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงจัดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจในสัดส่วนขนาดใหญ่เช่นนี้

แม้ว่าพระองค์ทรงรู้ความยากลำบากที่ผู้คนคงจะพบว่าลำบากยากเย็นที่จะรู้ทัน

และแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของผู้ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งถึงกระนั้นก็ยังทรงมีความถ่อมพระทัยที่จะบังเกิดเป็นมนุษย์ธรรมดาผู้หนึ่ง แต่ไม่มีแง่มุมใดในพระราชกิจของพระองค์ที่ถูกทำให้ล่าช้า

และแผนการของพระองค์ก็ไม่ได้ตกเป็นเหยื่อของความสับสนอลหม่านแม้แต่น้อย

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับแผนดั้งเดิมของพระองค์

หนึ่งในพระประสงค์แห่งการจัดเป็นมนุษย์ครั้งนี้คือการพิชิตผู้คน

อีกหนึ่งคือการทำให้อุคนที่พระองค์ทรงรักมีความเพียบพร้อม

พระองค์ทรงพึงปรารถนาที่จะมองเห็นผู้คนซึ่งพระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมด้วยพระเนตรของพระองค์เอง

และพระองค์ทรงประสงค์ที่จะมองเห็นด้วยพระองค์เองว่าผู้คนซึ่งพระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นเป็นพยานให้พระองค์อย่างไร ไม่ใช่ผู้คนหนึ่งหรือสองคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

แต่กลับเป็นกลุ่มหนึ่งซึ่งประกอบด้วยผู้คนเพียงไม่กี่คน ผู้คนในกลุ่มนี้มาจากนานาประเทศของโลก

และจากหลากหลายเชื้อชาติของโลก

พระประสงค์ของการทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกินนั่นก็คือการได้รับผู้คนกลุ่มนี้

การได้รับพยานที่ผู้คนกลุ่มนี้เป็นเพื่อพระองค์ และการได้มาซึ่งพระสิริที่พระองค์อาจทรงได้มาจากพวกเขา

พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่ไม่มีความสำคัญ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่ไม่มีคุณค่า อาจกล่าวได้ว่า

ในการทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกินนั้น

จุดมุ่งหมายของพระเจ้าคือการทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้มีความเพียบพร้อมทั้งหมดมีความเพียบพร้อม ในเวลาว่างที่พระองค์ทรงมีนอกเหนือจากการนี้ พระองค์จะทรงจับพวกที่ชั่วออกไป

จงรู้ไว้ว่าพระองค์มิใช่ทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่นี้เพราะพวกที่ชั่ว ในทางตรงกันข้าม

พระองค์ทรงให้ทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ก็เพราะผู้คนจำนวนน้อยนิดเหล่านั้นที่พระองค์จะทรงทำให้มีความ

เพียบพร้อม พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ พระวณะที่พระองค์ตรัส ความล้าลึกทั้งหลายที่พระองค์ทรงเปิดเผย และการพิพากษาและการติสอนของพระองค์ทั้งหมดก็ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้คนจำนวนน้อยนิดเหล่านี้ พระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพราะพวกที่ชั่ว และนับประสาอะไรที่ผู้คนชั่วเหล่านี้จะดูแลให้เกิดพระพิโรธอันใหญ่หลวงในพระองค์ พระองค์ตรัสความจริงและตรัสถึงการเข้าสู่ที่เพราะบรรดาผู้ที่ จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพราะพวกเขา และเป็นเพราะพวกเขานั้นเองที่พระองค์ทรงมอบพระสัญญาและพระพรของพระองค์มาให้ ความจริง การเข้าสู่ และชีวิตในสภาวะความเป็นมนุษย์ซึ่งพระองค์ตรัสถึงนั้น ไม่ได้ถูกดำเนินการเพื่อประโยชน์ของพวกที่ชั่ว พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะหลีกเลี่ยงการตรัสกับพวกที่ชั่ว โดยทรงปรารถนาที่จะประทานความจริงทั้งหมดแก่บรรดาผู้ที่ จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแทน ถึงกระนั้น พระราชกิจของพระองค์พึงประสงค์ว่า สำหรับชั่วขณะนี้ พวกที่ชั่วได้รับอนุญาตให้ชื่นชมความมั่งคั่งบางส่วนของพระองค์ พวกที่ไม่ดำเนินการตามความจริงจนเสร็จสิ้น พวกที่ไม่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย และพวกที่ทำให้พระราชกิจของพระองค์หยุดชะงักนั้นล้วนชั่วกันทั้งหมด พวกเขาไม่สามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้ และถูกพระเจ้าทรงเกลียดและปฏิเสธ ในทางกลับกัน ผู้คนที่นำความจริงไปปฏิบัติและสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและผู้ซึ่งสละทั้งตัวตนของพวกเขาในพระราชกิจของพระเจ้าคือผู้ที่พระเจ้าจะทรงทำให้มีความเพียบพร้อม บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ครบบริบูรณ์ไม่ใช่ผู้อื่นนอกจากผู้คนกลุ่มนี้ และพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำก็เพื่อประโยชน์ของผู้คนเหล่านี้ ความจริงซึ่งพระองค์ตรัสถึงชี้ตรงไปยังผู้คนซึ่งเต็มใจนำความจริงไปปฏิบัติ พระองค์ไม่ตรัสกับผู้ที่ไม่นำความจริงไปปฏิบัติ การเพิ่มขึ้นของความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและการเติบโตขึ้นของวิจารณ์ญาณที่พระองค์ตรัสถึงมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ผู้คนที่สามารถดำเนินการตามความจริงจนเสร็จสิ้นได้ เมื่อพระองค์ตรัสถึงบรรดาผู้ที่ จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ก็เป็นผู้คนเหล่านั้นนั่นเองที่พระองค์กำลังตรัสถึง พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ชี้ตรงไปยังผู้ที่เต็มใจจะฝึกฝนปฏิบัติความจริง สิ่งทั้งหลายเช่น การครองปัญญาและสภาวะความเป็นมนุษย์นั้นชี้ตรงไปยังผู้ที่เต็มใจจะนำความจริงไปปฏิบัติ พวกที่ไม่ดำเนินการความจริงจนเสร็จสิ้นอาจได้ฟังพระวณะแห่งความจริงมากมาย แต่เพราะพวกเขาชั่วเหลือเกินโดยธรรมชาติและไม่สนใจความจริง สิ่งที่พวกเขาเข้าใจจึงเป็นเพียงคำสอนกับคำพูดและทฤษฎีที่ว่างเปล่า

ปราศจากคุณค่าแม้เพียงเล็กน้อยสำหรับการเข้าสู่ชีวิตของพวกเขา ไม่มีพวกเขาสักคนที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดคือผู้คนที่มองเห็นพระเจ้าแต่ไม่สามารถได้รับพระองค์
พวกเขาทั้งหมดล้วนถูกพระเจ้าทรงกล่าวโทษ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีเส้นทางที่จะทรงดำเนินในแต่ละบุคคล
และทรงให้โอกาสแต่ละบุคคลที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เจ้าถูกทำให้รู้ความเสื่อมทรามของเจ้าเองโดยผ่านทางความเป็นด้านลบของเจ้า
และแล้วโดยการโยนความเป็นด้านลบทิ้งไป เจ้าก็จะพบเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติ
เหล่านี้คือหนทางทั้งหมดที่เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม นอกจากนี้
โดยผ่านทาง การนำทางและความกระจำที่ต่อเนื่องของบางสิ่งที่เป็นบวกในตัวเจ้า
เจ้าจะลุล่วงในหน้าที่การงานของเจ้า
เติบโตขึ้นในความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและได้รับวิจารณ์ญาณ โดยเป็นไปในเชิงรุก เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าดี
เจ้าก็เต็มใจเป็นพิเศษที่จะอ่านพระวจนะของพระเจ้า และเต็มใจเป็นพิเศษที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้า
และสามารถเชื่อมโยงคำเทศนาที่เจ้าได้ฟังเข้ากับสภาวะของเจ้าเอง ณ เวลาเช่นนั้น
พระเจ้าทรงให้ความรู้แจ้งและทรงให้ความกระจำแก่เจ้าอยู่ภายใน
ทำให้เจ้าตระหนักถึงบางสิ่งในแง่บวกด้านบวก นี่คือนิยามที่เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในด้านบวก
ในสภาวะด้านลบ เจ้าอ่อนแอและนิ่งเฉย เจ้ารู้สึกว่าคุณไม่มีพระเจ้าในหัวใจของเจ้า ถึงกระนั้น
พระเจ้าก็ยังทรงให้ความกระจำแก่เจ้า ช่วยเจ้าค้นหาเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติ
ผลจากการนี้คือการบรรลุความเพียบพร้อมในแง่บวกด้านลบ
พระเจ้าทรงสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้ทั้งในแง่บวกด้านบวกและด้านลบ
มันขึ้นอยู่กับว่าเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์หรือไม่
และขึ้นอยู่กับว่าเจ้าไล่ตามเสาะหาการที่พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่
หากเจ้าแสวงหาอย่างแท้จริงซึ่งการถูกพระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อม
เช่นนั้นแล้วด้านลบก็ไม่สามารถทำให้เจ้าทุกข์ทนจากการสูญเสียได้
แต่สามารถนำพาสิ่งทั้งหลายที่เป็นจริงมากกว่ามาให้เจ้า
และสามารถทำให้เจ้ามีความสามารถมากขึ้นที่จะรู้จักสิ่งซึ่งกำลังขาดพร่องภายในตัวเจ้า
มีความสามารถมากขึ้นที่จะจับความเข้าใจสภาวะที่เป็นจริงของเจ้า และมองเห็นว่ามนุษย์ไม่มีสิ่งใดเลย
และไม่เป็นสิ่งใดเลย หากเจ้าไม่ได้รับประสบการณ์กับการทดสอบ เจ้าก็ย่อมไม่รู้
และจะรู้สึกอยู่เสมอว่าเจ้าอยู่เหนือผู้อื่นและดีกว่าผู้อื่นทุกคน โดยผ่านทางนี้ทั้งหมด
เจ้าจะมองเห็นว่าทั้งหมดที่ได้มาก่อนหน้านี้ได้ถูกทำโดยพระเจ้าและได้รับการปกป้องโดยพระเจ้า

การเข้าสู่การทดสอบทิ้งให้เจ้าปราศจากความรักหรือความเชื่อ
เจ้าขาดพร่องการอธิษฐานและไร้ความสามารถที่จะขับร้องบทเพลงสรรเสริญ
และเจ้าก็มารู้จักตัวเจ้าเองในท่ามกลางการนี้โดยที่ไม่ตระหนักถึงมันเลย
พระเจ้าทรงมีหลายวิถีทางในการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
พระองค์ทรงนำสภาพแวดล้อมทุกลักษณะมาใช้ในการจัดการกับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์
และทรงใช้สิ่งต่างๆ นานาในการตีแผ่มนุษย์ ในแง่หนึ่ง พระองค์ทรงจัดการกับมนุษย์ ในอีกแง่หนึ่ง
พระองค์ทรงตีแผ่มนุษย์ และในอีกแง่หนึ่ง พระองค์ทรงเปิดเผยมนุษย์ โดยทรงขุดคุ้ยและเปิดเผย “ความล้าลึก”
ในส่วนลึกของหัวใจของมนุษย์
และทรงแสดงให้เห็นธรรมชาติของเขาโดยการเปิดเผยสภาวะมากมายของเขามากมาย
พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางวิธีการมากมาย—โดยผ่านทาง การเปิดเผย
โดยผ่านทาง การจัดการกับมนุษย์ โดยผ่านทางกระบวนการการถลุงมนุษย์ และการทดสอบ—
เพื่อที่มนุษย์จะรู้ว่าพระเจ้านั้นทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง

สิ่งที่พวกเจ้าแสวงหาในตอนนี้คืออะไรเล่า? การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า การรู้จักพระเจ้า
การได้มาซึ่งพระเจ้า—หรือบางทีเจ้าอาจพยายามที่จะวางท่าในลักษณะของเปโตรแห่งยุค 90
หรือมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่กว่าความเชื่อของโยบ
หรือบางทีเจ้าอาจพยายามที่จะได้รับการเรียกขานว่าชอบธรรมโดยพระเจ้าและไปถึงเบื้องหน้าพระบัลลังก์ของ
พระเจ้า หรือเพื่อให้สามารถสำแดงพระเจ้านบนแผ่นดินโลกได้ และเป็นพยานที่ทรงพลังและดังกึกก้องเพื่อพระเจ้า
ไม่ว่าพวกเจ้าแสวงหาสิ่งใด โดยรวมแล้ว เจ้าแสวงหาเพื่อประโยชน์ของการได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า
ไม่ว่าเจ้าพยายามเป็นบุคคลที่ชอบธรรมหรือไม่ ไม่ว่าเจ้าแสวงหาลักษณะของเปโตร หรือความเชื่อของโยบ
หรือการถูกทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าหรือไม่ ทั้งหมดก็คือพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำกับมนุษย์
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่ว่าเจ้าแสวงหาสิ่งใด
ทั้งหมดนั้นก็เพื่อประโยชน์ของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
ทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์ของการได้รับประสบการณ์กับพระวามะของพระเจ้า
เพื่อทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้า ไม่ว่าเจ้าแสวงหาสิ่งใดก็ตาม
ทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์ของการค้นพบความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า
เพื่อประโยชน์ของการสำรวจค้นจนพบเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติในประสบการณ์ที่เป็นจริง โดยมีจุดมุ่งหมายที่
จะสามารถโยนอุปนิสัยซึ่งเป็นกบฏของตัวเจ้าเองทิ้งไป แล้วสัมผัสสภาวะที่ปกติภายในตัวเจ้าเอง
สามารถคล้อยตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ กลายเป็นบุคคลที่ถูกต้อง
และมีสิ่งจูงใจที่ถูกต้องในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ เหตุผลที่เจ้ากำลังได้รับประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือ

เพื่อที่จะบรรลุการรู้จักพระเจ้าและการสัมผัสการเติบโตของชีวิต

แม้ว่าสิ่งที่เข้าได้รับประสบการณ์คือพระวณะของพระเจ้าและเหตุการณ์ที่เป็นจริงทั้งหลาย ตลอดจนผู้คน
เรื่องราว และสิ่งทั้งหลายที่รายล้อมเจ้าอยู่ ในท้ายที่สุดแล้ว

เจ้าย่อมสามารถรู้จักพระเจ้าและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

การพยายามเดินไปตามเส้นทางของบุคคลที่ชอบธรรมหรือพยายามนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ
เหล่านี้คือลู่วง ในขณะที่การรู้จักพระเจ้าและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าคือบันปลาย
บัดนี้ไม่ว่าเจ้าแสวงหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า หรือพยายามเป็นพยานเพื่อพระเจ้า
ในท้ายที่สุดแล้ว ทั้งหมดก็เป็นไปเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า

เป็นไปเพื่อที่พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในตัวเจ้าอาจไม่สูญเปล่า

เพื่อที่ในที่สุดเจ้าย่อมมารู้จักความเป็นจริงของพระเจ้า รู้จักความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และที่มากกว่านั้น

รู้จักความถ่อมพระทัยและความอ่อนเร้นของพระเจ้า

และรู้จักพระราชกิจจำนวนมหาศาลที่พระเจ้าทรงทำในตัวเจ้า

พระเจ้าได้ถ่อมพระทัยพระองค์เองจนถึงระดับที่พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ในผู้ที่โสมมและเสื่อมทรามเหล่านี้
นี้ และทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดำรงชีวิตและกินอยู่ท่ามกลางผู้คน เพื่อเป็นผู้เลี้ยงให้กับผู้คน
และเพื่อจัดเตรียมสิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมี

ที่สำคัญกว่านั้นคือพระองค์ทรงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์แห่งความรอดและการพิชิตชัยของพระองค์กับผู้ที่เสื่อม
ทรามจนถึงขั้นมีอาจทนได้เหล่านี้

พระองค์ได้ทรงมาที่หัวใจของพญานาคใหญ่สีแดงเพื่อช่วยผู้ที่เสื่อมทรามที่สุดเหล่านี้ให้รอด

เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดอาจถูกเปลี่ยนแปลงและทำให้ใหม่ได้

ความยากลำบากมหึมาที่พระเจ้าทรงสู้ทนไม่ใช่เพียงแต่ความยากลำบากที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงสู้ทนเท่านั้น
แต่เหนือสิ่งอื่นใด มันคือการที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงทนทุกข์กับการดูหมิ่นเหยียดหยามอันสุดขั้ว—
พระองค์ถ่อมพระทัยและทรงอ่อนเร้นพระองค์เองมากเสียจนพระองค์ทรงกลายเป็นบุคคลธรรมดาสามัญผู้หนึ่ง
พระเจ้าได้ทรงจุดเป็นมนุษย์และได้ทรงรูปทรงของเนื้อหนังเพื่อให้ผู้คนมองเห็นว่าพระองค์ทรงมีชีวิตมนุษย์ที่เป็น
ปกติและมีความจำเป็นทั้งหลายของมนุษย์ปกติ

นี่ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าถ่อมพระองค์เองลงในขอบข่ายที่ใหญ่ยิ่ง

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงได้รับการทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงสูงส่งและยิ่งใหญ่ยิ่งนัก แต่ทว่าพระองค์กลับยังทรงรูปทรงของมนุษย์ทั่วไป
รูปทรงของมนุษย์ที่ถูกละเอียดมองข้ามได้คนหนึ่ง เพื่อที่จะทรงพระราชกิจของพระวิญญาณของพระองค์

จิตความสามารถ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก สำนึกรับรู้ สภาวะความเป็นมนุษย์
และชีวิตของพวกเขาก็แต่ละคนแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ควรค่าจริงๆ ที่จะรับพระราชกิจประเภทนี้ของพระเจ้า
พวกเขาก็ไม่ควรค่าจริงๆ ที่จะปล่อยให้พระเจ้าสูญเสียความยากลำบากเช่นนี้เพื่อประโยชน์ของเจ้า
พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เหลือเกิน พระองค์ทรงสูงสุดเหลือเกิน และผู้คนที่ต่ำต้อยเหลือเกิน ถึงกระนั้น
พระองค์ก็ยังทรงพระราชกิจกับพวกเขา พระองค์ไม่เพียงแค่นี้ได้ทรงจัดเตรียมให้ผู้คนที่
เพื่อตรัสกับผู้คนที่ แต่พระองค์ยังถึงกับทรงใช้ชีวิตร่วมกับผู้คนที่ พระเจ้าอ้อมพระทัยเหลือเกิน
ทรงควรค่าที่จะรักเหลือเกิน หากทันทีที่ความรักของพระเจ้าถูกพาดพิงถึง
ทันทีที่พระคุณของพระเจ้าถูกพาดพิงถึง เจ้าก็หลั่งน้ำตาพลาบปลั่งด้วยคำสรรเสริญอันยิ่งใหญ่
หากเจ้ามาถึงสภาวะนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

มีความเบี่ยงเบนในการแสวงหาของผู้คนในทุกวันนี้
พวกเขาเพียงแค่พยายามรักพระเจ้าและทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย แต่พวกเขาไม่มีความรู้อันใดเกี่ยวกับพระเจ้า
และได้ละเลยความรู้แจ้งและความกระจำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวพวกเขา
พวกเขาไม่มีรากฐานแห่งความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า ในหนทางนี้
พวกเขาสูญเสียความร่าเริงหยรรษาขณะที่ประสบการณ์ของพวกเขาเกือบหน้า
พวกที่พยายามมีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าทั้งหมด
ทั้งที่พวกเขาไม่ได้อยู่ในสถานะที่ดีในอดีตและได้มีแนวโน้มไปสู่ความเป็นลบและความอ่อนแอ
และได้หลั่งน้ำตาบ่อยครั้ง ส่วนได้ตกลงสู่ความหมดกำลังใจและสูญเสียความหวัง—มาบัดนี้
ขณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์มากขึ้น สภาวะของพวกเขาก็ดีขึ้น
หลังจากผ่านประสบการณ์แห่งการถูกจัดการและถูกปราบปราม
และได้ก้าวผ่านการทดสอบและกระบวนการถลุงหนึ่งรอบแล้ว พวกเขาก็ได้มีความก้าวหน้าเป็นอย่างมาก
สภาวะในด้านลบลดลง และมีการเปลี่ยนแปลงบ้างแล้วในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขา
ขณะที่พวกเขาก้าวผ่านการทดสอบมากขึ้น หัวใจของพวกเขาก็เริ่มรักพระเจ้า
มีกฎข้อหนึ่งเกี่ยวกับการทำให้ผู้คนที่มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า ซึ่งก็คือ
พระองค์ทรงทำให้เจ้ารู้แจ้งโดยใช้ส่วนที่พึงปรารถนาส่วนหนึ่งของเจ้า
เพื่อให้เจ้ามีเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติและสามารถแยกตัวเจ้าเองออกจากสภาวะด้านลบทั้งหมด
ช่วยให้อัจฉริยภาพของเจ้าบรรลุการปลดปล่อย และทำให้เจ้ามีความสามารถมากขึ้นที่จะรักพระองค์
ในหนทางนี้ เจ้าย่อมสามารถโยนอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของชาตนาทิ้งไปได้ เจ้าเริ่มร่ายและเปิดกว้าง
เต็มใจที่จะรู้จักตัวเจ้าเองและนำความจริงไปปฏิบัติ พระเจ้าย่อมจะทรงอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน
ดังนั้นเมื่อเจ้าอ่อนแอและอยู่ในด้านลบ พระองค์ทรงทำให้เจ้ารู้แจ้งเป็นสองเท่า

ทรงช่วยให้เจ้ารู้จักตัวเจ้าเองมากขึ้น เต็มใจมากขึ้นที่จะกลับใจเพื่อตัวเจ้าเอง

และมีความสามารถมากขึ้นที่จะฝึกฝนปฏิบัติสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรฝึกฝนปฏิบัติ ในหนทางนี้เท่านั้น

หัวใจของเจ้าจึงจะสามารถมีสันติสุขและรู้สึกสบายใจได้

บุคคลผู้หนึ่งซึ่งโดยปกติแล้วให้ความสนใจกับการรู้จักพระเจ้า ให้ความสนใจกับการรู้จักตัวเขาเอง

ให้ความสนใจกับการฝึกฝนปฏิบัติของเขาเอง จะสามารถรับพระราชกิจของพระเจ้า

ตลอดจนการทรงนำและความรู้แจ้งของพระองค์ได้อยู่เนืองๆ แม้ว่าบุคคลเช่นนี้อาจอยู่ในสภาวะด้านลบ

แต่เขาก็สามารถทำให้สิ่งทั้งหลายกลับดีขึ้นได้ในทันที

ไม่ว่าจะเป็นเพราะการกระทำของมโนธรรมหรือความรู้แจ้งจากพระวาระของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของบุคคลได้รับการสัมฤทธิ์ผลเสมอเมื่อเขาเข้าสู่สภาวะตามจริงของเขาเองและพระอุปนิสัย

และพระราชกิจของพระเจ้า

บุคคลที่เต็มใจที่จะรู้จักตัวเขาเองและเปิดตัวเขาเองให้กว้างจะสามารถดำเนินความจริงจนเสร็จสิ้นได้

บุคคลประเภทนี้เป็นบุคคลที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า และบุคคลที่จงรักภักดีต่อพระเจ้านี้มีความเข้าใจในพระเจ้า

ไม่ว่าความเข้าใจนี้จะลึกซึ้งหรือตื้นเขิน ขาดแคลนหรือล้นเหลือ นี่คือการชอบธรรมของพระเจ้า

และเป็นบางสิ่งที่ผู้คนบรรลุมันคือการได้รับของพวกเขาเอง

บุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าคือบุคคลที่มีพื้นฐาน มินิมิต บุคคลประเภทนี้แน่ใจเกี่ยวกับเนื้อหาของพระเจ้า

และแน่ใจเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า

ไม่ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจหรือตรัสอย่างไร หรือผู้อื่นๆ ก่อให้เกิดการรบกวนอย่างไร

เขาก็สามารถยืนหยัดไม่ถอย และยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าได้ ยิ่งบุคคลผู้หนึ่งเป็นเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด

เขาก็ยังสามารถดำเนินการตามความจริงที่เขาเข้าใจจนเสร็จสิ้นได้มากขึ้นเท่านั้น

เพราะเขากำลังฝึกฝนปฏิบัติพระวาระของพระเจ้าอยู่เสมอ เขาจึงได้มาซึ่งความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

และครองความแน่วแน่ที่จะยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าตลอดเวลา

การมีวิจาร์ณญาณ การมีความนบนอบ

และการมีความสามารถที่จะมองเห็นเข้าไปในสิ่งทั้งหลายเพื่อที่เจ้าจะเขียนคมในจิตวิญญาณนั้นหมายความว่า

เจ้ามีพระวาระของพระเจ้ายกยอให้ความกระจำงและให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าข้างใน ทันทีที่เจ้าเผชิญกับบางสิ่ง

นี่คือการมีความเขียนคมในจิตวิญญาณ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการช่วยหรือฟื้นจิตวิญญาณของผู้คน

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสเสมอว่าผู้คนมีนสาและหัวใจ? มันเพราะจิตวิญญาณของผู้คนได้ตายไปแล้ว

และพวกเขาได้กลายเป็นมีนสาเสียจนพวกเขาไม่รู้ถึงสิ่งทั้งหลายของจิตวิญญาณอย่างสิ้นเชิง

พระราชกิจของพระเจ้าคือการทำให้ชีวิตของผู้คนก้าวหน้าและช่วยให้จิตวิญญาณของผู้คนกลับมามีชีวิต

เพื่อที่พวกเขาสามารถมองเห็นเข้าไปในสิ่งทั้งหลายของจิตวิญญาณ
และพวกเขาสามารถรักพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาและทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้เสมอ
การมาถึงช่วงระยะนี้แสดงให้เห็นว่าจิตวิญญาณของบุคคลผู้หนึ่งได้รับการรื้อฟื้นแล้ว
และครั้งต่อไปที่เขาเผชิญกับบางสิ่ง เขาก็สามารถเกิดปฏิกิริยาได้ในทันที เขามีการตอบสนองต่อคำเทศนา
และมีปฏิกิริยาต่อสถานการณ์อย่างรวดเร็ว นี่เองคือสิ่งที่เป็นการสัมฤทธิ์ความเยียบคมทางจิตวิญญาณ
มีผู้คนมากมายที่มีปฏิกิริยารวดเร็วต่อเหตุการณ์ภายนอก
แต่ทันทีที่มีการพาดพิงถึงการเข้าสู่ความเป็นจริงหรือสิ่งทั้งหลายซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับจิตวิญญาณ
พวกเขาก็กลับกลายเป็นมินชาและหัวทึบไป พวกเขาเข้าใจบางสิ่งก็ต่อเมื่อมันกำลังจ้องมองหน้าพวกเขาเท่านั้น
ทั้งหมดนี้เป็นสัญญาณของการมินชาและหัวทึบทางจิตวิญญาณ
สัญญาณของการมีประสบการณ์เล็กน้อยกับสิ่งทั้งหลายของจิตวิญญาณ
ผู้คนบางคนเยียบคมทางจิตวิญญาณและมีวิจารณ์ญาณ
ทันทีที่พวกเขาได้ฟังคำพูดที่ชี้ให้เห็นถึงสภาวะของพวกเขา
พวกเขาก็ไม่เสียเวลาเลยที่จะเขียนบันทึกคำพูดเหล่านั้น
ทันทีที่พวกเขาได้ฟังคำพูดเกี่ยวกับหลักการแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ
พวกเขาก็สามารถยอมรับและประยุกต์ใช้คำพูดเหล่านั้นกับประสบการณ์ที่จะตามมาหลังจากนั้นของพวกเขา
จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงตัวพวกเขาเองด้วยประการนั้น นี่คือนักจิตเยียบคมในจิตวิญญาณ
เหตุใดหรือพวกเขาจึงสามารถมีปฏิกิริยาอย่างรวดเร็วเหลือเกินได้?
มันเป็นเพราะพวกเขามุ่งเน้นสิ่งเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน เมื่อพวกเขาอ่านพระวจนะของพระเจ้า
พวกเขาก็สามารถตรวจสอบสภาวะของพวกเขากับพระวจนะเหล่านั้นและคิดทบทวนตัวเอง
เมื่อพวกเขาได้ยินการสวดอธิษฐานและคำเทศนา
และได้ยินพระวจนะที่นำพาความรู้แจ้งและความกระจ่างมาให้พวกเขา
พวกเขาก็สามารถรับสิ่งเหล่านั้นไว้ได้ในทันที มันก็เหมือนกับการให้อาหารแก่บุคคลที่หิวโหยผู้หนึ่ง
พวกเขาสามารถกินได้เดี๋ยวนั้นเลย หากเจ้าให้อาหารกับใครบางคนที่ไม่หิว พวกเขาจะไม่มีปฏิกิริยารวดเร็วนัก
เจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าบ่อยๆ และแล้วเจ้าก็สามารถมีปฏิกิริยาได้ในทันทีเมื่อเจ้าเผชิญกับบางสิ่ง กล่าวคือ
สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ในเรื่องนี้ และวิธีที่เจ้าควรปฏิบัติตน พระเจ้าได้ทรงนำทางเจ้าในเรื่องนี้เมื่อครั้งก่อน
เมื่อเจ้าเผชิญกับสิ่งจำพวกเดียวกันนี้ในวันนี้
ก็เป็นธรรมดาที่เจ้าย่อมจะรู้วิธีฝึกฝนปฏิบัติในหนทางที่ทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้า
หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติในหนทางนี้อยู่เสมอและได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้เสมอ
ถึงจุดหนึ่งมันย่อมจะมาสู่เจ้าอย่างง่ายดาย ตอนที่กำลังอ่านพระวจนะของพระเจ้า

เจ้าก็รู้ว่าบุคคลจำพวกใดที่พระเจ้ากำลังทรงอ้างอิงถึง
เจ้ารู้ว่าสภาพเงื่อนไขจำพวกใดทางจิตวิญญาณที่พระองค์กำลังตรัสถึง
และเจ้าจึงสามารถจับความเข้าใจประเด็นสำคัญและนำมาปฏิบัติได้
นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์ได้ เหตุใดผู้คนบางคนจึงกำลังขาดพร่องในเรื่องนี้?
มันเป็นเพราะพวกเขาไม่ใช้ความพยายามให้มากในแง่มุมของการฝึกฝนปฏิบัติ
แม้ว่าพวกเขาเต็มใจที่จะนำความจริงไปปฏิบัติ
แต่พวกเขาก็ไม่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริงในรายละเอียดของการปรนนิบัติ
ในรายละเอียดของความจริงในชีวิตของพวกเขา พวกเขากลายเป็นสับสนเมื่อบางสิ่งเกิดขึ้น ในหนทางนี้
เจ้าอาจถูกนำให้หลงผิดเมื่อผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จหรืออัครทูตเทียมเท็จผ่านเข้ามา
เจ้าต้องมีการสามัคคีธรรมกันให้บ่อยครั้งเกี่ยวกับพระวจนะและพระราชกิจของพระเจ้า—
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเข้าใจความจริงและพัฒนาวิจารณ์ญาณได้ หากเจ้าไม่เข้าใจความจริง
เจ้าก็จะไม่มีวิจารณ์ญาณ ตัวอย่างเช่น สิ่งที่พระเจ้าตรัส วิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
สิ่งที่เป็นข้อเรียกร้องของพระเจ้าต่อผู้คน ผู้คนจำพวกใดที่เจ้าควรเข้าไปติดต่อด้วย
และผู้คนจำพวกใดที่เจ้าควรปฏิเสธ—เจ้าต้องสามัคคีธรรมกันเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ให้บ่อยครั้ง
หากเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระวจนะของพระเจ้าในหนทางนี้เสมอ
เจ้าก็จะเข้าใจความจริงและเข้าใจสรรพสิ่งมากมายอย่างถ้วนทั่ว และเจ้าจะมีวิจารณ์ญาณอีกด้วย
สิ่งใดคือการบ่มวินัยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งใดคือการติเตียนที่เกิดจากเจตจำนงของมนุษย์
สิ่งใดคือการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งใดคือการจัดการเตรียมการสภาพแวดล้อม
สิ่งใดคือการที่พระวจนะของพระเจ้าให้ความกระจ่างภายใน? หากเจ้าไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
เจ้าก็จะไม่มีวิจารณ์ญาณ เจ้าควรรู้ว่าสิ่งใดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งใดคืออุปนิสัยที่เป็นกบฏ
วิธีเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า และวิธีโยนความเป็นกบฏของเจ้าเองทิ้งไป
หากเจ้ามีความเข้าใจเชิงประสบการณ์ในสิ่งเหล่านี้ เจ้าก็จะมีรากฐาน เมื่อบางสิ่งเกิดขึ้น
เจ้าก็จะมีความจริงอันสมควรที่จะใช้ประเมินวัดมันและมีนิมิตที่เหมาะสมเป็นรากฐาน
เจ้าจะมีหลักการในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ และจะสามารถปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับความจริงได้
เช่นนั้นแล้วชีวิตของเจ้าจะเต็มไปด้วยความรู้แจ้งของพระเจ้า เต็มไปด้วยพระพรของพระเจ้า
พระเจ้าจะไม่ทรงปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมต่อบุคคลใดก็ตามที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง
หรือผู้ที่ใช้ชีวิตตามพระองค์และเป็นพยานเพื่อพระองค์
และพระองค์จะไม่ทรงสาปแช่งบุคคลใดก็ตามที่สามารถกระหายความจริงอย่างจริงจังได้
หากในขณะที่เจ้ากำลังกินและกำลังดื่มพระวจนะของพระเจ้า

เจ้าสามารถให้ความสนใจกับการรู้จักสถานะที่แท้จริงของเจ้าเองได้
ให้ความสนใจกับการฝึกฝนปฏิบัติของเจ้าเองได้ และให้ความสนใจกับความเข้าใจของเจ้าเองได้ เช่นนั้นแล้ว
เมื่อเจ้าพบเจอปัญหา เจ้าจะได้รับความรู้แจ้งและจะได้รับความเข้าใจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมีเส้นทางของการฝึกฝนปฏิบัติและพิจารณาในทุกระสรวล
บุคคลที่มีความจริงไม่มีวิเวกที่จะถูกหลอกลวง
ไม่มีวิเวกที่จะประพฤติดนในแบบที่ก่อเกิดการหยุดชะงักหรือกระทำตัวเกินเลย เพราะความจริง
เขาจึงได้รับการปกป้อง และก็เพราะความจริงเช่นกัน เขาจึงได้มาซึ่งความเข้าใจที่มากขึ้น เพราะความจริง
เขาจึงมีเส้นทางสู่การฝึกฝนปฏิบัติมากขึ้น
ได้โอกาสมากขึ้นในการที่พระวิญญูณบริสุทธฺ์จะทรงพระราชกิจในตัวเอง
และได้โอกาสมากขึ้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิและงานของชาตาน

คนผู้หนึ่งจะมาเข้าใจรายละเอียดของจิตวิญญูณได้อย่างไร?

พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงพระราชกิจในมนุษย์อย่างไร? ชาตานทำงานในมนุษย์อย่างไร?

วิญญูณชั่วทำงานในมนุษย์อย่างไร? การสำแดงคืออะไร? เมื่อมีบางสิ่งเกิดขึ้นกับเจ้า

สิ่งนั้นมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺิหรือไม่ และเจ้าควรเชื่อฟังหรือปฏิเสธสิ่งนั้น? ในการปฏิบัติที่แท้จริงของผู้คน

โดยมากเกิดจากเจตจำนงของมนุษย์ที่ผู้คนเชื่ออย่างไม่เปลี่ยนแปลงว่ามาจากพระวิญญูณบริสุทธฺิ

สิ่งบางสิ่งมาจากวิญญูณชั่ว แต่กระนั้นผู้คนก็ยังคิดว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺิ

และบางครั้งพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงนำผู้คนจากภายใน แต่ถึงกระนั้น

ผู้คนก็เกรงว่าการทรงนำเช่นนั้นมาจากชาตาน และดังนั้นจึงไม่กล้าเชื่อฟัง ทั้งที่ในความเป็นจริง

การทรงนำนั้นคือความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธฺิ ดังนั้น

นอกเสียจากว่าคนผู้หนึ่งปฏิบัติการแยกความแตกต่างกัน

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความประสพกับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของคนผู้หนึ่งได้

หากปราศจากการแยกความแตกต่างกัน ก็ไม่มีทางจะได้รับชีวิต พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงพระราชกิจอย่างไร?

วิญญูณชั่วทำงานอย่างไร? สิ่งใดที่มาจากเจตจำนงของมนุษย์?

และสิ่งใดเกิดจากการทรงนำและความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธฺิ?

หากเจ้าจับความเข้าใจแบบแผนพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิภายในมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

ในชีวิตประจำวันของเจ้าและในระหว่างประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

เจ้าจะสามารถทำให้ความรู้เพิ่มพูนขึ้นและเปรียบเทียบลักษณะเด่นได้ เจ้าจะได้มารู้จักพระเจ้า

เจ้าจะสามารถเข้าใจและหยั่งรู้ชาตาน เจ้าจะไม่สับสนในการเชื่อฟังหรือการไล่ตามเสาะหาของเจ้า

และเจ้าจะเป็นใครคนหนึ่งที่มีความคิดชัดเจน ผู้เชื่อฟังพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิคือรูปสัณฐานหนึ่งของการทรงนำเชิงรุกและความรู้แจ้งเชิงบวก

ซึ่งไม่ยอมให้ผู้คนนิ่งเฉย สิ่งนั้นจะนำการปลอบขวัญมายังพวกเขา ให้ความศรัทธาและความแน่วแน่แก่พวกเขา

และช่วยให้พวกเขาไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงพระราชกิจ ผู้คนก็สามารถเข้าสู่ได้อย่างแข็งขัน กล่าวคือ

พวกเขาไม่ได้นิ่งเฉยหรือถูกบังคับ แต่กระทำด้วยการเริ่มของพวกเขาเอง

เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงพระราชกิจ ผู้คนยินดีและเต็มใจ

เต็มใจที่จะเชื่อฟังและเป็นผู้ที่จะถ่อมตัวของพวกเขาเอง แม้ว่าพวกเขาเจ็บปวดและเปราะบางอยู่ภายใน

แต่พวกเขาก็มีความแน่วแน่ในการให้ความร่วมมือ พวกเขาทนทุกข์ด้วยความยินดี พวกเขาสามารถเชื่อฟัง

และพวกเขาไม่ต่างพร้อมด้วยเจตจำนงของมนุษย์ ไม่ต่างพร้อมด้วยการคิดแบบมนุษย์

และแน่นอนว่าพวกเขาไม่ต่างพร้อมด้วยความอยากได้อะไรก็มีและแรงจูงใจแบบมนุษย์
เมื่อผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาที่บริสุทธิ์เป็นอย่างยิ่งที่ภายใน
บรรดาผู้ที่มิพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้ชีวิตอยู่โดยการรักพระเจ้า
และการรักพี่น้องชายหญิงของพวกเขา พวกเขาปฏิบัติในสิ่งทั้งหลายที่ทำให้พระเจ้าทรงปิติยินดี
และเกลียดสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงเกลียด
ผู้ที่ได้รับการสัมผัสโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
และพวกเขาได้ตามเสาะหาความจริงอยู่เป็นนิตย์ และครองสภาวะความเป็นมนุษย์
เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจภายในผู้คน สภาพเงื่อนไขของพวกเขาก็กลับกลายเป็นดีขึ้นและดีขึ้น
และสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาก็กลับกลายเป็นปกติมากขึ้นและมากขึ้น
และแม้ว่าความร่วมมือบางอย่างของพวกเขาอาจโง่เขลา แต่แรงจูงใจของพวกเขาก็ถูกต้อง
การเข้าสู่ของพวกเขาที่เป็นเชิงบวก
พวกเขาไม่ได้พยายามก่อให้เกิดการหยุดชะงักและไม่มีการคิดร้ายภายในตัวพวกเขา
พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นปกติและเป็นจริง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในมนุษย์โดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์แห่งชีวิตปกติของมนุษย์
และพระองค์ทรงดำเนินความรู้แจ้งและการทรงนำภายในผู้คน โดยสอดคล้องกับการได้ตามเสาะหาที่แท้จริงของ
ผู้คนปกติ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในผู้คน
พระองค์ทรงนำและทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขาโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของผู้คนปกติ
พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับพวกเขาโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของพวกเขา
และพระองค์ทรงนำและทรงให้ความรู้แจ้งในเชิงบวกแก่พวกเขาโดยสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขาขาดพร่อง
และโดยสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขาขาดสน
พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการให้ความรู้แจ้งและการทรงนำผู้คนในชีวิตจริง
เฉพาะเมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าในชีวิตจริงของพวกเขาเท่านั้น
พวกเขาจึงจะสามารถเห็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ หากในชีวิตทุกๆ วันของพวกเขา
ผู้คนอยู่ในสภาพเชิงบวกและมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณปกติ
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครอบครอง ในสภาพเช่นนั้น
เมื่อพวกเขากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า พวกเขามีความเชื่อ เมื่อพวกเขาอธิษฐาน พวกเขาได้รับแรงกล้าใจ
เมื่อพวกเขาคิดชัดในบางสิ่ง พวกเขาไม่นั่งเฉย และในขณะที่สิ่งต่างๆ เกิดขึ้น
พวกเขาสามารถเห็นบทเรียนทั้งหลายภายในสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาเรียนรู้

พวกเขาไม่ได้นั่งเฉยหรืออ่อนแอ และถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีความลำบากยากเย็นที่แท้จริง แต่พวกเขาก็เต็มใจเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้า

ผลกระทบใดที่สัมผัสจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์? เจ้าอาจโง่เขลา และเจ้าอาจไร้ซึ่งคุณพินิจ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์มีแต่จะต้องทรงพระราชกิจเท่านั้น และจะมีความเชื่อในเจ้า

และเจ้าจะรู้สึกเสมอว่าเจ้าไม่สามารถรักพระเจ้าได้อย่างเพียงพอ เจ้าจะเต็มใจร่วมมือ

ไม่สำคัญว่าความลำบากยากเย็นเบื้องหน้าจะใหญ่หลวงเพียงใด สิ่งทั้งหลายจะเกิดขึ้นกับเจ้า

และจะไม่ชัดเจนต่อเจ้าว่าสิ่งเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือจากซาตาน แต่เจ้าจะสามารถรอคอยได้

และเจ้าจะไม่หวั่นไหวและเกียจคร้าน นี่คือพระราชกิจปกติของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจภายในเจ้า เจ้าจะยังคงเผชิญกับความลำบากยากเย็นที่แท้จริง กล่าวคือ บางครั้งเจ้าจะถูกทำให้มีน้ำตา และบางครั้งจะมีสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่สามารถเอาชนะได้

แต่นี้ล้วนเป็นเพียงระยะหนึ่งของพระราชกิจธรรมดาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แม้ว่าเจ้าไม่ได้เอาชนะความลำบากยากเย็นเหล่านั้น และแม้ว่าในเวลานั้นเจ้าอ่อนแอและเต็มไปด้วยการพรับ

แต่หลังจากนั้นเจ้าก็ยังจะสามารถรักพระเจ้าด้วยความเชื่อมากยิ่งขึ้น

ความนิ่งเฉยของเจ้าไม่สามารถป้องกันเจ้าไม่ให้มีประสบการณ์ปกติ และไม่ว่าผู้อื่นจะ

และผู้อื่นจะโจมตีเจ้าอย่างไร เจ้าก็ยังจะสามารถรักพระเจ้าได้ ในระหว่างการอธิษฐาน

เจ้ารู้สึกเสมอว่าในอดีตเจ้าช่างเป็นหนี้พระเจ้า และเจ้าตั้งใจแน่วแน่ในการทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

และประกาศตักขาคับเนื้อหนังเมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับสิ่งเช่นนั้นอีกครั้ง

ความเข้มแข็งนี้แสดงว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายในเจ้า

นี่คือสภาพปกติของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อะไรคืองานที่มาจากซาตาน? ในงานที่มาจากซาตาน นิमितภายในผู้คนนั้นคลุมเครือ

ผู้คนปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ แรงจูงใจเบื้องหลังการกระทำของพวกเขาผิด

และถึงแม้ว่าพวกเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้า แต่ก็มิชอบกล่าวหาภายในพวกเขาเสมอ

และข้อกล่าวหาและความคิดเหล่านี้ก่อให้เกิดการเข้าแทรกแซงเป็นนิสัยภายในพวกเขา

ซึ่งจำกัดควบคุมการเติบโตของชีวิตของพวกเขา

และหยุดพวกเขาไม่ให้มายังเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าในสภาพเงื่อนไขปกติ กล่าวได้ว่า

ทันทีที่งานของซาตานอยู่ภายในผู้คน หัวใจของพวกเขา也不能สงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้

ผู้คนเช่นนั้นไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับตัวเอง—เมื่อพวกเขาเห็นผู้คนมารวมตัวกัน พวกเขาต้องการวิ่งหนี

และพวกเขาไม่สามารถหันกลับตาได้เมื่อผู้อื่นอธิษฐาน

งานของวิญญาณชั่วทำลายสัมพันธ์ภาพปกติระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

และปั่นป่วนนิมิตก่อนหน้านั้นของผู้คนหรือเส้นทางที่ผ่านมาในการเข้าสู่ชีวิตของพวกเขา
ในหัวใจของพวกเขา นั้น พวกเขาไม่สามารถมีวันเข้าไปใกล้พระเจ้าได้ และสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นเสมอ
ซึ่งก่อให้เกิดการหยุดชะงักแก่พวกเขาและพันธนาการพวกเขาไว้ หัวใจของพวกเขาไม่สามารถพบสันติสุข
และพวกเขาถูกทิ้งไว้โดยไม่มีกำลังที่จะรักพระเจ้าและโดยที่จิตวิญญาณของพวกเขาจมลง
เช่นนั้นคือการสำแดงของงานของซาตาน การสำแดงของงานของซาตานคือ
การไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้และยืนหยัดเป็นพยาน
ซึ่งทำให้เจ้ากลายเป็นใครคนหนึ่งที่ทำผิดเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่มีความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า
เมื่อซาตานเข้าแทรกแซง เจ้าสูญเสียความรักและความจงรักภักดีต่อพระเจ้าภายในเจ้า
เจ้าถูกปลดเปลื้องจากสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า เจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาความจริงหรือการปรับปรุงตัวเอง
เจ้าถอยหลังและกลายเป็นนิ่งเฉย เจ้าหมกมุ่นกับตัวเอง
เจ้าปล่อยให้การแพร่กระจายของบาปดำเนินไปอย่างอิสระและไม่รังเกียจบาป ยิ่งไปกว่านั้น
การเข้าแทรกแซงของซาตานทำให้เจ้าเหลวไหล นั่นทำให้การทรงสัมผัสของพระเจ้าอันตรธานไปภายในเจ้า
และทำให้เจ้าพัวพันเกี่ยวกับพระเจ้าและต่อต้านพระองค์ นำเจ้าไปสู่การตั้งคำถามกับพระเจ้า
มีแม้กระทั่งความเสี่ยงที่ว่าเจ้าจะทอดทิ้งพระเจ้า ทั้งหมดนี้มาจากซาตาน

เมื่อบางสิ่งเกิดขึ้นกับเจ้าในชีวิตประจำวันของเจ้า
เจ้าควรแยกความแตกต่างระหว่างกันว่าสิ่งนั้นมาจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือมาจากงานของซา
ตานอย่างไร? เมื่อสภาพเงื่อนไขของผู้คนปกติ
เช่นนั้นแล้วชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขาและชีวิตของพวกเขาในเนื้อหนังก็ปกติ
และเหตุผลของพวกเขาก็ปกติและเป็นระเบียบ เมื่อพวกเขาอยู่ในสภาพเงื่อนไขนี้
สิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์และมารู้ภายในตัวพวกเขาเอง
สามารถกล่าวได้โดยทั่วไปว่ามาจากการได้รับการสัมผัสจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
(การมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหรือการครอบครองความรู้ที่เรียบง่ายบางอย่างเมื่อพวกเขากินและดื่มพระวจนะ
ของพระเจ้า หรือสัตย์ซื่อในสิ่งบางอย่าง หรือการมีกำลังที่จะรักพระเจ้าในสิ่งบางอย่าง—
นี่ล้วนมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์) พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในมนุษย์มีความปกติอย่างยิ่ง
มนุษย์ไม่สามารถรู้ลึกถึงสิ่งนั้นได้ และดูเหมือนว่าจะผ่านมายังมนุษย์ด้วยตัวเอง
แม้ว่าที่จริงแล้วสิ่งนั้นเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในชีวิตประจำวัน
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจทั้งใหญ่และเล็กในทุกคน และขอบเขตของพระราชกิจนี้นั้นเองที่ผันแปร
ผู้คนบางคนมีขีดความสามารถที่ดี และพวกเขาเข้าใจสิ่งทั้งหลายอย่างรวดเร็ว
และความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยิ่งใหญ่มากยิ่งภายในพวกเขา ในขณะที่เดียวกัน

ผู้คนบางคนก็มีขีดความสามารถที่ไม่ดี และต้องใช้เวลา นานกว่าในการเข้าใจสิ่งทั้งหลาย
แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสัมผัสพวกเขาที่ภายในและพวกเขาก็สามารถสัมผัสความสัตย์ซื่อในพระเจ้าได้เช่น
กัน—พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดผู้ที่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้า
ในชีวิตประจำวัน เมื่อผู้คนไม่ต่อต้านหรือเป็นกบฏต่อพระเจ้า
ไม่ทำสิ่งที่ไม่ลงรอยกันกับการบริหารจัดการของพระเจ้า และไม่เข้าแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วในพวกเขาแต่ละคน พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งทรงพระราชกิจในระดับหนึ่ง
พระองค์ทรงสัมผัสพวกเขา ทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขา ทรงให้ความเชื่อแก่พวกเขา ทรงให้กำลังแก่พวกเขา
และทรงเคลื่อนพวกเขาให้เข้าสู่ในเชิงรุก ไม่เกียจคร้านหรือโลกอยากได้ความชื่นชมยินดีในเนื้อหนัง
เต็มใจที่จะปฏิบัติความจริง และถวิลหาพระวณะของพระเจ้า
ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อสภาวะของผู้คนไม่ปกติ พวกเขาถูกละทิ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายของพวกเขา
พวกเขาโน้มเอียงที่จะพรับปรน แรงจูงใจของพวกเขานั้นผิด พวกเขาเกียจคร้าน
พวกเขาปล่อยตัวปล่อยใจไปกับเนื้อหนัง และหัวใจของพวกเขาเป็นกบฏต่อความจริง ทั้งหมดนี้มาจากซาตาน
เมื่อสภาพเงื่อนไขของผู้คนไม่เป็นปกติ เมื่อพวกเขามีความผิดภายในและสูญเสียเหตุผลปกติของพวกเขาไป
ได้ถูกละทิ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไร้ความสามารถที่จะรู้สึกถึงพระเจ้าภายในตัวพวกเขาเอง
นี่คือเวลาที่ซาตานกำลังทำงานภายในพวกเขา หากผู้คนมีกำลังอยู่เสมอกับพระเจ้าและรักพระเจ้าอยู่เสมอ
เช่นนั้นแล้วโดยทั่วไป เมื่อสิ่งทั้งหลายเกิดขึ้นกับพวกเขา สิ่งเหล่านั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
และไม่ว่าใครก็ตามที่พวกเขาพบพาน การพบพานเป็นผลลัพธ์ของการจัดการเตรียมการของพระเจ้า กล่าวคือ
เมื่อเจ้าอยู่ในสภาพเงื่อนไขปกติ เมื่อเจ้าอยู่ในพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วก็เป็นไปไม่ได้ที่ซาตานจะทำให้เจ้าหวั่นไหว
บนรากฐานนี้สามารถกล่าวได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
และแม้ว่าเจ้าอาจมีความคิดที่ไม่ถูกต้อง
แต่เจ้าก็สามารถประกาศตัดขาดจากความคิดเหล่านั้นและเจ้าไม่ติดตามความคิดเหล่านั้น
ทั้งหมดนี้มาจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซาตานเข้าแทรกแซงในสถานการณ์ใด?
เป็นเรื่องง่ายสำหรับซาตานที่จะทำงานภายในเจ้า เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าไม่ปกติ
เมื่อเจ้าไม่ได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้า และปราศจากพระราชกิจของพระเจ้า เมื่อเจ้าแห้งแล้งและรกร้างภายใน
เมื่อเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าแต่จับความเข้าใจไม่ได้สักสิ่ง
และเมื่อเจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าแต่ไม่ได้รับความรู้แจ้งหรือได้รับความกระจำง กล่าวอีกอย่างคือ
เมื่อเจ้าถูกทอดทิ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเจ้าไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้าได้

เช่นนั้นแล้วหลายสิ่งก็เกิดขึ้นกับเจ้าซึ่งมาจากการทดลองของซาตาน

ในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ ซาตานก็กำลังทำงานอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสัมผัสภายในของมนุษย์ ในขณะที่เดียวกัน ซาตานก็เข้าแทรกแซงในมนุษย์

อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรับตำแหน่งนำหน้า

และผู้คนที่สภาพเงื่อนไขของพวกเขาปกติสามารถมีชัยชนะได้

นี่คือชัยชนะของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหนืองานของซาตาน

ในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ อุปนิสัยที่เสื่อมทรามยังคงดำรงอยู่ในผู้คน อย่างไรก็ตาม

ในระหว่างพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้คนที่จะค้นพบและระลึกความเป็นกบฏ

แรงจูงใจ และการเจือปนของพวกเขา

เมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะรู้สึกสำนึกผิดและมีความเต็มใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกลับใจ เมื่อเป็นเช่นนั้น

อุปนิสัยที่เป็นกบฏและเสื่อมทรามของพวกเขาจึงค่อยๆ ถูกเหวี่ยงทิ้งไปภายในพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นปกติเป็นอย่างยิ่ง ขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจในผู้คน

พวกเขาก็ยังคงมีความทุกข์ยากลำบาก พวกเขายังคงร้องไห้คร่ำครวญ พวกเขายังคงทนทุกข์

พวกเขายังคงอ่อนแอและยังคงมีมากมายหลายสิ่งที่ไม่ชัดเจนสำหรับพวกเขา แต่กระนั้นก็ดีในสถานะนี้

พวกเขาก็สามารถหยุดตัวเองไม่ให้เสื่อมถอย และพวกเขาสามารถรักพระเจ้า

และแม้ว่าพวกเขาร้องไห้คร่ำครวญและคับแค้นใจ แต่พวกเขาก็ยังคงสามารถสรรเสริญพระเจ้า

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นปกติเป็นอย่างยิ่งโดยไม่เกินธรรมชาติเลยแม้แต่เล็กน้อย

ผู้คนส่วนมากเชื่อว่า พันทีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เริ่มต้นทรงพระราชกิจ

การเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นแก่สถานะของผู้คนและสิ่งที่จำเป็นสำหรับพวกเขาก็ถูกกำจัดออก

การเชื่อเช่นนั้นเป็นความเชื่อที่ผิด เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจภายในมนุษย์

สิ่งที่นั้งเฉยของมนุษย์ก็ยังคงอยู่ที่นั่นและวุฒิภาวะของเขาก็ยังคงเหมือนเดิม

แต่เขาได้รับความกระแ้างและความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และดังนั้นสถานะของเขาก็กลายเป็นเชิงรุกมากยิ่งขึ้น สภาพเงื่อนไขภายในเขากลายเป็นปกติ

และเขาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในประสบการณ์ที่แท้จริงของผู้คน

โดยหลักแล้วพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่ก็กับงานของซาตาน

และหากพวกเขาไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจสถานะเหล่านี้และไม่แยกความแตกต่าง

เช่นนั้นแล้วก็ไม่ต้องถามถึงการเข้าไปสู่ประสบการณ์ที่แท้จริง ไม่ต้องพูดถึงการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย ดังนั้น

กุญแจสำคัญในการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าคือการที่สามารถมองทะลุสิ่งดังกล่าว

ในหนทางนี้ นั่นก็จะง่ายขึ้นสำหรับพวกเขาที่จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์เป็นการดำเนินไปในเชิงบวก ในขณะที่งานของชาตาคือการล่าถอย
ความเป็นลบ ความเป็นกบฏ การต้านทานต่อพระเจ้า การสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า
ความไม่เต็มใจแม้กระทั่งที่จะร้องเพลงสรรเสริญ และการอ่อนแอเกินไปที่จะปฏิบัติหน้าที่ของคนที่หนึ่ง
ทุกสิ่งทุกอย่างที่แตกกิ่งก้านจากความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ก่อนข้างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ได้บังคับเจ้า
หากเจ้าติดตามสิ่งนั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีสันติสุข หากเจ้าไม่ติดตาม เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะต้องว่าหลังจากนั้น
ด้วยความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ไม่มีสิ่งใดที่เจ้าทำจะถูกเข้าแทรกแซงหรือจำกัดควบคุม
เจ้าจะได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระ จะมีเส้นทางที่จะปฏิบัติในการกระทำของเจ้า
และเจ้าจะไม่ต้องอยู่ภายใต้สิ่งยึดเหนี่ยวใดๆ แต่สามารถที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
งานของชาตาคือทำให้เกิดการเข้าแทรกแซงเจ้าในหลายสิ่ง นั่นทำให้เจ้าไม่เต็มใจที่จะอธิษฐาน
เกียจคร้านเกินไปที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และไม่สมัครใจที่จะใช้ชีวิตแห่งคริสตจักร
และนั่นทำให้เจ้าห่างเหินจากชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณ
พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ไม่เข้าแทรกแซงชีวิตประจำวันของเจ้า
และไม่เข้าแทรกแซงการเข้าไปสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญูณปกติของเจ้า
เจ้าไร้ความสามารถที่จะแยกแยะหลายสิ่งได้ในชั่วขณะที่แท้จริงที่สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น แต่กระนั้นก็ตาม
หลังจากผ่านไปไม่กี่วัน หัวใจของเจ้าก็กลับกลายเป็นสว่างขึ้นและจิตใจของเจ้าก็ชัดเจนขึ้น
เจ้ามีสำนึกรับรู้บางอย่างเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นจิตวิญญูณ และเจ้าสามารถแยกแยะว่าความคิดหนึ่งๆ
มาจากพระเจ้าหรือจากชาตาคืออย่างซ้ำๆ
สิ่งบางสิ่งทำให้เจ้าต่อต้านพระเจ้าและเป็นกบฏต่อพระเจ้าอย่างชัดเจน
หรือหยุดเจ้าไม่ให้นำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้ล้วนมาจากชาตาคือ สิ่งบางสิ่งก็ไม่ปรากฏ
และเจ้าไม่สามารถบอกได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไรในชั่วขณะนั้น หลังจากนั้น
เจ้าสามารถเห็นการสำแดงของสิ่งดังกล่าวและจากนั้นจึงดำเนินการแยกแยะ
หากเจ้าสามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจนว่าสิ่งใดมาจากชาตาคือและสิ่งใดกำกับโดยพระวิญญูณบริสุทธฺ์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ถูกชักนำให้หลงผิดได้โดยง่ายในประสบการณ์ของเจ้า บางครั้ง
เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าไม่สู้ดี เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความคิดบางอย่างที่นำเจ้าออกจากสภาวะนิ่งเฉยของเจ้า
นี่แสดงว่าแม้เมื่อสภาพเงื่อนไขของเจ้าไม่น่าพอใจ
ความคิดบางประการของเจ้าก็ยังคงสามารถมาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์ได้ ซึ่งไม่ใช่ในกรณีที่เมื่อเจ้านิ่งเฉย
ความคิดทั้งหมดของเจ้าถูกส่งมาโดยชาตาคือ หากนั่นเป็นจริง
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถเปลี่ยนผ่านมาสู่สภาวะในเชิงบวกได้เมื่อใด? เมื่อได้นิ่งเฉยมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว

พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงมอบโอกาสแก่เจ้าให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
พระองค์ทรงสัมผัสเจ้าและทรงนำเจ้าออกจากสภาวะนิ่งเฉย

เมื่อรู้ว่าพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์คืออะไรและงานของชาตานั้นคืออะไร
เจ้าก็สามารถเปรียบเทียบสิ่งเหล่านี้กับสภาวะของตัวเองในระหว่างประสบการณ์ของเจ้า
และกับประสบการณ์ของตัวเองเอง และในหนทางนี้
จะมีความจริงอีกมากมายที่เกี่ยวข้องกับหลักธรรมในประสบการณ์ของเจ้า
เมื่อได้เข้าใจความจริงเหล่านี้เกี่ยวกับหลักธรรมแล้ว เจ้าจะสามารถเชี่ยวชาญสภาวะที่แท้จริงของเจ้าได้
เจ้าจะสามารถแยกความแตกต่างท่ามกลางผู้คนและเหตุการณ์ทั้งหลาย
และเจ้าจะไม่ต้องใช้ความพยายามมากมายในการได้รับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์แน่นอนว่า
นี่ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจของเจ้าที่ถูกต้องและกับความเต็มใจของเจ้าที่จะแสวงหาและปฏิบัติ ภาษาเช่นนี้—
ภาษาซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักธรรม—ควรมีส่วนสำคัญในประสบการณ์ของเจ้า เมื่อปราศจากสิ่งนี้
ประสบการณ์ของเจ้าจะเต็มไปด้วยการเข้าแทรกแซงของชาตานั้นและความรู้ที่โง่เขลา
หากเจ้าไม่เข้าใจว่าพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจอย่างไร
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่เข้าใจว่าเจ้าจะเข้าสู่ได้อย่างไร และหากเจ้าไม่เข้าใจว่าชาตานั้นทำงานอย่างไร
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่เข้าใจว่าเจ้าจะระมัดระวังกับแต่ละก้าวที่เจ้าเดินได้อย่างไร
ผู้คนควรเข้าใจทั้งว่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจอย่างไรและชาตานั้นทำงานอย่างไร
ทั้งคู่เป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของประสบการณ์ของผู้คน

คำเตือนสำหรับบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริง

บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางพี่น้องชายหญิงซึ่งกำลังระบายถึงความรู้สึกในแง่ลบของตนอยู่เสมออันเป็นสมุนของซาตานและพวกเขารบกวนคริสตจักร สักวันหนึ่ง ผู้คนเช่นนี้ต้องถูกขับไล่และถูกกำจัดออกไป

ในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา นั้น หากผู้คนไม่มีหัวใจแห่งความเคารพต่อพระเจ้า

หากพวกเขาไม่มีหัวใจแห่งการเชื่อฟังต่อพระเจ้าแล้ว ไซร์ พวกเขาจะไม่เพียงแค่ไร้ความสามารถที่จะทำงานใดๆ เพื่อพระองค์ได้เท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาจะกลายเป็นพวกที่รบกวนพระราชกิจของพระองค์และพวกที่ทำทนายพระองค์ การที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่เชื่อฟังหรือไม่เคารพพระองค์ และกลับต่อต้านพระองค์เท่านั้น เป็นความอับยศจึงใหญ่ที่สุดสำหรับผู้เชื่อ

หากผู้เชื่อทั้งหลายแค่แอบจ้องและไม่ระงับยับยั้งคำพูดและความประพฤติของตนดังเช่นที่ผู้ไม่เชื่อเป็นแล้ว ไซร์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาผู้ไม่เชื่อเสียอีก พวกเขาถือปัสสาขนานแท้

บรรดาผู้ที่ระบายถึงการพุดคุยที่เป็นพิษและมั่งร้ายของตนภายในคริสตจักร ผู้ซึ่งแพร่ข่าวลือ

ยุยงให้เกิดความไม่ลงรอยกัน และก่อการแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่พี่น้องชายหญิง—

พวกเขาควรจะได้ถูกขับไล่ออกจากคริสตจักร ถึงกระนั้นก็ดี

เนื่องจากปัจจุบันเป็นยุคแห่งพระราชกิจของพระเจ้าที่ต่างกัน ผู้คนเหล่านี้จึงถูกหวงห้ามไว้

เพราะพวกเขาเผชิญกับการกำจัดที่แน่นอน ทุกคนที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามล้วนมีอุปนิสัยที่เสื่อมทราม

บางคนไม่มีสิ่งใดมากไปกว่าอุปนิสัยที่เสื่อมทราม ในขณะที่คนอื่นๆ แตกต่างออกไป นั่นคือ

ไม่ใช่แค่พวกเขามีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเท่านั้น แต่ธรรมชาติของพวกเขายังมั่งร้ายอย่างที่สุดอีกด้วย

ไม่ใช่แค่คำพูดหรือการกระทำของพวกเขาเท่านั้นที่เปิดเผยอุปนิสัยเยี่ยงซาตานอันเสื่อมทรามของพวกเขา

แต่ยิ่งไปกว่านั้น ผู้คนเหล่านี้เป็นซาตานมารร้ายที่แท้จริง

พฤติกรรมของพวกเขาขัดจังหวะและรบกวนพระราชกิจของพระเจ้า

มันทำให้การเข้าสู่ชีวิตของบรรดาพี่น้องชายหญิงเสื่อมถอยลง

และมันสร้างความเสียหายต่อชีวิตตามปกติของคริสตจักร ไม่ช้าก็เร็ว

หมาป่าในคราบแกะเหล่านี้ต้องถูกลบล้างไป ทำที่ที่ไม่ผ่อนปรน ทำที่แห่งการปฏิเสธ

ควรจะถูกนำมาใช้กับสมุนของซาตานเหล่านี้ นี่เท่านั้นคือการยืนในฝ่ายของพระเจ้า

และพวกที่ล้มเหลวในการทำเช่นนั้นกำลังเกลือกกลิ้งในโคลนตมกับซาตาน

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าโดยจริงแท้มักจะมีพระองค์อยู่ในหัวใจของพวกเขาตลอดเวลา

และพวกเขาจะพกพาหัวใจที่เคารพพระเจ้า หัวใจที่รักพระเจ้า ไว้ภายในพวกเขาเสมอ

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรทำสิ่งต่างๆ อย่างสุขุมและรอบคอบ

และทุกอย่างที่พวกเขาทำควรสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าและสามารถทำให้สมดังพระทัยของพระองค์ได้ พวกเขาไม่ควรคืออื่น กระทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาพอใจ ที่ไม่เหมาะสมกับมารยาทอย่างวิสุทธิชน

ผู้คนต้องไม่ก่อความวุ่นวาย โบกธงของพระเจ้าไปทั่วทุกแห่งในขณะที่กรี๊ดกรายและร้องโง่งไปทุกที่

นี่คือความประพฤตินิดที่เป็นกบฏมากที่สุด ครอบครัวยุคใหม่ทั้งหลายมีกฎของตนเอง

และชนชาติทั้งหลายก็มีกฎหมายของตน—และจะไม่มีมากกว่านั้นหรือในพระนิเวศของพระเจ้า? มาตรฐานต่างๆ จะไม่เข้มงวดยิ่งกว่าหรือ? จะไม่มีประกาศกฤษฎีกาบริหารมากยิ่งขึ้นกว่าหรือ?

ผู้คนมีอิสระที่จะทำสิ่งที่พวกเขาต้องการ

แต่ประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตามใจชอบได้

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทนต่อการทำให้ชุ่นเนื่องจากมนุษย์

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทำให้ผู้คนถึงแก่ความตาย ผู้คนไม่ได้รู้สิ่งนี้อยู่แล้วจริงๆ หรือ?

ทุกคริสตจักรมีผู้คนซึ่งก่อให้เกิดปัญหาแก่คริสตจักรหรือก่าวุ่นวายในพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาล้วนเป็นชาตานุชิตผู้ซึ่งได้แทรกซึมเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าโดยการแฝงตัว

ผู้คนเช่นนี้เก่งด้านการแสดง นั่นคือ พวกเขามาอยู่ต่อหน้าเราด้วยความเคารพอย่างยิ่ง ทำพินอบพิเทา

ใช้ชีวิตเหมือนกับสุนัขที่เรื้อน และอุทิศ “ทั้งหมด” ของพวกเขาเพื่อให้สมฤทธิ์วัตถุประสงค์ของตนเอง—

แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าบรรดาพี่น้องชายหญิง พวกเขาแสดงให้เห็นด้านที่น่าเกลียดของพวกเขา

เมื่อพวกเขาเห็นผู้คนที่มีปฏิบัติความจริง พวกเขาจะโจมตีผู้คนเหล่านั้นและผลักดันพวกเขาให้พ้นทาง

เมื่อพวกเขาเห็นผู้คนที่น่าเกรงขามกว่าตนเอง พวกเขาจะเยินยอและประจบประแจงคนพวกนั้น

พวกเขาประพฤติตัวป่าเถื่อนในคริสตจักร สามารถพูดได้ว่า “อันธพาลประจำถิ่น” เช่นนั้น “คนขี้ประจบ”

เช่นนั้น มีอยู่ในคริสตจักรส่วนใหญ่ พวกเขาจะกระทำการอย่างชั่วร้ายด้วยกัน

ขยิบตาและส่งสัญญาณลับให้กันและกัน และพวกเขาไม่มีใครปฏิบัติความจริงเลย

ผู้ใดก็ตามที่มีพินัยมากที่สุดได้เป็น “หัวหน้าปีศาจ” และผู้ใดก็ตามที่มีศักดิ์ศรีสูงที่สุดจะได้นำพวกเขา

ถือธงของพวกเขาให้สูงขึ้น ผู้คนเหล่านี้จะล่องลอยไปทั่วคริสตจักร เผยแพร่ความคิดด้านลบของพวกเขา

ระบายถึงความตาย กระทำอย่างที่พวกเขาพอใจ พูดสิ่งที่พวกเขาพอใจ และไม่มีใครสักคนกล้าหยุดพวกเขา

พวกเขาริ่รมอยู่กับอุปนิสัยของชาตานุชิต ทนที่ที่พวกเขาก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้น

บรรยากาศแห่งความตายก็เข้ามายังคริสตจักร บรรดาผู้คนภายในคริสตจักรผู้ซึ่งปฏิบัติความจริงถูกละทิ้งไป

ไร้ความสามารถที่จะมอบทุกอย่างของพวกเขาได้

ในขณะที่บรรดาผู้ที่รับทวงคริสตจักรและเผยแพร่ความตายทำการอาละวาดอยู่ภายใน—และนอกจากนั้น

ผู้คนส่วนใหญ่ติดตามพวกเขา คริสตจักรเช่นนั้นถูกปกครองโดยชาตานุชิต ธรรมดาและเรียบง่าย

มีมารเป็นกษัตริย์ของพวกเขา หากสมาชิกของคริสตจักรไม่ลุกขึ้นและปฏิเสธหัวหน้าปีศาจ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะพบกับความหายนะด้วยเช่นกัน ไม่ช้าก็เร็ว จากนั้นเป็นต้นไป ต้องมีการใช้มาตรการต่างๆ กับคริสตจักรเช่นนั้น หากบรรดาผู้ที่มีความสามารถในการปฏิบัติความจริงเล็กๆ น้อยๆ แต่ไม่ได้พยายามเช่นนั้นแล้ว คริสตจักรนั้นจะถูกกลบฝังไป หากคริสตจักรหนึ่งไม่มีผู้ใดสักคนที่เต็มใจปฏิบัติความจริง และไม่มีผู้ใดสักคนที่สามารถยื่นหยัดเป็นพยานให้แก่พระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว

คริสตจักรนั้นจะต้องถูกแยกไปอย่างบริบูรณ์ และการติดต่อกับคริสตจักรอื่นๆ ต้องถูกตัดขาด

“สิ่งนี้เรียกว่าการฝังความตาย” นี่คือการที่หมายถึงการจับไล่ชาตาน

หากคริสตจักรหนึ่งมีอันธพาลประจำถิ่นหลายคน และพวกเขาถูกติดตามโดย “แมลงวันเล็กๆ”

ที่ขาดพร่องการหยั่งรู้โดยสิ้นเชิง และหากสมาชิกของคริสตจักรนั้น แม้ว่าหลังจากได้เห็นความจริงแล้ว

ก็ยังคงไม่สามารถปฏิเสธการผูกมัดและการบงการของอันธพาลเหล่านี้ได้—เช่นนั้นแล้ว

คนโง่เหล่านั้นทั้งหมดจะถูกกำจัดไปในที่สุด แมลงวันเล็กๆ เหล่านี้อาจไม่ได้ทำสิ่งใดที่น่ากลัว

แต่พวกเขาตลบตะแลงเสียยิ่งกว่า ลิ่นไหลและหลบเลี่ยงเก่งเสียยิ่งกว่า และทุกคนเช่นนี้จะถูกกำจัดออกไป

จะต้องไม่หลงเหลือสักคนเดียว! พวกที่เป็นของชาตานก็จะถูกส่งกลับไปหาชาตาน

ขณะที่บรรดาผู้ที่เป็นของพระเจ้ายิ่งจะไปค้นหาความจริงอย่างแน่นอน การนี้ถูกตัดสินโดยธรรมชาติของพวกเขา

พวกเขานั้นทั้งหมดที่ติดตามชาตานจงพินาศไปให้สิ้น! จะไม่มีการแสดงความสงสารต่อผู้คนเช่นนั้นเลย

บรรดาผู้ที่ค้นหาความจริงจะได้รับการจัดเตรียมให้

และขอให้พวกเขาได้รับความพึงพอใจในพระวณะของพระเจ้าจนสมใจของพวกเขา พระเจ้าทรงชอบธรรม

พระองค์จะไม่ทรงแสดงความลำเอียงต่อผู้ใด หากเจ้าคือมาร เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถปฏิบัติความจริงได้

หากเจ้าคือใครบางคนที่ค้นหาความจริง เช่นนั้นแล้ว ก็แน่นอนว่าเจ้าจะไม่ถูกชาตานจับเป็นเชลย

การนี้อยู่นอกเหนือความสงสัยทั้งปวง

ผู้คนที่ไม่ค้นพบเพื่อความก้าวหน้ามักจะปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นคนคิดลบและเฉื่อยชาเหมือนตัวพวกเขาเองเสมอ

พวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงอิจฉาบรรดาผู้ที่ปฏิบัติ

และมักจะพยายามที่จะหลอกลวงพวกที่สับสนปนเปและขาดพร่องการหยั่งรู้เสมอ

สิ่งทั้งหลายที่ผู้คนเหล่านี้ระบายออกมาสามารถเป็นสาเหตุให้เจ้าเสื่อมถอย ตกต่ำ พัฒนาไปสู่สภาวะผิดปกติ

และเต็มไปด้วยความมืดได้ สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุให้เจ้ากลับกลายเป็นห่างเหินไปจากพระเจ้า

และให้เจ้าหวงแหนเนื้อหนังและปรนเปรอตัวตัวเอง

ผู้คนที่ไม่รักความจริงและที่มักจะสุกเอาเผากินต่อพระเจ้าอยู่เสมอ นั้น ไม่มีความตระหนักรู้ในตนเอง

และอุปนิสัยของผู้คนเช่นนั้นล่อลวงผู้อื่นให้กระทำความบาปและเยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า พวกเขาไม่ปฏิบัติความจริง

อีกทั้งพวกเขาไม่ยอมให้ผู้อื่นปฏิบัติความจริง พวกเขาหวงแหนบาปและไม่มีความรังเกียจตัวเองเลย

พวกเขาไม่รู้จักตัวเอง และพวกเขาหุ้ดผู้อื่นจากการรู้จักตัวเอง

พวกเขายังหยุดผู้อื่นจากการอยากได้ความจริงอีกด้วย

บรรดาผู้ที่พวกเขาหลอกลวงไม่สามารถมองเห็นความสว่างได้ พวกเขาตกอยู่ในความมืด ไม่รู้จักตัวเอง ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับความจริง และกลายเป็นเหินห่างจากพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ

พวกเขาไม่ปฏิบัติตามความจริงและพวกเขายังหยุดผู้อื่นจากการปฏิบัติตามความจริง

แล้วบางคนโง่เหล่านั้นทั้งหมดมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา แทนที่จะกล่าวว่าพวกเขาเชื่อในพระเจ้า

น่าจะดีกว่าที่จะกล่าวว่าพวกเขาเชื่อในบรรพบุรุษของพวกเขา

หรือกล่าวว่าสิ่งที่พวกเขาเชื่อคือรูปเคารพในหัวใจของพวกเขา

มันคงจะดีที่สุดสำหรับบรรดาผู้ที่อ้างว่าติดตามพระเจ้าในการที่จะเปิดตาของตนและมองให้ดีเพื่อให้เห็นว่า ครก้นแน่ที่พวกเขาเชื่อ กล่าวคือ จริงแท้หรือที่เจ้าเชื่อในพระเจ้า หรือเชื่อในซาตาน?

หากเจ้ารู้ว่าสิ่งที่เจ้าเชื่อไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นรูปเคารพของเจ้าเองแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วมันคงจะดีที่สุดหากเจ้าไม่อ้างว่าเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง หากเจ้าไม่รู้จักจริงๆ ว่าใครที่เจ้าเชื่อแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วก็อีกเช่นเคย มันคงจะดีที่สุดหากเจ้าไม่ได้อ้างว่าเป็นผู้เชื่อ การพูดเช่นนั้นจะเป็นการดูหมิ่นศาสนา!

ไม่มีใครบีบบังคับให้เจ้าเชื่อในพระเจ้า จงอย่าพูดว่าพวกเจ้าเชื่อในเรา เราเลิกทนกับการพูดเช่นนั้นแล้ว

และไม่ปรารถนาที่จะได้ยินคำนั้นอีก

เพราะสิ่งที่พวกเจ้าเชื่อคือรูปเคารพในหัวใจของพวกเจ้าและบรรดาอันตรายพลประจักษ์ในหมู่พวกเจ้า

พวกที่ส่ายหน้าของตนเมื่อได้ยินความจริง ผู้ที่เสวยยัมเมื่อได้ยินการพูดถึงความตาย

ล้วนเป็นลูกหลานของซาตาน และพวกเขาคือบรรดาผู้ที่จะถูกกำจัดไป หลายคนในคริสตจักรไม่มีการหยั่งรู้

เมื่อมีบางสิ่งที่ลงดาเกิดขึ้น พวกเขาจะยืนอยู่ในฝ่ายของซาตานอย่างคาดไม่ถึง

พวกเขาดังนั้นมีความขุ่นเคืองกับการถูกเรียกว่าสมุนของซาตาน แม้ว่าผู้คนอาจจะกล่าวว่าพวกเขาไม่มีการหยั่งรู้

พวกเขาก็มักจะยืนอยู่ในฝ่ายที่ปราศจากความจริง พวกเขาไม่เคยยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงในยามวิกฤติเลย

พวกเขาไม่เคยยืนหยัดและโต้แย้งเพื่อความจริงเลย พวกเขาขาดพร่องการหยั่งรู้อย่างจริงแท้หรือ?

เหตุใดพวกเขาจึงเลือกฝ่ายของซาตานอย่างคาดไม่ถึง?

เหตุใดพวกเขาจึงไม่เคยพูดสักคำหนึ่งที่เป็นธรรมและสมเหตุสมผลเพื่อสนับสนุนความจริง?

สถานการณ์นี้เป็นผลที่เกิดขึ้นจากความสับสนเพียงชั่วขณะของพวกเขาอย่างแท้จริงหรือ?

ยิ่งผู้คนมีการหยั่งรูน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็น่าจะมีสติปัญญาในฝ่ายของความจริงน้อยลงเท่านั้น

การนี้แสดงให้เห็นถึงอะไร? มันไม่ได้แสดงให้เห็นหรือที่ผู้คนที่ปราศจากการหยั่งรูนั้นรักความชั่ว?

มันไม่ได้แสดงให้เห็นหรือที่พวกเขานั้นเป็นลูกหลานที่รักภักดีของซาตาน? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

ที่พวกเขาสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของซาตานและพูดภาษาของมันได้ตลอดเวลา?

ทุกถ้อยคำและการกระทำของพวกเขา การแสดงออกทางสีหน้าของพวกเขา

ล้วนเพียงพอในการพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ใช่ผู้รักความจริงประเภทใดเลย ตรงกันข้าม

พวกเขาเป็นผู้คนที่เกลียดชังความจริง

การที่พวกเขาสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของซาตานได้ก็เพียงพอแล้วที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าซาตานนั้นรักมารตัวน้อยเหล่านี้อย่างแท้จริง ซึ่งเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตของตนต่อสู้เพื่อประโยชน์ของซาตาน

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ทั้งหมดยังไม่กระจ่างชัดอย่างท่วมท้นหรือ?

หากเจ้าคือบุคคลหนึ่งที่รักความจริงอย่างจริงแท้แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่สนใจบรรดาผู้ที่ปฏิบัติความจริง

และเหตุใดเจ้าจึงติดตามพวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงทันทีที่พวกเขามองมาเพียงนิดเดียว?

นี่เป็นปัญหาประเภทใดกันแน่? เราไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะมีการหยั่งรู้หรือไม่

เราไม่ใส่ใจว่าเจ้าได้จ่ายไปในราคาแพงเท่าใด เราไม่ใส่ใจว่ากำลังบังคับของเจ้าจะยิ่งใหญ่สักเพียงไหน

และเราไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะเป็นอัมพาตประจำถิ่นหรือว่าเป็นผู้นำที่ถื่อซง หากกำลังบังคับของเจ้ายิ่งใหญ่

นั่นก็เป็นเพียงด้วยความช่วยเหลือจากพลังของซาตาน หากศักดิ์ศรีของเจ้าสูงส่ง

เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นเพียงเพราะว่ามีผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริงอยู่รอบตัวเจ้ามากเกินไป

หากเจ้ายังไม่ถูกขับไล่ออกไป เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นเพราะว่า ณ ตอนนี้อยังไม่ใช่เวลาสำหรับงานแห่งการขับไล่

แต่ทว่า นี่เป็นเวลาแห่งงานของการกำจัด ไม่มีความรีบร้อนที่จะขับไล่เจ้าในตอนนี

เราเพียงแต่กำลังรอคอยวันที่เราจะลงโทษเจ้าหลังจากที่เจ้าได้ถูกกำจัดไปแล้ว

ผู้ใดก็ตามที่ไม่ปฏิบัติความจริงจะถูกกำจัดไป!

ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าอย่างจริงแท้คือบรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะนำพระวณะของพระเจ้ามาปฏิบัติและเต็มใจที่จะปฏิบัติความจริง

ผู้คนที่สามารถตั้งมั่นอย่างแท้จริงในคำพยานของตนต่อพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะนำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติและสามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้อย่างจริงแท้อีกด้วย

ผู้คนที่อาศัยเล่ห์เหลี่ยมและความไม่เป็นธรรมล้วนขาดพร่องความจริง

และพวกเขาล้วนนำความอภัยสลดสู่พระเจ้า

พวกที่ก่อให้เกิดการโต้เถียงกันในคริสตจักรคือสมุนของซาตาน พวกเขาคือร่างจำแลงของซาตาน

ผู้คนเช่นนี้มั่งร้ายอย่างมาก

พวกที่ไม่มีการหยั่งรู้และไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้ล้วนเก็บซ่อนเจตนาชั่วร้ายเอาไว้และทำให้ความจริงมัวหมอง ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขายังเป็นตัวแทนขานแท้ของซาตาน พวกเขายืนนอกเหนือการไถ่

และจะต้องถูกกำจัดไปตามธรรมชาติ พระวงศ์ของพระเจ้าไม่ยอมให้พวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงหลงเหลืออยู่

อีกทั้งไม่ยอมให้หลงเหลือผู้ที่จงใจรื้อทำลายคริสตจักรอยู่เลย อย่างไรก็ตาม

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะทำงานแห่งการขับไล่ ผู้คนเช่นนั้นจะเพียงแค่ออกไปและถูกกำจัดไปในที่สุด
งานที่ไร้ประโยชน์จะไม่ถูกนำมาใช้กับผู้คนเหล่านี้อีกแล้ว
พวกที่เป็นของชาตानไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้
แต่ทว่าบรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงสามารถทำได้
พวกที่ไม่ปฏิบัติความจริงไม่คู่ควรกับการได้ยินเรื่องหนทางแห่งความจริง
และไม่คู่ควรกับการเป็นพยานต่อความจริง ความจริงนั้นไม่ใช่สำหรับหูของพวกเขาอย่างแน่นอน แต่ทว่า
มันมุ่งตรงไปที่บรรดาผู้ปฏิบัติความจริง ก่อนที่วาระสุดท้ายของทุกคนจะถูกเปิดเผยนั้น
พวกที่รับทวงคริสต์จักรและขัดจังหวะพระราชกิจของพระเจ้าจะถูกทิ้งไว้ก่อนในตอนนั้น
เพื่อจะถูกจัดการในภายหลัง เมื่อพระราชกิจนั้นครบบริบูรณ์ ผู้คนเหล่านี้แต่ละคนจะถูกเปิดโปง แล้วจากนั้น
พวกเขาจะถูกกำจัดไป สำหรับเวลานี้ ในขณะที่ความจริงกำลังถูกจัดเตรียมไว้ให้ นั้น พวกเขาจะถูกเมินเฉย
เมื่อความจริงทั้งปวงถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ ผู้คนเหล่านั้นควรถูกกำจัดไป
นั่นจะเป็นเวลาที่ผู้คนทั้งหมดจะถูกแบ่งชั้นไปตามประเภทของพวกเขา เล็กๆ น้อยๆ
ของบรรดาผู้ที่ไม่มีภาระจะนำพวกเขาไปสู่ความย่อยยับในมือของคนชั่ว
พวกเขาจะถูกปล่อยออกไปโดยคนชั่วเหล่านั้น ไม่มีวันจะคืนกลับมา
และการบำบัดเช่นนี้คือสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับ เพราะพวกเขาไม่รักความจริง
เพราะพวกเขาไม่สามารถยืนอยู่ในฝ่ายของความจริงได้
เพราะพวกเขาติดตามผู้คนที่ชั่วร้ายและยืนอยู่ในฝ่ายเดียวกับผู้คนที่ชั่วร้าย
และเพราะพวกเขาสมรู้ร่วมคิดกับผู้คนที่ชั่วร้ายและเยาะเย้ยทำร้ายพระเจ้า
พวกเขารู้ดียิ่งว่าสิ่งที่ผู้คนที่ชั่วร้ายเหล่านั้นแผ่ออกมาคือความชั่ว ถึงกระนั้น
พวกเขาก็ยังทำหัวใจให้แข็งกระด้างและหันหลังให้กับความจริงเพื่อติดตามพวกเขา
ผู้คนเหล่านี้ผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติความจริงแต่ปฏิบัติสิ่งทั้งหลายที่ทำลายล้างและน่ารังเกียจไม่ได้กำลังกระทำความชั่วกับ
ทุกคนหรือ? ถึงแม้ว่าท่ามกลางพวกเขาจะมีบรรดาผู้ที่แต่งลักษณะของตนเองเสมือนเป็นกษัตริย์
และคนอื่นๆ ที่ติดตามพวกเขา
ธรรมชาติที่เยาะเย้ยทำร้ายพระเจ้าของพวกเขาไม่ได้เป็นแบบเดียวกันทั้งหมดหรือ?
พวกเขามีข้อแก้ตัวอะไรได้บ้างที่อ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงช่วยพวกเขาให้รอด?
พวกเขามีข้อแก้ตัวอะไรได้บ้างที่อ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงชอบธรรม?
มิใช่ความชั่วของพวกเขาเองหรือที่กำลังทำลายพวกเขา?
มิใช่ความเป็นกบฏของพวกเขาเองหรือที่กำลังลากพวกเขาลงไปในนรก? ผู้คนที่ปฏิบัติความจริงนั้น
ในที่สุดจะได้รับการช่วยให้รอดและถูกทำให้มีความเพียบพร้อมเนื่องจากความจริง

บรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติความจริงนั้น ในที่สุดจะนำการทำลายล้างมาสู่ตัวพวกเขาเองเนื่องจากความจริง
เหล่านี้คือบททดสอบที่รอคอยบรรดาผู้ที่ปฏิบัติความจริงและพวกที่ไม่ได้ปฏิบัติความจริงอยู่
เราขอแนะนำพวกที่ไม่ได้กำลังวางแผนที่จะปฏิบัติความจริงให้ออกไปจากคริสตจักรโดยเร็วที่สุดเพื่อหลีกเลี่ยง
การทำบาปมากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อเวลานั้นมาถึง มันก็จะสายเกินไปสำหรับการสำนึกเสียใจ
โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่ก่อการแบ่งพรรคแบ่งพวกและสร้างความแตกแยก
และอันธพาลประจำถิ่นเหล่านั้นที่อยู่ภายในคริสตจักรต้องออกไปให้เร็วยิ่งกว่านั้น ผู้คนเช่นนั้น
ผู้ซึ่งมีลักษณะของหมาป่าชั่วร้าย ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
คงจะดีกว่าหากพวกเขาออกไปจากคริสตจักรทันทีที่มีโอกาส
จงอย่ามารบกวนชีวิตปกติของบรรดาพี่น้องชายหญิงอีกเลย
และด้วยการนั้นจึงเป็นการหลีกเลี่ยงการลงโทษของพระเจ้า
พวกเจ้าผู้ที่เห็นด้วยกับพวกเขาคงได้ประโยชน์จากการใช้โอกาสนี้เพื่อทบทวนตัวเอง
พวกเจ้าจะออกไปจากคริสตจักรพร้อมกับคนชั่ว หรือว่าจะยังอยู่และติดตามอย่างเชื่อฟังกันแน่?
พวกเจ้าต้องพิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบคอบ เราให้โอกาสนี้แก่พวกเจ้าอีกครั้งหนึ่งครั้งเพื่อเลือก
และเรารอคอยคำตอบของพวกเจ้าอยู่

เจ้าควรคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจภายในคริสตจักรในทุกวันนี้อย่างไร?

เจ้ามีการจับความเข้าใจที่หนักแน่นในคำถามนี้หรือไม่?

ความลำบากยากเย็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าคืออะไร?

พวกเขาขาดพร่องสิ่งใดมากที่สุด? ปัจจุบันนี้ มีผู้คนบางคนที่เป็นลบเนื่องจากพวกเขาก้าวผ่านการทดสอบ และบางคนก็กระทั้งพำบ่น ผู้คนอื่นๆ ไม่เคลื่อนไปข้างหน้าอีกต่อไปเพราะพระเจ้าได้ตรัสเสร็จสิ้นแล้ว ผู้คนยังไม่ได้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้า พวกเขาไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างอิสระ และพวกเขาไม่สามารถคงไว้ซึ่งชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของตนเองได้

ผู้คนบางคนติดตามมาตลอดทางและไล่ตามเสาะหาด้วยกำลังวังชา และเต็มใจที่จะปฏิบัติเมื่อพระเจ้าตรัส แต่เมื่อพระเจ้าไม่ได้ตรัส พวกเขาก็ไม่เคลื่อนไปข้างหน้าอีกต่อไป

ผู้คนยังคงไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าภายในหัวใจของพวกเขา

และพวกเขาไม่ได้มีความรักต่อพระเจ้าโดยธรรมชาติ ในอดีตพวกเขาติดตามพระเจ้าเพราะพวกเขาถูกบังคับ ตอนนี้ มีผู้คนบางคนที่ไม่เห็นด้วยกับพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้น ไม่ได้ตกอยู่ในอันตรายหรือ?

ผู้คนจำนวนมากดำรงอยู่ในสภาพของการรับมือไปวันๆ

แม้ว่าพวกเขากินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าและอธิษฐานต่อพระองค์ แต่พวกเขาก็ทำแบบครึ่งๆ กลางๆ และพวกเขาไม่มีแรงขับเคลื่อนที่ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยมีอีกต่อไป

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่สนใจในพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงและความเพียบพร้อมของพระเจ้า

และแน่นอนว่านี่เหมือนกับว่าพวกเขาไร้ซึ่งแรงขับเคลื่อนภายในใดๆ อยู่เนืองนิตย์

เมื่อพวกเขาถูกการฝ่าฝืนครอบงำ พวกเขาไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นหนี้บุญคุณพระเจ้า

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่มีความตระหนักที่จะรู้สึกสำนึกผิด

พวกเขาไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริงหรือออกจากคริสตจักร และไล่ตามเสาะหาเพียงความยินดีชั่วคราวแทน

ผู้คนเหล่านี้โง่เขลาเบาปัญญาที่สุด! เมื่อถึงเวลา พวกเขาทั้งหมดจะถูกขับออกไป

และจะไม่มีแม้สักคนที่ได้รับการช่วยให้รอด! เจ้าคิดว่าหากมีใครคนหนึ่งได้รับการช่วยให้รอดครั้งหนึ่งแล้ว

พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดอยู่เรื่อยไปเช่นนั้นหรือ? การเชื่อนี้คือการหลอกลวงอย่างแท้จริง!

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตจะถูกตีสอน

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่มีความสนใจอย่างสิ้นเชิงในการเข้าสู่ชีวิต ในนิมิต หรือในการนำความจริงไปสู่การปฏิบัติ

พวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่ และแน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

พวกเขาไม่ได้กำลังทำให้ตัวเองล่มจมหรือ? ตอนนี้ มีผู้คนส่วนหนึ่งที่มิสภาพเงื่อนไขดีขึ้นอยู่เนืองนิตย์

ยิ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็น่าจะได้รับคามมั่นใจมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขามีประสบการณ์มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกถึงความล้าลึกที่ลุ่มลึกของพระราชกิจของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขาเข้าสู่ได้ลึกซึ่งมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น

พวกเขารู้สึกว่าความรักของพระเจ้าช่างยิ่งใหญ่ และพวกเขารู้สึกมั่นคงและได้รับความรู้แจ้งภายในตัวเอง

พวกเขามีความเข้าใจในพระราชกิจของพระเจ้า

ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจอยู่ภายใน ผู้คนบางคนกล่าวว่า

"แม้ว่าจะไม่มีพระวณะใหม่ๆ จากพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังคงต้องพยายามเข้าถึงความจริงอย่างลึกซึ่งยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าต้องจริงใจกับทุกสิ่งทุกอย่างในประสบการณ์จริงของข้าพเจ้า

และเข้าสู่ความเป็นจริงตามพระวณะของพระเจ้า"

บุคคลประเภทนี้ครอบครองพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แม้ว่าพระเจ้าไม่ได้แสดงโฉมพระพักตร์ของพระองค์และทรงซ่อนเร้นจากบุคคลทุกคน

และแม้ว่าพระองค์ไม่ได้ดำรงพระวณะและมีหลายครั้งที่ผู้คนมีประสบการณ์กับกระบวนการถูกล้างภายในบางส่วน

จน แต่ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ยังไม่ได้ทรงทิ้งผู้คนอย่างสมบูรณ์

หากบุคคลไม่สามารถสว่นรักษาความจริงที่พวกเขาควรดำเนินการต่อไปจนสำเร็จ

พวกเขาก็จะไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในระหว่างช่วงเวลาของกระบวนการถูกล้าง

ช่วงเวลาของการที่พระเจ้าไม่ทรงแสดงพระองค์เอง หากเจ้าไม่มีความมั่นใจ แต่กลับตื่นกลัวแทน

หากเจ้าไม่มุ่งเน้นไปที่การมีประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังหนีจากพระราชกิจของพระเจ้า หลังจากนั้น เจ้าจะเป็นหนึ่งในพวกที่ถูกขับออกไป

พวกที่ไม่พยายามเข้าสู่พระวณะของพระเจ้าไม่อาจสามารถยืนหยัดในฐานะพยานของพระองค์ได้

ผู้คนที่สามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าและทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์นั้น

ล้วนแล้วแต่ต้องพึ่งพาแรงขับเคลื่อนของพวกเขาเพื่อไล่ตามเสาะหาพระวณะของพระเจ้าทั้งสิ้น

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในผู้คน โดยหลักแล้วก็เพื่ออนุญาตให้พวกเขาได้รับความจริง

การให้เจ้าไล่ตามเสาะหาชีวิตก็เพื่อให้เจ้าเพียบพร้อม

และนี่คือทั้งหมดที่ทำให้เจ้าเหมาะสมสำหรับการทรงใช้งานของพระเจ้า

ทั้งหมดที่เจ้ากำลังไล่ตามเสาะหาอยู่ตอนนี้คือการได้ยื่นความล้าลึกทั้งหลาย การฟังพระวณะของพระเจ้า

การเพ่งดูจนอึดตาของเจ้า และการมองไปรอบๆ เพื่อคว้านำแนวโน้มหรือความแปลกใหม่ใดๆ บ้างหรือไม่

และด้วยผลแห่งการนั้นย่อมสนองความใคร่รู้ของเจ้า หากนี่คือเจตนาในหัวใจของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีทางที่จะทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้

พวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความจริงไม่สามารถติดตามจนถึงที่สุดได้ ณ ตอนนี้ ไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งใด

แต่ผู้คนต่างหากที่ไม่ร่วมมือกับพระองค์ เพราะพวกเขาเห็น้อยหน้ากับพระราชกิจของพระองค์ พวกเขาเพียงต้องการฟังพระวจนะที่พระองค์ตรัสเพื่อประทานพร และพวกเขาไม่เต็มใจรับฟังพระวจนะแห่งการพิพากษาและการติสสอนของพระองค์ อะไรคือเหตุผลของการนี้? เหตุผลนั้นคือ ความปรารถนาของผู้คนในการได้รับพระพรยังไม่ได้รับการทำให้ลุล่วง และดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นลบและอ่อนแอ ไม่ใช่พระเจ้าจึงพระทัยไม่อนุญาตให้ผู้คนติดตามพระองค์ อีกทั้งไม่ใช่พระองค์ทรงโอบอ้อมนิยามมนุษย์อย่างจงพระทัย ผู้คนเป็นลบและอ่อนแอเพียงเพราะเจตนาของพวกเขาไม่ถูกต้องเหมาะสม พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ประทานชีวิตแก่มนุษย์ และพระองค์ไม่ทรงสามารถนำมนุษย์ไปสู่ความตายได้ ความเป็นลบ ความอ่อนแอ และการกลับสัต์ย์ของผู้คนล้วนเกิดจากการกระทำของพวกเขาเอง

พระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้านำกระบวนการถลุงบางส่วนมาสู่ผู้คน และมีเพียงบรรดาผู้ที่สามารถตั้งมั่นเมื่อพวกเขาได้รับการถลุงนี้เท่านั้นที่จะได้รับการรับรองจากพระเจ้า ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงปกปิดพระองค์เองอย่างไร ไม่ว่าจะด้วยการไม่ตรัสหรือไม่ทรงพระราชกิจก็ตาม เจ้ายังคงสามารถไล่ตามเสาะหาด้วยเร็วแรงได้ ต่อให้พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงปฏิเสธเจ้า แต่เจ้าก็ยังจะติดตามพระองค์อยู่ดี นี่คือการยื่นหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้า หากพระเจ้าทรงปกปิดพระองค์เองจากเจ้าและเจ้าหยุดติดตามพระองค์ นี่หรือคือการยื่นหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้า? หากผู้คนไม่ได้เข้าสู่อย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่มีวุฒิภาวะที่แท้จริง และเมื่อพวกเขาเผชิญกับการทดสอบครั้งใหญ่จริงๆ พวกเขาจะพลาดท่า เมื่อพระเจ้าไม่ได้กำลังตรัส หรือทรงทำสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง เจ้าก็พังทลายลง หากพระเจ้ากำลังทรงกระทำตามมโนคติที่หลงผิดของตัวเอง หากพระองค์กำลังทรงทำสมดังเจตจำนงของเจ้า และเจ้าสามารถยื่นหยัดขึ้นและไล่ตามเสาะหาด้วยกำลังวังชาได้ เช่นนั้นแล้วสิ่งใดคือรากฐานของการที่เจ้ามีชีวิตอยู่? เรากล่าวว่ามีผู้คนมากมายที่ใช้ชีวิตอยู่ในลักษณะที่ล้วนแต่พึ่งพาความใคร่รู้แบบมนุษย์ ในหัวใจที่แท้จริงที่สุดของพวกเขา พวกเขาไม่มีใจที่จะไล่ตามเสาะหาอย่างสิ้นเชิง พวกเขานั้นทั้งหมดที่ไม่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริงแต่พึ่งพาความใคร่รู้ในชีวิตของพวกเขาล้วนเป็นผู้คนที่น่ารังเกียจทั้งหมด และพวกเขาอยู่ในอันตราย! พระราชกิจประเภทต่างๆ ของพระเจ้าทั้งหมดได้รับการดำเนินการเพื่อทำให้มวลมนุษย์มีความเพียบพร้อม อย่างไรก็ตาม ผู้คนใคร่รู้อยู่เสมอ พวกเขาชอบที่จะสอบถามเกี่ยวกับคำเล่าลือ พวกเขากังวลสนใจเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันในต่างประเทศ—เช่น พวกเขาใคร่รู้ว่าสิ่งใดกำลังเกิดขึ้นในอิสราเอล หรือมีแผ่นดินไหวในอียิปต์หรือไม่—

พวกเขากำลังมองหาสิ่งแปลกใหม่บางอย่าง เพื่อสนองความอยากได้อะไรที่มีอันเห็นแก่ตัวของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาชีวิต อีกทั้งพวกเขาไม่ได้ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม พวกเขาเอาแต่พยายามทำให้วันของพระเจ้ามาถึงเร็วขึ้นเท่านั้น

เพื่อที่ความฝันอันสวยงามของพวกเขาอาจได้รับการทำให้เป็นจริงและความอยากได้อะไรที่มีอันพุ่มเฟิยของพวกเขาได้รับการทำให้ลู่ลง บุคคลประเภทนี้ไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง—

พวกเขาเป็นใครคนหนึ่งที่มีมุมมองไม่ถูกต้องเหมาะสม

เพียงการไล่ตามเสาะหาความจริงเท่านั้นที่เป็นรากฐานของการเชื่อในพระเจ้าของมวลมนุษย์

และหากผู้คนไม่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิต หากพวกเขาไม่พยายามทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะอยู่ภายใต้การลงโทษ

พวกที่จะถูกลงโทษคือพวกที่ไม่ได้มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

ผู้คนควรร่วมมือกับพระเจ้าในระหว่างช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์อย่างไร?

ปัจจุบันนี้พระเจ้ากำลังทรงทดสอบผู้คน พระองค์ไม่ได้กำลังดำรงพระวณะศักดิ์

แต่กำลังทรงปกปิดพระองค์เองและไม่ทรงทำการติดต่อกับผู้คนโดยตรง จากภายนอก

ดูเหมือนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังทรงพระราชกิจใดๆ

แต่ความจริงคือพระองค์ยังคงกำลังทรงพระราชกิจภายในมนุษย์

ผู้ใดที่กำลังไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตย่อมมีนิมิตสำหรับการไล่ตามเสาะหาชีวิตสำหรับพวกเขา

และไม่กังขาแม้พวกเขาไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเต็มที่ก็ตาม ในขณะที่รับการทดสอบ

แม้เมื่อคราที่เจ้าไม่รู้ว่าสิ่งใดที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะทำและพระราชกิจใดที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้สำเร็จลู่ลง แต่เจ้าควรรู้ว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์นั้นดีเสมอ

หากเจ้าไล่ตามเสาะหาพระองค์ด้วยหัวใจที่จริงแท้ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะไม่มีวันทรงทิ้งเจ้า

และในท้ายที่สุดพระองค์จะทรงทำให้เจ้าเพียบพร้อม และนำผู้คนไปยังบ้านปลายที่เหมาะสมอย่างแน่นอน

ไม่ว่าพระเจ้ากำลังทรงทดสอบผู้คนอย่างไรในปัจจุบัน

ย่อมจะมีวันหนึ่งที่พระองค์จะทรงจัดเตรียมบทวารสถานที่เหมาะสมแก่ผู้คน

และประทานการลงทัณฑ์ที่เหมาะสมแก่พวกเขาตามสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป

พระเจ้าจะไม่ทรงนำทางผู้คนไปสู่จุดหนึ่ง และจากนั้นก็ทรงทิ้งพวกเขาไว้ข้างทางและทรงละเลยพวกเขา

นี่เป็นเพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ไว้วางใจได้ในช่วงระยะนี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุง พระองค์กำลังทรงถลุงบุคคลทุกคน

ในขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจที่ประกอบด้วยการทดสอบแห่งความตายและการทดสอบแห่งการทดสอบ

กระบวนการถูกลงก็ได้รับการดำเนินไปโดยผ่านทางพระวณะ

การที่ผู้คนจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาต้องเข้าใจพระราชกิจในปัจจุบันของพระองค์และวิธีที่มวลมนุษย์ควรร่วมมือเสียก่อน แท้จริงแล้ว

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนควรเข้าใจ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำอะไร

ไม่ว่าจะเป็นกระบวนการถูกลงหรือแม้พระองค์จะไม่ได้กำลังตรัสก็ตาม

แต่ก็ไม่มีสักขั้นตอนเดียวของพระราชกิจของพระเจ้าที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมวลมนุษย์

แต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์สลายและพังลงเมื่อผ่านมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

นี่คือพระราชกิจของพระองค์ แต่เจ้าต้องเชื่อว่า เนื่องด้วยพระราชกิจของพระเจ้าได้มาถึงช่วงระยะหนึ่งแล้ว

พระองค์จะไม่ทรงทำให้มวลมนุษย์ทั้งหมดถึงแก่ความตายไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

พระองค์ประทานทั้งสัญญาและพระพรแก่มนุษย์

และบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไล่ตามเสาะหาพระองค์จะสามารถได้รับพระพรของพระองค์

แต่พวกที่ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาพระองค์จะถูกพระเจ้าทรงทิ้งไว้ข้างทาง นี่ขึ้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาของเจ้า

ไม่ว่าสิ่งอื่นใดจะเป็นอย่างไรก็ตาม เจ้าต้องเชื่อว่าเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการสรุปปิดตัวแล้ว

บุคคลทุกคนจะมีบ้านปลายที่เหมาะสม พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมความทะเยอทะยานที่สวยงามให้แก่มวลมนุษย์

แต่หากไร้ซึ่งการไล่ตามเสาะหา ความทะเยอทะยานเหล่านั้นก็ไม่อาจบรรลุได้

เจ้าควรสามารถเห็นการนี้ได้ในตอนนี—

กระบวนการถูกลงของพระเจ้าและการเตือนผู้คนของพระองค์คือพระราชกิจของพระองค์ แต่ในส่วนของผู้คน

พวกเขาต้องไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยตลอดเวลา ในประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

เจ้าต้องรู้วิธีกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเสียก่อน

เจ้าต้องพบสิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่และข้อบกพร่องของตัวเองภายในพระวณะของพระองค์

เจ้าควรแสวงหาการเข้าสู่ประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของเจ้า

และรับเอาส่วนของพระวณะของพระเจ้าที่ควรนำไปปฏิบัติและพยายามทำเช่นนั้น

การกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้าคือแง่มุมหนึ่ง นอกจากนี้ ชีวิตทางคริสตจักรต้องได้รับการคงไว้

เจ้าต้องมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่ปกติ และเจ้าต้องสามารถส่งมอบสภาวะปัจจุบันทั้งหมดของเจ้าแด่พระเจ้า

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจของพระองค์เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าควรยังคงเป็นปกติ

ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณสามารถคงไว้ซึ่งการเข้าสู่อันปกติของเจ้าได้ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด

เจ้าควรที่จะดำเนินชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าอย่างต่อเนื่องโดยไม่ถูกขัดจังหวะและทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วง

นี่คือสิ่งที่ผู้คนควรทำ สิ่งนี้เป็นพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่สำหรับผู้ที่มิสภาพเงื่อนไขปกติแล้ว นี่คือการเพียบพร้อม สำหรับผู้ที่มีสภาพเงื่อนไขผิดปกติ

สิ่งนี้คือการทดสอบ ในช่วงระยะปัจจุบันของพระราชกิจแห่งกระบวนการถลุงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้คนบางคนกล่าวว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ยิ่งนักและว่าผู้คนจำเป็นต้องมีกระบวนการถลุงอย่างยิ่งยวด มิเช่นนั้นวิฤติภาวะของพวกเขาจะน้อยเกินไปและพวกเขาจะไม่มีทางบรรลุน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกที่มีสภาพเงื่อนไขที่ไม่ดี สิ่งนี้ก็กลายเป็นเหตุผลหนึ่งในการไม่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้า และกลายเป็นเหตุผลหนึ่งในการไม่เข้าร่วมการชุมนุมหรือกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

ในพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใดหรือการเปลี่ยนแปลงใดที่พระองค์ทรงก่อให้เกิดขึ้นก็ตาม ผู้คนต้องคงไว้ซึ่งเส้นฐานของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่ปกติ

บางทีเจ้าอาจไม่ได้หละหลวมในช่วงระยะปัจจุบันนี้ของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้า แต่เจ้าก็ยังคงไม่ได้รับไว้มากมาย และไม่ได้เก็บเกี่ยวผลผลิตอันยิ่งใหญ่

ภายใต้ประเภทของรูปการณืแวดล้อมเหล่านี้ เจ้ายังคงต้องทำตามกฎเกณฑ์ เจ้าต้องรักษากฎเกณฑ์เหล่านี้ เพื่อที่เจ้าจะไม่ทนทุกข์กับความสูญเสียในชีวิตของเจ้าและเพื่อให้เจ้าทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า

หากชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเจ้าผิดปกติ เจ้าก็ไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า และในทางกลับกันย่อมรู้สึกอยู่เสมอล่าสิ่งนั้นเข้ากันไม่ได้ อย่างสมบูรณ์กับมโนคติที่หลงผิดของตัวเองแทน และแม้ว่าเจ้าเต็มใจที่จะติดตามพระองค์ เจ้าก็ขาดพร่องแรงขับเคลื่อนภายใน ดังนั้น

ไม่สำคัญว่าปัจจุบันนี้พระเจ้ากำลังทรงทำสิ่งใดอยู่ก็ตาม ผู้คนต้องร่วมมือด้วย หากผู้คนไม่ร่วมมือ เช่นนั้นแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่สามารถทรงพระราชกิจของพระองค์ได้

และหากผู้คนไม่มีหัวใจที่จะร่วมมือ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ยากที่จะได้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้

หากเจ้าต้องการมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวเจ้า

และหากเจ้าต้องการได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องคงไว้ซึ่งการอุทิศตนดั้งเดิมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ตอนนี้

ไม่จำเป็นที่เจ้าต้องมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้น ทฤษฎีที่สูงขึ้น หรือสิ่งอื่นเช่นนั้น—ทั้งหมดที่พึงต้องมีก็คือว่า

เจ้าจะต้องคำฐพระวณะของพระเจ้าบนรากฐานดั้งเดิม

หากผู้คนไม่ร่วมมือกับพระเจ้าและไม่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงปรากฏทุกสรรพสิ่งที่เดิมเคยเป็นของพวกเขา ภายในนั้น

ผู้คนโลภอยากได้ความสะดวกสบายและอยากชื่นชมสิ่งที่ทำได้ง่ายมากกว่า

พวกเขาต้องการได้รับพระสัญญาของพระเจ้าโดยไม่ยอมลำบากใดๆ เลย

เหล่านี้เป็นความคิดที่ฟุ้งเฟ้อที่มวลมนุษยชนนั้นผลิตเพลิน การได้รับชีวิตมาโดยไม่ยอมลำบาก—

ทว่าเคยมีสิ่งใดที่ง่ายดายเช่นนี้หรือไม่?

เมื่อใครคนหนึ่งเชื่อในพระเจ้าและพยายามเข้าสู่ชีวิตและแสวงหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา

พวกเขาจะต้องยอมลำบากและสละสิทธิ์สภาวะที่พวกเขาจะใช้ติดตามพระเจ้าเสมอ
ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งใด นี่ก็บางสิ่งที่ผู้คนต้องทำ แม้เจ้าทำตามทั้งหมดนี้เสมือนกฎเกณฑ์หนึ่ง
เจ้าก็ต้องคำฐิสิ่งนี้อยู่เสมอ และไม่สำคัญว่าการทดสอบจะยิ่งใหญ่เพียงใด
เจ้าก็ไม่สามารถปล่อยสัมพันธภาพปกติของเจ้ากับพระเจ้าไปได้ เจ้าควรจะสามารถอธิษฐาน
คงไว้ซึ่งชีวิตคริสตจักรของเจ้า และไม่ทิ้งบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าเป็นอันขาด เมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเจ้า
เจ้าก็ยังคงควรแสวงหาความจริง นี่เป็นข้อพึงประสงค์ขั้นต่ำสำหรับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ
การมีความพึงปรารถนาที่จะแสวงหาอยู่เสมอ และการเพียรพยายามที่จะร่วมมือ
การใช้กำลังวังชาทั้งหมดของเจ้า—การนี้สามารถทำได้หรือไม่? หากผู้คนยึดสิ่งนี้เป็นรากฐาน
พวกเขาจะสามารถสละสิทธิ์วิจารณ์และเข้าสู่ความเป็นจริงได้
เป็นการง่ายที่จะยอมรับพระวณะของพระเจ้าเมื่อสภาพของตัวเองปกติ ในรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้
ไม่รู้สึกลำบากยากเย็นเลยที่จะปฏิบัติความจริง และเจ้ารู้สึกว้าพระภารกิจของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่
แต่หากสภาพเงื่อนไขของเจ้าไม่ดี
ไม่สำคัญว่าพระภารกิจของพระเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใดและไม่สำคัญว่าใครคนหนึ่งจะพูดได้อย่างไพเราะเพียงใดก็
ตาม เจ้าก็จะไม่สนใจ เมื่อสภาพเงื่อนไขของบุคคลหนึ่งผิดปกติ
พระเจ้าก็ไม่สามารถทรงพระภารกิจในตัวพวกเขาได้
และพวกเขาก็ไม่สามารถสละสิทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาได้
หากผู้คนไม่มีความมั่นใจใดๆ ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่พวกเขาจะเดินไปตามเส้นทางนี้ต่อไป
ตอนนี้ทุกคนสามารถเห็นได้ว่าพระภารกิจของพระเจ้าไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คนแม้แต่น้อย—
พระเจ้าได้ทรงพระภารกิจมากมายเหลือเกินและได้ตรัสพระวณะมากมายเหลือเกิน
ซึ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง ดังนั้น
ผู้คนจึงต้องมีความมั่นใจและพลังใจเพื่อให้สามารถยืนหยัดในสิ่งที่พวกเขาได้เห็นเรียบร้อยแล้ว
และในสิ่งที่พวกเขาได้รับจากประสบการณ์ของพวกเขา ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดในตัวผู้คน
พวกเขาก็ต้องคำฐิสิ่งที่พวกเขาเองครอบครอง จริงใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และยังคงอุทิศตนเพื่อพระองค์จนถึงที่สุด นี่คือน้ำที่ของมวลมนุษย์ ผู้คนต้องคำฐิสิ่งที่พวกเขาควรทำ
การเชื่อในพระเจ้าพึงต้องมีการเชื่อฟังพระองค์และมีประสบการณ์แห่งพระภารกิจของพระองค์
พระเจ้าทรงพระภารกิจมากมาย—อาจกล่าวได้ว่า สำหรับผู้คนแล้ว ทั้งหมดนั้นคือความเพียบพร้อม
คือกระบวนการถลุง และยิ่งไปกว่านั้นคือการติสอน
ไม่มีแม้สักขั้นตอนเดียวของพระภารกิจของพระเจ้าที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
สิ่งที่ผู้คนได้ชื่นชมคือพระวณะที่เข้มงวดของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าเสด็จมา

ผู้คนควรชื่นชมพระบารมีของพระองค์และพระพิโรธของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

ไม่สำคัญว่าพระวณะของพระองค์จะเข้มงวดเพียงใด

พระองค์ก็เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอดและทำให้มวลมนุษย์เพียบพร้อม ในฐานะที่เป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

ผู้คนควรทำหน้าที่ที่พวกเขาควรที่จะทำให้ลุล่วง และยืนหยัดเป็นพยานให้พระเจ้าท่ามกลางกระบวนการถลุง

ในทุกการทดสอบ พวกเขาควรคำชูพยานที่พวกเขาควรเป็น และทำเช่นนั้นอย่างเบ็ดเสร็จเพื่อพระเจ้า

บุคคลที่ทำการนี้คือผู้มีชัย ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงถลุงเจ้าอย่างไร

เจ้าก็ยังคงเต็มไปด้วยความมั่นใจและไม่เคยสูญเสียความมั่นใจในพระองค์ เจ้าทำสิ่งที่มนุษย์ควรทำ

นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมนุษย์ และหัวใจของมนุษย์ควรจะสามารถกลับคืนสู่พระองค์ได้อย่างเต็มที่

และหันเข้าหาพระองค์ในทุกขณะที่ผ่านไป นี่คือผู้มีชัย บรรดาผู้ที่พระเจ้าอ้างถึงว่าเป็น "ผู้มีชัย"

คือบรรดาผู้ที่ยังคงสามารถยืนหยัดเป็นพยาน

และคงไว้ซึ่งความมั่นใจและการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเจ้าเมื่ออยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานและในขณะที่ถูก

กล่อมโดยซาตาน นั่นคือ เมื่อพวกเขาพบว่าตนเองอยู่ท่ามกลางกำลังบังคับแห่งความมืด

หากเจ้ายังคงสามารถรักษาหัวใจให้บริสุทธิ์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และคงไว้ซึ่งความรักที่จริงแท้ของเจ้าต่อพระเจ้าไม่ว่าจะเกิดสิ่งใด

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังยืนหยัดเป็นพยานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และนี่คือสิ่งที่พระเจ้าอ้างถึงว่าเป็นดัง "ผู้มีชัย"

หากการไล่ตามเสาะหาของเจ้านั้นเป็นไปอย่างขอดเยียมเมื่อพระเจ้าประทานพระพรแก่เจ้า

แต่เจ้าล่าถอยเมื่อปราศจากพระพรของพระองค์ นี่คือการบริสุทธิอย่างนั้นหรือ?

ในเมื่อเจ้าแน่ใจว่าหนทางนี้แท้จริง เจ้าต้องติดตามไปจนกว่าจะถึงปลายทาง

เจ้าต้องคงไว้ซึ่งการอุทิศตนของเจ้าต่อพระเจ้า

ในเมื่อเจ้าได้เห็นว่าพระเจ้าพระองค์เองได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อให้เจ้าเพียบพร้อม

เจ้าก็ควรมอบหัวใจของเจ้าทั้งหมดทั้งสิ้นแด่พระองค์

หากเจ้ายังสามารถติดตามพระองค์ได้ไม่ว่าพระองค์ทรงทำอะไร

แม้ว่าพระองค์ทรงกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมที่ไม่น่าพอใจสำหรับเจ้าในท้ายที่สุด

นี่ก็เป็นการคงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

การถวายร่างกายฝ่ายจิตวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์และพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระเจ้าหมายถึงการรักษาหัวใจที่จริงใจ

เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า สำหรับมวลมนุษย์ ความจริงใจคือความบริสุทธิ์

และความสามารถที่จะจริงใจต่อพระเจ้าคือการรักษาความบริสุทธิ์ นี่คือนิสัยที่เจ้าควรนำไปปฏิบัติ

เมื่อเจ้าควรที่จะอธิษฐาน เจ้าจงอธิษฐาน เมื่อเจ้าควรที่จะชุมนุมกันในการสามัคคีธรรม เจ้าจงทำเช่นนั้น

เมื่อเจ้าควรที่จะร้องเพลงสรรเสริญ เจ้าจงร้องเพลงสรรเสริญ และเมื่อเจ้าควรที่จะละทิ้งเนื้อหนัง

เจ้าจงละทิ้งเนื้อหนัง เมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า เจ้าก็อย่าสักแต่จัดการมันไป เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบ เจ้าก็จงตั้งมั่น นี่คือการอุทิศตนต่อพระเจ้า หากเจ้าไม่คำชูสิ่งที่ผู้คนควรทำ เช่นนั้นแล้วความทุกข์และปณิธานที่ผ่านมามีทั้งหมดของเจ้าก็ไร้ผล

สำหรับทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า มีทางหนึ่งที่ผู้คนควรร่วมมือด้วย พระเจ้าทรงถลุงผู้คนเพื่อให้พวกเขามีความมั่นใจในยามที่พวกเขาก้าวผ่านกระบวนการถลุง พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนเพียบพร้อมเพื่อให้พวกเขามีความมั่นใจที่จะได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า และเต็มใจที่จะยอมรับการถลุงของพระองค์และได้รับการจัดการและตัดแต่งโดยพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าทรงพระราชกิจภายในผู้คนเพื่อนำความรู้แจ้งและความกระตือรือร้นมาสู่พวกเขา และเพื่อให้พวกเขาร่วมมือกับพระองค์และปฏิบัติตาม พระเจ้าไม่ตรัสในช่วงระหว่างกระบวนการถลุง พระองค์ไม่ตำหนิพระสุรเสียงของพระองค์ แต่กระนั้นก็ยังมิงานที่ผู้คนควรทำ เจ้าควรคำชูสิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้ว เจ้าควรยังคงสามารถอธิษฐานต่อพระเจ้า ใกล้ชิดกับพระเจ้า และยืนหยัดเป็นพยานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ในหนทางนี้เจ้าจะทำหน้าที่ของตัวเองให้ลุล่วง

พวกเจ้าทุกคนควรเห็นอย่างชัดเจนจากพระราชกิจของพระเจ้าว่า การทดสอบของพระองค์ในเรื่องความเชื่อมั่นและความรักของผู้คนนั้น พึงประสงค์ให้พวกเขาอธิษฐานต่อพระเจ้ายิ่งมากขึ้น และให้พวกเขาลี้มรสพระวณะของพระเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์บ่อยครั้งขึ้น หากพระเจ้าประทานความรู้แจ้งแก่เจ้าและทำให้เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ แต่กระนั้นเจ้ากลับไม่ได้ดำเนินไปปฏิบัติสักอย่าง เจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดไว้ เมื่อเจ้านำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติ เจ้าควรยังคงสามารถอธิษฐานต่อพระองค์ได้ และเมื่อเจ้าลี้มรสพระวณะของพระองค์ เจ้าควรรมาเฉพาะพระพักตร์พระองค์และแสวงหา และมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมในพระองค์ โดยไม่มีร่องรอยของความรู้สึกท้อแท้หรือเยินยา พวกที่ไม่นำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัตินั้นมีกำลังวังชาเต็มที่ในช่วงระหว่างการชุมนุม แต่ร่วงหล่นไปสู่ความมืดเมื่อพวกเขากลับบ้าน มีบางคนที่ไม่ต้องการแม้แต่จะชุมนุมกัน ดังนั้น เจ้าต้องเห็นอย่างชัดเจนว่าหน้าที่ใดที่ผู้คนควรทำให้ลุล่วง

เจ้าอาจไม่รู้ว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าแท้จริงแล้วคืออะไร แต่เจ้าสามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า เจ้าสามารถอธิษฐานเมื่อเจ้าควรอธิษฐาน เจ้าสามารถนำความจริงไปปฏิบัติเมื่อเจ้าควรทำ และเจ้าสามารถทำสิ่งที่ผู้คนควรที่จะทำ เจ้าสามารถคำชูนิมิตดั้งเดิมของเจ้าได้ ในหนทางนี้ เจ้าจะสามารถยอมรับขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจของพระเจ้าได้มากขึ้น

เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในวิถีที่ซ่อนเร้น นี่ย่อมเป็นปัญหาหากเจ้าไม่แสวงหา

เมื่อพระองค์ตรัสและทรงเทศนาในช่วงระหว่างการประชุม เจ้ารับฟังด้วยความกตัญญู
แต่เมื่อพระองค์ไม่ได้ตรัส เจ้าก็ขาดพร่องกำลังวังชาและถอยกลับ บุคคลประเภทใดที่ปฏิบัติตนในหนทางนี้?
นี่คือใครคนหนึ่งที่ยิ่งแค่ติดตามไปที่ใดก็ตามที่ฝูงชนไป พวกเขาไม่มีจุดยืน ไม่มีคำพยาน และไม่มีนิมิต!
ผู้คนส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้ หากเจ้าเดินตามทางนั้นต่อไป วันหนึ่งเมื่อเจ้ามาถึงการทดสอบครั้งใหญ่
เจ้าจะร่วงลงสู่การลงโทษ การมีจุดยืนนั้นสำคัญมากในกระบวนการทำให้ผู้คนเพียบพร้อมของพระเจ้า
หากเจ้าไม่ก้มขาในพระราชกิจของพระเจ้าแม้แต่ขั้นตอนเดียว หากเจ้าทำหน้าที่ของมนุษย์ให้ลุล่วง
หากเจ้าคำซื่ออย่างจริงใจในสิ่งที่พระเจ้าให้เจ้านำไปปฏิบัติ นั่นคือ เจ้าจดจำคำเตือนสติของพระเจ้า
และไม่ว่าพระองค์ทรงทำอะไรในทุกวันนี้ เจ้าก็มีได้ลิ้มคำเตือนสติของพระองค์
หากเจ้าไม่ก้มขาในพระราชกิจของพระองค์ คงไว้ซึ่งจุดยืนของเจ้า คำซื่อคำพยานของเจ้า
และได้รับชัยชนะในทุกย่างก้าวของหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว
ในท้ายที่สุดเจ้าก็จะได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าและได้รับการทำให้กลายเป็นผู้มีชัย
หากเจ้าสามารถตั้งมั่นโดยตลอดทุกขั้นตอนของการทดสอบของพระเจ้า
และหากเจ้ายังคงสามารถตั้งมั่นได้จนถึงที่สุด เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นผู้มีชัย
เจ้าย่อมเป็นใครคนหนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เพียบพร้อม
หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นในการทดสอบปัจจุบันของเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว
ในอนาคตสิ่งนี้จะถึงกับกลายเป็นลำบากยากเย็นยิ่งขึ้น
หากเจ้าเพียงก้าวผ่านความทุกข์ในระดับที่ปราศจากนัยสำคัญและเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง เช่นนั้นแล้ว
ในที่สุดเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย เจ้าจะเหลือแต่มือเปล่า
มีผู้คนบางคนที่ยอมแพ้ในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาเมื่อพวกเขาเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้กำลังตรัสอยู่
และหัวใจของพวกเขาแตกเป็นเสี่ยงๆ บุคคลเช่นนี้มีใช้ผู้ใดเวลาหรือ? ผู้คนประเภทนี้ไม่มีความเป็นจริง
เมื่อพระเจ้ากำลังตรัส พวกเขาก็วิ่งไปมาเสมอ แลดูยุ่งและกตัญญูจากภายนอก
แต่ตอนนี้ที่พระองค์ไม่ได้กำลังตรัส พวกเขาก็หยุดแสวงหา บุคคลประเภทนี้ไม่มีอนาคต
ในช่วงระหว่างกระบวนการถลุง เจ้าต้องเข้าสู่จากมุมมองเชิงบวกและเรียนรู้บทเรียนทั้งหลายที่เจ้าควรเรียนรู้
เมื่อเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าและอ่านพระวจนะของพระองค์ เจ้าควรวัดสภาวะของตัวเองด้วยพระวจนะนั้นๆ
ค้นหาข้อบกพร่องของเจ้า และพบเจอว่าเจ้ายังคงมีบทเรียนอีกมากมายที่ต้องเรียนรู้
ยิ่งเจ้าแสวงหาด้วยความจริงใจมากขึ้นเท่าใดในยามที่เจ้าก้าวผ่านกระบวนการถลุง
เจ้าก็จะยิ่งพบว่าตัวเจ้ายังบกพร่องมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเจ้ากำลังได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถลุง
ก็มีหลายประเด็นปัญหาที่เจ้าเผชิญ เจ้าไม่สามารถมองเห็นเรื่องเหล่านั้นได้อย่างชัดเจน เจ้าพร่ำบ่น

เจ้าเผยเนื้อหนังของตนเอง—

ในหนทางนี้เท่านั้นเจ้าจึงสามารถค้นพบว่าเจ้ามีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามมากมายเกินไปภายในตัวเจ้า

ผู้คนกำลังขาดพร่องขีดความสามารถและพวกเขาไปไม่ถึงมาตรฐานของพระเจ้า

พวกเขาอาจถึงกับจำเป็นต้องมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้นในการที่จะเดินเส้นทางนี้ในอนาคต

พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายนั้นพึงประสงค์ความมั่นใจใหญ่หลวง

ความมั่นใจที่ยิ่งใหญ่เสียยิ่งกว่าความมั่นใจของโยบ หากปราศจากความมั่นใจ

ผู้คนจะไม่สามารถได้รับประสบการณ์ต่อไป

อีกทั้งพวกเขาจะไม่สามารถได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าได้ เมื่อวันแห่งการทดสอบครั้งใหญ่มาถึง จะมีผู้คนออกจากคริสตจักร—บ้างก็ที่นี่ บ้างก็ที่นั่น

จะมีบางคนที่เคยทำได้ค่อนข้างดีในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาในช่วงเวลาก่อนหน้านี้

และจะไม่เป็นที่ชัดเจนว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่เชื่ออีกต่อไป หลายสิ่งจะเกิดขึ้นซึ่งเจ้าจะไม่เข้าใจ

และพระเจ้าจะไม่ทรงเผยหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์ใดๆ อีกทั้งไม่ทรงทำสิ่งใดที่เกินธรรมชาติ

นี่ก็เพื่อที่ว่าเจ้าสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่—พระเจ้าทรงใช้ข้อเท็จจริงเพื่อถลุงผู้คน เจ้ายังไม่ได้ทนทุกข์มากนัก

ในอนาคต เมื่อการทดสอบครั้งใหญ่มาถึง ในบางสถานที่ บุคคลทุกคนในคริสตจักรจะจากไป

และบรรดาผู้ที่เจ้ามีสัมพันธภาพที่ดีด้วยจะจากไปและทอดทิ้งความเชื่อของพวกเขา

แล้วเมื่อนั้นเจ้าจะสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่? จนถึงตอนนี้ การทดสอบที่เจ้าได้เผชิญหน้านั้นเล็กน้อย

และเจ้าอาจแทบไม่สามารถทนสู่การทดสอบเหล่านั้นได้

ขั้นตอนนี้ประกอบด้วยกระบวนการถลุงและการทำให้เพียบพร้อมโดยผ่านทางพระวจนะเท่านั้น

ในขั้นตอนถัดไป ข้อเท็จจริงจะมาถึงเจ้าเพื่อถลุงเจ้า และเช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะอยู่ท่ามกลางภัยอันตราย

ทันทีที่สิ่งนี้กลายเป็นเรื่องจริงจริงอย่างแท้จริง พระเจ้าจะทรงแนะนำให้เจ้าเร่งรีบจากไป

และผู้ที่เคร่งศาสนาจะพยายามล่อลวงเจ้าให้ไปกับพวกเขา

นี่ก็เพื่อที่ว่าเจ้าสามารถเดินบนเส้นทางต่อไปได้หรือไม่ และสรรพสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดคือการทดสอบ

การทดสอบปัจจุบันคือส่วนน้อย แต่วันทันนั้นจะมาถึงเมื่อจะมีบ้านบางหลังที่พ่อแม่ไม่เชื่ออีกต่อไป

และบางแห่งที่เด็กๆ ไม่เชื่ออีกต่อไป เจ้าจะสามารถไปต่อได้หรือไม่? ยิ่งเจ้าไปข้างหน้าไกลขึ้นเท่าใด

การทดสอบของเจ้าก็จะกลายเป็นยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในการถลุงผู้คน

โดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของพวกเขาและวุฒิภาวะของพวกเขา

ในระหว่างช่วงระยะที่พระเจ้าทรงทำให้มวลมนุษย์เพียบพร้อมนั้น

เป็นไปไม่ได้เลยที่จำนวนของผู้คนจะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ—นั่นมีแต่จะลดลงเท่านั้น

มีเพียงโดยผ่านทางกระบวนการถูกลงโทษเท่านั้นผู้คนจึงสามารถได้รับการทำให้เพียบพร้อม การถูกจัดการ ถูกบ่มวินัย ถูกทดสอบ ถูกตีสอน ถูกสาปแช่ง—เจ้าสามารถทนทนต่อทั้งหมดนี้ได้หรือไม่?

เมื่อเจ้าเห็นคริสตจักรที่มีสถานการณ์ดีเป็นพิเศษ

ที่ซึ่งบรรดาพี่น้องชายหญิงล้วนกำลังแสวงหาด้วยกำลังวังชาอันยิ่งใหญ่ ตัวเจ้าเองก็รู้สึกได้รับการหนุนใจ
เมื่อวันนั้นมาถึงที่พวกเขาได้จากไปทั้งหมด พวกเขาบางคนไม่เชื่ออีกต่อไป

บางคนได้ออกไปทำธุรกิจหรือแต่งงาน และบางคนได้เข้าร่วมศาสนา แล้วเจ้าจะสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่?

เจ้าจะยังคงสามารถไม่รู้สึกระทบกระเทือนอยู่ภายในหรือไม่?

การที่พระเจ้าทำให้มวลมนุษย์เพียบพร้อมไม่ใช่เรื่องที่ย่ายดายเช่นนั้น!

พระองค์ทรงใช้งานสรรพสิ่งมากมายเพื่อถลุงผู้คน ผู้คนมองสิ่งเหล่านี้ในฐานะวิธีการ

แต่โดยเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าแล้ว สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่วิธีการเลยสักอย่าง แต่เป็นข้อเท็จจริง ในท้ายที่สุด

เมื่อพระองค์ได้ทรงถลุงผู้คนถึงจุดหนึ่งและพวกเขาไม่มีการพรับ่นใดๆ อีกต่อไป

ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์ก็จะครบบริบูรณ์

พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการทำให้เจ้าเพียบพร้อม

และเมื่อพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจและทรงซ่อนเร้นพระองค์เอง

สิ่งนี้จะนำไปเพื่อจุดประสงค์ในการทำให้เจ้าถึงกับเพียบพร้อมมากยิ่งขึ้น

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหนทางนี้จะสามารถเห็นได้ว่าผู้คนมีความรักต่อพระเจ้าหรือไม่

พวกเขามีความมั่นใจที่แท้จริงในพระองค์หรือไม่ เมื่อพระเจ้าตรัสอย่างชัดเจน ไม่จำเป็นที่เจ้าจะต้องค้นหา

เฉพาะเมื่อพระองค์ทรงปกปิดพระองค์เองเท่านั้นเจ้าจึงจำเป็นต้องค้นหาและหาทางออกให้ได้

เจ้าควรจะสามารถทำหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างให้ลุล่วงได้

และไม่สำคัญว่าบทอาสนในอนาคตของเจ้าและบันปลายของเจ้าอาจเป็นอย่างไร

เจ้าควรจะสามารถไล่ตามเสาะหาความรู้และความรักต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างหลายปีที่เจ้ามีชีวิตอยู่

และไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร เจ้าก็ควรจะสามารถหลีกเลี่ยงการพรับ่น

มีสภาพเงื่อนไขหนึ่งสำหรับการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงพระราชกิจภายในผู้คน

พวกเขาต้องกระหายและแสวงหา และไม่ใช่ไม่กลัวถูกจู่หรือเต็มไปด้วยความกังขาเกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้า

และพวกเขาต้องสามารถคำชูหน้าที่ของพวกเขาได้ตลอดเวลา

ในหนทางนี้เท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งที่พึงประสงค์จากมวลมนุษย์คือความมั่นใจอันมหาศาลและการมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อแสวงหา—

เพียงโดยผ่านทางประสบการณ์เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถค้นพบว่าพระเจ้าทรงคว่ำค่าที่จะรักเพียงใด

และพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในผู้คนอย่างไร หากเจ้าไม่มีประสบการณ์
หากเจ้าไม่ค้นหาทางของเจ้าออกไป หากเจ้าไม่แสวงหา เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย
เจ้าต้องค้นหาทางออกของเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า
และเพียงโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้าเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถเห็นการกระทำของพระเจ้า
และระลึกถึงความน่าอัศจรรย์และความมีอาจหยังถึงได้ของพระองค์

เจ้าคือใครบางคนที่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกหรือไม่?

เมื่อเจ้าได้ทิ้งอุปนิสัยอันหลงผิดของเจ้าและสัมฤทธิ์การดำรงชีพจากสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติแล้วเท่านั้น เจ้าถึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

แม้ว่าเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะกล่าวคำเผยพระวจนะหรือพูดเกี่ยวกับความล้าลึกใดๆ ก็ตาม

เจ้าก็จะกำลังดำรงชีพตามและเปิดเผยภาพลักษณ์ของมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

แต่แล้วมนุษย์ก็ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม จนผู้คนกลายเป็น “คนตาย” ดังนั้น หลังจากที่เจ้าได้เปลี่ยนไป

เจ้าก็จะไม่เป็นเช่น “คนตาย” เหล่านี้อีกต่อไป

เป็นพระวจนะของพระเจ้านั่นเองที่ช่วยให้จิตวิญญาณของผู้คนฟื้นคืนขึ้นมาและทำให้พวกเขาได้เกิดใหม่

และเมื่อจิตวิญญาณของผู้คนเกิดใหม่ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมจะได้กลับมีชีวิตขึ้นอีก เมื่อเราพูดถึง “คนตาย”

เรากำลังอ้างถึงบรรดาซากศพที่ไร้วิญญาณ อ้างถึงผู้คนที่จิตวิญญาณของพวกเขาได้ตายไปแล้วภายในตัวพวกเขา

เมื่อประกายแห่งชีวิตถูกจุดขึ้นในจิตวิญญาณของผู้คน ผู้คนก็ย่อมกลับมีชีวิตขึ้นอีก

เหล่าวิสุทธิชนที่เคยถูกกล่าวถึงก่อนหน้านี้แน่นอนอ้างอิงถึงผู้คนที่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีก

คือบรรดาผู้ที่ได้อยู่ใต้อิทธิพลของซาตานแต่มีชัยเหนือซาตาน

ประชากรที่ได้รับเลือกสรรแห่งประเทศจีนได้สู้ทนต่อการข่มเหงและเล่ห์เหลี่ยมที่โหดร้ายและไร้มนุษยธรรมของพญานาคใหญ่สีแดง ซึ่งได้ทิ้งให้พวกเขาบาดเจ็บทางใจและปราศจากความกล้าแม้แต่น้อยที่จะมีชีวิตอยู่ ดังนั้น การฟื้นคืนของจิตวิญญาณของพวกเขาต้องเริ่มต้นด้วยเนื้อแท้ของพวกเขา:

จิตวิญญาณของพวกเขาต้องถูกปลุกในเนื้อแท้ของพวกเขาทีละเล็กทีละน้อย

เมื่อวันหนึ่งพวกเขากลับมีชีวิตขึ้นอีก จะไม่มีสิ่งขัดขวางอีกต่อไป และทุกสิ่งจะดำเนินไปอย่างราบรื่น

ในปัจจุบันการนี้ยังคงไม่สามารถสัมฤทธิ์ได้ ผู้คนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตในหนทางที่ก่อให้เกิดกระแสพระเมตตา

พวกเขาถูกปกคลุมด้วยรัศมีแห่งความตาย และพวกเขายังขาดแคลนอยู่อีกมาก

คำพูดของผู้คนบางคนลำเลียงความตายมา การกระทำของพวกเขาลำเลียงความตายมา

และเกือบทุกสิ่งที่พวกเขานำมาในหนทางที่พวกเขาใช้ชีวิตประกอบด้วยความตาย

หากวันนี้ผู้คนเป็นคำพยานต่อพระเจ้าในที่สาธารณะแล้ว พวกเขาก็ย่อมจะล้มเหลวในงานนี้

เพราะพวกเขายังไม่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกโดยบริบูรณ์ และมีคนตายมากเกินไปในหมู่พวกเขา

วันนี้ผู้คนบางคนถามว่าทำไมพระเจ้าไม่ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์บางอย่างเพื่อให้พระองค์ทรงสามารถกระจายพระราชกิจของพระองค์ได้อย่างรวดเร็วท่ามกลางคนต่างชาติ

คนตายไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ นั่นเป็นบางสิ่งที่คุณเป็นเท่านั้นสามารถทำได้

และแม้กระนั้นผู้คนส่วนใหญ่ในวันนี้เป็น “คนตาย” มีผู้คนมากเกินไปมีชีวิตภายใต้การปกคลุมของความตาย

ภายใต้อิทธิพลของซาตาน และไม่สามารถได้รับชัยชนะได้ เมื่อเป็นเช่นนี้

พวกเขาจะสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาจะสามารถเผยแพร่วะราชกิจแห่งข่าวประเสริฐได้อย่างไร?

บรรดาผู้ที่มิมีชีวิตภายใต้อิทธิพลของความมืดทั้งหมดคือผู้ที่มีชีวิตท่ามกลางความตาย ผู้ที่ถูกครอบงำโดยซาตาน เมื่อไม่ได้รับการช่วยให้รอดจากพระเจ้าและถูกพิพากษาและติสอนโดยพระเจ้า

ผู้คนที่ไร้ความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงจากอิทธิพลของความตายได้ พวกเขาไม่สามารถกลายเป็นคนเป็นได้

“คนตาย” เหล่านี้ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และอีกทั้งพระเจ้ายกก็ไม่ทรงสามารถใช้งานพวกเขา

นับประสาอะไรกับการเข้าสู่ราชอาณาจักร พระเจ้าทรงต้องประสงค์คำพยานของคนเป็น ไม่ใช่ของคนตาย

และพระองค์ทรงขอให้คนเป็น ไม่ใช่คนตาย ทำงานให้พระองค์ “คนตาย” คือพวกที่ต่อต้านและกบฏต่อพระเจ้า

พวกเขาเป็นพวกที่ด้านชาในจิตวิญญาณและไม่เข้าใจพระวาระของพระเจ้า

พวกเขาคือผู้ที่ไม่ได้นำความจริงมาปฏิบัติและไม่มีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าแม้แต่น้อย

และพวกเขาคือผู้ที่มีชีวิตภายใต้แดนครอบครองของซาตานและถูกซาตานหาประโยชน์จากพวกเขา

คนตายสำแดงตัวด้วยการยืนหยัดต่อต้านความจริง ด้วยการกบฏต่อพระเจ้า และด้วยการทำตัวต่ำช้า

น่าเหยียดหยาม มุ่งร้าย โหดร้าย เล่ห์ลวง และเจ้าเล่ห์ แม้ว่าผู้คนเช่นนี้จะกินและดื่มพระวาระของพระเจ้า

แต่พวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะดำรงชีพตามพระวาระของพระเจ้าได้ แม้ว่าพวกเขาจะมีชีวิต

แต่พวกเขาก็เป็นเพียงซากศพที่เดินได้ หายใจได้

คนตายนั้นไม่สามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะทำให้พระเจ้าสมดังพระทัยได้ และยังไม่เชื่อฟังพระองค์อย่างสิ้นเชิง

พวกเขาเพียงแค่สามารถหลอกลวงพระองค์ หมิ่นประมาทพระองค์และทรยศพระองค์เท่านั้น

และทั้งหมดที่พวกเขานำออกมาโดยวิธีที่พวกเขาใช้ชีวิตเปิดเผยธรรมชาติของซาตาน

หากผู้คนปรารถนาที่จะกลายเป็นสิ่งมีชีวิตและเป็นคำพยานต่อพระเจ้า และได้รับการรับรองจากพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาต้องยอมรับความรอดของพระเจ้า

พวกเขาต้องนบนอบด้วยความปรารถดีต่อการพิพากษาและการติสอนของพระองค์และต้องยอมรับด้วยความ

ปรารถดีต่อการตัดแต่งของพระเจ้าและการจัดการโดยพระองค์

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถนำความจริงทั้งหมดที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์มาปฏิบัติได้

และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับความรอดของพระเจ้าและกลายเป็นสิ่งมีชีวิตอย่างแท้จริง

คนเป็นได้รับการทรงช่วยให้รอดโดยพระเจ้า พวกเขาถูกพิพากษาและติสอนโดยพระเจ้า

พวกเขาเต็มใจอุทิศตนและยินดีวางชีวิตของพวกเขาลงเพื่อพระเจ้า

และพวกเขาย่อมจะยินดีอุทิศชีวิตทั้งหมดของพวกเขาให้กับพระเจ้า

จนเมื่อคนเป็นเป็นคำพยานต่อพระเจ้าแล้วเท่านั้น ซาตานจึงสามารถถูกทำให้อับอายได้

มีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่สามารถเผยแพร่วะราชกิจข่าวประเสริฐของพระเจ้า

มีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่สมดังพระทัยของพระเจ้า และมีเพียงคนเป็นเท่านั้นที่เป็นผู้คนจริงๆ
เดิมทีนั้นมนุษย์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างนั้นมีชีวิต แต่เนื่องจากภูษาดานทำให้เสื่อมทราม
มนุษย์จึงมีชีวิตท่ามกลางความตายและมีชีวิตภายใต้อิทธิพลของซาตาน และดังนั้น
ด้วยวิธีนี้เองผู้คนจึงได้กลายเป็นคนตายไร้จิตวิญญาณ พวกเขาได้กลายเป็นศัตรูผู้ต่อต้านพระเจ้า
พวกเขาได้กลายเป็นเครื่องมือของซาตาน และพวกเขาได้กลายเป็นเชลยของซาตาน
พวกคนเป็นทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างได้กลายเป็นคนตาย
และดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงสูญเสียคำพยานของพระองค์
และพระองค์ได้ทรงสูญเสียมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างและซึ่งเป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่มีลมหายใจของพระ
องค์

หากพระเจ้าทรงหมายจะเอาคำพยานของพระองค์กลับคืนและเอาพวกที่พระองค์ทรงทำขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระ
องค์เอง แต่ถูกซาตานจับเป็นเชลยกลับคืน
เช่นนั้นแล้วพระองค์ทรงต้องคืนชีพพวกเขาเพื่อให้พวกเขากลายเป็นสิ่งมีชีวิต
และพระองค์ทรงต้องเรียกพวกเขากลับคืนเพื่อให้พวกเขามีชีวิตในความสว่างของพระองค์
คนตายคือพวกที่ไม่มีจิตวิญญาณ พวกที่ด้านชาอย่างที่สุดและพวกที่ต่อต้านพระเจ้า
แรกที่สุดพวกเขาเป็นพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ไม่มีเจตนาแม้แต่แต่น้อยที่จะเชื่อฟังพระเจ้า
พวกเขาเพียงแต่กบฏต่อพระองค์และต่อต้านพระองค์เท่านั้น และไม่มีความรักภักดีแม้แต่แต่น้อย
คนเป็นคือพวกที่จิตวิญญาณได้เกิดใหม่แล้ว พวกที่รู้จักเชื่อฟังพระเจ้า และพวกที่ภักดีต่อพระเจ้า
พวกเขาถูกรับรองด้วยความจริง และด้วยคำพยาน
และผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าในพระนิเวศของพระองค์
พระเจ้าทรงช่วยชีวิตพวกผู้ที่สามารถกลับมีชีวิตขึ้นอีก ผู้ที่สามารถเห็นความรอดของพระเจ้า
ผู้ที่สามารถจงรักภักดีต่อพระเจ้าและผู้ที่ได้ใจแสวงหาพระเจ้า
พระองค์ทรงช่วยชีวิตพวกที่เชื่อในการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าและในการทรงปรากฏของพระองค์ให้รอด
คนบางคนสามารถกลับมีชีวิตขึ้นอีกและบางคนก็ไม่สามารถ
นี่ขึ้นอยู่กับว่าธรรมชาติของพวกเขาสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่
ผู้คนมากมายได้ยินพระวจนะของพระเจ้าจำนวนมาก แต่ก็ไม่ได้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
และยังคงไม่สามารถนำพระวจนะมาปฏิบัติได้ ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถดำรงชีพตามความจริงใดๆ
และยังงมงายแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้าอีกด้วย พวกเขาไม่สามารถทำงานใดๆ เพื่อพระเจ้าได้
พวกเขาไม่สามารถอุทิศสิ่งใดๆ ให้พระองค์ได้
และพวกเขายังแอบใช้เงินของคริสตจักรและแอบกินฟรีในพระนิเวศของพระเจ้า

ผู้คนเหล่านี้ตายแล้วและพวกเขาจะไม่ได้รับการช่วยให้รอด
พระเจ้าทรงช่วยชีวิตทุกคนที่อยู่ท่ามกลางพระราชกิจของพระองค์ให้รอด
แต่มีคนส่วนหนึ่งที่ไม่สามารถรับความรอดของพระองค์ได้
มีเพียงคนจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่สามารถได้รับความรอดของพระองค์
นี่เป็นเพราะคนส่วนใหญ่ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างถาวรเกินไปและได้กลายเป็นตายสนิทแล้ว
และพวกเขาก็เกินกว่าความรอดจะช่วยได้ พวกเขาถูกขนาบหาประโยชน์จากพวกเขาอย่างเต็มที่
และพวกเขามุ่งร้ายเกินไปในธรรมชาติของพวกเขา
คนส่วนน้อยพวกนั้นรู้ความสามารถที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างเต็มที่อีกด้วย
พวกเขาไม่ใช่พวกที่ได้สละชีวิตต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่มาตั้งแต่ต้น
หรือผู้ที่ได้มีความรักสุดหัวใจต่อพระเจ้าตั้งแต่ต้น แต่ในทางตรงกันข้าม
พวกเขาได้กลายเป็นเชื่อฟังพระเจ้าเพราะพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระองค์
พวกเขาเห็นพระเจ้าเพราะความรักสูงสุดของพระองค์
มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาเพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
และพวกเขาได้มารู้จักพระเจ้าเพราะพระราชกิจของพระองค์
พระราชกิจของพระองค์ซึ่งทั้งสัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นปกติ เมื่อปราศจากพระราชกิจของพระเจ้า
ไม่สำคัญว่าผู้คนเหล่านี้จะดีเพียงใด พวกเขาก็จะยังคงเป็นของซาตาน พวกเขาก็จะยังคงเป็นของความตาย
และพวกเขาก็จะยังคงตายแล้ว
ข้อเท็จจริงที่ว่าวันนี้ผู้คนเหล่านี้สามารถได้รับความรอดของพระเจ้าได้ก็เป็นเพียงเพราะพวกเขาเต็มใจร่วมมือกับ
พระเจ้าเท่านั้นเอง
เพราะความจงรักภักดีของพวกเขาต่อพระเจ้า
คนเป็นจะได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและมีชีวิตท่ามกลางพระสัญญาของพระองค์
และเพราะพวกเขาต่อต้านพระเจ้า
คนตายจะถูกรังเกียจและละทิ้งโดยพระเจ้าและมีชีวิตท่ามกลางการลงโทษและการสาปแช่งของพระองค์
นั่นคือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยมนุษย์ผู้ใด
เพราะการแสวงหาของพวกเขาเอง ผู้คนจึงได้รับการรับรองจากพระเจ้าและมีชีวิตในความสว่าง
เพราะกลอุบายเจ้าเล่ห์ของพวกเขา ผู้คนจึงถูกสาปแช่งโดยพระเจ้าและดิ่งลงสู่การลงโทษ
เพราะการทำชั่วของพวกเขา ผู้คนจึงถูกพระเจ้าทรงลงโทษ
และเพราะการโหยหาและความจงรักภักดีของพวกเขา ผู้คนจึงได้รับพระพรจากพระเจ้า พระเจ้าทรงชอบธรรม
นั่นคือ พระองค์ทรงอวยพรคนเป็น และทรงสาปแช่งคนตาย

เพื่อที่พวกเขาจะอยู่ท่ามกลางความตายเสมอและจะไม่มีวันมีชีวิตในความสว่างของพระเจ้า
พระเจ้าจะทรงนำคนเป็นเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์และเข้าสู่พระพรของพระองค์
ให้ได้อยู่กับพระองค์ไปตลอดกาล แต่สำหรับคนตาย
พระองค์จะทรงทรมานพวกเขาและส่งพวกเขาลงสู่ความตายชั่วนิรันดร์
พวกเขาคือวัตถุประสงค์แห่งการทำลายล้างของพระองค์และจะเป็นของชาตานเสมอ
พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติต่อผู้ใดอย่างไม่ยุติธรรม
บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงจะยังคงอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าอย่างแน่นอน
และทุกคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าและเข้ากันไม่ได้กับพระองค์จะมีชีวิตท่ามกลางการลงโทษของพระองค์อย่างแน่น
อน บางทีเจ้าอาจไม่แน่ใจเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง—แต่สักวันหนึ่ง
เนื้อหนังของพระเจ้าจะไม่ทรงจัดการเตรียมการจุذبของมนุษย์โดยตรง
แต่พระวิญญาณของพระองค์จะจัดการเตรียมการบั้นปลายของมนุษย์แทน และ ณ เวลานั้น
ผู้คนจะรู้ว่าเนื้อหนังของพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์คือหนึ่งเดียวกัน
ว่าเนื้อหนังของพระองค์ไม่สามารถกระทำความผิดพลาดได้
และว่าพระวิญญาณของพระองค์ยังไม่สามารถกระทำความผิดพลาดได้มากกว่า ในท้ายที่สุดแล้ว
พระองค์จะทรงนำบรรดาผู้ที่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์อย่างแน่นอน
ไม่มากกว่าหรือน้อยกว่านั้น ในส่วนของคนตายที่ไม่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีก
พวกเขาจะถูกโยนเข้าไปในถ้ำของชาตาน

การมีอุปนิสัยที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า

ภายหลังจากหลายพันปีแห่งความเลื่อมทรมาน มนุษย์ด้านชาและปัญญาทึบ

เขาได้กลายเป็นปีศาจคนหนึ่งซึ่งต่อต้านพระเจ้า

จนถึงขนาดที่ความเป็นกบฏของมนุษย์ต่อพระเจ้านั้นได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือทั้งหลาย ว่าด้วยประวัติศาสตร์ และกระทั่งมนุษย์เองก็ไม่สามารถที่จะพรรณนาพฤติกรรมอันเป็นกบฏของเขาได้อย่างครบถ้วน—

ด้วยเหตุที่มนุษย์ได้ถูกขาดานทำให้เลื่อมทรมานอย่างล้าลึก

และได้ถูกขาดานนำพาให้ออกนอกกลุ่มออกทางไปถึงขนาดที่ว่าเขาไม่รู้อะไรที่จะหันไปทางใด แม้กระทั่งวันนี้

มนุษย์ยังคงทรยศพระเจ้า กล่าวคือ เมื่อมนุษย์เห็นพระเจ้า เขาทรยศพระองค์ และเมื่อเขาไม่สามารถเห็นพระเจ้า

เขาก็ทรยศพระองค์ด้วยเช่นกัน

มีแม้กระทั่งพวกที่เมื่อได้เป็นประจักษ์พยานในคำสาปแช่งของพระเจ้าและพระพิโรธของพระเจ้าแล้ว

ก็ยังทรยศพระองค์ และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าสำนึกรับรู้ของมนุษย์ได้สูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันไปแล้ว

และว่ามนตรกรรมของมนุษย์ก็ได้สูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันไปแล้วด้วยเช่นกัน

มนุษย์ที่เราเฝ้ามองคือสัตว์เคี้ยวเอื้องตัวหนึ่งในเครื่องแต่งกายของมนุษย์ เขาเป็นอสรพิษตัวหนึ่ง

และไม่สำคัญว่าเขาพยายามทำตัวให้ดูเหมือนน่าเวทนาต่อหน้าต่อตาของเราเพียงใด เราจะไม่มีวันเมตตาต่อเขา

ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่มีการจับความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างขาวกับดำ

ในความแตกต่างระหว่างความจริงกับสิ่งที่ไม่ใช่ความจริง สำนึกรับรู้ของมนุษย์ด้านชายิ่งนัก

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะได้รับพระพร สถานะความเป็นมนุษย์ของเขาต่ำศักดิ์ยิ่งนัก

กระนั้นก็ตามเขายังคงปรารถนาที่จะมีอิทธิพลของกษัตริย์ เขาจะสามารถเป็นกษัตริย์ของใครได้

ด้วยสำนึกรับรู้เช่นนั้น? เขาที่มีสถานะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นจะสามารถนั่งบนบัลลังก์ได้อย่างไร?

มนุษย์ไม่มีความละเอียดใจจริงๆ! เขาเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ทะนงตนคนหนึ่ง!

สำหรับบรรดาพวกเจ้าที่ปรารถนาจะได้รับพระพร

เราขอแนะนำให้เจ้าหากระจกเงาหนึ่งบานแล้วมองดูภาพสะท้อนอันน่าเกลียดของเจ้าเองเสียก่อน—

เจ้ามีสิ่งที่เป็นในการเป็นกษัตริย์หรือไม่? เจ้ามีหน้าตาเหมือนผู้หนึ่งซึ่งสามารถได้รับพระพรหรือไม่?

ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าเลยแม้แต่น้อยและเจ้ายังไม่ได้้นำความจริงใดๆ มาปฏิบัติเลย

กระนั้นเจ้ายังคงปรารถนาที่จะมีวันพรุ่งนี้ที่น่าอัศจรรย์อยู่อีก เจ้ากำลังหลอกตัวเอง!

มนุษย์ซึ่งเกิดมาในดินแดนอันโสมมเช่นนั้น ได้ถูกสังคมทำให้มัวหมองอย่างรุนแรง

เขาได้รับอิทธิพลจากจริยธรรมแบบศักดินา และเขาได้รับการสอน ณ “สถาบันอุดมศึกษา” การคิดล้าหลัง

ศีลธรรมอันเลื่อมทรมาน มุมมองชีวิตแบบคับแคบ ปรัชญาเพื่อการดำรงชีวิตที่น่ารังเกียจ

การดำรงอยู่อันไร้ค่าอย่างที่สุด และรูปแบบการใช้ชีวิตและขนบธรรมเนียมทั้งหลายอันต่ำทราม—

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้รูล้ำเข้าไปในหัวใจของมนุษย์อย่างรุนแรง
และได้บ่อนทำลายและโจมตีโนธรรมของเขาอย่างรุนแรง ผลก็คือ
มนุษย์ยังอยู่ห่างไกลจากพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ และยังต่อต้านพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ
อุปนิสัยของมนุษย์กลายเป็นชั่วช้ามากขึ้นในแต่ละวัน และไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจยอมสละสิ่งใดๆ
เพื่อพระเจ้า ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีสักคนหนึ่งที่จะเต็มใจแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน มนุษย์ไม่ทำอะไรเลยเว้นแต่ไล่ตามเสาะหาความยินดี
โดยยอมให้ตัวเองจมอยู่กับความเสื่อมทรามของเนื้อหนังในดินแดนแห่งโคลน
แม้กระทั่งพวกเขาได้ยินความจริง พวกที่ใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิดก็ไม่ได้ครุ่นคิดเรื่องการนำความจริงไปปฏิบัติ
และพวกเขาก็ไม่มีแนวโน้มที่จะแสวงหาพระเจ้า ต่อให้พวกเขาได้เห็นการทรงปรากฏของพระองค์แล้วก็ตาม
มนุษย์คนหนึ่งที่ดีทรามเช่นนั้นจะสามารถมีโอกาสแห่งความรอดได้อย่างไร?
มนุษย์คนหนึ่งที่ดีทรามเช่นนั้นจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างได้อย่างไร?

การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์เริ่มต้นด้วยความรู้เกี่ยวกับเนื้อแท้ของเขาและโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงที่
หลายในการคิด ธรรมชาติ และทัศนคติทางจิตใจของเขา—โดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงพื้นฐานทั้งหลาย
ในหนทางนี้เท่านั้น การเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงทั้งหลายจะได้สำเร็จลุล่วงในอุปนิสัยของมนุษย์
อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ก่อเกิดขึ้นมาจากการที่เขาถูกซาตานวางยาพิษและทำให้ด่างพร้อย
จากอันตรายมหันต์ที่ซาตานได้ทำให้ก่อเกิดขึ้นกับการคิด ศีลธรรม ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก
และสำนึกรับรู้ของเขา
นั่นเป็นเพราะสิ่งพื้นฐานทั้งหลายของมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วอย่างแน่นอน
และไม่เหมือนอย่างที่สุดกับวิธีการที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาแต่ดั้งเดิมนั่นเอง
มนุษย์จึงต่อต้านพระเจ้าและไม่เข้าใจความจริง ด้วยเหตุนี้
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของมนุษย์จึงควรเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในการคิด
ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก และสำนึกรับรู้ของเขา
ซึ่งจะเปลี่ยนความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและความรู้ของเขาเกี่ยวกับความจริง
พวกที่เกิดมาในดินแดนที่เสื่อมทรามอย่างลึกลับที่สุดในบรรดาคนแดนทั้งหมดนั้น ไม่รู้เท่าทันในสิ่งที่พระเจ้าทรง
เป็น หรือความหมายของการเชื่อในพระเจ้ายิ่งขึ้น ไปอีก ยิ่งผู้คนเสื่อมทรามมากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งรู้จักการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าน้อยลงเท่านั้น
และสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเขาก็ยิ่งแย่งลงเท่านั้น
แหล่งที่มาของการต่อต้านและการเป็นกบฏต่อพระเจ้าของมนุษย์ก็คือความเสื่อมทรามของเขาโดยซาตาน

เพราะความเลื่อมทรมของชาตาน มโนธรรมของมนุษย์จึงได้ด้านชามากขึ้น เขาไม่มีศีลธรรม
ความคิดของเขาเลื่อม และเขามีทศนะทางจิตใจที่ล้าหลัง ก่อนที่เขาจะถูกชาตานทำให้เลื่อมทรม
มนุษย์ได้ติดตามพระเจ้าโดยธรรมชาติและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์หลังจากที่ได้ยินพระวณะเหล่านั้น
เขามีสำนึกรับรู้และมโนธรรมที่ถูกต้องโดยธรรมชาติ และมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
ภายหลังจากที่ถูกชาตานทำให้เลื่อมทรม สำนึกรับรู้ มโนธรรม
และสภาวะความเป็นมนุษย์ดั้งเดิมของมนุษย์ก็ทึบเขลาและถูกชาตานทำให้เลื่อมลง ด้วยเหตุนี้
เขาจึงได้สูญเสียความเชื่อฟังและความรักของเขามีต่อพระเจ้า สำนึกรับรู้ของมนุษย์ได้กลายเป็นผิดปกติวิสัย
อุปนิสัยของเขาได้กลายเป็นเช่นเดียวกับอุปนิสัยของสัตว์ตัวหนึ่ง
และความเป็นกบฏของเขาต่อพระเจ้ายิ่งเกิดขึ้นบ่อยขึ้นและรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก
กระนั้นก็ตามมนุษย์ยังคงไม่รู้และไม่ระลึกถึงการนี้ได้ และเพียงต่อต้านและเป็นกบฏอย่างหุนหาวตามอด
อุปนิสัยของมนุษย์ถูกเผยในการแสดงออกทั้งหลายของสำนึกรับรู้ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก
และมโนธรรมของเขา เพราะสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเขานั้นไม่น่าไว้วางใจ
และมโนธรรมของเขาได้ทึบเขลายิ่งนัก ด้วยเหตุนี้อุปนิสัยของเขาจึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า
หากสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่นนั้นแล้ว
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขาย่อมเป็นไปได้
เช่นเดียวกับการสอดคล้องกันกับน้ำพระทัยพระเจ้า หากสำนึกรับรู้ของมนุษย์ไม่น่าไว้วางใจ
เขาก็ย่อมไม่สามารถรับใช้พระเจ้าได้และไม่เหมาะสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้า “สำนึกรับรู้ที่ปกติ”
หมายถึงการเชื่อฟังและการสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า หมายถึงการโหยหาในพระเจ้า
หมายถึงการมีความสมบูรณ์ต่อพระเจ้า และหมายถึงการมีมโนธรรมต่อพระเจ้า
นั่นหมายถึงการเป็นหัวใจและจิตใจหนึ่งเดียวต่อพระเจ้า และการไม่ต่อต้านพระเจ้าโดยจงใจ
การมีสำนึกรับรู้ที่ผิดปกติวิสัยไม่ได้เป็นเช่นนี้ เนื่องจากมนุษย์ถูกชาตานทำให้เลื่อมทรม
เขาจึงได้คิดมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าขึ้นมา
และเขาไม่เคยมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าหรือการโหยหาในพระองค์เลย
โดยยังไม่ได้พูดถึงมโนธรรมที่มีต่อพระเจ้าเลย มนุษย์ต่อต้านพระเจ้าและตัดสินพระองค์โดยจงใจ
และยิ่งไปกว่านั้น ยังกล่าวคำพรสวาทใส่พระองค์กลับหลังพระองค์ มนุษย์ตัดสินพระเจ้ากลับหลังพระองค์
ด้วยความรู้อันชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า มนุษย์ไม่มีเจตนาที่จะเชื่อฟังพระเจ้า
และเพียงสร้างข้อเรียกร้องและคำร้องขอแบบไม่ลืมหูลืมตาจากพระองค์ ผู้คนเช่นนั้น—
ผู้คนผู้ซึ่งมีสำนึกรับรู้อันผิดปกติวิสัย—
ไม่สามารถที่จะรู้จักพฤติกรรมของพวกเขาเองหรือที่จะเสียใจในความเป็นกบฏของพวกเขา

หากผู้คนสามารถรู้จักตัวเองได้ พวกเขาก็ย่อมได้รับเอาสำนึกรับรู้ของพวกเขากลับมาแล้วเล็กน้อย
ยิ่งผู้คนที่ซึ่งไม่สามารถรู้จักตัวเองมีความเป็นกบฏต่อพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งมีสำนึกรับรู้ที่ถูกต้องน้อยลงเท่านั้น

การเปิดเผยถึงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ไม่ได้มีแหล่งที่มาอยู่ในสิ่งใดมากไปกว่ามโนธรรมที่ทืบเขลาของ
มนุษย์ ธรรมชาติอันมั่งร้ายของเขา และสำนึกรับรู้อันไม่น่าไว้วางใจของเขา
หากมโนธรรมและสำนึกรับรู้ของมนุษย์สามารถกลายเป็นปกติได้อีกครั้ง

เขาก็ย่อมจะกลายเป็นใครบางคนซึ่งเหมาะสมสำหรับการใช้งานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เป็นเพียงเพราะมโนธรรมของมนุษย์นั้นมึนชามาตลอด และเพราะสำนึกรับรู้ของมนุษย์ ซึ่งไม่เคยถูกต้อง
กำลังทืบเขลายิ่งขึ้นเรื่อยๆ จนมนุษย์กำลังเป็นกบฏต่อพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ

จนถึงขั้นที่ว่าเขากระทั่งได้ตรึงพระเยซูบนกางเขนและไม่ยอมให้การจตุเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายของพระเจ้าเข้าสู่
พระนิเวศของพระองค์ และกล่าวโทษเนื้อหนังของพระเจ้า และมองเนื้อหนังของพระเจ้าว่าต่ำต้อย
หากมนุษย์มีแต่เพียงสภาวะความเป็นมนุษย์เล็กน้อย

เขาคงจะไม่โหดร้ายถึงเพียงนั้นในการปฏิบัติของเขาต่อเนื้อหนังซึ่งจตุมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
หากเขามีแต่เพียงสำนึกรับรู้เล็กน้อย

เขาคงจะไม่ชั่วช้าถึงเพียงนั้นในการปฏิบัติของเขาต่อเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์
หากเขามีแต่เพียงมโนธรรมเล็กน้อย เขาคงจะไม่ “ขอบคุณ” ต่อพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์ในหนทางนี้
มนุษย์ใช้ชีวิตในยุคสมัยของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

กระนั้นเขายังไม่สามารถที่จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับการทรงมอบโอกาสที่ดีเช่นนี้ให้เขา
และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับสาปแช่งการเสด็จมาของพระเจ้า

หรือเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงของการจตุเป็นมนุษย์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง
และดูเหมือนว่าจะต่อต้านข้อเท็จจริงนั้นและเบือนหน้ากับข้อเท็จจริงนั้น
ไม่ว่ามนุษย์จะปฏิบัติต่อการเสด็จมาของพระเจ้าอย่างไร สรุปสั้นๆ คือ

พระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์อย่างอดทนเสมอมา—

แม้ว่ามนุษย์ไม่เคยต้อนรับพระองค์เลยแม้แต่เล็กน้อย และทำการร้องขอจากพระองค์อย่างหูหนวกตาบอด

อุปนิสัยของมนุษย์ได้กลายเป็นชั่วช้ายิ่งนัก สำนึกรับรู้ของเขาได้ทืบเขลายิ่งขึ้น

และมโนธรรมของเขาได้ถูกมารร้ายเหยียบย่ำอย่างสิ้นเชิงและไม่ได้เป็นมโนธรรมดั้งเดิมของมนุษย์มานานแล้ว
มนุษย์ไม่เพียงออกตัญญูต่อพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์ที่ประทานชีวิตและพระคุณมากมายเพียงนั้นให้แก่มวลมนุษย
ชนเท่านั้น แต่กระทั่งยังได้กลายเป็นไม่พอใจต่อพระเจ้าที่ทรงมอบความจริงแก่เขา

นั่นเป็นเพราะมนุษย์ไม่มีความสนใจในความจริงแม้แต่เล็กน้อย เขาจึงได้ไม่พอใจต่อพระเจ้า

ไม่เพียงแค่มนุษย์ไม่สามารถที่จะวางชีวิตของเขาลงเพื่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เท่านั้น
แต่เขายังพยายามที่จะเก็บเอาความโปรดปรานทั้งหลายจากพระองค์
และอ้างเอาผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ว่าสิ่งซึ่งมนุษย์ได้ถวายแด่พระเจ้านับเป็นหลายสิบเท่าด้วยเช่นกัน
ผู้คนที่มิมีโนธรรมและสำนึกรับรู้เช่นนั้นคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญยิ่งใหญ่
และยังคงเชื่อว่าพวกเขาได้สละตัวพวกเขาเพื่อพระเจ้ามากมายยิ่งนักแล้ว
และว่าพระเจ้าได้ทรงมอบให้พวกเขาน้อยเกินไป มีผู้คนผู้ซึ่งเมื่อได้ถวายน้ำหนึ่งถ้วยให้เราแล้ว
ก็ยื่นมือของพวกเขาออกมาและเรียกร้องให้เราจ่ายเป็นนมสองถ้วยให้พวกเขา
หรือเมื่อได้ถวายห้องให้เราเป็นเวลาหนึ่งคืนแล้ว ก็เรียกร้องให้เราจ่ายค่าเช่าเป็นเวลาหลายคืน
ด้วยสถานะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นและมโนธรรมเช่นนั้น เจ้ายังคงสามารถปรารถนาที่จะได้รับชีวิตได้อย่างไร?
เจ้าช่างเป็นเหล่าผู้เคราะห์ร้ายที่น่าเหยียดหยามเสียจริง!

สถานะความเป็นมนุษย์ประเภทนี้ในมนุษย์และมโนธรรมประเภทนี้ในมนุษย์คือสิ่งที่ทำให้พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็น
มนุษย์ต้องทรงระหกระเหินไปทั่วดินแดน โดยไม่พบสถานที่พำนักพักพิงเลย
บรรดาผู้ที่มิมีโนธรรมและสถานะความเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงควรนมัสการและรับใช้พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์
โดยสุดหัวใจไม่ใช่เพราะพระองค์ได้ทรงพระราชกิจไปมากเพียงใดแล้ว
แต่ต่อให้พระองค์จะไม่ได้ต้องทรงพระราชกิจเลยก็ตาม นี่คือนิสัยที่บรรดาผู้มีสำนึกรับรู้อันถูกต้องควรถูกกระทำ
และมันเป็นหน้าที่ของมนุษย์

ผู้คนส่วนใหญ่กระทั่งพูดถึงสภาพเงื่อนไขทั้งหลายในการปรนนิบัติพระเจ้าของพวกเขา กล่าวคือ
พวกเขาไม่สนใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือมนุษย์
และพวกเขาแค่พูดถึงสภาพเงื่อนไขทั้งหลายของพวกเขาเองเท่านั้น
และเพียงพยายามที่จะสนองความอยากได้อาหารของพวกเขามากเกินไป เมื่อพวกเขาทำอาหารให้เรา
เจ้าเรียกร้องค่าบริการ เมื่อเจ้าดำเนินการให้เรา เจ้าถามหาค่าธรรมเนียมในการดำเนินการ
เมื่อเจ้าทำงานให้เราเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมนองงาน
เมื่อเจ้าซักเสื้อผ้าของเราเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการซักผ้า
เมื่อเจ้าจัดเตรียมให้กับคริสตจักรเจ้าเรียกร้องค่าใช้จ่ายทั้งหลายในการฟื้นคืนสู่สภาพปกติ
เมื่อเจ้าพูดเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมของนักพูด เมื่อเจ้าแจกหนังสือเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการแจกจ่าย
และเมื่อเจ้าเขียนเจ้าเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการเขียน
พวกที่เราได้ติดต่อด้านนั้นกระทั่งเรียกร้องค่าเช่าใช้จากเรา
ในขณะที่พวกที่ได้ถูกส่งกลับบ้านเรียกร้องเงินชดเชยสำหรับความเสียหายซึ่งเกิดขึ้นต่อชื่อของพวกเขา
พวกที่ไม่ได้แต่งงานเรียกร้องสินสมรส หรือค่าชดเชยสำหรับวัยเยาว์ที่สูญเสียไปของพวกเขา

พวกที่ฆ่าไก่เรียกร้องค่าธรรมเนียมของคนฆ่าสัตว์ พวกที่ทอดอาหารเรียกร้องค่าธรรมเนียมในการทอด และพวกที่ทำซูปเรียกร้องให้ชำระเงินเป็นค่าซูปนั้นเช่นกัน...นี่คือสถานะความเป็นมนุษย์อันสูงส่งและมีอนุภาพของพวกเจ้า และเหล่านี้คือการกระทำทั้งหลายที่มโนธรรมอันอบอุ่นของพวกเจ้าสั่งการ

สำนึกรับรู้ของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน? สถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน? เราจะขอบอกพวกเจ้า!

หากพวกเจ้าดำเนินต่อไปเยี่ยงนี้ เราจะหยุดทำงานท่ามกลางพวกเจ้า

เราจะไม่ทำงานท่ามกลางฝูงสัตว์เดียรัจฉานในเครื่องแต่งกายของมนุษย์

เราจะไม่ทนทุกข์ทรมานด้วยเหตุนี้เพื่อกลุ่มผู้คนเช่นนั้นผู้ซึ่งใบหน้าอันสวยงามของพวกเขาซ่อนเร้นหัวใจป่าเถื่อนเอาไว้ เราจะไม่สู้ทนเพื่อฝูงสัตว์เช่นนั้นซึ่งไม่มีความเป็นไปได้แห่งความรอดแม้แต่น้อย

วันที่เราหันหลังให้พวกเจ้าเป็นวันที่พวกเจ้าตาย มันเป็นวันที่ความมืดมิดจะมาถึงพวกเจ้า

และวันที่พวกเจ้าจะถูกความสว่างละทิ้งไป เราจะขอบอกพวกเจ้า!

เราจะไม่มีวันเมตตากรุณาต่อกลุ่มเช่นกลุ่มของพวกเจ้า กลุ่มซึ่งอยู่ต่ำกว่ากระทั่งบรรดาสัตว์ทั้งหลาย!

ถ้อยคำและการกระทำทั้งหลายของเรามีขีดจำกัด

และเราจะไม่ทำงานอีกต่อไปกับสถานะความเป็นมนุษย์และมโนธรรมของพวกเจ้าอย่างที่ตั้งเหล่านั้นเป็นอยู่

เพราะพวกเจ้าขาดมโนธรรมมากเกินไป พวกเจ้าได้ทำให้เราเจ็บปวดมามากเกินไปแล้ว

และพฤติกรรมอันน่ารังเกียจของพวกเจ้าทำให้เรารู้สึกรังเกียจมากเกินไป

ผู้คนผู้ซึ่งขาดพร่องสถานะความเป็นมนุษย์และมโนธรรมถึงเพียงนั้น จะไม่มีวันมีโอกาสได้รับความรอด

เราจะไม่มีวันช่วยผู้คนซึ่งไร้หัวใจและอกตัญญูเช่นนั้นให้รอด เมื่อวันของเรามาถึง

เราจะกระหน่ำเปลวเพลิงที่เผาไหม้มาตลอดชั่วกัลปาวสานลงบนลูกหลานที่ไม่เชื่อฟังซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยช่วยความ

มโหรีเครื่องอันเกรี้ยวกราดของเรา

เราจะกำหนดการลงโทษชั่ววันรัตนครัลกาลของเราแก่บรรดาสัตว์เหล่านั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้กล่าวคำพรูสาวทไต่เราและได้ละทิ้งเรา เราจะเผาบุตรทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยกินและใช้ชีวิตร่วมกับเราแต่ไม่ได้เชื่อในเรา

ผู้ซึ่งได้คูหมีนและได้ทรยศเรา ด้วยไฟแห่งความโกรธเคืองของเราตลอดเวลา

เราจะทำให้ทุกคนที่ได้ช่วยความโกรธเคืองของเราต้องได้รับการลงโทษจากเรา

เราจะกระหน่ำความโกรธเคืองของเราทั้งหมดทั้งมวลลงมายังบรรดาสัตว์เดียรัจฉานเหล่านั้นที่ครั้งหนึ่งได้ปรารถนาที่จะยืนเคียงข้างเราในฐานะผู้เทียบเท่าเรา กระนั้นกลับไม่ได้นมัสการหรือเชื่อฟังเรา

ไม่เรียวซึ่งเราใช้ตีมนุษย์จะตกลงบนบรรดาสัตว์เหล่านั้น

ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยชื่นชมการดูแลเอาใจใส่ของเราและครั้งหนึ่งได้ชื่นชมความกล้าลึกทั้งหลายที่เราได้พูด

และผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยพยายามที่จะรับเอาความชื่นชมทางวัตถุทั้งหลายจากเรา

เราจะไม่ให้อภัยบุคคลคนใดผู้ซึ่งพยายามแทนที่เรา

เราจะไม่ละเว้นผู้ใดสักคนในบรรดาผู้ที่พยายามแย่งชิงอาหารและเสื้อผ้าจากเรา สำหรับตอนนี้ พวกเขายังคงเป็นอิสระจากอันตรายและยังคงทำเกินเลยต่อไปในข้อเรียกร้องทั้งหลายที่พวกเขำขอจากเรา เมื่อวันแห่งความโกรธเคืองมาถึง พวกเข่าจะไม่เรียกร้องใดๆ จากเราอีก ณ เวลานั้น เราจะยอมให้พวกเขำได้ “ชื่นชม” ตัวพวกเขำเองจนพอใจเจ้า เราจะบังคับให้หน้าของพวกเขำคว่ำลงดิน และพวกเขำจะไม่มีวันสามารถที่จะลุกขึ้นได้อีกครั้ง! ไม่ช้าก็เร็ว เรากำลังจะ “ชดใช้” หนี้ก้อนนี้แก่พวกเขำ— และเราหวังว่าพวกเขำจะรอการมาถึงของวันนี้ได้อย่างอดทน

หากผู้คนที่น่าเหยียดหยามเหล่านี้สามารถวางความอยากระหว่างใจได้ ยากมีทั้งหลายอันพึงเฝ้าของพวกเขำลงไว้ก่อนได้อ อย่างแท้จริงและกลับไปหาพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเขำก็ย่อมยังคงมีโอกาสแห่งความรอด

หากมนุษย์มีหัวใจซึ่งโหยหาในพระเจ้าอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วเขำก็ย่อมจะไม่ถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้ง มนุษย์พลาคที่จะได้รับพระเจ้าไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงมีอารมณ์

หรือเพราะพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะได้รับการรับไว้โดยมนุษย์ แต่เพราะมนุษย์ไม่ต้องการที่จะได้รับพระเจ้า และเพราะมนุษย์ไม่ได้แสวงหาพระเจ้าโดยเร่งด่วน

ใครคนหนึ่ง ในบรรดาผู้ซึ่งแสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงจะสามารถได้รับการสาปแช่งโดยพระเจ้าได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งที่มีสำนึกรับรู้ที่ถูกต้องและมโนธรรมอันอ่อนไหวจะสามารถได้รับการสาปแช่งโดยพระเจ้าได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งนั้สการและรับใช้พระเจ้าอย่างแท้จริงจะสามารถถูกผลาญด้วยไฟแห่งพระพิโรธของพระองค์ได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งยินดีที่จะเชื่อฟังพระเจ้าจะสามารถถูกเลือกใส่ไล่ส่งออกจากพระนิเวศของพระเจ้าได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งไม่สามารถรักพระเจ้าได้เพียงพอจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในการลงโทษของพระเจ้าได้อย่างไร?

ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งยินดีที่จะละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้าจะสามารถถูกทิ้งไว้โดยไม่เหลืออะไรเลยได้อย่างไร?

มนุษย์ไม่เต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาพระเจ้า ไม่เต็มใจที่จะสละสิ่งครอบครองทั้งหลายของเขาเพื่อพระเจ้า

และไม่เต็มใจที่จะอุทิศความพยายามชั่วชีวิตแด่พระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขำกลับกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงไปไกลเกินไป

ว่าเรื่องมากมายเกินไปเกี่ยวกับพระเจ้านั้นมีความขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์เยี่ยงนี้ ต่อให้พวกเขำเหนียวแน่นในความพยายามของพวกเขำ

พวกเขำก็ยังจะไม่สามารถที่จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้าได้

นี่ยังไม่ได้พูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขำไม่ได้แสวงหาพระเจ้าเลย

พวกเขำไม่รู้หรือว่าพวกเขำคือสินค้าชำรุดของมวลมนุษย์?

พวกเขำไม่รู้หรือว่าไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ใดที่ต่ำด้อยกว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขำแล้ว?

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าผู้อื่นเรียกพวกเจ้าเพื่อให้เกียรติพวกเจ้าว่าอย่างไร?

บรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงเรียกพวกเจ้าว่าพ่อของหมาป่า แม่ของหมาป่า และบุตรของหมาป่า

และหลานของหมาป่า พวกเจ้าคือพงศ์พันธุ์ของหมาป่า ผู้คนของหมาป่า

และพวกเจ้าควรรู้จักอัตลักษณ์ของพวกเจ้าเองและไม่ลืมนั่นเป็นอันขาด

จงอย่าคิดว่าเจ้าเป็นบุคคลที่มีบางอย่างเหนือกว่า กล่าวคือ

พวกเจ้าเป็นกลุ่มมนุษย์ที่ชั่วช้าที่สุดท่ามกลางมวลมนุษย์ พวกเจ้าไม่รู้การนี้เลยหรือ?

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าเราได้เสี่ยงมากเพียงใดโดยการทำงานท่ามกลางพวกเจ้า?

หากสำนึกรับรู้ของพวกเจ้าไม่สามารถกลายมาเป็นปกติได้อีกครั้ง

และมโนธรรมของพวกเจ้าจะไม่สามารถทำงานได้อย่างเป็นปกติ พวกเจ้าก็ย่อมจะไม่มีวันปลดทั้งชื่อ “หมาป่า”
ไปได้

เจ้าจะไม่มีวันหลบหนีวันแห่งการสาปแช่งไปได้และจะไม่มีวันหลบหนีวันแห่งการลงโทษของพวกเจ้าไปได้

พวกเจ้าเกิดมาต่ำต้อย เป็นสิ่งที่ไม่มีความหมาย โดยธรรมชาติแล้วเจ้าคือหมาป่าหิวโซฝูงหนึ่ง

เป็นเศษซากและขยะกองหนึ่ง และไม่เหมือนกับพวกเจ้า

เราไม่ทำงานกับพวกเจ้าเพื่อที่จะได้รับความโปรดปรานทั้งหลาย แต่เพราะความจำเป็นของงาน

หากพวกเจ้ายังเป็นกบฏต่อไปในหนทางนี้ เช่นนั้นแล้ว เราก็จะหยุดงานของเรา

และจะไม่มีวันทำงานกับพวกเจ้าอีกครั้ง ในทางตรงกันข้าม

เราจะโอนย้ายงานของเราไปยังอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งทำให้เราพอใจ และจะทิ้งพวกเจ้าในหนทางนี้ไปตลอดกาล

เพราะเราไม่เต็มใจที่จะเฝ้ามองพวกที่เป็นศัตรูกับเรา ดังนั้นแล้ว พวกเจ้าปรารถนาที่จะเข้ากันได้กับเรา

หรือเป็นศัตรูกับเรา?

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่รู้จักพระเจ้าคือผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า

เพื่อจับความเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า ผลที่พระราชกิจของพระองค์ทรงสัมฤทธิ์ในมนุษย์ และสิ่งซึ่งเป็นน้ำพระทัยอันแท้จริงของพระองค์ที่ทรงมีให้สำหรับมนุษย์ กล่าวคือ นี่คือสิ่งที่ทุกคนซึ่งติดตามพระเจ้าควรบรรลุไปให้ถึง

ทุกวันนี้ความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเพียงสิ่งที่ผู้คนทั้งหมดกำลังขาด

กิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงพระราชกิจต่อผู้คน พระราชกิจทั้งสิ้นทั้งหมดของพระเจ้า และน้ำพระทัยอันแท้จริงซึ่งพระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์นับตั้งแต่การสร้างโลกถึงกาลปัจจุบัน—

เหล่านี้คือสิ่งที่มนุษย์ทั้งไม่รู้และไม่ได้จับใจความ ความไม่เพียงพอนี้ไม่เพียงแต่จะพบได้ทั่วไปทั้งโลกศาสนา แต่ยังพบได้ในบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อในพระเจ้าเช่นกัน เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้ามองเห็นพระเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อเจ้าซึ่งคุณค่าในพระปรีชาญาณของพระองค์จริงๆ

เมื่อเจ้ามองเห็นกิจการทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจไปแล้ว

เมื่อเจ้าระลึกได้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นและทรงมี—เมื่อเจ้าได้มองเห็นพระทัยกว้างขวาง พระปรีชาญาณ การอัศจรรย์ และทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจต่อผู้คน—

ถึงตอนนั้นเจ้าก็จะได้สัมฤทธิ์ความสำเร็จในความเชื่อที่เจ้ามีในพระเจ้า

เมื่อมีการกล่าวว่าพระเจ้าทรงโอบอ้อมทั้งหมดและทรงพระทัยกว้างทั้งหมด

ในหนทางไหนกันแน่หรือที่พระองค์ทรงโอบอ้อมทั้งหมด

และในหนทางไหนกันแน่หรือที่พระองค์ทรงพระทัยกว้างทั้งหมด? หากเจ้าไม่เข้าใจการนี้

เช่นนั้นแล้วก็ไม่สามารถถือได้ว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้า

เหตุใดหรือเราจึงกล่าวว่าพวกที่อยู่ในโลกศาสนาไม่ใช่ผู้เชื่อในพระเจ้า

แต่เป็นผู้ที่ทำความชั่วประเภทเดียวกับมาร? เมื่อเรากล่าวว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ทำความชั่ว

นั่นเป็นเพราะว่าพวกเขาไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและไม่สามารถมองเห็นพระปรีชาญาณของพระองค์

พระเจ้าไม่เคยทรงเปิดเผยพระราชกิจของพระองค์ต่อพวกเขา พวกเขาตาบอด

พวกเขาไม่สามารถมองเห็นกิจการทั้งหลายของพระเจ้า พวกเขาได้ถูกพระเจ้าทอดทิ้งแล้ว

และพวกเขขาดการเอาพระทัยใส่และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง

คงไม่ต้องพูดถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกที่ปราศจากพระราชกิจของพระเจ้าต่างเป็นผู้ที่ทำความชั่วและเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้าทั้งสิ้น

การต่อต้านพระเจ้าที่เรากล่าวถึงนั้น อ้างถึงพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า

พวกที่ยอมรับพระเจ้าแค่ลมปากแต่ไม่ได้รู้จักพระองค์ พวกที่ติดตามพระเจ้าแต่ไม่เชื่อฟังพระองค์

และพวกที่เสเพลเฮฮาในพระคุณของพระเจ้าแต่ไม่สามารถยืนหยัดเป็นพยานต่อพระองค์ได้

ครั้นปราศจากความเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า
หรือความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในมนุษย์
เขาก็ไม่สามารถปฏิบัติโดยสอดคล้องไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
อีกทั้งเขาไม่สามารถยื่นหยัดเป็นพยานต่อพระองค์ได้ เหตุผลที่มนุษย์ต่อต้านพระเจ้านั้น
ในแง่หนึ่งมาจากอุปนิสัยอันเลื่อมทรามของเขา
และในอีกแง่หนึ่งมาจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เกี่ยวกับพระเจ้าและความขาดพร่องความเข้าใจหลักการที่พระเจ้า
ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจและน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงมีให้กับมนุษย์ สองแง่มุมนี้เมื่อรวมกันแล้ว
ก่อเกิดเป็นประวัติการต่อต้านพระเจ้าของมนุษย์
บรรดาผู้เชื่อซึ่งมาใหม่ต่อต้านพระเจ้ายกเพราะการต่อต้านเช่นนั้นมียู้อยู่ภายในธรรมชาติของพวกเขา
ในขณะที่การต่อต้านพระเจ้าของบรรดาผู้ที่อยู่ในความเชื่อมาหลายปีเป็นผลลัพธ์มาจากความไม่รู้เท่าถึงการณ์เกี่
ยวกับพระองค์ เพิ่มเติมเข้าไปกับอุปนิสัยอันเลื่อมทรามของพวกเขา ในกาลก่อนที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
การวัดว่ามนุษย์ต่อต้านพระเจ้าหรือไม่นั้นมีพื้นฐานจากการที่เขารักษาราชกฤษฎีกาที่พระเจ้าในสวรรค์ทรง
กำหนดไว้หรือไม่ ตัวอย่างเช่น ในยุคพระธรรมบัญญัติ
ผู้ใดก็ตามที่ไม่รักษารธรรมบัญญัติของพระยาเวห์ถือว่าเป็นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า
ผู้ใดก็ตามที่ขโมยของถวายต่อพระยาเวห์ หรือผู้ใดก็ตามที่คัดค้านผู้ซึ่งพระยาเวห์ทรงโปรดปราน
ถือว่าเป็นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า และจะถูกหินขว้างจนตาย ผู้ใดก็ตามไม่เคารพบิดาและมารดาของเขา
และผู้ใดก็ตามที่โจมตีหรือสาปแช่งผู้อื่น ถือว่าเป็นผู้ที่ไม่รักษารธรรมบัญญัติ
และทุกคนที่ไม่รักษารธรรมบัญญัติของพระยาเวห์ถือว่าต่อต้านพระองค์
ในยุคพระคุณนั้นหาได้เป็นเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว เมื่อนั้นผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านพระเยซูถือเป็นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า
และผู้ใดก็ตามที่ไม่เชื่อฟังพระวจนะที่พระเยซูทรงเปล่งถือว่าเป็นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้า ในเวลานี้
การต่อต้านพระเจ้ายกลายเป็นได้รับคำนิยามไปในวิถีทางที่ทั้งเที่ยงตรงมากขึ้นและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น
ในกาลที่พระเจ้ายังไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
การวัดว่ามนุษย์ต่อต้านพระเจ้าหรือไม่นั้นมีพื้นฐานจากการที่มนุษย์น้อมสการและชื่นชมบูชาพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรา
กฏแก่ดาบนสวรรค์หรือไม่ การต่อต้านพระเจ้าซึ่งมีการให้คำนิยามในเวลานั้น
ไม่เป็นไปในวิถีทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากนัก เพราะมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้า
อีกทั้งเขาไม่รู้ว่าพระฉายาของพระเจ้าเป็นอย่างไร หรือพระองค์ทรงพระราชกิจและตรัสอย่างไร
มนุษย์ไม่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเลยไม่ว่าอะไรก็ตาม
และเขาเชื่อในพระเจ้าอย่างคลุมเครือเพราะพระเจ้ายังไม่เคยปรากฏต่อมนุษย์ ดังนั้น
ไม่สำคัญว่ามนุษย์ได้เชื่อในพระเจ้าในจินตนาการของเขาอย่างไรก็ตาม

พระเจ้าก็ได้ทรงกล่าวโทษมนุษย์หรือทรงเรียกร้องจากเขามากเกินไปนัก
เพราะมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้โดยสิ้นเชิง
ครั้นพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และเสด็จมาทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์
ทุกคนมองเห็นพระองค์และได้สดับรับฟังพระวาทะของพระองค์
และทั้งหมดมองเห็นกิจการที่พระเจ้าทรงพระราชกิจจากภายในพระวรกายมนุษย์ของพระองค์ ณ ขณะนั้นเอง
มโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ทุกคนจึงปลาศนาการไป สำหรับผู้ที่เคยเห็นพระเจ้าซึ่งทรงปรากฏเป็นมนุษย์แล้วนั้น
พวกเขาจะไม่ถูกกล่าวโทษหากพวกเขาเต็มใจเชื่อฟังพระองค์
ในขณะที่พวกเขาซึ่งยืนด้านพระองค์อย่างมีจุดประสงค์จะถูกถือว่าเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้า
ผู้คนดังกล่าวคือศัตรูของพระคริสต์ เป็นศัตรูที่ตั้งใจยืนด้านพระเจ้า
พวกที่เก็บงำมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเอาไว้
แต่ยังคงพร้อมและเต็มใจจะเชื่อฟังพระองค์จะไม่ถูกกล่าวโทษ
พระเจ้าทรงกล่าวโทษมนุษย์ตามพื้นฐานของเจตนาและการกระทำของมนุษย์
ไม่ใช่เพราะความคิดและแนวคิดของเขา
หากพระองค์ทรงกล่าวโทษมนุษย์ตามพื้นฐานของความคิดและแนวคิดของเขา
เช่นนั้นแล้วจะไม่มีสักคนที่สามารถหนีพ้นจากพระหัตถ์อันพิโรธของพระองค์ไปได้
พวกที่ตั้งใจยืนด้านพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์จะถูกลงโทษสำหรับความไม่เชื่อฟังของพวกเขา
จากการพิจารณาผู้คนเหล่านี้ที่ตั้งใจยืนด้านพระเจ้า
การต่อต้านของพวกเขาที่มีต้นกำเนิดมาจากข้อเท็จจริงว่าพวกเขาเก็บงำมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเอาไว้
ซึ่งนำพวกเขาไปสู่การทำการกระทำทั้งหลายอันขัดขวางต่อพระราชกิจของพระเจ้าตามมา
ผู้คนเหล่านี้เจตนาต้านทานและทำลายพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาไม่เพียงมีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า
แต่พวกเขายังทำกิจกรรมทั้งหลายอันขัดขวางต่อพระราชกิจของพระองค์อีกเช่นกัน
และด้วยเหตุผลนี้ผู้คนประเภทนี้จะถูกกล่าวโทษ
บรรดาผู้ที่ไม่ได้ตั้งใจขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าจะไม่ถูกกล่าวโทษว่าเป็นเหล่าคนบาป
เพราะพวกเขาสามารถเชื่อฟังได้อย่างเต็มใจและไม่ทำกิจกรรมทั้งหลายที่เป็นสาเหตุของการขัดขวางและการรบกวน
ผู้คนเช่นนี้จะไม่ถูกกล่าวโทษ อย่างไรก็ตาม
เมื่อผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเวลาหลายปี
หากพวกเขายังคงมีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าต่อไป
และยังคงไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์
และหากไม่ว่าพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์สักกี่ปี

พวกเขาก็ยังคงเต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าต่อไป
และยังคงไร้ความสามารถที่จะมารู้จักพระองค์ได้
เช่นนั้นแล้วทำให้เขาไม่ทำกิจกรรมทั้งหลายอันเป็นการขัดขวาง
แต่หัวใจของพวกเขาก็เต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดมากมายเกี่ยวกับพระเจ้า
และต่อให้มโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นไม่ได้กลับกลายให้เห็นชัดขึ้นมาก็ตาม
ผู้คนเช่นนั้นไม่มีประโยชน์อันใดเลยต่อพระราชกิจของพระเจ้า
พวกเขาไร้ความสามารถที่จะเผยแผ่ข่าวประเสริฐเพื่อพระเจ้า หรือยื่นหยัดเป็นพยานต่อพระองค์ได้
ผู้คนเช่นนั้นไม่เป็นประโยชน์อะไรและเป็นพวกโง่เง่าเบาปัญญา เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขาไร้ความสามารถทั้งสิ้นทั้งปวงในการละทิ้งมโนคติที่หลงผิดซึ่งพวกเขามีเกี่ยวกับพระองค์
เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงถูกกล่าวโทษ สามารถกล่าวได้ดังนี้ นั่นคือ
เป็นปกติที่ผู้เชื่อซึ่งมาใหม่จะยึดถือมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าหรือไม่รู้สิ่งใดเลยเกี่ยวกับพระองค์
แต่สำหรับผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้ามาหลายปีและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์มามากมายแล้ว
คงจะไม่เป็นการปกติที่บุคคลเช่นนั้นยังคงยึดถือมโนคติที่หลงผิดอยู่ต่อไป
และคงจะยิ่งปกติน้อยลงไปอีกหากบุคคลเช่นนั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเลย เนื่องเพราะนี้ไม่ใช่สภาวะปกติ
พวกเขาจึงถูกกล่าวโทษ ผู้คนที่ผิดปกติเหล่านี้ล้วนเป็นขยะทั้งหมด พวกเขาคือพวกที่ต่อต้านพระเจ้ายิ่งที่สุด
และเป็นผู้ที่ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้าโดยไม่ได้อะไรขึ้นมาเลย
ผู้คนเช่นนั้นทั้งหมดจะถูกกำจัดสิ้นในท้ายที่สุด!

ใครก็ตามที่ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าคือผู้ที่ต่อต้านพระองค์
และใครก็ตามที่ได้มาเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว
แต่ยังไม่พยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยก็ยังถือว่าเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้าขึ้นไปอีก
มีบรรดาผู้ที่อ่านพระคัมภีร์ในคริสตจักรอันอสังการและสวดท่องพระคัมภีร์ตลอดทั้งวัน
แต่กระนั้นก็ไม่มีการสักคนท่ามกลางพวกเขาที่เข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า
ไม่มีใครสักคนท่ามกลางพวกเขาที่สามารถรู้จักพระเจ้า
นับประสาอะไรที่คนหนึ่งคนใดท่ามกลางพวกเขาจะสามารถปฏิบัติโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดเป็นคนถ้อยไร้ค่า และแต่ละคนยื่นคำหว่าสั่งสอนพระเจ้า
พวกเขาดังใจต่อต้านพระเจ้าแม้ขณะที่พวกเขากำลังอ้างของพระองค์ พวกเขาอ้างความเชื่อในพระเจ้า
แต่ยังคงกินเนื้อหนังและดื่มโลหิตของมนุษย์ ผู้คนเช่นนั้นทั้งหมดคือเหล่ามารที่กลืนกินดวงจิตของมนุษย์
เหล่าปีศาจผู้เป็นหัวหน้าทั้งใจของทางผู้ที่พยายามก้าวลงบนเส้นทางที่ถูกต้อง
และคือเครื่องสะดุดทั้งหลายที่คอยขัดขวางขัดขวางผู้ที่แสวงหาพระเจ้า พวกเขาอาจดูมี

“องค์ประกอบอันเพียบพร้อม” แต่ผู้ติดตามของพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า

คนเหล่านั้นมิใช่สิ่งอื่นใดนอกเสียจากศัตรูของพระคริสต์ที่นำผู้คนให้ขึ้นด้านพระเจ้า?

ผู้ติดตามของพวกเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า พวกเขาคือมารที่มีชีวิตซึ่งทุ่มเททุกทิศเพื่อการกลืนกินดวงจิตของมนุษย์?

พวกที่ยกย่องตนเองสูงส่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าคือผู้ต่ำศักดิ์ที่สุดในหมู่มนุษย์

ในขณะที่ผู้ที่ถ่อมใจตนเองคือผู้ที่ได้รับเกียรติที่สุด และพวกที่คิดว่าตนรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

และยังไปกว่านั้น

สามารถกล่าวประกาศพระราชกิจของพระเจ้าต่อผู้อื่นอย่างเอิกเกริกเกรียวกราวแม้ในขณะที่พวกเขามองตรงมายัง

พระองค์—พวกนี้คือผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ที่สุดในหมู่มนุษย์ ผู้คนเช่นนั้นปราศจากคำพยานของพระเจ้า โอหัง

และเต็มไปด้วยความทะนงตน บรรดาผู้ที่เชื่อว่าพวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าน้อยเกินไป

ทั้งที่มีประสบการณ์จริงและมีความรู้ที่สัมพันธ์กับสถานการณ์จริงเกี่ยวกับพระองค์นั้น

คือผู้ที่พระองค์ทรงรักอย่างที่สุด มีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่มีคำพยานอย่างแท้จริง

และสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ได้อย่างแท้จริง

พวกที่ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าคือผู้ต่อต้านพระเจ้า

พวกที่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าแต่ยังไม่ปฏิบัติไปตามความจริงคือผู้ต่อต้านพระเจ้า

พวกที่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าแต่ยังคัดค้านแก่นสารในพระวณะของพระเจ้าคือผู้ต่อต้านพระเจ้า

พวกที่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น

มีจิตใจที่จะทำการกบฏคือผู้ต่อต้านพระเจ้า พวกที่คัดสินพระเจ้าคือผู้ต่อต้านพระเจ้า

และใครก็ตามที่ไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าหรือเป็นพยานต่อพระองค์คือผู้ต่อต้านพระเจ้า

ดังนั้นเราบเร้าพวกเจ้า นั่นคือ หากพวกเจ้ามีความเชื่อจริงๆ ว่าเจ้าสามารถเดินบนเส้นทางนี้ได้

เช่นนั้นแล้วจงเดินตามเส้นทางนี้ต่อไป แต่หากพวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะละเว้นจากการต่อต้านพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าควรเดินออกห่างก่อนที่จะสายเกินไปยอมเป็นการดีที่สุด มิฉะนั้นแล้ว

โอกาสที่สิ่งทั้งหลายจะออกมาเลวร้ายสำหรับเจ้านั้นพุ่งสูงสุดขึ้น

เพราะธรรมชาติของพวกเจ้านั้นก็แค่เสื่อมทรามเกินไป

เจ้าไม่มีสักเสี้ยวกระผิกของความจงรักภักดีหรือการเชื่อฟัง

หรือหัวใจสักดวงที่กระหายความชอบธรรมและความจริง หรือความรักเพื่อพระเจ้า

อาจกล่าวได้ว่าสภาพการณ์ของพวกเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าคือความยุ่งเหยิงเต็มที

เจ้าไม่สามารถทำตามสิ่งที่เจ้าควรทำตาม และไร้ความสามารถที่จะพูดสิ่งที่ควรพูด สิ่งที่เจ้าควรนำมาปฏิบัติ

เจ้าก็ล้มเหลวที่จะนำมาปฏิบัติ และหน้าที่การงานที่เจ้าควรทำให้ดูว่าง เจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะทำงานดูว่างได้

เจ้าไม่มีความจงรักภักดี มโนธรรม การเชื่อฟัง หรือปณิธานที่เจ้าควรมี

เจ้าไม่ได้รู้ทันความทุกข์ที่เจ้าสมควรต้องรู้ทัน และเจ้าไม่มีความเชื่อที่เจ้าควรมี ง่ายเลยทีเดียวก็คือ พวกเจ้าไร้ซึ่งคุณธรรมอันใดโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ พวกเจ้าไม่อภัยหรือกหรือในการที่จะใช้ชีวิตต่อไป? ให้เราชักชวนพวกเจ้าว่าเจ้าควรปิดตาของเจ้าอยู่ในการพักผ่อนชั่วฉับวินาทีจะดีเสียกว่า ด้วยผลจากการนั้นพระเจ้าจะได้ไม่ทรงกังวลในเรื่องของพวกเจ้าและไม่ทรงทุกข์เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า พวกเจ้าเชื่อในพระเจ้า และก็ยังไม่นำพระทัยของพระองค์ เจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้า และก็ยังไร้ความสามารถที่จะคงเส้นคงวาไปตามที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์ได้ เจ้าเชื่อในพระเจ้า และก็ยังไม่รู้จักพระองค์ และเจ้ามีชีวิตอยู่โดยปราศจากเป้าหมายที่จะเพียรพยายามค้นค้นไป ปราศจากคุณค่าใดๆ ปราศจากความหมายใดๆ เจ้าใช้ชีวิตในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง และยังไม่มโนธรรม ความสัตย์สุจริต หรือความน่าเชื่อถือเลยแม้ในระดับเบาบางที่สุด—

พวกเจ้ายังสามารถเรียกตัวเองว่ามนุษย์ได้อยู่หรือ? เจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่หลอกลวงพระองค์ ที่มากไปกว่านั้น เจ้าเอาเงินของพระเจ้าไปและกินของถวายที่มีผู้ทำให้พระองค์ กระนั้นในท้ายที่สุดแล้ว เจ้าก็ยังกล้มเหลวที่จะแสดงความคำนึงแม้เพียงแผ่วบางที่สุดต่อความรู้สึกของพระเจ้าหรือมโนธรรมที่เลื่อนรางที่สุดต่อพระองค์ เจ้าไม่สามารถทำสำเร็จได้แม้แต่ข้อเรียกร้องอันสัพเพเหระที่สุดของพระเจ้า

พวกเจ้ายังคงสามารถเรียกตัวเองว่ามนุษย์ได้อยู่หรือ? การกินอาหารที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เจ้า และหายใจรับออกซิเจนที่พระองค์ประทานให้เจ้า และชื่นชมพระคุณของพระองค์ กระนั้นในท้ายที่สุดแล้ว เจ้าก็ยังไม่มีความรู้แม้เพียงแผ่วแผ่วที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าเลย ในทางกลับกัน เจ้าได้กลายเป็นผู้ไม่มีประโยชน์อันใดซึ่งต่อต้านพระเจ้า นั่นไม่ทำให้เจ้าเป็นสัตว์ร้ายที่ดำยิ่งกว่าสุนัขหรือ? ท่ามกลางบรรดาสัตว์ มีสัตว์ใดบ้างที่มุ่งร้ายไปกว่าพวกเจ้า?

ศิษยาภิบาลและผู้สูงอายุซึ่งยืนบนแท่นเทศน์สูงสอนผู้อื่นคือผู้ต่อต้านพระเจ้าและเป็นพันธมิตรของซาตาน พวกเจ้าที่ไม่ยืนอยู่บนแท่นเทศน์สูงสอนผู้อื่นจะไม่ใช่ผู้ต่อต้านพระเจ้ายิ่งกว่าหรือ?

พวกเจ้าไม่ได้รวมหัวกันกับซาตานเสียยิ่งกว่าพวกเขาหรือ?

บรรดาพวกที่ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า

ย่อมไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรให้สอดคล้องไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้า แน่แน่นอนว่า เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ซึ่งเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์จะไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตนให้สอดคล้องไปกับน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไร พระราชกิจของพระองค์ไม่มีทางผิดพลาด

แต่การไล่ตามเสาะหาของมนุษย์ต่างหากที่มีข้อดี บรรดาคนเลื่อมที่ตั้งใจต่อต้านพระเจ้าเหล่านั้น

ไม่ยิ่งส่อกลางร้ายและมุ่งร้ายกว่าศิษยาภิบาลและผู้สูงอายุเหล่านั้นหรือ?

ผู้คนมากมายเป็นพวกที่ต่อต้านพระเจ้า

แต่ในหมู่พวกเขาก็ยังมีวิธีการแตกต่างมากมายที่พวกเขาใช้ต่อต้านพระเจ้าอีกเช่นกัน

ดังที่มีผู้เชื่ออยู่ในทุกลักษณะ ดังนั้นผู้ที่ต่อต้านพระเจ้าก็มีอยู่ในทุกลักษณะด้วยเช่นกัน
และแต่ละลักษณะไม่มีความเหมือนกัน

ในบรรดาคนเหล่านั้นซึ่งล้มเหลวในการที่จะระลึกได้อย่างชัดเจนถึงจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า
ไม่มีใครสักคนที่สามารถรับการช่วยให้รอดได้ ไม่ว่ามนุษย์อาจเคยต่อต้านพระเจ้าอย่างไรไปแล้วในอดีต
เมื่อมนุษย์มาเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า

และทุ่มเทอุทิศความพยายามของเขาเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

พระเจ้าจะทรงลบล้างบาปก่อนหน้านี้ทั้งหมดของเขาจนสะอาด

ตราบเท่าที่มนุษย์แสวงหาความจริงและปฏิบัติไปตามความจริง พระเจ้าจะไม่ทรงจดจำสิ่งที่เขาได้เคยทำ

ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าทรงตัดสินมนุษย์ตามพื้นฐานของการปฏิบัติไปตามความจริงของเขา

นี่คือความชอบธรรมของพระเจ้า ก่อนมนุษย์ได้เห็นพระเจ้าหรือได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์

ไม่ว่ามนุษย์ปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ทรงจดจำ อย่่างไรก็ดี

ทันทีที่มนุษย์ได้เห็นพระเจ้าและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์แล้ว

พระเจ้าจะทรงบันทึกความประพฤติและการกระทำทั้งหมดของมนุษย์ลงใน “บันทึกรายปี”

เนื่องเพราะมนุษย์ได้เคยเห็นพระเจ้าและเคยใช้ชีวิตท่ามกลางพระราชกิจของพระองค์แล้ว

ครั้งมนุษย์ได้มองเห็นอย่างแท้จริงในสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

ครั้งเขาได้มองเห็นอำนาจสูงสุดของพระองค์ และครั้งเขาได้มารู้พระราชกิจของพระองค์อย่างแท้จริง

และยิ่งไปกว่านั้น เมื่ออุปนิสัยเดิมของมนุษย์ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไป

เมื่อนั้นมนุษย์จะละทิ้งอุปนิสัยกบฏที่ต่อต้านพระเจ้าของตนไปแล้วอย่างสมบูรณ์

สามารถกล่าวได้ว่าทุกคนเคยต่อต้านพระเจ้าในบางเวลา และทุกคนเคยกบฏต่อพระเจ้าในบางเวลา อย่่างไรก็ดี

หากเจ้าเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

และจากจุดนี้ทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้าด้วยความจงรักภักดีของเจ้า ปฏิบัติไปตามความจริงที่เจ้าควรทำ

ปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าเช่นที่เจ้าควรทำ และรักษากฎข้อบังคับทั้งหลายที่เจ้าควรทำ

เช่นนั้นแล้วเจ้าคือผู้ที่เต็มใจละทิ้งความกบฏของเจ้าเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

และเป็นผู้ที่สามารถได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า

หากเจ้าปฏิเสธอย่างดื้อรั้นที่จะมองเห็นความผิดพลาดของเจ้าและไม่มีเจตนาที่จะกลับใจด้วยตัวเจ้าเอง

หากเจ้ายืนกรานในการกระทำอันกบฏของเจ้าและปราศจากเจตนาแม้เพียงน้อยที่สุดที่จะร่วมมือกับพระเจ้าและก

ระทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

เช่นนั้นแล้วคนที่กระด้างและเกินเยียวยาแก่ใจเช่นนั้นจะต้องถูกลงโทษอย่างแน่นอน

และจะไม่มีวันเป็นผู้ที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้าอย่างแน่นอน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็คือศัตรูของพระเจ้าในวันนี้ และพรุ่งนี้เจ้าจะเป็นศัตรูของพระเจ้าเช่นกัน และดังนั้น

เจ้าจะยังคงเป็นศัตรูของพระเจ้าในวันถัดไปอีกด้วย เจ้าจะเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้าและศัตรูของพระเจ้าไปตลอดกาล
ในกรณีเช่นนั้นแล้ว จะเป็นไปได้อย่างไรที่พระเจ้าจะประทานอภัยโทษให้เจ้า?

การต่อต้านพระเจ้านั้นอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ แต่มนุษย์ต้องไม่จงใจแสวงหา “ความลับ”

ของการต่อต้านพระเจ้าเพียงเพราะการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของเขานั้นเป็นงานชิ้นที่ยากเกินกว่าจะทำได้
หากเป็นกรณีนั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าควรเดินจากไปก่อนที่จะสายเสียดีกว่า

เพื่อให้การติสอนของเจ้าในอนาคตจะไม่กลายเป็นรุนแรงมากไปกว่านี้

และเพื่อว่าธรรมชาติอันใจโหดของเจ้าจะไม่ปะทุออกมาและกลายเป็นไม่สามารถควบคุมได้

จนกว่าร่างกายทางเนื้อหนังของเจ้าจะถูกพระเจ้าสะบัดลงในที่สุด เจ้าเชื่อในพระเจ้าเพื่อจะรับพระพร

แต่หากในที่สุดมีเพียงโซคร้ายเกิดขึ้นกับเจ้า นั่นจะไม่ใช่อภัยโทษหรือ? เรารบเร้าพวกเจ้า

เจ้าควรวางแผนอื่นอีกสักอย่างจะดีกว่า สิ่งใดที่เจ้าสามารถทำได้ก็ควรจะดีกว่าการเชื่อในพระเจ้า

แน่นอนว่ามันคงมิได้มีเพียงเส้นทางนี้เส้นทางเดียว

เจ้าจะไม่มีชีวิตรอดต่อไปหรือหากเจ้าไม่แสวงหาความจริง?

เหตุใดเจ้าจึงต้องหมางใจกับพระเจ้าในลักษณะเช่นนี้เล่า?

พระวาระของพระคริสต์ในขณะทีพระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 2
(พฤศจิกายน ค.ศ. 1992 ถึง มิถุนายน ค.ศ. 1993)

งานและการเข้าสู่ (1)

นับตั้งแต่ผู้คนได้เริ่มฆ่าเข้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของการเชื่อในพระเจ้า มีสิ่งต่างๆ

มากมายที่พวกเขายังคงไม่ชัดเจน

พวกเขายังคงอยู่ในความปั่นป่วนเหิงแบบสิ้นเชิงเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

และเกี่ยวกับงานจำนวนมากที่พวกเขาควรทำ ในด้านหนึ่ง

นี่เป็นเพราะการเบี่ยงเบนในประสบการณ์ของพวกเขาและข้อจำกัดทั้งหลายในความสามารถของพวกเขาที่จะรับไว้ อีกด้านหนึ่ง เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้ายังไม่ได้นำพาผู้คนมาสู่ช่วงระยะนี้ ดังนั้น

ทุกคนจึงมีความเคลือบคลุมเกี่ยวกับเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณส่วนใหญ่

พวกเขายังไม่เพียงไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่

พวกเขายังไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งไปกว่าเสียอีก

นี่เป็นมากกว่าแค่เรื่องของข้อบกพร่องที่มีอยู่ภายในตัวพวกเขา

มันคือข้อตำหนิใหญ่หลวงที่เป็นเรื่องปกติสำหรับคนเหล่านั้นทุกคนในโลกศาสนา

กุญแจสู่เหตุผลที่ผู้คนไม่รู้จักรับพระเจ้าวางอยู่ในที่นี้เอง

และดังนั้นข้อตำหนินี้จึงเป็นข้อเสียหายทั่วไปอย่างหนึ่งที่คนเหล่านั้นทุกคนที่แสวงหาพระองค์มีส่วนร่วมกัน

ไม่มีบุคคลแม้สักคนที่เคยรู้จักพระเจ้า หรือเคยเห็นพระพักตร์แท้จริงของพระองค์

เป็นเพราะการนี้เองที่พระราชกิจของพระเจ้ากลับกลายเป็นลำบากแสนเข็ญเหมือนการเคลื่อนย้ายภูเขาหรือการระบายน้ำทะเล ผู้คนจำนวนมากเหลือเกินได้พิสูจน์ชีวิตของพวกเขาเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า

มากมายเหลือเกินได้ถูกขับออกเนื่องจากพระราชกิจของพระองค์

มากมายเหลือเกินได้ถูกทรมานจนตายเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์

มากมายเหลือเกินได้ตายไปอย่างไม่ยุติธรรมโดยที่ตาของพวกเขาเต็มไปด้วยน้ำตาแห่งความรักที่มีต่อพระเจ้า

มากมายเหลือเกินได้พบกับการข่มเหงที่โหดร้ายและไร้มนุษยธรรม...การที่โศกนาฏกรรมเหล่านี้เกิดขึ้น—

ทั้งหมดไม่ได้เป็นเพราะการขาดความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับพระเจ้าหรือหรือ?

ใครบางคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าจะสามารถมีหน้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ได้อย่างไร?

ใครบางคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าแต่กลับข่มเหงพระองค์จะสามารถมีหน้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ได้อย่างไร? เหล่านี้ไม่ใช่ความไม่เพียงพอของพวกเขาที่อยู่ภายในโลกศาสนาเพียงพวกเขาเท่านั้น

แต่พวกมันเกิดขึ้นโดยทั่วไปกับทั้งพวกเขาและพวกเขาต่างหาก ผู้คนเชื่อในพระเจ้าโดยไม่รู้จักพระองค์

ด้วยเหตุผลนี้เพียงลำพังนั่นเองที่พวกเขาไม่เคารพพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

และไม่ยำเกรงพระองค์ในหัวใจของพวกเขา

มีแม้กระทั่งพวกซึ่งทำงานที่พวกเขาควบคุมโนภาพไปเองภายในกระแสนี้อย่างเปิดเผยและอย่างหน้าไม่อาย

และเที่ยวออกไปทำพระราชกิจที่พระเจ้าทรงมีพระบัญชาไปตามข้อเรียกร้องและความอยากอันเกินเลยของพวกเขาเอง ผู้คนมากมายปฏิบัติตนอย่างลำพอง

ไม่แสดงความเคารพนับถือต่อพระเจ้าแต่ทำตามเจตจำนงของพวกเขาเอง

ตัวอย่างเหล่านี้ไม่ใช่การสำแดงอันสมบูรณ์แบบของหัวใจที่เห็นแก่ตัวของผู้คนหรือ?

ตัวอย่างเหล่านี้ไม่สำแดงให้เห็นองค์ประกอบอันอุดมเกินไปของการหลอกลวงภายในผู้คนหรือ?

ที่จริงแล้วผู้คนอาจมีชาวปัญญาสูงส่ง

แต่พรสวรรค์ของพวกเขาจะสามารถแทนที่พระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร?

ที่จริงแล้วผู้คนอาจใส่ใจในพระภาระของพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่สามารถปฏิบัติตนอย่างเห็นแก่ตัวมากเกินไป

ความประพฤติดของผู้คนเป็นเหมือนพระเจ้าจริงๆ หรือ? มีใครบ้างไหมสามารถมั่นใจได้เต็มร้อย?

เพื่อที่จะเป็นพยานต่อพระเจ้า เพื่อที่จะสืบทอดพระสิริของพระองค์—

นี่คือพระเจ้าที่ทรงทำการยกเว้นและทรงยกผู้คนขึ้น ผู้คนจะสามารถมีค่าคู่ควรได้อย่างไรกัน?

พระราชกิจของพระเจ้าเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น และเพิ่งจะเริ่มมีการตรัสพระวาทะของพระองค์เท่านั้น ณ จุดนี้

ผู้คนรู้สึกดีเกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง แต่นี่ไม่ได้เป็นเพียงการเชิญชวนให้เกิดการดูหมิ่นเหยียดหยามหรือ?

พวกเขาเข้าใจน้อยเกินไปนัก แม้กระทั่งนักทฤษฎีที่เปี่ยมพรสวรรค์ที่สุด นักปราชญ์ซึ่งพูดโน้มน้าวเก่งที่สุด

ก็ไม่สามารถบรรยายความอุดมทั้งหมดของพระเจ้าได้

ดังนั้นแล้วพวกเขาจะสามารถทำเช่นนั้นได้น้อยกว่านั้นสักเพียงใด?

พวกเขาไม่ควรกำหนดคุณค่าของพวกเขาเองสูงกว่าฟ้าสวรรค์

แต่พวกเขาก็ควรมองตัวพวกเขาเองว่าต่ำกว่าใครก็ตามในบรรดาผู้คนซึ่งมีเหตุผลที่พยายามที่จะรักพระเจ้าต่างหาก

นี่คือเส้นทางซึ่งพวกเขาก็ควรเข้าสู่ นั่นคือ การมองตัวพวกเขาเองว่าต่ำกว่าผู้อื่นทั้งหมดอย่างมีนัยสำคัญ

เหตุใดหรือจึงมองตัวพวกเขาเองว่าสูงเหนือเกินไป?

เหตุใดหรือจึงวางตัวพวกเขาเองในการประเมินที่สูงถึงเพียงนั้น? บนเส้นทางอันยาวไกลของชีวิต

พวกเขาก็เพิ่งได้ก้าวไปเพียงสองสามก้าวแรกเท่านั้น ทั้งหมดที่พวกเขาก็เห็นคือพระกรของพระเจ้า

ไม่ใช่ทั้งหมดของพระเจ้า มันจำเป็นที่พวกเขาก็จะต้องเห็นพระราชกิจของพระเจ้ามากขึ้น

ค้นพบสิ่งที่พวกเขาก็ควรเข้าสู่มากขึ้น เพราะพวกเขาก็ได้เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อยเกินไป

ขณะพระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และทรงแปลงสภาพอุปนิสัยของเขา

พระราชกิจของพระองค์นั้นไม่เคยหยุดยั้งเลย

เพราะมนุษย์ขาดพร่องในหลายหนทางเกินไปและห่างไกลจากมาตรฐานที่พระองค์ทรงกำหนดมากนัก

และดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาจะเป็นทารกแรกเกิดชั่วกัลปาวสาน

มีองค์ประกอบน้อยมากที่ทำให้พระองค์ทรงยินดี

เพราะพวกเจ้าไม่ใช่อะไรเลยนอกจากสิ่งทรงสร้างทั้งหลายในพระหัตถ์ของพระเจ้า
หากบุคคลหนึ่งตกอยู่ในความชะล่าใจ พวกเขาจะไม่ถูกพระเจ้าทรงเกลียดหรือ?
การกล่าวว่าพวกเจ้าสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ในวันนี้เป็นการกล่าวจากมุมมองอันจำกัดของร่างกาย
ฝ่ายเนื้อหนังของพวกเจ้า หากพวกเจ้าจะต้องถูกประคบคู่กับพระเจ้าจริงๆ
พวกเจ้าจะถูกทำให้ปราศไปตลอดกาลในสังเวียนนั้น เนื้อหนังของมนุษย์ไม่เคยได้รู้จักชัยชนะแม้สักครั้ง
โดยผ่านทางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น
จึงจะเป็นไปได้ที่มนุษย์จะมีคุณสมบัติเฉพาะทั้งหลายแห่งการไถ่ ในความจริงแล้ว ในบรรดาสิ่งต่างๆ
เหลือคณานับในสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า มนุษย์นั้นต่ำต้อยที่สุด แม้ว่าเขาจะเป็นเจ้านายของทุกสรรพสิ่ง
มนุษย์ก็เป็นหนึ่งเดียวเท่านั้นท่ามกลางพวกมันที่อยู่ภายใต้เหล่าเหยี่ยวของซาตาน
หนึ่งเดียวที่ตกเป็นเหยื่อในหนทางอันไม่รู้จบสู่ความเสื่อมทรามของมัน มนุษย์ไม่เคยมีอธิปไตยเหนือตัวเอง
ผู้คนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตในสถานที่อันเน่าเหม็นของซาตานและทนทุกข์กับการหัวเราะเยาะของมัน
มันหยอกล้อพวกเขาในหนทางนี้และนั่นจนกระทั่งพวกเขามีชีวิตอยู่เพียงครั้งชีวิตเท่านั้น
โดยสู้นทุกความพลิกผัน ทุกความยากลำบากในโลกมนุษย์ ภายหลังจากที่ใช้พวกเขาเป็นของเล่นแล้ว
ซาตานก็มอบจุดจบให้กับชะตาชีวิตของพวกเขา
และดังนั้นผู้คนจึงเผชิญชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขาในความรุนแรงแห่งความสับสน
ไม่เคยสักครั้งที่จะชื่นชมสิ่งดีทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับพวกเขา
แต่กลับถูกซาตานทำให้เสียหายและถูกทิ้งไว้ให้กลายเป็นผ้าชีวรินแทน
ในวันนี้พวกเขาได้กลับกลายเป็นอ่อนกำลังและเหงาหงอยมากจนกระทั่งพวกเขาไม่มีแนวโน้มที่จะสังเกตเห็น
พระราชกิจของพระเจ้าเอาเสียเลย หากผู้คนไม่มีแนวโน้มที่จะสังเกตเห็นพระราชกิจของพระเจ้า
ประสบการณ์ของพวกเขาจะถูกชี้ชะตาให้ยังคงแตกแยกเป็นส่วนๆ และไม่ครบบริบูรณ์ตลอดกาล
และการเข้าสู่ของพวกเขาจะเป็นพื้นที่ว่างเปล่าตลอดกาล ในเวลาหลายพันปีนับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้เสด็จมาสู่โลก
มนุษย์ไม่ว่าจำนวนใดๆ
ก็ตามที่มีอุดมคติอันสูงส่งได้ถูกพระเจ้าทรงใช้เพื่อทำงานให้กับพระองค์ในช่วงเวลาไม่ว่ากี่ปีก็ตาม
แต่บรรดาผู้ที่รู้จักพระราชกิจของพระองค์นั้นน้อยมากจนแทบจะไม่มีตัวตนอยู่เลย ด้วยเหตุผลนี้
ผู้คนที่ไม่ทราบจำนวนเข้ารับบทบาของการดำเนินตามพระเจ้าในเวลาเดียวกันกับที่พวกเขาทำงานให้กับพระองค์
เพราะอันที่จริงแล้วแทนที่จะทำพระราชกิจของพระองค์
พวกเขากลับทำงานของมนุษย์ในตำแหน่งที่พระเจ้าโปรดประทานให้ นี่สามารถเรียกว่างานได้หรือ?
พวกเขาสามารถเข้าสู่ได้อย่างไร? มนุษยชาติได้รับพระคุณของพระเจ้าไว้แล้วก็กลับฝังมัน เพราะการนี้
ตลอดหลายชั่วอายุคนที่ผ่านมา บรรดาผู้ที่ทำพระราชกิจของพระองค์จึงมีการเข้าสู่เพียงเล็กน้อย

พวกเขาก็แค่ไม่พูดเกี่ยวกับการรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

เพราะพวกเขาเข้าใจพระปรีชาญาณของพระเจ้าน้อยเกินไป อาจกล่าวได้ว่า แม้ว่าจะมีหลายคนที่รับใช้พระเจ้า

แต่พวกเขาก็ได้ล้มเหลวที่จะเห็นว่าพระองค์ทรงได้รับการยกย่องอย่างไร

และนี่คือสาเหตุที่ทุกคนได้กำหนดตัวพวกเขาเองเป็นพระเจ้าเพื่อให้ผู้อื่นนมัสการ

เป็นเวลาหลายปีเหลือเกินที่พระเจ้ายังคงทรงซ่อนเร้นอยู่ภายในสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

พระองค์ได้ทรงสังเกตการณ์ผ่านฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงหลายฤดูเหลือเกินจากเบื้องหลังหมอกอันปกคลุม

พระองค์ได้ทอดพระเนตรลงมาจากสวรรค์ชั้นที่สามเป็นเวลาหลายวันและหลายคืนเหลือเกิน

พระองค์ได้ทรงดำเนินไปท่ามกลางพวกมนุษย์เป็นเวลาหลายเดือนและหลายปีเหลือเกิน

พระองค์ได้ประทับเหนือพวกมนุษย์ทั้งหมด

โดยทรงรอคอยอย่างเงียบเชียบผ่านฤดูหนาวอันเยือกเย็นหลายฤดูเหลือเกิน

ไม่เคยแม้สักครั้งที่พระองค์ได้ทรงแสดงพระองค์เองอย่างเปิดเผยต่อใครเลย และไม่เคยทรงส่งเสียงแม้สักครั้ง

และพระองค์ทรงจากไปโดยปราศจากหมายสำคัญและทรงกลับมาอย่างเงียบเชียบพอๆ กัน

ใครเล่าสามารถรู้จักพระพักตร์แท้จริงของพระองค์ได้? พระองค์ไม่เคยตรัสกับมนุษย์แม้สักครั้ง

ไม่เคยทรงปรากฏแก่มนุษย์แม้สักครั้ง มันง่ายเพียงใดที่ผู้คนจะทำพระราชกิจซึ่งพระเจ้าทรงบัญชา?

พวกเขาตระหนักเล็กน้อยว่ารู้จักพระองค์นั้นลำบากยากเย็นที่สุดในบรรดาสรรพสิ่ง

ในวันนี้พระเจ้าได้ตรัสกับมนุษย์แล้ว แต่มนุษย์ไม่เคยรู้จักพระองค์

เพราะการเข้าสู่ของเขาในชีวิตนั้นจำกัดและดั้นเดินเกินไป

ผู้คนนั้นไม่เหมาะสมอย่างสิ้นเชิงที่จะปรากฏเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เมื่อมองจากมุมมองของพระองค์

พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าน้อยเกินไปและเหินห่างจากพระองค์ไกลเกินไป ยิ่งไปกว่านั้น

หัวใจซึ่งพวกเขาใช้ในการเชื่อในพระเจ้านั้นซับซ้อนเกินไป

และพวกเขาก็แค่ไม่ยึดถือพระฉายาของพระเจ้าไว้ในด้านในสุดของหัวใจของพวกเขา ผลก็คือ

ความพยายามอันอุตสาหะของพระเจ้า และพระราชกิจของพระองค์

เหมือนดั่งชิ้นส่วนทองคำที่ถูกกลบฝังอยู่ใต้ทราย ไม่สามารถเปล่งแสงวามของแสงสว่างได้ สำหรับพระเจ้าแล้ว

จิตความสามารถ สิ่งจูงใจทั้งหลาย และทรศนะของผู้คนเหล่านี้ น่าเกลียดเป็นที่สุด

เมื่อพวกเขาถูกทำให้ด้อยความสามารถที่จะรับไว้ ไม่รู้สึกจนถึงจุดของความไม่มีสำนึกรับรู้ ตกต่ำและเสื่อม

ประจบประแจงเกินควร อ่อนแอและปราศจากพลังจิต พวกเขาต้องถูกจูงอย่างที่ว่าควายและม้าถูกจูง

ในส่วนของการเข้าสู่ของพวกเขาในจิตวิญญาณ หรือการเข้าสู่ในพระราชกิจของพระเจ้านั้น

พวกเขาไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย โดยไม่มีความตั้งใจแน่วแน่แม้สักน้อยที่จะทนทุกข์เพื่อประโยชน์ของความจริง

การที่บุคคลประเภทนี้จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้านั้นจะไม่ง่าย

ด้วยเหตุนี้จึงสำคัญยิ่งที่พวกเจ้าจะต้องเริ่มการเข้าสู่ของพวกเจ้าจากมุมนี้—

ที่พวกเจ้าเริ่มที่จะมารู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้ายี่โดยผ่านทางงานของพวกเจ้าและการเข้าสู่ของพวกเจ้า

งานและการเข้าสู่ (2)

งานและการเข้าสู่ของพวกเจ้านั้นค่อนข้างอำมหิต มนุษย์ไม่ให้ความสำคัญกับงาน และแม้กระทั่งทำตามอำเภอใจมากยิ่งขึ้นอีกเกี่ยวกับเรื่องการเข้าสู่ มนุษย์ไม่ได้ถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นบทเรียนที่พวกเขาควรจะเข้าสู่ ดังนั้น ในประสบการณ์ของพวกเจ้าแทบทุกอย่างที่มนุษย์มองเห็นจึงเป็นเพียงภาพลวงตาอันว่างเปล่า พวกเจ้าไม่ได้ถูกร้องขอมากมายเลยเท่าที่เกี่ยวกับงาน ทว่าในฐานะของผู้ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าแล้ว พวกเจ้าก็ควรที่จะเรียนรู้บทเรียนของเจ้าเกี่ยวกับการทำงานเพื่อพระเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะได้ประพาศดินให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ในไม่ช้า ตลอดหลายยุคที่ผ่านมา บรรดาผู้ที่ได้ทำงานถูกเรียกขานว่าเป็นคนงานหรืออัครทูต ซึ่งเป็นคำที่หมายถึงคนจำนวนน้อยที่พระเจ้าทรงใช้งาน อย่างไรก็ตาม งานที่เราพูดถึงในวันนี้ไม่ได้หมายถึงเพียงเฉพาะคนงานหรืออัครทูตเหล่านั้น แต่ในทางตรงกันข้ามมุ่งหมายโดยตรงถึงบรรดาคนทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อม เป็นไปได้ว่ามีหลายคนที่ทำให้ความสนใจต่อเรื่องนี้เพียงเล็กน้อย ทว่า เพื่อเห็นแก่การเข้าสู่แล้ว คงจะเป็นการดีที่สุดหากจะพูดถึงความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้

สำหรับเรื่องงานนั้น มนุษย์เชื่อว่างานนั้นคือการวิ่งสาละวนเพื่อพระเจ้า เทศนาไปทั่วทุกหนแห่ง และทุ่มเทเพื่อประโยชน์ของพระองค์ทั้งหมด แม้ความเชื่อนี้จะถูกต้อง แต่ก็เพียงด้านเดียวมากเกินไป สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์นั้นไม่ใช่แค่การวิ่งสาละวนเพื่อพระองค์เท่านั้น นอกจากนี้แล้ว งานนี้เกี่ยวข้องกับพันธกิจและการจัดเตรียมภายในจิตวิญญาณ พี่น้องชายหญิงหลายคน แม้ภายหลังจากที่มีประสบการณ์กันมาหลายปีแล้วก็ตาม กลับไม่เคยคิดถึงเรื่องการทำงานเพื่อพระเจ้าเลย เนื่องจากงานตามที่มนุษย์คิดได้นั้นหาได้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องไม่ เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงไม่มีความสนใจใดๆ เลยในเรื่องของงาน

และนี่คือเหตุผลที่ชัดเจนว่าเหตุใดการเข้าสู่ของมนุษย์จึงเป็นเรื่องที่ค่อนข้างมีลักษณะด้านเดียวเหมือนกัน พวกเจ้าทั้งหมดควรจะเริ่มต้นการเข้าสู่ของพวกเจ้าด้วยการทำงานเพื่อพระเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะก้าวผ่านทุกแง่มุมของประสบการณ์ได้ดีขึ้น นี่คือนสิ่งที่พวกเจ้าควรจะเข้าสู่ งานไม่ได้หมายถึงการวิ่งสาละวนเพื่อพระเจ้า

แต่หมายถึงว่าชีวิตของมนุษย์และการดำเนินชีวิตของมนุษย์นั้นสามารถมอบความชื่นชมยินดีแก่พระเจ้าได้หรือไม่

งานหมายถึงการที่ผู้คนใช้การอุทิศตัวของตนแก่พระเจ้าและใช้ความรู้ของตนเกี่ยวกับพระเจ้าเพื่อเป็นพยานเกี่ยวกับพระเจ้า รวมทั้งเพื่อปรนนิบัติมนุษย์ด้วย นี่คือการรับผิดชอบของมนุษย์

และนี่คือสิ่งที่มนุษย์ทุกคนควรเข้าใจ เราอาจกล่าวได้ว่าการเข้าสู่ของพวกเจ้าคืองานของพวกเจ้า และว่าพวกเจ้ากำลังพยายามเข้าสู่ในช่วงระหว่างการทำงานเพื่อพระเจ้า

การได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้มีความหมายแค่ที่เจ้ารู้วิธีกินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ เจ้าต้องรู้วิธีเป็นพยานเกี่ยวกับพระเจ้า และสามารถรับใช้พระเจ้า และสามารถปรนนิบัติและจัดเตรียมให้มนุษย์ได้ นี่คือนิยาม และเป็นการเข้าสู่ของพวกเจ้าเช่นกัน

นี่คือสิ่งที่ทุกคนควรจะสำเร็จลุล่วง มีหลายคนที่มีมโนเพียงแต่การวิ่งไล่ตามเพื่อพระเจ้า และเทศนาไปทั่วทุกหนแห่ง แต่มองข้ามประสบการณ์ส่วนบุคคลของตนเองไป

และเพิกเฉยต่อการเข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของตนเอง

สิ่งนี้เองที่ได้นำพาบรรดาผู้ที่รับใช้พระเจ้าให้กลายเป็นพวกที่ต่อต้านพระเจ้า

คนเหล่านี้ที่เคยรับใช้พระเจ้าและปรนนิบัติเพื่อนมนุษย์มาตลอดหลายปีนี้

ได้ถือเพียงว่าการทำงานและการเทศนาเป็นการเข้าสู่

และไม่มีใครเลยที่ถือว่าประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณส่วนบุคคลของพวกเขาคือการเข้าสู่ที่สำคัญ

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับนำความรู้แจ้งที่พวกเขาได้รับจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเป็นทุนเพื่อใช้สอนคนอื่น ๆ ขณะเทศนา พวกเขารู้สึกเป็นการอย่างมากและรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ และด้วยวิธีนี้

พวกเขาก็กำลังปลดปล่อยพระสุรเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเวลานั้น

บรรดาผู้ที่ทำงานเต็มไปด้วยความพึงพอใจ

ราวกับว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นได้กลายเป็นประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณส่วนบุคคลของพวกเขา พวกเขารู้สึกว่าทุกคำพูดที่พวกเขากำลังพูดนั้นเป็นของตัวเองส่วนบุคคลของพวกเขา

แต่แล้วก็เป็นอีกครั้งที่เป็นราวกับว่าประสบการณ์ของพวกเขาเองไม่ชัดเจนอย่างที่พวกเขาได้บรรยายมา

ยิ่งไปกว่านั้น ก่อนจะพูด พวกเขาไม่ได้ระแคะระคายเลยว่าพวกเขาจะพูดอะไรบ้าง

แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขา

คำพูดของพวกเขาก็พุ่งพรูออกมาพร้อมกับสายน้ำที่ไหลไม่หยุด ภายหลังจากที่เจ้าได้เทศนาแบบนั้นครั้งหนึ่งแล้ว

เจ้าจะรู้สึกว่าคุณลักษณะที่แท้จริงของเจ้านั้นไม่ได้เล็กน้อยอย่างที่เจ้าเคยเชื่อเลย

และเช่นเดียวกับในสถานการณ์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในตัวเจ้าแล้วหลายครั้ง

เจ้าจึงกำหนดพิจารณาว่าเจ้ามีคุณลักษณะแล้ว และเชื่ออย่างผิดๆ

ว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นคือการเข้าสู่ของเจ้าเองและเป็นสถานะความมีตัวตนของเจ้าเอง

เมื่อเจ้ามีประสบการณ์ในหนทางนี้อยู่เนืองนิตย์ เจ้าก็จะกลายเป็นหละหลวมเกี่ยวกับการเข้าสู่ของเจ้าเอง

ไกลเข้าสู่ความเกียจคร้าน โดยไม่ได้สังเกต และเลิกให้ความสำคัญใดๆ กับการเข้าสู่ส่วนตัวของเจ้า ด้วยเหตุนี้

เมื่อเจ้ากำลังปรนนิบัติคนอื่น ๆ อยู่

เจ้าต้องแยกให้ชัดเจนระหว่างวุฒิภาวะของเจ้าและพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธ

การนี้สามารถช่วยเรื่องการเข้าสู่ของเจ้าได้ดีขึ้นและยังประโยชน์แก่ประสบการณ์ของเจ้ามากขึ้น

เมื่อมนุษย์รับเอาพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธเป็นประสบการณ์ส่วนตัวของพวกเขา

การนี้กลับกลายเป็นแหล่งความต่ำทราม นี่คือเหตุผลว่าเหตุใดเราจึงกล่าวว่า ไม่ว่าพวกเจ้าจะทำหน้าที่อะไรก็ตาม

พวกเจ้าควรที่จะถือว่าการเข้าสู่ของพวกเจ้านั้นเป็นบทเรียนที่สำคัญยิ่ง

เราทำงานเพื่อทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า

เพื่อนำบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้ดั่งพระทัยของพระเจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

เพื่อนำมนุษย์ไปสู่พระเจ้า

และเพื่อแนะนำให้มนุษย์รู้จักพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธและการทรงนำของพระเจ้า

ด้วยการนั้นจึงเป็นการทำให้ดอกผลแห่งพระราชกิจของพระเจ้ามีความเพียบพร้อม เพราะฉะนั้น

จึงจำเป็นที่พวกเจ้าจะต้องชัดเจนอย่างทะลุปรุโปร่งเกี่ยวกับเนื้อหาของงาน ในฐานะคนที่พระเจ้าทรงใช้งาน

มนุษย์ทุกคนควรกับการทำงานเพื่อพระเจ้า กล่าวคือ ทุกคนมีโอกาที่จะถูกใช้งานโดยพระวิญญูณบริสุทธ

อย่างไรก็ตาม มีจุดหนึ่งที่พวกเจ้าต้องตระหนัก นั่นคือ เมื่อมนุษย์ทำงานที่พระเจ้าทรงบัญชา

มนุษย์ได้รับโอกาที่จะถูกใช้โดยพระเจ้า ทว่าสิ่งที่มนุษย์พูดและรู้นั้นหาใช่วุฒิภาวะของมนุษย์ไม่โดยสิ้นเชิง

ทั้งหมดที่พวกเจ้าสามารถทำได้คือ การรู้ถึงข้อบกพร่องของพวกเจ้าเองระหว่างการทำงานของเจ้าให้ดียิ่งขึ้น

และมามีความรู้แจ้งจากพระวิญญูณบริสุทธที่มากขึ้น ในหนทางนี้

พวกเจ้าก็จะสามารถได้รับการเข้าสู่ที่ดีขึ้นในครรลองของการทำงานของพวกเจ้า

หากมนุษย์ถือว่าการทรงนำที่มาจากพระเจ้านั้นเป็นการเข้าสู่ของตนเอง

และเป็นบางสิ่งที่มีอยู่โดยธรรมชาติในตัวของพวกเขาเองอยู่แล้ว

เช่นนั้นแล้วโอกาสที่วุฒิภาวะของมนุษย์จะเติบโตได้ย่อมไม่มีเลย

ความรู้แจ้งว่าพระวิญญูณบริสุทธทรงพระราชกิจในมนุษย์เกิดขึ้นเมื่อพวกเขาอยู่ในสภาวะปกติ

แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวนั้น

ผู้คนมักจะเข้าใจผิดไปว่าความรู้แจ้งที่พวกเขาได้รับนั้นเป็นวุฒิภาวะที่แท้จริงของตนเอง

เนื่องจากวิธีที่พระวิญญูณบริสุทธทรงให้ความรู้แจ้งนั้นเป็นเรื่องธรรมดาอย่างมาก

และพระองค์ทรงใช้ประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่โดยธรรมชาติในตัวมนุษย์ เมื่อผู้คนทำงานหรือพูด

หรือเมื่อพวกเขากำลังอธิษฐานและเฝ้าเดี่ยวทางวิญญูณ

ความจริงก็จะกลับกลายเป็นกระจำงแจ้งต่อพวกเขาในทันที อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริง

สิ่งที่มนุษย์เห็นนั้นเป็นเพียงความรู้แจ้งโดยพระวิญญูณบริสุทธ (โดยธรรมชาติแล้ว

ความรู้แจ้งนี้เชื่อมโยงกับความร่วมมือของมนุษย์) และหาได้เป็นตัวแทนอุทิวภาพที่แท้จริงของมนุษย์ไม่

หลังจากช่วงเวลาหนึ่งของประสบการณ์ที่มนุษย์เผชิญกับความยากลำบากและการทดสอบทั้งหลายมาบ้าง

อุทิวภาพที่แท้จริงของมนุษย์ก็กลับกลายเป็นชัดเจนภายใต้รูปการณ์แวดล้อมดังกล่าว

เมื่อนั้นเท่านั้นเองที่มนุษย์จะค้นพบว่าอุทิวภาพของเขานั้นไม่ได้ดีมากนัก และความเห็นแก่ตัว

ข้อพิจารณาส่วนบุคคล และความละโมภของมนุษย์ต่างก็ผุดพวยขึ้นทั้งหมดทั้งมวล

เพียงภายหลังจากที่ได้ผ่านวงจรแห่งประสบการณ์แบบนี้หลายรอบแล้วเท่านั้น

ผู้คนจำนวนมากในบรรดาผู้ที่ตื่นรู้ภายในจิตวิญญาณของตนจะตระหนักได้ว่า

สิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ในอดีตนั้นไม่ใช่ความเป็นจริงของพวกเขาเองเลย

แต่เป็นเพียงความกระจำชั่วคราวจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และว่ามนุษย์เพียงแต่ได้รับความสว่างนี้มา

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่มนุษย์เพื่อที่จะเข้าใจความจริง

บ่อยครั้งจะเป็นไปในลักษณะที่ชัดเจนและโดดเด่น โดยไม่มีการอธิบายถึงที่มาและที่ไปของสิ่งทั้งหลาย

กล่าวคือ แทนที่จะผนวกความยากลำบากของมนุษย์เข้ามาในการวิวัฒน์นี้

พระองค์ทรงเปิดเผยความจริงนั้นโดยตรง เมื่อมนุษย์เผชิญความยากลำบากในกระบวนการการเข้าสู่

แล้วจึงผนวกความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าด้วยกัน นี่ก็กลับกลายเป็นประสบการณ์ที่แท้จริงของมนุษย์

ยกตัวอย่างเช่น ฟีน้องหญิงที่ยังไม่แต่งงานคนหนึ่งกล่าวในระหว่างการสามัคคีธรรมว่า

“พวกเราไม่ได้แสวงหาเกียรติและความมั่งคั่ง หรือละโมภความสุขจากความรักระหว่างสามีและภรรยา

พวกเรามุ่งแต่จะอุทิศหัวใจที่บริสุทธิ์และเด็ดเดี่ยวแด่พระเจ้า” เธอกล่าวต่อไปว่า “เมื่อผู้คนแต่งงาน

มีหลายอย่างที่รุ่มร่ามพวกเขา และหัวใจรักของพวกเขาต่อพระเจ้านั้นก็ไม่ได้แท้จริงอีกต่อไป

หัวใจของพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับครอบครัวของพวกเขาและคู่สมรสของพวกเขาอยู่เสมอ

และดังนั้นแล้วโลกภายในของพวกเขาจึงกลับกลายเป็นซับซ้อนมากขึ้น...” ขณะที่เธอกำลังพูด

ราวกับว่าสิ่งที่ออกจากปากของเธอนั้นคือสิ่งที่เธอกำลังคิดอยู่ในใจ คำพูดของเธอกังวานก้องและทรงพลัง

ราวกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอพูดนั้นมาจากส่วนลึกที่สุดใจของเธอ

และราวกับว่านั่นคือความปรารถนาอันแรงกล้าของเธอที่จะอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงแด่พระเจ้า

และคือความหวังของเธอว่าบรรดาพี่น้องชายหญิงเยี่ยงเธอนั้นจะมีปณิธานเดียวกันกับเธอด้วย

อาจกล่าวได้ว่าความรู้สึกของเจ้าเกี่ยวกับปณิธานและเกี่ยวกับการถูกขับเคลื่อนในช่วงเวลานี้มาจากพระราชกิจของ

พระวิญญาณบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง เมื่อวิธีการของพระราชกิจของพระเจ้าเปลี่ยนไป

เจ้าก็จะได้มีอายุมากขึ้นสองสามปีไปด้วย เจ้าได้เห็นว่าเป็นอันร่วมชั้นและเพื่อนๆ

วัยเดียวกันของเจ้าทุกคนมีสามีกันไปหมดแล้ว หรือเจ้าได้ยินว่าหลังจากคนอื่นๆ หนึ่งแต่งงาน

สามีของเธอได้พาเธอไปอยู่ในเมืองและเธอก็ได้งานทำที่นั่น เมื่อเจ้าพบเธอ เจ้าจะเริ่มรู้สึกอิจฉา

เมื่อได้เห็นเธอเต็มไปด้วยเสน่ห์และท่าทางที่สง่างามตั้งแต่หัวจรดเท้าเช่นไร และเห็นว่าเวลาที่เธอพูดกับเจ้า เธอมีไหวพริบบนใบหน้าเป็นสากลเช่นไร ไม่มีเค้าของสาวบ้านนอกในตัวเธออีกแล้ว

การได้เห็นอย่างนี้ทำให้ความรู้สึกหลายๆ อย่างในตัวเจ้าปั่นป่วนขึ้น เมื่อได้ทูลขอให้พระเจ้าทั้งหมดตลอดมา เจ้าก็ไม่มีทั้งครอบครัวหรืออาชีพการงาน และเจ้าได้สู้ทนกับการถูกจัดการมากมาย

เจ้าเข้าวัยกลางคนมานานแล้ว และวัยเยาว์ของเจ้าก็ผ่านเลยไปอย่างเงียบๆ เนิ่นนานแล้ว

ราวกับว่าเจ้าอยู่ในความฝัน ปัจจุบัน เมื่อผ่านวันเวลามาจนถึงตอนนี้ เจ้าไม่รู้ว่าจะปักหลักชีวิตที่ไหน

ในช่วงขณะนี้ เจ้าติดอยู่ในวังวนแห่งความคิด ราวกับว่าเจ้าเสียสติไปแล้ว

เมื่อต้องโคตรเดียวดายและไร้ความสามารถที่จะหลบลงได้ โดยนอนตื่นอยู่ตลอดคืนอันยาวนาน

ก่อนที่เจ้าจะรู้ตัว เจ้าก็เริ่มคิดถึงเรื่องปณิธานของเจ้าและคำปฏิญาณอย่างสง่าต่อพระเจ้าของเจ้า และเหตุใดถึงกระนั้น เจ้าจึงได้ตกอยู่ในสภาพน่าเศร้าเช่นนี้? โดยไม่รู้ตัว

เจ้าก็ปล่อยให้ น้ำตาอันเงียบกริบร่วงหล่นและเจ้าก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดอันบีบคั้นหัวใจ

เมื่อมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่ออธิษฐาน

เจ้าก็หวนนึกถึงว่าเจ้าเคยอยู่อย่างใกล้ชิดและอย่างแยกจากกันไม่ได้เพียงใด ในวันเวลาเมื่อครั้งที่เจ้าอยู่กับพระเจ้า

จากแล้วจากเล่าผุดพรายขึ้นตรงหน้าเจ้า แล้วคำปฏิญาณที่เจ้ากล่าวในวันนั้นก็กังวานขึ้นในหูของเจ้าอีกครั้ง

“พระเจ้าไม่ทรงเป็นคนสนิทเดียวของฉันทหรือ” ถึงตอนนี้ เจ้าก็ทรมานไปกับเสียงสะท้อนแล้ว “พระเจ้า!

พระเจ้าที่รัก! ข้าพระองค์ได้มอบหัวใจแด่พระองค์ทั้งหัวใจ

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะยึดมั่นในสัญญาต่อพระองค์ตลอดกาล

และข้าพระองค์จะรักพระองค์อย่างแน่วแน่ตลอดชั่วชีวิตของข้าพระองค์...”

ต่อเมื่อเพียงขณะที่เจ้าต่อสู้ดิ้นรนในความทุกข์อันรุนแรงนั้นเท่านั้น

เจ้าจึงสำนึกรับรู้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้านำรักชื่นชมเพียงใด

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงตระหนักได้อย่างชัดเจนว่า ฉันทได้มอบทุกอย่างของฉันทให้กับพระเจ้านานมาแล้ว

หลังจากผ่านความรวดร่วนนั้นมาได้ เจ้าก็เป็นผู้ใหญ่มากขึ้นในเรื่องเหล่านี้

และเจ้าก็เห็นว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเวลานั้นไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์มีไว้ในครอบครอง

ในประสบการณ์ของเจ้าหลังจากจุดนี้ เจ้าจะไม่ถูกจำกัดอยู่ในแเง่มนี้ของการเข้าสู่อีกต่อไป

ราวกับว่ารอยแผลเป็นจากแผลเก่าของเจ้าได้ยังประโยชน์อย่างมากต่อการเข้าสู่ของเจ้า

เมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ เจ้าจะหวนคิดถึงน้ำตาที่เจ้าหลั่งออกมาในวันนั้นขึ้นมาทันที

ราวกับว่าเจ้าได้อยู่ร่วมกับพระเจ้าอีกครั้งหลังจากที่แยกจากกันไป

และกลัวอยู่ตลอดเวลาว่าสัมพันธภาพของเจ้ากับพระเจ้าจะถูกตัดขาดอีกครั้ง และความผูกพันทางอารมณ์ (สัมพันธภาพปกติ) ระหว่างเจ้ากับพระเจ้าจะเสียหายไปอีก นี่คือนิยามของเจ้าและการเข้าสู่ของเจ้า ดังนั้น

ขณะเดียวกับที่พวกเขารับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้
พวกเขาก็ควรที่จะให้ความสำคัญกับการเข้าสู่ของพวกเขามากขึ้นไปอีก
โดยการมองเห็นว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการเข้าสู่ของพวกเขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
รวมถึงการผนวกพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไว้ในการเข้าสู่ของพวกเขา
เพื่อที่พวกเขาอาจจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหลายๆ ด้านกว่าเดิม
และเพื่อที่เนื้อแท้ของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกสร้างขึ้นภายในตัวพวกเขา
ในช่วงที่พวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขาก็จะรู้จักพระวิญญาณบริสุทธิ์ รวมถึงตัวเจ้าเองด้วย และยิ่งกว่านั้น ใครจะรู้
ในท่ามกลางความทุกข์แสนสาหัสไม่ว่าที่รอบนั้น เจ้าจะพัฒนาสัมพันธภาพปกติกับพระเจ้า
และสัมพันธภาพระหว่างเจ้ากับพระเจ้าจะใกล้ชิดขึ้นวันต่อวัน
ภายหลังจากเหตุการณ์ทั้งหลายเกี่ยวกับการตัดแต่งและกระบวนการถลุงอย่างนับไม่ถ้วน
เจ้าจะพัฒนาความรักที่แท้จริงต่อพระเจ้า นั่นคือเหตุผลว่าเหตุใดพวกเขาก็จึงต้องตระหนักว่าความทุกข์ การเขินตี
และความทุกข์ลำบากนั้นไม่ใช่สิ่งที่พึงกลัว
สิ่งที่น่าหวาดหวั่นนั้นคือการมีเพียงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แต่ไม่มีการเข้าสู่ของพวกเขา
เมื่อวันนั้นมาถึงซึ่งพระราชกิจของพระเจ้าเสร็จสิ้นลง เจ้าจะได้ลงแรงไปโดยเปล่าดาย กล่าวคือ
แม้เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าจะไม่ได้รู้จักพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือได้มีการเข้าสู่ของเจ้าเอง
ความรู้แจ้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจในมนุษย์นั้น ไม่ใช่เพื่อคำนวณความหลงใหลของมนุษย์ไว้
แต่เพื่อเปิดเส้นทางสำหรับการเข้าสู่ของมนุษย์ รวมทั้งเพื่ออนุญาตให้มนุษย์ได้รู้จักกับพระวิญญาณบริสุทธิ์
และจากจุดนี้ ได้พัฒนาความรู้สึกรักและการรักใคร่บูชาที่มีต่อพระเจ้า

งานและการเข้าสู่ (3)

พระเจ้าทรงมอบความไว้วางพระทัยในสิ่งต่างๆ มากมายกับพวกมนุษย์
และยังตรัสถึงการเข้าสู่ของพวกเขาในหนทางต่างๆ นับไม่ถ้วน แต่เพราะขีดความสามารถของผู้คนต่ำอย่างมาก
จนมากมายของพระเจ้าจึงไม่สามารถปึกหลักได้ ขีดความสามารถที่ต่ำนี้มีเหตุผลที่หลากหลาย เช่น
ความเสื่อมทรามของความคิดและหลักศีลธรรมของมนุษย์ การขาดพร่องการเลี้ยงดูที่ถูกต้องเหมาะสม
ความเชื่อเหนือธรรมชาติของระบบศักดินาที่ได้ยึดหัวใจของมนุษย์อย่างร้ายแรง
รูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่ำทรามและเสื่อมโทรมที่ทำให้ความป่วยสับสนในมุมที่ลึกที่สุดของหัวใจมนุษย์
การจับความเข้าใจอย่างผิวเผินเกี่ยวกับการมีความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรม
โดยผู้คนเกือบร้อยละเก้าสิบแปดที่ขาดการศึกษาในความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรม และที่ยิ่งกว่านั้นคือ
มีเพียงไม่กี่คนที่ได้รับการศึกษาทางวัฒนธรรมในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น
โดยพื้นฐานแล้วผู้คนจึงไม่มีแนวคิดพระเจ้าหรือพระวิญญาณหมายถึงอะไร
แต่มีเพียงภาพลักษณ์ของพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่ชัดเจนซึ่งได้มาจากความเชื่อเหนือธรรมชาติของระบบศักดินา
เท่านั้น อิทธิพลอันตรายที่ช่วงเวลาหลายพันปีของ “จิตวิญญาณชาตินิยมอันสูงส่ง”
ได้ทิ้งไว้ลึกในหัวใจของมนุษย์ และการคิดแบบระบบศักดินาที่ผู้คนถูกผูกมัดและล่ามโซ่ไว้
โดยไม่มีเสรีภาพเลยแม้แต่น้อย และไม่มีเจตจำนงที่จะทะเยอทะยานหรืออดทนนาน
ไม่มีความอยากที่จะสร้างความก้าวหน้า แต่กลับยังคงอยู่เฉยและถอยหลังแทน
โดยตั้งมั่นอยู่ในวิธีการคิดของทาส เป็นต้น—
ปัจจัยที่อยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงเหล่านี้ได้ให้รูปหล่อที่โสมมและน่าเกลียดที่ไม่อาจลบออกได้กับทัศนคติที่เป็น
อุดมการณ์ อุดมคติ หลักศีลธรรม และอุปนิสัยของมนุษยชาติ
ดูเหมือนว่าพวกมนุษย์กำลังใช้ชีวิตอยู่ในโลกมืดแห่งการก่อการร้ายซึ่งไม่มีผู้ใดท่ามกลางพวกเขาที่พยายามที่จะ
อยู่เหนือมัน และไม่มีผู้ใดท่ามกลางพวกเขาคิดถึงการก้าวต่อไปสู่โลกตามอุดมคติ
แต่พวกเขากลับพอใจกับवासนาในชีวิตของพวกเขา
เพื่อใช้วันเวลาของพวกเขาไปกับการให้กำเนิดและเลี้ยงดูลูกหลาน คำนวณต่อสู้ ทรากตรำ ทำงานบ้านของพวกเขา
ฝืนถึงครอบครัวที่สะดักสวายและมีความสุข และฝืนถึงความรักใคร่ในการสมรส ลูกหลานที่กตัญญู
ความชื่นบานยินดีในช่วงปีสนธยาของพวกเขาในขณะที่พวกเขาใช้ชีวิตอย่างสงบ...เป็นเวลาหลายสิบ หลายพัน
หลายหมื่นปีจนถึงตอนนี้ ผู้คนได้สิ้นเปลืองเวลาของพวกเขาในหนทางนี้ตลอดมา
โดยไม่มีผู้ใดสร้างชีวิตที่เพียบพร้อม
เจตนาทั้งหมดอยู่ที่การสังหารกันและกันในโลกที่มีดมืดนี้บนการแข่งขันเพื่อชื่อเสียงและโชควาสนา
และการวางอุบายต่อต้านกันและกันเท่านั้น มีผู้ใดเคยแสวงหาหน้าพระทัยของพระเจ้าบ้าง?

มีผู้ใดเคยใส่ใจกับพระราชกิจของพระเจ้าไหม?

ทุกส่วนของมนุษยชาติที่ติดพันด้วยอิทธิพลของความมืดได้กลายเป็นธรรมชาติของมนุษย์มานานแล้ว

และดังนั้นจึงค่อนข้างยากที่จะดำเนินพระราชกิจของพระเจ้า

และผู้คนมีหัวใจที่ให้ความสนใจต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงได้มอบความไว้วางพระทัยให้กับพวกเขาในวันนี้ค่อยลงไปอีก ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม เราเชื่อว่าผู้คนจะไม่ใส่ใจการที่เราเปล่งวณะเหล่านี้

เพราะสิ่งที่เรากำลังพูดถึงคือประวัติศาสตร์ของช่วงเวลาหลายพันปี การพูดถึงประวัติศาสตร์หมายถึงข้อเท็จจริง และยิ่งไปกว่านั้นคือเรื่องอื้อฉาวที่เป็นที่ชัดเจนสำหรับทุกคน

ดังนั้นแล้วการพูดถึงสิ่งที่ตรงข้ามกับข้อเท็จจริงจะมีประโยชน์อันใด? แต่เรายังเชื่อว่าเมื่อได้เห็นพระวณะเหล่านี้ ผู้คนที่มิเคยจะตื่นและเพียรพยายามเพื่อความก้าวหน้า

พระเจ้าทรงหวังว่าพวกมนุษย์จะสามารถใช้ชีวิตและทำงานอย่างสันติสุขและพอใจ

ในขณะที่เดียวกันก็สามารถรักพระเจ้าด้วย

การที่มนุษยชาติทั้งหมดอาจเข้าสู่การหยุดพักนั้นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

การเติมเต็มทั้งแผ่นดินด้วยพระสิริของพระเจ้าคือความพึงปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

เป็นความน่าอัศจรรย์ที่มนุษย์ยังคงจมอยู่ในความหลงลืมและไม่ตื่น

ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างเลวร้ายจนวันนี้พวกเขาไม่มีสภาพเหมือนของพวกมนุษย์อีกต่อไป ดังนั้น

ความคิดของมนุษย์ หลักศีลธรรม และการศึกษาก่อให้เกิดความเชื่อมโยงที่สำคัญ

โดยการฝึกสอนเกี่ยวกับการมีความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรมก็ก่อให้เกิดความเชื่อมโยงที่สอง

ยิ่งยกระดับขีดความสามารถด้านวัฒนธรรมของมนุษย์ให้ดีขึ้น

และเปลี่ยนแปลงทัศนคติทางจิตวิญญาณของพวกเขา

อันที่จริงแล้ว ข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษยชาติไม่ได้สูงขนาดนั้น

แต่เพราะช่องว่างระหว่างขีดความสามารถของผู้คนและมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์นั้นใหญ่มากยิ่ง

ผู้คนส่วนใหญ่จึงเพียงเงยหน้าขึ้นและมองไปในทิศทางของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

แต่ขาดพร่องความสามารถที่จะทำข้อพึงประสงค์เหล่านั้นให้ลุล่วง สมรรถนะภายในของผู้คน

ร่วมกับสิ่งที่พวกเขามาได้รับการจัดหาให้มีหลังจากถือกำเนิดนั้นห่างไกลจากความเพียงพอที่จะทำให้ได้ตามข้อ

พึงประสงค์ของพระเจ้า แต่แค่การระลึกได้ถึงประเด็นนี้ก็ไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหาที่แน่นอน

น้ำจากแดนไกลไม่สามารถดับความกระหายที่เกิดในฉับพลันได้ ต่อให้ผู้คนรู้ว่าตัวเองคำด้อยกว่าผู้อื่น

แต่หากพวกเขาไม่มีการตัดสินใจแน่วแน่ที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

นับประสาอะไรที่จะมีหนทางที่รู้หน้าในการทำให้ได้ตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

ความรู้ประเภทนั้นจะมีคุณค่าอะไร? นี่ไม่เหมือนกับการตักน้ำด้วยตะกร้าไม้ไผ่—

ที่ไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิงหรือ? ประเด็นสำคัญของสิ่งที่เรากำลังพูดถึงเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่
นั่นคือหัวข้อหลัก

ในช่วงระหว่างครรถงแห่งการเข้าสู่ของมนุษย์ชีวิตนั้นน่าเบื่ออยู่เสมอ
โดยเต็มไปด้วยองค์ประกอบที่ซ้ำซากของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ เช่น การอธิษฐาน
การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า หรือการจัดการชุมนุม
และดังนั้นผู้คนจึงรู้สึกเสมอว่าสิ่งที่เชื่อในพระเจ้าไม่นำความชื่นชมยินดีที่ยิ่งใหญ่ใดๆ มาให้
กิจกรรมฝ่ายจิตวิญญาณเช่นนั้นมักจะได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นบนพื้นฐานของอุปนิสัยแต่ดั้งเดิมของมนุษย
ชาติ ซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว
ถึงแม้ว่าในบางครั้งผู้คนจะสามารถรับรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ แต่การคิด อุปนิสัย
รูปแบบการใช้ชีวิต และนิสัยแต่ดั้งเดิมยังคงหยั่งรากอยู่ใน
และดังนั้นธรรมชาติของพวกเขาจึงยังคงไม่เปลี่ยนแปลง
กิจกรรมที่เป็นความเชื่อเหนือธรรมชาติที่ผู้คนมีส่วนร่วมคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดมากที่สุด
แต่ผู้คนมากมายยังคงไร้ความสามารถที่จะปล่อยพวกมันไปได้
โดยคิดว่ากิจกรรมที่เป็นความเชื่อเหนือธรรมชาติเหล่านี้ได้รับการประกาศกฤษฎีกาจากพระเจ้า
และแม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังไม่ได้กำจัดกิจกรรมเหล่านั้นออกไปโดยสิ้นเชิง สิ่งทั้งหลายเช่น
การจัดการเตรียมการที่คนอายุน้อยๆ ทำเพื่องานเลี้ยงฉลองสมรสและเครื่องแต่งกายของเจ้าสาว ของขวัญเงินสด
งานเลี้ยง และวิธีทั้งหลายที่คล้ายกันที่ใช้เฉลิมฉลองในโอกาสอันชื่นบาน สูตรโบราณที่ได้ส่งต่อกันมา
กิจกรรมอันเป็นความเชื่อเหนือธรรมชาติที่ไร้ความหมายทั้งหมดที่ดำเนินการเพื่อคนตายและพิธีฝังศพของพวกเขา
สิ่งเหล่านี้น่าชิงชังมากยิ่งขึ้นไปอีกสำหรับพระเจ้า กระทั่งวันแห่งการนมัสการ
(ซึ่งรวมถึงวันสะบาโตที่โลกศาสนาถือปฏิบัติ) ก็เป็นสิ่งที่น่าชิงชังสำหรับพระองค์
และสัมพันธภาพทางสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์ทางโลกระหว่างมนุษย์และมนุษย์ทั้งหมดต่างเป็นที่น่าสนใจแ
ละถูกปฏิเสธจากพระเจ้ายิ่งขึ้นไปอีก
กระทั่งเทศกาลฤดูใบไม้ผลิและวันคริสต์มาสที่ทุกคนรู้จักก็ไม่ได้รับการประกาศกฤษฎีกาจากพระเจ้า
แล้วนับประสาอะไรกับของเล่นและการตกแต่งสำหรับวันหยุดเทศกาลรื่นเริงเหล่านี้ เช่น ป้ายคู่ ประทัดไฟ
โคมไฟ สีลมหาสนิท ของขวัญวันคริสต์มาส และเทศกาลคริสต์มาส—
สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่รูปเคารพในจิตใจของพวกมนุษย์หรือ? การหักขมบ้งในวันสะบาโต ไวน์
และป่านเนื้อดียังเป็นรูปเคารพอย่างแนชัดเข้าไปใหญ่
วันเทศกาลตามธรรมเนียมประเพณีทั้งหมดที่เป็นที่นิยมในประเทศจีน เช่น วันเซิดหัวสิงโต
เทศกาลแข่งเรือมังกร เทศกาลไหว้พระจันทร์ เทศกาลล่าปลา และวันปีใหม่ และเทศกาลต่างๆ ในโลกศาสนา เช่น

วันอีสเตอร์ วันพืชมงคล และวันคริสต์มาส

เทศกาลที่ไม่สมควรทั้งหมดเหล่านี้ได้รับการจัดการเตรียมการและส่งต่อมาจากยุคเก่าๆ ถึงวันนี้โดยผู้คนมากมาย
จินตนาการที่มากมายและมโนคติที่ช่างคิดของมนุษยชาตินั้นเองที่ทำให้สิ่งเหล่านั้นได้รับการส่งต่อมาจนถึงวันนี้
สิ่งเหล่านี้ปรากฏเหมือนว่าปราศจากข้อตำหนิ แต่อันที่จริงแล้วเป็นเล่ห์เหลี่ยมที่ชาตนาใช้กับมนุษยชาติ
ยิ่งสถานที่หนึ่งแน่นขนัดไปด้วยเหล่าชาตนามากเท่าใด และยิ่งสถานที่นั้นล้ำสมัยและถอยหลังมากขึ้นเท่าใด
ธรรมเนียมประเพณีแบบระบอบศักดินาก็ยิ่งดั่งมั่นอย่างลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น สิ่งเหล่านี้มัดผู้คนไว้แน่น
ไม่ยอมให้มีที่ว่างเพื่อการเคลื่อนไหวเลยแม้แต่น้อย

เทศกาลมากมายในโลกศาสนาดูเหมือนจะแสดงถึงความเป็นดั้งเดิมอันยิ่งใหญ่และดูเหมือนจะสร้างสะพานสูง
นของพระเจ้า

แต่อันที่จริงแล้วสิ่งเหล่านั้นเป็นเชือกผูกที่มองไม่เห็นซึ่งชาตนาใช้มัดผู้คนและขัดขวางไม่ให้ผู้คนมารู้จักพระเจ้า
—สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดคือกลอุบายอันเจ้าเล่ห์ของชาตนา อันที่จริงแล้ว

เมื่องานช่วงระยะหนึ่งของพระเจ้าแล้วเสร็จ

พระองค์ได้ทรงทำลายเครื่องมือและลักษณะแนวแบบของช่วงเวลานั้นโดยไม่เหลือร่องรอยใดๆ แล้ว
อย่างไรก็ตาม “ผู้เชื่อที่เคร่งครัด” ยังเคารพบูชาวัตถุทางกายที่จับต้องได้เหล่านั้นต่อไป ในขณะที่เดียวกัน
พวกเขาก็ส่งสิ่งที่พระเจ้าทรงมีไปไว้ข้างหลัง ไม่ศึกษาสิ่งนั้นเพิ่มเติมแต่อย่างใด

และดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความรักพระเจ้าทั้งที่จริงแล้วพวกเขาได้ผลักพระองค์ออกไปนอกบ้านมานานแล้ว
และวางชาตนาไว้บนหิ้งเพื่อเคารพบูชา ภาพวาดของพระเยซู กางเขน นางมารีย์ การบัพติศมาของพระเยซู
และอาหารค่ำมื้อสุดท้าย—ผู้คนเคารพสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้า ในขณะที่เดียวกันก็รู้เรื่องซ้ำๆ ว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้า พระบิดาแห่งสวรรค์” ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องตลกหรือ? จนถึงวันนี้

คำกล่าวและการปฏิบัติที่คล้ายกันมากมายที่ได้รับการส่งต่อมาท่ามกลางมนุษยชาตินั้นเป็นที่น่าสนใจสำหรับพระเจ้า
า สิ่งเหล่านั้นขัดขวางหนทางข้างหน้าสำหรับพระเจ้าอย่างร้ายแรง และยิ่งไปกว่านั้น

ยังทำให้เกิดการเสื่อมถอยอย่างมากต่อการเข้าสู่ของมนุษยชาติ

เมื่อลองไม่มองขอบเขตที่ชาตนาได้ทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามแล้ว ภายในของผู้คนก็เต็มไปด้วยสิ่งต่างๆ

เช่นกฎของวิทเนส ลี ประสพการณ์ของลอว์เรนซ์ การสำรวจโดยวอเทอร์แมน นี

และงานของเปาโลอย่างครบบริบูรณ์ ไม่มีทางที่พระเจ้าจะทรงพระราชกิจต่อมนุษย์ได้เลย

เพราะภายในพวกเขานั้น พวกเขามีปัจเจกนิยม กฎหมาย กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ระบบ

และสิ่งในทำนองนั้นมากเกินไป

นอกเหนือจากแนวโน้มการเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติแบบระบอบศักดินาของผู้คนแล้ว

สิ่งเหล่านี้ได้จับกุมและล้างผลาญมนุษยชาติแล้ว

เสมือนว่าความคิดของผู้คนเป็นภาพยนตร์น่าสนใจที่เล่าเทพนิยายแบบสื่ส ซึ่งมึสิ่งมีชีวิตน้ามหัศจรรย์กั๊นเมฆ
ช่างจินตนาการจนพวกมันทำให้ผู้คนประหลาดใจ ทิ้งไว้ให้พวกเขาู้สึกตกตะลึงและพูดไม่ออก

หากให้พูดความจริง

พระราชกิจที่พระเจ้าเสด็จมาทำในวันนี้โดยหลักแล้วคือการจัดการและขับไล่คุณลักษณะที่เชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติของพวกมนุษย์ และแปลงรูปทัศนะทางจิตใจของพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์

งานของพระเจ้าไม่ได้คงอยู่มาถึงวันนี้เพราะการรับมรดกตกทอดที่มนุษย์ชาติได้ส่งต่อมาโดยผ่านทางรุ่นต่อรุ่น
แต่เป็นเพราะงานที่พระองค์ทรงริเริ่มและทำให้เสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง โดยไม่มีความจำเป็นใดๆ

ที่ต้องมีการรับช่วงต่อสิ่งสืบทอดจากมนุษย์ที่มีจิตวิญญาณยิ่งใหญ่บางคน หรือรับมรดกตกทอดจากงานใดๆ

ที่มีธรรมชาติเป็นสิ่งที่แทนซึ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติในยุคอื่นๆ บางยุค

มนุษย์ไม่จำเป็นต้องสนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ เหล่านี้

วันนี้พระเจ้าทรงมีลักษณะการตรัสและการทรงงานอีกแบบหนึ่ง ดังนั้นแล้ว

เหตุใดมนุษย์ถึงสร้างปัญหาให้ตัวเองเล่า?

หากมนุษย์เดินบนเส้นทางของวันนี้ภายในกระแสทางเดินปัจจุบันในขณะเดียวกันก็ดำเนินตามสิ่งสืบทอดของ
“บรรพบุรุษ” ของพวกเขาต่อไปแล้ว พวกเขาจะไม่ไปถึงบันปลายของพวกเขา

พระเจ้าทรงรู้สึกแยงพฤติกรรมรูปแบบเฉพาะนี้ของมนุษย์อย่างมาก

เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงซังช่วงเวลาหลายปี หลายเดือน และหลายวันของโลกมนุษย์

วิธีที่ดีที่สุดที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์คือการรักษาส่วนเหล่านั้นในหัวใจที่ลึกที่สุดของผู้คนซึ่งได้ถูกยา
พิษอย่างล้าลึก ซึ่งจะทำให้ผู้คนสามารถเปลี่ยนแปลงการคิดและหลักศีลธรรมของพวกเขาได้ ประการแรก
ผู้คนจำเป็นต้องมองเห็นอย่างชัดเจนว่าพิธีกรรมทางศาสนา กิจกรรมทางศาสนา เวลาหลายปีและหลายเดือน
และเทศกาลเหล่านี้ทั้งหมดเป็นที่ซึ่งซังสำหรับพระเจ้า

พวกเขาควรแยกตัวให้เป็นอิสระจากการผูกมัดของการคิดแบบระบอบศักดินาเหล่านี้

และกำจัดทุกร่องรอยของความโน้มเอียงที่จะเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติที่ยังรากลึกของพวกเขา

ทั้งหมดนี้รวมอยู่ในการเข้าสู่ของมนุษย์ชาติ

พวกเขาต้องเข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ชาติออกจากโลกทางโลก

และอีกครั้งว่าเหตุใดพระองค์จึงทรงนำมนุษย์ชาติออกจากกฎเกณฑ์และข้อบังคับ

นี่คือประตูที่พวกเขาจะผ่านเพื่อเข้าสู่ และถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะไม่ได้มีความเกี่ยวข้องใดๆ

กับประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา

แต่สิ่งเหล่านี้ก็เป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ขัดขวางการเข้าสู่ของพวกเขา ขัดขวางเจ้าไม่ให้รู้จักพระเจ้า

สิ่งเหล่านี้สร้างร่างแหที่ทำให้ผู้คนหลงคิด ผู้คนมากมายอ่านพระคัมภีร์มากเกินไป

และแม้กระทั่งสามารถทออบทอนมากมายจากพระคัมภีร์ได้จากความจำ ในการเข้าสู่ของพวกเขาในวันนี้
ผู้คนใช้พระคัมภีร์มาวัดงานของพระเจ้าโดยไม่รู้ตัว

เสมือนว่าพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระยะนี้คือพระคัมภีร์

และแหล่งกำเนิดของงานนี้คือพระคัมภีร์ เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าสอดคล้องกับพระคัมภีร์

ผู้คนสนับสนุนพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแข็งขัน และคำนึงถึงพระองค์ด้วยความนับถือที่ได้ค้นพบใหม่

เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าขัดแย้งกับพระคัมภีร์ ผู้คนกลายเป็นวิตกังวลจนพวกเขาเหงื่อตก

โดยค้นหาพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้าในนั้น

หากพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีการกล่าวพาดพิงถึงในพระคัมภีร์ ผู้คนจะเพิกเฉยต่อพระเจ้า

สามารถกล่าวได้ว่าสำหรับเรื่องของพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้

ผู้คนส่วนใหญ่ยอมรับพระราชกิจอย่างระแวงและด้วยความระมัดระวัง

พวกเขาเลือกให้การเชื่อฟังกับพระราชกิจนี้แบบเลือก และรู้สึกไม่แยแสต่อการรู้จักพระราชกิจนี้

ส่วนสิ่งทั้งหลายในอดีตนั้น พวกเขายึดมั่นไว้ครั้งหนึ่ง และทิ้งขว้างอีกครั้ง นี่สามารถเรียกว่าการเข้าสู่ได้หรือไม่?

ผู้คนยึดถือหนังสือของผู้อื่นว่าเป็นสมบัติล้ำค่าและปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นเหมือนเป็นกุญแจทองสู่ประตูของราชอาณาจักร และพวกเขาไม่แสดงความสนใจใดๆ ในสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากพวกเขาในวันนี้เลย

ยิ่งไปกว่านั้น “ผู้เชื่อชาวอูเทิลาค” มากมายถือวาระของพระเจ้าในมือซ้ายของพวกเขา และ “ผลงานชิ้นเอก”

ของผู้อื่นในมือขวา

เสมือนว่าพวกเขาต้องการหาพื้นฐานของวาระของพระเจ้าในวันนี้ภายในผลงานชิ้นเอกเหล่านั้น

เพื่อพิสูจน์อย่างเต็มที่ว่าวาระของพระเจ้านั้นถูกต้อง

และพวกเขาอาจถึงขั้นอธิบายวาระของพระเจ้ากับผู้อื่นโดยการนำวาระเหล่านั้นไปรวมไว้ในผลงานชิ้นเอก

เสมือนว่าพวกผู้เชื่อชาวอูเทิลาคเหล่านั้นกำลังดำเนินการอยู่ หากจะกล่าวความจริงแล้ว มี “นักวิจัยทางวิทยาศาสตร์”

มากมายท่ามกลางมนุษยชาติที่ไม่เคยนึกถึงความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ล่าสุดของวันนี้

ความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ที่ไม่เคยมีมาก่อนในแง่ดี (นั่นคือ พระราชกิจของพระเจ้า วาระของพระเจ้า

และเส้นทางการเข้าสู่ชีวิต) ดังนั้นผู้คนทั้งหมดจึง “พึ่งพาตัวเอง” โดยที่ “เทศนา”

อย่างกว้างไกลเกี่ยวกับจุดแข็งของลัทธิของพวกเขา และโอ้อวดถึง “พระนามที่ดีของพระเจ้า”

ในขณะเดียวกัน การเข้าสู่ของพวกเขาเองก็ตกอยู่ในอันตราย

และพวกเขาคูเหมือนว่าอยู่ไกลจากข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าพอๆ กับที่สิ่งทรงสร้างอยู่ห่างไกลจากชั่วขณะนี้

การทรงพระราชกิจของพระเจ้านั้นง่ายเพียงใด?

ดูเหมือนว่าผู้คนได้ตัดสินใจแล้วว่าสิ่งหนึ่งของพวกเขาไว้กับเมื่อวานและนำครึ่งหนึ่งมาวันนี้

จะส่งมอบครึ่งหนึ่งให้กับซาตานและเสนอครึ่งหนึ่งให้กับพระเจ้า

เสมือนว่านี่คือวิธีที่จะอำนวยความสะดวกให้กับมโนธรรมของพวกเขา และรู้สึกถึงสำนึกรับรู้ถึงความสบายใจบางอย่างได้ โลกภายในของผู้คนช่างเคลือบแฝง พวกเขากลัวที่จะสูญเสียไม่ใช่แค่พรุ่งนี้เท่านั้น แต่ยังเมื่อวานด้วย ลึกๆ แล้วพวกเขากลัวที่จะทำให้ทั้งชาตानและพระเจ้าของวันนี้ขุนเคือง พระเจ้าผู้ทรงคุณเหมือนจะเป็นและยังไม่เป็น เพราะผู้คนเคยล้มเหลวที่จะปลุกฝังการคิดและหลักศีลธรรมของพวกเขาอย่างถูกต้องเหมาะสม พวกเขาจึงขาดดุลยพินิจอย่างยิ่ง และพวกเขาไม่สามารถบอกได้เลยว่างานของวันนี้คืองานของพระเจ้าหรือไม่ บางทีคงเป็นเพราะการคิดแบบระบอบศักดินาและที่เชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติของผู้คนนั้นยังลึกลงพวกเขาได้วางความเชื่อเหนือธรรมชาติกับความจริง พระเจ้า และรูปเคารพไว้ในหมวดหมู่เดียวกันเสียนานแล้ว โดยไม่ใส่ใจที่จะแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งเหล่านี้

และพวกเขาคูเหมือนจะไม่สามารถเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนได้แม้ว่าจะเฝ้าสมองของพวกเขาก็ตาม นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมมนุษย์จึงหยุดอยู่ในร่องครรลองของพวกเขาแล้วและไม่เคลื่อนไปข้างหน้าอีกต่อไป ปัญหาทั้งหมดเหล่านี้เกิดขึ้นจากการที่ผู้คนขาดการศึกษาด้านอุดมการณ์ในประเภทที่ถูกต้อง ซึ่งสร้างความลำบากยากเย็นที่ยิ่งใหญ่สำหรับการเข้าสู่ของพวกเขา ผลก็คือ ผู้คนจึงไม่มีวันรู้สึกมีความสนใจใดๆ ในพระราชกิจของพระเจ้าที่แท้จริง แต่กลับยึดติดอย่างดื้อแพ่ง^[1] กับงานของมนุษย์ (เช่น พวกที่พวกเขามองว่าเป็นมนุษย์ที่ยิ่งใหญ่) เสมือนว่าพวกเขาได้ถูกตีตราจากสิ่งนั้น

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่หัวข้อล่าสุดที่มนุษยชาติควรเข้าสู่หรือ?

เชิงอรรถ:

1. คำว่า “ยึดติดอย่างดื้อแพ่ง” นำมาใช้อย่างเย้ยหยัน วลีนี้บ่งชี้ว่าผู้คนคือร้อนและดื้อดึง และยึดติดกับสิ่งที่ล้าหลังและไม่เต็มใจที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไป

งานและการเข้าสู่ (4)

หากมนุษย์สามารถเข้าสู่โดยสอดคล้องกับพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิได้อย่างแท้จริง ชีวิตของเขาจะเริ่มแตกหน่ออย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับหน่อไม้หลังจากฝนตกในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อตัดสินจากวิฤภาวะปัจจุบันของผู้คนส่วนมากแล้ว ผู้คนไม่ให้ความสำคัญใดๆ กับชีวิต และวางความสำคัญไว้กับเรื่องบางอย่างที่ปรากฏว่าไม่มีผลพวงใดๆ แทน หรือมีฉะนั้นแล้ว พวกเขาถึงวิ่งไปที่นั่นที่นี่ ทำงานอย่างไร้จุดหมายและด้วยรูปแบบที่ไร้แบบแผนและไม่มีการจัดจ้อย โดยไม่รู้ว่าพวกเขาควรไปในทิศทางใด และยิ่งไปกว่าก็ไม่รู้ว่าควรไปเพื่อใคร พวกเขาเพียงแค่ “ปกปิดตัวพวกเขาเองอย่างถ่อมใจ”

ความจริงก็คือมีเพียงไม่กี่คนที่ท่ามกลางพวกเขาที่รู้สิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าสำหรับยุคสุดท้าย แทบไม่มีพวกเจ้าคนใดที่รู้จักรอยพระบาทของพระเจ้า แต่ที่เยาะไปกว่านั้นคือ ไม่มีผู้ใดรู้ว่าความสำเร็จลุล่วงขั้นสุดท้ายของพระเจ้าจะเป็นอะไร กระนั้นทุกคนก็กำลังก้าวผ่านการบ่มวินัยและการจัดการผู้อื่นโดยผ่านทางความทรหดและความสู้ทนอย่างเต็มที่ เสมือนว่ากำลังเกร็งกล้ามเนื้อของพวกเขา และเตรียมพร้อมเพื่อต่อสู้^[1] โดยคาดว่าเขาจะได้รับชั่วโมงแห่งชัยชนะ เราจะไม่เสนอให้คำวิจารณ์ใดๆ เกี่ยวกับ “ภาพปรากฏที่แปลกประหลาด” ท่ามกลางมนุษยชาติเหล่านี้ แต่มีอยู่ประเด็นหนึ่งที่พวกเขาทุกคนต้องเข้าใจ ณ ขณะนี้ผู้คนส่วนใหญ่กำลังพัฒนาสู่ความผิปกติ^[2] และในการก้าวสู่การเข้าสู่ของพวกเขา นั้น พวกเขากำลังเดินขบวนไปสู่ทางตัน^[3] อาจมีผู้คนมากมายที่คิดว่านั้นคือดินแดนในฝันนอกโลกของมนุษย์ที่มนุษย์ถวิลหา โดยเชื่อว่ามันเป็นอาณาจักรแห่งเสรีภาพ แต่อันที่จริงแล้วมันไม่ใช่ หรือบางที คนเราอาจพูดว่าผู้คนได้ออกนอกกลุ่มออกไปแล้ว แต่ไม่ว่าผู้คนกำลังทำอะไรก็ตาม เรายังคงต้องการพูดถึงสิ่งที่มนุษย์ควรเข้าสู่ จุดดิ่งและข้อบกพร่องของสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ไม่ใช่หัวข้อหลักของการสนทนาในครั้งนี้ เราหวังว่าพวกเขาทุกคน พี่น้องชายหญิง จะสามารถรับคำพูดของเราไว้อย่างถูกต้องและไม่เข้าใจเจตนาของเราผิด

พระเจ้าได้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ในประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ หรือหากใช้คำของเพื่อนร่วมชาติจากฮ่องกงและไต้หวัน ก็คือ “ประเทศตอนใน” เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกจากฟ้าสวรรค์เบื้องบน ไม่มีผู้ใดในฟ้าสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลกที่ตระหนักรู้ถึงการนี้ เพราะนี่คือความหมายที่แท้จริงของการเสด็จกลับมาภายใต้การทรงปกปิดของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงงานและดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังมาเป็นเวลานาน กระนั้นยังไม่มีผู้ใดตระหนักรู้

กระทั่งถึงวันนี้ก็ไม่มีผู้ใดระลึกได้ถึงเรื่องนี้ บางทีการนี้จะคงเป็นปริศนาชั่วนิรันดร์

การเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในครั้งนี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์อาจจะตระหนักรู้ได้

ไม่สำคัญว่าผลกระทบแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณจะมีขนาดใหญ่เพียงใดและทรงฤทธิ์เดชเพียงใดก็ตาม

พระเจ้ายังคงไม่ทรงยินดียินร้ายเสมอ และไม่มีวันทรงเผยสิ่งใดก็ตามออกไป

คนเราสามารถพูดได้ว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์เป็นเหมือนกับเสมือนว่ากำลังเกิดขึ้นในอาณาจักรสวรรค์ ถึงแม้ว่าพระราชกิจนี้จะเป็นที่ประจักษ์ชัดต่อผู้คนทั้งหมดที่มีดวงตาที่จะมองเห็น

แต่ก็ไม่มีผู้ใดระลึกถึงพระราชกิจนี้ได้ เมื่อพระเจ้าทรงงานช่วงระยะนี้ของพระองค์แล้วเสร็จ

มนุษยชาติทั้งหมดจะแยกห่างจากท่าทีปกติของพวกเขา^[4] และตื่นจากความฝันอันยาวนานของพวกเขา

เราจำได้ว่าพระเจ้าเคยตรัสครั้งหนึ่งว่า “การเสด็จมาเป็นมนุษย์ในครั้งนี้เป็นเหมือนกับการตกลงมาในถ้ำเสือ”

ความหมายของการนี้คือ เพราะในพระราชกิจรอบนี้ของพระเจ้า พระเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น

ประสูติในสถานที่อาศัยของพญานาคใหญ่สีแดง

พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับอันตรายอย่างสุดขีดด้วยการเสด็จมายังแผ่นดินโลกครั้งนี้มากกว่าแต่ก่อนเสียอีก

สิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญหน้าคือมีด ปืน ไม้กระบอง และไม้พลอง สิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญหน้าคือการทดลอง

สิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญหน้าคือฝูงชนที่สวมใส่ใบหน้าที่เต็มไปด้วยเจตนาอาฆาต

พระองค์ทรงเสี่ยงที่จะถูกฆ่าทุกชั่วขณะ พระเจ้าเสด็จมาโดยนำพระพิโรธมาพร้อมกับพระองค์ อย่างไรก็ตาม

พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ

พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงทำส่วนที่สองของพระราชกิจของพระองค์

สิ่งซึ่งดำเนินต่อเนื่องไปหลังจากพระราชกิจแห่งการไถ่

เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจในช่วงระยะนี้ของพระองค์

พระเจ้าทรงอุทิศความคิดและการใส่พระทัยอย่างถึงที่สุด และกำลังทรงใช้ทุกๆ วิถีทางที่คิดฝันได้

เพื่อหลีกเลี่ยงการจู่โจมของการทดลอง

โดยทรงปกปิดพระองค์เองอย่างถ่อมพระทัยและไม่เคยทรงโอ้อวดถึงพระอัตลักษณ์ของพระองค์เลย

ในการช่วยเหลือมนุษย์จากกางเขน พระเยซูทรงปฏิบัติเพียงพระราชกิจแห่งการไถ่จนครบบริบูรณ์เท่านั้น

พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าจึงได้รับการทรงทำเสร็จสิ้นเพียงครั้งหนึ่งเท่านั้น

และการทรงพระราชกิจแห่งการไถ่แล้วเสร็จเป็นเพียงครั้งหนึ่งของแผนการทั้งหมดของพระองค์

เมื่อยุคใหม่กำลังจะเริ่มขึ้นและยุคเก่ากำลังจะถอยห่างไป

พระเจ้าพระบิดาทรงเริ่มต้นไคร้ตรองรอบคอบถึงส่วนที่สองของพระราชกิจของพระองค์

และดำเนินการเตรียมพร้อมเพื่อพระราชกิจนั้น

การจุติเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายนี้ไม่ได้รับการตรัสคำเผยพระวาทะอย่างชัดเจนในอดีต
ดังนั้นจึงเป็นการวางรากฐานของความลับที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในครั้งนี้
เมื่อรุ่งอรุณมาถึง

พระเจ้าเสด็จมาถึงแผ่นดินโลกและทรงเริ่มต้นพระชนม์ชีพของพระองค์ในเนื้อหนังโดยที่มนุษย์ชาติมากมายไม่รู้ตัว ผู้คนไม่ตระหนักรู้ถึงการมาถึงของช่วงเวลานี้ อาจเป็นว่าพวกเขาทั้งหมดกำลังหลับใหล

อาจเป็นว่าผู้คนมากมายที่ตื่นอย่างคลุมเครือกำลังรออยู่ และอาจเป็นว่าผู้คนมากมายกำลังอธิษฐานเงียบๆ

ต่อพระเจ้าในสวรรค์ กระนั้นท่ามกลางผู้คนมากมายเหล่านี้ทั้งหมด

ไม่มีคนหนึ่งคนใดที่รู้ว่าพระเจ้าได้เสด็จมาถึงแผ่นดินโลกแล้ว

พระเจ้าทรงพระราชกิจเช่นนี้เพื่อดำเนินงานของพระองค์จนเสร็จสิ้นอย่างราบรื่นยิ่งขึ้น

และเพื่อสัมฤทธิ์ผลที่ดีกว่า และยิ่งเพื่อป้องกันการทดลองที่มากยิ่งขึ้นกว่าด้วย

เมื่อการเฉลิมฉลองในฤดูใบไม้ผลิของมนุษย์หยุดลง พระราชกิจของพระเจ้าจะได้เสร็จสิ้นไปนานแล้ว

และพระองค์จะเสด็จจากไป

โดยทรงนำพระชนม์ชีพแห่งการทอ้งเที่ยวไปและการพักแรมบนแผ่นดินโลกของพระองค์มาถึงจุดสิ้นสุด

เพราะพระราชกิจของพระเจ้าพึงประสงค์ให้พระเจ้าทรงปฏิบัติและตรัสในสภาวะบุคคลของพระองค์เอง

และเพราะไม่มีวิถีใดที่มนุษย์จะแทรกแซงได้

พระเจ้าจึงทรงรู้ทุกข้ออย่างที่สุดเพื่อเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เอง

มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะทำงานแทนในพระราชกิจของพระเจ้าได้ ด้วยเหตุผลนี้

พระเจ้าจึงทรงกล้าเผชิญอันตรายหลายพันครั้งมากกว่าในช่วงระหว่างยุคพระคุณ

เพื่อเสด็จลงมายังแผ่นดินที่พญานาคใหญ่สีแดงอาศัยอยู่เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์เอง

โดยทรงสละพระคำริและความไต่พระทัยทั้งหมดของพระองค์เพื่อไถ่ผู้คนกลุ่มที่ยากจนนี้

ผู้คนกลุ่มนี้ที่ติดอยู่ในกองมุล ถึงแม้ว่าไม่มีใครรู้ถึงการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

แต่พระเจ้าไม่กังวลพระทัยแต่อย่างใด เพราะการนี้เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์เป็นอย่างมาก

เมื่อพิจารณาว่าทุกคนช่างชั่วช้าและเลวอย่างถึงที่สุด

แล้วพวกเขาจะทนยอมรับการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าได้อย่างไร?

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมพระเจ้าจึงเสด็จมาบนแผ่นดินโลกอย่างเงียบๆ เสมอ

ไม่สำคัญว่ามนุษย์ได้จมลงไปในความโหดร้ายที่เกินขอบเขตอย่างแย่มากที่สุดหรือไม่ พระเจ้าไม่ทรงเก็บสิ่งใด

เหล่านั้นมาไต่พระทัย แต่ทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำต่อไปเท่านั้น

เพื่อให้พระบัญชาที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระบิดาแห่งสวรรค์ได้มอบความไว้วางพระทัยให้พระองค์ได้ลุล่วง

ผู้ใดท่ามกลางพวกเขาที่ระลึกถึงความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าได้บ้าง?

ผู้ใดแสดงให้เห็นถึงความเห็นใจต่อภาระของพระเจ้าพระบิดามากกว่าที่พระบุตรของพระองค์ทรงแสดงให้เห็น?
ผู้ใดสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา? พระวิญญาณของพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์มักกังวลพระทัย
และพระบุตรของพระองค์บนแผ่นดินโลกทรงอธิษฐานอยู่เนื่องนิตย์เพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยของพระเจ้าพระ
บิดา โดยกังวลพระทัยของพระองค์อย่างถึงที่สุด

มีผู้ใดบ้างที่รู้ถึงความรักที่พระเจ้าพระบิดาทรงมีให้กับพระบุตรของพระองค์?

มีผู้ใดบ้างที่รู้ถึงพระทัยที่พระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักทรงมีเพื่อคิดถึงพระเจ้าพระบิดา?

เมื่อแยกเป็นสองระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก

พระองค์ทั้งสองจึงทรงจ้องตากันและกันจากที่ห่างไกลอยู่เนื่องนิตย์ โดยทรงติดตามอีกฝ่ายหนึ่งในพระวิญญาณ
โอ้มวลมนุษย์! เจ้าจะคำนึงถึงพระทัยของพระเจ้าเมื่อใด? เจ้าจะเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าเมื่อใด?

พระบิดาและพระบุตรทรงพึงพากันและกันเสมอมา เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระองค์ทั้งสองจึงทรงแยกห่างกัน
โดยที่พระองค์หนึ่งประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน และอีกพระองค์หนึ่งประทับอยู่ในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง?

พระบิดาทรงรักพระบุตรของพระองค์เช่นเดียวกับที่พระบุตรทรงรักพระบิดาของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดพระบิดาจึงต้องทรงรอด้วยความฉะฉานพระบุตรอย่างลึกซึ้งและเจ็บปวดเช่นนั้น?

พระองค์ทั้งสองอาจไม่ทรงแยกห่างกันนานนัก กระนั้น

ผู้ใดบ้างที่รู้ว่าพระบิดาทรงโหยหาด้วยความฉะฉานที่เจ็บปวดเป็นเวลากี่วันกี่คืนแล้ว

และพระองค์ทรงร่ำร้องถึงการเสด็จกลับของพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์มาเป็นเวลานานเท่าใดแล้ว?

พระองค์ทรงเฝ้าสังเกต พระองค์ประทับนั่งอย่างเงียบสงบ และพระองค์ทรงรอ

ในสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นไม่มีสิ่งใดที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการกลับมาอย่างรวดเร็วของพระบุตรผู้ทรง
เป็นที่รักของพระองค์ พระบุตรผู้ทรงร่อนเร่ไปจนสุดปลายพิภพ:

พระองค์ทั้งสองจะได้ประทับอยู่ร่วมกันอีกครั้งเมื่อใด?

ถึงแม้ว่าเมื่อได้ประทับอยู่ร่วมกันอีกครั้งแล้วพระองค์ทั้งสองจะประทับอยู่ร่วมกันชั่วกาลปาวสาน

พระองค์ทรงสามารถสู่หนการแยกจากกันหลายพันวันและหลายพันคืน

โดยที่พระองค์หนึ่งประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและอีกพระองค์ประทับอยู่บนแผ่นดินโลกเบื้องล่างได้อย่างไร
ไร? หลายทศวรรษบนแผ่นดินโลกรู้สึกเหมือนช่วงเวลาหลายพันปีในสวรรค์

พระเจ้าพระบิดาจะไม่ทรงกังวลไปได้อย่างไร? เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับการเปลี่ยนแปลงของโลกมนุษย์อย่างนับไม่ถ้วนเช่นเดียวกับที่มนุษย์ได้รับ
พระเจ้าทรงไร้เดียงสา

ดังนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงควรทรงได้รับการทำให้ต้องสูญเสียความทุกข์เดียวกันกับมนุษย์?

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าพระบิดาทรงร่ำร้องหาพระบุตรของพระองค์อย่างเร่งด่วนยิ่ง

แล้วใครสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าบ้าง? พระเจ้าประทานให้มนุษย์มากเกินไป
แล้วมนุษย์จะสามารถตอบแทนพระทัยของพระเจ้าอย่างเพียงพอได้อย่างไร? กระนั้น
มนุษย์ยังให้พระเจ้าเล็กน้อยเกินไป ด้วยเหตุนี้แล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงกังวลไปได้อย่างไร?

แทบไม่มีผู้ใดท่ามกลางมนุษย์ที่เข้าใจความเร่งด่วนในสภาวะจิตใจของพระเจ้า
เพราะขีดความสามารถของพวกมนุษย์นั้นต่ำต้อยเกินไปและจิตวิญญาณของพวกเขาก็ค่อนข้างโง่ทึบ และดังนั้น
พวกเขาก็หมดหวังไม่ใส่ใจหรือเอาใจใส่ใดๆ กับสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำ ด้วยเหตุผลนี้
พระเจ้าจึงทรงกังวลเกี่ยวกับมนุษย์อยู่เนืองนิตย์
เสมือนว่าธรรมชาติอันคล้ายสัตว์ของมนุษย์สามารถออกมาได้ทุกช่วงขณะ จากการนี้
คนเราสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีกว่าการเสด็จมาที่แผ่นดินโลกของพระเจ้านั้นมาพร้อมกับการท
ดลองที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน แต่เพื่อประโยชน์ของการทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งครบบริบูรณ์
พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระสิริอย่างเต็มที่จะตรัสบอกมนุษย์ถึงเจตนารมณ์ทุกประการของพระองค์
โดยไม่ทรงซ่อนสิ่งใดจากเขา พระองค์ตัดสินพระทัยแน่วแน่ว่าจะทรงทำให้ผู้คนกลุ่มนี้ครบบริบูรณ์
และดังนั้นไม่ว่าจะมีความยากลำบากหรือการทดลองใดเกิดขึ้นก็ตาม
พระองค์ทรงมองข้ามและทรงเพิกเฉยต่อสิ่งนั้นทั้งหมด
พระองค์เพียงทรงพระราชกิจของพระองค์เองอย่างเงียบๆ
โดยทรงเชื่ออย่างหนักแน่นว่าวันหนึ่งเมื่อพระเจ้าได้ทรงมาครอบครองพระสิริของพระองค์แล้ว
มนุษย์จะรู้จักพระองค์ และทรงเชื่อว่าทันทีที่มนุษย์ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้า
เขาจะเข้าใจพระทัยของพระเจ้าอย่างสุดใจ ขณะนี้อาจมีผู้คนที่กำลังทดลองพระเจ้า หรือเข้าใจพระเจ้าผิด
หรือดำเนินพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ทรงนำสิ่งใดๆ เหล่านี้มาใส่ใจพระทัย เมื่อพระเจ้าเสด็จลงมาสู่พระสิริ
ผู้คนทั้งหมดจะเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นไปเพื่อความสุขของมวลมนุษย์
และพวกเขาก็จะเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นไปเพื่อให้มนุษย์อาจมีชีวิตรอดได้ดีขึ้น
พระเจ้าเสด็จมาโดยทรงนำการทดลองมาด้วย
และพระองค์ก็ยังเสด็จมาโดยทรงนำพระบารมีและพระพิโรธมาด้วย ในเวลาที่พระเจ้าทรงไปจากมนุษย์
พระองค์ทรงได้มาครอบครองพระสิริของพระองค์ไปนานแล้ว
และพระองค์เสด็จจากไปโดยเปี่ยมไปด้วยพระสิริอย่างเต็มที่และด้วยความชื่นบานยินดีที่จะเสด็จกลับ
พระเจ้าผู้ทรงพระราชกิจบนโลกไม่นำสิ่งต่างๆ มาใส่ใจพระทัยไม่สำคัญว่าผู้คนจะปฏิเสธพระองค์อย่างไร
พระองค์ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ต่อไปเท่านั้น การทรงสร้างโลกของพระเจ้าย้อนกลับไปหลายพันปี
พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจในปริมาณที่ไม่อาจวัดได้
และพระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับการปฏิเสธและการใส่ร้ายป้ายสีของโลกมนุษย์อย่างเต็มที่

ไม่มีผู้ใดต้อนรับการเสด็จมาถึงของพระเจ้า พระองค์ทรงได้รับการต้อนรับอย่างเย็นชา
ในครองแห่งการดำเนินไปด้วยความลำบากหลายพันปีเหล่านี้
การประพฤติดของมนุษย์ก็ได้ทำให้พระเจ้าทรงเกิดบาดแผลอย่างรวดเร็วไปนานแล้ว
พระองค์ไม่ทรงให้ความใส่ใจพระทัยกับความบกพร่องของผู้คนอีกต่อไป
และได้ทรงสร้างอีกแผนหนึ่งเพื่อแปลงรูปและชำระมนุษย์บริสุทธิ์แทน การเยาะเย้ย การใส่ร้ายป้ายสี การข่มเหง
ความทุกข์ลำบาก ความทุกข์ของการตรึงกางเขน การกีดกันจากมนุษย์ เป็นต้น
ซึ่งพระเจ้าทรงได้ประสมตั้งแต่ที่เสด็จมาเป็นมนุษย์ กล่าวคือ พระเจ้าทรงได้ลิ้มรสสิ่งเหล่านี้เพียงพอแล้ว
และสำหรับความยากลำบากของโลกมนุษย์นั้น พระเจ้าผู้ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ก็ได้ทุกข์ทนกับสิ่งต่างๆ
ทั้งหมดเหล่านี้จนถึงขีดสุด
พระวิญญาณของพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์ทรงพบว่าภาพเช่นนั้นเป็นสิ่งเลวทรามแล้ว
และทรงรอพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์เสด็จกลับมาขณะที่พระองค์ทรงเอียงพระเศียรไปด้านหลังและปี
ดพระเนตรของพระองค์ ทั้งหมดที่พระองค์ทรงปรารถนาก็คือมนุษยชาติทั้งหมดจะรับฟังและเชื่อฟัง
และสามารถหยุดกบฏต่อพระองค์ได้โดยที่รู้สึกถึงความอับอายอย่างถึงที่สุดเฉพาะพระพักตร์เนื้อหนังของพระอ
งค์ ทั้งหมดที่พระองค์ทรงปรารถนาก็คือมนุษยชาติจะสามารถเชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าได้
พระองค์ทรงหยุดมิให้อธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ขึ้นกับมนุษย์ไปนานแล้ว เพราะพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาที่สูงเกินไปแล้ว
แต่มนุษย์กลับกำลังหยุดพักสบายๆ^[5] และไม่นำงานของพระเจ้ามาใส่ใจเลยแม้แต่น้อย
ถึงแม้ว่าสิ่งต่างๆ ที่เรากำลังกล่าวถึงในวันนี้เกี่ยวกับงานของพระเจ้าอาจประกอบไปด้วยสิ่งมากมายที่เป็น
“ความไร้สาระที่ไม่มีพื้นฐาน”^[6] แต่มันก็มีความเกี่ยวข้องที่ลุ่มลึกกับการเข้าสู่ของมนุษย์อยู่ดี
เราแค่กำลังพูดถึงเรื่องบางอย่างเกี่ยวกับงานและจากนั้นก็พูดถึงเรื่องบางอย่างเกี่ยวกับการเข้าสู่
แต่ทั้งสองแง่มุมต่างเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้เท่าๆ กัน และเมื่อนำมารวมกันแล้ว
สองสิ่งนี้ก็เป็นประโยชน์ต่อชีวิตของมนุษย์มากยิ่งขึ้นไปอีก สองแง่มุมนี้เสริมกันและกัน^[7]
และเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง โดยทำให้ผู้คนสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ดีขึ้น
และเปิดโอกาสให้มีการสื่อสารระหว่างผู้คนและพระเจ้า โดยผ่านทางคำพูดถึงงานในวันนี้
สัมพันธภาพของมนุษยชาติกับพระเจาก็ได้รับการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น
ความเข้าใจร่วมกันก็ได้รับการทำให้ลึกซึ้งขึ้น
และมนุษย์สามารถให้การพิจารณาและการใส่ใจที่มากกว่ากับพระภาระของพระเจ้า
มนุษย์ได้รับการทำให้รู้สึกสิ่งที่พระเจ้าทรงรู้สึก ทำให้มั่นใจมากขึ้นว่าพระเจ้าจะทรงทำให้เขาเปลี่ยนแปลง
และให้รอการทรงปรากฏอีกครั้งของพระเจ้า นี่คือนิยามของชีวิตที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์ในวันนี้—
เพื่อใช้ชีวิตตามภาพลักษณ์ของบุคคลผู้ซึ่งรักพระเจ้า

ปฏิบัติเพื่อให้ความสว่างของการตกผลึกของพระปรีชาญาณของพระเจ้าจะส่องวามไปในยุคแห่งความมืด และเพื่อให้การใช้ชีวิตของมนุษย์อาจเหลือหน้ากระดาษที่ช่วงโชติในพระราชกิจของพระเจ้าไว้เบื้องหลัง ซึ่งต้องแสงตลอดไปในทิศตะวันออกของโลก ซึ่งสั่งให้มีการสนใจของโลกและความเลื่อมใสจากทุกสิ่งแน่นอนที่สุดว่า นี่เป็นการเข้าสู่ที่ดียิ่งกว่าด้วยซ้ำสำหรับบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าในยุคปัจจุบันนี้

เชิงอรรถ:

1. “เกร็งกล้ามเนื้อของพวกเรา และเตรียมพร้อมเพื่อต่อสู้” นำมาใช้อย่างเย้ยหยัน

2. “ความผิดปกติ”

หมายความว่า การเข้าสู่ของผู้คนนั้นแปลกพิลึกและประสบการณ์ของพวกเราเป็นประสบการณ์ด้านเดียว

3. “ทางตัน” หมายถึงเส้นทางที่ผู้คนกำลังใช้นั้นตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

4. “แยกห่างจากท่าทีปกติของพวกเรา”

อ้างอิงถึงวิธีที่มโนคติที่หลงผิดและทรศนะที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไป

ทันทีที่พวกเขาได้มารู้จักพระเจ้าแล้ว

5. “หยุดพักสบายๆ” หมายความว่า ผู้คนไม่รู้ลึกรู้สากับพระราชกิจของพระเจ้าและไม่ถือว่าพระราชกิจนั้นสำคัญ

6. “ความไร้สาระที่ไม่มีพื้นฐาน”

หมายความว่า โดยรากฐานแล้ว ผู้คนไม่สามารถเข้าใจพื้นฐานของพระวจนะที่พระเจ้าตรัสและไม่รู้เลยว่าพระองค์กำลังตรัสเกี่ยวกับอะไร วลีนี้ นำมาใช้อย่างถากถาง

7. “เสริมกันและกัน” หมายความว่า การผสมผสานทั้ง “พระราชกิจ” และ “การเข้าสู่”

เข้าด้วยกันในการสามัคคีธรรมจะเป็นประโยชน์กับความรู้ที่เรามีเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

งานและการเข้าสู่ (5)

วันนี้พวกเจ้าทั้งปวงรู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงนำทางผู้คนให้อยู่บนร่องครรลองที่ถูกต้องของชีวิต
ว่าพระองค์กำลังทรงนำทางมนุษย์ให้เริ่มขึ้นตอนถัดไปเข้าสู่อีกยุคหนึ่ง
ว่าพระองค์กำลังทรงนำทางมนุษย์ให้ไปเหนือล้ำยุคเก่าอันมีคณนี้ ออกจากเนื้อหนัง
ไกลจากการกดขี่ของกำลังบังคับของความมืดและอิทธิพลของซาตาน
เพื่อที่บุคคลทุกคนอาจใช้ชีวิตในโลกแห่งอิสรภาพ
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงวางแผนทุกอย่างเพื่อมนุษย์ เพื่อประโยชน์ของวันพรุ่งอันงดงาม
และเพื่อที่ในวันพรุ่งผู้คนอาจกล้ายิ่งขึ้นในย่างก้าวทั้งหลายของพวกเขา
และพระเจ้าทรงอุทิศความมานะพยายามทั้งหมดในเนื้อหนังของพระองค์ในการเตรียมเส้นทางข้างหน้าสำหรับ
รับมนุษย์ ซึ่งยิ่งเร่งวันที่มนุษย์ถวิลหาให้มาถึงเร็วขึ้น เพื่อที่มนุษย์อาจมีความชื่นชมยินดีมากขึ้น
หวังว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะทะนุถนอมชั่วขณะอันงดงามนี้ไว้
การบรรจบพบกันกับพระเจ้าย่อมไม่ใช่ผลสัมฤทธิ์อันง่าย แม้ว่าเจ้าไม่เคยได้รู้จักพระองค์
เจ้าก็ได้อยู่ด้วยกันกับพระองค์มานานแล้ว
หากเพียงทุกคนจะสามารถจดจำวันอันงดงามแต่แสนสั้นเหล่านี้ไว้ตลอดกาล
และทำให้วันเหล่านี้เป็นสิ่งที่ครอบครองที่พวกเขาทะนุถนอมบนแผ่นดินโลก
พระราชกิจของพระเจ้านั้นได้รับการเผยแก่มนุษย์มานานแล้ว—แต่เพราะหัวใจของผู้คนซับซ้อนเกินไป
และเพราะพวกเขาไม่เคยได้มีความสนใจใดๆ ในพระราชกิจ
พระราชกิจของพระเจ้าจึงได้ยังคงหยุดยั้งอยู่ตรงรากฐานดั้งเดิมของมัน ดูเหมือนว่าความคิด มโนคติอันหลงผิด
และทัศนคติทางจิตใจของผู้คนยังคงล้าสมัยมากจนถึงขนาดที่ว่าทัศนคติทางจิตใจของพวกเขาหลายคนคล้ายคลึง
กับทัศนคติทางจิตใจของชนดึกดำบรรพ์ในยุคโบราณ และไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่น้อย
ผลที่ตามมาคือผู้คนยังคงงุนงงที่สุดและไม่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำ
พวกเขาถึงกับไม่ชัดเจนมากขึ้นในสิ่งที่พวกเขาทำและสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่
สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความลำบากยากเย็นแสนสาหัสต่อพระราชกิจของพระเจ้าและกีดกันชีวิตของผู้คนจากการเคลื่อน
ไปข้างหน้าเรื่อยไป เป็นเพราะแก่นแท้ของมนุษย์กับขีดความสามารถที่ต่ำของพวกเขา
โดยพื้นฐานแล้วพวกเขาจึงไม่สามารถจับความเข้าใจในพระราชกิจของพระเจ้าได้
และไม่เคยปฏิบัติต่อพระราชกิจเหล่านี้ว่าสำคัญ หากเจ้าปรารถนาความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้า
เจ้าต้องเริ่มให้ความสนใจในรายละเอียดของการดำรงอยู่ของพวกเขา
จับความเข้าใจในทุกรายละเอียดเหล่านี้เพื่อควบคุมการเข้าสู่ชีวิตของพวกเขา
เพื่อเปลี่ยนสภาพหัวใจของพวกเขาทุกคนอย่างถาวร

และเพื่อแก้ไขปัญหาระหว่างความว่างเปล่าภายในหัวใจของพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องการดำรงอยู่ที่จัดชีวิตและหตุซึ่งทำให้พวกเขาเข้าสู่ร้อน เพื่อที่ว่าพวกเขาแต่ละคนจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่จากภายในสู่ภายนอกและชื่นชมชีวิตที่สูงขึ้นเหนือโลก และเป็นอิสระอย่างแท้จริง จุดมุ่งหมายก็คือเพื่อที่พวกเขาแต่ละคนจะสามารถกลับมามีชีวิตได้รับการฟื้นฟูในจิตวิญญาณของเจ้า และมาสัมผัสสภาพเหมือนของสิ่งมีชีวิต

ในบรรดาพี่น้องชายหญิงทั้งหมดที่พวกเขาติดต่อสื่อสารด้วย หาผู้ใดที่สดใสมีชีวิตชีวาและสดชื่นได้ยาก พวกเขาทั้งหมดเป็นเหมือนมนุษย์วานรโบราณ ไม่รู้เตียงสาและโง่เง่า

ปราศจากความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของการพัฒนาใดๆ อย่างเห็นได้ชัด ซ้ำร้ายไปกว่านั้น พี่น้องชายหญิงที่เราได้ติดต่อสื่อสารด้วยก็หยาบและไร้อารยธรรมเหมือนพวกคนเถื่อนบนภูเขา พวกเขาแทบไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับมารยาท นับประสาอะไรที่จะรู้พื้นฐานอันใดเกี่ยวกับวิธีประพฤติตน

หลายคนเป็นพี่น้องสาว ๆ ที่แม้ว่าพวกเขาอาจมีปัญหาและทำตัวดี และได้เติบโตมาสวยงามน่ารักเหมือนดังดอกไม้ แต่ก็ยังคงแต่งตัวพวกเธอเองด้วยแฟชั่น “ทางเลือก” เส้นผมของพี่น้องหญิงคนหนึ่ง^[a]

ปกคลุมใบหน้าของเธอทั้งหมด ทำให้มองไม่เห็นดวงตาของเธอเลย

แม้ว่าองค์ประกอบบนใบหน้าของเธอจะสะอาดสะอ้านและดูดี แต่ทรงผมของเธอกลับน่าขยะแขยง

ให้ความรู้สึกแปลกพิลึก ราวกับว่าเธอเป็นผู้กระทำความผิดหมายเลขหนึ่งในสถานพินิจ

ดวงตาของเธอซึ่งใสกระจ่างและสว่างไสวเหมือนมรกตในน้ำ กลับถูกเสื้อผ้าและทรงผมของเธอหักล้าง

ทำให้ดวงตาทั้งสองดูเหมือนโคมไฟคู่หนึ่งที่เห็นได้โดยพลันในคืนมืดมิด เปล่งแสงวูบวาบเป็นระยะๆ

ด้วยความเจิดจ้าที่ทำให้มองไม่เห็นไปชั่วขณะซึ่งบดบังความหวาดกลัวเข้าสู่หัวใจของมนุษย์

แต่ถึงกระนั้นก็ยังดูราวกับว่าเธอกำลังงงใจซ่อนเร้นจากใครบางคน เมื่อเราพบเธอ

เธอกำลังวางแผนที่จะหนีไปจาก “จากเหตุการณ์” เสมอ

เหมือนฆาตกรที่เพิ่งได้ฆ่าใครสักคนและกลัวการถูกหาตัวพบอยู่ลึกๆ จึงหลบเลี่ยงไปรอบๆ อยู่เสมอ

ดังนั้นเธอจึงเป็นเหมือนคนแอฟริกันผิวดำ^[1]

ที่ได้เป็นทาสมาหลายรุ่นคนและไม่เคยสามารถเงยหน้าขึ้นต่อหน้าผู้อื่น

คำบ่งชี้ของพฤติกรรมทั้งหลายซึ่งลงลึกไปถึงหนทางที่ผู้คนเหล่านี้แต่งกายและเตรียมตัวพวกเขาให้พร้อมนี้

คงจะใช้เวลาในการทำงานหลายเดือนเพื่อปรับปรุงแก้ไข

เป็นเวลาหลายพันปีแล้วที่ผู้คนชาวจีนได้ใช้ชีวิตอย่างทาส และการนี้ก็ได้จำกัดความคิด มโนทัศน์ ชีวิต ภาษา พฤติกรรม และการกระทำของพวกเขาจนกระทั่งขนาดที่พวกเขาไม่มีอิสระภาพเหลืออยู่แม้แต่น้อย

ประวัติศาสตร์หลายพันปีได้จับตัวผู้คนที่มีชีวิตชีวาเต็มไปด้วยจิตวิญญาณไป

แล้วทำให้พวกเขายอมจำนนจนกลายเป็นบางสิ่งบางอย่างซึ่งละม้ายคล้ายซากศพที่สูญสิ้นจิตวิญญาณ

หลายคนคือบรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตภายใต้คมมีดบังคอกของชาดาน

หลายคนคือบรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตในบ้านที่เหมือนถ้ำของสัตว์ป่า หลายคนคือพวกที่กินอาหารเหมือนที่วัวหรือม้ากิน และหลายคนคือพวกที่โกหก ไร้ความรู้สึก และอยู่ในความสับสนวุ่นวายใน “นรกขุมลึก”

ทางด้านรูปลักษณะภายนอกนั้น ผู้คนหาได้แตกต่างจากมนุษย์ดึกดำบรรพ์ไม่

สถานที่หยุดพักของพวกเขาเหมือนนรกขุมหนึ่ง และสำหรับมิตรสหายนั้น

พวกเขาถูกล้อมรอบไปด้วยพวกปีศาจ โสมมกับพวกวิญญาณชั่วสารพัดประเภท

ภายนอกนั้นมนุษย์ทั้งหลายดูเป็น “สัตว์” ที่สูงกว่า แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว

พวกเขาใช้ชีวิตและพักอาศัยกับพวกปีศาจโสมม เมื่อปราศจากผู้ใดดูแลพวกเขา

ผู้คนก็ใช้ชีวิตอยู่ในการชุ่มทำร้ายของซาตาน ดิเคออยู่ในงานตราตราทั้งหลายของมัน โดยไร้หนทางหลีกเลี่ยง

แทนที่จะกล่าวว่าพวกเขารวมกลุ่มกับผู้เป็นที่รักทั้งหลายของพวกเขาภายในบ้านอันน่าสบาย

มีชีวิตที่เป็นสุขและสมหวัง คนเราควรพูดว่ามนุษย์ทั้งหลายนั้นใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตาย

ทำมาหากินกับพวกปีศาจและคบค้ากับพวกมาร ในข้อเท็จจริงแล้ว ผู้คนยังคงถูกซาตานผูกมัด

พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในที่ซึ่งพวกปีศาจโสมมชุมนุมกัน และพวกเขาถูกพวกปีศาจโสมมเหล่านี้บงการ

ราวกับว่าเตียงนอนของพวกเขาเป็นที่ให้ซากศพของพวกเขาจับหลัก ราวกับว่าเตียงพวกนั้นเป็นรังอันน่าสบาย

พอเข้าบ้านของพวกเขา ลานบ้านก็หนาวเย็นและโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา

สายลมเย็นเยือกส่งเสียงหวีดลอดผ่านกิ่งไม้แห้งทั้งหลาย เมื่อเปิดประตูเข้า “พื้นที่ใช้ชีวิต” ห้องกลับมืดดำ—

เจ้าสามารถยื่นมือออกไปและมองไม่เห็นนิ้วมือของเจ้า ความสว่างเล็กน้อยลอดผ่านรอยแตกตรงประตูเข้ามา

ซึ่งทำให้ห้องนั้นยังรู้สึกมืดมนและน่ากลัวมากขึ้น บางครั้งบางครั้งพวกหนูก็ส่งเสียงร้องจิดแปลกๆ

ราวกับว่ากำลังสรวลเสเฮฮา ทั้งหมดในห้องนั้นน่าขยะแขยงและชวนขวัญผวา

เหมือนบ้านที่เคยถูกจับจองโดยใครบางคนซึ่งเพิ่งได้ถูกเอาใส่โลง เตียงนอน ผ้าคลุมเตียง

และตู้เก็บของใบเล็กธรรมดาๆ ในห้องล้วนมีฝุ่นจับ มานั่งเล็กๆ

หลายตัวบนพื้นก็แยกเขี้ยวของพวกมันและกวัดแกว่งกรงเล็บของพวกมัน แล้วหยากไย่ทั้งหลายก็ห้อยตามผนัง

กระจกบานหนึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะ ถัดจากมันมีหิวไม้ พอเดินไปที่กระจก เจ้าก็หยิบเทียนเล่มหนึ่งขึ้นมาและจุดมัน

เจ้าจึงมองเห็นว่ากระจกก็มีฝุ่นจับ ซึ่งสร้าง “การแต่งหน้า” ประเภทหนึ่งบนภาพสะท้อนของผู้คน^[๗]

เพื่อให้พวกเขาดูเหมือนว่าพวกเขาเพิ่งได้ออกมาจากสุสาน หิวอันนั้นเต็มไปด้วยเส้นผม

สิ่งทั้งหมดเหล่านี้เก่าและดูดิบ และดูราวกับว่าพวกมันเพิ่งได้ถูกใช้งาน โดยใครบางคนທີ່เพิ่งตาย

เมื่อมองดูหิวก็รู้สึกประหนึ่งว่าอาจจะมีซากศพนอนอยู่ข้างๆ ก็เป็นไปได้

เส้นผมที่หิวอันนั้นเมื่อปราศจากโลหิตไหลเวียนเลี้ยงพวกมัน ก็มีกลิ่นคนตายอยู่รอบๆ เส้นผม

สายลมเย็นเยือกลอดผ่านเข้ารอยแตกตรงประตูมาวูบหนึ่ง

ราวกับผืนหนึ่งกำลังบีบตัวตลอดรอยแตกเพื่อหวนคืนมาอาศัยอยู่ในห้องนั้น

มีความเย็นเยือกที่น่าอัศจรรย์อย่างหนึ่งรอบๆ ห้อง
และทันใดนั้นก็มีการกลืนสาบสางเหมือนกลืนของซากศพที่กำลังเน่าเปื่อย
และในช่วงเวลานั้นก็สามารถเห็นได้ว่ามีสิ่งของจีปาตะแขวนอยู่ทั่วผนัง ผ้าห่มผ้าปูที่นอนกองยับยู่ยี่
สกปรกและส่งกลิ่นอยู่บนเตียงนอน มีเมล็ดธัญพืชอยู่ที่มุมห้อง ตู้เก็บของก็มีฝุ่นจับหนา
พื้นห้องมีก้อนไม้และขี้ดินปกคลุม และอื่นๆ—ราวกับว่าทั้งหมดนี้เพิ่งได้ถูกใช้โดยบุคคลที่ตายแล้ว
พลางเซดลาไปข้างหน้า ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันและเอากรงเล็บตะกายอากาศ มันเพียงพอที่จะทำให้เจ้าหนวสะท้าน
ไม่มีเก้าอี้ของชีวิต ณ ที่ใดในห้อง ทั้งหมดนี้มีคืบและขึ้นเหมือนแดนคนตายกับนรกที่พระเจ้าตรัสถึง
นี่เป็นเพียงสุสานของมนุษย์คนหนึ่ง พร้อมตู้เก็บของที่ไม่ได้ทำสี ม้านั่งทั้งหลาย วงกบน้าต่าง
และประตูที่สวมเครื่องแต่งกายไว้ทุกข์และแสดงการไว้อาลัยเจียบๆ แก่ผู้ตาย
มนุษย์ได้ใช้ชีวิตในนรกขุมลึกนี้มานานหลายทศวรรษแล้ว หรือหลายศตวรรษ
หรือแม้กระทั่งหลายสหัสวรรษแล้วด้วยซ้ำ โดยออกไปข้างนอกแต่เช้าตรู่และกลับมาเมื่อมืดค่ำ
พวกเขาโผล่ออกมาจาก “สุสาน” ของพวกเขาเมื่อฟ้าเริ่มสาง เมื่อใกล้กำลังขึ้น
และพอแหงนมองฟ้าแล้วเหลือบตาลงมองพื้นดิน พวกเขาจะเริ่มกิจกรรมประจำวันของพวกเขา
เมื่อดวงอาทิตย์ตกหลังเทือกเขา พวกเขาจะถูกร่างกายที่เหน็ดเหนื่อยกลับไปยัง “สุสาน”
พอพวกเขาได้อิ่มท้องก็เป็นเวลาพลบค่ำ จากนั้นเมื่อได้ทำการเตรียมทั้งหลายสำหรับการออกจาก “สุสาน”
อีกครั้งในวันรุ่งขึ้นแล้วเสร็จ พวกเขาก็ดับความสว่างที่ดูเหมือนกำลังเปล่งรัศมีของไฟเรืองแสง ณ เวลานี้
ทั้งหมดที่สามารถมองเห็นได้ภายใต้แสงจันทร์ก็คือเนินดินฝังศพที่แผ่ออกไปเหมือนเนินดินเล็กๆ สู่ทุกๆ มุม
มีเสียงกรนกระจายออกมาจากภายใน “สุสานทั้งหลาย” เป็นครั้งคราว ดังขึ้นแล้วเจียบไป
ผู้คนทั้งปวงนอนหลับสนิท และปีศาจโสมมกับผีทั้งมวลก็ดูเหมือนกำลังหยุดพักอย่างเปี่ยมสันติสุขไปด้วย
บางครั้งบางคราวก็ได้ยินเสียงการร้องจากที่ไกลๆ—
เสียงนกร้องที่อ้างว้างแว่วเหล่านี้ในคืนที่นิ่งและเจียบกริบเช่นคืนนี้ย่อมเพียงพอที่จะทำให้เจ้าเสียวสันหลังและ
ขนลุก...ใครจะไปรู้ว่ามนุษย์ได้ใช้เวลามาก็ปีแล้วในสภาวะแวดล้อมเช่นนี้ ตายแล้วก็เกิดอีกครั้ง
ใครจะไปรู้ว่าพวกเขาได้คงอยู่มายาวนานเท่าใดแล้วในโลกมนุษย์ที่ผู้คนกับพวกผิอยู่ร่วมปะปนกัน
และที่มากกว่านั้น ใครจะไปรู้ว่าพวกเขาได้กล่าวคำอาลาแก่โลกมาก็ครั้งแล้ว ในนรกบนแผ่นดินโลกแห่งนี้
มนุษย์ทั้งหลายมีชีวิตที่เป็นสุข ราวกับว่าพวกเขาไม่มีคำพร่ำบ่นสักคำเดียว
เพราะพวกเขาได้คุ้นเคยกับชีวิตในแดนคนตายมากขึ้นมานานแล้ว
และดังนั้นผู้คนจึงหลงใหลในสถานที่นี้ซึ่งพวกปีศาจโสมมพักอาศัย
ราวกับว่าพวกปีศาจโสมมเป็นเพื่อนและมีตรสหายของพวกเขา
ราวกับว่าโลกของมนุษย์คือกลุ่มของนักเลงหัวไม้^[2]—

เพราะแก่นแท้ดั้งเดิมของมนุษย์ได้อันตรธานไปอย่างไรเสียกระชั้นบานแล้ว
มันได้ปลาสนาการไปอย่างไรร่องรอย รูปลักษณะของผู้คนมีบางสิ่งบางอย่างของปีศาจโสมมอยู่รอบๆ
ที่มากกว่านั้นคือการกระทำทั้งหลายของพวกเขาที่ถูกพวกปีศาจโสมมบงการ
วันนี้พวกเขาจะไม่แตกต่างจากพวกปีศาจโสมม ประหนึ่งว่าพวกเขาถูกพวกปีศาจโสมมคลอออกมา
ที่มากกว่านั้น ผู้คนยังรักใคร่และสนับสนุนบรรพชนของพวกเขาอย่างสุดซึ้งอีกด้วย
ไม่มีผู้ใดรู้ว่ามนุษย์ได้ถูกชาตานข่มขีมนานเหลือเกินจนพวกเขากลายเป็นเหมือนลิงกอริลลาทั้งหลายตามภูเขา
ดวงตาแดงกำของพวกเขามีแววตาขอร้อง และในแสงสลัวที่ฉายออกมาจากดวงตาเหล่านี้คือเค้าเงื่อนรางๆ
ของการปองร้ายข่มขู่ของพวกปีศาจโสมม
ใบหน้าของพวกเขากลุ้มไปด้วยริ้วรอยที่แตกกระแหงเหมือนเปลือกต้นสน
ปากของพวกเขายื่นออกมาราวกับถูกชาตานหีบปั้น หูของพวกเขามีคราบสกปรกเคลือบข้างในและข้างนอก
แผ่นหลังของพวกเขาก็โค้งงอ ขาของพวกเขาคู่คู่คั่นร่นที่จะประคองร่างกายของพวกเขา
และแขนที่มีแต่กระดูกของพวกเขาก็แกว่งไกวไปมาอย่างเป็นจังหวะ
มันเป็นประหนึ่งว่าพวกเขาไม่ใช่สิ่งใดนอกจากหนังกับกระดูก
แต่แล้วอีกด้านหนึ่งพวกเขาก็อ้วนท้วนเหมือนหมูเขาด้วย ทั้งภายในและภายนอก
พวกเขาได้รับการเตรียมพร้อมและถูกแต่งกายเหมือนวานรจากยุคโบราณ—
ราวกับว่าในวันนี้วานรเหล่านี้ยังไม่วิวัฒนาการเต็มที่ไปสู่^[3] รูปร่างของมนุษย์สมัยใหม่
พวกเขาช่างล้าหลังเหลือเกิน!

มนุษย์ใช้ชีวิตเคียงบ่าเคียงไหล่กับสัตว์ทั้งหลาย
และพวกเขาก็ไปกันได้อย่างปรองดองโดยปราศจากข้อพิพาทหรือข้อขัดแย้งทางวาจา
มนุษย์นั้นพิถีพิถันในการดูแลและความกังวลสนใจที่เขามีต่อสัตว์ทั้งหลาย
และสัตว์ทั้งหลายก็ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมนุษย์ เพื่อประโยชน์ของมนุษย์อย่างชัดเจน
โดยปราศจากความได้เปรียบใดๆ ของพวกมันและด้วยการเชื่อฟังอันสมบูรณ์และเบ็ดเสร็จต่อมนุษย์
จากรูปลักษณะที่ปรากฏทั้งหมด สัมพันธภาพระหว่างมนุษย์กับสัตว์เดรัจฉานนั้นเป็นสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด^[4]
และปรองดอง^[5]—

แล้วก็ดูเหมือนว่าพวกปีศาจโสมมนั้นเป็นการรวมกันที่สมบูรณ์แบบของมนุษย์กับสัตว์เดรัจฉาน ดังนั้น
มนุษย์กับพวกปีศาจโสมมบนแผ่นดินโลกจึงถึงขั้นใกล้ชิดสนิทสนมและแยกจากกันไม่ได้มากกว่า กล่าวคือ
แม้ห่างจากพวกปีศาจโสมม มนุษย์ก็ยังคงเชื่อมโยงกับพวกมัน

ในขณะที่เดียวกันพวกปีศาจโสมมก็หาได้ห่วงเหนี่ยวสิ่งใดจากมนุษย์ไม่ และ “อุทิส”
ทั้งหมดที่พวกมันมิให้แก่นมนุษย์ทั้งหลาย ในแต่ละวัน ผู้คนกระโดดโลดเต้นใน “วังของราชาแห่งนรก”

โดยเล่นชมนอยู่กับ“ราชาแห่งนรก”(บรรพชนของพวกเขา)

และถูกมันบงการเพื่อให้ผู้คนได้ถูกกราบสกปรกจับเป็นก้อนแข็งในวันนี้

และเพื่อให้ผู้คนได้หยุดปรารถนาที่จะหวนคืนสู่ “โลกของคนเป็น”

หลังจากที่ใช้เวลาในแดนคนตายมานานเหลือเกินแล้ว ดังนั้น ทันทีที่พวกเขาเห็นความสว่าง

และมองเห็นข้อพิงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้ากับบุคลิกลักษณะของพระเจ้า และพระราชกิจของพระองค์

พวกเขาก็รู้สึกวุ่นและกระวนกระวายใจ ทั้งยังคงโหยหาที่จะกลับไปยังนรกขุมลึกและอาศัยอยู่กับพวกผี

พวกเขาได้ลืมนะที่พระเจ้าไปนานแล้ว และดังนั้นพวกเขาก็ได้เดินท่องในที่ฝังศพอยู่เรื่อยไป เมื่อเราพบบุคคลผู้หนึ่ง

เราพยายามที่จะคุยกับเธอ

และเฉพาะในตอนนั้นเท่านั้นที่เราค้นพบว่าบุคคลที่ยืนอยู่ตรงหน้าเราไม่ใช่มนุษย์แต่อย่างใด ผมของเธอรุ่งรัง

ไบหน้าของเธอสกปรกเลอะเทอะ และมีบางอย่างที่เหมือนหมาป่าในรอยยิ้มยงฟันของเธอ

แล้วเธอก็ดูเหมือนมีความเงอะงะของผีที่เพิ่งได้ไพล่ออกจากสุสานและมองเห็นมนุษย์ของโลกคนเป็นอีกด้วย

บุคคลผู้นี้กำลังพยายามที่จะทำริมฝีปากของเธอให้เป็นรอยยิ้ม แต่มันทั้งคู่เคลือบแฝงและม่งร้าย เมื่อเธอยิ้มให้เรา

มันเป็นราวกับว่าเธอมีบางสิ่งบางอย่างจะพูดแต่ดูเหมือนไม่สามารถที่จะหาคำพูดพบ

และดังนั้นทั้งหมดที่เธอสามารถทำได้ก็คือยืนอยู่ข้างหนึ่ง มองดูกลงเปล่าและโง่เง่า มองจากด้านหลัง

เธอดูเหมือนจะนำเสนอ “ภาพลักษณ์อันทรงอำนาจของประชาชนผู้ใช้แรงงานชาวจีน”

ในช่วงขณะเหล่านี้เธอถึงกับดูน่าเกลียดชังยิ่งขึ้น

ทำให้หวนนึกถึงภาพพงศ์พันธุ์ของเยียนหวาง/เยียนหวางในตำนานแห่งอดีตกาล^[๓]ที่ผู้คนพูดถึง

เมื่อเราตั้งคำถามกับเธอ เธอก็ก้มศีรษะอยู่ในความเงิบ เธอใช้เวลาานกว่าจะตอบ และเมื่อเธอตอบ

เธอก็ขยับตัวเองไว้มาก เธอไม่สามารถทำให้มือของเธออยู่นิ่งได้

และดูนิ้วมือสองนิ้วของเธอเหมือนแมวตัวหนึ่ง เฉพาะตอนนั้นเท่านั้นที่เราตระหนักว่า

มือของมนุษย์นั้นดูราวกับเพิ่งได้ล้างหยิบขยะมูลฝอย พร้อมเล็บแหล่ๆ

ที่เปลี่ยนสีไปมากจนเราแทบจะไม่มีทางรู้เลยว่าเล็บมือนั้นควรจะเป็นสีขาว เล็บ “เรียว” ที่มีขี้ดินติดหนา

ที่ถึงกับน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าก็คือหลังมือของพวกเขาดูเหมือนหนังไก่ที่เพิ่งได้ถูกถอนขน

รื้อรอยทัวมือของพวกเขากือบทั้งหมดเต็มไปด้วยราคาค่าเลือดและเหงื่อของแรงงานมนุษย์

ในแต่ละรื้อรอยคือบางสิ่งที่คุณเหมือนขี้ดิน ซึ่งดูเหมือนว่าจะกำจาย “กลิ่นหอมของดิน” ออกมา

เป็นการดีกว่าที่จะเป็นตัวแทนของความล้ำค่าและความควรค่าแก่การสรรเสริญของจิตวิญญาณแห่งความทุกข์ข้อ

งมนุษย์—เพื่อให้จิตวิญญาณแห่งความทุกข์นี้ได้ถูกฝังลึกลงไปแม้กระทั่งในแต่ละรื้อรอยบนมือของมนุษย์

ตั้งแต่หัวจรดเท้า ไม่มีเสื้อผ้าชิ้นใดที่มนุษย์สวมใส่ที่คุณเหมือนขนของสัตว์แต่อย่างใด แต่พวกเขาก็แทบไม่รู้เลยว่า

ไม่สำคัญว่าพวกเขามีวัน “ทรงเกียรติ” มากขนาดไหน

มูลค่าของพวกเขาโดยแท้จริงแล้วย่อมน้อยกว่าขนของสุนัขจิ้งจอก—ยิ่งน้อยกว่าแม้กระทั่งเวทมนตร์ของอันเดีย
เพราะเสื้อผ้าของพวกเขาได้ทำให้พวกเขาอัปลักษณ์มากเสียจนพวกเขาดูเลวร้ายยิ่งกว่าสุกรและสุนัขมานานแล้ว
เสื้อตัวสั้นเผยเนื้อหนังของหญิงสาวคลุมลงมาครึ่งแผ่นหลัง และขาางเกงของเธอ—ซึ่งเหมือนลำไส้ของไก่—
เปิดโปงความอัปลักษณ์ของเธออย่างเต็มที่ต่อแสงอาทิตย์ที่สว่างไสว ขาางเกงนั้นทั้งสั้นและแคบ
ประหนึ่งสำหรับแสดงให้เห็นว่าเท้าของเธอได้ถูกแก้มัดมานานแล้ว กล่าวคือ เท้านั้นเป็นเท้าที่ใหญ่ ไม่ใช่
“ดอกบัวทองคำยาวสามนิ้ว” ของสังคมเก่าอีกต่อไป

เครื่องแต่งกายของบุคคลผู้นี้ได้รับอิทธิพลตะวันตกมากเกินไป แล้วก็น่าดูแคลนเกินไปด้วย เมื่อเราพบกับเธอ
เธอนั้นเหนียวอายอยู่เสมอ ใบหน้าของเธอแดงเป็นสีแดงเข้ม และเธอก็ไร้ความสามารถที่จะเงยหน้าได้เลย
ประหนึ่งว่าเธอได้ถูกพวกปีศาจโสมมข่มขืน และไม่สามารถพาตัวเองให้มองหน้าผู้คนได้อีกต่อไป

ฝุ่นละอองปกคลุมใบหน้าของมนุษย์ ฝุ่นที่ได้ตกลงมาจากท้องฟ้านี้

ทั้งหมดจะตกลงบนใบหน้าของมนุษย์อย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งทำให้มันดูเหมือนขนอุยของนกกระจอก
ดวงตาของมนุษย์ก็เป็นเหมือนดวงตาของนกกระจอกด้วย คือเล็กและแห้ง ไร้ซึ่งความสว่างไสวใดๆ

เมื่อผู้คนคุยกัน วาตะของพวกเขาตามนิสัยที่เคยชินนั้นย่อมอึกอักและไม่ตรงประเด็น

น่าเกลียดชังและน่าสะอิดสะเอียนสำหรับผู้อื่น ถึงกระนั้นหลายคนก็เชิดชูผู้คนเช่นนี้เป็น “ตัวแทนของชาติ”

นี่ไม่ใช่เรื่องตลกหรือ? พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงผู้คน ช่วยพวกเขาให้รอด

ช่วยกู้พวกเขาจากสุสานแห่งความตาย จนพวกเขาอาจหนีพ้นจากชีวิตที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตายและในนรก

เชิงอรรถ:

1. “คนแอฟริกันผิวดำ” อ้างถึงผู้คนผิวดำที่ได้ถูกพระเจ้าสาปแช่ง ผู้ซึ่งได้เป็นทาสมาหลายรุ่นคน

2. “กลุ่มของนักเลงหัวไม้” อ้างถึงความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์

และเหตุที่ไม่มีมนุษย์บริสุทธิ์ท่ามกลางมวลมนุษย์

3. “วิวัฒนาการ” อ้างถึง “วิวัฒนาการ” ไปสู่รูปร่างของผู้คนในทุกวันนี้ของมนุษย์วานร เจตนาคือเพื่อเสียดสี
กล่าวคือ ในข้อเท็จจริงแล้ว

ไม่มีสิ่งดังกล่าวที่เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับวานรโบราณซึ่งเปลี่ยนผ่านมาเป็นมนุษย์ที่เดินตัวตรง

4. “ใกล้ชิด” ถูกใช้อย่างเย้ยหยัน

5. “ปรองดอง” ถูกใช้อย่างเย้ยหยัน

ก. ข้อความเดิมคือ “ของเธอ”

ข. ข้อความเดิมคือ “ใบหน้าของผู้คน”

ค. “เอียน” และ “หวง”

เป็นพระนามของจักรพรรดิในนิทานปรัมปราสององค์ซึ่งอยู่ท่ามกลางผู้มอบวัฒนธรรมคนแรกๆ ของจีน
“เอียนหวาง” เป็นนามจีนสำหรับ “ราชาแห่งนรกหรือพญายมราช” “เอียนหวง” และ “เอียนหวาง”
แทบจะพ้องเสียงกันเมื่อออกเสียงในภาษาจีนกลาง

งานและการเข้าสู่ (6)

งานและการเข้าสู่นั้นสัมพันธ์กับชีวิตจริงโดยธรรมชาติ

สิ่งเหล่านั้นหมายถึงพระราชกิจของพระเจ้าและการเข้าสู่ของมนุษย์

การไร้ความสามารถโดยสิ้นเชิงของมนุษย์ที่จะบุกฝ่าเข้าไปในพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

และพระราชกิจของพระเจ้าได้นำความลำบากยากเย็นอย่างที่สุดมาให้แก่การเข้าสู่ของเขา จนถึงวันนี้

ผู้คนมากมายยังคงไม่รู้ว่าพระราชกิจใดที่พระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จลุล่วงในยุคสุดท้าย

หรือเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงสู้ทนการเหยียดหยามสุดขีดเพื่อที่จะมาบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อเข้าร่วมทุกข์ร่วมสุขกับ

มนุษย์ จากเป้าหมายในพระราชกิจของพระเจ้าจนถึงจุดประสงค์ในแผนของพระเจ้าสำหรับยุคสุดท้ายนั้น

มนุษย์ทั้งหมดอยู่ในความมืดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ผู้คนมักจะไม่วางใจหรือร้อนแค้นและกำกวม^[1]

เกี่ยวกับการเข้าสู่ที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากพวกเขาด้วยเหตุผลต่างๆ นานาอยู่เสมอ

ซึ่งได้นำความลำบากยากเย็นอย่างที่สุดมาให้แก่พระราชกิจในเนื้อหาของพระเจ้า

มันคงจะปรากฏชัดว่าผู้คนล้วนได้กลายเป็นอุปสรรค และจนถึงวันนี้พวกเขาก็ยังคงไม่เข้าใจชัดเจน

ด้วยเหตุผลนี้เอง เราคิดว่าพวกเราควรพูดคุยกันเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำกับมนุษย์

และเจตนารมณ์เร่งด่วนของพระเจ้า เพื่อให้พวกเขาทุกคนเป็นผู้รับใช้ที่จงรักภักดีของพระเจ้า

ผู้ซึ่งจะเลือกตายมากกว่าที่จะละทิ้งพระเจ้า โดยสู้ทนทุกการเหยียดหยามเหมือนกับโยบ

และผู้ซึ่งจะมอบถวายการเป็นอยู่ทั้งหมดของเจ้าแด่พระเจ้าและกลายเป็นคนสนิทที่พระเจ้ารับไว้ในยุคสุดท้ายเหมือน

กับเปโตร

พี่น้องชายหญิงทุกคนจะสามารถมอบทั้งหมดของพวกเขาและมอบถวายการเป็นอยู่ทั้งหมดของพวกเขาแด่น้ำ

พระทัยจากสวรรค์ของพระเจ้า กลายเป็นผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ในพระนิเวศของพระเจ้า

และชื่นชมสัญญาแห่งความไม่มีที่สิ้นสุดที่พระเจ้าได้ประทานให้

เพื่อที่พระทัยของพระเจ้าพระบิดาจะได้ชื่นชมกับการหยุดพักอันสงบสุขในไม่ช้า คำว่า

“ทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาสำเร็จลุล่วง” นั้น ควรจะเป็นคติพจน์ของทุกคนที่รักพระเจ้า

คำพูดเหล่านี้ควรจะทำหน้าที่เป็นเส้นทางของมนุษย์เพื่อการเข้าสู่ และเป็นเข็มทิศทางการกระทำของเขา

นี่คือความมุ่งมั่นที่มนุษย์ควรจะมี

การนำพระราชกิจบนแผ่นดินโลกของพระเจ้าไปสู่ความครบบริบูรณ์ที่ครบถ้วนและร่วมมือกับพระราชกิจในนี้

เนื้อหาของพระเจ้า—นี่คือหน้าที่ของมนุษย์ จนกระทั่งถึงวันหนึ่ง เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นแล้ว

มนุษย์จะกล่าวอำลาพระองค์อย่างชื่นบานยินดีขณะที่พระองค์ทรงหวนคีนสู่พระบิดาในสวรรค์ก่อนกำหนด

นี่ไม่ใช่หน้าที่รับผิดชอบที่มนุษย์ควรจะทำให้ลุล่วงหรือ?

ในยุคพระคุณนั้น เมื่อพระเจ้ากลับสู่สวรรค์ชั้นที่สาม

พระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้าได้เคลื่อนเข้าสู่ช่วงสุดท้ายของมันแล้วอย่างแท้จริง
ทั้งหมดที่ยังคงเลื่อนบนแผ่นดินโลกก็คือกางเขนที่พระเยซูทรงแบกไว้บนพระปฤษฎางค์ของพระองค์
ฝ่าลินินเนื้อดีที่เคยห่อพระเยซูไว้ และมงกุฏหนามและเสื้อคลุมสีเลือดหมูที่พระเยซูทรงสวม

(เหล่านี้คือสิ่งที่คนยิวใช้เพื่อเยาะเย้ยพระองค์) กล่าวคือ

หลังจากที่พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนพระเยซูได้ก่อให้เกิดการสำนึกบาปที่ยิ่งใหญ่แล้วนั้น สิ่งต่างๆ
ก็คลี่คลายลงอีกครั้ง จากนั้นเป็นต้นมา บรรดาสาวกของพระเยซูก็ได้เริ่มดำเนินพระราชกิจของพระองค์
ทำการเป็นผู้เลี้ยงและให้น้ำในคริสตจักรทุกแห่ง เนื้อหาของงานของพวกเขามีดังต่อไปนี้ กล่าวคือ

พวกเขาได้ขอให้ผู้คนทั้งปวงกลับใจ สารภาพบาปของพวกเขา และรับบัพติศมา

และอัครทูตทั้งหมดได้ออกไปเผยแผ่เรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลัง เหตุการณ์ที่ไม่เลือนหายไป

เกี่ยวกับการตรึงกางเขนพระเยซู และดังนั้น

จึงช่วยไม่ได้ที่ทุกคนจะเพียงแค่ทรุดลงกราบเฉพาะพระพักตร์ของพระเยซูเพื่อสารภาพบาปของพวกเขา

และยิ่งไปกว่านั้น บรรดาอัครทูตได้ไปทุกหนแห่งเพื่อถ่ายทอดพระวจนะที่พระเยซูได้ตรัสไว้

จากจุดนั้นก็ได้รับการสร้างคริสตจักรขึ้นในยุคพระคุณ

สิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำไว้ในระหว่างยุคนี้ยังเป็นการพูดคุยเกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์และน้ำพระทัยของพระบิดา
นสวรรค์ด้วยเช่นกัน

มีเพียงคำคมและการปฏิบัติมากมายเหล่านั้นเท่านั้นที่แตกต่างไปอย่างมากจากคำคมและการปฏิบัติของวันนี้

เนื่องจากเป็นยุคที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ในเนื้อแท้แล้วพวกมันยังเป็นแบบเดียวกัน กล่าวคือ

ทั้งคำคมและการปฏิบัติเหล่านั้นคือพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และเป็นเช่นนั้นอย่างชัดเจนและแน่นอน

พระราชกิจและถ้อยคำรัสพระภาณนี้ได้ดำเนินต่อเนื่องมาตลอดเส้นทางจนถึงวันนี้ และดังนั้น

สิ่งจำพวกนี้ยังคงมีร่วมกันท่ามกลางสถาบันทางศาสนาทั้งหลายในปัจจุบัน

และมันไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เมื่อพระราชกิจของพระเยซูได้รับการสรุปปิดตัว

และคริสตจักรทั้งหลายได้มาอยู่บนร่องครรลองที่ถูกค้ำของพระเยซูคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม

พระเจ้ายกได้ทรงริเริ่มแผนของพระองค์สำหรับพระราชกิจของพระองค์ในอีกช่วงระยะหนึ่ง

ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระองค์ในยุคสุดท้าย ดังที่มนุษย์มองเห็นนั้น

การตรึงกางเขนของพระเจ้าได้สรุปปิดตัวพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไปแล้ว

ได้ไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงไปแล้ว และได้ทำให้พระองค์ได้ยึดกุญแจสู่แดนคนตายไว้แล้ว

ทุกคนคิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้สำเร็จลุล่วงอย่างครบถ้วนแล้ว ในความเป็นจริง

จากมุมมองของพระเจ้าแล้วนั้น มีเพียงส่วนเล็กน้อยในพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่ได้สำเร็จลุล่วงไป
ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำไปคือการไถ่มวลมนุษย์ พระองค์ยังไม่ได้ทรงพิชิตมวลมนุษย์ด้วยซ้ำ

นับประสาอะไรที่จะได้เปลี่ยนโฉมหน้าเยี่ยงซาตานของมนุษย์ นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าตรัสว่า

“ถึงแม้เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของเราจะได้ก้าวผ่านความเจ็บปวดของความตาย

นั้นไม่ใช่เป้าหมายทั้งหมดของการจุติเป็นมนุษย์ของเรา

พระเยซูคือบุตรผู้เป็นที่รักของเราและได้ถูกตรึงที่กางเขนเพื่อเรา

แต่พระองค์ไม่ได้สรุปปิดตัวงานของเราอย่างละเอียดถี่ถ้วน พระองค์เพียงแต่ได้ทำส่วนหนึ่งของงานนั้นเท่านั้น”

ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าได้ทรงริเริ่มแผนรอบที่สองเพื่อสานต่อพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์

เจตนารมณ์สูงสุดของพระเจ้าคือเพื่อให้ผู้คนได้รับความเยียบพร้อมและเพื่อรับผู้คนทั้งหมดที่รอดจากเงื้อมมือ

ของซาตานไว้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมอีกครั้งหนึ่งเพื่อกล้าเผชิญอันตรายแห่งการมาเป็นมนุษย์

สิ่งที่เป็นความหมายของ “การจุติเป็นมนุษย์” อ้างอิงถึง องค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งไม่ได้ทรงนำพระสิริมา

(เพราะพระราชกิจของพระเจ้ายังไม่เสร็จสิ้น) แต่เป็นผู้ทรงปรากฏในอัตลักษณ์ของพระบุตรผู้เป็นที่รัก

และเป็นพระคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าพอพระทัยในพระองค์ นั่นคือเหตุผลที่การนี้ถูกกล่าวถึงว่าเป็น

“การก่อกำเนิดอันตราย” เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้มีพลังอำนาจอันน้อยนิด

และต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง^[2] และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ห่างกันคนละชั่วจากสิทธิอำนาจของพระบิดาในสวรรค์ พระองค์เพียงแต่ทรงทำให้พันธกิจแห่งเนื้อหนังลุล่วงเท่านั้น

โดยทำให้พระราชกิจของพระบิดาและพระบัญชาของพระองค์ครบบริบูรณ์โดยไม่กลับกลายมาเกี่ยวข้องกับพระราชกิจอื่น และพระองค์เพียงแต่ทรงทำให้ส่วนหนึ่งของพระราชกิจครบบริบูรณ์เท่านั้น

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าทรงมีพระนามว่า “พระคริสต์” ทันทิที่พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลก—

นั่นคือความหมายที่ฝังอยู่ในพระนามนี้ เหตุผลที่มีการกล่าวว่า การเสด็จมานั้นจะมาถึงพร้อมกับการทดลอง

ก็เป็นเพราะว่ามีเพียงพระราชกิจชิ้นเดียวเท่านั้นที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ ยิ่งไปกว่านั้น

เหตุผลที่พระเจ้าพระบิดาทรงเรียกพระองค์ว่า “พระคริสต์” และ “พระบุตรผู้เป็นที่รัก” เท่านั้น

แต่มิได้ทรงมอบพระสิริทั้งหมดให้พระองค์ก็เป็นเพราะว่าเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะทำพระราชกิจชิ้นหนึ่งอย่างชัดเจน ไม่ใช่เพื่อเป็นตัวแทนของพระบิดาในสวรรค์

แต่เพื่อทำพันธกิจของพระบุตรผู้เป็นที่รักให้ลุล่วงต่างหาก

เมื่อพระบุตรผู้เป็นที่รักทรงทำพระบัญชาทั้งหมดทั้งมวลที่พระองค์ได้รับไว้บนบ่าของพระองค์ให้ครบบริบูรณ์

พระบิดาจึงจะทรงมอบพระสิริเต็มเปี่ยมให้พระองค์ พร้อมด้วยพระอัครลักษณะของพระบิดา

คนเราสามารถกล่าวได้ว่า นี่คือ “รหัสแห่งสวรรค์”

เพราะองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้เสด็จมาเป็นมนุษย์และพระบิดาในสวรรค์นั้นสถิตในสองอาณาจักรที่แตกต่างกัน

ทั้งสองพระองค์เพียงแต่ทรงเพ่งมองกันในพระวิญญูณ พระบิดาเฝ้าทอดพระเนตรมองพระบุตรผู้เป็นที่รัก
แต่พระบุตรไม่ทรงสามารถมองเห็นพระบิดาจากที่ไกลได้

เป็นเพราะภาระหน้าที่ที่เนื้อหนังสามารถทำได้นั้นเล็กน้อยเกินไป

และพระองค์ทรงสามารถมีโอกาสดูจะถูกลำไ้ได้ทุกขณะนั่นเอง

คนเรายังสามารถพูดได้ว่าการมาครั้งนี้เต็มไปด้วยอันตรายอันใหญ่หลวงที่สุด

การนี้เป็นประหนึ่งว่าพระเจ้าทรงสละพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์เข้าปากเสืออีกครั้งหนึ่ง

ที่ซึ่งพระชนม์ชีพของพระองค์อยู่ในอันตราย ทรงวางพระองค์ลงในที่ซึ่งซาตานรวมกำลังอยู่มากที่สุด

แม้แต่ในรูปการณ์แวดล้อมที่เลวร้ายเหล่านี้

พระเจ้าก็ยังทรงส่งมอบพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ให้แก่ผู้คนแห่งสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยความโสโครกแ
ละความผิดศีลธรรม เพื่อให้พวกเขา “เล็งดูพระองค์จนถึงวัยผู้ใหญ่”

นี่เป็นเพราะการทำเช่นนั้นคือหนทางเดียวที่จะทำให้พระราชกิจของพระเจ้าดูเหมือนเหมาะสมและเป็นธรรมชาติ
และนั่นเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ความปรารถนาทั้งหมดของพระเจ้าพระบิดาสำเร็จลุล่วง

และทำให้พระราชกิจส่วนสุดท้ายของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษยครบบริบูรณ์

พระเยซูมิได้ทรงทำมากไปกว่าทำให้ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้าพระบิดาสำเร็จลุล่วงเท่านั้น

เนื่องจากอุปสรรคที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำหนดให้มีและความแตกต่างในพระราชกิจที่จะทำให้ครบบริ
บูรณ์ พระเยซูพระองค์เองจึงไม่ทรงรู้ว่าจะมีการกลับมายังเนื้อหนังเป็นครั้งที่สอง ดังนั้น

ไม่มีผู้อธิบายพระคัมภีร์หรือผู้เผยพระวจนะคนใดกล้าที่จะเผยพระวจนะอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงจุติมาเป็น
มนุษย์อีกครั้งในยุคสุดท้าย นั่นก็คือ

ว่าพระองค์จะเสด็จมาสู่เนื้อหนังอีกครั้งเพื่อทรงพระราชกิจส่วนที่สองของพระองค์ในเนื้อหนัง ดังนั้น

จึงไม่มีผู้ใดได้ตระหนักว่าพระเจ้าได้ทรงซ่อนเร้นพระองค์เองในเนื้อหนังนานมาแล้ว ไม่น่าประหลาดใจนัก

ในเมื่อหลังจากที่พระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วเท่านั้นที่พระองค์ได้ทรงรับพระบัญชา
ดังนั้น จึงไม่มีคำเผยพระวจนะที่ชัดเจนเกี่ยวกับการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า

และไม่สามารถประเมินค่าได้อัจฉริยะในหนังสือการเผยพระวจนะทั้งหมดในพระคัมภีร์นั้น

ไม่มีพระวจนะที่กล่าวถึงการนี้อย่างชัดเจน แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมาทรงพระราชกิจ

ได้มีการเผยพระวจนะที่ชัดเจนอยู่แล้วซึ่งได้กล่าวว่า หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะอยู่กับเด็ก

และจะให้กำเนิดบุตรคนหนึ่ง ซึ่งหมายความว่าพระองค์ได้ก่อเกิดขึ้นโดยผ่านทางพระวิญญูณบริสุทธิ์

แม้จะเป็นเช่นนั้น พระเจ้ายังคงได้ตรัสว่าการนี้เกิดขึ้นโดยเสี่ยงกับความตาย

ดังนั้นแล้วมันจะเสี่ยงมากกว่าสักเพียงใดที่จะเป็นกรณีในปัจจุบัน?

ไม่น่าประหลาดใจเลยที่พระเจ้าตรัสว่าการจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้เป็นการเสี่ยงอันตรายอันใหญ่หลวงกว่าอันตรายที่

คยเกิดขึ้นในระหว่างยุคพระคุณหลายพันเท่า พระเจ้าได้เผยพระวจนะไว้ในหลายๆ แห่งว่า
พระองค์จะกำลังทรงได้รับเอากลุ่มบรรดาผู้มีชัยชนะในแผ่นดินชินิม
ในเมื่อมันเป็นในทิศตะวันออกของโลกนี้เองที่บรรดาผู้มีชัยชนะจะได้รับการรับไว้ ดังนั้น
สถานที่ซึ่งพระเจ้าจะทรงเหยียบย่างในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระองค์ก็ต้องเป็นดินแดนแห่งชินิมโดยไม่
มีข้อสงสัย ซึ่งเป็นจุดที่แน่ชัดว่าเป็นที่ซึ่งมังกรใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่ ที่นั่น
พระเจ้าจะทรงได้รับพงศ์พันธุ์ของพญานาคใหญ่สีแดง
เพื่อที่มันจะได้ถูกทำให้พ่ายแพ้อย่างราบคาบและได้รับความอับอาย พระเจ้ากำลังจะทรงปลุกผู้คนเหล่านี้ให้ตื่น
โดยแบกรับความทุกข์อย่างหนัก เพื่อปลุกเร้าพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะตื่นอย่างเต็มที่
และเพื่อให้พวกเขาเดินออกจากหมอกและละทิ้งพญานาคใหญ่สีแดง พวกเขาจะตื่นจากความฝันของพวกเขา
จะระลึกได้ว่าพญานาคใหญ่สีแดงที่จริงแล้วมันคืออะไร
จะกลายเป็นสามารถมอบหัวใจทั้งดวงของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้ จะถูกขึ้นจากการกดขี่ของพลังมืด
จะยืนขึ้นในทิศตะวันออกของโลก และจะกลายเป็นข้อพิสูจน์แห่งชัยชนะของพระเจ้า
ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงได้รับพระสิริ
ด้วยเหตุผลนี้อย่างเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงนำพระราชกิจที่เคยมาถึงบทวสานในอิสราเอลมาสู่ดินแดนที่พญ
านาคใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่ และหลังจากที่ได้จากไปเกือบสองพันปี
ก็ได้มาสู่เนื้อหนังอีกครั้งเพื่อสานต่อพระราชกิจแห่งยุคพระคุณ
พระเจ้ากำลังทรงเปิดตัวพระราชกิจใหม่ในเนื้อหนังต่อตาเปล่าของมนุษย์แต่ในทรงสนะของพระเจ้า
พระองค์กำลังทรงสานต่องานแห่งยุคพระคุณ แต่หลังจากช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อไม่กี่พันปีแล้วเท่านั้น
และด้วยการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งที่ตั้งและโครงการในพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น
ถึงแม้ว่าฉายาที่กายแห่งเนื้อหนังได้ใช้ในพระราชกิจของวันนี้จะปรากฏแตกต่างไปจากพระเยซูโดยสิ้นเชิง
แต่พวกพระองค์ก็ทรงกลายมาจากเนื้อแท้และรากเหง้าเดียวกัน
และพวกพระองค์ก็ทรงมาจากแหล่งกำเนิดเดียวกัน
พวกพระองค์อาจจะทรงมีหลายสิ่งหลายอย่างที่แตกต่างกันในภายนอก
แต่ความจริงด้านในของพระราชกิจของพวกพระองค์นั้นก็เหมือนกันโดยสมบูรณ์ ท้ายที่สุดแล้ว
ยุคเหล่านั้นก็แตกต่างกันเหมือนเช่นกลางคืนและกลางวัน ดังนั้น
พระราชกิจของพระเจ้าจะสามารถติดตามแบบแผนที่ไม่เปลี่ยนแปลงได้อย่างไร?
หรือช่วงระยะที่แตกต่างกันของพระราชกิจของพระองค์จะสามารถเข้าสู่หนทางของกันและกันได้ได้อย่างไร?

พระเยซูทรงได้รับการปรากฏเป็นคนยิวคนหนึ่ง ทรงทำตามการแต่งกายของคนยิว
และทรงเติบโตขึ้นด้วยการกินอาหารแบบยิว นี่คือแง่มุมแบบมนุษย์ปกติของพระองค์ แต่วันนี้

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ใช้รูปร่างของพลเมืองชาวเอเชียคนหนึ่งและเติบโตขึ้นในชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง เหล่านี้ไม่ได้ขัดแย้งกันกับเป้าหมายแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าแต่อย่างใด ตรงกันข้าม สิ่งเหล่านี้ยังเป็นเครื่องเสริมซึ่งกันและกัน

นำมาซึ่งนัยสำคัญที่แท้จริงแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเพื่อความครบบริบูรณ์ที่เต็มเปี่ยมยิ่งขึ้น เนื่องจากเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ถูกอ้างถึงถึงว่าเป็น “บุตรมนุษย์” หรือ “พระคริสต์”

ภายนอกของพระคริสต์ในปัจจุบันจึงไม่สามารถถูกกล่าวถึงในแง่เดียวกันกับพระเยซูคริสต์ได้ ในที่สุดแล้ว เนื้อหนังนี้ถูกเรียกว่า “บุตรมนุษย์” และอยู่ในฉายาของกายแห่งเนื้อหนัง

ทุกช่วงระยะแห่งพระราชกิจของพระเจ้าบรรจุมความหมายที่มีความลึกลับอย่างมาก

เหตุผลที่พระเยซูทรงได้รับการก่อเกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เพราะพระองค์ต้องทรงไถ่คนบาป

พระองค์ต้องทรงปราศจากบาป

แต่มีเพียงเมื่อพระองค์ทรงถูกบีบบังคับให้กลายเป็นสภาพเสมือนของเนื้อหนังที่เปี่ยมบาปและในที่สุดได้รับเอา บาปของบรรดาคนบาปมาแล้วเท่านั้น พระองค์จึงทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากกางเขนที่ถูกสาป กางเขนที่ซึ่งพระเจ้าทรงใช้เตือนมนุษยชาติได้

(กางเขนคือเครื่องมือของพระเจ้าสำหรับการสาปแช่งและการเตือนมนุษยชาติ

เมื่อใดก็ตามที่มีการกล่าวถึงการสาปแช่งและการเตือน มันมีการอ้างอิงเฉพาะเจาะจงไปที่บรรดาคนบาป)

เป้าหมายคือเพื่อทำให้บรรดาคนบาปทั้งหมดกลับใจ และเพื่อทำให้พวกเขาสารภาพบาปของพวกเขา

โดยใช้การตรึงกางเขน กล่าวคือ เพื่อประโยชน์แห่งการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงนั้น

พระเจ้าได้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ในกายแห่งเนื้อหนังที่ก่อเกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และรับบาปของมวลมนุษย์ ทั้งหมดไว้บนพระองค์เอง ในการอธิบายการนี้เป็นภาษาที่ใช้ประจำวันนั้น

พระองค์ได้ถวายกายแห่งเนื้อหนังที่บริสุทธิ์เพื่อแลกเปลี่ยนกับคนบาปทั้งหมด

ซึ่งเทียบเท่ากับพระเยซูที่ทรงถูกวางเป็น “เครื่องบูชาถนอมล้างบาป” เบื้องหน้าชาตนาเพื่อ “อ้อนวอน”

ต่อชาตนา ให้รับมวลมนุษย์ที่ไร้เดียงสาทั้งหมดที่มันได้เหยียบย่ำไปและนำพวกเขากลับไปสู่พระเจ้า

นั่นคือเหตุผลว่าเหตุใดการก่อให้เกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงมีความจำเป็นต่อการสำเร็จลุล่วงของพระราชกิจ แห่งการไถ่ในช่วงระยะนี้ นี่คือนภาพเงื่อนไขสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งเป็น “สนธิสัญญาสันติภาพ”

ในการสู้รบระหว่างพระเจ้าพระบิดากับชาตนา

นั่นคือเหตุผลว่าเหตุใดจึงมีเพียงหลังจากพระเยซูทรงถูกส่งมอบให้แก่ชาตนาแล้วเท่านั้น

พระราชกิจช่วงระยะนี้จึงได้สรุปปิดตัวอย่างไรก็ตาม

พระราชกิจแห่งการไถ่ของพระเจ้าในวันนี้ได้สัมฤทธิ์ความสว่างในระดับที่ไม่มีใดเทียบมาก่อน

และชาตนาที่ไม่มีข้ออ้างที่จะทำการเรียกร้องต่อไปอีก ดังนั้น

พระเจ้าจึงไม่ทรงจำเป็นที่จะต้องได้รับการก่อเกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจัดเป็นมนุษย์อีกต่อไป
ในเมื่อพระเจ้านั้นทรงศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์โดยธรรมชาติ
พระเจ้าในการจัดเป็นมนุษย์ครั้งนี้จึงไม่ใช่พระเยซูแห่งยุคพระคุณอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม
พระองค์ยังคงทรงจัดเป็นมนุษย์เพื่อประโยชน์แห่งน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา
และเพื่อประโยชน์แห่งการนำความปรารถนาของพระเจ้าพระบิดาไปสู่ความครบบริบูรณ์
แน่ใจหรือไม่ว่านี่ไม่ใช่วิธีที่ไม่มีเหตุผลในการอธิบายสิ่งทั้งหลาย?
การจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าต้องทำตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้กระนั้นหรือ?

ผู้คนมากมายมองหาหลักฐานในพระคัมภีร์
โดยหวังว่าจะพบคำเผยพระวจนะหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
มนุษย์จะสามารถรู้ด้วยความคิดที่มุ่งงมงายและไม่ปะติดปะต่อของเขาได้อย่างไรว่าพระเจ้าได้ทรงหยุด
“การทรงพระราชกิจ” ในพระคัมภีร์และได้ “ทรงกระโดด”
พ้นขอบเขตของมันไปเพื่อรับพระราชกิจด้วยความสนุกสนานและความกระหาย
ซึ่งเป็นพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงวางแผนเอาไว้เมื่อนานมาแล้วแต่ไม่เคยตรัสบอกกับมนุษย์?
ผู้คนขาดพร่องสำนึกกับฐิเกนไป หลังจากเพียงแค่มองพระอุปนิสัยของพระเจ้า พวกเขาก็ขึ้นแท่นและนั่งใน
“เก้าอี้รถเข็น” ขึ้นสูงโดยไม่แยแสที่จะตรวจตราพระวจนะของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง
กระทั่งไปไกลถึงขั้นจะเริ่มสอนพระเจ้าด้วยการสนทนาแบบคุยโวและวุ่นเกี่ยวกับทุกสิ่งที่อยู่ใต้ดวงอาทิตย์
“ชายชรา” หลายคนที่สวมแว่นสำหรับอ่านหนังสือและดูเบรตาตนเอง เปิดหน้ากระดาษเหลืองๆ ของ
“กาลานุกรมเก่า” (พระคัมภีร์) ที่เขาอ่านมาตลอดชีวิต
ด้วยคำพร่ำบ่นและสาขตาที่ดูเหมือนจะสว่างวาวด้วยจิตวิญญาณ ตอนนี้เขาเปิดมาถึงหนังสือวิวรณ์
ตอนนี้มาถึงหนังสือดาเนียล และตอนนี้มาถึงหนังสืออิสยาห์ซึ่งทุกคนรู้จักกันดี
ขณะที่จ้องไปที่หน้าแล้วหน้าเล่าซึ่งหนาแน่นไปด้วยพระวจนะตัวจิ๋ว เขาอ่านอย่างเงียบๆ
สมองของเขাপั่นป่วนอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ทันใดนั้นมือที่โยกเขรานั้นก็หยุดลงและเริ่มคั่งมัน
คนหนึ่งอาจจะได้ยินเสียงคราที่ถูกลอนเป็นครั้งคราว พฤติกรรมผิดปกติเช่นนั้นทำให้คนนั้นงงวย
“เหตุใดจึงใช้แรงเช่นนั้น? เขาโกรธเรื่องอะไร?” เมื่อมองกลับไปชายชรานั้นอีกครั้ง
พวกเขาจะเห็นว่าตอนนี้คิ้วของเขากำลังปูดพอง ขนคิ้วสีเงินได้ตกลงมาเหมือนขนห่าน
ห่างจากเปลือกตาของชายชรานี้สักสองเซนติเมตรอย่างแน่นอน
ราวกับว่าเป็นความบังเอิญแต่กระนั้นก็ยังสมบูรณ์แบบ
ขณะที่ชายชรานี้ยังจับตามองดูที่แผ่นกระดาษที่ดูราวกับว่ามันมีเชื้อราจับ
หลังจากย้อนกลับไปยังหน้าเดิมหลายครั้งมากแล้ว

ก็ช่วยไม่ได้ที่เขาจะทำได้แค่กระโดดขึ้นยืนแล้วเริ่มพูดคุยราวกับว่ากำลังสนทนาเล็กน้อย^[3] กับใครบางคน แม้ว่าแสงที่เปล่งประกายมาจากดวงตาของเขาจะไม่ได้ละไปจากกาลานุกรมนั้นเลย

ทันใดนั้นเองเขาก็ปิดหน้าปัจจุบันและหันไปยัง “อีกโลกหนึ่ง” อิริยาบถของเขาเรียบร้อน^[4] และน่ากลัวยิ่งนัก จนเกือบทำให้ผู้คนประหลาดใจ ในขณะนี้ หนูที่ได้ออกมาจากรูของมัน และเพิ่งจะเริ่มรู้สึกผ่อนคลายพอที่จะเคลื่อนไหวไปมาอย่างอิสระในระหว่างที่นั่งเงียบนั้น

ก็กลายเป็นต้นตอที่ยิ่งนักด้วยอิริยาบถอันไม่คาดคิดของมันจนมันวิ่งอย่างรวดเร็วกลับไปเข้าไปในรูและหายไปในนั้นเหมือนกลุ่มควัน ไม่มีวันปรากฏตัวอีก และบัดนี้

มือข้างซ้ายของชายชราก็กลับไปสู่การเคลื่อนไหวดูเบาที่หยุดชะงักไปชั่วคราวอีกครั้ง ลูบขึ้นลูบลง ลูบขึ้นลูบลง เขาย้ายไปจากที่นั่งของเขา โดยทิ้งหนังสือไว้บนโต๊ะ

ลมผ่านเข้ามาทางช่องประตูและหน้าต่างที่เปิดอยู่ ปิดปิดหนังสืออย่างไม่ปราณี แล้วก็เปิดอีกครั้ง

มีความเปล่าเปลี่ยวเกินจะพรรณนาได้เกี่ยวกับฉากนี้

และนอกจากเสียงหน้าหนังสือที่ถูกลมพัดพลั่วดังกรอบแกรบแล้ว

สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงก็ดูเหมือนได้ตกอยู่ในความเงียบ เขาก้าวเดินไปกลับทั่วห้อง เดี่ยวหยุด เดี่ยวเริ่มเดิน

โดยมือเกี่ยวไพล่อยู่ด้านหลัง สายสิริจะเป็นบางครั้งคราว

และในปากของเขานั้นดูเหมือนจะกำลังกล่าวคำพูดซ้ำๆ ว่า “โอ้! พระเจ้า! พระองค์จะทรงทำสิ่งนั้นจริงๆ ละหรือ?” บางครั้งบางครั้งเขาก็พูดพร้อมกับพยักหน้าด้วยว่า “โอ้ พระเจ้า!

ผู้ใดจะสามารถยังลึกถึงพระราชกิจของพระองค์ได้?

มันไม่ยากหรอกหรือที่จะแสวงหารอยพระบาทของพระองค์?

ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์จะไม่ทำสิ่งทั้งหลายที่สร้างปัญหาโดยไม่มีเหตุผลที่ดี” ขณะนี้

ชายชราขมวดคิ้วอย่างเคร่งเครียดและบิดตาลง แสดงให้เห็นท่าทางของความลำบากใจ

และยังเป็นการแสดงออกที่เจ็บปวดอย่างเหลือล้นด้วยเช่นกัน

ราวกับว่าเขากำลังจะทำการคิดคำนวณที่ซ้ำและรอบคอบ ชายชราที่น่าสงสาร! ที่ได้ดำรงอยู่มาตลอดชีวิตของเขา

แล้วก็ “โชคร้าย” ที่ได้มาพบกับเรื่องนี้ซ้ำเหลือเกินในวันนี้ จะสามารถทำสิ่งใดได้เกี่ยวกับเรื่องนี้?

เราเองก็จนหนทางและไร้กำลังที่จะทำสิ่งใดเช่นกัน ผู้ใดทำให้กาลานุกรมเก่าๆ

ของเขากลายเป็นสิ่งเหลือทิ้งตามอายุ? ผู้ใดที่ทำให้เขาและคิ้วของเขาปกคลุมส่วนต่างๆ ทั้งหมดบนใบหน้าของเขา

เหมือนกับหิมะสีขาวอย่างไม่หยุดหย่อน? เป็นราวกับว่าเส้นขนที่เขารองเขานั้นเป็นตัวแทนความอาวุโสของเขา

แต่ทว่าใครเคยรู้บ้างว่ามนุษย์จะสามารถกลายเป็นโง่เขลาได้ถึงระดับที่เขาจะไปมองหาการสถิตของพระเจ้าในก

าลานุกรมเก่าๆ เล่มหนึ่ง? กาลานุกรมเก่าๆ เล่มหนึ่งจะสามารถมีกระดาดได้สักกี่แผ่น?

มันสามารถบันทึกกิจการทั้งหมดของพระเจ้าด้วยความถูกต้องแม่นยำที่ครบบริบูรณ์ได้จริงๆ กระนั้นหรือ?

ผู้ใดกล้าที่จะรับประกันอย่างนั้นบ้าง?

แต่ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ยังคิดอย่างแท้จริงที่จะแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้าและที่จะสนองน้ำพระทัยพระเจ้าด้วยวิธีการแยกวิเคราะห์คำและการกระตุ้น^[5] โดยหวังว่าจะเข้าสู่ชีวิตด้วยวิธีนั้น

การเข้าสู่ชีวิตด้วยหนทางนี้จะง่ายดายเหมือนที่มันฟังดูง่ายกระนั้นหรือ?

นี่ไม่ใช่การให้เหตุผลเท็จในประเภทที่วิปริตอย่างไร้สาระที่สุดหรือ? เจ้าไม่เห็นว่ามันน่าขันหรือ?

เชิงอรรถ:

1. “คำถาม” บ่งบอกว่า ผู้คนไม่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่ชัดเจนในพระราชกิจของพระเจ้า

2. “มีพลังอำนาจอันน้อยนิด และต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง” บ่งบอกว่า

ความลำบากยากเย็นของเนื้อหาะนั้นมากเหลือเกิน และงานที่ทำก็ถูกจำกัดมากเกินไป

3. “สนทนาเล็กน้อย”

เป็นคำเปรียบเปรยใบหน้าที่น่าเกลียดของผู้คนเมื่อพวกเขาศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

4. “รีบร้อน” อ้างอิงถึงอิริยาบถที่เร่งรีบและกระตือรือร้นของ “ชายชรา” ขณะที่เขาอ้างอิงถึงพระคัมภีร์

5. “การแยกวิเคราะห์คำและการกระตุ้น” ใช้เพื่อเย้ยหยันผู้เชี่ยวชาญที่อยู่ในเหตุผลวิบัติ

ผู้ซึ่งกระตุ้นอยู่บนพระวจนะแต่ไม่แสวงหาความจริงหรือไม่รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

งานและการเข้าสู่ (7)

มนุษย์ได้ใช้เวลาจนกระทั่งถึงวันนี้เพื่อที่จะตระหนักว่าสิ่งที่มนุษย์ขาดพร่องนั้นไม่ใช่เพียงการจัดหาชีวิตฝ่ายวิญญาณและประสบการณ์ในการรู้จักพระเจ้าเท่านั้น แต่—สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งมากขึ้นไปอีกก็คือ—

การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในอุปนิสัยของเขา

เนื่องจากความรู้ไม่เท่าทันโดยสิ้นเชิงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมโบราณของเผ่าพันธุ์ของเขาเอง ผลก็คือว่ามนุษย์ไม่รู้สิ่งใดเลยเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

พวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนหวังว่ามนุษย์จะสามารถได้รับการผูกติดอยู่กับพระเจ้าลึกลงไปภายในหัวใจของเขา แต่เพราะเนื้อหนังของมนุษย์นั้นเสื่อมทรามมากเหลือเกิน ทั้งมีนสาและปัญญาที่บ

นี้จึงได้เป็นเหตุให้เขาไม่รู้สิ่งใดเลยเกี่ยวกับพระเจ้า ในการเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์ในวันนี้

จุดประสงค์ของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งอื่นใดนอกจากเพื่อแปลงสภาพความคิดและจิตวิญญาณของผู้คน ตลอดจนพระฉายาของพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาที่พวกเขาได้มีมาเป็นเวลาหลายล้านปีแล้ว

พระองค์จะทรงใช้โอกาสเหมาะนี้เพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ

พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงวิธีที่ผู้คนมารู้จักพระองค์และวิถีทางของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ด้วยความรู้ของมนุษย์ โดยทำให้มนุษย์สามารถทำการเริ่มต้นใหม่ที่มีชัยในการมารู้จักพระเจ้า

และดังนั้นจึงสัมฤทธิ์ผลในการเริ่มใหม่และการแปลงสภาพของจิตวิญญาณมนุษย์

การจัดการและการบ่มวินัยนั้นคือวิถีทาง ในขณะที่การพิชิตชัยและการเริ่มใหม่คือเป้าหมาย

การจัดความคิดเหนือธรรมชาติที่มนุษย์ได้ยึดถือเกี่ยวกับพระเจ้าที่คลุมเครือนั้นเป็นเจตนารมณ์ของพระเจ้าตลอดกาล และในระยะหลังมานี้การนี้ยังได้กลายเป็นเรื่องเร่งด่วนสำหรับพระองค์ด้วยเช่นกัน

ผู้คนทั้งหมดควรจะใช้ทรศนะที่ยาวไกลในการพิจารณาสถานการณ์นี้

จงเปลี่ยนแปลงวิธีซึ่งแต่ละบุคคลได้รับประสบการณ์เพื่อที่เจตนารมณ์อันเร่งด่วนนี้ของพระเจ้าอาจจะไปถึงการบรรลุผลในไม่ช้า

และเพื่อที่ช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกอาจได้รับการนำไปสู่ความครบบริบูรณ์อย่างเพียบพร้อม จงมอบความจงรักภักดีแด่พระเจ้าที่จำเป็นที่พวกเขาจะต้องมอบให้พระองค์

และให้การชูใจแด่พระทัยของพระเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ท่ามกลางพี่น้องชายหญิง

ไม่ควรจะมีผู้ใดปิดความรับผิดชอบนี้ หรือเพียงแต่สร้างทำไปอย่างพอเป็นพิธี

พระเจ้าเสด็จมาในเนื้อหนังครั้งนี้เพื่อตอบรับคำเชิญ

และโดยเป็นการตอบรับอย่างตรงจุดต่อสภาพเงื่อนไขของมนุษย์ กล่าวคือ

พระองค์เสด็จมาเพื่อจัดหาสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมีให้แก่มนุษย์

ไม่สำคัญว่าจิตความสามารถหรือการอบรมของมนุษย์จะเป็นอย่างไร กล่าวโดยสรุป

พระองค์จะทรงทำให้เขาสามารถเห็นพระวณะของพระเจ้าได้ และจากพระวณะของพระองค์
เขาสามารถเห็นการดำรงอยู่และการสำแดงของพระเจ้าและยอมรับการที่พระเจ้าทรงทำให้เขามีความเพียบพร้อม
โดยเปลี่ยนแปลงความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เพื่อที่โคมพระพักตร์ดั้งเดิมของพระเจ้าจะห้อยร่าอย่าง
มั่นคงในส่วนลึกของหัวใจมนุษย์ นี่คือการปรารถนาบนแผ่นดินโลกเพียงประการเดียวของพระเจ้า
ไม่สำคัญว่าธรรมชาติของมนุษย์ที่มีมาแต่กำเนิดจะยิ่งใหญ่เพียงใด หรือแก่นแท้ของมนุษย์จะต่ำต้อยเพียงใด
หรือพฤติกรรมในอดีตของมนุษย์จริงๆ แล้วจะเหมือนสิ่งใดก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้
พระองค์เพียงทรงหวังให้มนุษย์ทำพระฉายาของพระเจ้าที่เขามีในหัวใจภายในของเขาขึ้นใหม่อย่างครบบริบูรณ์
และมารู้จักแก่นแท้ของมวลมนุษย์

และด้วยผลจากการนั้นจึงมาถึงการแปลงสภาพของทัศนะเชิงอุดมการณ์ของมนุษย์
และมีความสามารถที่จะถวิลหารอคอยพระเจ้าจากส่วนลึกและปลุกความผูกพันชั่วนิรันดร์ต่อพระองค์ กล่าวคือ
นี่คือข้อเรียกร้องหนึ่งเดียวที่พระเจ้าทรงขอจากมนุษย์

ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณและประวัติศาสตร์ที่กินเวลาหลายพันปีได้ปิดความคิดและมโนคติที่หลงผิดของ
มนุษย์และทัศนะทางจิตใจของเขาอย่างแน่นหนาจนทำให้สิ่งเหล่านั้นมีอาจผ่านได้และมีอาจย่อยสลายในทางชี
วภาพได้¹¹ ผู้คนดำรงชีวิตในวัฏจักรที่สลับแปรแห่งนรก ที่ซึ่งไม่มีวันได้พบเห็นความสว่าง

ราวกับว่าพวกเขาได้ถูกพระเจ้าทรงเนรเทศไปอยู่ในคุกใต้ดิน

ความคิดแบบสัจคนาได้กดขี่ผู้คนมากจนกระทั่งพวกเขาแทบจะไม่สามารถหายใจได้และกำลังหายใจไม่ออก
พวกเขาไม่มีพลังกำลังที่จะต้านทานเลยแม้สักน้อย

ทั้งหมดที่พวกเขาทำก็คือสูทนและสูทนในความเจ็บ... ไม่เคยมีผู้ใดเลยที่กล้าจะต่อสู้ดิ้นรนและยืนหยัดเพื่อควา
มชอบธรรมและความยุติธรรม ผู้คนแค่ดำรงชีวิตแยกว่าชีวิตของสัตว์

ภายใต้ความเคราะห์ร้ายและการทารุณกรรมของจริยธรรมแบบสัจคนา วันแล้ววันเล่า และปีแล้วปีเล่า

พวกเขาไม่เคยคิดที่จะแสวงหาจนพบพระเจ้าเพื่อชื่นชมความสุขในโลกมนุษย์

ราวกับว่าผู้คนได้ถูกเขียนติดจนถึงจุดที่ซึ่งพวกเขาเป็นเหมือนใบไม้ที่ร่วงหล่นในฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งเหี่ยวเฉา
แห้งกรอบ และมีสีเหลืองน้ำตาล ผู้คนได้สูญเสียความทรงจำของพวกเขาไปแล้ว

พวกเขาดำรงชีวิตโดยหมดหนทางในนรกซึ่งเรียกกันว่าโลกมนุษย์

โดยรอคอยการมาถึงของวันสุดท้ายเพื่อที่พวกเขาอาจพินาศไปด้วยกันกับนรกนี้

ราวกับว่าวันสุดท้ายที่พวกเขาโหยหานั้นคือวันที่มนุษย์จะชื่นชมสันติสุขอันสงบ

จริยธรรมแบบสัจคนาทั้งหลายได้นำชีวิตของมนุษย์ไปสู่ “แดนคนตาย”

โดยทำให้พลังต้านทานของมนุษย์อ่อนลงยิ่งขึ้นไปอีก

การกดขี่ทุกชนิดผลักดันมนุษย์ให้ตกลงสู่แดนคนตายลึกลงไปอีกทีละชั้นๆ ห่างพระเจ้าออกไปทุกที

จนกระทั่งวันนี้เขาได้กลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับพระเจ้าโดยสิ้นเชิงและเร่งรีบที่จะหลีกเลี่ยงพระองค์เมื่อพวกเขาพบกัน มนุษย์ไม่ใส่ใจพระองค์และทิ้งให้พระองค์ทรงยืนเพียงลำพังที่ด้านหนึ่ง

ราวกับว่ามนุษย์ไม่เคยรู้จักพระองค์ ไม่เคยเห็นพระองค์มาก่อน

ทว่าพระเจ้าก็กำลังทรงรอมมนุษย์มาตลอดทั้งการเดินทางอันยาวนานของชีวิตมนุษย์

ไม่เคยทรงทรมานพระพิโรธอันไม่สามารถระงับได้เข้าสู่เขา แค່รงรอย่างเงียบๆ โดยไม่มีพระวามะสัการะ
เพื่อให้มนุษย์กลับใจและเริ่มต้นใหม่

พระเจ้าได้เสด็จมาสู่โลกมนุษย์นานมาแล้วเพื่อแบ่งปันความทุกข์ของโลกมนุษย์ร่วมกับมนุษย์

ในช่วงเวลาหลายปีที่พระองค์ได้ทรงพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์ ไม่มีผู้ใดที่ได้ค้นพบการดำรงอยู่ของพระองค์

พระเจ้าเพียงทรงรู้ความทุกข์ระทมจากความเลวทรามในโลกมนุษย์อย่างเงียบๆ

ในขณะที่ทรงดำเนินการพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงนำมาด้วยพระองค์เอง

พระองค์ทรงรู้ทันต่อไปเพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาและเพื่อประโยชน์ของความจำเป็นของมวลมนุษย์ โดยก้าวผ่านความทุกข์ที่มนุษย์ไม่เคยได้รับประสบการณ์มาก่อน

ต่อหน้ามนุษย์พระเจ้าได้ทรงรอคอยเขาอย่างเงียบๆ และต่อหน้ามนุษย์พระองค์ได้ทรงทรมานพระองค์เอง

เพื่อประโยชน์แห่งน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา และเพื่อประโยชน์ของความจำเป็นของมวลมนุษย์ด้วยเช่นกัน
ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณได้แอบขโมยมนุษย์ไปจากการสถิตของพระเจ้า

และได้ส่งเขาไปยังกษัตริย์ของพวกมารและลูกหลานของมัน

สี่ตำราและห้าคัมภีร์^[๑]ได้นำความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ไปสู่อีกยุคแห่งการกบฏ

ทำให้เขาให้การยกย่องสรรเสริญแก่พวกที่ได้รวบรวมตำรา/คัมภีร์ที่เป็นเอกสารหลักฐานทั้งหลายมากยิ่งขึ้นไปอีก และผลก็คือทำให้มโนคติที่หลงผิดของเขาเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งแย่ลงไปอีก โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว

กษัตริย์ของพวกมารได้จับไล่พระเจ้าจากหัวใจของเขาอย่างเลือดเย็นและจากนั้นจึงจับจองมันด้วยตัวมันเองด้วยความรื่นเริงยินดีแห่งการฉลองชัย นับตั้งแต่นั้น

มนุษย์ได้กลายเป็นมีวิญญาณอันน่าเกลียดและชั่วร้ายและมีโฉมหน้าของกษัตริย์ของพวกมาร

ความเกลียดชังพระเจ้าได้เต็มอกของเขาจนเต็ม

และความมั่งร้ายอันอาฆาตแค้นของกษัตริย์ของพวกมารก็ได้แผ่ไปภายในตัวมนุษย์แล้ววันเล่าจนกระทั่งเขาได้ถูกกลืนกินอย่างเต็มที่

มนุษย์ไม่ได้มีอิสรภาพอีกต่อไปแม้แต่น้อยและไม่ได้มีหนทางที่จะหลุดพ้นเป็นอิสระจากบางสิ่งที่มนุษย์ยึดมั่นของกษัตริย์ของพวกมาร เขาไม่ได้มีทางเลือกนอกจากจะถูกจองจำคาที่

ยอมจำนนและล้มลงในความบอบช้ำต่อหน้ามัน นานมาแล้ว

เมื่อหัวใจและวิญญาณของมนุษย์ยังคงอยู่ในวัยทารก

กษัตริย์ของพวกมารได้ปลุกเมล็ดพันธุ์ของเนื้อร้ายแห่งการเชื่อว่าพระเจ้าไม่มีจริงไว้ในนั้น
โดยสอนวิธีคิดที่ผิดให้แก่เขา เช่น “จงศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จงตระหนักถึงนโยบายสีทันสมัย
และไม่มีสิ่งเช่นนั้นที่เป็นพระเจ้าอยู่ในโลก” ไม่เพียงแค่นั้น มันยังตะโกนร้องในทุกๆ โอกาสว่า
“ขอให้พวกเราจงพึ่งพาแรงอันอุตสาหะของพวกเราเพื่อสร้างถิ่นฐานอันสวยงาม”
โดยขอให้แต่ละบุคคลเตรียมตั้งแต่วัยเด็กเพื่อทำการปรนนิบัติอันสัตย์ซื่อต่อประเทศของพวกเขา
มนุษย์ซึ่งไม่รู้ตัวได้ถูกนำไปอยู่ต่อหน้ามัน โดยที่มันแอบอ้างสิทธิ์ความเชื่อถือทั้งหมด
(หมายถึงความเชื่อถือที่เป็นของพระเจ้าสำหรับการถือครองมวลมนุษย์ทั้งปวงไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์)
ไว้กับตัวมันเองอย่างไม่ลังเลใจ มันไม่เคยมีสำนึกรับรู้ความละอายใจใดๆเลย ยิ่งไปกว่านั้น
มันได้ฉวยเอาประชากรของพระเจ้าไปอย่างไร้ยางอายและได้ลากพวกเขากลับไปอยู่ในบ้านของมัน
ที่ซึ่งมันได้กระโดดเหมือนกับหนูตัวหนึ่งที่อยู่บนโต๊ะและได้ให้มนุษย์บูชามันในฐานะพระเจ้า
ช่างเป็นวายร้ายยิ่งนัก! มันร้องตะโกนสิ่งทั้งหลายที่น่าอัปยศและทำให้สะอึกสะอื้นใจ อาทิ
“ไม่มีสิ่งเช่นนั้นที่เป็นพระเจ้าอยู่ในโลก ลมนี้มาจากการเปลี่ยนสภาพต่างๆ ตามกฎธรรมชาติ
ฝนนั้นมาเมื่อไอน้ำที่พบกับอุณหภูมิเย็นกลั่นตัวกลายเป็นหยดน้ำที่ตกลงสู่แผ่นดินโลก
แผ่นดินไหวคือการสั่นสะเทือนของผิวของแผ่นดินโลกอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยา
ภัยแล้งก็เป็นเพราะความแห้งในอากาศที่เกิดขึ้นจากการหยุดชะงักของนิเวศเลียนผิวของดวงอาทิตย์
เหล่านี้คือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ในทั้งหมดนี้การกระทำของพระเจ้าอยู่ที่ใดกัน?”
มีแม้กระทั่งพวกที่ตะโกนร้องคำแถลงดังเช่นต่อไปนี้ คำแถลงที่ไม่ควรได้รับการประกาศออกมา นั่นคือ
“มนุษย์มีวิวัฒนาการมาจากพวกลิงในสมัยโบราณ
และโลกทุกวันนี้ก็มาจากการต่อเนื่องของสังคมดึกดำบรรพ์ที่เริ่มตั้งแต่ประมาณหกพันปีมาแล้ว
การที่ประเทศหนึ่งจะเจริญรุ่งเรืองหรือตกต่ำหรือไม่ขึ้นอยู่กับมือของผู้คนของประเทศนั้นอย่างสิ้นเชิง”
หลังจากนั้น มันทำให้มนุษย์เขวมนั่นบนผนังหรือวางมันบนโต๊ะเพื่อกราบไหว้และให้เครื่องบูชาแก่มัน
ในเวลาเดียวกันกับที่มันร้องตะโกนออกมาว่า “ไม่มีพระเจ้า” มันก็ตั้งตัวมันเองเป็นพระเจ้า
โดยผลักพระเจ้าออกจากเขตแดนของแผ่นดินโลกด้วยความหยาบคายที่รวบรัด
ในขณะที่ยืนในที่ของพระเจ้าและเข้ารับบทบาทของกษัตริย์ของพวกมาร ช่างไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง!
มันทำให้คนเราเกลียดมันเข้ากระดูกดำ ดูเหมือนว่าพระเจ้ากับมันเป็นศัตรูคู่สาบานกัน
และทั้งสองก็ไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ มันออกอุบายเพื่อไล่พระเจ้าออกไปในขณะที่มันเตร่ไปโดยอิสระ
อยู่นอกเงื้อมมือของกฎหมาย^[2] มันช่างเป็นกษัตริย์ของพวกมารอะไรเช่นนี้!
เราสามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของมันได้อย่างไร?
มันจะไม่หยุดพักจนกว่ามันจะได้ทำให้พระราชกิจของพระเจ้ายุ่งเหยิงและทิ้งพระราชกิจนั้นทั้งหมดไว้ในความโ

กลาหลสิ้นเชิง^[3] ราวกับว่ามันต้องการที่จะต่อต้านพระเจ้าไปจนถึงที่สุด จนกว่าปลาจะตายหรือไม่ก็ตาข่ายขาด
โดยจงใจตั้งตัวมันเองต่อต้านพระเจ้าและกดดันใกล้เข้ามายิ่งขึ้นทุกที

ใบหน้าอันน่าขยะแขยงของมันที่ได้ถูกถอดหน้ากากออกอย่างสิ้นเชิงมานานแล้ว

บัดนี้มันบอบช้ำและสะบักสะบอม^[4] และอยู่ในสภาพเงื่อนไขที่น่าสงสาร

ทว่ามันก็ยังคงจะไม่ลดละความเกลียดชังของมันที่มีต่อพระเจ้า

ราวกับว่าโดยการกลืนกินพระเจ้าอย่างเต็มปากเต็มคำเท่านั้นมันจึงจะมีความสามารถที่จะบรรเทาความเกลียดชัง
ที่ถูกกักขังไว้ในหัวใจของมันได้ พวกเราสามารถทนยอมรับมันได้อย่างไร ศัตรูตัวนี้ของพระเจ้า!

การถอนรากถอนโคนและการกำจัดมันให้สิ้นซากเท่านั้นที่จะนำความปรารถนาของชีวิตของพวกเราไปสู่การเกิ
ตผลได้ มันสามารถได้รับการยอมให้อาละวาดแผลงฤทธิ์ต่อไปได้อย่างไร?

มันได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจนถึงระดับที่ว่ามนุษย์ไม่รู้จักอาทิตยสวรรค์

และได้กลายเป็นไม่ตอบสนองและไร้ความรู้สึก มนุษย์ได้สูญเสียเหตุผลของมนุษย์ปกติไปแล้ว

เหตุใดจึงไม่มอบถวายการเป็นอยู่ทั้งหมดของพวกเราเพื่อทำลายมันและเผามันใหม่จนหมดเพื่อขจัดความกังวลที่
หมดเกี่ยวกับอนาคต

และเปิดโอกาสให้พระราชกิจของพระเจ้าได้ไปถึงความงดงามอันไม่เคยมีมาก่อนได้เร็วขึ้น?

บรรดาวยร้ายแค้นนี้ได้มาสู่โลกของพวกมนุษย์และได้ลดทอนโลกมนุษย์ไปสู่ความสับสนอลหม่าน

พวกมันได้นำมนุษยชาติทั้งปวงไปสู่ขอบหน้าผา โดยวางแผนอย่างลับๆ

ที่จะผลักพวกเขาลงไปให้กระแทกแหลกเป็นชิ้นๆ เพื่อที่ในเวลาต่อมาพวกมันอาจจะกลืนกินซากศพของพวกเขา
พวกมันหวังลมๆ แล้งๆ ที่จะทำลายแผนของพระเจ้าและเข้าสู่การแข่งขันกับพระองค์

โดยเดิมพันทุกสิ่งทุกอย่างในการโยนลูกเต๋ารั้งเดียว^[5] นั่นไม่ง่ายแต่ประการใดเลย!

ในที่สุดแล้วกางเขนได้ถูกตระเตรียมไว้ให้แก่มัธยมของพวกมารแล้ว

ผู้ที่มีความผิดฐานก่ออาชญากรรมอันชั่วร้ายที่สุด พระเจ้าไม่ทรงเป็นของกางเขน

พระองค์ได้ทรงโยนมันไปข้างๆ ให้แก่มารแล้ว

บัดนี้พระเจ้าได้ทรงผงาดขึ้นเป็นผู้มีชัยชนะมานานแล้วและไม่ทรงรู้สึกเศร้าโศกในเรื่องความบาปทั้งหลายของม
วลมนุษย์อีกต่อไป แต่จะทรงนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ทั้งปวง

จากที่สูงสุดถึงต่ำสุดและตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงบทอวาน

ซาตานได้ทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักและกระทำการในการต่อต้านพระองค์มาโดยตลอด

การพุดคุยเรื่อง “มรดกทางวัฒนธรรมโบราณ” “ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณ” อันมีคุณค่า

“คำสอนของลัทธิเต๋าและลัทธิขงจื้อ” และ “คัมภีร์ของขงจื้อและพิธีกรรมแบบสั๊กดินา”

ทั้งหมดนี้ได้ได้นำมนุษย์ไปสู่unker วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ล้ำยุค ตลอดจนอุตสาหกรรม เกษตรกรรม

และธุรกิจต่างๆ ที่พัฒนาขึ้นอย่างสูงล้วนไม่อาจพบเห็นได้ที่ใด ในทางกลับกัน
ทั้งหมดที่มันทำคือการดองย่ำพิธีกรรมแบบศักดินาที่เผยแพร่โดย “บรรดาลิง”
จากยุคโบราณเพื่อที่จะจงใจทำให้หยุดชะงักต่อต้าน และรื้อพระราชกิจของพระเจ้า
มันไม่ได้เพียงทำให้มนุษย์ทุกชั่วรุ่นต่อเนื่องมาจนกระทั่งวันนี้เท่านั้น
แต่มันถึงขั้นต้องการที่จะกลืน^[6]มนุษย์ทั้งหมด

การส่งผ่านคำสอนด้านจริยธรรมและด้านศีลธรรมจากระบบศักดินาและการส่งต่อความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณได้ทำให้มนุษยชาติติดเชื่อมานานแล้ว โดยเปลี่ยนพวกเขาไปเป็นพวกมารทั้งใหญ่และเล็ก
มีน้อยคนที่เป็นบรรดาผู้ที่รับพระเจ้าอย่างยินดี น้อยคนที่จะต้อนรับการเสด็จมาของพระองค์อย่างถึงโลก
โคมหน้าของมนุษยชาติทั้งปวงเต็มไปด้วยเจตนามุ่งสังหาร และในทุกสถานที่
ลมหายใจแห่งการเข่นฆ่าแผ่ซ่านไปในอากาศ พวกเขาพยายามจับไล่พระเจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้
ด้วยมีดและดาบในมือ พวกเขาจัดการเตรียมการตัวพวกเขาเองในการก่อรูปแบบการสู้รบเพื่อ “ทำลายล้าง”
พระเจ้า ทั้งทั้งแผ่นดินนี้ของมาร ที่ซึ่งมนุษย์ถูกสอนอยู่ตลอดเวลาว่าไม่มีพระเจ้า รูปเคารพต่างๆ
นั้นแพร่หลายไปทั่ว และอากาศข้างบนก็แผ่ซ่านไปด้วยกลิ่นชวนคลั่งเหียนจากกระดากและรูปที่เผาไหม้
ที่หนาแน่นเสียจนหายใจไม่ออก มันเป็นเหมือนกลิ่นเหม็นของโคลนที่ล่องลอยด้วยการปิดตัวของงูพิษ
มากเสียจนกระทั่งคนเราไม่สามารถกลั่นการอาเจียนได้ นอกเหนือจากนี้แล้ว
ยังสามารถแหว่ได้ยินเสียงของบรรดามารชั่วที่กำลังสวดคัมภีร์
เป็นเสียงซึ่งดูเหมือนว่าจะมาจากที่ห่างไกลในนรก มากเสียจนกระทั่งคนเราไม่สามารถกลั่นการสั่นเทาได้
ทุกทีในแผ่นดินนี้เป็นที่ตั้งรูปเคารพทุกสีในสายรุ้ง โดยเปลี่ยนแผ่นดินไปเป็นโลกแห่งความปีติยินดีทางโลกีย์
ในขณะที่กษัตริย์ของพวกมารหัวเราะต่อเนื่องอย่างชั่วช้า
ราวกับว่าอุบายอันชั่วช้าของมันเป็นได้ประสบความสำเร็จแล้ว ในขณะที่เดียวกัน มนุษย์ยังคงไม่รับรู้อย่างสิ้นเชิง
และเขาก็ไม่ได้ระแคะระคายเลยว่ามารนั้นได้ทำให้เขาเสื่อมทรามไปแล้วจนถึงจุดที่ว่าเขาได้กลายเป็นไรสำนึก
รับรู้และคอดกในความพ่ายแพ้ มันปรารถนาที่จะกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า
และทำให้พระองค์มีมลทินและลอบสังหารพระองค์อีกครั้งหนึ่งในคราวเดียว กล่าวคือ
มันตั้งใจที่จะฉีกทำลายและทำให้พระราชกิจของพระองค์หยุดชะงัก
มันสามารถยอมให้พระเจ้านั้นมีพระสถานะเท่ากันได้อย่างไร? มันสามารถทนยอมรับพระเจ้า “ที่ทรงแทรกแซง”
งานของมันท่ามกลางพวกมนุษย์บนแผ่นดินโลกได้อย่างไร?
มันสามารถยอมให้พระเจ้าทรงถอดหน้ากากโคมหน้าอันน่าขยะแขยงของมันได้อย่างไร?
มันสามารถยอมให้พระเจ้าทรงวางงานของมันไว้ในความสับสนวุ่นวายได้อย่างไร?
มารตัวนี้ซึ่งถูกเนื้อมีความเดือดดาลสามารถยอมให้พระเจ้าทรงมีการควบคุมเหนือศาลแห่งจักรวรรดิของมัน

บนแผ่นดินโลกได้อย่างไร? มันสามารถเต็มใจกราบไหว้มหิทธิฤทธิ์อันสูงกว่าของพระองค์ได้อย่างไร?

โฉมหน้าอันน่าขยะแขยงของมันได้ถูกเปิดเผยให้เห็นสิ่งที่มันเป็น

เพื่อที่คนเราจะได้ไม่รู้ว่าหวัหระหรือร้องไห้ดี และมันยากจริงๆ ที่จะพูดถึง

นี่ไม่ใช่แก่นแท้ของมันหรอกหรือ? ด้วยวิญญาณอันน่าเกลียด มันยังคงเชื่อว่ามันนั้นสวยงามเหลือเชื่อ

บรรดาผู้สมรู้ร่วมคิดในอาชญากรรมแก๊งนี้!^[7]

พวกมันลงมาสู่อาณาจักรมนุษย์เพื่อปล่อยใจคัมค้ำไปกับความยินดีต่างๆ และทำให้เกิดความสับสนวุ่นวาย

โดยก่อวณสิ่งต่างๆ มากจนกระทั่งโลกกลายเป็นสถานที่ที่แปรปรวนและไม่แน่นอน

และหัวใจของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและความไม่สบายใจ

และพวกมันได้ล้อเล่นกับมนุษย์มากจนกระทั่งการปรากฏของเขาได้กลายเป็นการปรากฏของสัตว์ป่าที่โหดร้ายแ

หังท้องทุ่ง น่าเกลียดที่สุด และร่องรอยสุดท้ายของมนุษย์ที่บริสุทธิ์แบบดั้งเดิมก็ได้สูญหายไปจากมัน

ยิ่งไปกว่านั้น พวกมันถึงขั้นปรารถนาที่จะเข้าครองอำนาจอธิปไตยบนแผ่นดินโลก

พวกมันยับยั้งพระราชกิจของพระเจ้ามากจนกระทั่งพระราชกิจนั้นแทบจะไม่สามารถก้าวไปข้างหน้าได้แม้สักห

ึ่งนิ้ว และพวกมันก็ปิดมนุษย์อย่างแน่นหนาดังกำแพงทองแดงและเหล็กกล้า

เมื่อได้กระทำบาปร้ายแรงมากมายยิ่งนักและทำให้เกิดความวิบัติมากมายยิ่งนักแล้ว

พวกเขายังคงคาดหวังบางสิ่งนอกเหนือจากการติสอนอยู่อีกหรือ?

พวกมารและบรรดาวิญญาณชั่วกำลังวิ่งพล่านไปบนแผ่นดินโลกตลอดมาชั่วเวลาหนึ่ง

และได้ปิดผนึกทั้งน้ำพระทัยและความพยายามอุตสาหะของพระเจ้าอย่างแน่นหนาแล้วจนกระทั่งสิ่งเหล่านั้นมีอ

าผ่านเข้าไปได้จริงๆ แล้ว นี่คือการปมพันต์! พระเจ้าไม่ทรงสามารถรู้สึกกระวนกระวายได้อย่างไร?

พระเจ้าไม่ทรงสามารถรู้สึกพิโรธได้อย่างไร? พวกเขาได้ขัดขวางและต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้าอย่างรุนแรง

ช่างเป็นกบฏเสียจริง! แม้กระทั่งพวกมารเหล่านั้น ทั้งใหญ่และเล็ก

ก็ยังประพฤติตัวเหมือนพวกหมาในที่อยู่แทบสิ้นเท้าของสิงโต และปฏิบัติตามกระแสชั่ว

โดยออกอุบายให้เกิดการรบกันขณะที่พวกมันดำเนินไป เมื่อได้รู้ความจริงแล้ว พวกเขาก็ตั้งใจต่อต้านมัน

พวกบุตรแห่งการกบฏเหล่านี้! มาถึงบัดนี้ที่กษัตริย์แห่งนรกของพวกมันได้ขึ้นสู่บัลลังก์แห่งกษัตริย์แล้ว

เป็นราวกับว่าพวกมันได้กลายเป็นพอใจในตัวเองและชะล่าใจ โดยปฏิบัติต่อคนอื่นๆ

ทั้งหมดด้วยการเหยียดหยาม มีที่คนท่ามกลางพวกเขาที่แสวงหาความจริงและปฏิบัติตามความชอบธรรม?

พวกเขาทั้งหมดคือสัตว์ร้าย ไม่ได้ดีไปกว่าสุกรและสุนัข อยู่กับตัวหัวหน้าของพวกแมลงวันที่ส่งกลิ่นเหม็น

แหว่งหัวไปมาในการชื่นชมตัวเองอย่างสบายใจ และก่อปัญหาทุกประเภท^[8] ในท่ามกลางกองมูลสัตว์

พวกเขาเชื่อว่ากษัตริย์แห่งนรกของพวกเขาคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดากษัตริย์ทั้งปวง

โดยรู้เพียงน้อยนิดว่าพวกเขาเองนั้นไม่ได้เป็นมากไปกว่าแมลงวันที่ส่งกลิ่นเหม็นทั้งหลาย แต่กระนั้น

พวกเขาก็ใช้ประโยชน์จากพลังกำลังของสุกรและสุนัขที่พวกเขามีให้กับบิดามารดาเพื่อใส่ร้ายการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า ในฐานะแมลงวันตัวจิ๋ว พวกมันเชื่อว่าพ่อแม่ของพวกมันใหญ่โตเท่าพวกวาฬมีฟัน^[9]

พวกมันรู้เพียงน้อยนิดว่า ในขณะที่พวกมันเองนั้นตัวเล็ก

พ่อแม่ของพวกมันก็เป็นสุกรและสุนัขไม่สะอาดที่ใหญ่กว่าพวกมันหลายพันล้านเท่า

โดยไม่ตระหนักถึงความต่ำต้อยของพวกมันเอง

พวกมันพึ่งพากลั่นแหม่นของการเน่าเปื่อยที่สุกรและสุนัขเหล่านั้นคายออกมาเพื่อที่จะวิ่งพล่าน คิดลมๆ แล้งๆ

ว่าจะให้กำเนิดชนรุ่นใหม่ในอนาคต ช่วงเวลานี้ก็ละเอียดบ้างเลย! ด้วยปีกสีเขียวบนหลังของพวกมัน

(นี่อ้างอิงถึงการกล่าวอ้างของพวกมันว่าเชื่อในพระเจ้า)

พวกมันหลงตัวเองและ โอ้อวดความงามและความขี้ขลาดของพวกมันเองทุกที่

ในขณะที่พวกมันแอบสลดความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายบนตัวของพวกมันเองเข้าไปในมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกมันพอใจในตัวพวกมันเองเหลือเกิน

ราวกับว่าพวกมันสามารถใช้ปีกสี่รู้งหนึ่งคู่เพื่อปกปิดความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายของพวกมันเองได้

และด้วยวิถีทางเหล่านี้พวกมันนำการกดขี่ของพวกมันให้มีผลต่อการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าเที่ยงแท้

(นี่อ้างอิงสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากในโลกศาสนา) มนุษย์จะรู้ได้อย่างไรว่า

แม้จะสวยงามชวนให้หลงใหลอย่างที่ปีกของแมลงวันอาจจะเป็น

เจ้าแมลงวันเองนั้นที่จริงแล้วไม่ได้เป็นมากไปกว่าสิ่งทรงสร้างขนาดจิ๋ว

โดยมีท้องที่เต็มไปด้วยความโสम्मและร่างกายที่ปกคลุมไปด้วยเชื้อโรค?

พวกเขาวิ่งพล่านไปทั่วแผ่นดินบนพลังกำลังของสุกรและสุนัขที่พวกเขามีให้กับบิดามารดา

(นี่อ้างอิงถึงวิธีซึ่งเจ้าหน้าที่ทางศาสนาผู้ที่ข่มเหงพระเจ้าพึ่งพาการสนับสนุนอันแข็งแกร่งจากรัฐบาลของชาติเพื่อ

ออกบูดต่อพระเจ้าเที่ยงแท้และความจริง) ปล่อยตัวปล่อยใจไปในความป่าเถื่อนของพวกเขา

เป็นราวกับว่าบรรดาผีของพวกฟาริสีชาวยิวได้กลับมายังชนชาติของพญานาคใหญ่สีแดงพร้อมกันกับพระเจ้า

กลับไปสู่รังเดิมของพวกมัน พวกเขาได้เริ่มการข่มเหงอีกรอบแล้ว

โดยยกระดับงานของพวกมันจากเมื่อหลายพันปีมาแล้ว

บรรดาคนต่ำทรามกลุ่มนี้แน่นอนว่าจะพินาศบนแผ่นดินโลกในท้ายที่สุด! มันคงจะปรากฏว่า

หลังจากหลายสหัสวรรษแล้วนั้น

บรรดาจิตวิญญาณที่ไม่สะอาดได้กลายเป็นเจ้าเล่ห์และมีเล่ห์เหลี่ยมมากยิ่งขึ้นไปอีก

จิตวิญญาณเหล่านั้นกำลังคิดอยู่เบื้องนิตยถึงวิธีต่างๆ ที่จะบ่อนทำลายพระราชกิจของพระเจ้าอย่างลับๆ

ด้วยเพทุบายและกลลวงมากมาย

พวกเขาปรารถนาที่จะทำให้โศกนาฏกรรมเมื่อหลายพันปีมาแล้วเกิดขึ้นอีกครั้งในถิ่นฐานของพวกเขา

โดยช่วยพระเจ้านกเก็บถึงจุดที่ต้องร้องตะโกนออกมา

พระองค์แทบจะไม่ทรงสามารถร้องพระองค์เองจากการทรงกลับไปยังสวรรค์ชั้นที่สามเพื่อทำลายล้างพวกเขาได้
สำหรับมนุษย์ที่จะรักพระเจ้า เขาต้องจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

รู้จักความขึ้นบานยินดีและความโศกเศร้าของพระองค์ และเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่พระองค์ทรงชิงช้า
การทำเช่นนี้จะกระตุ้นการเข้าสู่ของมนุษย์มากยิ่งขึ้นไปอีก ยิ่งการเข้าสู่ของมนุษย์รวดเร็วขึ้นเท่าใด
น้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งจะยิ่งสมดังพระทัยเร็วขึ้นเท่านั้น

ยิ่งมนุษย์มองทะลุถึงกษัตริย์ของพวกมารได้อย่างชัดเจนมากขึ้นเท่าใด และเขาก็ยิ่งเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
เพื่อที่ความพึงปรารถนาของพระองค์อาจถูกนำไปสู่การเกิดผล

เชิงอรรถ:

1. “มีอาจย่อยสลายในทางชีวภาพได้” ในที่นี้มีเจตนาให้เป็นถ้อยคำล้อเลียน

โดยหมายความว่าผู้คนเข้มงวดในความรู้ วัฒนธรรม และทักษะทางจิตวิญญาณของพวกเขา

2. “เตรไปโดยอิสระ อยู่นอกเงื่อมมือของกฎหมาย” บ่งบอกว่ามารนั้นคลุ้มคลั่งและวิ่งพล่าน

3. “ความโกลาหลสิ้นเชิง” อ้างอิงถึงวิธีที่พฤติกรรมรุนแรงของมารนั้นมียาที่จะทนเห็นได้

4. “บอบช้ำและสะบักสะบอม” อ้างอิงถึงใบหน้าอันน่าเกลียดของกษัตริย์ของพวกมาร

5. “เติมพันทุกอย่างทุกอย่างในการโยนลูกเต๋ารั้งเดียว”

หมายความว่าเงินทั้งหมดของใครคนหนึ่งในการเติมพันครั้งเดียวด้วยความหวังว่าจะชนะในท้ายที่สุด
นี่คือคำอุปมาสำหรับกลยุทธ์อันมั่งร้ายและสามานย์ของมาร ส่วนวนนี้ใช้กันในทางเย้ยหยัน

6. “กลืน” หมายถึงพฤติกรรมชั่วช้าของกษัตริย์ของพวกมาร ซึ่งช่วงชิงผู้คนทั้งตัว

7. “บรรดาผู้สมรู้ร่วมคิดในอาชญากรรม” เป็นประเภทเดียวกับ “กลุ่มอันธพาล”

8. “ก่อปัญหาทุกประเภท” อ้างอิงถึงวิธีที่ผู้คนที่เหมือนปีศาจทำตัวเกร

โดยขัดขวางและต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้า

9. “พวกวาฬมีฟัน” ใช้กันในทางเย้ยหยัน

มันคือคำอุปมาสำหรับการที่แมลงวันนั้นมีขนาดเล็กมากเหลือเกินกระทั่งสุกรและสุนัขก็ปรากฏว่าใหญ่เท่ากับวาฬสำหรับพวกมัน

ก. สัตว์ร้ายและห่าคัมภีร์เป็นสัตว์ที่เชื่อถือได้ของลัทธิขงจื๊อในประเทศจีน

งานและการเข้าสู่ (8)

เราได้พูดไปหลายครั้งเหลือเกินว่างานของพระเจ้าในยุคสุดท้ายนั้นกระทำไปเพื่อปรับเปลี่ยนจิตวิญญาณของแต่ละบุคคล เพื่อเปลี่ยนแปลงดวงจิตของแต่ละบุคคล

จนถึงขนาดที่หัวใจของพวกเขาก็ได้ทนทุกข์กับความชอกช้ำใหญ่หลวงมาแล้ว ได้รับการฟื้นฟู

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการช่วยกู้ดวงจิตของพวกเขาก็ได้ถูกความชั่วทำร้ายมาอย่างล้าลึกเหลือเกิน

มันเป็นไปได้ที่จะปลุกจิตวิญญาณของผู้คนให้ตื่น เพื่อละลายหัวใจที่เย็นชาของพวกเข

และเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ฟื้นคืนกำลังขึ้นใหม่ นี่คือน้ำพระทัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

จงพักการพูดคุยถึงเรื่องที่ว่าชีวิตและประสบการณ์ต่างๆ ของมนุษย์นั้นสูงส่งหรือลุ่มลึกเพียงใดไว้ก่อน

เมื่อหัวใจของผู้คนได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นแล้ว

เมื่อพวกเขาได้ถูกปลุกเร้าจากความฝันของพวกเขารู้สึกได้ถึงอันตรายที่พญานาคใหญ่สีแดงได้ก่อปรชึ้น
งานพันธกิจของพระเจ้าย่จะได้ครบบริบูรณ์

วันทำงานของพระเจ้าแล้วเสร็จยังเป็นวันที่มนุษย์เริ่มต้นบนเส้นทางที่ถูกต้องแห่งการเชื่อในพระเจ้าอย่างเป็นทางการด้วย ณ เวลานั้น พันธกิจของพระเจ้าจะได้มาถึงบทอวสาน กล่าวคือ

งานของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จะได้แล้วเสร็จโดยครบบริบูรณ์

และมนุษย์จะเริ่มต้นปฏิบัติหน้าที่ที่เขาควรจะเป็นทางการ—เขาจะปฏิบัติกลุ่มงานของเขา

เหล่านี้คือขั้นตอนต่างๆ แห่งงานของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้เอง

เจ้าควรจะค้นหาเส้นทางของพวกเจ้าเพื่อเข้าสู่รากฐานแห่งการรู้จักสิ่งเหล่านี้

ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่พวกเจ้าควรจะเข้าใจ

การเข้าสู่ของมนุษย์จะปรับปรุงดีขึ้นก็ต่อเมื่อการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายได้เกิดขึ้นลึกๆ ภายในหัวใจของเขาเท่านั้น

เพราะงานของพระเจ้าคือความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์—มนุษย์ผู้ซึ่งได้รับการไถ่

ผู้ซึ่งยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แรงกดดันของความมืด และผู้ซึ่งไม่เคยปลุกเร้าตัวเอง—

จากสถานที่รวมตัวของปีศาจทั้งหลายแห่งนี้

มันเป็นไปได้ที่มนุษย์อาจจะได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระจากหลายสหัสวรรษแห่งบาปและเป็นที่ยอมรับของพระ

เจ้า บคยี่พญานาคใหญ่สีแดงจนกว่าจะไปโดยสิ้นเชิง สถาปนาราชอาณาจักรของพระเจ้า

และนำพาการหยุดพักมาสู่หัวใจของพระเจ้าเร็วขึ้น

มันเป็นไปได้เพื่อระบายความเกลียดชังที่อัดแน่นอกของพวกเจ้าโดยไม่มีการสงวนไว้

เพื่อกำจัดเชื้อราเหล่านั้นให้หมดสิ้น

เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเจ้าผลจากชีวิตนี้ที่ไม่แตกต่างไปจากชีวิตของวัวหรือม้า เพื่อจะไม่เป็นทาสอีกต่อไป

เพื่อจะไม่ถูกพญานาคใหญ่สีแดงเหยียบขำหรือออกคำสั่งตามใจชอบอีกต่อไป

พวกเจ้าจะไม่เป็นส่วนหนึ่งของชนชาติที่ล้มเหลวนี้อีกต่อไป จะไม่เป็นของพญานาคใหญ่สีแดงที่ชั่วร้ายอีกต่อไป และเจ้าจะไม่ตกเป็นทาสของมันอีกต่อไป รั้งของปีศาจจะถูกพระเจ้าทรงฉีกเป็นชิ้นๆ อย่างแน่นอน และพวกเจ้าจะยืนเคียงข้างพระเจ้า—พวกเจ้าเป็นของพระเจ้า และไม่ใช่เป็นของจักรวรรดิแห่งทาสนี้

พระเจ้าทรงเกลียดสังคมนี้นี้เข้ากระดูกดำมานานแล้ว พระองค์ทรงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กระดือรือร้นที่จะฝังพระบาทของพระองค์ลงบนงูแก่ชั่วร้ายที่ร้ายกาจตัวนี้

เพื่อให้มันไม่อาจมีวันลุกขึ้นมาได้อีกและจะไม่มีวันทรมานมนุษย์อีก

พระองค์จะไม่ทรงให้การกระทำในอดีตของมันมีข้ออ้าง

พระองค์จะไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการหลอกลวงมนุษย์ของมัน

และพระองค์จะทรงชำระแค้นสำหรับบาปทุกประการของมันตลอดยุคทั้งหลาย

พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยหัวใจของความชั่วทั้งหมด^[1]นี้หลุดรอดไปได้แม้แต่คนเดียว

พระองค์จะทรงทำลายมันอย่างถึงที่สุด

ที่นี่ได้เป็นแผ่นดินแห่งความโศกโศกมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว มันสกปรกเหลือทน ความทุกข์ระทมดาษดิน พวกผีวิงอาละวาดไปทั่วทุกแห่งหน ลวงล่อและหลอกลวง ตั้งข้อกล่าวหาทั้งหลายที่ไม่มีมูล^[2]

เทียมโหดและชั่วช้า เขียบบย่ำเมืองผืนนี้และทิ้งให้มันกลาดเกลื่อนไปด้วยศพ

กลิ่นสาบสาบของซากที่เสื่อมสลายปกคลุมแผ่นดินและดลอบบอวลในอากาศ และมันถูกพิทักษ์อย่างแน่นหนา^[3]

ผู้ใดจะสามารถมองเห็นพิภพเหนือโพ้นฟ้าได้? มารม้ร่างของมนุษย์ทั้งหมดอย่างแน่นหนา

มันควักดวงตาสองข้างของเขาออก และปิดผนึกริมฝีปากของเขาแน่น

ราชาแห่งพวกมารได้อาละวาดมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้วจนกระทั่งถึงทุกวันนี้เมื่อมันยังคงเฝ้าดูเมืองผืนนี้อย่างใกล้ชิด รวากับเป็นวังของพวกปีศาจที่ไม่อาจผ่านเข้าไปได้ ในขณะเดียวกัน สุนัขยามฝูงนี้ก็ถลึงตาจ้องเขม็ง

เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าพระเจ้าจะทรงจับพวกมันโดยไม่ทันรู้ตัวและกวาดล้างพวกมันไปทั้งหมด

ทิ้งให้พวกมันไม่มีสถานที่แห่งสันติสุขและความสุข

ผู้คนแห่งเมืองผืนนี้เคยสามารถมองเห็นพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาเคยได้ชื่นชมความทรงค่าและความดีงามของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเขามีความซึ่งคุณค่าใดในเรื่องราวของโลกมนุษย์?

พวกเขาคนใดสามารถเข้าใจน้ำพระทัยที่กระดือรือร้นของพระเจ้าได้?

เช่นนั้นแล้วก็ไม่น่าจนนักที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ยังคงซ่อนเร้นอย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ

ในสังคมมืดเช่นสังคมแห่งนี้ ที่ซึ่งพวกปีศาจไร้ความปรานีและไร้มนุษยธรรม

ราชาแห่งพวกมารที่ฆ่าผู้คนโดยไม่แสดงความรู้สึกละอายใจจะสามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงดีงาม

ทรงเมตตาและยังทรงบริสุทธิ์อีกด้วยได้อย่างไร?

มันจะสามารถปรบมือและแซ่ซ้องกับการเสด็จมาถึงของพระเจ้าได้อย่างไร? จักรพรรดินี!

พวกมันตอบแทนความเมตตาด้วยความเกลียดชัง พวกมันได้ถูกเหยียดหยามพระเจ้านานแล้ว

พวกมันล่วงเกินพระเจ้า พวกมันป้าเถื่อนสุดขีด พวกมันไม่มีการคำนึงถึงพระเจ้าแม้แต่เน้อย

พวกมันจี้ปล้นและช่วงชิง พวกมันได้สูญเสียมนตร์มนต์ทั้งหมด พวกมันต่อต้านมนตร์มนต์ทั้งหมด

และพวกมันทดลองผู้บริสุทธิ์ใจให้เข้าสู่ความสิ้นสำนึกรับรู้ เหล่าบรรพบุรุษแต่โบราณกาลหรือ?

บรรดาผู้นำผู้เป็นที่รักหรือ? พวกเขาทั้งหมดต่อต้านพระเจ้า!

การก้าวถอยของพวกเขาก็ทำให้ทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์อยู่ในสภาวะแห่งความมืดและความวุ่นวาย!

เสรีภาพทางศาสนาหรือ? สิทธิและผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของพลเมืองทั้งหลายหรือ?

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นเพทุบายเพื่อปิดบังบาป! ผู้ใดได้น้อมรับพระราชกิจของพระเจ้า?

ผู้ใดได้สละชีวิตของพวกเขาคือได้หลังเลือดเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า? รุนแล้วรุนเล่า

จากบิดามารดาผู้ถูกหลาน มนุษย์ที่ตกเป็นทาสได้ทำให้พระเจ้าตกเป็นทาสอย่างกะทันหัน—

การนี้จะไม่ช่วยโยทสะได้อย่างไร? หลายพันปีแห่งความเกลียดชังถูกทำให้เข้มข้นอยู่ในหัวใจ

หลายศัตวรรษแห่งความเปี่ยมบาปถูกจารึกอยู่บนหัวใจ—การนี้จะไม่บันดาลความเกลียดได้อย่างไร?

จงล้างแค้นให้พระเจ้า คับศัตรูของพระองค์ให้สิ้น จงอย่ายอมให้มันวิ่งอาละวาดอีกต่อไป

และจงอย่าอนุญาตให้มันก่อปัญหามากมายอย่างที่มันปรารถนาอีกต่อไป! บัดนี้ถึงเวลาแล้ว กล่าวคือ

มนุษย์ได้รวบรวมพลกำลังทั้งหมดของเขามานานแล้ว

เขาได้อุทิศความพยายามทั้งหมดของเขาและได้จ่ายทุกราคาเพื่อการนี้

เพื่อฉีกโฉมหน้าที่น่าขยะแขยงของปีศาจตนนี้ออก และเปิดโอกาสให้ผู้คน ผู้ซึ่งถูกทำให้มืดบอด

และผู้ซึ่งได้สูญเสียความทุกข์และความยากลำบากมาแล้วทุกรูปแบบ

ได้ลุกขึ้นจากความเจ็บปวดของพวกเขาและหันหลังของพวกเขาให้แก่มารชั่วที่แก่ชราตอนนี้

เหตุใดจึงสร้างอุปสรรคที่ไม่อาจเจาะผ่านเข้าไปได้เช่นนั้นให้กับพระราชกิจของพระเจ้า?

เหตุใดจึงใช้เพทุบายต่างๆ นานาเพื่อหลอกลวงคนของพระเจ้า?

ไฉนเล่าอิสรภาพที่แท้จริงและสิทธิกับผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมาย? ไฉนเล่าความเป็นธรรม?

ไฉนเล่าความซื่อ? ไฉนเล่าความอบอุ่น? เหตุใดจึงใช้กลอุบายที่หลอกลวงเพื่อล่อหลอกประชากรของพระเจ้า?

เหตุใดจึงใช้กำลังบังคับเพื่อปราบปรามการเสด็จมาของพระเจ้า?

เหตุใดจึงไม่ยอมให้พระเจ้าทรงท่องเที่ยวอย่างอิสระบนแผ่นดินโลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น?

เหตุใดจึงไล่ล่าพระเจ้าจนกระทั่งพระองค์ไม่มีที่ใดให้พักพระเศียร?

ไฉนเล่าความอบอุ่นท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย? ไฉนเล่าการต้อนรับท่ามกลางผู้คน?

เหตุใดจึงก่อให้เกิดการโหยหาที่ท้อแท้สิ้นหวังในพระเจ้าเช่นนั้น?

เหตุใดจึงทำให้พระเจ้าทรงร้องเรียกครั้งแล้วครั้งเล่า?

เหตุใดจึงบังคับให้พระเจ้าทรงกังวลถึงพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์? ในสังคมมีดังนี้

เหตุใดพวกสุนัขเฝ้าบ้านที่อยู่ในสภาพน่าสงสารของมันจึงไม่ยอมให้พระเจ้าเสด็จไปมาอย่างอิสระท่ามกลางโลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น? เหตุใดมนุษย์ยังไม่เข้าใจ

มนุษย์ผู้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดและความทุกข์?

พระเจ้าได้ทรงสูญเสียความทรงมานใหญ่หลวงเพื่อประโยชน์ของพวกเขา

พระองค์ได้ประทานพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ เลือดเนื้อของพระองค์

มาให้พวกเขาด้วยความเจ็บปวดใหญ่หลวง—ดังนั้น เหตุใดพวกเขายังคงทำเป็นไม่เห็น?

ในทัศนะอันครบถ้วนของทุกคน เจ้าไม่ยอมรับการทรงมาถึงของพระเจ้า และปฏิเสธมิตรไมตรีของพระเจ้า

เหตุใดเจ้าจึงไร้จิตสำนึกถึงเพียงนี้? พวกเขาเต็มใจที่จะสูญเสียความไม่เป็นธรรมในสังคมมืดเช่นสังคมนี้หรือ?

เหตุใด แทนที่จะเติมห้องของพวกเขาให้เต็มด้วยปฏิบัติอันนับหลายสหัสวรรษ พวกเขากลับสวปาม “มูล” ของราชาแห่งมารเข้าไป?

อุปสรรคต่อพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด? ผู้ใดเคยรู้หรือไม่?

ด้วยผู้คนที่ถูกขังอยู่ในสี่สนแห่งความเชื่อเหนือธรรมชาติที่ฝังลึก

ผู้ใดจะสามารถรู้จักพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าได้? ด้วยความรู้ทางวัฒนธรรมที่ล้าหลัง

แสนสิ้นเงินและไร้สาระเหลือเกินนี้ พวกเขาจะสามารถเข้าใจถ้อยคำที่พระเจ้าตรัสอย่างเต็มที่ได้อย่างไร?

แม้กระทั่งเมื่อพวกเขาได้รับการตรัสด้วยแบบซึ่งหน้าและได้รับการบำรุงเลี้ยง ปากต่อปาก

พวกเขาจะสามารถเข้าใจได้อย่างไร? บางครั้งมันเป็นราวกับว่าพระวณะของพระเจ้ายิ่งใหญ่ไม่ได้รับความสนใจใส่ใจ

กล่าวคือ ผู้คนไม่มีปฏิกิริยาแม้แต่น้อย พวกเขาหันหัวและไม่เข้าใจสิ่งใด การนี้จะไม่น่ากังวลได้อย่างไร?

“ประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรมและความรู้ทางวัฒนธรรมแบบโบราณที่ห่างไกล^[4]”

นี้ได้เลี้ยงดูกลุ่มคนที่ไร้ค่าเช่นนี้มา วัฒนธรรมโบราณ—มรดกล้ำค่านี้—คือกองขยะ!

มันได้กลายเป็นความอับอายนิรันดร์กาลมานานแล้ว และไม่มีคำคู่ควรแก่การกล่าวถึง!

มันได้สอนเล่ห์เหลี่ยมและกลวิธีต่างๆ ในการต่อต้านพระเจ้าให้แก่ผู้คน และ “การนำที่อ่อนโยนและมีระเบียบ”^[5]

ของการศึกษาแห่งชาติได้ทำให้ผู้คนไม่เชื่อฟังพระเจ้ายิ่งขึ้นด้วยซ้ำ

พระราชกิจแต่ละส่วนของพระเจ้าลำบากยากเย็นอย่างสุดซึ้ง

และทุกขั้นตอนแห่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้เป็นที่กีดกันของพระองค์

พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกช่างยากลำบากนัก! ขั้นตอนต่างๆ

แห่งพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเกี่ยวข้องกับความยากลำบากใหญ่หลวง กล่าวคือ

สำหรับความอ่อนแอของมนุษย์ ความขาดตกบกพร่อง ความไม่รู้จักโต ความไม่รู้เท่าทัน

และทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์นั้น พระเจ้าทรงทำการวางแผนที่รัดกุมและการพิจารณาที่รอบคอบ มนุษย์นั้นเหมือนกับเสือกระดาศที่คนคนหนึ่งไม่กล้าเหย่หรือยั่ว เพียงสัมผัสเบาที่สุดเขาจะกัดตอบ หรือไม่ก็ล้มลงและหลงทาง และมันเป็นราวกับว่าเมื่อเสียสมาธิแม้แต่นิดเดียว เขาก็จะกลับสู่สภาพเดิม หรือไม่ก็เพิกเฉยต่อพระเจ้า

หรือวิ่งไปหาบิดามารดาที่สกปรกและตะกละตะกลามของเขาเพื่อเกลือกกลั้วอยู่ในสิ่งต่างๆ ที่ไม่บริสุทธิ์แห่งร่างกายของพวกเขา ช่างเป็นอุปสรรคขัดขวางที่ใหญ่หลวงอะไรเช่นนี้!

ในทุกขั้นตอนที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแห่งงานของพระองค์ พระเจ้าทรงดกอยู่ภายใต้การทดลอง และพระเจ้าทรงเสี่ยงอันตรายใหญ่หลวงในเกือบทุกขั้นตอน พระวณะของพระองค์จริงใจและซื่อสัตย์ และปราศจากการมุงร้าย แต่ทว่าผู้ใดเล่าเต็มใจที่จะยอมรับพระวณะเหล่านั้น?

ผู้ใดเล่าเต็มใจที่จะบนอบอย่างสุดใจ? มันทำให้พระทัยของพระเจ้าแตกสลาย

พระองค์ทรงตรากตรำทั้งวันทั้งคืนเพื่อมนุษย์ พระองค์ทรงถูกรุมเร้าด้วยความวิตกกังวลต่อชีวิตมนุษย์ และพระองค์เห็นพระทัยความอ่อนแอของมนุษย์

พระองค์ได้ทรงรู้ทนความอคติและความพลิกผันในแต่ละขั้นตอนแห่งพระราชกิจของพระองค์ อันเป็นเพราะพระวณะทุกคำที่พระองค์ตรัส พระองค์ทรงอยู่ในสถานการณ์หนีเสือปะจระเข้ และทรงคิดถึงความอ่อนแอ การไม่เชื่อฟัง ความไม่รู้จักโตและเปราะบางของมนุษย์...ตลอดเวลาครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้ใดเคยรู้การนี้? พระองค์ทรงสามารถปรับทุกข์กับผู้ใดได้บ้าง? ผู้ใดจะมีความสามารถที่จะเข้าใจได้? ตลอดมานั้นพระองค์ทรงเกลียดบาปของมนุษย์ และการขาดพร่องความกล้า และการไร้ความเข้มแข็งของมนุษย์ และตลอดมานั้นพระองค์ทรงกังวลกับความเปราะบางของมนุษย์

และทรงใคร่ครวญถึงเส้นทางที่ทอดอยู่ข้างหน้ามนุษย์

ขณะที่พระองค์ทรงเฝ้าสังเกตคำพูดและความประพฤติของมนุษย์นั้น พระองค์ทรงเต็มไปด้วยความปรานี และความกริ้วเสมอ และภาพของสิ่งเหล่านี้ก็นำความเจ็บปวดมาสู่พระทัยของพระองค์เสมอ ในที่สุด บรรดาผู้ที่บริสุทธิ์ใจนั้นก็ได้อับอายมากขึ้น เหตุใดพระเจ้าจึงต้องทรงทำให้สิ่งต่างๆ

ลำบากยากเย็นสำหรับพวกเขาอยู่เสมอ? มนุษย์ที่อ่อนแอสูญเสียความเพียรพยายามโดยสิ้นเชิง

เหตุใดพระเจ้าจึงควรมีความกริ้วอันคงที่เช่นนั้นต่อเขาอยู่เสมอ?

มนุษย์ที่อ่อนแอและไร้พลังอำนาจไม่มีกำลังวังชาอีกต่อไปแม้แต่เน้อย

เหตุใดพระเจ้าจึงควรทรงถือว่าเขาเรื่องการไม่เชื่อฟังของเขาอยู่เสมอ?

ผู้ใดสามารถทนทานการข่มขู่ของพระเจ้าในสวรรค์ได้? ไม่ว่าอย่างไร มนุษย์ก็บอบบาง

และอยู่ในสถานะที่เป็นทุกข์ยิ่ง พระเจ้าได้ทรงผลึกความกริ้วของพระองค์ลึกลงไปในพระทัยของพระองค์ เพื่อที่มนุษย์อาจจะทบทวนตัวเองอย่างช้าๆ ถึงกระนั้นมนุษย์ ผู้ซึ่งอยู่ในความลำบากใหญ่หลวง

ก็ไม่มีความซึ่งคุณค่าในน้ำพระทัยของพระเจ้าแม่แต่น้อย

มนุษย์ได้ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของกษัตริย์แห่งของพวกมาร แต่ว่าเขาไม่ตระหนักรู้โดยสิ้นเชิง

เขาตั้งตัวต่อต้านพระเจ้าอยู่เสมอ หรือมิฉะนั้นเขาก็ไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับพระเจ้า

พระเจ้าได้ตรัสพระวจนะมากมายยิ่งนัก แต่ทว่าผู้ใดเคยได้พิจารณาพระวจนะเหล่านั้นอย่างจริงจัง?

มนุษย์ไม่เข้าใจพระวจนะของพระเจ้า ถึงกระนั้นเขายังคงเย็นใจอยู่ และไม่มีการโหยหา

และไม่เคยได้รู้อย่างแท้จริงถึงธาตุแท้ของพญามารแค้นนั้น ผู้คนใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตาย ในนรก

แต่เชื่อว่าพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในวังแห่งพื้นทะเล พวกเขาถูกพญานาคใหญ่สีแดงข่มเหง

แต่กระนั้นก็คิดว่าตัวพวกเขาเองเป็นที่ “โปรดปราน”^[6] ของประเทศ พวกเขาถูกมารเยาะเย้ยถากถาง

แต่ยังคิดว่าพวกมันชื่นชมสุดยอดงานศิลป์แห่งเนื้อหนัง

พวกเขาช่างเป็นพวกวายร้ายคำด้อยที่สกปรกอะไรเช่นนี้! มนุษย์ได้พบกับโชคร้าย แต่เขาไม่รู้ตัว

และในสังคมมีคณินเขาทนทุกข์กับเคราะห์ร้ายครั้งแล้วครั้งเล่า^[7] แต่ทว่าเขาไม่เคยตื่นขึ้นมาเข้าใจการนี้

เมื่อใดเขาจะทำให้ตัวเขาเองเป็นอิสระจากความเมตตาสงสารตนเองและอุปนิสัยเยี่ยงทาสของเขา?

เหตุใดเขาจึงไม่แยแสพระทัยของพระเจ้าเช่นนี้? เขาเห็นดีเห็นงามอย่างเจียมๆ

กับการกดขี่และความขากลำบากนี้กระนั้นหรือ?

เขาไม่ปรารถนาวันที่เขาสามารถเปลี่ยนความมืดเป็นความสว่างได้หรือ?

เขาไม่ปรารถนาที่จะเยียวความไม่ยุติธรรมให้เป็นความชอบธรรมและความจริงอีกครั้งหนึ่งหรือ?

เขาเต็มใจที่จะเสียสละและไม่ทำสิ่งใดขณะที่ผู้คนละทิ้งความจริงและบิดเบือนข้อเท็จจริงกระนั้นหรือ?

เขาเป็นสุขที่จะสู้ทนการทารุณนี้ต่อไปกระนั้นหรือ? เขาเต็มใจที่จะเป็นทาสกระนั้นหรือ?

เขาเต็มใจที่จะพินาศด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าไปพร้อมกันกับทาสทั้งหลายแห่งรัฐที่ล้มเหลวนั้นกระนั้นหรือ?

ไหนเล่าความแน่วแน่งของเจ้า? ไหนเล่าความทะเยอทะยานของเจ้า? ไหนเล่าศักดิ์ศรีของเจ้า?

ไหนเล่าความซื่อสัตย์สุจริตของเจ้า? ไหนเล่าอิสรภาพของเจ้า?

เจ้าเต็มใจที่จะสละทั้งชีวิตของเจ้า^[8] เพื่อพญานาคใหญ่สีแดง ราชานแห่งพวกมารกระนั้นหรือ?

เจ้าเป็นสุขที่จะปล่อยให้นันทรมานเจ้าจนตายกระนั้นหรือ? ผิวของทะเลที่ลึกลึ้นนูนววยและมีด

ในขณะที่คนทั่วไปซึ่งทนทุกข์กับความทุกข์ร้อนเช่นนั้นร้องต่อสวรรค์และพร่ำบ่นต่อแผ่นดินโลก

เมื่อใดเล่ามนุษย์จะมีความสามารถที่จะเชิดหน้าของเขาได้? มนุษย์นั้นผอมแห้งและเรงน้อย

เขาจะสามารถต่อกรกับมารที่ชั่วร้ายและเผด็จการนี้ได้อย่างไร?

เหตุใดเขาไม่มอบชีวิตของเขาให้แก่พระเจ้าทันทีที่เขาสามารถทำได้? เหตุใดเขายังคงหวั่นไหว?

เมื่อใดเขาจะสามารถทำให้พระราชกิจของพระเจ้าแล้วเสร็จได้? เมื่อถูกรังแกและกดขี่อย่างไร้จุดหมายดังนี้

ในท้ายที่สุดทั้งชีวิตของเขาจะถูกใช้ไปโดยสูญเปล่า เหตุใดเขาจึงรีบเร่งที่จะมาถึงเช่นนั้น

และเร่งรัดที่จะจากไปเช่นนั้น? เหตุใดเขาจึงไม่เก็บรักษาบางสิ่งบางอย่างที่ล้ำค่าไว้เพื่อถวายพระเจ้า?
เขาได้ล้มหลายสหัสวรรษแห่งความเกลียดชังไปแล้วหรือ?

บางที ผู้คนมากมายเกลียดพระวณะบางคำของพระเจ้า
หรือบางทีพวกเขาอาจจะทั้งไม่ได้เกลียดและทั้งไม่มีความสนใจใดๆ ในพระวณะเหล่านั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
ข้อเท็จจริงไม่สามารถกลายเป็นการใช้เหตุผลที่ไร้สาระได้ ไม่มีผู้ใดอาจกล่าวคำพูดที่ขัดกับข้อเท็จจริงได้
พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งนี้เพื่อทำงานเช่นนั้น

เพื่อสรุปปิดตัวพระราชกิจที่พระองค์ยังไม่ได้ทำให้ครบบริบูรณ์ เพื่อปิดตัวยุคนี้ลง เพื่อพิพากษายุคนี้
เพื่อช่วยคนบาปหนอย่างล้ำลึกให้รอดจากโลกของทะเลแห่งความทุกข์และแปลงสภาพพวกเขาโดยสิ้นเชิง
ชาวยิวได้ตอกลงพระเจ้ากับกางเขน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการสิ้นสุดการเดินทางของพระเจ้าในยูเดีย
ไม่นานหลังจากนั้น พระเจ้าก็ได้มาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองอีกครั้ง ด้วยการเสด็จมาถึงอย่างเงียบๆ
ในประเทศแห่งพญานาคใหญ่สีแดง แท้จริงแล้ว

ชุมชนศาสนาของริ้วยิวได้แขวนพระฉายาของพระเยซูบนผนังของพวกเขามานานแล้ว

และผู้คนได้ร้องจากปากของพวกเขาว่า “องค์พระเยซูคริสต์เจ้า”

น้อยนักที่พวกเขาจะรู้ว่าพระเยซูได้ยอมรับพระบัญชาของพระบิดาของพระองค์ที่จะเสด็จกลับมาท่ามกลางมนุษย์
เพื่อทรงทำช่วงระยะที่สองแห่งพระราชกิจที่ยังไม่ครบบริบูรณ์ของพระองค์ให้แล้วเสร็จมานานแล้ว ผลก็คือ
ผู้คนต้องประหลาดใจเมื่อพวกเขาได้เพ่งมองพระองค์ กล่าวคือ

พระองค์ได้ประสูติมาท่ามกลางโลกที่ได้ผ่านไปแล้วหลายยุคสมัยแล้ว

และพระองค์ได้ทรงปรากฏท่ามกลางมนุษย์ด้วยภาพลักษณ์ของผู้ที่ธรรมดาสามัญอย่างยิ่ง แท้จริงแล้ว

ขณะที่ยุคต่างๆ ได้ผ่านพ้นไป การแต่งกายและการทรงปรากฏทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ได้เปลี่ยนแปลงไป
ราวกับว่าพระองค์ได้ประสูติอีกครั้ง

ผู้คนจะสามารถรู้ได้อย่างไรว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระเยซูคริสต์เจ้าพระองค์เดียวกันกับผู้ที่ยังคงมาจากกางเขนแ
ละได้คืนพระชนม์? พระองค์ไม่ทรงมีร่องรอยของการบาดเจ็บแม้แต่น้อย

เช่นเดียวกับที่พระเยซูไม่ทรงมีความละม้ายเหมือนพระยาห์เวห์เลย

พระเยซูในวันนี้ไม่ทรงมีความเกี่ยวข้องกับกาลเวลาที่ผ่านไปมานานแล้ว

ผู้คนจะสามารถรู้จักพระองค์ได้อย่างไร? “โรมัส”

ผู้หลอกลวงนี้สงสัยอยู่เสมอในเรื่องที่พระองค์ทรงเป็นพระเยซูที่คืนพระชนม์

และต้องการที่จะเห็นผลเป็นจากตะปูบนพระหัตถ์ของพระเยซูอยู่เสมอก่อนที่จะจะสามารถหยุดกังวลได้

หากไม่ได้เห็นผลเป็นเหล่านั้น เขาก็คงจะยืนอยู่บนเมฆแห่งความระแวงสงสัยอยู่เสมอ

และไม่มีความสามารถที่จะวางเท้าของเขาบนพื้นดินที่หนักแน่นมั่นคงและติดตามพระเยซูได้ “โรมัส”

ที่น่าสนใจ—

เขาจะสามารถรู้ได้อย่างไรว่าพระเยซูได้เสด็จมาแล้วเพื่อทรงพระราชกิจที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงบัญชา?

เหตุใดพระเยซูจึงจำเป็นต้องทรงมีแผลเป็นจากการตรึงกางเขน?

แผลเป็นจากการตรึงกางเขนเป็นเครื่องหมายของพระเยซูกระนั้นหรือ?

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจให้น้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์

เหตุใดพระองค์จะทรงมาโดยนุ่งห่มและตกแต่งพระองค์เหมือนคนยิวจากหลายพันปีก่อนเล่า?

รูปร่างที่พระเจ้าทรงใช้ในเนื้อหนังสามารถขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าได้กระนั้นหรือ?

นี่เป็นทฤษฎีของผู้ใด? เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจ เหตุใดจึงต้องสอดคล้องกับจินตนาการของมนุษย์?

พระเจ้าทรงมุ่งเน้นไปที่สิ่งเดียวเท่านั้นในพระราชกิจของพระองค์นั่นก็คือเพื่อให้พระราชกิจนั้นมีผล

พระองค์ไม่ทรงปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติ และไม่มีกฎเกณฑ์ใดในพระราชกิจของพระองค์—

มนุษย์จะสามารถหยั่งลึกพระราชกิจนั้นได้อย่างไร?

มนุษย์จะสามารถเจาะผ่านไปถึงพระราชกิจของพระเจ้าโดยถ้วนทั่วด้วยการอาศัยมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการ

ของเขาได้อย่างไร? ดังนั้นพวกเจ้าควรจะลงหลักปักฐานอย่างถูกต้องเหมาะสมเป็นดีที่สุด กล่าวคือ

จงอย่าอะอะกับเรื่องหยาบหยาบ และจงอย่าทำสิ่งต่างๆ ที่ใหม่สำหรับเจ้าให้เป็นเรื่องใหญ่

นี้จะหยุดเจ้าไม่ให้ทำตัวเองให้เป็นตัวตลกและหยุดผู้คนจากการหัวเราะเยาะเจ้า

เจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามาตลอดหลายปีนี้ แม้กระนั้นเจ้าก็ยังคงไม่รู้จักพระเจ้า ในท้ายที่สุด

เจ้าก็ถูกผลักเข้าสู่การติสอน เจ้าผู้ซึ่งถูกจัดให้เป็น “สุดยอดในชั้นเรียน”^[9]

ถูกลงความเห็นให้อยู่ในกลุ่มของผู้ที่ถูกติสอน เจ้าไม่ควรจะใช้วิธีการฉลาดๆ

เพื่ออวดเล่ห์เหลี่ยมกระโจนร่อยของเจ้าเป็นดีที่สุด

ความสายตาสั้นของเจ้าสามารถล่วงรู้อย่างแท้จริงถึงพระเจ้าผู้ทรงมองทะลุจากชั่วกัลปาวสานถึงชั่วกัลปาวสานไป

ด้หรือ? ประสบการณ์ผิวเผินของเจ้าสามารถทำให้เจ้ามองทะลุถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่หรือ?

จงอย่าทะนงตน ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงเป็นของโลกละ—ดังนั้น

พระราชกิจของพระองค์จะสามารถเป็นอย่างที่เจ้าคาดหวังได้อย่างไร?

เชิงอรรถ :

1. “หัวใจของความชั่วทั้งหมด” หมายถึง มารแก่ วลีนี้แสดงออกถึงความไม่ชอบสุดขีด

2. “ตั้งข้อกล่าวหาที่ไม่มีมูล” อ้างอิงถึงวิธีการที่มารใช้เพื่อทำอันตรายผู้คน

3. “พิทักษ์อย่างแน่นหนา” บ่งบอกว่าวิธีการที่มารใช้ก่อความทุกข์ร้อนให้ผู้คนนั้นชั่วช้าเป็นพิเศษ

และควบคุมผู้คนมากเกินไปจนพวกเขาไม่มีที่ให้อยับ

---

4. “ที่ห่างไกล” ใช้อย่างเย้ยหยัน

5. “การนำที่อ่อนโยนและมีระเบียบ” ใช้อย่างเย้ยหยัน

6. “โปรคปราน” ใช้เพื่อเย้ยหยันผู้คนที่ดูเหมือนท่อนไม้แล้วยังไม่รู้ตัว

7. “ทนทุกข์กับเคราะห์ร้ายครั้งแล้วครั้งเล่า” บ่งบอกว่า ผู้คนเกิดในแผ่นดินแห่งพญานาคใหญ่สีแดง และพวกเขาไร้ความสามารถที่จะเชิดหน้าชูตาได้

8. “สละทั้งชีวิตของเจ้า” มีความหมายในทางลบประมาณ

9. “สุดยอดในชั้นเรียน” ใช้เพื่อเยาะเย้ยพวกที่ได้ตามเสาะหาพระเจ้าอย่างเร่าร้อน

งานและการเข้าสู่ (9)

ธรรมเนียมประเพณีทางชาติพันธุ์และทัศนคติทางจิตใจที่ฝังแน่นจนยากจะเปลี่ยนแปลงนั้น

ได้แผ่เงาเหนือจิตวิญญาณที่ปราศจากรากและไร้เดียงสาของมนุษย์มานานแล้ว

และสิ่งเหล่านั้นได้โจมตีดวงจิตของมนุษย์ที่ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์เลยแม้แต่น้อย

ราวกับสูญสิ้นอารมณ์หรือสำนึกรับรู้อันใดเกี่ยวกับตัวเอง วิธีการของปีศาจเหล่านั้นโหดร้ายอย่างสุดขีด

และเป็นราวกับว่า “การศึกษา” และ “การเลี้ยงดู”

ได้กลายเป็นวิธีการตามธรรมเนียมประเพณีที่กษัตริย์แห่งพวกมารใช้เพื่อเข่นฆ่ามนุษย์

มันปิดบังดวงจิตที่อัปลักษณ์ของมันอย่างสมบูรณ์ด้วยการใช้ “การสอนที่ลุ่มลึก” ของมัน

แต่งกายในชุดขนแกะเพื่อให้ได้ความไว้วางใจของมนุษย์

แล้วจากนั้นจึงฉวยโอกาสเมื่อมนุษย์เคลิ้มหลับด้วยความง่วงเพื่อที่จะกลืนกินเขาโดยสิ้นเชิง

มวลมนุษย์ที่น่าสงสาร—พวกเขาจะสามารถรู้ได้อย่างไรว่าบนแผ่นดินที่พวกเขาได้ถูกเลี้ยงมาก็คือแผ่นดินของมาร

ว่าผู้ซึ่งได้เลี้ยงพวกเขามาแท้ที่จริงแล้วคือศัตรูที่ทำร้ายพวกเขา ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ไม่ตื่นขึ้นเลย

เมื่อได้อุ้มแปล้สิ้นความหวาดและกระหายของเขาแล้ว เขาก็เตรียมที่จะทดแทน “ความเมตตา” ของ

“บิดามารดา” ของเขาที่เลี้ยงดูเขามา นั่นคือวิธีที่มนุษย์เป็น วันนี้ เขายังคงไม่รู้ว่าราชาที่เลี้ยงเขามาก็คือศัตรูของเขา

แผ่นดินโลกเคลื่อนกลาไปด้วยกระดูกของคนตาย มารสรวลเสเฮฮาอย่างบ้าคลั่งไม่หยุดหย่อน

และดำเนินการกลืนกินเนื้อหนังของมนุษย์ใน “นรกขุมลึก” ต่อไป

โดยอยู่ร่วมหลุมฝังศพเดียวกันกับโครงกระดูกมนุษย์และพยายามหาทางอย่างสูญเปล่าที่จะบริโภคเศษเดนสุดต่ำ

ซากจากร่างอันรุ่งเรืองของมนุษย์ ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ไม่รู้เท่าทันเรื่อยมา

และไม่เคยปฏิบัติกับมารเหมือนเป็นศัตรูของเขา แต่กลับรับใช้มันด้วยหัวใจทั้งดวงของเขาแทน

ผู้คนที่ต่ำทรามเช่นนั้นย่อมไม่มีความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าเท่านั้นเอง

มันง่ายสำหรับพระเจ้าหรือที่จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และมาอยู่ท่ามกลางพวกเขา

ดำเนินงานแห่งความรอดของพระองค์ทั้งหมดให้เสร็จสิ้น? มนุษย์ผู้ซึ่งได้กระโจนลงสู่แดนคนตายแล้ว

จะมีความสามารถที่จะสนองข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเจ้าได้ทรงสู้ทนกับคำคืนที่ไม่ได้หลับมากมายหลายคืนเพื่อประโยชน์แห่งงานของมวลมนุษย์

จากที่สูงถึงส่วนลึกต่ำสุด

พระองค์ได้เสด็จลงสู่รกรที่มีชีวิตซึ่งมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่เพื่อผ่านวันเวลาของพระองค์ไปกับมนุษย์

พระองค์ไม่เคยได้ทรงพร่ำบ่นถึงความโกโรโกโสท่ามกลางมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยได้ทรงตำหนิมนุษย์สำหรับการไม่เชื่อฟังของเขา

แต่ทรงสู้ทนความอับยศอดสูอันยิ่งใหญ่ที่สุดขณะที่พระองค์ทรงดำเนินงานของพระองค์ด้วยพระองค์เองจนเสร็จ

จัสติน พระเจ้าจะทรงสามารถเป็นส่วนหนึ่งของนรกได้อย่างไร?

พระองค์จะทรงสามารถใช้ชีวิตของพระองค์ในนรกได้อย่างไร? แต่เพื่อประโยชน์แห่งมวลมนุษย์ทั้งปวง เพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งหมดจะสามารถพบกับการหยุดพักได้เร็วขึ้น

พระองค์ได้ทรงรู้ถึงความอัปยศอดสูและทรงทนทุกข์กับความไม่ยุติธรรมเพื่อเสด็จมายังแผ่นดินโลก และได้เสด็จเข้าสู่ “นรก” กับ “แดนคนตาย” เข้าสู่ถ้ำเสื้อ ด้วยพระองค์เอง เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด มนุษย์มีคุณสมบัติที่จะต่อต้านพระเจ้าอย่างไร? เรามีเหตุผลใดที่จะพรั่นเกี่ยวกับพระเจ้า?

เราสามารถกล้าที่จะเพ่งมองพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเจ้าแห่งสวรรค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินแห่งความชั่วช้าที่โสโครกที่สุดแห่งนี้

และไม่เคยได้ทรงระบายความคับข้องพระทัยของพระองค์หรือพรั่นเกี่ยวกับมนุษย์

แต่กลับทรงยอมรับการย่ำยีทั้งหลาย^[1] และการกดขี่ของมนุษย์อย่างเจียบๆ แทน

พระองค์ไม่เคยทรงตอบโต้ข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลของมนุษย์

พระองค์ไม่เคยทรงทำการเรียกร้องมากเกินไปกับมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยทรงกำหนดข้อเรียกร้องที่ไร้เหตุผลให้กับมนุษย์

พระองค์เพียงทรงพระราชกิจทั้งหมดที่มนุษย์พึงต้องใช้โดยไม่ทรงพรั่น ได้แก่ การสอน การให้ความรู้แจ้ง การดำเนิน กระบวนการถูลงวาจา การเตือนจำ การเตือนสติ การปลอบโยน การพิพากษา และการเปิดเผย ขั้นตอนใดของพระองค์หรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อชีวิตของมนุษย์?

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงลบความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของมนุษย์ออกไป

แต่ขั้นตอนใดที่พระเจ้าได้ทรงดำเนินการจนเสร็จสิ้นแล้วนั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งชะตากรรมของมนุษย์หรือ? ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการอยู่รอดของมนุษย์?

ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความทุกข์นี้

และจากการกดขี่ของพลังมืดที่ดำเหมือนกลางคืน? ขั้นตอนใดหรือที่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของมนุษย์?

ผู้ใดสามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าได้ ซึ่งเป็นเสมือนหัวใจของแม่ที่รักใคร่?

ผู้ใดสามารถจับใจความพระทัยที่แรงกล้าของพระเจ้าได้?

พระทัยที่เต็มไปด้วยความรู้สึกลึกและความคาดหวังที่ร้อนแรงของพระเจ้าได้รับการตอบแทนด้วยหัวใจที่เย็นชา ด้วยสายตาที่ไม่แยแสและแข็งกระด้าง และด้วยการดำเนินคดีเตียนและดูถูกดูแคลนซ้ำๆ ของมนุษย์

สิ่งเหล่านั้นได้รับการตอบแทนด้วยข้อคิดเห็นที่เชื่องเฉื่อย และการประชดประชัน และการดูแคลน

สิ่งเหล่านั้นได้รับการตอบแทนด้วยการเยาะเย้ยถากถางของมนุษย์ ด้วยการเหยียบย่ำและการปฏิเสธของเขา

ด้วยการจับใจความผิดๆ ของเขา และการร้องครวญคราง และความเหินห่าง และการหลีกเลียง

และไม่ใช้โดยสิ่งใดเลยนอกจากการหลอกลวง การโง่เขลา และความขมขื่น

คำพูดที่อบอุ่นได้พบกับคิ้วที่คู้แน่นและการเยาะเย้ยทำท่ายที่เยือกเย็นจากนิ้วชี้ที่ส่ายไปมานับพัน

พระเจ้าทรงทำได้แต่เพียงสูทน กัมพระเศียร ปรนนิบัติผู้คนที่เหมือนกับวัวตัวผู้ที่เต็มใจ^[2]

หลายวันหลายคืนเหลือเกิน หลายครั้งยิ่งนักที่พระองค์ได้ทรงเผชิญหน้ากับดวงดาว

หลายครั้งยิ่งนักที่พระองค์ได้ทรงออกเดินทางไปเมื่อรุ่งอรุณและเสด็จกลับมาเมื่อย่ำค่ำ

และทรงนอนพลิกกายไปมา

ทรงสูทนความเจ็บปวดรวดร้าวที่ยิ่งใหญ่กว่าความเจ็บปวดแห่งการจากพระบิดาของพระองค์มานับพันเท่า

ทรงสูทนการโหมติและการทำให้สยบยอมของมนุษย์ และการจัดการกับการตัดแต่งของมนุษย์

ความถ่อมพระทัยและการซ่อนอยู่ของพระเจ้าได้รับการตอบแทนด้วยอคติ^[3]ของมนุษย์

ด้วยทัศนคติที่ไม่เป็นธรรมและการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมของมนุษย์

และหนทางอันไร้สัมเสียงที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในความลึกลับ ความอดกลั้นของพระองค์

การยอมผ่อนปรนของพระองค์ได้รับการตอบแทนด้วยการจับจ้องอันละโมภของมนุษย์

มนุษย์พยายามที่จะกระตือรือร้นพระเจ้าให้สิ้นพระชนม์ โดยไม่มีความรู้สึกสำนึกผิด

และพยายามที่จะเหยียบย่ำพระเจ้าให้จมพื้นดิน ท่าทีของมนุษย์ในการปฏิบัติของเขาต่อพระเจ้าคือทำที่แห่ง

“ความฉลาดที่หาได้ยาก” และพระเจ้าผู้ซึ่งถูกมนุษย์รังเกะจกรและดูถูก ถูกขยี้จนแบนอยู่ใต้เท้าของผู้คนนับหมื่น

ในขณะที่มนุษย์เองยืนบนที่สูง รวากับว่าเขาจะเป็นราชาแห่งเนินเขา

รวากับว่าเขาต้องการที่จะใช้พลังอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด^[4]

เพื่อเป็นศูนย์กลางที่มีแต่คนห้อมล้อมจากเบื้องหลังหน้าจอ

เพื่อให้พระเจ้าทรงเป็นผู้กำกับที่มีมโนธรรมและปฏิบัติตามกฎอยู่หลังฉาก

ผู้ซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้สู้ตอบหรือก่อให้เกิดความยากลำบาก พระเจ้าต้องทรงเล่นบทของจักรพรรดิองค์สุดท้าย

พระองค์ต้องทรงเป็นหุ่นเชิด^[5] ที่ปราศจากอิสรภาพทั้งปวง

ความประพฤติของมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถบอกได้ ดังนั้น

เรามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะเรียกร้องการนี้หรือการนั้นจากพระเจ้า?

เรามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะยื่นข้อเสนอแนะแก่พระเจ้า?

เรามีคุณสมบัติอย่างไรถึงจะเรียกร้องให้พระเจ้าเห็นพระทัยความอ่อนแอของเขา?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับพระปราณีของพระเจ้า?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า?

เขาเหมาะสมอย่างไรที่จะได้รับการอภัยของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า? จิตสำนึกของเขาอยู่ที่ใด?

เขาได้ทำให้พระทัยของพระเจ้าแตกสลายนานมาแล้ว เขาได้ทิ้งให้พระทัยของพระเจ้าแหลกเป็นชิ้นๆ

มานานแล้ว พระเจ้าเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์ด้วยความแฉะและมิชีวิตชีวา

โดยทรงหวังว่ามนุษย์คงจะโอบอ้อมอารีต่อพระองค์ แม้กระทั่งเป็นเพียงด้วยความอบอุ่นเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น
ถึงกระนั้น พระทัยของพระเจ้ก็ใช้เวลาานกว่าจะได้รับการช้ใจโดยมนุษย์
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงได้รับมาคือการโถมตีด้วยการขว้างก้อนหิน⁶ และการทรมาณ
หัวใจของมนุษย์นั้น โลกเกินไป ความอยากของเขายิ่งใหญ่เกินไป เขาไม่มีวันสามารถอ้อมเฒได้
เขาประสกรั้ยและบ้ำบิ่นอยู่เสมอ เขาไม่เคยเปิดโอกาสให้พระเจ้มีอิสรภาพหรือสิทธิในพระดำรัสอันใด
และทำให้พระเจ้ไม่ทรงมีทางเลือกนอกจากต้องบ่นบอต่อความอภัยสออส
และอนุญาตให้มนุษย์บงการพระองค์อย่างไรก็ได้ตามที่เขาปรารถนา

ตั้งแต่การทรงสร้างจนกระทั่งถึงบัดนี้ พระเจ้ได้ทรงสู้ทนความเจ็บปวดมามากมายยิ่งนัก
และได้ทรงทนทุกข์กับการโถมตีมากมายยิ่งนัก ถึงกระนั้นแม้กระทั่งวันนี้
มนุษย์ก็ยังคังไม่ผ่อนคลายข้อเรียกร้องทั้งหลายของเขาต่อพระเจ้ เขายังคงพินิจพิเคราะห์พระเจ้
เขายังคังไม่มีการยอมผ่อนปรนต่อพระองค์ และไม่ทำสิ่งใดนอกจากให้คำแนะนำแก่พระองค์
และวิจารณ์พระองค์ และบ่นวินัยพระองค์ ราวกับเกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าพระเจ้จะทรงใช้เส้นทางผิด
ว่าพระเจ้บนแผ่นดินโลกนั้นทรงครุ้ยและไม่มีเหตุผล หรือกำลังทรงก่อความปั่นป่วนวุ่นวาย
หรือว่าพระองค์จะไม่ทรงกลับกลายเป็นสิ่งใดขึ้นมา มนุษย์มีท่าทีประเภทนี้ต่อพระเจ้เสมอ
นั้นจะไม่ทำให้พระเจ้ทรงเศร้าใจหรือ? ในการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น
พระเจ้ได้ทรงสู้ทนความเจ็บปวดและความอภัยสออสที่แสนสาหัส เช่นนั้นแล้ว
การทำให้พระเจ้ทรงยอมรับคำสอนของมนุษย์จะเลวร้ายยิ่งกว่ามากเพียงใด?
การเสด็จมาถึงของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ ได้รับเอาเสรีภาพทั้งหมดไปจากพระองค์
จนเป็นราวกับว่าพระองค์ทรงถูกจองจำอยู่ในแดนคนตาย
และพระองค์ได้ทรงยอมรับการถูกมนุษย์ข้และโดยไม่มีการค้าทานแม้แต่น้อย
การนี้ไม่น่าอภัยหรือ? ในการเสด็จมาอยู่ท่ามกลางครอครัวของมนุษย์ปกติ “พระเยซู”
ได้ทรงทนทุกข์กับความไม่ยุติธรรมใหญ่หลวงที่สุด
ที่น่าอายยิ่งกว่านั้นอีกก็คือว่าพระองค์ได้เสด็จมายังโลกเปื้อนฝุ่นนี้และได้ถ่อมพระองค์เองลงถึงระดับความลึกที่
ต่ำที่สุด และได้ทรงรับเอาเนื้อหนังที่มีความธรรมดาสามัญสูงสุด ในการกลายเป็นมนุษย์ที่ขาดแคลนนั้น
พระเจ้ผู้ทรงสูงสุดไม่ทรงทนทุกข์กับความยากลำบากหรือ?
และพระองค์มิได้ทรงทำเช่นนั้นเพื่อมวลมนุษย์หรือ? เคยมีเวลาใดบ้างที่พระองค์มีพระดำริถึงพระองค์เอง?
หลังจากพระองค์ได้ทรงถูกคนยิวปฏิเสธและปลงพระชนม์ และถูกผู้คนเย้ยหยันและเยาะเย้ย
พระองค์ไม่เคยทรงพร้าบ่นต่อฟ้าสวรรค์หรือประทั่วแผ่นดินโลก วันนี้
โสกนาฏกรรมเก้านับหลายพันปีนี้ได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งท่ามกลางผู้คนเหมือนคนยิว

พวกเขาไม่กระทำบาปแบบเดียวกันหรือ?

สิ่งใดเล่าทำให้มนุษย์มีคุณสมบัติที่จะได้รับพระสัญญาของพระเจ้า?

เขาไม่ใช่ต่อต้านพระเจ้าแล้วต่อมาก็ยอมรับพระพรของพระองค์หรือ?

เหตุใดมนุษย์จึงไม่เคยเผชิญหน้ากับความยุติธรรม หรือค้นหาความจริง?

เหตุใดเขาจึงไม่เคยสนใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ? ความชอบธรรมของเขายู่ที่ใด?

ความเป็นธรรมของเขายู่ที่ใด? เขากล้าที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าหรือไม่?

สำนึกรับรู้ถึงความยุติธรรมของเขายู่ที่ใด? สิ่งที่เป็นที่รักของมนุษย์นั้นเป็นที่รักของพระเจ้ามากเพียงใด?

มนุษย์ไม่สามารถบอกความต่างของชอล์กจากชีสได้^[7] เขาเอาสีดำไปสับสนกับสีขาว^[8] อยู่เสมอ

เขาเก็บกคความยุติธรรมและความจริงเอาไว้ และชูความไม่เป็นธรรมกับความไม่ชอบธรรมสูงขึ้นไปในอากาศ

เขาผลักไสความสว่าง และกระโดดโลดเต้นท่ามกลางความมืด

พวกที่แสวงหาความจริงและความยุติธรรมกลับไล่ส่งความสว่างแทน

พวกที่แสวงหาพระเจ้าเหยียบย่ำพระองค์อยู่ใต้เท้าของพวกเขา และดึงตัวเองขึ้นไปบนท้องฟ้า

มนุษย์ไม่แตกต่างไปจากโจรผู้ร้าย^[9] เหตุผลของเขายู่ที่ใด? ผู้ใดสามารถแยกความถูกจากความผิดได้?

ผู้ใดสามารถกล่าวหาความยุติธรรมได้? ผู้ใดเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อความจริง? ผู้คนนั้นชั่วช้าและเป็นเยี่ยงมารร้าย!

เมื่อได้ตอกตรึงพระเจ้ายับกับกางเขนแล้วพวกเขาก็ปรบมือและร้องยินดี เสียงร้องป่าเถื่อนของพวกเขาดังไม่หยุด

พวกเขาเหมือนไก่และสุนัข พวกเขาสมรู้ร่วมคิดและรู้เห็นเป็นใจ

พวกเขาได้สถาปนาราชอาณาจักรของพวกเขาเอง การก้าวถอยของพวกเขาไม่ปล่อยให้ที่ใดไม่ถูกรบกวน

พวกเขาปิดตาและเห่าหอนอย่างบ้าคลั่งซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งหมดถูกขังรวมไว้ด้วยกัน

และบรรยากาศขุ่นมัวก็ตกลงบอบอวล คึกคักและมีชีวิตชีวา

และพวกที่แนบตัวเองกับผู้อื่นอย่างมีขอบเขตก็ปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆ ทั้งหมดยึดถือชื่อ “อันโด่งดัง”

ของบรรพบุรุษของพวกเขา สุนัขและไก่เหล่านี้ได้เอาพระเจ้าไปเก็บไว้ลึกๆ ในจิตใจของพวกเขามานานแล้ว

และไม่เคยให้ความสนใจใดๆ ต่อสภาพพระทัยของพระเจ้า

ไม่น่าประหลาดใจนักที่พระเจ้าตรัสว่ามนุษย์เป็นเหมือนกับสุนัขหรือไก่ สุนัขเห่าที่ทำให้ตัวอื่นๆ

อีกนั้นรื้อยเห่าหอน ในหนทางนี้ ด้วยการประโคนข้าวครึกโครมมากมาย

เขาได้นำพาพระราชกิจของพระเจ้าเข้าสู่ยุคปัจจุบัน ไม่ใส่ใจว่าพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเช่นใด

ว่าจะมีความยุติธรรมหรือไม่ ว่าพระเจ้าทรงมีที่ที่พระองค์จะใช้วางพระบาทหรือไม่ ว่าพรุ่งนี้จะเป็นเช่นไร

ไม่ใส่ใจความต่ำต้อยของเขเอง และความโสโครกของเขเอง มนุษย์ไม่เคยได้คิดถึงสิ่งต่างๆ มากขนาดนั้น

เขาไม่เคยให้ตัวเองกังวลเรื่องวันพรุ่งนี้

และได้รวบรวมทั้งหมดที่เป็นประโยชน์และล้ำค่าไว้ในอ้อมกอดของเขาเอง

โดยไม่เหลือสิ่งใดไว้ให้พระเจ้าเว้นแต่กากเดนและของเหลือ^[10] มวลมนุษย์ช่างโหดร้ายเสียนี้กระไร!
เขาไม่เหลือความรู้สึกใดไว้ให้พระเจ้าเลย และหลังจากที่กลืนกินทุกอย่างของพระเจ้าไปอย่างลับๆ แล้ว
เขาก็โยนพระเจ้าไปไกลๆ เบื้องหลังเขา โดยไม่ให้ความสนใจกับการดำรงอยู่ของพระองค์อีกต่อไป
เขาชื่นชมพระเจ้า แต่ทว่าต่อต้านพระเจ้า
และเหยียบย่ำพระองค์อยู่ได้ทำในขณะที่ปากของเขากล่าวคำขอบคุณและคำสรรเสริญพระเจ้า
เขาอธิษฐานต่อพระเจ้า และพึงพาอาศัยพระเจ้าในขณะที่หกลอกหลวงพระเจ้าด้วยเช่นกัน เขา “ขกย่อง”
พระนามของพระเจ้า และนับถือพระพักตร์ของพระเจ้าอย่างยิ่ง
แต่ทว่าเขากลับนั่งบนพระบัลลังก์ของพระเจ้าและตัดสิน “ความไม่ชอบธรรม”
ของพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้งและหน้าไม่อายอีกด้วย คำพูดที่ว่าเขาเป็นหนี้พระเจ้าออกมาจากปากของเขา
และเขามองดูพระวามะของพระเจ้า แต่ทว่าเขายังเหวี่ยงคำหยาบคายใส่พระเจ้าอยู่ในหัวใจของเขา เขา
“ขอมผ่อนปรน” พระเจ้าแต่ทว่ากดขี่พระเจ้า และปากของเขาพูดว่ามันเป็นไปได้เพื่อประโยชน์แห่งพระเจ้า
ในมือของเขานั้นเขาถือสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า และในปากของเขานั้นเขาเคี้ยวอาหารที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขา
ถึงกระนั้นสายตาของเขากลับจับจ้องมองพระเจ้าอย่างเย็นชาและไร้ความรู้สึก
ราวกับว่าเขาปรารถนาที่จะสาปแช่งทั้งหมดของพระองค์
เขาเฝ้ามองความจริงแต่ยื่นกรานที่จะพูดว่านั่นเป็นเล่ห์เหลี่ยมของซาตาน
เขาเฝ้ามองความยุติธรรมแต่บีบบังคับมันให้กลายเป็นการปฏิเสธตัวเอง
เขาเฝ้ามองความประพฤติของมนุษย์และยื่นกรานว่าความประพฤติเหล่านั้นคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น
เขาเฝ้ามองพรสวรรค์ตามธรรมชาติของมนุษย์และยื่นกรานว่าสิ่งเหล่านั้นคือความจริง
เขาเฝ้ามองกิจการทั้งหลายของพระเจ้าและยื่นกรานว่าสิ่งเหล่านั้นคือความโอหังและความทะนงตน การอวดเบ่ง
และความคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ เมื่อมนุษย์เฝ้ามองพระเจ้า เขายื่นกรานในการติตราพระองค์ว่าเป็นมนุษย์
และพยายามอย่างหนักที่จะวางพระองค์ไว้ในฐานะของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างผู้ซึ่งอยู่ในการสมคบคิดกับซาตาน
เขารู้อยู่เต็มอกว่าสิ่งเหล่านั้นคือถ้อยคำร้ายของพระเจ้า
ถึงกระนั้นก็จะไม่เรียกสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งใดอื่นนอกจากงานเขียนของมนุษย์
เขารู้อยู่เต็มอกว่าพระวิญญาณทรงเป็นจริงขึ้นมาในเนื้อหนัง ว่าพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว
แต่พูดเพียงว่าเนื้อหนังนี้คือลูกหลานของซาตาน เขารู้อยู่เต็มอกว่าพระเจ้าอ่อมพระทัยและทรงซ่อนเร้น
แม้กระนั้นก็ยังพูดเพียงว่าซาตานถูกทำให้อับอาย และพระเจ้าได้ทรงชนะแล้ว ช่างไร้ประโยชน์อะไรเช่นนี้!
มนุษย์ไม่มีคำคู่ควรแม้กระทั่งการปรนนิบัติในฐานะสุนัขเฝ้าบ้าน! เขาไม่แยกความต่างระหว่างสีดำกับสีขาว
และถึงขั้นจงใจบิดกลับให้สีดำเป็นสีขาว
กำลังบังคับของมนุษย์และการโอบล้อมของมนุษย์จะสามารถเปิดทางให้แก่วันแห่งการปลดปล่อยของพระเจ้าได้

หรือ? หลังจากได้ตั้งใจต่อต้านพระเจ้าแล้ว มนุษย์ก็ไม่กังวลสนใจอีก

หรือแม้กระทั่งไปไกลถึงขึ้นปลงพระชนม์พระองค์ โดยไม่ให้พระเจ้าได้มีโอกาสแสดงพระองค์เอง

ไหนเล่าความชอบธรรม? ไหนเล่าความรัก? เขานั่งเคียงข้างพระเจ้า

และกดดันพระเจ้าด้วยการคุกเข่าเพื่อร้องขอการอภัยโทษ เพื่อให้ทรงเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของเขา เพื่อให้ทรงยินยอมต่อการหลอกลวงใช้ทั้งหมดของเขา

และเขาทำให้พระเจ้าปฏิบัติตามเขาในทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำ หรือมิฉะนั้นเขาจะเดือดดาล^[11]

และโมโหเป็นพื้นเป็นไฟ

พระเจ้าจะไม่ทรงสร้างโลกใหม่ได้อย่างไรภายใต้อิทธิพลแห่งความมืดซึ่งบิดกลับให้สีดำเป็นสีขาวเช่นนั้น?

พระองค์จะไม่ทรงกังวลได้อย่างไร? เหตุใดจึงกล่าวกันว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นงานล่าสุดของพระองค์ มันก็เป็นเหมือนกับงานแห่งการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก? ความประพฤติดของมนุษย์ “มั่งคั่ง” ยิ่งนัก

“บ่อน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตที่ไหลตลอดเวลา” นั้น “เต็มเต็ม” ท้องทุ่งแห่งหัวใจของมนุษย์อย่างไม่หยุดหย่อน

ในขณะที่ “บ่อน้ำพุของน้ำแห่งชีวิต” ของมนุษย์แข่งขันกับพระเจ้าโดยไม่มี ความกระดากใจ^[12]

ทั้งสองนั้นไม่สามารถเข้ากันได้

และบ่อน้ำพุของมนุษย์ก็จัดเตรียมแก่ผู้คนแทนพระเจ้าโดยไม่ใส่ใจต่อผลพวงที่ตามมา

ในขณะที่มนุษย์ร่วมมือกับมัน โดยไม่มีการพิจารณาถึงอันตรายที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด และเพื่อผลใด?

เขาทิ้งพระเจ้าไปด้านหนึ่งอย่างเย็นชา และวางพระองค์ไว้ห่างไกลออกไป

ที่ซึ่งผู้คนจะไม่ให้ความใส่ใจต่อพระองค์ เกรงกลัวอยู่ลึกๆ ว่าพระองค์จะทรงชิงดูความสนใจของพวกเขา

และกลัวอย่างลึกลับว่าบ่อน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตของพระเจ้าจะชักนำมนุษย์ และได้รับมนุษย์ไว้ ด้วยเหตุนี้

หลังจากการมีประสบการณ์กับความกังวลสนใจทางโลกมาหลายปี

เขาสมรู้ร่วมคิดกันและวางเล่ห์กลต่อต้านพระเจ้า และถึงขั้นทำให้พระเจ้าเป็นเป้าแห่งการดูว่ากล่าวของเขา

นั่นเป็นราวกับว่าพระเจ้าได้ทรงกลายเป็นเหมือนท่อนซุงในตาของเขาไปแล้ว

และเขาท้อแท้สิ้นหวังที่จะคว่ำพระเจ้าแล้ววางพระองค์ในไฟเพื่อถลุงและชำระให้สะอาด

เมื่อเห็นความกระอักกระอ่วนของพระเจ้า มนุษย์ก็ตีกตัวเองแล้วหัวเราะ เขาเดินร่ำด้วยความชื่นบานยินดี

และกล่าวว่าพระเจ้าก็ได้ทรงถูกผลักเข้าสู่กระบวนการถลุงด้วยเช่นกัน

และกล่าวว่าเขาจะเผยแผ่ความไม่บริสุทธิ์อันโสโครกของพระเจ้าให้สะอาด

ราวกับว่า การนี้เท่านั้นที่มีเหตุผลและสมเหตุสมผล ราวกับว่า การนี้ชอบด้วยเหตุผลและชอบด้วยสำนึกรับรู้

ราวกับว่า เหล่านี้เท่านั้นที่เป็นวิธีการแห่งฟ้าสวรรค์ที่เป็นธรรมและมีเหตุผลสมควร

พฤติกรรมที่รุนแรงของมนุษย์นี้ดูเหมือนทั้งจงใจและไม่รู้สึกตัว

มนุษย์เปิดเผยทั้งใบหน้าที่น่าเกลียดของเขาและดวงจิตโสโครกที่น่าขยะแขยงของเขา

ตลอดจนภาพลักษณ์ของขอทานที่น่าเวทนา หลังจากการอาละวาดไปกว้างไกล
เขาปรับใช้รูปลักษณ์ที่น่าสมเพชและขอการอภัยจากฟ้าสวรรค์ คล้ายกับหมาจูที่น่าเวทนามากที่สุด
มนุษย์มักกระทำในหนทางที่ไม่คาดคิดอยู่เสมอ เขา “ชี้หลังเสือเพื่อทำให้ผู้อื่นตกใจกลัว”^[n] อยู่เสมอ
เขากำลังแสดงบทบาทหนึ่งอยู่เสมอ เขาไม่คำนึงถึงพระทัยของพระเจ้าแม่แต่น้อย
อีกทั้งเขาไม่ทำการเปรียบเทียบใดๆ กับสถานภาพของเขาเอง เขาแค่ต่อต้านพระเจ้าอย่างนิ่งเงียบ
ราวกับว่าพระเจ้าได้ทำผิดต่อเขา และไม่ควรปฏิบัติกับเขาเช่นนั้น
และราวกับว่าฟ้าสวรรค์นั้นไม่มีตาและจงใจทำให้สิ่งต่างๆ ลำบากยากเย็นสำหรับเขา ด้วยเหตุนี้
มนุษย์จึงดำเนินการวางแผนร้ายที่ชั่วช้าจนเสร็จสิ้นอย่างลับๆ เรื่อยมา
และเขาไม่ผ่อนคลายข้อเรียกร้องของเขาต่อพระเจ้าแม่แต่น้อย เผื่อด้วยสายตาของนักล่า
ถวิลตามองทุกการเคลื่อนไหวของพระเจ้าอย่างเกรี้ยวกราด ไม่เคยคิดว่าเขาคือศัตรูของพระเจ้า
และหวังว่าวันนั้นจะมาถึงเมื่อพระเจ้าทำให้หมอกแยกออก และทำให้สิ่งต่างๆ ชัดเจน และช่วยเขาให้รอดจาก
“ปากเสือ” และทำการแก้แค้นแทนเขา แม้กระทั่งวันนี้
ผู้คนยังคงไม่คิดว่าพวกเขากำลังเล่นบทของการต่อต้านพระเจ้าที่ได้มีคนเล่นมามากมายยิ่งนักตลอดยุคทั้งหลาย
พวกเขาจะสามารถรู้ได้อย่างไรว่า ในทุกสิ่งที่พวกเขาทำนั้น พวกเขาได้หลงผิดไปตั้งนานแล้ว
ว่าทั้งหมดที่พวกเขาเข้าใจนั้น ได้ถูกทะเลกวาดกลืนไปตั้งนานแล้ว

ผู้ใดเคยยอมรับความจริงบ้าง? ผู้ใดเคยอ้าแขนต้อนรับพระเจ้าบ้าง?
ผู้ใดเคยปรารถนาการทรงปรากฏของพระเจ้าอย่างมีความสุขบ้าง?
พฤติกรรมของมนุษย์ได้เสื่อมสลายไปตั้งนานแล้ว
และมลทินของเขาได้ออกไปจากพระวิหารของพระเจ้าจนจำไม่ได้มานานแล้ว ในขณะที่เดียวกัน
มนุษย์ยังคงดำเนินงานของตนเองต่อไป โดยคู่มือพระเจ้าอยู่เรื่อยไป
เป็นราวกับการต่อต้านพระเจ้าของเขาได้กลายเป็นตายตัว และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และผลก็คือ
เขาชอบที่จะถูกสาปแช่งมากกว่าทนทุกข์กับการปฏิบัติใดๆ ที่ไม่ดีต่อคำพูดและการกระทำของเขาเกินไปกว่านี้
ผู้คนดังเช่นมนุษย์แบบนี้จะสามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร?
พวกเขาจะสามารถพบการหยุดพักกับพระเจ้าได้อย่างไร?
และพวกเขาจะเหมาะกับการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร? ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
ไม่มีสิ่งใดผิดปกติดกับการอุทิศตนเองเพื่อแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า—
แต่เหตุใดผู้คนจึงเอาพระราชกิจของพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้าไปเก็บไว้ในชอกหลืบของจิต
ใจของพวกเขาในขณะที่อุทิศเลือดและน้ำตาของพวกเขาเองอย่างไม่เห็นแก่ตัวอยู่เสมอ? ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
จิตวิญญาณแห่งการอุทิศที่ไม่เห็นแก่ตัวของผู้นั้นล้ำค่า—แต่พวกเขาจะสามารถรู้ได้อย่างไรว่า “เส้นไหม”

ที่พวกเขาเป็นนั้น ไม่มีความสามารถที่จะเป็นตัวแทนของสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้โดยสิ้นเชิง? ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
เจตนาดีของผู้คนนั้นล้ำค่าและหายาก—แต่พวกเขาจะสามารถสิ้น “สมบัติอันหาค่ามิได้”^[13] นั้นได้อย่างไร?

แต่ละคนในท่ามกลางพวกเขาควรคิดทบทวนอดีตของพวกเขาว่า

เหตุใดพวกเขาจึงไม่เคยอยู่ห่างจากการติสสอนและการสาปแช่งที่ไร้หัวใจ? เหตุใดผู้คนจึงมักจะใช้

“คำศัพท์ที่ใกล้ชิดสนิทสนม” เช่นนั้นกับคำพูดที่เปี่ยมบารมีและการพิพากษาที่ชอบธรรม?

พระเจ้ากำลังทรงทดสอบพวกเขาอยู่จริง ๆ หรือ? พระเจ้ากำลังจงใจถูกลวงพวกเขาอยู่หรือ?

และผู้คนเข้าสู่ท่ามกลางกระบวนการถูกลวงอย่างไร? พวกเขารู้จักพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

ผู้คนได้เรียนรู้บทเรียนใดจากพระราชกิจของพระเจ้าและการเข้าสู่ของพวกเขาเอง?

ขอให้ผู้คนอย่าได้ลืมการเตือนสติของพระเจ้า

และขอให้พวกเขามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในพระราชกิจของพระเจ้า ระบุมันออกมาอย่างชัดเจน

และบริหารจัดการการเข้าสู่ของพวกเขาเองอย่างถูกต้องเหมาะสม

เชิงอรรถ :

1. “การย่ำยีทั้งหลาย” ใช้เพื่อเปิดโปงการไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์
2. “ได้พบกับคิ้วที่ดุดันและการเยาะเย้ยทำทนายที่เยือกเย็นจากนิ้วชี้ที่ส่ายไปมานับพัน กัมศิระ
ปรนนิบัติผู้คนเหมือนกับวัวตัวผู้ที่เต็มใจ” เดิมทีเป็นประโยคเดียว
แต่ในที่นี้ถูกแยกออกเป็นสองประโยคเพื่อให้สิ่งต่างๆ ชัดเจนขึ้น ประโยคแรกอ้างอิงถึงการกระทำของมนุษย์
ในขณะที่ประโยคที่สองบ่งบอกถึงความทุกข์ที่พระเจ้าได้ทรงก้าวผ่าน
และว่าพระเจ้านั้นถ่อมพระทัยและทรงอ่อนร้น
3. “อคติ” อ้างถึงพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของผู้คน
4. “ใช้พลังอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด” อ้างถึงพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของผู้คน พวกเขาชูตัวเองขึ้นสูง
ใส่โซ่ตรวนผู้อื่น ทำให้คนเหล่านั้นติดตามพวกเขาและทนทุกข์เพื่อพวกเขา
พวกเขาคือกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรกับพระเจ้า
5. “หุ่นเชิด” ใช้เพื่อเยาะเย้ยถากถางพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้า
6. “ขว้างก้อนหิมะ” ใช้เพื่อบ่งชี้ให้เห็นพฤติกรรมที่ต่ำช้าของผู้คน

---

7. “ไม่สามารถบอกความต่างของชอล์กจากซีสได้”

บ่งบอกถึงตอนที่ผู้คนบิดเบือนน้ำพระทัยของพระเจ้าให้เป็นบางสิ่งบางอย่างเชิงชาตาน โดยอ้างอิงอย่างกว้างๆ ถึงพฤติกรรมที่ผู้คนใช้ปฏิเสธพระเจ้า

8. “เอาสีดำไปสับสนกับสีขาว” อ้างอิงถึงการทำให้ความจริงกับภาพลวงตา และความชอบธรรมกับความชั่วผสมปนเปกัน

9. “โจรผู้ร้าย” ใช้เพื่อบ่งบอกว่าผู้คนนั้นไร้สำนึกรับรู้และขาดพร่องความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

10. “กากเดนและของเหลือ” ใช้เพื่อบ่งบอกพฤติกรรมที่มนุษย์ใช้กดขี่พระเจ้า

11. “เคื่อดดาล” อ้างอิงถึงใบหน้าที่น่าเกลียดของมนุษย์ที่โมโหและฉุนเฉียว

12. “โดยไม่มีวาทะการใจ” อ้างอิงถึงเมื่อผู้คนนุบ่น่า และไม่มีวาทะการพระเจ้าแม้แต่เล็กน้อย

13. “สมบัติอันหาค่ามิได้” อ้างอิงถึงความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

ก. คำนี้แปลตามต้นฉบับว่า “หู เจีย หู เวช” ซึ่งเป็นสำนวนจีน

สำนวนนี้อ้างถึงนิทานเรื่องหนึ่งที่สุนัขจิ้งจอกทำให้สัตว์อื่นๆ ตกใจกลัวด้วยการเดินมาพร้อมกับเสื้อ

ด้วยเหตุนี้จึงเป็น “การขี้ม” ความขำเกรงและกิตติศัพท์ที่เลื่อมนี้ เป็นอุปลักษณ์ ใช้ในที่นี้เพื่ออ้างถึงผู้ที่ “ขี้ม” กิตติศัพท์ของคนอื่นบางคนเพื่อกดขี่หรือทำให้ผู้อื่นขวัญผวา

งานและการเข้าสู่ (10)

สำหรับการที่มวลมนุษย์ได้ก้าวหน้ามาไกลขนาดนี้เป็นสถานการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน
พระราชกิจของพระเจ้าและการเข้าสู่ของมนุษย์กับหน้าเคียงบ่าเคียงไหล่กัน และด้วยเหตุนี้
พระราชกิจของพระเจ้าจึงเป็นเหตุการณ์น่าทึ่งที่ไร้คู่เปรียบด้วยเช่นกัน
การเข้าสู่ของมนุษย์จนถึงบัดนี้เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่งที่มนุษย์ไม่เคยจินตนาการมาก่อน
พระราชกิจของพระเจ้าได้มาถึงจุดสุดยอดของมันแล้ว—และในลำดับต่อมา “การเข้าสู่”^[1]
ของมนุษย์ก็ได้มาถึงจุดสูงสุดของมันด้วยเช่นกัน
พระเจ้าได้ทรงลดพระองค์เองลงมามากเท่าที่พระองค์จะทรงสามารถทำได้
และพระองค์ไม่เคยทรงชักท้วงมวลมนุษย์หรือจักรวาลและทุกสรรพสิ่ง ในขณะเดียวกัน
มนุษย์ก็ขึ้นบนพระเสี้ยวของพระเจ้า และการกดขี่พระเจ้าของมนุษย์ได้มาถึงจุดสูงสุดของมันแล้ว
ทั้งหมดได้มาถึงจุดสูงสุดของมันแล้ว และถึงเวลาที่วันแห่งความชอบธรรมจะปรากฏแล้ว
เหตุใดจึงปล่อยให้ให้ความมัวหม่นปกคลุมแผ่นดิน และความมืดมนห่อหุ้มกลุ่มชนทั้งปวงต่อไป?
พระเจ้าได้ทรงเฝ้ามองมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว—แม้กระทั่งเป็นเวลาหลายหมื่นปี—
และความยอมผ่อนปรนของพระองค์ได้มาถึงขีดจำกัดของมันนานแล้ว
พระองค์กำลังทรงเฝ้ามองทุกการเคลื่อนไหวของมวลมนุษย์อยู่
พระองค์กำลังทรงเฝ้าสังเกตว่าความไม่ชอบธรรมของมนุษย์จะก่อความวุ่นวายไปอีกนานเพียงใด
แต่ทว่ามนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินมายาวนานแล้วก็ยังไม่รู้สึกสิ่งใด
และผู้ใดเคยได้สังเกตกิจการทั้งหลายของพระเจ้าบ้าง? ผู้ใดเคยได้เงยหน้าเงยตาและมองไปไกลๆ บ้าง?
ผู้ใดเคยได้ฟังอย่างรอบคอบระมัดระวังบ้าง? ผู้ใดเคยได้อยู่ในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์บ้าง?
ผู้คนทั้งหมดล้วนถูกความเกรงกลัวที่เป็นจินตนาการทำให้ยุ่งยาก^[2] กองฟางและหญ้าแห้งมีประโยชน์อันใด?
สิ่งเดียวที่พวกเขาสามารถทำคือทรมานพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ให้สิ้นพระชนม์
ถึงแม้พวกเขาจะเป็นเพียงกองฟางและหญ้าแห้ง แต่ยังคงมีสิ่งหนึ่งที่พวกเขาทำได้ “ดีเหนือทุกสิ่ง”^[3]
คือการทรมานพระเจ้าให้สิ้นพระชนม์ แล้วต่อมาก็ร้องว่า “มันทำให้หัวใจของผู้คนปลาบปลื้ม”
พวกเขพลทหารกึ่งกับนายพลปู! ช่างน่าประหลาดนัก ท่ามกลางกระแสน้ำของผู้คนที่ไม่หยุดนิ่ง
พวกเขามุ่งเน้นความสนใจของพวกเขาไปที่พระเจ้า ห้อมล้อมพระองค์ด้วยการปิดล้อมที่ไม่อาจผ่านเข้าไปได้
การเผาไหม้ที่ร้อนแรงของพวกเขาร้อนยิ่งขึ้นเรื่อยๆ^[4] พวกเขาเป็นโขยงๆ
ได้ล้อมพระเจ้าไว้เพื่อให้พระองค์ไม่ทรงสามารถเคลื่อนไหวได้สักนิ้ว
พวกเขถืออาวุธทุกรูปแบบไว้ในมือของพวกเขา และเฝ้ามองพระเจ้าราวกับกำลังมองไปที่ศัตรู
สายตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความโกรธ พวกเขาค้นไม่ค้นมือที่จะ “ฉีกแขนฉีกขาพระเจ้า”

น่างุนงงสงสัยอะไรเช่นนี้! เหตุใดมนุษย์กับพระเจ้าจึงกลายเป็นศัตรูที่ไม่อาจลงรอยกันได้?

อาจเป็นไปได้หรือไม่ที่มีความเคืองแค้นระหว่างพระเจ้าผู้ทรงdingามที่สุดกับมนุษย์?

อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าการกระทำของพระเจ้าไม่มีประโยชน์ต่อมนุษย์?

การกระทำเหล่านั้นทำอันตรายมนุษย์หรือไม่? มนุษย์จับตามองพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง

เกรงกลัวอย่างลึกซึ้งว่าพระองค์จะฝ่าฝืนการปิดล้อมของมนุษย์ ทรงหวนคินสู่สวรรค์ชั้นที่สาม

และโยนมนุษย์เข้าคุกมืดใต้ดินอีกครั้งหนึ่ง มนุษย์นั้นระแวงพระเจ้า เขาอยู่กับความใจหายใจว่า

และเดินไปทั่วพื้นดินอยู่ห่างๆ โดยถือ “ปิ่นกล” ที่เสี่ยงไปที่พระเจ้าท่ามกลางมนุษย์

มันเป็นราวกับว่าเพียงพระเจ้าทรงขยับแม้แต่นิดเดียว มนุษย์ก็จะกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์ออกไป—

ทั้งพระกายของพระองค์และทั้งหมดที่พระองค์ทรงสวมใส่—โดยไม่ทิ้งสิ่งใดไว้เบื้องหลัง

สัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์นั้นเกินจะฟื้นฟูแก้ไข พระเจ้าเป็นผู้ที่มนุษย์ไม่สามารถจับใจความได้

ในขณะเดียวกัน มนุษย์ก็งัดใจปิดตาของเขาและเที่ยวเล่น

โดยไม่เต็มใจที่จะมองเห็นการดำรงอยู่ของเราโดยสิ้นเชิง และไม่ยอมให้อภัยการพิพากษาของเรา ด้วยเหตุนี้

เมื่อมนุษย์ไม่คาดหวังมัน เราก็ลอยจากไปอย่างเงียบๆ

และเราจะไม่เปรียบเทียบว่าผู้ใดสูงและผู้ใดต่ำกับมนุษย์อีกต่อไป มวลมนุษย์นั้นเป็น “ศัตรู”

ที่ต่ำที่สุดในการบรรดาศัตรูทั้งหมด และเราไม่ปรารถนาที่จะใส่ใจเขาอีกต่อไป

เราได้เอาความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระคุณของเรากลับมาซึ่งเราพักอาศัยอย่างสันติสุข

ในเมื่อมนุษย์นั้นไม่เชื่อฟังยิ่งนัก เรามีเหตุผลอันใดที่จะชื่นชมพระคุณอันล้ำค่าของเรามากไปกว่านี้อีก?

เราไม่เต็มใจที่จะให้พระคุณของเราอย่างสูญเปล่าแก่กองกำลังที่ไม่เป็นมิตรกับเรา

เราคงจะมอบผลไม้อันล้ำค่าของเราแก่ชาวไร่แห่งคานาอันผู้ซึ่งกระตือรือร้น

และยินดีต้อนรับการกลับมาของเราอย่างจริงใจจริงๆ เราปรารถนาเพียงให้ฟ้าสวรรค์คงอยู่ชั่วกัลปาวสาน

และที่มากไปกว่านั้น ให้มนุษย์ไม่มีวันแก่ชรา ให้ฟ้าสวรรค์และมนุษย์ได้หยุดพักตลอดกาล และให้

“สนไพน์กับสนไซเปรส” ที่เขียวจีตลอดปีร่วมทางกับพระเจ้าตลอดกาล

และร่วมทางกับฟ้าสวรรค์ในการเข้าสู่ยุคแห่งอุดมคติด้วยกันตลอดกาล

เราได้ใช้เวลากับมนุษย์มาหลายวันหลายคืน เราได้พักอาศัยอยู่ในโลกนี้ด้วยกันกับมนุษย์

และเราไม่มีวันทำข้อพิงประสงค์ใดๆ ต่อมนุษย์มากไปกว่านี้แล้ว เราเพียงนำมนุษย์ไปข้างหน้าเรื่อยๆ

เราไม่ทำสิ่งใดนอกจากนำมนุษย์ และเพื่อประโยชน์แห่งชะตาชีวิตของมวลมนุษย์

เราดำเนินงานแห่งการจัดการเตรียมการให้เสร็จสิ้นอย่างไม่หยุดหย่อน

ผู้ใดเล่าเคยเข้าใจน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์?

ผู้ใดเล่าเคยได้ข้ามไปมาระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก? เราไม่ปรารถนาที่จะใช้เวลาใน “ยุคเก่า”

ของมนุษย์กับเขาอีกต่อไปแล้ว เพราะมนุษย์นั้นล้าสมัยเกินไป เขาไม่เข้าใจสิ่งใดเลย
สิ่งเดียวที่เขาารู้คือการให้ตัวเขาเองสวาปามอาหารในงานเลี้ยงที่เราได้จัดขึ้น ปลีกตัวห่างจากสิ่งอื่นทั้งหมด
ไม่เคยใช้ความคิดกับเรื่องอื่นใดเลย มวลมนุษย์นั้นตระหนี่ถี่เหนียวเกินไป เสี่ยงโวยวาย ความห妒
และอันตรายท่ามกลางมนุษย์นั้นใหญ่หลวงเกินไป และด้วยเหตุนี้
เราจึงไม่ปรารถนาที่จะแบ่งปันผลไม้อันล้ำค่าแห่งการมีชัยชนะที่ได้รับไว้ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
ปล่อยให้มนุษย์ชื่นชมพรอันมั่งคั่งที่เขาได้สร้างขึ้นด้วยตัวเขาเอง เพราะมนุษย์ไม่ยินดีต้อนรับเรา—
เหตุใดเราจึงควรบีบบังคับมวลมนุษย์ให้แสวงหิมน? ทุกมุมของโลกนั้นสูญเสียความอบอุ่น
ไม่มีร่องรอยของน้ำพุตลอดทั่วทั้งภูมิภาคของโลก เพราะมนุษย์ไม่มีความอบอุ่นแม้แต่เนื้อ
ก็เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างที่อาศัยอยู่ในน้ำอย่างหนึ่ง เขาเป็นเหมือนซากศพ
และแม้แต่เลือดที่ไหลเวียนอยู่ในเส้นเลือดของเขาก็เหมือนกับน้ำแข็งที่ทำให้หัวใจเย็นยะเยือก
ความอบอุ่นอยู่ที่ใด? มนุษย์ตรึงพระเจ้าที่กางเขนโดยไม่มีเหตุผล
และหลังจากนั้นเขาไม่รู้สึกลางแกล้งใจแม้แต่เนื้อน้อย ไม่เคยมีผู้ใดรู้สึกเสียใจ
และพระราชย์ที่โหดร้ายเหล่านี้ยังคงวางแผนเพื่อ “จับเป็น”^[5]
บุตรมนุษย์อีกครั้งและนำพระองค์มาเบื้องหน้าหน่วยยิงเป้าเพื่อสิ้นสุดความเกลียดชังภายในหัวใจของพวกเขา
มีประโยชน์อันใดในการที่เรายังคงอยู่ในแผ่นดินอันตรายนี้? หากเรายังอยู่
สิ่งเดียวเท่านั้นที่เราจะนำมาให้มนุษย์ก็คือความขัดแย้งและความรุนแรง และมีปัญหาไม่สิ้นสุด
เพราะเราไม่เคยได้นำสันติสุขมาให้มนุษย์ มีแต่สงครามเท่านั้น ยุคสุดท้ายของมวลมนุษย์ต้องเต็มไปด้วยสงคราม
และบันปลายของมนุษย์ต้องล้มคว่ำท่ามกลางความรุนแรงและความขัดแย้ง เราไม่เต็มใจที่จะมีส่วนร่วมใน
“ความปีติยินดี” แห่งสงคราม เราคงจะไม่ไปร่วมการหลั่งเลือดและการพลีชีพของมนุษย์
เพราะการปฏิเสธของมนุษย์ได้ผลักดันเราไปสู่ “ความสลดใจ”
และเราไม่มีหัวใจที่จะเฝ้ามองสงครามของมนุษย์—ปล่อยให้มนุษย์ต่อสู้จนหน้าใจ เราปรารถนาที่จะหยุดพัก
เราปรารถนาที่จะนอนหลับ ปล่อยให้พวกเขปีศาจเป็นสหายของมวลมนุษย์ไปในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายของเขา!
ผู้ใดเล่ารู้เจตจำนงของเรา? เพราะเราไม่เป็นที่ต้อนรับของมนุษย์ และเขาไม่เคยได้รอคอยเรา
เราทำได้เพียงบอกเขา และเราอบบั้นปลายของมวลมนุษย์แก่เขา
เราทิ้งความมั่งคั่งทั้งหมดของเราไว้ให้มนุษย์ หว่านชีวิตของเราท่ามกลางมนุษย์
ปลูกเมล็ดแห่งชีวิตของเราในท้องทุ่งแห่งหัวใจของมนุษย์ ทิ้งความทรงจำนิรันดร์กาลไว้ให้เขา
ทิ้งความรักทั้งหมดของเราไว้ให้มวลมนุษย์ และให้ทุกอย่างที่มนุษย์ทะนุถนอมในตัวเราแก่มนุษย์
ในฐานะของขวัญแห่งความรักที่พวกเขารอคิวหา กัน เราอยากให้พวกเขารักกันตลอดกาล
ให้วันวานของพวกเขารเป็นสิ่งที่งามที่พวกเขารอบให้แก่กัน

เพราะเราได้มอบทั้งหมดทั้งมวลของเราให้แก่มวลมนุษย์แล้ว—มนุษย์จะสามารถมีการพำปอนอันใดได้?
เราได้ละทั้งหมดทั้งมวลแห่งชีวิตของเราไว้ให้มนุษย์แล้ว
และเราได้ตรากตรำอย่างหนักในการไถ่แผ่นดินที่สวຍงามแห่งความรักให้แก่มวลมนุษย์โดยไม่ปรียากสักคำ
เราไม่เคยได้ยื่นข้อเรียกร้องที่เป็นธรรมและเท่าเทียมใดๆ ต่อมนุษย์
และไม่ได้ทำสิ่งใดเลยนอกจากแก่นบนอบต่อการจัดการเตรียมการของมนุษย์และสร้างวันพรุ่งนี้ที่สวຍงามยิ่งขึ้น
ให้แก่มวลมนุษย์

ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะมั่งคั่งและอุดม การเข้าสู่ของมนุษย์ก็ขาดอยู่มากเหลือเกิน จาก
“การประกอบการ” ร่วมระหว่างมนุษย์กับพระเจ้านั้น
เกือบทั้งหมดในการประกอบการนั้นเป็นพระราชกิจของพระเจ้า
สำหรับเรื่องการที่มนุษย์ได้ร่วมทุนมากเท่าใดนั้น เขาแทบจะไม่มีสิ่งใดให้แสดงเกี่ยวกับการประกอบการนั้นเลย
มนุษย์ผู้ซึ่งอึดอัดขัดสนและมีบอดยั้งนักถึงขั้นวัดกำลังของเขากับพระเจ้าแห่งวันนี้ด้วย “อาวุธโบราณ”
ในมือของเขา “วานรศึกดำบรรพ์” เหล่านี้แทบจะไม่สามารถเดินตัวตรงได้
และพวกเขาไม่มีความอับอายในร่างอัน “เปลือยเปล่า” ของพวกเขา
สิ่งใดทำให้พวกเขามีคุณสมบัติที่จะประเมิณพระราชกิจของพระเจ้า?
ดวงตาของวานรศึกเหล่านี้หลายตัวกลายเป็นเต็มไปด้วยความเคียดแค้น
และพวกเขาดึงตนต่อสู้กับพระเจ้าด้วยอาวุธหินโบราณในมือของพวกเขา
โดยพยายามที่จะริเริ่มงานแข่งขันของมนุษย์วานรในแบบที่โลกไม่เคยได้เห็นมาก่อน
เพื่อจัดการแข่งขันแห่งยุคสุดท้ายระหว่างมนุษย์วานรกับพระเจ้าที่จะกลายเป็นโค้งดั่งไปทั่วทั้งแผ่นดิน
ยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์วานรโบราณที่ยืนตัวงอจำนวนมากเหล่านี้เปี่ยมด้วยความลำพองใจ
ผมที่ปกคลุมใบหน้าของพวกเขาสานพันเข้าด้วยกันเป็นก้อน เต็มไปด้วยเจตนาแห่งการฆาตกรรม
และพวกเขายกขาหน้าของพวกเขาขึ้น พวกเขายังไม่วิวัฒน์เป็นมนุษย์สมัยใหม่อย่างเต็มตัว ดังนั้น
บางครั้งพวกเขายืนตัวตรง และบางครั้งพวกเขาก็คลาน
เมื่อดึงข้อพับของหน้าผากของพวกเขาเหมือนหยดน้ำค้างเรียงชิดกัน—
ความใจจดใจจ่อของพวกเขาขัดแย้งอยู่ในตัว เมื่อมองดูมนุษย์วานร โบราณดั้งเดิม สหายของพวกเขา ที่ยืนสี่ขา
ขาทั้งสี่ของมันใหญ่เทอะทะและเชื่องช้า
แทบจะไร้ความสามารถที่จะป้องกันการโจมตีและไม่มีแรงที่จะต่อสู้กลับ
พวกเขาก็แทบจะไม่สามารถควบคุมตัวเองให้สงบลงได้ ภายในพริบตา—ก่อนที่จะมีเวลาเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น—
“วีรบุรุษ” ในสังเวียนก็จะมาลงกับพื้น ขาซีฟ้า ขาเหล่านั้นที่วางท่าบนพื้นอย่างผิปกติมาตลอดหลายปีเหล่านั้น
ได้พลันถูกพลิกกลับหัวกลับหาง และมนุษย์วานรตอนนี้ก็ไม่มี ความอยากที่จะต้านทานอีกต่อไป

จากเวลานี้เป็นต้นไป มนุษย์วานรที่โบราณที่สุดในหมู่มนุษย์วานรนี้ก็ถูกลบไปจากพื้นผิวของแผ่นดินโลก—มัน “หนักหนาสาหัส” อย่างแท้จริง มนุษย์วานรโบราณคนนี้ได้มาถึงบทวารสถานลับล้นเช่นนั้น

เหตุใดมันจึงต้องรีบรุดจากโลกอันน่าอัศจรรย์ของมนุษย์ไปเร็วเช่นนั้น?

เหตุใดมันจึงไม่หาวิธีถึงกลยุทธ์ขั้นตอนต่อไปกับเหล่าสหายของมัน?

น่าเวทนาอะไรเช่นนี้ที่มันบอกลาโลกไปโดยไม่ได้ทิ้งความลับแห่งการวัดกำลังของตนกับพระเจ้า!

มันช่างไร้ความคิดเพียงใดสำหรับมนุษย์วานรแก่เช่นนั้นที่ได้ตายไปอย่างไร้ร่องรอย จากไปโดยไม่ได้ส่งต่อ “วัฒนธรรมและศิลปะโบราณ” ให้แก่ลูกหลานของมัน

ไม่มีเวลาให้มันได้เรียกบรรดาผู้ใกล้ชิดกับมันที่สุดมาอยู่ข้างกายของมันเพื่อบอกพวกมันถึงความรักของมัน

มันไม่ได้ทิ้งข้อความใดไว้บนแผ่นหิน มันไม่ได้หยั่งรู้สรวงสวรรค์

และไม่พูดสิ่งใดเกี่ยวกับความยากลำบากที่ไม่สามารถกล่าวเป็นคำพูดได้ของมัน ขณะที่มันหายใจเฮือกสุดท้าย

มันไม่ได้เรียกพงศ์พันธุ์ของมันมาอยู่ข้างร่างที่กำลังตายของมันเพื่อบอกพวกเขาว่า

“จงอย่าป็นเข้าไปในสังเวียนเพื่อท้าทายพระเจ้า” ก่อนที่มันจะได้ปิดตาของมัน

ขาที่แข็งทื่อทั้งสี่ตั้งขึ้นตลอดกาลเหมือนกิ่งก้านของต้นไม้ที่ขึ้นฟ้า

มันคงจะดูเหมือนมันได้ตายไปอย่างขมขื่น... ทันใดนั้น เสียงหัวเราะดังลั่นก็แผ่ขึ้นจากใต้สังเวียน

หนึ่งในเหล่ามนุษย์วานรที่ยืนตัวงอนนั้นควบคุมตัวมันเองไม่อยู่ มันโผนเข้าสู่สังเวียน เต็มไปด้วยความเดือดดาล

พร้อมแผนທີ່คิดมาอย่างดีในจิตใจของมัน^[6] พลางถือ “กระบองหิน” สำหรับล่าละมั่งหรือเหยื่อสัตว์ป่าอื่นๆ

ที่ก้าวหน้ากว่ากระบองของมนุษย์วานรแก่นั่น มันเป็นราวกับว่ามันได้ทำบางสิ่งบางอย่างที่น่าสรรเสริญ

มันจัดการขึ้นขึ้นตรงเป็นเวลา “สามนาทีก” ด้วยการใช้ “ความแข็งแกร่ง” ของกระบองหินของมัน “ฤทธิ์เดช” ของ

“ขา” ที่สามนี้ยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้! มันพญมนุษย์วานรตัวใหญ่ รุ่มง่าม โง่เง่า ตัวงอนนี้ให้ขึ้นเป็นเวลาสามนาทีก—

ไม่น่าแปลกใจเลยที่มนุษย์วานรแก่นี่น่าเคารพยกย่อง^[7] คนนี้มีอำนาจรอบบ่งยิ่งนัก พอจะมั่นใจได้ว่า

เครื่องมือหินโบราณนี้ “ดีสมกับชื่อเสียงของมัน” กล่าวคือ มีด้ามมิด ขอบคม และปลาย

ข้อดาหนืออย่างเดียวคือการขาดความมันวาวของขอบคม—นั่นก็น่าเสียดายจริง จงดูที่ “วีรบุรุษตัวเล็ก”

แห่งสมัยโบราณนี้อีกครั้ง ซึ่งยืนอยู่ในสังเวียนโดยมองพวกที่อยู่ข้างล่างด้วยสายตาที่ดูถูกเหยียดหยาม

ราวกับว่าพวกเขาคือเหล่าผู้น้อยที่ไร้พลังอำนาจ และมันคือวีรบุรุษผู้กล้าหาญ ในหัวใจของมันนั้น

มันรังเกียจพวกที่อยู่หน้าเวทีอย่างลับๆ “ประเทศกำลังมีปัญหา และพวกเราแต่ละคนมีความรับผิดชอบ

เหตุใดพวกเจ้าจึงหลบเลี่ยงไป? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าเจ้ามองเห็นประเทศเผชิญหน้ากับมหันตภัย

แต่จะไม่มีส่วนร่วมในการสู้รบนองเลือด? ประเทศจวนเจียนจะตกอยู่ในมหันตภัย—

เหตุใดพวกเจ้าจึงไม่เป็นกลุ่มแรกที่แสดงความกังวลสนใจ และกลุ่มสุดท้ายที่ขึ้นชมตัวเอง?

เจ้าสามารถยื่นเฟืององประเทศล้มเหลวและประชาชนในประเทศล่มจมสู่ความเสื่อมสลาย?

พวกเขาก็ตั้งใจที่จะแบกรับความอับอายของการที่ชาติถูกยึดครองหรือ? ช่างเป็นพวกที่ไร้ประโยชน์อะไรเช่นนี้!”

ขณะที่มันคิดดังนี้ การวิวาทก็เกิดขึ้นหน้าเวที และสายตาของมันก็กลายเป็นเดือดดาลยิ่งขึ้นไปอีก

ราวกับว่ากำลังจะยิง^[8]ลูกไฟออกไป มันอยากเหลือเกินที่จะให้พระเจ้าทรงล้มเหลวก่อนการต่อสู้

หมดหวังที่จะทำให้พระเจ้าสิ้นพระชนม์เพื่อทำให้ผู้คนมีความสุข มันแทบไม่รู้เลยว่า

ถึงแม้เครื่องมือหินของมันอาจจะสมควรได้รับชื่อเสียง แต่มันไม่มีวันสามารถเป็นปรปักษ์กับพระเจ้าได้

ก่อนที่มันจะได้มีเวลาป้องกันตัวเอง ก่อนที่มันจะได้มีเวลาผ่อนคลายและลุกขึ้นยืนนั้น มันก็โชนะไปมา

และดวงตาทั้งสองข้างมองไม่เห็นอะไร มันล้มคว่ำลงบนร่างบรรพบุรุษเก่าของมัน และไม่ลุกขึ้นมาอีก

กอดรัดมูบยุบวโรโบราณคนนั้นไว้นั่น มันไม่ส่งเสียงร้องออกมาอีกเลย และยอมรับความด้อยกว่าของมัน

ไม่มีความปรารถนาใดๆ ที่จะต้านทานอีกต่อไป มนุษย์วานรที่น่าสงสารสองคนนั้นตายอยู่หน้าสังเวียน

ช่างโชคร้ายเสียนี้กระไรที่บรรพบุรุษของมวลมนุษย์ ผู้ซึ่งได้รอดชีวิตมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้

ได้ตายไปโดยไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับวันที่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมได้ปรากฏ!

ช่างโง่เขลาเสียนี้กระไรที่พวกมันได้ปล่อยให้พระพรอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นผ่านพวกมันไป—

ที่ในวันแห่งพระพรของพวกมันนั้น

มนุษย์วานรทั้งหลายผู้ซึ่งได้รอคอยมาหลายพันปีได้นำเอาพระพรไปยังแดนคนตายเพื่อ “ชื่นชม”

ร่วมกับราชาแห่งพวกมาร!

เหตุใดจึงไม่เก็บพระพรเหล่านี้ไว้ในโลกของคนเป็นเพื่อชื่นชมกับบุตรชายและบุตรหญิงของพวกมัน?

พวกมันกำลังเอาแต่หาความลำบากใส่ตัว! ช่างน่าเสียดยเสียจริงที่เพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของสถานภาพ

ความมีชื่อเสียง และสิ่งไร้สาระ พวกมันทนทุกข์กับโชคร้ายของการถูกเข่นฆ่า

แย่งชิงที่จะเป็นคนแรกที่เปิดประตูแห่งนรกและกลายเป็นบุตรของนรก รากาเช่นนั้น ไม่จำเป็นเอาเสียเลย

ช่างน่าเสียดยที่บรรพบุรุษชราเช่นนั้นทั้งหลาย ผู้ซึ่ง “เต็มไปด้วยจิตวิญญาณแห่งความเป็นชาติ” ยิ่งนัก สามารถ

“เข้มงวดกับตนเองยิ่งนักแต่ยอมผ่อนปรนกับผู้อื่นยิ่งนัก” โดยยังตัวพวกเขาเองอยู่ในนรก

และปิดกั้นบรรดาผู้น้อยที่ไร้พลังอำนาจเหล่านั้นไว้ด้านนอก “ตัวแทนของผู้คน” เช่นนี้สามารถพบได้ที่ใด?

เพื่อประโยชน์แห่ง “การอยู่ดีมีสุขของลูกหลานของพวกเขา” และ

“ชีวิตเปี่ยมสันติสุขของคนรุ่นต่อไปในอนาคต” พวกเขาไม่ยอมให้พระเจ้าทรงแทรกแซง

และดังนั้นพวกเขาไม่ให้ความใส่ใจใดๆ ต่อชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาทุ่มเทตนเองโดยไม่ยังคิดเพื่อ

“ประโยชน์ของชาติ” เข้าสู่แดนคนตายโดยไม่ปริปาก ความนิยมชาติเช่นนั้นสามารถพบได้ที่ใด?

ในการสู้รบกับพระเจ้านั้น พวกเขาไม่กลัวความตาย และไม่กลัวการเลือดตกยางออก

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะกังวลเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ พวกเขาแค่เข้าสู่สนามรบ

ช่างน่าเสียดายที่สิ่งเดียวที่พวกเขาได้รับสำหรับ “จิตวิญญาณแห่งการเฝ้าเดี่ยว”

ของพวกเขาก็คือความเสียใจชั่วนินร์และการถูกเผาผลาญด้วยเปลวไฟแห่งนรกที่เผาไหม้อยู่ตลอดเวลา

ช่างน่าสนใจนัก! เหตุใดการจู่เป็นมนุษย์ของพระเจ้าจึงถูกผู้คนปฏิเสธและก่นด่าอยู่เสมอ?

เหตุใดผู้คนจึงไม่เคยมีความเข้าใจใดๆ เกี่ยวกับการจู่เป็นมนุษย์ของพระเจ้า?

อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเจ้าได้เสด็จมาผิเวลา? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเจ้าได้เสด็จมาผิที่?

อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าการนี้เกิดขึ้นเพราะพระเจ้าได้ทรงกระทำการเพียงลำพัง โดยไม่มี “การลงนามเห็นชอบ”

ของมนุษย์? อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเจ้าได้ตัดสินพระทัยด้วยพระองค์เองโดยไม่มีการอนุญาตของมนุษย์?

ข้อเท็จจริงระบุว่าพระเจ้าได้ทรงแจ้งเตือนไว้ล่วงหน้า พระเจ้าไม่ได้ทรงทำผิดในการบังเกิดเป็นมนุษย์—

พระองค์จำต้องทรงขอความยินยอมจากมนุษย์หรือ? ยิ่งไปกว่านั้น

พระเจ้าได้ทรงเตือนความจำมนุษย์มานานมาแล้ว บางทีผู้คนอาจลืมไปแล้ว พวกเขาจะไม่ถูกตำหนิ

เพราะมนุษย์ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามยิ่งนักมานานแล้วจนเขาไม่สามารถเข้าใจสิ่งใดเกี่ยวกับสิ่งที่ดำเนินไป
ภายใต้ฟ้าสวรรค์เลย ไม่ต้องพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกฝ่ายจิตวิญญาณ!

น่าอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ที่บรรพบุรุษของมนุษย์ พวกมนุษย์วานรเหล่านั้น ได้ตายไปในสังเวียน

แต่นี้ไม่น่าประหลาดใจเลย กล่าวคือ ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกไม่เคยเข้ากันได้

และมนุษย์วานรที่ความรู้สึกลึกซึ้งของพวกเขาทำด้วยก้อนหินจะสามารถคิดฝันได้อย่างไรว่าพระเจ้าสามารถบัง
เกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งได้? ช่างน่าเศร้าที่ “ชายแก่” เช่นชายคนนี้ ผู้ซึ่งอยู่ใน “วัยหกสิบปี”

ได้ตายลงในวันที่พระเจ้าทรงปรากฏ

มันไม่ใช่ความน่าพิศวงหรือที่มันได้จากโลกนี้ไปโดยไม่ได้รับพระพร ณ

การมาถึงของพระพรอันยิ่งใหญ่เช่นนั้น?

การจู่เป็นมนุษย์ของพระเจ้าได้ส่งคลื่นกระแทกไปทั่วทุกศาสนาและทุกวงการ

ได้ทำให้ระเบียบดั้งเดิมของแวดวงศาสนาทั้งหลาย “ถูกโยนเข้าสู่ความสับสนวุ่นวาย”

และได้เขย่าหัวใจของคนเหล่านั้นทั้งหมดที่โหยหาการทรงปรากฏของพระเจ้า ผู้ใดเล่าไม่ชื่นชมบูชา?

ผู้ใดไม่ถวิลหาที่จะเห็นพระเจ้า? พระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

แต่ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่เคยได้ตระหนักถึงการนั้น วันนี้ พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงปรากฏแล้ว

และได้ทรงแสดงพระอัศจรรย์ของพระองค์ออกไปให้มนุษย์ได้เห็น—

การนี้จะไม่สามารถนำความปีติยินดีมาสู่หัวใจของมนุษย์ได้อย่างไร?

ครั้งหนึ่งพระเจ้าได้ทรงร่วมแบ่งปันความชื่นชมยินดีและความเศร้ากับมนุษย์

และวันนี้พระองค์ก็ได้ทรงอยู่ร่วมกันกับมวลมนุษย์อีกครั้งแล้ว

และทรงแบ่งปันเรื่องเล่าแห่งกาลเวลาที่ผ่านไปกับเขา หลังจากที่พระองค์ได้ทรงพระดำเนินออกจากยูเดีย

ผู้คนก็ไม่สามารถหาร่องรอยของพระองค์พบ พวกเขาโหยหาที่จะได้พบกับพระเจ้าอีกครั้ง โดยแทบไม่รู้เลยว่าวันนี้พวกเขาได้พบกับพระองค์อีกครั้งและได้อยู่ร่วมกันกับพระองค์อีกครั้งแล้ว การนี้จะไม่สามารถกระตุ้นความคิดเกี่ยวกับวันวานได้อย่างไร? วันนี้เมื่อสองพันปีที่แล้ว ซีโมนบุตรโยนาห์ พงศ์พันธุ์ของคนยิว ได้เห็นพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอด ได้รับประทานร่วมโต๊ะเดียวกับพระองค์ และหลังจากติดตามพระองค์มาเป็นเวลาหลายปีก็รู้สึกถึงการรักใคร่เอ็นดูที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อพระองค์ กล่าวคือ เขารักพระองค์จากกันบึงหัวใจของเขา เขารักองค์พระเยซูเจ้าอย่างลึกลับ คนยิวไม่รู้เลยว่าทารกผมทองผู้นี้ ซึ่งถือกำเนิดในรางหญ้าที่หนาวเหน็บ เป็นพระฉายาแรกแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าอย่างไร พวกเขาทั้งหมดคิดว่าพระองค์ก็เป็นแบบเดียวกับพวกเขา ไม่มีผู้ใดคิดว่าพระองค์ทรงแตกต่างไปแต่อย่างใด— ผู้คนจะสามารถระลึกได้ถึงพระเยซูที่ธรรมดาและสามัญนี้ได้อย่างไร?

คนยิวคิดว่าพระองค์เป็นบุตรคนยิวคนหนึ่งในเวลานั้น ไม่มีผู้ใดเฝ้ามองพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงดั่งม และผู้คนไม่ทำสิ่งใดนอกจากทำการเรียกร้องจากพระองค์อย่างหุนหวนคาบอด

โดยขอให้พระองค์ประทานความมั่งคั่งและพระคุณมากมาย และสันติสุข และความชื่นชมยินดีแก่พวกเขา พวกเขารู้แต่เพียงว่า พระองค์ทรงมีทุกสิ่งทุกอย่างที่คนผู้หนึ่งจะสามารถปรารถนาได้เหมือนกับเศรษฐีผู้หนึ่ง ถึงกระนั้นผู้คนก็ไม่เคยได้ปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะคนผู้หนึ่งซึ่งเป็นที่รัก ผู้คนในเวลานั้นไม่ได้รับรู้พระองค์ และมีแต่ประท้วงพระองค์เท่านั้น และทำการเรียกร้องที่ไม่ชอบด้วยเหตุผลต่อพระองค์

พระองค์ไม่เคยทรงดำเนินตาม แต่ได้ประทานพระคุณแก่มนุษย์อยู่เนื่องนิตย์ ถึงแม้ว่ามนุษย์จะไม่รู้จักพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงทำสิ่งใดนอกจากประทานความอบอุ่น ความรัก และความปรานีแก่มนุษย์อย่างเงียบๆ และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ได้ทรงให้วิธีการปฏิบัติใหม่ๆ แก่มนุษย์

โดยทรงนำทางมนุษย์ออกจากพันธนาการของธรรมบัญญัติ มนุษย์ไม่ได้รับรู้พระองค์ เขาเพียงแต่อิจฉาพระองค์และระลึกได้ถึงความสามารถพิเศษของพระองค์เท่านั้น

มวลมนุษย์ที่คาบอดจะสามารถรู้ได้อย่างไรว่าพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงดั่งมได้ทรงทนทุกข์กับความอัปยศอดสูที่ยิ่งใหญ่เพียงใดเมื่อพระองค์เสด็จมาอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์? ไม่มีผู้ใดพิจารณาถึงทุกข์โศกของพระองค์ ไม่มีผู้ใดรู้ถึงความรักของพระองค์ที่ทรงมีต่อพระเจ้าพระบิดา และไม่มีผู้ใดสามารถรู้ถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวของพระองค์

ถึงแม้ว่านางมารีย์จะเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดของพระองค์

แต่นางจะสามารถรู้ถึงพระคำริในพระทัยขององค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงปรานีได้อย่างไร?

ผู้ใดเล่าที่รู้ถึงความทุกข์อันไม่อาจบรรยายได้ที่บุตรมนุษย์ได้ทรงสู้ทน? หลังจากได้รับรู้จากพระองค์แล้ว ผู้คนในเวลานั้นได้วางพระองค์ไว้ในชอกหลืบแห่งความรู้สึกนึกคิดของพวกเขาและทิ้งพระองค์ไว้ข้างนอกอย่างเย็นชา พระองค์จึงทรงระหกระเหินไปตามท้องถนน วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า

ทรงเลือนลหายไปเป็นเวลาหลายปีจนกระทั่งพระองค์ได้ดำรงพระชนม์มาเป็นเวลาสามสิบสามปีที่ยากลำบาก เป็นหลายปีที่หิวยาวนานและสิ้นกระษัตริย์ เมื่อผู้คนจำเป็นต้องมีพระองค์ พวกเขาได้เชิญพระองค์เข้ามาในบ้านของพวกเขาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม พยายามที่จะทำข้อเรียกร้องต่อพระองค์—

และหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างคุณูปการในส่วนของพระองค์ให้แก่พวกเขา พวกเขาก็ผลักไสพระองค์ออกนอกประตูทันที ผู้คนได้กินสิ่งที่ถูกจัดเตรียมไว้จากพระโอรสของพระองค์ พวกเขาดื่มโลหิตของพระองค์ และพวกเขาชื่นชมพระคุณที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเขา แต่กระนั้นพวกเขาก็ต่อต้านพระองค์ด้วย เพราะพวกเขาไม่เคยรู้ว่าผู้ใดได้มอบชีวิตของพวกเขาแก่พวกเขา ในท้ายที่สุด พวกเขาได้ตรึงพระองค์กับกางเขน ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ทรงส่งเสียงใดๆ แม้กระทั่งวันนี้ พระองค์ก็ยังคงนิ่งเงียบ ผู้คนกินเนื้อหนังของพระองค์ พวกเขาดื่มพระโลหิตของพระองค์ พวกเขากินอาหารที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกเขา และพวกเขาเดินบนหนทางที่พระองค์ได้ทรงเปิดให้แก่พวกเขา ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังคงเจตนาที่จะปฏิเสธพระองค์

แต่ที่จริงแล้วพวกเขาปฏิบัติต่อพระเจ้าผู้ซึ่งได้ประทานชีวิตแก่พวกเขาเสมือนเป็นศัตรู และกลับปฏิบัติต่อพวกที่เป็นทาสเช่นเดียวกับพวกเขาเสมือนเป็นพระบิดาแห่งสวรรค์แทน ในการนี้ พวกเขาไม่ได้สนใจต่อต้านพระองค์หรือ? พระเยซูได้มาสิ้นพระชนม์บนกางเขนได้อย่างไร? พวกเขารู้หรือไม่? พระองค์ไม่ได้ทรงถูกทรยศโดยยูดาส ผู้ที่ใกล้ชิดพระองค์มากที่สุดและได้กินพระองค์ ดื่มพระองค์ และชื่นชมพระองค์หรือ?

ยูดาสไม่ได้ทรยศพระเยซูเพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นอื่นใดมากไปกว่าอาจารย์ปกติผู้ไม่สำคัญคนหนึ่งหรือ? หากผู้คนได้เห็นจริงๆ ว่าพระเยซูทรงเหนือธรรมชาติและเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้มาจากสวรรค์ พวกเขาจะสามารถตรึงพระองค์ที่กางเขนทั้งเป็น

เป็นเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงจนกระทั่งพระองค์ไม่ทรงมีลมปราณเหลืออยู่ในร่างของพระองค์ได้อย่างไร? ผู้ใดจะสามารถรู้จักพระเจ้าได้? ผู้คนไม่ทำสิ่งใดนอกจากชื่นชมพระเจ้าด้วยความโลภที่ไม่รู้จักพอ แต่พวกเขาไม่เคยได้รู้จักพระองค์ พวกเขาได้รับมอบหนึ่งนิ้วและได้เอาไปหนึ่งไมล์ และพวกเขาได้ทำให้ “พระเยซู” เชื่อฟังคำบัญชาของพวกเขา เชื่อฟังคำสั่งของพวกเขาโดยสิ้นเชิง

ผู้ใดเล่าเคยแสดงสิ่งใดที่เป็นหนทางแห่งความปรานีต่อบุตรมนุษย์ผู้นี้ ผู้ซึ่งไม่มีที่ใดให้วางพระเศียรของพระองค์?

ผู้ใดเล่าเคยคิดถึงการร่วมแรงกำลังกับพระองค์เพื่อทำให้พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดาสำเร็จลุล่วง?

ผู้ใดเล่าเคยนึกถึงพระองค์? ผู้ใดเล่าเคยพิจารณาถึงความลำบากยากเย็นของพระองค์?

มนุษย์บิดกระซางพระองค์ไปมาโดยไม่มีความรักแม้แต่น้อย

มนุษย์ไม่รู้ว่าความสว่างและชีวิตของเขามาจากที่ใดและไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากวางแผนอย่างลับๆ
ว่าจะตรึงกางเขน “พระเยซู” แห่งสองพันปีที่แล้ว ผู้ซึ่งได้รับประสบการณ์กับความเจ็บปวดท่ามกลางมนุษย์
อีกครั้งอย่างไร “พระเยซู” ทรงบันดาลความเกลียดชังเช่นนั้นจริงๆ หรือ?
ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำไปถูกลืมเลือนไปนานแล้วหรือ?
ความเกลียดชังที่บรรจบรวมกันมาเป็นเวลาหลายพันปีจะถูกปล่อยออกมาในที่สุด
เจ้าซึ่งเป็นจำพวกเดียวกับคนยิว! “พระเยซู” เคยได้เป็นศัตรูกับพวกเจ้าเมื่อใดกัน
จนพวกเจ้าควรจะเกลียดชังพระองค์มากถึงเพียงนี้? พระองค์ได้ทรงทำมากมายยิ่งนัก
และได้ตรัสมากมายยิ่งนัก—ไม่มีสิ่งใดในการนั้นที่เป็นประโยชน์ต่อพวกเจ้าเลยหรือ?
พระองค์ได้ประทานชีวิตของพระองค์แก่พวกเจ้าโดยไม่ทรงถามหาสิ่งใดตอบแทน
พระองค์ได้ประทานทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์แก่พวกเจ้าแล้ว—
พวกเจ้ายังคงต้องการที่จะกินพระองค์ทั้งเป็นจริงๆ หรือ?
พระองค์ได้ทรงให้ทั้งหมดของพระองค์แก่พวกเจ้าโดยไม่ทรงลังเล โดยไม่เคยทรงชื่นชมความรุ่งโรจน์ทางโลก
ความอบอุ่นท่ามกลางมนุษย์ ความรักท่ามกลางมนุษย์ หรือพระพรทั้งหมดท่ามกลางมนุษย์เลย
ผู้คนนั้นใจร้ายกับพระองค์ยิ่งนัก พระองค์ไม่เคยได้ทรงชื่นชมความมั่งคั่งทั้งหมดบนแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงอุทิศความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระหทัยที่จริงใจและเต็มไปด้วยความรู้สึกรักของพระองค์ให้แก่มนุษย์
พระองค์ได้ทรงอุทิศความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์แก่มวลมนุษย์แล้ว—
และผู้ใดเคยให้ความอบอุ่นแก่พระองค์บ้าง? ผู้ใดเคยให้การชื่นชมแก่พระองค์บ้าง?
มนุษย์ได้สูมความกดดันทั้งหมดไว้บนพระองค์ เขาได้ส่งมอบโชคร้ายทั้งหมดให้แก่พระองค์
เขาได้ยึดเย็บประสบการณ์ที่อาภัพอัปโชคที่สุดท่ามกลางมนุษย์ให้พระองค์
เขาได้เขียนพระองค์สำหรับความอยู่ดีธรรมทั้งหมด และพระองค์ได้ยอมรับมันไปโดยปริยาย
พระองค์เคยได้ทรงทักท้วงผู้ใดหรือไม่? พระองค์เคยได้ทรงถามหาการชดเชยเล็กๆ น้อยๆ จากผู้ใดไหม?
ผู้ใดเคยได้แสดงความเห็นอกเห็นใจใดๆ ต่อพระองค์บ้าง? ในฐานะมนุษย์ปกติ
ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่ไม่เคยมีวัยเด็กที่ช่างเพื่อนบ้าง? ผู้ใดบ้างไม่เคยมีวัยหนุ่มสาวอันเต็มไปด้วยสีสัน?
ผู้ใดบ้างไม่เคยมีความอบอุ่นจากผู้อื่นเป็นที่รัก? ผู้ใดบ้างไม่มีความรักของญาติพี่น้องและมิตรสหาย?
ผู้ใดบ้างไม่มีความนับถือจากผู้อื่น? ผู้ใดบ้างไม่มีการบอกรักที่อบอุ่น?
ผู้ใดบ้างไม่มีความชื่นชมจากเพื่อนสนิทของพวกเขา? และพระองค์เคยได้ทรงชื่นชมสิ่งใดแบบนี้หรือไม่?
ผู้ใดเคยได้ให้ความอบอุ่นสักเล็กน้อยกับพระองค์บ้าง? ผู้ใดเคยได้ให้เศษเสี้ยวของการชื่นชมแก่พระองค์บ้าง?
ผู้ใดเคยแสดงศีลธรรมจรรยาแบบมนุษย์สักเล็กน้อยกับพระองค์บ้าง? ผู้ใดเคยยอมผ่อนปรนกับพระองค์บ้าง?
ผู้ใดเคยอยู่กับพระองค์ในช่วงระหว่างเวลาที่ลำบากยากเย็นบ้าง?

ผู้ใดเคยได้ผ่านชีวิตที่ยากลำบากกับพระองค์บ้าง? มนุษย์ไม่เคยผ่อนคลา ยข้อพึงประสงค์ของเขามีต่อพระองค์ เขาแค่ทำการเรียกร้องต่อพระองค์โดยไม่มี ความกระดากใจใดๆ ราวกับว่าเมื่อได้เสด็จมายังโลกมนุษย์แล้ว พระองค์ก็จำเป็นต้องทรงเป็น วัวหรือม้าของมนุษย์ เป็นนักโทษของเขา และจำต้องประทานทั้งหมดของพระองค์แก่มนุษย์ หาไม่แล้ว มนุษย์จะไม่มีวันยกโทษให้พระองค์ จะไม่มีวันเบามือกับพระองค์ จะไม่มีวันเรียกพระองค์ว่าพระเจ้า และจะไม่มีวันเลื่อมใสและเคารพพระองค์ มนุษย์นั้นมิทำที่ที่รุนแรงเกินไปต่อพระเจ้า ราวกับว่าเขาเตรียมที่จะทรมานพระเจ้าจนสิ้นพระชนม์ มีเพียงหลังจากนั้นเท่านั้นที่เขาจะผ่อนคลา ยข้อพึงประสงค์ของเขามีต่อพระเจ้า มิฉะนั้นมนุษย์จะไม่มีวันลดมาตรฐานแห่งข้อพึงประสงค์ของเขามีต่อพระเจ้าลงเลย มนุษย์เช่นนี้จะไม่ถูกพระเจ้าทรงดูหมิ่นได้อย่างไร? นี่ไม่ใช่โศกนาฏกรรมแห่งวันนี้หรือ? จิตสำนึกของมนุษย์อันตรธานไปหมดสิ้นแล้ว เขาเอาแต่พูดว่าเขาจะตอบแทนความรักของพระเจ้า แต่เขากลับแยกส่วนพระเจ้าและทรมานพระองค์จนสิ้นพระชนม์ นี่ไม่ใช่ “สูตรลับ” ในความเชื่อพระเจ้าของเขา ที่ถูกส่งต่อมาจากบรรพบุรุษของเขาหรือ? ไม่มีที่ใดที่จะไม่พบ “คนยิว” และวันนี้พวกเขายังคงทำงานเดียวกันนั้น พวกเขา ยังคงดำเนินงานเดียวกันนั้นในการต่อต้านพระเจ้าให้เสร็จสิ้น แต่กระนั้นก็ยังเชื่อว่าพวกเขากำลังเชิดชูพระเจ้าไว้สูง สายตาของมนุษย์เองจะสามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร? มนุษย์ผู้ซึ่งใช้ชีวิตในเนื้อหนังจะสามารถปฏิบัติต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ ผู้เสด็จมาจากพระวิญญาณ เสมือนเป็นพระเจ้าได้อย่างไร? ผู้ใดบ้างท่ามกลางมนุษย์ที่จะสามารถรู้จักพระองค์? ความจริงอยู่ที่ใดท่ามกลางมนุษย์? ความชอบธรรมที่แท้จริงอยู่ที่ใด? ผู้ใดบ้างสามารถรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า? ผู้ใดสามารถแข่งขันกับพระเจ้าในสวรรค์ได้? ไม่ต้องประหลาดใจเลยว่า เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์ ไม่มีผู้ใดรู้จักพระเจ้าเลย และพระองค์ได้ทรงถูกปฏิเสธ มนุษย์สามารถทนยอมรับการมีอยู่ของพระเจ้าได้อย่างไร? เขาจะสามารถยอมให้ความสว่างจับความมืดของโลกนี้ออกไปได้ได้อย่างไร? ทั้งหมดนี้ไม่ใช่การเฝ้าเดี่ยวอันมีเกียรติของมนุษย์หรือ? นี่ไม่ใช่การเข้าสู่ที่เที่ยงตรงของมนุษย์หรือ? และพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้มีศูนย์กลางอยู่ที่การเข้าสู่ของมนุษย์หรือ? เราปรารถนาให้พวกเจ้าผนวกพระราชกิจของพระเจ้าเข้ากับการเข้าสู่ของมนุษย์ และสถาปนาสัมพันธภาพที่ดีระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่ที่มนุษย์ควรที่จะปฏิบัติให้ดีที่สุดความสามารถของพวกเจ้า ในหนทางนี้ พระราชกิจของพระเจ้าจะมาถึงบทวสานหลังจากนั้น ซึ่งสรุปปิดตัวด้วยการถวายพระเกียรติแด่พระองค์!

เชิงอรรถ :

-
1. “‘การเข้าสู่’ ของมนุษย์” ในที่นี้บ่งบอกถึงพฤติกรรมที่ไม่เชื่อฟังของมนุษย์
แทนที่จะเป็นการอ้างถึงการเข้าสู่ชีวิตของผู้คน—ซึ่งเป็นเชิงบวก—คำนี้อ้างถึงพฤติกรรมและการกระทำเชิงลบของพวกเรา คำนี้โดยทั่วไปแล้วอ้างถึงความประพฤติทั้งหมดของมนุษย์ที่เป็นการต่อต้านพระเจ้า
  2. “ถูกความเกรงกลัวที่เป็นจินตนาการทำให้ยุ่งยาก”
ใช้เพื่อเย้ยหยันชีวิตที่หลงผิดแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของมนุษย์
มันอ้างถึงสภาพที่น่าเกลียดของชีวิตมวลมนุษย์ ซึ่งผู้คนใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันกับพวกปีศาจ
  3. “ดีเหนือทุกสิ่ง” พูดอย่างเย้ยหยัน
  4. “การเผาไหม้ที่ร้อนแรงซึ่งร้อนยิ่งขึ้นเรื่อยๆ” พูดอย่างเย้ยหยัน และอ้างถึงสภาพที่น่าเกลียดของมนุษย์
  5. “จับเป็น” อ้างถึงพฤติกรรมที่รุนแรงและน่ารังเกียจของมนุษย์
มนุษย์นั้นโหดร้ายและไม่ให้อภัยแม้แต่ตนเดียวต่อพระเจ้า และทำการเรียกร้องที่ไร้สาระต่อพระองค์
  6. “แผนที่ดีมาอย่างดีในจิตใจของมัน” พูดอย่างเย้ยหยัน
และนี่อ้างถึงการทำที่ผู้คนไม่รู้จักตัวเองและไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับบุคลิกภาพที่แท้จริงของตน
นี่เป็นคำกล่าวแบบสบประมาท
  7. “ที่น่าเคารพยกย่อง” เป็นคำพูดเชิงเย้ยหยัน
  8. “ยิ่ง” บ่งชี้ถึงสภาพที่น่าเกลียดของผู้คนที่พลุ่งพล่านด้วยความเดือดดาลเมื่อพวกเขาพ่ายแพ้ต่อพระเจ้า
คำนี้บ่งชี้ถึงขอบข่ายของการต่อต้านพระเจ้าของพวกเขา

นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (1)

ขอห์นได้ทำงานเพื่อพระเยซูเจ็ดปี และได้ปูทางไว้แล้วเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึง ก่อนหน้านี้
ข้าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์ที่ขอห์นได้ประกาศนั้นได้ยืนกันไปทั่วทั้งแผ่นดิน
จนมันได้เผยแพร่ไปทั่วยูเดีย และทุกคนเรียกเขาว่าผู้เผยพระวจนะ ณ เวลานั้น
กษัตริย์เฮโรดทรงประสงค์ที่จะสังหารขอห์น กระนั้นท่านก็ไม่ทรงกล้า
เพราะผู้คนให้ความนับถือขอห์นเป็นอย่างสูง
และเฮโรดทรงเกรงว่าหากท่านสังหารขอห์นเสียแล้วพวกเขาจะกบฏต่อท่าน
งานที่ขอห์นทำได้ยังรากลงท่ามกลางผู้คนสามัญ และเขาได้ทำให้เกิดผู้เชื่อจากชาวยิว
เขาได้ปูทางให้กับพระเยซูเป็นเวลาเจ็ดปี
ตลอดมาจนกระทั่งถึงเวลาที่พระเยซูได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ ด้วยเหตุผลนี้เอง
ขอห์นจึงเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งปวง
ต่อเมื่อหลังจากขอห์นถูกจำคุกแล้วเท่านั้นพระเยซูจึงได้เริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการ
ก่อนหน้าขอห์น ไม่เคยมีผู้เผยพระวจนะที่ได้ปูทางให้แก่พระเจ้า เพราะก่อนหน้าพระเยซูนั้น
พระเจ้าไม่เคยทรงบังเกิดเป็นมนุษย์มาก่อน ดังนั้น จากบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมดมาจนกระทั่งถึงขอห์น
เขาเป็นเพียงคนเดียวที่ปูทางให้แก่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ และในหนทางนี้
ขอห์นได้กลายเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่
ขอห์นได้เริ่มเผยแพร่ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์เป็นเวลาเจ็ดปีก่อนบัพติศมาของพระเยซู
สำหรับผู้คนแล้ว งานที่เขาทำดูเหมือนเหนือกว่าพระราชกิจในภายหลังของพระเยซู แต่อย่างไรก็ตาม
เขายังคงเป็นเพียงแค่ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งเท่านั้น เขาไม่ได้ทำงานและพุดภายในพระวิหาร
แต่ทำงานและพุดในเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ภายนอกพระวิหาร
แน่นอนว่าเขาได้ทำการนี้ท่ามกลางผู้คนของชาติยิว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่ยากจน
ขอห์นแทบจะไม่เข้าไปติดต่อกับผู้คนจากชนชั้นสูงของสังคม
และเขาจะเผยแพร่ข่าวประเสริฐท่ามกลางผู้คนธรรมดาของยูเดียเท่านั้น
การนี้เป็นไปเพื่อเตรียมผู้คนที่ถูกต้องไว้ให้แก่องค์พระเยซูเจ้า
และเพื่อเตรียมสถานที่ที่เหมาะสมทั้งหลายไว้ให้พระองค์ทรงพระราชกิจ
ด้วยการมีผู้เผยพระวจนะดังเช่นขอห์นมาปูทางให้
องค์พระเยซูเจ้าจึงทรงมีความสามารถที่จะเริ่มดำเนินไปบนหนทางแห่งกางเขนของพระองค์ได้โดยตรงทันทีที่พ
ระองค์เสด็จมาถึง เมื่อพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ไม่ต้องทรงพระราชกิจในการเลือกสรรประชากร และพระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องทรงแสวงหาผู้คน

หรือสถานที่ที่ใช้ในการทรงพระราชกิจโดยพระองค์เอง

พระองค์ไม่ได้ทรงทำพระราชกิจเช่นนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา บุคคลที่ถูกต้องได้เตรียมสิ่งต่างๆ

ดังกล่าวไว้ให้แก่พระองค์แล้วก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาถึง

ขอห์นได้ทำงานนี้ให้ครบบริบูรณ์แล้วก่อนที่พระเยซูทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์

เพื่อที่เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เสด็จมาถึงเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

พระองค์จะได้ทรงเริ่มพระราชกิจกับบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์มานานได้ทันที

พระเยซูไม่ได้เสด็จมาเพื่อที่จะทรงงานเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขของมนุษย์

พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงปฏิบัติพันธกิจที่เป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติของพระองค์เท่านั้น

สิ่งอื่นใดทั้งหมดไม่มีความเกี่ยวข้องกับพระองค์เลย เมื่อขอห์นมานั้น

เขาไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากนำกลุ่มของบรรดาผู้ซึ่งได้ยอมรับว่าประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์กลุ่มหนึ่งออกมา

จากพระวิหารท่ามกลางพวกยิว เพื่อที่ว่าพวกเขาอาจจะได้กลายเป็นเป้าหมายของพระราชกิจขององค์พระเยซูเจ้า

ขอห์นได้ทำงานไปเป็นเวลาเจ็ดปี ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เขาได้เผยแพร่ว่าประเสริฐเป็นเวลาเจ็ดปี

ในระหว่างที่เขาทำงาน ขอห์นไม่ได้แสดงการอัศจรรย์ต่างๆ มากมาย เพราะงานของเขาคือการปูทาง

งานของเขาคืองานแห่งการเตรียม งานอื่นทั้งหมด ซึ่งเป็นพระราชกิจที่พระเยซูจะทรงทำนั้น

ไม่เกี่ยวข้องกับเขา เขาเพียงขอให้มนุษย์สารภาพบาปของเขาและกลับใจ และบัดนี้สมาผู้คนเท่านั้น

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้

แม้ว่าเขาได้ทำงานใหม่และได้เปิดเส้นทางที่มนุษย์ไม่เคยเดินมาก่อน

แต่เขาก็ยังคงเพียงแค่อูทางไว้ให้แก่พระเยซูเท่านั้น

เขาเป็นเพียงผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งที่ได้ทำงานการเตรียมเท่านั้น

และเขาไม่มีความสามารถในการทำพระราชกิจของพระเยซู

แม้ว่าพระเยซูจะไม่ใช้พระองค์แรกที่ประกาศว่าประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์

และแม้ว่าพระองค์ได้ทรงสืบสานต่อไปตามเส้นทางที่ขอห์นได้เริ่มดำเนินการไว้

แต่ก็ยังไม่มีใครคนอื่นที่สามารถทำพระราชกิจของพระองค์ได้ และมันเหนือกว่างานของขอห์น

พระเยซูไม่ทรงสามารถเตรียมหนทางของพระองค์เองได้

พระราชกิจของพระองค์ถูกดำเนินการโดยตรงในนามของพระเจ้า และดังนั้น ไม่สำคัญว่าขอห์นได้ทำงานไปถึงปี

เขาก็ยังคงเป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง และยังคงเป็นผู้ซึ่งได้ปูทาง

พระราชกิจสามปีที่พระเยซูได้ทรงกระทำนั้นเหนือกว่างานเจ็ดปีที่ขอห์นได้ทำ

เพราะเนื้อแท้ของพระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่อย่างเดียวกัน เมื่อพระเยซูได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

ซึ่งก็คือเมื่องานของขอห์นได้สิ้นสุดลงด้วยนั้น

ขอห์นได้เตรียมผู้คนและสถานที่สำหรับให้องค์พระเยซูเจ้าทรงใช้งานไว้พอแล้ว
และพวกเขาและสถานที่เหล่านั้นมีเพียงพอสำหรับให้องค์พระเยซูเจ้าได้เริ่มต้นพระราชกิจสามปีของพระองค์
และดังนั้น ทันทิที่งานของขอห์นเสร็จสิ้นลง

องค์พระเยซูเจ้าก็ได้เริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์เองอย่างเป็นทางการ
และถ้อยคำที่ขอห์นเคยพูดไว้ก็ได้ถูกทิ้งไป

นั่นเป็นเพราะงานที่ขอห์นทำไปแล้วนั้นเป็นเพียงเพื่อประโยชน์ของการเปลี่ยนผ่านเท่านั้น
และถ้อยคำทั้งหลายของเขาก็ไม่ใช่ถ้อยคำแห่งชีวิตที่จะนำทางมนุษย์ไปสู่การเติบโตครั้งใหม่ ท้ายที่สุดแล้ว
ถ้อยคำทั้งหลายของเขาก็มีประโยชน์เพียงชั่วคราวเท่านั้น

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำนั้นไม่ใช่เหนือธรรมชาติ มีกระบวนการในนั้น
และพระราชกิจนั้นล้วนก้าวหน้าไปตามกฎเกณฑ์ปกติของสิ่งทั้งหลาย
เมื่อถึงหกเดือนสุดท้ายในชีวิตของพระองค์

พระเยซูทรงรู้ด้วยความแน่ชัดว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำพระราชกิจนี้
และพระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อถูกตรึงบนกางเขน ก่อนที่พระองค์จะถูกตรึงกางเขน
พระเยซูได้ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาอย่างต่อเนื่อง
ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงอธิษฐานสามครั้งในสวนเกทเซมนี หลังจากที่พระองค์ทรงได้รับบัปติสมา
พระเยซูได้ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์เป็นเวลาสามปีครึ่ง

และพระราชกิจที่เป็นทางการของพระองค์ได้ดำเนินไปเป็นเวลาสองปีครึ่ง ในระหว่างปีแรกนั้น
พระองค์ได้ถูกชาตานกล่าวหา ถูกมนุษย์ก่อแค้น และตกอยู่ใต้การทดลองของมนุษย์
พระองค์ได้ทรงเอาชนะการทดลองต่างๆ มากมายในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์
ในช่วงหกเดือนสุดท้าย เมื่อพระเยซูจะถูกตรึงกางเขนในอีกไม่ช้านั้น มีถ้อยคำออกมาจากปากของเปโตรว่า
พระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ชีพ ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์
เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจของพระองค์ได้กลายเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พระอัครลัทธิของพระองค์ได้ถูกเปิดเผยแก่สาธารณะ หลังจากนั้น
พระเยซูได้ตรัสแก่บรรดาสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะถูกตรึงกางเขนเพื่อประโยชน์ของมนุษย์
และว่าสามวันหลังจากนั้นพระองค์จะฟื้นขึ้นอีกครั้ง ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการไถ่
และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เพียงในหกเดือนสุดท้ายนี้เท่านั้นที่พระองค์ได้ทรงเปิดเผยพระอัครลัทธิของพระองค์และพระราชกิจที่พระองค์
ได้ทรงตั้งพระทัยที่จะทำ นี่ยังเป็นเวลาของพระเจ้าด้วยเช่นกัน และนี่คือวิธีที่พระราชกิจจะได้รับการดำเนินการ
ณ เวลานั้น พระราชกิจของพระเยซูส่วนหนึ่งสอดคล้องกันกับพันธสัญญาเดิม

รวมทั้งสอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและพระวณะของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคธรรมเนียมปฏิบัติด้วย
สิ่งต่างๆ ทั้งหมดเหล่านี้ พระเยซูได้เคยทรงทำพระราชกิจส่วนหนึ่งของพระองค์

พระองค์ได้ทรงประกาศแก่ผู้คนและสอนพวกเขาในธรรมศาลา และพระองค์ได้ทรงใช้คำพยากรณ์ต่างๆ
ของบรรดาผู้เผยพระวณะในพันธสัญญาเดิมเพื่อต่อว่าพวกฟาริสีที่เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์
และได้ทรงใช้พระวณะต่างๆ

จากองค์คัมภีร์เพื่อเปิดเผยการไม่เชื่อฟังของพวกเขาและด้วยเหตุนี้จึงกล่าวโทษพวกเขา

เนื่องจากพวกเขาได้ดูหมิ่นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

พระราชกิจส่วนมากของพระเยซูมิได้ทำไปตามธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ในองค์คัมภีร์ และยิ่งไปกว่านั้น

สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนนั้นสูงกว่าถ้อยคำของพวกเขาเอง

สูงยิ่งกว่าสิ่งที่บรรดาผู้เผยพระวณะได้พยากรณ์ไว้ในองค์คัมภีร์เสียอีก

พระราชกิจของพระเยซูนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่มนุษย์และการตรึงกางเขนเท่านั้น

และดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นใดสำหรับพระองค์ที่ต้องตรัสพระวณะให้มากกว่านี้เพื่อที่จะพิชิตมนุษย์คนใด

สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสอนมนุษย์มีมากมายที่ดึงมาจากพระวณะต่างๆ ในองค์คัมภีร์

และถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์มิได้มากเกินไปกว่าองค์คัมภีร์

แต่พระองค์ยังคงทรงมีความสามารถที่จะสำเร็จลุล่วงพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนได้

พระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่พระราชกิจแห่งพระวณะ

อีกทั้งไม่ใช่พระราชกิจที่ทำไปเพื่อประโยชน์ของการทรงพิชิตมวลมนุษย์

แต่เป็นพระราชกิจที่ทำไปเพื่อไถ่มวลมนุษย์

พระองค์เพียงแต่ได้ทรงทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปสำหรับมวลมนุษย์เท่านั้น

และไม่ได้ทรงทำหน้าที่เป็นแหล่งกำเนิดของพระวณะสำหรับมวลมนุษย์

พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจแห่งชนต่างชาติ ซึ่งเป็นพระราชกิจแห่งการทรงพิชิตมนุษย์

แต่เป็นพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขน พระราชกิจที่ถูกกระทำให้ขึ้นท่ามกลางบรรดาผู้ที่เชื่อว่ามีพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์ได้ถูกดำเนินการไปบนรากฐานขององค์คัมภีร์

และถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้สิ่งที่บรรดาผู้เผยพระวณะคนเก่าๆ

ได้เคยพยากรณ์เอาไว้เพื่อกล่าวโทษพวกฟาริสีก็ตาม

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนครบบริบูรณ์

หากพระราชกิจของวันนี้ยังคงได้รับการดำเนินการไปบนรากฐานของคำพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวณะคน

เก่าๆ ในองค์คัมภีร์ เช่นนั้นแล้ว มันก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะพิชิตพวกเขา

เพราะพันธสัญญาเดิมไม่มีบันทึกถึงการไม่เชื่อฟังและบาปของพวกเขาเข้าสู่คนชาวจีน

และไม่มีประวัติศาสตร์เกี่ยวกับบาปของพวกเขา ดังนั้น หากพระราชกิจนี้ยังคงเกาะกุมอยู่ในพระคัมภีร์ พวกเขาก็คงจะไม่มีวันเกิดผล พระคัมภีร์บันทึกเพียงประวัติศาสตร์ที่จำกัดของชาวอิสราเอลเท่านั้น ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ที่ไม่สามารถกำหนดได้ว่าพวกเขาคือคนชั่วหรือคนดีหรือไม่ หรือไม่สามารถพิพากษาพวกเขาได้

ลองจินตนาการดูว่าเราจะพิพากษาพวกเขาไปตามประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอล—

พวกเขายังคงจะติดตามเราเช่นที่พวกเขาทำอยู่วันนี้หรือไม่? พวกเขารู้หรือไม่ว่าพวกเขายากเพียงใด?

หากไม่มีวาระใดกล่าวออกไปในระหว่างช่วงระยะนี้ เช่นนั้นแล้ว

ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่พระราชกิจแห่งการพิชิตจะครบบริบูรณ์ เพราะเราไม่ได้มาเพื่อที่จะถูกตอกตรึงกางเขน

เราจึงต้องกล่าววาระที่แตกต่างหากจากพระคัมภีร์ เพื่อที่พวกเขาอาจจะได้รับการพิชิต

พระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำไปนั้นเป็นเพียงช่วงระยะหนึ่งที่สูงกว่าพันธสัญญาเดิม

มันถูกใช้เพื่อเริ่มต้นยุคหนึ่ง และเพื่อนำคนนั้น ทำไมพระองค์จึงได้ตรัสว่า “เราไม่ได้มาล้มเลิกธรรมเนียมปฏิบัติ

แต่มาทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสมบูรณ์ทุกประการ”? กระนั้น

ในพระราชกิจของพระองค์ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่แตกต่างกันไปจากธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติที่ชาวอิสราเอล

แห่งพันธสัญญาเดิมปฏิบัติและติดตามอยู่ เพราะพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ

แต่มาเพื่อทำให้มันลุล่วง กระบวนการในการทำให้มันลุล่วงนั้นประกอบด้วยสิ่งต่างๆ

มากมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง กล่าวคือ พระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นจริงมากกว่า

และยิ่งไปกว่านั้น มันมีชีวิตมากกว่า และไม่ใช่ว่าการหลบลี้หนีภัยมันกับกฎต่างๆ

ชาวอิสราเอลไม่ได้รับรักษานะบาโตหรือ? เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ไม่ได้ทรงรักษานะบาโต

เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า บุตรมนุษย์เป็นเจ้าของและเป็นนายเหนือวันสะบาโต

และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตได้เสด็จมาถึง พระองค์จะทรงกระทำเช่นที่พระองค์ทรงปรารถนา

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิมลุล่วงและเพื่อเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติ

ทั้งหมดที่ทำวันนี้ล้วนขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ

กระนั้นมันก็ยังคงตั้งอยู่บนรากฐานแห่งพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ในยุคธรรมเนียมปฏิบัติ

และมันไม่ลบล้างเดิมดั่งเช่น ตัวอย่างเช่น การระงับของเจ้า และไม่ลบล้างประเพณี—

สิ่งเหล่านี้มิใช่ธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิมหรือ? วันนี้

สิ่งที่พึงประสงค์จากพวกเขามีใช้เพียงจำกัดอยู่กับพระบัญญัติสิบประการเท่านั้น

แต่ประกอบด้วยพระบัญญัติและธรรมเนียมปฏิบัติจากระดับที่สูงกว่าพระบัญญัติและธรรมเนียมปฏิบัติที่เคยมีมาก่อน

กระนั้น การนี้มิได้หมายความว่าสิ่งที่เคยมีมาก่อนได้ถูกลบทิ้งไปแล้ว

เพราะพระราชกิจแต่ละช่วงระยะของพระเจ้าได้รับการดำเนินการไปตามรากฐานของช่วงระยะที่เคยมีมาก่อน

ส่วนสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงแนะนำให้แก่อิสราเอล เช่น การพึงประสงค์ให้ผู้คนมอบถวายเครื่องบูชา ให้เกียรติบิดามารดาของพวกเขา ไม่ให้หันมัสการรูปเคารพ ไม่ให้ทำร้ายหรือสาปแช่งผู้อื่น ไม่ให้ล่วงประเวณี ไม่ให้สูบบุหรี่หรือดื่มสุรา และไม่ได้รับประทานซากสัตว์ที่ตายแล้วหรือดื่มเลือด—

นี่ไม่ได้ก่อรากฐานสำหรับการปฏิบัติของเจ้ากระทั่งถึงวันนี้หรือ?

บนรากฐานของอดีตนี้เองที่พระราชกิจได้ดำเนินการมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ถึงแม้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ในอดีตจะไม่ถูกกล่าวถึงอีกต่อไปแล้ว แต่ข้อเรียกร้องใหม่ๆ ได้ถูกกำหนดขึ้นมาจากเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ ซึ่งจะไม่ถูกลบล้างไปได้เลย กลับได้ถูกยกสถานะให้สูงขึ้นแทน

การกล่าวว่าธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านั้นถูกลบล้างไปแล้วหมายความว่ายุคก่อนหน้านั้นล้าสมัย

โดยที่มีพระบัญญัติบางประการที่เจ้าต้องให้เกียรติไปชั่วกาลปาวสาน

พระบัญญัติทั้งหลายในอดีตได้ถูกนำมาปฏิบัติแล้ว ได้กลายเป็นความเป็นอยู่ของมนุษย์แล้ว

และไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อพระบัญญัติต่างๆ เช่น “จงอย่าสูบบุหรี่” และ “จงอย่าดื่มสุรา” และอื่นๆ พระบัญญัติใหม่ๆ ถูกกำหนดขึ้นตามความจำเป็นของเจ้าในวันนี้ ตามวุฒิภาวะของเจ้า และตามพระราชกิจของวันนี้ โดยอยู่บนรากฐานนี้ การประกาศพระบัญญัติต่างๆ

สำหรับยุคใหม่ไม่ได้หมายถึงการลบล้างพระบัญญัติต่างๆ ของยุคเก่า

แต่เป็นการยกพระบัญญัติเหล่านั้นให้สูงขึ้นบนรากฐานนี้ เพื่อทำให้การกระทำของมนุษย์ครบบริบูรณ์ยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับความเป็นจริงยิ่งขึ้น

หากวันนี้พวกเจ้าถูกพึงประสงค์ให้ติดตามพระบัญญัติและปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิมในหนทางเดียวกับชาวอิสราเอลเท่านั้น

และหากพวกเจ้าถูกพึงประสงค์ให้ถึงกับต้องท่องจำธรรมเนียมปฏิบัติที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดขึ้น

ก็คงจะไม่มีความเป็นไปได้ที่พวกเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้

หากพวกเจ้าเพียงแค่อุบัติตามพระบัญญัติที่จำกัดไม่กี่ข้อเหล่านั้น หรือท่องจำธรรมเนียมปฏิบัติที่นับไม่ถ้วนเท่านั้น ธรรมชาติเก่าๆ ของพวกเจ้าก็คงจะยังฝังตัวอยู่อย่างลึกซึ้ง และคงจะไม่มีหนทางที่จะถอนรากถอนโคนมัน ด้วยเหตุนี้เอง พวกเจ้าก็จะกลายเป็นตำราหมามากยิ่งขึ้น และไม่มีสักคนในพวกเจ้าที่จะมาเชื่อฟัง

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระบัญญัติต่างๆ ไม่กี่ประการ

หรือธรรมเนียมปฏิบัติอันนับไม่ถ้วนนั้นไม่สามารถที่จะช่วยให้พวกเจ้ารู้จักกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์ได้ พวกเจ้าไม่ใช่แบบเดียวกันกับชาวอิสราเอล กล่าวคือ

พวกเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์และให้การเฝ้าเดี่ยวของพวกเจ้าแด่พระองค์ผู้เดียวได้โดยการติดตามธรรมเนียมปฏิบัติและการท่องจำพระบัญญัติทั้งหลาย

แต่พวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะสัมผัสการณ์นี้ได้

และพระบัญญัติไม่กี่ประการของยุคพันธสัญญาเดิมก็ไม่เพียงแค่ว่าไม่สามารถทำให้พวกเจ้าสละมอบหัวใจของพวกเจ้าได้ หรือไม่สามารถคุ้มครองปกป้องพวกเจ้าได้เท่านั้น แต่กลับจะทำให้พวกเจ้าหกล้ม และจะทำให้พวกเจ้าล้มลงไปสู่แดนคนตายแทน เนื่องมาจากงานของเราคืองานแห่งการพิชิตชัย และมันมุ่งหมายไปที่การไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าและธรรมชาติเก่าๆ ของพวกเจ้า

พระวณะที่มีเมตตาของพระยาห์เวห์และพระเยซูชาดไว้ซึ่งพระวณะที่รุนแรงแห่งการพิพากษาของวันนี้อยู่มากนัก หากไม่มีพระวณะที่รุนแรงเช่นนั้น ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะพิชิตพวกเจ้า “ผู้เชี่ยวชาญ” ผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว

ธรรมเนียมของพันธสัญญาเดิมได้สูญเสียอำนาจของพวกมันที่มีต่อพวกเจ้ามานานแล้ว และการพิพากษาของวันนี้ก็น่าเกรงขามกว่าธรรมเนียมเก่าๆ มากนัก

สิ่งที่เหมาะสมมากที่สุดสำหรับพวกเจ้าก็คือการพิพากษา และไม่ใช่อำนาจศักดิ์สิทธิ์ของธรรมเนียม

เพราะพวกเจ้าไม่ใช่ฆราวาสของเมื่อสมัยปฐมกาล แต่เป็นฆราวาสที่เสื่อมทรามมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว

สิ่งที่มนุษย์ต้องสัมผัสฤทธิ์ผลในตอนนี้สอดคล้องกันกับสถานะจริงของมนุษย์ในวันนี้

เป็นไปตามจิตความสามารถและวุฒิภาวะจริงของมนุษย์ยุคปัจจุบัน

และมันไม่เพียงประสงค์ให้เจ้าต้องปฏิบัติตามกฎทั้งหลาย

การนี้เป็นไปเพื่อที่ว่าอาจจะมีการสัมผัสฤทธิ์ผลการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติเก่าๆ ของเจ้าได้

และเพื่อที่เจ้าอาจจะละทิ้งมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้าไปเสีย เจ้าคิดว่าพระบัญญัติคือกฎหรือ?

อาจกล่าวได้ว่าพวกมันเป็นข้อพึงประสงค์ปกติของมนุษย์ พวกมันไม่ใช่กฎที่เจ้าต้องปฏิบัติตาม

ดูการห้ามสูบบุหรี่เป็นตัวอย่าง—นั่นคือกฎหรือ? มันไม่ใช่กฎ!

มันเป็นข้อพึงประสงค์ของสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ มันไม่ใช่กฎ

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่กำหนดเป็นเงื่อนไขสำหรับฆราวาสทั้งหมด วันนี้

พระบัญญัติลึบกว่าประการที่ได้ถูกกำหนดไว้แล้วนั้นก็ไม่ใช่กฎเช่นกัน

พวกมันเป็นข้อพึงประสงค์เพื่อสัมผัสฤทธิ์ผลสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ ผู้คนไม่มีหรือไม่รู้เรื่องสิ่งต่างๆ เช่นนั้นในอดีต และดังนั้น ผู้คนจึงจึงต้องสัมผัสฤทธิ์ผลเหล่านั้นในวันนี้ และสิ่งต่างๆ เช่นนั้นไม่นับว่าเป็นกฎ

ธรรมเนียมไม่ใช่แบบเดียวกันกับกฎ กฎที่เราพูดถึงเป็นการอ้างอิงถึงพิธีต่างๆ ระเบียบแผน หรือการปฏิบัติที่เบี่ยงเบนและผิดพลาดของมนุษย์ พวกมันคือกฎและระเบียบที่ไม่ช่วยอะไรมนุษย์เลย

ไม่มีประโยชน์กับเขาเลย สิ่งเหล่านั้นก่อให้เกิดครรลองของการปฏิบัติที่ไม่มีความหมายอันใดเลย

นี่คือตัวอย่างของกฎ และกฎเช่นนั้นต้องถูกทิ้งไป เพราะพวกมันไม่ให้ประโยชน์อันใดแก่มนุษย์เลย

สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ต่างหากที่ต้องนำมาปฏิบัติ

นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (2)

ได้มีการประกาศข่าวประเสริฐแห่งการกลับใจในยุคพระคุณ และหากว่ามนุษย์ได้เชื่อ
เช่นนั้นแล้วเขาก็ควรจะได้รับการช่วยให้รอด วันนี้
มีเพียงการพูดถึงการพิชิตชัยและการมีความเพียบพร้อมเท่านั้นแทนที่ความรอด ไม่เคยมีการกล่าวว่า
หากบุคคลหนึ่งเชื่อ ทั้งครอบครัวของพวกเขาจะได้รับพร หรือว่า
เมื่อได้รับการช่วยให้รอดครั้งหนึ่งแล้วจะได้รับการช่วยให้รอดเสมอไป วันนี้ ไม่มีใครกล่าวคำพูดเหล่านี้
และสิ่งต่างๆ เช่นนั้นก็ล้ำสมัย ณ เวลานั้น พระราชกิจของพระเยซูคือพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง
บาปต่างๆ ของทุกคนที่เชื่อในพระองค์ได้รับการอภัย ตราบเท่าที่เจ้าเชื่อในพระองค์ พระองค์จะทรงไถ่เจ้า
หากเจ้าเชื่อในพระองค์ เจ้าก็ไม่ต้องเป็นคนบาปอีกต่อไป เจ้าได้รับการปลดปล่อยจากบาปของเจ้า
นี่คือสิ่งที่เป็ความหมายของการได้รับการช่วยให้รอด และการได้รับความเป็นธรรมโดยความเชื่อ
แต่ถึงกระนั้นในบรรดาผู้ที่เชื่อ ก็ยังคงมีสิ่งที่เป็นกบฏและต่อต้านพระเจ้า และที่ยังคงต้องคอยๆ ลบออกไป
ความรอดมิได้หมายความว่ามนุษย์ต้องได้รับการรับไว้โดยพระเยซูโดยสิ้นเชิง
แต่หมายความว่ามนุษย์จะไม่มีบาปอีกต่อไป หมายความว่าเขาได้รับการอภัยบาปของเขาแล้ว หากว่าเจ้าเชื่อ
เจ้าจะไม่มีวันมีบาปอีก ณ เวลานั้น
พระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่บรรดาสาวกของพระองค์ไม่อาจจับใจความได้
และได้ตรัสมากมายหลายอย่างที่ผู้คนไม่เข้าใจ นี่เป็นเพราะ ณ เวลานั้น พระองค์มิได้ให้คำอธิบายใดๆ
ด้วยเหตุนี้เอง หลายปีหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จจากไป มัทธิวได้ทำทะเบียนลำดับพงศ์ขึ้นเพื่อพระเยซู
และคนอื่นๆ ก็ได้ทำงานมากมายที่มาจากเจตจำนงของมนุษย์
พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมและได้รับมนุษย์ แต่เพื่อทรงพระราชกิจช่วงระยะหนึ่ง
นั่นคือ การนำมาซึ่งข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์
และการทำให้พระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนครบบริบูรณ์ และดังนั้น ทันทีที่พระเยซูถูกตรึงกางเขน
พระราชกิจของพระองค์ก็ได้มาถึงบทวสานที่ครบบริบูรณ์ แต่ในช่วงระยะปัจจุบันนี้—
ที่เป็นพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย—มีพระวณะที่ต้องตรัสออกไปมากขึ้น มีพระราชกิจที่ต้องทำมากขึ้น
และต้องมีกระบวนการต่างๆ มากมาย ดังนั้น ความล้าลึกต่างๆ
จากพระราชกิจของพระเยซูและพระยาห์เวห์ก็ต้องการเปิดเผยด้วยเช่นกัน
เพื่อที่ผู้คนทั้งปวงอาจจะได้มีความเข้าใจและความกระจำแจ้งในการเชื่อของพวกเขา
เพราะนี่คือพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย และยุคสุดท้ายคือบทวสานของพระราชกิจของพระเจ้า
เป็นเวลาแห่งการสรุปปิดตัวพระราชกิจ
พระราชกิจช่วงระยะนี้จะชี้แจงธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์และการไถ่ของพระเยซูแก่เจ้า

และโดยหลักแล้วเป็นไปได้ที่เจ้าอาจะเข้าใจพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลแห่งแผนการบริหารจัดการหกพันปี
ของพระเจ้า และซึ่งคุณค่ากับนัยสำคัญและเนื้อแท้ทั้งหมดของแผนการบริหารจัดการหกพันปีนี้
และเข้าใจจุดประสงค์ของพระราชกิจทั้งหมดที่พระเยซูได้ทรงกระทำไปและพระวาระทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัส
สไป และปรับการเชื่อถือและการรักใคร่บูชาในพระคัมภีร์แบบมีขอบของเจ้าให้สมดุล
ทั้งหมดนี้จะเปิดโอกาสให้เจ้าเข้าใจอย่างถ่องแท้
เจ้าจะได้มาเข้าใจทั้งพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำและพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้
เจ้าจะเข้าใจและมองเห็นทั้งหมดเกี่ยวกับความจริง ชีวิต และหนทาง
ในพระราชกิจช่วงระยะที่พระเยซูทรงกระทำนั้น
ทำไมพระเยซูจึงเสด็จจากไปโดยที่มิได้ทำการสรุปปิดตัวพระราชกิจ?
เพราะพระราชกิจในช่วงระยะของพระเยซูนั้นมีใช้พระราชกิจแห่งการสรุปปิดตัว
เมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขน พระวาระของพระองค์ก็ได้มาถึงบทวารสวรรค์เช่นกัน
หลังจากการตรึงกางเขนของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์ก็เสร็จสิ้นโดยครบบริบูรณ์
ช่วงระยะปัจจุบันแตกต่างออกไป กล่าวคือ
หลังจากที่พระวาระได้ถูกตรัสออกไปจนถึงบทวารสวรรค์และพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้รับการสรุป
ปิดตัวแล้วเท่านั้น พระราชกิจของพระองค์จึงจะได้เสร็จสิ้นลง
ในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจของพระเยซูนั้น ยังมีพระวาระอีกมากมายที่ยังไม่ได้ตรัสออกไป
หรือที่ยังไม่ได้รับการบรรยายให้เห็นภาพอย่างครบถ้วน แต่ถึงกระนั้น
พระเยซูก็ได้ทรงใส่พระทัยว่าพระองค์ได้ตรัสหรือมิได้ตรัสสิ่งใดไป
เพราะพันธกิจของพระองค์มิใช่พันธกิจเกี่ยวกับพระวาระ และดังนั้น
หลังจากพระองค์ทรงถูกตรึงกับกางเขน พระองค์จึงเสด็จจากไป
พระราชกิจในช่วงระยะนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการตรึงกางเขนเป็นสำคัญ
และไม่เหมือนกับช่วงระยะปัจจุบัน
พระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้โดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อประโยชน์ของความครบบริบูรณ์ ของการทำให้ชัดเจน
และของการนำพระราชกิจทั้งหมดไปสู่การสรุปปิดตัว
หากพระวาระทั้งหลายไม่ได้ถูกตรัสออกไปจนถึงบทวารสวรรค์ของมัน
ก็จะไม่มีหนทางในการสรุปปิดตัวพระราชกิจนี้ เพราะในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจนั้น
พระราชกิจทั้งหมดจะถูกนำไปถึงบทวารสวรรค์และทำให้สำเร็จลุล่วงโดยการใช้พระวาระ ณ เวลานั้น
พระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่มนุษย์ไม่สามารถจับความเข้าใจได้ พระองค์ได้เสด็จจากไปอย่างเงียบๆ
และวันนี้ยังคงมีผู้ที่ไม่เข้าใจพระวาระของพระองค์อีกมากมายหลายคน

ผู้ที่ความเข้าใจของพวกเขาเป็นความเข้าใจที่ผิดแต่ถึงกระนั้นพวกเขายังคงเชื่อมั่นว่ามันถูก และไม่รู้ว่พวกเขาผิด ในที่สุด ช่วงระยะปัจจุบันนี้จะนำพาพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทวสานที่ครบบริบูรณ์ และจะจัดเตรียมการสรูปิดตัวของมัน ทุกคนจะได้มาเข้าใจและรู้จักแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายภายในตัวมนุษย์ เจตนาต่างๆ ของเขา ความเข้าใจผิดของเขา มโนคติอันหลงผิดของเขาเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู ธรรมชาติของเขาเกี่ยวกับชนต่างชาติ และความเบี่ยงเบนและความผิดพลาดอื่นๆ ของพวกเขาจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง และมนุษย์จะเข้าใจเส้นทางชีวิตที่ถูกต้องทั้งหมด และพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำทั้งหมด และความจริงทั้งหมดทั้งหมด เมื่อการนั้นเกิดขึ้น พระราชกิจช่วงระยะนี้จะได้มาถึงบทวสาน

พระราชกิจของพระยาห์เวห์คือการทรงสร้างโลก มันคือการเริ่มต้น

พระราชกิจช่วงระยะนี้คือบทวสานของพระราชกิจ และมันคือการสรูปิดตัว เมื่อแรกเริ่ม

พระราชกิจของพระเจ้าได้ดำเนินการท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรจากอิสราเอล และมันคือรุ่งอรุณของศักราชใหม่ในสถานที่ที่บริสุทธิ์ที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด

พระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายดำเนินการในประเทศที่ไม่บริสุทธิ์มากที่สุดจากบรรดาประเทศทั้งหมด เพื่อพิพากษาโลกและนำพาผู้คนไปสู่บทวสาน ในช่วงระยะแรกนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าได้ทำไปในสถานที่ที่สกปรกที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด และช่วงระยะสุดท้ายดำเนินการขึ้นในสถานที่ที่มีดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมด และความมืดนี้จะถูกขับออกไป และความสว่างจะถูกนำออกมา และผู้คนทั้งหมดจะได้รับการพิชิต

เมื่อผู้คนจากสถานที่ที่ไม่บริสุทธิ์ที่สุดและมีดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมดนี้ได้รับการพิชิตแล้ว และประชากรทั้งหมดทั้งหมดได้ยอมรับว่ามีพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง และทุกบุคคลได้มีความมั่นใจอย่างเต็มที่ เช่นนั้นแล้ว

ข้อเท็จจริงจะถูกนำมาใช้เพื่อดำเนินการพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยโดยตลอดทั่วทั้งจักรวาล

พระราชกิจช่วงระยะนี้เป็นสัญลักษณ์ กล่าวคือ ทันทีที่พระราชกิจของยุคนี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการหกพันปีจะได้มาถึงบทวสานอันครบบริบูรณ์

ทันทีที่บรรดาผู้ที่อยู่ในสถานที่ที่มีดที่สุดจากบรรดาสถานที่ทั้งหมดได้รับการพิชิตแล้ว ก็เป็นที่แน่นอนว่ามันจะเป็นเช่นนั้นในที่อื่นทุกแห่งด้วยเช่นกัน เช่นนี้เอง

มีเพียงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในประเทศจีนเท่านั้นที่นำการแสดงสัญลักษณ์อย่างมีความหมายมา

ประเทศจีนรวบรวมกำลังบังคับของความมืดทั้งหมดเอาไว้ในตัว

และผู้คนของประเทศจีนเป็นตัวแทนของทุกคนผู้มีเนื้อหนัง มีชาติาน และมีเลือดเนื้อ

ผู้คนชาวจีนนี่เองที่เป็นผู้ซึ่งได้ถูกพญานาคใหญ่สีแดงทำให้เสื่อมทรามมากที่สุด

ผู้ซึ่งมีการต่อต้านพระเจ้าที่หนักหน่วงที่สุด

ผู้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาต่ำช้าและไม่บริสุทธิ์มากที่สุด

และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นแม่แบบของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เสื่อมทรามทั้งหมด

นี่มิใช่หมายความว่าประเทศอื่นๆ จะไม่มีปัญหาใดเลย

มนโคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ล้วนเหมือนกันทั้งหมด

และถึงแม้ว่าผู้คนของประเทศเหล่านี้อาจจะมีความสามารถสูง แต่หากพวกเขาไม่รู้จักรบพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

มันก็ต้องเป็นว่าพวกเขาต่อต้านพระองค์ เหตุใดชาวอียิปต์ได้ต่อต้านและเยาะเย้ยทำทนายพระเจ้า?

เหตุใดพวกฟาริสีจึงได้ต่อต้านพระองค์ด้วยเช่นกัน? เหตุใดยูดาจึงได้ทรยศพระเยซู? ณ เวลานั้น

สาวกจำนวนมากไม่รู้จักรบพระเยซู หลังจากพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนและได้ฟื้นขึ้นอีกครั้ง

เหตุใดผู้คนจึงยังคงไม่เชื่อในพระองค์? การไม่เชื่อฟังของมนุษย์ไม่เป็นเหมือนกันทั้งหมดหรือ?

ผู้คนของประเทศจีนเพียงถูกยกมาเป็นตัวอย่างเท่านั้นนั่นเอง และเมื่อพวกเขาได้รับการพิชิต

พวกเขาจะกลายเป็นแบบอย่างและตัวอย่าง และจะทำหน้าที่เป็นบุคคลที่อ้างอิงสำหรับคนอื่นๆ

เหตุใดเราจึงกล่าวอยู่เสมอว่าพวกเขาคือผู้ช่วยให้กับแผนการบริหารจัดการของเรา?

ในผู้คนของประเทศจีนนั่นเองที่เป็นความเสื่อมทราม ความไม่บริสุทธิ์ ความไม่ชอบธรรม การต่อต้าน

และการเป็นกบฏได้ถูกสำแดงอย่างครบบริบูรณ์มากที่สุด และเปิดเผยอยู่ในรูปแบบต่างๆ ทั้งหมดของพวกเขา

ในด้านหนึ่ง พวกเขามีขีดความสามารถอ่อนด้อย และอีกด้านหนึ่ง

ชีวิตและกระบวนการทางความคิดของพวกเขาล้ำหลัง และนิสัยใจคอ สภาพแวดล้อมทางสังคม

ครอบครัวยุคใหม่กำหนดของพวกเขา—ทั้งหมดล้วนอ่อนด้อยและล้ำหลังมากที่สุด

สถานะของพวกเขาต่ำด้อยด้วยเช่นกัน พระราชกิจในสถานที่นี้เป็นสัญลักษณ์

และหลังจากที่พระราชกิจทดสอบนี้ได้มีการดำเนินการด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันแล้ว

พระราชกิจที่ตามมาของพระเจ้าจะเป็นไปด้วยดีกว่านี้มาก หากพระราชกิจขั้นตอนนี้สามารถครบบริบูรณ์ได้

เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจที่ตามมาก็จะเป็นที่ชัดเจน ทันทีที่พระราชกิจขั้นตอนนี้ได้สำเร็จลุล่วงไป

ก็จะสัมฤทธิ์ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อย่างครบถ้วน

และพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยตลอดทั่วทั้งจักรวาลก็จะได้มาถึงบทวารอันครบบริบูรณ์ แท้ที่จริงแล้ว

ทันทีที่พระราชกิจท่ามกลางพวกเขาประสบความสำเร็จแล้ว

การนี้จะเทียบเท่ากับความสำเร็จตลอดทั่วทั้งจักรวาล

นี่คือนัยสำคัญของเหตุผลที่เราให้พวกเขาคิดทำหน้าที่เป็นแบบอย่างและตัวอย่าง การเป็นกบฏ การต่อต้าน

ความไม่บริสุทธิ์ ความไม่ชอบธรรม—ทั้งหมดล้วนพบอยู่ในตัวผู้คนเหล่านี้

และในตัวพวกเขานั้นเป็นตัวแทนของการเป็นกบฏของมวลมนุษย์ทั้งหมด พวกเขาเป็นบางสิ่งบางอย่างจริงๆ

ด้วยเหตุนี้เอง พวกเขาจึงได้รับการยกย่องให้เป็นตัวอย่างของการพิชิตชัย และทันทีที่พวกเขาได้รับการพิชิตชัยพวกเขาจะกลายเป็นตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับผู้อื่นไปในตัว ไม่มีสิ่งใดที่เป็นสัญลักษณ์มากไปกว่าช่วงระยะแรกที่ได้มีการดำเนินการในอิสราเอล กล่าวคือ ชาวอิสราเอลเป็นผู้คนที่บริสุทธิ์มากที่สุดและเลื่อมทรามน้อยที่สุดจากบรรดาผู้คนทั้งหมด และดังนั้น รุ่งอรุณของศักราชใหม่ในแผ่นดินนี้จึงมีนัยสำคัญขั้นสูงสุด

อาจกล่าวได้ว่าบรรพบุรุษของมวลมนุษยย์มาจากอิสราเอล และว่าอิสราเอลคือสถานที่กำเนิดของพระราชกิจของพระเจ้า ในปฐมกาล ผู้คนเหล่านี้บริสุทธิ์มากที่สุด และพวกเขาล้วนนมัสการพระยาห์เวห์

และพระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเขานั้นก็สามารถเกิดผลเป็นผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่ พระคัมภีร์ทั้งเล่มนั้นบันทึกพระราชกิจของสองยุค กล่าวคือ หนึ่งนั่นคือพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ และอีกหนึ่งคือพระราชกิจแห่งยุคพระคุณ

พันธสัญญาเดิมบันทึกพระวาระของพระยาห์เวห์ถึงชาวอิสราเอลและพระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอล พันธสัญญาใหม่บันทึกพระราชกิจของพระเยซูในยูเดีย แต่เหตุใดพระคัมภีร์จึงไม่มีชื่อภาษาจีนใดๆ เลย? เพราะพระราชกิจของพระเจ้าสองส่วนแรกนั้นได้มีการดำเนินการในอิสราเอล เพราะผู้คนของอิสราเอลเป็นผู้ที่ได้รับการเลือกสรร—ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พวกเขาเป็นกลุ่มแรกที่ยอมรับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ พวกเขาเป็นผู้ที่เลื่อมทรามน้อยที่สุดในบรรดามวลมนุษยย์ทั้งปวง และในปฐมกาลนั้น พวกเขามีจิตใจที่ค้นหาพระเจ้าและเคารพพระองค์ พวกเขาเชื่อฟังพระวาระทั้งหลายของพระยาห์เวห์ และรับใช้ในพระวิหารอยู่เสมอ และสวมเสื้อคลุมหรือมงกุฎอย่างปุโรหิต

พวกเขาเป็นผู้คนรุ่นแรกสุดที่นมัสการพระเจ้า และเป็นเป้าหมายรุ่นแรกสุดของพระราชกิจของพระองค์ ผู้คนเหล่านี้เป็นตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับมวลมนุษยย์ทั้งปวง

พวกเขาเป็นตัวอย่างและแบบอย่างของความบริสุทธิ์และความชอบธรรม ผู้คนอย่างเช่น โยบ อับราฮัม โลท หรือเปโตรและติโมธี—พวกเขาล้วนเป็นชาวอิสราเอล และเป็นตัวอย่างและแบบอย่างที่บริสุทธิ์มากที่สุด อิสราเอลเป็นประเทศแรกสุดที่นมัสการพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษยย์ และผู้คนที่ชอบธรรมมีมาจากที่นี่มากกว่าที่อื่นใด

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจในตัวพวกเขาเพื่อที่พระองค์จะได้ทรงสามารถบริหารจัดการมวลมนุษยย์ทั่วทั้งแผ่นดิน ได้ดียิ่งขึ้นในอนาคต

ความสัมฤทธิ์ผลของพวกเขาและความชอบธรรมในการนมัสการพระยาห์เวห์ของพวกเขาได้รับการบันทึก

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถทำหน้าที่เป็นตัวอย่างและแบบอย่างแก่ผู้คนทีนอกเหนือไปจากอิสราเอลในระหว่างยุคพระคุณได้ และการกระทำของพวกเขาได้คำฐพระราชมามากมายพันปี เรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้

หลังจากการวางรากฐานโลก พระราชกิจช่วงระยะแรกของพระเจ้าได้มีการดำเนินการขึ้นในอิสราเอล และด้วยเหตุนี้ อิสราเอลจึงได้เป็นสถานที่กำเนิดของพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก และเป็นพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

วงเขตพระราชกิจของพระเยซูได้ครอบคลุมยูเดียทั้งหมด ในระหว่างพระราชกิจของพระองค์ พวกที่อยู่ภายนอกยูเดียมีน้อยคนมากที่จะได้รู้เรื่องนี้ เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจใดๆ ไกลพ้นไปจากยูเดีย วันนี้ พระราชกิจของพระเจ้าได้ถูกนำพามาถึงประเทศจีน และมันได้รับการดำเนินการภายในวงเขตนี้ล้วนๆ ในระหว่างระยะนี้ ไม่มีการเริ่มพระราชกิจใดภายนอกประเทศจีน

การเผยแผ่มันไปไกลพ้นประเทศจีนคือพระราชกิจที่จะมาในภายหลัง

พระราชกิจช่วงระยะนี้ติดตามต่อเนื่องมาจากพระราชกิจในช่วงระยะของพระเยซู

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจแห่งการไถ่ และช่วงระยะนี้คือพระราชกิจที่ติดตามต่อเนื่องมาจากพระราชกิจนั้น พระราชกิจแห่งการไถ่ได้มีความครบบริบูรณ์ไปแล้ว

และในช่วงระยะนี้ไม่มีความจำเป็นใดสำหรับการสร้างมโนคติโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เพราะพระราชกิจช่วงระยะนี้ไม่เหมือนกับช่วงระยะสุดท้าย และยังไปกว่านั้น

เพราะประเทศจีนไม่เหมือนกับอิสราเอล

พระราชกิจช่วงระยะที่ได้รับการดำเนินการโดยพระเยซูนั้นคือพระราชกิจแห่งการไถ่ มนุษย์ได้เห็นพระเยซู และไม่นานหลังจากนั้น พระราชกิจของพระองค์ก็ได้เริ่มเผยแผ่ไปยังชนต่างชาติ วันนี้

มีผู้ที่เชื่อในพระเจ้าจำนวนมากในอเมริกา สหราชอาณาจักร และรัสเซีย ดังนั้น

เหตุใดจึงมีผู้คน que เชื่อในประเทศจีนน้อยกว่าเล่า? เพราะประเทศจีนเป็นชาติที่ปิดมากที่สุด เมื่อเป็นเช่นนี้

ประเทศจีนจึงเป็นประเทศสุดท้ายที่ยอมรับหนทางแห่งพระเจ้า และแม้กระทั่งบัดนี้

ก็เป็นเวลาไม่ถึงหนึ่งร้อยปีนับตั้งแต่ที่มันได้ยอมรับ—ซึ่งช้ากว่าอเมริกาและสหราชอาณาจักรมาก

พระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายของพระเจ้ามีการดำเนินการในแผ่นดินจีนเพื่อที่จะนำพาพระราชกิจของพระองค์ไปถึงบทวสาน และเพื่อที่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์อาจจะได้สำเร็จลุล่วง

ผู้คนอิสราเอลต่างเรียกพระเยซูว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา ณ เวลานั้น

พวกเขาถือว่าพระองค์ทรงเป็นหัวหน้าตระกูลของพวกเขา

และอิสราเอลทั้งหมดได้กลายมาเป็นตระกูลที่ยิ่งใหญ่ที่ทุกคนในตระกูลนมัสการองค์พระยาห์เวห์เจ้า

พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏต่อพวกเขาบ่อยครั้ง

และพระองค์ได้ตรัสและได้เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ถึงพวกเขา

และได้ทรงใช้สามงาและเสียงเพื่อนำชีวิตของพวกเขา ณ เวลานั้น

พระวิญญาณได้ทรงจัดเตรียมการทรงนำของพระองค์ในอิสราเอลโดยตรง

โดยการตรัสและการเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ถึงผู้คน

และพวกเขาได้มองเห็นเมฆและได้ยินเสียงกังวานของฟ้าร้อง และในหนทางนี้

พระองค์ได้ทรงนำชีวิตของพวกเขาเป็นเวลาหลายพันปี ด้วยเหตุนี้เอง

ผู้คนของอิสราเอลเท่านั้นที่นมัสการพระยาห์เวห์อยู่เสมอ พวกเขาเชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

และว่าพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติ นี่ไม่น่าประหลาดใจเลย กล่าวคือ จะว่าไปแล้ว

พระยาห์เวห์ได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเขาไปเป็นเวลาเกือบสี่พันปี ในแผ่นดินจีนนั้น

หลังจากหลายพันปีแห่งการหลับใหลที่เชื่องซึม มาบัดนี้เท่านั้นที่บรรดาคนต่ำทรามนี้ได้รู้ว่าฟ้าสวรรค์

และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่งไม่ได้ก่อเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาโดยธรรมชาติ แต่สร้างขึ้นมาโดยพระเจ้าผู้สร้าง

เพราะข่าวประเสริฐนี้ได้มาจากต่างประเทศ

พวกที่มีจิตใจแบบหัวเก่านิยมศรัทธาเชื่อว่าทุกคนที่ยอมรับข่าวประเสริฐนี้เป็นพวกขายชาติ

พวกเขาเป็นคนสารเลวที่ได้ทรยศพระพุทธรเจ้า บรรพบุรุษของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น

พวกที่มีจิตใจแบบศรัทธาเหล่านี้จำนวนมากถามว่า “คนจีนสามารถเชื่อในพระเจ้าของชาวต่างชาติได้อย่างไร?

พวกเขาไม่ใช่กำลังทรยศบรรพบุรุษของพวกเขาหรือ? พวกเขาไม่ใช่กำลังทำชั่วหรือ?” วันนี้

ผู้คนได้ลืมไปนานแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

พวกเขาได้ผลักพระเจ้าผู้สร้างไปข้างหลังจิตใจของพวกเขาไปแล้ว และพวกเขากลับเชื่อในการวิวัฒนาการแทน

ซึ่งหมายความว่ามนุษย์ได้วิวัฒนาการมาจากลิง และว่าโลกธรรมชาติได้เกิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติ อาหารดีๆ

ทั้งหมดที่มวลมนุษย์ได้ชื่นชมนั้นจัดเตรียมขึ้นโดยธรรมชาติ มีลำดับในการมีชีวิตและความตายของมนุษย์

และไม่มีการดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้ปกครองเหนือมันทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น

มีพวกที่เชื่อว่าพระเจ้าไม่มีจริงจำนวนมากที่เชื่อว่าการที่พระเจ้าทรงปกครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นเรื่องเห

นือธรรมชาติและไม่เป็นวิทยาศาสตร์ แต่วิทยาศาสตร์สามารถแทนที่พระราชกิจของพระเจ้าได้หรือ?

วิทยาศาสตร์สามารถปกครองเหนือมวลมนุษย์ได้หรือ?

การประกาศข่าวประเสริฐในประเทศที่ปกครองโดยความเชื่อว่าพระเจ้าไม่มีจริงเป็นภารกิจที่ไม่ง่ายเลย

และมันเกี่ยวข้องกับอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ วันนี้

ไม่ใช่ว่ามีผู้ต่อต้านพระเจ้าในหนทางนี้อยู่เป็นจำนวนมากหรือ?

ผู้คนมากมายได้ยกพระราชกิจของพระเยซูมาเปรียบเทียบกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์

และเมื่อพวกเขาได้พบความไม่สอดคล้องกัน พวกเขาก็ได้ตอกตรึงพระเยซูกับกางเขน

แต่เหตุใดพวกเขาจึงไม่พบความสอดคล้องกันระหว่างพระราชกิจของทั้งสองพระองค์เล่า?

ส่วนหนึ่งเป็นเพราะพระเยซูได้ทรงพระราชกิจใหม่

อีกทั้งยังเป็นเพราะก่อนที่พระเยซูจะได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์นั้น

ไม่เคยมีใครได้เขียนทะเบียนลำดับพงศ์ของพระองค์เลย หากว่ามีใครสักคนได้เขียน

เช่นนั้นแล้วก็คงไม่จำเป็นต้องกังวล และเช่นนั้นแล้วใครกันเล่าที่จะได้ตอกรังพระเยซูกับกางเขน?

หากว่ามีทิวได้เขียนทะเบียนลำดับพงศ์ของพระเยซูไปก่อนหน้านี้หลายสิบปีแล้ว เช่นนั้นแล้ว

พระเยซูก็คงจะไม่ต้องทรงทนทุกข์กับการข่มเหงที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น นี่ไม่ใช่ดั่งนั้นหรือ?

ทันทีที่ผู้คนได้อ่านทะเบียนลำดับพงศ์ของพระเยซู—ว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม

และทรงเป็นรากรแห่งชาวดาวิด—เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็คงจะได้หยุดการข่มเหงพระองค์ของพวกเขา

ไม่น่าเสียดายหรือที่ทะเบียนลำดับพงศ์ของพระองค์ถูกเขียนขึ้นสายเกินไป?

และช่างน่าเสียดายที่พระคัมภีร์เพียงแค่นั้นที่ทรงพระราชกิจของพระเจ้าสองช่วงระยะเท่านั้น ได้แก่

ช่วงระยะหนึ่งที่เป็นพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ และช่วงระยะหนึ่งที่เป็นพระราชกิจแห่งยุคพระคุณ

ช่วงระยะหนึ่งที่เป็นพระราชกิจของพระยาห์เวห์ และช่วงระยะหนึ่งที่เป็นพระราชกิจของพระเยซู

มันจะดีกว่านี้มากเพียงใดหากผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งได้พยากรณ์ถึงพระราชกิจของวันนี้เอาไว้แล้ว

มันคงจะได้มีภาคพิเศษในพระคัมภีร์ที่มีชื่อว่า “พระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย”—นั่นจะไม่ดีกว่านี้มากหรือ?

เหตุใดมนุษย์จึงต้องอยู่ภายใต้ความยากลำบากมากมายยิ่งนักในวันนี้?

พวกเขาได้มีเวลาที่ลำบากยากเย็นเช่นนี้แล้ว! หากใครคนใดสมควรที่จะถูกเกลียดชัง

อิสยาห์และดาเนียลนั่นเองที่ไม่ได้บอกถึงพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายไว้ก่อน และหากใครคนใดจะถูกดำเนิน

นั่นก็คือบรรดาอัครทูตแห่งพันธสัญญาใหม่ผู้ที่ไม่ได้บันทึกการทะเบียนลำดับพงศ์ของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่

ที่สองของพระเจ้าให้เร็วกว่านี้ ช่างน่าอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น! พวกเขาต้องค้นหาหลักฐานจนทั่วไปหมด

และถึงแม้หลังจากพบส่วนปลีกย่อยของพระวจนะเล็กๆ น้อยๆ บางอย่าง

พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถบอกได้ว่าพระวจนะเหล่านั้นเป็นข้อพิสูจน์จริงๆ ช่างน่าอายนัก!

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเร้นลับยิ่งนักในพระราชกิจของพระองค์? วันนี้

ผู้คนมากมายยังไม่พบหลักฐานที่เป็นบทสรุป ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไร้ความสามารถที่จะปฏิเสธมันได้เช่นกัน

ดังนั้น พวกเขาควรทำอย่างไร? พวกเขาไม่สามารถติดตามพระเจ้าได้อย่างแน่วแน่

ทว่าพวกเขาก็ไม่สามารถเคลื่อนไปข้างหน้าด้วยความเคลือบแคลงเช่นนั้นได้ด้วย และดังนั้น

“นักวิชาการที่ฉลาดและมีพรสวรรค์” จำนวนมากจึงนำท่าทีแบบ “ทดลองดู” มาใช้เมื่อพวกเขาติดตามพระเจ้า

การนี้เป็นปัญหามากเกินไป! สิ่งต่างๆ จะไม่ง่ายดายขึ้นมากอย่างยิ่งหรือหากว่ามีทิว มาระโก ลูกา

และยอห์น มีความสามารถที่จะบอกอนาคตล่วงหน้าได้?

มันคงจะดีขึ้นหากยอห์นได้มองเห็นความจริงข้างในของชีวิตในราชอาณาจักร—

น่าเสียดายยิ่งที่เขาเพียงได้เห็นนิมิตแต่ไม่ได้เห็นพระราชกิจที่เป็นเนื้อหาจริงบนแผ่นดินโลก มันช่างน่าอัปยศ!
เกิดอะไรขึ้นกับพระเจ้า? หลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ดำเนินไปด้วยดีในอิสราเอล

เหตุใดพระองค์จึงเสด็จมายังประเทศจีน ณ บัดนี้ และเหตุใดพระองค์จึงต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
และทรงพระราชกิจและดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางผู้คนโดยพระองค์เอง?

พระเจ้าช่างไม่ทรงคำนึงถึงมนุษย์เกินไป! พระองค์ไม่เพียงไม่ทรงบอกผู้คนไว้ล่วงหน้า

หากแต่พระองค์ได้ทรงนำการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์มาโดยฉับพลัน มันช่างไม่มีเหตุผลเลยจริงๆ!
ครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

พระองค์ได้ทรงทนทุกข์กับความยากลำบากมากมายอันเป็นผลจากการที่ไม่ทรงบอกมนุษย์ล่วงหน้าถึงความจริง
ข้างในทั้งหมด แน่ใจหรือว่าพระองค์ไม่สามารถหลงลืมเรื่องนั้นไปได้? และดังนั้น

เหตุใดพระองค์จึงยังคงไม่ทรงบอกมนุษย์ในครั้งนี้? วันนี้

ช่างน่าเสียดายนักที่มีหนังสือเพียงหกสิบหกเล่มในพระคัมภีร์

จำเป็นต้องมีเพิ่มอีกเล่มหนึ่งเล่มที่บอกล่วงหน้าถึงพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย! เจ้าไม่คิดหรือหรือ?

แม้แต่พระยาห์เวห์ อิชยาห์ และดาวิด ก็ไม่ได้กล่าวถึงพระราชกิจของวันนี้

พระองค์และท่านเหล่านั้นถูกลบไปจากปัจจุบันต่อไป ถูกแยกออกไปในเวลาที่ผ่านมาไปกว่าสี่พันปี

และพระเยซูก็ไม่ได้ทรงบอกล่วงหน้าถึงพระราชกิจของวันนี้อย่างครบถ้วน โดยตรัสถึงมันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

และมนุษย์ยังคงไม่พบหลักฐานที่เพียงพอ หากเจ้าเปรียบเทียบพระราชกิจของวันนี้กับเมื่อก่อน

สองสิ่งนี้จะสามารถลงรอยกันได้อย่างไร? พระราชกิจช่วงระยะของพระยาห์เวห์ขึ้นไปที่ยิสราเอล ดังนั้น

หากเจ้าเปรียบเทียบพระราชกิจของวันนี้กับช่วงระยะนั้นก็จะยังมีความไม่สอดคล้องกันมากยิ่งขึ้นไปอีก

ทั้งสองช่วงระยะนี้ก็ไม่สามารถเปรียบเทียบกันได้ เจ้าไม่ใช่มาจากอิสราเอล อีกทั้งเจ้าไม่ใช่คนยิว

จิตความสามารถของเจ้าและทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเจ้าขาดพร่อง—

เจ้าจะเปรียบเทียบตัวเจ้าเองกับพวกเขาได้อย่างไร? การนี้เป็นไปได้หรือ? จงรู้ไว้ว่าวันนี้คือยุคแห่งราชอาณาจักร

และมันแตกต่างจากยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ ไม่ว่าในกรณีใด จงอย่าทดลองและใช้สูตร

จะไม่สามารถพบพระเจ้าในสูตรใดๆ เช่นนั้นได้

พระเยซูทรงดำรงพระชนม์ชีพอย่างไรในระหว่าง 29 ปี หลังการประสูติของพระองค์?

พระคัมภีร์ไม่บันทึกสิ่งใดเกี่ยวกับวัยเด็กและวัยหนุ่มของพระองค์เลย เจ้ารู้หรือไม่ว่าสองวัยนั้นเป็นอย่างไร?

เป็นไปได้ไหมว่าพระองค์ไม่ทรงมีวัยเด็กหรือวัยหนุ่ม และเมื่อพระองค์ทรงประสูติพระองค์ก็มีพระชันษา 30

ปีแล้ว? เจ้ารู้น้อยเกินไป ดังนั้น จงอย่าประมาทนักในการแสดงทรรศนะของเจ้า มันไม่เป็นผลดีกับเจ้า!

พระคัมภีร์เพียงแต่บันทึกว่าก่อนวันประสูติปีที่ 30 ของพระเยซู

พระองค์ทรงได้รับบัพติศมาและได้รับการทรงนำทางโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อก้าวผ่าน

นการทดลองของมาร และพระกิตติคุณสี่เล่มบันทึกพระราชกิจสามปีครึ่งของพระองค์
ไม่มีบันทึกถึงวัยเด็กและวัยหนุ่มของพระองค์เลย แต่นี้มิได้พิสูจน์ว่าพระองค์ไม่เคยทรงมีวัยเด็กและวัยหนุ่ม
มันเป็นเพียงว่า ในการเริ่มต้นนั้น พระองค์มิได้ทรงพระราชกิจใดๆ และทรงเป็นบุคคลปกติ
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่า พระเยซูได้ดำรงพระชนม์ชีพมา 33 ปีโดยไม่มีวัยเด็กหรือวัยหนุ่ม?
พระองค์จะทรงสามารถมาถึงพระชันษา 33 ปีครึ่งในทันทีได้หรือไม่?
ทั้งหมดนี้ที่มนุษย์คิดเกี่ยวกับพระองค์เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติและไม่เป็นจริง
ไม่เป็นที่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์นั้นทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติและธรรมดา
แต่เมื่อพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์
มันเป็นไปได้โดยตรงด้วยสถานะความเป็นมนุษย์ที่ไม่ครบบริบูรณ์และเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์
เป็นเพราะการนี้เองที่ผู้คนมีความสงสัยเกี่ยวกับพระราชกิจของวันนี้
และแม้กระทั่งสงสัยเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเยซู
ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะแตกต่างกันระหว่างสองครั้งที่พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
แต่เนื้อแท้ของพระองค์ไม่แตกต่างแน่นอนว่า หากเจ้าอ่านบันทึกทั้งหลายจากพระกิตติคุณสี่เล่ม
ความแตกต่างนั้นมีมากยิ่งนัก
เจ้าจะสามารถกลับไปหาชีวิตของพระเยซูในระหว่างวัยเด็กและวัยหนุ่มของพระองค์ได้อย่างไร?
เจ้าจะสามารถจับใจความสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระเยซูได้อย่างไร?
บางทีเจ้าอาจจะมีความเข้าใจหนักแน่นเกี่ยวกับสถานะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในวันนี้
ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่มี การจับใจความสถานะความเป็นมนุษย์ของพระเยซู นับประสาอะไรที่เจ้าจะเข้าใจมัน
หากไม่ได้มีการบันทึกไว้โดยมัทธีว
เจ้าก็อาจจะไม่มีการระแคะระคายเกี่ยวกับสถานะความเป็นมนุษย์ของพระเยซูเลย บางที
เมื่อเราบอกเจ้าเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเยซูในระหว่างชีวิตของพระองค์
และบอกเจ้าเกี่ยวกับความจริงข้างในของวัยเด็กและวัยหนุ่มของพระเยซู เจ้าจะส่ายศีรษะและพูดว่า “ไม่!
พระองค์ไม่อาจทรงเป็นอย่างนั้นได้ พระองค์ไม่ทรงสามารถมีความอ่อนแอใดๆ ได้
นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ใดๆ!” เจ้าจะถึงขั้นตะโกนและกรี๊ดร้อง
มันเป็นเพราะเจ้าไม่เข้าใจพระเยซู นั่นเองเจ้าจึงมีมโนคติอันหลงผิดต่างๆ เกี่ยวกับเรา
เจ้าเชื่อว่าพระเยซูจะต้องทรงเป็นพระเจ้าเหลือเกิน จนไม่มีสิ่งใดในเนื้อหนังเกี่ยวกับพระองค์เลย
แต่ข้อเท็จจริงก็ยังคงเป็นข้อเท็จจริง ไม่มีใครปรารถนาที่จะพูดเยาะเย้ยทำลายความจริงของข้อเท็จจริงทั้งหลาย
เพราะเมื่อเราพูดว่ามันมีความสัมพันธ์กับความจริง มันไม่ใช่การคาดคะเน อีกทั้งมันไม่ใช่คำเผยพระวจนะ
จงรู้ไว้ว่าพระเจ้าทรงสามารถขึ้นไปถึงที่สูงยิ่งได้ และยิ่งไปกว่านั้น

จขงรู้ไว้ว่าพระองค์ทรงสามารถซ่อนเร้นในที่ลึกลับได้ ปัญญาของเจ้าไม่อาจจินตนาการถึงพระองค์ได้
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
และไม่ทรงเป็นพระเจ้าส่วนบุคคลที่เข้าใจโดยบุคคลเฉพาะคนหนึ่ง

นิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า (3)

ครั้งแรกที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์คือโดยผ่านทาง การตั้งครุฑ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการนี้สัมพันธ์กันกับพระราชกิจที่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะทำ ยุคพระคุณเริ่มต้นด้วยพระนามของพระเยซู เมื่อพระเยซูทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเริ่มที่จะเป็นพยานต่อพระนามของพระเยซู และไม่มี การกล่าวถึงพระนามของพระยาห์เวห์อีกต่อไป

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินพระราชกิจใหม่นี้ภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นสำคัญแทน คำพยานของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ได้เป็นพยานแด่พระเยซูคริสต์ และงานที่พวกเขาทำก็เข้าไปเพื่อพระเยซูคริสต์ด้วยเช่นกัน

บทสรุปปิดตัวของยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมหมายถึงว่าพระราชกิจที่ดำเนินการภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นสำคัญ ได้มาถึงบทวสาน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป พระนามของพระเจ้าไม่ใช่พระยาห์เวห์อีกต่อไป แต่พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูแทน และจาก ณ ที่นี้ไป

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นสำคัญ ดังนั้น ผู้คนที่วันนี้ยังคงกินและดื่มพระวจนะของพระยาห์เวห์อยู่ และยังคงทำทุกสิ่งทุกอย่างตามพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ—

เจ้ากลัวปิตุฆาตไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายกระนั้นหรือ? เจ้ามิได้ติดอยู่ในอดีตหรือ?

บัดนี้พวกเจ้ารู้ว่ายุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว มันเป็นไปได้หรือว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์จะยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่? พระยาห์เวห์ทรงได้บอกกับประชากรแห่งอิสราเอลว่า พระเมสสิยาห์กำลังจะเสด็จมา และแม้กระนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา

พระองค์ไม่ได้รับการเรียกขานว่าพระเมสสิยาห์ แต่เรียกว่าพระเยซู พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกครั้ง และว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว เหล่านี้คือพระวจนะต่างๆ ของพระเยซู แต่เจ้าเห็นหนทางที่พระเยซูทรงใช้ออกเดินทางหรือไม่? พระเยซูทรงจากไปโดยประทับบนเมฆขาว แต่เป็นไปได้ไหมว่าพระองค์จะทรงกลับมาท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เองบนเมฆขาว? หากเป็นเช่นนั้น

พระองค์จะไม่ทรงยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่หรือ? เมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกครั้ง ยุคก็จะเปลี่ยนไปแล้ว ดังนั้น พระองค์ยังคงจะทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่ได้หรือ?

หรือว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานได้โดยพระนามของพระเยซูเท่านั้น? ในยุคใหม่ พระองค์มีอาจจะทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามใหม่กระนั้นหรือ?

ฉายาของบุคคลหนึ่งและชื่อเฉพาะหนึ่งสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้กระนั้นหรือ? ในแต่ละยุค พระเจ้าทรงพระราชกิจใหม่และได้รับการเรียกขานโดยพระนามใหม่

พระองค์จะทรงกระทำพระราชกิจเดียวกันในยุคต่างๆ ได้อย่างไร?

พระองค์จะทรงเกาะติดอยู่กับความเก่าได้อย่างไร?

พระนามของพระเยซูถูกใช้เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจแห่งการไถ่ ดังนั้น

พระองค์จะยังคงได้รับการเรียกขานโดยพระนามเดียวกันเมื่อพระองค์ทรงกลับมาในยุคสุดท้ายกระนั้นหรือ?

พระองค์จะยังคงทรงพระราชกิจแห่งการไถ่อยู่อีกหรือ?

ทำไมจึงเป็นไปได้ว่าพระยาห์เวห์กับพระเยซูทรงเป็นหนึ่ง

ทว่าทั้งสองพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่ต่างกันในยุคที่ต่างกัน?

มันมิใช่เพราะยุคแห่งพระราชกิจของทั้งสองพระองค์นั้นแตกต่างกันหรือ?

ชื่อเดียวสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้กระนั้นหรือ? เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าจึงต้องทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่ต่างกันในยุคที่ต่างกัน

และพระองค์ต้องทรงใช้พระนามนั้นเพื่อเปลี่ยนยุคและเพื่อเป็นตัวแทนยุคนั้น

เพราะไม่มีชื่อเดียวชื่อใดที่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองได้อย่างเต็มเปี่ยม

และแต่ละชื่อสามารถเพียงแต่เป็นตัวแทนแง่มุมชั่วคราวของพระอุปนิสัยของพระเจ้าในยุคที่กำหนดยุคหนึ่งเท่านั้น

ทั้งหมดที่จำเป็นต้องทำก็คือเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น

พระเจ้าทรงสามารถเลือกพระนามใดก็ตามที่เหมาะสมกับพระอุปนิสัยของพระองค์เพื่อเป็นตัวแทนยุคทั้งยุคนั้น

ไม่ว่าจะเป็นยุคของพระยาห์เวห์หรือยุคของพระเยซูก็ตาม แต่ละยุคได้รับการแสดงแทนโดยพระนามหนึ่ง

เมื่อสิ้นสุดยุคพระคุณ ยุคสุดท้ายก็ได้มาถึง และพระเยซูได้เสด็จมาแล้ว

พระองค์ยังคงจะทรงได้รับการเรียกว่าพระเยซูอยู่ได้อย่างไร?

พระองค์จะยังคงทรงถือเอาอุปนิสัยฐานของพระเยซูท่ามกลางมนุษย์อยู่ได้อย่างไร?

เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าพระเยซูมิได้ทรงเป็นมากไปกว่าฉายาของนาซาเร็ธอีกแล้ว?

เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าพระเยซูทรงเป็นเพียงพระผู้ไถ่ของมวลมนุษย์เท่านั้น?

พระองค์จะทรงสามารถรับหน้าที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมในยุคสุดท้ายได้อย่างไร? พระเยซูได้ทรงจากไปโดยประทับบนเมฆขาว—นี่คือข้อเท็จจริง—

แต่พระองค์จะทรงกลับมาบนเมฆขาวท่ามกลางมนุษย์และยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูอยู่ได้อย่างไร?

หากพระองค์เสด็จมาถึงบนเมฆขาวจริงๆ มนุษย์จะไม่สามารถตระหนักพระองค์ได้ได้อย่างไร?

ผู้คนทั่วโลกจะไม่ตระหนักพระองค์ได้หรือ? ในกรณีนั้น

พระเยซูจะมีใช้พระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียวหรือ? ในกรณีนั้น

พระฉายาของพระเจ้าคงจะเป็นการปรากฏของชาวยิวคนหนึ่ง และยิ่งไปกว่านั้นก็คงจะเป็นเหมือนเดิมตลอดไป

พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว

แต่เจ้ารู้ความหมายที่แท้จริงของพระวณะของพระองค์หรือไม่?

เป็นไปได้หรือว่าพระองค์ทรงบอกกับพวกเจ้ากลุ่มนี้?

ทั้งหมดที่เจ้ารู้ก็คือพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว โดยประทับบนเมฆขาว

แต่เจ้ารู้โดยแน่ชัดหรือไม่ว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างไร?

หากเจ้ามีความสามารถที่จะมองเห็นได้อย่างแท้จริงแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพระวณะทั้งหลายที่พระเยซูตรัสจะได้รับการอธิบายอย่างไร? พระองค์ตรัสว่า

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาในยุคสุดท้าย พระองค์จะไม่ทรงรู้พระองค์เอง ทูตสวรรค์ทั้งหลายจะไม่รู้

ผู้สื่อสารทั้งหลายในสวรรค์จะไม่รู้ และมนุษยชาติทั้งปวงจะไม่รู้ มีเพียงพระบิดาเท่านั้นที่จะทรงรู้ นั่นคือ

พระวิญญาณเท่านั้นที่จะรู้ แม้แต่บุตรมนุษย์พระองค์เองก็ไม่ทรงรู้

กระนั้นแล้วเจ้าจะมีความสามารถมองเห็นและรู้ได้หรือไม่?

หากเจ้ามีความสามารถในการรู้และการมองเห็นด้วยตาของเจ้าเอง

พระวณะเหล่านี้จะมีได้ถูกตรัสออกไปโดยเปล่าประโยชน์หรือ? และพระเยซูได้ตรัสสิ่งใดไว้ ณ เวลานั้น?

“แต่ไม่มีใครรู้เรื่องวันหรือเวลาแม้แต่บรรดาทูตแห่งฟ้าสวรรค์หรือพระบุตร มีแต่พระบิดาองค์เดียว

เพราะว่าสมัยของโนอาห์เคยเป็นอย่างไร

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้น...เพราะเหตุนี้พวกท่านจงเตรียมพร้อม

เพราะในเวลาที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” เมื่อวันนั้นมาถึง

บุตรมนุษย์พระองค์เองจะไม่ทรงรู้จักมัน บุตรมนุษย์อ้างอิงถึงการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

เป็นบุคคลปกติและธรรมดาคนหนึ่ง แม้แต่บุตรมนุษย์พระองค์เองก็ไม่ทรงรู้

ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้ได้อย่างไร?

พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงเพราะพระองค์ได้ทรงออกเดินทางแล้ว เมื่อพระองค์เสด็จมาถึง

แม้แต่พระองค์ก็ไม่รู้พระองค์เอง ดังนั้นแล้วพระองค์จะสามารถแจ้งให้เจ้ารู้ล่วงหน้าได้อย่างไร?

เจ้าจะมีความสามารถที่จะมองเห็นการเสด็จมาถึงของพระองค์กระนั้นหรือไม่? นั่นมิใช่เรื่องตลกหรือ?

แต่เวลาที่พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ เพศของพระองค์

พระฉายาของพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ พระองค์มีทรงกระทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์

พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า เมื่อพระองค์เสด็จมาก่อนหน้านั้น

พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู

พระองค์จะยังคงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูในเวลานี้ที่พระองค์เสด็จมาอีกครั้งได้อย่างไร?

เมื่อพระองค์เสด็จมาก่อนหน้านั้น พระองค์ทรงเป็นชาย พระองค์จะทรงสามารถเป็นชายอีกครั้งในครั้งนี้หรือไม่?

พระราชกิจของพระองค์เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาในระหว่างยุคพระคุณคือการถูกตอกตรึงกับกางเขน

เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกครั้ง พระองค์จะยังคงสามารถไถ่มวลมนุษย์จากบาปได้หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถถูกตอกตรึงกับกางเขนอีกครั้งได้หรือ?

นั่นจะมีใช้การทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์หรือ?

เจ้าไม่รู้หรือว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า? มีบรรดาผู้ที่กล่าวว่าพระเจ้ามีอาจทรงเปลี่ยนแปลงได้ การนั้นถูกต้อง แต่มันหมายถึงการมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ของพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงพระนามและพระราชกิจของพระองค์มิได้พิสูจน์ว่าเนื้อแท้ของพระองค์ได้รับเปลี่ยนไปแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าจะยังทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอ และการนี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

หากเจ้ากล่าวว่าพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงสามารถเสร็จสิ้นแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ได้กระนั้นหรือ?

เจ้ารู้เพียงแค่พระเจ้าไม่ทรงมีการเปลี่ยนแปลงตลอดไป

แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า?

หากพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้วไซ้

พระองค์จะทรงสามารถได้นำทางมวลมนุษย์มาตลอดหนทางจนถึงวันปัจจุบันได้กระนั้นหรือ?

หากพระเจ้าย่อมทรงสามารถเปลี่ยนแปลงได้แล้วไซ้

เหตุใดจึงเป็นไปได้ว่าพระองค์ได้ทรงพระราชกิจของสองยุคแล้ว?

พระราชกิจของพระองค์ไม่เคยหยุดเคลื่อนไปข้างหน้า ซึ่งเป็นการกล่าวว่า

พระอุปนิสัยของพระองค์ถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ทีละน้อย

และสิ่งที่ถูกเปิดเผยก็คือพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ ในปฐมกาล

พระอุปนิสัยของพระเจ้าได้ถูกซ่อนเร้นไว้จากมนุษย์

พระองค์ไม่เคยทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์อย่างเปิดเผย

และมนุษย์ก็แค่ไม่เคยมีความรู้เกี่ยวกับพระองค์

เนื่องจากการนี้พระองค์ทรงใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์ทีละน้อย

แต่การทรงพระราชกิจในหนทางนี้มีได้หมายความว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงไปในทุกยุค

มันมิใช่กรณีที่ว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงอยู่โดยสม่ำเสมอเพราะน้ำพระทัยของพระองค์เปลี่ยนแปลง

อยู่เสมอ ในทางตรงกันข้าม กล่าวคือ เนื่องจากยุคต่างๆ ของพระราชกิจของพระองค์แตกต่างกัน

พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน

และทรงเปิดเผยมันต่อมนุษย์ ทีละขั้นตอน เพื่อที่มนุษย์อาจจะสามารถรู้จักพระองค์ได้

แต่การนี้มีได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีพระอุปนิสัยเฉพาะโดยดั้งเดิม

หรือว่าพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เปลี่ยนไปที่ละน้อยตามการผ่านไปของยุคทั้งหลายแต่อย่างใด—

การเข้าใจเช่นนั้นคงจะเป็นการเข้าใจผิด

พระเจ้าทรงเปิดเผยให้มนุษย์เห็นพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติและโดยเฉพาะของพระองค์—

สิ่งที่พระองค์ทรงเป็น—ตามการผ่านไปของยุคทั้งหลาย

พระราชกิจของยุคเดียวยุคหนึ่งไม่สามารถแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้ และดังนั้น คำว่า

“พระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า” อ้างอิงถึงพระราชกิจของพระองค์ และคำว่า

“พระเจ้ามีอาจเปลี่ยนแปลงได้” อ้างอิงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นโดยธรรมชาติ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม

เจ้าไม่สามารถทำให้พระราชกิจที่ใช้เวลาหกพันปีขึ้นอยู่กับจุดเดียวจุดหนึ่ง หรือจำกัดมันไว้กับคำตายต่างๆ ได้

เช่นนั้นคือความโง่เขลาของมนุษย์ พระเจ้ามิใช่ทรงเรียบง่ายดังเช่นที่มนุษย์จินตนาการ

และพระราชกิจของพระองค์ไม่สามารถประวิงอยู่ในยุคหนึ่งยุคใดได้ ดังตัวอย่างเช่น

พระยาห์เวห์ไม่สามารถยื่นหยัดเป็นพระนามของพระเจ้าได้ตลอดเวลา

พระเจ้าสามารถทรงพระราชกิจของพระองค์ภายใต้พระนามของพระเยซูด้วยเช่นกัน

นี่คือหมายสำคัญอย่างหนึ่งว่าพระราชกิจของพระเจ้ากำลังก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าอยู่เสมอ

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอ และพระองค์จะไม่มีวันทรงกลายเป็นซาตาน ซาตานเป็นซาตานอยู่เสมอ

และมันจะไม่มีวันกลายเป็นพระเจ้า พระปรีชาญาณของพระเจ้า ความอัครรรยของพระเจ้า

ความชอบธรรมของพระเจ้า และพระบารมีของพระเจ้าจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม

สำหรับพระราชกิจของพระองค์นั้น มันกำลังก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าอยู่เสมอ

มีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า

พระเจ้าทรงรับเอาพระนามใหม่ในทุกยุค พระองค์ทรงพระราชกิจใหม่ในทุกยุค

และในทุกยุคพระองค์ทรงอนุญาตให้สรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์มองเห็นน้ำพระทัยใหม่และพระอุปนิสัยใหม่

ของพระองค์ หากในยุคใหม่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นการแสดงถึงพระอุปนิสัยใหม่ของพระเจ้า

พวกเขาจะมีใช้ตอกตรึงพระองค์ไว้กับกางเขนตลอดไปหรือ? และโดยการทำเช่นนั้น

พวกเขาจะมีใช้กำหนดนิยามพระเจ้าหรือ? หากพระเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์ในฐานะเพศชายเท่านั้น

ผู้คนคงจะกำหนดนิยามพระองค์ว่าทรงเป็นชาย ทรงเป็นพระเจ้าของผู้ชาย

และคงจะไม่มีวันเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของผู้หญิง

เช่นนั้นแล้วผู้ชายก็คงจะยึดถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเพศเดียวกันกับผู้ชาย ว่าพระเจ้าทรงเป็นหัวหน้าของผู้ชาย—

แต่ถ้าเช่นนั้นแล้วของผู้หญิงเป็นสิ่งใด? การนี้ไม่ยุติธรรม มันมิใช่การปฏิบัติแบบให้สิทธิพิเศษหรือ?

หากเป็นกรณีนี้แล้วใช่! พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงช่วยให้รอดคงจะเป็นผู้ชายเหมือนพระองค์

และคงจะไม่มีผู้หญิงได้รับการช่วยให้รอดสักคน เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมวลมนุษย์

พระองค์ทรงสร้างอาดัมและพระองค์ทรงสร้างเอวา พระองค์มิได้ทรงสร้างเพียงอาดัมเท่านั้น
แต่ทรงสร้างทั้งเพศชายและเพศหญิงในพระฉายาของพระองค์
พระเจ้ามิใช่ทรงเป็นเพียงพระเจ้าของผู้ชายเท่านั้น—พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของผู้หญิงด้วยเช่นกัน
พระเจ้าทรงเข้าสู่ช่วงระยะใหม่ของพระราชกิจในยุคสุดท้าย
พระองค์จะทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ให้มากยิ่งขึ้นไปอีก
และมันจะมีใช่ความสงสารและความรักในเวลาของพระเยซู
เนื่องจากพระองค์ทรงมีพระราชกิจใหม่ในพระหัตถ์ พระราชกิจใหม่นี้จะมาพร้อมกับพระอุปนิสัยใหม่ ดังนั้น
หากพระราชกิจนี้กระทำโดยพระวิญญาณ—หากพระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
และพระวิญญาณตรัสโดยตรงโดยผ่านทางฟ้าร้องแทน เพื่อที่มนุษย์จะได้ไม่มีหนทางติดต่อกับพระองค์
มนุษย์ก็อาจจะไม่สามารถรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ได้?
หากมีเพียงพระวิญญาณอย่างเดียวเท่านั้นที่ทรงพระราชกิจนี้ เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ก็อาจจะไม่มีหนทางที่จะได้มารู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า
ผู้คนสามารถมองดูพระอุปนิสัยของพระเจ้าด้วยตาของพวกเขาเองก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
เมื่อพระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์
และพระองค์ทรงแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์โดยผ่านทางเนื้อหนังเท่านั้น
พระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่ท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายจริงๆ และโดยแท้จริง พระองค์ทรงเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องได้
มนุษย์สามารถมีส่วนร่วมด้วยพระอุปนิสัยของพระองค์
มีส่วนร่วมด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นได้อย่างแท้จริง
มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถรู้จักกับพระองค์ได้โดยแท้จริง ในเวลาเดียวกันนั้น
พระเจ้าได้ทรงทำให้พระราชกิจที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของผู้ชายและพระเจ้าของผู้หญิง” ครบบริบูรณ์
และทรงทำให้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจในการเป็นมนุษย์ของพระองค์สำเร็จลุล่วงได้ด้วยเช่นกัน
พระองค์ไม่ทรงกระทำซ้ำพระราชกิจในยุคใด เนื่องจากยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว
พระองค์จะทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในยุคสุดท้ายและจะทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลที่
เป็นของพระองค์ในยุคสุดท้าย ในการกล่าวถึงยุคสุดท้าย การนี้หมายถึงยุคที่แตกต่างหากยุคหนึ่ง
ซึ่งเป็นยุคที่พระเยซูตรัสว่าพวกเขาจะเผชิญกับความวิบัติ และเผชิญกับแผ่นดินไหว การกันดารอาหาร
และภัยพิบัติทั้งหลายอย่างแน่นอน ซึ่งจะแสดงให้เห็นว่านี่คือยุคใหม่ และไม่ใช่ยุคพระคุณแบบเก่าอีกต่อไป
หากแม้ว่าเป็นเช่นนั้นที่ผู้คนกล่าวว่า พระเจ้าไม่ทรงมีการเปลี่ยนแปลงตลอดไป
พระอุปนิสัยของพระองค์คือทรงมีความสงสารและความรักอยู่เสมอ
ว่าพระองค์ทรงรักมนุษย์เสมือนพระองค์เอง

และพระองค์ทรงมอบความรอดให้มนุษย์ทุกคนและไม่มีวันทรงเกลียดชังมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์จะสามารถมาถึงบทอวานได้บ้างไหม?

เมื่อพระเยซูเสด็จมาและทรงถูกตอctrึงกับกางเขน โดยทรงพลีอุทิศพระองค์เองเพื่อคนบาปทั้งหมด

และถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ครอบครัวนั้นแล้ว และได้ทรงนำพายุกระแสน้ำมาถึงบทอวานแล้ว ดังนั้น

จะมีประโยชน์อะไรในการทำซ้ำพระราชกิจของยูนันในยุคสุดท้าย?

การทำสิ่งเดียวกันนั้นจะไม่เป็นการปฏิเสธพระราชกิจของพระเยซูหรือ?

หากพระเจ้ามิได้ทรงพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนเมื่อพระองค์เสด็จมาในช่วงระยะนี้

แต่ยังคงมีความรักและความสงสารอยู่

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงมีความสามารถที่จะนำพายุคนนั้นไปถึงบทอวานได้กระนั้นหรือ?

พระเจ้าซึ่งมีความรักและความสงสารจะมีความสามารถนำพายุคนนั้นไปถึงบทอวานกระนั้นหรือ?

ในพระราชกิจสุดท้ายแห่งการสรุปปิดตัวยูนัน พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือหนึ่งในการติสอนและการพิพากษา

ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อเปิดเผยทั้งหมดที่ไม่ชอบธรรม เพื่อพิพากษาผู้คนทั้งหมดอย่างเปิดเผย

และเพื่อให้บรรดาผู้ที่รักพระองค์ด้วยหัวใจที่จริงใจได้รับความเย็บพร้อม

มีเพียงพระอุปนิสัยเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถนำพายุคนนั้นไปถึงบทอวานได้ ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว

ทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างจะถูกแยกไปตามประเภทของพวกมัน และถูกแบ่งออกเป็นจำพวกต่างๆ

ตามธรรมชาติของพวกมัน นี่คือช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงเปิดเผยบทอวานของมนุษยชาติและบ้านปลายของพวกเขา

หากผู้คนมิได้ก้าวผ่านการติสอนและการพิพากษาแล้วไซ้

ก็จะไม่มีหนทางที่จะดีแก่ความไม่เชื่อฟังและความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

มีเพียงโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาเท่านั้นที่จะสามารถเปิดเผยบทอวานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงได้

มนุษย์จะแสดงให้เห็นตัวตนที่แท้จริงของเขาเฉพาะเมื่อเขาได้รับการติสอนและการพิพากษาเท่านั้น

คนชั่วจะถูกนำไปอยู่กับคนชั่ว คนดีอยู่กับคนดี และมนุษยชาติทั้งปวงจะถูกแยกออกไปตามประเภทของพวกเขา

บทอวานของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการเปิดเผยโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษา

เพื่อที่คนชั่วอาจจะได้รับการลงโทษและคนดีได้รับบำเหน็จรางวัล

และผู้คนทั้งปวงกลับกลายมาอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพระเจ้า

พระราชกิจทั้งหมดนี้จะต้องสัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษาที่ชอบธรรม

เนื่องจากความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้มาถึงจุดสูงสุดของมัน

และความไม่เชื่อฟังของพวกเขากลับกลายเป็นร้ายแรงอย่างเหลือเกิน

จึงมีเพียงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

พระอุปนิสัยซึ่งประกอบด้วยการดีสอนและการพิพากษาเป็นหลัก และถูกเปิดเผยในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้น
ที่สามารถแปลงสภาพและทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมได้

มีเพียงพระอุปนิสัยนี้เท่านั้นที่สามารถเปิดโปงคนชั่ว

และด้วยเหตุนี้จึงลงโทษพวกไม่ชอบธรรมทั้งหมดอย่างรุนแรง ดังนั้น

พระอุปนิสัยเช่นนี้ซึมซับไปด้วยนัยสำคัญของยุคนี้

และการเปิดเผยและการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ถูกทำให้สำแดงชัดแจ้งเพื่อประโยชน์ของพระราชา
กิจของยุคใหม่แต่ละยุค

มิใช่ว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์โดยตามความชอบพระทัยเองและโดยไม่มีนัยสำคัญ

หากแม้ว่าในการเปิดเผยบทอาณัติของมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น

พระเจ้ายังคงจะประทานความสงสารและความรักอันไม่สิ้นสุดให้แก่มนุษย์และยังคงมีความรักต่อเขาอยู่ต่อไป

โดยไม่ทรงนำมนุษย์ไปสู่การพิพากษาที่ชอบธรรม แต่ตรงกันข้ามกลับทรงแสดงให้เห็นการยอมผ่อนปรน

ความอดทน และการให้อภัย และยกโทษให้มนุษย์ไม่ว่าบาปของเขาจะมหันต์เพียงใด

โดยไม่มีการพิพากษาอันชอบธรรมแม้แต่บัดเดียว กล่าวคือ เช่นนั้นแล้ว

เมื่อใดเล่าที่การบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าจะได้มาถึงการปิดตัวเสียที?

เมื่อใดที่พระอุปนิสัยเช่นนี้จะสามารถนำทางผู้คนไปสู่บ้านปลายที่เหมาะสมของมวลมนุษย์?

ดูตัวอย่างของผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มีความรักอยู่เสมอ ผู้พิพากษาที่มีใบหน้าดูใจดีและมีหัวใจอ่อนโยน

เขารักผู้คนโดยไม่คำนึงถึงอาชญากรรมที่พวกเขาอาจได้กระทำความ

และเขามีความรักและความอดทนกับพวกเขาไม่ว่าพวกเขาอาจจะเป็นใคร ในกรณีนั้น

เมื่อใดเขาจึงจะสามารถไปถึงการตัดสินที่ยุติธรรมได้เสียที? ในระหว่างยุคสุดท้าย

มีเพียงการพิพากษาอันชอบธรรมเท่านั้นที่สามารถแยกมนุษย์ไปตามประเภทของพวกเขาและนำพามนุษย์ไปสู่
อาณาจักรใหม่ได้ในหนทางนี้

ทั่วทั้งยุคนี้ถูกนำไปถึงบทอาณัติโดยผ่านทางพระอุปนิสัยอันชอบธรรมในการพิพากษาและการดีสอนของ
พระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าตลอดทั่วทั้งการบริหารจัดการของพระองค์ทั้งหมดมีความชัดเจนอย่างเทียบพริ้ว

กล่าวคือ ยุคพระคุณก็คือยุคพระคุณ และยุคสุดท้ายก็คือยุคสุดท้าย มีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างแต่ละยุค

เพราะในแต่ละยุคนี้พระเจ้าทรงพระราชกิจที่ใช้เป็นตัวแทนของยุคนี้

สำหรับพระราชกิจในยุคสุดท้ายที่จะทรงกระทำนั้น ต้องมีการเผาไหม้ การพิพากษา การดีสอน พระพิโรธ

และการทำลายล้างเพื่อนำพาผู้คนไปสู่บทอาณัติ ยุคสุดท้ายหมายถึงยุคสุดท้าย ในระหว่างยุคสุดท้ายนี้

พระเจ้าจะไม่ทรงนำพาผู้คนไปถึงบทอาณัติหรือ? เพื่อสิ้นสุดยุคนี้

พระเจ้าต้องทรงนำพาการดีสอนและการพิพากษามากับพระองค์
มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระองค์จะทรงสามารถนำคุณนี้ไปถึงบทอวานได้
จุดประสงค์ของพระเยซูคือเพื่อที่ว่ามนุษย์อาจจะรอดชีวิตต่อไป มีชีวิตต่อไป
และเพื่อที่ว่าเขาอาจจะดำรงอยู่ในหนทางที่ดีขึ้น
พระองค์ได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปเพื่อที่ว่าเขาอาจจะยุติการเคลื่อนลงไปในความชั่วช้าของเขา
และไม่ใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตายและนรกอีกต่อไป และโดยการช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนคนตายและนรก
พระเยซูได้ทรงอนุญาตให้เขาใช้ชีวิตต่อไป บัดนี้ ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้ว
พระเจ้าจะทรงทำลายล้างมนุษย์และทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์ให้สิ้นซาก นั่นก็คือ
พระองค์จะทรงแปลงสภาพการกบฏของมวลมนุษย์ ด้วยเหตุผลนี้
มันจึงคงจะเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงจับคุณนี้หรือนำพาแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ไปสู่การ
บังเกิดผลด้วยความสงสารเห็นใจและพระอุปนิสัยที่แสดงถึงความรักในอดีต
ทุกยุคแสดงลักษณะความเป็นตัวแทนพิเศษอย่างหนึ่งของพระอุปนิสัยพระเจ้า
และทุกยุคบรรจด้วยพระราชกิจที่ควรต้องทรงกระทำโดยพระเจ้า ดังนั้น
พระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองในแต่ละยุคจึงบรรจด้วยการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่แท้จริงของ
พระองค์ และทั้งพระนามของพระองค์และพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำจึงเปลี่ยนไปพร้อมกับคุณนั้น—
ซึ่งล้วนเป็นสิ่งใหม่ ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
พระราชกิจแห่งการทรงนำมวลมนุษย์กระทำไปภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์
และพระราชกิจช่วงระยะแรกได้ริเริ่มขึ้นบนแผ่นดินโลก ในช่วงระยะนี้
พระราชกิจประกอบไปด้วยการสร้างพระวิหารและแท่นบูชา
และการใช้ธรรมบัญญัติเพื่อทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลและเพื่อทรงพระราชกิจในท่ามกลางพวกเขา
โดยการทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลนี้
พระองค์ได้ทรงเปิดตัวพื้นฐานหนึ่งสำหรับพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก จากพื้นฐานนี้
พระองค์ได้ทรงแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ไปไกลโพ้นจากอิสราเอล ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระองค์ได้ทรงขยายพระราชกิจของพระองค์ออกไปโดยการเริ่มต้นจากอิสราเอล
เพื่อที่คนรุ่นต่อไปในภายหลังจะได้ค่อยๆ มารู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า
และรู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง
และรู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
พระองค์ทรงเผยแพร่พระราชกิจของพระองค์โดยผ่านทางประชากรแห่งอิสราเอลออกไปไกลโพ้นจากพวกเขา
แผ่นดินแห่งอิสราเอลคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งแรกของพระราชกิจของพระยาห์เวห์บนแผ่นดินโลก

และเป็นแผ่นดินแห่งอิสราเอลนี่เองที่พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกเป็นครั้งแรก
นั่นคือพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ ในช่วงระหว่างยุคพระคุณนั้น
พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้ช่วยมนุษย์ให้รอด สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นคือพระคุณ ความรัก
ความสงสารเห็นใจ ความอดกลั้น ความอดทน ความถ่อมพระองค์ ความใส่พระทัย และความยอมผ่อนปรน
และพระราชกิจมากมายเหลือเกินที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการไถ่มนุษย์
พระอุปนิสัยของพระองค์คืออุปนิสัยของความสงสารและความรัก
และเพราะพระองค์ทรงมีความสงสารเห็นใจและมีความรัก
พระองค์จึงได้ต้องทรงถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อมนุษย์
เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ดังเช่นรักพระองค์เอง
รักมากจนถึงขนาดที่พระองค์มอบถวายพระองค์เองในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์
ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระนามของพระเจ้าคือพระเยซู กล่าวคือ
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้ช่วยมนุษย์ให้รอด
และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้มีความสงสารเห็นใจและมีความรัก พระเจ้าได้ทรงอยู่กับมนุษย์
ความรักของพระองค์ ความสงสารของพระองค์
และความรอดของพระองค์ได้ไปพร้อมกับแต่ละบุคคลและทุกคน
มีเพียงโดยการยอมรับพระนามของพระเยซูและการสละทิ้งของพระองค์เท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถได้รับสันติสุขและความชื่นบานยินดี ได้รับพระพรของพระองค์
พระคุณอันกว้างใหญ่และมากมายของพระองค์ และความรอดของพระองค์ได้
บรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระองค์ล้วนได้รับความรอดและได้รับการอภัยบาปของพวกเขา
โดยผ่านทาง การตรึงกางเขนของพระเยซู ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเยซูคือพระนามของพระเจ้า
อีกนัยหนึ่งคือ พระราชกิจในยุคพระคุณนั้นได้ดำเนินการภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นหลัก
ในระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู
พระองค์ทรงรับหน้าที่ในช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจใหม่ที่นอกเหนือไปจากพันธสัญญาเดิม
และพระราชกิจของพระองค์ได้สิ้นสุดลงด้วยการตรึงกางเขน
นี่คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
พระยาห์เวห์คือพระนามของพระเจ้า และในยุคพระคุณนั้น พระนามของพระเยซูได้เป็นตัวแทนพระเจ้า
ในระหว่างยุคสุดท้าย พระนามของพระองค์คือ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์—องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ผู้ซึ่งทรงใช้ฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อนำมนุษย์ พิชิตมนุษย์ และได้รับมนุษย์ไว้

และนำคุณนี้ไปสู่การปิดตัวของมันในท้ายที่สุด ในทุกยุค ณ ทุกช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้า
พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ชัด

ในปฐมกาล

การนำทางมนุษย์ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมนั้นเป็นเหมือนการนำทางชีวิตของเด็กคนหนึ่ง
มวลมนุษย์ในช่วงแรกเริ่มต้นคือทารกแรกเกิดของพระยาห์เวห์ พวกเขาคือชาวอิสราเอล
พวกเขาไม่มีความเข้าใจถึงวิธีที่จะเคารพพระเจ้าหรือวิธีที่จะดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลกเลย กล่าวคือ
พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ นั่นก็คือพระองค์ได้ทรงสร้างอาดัมและเอวา
แต่พระองค์มิได้ทรงให้ปัญญาทั้งหลายแก่พวกเขาเพื่อเข้าใจวิธีที่จะเคารพพระยาห์เวห์หรือปฏิบัติตามธรรมบ
ญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์บนแผ่นดินโลก หากไม่มีการทรงนำโดยตรงของพระยาห์เวห์
ก็ไม่มีสักคนที่สามารถรู้การนี้ได้โดยตรง เพราะในปฐมกาลนั้นมนุษย์ไม่มีปัญญาทั้งหลายเช่นนั้น
มนุษย์เพียงได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเท่านั้น แต่สำหรับการที่จะเคารพพระองค์อย่างไร
ความประพุดิประเภทใดที่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการเคารพพระองค์
คนเราจะต้องเคารพพระองค์ด้วยจิตใจประเภทใด หรือจะมอบถวายสิ่งใดในการเคารพพระองค์นั้น
มนุษย์ไม่มีแนวคิดโดยสิ้นเชิง
มนุษย์รู้เพียงวิธีที่จะชื่นชมกับสิ่งที่สามารถชื่นชมได้ตามกลางสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างขึ้น
แต่สำหรับเรื่องชีวิตประเภทใดบนแผ่นดินโลกที่เป็นชีวิตที่ควรค่าแก่สิ่งทรงสร้างของพระเจ้า
มนุษย์ไม่มีความรู้แต่อย่างใดเลย หากไม่มีใครบางคนมาแนะนำพวกเขา
หากไม่มีใครบางคนมานำพวกเขาโดยตนเองแล้ว
มวลมนุษย์นี้ก็คงจะไม่ได้ใช้ชีวิตที่เหมาะสมกับมนุษย์ชาติอย่างถูกต้องเหมาะสม
แต่คงจะเพียงแค่นี้ถูกจับเป็นเชลยของซาตานอย่างหลบๆ ซ่อนๆ เท่านั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์
กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงสร้างบรรพบุรุษของมวลมนุษย์ เอวาและอาดัม
แต่พระองค์มิได้ประทานความฉลาดหรือสติปัญญาใดๆ เพิ่มเติมแก่พวกเขา
ถึงแม้ว่าพวกเขาใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกแล้วก็ตาม แต่พวกเขาแทบจะไม่เข้าใจสิ่งใดเลย และดังนั้น
พระราชกิจของพระยาห์เวห์ในการทรงสร้างมวลมนุษย์จึงเสร็จสิ้นไปเพียงครึ่งเท่านั้น
และห่างไกลจากความครบบริบูรณ์
พระองค์เพียงได้ทรงทำแบบจำลองของมนุษย์ให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นจากดินเหนียวและได้ทรงมอบลมปราณของ
พระองค์ให้แก่มันเท่านั้น แต่มิได้ประทานความเต็มใจในการเคารพพระองค์ที่พอเพียงให้แก่มนุษย์ในปฐมกาล
มนุษย์ยังไม่มีจิตใจที่จะเคารพพระองค์ หรือที่จะยำเกรงพระองค์
มนุษย์รู้เพียงวิธีที่จะรับฟังพระวอนขอของพระองค์เท่านั้น

แต่ไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานสำหรับชีวิตบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ปกติของชีวิตมนุษย์ และดังนั้น ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างผู้ชายและผู้หญิง และได้ทรงทำโครงการเจ็ดวันเสร็จสิ้นแล้ว แต่พระองค์ยังมิได้ทรงทำให้การทรงสร้างมนุษย์มีความครบบริบูรณ์แต่อย่างใด เพราะมนุษย์เป็นแต่เพียงແຄບ และขาดความเป็นจริงของการเป็นมนุษย์

มนุษย์ได้รู้เพียงว่าพระยาห์เวห์นั่นเองคือผู้ที่ทรงได้สร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา

แต่เขาไม่มีการระแคะระคายถึงวิธีที่จะปฏิบัติตามพระวาทะทั้งหลายหรือธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์ และดังนั้น หลังจากที่มีมวลมนุษย์ได้มีชีวิตขึ้น พระราชกิจของพระยาห์เวห์ก็อยู่ห่างไกลจากการเสร็จสิ้น

พระองค์ยังคงต้องทรงนำมวลมนุษย์อย่างเต็มที่เพื่อให้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์

เพื่อที่พวกเขาอาจจะมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตด้วยกันบนแผ่นดินโลกและเคารพพระองค์ได้

และเพื่อที่พวกเขาอาจจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ร่องครรลองอันถูกต้องของชีวิตมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลกด้วยการทรงนำของพระองค์

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระราชกิจที่ได้มีการดำเนินการภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นหลักจะได้ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่ นั่นก็คือ

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการทรงสร้างโลกของพระยาห์เวห์จะได้สรุปปิดตัวอย่างเต็มที่ และดังนั้น โดยการได้ทรงสร้างมวลมนุษย์มานี้

พระองค์จึงต้องทรงนำชีวิตของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหลายพันปี

เพื่อที่มวลมนุษย์อาจจะมีความสามารถที่จะปฏิบัติตามประกาศกฤษฎีกาทั้งหลายและธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของพระองค์ได้ และเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ทั้งหมดของชีวิตมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก

เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจของพระยาห์เวห์จึงจะครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่

พระองค์ได้ทรงเข้ารับพระราชกิจนี้หลังจากการทรงสร้างมวลมนุษย์ และได้ทรงดำเนินพระราชกิจนั้นมาจนกระทั่งถึงศักราชของยาโคบ

ซึ่งเป็นเวลาที่พระองค์ได้ทรงทำให้บุตรสิบสองคนของยาโคบเป็นสิบสองเผ่าของอิสราเอล

จากเวลานั้นเป็นต้นมา

ประชากรของอิสราเอลทั้งหมดได้กลายเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ได้รับการทรงนำทางอย่างเป็นทางการโดยพระองค์บนแผ่นดินโลก

และอิสราเอลได้กลายเป็นตำแหน่งเฉพาะบนแผ่นดินโลกที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์

พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ผู้คนเหล่านี้เป็นประชากรกลุ่มแรกที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการกับพวกเขาบนแผ่นดินโลก

และพระองค์ได้ทรงทำให้แผ่นดินทั้งหมดทั้งหมดของอิสราเอลเป็นจุดต้นกำเนิดสำหรับพระราชกิจของพระองค์

โดยได้ทรงใช้พวกเขาเป็นการเริ่มต้นพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีก

เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดที่ถือกำเนิดจากพระองค์บนแผ่นดินโลกจะได้รู้จักวิธีที่จะเคารพพระองค์และวิธีที่จะดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลก และดังนั้น ความประหลาดต่างๆ

ของชาวอิสราเอลจึงได้กลายเป็นแบบอย่างให้ผู้คนของชาติต่างชาติทั้งหลายได้ปฏิบัติตาม

และสิ่งที่ได้พูดกันท่ามกลางประชากรของอิสราเอลได้กลายเป็นถ้อยคำทั้งหลายที่ผู้คนของชาติต่างชาติทั้งหลายได้รับฟัง เนื่องจากพวกเขาเป็นกลุ่มแรกที่ได้รับธรรมบัญญัติทั้งหลายและพระบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์ และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นกลุ่มแรกด้วยเช่นกันที่รู้วิธีที่จะเคารพหนทางทั้งหลายของพระยาห์เวห์

พวกเขาคือบรรดาบรรพบุรุษของเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้ซึ่งรู้จักหนทางทั้งหลายของพระยาห์เวห์

ตลอดจนตัวแทนทั้งหลายของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกสรร เมื่อยุคพระคุณได้มาถึง

พระยาห์เวห์มิได้ทรงนำมนุษย์ในหนทางนี้อีกต่อไป มนุษย์ได้ทำบาปและได้ปล่อยตัวเขาเองให้อยู่กับบาป และดังนั้น พระองค์จึงได้ทรงเริ่มช่วยมนุษย์ให้พ้นจากบาป ในหนทางนี้

พระองค์ได้ทรงกำหนดนิมัยอันกระตือรือร้นที่มนุษย์ได้รับการช่วยให้พ้นจากบาปโดยสิ้นเชิง ในยุคสุดท้ายนั้น

มนุษย์ได้จมอยู่กับความชั่วช้าถึงระดับที่พระราชกิจของช่วงระยะนี้จะสามารถดำเนินการได้ก็โดยผ่านทางการศึกษาและการติสอนเท่านั้น ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระราชกิจนี้จะสามารถสำเร็จลุล่วงได้

การนี้ได้เป็นพระราชกิจของหลายยุค อีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าทรงใช้พระนามของพระองค์

พระราชกิจของพระองค์

และพระฉายาทั้งหลายที่แตกต่างกันของพระเจ้าเพื่อแบ่งแยกยุคจากยุคและทำการเปลี่ยนผ่านระหว่างยุคเหล่านั้น

พระนามของพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เป็นตัวแทนยุคของพระองค์และเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระองค์ในทุกยุค สมมติว่าพระราชกิจของพระเจ้าในทุกยุคนั้นเป็นแบบเดียวกันอยู่เสมอ

และพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานด้วยพระนามเดียวกันอยู่เสมอ มนุษย์จะรู้จักพระองค์ได้อย่างไร?

พระเจ้าต้องทรงได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ และนอกเหนือจากพระเจ้าที่เรียกว่าพระยาห์เวห์แล้ว

ผู้ใดที่ถูกเรียกด้วยชื่ออื่นโดยอ้อมไม่ใช่พระเจ้า หรือมิฉะนั้นพระเจ้าทรงสามารถเป็นพระเยซูเท่านั้น

และนอกเหนือจากพระนามของพระเยซูแล้วพระองค์ไม่อาจได้รับการเรียกขานโดยชื่ออื่นใด

นอกเหนือจากพระเยซูแล้ว พระยาห์เวห์ก็ไม่ใช่พระเจ้า และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็ไม่ใช่พระเจ้าเช่นกัน

มนุษย์เชื่อว่า จริงอยู่ที่พระเจ้าคือผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่พระเจ้าคือพระเจ้าผู้อยู่กับมนุษย์

และพระองค์ต้องทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับมนุษย์

การทำแบบนี้คือการคล้อยตามคำสอน และการจำกัดพระเจ้าไว้กับวงเขตใดวงเขตหนึ่ง ดังนั้น

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำ พระนามที่พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขาน

และพระฉายาที่พระองค์ทรงรับมาใช้ในทุกยุค—

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในทุกช่วงระยะตลอดหนทางเรื่อยมาจนถึงวันนี้—

ทั้งหมดนี้มิได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อเดียว และมีได้อยู่ภายใต้ขีดจำกัดใดๆ ไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม

พระองค์คือพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ก็คือพระเยซู รวมถึงพระเมสสิยาห์ และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ด้วยเช่นกัน

พระราชกิจของพระองค์สามารถก้าวผ่านการแปลงสภาพทีละน้อย

ด้วยการเปลี่ยนพระนามที่สอดคล้องกันของพระองค์

ไม่มีพระนามเดียวพระนามใดที่สามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้โดยครบถ้วน

แต่พระนามทั้งหมดที่ใช้เรียกขานพระองค์นั้นสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้

และพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติในทุกยุคเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์ สมมุติว่าเมื่อถึงยุคสุดท้าย

พระเจ้าที่เรามองเห็นยังคงเป็นพระเยซู และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์กำลังประทับอยู่บนเมฆขาว

และพระองค์ยังคงมีการทรงปรากฏของพระเยซู และพระวาระที่พระองค์ตรัสยังคงเป็นพระวาระของพระเยซู

ที่ว่า “พวกเจ้าควรจะรักเพื่อนบ้านของพวกเจ้าเหมือนตัวพวกเจ้าเอง พวกเจ้าควรอดอาหารและอธิษฐาน

รักศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้าเสมือนที่พวกเจ้าทะนุถนอมชีวิตของเจ้าเอง จงอดกลั้นกับผู้อื่น

และจงอดทนและถ่อมใจ

พวกเจ้าต้องทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ทั้งหมดก่อนที่จะสามารถกลายเป็นสาวกของเรา

และโดยการทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ทั้งหมด พวกเจ้าอาจจะได้เข้าสู่อาณาจักรของเรา”

การนี้จะมีได้เป็นของพระราชกิจแห่งยุคพระคุณหรือ?

สิ่งที่พระองค์ตรัสจะมีให้หนทางของยุคพระคุณหรือ?

พวกเจ้าจะรู้สึกอย่างไรหากพวกเจ้าได้ยินพระวาระเหล่านี้?

พวกเจ้าจะไม่รู้สึกว่านี่ยังคงเป็นพระราชกิจของพระเยซูหรือ? นี่จะมีใช้การทำมันซ้ำซ้อนหรือ?

มนุษย์จะสามารถพบความชื่นชมยินดีในการนี้ได้หรือ?

พวกเจ้าจะรู้สึกว่าการพระราชกิจของพระเจ้าสามารถเพียงแค่ง่ายอย่างที่มีเป็น ณ บัดนี้

และจะไม่ก้าวหน้าต่อไปอีกแล้ว พระองค์ทรงมีเพียงฤทธานุภาพมากมายยิ่งนักเท่านั้น

และไม่มีพระราชกิจใหม่ให้ทำอีกแล้ว

และพระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพของพระองค์มาจนถึงขีดจำกัดของมันแล้ว

สองพันปีก่อนหน้านี้นี้เป็นยุคพระคุณ และสองพันปีต่อมาพระองค์ยังคงกำลังทรงประกาศหนทางของยุคพระคุณ

และยังคงกำลังทรงทำให้ผู้คนกลับใจอยู่ ผู้คนคงจะกล่าวว่า “พระเจ้า

พระองค์ทรงมีเพียงฤทธานุภาพมากมายยิ่งนักเท่านั้น ข้าพระองค์เคยเชื่อว่าพระองค์ทรงพระปรีชาญาณยิ่งนัก

แต่ทว่าพระองค์ทรงรู้จักเพียงความอดกลั้นเท่านั้น และทรงเป็นกังวลอยู่กับความอดทนเท่านั้น

พระองค์ทรงรู้เพียงวิธีที่จะรักศัตรูของพระองค์ และไม่รู้อะไรมากกว่านั้นเลย” ในจิตใจของมนุษย์

พระเจ้าคงจะทรงเป็นดังเช่นที่พระองค์ทรงเคยเป็นในยุคพระคุณตลอดไป
และมนุษย์คงจะเชื่ออยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงมีความรักและความสงสารเห็นใจ
เจ้าคิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะย่ำอยู่ที่เดิมเสมอไปหรือไม่? และดังนั้น
ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงถูกตรึงกางเขน
และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าเห็นและสัมผัสจะไม่เป็นเหมือนกับสิ่งใดที่พวกเจ้าได้จินตนาการไว้หรือได้ยินคำบอกเล่ามา วันนี้ พระเจ้าไม่ทรงข้องเกี่ยวกับพวกฟาริสี อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้โลกรู้จัก
และบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ก็มีเพียงพวกเจ้าผู้ซึ่งติดตามพระองค์เท่านั้น
เพราะพระองค์จะไม่ทรงถูกตรึงกางเขนอีกครั้ง ในระหว่างยุคพระคุณนั้น
พระเยซูเคยทรงประกาศอย่างเปิดเผยทั่วทั้งแผ่นดินเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจข่าวประเสริฐของพระองค์
พระองค์เคยทรงข้องเกี่ยวกับพวกฟาริสีเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจการตรึงกางเขน
หากพระองค์มิได้ทรงข้องเกี่ยวกับพวกฟาริสีและพวกผู้มีอำนาจไม่เคยรู้เรื่องพระองค์
พระองค์จะทรงถูกกล่าวโทษ และจากนั้นทรงถูกทรยศและถูกดักตรึงกับกางเขนได้อย่างไร? และดังนั้น
พระองค์ได้ทรงข้องเกี่ยวกับพวกฟาริสีเพื่อประโยชน์ของการตรึงกางเขน วันนี้
พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างลับๆ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการทดลอง
ในการจัดเป็นมนุษย์สองครั้งของพระเจ้า พระราชกิจและนัยสำคัญแตกต่างกัน และสถานที่ก็แตกต่างกันด้วย
ดังนั้น พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำจะสามารถเหมือนกันอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ได้อย่างไร?

พระนามของพระเยซู—“พระเจ้าทรงอยู่กับเรา”—

สามารถเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันได้อย่างไร?

มันสามารถบรรยายให้เห็นภาพพระเจ้าอย่างครบถ้วนได้อย่างไร?

หากมนุษย์กล่าวว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูเท่านั้น

และมีอาจทรงมีพระนามอื่นใดเพราะพระเจ้าไม่ทรงสามารถเปลี่ยนพระอุปนิสัยของพระองค์ได้

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นการหมิ่นประมาทอย่างแท้จริง! เจ้าเชื่อหรือว่าพระนามพระเยซู ซึ่งแปลว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา
เพียงพระนามเดียวนั้นสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้?

พระเจ้าอาจทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามต่างๆ มากมาย แต่ท่ามกลางพระนามต่างๆ มากมายเหล่านี้

ไม่มีสักหนึ่งพระนามที่สามารถครอบคลุมทั้งหมดของพระเจ้าได้

ไม่มีสักหนึ่งพระนามที่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้อย่างครบถ้วน และดังนั้น พระเจ้าจึงทรงมีพระนามต่างๆ
มากมาย แต่พระนามต่างๆ

มากมายเหล่านี้ไม่สามารถบรรยายให้เห็นภาพพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วน

เพราะพระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงอุดมมากเสียจนเกินความสามารถของมนุษย์ที่จะรู้จักพระองค์ได้

ไม่มีหนทางเลยสำหรับมนุษย์ที่จะครอบคลุมพระเจ้าอย่างครบถ้วนโดยใช้ภาษาของมวลมนุษย์
มวลมนุษย์มีแต่คำศัพท์ที่จำกัดที่ใช้เพื่อครอบคลุมทุกอย่างที่พวกเขาารู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า ได้แก่
ทรงยิ่งใหญ่ ทรงพระเกียรติ ทรงมหัศจรรย์ ทรงยากหยั่งถึง ทรงสูงสุด ทรงบริสุทธิ์ ทรงชอบธรรม
ทรงพระปรีชา และอื่นๆ ช่างมากมายหลายคำนัก!
คำศัพท์ที่จำกัดนี้ไม่สามารถที่จะพรรณนาถึงส่วนน้อยที่มนุษย์ได้เป็นประจักษ์พยานเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้ เมื่อเวลาผ่านไป คนอื่นๆ
มากมายได้เพิ่มคำทั้งหลายที่พวกเขาคิดว่าสามารถพรรณนาความศรัทธาแรงกล้าในหัวใจของพวกเขาได้ดีกว่า
ได้แก่ พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก! พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ยิ่งนัก! พระเจ้าทรงdingามยิ่งนัก! วันนี้
คำกล่าวของมนุษย์เช่นคำเหล่านี้ได้มาถึงยอดสูงสุดของพวกเขาแล้ว กระนั้น
มนุษย์ยังคงไม่สามารถแสดงออกแก่ตัวเขาเองได้อย่างชัดเจน และดังนั้น สำหรับมนุษย์แล้ว
พระเจ้าทรงมีพระนามต่างๆ มากมาย กระนั้น พระองค์มิได้ทรงมีหนึ่งพระนาม
และนี่เป็นเพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นช่างอุดมสมบูรณ์ยิ่งนัก และภาษาของมนุษย์ช่างขัดสนยิ่งนัก
คำหรือพระนามเฉพาะอย่างหนึ่งนั้นไม่สามารถที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์ได้
แล้วเจ้าคิดว่าพระนามของพระเจ้าสามารถลงที่ใดหรือ? พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนักและทรงบริสุทธิ์ยิ่งนัก
กระนั้นแล้วเจ้าจะไม่ยินยอมให้พระองค์ทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ในยุคใหม่แต่ละยุคหรือ? ดังนั้น
ในทุกยุคที่พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์เองโดยพระองค์เองนั้น
พระองค์ทรงใช้พระนามที่เหมาะสมกับยุคนั้นเพื่อที่จะครอบคลุมพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ
พระองค์ทรงใช้พระนามเฉพาะนี้ พระนามที่มีนัยสำคัญชั่วคราว
เพื่อเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์ในยุคนั้น
นี่คือการที่พระเจ้าทรงใช้ภาษาของมวลมนุษย์เพื่อแสดงพระอุปนิสัยของพระองค์เอง แม้กระนั้นก็ตาม
ผู้คนมากมายที่ได้มีประสบการณ์ทางจิตวิญญาณและได้เห็นพระเจ้าด้วยตนเองมาแล้ว
ถึงอย่างไรก็ยังรู้สึกว่พระนามเฉพาะพระนามหนึ่งนั้นไม่สามารถที่จะเป็นตัวแทนพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์
ของพระองค์ได้—อนิจจา เช่นนั้นก็ช่วยไม่ได้—ดังนั้นมนุษย์ก็จะไม่กล่าวถึงพระเจ้าโดยพระนามใดอีกต่อไป
นอกจากเรียกพระองค์ง่ายๆ ว่า “พระเจ้า” เท่านั้น มันเป็นราวกับว่าหัวใจของมนุษย์เต็มเปี่ยมด้วยความรัก
และยังรุ่มเร้าไปด้วยความขัดแย้ง เพราะมนุษย์ไม่รู้ว่าจะอธิบายถึงพระเจ้าอย่างไร
สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นนั้นอุดมสมบูรณ์ยิ่งนักจนกระทั่งไม่มีหนทางที่จะพรรณนาถึงได้ง่ายๆ
ไม่มีพระนามเดียวพระนามใดที่สามารถสรุปพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้
และไม่มีพระนามเดียวพระนามใดที่สามารถพรรณนาถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นได้
หากมีใครถามเราว่า “พระองค์ทรงใช้พระนามใดกันแน่?” เราจะบอกพวกเขา “พระเจ้าก็คือพระเจ้า!”

นั่นมิใช่พระนามที่ดีที่สุดสำหรับพระเจ้าหรือ?

มันมิใช่การครอบคลุมที่ดีที่สุดสำหรับพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือ? เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว

เหตุใดพวกเจ้าจึงใช้ความพยายามอย่างมากเหลือเกินในการแสวงหาพระนามของพระเจ้า?

เหตุใดพวกเจ้าจึงต้องใช้สมองอย่างหนัก โดยไม่กินไม่นอน ทั้งหมดนั้นก็เพื่อประโยชน์ของชื่อชื่อหนึ่ง?

วันนั้นจะมาถึง เมื่อพระเจ้าจะไม่ได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ พระเยซู หรือพระเมสสิยาห์—

พระองค์จะทรงเป็นเพียงพระผู้สร้าง ณ เวลานั้น พระนามต่างๆ

ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงได้ใช้มาบนแผ่นดินโลกจะต้องมาถึงบทวสาน

เพราะพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกจะได้มาถึงบทวสานแล้ว

ซึ่งหลังจากนั้นจะไม่มีพระนามทั้งหลายของพระองค์อีกแล้ว

เมื่อทุกสรรพสิ่งมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง

พระองค์จะทรงมีความจำเป็นอะไรกับพระนามที่เหมาะสมอย่างสูงกระนั้นก็ยัง ไม่ครบบริบูรณ์? ขณะนี้

เจ้ายังคงกำลังแสวงหาพระนามของพระเจ้าอยู่ใช่ไหม?

เจ้ายังคงกลัวที่จะพูดว่าพระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์เท่านั้นหรือ?

เจ้ายังคงกลัวที่จะพูดว่าพระเจ้าทรงสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเยซูได้เท่านั้นหรือ?

เจ้ามีความสามารถที่จะรับบาปแห่งการหมิ่นประมาทต่อพระเจ้าได้หรือ?

เจ้าควรต้องรู้ว่าโดยดั้งเดิมนั้นพระเจ้าไม่ทรงมีพระนาม พระองค์เพียงทรงใช้พระนามหนึ่ง หรือสอง หรือหลายๆ

พระนามก็เพราะพระองค์ทรงมีพระราชกิจที่ต้องกระทำและทรงต้องจัดการกับมวลมนุษย์เท่านั้น

ไม่ว่าพระนามใดที่พระองค์ได้รับการเรียกขาน—

พระองค์มิได้ทรงเลือกมันโดยอิสระด้วยพระองค์เองหรือ? พระองค์จำเป็นจะต้องให้เจ้า—

ซึ่งเป็นหนึ่งในสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์—มาตัดสินมันกระนั้นหรือ?

พระนามที่พระเจ้าทรงใช้ในการได้รับการเรียกขานนั้นคือพระนามที่สอดคล้องกันกับสิ่งที่มนุษย์สามารถจับควา

มได้ สอดคล้องกับภาษาของมวลมนุษย์ แต่พระนามนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่สามารถหมายรวมถึงมนุษย์ได้

เจ้าสามารถพูดได้เพียงว่ามีพระเจ้าในสวรรค์ ว่าพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้า

ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงมีฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ ผู้ทรงพระปรีชาญาณยิ่งนัก ทรงเป็นที่ยกย่องยิ่งนัก

ทรงน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ทรงล้ำลึกยิ่งนัก และทรงเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ยิ่งนักเท่านั้น

และหลังจากนั้นเจ้าก็ไม่สามารถพูดมากไปกว่านี้ได้อีก สิ่งเล็กๆ น้อยๆ นี่คือทั้งหมดที่เจ้าสามารถรู้ได้

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เพียงแค่พระนามของพระเยซูจะสามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองได้หรือ?

เมื่อยุคสุดท้ายมาถึง แม้ว่าผู้ที่ทรงพระราชกิจยังคงเป็นพระเจ้า แต่พระนามของพระองค์ต้องเปลี่ยน

เพราะมันเป็นยุคหนึ่งที่แตกต่างออกไป

พระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดทั่วทั้งจักรวาลและในอาณาจักรเบื้องบน

พระองค์จะทรงสามารถอธิบายถึงพระองค์เองอย่างครบถ้วน โดยใช้ภาษาของมนุษย์ได้กระนั้นหรือ?

พระเจ้าทรงสวมพระองค์เองในเนื้อหนังนี้เพื่อที่จะทรงพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งของพระองค์

ไม่มีนัยสำคัญเฉพาะแต่อย่างใดต่อภาษาของเนื้อหนังนี้ มันไม่มีความสัมพันธ์ใดกับการผ่านไปของยุคทั้งหลาย
อีกทั้งไม่มีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เหตุใดพระเจ้าจึงมิได้ทรงอนุญาตให้พระฉายาของพระองค์คงเหลืออยู่?

เหตุใดพระองค์มิได้ทรงปล่อยให้มนุษย์ว่าดพระฉายาของพระองค์เพื่อที่มันจะได้ถูกส่งต่อไปยังชนรุ่นต่อไป?

เหตุใดพระองค์มิได้ทรงอนุญาตให้ผู้คนยอมรับว่าพระฉายาของพระองค์คือพระฉายาของพระเจ้า?

ถึงแม้ว่าภาษาของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นในพระฉายาของพระเจ้า

แต่มันจะเป็นไปได้หรือที่การปรากฏของมนุษย์จะเป็นตัวแสดงแทนพระฉายาอันเป็นที่ยกย่องของพระเจ้า?

เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์เพียงเสด็จลงจากสวรรค์มาเป็นมนุษย์ที่เฉพาะเจาะจงคนหนึ่ง

คือพระวิญญาณของพระองค์นั่นเองที่เสด็จลงมาเป็นมนุษย์

ซึ่งพระองค์ทรงใช้ผ่านทางเพื่อทรงพระราชกิจของพระวิญญาณ

คือพระวิญญาณนั่นเองที่มีการแสดงออกเป็นมนุษย์

และคือพระวิญญาณนั่นเองที่ทรงพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

พระราชกิจที่ทรงทำในเนื้อหนังนั้นเป็นตัวแทนพระวิญญาณได้อย่างครบถ้วน

และเนื้อหนังนั้นก็เกินไปเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจ

แต่นั่นมิได้หมายความว่าภาษาของเนื้อหนังนั้นจะเป็นสิ่งแทนที่พระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง

นี่มิใช่จุดประสงค์หรือนัยสำคัญของการที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อให้พระวิญญาณได้พบสถานที่ที่จะพักอาศัยที่เหมาะสมกับการทรงพระราชกิจ

ของพระองค์เท่านั้น เพื่อสัมฤทธิ์ผลพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังได้ดีขึ้น

เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นกิจการทั้งหลายของพระองค์ เข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์

ได้ยินพระวาทะของพระองค์ และรู้จักความอัศจรรย์ของพระราชกิจของพระองค์

พระนามของพระองค์เป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระองค์

พระราชกิจของพระองค์เป็นตัวแทนพระอัครลักษณะของพระองค์

แต่พระองค์ไม่เคยตรัสไว้ว่าการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นตัวแทนพระฉายาของพระองค์

นั่นเป็นเพียงมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์เท่านั้น และดังนั้น

แง่มุมที่สำคัญยิ่งของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นก็คือพระนามของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระองค์ และเพศสภาพของพระองค์

เหล่านี้ถูกใช้เพื่อเป็นตัวแทนการบริหารจัดการของพระองค์ในยุคนี้

การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่มีความสัมพันธ์แต่อย่างใดกับการบริหารจัดการของพระองค์

โดยเป็นเพียงเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์ ณ เวลานั้นเท่านั้น

กระนั้นก็เป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะไม่ทรงมีการปรากฏที่เฉพาะเจาะจง

และดังนั้นพระองค์จึงทรงเลือกครอบครัวที่เหมาะสมเพื่อกำหนดการทรงปรากฏของพระองค์

หากการทรงปรากฏของพระเจ้าจะต้องมีนัยสำคัญแบบตัวแทน

เช่นนั้นแล้วพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่มีคุณลักษณะทางใบหน้าคล้ายกับใบหน้าของพระองค์ก็คงจะเป็นตัวแทนพระ

เจ้าด้วยเช่นกัน นั่นจะไม่เป็นการเข้าใจผิดอย่างมหันต์หรือ?

มนุษย์ได้วาดพระฉายาลักษณ์ของพระเยซูขึ้นมาเพื่อที่มนุษย์จะได้สัมผัสการพระองค์ ณ เวลานั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้ทรงให้คำแนะนำพิเศษแต่อย่างใด และดังนั้น

มนุษย์จึงได้ส่งต่อพระฉายาลักษณ์ที่จินตนาการไว้นั้นมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ในความจริงนั้น

ตามเจตนารมณ์เดิมของพระเจ้า มนุษย์ไม่ควรได้ทำเช่นนั้น

มันเป็นเพียงความกระตือรือร้นของมนุษย์ที่เป็นเหตุให้พระฉายาลักษณ์ของพระเยซูยังคงมีอยู่จนกระทั่งวันนี้

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ

และมนุษย์จะไม่มีความสามารถครอบคลุมสิ่งที่พระฉายาของพระองค์เป็นในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายได้

พระอุปนิสัยของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเป็นตัวแทนพระฉายาของพระองค์ได้

ส่วนการทรงปรากฏของพระนาสิกของพระองค์ พระโอบอุ้มของพระองค์ พระเนตรของพระองค์

และพระเกศาของพระองค์ เหล่านี้ล้วนอยู่นอกเหนือความสามารถของเจ้าที่จะครอบคลุมได้

เมื่อวิวรณ์ได้มาถึงยอห์น เขาได้เห็นพระฉายาของบุตรมนุษย์ กล่าวคือ

ที่ออกจากพระโอบอุ้มของพระองค์นั้นคือดาบสองคม พระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนเปลวไฟ

พระเศียรและพระเกศาของพระองค์เป็นสีขาวเหมือนขนแกะ

พระบาทของพระองค์เป็นเหมือนทองสัมฤทธิ์ขัดเงา และมีขอบสีทองรอบพระอุระของพระองค์

ถึงแม้ว่าถ้อยคำของเขาแจ่มชัดอย่างยิ่ง

แต่พระฉายาของพระเจ้าที่เขาพรรณนาไว้นั้นมิใช่ฉายาของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง

สิ่งที่เขาได้เห็นเป็นเพียงนิมิตหนึ่งเท่านั้น และมีใช่ฉายาของบุคคลจากโลกทางวัตถุ ยอห์นได้มองเห็นนิมิต

แต่เขามิได้ประจักษ์กับการทรงปรากฏที่แท้จริงของพระเจ้า ฉายาของเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ที่เป็นฉายาของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งนั้น

ไม่สามารถที่จะเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันได้

เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นในพระฉายาของพระองค์เอง

และได้ทรงสร้างเพศชายและเพศหญิง ณ เวลานั้น

พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์ได้ทรงสร้างเพศชายและเพศหญิงในพระฉายาของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าฉายาของมนุษย์จะคล้ายคลึงกับพระฉายาของพระเจ้า

แต่การนี้ไม่สามารถตีความอนุมานเป็นการหมายความว่า การปรากฏของมนุษย์นั้นเป็นพระฉายาของพระเจ้า

และเจ้าไม่สามารถใช้ภาษาของมวลมนุษย์เพื่อแสดงตัวอย่างที่ชัดเจนอย่างครบถ้วนถึงพระฉายาของพระเจ้าได้

เพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ยกย่องยิ่งนัก ทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก ทรงน่าอัศจรรย์และยากหยั่งถึงได้ยิ่งนัก!

เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ การนั้นอยู่ภายใต้การทรงชี้นำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระองค์ทรงทำดั่งเช่นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงต้องประสงค์ไว้

และมิได้เป็นไปตามยุทธรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิม หรือตามพระราชกิจของพระยาห์เวห์

ถึงแม้ว่าพระราชกิจที่พระเยซูเสด็จมาเพื่อกระทำนั้นมิได้ทรงปฏิบัติตามธรรมเนียมทั้งหลายของพระยาห์เวห์

หรือพระบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์ แต่ต้นกำเนิดของทั้งสองพระองค์เป็นอย่างหนึ่งและอย่างเดียวกัน

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำได้เป็นตัวแทนพระนามของพระเยซู และมันเป็นตัวแทนยุคพระคุณ

ส่วนพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำนั้น เป็นตัวแทนพระยาห์เวห์ และเป็นตัวแทนยุทธรมบัญญัติ

พระราชกิจของทั้งสองพระองค์คือพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียวในสองยุคที่แตกต่างกัน

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำสามารถเป็นตัวแทนยุคพระคุณได้เท่านั้น

และพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำสามารถเป็นตัวแทนยุทธรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมได้เท่านั้น

พระยาห์เวห์เพียงทรงนำประชากรแห่งอิสราเอลและแห่งอียิปต์

และประชาชาติทั้งหมดนอกเหนือจากอิสราเอลเท่านั้น

พระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณภาคพันธสัญญาใหม่นั้นคือพระราชกิจของพระเจ้าภายใต้พระนามของพระ

เยซูขณะที่พระองค์ได้ทรงนำยุคนั้น

หากเจ้าพูดว่าพระราชกิจของพระเยซูมีพื้นฐานอยู่บนพระราชกิจของพระยาห์เวห์

ว่าพระองค์มิได้ทรงริเริ่มพระราชกิจใหม่ใด

และว่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้นเป็นไปตามพระวาทะของพระยาห์เวห์

เป็นไปตามพระราชกิจของพระยาห์เวห์และคำเผยพระวาทะของอิสยาห์แล้วไซ้

พระเยซูก็ลงจะมีได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

หากพระองค์ได้ประกอบพระราชกิจในหนทางนี้มาแล้ว

พระองค์ก็จะทรงได้เป็นอัครทูตหรือคนงานแห่งยุทธรมบัญญัติ หากมันเป็นดั่งเช่นที่เจ้าพูดแล้วไซ้

พระเยซูก็จะจะไม่ทรงสามารถเปิดตัวยุคหนึ่งได้ อีกทั้งพระองค์ก็จะไม่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจอื่นใดได้

ในหนทางเดียวกันนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องทรงพระราชกิจของพระองค์โดยผ่านทางพระยาห์เวห์เป็นหลัก

และนอกจากโดยผ่านทางพระยาหวั่นแล้วพระวิญญูณบริสุทธก็จะได้ทรงพระราชกิจใหม่ใดเลย
มันไม่ถูกต้องที่มนุษย์จะเข้าใจพระราชกิจของพระเยซูในหนทางนี้
หากมนุษย์เชื่อว่าพระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำนั้นได้ถูกกระทำไปตามพระวณะของพระยาหวั่นและคำเผย
พระวณะของอิสยาห์แล้วไซ้ เช่นนั้นแล้ว พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
หรือพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวณะทั้งหลายกันแน่? ตามมุมมองนี้ ก็คงจะไม่มียุคพระคุณ
และพระเยซูก็คงจะมีใช้การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
เพราะพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำไม่สามารถเป็นตัวแทนยุคพระคุณได้
และสามารถเพียงเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิมเท่านั้น
คงจะมียุคใหม่ก็เฉพาะเมื่อพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจใหม่ เพื่อเปิดตัวยุคใหม่
เพื่อทรงพระราชกิจที่กระทำในอิสราเอลก่อนหน้านั้นให้สำเร็จ
และเพื่อประกอบพระราชกิจที่ไม่สอดคล้องกับพระราชกิจที่พระยาหวั่นเคยทรงกระทำในอิสราเอล
หรือกับกฎเกณฑ์เก่าๆ ของพระองค์ หรือที่ตรงกับกฎระเบียบใดๆ
แต่เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ควรจะต้องกระทำมากกว่าเท่านั้น
พระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อเปิดตัวยุคใหม่ และพระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อนำพาผู้คนไปถึงบทวสถาน
มนุษย์ไม่สามารถทำงานแห่งการเริ่มต้นยุคและการสรุปปิดตัวยุค
หากพระเยซูมิได้ทรงนำพาพระราชกิจของพระยาหวั่นไปถึงบทวสถานหลังจากที่พระองค์เสด็จมา เช่นนั้นแล้ว
นั้นคงจะเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งและไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าได้ แน่แน่นอนว่า
เพราะพระเยซูได้เสด็จมาและสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระยาหวั่น ได้ทรงสานต่อพระราชกิจของพระยาหวั่น
และยังไปกว่านั้น ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เอง ซึ่งเป็นพระราชกิจใหม่
จึงพิสูจน์ให้เห็นว่านี่คือยุคใหม่ และว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง
ทั้งสองพระองค์ได้ทรงพระราชกิจสองช่วงระยะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน
ช่วงระยะหนึ่งได้ดำเนินการขึ้นในพระวิหาร และอีกช่วงระยะหนึ่งได้ดำเนินการนอกพระวิหาร
ช่วงระยะหนึ่งเป็นไปเพื่อนำทางชีวิตมนุษย์ตามธรรมบัญญัติ
และอีกช่วงระยะหนึ่งเป็นไปเพื่อมอบถวายเครื่องบูชาลบล้างบาป
พระราชกิจสองช่วงระยะนี้แตกต่างกันอย่างโดดเด่น การนี้แบ่งแยกยุคใหม่ออกจากยุคเก่า
และมันถูกต้องที่สุดที่จะกล่าวว่าพวกมันเป็นสองยุคที่แตกต่างกัน
ตำแหน่งแห่งหนของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่าง
และบริบทของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่างกัน
และวัตถุประสงค์ของพระราชกิจของทั้งสองพระองค์ก็แตกต่างกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว

พวกมันก็สามารถแบ่งออกเป็นสองยุคได้ กล่าวคือ พันธสัญญาใหม่และพันธสัญญาเดิม อีกนัยหนึ่งคือ ยุคใหม่และยุคเก่า เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา พระองค์ก็ได้เสด็จไปยังพระวิหาร ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่ายุคของพระยาห์เวห์ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว

พระองค์มิได้ทรงเข้าสู่พระวิหารเพราะพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในพระวิหารได้เสร็จสิ้นไปแล้ว และไม่จำเป็นที่จะต้องกระทำอีกครั้ง และการทำอีกครั้งก็คงจะเป็นการทำมันซ้ำๆ

มีเพียงการออกไปจากพระวิหาร การเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ และการเปิดเส้นทางใหม่ภายนอกพระวิหารเท่านั้น

ที่พระองค์จะทรงสามารถนำพาพระราชกิจของพระเจ้าไปสู่จุดสุดยอดของมันได้

หากพระองค์มิได้เสด็จออกไปจากพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

พระราชกิจของพระเจ้านี้ก็จะค้างค้ำอยู่บนรากฐานทั้งหลายของพระวิหาร และคงจะไม่มีวันได้เป็นการเปลี่ยนแปลงใหม่ใดๆ เลย และดังนั้น เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา

พระองค์มิได้ทรงเข้าสู่พระวิหาร และมีได้ทรงพระราชกิจในพระวิหาร

พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ภายนอกพระวิหาร และทรงนำทางสาวกทั้งหลาย

ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์โดยอิสระ

การที่พระเจ้าเสด็จออกจากพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์หมายความว่าพระเจ้าทรงมีแผนใหม่

พระราชกิจของพระองค์จะต้องมีการดำเนินการภายนอกพระวิหาร

และมันจะต้องเป็นพระราชกิจใหม่ที่ไม่มีเงื่อนไขในลักษณะของการนำมันไปปฏิบัติ ทันทีที่พระเยซูเสด็จมาถึง

พระองค์ได้ทรงนำพาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคของพันธสัญญาเดิมไปถึงบทวสาน

ถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ทรงได้รับการเรียกขานโดยสองพระนามที่แตกต่างกัน

แต่นั้นคือพระวิญญาณเดียวกันที่ทำให้พระราชกิจทั้งสองช่วงระยะสำเร็จลุล่วงไป

และพระราชกิจที่ได้กระทำไปนั้นได้ดำเนินต่อเนื่องไป เมื่อพระนามแตกต่างกัน

และเนื้อหาของพระราชกิจแตกต่างกัน ยุคก็แตกต่างกัน เมื่อพระยาห์เวห์ได้เสด็จมา นั่นคือยุคของพระยาห์เวห์

และเมื่อพระเยซูได้เสด็จมา นั่นก็คือยุคของพระเยซู และดังนั้น ด้วยการเสด็จมาแต่ละครั้ง

พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานโดยพระนามหนึ่ง พระองค์ทรงแทนยุคหนึ่ง

และพระองค์ทรงเปิดเส้นทางใหม่ และในเส้นทางใหม่แต่ละเส้นทางนั้น พระองค์ทรงรับเอาชื่อใหม่

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า

และแสดงให้เห็นว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่มีวันหยุดก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้า

ประวัติศาสตร์กำลังเคลื่อนไปข้างหน้าอยู่เสมอ และพระราชกิจของพระเจ้านี้กำลังเคลื่อนไปข้างหน้า

แผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ต้องก้าวหน้าไปในทิศทางข้างหน้าต่อไปเรื่อยๆ

เพื่อให้มันไปถึงบทวสานของมัน แต่ละวันพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่
แต่ละปีพระองค์ต้องทรงพระราชกิจใหม่ พระองค์ต้องทรงเปิดเส้นทางใหม่ๆ เปิดตัวศักราชใหม่ๆ
เริ่มต้นพระราชกิจที่ใหม่และยิ่งใหญ่ขึ้น และทรงนำพระนามใหม่ๆ และพระราชกิจใหม่มาร่วมกับสิ่งเหล่านี้
พระวิญญาณของพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจใหม่อยู่ทุกชั่วขณะ ไม่เคยทรงเกาะติดอยู่กับหนทางเก่าๆ
หรือกฎเกณฑ์เก่าๆ และพระราชกิจของพระองค์ไม่เคยหยุด แต่กำลังจะผ่านไปกับแต่ละชั่วขณะที่กำลังผ่านไป
หากเจ้าพูดว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เช่นนั้นแล้ว
เหตุใดพระยาห์เวห์จึงได้ทรงขอให้ปุโรหิตทั้งหลายรับใช้พระองค์ในพระวิหาร
แต่ทว่าพระเยซูมิได้ทรงเข้าสู่พระวิหารถึงแม้ว่าเมื่อพระองค์ได้เสด็จมา
ผู้คนได้พูดด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นปุโรหิตชั้นสูง และว่าพระองค์ทรงเป็นวงศ์วานของดาวิด
และยังทรงเป็นปุโรหิตชั้นสูง และกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยเช่นกัน?
และเหตุใดพระองค์มิได้ทรงมอบถวายเครื่องบูชาทั้งหลาย? การเข้าสู่พระวิหารหรือการไม่เข้าสู่พระวิหารนั้น—
การนี้มีใช้แล้วแต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองหรือ? หากเป็นดังเช่นที่มนุษย์จินตนาการ
ว่าพระเยซูจะเสด็จมาอีกครั้งในยุคสุดท้าย และยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู และยังคงเสด็จมาบนเมฆขาว
เสด็จเคลื่อนลงมาท่ามกลางมนุษย์ในพระฉายาของพระเยซู เช่นนั้นแล้ว
นั่นจะไม่ใช่การทำซ้ำพระราชกิจของพระองค์หรือ?
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถเกาะติดอยู่กับความเก่าได้หรือไม่? ทั้งหมดที่มนุษย์เชื่อล้าเป็นมโนคติที่หลงผิด
และทั้งหมดที่มนุษย์เข้าใจล้าเป็นไปตามความหมายตามตัวอักษร และตามจินตนาการของเขาด้วยเช่นกัน
พวกมันไม่ลงรอยกันกับหลักการทั้งหลายในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้า พระเจ้าคงจะไม่ทรงพระราชกิจในหนทางนั้น
พระเจ้าไม่ทรงโง่เขลาและบาปปัญญาถึงเพียงนั้น และพระราชกิจของพระองค์มิใช่จำกัดที่เจ้าจินตนาการ
บนพื้นฐานของทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์จินตนาการนั้น
พระเยซูจะเสด็จมาโดยประทับบนเมฆและเคลื่อนลงมาท่ามกลางพวกเขา พวกเขาจะมองเห็นพระองค์
ที่ประทับบนเมฆ ผู้ซึ่งจะทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์คือพระเยซู
พวกเขายังจะมองเห็นรอยตะปูบนพระหัตถ์ของพระองค์ด้วย และจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยซู
และพระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้รอดอีกครั้ง และจะทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ของพวกเขา
พระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้รอด จะประทานชื่อใหม่ให้พวกเขา
และจะทรงมอบหินสีขาวก้อนหนึ่งให้พวกเขาแต่ละคน
หลังจากนั้นพวกเขาก็จะได้รับอนุญาตให้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์และได้รับการรับเข้าไปในสวรรค์
การเชื่อทั้งหลายเช่นนี้มีใช้มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์หรือ?

พระเจ้าทรงพระราชกิจไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

หรือว่าพระองค์ทรงพระราชกิจที่แย้งกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์กันแน่?

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์มิใช่ได้รับมาจากซาตานหรือ?

ทั้งหมดของมนุษย์นั้นมิใช่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วหรือ?

หากพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะไม่ทรงกลายเป็นซาตานไปหรือ?

พระองค์จะมีทรงเป็นประเภทเดียวกันกับสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์เองหรือ?

ในเมื่อบัดนี้สิ่งทรงสร้างของพระองค์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปจนถึงขนาดที่มนุษย์ได้กลายเป็นรูปจำแลงของซาตานไปแล้ว หากพระเจ้าจะต้องทรงพระราชกิจให้สอดคล้องกันกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นของซาตาน

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะมีใช้ทรงอยู่ร่วมขบวนการกับซาตานหรือ?

มนุษย์จะสามารถหยั่งลึกพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร? ดังนั้น

พระเจ้าจึงไม่มีวันที่จะทรงพระราชกิจไปตามมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

และไม่มีวันที่จะทรงพระราชกิจไปในหนทางทั้งหลายที่เจ้าจินตนาการ

มีบรรดาผู้ที่กล่าวว่าพระเจ้าพระองค์เองได้ตรัสไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงบนเมฆ

จริงอยู่ว่าพระเจ้าได้ตรัสไว้เช่นนั้นด้วยพระองค์เอง

แต่เจ้าไม่รู้หรือหรือไม่ที่มนุษย์คนใดสามารถหยั่งลึกสิ่งล้ำลึกทั้งหลายของพระเจ้าได้?

เจ้าไม่รู้หรือหรือไม่ที่มนุษย์คนใดสามารถอธิบายพระวาระของพระเจ้าได้?

เจ้าแน่ใจโดยไม่มีเคลือบแคลงสงสัยเลยหรือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งและให้ความกระจ่าง

แก่เจ้าแล้ว? แนใจหรือว่าไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้ทรงแสดงให้เจ้าเห็นในลักษณะตรงๆ เช่นนั้น?

เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช่ไหมที่ได้แนะนำเจ้า

หรือมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของเจ้าเองกันแน่ที่นำเจ้าให้คิดเช่นนี้? เจ้าได้พูดว่า

“เรื่องนี้พระเจ้าได้ตรัสไว้โดยพระองค์เอง”

แต่พวกเราไม่สามารถไข่มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายและความรู้สึกนึกคิดทั้งหลายของพวกเราเองมาประเมินพระ

วาระทั้งหลายของพระเจ้าได้ สำหรับถ้อยคำทั้งหลายที่อิสยาห์ได้พูดไว้นั้น

เจ้าสามารถอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของเขาด้วยความแน่ใจเต็มที่ได้หรือไม่?

เจ้ากล้าที่จะอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของเขาหรือไม่? ในเมื่อเจ้าไม่กล้าที่จะอธิบายถ้อยคำทั้งหลายของอิสยาห์

ทำไมเจ้าจึงกล้าที่จะอธิบายพระวาระทั้งหลายของพระเยซูเล่า? ใครเป็นที่ยกย่องมากกว่ากันเล่า

พระเยซูหรืออิสยาห์? ในเมื่อคำตอบคือพระเยซู เหตุใดเจ้าจึงอธิบายพระวาระทั้งหลายที่พระเยซูตรัสไว้เล่า?

พระเจ้าจะทรงบอกเจ้าล่วงหน้าถึงพระราชกิจของพระองค์กระนั้นหรือ? ไม่มีสิ่งทรงสร้างสักสิ่งเดียวที่สามารถรู้

ไม่แม้แต่บรรดาผู้สื่อสารในสวรรค์ หรือบุตรมนุษย์ ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้ได้อย่างไร?

มนุษย์ขาดพร่องมากเกินไป สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดสำหรับเจ้าในตอนนี้คือการรู้จักสามช่วงระยะของพระราชกิจจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์จนถึงพระราชกิจของพระเยซู

และจากพระราชกิจของพระเยซูจนถึงพระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้

สามช่วงระยะเหล่านี้ครอบคลุมเรื่องราวอันต่อเนื่องตลอดช่วงทั้งหมดของการบริหารจัดการของพระเจ้า

และเหล่านั้นล้วนเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียว นับตั้งแต่การทรงสร้างโลก

พระเจ้าทรงพระราชกิจในการบริหารจัดการมวลมนุษย์อยู่ตลอดเวลา พระองค์ทรงเป็นปฐมกาลและบทอวสาน

พระองค์ทรงเป็นองค์แรกและองค์สุดท้าย

และพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเริ่มต้นยุคหนึ่งและเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำยุคนั้น ไปถึงบทอวสาน

พระราชกิจสามช่วงระยะ ในยุคทั้งหลายที่แตกต่างกันและในตำแหน่งแห่งหนทั้งหลายที่แตกต่างกันนั้น

คือพระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียวอย่างไม่มีผิดพลาด

พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่แยกช่วงระยะทั้งสามเหล่านี้ออกจากกันล้วนยืนอยู่ในทางตรงกันข้ามกับพระเจ้า บัดนี้

จำเป็นที่เจ้าจะต้องเข้าใจว่าพระราชกิจทั้งหมดจากช่วงระยะแรกจนกระทั่งถึงวันนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าองค์

หนึ่งเดียว พระราชกิจของพระวิญญาณหนึ่งเดียว ไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในการนี้เลย

เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (1)

ควรเข้าหาพระคัมภีร์ในการเชื่อในพระเจ้าอย่างไร? นี่คือคำถามในหลักการ

ทำไมพวกเราจึงเข้าสนิทกันในคำถามนี้?

เนื่องจากในอนาคตเจ้าจะเผยแผ่ข่าวประเสริฐและทำให้พระราชกิจของยุคแห่งราชอาณาจักรขยายกว้างออกไป และการทำได้แค่เพียงมีความสามารถที่จะพูดถึงพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้ก็ไม่เพียงพอ เพื่อที่จะทำให้พระราชกิจของพระองค์กว้างออกไปนั้น

สิ่งสำคัญมากกว่าก็คือเจ้าต้องสามารถแก้ไขโมโนคอดิที่หลงผิดเก่าๆ

ทางศาสนาและวิถีทางการเชื่อแบบเก่าของผู้คน และทำให้พวกเขาเชื่อมั่นอย่างที่สุด—

และการไปถึงจุดนั้นต้องเกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว วิถีทางดั้งเดิมของผู้คนเกี่ยวกับการเชื่อ (วิถีทางของศาสนาคริสต์ หนึ่งในสามศาสนาใหญ่ของโลก) คือการอ่านพระคัมภีร์

การแยกตัวจากพระคัมภีร์ไม่ใช่การเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

การแยกจากพระคัมภีร์คือความนอกคอกและความนอกรีต และถึงแม้ว่าผู้คนจะอ่านหนังสืออื่นๆ

แต่รากฐานของหนังสือเหล่านั้นก็ต้องเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ กล่าวคือ หากเจ้าเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องอ่านพระคัมภีร์ และนอกเหนือจากพระคัมภีร์แล้ว

เจ้าต้องไม่มัสการหนังสือเล่มใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ หากเจ้าทำ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทรยศพระเจ้า

นับตั้งแต่เวลาที่มีพระคัมภีร์เป็นต้นมา การเชื่อของผู้คนในองค์พระผู้เป็นเจ้าคือการเชื่อในพระคัมภีร์

แทนที่จะพูดว่าผู้คนเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาเชื่อในพระคัมภีร์

แทนที่จะพูดว่าพวกเขาได้เริ่มต้นอ่านพระคัมภีร์ ก็เป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาได้เริ่มต้นเชื่อในพระคัมภีร์

และแทนที่จะพูดว่าพวกเขาได้กลับไปอยู่เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

ก็คงเป็นการดีกว่าที่จะพูดว่าพวกเขาได้กลับไปอยู่ต่อหน้าพระคัมภีร์ ด้วยวิธีนี้

ผู้คนนมาสการพระคัมภีร์เสมือนว่าพระคัมภีร์คือพระเจ้า เสมือนว่าพระคัมภีร์คือ โลกิตแห่งชีวิตของพวกเขา

และการสูญเสียพระคัมภีร์ก็คงจะเหมือนกับการสูญเสียชีวิตของพวกเขา

ผู้คนมองว่าพระคัมภีร์สูงส่งเท่ากับพระเจ้า และมีแม้กระทั่งผู้ที่มองว่าพระคัมภีร์สูงส่งกว่าพระเจ้า

หากผู้คนปราศจากพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากพวกเขาไม่สามารถรู้สึกถึงพระเจ้า

พวกเขาสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้—แต่ทันทีที่พวกเขาสูญเสียพระคัมภีร์

หรือสูญเสียบทและคำคมที่ขึ้นชื่อจากในพระคัมภีร์ ก็เสมือนกับว่าพวกเขาได้สูญเสียชีวิตของพวกเขาไปแล้ว

และดังนั้น ทันทีที่ผู้คนเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาก็ได้เริ่มต้นอ่านพระคัมภีร์ และท่องจำพระคัมภีร์

และยิ่งพวกเขามีความสามารถที่จะท่องจำพระคัมภีร์ได้มากเท่าใด

นี่ก็ยิ่งพิสูจน์ว่าพวกเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้าและมีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น

บรรดาผู้ที่ได้อ่านพระคัมภีร์และสามารถพูดถึงพระคัมภีร์แก่ผู้อื่นได้นั้นล้วนเป็นบรรดาพี่น้องชายหญิงที่ดีตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ความเชื่อและความจงรักภักดีของผู้คนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกวัดไปตามขอบข่ายความเข้าใจพระคัมภีร์ของพวกเขา ผู้คนส่วนใหญ่เพียงแค่มองไม่เข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาจึงควรเชื่อในพระเจ้า อีกทั้งไม่เข้าใจว่าจะเชื่อในพระเจ้าอย่างไร

และพวกเขาไม่ทำสิ่งใดนอกจากสำรวจค้นเบาะแสเพื่อถอดรหัสบทอ่านทั้งหลายของพระคัมภีร์อย่างมีคบอด ผู้คนไม่เคยไล่ตามเสาะหาทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย ตลอดเวลาที่ผ่านมา

พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากศึกษาและเจาะลึกพระคัมภีร์อย่างสุดชีวิต

และไม่มีผู้ใดเคยพบพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ใหม่กว่าภายนอกพระคัมภีร์

ไม่มีผู้ใดเคยแยกจากพระคัมภีร์ อีกทั้งไม่มีผู้ใดเคยกล้าที่จะทำเช่นนั้น

ผู้คนได้ศึกษาพระคัมภีร์ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พวกเขาคิดคำอธิบายมากมาย

และใช้ความพยายามอย่างมากมาย พวกเขายังมีความคิดเห็นที่แตกต่างมากมายเกี่ยวกับพระคัมภีร์

ซึ่งพวกเขาโต้เถียงกันอย่างไม่จบไม่สิ้น

จนถึงขนาดที่มีการก่อตั้งนิกายที่แตกต่างกันมากกว่าสองพันนิกายในวันนี้

พวกเขาทุกคนต้องการหาคำอธิบายพิเศษบางอย่างหรือความลึกลับที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในพระคัมภีร์

พวกเขาต้องการท่องสำรวจพระคัมภีร์ และหาความเป็นมาของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล

หรือความเป็นมาของพระราชกิจของพระเยซูในยูเดีย หรือความลึกลับเพิ่มเติมที่ไม่มีใครคนอื่นรู้ในพระคัมภีร์

การเข้าหาพระคัมภีร์ของผู้คนเป็นการเข้าหาด้วยความหลงใหลและความเชื่อ

และไม่มีใครสามารถเข้าใจเรื่องราวภายในหรือเนื้อแท้ของพระคัมภีร์ได้ชัดเจนอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ดังนั้น

ในวันนี้ผู้คนจึงยังคงมีสำนึกรับรู้ที่มีอาจจะพรรณนาได้ถึงความน่าอัศจรรย์เมื่อพูดถึงพระคัมภีร์

และพวกเขาหลงใหลพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้นไปอีก และมีความเชื่อในพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้นไปอีก วันนี้

ทุกคนต้องการที่จะหาคำเผยพระวจนะต่างๆ เกี่ยวกับพระราชกิจในยุคสุดท้ายในพระคัมภีร์

พวกเขาต้องการค้นพบว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจใดในระหว่างยุคสุดท้าย

และมีหมายสำคัญใดบ้างสำหรับยุคสุดท้าย ด้วยวิธีนี้

การนมัสการพระคัมภีร์ของพวกเขาจึงกลายเป็นแรงกล้ายิ่งขึ้น และยังใกล้ชิดยุคสุดท้ายมากเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งให้ความเชื่อถ้อยกับคำเผยพระวจนะทั้งหลายในพระคัมภีร์อย่างมีคบอดมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำเผยพระวจนะต่างๆ ที่เกี่ยวกับยุคสุดท้าย ด้วยความเชื่อในพระคัมภีร์อย่างมีคบอดเช่นนั้น

ด้วยความไว้วางใจในพระคัมภีร์เช่นนั้น

พวกเขาจึงไม่มีความอยากที่จะแสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของผู้คนนั้น

พวกเขาคิดว่ามีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้นที่สามารถนำพาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาได้

พวกเขาสามารถพบอย่างพระบาทของพระเจ้าได้ในพระคัมภีร์เท่านั้น

ความล้าลึกทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้าถูกซ่อนอยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้น มีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้น—

ไม่ใช่ในหนังสือหรือผู้คนอื่นๆ—

ที่สามารถอธิบายให้ชัดเจนถึงทุกสิ่งทุกอย่างของพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์

พระคัมภีร์สามารถนำพระราชกิจแห่งสวรรค์มาสู่แผ่นดินโลกได้

และพระคัมภีร์สามารถทำได้ทั้งเริ่มต้นและสรุปปิดด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง ด้วยมโนคติที่หลงผิดเหล่านี้

ผู้คนจึงไม่มีแนวโน้มที่จะสำรวจค้นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น

ไม่ว่าพระคัมภีร์จะช่วยเหลือผู้คนในอดีตไว้มากเพียงใดก็ตาม

แต่พระคัมภีร์ได้กลายเป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้า หากปราศจากพระคัมภีร์

ผู้คนจะสามารถค้นหาว่าพระบาทของพระเจ้าที่อื่นได้ แต่ในวันนี้

อย่างพระบาทของพระองค์อยู่ในพระคัมภีร์มาตลอด

และการขยายพระราชกิจล่าสุดของพระองค์ออกไปได้กลายเป็นเรื่องยากขึ้นเป็นสองเท่า

และเป็นการต่อสู้ดิ้นรนที่ยากลำบาก ทั้งหมดนี้เป็นเพราะบทและคำคมที่ขึ้นชื่อของพระคัมภีร์

รวมทั้งคำเผยพระวจนะต่างๆ ในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ได้กลายเป็นรูปเคารพในจิตใจของผู้คน

ได้กลายเป็นปริศนาในสมองของพวกเขา

และพวกเขาเพียงแค่มองไม่เห็นพระเจ้าสามารถทรงพระราชกิจภายนอกพระคัมภีร์ได้

พวกเขาไม่สามารถเชื่อว่าผู้คนสามารถพบพระเจ้าภายนอกพระคัมภีร์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาไม่มีความสามารถที่จะเชื่อได้ว่าพระเจ้าทรงสามารถแยกทางจากพระคัมภีร์ในระหว่างพระราชกิจขั้นสุด

ท้ายและเริ่มต้นใหม่ได้ นี่เป็นสิ่งที่ผู้คนคิดไม่ถึง พวกเขาไม่สามารถเชื่อสิ่งนี้ได้

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถจินตนาการถึงสิ่งนี้ได้

พระคัมภีร์ได้กลายเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ต่อการที่ผู้คนจะยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

และเป็นความลำบากยากเย็นต่อการที่พระเจ้าจะทรงขยายพระราชกิจใหม่นี้ให้กว้างไกล ดังนั้น

หากพวกเขาไม่เข้าใจเรื่องราวเบื้องต้นของพระคัมภีร์

พวกเขาก็จะไร้ความสามารถที่จะเผยแผ่ข่าวประเสริฐได้สำเร็จ

อีกทั้งจะไร้ความสามารถที่จะเป็นคำพยานต่อพระราชกิจใหม่ได้ ถึงแม้ว่าในวันนี้พวกเขาก็ไม่ได้อ่านพระคัมภีร์

แต่พวกเขายังคงมีไม่ตรีจิตต่อพระคัมภีร์อย่างยิ่ง กล่าวคือ พระคัมภีร์อาจไม่ได้อยู่ในมือของพวกเขา

แต่มโนคติที่หลงผิดมากมายของพวกเขาจากพระคัมภีร์

พวกเขาไม่เข้าใจคําคำเนิขของพระคัมภีร์หรือเรื่องราวเบื้องลึกเกี่ยวกับพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้านั้นของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่อ่านพระคัมภีร์บ่อยครั้ง พวกเขาก็ต้องเข้าใจพระคัมภีร์ พวกเขาต้องสัมผัสผลในความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถรู้ได้ว่าแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับสิ่งใดบ้าง เจ้าจะใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อชนะใจผู้คน เพื่อให้พวกเขายอมรับว่ากระแสนี้คือหนทางที่แท้จริง เพื่อให้พวกเขายอมรับว่าเส้นทางที่เจ้าเดินในวันนี้คือเส้นทางแห่งความจริง ยอมรับว่าเส้นทางนี้ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และยอมรับว่าเส้นทางนี้ไม่เคยมีมนุษย์คนใดเริ่มดำเนินการมาก่อน

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ พันธสัญญาเดิมก็ได้ถูกเขียนขึ้น และเป็นเวลานั้นนั่นเองที่ผู้คนเริ่มอ่านพระคัมภีร์ หลังจากที่พระเยซูได้เสด็จมา พระองค์ได้ทรงพระราชกิจแห่งยุคพระคุณ และบรรดาอัครทูตของพระองค์ได้เขียนพันธสัญญาใหม่ขึ้น ด้วยเหตุนี้พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ของพระคัมภีร์จึงเกิดขึ้น และแม้กระทั่งจนถึงทุกวันนี้ บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าทั้งหมดก็ได้อ่านพระคัมภีร์มาโดยตลอด พระคัมภีร์คือหนังสือประวัติศาสตร์ แน่แน่นอนว่าพระคัมภีร์ยังบรรจุไว้ด้วยการพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะ และการพยากรณ์ดังกล่าวไม่ใช่ประวัติศาสตร์แต่อย่างใด พระคัมภีร์ประกอบด้วยหลายส่วน— ไม่ได้มีแค่คำเผยพระวจนะเท่านั้น หรือแค่พระราชกิจของพระยาห์เวห์เท่านั้น และไม่ได้มีแค่หมวดจดหมายฝากของเปาโลเท่านั้น เจ้าต้องรู้ว่าพระคัมภีร์ประกอบด้วยกี่ส่วน พันธสัญญาเดิมมีหนังสือปฐมกาล

อพยพ...และยังมีหนังสือการเผยพระวจนะที่บรรดาผู้เผยพระวจนะได้เขียนขึ้นอีกด้วย ในท้ายที่สุด พันธสัญญาเดิมจบลงด้วยหนังสือมาลาคีย์ หนังสือเล่มนี้บันทึกพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติซึ่งนำโดยพระยาห์เวห์ จากหนังสือปฐมกาลจนถึงหนังสือมาลาคีย์เป็นบันทึกที่ครอบคลุมเกี่ยวกับพระราชกิจทั้งหมดแห่งยุคธรรมบัญญัติ ดิ กล่าวคือ

พันธสัญญาเดิมบันทึกทุกสิ่งที่คุณที่ได้รับการทรงนำโดยพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติได้รับประสบการณ์มา ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิมนั้น บรรดาผู้เผยพระวจนะจำนวนมากที่พระยาห์เวห์ทรงให้มีขึ้นได้พูดคำเผยพระวจนะเพื่อพระองค์ พวกเขาได้ให้คำแนะนำกับชนเผ่าและชนชาติต่างๆ และพยากรณ์พระราชกิจที่พระยาห์เวห์จะทรงปฏิบัติ ผู้คนที่พระองค์ทรงให้มีขึ้นเหล่านี้ทั้งหมดได้รับมอบพระวิญญาณแห่งการเผยพระวจนะจากพระยาห์เวห์ นั่นคือพวกเขามีความสามารถที่จะมองเห็นนิมิตต่างๆ จากพระยาห์เวห์และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

และดังนั้นพวกเขาจึงได้รับการคลไจจากพระองค์และได้เขียนคำเผยพระวจนะขึ้น
งานที่พวกเขาทำคือการแสดงออกถึงพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์
คือการแสดงออกถึงการเผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ และพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ
เวลานั้นเป็นเพียงการนำทางผู้คนโดยใช้พระวิญญาณ พระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
และผู้คนไม่ได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์เลย ดังนั้น
พระองค์จึงทรงให้มีผู้เผยพระวจนะมากมายเพื่อทำพระราชกิจของพระองค์
และประทานพระคำรัสที่พวกเขาได้ส่งต่อไปยังทุกเผ่าและทุกวงศ์ตระกูลของอิสราเอล
งานของพวกเขาคือการพูดคำเผยพระวจนะ
และพวกเขาบางคนได้เขียนคำสอนที่พระยาห์เวห์ทรงมีให้กับพวกเขาเพื่อแสดงต่อผู้อื่น
พระยาห์เวห์ทรงให้มีผู้คนเหล่านี้ขึ้นเพื่อพูดคำเผยพระวจนะ
เพื่อพยากรณ์พระราชกิจของอนาคตหรือพระราชกิจที่ยังต้องทำในระหว่างเวลานั้น
เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นความอัศจรรย์และพระปรีชาญาณของพระยาห์เวห์
หนังสือคำเผยพระวจนะเหล่านี้แตกต่างอย่างยิ่งจากหนังสือเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์
หนังสือเหล่านี้คือถ้อยคำทั้งหลายที่พูดหรือเขียนขึ้น โดยบรรดาผู้ที่เคยได้รับพระวิญญาณแห่งการเผยพระวจนะ
—โดยบรรดาผู้ที่เคยได้รับนิมิตต่างๆ หรือพระสุรเสียงจากพระยาห์เวห์
นอกเหนือจากหนังสือเกี่ยวกับคำเผยพระวจนะเหล่านี้แล้ว
สิ่งอื่นทุกอย่างในพันธสัญญาเดิมประกอบด้วยบันทึกต่างๆ
ที่ผู้คนได้บันทึกหลังจากที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว
หนังสือเหล่านี้ไม่สามารถแทนที่การพยากรณ์ที่พูดโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะที่พระยาห์เวห์ทรงให้มีขึ้น เช่น
หนังสือปฐมกาลและอพยพไม่สามารถถูกนำไปเปรียบเทียบกับหนังสืออิสยาห์และหนังสือดาเนียลได้
คำเผยพระวจนะต่างๆ ถูกพูดขึ้นก่อนที่จะมีการดำเนินพระราชกิจ ในขณะที่หนังสืออื่นๆ
เขียนขึ้นหลังจากที่พระราชกิจได้เสร็จสิ้นลงแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนสามารถทำได้
บรรดาผู้เผยพระวจนะในเวลานั้นได้รับแรงบันดาลใจจากพระยาห์เวห์และได้พูดคำเผยพระวจนะบางประการ
พวกเขาได้พูดคำมากมาย และพวกเขาได้เผยพระวจนะเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ มากมายของยุคพระคุณ
ตลอดจนการทำลายล้างของโลกในยุคสุดท้าย—ซึ่งเป็นพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงวางแผนที่จะทำ
หนังสือทั้งหมดที่เหลือต่างบันทึกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในอิสราเอล ดังนั้น เมื่อเจ้าอ่านพระคัมภีร์
เจ้ากำลังอ่านเกี่ยวกับสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในอิสราเอลเป็นหลัก โดยพื้นฐานแล้ว
พันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในการทรงนำทางอิสราเอล
การที่พระองค์ทรงใช้โมเสสเพื่อนำทางคนอิสราเอลออกจากอียิปต์

ผู้ที่ทำให้พวกเขาหลุดพ้นจากพันธนาการของฟาโรห์ และนำพวกเขาออกสู่ถิ่นทุรกันดาร
ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาเข้าสู่คานาอันและทุกสิ่งหลังจากนี้คือชีวิตของพวกเขาในคานาอัน
ทั้งหมดนอกเหนือจากนี้ประกอบด้วยบันทึกเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ทั่วทั้งอิสราเอล

ทุกสิ่งที่ยืนยันในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล
คือพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติในแผ่นดินที่พระองค์ได้ทรงสร้างอาดัมและเอวาขึ้น
นับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นนำผู้คนบนแผ่นดินโลกอย่างเป็นทางการหลังจากโนอาห์
ทั้งหมดที่ยืนยันอยู่ในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจเกี่ยวกับอิสราเอล

แล้วเหตุใดจึงไม่มีการบันทึกพระราชกิจใดนอกเหนือจากในอิสราเอล?

เพราะแผ่นดินอิสราเอลคือเปลของมวลมนุษยชาติ ในปฐมกาลนั้น ไม่มีประเทศอื่นใดนอกเหนือจากอิสราเอล
และพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในที่อื่นใด ด้วยวิธีนี้

สิ่งที่ถูกบันทึกในพันธสัญญาเดิมแห่งพระคัมภีร์จึงเป็นพระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอลในเวลานั้นทั้งหมด
คำพูดที่กล่าวโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะ โดยอิสยาห์ ดาเนียล เยเรมีย์

และเอเสเคียล...คำพูดทั้งหลายของพวกเขาพยากรณ์พระราชกิจอื่นๆ ของพระองค์บนแผ่นดินโลก
คำพูดเหล่านั้นพยากรณ์พระราชกิจของพระยาห์เวห์พระเจ้าพระองค์เอง ทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า
ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และนอกเหนือจากหนังสือเหล่านี้ของบรรดาผู้เผยพระวจนะแล้ว สิ่งอื่นๆ

ทั้งหมดคือบันทึกประสบการณ์ทั้งหลายของผู้คนเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ เวลานั้น

พระราชกิจแห่งการทรงสร้างเกิดขึ้นก่อนที่จะมีมวลมนุษยชาติ

แต่หนังสือปฐมกาลมาหลังจากที่มีมวลมนุษยชาติแล้วเท่านั้น

ซึ่งเป็นหนังสือที่โมเสสเขียนขึ้นในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ เป็นเหมือนกับสิ่งต่างๆ

ที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเขาในวันนี้ กล่าวคือ หลังจากที่สิ่งทั้งหลายเกิดขึ้น

พวกเขาก็เขียนมันลงไปเพื่อแสดงให้ผู้คนในอนาคตเห็น และสำหรับผู้คนในอนาคตนั้น

สิ่งที่เขาได้บันทึกไว้คือสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นในเวลาที่ผ่านมาแล้ว—

และไม่ได้เป็นสิ่งที่ใดที่มากไปกว่าประวัติศาสตร์

สิ่งที่บันทึกในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอล

และสิ่งที่บันทึกในพันธสัญญาใหม่คือพระราชกิจของพระเยซูในระหว่างยุคพระคุณ

พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เก็บข้อมูลพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติในสองยุคที่แตกต่างกัน

พันธสัญญาเดิมเก็บข้อมูลพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

และดังนั้นพันธสัญญาเดิมจึงเป็นหนังสือประวัติศาสตร์

ในขณะที่พันธสัญญาใหม่คือผลผลิตของพระราชกิจในยุคพระคุณ เมื่อพระราชกิจใหม่ได้เริ่มต้นขึ้น
พันธสัญญาใหม่ก็จะกลายเป็นล้าสมัยเช่นเดียวกัน—และดังนั้น
พันธสัญญาใหม่ก็จะเป็นหนังสือประวัติศาสตร์เช่นเดียวกัน
แน่นอนว่าพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เป็นระบบเท่ากับพันธสัญญาเดิม อีกทั้งไม่ได้บันทึกสิ่งต่างๆ มากเท่า
พระวจนะมากมายทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ตรัสถูกบันทึกอยู่ในพันธสัญญาเดิมแห่งพระคัมภีร์
ในขณะที่พระวจนะของพระเยซูได้รับการบันทึกเพียงบางส่วนเท่านั้นในหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม
แน่นอนว่าพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายเช่นกัน แต่ไม่ได้มีการบันทึกอย่างละเอียด
ในพันธสัญญาใหม่มีเรื่องราวที่ได้รับการบันทึกน้อยกว่าเนื่องมาจากความมากมายของพระราชกิจที่พระเยซูได้
ทรงปฏิบัติ
ปริมาณของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติในช่วงเวลาสามปีครึ่งบนแผ่นดินโลกและงานของบรรดาอัครทูตนั้น
น้อยกว่าพระราชกิจของพระยาห์เวห์มากนัก และดังนั้น
ในพันธสัญญาใหม่จึงมีหนังสือน้อยกว่าพันธสัญญาเดิม

พระคัมภีร์เป็นหนังสือประเภทใด? พันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
พันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจทั้งหมดของพระยาห์เวห์ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติและพระรา
ชกิจแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมนั้นบันทึกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติ
และในท้ายที่สุดแล้วเรื่องราวเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์สิ้นสุดลงด้วยหนังสือมาลาکی
พันธสัญญาเดิมนั้นบันทึกพระราชกิจสองประการที่พระเจ้าทรงทำ อันได้แก่
ประการหนึ่งคือพระราชกิจแห่งการทรงสร้าง และอีกประการหนึ่งคือการประกาศใช้ธรรมบัญญัติ
พระราชกิจทั้งสองประการนี้คือพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิบัติ
ยุคธรรมบัญญัติเป็นตัวแทนพระราชกิจภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้า
เป็นความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจที่ดำเนินการภายใต้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นหลัก ดังนั้น
พันธสัญญาเดิมจึงบันทึกพระราชกิจของพระยาห์เวห์ และพันธสัญญาใหม่นั้นบันทึกพระราชกิจของพระเยซู
ซึ่งเป็นพระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการภายใต้พระนามของพระเยซูเป็นหลัก
นัยสำคัญของพระนามของพระเยซูและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติถูกบันทึกในพันธสัญญาใหม่เป็นส่ว
ใหญ่ ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติตามพันธสัญญาเดิม
พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างพระวิหารและแท่นบูชาในอิสราเอล
พระองค์ได้ทรงนำทางชีวิตชาวอิสราเอลบนแผ่นดินโลก
ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าพวกเขาคือประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร
ผู้คนกลุ่มแรกที่พระองค์ได้ทรงคัดเลือกบนแผ่นดินโลกและผู้ซึ่งเป็นที่สมดังพระทัยของพระองค์

กลุ่มแรกที่พระองค์ได้ทรงนำด้วยพระองค์เอง

สิบสองเผ่าของอิสราเอลคือคนกลุ่มแรกที่ได้รับเลือกจากพระยาห์เวห์

และดังนั้นพระองค์จึงทรงพระราชกิจในตัวพวกเขาเสมอจนกระทั่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติ

ได้รับการสรุปปิดตัว พระราชกิจช่วงระยะที่สองคือพระราชกิจของยุคพระคุณตามพันธสัญญาใหม่

และพระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการท่ามกลางผู้คนชาวยิว ท่ามกลางหนึ่งในสิบสองเผ่าของอิสราเอล

วงศ์ของพระราชกิจนี้เล็ดลงเนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจทั่วทั้งดินแดนยูเดียเท่านั้น และได้ทรงพระราชกิจเพียงสามปีครึ่งเท่านั้น ดังนั้น

สิ่งที่บันทึกในพันธสัญญาใหม่จึงไม่สามารถเกินกว่าปริมาณของพระราชกิจที่บันทึกในพันธสัญญาเดิมได้

พระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณได้รับการบันทึกในหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่มเป็นหลัก

เส้นทางที่ผู้คนในยุคพระคุณเดินคือเส้นทางแห่งการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาที่ผิดเพี้ยนมากที่สุด

ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับการบันทึกในหนังสือหมวดจดหมายฝาก

หนังสือหมวดจดหมายฝากแสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจอย่างไรในเวลานั้น

(แน่นอนว่า ไม่ว่าเปาโลได้รับการติสอนหรือได้รับเคราะห์ร้ายหรือไม่ก็ตาม แต่ในงานที่เขาทำนั้น

เขาได้รับการสอนจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาเป็นใครบางคนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน ณ เวลานั้น

เปโตรก็ได้รับการทรงใช้งานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน แต่เขาไม่ได้ทำงานมากเท่ากับเปาโล

แม้ว่างานของเปาโลจะมีความไม่บริสุทธิ์ของมนุษย์อยู่

แต่ก็สามารถเห็นได้จากหนังสือหมวดจดหมายฝากที่เปาโลได้เขียนขึ้นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจ

อย่างไรในเวลานั้น เส้นทางที่เปาโลได้นำนั้นคือเส้นทางที่ถูกต้อง มันถูกต้อง

และเป็นเส้นทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์)

หากเจ้าปรารถนาที่จะพบเห็นพระราชกิจของยุคธรรมบัญญัติ

และดูว่าชาวอิสราเอลติดตามหนทางของพระยาห์เวห์อย่างไร เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต้องอ่านพันธสัญญาเดิม

หากเจ้าปรารถนาที่จะเข้าใจพระราชกิจของยุคพระคุณ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ต้องอ่านพันธสัญญาใหม่

แต่เจ้าจะพบเห็นพระราชกิจของยุคสุดท้ายได้อย่างไร? เจ้าต้องยอมรับการเป็นผู้นำของพระเจ้าในวันนี้

และเข้าสู่พระราชกิจของวันนี้ เพราะนี่คือพระราชกิจใหม่ และไม่เคยมีผู้ใดได้บันทึกถึงมันในพระคัมภีร์มาก่อน

วันนี้ พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงคัดเลือกผู้ที่ได้รับการเลือกสรรคนอื่นๆ ในประเทศจีน

พระเจ้าทรงพระราชกิจในผู้คนเหล่านี้ พระองค์ทรงดำเนินการต่อจากพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และทรงดำเนินการต่อจากพระราชกิจของยุคพระคุณ พระราชกิจในวันนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ไม่เคยเดิน

และเป็นหนทางที่ไม่มีใครเคยพบเห็น นี่คือพระราชกิจที่ไม่เคยมีการทำมาก่อน—

นี่คือพระราชกิจล่าสุดของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก ดังนั้น

พระราชกิจที่ไม่เคยมีการทำมาก่อนจึงไม่ใช่ประวัติศาสตร์ เพราะตอนนี้คือตอนนี้ และยังไม่ได้กลายเป็นอดีต
ผู้คนไม่รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่กว่า ใหม่กว่าบนแผ่นดินโลก และนอกอิสราเอลแล้ว

ไม่รู้ว่าพระราชกิจได้ไปไกลเกินวงเขตของอิสราเอลแล้ว และเกินจากการพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะ
ไม่รู้ว่านี่คือพระราชกิจที่ใหม่และน่าพิศวงซึ่งอยู่นอกเหนือคำเผยพระวจนะทั้งหลาย

และคือพระราชกิจใหม่กว่าที่เลขนอิสราเอล และคือพระราชกิจที่ผู้คนทั้งไม่สามารถรับรู้หรือจินตนาการได้
พระคัมภีร์จะมีบันทึกที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจเช่นนั้นได้อย่างไร? ใครจะสามารถบันทึกทุกๆ

เลี้ยวส่วนของพระราชกิจของวันนี้ไว้ล่วงหน้าโดยไม่มีการตกลงได้?

ใครจะสามารถบันทึกพระราชกิจนี้ที่ทรงฤทธิ์กว่า มีสติปัญญากว่า

และทำทวยระเบียบแบบแผนในหนังสือเก่าคร่ำคร่าเล่มนั้นได้? พระราชกิจของวันนี้ไม่ใช่ประวัติศาสตร์

และดังนั้น หากเจ้าปรารถนาที่จะเดินบนเส้นทางใหม่ของวันนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าต้องแยกจากพระคัมภีร์

เจ้าต้องไปไกลกว่าหนังสือทั้งหลายเกี่ยวกับคำเผยพระวจนะหรือประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์

เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินบนเส้นทางใหม่ได้อย่างเหมาะสม

และเมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่อาณาจักรใหม่และพระราชกิจใหม่

เจ้าต้องเข้าใจว่าเหตุใดวันนี้จึงมีการขอให้เจ้าไม่อ่านพระคัมภีร์ เหตุใดจึงมีพระราชกิจอื่นที่แยกจากพระคัมภีร์

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงมองหาการปฏิบัติที่ใหม่กว่า ละเอียดมากกว่าในพระคัมภีร์

และเหตุใดจึงมีพระราชกิจที่ทรงฤทธิ์กว่าอยู่ภายนอกพระคัมภีร์แทน นี่คือทั้งหมดที่พวกเจ้าควรเข้าใจ

เจ้าต้องรู้ความแตกต่างระหว่างพระราชกิจเก่าและพระราชกิจใหม่ และถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่อ่านพระคัมภีร์

เจ้าก็ต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ได้ หากไม่แล้ว เจ้าก็จะยังคงนมัสการพระคัมภีร์

และจะเป็นการยากที่เจ้าจะเข้าสู่พระราชกิจใหม่และก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ

เหตุใดจึงศึกษาหนทางที่ต่ำและล้าสมัยนั้น ในเมื่อมีหนทางที่สูงกว่า?

เหตุใดจึงใช้ชีวิตท่ามกลางบันทึกประวัติศาสตร์เก่าๆ ในเมื่อมีถ้อยคำรัสต่างๆ ที่ใหม่กว่า

และพระราชกิจที่ใหม่กว่า? ถ้อยคำรัสใหม่สามารถจัดเตรียมให้เจ้าได้ ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่านี่คือพระราชกิจใหม่

บันทึกเก่าๆ ไม่สามารถทำให้เจ้าอิ่มอกอิ่มใจ หรือตอบสนองความจำเป็นในปัจจุบันของเจ้าได้

ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งเหล่านั้นคือประวัติศาสตร์ และไม่ใช่พระราชกิจของที่นี่และตอนนี้

หนทางที่สูงที่สุดคือพระราชกิจที่ใหม่ที่สุด และด้วยพระราชกิจใหม่นี้ ไม่ว่าหนทางของอดีตจะสูงเพียงใดก็ตาม

หนทางนั้นก็ยังคงเป็นประวัติศาสตร์ของภาพสะท้อนของผู้คน

และไม่ว่าหนทางนั้นจะมีคุณค่าในฐานะแหล่งอ้างอิงอย่างไรก็ตาม หนทางนั้นก็ยังคงเป็นหนทางเก่า

ถึงแม้ว่าจะได้รับการบันทึกใน “หนังสือศักดิ์สิทธิ์” ก็ตาม หนทางเก่าก็คือประวัติศาสตร์

ถึงแม้ว่าจะไม่มีบันทึกถึงหนทางนี้ใน “หนังสือศักดิ์สิทธิ์” ก็ตาม หนทางใหม่ก็คือหนทางของที่นี่และตอนนี้

หนทางนี้สามารถช่วยเจ้าให้รอดได้ และหนทางนี้สามารถเปลี่ยนแปลงเจ้าได้
เพราะนี่คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกเจ้าต้องเข้าใจพระคัมภีร์—พระราชกิจนี้มีความจำเป็นอย่างที่สุด! วันนี้ เจ้าไม่จำเป็นต้องอ่านพระคัมภีร์
เพราะไม่มีอะไรใหม่ในนั้น ทั้งหมดเป็นเรื่องเก่า พระคัมภีร์คือนั่งสือประวัติศาสตร์
และหากเจ้าได้กินและดื่มพันธสัญญาเดิมในระหว่างยุคพระคุณแล้ว—

หากเจ้าได้นำสิ่งที่เปื้อนข้อพิงประสงค์ในกาลสมัยของพันธสัญญาเดิมในระหว่างยุคพระคุณมาปฏิบัติแล้ว—
พระเยซูก็คงจะทรงละทิ้งเจ้าและกล่าวโทษเจ้า

หากเจ้าได้นำพันธสัญญาเดิมมาประยุกต์ใช้กับพระราชกิจของพระเยซู เจ้าก็คงจะได้เป็นพวกฟาริสี
หากวันนี้เจ้านำพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่มารวมกันเพื่อกินและดื่มและปฏิบัติ เช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าในวันนี้จะกล่าวโทษเจ้า เจ้าจะไล่ตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้ไม่ทันแล้ว!
หากเจ้ากินและดื่มพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะอยู่นอกกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์! ในระหว่างกาลสมัยของพระเยซู
พระเยซูทรงนำคนยิวและบรรดาผู้คนที่ติดตามพระองค์โดยสอดคล้องกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ใน
พระองค์ในเวลานั้น พระองค์ไม่ได้ทรงนำพระคัมภีร์มาเป็นพื้นฐานของสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ
แต่พระองค์ตรัสไปตามพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ใส่พระทัยในสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้
อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงสำรวจค้นเส้นทางที่จะนำผู้ติดตามของพระองค์ในพระคัมภีร์
นับตั้งแต่เวลาที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจ พระองค์ทรงเผยแพร่วางหนทางแห่งการกลับใจ—
ซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้มีการกล่าวถึงไว้ในคำเผยพระวจนะทั้งหลายของพันธสัญญาเดิมโดยสิ้นเชิง
พระองค์ไม่เพียงแต่ไม่ทรงปฏิบัติตามพระคัมภีร์เท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงนำเส้นทางใหม่และทรงพระราชกิจใหม่ด้วย
พระองค์ไม่เคยทรงอ้างอิงถึงพระคัมภีร์เมื่อพระองค์ทรงเทศนาเลย ในระหว่างยุคธรรมบัญญัตินั้น
ไม่เคยมีผู้ใดมีความสามารถที่จะกระทำการอัศจรรย์ของพระองค์ในการรักษาคนป่วยและขับไล่พวกปีศาจได้
ดังนั้น พระราชกิจของพระองค์ คำสอนของพระองค์
และสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระวจนะของพระองค์จึงเกินกว่ามนุษย์คนใดในยุคธรรมบัญญัติเช่นเดียวกัน
น พระเยซูเพียงทรงพระราชกิจของพระองค์ที่ใหม่กว่า
และถึงแม้ว่าผู้คนมากมายกล่าวโทษพระองค์โดยใช้พระคัมภีร์—
และแม้กระทั่งใช้พันธสัญญาเดิมเพื่อตักเตือนพระองค์—พระราชกิจของพระองค์ก็เหนือกว่าพันธสัญญาเดิม
หากนี่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นแล้ว เหตุใดผู้คนจึงตักเตือนพระองค์กับกางเขน?
นั่นไม่ได้เป็นเพราะในพันธสัญญาเดิมไม่ได้กล่าวถึงสิ่งใดที่เกี่ยวกับคำสอนของพระองค์และความสามารถในกา

รักษาสู้ป่วยและขับไล่ปีศาจของพระองค์หรือ?

พระราชกิจของพระองค์ได้รับการปฏิบัติเพื่อนำเส้นทางใหม่ ไม่ใช่เพื่อจิตใจมีเรื่องกับพระคัมภีร์ หรือเพื่อจิตใจไม่ใช่พันธสัญญาเดิมอีกต่อไป พระองค์เพียงเสด็จมาเพื่อดำเนินพันธกิจของพระองค์ เพื่อนำพระราชกิจใหม่มายังผู้ที่โยยหาและแสวงหาพระองค์

พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่ออธิบายพันธสัญญาเดิมหรือกฎพระราชกิจของพันธสัญญาเดิม

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้เป็นไปเพื่อให้ยุคธรรมบัญญัติพัฒนาต่อไปได้

เพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้คำนึงว่าจะมีพระคัมภีร์เป็นพื้นฐานหรือไม่

พระเยซูเพียงเสด็จมาเพื่อปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำ ดังนั้น

พระองค์จึงไม่ได้ทรงอธิบายคำเผยพระวจนะทั้งหลายของพันธสัญญาเดิม

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจตามพระวจนะของยุคธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม

พระองค์ทรงเพิกเฉยต่อสิ่งที่พันธสัญญาเดิมกล่าวไว้

พระองค์ไม่ได้พระทัยว่าพันธสัญญาเดิมจะเห็นชอบกับพระราชกิจของพระองค์หรือไม่

และไม่ได้พระทัยว่าผู้อื่นจะรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์หรือไม่

หรือพวกเขาจะกล่าวโทษพระราชกิจของพระองค์อย่างไร

พระองค์เพียงทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทำต่อไป

ถึงแม้ว่าผู้คนมากมายจะใช่การพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมมากกล่าวโทษพระองค์ก็ตาม สำหรับผู้คนแล้ว

ดูเหมือนว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่มีพื้นฐานและมีหลายส่วนขัดแย้งกับบันทึกของพันธสัญญาเดิม

นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดของมนุษย์หรือ? จำเป็นต้องนำหลักคำสอนมาใช้กับพระราชกิจของพระเจ้าหรือ?

และพระเจ้าต้องทรงพระราชกิจตามการพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะหรือ? ในที่สุดแล้ว สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่ากัน

พระเจ้าหรือพระคัมภีร์? เหตุใดพระเจ้าต้องทรงพระราชกิจตามพระคัมภีร์?

เป็นไปได้หรือที่พระเจ้าจะไม่ทรงมีสิทธิ์ทำเกินกว่าพระคัมภีร์?

พระเจ้าไม่ทรงสามารถแยกจากพระคัมภีร์และปฏิบัติพระราชกิจอื่นหรือ?

เหตุใดพระเยซูและสาวกทั้งหลายของพระองค์จึงไม่รักษาวนสะบาโตต่อไป?

หากพระองค์ทรงปฏิบัติตามวันสะบาโตและตามพระบัญญัติของพันธสัญญาเดิม

เหตุใดเล่าพระเยซูจึงไม่รักษาวนสะบาโตหลังจากที่พระองค์เสด็จมา แต่ทรงล้างพระบาท เอาผ้าคลุมพระเศียร

หักขนมปัง และดื่มเหล้าองุ่นแทน? ทั้งหมดนี้มีใช่ไม่มีอยู่ในพระบัญญัติของพันธสัญญาเดิมหรือ?

หากพระเยซูทรงให้เกียรติพันธสัญญาเดิม เหตุใดพระองค์จึงทรงยุติความเกี่ยวข้องกับหลักคำสอนเหล่านี้?

เจ้าควรรู้อย่างใดสำคัญกว่ากัน พระเจ้าหรือพระคัมภีร์! ในเมื่อทรงเป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต แล้วพระองค์จะไม่ทรงสามารถเป็นเจ้าเป็นนายเหนือพระคัมภีร์ด้วยหรือ?

พระราชกิจที่พระเยซูทรงปฏิบัติในระหว่างกาลสมัยของพันธสัญญาใหม่ได้เริ่มต้นพระราชกิจใหม่ นั่นคือ พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจตามพระราชกิจของพันธสัญญาเดิม

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงนำพระวจนะทั้งหลายที่พระยาห์เวห์แห่งพันธสัญญาเดิมตรัสไว้มาปฏิบัติ

พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์เอง และพระองค์ทรงพระราชกิจที่ใหม่กว่า

และพระราชกิจที่สูงส่งกว่าธรรมเนียมปฏิบัติ ดังนั้น พระองค์จึงตรัสไว้ว่า

“อย่าคิดว่าเรามาล้มเลิกธรรมเนียมปฏิบัติและคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาล้มเลิก

แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” ดังนั้น จากสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติสำเร็จลุล่วงไปนั้น

คำสอนมากมายได้ถูกล้มเลิกไป ในวันสะบาโตเมื่อพระองค์ทรงนำบรรดาสาวกตัดผ่านทุ่งนา

เหล่าสาวกของพระองค์ได้เคี้ยวข้าวกิน พระองค์ไม่ได้ทรงรักษาวนสะบาโตและได้ตรัสว่า

“บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต” ในเวลานั้น ตามกฎของคนอิสราเอล

ผู้ใดก็ตามที่ไม่รักษาวนสะบาโตจะถูกขังด้วยก้อนหินจนตาย อย่างไรก็ตาม

พระเยซูทั้งไม่ได้เสด็จเข้าสู่พระวิหารและไม่ทรงรักษาวนสะบาโต

และพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ปฏิบัติโดยพระยาห์เวห์ในระหว่างกาลสมัยของพันธสัญญาเดิม ดังนั้น

พระราชกิจที่พระเยซูทรงปฏิบัติจึงมากกว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิม

พระราชกิจของพระองค์สูงส่งกว่าพันธสัญญาเดิม และไม่เป็นไปตามพันธสัญญาเดิม ในระหว่างยุคพระคุณ

พระเยซูไม่ได้ทรงพระราชกิจตามธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิม

และได้ทรงยุติความเกี่ยวข้องกับหลักคำสอนเหล่านั้นไปแล้ว

แต่คนอิสราเอลได้ยึดติดอยู่กับพระคัมภีร์อย่างไม่ลดละและได้กล่าวโทษพระเยซู—

การนี้ไม่ใช่การปฏิเสธพระราชกิจของพระเยซูหรือ? วันนี้

โลกศาสนาก็ยึดติดอยู่กับพระคัมภีร์อย่างไม่ลดละด้วยเช่นกัน และผู้คนบางคนพูดว่า

“พระคัมภีร์คือหนังสือศักดิ์สิทธิ์ และต้องอ่านพระคัมภีร์” บางคนพูดว่า

“พระราชกิจของพระเจ้าต้องได้รับการยกชูขึ้นสูงตลอดไป

พันธสัญญาเดิมคือพันธสัญญาของพระเจ้ากับคนอิสราเอล และไม่สามารถงดเว้นได้

และวันสะบาโตต้องได้รับการรักษาไว้เสมอ!” พวกเขาไม่ได้ไว้สาระหรือ?

เหตุใดพระเยซูจึงไม่ทรงรักษาวนสะบาโต? พระองค์ทรงทำบาปหรือ?

ผู้ใดสามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้อย่างถ่องแท้? ไม่ว่าผู้คนจะอ่านพระคัมภีร์อย่างไร

ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าโดยใช้พลังแห่งการจับใจความของพวกเขา

พวกเขาไม่เพียงแต่จะไม่ได้รับความรู้ที่บริสุทธิ์เกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น
แต่มนต์ที่หลงผิดของพวกเขาจะเลวทรามยิ่งขึ้นไปอีกจนพวกเขาจะเริ่มต่อต้านพระเจ้า
หากไม่ใช่เพราะการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในวันนี้
ผู้คนก็จะขยับยับเนื่องเพราะมนต์ที่หลงผิดของพวกเขาเอง
และพวกเขาก็จะตายท่ามกลางการติสอนของพระเจ้า

เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (2)

พระคัมภีร์ยังได้รับการเรียกว่าพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ด้วยเช่นกัน พวกเขารู้หรือไม่ว่า “พันธสัญญา” หมายถึงอะไร? “พันธสัญญา” ในพันธสัญญาเดิม

มาจากพันธสัญญาของพระยาห์เวห์กับผู้คนอิสราเอลเมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์และทรงช่วยเหลือคนอิสราเอลจากฟาโรห์แน่นอนว่าหลักฐานของพันธสัญญานี้คือเลือดลูกแกะที่ทาบนวทบประตู

ซึ่งพระเจ้าทรงได้สร้างพันธสัญญากับมนุษย์โดยผ่านทางนทบประตูนี้ที่มีการกล่าวว่าผู้คนทั้งหมดที่มีเลือดลูกแกะที่ทาบนและด้านข้างนทบประตูคือคนอิสราเอล พวกเขา คือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

และพระยาห์เวห์จะทรงละเว้น ไม่ทำร้ายพวกเขาทั้งหมด

(เพราะขณะนั้นพระยาห์เวห์กำลังจะทรงประหารลูกหัวปีทั้งหมดในดินแดนอียิปต์และลูกแกะและลูกวัวควายตัวแรก) พันธสัญญานี้มีความหมายสองระดับ

ไม่มีคนผู้ใดหรือสัตว์ตัวใดในดินแดนอียิปต์ที่จะได้รับการช่วยให้รอดพ้น โดยพระยาห์เวห์

พระองค์จะทรงประหารลูกหัวปีของพวกเขาทุกคน อีกทั้งลูกแกะและลูกวัวควายตัวแรก ดังนั้น

ในหนังสือการเผยพระวจนะหลายเล่มจึงมีการพยากรณ์ว่าคนอียิปต์จะได้รับการติสอนอย่างรุนแรงเนื่องจากพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ นี่คือการหมายระดับแรกของพันธสัญญา

พระยาห์เวห์ทรงประหารลูกหัวปีในดินแดนอียิปต์และลูกสัตว์ตัวแรกทุกตัว

และพระองค์ทรงละเว้น ไม่ทำร้ายคนอิสราเอลทั้งหมด

ซึ่งหมายความว่าทุกคนที่อยู่ในดินแดนอิสราเอลได้รับการทะนุถนอมจากพระยาห์เวห์

และทั้งหมดจะได้รับการละเว้น ไม่ถูกทำร้าย พระองค์ทรงปรารถนาที่จะปฏิบัติพระราชกิจระยะยาวในพวกเขา

และทรงสร้างพันธสัญญากับพวกเขาโดยใช้เลือดลูกแกะ จากนั้นเป็นต้นมา

พระยาห์เวห์จะไม่ทรงประหารคนอิสราเอล

และตรัสว่าพวกเขาจะเป็นประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรตลอดไป

พระองค์จะทรงเริ่มต้นปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตลอดยุคธรรมบัญญัติท่ามกลางสิบสองชนเผ่าของอิสราเอล พระองค์จะทรงเผยธรรมบัญญัติทั้งหมดของพระองค์ต่อคนอิสราเอล

และเลือกสรรผู้เผยพระวจนะและผู้พิพากษาในท่ามกลางพวกเขา

และพวกเขาจะอยู่ที่ศูนย์กลางของพระราชกิจของพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงทำพันธสัญญากับพวกเขาว่า

หากยุคไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางผู้ที่พระองค์เลือกสรรเท่านั้น

พันธสัญญาของพระยาห์เวห์เป็นสิ่งที่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เพราะเป็นสิ่งที่ทำขึ้นด้วยโลหิต

และทำขึ้นกับผู้คนที่พระองค์ทรงเลือก ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น

พระองค์ทรงได้เลือกสรรวงศ์และเป้าหมายที่เหมาะสมเพื่อใช้เริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์สำหรับทั้งยุค

และดังนั้น ผู้คนจึงมองเห็นพันธสัญญาว่ามีความสำคัญเป็นพิเศษ นี่คือการหาพระคัมภีร์ที่สองของพันธสัญญา หนังสือเล่มอื่นๆ

ทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมบันทึกพระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอลหลังจากการสร้างพันธสัญญา ยกเว้นหนังสือปฐมกาลที่เป็นเรื่องราวก่อนการสร้างพันธสัญญา แน่นอนว่ามีบันทึกถึงคนต่างชาติเป็นครั้งคราว แต่โดยรวมแล้ว พันธสัญญาเดิมบันทึกพระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอล

เนื่องจากพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ทรงมีกับคนอิสราเอล

หนังสือที่เขียนในระหว่างยุคธรรมบัญญัติจึงเรียกว่าพันธสัญญาเดิม

ข้อนี้ได้รับการตั้งขึ้นตามพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ทรงมีกับคนอิสราเอล

พันธสัญญาใหม่ได้รับการตั้งชื่อตามพระโลหิตที่พระเยซูทรงหลั่งบนกางเขน

และพันธสัญญาที่พระองค์ทรงมีกับที่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์ พันธสัญญาของพระเยซูเป็นดังนี้

ผู้คนต้องเชื่อในพระองค์เท่านั้นเพื่อให้บาปของพวกเขาได้รับการให้อภัยเนื่องจากพระโลหิตที่พระองค์ทรงหลั่ง และดังนั้นพวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดและเกิดใหม่โดยผ่านทางพระองค์ และจะไม่เป็นคนบาปอีกต่อไป

ผู้คนต้องเชื่อในพระองค์เท่านั้นจึงจะได้รับพระคุณของพระองค์ และจะไม่ทนทุกข์ในนรกหลังจากที่พวกเขาตาย หนังสือทุกเล่มที่เขียนขึ้นในระหว่างยุคพระคุณมาหลังจากพันธสัญญานี้

และทุกเล่มบันทึกพระราชกิจและถ้อยคำที่ประกอบอยู่ในนั้น

หนังสือเหล่านี้ไม่ไปไกลเกินกว่าความรอดของการตรึงกางเขนขององค์พระเยซูเจ้าหรือพันธสัญญานั้น

หนังสือเหล่านี้ทุกเล่มเขียนขึ้นโดยพี่น้องในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เคยได้รับประสบการณ์ ดังนั้น

หนังสือเหล่านี้จึงได้รับการตั้งชื่อหลังจากพันธสัญญา นั่นคือ หนังสือเหล่านี้เรียกว่าพันธสัญญาใหม่

พันธสัญญาทั้งสองนี้รวมถึงยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณเท่านั้น และไม่มีความเชื่อมโยงใดๆ กับยุคสุดท้าย

ดังนั้น พระคัมภีร์จึงไม่มีประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่สำหรับประชากรของยุคสุดท้ายในวันนี้ อย่างมากที่สุด

พระคัมภีร์จะทำหน้าที่เป็นเอกสารอ้างอิงชั่วคราว แต่โดยพื้นฐานแล้วพระคัมภีร์มีคุณค่าสำหรับการใช้งานน้อย

แต่ถึงกระนั้น ผู้คนในศาสนายังคงทะนุถนอมความล้ำค่าของพระคัมภีร์มากที่สุด พวกเขาไม่รู้พระคัมภีร์

พวกเขาารู้เพียงว่าจะอธิบายพระคัมภีร์อย่างไร และโดยพื้นฐานแล้ว

พวกเขาไม่ตระหนักเกี่ยวกับจุดกำเนิดของพระคัมภีร์ ท่าทีที่พวกเขามีต่อพระคัมภีร์คือ

ทุกสิ่งในพระคัมภีร์คือสิ่งที่ถูกต้อง พระคัมภีร์ไม่มีข้อผิดพลาดหรือความไม่ถูกต้องแน่นอน

เพราะพวกเขาตกลงใจก่อนเป็นอันดับแรกว่าพระคัมภีร์มีความถูกต้องและปราศจากข้อผิดพลาด

พวกเขาจึงศึกษาและตรวจดูพระคัมภีร์ด้วยความสนใจอย่างยิ่ง

ช่วงระยะของพระราชกิจในวันนี้ไม่ได้มีการพยากรณ์มาก่อนในพระคัมภีร์

ไม่เคยมีการกล่าวถึงพระราชกิจการพิชิตชัยในสถานที่ที่มีมิดที่สุดจากทุกแห่งหนเลย

เพราะพระราชกิจนี้คือพระราชกิจล่าสุด เนื่องเพราะยุคของพระราชกิจมีความแตกต่าง
แม้กระทั่งพระเยซูพระองค์เองก็ไม่ทรงตระหนักรู้ว่าจะมีการดำเนินพระราชกิจช่วงระยะนี้ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย—และดังนั้น

ผู้คนในยุคสุดท้ายจะสามารถพบพระราชกิจช่วงระยะนี้ในพระคัมภีร์จากการตรวจดูพระคัมภีร์ไปได้อย่างไร?

ผู้คนส่วนใหญ่ที่อธิบายพระคัมภีร์ใช้การอนุมานเชิงตรรกะ และไม่มีภูมิหลังจริงใดๆ

พวกเขาแค่ใช้ตรรกะเพื่ออนุมานสิ่งต่างๆ มากมายเท่านั้น หลายต่อหลายปี

ไม่มีผู้ใดเคยกล้าที่จะชำแหละพระคัมภีร์ หรือพูด “ปฏิเสธ” พระคัมภีร์ เพราะหนังสือเล่มนี้เป็น

“หนังสือศักดิ์สิทธิ์” และผู้คนนั้สการพระคัมภีร์เป็นพระเจ้า สิ่งนี้ดำเนินไปเป็นเวลาหลายพันปี

พระเจ้าไม่ได้พระทัย และไม่มีผู้ใดเคยค้นพบความหมายภายในของพระคัมภีร์

เราพูดว่าการทะนุถนอมความล้ำค่าของพระคัมภีร์เป็นการนั้สการรูปเคารพ

แต่ไม่มีผู้เชื่ออย่างเกรงครัดคนใดที่กล้าจะมองพระคัมภีร์ในลักษณะนี้ และพวกเขาจะพูดกับเจ้าว่า “พี่น้อง!

อย่าพูดเช่นนั้น มันไม่ดี! ท่านหมิ่นประมาทพระเจ้าได้อย่างไร?”

ต่อจากนั้นพวกเขาจะใช้สีหน้าแสดงความเจ็บปวด “โอ้พระเยซูผู้ทรงเปี่ยมปราณี องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งความรอด

ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ทรงให้อภัยบาปของคนผู้นั้นด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้รักมนุษย์

และพวกเราทุกคนเคยทำบาป ขอทรงแสดงให้เห็นความสงสารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเทอญ อาเมน” พวกเขา

“เคร่งศาสนา” ในลักษณะเช่นนี้ แล้วพวกเขาจะยอมรับความจริงอย่างง่ายๆ ได้อย่างไร?

การที่เจ้าพูดเช่นนั้นจะทำให้พวกเขาตกใจจนเป็นบ้า

ไม่มีผู้ใดกล้าที่จะคิดว่าพระคัมภีร์จะสามารถด่างพร้อยไปด้วยแนวคิดของมนุษย์และมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

ไปได้ และไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นคำหานี้

เนื้อหาบางส่วนในพระคัมภีร์คือประสบการณ์และความรู้ของปัจเจกบุคคล

บางส่วนเป็นความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และยังมีการเจือปนด้วยปัญญาและความคิดของมนุษย์เช่นเดียวกัน พระเจ้าไม่เคยทรงแทรกแซงในสิ่งเหล่านี้

แต่ก็มีขีดจำกัด นั่นคือ สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถไปไกลเกินกว่าความคิดของผู้คนที่ปกติ

และหากสิ่งเหล่านี้ไปไกลเกินกว่าความคิดของผู้คนที่ปกติแล้ว

สิ่งเหล่านี้ก็กำลังแทรกแซงและขัดจังหวะพระราชกิจของพระเจ้า

สิ่งที่ไปไกลเกินกว่าความคิดของผู้คนที่ปกติคืองานของซาตาน

เพราะความคิ่คนั้ปลดปล่อยหน้าที่ออกจากผู้คน มันคืองานของซาตาน และชี้นำโดยซาตาน และในช่วงขณะนี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงยอมให้เจ้าปฏิบัติในลักษณะเช่นนั้น บางครั้ง พี่น้องชายหญิงบางคนถามว่า

“ข้าพระองค์จะทำงานด้วยวิธีแบบนั้นและแบบนี้ได้หรือไม่?” เรามองวุฒิภาวะของพวกเขา และพูดว่า “ได้สิ!”

นอกจากนี้ ยังมีผู้คนบางคนที่พูดว่า “หากข้าพระองค์ทำงานด้วยวิธีแบบนั้นและแบบนี้
สภาวะของข้าพระองค์เป็นปกติหรือไม่?” และเราพูดว่า “ใช่! เป็นปกติ เป็นปกติอย่างยิ่ง!” คนอื่นๆ พูดว่า
“ข้าพระองค์จะทำงานด้วยวิธีแบบนี้ได้หรือไม่?” และเราพูดว่า “ไม่!” พวกเขาพูดว่า “ทำไมพวกเขาทำได้
แต่ข้าพระองค์ถึงทำไม่ได้?” และเราพูดว่า “เพราะสิ่งที่เจ้ากำลังทำมาจากชาตาน มันก่อให้เกิดการรบกวน
และแหล่งกำเนิดของแรงงูใจของเจ้านั้นผิดปกติ” นอกจากนี้ยังมีเวลาที่พระราชกิจยังดำเนินไปได้ไม่ไกลนัก
และพี่น้องชายหญิงไม่ตระหนักถึงพระราชกิจ คนบางคนถามเราว่าจะทำงานในลักษณะหนึ่งๆ ได้หรือไม่
และเมื่อเราเห็นว่าการกระทำของพวกเขาจะไม่ขัดจังหวะพระราชกิจในอนาคต เราพูดว่าทำได้

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้บังเกิดแก่ทุกคน

ผู้คนไม่ต้องปฏิบัติตามความทรงปรารถนาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรงตามตัวอักษร

เพราะผู้คนมีความคิดและจุดอ่อนที่เป็นปกติ และพวกเขามีความจำเป็นอย่างเนืองนิตย์อยู่บ้าง

พวกเขามีปัญหาจริงๆ และในสมองของพวกเขาคือความคิดที่โดยพื้นฐานแล้วพวกเขาไม่มีวิถีทางที่จะควบคุม
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราขอจากผู้คนมีขีดจำกัด บางคนเชื่อว่างานของเราจะล้มเหลว

ว่าเรากำลังบอกพวกเขาให้ปฏิบัติในวิธีใดๆ ก็ได้—

นั่นเป็นเพราะว่าเจ้าไม่เข้าใจว่าข้อกำหนดของเรามีวงเขตที่เหมาะสมอยู่

หากงานของเราเป็นอย่างที่เจ้าจินตนาการ—หากเราเรียกร้องสิ่งเดียวกันจากคนทุกคนโดยไม่มีข้อยกเว้น

และพึงประสงค์ให้พวกเขาทั้งหมดสัมฤทธิ์ผลในวุฒิภาวะเดียวกัน—เช่นนั้นแล้วพระราชกิจก็คงจะไม่ได้ผล

นี่คือการขอในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ และเป็นหลักการของงานของมนุษย์ ไม่ใช่หลักการของพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการดำเนินการตามรูปการณ์แวดล้อมจริงของผู้คน

และมีพื้นฐานมาจากขีดความสามารถภายในของพวกเขา และนี่ยังเป็นหลักการเผยแพร่ข่าวประเสริฐอีกด้วย

นั่นคือ เจ้าต้องดำเนินการอย่างเชื่อซ้า ปลอ่ยให้ธรรมชาติดำเนินของมันไป

ใครสักคนจะเข้าใจก็ต่อเมื่อเจ้าพูดความจริงกับพวกเขาอย่างชัดเจนเท่านั้น

และพวกเขาจะมีความสามารถที่จะละวางพระคัมภีร์ลงได้ในเวลานั้นเท่านั้น

หากพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะนี้ ผู้ใดเล่าจะมีความสามารถที่จะแหกธรรมเนียมปฏิบัติได้?

ผู้ใดเล่าจะมีความสามารถที่จะปฏิบัติพระราชกิจใหม่ได้? ผู้ใดเล่าจะสามารถค้นหาเส้นทางใหม่ๆ

นอกพระคัมภีร์ได้?

เพราะมโนคติที่หลงผิดตามธรรมเนียมและจริยธรรมตามระบบศักดิ์นาของผู้คนช่างชั่วร้ายอย่างมหันต์

พวกเขาจึงไม่มีความสามารถที่จะละทิ้งสิ่งเหล่านี้ด้วยตัวพวกเขาเอง อีกทั้งยังไม่มีเวลามากล้าที่จะทำเช่นนั้น

และนอกจากนี้ ผู้คนในวันนี้ถูกยึดกุมด้วยคำพูดที่ตายไปแล้วไม่ก็คำในพระคัมภีร์

คำพูดที่ได้เข้าครอบครองหัวใจของพวกเขา พวกเขาจะสามารถเต็มใจละวางพระคัมภีร์ได้อย่างไร?

พวกเขาจะสามารถยอมรับวิธีการที่อยู่นอกพระคัมภีร์อย่างง่าย ๆ ได้อย่างไร? นั่นคือ
เว้นแต่เจ้าสามารถพูดถึงเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังของพระคัมภีร์และหลักการของพระราชกิจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์อย่างชัดเจนเพื่อที่ผู้คนทุกคนจะได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างที่สุด—ซึ่งมีความจำเป็นอย่างสูงสุด
นี่เป็นเพราะว่าทุกคนภายในศาสนาเคารพเทิดทูนพระคัมภีร์ และนมัสการพระคัมภีร์เป็นพระเจ้า
พวกเขายังพยายามที่จะบีบบังคับพระเจ้าให้ทรงอยู่ในพระคัมภีร์
และเป็นกระตังกรณีที่ว่าเมื่อพวกเขาได้ตอกตรึงพระเจ้ายับกับกางเขนอีกครั้ง
พวกเขาก็แค่สัมผัสผลในอุดมคติของพวกเขานั้น

เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (3)

สิ่งที่อยู่ในพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นบันทึกพระวจนะที่พระเจ้าตรัสด้วยพระองค์เองเสมอไป
พระคัมภีร์เพียงบันทึกพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้าของพระเจ้าเท่านั้น
ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นบันทึกการพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะ
และส่วนหนึ่งเป็นประสบการณ์และความรู้ที่เขียนขึ้นโดยผู้คนที่พระเจ้าทรงใช้งานตลอดทั้งยุคสมัย
ประสบการณ์ของมนุษย์เจือปนไปด้วยความคิดเห็นและความรู้ของมนุษย์ และนี่คือสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้
ในหนังสือหลายเล่มของพระคัมภีร์มีมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ อคติของมนุษย์
และการจับใจความอันไร้สาระของมนุษย์
แน่นอนว่าข้อความส่วนใหญ่เป็นผลจากความรู้แจ้งและความกระฉ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และข้อความเหล่านี้เป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง—
แต่ก็ยังไม่สามารถพูดได้ว่าข้อความเหล่านี้เป็นการแสดงออกถึงความจริงอย่างถูกต้องแม่นยำทั้งหมด
พระคัมภีร์ของท่านทั้งหลายเหล่านั้นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ส่วนตัว หรือความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์
การพยากรณ์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะนั้นพระเจ้าเป็นผู้ให้คำแนะนำด้วยพระองค์เอง นั่นคือ
การเผยพระวจนะของผู้คนเช่นอิสยาห์ ดาเนียล เอสรา เยเรมีย์
และเอเสเคียลมาจากคำแนะนำโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้คนเหล่านี้คือผู้มองเห็น
ท่านทั้งหลายเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณแห่งการเผยพระวจนะ
และท่านทั้งหมดเป็นผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิม ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
ผู้ที่ได้รับการคลไจจากพระยาห์เวห์เหล่านี้พูดการเผยพระวจนะมากมายซึ่งได้รับคำแนะนำโดยตรงจากพระยาห์เวห์ แล้วเหตุใดพระยาห์เวห์จึงทรงพระราชกิจในท่านทั้งหลายเหล่านั้น?
เพราะผู้คนอิสราเอลคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
และงานของผู้เผยพระวจนะต้องดำเนินการในหมู่ประชากรเหล่านั้น
นั่นคือเหตุผลที่ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นสามารถได้รับวิวรรณ์เช่นนั้น อันที่จริง
ท่านทั้งหลายเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงวิวรรณ์แก่ท่านด้วยตัวท่านเอง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสพระวจนะผ่านปากของพวกท่าน
เพื่อให้ผู้คนในอนาคตสามารถจับใจความสิ่งเหล่านั้นได้
และมองเห็นว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้า ของพระวิญญาณบริสุทธิ์จริงๆ
และไม่ได้มาจากมนุษย์ และเพื่อให้พวกเขาได้รับการยืนยันถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจทั้งหมดนี้แทนผู้เผยพระวจนะด้วยพระองค์เอง

ดังนั้นผู้คนจึงไม่พูดการเผยพระวจนะอีกต่อไป ดังนั้นพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะหรือไม่?

แน่นอนว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่ง

แต่พระองค์ยังมีความสามารถที่จะทรงงานของบรรดาอัครทูตได้ด้วย—

พระองค์ทั้งสามารถตรัสการเผยพระวจนะและเทศนาและสอนผู้คนทั่วแผ่นดิน กระนั้น

พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติและพระอัครลักษณะที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทนก็ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

พระองค์เสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งมวล เพื่อไถ่มนุษย์จากบาป พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ และอัครทูต

แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ ผู้เผยพระวจนะอาจพูดการเผยพระวจนะ

แต่ไม่สามารถพูดได้ว่าผู้เผยพระวจนะเช่นนั้นคือพระคริสต์ ณ เวลานั้น

พระเยซูได้ตรัสการเผยพระวจนะมากมาย และดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ

แต่ไม่สามารถกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะและดังนั้นจึงไม่ใช่พระคริสต์

นั่นเป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองในการดำเนินพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งให้เสร็จสิ้น และพระอัครลักษณะของพระองค์แตกต่างจากอัครลักษณะของอิสยาห์ นั่นคือ

พระองค์เสด็จมาเพื่อทำพระราชกิจแห่งการไถ่ให้ครบบริบูรณ์

และพระองค์ยังได้ทรงจัดเตรียมเพื่อชีวิตของมนุษย์ และพระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาสู่พระองค์โดยตรง

ในพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่มีการคลไຈจากพระวิญญาณของพระเจ้าหรือคำแนะนำจากพระยาห์เวห์

แต่พระวิญญาณทรงพระราชกิจโดยตรง—ซึ่งเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าพระเยซูไม่ทรงเหมือนกับผู้เผยพระวจนะ

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำคือพระราชกิจแห่งการไถ่ พระราชกิจที่สองนั้นคือการตรัสการเผยพระวจนะ

พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ เป็นอัครทูต แต่ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ ในขณะเดียวกัน

ผู้พยากรณ์สามารถเพียงพูดการเผยพระวจนะเท่านั้น

และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระวิญญาณของพระเจ้าในการทรงพระราชกิจอื่นใดได้

เนื่องเพราะพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดทำมาก่อน

และได้ทรงพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงแตกต่างจากผู้คนเช่นอิสยาห์

การที่บางคนไม่ยอมรับกระแสของวันนี้เป็นเพราะนี้ได้ทำให้เกิดอุปสรรคสำหรับพวกเขา พวกเขาพูดว่า

“ในพันธสัญญาเดิม ผู้เผยพระวจนะมากมายก็ได้พูดคำพูดมากมายเช่นเดียวกัน—ดังนั้นแล้ว

เหตุใดพวกเขาจึงไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์? พระเจ้าของวันนี้ตรัสพระวจนะต่างๆ—

นั่นเพียงพอที่จะพิสูจน์หรือว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์? ท่านไม่ได้ยกย่องพระคัมภีร์

อีกทั้งท่านยังไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์—

ดังนั้นแล้วท่านมีสิ่งใดเป็นพื้นฐานที่พูดว่าพระองค์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า?

ท่านพูดว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นได้รับคำแนะนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

และท่านเชื่อว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้คือพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำด้วยพระองค์เอง—

แต่ท่านมีสิ่งใดเป็นพื้นฐานสำหรับการกล่าวเช่นนี้?

ท่านมุ่งเน้นความสนใจของท่านไปที่พระวาระของพระเจ้าในวันนี้ และดูเหมือนว่าท่านได้ปฏิเสธพระคัมภีร์ และละวางพระคัมภีร์ไว้ด้านหนึ่ง” และดังนั้น พวกเขาจึงพูดว่าเจ้าเชื่อในความนอกคอกและความนอกรีต

หากเจ้าปรารถนาที่จะเป็นพยานต่อพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเข้าใจเรื่องราวภายในของพระคัมภีร์ โครงสร้างของพระคัมภีร์ และเนื้อแท้ของพระคัมภีร์ วันนี้ ผู้คนเชื่อว่าพระคัมภีร์คือพระเจ้า และพระเจ้าคือพระคัมภีร์ ดังนั้น

พวกเขาจึงเชื่อเช่นกันว่าข้อความทั้งหมดในพระคัมภีร์เป็นพระวาระทั้งหมดทั้งสิ้นที่พระเจ้าตรัส

และว่าข้อความทั้งหมดนั้นพระเจ้าเป็นผู้ตรัส บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าคิดแม้กระทั่งว่า

ถึงแม้ว่าหนังสือพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดหกสิบหกเล่มได้รับการเขียนขึ้นโดยผู้คน

แต่หนังสือทุกเล่มได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นบันทึกถ้อยคำรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นี่คือการจับใจความที่ผิดพลาดของมนุษย์ และไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงอย่างครบบริบูรณ์ อันที่จริงแล้ว

นอกเหนือจากหนังสือการเผยพระวาระแล้ว เนื้อหาส่วนใหญ่ของพันธสัญญาเดิมคือบันทึกทางประวัติศาสตร์

จดหมายฝากบางส่วนของพันธสัญญาใหม่มาจากประสบการณ์ของผู้คน

และบางส่วนมาจากความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น

จดหมายฝากของเปาโลเกิดขึ้นจากงานของมนุษย์

จดหมายฝากเหล่านั้นทั้งหมดเป็นผลจากความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และทั้งหมดได้รับการเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักร

และเป็นคำพูดเตือนสติและหนุนใจสำหรับพี่น้องชายหญิงของคริสตจักร

คำพูดเหล่านั้นไม่ใช่พระวาระที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัส—เปาโลไม่อาจพูดในนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

อีกทั้งท่านก็ไม่ใช่ว่าผู้เผยพระวาระเช่นกัน แล้วนับประสาอะไรกับการที่ท่านจะมองเห็นนิมิตที่มองเห็น ได้พบเห็น

จดหมายฝากของท่านเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักรเอเฟซัส โฟลัดเดเฟีย กาลาเทีย และคริสตจักรอื่นๆ และด้วยเหตุนี้

จดหมายฝากของเปาโลแห่งพันธสัญญาใหม่จึงเป็นจดหมายฝากที่เปาโลเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักร

และไม่ใช่ว่าการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ อีกทั้งไม่ใช่ถ้อยคำรัสโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์

จดหมายฝากเหล่านี้เป็นเพียงคำพูดเตือนสติ ความรู้ และการหนุนใจ

ซึ่งท่านเขียนขึ้นเพื่อคริสตจักรในช่วงระหว่างที่งานของท่านดำเนินไป ดังนั้น

จดหมายฝากเหล่านี้จึงเป็นบันทึกเกี่ยวกับงานของเปาโลส่วนใหญ่ในขณะนั้นด้วยเช่นกัน

บันทึกเหล่านี้เขียนขึ้นเพื่อทุกคนที่เป็นพี่น้องชายหญิงทุกคนในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เพื่อให้พี่น้องชายหญิงของคริสตจักรทั้งหลายในเวลานั้นจะได้ติดตามคำแนะนำของท่านและปฏิบัติตามหนทาง

แห่งการกลับใจขององค์พระเยซูเจ้า เปาโลไม่ได้พูดแต่อย่างใดว่าคริสตจักรทั้งหมด
ไม่ว่าจะเป็นคริสตจักรในเวลานั้นหรือคริสตจักรในอนาคต ต้องกินและดื่มสิ่งต่างๆ ที่ท่านเขียนขึ้น
อีกทั้งท่านไม่ได้พูดว่าคำพูดทั้งหมดของท่านมาจากพระเจ้า ตามรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ
ของคริสตจักรในเวลานั้น ท่านเพียงเข้าสนิทกับพี่น้องชายหญิง และเตือนสติพวกเขาเหล่านั้น
และบันดลใจให้เกิดการเชื่อในพวกเขา
และท่านเพียงเทศนาหรือเตือนจำผู้คนให้ระลึกถึงและเตือนสติพวกเขาเท่านั้น
คำพูดของท่านมีพื้นฐานมาจากภาระของท่านเอง และท่านสนับสนุนผู้คนโดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้
ท่านทำงานของอัครทูตคนหนึ่งของคริสตจักรในเวลานั้น ท่านเป็นคนที่องค์พระเยซูเจ้าทรงใช้งาน
และด้วยเหตุนี้ท่านต้องรับหน้าที่ความรับผิดชอบเพื่อคริสตจักร และต้องรับภาระงานของคริสตจักร
ท่านต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสภาวะของพี่น้องชายหญิง—และเพราะเหตุนี้
ท่านจึงได้เขียนจดหมายฝากให้กับพี่น้องชายหญิงทุกคนในองค์พระผู้เป็นเจ้า
ทุกสิ่งที่ท่านพูดซึ่งเป็นสิ่งที่เสริมสร้างและเป็นบวกสำหรับผู้คนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
แต่นั้นไม่ได้เป็นตัวแทนของพระคำรัสของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และสิ่งที่ท่านพูดไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้
การที่ผู้คนปฏิบัติต่อบันทึบประสบการณ์ของมนุษย์และจดหมายฝากของมนุษย์เสมือนเป็นพระวจนะที่พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ตรัสต่อคริสตจักรทั้งหลายคือความเข้าใจที่ผิดมหันต์และเป็นการหมิ่นประมาทอย่างยิ่ง!
ซึ่งข้อนี้เป็นจริงโดยเฉพาะเมื่อเป็นเรื่องของจดหมายฝากที่เปาโลเขียนให้กับคริสตจักรทั้งหลาย
เพราะจดหมายฝากของท่านได้รับการเขียนขึ้นเพื่อพี่น้องชายหญิงตามรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ
และสถานการณ์ของคริสตจักรแต่ละแห่งในเวลานั้น
และเป็นไปเพื่อเตือนสติพี่น้องชายหญิงในองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อให้พวกเขาสามารถได้รับพระคุณขององค์พระเยซูเจ้าได้
จดหมายฝากของท่านเป็นไปเพื่อปลุกเร้าพี่น้องชายหญิงในเวลานั้น สามารถกล่าวได้ว่าเป็นภาระของท่านเอง
และยังเป็นภาระที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้กับท่านด้วย อย่างไรก็ตาม
ท่านก็เป็นอัครทูตผู้นำคริสตจักรในเวลานั้น
ผู้เขียนจดหมายฝากให้กับคริสตจักรทั้งหลายและเตือนสติพวกเขา—นั่นคือความรับผิดชอบของท่าน
อัตลักษณ์ของท่านเป็นแค่อัตลักษณ์ของอัครทูตที่ทำงานเท่านั้น
และท่านเป็นเพียงอัครทูตคนหนึ่งที่พระเจ้าได้ทรงส่งมาเท่านั้น ท่านไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ อีกทั้งไม่ใช่ผู้พยากรณ์
สำหรับท่านแล้ว งานของท่านเองและชีวิตของพี่น้องชายหญิงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสูงสุด ด้วยเหตุนี้
ท่านจึงไม่สามารถพูดในนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

คำพูดของท่านไม่ใช่พระวณะของพระวิญญูณบริสุทธ
นับประสาอะไรที่จะสามารถพูดได้ว่าคำพูดเหล่านั้นเป็นพระวณะของพระเจ้า
เพราะเปาโลไม่ได้เป็นอื่นใดมากไปกว่าสิ่งทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
และแน่นอนว่าท่านไม่ใช่การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
อัตลักษณ์ของท่านไม่ได้เหมือนกับพระอัตลักษณ์ของพระเยซู
พระวณะของพระเยซูคือพระวณะของพระวิญญูณบริสุทธ พระวณะของพระองค์คือพระวณะของพระเจ้า
เพราะพระอัตลักษณ์ของพระองค์คือพระอัตลักษณ์ของพระคริสต์—พระบุตรของพระเจ้า
เปาโลจะสามารถเทียบเท่ากับพระองค์ได้อย่างไร?
หากผู้คนเห็นว่าจดหมายฝากหรือคำพูดเช่นของเปาโลเป็นถ้อยคำรัศของพระวิญญูณบริสุทธ
และนมัสการคำพูดเหล่านั้นเป็นพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วก็สามารถพูดได้เพียงว่าพวกเขาช่างขาดการพิจารณาจนเกินไปเท่านั้น หากพูดอย่างกระด้างขึ้น
นี้ไม่ได้เป็นเพียงแค่การหมิ่นประมาทหรือ? มนุษย์จะสามารถพูดในนามของพระเจ้าได้อย่างไร?
แล้วผู้คนจะสามารถกราบไหว้ต่อหน้าบันทึกของจดหมายฝากของท่าน
และคำพูดที่ท่านพูดเสมือนเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์หรือหนังสือจากสวรรค์ได้อย่างไร?
มนุษย์คนหนึ่งสามารถแปลงพระวณะของพระเจ้าได้อย่างไม่ต้องคิดมากหรือ?
มนุษย์จะสามารถพูดในนามของพระเจ้าได้อย่างไร? ดังนั้นแล้ว เจ้าจะพูดว่าอย่างไร—
จดหมายฝากที่ท่านเขียนเพื่อคริสตจักรไม่สามารถด่างพร้อยไปด้วยแนวคิดของท่านเองได้อย่างนั้นหรือ?
สิ่งเหล่านั้นจะไม่ด่างพร้อยไปด้วยแนวคิดของมนุษย์ได้อย่างไร?
ท่านได้เขียนจดหมายฝากสำหรับคริสตจักรโดยมีพื้นฐานอยู่ที่ประสบการณ์ส่วนตัวของท่าน
และความรู้ของท่านเอง ตัวอย่างเช่น เปาโลได้เขียนจดหมายฝากถึงคริสตจักรกาลาเทีย
ซึ่งประกอบด้วยความคิดเห็นบางประการ และเปโตรได้เขียนจดหมายฝากอีกฉบับซึ่งมีอีกทฤษฎีหนึ่ง
ความคิดเห็นใดที่มาจากพระวิญญูณบริสุทธ? ไม่มีใครสามารถพูดได้อย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้
จึงสามารถพูดได้เพียงว่าท่านทั้งสองแบกภาระสำหรับคริสตจักรเท่านั้น
แต่จดหมายของพวกท่านเป็นตัวแทนของวุฒิภาวะของพวกท่าน
จดหมายของท่านเป็นตัวแทนของการจัดเตรียมและการสนับสนุนเพื่อพี่น้องชายหญิง
และภาระของพวกท่านต่อคริสตจักรทั้งหลาย
และจดหมายของพวกท่านเป็นตัวแทนของงานของมนุษย์เท่านั้น—
จดหมายเหล่านั้นไม่ได้เป็นของพระวิญญูณบริสุทธโดยสิ้นเชิง
หากเจ้าพูดว่าจดหมายฝากของท่านเป็นพระวณะของพระวิญญูณบริสุทธ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไร้สาระ

และเจ้ากำลังกระทำการหมิ่นประมาท! จดหมายฝากของเปาโลและจดหมายฝากอื่นๆ
ของพันธสัญญาใหม่เทียบเท่ากับชีวประวัติของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณเมื่อไม่นานมานี้ นั่นคือ
จดหมายเหล่านั้นอยู่ระดับเดียวกับหนังสือของวอเทอร์แมน นี หรือประสบการณ์ของลอว์เรนซ์ เป็นต้น
เป็นเพียงแค่หนังสือของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณเมื่อไม่นานมานี้ไม่ได้รับการรวบรวมลงในพันธสัญญา
ใหม่ แต่เนื้อแท้ของผู้คนเหล่านั้นเหมือนกัน นั่นคือ
ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานในช่วงระหว่างช่วงเวลาหนึ่งๆ
และผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้โดยตรง

พระกิตติคุณมัทธิวในพันธสัญญาใหม่บันทึกลำดับพงศของพระเยซู ในตอนแรก
หนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและของดาวิด และบุตรของโยเซฟ
ต่อมาหนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงปฏิสนธิในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และประสูติจากหญิงพรหมจารี—
ซึ่งจะหมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นบุตรของโยเซฟหรือพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมและของดาวิด
อย่างไรก็ตาม ลำดับพงศขึ้นกรานที่จะเชื่อมโยงพระเยซูเข้ากับโยเซฟ
ต่อมาลำดับพงศเริ่มบันทึกกระบวนการที่พระเยซูประสูติ
โดยหนังสือเล่มนี้ระบุว่าพระเยซูทรงปฏิสนธิในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ว่าพระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารี และไม่ใช่นุตรของโยเซฟ
แต่ในลำดับพงศมีการเขียนอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรของโยเซฟ
และเพราะลำดับพงศนี้ได้รับการเขียนขึ้นเพื่อพระเยซู ลำดับพงศนี้จึงบันทึกข้อมูลของสี่สิบสองชั่วโมง
เมื่อไปถึงชั่วคนรุ่นของโยเซฟ หนังสือระบุอย่างเร่งรีบว่าโยเซฟเป็นสามีของมารีย์
ซึ่งเป็นคำพูดที่ระบุเพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม นี่ไม่ใช่ความขัดแย้งในตัวเองหรือ?
ลำดับพงศบันทึกต้นตระกูลของโยเซฟอย่างชัดเจน ลำดับพงศนี้เป็นลำดับพงศของโยเซฟอย่างชัดเจน
แต่มัทธิวยืนยันกรานว่านี่คือลำดับพงศของพระเยซู
นี่ไม่ได้ปฏิเสธข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิสนธิในครรภ์ของพระเยซูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ?
ดังนั้นแล้ว ลำดับพงศที่มัทธิวเขียนขึ้นไม่ได้เป็นแนวคิดของมนุษย์หรือ? มันช่างไร้สาระ!
นี่คือวิธีที่เจ้าจะสามารถรู้ได้ว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งหมด
อาจมีบางคนคิดว่าพระเจ้าทรงต้องมีลำดับพงศบนโลก
เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงกำหนดให้พระเยซูเป็นชั่วคนรุ่นที่สี่สิบสองของอับราฮัม มันช่างไร้สาระเสียจริง!
หลังจากที่เสด็จมาบนแผ่นดินโลก พระเจ้าจะทรงสามารถมีลำดับพงศได้อย่างไร?
หากเจ้าพูดว่าพระเจ้าทรงมีลำดับพงศ

เจ้าไม่ได้จัดอันดับพระองค์อยู่ท่ามกลางสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าหรือ?

เพราะพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาจากแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้าง

และถึงแม้ว่าพระองค์ทรงมีเนื้อหนัง พระองค์ก็ไม่ได้ทรงมีแก่นแท้เหมือนกันกับมนุษย์

เจ้าจะสามารถจัดอันดับพระเจ้าว่าอยู่ในประเภทเดียวกันกับสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าได้อย่างไร?

อับราฮัมไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้า ท่านทรงเป็นเป้าหมายของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในเวลานั้น

ท่านเป็นเพียงผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและได้รับการรับรองจากพระยาห์เวห์เท่านั้น และท่านเป็นหนึ่งในผู้คนอิสราเอล

ท่านจะสามารถเป็นต้นตระกูลของพระเยซูได้อย่างไร?

ใครเป็นผู้เขียนลำดับพงศ์ของพระเยซู? พระเยซูทรงเขียนลำดับพงศ์ด้วยพระองค์เองหรือ?

พระองค์ตรัสแก่พวกเขาด้วยพระองค์เองว่า “จงเขียนลำดับพงศ์ของเรา” หรือ?

มัทธิวเป็นผู้บันทึกลำดับพงศ์หลังจากที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน

ในเวลานั้นพระเยซูได้ทรงพระราชกิจมากมายที่สาวกของพระองค์ไม่สามารถจะจับใจความได้

และไม่ได้ทรงให้คำอธิบายใดๆ หลังจากທີ່พระองค์เสด็จจากไปแล้ว

บรรดาสาวกของพระองค์เริ่มต้นเทศนาและทำงานทุกที่ และเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจช่วงระบะนั้น

พวกท่านได้เริ่มเขียนจดหมายฝากและหนังสือพระกิตติคุณ

หนังสือพระกิตติคุณของพันธสัญญาใหม่ได้รับการบันทึกยี่สิบถึงสามสิบปีหลังจากที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน

แล้ว ก่อนหน้านั้น ผู้คนอิสราเอลอ่านเพียงพันธสัญญาเดิมเท่านั้น กล่าวคือ

ผู้คนอ่านพันธสัญญาเดิมในช่วงต้นของยุคพระคุณ

พันธสัญญาใหม่เพิ่งจะปรากฏในช่วงระหว่างยุคพระคุณเท่านั้น

พันธสัญญาใหม่ไม่ได้มีอยู่เมื่อพระเยซูทรงพระราชกิจ

ผู้คนบันทึกพระราชกิจของพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

หนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่มมีขึ้นก็ในเวลานั้นเท่านั้น

ซึ่งเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากจดหมายฝากของเปาโลและเปโตร ตลอดจนหนังสือวิวรณ์

พันธสัญญาใหม่แห่งพระคัมภีร์มีขึ้นกว่าสามร้อยปีหลังจากที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ซึ่งเป็นเวลาที่คนยุคต่อมาได้ตรวจทานบันทึกของพวกเขาอย่างเลือกเฟ้นระมัดระวัง

พันธสัญญาใหม่มีขึ้นหลังจากที่พระราชกิจนี้ได้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น พันธสัญญาใหม่ไม่ได้มีมาก่อนหน้านั้น

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจทั้งหมดนั้น และเปาโลกับอัครทูตท่านอื่นๆ

ได้เขียนจดหมายฝากมากมายหลายเล่มถึงคริสตจักรทั้งหลายในพื้นที่ต่างๆ

ผู้คนหลังจากพวกท่านได้รวมจดหมายฝากของพวกท่านเข้าไว้ด้วยกันและได้ผนวกนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ซ่อนไว้

ดับบันทึกไว้บนเกาะปัทมอส ซึ่งในนั้นได้มีการเผยพระวจนะถึงพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

ผู้คนได้ทำลำดับเหตุการณ์นี้ ซึ่งแตกต่างไปจากถ้อยคำรัสของวันนี้
สิ่งที่ได้รับการบันทึกในวันนี้เป็นไปตามขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้า
สิ่งที่ผู้คนไปมีส่วนเกี่ยวข้องในวันนี้คือพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำด้วยพระองค์เอง
และพระวณะที่พระองค์ดำรัสด้วยพระองค์เอง เจ้า—มวลมนุษย์—ไม่จำเป็นต้องเข้าแทรกแซง
พระวณะที่มาจากพระวิญญาณโดยตรงได้รับการจัดการเตรียมการอย่างเป็นขั้นตอน
และแตกต่างจากการจัดการเตรียมการบันทึกของมนุษย์
สิ่งที่พวกเขาบันทึกนั้นสามารถกล่าวได้ว่าเป็นไปตามระดับการศึกษาของพวกเขาและขีดความสามารถของมนุษย์
สิ่งที่พวกเขาบันทึกคือประสบการณ์ของมนุษย์ และแต่ละคนมีวิถีทางในการบันทึกและรับรู้ของตนเอง
และแต่ละบันทึกมีความแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ หากเจ้ามีสการพระคัมภีร์เป็นพระเจ้า
เจ้าก็ไมรู้เท่าทันและโง่เขลาอย่างยิ่ง! เหตุใดเจ้าจึงไม่แสวงหาพระราชกิจของพระเจ้าของวันนี้?
มีเพียงพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้ พระคัมภีร์ไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้
ผู้คนสามารถอ่านพระคัมภีร์เป็นเวลาหลายพันปีแต่ยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงในตัวพวกเขาเลยแม้แต่น้อย
และหากเจ้ามีสการพระคัมภีร์ เจ้าจะไม่วันได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
พระราชกิจทั้งสองช่วงระยะของพระเจ้าในอิสราเอลได้รับการบันทึกในพระคัมภีร์
และดังนั้นท่ามกลางบันทึกเหล่านี้ ชื่อทั้งหมดจึงเป็นชื่อของอิสราเอล
และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดก็มาจากอิสราเอล แม้กระทั่งชื่อ “พระเยซู” ก็เป็นชื่อภาษาอิสราเอล
หากเจ้ายังคงอ่านพระคัมภีร์ต่อไปในวันนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ใช้กำลังถือปฏิบัติตามธรรมเนียมอยู่หรือหรือ?
สิ่งที่บันทึกอยู่ในพันธสัญญาใหม่ของพระคัมภีร์เป็นเรื่องของยูเดีย ข้อความดั้งเดิมอยู่ในทั้งภาษากรีกและฮีบรู
และพระวณะของพระเยซูและชื่อที่พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานในเวลานั้นทั้งหมดต่างอยู่ในภาษาของมนุษย์
เมื่อพระองค์ทรงถูกตอกตรึงกับกางเขน พระเยซูตรัสว่า “เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” นี่ไม่ใช่ภาษาฮีบรูหรือ?
นี่เป็นเพียงเพราะพระเยซูได้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในยูเดีย แต่นั่นไม่ได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงเป็นคนยิว วันนี้
พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้วในประเทศจีน
และดังนั้นทุกอย่างที่พระองค์ตรัสจึงอยู่ในภาษาจีนอย่างไม่ต้องสงสัย กระนั้น
นั่นก็ไม่สามารถเปรียบเทียบกับภาษาจีนที่แปลจากพระคัมภีร์ได้
เพราะแหล่งที่มาของพระวณะเหล่านี้แตกต่างกัน นั่นคือ พระวณะหนึ่งมาจากภาษาฮีบรูที่มนุษย์ได้บันทึกไว้
ส่วนอีกพระวณะหนึ่งมาจากถ้อยคำรัสโดยตรงของพระวิญญาณ
เป็นไปได้หรือไม่ที่จะไม่มีความแตกต่างกันเลย?

เกี่ยวกับพระคัมภีร์ (4)

ผู้คนมากมายเชื่อว่าความเข้าใจและความสามารถที่จะตีความพระคัมภีร์เป็นสิ่งเดียวกันกับการพบหนทางที่แท้จริง—แต่ในความเป็นจริงแล้ว อะไร ก็ง่ายดายเช่นนั้นจริงๆ หรือ? ไม่มีใครรู้ความเป็นจริงของพระคัมภีร์ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า และพันธสัญญาของพระราชกิจสองช่วงระยะของพระเจ้า และว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ให้ความเข้าใจใดๆ เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้าแก่เจ้า

ทุกคนที่ได้อ่านพระคัมภีร์รู้ว่าพระคัมภีร์บันทึกพระราชกิจสองช่วงระยะของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ

พันธสัญญาเดิมบันทึกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลและพระราชกิจของพระยาห์เวห์นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งจุดสิ้นสุดของยุคธรรมบัญญัติ

พันธสัญญาใหม่บันทึกพระราชกิจของพระเยซูบนแผ่นดินโลก ซึ่งอยู่ในหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม ตลอดจนงานของเปาโล—เหล่านี้ไม่ใช่บันทึกประวัติศาสตร์หรือ? การยกสิ่งต่างๆ

ในอดีตมากกล่าวถึงในวันนี้ทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นประวัติศาสตร์

และไม่สำคัญว่าสิ่งเหล่านั้นอาจเที่ยงแท้หรือเป็นจริงเพียงใดก็ตาม สิ่งเหล่านั้นยังคงเป็นประวัติศาสตร์—และประวัติศาสตร์ไม่สามารถกล่าวถึงปัจจุบันได้ เพราะพระเจ้าไม่ทรงย้อนกลับไปมองประวัติศาสตร์! และดังนั้น หากเจ้าเพียงเข้าใจพระคัมภีร์เท่านั้น

แต่ไม่เข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะปฏิบัติในวันนี้เลย

และหากเจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ไม่แสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่เข้าใจความหมายของการแสวงหาพระเจ้า

หากเจ้าอ่านพระคัมภีร์เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์ของอิสราเอล

เพื่อค้นคว้าประวัติศาสตร์การทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทั้งหมดของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้เชื่อในพระเจ้า แต่วันนี้ เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาชีวิต

เนื่องจากเจ้าไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

และไม่ไล่ตามเสาะหาไปตามตัวอักษรและคำสอนที่ตายไปแล้วหรือความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์

เจ้าต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้

และเจ้าต้องมองหาทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากเจ้าเป็นนักโบราณคดี

เจ้าจะสามารถอ่านพระคัมภีร์ได้—แต่เจ้าไม่ใช่ เจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า

และเจ้าควรจะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าของวันนี้อย่างดีที่สุด

อย่างมากที่สุดเจ้าจะเข้าใจประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเล็กน้อยจากการอ่านพระคัมภีร์

เจ้าจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตของอับราฮัม ดาวิด และโมเสส
เจ้าจะพบว่าท่านทั้งหลายนั้นเคารพพระยาห์เวห์อย่างไร พระยาห์เวห์ทรงเผยพระองค์ต่อท่านพระองค์อย่างไร
และพระองค์ตรัสต่อผู้คนในยุคนี้อย่างไร เจ้าจะพบเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในอดีตท่านนั้น
บันทึกของพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับว่าผู้คนอิสราเอลในยุคแรกๆ เคารพพระเจ้าอย่างไร
และใช้ชีวิตภายใต้การทรงนำทางของพระยาห์เวห์อย่างไร
เพราะคนอิสราเอลคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
ในพันธสัญญาเดิมเจ้าจึงสามารถมองเห็นความจงรักภักดีต่อพระยาห์เวห์ของผู้คนทั้งหมดในอิสราเอล
ว่าบรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ได้รับการใส่พระทัยและได้รับพระพรจากพระองค์อย่างไร
เจ้าสามารถเรียนรู้ว่าเมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในอิสราเอล พระองค์ทรงเต็มไปด้วยความปรานีและความรัก
อีกทั้งทรงยังกอปรด้วยเพลิงที่เผาผลาญ และว่าคนอิสราเอลทั้งหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยไปจนถึงคนที่มีอำนาจ
ต่างก็เคารพพระยาห์เวห์ และดังนั้นทั้งประเทศจึงได้รับพระพรจากพระเจ้า
เช่นนั้นคือประวัติศาสตร์ของอิสราเอลที่บันทึกไว้ในพันธสัญญาเดิม

พระคัมภีร์คือบันทึกประวัติศาสตร์พระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอล
และบันทึกการพยากรณ์มากมายของผู้เผยพระวจนะยุคโบราณ
ตลอดจนถึงข้อคำรับบางส่วนของพระยาห์เวห์ในพระราชกิจของพระองค์ ณ ขณะนั้น
ดังนั้นผู้คนจึงมองว่าหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ (เพราะพระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่)
แน่นอนว่าทั้งหมดนี้คือผลของความเคารพที่พวกเขามีให้กับพระยาห์เวห์
และการรักษาที่พวกเขามีให้กับพระเจ้า
ผู้คนอ้างอิงหนังสือเล่มนี้ในลักษณะนี้เพียงเพราะการทรงสร้างของพระเจ้าช่างน่าเคารพและน่ารักบูชาสำหรับผู้
ทรงสร้างของพวกเขาเท่านั้น และยังมีแม้กระทั่งผู้ที่เรียกหนังสือเล่มนี้ว่าหนังสือจากสวรรค์ อันที่จริงแล้ว
พระคัมภีร์เป็นแค่บันทึกของมนุษย์ พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ด้วยพระองค์เอง
อีกทั้งพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเป็นผู้นำการสร้างหนังสือเล่มนี้ด้วยพระองค์เอง กล่าวคือ
ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นมนุษย์
พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นเพียงชื่อที่เต็มไปด้วยความนับถือที่มนุษย์เป็นผู้ตั้งขึ้นเท่านั้น
พระยาห์เวห์และพระเยซูไม่ได้ตัดสินใจเลือกชื่อนี้หลังจากที่พวกเขาพระองค์ทรงหารือกัน
ชื่อนี้ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าแนวคิดของมนุษย์ เพราะหนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้นโดยพระยาห์เวห์
นับประสาอะไรที่จะได้เขียนขึ้นโดยพระเยซู แต่เป็นการบรรยายที่ผู้เผยพระวจนะ อัครทูต
และผู้มองเห็นในยุคโบราณมากมายให้ไว้ ซึ่งได้รับการรวบรวมเป็นหนังสือข้อเขียนโบราณโดยชนรุ่นหลัง
ซึ่งสำหรับผู้คนแล้ว หนังสือเล่มนี้ดูเหมือนว่าเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง

เป็นหนังสือที่พวกเขาเชื่อว่าบรรจุความลึกลับที่ยากหยังถึงและลุ่มลึกมากมายที่กำลังรอให้ชนยุคอนาคตไขออกมา ดังนั้น ผู้คนจึงมีแนวโน้มมากยิ่งไปอีกที่จะเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือจากสวรรค์

เมื่อรวมหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่มและหนังสือวิวรณ์เข้าไป

ท่าทีที่ผู้คนมีต่อพระคัมภีร์ก็แตกต่างจากหนังสือเล่มอื่นเป็นอย่างยิ่ง และดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดกล้าที่จะชำแหละ “หนังสือจากสวรรค์” เล่มนี้ เพราะหนังสือเล่มนี้ “ศักดิ์สิทธิ์” เกินไป

ทันทีที่ผู้คนอ่านพระคัมภีร์

เหตุใดพวกเขาจึงมีความสามารถที่จะพบเจอเส้นทางที่เหมาะสมเพื่อปฏิบัติในเส้นทางนั้นได้?

เหตุใดพวกเขาจึงมีความสามารถที่จะได้รับสิ่งที่เป็นไปได้ที่พวกเขาจะเข้าใจไปมากมาย? วันนี้

เรากำลังชำแหละพระคัมภีร์ในลักษณะนี้ และนี่ไม่ได้หมายความว่าเราเกลียดชังพระคัมภีร์

หรือเราปฏิเสธคุณค่าเพื่อการอ้างอิงของพระคัมภีร์

เรากำลังอธิบายและชี้แจงคุณค่าโดยธรรมชาติและต้นกำเนิดของพระคัมภีร์กับเจ้า

เพื่อหยุดไม่ให้เจ้าถูกคุมอยู่ในความมืดต่อไป เพราะผู้คนมีวรรณกรรมมากมายอย่างยิ่งเกี่ยวกับพระคัมภีร์

และวรรณกรรมเหล่านั้นส่วนใหญ่ไม่ถูกต้อง

การอ่านพระคัมภีร์ในลักษณะนี้จึงไม่เพียงแต่ป้องกันไม่ให้พวกเขาได้รับสิ่งที่พวกเขาควรได้รับเท่านั้น

แต่ที่สำคัญกว่านั้น ยังขัดขวางงานที่เราตั้งใจจะทำได้ด้วย มันแทรกแซงงานของอนาคตอย่างยิ่ง

และให้แต่ข้อเสียเปรียบ ไม่มีข้อได้เปรียบเลย ดังนั้น

สิ่งที่เรากำลังสอนเจ้าจึงเป็นเนื้อแท้และเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังของพระคัมภีร์เท่านั้น

เราไม่ได้กำลังขอให้เจ้าอ่านพระคัมภีร์ หรือให้เจ้าเที่ยวไปประกาศว่าพระคัมภีร์ไร้ซึ่งคุณค่า

แค่ให้เจ้ามีความรู้และวรรณกรรมที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระคัมภีร์เท่านั้น จงอย่าคิดข้างเดียวจนเกินไป!

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ที่มนุษย์เขียนขึ้น

แต่พระคัมภีร์ก็ยังบันทึกหลักฐานมากมายในการรับใช้พระเจ้าของเหล่าวิสุทธิชนและผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณ

ตลอดจนประสบการณ์ของอัครทูตเมื่อไม่นานมานี้ในการรับใช้พระเจ้า—

ผู้คนเหล่านี้ได้มองเห็นและรู้สิ่งทั้งหมดนี้จริงๆ

และสิ่งเหล่านี้สามารถทำหน้าที่เป็นการอ้างอิงสำหรับผู้คนในยุคนี้ในการไล่ตามเสาะหาหนทางที่แท้จริง ดังนั้น

ในการอ่านพระคัมภีร์ ผู้คนยังสามารถได้รับวิถีชีวิตมากมายที่ไม่สามารถพบได้ในหนังสือเล่มอื่น

วิถีเหล่านี้คือวิถีชีวิตของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ผู้เผยพระวจนะและอัครทูตในยุคอดีตหลายยุคได้

รับประสบการณ์ และพระวจนะมากมายมีความล้ำค่าและสามารถให้สิ่งที่ผู้คนต้องการได้ ดังนั้น

ผู้คนทั้งหมดจึงชอบอ่านพระคัมภีร์ เพราะมีมากมายเหลือเกินที่ซ่อนเร้นอยู่ในพระคัมภีร์

วรรณกรรมของผู้คนต่อพระคัมภีร์จึงไม่เหมือนกับวรรณกรรมของพวกเขาต่อข้อเขียนของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณ

ณที่ยิ่งใหญ่

พระคัมภีร์คือบันทึกและการรวบรวมประสบการณ์และความรู้ของผู้คนที่ได้รับใช้พระยาห์เวห์และพระเยซูในยุคเก่าและยุคใหม่ ดังนั้น ชนยุคหลังจึงสามารถได้รับความรู้แจ้ง ความกระจ่าง

และเส้นทางให้ปฏิบัติมากมายจากพระคัมภีร์

เหตุผลว่าทำไมพระคัมภีร์จึงสูงส่งกว่าข้อเขียนของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่คนใด ๆ

นั่นเป็นเพราะว่าข้อเขียนทั้งหมดของพวกเขาล้วนดึงมาจากพระคัมภีร์

ประสบการณ์ของพวกเขาล้วนมาจากพระคัมภีร์ และพวกเขาล้วนอธิบายพระคัมภีร์ และดังนั้น

แม้ว่าผู้คนจะสามารถได้รับการจัดเตรียมจากหนังสือของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่คนใด ๆ

แต่พวกเขาก็ยังคงนมัสการพระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์ดูสูงส่งและลึกซึ้งอย่างยิ่งสำหรับพวกเขา!

ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะรวบรวมหนังสือพระวจนะแห่งชีวิตบางเล่มเข้าด้วยกัน เช่น

จดหมายฝากของเปาโลและจดหมายฝากของเปโตร

และถึงแม้ว่าผู้คนจะสามารถได้รับการจัดเตรียมและช่วยเหลือจากหนังสือเหล่านี้ แต่หนังสือเหล่านี้ยังคงล้ำสมัย

หนังสือเหล่านี้ยังคงเป็นของยุคเก่า และไม่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะดีเพียงใดก็ตาม

หนังสือเหล่านี้มีความเหมาะสมสำหรับช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่ชั่ววันรันดร์

เพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังพัฒนาอยู่เสมอ และไม่สามารถหยุดลงอย่างง่าย ๆ

ในช่วงเวลาของเปาโลและเปโตร หรือยังคงอยู่ในยุคพระคุณที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนเสมอไปได้ ดังนั้นแล้ว

หนังสือเหล่านี้จึงเหมาะสมสำหรับยุคพระคุณเท่านั้น ไม่ใช่สำหรับยุคแห่งราชอาณาจักรในยุคสุดท้าย

หนังสือเหล่านี้สามารถจัดเตรียมสำหรับบรรดาผู้เชื่อในยุคพระคุณ ไม่ใช่เหล่าวิสุทธิชนในยุคแห่งราชอาณาจักร

และไม่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะดีเพียงใดก็ตาม หนังสือเหล่านี้ก็ยังคงคร่ำครึพินสมัย

เป็นอย่างเดียวกันกับพระราชกิจการทรงสร้างของพระยาห์เวห์หรือพระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอล นั่นคือ

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจนี้จะเคยยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม พระราชกิจนี้ก็จะยังคงกลายเป็นล้าสมัย

และเวลาที่พระราชกิจนั้นผ่านไปก็จะยังคงมาถึง พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่ นั่นคือ

พระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่ แต่เวลาที่พระราชกิจนั้นสิ้นสุดลงจะมาถึง

พระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถคงอยู่ตลอดไปท่ามกลางพระราชกิจการทรงสร้าง

อีกทั้งไม่สามารถคงอยู่ตลอดไปท่ามกลางพระราชกิจการตรึงกางเขน

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจการตรึงกางเขนจะโน้มน้าวให้เชื่อมากเพียงใดก็ตาม

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจนั้นจะมีประสิทธิภาพในการทำให้นิรันดร์เพียงใดก็ตาม จะว่าไปแล้ว

พระราชกิจก็ยังคงเป็นพระราชกิจ และจะว่าไปแล้ว ยุคสมัยก็ยังคงเป็นยุคสมัย

พระราชกิจไม่สามารถคงอยู่บนรากฐานเดียวกันได้ตลอดไป และเวลาที่ไม่สามารถไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้

เพราะมีการทรงสร้าง และต้องมียุคสุดท้าย นี่คือนี่สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้! ดังนั้น

พระวอนจะแห่งชีวิตในพันธสัญญาใหม่—จดหมายฝากของอัครทูตและหนังสือหมวดพระกิตติคุณสี่เล่ม—

วันนี้ได้กลายเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือเหล่านี้ได้กลายเป็นกาลานุกรมเก่า แล้วกาลานุกรมเก่าๆ

จะสามารถพาผู้คนเข้าไปสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร?

ไม่สำคัญว่ากาลานุกรมเหล่านี้จะมีความสามารถในการให้ชีวิตกับผู้คนได้เพียงใดก็ตาม

ไม่สำคัญว่าหนังสือเหล่านี้จะสามารถนำทางผู้คนไปยังทางไหนได้เท่าใดก็ตาม หนังสือเหล่านี้ไม่ได้ล้ำสมัยหรือ?

หนังสือเหล่านี้ไม่ได้สูญสิ้นคุณค่าหรือ? ดังนั้น เราจึงพูดว่าเจ้าไม่ควรเชื่อกาลานุกรมเหล่านี้แบบไม่ลืมหูลืมตา

หนังสือเหล่านี้เก่าเกินไป หนังสือเหล่านี้ไม่สามารถนำพาเจ้าเข้าไปในพระราชกิจใหม่

และหนังสือเหล่านี้สามารถเพียงเป็นภาระให้เจ้าได้เท่านั้น

ไม่เพียงแต่หนังสือเหล่านี้จะไม่สามารถนำพาเจ้าเข้าไปในพระราชกิจใหม่และเข้าไปในการเข้าสู่ใหม่เท่านั้น

แต่หนังสือเหล่านี้ยังพาเจ้าเข้าไปในคริสตจักรของศาสนาเก่า—และหากเป็นกรณีเช่นนั้น

เจ้าจะไม่ถอยหลังในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าหรือ?

สิ่งที่พระคัมภีร์บันทึกคือพระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอล

และรวมถึงงานบางส่วนที่ประชากรแห่งอิสราเอลผู้ได้รับการเลือกสรรได้กระทำ

ถึงแม้ว่าจะมีข้อเท็จจริงว่ามีการเลือกสรรเนื้อหาที่จะรวมหรือละไว้ที่ใดบ้าง พระองค์ก็ไม่ได้ทรงว่ากล่าวใดๆ

ถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้ทรงให้การรับรองก็ตาม พระคัมภีร์คือประวัติศาสตร์ของอิสราเอลเท่านั้น

และยังเป็นประวัติศาสตร์ของพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ผู้คน เนื้อหา และสิ่งต่างๆ

ที่พระคัมภีร์บันทึกเป็นจริงทั้งหมด และไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่มีความหมายเชิงสัญลักษณ์—

แน่นอนว่านอกเหนือจากการเผยพระวอนของอิสยาห์ ดาเนียล และผู้เผยพระวอนท่านอื่นๆ

หรือหนังสือนิมิตของยอห์น ผู้คนยุคแรกๆ ของอิสราเอลมีความรู้และมีวัฒนธรรม

และความรู้และวัฒนธรรมโบราณของพวกเขาค่อนข้างก้าวหน้า และดังนั้น

สิ่งที่ท่านทั้งหลายเขียนไว้จึงอยู่ในระดับที่สูงกว่าสิ่งที่ผู้คนในวันนี้เขียน ผลก็คือ

การที่ท่านทั้งหลายสามารถเขียนหนังสือเหล่านี้ได้จึงไม่ควรเป็นที่น่าแปลกใจแต่อย่างใด

เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายท่ามกลางท่านทั้งหลาย และท่านทั้งหลายได้เห็นมากมาย

ดาวิดได้มองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์ด้วยตาของท่านเอง

ท่านได้รับประสบการณ์กับกิจการของพระยาห์เวห์ด้วยตัวท่านเอง

และได้มองเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมาย

และดังนั้นท่านจึงได้เขียนหนังสือสุดดีเหล่านั้นทุกเล่มเพื่อสรรเสริญกิจการของพระยาห์เวห์

การที่ท่านทั้งหลายมีความสามารถที่จะเขียนหนังสือเหล่านี้ขึ้นมาได้นั้นเป็นเพราะรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ

เฉพาะใดๆ ไม่ใช่เพราะท่านทั้งหลายมีความสามารถพิเศษอันยอดเยี่ยม
ท่านทั้งหลายสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะท่านทั้งหลายเคยได้พบเห็นพระองค์
หากพวกเจ้าไม่เคยเห็นสิ่งใดของพระยาห์เวห์และไม่ตระหนักถึงการดำรงอยู่ของพระองค์
พวกเจ้าจะสามารถสรรเสริญพระองค์ได้อย่างไร? หากพวกเจ้าไม่เคยมองเห็นพระยาห์เวห์
เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะไม่รู้ว่าจะสรรเสริญพระองค์อย่างไร หรือจะนมัสการพระองค์อย่างไร
แล้วนับประสาอะไรกับการที่พวกเจ้าจะสามารถเขียนบทเพลงที่ถวายสาธุการพระองค์ได้
และถึงแม้ว่าพวกเจ้าได้รับการขอให้คิดค้นกิจการบางอย่างของพระยาห์เวห์
พวกเจ้าก็จะไม่มีความสามารถที่จะทำเช่นนั้นได้
ที่พวกเจ้าสามารถสรรเสริญพระเจ้าและรักพระเจ้าในวันนี้ได้นั้นเป็นเพราะพวกเจ้าเคยเห็นพระองค์เช่นเดียวกัน
และได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์เช่นเดียวกัน—
และหากขีดความสามารถของพวกเจ้าปรับปรุงดีขึ้น
พวกเจ้าจะไม่สามารถเขียนกลอนไวหารเพื่อสรรเสริญพระเจ้าอย่างคาดไว้เช่นเดียวกันหรือ?

เพื่อให้เข้าใจพระคัมภีร์ เพื่อให้เข้าใจประวัติศาสตร์
แต่ไม่ใช่เพื่อให้เข้าใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงทำอะไรในวันนี้—นั่นมันไม่ถูกต้อง!
เจ้าได้ทามาเป็นอย่างดีในด้านการศึกษาประวัติศาสตร์ เจ้าทำได้ยอดเยี่ยมมาก แต่เจ้าไม่เข้าใจสิ่งใดๆ
เกี่ยวกับพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติในวันนี้เลย นี่ไม่ใช่ความโง่เขลาหรือ? คนอื่นๆ ถามเจ้าว่า
“พระเจ้ากำลังทรงทำอะไรในวันนี้? เธอควรเข้าสู่สิ่งใดในวันนี้?”
การไล่ตามเสาะหาชีวิตของเธอเป็นอย่างไรบ้าง? เธอเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?”
เจ้าจะไม่มีคำตอบให้กับคำถามที่พวกเขาถาม—เช่นนั้นแล้วเจ้ารู้สิ่งใด? เจ้าจะพูดว่า
“ฉันตระหนักรู้เพียงว่าฉันต้องหันหลังให้กับเนื้อหนังและรู้จักตัวฉันเอง” แล้วหากพวกเขาถามหลังจากนั้นว่า
“เธอตระหนักรู้ถึงสิ่งใดอีก?” เจ้าจะพูดว่าเจ้ายังรู้ว่าจะเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้า
และว่าเจ้าเข้าใจประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์เล็กน้อย และนั่นคือทั้งหมด
นั่นคือทั้งหมดที่เจ้าได้รับจากการเชื่อในพระเจ้าในช่วงเวลาที่ผ่านมทั้งหมดนี้หรือ?
หากนั่นคือทั้งหมดที่เจ้าเข้าใจ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ขาดพร่องมากมายเหลือเกิน ดังนั้น โดยพื้นฐานแล้ว
วุฒิภาวะปัจจุบันของพวกเจ้าไม่สามารถสัมผัสถึงสิ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้าได้
และความจริงที่พวกเจ้าเข้าใจนั้นก็มิพอเพียงจนเกินไป

ตลอดจนพลังในการจำแนกความแตกต่างของพวกเจ้า—กล่าวคือ การเชื่อของพวกเจ้านั้นผิดเพี้ยนจนเกินไป!
เจ้าต้องมีความจริงที่มากขึ้นอยู่กับตัว เจ้าจำเป็นต้องมีความรู้มากขึ้น เจ้าต้องมองเห็นมากขึ้น
และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถเผยแผ่ข่าวประเสริฐได้ เพราะนี่คือสิ่งที่พวกเจ้าควรต้องสัมผัส!

การปฏิบัติ (1)

ในอดีต มีการเบี่ยงเบนมากมายและแม้กระทั่งความรู้สึกระในหนทางที่ผู้คนได้รับประสบการณ์ พวกเขาเพียงแค่ไม่เข้าใจมาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นประสบการณ์ทั้งหลายของผู้คนจึงได้บิดเบือนไปในหลายๆ ด้าน สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมนุษย์ก็คือการที่พวกเขาสามารถใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติได้ ตัวอย่างเช่น

เป็นเรื่องปกติสำหรับผู้คนในการติดตามธรรมเนียมปฏิบัติที่ทันสมัยในส่วนที่เกี่ยวกับอาหารและเสื้อผ้า ในการสวมใส่สุทและเน็คไท ในการเรียนรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับศิลปะสมัยใหม่ และในเวลาว่างพวกเขาสามารถชื่นชมศิลปะ วัฒนธรรม และการบันเทิงได้

พวกเขาสามารถถ่ายภาพแห่งความทรงจำบางภาพได้

พวกเขาสามารถอ่านและได้รับความรู้อันเป็นประโยชน์บางอย่างได้

และมีสภาพแวดล้อมในการใช้ชีวิตที่ค่อนข้างดีได้

เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่เหมาะสมกับชีวิตของสภาวะความเป็นมนุษย์ธรรมดา

แต่กระนั้นผู้คนก็มองสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงรังเกียจ และพวกเขาก็ระงับใจไว้ไม่ให้ทำสิ่งเหล่านี้

การปฏิบัติของพวกเขาประกอบไปด้วยการทำตามกฎเกณฑ์เพียงไม่กี่ข้อเท่านั้น

ซึ่งนำไปสู่ชีวิตที่ขุ่นเหมือนน้ำในท้องร้องและไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง ในข้อเท็จจริงแล้ว

พระเจ้าไม่เคยทรงเรียกร้องให้ผู้คนทำสิ่งทั้งหลายในหนทางนี้

ผู้คนทั้งหมดต่างก็ปรารถนาที่จะตัดถอนอุปนิสัยของพวกเขาเอง

อธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อนภายในจิตวิญญาณของพวกเขาเพื่อใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้น

จิตใจของพวกเขาครุ่นคิดถึงสิ่งที่พระเจ้าตั้งพระทัยไว้ตลอดเวลา

ดวงตาของพวกเขาสังเกตสิ่งนี้หรือสิ่งนั้นอยู่เนืองนิตย์

ด้วยความกลัวเป็นอย่างยิ่งว่าการเชื่อมโยงของพวกเขากับพระเจ้าจะถูกตัดขาดด้วยเหตุผลบางประการ

เหล่านี้คือข้อสรุปทั้งหมดที่ผู้คนคิดได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง

ข้อสรุปเหล่านี้คือกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยผู้คนเพื่อตัวพวกเขาเอง หากเจ้าไม่รู้จักรัศมีชาติแก่นแท้ของเจ้าเอง

และเจ้าไม่เข้าใจว่าการปฏิบัติของเจ้าเองนั้นสามารถเข้าถึงระดับใด

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีทางมั่นใจได้อย่างแน่นอนว่าพระเจ้าทรงพึงประสงค์มาตรฐานอะไรจากมนุษย์

และเจ้าก็จะไม่มีเส้นทางของการปฏิบัติที่ถูกต้องแม่นยำ

เนื่องจากเจ้าไม่สามารถเข้าใจว่าพระเจ้าทรงพึงประสงค์อะไรจากมนุษย์กันแน่

จิตใจของเจ้าจึงปั่นป่วนอยู่ตลอดเวลา

เจ้าพยายามใช้สมองของเจ้าคิดอย่างหนักในการวิเคราะห์เจตนารมณ์ของพระเจ้าและงุ่มง่ามค้นหาหนทางบางอย่างที่จะถูกขับเคลื่อนและถูกทำให้รู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื่องจากผลนั้น

เจ้าจึงพัฒนาหนทางบางอย่างในการปฏิบัติที่เจ้าเชื่อว่าจะเหมาะสม

เจ้าเพียงแค่มิมีแนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงพึงประสงค์อะไรจากมนุษย์กันแน่

เจ้าแค่ดำเนินการไปตามหลักการปฏิบัติของเจ้าเองโดยไม่ไตร่ตรอง

ใส่ใจต่อผลลัพธ์ที่ได้เพียงเล็กน้อยและยิ่งใส่ใจน้อยไปกว่านั้นอีกเกี่ยวกับว่ามีการเบี่ยงเบนหรือข้อผิดพลาดในการปฏิบัติของเจ้าหรือไม่ ในหนทางนี้

การปฏิบัติของเจ้าจึงขาดพร่องความถูกต้องแม่นยำโดยธรรมชาติและไม่มีหลักการ

สิ่งที่ขาดพร่องไปเป็นพิเศษนั้นก็คือความมีเหตุผลและมโนธรรมของมนุษย์ที่ปกติ

รวมทั้งการกล่าวชมเชยจากพระเจ้าและการยืนยันจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

การเลือกถนนของเจ้านั้นได้กลายเป็นเรื่องที่ยากเกินไปโดยสิ้นเชิง

การปฏิบัติประเภทนี้เป็นแค่การทำตามกฎเกณฑ์หรือการรับภาระเพิ่มขึ้นอย่างตั้งใจเพื่อที่จะจำกัดตัวเจ้าเองและควบคุมตัวเจ้าเอง แต่กระนั้นก็ตามเจ้าก็คิดว่าเจ้ามีการปฏิบัติที่ถูกต้องและแม่นยำอย่างสมบูรณ์แบบ

และไม่รู้ว่ส่วนใหญ่ของการปฏิบัติของเจ้านั้นประกอบไปด้วยกระบวนการหรือพิธีกรรมทางศาสนาที่ไม่จำเป็น มีผู้คนจำนวนมากที่ปฏิบัติเช่นนี้เป็นเวลาหลายปีโดยที่โดยพื้นฐานแล้วไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา ไม่มีการทำความเข้าใจใหม่ และไม่มีการเข้าสู่ใหม่ พวกเขากระทำความผิดพลาดเดิมๆ

โดยไม่รู้ตัวและใช้ธรรมชาติเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานของคนอย่างเต็มที่

จนกระทั่งถึงจุดที่ว่ามีหลายครั้งหลายคราเมื่อพวกเขากระทำการอันไร้เหตุผลและขาดมนุษยธรรม

และประพฤติดนในแบบที่ทำให้ผู้คนต้องถึงกับเกาศีรษะและงงเงงอย่างสิ้นเชิง

อาจกล่าวได้หรือไม่ว่าผู้คนเช่นนั้นได้รับประสบการณ์กับการแปรสภาพทางอุปนิสัย?

บัดนี้ การเชื่อในพระเจ้าได้เข้าสู่ยุคพระวณะของพระเจ้าแล้ว หากพูดในเชิงเปรียบเทียบแล้ว

ผู้คนไม่ได้อธิษฐานมากเท่าที่ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยทำ พระวณะของพระเจ้าได้สื่อถึงทุกๆ

แง่มุมของความจริงและหนทางการปฏิบัติอย่างชัดเจน ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นใดๆ

ที่ผู้คนจะแสวงหาและคลำสะเปะสะปะอีกต่อไป ในชีวิตของยุคแห่งราชอาณาจักร

พระวณะของพระเจ้านำทางผู้คนไปข้างหน้า

และนั่นเป็นชีวิตซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างถูกทำให้ชัดเจนเพื่อพวกเขาจะได้เห็น—

เพราะพระเจ้าได้ทรงวางผังทุกสิ่งทุกอย่างไว้อย่างชัดเจนแล้ว

และมนุษย์ก็ได้ถูกทิ้งให้ต้องค้นหาหนทางของพวกเขาอย่างช้าและระมัดระวังผ่านชีวิตอีกต่อไป

ในส่วนที่เกี่ยวกับการแต่งงาน กิจธุระทางโลกย์ ชีวิต อาหาร เสื้อผ้า และที่พักพิง สัมพันธภาพระหว่างบุคคล

วิธีการที่คนเราสามารถรับใช้ในแบบที่ตอบสนองน้ำพระทัยพระเจ้า วิธีการที่เราควรละทิ้งเนื้อหนัง เป็นต้น เรื่องใดในบรรดาสิ่งเหล่านี้ที่พระเจ้าไม่ได้ทรงอธิบายนี้นะ? พวกเขารับรู้บ้าง?

เขายังคงจำเป็นต้องไปอธิษฐานและแสวงหาหรือไม่? ไม่มีความจำเป็นอย่างแท้จริง! หากเขายังคงทำสิ่งเหล่านี้อยู่ เขาก็แค่กำลังกระทำการอย่างผิดเพี้ยนเท่านั้น นั่นเป็นเรื่องที่ไม่รู้เท่าทันและโง่เขลา และไม่จำเป็นโดยสิ้นเชิง!

พวกที่ขาดพร่องขีดความสามารถมากเกินไปและไม่สามารถเข้าใจพระวาระของพระเจ้าเท่านั้นที่เอ่ยคำอธิษฐาน อันโง่เขลาอย่างไม่หยุดหย่อน กฎเกณฑ์สำคัญต่อการปฏิบัติความจริงก็คือว่าเขามีความแน่วแน่หรือไม่

ผู้คนบางคนยืนกรานที่จะทำตามความพึงพอใจทางเนื้อหนังของพวกเขาในการกระทำแม้เมื่อพวกเขารู้ว่านั่นไม่สอดคล้องกับความจริงก็ตาม การนี้จึงเป็นการขัดขวางความก้าวหน้าในชีวิตของพวกเขาเอง

และแม้ภายหลังจากที่อธิษฐานและแสวงหาแล้ว

พวกเขาก็ยังต้องการที่จะกระทำการโดยการก้มคำนับต่อเนื้อหนัง โดยการทำเช่นนี้

พวกเขาไม่ได้กำลังกระทำผิดบาปโดยที่รู้ตัวหรือ?

เช่นเดียวกับพวกที่ละโมภต่อความยินดีของเนื้อหนังและโหยหาในเงินทอง และผู้ที่จากนั้นก็อธิษฐานต่อพระเจ้า และพูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า!

พระองค์จะทรงยอมให้ข้าพระองค์ละโมภต่อความยินดีของเนื้อหนังและละโมภความอุดมด้วยโภคทรัพย์หรือไม่? เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้ข้าพเจ้าได้เงินมาในหนทางนี้หรือไม่?”

นี่เป็นวิธีที่เหมาะสมที่จะอธิษฐานหรือไม่? ผู้คนที่ทำการนี้รู้ตัวอย่างยิ่งที่สุดว่าพระเจ้าไม่ทรงปดियินดีในสิ่งเหล่านี้ และรู้ว่าพวกเขาควรละทิ้งสิ่งเหล่านี้เสีย

แต่สิ่งทั้งหลายที่พวกเขายึดถือไว้ในหัวใจของพวกเขาเหล่านั้นได้ถูกกำหนดพิจารณาแล้ว

และเมื่อพวกเขาอธิษฐานและแสวงหา

พวกเขากำลังพยายามที่จะบังคับให้พระเจ้าทรงยอมให้พวกเขาประพฤติตนในหนทางนี้ ในหัวใจของพวกเขา

พวกเขาอาจถึงขั้นเรียกร้องให้พระเจ้าตรัสอะไรบางอย่างเพื่อยืนยันการนี้—นี่คือสิ่งที่เรียกว่าความเป็นกบฏ

ยังมีพวกที่นำบรรดาพี่น้องชายหญิงของคริสตจักรไปอยู่ข้างพวกเขาและตั้งราชอาณาจักรอิสระของพวกเขาเองอีกด้วย เขารู้ดีมากกว่าการกระทำเหล่านี้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า

แต่ทันทีที่เขามุ่งมั่นที่จะทำอะไรบางอย่างเช่นนี้แล้วเขายังคงเที่ยวไปแสวงหาและอธิษฐานต่อพระเจ้า

โดยอยู่ในความสงบและไม่สะทกสะท้าน เขาช่างไร้ความละอายและหน้าด้านเสียจริง!

ส่วนเรื่องการทิ้งเรื่องทางโลกย์ทั้งหลายไว้ข้างหลังนั้น การนี้ได้มีการพูดถึงไว้เมื่อนานมาแล้ว

มีบางคนที่ยืนยันชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังเรื่องทางโลกย์ทั้งหลาย กระนั้นพวกเขาก็ยังคงอธิษฐาน

โดยกล่าวว่า “โอ้พระเจ้า!

ข้าพระองค์เข้าใจว่าพระองค์คงจะไม่ทรงให้ข้าพระองค์คล้อยตามไปกับเรื่องทางโลกย์ทั้งหลาย

แต่ข้าพระองค์ทำกรณี่เพื่อที่ความน่าละอายนั้นจะได้ไม่เป็นที่ปรากฏแก่พระนามของพระองค์
ข้าพระองค์ทำสิ่งนี้เพื่อที่ผู้คนทางโลกจะสามารถเห็นพระสิริของพระองค์ในตัวข้าพระองค์”

นี่คือคำอธิษฐานประเภทไหนกัน? พวกเจ้าสามารถบอกได้หรือไม่?

มันเป็นคำอธิษฐานที่ตั้งใจที่จะบีบบังคับและกดดันพระเจ้า

เจ้าไม่รู้สึกละอายใจในการอธิษฐานในหนทางนี้หรือ? ผู้คนที่อธิษฐานแบบนี้จึงต่อต้านพระเจ้า

และคำอธิษฐานประเภทนี้เป็นเรื่องของแรงจูงใจที่น่าสงสัยโดยสิ้นเชิง

มันเป็นการแสดงออกถึงอุปนิสัยเยี่ยงซาตานอย่างแท้จริง พระวณะของพระเจ้านั้นชัดเจนมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระวณะที่ดำรงเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์

และวิธีการที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อบุคคลต่างประเภทกัน หากเจ้าไม่เข้าใจความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าควรอ่านพระวณะของพระเจ้าให้มากขึ้น—

ผลลัพธ์ของการทำเช่นนี้คือการอธิษฐานและการแสวงหาอย่างหุนหวนวกตาบอดมากนัก

มีหลายตัวอย่างที่การแสวงหาและการอธิษฐานควรถูกแทนที่โดยการอ่านพระวณะของพระเจ้าให้มากขึ้นและก

ารร่วมสามัคคีธรรมบนความจริง ในคำอธิษฐานตามกิจวัตรของเจ้านั้น

เจ้าควรทบทวนตัวเจ้าเองและพยายามที่จะรู้จักตัวเจ้าเองให้มากขึ้นจากภายในพระวณะของพระเจ้า

นี่จะเป็นประโยชน์มากขึ้นต่อความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้า หากว่าบัดนี้

เจ้ายังคงแสวงหาโดยการซ่อนตามองไปยังสวรรค์

นั่นไม่ได้เป็นการแสดงว่าเจ้ายังคงเชื่อในพระเจ้าที่คลุมเครืออยู่หรือ? ก่อนหน้านั้น

เจ้าได้เห็นผลลัพธ์จากการแสวงหาและการอธิษฐานของเจ้า

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงขับเคลื่อนจิตวิญญาณของเจ้าบางส่วนเพราะนั่นเป็นเวลาของยุคพระคุณ

เจ้าไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้

ดังนั้นเจ้าจึงไม่มีตัวเลือกนอกจากจะคลำหาหนทางของเจ้าอย่างช้าและระมัดระวังต่อไปและแสวงหาในหนทาง

นั้น บัดนี้พระเจ้าได้เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์ พระวณะได้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์ และเจ้าได้เห็นพระเจ้าแล้ว

ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างที่พระองค์ทรงเคยปฏิบัติก่อนหน้านี้แล้วอีกต่อไป

ยุคสมัยได้เปลี่ยนไปแล้วและดังนั้นวิธีซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ปฏิบัติพระราชกิจก็ได้เปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน

น แม้ผู้คนอาจไม่ได้อธิษฐานมากเท่ากับที่ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยทำ แต่เพราะพระเจ้าสถิตอยู่บนแผ่นดินโลก

มนุษย์ในขณะนี้มีโอกาสเหมาะที่จะรักพระเจ้า

มวลมนุษย์ได้เข้าสู่ยุคแห่งพระเจ้าผู้ทรงรักและสามารถเข้าไปใกล้ชิดพระเจ้าภายในตัวพวกเขาเองได้มากขึ้นอย่าง

งเป็นปกติ: “โอ้พระเจ้า! พระองค์ทรงงดงามยิ่งนักจริงๆ และข้าพระองค์ก็ปรารถนาที่จะรักพระองค์!”

เพียงแต่คำพูดที่ชัดเจนและเรียบง่ายไม่กี่คำก็แสดงออกถึงความรักที่มีต่อพระเจ้าภายในหัวใจของผู้คน

คำอธิษฐานนี้พูดออกมาก็เพื่อให้ความรักระหว่างมนุษย์และพระเจ้าลึกซึ้งขึ้นเท่านั้น

บางครั้งเจ้าอาจเห็นตัวเจ้าเองสำแดงการเป็นกบฏบางอย่าง และกล่าวว่า “โอ้พระเจ้า!

เหตุใดข้าพระองค์จึงเสื่อมทรามยิ่งนัก” เจ้ารู้สึกถึงแรงกระตุ้นอันแรงกล้าที่เกิดขึ้นกับตัวเจ้าเองเป็นบางครั้ง และน้ำตาเอ่อท้นในดวงตาของเจ้า ในเวลาเช่นนั้น เจ้ารู้สึกถึงความเสียใจและความทุกข์โศกในหัวใจของเจ้า แต่เจ้าไม่มีทางที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกเหล่านี้ นี่คือพระราชกิจปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เฉพาะพวกที่ไล่ตามเสาะหาชีวิตเท่านั้นที่สามารถได้มาซึ่งพระราชกิจนี้

เจ้ารู้สึกว่าพระเจ้าทรงมีความรักอันยิ่งใหญ่สำหรับพวกเจ้า และเจ้าก็มีความรู้สึกชนิดพิเศษ

แม้ว่าเจ้าไม่มีคำพูดที่จะกล่าวอธิษฐานได้อย่างชัดเจนเจ้าก็รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าความรักของพระเจ้านั้นลึกดั่งมหาสมุทร ไม่มีถ้อยคำเหมาะสมที่จะแสดงถึงสภาวะของการดำรงอยู่นี้

และนี่เป็นสภาวะที่เกิดขึ้นภายในจิตวิญญาณอยู่บ่อยครั้ง คำอธิษฐานและการสามัคคีธรรมประเภทนี้ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะดึงเราให้เข้าใกล้พระเจ้าในหัวใจของเรามากขึ้น เป็นเรื่องปกติธรรมดา

แม้ว่าเมื่อผู้คนต้องงุ่มง่ามค้นหาการใช้ชีวิตและการแสวงหาจะเป็นเรื่องของอดีตไปแล้วในขณะนี้

นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องอธิษฐานและแสวงหาอีกเลย

อีกทั้งไม่ใช่กรณีที่ผู้คนไม่จำเป็นต้องรอให้น้ำพระทัยของพระเจ้าเผยตัวเองก่อนที่จะปฏิบัติพระราชกิจต่อไป

เหล่านี้เป็นเพียงแค่ความเข้าใจผิดของมนุษย์เท่านั้น พระเจ้าได้เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์เพื่อใช้ชีวิตกับพวกเขา เพื่อทรงเป็นความสว่างของพวกเขา เพื่อทรงเป็นชีวิตของพวกเขา และเพื่อทรงเป็นหนทางของพวกเขา กล่าวคือ นี่คือข้อเท็จจริง แน่แน่นอนว่า ในการเสด็จมาสู่โลกของพระเจ้า

พระองค์ทรงนำหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและชีวิตที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของพวกเขามาสู่มวลมนุษย์โดยแท้เพื่อให้พวกเขาได้ชื่นชม—พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทำลายวิธีการปฏิบัติของมนุษย์ทุกอย่าง มนุษย์ไม่ได้ใช้ชีวิตโดยการควานหาและการแสวงหาอีกต่อไป

เพราะสิ่งเหล่านี้ได้ถูกแทนที่ด้วยการเสด็จมาสู่แผ่นดินโลกของพระเจ้าเพื่อทรงพระราชกิจและเพื่อตรัสพระวจนะของพระองค์

พระองค์เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากชีวิตแห่งความมืดมิดและความเลือนรางที่พวกเขาได้นำทางไปและทำให้พวกเขาสามารถมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความสว่างได้

พระราชกิจในปัจจุบันคือการชี้ให้เห็นถึงสิ่งทั้งหลายอย่างชัดเจน การตรัสอย่างชัดเจน การแจ้งให้ทราบโดยตรง และการกำหนดสิ่งทั้งหลายอย่างชัดแจ้ง เพื่อที่ผู้คนจะสามารถนำสิ่งเหล่านี้ไปปฏิบัติ

เช่นเดียวกันกับที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงนำทางผู้คนของอิสราเอล

โดยตรัสบอกพวกเขาถึงวิถีถวายเครื่องบูชาและวิธีสร้างพระวิหาร ดังนั้น

พวกเจ้าจึงไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตของการแสวงหาที่จริงจังจริงใจอีกต่อไปอย่างที่เจ้าเคยทำหลังจากที่องค์พระเยซู

จำได้เสียจากไป

พวกเจ้าควรต้องค้นหาทางของเจ้าอย่างช้าและระมัดระวังต่อไปโดยผ่านทางพระราชกิจในการเผยแผ่พระกิตติคุณในอนาคตรึหรือไม่? พวกเจ้าควรต้องมุ่งมั่นพยายามค้นหาทางที่ถูกต้องเหมาะสมที่จะใช้ชีวิตหรือไม่? พวกเจ้าจำต้องคลำสะเปะสะปะเพื่อที่จะหยั่งรู้ว่าพวกเจ้าควรปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าเองอย่างไรหรือไม่? จำเป็นหรือไม่ที่พวกเจ้าจะต้องหมอบราบกับพื้น ขณะแสวงหา เพื่อที่จะรู้ว่าพวกเจ้าควรเป็นพยานอย่างไร? จำเป็นหรือไม่ที่พวกเจ้าจะต้องอดอาหารและอธิษฐานเพื่อจะได้รู้ว่าพวกเจ้าควรแต่งกายหรือใช้ชีวิตอย่างไร? จำเป็นหรือไม่ที่พวกเจ้าจะต้องอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อนต่อพระเจ้าในสวรรค์เพื่อที่จะรู้ว่าพวกเจ้าควรยอมรับการถูกพิชิตโดยพระเจ้าอย่างไร? จำเป็นหรือไม่ที่พวกเจ้าจะต้องอธิษฐานอยู่ตลอดเวลา ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อที่จะรู้ว่าพวกเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร?

มีผู้คนจำนวนท่ามกลางพวกเจ้าที่กล่าวว่าเจ้าไม่สามารถปฏิบัติได้ เพราะเจ้าไม่เข้าใจ

ผู้คนเพียงแค่นี้ใส่ใจต่อพระราชกิจของพระเจ้าในสมัยปัจจุบัน! เราได้กล่าววอนจะหลายคำไว้นานมาแล้ว แต่พวกเจ้าไม่เคยใส่ใจแม้แต่น้อยที่จะอ่านวอนเหล่านั้น

ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่พวกเจ้าไม่รู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไร แน่แน่นอนว่า

ในยุคของวันนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังคงทรงขับเคลื่อนผู้คนเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาารู้สึกถึงความชื่นชมยินดี และพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์

นี่คือแหล่งที่มาของความรู้สึกที่พิเศษและให้ความยินดีเหล่านั้น^[๗]ที่มักจะเกิดขึ้นในชีวิตของเจ้า นานๆ ครั้งวันหนึ่งจะมาถึงเมื่อเจ้ารู้สึกว่พระเจ้าทรงนำรักชื่นชมยิ่งนักและช่วยไม่ได้ที่เจ้าจะทำได้เพียงแค่อธิษฐานต่อพระองค์ว่า “โอ้พระเจ้า! ความรักของพระองค์ช่างงดงามยิ่งนักและพระฉายาของพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก

ข้าพระองค์ปรารถนาจะรักพระองค์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ข้าพระองค์ปรารถนาจะอุทิศทั้งหมดของตัวข้าพระองค์เองเพื่อสละชีวิตทั้งชีวิตของข้าพระองค์

ข้าพระองค์จะมอบอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างแด่พระองค์ トラบเท่าที่มันเป็นไปเพื่อพระองค์

トラบเท่าที่ในการทำเช่นนี้ข้าพระองค์สามารถรักพระองค์ได้...”

นี่คือความรู้สึกของความยินดีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบให้เจ้า นั่นไม่ใช่ความรู้แจ้ง

อีกทั้งนั่นไม่ใช่ความกระจำง นั่นเป็นประสบการณ์ของการถูกขับเคลื่อน

ประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันนี้จะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว กล่าวคือ บางครั้งเมื่อเจ้าอยู่ระหว่างทางไปทำงาน

เจ้าจะอธิษฐานและเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้า และเจ้าจะถูกขับเคลื่อนจนถึงจุดที่ว่าน้ำตาจะนองหน้าของเจ้า

และเจ้าจะสูญเสียการควบคุมตัวเองทั้งหมด

และเจ้าจะกระวนกระวายใจที่จะค้นหาสถานที่ที่เหมาะสมที่ซึ่งเจ้าสามารถแสดงออกถึงความรู้สึกท่วมท้นทั้งหมดภายในหัวใจของเจ้าได้...จะมีบางเวลาที่เจ้าอยู่ในสถานที่สาธารณะบางแห่ง

และเจ้าจะรู้สึกว่าการชื่นชมกับความรักของพระเจ้าอย่างมาก

รู้สึกว่าการโศกของเจ้านั้นไม่ใช่อะไรเลยนอกจากจะเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ

และยิ่งไปกว่านั้นก็คือรู้สึกว่าการกำลังใช้ชีวิตของเจ้าโดยมีความหมายมากกว่าใครอื่นทั้งสิ้น

เจ้าจะรู้อย่างลึกซึ้งว่าพระเจ้าได้ทรงยกย่องเจ้า และรู้ว่านี่คือความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าสำหรับเจ้า
ในซอกหลืบส่วนลึกที่สุดในหัวใจของเจ้า

เจ้าจะรู้สึกว่ามีความรักชนิดหนึ่งในพระเจ้าที่ไม่สามารถแสดงออกได้และยากยิ่งถึงสำหรับมนุษย์
ราวกับว่าเจ้ารู้จักสิ่งนั้นแต่ไม่มีทางที่จะอธิบายสิ่งนั้นได้ ทำให้เจ้าหยุดเพื่อก็คูณอยู่เสมอ

แต่ทั้งนี้ให้เจ้าอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถจะแสดงออกถึงสิ่งนั้นได้อย่างสมบูรณ์ ในเวลาเช่นนี้

เจ้าจะถึงกับลืมนึกว่าเจ้าอยู่ที่ไหน และเจ้าจะร้องเรียกออกมาว่า “โอ้พระเจ้า!

พระองค์ทรงยากยิ่งถึงยิ่งนักและทรงเป็นที่รักยิ่งนัก!” การนี้จะทำให้ผู้คนพิศวง แต่สิ่งต่างๆ

ทั้งหมดเช่นนี้เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้งพอควร พวกเจ้าได้รับประสบการณ์ในเรื่องเช่นนี้มากมายหลายครั้ง

นี่คือชีวิตที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงมอบให้เจ้าในวันนี้และชีวิตที่เจ้าควรดำเนินไป ณ ตอนนี้

มันไม่ได้เป็นไปได้เพื่อหยุดยั้งเจ้าไม่ให้ใช้ชีวิต แต่ตรงกันข้ามเพื่อเปลี่ยนวิถีการใช้ชีวิตของเจ้า

นั่นคือความรู้สึกที่ไม่สามารถบรรยายหรือแสดงออกได้ นั่นยังเป็นการรู้สึกแท้จริงของมนุษย์อีกด้วย

และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ นั่นเป็นพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าอาจเข้าใจสิ่งนั้นในหัวใจของเจ้า

แต่เจ้าไม่มีทางที่จะบรรยายออกมาได้อย่างชัดเจนไม่ว่าจะกับใครก็ตาม

นี่ไม่ใช่เพราะเจ้าพูดซ้ำหรือเพราะเจ้าพูดตะกุกตะกัก

แต่เป็นเพราะนั่นเป็นความรู้สึกชนิดที่ไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

เจ้าได้รับอนุญาตให้ชื่นชมไปกับสิ่งเหล่านี้ในวันนี้ และนี่คือชีวิตที่เจ้าควรดำเนินไป แน่แน่นอนว่า แง่มุมอื่นๆ
ของชีวิตของเจ้านั้นไม่ได้ว่างเปล่า

เป็นเพียงว่าประสบการณ์ของการถูกขับเคลื่อนนี้กลายเป็นความชื่นบานชนิดหนึ่งในชีวิตของเจ้าที่ทำให้เจ้าเต็มใจ
เสมอที่จะชื่นชมไปกับประสบการณ์เช่นนั้นจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่เจ้าควรรู้ว่าการถูกขับเคลื่อนเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพื่อที่เจ้าอาจได้รับพลังที่อยู่เหนือเหนือหนังและขึ้นสู่สวรรค์ชั้น
ที่สามหรือเดินทางไปทั่วโลก ในทางตรงกันข้าม

นั่นเป็นดังนั้นเพื่อที่เจ้าอาจรู้สึกและลิ้มรสชาติความรักของพระเจ้าที่เจ้าชื่นชมในวันนี้

อาจได้รับประสบการณ์กับนัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้

และทำให้ตัวเจ้าเองคุ้นเคยกับความเอาพระทัยใส่และการปกป้องจากพระเจ้าอีกครั้ง สิ่งต่างๆ

ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อที่เจ้าอาจได้มีความรู้มากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในวันนี้—

นี่คือเป้าหมายของพระเจ้าในการปฏิบัติพระราชกิจนี้

การแสวงหาและการคลำสะเปะสะปะคือแบบวิธีของชีวิตก่อนการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ในเวลานั้นผู้คนไม่สามารถเห็นพระเจ้าได้และดังนั้นจึงไม่มีตัวเลือกนอกจากจะแสวงหาและคลำสะเปะสะปะ
วันนี้เจ้าได้เห็นพระเจ้าแล้วและพระองค์ตรัสบอกเจ้าโดยตรงว่าเจ้าควรปฏิบัติอย่างไร

นี่คือเหตุผลที่เจ้าไม่จำเป็นต้องคลำสะเปะสะปะหรือแสวงหาอีกต่อไป

เส้นทางที่พระองค์ทรงนำทางมนุษย์คือเส้นทางของความจริง

และสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ตรัสบอกแก่นมนุษย์และสิ่งที่มนุษย์ได้รับคือชีวิตและความจริง

เจ้ามีหนทางและชีวิตความจริง ดังนั้นมีความจำเป็นใดเล่าที่จะต้องแสวงหาไปทุกหนแห่ง?

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจสองช่วงระยะในเวลาเดียวกัน หากว่า

เมื่อเราได้พิสูจน์ของเรามาแล้ว

ผู้คนไม่ได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้าอย่างระมัดระวังและไล่ตามเสาะหาความจริงอย่างถูกต้องเหมาะสม

ยังคงกระทำการอย่างที่ทำพวกเขาเคยทำในยุคพระคุณ คลำสะเปะสะปะราวกับว่าพวกเขาตาบอด

อธิษฐานและแสวงหาอยู่เนืองนิตย์ นั่นคงจะไม่หมายความว่างานของเราช่วงระยะนี้—คืองานแห่งวณะ—

กำลังกระทำไปโดยไร้ซึ่งประโยชน์หรือ? แม้เราอาจได้พิสูจน์ของเรามาแล้ว

ผู้คนยังคงไม่เข้าใจอย่างครบถ้วน และนี่เป็นเพราะพวกเขาขาดพร่องขีดความสามารถ

ปัญหานี้สามารถแก้ไขได้โดยการใช้ชีวิตของคริสตจักรและโดยผ่านทาง การสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

ก่อนหน้านี้ ในยุคพระคุณ แม้ว่าพระเจ้าจะทรงจุติเป็นมนุษย์

พระองค์ก็ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งพระวณะ ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจวิธีนั้น
ณ เวลานั้น เพื่อที่จะทรงรักษาพระราชกิจไว้

ในเวลานั้นเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ทรงปฏิบัติพระราชกิจเป็นหลัก

แต่บัดนี้เป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์พระองค์เองที่กำลังทรงปฏิบัติพระราชกิจ

หลังจากที่ได้ทรงเข้ารับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แทน ก่อนหน้านั้น トラバเท่าที่ผู้คนอธิษฐานบ่อยๆ

พวกเขาได้รับประสบการณ์กับสันติสุขและความชื่นบาน มีการดำเนินและการลงโทษ

นี่คือพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ บัดนี้สภาวะเหล่านี้มีน้อยมาก

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจได้ประเภทเดียวเท่านั้นในยุคใดยุคหนึ่ง

หากพระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจสองประเภทในเวลาเดียวกัน

โดยที่เนื้อหนึ่งปฏิบัติงานประเภทหนึ่งและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติพระราชกิจอีกประเภทหนึ่งภายในผู้
คน และหากสิ่งที่เนื้อหนึ่งได้กล่าวไม่ถึงว่าสำคัญ และสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงปฏิบัติเท่านั้นที่ถือว่าสำคัญ

เช่นนั้นแล้วพระคริสต์คงจะไม่มีความจริง หนทาง หรือชีวิตใดๆ ที่จะตรัสถึง นี่คงจะเป็นความขัดแย้งในตัวเอง

พระวิญญาณบริสุทธิ์น่าจะทรงพระราชกิจเช่นนี้หรือไม่? พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์และทรงพระปรีชาญาณ ทรงบริสุทธิ์และชอบธรรม และพระองค์ไม่ทรงทำความผิดพลาดประการใดเลย

มีการเบี่ยงเบนและข้อผิดพลาดมากเกินไปในประสบการณ์ในอดีตของผู้คน

มีบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติถูกกำหนดมาให้มีหรือทำ

หรือมีความผิดพลาดที่อยากจะหลีกเลี่ยงในชีวิตมนุษย์ และเมื่อรับมือกับสิ่งเหล่านี้อย่างไม่ดีพอ

ผู้คนก็โยนความรับผิดชอบในสิ่งนั้นให้กับพระเจ้า มีน้องสาวคนหนึ่งที่มีแขกมาเยี่ยมเธอที่บ้าน

ขนมปังหนึ่งของเธอหนึ่งมาไม่ดี ดังนั้นเธอจึงคิดว่า “นี่คงจะเป็นความมีวินัยของพระเจ้า

พระเจ้ากำลังทรงจัดการกับหัวใจอันทะนงตัวของข้าพเจ้าอีกครั้ง

ความทะนงตัวของข้าพเจ้านั้นมีมากเกินไปจริงๆ” ที่จริงแล้ว ในแง่ของวิถีคิดตามปกติของมนุษย์

เมื่อแขกมาเยี่ยมเยือน เจ้ารู้สึกตื่นเต้นและสาละวันเร่งร้อน รุนวายเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ากำลังทำอยู่

และดังนั้นจึงเป็นเพียงเรื่องปกติที่ข้าพเจ้าจะไหม้ หรือ ไม่ก็อาหารนั้นลงเอยด้วยรสเค็มเกินไป

นี่เกิดขึ้นจากการตื่นเต้นเกินไป แต่ผู้คนกลับลงเอยด้วยการโยนให้เป็นเรื่อง “ความมีวินัยของพระเจ้า”

ในข้อเท็จจริงแล้ว การเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเพียงความผิดพลาดที่ถูกกระทำขึ้นในชีวิตมนุษย์

เจ้าจะไม่ได้เผชิญกับสิ่งเช่นนี้ด้วยหรือหากเจ้าไม่ได้เชื่อในพระเจ้า?

ปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งเป็นผลลัพธ์จากความผิดพลาดที่กระทำโดยผู้คน—

นั่นไม่ใช่กรณีที่ว่าความผิดพลาดเช่นนั้นเป็นการทรงปฏิบัติของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความผิดพลาดเช่นนั้นไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เช่นเมื่อเจ้าก่อกวนของเจ้าขณะกำลังกิน—

นั่นจะเป็นความมีวินัยของพระเจ้าได้หรือไม่?

ความมีวินัยของพระเจ้ามียุทธศาสตร์และตามปกติแล้วจะเห็นได้เมื่อเจ้ากระทำการทำให้ขุนเคื่องโดยที่รู้ตัว

เฉพาะเมื่อเจ้าทำสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับพระนามของพระเจ้าหรือเกี่ยวข้องกับคำพยานหรือพระราชกิจของพระ

องค์เท่านั้น พระองค์จึงจะทรงบ่มวินัยเจ้า

ผู้คนเข้าใจความจริงเพียงพอในตอนนี้อย่างมีความตระหนักรู้จากภายในถึงสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาทำ ตัวอย่างเช่น

อาจเป็นไปได้หรือที่เจ้าจะไม่รู้สึกอะไรเลยหากเจ้าได้ชักยอกเงินของคริสตจักรหรือเจ้าได้ใช้เงินนั้นอย่างชะล่าใจ

? เจ้าจะรู้สึกอะไรบางอย่างเมื่อทำเช่นนั้น

เป็นไปได้หรือไม่ที่เจ้าจะรู้สึกอะไรบางอย่างเมื่อการกระทำนั้นได้เสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น

เจ้าเข้าใจชัดเจนในหัวใจของเจ้าถึงสิ่งที่เจ้าทำซึ่งขัดกับมโนธรรมของเจ้า

เพราะผู้คนมีความชอบและความพึงพอใจของพวกเขาเอง

พวกเขาจึงตามใจตัวเองแม้ว่าพวกเขาจะรู้อย่างชัดเจนว่าจะนำความจริงไปปฏิบัติได้อย่างไร เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว

หลังจากที่พวกเขาทำอะไรบางอย่าง

พวกเขาไม่รู้ถึงการดำเนินที่ประจักษ์ชัดหรือได้ก้าวผ่านความมีวินัยที่ชัดเจนใดๆ

นี่เป็นเพราะพวกเขาได้กระทำการทำให้ขุนเคืองโดยที่รู้ตัว ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงบ่มวินัยพวกเขา

เมื่อเวลาของการพิพากษาอันชอบธรรมมาถึง

แต่แต่ละคนจะได้รับบทลงโทษจากพระเจ้าตามการกระทำของพวกเขา

ปัจจุบันนี้มีผู้คนบางคนในคริสตจักรที่ยักยอกเงิน บางคนที่ไม่รักษาสอบเขตที่ชัดเจนระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง

และบางคนที่ไม่ดีสิน เยาะเย้ยทำหาย และพยายามทำลายพระราชกิจของพระเจ้าอย่างลับๆ กระนั้นแล้ว

เหตุใดทุกอย่างยังคงเป็นไปด้วยดีกับพวกเขา? เมื่อทำสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

พวกเขามีการตระหนักรู้และรู้สึกถึงการดำเนินที่ผิดในหัวใจของพวกเขา

และเพราะการนี้บางครั้งพวกเขาจึงทนทุกข์จากการติสสอนและกระบวนการถูกลง

แต่พวกเขาก็ไร้恙อายุมากขึ้นไป! เช่นเดียวกับเมื่อผู้คนกระทำการสำส่อน—

พวกเขาตระหนักรู้ถึงสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่ในเวลานั้น

แต่ค้นหาของพวกเขาในมากขึ้นไปและพวกเขาไม่สามารถควบคุมตัวพวกเขาเองได้

ถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงบ่มวินัยพวกเขา นั่นก็จะไม่ประสบผลอันใด

ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงบริหารความมีวินัย หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงบ่มวินัยพวกเขาแล้ว

หากว่าพวกเขาไม่รู้ถึงการดำเนินที่ผิดและไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นกับเนื้อหนังของพวกเขา

จะมีการดำเนินที่ผิดใดได้หลังจากนั้นแล้ว? การกระทำได้เกิดขึ้นแล้ว—จะมีการบ่มวินัยอันใดได้แล้ว?

นั่นเพียงแค่พิสูจน์ว่าพวกเขานั้นไร้恙อายุมากขึ้นไปและขาดสถานะความเป็นมนุษย์

และเพียงแค่พิสูจน์ว่าพวกเขาสมควรกับคำสาปแช่งและการลงโทษ!

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยที่ไม่จำเป็น

หากเจ้ารู้ความจริงดีมากแต่ไม่ได้นำความจริงนั้นไปปฏิบัติ หากเจ้าสามารถกระทำการชั่วร้ายใดๆ ก็ได้

เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้าสามารถรอได้ก็คือการมาถึงของวันนั้นเมื่อเจ้าจะถูกลงโทษไปพร้อมกับคนชั่ว

นี่คือบทอาสน์ที่ดีที่สุดสำหรับเจ้า! บัดนี้เราได้ประกาศเรื่องมโนธรรมชั่วแล้วชั่วแล้ว ซึ่งเป็นเกณฑ์ขึ้นคำ

หากผู้คนขาดมโนธรรม เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ได้สูญเสียความมีวินัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปแล้ว

พวกเขาสามารถทำอะไรก็ได้ตามที่พวกเขาปรารถนาและพระเจ้าไม่ใส่พระทัยพวกเขา

บรรดาผู้ที่มิมีมโนธรรมและเหตุผลอย่างแท้จริงจะตระหนักรู้ถึงสิ่งนั้นเมื่อพวกเขาทำบางสิ่งบางอย่างที่ผิด

พวกเขาจะรู้สึกไม่สบายใจทันทีที่พวกเขารู้ถึงการดำเนินที่ผิดในมโนธรรมของเขาเพียงเล็กน้อย

พวกเขาจะก้าวผ่านการสู้รบอยู่ภายในและท้ายที่สุดแล้วจะละทิ้งเนื้อหนัง

พวกเขาจะไม่ถึงจุดที่พวกเขากระทำการบางสิ่งที่ดีต่อหน้าพระเจ้าอย่างรุนแรงเกินไป

ไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงบ่มวินัยและติสสอนพวกเขาหรือไม่ก็ตาม

ผู้คนทั้งหมดจะมีความรู้สึกละอายอย่างเมื่อพวกเขาทำบางสิ่งบางอย่างที่ผิด ดังนั้น
ผู้คนในขณะนี้จึงเข้าใจความจริงทุกชนิดและหากพวกเขาไม่นำความจริงเหล่านั้นไปปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นปัญหาของมนุษย์ เราไม่ได้มีปฏิกริยาต่อผู้คนเยี่ยงนี้เลยสักชนิด
อีกทั้งเราก็ไม่ตั้งความหวังใดๆ สำหรับพวกเขา เจ้าสามารถทำตามที่เราแนะนำให้ทำได้!

เมื่อผู้คนบางคนมาอยู่ร่วมกัน พวกเขาหวังพระวณะของพระเจ้าไว้ด้านหนึ่ง และพุดคุยอยู่ตลอดเวลาถึงคนๆ
นี้หรือคนๆ นั้นว่าเป็นอย่างไร แน่แน่นอนว่าการเป็นคนมีวิจารณ์ญาณสักเล็กน้อยก็เป็นเรื่องที่ดี

เพื่อที่ว่าไม่สำคัญว่าเขาจะไปที่ไหน เขาจะไม่ถูกหลอกลวงโดยง่าย และไม่ถูกต้มตุ๋นหรือถูกหลอกโดยง่าย—

นี่คือแง่มุมที่ผู้คนควรมีด้วยเช่นกัน แต่เจ้าจำต้องไม่มุ่งเน้นเฉพาะแง่มุมนี้เพียงอย่างเดียว

การนี้เกี่ยวข้องกับด้านลบของสิ่งทั้งหลาย และเจ้าไม่สามารถจับตามองผู้คนอื่นๆ ได้ตลอดเวลา

บัดนี้เจ้ามีความรู้เรื่องวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจน้อยเกินไป

การเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้นตื่นเงินเกินไป และเจ้ามีสิ่งที่เป็นบวกน้อยเกินไป ผู้ที่เจ้าเชื่อคือพระเจ้า

และผู้ที่เราจำเป็นต้องเข้าใจคือพระเจ้า ไม่ใช่ซาตาน

หากเจ้าเพียงแต่ตระหนักว่าซาตานทำงานอย่างไรและวิธีทุกวิถีที่วิญญาณชั่วร้ายใช้ทำงาน

แต่ไม่มีความรู้แต่อย่างใดเลยเกี่ยวกับพระเจ้า นั่นจะมีประโยชน์อันใดเล่า?

ไม่ใช่พระเจ้าหรือคนที่เจ้าเชื่อในวันนี้? เหตุใดความรู้ของเจ้าจึงไม่ครอบคลุมเรื่องในเชิงบวกเหล่านี้เล่า?

เจ้าก็แค่ไม่ใส่ใจต่อแง่มุมด้านบวกของการเข้าสู่ อีกทั้งเจ้าไม่มีความสามารถในการจับความเข้าใจในสิ่งนั้น

เช่นนั้นแล้วอะไรคือสิ่งที่เจ้าต้องการได้รับในความเชื่อของเจ้าเล่า? เจ้าไม่รู้หรือว่าเจ้าควรไล่ตามเสาะหาอย่างไร?

เจ้ารู้มากมายเกี่ยวกับแง่มุมด้านลบ แต่เจ้ากลับไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับแง่มุมด้านบวกของการเข้าสู่

เช่นนั้นแล้ววุฒิภาวะของเจ้าจะสามารถเติบโตขึ้นได้อย่างไร?

บุคคลเช่นเจ้าที่ไม่พุดถึงอะไรนอกจากสงครามกับซาตาน

จะมีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้อะไรสำหรับการพัฒนาเล่า?

การเข้าสู่ของเจ้าจะไม่ล้ำสมัยด้วยหรือ? เจ้าจะสามารถได้รับอะไรจากงานปัจจุบันโดยการทำการนี้?

สิ่งที่เป็นกุญแจสำคัญในขณะนี้ก็คือการที่เจ้าเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทำในขณะนี้

เข้าใจว่ามนุษย์ควรร่วมมืออย่างไร เข้าใจว่าพวกเขาควรรักพระเจ้าอย่างไร

เข้าใจว่าพวกเขาควรเข้าใจพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร

เข้าใจว่าพวกเขาควรเข้าสู่พระวณะทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสไว้ได้อย่างไร เข้าใจว่าพวกเขาควรกินและดื่ม

ได้รับประสบการณ์ และเข้าใจพระวณะเหล่านั้นอย่างไร

เข้าใจว่าพวกเขาควรตอบสนองน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างไร

เข้าใจว่าจะถูกพิชิตอย่างสมบูรณ์โดยพระเจ้าและบนบอบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างไร...เหล่านี้คือสิ่งซึ่งเจ้า

ควรมุ่งมั่นและเป็นสิ่งซึ่งควรได้รับการเข้าสู่ในขณะนี้ เจ้าเข้าใจหรือไม่?

จะมีประโยชน์อะไรที่จะให้ความสนใจกับวิจารณ์ของผู้อื่นๆ เพียงอย่างเดียวเล่า?

เจ้าสามารถหยั่งรู้ซาตานได้ที่นี้ หยั่งรู้วิญญาณชั่วร้ายได้ที่นั้น—

เจ้าสามารถมีความเข้าใจในวิญญาณชั่วร้ายอย่างสมบูรณ์ได้

แต่หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะพูดอะไรได้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

การหยั่งรู้เช่นนั้นจะสามารถทำหน้าที่เป็นสิ่งที่ทดแทนสำหรับการทำความเข้าใจพระเจ้าได้หรือไม่?

ก่อนหน้านั้นเราได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับการแสดงออกถึงงานของวิญญาณชั่วร้าย

แต่นี้ไม่ใช่ส่วนสำคัญของการนั้น

แน่นอนว่าผู้คนควรมีการหยั่งรู้บ้างและนี่คือแง่มุมที่เหล่าผู้ซึ่งรับใช้พระเจ้าควรมี

เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการทำเรื่องโง่เขลาทั้งหลายและการขัดจังหวะพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม

สิ่งสำคัญที่สุดยังคงเป็นการมีความรู้ในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้าและการเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้า

ความรู้โดยของช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจของเจ้าอยู่ที่นั้นภายในตัวเจ้าเล่า?

เจ้าสามารถพูดถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ สิ่งที่เป็นน้ำพระทัยพระเจ้า สิ่งที่เป็นข้อบกพร่องของเจ้าเอง

และสิ่งที่เจ้าควรเตรียมตัวเองให้พร้อมสรรพได้หรือไม่?

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าการเข้าสู่ใหม่ล่าสุดของเจ้าคืออะไร?

เจ้าควรสามารถเก็บเกี่ยวผลและสัมฤทธิ์การเข้าใจในการเข้าสู่ใหม่ได้ จงอย่าเสแสร้งทำเป็นงุนงงสับสน

เจ้าต้องพยายามให้มากขึ้นในการเข้าสู่ใหม่เพื่อทำประสบการณ์และความรู้ของเจ้าเองให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

และที่มากไปกว่านั้นคือเจ้าต้องได้รับการจับความเข้าใจในเรื่องการเข้าสู่ใหม่ล่าสุดในปัจจุบันและวิธีที่ถูกต้องที่

สุดในการได้รับประสบการณ์ ที่มากไปกว่านั้นคือ โดยผ่านทางพระราชกิจใหม่และการเข้าสู่ใหม่ๆ

เจ้าควรมีการหยั่งรู้ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติที่ออกนอกกลุ่มนอกทางและลำสมัยก่อนหน้านั้นของเจ้า

และแสวงหาวิธีที่จะปลดปล่อยเหล่านั้นทิ้งไปเพื่อที่จะเข้าสู่ประสบการณ์ใหม่ๆ

เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่เจ้าจำเป็นอย่างเร่งด่วนในขณะนี้ที่จะต้องเข้าใจและเข้าสู่

เจ้าต้องเข้าใจความแตกต่างและสัมพันธภาพระหว่างการเข้าสู่เดิมและการเข้าสู่ใหม่

หากเจ้าไม่จับความเข้าใจสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางที่จะก้าวหน้าได้เลย

เนื่องจากเจ้าจะไม่สามารถตามทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

เจ้าต้องสามารถรับการกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้าที่ปกติและมีการสามัคคีธรรมที่ปกติ

และใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อเปลี่ยนวิธีการปฏิบัติที่ลำสมัยก่อนหน้านั้นของเจ้าและมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมตามประเพณี

ของเจ้า เพื่อที่เจ้าอาจได้เข้าสู่การปฏิบัติใหม่และเข้าสู่พระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

เหล่านี้คือสิ่งที่เจ้าควรที่จะสัมฤทธิ์

เราไม่ได้แค่เพียงขอให้เจ้าขบคิดอย่างแม่นยำในบัดนี้ว่าเจ้าจะพิสูจน์ความสามารถอย่างไร นี่ไม่ใช่เป้าหมาย
ในทางตรงกันข้ามเรากำลังขอให้เจ้ารับเอาการปฏิบัติความจริงของเจ้าและความเข้าใจการเข้าสู่ชีวิตของเจ้าอย่าง
จริงจัง ความสามารถของเจ้าในการรู้จักตัวเจ้าเองไม่ใช่ตัวแทนวุฒิภาวะแท้จริงของเจ้า
หากเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์ในพระราชกิจของพระเจ้าได้
มีประสบการณ์และความเข้าใจความจริงในพระวาระของพระเจ้าได้
และสามารถยังรู้มโนคติอันหลงผิดและข้อผิดพลาดส่วนตัวก่อนหน้านั้นของเจ้าได้
เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือวุฒิภาวะแท้จริงของเจ้าและเป็นบางสิ่งที่พวกเจ้าทุกคนควรสัมฤทธิ์

มีหลายสถานการณ์ที่พวกเจ้าเพียงแค่มองว่าจะปฏิบัติอย่างไร
และเจ้ายิ่งรู้่น้อยไปกว่านั้นอีกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างไร
บางครั้งเจ้าก็ทำบางสิ่งที่เป็นการไม่เชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างชัดเจน
โดยผ่านทางกริณและการดื่มพระวาระของพระเจ้า เจ้าจับความเข้าใจหลักการเฉพาะหน้าในเรื่องนั้นแล้ว
ดังนั้นเจ้าจึงมีความรู้สึกภายในถึงการดำเนินผิดและความไม่สงบ
แน่นอนว่านี่คือความรู้สึกที่คนเราจะรับรู้ได้เมื่ออยู่ภายใต้สมมุติฐานของการรู้ความจริงบางอย่างเท่านั้น
หากผู้คนไม่ร่วมมือหรือปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้าของวันนี้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาที่กำลังขัดขวางพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเขาจะรู้สึกถึงความไม่สงบภายใน
อย่างแน่นอน สมมุติว่าเจ้าเข้าใจหลักการของแง่มุมเฉพาะแง่มุมหนึ่งแต่เจ้าไม่ปฏิบัติอย่างสอดคล้อง
ดังนั้นแล้วเจ้าจะทนทุกข์กับความรู้สึกของการดำเนินผิดอยู่ภายใน
หากเจ้าไม่เข้าใจหลักการและไม่รู้จักแง่มุมของความจริงนี้เลยสักนิด
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่รู้สึกถึงสำนึกรับรู้ของการดำเนินผิดในเรื่องนี้เป็นแน่แท้
การดำเนินผิดของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นอยู่ในบริบทเสมอ เจ้าคิดว่าที่เจ้าได้ทำให้พระราชกิจนั้นล่าช้า
เป็นเพราะเจ้ายังไม่ได้อธิษฐานและยังไม่ได้ให้ความร่วมมือกับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในข้อเท็จจริงตามความเป็นจริงแล้ว พระราชกิจนั้นไม่สามารถล่าช้าได้
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงขับเคลื่อนใครบางคน
พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ถูกจำกัดโดยใครเลย เจ้ารู้ว่าเจ้าได้ทำให้พระเจ้าทรงผิดหวัง
และนี่คือความรู้สึกที่เจ้าควรมีในมโนธรรมของเจ้า การที่เจ้าจะสามารถได้รับความจริงหรือไม่ก็ไม่นั้น
นั่นเป็นเรื่องของเจ้าเองและไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า บางครั้งเป็นมโนธรรมของเจ้าเองที่รู้ว่าคุณกล่าวหา
แต่นี่ไม่ใช่ความรู้แจ้งหรือความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์
อีกทั้งไม่ใช่การดำเนินผิดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน
ในทางตรงกันข้ามนั่นคือความรู้สึกภายในมโนธรรมของมนุษย์

หากเจ้ากระทำการอย่างมัวเมาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระนามของพระเจ้า คำพยานของพระเจ้า

หรือพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยเจ้าไป แต่มีขีดจำกัด—

พระเจ้าจะไม่ทรงยุ่งกับเจ้าในเรื่องเล็กน้อยและปกติทั่วไป พระองค์จะทรงเพิกเฉยต่อเจ้า

หากเจ้าละเมิดหลักการทั้งหลาย

และเจ้าทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักและก่อความพระราชกิจของพระเจ้า

พระองค์จะทรงปล่อยพระพิโรธกับเจ้าและจะไม่ทรงปล่อยเจ้าไปอย่างแน่นอนที่สุด

ความผิดพลาดบางอย่างที่เจ้าทำนั้นหลีกเลี่ยงไม่ได้ในช่วงชีวิตมนุษย์ ตัวอย่างเช่น

เจ้านิ่งขมบึ้งของเจ้าไม่ถูกวิธีและพูดว่าเป็นพระเจ้าที่ทรงบ่มวินัยเจ้า—นี่เป็นเรื่องที่ไร้เหตุผลอย่างที่สุดที่จะพูด

ก่อนที่เจ้าจะได้มาเชื่อในพระเจ้า เรื่องประเภทนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยๆ หรือหรือไม่?

เจ้ารู้สึกว่าคุณเหมือนว่าจะมีความมีวินัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ในข้อเท็จจริงแล้วนี่ไม่ใช่กรณีเช่นนั้น

(นอกจากรูปการณ์แวดล้อมพิเศษบางอย่าง) เพราะพระราชกิจนี้ไม่ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทั้งหมด

แต่ตรงกันข้ามกลับมาจากความรู้สึกรักของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

เป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้คนที่มีความเชื่อจะคิดตามแนวความคิดเหล่านี้

เจ้าไม่อาจมีความคิดแบบนี้ได้เมื่อเจ้าไม่ได้เชื่อในพระเจ้า เมื่อเจ้าได้เชื่อในพระเจ้าแล้ว

เจ้าได้เริ่มที่จะใช้เวลามากขึ้นในการใคร่ครวญสิ่งเหล่านี้

และดังนั้นเจ้าจึงได้มาคิดตามแนวความคิดเหล่านี้โดยธรรมชาติ

นี่เกิดขึ้นจากการคิดของผู้คนปกติและเกี่ยวข้องกับวิธีการคิดของพวกเขา แต่เราจะบอกเจ้าว่า

การคิดเช่นนั้นไม่ได้อยู่ภายในขอบเขตของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

นี่คือตัวอย่างของการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงปฏิกิริยาตามปกติแก่ผู้คนโดยผ่านทางความคิดของพวกเขา

แต่เจ้าจำต้องเข้าใจว่าปฏิกิริยานี้ไม่ใช่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การมี “ความรู้”

ประเภทนี้ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้ามีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความรู้ของเจ้าไม่ได้เกิดจากรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นับประสาอะไรที่สิ่งนั้นจะเป็นพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

นั่นเป็นเพียงแค่ผลของความคิดของมนุษย์ปกติ

และนั่นไม่มีความเชื่อมโยงอย่างสิ้นเชิงกับความรู้แจ้งหรือความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์—

เหล่านี้คือปรากฏการณ์ที่แยกขาดโดยสิ้นเชิง

ความคิดของมนุษย์ปกติเช่นนั้นไม่ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจเพื่อทำให้ผู้คนรู้แจ้ง

โดยทั่วไปแล้วพระองค์ทรงมอบความรู้ในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้าแก่พวกเขา

และความรู้ในเรื่องการเข้าสู่ที่แท้จริงและสถานะที่แท้จริงของพวกเขา

พระองค์ยังทรงยอมให้พวกเขาเข้าใจเจตนารมณ์อันแรงด่วนของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ของพระองค์สำหรับมนุษย์ในวันนี้อีกด้วย เพื่อที่พวกเขาจะมีความแน่วแน่ที่จะพลีอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัยเพื่อรักพระเจ้าแม้ว่าพวกเขาจะเผชิญกับการข่มเหงและความทุกข์ยาก

และยื่นหยัดเป็นพยานให้กับพระเจ้าถึงแม้ว่ามันจะหมายถึงการหลั่งโลหิตหรือสละชีวิตของพวกเขาก็ตาม และทำเช่นนั้นโดยไม่เสียใจ หากว่าเจ้ามีความแน่วแน่ประเภทนี้

ก็หมายความว่าเจ้ามีสัญญาณเริ่มต้นและพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์—

แต่จงรู้ไว้ว่าเจ้าไม่ได้มีสัญญาณเริ่มต้นเช่นนั้นในช่วงเวลาที่ผ่านพ้นไปทุกขณะ

บางครั้งในที่ประชุมเมื่อเจ้าอธิษฐานและกินและดื่มพระวาทะของพระเจ้า

เจ้าสามารถรู้สึกได้ว่าถูกขับเคลื่อนและได้รับแรงบันดาลใจยิ่งนัก

เป็นความรู้สึกใหม่และสดมากเมื่อผู้อื่นแบ่งปันการสามัคคีธรรมบางส่วนที่เกี่ยวกับประสบการณ์ของพวกเขาและการเข้าใจพระวาทะของพระเจ้า และหัวใจของเจ้าก็ชัดเจนและสว่างไสวอย่างสมบูรณ์แบบ

นี่คือพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หากเจ้าเป็นผู้นำคนหนึ่งและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบความรู้แจ้งและความกระจ่างเป็นพิเศษแก่เจ้าเมื่อเจ้าไป

ยังคริสตจักรเพื่อทำงาน ทรงมอบความรู้ความเข้าใจเชิงลึกต่อปัญหาที่มีอยู่ภายในคริสตจักรแก่เจ้า

ทรงยอมให้เจ้ารู้ว่าแบ่งปันการสามัคคีธรรมในเรื่องความจริงเพื่อแก้ไขปัญหานั้นได้อย่างไร

ทรงทำให้เจ้ารับผิดชอบด้วยความจริงใจและเคร่งครัดในงานของเจ้าอย่างไม่น่าเชื่อ

ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความเดิมคือ “เหล่านี้คือบางส่วน”

การปฏิบัติ (2)

ในอดีตกาล ผู้คนได้ฝึกฝนตัวเองให้อยู่กับพระเจ้าและใช้ชีวิตอยู่ในจิตวิญญาณทุกชั่วขณะ เมื่อเปรียบเทียบกับกรปฏิบัติของวันนี้แล้ว นั้นเป็นรูปแบบอันเรียบง่ายของการฝึกฝนทางจิตวิญญาณ มันเป็นหนทางแห่งการปฏิบัติที่ตื่นเงินที่สุดและเรียบง่ายที่สุดก่อนที่ผู้คนจะเข้าสู่ร่องครรลองชีวิตที่ถูกต้อง และมันประกอบขึ้นเป็นช่วงระยะแรกของการปฏิบัติในความเชื่อของผู้คน

หากผู้คนพึงพาการปฏิบัติแบบนี้ในชีวิตของพวกเขาอยู่เสมอ

พวกเขาจะมีความรู้สึกมากมายและจะมีแนวโน้มที่จะทำความผิดต่างๆ

และพวกเขาจะไม่สามารถเข้าสู่ประสบการณ์ของชีวิตที่แท้จริงได้

พวกเขาจะทำได้ก็แค่ฝึกฝนจิตวิญญาณของพวกเขา เข้ามาใกล้พระเจ้าในจิตใจของพวกเขาอย่างเป็นปกติ

และจะพบกับความชื่นบานยินดีเหลือล้นอยู่เสมอในการมีพระเจ้าอยู่กับพวกเขา

พวกเขาจะจำกัดตัวเองอยู่ในขอบเขตเล็กๆ ของการร่วมกันกับพระเจ้า และจะไม่สามารถเข้าถึงสิ่งใดๆ

ที่ลุ่มลึกยิ่งกว่าได้ ผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในอาณาเขตเหล่านี้ไม่สามารถทำความเข้าใจมากมายใดๆ ได้เลย ณ

เวลาใดก็ตาม พวกเขาหมั่นเหม่อที่จะร้องออกมาว่า “อา! องค์พระเยซูเจ้า อาเมน!”

ในทางปฏิบัติแล้วพวกเขาเป็นอย่างนี้ทุกวัน—มันเป็นการปฏิบัติของอดีตกาล

เป็นการปฏิบัติการใช้ชีวิตในจิตวิญญาณทุกชั่วขณะ มันไม่หยาบคายหรือ? ในวันนี้

เมื่อถึงเวลาใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้า ก็เพียงแค่มุ่งเน้นไปที่การใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้า

เมื่อถึงเวลานำความจริงไปปฏิบัติ ก็เพียงแค่มุ่งเน้นไปที่การนำความจริงไปปฏิบัติ

เมื่อถึงเวลาปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า ก็เพียงแคปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า การปฏิบัติแบบนี้ค่อนข้างเป็นอิสระอย่างแท้จริง

มันปลดปล่อยเจ้าให้เป็นอิสระ

มันไม่เหมือนกับวิธีที่บรรดาคนเคร่งศาสนาอายุมากทั้งหลายอธิษฐานและกล่าวคำอธิษฐานขอพระเจ้าทรงอวยพ

สำหรับมื้ออาหาร แน่นอนว่า ก่อนหน้านี้ นี่เป็นการปฏิบัติของผู้คนที่มีความเชื่อ

แต่บัดนี้การปฏิบัติเช่นนี้ล้าหลังเกินไป พระราชกิจของพระเจ้า ณ บัดนี้อยู่ในระดับที่สูงขึ้น

สิ่งที่พูดถึงกันในวันนี้ กล่าวคือ “การนำพระเจ้าเข้ามาสู่ชีวิตจริง” เป็นแง่มุมที่สำคัญที่สุดของการปฏิบัติ

นี่คือสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติที่ผู้คนได้รับการคาดหมายให้ครอบครองในชีวิตจริงของพวกเขา

และสิ่งที่ผู้คนควรครอบครองในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพวกเขาก็คือพระวณะทุกคำที่พระเจ้าตรัสวันนี้

การนำพระวณะของพระเจ้าเหล่านี้เข้ามาสู่ชีวิตจริงคือความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของคำว่า

“การนำพระเจ้าเข้ามาสู่ชีวิตจริง” วันนี้ ผู้คนควรเตรียมตัวเองให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งต่อไปนี้สำคัญ นั่นคือ

ในด้านหนึ่ง พวกเขาต้องปรับปรุงขีดความสามารถของพวกเขา ได้รับการศึกษา

และปรับปรุงทักษะการอ่านและการทำความเข้าใจของพวกเขา ในอีกด้านหนึ่ง

พวกเขาต้องมีชีวิตอยู่อย่างบุคคลปกติ เจ้าเพิ่งมาจากโลกได้เข้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
เจ้าต้องฝึกหัวใจของเจ้าให้สงบนิ่งเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเสียก่อน นี่เป็นการเริ่มต้นของการปฏิบัติ
และนั่นยังเป็นขั้นแรกในการสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยในชีวิตของเจ้าด้วยเช่นกัน
ผู้คนบางคนค่อนข้างปรับตัวได้ในการปฏิบัติของพวกเขา พวกเขาใคร่ครวญความจริงในขณะที่ทำงาน
ขบคิดถึงความจริงและหลักปฏิบัติทั้งหลายที่พวกเขาควรเข้าใจในความเป็นจริง แง่มุมหนึ่งก็คือว่า
เจ้าต้องมีชีวิตของมนุษย์ที่ปกติ และอีกแง่มุมหนึ่งก็คือว่า จำเป็นต้องมีการเข้าสู่ความจริง
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดประกอบขึ้นเป็นการปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตที่แท้จริง

การนำพระเจ้ามาสู่ชีวิตที่แท้จริงของผู้คนโดยพื้นฐานแล้ว พึงต้องให้พวกเขามัสการพระเจ้า
พยายามที่จะรู้จักของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
มันไม่ใช่พวกเขาต้องอธิษฐานถึงพระเจ้าทุกครั้งที่พวกเขาทำอะไรสักอย่างโดยแน่แท้ ไม่ใช่ว่ามันไม่เป็นไร
และพวกเขาควรรู้สึกว่าเป็นหนี้ต่อพระองค์หากพวกเขาไม่ได้อธิษฐาน การปฏิบัติของวันนี้ไม่ใช่เช่นนั้น
การปฏิบัติของวันนี้ผ่อนคลายและเรียบง่ายอย่างแท้จริง! มันไม่ได้กำหนดให้ผู้คนพึงต้องยอมปฏิบัติตามคำสอน
ในทางตรงกันข้าม แต่ละบุคคลควรกระทำการสอดคล้องกับวุฒิภาวะส่วนบุคคลของพวกเขา กล่าวคือ
หากสมาชิกครอบครัวของเจ้าไม่เชื่อในพระเจ้า จงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างเหล่าผู้ไม่เชื่อ และหากพวกเขาเชื่อ
จงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างบรรดาผู้เชื่อ อย่าฝึกฝนความรักและความอดทน ในทางตรงกันข้าม จงฝึกฝนปัญญา
ผู้คนบางคนออกไปซื้อผัก และในขณะที่พวกเขากำลังเดินอยู่นั้นพวกเขาก็พึมพำว่า “โอ้พระเจ้า!
พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ซื้อผักอะไรวันนี้? ข้าพระองค์ขอความช่วยเหลือจากพระองค์
พระเจ้าทรงขอให้เราถวายพระสิริแด่พระนามของพระองค์ในทุกสรรพสิ่งและขอให้เราทุกคนให้คำพยาน
ดังนั้นแม้ว่าคนขายจะให้อะไรสักอย่างที่เนาเสียแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยังคงขอบพระคุณพระเจ้า—
ข้าพระองค์จะสู้ทน พวกเราผู้ที่เชื่อในพระเจ้าไม่สามารถบรรจงเลือกจากผักทั้งหลายได้”
พวกเขาคิดว่าการทำเรื่องนี่คือคำพยาน และผลก็คือว่าพวกเขาใช้เงินซื้อผักเนาเสียกองหนึ่ง
แต่พวกเขายังคงอธิษฐานและกล่าวว่า: “โอ้พระเจ้า!
ข้าพระองค์จะยังคงกินผักเนาเสียเหล่านี้ตราบเท่าที่พระองค์ทรงยอมรับมันได้”
การปฏิบัติแบบนี้ไม่ใช่สาระหรือ? มันไม่ใช่การปฏิบัติตามคำสอนหรือ? ก่อนหน้านั้น
ผู้คนฝึกฝนที่จะใช้ชีวิตในจิตวิญญาณทุกชั่วขณะ—
การนี้เกี่ยวข้องกับพระราชกิจที่กระทำสำเร็จไปก่อนหน้านี้ในยุคพระคุณ ความศรัทธา ความถ่อมใจ ความรัก
ความอดทน การขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่ง—เหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงประสงค์จากผู้เชื่อทุกคนในยุคพระคุณ ณ
เวลานั้น ผู้คนอธิษฐานต่อพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง พวกเขาจะอธิษฐานเมื่อพวกเขาซื้อเสื้อผ้า
และเมื่อได้รับแจ้งเตือนถึงการร่วมชุมนุม พวกเขาจะอธิษฐานด้วยว่า “โอ้พระเจ้า!

พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ไปหรือไม่? หากพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ไป

เช่นนั้นแล้วก็ขอพระองค์ทรงเตรียมเส้นทางที่ราบเรียบสำหรับข้าพระองค์

หากพระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ไป ก็ขอทรงทำให้ข้าพระองค์สะดุดและล้มลง”

พวกเขาจะอ่อนน้อมพระเจ้าในขณะที่อธิษฐาน

และหลังจากอธิษฐานแล้วพวกเขาจะรู้สึกไม่สบายใจและจะไม่ไป

ยังมีบรรดาพี่สาวและน้องสาวบางคนซึ่งจะรู้สึกไม่สบายใจเมื่อพวกเขาอธิษฐาน

และดังนั้นจึงจะไม่ไปร่วมการชุมนุมต่างๆ

เนื่องจากพวกเขากลัวว่าจะถูกโยยติจากบรรดาสามีผู้ไม่เชื่อหลังจากกลับบ้านมาจากการร่วมชุมนุมแล้ว

พวกเขาเชื่อว่าสิ่งนี้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่ออันที่จริงแล้ว หากพวกเขาได้ไป ก็คงจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ผลก็คือว่าพวกเขาพลาดการร่วมชุมนุม ทั้งหมดนี้เป็นผลของความไม่รู้เท่าทันของผู้คน

ผู้คนที่ปฏิบัติเยี่ยงนี้ทุกคนใช้ชีวิตตามความรู้สึกของพวกเขาเอง

การปฏิบัติเยี่ยงนี้เป็นข้อผิดพลาดและไร้สาระอย่างยิ่งและแต่งแต้มด้วยความคลุมเครือ

มีความรู้สึกและความคิดส่วนตัวของพวกเขามากเกินไป หากเจ้าได้รับการบอกกล่าวให้รู้ถึงการร่วมชุมนุม

เช่นนั้นแล้วจงไป ไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะอธิษฐานถึงพระเจ้า นี่ไม่ง่ายหรือ?

หากเจ้าจำเป็นต้องซื้อเสื้อผ้าสักหนึ่งชิ้นในวันนี้ เช่นนั้นแล้วจงออกไปและซื้อเลย

จงอย่าอธิษฐานถึงพระเจ้าแล้วกล่าวว่า “โอ้พระเจ้า! พระองค์จะให้ข้าพเจ้าไปหรือไม่?

จะเป็นอย่างไรหากหนึ่งในบรรดาพี่น้องชายหญิงทั้งหลายบังเอิญมาเยี่ยมเยือนเมื่อข้าพระองค์ไม่อยู่?”

เจ้ากลัวว่าพี่น้องชายหรือหญิงคนหนึ่งอาจแวะมาเยี่ยมเยือน ดังนั้นเจ้าจึงไม่ไป กระนั้นก็ดี

ผลปรากฏว่าเวลาเย็นก็ผ่านไปตามปกติและไม่มีใครมา แม้แต่ในยุคพระคุณ

การปฏิบัติแบบนี้ก็ถือว่าผิดปกติและเป็นข้อผิดพลาด ด้วยเหตุนี้ หากผู้คนปฏิบัติเช่นในอดีตที่ผ่านมา

จะไม่มีมีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของพวกเขา พวกเขาเพียงแค่จะยอมจำนนอย่างโง่เขลาต่ออะไรก็ตามที่เกิดขึ้น

จะเพิกเฉยต่อการหยั่งรู้ และจะไม่ทำอะไรเลยนอกจากเชื่อฟังและสวามิภักดิ์อย่างทูลนวกตาบอด ณ เวลานั้น

ผู้คนมุ่งเน้นกับการถวายพระสิริแด่พระเจ้า—แต่พระเจ้าไม่ได้รับพระสิริจากพวกเขา

เพราะพวกเขาไม่ได้ใช้ชีวิตในแบบที่เป็นความสัมพันธ์กับชีวิตใดๆ เลย

พวกเขาเพียงแค่นับยังตัวเองและจำกัดตัวเองตามมโนคติอันหลงผิดส่วนบุคคลของพวกเขา

และแม้การปฏิบัติเป็นเวลาหลายปีก็ไม่ได้นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของพวกเขา พวกเขาเพียงแค่จะสวามิภักดิ์

ถ่อมใจ รัก และให้อภัย แต่ขาดพร่องความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์แม้เพียงเล็กน้อยที่สุด

ผู้คนจะสามารถรู้จักพระเจ้าด้วยวิธีนั้นได้อย่างไร?

และพวกเขาอาจจะสามารถถวายพระสิริแด่พระเจ้าได้อย่างไร?

ผู้คนสามารถเข้าไปอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้องของการเชื่อในพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อพวกเขานำพระเจ้ามาสู่ชีวิตที่แท้จริงของพวกเขา และมาสู่ชีวิตมนุษย์ตามปกติของพวกเขา พระวณะของพระเจ้านำพาพวกเขาในวันนี้

ไม่มีความจำเป็นที่จะแสวงหาและความหาเช่นในอดีตกาล

เมื่อเจ้าสามารถปฏิบัติได้โดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า

และสามารถตรวจสอบและวัดตัวเจ้าเองตามสภาวะของมนุษย์ที่เราได้เปิดเผยแล้ว

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถสัมผัสการเปลี่ยนแปลงได้ นี่ไม่ใช่คำสอน

แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากมนุษย์ วันนี้ ขอให้เราได้บอกเจ้าว่าสิ่งเหล่านี้เป็นอย่างไร:

เจ้าเองจงใส่ใจกับการกระทำโดยสอดคล้องกับถ้อยคำของเราเท่านั้น

ข้อพึงประสงค์ของเราสำหรับเจ้ามีพื้นฐานอยู่กับการต้องการที่จำเป็นของบุคคลปกติ

เราได้กล่าวถ้อยคำของเราแก่เจ้าแล้ว คราบเท่าที่เจ้ามุ่งเน้นกับการปฏิบัติตามถ้อยคำเหล่านั้น

จะถือว่าเจ้าปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของพระเจ้า บัดนี้เป็นเวลาของการใช้ชีวิตภายในพระวณะของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้าได้อธิบายทุกสิ่งทุกอย่างทั้งหมดถูกทำให้ชัดเจน

และทราบเท่าที่เจ้าใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า

เจ้าจะมีชีวิตที่เป็นอิสระและได้รับการปลดปล่อยอย่างสมบูรณ์ ในอดีต

เมื่อผู้คนนำพระเจ้ามาสู่ชีวิตที่แท้จริงของพวกเขา

พวกเขาได้ปฏิบัติและตรวจสอบกับคำสอนและพิธีกรรมมากเกินไป

พวกเขาจะอธิษฐานและแสวงหาแม้กระทั่งในเรื่องไม่สำคัญ

วางพระวณะที่ระบุไว้อย่างชัดเจนลงไว้ก่อนและไม่สนใจที่จะอ่านพระวณะเหล่านั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขาจะอุทิศความพยายามของพวกเขาทั้งหมดไปกับการแสวงหา—ด้วยผลลัพธ์ที่ว่าไม่มีผลกระทบใดๆ

ยกตัวอย่างเช่น ปัญหาเรื่องอาหารและเสื้อผ้า: เจ้าอธิษฐานและปล่อยเรื่องเหล่านี้ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

ร้องขอให้พระเจ้าทรงแก้ไขปัญหาทุกอย่างให้เจ้า เมื่อพระเจ้าทรงสดับรับฟังคำพูดเหล่านี้ พระองค์จะกล่าวว่า

“เราจำเป็นต้องใส่ใจกับรายละเอียดอันไม่สำคัญเช่นนั้นด้วยตัวเราเองหรือไม่?

ความเป็นมนุษย์และเหตุผลตามปกติที่เราได้สร้างสำหรับเจ้าไปไหนเสียแล้วเล่า?” บางครั้ง

ใครบางคนทำความผิดพลาดในการกระทำทั้งหลายของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาได้ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองพระทัย และพวกเขาก็ถูกยับยั้ง

สภาพการณ์ของคนบางคนนั้นดีมาก แต่เมื่อพวกเขาทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ บางอย่างไม่ถูกต้อง

พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้ายกกำลังทรงตีสอนพวกเขา อันที่จริงแล้ว นี่ไม่ใช่การทรงกระทำของพระเจ้า

แต่เป็นอิทธิพลของจิตใจของผู้คนเอง บางครั้ง ไม่มีอะไรผิดปกติกับวิธีการที่เจ้ากำลังได้รับประสบการณ์

แต่บุคคลอื่นๆ กล่าวว่าเจ้ากำลังไม่ได้รับประสบการณ์อย่างถูกต้อง และดังนั้นเจ้าจึงได้ติบวง—

เจ้ากลายเป็นด้านลบ และมีคมนอยู่ภายใน บ่อยครั้ง เมื่อผู้คนคิดด้านลบแบบนี้ พวกเขาเชื่อว่าพวกเขากำลังถูกพระเจ้าทดสอบ แต่พระเจ้าตรัสว่า “เราไม่ได้ทำงานการทดสอบใดๆ ในตัวเจ้าเลย เจ้ากลัวโทษเราเช่นนั้นได้อย่างไรกัน?” ผู้คนกลายเป็นคิดด้านลบโดยง่ายเกินไป

พวกเขายังอ่อนไหวมากเกินไปอยู่เป็นประจำ และพัวพันเกี่ยวกับพระเจ้าอยู่บ่อยครั้งด้วยเช่นกัน

พระเจ้าไม่ได้ทรงฟังประสงค์ให้เจ้าทนทุกข์ด้วยวิธีนั้น ถึงกระนั้น

เจ้าก็ยังปล่อยให้ตัวเจ้าเองตกไปอยู่ในสภาวะนั้น ไม่มีคุณค่าใดในความทุกข์แบบนี้

ผู้คนไม่รู้จักราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติ และในหลายๆ

สิ่งพวกเขาก็ไม่รู้เท่าทันและไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นติดกับดักในมโนคติอันหลงผิดและจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาเอง

พัวพันลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ผู้คนบางคนกล่าวว่าทุกสิ่งและทุกเรื่องนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า—

ดังนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงสามารถรู้ได้อย่างไรเมื่อผู้คนคิดด้านลบ? แน่นอนว่าพระเจ้าทรงรู้

เมื่อเจ้าติดบ่วงในมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงมีหนทางใดที่จะดำเนินงานในตัวเจ้า

บ่อยครั้งที่ผู้คนบางคนกลายเป็นติดกับดักในสภาวะด้านลบ แต่เรายังคงดำเนินงานของเราต่อไป

ไม่ว่าเจ้าจะมีความคิดด้านลบหรือด้านบวก เราก็ไม่ได้ถูกจำกัดโดยเจ้า—

แต่เจ้าควรรู้ว่าจนจะหลายต่อหลายคำที่เรากล่าว และงานอันยิ่งใหญ่ที่เราทำมีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด

งานหนึ่งถึงอีกงานหนึ่งตามสภาพการณ์ของผู้คน เมื่อเจ้ามีความคิดด้านลบ

นี้ไม่ได้ขัดขวางพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในระหว่างช่วงเวลาของการทดสอบและช่วงเวลาของการทดสอบความตาย

บรรดาผู้คนทั้งหมดติดบ่วงอยู่ในสภาวะด้านลบ แต่นี่ก็ไม่ได้ขัดขวางงานของเรา เมื่อเจ้ามีความคิดด้านลบ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงยังคงทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำในบุคคลอื่นๆ ต่อไป

เจ้าอาจหยุดไล่ตามเสาะหาเป็นเวลาหนึ่งเดือน แต่เรายังคงทำงานต่อไป—

อะไรก็ตามที่เจ้าทำในปัจจุบันหรือในอนาคต มันไม่สามารถหยุดยั้งพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

สภาวะด้านลบบางอย่างมาจากความอ่อนแอของมนุษย์

เมื่อผู้คนเชื่อว่าพวกเขาไม่สามารถทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าหรือจับความเข้าใจข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงแล้ว พวกเขาก็กลายเป็นมีความคิดด้านลบ ตัวอย่างเช่น ในระหว่างช่วงเวลาของการทดสอบ

พระวณะของพระเจ้าพูดถึงการรักพระเจ้าถึงจุดใดจุดหนึ่งท่ามกลางการทดสอบ

แต่ผู้คนเชื่อว่าตนเองนั้นไร้ความสามารถ

พวกเขารู้สึกโศกเศร้าและคร่ำครวญเป็นพิเศษที่เนื้อหาของพวกเขาได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามลึกซึ้งยิ่งนัก

และที่ขีดความสามารถของพวกเขาค่อนข้างมาก

พวกเขารู้สึกว่าเป็นเรื่องน่าเวทนาเป็นอย่างยิ่งที่พวกเขาถือกำเนิดมาในสภาพแวดล้อมเช่นนี้

และผู้คนบางคนรู้สึกว่ามันสายเกินไปสำหรับพวกเขาที่จะเชื่อในพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า

และรู้สึกที่พวกเขาไม่คู่ควรกับการถูกทำให้มีความเพียบพร้อม ทั้งหมดนี้คือสภาพของมนุษย์ตามปกติ

เนื้อหนังของมนุษย์เป็นของชาตาน มันเต็มไปด้วยอุปนิสัยอันเป็นกบฏ มันโสโครกอย่างน่าตำหนิ

และมันเป็นสิ่งที่ไม่สะอาด ผู้คนละโมภต่อความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังมากเกินไป

และมีการสำแดงของเนื้อหนังมากเกินไป

นี่คือสาเหตุที่พระเจ้าทรงรังเกียจชิงชังเนื้อหนังของมนุษย์ในระดับหนึ่ง

เมื่อผู้คนละทิ้งสิ่งที่โสโครกและเสื่อมทรามทั้งหลายของชาตาน พวกเขาก็ได้รับความรอดของพระเจ้า

แต่หากพวกเขายังคงไม่ปลดปล่อยตัวพวกเขาเองจากความโสโครกและความเสื่อมทราม

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตาน การสมคบคิด การหลอกลวง

และความคดโกงของผู้คนล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องของชาตานทั้งสิ้น

การช่วยเจ้าให้รอดของพระเจ้าเป็นการเปิดโอกาสให้เจ้าหนีรอดจากสิ่งเหล่านี้ของชาตาน

พระราชกิจของพระเจ้าไม่อาจผิดพลาดได้ พระราชกิจทุกอย่างกระทำขึ้นเพื่อช่วยมนุษย์จากความมืดมิด

เมื่อเจ้าได้เชื่อถึงจุดหนึ่งและสามารถปลดปล่อยตัวเองจากความเสื่อมทรามของเนื้อหนัง

และไม่ได้ถูกล่ามโซ่ตรวนไว้ด้วยความเสื่อมทรามนี้อีกต่อไป เจ้าจะไม่ได้รับการช่วยให้รอดแล้วหรือ?

เมื่อเจ้าใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของชาตาน เจ้าไม่สามารถสำแดงพระเจ้าได้ เจ้าเป็นบางสิ่งที่โสโครก

และไม่สามารถได้รับการสืบทอดของพระเจ้า

เมื่อเจ้าได้รับการชำระล้างให้สะอาดและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว เจ้าจะบริสุทธิ์

เจ้าจะเป็นบุคคลปกติ และเจ้าจะได้รับพระพรจากพระเจ้าและเป็นที่น่าปีติยินดีต่อพระเจ้า

พระราชกิจที่กระทำเสร็จสิ้นโดยพระเจ้าในวันนี้คือความรอด และ ยิ่งไปกว่านั้น มันคือการพิพากษา การติสอน

และการสาปแช่ง มันมีแง่มุมหลายแง่มุม เจ้าทั้งหมดได้เห็นว่า

ถ้อยคำรัสขของพระเจ้านั้นประกอบไปด้วยการพิพากษาและการติสอน รวมทั้งการสาปแช่งด้วยเช่นกัน

เราพูดเพื่อที่จะสัมฤทธิ์ผล เพื่อให้ผู้คนรู้จักตัวเอง และไม่ใช่ว่าเพื่อให้ผู้คนถึงแก่ความตาย

หัวใจของเรามีไว้เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า การพูดคือหนึ่งในวิธีการซึ่งเราใช้ทำงาน

เราแสดงอุปนิสัยของพระเจ้าโดยผ่านทางวจนะและเปิดโอกาสให้เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยพระเจ้า

เนื้อหนังของเจ้าอาจตายลง แต่เจ้ามีจิตวิญญาณและดวงจิต หากผู้คนมีแค่เนื้อหนังเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วก็จะจะไม่มีความหมายในความเชื่อของพวกเขา

และก็จะจะไม่มีความหมายในงานทั้งหมดนี้ที่เราได้ทำไปแล้วอีกด้วย วันนี้ เราพูดในวิธีหนึ่ง

แล้วก็พูดในอีกวิธีหนึ่ง เพราะครั้งหนึ่งเราเต็มไปด้วยความเกลียดต่อผู้คนอย่างสุดขีด
และแล้วช่วงขณะหนึ่งเรารู้สึกรักอย่างที่สุด เราทำทั้งหมดนี้เพื่อสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า
รวมทั้งเพื่อแปรสภาพมโนคติอันหลงผิดของเจ้าเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

ยุคสุดท้ายได้มาถึงแล้วและนานาประเทศทั่วโลกตกอยู่ในความโกลาหล มีความอลหม่านทางการเมือง
มีการกันดารอาหาร โรคระบาด น้ำท่วม และภัยแล้งปรากฏอยู่ทุกหนแห่ง มีมหันตภัยในโลกของมนุษย์
ฟ้าได้ส่งความวิบัติลงมาด้วยเช่นกัน สิ่งเหล่านี้คือหมายสำคัญแห่งยุคสุดท้าย แต่สำหรับผู้คนแล้ว
มันดูเหมือนโลกของความสนุกสนานและความงดงาม มันกำลังจะกลายเป็นเช่นนั้นมากขึ้นไปอีก
หัวใจของผู้คนทั้งหมดถูกดึงเข้าหามัน

และผู้คนมากมายติดกับดักและไม่สามารถสลัดตัวพวกเขาเองให้หลุดพ้นจากมันได้
และผู้คนจำนวนมากจะถูกพวกที่ยุ่งเกี่ยวกับการใช้เล่ห์เหลี่ยมและเวทย์มนตร์คาถาล่อลวง
หากเจ้าไม่เพียรพยายามที่จะก้าวหน้า ไร้ซึ่งอุดมคติ และไม่ยึดตัวเจ้าเองอยู่ในหนทางที่แท้จริง
เจ้าก็จะถูกคลื่นใต้น้ำแห่งบาปกวาดออกไป ประเทศจีนเป็นประเทศที่ต่ำลงที่สุดในบรรดาประเทศทั้งปวง
นี่เป็นแผ่นดินที่พญานาคใหญ่สีแดงนอนขดตัวอยู่

ประเทศนี้มีประชากรมากที่สุดซึ่งบูชาเทวรูปและยุ่งกับเวทย์มนตร์คาถา มีวัดมากที่สุด

และประเทศนี้เป็นสถานที่ซึ่งพวกมารโสมมอาศัยอยู่ เจ้าถือกำเนิดมาจากมัน

เจ้าได้รับการศึกษาจากมันและเช่อยู่ในอิทธิพลของมัน เจ้าได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและถูกทรมาน โดยมัน

แต่หลังจากที่ถูกทำให้ดีขึ้นเจ้าก็ละทิ้งมันและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

นี่คือพระสิริแห่งพระเจ้า และนี่คือสาเหตุที่ช่วงระยะของงานช่วงนี้มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น ได้ตรัสพระวาทะมากมาย

และพระองค์จะได้ทรงรับพวกเจ้าไว้อย่างสมบูรณ์ในท้ายที่สุด—

นี่เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจของการบริหารจัดการของพระเจ้า และเจ้าคือ “ของที่รับมาได้จากชัยชนะ”

ของการสู้รบของเจ้ากับซาตาน

ยิ่งพวกเจ้าเข้าใจความจริงมากขึ้นเท่าใดและยิ่งชีวิตแห่งคริสตจักรของเจ้าดีขึ้นเท่าใด

พญานาคใหญ่สีแดงก็จะยิ่งถูกเขี่ยขอยอมสยบมากขึ้นเท่านั้น เหล่านี้คือเรื่องของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ—

เรื่องเหล่านี้คือการสู้รบของโลกฝ่ายจิตวิญญาณ และเมื่อพระเจ้าทรงได้รับชัยชนะ

ซาตานก็จะอับยศอดสูและล่มสลาย ช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้นสำคัญเหลือล้น

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นและช่วยผู้คนกลุ่มนี้ให้รอดอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เพื่อที่เจ้าจะได้หลีกหนีจากอิทธิพลของซาตาน ใช้ชีวิตในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ ใช้ชีวิตในความสว่างของพระเจ้า

และมีผู้นำและการทรงนำแห่งความสว่าง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็就会有ความหมายต่อชีวิตของเจ้า

สิ่งที่พวกเจ้ากินและสวมใส่แตกต่างไปจากผู้ไม่เชื่อทั้งหลาย
พวกเจ้าชื่นชมพระวาทะของพระเจ้าและใช้ชีวิตที่มีความหมาย—แล้วพวกเขาชื่นชมอะไรเล่า? พวกเขาชื่นชมกับ
“มรดกของบรรพบุรุษ” และ “จิตวิญญาณแห่งชาติ” ของพวกเขาเท่านั้น
พวกเขาไม่มีร่องรอยของความเป็นมนุษย์แม้แต่น้อย! เสื้อผ้า คำพูด
และการกระทำทั้งหลายของพวกเจ้าล้วนแล้วแต่ต่างไปจากของพวกเขาทั้งสิ้น ในท้ายที่สุด
พวกเจ้าจะหลีกหนีจากความโสมมได้อย่างสิ้นเชิง ไม่ติดบ่วงในการทดลองของซาตานอีกต่อไป
และได้รับการจัดหาประจำวันของพระเจ้า พวกเจ้าควรระมัดระวังอยู่เสมอ
แม้เจ้าจะใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่อันโสมม
แต่เจ้าก็ไม่ควรพริ้วไปด้วยความโสมมและสามารถใช้ชีวิตเคียงข้างพระเจ้า
ได้รับการปกป้องอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเจ้าจากท่ามกลางผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินสี่เหลี่ยมแห่งนี้
เจ้าไม่ใช่ผู้คนที่ได้รับพระพรมากที่สุดหรือ? เจ้าคือสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—
แน่นอนว่าเจ้าควรนมัสการพระเจ้าและไล่ตามเสาะหาชีวิตที่มีความหมาย
หากเจ้าไม่นมัสการพระเจ้าแต่ใช้ชีวิตภายในเนื้อหนังอันโสมมของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ได้เป็นเพียงแค่สัตว์เดียรัจฉานในเครื่องแต่งกายของมนุษย์หรือ? เนื่องจากเจ้าเป็นมนุษย์
เจ้าควรสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าและสู่ทนความทุกข์ทุกอย่าง!
เจ้าควรยินดีและแนใจยอมรับความทุกข์เล็กน้อยที่เจ้าต้องมีในวันนี้ และใช้ชีวิตที่มีความหมาย ดังเช่น โยบ
และเปโตร ในโลกนี้ มนุษย์สวมใส่เสื้อผ้าของปีศาจ กินอาหารจากปีศาจ
และทำงานและรับใช้ภายใต้นิ้วหัวแม่มือของปีศาจ กลายมาเป็นลูกเหยียบย่ำในความโสมมของมันอย่างสิ้นเชิง
หากเจ้าไม่จับความเข้าใจความหมายของชีวิตหรือได้มาซึ่งวิถีทางที่แท้จริง
เช่นนั้นแล้วจะมีนัยสำคัญอะไรในชีวิตของเจ้าเล่า? พวกเจ้าคือผู้คนที่ไล่ตามเสาะหาหนทางที่ถูกต้อง
คือบรรดาผู้ที่แสวงหาการปรับปรุง พวกเจ้าคือผู้คนที่ลุกขึ้นในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกขานว่ามีความชอบธรรม นั่นไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายมากที่สุดหรือ?

ความล้าลึกแห่งการทรงจติเป็นมนุษย์ (1)

ในยุคพระคุณ ขอห์นได้ปูทางไว้ให้พระเยซู

ขอห์น ไม่สามารถทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้นอกจากแค่ทำหน้าที่ของมนุษย์ให้ลุล่วงเท่านั้น

ถึงแม้ว่าขอห์นจะเป็นผู้เบิกทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็รู้ความสามารถที่จะเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

เขาเป็นแค่เพียงมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน หลังจากพระเยซูได้ทรงรับบัพติศมา

พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาอยู่กับพระองค์เหมือนนกพิราบ พระองค์จึงได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระคริสต์

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้ทรงเข้ารับพระอัครลักษณะของพระเจ้า เพราะพระองค์ได้เสด็จมาจากพระเจ้านั่นเอง

ไม่สำคัญว่าความเชื่อของพระองค์จะเคยเป็นอย่างไรก่อนหน้านี้—มันอาจจะเคยอ่อนแอมาหลายครั้ง

หรือแข็งแกร่งในหลายครั้ง—

ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ปกติที่พระองค์ได้ทรงดำรงอยู่ก่อนการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ หลังจากທີ່พระองค์ทรงได้รับบัพติศมา (นั่นก็คือ ได้รับการเจิม)

ฤทธานุภาพและพระสิริของพระเจ้ายิ่งอยู่กับพระองค์โดยทันที

และดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ทรงแสดงปาฏิหาริย์

และพระองค์ทรงมีฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ

เพราะพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในนามของพระเจ้าพระองค์เองโดยตรง

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจของพระวิญญาณแทนพระองค์

และกำลังทรงแสดงให้เห็นถึงพระสุรเสียงของพระวิญญาณ เพราะฉะนั้น

พระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง การนี้ไม่สามารถโต้แย้งได้

ขอห์นเป็นใครบางคนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน เขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

อีกทั้งเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะเป็นตัวแทนของพระเจ้า หากเขาเคยปรารถนาที่จะทำเช่นนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะไม่ทรงอนุญาตให้ทำเช่นนั้น

เพราะเขาไร้ความสามารถที่จะทำงานที่พระเจ้าพระองค์เองได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้สำเร็จลุล่วงได้

บางทีในตัวเขาอาจจะมีสิ่งที่เป็นเจตจำนงของมนุษย์อยู่มาก หรือบางสิ่งบางอย่างที่เบี่ยงเบน

ไม่มีรูปการณ์แวดล้อมใดที่เขาจะสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรงได้

ข้อผิดพลาดและการทำผิดของเขาเป็นตัวแทนของตัวเองเท่านั้น

แต่งานของเขาเป็นตัวแทนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงกระนั้น

เขาก็ไม่สามารถพูดได้ว่าทั้งหมดของเขาเป็นตัวแทนของพระเจ้า

ความเบี่ยงเบนและการทำผิดของเขาสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้ด้วยกระนั้นหรือ?

การที่จะผิดพลาดในการเป็นตัวแทนของมนุษย์นั้นเป็นเรื่องปกติ

แต่หากใครคนหนึ่งเบี่ยงเบนในการเป็นตัวแทนของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

นั่นจะไม่ใช่การทำให้พระเจ้าเสื่อมเสียพระเกียรติหรือ?

นั่นจะไม่ใช่การหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ?

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์ยื่นแทนที่ของพระเจ้าเลยแม้แต่เล็กน้อย

ต่อให้เขาจะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น หากเขาไม่ใช่พระเจ้า เขาคงจะไร้ความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ในที่สุด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์เป็นตัวแทนของพระเจ้าตามที่มนุษย์พอใจ! ตัวอย่างเช่น

พระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ทรงเป็นพยานแก่ยอห์น

และพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกเช่นกันนั่นเองที่ทรงเปิดเผยว่าเขาเป็นผู้ที่ปูทางให้แก่พระเยซู

แต่พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำกับเขานั้นมีการวัดเป็นอย่างดี

ทั้งหมดที่ถูกขอกจากยอห์นก็คือให้เป็นผู้ปูทางให้แก่พระเยซู ให้เตรียมหนทางให้แก่พระองค์

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงแค่ทรงยกฐานะของเขาในการปูทางและได้ทรงอนุญาตให้เขาเพียงแค่ทำงานเช่นนั้นเท่านั้น—เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานอื่น ยอห์นเป็นตัวแทนของเอลียาห์

และเขาเป็นตัวแทนของผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งผู้ได้ปูทาง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกฐานะเขาในการนี้

ตราบเท่าที่งานของเขาคือการปูทาง พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงยกฐานะเขา อย่างไรก็ตาม

หากเขาได้ทำการกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

และได้พูดว่าเขามาเพื่อทำพระราชกิจแห่งการไถ่ให้เสร็จสิ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะต้องทรงบ่มวินัยเขา

ไม่สำคัญว่างานของยอห์นจะยิ่งใหญ่เพียงใด และถึงแม้ว่ามันจะได้รับการยกย่องโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

งานของเขาก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีอาณาเขต สมมติว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกฐานะของเขาจริง

อำนาจที่ได้มอบให้กับเขา ณ เวลานั้นก็ถูกจำกัดอยู่ที่การปูทางของเขา เขาไม่สามารถทำงานอื่นใดได้เลย

เพราะเขาเป็นเพียงยอห์นผู้ที่ได้ปูทางเท่านั้น และไม่ใช่พระเยซู เพราะฉะนั้น

คำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นกุญแจสำคัญ

แต่งานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอนุญาตให้มนุษย์ทำนั้นมีความสำคัญยิ่งยวดมากกว่าเสียอีก

ยอห์นยังไม่ได้รับประจักษ์พยานที่กังวานก้อง ณ เวลานั้นหรือ?

งานของเขาไม่ได้ยิ่งใหญ่เช่นกันหรือ? แต่งานที่เขาทำไม่สามารถเหนือกว่าพระราชกิจของพระเยซูได้

เพราะเขาไม่ได้เป็นมากไปกว่ามนุษย์คนหนึ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน

และไม่สามารถเป็นตัวแทนพระเจ้าโดยตรงได้ และดังนั้นเอง งานที่เขาทำจึงถูกจำกัด

หลังจากที่เขาได้ทำงานแห่งการปูทางเสร็จสิ้นแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ทรงยกชูคำพยานของเขาอีกต่อไป ไม่มีงานใหม่ตามหลังเขามา

และเขาได้จากไปขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้เริ่มต้นขึ้น

มีบางคนผู้ถูกรอรับนำโดยวิญญาณชั่วและส่งเสียงร้องอย่างระเบ็งเซ็งแซ่ว่า “เราก็คือพระเจ้า!” กระนั้น

ในที่สุดพวกเขาก็ถูกเปิดเผย เพราะพวกเขาผิดในสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นตัวแทน พวกเขาเป็นตัวแทนซาตาน

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ประทับอยู่กับพวกเขา เจ้าจะยกย่องตัวเจ้าเองอย่างสูงเพียงใดก็ตาม

หรือเจ้าจะส่งเสียงร้องอย่างแจ่มกร้าวเพียงใดก็ตาม

เจ้าก็ยังเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งและเป็นผู้ที่เป็นของซาตาน เราไม่มีวันส่งเสียงร้องว่า “เราก็คือพระเจ้า

เราเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า!” แต่งานที่เราทำคือพระราชกิจของพระเจ้า เราจำเป็นต้องตระโกนหรือ?

ไม่มีความจำเป็นต้องมีการยกย่อง พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์เองด้วยพระองค์เอง

และไม่จำเป็นต้องทรงให้มนุษย์มอบสถานะแก่พระองค์หรือให้สมญาที่ให้เกียรติแก่พระองค์ กล่าวคือ

พระราชกิจของพระองค์เป็นตัวแทนของพระอัครบิดรและสถานะของพระองค์

ก่อนหน้าการบัพติศมาของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองหรือไม่?

พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าหรือ?

แน่ใจหรือไม่ว่าไม่สามารถกล่าวได้ว่า

หลังจากการได้รับประจักษ์พยานแล้วเท่านั้นพระองค์จึงทรงกลายเป็นพระบุตรพระองค์เดียวของพระเจ้า?

ไม่ได้มีบุรุษหนึ่งที่มีนามว่าเยซูชื่อยูนานแล้วก่อนที่พระองค์จะได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์หรือ?

เจ้ารู้ความสามารถที่จะนำพาเส้นทางใหม่ๆ ออกมาหรือเป็นตัวแทนพระวิญญาณได้

เจ้าไม่สามารถแสดงออกถึงพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระวาระที่พระองค์ตรัส

เจ้ารู้ความสามารถที่จะทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้

และเจ้าก็รู้ความสามารถที่จะทำพระราชกิจของพระวิญญาณได้ พระปรีชาญาณ การอัศจรรย์

และความยากหยั่งถึงได้ของพระเจ้า และความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงใช้เตือนมนุษย์—

เหล่านี้ทั้งหมดล้วนเกินความสามารถของเจ้าที่จะแสดงออก

ดังนั้นจึงไม่มีประโยชน์ที่จะพยายามกล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้า

เจ้าคงจะมีเพียงชื่อเท่านั้นและไม่มีสิ่งใดจากเนื้อแท้เลย พระเจ้าพระองค์เองได้เสด็จมาแล้ว

แต่ไม่มีผู้ใดจำพระองค์ได้ กระนั้นพระองค์ยังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไป

และทรงทำเช่นนั้นในการเป็นตัวแทนของพระวิญญาณ ไม่ว่าเจ้าจะเรียกพระองค์ว่ามนุษย์หรือพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพระคริสต์ หรือเรียกพระองค์ว่าพี่น้องหญิง นั่นก็ไม่สำคัญ

แต่พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำคือพระราชกิจของพระวิญญาณและเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าพระ

องค์เอง พระองค์ไม่ใช่พระทัยกับพระนามที่มนุษย์ใช้เรียกพระองค์
พระนามนั้นสามารถกำหนดพระราชกิจของพระองค์ได้หรือไม่? ไม่ว่าเจ้าจะเรียกพระองค์ว่าอย่างไร
เท่าที่พระเจ้าทรงเกี่ยวข้องนั้น พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณของพระเจ้า
พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระวิญญาณและได้รับความเห็นชอบโดยพระวิญญาณ
หากเจ้ารู้ความสามารถที่จะกรุยทางให้แก่ยุคใหม่ หรือนำพายุคเก่าไปถึงบทวารสวรรค์ หรือนำมาซึ่งยุคใหม่
หรือทำงานใหม่ได้ เช่นนั้นแล้ว ก็ไม่สามารถเรียกเจ้าว่าพระเจ้าได้!

แม้กระทั่งมนุษย์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองได้
นี่ไม่ใช่เป็นเพียงการกล่าวว่ามนุษย์เช่นนั้น ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้เท่านั้น
แต่ยังเป็นการกล่าวว่างานที่เขาทำก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรงได้เช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ประสบการณ์แบบมนุษย์ไม่สามารถถูกนำมาวางไว้ภายในการบริหารจัดการของพระเจ้าโดยตรงได้
และมันไม่สามารถเป็นตัวแทนของการบริหารจัดการของพระเจ้า
พระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงทำล้วนเป็นพระราชกิจที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำในแผนการบริหารจั
ดการของพระองค์ทั้งสิ้น และมันเป็นเรื่องของการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่
งานที่มนุษย์ทำประกอบด้วยการจัดหาประสบการณ์แบบปัจเจกบุคคลของพวกเขา
มันประกอบด้วยการค้นหาเส้นทางใหม่แห่งประสบการณ์ที่นอกเหนือจากเส้นทางที่ถูกเหยียบย่ำโดยพวกเขาที่ได้ไ
ปก่อนหน้านั้น
และเส้นทางแห่งการนำพี่น้องชายหญิงของพวกเขาขณะที่อยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
สิ่งที่ผู้คนเหล่านี้จัดหาคือประสบการณ์แบบปัจเจกบุคคลของพวกเขาหรืองานเขียนฝ่ายวิญญาณของผู้คนฝ่ายวิญ
ญาณ ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะถูกใช้งานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
แต่งานที่พวกเขาทำก็ไม่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่แห่งการบริหารจัดการในแผนหกพันปี
พวกเขาเป็นแค่บรรดาผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยกชูขึ้นในช่วงเวลาที่แตกต่างกันเพื่อนำทางผู้คนในกระแส
แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
จนกระทั่งหน้าที่การงานที่พวกเขาสามารถปฏิบัติได้จะสิ้นสุดลงหรือจนกว่าชีวิตของพวกเขาจะมาถึงบทวารสวรรค์
งานที่พวกเขาทำเป็นเพียงเพื่อเตรียมเส้นทางที่เหมาะสมไว้สำหรับพระเจ้าพระองค์เอง
หรือเพื่อสานต่อแง่มุมใดแง่มุมหนึ่งจากการบริหารจัดการของพระเจ้าพระองค์เองบนแผ่นดินโลก
ในตัวของพวกเขา ผู้คนเหล่านี้รู้ความสามารถที่จะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ได้
อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถเปิดหนทางใหม่ออกไปได้
นับประสาอะไรที่พวกเขาคนใดจะสามารถนำพาพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าจากยุคก่อนหน้านั้นไปสู่บทสรุ
ปได้ เพราะฉะนั้น

งานที่พวกเขาทำจึงเป็นตัวแทนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งที่ปฏิบัติหน้าที่การงานของเขาเท่านั้น
และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้
นี่เป็นเพราะงานที่พวกเขาทำไม่เหมือนกับพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงทำ
งานแห่งการนำมาซึ่งยุคใหม่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถทำแทนพระเจ้าได้
งานนี้ไม่มีผู้ใดสามารถทำได้ นอกจากพระเจ้าพระองค์เอง
งานทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นประกอบด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
และทำไปเมื่อเขาได้รับการขับเคลื่อนหรือได้รับการให้ความรู้แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
การนำที่ผู้คนเหล่านี้จัดเตรียมประกอบด้วยการแสดงให้มนุษย์เห็นเส้นทางแห่งการปฏิบัติในชีวิตประจำวันและ
วิธีที่เขาควรกระทำการให้ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้าทั้งสิ้น
งานของมนุษย์ไม่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระเจ้าอีกทั้งไม่เป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ ดังตัวอย่างหนึ่งคือ งานของวิทนสลีและวอซซ์แมนนี่ คือการนำทาง ไม่ว่าทางนั้นจะใหม่หรือเก่า
งานนั้นก็ตั้งอยู่บนหลักแห่งการคงอยู่ภายในพระคัมภีร์
ไม่ว่างานนั้นจะเป็นการฟื้นฟูคริสตจักรท้องถิ่นหรือสร้างคริสตจักรท้องถิ่น
งานของพวกเขาต้องเกี่ยวข้องกับการสถาปนาคริสตจักรทั้งหลาย
งานที่พวกเขาทำได้ทำให้งานที่พระเยซูและอัครทูตทั้งหลายของพระองค์ทิ้งไว้โดยยังไม่เสร็จสิ้นหรือไม่ได้พัฒนา
เพิ่มเติมในยุคพระคุณได้ดำเนินการต่อไป
สิ่งที่พวกเขาทำในงานของพวกเขาคือการฟื้นฟูสิ่งที่พระเยซูได้ทรงขอจากชนรุ่นหลังที่จะมาภายหลังพระองค์ใน
พระราชกิจแรกเริ่มของพระองค์ เช่น การคลุมศีรษะของพวกเขา การรับบัพติศมา การหักขนมปัง
หรือการดื่มเหล้าองุ่น อาจกล่าวได้ว่า
งานของพวกเขาคือการปฏิบัติตามพระคัมภีร์และการแสวงหาเส้นทางต่างๆ ภายในพระคัมภีร์
พวกเขาไม่ได้ทำความรุดหน้าใหม่ๆ ประเภทใดเลย ดังนั้น คนเราสามารถมองเห็นเพียงการค้นพบหนทางใหม่ๆ
ภายในพระคัมภีร์เท่านั้นในงานของพวกเขา ตลอดจนการปฏิบัติที่เป็นจริงที่ดีขึ้นและมากขึ้น
แต่คนเราไม่สามารถพบน้ำพระทัยปัจจุบันของพระเจ้าในงานของพวกเขาได้
นับประสาอะไรที่จะพบพระราชกิจใหม่ที่พระเจ้าในยุคสุดท้ายทรงวางแผนที่จะทำ
นี่เป็นเพราะเส้นทางที่พวกเขาเดินนั้นยังคงเป็นเส้นทางเก่า—ไม่มีการเริ่มใหม่และไม่มีความรุดหน้า
พวกเขายังคงยึดมั่นต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการตรึงกางเขนพระเยซูต่อไป
ในการรักษาการปฏิบัติในการขอให้ผู้คนกลับใจและสารภาพบาปของพวกเขา ในการยึดมั่นกับคติพจน์ต่างๆ
ที่ว่าคนที่สู้ทนจนถึงบทวารสวรรค์ จะได้รับการช่วยให้รอด และที่ว่าบุรุษเป็นหัวหน้าของสตรี
และสตรีต้องเชื่อฟังสามีของเธอ

และให้ยึดมั่นมากยิ่งขึ้นไปอีกกับมโนคติที่หลงผิดตามประเพณีที่ว่าพี่น้องหญิงไม่สามารถเทศนาได้ แต่เชื่อฟังได้เท่านั้น หากความเป็นผู้นำในลักษณะนั้นได้รับการถือปฏิบัติต่อไป พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อาจจะไม่มีวันทรงสามารถดำเนินการพระราชกิจใหม่ ปลดปล่อยผู้คนให้เป็นอิสระจากคำสอน หรือนำทางพวกเขาไปสู่อาณาจักรแห่งเสรีภาพและความสวยงามได้ ดังนั้น พระราชกิจช่วงระยะนี้ ซึ่งเปลี่ยนแปลงยุค ต้องได้รับการกระทำและตรัสโดยพระเจ้าพระองค์เอง มิฉะนั้นก็ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำเช่นนั้นแทนพระองค์ได้ จนถึงบัดนี้แล้ว พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่นอกเหนือจากกระแสนี้ได้มาถึงจุดหยุดนิ่ง และบรรดาผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานก็ได้สูญเสียทิศทางของตน ดังนั้น ในเมื่องานของผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานนั้นไม่เหมือนกับพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำ อัตลักษณ์ของพวกเขาและกลุ่มคนที่พวกเขากระทำการแทนก็แตกต่างกันในทำนองเดียวกัน นั่นเป็นเพราะพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำนั้นแตกต่างออกไป และในเรื่องนี้ บรรดาผู้ที่ทำงานเหมือนกันก็ได้รับอัตลักษณ์และสถานะที่แตกต่างกัน ผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานอาจทำงานบางอย่างที่ใหม่ด้วยเช่นกัน และอาจจะขจัดงานบางอย่างที่เคยทำในยุคก่อนหน้านี้ด้วยเช่นกัน แต่สิ่งที่พวกเขาทำไม่สามารถแสดงออกถึงพระอุปนิสัยและน้ำพระทัยของพระเจ้าในยุคใหม่ได้ พวกเขาทำงานเพียงแค่อเพื่อผลงานของยุคก่อนหน้านี้ทั้งไป และไม่ใช้เพื่อทำงานใหม่เพื่อจุดประสงค์แห่งการเป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าพระองค์เองโดยตรง ด้วยเหตุนี้ ไม่สำคัญว่าพวกเขาละทิ้งการปฏิบัติที่ล้าสมัยไปมากเพียงใด หรือพวกเขาแนะนำการปฏิบัติใหม่ๆ มากเพียงใด พวกเขาก็ยังคงเป็นตัวแทนของมนุษย์และสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงดำเนินพระราชกิจ พระองค์ไม่ทรงประกาศการลบล้างการปฏิบัติต่างๆ ของยุคเก่าอย่างเปิดเผยหรือทรงประกาศการตั้งต้นยุคใหม่โดยตรง พระองค์ทรงซื้อตรงและตรงไปตรงมาในพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงเจียบขาดในการปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำ กล่าวคือ พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำให้เกิดขึ้นโดยตรง ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ดังที่ได้ตั้งพระทัยไว้แต่เดิมโดยตรง โดยทรงแสดงออกถึงสิ่งทรงเป็นและพระอุปนิสัยของพระองค์ ตามที่มนุษย์มองเห็นนั้น พระอุปนิสัยของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ด้วยเช่นกัน ล้วนแตกต่างไปจากพระอุปนิสัยและพระราชกิจของพระองค์ในยุคต่างๆ ในอดีต อย่างไรก็ตาม จากมุมมองของพระเจ้าพระองค์เอง นี่เป็นเพียงความต่อเนื่องและการพัฒนาเพิ่มเติมในพระราชกิจของพระองค์

เมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงพระราชกิจ

พระองค์ทรงแสดงพระวาระของพระองค์ออกมาและทรงนำพาพระราชกิจใหม่มาโดยตรง ในทางตรงกันข้าม

เมื่อมนุษย์ทำงาน มันเป็นไปโดยผ่านทางตรรกะและการศึกษา

หรือมันเป็นการขยายความรู้และความเป็นระบบของการปฏิบัติที่ก่อตั้งขึ้นบนงานของผู้อื่น กล่าวคือ

เนื้อแท้ของงานที่มนุษย์ทำคือการปฏิบัติตามระเบียบที่ตั้งไว้และการ “เดินบนเส้นทางเก่าในรองเท้าคู่อื่น”

นี่หมายความว่า แม้กระทั่งเส้นทางที่ผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานได้เดินไป

ก็ถูกสร้างขึ้นบนเส้นทางที่พระเจ้าพระองค์เองทรงเริ่มไว้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว

มนุษย์ก็ยังคงเป็นมนุษย์ และพระเจ้าก็ยังทรงเป็นพระเจ้า

ยอห์นเกิดมาด้วยพระสัญญา มากเท่ากับที่อิสอัคได้เกิดมากับอับราฮัม

เขาได้ปูทางไว้ให้พระเยซูและได้ทำงานมากมาย แต่เขาไม่ใช่พระเจ้า ในทางตรงกันข้าม

เขาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวาระ เพราะเขาเพียงแคได้ปูทางไว้ให้พระเยซูเท่านั้น

งานของเขาก็อะเอียดเหมือนกัน

และมีเพียงหลังจากที่เขาได้ปูทางไว้แล้วเท่านั้นพระเยซูจึงได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการ

ในสาระสำคัญแล้ว เขาเพียงแค่ลงแรงเพื่อพระเยซู และงานที่เขาทำเป็นการปรนนิบัติพระราชกิจของพระเยซู

หลังจากที่เขาได้เสร็จสิ้นการปูทางแล้ว พระเยซูก็ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจที่ใหม่กว่า

เป็นรูปธรรมกว่า และมีรายละเอียดมากกว่า ยอห์นได้ทำเพียงส่วนแรกเริ่มของงานนั้นเท่านั้น

ส่วนที่ใหญ่กว่าของงานใหม่นั้นทำโดยพระเยซู ยอห์นได้ทำงานใหม่ด้วยเช่นกัน

แต่เขาไม่ใช่ผู้ที่นำมาซึ่งยุคใหม่ ยอห์นเกิดมาด้วยพระสัญญา และทูตสวรรค์ได้ตั้งชื่อให้เขา ในเวลานั้น

บางคนต้องการที่จะตั้งชื่อเขาตามเศคาริยาห์พ่อของเขา แต่แม่ของเขาได้พูดออกมาว่า

“เด็กคนนี้ไม่สามารถถูกเรียกด้วยชื่อนั้น เขาควรถูกเรียกว่ายอห์น”

ทั้งหมดนี้เป็นไปตามพระราชโองการของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูก็ได้รับการตั้งพระนามตามพระราชโองการของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน

พระองค์ประสูติจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงได้รับพระสัญญาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระคริสต์ และบุตรมนุษย์ แต่งานของยอห์นก็ยิ่งใหญ่เช่นกัน

เหตุใดเขาจึงไม่ถูกเรียกว่าพระเจ้า? ที่จริงแล้ว

ความแตกต่างระหว่างพระราชกิจที่พระเยซูทรงทำกับงานที่ยอห์นทำคือสิ่งใด?

เหตุผลเดียวก็คือว่ายอห์นเป็นผู้ที่ได้ปูทางให้แก่พระเยซูใช่หรือไม่?

หรือเพราะการนี้พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว? ถึงแม้ว่ายอห์นได้กล่าวไว้ด้วยว่า “จงกลับใจใหม่

เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” และเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรสวรรค์เช่นกัน

แต่งานของเขาก็ไม่ได้พัฒนาเพิ่มเติมและเพียงแค่ประกอบขึ้นเป็นการเริ่มต้นเท่านั้น ในทางตรงกันข้าม
พระเยซูได้ทรงนำมาซึ่งยุคใหม่ ตลอดจนทรงนำยุคเก่าไปสู่บ่ทอวสาน

แต่พระองค์ยังทรงทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งภาคพันธสัญญาเดิมลุล่วงไปด้วยเช่นกัน

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำนั้นยิ่งใหญ่กว่างานของยอห์น

และสิ่งที่มีมากกว่าคือพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง—

พระองค์ทรงทำให้พระราชกิจช่วงระยะนั้นสำเร็จลุล่วง สำหรับยอห์นนั้น เขาแค่เตรียมทาง

ถึงแม้ว่างานของเขายังยิ่งใหญ่ คำพูดของเขามีมากมาย และสาวกเหล่านั้นที่ติดตามเขาก็มีจำนวนมาก

แต่งานของเขาก็ไม่ได้มากไปกว่าการนำพามนุษย์มาสู่จุดเริ่มต้นใหม่ มนุษย์ไม่เคยได้รับชีวิต หนทาง

หรือความจริงที่ลึกซึ้งกว่าจากเขา อีกทั้งมนุษย์ไม่ได้รับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยผ่านทางเขา

ยอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ (เอลียาห์) ผู้ซึ่งได้เปิดพื้นฐานใหม่สำหรับพระราชกิจของพระเยซู

และได้เตรียมผู้ได้รับเลือก เขาเป็นผู้เบิกทางของยุคพระคุณ เรื่องต่างๆ

เช่นนั้น ไม่สามารถหยั่งรู้ได้เพียงแค่อะไรโดยการสังเกตรูปลักษณะภายนอกของมนุษย์ปกติของพวกเขา

ทั้งหมดนี้เหมาะสมยิ่งกว่าเนื่องจากยอห์นได้ทำงานที่สำคัญยิ่งด้วยเช่นกัน และยังไปกว่านั้น

เขาได้รับพระสัญญาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และงานของเขาได้รับการยกชูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อเป็นดังนี้แล้ว

คนเราสามารถแยกแยะระหว่างอัตลักษณ์เฉพาะของพวกเขาโดยผ่านทางงานที่พวกเขาทำเท่านั้น

เพราะไม่มีหนทางใดที่จะบอกถึงเนื้อแท้ของมนุษย์จากรูปลักษณะภายนอกของเขา

อีกทั้งไม่มีหนทางใดสำหรับมนุษย์ที่จะสืบให้แน่ใจว่าคำพยากรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือสิ่งใด

งานที่ยอห์นทำกับพระราชกิจที่พระเยซูทรงทำนั้นไม่เหมือนกันและมีธรรมชาติที่แตกต่างกัน

จากการนี้เองคนเราจึงอาจจะกำหนดได้ว่ายอห์นเป็นพระเจ้าหรือไม่ พระราชกิจของพระเยซูคือเพื่อริเริ่ม

เพื่อสานต่อ เพื่อสรุปปิดตัว และเพื่อนำมาซึ่งการเกิดผล พระองค์ได้ทรงดำเนินการแต่ละขั้นตอนเหล่านี้

ในขณะที่งานของยอห์นไม่ได้มากไปกว่าการทำจุดเริ่มต้น ในตอนเริ่มต้น

พระเยซูได้ทรงเผยแพร่ข่าวประเสริฐและได้ทรงประกาศหนทางแห่งการกลับใจ

และต่อมาได้ทรงดำเนินการต่อไปถึงการบัพติศมามนุษย์ รักษาคนป่วย ขับไล่พวกมาร ในท้ายที่สุด

พระองค์ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์จากบาป และได้ทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ตลอดทั้งยุคนั้น

พระองค์ยังได้เสด็จไปทั่วทุกที่ด้วยเช่นกัน

โดยทรงประกาศต่อมนุษย์และทรงเผยแพร่ข่าวประเสริฐเกี่ยวกับอาณาจักรสวรรค์ ในด้านนี้

พระองค์กับยอห์นนั้นเหมือนกัน

ความแตกต่างอยู่ที่พระเยซูได้ทรงนำมาซึ่งยุคใหม่และได้ทรงนำพายุคนพระคุณมาสู่มนุษย์

พระวณะที่มนุษย์ควรปฏิบัติและหนทางที่มนุษย์ควรติดตามในยุคพระคุณได้มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และในท้ายที่สุด พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ ยอห์น ไม่มีทางสามารถดำเนินการงานนี้ได้ และดังนั้น จึงเป็นพระเยซูนั่นเองที่ได้ทรงทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

และเป็นพระองค์นั่นเองที่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าโดยตรง

โมโนคิทีหลงผิดของมนุษย์กล่าวว่า บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้เกิดมาด้วยพระสัญญา

ได้เกิดมาจากพระวิญญาณ ได้รับการยกชูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผู้ที่เปิดหนทางใหม่ๆ

ออกมานั้นคือพระเจ้า จากการให้เหตุผลดังนี้ ยอห์นก็คงจะเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน และโมเสส อับราฮัม

และดาวิด... พวกเขาทั้งหมดก็คงจะเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน การนี้ไม่ใช่เรื่องตลกสมมุติแบบหрокหรือ?

ก่อนหน้าการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระเยซูทรงเป็นเพียงมนุษย์ปกติคนหนึ่งเท่านั้นที่ได้กระทำการสอดคล้องกับสิ่งใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงทำด้วยเช่นกัน ไม่ว่าพระองค์จะทรงตระหนักถึงพระอัครลักษณะของพระองค์เองในเวลานั้นหรือไม่ก็ตาม พระองค์ก็เชื่อฟังทั้งหมดที่มาจากพระเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยทรงเปิดเผยพระอัครลักษณะของพระองค์ก่อนที่จะพันธกิจของพระองค์จะได้ตั้งต้น

เป็นเพียงหลังจากพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์แล้วเท่านั้นนั่นเองพระองค์จึงได้ทรงลบล้างกฎเหล่านั้นและธรรมเนียมเหล่านั้น

และจนกระทั่งเมื่อพระองค์ได้ทรงเริ่มการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการนี้เอง

พระวณะของพระองค์จึงได้กลายมาอึมเิบไปด้วยสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ

เพียงหลังจากที่พระองค์ได้ทรงตั้งต้นพันธกิจของพระองค์แล้วเท่านั้น

พระราชกิจของพระองค์ในการนำมาซึ่งยุคใหม่จึงได้เริ่มต้นขึ้น ก่อนหน้านี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังคงซ่อนเร้นอยู่ในพระองค์เป็นเวลา 29 ปี

ซึ่งในช่วงระหว่างเวลานั้นพระองค์ได้ทรงเป็นตัวแทนของมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้นและทรงปราศจากพระอัครลักษณะของพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าได้เริ่มต้นขึ้นกับการที่พระองค์ทรงพระราชกิจและทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ไปตามแผนที่อยู่ภายในของพระองค์โดยไม่คำนึงถึงว่ามนุษย์รู้เกี่ยวกับพระองค์มากเพียงใด และพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำคือการเป็นตัวแทนโดยตรงของพระเจ้าพระองค์เอง

ในเวลานั้น พระเยซูได้ทรงถามบรรดาผู้ที่อยู่รอบตัวพระองค์ว่า “พวกท่านว่าเราเป็นใคร?” พวกเขาตอบว่า

“ท่านคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาผู้เผยพระวณะและแพทย์ผู้เก่งกาจของพวกเรา” และบางคนตอบว่า

“ท่านเป็นบุโรหิตชั้นสูงของพวกเรา” และอื่นๆ คำตอบทุกประเภทได้ถูกตอบออกมา

บางคนถึงขั้นกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์น ว่าพระองค์ทรงเป็นเอลียาห์

พระเยซูจึงได้ทรงหันไปหาซีโมนเปโตรและตรัสถามว่า “พวกท่านว่าเราเป็นใคร?” เปโตรได้ตอบว่า “พระองค์เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ตั้งแต่นั้นมา

ผู้คนได้กลายมาตระหนักรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เมื่อพระอัครลัทธิของพระองค์ได้เป็นที่รู้จักแล้ว เปโตรนั่นเองคือคนแรกที่ได้กลายมาตระหนักรู้ในการนี้ และการนี้ได้ถูกพูดออกไปจากปากของเขานั้นเอง

เช่นนั้นแล้วพระเยซูจึงได้ตรัสกล่าวว่า “มนุษย์ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราทรงเปิดเผยให้ทราบ” ภายหลังจากการบัพติสมาของพระองค์ ไม่ว่าผู้อื่นจะได้รู้เรื่องนี้หรือไม่ พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำเป็นไปในนามของพระเจ้า

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อเปิดเผยพระอัครลัทธิของพระองค์ เป็นเพียงหลังจากเปโตรได้พูดถึงมันแล้วเท่านั้นพระอัครลัทธิของพระองค์จึงได้กลายมาเป็นที่รู้จักโดยเปิดเผย

ไม่ว่าเจ้าจะตระหนักรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองหรือไม่ เมื่อถึงเวลา พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ และไม่ว่าเจ้าจะรู้การนั้นหรือไม่

พระองค์ก็ได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ต่อไปเหมือนเมื่อก่อน ต่อให้เจ้าจะได้ปฏิเสธมัน พระองค์ก็จะยังคงทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ต่อไป

และคงจะทรงดำเนินการพระราชกิจนั้นเมื่อถึงเวลาที่ต้องทำเช่นนั้น

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์และปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อให้มนุษย์อาจได้รู้จักเนื้อหาของพระองค์ แต่เพื่อให้มนุษย์รับพระราชกิจของพระองค์ไว้

หากเจ้าได้ล้มเหลวที่จะระลึกได้ว่าช่วงระยะของงานในวันนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง นั่นก็เป็นเพราะเจ้าขาดนิมิต แม้กระนั้น เจ้าก็ไม่สามารถปฏิเสธช่วงระยะนี้ของพระราชกิจได้

ความล้มเหลวในการระลึกได้ถึงการนั้นของเจ้าไม่ได้พิสูจน์ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้กำลังทรงพระราชกิจหรือ

ว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นผิด

มีพวกที่ถึงขั้นเปรียบเทียบพระราชกิจในปัจจุบันกับพระราชกิจของพระเยซูในพระคัมภีร์ และใช้ความไม่สอดคล้องใดๆ เพื่อปฏิเสธช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ

นี่มิใช่การกระทำของคนตาบอดหรือ? สิ่งทั้งหลายที่ถูกบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์นั้นมีขีดจำกัด

สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันได้

ข่าวประเสริฐสี่เล่มรวมทั้งหมดแล้วมีน้อยกว่าหนึ่งร้อยบท ซึ่งในนั้นเขียนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยจำนวนที่จำกัด เช่น

พระเยซูทรงสาปแช่งต้นไม้เมื่อ คำปฏิเสธของพระองค์ผู้เป็นเจ้าสามครั้งของเปโตร

พระเยซูทรงปรากฏแก่บรรดาสาวกภายหลังการตรึงกางเขนและการคืนพระชนม์ของพระองค์

การสอนเรื่องการอดอาหาร การสอนเรื่องการอธิษฐาน การสอนเรื่องการหย่า

การประสูติและลำดับพงศ์ของพระเยซู การแต่งตั้งบรรดาสาวกของพระเยซู และอื่นๆ อย่างไรก็ดีตาม

มนุษย์ให้คุณค่าสิ่งเหล่านั้นเหมือนสมบัติล้ำค่า ถึงขั้นเปรียบเทียบกับพระราชกิจของวันนี้กับสิ่งเหล่านั้น พวกเขาถึงขั้นเชื่อว่าพระราชกิจทั้งหมดที่พระเยซูได้ทรงทำไว้ในพระชนม์ชีพของพระองค์รวมกันเป็นเพียงมากแค่นั้นเท่านั้น รวากับว่าพระเจ้าทรงสามารถเพียงทำได้มากแค่นั้นเท่านั้นและไม่มีสิ่งใดเพิ่มเติม นี่ไม่ใช่ไร้สาระหรือ?

เวลาที่พระเยซูทรงมีบนแผ่นดินโลกคือสามสิบสามปีครึ่ง กล่าวคือ พระองค์ทรงดำรงพระชนม์บนแผ่นดินโลกเป็นเวลาสามสิบสามปีครึ่ง มีเพียงสามปีครึ่งจากเวลานั้นเท่านั้นที่ได้เข้าไปในการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ เวลาที่เหลือนั้นพระองค์แก่ทรงดำรงพระชนม์ชีพอย่างมนุษย์ปกติ ในตอนเริ่มต้น พระองค์ได้ทรงเข้าร่วมการปรนนิบัติในธรรมศาลา และที่นั่นพระองค์ได้ทรงรับฟังการแสดงธรรมจากองค์คัมภีร์ทั้งหลายของเหล่าปุโรหิต และการเทศนาของผู้อื่น พระองค์ทรงได้รับความรู้มากมายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ กล่าวคือ พระองค์มิได้ทรงประสูติมาพร้อมกับความรู้เช่นนั้น และทรงได้รับความรู้นั้นโดยผ่านทาง การอ่านและการฟังเท่านั้น มีการบันทึกไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าพระองค์ได้ตรัสตามคำถามครูทั้งหลายในธรรมศาลาเมื่อตอนมีอายุสิบสองปีว่า คำเผยพระวจนะทั้งหลายของบรรดาผู้เผยพระวจนะรุ่นเก่าแก่คือสิ่งใดบ้าง? ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสคือสิ่งใด? ภาคพันธสัญญาเดิม? และมนุษย์รับใช้พระเจ้าอย่างไรในเสื้อคลุมอย่างปุโรหิตในพระวิหาร?...พระองค์ได้ตรัสตามคำถามมากมาย เพราะพระองค์ทั้งไม่มีความรู้และไม่มีความเข้าใจ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงอยู่ในครกโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็ประสูติมาในฐานะมนุษย์ปกติโดยสิ้นเชิง แม้ว่าพระองค์จะได้ทรงมีคุณลักษณะพิเศษบางอย่างก็ตาม พระองค์ก็ยังทรงเป็นมนุษย์ปกติ พระปรีชาญาณของพระองค์เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องตามสัดส่วนเหมาะสมกับวุฒิภาวะของพระองค์และพระชันษาของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงก้าวผ่านระยะต่างๆ ของชีวิตของมนุษย์ปกติคนหนึ่ง ในจินตนาการของผู้คนนั้น พระเยซูไม่ทรงได้รับประสบการณ์กับวัยเด็กและวัยหนุ่ม พระองค์ทรงเริ่มดำรงพระชนม์ชีพเป็นมนุษย์วัยสามสิบปีทันทีที่พระองค์ประสูติ และพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนเมื่อมีความครบบริบูรณ์ในพระราชกิจของพระองค์ พระองค์อาจจะไม่ได้ทรงก้าวผ่านระยะต่างๆ ในชีวิตของมนุษย์ปกติ พระองค์ไม่ได้เสวยอีกทั้งไม่ได้ร่วมสังคัมกับผู้อื่นๆ และไม่ง่ายเลยที่ผู้คนจะได้มองเห็นพระองค์สักแวบหนึ่ง พระองค์อาจจะทรงมีความผิดปกติ ผู้ซึ่งลงจะห้วนกลับบรรดาผู้ที่มองเห็นพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ผู้คนเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงมาเป็นมนุษย์ไม่ทรงดำรงพระชนม์อย่างบุคคลปกติดำรงชีวิตอย่างแน่นอน พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงสะอาดโดยไม่ต้องแปรงพระฟันหรือล้างพระพักตร์ เพราะพระองค์ทรงเป็นบุคคลผู้บริสุทธิ์ เหล่านี้ไม่ใช่มนต์ที่หลงผิดของมนุษย์ส่วนๆ หรอกหรือ? พระคัมภีร์ไม่ได้ทำการบันทึกถึงพระชนม์ชีพของพระเยซูในฐานะมนุษย์ มีเพียงพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น แต่การนี้มิได้พิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ หรือว่าพระองค์ไม่ได้ทรงดำรงพระชนม์ชีพแบบมนุษย์ปกติก่อนถึงพระชันษาสามสิบปี พระองค์ได้ทรงตั้งต้นพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการเมื่อพระชันษา 29 ปี แต่เจ้าไม่สามารถตัดชั่วพระชนม์ชีพของพระองค์ในฐานะมนุษย์ก่อนที่จะถึงพระชันษานั้นทิ้งไปได้ พระคัมภีร์แต่ละวันช่วงเวลานั้นจากการบันทึก

เนื่องจากช่วงเวลานั้นเป็นพระชนม์ชีพของพระองค์ในฐานะมนุษย์ปกติคนหนึ่งและไม่ใช่ระยะของพระราชกิจแบบพระเจ้าของพระองค์ จึงไม่มีความจำเป็นสำหรับช่วงเวลานั้นที่จะต้องถูกบันทึกลงไป

เนื่องจากก่อนหน้าการบัพติศมาของพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้ทรงพระราชกิจโดยตรง แต่เพียงแค่ทรงรักษาพระองค์ไว้ในพระชนม์ชีพของพระองค์ในฐานะมนุษย์ปกติจนกระทั่งถึงกำหนดวันที่พระเยซูต้องทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ได้ก้าวผ่านกระบวนการของการเติบโตเต็มวัยเหมือนอย่างมนุษย์ปกติคนหนึ่งก้าวผ่านกระบวนการแห่งการเติบโตเต็มวัยนี้ได้ถูกละเว้นไว้จากพระคัมภีร์

กระบวนการนี้ถูกละเว้นไปเพราะมันไม่สามารถจัดเตรียมการช่วยที่ยิ่งใหญ่ใดๆ

แก่การเจริญเติบโตในชีวิตของมนุษย์ ช่วงเวลาก่อนการบัพติศมาของพระองค์เป็นช่วงเวลาที่ย่อนเร้น ซึ่งเป็นเวลาที่พระองค์ไม่ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใดๆ

มีเพียงหลังจากการบัพติศมาของพระเยซูเท่านั้นพระองค์จึงได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจทั้งหมดแห่งการไถ่มวลมนุษย์ พระราชกิจที่อุดมสมบูรณ์และเต็มเปี่ยมไปด้วยพระคุณ ความจริง และความรักและความปรานี

การเริ่มต้นของพระราชกิจนี้ยังเป็นการตั้งต้นของยุคพระคุณอย่างแน่ชัดอีกด้วย ด้วยเหตุผลนี้ มันจึงถูกเขียนลงไปและส่งต่อมาถึงปัจจุบัน

มันเป็นไปเพื่อเปิดทางออกไปและนำพาคนเหล่านั้นทั้งหมดในยุคพระคุณไปสู่การเกิดผล

เพื่อย่ำเท้าไปบนเส้นทางแห่งยุคพระคุณและเส้นทางแห่งกางเขน

ถึงแม้มันจะออกมาจากบันทึกที่เขียนโดยมนุษย์ ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นข้อเท็จจริง

ยกเว้นที่มีการพบข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ที่นี้และที่นั่น ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น

ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าบันทึกเหล่านี้ไม่จริง เรื่องทั้งหลายที่ถูกบันทึกไว้ล้วนเป็นข้อเท็จจริงทั้งสิ้น

มีเพียงการเขียนเรื่องเหล่านั้นลงไปเท่านั้นที่ผู้คนทำให้เกิดข้อผิดพลาด มีบางคนที่กล่าวว่า

หากพระเยซูทรงเป็นผู้ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและธรรมดา

จะเป็นไปได้อย่างไรที่พระองค์ทรงมีความสามารถในการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ได้?

สี่สิบวันแห่งการทดลองที่พระเยซูได้ทรงก้าวผ่านเป็นหมายสำคัญที่มหัศจรรย์

เป็นหมายสำคัญที่มนุษย์ปกติคงจะไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้

สี่สิบวันแห่งการทดลองของพระองค์อยู่ในธรรมชาติของการทรงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้ว เราจะสามารถพูดได้อย่างไรว่าไม่มีความเหนือธรรมชาติสักนิดในตัวพระองค์?

ความสามารถของพระองค์ในการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์นั้น ไม่ได้พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่เหนือธรรมชาติและไม่ใช่มนุษย์ปกติ

มันเป็นแค่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในมนุษย์ปกติเช่นพระองค์ ด้วยเหตุนี้

จึงทำให้เป็นไปได้สำหรับพระองค์ที่จะทรงแสดงปาฏิหาริย์และทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีก

ก่อนหน้านี้ที่พระเยซูจะทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ หรือดังที่พระคัมภีร์กล่าวว่า

ก่อนหน้านี้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาอยู่กับพระองค์นั้น พระเยซูทรงเป็นแค่เพียงมนุษย์ปกติคนหนึ่ง

และไม่มีความเหนือธรรมชาติในทางใดเลย เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาอยู่กับพระองค์ กล่าวคือ

เมื่อพระองค์ได้ทรงตั้งต้นการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ได้ทรงกลายเป็นอิมบิไปด้วยความเหนือธรรมชาติ ในหนทางนี้

มนุษย์จึงได้มาเชื่อว่าเนื้อหนังที่จุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ ยิ่งไปกว่านั้น

เขายังคิดอย่างเข้าใจผิดว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงมีเพียงเทวสภาพเท่านั้น

ไม่ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์แน่นอนว่าเมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

มนุษย์ทั้งหมดมองเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่เหนือธรรมชาติ

สิ่งที่พวกเขามองเห็นด้วยตาของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขาได้ยินด้วยหูของพวกเขา นั่นล้วนเหนือธรรมชาติ

เพราะพระราชกิจของพระองค์และพระวณะของพระองค์ไม่อาจจับใจความได้และไม่อาจบรรลุถึงได้สำหรับพ

พวกเขา หากบางสิ่งบางอย่างจากสวรรค์ถูกนำพามายังแผ่นดินโลก

มันจะเป็นสิ่งใดได้อย่างไรนอกจากเหนือธรรมชาติ?

เมื่อความล้าลึกทั้งหลายของอาณาจักรสวรรค์ได้ถูกนำพามายังแผ่นดินโลก

ความล้าลึกทั้งหลายที่ไม่อาจจับใจความได้และยากยิ่งถึงสำหรับมนุษย์ ที่น่าอัศจรรย์และมีสติปัญญาเกินไป—

สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เหนือธรรมชาติทั้งหมดหรือ? อย่างไรก็ตาม เจ้าควรรู้ไว้ว่า

ไม่สำคัญว่ามันจะเหนือธรรมชาติเพียงใด ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินการอยู่ภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าก็อิมบิไปด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ หากพระองค์ไม่เป็นเช่นนั้น

พระองค์ก็คงจะไม่ได้ทรงเป็นเนื้อหนังที่จุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า พระเยซูได้ทรงแสดงปาฏิหาริย์ต่างๆ

มากมายยิ่งนักในยุคของพระองค์ สิ่งที่คนอิสราเอลในยุคนั้นได้มองเห็นเต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายที่เหนือธรรมชาติ พวกเขาได้เห็นทูตสวรรค์และผู้สื่อสาร และพวกเขาได้ยินพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ เหล่านี้ทั้งหมดไม่เหนือธรรมชาติหรอกหรือ? แน่นอนว่า

วันนี้มีวิญญาณชั่วอยู่บ้างที่หลอกลวงมนุษย์ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เหนือธรรมชาติ นั่นไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากการเอาอย่างในส่วนของพวกเขา

เพื่อหลอกลวงมนุษย์โดยผ่านทางงานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงทำในปัจจุบัน มนุษย์จำนวนมากแสดงปาฏิหาริย์และรักษาคนป่วยและขับไล่พวกมาร สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากงานของวิญญาณชั่ว

เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงพระราชกิจเช่นนั้นในยุคปัจจุบันอีกต่อไป และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้เอาอย่างพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากเวลานั้นเรื่อยมาคือวิญญาณชั่วโดยแท้ งานทั้งหมดที่ได้ดำเนินการในอิสราเอลในเวลานั้นคืองานที่มีลักษณะเหนือธรรมชาติ ถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงพระราชกิจในลักษณะเช่นนั้นแล้วตอนนี้ และงานใดๆ เช่นนั้นในตอนนี้คือการเอาอย่างและการปลอมตัวของซาตานและการบงการของมัน

แต่เจ้าไม่สามารถกล่าวได้ว่าสิ่งใดก็ตามที่เหนือธรรมชาตินั้นมาจากวิญญาณชั่ว— การนี้คงจะขึ้นอยู่กับยุคแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

จงพิจารณาถึงพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ทรงกระทำในปัจจุบันนี้ว่า แจ่มใสของพระราชกิจนี้ที่ไม่เหนือธรรมชาติ?

พระวณะของพระองค์ไม่อาจจับใจความได้และไม่อาจบรรลุถึงได้สำหรับเจ้า และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำได้

มนุษย์ไม่มีหนทางที่จะเข้าใจสิ่งที่พระองค์เข้าพระทัย และสำหรับความรู้ของพระองค์นั้น มนุษย์ไม่รู้ว่าความรู้นั้นมาจากที่ใด มีบางคนกล่าวว่า

“ฉันก็เป็นคนปกติในลักษณะเดียวกันกับที่พระองค์ทรงเป็น แต่เป็นไปได้อย่างไรที่ฉันไม่รู้สิ่งที่พระองค์ทรงรู้? ฉันแก่กว่าและมั่งคั่งกว่าในด้านประสบการณ์ แต่ทว่าพระองค์ทรงสามารถรู้ในสิ่งที่ฉันไม่รู้ได้อย่างไร?”

ทั้งหมดนี้ トラบเท่าที่มนุษย์เกี่ยวข้องนั้น เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ไม่มีทางที่จะบรรลุถึงได้ ต่อมา มีบรรดาผู้ที่กล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดรู้เกี่ยวกับงานที่ได้ดำเนินการในอิสราเอล

และแม้กระทั่งบรรดาผู้แสดงธรรมจากพระคัมภีร์ก็ไม่สามารถให้คำอธิบายใดๆ ได้ พระองค์ทรงสามารถได้อย่างไร?” เหล่านี้ทั้งหมดไม่เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติหรอกหรือ?

พระองค์ไม่ทรงมีประสบการณ์เกี่ยวกับการอัศจรรย์ แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงรู้ทั้งหมด พระองค์ตรัสและทรงแสดงออกถึงความจริงด้วยความง่ายดายที่สุด นี่ไม่ใช่เหนือธรรมชาติหรอกหรือ?

พระราชกิจของพระองค์อยู่เหนืองานที่เนื้อหนังสามารถบรรลุถึงได้
มันไม่อาจบรรลุถึงได้สำหรับความคิดของมนุษย์คนใดที่มีร่างแห่งเนื้อหนัง
และเหลือเชื่ออย่างสิ้นเชิงต่อการใช้เหตุผลในจิตใจของมนุษย์ ถึงแม้พระองค์ไม่เคยได้ทรงอ่านพระคัมภีร์
แต่พระองค์เข้าพระทัยพระราชกิจของพระเจ้าในอิสราเอล
และถึงแม้พระองค์ประทับยืนบนแผ่นดินโลกขณะที่พระองค์ตรัส
แต่พระองค์ก็ตรัสถึงความลึกลับทั้งหลายของสวรรค์ชั้นที่สาม เมื่อมนุษย์อ่านพระวจนะเหล่านี้
ความรู้สึกละเอียดจะเอาชนะเขา กล่าวคือ “นี่ไม่ใช่ภาษาของสวรรค์ชั้นที่สามหรือ?”
เหล่านี้ทั้งหมดเป็นเรื่องที่เกินกว่าสิ่งที่มนุษย์ปกติจะมีความสามารถสัมผัสถึงได้ไม่ใช่หรือ? ในเวลานั้น
เมื่อพระเยซูได้ทรงก้าวผ่านสี่สิบวันแห่งการอดอาหาร นั้นไม่ใช่เหนือธรรมชาติหรือ?
หากเจ้ากล่าวว่าสี่สิบวันแห่งการอดอาหารนั้นเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติทุกกรณี เป็นการกระทำของวิญญาณชั่ว
เช่นนั้นแล้ว เจ้าไม่ได้กล่าวโทษพระเยซูไปแล้วหรือ? ก่อนที่จะมีการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
พระเยซูทรงเป็นเหมือนมนุษย์ปกติคนหนึ่ง พระองค์ทรงไปโรงเรียนด้วยเช่นกัน
พระองค์จะทรงสามารถได้เรียนรู้การอ่านและการเขียนด้วยวิธีอื่นได้อย่างไร? เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระวิญญาณทรงซ่อนเร้นอยู่ในเนื้อหนังนั้น แม้กระนั้นก็ตาม ในการเป็นมนุษย์ปกติ
จำเป็นที่พระองค์จะต้องทรงก้าวผ่านกระบวนการแห่งการเจริญเติบโตและการเป็นผู้ใหญ่
และจนกระทั่งเมื่อความสามารถด้านการรู้คิดของพระองค์ได้เติบโตเต็มที่แล้ว
และพระองค์ทรงมีความสามารถที่จะยังรู้สิ่งต่างๆ ได้ จึงจะสามารถถือว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ปกติได้
มีเพียงหลังจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ได้เติบโตเต็มที่แล้วเท่านั้นพระองค์จึงจะทรงสามารถปฏิบัติ
พันธกิจของพระองค์ได้
พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้อย่างไรในขณะที่สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ยัง
ไม่เติบโตเต็มที่และการใช้เหตุผลของพระองค์ไม่มั่นคง?
แน่นอนว่าไม่สามารถคาดหวังว่าพระองค์จะทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้เมื่อพระชนมชีพหรือเจ็ดปี!
เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงสำแดงพระองค์เองอย่างเปิดเผยเมื่อพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งแรก?
นั่นเป็นเพราะสภาวะความเป็นมนุษย์ของเนื้อหนังของพระองค์ยังไม่เติบโตเต็มที่
กระบวนการเชิงรู้คิดของเนื้อหนังของพระองค์
ตลอดจนสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเนื้อหนังนี้ยังไม่อยู่ในการทรงครองของพระองค์อย่างเต็มที่
ด้วยเหตุผลนี้เอง
จึงเป็นความจำเป็นที่สุดสำหรับพระองค์ที่ต้องทรงครองสภาวะความเป็นมนุษย์และสามัญสำนึกของมนุษย์
ปกติ—จนถึงจุดที่พระองค์ทรงมีพร้อมอย่างเพียงพอที่จะเข้ารับพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง—

ก่อนที่จะพระองค์ทรงสามารถเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ได้ หากพระองค์ไม่ทรงเท่าเทียมกับการกิจนั้น ก็คงจะจำเป็นที่พระองค์ต้องทรงเจริญเติบโตและเป็นผู้ใหญ่ต่อไป

หากพระเยซูได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์เมื่อพระชนษาเจ็ดหรือแปดปี

มนุษย์จะไม่ถือว่าพระองค์ทรงเป็นสิ่งมหัศจรรย์หรือ?

ผู้คนทั้งหมดจะไม่คิดว่าพระองค์ทรงเป็นเด็กคนหนึ่งหรือ? ผู้ใดจะพบว่าพระองค์ทรงน่าเชื่อถือ?

เด็กที่อายุเจ็ดหรือแปดปีไม่สูงไปกว่าแท่นปราศรัยที่ตั้งอยู่ข้างหน้าพระองค์—

พระองค์จะทรงเหมาะกับการเทศนาหรือไม่? ก่อนที่สถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์จะเติบโตเต็มที่ พระองค์ไม่ทรงเหมาะสมกับการกิจนี้ เท่าที่สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ที่ยังไม่เติบโตเต็มที่เกี่ยวข้องนั้น งานนั้นก็แค่ไม่สามารถบรรลุถึงได้ในสัดส่วนที่สมควร

พระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในเนื้อหนังยังถูกควบคุมด้วยหลักการของพระราชกิจนั้นเองด้วยเช่นกัน มีเพียงเมื่อพระองค์ทรงมีพร้อมด้วยสถานะความเป็นมนุษย์ปกติเท่านั้นพระองค์จึงทรงสามารถเข้ารับพระราชกิจ และรับหน้าที่ของพระบิดาได้ เมื่อนั้นเท่านั้นพระองค์จึงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ได้

ในวัยเด็กของพระองค์ พระเยซูยังไม่ทรงสามารถจับใจความสิ่งใดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในยุคเก่าแก่ได้มากนัก และพระองค์ได้มาเข้าใจโดยผ่านทางคำถามเหล่าครูในธรรมศาลาเท่านั้น

หากพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ทันทีที่พระองค์ทรงเรียนรู้การตรัส

จะเป็นไปได้อย่างไรสำหรับพระองค์ที่จะไม่ทรงทำความผิดพลาด?

จะเป็นไปได้อย่างไรที่พระเจ้าอาจจะสามารถทำพลาด? ดังนั้น

จึงมีเพียงหลังจากที่พระองค์สามารถที่จะทรงพระราชกิจได้เท่านั้นพระองค์จึงได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์

พระองค์มิได้ทรงดำเนินพระราชกิจจนกระทั่งพระองค์ทรงมีความสามารถอย่างเต็มที่ในการเข้ารับพระราชกิจนั้น เมื่อพระชนษา 29 ปี

พระเยซูทรงเติบโตเต็มที่อย่างยิ่งแล้วและสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็เพียงพอที่จะเข้ารับพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำ

เป็นตอนนั้นเท่านั้นเองที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นทรงพระราชกิจในตัวพระองค์อย่างเป็นทางการ ในเวลานั้น ยอห์นได้เตรียมมาเป็นเวลาเจ็ดปีแล้วเพื่อที่จะเปิดทางให้แก่พระองค์

และในการสรุปปิดดวงานของเขานั้น เขาถูกโยนเข้าคุก

เมื่อนั้นภาระหนักจึงได้ตกอยู่กับพระเยซูอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

หากพระองค์ได้ทรงเข้ารับพระราชกิจนี้เมื่อพระชนษา 21 หรือ 22 ปี

ในเวลาที่คุณสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ยังคงขาดพร่องอยู่

เมื่อพระองค์เพิ่งได้เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้นเท่านั้น และมีสิ่งต่างๆ มากมายที่พระองค์ยังคงไม่เข้าพระทัย เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็คงจะไม่ทรงสามารถเข้าควบคุมได้ ในเวลานั้น

ขอหันได้ดำเนินงานของเขาไปแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่งก่อนที่จะพระเยซูจะได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นพระองค์ก็ทรงเข้าสู่วัยกลางคนแล้ว ในวัยนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ก็เพียงพอที่จะเข้ารับพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงทำ บัดนี้ พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ก็ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติด้วยเช่นกัน

และถึงแม้ว่าจะทรงห่างไกลจากการเติบโตเต็มที่เมื่อเปรียบเทียบกับผู้สูงวัยกว่าท่ามกลางพวกเจ้า

แต่สภาวะความเป็นมนุษย์นี้ก็เพียงพอแล้วที่จะเข้ารับพระราชกิจของพระองค์

รูปการณ์แวดล้อมที่ห้อมล้อมพระราชกิจของวันนี้ไม่เหมือนกันกับรูปการณ์แวดล้อมในยุคของพระเยซูโดยสิ้นเชิง เหตุใดพระเยซูจึงได้ทรงเลือกอัครทูตสิบสองคน?

ทั้งหมดนั้นเพื่อเป็นการสนับสนุนพระราชกิจของพระองค์และร่วมมือกับพระราชกิจนั้น ในด้านหนึ่ง มันเป็นการวางรากฐานสำหรับพระราชกิจของพระองค์ในเวลานั้น

ในขณะที่อีกด้านหนึ่งมันเป็นการวางรากฐานสำหรับพระราชกิจของพระองค์ในยุคที่จะติดตามมา ตามพระราชกิจในเวลานั้นแล้ว เป็นพระประสงค์ของพระเยซูพระองค์เองในการเลือกอัครทูตสิบสองคน เหมือนที่มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าพระองค์เอง

พระองค์ทรงเชื่อว่าพระองค์ควรทรงเลือกอัครทูตสิบสองคนแล้วจึงทรงนำทางพวกเขาไปประกาศในทุกที่ แต่วันนี้ ไม่มีความจำเป็นสำหรับการนี้ท่ามกลางพวกเจ้า!

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง มีหลักการต่างๆ มากมาย และมีเรื่องต่างๆ มากมายที่มนุษย์แค่ไม่เข้าใจ มนุษย์ใช้มโนคติที่หลงผิดของเขาเองอย่างสมำเสมอเพื่อใช้มาตรการของพระองค์ หรือเพื่อทำข้อเรียกร้องมากเกินไปจากพระเจ้า กระนั้นจนถึงวันนี้แล้ว

ผู้คนจำนวนมากไม่ตระหนักรู้โดยสิ้นเชิงว่าความรู้ของพวกเขาประกอบด้วยมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองเพียงอย่างเดียว ไม่ว่าจะเป็นยุคใดหรือสถานที่ใดที่พระเจ้าทรงจัดเป็นมนุษย์

หลักการทั้งหลายสำหรับพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

พระองค์ไม่ทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์แต่ทว่าเหนือกว่าเนื้อหนังในพระราชกิจของพระองค์ได้

นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แต่ทว่าไม่ทรงพระราชกิจภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเนื้อหนังนี้ มิฉะนั้นแล้ว นัยสำคัญแห่งการจัดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าย่อมจะสลายไปเป็นความสูญเปล่า และพระวาระทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็คงจะกลายเป็นไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง ยิ่งไปกว่านั้น

มีเพียงพระบิดาในสวรรค์ (พระวิญญาณ) เท่านั้นที่ทรงรู้เกี่ยวกับการจัดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า และไม่มีผู้ใดรู้ ไม่แม้กระทั่งเนื้อหนังพระองค์เองหรือบรรดาผู้สื่อสารแห่งสวรรค์ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว

พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังก็ล้วนเป็นปกติมากยิ่งขึ้นและล้วนสามารถดียิ่งขึ้นในการแสดงให้เห็นว่า พระวณะได้บังเกิดเป็นมนุษย์โดยแท้ และเนื้อหนังหมายถึงมนุษย์ปกติและธรรมดาคนหนึ่ง

บางคนอาจประหลาดใจว่า “เหตุใดคุณนั้นต้องได้รับการนำมาโดยพระเจ้าพระองค์เอง?

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้หรือ?”

พวกเจ้าล้วนตระหนักรู้ว่าพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อแสดงออกถึงจุดประสงค์แห่งการนำมาซึ่งยุคใหม่ และแน่นอนว่า เมื่อพระองค์ทรงนำมาซึ่งยุคใหม่

พระองค์จะได้ทรงสรุปปิดตัวยุคก่อนหน้านี้ไปในเวลาเดียวกันไปแล้ว พระเจ้าทรงเป็นปฐมและอวสาน

คือพระองค์ด้วยพระองค์เองนั่นเองที่ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์เคลื่อนไหว

และดังนั้นก็ต้องเป็นพระองค์ด้วยพระองค์เองที่ทรงสรุปปิดตัวยุคก่อนหน้านี้

นี่คือข้อพิสูจน์ถึงการทำให้ชาตานพ่ายแพ้ของพระองค์และถึงการพิชิตโลกของพระองค์

แต่ครั้งที่พระองค์ด้วยพระองค์เองทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ มันเป็นการเริ่มต้นการสู้รบครั้งใหม่

หากไม่มีการเริ่มต้นงานใหม่ ก็คงจะไม่มีการสรุปปิดตัวของงานเก่าโดยธรรมชาติ

และเมื่อไม่มีการสรุปปิดตัวงานเก่า นี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าการสู้รบกับชาตานยังไม่มาถึงบทอวสาน

มีเพียงเมื่อพระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาและทรงดำเนินพระราชกิจใหม่ท่ามกลางมนุษย์เท่านั้น

มนุษย์จึงสามารถหลุดพ้นจากแดนครอบครองของชาตานได้โดยสิ้นเชิง และได้รับชีวิตใหม่และการเริ่มต้นใหม่

มิฉะนั้นมนุษย์จะต้องดำรงชีวิตอยู่ในยุคเก่าไปตลอดกาลและดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลเก่าๆ

ของชาตานไปตลอดกาล ด้วยทุกยุคที่พระเจ้าได้ทรงนำนั้น มนุษย์ส่วนหนึ่งได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ

และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงรุดหน้าไปพร้อมกับพระราชกิจของพระเจ้าไปสู่ยุคใหม่

ชัยชนะของพระเจ้าหมายถึงชัยชนะสำหรับคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระองค์

หากเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่ทรงสร้างได้รับหน้าที่ให้ทำการสรุปปิดตัวยุค

เช่นนั้นแล้วไม่ว่าจะเป็นจากมุมมองของมนุษย์หรือของชาตาน

การนี้คงจะ ไม่เป็นมากไปกว่าการกระทำของการต่อต้านหรือทรยศพระเจ้า

ไม่ใช่การกระทำแห่งการเชื่อฟังพระเจ้า และงานของมนุษย์ก็คงจะกลายเป็นเครื่องมือสำหรับชาตาน

มีเพียงเมื่อมนุษย์เชื่อฟังและติดตามพระเจ้าในยุคที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำมาเท่านั้นชาตานจึงจะเชื่อมั่นอย่าง

เต็มที เพราะนั่นคือหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง ดังนั้น

เรากล่าวว่าพวกเจ้าจำเป็นแต่เพียงต้องติดตามและเชื่อฟังเท่านั้น และไม่มีภารกิจประสงค์สิ่งใดจากพวกเจ้าอีก

นี่คือสิ่งที่เป็ความหมายของการที่แต่ละคนรักษาหน้าที่ของเขาและแต่ละคนปฏิบัติหน้าที่ที่งานเฉพาะของเขา

พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์เอง และไม่มีคามจำเป็นสำหรับมนุษย์ที่ต้องทำการนั้นแทนพระองค์

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีส่วนร่วมในงานของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

มนุษย์ปฏิบัติหน้าที่ของเขาเองและไม่มีส่วนร่วมในพระราชกิจของพระเจ้า การนี้เท่านั้นคือการเชื่อฟัง และการพิสูจน์ถึงความพ่ายแพ้ของซาตาน หลังจากที่พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงเสร็จสิ้นการนำมาซึ่งยุคใหม่ พระองค์ก็ไม่เสด็จลงมาทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ด้วยพระองค์เองอีกต่อไป

เป็นเพียงเมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์ยังจะก้าวเข้าสู่ยุคใหม่อย่างเป็นทางการเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเขาและดำเนินพันธกิจของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง เหล่านี้คือหลักการที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ ซึ่งไม่มีผู้ใดอาจล่วงละเมิดได้ มีเพียงการทรงพระราชกิจในหนทางนี้เท่านั้นที่สมเหตุสมผลและมีเหตุผล

พระราชกิจของพระเจ้าจะถูกกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง

พระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้ทำให้พระราชกิจของพระองค์เคลื่อนที่

และพระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้สรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์

พระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้วางแผนพระราชกิจนั้น และพระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้บริหารจัดการพระราชกิจ และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้นำพาพระราชกิจไปสู่การเกิดผล ดังที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เราเป็นปฐมกาลและอวสาน เราคือผู้หว่านและผู้เก็บเกี่ยว”

ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์นั้นกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง

พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครองแผนการบริหารจัดการหกพันปี

ไม่มีผู้ใดสามารถทำพระราชกิจของพระองค์แทนพระองค์ได้

และไม่มีผู้ใดสามารถนำพาพระราชกิจของพระองค์มาสู่การปิดตัวได้

เพราะพระองค์นั้นเองทรงเป็นผู้ถือครองทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เมื่อได้ทรงสร้างโลกแล้ว พระองค์จะทรงนำทางทั้งโลกให้ดำรงชีวิตอยู่ในความสว่างของพระองค์

และพระองค์จะทรงสรุปปิดตัวทั้งยุคด้วยเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการนำพาแผนการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ไปสู่การเกิดผล!

ความล้มเหลวแห่งการทรงจูงเป็นมนุษย์ (2)

ณ เวลานั้น ที่พระเยซูได้ทรงพระราชกิจอยู่ในยูเดีย พระองค์ได้ทรงทำอย่างเปิดเผยยิ่งนัก แต่ ณ ตอนนี
เราทำงานและพุดอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าอย่างลับๆ ผู้ไม่เชื่อทั้งหลายหาได้ตระหนักรู้ไม่โดยสิ้นเชิง
งานของเราท่ามกลางพวกเจ้านั้นถูกปิดกั้นสำหรับพวกคนที่อยู่ภายนอก วอนะเหล่านี้
การติสอนและการพิพากษาเหล่านี้เป็นที่รู้กันเฉพาะในหมู่พวกเจ้า และไม่มีใครอื่นอีกเลย
พระราชกิจนี้ทั้งหมดนี้ถูกดำเนินไปในท่ามกลางพวกเจ้าและได้รับการเปิดเผยต่อพวกเจ้าเท่านั้น
ท่ามกลางผู้ไม่เชื่อนั้น ไม่มีใครเลยที่รู้เรื่องนี้ เพราะมันยังไม่ถึงเวลา
ผู้คนเหล่านี้ในที่นี้ใกล้จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้วหลังจากที่ได้สู่ทนการติสอนมา
แต่พวกที่อยู่ภายนอกนั้นไม่รู้อะไรในการนี้เลย การนี้ซ่อนเร้นเกินไป! สำหรับพวกเขาแล้ว
การที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นถูกซ่อนเร้นเอาไว้ แต่สำหรับบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสนี้
คนเราสามารถพุดได้เลยว่า พระองค์ทรงเปิดเผยกว้าง แม้ว่า ในพระเจ้านั้น ทั้งหมดล้วนเปิดเผย
ทั้งหมดล้วนได้รับการเปิดเผย และทั้งหมดล้วนได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ
นี่ก็เป็นจริงเฉพาะกับบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์เท่านั้น เท่าที่พิจารณาถึงพวกที่เหลือ พวกผู้ไม่เชื่อ
ไม่มีอะไรเลยที่ถูกทำให้รู้ พระราชกิจที่กำลังถูกดำเนินอยู่ ณ
เวลานี้ท่ามกลางพวกเจ้าและในประเทศจีนนั้นถูกปิดบังอย่างเคร่งครัดเพื่อไม่ให้พวกเขา
หากพวกเขากลายเป็นไหวตัวรับรู้เกี่ยวกับพระราชกิจนี้ขึ้นมาแล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่พวกเขาจะทำก็คือ กล่าวโทษมันและเป็นเหตุให้มันถูกข่มเหง
พวกเขาจะไม่เชื่อในพระราชกิจนี้ การทรงพระราชกิจในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง
สถานที่ซึ่งล้ำลึกที่สุดแห่งหนึ่งในบรรดาสถานที่ทั้งหลาย หาใช่การกิจอันง่ายค้ายเลย
หากพระราชกิจนี้จะต้องถูกทำให้ไปอย่างเปิดเผย มันคงจะไม่มีทางดำเนินต่อไปได้
ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจย่อมเป็นอันไม่สามารถถูกดำเนินไปในสถานที่แห่งนี้ได้เท่านั้นเอง
หากพระราชกิจนี้จะต้องถูกดำเนินไปอย่างเปิดเผย พวกเขาจะยอมปล่อยให้มันเดินหน้าไปได้อย่างไร?
นี่จะไม่ทำให้พระราชกิจนี้ตกอยู่ภายใต้ความเสี่ยงที่ถึงขั้นใหญ่กว่านี้ขึ้นไปอีกหรือ?
หากพระราชกิจนี้ไม่ได้ถูกปกปิด
แต่กลับถูกดำเนินไปอย่างเปิดเผยเช่นเดียวกับในกาลสมัยของพระเยซูตอนที่พระองค์ได้ทรงรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจออกอย่างน่าตื่นตาตื่นใจ เช่นนั้นแล้วมันจะไม่ “ถูกจับเป็นเชลย” โดยพวกมารไปนานแล้วหรือหรือ?
พวกเขาจะสามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? หากบัดนี้
เราต้องเข้าสู่ธรรมศาลาเพื่อประกาศและอบรมสั่งสอนมนุษย์ เช่นนั้นแล้วเราจะไม่ถูกฟาดฟันออกเป็นชิ้นๆ
ไปนานแล้วหรือหรือ? และหากเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นจริง

งานของเราจะสามารถถูกดำเนินการต่อไปจนเสร็จสิ้นได้อย่างไร?

เหตุผลที่ไม่มีมีหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใดเลยถูกสำแดงออกมาอย่างเปิดเผยนั้น

ก็เกินไปเพื่อประโยชน์ของการปกปิด ดังนั้น ผู้ไม่เชื่อทั้งหลายจึงไม่สามารถมองเห็น รู้

หรือค้นพบงานของเราได้

หากช่วงระยะนี้ของพระราชกิจต้องถูกทำในลักษณะเดียวกับพระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณ

มันก็คงมีอาจมีนัยได้มากเท่าที่มันกำลังเป็นอยู่ ณ ขณะนี้ ดังนั้นการทรงพระราชกิจอย่างลับๆ

ในหนทางนี้จึงมีประโยชน์ต่อพวกเจ้าและต่อพระราชกิจโดยรวม

เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกมาถึงบทอสาณ นั่นก็คือ เมื่อพระราชกิจลับนี้สรุปตัวลง ถึงตอนนั้น

ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจก็จะเผยตัวออกมาอย่างกรีกโครมโดยพลัน ทุกคนจะรู้ว่า

มีผู้ชนะกลุ่มหนึ่งอยู่ในประเทศจีน ทุกคนจะรู้ว่า พระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นอยู่ในประเทศจีน

และรู้ว่าพระราชกิจของพระองค์ได้มาถึงบทอสาณแล้ว

ถึงตอนนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะเริ่มตระหนักเกี่ยวกับมันเป็นครั้งแรกว่า

เหตุใดหรือที่ประเทศจีนจึงยังไม่แสดงความเสื่อมถอยหรือทรุดสวลง? ผลปรากฏออกมาว่า

พระเจ้ากำลังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในประเทศจีนด้วยพระองค์เองและได้ทรงทำให้ผู้คนกลุ่มหนึ่งมีความเพียบพร้อมจนกลายเป็นผู้ชนะไปแล้วนี่เอง

พระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ทรงสำแดงพระองค์เองต่อผู้คนส่วนหนึ่งซึ่งติดตามพระองค์ในช่วงเวลานี้ที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เป็นการส่วนตัวเท่านั้น และไม่ได้ทรงสำแดงต่อสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อเสร็จสิ้นช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์

และหาใช่เพื่อประโยชน์แห่งการแสดงให้เห็นพระฉายาของพระองค์ต่อมนุษย์ไม่ อย่่างไรก็ตาม

พระราชกิจของพระองค์จำเป็นต้องถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นด้วยพระองค์เอง เมื่อเป็นดังนั้น

พระองค์จึงจำเป็นต้องทรงทำเช่นนั้นในเนื้อหนัง ครั้นพระราชกิจนี้สรุปปิดตัวลง

พระองค์จะทรงไปจากโลกมนุษย์ พระองค์ไม่ทรงสามารถคงอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ได้เป็นเวลานาน

เนื่องจากทรงเกรงว่าจะเป็นการขวางทางพระราชกิจที่กำลังจะมา

สิ่งที่พระองค์ทรงสำแดงต่อมวลชนนั้นเป็นเพียงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์และกิจการทั้งหมดของ

พระองค์เท่านั้น และหาใช่พระฉายาของตอนที่พระองค์ทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์สองคราวไม่

เนื่องจากพระฉายาของพระเจ้าสามารถแสดงโดยผ่านทางพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เท่านั้น

และไม่สามารถถูกแทนที่ด้วยพระฉายาของมนุษย์ที่พระองค์ทรงจุติมาได้

พระฉายาในเนื้อหนังของพระองค์ถูกแสดงต่อผู้คนจำนวนจำกัดเท่านั้น

เฉพาะต่อบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังเท่านั้น

นี่คือเหตุผลที่ทำให้พระราชกิจซึ่งกำลังถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้นอยู่ในขณะนี้จึงถูกทำอย่างลับๆ ยิ่งนัก
ในทำนองเดียวกัน

พระเยซูได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อพวกยิวเท่านั้นเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์
และไม่เคยทรงแสดงพระองค์เองต่อชนชาติอื่นใดอย่างเปิดเผยเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น

ทันทีที่พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้ว

พระองค์จึงได้ทรงไปจากโลกมนุษย์โดยพลันและมีได้ทรงพำนักอยู่ นั่นคือ ต่อมาภายหลัง พระฉายาของมนุษย์นี้
ที่ได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อมนุษย์นั้น หาใช่พระองค์ไม่

แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งได้ทรงดำเนินพระราชกิจโดยตรง

ทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้แล้วเสร็จอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

พระองค์จะทรงไปจากโลกมนุษย์

และจะไม่มีวันทรงพระราชกิจใดที่คล้ายคลึงกับที่พระองค์ได้ทรงทำไปเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนังอีก

หลังจากนี้ พระราชกิจทั้งหมดได้ถูกปฏิบัติโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง ในระหว่างช่วงเวลานี้

ยากที่มนุษย์จะมีความสามารถมองเห็นพระฉายาของพระวรกายที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์ กล่าวคือ

พระองค์มิได้ทรงแสดงพระองค์เองต่อมนุษย์เลย แต่ยังคงทรงซ่อนเร้นตลอดกาล

เวลาสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นมิจำกัด พระราชกิจนี้ถูกดำเนินไปในยุค

ในช่วงเวลา ในชนชาติที่เฉพาะเจาะจง และท่ามกลางผู้คนที่เฉพาะเจาะจง

พระราชกิจนี้เป็นเพียงตัวแทนของพระราชกิจในระหว่างช่วงเวลาแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น

และเฉพาะยุคเท่านั้นเท่านั้น นั่นคือ มันเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในยุคเฉพาะยุคหนึ่ง

และไม่ใช้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น

พระฉายาของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์จะไม่ถูกแสดงต่อผู้คนทั้งหมด

สิ่งที่ถูกแสดงต่อมวลชนคือความชอบธรรมของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์

มากกว่าที่จะเป็นพระฉายาของพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์สองคราว

มันไม่ใช่สักพระฉายาเดียวที่ถูกแสดงต่อมนุษย์ ทั้งยังไม่ใช่พระฉายาทั้งสองที่ผกผันกัน ดังนั้น

จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เนื้อหนังซึ่งทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าควรไปจากแผ่นดินโลกทันทีที่พระราชกิจซึ่งพระอง
ค์ทรงจำเป็นต้องทำนั้นเสร็จบริบูรณ์

เนื่องจากพระองค์ทรงมาเพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงพึงกระทำเท่านั้น

และหาใช่เพื่อทรงแสดงพระฉายาของพระองค์ต่อผู้คนไม่

แม้ว่านัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์ได้ลุล่วงไปแล้วโดยพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองคราว

แต่พระองค์ก็ยังคงจะไม่ทรงสำแดงพระองค์เองอย่างเปิดเผยต่อชนชาติใดที่ไม่เคยได้เห็นพระองค์มาก่อน

พระเยซูจะไม่มีวันทรงแสดงพระองค์เองต่อพวกยิวในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งความชอบธรรมอีกแล้ว
ทั้งยังจะไม่เสด็จขึ้นไปยังภูเขามะกอกเทศและทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมด กล่าวคือ
ทั้งหมดที่พวกยิวได้เห็นกันไปในนั้นเป็นรูปภาพของพระเยซูในช่วงระหว่างกาลสมัยของพระองค์ในยูเดีย
นี่เป็นเพราะพระราชกิจของพระเยซูในการจัดเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นได้จบลงไปแล้วเมื่อสองพันปีที่แล้ว
พระองค์จะไม่ทรงกลับไปที่ยูเดียในรูปลักษณะของมนุษย์
นับประสาอะไรที่จะทรงแสดงพระองค์เองในรูปลักษณะของมนุษย์ต่อชนต่างชาติใดๆ
เพราะพระฉายาของพระเยซูที่ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนังนั้นเป็นแค่รูปลักษณะของมนุษย์
และไม่ใช่ว่าพระฉายาของบุตรมนุษย์ที่ซ่อนเร้นให้เห็น
แม้ว่าพระเยซูได้ทรงสัญญาต่อเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จมาอีก
แต่พระองค์จะไม่ทรงแสดงพระองค์เองในรูปลักษณะของมนุษย์อย่างเรียบง่ายต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในชนต่างชาติทั้งหมด
พวกเจ้าจึงพึงรู้เถิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อเปิดยุคหนึ่งขึ้นมา
พระราชกิจนี้จำกัดอยู่ภายในเวลาไม่กี่ปี
และพระองค์จึงไม่ทรงสามารถที่จะทำให้พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณของพระเจ้าเสร็จสิ้นได้
ในทำนองเดียวกัน
พระฉายาของพระเยซูที่เป็นมนุษย์ก็สามารถเป็นตัวแทนได้เพียงพระฉายาของพระเจ้าในขณะที่พระองค์ได้ทรงงาน
อยู่ในยูเดียเท่านั้น และพระองค์ได้ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเท่านั้น
ในระหว่างช่วงเวลาที่เราได้ทรงอยู่ในเนื้อหนัง
พระองค์ไม่ได้ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งการนำพาผู้คนไปสู่บัพติศมาหรือสู่การทำลายล้างมวลมนุษย์
ดังนั้น หลังจากที่พระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขนและได้ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ไปแล้ว
พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และทรงปกปิดพระองค์เองจากมนุษย์ตลอดกาล จากนั้นมา
บรรดาผู้เชื่อที่สัจซื่อจากชนต่างชาติทั้งหลายจึงได้รู้ความสามารถที่จะมองเห็นการสำแดงขององค์พระเยซูเจ้าได้
มีก็แต่เพียงรูปภาพของพระองค์ที่พวกเขาได้ป้ายไว้บนผนังเท่านั้น
รูปภาพนี้เป็นแค่รูปภาพที่มนุษย์วาดขึ้นเท่านั้น
และหาใช่พระฉายาที่พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงแสดงต่อมนุษย์ไม่
พระเจ้าจะไม่ทรงแสดงพระองค์เองอย่างเปิดเผยต่อมวลชนในพระฉายาของตอนที่พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
สองคราว
พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำท่ามกลางมวลมนุษย์นั้นก็คือการอนุญาตให้พวกเขาได้เข้าใจพระอุปนิสัยของพระ
องค์ ทั้งหมดนี้ถูกแสดงออกต่อมนุษย์โดยวิถีทางของพระราชกิจของยุคต่างๆ ที่แตกต่างกัน
กล่าวคือมันถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางพระอุปนิสัยที่พระองค์ได้ทรงทำให้เป็นที่รู้จักกันไปแล้ว

และโดยผ่านทางพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติไปแล้ว มากกว่าจะ โดยผ่านทางคำสั่งแสดของพระเยซู
นี่กล่าวได้ว่า พระฉายาของพระเจ้าไม่ได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักต่อมนุษย์โดยผ่านทางพระฉายาที่ทรงจุติเป็นมนุษย์
แต่กลับโดยผ่านทางพระราชกิจที่ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้น โดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งมีทั้งพระฉายาแล
ะพระรูปสัณฐาน

และพระฉายาของพระองค์จึงได้ถูกแสดและพระอุปนิสัยของพระองค์จึงได้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักโดยผ่านทางพร
ราชกิจของพระองค์นี่เอง นี่คือนัยสำคัญของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำในเนื้อหนัง

ทันทีที่พระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์สองคราวของพระเจ้ามาถึงบทอวาน

พระองค์จะทรงเริ่มแสดพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ไปทั่วชนต่างชาติทั้งหลาย

เป็นการอนุญาตให้มวลชนได้เห็นพระฉายาของพระองค์ พระองค์จะทรงสั่งแสดพระอุปนิสัยของพระองค์

และทรงทำให้บทอวานของมนุษย์ในหมวดหมู่ที่ต่างกันมีความชัดเจนโดยวิธีทางนี้

ด้วยประการฉะนี้จึงเป็นการนำพายุคเดิมไปสู่บทอวานอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เหตุผลที่ทำให้พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังจึงไม่ยืดยายไปทั่วพื้นที่อันไพศาล

(เช่นเดียวกับที่พระเยซูได้ทรงพระราชกิจในยูเดียเท่านั้น และวันนี้ เราทำงานท่ามกลางพวกเจ้าเท่านั้น)

ก็เพราะพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังมีอาณาเขตและมีขีดจำกัด พระองค์แค่กำลังทรงดำเนินช่วงเวลาสั้นๆ

แห่งพระราชกิจในรูปลักษณะของมนุษย์ปกติและธรรมดาสามัญคนหนึ่งเท่านั้น

พระองค์หาได้กำลังใช้เนื้อหนังที่ทรงจุติเป็นมนุษย์นี้เพื่อทรงพระราชกิจแห่งกัลปาวสานหรือพระราชกิจแห่งกา

รทรงปรากฏต่อประชาชนของชนต่างชาติทั้งหลายไม่

พระราชกิจในเนื้อหนังนั้นสามารถเพียงถูกจำกัดอยู่ในวงเขตเท่านั้น (ดังเช่น

การทรงพระราชกิจแค่ในยูเดียเท่านั้น หรือเพียงท่ามกลางพวกเจ้าเท่านั้น) และต่อจากนั้น

โดยวิธีทางของพระราชกิจที่ดำเนินเสร็จสิ้นไปภายในอาณาเขตเหล่านี้ วงเขตของมันจึงสามารถแผ่ขยายได้

แน่นอนว่า พระราชกิจแห่งการแผ่ขยายนั้นจะถูกดำเนินการโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระองค์

แล้วก็จะไม่ได้เป็นพระราชกิจของเนื้อหนังที่ทรงจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์อีกต่อไป

เพราะพระราชกิจในเนื้อหนังมีอาณาเขตและไม่ได้ยืดยายออกไปยังทุกมุมของจักรวาล—

มันไม่สามารถสำเร็จลุล่วงการนี้ได้ โดยผ่านทางพระราชกิจในเนื้อหนัง

พระวิญญาณของพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจซึ่งกำลังจะตามมาให้เสร็จสิ้น

ดังนั้นพระราชกิจที่ทำในเนื้อหนังนั้นเป็นลักษณะของการเปิดตัวซึ่งถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นภายในอาณาเขตหนึ่งโ

ดเฉพาะ กล่าวคือ หลังจากนั้น พระวิญญาณของพระองค์นี่เองที่ทรงดำเนินพระราชกิจนี้ต่อ

และพระองค์ทรงทำยิ่งไปกว่านั้นมากเหลือเกินในวงเขตที่ถูกขยายออกไป

พระราชกิจที่พระเจ้าเสด็จมาทำบนแผ่นดินโลกนี้ก็เพียงเพื่อทรงนำคุณนั้น เพื่อทรงเปิดยุคใหม่ขึ้นมา
และนำพายุเก่าไปสู่บ่ทอวสาน

พระองค์มิได้ทรงมาเพื่อทรงดำเนินชีวิตไปตามครรลองของชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลก

มิได้ทรงมาเพื่อผ่านประสบการณ์ความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้าของชีวิตแห่งโลกมนุษย์เพื่อตัวพระองค์เอง
หรือเพื่อทรงทำให้บุคคลเฉพาะหนึ่งคนมีความเพียบพร้อมด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

หรือเพื่อทรงเฝ้ามองดูบุคคลเฉพาะหนึ่งคนด้วยพระองค์เองในขณะที่เขาเติบโต นี่ไม่ใช่พระราชกิจของพระองค์
พระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นเพียงเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่อีกหนึ่งและนำพายุเก่าไปสู่บ่ทอวสาน นั่นก็คือ

พระองค์จะทรงเริ่มต้นยุคใหม่ในสภาวะบุคคล จะทรงนำพายุอีกยุคไปสู่บ่ทอวสานในสภาวะบุคคล

และจะทำให้ซาตานพ่ายแพ้โดยการดำเนินพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นในสภาวะบุคคล

แต่ละคราวที่พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะบุคคล

มันเป็นราวกับว่าพระองค์กำลังทรงวางหนึ่งพระบาทลงบนสนามรบ ก่อนอื่น

ก่อนอื่นพระองค์ทรงกำราบโลกนี้ลงและมีชัยเหนือซาตานในขณะที่ทรงอยู่ในเนื้อหนัง

พระองค์ทรงครองพระสิริทั้งมวลและทรงเปิดฉากความครบถ้วนบริบูรณ์พระราชกิจของช่วงสองพันปีนั้น

อันเป็นการทำให้ผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลกมีเส้นทางที่ถูกดัดที่จะเหยียบย่ำไปและมีชีวิตแห่งสันติสุขแล
ความชื่นบานยินดีต่อการมีชีวิตอยู่ อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าไม่ทรงสามารถใช้ชีวิตอยู่กับมนุษย์บนแผ่นดินโลกได้นานนัก เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า

และจะว่าไปแล้วก็ไม่ทรงเหมือนกับมนุษย์เลย

พระองค์ไม่ทรงสามารถใช้ชีวิตตลอดชั่วชีวิตของบุคคลธรรมดาสามัญ นั่นก็คือ

พระองค์ไม่ทรงสามารถพักอาศัยบนแผ่นดินโลกในฐานะบุคคลหนึ่งซึ่งไม่มีอะไรพิเศษเลย

เนื่องเพราะพระองค์ทรงมีเพียงส่วนน้อยที่สุดของสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติของบุคคลปกติคนหนึ่งเท่านั้น

ในการที่จะยังชีพชีวิตมนุษย์ของพระองค์ กล่าวได้อีกอย่างว่า พระเจ้าจะทรงสร้างครอบครัว มีอาชีพการงาน

และพุ่มพื้กบุตรหลานบนแผ่นดินโลกได้อย่างไรกัน? นี่จะมิใช่ความเสื่อมเสียต่อพระองค์หรือ?

การที่พระองค์ทรงได้รับการทำให้มีคุณสมบัติของสภาวะมนุษย์ตามปกตินั้นก็เพียงเพื่อจุดประสงค์แห่งการดำเนิน
พระราชกิจในลักษณะที่ปกติธรรมดาเท่านั้น

หาใช่เพื่อให้พระองค์มีความทรงสามารถที่จะมีครอบครัวและอาชีพการงานเฉกเช่นที่มนุษย์ปกติคนหนึ่งจะ
ทำได้ไม่ สำคัญกับรู้อันปกติของพระองค์ ความนึกคิดจิตใจที่เป็นปกติ

และการรับประทานอาหารกับการนุ่งห่มตามปกติของเนื้อหนังของพระองค์นั้นพอเพียงที่จะพิสูจน์ว่า

พระองค์มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ ไม่มีความจำเป็นใดๆ

เลยที่พระองค์จะต้องมีครอบครัวหรือมีหน้าที่การงานเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงได้รับการประดับประดา

ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ นี่คงจะไม่จำเป็นโดยสิ้นเชิง!

การเสด็จมายังแผ่นดินโลกของพระเจ้าก็คือการที่พระวณะทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ กล่าวคือ

พระองค์เพียงทรงอนุญาตให้มนุษย์ได้เข้าใจพระวณะของพระองค์และมองเห็นพระวณะของพระองค์เท่านั้น

เอง นั่นก็คือ เป็นการอนุญาตให้มนุษย์มองเห็นพระราชกิจของพระองค์ที่ถูกดำเนินเสร็จสิ้นไปโดยเนื้อหนัง

เจตนารมณ์ของพระองค์นั้นหาใช่เพื่อให้ผู้คนปฏิบัติต่อเนื้อหนังของพระองค์ในแบบเฉพาะไม่

แต่เพียงเพื่อให้มนุษย์มีความเชื่อฟังจนถึงจุดสุดท้าย นั่นก็คือ

เชื่อฟังทุกพระวณะที่ทรงปล่อยออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์

และนบนอบต่อพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัติ

พระองค์ก็แค่กำลังทรงพระราชกิจอยู่ในเนื้อหนังเท่านั้นเอง

พระองค์หาได้กำลังเจตนาร้องขอให้มนุษย์ยกย่องความยิ่งใหญ่หรือความบริสุทธิ์แห่งเนื้อหนังของพระองค์

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับกำลังทรงแสดงให้เห็นถึงพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระองค์และสิทธิอำนาจทั้งหมดที่ทรงแ

ก่องไกว ดังนั้น แม้ว่าพระองค์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่โดดเด่น

พระองค์กลับมิได้ทรงประกาศแสดงออกมาเลย

และเพียงทรงมุ่งเน้นอยู่กับพระราชกิจที่พระองค์ทรงพึงกระทำเท่านั้น

พวกเขารู้ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้วและยังไม่ได้ทรงประกาศต่อสาธารณะหรือให้คำพ

ยานต่อสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับเพียงแค่ดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำจนเสร็จสิ้นไปอย่างเรียบ

ง่ายเท่านั้นเอง ดังนั้น

ทั้งหมดที่พวกเขารู้สามารถมองเห็นได้จากพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ก็คือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในเชิงเทวสภาพ

กล่าวคือ

นี่เป็นเพราะพระองค์ไม่เคยทรงกล่าวประกาศว่าสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในสภาวะมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อให้มนุษย์

ทำตามอย่าง มีเพียงเมื่อมนุษย์นำทางผู้คนเท่านั้นพระองค์จึงตรัสถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นในสภาวะมนุษย์

ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้รับความเลื่อมใสและความนบนอบจากพวกเขา

และด้วยการนั้นจึงได้บรรลุสภาวะความเป็นผู้นำของผู้อื่น ในทางกลับกัน

พระเจ้าทรงพิชิตมนุษย์โดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์โดยลำพัง (นั่นก็คือ

พระราชกิจที่มนุษย์ไม่อาจบรรลุได้)

จึงเป็นไปได้เลยที่พระองค์จะทรงได้รับความเลื่อมใสจากมนุษย์หรือทรงทำให้มนุษย์รักบูชาพระองค์

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำก็คือทรงค่อยๆ

ปลูกฝังความรู้สึกเคารพต่อพระองค์หรือสำนึกรับรู้แห่งความยากหยั่งถึงได้ของพระองค์เข้าไปในมนุษย์
พระเจ้าไม่ทรงมีความจำเป็นที่จะต้องทำให้มนุษย์ประทับใจ
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องมีก็คือเจ้าต้องการพระองค์ทันทีที่ได้เป็นพยานต่อพระอุปนิสัยของพระองค์ไ
ไปแล้ว พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเป็นของพระองค์เอง มนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้
อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้
เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถทรงพระราชกิจของพระองค์เอง
และนำมาซึ่งยุคใหม่ที่จะนำทางมนุษย์ไปสู่ชีวิตใหม่ๆ ได้
พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นก็เพื่อทำให้มนุษย์สามารถมาเข้าสู่การครองชีวิตใหม่และเข้าสู่ยุคใหม่
พระราชกิจส่วนที่เหลือถูกส่งมอบให้กับบรรดาผู้ที่มิสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
ผู้ซึ่งได้รับความเลื่อมใสจากผู้อื่น ดังนั้น ในยุคพระคุณ
พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจสองพันปีภายในเวลาเพียงสามปีครึ่งของเวลาสามสิบสามปีของพระองค์ในเ
นือหนึ่ง เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น
พระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของสองพันปี หรือของทั้งยุคภายในช่วงชีวิตที่สั้นที่สุดเป็นเวลาไม่กี่ปีเสมอ
พระองค์ไม่ทรงทำให้ล่าช้า และพระองค์ไม่ทรงหยุดชะงัก
พระองค์ทรงแค่บีบอัดพระราชกิจของหลายปีเพื่อที่จะให้มันเสร็จลงภายในเวลาสั้นๆ ไม่กี่ปีเท่านั้นเอง
นี่เป็นเพราะว่า
พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติอยู่ในสภาวะบุคคลนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการเปิดตัวทางออกใหม่และ
นำทางไปสู่ยุคใหม่ทั้งหมดทั้งสิ้น

ความล้าลึกแห่งการทรงจตุเป็นมนุษย์ (3)

เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อมีส่วนร่วมในการสร้างหรือขบวนการใดๆ แต่เพื่อทำพันธกิจของพระองค์ให้ลุ่ล่ง
แต่ละครั้งที่พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

มันเป็นไปเพียงเพื่อให้พระราชกิจช่วงระยะหนึ่งสำเร็จลุ่ล่งและเพื่อเปิดตัวยุคใหม่

บัดนี้ยุคแห่งราชอาณาจักรได้มาถึงแล้ว เช่นเดียวกับที่การฝึกฝนเพื่อราชอาณาจักรได้มาถึง

พระราชกิจช่วงระยะนี้ไม่ใช่งานของมนุษย์

และนั่นไม่ใช่เพื่อปฏิบัติพระราชกิจในมนุษย์ให้ถึงระดับใดโดยเฉพาะ

แต่เป็นเพียงเพื่อให้ส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระเจ้าครบบริบูรณ์เท่านั้น

สิ่งที่พระองค์ทรงทำไม่ใช่งานของมนุษย์

สิ่งนั้นไม่ใช่เพื่อสัมฤทธิ์ผลลัพท์ระดับที่แน่นอนระดับหนึ่งในการปฏิบัติพระราชกิจในมนุษย์ก่อนที่จะจากแผ่นดิน
โลกไป

นั่นเป็นไปเพื่อให้พันธกิจของพระองค์ลุ่ล่งและทำพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงต้องทำให้แล้วเสร็จ

ซึ่งก็คือการทำการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมเพื่อพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และด้วยการนั้นจึงได้รับการถวายพระเกียรติ

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์นั้น ไม่เหมือนกันกับงานของผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน

เมื่อพระเจ้าเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

พระองค์สนพระทัยเกี่ยวกับเรื่องการทำพันธกิจของพระองค์ให้ลุ่ล่งเท่านั้น

สำหรับเรื่องอื่นทั้งหมดที่ไม่เกี่ยวพันกับพันธกิจของพระองค์นั้น พระองค์แทบจะไม่ได้ทรงเข้าไปมีส่วนร่วมเลย
แม้กระทั่งในขอบข่ายของการเอาหูไปนาเอาตาไปไร่

พระองค์เพียงแต่ทรงดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงต้องทำเท่านั้น

และอย่างน้อยที่สุดพระองค์ทรงเป็นหน่วยงานที่มนุษย์ควรจะทำ

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นพระราชกิจที่เกี่ยวกับยุคที่พระองค์ประทับอยู่และกับพันธกิจที่พระองค์ควร
ทรงจะทำให้ลุ่ล่งเท่านั้น ราวกับว่าเรื่องอื่นทั้งหมดนั้นอยู่นอกเหนือขอบเขตอำนาจของพระองค์

พระองค์ไม่ทรงเตรียมพระองค์เองให้พร้อมด้วยความรู้พื้นฐานที่มากขึ้นเกี่ยวกับการดำรงชีวิตเหมือนผู้หนึ่ง
ท่ามกลางมวลมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเรียนรู้ทักษะทางสังคมมากขึ้น

อีกทั้งไม่ทรงเตรียมพระองค์เองให้พร้อมด้วยสิ่งอื่นใดที่มนุษย์เข้าใจ

ทั้งหมดที่มนุษย์ควรจะทำรอบครองนั้น ไม่ทำให้พระองค์ทรงกังวลเลย

และพระองค์แค่ทรงพระราชกิจที่เป็นหน้าที่ของพระองค์เท่านั้น และดังนั้น ตามที่มนุษย์มองเห็น

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงขาดคบกพร่องในมากมายหลายสิ่งจนพระองค์ไม่แม้กระทั่งให้ความใส่ใจพระทัยในหลายสิ่งหลายอย่างที่มีมนุษย์ควรจะมี และพระองค์ไม่ทรงมีความเข้าใจเรื่องทั้งหลายดังกล่าว

สิ่งทั้งหลายเช่นความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับชีวิต

ตลอดจนหลักการที่ควบคุมดูแลการประพฤติส่วนตัวและการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนั้นปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์อันใดกับพระองค์เลย

แต่เจ้าแค่ไม่สามารถสำนึกถึงรูปร่างและของความผิดปกติแม้แต่ชนิดเดียวจากพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เพียงแต่รักษาพระชนม์ชีพของพระองค์ให้คงอยู่ในฐานะบุคคลปกติคนหนึ่ง และการมีเหตุผลตามปกติของพระมัตถลุงค์ของพระองค์เท่านั้น

โดยให้พระองค์ทรงมีความสามารถในการหยั่งรู้ระหว่างถูกและผิดได้ อย่างไรก็ตาม

พระองค์ไม่ทรงได้รับการเตรียมให้พร้อมด้วยสิ่งอื่นใด ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ (สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง)

เท่านั้นควรจะมี พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อกำหนดกิจของพระองค์เองให้ลุล่วงเท่านั้น

พระราชกิจของพระองค์ได้รับการชี้นำไปที่ยุคหนึ่งทั้งยุค ไม่ใช่บุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือสถานที่หนึ่งที่ใด แต่ที่ทั่วทั้งจักรวาล

นี่คือทิศทางของพระราชกิจของพระองค์และหลักการที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ

ไม่มีผู้ใดสามารถปรับเปลี่ยนการนี้ได้ และมนุษย์ไม่มีทางที่จะกลายมาเป็นเกี่ยวข้องในการนี้

แต่แต่ละครั้งที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงนำพาพระราชกิจของยุคนั้นมากับพระองค์

และไม่ทรงมีเจตนารมณ์ที่จะดำเนินพระชนม์ชีพอยู่เคียงข้างมนุษย์เป็นเวลาสี่สิบ สามสิบ สิบ

หรือแม้กระทั่งเจ็ดสิบ หรือแปดสิบปี

เพื่อที่ว่าเขาอาจจะมีความเข้าใจและได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในตัวพระองค์ขึ้น

ไม่มีความจำเป็นสำหรับการนั้น!

การทำดังนั้นคงจะไม่มีทางที่จะทำให้ความรู้ที่มีเกี่ยวกับพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้าลึกซึ้งขึ้น

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันคงจะเพียงแค่เพิ่มให้กับมโนคติที่หลงผิดของเขา

และทำให้มโนคติที่หลงผิดและความคิดของเขากลายเป็นซากดึกดำบรรพ์ไปเท่านั้น

ดังนั้นมันจึงจำเป็นที่พวกเจ้าทั้งหมดจะเข้าใจอย่างแน่ชัดว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์คือสิ่งใด

แน่ใจหรือไม่ว่าพวกเจ้าไม่สามารถล้มเหลวที่จะได้มีความเข้าใจคำพูดที่เราพูดกับพวกเจ้าว่า

“ที่เรามาที่นี่ ไม่ใช่เพื่อได้รับประสบการณ์กับชีวิตของมนุษย์ปกติคนหนึ่ง”? พวกเจ้าลืมไปแล้วหรือกับคำพูดที่ว่า

“พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก ไม่ใช่เพื่อดำเนินพระชนม์ชีพแบบมนุษย์ปกติ”?

พวกเจ้าไม่เข้าใจจุดประสงค์ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า อีกทั้งพวกเจ้าไม่มีความหมายของ

“พระเจ้าจะทรงสามารถมายังแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์ที่จะได้รับประสบการณ์กับชีวิตของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้อย่างไร?” พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่งเพื่อทำพระราชกิจของพระองค์ให้ครบบริบูรณ์เท่านั้น

และดังนั้นพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกนั้นจึงมีระยะเวลาอันสั้น

พระองค์ไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์ที่จะทำให้พระวิญญาณของพระเจ้าบ่มเพาะร่างกายฝ่ายเนื้อหนังของพระองค์ให้เป็นมนุษย์ชั้นเลิศผู้ซึ่งจะนำทางคริสตจักร เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

นั่นคือพระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

มนุษย์ไม่รู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์และบังคับกำหนดคุณลักษณะสิ่งทั้งหลายให้พระองค์

แต่พวกเขาทั้งหมดควรตระหนักว่าพระเจ้าทรงเป็น “พระวณะที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์”

ไม่ใช่ร่างกายฝ่ายเนื้อหนังที่ได้รับการบ่มเพาะโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อเข้ารับบาทบาทของพระเจ้าชั่วขณะหนึ่ง พระเจ้าพระองค์เองไม่ได้ทรงเป็นผลผลิตของการเพาะปลูก แต่เป็นพระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

และวันนี้ พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการท่ามกลางพวกเขาทั้งหมด

พวกเขาทั้งหมดรู้และยอมรับว่าการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าคือความจริงที่เป็นข้อเท็จจริง

แต่ถึงกระนั้นพวกเขายังคงกระทำการราวกับว่าเจ้าเข้าใจสิ่งนั้น

จากพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไปจนถึงนัยสำคัญและเนื้อแท้แห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์

พวกเขาไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจการเหล่านี้แม้แต่น้อย

และเพียงแต่ติดตามผู้อื่นในการท่องพระวณะทั้งหลายจากความจำอย่างฉาบฉวย

เจ้าเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงเป็นอย่างที่เจ้าจินตนาการหรือ?

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อนำทางยุคและทำให้งานใหม่เริ่มดำเนินไปเท่านั้น

เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพวกเขาที่ต้องเข้าใจประเด็นนี้ การนี้แตกต่างอย่างมากจากหน้าที่การงานของมนุษย์

และสองอย่างนี้ไม่สามารถดำเนินไปในเวลาเดียวกันได้

มนุษย์จำเป็นต้องได้รับการบ่มเพาะและการทำให้มีความเพียบพร้อมผ่านช่วงเวลาที่ยาวนานก่อนที่จะจะสามารถ

ถูกใช้ให้ดำเนินงานได้

และสถานะความเป็นมนุษย์ประเภทที่เป็นที่ต้องการนั้นคือประเภทที่มีอันดับสูงเป็นพิเศษ

มนุษย์ไม่เพียงแต่ต้องมีความสามารถที่จะคำฐานีกรับรู้ถึงสถานะความเป็นมนุษย์ปกติเท่านั้น

แต่เขาต้องเข้าใจหลักการและกฎเกณฑ์เพิ่มเติมอีกมากมายที่ควบคุมดูแลการประพฤติของเขาที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น

และยิ่งไปกว่านั้น

เขาต้องมุ่งมั่นที่จะศึกษาให้มากยิ่งขึ้นไปอีกเกี่ยวกับความรู้ด้านสติปัญญาและตามหลักจริยธรรมของมนุษย์

นี่คือสิ่งที่มนุษย์ควรจะได้รับเตรียมให้พร้อม อย่างไรก็ตาม

การนี้ไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

การนี้ไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

เพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้เป็นตัวแทนของมนุษย์ อีกทั้งไม่ใช่งานของมนุษย์ ตรงกันข้าม
นั้นเป็นการแสดงออกโดยตรงถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
และเป็นการดำเนินงานพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำโดยตรง (โดยธรรมชาติแล้วนั้น
พระราชกิจของพระองค์ได้รับการดำเนินการในเวลาที่เหมาะสม ไม่ใช่อย่างไม่ตั้งใจหรือไร้แบบแผน
และนั่นเริ่มต้นขึ้นเมื่อถึงเวลาที่จะทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วง)
พระองค์ไม่ทรงเข้าไปมีส่วนร่วมในชีวิตของมนุษย์หรืองานของมนุษย์ กล่าวคือ
สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นไม่ได้รับการเตรียมให้พร้อมด้วยสิ่งใดๆ เหล่านี้
(ถึงแม้ว่าการนี้ไม่ได้กระทบต่อพระราชกิจของพระองค์)
พระองค์เพียงแต่ทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงเมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะทรงทำดังนั้น
ไม่ว่าพระองค์ทรงมีสถานะใดก็ตาม พระองค์แค่ทรงทะยานไปข้างหน้ากับพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทรงทำ
ไม่ว่ามนุษย์จะรู้สิ่งใดเกี่ยวกับพระองค์ และไม่ว่าความคิดเห็นของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์จะเป็นอย่างไร
พระราชกิจของพระองค์ก็ไม่ได้รับผลกระทบโดยสิ้นเชิง ยกตัวอย่างเช่น
เมื่อพระเยซูได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ ไม่มีผู้เคยรู้อย่างแน่ชัดว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด
แต่พระองค์แค่ทรงทะยานไปข้างหน้าในพระราชกิจของพระองค์
ไม่มีสิ่งใดจากการนี้ที่ได้ขัดขวางพระองค์ในการดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทรงทำ ดังนั้น
พระองค์มิได้ทรงสารภาพหรือประกาศถึงพระอัครลักษณะของพระองค์เองเป็นอันดับแรก
และแค่ทรงทำให้มนุษย์ติดตามพระองค์เท่านั้น โดยธรรมชาติแล้วนี้ไม่ใช่แค่การถ่อมพระทัยของพระเจ้า
แต่ยังเป็นหนทางที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน
พระองค์ทรงสามารถเพียงทรงพระราชกิจในหนทางนี้เท่านั้น
เพราะมนุษย์ไม่มีทางที่จะจำพระองค์ได้ด้วยตาเปล่า และต่อให้มนุษย์จำพระองค์ได้
เขาก็จะไม่สามารถที่จะช่วยในพระราชกิจของพระองค์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์มิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะให้มนุษย์มารู้จักเนื้อหนังของพระองค์
การนั้นเป็นไปเพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์และทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วง ด้วยเหตุผลนี้
พระองค์ไม่ได้ทรงให้ความสำคัญกับการทำให้พระอัครลักษณะของพระองค์เป็นที่เปิดเผย
เมื่อพระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ควรจะทรงทำครบบริบูรณ์แล้วนั้น
พระอัครลักษณะและสถานะทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ก็ได้กลายเป็นที่ชัดเจนต่อมนุษย์โดยธรรมชาติ
พระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นทรงนิ่งเงียบและไม่เคยทรงทำการประกาศใดๆ
พระองค์ไม่ได้พระทัยทั้งกับมนุษย์และกับวิธีที่มนุษย์กำลังเข้ากันได้ในการติดตามพระองค์
แต่แค่ทรงทะยานไปข้างหน้าในการทำพันธกิจของพระองค์ลุล่วงและการดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ควรจะ

ทรงทำ ไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะยื่นในหนทางแห่งพระราชกิจของพระองค์ได้

เมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์

นั่นก็จะได้รับการสรุปปิดตัวและนำพาไปถึงบทวารสถานอย่างไม่มีพลาด

และไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะบอกทเป็นอย่างอื่นได้

มีเพียงหลังจากที่พระองค์ได้เสด็จไปจากมนุษย์เมื่อพระราชกิจของพระองค์ได้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้นมนุษย์จึงจะเข้าใจพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ แม้ว่ายังคงไม่ชัดเจนทั้งสิ้นก็ตาม

และมนุษย์จะต้องใช้เวลายาวนานในการเข้าใจเจตนารมณ์ซึ่งพระองค์ทรงมีในการดำเนินพระราชกิจของพระองค์ครั้งแรกอย่างเต็มที่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระราชกิจในยุคของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน

ส่วนหนึ่งประกอบด้วยพระราชกิจที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าพระองค์เองทำ

และพระวาระที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าพระองค์เองพูด

ทันทีที่พันธกิจของเนื้อหนังของพระองค์ถูกทำให้ลุล่วงโดยครบบริบูรณ์แล้วนั้น

อีกส่วนหนึ่งของพระราชกิจยังคงจะต้องได้รับการดำเนินการโดยบรรดาผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน

เป็นเวลานี้เองที่มนุษย์ควรจะทำให้หน้าที่การงานของเขาถูกล่วง เพราะพระเจ้าได้ทรงเปิดหนทางไว้แล้ว

และจำเป็นที่มนุษย์จะต้องเดินด้วยตัวเขาเอง กล่าวคือ

พระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ทรงดำเนินการพระราชกิจส่วนหนึ่ง

และต่อมาพระวิญญาณบริสุทธิ์และบรรดาผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานจะทำให้งานนี้สำเร็จ ดังนั้น

มนุษย์ควรรู้ว่าพระราชกิจที่จะได้รับการดำเนินการโดยพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นหลักในช่วงระยะนี้จะ

นำมาซึ่งสิ่งใด และเขาต้องเข้าใจอย่างแน่ชัดว่านัยสำคัญของการที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์คือสิ่งใด

และพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทรงทำคือสิ่งใด

และต้องไม่ทำการเรียกร้องต่อพระเจ้าตามการเรียกร้องที่ทำขึ้นต่อมนุษย์ ในที่นี้มีความผิดพลาดของมนุษย์

มนโคติที่หลงผิดของเขา และที่มากกว่านั้นคือ การไม่เชื่อฟังของเขา

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ไม่ใช่ด้วยเจตนารมณ์ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รู้จักเนื้อหนังของพระองค์

หรือเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์แยกแยะความแตกต่างระหว่างเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กับเนื้อหนัง

ของมนุษย์ อีกทั้งพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อฝึกฝนพลังอำนาจแห่งการหยั่งรู้ของมนุษย์

และนับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยเจตนารมณ์ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์นมัสการเนื้อหนัง

ที่จุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการถวายพระเกียรติที่ยิ่งใหญ่

ไม่มีสิ่งใดจากสิ่งเหล่านี้ที่เป็นเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าในการบังเกิดเป็นมนุษย์

อีกทั้งพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะกล่าวโทษมนุษย์ อีกทั้งไม่ได้ทรงจงใจที่จะเปิดเผยมนุษย์

อีกทั้งไม่ได้จะทำสิ่งทั้งหลายให้ลำบากยากเย็นสำหรับเขา

ไม่มีสิ่งใดจากสิ่งเหล่านี้ที่เป็นเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้า ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

นั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของงานที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งงานที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของพระองค์และการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของพระองค์ที่พระองค์ทรงกระทำการดังที่พระองค์ทรงทำ และไม่ใช่ด้วยเหตุผลทั้งหลายที่มนุษย์จินตนาการ

พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกดังที่พระราชกิจของพระองค์พึงประสงค์เท่านั้น และดังที่จำเป็นเท่านั้น

พระองค์มิได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์ที่จะมองไปโดยรอบเท่านั้น

แต่เพื่อดำเนินงานที่พระองค์ควรจะทำ

เหตุใดอีกเล่าที่พระองค์จะทรงเข้ารับภาระหนักเช่นนั้นและรับความเสี่ยงที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นเพื่อดำเนินการพระราชกิจนี้? พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็ต่อเมื่อพระองค์ต้องทรงบังเกิดเท่านั้น

และพร้อมด้วยนัยสำคัญที่เป็นเอกลักษณ์เสมอ

หากเป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองดูพระองค์

และเพื่อขยายขอบเขตสายตาของพวกเขาให้กว้างขึ้น เช่นนั้นแล้ว

พระองค์คงจะไม่มีวันทรงมาอยู่ท่ามกลางผู้คนอย่างง่าย ๆ เช่นนั้นอย่างแน่นอนที่สุด

พระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อประโยชน์แห่งการบริหารจัดการของพระองค์และพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นของพระองค์ และเพื่อที่พระองค์อาจจะทรงได้รับมวลมนุษยมากยิ่งขึ้น พระองค์เสด็จมาเพื่อเป็นตัวแทนของยุค

พระองค์เสด็จมาเพื่อให้ชาตานพ่ายแพ้

และพระองค์ทรงสวมใส่พระองค์เองในเนื้อหนังเพื่อที่จะทำให้ชาตานพ่ายแพ้ ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงนำเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดทั้งมวลในการดำรงชีวิตของพวกเขา

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์ และนั่นเกี่ยวข้องกัพระราชกิจแห่งทั้งจักรวาล

หากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แค่เพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รู้จักเนื้อหนังของพระองค์และเพื่อเปิดตาของมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระองค์จึงจะไม่ทรงเดินทางไปยังทุกชนชาติเล่า?

การนี้จะไม่เป็นเรื่องที่ย่างยากเกินไปหรือ? แต่พระองค์ก็ได้ทรงทำเช่นนั้น

กลับทรงเลือกสถานที่ที่เหมาะสมในการตั้งหลักและเริ่มต้นพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทำแทน

แค่เนื้อหนังนี้เท่านั้นที่มีนัยสำคัญอย่างมาก พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของยุคหนึ่งทั้งยุค

และยังทรงดำเนินงานของยุคหนึ่งทั้งยุคให้เสร็จสิ้นอีกด้วย

พระองค์ทั้งทรงนำพายุคนก่อนหน้าไปสู่บ่ทอวสานและนำมาซึ่งยุคใหม่

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระเจ้า

และทั้งหมดนี้คือนัยสำคัญของงานช่วงระยะหนึ่งที่พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินการ

เมื่อพระเยซูเสด็จมายังแผ่นดินโลก

พระองค์เพียงตรัสพระวจนะบางคำและดำเนินพระราชกิจบางอย่างให้เสร็จสิ้นเท่านั้น

พระองค์มิได้ทรงให้พระองค์เองเกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์

และพระองค์เสด็จจากไปทันทีที่พระองค์ได้ทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว วันนี้

เมื่อเราได้พูดและส่งต่อพระวจนะของเราต่อพวกเจ้าเสร็จสิ้นแล้ว และเมื่อพวกเจ้าได้เข้าใจทั้งหมดแล้ว

งานในขั้นตอนนี้ของเราก็คงได้สรุปปิดตัวลงแล้ว ไม่สำคัญว่าชีวิตของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร

ต้องมีผู้คนบางคนในอนาคตที่สานต่องานของเราในขั้นตอนนี้และสานต่องานบนแผ่นดินโลกที่สอดคล้องกับว

นะเหล่านี้ต่อไป ในเวลานั้น งานของมนุษย์และการก่อสร้างของมนุษย์จะเริ่มต้นขึ้น แต่ในปัจจุบัน

พระเจ้าเพียงแต่ทรงพระราชกิจของพระองค์เพื่อทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงและเพื่อทำให้พระราชกิจของพ

ระองค์ขั้นตอนนี้ครบบริบูรณ์เท่านั้น พระเจ้าทรงพระราชกิจในลักษณะที่ไม่เหมือนกับการทำงานของมนุษย์

มนุษย์ชอบการชุมนุมและที่ประชุม และให้ความสำคัญกับพิธีการ

ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงรังเกียจมากที่สุดก็คือการชุมนุมและการประชุมของมนุษย์อย่างแน่นนอน

พระเจ้าทรงสนทนาและตรัสกับมนุษย์อย่างไม่เป็นกิจจะลักษณะ นี่คือพระราชกิจของพระเจ้า

ซึ่งมีเสรีภาพเป็นพิเศษและยังให้พวกเจ้าเป็นอิสระอีกด้วย อย่างไรก็ตาม

เรารังเกียจการชุมนุมกับพวกเจ้าอย่างที่สุด

และเราไร้ความสามารถที่จะกลายมาเป็นคุ้นชินกับชีวิตที่จัดเป็นหมวดหมู่ยิ่งนักเหมือนอย่างชีวิตของพวกเจ้า

เรารังเกียจกฎเกณฑ์ทั้งหลายมากที่สุด

พวกเขาตั้งข้อจำกัดต่อมนุษย์จนถึงจุดที่ทำให้เขากลัวที่จะทำการเคลื่อนไหว กลัวที่จะพูด และกลัวที่จะร้องเพลง

ตาของเขาจึงตรงไปข้างหน้าไปที่เจ้า เรารังเกียจลักษณะในการชุมนุมของพวกเจ้าอย่างที่สุด

และเรารังเกียจการชุมนุมขนาดใหญ่อย่างที่สุด เราแค่ปฏิเสธที่จะชุมนุมกับพวกเจ้าในหนทางนี้

เพราะลักษณะการใช้ชีวิตเช่นนี้ทำให้คนผู้หนึ่งรู้สึกถูกพันธนาการ

และพวกเจ้าถือปฏิบัติพิธีการมากเกินไปและกฎเกณฑ์มากเกินไป หากพวกเจ้าได้รับอนุญาตให้นำทาง

พวกเจ้าคงจะนำทางผู้คนทั้งหมดเข้าไปในแดนครอบครองของกฎเกณฑ์ทั้งหลาย

และพวกเขาคงจะไม่มีหนทางที่จะทิ้งกฎเกณฑ์เหล่านี้ไปภายใต้การเป็นผู้นำของพวกเจ้า

บรรยากาศแห่งศาสนาคงจะกลายมาเป็นเข้มข้นมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ แทนเท่านั้น

และการปฏิบัติของมนุษย์ก็คงจะมีแต่แพร่หลายเรื่อยไปเท่านั้น

ผู้คนบางคนทำการประกาศและพูดต่อไปเมื่อพวกเขาชุมนุม และพวกเขาไม่เคยรู้สึกเหนื่อยล้า

และบางคนสามารถทำการประกาศต่อเนื่องเป็นเวลาสิบกว่าวันโดยไม่มีการหยุด

เหล่านี้ล้วนถือว่าการชุมนุมขนาดใหญ่และการประชุมของมนุษย์

การชุมนุมและการประชุมเหล่านี้ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับชีวิตแห่งการกินและการดื่ม แห่งความชื่นชมยินดี หรือแห่งจิตวิญญาณที่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ เหล่านี้ล้วนเป็นการประชุม!

การประชุมผู้ร่วมงานของพวกเขาตลอดจนการชุมนุมขนาดใหญ่และเล็ก ล้วนเป็นที่น่าชิงชังสำหรับเรา และเราไม่เคยรู้สึกสนใจใดๆ ในสิ่งเหล่านั้นเลย นี่คือหลักการที่เราใช้ทำงาน กล่าวคือ เราไม่เต็มใจที่จะประกาศในช่วงระหว่างการชุมนุม อีกทั้งเราไม่ปรารถนาที่จะกล่าวประกาศสิ่งใดๆ ในการรวมกลุ่มสาธารณชนขนาดใหญ่

และนับประสาอะไรที่จะเปิดประชุมกับพวกเขาทั้งหมดเป็นเวลาสองสามวันในการประชุมพิเศษ เราไม่พบว่ามันน่าพอใจที่พวกเขาทั้งหมดควรจะนั่งพับเพียบเรียบร้อยในการรวมกลุ่มกัน เราเกลียดการเห็นพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ภายในขอบเขตของพิธีการดังกล่าวใดๆ และที่มากกว่านั้น เราปฏิเสธที่จะเข้าร่วมในพิธีการเช่นนั้นของพวกเขา ยิ่งพวกเขาทำการนี้มากเท่าใด เราก็ยิ่งพบว่ามันน่าชิงชังมากขึ้นเท่านั้น

เราไม่มีความสนใจในพิธีการและกฎเกณฑ์เหล่านี้ของพวกเขาแม้แต่น้อย ไม่สำคัญว่าพวกเขาทำสิ่งเหล่านั้นได้ดีเพียงใด เราพบว่าสิ่งเหล่านั้นล้วนน่าชิงชัง ไม่ใช่ว่าการจัดการเตรียมการของพวกเขาไม่เหมาะสมหรือว่าพวกเขาดำด้อยเกินไป แต่เป็นว่าเรารังเกียจลักษณะการใช้ชีวิตของพวกเขา และที่มากกว่านั้น

เราไร้ความสามารถที่จะกลายมาเป็นคุ้นชินกับมัน พวกเขาไม่เข้าใจแม้แต่คนเดียวในงานที่เราปรารถนาจะทำ เมื่อพระเยซูได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ย้อนกลับไปในตอนนั้น

หลังจากได้ให้การเทศนาในสถานที่บางแห่งแล้ว

พระองค์ก็จะทรงนำบรรดาสาวกของพระองค์ออกไปจากเมืองนั้นและตรัสกับพวกเขาเกี่ยวกับหนทางที่เป็นความจำเป็นที่จะให้พวกเขาเข้าใจ พระองค์มักทรงพระราชกิจในลักษณะเช่นนี้บ่อยๆ

พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมวลชนนั้นมีน้อยและนานๆ จะมีสักครั้ง

พระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ไม่ควรทรงมีพระชนม์ชีพแบบมนุษย์ปกติ

ซึ่งสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเขาขอจากพระองค์ พระองค์ต้องทรงดำเนินงานของพระองค์

และไม่ว่าพระองค์กำลังทรงนั่ง ทรงยืน หรือทรงพระดำเนิน พระองค์ต้องตรัส

พระองค์ต้องทรงพระราชกิจตลอดเวลา และไม่มีวันทรงสามารถหยุดใน “วัฏจักรหมุนเวียน” ของพระองค์ได้ มิฉะนั้นพระองค์ก็จะทรงละเลยหน้าที่ของพระองค์

ข้อเรียกร้องเหล่านี้ของมนุษย์เหมาะสมต่อสำนึกรับรู้แบบมนุษย์หรือไม่? ความสัตย์สุจริตของพวกเขาอยู่ที่ใด?

พวกเขามีได้ขอมากเกินไปหรือ? เราจำเป็นต้องให้เข้ามาตรวจดูเราในขณะที่เราทำงานหรือ?

เราจำเป็นต้องให้เข้ามากำกับดูแลในขณะที่เราทำให้พันธกิจของเราลุล่วงหรือ?

เรารู้ดีว่าเราควรจะทำงานใดและเราควรจะทำมันเมื่อใด ไม่มีความจำเป็นต้องให้ผู้อื่นมาแทรกแซง
อาจดูเหมือนพวกเขาก็จะเห็นราวกับว่าเรามีได้ทำมากนั้ แต่ถึงเวลานั้นงานของเราที่อยู่ที่บ่ทอวสาน
จงดูพระวณะของพระเยซูในพระกิตติคุณสี่เล่มเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ
พระวณะเหล่านั้นมิได้ถูกจำกัดด้วยหрокหรือ? ณ เวลานั้น
เมื่อพระเยซูได้เข้าสู่ธรรมศาลาและได้ประกาศคำเทศนา พระองค์ทรงทำเสร็จสิ้นภายในไม่กี่นาทีเป็นอย่างมาก
และเมื่อพระองค์ตรัสเสร็จ
พระองค์ได้ทรงนำบรรดาสาวกของพระองค์ลงเรือและออกเดินทางไปโดยไม่มีคำอธิบายใดๆ อย่างมากที่สุดนั้น
พวกที่อยู่ภายในธรรมศาลาได้หารือการนี้ท่ามกลางพวกเขาเอง แต่พระเยซูมิได้ทรงมีส่วนร่วมในการนั้น
พระเจ้าทรงพระราชกิจเฉพาะที่พระองค์ควรจะทำเท่านั้น และไม่มีสิ่งใดมากเกินไปหรือเหนือการนี้ บัดนี้
หลายคนต้องการให้เราพูดมากขึ้นและสนทนาให้มากขึ้น อย่างน้อยวันละหลายชั่วโมง ตามที่พวกเขามองเห็นนั้น
พระเจ้าทรงหยุดเป็นพระเจ้าเว้นแต่พระองค์จะตรัส และพระองค์ผู้ตรัสเท่านั้นทรงเป็นพระเจ้า
พวกเขาคาบอดทั้งนั้น! ปาเถื่อนทั้งนั้น! พวกเขาล้วนเป็นสิ่งที่ไม่รู้เท่าทันที่ไม่มีสำนึกรับรู้เลย!
พวกเขามีมโนคติที่หลงผิดมากเกินไป! ข้อเรียกร้องของพวกเขานั้นมากเกินไป! พวกเจ้าไม่ใช่มนุษย์!
พวกเจ้าไม่เข้าใจแม้แต่นิดเดียวว่าพระเจ้าทรงเป็นสิ่งใด!
พวกเจ้าเชื่อว่าผู้พูดและผู้กล่าวสุนทรพจน์ทั้งหมดนั้นคือพระเจ้า
และว่าผู้ใดก็ตามที่เต็มใจจัดหาคำพูดให้พวกเขาคือบิดาของพวกเขา จงบอกเรามา
พวกเจ้าทั้งหมดที่มีลักษณะเฉพาะ “ที่รูปร่างดี” และการปรากฏ “ที่ไม่ธรรมดา”
ยังคงมีสำนึกรับรู้แม้แต่นิดเดียวหรือไม่? พวกเจ้ายังไม่รู้จักสวรรค์สุริยัน!
พวกเจ้าแต่ละคนเป็นเหมือนเจ้าหน้าที่ที่โลกและเสื่อมทราม ดังนั้นเจ้าจะสามารถเห็นสำนึกรับรู้ได้อย่างไร?
พวกเจ้าสามารถแยกแยะระหว่างถูกกับผิดได้อย่างไร? เราได้ประทานให้กับพวกเจ้าตั้งมากมาย
แต่มีกี่คนที่ท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้ให้คุณค่ากับมัน? ผู้ใดเล่าได้ครอบครองมันอย่างเต็มที่บ้าง?
พวกเจ้าไม่รู้ว่าเป็นใครที่ได้เปิดหนทางที่พวกเจ้าใช้เดินในวันนี้
ดังนั้นพวกเจ้าจึงยังคงทำข้อเรียกร้องจากเราต่อไป
โดยทำข้อเรียกร้องที่ไร้สาระน่าขันและไร้เหตุผลเหล่านี้จากเรา
พวกเจ้าไม่หน้าแดงด้วยความน่าละอายของพวกเจ้าหรือ? เรายังพูดไม่พอหรือ? เรายังทำไม่พอหรือ?
ผู้ใดเล่าท่ามกลางพวกเจ้าสามารถทะนุถนอมวณะของเราเหมือนสมบัติล้ำค่าได้อย่างแท้จริงบ้าง?
พวกเจ้าประจบเราเมื่ออยู่ต่อหน้าเรา แต่โกหกและล้อ โกงเมื่อไม่ได้อยู่!
การกระทำของพวกเจ้านำรังเกียจเหลือเกิน และการกระทำเหล่านั้นขบถต่อเรา!
เรารู้ว่าพวกเจ้าขอให้เราพูดและทำงาน ไม่ใช่เพื่อเหตุผลอื่นใดมากไปกว่าเพื่อสนุกสายตาของพวกเจ้าและขยาย

อบเขตสายตาของพวกเจ้าให้กว้างขึ้น ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งการแปลงสภาพชีวิตของพวกเจ้า เราได้พูดคุยกับพวกเจ้ามากมายยิ่งนักแล้ว ชีวิตของพวกเจ้าควรได้เปลี่ยนมานานแล้ว ดังนั้น เช่นนั้นแล้วเหตุใดพวกเจ้าจึงยังคงทวนกลับไปสู่สถานะเดิมของพวกเจ้าเรื่อยไปแม้กระทั่งตอนนี้? จะเป็นไปได้หรือไม่ว่าวณะของเราได้ถูกปล้นไปจากพวกเจ้าและพวกเจ้าไม่ได้รับวณะเหล่านั้น? ขอบอกความจริง เราไม่ปรารถนาที่จะพูดคุยกับพวกเจ้าเหมือนพวกเจ้าอีกเลย—มันคงจะสูญเปล่า! เราไม่ปรารถนาที่จะทำงานที่ไร้ประโยชน์ให้มากนัก!

พวกเจ้าเพียงปรารถนาที่จะขยายขอบเขตสายตาของพวกเจ้าให้กว้างขึ้นหรือเพื่อสนุกสายตาของพวกเจ้าเท่านั้น และไม่ใช่เพื่อให้ได้รับชีวิต! พวกเจ้าล้วนกำลังหลอกหลวงตัวพวกเจ้าเอง! เราขอถามพวกเจ้า

พวกเจ้าได้นำสิ่งที่เราได้พูดคุยกับพวกเจ้าต่อหน้าไปปฏิบัติมากเพียงใด?

ทั้งหมดที่พวกเจ้าทำคือเล่นกลเพื่อหลอกหลวงผู้อื่น!

เรารังเกียจพวกเหล่านั้นท่ามกลางพวกเจ้าที่ชื่นชมกับการมองดูในฐานะผู้สังเกตการณ์

และเราพบว่าความอยากรู้อยากเห็นของพวกเจ้านั้นน่ารังเกียจอย่างลึกซึ้ง

หากพวกเจ้าไม่ได้อยู่ที่นี้เพื่อแสวงหาหนทางที่แท้จริงหรือกระหายความจริง

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็คือเป้าหมายแห่งความรังเกียจของเรา!

เรารู้ว่าพวกเจ้าฟังเราพูดเพียงเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของพวกเจ้าหรือเพื่อทำให้ความอยากอันละโมภของพวกเจ้าอย่างใดอย่างหนึ่งลุล่วงเท่านั้น พวกเจ้าไม่มีความคิดที่จะแสวงหาการดำรงอยู่ของความจริง หรือถึงการท่องสำรวจร่องครรลองที่ถูกต้องเพื่อการเข้าไปสู่ชีวิต

ข้อเรียกร้องเหล่านี้แค่ไม่มีอยู่จริงท่ามกลางพวกเจ้า

ทั้งหมดที่พวกเจ้าทำคือปฏิบัติต่อพระเจ้าเหมือนของเล่นที่พวกเจ้าศึกษาและเลื่อมใส

พวกเจ้ามีความหลงใหลน้อยเกินไปสำหรับการแสวงหาชีวิต แต่มีความอยากมากมายที่จะอยากรู้อยากเห็น!

การอธิบายหนทางแห่งชีวิตให้ผู้คนเช่นนั้นเป็นประหนึ่งการพูดคุยกับอากาศธาตุ

เราก็คงจะไม่พูดเลยด้วยเช่นกัน! เราขอบอกพวกเจ้าว่า

หากพวกเจ้าแค่จ้องที่จะเติมเต็มช่องว่างภายในหัวใจของพวกเจ้า

เช่นนั้นแล้วทางที่ดีที่สุดพวกเจ้าก็ไม่ควรมาหาเรา! เจ้าควรให้ความสำคัญกับการได้มาซึ่งชีวิต!

จงอย่าหลอกตัวเอง!

ทางที่ดีที่สุดพวกเจ้าไม่ควรใช้ความอยากรู้อยากเห็นของพวกเจ้ามาเป็นพื้นฐานในการไล่ตามเสาะหาชีวิตของพวกเจ้า หรือใช้มันเป็นข้ออ้างในการขอให้เราพูดคุยกับพวกเจ้า

เหล่านี้ล้วนเป็นเพทุบายที่พวกเจ้ามีความชำนาญอย่างสูง! เราถามเจ้าอีกครั้งว่า

พวกเจ้าได้เข้าสู่สิ่งที่เราขอให้พวกเจ้าเข้าสู่อย่างแท้จริงแล้วมากเพียงใด?

พวกเจ้าได้จับความเข้าใจทั้งหมดที่เราได้พูดกับพวกเจ้าแล้วหรือยัง?

พวกเจ้าได้บริหารจัดการเพื่อนำทั้งหมดที่เราได้พูดกับเจ้าไปปฏิบัติแล้วหรือยัง?

พระราชกิจของทุกยุคเริ่มโดยพระเจ้าพระองค์เอง แต่เจ้าควรรู้ไว้ว่า

ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงพระราชกิจในหนทางใด พระองค์ก็ได้เสด็จมาเพื่อเริ่มต้นขบวนการ

หรือเพื่อจัดการประชุมพิเศษ หรือเพื่อสถาปนาองค์กรแบบใดก็ตามแทนพวกเจ้า

พระองค์เสด็จมาเพื่อดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ควรจะทรงทำเท่านั้น

พระราชกิจของพระองค์ไม่ทนทุกข์กับการจำกัดควบคุมของมนุษย์คนใด

พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ไม่ว่าพระองค์จะทรงปรารถนาอย่างไร

ไม่สำคัญว่ามนุษย์จะคิดหรือรู้สิ่งใดเกี่ยวกับมัน

พระองค์ทรงกังวลกับการดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้นเท่านั้น

ตั้งแต่การทรงสร้างโลกจนถึงปัจจุบัน ได้มีพระราชกิจมาแล้วสามช่วงระยะ จากพระยาห์เวห์ถึงพระเยซู

และจากยุคธรรมบัญญัติถึงยุคพระคุณ พระเจ้าไม่เคยทรงเรียกให้มีการประชุมพิเศษสำหรับมนุษย์

อีกทั้งพระองค์ไม่เคยทรงรวมพลมวลมนุษย์ทั้งหมดเข้าด้วยกันเพื่อที่จะเรียกให้มีการประชุมพิเศษเพื่อการทำงาน

ทั่วโลกและชี้คขยายแดนครอบครองในพระราชกิจของพระองค์ออกไปด้วยผลจากการนั้น

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำคือการดำเนินพระราชกิจริเริ่มของยุคหนึ่งทั้งยุคในเวลาที่เหมาะสมและในสถานที่ที่เหมาะสม

ด้วยการนั้นจึงนำมาซึ่งยุคนั้นและนำทางเผ่าพันธุ์มนุษย์ในวิธีที่พวกเขาจะดำรงชีวิต

การประชุมพิเศษคือการชุมนุมของมนุษย์ การรวมตัวกันของผู้คนเพื่อเฉลิมฉลองวันหยุดคืองานของมนุษย์

พระเจ้าไม่ทรงถือปฏิบัติวันหยุด และที่มากกว่านั้น ทรงพบว่าวันหยุดเหล่านั้นน่าชิงชัง

พระองค์ไม่ทรงเรียกให้มีการประชุมพิเศษ และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงพบว่าการประชุมเหล่านั้นน่าชิงชัง

บัดนี้ เจ้าควรเข้าใจอย่างแน่ชัดว่าอะไรคือพระราชกิจที่ทรงทำโดยพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์!

ความล้าลึกแห่งการทรงจุติเป็นมนุษย์ (4)

พวกเจ้าควรรู้เกี่ยวกับเรื่องราวเบื้องหลังพระคัมภีร์และเกี่ยวกับการสร้างมันขึ้นมา
ความรู้นี้ไม่ได้เป็นของพวกที่ไม่ได้ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า พวกเขาไม่รู้หรือ
หากเจ้ากำลังจะพูดกับพวกเขาโดยตรงไปตรงมาถึงเรื่องราวเหล่านี้ที่เป็นสาระสำคัญ
พวกเขาก็คงจะไม่เป็นพวกยี่คิดเกี่ยวกับพระคัมภีร์กับเจ้าอีกต่อไป
พวกเขากำลังขุดคุ้ยลงไปในเรื่องที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้อยู่ตลอดเวลา ว่าคำกล่าวนี้ได้เกิดขึ้นหรือไม่?
คำกล่าวนั้นได้เกิดขึ้นหรือไม่? การยอมรับข่าวประเสริฐของพวกเขานั้นเป็นไปตามพระคัมภีร์
และพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐไปตามพระคัมภีร์
การเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าฝากไว้กับพระวจนะในพระคัมภีร์ หากปราศจากพระคัมภีร์
พวกเขาก็จะไม่เชื่อในพระเจ้า
การนำพระคัมภีร์มาสู่การพินิจพิเคราะห์อันหยาบหยาบนี้เองคือลักษณะที่พวกเขาใช้ชีวิต
เมื่อพวกเขามาขุดคุ้ยลงไปในเรื่องที่พระคัมภีร์อีกครั้งและขอให้เจ้าช่วยอธิบาย เจ้าพูดว่า “ก่อนอื่น
พวกเราคงอย่าได้ตรวจสอบยืนยันแต่ละคำกล่าวเลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเราคงมองดูวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจจะดีกว่า ขอพวกเราจงนำเอาเส้นทางที่พวกเราเดิน
มาเปรียบเทียบกับความจริง เพื่อที่ว่าเส้นทางนี้ใช่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จริงๆ
และพวกเราจงใช้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อตรวจว่า เส้นทางดังกล่าวนี้ถูกต้องหรือไม่
สำหรับการที่คำกล่าวนี้หรือคำกล่าวนั้นได้เกิดขึ้นตามที่ถูกทำนายไว้หรือไม่
พวกเรามนุษย์ทั้งหลายไม่ควรยื่นจมูกของเราเข้าไปพิสูจน์มัน
พวกเราคงมาพูดถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์กับพระราชกิจสุดท้ายที่พระเจ้าได้กำลังทรงกระทำมา
ตลอดแดนจะดีเสียกว่า”
คำพยากรณ์ทั้งหลายในพระคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้าซึ่งถูกถ่ายทอดในเวลานั้น โดยผู้เผยพระวจนะและคำพูดที่
เขียนไว้โดยมนุษย์ที่พระเจ้าได้ทรงใช้ ซึ่งได้รับการคลาดใจ
มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถอธิบายพระวจนะเหล่านั้นได้
มีเพียงพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่ทรงสามารถทำให้ความหมายของพระวจนะเหล่านั้นเป็นที่รู้กันได้
และมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่สามารถทำลายตราทั้งเจ็ดดวงและเปิดหนังสือม้วนได้ เจ้ากล่าวว่า
“ท่านไม่ใช่พระเจ้า และฉันก็ไม่ใช่เช่นกัน ดังนั้นใครเล่ากล้าที่จะอธิบายพระวจนะของพระเจ้าแม้แต่เน้อย?
ท่านกล้าที่จะอธิบายพระวจนะเหล่านั้นหรือไม่? ขอให้เหล่าผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ ยอห์น และเอลียาห์กำลังจะมา
พวกเขาก็คงจะไม่กล้าที่จะลองพยายามอธิบายพระวจนะเหล่านี้ เพราะพวกเขาหาใช่พระเมสสิยาห์ไปดกไม่
เฉพาะพระเมสสิยาห์เท่านั้นที่สามารถทำลายตราทั้งเจ็ดดวงและเปิดหนังสือม้วนได้

และไม่มีใครนอกจากนี้เลยที่สามารถอธิบายพระวณะของพระองค์ได้ ฉันไม่กล้าช่วงชิงพระนามของพระเจ้า
นับประสาอะไรที่จะกล้าพยายามอธิบายพระวณะของพระเจ้า ฉันเป็นได้เพียงคนที่เชื่อฟังพระเจ้า
ท่านเป็นพระเจ้าหรือ?

ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดเลยของพระเจ้าที่จะกล้าเปิดหนังสือม้วนหรืออธิบายพระวณะเหล่านั้น
และดังนั้นแล้วฉันก็ไม่กล้าอธิบายพระวณะเหล่านั้นเช่นกัน

ท่านจงอย่าพยายามที่จะอธิบายพระวณะเหล่านั้นเสียจะดีกว่า

ไม่มีใครควรลองพยายามที่จะอธิบายพระวณะเหล่านั้นเลย

พวกเราจึงมาพูดคุยเกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์กันเถิด มนุษย์ทำได้มากเท่านี้เอง

ฉันพอรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซูอยู่บ้างเล็กน้อย

แต่เนื่องจากฉันไม่มีประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับพระราชกิจดังกล่าวเลย

ฉันจึงสามารถพูดถึงได้เฉพาะในขอบข่ายที่เล็กน้อยเท่านั้น สำหรับเรื่องความหมายของพระวณะต่างๆ

ที่อิสยาห์หรือพระเยซูได้ตรัสไว้ในกาลเวลานั้น ฉันจะไม่มีคำอธิบาย ฉันไม่ศึกษาพระคัมภีร์ แต่ในทางกลับกัน

ฉันติดตามพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า อันที่จริงแล้ว

ท่านคำนึงถึงพระคัมภีร์เสมือนเป็นหนังสือม้วนฉบับเล็ก ว่าแต่ว่า

มันมิใช่เป็นบางสิ่งโดยเฉพาะพระเมษโปดกเท่านั้นที่สามารถเปิดได้หรือ? นอกเสียจากพระเมษโปดกแล้ว

ใครอื่นเล่าที่สามารถเปิดมันได้? ท่านไม่ใช่พระเมษโปดก

และยิ่งน้อยไปใหญ่ที่ฉันจะกล้ากล่าวอ้างว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

ดังนั้นพวกเราจึงอย่าวิเคราะห์พระคัมภีร์หรือนำพระคัมภีร์ไปอยู่ภายใต้การพินิจพิเคราะห์อันหุ่ยมหิ่มเลย

การหาหรือกันเรื่องพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำ

ซึ่งก็คือพระราชกิจปัจจุบันที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำนั้นย่อมดีกว่ามากมาย

พวกเราจึงมองว่าอะไรคือหลักการที่พระเจ้าใช้ในการทรงพระราชกิจ

และอะไรคือสาระสำคัญของพระราชกิจของพระองค์

ใช้สิ่งเหล่านี้ตรวจสอบยืนยันว่าเส้นทางที่พวกเราเดินกันอยู่ในวันนี้มันถูกต้อง และด้วยวิธีนี้

ย่อมทำให้มั่นใจเกี่ยวกับมัน” หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะประกาศข่าวประเสริฐ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพวกที่อยู่ในโลกศาสนา

พวกเจ้าต้องเข้าใจพระคัมภีร์และมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังของมัน มิฉะนั้นแล้ว

ไม่มีทางที่เจ้าจะประกาศข่าวประเสริฐได้เลย ทันทีที่เจ้าได้มีความรู้ความเข้าใจในภาพที่กว้างกว่า

และหยุดพินิจพิเคราะห์พระวณะที่ตายแล้วของพระคัมภีร์ในวิธีที่หุ่ยมหิ่ม

แต่พูดถึงพระราชกิจของพระเจ้าและชีวิตความจริงเท่านั้น

เมื่อนั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถที่จะรับบรรดาผู้ซึ่งแสวงหาด้วยหัวใจที่แท้จริงเอาไว้

พระราชกิจของพระยาห์เวห์ ธรรมเนียมปฏิบัติที่พระองค์ได้ทรงจัดวางไว้และหลักการต่างๆ

ที่พระองค์ได้ทรงใช้ในการทรงนำพวกรุ่นมนุษย์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขา

เนื้อหาของพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไปในยุคธรรมเนียมปฏิบัติ

นัยสำคัญของการที่พระองค์ทรงจัดวางธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์

นัยสำคัญของพระราชกิจของพระองค์ในยุคพระคุณ และพระราชกิจอะไรที่พระเจ้าทรงทำในช่วงระยะสุดท้ายนี้:

เหล่านี้คือสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้าควรเข้าใจ ช่วงระยะแรกคือพระราชกิจของยุคธรรมเนียมปฏิบัติ

ช่วงระยะที่สองพระราชกิจของยุคพระคุณ และช่วงระยะที่สามพระราชกิจของยุคสุดท้าย

พวกเจ้าต้องเข้าใจให้ชัดเจนเกี่ยวกับช่วงระยะเหล่านี้ของพระราชกิจของพระเจ้า นับจากเริ่มต้นไปจนจบ

รวมแล้วมีสามช่วงระยะ สารสำคัญของแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจคืออะไร?

มีกี่ช่วงระยะที่ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นในพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการหกพันปี? ช่วงระยะต่างๆ

เหล่านี้ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นด้วยวิธีใด

และเหตุใดแต่ละช่วงระยะจึงถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นในหนทางเฉพาะของมัน?

เหล่านี้ล้วนเป็นคำถามอันสำคัญยิ่งยวด พระราชกิจของแต่ละยุคมีคุณค่าในเชิงของการเป็นตัวแทน

พระราชกิจอะไรหรือที่พระยาห์เวห์ได้ทรงดำเนินการจนเสร็จสิ้น?

เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงทำมันไปในหนทางเฉพาะนั้น?

เหตุใดพระองค์จึงทรงได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์? อีกเช่นกัน

พระราชกิจอะไรหรือที่พระเยซูได้ทรงดำเนินการจนเสร็จสิ้นในยุคพระคุณ

และพระองค์ได้ทรงทำมันไปในลักษณะใด?

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจและแต่ละยุคถูกใช้เป็นตัวแทนพระอุปนิสัยด้านใดของพระเจ้าหรือ?

พระอุปนิสัยด้านใดของพระองค์ที่ถูกแสดงออกมาในยุคธรรมเนียมปฏิบัติ? และด้านใดที่ถูกแสดงในยุคพระคุณ?

และด้านใดที่อยู่ในยุคสุดท้าย? เหล่านี้คือคำถามที่มีสาระสำคัญซึ่งพวกเจ้าจะต้องเข้าใจให้ชัดเจนเกี่ยวกับพวกมัน

องค์รวมของพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้น ได้ถูกเปิดเผยไว้ในครรลองของแผนการบริหารจัดการหกพันปี

มันไม่ได้ถูกเปิดเผยเฉพาะในยุคพระคุณเท่านั้น อีกทั้งไม่ใช่เฉพาะในยุคธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้น

และยิ่งน้อยเข้าไปใหญ่ที่จะเป็นเช่นนั้นในช่วงเวลาของยุคสุดท้ายนี้

พระราชกิจที่ได้ถูกดำเนินไปจนเสร็จสิ้นในยุคสุดท้ายเป็นตัวแทนการพิพากษา พระพิโรธ และการติสอน

พระราชกิจที่ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นในยุคสุดท้ายไม่สามารถแทนที่พระราชกิจของยุคธรรมเนียมปฏิบัติหรือพระร

าชกิจของยุคพระคุณได้ อย่างไรก็ตาม

ช่วงระยะทั้งสามเชื่อมโยงกันและกันก่อร่างขึ้นเป็นความครบถ้วนหนึ่งเดียว
และทั้งหมดนั้นคือพระราชกิจของพระเจ้าหนึ่งเดียว
เป็นธรรมดาที่การลงมือปฏิบัติพระราชกิจนี้ได้ถูกแยกออกเป็นยุคต่างๆ
พระราชกิจที่ทรงทำในยุคสุดท้ายนำทุกสิ่งทุกอย่างมาสู่การปิดฉาก
ที่ทรงทำไปในยุคธรรมบัญญัตินั้นคือพระราชกิจแห่งการเริ่ม
และที่ทรงทำในยุคพระคุณคือพระราชกิจแห่งการไถ่ สำหรับเรื่องของนิมิตต่างๆ
ของพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการหกพันปี
ไม่มีใครเลยที่มีความสามารถที่จะได้รับความเข้าใจหรือความเข้าใจเชิงลึกได้
และนิมิตเหล่านี้ยังคงค้างเป็นปริศนาอยู่ ในยุคสุดท้าย
มีเพียงพระราชกิจแห่งพระวณะเท่านั้นที่ถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้น ทั้งนี้เพื่อที่จะนำมาซึ่งยุคแห่งราชอาณาจักร
แต่มันไม่ใช่เป็นตัวแทนของยุคทั้งหมด ยุคสุดท้ายไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ายุคสุดท้าย
และไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ายุคแห่งราชอาณาจักร
และพวกมันไม่ได้เป็นตัวแทนของยุคพระคุณและยุคธรรมบัญญัติ มันก็แค่
พระราชกิจทั้งหมดในแผนการบริหารจัดการหกพันปีถูกเปิดเผยต่อพวกเขาในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
นี่คือการเปิดฝ้าคลุมแห่งความลึกลับ
ความลึกลับประเภทนี้เป็นบางสิ่งซึ่งไม่มีมนุษย์ใดเลยที่สามารถเปิดฝ้าคลุมออกได้
ไม่สำคัญว่ามนุษย์มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระคัมภีร์มากมายแค่ไหน
มันก็ยังคงไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าพระวณะต่างๆ เพราะมนุษย์ไม่ได้เข้าใจสาระสำคัญของพระคัมภีร์เลย
ในการอ่านพระคัมภีร์นั้น มนุษย์อาจเข้าใจความจริงบางอย่าง อธิบายพระวณะบางคำ
หรือนำบทตอนและบทต่างๆ ซึ่งมีชื่อเสียงไปอยู่ภายใต้การพินิจพิเคราะห์อันหยาบหยาบของเขา
แต่เขาก็จะไม่มีวันสามารถไขความหมายที่บรรจุอยู่ภายในพระวณะเหล่านั้นออกมาได้
เพราะทั้งหมดที่มนุษย์มองเห็นคือพระวณะที่ตายไปแล้ว
ไม่ใช่ฉากเหตุการณ์แห่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์และของพระเยซู
และมนุษย์ไม่มีทางที่จะเปิดฝ้าคลุมแห่งความลึกลับของพระราชกิจนี้ออกได้
เพราะฉะนั้นความลึกลับของแผนการบริหารจัดการหกพันปีนั้นคือความลึกลับที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
และถูกซ่อนเร้นอย่างลุ่มลึกที่สุด และยากหยังถึงทั้งสิ้น โดยมนุษย์
ไม่มีใครเลยที่สามารถจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยตรง เว้นเสียแต่ว่า
พระเจ้าพระองค์เองทรงอธิบายและเปิดเผยมันต่อมนุษย์ มิฉะนั้นแล้ว
สิ่งเหล่านี้ก็จะคงค้างเป็นปริศนาต่อมนุษย์ไปตลอดกาล คงค้างเป็นความลึกลับที่ถูกผนึกตราไว้ตลอดกาล

อย่าว่าแต่พวกที่อยู่ในโลกศาสนาเลย หากพวกเขาก็ไม่ได้รับการบอกกล่าวในวันนี้แล้วไซ้
พวกเขาก็คงจะไม่มีวันได้จับความเข้าใจเช่นกัน
พระราชกิจหกพันปีนี้ล้ำลึกกว่าคำพยากรณ์ทั้งหมดของเหล่าผู้เผยวณะ
มันเป็นความล้ำลึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับจากการสร้างโลกมาจนถึงปัจจุบัน
และไม่มีใครเลยท่ามกลางเหล่าผู้เผยวณะตลอดทุกยุคที่เคยสามารถหยั่งลึกถึงมันได้
เพราะความล้ำลึกนี้ถูกปิดฝักคลุมออกก็เฉพาะในยุคสุดท้ายเท่านั้นและไม่เคยได้ถูกเปิดเผยมาก่อนเลย
หากพวกเขาก็สามารถจับความเข้าใจความล้ำลึกนี้ได้
และหากพวกเขาก็มีความสามารถที่จะได้รับมันในแบบครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน เช่นนั้นแล้ว
บุคคลทางศาสนาทั้งหมดย่อมจะถูกกำราบด้วยความล้ำลึกนี้ นี่เท่านั้นที่เป็นนิมิตอันยิ่งใหญ่ที่สุด
มันคือสิ่งที่มนุษย์ถวิลหาอย่างใจจดใจจ่อที่สุดที่จะจับความเข้าใจ
แต่ทว่ามันก็เป็นที่เขาไม่เข้าใจอย่างชัดเจนที่สุดเช่นกัน เมื่อตอนที่พวกเขายืนอยู่ในยุคพระคุณ
พวกเขาก็ไม่ได้รู้ว่าพระราชกิจที่พระเยซูทรงทำหรือที่พระยาห์เวห์ทรงทำนั้นเกี่ยวกับอะไร
ผู้คนไม่ได้เข้าใจว่าเหตุใดพระยาห์เวห์จึงได้ทรงออกธรรมบัญญัติ
เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงขอให้มวลชนรักษารัฐธรรมนูญ หรือเหตุใดวิหารจึงได้จำเป็นต้องถูกสร้าง
และยิ่งน้อยเข้าไปใหญ่ที่ผู้คนได้เข้าใจว่าเหตุใดคนอิสราเอลจึงถูกนำทางจากอียิปต์เข้าไปสู่ถิ่นทุรกันดาร
แล้วก็ต่อไปยังคานาอัน จนกระทั่งมาถึงทุกวันนี้เองที่เรื่องราวเหล่านี้ได้ถูกเปิดเผยออกมา

พระราชกิจในยุคสุดท้ายเป็นช่วงระยะสุดท้ายของสามช่วงระยะ เป็นพระราชกิจของยุคใหม่อีกยุค
และไม่ได้เป็นตัวแทนของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการอันครบถ้วนบริบูรณ์
แผนการบริหารจัดการหกพันปีถูกแบ่งออกเป็นพระราชกิจสามระยะ
ไม่มีช่วงระยะหนึ่งใดเพียงลำพังที่สามารถเป็นตัวแทนพระราชกิจของสามยุคได้
แต่เป็นได้แค่เพียงหนึ่งของทั้งองค์รวม
พระนามพระยาห์เวห์ไม่สามารถเป็นตัวแทนองค์รวมแห่งพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้
ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมนูญไม่ได้พิสูจน์ว่า
พระเจ้าทรงสามารถเป็นได้เพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมนูญเท่านั้น
พระยาห์เวห์ได้ทรงออกธรรมนูญสำหรับมนุษย์ และได้ทรงส่งต่อพระบัญญัติมายังเขา
ขอให้มนุษย์สร้างวิหารและแท่นบูชาต่างๆ
พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไปเป็นตัวแทนของยุคธรรมนูญเท่านั้น
พระราชกิจนี้ที่พระองค์ได้ทรงทำไปมิได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงเป็นเพียงพระองค์หนึ่งซึ่งขอให้มนุษย์รักษาร
ธรรมนูญเท่านั้น หรือว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในวิหาร หรือว่าพระองค์เป็นพระเจ้าหน้าแท่นบูชา

พูดได้เลยว่านี่คงไม่จริง พระราชกิจที่ทรงทำไปภายใต้ธรรมบัญญัติสามารถเป็นตัวแทนได้เพียงหนึ่งยุคเท่านั้น เพราะฉะนั้น หากพระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะจำกัดขอบเขตของพระเจ้าอยู่ภายในนิยามต่อไปนี้ที่กล่าวว่า

“พระเจ้าคือพระเจ้าองค์ที่อยู่ในวิหาร และเพื่อที่จะรับใช้พระเจ้า พวกเราต้องสวมเสื้อคลุมแบบปุโรหิตและเข้าสู่วิหาร”

หากพระราชกิจในยุคพระคุณ ไม่ได้ถูกดำเนินการจนแล้วเสร็จ และยุคพระธรรมบัญญัติไม่ได้สานต่อมาถึงปัจจุบัน มนุษย์ก็คงจะไม่รู้ว่า

พระเจ้าทรงเปี่ยมปรานีและเปี่ยมความรักด้วยเช่นกัน หากพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติไม่ได้ถูกกระทำไป และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับมีเพียงพระราชกิจในยุคพระคุณเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว ทั้งหมดที่มนุษย์คงจะรู้จักก็คือว่า พระเจ้าทรงสามารถไถ่มนุษย์และยกโทษให้กับบาปต่างๆ ของมนุษย์เท่านั้น มนุษย์คงจะรู้เพียงว่า พระองค์ทรงบริสุทธิ์และไร้เดียงสา

และว่าพระองค์ทรงมีความสามารถพลีอุทิศพระองค์เองและถูกตรึงกางเขนได้เพื่อประโยชน์ของมนุษย์ มนุษย์คงจะรู้เพียงสิ่งเหล่านี้ แต่ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งอื่นใดเลย ดังนั้น

แต่ละยุคเป็นตัวแทนหนึ่งส่วนของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

สำหรับเรื่องที่พระอุปนิสัยด้านใดของเจ้ามีตัวแทนในยุคธรรมบัญญัติ ด้านใดมีอยู่ในยุคพระคุณ และด้านใดมีอยู่ในช่วงระยะปัจจุบันนั้น

เฉพาะเมื่อช่วงระยะทั้งสามได้ถูกรวมเข้าเป็นองค์รวมหนึ่งเดียวแล้วเท่านั้น

พวกมันจึงจะสามารถเปิดเผยความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าออกมาได้

เฉพาะเมื่อมนุษย์ได้มารู้จักครบทั้งสามช่วงระยะแล้วเท่านั้น เขาจึงจะสามารถเข้าใจมันได้อย่างครบถ้วน

ไม่มีช่วงระยะใดในสามช่วงระยะนี้ที่สามารถถูกละเว้นได้เลย

เจ้าจะมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ก็เฉพาะหลังจากที่ได้มารู้จักสามช่วงระยะเหล่านี้ของพระราชกิจแล้วเท่านั้น

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติไม่ได้พิสูจน์ว่า

พระองค์ทรงเป็นเพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมบัญญัติเท่านั้น

และข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ก็ไม่ได้หมายความว่า

พระเจ้าจะทรงไถ่มวลมนุษย์ไปตลอดกาล เหล่านี้คือข้อสรุปที่มนุษย์วาดภาพขึ้นมา

การที่ยุคพระคุณได้จบลงไปแล้ว หมายความว่าเจ้าจะสามารถพูดได้ว่า พระเจ้าเพียงเป็นของกางเขนเท่านั้น

และว่าเฉพาะกางเขนเพียงลำพังเท่านั้นที่เป็นตัวแทนความรอดของพระเจ้า

การทำเช่นนั้นย่อมจะเป็นการให้นิยามต่อพระเจ้า ในช่วงระยะปัจจุบัน

โดยหลักแล้วพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจแห่งพระวณะ แต่เจ้าก็ยังไม่สามารถพูดได้อยู่ที่ว่า

พระเจ้าไม่เคยทรงเปี่ยมปราณีต่อมนุษย์

และพูดว่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงนำมาก็คือการพิพากษาและการติสอน

พระราชกิจในยุคสุดท้ายแผ่กว้างให้เห็นพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู

และความล้าลึกทั้งหมดที่มนุษย์ไม่เข้าใจ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะเปิดเผยขึ้นปลายและบทอาสนของมวลมนุษย์

และสิ้นสุดพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดท่ามกลางมวลมนุษย์

ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจในยุคสุดท้ายนั้นนำพาทุกสิ่งทุกอย่างไปสู่การปิดฉาก

ความล้าลึกทั้งหมดที่มนุษย์ไม่เข้าใจจำเป็นจะต้องได้รับการคลี่คลาย

เพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้หยั่งค้นลงไปในความลึกของพวกมัน

และมีความเข้าใจที่ชัดเจน โดยครบบริบูรณ์ในหัวใจของเขา เฉพาะเมื่อถึงตอนนั้น

เผ่าพันธุ์มนุษย์จึงจะสามารถถูกจำแนกชนชั้นออกไปตามประเภท

เฉพาะหลังจากแผนการบริหารจัดการหกพันปีเสร็จสิ้นลงเท่านั้น

มนุษย์จึงจะมาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าในความครบถ้วนบริบูรณ์ เพราะถึงตอนนั้น

แผนการบริหารจัดการของพระองค์ก็จะได้มาถึงปลายทางแล้ว ณ

บัดนี้ที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายแล้ว

อะไรหรือคือพระอุปนิสัยของพระเจ้า? เจ้ากล้าที่จะพูดหรือไม่ว่า

พระเจ้าย่อมเป็นพระเจ้าผู้ที่ไม่แคร์สพระวณะเท่านั้นและไม่มีอะไรอีกแล้ว? เจ้าคงจะไม่กล้าที่จะให้ข้อสรุปเช่นนั้น

บางคนคงจะพูดว่า พระเจ้าก็คือพระเจ้าผู้ซึ่งทรงเปิดผ้าคลุมของความล้าลึกทั้งหลาย

ว่าพระเจ้าย่อมเป็นพระเมษโปดกและองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงทำลายตราทั้งเจ็ดดวง

แต่ก็ไม่มีใครเลยที่กล้าให้ข้อสรุปเช่นนั้น คนอื่นๆ ก็อาจพูดว่า พระเจ้าคือเนื้อหนังที่ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

แต่ก็ยัง คงจะไม่ถูกต้อง คนอื่นๆ อาจยังคงพูดว่า

พระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์นั้นเพียงตรัสพระวณะเท่านั้นและไม่ได้ทรงพระราชกิจหายสำคัญและการอัศจรรย์

แต่เจ้าคงยังจะไม่กล้าพูดแบบนี้

เพราะพระเยซูได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และได้ทรงพระราชกิจหายสำคัญและการอัศจรรย์

ดังนั้นเจ้าคงจะไม่กล้าที่จะนิยามพระเจ้าอย่างเผ่าผิวขนาดนั้น

พระราชกิจทั้งหมดที่ได้ทรงกระทำมาตลอดแผนการบริหารจัดการหกพันปีได้มาปิดตัวลงในตอนนี้เท่านั้นเอง

เฉพาะหลังจากที่พระราชกิจนี้ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยต่อมนุษย์และดำเนินการจนเสร็จสิ้นในท่ามกลางมวลมนุษย์

เท่านั้น มนุษยชาติจึงจะรู้จักพระอุปนิสัยทั้งหมดของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

เมื่อพระราชกิจของช่วงระยะนี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้วอย่างครบถ้วน

ความล้าลึกทั้งหมดที่มนุษย์ไม่เข้าใจจะได้รับการเปิดเผย

และความจริงทั้งหมดที่ก่อนหน้านี้ไม่เป็นที่เข้าใจจะได้รับการอธิบายให้ชัดเจน

และเผ่าพันธุ์มนุษย์จะได้รับการบอกกล่าวเกี่ยวกับเส้นทางในอนาคตและบั้นปลายของพวกเขา

นี่คือองค์รวมของพระราชกิจซึ่งจะต้องถูกทำในช่วงระยะปัจจุบัน

แม้ว่าเส้นทางที่มนุษย์เดินในวันนี้ก็คือเส้นทางของกางเขนและเส้นทางของความทุกข์ด้วยเช่นกัน

สิ่งที่มนุษย์ปฏิบัติ และสิ่งที่เขากิน ดื่ม

และชื่นชมในวันนี้ก็แตกต่างอย่างใหญ่หลวงจากสิ่งที่ตกมาสู่มนุษย์ภายใต้ธรรมบัญญัติและในยุคพระคุณ

สิ่งที่ขอยจากมนุษย์ในวันนี้ก็ไม่เหมือนกับในอดีตและยังไม่เหมือนกับสิ่งที่ขอยจากมนุษย์ในยุคธรรมบัญญัติ

เออาละ

สิ่งที่ขอยจากมนุษย์ภายใต้ธรรมบัญญัติเมื่อตอนที่พระเจ้าได้กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์อยู่ในอิสราเอลนั้น
คืออะไรหรือ?

มันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าการที่มนุษย์ควรรักษาวันสะบาโตและธรรมบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์

จะต้องไม่มีใครที่ทำงานหนักในวันสะบาโตหรือล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์

แต่บัดนี้หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ในวันสะบาโต มนุษย์ทำงาน ชุมชุม และอธิษฐานกันตามปกติ

และไม่มีข้อจำกัดที่ถูกนำมาบังคับใช้กับเขา บรรดาผู้ที่อยู่ในยุคพระคุณนั้นได้จำเป็นต้องรับบัพติศมา

และพวกเขาจะต้องถูกขอดต่อไปอีกให้ทำการอดอาหาร หักขนมปัง และดื่มเหล้าองุ่น คูลุมศิระ

และล้างเท้าของผู้อื่นเพื่อตัวพวกเขาเอง ตอนนี้ กฎเกณฑ์เหล่านี้ได้ถูกลบล้างไปแล้ว

แต่มนุษย์กลับถูกขอในข้อเรียกร้องที่ยิ่งใหญ่ขึ้น เพราะพระราชกิจของพระเจ้านับวันก็ยิ่งออกเงยลึกยิ่งขึ้น

และการเข้าสู่ของมนุษย์นับวันยิ่งเอื้อมสูงขึ้น ในอดีต พระเยซูได้ทรงวางพระหัตถ์บนตัวมนุษย์แล้วทรงอธิษฐาน

แต่มาบัดนี้ที่ทุกอย่างได้ถูกพูดไปหมดแล้ว ประโยชน์ของการวางมือคืออะไรหรือ?

พระวณะทั้งหลายเพียงลำพังก็สามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์ได้อยู่แล้ว

ตอนที่พระองค์วางพระหัตถ์ของพระองค์ลงบนมนุษย์ในอดีตนั้นก็เพื่ออวยพรมนุษย์และรักษาโรคให้เขาเช่นกัน

นี่คือวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในกาลเวลานั้น แต่มันได้เป็นเช่นนั้นในตอนนี

ตอนนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้พระวณะเพื่อที่จะทรงพระราชกิจและสัมฤทธิ์ผลลัพท์

พระวณะของพระองค์ได้รับการอธิบายต่อพวกเขาไว้อย่างชัดเจนแล้ว

และพวกเขาก็ควรนำมาปฏิบัติให้เหมือนดังที่พวกเขาได้รับการบอกกล่าวไว้ไม่มีผิด

พระวณะของพระองค์ก็คือน้ำพระทัยของพระองค์

พระวณะเหล่านั้นคือพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาจะทำ โดยผ่านทางพระวณะทั้งหลาย

เจ้าจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงขอให้เจ้าบรรลู่

และเจ้าอาจแก่นำพระวณะของพระองค์มาปฏิบัติโดยตรง โดยไม่มีความจำเป็นใดๆ สำหรับการเอามือมาวางเลย
บางคนอาจกล่าวว่า “ขอทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวข้าพระองค์!

ขอทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวข้าพระองค์

เพื่อที่ข้าพระองค์อาจได้รับพระพรของพระองค์และเพื่อที่ข้าพระองค์อาจได้เป็นส่วนหนึ่งของพระองค์”

เหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นการปฏิบัติที่หลงยุคมาจากอดีต เลิกใช้ไปแล้วตอนนี้ เพราะยุคได้เปลี่ยนไปแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับยุค

ไม่ใช่ทั้งโดยแบบสุ่มและโดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ตั้งไว้ ยุคได้เปลี่ยนไปแล้ว

และยุคใหม่จำเป็นต้องนำพาพระราชกิจใหม่ของมันมากับมันด้วย

นี่เป็นความจริงสำหรับทุกช่วงระยะของพระราชกิจ และดังนั้นแล้วพระราชกิจของพระองค์จึงไม่เคยถูกทำซ้ำ

ในยุคพระคุณ พระเยซูได้ทรงทำพระราชกิจประเภทนั้นไปมากมายพอสมควรแล้ว อาทิ การรักษาอาการป่วย

การขับไล่ปีศาจ การวางพระหัตถ์บนตัวมนุษย์แล้วอธิษฐานให้เขา และการอวยพรมนุษย์อย่างไรรู้ก็ตาม

การทำเช่นนั้นอีกก็คงจะไม่มีความหมายในปัจจุบันนี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในหนทางนั้นในกาลเวลานั้น เพราะนั่นเป็นยุคพระคุณ

และมีพระคุณพอเพียงสำหรับมนุษย์ที่จะชื่นชม เขาไม่ได้ถูกขอให้จ่ายอะไรเลย และนานตราบที่เขามีความเชื่อ

เขาก็จะได้รับพระคุณ ทุกอย่างได้รับการปฏิบัติไปอย่างเปี่ยมพระคุณมาก บัดนี้ยุคได้เปลี่ยนไปแล้ว

และพระราชกิจของพระเจ้าก็ได้ก้าวหน้าไปอีก นั่นก็คือ โดยผ่านทาง การติสอนและการพิพากษา

นี่เองที่ความเป็นกบฏของมนุษย์และสิ่งต่างๆ ที่ไม่สะอาดภายในมนุษย์จะถูกชำระล้างออกไป

ด้วยความที่ช่วงระยะนี้เป็นช่วงระยะของการไถ่ พระเจ้าจึงได้จำเป็นที่จะต้องทรงพระราชกิจในหนทางนั้น

โดยการแสดงพระคุณที่เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่จะชื่นชม เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับการไถ่จากบาป

และได้รับการยกโทษต่อบาปทั้งหลายของพวกเขาด้วยวิถีทางของพระคุณ

ช่วงระยะปัจจุบันนี้เป็นไปเพื่อเปิดโปงความไม่ชอบธรรมภายในมนุษย์โดยวิถีทางของการติสอน การพิพากษา

และการเจียนติของพระวณะต่างๆ ตลอดจนการบ่มวินัยและวิวรรณ์แห่งพระวณะ

เพื่อที่มนุษย์ชาติอาจได้รับการช่วยให้รอดหลังจากนั้น พระราชกิจนี้ลงรายละเอียดลึกกว่าการไถ่

พระคุณในยุคพระคุณนั้นพอเพียงสำหรับความชื่นชมยินดีของมนุษย์

ตอนนี้ที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระคุณไปแล้ว เขาจะไม่ได้ชื่นชมกับมันอีกต่อไป ตอนนี้

พระราชกิจนี้ได้ผ่านกาลเวลาของมันมาแล้วและไม่ต้องกระทำอีกต่อไปแล้ว

ตอนนี้มนุษย์จะต้องได้รับการช่วยให้รอดโดยผ่านทาง การพิพากษาของพระวณะ หลังจากที่มีมนุษย์ถูกพิพากษา

ติสอน และถลุงแล้ว อุปนิสัยของเขาก็จะเปลี่ยนไปด้วยการเช่นนั้นเอง

ทั้งหมดนี้มีไว้เป็นเพราะพระวณะทั้งหลายที่เราได้กล่าวไปหรือหรือ?

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจนั้น ได้ถูกทำไปในแนวเดียวกับความก้าวหน้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งองค์รวมและกับบุคคลนั้น พระราชกิจทั้งหมดล้วนมีนัยสำคัญ

และทั้งหมดถูกทำไปเพื่อประโยชน์ของความรอดสุดท้ายที่มวลมนุษย์อาจมีบนปลายที่ดีในอนาคต และที่มนุษยชาติอาจได้รับการจำแนกชนชั้นไปตามประเภทในที่สุด

พระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายก็คือเพื่อที่จะตรัสพระวณะ การเปลี่ยนแปลงต่างๆ

อันยิ่งใหญ่สามารถส่งผลในมนุษย์โดยวิถีทางแห่งพระวณะทั้งหลาย

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายที่ได้ส่งผลในผู้คนเหล่านี้ในตอนนี้นั้นทันทีที่พวกเขาอมรับพระวณะเหล่านั้นนั้น

ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาการเปลี่ยนแปลงที่ได้ส่งผลในผู้คนในทันทีที่พวกเขายอมรับหมายสำคัญและการอัศจรรย์แห่งยุคพระคุณมากมายนัก เนื่องจากในยุคนั้น

ปีศาจทั้งหลายได้ถูกขับไล่ออกจากมนุษย์ด้วยการวางมือและการอธิษฐาน

แต่ทว่าอุปนิสัยอันเสื่อมทรามทั้งหลายภายในมนุษย์ยังคงตกค้างอยู่

มนุษย์ได้รับการรักษาอาการเจ็บป่วยของเขาและได้รับการยกโทษต่อบาปของเขา

แต่สำหรับการที่มนุษย์จะต้องได้รับการชำระล้างอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานภายในตัวเขานั้น

พระราชกิจนี้ยังมิได้ถูกกระทำ

มนุษย์เพียงได้รับการช่วยให้รอดและยกโทษต่อบาปของเขาเนื่องจากความเชื่อของเขาเท่านั้น

แต่ธรรมชาติของมนุษย์อันเต็มไปด้วยบาปนั้นหาได้ถูกขุดรากถอนโคนไม่และยังคงตกค้างอยู่ภายในตัวเขา

บาปทั้งหลายของมนุษย์ได้รับการยกโทษโดยผ่านทางพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ แต่นี้ไม่ได้หมายความว่า

มนุษย์ไม่ได้มีบาปภายในตัวเขาก่อต่อไป

บาปทั้งหลายของมนุษย์อาจสามารถได้รับการยกโทษโดยผ่านทางเครื่องบูชาลบล้างบาปได้ แต่สำหรับวิธีที่แน่ๆ

ที่มนุษย์จะไม่สามารถถูกทำให้มีบาปอีกต่อไป

และวิธีที่ธรรมชาติบาปของเขาจะถูกขุดรากถอนโคนอย่างครบบริบูรณ์และแปลงสภาพไปนั้น

เขาไม่มีทางแก้ปัญหานี้ได้ บาปทั้งหลายของมนุษย์ได้รับการยกโทษไปแล้ว

และนี่ก็เพราะพระราชกิจการถูกตรึงกางเขนของพระเจ้า

แต่มนุษย์ยังคงมีชีวิตอยู่ในอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานแบบเดิมต่อไป เมื่อเป็นเช่นนั้น

มนุษย์จะต้องได้รับการช่วยให้รอดอย่างครบบริบูรณ์จากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตาน

เพื่อที่ธรรมชาติบาปของเขาจะถูกขุดรากถอนโคนอย่างครบบริบูรณ์ ไม่มีวันพัฒนาขึ้นมาอีก

เช่นนั้นจึงจะเป็นการทำให้อุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการแปลงสภาพได้

การนี้มนุษย์พึงต้องจับความเข้าใจในเส้นทางการเติบโตของชีวิต จับความเข้าใจในวิถีแห่งชีวิต

และจับความเข้าใจในหนทางที่จะเปลี่ยนอุปนิสัยของเขา ยิ่งไปกว่านั้น

มนุษย์พึงต้องกระทำโดยสอดคล้องกับเส้นทางนี้ เพื่อที่อุปนิสัยของเขาจะค่อยๆ
เปลี่ยนแปลงและเขาอาจมีชีวิตอยู่ภายใต้การสาดส่องของแสงสว่าง
เพื่อที่ทั้งหมดที่เขาทำอาจสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
เพื่อที่เขาอาจทิ้งอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเขา
และเพื่อที่เขาอาจหลุดพ้นจากอิทธิพลแห่งความมืดของซาตาน
อันเป็นผลให้โศลกพ้นออกจากบาปได้อย่างครบถ้วน
ถึงตอนนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงจะได้รับความรอดอันครบบริบูรณ์
ในกาลเวลาที่พระเยซูได้กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์อยู่นั้น
ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์ยังคงคลุมเครือและไม่ชัดเจน มนุษย์เชื่อเสมอว่าพระองค์เป็นบุตรของดาวิด
และป่าวประกาศว่าพระองค์เป็นผู้เผยวาระที่ยิ่งใหญ่
เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีความกรุณามากมายผู้ซึ่งได้ทรงไถ่บาปทั้งหลายของมนุษย์
ด้วยความเชื่อที่แข็งแกร่งของพวกเขา
บางคนก็ได้รับการรักษาแค่จากการที่สัมผัสชายฉลองพระองค์ของพระองค์ คนตาบอดได้สามารถมองเห็น
และแม้แต่คนตายก็สามารถคืนชีวิตมาได้ อย่างไรก็ตาม
มนุษย์ก็ไม่สามารถที่จะค้นพบอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานซึ่งฝังรากลึกอยู่ในตัวเขาได้
อีกทั้งเขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องมันไปอย่างไร มนุษย์ได้รับพระคุณมากมาย อาทิ สันติสุขและความสุขของเนื้อหนัง
ความเชื่อของสมาชิกหนึ่งคนที่นำมาซึ่งพระพรต่อทั้งครอบครัว การรักษาอาการป่วย และอื่นๆ
ที่เหลือก็คือความประพฤติดีของมนุษย์และรูปลักษณ์ตามแบบพระเจ้าของเขา
หากใครบางคนสามารถมีชีวิตอยู่บนพื้นฐานเหล่านี้ พวกเขาย่อมได้ถูกถือว่าเป็นผู้เชื่อที่ยอมรับได้
เฉพาะผู้เชื่อประเภทนี้เท่านั้นที่อาจสามารถเข้าสู่สวรรค์ได้หลังจากความตาย
ซึ่งก็หมายความว่าพวกเขาได้รับการช่วยให้รอด แต่ทว่าในช่วงชีวิตของพวกเขา
ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เข้าใจหนทางของชีวิตเลยสักนิด
ทั้งหมดที่พวกเขาทำลงไปก็คือการทำบาปแล้วก็สารภาพบาปของพวกเขาอย่างเป็นวัฏจักรสม่ำเสมอโดยไม่มีเส้น
ทางใดที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาเลย เช่นนั้นเองที่เป็นสภาพเงื่อนไขของมนุษย์ในยุคพระคุณ
มนุษย์ได้รับความรอดที่ครบบริบูรณ์แล้วหรือยังหนอ? ยัง!
ดังนั้นหลังจากที่พระราชกิจช่วงระยะนั้นได้แล้วเสร็จลง
ยังคงมีพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการทดสอบค้างอยู่
ช่วงระยะนี้คือการทำให้มนุษย์บริสุทธิ์โดยวิถีทางของพระวาระ
และด้วยการนั้นจึงเป็นการให้เส้นทางสำหรับเขาที่จะติดตาม

ช่วงระยะนี้คงจะไม่ออกผลหรือเปี่ยมความหมายหากมันดำเนินต่อไปด้วยการจับไล่ปีศาจ

เพราะมันคงจะล้มเหลวที่จะบุกรากถอนโคนธรรมชาติบาปของมนุษย์

และมนุษย์ก็คงจะมาหยุดนิ่งอยู่ที่การยกโทษบาปของเขา

มนุษย์ได้รับการยกโทษต่อบาปของเขาโดยผ่านทางเครื่องบูชาลบล้างบาป

เพราะพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนได้มาถึงปลายทางแล้ว และพระเจ้าก็ได้ทรงมีอำนาจเหนือซาตานแล้ว

แต่ทว่าอุปนิสัยอันเลื่อมทราของมนุษย์ยังคงตกค้างอยู่ภายในตัวเขา

มนุษย์ยังคงสามารถทำบาปและต้านทานพระเจ้าได้ และพระเจ้ายังไม่ทรงได้รับมวลมนุษย์เอาไว้เลย

นี่คือเหตุผลที่ทำให้ไม่ในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ

พระเจ้าจึงทรงใช้พระวาทะมาตีแผ่อุปนิสัยอันเลื่อมทราของมนุษย์

เป็นเหตุให้เขาปฏิบัติไปตามเส้นทางที่ถูกต้อง ช่วงระยะนี้เปี่ยมความหมายมากกว่าช่วงระยะก่อนหน้า

รวมถึงออกผลมากกว่า เพราะตอนนี้พระองค์เองที่จัดทำให้กับชีวิตมนุษย์โดยตรง

และทำให้อุปนิสัยของมนุษย์ได้รับการเริ่มใหม่อย่างครบบริบูรณ์

มันเป็นช่วงระยะของพระราชกิจที่ละเอียดทั่วถึงกว่ามาก เพราะฉะนั้น

การจุติเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายได้ทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าครบบริบูรณ์และเสร็จสิ้นแผน

การบริหารจัดการของพระเจ้าสำหรับความรอดของมนุษย์โดยสมบูรณ์

การช่วยมนุษย์ให้รอดของพระเจ้าไม่ได้ทำโดยการใช่วิธีการของพระวิญญาณและพระอัครลักษณะของพระวิญญาณ

โดยตรง เพราะพระวิญญาณของพระองค์นั้นไม่ทรงสามารถทั้งถูกสัมผัสและมองเห็นได้โดยมนุษย์

ทั้งมนุษย์ยังไม่สามารถเข้าใกล้ได้เช่นกัน

หากพระองค์ได้ทรงพยายามที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดในลักษณะของพระวิญญาณโดยตรง

มนุษย์ก็คงจะไร้ความสามารถที่จะได้รับความรอดของพระองค์ได้

หากพระเจ้ายมิได้ทรงสวมรูปสัณฐานภายนอกของมนุษย์ที่ถูกสร้าง

ก็คงจะปราศจากหนทางที่มนุษย์จะได้รับความรอดนี้ เนื่องจากมนุษย์นั้นปราศจากหนทางที่จะเข้าหาพระองค์

มากพอๆ กับที่ไม่มีใครเลยเคยมีความสามารถที่จะเข้าไปใกล้เมฆของพระยาห์เวห์

โดยการบังเกิดเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างเท่านั้น นั่นก็คือ

โดยการบรรจุพระวาทะของพระองค์เข้าไปในร่างกายของมนุษย์ที่พระองค์กำลังจะทรงบังเกิดมาเป็นเท่านั้น

พระองค์จึงจะทรงสามารถนำพระวาทะของพระองค์มาดำเนินการในตัวทุกคนที่ติดตามพระองค์ได้ด้วยพระองค์

เองโดยเฉพาะ เมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมองเห็นและได้ยินพระวาทะของพระองค์ และยังไปกว่านั้นคือ

เข้าสู่การครองพระวาทะของพระองค์ได้ด้วยตัวเองโดยเฉพาะ

และโดยวิธีทางนี้จึงมาได้รับการช่วยให้รอดอย่างครบถ้วน หากพระเจ้ายมิได้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ไม่มีใครเลยที่มีเลือดเนื้อจะมีความสามารถได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้
ทั้งยังจะไม่มีเลยสักคนที่ได้รับการช่วยให้รอด

หากพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจโดยตรงในท่ามกลางมวลมนุษย์
มนุษยชาติทั้งมวลก็คงจะถูกบดขยี้จนกว่าลงไป หรือไม่เช่นนั้น

พวกเขาก็คงจะถูกซาตานจับไปเป็นเชลยอย่างสมบูรณ์โดยไม่มีหนทางที่จะมาสัมผัสกับพระเจ้าเลย
การจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกนั้นก็เพื่อไถ่มนุษย์จากบาป เพื่อไถ่เขาโดยวิถีทางของพระวรกายเนื้อหนังของพระเยซู
นั่นก็คือ พระองค์ได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขน

แต่อุปนิสัยอันเลื่องชื่อบริเวณซาตานยังคงตกค้างอยู่ในตัวมนุษย์

การจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองนั้นมีไว้เพื่อทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปอีกต่อไป

แต่เพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่จากบาปให้รอดอย่างครบถ้วนเสียมากกว่า

การนี้ทำไปก็เพื่อที่บรรดาผู้ที่ได้รับการยกโทษไปแล้วอาจได้รับการช่วยให้พ้นจากบาปของพวกเขา

และได้รับการทำให้สะอาดอย่างครบถ้วน

และหลุดพ้นจากอิทธิพลแห่งความมืดของซาตานและคืนสู่เบื้องพระบัลลังก์ของพระเจ้าโดยการบรรลุถึงอุปนิสัย
ที่เปลี่ยนแปลงไป เพียงในหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถได้รับการทำให้สะอาดบริสุทธิ์อย่างครบถ้วน
ภายหลังจากที่ยุคธรรมบัญญัติได้สิ้นสุดลงและกำลังเริ่มต้นด้วยยุคพระคุณ

พระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจแห่งความรอดซึ่งดำเนินต่อมาจนถึงยุคสุดท้ายที่พระองค์จะทรงชำระมวลมนุษย์ให้
บริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์ในการพิพากษาและการทดสอบเผ่าพันธุ์มนุษย์สำหรับความเป็นกบฏของพวกเขา
เมื่อนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงจะทรงสรุปพระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์และเข้าสู่การพักผ่อน ดังนั้น

ในสามระยะของพระราชกิจ

มีเพียงสองระยะเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์โดย
พระองค์เอง นั่นเป็นเพราะว่า

มีเพียงหนึ่งในสามช่วงระยะของพระราชกิจเท่านั้นที่ทรงนำมนุษย์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขา

ในขณะที่อีกสองนั้นประกอบด้วยพระราชกิจแห่งการช่วยให้รอด

ด้วยการบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นพระเจ้าจึงจะสามารถดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างไปกับมนุษย์

รับประสบการณ์ความทุกข์ของโลกนี้ และดำรงพระชนม์ชีพในพระวรกายเนื้อหนังปกติได้

เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่พระองค์ทรงสามารถจัดหาให้กับมนุษย์ในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงที่พวกเขาจำเป็
นต้องมีในฐานะสิ่งมีชีวิตซึ่งทรงสร้าง

โดยผ่านทาง การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านี้เองมนุษย์จึงได้รับการช่วยให้รอดจากพระเจ้าอย่างครบถ้วน

และไม่ใช่ว่าโดยตรงจากสวรรค์ในคำตอบของคำอธิษฐานของเขา เนื่องจากสำหรับมนุษย์ที่เป็นเนื้อหนัง

เขาไม่มีหนทางที่จะมองเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าได้ นับประสาอะไรที่จะเข้าหาพระวิญญาณของพระองค์
ทั้งหมดที่มนุษย์สามารถคาดเดาได้คือเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์
และเพียงด้วยวิถีทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะมีความสามารถที่จะจับความเข้าใจหนทางทั้งหมดและความจริงทั้งหมด
และได้รับความรอดอย่างครบถ้วน

การจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองนี้จะเพียงพอสำหรับการชะล้างบาปทั้งหลายจากมนุษย์
และทำให้เขาบริสุทธิ์อย่างครบถ้วน ด้วยเหตุนี้
พระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าในเนื้อหนังก็จะปิดตัวลงและนับสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจึง
ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ด้วยการทรงจุติครั้งที่สองนี้เอง

นับแต่นั้นมาพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจึงจะได้มาถึงปลายทางอย่างบริบูรณ์
ภายหลังการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง

พระองค์จะไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สามเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์
เพราะการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์จะได้มาถึงปลายทางแล้ว

การจุติเป็นมนุษย์ในยุคสุดท้ายจะได้รับประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้อย่างครบถ้วน
และมนุษยชาติในยุคสุดท้ายทั้งหมดจะถูกแบ่งชนชั้นไปตามประเภท

พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจแห่งความรอดและจะไม่ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจใดอีกต่อไป
ในพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย พระวณะทรงฤทธิ์กว่าการสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
และสิทธิอำนาจของพระวณะอยู่เหนือสิทธิอำนาจของหมายสำคัญและการอัศจรรย์

พระวณะดีแก่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามทั้งหมดที่ถูกฝังลึกอยู่ในหัวใจมนุษย์
เจ้าไม่มีหนทางที่จะระลึกอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเหล่านั้นด้วยตัวเจ้าเอง
เมื่อพวกมันถูกแผ้วถางต่อหน้าต่อตาเจ้าผ่านพระวณะ เจ้าจึงจะมากันพบพวกมันเอง

เจ้าจะไม่สามารถที่จะปฏิเสธพวกมัน และเจ้าจะถูกโน้มน้าวให้เชื่ออย่างถึงที่สุด
นี่มิใช่สิทธิอำนาจของพระวณะหรือ? นี่คือผลลัพธ์ที่สัมฤทธิ์ได้ด้วยพระราชกิจของพระวณะในวันนี้
ดังนั้น

มนุษย์มิได้สามารถได้รับความรอดจากบาปของเขาอย่างครบถ้วนโดยผ่านทางการศึกษาอาการป่วยและการขับไล่ปีศาจ

อีกทั้งยังมีได้สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์อย่างครบถ้วนโดยการสำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
สิทธิอำนาจในการรักษาอาการป่วยและการขับไล่ปีศาจเพียงแต่ให้พระคุณแก่มนุษย์เท่านั้น

แต่เนื้อหนังของมนุษย์ยังคงเป็นของซาตานและอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานยังคงตกค้างอยู่ภายในมนุษย์
กล่าวได้อีกอย่างว่า สิ่งที่ยังไม่ได้รับการทำให้สะอาดนั้นยังคงเป็นเรื่องเกี่ยวกับบาปและความโสมม

เฉพาะหลังจากที่เขาได้รับการทำให้สะอาดโดยผ่านทางกรกระทำของพระวณะแล้วเท่านั้น
มนุษย์จึงสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าและกลายเป็นสะอาดบริสุทธิ์ได้
เมื่อปีศาจถูกขับไล่ออกจากมนุษย์และเขาได้รับการไถ่ นี่หมายความว่า
เขาได้ถูกกระชากพ้นจากเงื้อมมือของซาตานและกลับคืนสู่พระเจ้าแล้วเท่านั้น อย่างไรก็ตาม
หากปราศจากการถูกทำให้สะอาดหรือเปลี่ยนแปลงโดยพระเจ้า เขาย่อมยังคงเป็นมนุษย์ที่เสื่อมทราม
ความโสมม ความต่อต้าน และความเป็นกบฏยังคงดำรงอยู่ภายในมนุษย์
มนุษย์ได้กลับคืนสู่พระเจ้าโดยผ่านทางกรไถ่ของพระองค์เท่านั้น
แต่เขามีได้มีความรู้แม้เพียงน้อยนิดเกี่ยวกับพระเจ้าเลยและยังคงสามารถต้านทานและทรยศพระองค์ได้
ก่อนที่มนุษย์จะได้รับการไถ่ พิชัยมากมายของซาตานซึ่งได้ถูกปลูกฝังไว้ภายในตัวเขาแล้ว
และภายหลังหลายพันปีของการถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
เขามีธรรมชาติอย่างหนึ่งซึ่งต้านทานพระเจ้าก่อตัวขึ้นมาภายในตัวเขา ดังนั้น เมื่อมนุษย์ได้รับการไถ่
ก็ย่อมไม่ใช่อะไรที่มากเกินไปกว่ากรณีของการไถ่ที่มนุษย์ถูกซื้อได้ด้วยราคาแพง
แต่ธรรมชาติซึ่งเป็นพิษภายในตัวเขาหาได้ถูกกำจัดให้หมดสิ้นไม่
มนุษย์ซึ่งมีมลทินมากขนาดนั้นจะต้องก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงก่อนที่จะกลายมามีคุณค่าต่อการรับใช้พระเจ้า
ด้วยวิถีทางแห่งพระราชกิจการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า
มนุษย์จึงจะมารู้จักธาตุแท้อันโสมมและเสื่อมทรามภายในตัวเขาเองอย่างครบถ้วน
และเขาจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงอย่างครบบริบูรณ์และกลับกลายเป็นสะอาดได้
เฉพาะด้วยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถกลายเป็นมีค่าพอที่จะกลับคืนสู่เบื้องบัลลังก์ของพระเจ้าได้
พระราชกิจทั้งหมดที่ทรงกระทำในวันนี้นั้นก็เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการทำให้สะอาดหรือได้รับการเปลี่ยนแปลง
นั่นคือ มนุษย์สามารถชำระล้างความเสื่อมทรามและได้รับการทำให้บริสุทธิ์ได้
โดยผ่านทางกรพิพากษาและการติสอนจากพระวณะ ตลอดจนโดยผ่านทางกระบวนการถูกลง
แทนที่จะถือว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเป็นช่วงระยะของความรอด
น่าจะกล่าวว่านี้คือพระราชกิจแห่งการทำให้บริสุทธิ์เสียมากกว่า ในความจริง
ช่วงระยะนี้เป็นช่วงระยะของการพิชิตชัยตลอดจนช่วงระยะที่สองในพระราชกิจแห่งความรอด
โดยผ่านทางกรพิพากษาและการติสอนจากพระวณะนี้เอง มนุษย์จึงมาถึงการได้รับการรับไว้โดยพระเจ้า
และโดยผ่านทางกรใช้พระวณะถูกลง พิพากษา และเปิดเผยนี้เอง ความไม่บริสุทธิ์ มโนคติที่หลงผิด เหตุฉงใจ
และความทะเยอทะยานของปัจเจกบุคคลภายในหัวใจมนุษย์จึงถูกเผยอย่างสมบูรณ์
สำหรับทุกสิ่งที่มีวลมนุษย์อาจได้รับการไถ่และการยกโทษในบาปของเขาไปแล้วนั้น
พิจารณาได้เพียงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงจดจำการล่วงละเมิดของมนุษย์และไม่ได้ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์โดยสอดคล้อง

งกับการล่วงละเมิดของเขา อย่างไรก็ตาม

ในเมื่อมนุษย์ผู้มีชีวิตอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังยังไม่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาป เขาก็ย่อมสามารถทำบาปต่อไปได้เท่านั้นเอง

อันเป็นการเปิดเผยอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของเขาอย่างไม่รู้จบ นี่คือนิยามที่มนุษย์ดำเนินอยู่ วัฏจักรอันไม่รู้จบของการทำบาปและการได้รับการยกโทษ

บาปส่วนใหญ่ของมวลมนุษย์ตอนกลางวันก็เพื่อที่จะสารภาพในตอนค่ำเท่านั้นเอง เมื่อเป็นแบบนี้ แม้ว่าเครื่องบูชาลบล้างบาปนั้นมีประสิทธิภาพต่อมนุษย์ตลอดกาล

แต่มันก็จะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาปได้ พระราชกิจแห่งความรอดเสร็จสิ้นไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น เนื่องจากมนุษย์ยังคงมีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามอยู่ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้คนได้ตระหนักว่า

พวกเขาคือพวงศัพันธ์ของโมอับ พวกเขาก็แสดงคำพุดประทุษร้ายออกมา ยุติการไล่ตามเสาะหาชีวิต และกลับกลายไปในทางลบอย่างถึงที่สุด นี่ไม่ได้แสดงว่า

มนุษยชาติยังคงไม่สามารถบนอบอย่างสุดใจภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าหรือ?

นี่มิใช่อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงซาตานของพวกเขาซักระลอกหรือ? เมื่อเจ้าไม่ได้กำลังอยู่ภายใต้การติสอน มือของเจ้าสูงเหนือผู้อื่นทั้งหมด แม้แต่พระหัตถ์ของพระเยซู และเจ้าก็ร้องออกมาด้วยเสียงอันดังว่า

“จงเป็นบุตรที่รักของพระเจ้า! จงเป็นคนสนิทของพระเจ้า! พวกเราจะยอมตายเสียดีกว่าที่จะกราบไหว้ซาตาน! จงขบถต่อซาตานดึกดำบรรพ์! จงขบถต่อพญานาคใหญ่สีแดง!

ขอให้พญานาคใหญ่สีแดงจงตกต่ำจากอำนาจอย่างน่าอนาถ! ขอพระเจ้าทรงทำให้พวกเราครบบริบูรณ์!”

เสียงร้องของพวกเขาดังกว่าผู้อื่นทั้งหมด แต่แล้วก็มาถึงเวลาแห่งการติสอน

และเป็นอีกครั้งที่อุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษยชาติถูกเปิดเผย แล้วเสียงร้องของพวกเขาก็หยุดลง

และปณิธานของพวกเขาก็ลึ้มเหลว นี่คือนิยามเสื่อมทรามของมนุษย์ที่กำลังดิ่งลงลึกกว่าบาป

มันเป็นบางสิ่งที่ปลุกฝังโดยซาตานและหยั่งรากลึกอยู่ในมนุษย์

ไม่ยากสำหรับมนุษย์ที่จะกลับกลายเป็นตระหนักรู้บาปทั้งหลายของเขาเอง

เขาไม่มีหนทางที่จะตระหนักได้ถึงธรรมชาติอันหยั่งรากลึกของตัวเอง

และเขาต้องพึ่งพาการพิพากษาโดยพระวอจนะ เพื่อที่จะสัมผัสผลลัพธ์นี้ เฉพาะเมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้น

มนุษย์จึงจะสามารถค่อยๆ ถูกเปลี่ยนแปลงจากจุดนี้เป็นต้นไป มนุษย์ได้ร้องตะโกนเช่นนั้นในอดีต

เพราะพวกเขาไม่มีความเข้าใจในอุปนิสัยอันเสื่อมทรามดั้งเดิมของเขา

เหล่านี้คือความไม่บริสุทธิ์ที่มีอยู่จริงภายในมนุษย์

ตลอดช่วงเวลาอันยาวนานเช่นนั้นของการพิพากษาและการติสอน

มนุษย์มีชีวิตอยู่ในบรรยากาศแห่งความตึงเครียด นี่มิใช่ทั้งหมดที่สัมผัสได้โดยผ่านทางพระวอจนะหรือ?

เจ้าไม่ได้ร่ำร้องออกมาด้วยเสียงอันดังมาก่อนบททดสอบพวกคนปรนนิบัติหรือ? “จงเข้าสู่ราชอาณาจักร!
บรรดาผู้ที่ยอมรับพระนามนี้จะเข้าสู่ราชอาณาจักร! ทุกคนจะมีส่วนในพระเจ้า!”

เมื่อบททดสอบพวกคนปรนนิบัติได้มาถึง เจ้าก็ไม่ได้ร่ำร้องอีกต่อไป ในตอนเริ่มแรกเลยนั้น

ทั้งหมดได้พากันร่ำร้องว่า “โอ้ พระเจ้า! ไม่ว่าพระองค์จะทรงวางข้าพระองค์ไว้ที่ใด

ข้าพระองค์จะนบนอบต่อการที่พระองค์ทรงคอยค้ำย” ทันทีที่อ่านพระวจนะของพระเจ้า

“ใครจะเป็นเปาโลของเรา?” ผู้คนได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะเป็น!” แล้วพวกเขาก็ได้เห็นพระวจนะ

“แล้วของความเชื่อของโยบล่ะ?” และกล่าวว่า “ข้าพระองค์เต็มใจรับความเชื่อของโยบเอง?

พระเจ้าได้โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับประสบการณ์กับการทดสอบด้วยเถิด!”

เมื่อบททดสอบพวกคนปรนนิบัติได้มาถึง

พวกเขาก็ได้ทรุดสวลงทันทีและแทบจะไม่สามารถยืนขึ้นมาได้อีกเลย หลังจากนั้น

ความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายในหัวใจพวกเขาก็ค่อยๆ ลดลงทีละน้อย

นี่มิได้สัมฤทธิ์โดยผ่านทางพระวจนะหรือ? ดังนั้น

สิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์ไปในวันนี้คือผลลัพธ์ต่างๆ ที่สัมฤทธิ์ผ่านพระวจนะ

ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าบรรดาผลลัพธ์ที่สัมฤทธิ์ผ่านพระราชกิจแห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ของพระเยซูเสียด้วยซ้ำ

พระสิริของพระเจ้าที่เจ้าเห็นและสิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองที่เจ้าเห็นนั้น

มิใช่แค่ถูกมองเห็นโดยวิถีทางแห่งการตรึงกางเขน โดยวิถีทางแห่งการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจเท่านั้น

แต่โดยวิถีทางแห่งการพิพากษาของพระวจนะของพระองค์มากกว่าเสียด้วยซ้ำ

นี่แสดงให้เห็นว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าหาได้ประกอบด้วยการทรงพระราชกิจเกี่ยวกับหมา

ยสำคัญ การรักษาอาการป่วย และการขับไล่ปีศาจเท่านั้นไม่

แต่ทว่าการพิพากษาแห่งพระวจนะของเจ้าต่างหาก

ที่สามารถเป็นตัวแทนของสิทธิอำนาจของพระเจ้าและเปิดเผยความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ได้ดีกว่า

มนุษย์ได้สัมฤทธิ์สิ่งใดไปแล้วในตอนนี้—วุฒิภาวะ ณ ปัจจุบันของเขา ความรู้ ความรัก ความจงรักภักดี

ความเชื่อฟัง และความรู้ความเข้าใจเชิงลึก—

เหล่านี้คือผลลัพธ์ที่ได้บรรลุโดยผ่านทาง การพิพากษาของพระวจนะ

การที่เจ้ามีความสามารถที่จะมีความจงรักภักดีและยังคงยืนอยู่ไ้จนถึงทุกวันนี้ก็บรรลุโดยผ่านทางพระวจนะ

ตอนนี้ มนุษย์สามารถมองเห็นว่าพระราชกิจของพระเจ้าที่เจตเป็นมนุษย์นั้นพิเศษจริงๆ

และมีมากมายในนั้นที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้ และนั่นก็คือ ความลึกลับและการอัศจรรย์ทั้งหลายนั่นเอง

ดังนั้น หลายคนจึงได้นบนอบแล้ว บางคนไม่เคยนบนอบต่อมนุษย์คนใดเลยนับแต่วันที่พวกเขาถือกำเนิดมา

กระนั้นเมื่อพวกเขามองเห็นพระวจนะต่างๆ ของพระเจ้าในทุกวันนี้

พวกเขาก็นบนอบอย่างสุดใจโดยมิได้สังเกตเลยว่าพวกเขาได้ทำเช่นนั้นลงไป
และพวกเขาไม่กล้าเสี่ยงที่จะทำการพินิจพิเคราะห์หรือกล่าวอะไรอื่นใด
มนุษยชาติได้ตกมาอยู่ภายใต้พระวณะและหมอบราบภายใต้การพิพากษาของพระวณะ
หากพระวิญญาณของพระเจ้าตรัสกับมนุษย์โดยตรง มวลมนุษย์ทั้งปวงก็จะต้องบนอบต่อพระสุรเสียง
ตกต่ำลงโดยปราศจากพระวณะต่างๆ แห่งวิวรรณ์
ไม่ต่างอะไรกับที่ปาโลล้มลงกับพื้นในความสว่างระหว่างการเดินทางไปสู่ตามัสกัส
หากพระเจ้าได้ทรงสานต่อพระราชกิจในหนทางนี้
มนุษย์ก็จะต้องไม่มีวันมีความสามารถที่จะมารู้จักความเสื่อมทรามของตัวเองโดยผ่านทาง การพิพากษาของพระ
วณะและบรรลุลความรอดโดยการนั้น
โดยผ่านทาง การบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นพระเจ้าจึงทรงสามารถนำส่งพระวณะต่างๆ
ของพระองค์เข้าไปในหูของมนุษย์ทุกผู้ทุกคนได้ด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ
เพื่อที่ทุกคนซึ่งมีหูอาจได้ยินพระวณะทั้งหลายของพระองค์และรับพระราชกิจแห่งการพิพากษาโดยพระวณะ
ของพระองค์เอาไว้ นี่เท่านั้นที่เป็นผลลัพธ์ซึ่งสัมฤทธิ์โดยพระวณะของพระองค์
แทนที่จะเป็นการที่พระวิญญาณทรงเกิดสำแดงออกมาให้มนุษย์หวาดผวาจนต้องบนอบ
เพียงผ่านพระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแต่ทว่ามีความพิเศษนี้เท่านั้น
อุปนิสัยเดิมของมนุษย์ซึ่งซ่อนเร้นลึกอยู่ภายในมาหลายปีจึงจะสามารถถูกตีแผ่ออกมาอย่างเต็มที่
เพื่อที่มนุษย์อาจจำมันได้และเปลี่ยนแปลงมันเสีย
สิ่งเหล่านี้คือพระราชกิจทั้งหมดซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์
ด้วยการตรัสและการทำการพิพากษาในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอยู่ในนั้น
พระองค์จึงทรงสัมฤทธิ์ผลลัพธ์แห่งการพิพากษาที่กระทำกับมนุษย์โดยพระวณะ
นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์และนัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
มันถูกทำไปก็เพื่อทำให้สิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์เป็นที่รู้จัก
ทำให้ผลลัพธ์ที่สัมฤทธิ์โดยพระราชกิจของพระวณะเป็นที่รู้จัก และทำให้เป็นที่รู้กันว่า
พระวิญญาณได้มาอยู่ในเนื้อหนังแล้ว
และแสดงให้เห็นสิทธิอำนาจของพระองค์โดยผ่านทาง การตัดสินมนุษย์โดยพระวณะ
แม้ว่าเนื้อหนังของพระองค์เป็นรูปสัณฐานภายนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและธรรมดา
แต่ผลลัพธ์ต่างๆ ที่พระวณะทั้งหลายของพระองค์สัมฤทธิ์นี้เองที่แสดงให้เห็นมนุษย์เห็นว่า
พระองค์ทรงเต็มไปด้วยสิทธิอำนาจ เห็นว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง และเห็นว่าพระวณะต่างๆ
ของพระองค์คือการแสดงออกของพระเจ้าพระองค์เอง โดยวิธีทางนี้ มนุษยชาติทั้งมวลได้ถูกแสดงให้เห็นว่า

พระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
ว่าพระองค์มีอาจทรงถูกทำให้ขุ่นเคืองโดยผู้ใดเลย

และว่าไม่มีใครสามารถอยู่เหนือการพิพากษาโดยพระวณะของพระองค์ได้

และไม่มีกำลังบังคับใดเลยของความมืดที่สามารถมีสิทธิพิเศษเหนือสิทธิอำนาจของพระองค์
มนุษย์บนบอบต่อพระองค์จนหมดสิ้นก็เพราะพระองค์คือพระวณะที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

เพราะสิทธิอำนาจของพระองค์ และเพราะการพิพากษาด้วยพระวณะของพระองค์

พระราชกิจที่เนื้อหนังของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์นำมาก็คือสิทธิอำนาจที่พระองค์ทรงครอง

เหตุผลที่ทำให้พระองค์จึงทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพราะมนุษย์สามารถครองสิทธิอำนาจได้

และพระองค์ก็สามารถที่จะดำเนินพระราชกิจในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงท่ามกลางมวลมนุษย์ไปจนสำเร็จ
ได้ ในหนทางดังกล่าวซึ่งมองเห็นได้และจับต้องได้สำหรับมนุษย์

พระราชกิจนี้มีความเป็นจริงมากกว่าพระราชกิจที่กระทำโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ซึ่งทรงครอง
สิทธิอำนาจทั้งมวล และผลลัพธ์ของมันก็เห็นได้ชัดแจ้งเช่นกัน

นี่เป็นเพราะเนื้อหนังที่จุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นสามารถพูดและทำงานในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้

รูปสัณฐานภายนอกของเนื้อหนังของพระองค์มิได้กุมสิทธิอำนาจใดเลย และสามารถเข้าหาได้โดยมนุษย์

เมื่อเทียบกับการที่เนื้อแท้ของพระองค์นั้นถือครองสิทธิอำนาจอยู่จริง

แต่สิทธิอำนาจของพระองค์ก็หาได้มีผู้ใดสามารถมองเห็นได้เลย เมื่อพระองค์ตรัสและทรงพระราชกิจต่างๆ

มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะตรวจพบการดำรงอยู่ของสิทธิอำนาจของพระองค์ได้

นี่อำนวยความสะดวกให้พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจได้ในลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

พระราชกิจที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงทั้งหมดนี้สามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์ได้

แม้ว่าไม่มีมนุษย์ใดเลยที่สามารถตระหนักว่าพระองค์ทรงกุมสิทธิอำนาจ

หรือมองเห็นว่าพระองค์มีอาจทรงถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ หรือมองเห็นพระพิโรธของพระองค์

แต่พระองค์ก็ทรงสัมฤทธิ์ผลลัพท์ที่ตั้งใจไว้ของพระวณะทั้งหลายของพระองค์โดยผ่านทางสิทธิอำนาจของพระ
องค์ซึ่งถูกปิดคลุมไว้ โดยผ่านทางพระพิโรธของพระองค์ที่ถูกซ่อนเร้นไว้

และโดยผ่านทางพระวณะทั้งหลายที่พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย กล่าวได้อีกอย่างว่า

มนุษย์ถูกโน้มน้าวให้เชื่อมั่นอย่างถึงที่สุดโดยผ่านทางกระแสพระสุรเสียงของพระองค์

ความเข้มขริมของพระวาตะ และพระปรีชาญาณทั้งมวลของพระวณะทั้งหลายของพระองค์ ในหนทางนี้

มนุษย์จึงบนบอบต่อพระวณะของพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งดูเหมือนไม่มีสิทธิอำนาจเลย

อันเป็นการทำให้จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดนั้นลุล่วงด้วยการนี้เอง

นี่คืออีกด้านของนัยสำคัญแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ นั่นก็คือ เพื่อที่จะตรัสอย่างเป็นจริงมากขึ้น

และเอื้ออำนวยให้ความเป็นจริงแห่งพระวณะทั้งหลายของพระองค์มีผลต่อมนุษย์
เพื่อที่มนุษย์อาจเป็นพยานต่อฤทธานุภาพแห่งพระวณะของพระเจ้า ดังนั้น
หากพระราชกิจนี้ไม่ได้ถูกทำโดยวิถีทางของการจุติเป็นมนุษย์ ก็คงจะไม่สัมฤทธิ์ผลลัพท์แม้เพียงน้อยนิด
และคงจะไม่สามารถช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดได้อย่างครบถ้วน หากพระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระองค์คงจะยังเป็นพระวิญญาณผู้ซึ่งมนุษย์ทั้งไม่สามารถมองเห็นได้และไม่สามารถจับต้องได้
ด้วยความที่มนุษย์เป็นสิ่งทรงสร้างที่มีเนื้อหนัง เขากับพระเจ้าเป็นของสองโลกที่แตกต่างกัน
และมีธรรมชาติที่แตกต่างกัน พระวิญญาณของพระเจ้าเข้ากันไม่ได้กับมนุษย์ผู้ซึ่งมีเนื้อหนัง
และจึงเป็นธรรมดาที่ไม่มีทางที่จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองได้เลย
ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่มีมนุษย์นั้นไม่สามารถกลายเป็นพระวิญญาณ กับการที่เป็นเช่นนี้
พระวิญญาณของพระเจ้าจึงต้องทรงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างเพื่อที่จะทรงพระราชกิจดั้งเดิมของพระองค์
พระเจ้าทรงสามารถทั้งเสด็จขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งสูงที่สุดและด้อมพระองค์เองกลายเป็นมนุษย์ที่ทรงสร้าง
ทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเขา
แต่มนุษย์ไม่สามารถขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งสูงที่สุดและกลายเป็นวิญญาณ
และยิ่งน้อยนักที่เขาจะสามารถลงไปยังสถานที่ซึ่งต่ำที่สุดได้
นี่คือเหตุผลที่เหตุใดพระเจ้าจึงต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้สำเร็จ
ในทำนองเดียวกัน ในช่วงระหว่างการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรก
มีเพียงเนื้อหนังซึ่งเป็นพระเจ้าที่จุติเป็นมนุษย์เท่านั้นที่ได้สามารถไถ่มนุษย์โดยผ่านทางการตรึงกางเขนของพระ
องค์
ในขณะที่เมื่อเทียบไปแล้วก็คงจะไม่มีทางที่พระวิญญาณของพระเจ้าจะถูกตรึงกางเขนในฐานะเครื่องบูชาลบล้าง
บาปสำหรับมนุษย์
พระเจ้าได้ทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์โดยตรงเพื่อทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปสำหรับมนุษย์
แต่มนุษย์ไม่ได้สามารถขึ้นสู่สวรรค์โดยตรงเพื่อรับเอาเครื่องบูชาลบล้างบาปที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับ
พวกเขา ด้วยความที่เป็นเช่นนี้
ทั้งหมดที่เป็นไปได้ก็คงจะเป็นการขอให้พระเจ้าเสด็จกลับไปกลับมาสักสองสามครั้งระหว่างสวรรค์และแผ่นดิน
โลก ไม่ใช่ให้มนุษย์ขึ้นไปยังสวรรค์เพื่อรับความรอดนี้ เพราะมนุษย์ได้ตกต่ำลงไปแล้ว และยิ่งไปกว่านั้น
มนุษย์ย่อมไม่สามารถขึ้นสู่สวรรค์ได้เป็นธรรมดา นับประสาอะไรที่จะได้รับเครื่องบูชาลบล้างบาป
ดังนั้นจึงได้จำเป็นสำหรับพระเยซูที่จะเสด็จมาท่ามกลางมวลมนุษย์และทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองซึ่งไม่อา
จถูกทำให้สำเร็จจุดลงได้โดยมนุษย์เป็นธรรมดา ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
มันเป็นความจำเป็นอย่างสิ้นเชิงจริงๆ

หากช่วงระยะใดอาจสามารถถูกดำเนินไปจนสำเร็จได้โดยพระวิญญูญาณของพระเจ้าโดยตรงแล้วไซ้
พระองค์ก็คงจะมีได้มาน้อมรับความไว้สัจศีลของการที่ได้จัดเป็นมนุษย์

ในช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจ ผลลัพธ์ทั้งหลายสัมฤทธิ์โดยผ่านทางพระวณะ โดยผ่านทางพระวณะ
มนุษย์จึงมาเข้าใจความล้าลึกมากมายและพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำลงไปโดยผ่านทางชนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านไป
นั่นคือ มนุษย์ได้รับการให้ความรู้แจ้งโดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์โดยผ่านทางพระวณะ
มนุษย์มาเข้าใจความล้าลึกต่างๆ ที่ไม่เคยถูกคลี่คลายมาก่อนในชนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านไป
ตลอดจนงานของผู้เผยวณะและอัครทูตทั้งหลายในกาลเวลาที่ผ่านไป และหลักการทั้งหลายที่พวกเขาใช้ทำงาน
นั่นก็คือ โดยผ่านทางพระวณะ มนุษย์จึงมาเข้าใจอุปนิสัยของพระเจ้าพระองค์เอง
ตลอดจนความเป็นกบฏและการต้านทานของมนุษย์ด้วยกัน และแล้วเขาจึงมารู้จักธาตุแท้ของตัวเอง
โดยผ่านทางขั้นตอนเหล่านี้ของพระราชกิจและโดยผ่านทางพระวณะทั้งปวงที่ได้ตรัสไว้
มนุษย์จึงมารู้จักพระราชกิจของพระวิญญูญาณ พระราชกิจที่เหนือหนังสือซึ่งทรงจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าทรงปฏิบัติ
และยิ่งไปกว่านั้นคือ พระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์
ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าตลอดหกพันปีนั้นก็ได้รับโดยผ่านทางพระว
ณะด้วยกัน
ความรู้เกี่ยวกับมโนคติที่หลงผิดในอดีตของเจ้าและความสำเร็จของเจ้าในการกันพวกมันเก็บไว้ใช้นั้น
มิได้บรรลุโดยผ่านทางพระวณะหรอกหรือ? ในช่วงระยะก่อนหน้านี้
พระเยซูทรงพระราชกิจหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ
แต่ในช่วงระยะนี้ไม่มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์เลย
ความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับเหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงเผยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ นั้น
มิได้สัมฤทธิ์โดยผ่านทางพระวณะด้วยกันหรอกหรือ? ดังนั้น พระวณะต่างๆ
ที่ตรัสในระยะนี้เหนือกว่างานซึ่งทำโดยอัครทูตและผู้เผยวณะทั้งหลายในชนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านไป
แม้แต่คำพยากรณ์ทั้งหลายที่บอกเล่าโดยผู้เผยวณะก็ไม่อาจสามารถสัมฤทธิ์ในผลลัพธ์นี้
ผู้เผยวณะทั้งหลายกล่าวเพียงคำพยากรณ์ต่างๆ พวกเขาพูดถึงสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต
แต่ไม่ใช่พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำในเวลานั้น
ทั้งพวกเขายังไม่ได้กล่าวเพื่อนำทางมวลมนุษย์ในชีวิตของพวกเขา หรือมอบความจริงต่างๆ ให้กับมวลมนุษย์
หรือเปิดเผยความล้าลึกต่อพวกเขา นับประสาอะไรที่จะมอบชีวิตให้ จากพระวณะทั้งหลายที่ตรัสในช่วงระยะนี้
มีคำพยากรณ์กับความจริง แต่โดยหลักแล้ว พระวณะเหล่านี้ทำหน้าที่มอบชีวิตให้มนุษย์ พระวณะต่างๆ ณ
ปัจจุบันนั้นไม่เหมือนกับคำพยากรณ์ทั้งหลายของเหล่าผู้เผยวณะ นี่เป็นระยะของพระราชกิจเพื่อชีวิตของมนุษย์
เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยในชีวิตมนุษย์ และหาใช่เพื่อประโยชน์ของการกล่าวคำพยากรณ์ไม่

ช่วงระยะแรกนั้นเป็นพระราชกิจของพระยาห์เวห์ กล่าวคือ

พระราชกิจของพระองค์ก็เพื่อที่จะเตรียมเส้นทางสำหรับมนุษย์ในการนมัสการพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

เป็นพระราชกิจแห่งการเริ่มที่จะหาสถานที่จุดกำเนิดของพระราชกิจบนแผ่นดินโลก ณ เวลานั้น

พระยาห์เวห์ได้ทรงสอนคนอิสราเอลให้รักษาวันสะบาโต ให้เกียรติบิดามารดา

และใช้ชีวิตด้วยกันและกันอย่างสันติ

นี่เป็นเพราะผู้คนของช่วงเวลานั้นไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ประกอบกันขึ้นเป็นมนุษย์

อีกทั้งยังไม่เข้าใจว่าจะใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกอย่างไร

จึงได้จำเป็นสำหรับพระองค์ในช่วงระยะแรกที่จะต้องทรงนำมวลมนุษย์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขา

ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่มวลมนุษย์หาได้เป็นสิ่งที่พวกเขาได้รู้หรือครองมาก่อนหน้านี้ไม่ ณ เวลานั้น

พระเจ้าได้ทรงให้เกิดมีผู้เผยพระวจนะขึ้นมากมายเพื่อกล่าวคำพยากรณ์

และพวกเขาทั้งหมดก็ได้ทำเช่นนั้นกันภายใต้การทรงนำของพระยาห์เวห์

นี่เป็นเพียงรายการหนึ่งในพระราชกิจของพระเจ้า ในช่วงระยะแรกนั้น พระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

และดังนั้นพระองค์จึงทรงอบรมทุกเผ่าและชนชาติโดยผ่านทางผู้เผยพระวจนะ

ตอนที่พระเยซูทรงพระราชกิจในกาลเวลาของพระองค์ พระองค์มิได้ตรัสมากเท่ากับในปัจจุบัน

ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจแห่งพระวจนะในยุคสุดท้ายนั้นไม่เคยถูกปฏิบัติมาก่อนในยุคต่างๆ

และในชนรุ่นต่างๆ ที่ผ่านไป แม้ว่าอิสยาห์ ดาเนียล และยอห์นได้กล่าวคำพยากรณ์ไว้มากมาย

แต่คำพยากรณ์ทั้งหลายของพวกเขาที่แตกต่างกันจากพระวจนะทั้งหลายที่ตรัสในตอนนี้อย่างสิ้นเชิง

สิ่งที่พวกเขาได้กล่าวเป็นเพียงคำพยากรณ์ต่างๆ แต่พระวจนะทั้งหลายที่ตรัสในตอนนี้นั้นไม่ใช่

หากเราเปลี่ยนทั้งหมดที่เราพูดถึงตอนนี้เป็นคำพยากรณ์ต่างๆ พวกเจ้าจะมีความสามารถเข้าใจได้หรือไม่?

สมมุติว่าสิ่งที่เราได้พูดถึงไปแล้วนั้นเกี่ยวกับเรื่องราวภายหลังจากที่เราได้จากไปแล้ว

เจ้าจะได้รับความเข้าใจได้อย่างไร?

พระราชกิจของพระวจนะไม่เคยถูกปฏิบัติในกาลเวลาของพระเยซูหรือในยุคธรรมบัญญัติ

บางทีบางคนอาจจะพูดว่า

“พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสพระวจนะในกาลเวลาแห่งพระราชกิจของพระองค์ด้วยหรือ?”

นอกเหนือจากการรักษาอาการป่วย การขับไล่ปีศาจ

และการทรงพระราชกิจหมายสำคัญและการอัศจรรย์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูมิได้ตรัสพระวจนะต่างๆ

ในกาลเวลาที่พระองค์ได้กำลังทรงพระราชกิจอยู่หรือ?”

วิธีที่พระวจนะได้ถูกตรัสออกมานั้นมีความแตกต่างกัน

อะไรคือสาระสำคัญของพระวจนะทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ดำรัสไว้?

พระองค์เพียงได้ทำการทรงนำมวลมนุษย์ในการดำเนินชีวิตของพวกเขามาบนแผ่นดินโลก
ซึ่งไม่ได้ไปจะต้องเรื่องราวฝ่ายจิตวิญญาณในชีวิตเลย เหตุใดจึงได้ถูกกล่าวว่า ตอนที่พระยาห์เวห์ตรัสนั้น
ก็เพื่อที่จะอบรมประชากรของทุกแห่งหนทั้งหมด? คำว่า “อบรม”

หมายถึงทรงบอกอย่างชัดเจนและทรงบัญชาโดยตรง พระองค์มิได้ทรงจัดหาชีวิตให้กับมนุษย์ ในทางกลับกัน
พระองค์เพียงทรงจับกุมมีมนุษย์และทรงสอนวิธีที่จะเคารพพระองค์ให้กับมนุษย์โดยปราศจากอุปมาต่างๆ
มากเกินไป พระราชกิจที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำนั้นมิได้เพื่อที่จะจัดการหรือบ่มวินัยมนุษย์
หรือมอบการศึกษาและการติสอน มันเป็นไปเพื่อทรงนำเขา

พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสให้บอกประชากรของพระองค์ให้เก็บมานาในดินทุรกันดาร
ทุกเวลาเช้าก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขาจะต้องเก็บมานา แค่เพียงพอรับประทานในวันนั้น
มานานั้นไม่สามารถเก็บข้ามวันได้ เนื่องจากมันจะกลายเป็นจีรนรา

พระองค์มิได้ทรงอบรมสั่งสอนผู้คนหรือตีแผ่ธรรมชาติของพวกเขา
อีกทั้งพระองค์ยังไม่ได้ทรงตีแผ่แนวคิดและความคิดต่างๆ ของพวกเขา
พระองค์มิได้ทรงเปลี่ยนแปลงผู้คนแต่ได้ทรงนำในการดำเนินชีวิตของพวกเขาเสียมากกว่า
ประชากรในกาลเวลานั้นเป็นเหมือนเด็ก

ไม่เข้าใจสิ่งใดเลยและสามารถทำได้เพียงการเคลื่อนไหวเชิงกลพื้นฐานเท่านั้น และดังนั้น
พระยาห์เวห์จึงเพียงได้ทรงประกาศกฎฎีกาธรรมบัญญัติต่างๆ เพื่อทรงนำมวลชนเท่านั้น

เพื่อที่จะเผยแพร่ว่าประเสริฐ

เพื่อที่ทุกคนซึ่งแสวงหาด้วยหัวใจที่แท้จริงอาจได้รับความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจซึ่งทำอยู่ในทุกวันนี้
และได้รับการโน้มน้าวให้เชื่อมั่นอย่างถาวรหน้ากัน

เจ้าต้องมาถึงความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลัง สารสำคัญ

และนัยสำคัญของพระราชกิจที่ทำในแต่ละช่วงระยะ

ที่ทำเช่นนั้นก็เพื่อที่ผู้อื่นอาจเข้าใจพระราชกิจของพระยาห์เวห์ พระราชกิจของพระเยซู และที่ยิ่งมากกว่านั้นก็คือ
พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในวันนี้

ตลอดจนความเชื่อมโยงและความแตกต่างระหว่างช่วงระยะทั้งสามของพระราชกิจ

โดยผ่านทาง การฟังการสามัคคีธรรมของเจ้า ที่ทำเช่นนั้นก็เพื่อที่ภายหลังจากที่พวกเขาได้ฟังจนเสร็จแล้ว

ผู้อื่นจะมองเห็นว่าช่วงระยะทั้งสามไม่ขัดขวางกันและกัน แต่ว่าทั้งหมดคือพระราชกิจของพระวิญญาณเดียวกัน
แม้ว่าพระองค์ทั้งหลายทรงพระราชกิจในยุคต่างกัน

เนื้อหาของพระราชกิจที่พระองค์ทั้งหลายดำเนินการจนแล้วเสร็จนั้นก็แตกต่างกัน

และพระวาระที่พระองค์ทั้งหลายตรัสก็ต่างกัน ทว่าหลักการต่างๆ

ที่พระองค์ทั้งหลายทรงใช้ในการทรงพระราชกิจนั้นเป็นหนึ่งเดียวและเหมือนกัน
สิ่งเหล่านี้คือนิมิตอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ผู้คนทั้งปวงที่ติดตามพระเจ้าควรเข้าใจ

การจุติเป็นมนุษย์สองครั้งทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์สมบูรณ์

พระราชกิจแต่ละช่วงระยะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติมีนัยสำคัญในทางปฏิบัติของพระองค์ ย้อนกลับไปเมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ทรงเป็นชาย และเมื่อพระเจ้าเสด็จมาครั้งนี้ พระองค์ทรงเป็นหญิง จากสิ่งนี้เจ้าสามารถมองเห็นได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทั้งชายและหญิงเพื่อพระราชกิจของพระองค์ และกับพระองค์แล้วนั้น ไม่มีความแตกต่างกันในด้านเพศ เมื่อพระวิญญาณของพระองค์เสด็จมา พระองค์ทรงสามารถใช้นุษย์ใดๆ ก็ได้ตามที่พระองค์พอพระทัย และมนุษย์ผู้นั้นสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้

ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงก็สามารถแสดงถึงพระเจ้าได้ครบเท่าที่มนุษย์ผู้นั้นเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา หากพระเยซูทรงปรากฏเป็นผู้หญิงเมื่อพระองค์เสด็จมา กล่าวคือ หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิสนธิในครรภ์เป็นทารกหญิง และไม่ใช่เด็กชาย พระราชกิจในช่วงระยะนั้นจะยังเสร็จสิ้นสมบูรณ์ทั้งหมดเหมือนเช่นเดิม หากเป็นกรณีนั้น พระราชกิจในช่วงระยะปัจจุบันก็จะต้องทำให้เสร็จสมบูรณ์ด้วยชายแทน แต่พระราชกิจก็จะยังเสร็จสิ้นสมบูรณ์ทั้งหมดเหมือนเช่นเดิม

พระราชกิจที่ทรงกระทำในทั้งสองช่วงระยะมีนัยสำคัญเท่าๆ กัน ทั้งสองระยะจะไม่มีการกระทำซ้ำ และทั้งสองระยะไม่มีความขัดแย้งกัน ณ ขณะนั้น ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ พระเยซูทรงได้รับการเรียกขานว่าเป็นพระบุตรพระองค์เดียว และ “พระบุตร” แสดงนัยถึงเพศชาย เหตุใดจึงไม่มีการกล่าวถึงพระบุตรพระองค์เดียวนั้นในระยะปัจจุบันนี้?

นั่นเป็นเพราะข้อพึงประสงค์ของพระราชกิจทำให้จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเพศจากเพศของพระเยซูกับพระเจ้าแล้ว เพศไม่มีความแตกต่าง พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามที่ทรงปรารถนา และในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์นั้น พระองค์ไม่ทรงอยู่ภายใต้ข้อจำกัดใด แต่ทรงเป็นอิสระอย่างยิ่ง แต่พระราชกิจทุกช่วงระยะมีนัยสำคัญในทางปฏิบัติของพระองค์ พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองครั้ง และเป็นที่ชัดเจนอยู่ในตัวว่า การจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายนั้นคือครั้งสุดท้าย พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อประกาศกิจการของพระองค์ทั้งหมด

หากในช่วงระยะนี้พระองค์ไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อปฏิบัติพระราชกิจด้วยพระองค์เองเพื่อให้มนุษย์ได้เป็นพยาน มนุษย์ก็อาจจะยึดติดกับมโนคติที่หลงผิดที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ชายเท่านั้น ไม่ใช่ผู้หญิง ก่อนนี้มนุษย์ทั้งหมดเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นได้เพียงผู้ชายเท่านั้น และผู้หญิงไม่ได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้าได้ เพราะมนุษย์ทั้งหมดเห็นว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือกว่าผู้หญิง พวกเขาเชื่อว่าไม่มีผู้หญิงคนใดที่สามารถรับสิทธิอำนาจได้ มีเพียงผู้ชายเท่านั้น ที่ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาายังถึงกับกล่าวว่าผู้ชายเป็นผู้นำของผู้หญิง

และว่าผู้หญิงต้องเชื่อฟังผู้ชายและไม่สามารถเหนือกว่าผู้ชายได้ ในอดีต
เมื่อมีการกล่าวว่าผู้ชายเป็นผู้นำของผู้หญิง คำกล่าวนี้ถูกชี้นำไปยังอาดัมและเอวา ผู้ซึ่งถูกขับไล่ลงไปแล้ว—
หาใช่ชายและหญิงตามที่ได้รับการทรงสร้างโดยพระยาห์เวห์ในตอนแรกไม่
แน่นอนว่าผู้หญิงต้องเชื่อฟังและรักสามีของเธอ และสามีต้องเรียนรู้ที่จะหาเลี้ยงและสนับสนุนครอบครัวของเขา
สิ่งเหล่านี้คือธรรมเนียมปฏิบัติและประกาศกฤษฎีกาที่พระยาห์เวห์ทรงกำหนดขึ้นและที่มนุษย์ต้องปฏิบัติตามในชีวิต
ของพวกเขาบนแผ่นดินโลก พระยาห์เวห์ตรัสต่อผู้หญิงว่า “เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า
และเขาจะปกครองตัวเจ้า” พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพียงเพื่อให้มนุษย์ (นั่นคือ ทั้งชายและหญิง)
อาจใช้ชีวิตปกติภายใต้อำนาจครอบครองของพระยาห์เวห์ได้
และเพื่อให้ชีวิตของมนุษย์สามารถมีโครงสร้างและไม่ออกนอกระเบียบอันดีงามเหมาะสมของพวกเขา ดังนั้น
พระยาห์เวห์ทรงสร้างกฎที่เหมาะสมว่าชายและหญิงควรปฏิบัติอย่างไร
แม้ว่านี่จะเป็นเพียงในเรื่องเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดที่ใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก
และไม่มีมีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์ที่พระเจ้าทรงเจตนาติดตาม
พระเจ้าจะทรงเป็นเหมือนกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างของพระองค์ได้อย่างไร?
พระวาระของพระองค์ได้รับการชี้นำไปสู่มนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นเท่านั้น
เพื่อให้มนุษย์ใช้ชีวิตปกติตามที่พระองค์ได้ทรงตั้งกฎต่างๆ ไว้สำหรับชายและหญิง ในตอนเริ่มต้น
เมื่อพระยาห์เวห์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาสองแบบ ทั้งชายและหญิง
และดังนั้นจึงมีการแบ่งแยกระหว่างชายและหญิงในมนุษย์ที่พระองค์ทรงเจตนาเป็น
พระองค์ไม่ได้ทรงตัดสินเรื่องการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามพระวาระที่พระองค์ตรัสต่ออาดัมและเอวา
สองครั้งที่พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น
ทั้งสิ้นล้วนได้รับการกำหนดให้สอดคล้องกับพระคำของพระองค์ ณ
เวลาที่พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นเป็นครั้งแรก นั่นคือ
พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจในการจัดเป็นมนุษย์สองครั้งของพระองค์เสร็จสิ้น โดยมีพื้นฐานจากชายและหญิง
ก่อนที่พวกเขาจะเสื่อมทราม หากมนุษย์นำพระวาระที่พระยาห์เวห์ตรัสต่ออาดัมและเอวา ผู้ที่ถูกขับไล่ลง
และเอามาใช้กับพระราชกิจในการจัดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า
ไม่ใช่ว่าพระเยซูจะต้องทรงรักพระชายาของพระองค์เหมือนกับที่พระองค์ควรที่จะทรงรักด้วยเช่นกันหรือ
? เช่นนี้แล้ว พระเจ้าจะยังทรงเป็นพระเจ้าอยู่หรือ? และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว
พระองค์จะยังทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสมบูรณ์ได้หรือ?
หากการที่มนุษย์ซึ่งพระเจ้าทรงเจตนาเป็นหญิงนั้นเป็นสิ่งผิด
เช่นนั้นแล้วการที่พระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงขึ้นมานั้นจะไม่เป็นความผิดพลาดอันใหญ่หลวงที่สุดเช่นกันหรือ

? หากผู้คนยังเชื่อว่าการที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นหญิงนั้นเป็นสิ่งผิด ถ้าเช่นนั้น ไม่ใช่ว่าพระเยซู
ผู้มิได้เสกสมรสและด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถรักพระชายาของพระองค์ได้ จะเป็นความผิดพลาดพอๆ
กับการจุติเป็นมนุษย์ครั้งปัจจุบันหรือไม่?

เพราะเจ้านำพระวาระที่พระยาห์เวห์ตรัสต่อเอวามาใช้วัดความจริงของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในยุคปัจจุบัน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ต้องใช้พระวาระที่พระยาห์เวห์ตรัสต่ออาดัมมาตัดสินองค์พระเยซูเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ใน
ยุคพระคุณด้วย สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งหนึ่งสิ่งเดียวกันหรือ?

เพราะเจ้าประเมินองค์พระเยซูเจ้าโดยดูจากชายที่ยังไม่ถูกงูล่อลง เช่นนั้น

เจ้าก็ย่อมไม่อาจตัดสินความจริงของการจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้โดยดูจากหญิงที่ถูกงูล่อลงไปแล้วได้

นี่ย่อมไม่ยุติธรรม! การประเมินพระเจ้าในลักษณะนี้พิสูจน์ว่าเจ้าขาดความมีเหตุผล

เมื่อพระยาห์เวห์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองครั้ง

เพศของมนุษย์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับชายและหญิงที่ยังไม่ถูกงูล่อลง

พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สองครั้งโดยเป็นไปตามชายและหญิงที่ยังไม่ถูกงูล่อลง

อย่าคิดว่าความเป็นชายของพระเยซูเป็นเหมือนกับความเป็นชายของอาดัมที่ถูกงูล่อลง

ทั้งสองสิ่งนี้ไม่เกี่ยวข้องกัน โดยสิ้นเชิง พระองค์และอาดัมเป็นชายที่มีธรรมชาติแตกต่างกัน

คงไม่ใช่อย่างแน่นอนที่ความเป็นชายของพระเยซูเป็นสิ่งพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้นำของผู้หญิงทั้งหมด

แต่ไม่ใช่ของผู้ชายทั้งหมดกระนั้นหรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขาทั้งหมด

(รวมถึงทั้งชายและหญิง) หรือ? พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ไม่ทรงใช่แค่ผู้นำของผู้หญิง

แต่ทรงเป็นหัวหน้าของผู้ชายด้วยเช่นกัน พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่งที่สร้างขึ้น

และผู้นำของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

เจ้าสามารถกำหนดว่าความเป็นชายของพระเยซูคือสัญลักษณ์ของการเป็นผู้นำของผู้หญิงได้อย่างไร?

นี่ไม่ใช่การหมิ่นประมาทหรือ? พระเยซูทรงเป็นชายคนหนึ่งซึ่งยังไม่ถูกทำให้เสื่อมทรม

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

พระองค์จะทรงเป็นชายอย่างอาดัมซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรมได้อย่างไร?

พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ที่พระวิญญาณอันบริสุทธิ์ที่สุดของพระเจ้าทรงจุติมา

เจ้าจะสามารถกล่าวได้อย่างไรว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มีคุณสมบัติความเป็นชายในแบบของอาดัม?

ในกรณีนั้น ไม่ใช่ว่าพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าเป็นสิ่งผิดไปแล้วหรือ?

พระยาห์เวห์จะทรงสามารถรวมความเป็นชายของอาดัมผู้ถูกงูล่อลงไว้ภายในพระเยซูได้กระนั้นหรือ?

ไม่ใช่ว่าการจุติเป็นมนุษย์ในยุคปัจจุบันเป็นอีกตัวอย่างของพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งทรงจุติเป็นมนุษย์

ผู้มีเพศแตกต่างจากพระเยซูแต่มีลักษณะตามธรรมชาติเหมือนพระองค์หรือ?

เจ้ายังคงกล่าวว่าคุณเจ้าที่ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่สามารถเป็นหญิงได้

เพราะผู้หญิงคือคนแรกที่ถูกถูกล่วงละเมิดหรือ? เจ้ายังคงกล่าวว่าคุณหญิงเป็นมลทินที่สุด

และเป็นแหล่งกำเนิดของความเสื่อมทรามของมนุษย์

จึงเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์ผู้หญิงหรือ? เจ้ากล้ายืนยันหรือไม่ที่จะกล่าวว่า

“ผู้หญิงจะต้องเชื่อฟังผู้ชายเสมอไป และอาจไม่มีวันที่จะสำแดงหรือเป็นตัวแทนโดยตรงของพระเจ้าได้”?

เจ้าไม่เข้าใจในอดีต แต่ตอนนี้เจ้าสามารถหมิ่นประมาทพระราชกิจของพระเจ้า

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นต่อไปได้อีกหรือไม่? หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจน

เจ้าควรระวังคำพูดของเจ้าจะดีที่สุด เพื่อไม่ให้ความโง่เขลาและความไม่รู้เท่าทันของเจ้าถูกเปิดเผย

และเพื่อไม่ให้ความอัปยศของเจ้าถูกตีแผ่ออกมา จงอย่าคิดว่าเจ้าเข้าใจทุกสิ่ง

เราบอกเจ้าว่าทั้งหมดที่เจ้าเคยเห็นและเคยได้รับประสบการณ์มาแล้วนั้นไม่พอเพียงที่จะทำให้เจ้าเข้าใจแม้เพียงหนึ่งในพันของแผนการบริหารจัดการของเรา ถ้าเช่นนั้น เหตุใดเจ้าจึงทำตัวหยิ่งผยองนัก?

พรสวรรค์อันเล็กน้อยและความรู้น้อยนิดที่เจ้ามีนั้นไม่พอเพียงที่จะให้พระเยซูทรงใช้แม้เพียงหนึ่งวินาทีในพระราชกิจของพระองค์! จริงๆ แล้วเจ้ามีประสบการณ์มากเท่าใดกัน?

สิ่งที่เจ้าเคยเห็นและทั้งหมดที่เจ้าเคยได้ยินมาในช่วงชีวิตของเจ้า

และสิ่งที่เจ้าเคยจินตนาการถึงนั้นน้อยกว่างานที่เราทำในช่วงระยะเวลาเดียวเสียอีก!

เจ้าอย่าจับผิดและมองหาความผิดพลาดจะดีที่สุด เจ้าสามารถโอ้อวดได้เท่าที่เจ้าต้องการ

แต่เจ้าไม่ได้เป็นสิ่งที่โง่เขลาไปกว่าสิ่งทรงสร้างซึ่งไม่แม้แต่จะเทียบเท่าได้กับมดสักตัว!

ทั้งหมดที่เจ้ามีในพุงเจ้านั้นน้อยกว่าสิ่งที่อยู่ในพุงของมดตัวหนึ่ง!

จงอย่าคิดว่านี่ทำให้เจ้ามีสิทธิทำทางอย่างลำพองและคุยโตได้เพียงเพราะเจ้าเคยได้รับประสบการณ์และวัยวุฒิมาบ้างแล้ว ประสบการณ์และวัยวุฒิของเจ้าไม่ใช่ผลผลิตของคำพูดที่เราได้เอ่ยออกไปหรือ?

เจ้าเชื่อหรือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่แลกเปลี่ยนจากแรงงานและการตรากตรำงานหนักของเจ้าเองไหม? วันนี้

เจ้ามองเห็นว่าเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์ และด้วยเหตุนี้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น จึงมีความคิดรวบยอดต่างๆ

มากจนเกินไปในตัวเจ้าและมีมโนคติอันหลงผิดมาจากตรงนั้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

หากไม่ใช่เพราะการจุติเป็นมนุษย์ของเรา ต่อให้เจ้าจะมีพรสวรรค์พิเศษก็ตาม

เจ้าก็จะไม่มีมโนทัศน์มากมายขนาดนี้ และไม่ใช่เพราะมโนทัศน์เหล่านั้นหรือ?

มโนคติอันหลงผิดของเจ้าจึงเกิดขึ้น? หากพระเยซูไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในครั้งแรก

เจ้าจะรู้แม้แต่เรื่องของการจุติเป็นมนุษย์หรือ?

ไม่ใช่เพราะการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกได้ให้ความรู้แก่เจ้ามาแล้วหรือ

เจ้าจึงมีความอวดดีที่พยายามจะตัดสินการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองนี้? เหตุใดเจ้าจึงกำลังนำหัวข้อนี้มาศึกษา แทนการเป็นผู้ติดตามที่เชื่อฟัง?

เมื่อเจ้าได้เข้าสู่กระแสและมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

พระองค์จะทรงยอมให้เจ้าค้นคว้าพระองค์หรือ? เจ้าสามารถค้นคว้าประวัติครอบครัวของเจ้าเองได้ แต่หากเจ้าพยายามค้นคว้า “ประวัติครอบครัว” ของพระเจ้า

พระเจ้านั้นจะทรงยอมให้เจ้าทำการศึกษาเช่นนั้นหรือ? พวกเจ้าไม่ได้ تابอดหรือ?

เจ้าไม่ได้้นำการเหยียดหยามมาสู่ตัวเจ้าเองหรือ?

หากมีเพียงแค่พระราชกิจของพระเยซูเท่านั้นที่แล้วเสร็จไป

และพระราชกิจของพระเยซูไม่ได้รับการเสริมด้วยพระราชกิจในช่วงระยะนี้ของยุคสุดท้าย

มนุษย์จะยึดติดไปตลอดกาลกับมโนคติอันหลงผิดที่ว่า

พระเยซูองค์เดียวเท่านั้นที่เป็นพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระเจ้า นั่นคือ พระเจ้าทรงมีบุตรเพียงองค์เดียว และผู้ใดก็ตามที่มาหลังจากนั้นในชื่ออื่นจะไม่ใช่พระบุตรพระองค์เดียวของพระเจ้า

และยังเป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

มนุษย์มีมโนคติที่หลงผิดว่าบุคคลใดก็ตามที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบสิ่งบาป

หรือผู้ที่ครองฤทธาณาภาพในนามของพระเจ้าและไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมดคือพระบุตรพระองค์เดียวของพระเจ้า

มีบางคนเชื่อว่าตราบที่องค์หนึ่งเดียวผู้ที่มีมานั้นเป็นชาย

ก็อาจถือได้ว่าพระองค์เป็นพระบุตรพระองค์เดียวของพระเจ้าและเป็นตัวแทนของพระเจ้า

มีกระทั่งบางคนที่กล่าวว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระยาห์เวห์ เป็นพระบุตรองค์เดียวของพระองค์

มโนคติอันหลงผิดต่างๆ เช่นนั้นไม่เกินจริงมากไปหรือ?

หากพระราชกิจของช่วงระยะนี้ไม่เสร็จสิ้นในยุคสุดท้าย

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ทั้งหมดจะถูกบดบังจากพระเจ้าภายใต้เงื้อมเงาที่มีมืดมิด หากเป็นเช่นนั้น

ผู้ชายจะคิดว่าตนเองสูงกว่าผู้หญิง และพวกผู้หญิงไม่มีวันที่จะสามารถเงยหน้าของตนขึ้นมาได้เลย

และจะไม่มีผู้หญิงแม้เพียงสักคนที่สามารถได้รับการช่วยเหลือได้ ผู้คนเชื่อเสมอว่าพระเจ้าทรงเป็นชาย

และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงชิงชังผู้หญิงเสมอมา และจะไม่ประทานความรอดให้แก่ผู้หญิง

หากเป็นกรณีเช่นนี้

จะไม่ใช่เรื่องจริงหรือที่ผู้หญิงทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ทรงสร้างขึ้นและที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามไปแล้วเช่นกัน

จะไม่มีวันมีโอกาสดำเนินการช่วยเหลือ? ถ้าเช่นนั้น การที่พระยาห์เวห์ทรงสร้างผู้หญิง ซึ่งก็คือ

การที่ทรงสร้างเอวาขึ้นมานั้น จะไม่ไร้ความหมายหรือ? แล้วผู้หญิงจะไม่พินาศไปชั่ววันรันดร์หรือ?

ด้วยเหตุผลนี้จึงต้องมีการดำเนินพระราชกิจของช่วงระยะนี้ในยุคสุดท้ายเพื่อช่วยมวลมนุษย์ทั้งสิ้นทั้งมวลให้รอด

ค ไม่ใช่แค่ผู้หญิงเท่านั้น หากบุคคลใดก็ตามคิดว่าพระเจ้าทรงจัดเป็นเพศหญิงเพียงเพื่อช่วยเหลือผู้หญิงเท่านั้น เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นก็จะเป็นคนโง่เขลาอย่างแท้จริง!

พระราชกิจของวันนี้ทำให้พระราชกิจของยุคพระคุณเดินหน้าต่อ กล่าวคือ
พระราชกิจภายใต้แผนการบริหารจัดการทั้งหกพันปีได้เดินหน้าต่อ แม้ว่ายุคพระคุณได้สิ้นสุดลงแล้ว
แต่พระราชกิจของพระเจ้ายังมีความก้าวหน้า เหตุใดกันเล่า
เราจึงกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระราชกิจระยะนี้ต่อยอดมาจากยุคพระคุณและยุคธรรมบัญญัติ?
ก็เพราะพระราชกิจของวันนี้เป็นการสานต่อจากพระราชกิจที่แล้วเสร็จไปในยุคพระคุณ
และเป็นความก้าวหน้าต่อจากพระราชกิจที่แล้วเสร็จไปในยุคธรรมบัญญัติ
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้เชื่อมโยงกันและกันอย่างแน่นแฟ้น
โดยที่ข้อต่อแต่ละข้อในสายโซ่เชื่อมต่อกับข้อถัดไปอย่างสนิทแนบแน่น
แล้วเหตุใดเราจึงกล่าวเช่นกันว่าพระราชกิจของช่วงระยะนี้จึงต่อยอดจากสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำจนแล้วเสร็จ
ไป? สมมุติว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ไม่ได้ต่อยอดจากพระราชกิจที่พระเยซูทรงได้กระทำจนแล้วเสร็จไป
จะต้องมีการตรึงกางเขนเกิดขึ้นอีกครั้งในช่วงระยะนี้
และจะต้องมีการดำเนินพระราชกิจแห่งการไถ่ของช่วงระยะก่อนหน้าใหม่ทั้งหมดอีกครั้ง สิ่งนี้จะไร้ความหมาย
และดังนั้นจึงไม่เชื่อว่าพระราชกิจได้เสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์แล้ว แต่ยุคได้เดินหน้าต่อ
และระดับของพระราชกิจได้ยกสูงขึ้นกว่าก่อนหน้านี้
สามารถกล่าวได้ว่าพระราชกิจในช่วงระยะนี้สร้างขึ้นโดยใช้ยุคธรรมบัญญัติเป็นรากฐาน
และต่อยอดจากพระศิลาของพระราชกิจของพระเยซู พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการสร้างขึ้นเป็นช่วงระยะ
และช่วงระยะนี้ไม่ใช่จุดเริ่มต้นใหม่
เพียงการผสมรวมกันของพระราชกิจสามระยะเท่านั้นที่อาจถือเป็นแผนการบริหารจัดการหกพันปี
พระราชกิจในระยะนี้แล้วเสร็จโดยมียุคพระคุณเป็นรากฐาน หากพระราชกิจสองระยะนี้ไม่เกี่ยวข้องกัน
แล้วเหตุใดการตรึงกางเขนจึงไม่ถูกกระทำซ้ำในระยะนี้? เหตุใดเราจึงไม่ต้องแบกรับบาปของมนุษย์
แต่มาพิพากษาและตีสอนมนุษย์โดยตรงแทน?
หากงานของเราในการพิพากษาและตีสอนมนุษย์และการมาของเราในตอนนี้ซึ่งไม่ใช่โดยครุฑของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์นั้น ไม่ได้เกิดตามหลังการตรึงกางเขน เราจะไม่มีความสมบัติที่จะพิพากษาและตีสอนมนุษย์เลย
เรามาตีสอนและพิพากษามนุษย์โดยตรงได้ก็เพราะเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูนั่นเอง
พระราชกิจในช่วงระยะนี้ทั้งหมดต่อยอดมาจากพระราชกิจในช่วงระยะก่อนหน้า
นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงมีเพียงพระราชกิจในลักษณะนี้เท่านั้นที่สามารถนำพามนุษย์มาสู่ความรอดอย่างเป็นขั้น
เป็นตอนได้ พระเยซูและเรามาจากวิญญาณหนึ่งเดียว แม้เราไม่มีความเกี่ยวข้องกันในเนื้อหนังมนุษย์ของเรา

แต่วิญญูณของเราเป็นหนึ่งเดียว แม้เนื้อหาของสิ่งที่เราทำและงานที่เราดำเนินจะไม่ใช่อะไรเดียวกัน

แต่เราก็มีแก่นแท้ที่เหมือนกัน เนื้อหามนุษย์ของเรามีรูปร่างแตกต่างกัน

แต่นี้เป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัยและข้อพึงประสงค์ที่ต่างกันออกไปในงานของเรา

พันธกิจของเราไม่เหมือนกัน

ดังนั้นงานที่เราทำให้เกิดขึ้นและอุปนิสัยที่เราเปิดเผยต่อมนุษย์จึงแตกต่างกันด้วยเช่นกัน

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมสิ่งที่มนุษย์มองเห็นและเข้าใจในวันนี้จึงไม่เหมือนกับในอดีต

นั่นเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย

ถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ทรงแตกต่างกันในเพศและรูปสัณฐานของเนื้อหามนุษย์ของพระองค์ทั้งสอง

และที่พระองค์ทั้งสองจะไม่ได้ทรงกำเนิดในครอบครัวเดียวกัน และยังไม่ได้ทรงกำเนิดในช่วงเวลาเดียวกัน

แต่กระนั้น พระวิญญูณของพระองค์ทั้งสองก็เป็นหนึ่งเดียว

แม้เนื้อหามนุษย์ของพระองค์ทั้งสองไม่ได้ร่วมสายโลหิตกันและไม่มีความเป็นญาติมิตรในลักษณะใดต่อกัน

ทางกายภาพ แต่ก็ไม่ว่าอุปนิสัยได้ว่าพระองค์ทั้งสองทรงเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาในสองช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

เป็นความจริงที่มีอาจหากล้างได้ว่าพระองค์ทั้งสองเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา

แม้ว่าพระองค์ทั้งสองไม่ได้ทรงเป็นสายเลือดเดียวกันและไม่ได้ทรงร่วมใช้ภาษามนุษย์เดียวกันก็ตาม

(พระองค์หนึ่งเป็นชายซึ่งตรัสภาษาของพวกยิว และอีกพระองค์เป็นหญิงซึ่งตรัสภาษาจีนเท่านั้น)

ด้วยเหตุผลเหล่านี้ พระองค์ทั้งสองจึงทรงใช้ชีวิตคนละประเทศ

เพื่อปฏิบัติพระราชกิจตามที่มีความเหมาะสมกับแต่ละพระองค์ และในช่วงเวลาที่แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

แม้พระองค์ทั้งสองทรงเป็นพระวิญญูณเดียวกันที่มีแก่นแท้เดียวกัน

แต่เปลือกนอกของเนื้อหามนุษย์ของพระองค์ทั้งสองก็ไม่มี ความคล้ายกัน โดยสิ้นเชิง

ทั้งหมดที่พระองค์ทั้งสองทรงมีเหมือนกันคือสภาวะความเป็นมนุษย์

แต่สำหรับรูปลักษณะภายนอกของเนื้อหามนุษย์และรูปการแผ่แผดล้อมในการประสูติของพระองค์ทั้งสองแล้ว

พระองค์ทั้งสองไม่เหมือนกัน สิ่งเหล่านี้ไม่มีผลกระทบต่อพระราชกิจเฉพาะของทั้งสองพระองค์

หรือความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์ทั้งสอง เพราะในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายแล้ว

พระองค์ทั้งสองทรงเป็นพระวิญญูณเดียวกันและไม่มีใครสามารถแยกพระองค์ทั้งสองออกจากกันได้

ถึงแม้ว่าพระองค์ทั้งสองไม่ทรงมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด

แต่การดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ทั้งสองอยู่ภายใต้การควบคุมโดยพระวิญญูณของพระองค์

ซึ่งทรงจัดสรรพระราชกิจที่แตกต่างกันในช่วงเวลาที่แตกต่างกันให้แก่พระองค์ทั้งสอง

และจัดสรรเนื้อหามนุษย์ของพระองค์ทั้งสองไปยังสายเลือดที่ต่างกัน

พระวิญญูณของพระยาห์เวห์ไม่ใช่พระบิดาของพระวิญญูณของพระเยซู

และพระวิญญาณของพระเยซูไม่ใช่พระบุตรของพระวิญญาณของพระยาห์เวห์

พระวิญญาณเหล่านี้เป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน

พระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์ในวันนี้กับพระเยซูนั้นมิได้ทรงมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกัน

แต่พระองค์ทั้งสองทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน นี่เป็นเพราะพระวิญญาณของพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกัน

พระเจ้าทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งความปรานีและความรักมั่นคง

รวมทั้งพระราชกิจการพิพากษาอันชอบธรรมและการตีสอนมนุษย์ และพระราชกิจการสาปแช่งมนุษย์

และในท้ายที่สุด พระองค์จึงทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจในการทำลายโลกและการลงโทษคนชั่วได้

พระองค์ไม่ได้ทรงทำทั้งหมดนี้ด้วยพระองค์เองหรือ?

นี่ไม่ใช่ฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้าหรือ?

พระองค์ทรงสามารถทั้งประกาศธรรมบัญญัติให้แก่มนุษย์และออกพระบัญญัติให้แก่เขา

และพระองค์ยังสามารถทรงนำทางคนอิสราเอลในยุคแรกในการใช้ชีวิตของพวกเขบนแผ่นดินโลกและทรงนำ

พวกเขาในการสร้างวิหารและแท่นบูชา และเก็บคนอิสราเอลทั้งหมดไว้ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์

เพราะสิทธิอำนาจของพระองค์

พระองค์ทรงใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกร่วมกับประชาชนอิสราเอลเป็นเวลาสองพันปี

คนอิสราเอลไม่กล้ากบฏต่อพระองค์ ทุกคนเคารพพระยาห์เวห์ และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์

สิ่งนั้นคือพระราชกิจที่ทรงกระทำโดยอาศัยสิทธิอำนาจของพระองค์และฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

จากนั้น ในช่วงระหว่างยุคพระคุณนั้น พระเยซูเสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมดที่ตกในบาป

(ไม่ใช่แค่คนอิสราเอลเท่านั้น) พระองค์ทรงแสดงความปรานีและความรักมั่นคงต่อมนุษย์

พระเยซูที่มนุษย์เห็นในยุคพระคุณนั้นทรงเปี่ยมด้วยความรักมั่นคงและมีความรักให้แก่มนุษย์อยู่เสมอ

เพราะพระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดจากบาป

พระองค์ทรงสามารถยกโทษมนุษย์จากบาปของพวกเขาจนกระทั่งการตรึงกางเขนของพระองค์ได้ไถ่บาปให้กับ

มวลมนุษย์ได้โดยสมบูรณ์ ในระหว่างช่วงเวลานี้

พระเจ้าทรงปรากฏต่อหน้ามนุษย์พร้อมกับความปรานีและความรักมั่นคง กล่าวคือ

พระองค์ทรงกลายเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปให้กับมนุษย์ และทรงถูกตรึงกางเขนเพราะบาปของมนุษย์

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับการยกโทษไปตลอดกาล พระองค์ทรงเปี่ยมความปรานี ความสงสารเห็นใจ ความอดทน

และความรัก และในทำนองเดียวกัน

ทุกคนที่ติดตามพระเยซูในยุคพระคุณก็พยายามที่จะอดทนและรักในทุกสรรพสิ่ง

พวกเขาทนทุกข์ทรมานยาวนาน และไม่เคียดแค้นได้แม้เมื่อถูกทรมาน ถูกสาปแช่ง หรือถูกขว้างปาด้วยหิน

แต่ในระหว่างช่วงระยะสุดท้ายนั้นก็ไม่สามารถเป็นเช่นนั้นได้อีกต่อไป

พระราชกิจของพระเยซูและพระยาห์เวห์ไม่เหมือนกัน ไปเสียทั้งหมด
แม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียวก็ตาม พระราชกิจของพระยาห์เวห์ไม่ได้นำยุคมาถึงจุดจบ
หากแต่ทรงนำยุค นำมาซึ่งชีวิตของมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และพระราชกิจในวันนี้คือการพิชิตบรรดาผู้ที่อยู่ในประชาชาติซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างล้ำลึก
และไม่ใช่เพื่อที่จะทรงนำทางแก่ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในประเทศจีนเท่านั้น
แต่ในทั่วทั้งจักรวาลและมวลมนุษย์ทั้งปวงด้วย
สำหรับเจ้าอาจดูเหมือนว่าพระราชกิจนี้กำลังได้รับการปฏิบัติอยู่แค่ในประเทศจีนเท่านั้น แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว
พระราชกิจนี้ได้เริ่มแพร่กระจายไปยังต่างประเทศแล้ว
เพราะเหตุใดผู้คนนอกประเทศจีนจึงแสวงหาหนทางที่แท้จริงซ้ำแล้วซ้ำเล่า?
นั่นเป็นเพราะพระวิญญาณทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจแล้ว
และพระวาระที่ตรัสในปัจจุบันได้รับการชี้นำไปยังผู้คนทั่วทั้งจักรวาล ด้วยสิ่งนี้
พระราชกิจครั้งหนึ่งได้อยู่ระหว่างการดำเนินการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นับจากการทรงสร้างโลกมาจนถึงปัจจุบัน
พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงทำให้พระราชกิจอันยิ่งใหญ่เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว และยิ่งไปกว่านั้น
ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่แตกต่างกันในยุคซึ่งแตกต่างกัน และท่ามกลางชนชาติที่แตกต่างกัน
ผู้คนในแต่ละยุคมองเห็นอุปนิสัยหนึ่งของพระองค์ที่แตกต่างออกไป
ซึ่งได้รับการเปิดเผยอย่างเป็นธรรมชาติผ่านพระราชกิจอันแตกต่างที่พระองค์ทรงปฏิบัติ พระองค์คือพระเจ้า
ทรงเปี่ยมด้วยความปรานีและความรักมั่นคง
พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาพลบค่ำสำหรับมนุษย์และเป็นผู้เลี้ยงของมนุษย์ แต่ก็ยังทรงเป็นการพิพากษา
การติสอน และการสาปแช่งมนุษย์ด้วยเช่นกัน
พระองค์ทรงสามารถนำทางมนุษย์ให้ใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาถึงสองพันปี
และพระองค์ยังสามารถไถ่มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจากบาปด้วยเช่นกัน ในวันที่
พระองค์ยังสามารถพิชิตมวลมนุษย์ที่ไม่รู้จักพระองค์
และปราบพวกเขาให้หมอบกราบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
เพื่อให้พวกเขาทั้งหมดบนอบต่อพระองค์อย่างสุดใจ ในท้ายที่สุด
พระองค์จะทรงเผาผลาญทุกสิ่งที่เป็นมลทินและไม่ชอบธรรมภายในผู้คนทั่วทั้งจักรวาลทิ้งไป
เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ใช่แค่พระเจ้าผู้มีความรักและเปี่ยมความปรานีเท่านั้น
ไม่ใช่แค่พระเจ้าผู้ทรงมีพระปรีชาญาณและการอัศจรรย์เท่านั้น ไม่ใช่แค่พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น
แต่ที่ยิ่งกว่านั้น ยังทรงเป็นพระเจ้าผู้พิพากษามนุษย์ด้วย พระองค์ทรงเป็นการเผาผลาญ การพิพากษา
และการลงโทษสำหรับพวกคนชั่วในท่ามกลางมวลมนุษย์ ส่วนบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อม

พระองค์ทรงเป็นความทุกข์ลำบาก กระบวนการถูกลง และการทดสอบ รวมทั้งเป็นความขุใจ การค้าจุน
การจัดเตรียมพระวณะ การจัดการ และการคัดแต่ง และสำหรับผู้ที่จะถูกกำจัด

พระองค์ทรงเป็นการลงโทษและบทลงโทษ จงบอกเราที่ว่าพระเจ้าไม่ทรงเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์หรือหรือ?

พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจใดๆ ทั้งหมด ไม่เพียงแต่การตรึงกางเขนอย่างที่เจ้าจินตนาการเท่านั้น
เจ้าคิดถึงพระเจ้าน้อยเกินไป!

เจ้าเชื่อว่าทั้งหมดที่พระองค์ทรงสามารถทำได้คือการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงผ่านการตรึงกางเขนของพระองค์
แล้วก็จบแค่นั้นอย่างนั้นหรือ?

แล้วหลังจากนั้นเจ้าก็จะติดตามพระองค์ขึ้นไปจนถึงสวรรค์เพื่อกินผลไม้จากต้นไม้แห่งชีวิต
และดื่มน้ำจากแม่น้ำแห่งชีวิตหรือ? ...มันจะง่ายอย่างนั้นเลยหรือ? จงบอกเราที่

ว่าเจ้าเคยสำเร็จลุล่วงในสิ่งใดบ้าง? เจ้ามีชีวิตของพระเยซูหรือไม่? เจ้าได้รับการไถ่โดยพระองค์จริง
แต่การตรึงกางเขนเป็นพระราชกิจของพระเยซูพระองค์เอง

เจ้าเคยได้ทำหน้าที่ใดจนลุล่วงบ้างในฐานะมนุษย์บ้าง? เจ้ามีเพียงความเคร่งครัดภายนอก
แต่เจ้าไม่เข้าใจหนทางของพระองค์ นี่คือการที่เจ้าสำแดงถึงพระองค์หรือ?

หากเจ้าไม่ได้บรรลุชีวิตของพระเจ้า หรือได้มองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมทั้งหมดทั้งหมดของพระองค์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่สามารถอ้างได้ว่าเป็นผู้ที่มีชีวิต และเจ้าไม่ควรค่าที่จะผ่านประตูของอาณาจักรสวรรค์

พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นเพียงพระวิญญาณเท่านั้น พระองค์ยังทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์ได้ด้วยเช่นกัน
ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ยังทรงเป็นพระกายที่เปี่ยมด้วยพระสิริ แม้ว่าพวกเจ้าไม่เคยพบเห็นพระองค์
แต่คนอิสราเอล—พวกยิวในขณะนั้น เป็นพยานของพระเยซู ในตอนแรก พระองค์ทรงเป็นพระกายทางเนื้อหนัง
แต่หลังจากที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน พระองค์ทรงกลายเป็นพระกายที่เต็มไปด้วยพระสิริ

พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด และทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจได้ในทุกแห่งหน
พระองค์ทรงสามารถเป็นพระยาห์เวห์ หรือพระเยซู หรือพระเมสสิยาห์ก็ได้ ในท้ายที่สุด

พระองค์ทรงสามารถกลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้เช่นกัน พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรม
การพิพากษา และการเตือน พระองค์ทรงเป็นคำสาปแช่งและพระพิโรธ

แต่พระองค์ก็ทรงเป็นความปรานีและความรักมั่นคงด้วยเช่นกัน

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัติสามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้

เจ้าจะพูดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในลักษณะใดหรือ? เจ้าไม่สามารถอธิบายได้หรือ

หากเจ้าไม่สามารถอธิบายได้ เจ้าก็ไม่ควรมาไต่บทสรุปเกี่ยวกับพระเจ้า

จงอย่าสรุปว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้มีความปรานีและความรักมั่นคงตลอดกาลเพียงเพราะพระองค์ได้ทรงปฏิบัติ
พระราชกิจแห่งการไถ่ในช่วงระยะเดียว

เจ้าสามารถมั่นใจได้หรือว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมความปรานีและความรักเท่านั้น?

หากพระองค์ทรงเป็นเพียงพระเจ้าผู้เปี่ยมความปรานีและความรัก

เหตุใดพระองค์จะทรงนำพายุไต้ฝุ่นมาถึงจุดจบในยุคสุดท้ายเล่า?

เหตุใดพระองค์จะทรงส่งความวิบัติมากมายลงมาเล่า? ตามมโนคติอันหลงผิดและความคิดของผู้คน

พระเจ้าทรงควรที่จะเปี่ยมความปรานีและความรักจนวาระสุดท้ายเพื่อที่สมาชิกมนุษย์ทุกคนจนถึงคนสุดท้าย

จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ แต่เหตุใด ในยุคสุดท้าย พระองค์ทรงส่งมหาวิบัติ อย่าง แผ่นดินไหว

โรคระบาด และความอดอยาก ลงมาทำลายมวลมนุษย์ที่ชั่วช้าพวกนี้ ซึ่งพระเจ้าทรงถือว่าเป็นศัตรูเล่า?

เหตุใดพระองค์ทรงยอมให้มนุษย์ทุกข์กับความวิบัติเหล่านี้?

ไม่มีใครในหมู่พวกเจ้ากล้าพูดและไม่มีใครสามารถอธิบายได้เลยหรือว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในลักษณะใด?

เจ้าสามารถมั่นใจได้หรือว่าพระองค์คือพระวิญญาณ?

เจ้ากล้าพูดหรือว่าพระองค์มิใช่อื่นใดนอกเสียจากเนื้อหนังมนุษย์ของพระเยซู?

และเจ้ากล้าพูดหรือว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์หนึ่งซึ่งจะถูกตรึงกางเขนเพื่อประโยชน์ของมนุษย์ตลอดกาล?

ตรีเอกานุภาพมีอยู่จริงหรือไม่?

หลังจากความจริงเกี่ยวกับการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูได้มีขึ้น มนุษย์เชื่อกันเช่นนี้ว่า
ในฟ้าสวรรค์นั้นมิใช่มีเพียงพระบิดา แต่ยังมีพระบุตรด้วย และมีแม่กระทั่งพระวิญญาณ
นี่คือมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมที่มนุษย์ยึดถือ ว่ามีพระเจ้าดังเช่นที่กล่าวนี้อยู่ในฟ้าสวรรค์ กล่าวคือ
พระเจ้าตรีเอกภาพผู้ซึ่งทรงเป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
มวลมนุษย์ทั้งปวงมีมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์หนึ่ง
แต่ทรงประกอบด้วยสามพระภาค
สิ่งที่พวกเหล่านั้นทั้งหมดยึดมั่นกันอย่างหนักในมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมเข้าใจว่าเป็นพระบิดา พระบุตร
และพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีเพียงสามพระภาคเป็นหนึ่งเดียวเหล่านั้นเท่านั้นที่เป็นทั้งหมดของพระเจ้า
หากปราศจากพระบิดาผู้บริสุทธิ์แล้ว พระเจ้าก็คงจะไม่ทรงครบสมบูรณ์ เช่นเดียวกันนั้น
พระเจ้าย่อมจะไม่ทรงครบสมบูรณ์ด้วยเช่นกันหากปราศจากพระบุตรหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในมโนคติอันหลงผิดของพวกเขา พวกเขาเชื่อว่า
ทั้งพระบิดาแต่เพียงพระองค์เดียวหรือพระบุตรแต่เพียงพระองค์เดียวไม่สามารถถือว่าเป็นพระเจ้าได้
มีเพียงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยกันเท่านั้นที่สามารถถือว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เองได้
บัดนี้ ผู้เชื่อทางศาสนาทั้งหมด และแม้กระทั่งผู้ติดตามแต่ละคนท่ามกลางพวกเขา ก็ยึดถือความเชื่อนี้ กระนั้น
สำหรับเรื่องที่ว่าความเชื่อนี้จะถูกต้องหรือไม่นั้น ไม่มีใครสามารถอธิบายได้
เพราะพวกเขายืนยันในหมอกแห่งความสับสนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ของพระเจ้าพระองค์เองอยู่เสมอ
ถึงแม้ว่าเหล่านี้จะเป็นมโนคติอันหลงผิด พวกเขาก็ไม่รู้ว่ามีถูกหรือผิด
เพราะพวกเขาก็ได้กลายเป็นคิดเชื่ออย่างหนักด้วยมโนคติอันหลงผิดทางศาสนามากเกินไป
พวกเขายอมรับมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมทางศาสนาเหล่านี้อย่างลึกซึ้งเกินไปแล้ว
และพิษนี้ได้ซึมลึกเกินไปภายในตัวพวกเขา ดังนั้น ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน
พวกเขาก็ยึดมั่นกับอิทธิพลที่เป็นอันตรายนี้ เพราะพระเจ้าตรีเอกภาพนั้นเพียงแค่มิมีอยู่จริง กล่าวคือ
ตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงแค่มิมีอยู่จริง
ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นมโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมของมนุษย์ และเป็นการเชื่อผิดๆ ของมนุษย์
ตลอดหลายศตวรรษมานี้ มนุษย์เชื่อในตรีเอกานุภาพนี้มาตลอด
ซึ่งเกิดขึ้นโดยมโนคติอันหลงผิดในใจของมนุษย์ มนุษย์ก็เรื่องขึ้นมา และมนุษย์ก็ไม่เคยเห็นมาก่อน
ตลอดหลายปีเหล่านี้ ได้มีคนสำคัญฝ่ายวิญญาณมากมายหลายคนผู้ซึ่งได้อธิบาย “ความหมายที่แท้จริง”
ของตรีเอกานุภาพ
แต่คำอธิบายเช่นนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าตรีเอกภาพว่าเป็นสามพระองค์ในร่างเดียวกันชัดเจนนั้นเป็นคำอธิบาย

ที่คลุมเครือและไม่ชัดเจน และผู้คนล้วนงุนงงสับสนเกี่ยวกับ “โครงสร้าง” ของพระเจ้า
ไม่มีมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่คนใดเลยมีความสามารถในการให้คำอธิบายที่ละเอียดครบถ้วนเลย
คำอธิบายส่วนใหญ่ผ่านการรวบรวมในแง่ของการให้เหตุผลและทางทฤษฎี
แต่ไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่มีความเข้าใจที่ชัดเจนอย่างเต็มที่เกี่ยวกับความหมายของมัน
นี่เป็นเพราะตรีเอกานุภาพอันยิ่งใหญ่ที่มนุษย์ยึดถืออยู่ในหัวใจนั้นเพียงแค่ว่าไม่มีอยู่จริง
เพราะไม่มีผู้ใดเคยเห็นรูปทรงโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าเลย
อีกทั้งไม่เคยมีผู้ใดโชคดีพอที่จะได้ขึ้นไปเยี่ยมเยือนยังที่พำนักของพระเจ้าเพื่อที่จะได้ตรวจสอบดูว่ามีสิ่งของใด
บ้างปรากฏอยู่ในพระราชฐานที่พระเจ้าประทับอยู่
เพื่อกำหนดพิจารณาว่าแท้ที่จริงแล้วมีกี่หมื่นหรือกี่ร้อยล้านชั่วคนที่อยู่ใน “พระนิเวศของพระเจ้า”
หรือเพื่อจะเถลิกว่ามีกี่พระภาคที่ประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างในเนื้อแท้ของพระเจ้า
สิ่งที่จำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบเป็นหลักก็คือการนี้ นั่นก็คือ บุคของพระบิดาและพระบุตร
รวมถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ การทรงปรากฏตามลำดับของแต่ละพระองค์ และโดยแน่แท้แล้วนั้น
การที่พวกพระองค์ทรงแยกจากกันเป็นอย่างไร และการที่พวกพระองค์ทรงรวมเป็นหนึ่งเดียวกันเป็นอย่างไร
น่าเสียดายที่ในหลายปีที่ผ่านมาทั้งหมดนี้
ไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่สามารถกำหนดพิจารณาความจริงของเรื่องเหล่านี้ได้ พวกเขาทั้งหมดเพียงแค่คาดเดา
เพราะไม่มีมนุษย์สักคนเดียวที่ได้เคยขึ้นไปเยี่ยมเยือนยังฟ้าสวรรค์และกลับมาพร้อมกับ “รายงานการเถลิก”
สำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวงเพื่อรายงานเกี่ยวกับความจริงของเรื่องนี้แก่บรรดาผู้เชื่อทางศาสนาทั้งหมดที่มีศรัทธาแ
รงกล้าและอุทิศตนที่กังวลเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพ
แน่นอนว่าไม่สามารถกำหนดมนุษย์ได้สำหรับการก่อให้เกิดมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายเช่นนี้
เพราะเหตุใดพระยาห์เวห์พระบิดาจึงมิได้ทรงให้พระเยซูพระบุตรร่วมอยู่กับพระองค์ด้วยเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ท
รงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา? หากในปฐมกาลนั้นทั้งหมดได้ดำเนินการไปโดยพระนามของพระยาห์เวห์
ก็คงจะเป็นการดีกว่านี้ หากต้องมีการดำเนิน ก็ขอให้ดำเนินไปที่การพลัดปลั่งชั่วขณะของพระยาห์เวห์พระเจ้า
ผู้ซึ่งมิได้ทรงเรียกพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ในเวลาแห่งการทรงสร้าง
แต่กลับทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์แต่เพียงพระองค์เดียวมากกว่า
หากพวกพระองค์ได้ทรงพระราชกิจโดยพร้อมเพียงกันทั้งหมด เช่นนั้นแล้ว
พวกพระองค์จะไม่ทรงกลายเป็นหนึ่งเดียวกันไปหรือ? หากตั้งแต่การเริ่มต้นจนถึงจบ
จะมีเพียงพระนามของพระยาห์เวห์เท่านั้น และไม่มีพระนามของพระเยซูจากยุคพระคุณ
หรือหากในขณะนั้นพระองค์ยังคงได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ เช่นนั้นแล้ว
พระเจ้าจะไม่ทรงได้รับการละเว้นความทุกข์จากการแบ่งแยกนี้โดยมวลมนุษย์หรือ? แน่นอนว่า

ไม่สามารถดำเนินพระยาห์வேห์สำหรับทั้งหมดนี้ได้ หากต้องมีการดำเนิน ก็ขอให้ดำเนินไปที่พระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้ซึ่งได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายพันปีโดยพระนามของพระยาห์வேห์
ของพระเยซู และแม้กระทั่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

โดยสร้างความมั่นคงและสับสนให้แก่มนุษย์จนถึงขั้นที่มนุษย์ไม่สามารถรู้ได้อย่างแน่ชัดว่าพระเจ้าคือพระองค์ใด
หากพระวิญญาณบริสุทธิ์พระองค์เองได้ทรงพระราชกิจโดยปราศากรูปทรงหรือพระฉายา และยิ่งไปกว่านั้น
โดยปราศจากพระนามดังเช่นพระเยซู และมนุษย์ไม่สามารถทั้งสัมผัสหรือมองเห็นพระองค์ได้
มีเพียงการได้ยินเสียงทั้งหลายของฟ้าร้องเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจประเภทนี้จะไม่เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์มากกว่าหรือ? ดังนั้น
บัดนี้จะสามารถทำอะไรได้เล่า?

มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ได้สุ่มรวมกันจนสูงดังภูเขาและกว้างดังทะเล
ถึงขนาดที่พระเจ้าในยุคปัจจุบันก็ไม่ทรงสามารถทนทานกับมโนคติอันหลงผิดเหล่านั้นได้อีกต่อไปและอับจนหน
ทางโดยสิ้นเชิง ในอดีตเมื่อครั้งที่มีเพียงพระยาห์வேห์ พระเยซู

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ระหว่างพวกพระองค์เท่านั้น มนุษย์ก็อับจนหนทางที่จะรับมือได้อยู่แล้ว

และบัดนี้มีการเพิ่มเข้ามาขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ผู้ซึ่งกล่าวกันไปอีกว่าทรงเป็นพระภาคหนึ่งของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ผู้ใดเล่าจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด

และในพระองค์ใดจากตรีเอกภาพที่พระองค์ได้ทรงผสมรวมอยู่ด้วยหรือซ่อนเร้นอยู่ภายในมาเป็นเวลาที่ปีแล้ว
ว? มนุษย์สามารถแบกรับการนี้ได้หรือไม่?

พระเจ้าตรีเอกภาพแต่เพียงพระองค์เดียวก็ทำให้มนุษย์ต้องใช้เวลาชั่วชีวิตเพื่ออธิบายแล้ว แต่บัดนี้มี

“พระเจ้าหนึ่งเดียวในสี่พระองค์” การนี้จะสามารถอธิบายได้อย่างไร? เจ้าสามารถอธิบายการนี้ได้หรือไม่?

พี่น้องชายหญิงทั้งหลาย! พวกเจ้าเชื่อในพระเจ้าเช่นนี้มาจนกระทั่งถึงวันนี้หรือไม่? เรานับถือพวกเจ้าจริงๆ

พระเจ้าตรีเอกภาพก็หนักพออยู่แล้ว

พวกเจ้าสามารถมีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนเช่นนั้นในพระเจ้าหนึ่งเดียวในสี่พระองค์นี้ต่อไปได้อย่างไร?

พวกเจ้าได้รับการเร่งเร้าให้ออกไป แต่ทว่าพวกเจ้าปฏิเสธ ช่างเหลือเชื่อนัก! พวกเจ้าช่างน่าทึ่งจริงๆ!

บุคคลหนึ่งสามารถไปไกลถึงขนาดที่เชื่อในพระเจ้าสี่พระภาคได้และไม่เข้าใจอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างแท้จริง
ง พวกเจ้าไม่คิดว่าเป็นปาฏิหาริย์หรือ?

เราไม่สามารถบอกได้ว่าพวกเจ้าสามารถทำงานที่เป็นปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้! เราขอบอกพวกเจ้าว่า

ในความจริงนั้น พระเจ้าตรีเอกภาพไม่มีอยู่จริงไม่ว่าที่ไหนในจักรวาลนี้

พระเจ้าไม่ทรงมีพระบิดาและไม่ทรงมีพระบุตร

และนับประสาอะไรที่จะมีมโนทัศน์ว่าพระบิดาและพระบุตรทรงใช้พระวิญญาณบริสุทธิ์ร่วมกันเพื่อเป็นเครื่อง

มือ ทั้งหมดนี้เป็นการเข้าใจผิดยิ่งใหญ่ที่สุดและเพียงแค่มืออยู่จริงในโลกนี้!

แต่ทว่าแม้กระทั่งการเข้าใจผิดเช่นนั้นก็มีต้นกำเนิดของมันและไม่ใช่ว่าปราศจากพื้นฐานโดยสิ้นเชิง

เพราะจิตใจของพวกเจ้ามิใช่เรียบง่ายเพียงนั้น และความคิดของพวกเจ้าก็มิใช่ปราศจากเหตุผล

ในทางตรงกันข้าม ทั้งความคิดและจิตใจของพวกเจ้านั้นเหมาะสมและชาญฉลาดมากทีเดียว

มากจนถึงขั้นที่ไม่อาจมีสิ่งใดสามารถผ่านเข้าไปในพวกมันได้แม้กระทั่งชาตानตนใด

ความน่าเสียดายก็คือว่าความคิดเหล่านี้ล้วนเป็นการเข้าใจผิดและเพียงแค่มืออยู่จริง!

พวกเจ้าไม่ได้มองเห็นความจริงที่แท้จริงเลย พวกเจ้าเพียงกำลังทำการคาดเดาและจินตนาการเท่านั้น

จากนั้นก็สร้างมันทั้งหมดขึ้นมาเป็นเรื่องราวหนึ่งเพื่อให้ได้รับความเชื่อใจของคนอื่นอย่างหลอกลวงและเพื่อให้

ได้รับอำนาจเหนือบรรดาผู้ที่โง่เขลาที่สุดเหล่านั้นซึ่งไม่มีเขว้าวันปัญญาและเหตุผล เพื่อที่พวกเขาจะเชื่อใน

“คำสอนที่เชียวชาญ” อันยิ่งใหญ่และเป็นທີ່เลื่องลือของพวกเจ้า การนี้เป็นความจริงหรือไม่?

นี่คือหนทางแห่งชีวิตที่มนุษย์ควรได้รับหรือไม่? ทั้งหมดนั้นช่างไร้สาระ! ไม่มีถ้อยคำที่เหมาะสมสักคำเดียว!

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พระเจ้าได้ทรงถูกพวกเจ้าแบ่งออกมาในลักษณะนี้ โดยถูกแบ่งให้บางลงเรื่อยๆ

ในแต่ละชั่วคน จนถึงขนาดที่พระเจ้าหนึ่งเดียวได้ถูกแบ่งออกเป็นพระเจ้าสามพระภาคอย่างเปิดเผย

และบัดนี้มันเพียงเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะรวมพระเจ้าให้เป็นหนึ่งเดียวอีกครั้ง

เพราะพวกเจ้าได้แบ่งพระองค์ออกอย่างละเอียดเกินไปแล้ว!

หากไม่ใช่เพราะงานฉัปลันของเราก่อนที่มันจะสายเกินไป

ก็คงยากที่จะกล่าวว่าพวกเจ้าจะยังคงดำเนินในหนทางนี้อย่างโจ่งแจ้งต่อไปอีกนานเพียงใด!

ในการแบ่งพระเจ้าในลักษณะนี้ต่อไปนั้น พระองค์จะยังคงทรงสามารถเป็นพระเจ้าของพวกเจ้าได้อย่างไร?

พวกเจ้าจะยังคงจำพระเจ้าได้อยู่หรือไม่?

พวกเจ้าจะยังคงยอมรับพระองค์ว่าเป็นบรรพบุรุษของพวกเจ้าและกลับมาหาพระองค์อยู่หรือไม่?

หากเรามาลงลึกกว่านี้สักนิด มันมีแนวโน้มที่พวกเจ้าคงจะได้ส่ง “พระบิดาและพระบุตร”

คือพระยาห์เวห์และพระเยซู กลับไปยังอิสราเอล

และอ้างว่าพวกเจ้าเป็นพระภาคหนึ่งของพระเจ้าด้วยตัวพวกเจ้าเองไปเสียแล้ว โชคดีที่บัดนี้เป็นยุคสุดท้าย

ในที่สุดวันนี้ที่เรารอคอยมานานได้มาถึงแล้ว

และมีเพียงหลังจากเราได้ดำเนินงานช่วงระยะนี้ด้วยมือของเราเองเท่านั้น

การแบ่งพระเจ้าพระองค์เองของพวกเจ้าจึงจะได้ยุติลง หากไม่ใช่เพราะการนี้

พวกเจ้าก็คงจะได้บานปลายออกไป

กระทั่งวางชาตานทั้งหมดท่ามกลางพวกเจ้าไว้บนโต๊ะของพวกเจ้าเพื่อนมัสการไปแล้ว นี่คือชั้นเชิงของพวกเจ้า!

นี่คือวิธีการในการแบ่งพระเจ้าของพวกเจ้า! บัดนี้พวกเจ้าจะทำเช่นนี้ต่อไปหรือไม่? เราขอถามพวกเจ้าว่า

มีพระเจ้าองค์? พระเจ้าองค์ใดที่จะนำความรอดมาให้พวกเจ้า?

ที่พวกเจ้าอธิษฐานอยู่เสมอ นั่นคืออธิษฐานต่อพระเจ้าองค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง หรือองค์ที่สาม?

องค์ใดในพวกพระองค์ที่พวกเจ้าเชื่ออยู่เสมอ? คือพระบิดาใช่หรือไม่? หรือว่าพระบุตร?

หรือว่าคือพระวิญญาณ? จงบอกเราว่าเจ้าเชื่อในองค์ใด ถึงแม้ว่าด้วยทุกคำพูดเจ้าจะบอกว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้า สิ่งที่พวกเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงนั้นก็คือสมองของพวกเจ้าเอง! พวกเจ้าเพียงแค่มิมีพระเจ้าในหัวใจของพวกเจ้า!

และถึงกระนั้นในจิตใจของพวกเจ้าคือ “ตรีเอกานุภาพ” เช่นนั้นจำนวนหนึ่ง! พวกเจ้าไม่ยอมรับหรือ?

หากพระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ถูกประเมินสอดคล้องกับมโนทัศน์ของตรีเอกานุภาพ เช่นนั้นแล้ว ก็ต้องมีพระเจ้าสามพระภาคเนื่องจากพระราชกิจที่แต่ละพระองค์ทรงดำเนินการไม่เป็นแบบเดียวกัน

หากคนใดท่ามกลางพวกเจ้ากล่าวว่าตรีเอกานุภาพมีอยู่จริง

เช่นนั้นแล้วก็จงอธิบายว่าแท้ที่จริงแล้วพระเจ้าหนึ่งเดียวในสามพระองค์นี้คือสิ่งใดกันแน่

พระบิดาผู้บริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด? พระบุตรทรงเป็นสิ่งใด? พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด?

พระยาห์เวห์คือพระบิดาผู้บริสุทธิ์กระนั้นหรือ? พระเยซูคือพระบุตรกระนั้นหรือ? เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งใด? พระบิดาไม่ทรงเป็นพระวิญญาณหรือ?

เนื้อแท้ของพระบุตรมิใช่พระวิญญาณด้วยหรือ?

พระราชกิจของพระเยซูมิใช่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ? พระราชกิจของพระยาห์เวห์ ณ เวลาที่ดำเนินการ โดยพระวิญญาณมิใช่แบบเดียวกันกับของพระเยซูหรือ?

พระเจ้าทรงสามารถมีพระวิญญาณได้กี่ดวง? ตามคำอธิบายของเจ้านั้น ทั้งสามพระองค์ที่มีพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์คือหนึ่งเดียว หากการนี้เป็นเช่นนั้น เช่นนั้นแล้ว ก็มีพระวิญญาณสามดวง

แต่การจะมีพระวิญญาณสามดวงหมายความว่าพระเจ้าสามพระองค์

การนี้หมายความว่าไม่มีพระเจ้าที่แท้จริงหนึ่งเดียวใดๆ เลย

พระเจ้าประเภทนี้จะยังคงทรงมีเนื้อแท้ภายในของพระเจ้าได้อย่างไร?

หากเจ้ายอมรับว่ามีพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว พระองค์จะทรงสามารถมีบุตรและเป็นบิดาได้อย่างไร?

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เป็นเพียงมโนคติอันหลงผิดของพวกเจ้าหรือ? มีพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น

พระองค์เดียวเท่านั้น ในพระเจ้าพระองค์นี้ และพระวิญญาณของพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น

ดังที่มีการเขียนลงในพระคัมภีร์ว่า “มีพระวิญญาณบริสุทธิ์หนึ่งเดียวเท่านั้น และพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น”

ไม่ว่าพระบิดาและพระบุตรที่เจ้าพูดถึงนั้นจะมีอยู่จริงหรือไม่ก็ตาม

แต่สุดท้ายแล้วมีเพียงพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น และเนื้อแท้ของพระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พวกเจ้าเชื่อนั้นคือเนื้อแท้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ แต่พระองค์ทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์ได้

รวมถึงทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง พระวิญญานของพระองค์ทรงครอบคลุมทั้งหมดและสถิตทั่วทุกหนแห่ง

พระองค์ทรงสามารถสถิตในเนื้อหนังและในจักรวาลและเหนือจักรวาลในเวลาเดียวกันได้

ในเมื่อผู้คนที่หมดกำลังใจว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

ก็มีพระเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีผู้ใดสามารถแบ่งแยกพระองค์ได้ตามใจชอบ!

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญานหนึ่งเดียวเท่านั้น และพระองค์หนึ่งเดียวเท่านั้น และนั่นคือพระวิญญานของพระเจ้า

หากการเป็นดังเช่นที่เจ้ากล่าว คือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญานบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้ว

พวกพระองค์จะไม่ทรงเป็นพระเจ้าสามพระภาคหรือ? พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเป็นสิ่งหนึ่ง

พระบุตรเป็นอีกสิ่งหนึ่ง และพระบิดาก็ยังทรงเป็นอีกสิ่งหนึ่ง

องค์ทั้งหลายของพวกพระองค์แตกต่างกันและเนื้อแท้ของพวกพระองค์ก็แตกต่างกัน เช่นนั้นแล้ว

แต่ละพระองค์จะทรงสามารถเป็นพระภาคของพระเจ้าพระองค์เดียวได้อย่างไร?

พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาน การนี้ง่ายสำหรับมนุษย์ที่จะเข้าใจ หากการนี้เป็นดังนั้น เช่นนั้นแล้ว

พระบิดาก็ทรงเป็นพระวิญญานเช่นนั้นมากยิ่งขึ้นไปอีก

พระองค์ไม่เคยได้เสด็จลงมายังแผ่นดินโลกและไม่เคยได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าในหัวใจของมนุษย์ และพระองค์ทรงเป็นพระวิญญานด้วยอย่างแน่นอน

เช่นนั้นแล้ว สัมพันธภาพระหว่างพระองค์กับพระวิญญานบริสุทธิ์เป็นอย่างไร?

มันคือสัมพันธภาพระหว่างพระบิดากับพระบุตรใช่หรือไม่?

หรือมันคือสัมพันธภาพระหว่างพระวิญญานบริสุทธิ์กับพระวิญญานของพระบิดา?

เนื้อแท้ของพระวิญญานแต่ละดวงเป็นแบบเดียวกันหรือไม่?

หรือพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเป็นเครื่องมือหนึ่งของพระบิดา? การนี้จะสามารถอธิบายได้อย่างไร?

และเช่นนั้นแล้ว สัมพันธภาพระหว่างพระบุตรกับพระวิญญานบริสุทธิ์เป็นอย่างไร?

มันคือสัมพันธภาพระหว่างพระวิญญานทั้งสองหรือสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์กับพระวิญญาน?

ทั้งหมดเหล่านี้คือเรื่องที่ไม่สามารถมีคำอธิบายได้! หากพวกพระองค์ล้วนเป็นพระวิญญานหนึ่งเดียว

เช่นนั้นแล้ว ก็ไม่สามารถมีการพูดถึงสามพระองค์ได้ เพราะพวกพระองค์ทรงมีพระวิญญานดวงเดียว

หากพวกพระองค์ทรงเป็นองค์ที่แตกต่างกันชัดเจน เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญานของพวกพระองค์ก็จะมีพระกำลังที่ผันแปร

และพวกพระองค์ก็จะไม่สามารถเป็นพระวิญญานหนึ่งเดียวดวงเดียวได้โดยง่าย มโนทัศน์เกี่ยวกับพระบิดา

พระบุตร และพระวิญญานบริสุทธิ์นี้เหลวไหลที่สุด! การนี้แยกพระเจ้าและแบ่งพระองค์ออกเป็นสามพระองค์

แต่ละพระองค์มีสถานะหนึ่งและพระวิญญาน

เช่นนั้นแล้วพระองค์จะยังคงทรงสามารถเป็นพระวิญญานหนึ่งเดียวและพระเจ้าหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

จงบอกเรามา ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งภายในนั้น ได้รับการทรงสร้างโดยพระบิดา พระบุตร หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์กันแน่? บางคนกล่าวว่าพวกพระองค์ได้ทรงสร้างมันทั้งหมดมาด้วยกัน เช่นนั้นแล้ว พระองค์ใดที่ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์? เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระบุตร หรือพระบิดากันแน่?

บางคนกล่าวว่าพระบุตรนั่นเองคือผู้ที่ได้ทรงไถ่มวลมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

พระบุตรในเนื้อเท่านั้นทรงเป็นพระองค์ใด?

พระองค์มิใช่ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณของพระเจ้าหรือ?

การจุติเป็นมนุษย์เรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาจากมุมมองของมนุษย์ผู้ถูกสร้าง

เจ้าไม่ตระหนักหรือว่าพระเยซูประสูติโดยผ่านทาง การตั้งครุฑของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

ภายในพระองค์คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ว่าเจ้าจะกล่าวอย่างไรก็ตาม

พระองค์ยังคงทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าในฟ้าสวรรค์

เพราะพระองค์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณของพระเจ้า แนวคิดเกี่ยวกับพระบุตรนี้ไม่จริงเลย

พระวิญญาณหนึ่งเดียวนั่นเองที่เป็นผู้ซึ่งดำเนินการพระราชกิจทั้งหมด พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น

นั่นคือพระวิญญาณของพระเจ้าทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ใดคือพระวิญญาณของพระเจ้า?

มิใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ? มิใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์หรือที่ทรงพระราชกิจในพระเยซู?

หากพระราชกิจนั้นมิได้รับการดำเนินการโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว (นั่นคือ พระวิญญาณของพระเจ้า)

เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจของพระองค์จะสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองแล้วได้หรือ?

เมื่อพระเยซูทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาในขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน

การนี้กระทำจากมุมมองของมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น

เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสวมใส่เนื้อหนังที่ปกติและธรรมดาและทรงมีเครื่องห่อหุ้มภายนอกเป็นลี้

งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเท่านั้น ถึงแม้ว่าภายในพระองค์จะทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า

แต่การปรากฏภายนอกของพระองค์ยังคงเป็นการปรากฏของมนุษย์ปกติ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็น “บุตรมนุษย์” ที่มนุษย์ทั้งหมดได้กล่าวถึง รวมถึงพระเยซูพระองค์เองได้ตรัสถึง

เมื่อคำนึงถึงว่าพระองค์ได้รับการเรียกขานว่าบุตรมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นบุคคลหนึ่ง (ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง

คนเราจะมีเปลือกภายนอกเป็นมนุษย์ในทุกกรณี)

ที่ถือกำเนิดมาในครอบครัวปกติครอบครัวหนึ่งของผู้คนธรรมดา เพราะฉะนั้น

การที่พระเยซูทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดาก็เป็นแบบเดียวกับวิธีที่พวกเจ้าเรียกพระอ

งค์ว่าพระบิดาในตอนแรก พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจากมุมมองของมนุษย์ที่ถูกสร้าง

พวกเจ้ายังจำคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระเยซูได้ทรงสอนให้พวกเจ้าท่องจำได้หรือไม่?

“พระบิดาของพวกเราในฟ้าสวรรค์...”

พระองค์ได้ทรงขอให้มนุษย์ทุกคนเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดา

และในเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกพระองค์ว่าพระบิดาเช่นกัน

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจากมุมมองของผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ในฐานรากที่เท่าเทียมกับพวกเจ้าทั้งหมด

ในเมื่อพวกเจ้าได้เรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ด้วยพระนามของพระบิดา

นี่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงมองพระองค์เองว่าอยู่บนรากฐานที่เท่าเทียมกับพวกเจ้า

และในฐานะมนุษย์คนหนึ่งบนแผ่นดินโลกที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรร (นั่นคือ พระบุตรของพระเจ้า)

หากพวกเจ้าเรียกพระเจ้าว่าพระบิดา นี่ไม่ใช่เพราะพวกเจ้าเป็นสิ่งที่ชีวิตทรงสร้างหนึ่งหรือ?

ไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระเยซูบนแผ่นดินโลกจะยิ่งใหญ่เพียงใด ก่อนหน้าการตรึงกางเขนนั้น

พระองค์ทรงเป็นเพียงบุตรมนุษย์ ที่ถูกปกครองโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (นั่นคือ พระเจ้า)

และเป็นหนึ่งในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายของแผ่นดินโลก

เพราะพระองค์ยังมีได้ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ เพราะฉะนั้น

การที่พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ว่าพระบิดาจึงเป็นเพียงความถ่อมพระทัยและการเชื่อฟังของพระองค์เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม การที่พระองค์ตรัสกับพระเจ้า (นั่นคือ พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์)

ในลักษณะเช่นนั้นมิได้พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระวิญญาณของพระเจ้าในฟ้าสวรรค์

ในทางตรงกันข้าม มันเป็นเพียงว่ามุมมองของพระองค์นั้นแตกต่างไป

ไม่ใช่ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ที่แตกต่างกัน การมีอยู่ขององค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันชัดเจนนั้นเป็นการเข้าใจผิด!

ก่อนหน้าการตรึงกางเขนของพระองค์นั้น พระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์ที่ถูกพันธนาการโดยข้อจำกัดต่างๆ

ของเนื้อหนัง และพระองค์มิได้ทรงมีสิทธิอำนาจของพระวิญญาณอย่างเต็มเปี่ยม

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงสามารถเพียงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเท่านั้น

นั่นเป็นดังที่พระองค์ได้ทรงอธิษฐานสามครั้งในเกทเสมนีว่า

“อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

ก่อนที่พระองค์จะถูกวางบนกางเขน พระองค์ทรงเป็นแต่เพียงกษัตริย์ของชาวยิว พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

บุตรมนุษย์ และไม่ใช่ร่างที่มีพระสิริ

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้ทรงเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาจากจุดยืนของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง บัดนี้

เจ้าไม่สามารถกล่าวได้ว่าทุกคนที่เรียกพระเจ้าว่าพระบิดาเป็นพระบุตร หากการนี้เป็นเช่นนั้นแล้วไซ้

พวกเจ้าจะไม่ได้กลายเป็นพระบุตรกันทั้งหมดทันทีที่พระเยซูได้ทรงสอนคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้

พวกเจ้าหรือ? หากพวกเจ้ายังคงไม่เชื่อ เช่นนั้นแล้วจงบอกเรามา พระองค์ใดคือผู้ที่พวกเจ้าเรียกว่าพระบิดา?

หากเจ้ากำลังอ้างถึงพระเยซู เช่นนั้นแล้ว พระองค์ใดคือพระบิดาของพระเยซูสำหรับพวกเจ้ากันเล่า?

หลังจากที่พระเยซูเสด็จจากไปแล้ว แนวคิดเกี่ยวกับพระบิดาและพระบุตรนี้ก็ไม่มีอีกแล้ว

แนวคิดนี้เหมาะสมเฉพาะกับหลายปีที่พระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น ภายใต้รูปการแวดล้อมอื่นๆ
ทั้งหมดนั้น

สัมพันธภาพนั้นคือสัมพันธภาพระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเมื่อพวกเขา
จําเรียกพระเจ้าว่าพระบิดา ไม่มีช่วงเวลาที่แนวคิดเกี่ยวกับตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร
และพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้สามารถยืนอยู่ได้ มันคือการเข้าใจผิดที่แทบจะไม่ได้พบเห็นตลอดหลายยุค
และมันไม่มีอยู่จริง!

นี้อาจทำให้ผู้คนส่วนใหญ่นึกถึงพระวาระของพระเจ้าจากหนังสือปฐมกาล ความว่า
“ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา” เมื่อคำนึงถึงว่าพระเจ้าตรัสว่า ให้ “เรา”
สร้างมนุษย์ตามฉายา “ของเรา” เช่นนั้นแล้ว “เรา” บ่งบอกถึงสองขึ้นไป เนื่องจากพระองค์ได้ทรงระบุว่า “เรา”
เช่นนั้นแล้วก็ไม่ใช่มิพระเจ้าเพียงหนึ่งเดียว ในหนทางนี้
มนุษย์ได้เริ่มคิดในความเป็นนามธรรมขององค์ที่แตกต่างกันชัดเจน
และจากพระวาระเหล่านี้ก็ได้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ขึ้นมา
เช่นนั้นแล้วพระบิดาทรงเป็นเหมือนสิ่งใด? พระบุตรทรงเป็นเหมือนสิ่งใด?
และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นเหมือนสิ่งใด?
มันอาจสามารถเป็นไปได้หรือไม่ที่มวลมนุษย์ของวันนี้จะถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาขององค์หนึ่งเดียวที่เกิดจากก
ารรวมกันของสามองค์? เช่นนั้นแล้ว ฉายาของมนุษย์จะเป็นเหมือนพระฉายาของพระบิดา พระบุตร
หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์กันเล่า? มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระองค์ใดของพระเจ้ากันเล่า?
แนวคิดนี้ของมนุษย์แค่ไม่ถูกต้องและไร้สาระสิ้นดี!
มันทำได้เพียงแค่แบ่งพระเจ้าหนึ่งเดียวออกเป็นพระเจ้าหลายพระองค์เท่านั้น ณ
เวลาที่โมเสสได้เขียนหนังสือปฐมกาล เป็นเวลาหลังจากที่มวลมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นภายหลังการทรงสร้างโลก
ในแรกเริ่มนั้น เมื่อโลกได้เริ่มต้นขึ้น โมเสสไม่ได้ดำรงอยู่
และโมเสสไม่ได้เขียนพระคัมภีร์จนกระทั่งหลังจากนั้นนานมาก ดังนั้น
เป็นไปได้อย่างไรที่เขาจะสามารถรู้ว่าพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ได้ตรัสสิ่งใด?
เขาไม่ได้ระแคะระคายเลยว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้ ในพันธสัญญาเดิมของพระคัมภีร์
ไม่มีการกล่าวถึงพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
โดยมีเพียงการกล่าวถึงพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวเท่านั้น คือพระยาห์เวห์
ที่ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอล
พระองค์ได้รับการเรียกขานโดยพระนามที่แตกต่างกันไปตามการเปลี่ยนแปลงของยุค
แต่นี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าแต่ละพระนามอ้างอิงถึงองค์ที่แตกต่างกัน หากการนี้เป็นดั่งนั้น เช่นนั้นแล้ว

จะไม่มีองค์ที่นับไม่ถ้วนในพระเจ้าหรือ? สิ่งที่เราเขียนไว้ในพันธสัญญาเดิมคือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ พระราชกิจช่วงระยะของพระเจ้าพระองค์เองสำหรับการเริ่มต้นในยุคธรรมบัญญัติ มันคือพระราชกิจของพระเจ้า และมันได้เป็นไปตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และมันได้ยืนหยัดขึ้นตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชา

ไม่มีสักครั้งที่พระยาห์เวห์ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาที่เสด็จมาเพื่อดำเนินพระราชกิจ และพระองค์ไม่เคยเผยพระวจนะว่าพระบุตรเสด็จมาเพื่อไถ่มวลมนุษย์ เมื่อกล่าวถึงเวลาของพระเยซู มีเพียงการกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงเท่านั้น

มิใช่กล่าวว่าพระบุตรผู้ซึ่งได้เสด็จมา

เพราะยุคทั้งหลายนั้นไม่เหมือนกันและพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำนั้นก็แตกต่างกันด้วย พระองค์จึงทรงจำเป็นต้องดำเนินพระราชกิจของพระองค์ภายในอาณาเขตที่แตกต่างกัน ในหนทางนี้

อัตลักษณ์ที่พระองค์ทรงเป็นตัวแทนก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

มนุษย์เชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซู แต่การนี้มิได้เป็นที่ยอมรับโดยแท้จริงจากพระเยซู ผู้ซึ่งได้ตรัสว่า “เราไม่เคยถูกแยกแยะออกเป็นพระบิดาและพระบุตร เราและพระบิดาในฟ้าสวรรค์เป็นหนึ่งเดียว พระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา เมื่อมนุษย์มองเห็นพระบุตร พวกเขากำลังมองเห็นพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์” เมื่อมีการกล่าวถึงทั้งหมดนั้น ไม่ว่าจะเป็นพระบิดาหรือพระบุตร พวกพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณหนึ่งเดียว มิได้ถูกแบ่งแยกออกเป็นองค์ทั้งหลายที่แยกต่างหาก

ทันทีที่มนุษย์พยายามที่จะอธิบาย เรื่องต่างๆ

ก็สลับซับซ้อนไปด้วยแนวคิดเกี่ยวกับองค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันชัดเจน รวมถึงสัมพันธ์ภาพระหว่างพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ เมื่อมนุษย์กล่าวถึงองค์ทั้งหลายที่แยกต่างหาก

นี่มิใช่การทำให้พระเจ้าทรงเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาหรือ?

มนุษย์ถึงขั้นจัดอันดับองค์ทั้งหลายให้เป็นองค์ที่หนึ่ง ที่สอง และที่สาม

ทั้งหมดเหล่านี้เป็นแต่เพียงการจินตนาการของมนุษย์เท่านั้น ไม่ควรค่าแก่การอ้างอิง

และไม่เป็นความจริงโดยสิ้นเชิง! หากเจ้าถามเขาว่า “มีพระเจ้ากี่องค์?” เขาก็จะกล่าวว่า

พระเจ้าคือตรีเอกานุภาพแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ พระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว

หากเจ้าถามอีกครั้งว่า “พระองค์ใดคือพระบิดา?” เขาก็จะกล่าวว่า

“พระบิดาคือพระวิญญาณของพระเจ้าในสวรรค์ พระองค์ทรงควบคุมทุกสิ่ง

และทรงเป็นองค์เจ้านายแห่งฟ้าสวรรค์” “เช่นนั้นแล้วพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระวิญญาณกระนั้นหรือ?”

เขาก็จะกล่าวว่า “ใช่!” หากเจ้าถามเขาอีกว่า “พระองค์ใดคือพระบุตร?”

เขาก็จะกล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรอย่างแน่นอน “เช่นนั้นแล้วเรื่องราวของพระเยซูคืออะไร?

พระองค์เสด็จมาจากที่ไหน?” เขาก็จะกล่าวว่า

“พระเยซูประสูติจากนางมารีย์โดยผ่านทางการตั้งครรภ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” เช่นนั้นแล้ว
เนื้อแท้ของพระองค์มิใช่พระวิญญาณด้วยหรือ?

พระราชกิจของพระองค์มิใช่เป็นตัวแทนของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกันหรือ?

พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระวิญญาณ และเนื้อแท้ของพระเยซูก็เป็นดั่งนั้นด้วยเช่นกัน บัดนี้ในยุคสุดท้าย
ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่าพระวิญญาณนั้นเองที่ยังคงทรงพระราชกิจอยู่

พวกพระองค์จะทรงสามารถเป็นองค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันได้อย่างไร?

มันมิใช่แค่เพียงพระวิญญาณของพระเจ้าที่ทรงดำเนินพระราชกิจของพระวิญญาณจากมุมมองที่แตกต่างกันไปเท่านั้นหรือ? เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงไม่มีความแตกต่างระหว่างองค์ทั้งหลาย

พระเยซูได้สถิตในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่ต้องสงสัยเลยว่า

พระราชกิจของพระองค์คือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอน

ในช่วงระยะแรกของพระราชกิจที่ดำเนินการโดยพระยาห์เวห์นั้น พระองค์มิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

อีกทั้งมิได้ทรงปรากฏต่อมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์จึงไม่เคยมองเห็นการทรงปรากฏของพระองค์

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงยิ่งใหญ่เพียงใดและสูงเพียงใด พระองค์ยังคงทรงเป็นพระวิญญาณ

พระเจ้าพระองค์เอง ผู้ซึ่งเป็นพระองค์แรกที่ได้ทรงสร้างมนุษย์ กล่าวคือ

พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า เมื่อพระองค์ได้ตรัสกับมนุษย์จากท่ามกลางหมู่เมฆนั้น

พระองค์ทรงเป็นเพียงพระวิญญาณ ไม่มีผู้ใดได้เป็นประจักษ์พยานการทรงปรากฏของพระองค์

มีเพียงในยุคพระคุณเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และได้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในแคว้นยูเดีย

เท่านั้น มนุษย์จึงได้มองเห็นพระฉายาแห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกในฐานะชายวัยคนหนึ่ง

ความรู้สึทของพระยาห์เวห์นั้นไม่สามารถสำนึกรับรู้ได้ อย่างไรก็ตาม

พระองค์ได้สถิตในครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ

ได้สถิตในครรภ์โดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์พระองค์เอง

และพระเยซูยังคงได้ประสูติมาเป็นรูปจำแลงของพระวิญญาณของพระเจ้า

สิ่งที่มนุษย์ได้มองเห็นครั้งแรกคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เสด็จลงมายังพระเยซูเหมือนนกพิราบ

นั่นมิใช่พระวิญญาณของพระเยซูแต่เพียงพระองค์เดียว แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่างหาก เช่นนั้นแล้ว

พระวิญญาณของพระเยซูสามารถแยกออกจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กระนั้นหรือ?

หากพระเยซูทรงเป็นพระเยซู พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้ว

พวกพระองค์จะสามารถเป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

พระราชกิจคงมิอาจได้รับการดำเนินการได้หากเป็นเช่นนั้น พระวิญญาณภายในพระเยซู

พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์ และพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ล้วนเป็นหนึ่งเดียว

พระวิญญาณนั้นสามารถเรียกได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณของพระเจ้า
พระวิญญาณที่เพิ่มกำลังขึ้นเจ็ดเท่า และพระวิญญาณผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสามารถดำเนินพระราชกิจได้มากมาย
พระองค์ทรงสามารถสร้างโลกและทำลายมันโดยการให้น้ำท่วมแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงสามารถไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง และยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ทรงสามารถพิชิตและทำลายมวลมนุษย์ทั้งปวงได้
พระราชกิจนี้ล้วนได้รับการดำเนินการโดยพระเจ้าพระองค์เอง
และไม่สามารถได้รับการดำเนินการโดยองค์อื่นใดของพระเจ้าแทนพระองค์ได้
พระวิญญาณของพระองค์สามารถได้รับการเรียกขานโดยพระนามของพระยาห์เวห์และพระเยซู
รวมถึงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสต์
พระองค์ทรงสามารถกลายเป็นบุตรมนุษย์ได้ด้วยเช่นกัน
พระองค์สถิตในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกด้วยเช่นกัน
พระองค์สถิตอยู่สูงเหนือจักรวาลทั้งหลายและท่ามกลางฝูงชน
พระองค์ทรงเป็นองค์เจ้านายองค์เดียวแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก!
นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงบัดนี้
พระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระเจ้าพระองค์เอง
ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจในฟ้าสวรรค์หรือในเนื้อหนัง ทั้งหมดล้วนดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระองค์เอง
สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง ไม่ว่าในฟ้าสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก
ล้วนอยู่ในอุ้งพระหัตถ์อันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และไม่มีผู้ใดสามารถดำเนินการแทนพระองค์ได้ ในฟ้าสวรรค์นั้น
พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณแต่ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองด้วยเช่นกัน ท่ามกลางพวกมนุษย์นั้น
พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังแต่ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองอยู่
ถึงแม้ว่าพระองค์อาจได้รับการเรียกขานโดยหลายแสนพระนาม พระองค์ก็ยังคงทรงเป็นพระองค์เอง
และพระราชกิจทั้งหมดนั้นคือการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณของพระองค์
การไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงโดยผ่านทางกางเขนของพระองค์นั้นเป็นพระราชกิจโดยตรงของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ และดังนั้นจึงเป็นการประกาศต่อชนชาติทั้งมวลและแผ่นดินทั้งมวลในระหว่างยุคสุดท้ายด้วยเช่นกัน
ตลอดเวลาที่ พระเจ้าสามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวและผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด องค์ทั้งหลายที่แตกต่างกันนั้นไม่มีอยู่จริง

นับประสาอะไรที่จะมีแนวคิดนี้เกี่ยวกับพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
มีเพียงพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้นในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก!

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้ายืดขยายเป็นเวลาหกพันปีและถูกแบ่งออกเป็นสามยุคตามความแตกต่างในพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ ยุคแรกคือยุคธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม ยุคที่สองคือยุคพระคุณ และยุคที่สามคือยุคสุดท้าย—ยุคแห่งราชอาณาจักร ในแต่ละยุคนั้นเป็นตัวแทนของพระอัครลักษณะที่แตกต่างกัน นี่เป็นเพียงเพราะความแตกต่างในพระราชกิจเท่านั้น นั่นคือ ข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระราชกิจ ช่วงระยะแรกของพระราชกิจในระหว่างยุคพระคุณนั้นได้รับการดำเนินการในอิสราเอล และช่วงระยะที่สองที่ประกอบด้วยพระราชกิจแห่งการไถ่นั้นได้รับการดำเนินการในแคว้นยูเดีย สำหรับพระราชกิจแห่งการไถ่นั้น

พระเยซูได้ประสูติโดยผ่านทาง การตั้งครภโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และทรงเป็นพระบุตรพระองค์เดียว ทั้งหมดนั้นเนื่องจากข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระราชกิจนี้ ในยุคสุดท้ายนั้น พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะขยายพระราชกิจของพระองค์เข้าไปในชนต่างชาติทั้งหลายและพิชิตผู้คนที่นี่เพื่อที่พระนามของพระองค์จะได้ยิ่งใหญ่ในท่ามกลางพวกเขา

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะนำทางมนุษย์ในการทำความเข้าใจและการเข้าสู่ความจริงทั้งปวง พระราชกิจทั้งหมดนี้ดำเนินการโดยพระวิญญาณหนึ่งเดียว ถึงแม้ว่าพระองค์อาจทรงทำเช่นนั้นจากจุดยืนต่างๆ ที่แตกต่างกัน แต่ธรรมชาติและหลักการต่างๆ ของพระราชกิจนั้นยังคงเป็นอย่างเดียวกันอยู่ ทั้งนี้ที่เจ้าสังเกตหลักการทั้งหลายและธรรมชาติของพระราชกิจที่พวกพระองค์ได้ทรงดำเนินการ เมื่อนั้นเจ้าจะรู้ว่าทั้งหมดนี้ดำเนินการโดยพระวิญญาณหนึ่งเดียว แม้กระนั้นบางคนอาจยังคงกล่าวว่า “พระบิดาทรงเป็นพระบิดา พระบุตรทรงเป็นพระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในที่สุด พวกพระองค์จะทรงประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียว” เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะทำให้พวกพระองค์เป็นหนึ่งเดียวอย่างไร?

พระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสามารถประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียวได้อย่างไร?

หากโดยเนื้อแท้ภายในแล้วพวกพระองค์ทรงเป็นสอง เช่นนั้นแล้ว

ไม่สำคัญว่าพวกพระองค์จะเชื่อมเข้าด้วยกันอย่างไร

พวกพระองค์จะไม่ทรงยังคงเป็นสองพระภาคอยู่หรือ? เมื่อเจ้าพูดถึงการทำให้พวกพระองค์เป็นหนึ่ง นั้นมิใช่เป็นเพียงการเชื่อมสองพระภาคที่แยกต่างหากเพื่อทำให้รวมเป็นหนึ่งเดียวหรือ?

แต่พวกพระองค์มิใช่ทรงเป็นสองพระภาคก่อนที่จะถูกทำให้รวมเป็นหนึ่งหรือ?

แต่ละพระวิญญาณทรงมีเนื้อแท้ที่แตกต่างกันชัดเจน

และสองพระวิญญาณไม่สามารถประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเดียวได้

พระวิญญูณมิใช่วัตถุที่เป็นรูปธรรมและไม่ทรงเป็นเหมือนกับสิ่งอื่นใดในโลกทางวัตถุ ตามที่มนุษย์มองเห็นนั้น พระบิดาทรงเป็นพระวิญญูณหนึ่ง พระบุตรอีกหนึ่ง และพระวิญญูณบริสุทธียังอีกหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว พระวิญญูณทั้งสามผสมกันเหมือนกับน้ำสามแก้วมารวมอยู่ในแก้วเดียว เช่นนั้นแล้วนั้นมิใช่สามประกอบเป็นหนึ่งหรือ? นี่เป็นคำอธิบายที่ผิดพลาดล้วนๆ!

นี่มิใช่การแบ่งแยกพระเจ้าหรือ? พระบิดา พระบุตร และพระวิญญูณบริสุทธิ ทั้งหมดนั้นจะทรงประกอบขึ้นเป็นหนึ่งได้อย่างไร?

พวกพระองค์มิใช่ทรงเป็นสามพระภาคที่แต่ละพระภาคทรงมีธรรมชาติที่แตกต่างกันหรือ?

ยังคงมีบรรดาผู้ที่กล่าวว่า

“พระเจ้ามิได้ทรงระบุไว้อย่างเปิดเผยว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์หรือ?”

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า ผู้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดปรานยิ่ง—

การนี้ได้ถูกตรัสไว้โดยพระเจ้าพระองค์เองอย่างแน่นอน นั่นคือการที่พระเจ้าทรงเป็นพยานต่อพระองค์เอง แต่เพียงจากมุมมองที่แตกต่างกัน

ที่เป็นมุมมองของพระวิญญูณในฟ้าสวรรค์ที่ทรงเป็นพยานต่อการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์เอง

พระเยซูทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ มิใช่พระบุตรของพระองค์ในสวรรค์ เจ้าเข้าใจหรือไม่?

พระวณะของพระเยซูที่ว่า “เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา”

บ่งบอกว่าพวกพระองค์ทรงเป็นพระวิญญูณหนึ่งเดียวมิใช่หรือ?

และนั่นมิใช่เป็นเพราะการจุติเป็นมนุษย์หรือที่พวกพระองค์ได้ถูกแยกออกระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก? ในความเป็นจริงแล้ว พวกพระองค์ยังคงทรงเป็นหนึ่ง ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม

นั่นเป็นเพียงการที่พระเจ้าทรงเป็นพยานต่อพระองค์เอง เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของยุคต่างๆ

ข้อพึงประสงค์ต่างๆ ของพระราชกิจ และช่วงระยะที่แตกต่างกันของแผนการบริหารจัดการของพระองค์

พระนามที่มนุษย์ใช้เรียกพระองค์จึงแตกต่างกันไปด้วย

เมื่อครั้งที่พระองค์เสด็จมาดำเนินพระราชกิจช่วงระยะแรกนั้น

พระองค์สามารถได้รับการเรียกขานว่าพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเลี้ยงดูชาวอิสราเอลเท่านั้น ในช่วงระยะที่สอง

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์สามารถได้รับการเรียกขานว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสต์เท่านั้น แต่ ณ เวลานั้น

พระวิญญูณในฟ้าสวรรค์ทรงระบุแต่เพียงว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้าเท่านั้น

และมิได้ทรงกล่าวถึงการที่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระผู้เป็นเจ้าแต่อย่างใด

การนี้แค่ไม่เคยเกิดขึ้น พระเจ้าจะทรงมีบุตรเพียงพระองค์เดียวได้อย่างไร? เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าจะมิได้ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วหรือ? เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รักของพระเจ้า

และจากการนี้เองจึงเป็นที่มาของสัมพันธภาพระหว่างพระบิดาและพระบุตร

เป็นเพียงเพราะการแยกจากกันระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

พระเยซูได้ทรงอธิษฐานจากมุมมองของมนุษย์

ในเมื่อพระองค์ได้ทรงสวมใส่นี้อ่อนหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติเช่นนั้น

พระองค์จึงได้ตรัสจากมุมมองของเนื้อหนังว่า “เปลือกนอกของเราเป็นเปลือกนอกของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง
เนื่องจากเราได้สวมเนื้อหนังในการมายังแผ่นดินโลกนี้ บัดนี้เรายู่ห่างไกลแสนไกลจากฟ้าสวรรค์”

ด้วยเหตุผลนี้เอง พระองค์จึงทรงสามารถเพียงแค่อธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาจากมุมมองของมนุษย์เท่านั้น
นี่คือหน้าที่ของพระองค์

และนั่นคือหน้าที่ซึ่งพระวิญญาณซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าทรงพึงมีอยู่กับพระองค์

มิอาจได้กล่าวว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าเพียงเพราะพระองค์ได้ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาจากมุมมองของ
มนุษย์ ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงได้รับการเรียกขานว่าพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า

แต่พระองค์ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองอยู่

เพราะพระองค์ทรงเป็นแต่เพียงการจุติเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณ

และเนื้อแท้ของพระองค์ยังคงทรงเป็นพระวิญญาณอยู่

ผู้คนจงเข้าใจว่าเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงอธิษฐานหากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

การนี้เป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ พระเจ้าซึ่งดำรงพระชนม์ชีพภายในเนื้อหนัง

และมีใช้พระวิญญาณในฟ้าสวรรค์ ดังเช่นที่มนุษย์มองเห็นนั่น พระบิดา พระบุตร

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วนทรงเป็นพระเจ้า

มีเพียงการที่ทั้งสามภาคนี้ประกอบขึ้นเป็นหนึ่งเท่านั้นจึงจะสามารถถือว่าเป็นพระเจ้าเพียงหนึ่งเดียวได้

และในหนทางนี้ ฤทธานุภาพของพระองค์จึงยิ่งใหญ่เป็นพิเศษ ยังคงมีบรรดาผู้ซึ่งกล่าวว่า

ในหนทางนี้เท่านั้นที่พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณเพิ่มกำลังขึ้นเจ็ดเท่า

เมื่อพระบุตรได้ทรงอธิษฐานหลังจากการเสด็จมาถึงของพระองค์นั้น

พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระวิญญาณนั่นเอง ในความเป็นจริง

พระองค์กำลังทรงอธิษฐานจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง เนื่องจากเนื้อหนังไม่ใช่ทั้งหมด

พระองค์จึงมิได้ทรงเป็นทั้งหมด และทรงมีจุดอ่อนมากมายเมื่อครั้งที่พระองค์ได้เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์

และพระองค์ได้ทรงประสบปัญหามากมายขณะที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาสามครั้งก่อนการตรึงกางเขนของพระองค์

รวมถึงหลายครั้งก่อนหน้านั้นอีกด้วย พระองค์ได้ทรงอธิษฐานท่ามกลางบรรดาสาวกของพระองค์

พระองค์ได้ทรงอธิษฐานตามลำพังบนภูเขา พระองค์ได้ทรงอธิษฐานขณะอยู่บนเรือประมง

พระองค์ได้ทรงอธิษฐานท่ามกลางกลุ่มผู้คนมากมาย พระองค์ได้ทรงอธิษฐานขณะกำลังทรงหักขนมปัง และพระองค์ได้ทรงอธิษฐานขณะกำลังทรงอวยพรแก่ผู้อื่น เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงทำเช่นนั้น?

พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระวิญญาณนั่นเอง พระองค์กำลังทรงอธิษฐานต่อพระวิญญาณ ต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ จากมุมมองของมนุษย์เพราะฉะนั้น

พระเยซูจึงได้ทรงกลายเป็นพระบุตรในพระราชกิจช่วงระยะนั้นจากจุดยืนของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะนี้ พระองค์มิได้ทรงอธิษฐาน เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

การนี้เป็นเพราะสิ่งที่พระองค์ทรงถ่ายทอดออกไปคือพระราชกิจแห่งพระวาทะ

และการพิพากษาและการติสสอนแห่งพระวาทะ พระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นต้องอธิษฐาน

และพันธกิจของพระองค์คือการตรัส พระองค์ไม่ทรงถูกนำขึ้นไปบนกางเขน

และพระองค์ไม่ทรงถูกมนุษย์ทำให้หันกลับไปหาบรรดาผู้ที่อยู่ในอำนาจ

พระองค์เพียงทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ ในเวลาที่พระเยซูได้ทรงอธิษฐานนั้น

พระองค์ได้กำลังทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าพระบิดาเพื่อการเคลื่อนลงมาของอาณาจักรสวรรค์

เพื่อให้สำเร็จตามน้ำพระทัยของพระบิดา และเพื่อให้พระราชกิจนั้นมาถึง ในช่วงระยะนี้

อาณาจักรสวรรค์ได้เคลื่อนลงมาแล้ว ดังนั้น พระองค์ยังคงทรงจำเป็นต้องอธิษฐานอยู่กระนั้นหรือ?

พระราชกิจของพระองค์คือการนำยุคนี้ไปสู่บัพทวาร และจะไม่มียุคใหม่ใดๆ อีกแล้ว ดังนั้น

มีความจำเป็นที่จะต้องอธิษฐานเพื่อช่วงระยะต่อไปกระนั้นหรือ? เราเกรงว่าจะไม่มี!

มีความขัดแย้งต่างๆ มากมายในคำอธิบายของมนุษย์ แท้จริงแล้ว

ทั้งหมดเหล่านี้คือมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ หากไม่มีการพิจารณาเพิ่มเติม

พวกเจ้าทั้งหมดก็คงจะเชื่อว่ามโนคติอันหลงผิดเหล่านั้นถูกต้อง

เจ้าไม่รู้หรือหากว่าแนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าทรงเป็นตรีเอกานุภาพนี้เป็นแต่เพียงมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์?

ไม่มีความรู้ใดของมนุษย์ที่ครบและถี่ถ้วน มีความไม่บริสุทธิ์อยู่เสมอ และมนุษย์ก็มีแนวคิดต่างๆ

มากมายด้วยเช่นกัน นี่แสดงให้เห็นว่าถึงมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งเดียวไม่สามารถอธิบายพระราชกิจของพระเจ้าได้

มีหลายสิ่งหลายอย่างมากเกินไปในจิตใจของมนุษย์

ทั้งหมดล้วนมาจากตรรกะและความคิดที่ขัดแย้งกับความจริง

ตรรกะของเจ้าสามารถชำระพระราชกิจของพระเจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วนได้หรือไม่?

เจ้าสามารถได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในพระราชกิจทั้งหมดของพระยาห์เวห์หรือไม่?

เจ้าในฐานะมนุษย์คนหนึ่งคือผู้ที่สามารถมองเห็นทั้งหมดนั้นได้

หรือว่าพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสามารถมองเห็นตั้งแต่เนิ่นแรกกาลถึงนิรันดร์กาลกันเล่า?

เจ้านั้นหรือคือผู้ที่สามารถมองเห็นตั้งแต่เนิ่นแรกกาลนานมาแล้วถึงนิรันดร์กาลที่จะมา

หรือว่าคือพระเจ้าผู้ที่ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้กันแล้ว? เจ้าจะพูดว่าอย่างไร?

เจ้าควรพิจารณาที่จะอธิบายพระเจ้า? คำอธิบายของเจ้าอยู่บนพื้นฐานของสิ่งใด? เจ้าคือพระเจ้ากระนั้นหรือ? พืชสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นถูกสร้างขึ้นมาโดยพระเจ้าพระองค์เอง เจ้าไม่ใช่ผู้ที่ได้ทำการนี้ ดังนั้น เหตุใดเจ้าจึงกำลังให้คำอธิบายต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องกันแล้ว? บัดนี้

เจ้าจะเชื่อในพระเจ้าตรีเอกภาพต่อไปกระนั้นหรือ? เจ้าไม่คิดว่าหนทางนี้เป็นภาระหนักเกินไปหรือ?

มันจะเป็นการดีที่สุดสำหรับเจ้าที่จะเชื่อในพระเจ้าหนึ่งเดียว ไม่ใช่สาม มันเป็นการดีที่สุดที่จะเป็นความสว่าง เพราะพระภาระขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นคือความสว่าง

การปฏิบัติ (3)

พวกเจ้าต้องมีความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นอิสระ

ในการมีความสามารถที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าด้วยตัวพวกเจ้าเอง

ในการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าด้วยตัวเจ้าเอง

และในการใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ปกติโดยปราศจากการนำของผู้อื่น

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะฟังพระวณะที่พระเจ้าตรัสวันนี้เพื่อดำเนินชีวิต เข้าสู่ประสบการณ์ที่แท้จริง

และได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริง ด้วยการทำเช่นนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ วันนี้

ผู้คนจำนวนมากไม่เข้าใจความทุกข์ลำบากและการทดสอบทั้งหลายในอนาคตอย่างครบถ้วน ในอนาคต

บางคนจะได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ลำบาก และบางคนจะได้รับประสบการณ์กับการลงโทษ

การลงโทษนี้จะรุนแรงขึ้น มันจะเป็นการมาถึงของข้อเท็จจริงทั้งหลาย วันนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าได้รับประสบการณ์ ปฏิบัติ

และสำแดงนั้นเป็นรากฐานสำหรับการทดสอบทั้งหลายของอนาคต และอย่างน้อยที่สุด

เจ้าต้องมีความสามารถที่จะดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นอิสระ วันนี้

สถานการณ์เกี่ยวกับผู้คนจำนวนมากในคริสตจักรโดยทั่วไปแล้วเป็นดังนี้ กล่าวคือ

หากมีบรรดาผู้นำและบรรดาคนงานที่จะทำงาน พวกเขาจะมีความสุข และหากไม่มี พวกเขาจะไม่มีความสุข

พวกเขาไม่ใส่ใจงานของคริสตจักร อีกทั้งไม่ใส่ใจชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนเอง และไม่มีภาระแม้แต่น้อย—

พวกเขาสับสนดังเช่นนกฮั่นโฮ^[1] หากพูดตามตรงแล้ว

ในผู้คนจำนวนมากงานที่เราได้ทำนั้นเป็นเพียงแ่งงานแห่งการพิชิตชัยชนะเท่านั้น

เพราะผู้คนจำนวนมากนั้นโดยพื้นฐานแล้วไม่คู่ควรที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ผู้คนเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ หลังจากที่ได้นับพระวณะเหล่านั้นแล้ว

หากเจ้าคิดว่า “เนื่องจากพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำเป็นไปเพียงเพื่อที่จะพิชิตผู้คนเท่านั้น

ฉันก็จะปฏิบัติตามอย่างพอเป็นพิธีเท่านั้น” ทำที่เช่นนั้นจะเป็นที่ยอมรับได้อย่างไร?

หากเจ้ามีมโนธรรมอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องมีภาระ และสำนึกรับรู้ของความรับผิดชอบ

เจ้าจะต้องพูดว่า: “ไม่ว่าฉันจะได้รับการพิชิตหรือได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่ก็ตาม

ฉันต้องเป็นคำพยานขึ้นตอนนี้อย่างเหมาะสม” ในฐานะสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

คนเราสามารถได้รับการพิชิตอย่างที่สุดโดยพระเจ้าได้ และในท้ายที่สุด

คนเรากลายเป็นมีความสามารถที่จะทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้

ตอบแทนความรักของพระเจ้าด้วยหัวใจที่รักพระเจ้า และโดยการอุทิศตัวเขาเองแด่พระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

นี่เป็นความรับผิดชอบของมนุษย์ มันเป็นหน้าที่ที่มนุษย์ควรปฏิบัติ

และเป็นภาระที่มนุษย์ควรแบกรับและมนุษย์จะต้องทำให้พระบัญชาที่ครบบริบูรณ์
เมื่อนั้นเท่านั้นเขาจึงจะเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง วันนี้

สิ่งที่เจ้าทำในคริสตจักรเป็นการทำให้ความรับผิดชอบของเจ้าลุล่วงหรือไม่?

เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้รับมอบภาระหรือไม่ และขึ้นอยู่กับความรู้ของเจ้าเอง

ในการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจนี้ หากมนุษย์ได้รับการพิชิตและมีความรู้ที่แท้จริง

เช่นนั้นแล้วเขาจะสามารถเชื่อฟังได้ไม่ว่าความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้หรือชะตากรรมของตนจะเป็นอย่างไรก็ตาม ในหนทางนี้ พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะเป็นที่ตระหนักในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน

เพราะผู้คนอย่างพวกเจ้าไม่มีความสามารถอะไรมากไปกว่านี้

และไร้ความสามารถที่จะทำให้ข้อเรียกร้องที่สูงขึ้นใดๆ ลุล่วงได้ กระนั้นในอนาคต

ผู้คนบางคนจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม จิตความสามารถของพวกเขาจะพัฒนาขึ้น

พวกเขาจะมีความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในจิตวิญญาณของพวกเขา

และชีวิตของพวกเขาจะเติบโต... กระนั้นบางคนก็ไม่สามารถสัมผัสผลเรื่องนี้ได้อย่างสิ้นเชิง

และจึงไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอด

มีเหตุผลที่ว่าทำไมเราจึงกล่าวว่าพวกเขาไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอด ในอนาคต บางคนจะได้รับการพิชิต

บางคนจะถูกกำจัด บางคนจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และบางคนจะถูกใช้งาน—

และดังนั้นบางคนจะได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ลำบาก บางคนจะได้รับประสบการณ์กับการลงโทษ

(ทั้งหายนะธรรมชาติและโซคร้ายที่มนุษย์สร้างขึ้น) บางคนจะถูกกำจัด และบางคนจะรอดชีวิต ในการนี้

แต่ละคนจะถูกจัดกลุ่มไปตามจำพวก โดยที่แต่ละกลุ่มเป็นตัวแทนของบุคคลประเภทหนึ่ง

ไม่ใช่ว่าผู้คนทั้งหมดที่จะถูกกำจัด อีกทั้งไม่ใช่ผู้คนทั้งหมดที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

นี่เป็นเพราะว่าจิตความสามารถของชาวจีนนั้นแย่มาก

และมีเพียงจำนวนน้อยนิดเท่านั้นท่ามกลางพวกเขาที่มีความตระหนักรู้ในตนเองชนิดที่เปาโลมี

ท่ามกลางพวกเจ้า มีไม่กี่คนที่มีความมุ่งมั่นที่จะรักพระเจ้าดังเช่นที่เปโตรมี

หรือความเชื่อชนิดเดียวกันกับที่โยบมี

แทบจะไม่มีใครเลยท่ามกลางพวกเจ้าที่เกรงกลัวและรับใช้พระยาห์เวห์เช่นเดียวกับที่ดาวิดเคยทำ

ผู้ที่มีความจงรักภักดีระดับเดียวกัน พวกเจ้าช่างน่าเวทนาเสียนี้กระไร!

วันนี้ การพูดถึงเรื่องการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นแต่เพียงหนึ่งแง่มุม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

พวกเจ้าจะต้องเป็นคำพยานในขั้นตอนนี้อย่างเหมาะสม หากพวกเจ้าได้รับการขอให้รับใช้พระเจ้าในวิหาร

พวกเจ้าจะทำเช่นนั้นอย่างไร? หากเจ้าไม่ใช่ปุโรหิต และไม่ได้มีสถานะของบุตรหัวปีหรือบุตรพระเจ้า

เจ้าจะยังคงสามารถรักภักดีได้หรือไม่?

เจ้าจะยังคงมีความสามารถที่จะใช้ความพยายามทั้งหมดของเจ้าไปในงานด้านการขยายราชอาณาจักรหรือไม่?

เจ้าจะยังคงสามารถทำงานตามพระบัญชาของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสมหรือไม่?

ไม่ว่าชีวิตของเจ้าจะได้เติบโตไปมากเพียงใดก็ตาม งานของวันนี้จะเป็นเหตุให้เจ้าเชื่ออย่างครบถ้วนภายใน

และวางมโนคติที่หลงผิดทั้งหมดของเจ้าไว้ก่อน ไม่ว่าเจ้าจะมีสิ่งที่ต้องใช้ในการไล่ตามเสาะหาชีวิตหรือไม่ก็ตาม

พระราชกิจของพระเจ้าจะทำให้เจ้าเชื่ออย่างครบถ้วน บางคนพูดว่า “ฉันเพียงแค่อเชื่อในพระเจ้า

และฉันไม่เข้าใจว่าการไล่ตามเสาะหาชีวิตหมายความว่าอย่างไร” และบางคนพูดว่า

“ฉันสับสนวุ่นวายไปหมดในการเชื่อในพระเจ้าของฉัน

ฉันรู้ว่าฉันไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ และดังนั้นฉันจึงพร้อมที่จะได้รับการติสอน”

แม้แต่ผู้คนเช่นนี้ ผู้ที่พร้อมที่จะได้รับการติสอนหรือถูกทำลาย

ยังจะต้องถูกทำให้ยอมรับว่าพระราชกิจของวันนี้ดำเนินการโดยพระเจ้า ผู้คนบางคนยังพูดด้วยว่า

“ฉันไม่ได้ขอให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม แต่วันนี้

ฉันเต็มใจที่จะยอมรับการฝึกอบรมทั้งหมดของพระเจ้า และเต็มใจที่จะใช้ชีวิตตามสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

ปรับปรุงขีดความสามารถของฉัน และเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้า...” ในการนี้

พวกเขายังได้รับการพิชิตและได้เป็นคำพยานด้วยเช่นกัน

ซึ่งพิสูจน์ว่ามีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าภายในผู้คนเหล่านี้

พระราชกิจช่วงระยะนี้ดำเนินการไปอย่างรวดเร็วยิ่งนัก และในอนาคต

พระราชกิจนี้จะดำเนินการไปอย่างแพร่หลายรวดเร็วยิ่งขึ้น วันนี้ ผู้คนนอกประเทศแทบจะรอไม่ไหว

พวกเขาแล้วแล้วแต่รีบรุดไปยังประเทศจีน—

และดังนั้นแล้วหากพวกเขายังไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ พวกเจ้าจะถ่วงผู้คนนอกประเทศ

ในเวลานั้น ไม่ว่าพวกเจ้าจะได้เข้าสู่ตีเพียงใดแล้วหรือพวกเจ้าจะเป็นอย่างไรก็ตาม

เมื่อเวลานั้นมาถึงงานของเราจะสรุปปิดตัวและครบบริบูรณ์ งานของเราจะไม่ล่าช้าไปโดยพวกเจ้า

เราทำงานของมนุษยชาติทั้งหมด และไม่มีเวลาจำเป็นที่เราจะต้องใช้เวลาไปกับพวกเจ้ามากเกินไปกว่านี้อีก!

พวกเจ้าขาดแรงจูงใจมากเกินไป ขาดความตระหนักรู้ในตนเองมากเกินไป!

พวกเจ้าไม่คู่ควรที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม—พวกเจ้าแทบจะไม่มีศักยภาพใดๆ เลย! ในอนาคต

แม้ว่าผู้คนจะปล่อยปละละเลยและสะเพร่ามากต่อไป

และยังคงไม่สามารถปรับปรุงขีดความสามารถของตนได้ก็ตาม นี่จะไม่ขัดขวางพระราชกิจของทั่วทั้งจักรวาล

เมื่อเวลาที่พระราชกิจของพระเจ้าจะเสร็จสิ้นมาถึง มันก็จะเสร็จสิ้น และเมื่อเวลาที่ผู้คนจะถูกกำจัดมาถึง

พวกเขาก็จะถูกกำจัด แน่แน่นอนว่า บรรดาผู้ที่ควรจะได้รับ การทำให้มีความเพียบพร้อม

และคู่ควรแก่การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ก็จะได้รับ การทำให้มีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน—

แต่หากพวกเจ้าไม่มีความหวังอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วพระราชกิจของพระเจ้าจะไม่รอดเจ้า! ในท้ายที่สุด หากเจ้าได้รับการพิชิต นี่ยังสามารถถือว่าเป็นการเป็นคำพยานได้เช่นกัน

มีจิตจำกัดสิ่งที่พระเจ้าทรงขอจากพวกเจ้า

ไม่ว่าคุณลักษณะที่มนุษย์มีความสามารถที่จะสัมฤทธิ์ผลได้นั้นจะสูงเพียงใด

ก็คือความสูงของคำพยานที่จำเป็นต้องได้จากเขา

มันไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์จินตนาการว่าคำพยานดังกล่าวจะไปถึงขีดจำกัดสูงสุดและว่ามันจะดังกึกก้อง—

ไม่มีทางที่คนจีนอย่างพวกเจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์ผลเรื่องนี้ได้ เราได้เข้ามาเชื่อมสัมพันธ์กับเจ้าตลอดเวลา และพวกเจ้าเองก็ได้เห็นเรื่องนี้แล้ว กล่าวคือ เราได้บอกพวกเจ้าแล้วไม่ให้ด้านทาน ไม่ให้เป็นกบฏ ไม่ให้ทำสิ่งต่างๆ ที่ก่อให้เกิดการขัดจังหวะหรือทำให้หยุดชะงักกลับหลังเรา

เราได้วิพากษ์วิจารณ์ผู้คนโดยตรงในเรื่องนี้หลายครั้ง แต่แม้กระนั้นก็ยังไม่เพียงพอ—

วินาทีที่พวกเขาหันกลับไปพวกเขาก็เปลี่ยน ในขณะที่บางคนก็ด้านทานอย่างลับๆ

โดยไม่มีความรู้สึกสำนึกผิดใดๆ เจ้าคิดว่าเราไม่รู้เรื่องนี้เลยหรือ?

เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถสร้างปัญหาให้กับเราได้และจะไม่มีสิ่งใดตามมาเลยหรือ?

เจ้าคิดว่าเราไม่รู้เมื่อเจ้าพยายามทำลายงานของเราลับหลังเรากระนั้นหรือ? เจ้าคิดว่าเล่ห์เหลี่ยมเล็กๆ น้อยๆ ของเจ้าสามารถทำหน้าที่แทนบุคลิกลักษณะของเจ้าได้หรือ? เจ้าดูเหมือนว่าเชื่อฟังแต่ทรยศอย่างลับๆ ตลอดเวลา

เจ้าซ่อนความคิดมุ้งมิ้งไว้ในหัวใจของเจ้า

และแม้กระทั่งความตายก็ไม่ใช่อุปสรรคที่เพียงพอสำหรับผู้คนเช่นเจ้า!

เจ้าคิดว่าพระราชกิจที่ไม่สำคัญบางอย่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวเจ้านั้นสามารถแทนที่การเคารพของเจ้าที่มีให้เราได้หรือ? เจ้าคิดว่าเจ้าได้รับการรู้แจ้งผ่านการร้องเรียกหาฟ้าหรือ? เจ้าไม่รู้จักความละเอียดใจเลย!

เจ้าช่างไร้ค่าเหลือเกิน! เจ้าคิดว่า “ความประพฤติดี” ของเจ้ากำลังเคลื่อนสู่ฟ้า และคิดว่า

ลำดับหลังจากนั้นพระองค์ได้ทรงยกเว้นและประทานความสามารถเพียงเล็กน้อยแก่เจ้า ทำให้เจ้ามีเส้นทาง

โดยยอมให้เจ้าหลอกลวงคนอื่นๆ และหลอกลวงเราหรือ? เจ้าช่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย!

เจ้ารู้หรือไม่ว่าการรู้แจ้งของเจ้านั้นมาจากไหน?

เจ้าไม่รู้หรือว่าอาหารที่เจ้าได้กินจนเติบโตขึ้นมานั้นเป็นของใคร? เจ้าช่างไม่มีจิตสำนึกเอาเสียเลย!

บางคนท่ามกลางพวกเจ้าไม่เคยแม้แต่เปลี่ยนแปลงหลังจากได้รับการจัดการมาแล้วสี่หรือห้าปี

และพวกเจ้าก็เข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ พวกเจ้าควรเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับธรรมชาติของพวกเจ้า

และไม่คัดค้านเมื่อวันหนึ่งเจ้าถูกทอดทิ้ง

บางคนหลอกลวงทั้งพวกที่เหนือกว่าและต่ำกว่าพวกเขาในการปรนนิบัติของตน ได้รับการจัดการอย่างมากมาย

บางคนได้รับการจัดการไม่ใช่น้อยเช่นกันเพราะพวกเขาโลภอยากได้เงิน

บางคนได้รับการจัดการบ่อยครั้งเช่นกัน เพราะพวกเขาไม่รักษาขอบเขตที่ชัดเจนระหว่างผู้ชายและผู้หญิง
บางคนต้องได้รับการจัดการอยู่บ่อยครั้ง เพราะพวกเขาเกียจคร้าน ใส่ใจกับเนื้อหนังเท่านั้น
และไม่ได้ดำเนินการตามหลักการเมื่อพวกเขาไปเยือนคริสตจักร

บางคนได้รับการเตือนหลายครั้งเพราะพวกเขาไม่อาจเป็นคำพยานได้ไม่ว่าพวกเขาจะไปที่ได้ก็ตาม
กระทำตามอำเภอใจและบุ่มบ่าม และทำบาปโดยที่รู้ตัว ถูกเตือนเกี่ยวกับการนี้มาแล้วหลายครั้ง
บางคนเพียงพูดถึงพระวาระและหลักคำสอนระหว่างการชุมนุม ทำตัวเหนือกว่าคนอื่น ๆ
ไม่มีความจริงความเป็นจริงแม้แต่น้อย

และทำการวางแผนต่อต้านและแข่งขันกับบรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเขา—

พวกเขามักจะถูกเปิดโปงเพราะเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ เราได้กล่าววาระเหล่านั้นแก่พวกเจ้ามากมายหลายครั้ง และวันนี้
เราจะไม่พูดเรื่องนี้อีก—จงทำสิ่งที่พวกเจ้าต้องการ! เจ้าจงตัดสินใจเอง!

ผู้คนจำนวนมากไม่เพียงต้องได้รับการจัดการด้วยวิธีการนี้เป็นเวลาแค่หนึ่งหรือสองปีเท่านั้น
สำหรับบางคนแล้วมันเป็นเวลาสามหรือสี่ปี ในขณะที่บางคนได้รับประสบการณ์กับเรื่องนี้มากเกินทศวรรษแล้ว
โดยที่ต้องได้รับการจัดการเมื่อพวกเขาได้กลายเป็นผู้เชื่อ แต่จนถึงวันนี้มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในตัวพวกเขา
เจ้าพูดอะไร เจ้าไม่ใช่เหมือนสุกหรือ? เป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงไม่ยุติธรรมกับเจ้า?

จงอย่าคิดว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะไม่เสร็จสิ้นหากพวกเจ้าไม่สามารถไปถึงระดับใดระดับหนึ่งได้
พระเจ้าจะยังคงทรงรอพวกเจ้าหรือไม่หากพวกเจ้าไม่สามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ลุล่วงได้?
เราขอบอกแก่เจ้าอย่างตรงๆ—นี่ไม่ใช่กรณีนั้น จงอย่ามองสิ่งต่างๆ ในแง่ดีเช่นนั้น!

มีข้อก้าจัดเรื่องเวลาต่องานของวันนี้ และพระเจ้าก็ไม่ใช้ทรงแค่เล่นกับเจ้า! ก่อนหน้านั้น

เมื่อพูดถึงการได้รับประสบการณ์กับการทดสอบของคนปรนนิบัติ

ผู้คนคิดว่าหากพวกเขาต้องตั้งมั่นในคำพยานของตนต่อพระเจ้าและถูกพระองค์พิชิต

พวกเขาต้องไปให้ถึงที่จุดใดจุดหนึ่ง—พวกเขาต้องเป็นคนปรนนิบัติโดยเต็มใจและโดยยินดี

และพวกเขาต้องสรรเสริญพระเจ้าทุกวัน และนี่คือด้านหรือทำอะไรอย่างลวกๆ แม้แต่นิดเดียว

พวกเขาคิดว่าเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะเป็นคนปรนนิบัติอย่างแท้จริง แต่นั่นเป็นกรณีนั้นจริงๆ หรือไม่?

ในเวลานั้น ผู้คนหลากหลายประเภทได้ถูกเปิดเผย พวกเขาแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมทุกลักษณะ

บางคนได้ทำการร้องทุกข์คร่ำครวญสารพัด บางคนเผยแพร่มนต์อันหลงผิด บางคนได้หยุดเข้าร่วมการชุมนุม

และบางคนถึงกับแจกจ่ายเงินของคริสตจักร บรรดาพี่น้องชายหญิงได้วางแผนต่อต้านซึ่งกันและกัน

มันเป็นการปลดปล่อยที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง แต่ก็มีสิ่งที่ยังหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ กล่าวคือ ไม่มีใครล่าถอย

นี่เป็นจุดที่แฉ่งที่สุด พวกเขาเป็นคำพยานขึ้นหน้าต่อหน้าชาตนาเพราะเรื่องนี้

และต่อมาได้รับอัครลักษณะแห่งประชากรของพระเจ้าและมาได้ไกลจนถึงวันนี้

พระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ดำเนินการอย่างที่เจ้าจินตนาการ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เมื่อหมดเวลาแล้ว พระราชกิจจะสิ้นสุดลง ไม่ว่าเจ้าจะได้ไปถึงจุดใดก็ตาม ผู้คนบางคนอาจพูดว่า

“โดยการปฏิบัติเยี่ยงนี้พระองค์ไม่ได้ช่วยผู้คนให้รอดหรือรักพวกเขา—พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าผู้ชอบธรรม”

เราขอบอกแก่เจ้าอย่างตรงๆ ว่า หัวใจของงานของเรานั้นคือการพิชิตเจ้าและการทำให้เจ้าเป็นคำพยาน การช่วยเจ้าให้รอดเป็นแค่สิ่งเพิ่มเติม

การที่เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดหรือไม่ขึ้นอยู่กับเจ้าได้ทำตามเสาะหาของเจ้าเอง และไม่ได้เชื่อมโยงกับเรา กระนั้นเราต้องพิชิตเจ้า จงอย่าพยายามจงจุมูกเราไปมาตลอดเวลา—วันนี้เราทำงานและช่วยเจ้าให้รอด ไม่ใช่ในทางกลับกัน!

วันนี้ สิ่งที่พวกเจ้าได้มาเข้าใจแล้ว

สูงกว่าความเข้าใจของบุคคลใดตลอดทั่วประวัติศาสตร์ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ไม่ว่าจะเป็นความรู้ของเจ้าในเรื่องการทดสอบหรือการเชื่อในพระเจ้า

ทั้งหมดนั้นสูงกว่าความรู้ของผู้เชื่อในพระเจ้าคนใด สิ่งต่างๆ

ที่พวกเจ้าเข้าใจคือสิ่งที่เจ้าได้มารู้ก่อนที่พวกเจ้าจะก้าวผ่านการทดสอบจากสภาพแวดล้อมต่างๆ

แต่คุณลักษณะแท้จริงของพวกเจ้านั้นเข้ากันไม่ได้อย่างสิ้นเชิงกับสิ่งเหล่านั้น

สิ่งที่พวกเจ้านั้นสูงกว่าสิ่งที่พวกเจ้านำไปปฏิบัติ แม้ว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่าผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรรักพระเจ้า

และไม่ควรเพียรพยายามเพื่อพระพรแต่ควรเพียรพยายามที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าเท่านั้น

สิ่งที่สำแดงในชีวิตของพวกเจ้านั้นห่างไกลสุดกู่จากสิ่งนี้ และต่างพร้อยอย่างมาก

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อในพระเจ้าเพื่อความสันติสุขและผลประโยชน์อื่นๆ เจ้าไม่เชื่อในพระเจ้า

นอกเสียจากว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่อเจ้า และหากเจ้าไม่สามารถได้รับพระคุณของพระเจ้า

เจ้าจะตกอยู่ในความโกรธเคือง สิ่งที่เจ้าเคยพูดจะเป็นคุณลักษณะแท้จริงของเจ้าได้อย่างไร?

เมื่อพูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในครอบครัวที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ เช่น เด็กๆ เจ็บไข้ได้ป่วย

คนที่เรารักต้องเข้ารับการรักษายาบาล พืชผลที่เก็บเกี่ยวไม่ได้ผลดี

และการถูกข่มเหงโดยบรรดาสมาชิกในครอบครัว แม้กระทั่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นบ่อยๆ

เรื่องที่เกิดขึ้นประจำวันเหล่านี้ก็ยิ่งมากเกินไปสำหรับเจ้า เมื่อสิ่งต่างๆ เช่นนี้เกิดขึ้น

เจ้าจะตกอยู่ในความตื่นตระหนก เจ้าไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร—และส่วนมากแล้ว เจ้าจะพรวดพราดเกี่ยวกับพระเจ้า

เจ้าพรวดพราดว่าพระวณะของพระเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้เย้ยหยันเจ้า

พวกเจ้าไม่มีความคิดเช่นนั้นหรือ? เจ้าคิดว่าสิ่งต่างๆ เช่นนี้นานๆ

ครั้งจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเจ้าหรือ? พวกเจ้าใช้เวลาทุกวันในการดำเนินชีวิตท่ามกลางเหตุการณ์ต่างๆ

เช่นนั้น เจ้าไม่ได้ใช้ความคิดถึงความสำเร็จด้านความเชื่อในพระเจ้าของเจ้า

และวิธีที่จะทำตามน้ำพระทัยพระเจ้าแม่แต่น้อย วุฒิกวาทะแท้จริงของพวกเจ้าน้อยเกินไป

น้อยกว่ากระทั่งวุฒิกวาทะของไก่ตัวเล็กๆ ตัวหนึ่ง

เมื่อธุรกิจของครอบครัวของเจ้าสุญเสียเงินเจ้าก็พรำบ่นเกี่ยวกับพระเจ้า

เมื่อเจ้าพบว่าตัวเจ้าเองอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่มีการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าเจ้ายังคงพรำบ่นเกี่ยวกับพระเจ้า และเจ้าพรำบ่นแม้กระทั่งเมื่อไก่ตัวหนึ่งของเจ้าตายหรือวุ่นแ่ๆ ตัวหนึ่งในคอกล้มป่วย

เจ้าพรำบ่นเมื่อถึงเวลาที่บุตรชายของเจ้าจะแต่งงานแต่ครอบครัวของเจ้ามีเงินไม่พอ

เจ้าต้องการปฏิบัติหน้าที่ของการเป็นเจ้าภาพ แต่ไม่สามารถหาเงินมาทำหน้าที่นี้ได้ แล้วเจ้าก็พรำบ่นอีกเช่นกัน

เจ้าท่วมท้นไปด้วยการร้องทุกข์คร่ำครวญต่างๆ

และบางครั้งเจ้าไม่เข้าร่วมการประชุมหรือกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าเพราะเรื่องนี้

บางครั้งกลายเป็นมีความคิดเชิงลบเป็นระยะเวลานานมาก

ไม่มีสิ่งใดที่เกิดขึ้นต่อเจ้าในวันนี้ที่มีความสัมพันธ์ใดๆ

ต่อความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้หรือชะตากรรมของเจ้า สิ่งต่างๆ

เหล่านั้นยังคงเกิดขึ้นเช่นกันแม้ว่าเจ้าจะไม่ได้เชื่อในพระเจ้าก็ตาม

กระนั้นในวันนี้เจ้าก็โยนความรับผิดชอบสำหรับสิ่งทั้งหลาย เหล่านั้นไปให้พระเจ้า

และยื่นกรานในการพูดว่าพระเจ้าได้กำจัดเจ้าแล้ว การเชื่อในพระเจ้าของเจ้าคืออะไร?

เจ้าได้มอบถวายชีวิตของเจ้าอย่างแท้จริงแล้วหรือยัง? หากพวกเจ้าได้ทนทุกข์กับการทดสอบอย่างเดียวกับโยบ

ไม่มีใครในท่ามกลางพวกเจ้าที่ติดตามพระเจ้าวันนี้จะมีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ พวกเจ้าทั้งหมดคงจะล้มลง

และที่จริงแล้วมีโลกแห่งความแตกต่างระหว่างพวกเจ้ากับโยบ วันนี้ หากทรัพย์สินของพวกเจ้าถูกยึดไปครึ่งหนึ่ง

พวกเจ้าคงจะกล่าปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า หากบุตรหรือบุตรของพวกเจ้าถูกพรากไปจากพวกเจ้า

พวกเจ้าคงจะวิ่งไปตามถนนพลางร้องขอความเป็นธรรม หากหนทางเดียวในการหาเลี้ยงชีพของเจ้ามาถึงทางตัน

เจ้าคงจะทดสอบและหาข้อกับพระเจ้า เจ้าคงจะถามว่าทำไมเราจึงกล่าววณะมากมายตั้งแต่ต้นเพื่อให้เจ้ากลัว

ไม่มีสิ่งใดที่พวกเจ้าจะไม่กล้าทำในเวลาเช่นนั้น

นี่แสดงให้เห็นว่าพวกเจ้าไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริงใดๆ และไม่มีวุฒิกวาทะที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้

การทดสอบในตัวพวกเจ้าจึงใหญ่เกินไป เพราะพวกเจ้ารู้มากเกินไป

แต่สิ่งที่พวกเจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงไม่ใช่แม้แต่หนึ่งในพันของสิ่งที่พวกเจ้าตระหนักรู้

จงอย่าหยุดที่เพียงความเข้าใจและความรู้

เจ้าได้เห็นอย่างดีที่สุดแล้วว่าเจ้าสามารถนำมาปฏิบัติอย่างแท้จริงได้มากเพียงใด

ได้รับความรู้แจ้งและความกระฉ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปมากเพียงใดโดยผ่านทางหยาดเหงื่อจากการทำงาน

หนักของเจ้าเอง และเจ้าได้ตระหนักถึงความมุ่งมั่นของเจ้าเองในการปฏิบัติของเจ้ามากเพียงใด

เจ้าควรให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพและการปฏิบัติของเจ้าอย่างจริงจัง ในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้านั้น
เจ้าไม่ควรพยายามเพียงแค่ทำไปอย่างพอเป็นพิธีสำหรับใครก็ตาม—
การที่เจ้าจะสามารถได้รับความจริงและชีวิตในท้ายที่สุดหรือไม่ขึ้นอยู่กับเจ้าว่าจะทำตามเสาะหาของเจ้าเอง

เชิงอรรถ:

ก. เรื่องนกอันโสนั้นคล้ายกันมากกับนิทานอีสปเรื่องมดกับตั๊กแตน

นกอันโสนชอบที่จะนอนแทนที่จะสร้างรังในขณะที่อากาศอบอุ่น แม้ว่าจะมีคำเตือนซ้ำๆ จากเพื่อนบ้านของเขา
ซึ่งก็คือนกนางแอ่น เมื่อฤดูหนาวมาถึง เจ้านกตัวนี้ก็หนาวตาย

การปฏิบัติ (4)

สันติสุขและความชื่นบานยินดีที่เราพูดถึงวันนี้ไม่ใช่อย่างเดียวกับสิ่งซึ่งเจ้าเชื่อและเข้าใจ

เจ้าเคยคิดว่าสันติสุขและความชื่นบานยินดีหมายถึงการมีความสุขตลอดทั้งวัน

การไร้โรคภัยหรือเคราะห์ร้ายในครอบครัวของเจ้า

การได้รับความพึงพอใจในหัวใจของเจ้าตลอดเวลาโดยที่ไม่มีความโศกเศร้าแม้แต่น้อย

และการมีสำนึกรับรู้ความชื่นบานยินดีซึ่งสุดจะพรรณนาได้ไม่ว่าชีวิตของเจ้าจะได้พัฒนาไปถึงระดับใดแล้วก็ตาม

นั่นเป็นสิ่งที่เพิ่มเข้ามานอกเหนือจากการได้รับเงินเดือนเพิ่มหรือการที่บุตรของเจ้าเพิ่งจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ด้วยการตระหนักถึงสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้าและ

เมื่อได้เห็นว่าพระคุณของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เหลือประมาณ เจ้าได้กลับกลายมามีความสุขเหลือล้น
ยิ้มแก้มแทบปริ และไม่สามารถหยุดขอบคุณพระเจ้าได้

สันติสุขและความชื่นบานยินดีเช่นนั้นไม่ใช่สันติสุขและความชื่นบานยินดีที่แท้จริงซึ่งมาพร้อมกับการทรงสถิต
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มันเป็นสันติสุขและความชื่นบานยินดีซึ่งเป็นผลมาจากความพึงพอใจของเนื้อหนัง

เจ้าควรเข้าใจว่าวันนี้เป็นยุคอะไร มันไม่ใช่ยุคพระคุณ

และมันไม่ใช่เวลาที่เจ้าแสวงหาเพื่อเติมห้องของเจ้าให้อิ่มด้วยขนมปังอีกต่อไปแล้ว

เจ้าอาจมีความสุขเหลือล้นเพราะทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีกับครอบครัวของเจ้า

แต่ชีวิตของเจ้ากำลังอัปมงคลหมดหัวใจเหือกสุดท้ายของมันเข้าไป—และดังนั้น

ไม่ว่าความชื่นบานยินดีของเจ้าจะมากเพียงใดก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงสถิตกับเจ้า

การได้รับการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเป็นเรื่องง่าย กล่าวคือ ทำในสิ่งที่เจ้าควรจะทำอย่างเหมาะสม
ปฏิบัติหน้าที่และงานของมนุษย์คนหนึ่งอย่างดี

และมีความสามารถที่จะเตรียมสิ่งทั้งหลายที่เจ้าจำเป็นต้องพร้อมสรรพเพื่อชดเชยข้อบกพร่องของเจ้า

หากเจ้ามีภาระสำหรับชีวิตของเจ้าเองตลอดเวลาและมีความสุขเพราะเจ้าได้ล่วงรู้ความจริงหรือเข้าใจพระราชา
ปัจจุบันของพระเจ้า นี่คือการมีการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง หรือ

ในบางเวลาหากเจ้าถูกเกาะกุมด้วยความวิตกกังวลเพราะเจ้าเผชิญกับปัญหาซึ่งเจ้าไม่รู้ว่าจะก้าวผ่านไปได้อย่างไร
หรือเพราะเจ้าไม่เข้าใจความจริงที่ได้ร่วมสามัคคีธรรมกัน นี่พิสูจน์ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับเจ้า

เหล่านี้คือสภาวะทั่วไปของประสบการณ์ชีวิต

เจ้าจะต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างการมีและการขาดการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และจะต้องไม่มีทรศนะที่ง่ายจนเกินไปในเรื่องนี้

ก่อนหน้านี้

กล่าวกันว่าการมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺีและการมีพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺีนั้นแตกต่างกัน สภาวะปกติของการมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺีนั้นสำแดงให้เห็นในการมีความคิดตามปกติ ความมีเหตุผลตามปกติ และสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติ

ลักษณะนิสัยของบุคคลหนึ่งจะยังคงเป็นเหมือนที่เคยเป็น แต่ภายในตัวพวกเขาจะมีสันติสุข และภายนอกนั้นพวกเขาจะมีมารยาทของวิสุทธฺิชน

นี่คือลักษณะที่พวกเขาจะเป็นเมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺีทรงสถิตกับพวกเขา

เมื่อใครบางคนมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺี การคิดของพวกเขาจะเป็นปกติ

เมื่อพวกเขาหิวพวกเขาต้องการกิน

เมื่อพวกเขากระหายพวกเขาต้องการดื่มน้ำ...การสำแดงถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติเช่นนั้นไม่ใช่ความรู้แจ้งของพระวิญญูณบริสุทธฺี

การสำแดงเหล่านั้นเป็นการคิดตามปกติของผู้คนและสภาวะปกติของการมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺี ผู้คนบางคนเชื่ออย่างผิดๆ ว่าพวกที่มีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺีไม่รู้จักรักความหิว

เชื่อว่าพวกเขาไม่รู้ถึงถึงความเหน็ดเหนื่อย และพวกเขาดูเหมือนว่าจะไม่ได้ครุ่นคิดเรื่องครอบครัว

โดยที่เกือบจะได้หย่าขาดตัวพวกเขาเองจากเนื้อหนังอย่างบริบูรณ์แล้ว ในความเป็นจริงแล้ว

ยังพระวิญญูณบริสุทธฺีทรงสถิตกับผู้คนมากเท่าใด พวกเขาก็จะยังเป็นปกติมากขึ้นเท่านั้น

พวกเขารู้จักที่จะทนทุกข์และยอมละทิ้งสิ่งทั้งหลายเพื่อพระเจ้า สละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า

และจงรักภักดีต่อพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาครุ่นคิดเรื่องอาหารและเสื้อผ้า อีกนัยหนึ่ง

พวกเขาไม่ได้สูญเสียอะไรในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติซึ่งผู้คนควรจะมี และแทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับมีเหตุผลเป็นพิเศษแทน บางครั้ง พวกเขาอ่านพระวณะของพระเจ้าและใคร่ครวญพระราชกิจของพระเจ้า

มีความเชื่อในหัวใจของพวกเขาและพวกเขาเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง แน่แน่นอนว่า

พระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺีนั้นตั้งอยู่บนรากฐานนี้ หากผู้คนไร้ซึ่งการคิดตามปกติ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่มีเหตุผล—นี่ไม่ใช่สภาวะปกติ

เมื่อผู้คนมีการคิดตามปกติและพระวิญญูณบริสุทธฺีทรงสถิตกับพวกเขา

พวกเขาก็จะมีเหตุผลแบบบุคคลปกติอย่างแน่นอน และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงมีสภาวะปกติ

ในการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้านั้น

การมีพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺีจะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว

ในขณะที่การมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺีนั้นจะเกิดขึ้นเกือบตลอดเวลา

ตราบเท่าที่เหตุผลและการคิดของผู้คนเป็นปกติ และตราบเท่าที่สภาวะของพวกเขาเป็นปกติ

เช่นนั้นแล้วพระวิญญูณบริสุทธฺิก็จะทรงสถิตกับพวกเขาอย่างแน่นอน
เมื่อเหตุผลและการคิดของผู้คนไม่เป็นปกติ เช่นนั้นแล้วสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาก็ไม่เป็นปกติ
ในขณะนี้ หากพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิอยู่ในตัวเจ้า
เช่นนั้นแล้วพระวิญญูณบริสุทธฺิก็จะทรงสถิตกับเจ้าด้วยอย่างแน่นอน
แต่หากพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงสถิตกับเจ้า
ไม่ได้หมายความว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิกำลังทรงพระราชกิจภายในตัวเจ้าอย่างแน่นอน
เพราะพระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงพระราชกิจในเวลาพิเศษ
การมีการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธฺิเพียงแค่สามารถคงไว้ซึ่งการดำรงอยู่ตามปกติของผู้คนเท่านั้น
แต่พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงพระราชกิจในเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น ตัวอย่างเช่น
หากเจ้าเป็นผู้นำหรือคนงานคนหนึ่ง เมื่อเจ้าให้น้ำและจัดเตรียมปัจจัยยังชีพให้แก่คริสตจักร
พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าในพระวณะใดวณะหนึ่งซึ่งเป็นการสอนใจสำหรับคนอื่นๆ
และสามารถแก้ไขปัญหาที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงบางอย่างของบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าได้—ในเวลาเช่นนั้น
พระวิญญูณบริสุทธฺิกำลังทรงพระราชกิจ บางครั้ง เมื่อเจ้ากำลังกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
พระวิญญูณบริสุทธฺิจะทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าด้วยพระวณะใดวณะหนึ่งที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับประสบการณ์
องเจ้าเอง โดยทรงเปิดโอกาสให้เจ้าได้รับความรู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมในเรื่องสภาวะของเจ้าเอง
นี่ก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิเช่นกัน บางครั้ง ในขณะที่เราพูด
พวกเขาฟังและมีความสามารถที่จะประเมินสภาวะของเจ้าเองกับวณะของเราได้
และบางครั้งเจ้าก็ซาบซึ้งและได้รับการคลาย ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิ
บางคนกล่าวว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิกำลังทรงพระราชกิจในตัวพวกเขาตลอดเวลา นี่เป็นไปได้
หากพวกเขาจะกล่าวว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงสถิตกับพวกเขาตลอดเวลา นั่นอาจจะเป็นไปได้
หากพวกเขาจะกล่าวว่าการคิดและสำนึกรับรู้ของพวกเขาเป็นปกติตลอดเวลา นั่นก็อาจจะเป็นไปได้เช่นกัน
และอาจแสดงให้เห็นว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงสถิตกับพวกเขา
หากพวกเขากล่าวว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิกำลังทรงพระราชกิจภายในตัวพวกเขาตลอดเวลา
กล่าวว่าพวกเขาได้รับการให้ความรู้แจ้งโดยพระเจ้าและได้รับการสัมผัสโดยพระวิญญูณบริสุทธฺิทุกชั่วขณะ
และได้รับความรู้ใหม่ตลอดเวลา เช่นนั้นแล้วนี่ไม่ใช่เรื่องปกติแต่อย่างใดเลย!
มันเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติอย่างครบถ้วนบริบูรณ์! ไม่ต้องสงสัยเลยแม้แต่น้อย
ผู้คนเช่นนั้นก็คือเหล่าวิญญูณชั่ว! แม้กระทั่งพระวิญญูณของพระเจ้าเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์
มีเวลาที่พระองค์ยังต้องเสวยและต้องทรงหยุดพัก—ไม่ต้องพูดถึงพวกมนุษย์แต่อย่างใด
บรรดาผู้ที่ได้ถูกเหล่าวิญญูณชั่วครอบครองดูเหมือนว่าไม่มีความอ่อนแอของเนื้อหนัง

พวกเขาสามารถตั้งและล้มเลิกทุกสิ่งได้ พวกเขาเป็นอิสระจากอารมณ์ความรู้สึก
สามารถสู้ทนต่อความทรมานและไม่รู้สึกถึงความเหนื่อยล้าแม้แต่น้อย
ราวกับว่าพวกเขาได้อยู่เหนือเหนือหนังแล้ว นี่ไม่ใช่เรื่องเหนือธรรมชาติอย่างที่สุดหรอกหรือ?
งานของเหล่าวิญญาณชั่วนั้นเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ—ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถสัมผัสสิ่งต่างๆ เช่นนั้นได้!
บรรดาผู้ที่ขาดการหยั่งรู้จะอิจฉาเมื่อพวกเขาเห็นผู้คนเช่นนั้น:
พวกเขาบอกว่าพวกเขามีเรี่ยวแรงกำลังเช่นนั้นในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา มีความเชื่ออันยิ่งใหญ่
และไม่เคยแสดงให้เห็นถึงสัญญาณของความอ่อนแอแม้แต่น้อย! ในความเป็นจริงแล้ว
เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการสำแดงให้เห็นถึงงานของวิญญาณชั่ว
ด้วยเพราะผู้คนปกติย่อมมีความอ่อนแอของมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
นี่คือสภาวะปกติของบรรดาผู้ที่มีการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การตั้งมั่นในคำพยานของคนเราหมายความว่าอย่างไร?

ผู้คนบางคนกล่าวว่าพวกเขาเพียงแค่อึดตามอย่างที่เขาทำในขณะนี้และไม่ได้เป็นกังวลกับตัวพวกเขาเองว่า
พวกเขาจะสามารถได้รับชีวิตหรือไม่ พวกเขาไม่ไล่ตามเสาะหาชีวิต แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถอนตัวเช่นกัน
พวกเขารับรู้เพียงว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ดำเนินการโดยพระเจ้า
นี่ไม่ใช่ความล้มเหลวในคำพยานของพวกเขาหรอกหรือ?

ผู้คนเช่นนั้น ไม่แม้แต่จะเป็นคำพยานของการได้รับการพิชิตด้วยซ้ำ

บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วจะติดตามไม่ว่าเรื่องอื่นๆ ทั้งหมดจะเป็นอย่างไรก็ตาม

และสามารถไล่ตามเสาะหาชีวิตได้ พวกเขาไม่เพียงแต่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงภาคปฏิบัติเท่านั้น

แต่ยังรู้ที่จะติดตามการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าอีกด้วย เช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่เป็คำพยาน

พวกที่ไม่ได้เป็นคำพยานไม่เคยไล่ตามเสาะหาชีวิตและยังคงติดตามโดยการสับสนปนเปต่อไป เจ้าอาจติดตาม
แต่นี้ไม่ได้หมายความว่าเจ้าได้รับการพิชิตแล้ว เพราะเจ้าไม่มีความเข้าใจในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้
จะต้องมีการปฏิบัติให้ได้ตามสภาพเงื่อนไขบางอย่างเพื่อที่จะได้รับการพิชิต

ไม่ใช่ว่าทุกคนที่ติดตามได้รับการพิชิตแล้ว

เพราะในหัวใจของเจ้านั้นเจ้าไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเจ้าจึงจะต้องติดตามพระเจ้าของวันนี้

อีกทั้งเจ้าไม่รู้เจ้าได้มาถึงวันนี้ได้อย่างไร ใครได้สนับสนุนเจ้ามาจนกระทั่งถึงวันนี้

การปฏิบัติความเชื่อในพระเจ้าของผู้คนบางคนนั้นวุ่นวายสับสนในหัวตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้

การติดตามจึงไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเจ้ามีคำพยาน คำพยานที่แท้จริงนั้นคืออะไรกันแน่?

คำพยานที่พูดถึงในที่นี้มีสองส่วน: ส่วนหนึ่งคือคำพยานถึงการได้รับการพิชิต

และอีกส่วนคือคำพยานถึงการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

(ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วจะเป็นคำพยานภายหลังจากการทดสอบอันยิ่งใหญ่มากขึ้นและความทุกข์ลำบากของอนาคต) อีกนัยหนึ่ง หากเจ้าสามารถตั้งมั่นในระหว่างความทุกข์ลำบากและการทดสอบทั้งหลาย เช่นนั้นเจ้าก็จะได้เป็นคำพยานขั้นตอนที่สองแล้ว สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในวันนี้ก็คือคำพยานขั้นตอนที่หนึ่ง: การที่มีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ในระหว่างทุกๆ สถานการณ์ของการทดสอบในการทดสอบและการพิพากษา นี่คือการพยานของการได้รับการพิชิต นั่นเป็นเพราะบัดนี้คือเวลาแห่งการพิชิตชัย (เจ้าควรรู้ว่าบัดนี้เป็นเวลาแห่งพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก พระราชกิจหลักบนแผ่นดินโลกของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์คือการพิชิตผู้คนบนแผ่นดินโลกกลุ่มนี้ซึ่งติดตามพระองค์โดยผ่านทางการศึกษาและการทดสอบ)

การที่เจ้าจะสามารถเป็นคำพยานถึงการได้รับการพิชิตได้หรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพียงแค่ว่าเจ้าจะมีความสามารถที่จะติดตามไปจนถึงที่สุดได้หรือไม่เท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ขึ้นอยู่กับว่า

เจ้าจะสามารถเข้าใจการทดสอบและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่

ในขณะที่เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าแต่ละขั้นตอน

และขึ้นอยู่กับว่าเจ้าจะล่วงรู้พระราชกิจนี้ทั้งหมดอย่างแท้จริงหรือไม่

เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะหลุดรอดไปได้โดยแค่ติดตามไปจนถึงที่สุดเพียงเท่านั้น

เจ้าจะต้องมีความสามารถที่จะยอมจำนนอย่างเต็มที่ในระหว่างทุกๆ สถานการณ์ของการทดสอบและการพิพากษา

จะต้องสามารถเข้าใจพระราชกิจแต่ละขั้นตอนที่เจ้าได้รับประสบการณ์อย่างแท้จริง

และจะต้องมีความสามารถที่จะได้รับความรู้ในเรื่องพระอุปนิสัยของพระเจ้าและการเชื่อฟังในพระอุปนิสัยของพระเจ้า นี่คือการพยานขั้นสุดท้ายของการได้รับการพิชิต ซึ่งเจ้าพึงต้องแบกรับ

คำพยานถึงการได้รับการพิชิตอ้างอิงถึงความรู้ของเจ้าในเรื่องการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเป็นสำคัญ

คำพยานขั้นตอนนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าทำหรือพูดอะไรต่อหน้าผู้คนบนโลกนี้หรือบรรดาผู้ที่ใช้อำนาจ สิ่งที่สำคัญเหนืออื่นใดก็คือ การที่เจ้ามีความสามารถที่จะเชื่อฟังพระวจนะทั้งหมดจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าและพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์หรือไม่ ดังนั้น คำพยานขั้นตอนนี้จึงถูกชี้นำไปที่ซาตานและบรรดาศัตรูทั้งหมดของพระเจ้า—

บรรดาปีศาจและศัตรูทั้งหลายซึ่งไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สองและเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีก และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่เชื่อในข้อเท็จจริงเรื่องการทรงกลับมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า อีกนัยหนึ่ง

มันถูกชี้นำไปที่บรรดาศัตรูของพระคริสต์ทั้งหมด—

ศัตรูทั้งหมดซึ่งไม่เชื่อในการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

การคิดถึงพระเจ้าและการโหยหาในพระเจ้าไม่ได้พิสูจน์ว่าพระเจ้าได้พิชิตเจ้าแล้ว

นี่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระวณะที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

การที่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระวณะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

และการที่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระวิญญาณได้ทรงกลายเป็นพระวณะ และพระวณะได้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์

นี่คือคำพยานสำคัญ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะติดตามอย่างไร อีกทั้งไม่สำคัญว่าเจ้าจะสละตัวเจ้าเองอย่างไร

สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือการที่เจ้ามีความสามารถที่จะค้นพบจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกตินี้ได้หรือไม่

พระวณะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และพระวิญญาณแห่งความจริงได้เป็นที่ประจักษ์ในเนื้อหนัง—

ค้นพบว่าความจริง หนทาง และชีวิตทั้งหมดนั้นได้มาในเนื้อหนัง

พระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาถึงแผ่นดินโลกแล้วจริงๆ และพระวิญญาณได้เสด็จมาในเนื้อหนังแล้ว

แม้ว่าโดยผิวเผินแล้ว เรื่องนี้จะปรากฏแตกต่างไปจากมโนทัศน์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในพระราชกิจนี้เจ้ามีความสามารถที่จะมองเห็นได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่าพระวิญญาณได้เป็นที่ประจักษ์ในเนื้อหนัง

แล้ว และยิ่งไปกว่านั้น มองเห็นได้ว่าพระวณะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และพระวณะได้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เจ้าสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของพระวณะ: “ในปฐมกาลพระวาทะทรงดำรงอยู่

และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า” ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้าจะต้องเข้าใจว่าพระวณะของวันนี้คือพระเจ้า และมองเห็นพระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

นี่คือคำพยานที่ดีที่สุดในที่เจ้าสามารถเป็นได้

นี่พิสูจน์ว่าเจ้าครอบครองความรู้ที่แท้จริงในเรื่องพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์—

เจ้าไม่เพียงแต่มีความสามารถที่จะรู้จักพระองค์เท่านั้น

แต่ยังตระหนักรู้อีกด้วยว่าหนทางที่เจ้าก้าวเดินในวันนี้คือหนทางแห่งชีวิต และหนทางแห่งความจริง

พระราชกิจในช่วงระยะซึ่งพระเยซูได้ทรงปฏิบัตินั้นเพียงแต่ทำให้เนื้อแท้ของ “พระวณะทรงอยู่กับพระเจ้า”

ลุล่วงไปเท่านั้น: ความจริงเรื่องพระเจ้าทรงอยู่กับพระเจ้า

และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่กับเนื้อหนังและไม่สามารถแยกจากเนื้อหนังนั้นได้ นั่นคือ

เนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงอยู่กับพระวิญญาณของพระเจ้า

ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์อันยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นว่าพระเยซูผู้ซึ่งจุติเป็นมนุษย์ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้า

พระราชกิจช่วงระยะนี้ทำให้ความหมายภายในของคำว่า “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” ลุล่วงไปอย่างแท้จริง

ให้ความหมายที่ลึกยิ่งขึ้นต่อคำว่า “พระวณะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวณะทรงเป็นพระเจ้า”

และเปิดโอกาสให้เจ้าเชื่ออย่างมั่นคงในพระวณะที่ว่า “ในปฐมกาลพระวณะทรงเป็น” กล่าวคือ ณ

เวลาที่มีการทรงสร้างสรรพสิ่งพระเจ้าทรงครองพระวณะ

พระวณะของพระองค์ทรงอยู่กับพระองค์และไม่สามารถแยกจากพระองค์ได้ และในยุคนั้นสุดท้าย

พระองค์ทรงทำให้เห็นฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระวณะของพระองค์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีก

และเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นหนทางทั้งหมดของพระองค์—ได้ยินพระวณะทั้งหมดของพระองค์

เช่นนั้นคือพระราชกิจของยุคนั้นสุดท้าย เจ้าจะต้องมาเข้าใจสิ่งต่างๆ เหล่านี้อย่างทะลุปรุโปร่ง

มันไม่ใช่ประเด็นเกี่ยวกับการรู้จักเนื้อหนัง แต่เกี่ยวกับที่ว่าเจ้าเข้าใจเนื้อหนังและพระวณะอย่างไร

นี่คือสิ่งซึ่งเจ้าจะต้องเป็นคำพยาน สิ่งซึ่งทุกคนจะต้องรู้

เนื่องจากนี่เป็นพระราชกิจของการทรงจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สอง—

และเป็นครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์—

มันจึงทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์นั้นครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยม

ดำเนินการและส่งพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในเนื้อหนังออกไปอย่างละเอียดถี่ถ้วน

และนำยุคแห่งการทรงเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไปสู่บทวสาน ด้วยเหตุนี้

เจ้าจะต้องรู้ความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะยุ่งกับการดำเนินงานมากเพียงใด

และไม่สำคัญว่าเจ้าจะดำเนินการเรื่องภายนอกอื่นๆ ได้ดีเพียงใด สิ่งที่สำคัญคือ

การที่เจ้ามีความสามารถที่จะบนอบเฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้อย่างแท้จริงและอุทิศการเป็นอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าแด่พระเจ้า

และเชื่อฟังในพระวณะทั้งหมดซึ่งมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ได้หรือไม่ นี่คือสิ่งที่เจ้าควรทำ

และสิ่งที่เจ้าควรปฏิบัติตาม

คำพยานชิ้นตอนสุดท้ายคือคำพยานในเรื่องที่ว่าเจ้ามีความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือ

หรือไม่—กล่าวคือ เมื่อได้เข้าใจพระวณะทั้งหมดที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์แล้ว

เจ้าได้มาครอบครองความรู้ในเรื่องพระเจ้าและได้กลายเป็นมั่นใจเกี่ยวกับพระองค์

เจ้าใช้ชีวิตตามพระวณะทั้งหมดจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และสัมฤทธิ์สภาพเงื่อนไขต่างๆ

ที่พระเจ้าทรงขอจากเจ้า—รูปแบบของเปโตรและความเชื่อของโยบ—จนถึงขนาดที่เจ้าสามารถเชื่อฟังไปจนตาย

ยอมสละตัวเจ้าเองทั้งหมดแด่พระองค์ และสัมฤทธิ์ผลในฉายาของบุคคลซึ่งได้มาตรฐานในท้ายที่สุด

ซึ่งหมายถึงฉายาของใครบางคนที่ได้รับการพิชิตและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหลังจากที่ได้รับประสบ

การณ์กับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า นี่คือคำพยานชิ้นสุดท้าย—

คือคำพยานซึ่งผู้ที่ในที่สุดแล้วได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมควรจะเป็น

เหล่านี้คือคำพยานสองชิ้นตอนที่เจ้าควรจะเป็น และคำพยานเหล่านี้สัมพันธ์ระหว่างกัน

แต่ละประการนั้นจะขาดเสียไม่ได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เจ้าจะต้องรู้ กล่าวคือ

คำพยานที่เราฟังประสงคจากเจ้าในวันนี้ไม่ได้ถูกชี้นำไปที่ผู้คนของโลก อีกทั้งไม่ใช่บุคคลหนึ่งบุคคลใด
แต่ถูกชี้นำไปที่สิ่งซึ่งเราได้ขอจากเจ้า

มันถูกประเมินโดยการที่เจ้ามีความสามารถที่จะทำให้เราฟังพอใจได้หรือไม่

และการที่เจ้ามีความสามารถที่จะทำตามมาตรฐานทั้งหลายจากข้อพึงประสงค์ต่างๆ

ของเรามีต่อพวกเจ้าแต่ละคนโดยครบบริบูรณ์ได้หรือไม่ นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าควรเข้าใจ

การปฏิบัติ (5)

ระหว่างยุคพระคุณ พระเยซูได้ทรงเผยพระวจนะบางคำและทรงปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะหนึ่ง มีบริบทให้แก่พระวจนะทั้งหมด และพระวจนะทั้งหมดเหมาะสมสำหรับสภาพการณ์ต่างๆ ของผู้คนของเวลานั้น พระเยซูได้ตรัสและทรงพระราชกิจตามที่เหมาะสมกับบริบทในเวลานั้น พระองค์ยังได้ตรัสถึงคำเผยพระวจนะบางอย่างเช่นกัน

พระองค์ได้ทรงเผยพระวจนะว่าพระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาในระหว่างยุคสุดท้ายและจะปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะหนึ่ง กล่าวคือ

พระองค์ไม่ทรงเข้าใจอะไรนอกเหนือไปจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องปฏิบัติด้วยพระองค์เองในระหว่างยุคนั้น อีกนัยหนึ่ง พระราชกิจซึ่งนำมาโดยพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงมีขีดจำกัด ด้วยเหตุนี้

พระองค์ทรงปฏิบัติเพียงพระราชกิจของยุคซึ่งพระองค์ทรงดำรงอยู่เท่านั้นและไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจอื่นซึ่งไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับพระองค์ ในเวลานั้น พระเยซูไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจตามความรู้สึกหรือนิมิตต่างๆ แต่ตามที่เหมาะสมกับเวลาและบริบท ไม่มีใครได้นำทางหรือนำพระองค์

พระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์คือการดำรงอยู่ของพระองค์เอง—

มันเป็นพระราชกิจซึ่งควรจะดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นงานทั้งหมดที่เริ่มขึ้นโดยการจัดเป็นมนุษย์

พระเยซูทรงปฏิบัติพระราชกิจตามสิ่งที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรและทรงได้ยินเท่านั้น อีกนัยหนึ่ง พระวิญญาณทรงพระราชกิจโดยตรง

ไม่มีความจำเป็นสำหรับบรรดาผู้สื่อสารที่จะปรากฏต่อพระองค์และมอบความฝันทั้งหลายให้พระองค์ หรือสำหรับแสงที่ยิ่งใหญ่ใดที่จะฉายมาที่พระองค์และยอมให้พระองค์ทอดพระเนตร

พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างเป็นอิสระและโดยปราศจากข้อจำกัด

ซึ่งเป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้สึก อีกนัยหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจ พระองค์ไม่ได้ควานหาหรือคาดเดา แต่ได้ทรงสัมผัสฤทธิ์ผลในสิ่งต่างๆ ด้วยความง่ายดาย

ทรงปฏิบัติพระราชกิจและตรัสตามแนวคิดทั้งหลายของพระองค์เอง

และสิ่งใดที่พระองค์ได้ทรงเห็นด้วยพระเนตรของพระองค์เอง

โดยทรงจัดเตรียมความจำเป็นลับลับให้แก่สาวกแต่ละคนที่ได้ติดตามพระองค์

นี่คือความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าและงานของผู้คน: เมื่อผู้คนทำงาน

พวกเขาแสวงหาและควานหา

เลียนแบบและคิดอย่างรอบคอบอยู่ตลอดเวลาโดยขึ้นอยู่กับรากฐานที่วางโดยบุคคลอื่นๆ

เพื่อสัมผัสฤทธิ์การเข้าสู่ที่ลึกยิ่งกว่า พระราชกิจของพระเจ้าคือการจัดเตรียมในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจซึ่งพระองค์ควรจะทำด้วยพระองค์เอง
พระองค์ไม่ทรงจัดเตรียมความล้ำนให้คริสตจักรโดยใช้ความรู้จากงานของมนุษย์ไม่ว่าคนใด
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจในปัจจุบันตามสถานะต่างๆ ของผู้คน ด้วยเหตุนี้
การทำงานด้วยวิธีนี้จึงเป็นอิสระมากกว่างานที่ผู้คนทำเป็นพันๆ เท่า สำหรับผู้คน
มันอาจจะถึงกับดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติตามพระหน้าที่และพระราชกิจของพระองค์ไม่ว่าพระองค์จะ
พึงพอพระทัยอย่างไรก็ตาม—แต่พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเป็นเรื่องใหม่ กระนั้นก็ตาม
เจ้าควรรู้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้จัดเป็นมนุษย์ไม่เคยอยู่บนพื้นฐานความรู้สึกละเอียดต่างๆ ในเวลานั้น
หลังจากที่พระเยซูได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจในการถูกรีดกางเขนของพระองค์เสร็จสิ้นแล้ว
เมื่อบรรดาสาวกที่ได้ติดตามพระเยซูได้เข้าถึงจุดหนึ่งในการผ่านประสบการณ์ของพวกเขา
พวกเขารู้สึกว่าวันของพระเจ้ากำลังใกล้เข้ามาแล้ว
และรู้สึกว่าพวกเขาอาจจะได้พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในอีกไม่ช้า นั่นเป็นความรู้สึกที่พวกเขามี
และสำหรับพวกเขา ความรู้สึกนี้มีความสำคัญอย่างที่สุด แต่ในความเป็นจริงแล้ว ความรู้สึกต่างๆ
ภายในตัวผู้คนเชื่อถือไม่ได้ พวกเขารู้สึกว่าบางทีพวกเขากำลังจะเข้าถึงจุดสิ้นสุดของถนน
หรือรู้สึกว่าทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำและได้ทนทุกข์นั้นถูกลบทิ้งโดยพระเจ้า
เปาโลยังพูดอีกด้วยว่าเขาได้วิ่งแข่งจนครบถ้วน พู่ว่าเขาได้ต่อสู้แล้ว
และมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของเขา เขารู้สึกอย่างนั้น และเขาได้เขียนเรื่องนี้ไว้ในสาส์นต่างๆ
และส่งสาส์นเหล่านั้นไปยังคริสตจักรทั้งหลาย
การกระทำเช่นนั้นมาจากภาระที่เขาแบกรับไว้สำหรับคริสตจักรทั้งหลาย
และด้วยเหตุนี้เองจึงไม่ได้รับการใส่ใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเปาโลได้เอ่ยถ้อยคำเหล่านั้น
เขาไม่ได้มีสำนึกถึงถึงความไม่สบายใจ และเขาก็ไม่ได้รู้สึกถึงการดำเนินใดๆ และดังนั้นเขาจึงเชื่อว่าสิ่งต่างๆ
เหล่านั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาและค่อนข้างจะถูกต้อง และเชื่อว่าสิ่งต่างๆ
เหล่านั้นได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เมื่อดูจากวันนี้ สิ่งต่างๆ เหล่านั้นไม่ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย
สิ่งต่างๆ เหล่านั้นไม่ใช่อะไรนอกจากภาพลวงตาของมนุษย์คนหนึ่ง มีภาพลวงตามากมายภายในพวกมนุษย์
และพระเจ้าไม่สนพระทัยภาพลวงตาเหล่านั้นหรือไม่ทรงแสดงความคิดเห็นใดๆ เมื่อภาพลวงตาเหล่านั้นเกิดขึ้น
ส่วนใหญ่ของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงปฏิบัติผ่านความรู้สึกของผู้คน—
พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจภายในความรู้สึกของผู้คนนอกเหนือไปจากช่วงเวลาที่ยากลำบาก
และมีคมก่อนที่จะพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ หรือช่วงเวลาที่ไม่มีบรรดาอัครทูตหรือบรรดาคนทำงาน
ระหว่างช่วงระยะนั้นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ความรู้สึกพิเศษเฉพาะอย่างแก่ผู้คน
ตัวอย่างเช่น: เมื่อผู้คนไร้ซึ่งการทรงนำของพระวาระของพระเจ้า

พวกเขามีสำนึกรับรู้ความสุขซึ่งสุดจะพรรณนาได้เมื่อพวกเขาอธิษฐาน
พวกเขามีความรู้สึกของความชื่นชมยินดีในหัวใจของพวกเขา และพวกเขามีความสงบสุขและมีความสุขสบายใจ
เมื่อพวกเขามีการทรงนำของพระวณะแล้ว ผู้คนรู้สึกถึงความสดใสในจิตวิญญาณของพวกเขา
พวกเขามีเส้นทางของการปฏิบัติในการกระทำต่างๆ ของพวกเขา และแน่นอนว่า
พวกเขายังมีความรู้สึกของความสงบสุขและความสบายใจ เมื่อผู้คนเผชิญอันตราย
หรือพระเจ้าทรงหยุดพวกเขาไม่ให้ทำบางสิ่งบางอย่าง พวกเขา รู้สึกไม่สงบและไม่สบายใจในหัวใจของพวกเขา
เหล่านี้คือความรู้สึกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมอบให้มนุษย์โดยทั้งหมดทั้งมวล อย่างไรก็ดี
หากสภาพแวดล้อมอันไม่เป็นมิตรก่อให้เกิดบรรยากาศของความกลัว
ทำให้ผู้คนกลายเป็นวิตกกังวลและขี้ลาดเป็นพิเศษ
นั่นก็คือการแสดงออกตามปกติธรรมดาของความเป็นมนุษย์และไม่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้คนใช้ชีวิตท่ามกลางความรู้สึกของพวกเขาเองตลอดเวลา และได้ทำเช่นนั้นมาเป็นเวลาหลายปี
เมื่อพวกเขาสงบสุขภายในหัวใจของพวกเขา พวกเขาจะปฏิบัติตน
(โดยเชื่อว่าความเต็มใจของพวกเขาเป็นความรู้สึกของความสงบสุข)
และเมื่อพวกเขาไม่สงบสุขภายในหัวใจของพวกเขา พวกเขาจะไม่ปฏิบัติตน
(โดยเชื่อว่าความไม่สมัครใจหรือความไม่ชอบของพวกเขาเป็นความรู้สึกของความไม่สบายใจ) หากสิ่งต่างๆ
เป็นไปอย่างราบรื่น พวกเขาจะคิดว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า (ในความเป็นจริงแล้ว
มันเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ควรจะได้เป็นไปอย่างราบรื่นมาก ซึ่งก็คือกฎธรรมชาติของสรรพสิ่ง) เมื่อสิ่งต่างๆ
ไม่เป็นไปอย่างราบรื่น พวกเขาจะคิดว่ามันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า
เมื่อพวกเขาเผชิญบางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่ได้เป็นไปอย่างราบรื่น พวกเขาจะหยุด ความรู้สึกเช่นนั้น ไม่ถูกต้อง
และการปฏิบัติตนตามความรู้สึกเหล่านั้นจะเป็นสาเหตุให้เกิดการล่าช้ามากมาย ตัวอย่างเช่น
จะมีความล่าช้ามากมายแตกต่างกัน
อย่างแน่นอนในการนำความจริงไปปฏิบัติและจะยิ่งมากกว่านั้นอีกในการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
การตระหนักรู้สิ่งต่างๆ ในเชิงบวกมากมายจะเป็นการยาก ดังเช่นตามที่สุดท้ายที่กล่าวไว้
“ถนนไปสู่ความสุขนั้นคลาคล่ำไปด้วยความล้มเหลว”
ผู้คนมีความรู้สึกมากเกินไปในชีวิตภาคปฏิบัติของพวกเขา
โดยปล่อยให้พวกเขาหลงทางอยู่ตลอดเวลาและไม่แน่ใจเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่าง
ไม่มีอะไรชัดเจนต่อผู้คนนอกเสียจากว่าพวกเขาจะสามารถเข้าใจความจริง แต่โดยทั่วไปแล้ว
เมื่อพวกเขากระทำการหรือพูดตามความรู้สึกของพวกเขา

ตราบน้ำมันไม่ใช่อะไรบางอย่างซึ่งละเมิดหลักการสำคัญต่างๆ

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงมีปฏิกิริยาตอบสนองเลย มันก็เหมือน “มงกุฎแห่งความชอบธรรม”

ซึ่งรู้สึกได้โดยเปาโล: เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว ไม่มีใครเชื่อว่าความรู้สึกของเขานั้นผิด

และเปาโลเองก็ไม่เคยรู้สึกเลยว่าความรู้สึกของเขาไม่ถูกต้อง ความรู้สึกของผู้คนมาจากไหน? แน่นอนว่า

ความรู้สึกเหล่านั้นคือปฏิกิริยาตอบสนองต่างๆ ซึ่งมาจากสมองของพวกเขา

ความรู้สึกที่แตกต่างกันถูกสร้างขึ้นตามสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันและเรื่องราวต่างๆ ที่แตกต่างกัน

ในเวลาส่วนมากแล้ว ผู้คนทำการอนุมานด้วยตรรกะของมนุษย์เพื่อให้ได้สูตรต่างๆ หนึ่งในชุดโดยผ่านตรรกะนี้

ซึ่งส่งผลให้เกิดการก่อตัวของความรู้สึกของมนุษย์มากมาย โดยที่ไม่ทันได้รู้ตัว

ผู้คนเข้าสู่การอนุมานเชิงตรรกะของพวกเขาเอง และด้วยวิธีนี้

ความรู้สึกเหล่านี้กลายเป็นอะไรที่ผู้คนพึ่งพาในชีวิตของพวกเขา

ความรู้สึกเหล่านี้กลายเป็นความจำเป็นทางอารมณ์ในชีวิตของพวกเขา เช่น “มงกุฎแห่งความชอบธรรม”

ของเปาโลหรือ “การได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” ของพยานลี

พระเจ้าแทบจะไม่มีทางที่จะก้าวเข้าไปในความรู้สึกเหล่านี้ของมนุษย์

และต้องยอมให้พวกเขาพัฒนาตามที่พวกเขาจะทำ ในวันนี้ เราได้พูดต่อเจ้าแล้วอย่างตรงๆ

ในหลายแง่มุมของความจริง หากเจ้ายังคงดำเนินไปตามความรู้สึกของเจ้าต่อไป

เจ้าไม่ได้ยังคงใช้ชีวิตท่ามกลางความคลุมเครืออยู่หรือ?

เจ้าไม่ยอมรับพระวจนะที่ได้แถลงไว้แล้วอย่างชัดเจนสำหรับเจ้า และพึ่งพาความรู้สึกส่วนตัวของเจ้าตลอดเวลา

ในการนี้ เจ้าไม่เหมือนคนตาบอดที่กำลังคลำตัวข้างหรือ? และเจ้าจะได้รับสิ่งใดในท้ายที่สุด?

พระราชกิจทั้งหมดซึ่งได้กระทำเสร็จสิ้นโดยพระเจ้าผู้จัดเป็นมนุษย์ในวันนี้เป็นของจริง

นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าสามารถรู้สึกได้ หรือบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าสามารถจินตนาการได้

ยิ่งน้อยไปกว่านั้นคือการที่มันเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าสามารถอนุมานได้—

มันเป็นเพียงบางสิ่งบางอย่างซึ่งเจ้าจะสามารถเข้าใจได้เมื่อข้อเท็จจริงต่างๆ มาถึงเจ้า บางครั้ง

แม้ในกรณีที่ข้อเท็จจริงเหล่านั้นมาถึง เจ้าก็ยังคงไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน

และผู้คนจะไม่เข้าใจจนกระทั่งพระเจ้าทรงกระทำการด้วยพระองค์เองเพื่อนำความชัดเจนที่ยิ่งใหญ่มาสู่ข้อเท็จจริง

ที่แท้จริงเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ในเวลานั้น มีภาพลวงตามากมายท่ามกลางบรรดาสาวกที่ติดตามพระเยซู

พวกเขาเชื่อว่าวันของพระเจ้ายิ่งใหญ่กำลังมาถึงและพวกเขาคงจะตายเพื่อพระเจ้าและคงจะได้สามารถพบกับองค์พระ

เยซูเจ้าในอีกไม่ช้า เปโตรได้รื้อถึงเจ็ดปีเต็มเพราะความรู้สึกนี้—แต่มันก็ยังไม่ได้มาถึง

พวกเขารู้สึกว่าชีวิตของพวกเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว

ความรู้สึกภายในพวกเขาได้ทวีคูณขึ้นและความรู้สึกเหล่านี้ได้กลายเป็นรากฐาน

แต่พวกเขาได้ผ่านประสบการณ์ความล้มเหลวต่างๆ มากมายและไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ พวกเขาเองไม่รู้ว่กำลังเกิดอะไรอยู่ สิ่งซึ่งได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่อาจถูกเติมเต็มใช่หรือไม่? ความรู้สึกของผู้นั้นเชื่อถือไม่ได้ เพราะผู้นั้นมีวิธีการคิดและแนวคิดต่างๆ เป็นของพวกเขาเอง พวกเขาจึงสร้างความเชื่อมโยงต่างๆ มากมายโดยมีพื้นฐานบนบริบทและสภาพการณ์ต่างๆ ในเวลานั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับผู้นั้นซึ่งวิธีการคิดของพวกเขาสมบูรณ์ พวกเขาจะกลายเป็นตื่นเต้นเกินไปและช่วยไม่ได้เลยที่จะสร้างความเชื่อมโยงต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องนี้ใช้กับกรณีของ “บรรดาผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย” ที่มีความรู้และทฤษฎีต่างๆ ที่สูงส่ง ผู้ซึ่งการเชื่อมโยงต่างๆ

ของพวกเขาเนั้นกลายเป็นอุดมสมบูรณ์มากขึ้นหลังจากที่ต้องจัดการกับโลกเป็นเวลาหลายปี โดยที่พวกเขาไม่ทันได้รู้ตัว

การเชื่อมโยงเหล่านั้นเข้าครอบงำใจของพวกเขาและกลายเป็นความรู้สึกอันทรงพลังอย่างที่สุดของพวกเขา และพวกเขาก็พอใจกับการเชื่อมโยงเหล่านั้น เมื่อผู้นั้นต้องการทำอะไรบางอย่าง ความรู้สึกและจินตนาการต่างๆ จะปรากฏขึ้นภายในตัวพวกเขาและพวกเขาจะคิดว่าพวกเขานั้นถูกต้อง ต่อมาภายหลัง เมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขายังไม่ได้ถูกเติมเต็ม ผู้นั้นก็ไม่สามารถขบคิดได้ว่าอะไรที่ผิดปกติ บางทีพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนแผนการของพระองค์แล้ว

มันหลีกเลี่ยงไม่ได้เลยที่ผู้นั้นทั้งหมดจะมีความรู้สึกต่างๆ

ระหว่างยุคธรรมบัญญัติผู้นั้นจำนวนมากยังมีความรู้สึกเฉพาะอย่างอีกด้วย แต่ข้อผิดพลาดต่างๆ

ในความรู้สึกของพวกเขาไม่น้อยกว่าผู้นั้นในวันนี้ นั่นเป็นเพราะว่าก่อนหน้านี้

ผู้นั้นสามารถเห็นการทรงปรากฏของพระยาห์เวห์ได้

พวกเขาสามารถเห็นบรรดาผู้สื่อสารได้และพวกเขามีความฝัน ผู้นั้นของวันนี้ไม่สามารถเห็นนิมิตต่างๆ

หรือบรรดาผู้สื่อสารได้ และด้วยเหตุนี้ข้อผิดพลาดต่างๆ ในความรู้สึกของพวกเขาจึงได้ทวีคูณขึ้น

เมื่อผู้นั้นของวันนี้รู้สึกว่าจะไรบางอย่างถูกต้องเป็นพิเศษและนำสิ่งนั้นไปปฏิบัติ

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงตำหนิพวกเขา และพวกเขาก็สงบสุขภายในเป็นอย่างมาก

หลังจากที่รู้ข้อเท็จจริงแล้ว

พวกเขาค้นพบว่าพวกเขานั้นคิดผิดก็โดยผ่านพิธีมหาสนิทหรือการอ่านพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

แง่มุมหนึ่งของเรื่องนี้ก็คือว่าไม่มีบรรดาผู้สื่อสารที่ปรากฏต่อผู้นั้น ความฝันทั้งหลายก็แทบจะไม่มี

และผู้นั้นก็ไม่เห็นอะไรที่เป็นนิมิตบนท้องฟ้าเลย

อีกแง่มุมหนึ่งก็คือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเพิ่มคำเตือนต่างๆ และการลงโทษของพระองค์ภายในตัวผู้นั้น

แทบจะไม่มีพระราชกิจใดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวพวกเขา ด้วยเหตุนี้

หากผู้คนไม่กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า ไม่แสวงหาความจริงด้วยวิธีการเชิงปฏิบัติ และไม่เข้าใจเส้นทางของการปฏิบัติ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่ได้เก็บเกี่ยวอะไรเลย หลักการต่างๆ ของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นดังนี้:

พระองค์ไม่สนพระทัยในสิ่งซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจของพระองค์

หากบางสิ่งบางอย่างไม่ได้อยู่ภายในขอบเขตของอำนาจของพระองค์

พระองค์ไม่เคยทรงก้าวท้าวหรือแทรกแซงอย่างสิ้นเชิง

ทรงปล่อยให้ผู้คนสร้างปัญหาอะไรก็ตามที่พวกเขาปรารถนา เจ้าสามารถกระทำการอะไรก็ได้ที่เจ้าต้องการ

แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าพบว่าตัวเจ้าเองนั้นตื่นตระหนกและอับจนหนทาง

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างมุ่งมั่นในเนื้อหนังของพระองค์เองเท่านั้น

ไม่เคยทรงแทรกแซงในงานของมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงโลกมนุษย์

และทรงปฏิบัติพระราชกิจซึ่งพระองค์ควรจะต้องทรงปฏิบัติ

เจ้าจะไม่ถูกตำหนิเตือนหากเจ้าทำอะไรบางอย่างที่ผิดในวันนี้

และเจ้าจะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลหากเจ้าทำอะไรบางอย่างที่ดีในวันพรุ่งนี้ เหล่านี้เป็นเรื่องของมนุษย์

และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแม้แต่อย่างใดกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์—

นี่ไม่ได้อยู่ภายในขอบเขตของงานของเราเลย

ในเวลาที่เขาเปโตรกำลังทำงานอยู่นั้น เขาได้เอ่ยถ้อยคำมากมายและได้ทำงานมาก

เป็นไปได้หรือไม่ที่ไม่มีสิ่งใดเลยที่มาจากแนวคิดของมนุษย์

เพราะการที่มันจะได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้งหมดทั้งมวลนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

เปโตรเป็นเพียงสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า เขาคือผู้ติดตาม เขาคือเปโตร ไม่ใช่พระเยซู

และเนื้อแท้ของพวกเขาก็ไม่เหมือนกัน แม้ว่าเปโตรจะถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่ใช่ทุกสิ่งที่เขาทำมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะที่จริงแล้วเขาเป็นมนุษย์คนหนึ่ง

เปาโลก็เอ่ยถ้อยคำหลายคำและเขียนสาส์นต่างๆ จำนวนไม่น้อยไปยังคริสตจักรต่างๆ ด้วยเช่นกัน

ซึ่งส่วนหนึ่งของถ้อยคำและสาส์นเหล่านี้ถูกรวบรวมไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงแสดงความคิดเห็นใดๆ

เพราะนั่นเป็นเวลาที่เปาโลกำลังถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน เขาได้รับประสบการณ์และความรู้บางอย่าง

และเขาได้เขียนประสบการณ์และความรู้เหล่านั้นและส่งต่อไปยังบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาในองค์พระผู้เป็น

เจ้า พระเยซูไม่ได้ทรงมีปฏิริยาใดๆ เหตุใดพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่ทรงหยุดเขาในเวลานั้น?

มันเป็นเพราะมีมลทินบางอย่างซึ่งเกิดจากวิธีการคิดปดิดธรรมดาของผู้คน มันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นอกจากนั้น

การกระทำต่างๆ ของเขาไม่ได้ไปถึงจุดที่ว่าเป็นการแทรกแซงหรือการก่อกวน

เมื่อมีงานของธรรมชาติของมนุษย์ประเภทนี้บางอย่าง ผู้คนพบว่าการยอมรับนั้นทำได้ง่ายกว่า พวกเขาถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา หากว่ามลทินต่างๆ

จากวิธีการคิดอันปกติธรรมดาของมนุษย์ไม่แทรกแซงสิ่งใดๆ เลย อีกนัยหนึ่ง

ผู้คนที่มีความสามารถที่จะคิดแบบนั้นกันทุกคน เมื่อผู้คนใช้ชีวิตในเนื้อหนัง พวกเขาไม่มีความคิดเป็นของตนเอง แต่ไม่มีทางที่จะถอนความคิดเหล่านี้ออกไปได้ อดีตกาล

หลังจากที่ได้ผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าชั้วขณะหนึ่งและเข้าใจความจริงบางอย่างแล้ว ก็จะมีวิธีการคิดเหล่านี้น้อยลง เมื่อพวกเขาได้ผ่านประสบการณ์กับสิ่งต่างๆ มากขึ้น

พวกเขาจะสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนและด้วยเหตุนี้จะไม่แทรกแซงสิ่งต่างๆ น้อยลง อีกนัยหนึ่ง

เมื่อจินตนาการต่างๆ และการอนุমানเชิงตรรกะของผู้คนถูกปฏิเสธ

ความรู้สึกที่ผิดปกติก่อนหน้านี้จะลดน้อยถอยลง พวกเขาใช้ชีวิตในเนื้อหนังมีความคิดเป็นของตนเองกันทุกคน แต่ในท้ายที่สุด

พระเจ้าจะทรงดำเนินพระราชกิจกับพวกเขาจนถึงจุดที่ว่าความคิดของพวกเขาจะไม่สามารถรบกวนพวกเขาได้

พวกเขาจะไม่พึ่งพาความรู้สึกในชีวิตของพวกเขาอีกต่อไป วุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเขาจะเติบโต

และพวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้าภายในความเป็นจริงได้ และจะไม่ทำสิ่งต่างๆ

ที่คลุมเครือหรือว่างเปล่าอีกต่อไป และเช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่ทำสิ่งต่างๆ

ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดการแทรกแซงต่างๆ ด้วยวิธีนี้ ภาพลวงตาของพวกเขาจะไม่มีอยู่อีกต่อไป

และนับจากเวลานี้ไปการกระทำต่างๆ ของพวกเขาจะเป็นวุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเขา

ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (1)

มวลมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างล้าลึก ไม่รู้ว่ามีพระเจ้า และได้หยุคนมัสการพระเจ้า
ในตอนเริ่มต้นที่อาดัมและเอวาได้รับการสร้างขึ้น พระสิริและคำพยานของพระยาห์เวห์ปรากฏอยู่เสมอ
แต่หลังจากที่ถูกทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้สูญเสียพระสิริและคำพยานนั้น
เพราะทุกคนกบฏต่อพระเจ้าและหยุคเคารพพระองค์โดยสิ้นเชิง
พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้คือการฟื้นฟูคำพยานทั้งหมดและพระสิริทั้งหมด
และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนนมัสการพระเจ้า เพื่อที่จะมีคำพยานท่ามกลางสิ่งทรงสร้าง
นี่คือพระราชกิจที่จะมีการปฏิบัติในระหว่างช่วงระยะนี้ มวลมนุษย์จะถูกพิชิตอย่างไรกันแน่?
โดยการใช้พระราชกิจของพระวณะในช่วงระยะนี้เพื่อโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่ออย่างสมบูรณ์ โดยการใชการเผย
การพิพากษา การติสสอน และการสาปแช่งอย่างไว้ปรานี เพื่อนำเขาสู่การบนอบอย่างเต็มที่
โดยการเปิดเผยความเป็นกบฏของมนุษย์ และพิพากษการด้านทานของเขา
เพื่อที่เขาอาจได้รู้ถึงความไม่ชอบธรรมและความสกปรกโสมนของมวลมนุษย์
และด้วยเหตุนี้จึงใช้สิ่งเหล่านี้เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นให้กับอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า
มนุษย์ถูกพิชิตและได้รับการโน้มน้าวให้เชื่ออย่างเต็มที่โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้เป็นส่วนใหญ่
พระวณะคือวิถีทางสู่การพิชิตมวลมนุษย์ในขั้นสุดท้าย
และทุกคนที่ยอมรับการพิชิตชัยของพระเจ้าต้องยอมรับการเขียนดีและการพิพากษาของพระวณะของพระองค์
กระบวนการพิชิตในวันนี้คือกระบวนการพิชิตนั่นเอง แล้วผู้คนควรให้ความร่วมมืออย่างไรกันแน่?
โดยการใช้วิธีการกินและดื่มพระวณะเหล่านี้ และทำให้ความเข้าใจพระวณะเหล่านี้สัมฤทธิ์ผล
ส่วนในเรื่องว่าผู้คนถูกพิชิตอย่างไรนั้น นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ด้วยตัวเอง
ทั้งหมดที่เจ้าสามารถทำได้คือการมารู้จักความเสื่อมทรามและความสกปรกโสมนของเจ้า ความเป็นกบฏของเจ้า
และความไม่ชอบธรรมของเจ้าโดยผ่านทางวิธีการกินและดื่มพระวณะเหล่านี้
และคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า หลังจากที่จับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
หากเจ้ามีความสามารถที่จะนำสิ่งนั้นมาปฏิบัติ
และหากเจ้ามีนิมิตและมีความสามารถที่จะบนอบต่อพระวณะเหล่านี้ได้อย่างสมบูรณ์
และไม่ทำการเลือกสิ่งใดๆ ด้วยตัวเจ้าเอง เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้ถูกพิชิตแล้ว—
และการพิชิตนั้นจะเป็นผลจากพระวณะเหล่านี้แล้ว เหตุใดมวลมนุษย์จึงสูญเสียคำพยาน?
เนื่องจากไม่มีผู้ใดมีความเชื่อในพระเจ้า เพราะในหัวใจของผู้คนไม่มีพื้นที่สำหรับพระเจ้า
การพิชิตชัยเหนือมวลมนุษย์คือการฟื้นฟูความเชื่อของมวลมนุษย์
ผู้คนที่ต้องการวิ่งเข้าไปในโลกที่เป็นธรรมดาโลกอย่างผลิผลามเสมอ พวกเขาเก็บงำความหวังมากมายจนเกินไป

ต้องการเพื่ออนาคตของพวกเขามากมายจนเกินไป และมีข้อเรียกร้องอันฟุ้งเฟ้อมากมายจนเกินไป พวกเขาคิดถึงเนื้อหนังอยู่เสมอ วางแผนเพื่อเนื้อหนังอยู่เสมอ และไม่มีความสนใจใดๆ ที่จะแสวงหาวิธีที่จะเชื่อในพระเจ้า หัวใจของพวกเขาได้ถูกซาตานฉกไปแล้ว พวกเขาได้สูญเสียความเคารพของพวกเขาเพื่อพระเจ้าแล้ว และพวกเขายึดติดกับซาตาน แต่มนุษย์ได้รับการสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงได้สูญเสียคำพยาน ซึ่งหมายถึงเขาได้สูญเสียพระสิริของพระเจ้า

จุดประสงค์ของการพิชิตมวลมนุษย์คือเพื่อเรียกกลับคืนซึ่งเกียรติยศของความเคารพที่มนุษย์มีให้พระเจ้า ซึ่งสามารถกล่าวได้ดังนี้ว่า ผู้คนที่ไม่ได้ตามเสาะหาชีวิตมีจำนวนมากมาย ถึงแม้ว่าจะมีบางคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาชีวิต แต่พวกเขาก็มีจำนวนเพียงหยิบมือหนึ่ง ผู้คนมีใจหมกมุ่นอยู่กับอนาคตของพวกเขา และไม่ให้ความสนใจใดๆ กับชีวิต บางคนกบฏต่อพระเจ้าและต้านทานพระเจ้า ตัดสินพระองค์กลับหลังพระองค์ และไม่นำความจริงไปปฏิบัติ ผู้คนเหล่านี้ถูกเพิกเฉยอยู่ในตอนนี้ ไม่มีการกระทำสิ่งใดกับบุตรแห่งการกบฏเหล่านี้ในขณะนี้ แต่ในอนาคต เจ้าจะใช้ชีวิตอยู่ในความมืด ร่ำไห้คร่ำครวญและขบเคี้ยวเกี่ยวพันของเจ้า

เจ้าไม่รู้ถึงคุณค่าของความสว่างเมื่อเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่นั้น แต่เจ้าจะตระหนักถึงความล้ำค่านั้นเมื่อเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในคืนที่มีมิด และในตอนนั้นเจ้าจะรู้สึกเสียใจ ตอนนี้เจ้ารู้สึกสบายดี แต่วันที่เจ้ารู้สึกเสียใจจะมาถึงในวันหนึ่ง เมื่อวันนั้นมาถึง และเมื่อความมืดเคลื่อนลงมาและไม่มีแสงสว่างอีกต่อไป ก็จะสายไปแล้วที่จะมาเสียใจ

เจ้าล้มเหลวที่จะชื่นชมเวลาที่เจ้ามีในตอนนี้นี้เพราะเจ้ายังคงไม่เข้าใจพระราชกิจของวันนี้ นั่นเอง

ทันทีที่พระราชกิจสำหรับทั่วทั้งจักรวาลเริ่มต้นขึ้น ซึ่งหมายถึงตอนที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราากำลังพูดในวันนี้ได้กลายเป็นจริง

ผู้คนมากมายจะก้มศีรษะและหลั่งน้ำตาแห่งความระทม และในการกระทำเช่นนั้น พวกเขาจะไม่ได้ตกอยู่ในความมืดพร้อมทั้งร่ำไห้คร่ำครวญและขบเคี้ยวเกี่ยวพันแล้วหรือ?

ทุกคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาชีวิตจริงๆ และได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์สามารถนำมาใช้งานได้ในขณะที่บุตรแห่งการกบฏทุกคนที่ไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้งานจะตกลงสู่ความมืด

พวกเขาจะสูญเสียพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่สามารถเข้าใจสิ่งใดได้เลย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงจะทรมานและสะอึกสะอื้น เมื่อถูกผลักให้ได้รับการลงโทษแล้ว

หากเจ้ามีความพร้อมเป็นอย่างดีในพระราชกิจระยะนี้ และเจ้าได้เติบโตในชีวิตของเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้งาน หากเจ้าไม่มีความพร้อม เช่นนั้นแล้วแม้ว่าเจ้าจะถูกเรียกสำหรับพระราชกิจระยะต่อไป แต่เจ้าก็จะไม่เหมาะสมที่จะนำไปใช้งาน—

ถึงจุดนี้เจ้าจะไม่มีโอกาสอีกถึงแม้ว่าเจ้าจะปรารถนาที่จะเตรียมตัวเองให้พร้อมก็ตาม
พระเจ้าจะเสด็จจากไปแล้ว แล้วเจ้าจะสามารถไปที่แห่งใดเพื่อหาโอกาสเหมาะแบบที่อยู่ต่อหน้าเจ้าในตอนนี้ได้?
เจ้าจะสามารถไปที่แห่งใดเพื่อรับแบบฝึกหัดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้กับเจ้าด้วยพระองค์เองได้? ถึงตอนนั้น
พระเจ้าจะไม่ตรัสหรือประทานพระสุรเสียงของพระองค์ด้วยพระองค์เอง
ทั้งหมดที่พวกเจ้าจะมีความสามารถที่จะทำได้คือการอ่านสิ่งต่างๆ ที่กำลังมีการพูดถึงในวันนี้—
ถึงตอนนั้นแล้วความเข้าใจจะมาถึงง่าย ๆ ใช้อย่างไร?
ชีวิตในอนาคตจะสามารถดีไปกว่าที่เป็นในวันนี้ได้อย่างไร? ถึงจุดนั้น
เจ้าจะไม่ทนทุกข์กับการตายทั้งเป็นในขณะที่เจ้าทำให้คร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเจ้าหรือ?
ตอนนี้กำลังมีการประทานพระพรให้แก่เจ้า แต่เจ้าไม่รู้ว่าจะชื่นชมกับพระพรได้อย่างไร
เจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในความผาสุก แต่เจ้ายังคงไม่ตระหนักถึงสิ่งที่พิสูจน์ว่าเจ้าถูกกำหนดให้ทนทุกข์!
วันนี้ผู้คนบางคนด้านทาน บางคนกบฏ บางคนก็ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ เราเพียงแค่ทำเพิกเฉยต่อเจ้า
แต่อย่าคิดว่าเราไม่ตระหนักถึงสิ่งที่พวกเจ้ากำลังทำอยู่ เราไม่เข้าใจแก่นแท้ของพวกเจ้าหรือ?
เหตุใดจึงเอาแต่ขัดแย้งกับเรา?
เจ้าไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะไล่ตามเสาะหาชีวิตและพระพรเพื่อประโยชน์ของเจ้าเองหรือ?
ที่เจ้ามีความเชื่อนั้นไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของเจ้าเองหรือ? ในชั่วขณะปัจจุบันนี้
เรากำลังปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยโดยการพูดเท่านั้น
และทันทีที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้มาถึงบทวสาน บทวสานของเจ้าก็จะเห็นได้ชัดเจน
เราต้องบอกเจ้าอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งหรือไม่?

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เห็นได้ชัดเจนว่าบทวสานของมนุษย์จะเป็นอะไร
เหตุใดเราถึงพูดว่าการติสสอนและการพิพากษาในวันนี้คือการตัดสินต่อหน้ามหาบัลลังก์ใหญ่สีขาวในยุคสุดท้าย?
เจ้ามองไม่เห็นการนี้หรือ? เหตุใดพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจึงเป็นพระราชกิจช่วงระยะสุดท้าย?
พระราชกิจนี้ไม่ใช่เพื่อสำแดงว่ามนุษย์แต่ละประเภทจะพบกับบทวสานรูปแบบใดหรือ?
พระราชกิจนี้ไม่ใช่เพื่อให้ทุกคนได้รับการติสสอนและการพิพากษาในระหว่างช่วงเวลาเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิต
ชัยดำเนินไป เพื่อแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา
แล้วจากนั้นก็ได้รับการจำแนกตามประเภทของพวกเขาหรือ? แทนที่จะกล่าวว่านี่เป็นการพิชิตมวลมนุษย์
อาจจะเป็นการดีกว่าที่จะกล่าวว่านี่กำลังแสดงให้เห็นว่าบุคคลแต่ละประเภทจะมีบทวสานแบบใด
นี่เป็นเรื่องของการพิพากษาบาปของผู้คน และจากนั้นจึงเปิดเผยประเภทต่างๆ ของผู้คน
ดังนั้นจึงเป็นการตัดสินว่าพวกเขาชั่วร้ายหรือชอบธรรม หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
พระราชกิจแห่งการประทานรางวัลสำหรับความดีและการลงโทษสำหรับความชั่วก็จะมาถึง

ผู้คนที่เชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์—ซึ่งหมายถึงผู้ที่ถูกพิชิตอย่างถาวร—
จะได้รับการจัดให้อยู่ในชั้นตอนถัดไปในการเผยแพร่มหกิจของพระเจ้าไปยังทั่วทั้งจักรวาล
ผู้ที่ไม่ถูกพิชิตจะถูกจัดให้อยู่ในความมืดและจะพบกับหายนะ
ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงจะได้รับการจำแนกตามประเภท พวกคนทำชั่วจะถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มความชั่วร้าย
จะอยู่โดยไม่มีแสงอาทิตย์อีกเลย และผู้ชอบธรรมจะได้รับการจัดให้อยู่ในกลุ่มความดี
ได้รับความสว่างและใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างตลอดกาล บททอสาสำหรับทุกสรรพสิ่งมาใกล้แล้ว
บททอสาของมนุษย์ได้รับการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนกับตาของมนุษย์
และทุกสรรพสิ่งได้รับการจำแนกตามประเภท เช่นนั้นแล้ว
ผู้คนที่สามารถหลีกเลี่ยงหนีจากความระทมของการที่แต่ละคนได้รับการจำแนกตามประเภทได้อย่างไร?
บททอสาที่แตกต่างกันของมนุษย์แต่ละประเภทได้รับการเปิดเผยเมื่อบททอสาของทุกสรรพสิ่งมาใกล้แล้ว
และมีการดำเนินการนี้ในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตทั่วทั้งจักรวาล
(รวมถึงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมด ซึ่งเริ่มต้นด้วยพระราชกิจในปัจจุบัน)
การเปิดเผยบททอสาของมวลมนุษย์ทั้งปวงดำเนินการหน้าบัลลังก์พิพากษา
ในระหว่างช่วงเวลาที่การตัดสินดำเนินไป
และในระหว่างช่วงเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของยุคสุดท้ายดำเนินไป
การจำแนกผู้คนที่สอดคล้องกับประเภทไม่ใช่การคืนผู้คนที่กลับไปยังประเภทดั้งเดิมของพวกเขา
เพราะมีมนุษย์เพียงประเภทเดียวเท่านั้นในเวลาที่มีมนุษย์ได้รับการสร้างขึ้น ณ เวลาแห่งการทรงสร้าง
การแบ่งแยกเดียวที่มีคือระหว่างชายและหญิง ไม่มีผู้คนหลายประเภทแตกต่างกันไปมากนัก
มนุษย์หลายประเภทที่แตกต่างกันเกิดขึ้นก็หลังจากผ่านช่วงเวลาที่มีการเสื่อมทรามไปหลายพันปีแล้วเท่านั้น
โดยที่บางประเภทอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพวกมารสกปรกโสम्म
บางประเภทอยู่ภายใต้แดนครอบครองของพวกมารชั่วร้าย และบางประเภท ผู้ที่ไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งชีวิต
ก็อยู่ภายใต้อำนาจครอบครองขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ประเภทหลายประเภทค่อยๆ
เกิดขึ้นท่ามกลางผู้คน โดยหนทางนี้เท่านั้น
และเพราะเช่นนั้นเท่านั้นผู้คนจึงแยกออกเป็นประเภทหลายประเภทภายในครอบครัวขนาดใหญ่ของมนุษย์
ผู้คนทั้งหมดต่างมี “บิดา” ที่แตกต่างกัน
ไม่ว่าทุกคนอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อย่างสมบูรณ์
เพราะมนุษย์เป็นกบฏจนเกินไป การพิพากษาอันชอบธรรมเผยตัวตนที่แท้จริงของบุคคลแต่ละประเภท
ไม่เหลืออะไรที่ซ่อนอยู่ ทุกคนแสดงใบหน้าทีที่แท้จริงของตนในความสว่าง ณ จุดนี้
มนุษย์ไม่ได้เป็นอย่างที่เขาเป็นมาแต่ดั้งเดิมอีกต่อไป

สภาพเสมือนแต่ดั้งเดิมของบรรพบุรุษของเขาได้อันตรธานหายไปนานแล้ว
เพราะพงศ์พันธุ์มากมายนับไม่ถ้วนของอาดัมและเอวาได้ถูกชาตานครบครองนานแล้ว
ไม่มีวันได้รู้จักสวรรค์พระอาทิตย์อีก และเพราะผู้คนได้ถูกเติมเต็มด้วยพิษทุกรูปแบบของชาตานั้น
ดังนั้นผู้คนจึงมีบ้านปลายที่เหมาะสมของพวกเขา ที่มากกว่านั้น
พวกเขาได้รับการจำแนกตามประเภทบนพื้นฐานของพิษที่แตกต่างกัน
ซึ่งหมายความว่าพวกเขาได้รับการแบ่งชนิดตามขอบข่ายที่พวกเขาถูกพิชิตในวันนี้
บททดสอบของมนุษย์ไม่ใช่บางสิ่งที่ได้รับการลิขิตไว้ล่วงหน้านับตั้งแต่การทรงสร้างโลก
นั่นเป็นเพราะว่าเมื่อเริ่มต้นมีมนุษย์เพียงประเภทเดียวที่เรียกรวมกันว่า “มวลมนุษย์”
และมนุษย์ไม่ได้ถูกชาตানทำให้เสื่อมทรามในตอนแรก
และผู้คนทั้งหมดต่างใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้าและไม่มีคามมืดบังเกิดกับพวกเขา
แต่หลังจากที่มนุษย์ถูกชาตানทำให้เสื่อมทราม
ผู้คนทุกชนิดและทุกประเภทแพร่กระจายไปทั่วทั้งแผ่นดินโลก—
ผู้คนทุกชนิดและทุกประเภทที่มาจากครอบครัวที่เรียกรวมกันว่า “มวลมนุษย์” ที่ประกอบด้วยชายและหญิง
พวกเขาทั้งหมดต่างมีบรรพบุรุษของพวกเขาเป็นผู้นำให้พวกเขาไกลห่างจากบรรพบุรุษที่เก่าแก่ที่สุดของพวกเขา
—มวลมนุษย์ที่ประกอบด้วยชายและหญิง (นั่นคือ อาดัมและเอวาแต่ดั้งเดิม
ซึ่งเป็นบรรพบุรุษที่เก่าแก่ที่สุดของพวกเขา) ณ ขณะนั้น
คนอิสราเอลเป็นผู้คนเพียงพวกเดียวที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลกที่ได้รับการทรงนำโดยพระยาห์เวห์
จากนั้นผู้คนชนิดต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากอิสราเอลทั้งหมด (หมายถึงจากเผ่าพันธุ์ครอบครัวแต่ดั้งเดิม)
ก็สูญเสียการทรงนำของพระยาห์เวห์ ผู้คนยุคแรกๆ
ที่ไม่รู้เท่าทันอย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับเรื่องราวของโลกมนุษย์เหล่านี้ทำตามบรรพบุรุษของพวกเขาตามลำดับเพื่อใช้ชีวิต
อยู่ในดินแดนที่พวกเขาอ้างสิทธิ ซึ่งได้ดำเนินอยู่มาจนถึงปัจจุบันนี้
ดังนั้นพวกเขาก็ยังคงไม่รู้เท่าทันว่าพวกเขาไกลห่างจากพระยาห์เวห์ได้อย่างไร
และพวกเขาได้ถูกทำให้เสื่อมทรามจนถึงวันนี้จากพวกมารสกปรกโสम्मและมารชั่วร้ายทุกรูปแบบอย่างไร
ผู้ที่เคยถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างล้าลึกและถูกวางยาพิษมาจนถึงตอนนี้—
ผู้ที่ในท้ายที่สุดแล้วไม่สามารถได้รับการช่วยกู้ได้—
จะไม่มีตัวเลือกอื่นใดนอกเหนือจากการทำตามบรรพบุรุษของพวกเขา
มารสกปรกโสम्मที่ทำให้พวกเขาเสื่อมทราม
ผู้ที่ในท้ายที่สุดแล้วสามารถได้รับการช่วยให้อุดจะไปยังบ้านปลายที่เหมาะสมของมวลมนุษย์
ซึ่งหมายถึงการไปยังบททดสอบที่สงวนไว้สำหรับผู้ที่ได้รับการช่วยให้อุดและผู้ที่ถูกพิชิต

จะมีการทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อช่วยผู้ที่สามารถช่วยให้รอดได้ทั้งหมดให้รอด—

แต่สำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้สึกและไม่สามารถรักษาได้นั้น

ตัวเลือกเดียวของพวกเขาจะเป็นการติดตามบรรพบุรุษของพวกเขาลงในบาตาลีกแห่งการตีสอน

จงอย่าคิดว่าบททอสาของเจ้าได้รับการลิดไว้ล่วงหน้าแล้วเมื่อเริ่มต้นและเพ็งจะได้รับการเปิดเผยในตอนนี้นะ
นั่น หากเจ้าคิดเช่นนั้น

เช่นนั้นแล้วเจ้าลืมไปแล้วหรือว่าได้มีการสร้างประเพณีมนุษย์เยี่ยงชาตानแยกต่างหากในช่วงระหว่างการทรง
สร้างมวลมนุษยครั้งแรก?

เจ้าได้ลืมไปแล้วหรือว่ามี การสร้างมวลมนุษยเพียงหนึ่งประเภทซึ่งประกอบด้วยอาดัมและเอวา

(หมายถึงมีการสร้างเพียงชายและหญิง)? หากเจ้าได้เคยเป็นพงศ์พันธุ์ของชาตानมาก่อนในตอนเริ่มต้น

นี้ไม่ได้หมายความว่าเมื่อพระยาห์เวห์ทรงสร้างมนุษย์

พระองค์ทรงรวมกลุ่มมนุษย์เยี่ยงชาตानไว้ในการทรงสร้างของพระองค์หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถกระทำบางสิ่งบางอย่างเช่นนั้นไปได้หรือ?

พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อประโยชน์ของคำพยานของพระองค์

พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อประโยชน์ของพระสิริของพระองค์

เหตุใดพระองค์จึงจะทรงสร้างประเภทของลูกหลานของชาตานอย่างตั้งพระทัยเพื่อให้ลูกหลานเหล่านั้นดำเนินทา
นพระองค์อย่างจงใจเล่า? พระยาห์เวห์จะทรงสามารถกระทำสิ่งเช่นนั้นไปได้อย่างไร? หากพระองค์ทรงกระทำ
ใครเล่าจะพูดได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ชอบธรรม?

ในตอนนีที่เรารู้ว่าพวกเข้างบางคนจะไปกับชาตานในท้ายที่สุดนั้น

นั่น ไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะไปกับชาตานตั้งแต่เริ่มต้น

แต่หมายความว่าเจ้าได้จมดิ่งลงไปอย่างมากจนถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงพยายามที่ช่วยเจ้าให้รอดแล้ว

แต่เจ้าก็ยังคงล้มเหลวที่จะได้รับความรอดนั้นอยู่ดี

ไม่มีตัวเลือกใดนอกเหนือจากจำแนกประเภทเจ้าให้อยู่กับชาตาน

นี่เป็นเพียงเพราะว่าเจ้านั้นเกินกว่าที่จะช่วยให้รอดได้

ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงชอบธรรมต่อเจ้าและทรงกำหนดชะตากรรมของเจ้าเป็นร่างทรงของชาตานอย่างตั้ง

พระทัย และจากนั้นจึงจำแนกประเภทเจ้าให้อยู่กับชาตานและมีพระประสงค์ให้เจ้าทนทุกข์อย่างจงพระทัย

นั่นไม่ใช่ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย หากนั่นคือสิ่งที่เจ้าเชื่อ

เช่นนั้นแล้วความเข้าใจของเจ้าก็มีด้านเดียวอย่างยิ่ง!

ช่วงระยะสุดท้ายของการพิชิตชัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยผู้คนให้รอด และเพื่อเปิดเผยบททอสาของพวกเขาคด้วย
การพิชิตชัยเป็นไปเพื่อเผยความเสื่อมของผู้คน โดยผ่านทาง การพิพากษา

ด้วยการนั้นจึงเป็นการทำให้พวกเขากลับใจ ลูกขึ้น และได้ตามเสาะหาชีวิตและเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์
การพิชิตชัยเป็นไปเพื่อปลุกหัวใจของผู้คนที่มึนชาและปัญญาทึบ

และเพื่อแสดงให้เห็นความเป็นกบฏภายในของพวกเขาโดยผ่านทางการศึกษา อย่างไรก็ตาม

หากผู้คนยังคงไร้ความสามารถที่จะกลับใจได้

ยังคงไร้ความสามารถที่จะไล่ตามเสาะหาเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์

และไร้ความสามารถที่จะจับไล่ความเสื่อมทรามเหล่านี้ได้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็เกินกว่าจะช่วยให้รอดได้

และจะถูกขาดานสวาปาม เช่นนั้นคือนัยสำคัญของการพิชิตชัยของพระเจ้า นั่นคือ เพื่อช่วยผู้คนให้รอด

และเพื่อแสดงบทอาชญากรรมของพวกเขาด้วยเช่นกัน บทอาชญากรรมที่ดี บทอาชญากรรมที่ไม่ดี—

ทั้งหมดต่างได้รับการเปิดเผยโดยพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

การที่ผู้คนจะได้รับการช่วยให้รอดหรือถูกสาปแช่งนั้นต่างได้รับการเปิดเผยในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิต
ชัย

ยุคสุดท้ายคือตอนที่ทุกสรรพสิ่งจะได้รับการจำแนกตามประเภทโดยผ่านทางการศึกษา

การพิชิตคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย กล่าวคือ การศึกษาบาปของแต่ละบุคคลคือพระราชกิจของยุคสุดท้าย

มิฉะนั้นแล้ว ผู้คนจะสามารถได้รับการจำแนกตามประเภทได้อย่างไร?

พระราชกิจการจำแนกตามประเภทที่ดำเนินการท่ามกลางพวกเขาคือจุดเริ่มต้นของพระราชกิจดังกล่าวในทั่วทั้งจ
กรवाल หลังจากนั้น

บรรดาแผ่นดินและกลุ่มชนทั้งหมดเหล่านั้นจะอยู่ภายใต้พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยด้วยเช่นกัน

นี่หมายความว่าทุกบุคคลในการทรงสร้างจะได้รับการจำแนกตามประเภท

และมาอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาเพื่อรับการพิพากษา

ไม่มีผู้ใดและสิ่งใดที่สามารถหลีกเลี่ยงหนีการทบทวนทุกซ์กับการตัดสินและการพิพากษานี้ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดที่ไม่ได้รับการจำแนกตามประเภท ทุกคนจะได้รับการจำแนก

เพราะบทอาชญากรรมของทุกสรรพสิ่งใกล้มาถึง และทั้งหมดที่อยู่ในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกได้มาถึงบทสรุปแล้ว

มนุษย์จะสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากวันสุดท้ายที่มนุษย์จะดำรงอยู่ได้อย่างไร? และด้วยเหตุนี้

การกระทำไม่เชื่อฟังของพวกเขาจะสามารถดำเนินต่อไปได้อีกนานเพียงใด?

พวกเขามองไม่เห็นหรือว่าวันสุดท้ายของพวกเขาจะเกิดขึ้นแล้ว?

บรรดาผู้ที่เคารพพระเจ้าและอธิษฐานให้พระองค์ทรงปรากฏจะมองไม่เห็นวันแห่งการปรากฏของความชอบธรรม

ของพระเจ้าไปได้อย่างไร? พวกเขาจะไม่ได้รับบำเหน็จรางวัลสุดท้ายสำหรับความดีไปได้อย่างไร?

เจ้าเป็นผู้ที่ทำดี หรือเจ้าเป็นผู้ที่ทำชั่ว? เจ้าเป็นผู้ที่ยอมรับการศึกษาที่ชอบธรรม และจากนั้นก็เชื่อฟัง

หรือเจ้าเป็นผู้ที่ยอมรับการศึกษาที่ชอบธรรมและจากนั้นก็ถูกสาปแช่ง?

เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างเบื้องหน้าบัลลังก์พิพากษาในความสว่าง

หรือเจ้าใช้ชีวิตอยู่ในแดนคนตายท่ามกลางความมืด?

ตัวเจ้าเองไม่ได้เป็นผู้ที่รู้อย่างชัดเจนที่สุดหรือว่าบททอสานของเจ้าจะเป็นบททอสานที่มีบำเหน็จรางวัลหรือบททอสานที่มีการลงโทษ?

เจ้าไม่ได้เป็นผู้ที่รู้อย่างชัดเจนที่สุดและเข้าใจอย่างลึกซึ้งที่สุดหรือว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม? เช่นนั้นแล้ว

การประพฤติดของเจ้าและหัวใจของเจ้าเป็นแบบใดกัน? ขณะที่เราพิชิตเจ้าในวันนี้

เจ้าต้องการให้เราพูดออกมาให้เจ้าฟังจริงๆ หรือว่าพฤติกรรมของเจ้านั้นดีหรือชั่ว?

เจ้าได้เสียสละเพื่อเรามากเพียงใด? เจ้านมัสการเราอย่างลึกซึ้งเพียงใด?

ตัวเจ้าเองไม่ได้รู้อย่างชัดเจนที่สุดหรือว่าเจ้าประพฤติดต่อเราอย่างไร?

เจ้าควรรู้ดีกว่าทุกคนว่าบททอสานที่เจ้าจะพบในท้ายที่สุดจะเป็นอะไร! เราจะบอกเจ้าด้วยความจริงว่า

เราเพียงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมาเท่านั้น และเราสร้างเจ้าขึ้น แต่เราไม่ได้ส่งพวกเจ้าให้ซาตาน

อีกทั้งเราไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำให้พวกเจ้ากบฏหรือต้านทานเราและดังนั้นจึงถูกเราลงโทษ

หายนะและความทุกข์ร้อนทั้งหมดเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพราะหัวใจของพวกเจ้าแข็งแกร่งเกินไปและการประพฤติดของพวกเจ้าชั่วช้าเกินไปหรือ? เช่นนั้นแล้ว

บททอสานที่พวกเจ้าจะพบไม่ได้กำหนดด้วยตัวพวกเจ้าเองหรือ? ในหัวใจของพวกเจ้า

พวกเจ้าไม่ได้รู้ดีกว่าใครๆ หรือว่าเจ้าจะมีจุดจบอย่างไร?

เหตุผลที่เราพิชิตผู้คนก็เพื่อเปิดเผยพวกเขาและเปิดเผยสิ่งที่ดีกว่าเพื่อนำความรอดมาให้เจ้า

ไม่ใช่เพื่อให้เจ้าทำชั่ว อีกทั้งไม่ใช่เพื่อตั้งใจทำให้เจ้าเดินเข้าสู่รกร้างแห่งการทำลายล้าง เมื่อเวลานั้นมาถึง

ความทุกข์ปริมาณมหาศาลทั้งหมดของเจ้า การร่ำไห้คร่ำครวญและขบขี้ข่วนเคี้ยวฟันของเจ้า—

ทั้งหมดจะไม่ได้เป็นเพราะบาปของเจ้าหรือ? ดังนั้น

ความดีของเจ้าเองหรือความชั่วของเจ้าเองไม่ได้เป็นการพิพากษาที่ดีที่สุดสำหรับเจ้าหรือ?

มันไม่ใช่ข้อพิสูจน์ที่ดีที่สุดหรือว่าบททอสานของเจ้าจะเป็นอย่างไร?

วันนี้เราทำงานในประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในประเทศจีนเพื่อเผยอุปนิสัยที่เป็นกบฏของพวกเขทั้งหมด

และเปิดโปงความน่าเกลียดของพวกเข และการนี้ให้บริบทสำหรับการพูดทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องพูด

หลังจากนั้น เมื่อเราดำเนินขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจการพิชิตทั่วทั้งจักรวาลจนเสร็จสิ้นแล้ว

เราจะใช้การพิพากษาที่เรามิให้กับพวกเจ้าเพื่อพิพากษาความไม่ชอบธรรมของทุกคนในทั่วทั้งจักรวาล

เพราะผู้คนที่อย่างพวกเจ้าเป็นตัวแทนของความเป็นกบฏท่ามกลางมวลมนุษย์

พวกที่ไม่สามารถยกระดับขึ้นมาได้จะกลายเป็นเพียงตัวประกอบเสริมความเด่นและวัตถุเพื่อการปรนนิบัติ

ในขณะที่ผู้ที่สามารถยกระดับขึ้นมาได้จะถูกนำไปใช้

เหตุใดเราจึงพูดว่าพวกที่ไม่สามารถกระดืบขึ้นมาได้จะทำหน้าที่เป็นได้เพียงตัวประกอบเสริมความเด่นเท่านั้น?
นั่นเป็นเพราะคำพูดและงานของเราในปัจจุบันทั้งหมดมีเป้าหมายที่ภูมิหลังของพวกเจ้า
และเพราะพวกเจ้าได้กลายเป็นตัวแทนและบุคคลตัวอย่างของความเป็นกบฏท่ามกลางมนุษย์
หลังจากนั้นเราจะนำคำพูดเหล่านี้ที่พิชิตพวกเจ้าไปยังชนต่างชาติทั้งหลายและใช้คำพูดเหล่านี้เพื่อพิชิตผู้คนที่นี่
แต่เจ้าจะยังไม่ได้รับคำพูดเหล่านั้น นั่นไม่ได้ทำให้เจ้าเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?
อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ทั้งปวง การกระทำที่เป็นกบฏของมนุษย์
และรูปลักษณ์และใบหน้าที่น่าเกลียดของมนุษย์—
ทั้งหมดนี้ได้รับการบันทึกไว้ในวันนี้ในวาระที่ใช้เพื่อพิชิตพวกเจ้า
จากนั้นเราจะใช้วาระเหล่านี้เพื่อพิชิตผู้คนจากทุกชนชาติและทุกนิกาย เพราะพวกเจ้าเป็นต้นแบบ
เป็นตัวอย่างที่มีมาก่อน อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้เริ่มต้นการเดินทางเพื่อจงใจทอดทิ้งพวกเจ้า
หากเจ้าล้มเหลวที่จะทำให้ดีในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า และดังนั้นเจ้าจึงพิสูจน์ว่า เป็นผู้ที่ไม่สามารถรักษาได้
เจ้าจะไม่เป็นเพียงวัตถุเพื่อการปรนนิบัติและตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?
เราเคยพูดว่าเราใช้สติปัญญาของเราโดยมีพื้นฐานอยู่บนกลอุบายของชาตาน เหตุใดเราจึงพูดเช่นนั้น?
นั่นไม่ใช่ความจริงที่อยู่เบื้องหลังสิ่งที่เรากำลังพูดและกำลังทำในตอนนี้หรือ?
หากเจ้าไม่สามารถกระดืบขึ้นมาได้ หากเจ้าไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแต่กลับถูกลงโทษแทน
เจ้าจะไม่กลายเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ? บางทีเจ้าอาจได้ทนทุกข์มากมายในช่วงเวลาของเจ้าแล้ว
แต่เจ้ายังคงไม่เข้าใจสิ่งใดเลย เจ้าไม่รู้เท่าทันในทุกสิ่งที่เกี่ยวกับชีวิต
ถึงแม้ว่าเจ้าจะได้รับการติสอนและพิพากษาแล้ว แต่เจ้าก็ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย และลึกๆ
ลงไปภายในนั้น เจ้ายังไม่ได้รับชีวิต เมื่อถึงเวลาที่จะทดสอบงานของเจ้า
เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับการทดสอบที่ดุเดือดดังไฟและแม้กระทั่งความทุกข์ลำบากที่มากยิ่งขึ้นกว่า
ไฟนี้จะเปลี่ยนการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าให้กลายเป็นขี้เถ้า ในฐานะใครบางคนที่ไม่ได้ครอบครองชีวิต
ใครบางคนที่ไม่ปราศจากทองคำบริสุทธิ์ภายในแม้สักเสี้ยว ใครบางคนที่ยังคงติดอยู่กับอุปนิสัยเก่าๆ อันเสื่อมทราม
และใครบางคนที่ไม่สามารถแม้กระทั่งทำงานที่ดีได้กับการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น
เจ้าจะไม่ถูกกำจัดไปได้อย่างไร? ใครบางคนที่มีค่าน้อยกว่าเงินหนึ่งเพนนี และใครบางคนที่ไม่ได้ครองชีวิต
สามารถมีประโยชน์อันใดสำหรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยหรือไม่? เมื่อเวลานั้นมาถึง
วันของพวกเจ้าจะยากลำบากกว่าวันเหล่านั้นของโนอาห์และโซโดม!
ถึงตอนนั้นการอธิษฐานของเจ้าจะไม่ให้ประโยชน์ใดกับเจ้า
เจ้าจะสามารถกลับมาภายหลังและเริ่มต้นกลับใจใหม่อีกครั้งได้อย่างไรเมื่อพระราชกิจแห่งความรอดได้สิ้นสุดไปแล้ว? พันที่ที่พระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดได้รับการดำเนินการเสร็จสิ้นก็จะไม่มีพระราชกิจนั้นอีก

สิ่งที่จะมีคือการเริ่มต้นพระราชกิจการลงโทษผู้ที่ชั่วร้าย เจ้าด้านทาน เจ้ากบฏ และเจ้าทำสิ่งต่างๆ ที่เจ้ารู้ว่าชั่วร้าย
เจ้าไม่ได้เป็นเป้าหมายของการลงโทษที่รุนแรงหรือไม่? เรากำลังพูดสิ่งนี้ออกมาให้เจ้าฟังในวันนี้
หากเจ้าเลือกที่จะไม่ฟัง เช่นนั้นแล้วเมื่อความวิบัติบังเกิดกับเจ้าในภายหลัง
จะไม่สายเกินไปหรือหากเจ้าเริ่มรู้สึกเสียใจและเริ่มเชื่อในตอนนั้นเท่านั้น? เรากำลังให้โอกาสเจ้ากลับใจในวันนี้
แต่เจ้าไม่เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น เจ้าต้องการที่จะรอไปนานเท่าใด? จนกว่าจะถึงวันแห่งการตัดสินหรือไม่?
เราไม่ได้จดจำการล่วงละเมิดที่ผ่านมาของเจ้าในวันนี้ เราให้อภัยเจ้าแล้วแล้ว
เบนสายตาจากด้านที่เป็นลบของเจ้าเพื่อมองแค่ด้านที่เป็นบวกของเจ้า
เพราะคำพูดและงานในปัจจุบันของเราทั้งหมดมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และเราไม่มีเจตนาร้ายใดๆ ต่อเจ้า
แต่เจ้ายังปฏิเสธที่จะเข้าสู่ เจ้าไม่สามารถแยกแยะความดีออกจากความเลว
และไม่รู้ว่าอะไรจะคุ้มค่ากับความใจดีมีเมตตาอย่างไร
ผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่แค่รอการมาถึงของการลงโทษและการลงทัณฑ์อันสาสมที่ชอบธรรมหรือไม่?
เมื่อโมเสสทบทวนก่อน และน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานได้ผุดออกมา มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อดาวิดได้เล่นพิณตั้งเพื่อสรรเสริญเรา พระยาห์เวห์—ด้วยหัวใจที่ถูกเติมด้วยความชื่นบานยินดีของเขา—
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อโยบสูญเสียปศุสัตว์ของเขาซึ่งเดิมเขาทั้งหลายและความมั่งคั่งมากมายเกินบรรยาย
และร่างกายของเขาได้กลายเป็นถูกปกคลุมไปด้วยฝีที่เจ็บปวด มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อเขาสามารถได้ยินเสียงของเรา พระยาห์เวห์ และเห็นสง่าราศีของเรา พระยาห์เวห์
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา การที่เปโตรสามารถติดตามพระเยซูคริสต์ได้ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
การที่เขาสามารถถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อเห็นแก่เราและมอบคำพยานอันรุ่งโรจน์ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
เช่นกัน เมื่อโยนหันได้เห็นฉายาอันรุ่งโรจน์ของบุตรมนุษย์ มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา
เมื่อเขาได้เห็นนิมิตแห่งยุคสุดท้าย มันเป็นเพราะความเชื่อของเขามากขึ้นไปอีก
สาเหตุที่ทำให้ไมชนต่างชาติทั้งหลายดังที่เรียกขานกันนั้นได้รับวิโรจน์ของเรา
และได้มารู้ว่าเราได้กลับมาในเนื้อหนังแล้วเพื่อทำงานของเราท่ามกลางมนุษย์
ก็เป็นเพราะความเชื่อของพวกเขาเช่นกัน
ทุกคนที่ถูกทำร้ายโดยถ้อยคำเกรี้ยวกราดของเราและกระนั้นกลับได้รับการปลอบใจจากถ้อยคำเหล่านั้น
และได้รับการช่วยให้ออก—พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะความเชื่อของพวกเขาหรือ?
ผู้คนได้รับมากมายเพราะความเชื่อของพวกเขา และนั่นไม่ใช่พระพรเสมอไป
พวกเขาอาจไม่ได้รับความสุขและความชื่นบานยินดีแบบที่ดาวิดรู้สึก
หรือมีน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานให้เหมือนกับที่โมเสสได้รับ ตัวอย่างเช่น

โยบได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์เพราะความเชื่อของเขา แต่เขายังทนทุกข์กับความวิบัติด้วยเช่นกัน
ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความวิบัติ ทั้งสองต่างก็เป็นเหตุการณ์ที่ผ่านการอวยพระพรทั้งนั้น
หากปราศจากความเชื่อ เจ้าจะ ไม่มีความสามารถที่จะรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้
แล้วนับประสาอะไรกับการจะได้มองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์ที่แสดงอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้าในวันนี้
เจ้าจะ ไม่มีความสามารถที่จะมองเห็น แล้วนับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะได้รับ
เสด็จสอนเหล่านี้ หายนะเหล่านี้ และการพิพากษาทั้งหมด—หากสิ่งเหล่านี้ไม่บังเกิดแก่เจ้า
เจ้าจะมีความสามารถมองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์ในวันนี้ได้หรือ? ในวันนี้
สิ่งที่ทำให้เจ้าสามารถถูกพิชิตได้คือความเชื่อ
และสิ่งที่ทำให้เจ้าสามารถเชื่อในทุกกิจการของพระยาห์เวห์ได้คือการถูกพิชิต
เจ้าได้รับการติสอนและการพิพากษาเช่นนั้นได้เพราะความเชื่อเท่านั้น
เจ้าถูกพิชิตและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทางการติสอนและการพิพากษานี้
หากปราศจากการติสอนและการพิพากษาแบบที่เจ้ากำลังได้รับในวันนี้ ความเชื่อของเจ้าจะสูญเปล่า
เพราะเจ้าจะไม่รู้จักพระเจ้า ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เชื่อในพระองค์มากเพียงใดก็ตาม
ความเชื่อของเจ้าจะยังคงเป็นเพียงแค่การแสดงออกอย่างว่างเปล่าที่ไม่มีพื้นฐานอยู่ในความเป็นจริง
ความเชื่อของเจ้าจะกลายเป็นจริงและเชื่อถือได้
และหัวใจของเจ้าจะหันหาพระเจ้าหลังจากที่เจ้าได้รับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้เท่านั้น
ซึ่งเป็นพระราชกิจที่ทำให้เจ้าเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์
ถึงแม้เจ้าจะทนทุกข์กับการพิพากษาและการสาปแช่งเป็นอันมากเพราะคำว่า “ความเชื่อ” นี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม
เจ้ามีความเชื่อที่แท้จริงและเจ้าได้รับสิ่งที่แท้จริงที่สุด เป็นจริงที่สุด และล้ำค่าที่สุด
นี่เป็นเพราะว่าเจ้ามองเห็นบันปลายสุดท้ายของสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าในระหว่างที่การพิพากษาดำเนิน
ไปเท่านั้น เจ้ามองเห็นว่าพระผู้สร้างควรต้องได้รับความรักในการพิพากษานี้
เจ้ามองเห็นพระพาทของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเช่นนั้น
เจ้ามาเข้าใจชีวิตมนุษย์อย่างครบถ้วนในการพิชิตชัยนี้
เจ้าได้รับเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์และมาเข้าใจความหมายที่แท้จริงของ “มนุษย์” ในการพิชิตชัยนี้
เจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และ โนมพระพักตร์อันงดงามและเปี่ยมด้วยพระ
สิริในการพิชิตชัยนี้เท่านั้น เจ้าเรียนรู้จุดกำเนิดของมนุษย์และเข้าใจ “ประวัติศาสตร์ที่เป็นอมตะ”
ของมวลมนุษย์ทั้งปวงในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้เท่านั้น
เจ้ามาจับใจความบรรพบุรุษของมวลมนุษย์และต้นกำเนิดของความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้ในการพิชิตชัยนี้
เจ้าได้รับความชื่นบานยินดีและความสบาย ตลอดจนการติสอนอันไม่รู้จบ การคุมวินัย

และคำพูดคำหยาบจากพระผู้สร้างต่อมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างในการพิชิตชัยนี้ เจ้าได้รับพระพรตลอดจนหาชนะที่มนุษย์สมควรได้รับในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้...ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นเพราะความเชื่ออันเล็กน้อยของเจ้าหรือ? แล้วความเชื่อของเจ้าไม่เพิ่มขึ้นหลังจากที่เจ้าได้รับสิ่งเหล่านี้หรือ?

เจ้าไม่ได้ได้รับมาแล้วมากมายหรือ?

เจ้าไม่เพียงแต่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้าและได้มองเห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าเท่านั้น แต่เจ้ายังได้รับประสบการณ์กับแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ด้วยตัวเจ้าเองด้วย

บางทีเจ้าคงจะพูดว่าหากเจ้าไม่มีความเชื่อ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้ทนทุกข์กับการติสอนแบบนี้หรือการพิพากษาแบบนี้

แต่เจ้าควรรู้ว่าหากปราศจากความเชื่อ

เจ้าไม่เพียงแต่จะไม่สามารถได้รับการติสอนแบบนี้หรือการเอาใจใส่แบบนี้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น แต่เจ้าจะยังสูญเสียโอกาสที่จะได้พบกับพระผู้สร้างไปตลอดกาลด้วย เจ้าจะไม่มีความรู้จักคัมภีร์คานันของมวลมนุษย์ และไม่มีวันได้จับใจความสำคัญของชีวิตมนุษย์ได้ ถึงแม้ว่าร่างกายของเจ้าตายไปและดวงจิตของเจ้าจากไป เจ้าก็จะยังคงไม่เข้าใจกิจการทั้งหมดของพระผู้สร้าง

นับประสาอะไรที่เจ้าจะรู้ว่าพระผู้สร้างทรงปฏิบัติพระราชกิจอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นบนแผ่นดินโลกหลังจากที่พระองค์ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้น ในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นนี้

เจ้าเต็มใจที่จะตกลงไปในความมืดอย่างไม่รู้เท่าทันในลักษณะนี้ และทนทุกข์กับการลงโทษชั่ววันรันดร์หรือไม่?

หากเจ้าแยกตัวเจ้าเองออกจากการติสอนและการพิพากษาของวันนี้ สิ่งที่ได้พบคืออะไร?

เจ้าคิดหรือว่าทันทีที่แยกจากการพิพากษาของปัจจุบันนี้แล้ว

เจ้าจะมีความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงจากชีวิตที่ลำบากยากเย็นนี้ได้? เป็นเรื่องไม่จริงหรือที่หากเจ้าออกจาก “สถานที่นี่” สิ่งที่ได้พบคือความทรมานที่เจ็บปวดหรือการข่มเหงอย่างโหดร้ายจากมาร?

เจ้าอาจเผชิญกับวันและคืนที่ไม่อาจทนทนได้หรือไม่?

เจ้าคิดหรือว่าแค่เพราะเจ้าหลีกเลี่ยงจากการพิพากษานี้ในวันนี้

เจ้าจะสามารถเลี่ยงหนีจากการทรมานในอนาคตนั้นได้ตลอดไป? อะไรจะเกิดกับเจ้า?

สิ่งที่เจ้าหวังไว้จะสามารถเป็นเชิงกริลาได้จริงๆ หรือ?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้าสามารถหลีกเลี่ยงจากการติสอนชั่ววันรันดร์ในอนาคตได้ด้วยเพียงการวิ่งหนีจากความเป็นจริงเหมือนอย่างที่เขาทำอยู่ตอนนี้? หลังจากวันนี้

เจ้าจะมีวันที่จะมีความสามารถพบเจอโอกาสเหมาะแบบนี้และพระพรแบบนี้ได้อีกหรือไม่?

เจ้าจะมีความสามารถค้นพบสิ่งเหล่านั้นเมื่อความวิบัติบังเกิดแก่เจ้าได้หรือไม่?

เจ้าจะมีความสามารถพบเจอสิ่งเหล่านั้นเมื่อมวลมนุษย์ทั้งปวงเข้าสู่การหยุดพักได้หรือไม่?

ชีวิตที่มีความสุขของเจ้าในปัจจุบันและครอบครัวเล็กๆ ที่ปรองดองของเจ้า—

สิ่งเหล่านั้นสามารถแทนที่บันปลายชั่ววินาทีในอนาคตของเจ้าได้หรือไม่? หากเจ้ามีความเชื่อที่แท้จริง

และหากเจ้าได้รับมามากมายเพราะความเชื่อของเจ้า เช่นนั้นแล้วทั้งหมดนั้นคือสิ่งที่เจ้า—สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—

ควรได้รับ และยังเป็นสิ่งที่เจ้าควรมีตั้งแต่เริ่มต้นด้วย

ไม่มีอะไรเป็นประโยชน์กับความเชื่อและชีวิตของเจ้ามากไปกว่าการพิชิตชัยเช่นนั้น

วันนี้ เจ้าต้องเข้าใจว่าพระเจ้าทรงขอสิ่งใดจากบรรดาผู้ที่ถูกพิชิต

พระองค์ทรงมีท่าทีเช่นใดต่อบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และเจ้าควรเข้าสู่อะไร ณ ขณะนี้

บางสิ่งที่เจ้าต้องแค่ว่าใจเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เจ้าไม่ต้องพินิจพิเคราะห์การเสวนาบางอย่างเกี่ยวกับความล้าลึกของพระเจ้า

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มีประโยชน์กับชีวิตมากนัก และสิ่งเหล่านี้พึงประสงค์แค่การมองดูผ่านๆ เท่านั้น

เจ้าสามารถอ่านความล้าลึก เช่น ความล้าลึกของอาดัมและเอวา นั่นคือ

เรื่องของอาดัมและเอวาเป็นอย่างไรเมื่อย้อนกลับไป

และพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะปฏิบัติพระราชกิจใดในวันนี้

เจ้าจำเป็นต้องเข้าใจว่าในการพิชิตและการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะคืนมนุษย์กลับสู่หนทางที่อาดัมและเอวาเป็น ในหัวใจของเจ้า

เจ้าควรมีแนวคิดที่ดีเกี่ยวกับระดับการทำให้มีความเพียบพร้อมที่ต้องบรรลุให้ได้เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานของ

พระเจ้า และจากนั้นเจ้าต้องเพียรพยายามเพื่อทำให้สิ่งนั้นสัมฤทธิ์ผล นี่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติของเจ้า

และนี่คือบางสิ่งที่เจ้าควรเข้าใจ

สิ่งนี้เพียงพอที่จะให้เจ้าพยายามเข้าสู่โดยสอดคล้องกับพระวาระของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ เมื่อเจ้าอ่านว่า

“ประวัติศาสตร์การพัฒนาของมวลมนุษย์ย้อนกลับไปหลายหมื่นปี” เจ้ากลายเป็นอยากรู้อยากเห็น

และดังนั้นเจ้าจึงพยายามค้นหาคำตอบพร้อมกับพี่น้องชายหญิง

“พระเจ้าตรัสว่าการพัฒนาของมวลมนุษย์ย้อนกลับไปหกพันปี ใช่ไหม? แล้วช่วงเวลาหมื่นปีนี่คืออะไรกัน?”

การพยายามค้นหาคำตอบของคำถามนี้มีประโยชน์อันใด?

ไม่ว่าพระเจ้าพระองค์เองได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจเป็นเวลาหลายหมื่นปีหรือหลายร้อยล้านปี—

พระองค์ทรงจำเป็นต้องให้เจ้าต้องรู้เรื่องนี้จริงๆ หรือไม่? ไม่ใช่บางสิ่งที่เจ้าในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างจำเป็นต้องรู้

แค่ยอมให้ตัวเจ้าเองพิจารณาการพุดคุยประเภทนี้ชั่วครู่

และอย่าพยายามที่จะทำความเข้าใจเสมือนว่ามันเป็นนิมิต

เจ้าจำเป็นต้องตระหนักถึงสิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่และทำความเข้าใจในวันนี้

และจากนั้นเจ้าจำเป็นต้องมีการจับความเข้าใจที่หนักแน่นเกี่ยวกับสิ่งนั้น เจ้าจะถูกพิชิตเมื่อนั้นเท่านั้น

หลังจากที่อ่านข้อความข้างต้นแล้ว ควรปฏิบัติหน้าที่ปกตอย่างหนึ่งในตัวเจ้า นั่นคือ
พระเจ้าทรงเต็มไปด้วยความวิตกกังวล

พระองค์ทรงต้องประสงค์การพิชิตพวกเราและได้รับพระสิริและคำพยาน

เช่นนั้นแล้วพวกเราควรร่วมมือกับพระองค์อย่างไร?

พวกเราต้องทำสิ่งใดเพื่อให้ถูกพระองค์ทรงพิชิตอย่างครบบริบูรณ์และกลายเป็นคำพยานของพระองค์?

พวกเราต้องทำสิ่งใดเพื่อให้พระเจ้าทรงสามารถได้รับพระสิริ?

พวกเราต้องทำสิ่งใดเพื่อให้ตัวพวกเราเองสามารถใช้ชีวิตภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าและไม่ใช่อำนาจใด

คนครอบครองของซาตาน? นี่คือนิสัยที่ผู้คนควรกำลังคิดถึง

พวกเราทุกคนควรเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับนัยสำคัญของการพิชิตชัยของพระเจ้า นั่นคือความรับผิดชอบของพวกเรา

เจ้าจะมีการเข้าสู่ เจ้าจะรู้พระราชกิจช่วงระยะนี้

และเจ้าจะกลายเป็นเชื้อฟุ้งอย่างครบบริบูรณ์หลังจากที่ได้รับความกระจำงแข็งนี้เท่านั้น มิฉะนั้นแล้ว

พวกเราจะไม่สัมฤทธิ์การเชื้อฟุ้งที่แท้จริง

เหตุใดเจ้าจึงไม่เต็มใจที่จะเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น?

บรรดาผู้ที่ถูกพิชิตนั้นเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

และมีเพียงหลังจากการได้รับให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้น

ผู้คนจึงกลายเป็นแบบอย่างและตัวอย่างแห่งพระราชกิจของยุคสุดท้าย

ก่อนที่จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์พวกเขาเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น เครื่องมือ

ตลอดจนวัตถุสำหรับการปรนนิบัติ

บรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ทรงพิชิตอย่างสมบูรณ์นั้นเป็นการตกผลึกของพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์
ตลอดจนแบบอย่างและตัวอย่างแห่งงาน วณะเหล่านี้ที่เราได้ใช้เพื่อพรรณนาถึงผู้คนเช่นนั้นอาจจะไม่โดดเด่น
แต่วณะเหล่านี้ก็เปิดเผยเรื่องราวที่น่าสนใจมากมาย

พวกเจ้าที่มีความเชื่อเล็กน้อยจะได้แย้งเรื่องข้อที่ไม่โดดเด่นอยู่เสมอจนหน้าดำหน้าแดง

และผลก็คือบางครั้งสัมพันธภาพก็ถึงขั้นถูกทำลาย ถึงแม้ว่ามันจะเป็นแค่ข้อเล็กๆข้อหนึ่ง

แต่ในการคิดของพวกเจ้าและการเชื่อของพวกเจ้า นี่ไม่เพียงเป็นมากกว่าข้อที่ไม่สลักสำคัญอย่างมากเท่านั้น

แต่เป็นเรื่องสำคัญซึ่งเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของพวกเจ้า

ดังนั้นพวกที่ไม่มีความรู้จึงมักจะทนทุกข์กับการสูญเสียใหญ่หลวงในเรื่องเล็กน้อยที่ไม่สลักสำคัญอะไรอย่าง
เช่นเรื่องนี้—นี่คือการช่วยให้รอดเพียงเล็กน้อย เพียงเพื่อที่จะสูญเสียมากมาย

พวกเจ้าจะหนีไปและไม่มีวันหวนคืน เพียงเพราะข้อที่ไม่มีความสำคัญบางข้อ

นี่เป็นเพราะพวกเจ้ามองชีวิตว่าไม่สำคัญและพวกเจ้าวางคุณค่ามากเกินไปให้กับนามทั้งหลายที่พวกเจ้าถูกเรียกขาน
ดังนั้นในชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเจ้า และแม้กระทั่งในชีวิตที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพวกเจ้า

พวกเจ้ามักจะสร้างเรื่องราวมากมายที่ซ่อนทับและแปลกเพราะมโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้าเกี่ยวกับสถานะ

บางที่พวกเจ้าอาจจะไม่ยอมรับการนี้ แต่เราจะบอกพวกเจ้าว่าผู้คนเช่นนั้นมียุ่จริงในชีวิตจริง

ถึงแม้ว่าพวกเจ้าจะยังไม่ได้ถูกตีแผ่เป็นรายบุคคล สิ่งต่างๆ ประเภทเหล่านี้ได้เกิดขึ้นในชีวิตของพวกเจ้าแต่ละคน
หากเจ้าไม่เชื่อเรื่องนั้น ก็แค่ดูข้อความสั้นๆ ข้างล่างนี้จากชีวิตของพี่น้องหญิง (หรือพี่น้องชาย)

เป็นไปได้ว่าบุคคลผู้นั้นที่จริงแล้วก็คือเจ้า หรือบางทีอาจจะเป็นใครบางคนที่เจ้าคุ้นเคยด้วยในชีวิตของเจ้า

หากเราเข้าใจไม่ผิด ข้อความสั้นๆ นี้พรรณนาถึงประสบการณ์ที่เจ้าได้มีมา

ไม่มีสิ่งใดที่ขาดพร่องในการพรรณนา ไม่มีสักความคิดหรือแนวคิดเดียวที่ไม่ถูกคัดออกไป

แต่ความคิดและแนวคิดทั้งหมดนั้นได้ถูกบันทึกไว้โดยครบถ้วนบริบูรณ์ภายในเรื่องราวนี้

หากเจ้าไม่เชื่อในเรื่องนั้น ก็แค่อ่านมันดูก่อน

นี่คือหนึ่งประสบการณ์เล็กๆ จาก “บุคคลฝ่ายวิญญาณ” คนหนึ่ง

นางรู้สึกกระวนกระวายใจเมื่อนางได้เห็นว่าหลายสิ่งหลายอย่างที่พี่น้องชายหญิงในคริสตจักรได้ทำนั้นไม่อยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ดังนั้นนางจึงได้เริ่มคิดว่าพวกเขา โดยกล่าวว่า “พวกท่านช่างเป็นสิ่งต่ำช้า! พวกท่านไม่มีมโนธรรมเลยหรือ? เหตุใดพวกท่านจึงกำลังทำสิ่งที่ไม่สมเหตุสมผลจริงๆ? เหตุใดพวกท่านจึงไม่แสวงหาความจริงแทนที่จะทำตามแต่ที่ท่านพอใจ?...และฉันนี่เองที่กำลังกล่าวสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน แต่ในเวลาเดียวกันก็เป็นตัวฉันเองนั่นเองที่ฉันเกลียด

ฉันเห็นว่าพระเจ้าทรงคุณกรุณาด้วยความไม่อคติและฉันรู้สึกถึงไฟภายในตัวฉัน

ฉันเต็มใจอย่างแท้จริงที่จะดำเนินการงานที่พระเจ้าได้ทรงวางพระทัยมอบหมายให้ฉันจนเสร็จสิ้นและฉันต้องการปรนนิบัติพวกท่านอย่างแท้จริง เป็นแค่ว่าในตอนนี้นั้นฉันอ่อนด้อยเหลือเกิน

พระเจ้าได้ทรงใช้เวลามากเหลือเกินกับพวกเราและได้ตรัสพระวาทะมากมายเหลือเกิน

แต่พวกเราก็ยังเป็นเช่นเดิม ในหัวใจของฉัน ฉันรู้สึกอยู่เสมอว่าฉันคิดค้ำพระเจ้ามากเหลือเกิน...”

(นางเริ่มรำไห่ไว้ความสามารถที่จะพูดต่อไปได้) แล้วนางก็เริ่มอธิษฐานว่า “โอ้ พระเจ้า!

ข้าพระองค์ขอร้องให้พระองค์ทรงมอบพระกำลังให้แก่ข้าพระองค์และทรงขับเคลื่อนข้าพระองค์ให้มากกว่าที่พระองค์ได้ทรงเคยขับเคลื่อนมาก่อน และขอพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงพระราชกิจในตัวข้าพระองค์

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะร่วมมือกับพระองค์ トラบเท่าที่พระองค์ทรงได้รับพระสิริในที่สุด

ในตอนนี้นี้ข้าพระองค์เต็มใจที่จะมอบทั้งหมดของตัวข้าพระองค์แด่พระองค์

แม้ว่านั่นจะหมายความว่าข้าพระองค์ต้องวางชีวิตของข้าพระองค์ลงก็ตาม

พวกเราปรารถนาที่จะมอบถวายการสรรเสริญอันยิ่งใหญ่เพื่อที่พี่น้องชายหญิงของพวกเราจะสามารถร้องเพลงและเต้นรำด้วยความชื่นบานยินดีเพื่อสรรเสริญพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

สำแดงพระองค์ เพื่อกำหนดว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นแท้จริง

และเพื่อมอบทุกการเอาใจใส่แด่พระองค์สำหรับพระภาระทั้งหลายที่พระองค์ทรงแบกรับ...”

นางได้อธิษฐานในหนทางนี้อย่างจริงจังจริงใจ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงมอบภาระอย่างหนึ่งให้นางจริงๆ

ในช่วงระหว่างเวลานี้ นางมีภาระเป็นพิเศษ และนางได้ใช้เวลาทั้งวันไปกับการอ่าน การเขียน และการฟัง

นางคิดตระหนักเท่าที่นางอาจจะสามารถเป็นได้ สภาวะทางจิตวิญญาณของนางนั้นดีเลิศ และในหัวใจของนาง

นางจะมักเขม้นและมีภาระอยู่เสมอ บางครั้งนางก็อ่อนแอและหมดแรง

แต่ไม่นานนักนางก็จะฟื้นสภาวะปกติของนางขึ้นมา หลังจากช่วงเวลาเช่นนี้ ความก้าวหน้าของนางนั้นรวดเร็ว

นางมีความสามารถที่จะได้รับความเข้าใจบางส่วนเกี่ยวกับพระวาทะมากมายของพระเจ้า

และนางยังได้เรียนรู้เพลงสรรเสริญอย่างรวดเร็วด้วยเช่นกัน—โดยรวมแล้ว

สภาวะทางจิตวิญญาณของนางนั้นดีเลิศ

เมื่อนางได้เห็นว่าหลายสิ่งหลายอย่างในคริสตจักรไม่อยู่ในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

นางได้กลายเป็นกระวนกระวายใจและได้ตำหนิพี่น้องชายหญิงของนาง โดยกล่าวว่า
“การเฝ้าเดี๋ยวนี้เป็นหน้าที่ของท่านหรือไม่? เหตุใดท่านจึงไร้ความสามารถแม้แต่จะจ่ายราคาเล็กน้อยเช่นนั้น?
หากพวกท่านไม่ต้องการทำเรื่องนั้น ฉันจะทำ...”

ในขณะที่นางมีภาระหนึ่ง

นางได้รู้สึกแข็งแกร่งขึ้นในความเชื่อของนางขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจมากขึ้นเรื่อยๆ

นางจะเผชิญกับความลำบากยากเย็นบางอย่างเป็นครั้งคราวและกลายเป็นคิดลบ

แต่นางก็มีความสามารถที่จะเอาชนะสิ่งเหล่านี้ได้ นั่นคือ

เมื่อนางได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้เมื่อสภาพเงื่อนไขของนางนั้นน่าอัศจรรย์

นางก็ยังไม่สามารถหลีกเลี่ยงการพบกับความลำบากยากเย็นบางอย่างหรือการที่ค่อนข้างอ่อนแอได้

สิ่งทั้งหลายเช่นนั้นเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ไม่นานนักนางก็สามารถออกมาจากสภาวะเหล่านั้นได้

เมื่อนางได้รับประสบการณ์กับความอ่อนแอ

นางจะอธิษฐานและจะรู้ว่าวุฒิภาวะของนางเองนั้นไม่เพียงพออย่างแท้จริง

แต่นางก็เต็มใจที่จะร่วมมือกับพระเจ้า ไม่สำคัญว่าพระเจ้าได้ทรงทำอะไร

นางเต็มใจที่จะทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์และเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระองค์

เคยมีผู้คนบางคนที่มีความคิดเห็นและอคติบางอย่างเกี่ยวกับนาง

แต่นางก็มีความสามารถที่จะปล่อยวางตัวเองไว้ก่อนและมีส่วนร่วมในการสามัคคีธรรมกับพวกเขาในเชิงรุก

สภาวะทั้งหลายของผู้คนเป็นเยี่ยงนี้เองเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงดำเนินพระราชกิจปกติของพระองค์ไว้

ให้เสร็จสิ้น หลังจากระยะเวลาหนึ่ง พระราชกิจของพระเจ้าได้เริ่มที่จะเปลี่ยนแปลง

และผู้คนทั้งหมดได้เข้าสู่อีกขั้นตอนหนึ่งของพระราชกิจ

ซึ่งในขั้นตอนนี้พระเจ้าได้ทรงมีข้อพึงประสงค์ที่แตกต่างกันต่อพวกเขา ดังนั้นจึงได้มีพระวณะใหม่ๆ

ที่ตรัสไว้ซึ่งกำหนดข้อพึงประสงค์ใหม่ๆ ต่อผู้คน นั่นคือ “...เรามีเพียงความเกลียดชังสำหรับพวกเจ้า ไม่เคยมีพร

เราไม่เคยมีความคิดที่จะอวยพรพวกเจ้า อีกทั้งเราไม่เคยมีความคิดที่จะทำให้พวกเจ้าครบบริบูรณ์

ด้วยเหตุที่พวกเจ้านั้นเป็นกบฏเกินไป เพราะพวกเจ้านั้นคดโกงและเล่ห์หลวง

และเพราะพวกเจ้านั้นขาดพร่องในจิตความสามารถและพวกเจ้ามีสถานภาพอันต่ำต้อย

พวกเจ้าไม่เคยอยู่ภายในสายตาของเราหรือในหัวใจของเรา

งานของเรากลับไปด้วยเจตนาที่จะกล่าวโทษพวกเจ้าแต่เพียงประการเดียว มือของเราไม่เคยอยู่ไกลจากพวกเจ้า

อีกทั้งการติสอนของเราก็ไม่เคยอยู่ไกลจากพวกเจ้า เราได้พิพากษาและสาปแช่งพวกเจ้าต่อเนื่องเรื่อยมา

เพราะพวกเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรา ความโกรธของเราจึงอยู่กับพวกเจ้าเสมอมา

ถึงแม้ว่าเราได้ทำงานท่ามกลางพวกเจ้าเสมอมา แต่พวกเจ้าก็ควรรู้ท่าทีของเราที่มีต่อพวกเจ้า

มันไม่ใช่สิ่งใดนอกจากความขยะแขยง—ไม่มีท่าทีหรือความคิดเห็นอื่นใด

เราเพียงต้องการให้พวกเจ้ากระทำการในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับสติปัญญาของเราและอุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของเรา

พวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าตัวประกอบเสริมความเด่นของเราเพราะความชอบธรรมของเราได้รับการเปิดเผยโดยผ่านทางการเป็นกบฏของพวกเจ้า

เราให้พวกเจ้ากระทำการในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับงานของเรา

เป็นส่วนผนวกในงานของเรา...” ทันทีที่นางได้เห็นพระวณะว่า “ส่วนผนวก” และ

“ตัวประกอบเสริมความเด่น” นางได้เริ่มคิดว่า “ฉันควรติดตามในแง่มุมของพระวณะเหล่านี้อย่างไร?

เมื่อได้จ่ายราคาเช่นนั้นไปแล้ว ฉันก็ยังคงเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นตัวหนึ่ง

ตัวประกอบเสริมความเด่นไม่ใช่แค่คนปรนนิบัติหรือ?

ในอดีตมีการกล่าวกันว่าพวกเราคงจะไม่ใช่คนปรนนิบัติ ว่าพวกเราคงจะเป็นประชากรของพระเจ้า

กระนั้นไม่ใช่ว่าพวกเรายังคงอยู่ที่นี้ในวันนี้ในบทบาทของคนปรนนิบัติหรือ?

คนปรนนิบัติไม่ขาดพร่องชีวิตหรือ? ไม่สำคัญว่าฉันสูทนความทุกข์มากเพียงใด

พระเจ้าจะไม่ทรงสรรเสริญฉันเพราะเรื่องนั้น! หลังจากที่ฉันพอแล้วกับการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

การนั้นจะไม่จบหรือ?...” ยิ่งนางคิดเรื่องนั้นมากขึ้นเท่าใด นางก็กลายเป็นเศร้าสลดมากขึ้นเท่านั้น

นางรู้สึกแย่งขึ้นไปอีกเมื่อนางได้มายังคริสตจักรและเห็นสภาวะทั้งหลายของพี่น้องชายหญิงของนาง นั่นคือ

“พวกท่านรู้สึกไม่ดี! ฉันรู้สึกไม่ดี! ฉันกลายเป็นคิดลบ เฮอะ! จะทำอะไรได้บ้าง?

พระเจ้ายังคงไม่ทรงต้องประสงค์พวกเรา ในการทรงพระราชกิจประเภทนี้

ไม่มีทางเลยที่พระองค์จะไม่ทรงทำให้พวกเราคิดลบ ฉันไม่รู้ว่ามีอะไรผิดปกติกับฉัน

ฉันไม่แม้กระทั่งต้องการที่จะอธิษฐาน ถึงอย่างไรก็ตาม

ฉันรู้สึกไม่ดีเลยตอนนี้และฉันไม่สามารถรวบรวมแรงผลักดันภายในของฉันได้จริงๆ

ฉันได้อธิษฐานหลายครั้งแต่ฉันก็ยังไม่สามารถ และฉันไม่เต็มใจที่จะทำต่อไป ฉันมองอย่างนี้นั่นเอง

พระเจ้าตรัสว่าพวกเราเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

ดังนั้นแล้วไม่ใช่ว่าตัวประกอบเสริมความเด่นเป็นแค่คนปรนนิบัติหรือ?

พระเจ้าตรัสว่าพวกเราเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น ไม่ใช่บุตรของพระองค์

และพวกเราไม่ใช่ประชากรของพระองค์ด้วยเช่นกัน พวกเราไม่ใช่บุตรของพระองค์

นับประสาอะไรที่จะเป็นบุตรหัวปีของพระองค์ พวกเราไม่ใช่สิ่งใดเลย เป็นแค่ตัวประกอบเสริมความเด่น

หากนั่นคือสิ่งที่พวกเราเป็น เป็นได้หรือไม่ที่พวกเราสามารถมีบททอานที่น่าพอใจ?

ตัวประกอบเสริมความเด่นไม่มีความหวังเพราะพวกมันไม่มีชีวิต หากพวกเราเป็นบุตรของพระองค์

ประชากรของพระองค์ เช่นนั้นแล้วก็คงจะมีความหวังในการนั้น—

พวกเราจะสามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

ตัวประกอบเสริมความเด่นสามารถเป็นสื่อนำพระชนม์ชีพของพระเจ้าได้หรือไม่?

พระเจ้าทรงสามารถวางชีวิตไว้ในบรรดาผู้ที่ทำงานปรนนิบัติพระองค์ได้หรือไม่?

บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรักคือบรรดาผู้ที่มีพระชนม์ชีพของพระองค์

และมีเพียงบรรดาผู้ที่มีพระชนม์ชีพของพระองค์เท่านั้นที่เป็นบุตรของพระองค์ เป็นประชากรของพระองค์

ถึงแม้ว่าฉันจะคิดลบและอ่อนแอ ฉันก็หวังว่าพวกท่านทั้งหมดจะไม่คิดลบ

ฉันรู้ว่าการถดถอยและการคิดลบเช่นนี้ไม่สามารถทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

แต่ฉันไม่เต็มใจที่จะเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น ฉันกลัวการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น ถึงอย่างไรก็ตาม

ฉันเพียงมีพลังงานมากเหลือเกิน และฉันไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ในตอนนี้

ฉันหวังว่าไม่มีพวกท่านคนใดจะทำอย่างที่ฉันทำไป แต่จะสามารถได้รับการคลายบางส่วนจากฉัน

ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าฉันอาจจะไปตายอีกด้วย!

ฉันจะทิ้งคำพูดสุดท้ายบางคำไว้ให้พวกท่านก่อนที่จะพบกับความตายของฉัน—

ฉันหวังว่าพวกท่านจะสามารถทำหน้าที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นได้จนกระทั่งถึงที่สุด บางทีในท้ายที่สุด

พระเจ้าอาจจะทรงสรรเสริญตัวประกอบเสริมความเด่น...” เมื่อพี่น้องชายหญิงได้เห็นการนี้

พวกเขาก็แปลกใจว่า “นางสามารถคิดลบถึงเพียงนี้ได้อย่างไร?”

นางไม่ได้เป็นปกติอย่างครบถ้วนในช่วงสองวันที่แล้วนี้หรือ?

เหตุใดนางจึงพลั้งสูญเสียดังนั้นทั้งหมดของนางไป? เหตุใดนางจึงไม่เป็นปกติ?” นางกล่าวว่า

“อย่าพูดว่าฉันไม่เป็นปกติ ที่จริงแล้ว ฉันชัดเจนเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างในหัวใจของฉัน

ฉันรู้ว่าฉันยังไม่ได้ทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า

แต่นั้นไม่ได้เป็นเพียงเพราะฉันไม่เต็มใจที่จะทำหน้าที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นของพระองค์หรือ?

ฉันยังไม่ได้ทำอะไรที่แยเลย บางทีวันหนึ่งพระเจ้าอาจจะทรงเปลี่ยนชื่อเรียก ‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’ เป็น

‘สรรพสิ่งที่ทรงสร้าง’ และไม่เพียงการนั้นเท่านั้น

แต่เป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ที่พระองค์ทรงใช้งานในหนทางอันสำคัญทั้งหลายอีกด้วย

ไม่มีความหวังอยู่บ้างในการนี้หรือ? ฉันหวังว่าพวกท่านจะไม่คิดลบหรือท้อแท้

และสามารถติดตามพระเจ้าและทำให้ดีที่สุดในการรับใช้ในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่นต่อไปได้

ในกรณีก็ตาม ฉันไม่สามารถทำต่อไปได้ อย่าปล่อยให้การกระทำทั้งหลายของฉันจำกัดพวกท่าน” ผู้คนอื่นๆ

ได้ยินการนั้น แล้วกล่าวว่า “ขอให้ท่านหยุดติดตามพระองค์ พวกเราก็จะทำต่อไป

ด้วยเหตุที่พระเจ้าไม่เคยทรงปฏิบัติต่อพวกเราอย่างไม่ยุติธรรม

พวกเราจะไม่ถูกบังคับควบคุมโดยความคิดลบของท่าน”

หลังจากที่ก้าวผ่านประสบการณ์นี้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

นางยังคงอยู่ในสภาวะด้านลบเกี่ยวกับการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น ดังนั้นเราจึงกล่าวกับนางว่า

“เจ้าไม่มีความเข้าใจในงานของเรา เจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงข้างใน แก่นแท้

หรือผลลัพธ์ซึ่งมุ่งหมายไว้จากคำพูดของเรา เจ้าไม่รู้เป้าหมายของงานของเราและสติปัญญาของงานของเรา

เจ้าไม่มีการจับใจความเจตจำนงของเรา เจ้าเพียงรู้ที่จะล่าถอยเท่านั้นเพราะเจ้าเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น—

เจ้าวนอยู่กับสถานะมากเกินไปมาก! เจ้าช่างเป็นผู้โง่เขลาเสียจริง! เราเคยพูดกับเจ้ามากเหลือเกินในอดีต

เราเคยพูดว่าเราจะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม เจ้าลืมแล้วหรือ?

เราไม่ได้พูดถึงการมีความเพียบพร้อมก่อนที่จะจะได้พูดถึงตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?” “เดี๋ยวก่อน

ให้ข้าพระองค์คิดถึงมันก่อน ไซ้แล้ว มันถูกต้องแล้ว!

พระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านั้นก่อนที่จะตรัสถึงตัวประกอบเสริมความเด่น!”

“เมื่อเราพูดถึงการมีความเพียบพร้อม เราไม่ได้พูดหรือว่า เพียงภายหลังจากผู้คนถูกพิชิตแล้วเท่านั้น

พวกเขาจึงจะมีความเพียบพร้อม?” “ตรัส!” “วณะของเราไม่จริงใจหรือ?

วณะเหล่านั้นไม่ได้กล่าวออกมาด้วยความเชื่ออันดีหรือ?” “กล่าว!

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์หนึ่งผู้ซึ่งไม่เคยตรัสสิ่งใดเลยที่ไม่เชื่อสัตย์—

ไม่มีผู้ใดสามารถล้าปฏิสถาการณ์นี้ได้ แต่พระองค์ตรัสในหนทางที่ต่างกันมากมายเหลือเกิน”

“หนทางทั้งหลายในการพูดของเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามขั้นตอนของงานที่ต่างกันหรือ?

สิ่งทั้งหลายที่เราพูดไม่ได้ถูกกระทำและถูกพูดโดยมีพื้นฐานอยู่บนความจำเป็นต้องมิของเจ้าหรือ?”

“พระองค์ทรงพระราชกิจไปตามความจำเป็นต้องมิของผู้คน และพระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องมี

นี้ไม่ใช่ไม่จริง!” “เช่นนั้นแล้วสิ่งทั้งหลายที่เราได้พูดกับเจ้าไม่ได้เป็นประโยชน์หรือ?

การติสอนของเราไม่ได้ถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นเพื่อประโยชน์ของเจ้าหรือ?”

“พระองค์ยังคงทรงสามารถกล่าวนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของข้าพระองค์ได้อย่างไร!

พระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์จนเกือบจะถึงจุดที่ตาย—ข้าพระองค์ไม่ต้องการมีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว

วันนี้พระองค์ตรัสการนี้ พรุ่งนี้พระองค์ตรัสการนั้น

ข้าพระองค์รู้ว่าการที่พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อมนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของข้าพระองค์

เอง แต่พระองค์ยังไม่ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อม—

พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นและพระองค์ยังคงทรงติสอนข้าพระองค์

พระองค์ทรงเกลียดชังข้าพระองค์ มิใช่หรือ? ไม่มีผู้ใดกล้าเชื่อพระวณะของพระองค์

และเพียงบัดนี้เท่านั้นที่ข้าพระองค์ได้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า

การติสอนของพระองค์นั้นก็เพียงเพื่อแก้ปัญหาความเกลียดชังในพระทัยของพระองค์

ไม่ใช่เพื่อช่วยข้าพระองค์ให้รอด พระองค์ได้ทรงซ่อนเร้นความจริงจากข้าพระองค์ก่อนหน้านี้

พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อมและว่าการติสอนนั้นเป็นไปเพื่อให้ข้า

พระองค์มีความเพียบพร้อม ดังนั้นข้าพระองค์จึงได้เชื่อฟังการติสอนของพระองค์เสมอมา

ข้าพระองค์ไม่เคยจินตนาการว่าวันนี้ข้าพระองค์จะได้มีชื่อเรียกว่าตัวประกอบเสริมความเด่น พระเจ้า

มันจะไม่ดีกว่าหรือหากพระองค์จะได้ทรงให้ข้าพระองค์ทำหน้าที่เป็นอะไรอื่น?

พระองค์ต้องทรงทำให้ข้าพระองค์สวมหมวกของตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?

ข้าพระองค์คงจะถึงขั้นยอมรับการเป็นคนเฝ้าประตูในราชอาณาจักร

ข้าพระองค์ได้วิ่งวนไปทั่วและสละตัวเองมาตลอด แต่ในท้ายที่สุดมือของข้าพระองค์ก็ว่างเปล่า—

ข้าพระองค์หมดเนื้อหมดตัวอย่างที่สุด กระนั้นแม้กระทั่งตอนนี้พระองค์กลับตรัสบอกข้าพระองค์

พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ทำหน้าที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นของพระองค์

ข้าพระองค์จะสามารถแม้แต่เสนอหน้าของข้าพระองค์ได้อย่างไร? “เจ้ากำลังพูดถึงอะไร?

เราได้ทำงานการพิพากษามากเหลือเกินในอดีต และเจ้าไม่เข้าใจมันหรือหรือ?

เจ้ามีความเข้าใจที่แท้จริงต่อตัวเจ้าเองหรือไม่? ชื่อเรียก ‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’

ไม่ใช่การพิพากษาคำพูดเช่นกันหรือหรือ?

เจ้าคิดว่าทั้งหมดที่เราพูดถึงตัวประกอบเสริมความเด่นนั้นเป็นวิธีการหนึ่ง

เป็นหนทางหนึ่งในการพิพากษาเจ้าด้วยกระนั้นหรือ? เช่นนั้นแล้วเจ้าจะติดตามเราอย่างไร?”

“ข้าพระองค์ยังคงไม่ได้วางแผนว่าจะติดตามพระองค์อย่างไร ก่อนอื่น ข้าพระองค์ต้องรู้ว่า

ข้าพระองค์เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นหรือไม่ใช่?

ตัวประกอบเสริมความเด่นสามารถถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้ด้วยหรือไม่? ชื่อเรียก

‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’ สามารถเปลี่ยนได้หรือไม่?

ข้าพระองค์สามารถเป็นคำพยานที่ดังกึกก้องโดยผ่านทางความเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

และแล้วจึงกลายเป็นใครบางคนที่มีความเพียบพร้อม ผู้ที่เป็นต้นแบบของการรักพระเจ้า

และผู้ที่เป็นคนสนิทของพระเจ้าได้หรือไม่? ข้าพระองค์สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?

ขอทรงบอกความจริงแก่ข้าพระองค์เถิด!” “เจ้าไม่ตระหนักหรือว่าสิ่งทั้งหลายกำลังพัฒนาอยู่เสมอ

กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ?

ตราบเท่าที่ในปัจจุบันนี้เจ้าเต็มใจที่จะเชื่อฟังในบทบาทของเจ้าในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่น

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้

การที่เจ้าเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นหรือไม่ นั่นไม่เกี่ยวข้องแต่อย่างใดกับชะตาชีวิตของเจ้า จุดสำคัญคือ การที่เจ้าสามารถเป็นใครบางคนที่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขาได้หรือไม่ต่างหาก”

“พระองค์สามารถบอกข้าพระองค์ได้หรือไม่ว่า

พระองค์ทรงสามารถทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่?”

“ทราบเท่าที่เจ้าติดตามและเชื่อฟังจนกระทั่งถึงที่สุด เรารับประกันว่าเราสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้”

“และข้าพระองค์จะต้องได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ประเภทใด?”

“เจ้าจะได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ยาก ตลอดจนการพิพากษาและการติสอนด้วยคำพูด

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติสอนด้วยคำพูด ซึ่งเป็นอย่างเดียวกับการติสอนด้วยการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น!”

“การติสอนแบบเดียวกับตัวประกอบเสริมความเด่นด้วยเช่นกันหรือ? ถ้าเช่นนั้น

หากข้าพระองค์สามารถถูกพระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมได้โดยการก้าวผ่านความทุกข์ยาก

หากมีความหวังแค่กระฟีกเดียว เช่นนั้นแล้วนั้นก็ดีแล้ว ต่อให้เป็นแค่ความหวังกระฟีกเดียว

ก็ยังดีกว่าการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น ชื่อเรียกว่า ‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’ นั้น

ฟังดูแล้วน่ากลัวเหลือเกิน ข้าพระองค์ไม่เต็มใจที่จะเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น!”

“มีอะไรเกี่ยวกับตัวประกอบเสริมความเด่นที่แย่มากขนาดนั้นหรือ?

ตัวประกอบเสริมความเด่นไม่ใช่ออย่างเพียบพร้อมในสิทธิของมันเองหรือ?

ตัวประกอบเสริมความเด่นไม่ควรค่าที่จะชื่นชมพระพรหรือ?

หากเราพูดว่าตัวประกอบเสริมความเด่นสามารถชื่นชมพระพรได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมีความสามารถที่จะชื่นชมพระพรได้

นั่น ไม่จริงหรือหรือที่ว่าชื่อเรียกทั้งหลายของผู้คนเปลี่ยนแปลงเพราะงานของเรา? แต่กระนั้นเพียงแค่นี้

หนึ่งกลับกำลังรบกวนเจ้ามากขนาดนี้หรือ?

ข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นประเภทนี้ก็สมควรแล้ว เจ้าเต็มใจที่จะติดตามหรือไม่?” “เอ้อ

พระองค์สามารถทำให้ข้าพระองค์ครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?

พระองค์สามารถเปิดโอกาสให้ข้าพระองค์ชื่นชมพระพรของพระองค์ได้หรือไม่?”

“เจ้าเต็มใจที่จะติดตามไปจนกระทั่งถึงที่สุดหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะมอบถวายตัวเจ้าเองหรือไม่?”

“ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้พิจารณาเรื่องนั้น

ตัวประกอบเสริมความเด่นยังสามารถชื่นชมพระพรของพระองค์ได้เช่นกัน

และสามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้ หลังจากที่ได้รับทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว

ข้าพระองค์จะเป็นคนสนิทของพระองค์และเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของน้ำพระ

ทัยนั้น และข้าพระองค์จะครองสิ่งที่พระองค์ทรงครอง ข้าพระองค์จะสามารถชื่นชมสิ่งที่พระองค์ทรงชื่นชม

และข้าพระองค์จะรู้สิ่งที่พระองค์ทรงรู้...หลังจากก้าวผ่านความทุกข์ยากและหลังจากมีความเพียบพร้อมแล้ว ข้าพระองค์จะมีความสามารถที่จะชื่นชมพระพรได้ ดังนั้นจริงๆ แล้วข้าพระองค์จะได้ชื่นชมพระพรใดเล่า?”

“จงอย่ากังวลว่าเจ้าจะได้ชื่นชมพระพรใดเลย ต่อให้เราได้ออกเจ้า สิ่งเหล่านี้ก็อยู่เหนือกว่าจินตนาการของเจ้า หลังจากที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นที่ดีแล้ว เจ้าจะถูกพิชิต และเจ้าจะเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นที่ประสบความสำเร็จ นี่เป็นแบบอย่างและตัวอย่างของผู้ที่ถูกพิชิต แต่แน่นอนว่าเจ้าสามารถเพียงกลายเป็นแบบอย่างและตัวอย่างได้หลังจากที่ถูกพิชิตแล้วเท่านั้น”

“แบบอย่างและตัวอย่างคืออะไร?” “มันคือแบบอย่างและตัวอย่างสำหรับประชาชาติทั้งหมด นั่นคือพวกที่ยังไม่ได้ถูกพิชิต” “นั่นรวมถึงผู้คนที่คน?” “ผู้คนมากมายยิ่งนัก มันไม่ใช่แค่พวกเจ้าสี่หรือห้าพันคน—พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ยอมรับข้อนี้ทั่วทั้งโลกต้องถูกพิชิต” “ดังนั้นมันจึงไม่ใช่แค่ห้าหรือสิบเมือง!”

“จงอย่ากังวลเรื่องนี้ในตอนนี้ และจงอย่ากังวลใส่ใจที่จะยุ่งกับเรื่องนี้จนเกินควร จงแค่มุ่งเน้นกับวิธีที่เจ้าควรได้รับการเข้าสู่ในตอนนี้!

เรารับประกันว่าเจ้าจะสามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์” “ถึงระดับใด?

และข้าพระองค์จะสามารถชื่นชมพระพรใด?” “เหตุใดเจ้าจึงกังวลเหลือเกิน?

เราได้รับประกันแล้วว่าเจ้าจะสามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ เจ้าลืมไปแล้วหรือว่ามันไว้วางใจได้?”

“จริงที่ว่าพระองค์นั้นทรงไว้วางใจได้ แต่วิธีการตรัสบางวิธีของพระองค์เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

วันนี้พระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงรับประกันว่าข้าพระองค์สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ แต่พรุ่งนี้พระองค์อาจตรัสว่ามันไม่แน่นอน และกับผู้คนบางคนพระองค์ตรัสว่า ‘เรารับประกันว่าใครบางคนเช่นเจ้าไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้’

ข้าพระองค์ไม่รู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกับพระวณะของพระองค์ ข้าพระองค์เพียงไม่กล้าเชื่อเรื่องนั้น”

“ดังนั้นแล้วเจ้าสามารถมอบถวายตัวเจ้าเองได้หรือไม่?” “ถวายสิ่งใด?”

“มอบถวายอนาคตของเจ้าและความหวังทั้งหลายของเจ้า” “มันง่ายที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไป! สิ่งสำคัญก็คือชื่อเรียกว่า ‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’—ข้าพระองค์ไม่ต้องการนั่นเลยจริงๆ

หากพระองค์กลับชื่อเรียกนั้นออกจากข้าพระองค์ เช่นนั้นแล้วข้าพระองค์จะเปิดรับไม่ว่าสิ่งใด มีความสามารถที่จะทำสิ่งใดก็ได้ เหล่านี้ไม่ใช่แค่สิ่งเล็กน้อยหรือ?

พระองค์จะสามารถเอาสมญานามนั้นออกไปได้หรือไม่?” “นั่นคงจะง่าย มิใช่หรือ?

หากเราสามารถมอบชื่อเรียกนั้นแก่เจ้า เราก็สามารถเอามันออกไปได้เช่นกันอย่างแน่นอน แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลา เจ้าต้องทำให้ประสบการณ์จากขั้นตอนนี้ของงานของเจ้าครบบริบูรณ์เสียก่อน

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถได้รับชื่อเรียกใหม่ได้ ยิ่งใครบางคนเป็นเยี่ยงเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งจำเป็นต้องเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งเจ้าหาวดกัวเกี่ยวกับการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นมากขึ้นเท่าใด

เราก็ยิ่งจะติตราเข้าว่าเป็นเช่นนั้นมากขึ้นเท่านั้น

บุคคลหนึ่งซึ่งเจ้าต้องได้รับการบ่มวินัยและได้รับการจัดการอย่างเคร่งครัด

ยิ่งใครบางคนเป็นกบฏมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็จะยิ่งเป็นคนปรนนิบัติมากขึ้นเท่านั้น และในท้ายที่สุด

พวกเขาก็จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย” “เมื่อพิจารณาว่า ข้าพระองค์กำลังแสวงหาอย่างขะมักเขม้นยิ่งนัก

เหตุใดข้าพระองค์จึงไม่สามารถปลดปล่อยชื่อ ‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’ ได้?

พวกเราได้ติดตามพระองค์ตลอดหลายปีมานี้ และได้ทนทุกข์มาไม่น้อยเลย พวกเราได้ทำสิ่งมากมายเพื่อพระองค์

พวกเราได้ก้าวผ่านลมและฝน พวกเรากำลังใกล้จะสิ้นสุดวัยเยาว์ของพวกเรา

พวกเรายังไม่ได้แต่งงานหรือเริ่มต้นครอบครัว และบรรดาพวกเราที่ได้ทำเช่นนั้นก็ยังคงออกมา

ข้าพระองค์ได้ไปโรงเรียนมาจนจบชั้นมัธยมปลาย แต่ทันทีที่ข้าพระองค์ได้ยินว่าพระองค์ได้เสด็จมาแล้ว

ข้าพระองค์ก็ทิ้งโอกาสของข้าพระองค์ที่จะไปเรียนในมหาวิทยาลัย

และพระองค์ตรัสว่าพวกเราเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น! พวกเราได้สูญเสียไปมากเหลือเกิน!

พวกเราทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นว่าพวกเราเป็นแค่ตัวประกอบเสริมความเด่นของพระองค์

การนี้ทำให้บรรดาอดีตเพื่อนร่วมชั้นเรียนของข้าพระองค์และบรรดาเพื่อนร่วมงานของข้าพระองค์คิดกับข้าพระ

องค์อย่างไร? เมื่อพวกเขาเห็นข้าพระองค์และถามเกี่ยวกับตำแหน่งของข้าพระองค์และสถานะของข้าพระองค์

ข้าพระองค์จะไม่สามารถระบอใจที่จะบอกพวกเขาได้อย่างไร? ตอนแรก

ข้าพระองค์ได้จ่ายราคาไปเพราะการเชื่อของข้าพระองค์ในพระองค์

และคนอื่นล้วนแต่เย้ยหยันข้าพระองค์ว่าเป็นคน โง่เงา

แต่ข้าพระองค์ก็ยังติดตามและถวิลหา รอคอยเวลาที่วันของข้าพระองค์จะมาถึง

เมื่อข้าพระองค์จะสามารถแสดงให้เห็นว่าพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่เชื่อได้เห็น แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

วันนี้พระองค์กลับตรัสบอกข้าพระองค์ว่าข้าพระองค์เป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

หากพระองค์ได้ทรงมอบชื่อเรียกที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาชื่อทั้งหมดแก่ข้าพระองค์

หากพระองค์ได้ทรงเปิดโอกาสให้ข้าพระองค์เป็นหนึ่งในประชากรของราชอาณาจักร นั่นก็คงจะเป็นการดี!

ต่อให้ข้าพระองค์จะไม่สามารถเป็นสาวกของพระองค์หรือคนสนิทของพระองค์ได้

ข้าพระองค์ก็คงจะรู้สึกดีกับแค่การได้เป็นผู้ติดตามของพระองค์! พวกเราได้ติดตามพระองค์มาตลอดหลายปีนี้

ได้ยอมละทิ้งครอบครัวของพวกเรา

และเป็นการยากเหลือเกินที่จะแสวงหาอย่างต่อเนื่องตลอดมาจนกระทั่งถึงตอนนี้

และทั้งหมดที่พวกเรามีที่จะแสดงให้เห็นถึงเรื่องนั้นก็คือชื่อเรียกว่า ‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’!

ข้าพระองค์ได้ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ได้ยอมละทิ้งความมั่งคั่งทางโลกทั้งหมด

ก่อนหน้านี้ ใครบางคนได้แนะนำให้ข้าพระองค์ได้รู้จักกับหุ่นส่วนที่เป็นไปได้คนหนึ่ง
เขาเป็นคนหล่อและแต่งกายดีจริงๆ เขาเป็นบุตรของเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูง ณ เวลานั้นข้าพระองค์สนใจในตัวเขา
แต่ทันทีที่ข้าพระองค์ได้ยินว่าพระเจ้าได้ทรงปรากฏและกำลังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น
ว่าพระองค์กำลังจะทรงนำทางพวกเราเข้าสู่ราชอาณาจักรและทำให้พวกเรามีความเพียบพร้อม
และว่าพระองค์ได้ทรงขอให้พวกเรามีความแน่วแน่ที่จะไม่เสียเวลาในการทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้ข้างหลัง
ทันทีที่ข้าพระองค์ได้ยินการนั้น
ข้าพระองค์ก็เห็นว่าข้าพระองค์นั้นกำลังขาดพร่องในความแน่วแน่ออย่างสิ้นเชิง
จากนั้นข้าพระองค์จึงได้เพิ่มความกล้าให้ตัวข้าพระองค์เองแล้วก็ทิ้งโอกาสนั้นไป หลังจากนั้น
เขาก็ได้ส่งของขวัญมายังครอบครัวของข้าพระองค์หลายครั้ง
แต่ข้าพระองค์ไม่ได้แม้แต่จะมองของขวัญเหล่านั้นเลย พระองค์ทรงคิดว่าข้าพระองค์อารมณ์เสีย ณ
เวลานั้นหรือไม่? มันเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ดีเหลือเกิน และมันก็ไม่ได้ผลเลย
ข้าพระองค์จะสามารถไม่อารมณ์เสียได้อย่างไร?
ข้าพระองค์อารมณ์เสียเรื่องนั้นเป็นเวลาหลายวันจนถึงจุดที่ว่าข้าพระองค์ไม่สามารถหลับได้ในเวลากลางคืน
แต่ในที่สุดข้าพระองค์ก็ยังคงปล่อยมันไป ทุกครั้งที่ข้าพระองค์อธิษฐาน
ข้าพระองค์ได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งตรัสว่า
‘เจ้าเต็มใจที่จะพลีทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเราหรือไม่? เจ้าเต็มใจที่จะสละตัวเจ้าเองเพื่อเราหรือไม่?’
เมื่อใดก็ตามที่ข้าพระองค์คิดถึงพระวาทะเหล่านั้นของพระองค์ ข้าพระองค์จะรำไห้
ข้าพระองค์ได้รับการขับเคลื่อนและรำไห้ในความเศร้าใจมากมายหลายครั้งเกินกว่าที่ข้าพระองค์จะรู้
หนึ่งปีต่อมาข้าพระองค์ได้ยินว่าชายคนนั้นได้แต่งงานแล้ว คงไม่ต้องบอกว่า ข้าพระองค์น่าเวทนา
แต่ข้าพระองค์ก็ยังคงปล่อยการนั้นไปเพื่อประโยชน์แห่งพระองค์
และทั้งหมดนี้โดยปราศจากแม้กระทั่งการเอ่ยถึงว่าอาหารและเสื้อผ้าของข้าพระองค์นั้นคุณภาพต่ำ—
ข้าพระองค์ได้ยอมละทิ้งการสมรสนั้น ข้าพระองค์ได้ยอมละทิ้งทั้งหมดนี้
ดังนั้นพระองค์จึงไม่ควรทรงให้ข้าพระองค์ทำหน้าที่เป็นตัวแทนประกอบเสริมความเด่น!
ข้าพระองค์ได้ยอมละทิ้งการสมรสของข้าพระองค์ เหตุการณ์สำคัญที่สุดในชีวิตของข้าพระองค์
ทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์ของการมอบถวายตัวข้าพระองค์เองแด่พระองค์
ชีวิตทั้งชีวิตของบุคคลหนึ่งไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าการหาหุ่นส่วนที่ดีและการมีครอบครัวที่มีความสุข
ข้าพระองค์ได้ปล่อยการนี้ไป สิ่งที่ดีที่สุดในทุกสรรพสิ่ง
และบัดนี้ข้าพระองค์ไม่มีสิ่งใดและข้าพระองค์อยู่คนเดียว พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ไปที่ใด?
ข้าพระองค์ได้ทนทุกข้นับตั้งแต่ที่ข้าพระองค์ได้เริ่มติดตามพระองค์ ข้าพระองค์ไม่เคยได้มีชีวิตที่ดี

ข้าพระองค์ได้ยอมละทิ้งครอบครัวของข้าพระองค์และอาชีพการงานของข้าพระองค์ตลอดจนความปิติยินดีทั้งหมดของเนื้อหนัง

และการพลีอุทิศนี้ซึ่งพวกเราทั้งหมดได้ทำยังคงไม่เพียงพอที่จะชื่นชมพระพรของพระองค์หรือ?

ดังนั้นตอนนี้ฉันเองจึงเป็นสิ่งที่ ‘เสริมความเด่น’ นี้ พระเจ้า พระองค์ได้ทรงไปไกลเกินไปแล้ว!

ขอทรงมองดูพวกเรา—พวกเราไม่มีสิ่งใดที่จะพึงพาในโลกนี้ พวกเราบางคนได้ยอมละทิ้งลูกหลานของพวกเรา

บางคนได้ยอมละทิ้งงานของพวกเรา คู่สมรสของพวกเรา^[๑] และอื่นๆ นั่นคือ

พวกเราได้ยอมละทิ้งความยินดีฝ่ายเนื้อหนังทั้งหมด มีความหวังใดมากกว่านี้ให้พวกเราหรือ?

พวกเราจะสามารถอยู่รอดต่อไปในโลกนี้ได้อย่างไร?

การพลีอุทิศเหล่านี้ที่เราได้ทำไม่มีค่าสักดวงค์แดงเดียวเขียวหรือ? พระองค์ไม่ทรงสามารถเห็นการนั้นเลยหรือ?

สถานะของพวกเรานั้นต่ำต้อยและขีดความสามารถของพวกเราก็กาลังขาดพร่อง—พวกเราขอรับการนั้น

แต่เมื่อใดกันที่พวกเราไม่ได้ใส่ใจในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงต้องประสงค์ให้พวกเราทำ?

ตอนนี้พระองค์กำลังทรงทอดทิ้งพวกเราอย่างไม่มี ความสงสารและ ‘ตอบแทน’ พวกเราด้วยชื่อเรียกว่า

‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’ หรือ? ทั้งหมดนั้นคือสิ่งที่การพลีอุทิศของพวกเราได้นำพามาให้พวกเราหรือ?

ในท้ายที่สุด หากผู้คนถามข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้รับจากการเชื่อในพระเจ้า

ข้าพระองค์จะสามารถยอมให้พวกเขามองเห็นคำว่า ‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’ นี้ได้จริงๆ หรือ?

ข้าพระองค์จะสามารถเปิดปากของข้าพระองค์เพื่อกล่าวว่าข้าพระองค์เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นได้อย่างไร?

ข้าพระองค์ไม่สามารถอธิบายการนั้นต่อบิดามารดาของข้าพระองค์ได้

และข้าพระองค์ไม่สามารถอธิบายเรื่องนั้นต่ออดีตหุ่นส่วนที่เป็นไปได้ของข้าพระองค์ได้

ข้าพระองค์ได้จ่ายราคาแพงมากขนาดนั้น

และสิ่งที่ข้าพระองค์ได้เป็นการตอบแทนคือการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น! อ้อ!

ข้าพระองค์รู้สึกเศร้าใจเหลือเกิน!” (นางเริ่มทบทวนด้านข้างของนางและรำไห้) “หากเราได้พูดว่า

บัดนี้ที่เราไม่ได้จะมอบชื่อเรียกว่าตัวประกอบเสริมความเด่นให้เจ้าแต่จะทำให้เจ้าเป็นหนึ่งในประชากรของเราแ

ทน และแนะนำให้เจ้าออกไปและเผยแพร่ข่าวประเสริฐ หากเราได้มอบสถานะให้เจ้าเพื่อให้เจ้าได้ทำงาน

เจ้าจะมีความสามารถทำได้หรือไม่? จริงๆ แล้วเจ้าได้รับสิ่งใดจากงานนี้ขั้นตอนแล้วขั้นตอนเล่า?

แต่กระนั้นเจ้าก็ยังอยู่ตรงนี้ ป้อยอเราด้วยเรื่องราวของเจ้า—เจ้าไม่มีความละอายใจเลย!

เจ้ากล่าวว่าเจ้าได้จ่ายราคาไปแล้วแต่ยังไม่ได้รับสิ่งใดเลย เป็นไปได้หรือไม่ว่าเราได้ทะเลาะที่จะบอกเจ้าว่า

สภาพเงื่อนไขของเรานั้นเป็นไปเพื่อการได้มาซึ่งบุคคล? งานของเรานั้นเป็นไปเพื่อใครเล่า? เจ้ารู้หรือไม่?

เจ้ากำลังรื้อฟื้นความคับข้องใจเก่าๆ! ยิ่งกว่านั้นเจ้านับเป็นมนุษย์อีกต่อไปหรือไม่?

เจ้าไม่ได้ยอมรับความทุกข์ใดๆ ที่เจ้าได้รับประสบการณ์จากความตั้งใจของเจ้าเองหรือ?

และความทุกข์ของเจ้าไม่ได้รับการยอมรับเพื่อที่จะได้รับพระพรหรือ?

เจ้าเคยทำตามข้อพึงประสงค์ของเราแล้วหรือ? ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการได้รับพระพร

เจ้าไม่มีความละเอียดเลย! เมื่อใดที่ข้อพึงประสงค์ของเรามีต่อเจ้าเคยได้เป็นข้อบังคับ?

หากเจ้าเต็มใจที่จะติดตามเราเจ้าต้องเชื่อฟังเราในทุกสรรพสิ่ง จงอย่าพยายามเจรจาเงื่อนไขต่างๆ จะว่าไปแล้ว

เราได้บอกเจ้าก่อนล่วงหน้าว่าเส้นทางนี้คือเส้นทางของความทุกข์ มันเต็มไปด้วยความเป็นไปได้อันร้ายกาจ

โดยมีความเป็นมงคลเล็กน้อย เจ้าลืมไปแล้วหรือ? เราได้พูดการนี้หลายครั้งแล้ว หากเจ้าเต็มใจที่จะทนทุกข์

เช่นนั้นแล้วจงติดตามเรา หากเจ้าไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์ เช่นนั้นแล้วก็จงหยุด เราไม่ได้กำลังบังคับเจ้า—

เจ้าเป็นอิสระที่จะมาหรือไป! อย่างไรก็ตาม นี่คือวิธีดำเนินงานของเรา

และเราไม่สามารถทำให้งานทั้งหมดทั้งมวลของเราล่าช้าเพราะการเป็นกบฏแบบปัจเจกบุคคลของเจ้า

เจ้าอาจไม่เต็มใจที่จะเชื่อฟัง แต่ก็มีคนอื่นที่เต็มใจ เจ้าทั้งหมดเป็นผู้คนที่สิ้นหวัง! เจ้าไม่กลัวสิ่งใดเลย!

เจ้ากำลังต่อรองเงื่อนไขต่างๆ กับเรา—เจ้าต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือไม่?

เจ้าวางแผนให้กับตัวเจ้าเองและแย่งกันคว้าชื่อเสียงและผลประโยชน์ของเจ้าเอง

งานของเราทั้งหมดไม่ใช่เพื่อพวกเจ้าหรือ? เจ้ามีคบอดหรือ? ก่อนที่เราจะบังเกิดเป็นมนุษย์

เจ้าไม่สามารถเห็นเราได้ และคำพูดเหล่านี้ที่เจ้าได้พูดคงจะยกโทษให้ได้ในตอนนั้น

แต่ตอนนี้เราจุติมาเป็นมนุษย์และเรากำลังทำงานท่ามกลางพวกเจ้า กระนั้นเจ้าก็ยังคงไม่สามารถเห็นได้หรือ?

สิ่งใดหรือที่เจ้าไม่เข้าใจ? เจ้ากล่าวว่าเจ้าได้ทนทุกข์กับการสูญเสีย

ดังนั้นเราจึงได้บังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อช่วยพวกเจ้าผู้คนที่สิ้นหวังให้รอดและได้ทำงานมากเหลือเกิน

และแม้กระทั่งตอนนี้เจ้าก็ยังคงพรั่น—เจ้าจะไม่กล่าวหรือหรือว่าเราได้ทนทุกข์กับการสูญเสีย?

สิ่งที่เราได้ทำทั้งหมดไม่ได้เป็นไปเพื่อพวกเจ้าหรือ?

เรานำชื่อเรียกนี้มาใช้กับผู้คนที่ไม่มีพื้นฐานอยู่บนวิถีภาวะปัจจุบันของพวกเขา หากเราเรียกเจ้าว่า

‘ตัวประกอบเสริมความเด่น’ เช่นนั้นแล้วตัวประกอบเสริมความเด่นก็คือสิ่งที่เจ้ากลายมาเป็นทันที

ในการทำงานเดียวกัน หากเราเรียกเจ้าว่า ‘หนึ่งในประชากรของพระเจ้า’

เช่นนั้นแล้วนั่นก็คือสิ่งที่เจ้ากลายมาเป็นทันที ไม่ว่าเราจะเรียกเจ้าว่าสิ่งใดก็ตาม นั่นคือสิ่งที่เจ้าเป็น

การนี้ทั้งหมดไม่ได้สัมฤทธิ์ผลโดยคำพูดสองสามคำจากริมฝีปากของเราหรือ?

และคำพูดของเราสองสามคำเหล่านี้ก็นำโมโหยิ่งนักสำหรับเจ้าหรือ? เอ้อ เช่นนั้นแล้ว ก็ให้อภัยเราด้วย!

หากเจ้าไม่เชื่อฟังตอนนี้ ในท้ายที่สุดเจ้าจะถูกสาป—ในตอนนั้นเจ้าจะมีความสุขหรือ?

เจ้าไม่ให้ความสนใจกับหนทางแห่งชีวิตแต่เพียงมุ่งเน้นอยู่กับสถานะและชื่อเรียกของเจ้า

ชีวิตของเจ้าเป็นเช่นสิ่งใด? เราไม่ปฏิเสธว่าเจ้าได้จ่ายราคาแพงมาก

แต่จงดูที่วิถีภาวะและการปฏิบัติของเจ้าเอง—และแม้กระทั่งตอนนี้ เจ้ายังคงพยายามที่จะต่อรองเงื่อนไขต่างๆ

นี่คืออุทกภาวะที่เจ้าได้รับโดยผ่านทางความแน่วแน่นของเจ้าหรือ? เจ้ายังคงมีความสัตย์สุจริตใดๆ หรือไม่?

เจ้ามีมโนธรรมหรือไม่? เป็นเราหรือไม่ที่ได้ทำบางสิ่งผิดปกติ?

ข้อพึงประสงค์ของเรามีต่อเจ้าเป็นความผิดหรือไม่? เอ้อ มันคืออะไร?

เราคงจะให้เจ้าทำหน้าที่เป็นตัวแทนประกอบเสริมความเด่นเป็นเวลาสองสามวัน

แต่กระนั้นเจ้าก็ไม่เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น นั่นเป็นความแน่วแน่นประเภทใดกัน? เจ้าทั้งหมดใจเสาะ

เจ้าเป็นคนขี้ขลาด! การลงโทษผู้คนเยี่ยงเจ้าตอนนี้เป็นเรื่องปกติ!” ทันทีที่เราได้พูดการนี้ นางไม่ได้พูดเลยสักคำ

เมื่อได้รับประสบการณ์กับงานประเภทนี้ในตอนนี้

พวกเจ้าต้องมีบางสิ่งที่เป็นการจับความเข้าใจด้วยขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าและวิธีการของพระองค์ ที่จะแปลงสภาพผู้คน การมีการณ์นี้เป็นหนทางเดียวที่จะสัมฤทธิ์ผลลัพท์ในการแปลงสภาพ

ในการแสวงหาของพวกเจ้านั้น พวกเจ้ามีมโนคติที่หลงผิด ความหวัง และอนาคตของแต่ละคนมากเกินไป

พระราชกิจปัจจุบันเป็นไปเพื่อที่จะจัดการกับความอยากของพวกเจ้าที่มีต่อสถานะและความอยากอันพึงเพื่องของ พวกเจ้า ความหวัง สถานะ และมโนคติที่หลงผิดทั้งหมดเป็นตัวแทนชั้นเยี่ยมของอุปนิสัยเยี่ยงซาตาน

เหตุผลที่สิ่งเหล่านี้มีอยู่ในหัวใจของผู้คนนั้นเป็นเพราะพิษของซาตานที่คอยกักร่อนความคิดของผู้คนอยู่ตลอดเวลาโดยทั้งสิ้น และผู้คนมักจะไร้ความสามารถที่จะสลัดการทดลองเหล่านี้ของซาตานอยู่ตลอดเวลา

พวกเขากำลังใช้ชีวิตในท่ามกลางบาปแต่กระนั้นก็ยัง ไม่เชื่อว่ามันเป็นบาป และพวกเขายังคงคิดว่า

“พวกเราเชื่อในพระเจ้า

ดังนั้นพระองค์ต้องประทานพระพรแก่พวกเราและทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับพวกเราอย่างเหมาะสม และพวกเราต้องมีสถานะที่มากกว่าและอนาคตที่มากกว่าใครอื่น เนื่องจากพวกเราเชื่อในพระเจ้า

พระองค์ต้องทรงมอบพระพรอันไร้ขีดจำกัดแก่พวกเรา มิฉะนั้นแล้ว มันก็คงจะไม่ได้เรียกว่าการเชื่อในพระเจ้า” เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว

ความคิดที่ผู้คนได้พึงพาเพื่อการอยู่รอดของพวกเขาก็ได้กักร่อนหัวใจของพวกเขารเรื่อยมาจนถึงจุดที่ว่า

พวกเขาได้กลายเป็นทรยศ ขี้ขลาด และน่ารังเกียจ ไม่เพียงแต่พวกเขาขาดพร่องพลังจิตและความแน่วแน่นเท่านั้น แต่พวกเขายังได้กลายเป็นโลภมาก โอหัง และเอาแต่ใจตัวเองด้วยเช่นกัน พวกเขาขาดพร่องความแน่วแน่นใดๆ ซึ่งอยู่เหนือตนเองโดยสิ้นเชิง และยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาไม่มีความกล้าหาญแม้แต่เน้อยที่จะสลัดการควบคุมของอิทธิพลมืดเหล่านี้

ความคิดและชีวิตของผู้คนนั้นเน่าเปื่อยมากจนกระทั่งมุมมองของพวกเขาดต่อการเชื่อในพระเจ้ายังคงน่าขยะแขยงอย่างไม่สามารถทนได้ และแม้กระทั่งเมื่อผู้คนพูดถึงมุมมองของพวกเขาดต่อการเชื่อในพระเจ้า

ก็ไม่สามารถทนฟังได้อย่างแน่นอน ผู้คนทั้งหมดล้วนขี้ขลาด ไร้ความสามารถ น่ารังเกียจ และบอบบาง

พวกเขาไม่รู้สึกลึกถึงความขยะแขยงที่มีต่อกองกำลังของความมืด

และพวกเขาไม่รู้ถึงความรักที่มีต่อความสว่างและความจริง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับทำอย่างสุดความสามารถที่จะขับไล่สิ่งเหล่านั้น

ความคิดและมุมมองปัจจุบันของพวกเขาก็ไม่ได้เป็นเช่นนี้หรอกหรือ? “ในเมื่อข้าพระองค์เชื่อในพระเจ้า ข้าพระองค์ก็แค่ควรได้รับการหั่งพระพรและควรจะได้รับการทำให้นั่นใจว่าสถานะของข้าพระองค์จะไม่มีวันหลุดไป และว่ามันจะยังคงสูงกว่าสถานะของบรรดาผู้ปราศจากความเชื่อ”

เจ้าไม่ได้เก็บงำมุมมองประเภทนั้นภายในตัวพวกเจ้ามาเป็นเวลาแค่หนึ่งหรือสองปีเท่านั้น แต่เป็นเวลาหลายปี วิธีการคิดแบบแลกเปลี่ยนกันของพวกเจ้านั้นได้พัฒนามากเกินไป ถึงแม้ว่าพวกเจ้าได้มาถึงขั้นตอนนี้ในวันนี้ พวกเจ้ายังคงไม่ได้ปล่อยวางสถานะแต่คืนรนต่อสู้ตลอดเวลาเพื่อสอบถามถึงมัน

และสังเกตการณ์มันในแต่ละวัน ด้วยความเกรงกลัวลึกๆ

ว่าวันหนึ่งสถานะของพวกเจ้าจะสูญหายไปและชื่อของพวกเจ้าจะย่อยยับ

ผู้คนไม่เคยได้วางความอยากรู้ความสะดักสะบวยของพวกเขาลงไว้ก่อน ดังนั้น

ขณะที่เราพิพากษาพวกเจ้าด้วยประการฉะนี้ในวันนี้ พวกเจ้าจะมีความเข้าใจระดับใดในที่สุด?

พวกเจ้าจะกล่าวว่า ถึงแม้ว่าสถานะของพวกเจ้านั้นไม่สูง

แต่อย่างไรก็ตามพวกเจ้าก็ได้ชื่นชมกับการยกให้สูงขึ้นของพระเจ้า

เพราะพวกเจ้ามีกำเนิดที่ต่ำด้อยพวกเจ้าจึงไม่มีสถานะ

แต่พวกเจ้าได้รับสถานะเพราะพระเจ้าทรงยกพวกเจ้าให้สูงขึ้น—นี่คือบางสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่พวกเจ้า

วันนี้เจ้ามีความสามารถที่จะรับการฝึกฝนของพระเจ้า การติสอนของพระองค์

และการพิพากษาของพระองค์ได้ด้วยตนเอง นี่คือการยกให้สูงขึ้นของพระองค์มากกว่าเสียด้วยซ้ำ

พวกเจ้ามีความสามารถที่จะรับการชำระให้บริสุทธิ์และการเผยแผ่ของพระองค์ได้ด้วยตนเอง

นี่คือความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ตลอดหลายยุคหลายสมัยไม่เคยมีสักคนหนึ่งที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และการเผยแผ่ของพระองค์

และไม่มีสักคนหนึ่งที่มีความสามารถที่จะถูกทำให้มีความเพียบพร้อมได้โดยพระวาระของพระองค์

บัดนี้พระเจ้ากำลังตรัสกับพวกเจ้าแบบเผชิญหน้ากัน ทรงชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์

ทรงเปิดเผยความเป็นกบฏภายในของพวกเจ้า—นี่คือการยกให้สูงขึ้นของพระองค์อย่างแท้จริง

ผู้คนมีความสามารถใด? กล่าวโดยสรุป ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุตรของดาวิดหรือพงศ์พันธุ์ของโมอับ

ผู้คนคือสิ่งมีชีวิตทรงสร้างผู้ซึ่งไม่มีสิ่งใดเลยที่ควรค่าแก่การอวดตัว

ในเมื่อพวกเจ้าเป็นสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า พวกเจ้าต้องปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งทรงสร้าง

ไม่มีข้อพึงประสงค์อื่นจากพวกเจ้า นี่คือนิสัยที่พวกเจ้าควรอธิษฐาน: “โอ พระเจ้า!

ไม่ว่าข้าพระองค์จะมีสถานะหรือไม่ ตอนนี้ข้าพระองค์เข้าใจตัวเองแล้ว หากสถานะของข้าพระองค์สูง

นั่นก็เป็นเพราะการยกให้สูงขึ้นของพระองค์ และหากมันต่ำด้อย นั่นก็เป็นเพราะการลดทอนของพระองค์
ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีทั้งตัวเลือกใดๆ และการพัวพันใดๆ
พระองค์ได้ทรงลิขิตว่าข้าพระองค์จะถือกำเนิดในประเทศนี้และท่ามกลางผู้คนนี้
และว่าทั้งหมดที่ข้าพระองค์ควรทำก็คือการเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
เพราะทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงลิขิต ข้าพระองค์ไม่ได้นึกถึงสถานะ จะว่าไปแล้ว
ข้าพระองค์เป็นเพียงแค่สิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง หากพระองค์ทรงวางข้าพระองค์ในบาตาลึก
ในบึงไฟและกามะถัน ข้าพระองค์ก็ไม่ใช่สิ่งใดนอกจากสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง หากพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์
ข้าพระองค์ก็เป็นสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง หากพระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อม
กระนั้นข้าพระองค์ก็ยังเป็นสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง หากพระองค์ไม่ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์มีความเพียบพร้อม
ข้าพระองค์จะยังคงรักพระองค์เพราะข้าพระองค์ไม่ได้เป็นมากไปกว่าสิ่งที่ทรงสร้างสิ่งหนึ่ง
ข้าพระองค์ไม่ได้เป็นมากไปกว่าสิ่งที่ทรงสร้างขนาดจิ๋วสิ่งหนึ่งซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้ทรงสร้
างขึ้น ก็แค่สิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งท่ามกลางพวกมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นทั้งหมด
เป็นพระองค์นั่นเองที่ได้ทรงสร้างข้าพระองค์ขึ้น
และตอนนี้พระองค์ได้ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์อีกครั้งหนึ่งเพื่อทำกับข้าพระองค์ตามที่พ
ระองค์จะทรงทำ
ข้าพระองค์เต็มใจที่จะเป็นเครื่องมือของพระองค์และตัวประกอบเสริมความเด่นของพระองค์เพราะทุกสิ่งทุกอย่า
งคือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงลิขิตไว้ ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้
ทุกสรรพสิ่งและเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์”
เมื่อเวลานั้นมาถึงที่เจ้าจะไม่นึกถึงสถานะอีกต่อไป เมื่อนั้นเจ้าจะเป็นอิสระจากมัน
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถแสวงหาได้อย่างมั่นใจและอย่างกล้าหาญ
และเมื่อนั้นเท่านั้นหัวใจของเจ้าจึงจะกลายเป็นอิสระจากข้อจำกัดใดๆ
ทันทีที่ผู้คนได้ถูกทำให้หลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้ เมื่อนั้นพวกเขาจะไม่มีกังวลอีกต่อไป
อะไรคือความกังวลสำหรับพวกเจ้าส่วนใหญ่ในขณะนี้?
เจ้าถูกจำกัดโดยสถานะอยู่เสมอและเป็นกังวลเรื่องความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้าเองอยู่เนืองนิตย์
เจ้าพลิกหน้าถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้าอยู่เสมอ ปราบปรามที่จะอ่านคำกล่าวที่เกี่ยวข้องกับบันปลายของมวลมนุษย์
และต้องการที่จะรู้ว่าความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้าคือสิ่งใดและบันปลายของเจ้าจะเป็นอย่างไร
เจ้าสงสัยว่า “ฉันมีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ใดๆ จริงๆ หรือไม่?
พระเจ้าได้ทรงเอาสิ่งเหล่านั้นไปแล้วหรือ? พระเจ้าเพียงตรัสว่าฉันเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น เช่นนั้นแล้ว
ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของฉันคือสิ่งใด?”

มันยากที่พวกเขาจะวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และลิขิตชีวิตของพวกเขาเจ้าลงไว้ก่อน
บัดนี้พวกเขาก็เป็นผู้ติดตาม และพวกเขาก็ได้รับความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ
อย่างไรก็ตาม พวกเขายังคงไม่ได้วางความอยากได้สถานะของพวกเขาเจ้าลงไว้ก่อน

เมื่อสถานะของเจ้าสูงเจ้าแสวงหาอย่างดี แต่เมื่อสถานะของเจ้าต่ำด้อยเจ้าไม่แสวงหาอีกต่อไป

พระพรแห่งสถานะอยู่ในจิตใจของเจ้าเสมอ

เหตุใดจึงเป็นว่าผู้คนส่วนใหญ่ไม่สามารถเอาตัวพวกเขาเองออกจากการคิดลบได้?

คำตอบนั้นไม่ป็นเพราะความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้อันสิ้นหวังเสมอไปหรอกหรือ?

ทันทีที่ถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้าได้ถูกเปล่งออกมาพวกเขาก็รีบเร่งที่จะได้เห็นว่าคุณสถานะและอัตลักษณ์ของพวกเขาเจ้าคือ
อะไร พวกเขาให้ความสำคัญกับสถานะและอัตลักษณ์ และผลก่อกวนจิตใจไปอยู่ลำดับที่สอง ในลำดับที่สามก็คือ
บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าควรเข้าสู่ และในลำดับที่สี่ก็คือน้ำพระทัยปัจจุบันของพระเจ้า

ก่อนอื่นเจ้าดูที่วาทะที่พระเจ้าทรงมีสำหรับเจ้าว่า “ตัวประกอบเสริมความเด่น”

นั่นได้เปลี่ยนแปลงแล้วหรือไม่ เจ้าอ่านแล้วก็อ่าน และเมื่อเจ้าเห็นว่าชื่อเรียก “ตัวประกอบเสริมความเด่น”

ได้ถูกลบออกไปแล้ว

เจ้าก็กลายเป็นมีความสุขและขอบพระทัยพระเจ้าและสรรเสริญคุณพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์อย่างมากมาย
แต่หากเจ้าเห็นว่าพวกเขายังคงเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นอยู่

เจ้าก็กลายเป็นอารมณ์เสียและแรงขับเคลื่อนไหวในหัวใจของเจ้าก็ค่อยๆ สลายไปทันที

ยิ่งเจ้าแสวงหาในหนทางนี้มากขึ้นเท่าใด เจ้าก็จะยิ่งเจ็บเกี่ยวได้น้อยลงเท่านั้น

ยิ่งความอยากได้สถานะของบุคคลหนึ่งมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งจะต้องได้รับการจัดการอย่างจริงจังมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยิ่งจะต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกลงโทษที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น ผู้คนเช่นนั้นไร้ค่า!

พวกเขาต้องได้รับการจัดการและได้รับการพิพากษาอย่างพอเพียงเพื่อที่พวกเขาจะได้ปล่อยวางสิ่งเหล่านี้อย่างถาวร
นั่ว หากพวกเขาไล่ตามเสาะหาหนทางนี้จนกระทั่งถึงที่สุด พวกเขาจะไม่ได้เจ็บเกี่ยวสิ่งใดเลย

พวกที่ไม่ไล่ตามเสาะหาชีวิตไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงสภาพ

และพวกที่ไม่ได้กระหายความจริงไม่สามารถได้รับความจริง

เจ้าไม่ได้มุ่งมั่นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงสภาพและการเข้าสู่ส่วนบุคคล

แต่กลับมุ่งมั่นอยู่กับความอยากอันฟุ้งเฟ้อและสิ่งต่างๆ

ที่จำกัดความรักของเจ้าที่มีต่อพระเจ้าและป้องกันเจ้าจากการเข้าใกล้พระองค์

สิ่งเหล่านั้นสามารถแปลงสภาพเจ้าได้หรือไม่? สิ่งเหล่านั้นสามารถนำพาเจ้าเข้าไปสู่ราชอาณาจักรได้หรือไม่?

หากเป้าหมายในการไล่ตามเสาะหาของเจ้าไม่ใช่การแสวงหาความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็อาจหาประโยชน์จากโอกาสนี้และหวนคืนสู่โลกเพื่อทำมันจนสำเร็จอีกด้วย
การเสียเวลาของเจ้าแบบนี้ไม่ควรค่าเลยจริงๆ—เหตุใดจึงทรمانตัวเจ้าเองเล่า?
มันไม่จริงหรอกหรือที่เจ้าอาจชื่นชมสิ่งต่างๆ ทุกประเภทข้างนอกในโลกอันสวยงาม? เงินทอง ผู้หญิงสวย
สถานะ ความพึงเพื่อ ครอบครัว ลูกหลาน และอื่นๆ—
ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ของโลกไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดที่เจ้าอาจชื่นชมได้หรอกหรือ?
จะมีประโยชน์อันใดที่จะเดินไปเดินมาตรงนี้โดยมองหาสถานที่ที่เจ้าสามารถมีความสุขได้?
บุตรมนุษย์ไม่ทรงมีที่ใดที่จะวางพระเศียรของพระองค์ ดังนั้นเจ้าจะสามารถมีสถานที่ที่สะดวกสบายได้อย่างไร?
พระองค์จะทรงสามารถสร้างสถานที่ที่สะดวกสบายอันสวยงามเพื่อเจ้าได้อย่างไร? นั่นเป็นไปได้หรือ?
นอกจากการพิพากษาของเรา วันนี้เจ้าสามารถเพียงรับคำสอนเกี่ยวกับความจริงเท่านั้น
เจ้าไม่สามารถได้รับสิ่งชูใจจากเราและเจ้าไม่สามารถได้รับชีวิตที่สุขสบายที่เจ้าถวิลหารอคอยทั้งวันทั้งคืน
เราจะไม่มอบความมั่งคั่งของโลกให้แก่เจ้า หากเจ้าไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วเราก็เต็มใจที่จะมอบทางแห่งชีวิตในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมันแก่เจ้า
ที่จะให้เจ้าเป็นดังปลาที่ได้กลับไปอยู่ในน้ำ หากเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง
เราจะเอามันทั้งหมดกลับคืน เราไม่เต็มใจที่จะมอบคำพูดจากปากของเราให้แก่พวกที่โลกอยากได้สิ่งชูใจ
ผู้ที่เป็นดังสุกรและสุนัข!

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความเดิมคือ “บรรดาภรรยา”

ผลจากขั้นตอนที่สองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร

งานของคนปรนนิบัติคือขั้นตอนแรกในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

วันนี้คือขั้นตอนที่สองในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

เหตุใดจึงมีการกล่าวถึงการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยด้วยเช่นกัน?

การนี้ก็เพื่อการสร้างรากฐานสำหรับอนาคต วันนี้คือขั้นตอนสุดท้ายของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

เวลาของการได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ลำบากใหญ่หลวง

ซึ่งจะเป็นการเริ่มต้นอันเป็นกิจจะลักษณะในการทำให้มวลมนุษย์มีความเพียบพร้อม จะมาถึงในลำดับถัดไป

ปัญหาหลักในขณะนี้คือการพิชิตชัย

แต่ขณะนี้ยังเป็นเวลาของขั้นตอนแรกในกระบวนการของความเพียบพร้อมอีกด้วย

สิ่งที่ขั้นตอนแรกนี้นำมาคือการทำให้ความรู้และการเชื่อฟังของผู้คนเพียบพร้อม

ซึ่งโดยปกติแล้วสร้างรากฐานสำหรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

หากจะทำให้เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องสามารถตั้งมั่นได้ท่ามกลางความทุกข์ลำบากของอนาคต

และทุ่มเต็มกำลังของเจ้าเพื่อแพร่ขยายขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจ

นี่คือความหมายของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และเวลาเช่นนั้นยังเป็นเวลาที่ผู้คนได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างถาวรด้วยเช่นกัน

วันนี้พวกเรากำลังกล่าวถึงการถูกพิชิต

ซึ่งเป็นอย่างเดียวกันกับการกล่าวถึงการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

แต่งงานที่ทำในวันนี้คือรากฐานสำหรับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในอนาคต

เพื่อที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ผู้คนต้องได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ยาก

และประสบการณ์แห่งความทุกข์ยากนี้ต้องมีพื้นฐานอยู่ในการถูกพิชิต หากผู้คนปราศจากรากฐานของวันนี้—

หากพวกเขาไม่ได้ถูกพิชิตอย่างเด็ดขาด—เช่นนั้นแล้ว

จะเป็นการยากสำหรับพวกเขาที่จะตั้งมั่นในช่วงระหว่างขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจ การถูกพิชิตเพียงง่าย ๆ

ไม่ใช่จุดมุ่งหมายสูงสุด การนี้เป็นแค่เพียงขั้นตอนหนึ่งของคำพยานที่มีให้กับพระเจ้าต่อหน้าชาตาน

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุด และหากเจ้าไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เช่นนั้นแล้วเจ้าอาจถูกคัดออกไปเช่นกัน

มีเพียงเมื่อเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากในอนาคตเท่านั้นจึงจะเห็นวุฒิภาวะที่แท้จริงของเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า

เมื่อนั้นเท่านั้นระดับความบริสุทธิ์ของความรักที่เจ้ามีต่อพระเจ้าจึงจะเป็นที่ประจักษ์ชัด สิ่งที่คุณพูดในวันนี้คือ

“พวกเราต้องเชื่อฟังพระเจ้าไม่ว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใดก็ตาม

ดังนั้นเราเต็มใจที่จะเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นที่สามารถแสดงให้เห็นถึงฤทธาภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และพระอุปนิสัยของพระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเราหรือสาปแช่งพวกเราหรือไม่ หรือไม่ว่าพระองค์จะทรงพิพากษาพวกเราหรือไม่ พวกเราก็คงขอบพระคุณพระเจ้า”

ข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้ากล่าวสิ่งนี้แสดงให้เห็นเพียงว่าเจ้ามีความรู้ที่น้อยนิดปริมาณหนึ่ง แต่การที่ความรู้เช่นนั้นสามารถนำไปใช้ในความเป็นจริงได้หรือไม่ นั่นขึ้นอยู่กับว่าความรู้นี้เป็นจริงหรือไม่ การที่ผู้คนมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความรู้เช่นนั้นในทุกวันนี้คือผลของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย การที่เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่ นั่นสามารถเห็นได้ในการเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากเท่านั้น

และในเวลานั้นจะเห็นได้ว่าเจ้ารักพระเจ้าอย่างแท้จริงจากหัวใจของเจ้าหรือไม่ หากความรักของเจ้าบริสุทธิ์จริงๆ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะกล่าวว่า “พวกเราคือตัวประกอบเสริมความเด่น พวกเราคือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างในมือของพระเจ้า” เมื่อเจ้าประกาศข่าวประเสริฐไปยังบรรดาคนต่างชาติ เจ้าจะกล่าวว่า “ฉันแค่กำลังทำงานปรนนิบัติ ด้วยการใช้อุปนิสัยที่เสื่อมทรามภายในพวกเรา พระเจ้าได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเพื่อแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์ หากพระองค์ไม่ได้ตรัสสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น พวกเราจะไร้ความสามารถที่จะเห็นพระเจ้าหรือเข้าใจพระปรีชาญาณของพระองค์ อีกทั้งไร้ความสามารถที่จะรับความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นและพรอันยิ่งใหญ่เช่นนั้น”

หากเจ้ามีความรู้จากประสบการณ์นี้อย่างถ่องแท้ เช่นนั้นแล้วนั้นก็เพียงพอแล้ว อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เจ้ากล่าวในวันนี้มีมากมายที่ไม่บรรจุความรู้อยู่เลย และทั้งหมดเป็นเพียงคตินิพจน์อันว่างเปล่าจำนวนมาก ดังที่ว่า “พวกเราคือตัวประกอบเสริมความเด่นและคนปรนนิบัติ พวกเราปรารถนาที่จะถูกพิชิต และที่จะเป็นคำพยานกึกก้องให้กับพระเจ้า...” เพียงการตะโกนไม่ได้หมายความว่าเจ้ามีความเป็นจริง อีกทั้งไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าครอบครองวุฒิภาวะ เจ้าต้องมีความรู้ที่ถ่องแท้ และความรู้ของเจ้าต้องได้รับการนำไปทดสอบ

เจ้าควรอ่านถ้อยคำรัสเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงแสดงในระหว่างช่วงเวลานี้ให้มากขึ้น และดูการกระทำของเจ้าโดยการเปรียบเทียบ กล่าวคือ

แน่นอนว่านี่คือข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าสุขสบายและคือตัวประกอบเสริมความเด่นอย่างแท้จริง! วันนี้ขอบเขตความรู้ของเจ้าเป็นอย่างไร? แนวคิดของเจ้า ความคิดของเจ้า พฤติกรรมของเจ้า คำพูดและความประพฤติกของเจ้า—

การแสดงออกเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้รวมเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นต่อความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้าหรือ?

การแสดงออกของพวกเจ้าไม่ใช่การสำแดงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามซึ่งเปิดเผยโดยพระวามะของพระเจ้าหรือ?
ความคิดและแนวคิดของเจ้า แรงงูใจของเจ้า
และความเสื่อมทรามที่เปิดเผยในตัวเจ้าแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า
รวมถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงประสูติในดินแดนแห่งความโสโครกเช่นกัน
แต่พระองค์ทรงยังคงมิได้เปลี่ยนจากความโสโครก พระองค์ทรงใช้ชีวิตอยู่ในโลกอันโสโครกเดียวกันกับเจ้า
แต่พระองค์ทรงครอบครองเหตุผลและการล่วงรู้ และพระองค์ทรงดูหมิ่นความโสโครก
เจ้าอาจไม่แม้แต่จะสามารถสืบหาสิ่งใดที่โสโครกในคำพูดและความประพฤติของเจ้า
แต่พระองค์ทรงสามารถทำได้ และพระองค์ทรงชี้ให้เจ้าเห็นสิ่งเหล่านั้น สิ่งเก่าๆ เหล่านี้ของเจ้า—
การที่เจ้าขาดพร่องการปลุกฝัง ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก และสำนึกรับรู้
รวมทั้งวิธีการดำเนินชีวิตที่ล้ำลึกของเจ้า—ตอนนี้ได้รับการนำเข้ามาในความสว่างโดยการเปิดเผยของวันนี้
มีเพียงโดยการที่พระเจ้าเสด็จมาบนแผ่นดินโลกเพื่อดำเนินพระราชกิจเท่านั้น
ผู้คนจึงจะมองเห็นความบริสุทธิ์และพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์
พระองค์ทรงพิพากษาและทรงติสอนเจ้า ทำให้เจ้าได้รับความเข้าใจ
บางครั้งธรรมชาติเยี่ยงปีศาจของเจ้าสำแดงออกมา และพระองค์ก็ทรงชี้ให้เจ้าเห็นสิ่งนั้น
พระองค์ทรงรู้จักแก่นแท้ของมนุษย์ประดุจหลังพระหัตถ์ของพระองค์
พระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเจ้า พระองค์เสวยอาหารแบบเดียวกับเจ้า
และพระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพในสภาพแวดล้อมแบบเดียวกัน—แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ทรงรอบรู้มากกว่า
พระองค์ทรงสามารถตีแผ่เจ้าและมองทะลุแก่นแท้ที่เสื่อมทรามของมนุษย์
ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงดูหมิ่นมากกว่าปรัชญาในการดำเนินชีวิตและการโกงและการหลอกลวงของมนุษย์อีกแล้ว
พระองค์ทรงชิงชังการปฏิสัมพันธ์ทางเนื้อหนังของผู้คนเป็นพิเศษ
พระองค์อาจไม่ทรงคุ้นเคยกับปรัชญาของมนุษย์ในการดำเนินชีวิต
แต่พระองค์ทรงสามารถมองเห็นและตีแผ่อุปนิสัยที่เสื่อมทรามที่ผู้คนเปิดเผยออกมาได้อย่างชัดเจน
พระองค์ทรงพระราชกิจเพื่อกล่าวและสอนมนุษย์โดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้
พระองค์ทรงใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อพิพากษาผู้คน
และเพื่อให้อุปนิสัยที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์ของพระองค์เองสำแดงออกมา
ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงกลายเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นต่อพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์เท่านั้นที่ทรงสามารถทำให้อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์และใบหน้าอันน่าเกลียด
องศาตายเป็นที่กระจ่าง แม้ว่าพระองค์จะไม่ทรงลงโทษเจ้า
และเพียงทรงใช้เจ้าในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่นเพื่อความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระองค์

แต่เจ้าก็รู้สึกละอายใจและไม่พบสถานที่ที่จะซ่อนตัวของตัวเอง เป็นเพราะเจ้าโสโครกเกินไป
พระองค์ตรัสโดยใช้สิ่งเหล่านั้นซึ่งได้รับการตีแผ่ในตัวมนุษย์
และมีเพียงเมื่อสิ่งเหล่านี้ได้รับการนำไปสู่ความสว่างแล้วเท่านั้น
ผู้คนจึงหันมาตระหนักว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์เพียงใด
พระองค์ไม่ได้ทรงมองข้ามแม้แต่มลทินอันน้อยนิดที่สุดในตัวมนุษย์
ไม่แม้แต่ความคิดที่โสโครกในหัวใจพวกเขา
หากคำพูดและความประพฤติของผู้คนไม่ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระองค์
เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ไม่ทรงยกโทษให้พวกเขา ในพระวาระของพระองค์
ไม่มีที่ว่างสำหรับความโสโครกของมนุษย์หรือสิ่งอื่นใด—ทั้งหมดจะต้องได้รับการนำมาสู่ความสว่าง
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเห็นว่าพระองค์ทรงไม่เหมือนกับมนุษย์อย่างแท้จริง
หากมีความโสโครกแม้เพียงน้อยนิดที่สุดในผู้คน เช่นนั้นแล้วพระองค์จะรังเกียจพวกเขาอย่างที่สุด
มีแม้กระทั่งเวลาที่ผู้คนไร้ความสามารถที่จะเข้าใจได้ และกล่าวว่า “พระเจ้า เหตุใดพระองค์จึงกริ้วเช่นนี้?
เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงใส่ใจจุลอันของมนุษย์?
เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงสามารถให้อภัยผู้คนบ้างสักเล็กน้อย?
เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงสนพระทัยมนุษย์ถึงเพียงนี้?
เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงทราบว่าผู้คนเสื่อมทรามไปมากเพียงใด
แล้วเหตุใดพระองค์ยังคงทรงปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นนี้?” พระองค์ทรงรังเกียจบาป พระองค์ทรงขะแขยงสิ่งนั้น
และพระองค์ทรงขะแขยงเป็นอย่างยิ่งหากมีร่องรอยใดๆ ของการไม่เชื่อฟังในตัวเจ้า
เมื่อเจ้าเปิดเผยอุปนิสัยที่เป็นกบฏ พระองค์ทรงเห็นและทรงขะแขยงสิ่งนั้นยิ่งนัก—ทรงขะแขยงอย่างเกินปกติ
พระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้รับการสำแดงโดยผ่านทางสิ่งเหล่านั้นนั่นเอง
เมื่อเจ้าเห็นยวร้างตัวเจ้าเองในการเปรียบเทียบ เจ้าเห็นว่า ถึงแม้พระองค์เสวยอาหารแบบเดียวกับมนุษย์
ทรงสวมเสื้อผ้าแบบเดียวกัน ทรงชื่นชมกับสิ่งที่พวกเขาทำ
รวมทั้งทรงดำเนินพระชนม์ชีพและทรงอยู่อาศัยกับพวกเขา ทว่าพระองค์ก็ไม่ทรงเหมือนกับมนุษย์
การนี้ไม่ใช่หน้าที่สำคัญของตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?
ฤทธาานุภาพของพระเจ้าถูกแสดงให้เห็นโดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้ของมนุษย์
ความมีด้นเองที่ทำให้เริ่มมีการดำรงอยู่อันมีค่าของความสว่าง
แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้พวกเขาเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นเพียงเพื่อประโยชน์ของสิ่งนั้น
ในทางกลับกัน เฉพาะเมื่อพระราชกิจนี้ผลิตออกนอกผลเท่านั้นจึงจะกลายเป็นประจักษ์ชัดว่า
การเป็นกบฏของมนุษย์เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นต่อพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า

และเป็นเพียงเพราะพวกเจ้าคือตัวประกอบเสริมความเด่น

พวกเจ้าจึงมีโอกาสที่จะทราบถึงการแสดงออกอันเป็นธรรมชาติของพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า

พวกเจ้าถูกพิพากษาและตีสอนเนื่องด้วยการเป็นกบฏของพวกเจ้า

แต่ก็เป็นการเป็นกบฏของพวกเจ้าเช่นกันที่ทำให้พวกเจ้าคือตัวประกอบเสริมความเด่น

และเป็นเพราะการเป็นกบฏของพวกเจ้า พวกเจ้าจึงรับพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานแก่พวกเจ้า

การเป็นกบฏของพวกเจ้าคือตัวประกอบเสริมความเด่นต่ออุทยานาพไม่สิ้นสุดและพระปรีชาญาณของพระเจ้า

และยังเป็นเพราะการเป็นกบฏของพวกเจ้าเช่นกัน เจ้าจึงได้รับความรอดและพรอันยิ่งใหญ่เช่นนี้

แม้ว่าพวกเจ้าได้รับการพิพากษาจากเราซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แต่พวกเจ้าก็ได้รับความรอดอันล้นพ้นอย่างที่ไม่เคยได้รับมาก่อน

พระราชกิจนี้มีนัยสำคัญสูงสุดสำหรับพวกเจ้า การเป็น “ตัวประกอบเสริมความเด่น”

ยังมีค่าอย่างที่สุดสำหรับพวกเจ้าเช่นกัน นั่นคือ

เจ้าได้รับการช่วยให้รอดและได้มาซึ่งพระคุณแห่งความรอดเพราะพวกเจ้าคือตัวประกอบเสริมความเด่น

ดังนั้นแล้วตัวประกอบเสริมความเด่นดังกล่าวไม่ได้มีค่าสูงที่สุดหรือ?

นี่ไม่ใช่สิ่งที่มีนัยสำคัญสูงสุดหรือ? นี่เป็นเพราะพวกเจ้าดำรงชีวิตในอาณาจักรเดียวกัน

ดินแดนโสโครกเช่นเดียวกับพระเจ้า เจ้าจึงเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นและรับความรอดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไว้

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้ใดเล่าจะเมตตาต่อพวกเจ้า และผู้ใดเล่าจะเกลี้ยกล่อมพวกเจ้า

พวกผู้คนคนด้าด้อยอย่างที่เราเป็น? ผู้ใดเล่าจะดูแลพวกเจ้า?

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อจะทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเจ้า

เมื่อใดเล่าพวกเจ้าจึงจะได้รับความรอดนี้ไว้ซึ่งเหล่าผู้ที่มาก่อนเจ้าไม่เคยได้รับไว้?

หากเราไม่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดูแลพวกเจ้า เพื่อพิพากษาบาปของพวกเจ้า

พวกเจ้าจะไม่ร่วงลงสู่แดนคนตายไปนานแล้วหรือ?

หากเราไม่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์และถ่อมใจของเราเองท่ามกลางพวกเจ้า

พวกเจ้าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมกับการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นต่อพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า

ได้อย่างไร? พวกเจ้าไม่ได้เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นเพราะเราได้รับรูปสัณฐานมนุษย์

และมาอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าเพื่อให้พวกเจ้าสามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดหรือ?

พวกเจ้าไม่ได้รับความรอดนี้ไว้เพราะเราบังเกิดเป็นมนุษย์เช่นนั้นหรือ?

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อดำรงพระชนม์ชีพกับพวกเจ้า

พวกเจ้าจะยังคงได้ค้นพบว่าพวกเจ้ากำลังดำรงชีวิตที่ต่ำกว่าสุนัขและสุกรในนรกแบบมนุษย์หรือไม่?

พวกเจ้ายังไม่ได้รับการตีสอนและพิพากษาเพราะพวกเจ้าเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นสำหรับงานในเนื้อหนัง

ของเราใช่หรือไม่? ไม่มีงานใดที่เหมาะสมกับพวกเจ้ามากไปกว่างานของตัวประกอบเสริมความเด่น

ด้วยเหตุที่เป็นเพราะพวกเจ้าคือตัวประกอบเสริมความเด่น

พวกเจ้าจึงได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการพิพากษา

พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ว่าการมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะทำตนเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นถือเป็นพระพรในชีวิตของพวกเจ้าหรือ? พวกเจ้าเพียงทำงานของตัวประกอบเสริมความเด่น

แต่พวกเจ้าก็รับความรอดเช่นนั้นไว้อย่างที่พวกเจ้าไม่เคยได้มีหรือไม่เคยแม้แต่จินตนาการมาก่อน วันนี้หน้าที่ของพวกเจ้าคือการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

และรางวัลอันสมควรของพวกเจ้าคือการขึ้นชมพระพรนิรันดร์กาลในอนาคต

ความรอดที่พวกเจ้าได้รับไม่ใช่ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกบางอย่างที่ไม่จริงหรือชิ้นส่วนของความรู้บางอย่างที่ผ่านไปสำหรับยุคปัจจุบัน แต่เป็นพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือ การดำเนินต่อไปของชีวิตชั่ววันรันดร์ แม้เราได้ใช้ “ตัวประกอบเสริมความเด่น” เพื่อพิชิตพวกเจ้า

แต่พวกเจ้าก็ควรรู้ว่าความรอดและพระพรนี้ได้มอบให้เพื่อได้รับพวกเจ้าไว้ เพื่อประโยชน์ของการพิชิตชัย

แต่ก็เพื่อที่เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้ดียิ่งขึ้นด้วยเช่นกัน “ตัวประกอบเสริมความเด่น” นั่นคือข้อเท็จจริง

แต่เหตุผลที่พวกเจ้าเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นนั้นเนื่องมาจากการเป็นกบฏของพวกเจ้า

และเป็นเพราะการนี้นั่นเอง เจ้าจึงได้รับพรที่ไม่มีใครเคยได้รับ วันนี้พวกเจ้าได้รับการทำให้เห็นและได้ยินพรุ่งนี้พวกเจ้าจะได้รับ และยิ่งไปกว่านั้นพวกเจ้าจะได้รับพระพรอย่างมหาศาล ดังนั้น

ตัวประกอบเสริมความเด่นไม่ได้มีค่าสูงที่สุดหรือ? ผลของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้

สัมฤทธิ์ผลได้โดยผ่านทางอุปนิสัยที่เป็นกบฏของพวกเจ้าที่ทำในฐานะตัวประกอบเสริมความเด่น กล่าวคือ

จุดสุดยอดของตัวอย่างที่สองของการติสสอนและการพิพากษาคือ

การใช้สิ่งโสโครกและการเป็นกบฏของพวกเจ้าเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

ซึ่งทำให้พวกเจ้าเห็นพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า

เมื่อพวกเจ้าทำให้ตัวเองเชื่อฟังได้อีกครั้งในช่วงระหว่างเวลาตัวอย่างที่สองของการพิพากษาและการติสสอน

เช่นนั้นแล้วพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าจึงปรากฏแก่พวกเจ้าอย่างเปิดเผย กล่าวคือ

เมื่อการยอมรับในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพวกเจ้ามาถึงจุดสิ้นสุด

นี่ก็เป็นเวลาที่พวกเจ้าเสร็จสิ้นการปฏิบัติหน้าที่ของตัวประกอบเสริมความเด่นแล้วเช่นกัน

ไม่ใช่เจตนาธรรมณ์ของเราที่จะติตราพวกเจ้า ในทางกลับกัน

เรากำลังใช้บทบาทของพวกเจ้าในฐานะคนปรนนิบัติเพื่อบำเพ็ญการตัวอย่างแรกของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

โดยแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมและมีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ของพระเจ้า

โดยผ่านทางข้อเปรียบเทียบของพวกเจ้า

โดยผ่านทางกรเป็นกบฏของพวกเจ้าในการทำตนเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น
ผลจากตัวอย่างที่สองของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนั้นสัมฤทธิ์แล้ว
เปิดเผยพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้าแก่พวกเจ้าอย่างเต็มที่ซึ่งไม่ได้ถูกเปิดเผยทั้งหมดทั้งมวลในตัวอย่งแ
รก และแสดงให้พวกเจ้าเห็นถึงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเป็นซึ่งประกอบด้วยพระปรีชาญาณ การอิศจรรย
และความบริสุทธิ์อันไรที่ติของพระราชกิจของพระองค์
ผลของพระราชกิจเช่นนั้นสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยผ่านทางกรพิชิตชัยในระหว่างช่วงเวลาที่แตกต่างกัน
และโดยผ่านทางระดับการพิพากษาที่แตกต่างกัน ยิ่งการพิพากษาใกล้ถึงจุดสูงสุดมากขึ้นเท่าใด
ก็ยิ่งเผยให้เห็นอุปนิสัยที่เป็นกบฏของผู้คนมากขึ้นเท่านั้น และการพิชิตชัยก็ยังมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น
พระอุปนิสัยที่ชอบธรรมทั้งหมดทั้งปวงของพระเจ้าเป็นที่กระจ่างในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้
พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนั้นแบ่งออกเป็นสองขั้นตอน และมีช่วงระยะและระดับที่แตกต่างกัน
และดังนั้นแน่นอนว่าผลที่สัมฤทธิ์ได้ก็ย่อมแตกต่างกันด้วยเช่นกัน กล่าวคือ
ขอบเขตการบนอบของผู้คนนั้นกลายเป็นลุ่มลึกยิ่งกว่าที่เคย
หลังจากการนี้เท่านั้นผู้คนจึงจะสามารถได้รับการนำพาเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องสู่ความเพียบพร้อมอย่างครบถ
วณ หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมดเสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น
(เมื่อตัวอย่างที่สองของการพิพากษาสัมฤทธิ์ผลขั้นสุดท้าย) ผู้คนจึงจะไม่ถูกพิพากษาอีกต่อไป
แต่จะได้รับอนุญาตให้เข้าไปสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องในการได้รับประสบการณ์กับชีวิต
เนื่องจากการพิพากษาเป็นสิ่งที่แสดงแทนการพิชิตชัย
และการพิชิตชัยอยู่ในรูปแบบของการพิพากษาและการติสอน

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในสถานที่ที่ต่ำหลังและโสโครกมากที่สุดจากสถานที่ทั้งหมด
และในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าทรงสามารถแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยที่บริสุทธิ์และชอบธรรมทั้งหมดทั้งมวล
ของพระองค์ได้อย่างชัดเจน แล้วพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์แสดงให้เห็นโดยผ่านทางสิ่งใด?
สิ่งนี้แสดงให้เห็นเมื่อพระองค์ทรงพิพากษาบาปของมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาคาตาน
เมื่อพระองค์ทรงชิงชังบาป และเมื่อพระองค์ทรงรังเกียจศัตรูที่ต่อต้านและกบฏต่อพระองค์
วณะที่เรากล่าวในวันนี้ก็เพื่อพิพากษาบาปของมนุษย์ เพื่อพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์
เพื่อสาปแช่งการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ การโกงและการหลอกลวงของมนุษย์
คำพูดและความประพฤติของมนุษย์—
ทั้งหมดที่ไม่ลงรอยกับน้ำพระทัยของพระเจ้าจะต้องอยู่ภายใต้การพิพากษา
และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์จะต้องถูกตราหน้าว่าเป็นบาป

พระวณะของพระองค์เป็นไปตามหลักการแห่งการพิพากษา

พระองค์ทรงใช้การพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ การสาปแช่งการเป็นกบฏของมนุษย์ และการตีแผ่ใบหน้าอันน่าเกลียดของมนุษย์เพื่อให้สำแดงพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เอง ความบริสุทธิ์เป็นสิ่งแสดงแทนอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์ และอันที่จริงแล้ว

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าแท้จริงแล้วคือพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์

อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเจ้าเป็นบริบทของถ้อยคำวันนี้—เราใช้ถ้อยคำเหล่านี้เพื่อพูดและพิพากษา และเพื่อดำเนินงานแห่งการพิชิตชัย การนี้เพียงอย่างเดียวที่เป็นพระราชกิจอันแท้จริง

และการนี้เพียงอย่างเดียวที่ทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสาธิตแสง

หากไม่มีร่องรอยของอุปนิสัยที่เสื่อมทรามในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาเจ้า

อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงแสดงให้เห็นพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์

เนื่องจากเจ้ามีอุปนิสัยที่เสื่อมทราม พระเจ้าจะไม่ทรงลงโทษเจ้า

และโดยผ่านทางการนี้เองความบริสุทธิ์ของพระองค์จะแสดงให้เห็น

หากพระเจ้าจะทรงเห็นว่าความโสโครกและการเป็นกบฏของมนุษย์นั้นมากจนเกินไป

แต่พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวหรือพิพากษาเจ้า อีกทั้งไม่ได้ทรงติสสอนเจ้าเนื่องจากความไม่ชอบธรรมของเจ้า

เช่นนั้นแล้วนี่คงจะพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้า เพราะพระองค์คงจะไม่ทรงมีความเกลียดชังบาป

พระองค์คงจะทรงโสโครกเทียบเท่ามนุษย์ วันนี้ เป็นเพราะความโสโครกของเจ้า เราจึงพิพากษาเจ้า

และเป็นเพราะความเสื่อมทรามและการเป็นกบฏของเจ้า เราจึงติสสอนเจ้า

เราไม่ได้กำลังโอ้อวดคุณูปภาพของเรากับพวกเจ้าหรือจงใจกดขี่พวกเจ้า

เราทำสิ่งเหล่านี้เพราะพวกเจ้าผู้ที่เกิดในแผ่นดินแห่งความโสโครกนี้เปราะเปื้อนอย่างรุนแรงยิ่งนักจากสิ่งโสโครก พวกเจ้าเพียงสูญเสียความศักดิ์สุจริตและสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าไป

และพวกเจ้าได้กลายเป็นดังสุกรที่เกิดในมุมที่สกปรกที่สุดของโลก

และดังนั้นเป็นเพราะการนี้นั่นเองพวกเจ้าจึงถูกพิพากษา และเราจึงปล่อยความโกรธของเราต่อพวกเจ้า

แน่นอนว่าเป็นเพราะการพิพากษานี้เองพวกเจ้าจึงสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม

และว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

แน่นอนว่าเป็นเพราะความบริสุทธิ์ของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์นี่เอง

พระองค์จึงทรงพิพากษาพวกเจ้าและทรงปล่อยพระพิโรธของพระองค์ต่อพวกเจ้า

เพราะพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเห็นการเป็นกบฏของมนุษย์

และเพราะพระองค์ทรงสามารถเปิดเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเห็นความโสโครกของมนุษย์

นี่ก็เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงบริสุทธิ์และไร้อิสร
ทว่ายังดำรงพระชนม์ชีพในแผ่นดินแห่งความโศกโรค หากบุคคลหนึ่งเกลือกกลิ้งในโคลนตมกับผู้อื่น
และไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เกี่ยวกับเขา และเขาไม่มีอุปนิสัยที่ชอบธรรม เช่นนั้นแล้ว
เขาก็ไม่มีคุณสมบัติที่จะพิพากษาความชั่วช้าของมนุษย์ อีกทั้งเขาไม่เหมาะที่จะดำเนินการพิพากษามนุษย์
หากบุคคลหนึ่งจะพิพากษาอีกคนหนึ่ง นั่นจะไม่เหมือนกับว่าพวกเขากำลังตบหน้าตัวเองหรือหรือ?
ผู้คนที่โศกโรคติดเทียมกับอีกคนหนึ่งจะสามารถมีคุณสมบัติเหมาะสมในการพิพากษาบรรดาผู้ที่เหมือนกับพวกเข
เขาได้อย่างไร? พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถพิพากษามวลมนุษย์ที่โศกโรคทั้งหมดได้
มนุษย์จะสามารถพิพากษาบาปของมนุษย์ได้อย่างไรกัน? มนุษย์จะสามารถเห็นบาปของมนุษย์ได้อย่างไรกัน
และมนุษย์จะสามารถมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะกล่าวโทษบาปเหล่านี้ได้อย่างไรกัน?
หากพระเจ้าไม่ได้ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะพิพากษาบาปของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วพระองค์จะทรงสามารถเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงชอบธรรมได้อย่างไรกัน?
เมื่อมีการเปิดเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของผู้คน พระเจ้าตรัสเพื่อพิพากษาผู้คน
และเมื่อนั้นเท่านั้นผู้คนจึงจะเห็นว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์
ขณะพระองค์ทรงพิพากษาและตีสอนมนุษย์เพราะบาปของเขา ในขณะที่เดียวกันก็ตีแผ่บาปของมนุษย์
ไม่มีใครหรือสิ่งใดสามารถหลีกเลี่ยงการพิพากษานี้ได้ ทั้งหมดที่โศกโรคนั้นถูกพิพากษาโดยพระองค์
และด้วยเหตุนี้เท่านั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าพระอุปนิสัยของพระองค์นั้นชอบธรรม หากมิใช่เช่นนั้นแล้ว
จะสามารถกล่าวได้อย่างไรว่าพวกเขาเป็นตัวอย่างประกอบเสริมความเด่นทั้งในนามและข้อเท็จจริง?

มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างพระราชกิจที่ได้ทำในอิสราเอลและพระราชกิจของวันนี้
พระยาห์เวห์ทรงนำชีวิตของคนอิสราเอล และไม่มี การตีสอนและการพิพากษามากนัก
เพราะในเวลานั้นผู้คนเข้าใจโลกน้อยเกินไปและมีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามอยู่บ้าง ตอนนั้น
คนอิสราเอลเชื่อฟังพระยาห์เวห์โดยไม่มีข้อกังขา เมื่อพระองค์ตรัสบอกให้พวกเขาสร้างแท่นบูชา
พวกเขาก็สร้างแท่นบูชาขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อพระองค์ตรัสบอกให้พวกเขาสวมเสื้อคลุมของปุโรหิต
พวกเขาก็เชื่อฟัง ในสมัยนั้น พระยาห์เวห์ทรงเป็นเหมือนคนเลี้ยงแกะที่เฝ้าฝูงแกะ
โดยมีแกะเดินตามการนำทางของคนเลี้ยงแกะและกินหญ้าในทุ่งหญ้า พระยาห์เวห์ทรงนำชีวิตของพวกเขา
นำทางพวกเขาในวิธีที่พวกเขาชิน แต่งกาย พักพิง และเดินทาง
นั่นไม่ใช่เวลาที่จะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นเป็นที่กระจาง เพราะมนุษย์ในสมัยนั้นเป็นเด็กแรกเกิด
มีเพียงไม่กี่คนที่เปิ่นกบฏและเป็นปรีกษา ไม่มีความโศกโรคมากนักท่ามกลางมวลมนุษย์
และดังนั้นผู้คนจึงไม่สามารถทำตนเป็นตัวอย่างประกอบเสริมความเด่นต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้
โดยผ่านทางผู้คนที่มาจากแผ่นดินแห่งความโศกโรคนั่นเอง ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจึงแสดงให้เห็น วันนี้

พระองค์ทรงใช้ความโสโครกที่แสดงในผู้คนเหล่านี้ของแผ่นดินแห่งความโสโครก และพระองค์ทรงพิพากษา และสิ่งที่พระองค์ทรงได้รับการเปิดเผยท่ามกลางการพิพากษาก็เป็นด้วยเหตุนี้ เหตุใดพระองค์จึงทรงพิพากษา? พระองค์ทรงสามารถตรัสพระวณะแห่งการพิพากษาเพราะพระองค์ทรงดูหมิ่นบาป พระองค์จะกริ้วถึงเพียงนั้นได้อย่างไรหากพระองค์ไม่ได้ทรงชิงชังการเป็นกบฏของมวลมนุษย์? หากไม่มีความเคียดแค้นที่ภายในพระองค์ ไม่มีความน่าสะอิดสะเอียน หากพระองค์ไม่ใส่พระทัยต่อการเป็นกบฏของผู้คน เช่นนั้นแล้วนั่นก็จะพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงโสโครกเท่ากับมนุษย์ การที่พระองค์ทรงสามารถพิพากษาและตีสอนมนุษย์ได้ก็เพราะพระองค์ทรงเกลียดชังความโสโครก และสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียดชังนั้นไม่มีอยู่ในพระองค์ หากมีการต่อต้านและความเป็นกบฏอยู่ในพระองค์เช่นกัน พระองค์คงจะไม่ทรงดูหมิ่นพวกที่เป็นปรปักษ์และเป็นกบฏ หากพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายจะกำลังดำเนินไปในอิสราเอล ก็คงจะไม่มีคามหมายใดๆ ในพระราชกิจนั้น เหตุใดพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายจึงกำลังได้รับการทรงงานในประเทศจีน สถานที่ที่มีดมิตที่สุดและล้ำหลังมากที่สุดจากทั้งหมด? นั่นก็เพื่อแสดงความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระองค์ กล่าวโดยย่อคือ ยิ่งสถานที่ที่มีดมิตมากขึ้นเพียงใด ก็ยิ่งแสดงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น อันที่จริงแล้ว ทั้งหมดนี้ทำไปเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระเจ้า มีเพียงในวันนี้เท่านั้น ที่พวกเจ้าตระหนักได้ว่าพระเจ้าได้เสด็จลงมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อมายืนท่ามกลางพวกเจ้า ซึ่งแสดงออกมาโดยสิ่งโสโครกและความเป็นกบฏของพวกเจ้า และตอนนี้เท่านั้นที่พวกเจ้ารู้จักพระเจ้า นี่ไม่ใช่การยกย่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุดหรือ? อันที่จริงแล้ว พวกเจ้าเป็นกลุ่มผู้คนในประเทศจีนที่ได้รับการเลือกสรร และเพราะเจ้าได้รับการเลือกสรรและได้ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้าเรื่อยมา และเพราะเจ้าไม่เหมาะสมที่จะชื่นชมพระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น นี่จึงเป็นข้อพิสูจน์ว่าทั้งหมดนี้คือการยกย่องในระดับสูงสุดของพวกเจ้า พระเจ้าได้ทรงปรากฏต่อพวกเจ้า และได้ทรงแสดงให้เห็นถึงพระอุปนิสัยที่บริสุทธิ์ทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงมอบการนั้นทั้งหมดแก่พวกเจ้า และได้ทรงทำให้พวกเจ้าชื่นชมไปกับพระพรทั้งหมดที่พวกเจ้าอาจสามารถชื่นชมได้ ไม่เพียงแต่เจ้าจะได้ลิ้มรสพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น เจ้ายังได้ลิ้มรสความรอดของพระเจ้า การไถ่ของพระเจ้า และความรักที่ไม่มีที่สิ้นสุดไร้ขีดจำกัดของพระเจ้า

พวกเจ้าที่โสโครกที่สุดจากทั้งหมด ได้ชื่นชมพระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น—เจ้าไม่ได้รับพระพรหรือ?

นี่ไม่ใช่การที่พระเจ้าทรงยกเจ้าขึ้นมาหรือ? ผู้คนอย่างพวกเจ้ามีสถานะต่ำที่สุดจากทั้งหมด

เจ้าไม่คู่ควรกับการชื่นชมพระพรอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นอยู่แล้วโดยธรรมชาติ

แต่กระนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงสร้างข้อยกเว้นด้วยการยกเจ้าขึ้น เจ้าไม่รู้สึกละอายใจหรือ?

หากเจ้าไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะละอายใจต่อตัวเจ้าเองในท้ายที่สุด

และเจ้าจะลงโทษตัวเจ้าเอง วันนี้ เจ้าไม่ถูกบ่มวินัย อีกทั้งเจ้าไม่ถูกลงโทษ เนื้อหนังของเจ้าปลอดภัย—

แต่ท้ายที่สุดแล้ว วะนะเหล่านี้จะทำให้เจ้าอับอาย จนถึงวันนี้ เรายังไม่ได้สอนผู้ใดอย่างเปิดเผย

วะนะของเราอาจรุนแรง แต่เราจะกระทำตนต่อผู้คนอย่างไร? เราดูใจพวกเขา และเตือนสติพวกเขา

และเตือนความจำพวกเขา เราทำการนี้โดยไม่มีเหตุผลอื่นใดนอกจากเพื่อช่วยพวกเจ้าให้รอด

พวกเจ้าไม่เข้าใจเจตจำนงของเราจริงๆ หรือ? พวกเจ้าควรเข้าใจสิ่งที่เรากล่าว และได้รับแรงคล้อยจากสิ่งนั้น

มีเพียงตอนนี้เท่านั้นที่มีผู้คนมากมายที่เข้าใจ

การนี้ไม่ใช่พระพรของการเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นหรือ?

การเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นไม่ใช่สิ่งที่ได้รับพระพรมากที่สุดหรือ? ท้ายที่สุด

เมื่อเจ้าไปเผยแผ่ข่าวประเสริฐ พวกเจ้าจะกล่าวการนี้

“พวกเราคือตัวประกอบเสริมความเด่นที่เป็นแบบฉบับเฉพาะ” พวกเขาจะถามเจ้าว่า

“การที่ท่านเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นที่เป็นแบบฉบับเฉพาะหมายความว่าอะไร?” และเจ้าจะกล่าวว่า

“พวกเราคือตัวประกอบเสริมความเด่นของพระราชกิจของพระเจ้า และของฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

พระอุปนิสัยที่ชอบธรรมทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้านั้นได้รับการนำมาสู่ความสว่างโดยความเป็นกบฏของพวกเร

เรา พวกเราเป็นวัตถุที่ใช้ปรนนิบัติของพระราชกิจสุดท้ายของพระเจ้า

พวกเราเป็นรายชื่ของพระราชกิจของพระองค์ และยังเป็นเครื่องมือของพระราชกิจด้วยเช่นกัน”

เมื่อพวกเขาได้ยินการนั้น พวกเขาจะรู้สึกประหลาดใจ จากนั้น เจ้าจะกล่าวว่า

“พวกเราเป็นชิ้นงานตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับความสำเร็จในพระราชกิจของทั้งจักรวาลของพระเจ้า

และสำหรับการพิชิตชัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ทั้งปวง ไม่ว่าพวกเราจะบริสุทธิ์หรือโสโครก

กล่าวโดยย่อแล้ว พวกเราก็คงได้รับพระพรมากกว่าพวกเจ้า เพราะพวกเราได้เห็นพระเจ้าแล้ว

และฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าถูกแสดงให้เห็นโดยผ่านทางโอกาสของการที่พระองค์ทรงพิชิตพวกเรา

เป็นเพียงเพราะพวกเราโสโครกและเสื่อมทรามนั่นเอง

จึงทำให้พระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์ได้เริ่มต้นขึ้น

พวกเจ้ามีความสามารถในการเป็นพยานเช่นนั้นถึงพระราชกิจสุดท้ายของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าไม่มีคุณสมบัติเหมาะสม! นี่ไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากการยกย่องของพระเจ้าที่มีต่อพวกเรา!

แม้ว่าพวกเราอาจจะไม่โอหัง แต่พวกเราสามารถสรรเสริญพระเจ้าได้อย่างภาคภูมิใจ
เพราะไม่มีใครสามารถสืบทอดสัญญาที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ และไม่มีใครสามารถชื่นชมพระพรอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้
พวกเราารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณยิ่งนักที่พวกเราซึ่งเป็นผู้ที่โสโครกสามารถทำงานในฐานะตัวประกอบเสริมความ
ค่นในช่วงระหว่างการบริหารจัดการของพระเจ้าได้” และเมื่อพวกเขาถามว่า
“ชิ้นงานตัวอย่างและแบบอย่างคืออะไร” เขาก็กล่าวว่า “พวกเราเป็นมวลมนุษย์ที่เป็นกบฏและโสโครกมากที่สุด
พวกเราได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้งโดยซาตาน และพวกเราเป็นเนื้อหนังที่ล้ำหลังและต่ำต้อยมากที่สุด
พวกเราคือตัวอย่างชั้นเอกของพวกที่เคยถูกซาตานใช้ วันนี้
พวกเราได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้าให้เป็นลำดับแรกท่ามกลางมวลมนุษย์ที่จะถูกพิชิต
และพวกเราได้มองเห็นพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้าและได้สืบทอดพระสัญญาของพระองค์
พวกเรากำลังได้รับการใช้เพื่อพิชิตผู้คนมากขึ้น
ดังนั้นพวกเราจึงเป็นชิ้นงานตัวอย่างและแบบอย่างของบรรดาผู้ที่ถูกพิชิตท่ามกลางมวลมนุษย์”
ไม่มีคำพยานใดที่ดีไปกว่าพระวณะเหล่านี้ และนี่คือประสบการณ์ที่ดีที่สุดในชีวิตของเจ้า

ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (2)

พวกเจ้าเคยพยายามที่จะครองราชย์เป็นกษัตริย์ และวันนี้ พวกเจ้าก็ยังไม่ได้ปล่อยการนี้ไปโดยสิ้นเชิง พวกเจ้ายังคงปรารถนาที่จะครองราชย์เป็นกษัตริย์ ที่จะยกฟ้าสวรรค์ขึ้นและรองรับแผ่นดินโลก ตอนนี้จงพิจารณาคำถามนี้: พวกเจ้าครอบครองคุณสมบัติเช่นนั้นหรือไม่?

พวกเจ้าไม่ได้กำลังไร้สำนึกโดยสิ้นเชิงหรือ?

สิ่งที่พวกเจ้าแสวงหาและอุทิศความสนใจของพวกเจ้านั้นเป็นจริงได้หรือไม่?

พวกเจ้าไม่ได้ครอบครองแม้กระทั่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ—มันไม่น่าสมเพชหรือ? ดังนั้น

วันนี้เราจึงพูดถึงเพียงการได้รับการพิชิต การเป็นคำพยาน การพัฒนาขีดความสามารถของเจ้า

และการเข้าสู่วิถีแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และไม่พูดถึงเรื่องอื่นใด

ผู้คนบางคนเบื่อหน่ายกับความจริงที่ไม่มีสิ่งเจือปน

และเมื่อพวกเขาเห็นการพูดคุยเกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและการพัฒนาขีดความสามารถของผู้คนทั้งหมดนี้ พวกเขาก็ถึงเล บรรดาผู้ที่ไม่รักความจริงจะไม่ทำให้มีความเพียบพร้อมได้โดยง่าย

ตราบเท่าที่พวกเจ้าเข้าสู่วันนี้ และกระทำการ โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ละชั้นตอน

เจ้าจะถูกกำจัดไปได้หรือไม่? หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกินในจีนแผ่นดินใหญ่—

พระราชกิจที่มีขนาดยิ่งใหญ่—และหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสพระวจนะมากมายเหลือเกินแล้ว

พระองค์จะทรงยอมแพ้เมื่อถึงครึ่งทางได้หรือไม่? พระองค์จะทรงนำทางผู้คนลงสู่บาปได้หรือไม่? วันนี้

จุดสำคัญที่สุดคือเจ้าต้องรู้จักเนื้อแท้ของมนุษย์ และต้องรู้จักสิ่งที่พวกเจ้าควรเข้าสู่ เจ้าต้องพูดถึงการเข้าสู่ชีวิต

และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย วิธีการที่จะได้รับการพิชิตจริงๆ และวิธีการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

วิธีการเป็นคำพยานสุดท้ายต่อพระเจ้า และวิธีการสัมฤทธิ์ความเชื่อจนกว่าจะหมดลมหายใจ

เจ้าต้องจดจ่อกับสิ่งเหล่านี้ และต้องละวางและเฉยเมยต่อสิ่งที่ไม่เป็นจริงหรือไม่สำคัญก่อนเป็นอันดับแรก วันนี้

เจ้าควรตระหนักรู้วิธีการที่จะได้รับการพิชิต และวิธีการที่ผู้คนประพฤติดัวหลังจากที่พวกเขาได้รับการพิชิตแล้ว

เจ้าอาจพูดว่าเจ้าได้รับการพิชิตมาแล้ว แต่เจ้าสามารถเชื่อฟังจนกระทั่งหมดลมหายใจได้หรือไม่?

เจ้าต้องสามารถติดตามไปจนถึงที่สุดไม่ว่าจะมีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ใดๆ หรือไม่ก็ตาม

และเจ้าต้องไม่สูญเสียความเชื่อในพระเจ้าไม่ว่าสภาพแวดล้อมเป็นอย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุดแล้ว

เจ้าต้องสัมฤทธิ์คำพยานสองแง่มุม นั่นคือ คำพยานของโยบ—การเชื่อฟังจนกระทั่งหมดลมหายใจ

และคำพยานของเปโตร—การรักพระเจ้าอย่างถึงที่สุด ในด้านหนึ่ง เจ้าต้องเป็นเหมือนโยบ กล่าวคือ

เขาได้สูญเสียสิ่งครอบครองทางวัตถุทุกอย่างไป และถูกรุมเร้าด้วยความเจ็บปวดของเนื้อหนัง ถึงกระนั้น

เขาก็ยังไม่ละทิ้งพระนามของพระยาห์เวห์ นี่คือการพยานของโยบ เปโตรสามารถรักพระเจ้าจนหมดลมหายใจ

เมื่อเขาถูกตรึงกางเขนและเผชิญหน้ากับความตาย เขายังคงรักพระเจ้า

เขาไม่คิดถึงความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาเองหรือไล่ตามเสาะหาความหวังที่สวยงามหรือความคิดที่ฟังเพื่อ และเขาพยายามที่จะรักพระเจ้าและเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าเพียงเท่านั้น เช่นนั้นคือมาตรฐานที่เจ้าต้องสัมผัสก่อนที่จะจะสามารถได้รับการพิจารณาว่าได้กล่าวคำพยานแล้ว ก่อนที่เจ้าจะกลายเป็นใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหลังจากที่ได้รับการพิชิตแล้ว วันนี้ หากผู้คนรู้จักเนื้อแท้และสถานะของตัวพวกเขาเองจริงๆ

พวกเขาจะยังคงแสวงหาความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และความหวังอยู่หรือ? สิ่งที่เขาควรรู้คือสิ่งนี้:

เราต้องติดตามพระเจ้าไม่ว่าพระเจ้าทรงทำให้เราเพียบพร้อมหรือไม่ก็ตาม

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำในตอนนี้เป็นสิ่งที่ดีและทรงทำเพื่อประโยชน์ของเรา

และเพื่อให้อุปนิสัยของพวกเราสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และพวกเราสามารถกำจัดอิทธิพลของซาตานออกจากตัวของพวกเรา

เพื่อให้พวกเราสามารถเกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสम्मแต่กระนั้นก็กำจัดความไม่บริสุทธิ์ออกจากตัวของพวกเราเอง สลัดทิ้งความสกปรกโสम्मและอิทธิพลของซาตาน เพื่อทิ้งมันไว้เบื้องหลัง

แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่ฟังประสงค์จากเจ้า แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว นี่เป็นแค่การพิชิตชัย

ซึ่งกระทำเพื่อให้ผู้คนมีการตัดสินใจแน่วแน่ที่จะเชื่อฟังและสามารถบนอบต่อการเรียบเรียงจัดวางทั้งหมดของพระเจ้าได้ สิ่งทั้งหลายจะสำเร็จลุล่วงได้ในหนทางนี้ วันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่ได้รับการพิชิตแล้ว

แต่ภายในตัวพวกเขายังคงมีสิ่งที่เป็นกบฏและไม่เชื่อฟังอยู่มากมาย

วุฒิภาวะที่แท้จริงของผู้คนยังคงเล็กน้อยเกินไป

และพวกเขาสามารถกลายเป็นเต็มไปด้วยพลังเท่านั้นหากมีความหวังและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้

เมื่อขาดพร่องความหวังและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ พวกเขาก็กลายเป็นคิดลบ

และคิดเกี่ยวกับการทอดทิ้งพระเจ้าด้วยซ้ำ ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้คนไม่มีความพึงปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่จะพยายามใช้ชีวิตตามสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

นี่เป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ ดังนั้น เราจึงต้องพูดถึงการพิชิตชัย อันที่จริงแล้ว

การทำให้มีความเพียบพร้อมเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับการพิชิตชัย กล่าวคือ ในขณะที่เจ้าได้รับการพิชิต

ผลแรกของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมก็สัมผัสเช่นเดียวกัน

ในที่ที่มีความแตกต่างระหว่างการได้รับการพิชิตและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

นั่นจะเป็นไปตามระดับการเปลี่ยนแปลงในผู้คน

การได้รับการพิชิตเป็นขั้นตอนแรกของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

อีกทั้งไม่ได้พิสูจน์ว่าพวกเขาได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

หลังจากที่ผู้คนได้รับการพิชิตแล้ว มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในอุปนิสัยของพวกเขา แต่การเปลี่ยนแปลงเช่นนั้นยังขาดพร่องซึ่งการเปลี่ยนแปลงในผู้คนที่ได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์แล้วอยู่มาก วันนี้ สิ่งที่ได้รับการดำเนินการคือพระราชกิจแรกเริ่มในการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม—การพิชิตพวกเขา—และหากเจ้าไม่สามารถสัมฤทธิ์การได้รับการพิชิตได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวิถีทางที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ได้ เจ้าจะได้รับเพียงพระวณะแห่งการติสอนและการพิพากษาไม่กี่คำ แต่พระวณะเหล่านั้นจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหัวใจของเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ได้ ดังนั้น พวกเจ้าจะเป็นหนึ่งในพวกที่ถูกกำจัด

นั่นจะไม่แตกต่างไปจากการมองดูอาหารอันฟุ่มเฟือยบนโต๊ะแต่ไม่ได้รับประทานมันเลย นั่นไม่ใช่จากเหตุการณ์ที่น่าสลดสำหรับเจ้าหรือ? ดังนั้นแล้ว เจ้าจึงต้องแสวงหาการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการได้รับการพิชิตหรือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ทั้งสองต่างเกี่ยวข้องกับว่ามีการเปลี่ยนแปลงในตัวเจ้าหรือไม่ และว่าเจ้าเชื่อฟังหรือไม่ และการนี้กำหนดพิจารณาว่าเจ้าจะสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าหรือไม่ จงรู้ว่า “การได้รับการพิชิต” และ “การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม”

นั่นมีพื้นฐานอยู่บนขอบข่ายของการเปลี่ยนแปลงและการเชื่อฟังเท่านั้น

รวมทั้งบนพื้นฐานที่ว่าความรักพระเจ้าของเจ้านั้นบริสุทธิ์เพียงใด สิ่งที่ยิ่งประสงค์ในวันนี้คือการที่เจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างครบบริบูรณ์ แต่ในตอนเริ่มต้นเจ้าต้องได้รับการพิชิต—เจ้าต้องมีความรู้เกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างเพียงพอ ต้องมีความเชื่อที่จะติดตาม และเป็นบุคคลผู้ซึ่งแสวงหาการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะกลายเป็นใครบางคนที่ยพยายามที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

พวกเจ้าควรเข้าใจว่าในครรลองของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เจ้าจะได้รับการพิชิต และในครรลองของการได้รับการพิชิต เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้

เจ้าสามารถพยายามที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือแสวงหาการเปลี่ยนแปลงในสภาวะความเป็นมนุษย์ภายนอกของเจ้าและการพัฒนาขีดความสามารถของเจ้า

แต่สิ่งที่มีความสำคัญเป็นหลักคือการที่เจ้าสามารถเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำในวันนี้มีความหมายและมีประโยชน์ กล่าวคือ

สิ่งนี้ทำให้เจ้าที่เกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนสามารถหลีกเลี่ยงจากความสกปรกโสมนและสลัดมันทิ้งไปได้ สิ่งนี้ทำให้เจ้าสามารถเอาชนะอิทธิพลของซาตาน และทั้งอิทธิพลมืดของซาตานไว้เบื้องหลัง โดยการจذبกับสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะได้รับการคุ้มครองปกป้องในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนนี้

ในท้ายที่สุดแล้ว เจ้าจะได้รับการขอให้กล่าวคำพยานใด?

เจ้าเกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนแต่สามารถกลายเป็นบริสุทธิ์ได้

ไม่มีวันมีมลทินจากความสกปรกโสมนอีก

เพื่อใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของชาตานแต่พรากตัวตัวเองไปจากอิทธิพลของชาตาน

เพื่อไม่ถูกชาตานครอบครองและรังควาน และเพื่อใช้ชีวิตในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

นี่คือคำพยานและข้อพิสูจน์ถึงชัยชนะในการต่อสู้กับชาตาน เจ้าสามารถละทิ้งชาตานได้

เจ้าไม่เผยอุปนิสัยเยี่ยงชาตานในสิ่งที่เจ้าใช้ชีวิตตามอีกต่อไป

แต่ใช้ชีวิตตามสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์บรรลุเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์แทน กล่าวคือ

สถานะความเป็นมนุษย์ปกติ สำนึกรับรู้ปกติ ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกปกติ

การตัดสินใจแน่วแน่ปกติที่จะรักพระเจ้า และความจงรักภักดีต่อพระเจ้า

เช่นนั้นคือคำพยานที่กล่าวโดยสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า เจ้าพูดว่า

“พวกเราเกิดในดินแดนแห่งความสกปรกโสมน แต่เพราะการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

เพราะการเป็นผู้นำของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงได้พิชิตพวกเรา

พวกเราจึงได้กำจัดอิทธิพลของชาตานออกไปจากตัวพวกเราเอง

สิ่งที่พวกเราสามารถเชื่อฟังในวันนี้ก็เป็นผลของการได้รับการพิชิตจากพระเจ้าเช่นเดียวกัน

และนั่นไม่ใช่เพราะว่าพวกเราดีงาม หรือเพราะว่าพวกเรารักพระเจ้าโดยธรรมชาติ

เป็นเพราะพระเจ้าทรงเลือกพวกเราและทรงกำหนดพวกเราไว้ล่วงหน้านั่นเอง พวกเราจึงได้รับการพิชิตในวันนี้

สามารถกล่าวคำพยานต่อพระองค์ได้ และสามารถรับใช้พระองค์ได้ ดังนั้น

เป็นเพราะพระองค์ทรงเลือกพวกเราและทรงคุ้มครองปกป้องพวกเราเช่นเดียวกันนั่นเอง

พวกเราจึงได้รับการช่วยให้รอดและปล่อยจากแดนครอบครองของชาตาน

และสามารถทิ้งความสกปรกโสมนไว้เบื้องหลังและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในชาติของพญานาคใหญ่สีแดงนี้

น” นอกจากนั้น สิ่งที่เจ้าใช้ชีวิตตามโดยภายนอกจะแสดงให้เห็นว่าเจ้าครอบครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

มีสำนึกรับรู้ต่อสิ่งที่เจ้าพูด และเจ้าใช้ชีวิตตามสภาพเสมือนของบุคคลปกติ เมื่อผู้อื่นมองเห็นเจ้า

เจ้าไม่ควรเป็นสาเหตุให้พวกเขาพูดว่า “นี่ไม่ใช่ภาพลักษณ์ของพญานาคใหญ่สีแดงหรือ?”

การประพฤติดของพี่น้องหญิงไม่เหมาะสมสำหรับพี่น้องหญิง

การประพฤติดของพี่น้องชายไม่เหมาะสมสำหรับพี่น้องชาย และเจ้าไม่มีมารยาทของวิสุทธิชนแต่อย่างใดเลย

จากนั้นผู้คนจะพูดว่า “ไม่สงสัยเลยที่พระเจ้าตรัสว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

พระองค์ตรัสถูกต้องทั้งหมด!” หากผู้คนมองดูพวกเจ้าแล้วพูดว่า

“ถึงแม้ว่าพระเจ้าตรัสว่าพวกท่านเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

สิ่งที่พวกท่านกำลังใช้ชีวิตตามได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกท่านได้ทิ้งอิทธิพลของซาตานไว้เบื้องหลัง
ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านั้นยังคงอยู่ภายในตัวพวกท่าน แต่พวกท่านจะสามารถหันหลังให้กับสิ่งเหล่านั้นได้
นี่แสดงให้เห็นว่าพวกท่านได้รับการพิชิตอย่างครบบริบูรณ์แล้ว”

พวกเจ้าที่ได้รับการพิชิตและได้รับการช่วยให้รอดแล้วจะพูดว่า

“มันเป็นความจริงที่พวกเราเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ แต่พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเราให้รอดแล้ว

และถึงแม้ว่าพงศ์พันธุ์ของโมอับในอดีตจะถูกละทิ้งและถูกสาปแช่ง

และถูกผู้คนของอิสราเอลขับไล่ไปท่ามกลางคนต่างชาติ แต่วันนี้พระเจ้าได้ช่วยพวกเราให้รอดแล้ว

เป็นความจริงที่ว่าพวกเรานั้นเสื่อมทรามที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมด—

การนี้ได้รับการประกาศกฤษฎีกาโดยพระเจ้า นี่คือข้อเท็จจริง และมันเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่อาจปฏิเสธได้

แต่วันนี้พวกเราได้หนีหนีจากอิทธิพลนั้นแล้ว พวกเราจึงเกลียดบรรพบุรุษของพวกเรา

พวกเราเต็มใจที่จะหันหลังให้กับบรรพบุรุษของพวกเรา

ที่จะละทิ้งมันและเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าอย่างถึงที่สุด

โดยปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและสัมฤทธิ์ข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเรา

และบรรลุการทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า โมอับได้ทรยศพระเจ้า เขาไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

และเขาถูกพระเจ้าทรงเกลียดชัง แต่พวกเราควรเอาใจใส่พระทัยของพระเจ้า และวันนี้

เป็นเพราะพวกเราเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว พวกเราจึงไม่สามารถทรยศพระเจ้าได้

และต้องประกาศตัดขาดกับบรรพบุรุษเก่าของพวกเรา!”

ก่อนหน้านี้เราได้พูดถึงการประกาศตัดขาดกับพยานาห์ใหญ่สีแดง และวันนี้

โดยหลักแล้วเป็นเรื่องเกี่ยวกับการประกาศตัดขาดกับบรรพบุรุษเก่าของผู้คน

นี่คือคำพยานหนึ่งของการพิชิตชัยของผู้คน และไม่ว่าในวันนี้เจ้าเข้าสู่อย่างไรก็ตาม

คำพยานของเจ้าในด้านนี้ต้องไม่ขาดพร่อง

ขีดความสามารถของผู้คนต่ำจนเกินไป พวกเขาขาดสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติมากจนเกินไป

ปฏิกิริยาของพวกเขาล้าจนเกินไป เอื่อยเฉื่อยเกินไป

ความเสื่อมทรามของซาตานได้ทำให้พวกเขาฉันทาและทิ่มทิ่ม

และถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอย่างครบบริบูรณ์ในหนึ่งหรือสองปี

แต่พวกเขาต้องมีการตัดสินใจแน่วแน่ที่จะให้ความร่วมมือ

สามารถกล่าวได้ว่านี่ก็เป็นคำพยานต่อหน้าซาตานด้วยเช่นกัน

คำพยานของวันนี้คือผลที่สัมฤทธิ์โดยพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในปัจจุบันนี้

รวมทั้งเป็นวัตถุประสงค์และแบบอย่างสำหรับผู้ติดตามในอนาคต ในอนาคต

คำพยานนี้จะเผยแพร่ไปยังชนชาติทั้งมวล พระราชกิจที่ทำในประเทศจีนจะเผยแพร่ไปยังชนชาติทั้งมวล
พงศ์พันธุ์ของโมอับคือผู้ที่ต่ำที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมดของโลก ผู้คนบางคนถามว่า
“พงศ์พันธุ์ของฮามไม่ได้ต่ำที่สุดจากทั้งหมดหรือ?”

ลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงและพงศ์พันธุ์ของฮามมีนัยสำคัญในการเป็นตัวแทนที่แตกต่างกัน
และพงศ์พันธุ์ของฮามเป็นอีกเรื่องที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ ไม่ว่าพวกเขาจะถูกสาปแช่งอย่างไรก็ตาม
แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ ในขณะเดียวกัน ต้นกำเนิดของโมอับไม่ได้บริสุทธิ์ กล่าวคือ
โมอับมาจากการผิดประเวณี และความแตกต่างอยู่ในการนี้ ถึงแม้ว่าพวกเขาทั้งสองต่างถูกสาปแช่ง
แต่สถานะของพวกเขาก็ไม่เหมือนกัน และดังนั้นพงศ์พันธุ์ของโมอับจึงต่ำที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมด—
และไม่อาจมีข้อเท็จจริงใดๆ ที่ทำให้เชื่อได้ยิ่งไปกว่าการพิชิตชัยคนที่ต่ำที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมด
พระราชกิจของยุคสุดท้ายแหกกฎทั้งหมด และไม่ว่าเจ้าจะถูกสาปแช่งหรือถูกลงโทษหรือไม่ก็ตาม
ตราบเท่าที่เจ้าช่วยงานของเราและเป็นประโยชน์กับงานการพิชิตชัยในวันนี้
และไม่ว่าเจ้าจะเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับหรือเป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงหรือไม่ก็ตาม
ตราบเท่าที่เจ้าสามารถปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าในพระราชกิจช่วงระยะนี้และทำให้ดีที่สุดที่เจ้า
สามารถทำได้ เช่นนั้นแล้วผลที่เหมาะสมก็จะสัมฤทธิ์ เจ้าคือลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง
และเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ โดยสรุปคือ ผู้คนทั้งหมดที่มีเลือดเนื้อคือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
และได้รับการสร้างขึ้นโดยพระผู้สร้าง เจ้าคือสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า เจ้าไม่ควรมีทางเลือกใดๆ
และนี่คือหน้าที่ของเจ้า แน่แน่นอนว่าพระราชกิจของพระผู้สร้างในวันนี้ได้รับการชี้นำไปที่ทั้งจักรวาล
ไม่ว่าเจ้าจะสืบพงศ์พันธุ์มาจากผู้ใดก็ตาม เหนือสิ่งอื่นใดแล้ว เจ้าคือหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
พวกเจ้า—พงศ์พันธุ์ของโมอับ—เป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
มีความแตกต่างเดียวคือเจ้ามีคุณค่าต่ำกว่า
เพราะวันนี้พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงดำเนินการท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดและมุ่งหมายไป
ไปที่ทั้งจักรวาล พระผู้สร้างทรงมีอิสระที่จะเลือกบุคคลใดๆ เรื่องใดๆ หรือสิ่งใดๆ
เพื่อทำพระราชกิจของพระองค์ก็ได้ พระองค์ไม่ได้พระทัยว่าเจ้าเคยสืบพงศ์พันธุ์มาจากผู้ใด
ตราบเท่าที่เจ้าเป็นหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์
และตราบเท่าที่เจ้าเป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์—พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและคำพยาน—
พระองค์จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในตัวเจ้าจนเสร็จสิ้นโดยไม่มี ความลังเลใดๆ เลย
นี่ทำให้มนโคคติที่หลงผิดตามจารีตประเพณีของผู้คนแตกเป็นเสี่ยงๆ
ซึ่งเป็นมนโคคติที่หลงผิดว่าพระเจ้าจะไม่วันทรงพระราชกิจท่ามกลางคนต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พวกที่เคยได้ถูกสาปแช่งและต่ำต้อย สำหรับพวกที่เคยถูกสาปแช่งนั้น

คนรุ่นหลังในอนาคตทั้งหมดที่มาจากพวกเขาจะถูกสาปแช่งตลอดไปด้วยเช่นกัน

โดยไม่มีโอกาสที่จะมีความรอดใดๆ เลย

พระเจ้าจะไม่วันเสด็จลงมาปฏิบัติพระราชกิจในแผ่นดินของประชาชาติ

และจะไม่มีวันอย่างพระบาทนาในแผ่นดินแห่งความสกลปรกโสมม เพราะพระองค์ทรงบริสุทธิ์

มโนคติที่หลงผิดทั้งหมดเหล่านี้ได้ถูกทำลายเป็นเสี่ยงๆ แล้วด้วยพระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

จงรู้ไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง

พระองค์ทรงถืออำนาจครอบครองเหนือฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทุกสรรพสิ่ง

และไม่ใช้ทรงเป็นแค่พระเจ้าของผู้คนอิสราเอลเท่านั้น ดังนั้น

พระราชกิจในประเทศจีนนี้จึงมีนัยสำคัญอย่างที่สุด

แล้วพระราชกิจนี้จะไม่เผยแพร่ไปท่ามกลางชนชาติทั้งมวลหรือ?

คำพยานที่ยิ่งใหญ่ของอนาคตจะไม่จำกัดอยู่แค่ประเทศจีน หากพระเจ้าทรงพิชิตแค่พวกเจ้าเท่านั้น

จะสามารถทำให้พวกปีศาจเชื่อได้หรือ?

พวกมันไม่เข้าใจการได้รับการพิชิตหรืออุทยานภาพที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงจะได้รับการพิชิตก็ต่อเมื่อประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทั่วทั้งจักรวาลมองเห็น

ผลสูงสุดของพระราชกิจนี้แล้วเท่านั้น ไม่มีผู้ใดล่าหลังหรือเสื่อมทรามไปมากกว่าพงศ์พันธุ์ของโมอับ

นี่จะเป็นคำพยานของการพิชิตชัยได้ก็เพียงหากผู้คนเหล่านี้สามารถได้รับการพิชิตเท่านั้น—

พวกเขาผู้ที่เสื่อมทรามมากที่สุด ผู้ที่ไม่ยอมรับพระเจ้าหรือเชื่อว่ามีพระเจ้า

ได้รับการพิชิตและยอมรับพระเจ้าในปากของพวกเขา สรรเสริญพระองค์ และสามารถรักพระองค์ได้

ถึงแม้ว่าพวกเจ้าจะไม่ใช่เปโตร แต่พวกเจ้าก็ใช้ชีวิตตามอย่างภาพลักษณ์ของเปโตร

พวกเจ้าสามารถครอบครองคำพยานของเปโตร และของโยบ และนี่คือคำพยานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ในท้ายที่สุดแล้ว

เจ้าจะพูดว่า “พวกเราไม่ใช่คนอิสราเอล แต่เป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับที่ถูกละทิ้ง

พวกเราไม่ใช่เปโตรผู้มีขีดความสามารถที่พวกเราไม่สามารถมีได้ และไม่ใช่โยบ

และพวกเราไม่สามารถเปรียบเทียบได้กับการตัดสินใจแน่วแน่ของเปาโลที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้าและทุมเทอุทิส

ตัวเขาเองให้กับพระเจ้าด้วยซ้ำ และพวกเราช่างล่าหลังยิ่งนัก และดังนั้น

พวกเราจึงไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะชื่นชมพระพรของพระเจ้า พระเจ้ายังคงได้ทรงยกพวกเราขึ้นในวันนี้

ดังนั้นพวกเราต้องทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

และถึงแม้ว่าพวกเราจะมีขีดความสามารถหรือคุณสมบัติไม่เพียงพอ

แต่พวกเราที่เต็มใจที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจ—พวกเรามีการตัดสินใจแน่วแน่

พวกเราคือพงศ์พันธุ์ของโมอับ และพวกเราถูกสาปแช่ง นี้ได้รับการประกาศกฤษฎีกาจากพระเจ้า

และพวกเราไม่มีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงมันได้

แต่การใช้ชีวิตของพวกเราและความรู้ของพวกเราสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และพวกเราปลงใจที่จะทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัย” เมื่อเจ้ามีการตัดสินใจแน่วแน่นี้แล้ว

นั่นจะพิสูจน์ว่าเจ้าได้เป็นพยานถึงการได้รับการพิชิตแล้ว

ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (3)

เหนือสิ่งอื่นใด ผลลัพธ์ที่เจตนาของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยคือ เพื่อให้เนื้อหนังของมนุษย์ไม่กบฏอีกต่อไป นั่นคือ เพื่อให้จิตใจของมนุษย์ได้รับความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับพระเจ้า

เพื่อให้หัวใจของมนุษย์เชื่อฟังพระเจ้าอย่างหมดจด และเพื่อให้มนุษย์ทะเยอทะยานที่จะอยู่เพื่อพระเจ้า

ผู้คนยังไม่นับว่าถูกพิชิตเมื่ออารมณ์หรือเนื้อหนังของพวกเขาเปลี่ยนแปลง เมื่อความคิดของมนุษย์

ความมีสติรู้ตัวของมนุษย์ และสำนึกรับรู้ของมนุษย์เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ

เมื่อทำที่ทางใจทั้งหมดของเจ้าเปลี่ยนแปลง—นั่นจะเป็นเวลาที่เจ้าได้ถูกพระเจ้าพิชิตแล้ว

เมื่อเจ้าได้ตกลงใจที่จะเชื่อฟังและนำวิธีการคิดแบบใหม่มาใช้แล้ว

เมื่อเจ้าไม่นำมโนคติอันหลงผิดหรือเจตนาของเจ้าเองมาอยู่ที่พระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าอีกต่อไป

และเมื่อสมองของเจ้าสามารถคิดได้อย่างเป็นปกติ—กล่าวคือ

เมื่อเจ้าสามารถใช้ความพยายามทำเพื่อพระเจ้าด้วยทั้งหมดทั้งหัวใจของเจ้า—เมื่อนั้น

เจ้าจะเป็นบุคคลประเภทที่ถูกพิชิตอย่างครบถ้วนแล้ว ในศาสนา

ผู้คนมากมายทนทุกข์อย่างมากมาตลอดทั้งชีวิตของพวกเขา: พวกเขาอยู่เหนือร่างกายของพวกเขาเอง

และแบกทุกข์ของตน พวกเขายังแม้แต่ทนทุกข์และสู้ทนต่อไปเมื่ออยู่บนปากเหวแห่งความตาย!

บางคนยังคงกำลังอดอาหารในตอนเช้าของวันที่พวกเขาตาย ทั้งชีวิตของพวกเขา

พวกเขาปฏิเสธไม่ให้ตัวเองได้รับอาหารและเสื้อผ้าดีๆ และมุ่งเน้นที่ความทุกข์เท่านั้น

พวกเขาสามารถอยู่เหนือร่างกายของพวกเขาได้และละทิ้งเนื้อหนังของพวกเขา

จิตใจที่พวกเขามีให้กับการสู้ทนความทุกข์ช่างน่าทึ่งยิ่ง แต่ความคิดของพวกเขา มโนคติอันหลงผิดของพวกเขา

ทัศนคติทางใจของพวกเขา และโดยแท้จริงแล้ว ธรรมชาติเก่าๆ ของพวกเขา ยังไม่ได้ถูกจัดการเลยแม้แต่น้อย

พวกเขาขาดพร่องความรู้ที่แท้จริงใดๆ เกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง

ภาพในใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นภาพแบบดั้งเดิมที่มีพระเจ้าที่คลุมเครือ

ความแน่วแน่ที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้าของพวกเขามาจากความกระตือรือร้นและบุคลิกลักษณะที่ดีของสภาวะ

ความเป็นมนุษย์ของพวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเจ้า

แต่พวกเขาก็ยังไม่เข้าใจพระองค์หรือรู้น้ำพระทัยของพระองค์

พวกเขาเพียงทำงานและทนทุกข์อย่างทูลหมกตาบอดเพื่อพระเจ้าเท่านั้น พวกเขาไม่ให้คุณค่าใดๆ

กับการหยั่งรู้เลย ใส่ใจวิธีการทำให้แน่ใจว่าการรับใช้ของพวกเขาทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้ายิ่งชัดแจ้งจริงๆ

เพียงเล็กน้อย นับประสาอะไรที่พวกเขาจะตระหนักวิธีวิธีการสัมฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

พระเจ้าที่พวกเขารับใช้ไม่ใช่พระเจ้าในพระฉายาเนื้อแท้ภายในของพระองค์

แต่เป็นพระเจ้าที่พวกเขาได้จินตนาการ

พระเจ้าผู้ที่พวกเขาเพียงแค่อ่านหรือคำสอนเกี่ยวกับผู้ที่พวกเขาเคยได้อ่านในงานเขียนเท่านั้น แล้วพวกเขาก็ใช้จินตนาการอันกว้างไกลและความเคร่งศาสนาของพวกเขาในการทบทวนเพื่อพระเจ้า และปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์จะปฏิบัติ การรับใช้ของพวกเขาคลาดเคลื่อนเกินไป จนกระทั่งไม่มีพวกเขาคนใดที่มีความสามารถที่จะรับใช้โดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง ในทางปฏิบัติเลย ไม่ว่าพวกเขาจะยินดีทบทวนทุกอย่างอย่างไรก็ตาม มุมมองแต่เดิมของพวกเขาเกี่ยวกับการรับใช้และภาพในใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง เพราะพวกเขายังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษา การติสสอน กระบวนการถูกลง และทำให้มีความเพียบพร้อมจากพระเจ้า อีกทั้งไม่มีใครคนใดเคยนำพวกเขาโดยใช้ความจริง ต่อให้พวกเขาเชื่อในพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ก็ไม่มีพวกเขาคนใดที่เคยพบเห็นพระผู้ช่วยให้รอด พวกเขาเพียงรู้จักพระองค์โดยผ่านทางคำสอนและคำบอกเล่าเท่านั้น ดังนั้น การรับใช้ของพวกเขาเหมือนกันแล้วไม่มากกว่าการปิดตารับใช้ไปอย่างไรแบบแผน ราวกับคนตาบอดที่รับใช้พ่อของตัวเอง ถึงที่สุดแล้ว การรับใช้เช่นนั้นสามารถสัมฤทธิ์ผลสิ่งใดได้บ้าง? และผู้ใดจะเห็นชอบกับการรับใช้เช่นนั้น? การรับใช้ของพวกเขายังคงเหมือนเดิมตลอดมาตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงที่สุด พวกเขาได้รับเพียงบทเรียนที่มนุษย์สร้างขึ้น และอิงการรับใช้ของพวกเขาบนความเป็นธรรมชาติของพวกเขาและความชอบของพวกเขาเองเท่านั้น สิ่งนี้จะสามารถให้รางวัลใด? แม้กระทั่งเปโตร ผู้ซึ่งได้มองเห็นพระเยซู ก็ยังไม่รู้วิธีการรับใช้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาเพียงมารู้ถึงการนี้ในท้ายที่สุดในวัยชราของเขา นี่บอกอะไรเกี่ยวกับผู้คนตาบอดที่ยังไม่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการจัดการหรือการได้รับการตัดแต่งแม้แต่น้อย และผู้ที่ไม่เคยมีผู้นำพวกเขา? การรับใช้ของผู้คนมากมายในหมู่พวกเขาในวันนี้ไม่เหมือนกับของผู้คนที่ตาบอดเหล่านั้นหรือ? ผู้คนทั้งหมดที่ยังไม่ได้รับการพิพากษา ยังไม่ได้รับการตัดแต่งและการจัดการ และผู้ที่ยังไม่เปลี่ยนแปลง— พวกเขาทั้งหมดไม่ได้ถูกพิชิตอย่างไม่ครบบริบูรณ์หรือ? ผู้คนเช่นนั้นมิมีประโยชน์อันใดกัน? หากความคิดของเจ้า ความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับชีวิต และความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับพระเจ้าไม่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงใหม่ใดๆ และเจ้าไม่ได้รับสิ่งใดอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะไม่มีวันสัมฤทธิ์สิ่งใดที่ยอดเยี่ยมในการรับใช้ของเจ้า! หากปราศจากนิมิตและความรู้ใหม่เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าย่อมไม่ถูกพิชิต แล้ววิธีการติดตามพระเจ้าของเจ้าก็จะเหมือนกับผู้ที่ทบทวนและอดอาหาร นั่นคือ มีคุณค่าเพียงน้อยนิด! เป็นที่แน่แท้ว่าสิ่งที่พวกเขาทำมีคำพยานเพียงน้อยนิด เราจึงพูดว่าการรับใช้ของพวกเขาไร้ประโยชน์! ผู้คนเหล่านั้นทบทวนและใช้เวลาอยู่ในคุกตลอดชีวิตของพวกเขา พวกเขาอดกลั้น รักใคร่เสมอมา

และพวกเขาแบกกางเขนเสมอมา พวกเขาถูกเยาะเย้ยถากถางและถูกปฏิเสธจากโลก

พวกเขาได้รับประสบการณ์กับความยากลำบากทุกอย่าง และถึงแม้ว่าพวกเขาจะเชื่อฟังจนถึงที่สิ้นสุด

แต่พวกเขาก็ยังคงไม่ถูกพิชิต และไม่สามารถเสนอคำพยานใดๆ ต่อการถูกพิชิตได้ พวกเขาได้ทนทุกข์มากมาย

แต่ภายใน พวกเขาไม่รู้จักรบพระเจ้าเลย ความคิดเก่าๆ มโนคติอันหลงผิดเก่าๆ การปฏิบัติทางศาสนา

ความรู้ที่มนุษย์สร้างขึ้น และแนวความคิดในแบบมนุษย์ของพวกเขา ไม่มีสิ่งใดเลยที่เคยได้รับการจัดการ

ไม่มีเค้าของความรู้นี้ใหม่ๆ ในตัวพวกเขาเลยแม้แต่น้อย

ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าไม่มีแม้สักเสี้ยวที่แท้จริงหรือถูกต้องแม่นยำ

พวกเขาเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าผิด นี่คือการรับใช้พระเจ้าหรือ?

ไม่ว่าความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าในอดีตจะเป็นอย่างไรก็ตาม

หากความรู้ที่เขายังคงเหมือนเดิมในวันนี้และเขายังคงใช้มโนคติอันหลงผิดและแนวคิดของเจ้าเองเป็นพื้นฐาน

ความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าต่อไป ไม่ว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติสิ่งใดก็ตาม กล่าวคือ หากเจ้ายังไม่มีความรู้ใหม่ๆ

ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า และหากเจ้ายังล้มเหลวที่จะรู้จักพระฉายาและพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า

หากความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงถูกนำด้วยความคิดตามระบบศักดินาและที่เป็นไสยศาสตร์

และยังคงเกิดขึ้นจากจินตนาการและมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์อยู่ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ยังไม่ได้ถูกพิชิต

จนจะมากมายทั้งหมดเราพูดกับเจ้าบัดนี้ มุ่งหมายเพื่อให้เจ้ารู้

เพื่อให้ความรู้ที่นำทางเจ้าสู่ความรู้ใหม่กว่าที่ถูกต้องแม่นยำ

จนจะเหล่านี้นี้ยังมุ่งหมายที่จะกำจัดมโนคติอันหลงผิดเก่าๆ และความรู้เก่าๆ ในตัวเจ้าด้วยเช่นกัน

เพื่อให้เจ้าอาจมีความรู้ใหม่ๆ ได้ หากเจ้ากินและดื่มพระวจนะของเราจริงๆ

เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าก็จะเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก

ตราบเท่าที่เจ้ากินและดื่มพระวจนะของพระเจ้าด้วยหัวใจแห่งความเชื่อฟัง

เช่นนั้นแล้วมุมมองของเจ้าก็จะพลิกกลับ ตราบเท่าที่เจ้าสามารถยอมรับการติสอนซ้ำๆ ได้ วิธีการคิดเก่าๆ

ของเจ้าก็จะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป ตราบเท่าที่วิธีการคิดเก่าๆ ของเจ้าถูกแทนที่อย่างถาวรด้วยวิธีการคิดใหม่ๆ

การปฏิบัติของเจ้าก็จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างสอดคล้องเช่นกัน ด้วยวิธีนี้ การรับใช้ของเจ้าจะตรงเป้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ

และสามารถทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วงได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

หากเจ้ามีความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเจ้า ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์

และมโนคติอันหลงผิดมากมายที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้วความเป็นธรรมชาติของเจ้าจะค่อยๆ ลดลง

สิ่งนี้และเป็นเพียงสิ่งนี้เท่านั้นที่เป็นผลที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงพิชิตผู้คน

มันคือความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในผู้คน หากในความเชื่อที่เขามีในพระเจ้า

ทั้งหมดที่เจ้ารู้คือการอยู่เหนือร่างกายของเจ้าและการสู้ทนและการทนทุกข์ และเจ้าไม่รู้ว่สิ่งนั้นผิดหรือถูก หรือยังไม่รู้เข้าไปใหญ่ว่าทำไปเพื่อใคร แล้วการปฏิบัติเช่นนั้นจะสามารถนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร?

จงทำความเข้าใจว่าสิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าไม่ใช่การขอให้พวกเจ้ายึดเนื้อหนังของพวกเจ้าอยู่ในความเป็นทาส หรือหยุดไม่ให้สมองของพวกเจ้าคิดความคิดตามอำเภอใจ นี่ไม่ใช่เป้าหมายของพระราชกิจ
อีกทั้งไม่ใช่พระราชกิจที่จำเป็นต้องกระทำในขณะนี้ ในขณะนี้ พวกเจ้าต้องมีความรู้จากแง่มุมที่เป็นบวก เพื่อที่เจ้าอาจเปลี่ยนแปลงตัวเจ้าเองได้ การกระทำที่จำเป็นที่สุดคือ

เจ้าต้องเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อมด้วยพระวณะของพระเจ้า

หมายความว่าให้เตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อมด้วยความจริงและนิมิตของปัจจุบันอย่างครบถ้วน

และจากนั้นจึงเดินหน้านำสิ่งเหล่านี้มาปฏิบัติ นี่คือการรับผิดชอบของพวกเจ้า

เราไม่ได้กำลังขอให้พวกเจ้าแสวงหาและได้รับความกระจำงที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีก ณ

ขณะนี้พวกเจ้าเพียงไม่มีวุฒิภาวะสำหรับสิ่งนั้น

สิ่งที่กำหนดจากพวกเจ้าคือการทำทุกอย่างที่พวกเจ้าสามารถทำได้เพื่อกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

พวกเจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าและรู้จักธรรมชาติของพวกเจ้า เนื้อแท้ของพวกเจ้า และชีวิตเก่าๆ

เช่นนั้นของพวกเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเจ้าจำเป็นต้องรู้การปฏิบัติที่ผิดพลาดและไร้เหตุผลในอดีตเหล่านั้น

และการกระทำในแบบมนุษย์ที่เจ้าทำเหล่านั้น เพื่อเปลี่ยนแปลง เจ้าต้องเริ่มต้นโดยการเปลี่ยนความคิดของเจ้า

อันดับแรก จงแทนที่ความคิดเก่าๆ ของพวกเจ้าด้วยความคิดใหม่

และให้ความคิดใหม่ของพวกเจ้าควบคุมถ้อยคำและการกระทำของพวกเจ้าและชีวิตของพวกเจ้า

นี่คือสิ่งที่ขอจากพวกเจ้าแต่ละคนในวันนี้ จงอย่าปฏิบัติอย่างหุนหันพลตาบอด

หรือปฏิบัติตามอย่างหุนหันพลตาบอด เจ้าควรมีพื้นฐานและเป้าหมาย จงอย่าหลอกตัวเจ้าเอง

พวกเจ้าควรรู้ว่าความเชื่อที่พวกเจ้ามีในพระเจ้าเป็นไปเพื่อสิ่งใดกันแน่ ความเชื่อนั้นควรให้อะไร

และพวกเจ้าควรเข้าสู่อะไรในตอนนี้ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าต้องทราบทั้งหมดนี้

สิ่งที่พวกเจ้าควรเข้าสู่ในตอนนี้คือการยกระดับชีวิตของพวกเจ้าและยกระดับขีดความสามารถของพวกเจ้า

นอกจากนี้ พวกเจ้าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงมุมมองเก่าๆ เหล่านั้นจากอดีตของพวกเจ้า

เปลี่ยนแปลงความคิดของพวกเจ้า และเปลี่ยนแปลงมโนคติอันหลงผิดของพวกเจ้า

ทั้งชีวิตของพวกเจ้าจำเป็นต้องเริ่มใหม่ เมื่อความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับกิจการของพระเจ้าเปลี่ยนแปลง

เมื่อเจ้ามีความรู้ใหม่เกี่ยวกับความจริงที่เกี่ยวกับทุกสิ่งทีพระเจ้าตรัส

และเมื่อความรู้ภายในตัวเจ้าได้รับการยกระดับขึ้น เช่นนั้นแล้วชีวิตของเจ้าจะหันไปสู่สิ่งที่ดีกว่า

สรรพสิ่งทั้งปวงที่ผู้คนทำและพูดในตอนนี้สัมพันธ์กับชีวิตจริง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่คำสอน

แต่เป็นสิ่งที่ผู้คนจำเป็นต้องมีเพื่อชีวิตของพวกเขาและสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พวกเขาควรมี

นี่คือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในผู้คนในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
การเปลี่ยนแปลงที่ผู้คนควรได้รับประสบการณ์ และเป็นผลที่เกิดขึ้นหลังจากที่พวกเขาถูกพิชิต
เมื่อเจ้าได้เปลี่ยนแปลงความคิดของเจ้า นำทัศนคติทางใจใหม่มาใช้ ล้มล้างมโนคติอันหลงผิดและเจตนาของเจ้า
และการใช้เหตุผลตามหลักตรรกะในอดีตของเจ้า ละทิ้งสิ่งที่หยังรากลึกภายในตัวเจ้า
และได้รับความรู้ใหม่เกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า เมื่อนั้นคำพยานที่เจ้าให้จะได้รับการยกระดับขึ้น
และการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งปวงของเจ้าจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างแท้จริง
ทั้งหมดเหล่านี้สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากที่สุด เป็นจริงมากที่สุด และเป็นรากฐานของสิ่งต่างๆ มากที่สุด—
สิ่งที่ผู้คนไม่สามารถจับความเข้าใจได้ในอดีต และสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถพยายามทำความเข้าใจได้
สิ่งเหล่านั้นคือพระราชกิจที่แท้จริงของพระวิญญาณ ในอดีตเจ้าเข้าใจพระคัมภีร์อย่างไรกันแน่?
ให้การนี้อยู่ภายใต้การเปรียบเทียบในวันนี้แล้วเจ้าจะรู้ ในจิตใจเจ้ายกระดับโมเสส เปโตร เปาโล
หรือคำกล่าวและมุมมองในพระคัมภีร์ทั้งหมด และนำมาไว้บนแท่น ในตอนนี้
หากเจ้าได้รับคำขอให้ให้นำพระคัมภีร์ไว้บนแท่น เจ้าจะทำเช่นนั้นหรือไม่?
เจ้าจะมองเห็นว่าพระคัมภีร์ประกอบด้วยบันทึกมากมายที่มนุษย์เขียนขึ้น
และว่าพระคัมภีร์เป็นเพียงการบรรยายของมนุษย์ถึงพระราชกิจสองช่วงระยะของพระเจ้า
พระคัมภีร์คือหนังสือประวัติศาสตร์
นี่ไม่ได้หมายความว่าความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือ?
หากเจ้าดูลำดับพงศของพระเยซูตามที่ระบุในพระกิตติคุณมัทธิวในวันนี้ เจ้าจะพูดว่า
“ลำดับพงศของพระเยซูหรือ? ไร้สาระ! นี่คือลำดับพงศของโยเซฟ ไม่ใช่ของพระเยซู
พระเยซูและโยเซฟนั้นไม่มีสัมพันธภาพระหว่างกัน” เมื่อเจ้าดูที่พระคัมภีร์ในตอนนี้
ความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับพระคัมภีร์นั้นแตกต่างออกไป ซึ่งหมายความว่ามุมมองของเจ้าได้เปลี่ยนแปลง
และเจ้านำความรู้มายังพระคัมภีร์ในระดับที่สูงกว่านักปราชญ์อาวูโตในวงการศาสนา
หากมีบางคนพูดว่ามีอะไรบางอย่างในลำดับพงศนี้ เจ้าจะตอบว่า “มีอะไรในลำดับพงศนี้? อธิบายมาสิ
พระเยซูและโยเซฟไม่เกี่ยวข้องกัน เธอไม่รู้เรื่องนั้นหรือ? พระเยซูจะทรงมีลำดับพงศได้หรือ?
พระเยซูจะทรงมีบรรพบุรุษได้อย่างไร? พระองค์จะทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของมนุษย์ได้อย่างไร?
เนื้อหนังของพระองค์ประสูติจากมารีย์ พระวิญญาณของพระองค์คือพระวิญญาณของพระเจ้า
ไม่ใช่วิญญาณของมนุษย์ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรอันเป็นที่รักของพระเจ้า
แล้วพระองค์จะทรงสามารถมีลำดับพงศไปได้หรือ? ขณะที่ประทับอยู่บนแผ่นดินโลก
พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นสมาชิกของมวลมนุษย์ แล้วพระองค์จะทรงสามารถมีลำดับพงศได้อย่างไร?”
เมื่อเจ้าวิเคราะห์ลำดับพงศและอธิบายความจริงภายในอย่างชัดเจน เล่าสู่กันฟังถึงสิ่งที่เจ้าได้เข้าใจ

บุคคลผู้นั้นจะพูดอะไร ไม่ออก “พระเยซูทรงมีลำดับพงศ์ บางคนจะอ้างอิงพระคัมภีร์และถามเจ้าว่า พระเจ้าของเธอในวันนี้ทรงมีลำดับพงศ์หรือไม่?” จากนั้นเจ้าจะบอกพวกเขาถึงความรู้ที่เจ้ามี ซึ่งเป็นความรู้ที่จริงที่สุดจากทั้งหมด และด้วยวิธีนี้ ความรู้ที่เจ้ามีจะสัมฤทธิ์ผล ในความเป็นจริงแล้ว พระเยซูไม่ทรงมีความสัมพันธ์อันใดกับโยเซฟ และยังไม่มีความเกี่ยวข้องกับอับราฮัม พระองค์เพียงประสูติในอิสราเอลเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นคนอิสราเอลหรือพงศ์พันธุ์ของคนอิสราเอล การที่ได้ประสูติในอิสราเอลไม่ได้จำเป็นต้องหมายความว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งคนอิสราเอลเท่านั้น พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจการจุติเป็นมนุษย์เพียงเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงทั่วทั้งจักรวาล พระองค์เพียงทรงปฏิบัติพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งของพระองค์ในประเทศอิสราเอลก่อนเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นพระองค์จึงทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม ผู้คนพิจารณาว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอล และยิ่งไปกว่านั้น ผู้คนวางพระองค์ไว้ท่ามกลางคนอิสราเอลและท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของดาวิด พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าเมื่อสิ้นสุดยุค พระนามของพระยาห์เวห์จะยิ่งใหญ่ท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลาย ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงพระราชกิจท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลายในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย การที่พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ในยูเดียไม่ได้บ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงรักแต่ชาวยิวเท่านั้น นั่นเกิดขึ้นเพียงเพราะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระราชกิจเท่านั้น ไม่ใช่พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ได้ในอิสราเอลเท่านั้น (เพราะคนอิสราเอลคือประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร) ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไม่ได้พบได้ท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลายเช่นกันหรือ? พระราชกิจได้ขยายไปสู่ชนต่างชาติทั้งหลายหลังจากที่พระเยซูทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจในยูเดีย (คนอิสราเอลเรียกประชาชาติทั้งหมดยกเว้นอิสราเอลว่า “ชนต่างชาติทั้งหลาย”) อันที่จริงแล้ว มีประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในชนต่างชาติเหล่านั้นเช่นเดียวกัน เพียงแค่ว่า ณ ขณะนั้นยังไม่มีการปฏิบัติพระราชกิจในที่นั้นเท่านั้น ผู้คนให้ความสำคัญเช่นนั้นกับอิสราเอลเพราะพระราชกิจสองช่วงระยะแรกเกิดขึ้นในอิสราเอล ในขณะที่ไม่มีการปฏิบัติพระราชกิจในชนต่างชาติทั้งหลาย พระราชกิจท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลายเพิ่งจะเริ่มค้นในวันนี้เท่านั้น ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมผู้คนจึงรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ยากนัก หากเจ้าสามารถเข้าใจทั้งหมดนี้ได้อย่างชัดเจน หากเจ้ามีความสามารถที่จะย่อยและพิจารณาสิ่งนี้ได้อย่างถูกต้อง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมีความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับพระเจ้าในวันนี้และในอดีต
และความรู้ใหม่นี้จะสูงกว่าความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่เหล่าธรรมิกชนทั้งหมดตลอดทั้งประวัติศาสตร์มี
หากเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจในวันนี้ และได้ยินถ้อยคำรัสสวนพระองค์ของพระเจ้าในวันนี้
แต่ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า
และการไล่ตามเสาะหาของเจ้ายังคงเป็นเหมือนกับที่เป็นมาตลอด และไม่ได้ถูกแทนที่ด้วยอะไรใหม่ๆ เลย
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมดนี้
แต่ในท้ายที่สุดแล้วยังไม่สามารถมองเห็นการเปลี่ยนแปลงใดๆ เลยในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้ว
ความเชื่อของเจ้าจะไม่เหมือนกับของพวกที่เพียงเสาะหาขนมปังเพื่อตอบสนองความหิวโหยของพวกเขาหรือ?
ในกรณีนั้น พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะไม่สัมฤทธิ์ผลใดๆ ในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้ว
เจ้าจะไม่กลายเป็นหนึ่งในผู้ที่จะต้องถูกกำจัดหรือ?

เมื่อพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมดมาถึงบทอวาน
เป็นสิ่งจำเป็นที่พวกเจ้าทั้งหมดต้องเข้าใจว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นเพียงพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น
แต่เป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง พระองค์ทรงสร้างมวลมนุษย์ ไม่ใช่แค่คนอิสราเอลเท่านั้น
หากเจ้าพูดว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น
หรือว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงจุติเป็นมนุษย์ในชนชาติอื่นนอกอิสราเอล
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ยังไม่ได้ได้รับความรู้ใดๆ ในระหว่างการดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
และเจ้าไม่ยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเจ้าเลยแม้แต่น้อย
เจ้าเพียงตระหนักว่าพระเจ้าได้เสด็จจากอิสราเอลมาประเทศจีน และทรงถูกบังคับให้เป็นพระเจ้าของเจ้า
หากเจ้ายังคงมองดูสิ่งต่างๆ ในลักษณะนี้ เช่นนั้นแล้วงานของเราก็ไร้ผลในตัวเจ้า
และเจ้ายังไม่ได้เข้าใจสักหนึ่งสิ่งที่เราได้กล่าวไป หากในท้ายที่สุดแล้ว
เจ้าเขียนลำดับพงศาวดารให้กับเราเหมือนกับที่มัทธิวทำ หาบรรพบุรุษที่เหมาะสมให้กับเรา
ค้นหาต้นตระกูลที่ถูกต้องของเรา—

จนพระเจ้ามีลำดับพงศาวดารสำหรับการจุติเป็นมนุษย์สองครั้งของพระองค์—
แล้วนั่นจะไม่ใช่เรื่องตลกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกหรือ? เจ้าผู้ “มีเจตนาอันดี”
ผู้พบลำดับพงศาวดารของเราจะไม่กลายเป็นผู้ที่แบ่งแยกพระเจ้าหรือหรือ?
เจ้ามีความสามารถที่จะรับภาระบาปนี้ได้หรือ? หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมดนี้แล้ว
หากเจ้ายังคงไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง
หากเจ้ายังคงคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น
เจ้าจะไม่เป็นผู้ที่ต้านทานพระเจ้าอย่างเปิดเผยหรือ?

วัตถุประสงค์ของการพิชิตเจ้าในวันนี้คือเพื่อให้เจ้ายอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า และทรงยังเป็นพระเจ้าของผู้อื่นด้วย และที่สำคัญที่สุดคือ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของทุกคนที่รักพระองค์ และพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลและพระเจ้าของคนอียิปต์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนอังกฤษและพระเจ้าของคนอเมริกัน

พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นแค่พระเจ้าของอาดัมและเอวา แต่ทรงเป็นพระเจ้าของพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของพวกเขาด้วย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลก ทุกครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลหรือคนต่างชาติ ทั้งหมดต่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าหนึ่งองค์

พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงปฏิบัติพระราชกิจในอิสราเอลเป็นเวลาหลายพันปีและประสูติในยูเดียเท่านั้น แต่วันนี้พระองค์เสด็จลงมาในประเทศจีน ซึ่งเป็นสถานที่ที่พญานาคใหญ่สีแดงนอนขมวดม้วนอยู่ หากการประสูติในยูเดียทำให้พระองค์ทรงกลายเป็นกษัตริย์ของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วการเสด็จลงมาท่ามกลางพวกเขาทุกคนในวันนี้ไม่ทำให้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาทุกคนหรือ? พระองค์ทรงนำคนอิสราเอลและประสูติในยูเดีย และพระองค์ยังประสูติในดินแดนคนต่างชาติด้วยเช่นกัน พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ไม่ได้กระทำเพื่อทั้งหมดมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นหรือ?

พระองค์ทรงรักคนอิสราเอลร้อยเท่า และเกลียดคนต่างชาติพันเท่าหรือ?

นั่นไม่ใช่มนตรือันหลงผิดของเจ้าหรือ? ไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่เคยทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

แต่เพียงแค่ว่าพวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ ไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

แต่เพียงแค่ว่าพวกเขาปฏิเสธพระองค์

มีใครท่ามกลางสิ่งทรงสร้างที่ไม่ได้อยู่ในพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์บ้าง?

เป้าหมายในการพิชิตพวกเขาในวันนี้ไม่ใช่การทำให้พวกเขายอมรับว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากพระเจ้าของพวกเขาหรือ? หากพวกเขายังคงยึดมั่นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น

และยังยึดมั่นว่าวงศัวานของดาวิดในอิสราเอลคือที่มาของการประสูติของพระเจ้า

และไม่มีชนชาติอื่นใดนอกเหนือจากอิสราเอลที่มีคุณสมบัติที่จะ “สร้าง” พระเจ้า

และยังไม่มีครอบครัวคนต่างชาติใดๆ ที่มีความสามารถที่จะได้รับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ด้วยตัวเอง—

หากเจ้ายังคงคิดเช่นนั้น นั่นไม่ได้ทำให้เจ้าเป็นผู้ต่อต้านที่ห้าวแข็งหรือ? จงอย่ายึดติดกับอิสราเอลเสมอไป

พระเจ้าประทับอยู่ที่นี้ ท่ามกลางพวกเขาในวันนี้ อีกทั้งเจ้าไม่ควรคอยมองขึ้นไปบนสวรรค์

จงหยุดร่ำร้องหาพระเจ้าของเจ้าในสวรรค์! พระเจ้าได้เสด็จมาท่ามกลางพวกเขาแล้ว

แล้วพระองค์จะประทับอยู่ในสวรรค์ไปได้อย่างไร? เจ้ายังไม่ได้เชื่อในพระเจ้ามานานมากนัก

แต่เจ้ามีมนตรือันหลงผิดมากมายเกี่ยวกับพระองค์

จนถึงจุดที่เจ้ากล้าที่จะไม่หยุดคิดสักเสี้ยววินาทีว่าพระเจ้าของคนอิสราเอลจะทรงยอมลดเกียรติมาเพื่อประจาน

ระคุณให้กับพวกเจ้าด้วยการสถิตของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเจ้ายังไม่กล้าที่จะคิดว่าพวกเจ้าจะสามารถมองเห็นพระเจ้าทรงปรากฏพระองค์เองไปได้อย่างไรเนื่องจากพวกเจ้าช่างสกปรกโสมมเกินทน

พวกเจ้าไม่เคยคิดว่าพระเจ้าจะสามารถเสด็จลงมาในแผ่นดินของคนต่างชาติด้วยพระองค์เองไปได้อย่างไร พระองค์ควรเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายหรือภูเขามะกอกเทศ และปรากฏต่อคนอิสราเอล คนต่างชาติทั้งหมด (นั่นคือ ผู้คนนอกอิสราเอล) ไม่ใช่วัตถุที่พระองค์ทรงเกลียดหรือไม่?

พระองค์จะทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางพวกเจ้าด้วยพระองค์เองไปได้ได้อย่างไร?

ทั้งหมดนี้คือมโนคติอันหลงผิดที่ยังรากลึกซึ่งพวกเจ้าได้พัฒนาให้เกิดขึ้นในช่วงเวลาหลายปี

จุดประสงค์ของการพิชิตพวกเจ้าในวันนี้คือเพื่อทำลายมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ของพวกเจ้าให้หมดไป ดังนั้น พวกเจ้าจึงแลดูการทรงปรากฏพระองค์เองของพระเจ้าท่ามกลางพวกเจ้า—

ไม่ใช่บนภูเขาซีนายหรือภูเขามะกอกเทศ แต่ท่ามกลางผู้คนซึ่งพระองค์ไม่เคยทรงนำทางมาก่อน

หลังจากที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจสองช่วงระยะในอิสราเอลแล้ว

คนอิสราเอลและคนต่างชาติทั้งหมดแยกกันต่างมาเก็บงำมโนคติอันหลงผิดว่าแม้ว่าจะเป็นจริงที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง แต่พระองค์เต็มพระทัยที่จะเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น

ไม่ใช่พระเจ้าของคนต่างชาติ คนอิสราเอลมีความเชื่อดังนี้ว่า พระเจ้าทรงเป็นเพียงพระเจ้าของพวกเราเท่านั้น

ไม่ใช่พระเจ้าของพวกเจ้าคนต่างชาติ และเพราะพวกเจ้าไม่เคารพพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์—

พระเจ้าของพวกเรา—จึงทรงเกลียดพวกเจ้า ผู้คนชาวียเหล่านั้นยังมีความเชื่อดังนี้ว่า

องค์พระเยซูเจ้าทรงรับภาพของพวกเรา ผู้คนชาวีย และทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงถือเครื่องหมายของผู้คนชาวีย

พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางพวกเรา พระฉายาของพระเจ้าและภาพของพวกเราคล้ายกัน

ภาพของพวกเราใกล้เคียงกับพระฉายาของพระเจ้า องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเราชาวีย

คนต่างชาติไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนั้น

องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อพวกเราชาวีย

คนอิสราเอลและผู้คนชาวียเกิดมโนคติอันหลงผิดทั้งหมดเหล่านี้โดยมีพื้นฐานมาจากพระราชกิจสองช่วงระยะ

เหล่านั้นเท่านั้น พวกเขาถือว่าอย่างใช้อำนาจว่าพระเจ้าทรงเป็นของพวกเขาสอง

ไม่ยอมให้พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติเช่นกัน ดังนั้นแล้ว

พระเจ้าจึงทรงกลายเป็นช่องว่างในหัวใจของคนต่างชาติ

นี่เป็นเพราะว่าทุกคนได้มาเชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติ

และพระองค์พอพระทัยเพียงคนอิสราเอล—ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร—และผู้คนชาวีย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาวกที่ติดตามพระองค์เท่านั้น

เจ้าไม่รู้หรือว่าพระราชกิจที่พระยาห์เวห์และพระเยซูทรงปฏิบัติเป็นไปเพื่อการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง?
ขณะนี้เจ้ายอมรับหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกเจ้าทั้งหมดที่เกิดขึ้นนอกอิสราเอล?
พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ ตรงนี้ ท่ามกลางพวกเจ้าในวันนี้หรือ? นี่ไม่สามารถเป็นความฝันไปได้ ใช่หรือไม่?
พวกเจ้าไม่ยอมรับความเป็นจริงนี้หรือ? พวกเจ้ากลัวที่จะไม่เชื่อหรือคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้
ไม่ว่าพวกเจ้าจะมองเห็นอะไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ประทับอยู่ที่นี้ ตรงนี้ ท่ามกลางพวกเจ้าหรือ?
พวกเจ้ายังคงกลัวที่จะเชื่อคำพูดเหล่านี้อยู่อีกหรือ? ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
ผู้คนที่ถูกพิชิตทั้งหมดและผู้ที่ปรารถนาจะเป็นผู้ติดตามของพระเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือ? พวกเจ้าทุกคนที่เป็นผู้ติดตามในวันนี้ไม่ใช่ประชากรที่ได้รับเลือกนอกอิสราเอลหรือ?
สถานะของพวกเจ้าไม่เหมือนกับคนอิสราเอลหรือ? ทั้งหมดนี้ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าควรตระหนักหรือ?
นี่ไม่ใช่เป้าหมายของพระราชกิจการพิชิตพวกเจ้าหรือ? เนื่องจากพวกเจ้าสามารถมองเห็นพระเจ้า
พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเจ้าตลอดไป ตั้งแต่เริ่มต้นและต่อไปในอนาคต
พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งพวกเจ้า トラバที่พวกเจ้าทุกคนเต็มใจที่จะติดตามพระองค์
และเป็นสิ่งทรงสร้างที่จงรักภักดีและเชื่อฟังของพระองค์

ไม่ว่าผู้คนจะทะเลาะเถียงกันที่จะรักพระเจ้ายากเพียงใดก็ตาม
โดยทั่วไปแล้วพวกเขาได้เชื่อฟังในการติดตามพระองค์จนกระทั่งถึงวันนี้
พวกเขาจะไม่สำนึกผิดอย่างหมดจดจนกว่าจะถึงบทวารสวรรค์ เมื่อพระราชกิจช่วงระยะนี้สรุปปิดตัวลง
เวลานั้นคือเวลาที่ผู้คนจะถูกพิชิตอย่างแท้จริง ณ ตอนนี พวกเขายังอยู่ระหว่างการถูกพิชิตเท่านั้น
ช่วงเวลาที่พระราชกิจเสร็จสิ้นลง พวกเขาจะถูกพิชิตอย่างครบบริบูรณ์ แต่ตอนนี้ไม่ใช่เช่นนั้น!
ต่อให้ทุกคนจะถูกโน้มน้าวให้เชื่อ นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาได้ถูกพิชิตอย่างสมบูรณ์แล้ว นี่เป็นเพราะว่า
ในขณะนี้ ผู้คนได้มองเห็นเพียงพระวามเท่านั้นและไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่เป็นข้อเท็จจริง และพวกเขายังคงไม่แน่ใจ
ไม่ว่าพวกเขาจะมีความเชื่อลึกซึ้งเพียงใดก็ตาม นั่นเป็นเหตุผลว่าเพราะเหตุใดพวกเขาจึงจะถูกพิชิตอย่างสมบูรณ์
ก็ด้วยเหตุการณ์ที่เป็นข้อเท็จจริงเหตุการณ์สุดท้ายซึ่งพระวามจะกลายเป็นความเป็นจริงเท่านั้น ในตอนนี้
ผู้คนเหล่านี้ถูกพิชิตเพราะพวกเขาได้ยินความลี้ลับมากมายที่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน
แต่ภายในพวกเขาแต่ละคนนั้น
พวกเขายังคงเฝ้ามองและรอคอยเหตุการณ์ที่เป็นข้อเท็จจริงบางอย่างที่จะทำให้พวกเขาสามารถมองเห็นทุกพระวาม
ของพระเจ้าเป็นจริงขึ้นมาได้ เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะถูกโน้มน้าวให้เชื่ออย่างสมบูรณ์
เมื่อทุกคนได้เห็นความเป็นจริงที่เป็นข้อเท็จจริงและได้เป็นจริงเหล่านี้ในท้ายที่สุด
และความเป็นจริงเหล่านี้ได้ทำให้พวกเขารู้สึกมั่นใจแล้ว
เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะแสดงความมั่นใจอันแรงกล้าในหัวใจของพวกเขา คำพูดของพวกเขา

และดวงตาของพวกเขา และถูกโน้มน้าวให้เชื่ออย่างหมดจดจากกันขี้ของหัวใจของพวกเขา
เช่นนั้นคือธรรมชาติของมนุษย์: พวกเจ้าต้องมองเห็นพระวณะทั้งหมดกลายเป็นจริง
พวกเจ้าต้องมองเห็นเหตุการณ์ที่เป็นข้อเท็จจริงเกิดขึ้น และมองเห็นความวิบัติบังเกิดกับผู้คนบางคน
และแล้วพวกเจ้าจึงจะถูกโน้มน้าวให้เชื่ออย่างหมดจดจากเบื้องลึกภายใน
พวกเจ้ามีใจหมกมุ่นอยู่กับการมองเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์เช่นเดียวกับชาวยิว
แต่พวกเจ้ายังคงล้มเหลวต่อไปที่จะมองเห็นว่ามีหมายสำคัญและการอัศจรรย์
และมองเห็นว่าความเป็นจริงกำลังเกิดขึ้น ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปิดตาพวกเจ้าให้กว้างอย่างยิ่ง
ไม่ว่าจะเป็นใครบางคนที่ลงมาจากท้องฟ้า หรือเสามาซึ่งพูดคุยกับพวกเจ้า
หรือการที่เราแสดงการไล่ผีกับหนึ่งในพวกเจ้า
หรือสุรเสียงของเราที่เปล่งเสียงสนั่นหวั่นไหวราวกับฟ้าร้องท่ามกลางพวกเจ้า
พวกเจ้าก็ต้องการเห็นเหตุการณ์ประเภทนี้เสมอมาและจะต้องการเห็นตลอดไป คนเราสามารถพูดได้ว่า
ในการเชื่อในพระเจ้า
ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเจ้าคือการได้มองเห็นพระเจ้าเสด็จมาและแสดงหมายสำคัญให้พวกเจ้า
เห็นด้วยพระองค์เอง เมื่อนั้นแล้วพวกเจ้าถึงจะพึงพอใจ ในการพิชิตผู้คนเช่นพวกเจ้า
เราต้องปฏิบัติงานที่คล้ายกับการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และนอกจากนั้น
ก็แสดงให้เห็นหมายสำคัญบางประเภท เมื่อนั้นแล้วหัวใจของพวกเจ้าจึงจะถูกพิชิตโดยครบบริบูรณ์

ความจริงภายในเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย (4)

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหมายความว่าอะไร? การถูกพิชิตหมายความว่าอะไร?

ผู้คนต้องเป็นไปตามเกณฑ์ใดจึงจะถูกพิชิต?

และพวกเขาต้องเป็นไปตามเกณฑ์ใดจึงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?

การพิชิตและการทำให้เพียบพร้อมต่างเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ของการทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์
เพื่อให้มนุษย์ผู้นั้นอาจกลับคืนสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของเขา

และเป็นอิสระจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเชิงชาตानของเขาและอิทธิพลของชาตาน

การพิชิตนี้มาถึงในช่วงต้นของกระบวนการปฏิบัติพระราชกิจในมนุษย์ อันที่จริงแล้ว

การพิชิตคือขั้นตอนแรกของพระราชกิจ ส่วนการทำให้มีความเพียบพร้อมคือขั้นตอนที่สอง

และเป็นพระราชกิจที่สรุปปิดตัว มนุษย์ทุกคนต้องก้าวผ่านกระบวนการถูกพิชิต หากไม่เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะไม่มีวิธีการที่จะรู้จักพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาจะไม่ตระหนักรู้ว่ามีพระเจ้า

ซึ่งกล่าวได้ว่าจะเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะยอมรับพระเจ้า และหากบุคคลหนึ่งไม่ยอมรับพระเจ้า

ก็จะเป็นไปไม่ได้เช่นกันที่พวกเขาจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้า

เนื่องจากพวกเขาไม่เป็นไปตามเกณฑ์สำหรับการทำให้ครบบริบูรณ์นี้ หากเจ้าไม่แม้แต่จะยอมรับพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้จักพระองค์ได้อย่างไร? เจ้าจะสามารถไล่ตามเสาะหาพระองค์ได้อย่างไร?

เจ้าจะไม่มีความสามารถที่จะเป็นพยานต่อพระองค์ได้เช่นกัน

แล้วนับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะมีความเชื่อเพื่อทำให้พระองค์สมดังพระทัย ดังนั้นแล้ว

สำหรับผู้ใดก็ตามที่ต้องการได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

ขั้นตอนแรกก็จะต้องก้าวผ่านพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเสียก่อน นี่คือเงื่อนไขแรก

แต่ทั้งการพิชิตและการทำให้มีความเพียบพร้อมต่างเป็นไปเพื่อปฏิบัติพระราชกิจในผู้คนและเพื่อเปลี่ยนแปลงพ

พวกเขา และแต่ละส่วนเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจในการบริหารจัดการมนุษย์

ทั้งสองขั้นตอนจึงต้องมีเพื่อให้คนบางคนครบถ้วนสมบูรณ์ และไม่อาจละเลยทั้งสองขั้นตอนได้

เป็นความจริงที่ว่า “การถูกพิชิต” นั้นฟังดูไม่ดีมากนัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว

กระบวนการพิชิตคนบางคนคือกระบวนการแห่งการเปลี่ยนแปลงพวกเขา ทันทีที่เจ้าถูกพิชิตแล้ว

อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้าอาจไม่ถูกกำจัดไปทั้งหมด แต่เจ้าจะได้อำนาจมัน

โดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย เจ้าจะได้มารู้จักสถานะความเป็นมนุษย์อันต่ำต้อยของเจ้า

รวมทั้งความไม่เชื่อฟังอันมากมายของเจ้าเอง

ถึงแม้ว่าเจ้าจะไร้ความสามารถที่จะละทิ้งหรือเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ภายในช่วงเวลาสั้นๆ

ของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยได้ แต่เจ้าจะได้มารู้จักสิ่งเหล่านี้

และนี่จะวางรากฐานของการทำให้มีความเพียบพร้อมของเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
ทั้งการพิชิตและการทำให้มีความเพียบพร้อมต่างกระทำเพื่อเปลี่ยนแปลงผู้คน
เพื่อกำจัดอุปนิสัยอันเลื่อมทรามเยี่ยงซาตานออกไปจากพวกเขา
เพื่อให้พวกเขาสามารถมอบตัวของพวกเขาเองให้แก่พระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์
การถูกพิชิตเป็นเพียงขั้นตอนแรกในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของผู้คน
และเป็นขั้นตอนแรกในการที่ผู้คนจะมอบตัวของพวกเขาเองให้แก่พระเจ้าทั้งหมด
และเป็นขั้นตอนที่ต่ำกว่าขั้นตอนการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
อุปนิสัยในชีวิตของผู้ที่ถูกพิชิตเปลี่ยนแปลงไปน้อยกว่าอุปนิสัยของผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมาก
การถูกพิชิตและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมมีแนวคิดที่แตกต่างกัน
เพราะเป็นพระราชกิจในระยะที่แตกต่างกัน
และเพราะพระราชกิจทั้งสองนี้มีความคาดหวังจากผู้คนในระดับที่แตกต่างกัน
การพิชิตมีความคาดหวังจากผู้คนในระดับที่ต่ำกว่า
ในขณะที่การทำให้มีความเพียบพร้อมมีความคาดหวังจากผู้คนในระดับที่สูงกว่า
ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมคือผู้ที่ชอบธรรม ผู้ที่ได้รับการทำให้บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์
พวกเขาคือการตกผลึกของพระราชกิจในการบริหารจัดการมนุษย์ หรือผลิตภัณฑ์สุดท้าย
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่พวกมนุษย์ที่เพียบพร้อม แต่พวกเขาก็เป็นผู้ที่พยายามใช้ชีวิตอย่างมีความหมาย
ในขณะเดียวกัน ผู้ที่ถูกพิชิตยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้าในพระวณะเท่านั้น
พวกเขายอมรับว่าพระเจ้าได้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ ว่าพระวณะได้ทรงปรากฏเป็นมนุษย์
และว่าพระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอน
พวกเขายังยอมรับว่าการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า
การเมียนดีและกระบวนการถูกลงของพระองค์ทั้งหมดต่างเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์
พวกเขาเพียงเพิ่งจะเริ่มต้นมีสภาพเสมือนมนุษย์อยู่ข้างเท่านั้น
พวกเขามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับชีวิตอยู่ข้าง แต่ชีวิตยังคงเป็นสิ่งที่พรำมัวสำหรับพวกเขา กล่าวคือ
พวกเขาเพียงเพิ่งเริ่มต้นมีสถานะความเป็นมนุษย์ นั่นคือผลของการถูกพิชิต
เมื่อผู้คนย่างเท้าบนเส้นทางสู่การทำให้มีความเพียบพร้อม การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ
ของพวกเขาจะกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ นอกจากนั้น ชีวิตของพวกเขาจะเติบโตต่อไป และพวกเขาจะค่อยๆ
เข้าสู่ความจริงอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น
พวกเขามีความสามารถที่จะเกลียดโลกและผู้คนทั้งมวลที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริง
พวกเขากลียดตัวพวกเขาเองเป็นพิเศษ แต่มากยิ่งไปกว่านั้นคือ พวกเขารู้จักตัวพวกเขาเองอย่างชัดเจน

พวกเขาเต็มใจที่จะใช้ชีวิตตามความจริง และพวกเขาทำให้การไล่ตามเสาะหาความจริงเป็นเป้าหมายของพวกเขา พวกเขาไม่เต็มใจที่จะใช้ชีวิตภายในความคิดที่สร้างขึ้นด้วยสมองของพวกเขาเอง

และพวกเขารู้สึกเกลียดคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ เกลียดความหยิ่งผยอง และความทะนงตัวของมนุษย์

พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่สมควรเป็นอย่างดียิ่ง จัดการสิ่งต่างๆ ด้วยการหยั่งรู้และสติปัญญา

และจงรักภักดีและเชื่อฟังพระเจ้า หากพวกเขาได้รับประสบการณ์การติสอนและการพิพากษา

ไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่กลายเป็นนิงเฉยหรืออ่อนแอเท่านั้น

แต่พวกเขายังสำนึกขอบคุณสำหรับการติสอนและการพิพากษานี้จากพระเจ้าอีกด้วย

พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่ได้รับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

ว่าสิ่งนี้คุ้มครองปกป้องพวกเขา

พวกเขาไม่ไล่ตามเสาะหาความเชื่อเกี่ยวกับสันติสุขและความชื่นบานยินดีและเกี่ยวกับการแสวงหาขมบึ้งเพื่อส

นองความหิว อีกทั้งพวกเขายังไม่ไล่ตามเสาะหาความชื่นชมยินดีทางเนื้อหนังชั่วขณะเดียว

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หลังจากที่ผู้คนถูกพิชิตแล้ว

พวกเขายอมรับว่ามีพระเจ้า

แต่มีข้อจำกัดในสิ่งที่ได้รับการสำแดงในตัวพวกเขาเมื่อพวกเขายอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้า จริงๆ

แล้วพระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์หมายถึงอะไร? การจุติเป็นมนุษย์หมายถึงอะไร?

พระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงได้ปฏิบัติสิ่งใด?

เป้าหมายและนัยสำคัญของพระราชกิจของพระองค์คืออะไร?

หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์มากมายแล้ว

หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับกิจการของพระองค์ในเนื้อหนังแล้ว เจ้าได้รับสิ่งใดมาบ้าง?

เจ้าจะถูกพิชิตหลังจากที่เข้าใจทั้งหมดนี้แล้วเท่านั้น หากเจ้าเพียงพูดว่าเจ้ายอมรับว่ามีพระเจ้า

แต่ไม่ละทิ้งสิ่งที่เจ้าควรต้องละทิ้ง และล้มเหลวที่จะยอมละทิ้งความชื่นชมยินดีทางเนื้อหนังที่เจ้าควรยอมละทิ้ง

แต่กลับอยากได้ความสะดวกสบายของเนื้อหนังเหมือนที่เจ้าเคยมีมาตลอดแทน

และหากเจ้าไร้ความสามารถที่จะปล่อยขอดีใดๆ ที่มีต่อพี่น้องชายหญิงทั้งหมด และไม่ยอมจำราคาใดๆ

ในการปฏิบัติต่างๆ มากมาย เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่ถูกพิชิต ในกรณีนั้น

แม้ว่าสิ่งที่เจ้าเข้าใจจะมีมากมาย แต่ทั้งหมดก็ไม่มี ความหมายใดเลย

ผู้ที่ถูกพิชิตคือผู้ที่เคยได้สัมผัสฤทธิ์ผลในการเปลี่ยนแปลงเริ่มแรกและการเข้าสู่เริ่มแรกมาบ้างแล้ว

การได้รับประสบการณ์กับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าทำให้ผู้คนมีความรู้เริ่มแรกเกี่ยวกับพระเจ้า

และความเข้าใจเริ่มแรกเกี่ยวกับความจริง เจ้าอาจไม่สามารถเข้าสู่ความเป็นจริงของความจริงที่ลึกซึ้งกว่า

ละเอียดยิ่งกว่าได้อย่างครบถ้วน แต่ในชีวิตจริงของเจ้า

เจ้ามีความสามารถที่จะนำความจริงที่เป็นพื้นฐานมากมายมาปฏิบัติได้ เช่น
ความจริงที่เกี่ยวข้องกับความชื่นชมยินดีทางเนื้อหนังของเจ้า หรือสถานะส่วนตัวของเจ้า
ทั้งหมดนี้คือผลที่สัมฤทธิ์ขึ้นในผู้คนในระหว่างกระบวนการถูกพิชิต
การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยยังสามารถมองเห็นได้ในผู้ที่ถูกพิชิต ตัวอย่างเช่น วิธีที่พวกเขาแต่งกายและแสดงตัวเอง
และวิธีที่พวกเขาใช้ชีวิต—สิ่งเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ทั้งหมด
มุมมองของพวกเขาเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้าเปลี่ยนแปลง
พวกเขามีความชัดเจนเกี่ยวกับเป้าหมายของสิ่งที่พวกเขาได้ตามเสาะหา
และพวกเขามีความทะเยอทะยานที่สูงขึ้น ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
มีการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกันเกิดขึ้นในอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาด้วยเช่นกัน
มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง แต่การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ดีเกินจินตนาการ เป็นขั้นบันได
และดีกว่าการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยและเป้าหมายของการได้ตามเสาะหาของผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบ
พร้อมแล้วเป็นอย่างมาก หากในระหว่างการถูกพิชิต อุปนิสัยของบุคคลหนึ่งไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย
และพวกเขาไม่ได้รับความจริงใดๆ เลย เช่นนั้นแล้ว บุคคลผู้นี้ก็ไร้ค่าและไร้ประโยชน์อย่างบริบูรณ์!
ผู้ที่ยังไม่ถูกพิชิตไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้! หากบุคคลพยายามที่จะถูกพิชิตเท่านั้น
เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้
ต่อให้อุปนิสัยของพวกเขาจะแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องบางอย่างในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการ
พิชิตชัยก็ตาม พวกเขาจะยังสูญเสียความจริงเริ่มแรกที่พวกเขาได้รับไปแล้วด้วย
ปริมาณการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยในบรรดาผู้ที่ถูกพิชิตและบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้เพียบพร้อมมีความแตกต
่างกันเป็นอย่างมาก แต่การถูกพิชิตเป็นขั้นตอนแรกในการเปลี่ยนแปลง การถูกพิชิตเป็นรากฐาน
การขาดการเปลี่ยนแปลงเริ่มแรกคือข้อพิสูจน์ว่าบุคคลไม่ได้รู้จักพระเจ้าจริงๆ แต่อย่างใด
เพราะความรู้นี้มาจากการพิพากษา และการพิพากษาดังกล่าวเป็นส่วนที่สำคัญของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
เมื่อเป็นเช่นนั้น ทุกคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจึงต้องถูกพิชิตก่อนเป็นอันดับแรก
หากไม่เช่นนั้นแล้ว จะไม่มีทางที่พวกเขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไปได้
เจ้าพูดว่าเจ้ายอมรับพระเจ้าซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์ และว่าเจ้ายอมรับการทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ
แต่เจ้ายังทำบางสิ่งบางอย่างลับหลังพระองค์ สิ่งขัดต่อสิ่งที่พระองค์ทรงขอ
และเจ้าไม่มีความยำเกรงพระองค์ในหัวใจของเจ้า นี่คือการยอมรับพระเจ้าหรือ? เจ้ายอมรับสิ่งที่พระองค์ตรัส
แต่เจ้าไม่ปฏิบัติตามสิ่งที่เจ้ามีความสามารถทำได้ อีกทั้งยังไม่ปฏิบัติตามพระมรรคาของพระองค์
นี่คือการยอมรับพระเจ้าหรือ? และแม้ว่าเจ้าจะยอมรับพระองค์
กรอบความคิดของเจ้าเป็นเพียงกรอบความคิดที่มีความระแวงระวังต่อพระองค์เท่านั้นและไม่มีความเคารพใดเลย

ย หากเจ้าเคยเห็นและยอมรับพระราชกิจของพระองค์และรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่เจ้ายังคงเฉื่อยชาและไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็เป็นบุคคลจำพวกที่ยังคงไม่ถูกพิชิต บรรดาผู้ที่ถูกพิชิตต้องทำทุกอย่างที่พวกเขาสามารถทำได้

และแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถที่จะเข้าสู่ความจริงที่สูงขึ้นและความจริงเหล่านี้อาจอยู่เหนือพวกเขา แต่ผู้คนเหล่านั้นมีความเต็มใจในหัวใจที่จะบรรลุสิ่งนี้

สิ่งที่พวกเขามีความสามารถที่จะปฏิบัติได้มีเขตแดนและข้อจำกัดเพราะว่ามีข้อจำกัดในสิ่งที่พวกเขาสามารถยอมรับได้ อย่างไรก็ตาม อย่างน้อยที่สุดพวกเขาต้องทำทุกอย่างที่พวกเขาสามารถทำได้

และหากเจ้าสามารถสัมผัสฤทธิ์ผลในสิ่งนั้นแล้ว นี่ก็คือผลที่ได้สัมผัสเนื่องจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย สมมุติเจ้าพูดว่า “เพราะพระเจ้าสามารถตรัสพระวจนะมากมายที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้ หากพระองค์ไม่ทรงใช้พระเจ้าแล้ว ใครเล่าจะเป็นพระเจ้า?”

การคิดเช่นนั้นไม่ได้หมายความว่าเจ้ายอมรับพระเจ้า หากเจ้ายอมรับพระเจ้า เจ้าต้องแสดงให้เห็นผ่านการกระทำจริงๆ ของเจ้า หากเจ้าเป็นผู้นำคริสตจักร แต่เจ้าไม่ปฏิบัติตามความชอบธรรม หากเจ้ากระหายเงินและความมั่งมี และชักยอกเงินทุนของคริสตจักรเข้ากระเป๋าของเจ้าเอง นี่คือการยอมรับว่ามีพระเจ้าหรือไม่? พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระองค์ทรงคุ้มครองแก่ความเคารพ

เจ้าจะไม่มีทางเลือกใดอย่างใดหากเจ้ายอมรับอย่างแท้จริงว่ามีพระเจ้า?

หากเจ้าสามารถกระทำการที่เลวทรามเช่นนั้นได้ เจ้ายอมรับพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

พระเจ้าทรงเป็นสิ่งที่เจ้าเชื่อหรือ? สิ่งที่เจ้าเชื่อคือพระเจ้าที่คลุมเครือ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเจ้าจึงไม่มีความกลัว! บรรดาผู้ที่ยอมรับและรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงทั้งหมดต่างยำเกรงพระองค์

และกลัวที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่ต่อต้านพระองค์หรือสิ่งที่ขัดต่อมโนธรรมของพวกเขา พวกเขาารู้สึกกลัวอย่างยิ่งที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขารู้ว่าขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

สิ่งนี้เท่านั้นที่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นการยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้า

เจ้าควรทำสิ่งใดเมื่อบิดามารดาของเจ้าพยายามที่จะหยุดไม่ให้เจ้าเชื่อในพระเจ้า?

เจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรเมื่อสามิผู้ไม่เชื่อของเจ้าทำผิดต่อเจ้า?

และเจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรเมื่อพี่น้องชายหญิงเกลียดเจ้า? หากเจ้ายอมรับพระองค์ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะปฏิบัติอย่างเหมาะสมและใช้ชีวิตตามความเป็นจริงในเรื่องเหล่านี้

หากเจ้าล้มเหลวที่จะลงมือกระทำการที่จับต้องได้ แต่พูดเพียงว่าเจ้ายอมรับในการดำรงอยู่ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นเพียงคนที่ดีแต่พูด! เจ้าพูดว่าเจ้าเชื่อในพระองค์ และยอมรับพระองค์ แต่เจ้ายอมรับพระองค์ในลักษณะเช่นใด? เจ้าเชื่อพระองค์ในลักษณะเช่นใด? เจ้ายำเกรงพระองค์หรือไม่?

เจ้าเคารพพระองค์หรือไม่? เจ้ารักพระองค์ลึกซึ้งลงไปข้างในหรือไม่? เมื่อเจ้าเศร้าหมองและไม่มีใครให้พึ่งพิง เจ้ามีสำนึกรับรู้ถึงความน่าชื่นชมของพระเจ้า แต่หลังจากนั้นเจ้าก็ลืมทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนั้น

นี่ไม่ใช่การรักพระเจ้า อีกทั้งไม่ใช่การเชื่อในพระเจ้า! ในท้ายที่สุดแล้ว

พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์สัมผัสฤทธิ์ผลในสิ่งใด? ทุกสถานะทั้งหมดที่เราได้กล่าว เช่น

การรู้สึกประทับใจในความสำคัญของตัวเจ้าเองเป็นอย่างมาก การรู้สึกว่าเจ้าเรียนรู้และเข้าใจสิ่งใดๆ ได้รวดเร็ว

การควบคุมผู้อื่น การดูถูกผู้อื่น และการตัดสินผู้คนจากลักษณะภายนอกของพวกเขา การรังแกผู้ที่ไร้เล่ห์เหลี่ยม

การอยากได้เงินของคริสตจักร และอื่นๆ อีกมากมาย—

การพิชิตชัยของเจ้าจะได้รับการทำให้ต่ำลงขึ้นก็ต่อเมื่ออุปนิสัยอันเสื่อมทรามทั้งหมดเหล่านี้ถูกลบออกจากเจ้าไปบางส่วนแล้วเท่านั้น

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยที่กระทำกับผู้คนเช่นพวกเจ้ามีนัยสำคัญอย่างลึกซึ้งที่สุด นั่นคือ ในแง่หนึ่ง

จุดประสงค์ของพระราชกิจนี้คือการทำให้กลุ่มคนมีความเพียบพร้อม กล่าวคือ

การทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม การที่พวกเขาอาจกลายเป็นกลุ่มผู้ชนะ—

เป็นคนกลุ่มแรกที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ ซึ่งหมายถึงผลแรก ในอีกแง่หนึ่ง

จุดประสงค์ของพระราชกิจนี้คือการปล่อยให้อะไรที่มีชีวิตทรงสร้างได้ชื่นชมกับความรักของพระเจ้า

ได้รับความรอดที่ครบถ้วนและยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

การปล่อยให้อมนุษย์ได้ชื่นชมกับไม่เพียงแต่ความปรานีและความเมตตาเท่านั้น

แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือการติสอนและการพิพากษาด้วย ตั้งแต่การทรงสร้างโลกจนถึงปัจจุบันนี้

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงได้ปฏิบัติในพระราชกิจของพระองค์คือความรัก โดยปราศจากความเกลียดชังใดๆ

ต่อมนุษย์ แม้แต่การติสอนและการพิพากษาที่เจ้าได้เห็นก็เป็นความรักเช่นกัน

ความรักที่แท้จริงกว่าและเป็นจริงกว่า ความรักที่นำทางให้ผู้คนมาอยู่บนเส้นทางของชีวิตมนุษย์ที่ถูกต้อง

ในอีกแง่หนึ่ง จุดประสงค์ของพระราชกิจนี้คือการเป็นคำพยานต่อหน้าชาตान และในอีกแง่หนึ่ง

จุดประสงค์ของพระราชกิจนี้คือการวางรากฐานเพื่อเผยแพร่วรรสารของพระกิตติคุณในอนาคต

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ในการนำทางผู้คนไปสู่เส้นทางชีวิตมนุษย์ที่

ถูกต้อง เพื่อที่พวกเขาอาจใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ที่ปกติ เพราะผู้คนไม่รู้วิธีใช้ชีวิต และหากปราศจากการทรงนำนี้

เจ้าจะใช้ชีวิตที่ว่างเปล่าเท่านั้น ชีวิตของเจ้าจะปราศจากคุณค่าหรือความหมาย

และเจ้าจะไม่สามารถเป็นบุคคลที่ปกติได้เลย นี่คือนัยสำคัญที่ลึกซึ้งที่สุดของการพิชิตมนุษย์

พวกเจ้าทั้งหมดเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ เมื่อมีการดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในพวกเจ้าแล้ว

ก็จะมีความรอดที่ยิ่งใหญ่ พวกเจ้าทั้งหมดใช้ชีวิตในแผ่นดินแห่งบาปและความตื้นหาจัด

และพวกเจ้าทั้งหมดเต็มไปด้วยบาปและตื้นหา

วันนี้พวกเจ้าไม่ใช่แค่มีความสามารถที่จะมองเห็นพระเจ้าได้เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่าคือ พวกเจ้ายังได้รับการติสอนและการพิพากษา พวกเจ้าได้รับความรอดที่ลึกซึ้งอย่างแท้จริง กล่าวคือ พวกเจ้าได้รับความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าแล้ว ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิบัติ พระองค์ทรงแสดงความรักต่อพวกเจ้าอย่างแท้จริง พระองค์ไม่ทรงมีเจตนารมณ์ร้าย พระองค์ทรงพิพากษาพวกเจ้าเนื่องจากบาปของพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าจะตรวจดูตัวพวกเจ้าเองและได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่นี้

ทั้งหมดนี้กระทำเพื่อจุดประสงค์ในการทำให้นุญช์ครบบริบูรณ์ ตั้งแต่เริ่มต้นถึงสิ้นสุด

พระเจ้าทรงได้ปฏิบัติอย่างสุดพระปรีชาสามารถเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

และไม่ทรงมีความพึงปรารถนาที่จะทำลายมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์โดยสิ้นเชิงเลย

วันนี้ พระองค์ได้เสด็จมาอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าเพื่อทรงพระราชกิจ

แล้วความรอดเช่นนั้นไม่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกหรือ? หากพระองค์ทรงเกลียดชังพวกเจ้า พระองค์จะยังคงทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ใหญ่โตเช่นนั้นเพื่อทรงนำพวกเจ้าด้วยพระองค์เองหรือ?

พระองค์ควรทรงทนทุกข์เช่นนั้นด้วยเหตุใด? พระเจ้าไม่ได้ทรงเกลียดชังพวกเจ้า หรือมีเจตนารมณ์ร้ายใดๆ ต่อพวกเจ้า พวกเจ้าควรรู้ว่าความรักของพระเจ้าคือความรักที่แท้จริงที่สุด

พระองค์ต้องทรงช่วยผู้คนโดยผ่านทาง การพิพากษาเพียงเพราะว่าผู้คนไม่เชื่อฟัง หากไม่ใช่เพราะสิ่งนี้แล้ว การช่วยมนุษย์ให้รอดก็จะไม่อาจเป็นไปได้ เพราะพวกเจ้าไม่รู้วิธีใช้ชีวิต และไม่แม้แต่จะตระหนักวิธีใช้ชีวิต และเพราะพวกเจ้าใช้ชีวิตในแผ่นดินแห่งบาปและความตณห์จัดนี้

และเป็นมารที่ตณห์จัดและสกปรกโสมมด้วยตัวเอง

พระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะปล่อยให้พวกเจ้ากลับกลายมาเป็นผิคุณธรรมยิ่งขึ้นไปอีก

พระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะมองเห็นพวกเจ้าใช้ชีวิตในแผ่นดินที่สกปรกโสมมนี้เหมือนอย่างที่เขาทำอยู่ในตอนนี้

และถูกซาตานเหยียบย่ำตามใจชอบ และพระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะปล่อยให้เจ้าตกลงไปสู่แดนคนตาย

พระองค์ทรงเพียงต้องประสงค์ที่จะได้รับผู้คนกลุ่มนี้ และช่วยพวกเจ้าให้รอดอย่างถ้วนทั่ว

นี่คือจุดประสงค์สำคัญของการปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในพวกเจ้า—

พระราชกิจนี้เพียงเป็นไปเพื่อความรอด

หากเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ว่าทุกสิ่งที่ได้กระทำกับเจ้านั้นคือความรักและความรอด

หากเจ้าคิดว่ามันเป็นเพียงแค่วิธีการหนึ่ง เป็นวิธีทรมานมนุษย์ และเป็นบางสิ่งที่ไม่ควรค่า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ต่างไปกับการกลับไปทีโลกของเจ้าเพื่อทนทุกข์กับความเจ็บปวดและความยากลำบาก!

หากเจ้าเต็มใจที่จะอยู่ในกระแสนี้และชื่นชมกับการพิพากษานี้และความรอดอันยิ่งใหญ่

ชื่นชมกับพระพรทั้งหมดเหล่านี้ พระพรที่ไม่สามารถหาได้จากที่ใดในโลกของมนุษย์ และชื่นชมกับความรักนี้

เช่นนั้นแล้วก็จงทำตัวให้ดี นั่นคือ อยู่ในกระแสนี้ต่อไปเพื่อยอมรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
เพื่อที่เจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้
เจ้าอาทนต์ทุกซ์กับความเจ็บปวดและกระบวนการถูกละเลี่ยนเนื่องจากการพิพากษาของพระเจ้า
แต่การทนทุกซ์กับความเจ็บปวดนี้มีคุณค่าและมีความหมาย
แม้ว่าผู้คนได้รับการถูกละเลี่ยนและได้รับการสัมผัสกับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างไร้ปราณี—
ซึ่งมีจุดมุ่งหมายคือการลงโทษพวกเขาเพราะบาปของพวกเขา เพื่อลงโทษเนื้อหนังของพวกเขา—
แต่ก็ไม่มีสิ่งใดในพระราชกิจนี้ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อกล่าวโทษเนื้อหนังของพวกเขาจนถึงกับถูกทำลายไป
การเผยที่รุนแรงโดยพระวณะทั้งหมดเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ในการนำทางพวกเจ้าสู่เส้นทางที่ถูกต้อง
พวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจนี้มากมายด้วยตัวพวกเจ้าเอง
และเป็นที่ยืนยันว่าพระราชกิจนี้ไม่ได้นำทางพวกเจ้าไปสู่เส้นทางที่ชั่วร้าย!
ทั้งหมดเป็นไปเพื่อทำให้พวกเจ้าใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
และทั้งหมดสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเจ้า
ทุกขั้นตอนของพระราชกิจของเจ้ามีพื้นฐานมาจากการต้องการของเจ้า ตามความอ่อนแอของเจ้า
และตามวุฒิภาวะจริงๆ ของเจ้า และไม่มีการวางภาระที่ไม่อาจทนรับได้ใดๆ แก่พวกเจ้า
เจ้าไม่เข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจนในวันนี้ และเจ้ารู้สึกเหมือนกับว่าเราไม่เป็นธรรมกับเจ้า
และที่จริงแล้วเจ้าเชื่ออยู่เสมอว่าเหตุผลที่เราติสอน พิพากษา และตำหนิเจ้าทุกวันนี้เป็นเพราะเราเกลียดชังเจ้า
แต่ถึงแม้ว่าสิ่งที่เจ้าทนทุกซ์จะเป็นการติสอนและการพิพากษา ที่จริงแล้วนี่ก็คือความรักสำหรับเจ้า
และเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
หากเจ้าไม่สามารถจับใจความความหมายที่ลึกซึ้งกว่าของพระราชกิจนี้ได้
ก็จะเป็นไปไม่ได้ที่เจ้าจะได้รับประสบการณ์ต่อไป ความรอดนี้ควรนำความชื่นชมมาให้แก่เจ้า
จงอย่าปฏิเสธที่จะกลับมามีสติคิดได้ เมื่อได้มาไกลถึงเพียงนี้แล้ว
นัยสำคัญของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยควรเป็นที่ชัดเจนสำหรับเจ้า และเจ้าไม่ควรมีความคิดเห็นใดๆ
เกี่ยวกับพระราชกิจนี้เป็นอย่างอื่นอีกต่อไป!

การปฏิบัติ (6)

วันนี้ จงอย่าใส่ใจกับการสัมฤทธิ์สำนึกรับรู้ซึ่งเปโตรเคยครองเลย—

ผู้คนจำนวนมากไม่สามารถแม้กระทั่งสัมฤทธิ์สำนึกรับรู้ซึ่งเปาโลเคยได้ครอง

พวกเขาไม่มีแม้กระทั่งการตระหนักรู้ในตนเองของเปาโล

แม้ว่าเปาโลได้ถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตำราบเพราะเขาได้ข่มเหงองค์พระเยซูเจ้า

ต่อมาภายหลังเขาก็ได้ตัดสินใจแน่วแน่ที่จะทำงานและทนทุกข์เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

พระเยซูได้ทรงมอบความเจ็บป่วยอย่างหนึ่งให้เขา และต่อมาภายหลัง

เปาโลก็ได้ทนทุกข์กับความเจ็บป่วยนี้ต่อมาทันทีที่เขาได้เริ่มทำงาน เหตุใดหรือ

เขาจึงพูดว่าเขามีหนามในเนื้อหนังของเขา? ในข้อเท็จจริงแล้ว หนามนั้นก็คือความเจ็บป่วย—และสำหรับเปาโล

มันเป็นความอ่อนแอซึ่งเป็นอันตรายถึงชีวิต

ไม่สำคัญว่าเขาได้ทำงานหนักเพียงใดหรือความตั้งใจแน่วแน่ที่จะทนทุกข์ของเขานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด

เขาก็ไม่อาจจัดหนามนั้นไปได้ กระนั้นเปาโลก็ยังมีจิตความสามารถที่ดีกว่าพวกเจ้าผู้คนในวันนี้มาก

และเขายังมีการตระหนักรู้ในตนเองและครองสำนึกรับรู้มากกว่าพวกเจ้าเช่นกัน

หลังจากที่เปาโลถูกพระเยซูทรงตำราบ เขาได้หยุดข่มเหงบรรดาสาวกของพระเยซู

และได้เริ่มทำการประกาศและทนทุกข์เพื่อพระเยซู

แล้วสิ่งใดหรือที่สร้างแรงบันดาลใจให้เขาในการสู้ทนความทุกข์? เปาโลเชื่อว่า

เนื่องจากเขาได้เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่แล้ว เขาจะต้องเป็นคำพยานต่อองค์พระเยซูเจ้า

จะต้องไม่ข่มเหงบรรดาสาวกของพระเยซูอีกต่อไป และจะต้องไม่ต่อต้านพระราชกิจของพระเจ้าอีกต่อไป

เปาโลเป็นหนึ่งในบรรดาบุคคลสำคัญที่มีอันดับตำแหน่งสูงในทางศาสนา เขามีความรู้และมีพรสวรรค์มาก

เขาดูแลคนผู้คนทั่วไป และมีบุคลิกภาพที่แข็งแกร่งกว่าคนส่วนใหญ่ แต่หลังจากที่ “ความสว่างอันยิ่งใหญ่”

ได้สาธยายมาที่เขา เขาก็สามารถทำงานเพื่อองค์พระเยซูเจ้าได้

เพื่อกำหนดความตั้งใจแน่วแน่ของเขาที่จะทนทุกข์เพื่อพระเจ้าและถวายตัวเขาเองแด่พระเจ้า

ซึ่งได้พิสูจน์ว่าเขาครองสำนึกรับรู้ ในเวลาที่เขากำลังข่มเหงและจับกุมบรรดาสาวกของพระเยซูอยู่นั้น

พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อเขาแล้วตรัสว่า “เปาโล เหตุใดท่านจึงข่มเหงเรา?” เปาโลล้มลงทันทีแล้วพูดว่า:

“องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นใครหรือ?” เสียงหนึ่งจากท้องฟ้าพูดขึ้นว่า “เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหง”

เปาโลจึงได้สติทันใด และเฉพาะเมื่อนั้นเองเขาจึงได้รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

“ข้าพเจ้าจำต้องเชื่อฟัง พระเจ้าได้ทรงมอบพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า—ข้าพเจ้าได้ข่มเหงพระองค์ดังนี้

กระนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงตำราบข้าพเจ้า และพระองค์ไม่ได้ทรงสาปแช่งข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจำต้องทนทุกข์ทรมานเพื่อพระองค์”

เปาโลจำได้ว่าเขาได้ข่มเหงองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและบัดนี้กำลังสังหารบรรดาสาวกของพระองค์
จำได้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสาปแช่งเขา แต่ได้ทรงสาธยายความสว่างมาที่เขา นี่ได้สร้างแรงบันดาลใจให้เขา
แล้วเขาก็พูดว่า “แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้มองขึ้นไปยังพระพักตร์ของพระองค์
ข้าพเจ้าก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์และได้เห็นพระความสว่างอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
เพียงบัดนี้เท่านั้นที่ข้าพเจ้าเห็นอย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงรักข้าพเจ้าจริงๆ
และเห็นวาทะขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าแท้ที่จริงแล้วทรงเป็นพระเจ้าผู้มีความปรานีต่อมนุษย์และยกโทษให้แก่บาปของ
มนุษย์ชั่วกัลปาวสาน ข้าพเจ้าเห็นอย่างแท้จริงว่าข้าพเจ้าคือคนบาปคนหนึ่ง” แม้ว่า ภายหลัง
พระเจ้าจะได้ทรงใช้พระสุรเสียงทั้งหลายของเปาโลในการปฏิบัติพระราชกิจ แต่ก็จลิมเรื่องนี้เสียก่อนในตอนนี
ความตั้งใจแน่วแน่ของเขาในเวลานั้น สำนึกรับรู้แบบมนุษย์ปกติของเขา และการตระหนักรู้ในตนเองของเขา—
พวกเขาก็ไม่สามารถสัมผัสถึงสิ่งเหล่านี้ได้ ในวันนี้ พวกเขายังไม่ได้รับความสว่างมากมายหรือ?
ผู้คนจำนวนมากยังไม่ได้เห็นว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นพระอุปนิสัยที่มีพระบารมี พระพิโรธ การพิพากษา
และการติสอนหรือ? การสาปแช่งทั้งหลาย
การทดสอบทั้งหลายและกระบวนการถูกลงได้ตกมาถึงผู้คนหลายครั้งหลายครา—
และพวกเขาได้เรียนรู้อะไรบ้าง? เจ้าได้รับอะไรจากการถูกบ่มวินัยและการถูกจัดการ? พระวณะ การเมิ่นติ
และการพิพากษาที่รุนแรงได้เกิดขึ้นกับเจ้าหลายครั้งหลายครา กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ใส่ใจในสิ่งเหล่านั้น
เจ้าไม่มีแม้กระทั่งการรับรู้เล็กน้อยที่เปาโลมี—เจ้าไม่กล้าหลังอย่างสุดขั้วหรือ?
ยังมีสิ่งทั้งหลายมากมายที่เปาโลไม่ได้เห็นอย่างชัดเจนเช่นกัน เขารู้แต่เพียงว่าความสว่างได้สาธยายมาที่เขา
แต่ไม่ได้ตระหนักรู้ว่าเขาได้ถูกกำราบแล้ว
เขาเชื่อเป็นการส่วนตัวว่าหลังจากที่ความสว่างได้สาธยายมาที่เขาแล้ว เขาจะต้องสละตัวเองเพื่อพระเจ้า
ทนทุกข์เพื่อพระเจ้า ทำทุกสิ่งเพื่อปูหนทางสำหรับองค์พระเยซูคริสต์เจ้า
และได้รับคนบาปที่จะได้รับการไถ่บาปโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเพิ่มขึ้น นั่นคือความตั้งใจแน่วแน่ของเขา
และเป็นจุดมุ่งหมายเดียวของงานของเขา—แต่เมื่อเขาได้ทำงาน
ความเจ็บป่วยนั้นยังคงไม่ได้จากเขาไปตลอดช่วงเวลาก่อนความตายของเขา เปาโลได้ทำงานเป็นเวลากว่ายี่สิบปี
เขาได้ทนทุกข์มากมาย และได้รับประสบการณ์กับการข่มเหงอันใหญ่หลวงและความทุกข์ลำบากมากมาย แม้ว่า
แน่นอนอยู่แล้วว่า เหล่านี้ก็น้อยกว่าการทดสอบของเปโตรมาก
มันน่าสมเพชเพียงใดหรือหากพวกเขาก็ไม่แม้กระทั่งกรอสำนึกรับรู้ของเปาโล? เมื่อเป็นกรณีเช่นนี้แล้ว
พระเจ้าจะทรงเริ่มดำเนินการพระราชกิจซึ่งยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกในตัวพวกเขาก็ได้อย่างไร?

เมื่อเขาเผยแผ่ข่าวประเสริฐ เปาโลต้องทนทุกข์จากความทรมาณอันใหญ่หลวง งานที่เขาทำ
ความตั้งใจแน่วแน่ของเขา ความเชื่อ ความจงรักภักดี ความรัก ความอดทน และความถ่อมใจของเขาในเวลานั้น

และสิ่งภายนอกอื่นๆ มากมายที่เขาได้ใช้ในการดำเนินชีวิต สูงส่งกว่าพวกเจ้าผู้คนในวันนี้

หากจะพูดอย่างเข้มงวดขึ้นก็คือ ภายในตัวพวกเจ้านั้น ไม่มีสำนึกรับรู้ที่ปกติอยู่แล้ว!

เจ้าไม่ครองแม้กระทั่งมนโธรมหรือสภาวะความเป็นมนุษย์อันใด เจ้าช่างขาดพร่องมากมายยิ่งนัก! ดังนั้นแล้ว
มีเวลามากมายที่พบว่า

ไม่มีสำนึกรับรู้ปกติและไม่มีสัญญาณของการตระหนักรู้ในตนเองอยู่ในสิ่งที่พวกเจ้าใช้ดำเนินชีวิตเลย

แม้ว่าเปาโลได้ทนทุกข์จากความเจ็บป่วยทางกาย ณ เวลานั้น แต่เขายังคงอธิษฐานและแสวงหามาโดยตลอดว่า

“จริงๆ แล้วความเจ็บป่วยนี้คืออะไร? ข้าพเจ้าได้ทำงานนี้ทั้งหมดเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ทำไมความทุกข์ร้อนนี้จึงไม่ไปจากข้าพเจ้า? เป็นไปได้หรือไม่ว่าองค์พระเยซูเจ้ากำลังทรงทดสอบข้าพเจ้า?

พระองค์ได้ทรงกำราบข้าพเจ้าแล้วหรือ? หากพระองค์ได้ทรงกำราบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็คงจะตายไปแล้ว

และก็จะไร้ความสามารถที่จะทำงานนี้ทั้งหมดเพื่อพระองค์

และข้าพเจ้าคงจะไม่สามารถได้รับความสว่างมากขนาดนี้

พระองค์ยังได้ทรงตระหนักถึงความตั้งใจแน่วแน่ของข้าพเจ้าเช่นกัน”

เปาโลรู้สึกเสมอว่าความเจ็บป่วยนี้คือการที่พระเจ้าทรงกำลังทดสอบเขา

รู้สึกว่ามันกำลังทำให้ความเชื่อและพลังใจของเขาอ่อนกำลังลง—เปาโลมองมันแบบนี้ ในความเป็นจริงแล้ว

ความเจ็บป่วยของเขาคือผลสืบเนื่องที่ถูกทิ้งไว้จากคราที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงกำราบเขา

มันได้ทำให้เขาคอยอยู่ภายใต้ความกดดันทางอารมณ์ และได้ดั่งบังเหียนความเป็นกบฏของเขาไว้

หากพวกเจ้าพบว่าตัวพวกเจ้าเองอยู่ในรูปการณ์แวดล้อมของเปาโล พวกเจ้าจะอย่างไรหรือ?

ความตั้งใจแน่วแน่และความสามารถในการทนทุกข์ของเจ้าจะสามารถเทียบเท่ากับของเปาโลได้หรือไม่?

ในวันนี้ หากความเจ็บป่วยบางอย่างให้ทุกข์กับพวกเจ้า หรือเจ้าก้าวผ่านการทดสอบอันใหญ่หลวง

และพวกเจ้าถูกทำให้ทนทุกข์ ใครเล่าจะรู้ว่าพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร

หากพวกเจ้าถูกปิดตายในกรงนกและได้รับการจัดเตรียมไว้ให้ตลอดเวลา เจ้าก็คงจะไม่เป็นไร

มีฉะนั้นแล้วพวกเจ้าคงจะเป็นเหมือนพวกหมาป่า ไร้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์อันใด

ดังนั้นเมื่อเจ้าทนทุกข์จากความสิ้นใจหรือความยากลำบากเล็กน้อย มันย่อมเป็นการดีสำหรับพวกเจ้า

หากพวกเจ้าได้รับช่วงเวลาที่ย่ำแย่ในเรื่องดังกล่าวพวกเจ้าคงจะมีอันล้มจม

และเช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะสามารถได้รับการปกป้องได้อย่างไรเล่า? ในวันนี้ มันเป็นเพราะพวกเจ้าถูกทดสอบ

พิพากษา และสาปแช่ง เจ้าจึงได้รับการปกป้อง มันเป็นเพราะเจ้าได้ทนทุกข์มากมายเจ้าจึงได้รับการปกป้อง

หากไม่แล้ว เจ้าคงจะตกอยู่ในสภาพของความต่ำทรามนานมาแล้ว

นี่ไม่ใช่การทำให้สิ่งทั้งหลายนั้นลำบากยากเย็นสำหรับพวกเจ้าโดยเจตนา—

ธรรมชาติของมนุษย์นั้นยากที่จะเปลี่ยนแปลง

และมันจะต้องเป็นดังนั้นเพื่อที่อุปนิสัยของพวกเขาจะมีการเปลี่ยนแปลง ในวันนี้
พวกเจ้าไม่ครองแม้กระทั่งมโนธรรมหรือสำนึกรับรู้ซึ่งเปาโลเคยครอง
และเจ้าไม่มีแม้กระทั่งการตระหนักรู้ในตนเองของเขา พวกเจ้าต้องถูกกดขี่ตลอดเวลา
และเจ้าต้องถูกตีสอนและพิพากษาตลอดเวลาเพื่อที่จะปลูกจิตวิญญาณของพวกเจ้าให้ตื่น
การตีสอนและการพิพากษาคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับชีวิตของพวกเจ้า และเมื่อจำเป็น
ยังจะต้องมีการตีสอนของข้อเท็จจริงทั้งหลายที่มาถึงเจ้าเช่นกัน
เฉพาะเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเจ้าจึงจะนอนบอบอย่างเต็มที่
ธรรมชาติทั้งหลายของพวกเจ้านั้นเป็นธรรมชาติที่ปราศจากการตีสอนและการสาปแช่ง
เจ้าคงจะไม่เต็มใจที่จะกัมสิทธิ์ชะของเจ้าลง ไม่เต็มใจที่จะนอนบอบ
หากปราศจากข้อเท็จจริงทั้งหลายต่อหน้าต่อตาเจ้า ก็คงจะไม่ได้ผล
พวกเจ้านั้นมีบุคลิกลักษณะที่ต่ำต้อยและไร้ค่าเกินไป! หากปราศจากการตีสอนและการพิพากษา
ก็คงจะลำบากยากเย็นสำหรับพวกเจ้าที่จะถูกพิชิต
และยากที่ความไม่ชอบธรรมและการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าจะถูกเอาชนะ
ธรรมชาติเดิมของพวกเจ้านั้นยังรากลึกยิ่งนัก หากพวกเจ้าถูกวางไว้ในบัลลังก์
พวกเจ้าคงจะไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับความสูงของฟ้าสวรรค์และความลึกของแผ่นดินโลก
นับประสาอะไรที่จะมีแนวคิดเกี่ยวกับที่ที่เจ้าได้มุ่งหน้าไป พวกเจ้าไม่รู้กระทั่งว่าเจ้ามาจากไหน
ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งที่ทรงสร้างได้อย่างไรเล่า?
หากปราศจากการตีสอนและการสาปแช่งของวันนี้ที่ทันต่อการณ์ วันสุดท้ายของพวกเจ้าคงได้มาถึงนานมาแล้ว
นั่นไม่ได้เป็นการพูดถึงชะตากรรมของพวกเจ้าเลย—
นั่นจะไม่ยิ่งตกอยู่ในภาวะอันตรายซึ่งจวนตัวเข้าไปใหญ่หรือ?
หากปราศจากการตีสอนและการพิพากษาที่ทันต่อการณ์นี้ ใครเล่าจะรู้ว่าพวกเจ้าจะโง่เขลาขึ้นมาเพียงใด
หรือเจ้าจะกลายเป็นคำทรมานเพียงใด การตีสอนและการพิพากษานี้ได้นำพาพวกเจ้ามาถึงวันนี้
และสิ่งเหล่านี้ได้สงวนการดำรงอยู่ของพวกเจ้าเอาไว้ หากพวกเจ้ายังคง “ได้รับการศึกษา”
โดยใช้วิธีการทั้งหลายเช่นเดียวกับวิธีการทั้งหลายของ “บิดา” ของพวกเจ้า
ใครเล่าจะรู้ว่าพวกเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรใด!
พวกเจ้าไม่มีความสามารถอย่างสิ้นเชิงในการควบคุมและทบทวนเกี่ยวกับตัวเอง สำหรับผู้คนอย่างพวกเจ้า
หากเจ้าเพียงแต่ติดตามและเชื่อฟังโดยไม่ได้ทำให้เกิดการแทรกแซงหรือการหยุดชะงักอันใด
จุดมุ่งหมายของเราก็ย่อมจะสัมฤทธิ์ผล
พวกเจ้าไม่ควรทำให้ดียิ่งขึ้นในการยอมรับการตีสอนและการพิพากษาของวันนี้หรือ?

เขามีทางเลือกอื่นใดหรือ? เมื่อตอนที่เปาโลได้เห็นองค์พระเยซูเจ้าทรงกำลังตรัสและทรงพระราชกิจ เขาก็ยังคงไม่เชื่อ ต่อมา หลังจากที่องค์พระเยซูเจ้าได้ถูกดอกรึงที่กางเขนและจากนั้นได้ทรงคืนพระชนม์ เขาก็รู้ข้อเท็จจริงนี้ กระนั้นเขาก็ยังข่มเหงและต่อต้านต่อไป นี่คือความหมายของการทำบาปอย่างอื่น และดังนั้นเขาจึงถูกกำราบ เมื่อแรกเริ่มนั้น

เขารู้ว่ามืองค์กษัตริย์พระองค์หนึ่งท่ามกลางพวกยิวซึ่งได้รับการเรียกขานว่าพระเยซู เขาได้ยินเรื่องนี้มาแล้ว ต่อมา ขณะที่เขาได้เทศนาในวิหารและประกาศไปทั่วแผ่นดิน เขาได้เดินสวนทางกับพระเยซู ปฏิเสธอย่างหยิ่งโสที่จะเชื่อฟังมนุษย์คนใด สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นอุปสรรคมหาศาลต่อพระราชกิจในเวลานั้น ตอนที่พระเยซูกำลังทรงพระราชกิจ เปาโลไม่ได้ข่มเหงและจับกุมผู้คนโดยตรง

แต่เขาได้ใช้การประกาศและคำพูดทั้งหลายเพื่อถอดทำลายพระราชกิจของพระเยซู ต่อมา หลังจากที่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกดอกรึงที่กางเขน เขาจึงได้เริ่มจับกุมบรรดาสาวก เร่งรุดจากที่หนึ่งไปยังอีกที่และทำทุกอย่างที่เขาทำได้เพื่อข่มเหงพวกเขา เพียงภายหลังจากที่ “ความสว่าง” ได้สาธยายมาที่เขาแล้วเท่านั้นเขาจึงได้สติและได้รับประสบการณ์กับความเสียใจใหญ่หลวง

หลังจากที่เขาถูกกำราบ ความเจ็บป่วยของเขาก็ไม่เคยไปจากเขาเลย บางครั้ง เขาก็รู้สึกถึงความทุกข์ร้อนของเขานั้นยิ่งย่ำแย่ลง และไม่สามารถลุกจากเตียงได้ เขาคิดว่า “เกิดอะไรขึ้นกันนี้? เราได้ถูกกำราบจริงๆ หรือ?” ความเจ็บป่วยนี้ก็ไม่เคยไปจากเขา และเป็นเพราะความเจ็บป่วยนี้เอง เขาจึงทำงานหนัก

อาจกล่าวได้ว่าพระเยซูทรงวางความเจ็บป่วยนี้ในตัวเปาโลเพราะความโอหังและความดื้อรั้นของเขา มันเป็นการลงโทษเปาโล แต่มันยังทำไปเพื่อให้พระสวรรค์ของเปาโลในพระราชกิจของพระเจ้าเช่นกัน เพื่อที่พระราชกิจของพระองค์จะได้ขยายขอบเขตออกไป ตามข้อเท็จจริงแล้ว นั่นไม่ได้เป็นเจตนาของพระเจ้าที่จะช่วยเปาโลให้รอด แต่เพื่อที่จะใช้เขา ทว่าอุปนิสัยของเปาโลก็ยังผยองและดื้อรั้นเกินไป และดังนั้น “หนาม” อันหนึ่งจึงถูกวางไว้ในตัวเขา ท้ายที่สุด เมื่อถึงคราวที่เปาโลทำงานของเขาจนแล้วเสร็จ

ความเจ็บป่วยนี้ก็ไม่ใช่ว่าความทรมานอย่างใหญ่หลวงเช่นนั้นสำหรับเขาอีกต่อไป และในขณะที่งานของเขากำลังจะจบลง เขาจึงได้สามารถเอ่ยคำพูดที่ว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้วิ่งแข่งจนครบถ้วน ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว ตั้งแต่นี้ไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมจะเป็นของข้าพเจ้า”—

ซึ่งเขาได้พูดขึ้นเพราะเขาไม่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า มีผู้คนจำนวนมากท่ามกลางพวกเจ้าที่เป็นเหมือนเปาโล แต่หากพวกเจ้าครองความตั้งใจที่แน่วแน่อย่างแท้จริงที่จะติดตามไปจนถึงปลายทางของถนน พวกเจ้าจะไม่ถูกกระทำทารุณ ณ ตรงนี้ พวกเราจะไม่เสวนาถึงหนทางทั้งหลายที่เปาโลได้เป็นกบฏและต้านทาน

พวกเราจึงมาเก็บส่วนของเขาที่เป็นแฉกและนำชมเชยไว้ กล่าวคือ เขามีมโนธรรม และหลังจากที่ได้รับ “ความสว่าง” ครั้งหนึ่งแล้ว เขาก็มีความสามารถที่จะอุทิศตัวเขาเองแด่พระเจ้าและทนทุกข์เพื่อพระองค์ได้นั้นเป็นจุดแข็งอย่างหนึ่งของเขา อย่างไรก็ดี

หากมีบรรดาผู้ที่เชื่อว่าเพราะเขามีจุดแข็งอย่างหนึ่งเขาจึงเป็นใครบางคนที่ได้รับการอวยพร

หากพวกเขาคิดว่าเขาไม่ได้จำเป็นต้องถูกติสอน เช่นนั้นแล้วเหล่านี้ก็เป็นคำพูดของผู้คนที่ปราศจากสำนึกรับรู้

เมื่อกำลังอธิษฐานและอ่านพระวจนะของพระเจ้า หลายคนกล่าวว่าพวกเขาเต็มใจที่จะนบถต่อพระเจ้า

แต่แล้วก็กลายเป็นเหลวแหลกเป็นการส่วนตัว และไม่คิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย

พระวจนะของพระเจ้านั้นเป็นที่พูดกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า เปิดเผยขึ้นแล้วขึ้นเล่า

และเฉพาะทันทีที่ขึ้นได้สุดของผู้คนถูกเปิดโปงแล้วเท่านั้นพวกเขาจึง “พบสันติสุข”

และกลายเป็นหยิ่งผยองและดื้อรั้นน้อยลง โอหังจนเกินทนน้อยลง

ด้วยสภาวะทั้งหลายของพวกเขาอย่างที่เป็นอย่างอยู่ในวันนี้

เขาจะต้องยังคงถูกขัดกระหน่ำและถูกเปิดโปงอย่างเข็มโหด และถูกพิพากษาไปที่ละรายละเอียด

เพื่อที่พวกเขาจะไม่มีโอกาสที่จะหยุดพักหายใจ สำหรับพวกเขาแล้ว

เป็นการดีกว่าหากการติสอนและการพิพากษาอย่างเข้มงวดจะไม่ไปจากพวกเขา

และหากการกล่าวโทษและการสาปแช่งทั้งหลายจะไม่อยู่ห่างจากพวกเขา

เปิดโอกาสให้พวกเขาได้เห็นพระเจ้าพระองค์แห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าไม่มีวันจากพวกเขาไป

ก็แค่เหมือนกับในยุคธรรมบัญญัติ ตอนที่อาโรนได้เห็นพระเจ้าว่าพระองค์ไม่เคยมองเขาไป

(สิ่งที่เขาได้เห็นนั้นคือการทรงนำและการปกป้องอยู่เป็นนิรันดร์ของพระเจ้า)

การทรงนำของพระเจ้าที่พวกเขาได้เห็นในวันนี้คือการติสอน การสาปแช่งทั้งหลายและการพิพากษา)

วันนี้ก็เช่นกันที่พระเจ้าพระองค์แห่งประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าจะไม่ไปจากพวกเขา อย่างไรก็ดี

มีสิ่งหนึ่งที่พวกเขาสามารถผ่อนคลายได้ นั่นคือ ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะต่อต้าน เป็นกบฏ

และตัดสินใจอย่างไรก็ตาม จะไม่มีอันตรายอันใดก็ตามต่อเนื่องหนึ่งของพวกเขา

แต่หากมีผู้คนเกินไปในการต่อต้านของพวกเขาและเป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจ นี่เป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้

นั่นคือ มีจิตจำกัด จงอย่าขัดจังหวะหรือทำให้ชีวิตของคริสตจักรหยุดชะงัก

และจงอย่าขัดจังหวะพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สำหรับเรื่องอื่นที่เหลือ

เขาสามารถทำสิ่งที่เขาต้องการได้ หากเขาพูดว่าเขาไม่ต้องการไล่ตามเสาะหาชีวิตและปรารถนาที่จะกลับสู่โลก

เช่นนั้นแล้วก็จะรีบไปเกิด!

พวกเขาสามารถทำอะไรก็ได้ที่เขาปรารถนาทราบเท่าที่มันไม่เป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจของพระเจ้า

กระนั้นก็มีอีกสิ่งหนึ่งที่เขาจะต้องรู้ก็คือว่า ในบทอวสาน บรรดาคนบาปที่ดื้อรั้นเช่นนั้นจะถูกกำจัดทิ้งทั้งหมด

ในวันนี้ เจ้าอาจไม่ได้ถูกดำเนิน แต่ในบทอาชญา

เพียงสักส่วนหนึ่งของผู้คนเท่านั้นจะสามารถเป็นคำพยานแก่พระเจ้าได้—

และที่เหลือก็จะตกอยู่ในอันตรายทั้งหมด หากเจ้าไม่ปรารถนาที่จะอยู่ในกระแสนี้ นั่นก็ไม่เป็นไร

ผู้คนของวันนี้ได้รับการปฏิบัติอย่างขมขื่นปรน เราไม่จำกัดเจ้า หากว่าเจ้าไม่กลัวการตีสอนของวันพรุ่งนี้

แต่หากเจ้าอยู่ในกระแสนี้ เจ้าจะต้องเป็นคำพยาน และเจ้าจะต้องยอมรับการตีสอน

หากเจ้าต้องการปฏิเสธมันและกลับสู่โลก นั่นก็ไม่เป็นไร—ไม่มีใครที่กำลังหยุดเจ้าไว้!

แต่หากเจ้าทำงานที่เป็นการทำลายล้างและทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงัก

เจ้าย่อมไม่สามารถได้รับการยกโทษสำหรับการนั้น โดยสิ้นเชิง!

ในเรื่องของสิ่งที่ดวงตาสองข้างของเจ้ามองเห็นและหูสองข้างของเจ้าได้ยินเกี่ยวกับผู้คนใดบ้างที่ถูกตีสอน

และครอบครัวของใครบ้างที่ถูกสาปแช่งนั้น—การนี้ล้วนมีขีดจำกัดและอาณาเขต

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจอย่างไม่เอาใจใส่

เมื่อโดยพื้นฐานของบาปทั้งหลายที่พวกเจ้าได้กระทำ

หากพวกเจ้าจะต้องได้รับการปฏิบัติและนำมาจัดการอย่างจริงจังตามความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าเอง

พวกเจ้าคนใดหรือที่จะสามารถรอดชีวิตได้? เจ้าจะทุกข์ทนกับหายนะกันทั้งหมด—

และไม่มีใครเลยในหมู่พวกเจ้าที่จะมีบทอาชญาที่ดี ทว่าในวันนี้

หลายคนได้รับการปฏิบัติด้วยความขมขื่นปรน แม้ว่าพวกเจ้าจะตัดสินใจ กบฏ และต่อต้าน

ตราบาปที่เจ้าไม่ขัดจังหวะ เช่นนั้นแล้วเราจะเผชิญหน้ากับพวกเจ้าด้วยรอยยิ้ม

หากพวกเจ้ากำลังไล่ตามเสาะหาชีวิตอย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้วเจ้าจะต้องทนทุกข์จากการตีสอนเล็กน้อย

และเจ้าจะต้องสูญเสียความเจ็บปวดของการพลัดพรากจากสิ่งที่เจ้ารักเพื่อไปยังเตียงผ่าตัดเพื่อทำศัลยกรรม

เจ้าจะต้องสูญเสียความเจ็บปวด เหมือนดังที่เปโตรได้ยอมรับความทุกข์และการทดสอบทั้งหลาย วันนี้

เจ้ามาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา ในอนาคต เจ้าจะต้องไปอยู่บน “กิโยติน” ซึ่งจะเป็นคราที่พวกเจ้า “พลีอุทิศ”

ตัวพวกเจ้าเอง

ในระหว่างช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจในยุคสุดท้ายนี้

บางทีเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำลายเนื้อหนังของเจ้าให้ย่อยยับ

และอาจกล่าวได้ว่าเจ้าอาจไม่ทนทุกข์จากความเจ็บป่วยอันใด

ทั้งที่เจ้าต่อต้านพระองค์และตัดสินใจตัดสินใจตาม—

แต่เมื่อพระวจนะอันเข้มงวดของพระเจ้ามาถึงเจ้าโดยไม่คาดฝัน

เมื่อความเป็นกบฏและการต้านทานของเจ้าและ โจมหน้แอนอัปลักษณ์ของเจ้าถูกเปิดโปงทั้งหมด

เจ้าจะไม่สามารถหลบซ่อนได้ เจ้าจะพบว่าตัวเจ้าเองนั้นสิ้นตระหนกและอับจนทำอะไรไม่ถูก ในวันนี้

พวกเจ้าต้องมีโมธรรมเล็กน้อย จงอย่าแสดงบทบาทของเหล่ามารร้ายซึ่งต่อต้านและกบฏต่อพระเจ้า

เจ้าควรหันหลังให้กับบรรพบุรุษเก่าแก่ของเจ้า นี่คือนิสัยที่เจ้าควรมี

และนี่คือสถานะความเป็นมนุษย์ที่เจ้าควรมี

เจ้าไร้ความสามารถที่จะละวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของเจ้าเองหรือความชื่นชมยินดีของวันนี้ลงไว้ก่อน พระเจ้าตรัสว่า

“ตราบเท่าที่พวกเจ้าทำทุกอย่างที่เจ้าสามารถทำได้เพื่อติดตามเราและไล่ตามเสาะหาความจริง

เราจะทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อมอย่างแน่นนอน ครั้นพวกเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

เจ้าจะมีบั้นปลายอันสวยงาม—

พวกเจ้าจะถูกนำไปยังราชอาณาจักรของเราเพื่อชื่นชมพระพรทั้งหลายไปพร้อมกับเรา”

พวกเจ้าได้รับการสัญญาแล้วว่าจะมีบั้นปลายอันสวยงาม

กระนั้นข้อพึงประสงค์ทั้งหลายที่มีต่อพวกเจ้าก็ไม่มีวันลดหย่อนลงได้ ยังมีสภาพเงื่อนไขข้อหนึ่งอีกด้วยคือ

ไม่ว่าพวกเจ้าจะถูกพิชิตหรือถูกทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่

วันนี้เจ้าจะต้องอยู่ภายใต้การทดสอบบางอย่างและความทุกข์บางประการ เจ้าจะต้องถูกเขินดีและถูกบ่มวินัย

เจ้าจะต้องฟังวณะของเรา ติดตามหนทางแห่งเรา และทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า—

นี่คือสิ่งที่พวกเจ้านุษย์ทั้งหลายควรทำ ไม่ว่าเจ้าจะไล่ตามเสาะหาอย่างไรก็ตาม

เจ้าจะต้องไต่ยนหนทางนี้อย่างชัดเจน หากเจ้ามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันถ่องแท้อย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมสามารถติดตามต่อไปได้

หากเจ้าเชื่อว่าไม่มีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้หรือความหวังตรงนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถไปได้

วณะเหล่านี้ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนแก่เจ้าแล้ว แต่หากเจ้าปรารถนาที่จะไปอย่างแท้จริง

นี่แสดงให้เห็นเพียงว่าเจ้าไม่มีโมธรรมแม้แต่น้อย

การกระทำนี้ของเจ้าเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าเจ้าคือปีศาจตนหนึ่ง

แม้ว่าเจ้าจะกล่าวว่าเจ้าปล่อยทุกอย่างให้ขึ้นอยู่กับการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า

หากโดยพื้นฐานจากเนื้อหาของเจ้าและการใช้ชีวิตของเจ้าแล้ว

เจ้ายังคงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน แม้ว่าซาตานก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเช่นกัน

เจ้าเองยังคงเป็นของซาตานและยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง

ด้วยเพราะเจ้ายังคงดำรงชีวิตภายใต้อิทธิพลของซาตาน เจ้าต้องดำเนินการต่อไปอย่างไรหรือ

เพื่อที่จะได้รับการช่วยให้รอด? ทางเลือกเป็นของเจ้า—เจ้าควรเลือกเส้นทางที่เจ้าควรใช้ ท้ายที่สุดแล้ว

หากเจ้าสามารถพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่มีอะไรที่ดีกว่า ข้าพเจ้าซบศิณความรักของพระเจ้าด้วยมโนธรรมของข้าพเจ้า

และจะต้องมีสถานะความเป็นมนุษย์เล็กน้อย ข้าพเจ้าไม่สามารถสัมผัสสิ่งใดเลยที่ยิ่งใหญ่กว่านี้

และขีดความสามารถของข้าพเจ้าก็ไม่ได้สูงมากนัก กล่าวคือ

ข้าพเจ้าไม่เข้าใจนิมิตทั้งหลายและความหมายของพระราชกิจของพระเจ้า

ข้าพเจ้าก็แค่ขอใช้คืนความรักของพระเจ้า ข้าพเจ้าทำอะไรก็ตามที่พระเจ้าทรงขอ

และข้าพเจ้าทำทุกอย่างที่ข้าพเจ้าสามารถทำได้

ข้าพเจ้าปฏิบัติหน้าที่อย่างถูกต้องเหมาะสมในฐานะสิ่งทรงสร้างอย่างหนึ่งของพระเจ้า”

เช่นนั้นแล้วเราก็จะรู้สึกปลาบปลื้ม นี่คือการคำนวนสูงสุดที่เจ้าสามารถทำได้

นี่คือมาตรฐานสูงสุดที่พึงประสงค์ต่อผู้คนในสัดส่วนหนึ่ง นั่นคือ

การปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า ก็แค่ทำให้มากเท่าที่เจ้าสามารถทำได้

ข้อพึงประสงค์ทั้งหลายที่มีต่อเจ้านั้นมิใช่สูงเกินไป ตราบเท่าที่เจ้าทำทุกอย่างที่เจ้าสามารถทำได้

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือการคำนวนของเจ้า

การปฏิบัติ (7)

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาที่นั่นขาดพร่องเกินไป ลีลาชีวิตของพวกเขาต่ำต้อยและตกต่ำเกินไป

พวกเขาก็ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ และพวกเขาก็ขาดพร่องความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

นั่นคือเหตุผลที่เจ้าจำเป็นต้องเตรียมตัวตัวเองให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งทั้งหลายที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

การมีมโนธรรม เหตุผล และความรู้ความเข้าใจเชิงลึก การรู้ว่าจะพูดและมองสิ่งทั้งหลายอย่างไร

การให้ความสนใจกับความสะอาด การปฏิบัติตนเหมือนมนุษย์ปกติ—

เหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นคุณสมบัติพิเศษแห่งความรู้ของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

เมื่อพวกเขาประพฤติตนตามสมควรในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ได้รับการพิจารณาว่ามีสภาวะความเป็นมนุษย์ในระดับที่ยอมรับได้

พวกเขาก็จำเป็นต้องเตรียมตัวพวกเขาเองให้พร้อมสรรพสำหรับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเช่นกัน

เจ้าต้องรู้ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกและมีประสบการณ์กับพระวณะของพระองค์

เจ้าควรรู้วิธีที่จะเชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระองค์และวิธีที่จะลู่ลวงหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

เหล่านี้คือสองแง่มุมของสิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่ในวันนี้—

การเตรียมตัวตัวเองให้พร้อมสรรพสำหรับชีวิตของสภาวะความเป็นมนุษย์

และการฝึกฝนปฏิบัติสำหรับชีวิตแห่งความมีจิตวิญญาณ ทั้งสองนั้นจะขาดเสียมิได้

ผู้คนบางคนนั้นไร้เหตุผล กล่าวคือ

พวกเขาารู้เพียงแค่การตกแต่งตัวพวกเขาด้วยคุณสมบัติพิเศษของสภาวะความเป็นมนุษย์

ในรูปลักษณะของพวกเขาที่นั่น ไม่อาจพบความผิดใดเลย

สิ่งทั้งหลายที่พวกเขาพูดและลักษณะการพูดของพวกเขาเป็นการสมควร

และเครื่องนุ่งห่มของพวกเขาก็ช่างทรงเกียรติและถูกต้องเหมาะสมมาก แต่พวกเขานั้นว่างเปล่าอยู่ภายใน

พวกเขาแค่ดูเหมือนจะครองสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติจากภายนอก

มีบางคนที่มีมุ่งความสนใจไปที่ว่าจะกินสิ่งใด จะสวมใส่สิ่งใด และจะพูดสิ่งใดเท่านั้น

มีแม้กระทั่งพวกที่มีมุ่งความสนใจโดยเฉพาะไปที่สิ่งทั้งหลายเช่นการกวาดพื้น การจัดเตียง

และการทำความสะอาดทั่วไปเท่านั้น พวกเขาอาจได้รับการฝึกฝนปฏิบัติเป็นอย่างดีในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

แต่หากเจ้าจะขอให้พวกเขาพูดถึงความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายของพระเจ้า

หรือเกี่ยวกับการดีสอนกับการพิพากษา หรือการทดสอบกับกระบวนการลง

พวกเขาคงไม่มีแนวโน้มว่าจะสาธิตแสดงแม้แต่ประสบการณ์เพียงเล็กน้อย เจ้าอาจถามพวกเขาว่า

“ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกิจเบื้องต้นบนแผ่นดินโลกของพระเจ้าหรือไม่?”

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้แตกต่างจากพระราชกิจของพระเยซูอย่างไร?
แตกต่างจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์อย่างไร? พวกพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวหรือไม่?
พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อนำพาบาปทอสาณมาสู่ยุคนี้ หรือเพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอด?”
แต่ผู้คนเช่นนั้น ไม่มีสิ่งใดจะพูดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ บางคนประดับประดาตัวพวกเขาเองอย่างสวยงาม
แต่ก็เพียงผิวเผิน กล่าวคือ ฟีน้องหญิงประดับประดาตัวพวกเขาเองอย่างงดงามน่ารักดั่งดอกไม้
และฟีน้องชายก็แต่งกายเหมือนเจ้าชายหรือชายหนุ่มเจ้าสำอางผู้มั่งคั่ง พวกเขาสนใจเฉพาะในสิ่งภายนอกเท่านั้น
เช่นสิ่งทั้งหลายที่พวกเขากินและสวมใส่ ภายในนั้น
พวกเขาอึดอัดและ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าแม้แต่เพียงเล็กน้อย ความหมายใดหรือที่สามารถมีอยู่ในการนี้?
และแล้วก็มีบางคนก็แต่งกายเหมือนพวกขอทานยากจน—พวกเขาดูเหมือนทาสชาวเอเชียตะวันออกจริงๆ!
พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่เราขอจากพวกเขาจริงๆ หรือหรือ? จงเข้าสนิทในหมู่พวกเขาว่า
อันที่จริงแล้วพวกเขาได้รับสิ่งใด? พวกเขาได้เชื่อในพระเจ้าตลอดหลายปีมานี้
แต่กระนั้นนี่ก็คือทั้งหมดที่พวกเขาได้เก็บเกี่ยวไป—พวกเขาไม่ตะจิตตะขงใจหรือหรือ?
เจ้าไม่ละอายใจหรือหรือ? เจ้าได้ไล่ตามเสาะหาเรื่องมาบนหนทางที่แท้จริงตลอดหลายปีมานี้
กระนั้นในวันนี้ดูภาวะของเจ้าก็ยังต่ำกว่าของนกกระจอกอยู่เลย! จงมองดูหมู่สาวน้อยท่ามกลางพวกเขา
ที่งดงามดั่งรูปภาพในเสื้อผ้าและเครื่องสำอางของพวกเขา โดยเปรียบเทียบตัวพวกเขาซึ่งกันและกัน—
แล้วเจ้าเปรียบเทียบสิ่งใดเล่า? ความยินดีของเจ้าหรือ? ข้อเรียกร้องของเจ้าหรือ?
พวกเขาคิดว่าเรามาเพื่อสรรหานางแบบหรือไร? พวกเขาช่างไม่มีความละอายใจเอาเสียเลย!
ชีวิตของพวกเขาอยู่ที่ใด?
สิ่งที่พวกเขาไล่ตามเสาะหาไม่ใช่แค่ความอยากได้อะไรที่มีอันพึงพอใจของพวกเขาเองหรือหรือ?
เจ้าคิดว่าเจ้าสวยมาก แต่แม้ว่าเจ้าอาจจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่หรูหราในทุกลักษณะ
ในความเป็นจริงแล้วเจ้าไม่ใช่หนอนแมลงคืบกระด้างซึ่งเกิดมาในกองมูลสัตว์หรือหรือ? ในวันนี้
เจ้ามีวาสนาได้ชื่นชมพระพรจากสวรรค์เหล่านี้ไม่ใช่เพราะหน้าตาอันงดงามของเจ้า
แต่เพราะพระเจ้ากำลังทรงทำข้อยกเว้น โดยการอุ้มชูเจ้า ยังคงไม่ชัดเจนสำหรับเจ้าอยู่อีกหรือว่าเจ้ามาจากไหน?
เมื่อพาดพิงถึงชีวิต เจ้าหุบปากของเจ้าและไม่พูดสิ่งใดเลย ไปเหมือนรูปปั้น
กระนั้นเจ้าก็ยังคงกลัวดีที่จะแต่งกายอำพรางตน! เจ้ายังคงเอนเอียงที่จะแต่งหน้าทาปากของเจ้า!
และจงดูพวกผู้ชายเจ้าสำอางท่ามกลางพวกเขาสิ พวกมนุษย์เอาแต่ใจที่ใช้เวลาทั้งวันไปกับการเดินลอยชาย เกเร
ที่แสดงออกแบบทองไม่รู้ร้อนบนใบหน้าของพวกเขา นี่หรือคือวิธีที่บุคคลหนึ่งควรประพฤติตน?
แต่ละคนท่ามกลางพวกเขา ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง อุทิศความเอาใจใส่ของเจ้าให้กับสิ่งใดตลอดทั้งวัน?
พวกเขารู้หรือไม่ว่าพวกเขาพึงพาอาศัยผู้ใดป้อนอาหารให้ตัวพวกเขา? จงมองดูเสื้อผ้าของเจ้า

จมองดูสิ่งที่เข้าได้เก็บเกี่ยวในมือของเจ้า จงดูพวงของเจ้า—

สิ่งใดเล่าที่เข้าได้กำไรจากราคาของโลหิตและหยาดเหงื่อที่เข้าได้ขายไปตลอดหลายปีมานี้แห่งความเชื่อ?

เจ้ายังคงคิดว่าจะไปเที่ยวเล่น เจ้ายังคงคิดว่าจะเสริมแต่งเนื้อหนังอันส่งกลิ่นเหม็นฉุนของเจ้า—

ช่างเป็นการไล่ตามเสาะหาที่ไร้ค่าสิ้นดี! เข้าได้รับการขอให้เป็นบุคคลที่มีความเป็นปกติ

ทว่าตอนนี้เจ้าก็แค่ไม่ปกติไปเสียอย่างนั้น เจ้าผิดปกติวิสัย

บุคคลเช่นนั้นสามารถอาจหาญมาอยู่เบื้องหน้าเราได้อย่างไร? ด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์เช่นนี้

การเดินอวดเสน่ห์ของเจ้าและการโอ้อวดเนื้อหนังของเจ้า การดำรงชีวิตอยู่ภายในคัมภีร์ของเนื้อหนังเสมอ—

เจ้าไม่ใช่พงศ์พันธุ์ของพวกปีศาจโสมมและวิญญาณชั่วหรือ?

เราจะไม่อนุญาตให้ปีศาจโสมมคนหนึ่งเช่นนั้นยังคงดำรงอยู่เป็นเวลานานนักหรือ!

และจงอย่าสันนิษฐานว่าเราไม่รู้ว่าเจ้าคิดสิ่งใดในหัวใจของเจ้า

เจ้าอาจจะเก็บคัมภีร์ของเจ้าและเนื้อหนังของเจ้าไว้ภายใต้การควบคุมที่แน่นหนา

แต่เราจะไม่สามารถรู้ความคิดที่เจ้าเก็บงำในหัวใจของเจ้าได้อย่างไร?

เราจะไม่สามารถรู้ทั้งหมดที่ดวงตาของเจ้าปรารถนาได้อย่างไร?

พวกเจ้าสาวน้อยทั้งหลายไม่ได้ทำตัวพวกเจ้าเองให้งดงามเหลือเกินเพื่อที่จะเดินอวดเนื้อหนังของพวกเจ้าหรือ?

หรือ? พวกผู้ชายมีประโยชน์อันใดต่อพวกเจ้าหรือ?

พวกเขาสามารถช่วยพวกเจ้าให้รอดจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนได้จริงๆ หรือ?

สำหรับเรื่องพวกชายเจ้าสำอางท่ามกลางพวกเจ้า

พวกเจ้าทั้งหมดแต่งกายเพื่อทำให้ตัวพวกเจ้าดูเหมือนเป็นสุภาพบุรุษและโดดเด่นแตกต่าง

แต่การนี้ไม่ใช่เล่ห์กระเท่ที่ออกแบบมาเพื่อดึงความสนใจมาสู่รูปลักษณ์อันโก้หรูของพวกเจ้าหรือ?

พวกเจ้ากำลังทำการนี้เพื่อผู้ใดเล่า? พวกผู้หญิงมีประโยชน์อันใดต่อพวกเจ้า?

พวกเขาไม่ใช่แหล่งกำเนิดของบาปของพวกเจ้าหรือ? พวกเจ้าผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลาย

เราได้พุดกับพวกเจ้าไปมากมายหลายวาระ กระนั้นพวกเจ้าก็ได้ทำตามวาระเหล่านั้นไปเพียงแต่ไม่กี่คำ

หูของพวกเจ้ายากที่จะได้ยิน ตาของพวกเจ้าได้พรางมัวขึ้น

และหัวใจของพวกเจ้าแข็งกระด้างจนถึงจุดที่ไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากคัมภีร์อยู่ในร่างกายของพวกเจ้า

จนถึงขนาดที่พวกเจ้าติดบ่วงอยู่ในนั้น ไร้ความสามารถที่จะหลีกหนี

ผู้ใดเล่าต้องการไปที่ใดก็ตามใกล้พวกเจ้านอนแมลงทั้งหลาย

พวกเจ้าผู้ที่คืนเร่อยู่ในความโสมมและสิ่งสกปรก?

จงอย่าลืมนะว่าพวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าพวกที่เราได้พุ่มพามาจากกองมูลสัตว์

ว่าแต่เดิมนั้นพวกเจ้าไม่ได้ครองสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

สิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าก็คือสถานะความเป็นมนุษย์ปกติที่แต่เดิมนั้นพวกเจ้าไม่ได้ครอง ไม่ใช่ให้พวกเจ้าเดินอวดคณหาของพวกเจ้าหรือให้อิสระอย่างเต็มที่แก่เนื้อหนังอันหมิ่นหীনของพวกเจ้า ซึ่งได้ถูกฝึกฝนโดยมารเรื่อยมาหลายปีเหลือเกิน เมื่อพวกเจ้าแต่งกายให้ตัวพวกเจ้าเองดังนั้น พวกเจ้าไม่เกรงกลัวว่าพวกเจ้าจะกลับกลายเป็นติดบ่วงลึกยิ่งขึ้นหรือ?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าแต่เดิมนั้นพวกเจ้ามีบาป? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่า ร่างกายของพวกเจ้าเต็มไปด้วยคณหาจนกระทั่งคณหานั้นซึมออกจากเสื้อผ้าของพวกเจ้าเสียด้วยซ้ำ เป็นการเปิดเผยให้เห็นสถานะของพวกเจ้าว่าเป็นปีศาจน่าเกลียดและโสคมอย่างเหลือทน?

นั่นไม่ใช่กรณีที่พวกเจ้ารู้การนี้อย่างชัดเจนกว่าผู้ใดหรือ? หัวใจของพวกเจ้า ตาของพวกเจ้า ริมฝีปากของพวกเจ้า—สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้ถูกปีศาจโสคมทำให้หม่นหมองหรือหรือ?

ส่วนเหล่านี้ของเจ้าไม่โสคมหรือหรือ? เจ้าคิดหรือว่าตราบเท่าที่เจ้าไม่ทำอะไร เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นผู้บริสุทธิ์ที่สุด?

เจ้าคิดหรือว่าการแต่งกายในเสื้อผ้าอันสวยงามสามารถปกปิดดวงจิตอันโสโครกของพวกเจ้าได้?

นั่นจะไม่ได้ผล! เราแนะนำให้พวกเจ้ามองจากความเป็นจริงมากกว่านี้ กล่าวคือ จงอย่าหนีโกงและจอมปลอม และจงอย่าเดินอวดตัวพวกเจ้าเอง พวกเจ้าไอ้อวดคณหาของพวกเจ้าใส่กันและกัน แต่ทั้งหมดที่พวกเจ้าจะได้รับเป็นการกลับคืนก็คือความทุกข์ชั่ววันจันทร์และการสั่งสอนอันโหดเหี้ยม!

พวกเจ้ามีความต้องการที่จำเป็นอันใดหรือในการหลอ่ตาคำให้กันและกันและปล่อยใจไปกับจินตนาการฝันหวาน? การนี้เป็นมาตรวัดความสัตย์สุจริตของพวกเจ้า ขอบข่ายของความเที่ยงธรรมของพวกเจ้าหรือไม่?

เราเกลียดพวกเหล่านั้นท่ามกลางพวกเจ้าที่เข้าร่วมในเวชกรรมและเวทมนตร์ชั่ว

เราเกลียดพวกผู้ชายและผู้หญิงวัยหนุ่มสาวท่ามกลางพวกเจ้าที่รักเนื้อหนังของพวกเขาเอง

พวกเจ้าจงยับยั้งตัวพวกเจ้าเองจะดีเสียกว่า เพราะบัดนี้พวกเจ้าพึงต้องครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ และพวกเจ้าไม่ได้รับอนุญาตให้อวดคณหาของพวกเจ้า—

แต่ทว่าพวกเจ้าก็ยังคงใช้ทุกโอกาสเหมาะที่พวกเจ้าสามารถทำได้

ด้วยเหตุที่เนื้อหนังของพวกเจ้านั้นมีกลิ่นเหลือเกินไป และคณหาของพวกเจ้าก็ใหญ่หลวงเกินไป!

จากภายนอกผิวเผิน ชีวิตแห่งสถานะความเป็นมนุษย์ของเจ้าได้รับการจัดการเตรียมการอย่างดีมาก แต่เจ้าไม่มีสิ่งใดจะพูดเมื่อถูกขอให้พูดถึงความรู้เกี่ยวกับชีวิตของเจ้า และในการนี้เจ้าก็ขัดสน เจ้าต้องเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อมสรรพด้วยความจริง!

ชีวิตแห่งสถานะความเป็นมนุษย์ของเจ้าได้เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

และดังนั้นชีวิตภายในตัวเจ้าก็ต้องเปลี่ยนไปเช่นเดียวกัน จงเปลี่ยนความคิดของเจ้า

จงแปลงสภาพพระศนะของเจ้าที่มีต่อการเชื่อในพระเจ้า จงเปลี่ยนความรู้และการคิดภายในเจ้า

และจงเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเนื่องจากความรู้ที่ดำรงอยู่ภายในมโนคติที่หลงผิดของเจ้า
โดยผ่านทาง การได้รับการจัดการ โดยผ่านทางวิวัฒนาการและเสบียงอาหาร จงค่อยๆ
เปลี่ยนความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับตัวเจ้าเอง เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ และเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้า
จงทำให้ความเข้าใจของเจ้าสามารถปราศจากอคติ ในหนทางนี้ ความคิดภายในมนุษย์ยังเปลี่ยนไป
วิธีที่เรามองสิ่งทั้งหลายเปลี่ยนไป และท่าทีทางจิตใจของเราก็เปลี่ยนไป
เฉพาะการนี้เท่านั้นที่อาจเรียกได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยในชีวิต
เจ้าไม่ได้ถูกขอให้ใช้ทุกชั่วโมงของวันในการอ่านพระวจนะของพระเจ้า หรือซักเสื้อผ้าและทำความสะอาด
ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติขั้นต่ำที่สุดนั้นต้องสามารถสู้ทนได้โดยธรรมชาติ นอกจากนี้
ตอนที่กำลังรับมือกับเรื่องภายนอกทั้งหลาย เจ้าต้องยังคงใช้ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและเหตุผลบ้าง
แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือเจ้าได้รับการเตรียมให้พร้อมสรรพด้วยความจริงของชีวิต
ตอนที่กำลังเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อมสรรพสำหรับชีวิต
เจ้าต้องมุ่งเน้นไปที่การกินและการดื่มพระวจนะของพระเจ้า เจ้าต้องสามารถพูดคุยถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
ถึงพระชนมของเจ้าด้วยชีวิตมนุษย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ถึงความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย ในเมื่อเจ้าแสวงหาชีวิต
เจ้าต้องเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งเหล่านี้ เมื่อเจ้ากินและดื่มพระวจนะของพระเจ้า
เจ้าต้องประเมินวัดความเป็นจริงแห่งสภาวะของเจ้าเองโดยอิงพระวจนะเหล่านั้น กล่าวคือ
เมื่อเจ้าค้นพบข้อบกพร่องของเจ้าในครรลองของประสบการณ์อันเป็นจริงของเจ้า
เจ้าต้องมีความสามารถที่จะค้นหาเส้นทางที่จะปฏิบัติ
ที่จะหันหลังให้กับแรงจูงใจทั้งหลายที่ไม่ถูกต้องและมโนคติที่หลงผิดของเจ้า
หากเจ้าเพียรพยายามเพื่อสิ่งเหล่านี้และเทหัวใจของเจ้าเข้าไปในการสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านั้นอยู่เสมอ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีเส้นทางให้ติดตาม เจ้าจะไม่รู้สึกว่างเปล่า
และด้วยเหตุนี้เจ้าย่อมจะสามารถธำรงรักษาสภาวะปกติเอาไว้ได้
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคนในแบบที่แท้จริงในชีวิตของเจ้าเอง เป็นผู้ที่มีความเชื่อ เหตุใดเล่า
ผู้คนบางคนจึงไม่สามารถนำพระวจนะเหล่านั้นไปปฏิบัติได้หลังจากที่ได้อ่านพระวจนะของพระเจ้าแล้ว?
นั่นไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่สามารถจับความเข้าใจสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุดได้หรือ?
นั่นไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่คิดเรื่องชีวิตอย่างจริงจังหรือ?
เหตุผลที่พวกเขาไม่สามารถจับความเข้าใจสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุดได้และไม่มีเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติก็คือว่า
เมื่อพวกเขาอ่านพระวจนะของพระเจ้า
พวกเขาไม่สามารถเกี่ยวข้องกับสภาวะของพวกเขาเองเข้ากับพระวจนะเหล่านั้นได้

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถมีความรู้ความเข้าใจในสภาวะของพวกเขาเอง ผู้คนบางคนพูดว่า

“ข้าพระองค์อ่านพระวจนะของพระเจ้าและเกี่ยวโยงสภาวะของข้าพระองค์กับพระวจนะเหล่านั้น

และข้าพระองค์รู้ว่าข้าพระองค์เสื่อมทรามและมีขีดความสามารถต่ำ

แต่ข้าพระองค์ก็ไม่สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้” เจ้าได้เห็นไปเพียงผิวเผินอย่างมากเท่านั้นเอง

มีสิ่งที่เป็นจริงมากมายที่เจ้าไม่รู้ นั่นคือ จะละวางความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังอย่างไร

จะละวางความคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมออย่างไร จะเปลี่ยนตัวเจ้าเองอย่างไร จะเข้าสู่สิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร

จะปรับปรุงขีดความสามารถของเจ้าอย่างไร และจะเริ่มต้นจากแง่มุมใด

เจ้าเพียงจับความเข้าใจไม่ถ่องแท้โดยผิวเผินเท่านั้น และทั้งหมดที่เจ้ารู้ก็คือว่าเจ้าเสื่อมทรามอย่างแท้จริง

เมื่อเจ้าพบกับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้า เจ้าพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าเจ้าเสื่อมทรามเพียงใด

และดูเหมือนว่าเจ้ารู้จักตัวเจ้าเองและแบกภาระอันใหญ่หลวงสำหรับชีวิตของเจ้า ในข้อเท็จจริงนั้น

อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้าไม่ได้เปลี่ยนไป ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่ได้พบเส้นทางที่จะปฏิบัติ

หากเจ้ากำลังนำทางคริสตจักร

เจ้าต้องสามารถจับความเข้าใจสภาวะทั้งหลายของบรรดาพี่น้องชายหญิงและชี้ชัดถึงสภาวะเหล่านั้นได้

นั่นจะเพียงพอหรือไม่ที่แค่พูดว่า “พวกเจ้าผู้คนที่ทั้งหลายไม่เชื่อฟังและล่าหลัง!”? ไม่เลย

เจ้าต้องพูดอย่างเฉพาะเจาะจงว่าความไม่เชื่อฟังและความล่าหลังของพวกเขาถูกสำแดงอย่างไร

เจ้าต้องพูดถึงสภาวะที่ไม่เชื่อฟังของพวกเขา พฤติกรรมอันไม่เชื่อฟังของพวกเขา

และอุปนิสัยเยี่ยงชาดานของพวกเขา

และเจ้าต้องพูดถึงสิ่งเหล่านี้ในลักษณะที่พวกเขาเชื่อมั่นในความจริงในคำพูดของเจ้าอย่างที่สุด

จงใช้ข้อเท็จจริงและตัวอย่างทั้งหลายเพื่อแสดงประเด็นของเจ้า

และจงพูดอย่างตรงชัดถึงวิธีที่พวกเขาสามารถหลุดพ้นจากพฤติกรรมอันเป็นกบฏ

และจงชี้ชัดถึงเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติ—นี่คือวิธีที่จะโน้มน้าวผู้คน

มีเพียงบรรดาผู้ที่ทำเช่นนั้นเท่านั้นที่มีความสามารถในการนำทางคนอื่น

มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่ครองความจริงความเป็นจริง

บัดนี้พวกเจ้าได้รับการจัดเตรียมความจริงไปแล้วมากมายโดยผ่านทางการสามัคคีธรรม

และพวกเจ้าต้องคิดถึงสิ่งเหล่านี้อย่างพินิจพิจารณา

เจ้าควรจะสามารถสรุปได้ว่าทั้งหมดแล้วมีความจริงอยู่ที่ประการ

ทันทีที่เจ้ารู้และสามารถแยกความต่างระหว่างหลายแง่มุมของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติที่คนเราควรครองด้วย

ตัวเจ้าเอง แง่มุมหลักของการเปลี่ยนแปลงต่ออุปนิสัยในชีวิตของคนเรา การลงลึกในนิมิตทั้งหลาย

และวิถีทางอันผิดพลาดของการรู้และการได้รับประสบการณ์ที่ผู้คนได้นำมาใช้ตลอดหลายยุคหลายสมัย—

เมื่อนั้นเท่านั้นเขาจึงจะอยู่บนร้องครรลองที่ถูกต้อง ผู้คนของศาสนานมัสการพระคัมภีร์ราวกับว่านั่นเป็นพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

พวกเขาคำนึงถึงเรื่องข่าวประเสริฐที่ประกาศของภาคพันธสัญญาใหม่ว่าข่าวประเสริฐเหล่านั้นเป็นที่พระพักตร์ซึ่งต่างกันของพระเยซู และข่าวประเสริฐเหล่านั้นพุดถึงตรีเอกานุภาพของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งหมดนี้ล้วนไว้สาระน่าขันที่สุด และพวกเขาก็ทั้งหมดต้องเห็นการนี้ให้ทะลุปรุโปร่ง ที่มากกว่านั้นก็คือ

เขาต้องมีความรู้เกี่ยวกับแก่นแท้ของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย ยังมีบรรดาวิธีการเก่าแก่ของการฝึกฝนปฏิบัติอยู่อีกด้วยเช่นกัน

บรรดาเหตุผลวิบัติและการเบี่ยงเบนที่เกี่ยวข้องกับการฝึกฝนปฏิบัติ—การดำรงชีวิตในจิตวิญญาณ

การได้รับการเติมเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การยอมจำนนต่อสิ่งใดก็ตามที่เข้ามา

การบ่นบอต่อสิทธิอำนาจ—ที่เขาต้องรู้ เขาควรจะรู้วิธีที่ผู้คนได้ฝึกฝนปฏิบัติมาก่อนหน้านี้

และวิธีที่ผู้คนต้องฝึกฝนปฏิบัติในวันนี้

สำหรับเรื่องวิธีที่บรรดาผู้นำและคนทำงานควรร่วมมือในคริสตจักรทั้งหลาย

วิธีที่จะละวางความคิดว่าตนเองชอบธรรมเสมอและการวางท่าว่าสูงส่งกว่าผู้อื่น

วิธีที่บรรดาพี่น้องชายหญิงควรดำรงชีวิตอยู่เคียงข้างกันและกัน

วิธีที่จะสร้างสัมพันธภาพที่เป็นปกติกับผู้อื่นๆ และกับพระเจ้า วิธีที่จะสัมฤทธิ์ความเป็นปกติในชีวิตมนุษย์

สิ่งที่ผู้คนควรครองในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ วิธีที่พวกเขาควรกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า

พระวณะของพระเจ้าคำใดที่สัมพันธ์กับความรู้ พระวณะใดเกี่ยวข้องกับนิมิตทั้งหลาย

และพระวณะใดที่สัมพันธ์กับเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติ—เหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้ถูกพุดถึงหรือ?

พระวณะเหล่านี้เปิดกว้างสำหรับบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริง

และไม่มีผู้ใดเลยได้รับการปฏิบัติแบบลำเอียง ในวันนี้

พวกเขาควรบ่มเพาะความสามารถในการดำรงชีวิตอย่างเป็นอิสระ ไม่พึ่งพาความคิดจิตใจแบบพึ่งพาอาศัย

ในอนาคต เมื่อไม่มีผู้ใดเลยที่จะนำพวกเขา เจ้าจะคิดถึงวณะเหล่านี้ของเรา ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก

เมื่อเป็นไปไม่ได้ที่จะดำเนินชีวิตของคริสตจักร เมื่อบรรดาพี่น้องชายหญิงไร้ความสามารถที่จะไปมาหาสู่กัน

พวกเขาส่วนใหญ่ดำรงชีวิตเพียงลำพัง

อย่างดีที่สุดก็เพียงมีความสามารถที่จะเข้าสนิทกับผู้คนในพื้นที่เฉพาะท้องถิ่นของพวกเขาเท่านั้น

เป็นช่วงเวลาเหล่านั้นนั่นเองที่เมื่อพิจารณาฐานะปัจจุบันของพวกเขาแล้ว

เขาย่อมไม่สามารถตั้งมั่นได้เป็นธรรมดา ท่ามกลางความทุกข์ลำบาก หลายคนพบว่ายากที่จะตั้งมั่น

มีเพียงบรรดาผู้ที่รู้หนทางแห่งชีวิตและพร้อมสรรพด้วยความจริงที่เพียงพอเท่านั้น

จึงจะมีความสามารถในการสร้างความก้าวหน้าต่อไปและค่อยๆ
สัมฤทธิ์การชำระให้บริสุทธิ์และการแปลงสภาพได้ การก้าวผ่านความทุกข์ลำบากไม่ใช่สิ่งที่ย่าง
หากเจ้าคิดว่าเจ้าจะได้ผ่านสิ่งเหล่านั้นในเวลาสั้นๆ ไม่กี่วัน
เช่นนั้นแล้วนี่ก็เป็นการพิสูจน์ว่าการคิดของเจ้านั้นเรียบง่ายเกินจริงเพียงใด!
เจ้าคิดว่าโดยการเข้าใจคำสอนมากมาย เจ้าจะสามารถตั้งมั่นได้ แต่นั่นไม่ใช่กรณีที่ว่านั้น!
หากเจ้าไม่ระลึกได้ถึงสิ่งทั้งหลายที่เป็นเนื้อแท้ของพระวณะของพระเจ้า
ไร้ความสามารถที่จะจับความเข้าใจคุณสมบัติพิเศษที่สำคัญยิ่งยวดของความจริง
และไม่มีเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติ เช่นนั้นแล้วเมื่อเวลานั้นมาถึงและบางสิ่งเกิดขึ้นกับเจ้า
เจ้าจะถูกผลักเข้าไปสู่ความงุนงงสับสน เจ้าจะไม่มีความสามารถที่ทนทนต่อการทดลองของซาตานได้
อีกทั้งไม่สามารถทนต่อการเริ่มต้นของกระบวนการถูกลงได้
หากไม่มีความจริงในตัวเจ้าและเจ้าขาดพร่องนิมิตทั้งหลาย เช่นนั้นแล้วเมื่อเวลานั้นมาถึง
เจ้าจะไม่สามารถหยุดตัวเจ้าเองไม่ให้ทรุดสวลงไปได้ เจ้าจะล้มเลิกความหวังทั้งหมดและพูดว่า “เอาละ
หากไม่ว่าอย่างใดเสียฉันก็กำลังจะตาย ฉันก็อาจถูกทดสอบไปจวบจนวาระสุดท้ายด้วยไปเลย!
ไม่ว่าจะเป็นการทดสอบหรือการถูกส่งไปยังบึงไฟ ก็ให้มันเป็นไปตามนั้น—
ฉันจะรับเอาสิ่งทั้งหลายตามที่พวกมันมา!”
การนี้เป็นเหมือนที่มันเคยเป็นในช่วงระหว่างเวลาของพวกคนปรนนิบัติ นั่นคือ ผู้คนบางคนเชื่อว่า
ไม่ว่าจะอย่างไรพวกเขาก็เป็นพวกคนปรนนิบัติ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ไล่ตามเสาะหาชีวิตอีกต่อไป
พวกเขาสุขบุญหรีและดื่มสุรา ปรนเปรอเนื้อหนังของพวกเขา และทำสิ่งที่พวกเขาชอบ
บ้างก็แค่หวนคืนสู่โลกเพื่อทำงาน สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยก็เป็นเช่นนี้ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ
หากเจ้าไม่สามารถเอาชนะมันได้ ขณะที่เจ้าไม่ควบคุมตัวเจ้าเองอย่างเคร่งครัดแม้เพียงน้อยนิด
เจ้าจะทอดทิ้งความหวังทั้งหมดไป หากเจ้าไม่สามารถเอาชนะอิทธิพลของซาตานได้
เจ้าจะถูกซาตานจับไปเป็นเชลยก่อนที่เจ้าจะรู้ตัวและถูกส่งไปสู่การทำลายล้างอีกครั้ง ดังนั้น
ในวันนี้เจ้าต้องเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อมสรรพด้วยความจริง
เจ้าต้องสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเป็นอิสระไม่พึ่งพาใคร และเมื่อเจ้าอ่านพระวณะของพระเจ้า
เจ้าต้องสามารถมองหาเส้นทางที่จะฝึกฝนปฏิบัติได้
หากไม่มีผู้นำหรือคนทำงานทั้งหลายคอยให้น้ำและเป็นผู้เลี้ยงให้กับเจ้า
เจ้าควรจะยังคงสามารถค้นหาเส้นทางที่จะติดตาม ค้นหาข้อบกพร่องของเจ้าเอง
ค้นหาความจริงทั้งหลายซึ่งเจ้าควรจะเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อมสรรพและฝึกฝนปฏิบัติ
พระเจ้าจะทรงสามารถร่วมเคียงไปกับมนุษย์อยู่เนื่องนิตย์หลังจากที่เสด็จมายังแผ่นดินโลกหรือ?

ภายในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา ผู้คนบางคนเชื่อว่า “พระเจ้า
หากพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจในพวกเราจนถึงจุดเฉพาะหนึ่ง
เช่นนั้นแล้วพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่อาจพิจารณาได้ว่าแล้วเสร็จ เพราะชาตานกำลังกล่าวหาพระองค์”
เราขอบอกเจ้า พันทีที่เราได้แล้วเสร็จการกล่าววณะของเรา
เมื่อนั้นงานของเราก็จะได้เสร็จสมบูรณ์โดยประสบความสำเร็จ ครั้นเราไม่มีสิ่งใดจะพูดอีก
เมื่อนั้นงานของเราก็จะครบบริบูรณ์ บทวาทของงานของเราจะเป็นการพิสูจน์ความปราชัยของชาตาน
และเมื่อเป็นเช่นนั้น สามารถกล่าวได้ว่างานของเราได้สำเร็จลุล่วงอย่างประสบความสำเร็จแล้ว
โดยปราศจากการกล่าวหาอันใดจากชาตาน
แต่หากยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงในตัวพวกเจ้าเมื่อถึงเวลาที่งานของเราได้แล้วเสร็จ
เช่นนั้นแล้วผู้คนเช่นเจ้าก็เกินกว่าจะได้รับความรอดและจะถูกกำจัดทิ้ง เราจะไมทำงานใดเกินกว่าที่จำเป็นอีก
เราจะไม่สานต่องานของเรบนแผ่นดินโลกจนกว่าพวกเจ้าได้ถูกพิชิตจนถึงระดับหนึ่ง
และเจ้าทั้งหมดมีความรู้ที่ชัดเจนในทุกแง่มุมของความจริง
และขีดความสามารถของเจ้าได้รับการปรับปรุงและเจ้าเป็นคำพยานภายในและภายนอก นั่นคงจะเป็นไปไม่ได้!
ในวันนี้ งานที่เราทำในพวกเจ้านั้นหมายถึงจะนำทางพวกเจ้าเข้าสู่ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
นั่นเป็นงานแห่งการเชิญนำเข้าสู่ยุคใหม่และแห่งการนำทางมวลมนุษย์เข้าสู่ชีวิตของยุคใหม่
งานนี้ได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นและพัฒนาไปท่ามกลางพวกเจ้าโดยตรงทีละขั้นตอน กล่าวคือ
เราสอนพวกเจ้าต่อหน้าต่อตา เราจับเจ้าไว้กับมือ เราบอกพวกเจ้าในสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าไม่เข้าใจ
ประทานสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าขาดพร่องให้แก่พวกเจ้า สามารถกล่าวได้ว่า สำหรับพวกเจ้าแล้ว
งานนี้ทั้งหมดคือการจัดเตรียมของพวกเจ้าสำหรับชีวิต
อันเป็นนำทางพวกเจ้าเข้าสู่ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติด้วยเช่นกัน
นั่นหมายถึงจะจัดเตรียมเสบียงอาหารสำหรับชีวิตของผู้คนกลุ่มนี้ในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเป็นการเฉพาะเจาะจง
สำหรับเราแล้ว งานนี้ทั้งหมดหมายถึงจะยุติยุคเก่าและเชิญนำเข้าสู่ยุคใหม่ สำหรับเรื่องชาตาน
แน่นอนว่าเราได้บังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อที่จะทำให้มันปราชัย
งานที่เราทำท่ามกลางพวกเจ้าตอนนี้คือเสบียงอาหารของพวกเจ้าสำหรับวันนี้และความรอดอันทันต่อเวลาของพ
วกเจ้า แต่ในช่วงระหว่างไม่กี่ปีสั้นๆ เหล่านี้ เราจะบอกความจริงทั้งหมด หนทางแห่งชีวิตทั้งหมดทั้งหมด
และแม้กระทั่งงานของอนาคตแก่พวกเจ้า
นี่จะเพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายอย่างเป็นปกติในอนาคต
วณะทั้งหมดของเราแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือสิ่งที่เราได้ไว้วางใจมอบหมายให้พวกเจ้า
เราไม่ทำการเตือนสติอื่นใด วณะทั้งหมดที่เราพูดกับเจ้าคือการเตือนสติพวกเจ้าของเรา

เพราะในวันนี้พวกเขาก็ไม่มีประสบการณ์กับวณะจำนวนมากที่เราพูด
และไม่เข้าใจความหมายภายในของวณะเหล่านั้น สักวันหนึ่ง
ประสบการณ์ของพวกเขาจะนำไปสู่การเกิดผลเหมือนดังที่เราได้พูดถึงในวันนี้ไม่มีผิด
วณะเหล่านี้คือนิมิตรของพวกเขาในวันนี้ และวณะเหล่านี้คือสิ่งที่พวกเขาจะพึงพาอาศัยในอนาคต
วณะเหล่านี้คือเสบียงอาหารสำหรับชีวิตในวันนี้และเป็นการเตือนสติสำหรับอนาคต
และไม่มีการเตือนสติใดที่จะสามารถดีกว่านี้ได้แล้ว
นี่เป็นเพราะเวลาที่เราต้องทำงานบนแผ่นดินโลกไม่ยาวนานเท่ากับเวลาที่พวกเขาต้องได้รับประสบการณ์กับว
ณะของเรา เราเพียงกำลังทำงานของเราให้เสร็จสมบูรณ์ ในขณะที่พวกเขากำลังไล่ตามเสาะหาชีวิต
เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางอันยาวไกลตลอดชีวิต
มีเพียงภายหลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายมากมายแล้วเท่านั้น
เขาจึงจะสามารถได้รับหนทางแห่งชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ได้
เมื่อนั้นเท่านั้นเขาจึงจะมีความสามารถที่จะมองทะลุปรุโปร่งถึงความหมายภายในของวณะที่เราพูดในวันนี้
เมื่อเขามีวณะของเราในมือของพวกเขา เมื่อเขาแต่ละคนได้รับบัญชาทั้งหมดของเรา
ทันทีที่เราได้บัญชาทั้งหมดที่เราควรที่จะต้องบัญชาแก่เขา และเมื่องานแห่งวณะได้มาถึงบทอวาน
ไม่ว่าจะได้สัมฤทธิ์ผลอันยิ่งใหญ่เพียงใด
เมื่อนั้นการนำน้ำพระทัยของพระเจ้ามาดำเนินการก็จะได้สัมฤทธิ์ผลแล้วด้วยเช่นกัน
การที่เขาต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงจนถึงขอบข่ายเฉพาะหนึ่งนั้น ไม่ใช่เป็นไปตามที่เจ้าจินตนาการ กล่าวคือ
พระเจ้าไม่ทรงกระทำการไปตามมโนคติที่หลงผิดของเจ้า
ผู้คนไม่สัมฤทธิ์การเติบโตในชีวิตของพวกเขาในเวลาแค่ไม่กี่วัน
ต่อให้พวกเขากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าทุกวัน นี่ก็ไม่เพียงพอ
พวกเขาต้องได้รับประสบการณ์กับช่วงเวลาของการเติบโตในชีวิตของพวกเขา นี่คือการกระทำที่จำเป็น
เมื่อพิจารณาขีดความสามารถของผู้คนในวันนี้ สิ่งใดหรือที่พวกเขาสามารถสัมฤทธิ์ได้?
พระเจ้าทรงพระราชกิจตามความต้องการที่จำเป็นของผู้คน
โดยทรงสร้างข้อเรียกร้องที่เหมาะสมบนพื้นฐานของขีดความสามารถที่ติดตัวมาโดยกำเนิดของพวกเขา
สมมุติว่าพระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นท่ามกลางผู้คนกลุ่มหนึ่งที่มีขีดความสามารถสูง กล่าวคือ
พระวณะที่คำรัสออกไปย่อมจะสูงส่งกว่าบรรดาพระวณะที่คำรัสต่อพวกเขา นิมิตรทั้งหลายก็จะสูงส่งกว่า
และความจริงทั้งหลายย่อมจะสูงส่งกว่ามาก พระวณะบางคำจำเป็นที่จะต้องรุนแรงกว่า
มีความสามารถที่จะจัดเตรียมสำหรับชีวิตของพวกเขาได้มากกว่า
มีความสามารถที่จะเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายได้มากกว่า ตอนที่กำลังตรัสท่ามกลางผู้คนเช่นนั้น

พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของพวกเขา

ข้อเรียกร้องทั้งหลายที่ทำต่อพวกเขาในวันนี้อาจเรียกว่าเข้มงวดที่สุด

หากพระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นกับผู้คนที่มีความสามารถสูงกว่า

เช่นนั้นแล้วข้อเรียกร้องทั้งหลายก็จะยังคงยิ่งใหญ่กว่าอยู่ดี

พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าได้กระทำไปโดยสอดคล้องกับขีดความสามารถที่ติดตัวมาโดยกำเนิดของผู้คน

ขอบข่ายที่ผู้คนได้รับการเปลี่ยนแปลงและถูกพิชิตในวันนี้คือขอบข่ายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

จงอย่าใช้มนต์ที่หลงผิดของเจ้าเองมาประเมินว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจมีประสิทธิภาพเพียงใด

พวกเขาคิดจะชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาคิดติดตัวมาโดยกำเนิด

และไม่ควรจะคิดถึงตัวพวกเขาเองสูงส่งเกินไป แต่เดิมนั้น ไม่มีผู้ใดเลยในบรรดาพวกเขาที่ได้ไล่ตามเสาะหาชีวิต

แต่เป็นพวกขอทานที่เร่ร่อนไปตามท้องถนน

สำหรับการที่พระเจ้าจะทรงพระราชกิจกับพวกเขาไปจนถึงขอบข่ายที่เจ้าจินตนาการ

โดยมีเจ้าทั้งหมดหมอบราบไปกับพื้น อย่างเชื่อมั่นจนถึงที่สุด ราวกับเจ้าได้เห็นนิมิตอันยิ่งใหญ่—

นั่นคงจะเป็นไปไม่ได้!

เป็นไปไม่ได้เพราะผู้ที่ยังไม่ได้เห็นการอัศจรรย์ของพระเจ้าไม่สามารถเชื่อทั้งหมดที่เราพูดได้อย่างเต็มเปี่ยม

ต่อให้พวกเขาก็ต้องตรวจสอบวาระของเราอย่างใกล้ชิด

เจ้าก็ยังคงจะไม่เชื่อวาระเหล่านั้นโดยครบถ้วนบริบูรณ์ นี่คือธรรมชาติของมนุษย์

บรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริงจะก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

ในขณะที่ความเชื่อที่พวกเขายังไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริงเคยมีมาแล้วครั้งหนึ่งนั้นจะลดน้อยถอยลงและอาจถึงขั้น

ปลาสนาการไปเสียด้วยซ้ำ ความลำบากรากเหง้าอันใหญ่หลวงกับพวกเขาก็คือว่า

พวกเขาไม่สามารถเชื่อได้อย่างครบบริบูรณ์โดยที่ไม่ได้เห็นความลู่ลวงของพระวาระของพระเจ้า

และพวกเขาก็ไม่กลับมายอมรับโดยที่ไม่ได้เห็นปาฏิหาริย์ของพระองค์ โดยที่ไม่ได้เห็นสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

ใครเล่าจะสามารถรักภักดีต่อพระเจ้าได้อย่างถึงที่สุด? และดังนั้นเราจึงพูดว่าสิ่งที่พวกเขาคือนั้นไม่ใช่พระเจ้า

แต่เป็นปาฏิหาริย์ทั้งหลาย ตอนนี้เราได้พูดอย่างชัดเจนแล้วถึงแง่มุมอันหลากหลายของความจริง

แง่มุมแต่ละอย่างนั้นครบบริบูรณ์ และมีความเชื่อมโยงอันใกล้ชิดระหว่างแง่มุมเหล่านั้นทั้งหมด

พวกเขาได้เห็นแง่มุมเหล่านั้นแล้ว และตอนนี้เจ้าต้องนำแง่มุมเหล่านั้นไปปฏิบัติ

วันนี้เราแสดงให้เจ้าเห็นเส้นทาง และในอนาคต เจ้าควรจะนำเส้นทางนั้นไปปฏิบัติด้วยตัวของเจ้าเอง

วาระที่เราพูดตอนนี้เป็นการเรียกร้องต่อผู้คนโดยอยู่บนพื้นฐานของรูปการณ์แวดล้อมที่เป็นจริงของพวกเขา

และเราทำงานโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของพวกเขาและสิ่งทั้งหลายภายในพวกเขา

พระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจอันสัมพันธ์กับชีวิตจริง

เพื่อทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับรูปการณ์แวดล้อมและความต้องการที่จำเป็นตามที่แท้จริงของผู้คน พระองค์ไม่ทรงไร้เหตุผล เมื่อพระเจ้าทรงกระทำการ พระองค์ไม่ทรงบังคับขู่เข็ญผู้คน ตัวอย่างเช่น การที่เจ้าจะทำการสมรสหรือไม่นั้นควรอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงของรูปการณ์แวดล้อมของเจ้า ความจริงนั้นได้ถูกกล่าวกับเจ้าอย่างชัดเจนไปแล้ว และเราไม่ขัดแย้งเจ้า

ครอบครัวของผู้คนบางคนกดขี่พวกเขาเพื่อให้พวกเขาไร้ความสามารถที่จะเชื่อในพระเจ้าเว้นเสียแต่ว่าพวกเขาจะทำการสมรส ในหนทางนี้ การสมรสย่อมเป็นประโยชน์สำหรับพวกเขาในทางกลับกัน สำหรับคนอื่น การสมรสไม่ได้นำพาประโยชน์มาให้ แต่ทำให้พวกเขาต้องเสียสิ่งที่ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยมี

กรณีของตัวเจ้าเองจะต้องได้รับการกำหนดพิจารณาโดยรูปการณ์แวดล้อมตามจริงของเจ้าและโดยความแน่วแน่มั่นของเจ้าเอง เราไม่ได้อยู่ที่นี้เพื่อประดิษฐ์กฎเกณฑ์และกฎข้อบังคับซึ่งใช้ในการสร้างข้อเรียกร้องต่อพวกเจ้า

ผู้คนจำนวนมากร้องตะโกนอยู่เนื่องนิตย์ว่า “พระเจ้าทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง พระราชกิจของพระองค์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง และบนความเป็นจริงของรูปการณ์แวดล้อมของพวกเรา”—แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่า

ในข้อเท็จจริงนั้นสิ่งใดหรือที่ทำให้มันเป็นจริง? พอแล้วกับวาจาอันว่างเปล่าของเจ้า!

พระราชกิจของพระเจ้านั้นเป็นจริงและตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง พระราชกิจนั้นไม่มีคำสอน แต่เป็นอิสระโดยครบถ้วนบริบูรณ์ พระราชกิจทั้งหมดเปิดกว้างและไม่อำพราง

อะไรคือรายละเอียดเฉพาะเจาะจงของหลักการไม่กี่ประการเหล่านี้?

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าส่วนใดของพระราชกิจของพระเจ้าเป็นดังนั้น? เจ้าต้องพูดอย่างละเอียด

เจ้าต้องมีคำพยานในเชิงประสบการณ์หลายแบบ

และเจ้าต้องชัดเจนมากเกี่ยวกับคุณสมบัติพิเศษนี้ของพระราชกิจของพระเจ้า—เจ้าต้องรู้จักสิ่งนั้น

และเมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติที่จะกล่าวพระวาทะเหล่านี้

เจ้าจะสามารถตอบคำถามได้หรือไม่หากใครบางคนได้ถามเจ้าว่า

“พระราชกิจใดที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้ทรงกระทำบนแผ่นดินโลกในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย?

เหตุใดพวกเจ้าจึงเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริง? ‘ทรงภาคชีวิตจริง’ หมายความว่าอย่างไรในที่นี้?

เจ้าสามารถพูดถึงพระราชกิจอันสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์

พูดถึงว่าพระราชกิจนั้นรวมถึงสิ่งใดเป็นการเฉพาะเจาะจงได้หรือไม่?

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

และพระเจ้าของวันนี้ก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยเช่นกัน

ดังนั้นสิ่งใดคือความแตกต่างระหว่างทั้งสองพระองค์? และสิ่งใดคือความคล้ายคลึงกัน?

พระราชกิจใดที่แต่ละพระองค์ได้ทรงกระทำ?” ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการเป็นคำพยาน!

จงอย่างนงสับสนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ มีคนอื่นที่พูดว่า “พระราชกิจของพระเจ้าของวันนี้เป็นจริง
พระราชกิจนั้นไม่มีวันเป็นการอวดแสดงของปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์”

พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่เป็นปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์จริงๆ หรือ? เจ้าแน่ใจหรือ?

เจ้ารู้หรือไม่ว่างานของเราจริงๆ แล้วคืออะไร?

คนเราอาจพูดว่าพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจกับปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์

แต่พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำและพระวณะที่พระองค์ตรัสทั้งหมดนั้น ไม่ใช่ปาฏิหาริย์หรือ?

คนเราอาจพูดว่าพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่เป็นปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์

แต่นี่ขึ้นอยู่กับการที่นั้นได้รับการอธิบายอย่างไรและนั่นถูกชี้ตรงไปที่ใคร โดยที่ไม่ได้ทรงไปยังคริสตจักร

พระองค์ได้ทรงตีแผ่สภาวะของผู้คน และโดยที่ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอื่นใดนอกจากการตรัส

พระองค์ได้ทรงกระตุ้นเร้าผู้คนให้ไปข้างหน้า—เหล่านี้ไม่ใช่ปาฏิหาริย์หรือ?

ด้วยพระวณะเพียงคำพ้องอย่างเดียว พระองค์ได้ทรงพิชิตผู้คน

และผู้คนติดตามอย่างเปรมปรีดิ์โดยไม่มีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้หรือความหวัง—

นี่ไม่ใช่ปาฏิหาริย์เช่นกันหรือ? เมื่อพระองค์ตรัส

พระวณะของพระองค์ทำให้อารมณ์เฉพาะบางอย่างเกิดขึ้นในผู้คน หากพวกเขาไม่รู้สึกรื่นเริง

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็รู้สึกหดหู่ใจ หากพวกเขาไม่อยู่ภายใต้กระบวนการดล

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็อยู่ภายใต้การติสอน ด้วยพระวณะอันเชือดเฉือนแต่ไม่ก็คำ

พระองค์ก็ทรงนำพาการติสอนมาสู่ผู้คน—การนี้ไม่เหนือธรรมชาติหรือ?

พวกมนุษย์จะสามารถทำสิ่งเช่นนั้นได้หรือ? เจ้าได้อ่านพระคัมภีร์มาตลอดหลายปีเหล่านี้

แต่เจ้าไม่ได้เข้าใจสิ่งใดเลย ไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกใดเลย

เจ้าไม่สามารถแยกตัวตัวเองจากบรรดาหนทางแห่งการเชื่อที่ล้ำสมัยและดั้งเดิมเหล่านั้นได้

เจ้าไม่มีทางที่จะสามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้ กระนั้นพระองค์ก็ทรงสามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างครบถ้วน—

การนี้ไม่ใช่บางสิ่งที่เหนือธรรมชาติหรือ?

หากไม่มีสิ่งใดเลยที่เหนือธรรมชาติเกี่ยวกับพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลก

พระองค์จะทรงสามารถพิชิตพวกเจ้าได้หรือไม่?

หากปราศจากพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าและพิเศษเหนือธรรมชาติของพระองค์

ผู้ใดเล่าท่ามกลางพวกเจ้าที่จะเชื่อ? ในสายตาของเจ้า

ปรากฏว่ากับว่าบุคคลปกติคนหนึ่งกำลังทำงานและดำรงชีวิตอยู่กับพวกเจ้า—ภายนอกนั้น

พระองค์ทรงปรากฏเป็นบุคคลปกติธรรมดาคนหนึ่ง สิ่งที่เขาเห็นก็คือหน้าตาของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว นั่นคือเทวสภาพขณะทรงพระราชกิจ นั่นไม่ใช่สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

แต่เป็นทิวทัศน์ นั่นคือพระเจ้าพระองค์เองขณะทรงพระราชกิจ
พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติโดยใช้สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ ด้วยเหตุนี้
พระราชกิจของพระองค์จึงเป็นทั้งปกติและเหนือธรรมชาติ
พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่สามารถทำได้โดยมนุษย์
และในเมื่อพระราชกิจนั้นไม่สามารถทำได้โดยผู้คนปกติ นั่นจึงถูกทำโดยสิ่งมีชีวิตที่พิเศษเหนือธรรมดา
กระนั้นก็เป็นทิวทัศน์นั่นเองที่พิเศษเหนือธรรมดา ไม่ใช่สภาวะความเป็นมนุษย์
ทิวทัศน์นั้นแตกต่างจากสภาวะความเป็นมนุษย์
บุคคลหนึ่งซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ก็มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและธรรมดาสามัญด้วยเช่นกัน
แต่พวกเขาไม่สามารถทำพระราชกิจนี้ได้ ในที่นี้มีความแตกต่างกันอยู่ เจ้าอาจพูดว่า
“พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าที่เหนือธรรมชาติ พระองค์ไม่ทรงทำสิ่งใดที่เหนือธรรมชาติ
พระเจ้าของพวกเราตรัสพระวจนะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นจริง
พระองค์เสด็จมายังคริสตจักรเพื่อทรงพระราชกิจที่เป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริง แต่ละวัน
พระองค์ตรัสกับพวกเราต่อหน้าต่อตา และพระองค์ทรงชี้ให้เห็นสภาวะของพวกเราต่อหน้าต่อตา—
พระเจ้าของพวกเราทรงเป็นจริง! พระองค์ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่กับพวกเรา
และทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระองค์นั้นเป็นปกติอย่างครบบริบูรณ์
ไม่มีสิ่งใดในการทรงปรากฏของพระองค์ที่จำแนกความต่างว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
มีแม้กระทั่งเวลาที่พระองค์กริ้วและพวกเราได้เห็นพระบารมีแห่งพระพิโรธของพระองค์
และบางครั้งพระองค์ทรงเยี่ยมพระสรวล และพวกเราเฝ้าสังเกตพระอาภักดิ์อันเยี่ยมพระสรวลของพระองค์
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระรูปทรงและรูปสัณฐานซึ่งทำจากเลือดเนื้อ
ผู้ทรงเป็นจริงและตามจริง” เมื่อเจ้าเป็นคำพยานในหนทางนี้ นั่นเป็นคำพยานที่ไม่ครบบริบูรณ์
นั่นจะเป็นประโยชน์อันใดต่อผู้อื่นเล่า?
หากเจ้าไม่สามารถให้คำพยานต่อเรื่องราวเบื้องลึกเบื้องหลังและเนื้อแท้ของพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
เช่นนั้นแล้ว “คำพยาน” ของเจ้าก็ไม่สมควรกับชื่อนั้น!

การให้คำพยานต่อพระเจ้าโดยหลักแล้วเป็นเรื่องของการพูดถึงความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
พูดถึงวิธีที่พระเจ้าทรงพิชิตผู้คน พูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงช่วยผู้คนให้รอด พูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงเปลี่ยนผู้คน
นั่นเป็นเรื่องของการพูดถึงวิธีที่พระองค์ทรงนำผู้คนให้เข้าสู่ความจริงความเป็นจริง
เป็นการเปิดโอกาสให้พวกเขาถูกพิชิต ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์
การให้คำพยานหมายถึงการพูดถึงพระราชกิจของพระองค์และทั้งหมดที่เจ้าได้รับประสบการณ์มา
มีเพียงพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเป็นตัวแทนพระองค์ได้

และมีเพียงพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถเปิดเผยพระองค์ต่อสาธารณะได้ในความครบถ้วนบริบูรณ์
ของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์ทรงเป็นคำพยานต่อพระองค์

พระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์เป็นตัวแทนพระวิญญาณโดยตรง กล่าวคือ

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำดำเนินการเสร็จสิ้นโดยพระวิญญาณ

และพระวณะที่พระองค์ตรัสก็ตรัสโดยพระวิญญาณ

สิ่งเหล่านี้เพียงแค่แสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ทว่า ในความเป็นจริงแล้ว

สิ่งเหล่านั้นเป็นการแสดงออกของพระวิญญาณ

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำและพระวณะทั้งหมดที่พระองค์ตรัสเป็นตัวแทนแก่นแท้ของพระองค์

หากหลังจากที่ทรงนุ่งห่มพระองค์เองในเนื้อหนังและเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์

พระเจ้าไม่ได้ตรัสหรือทรงพระราชกิจ แล้วจากนั้นได้ทรงขอให้พวกเจ้ารู้จักสภาวะความเป็นจริงของพระองค์

ความเป็นปกติของพระองค์ และฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์ เจ้าจะสามารถทำได้หรือไม่?

เจ้าจะสามารถรู้ว่าเนื้อแท้ของพระวิญญาณคือสิ่งใดหรือไม่?

เจ้าจะสามารถรู้ว่าพระลักษณะของเนื้อหนังของพระองค์คือสิ่งใดหรือไม่?

เป็นเพียงเพราะพวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์แล้ว

พระองค์จึงทรงขอให้พวกเจ้าเป็นคำพยานต่อพระองค์ หากพวกเจ้าไม่ได้มีประสบการณ์ดังกล่าว

เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็คงจะไม่ทรงยินยอมให้พวกเจ้าเป็นคำพยาน ด้วยเหตุนี้

เมื่อพวกเจ้าเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

เจ้าไม่เพียงกำลังเป็นพยานต่อสภาพภายนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์เท่านั้น

แต่ยังเป็นคำพยานต่อพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำและเส้นทางที่พระองค์ทรงนำทางด้วยเช่นกัน

เจ้าจะให้คำพยานต่อวิธีที่เจ้าถูกพิชิตโดยพระองค์และในแง่มุมใดที่เจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

นี่คือคำพยานประเภทที่เจ้าควรเป็น หากเจ้าร้องออกมาที่ใดก็ตามที่เจ้าไปว่า

“พระเจ้าของพวกเราได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจ และพระราชกิจของพระองค์ช่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงจริงๆ!

พระองค์ได้ทรงรับพวกเราไว้โดยไม่มีการกระทำที่เหนือธรรมชาติ

โดยไม่มีปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์แต่อย่างใดเลย!” ผู้อื่นก็จะถามว่า

“ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อท่านพูดว่าพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจเป็นปาฏิหาริย์กับการอัศจรรย์?

พระองค์ทรงสามารถพิชิตเจ้าได้อย่างไร โดยไม่ได้ทรงพระราชกิจเป็นปาฏิหาริย์กับการอัศจรรย์?” และเจ้าพูดว่า

“พระองค์ตรัส และพระองค์ได้ทรงพิชิตพวกเราโดยไม่มีการแสดงปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์อันใด

พระราชกิจของพระองค์ได้พิชิตพวกเรา” ในท้ายที่สุด หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะพูดสิ่งใดที่มีเนื้อแท้

หากเจ้าไม่สามารถพูดถึงสิ่งที่เฉพาะเจาะจง การนี้ใช่คำพยานที่แท้จริงหรือไม่?

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงพิชิตผู้คน เป็นพระวณะของพระเจ้าของพระองค์นั่นเองที่ทำเช่นนั้น
สภาวะความเป็นมนุษย์ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงการนี้ได้ นั่นไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์คนใดสามารถสัมผัสได้
และแม้แต่บรรดาผู้ที่มียึดความสามารถสูงสุดท่ามกลางผู้คนปกติก็ไม่สามารถทำการนี้ได้

ด้วยเหตุที่เทวสภาพของพระองค์สูงส่งกว่าสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใด นี่เป็นเรื่องเหนือธรรมดาสำหรับผู้คน
จะว่าไปแล้ว พระผู้สร้างทรงสูงส่งกว่าสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายไม่สามารถสูงส่งกว่าพระผู้สร้างได้ หากเจ้าสูงส่งกว่าพระองค์
พระองค์ก็จะจะไม่ทรงสามารถพิชิตเจ้าได้

และพระองค์เพียงทรงสามารถพิชิตเจ้าได้ก็เพราะพระองค์ทรงสูงส่งกว่าเจ้าเท่านั้น

พระองค์ผู้ทรงสามารถพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวงคือพระผู้สร้าง

และไม่มีผู้ใดเลยนอกจากพระองค์ที่สามารถทำพระราชกิจนี้ได้ พระวณะเหล่านี้คือ “คำพยาน” —

คำพยานประเภทที่เจ้าควรเป็น เจ้าได้รับประสบการณ์กับการติสอน การพิพากษา กระบวนการถูกลงโทษ การทดสอบ
ความพลั้งพลาด และความทุกข์ลำบากไปทีละขั้นตอน และเจ้าก็ได้ถูกพิชิตไปแล้ว

เจ้าได้ละวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเนื้อหนัง แรงจูงใจส่วนตัวของเจ้า

และความสนใจอันแนบสนิทเกี่ยวกับเนื้อหนัง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระวณะของพระเจ้าได้พิชิตหัวใจของเจ้าแล้วอย่างครบบริบูรณ์

ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่ได้เติบโตในชีวิตของเจ้ามากเท่าที่พระองค์ทรงเรียกร้อง

แต่เจ้าก็รู้จักสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดและเจ้าก็เชื่อมั่นสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำอย่างที่สุด ด้วยเหตุนี้

การนี้อาจจะได้เรียกได้ว่าคำพยาน คำพยานที่เป็นจริงและแท้จริง พระราชกิจที่พระเจ้าได้เสด็จมาทรงกระทำ

พระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนนั้น หมายถึงที่จะพิชิตมนุษย์

แต่พระองค์ก็กำลังทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ ยุติยุค

และดำเนินพระราชกิจแห่งการสรุปปิดตัวให้เสร็จสิ้นด้วยเช่นกัน พระองค์กำลังทรงยุติทั้งยุค

ช่วยมนุษยชาติทั้งปวงให้รอด ช่วยให้นุษยชาติพ้นจากบาปเป็นครั้งสุดท้าย

พระองค์กำลังทรงได้รับมนุษยชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างอย่างครบถ้วน เจ้าควรเป็นคำพยานต่อทั้งหมดนี้

เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ายามากมายเหลือเกิน

เจ้าได้เห็นพระราชกิจด้วยตาของเจ้าเองและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจด้วยตนเองโดยเฉพาะ

เมื่อเจ้าได้ไปถึงวาระสุดท้ายแล้ว

เจ้าต้องไม่ไร้ความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานซึ่งเป็นภาระรับผิดชอบของเจ้า

นั่นคงจะเป็นเรื่องน่าเวทนาเสียจริง! ในอนาคต เมื่อข่าวประเสริฐได้ถูกเผยแผ่ออกไป

เจ้าควรที่จะสามารถพุดถึงความรู้ของเจ้าเอง ให้คำพยานต่อทั้งหมดที่เจ้าได้รับในหัวใจของเจ้า

และไม่เก็บสำรองความพยายามเอาไว้เลย นี่คือนี่สิ่งที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรบรรลุ
สิ่งใดคือนัยสำคัญตามจริงของช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระเจ้า? ผลของการนั้นคือสิ่งใด?
และการนั้นได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นในมนุษย์ไปมากเพียงใด? ผู้คนควรทำสิ่งใด?
เมื่อพวกเขาสามารถพูดถึงพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้ทรงกระทำนับตั้งแต่เสด็จมายังแผ่นดินโลกได้อย่างชัดเจน เช่นนั้นแล้วคำพยานของเจ้าก็จะครบบริบูรณ์
เมื่อเจ้าสามารถพูดถึงห้าสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน นั่นคือนัยสำคัญของพระราชกิจของพระองค์
เนื้อหาของพระราชกิจ เนื้อหาของพระราชกิจ อุปนิสัยที่พระราชกิจเป็นตัวแทน และหลักการของพระราชกิจ
เช่นนั้นแล้วนี่ก็จะพิสูจน์ว่าเจ้ามีความสามารถที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า ว่าเจ้าทรงความรู้อย่างแท้จริง
ข้อพึงประสงค์ของเราต่อพวกเจ้านั้นไม่สูงมากนัก
และสามารถบรรลุได้โดยบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง
หากเจ้าปลงใจที่จะเป็นหนึ่งในพยานของพระเจ้า เจ้าต้องเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดและสิ่งที่พระองค์ทรงรัก
เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์ไปมากมาย โดยผ่านทางพระราชกิจนี้
เจ้าต้องมารู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์
เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์
และใช้ความรู้นี้ให้คำพยานเกี่ยวกับพระองค์และปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า เจ้าอาจพูดเพียงว่า “พวกเรารู้จักพระเจ้า
การพิพากษาและการติสอนของพระองค์รุนแรงมาก พระวณะของพระองค์เข้มงวดมาก
พระวณะเหล่านั้นชอบธรรมและเปี่ยมบารมีมาก
และพระวณะเหล่านั้นมีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้โดยมนุษย์คนใด”
แต่พระวณะเหล่านั้นที่ท้ายที่สุดแล้วจัดเตรียมสำหรับมนุษย์หรือไม่? สิ่งใดคือผลของพระวณะเหล่านั้นต่อผู้คน?
เจ้ารู้จริงหรือไม่ว่าพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนนี้เป็นประโยชน์มากที่สุดต่อเจ้า?
การพิพากษาและการติสอนของพระเจ้ายกกำลังเปิดโปงความเป็นกบฏและความเสื่อมทรามของเจ้าใช่หรือไม่?
การพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าสามารถขบไล่สิ่งโสम्मและเสื่อมทรามเหล่านั้นภายในตัวเจ้าและชำระสิ่ง
เหล่านั้นให้สะอาดได้ใช่หรือไม่? หากไม่มีการพิพากษาและการติสอน เจ้าจะกลายเป็นสิ่งใด?
อันที่จริงแล้วเจ้าระลึกได้หรือไม่ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าซาตานได้ทำให้เจ้าเสื่อมทรามจนถึงระดับที่ถล่มที่สุด?
ในวันนี้ พวกเจ้าควรเตรียมตัวพวกเจ้าให้พร้อมสรรพด้วยสิ่งเหล่านี้และรู้จักสิ่งเหล่านี้ให้ดี
การเชื่อในพระเจ้าในปัจจุบันนี้ไม่ใช่ความเชื่อที่พวกเขาจะจินตนาการ—ว่าการอ่านพระวณะของพระเจ้า
อธิษฐาน ขบร้อง เค้นรำ ปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และดำเนินชีวิตของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกตินั้นก็เพียงพอแล้ว
การเชื่อจะสามารถเรียบง่ายได้ขนาดนั้นจริงหรือไม่? ผลลัพธ์ทั้งหลายคือบุญแ่สำคัญ
มันไม่ใช่เจ้ามีก็หนทางที่จะทำสิ่งทั้งหลาย

แต่มันกลับอยู่ที่ว่าเจ้าสามารถสัมผัสผลลัพธ์ที่ดีที่สุดได้อย่างไรกันแน่ต่างหาก

เจ้าอาจสามารถเทิดทูนพระวณะของพระเจ้าและกล่าวอธิบายความรู้บางอย่างของเจ้า

แต่เมื่อเจ้าละวางสิ่งเหล่านั้น เจ้าก็ไม่มีสิ่งใดจะพูด

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าสามารถเพียงพูดเรื่องตัวอักษรและคำสอนเท่านั้น แต่ขาดพร่องความรู้เกี่ยวกับประสบการณ์

ในวันนี้ จะไม่เป็นประโยชน์เลยหากเจ้าล้มเหลวที่จะจับความเข้าใจสิ่งที่สำคัญยิ่งยวด—

การนี้สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเข้าสู่ความเป็นจริง! จงเริ่มต้นฝึกฝนตัวเจ้าเองดังนี้ กล่าวคือ ประการแรก

จงอ่านพระวณะของพระเจ้า มารู้จักคำศัพท์ทางจิตวิญญาณภายในพระวณะเหล่านั้นให้ดี จงค้นหานิมิตหลักๆ

ภายในพระวณะเหล่านั้น จงระบุส่วนทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการฝึกฝนปฏิบัติ

จงวาดองค์ประกอบทั้งหมดเหล่านี้เข้าด้วยกันที่ละอัน จงเข้าสู่องค์ประกอบเหล่านั้นภายในประสบการณ์ของเจ้า

เหล่านี้คือสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่เจ้าต้องจับความเข้าใจ

การฝึกฝนปฏิบัติที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดเมื่อกินและดื่มพระวณะของพระเจ้านี้คือการนี้ กล่าวคือ

เมื่อได้อ่านพระวณะของพระเจ้าบทหนึ่งแล้ว

เจ้าต้องสามารถระบุตำแหน่งของส่วนสำคัญที่เกี่ยวข้องกับนิมิตได้

และเจ้ายังต้องสามารถระบุตำแหน่งของส่วนสำคัญที่สัมพันธ์กับการฝึกฝนปฏิบัติได้ด้วยเช่นกัน

จงใช้นิมิตเป็นรากฐาน และจงใช้การฝึกฝนปฏิบัติเป็นเครื่องนำทางในชีวิตของเจ้า

เหล่านี้คือสิ่งที่พวกเจ้าขาดพร่องมากที่สุดในบรรดาทั้งหมด

และเป็นความลำบากยากเย็นอันใหญ่หลวงที่สุดของพวกเจ้า ในหัวใจของพวกเจ้า

พวกเจ้าแทบจะไม่ให้ความสนใจกับสิ่งเหล่านั้นเลย โดยทั่วไปแล้ว

พวกเจ้าทั้งหมดดำรงอยู่ภายในสภาวะของความขี้เกียจ ไร้แรงจูงใจ ไม่เต็มใจที่จะทำการพลีอุทิศส่วนตัวอันใด

หรือไม่ก็เจ้ารออย่างนิ่งเฉย และบางคนยังร้องทุกข์เสียด้วยซ้ำ

พวกเขาไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญของพระราชกิจของพระเจ้า

และเป็นการยากสำหรับพวกเขาที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง

ผู้คนเช่นนั้นรังเกียจความจริงและในท้ายที่สุดจะถูกกำจัดทิ้ง

ไม่มีผู้ใดเลยท่ามกลางพวกเขาที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และไม่มีผู้ใดเลยที่อาจรอดชีวิต

หากผู้คนไม่มีความแน่วแน่สักเล็กน้อยซึ่งใช้เพื่อดำเนินการกำลังบังคับของชาตान

เช่นนั้นแล้วพวกเขาย่อมเกินที่จะหวัง!

ตอนนี้

การที่การไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้าจะมีประสิทธิภาพหรือไม่นั้นถูกประเมินวัดโดยสิ่งที่พวกเจ้าครองในปัจจุบัน

นี่คือสิ่งที่ใช้ในการกำหนดพิจารณาบทอวสานของพวกเจ้า กล่าวคือ

บททวสานของพวกเจ้าได้รับการเปิดเผยในการพลีอุทิศที่พวกเจ้าได้ทำและสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าได้ทำ
บททวสานของพวกเจ้าจะรู้ได้ก็โดยการไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้า ความเชื่อของพวกเจ้า และสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำ
ท่ามกลางพวกเจ้าทั้งหมด มีหลายคนที่จะได้รับความรอดไปแล้ว
ด้วยเหตุที่วันนี้คือวันแห่งการเปิดเผยบททวสานของผู้คน และเราจะไม่สับสนปนเปในงานของเรา
เราจะไม่นำทางพวกที่เกินกว่าจะได้รับความรอดอย่างครบถ้วนบริบูรณ์เข้าสู่ยุคถัดไป
จะมีเวลาที่งานของเราแล้วเสร็จ
เราจะไม่ทำงานกับบรรดาซากศพส่งกลิ่นเหม็นและไร้จิตวิญญาณเหล่านั้นที่ไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดเลย
ตอนนี้คือยุคสุดท้ายแห่งความรอดของมนุษย์ และเราจะไม่ทำงานที่ไร้ประโยชน์
จงอย่าทวงดึงฟ้าและแผ่นดินโลก—บททวสานของโลกกำลังมา นั่นมีอาจหลีกเลี่ยงได้ สิ่งทั้งหลายได้มาถึงจุดนี้
และไม่มีสิ่งใดที่เจ้าในฐานะมนุษย์สามารถทำเพื่อหยุดสิ่งเหล่านั้นได้
เจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งทั้งหลายดังที่เจ้าปรารถนาได้ เมื่อวานนี้
เจ้าไม่ได้จ่ายราคาเพื่อไล่ตามเสาะหาความจริงและเจ้าไม่ได้จงรักภักดี วันนี้ เวลานั้นได้มาถึงแล้ว
เจ้าเกินกว่าจะได้รับความรอด และพรุ่งนี้เจ้าจะถูกกำจัดทิ้ง และจะไม่มีการเอื้อระเหยสำหรับความรอดของเจ้า
ถึงแม้ว่าหัวใจของเราจะอ่อนโยนและเรากำลังทำอย่างสุดความสามารถที่จะช่วยเจ้าให้รอด
หากเจ้าไม่เพียรพยายามในนามของเจ้าเองหรือไม่คิดอะไรด้วยตัวเจ้าเอง การนี้มีอันใดหรือที่เกี่ยวข้องกับเรา?
พวกที่คิดถึงเพียงแค่นี้อาณัติของพวกเขานั้นและพวกที่ชื่นชมสิ่งสูง
พวกที่ดูเหมือนว่าเชื่อแต่เป็นผู้ที่ไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง พวกที่เข้าร่วมในเวชกรรมและเวทมนตร์ชั่ว พวกที่สำส่อน
กระเซอะกระเซิงและมอมแมม พวกที่ขโมยเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์และสิ่งทรงครองของพระองค์
พวกที่รักการติดสินบน พวกที่ฝืนถึงการขึ้นสู่สวรรค์อย่างหาสาระไม่ได้ พวกที่โอหังและทะนงตน
พวกที่เพียรพยายามเพียงเพื่อชื่อเสียงและโชคลาภส่วนตัวเท่านั้น พวกที่กระจายคำพุดลวงเกินไม่รู้จักสูงต่ำ
พวกที่หมิ่นประมาทพระเจ้าพระองค์เอง
พวกที่ไม่ทำสิ่งใดเลยนอกจากทำการคัดค้านต่อต้านและใส่ร้ายป้ายสีพระเจ้าพระองค์เอง
พวกที่จัดตั้งหมู่คณะและแสวงหาความเป็นอิสระ พวกที่ยกย่องตัวพวกเขาเองเหนือพระเจ้า
พวกผู้ชายและผู้หญิงวัยหนุ่มสาว วัยกลางคน
และวัยชราหิบบ้างแหละแหละเหล่านั้นที่ติดบ่วงอยู่ในความมกมากในกาม
พวกผู้ชายและผู้หญิงเหล่านั้นที่ชื่นชมชื่อเสียงและโชคลาภส่วนตัวและไล่ตามเสาะหาสถานะส่วนตัวท่ามกลางค
นอื่น พวกผู้คนที่ไม่กลับใจเหล่านั้นที่ติดกับดักอยู่ในบาป—
พวกเขาทั้งหมดไม่เกินกว่าจะได้รับความรอดหรือ? ความมกมากในกาม บาปหนา เวชกรรมชั่ว เวทมนตร์
ความจ้วงจาบหยาบคาย คำพุดลวงเกินไม่รู้จักสูงต่ำล้วนแต่วิ่งพล่านอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า

และความจริงและพระวณะแห่งชีวิตก็ถูกเหยียบย่ำในท่ามกลางพวกเจ้า

และภาษาอันบริสุทธิ์ก็ถูกทำให้มัวหมองท่ามกลางพวกเจ้า

พวกเจ้าคนต่างชาติทั้งหลายที่ล้าพองไปด้วยความโสมมและความไม่เชื่อฟัง!

บทพยานสุดท้ายของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร? พวกที่รักเนื้อหนัง ผู้ที่กระทำเวทมนตร์เกี่ยวกับเนื้อหนัง และผู้ที่ติดบ่วงอยู่ในบาปแบบมกมากในความสามารถมีความกล้าบ้าบิ่นที่จะดำรงชีวิตต่อไปได้อย่างไร!

เจ้าไม่รู้หรือว่าผู้คนเช่นพวกเจ้านั้นคือบรรดาหนอนแมลงที่เกินกว่าจะได้รับความรอด?

สิ่งใดเล่าทำให้เจ้ามีสิทธิเรียกร้องการนี้และการนั้น? จนถึงวันนี้

ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้เพียงเล็กน้อยในพวกที่ไม่รักความจริงและรักเพียงเนื้อหนังเท่านั้น—

ผู้คนเช่นนั้นจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร? พวกที่ไม่รักหนทางแห่งชีวิต

ผู้ที่ไม่ยกย่องพระเจ้าและเป็นคำพยานต่อพระองค์ ผู้ที่วางอุบายเพื่อประโยชน์แห่งสถานะของพวกเขาสอง

ผู้ที่สรรเสริญตัวพวกเขาเอง—แม้กระทั่งวันนี้พวกเขาไม่ใช่ยังคงเป็นเหมือนเดิมหรือหรือ?

สิ่งใดหรือคือคุณค่าในการช่วยพวกเขาให้รอด? การที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่

ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าความอาวุโสของเจ้านั้นมีมากน้อยเพียงใดหรือว่าเจ้าได้ทำงานมาแล้วจนถึงขณะนี้เป็นเวลากี่ปีแล้ว และนับประสาอะไรที่มันจะขึ้นอยู่กับว่าเจ้าได้สร้างสมวิถีสถานะมามากน้อยเพียงใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันขึ้นอยู่กับว่าการไล่ตามเสาะหาของเจ้าได้ให้ผลแล้วหรือไม่

เจ้าควรที่จะรู้ว่าบรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดคือ “ต้นไม้ม” ที่ให้ผล

ไม่ใช่ต้นไม้มที่มีใบไม้มเขียวชอุ่มและดอกไม้อันอุดมที่ยังไม่เคยออกผลเลย

ต่อให้เจ้าได้ใช้เวลาหลายปีร่อนเร่ไปตามท้องถนน นั่นสำคัญอะไรเล่า? คำพยานของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเคารพของเจ้าที่มีต่อพระเจ้านั้นน้อยกว่าความรักของเจ้าที่มีให้ตัวเจ้าเองและความอยากได้อีกมีอันเต็มไปด้วยต้นหาของเจ้ายิ่งนัก—บุคคลประเภทนี้ไม่ใช่คนเสื่อมหรือหรือ?

พวกเขาจะสามารถเป็นวัตถุตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับความรอดได้อย่างไร?

ธรรมชาติของเจ้านั้นไม่สามารถแก้ไขได้ เจ้าเป็นกบฏมากเกินไป เจ้านั้นเกินกว่าที่จะได้รับความรอด!

ผู้คนเช่นนั้นไม่ใช่พวกที่จะถูกกำจัดหรือหรือ?

เวลาทำงานของเราแล้วเสร็จไม่ใช่เวลาแห่งการมาถึงของวันสุดท้ายของเจ้าหรือหรือ?

เราได้ทำงานมากมายเหลือเกินและได้กล่าววณะไปมากมายเหลือเกินท่ามกลางพวกเจ้า—

สิ่งเหล่านั้นมากมายเพียงใดได้เข้าสู่ของพวกเจ้าอย่างแท้จริง? สิ่งเหล่านั้นมากมายเพียงใดที่เจ้าได้เคยเชื่อฟัง?

เมื่องานของเราสิ้นสุด นั่นจะเป็นเวลาที่เจ้าหยุดต่อต้านเรา เวลาที่เจ้าหยุดยืนด้านเรา ขณะที่เราทำงาน

พวกเจ้าปฏิบัติตนต่อต้านเราอยู่เนื่องนิตย์ พวกเจ้าไม่เคยปฏิบัติตามวณะของเรา เราทำงานของเรา และเจ้าก็ทำ “งาน” ของเจ้าเอง สร้างราชอาณาจักรน้อยของเจ้าเอง พวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดนอกจากฝูงสุนัขจิ้งจอกและสุนัข

ทำทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นการต่อต้านเรา!

เจ้ากำลังพยายามอยู่เนืองนิตย์ที่จะนำพาพวกที่มอบความรักอันไม่แบ่งแยกของพวกเราให้แก่เจ้าเข้ามาสู่อ้อมกอดของเจ้า—ความเคารพของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์ลวง!

เจ้าไม่มีความเชื่อฟังหรือความเคารพเลย

และทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำนั้นเต็มไปด้วยเล่ห์ลวงและเป็นการหมิ่นประมาท!

ผู้คนเช่นนั้นสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่?

พวกมนุษย์ที่ไร้ศีลธรรมในทางเพศและบ้าคั่นหาต้องการที่จะดึงดูดหญิงโสเภณีชั่วสวาทเข้ามาหาพวกเขาเสมอ!

เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขาเอง เราจะไปช่วยพวกปีศาจที่ไร้ศีลธรรมในทางเพศเช่นนั้นอย่างแน่นอน

เราเกลียดชังพวกเจ้าปีศาจโสम्म และความบ้าคั่นหาและความชั่วสวาทของพวกเจ้าจะผลึกพวกเจ้าลงสู่นรก

พวกเจ้ามีสิ่งใดหรือที่จะพูดเพื่อตัวพวกเจ้าเอง? พวกเจ้าปีศาจโสम्मและวิญญาณชั่วนั้นช่างน่าอับอายนัก!

เจ้าช่างน่าขยะแขยงนัก! ขยะเช่นนั้นจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร?

พวกเขาที่ติดบ่วงในบาปยังคงสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่? ในวันนี้ ความจริงนี้ หนทางนี้

และชีวิตนี้ไม่ได้ดึงดูดใจพวกเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเจ้ากลับถูกดึงดูดใจโดยบาปนา โดยเงินตรา

โดยจุดยืน ชื่อเสียง และผลกำไร โดยความชื่นชมยินดีของเนื้อหนัง

โดยความหล่อเหลาของพวกผู้ชายและเสน่ห์ของพวกผู้หญิง

สิ่งใดหรือที่ทำให้พวกเจ้ามีคุณสมบัติที่จะได้เข้าสู่ราชอาณาจักรของเรา?

ภาพลักษณ์ของพวกเจ้ายิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ สถานะของพวกเจ้าสูงกว่าของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ

คงไม่ต้องพูดถึงเกียรติยศของพวกเจ้าท่ามกลางพวกมนุษย์—พวกเจ้าได้กลายเป็นรูปเคารพที่ผู้คนเคารพบูชา

เจ้าไม่ได้กลายเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์แล้วหรือ? เมื่อบททอสาณของผู้คนถูกเปิดเผย

ซึ่งก็เป็นเวลาที่พระราชกิจแห่งความรอดจะเข้าใกล้ตอนจบด้วยเช่นกัน

คนเหล่านั้นมากมายในท่ามกลางพวกเจ้าจะเป็นซากศพที่เกินกว่าจะได้รับความรอดและจะต้องถูกกำจัดทิ้ง

ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งความรอด เราใจดีและดีต่อผู้คนทั้งหมด เมื่อพระราชกิจสรุปปิดตัวลง

บททอสาณของผู้คนต่างชนิดกันจะถูกเปิดเผย และในเวลานั้น เราจะไมใจดีและไม่ดีอีกต่อไป

ด้วยเหตุที่บททอสาณของผู้คนจะได้ถูกเปิดเผยแล้ว

และแต่ละคนจะได้ถูกแยกชั้นไปตามประเภทของพวกเขาแล้ว

และจะไม่มีประโยชน์เลยในการทำงานแห่งความรอดอันใดอีก เพราะยุคแห่งความรอดจะได้ผ่านไปแล้ว

และเมื่อได้ผ่านไปแล้ว มันก็จะไม่หวนคืน

การปฏิบัติ (8)

พวกเจ้ายังคงไม่เข้าใจแง่มุมอันหลากหลายของความจริง
และยังคงมีข้อผิดพลาดและการเบี่ยงเบนมากมายในการปฏิบัติของเจ้า ในหลายๆ ด้าน
เจ้าใช้ชีวิตไปตามมโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการของเจ้า
ไม่เคยมีความสามารถที่จะจับใจความหลักการต่างๆ ของการปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้
มันยังคงจำเป็นที่จะต้องนำผู้คนให้เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง อีกนัยหนึ่ง
เพื่อพวกเขาจะมีความสามารถที่จะควบคุมชีวิตมนุษย์และชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา
นำแง่มุมทั้งสองด้านไปปฏิบัติ และเพื่อที่พวกเขาจะไม่จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนหรือการนำบ่อยๆ
เมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะมีวุฒิภาวะอันแท้จริง และต่อให้ไม่มีใครที่จะนำเจ้าในอนาคต
เจ้าจะยังคงมีความสามารถที่จะผ่านประสบการณ์ได้ด้วยตัวเจ้าเอง ในวันนี้
หากเจ้าจับใจความได้ว่าแง่มุมใดของความจริงที่สำคัญยิ่งขาดและแง่มุมใดไม่ได้สำคัญยิ่งขาด ในอนาคต
เจ้าจะมีความสามารถที่จะเข้าสู่ความเป็นจริงได้ ในวันนี้ พวกเจ้ากำลังถูกนำทางเข้าสู่เส้นทางที่ถูกต้อง
เปิดโอกาสให้พวกเจ้าได้เข้าใจความจริงหลายประการ และในอนาคตเจ้าจะมีความสามารถที่จะไปได้ลึกกว่า
อาจกล่าวได้ว่าสิ่งที่ผู้คนกำลังถูกทำให้เข้าใจในตอนนี้อีกคือ หนทางซึ่งบริสุทธิ์ที่สุด ในวันนี้
เจ้ากำลังถูกนำเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง—และครั้งวันหนึ่ง ไม่มีใครที่จะนำเจ้า
เจ้าก็จะปฏิบัติและก้าวหน้าไปได้ลึกยิ่งขึ้นตามเส้นทางนี้ซึ่งบริสุทธิ์ที่สุดในทั้งหมด ในวันนี้
ผู้คนกำลังถูกทำให้เข้าใจว่าการปฏิบัติแบบไหนที่ถูกต้องและแบบไหนที่เบี่ยงเบน หลังจากที่ได้เข้าใจสิ่งต่างๆ
เหล่านี้แล้ว ในอนาคต ประสบการณ์ของพวกเขาจะยิ่งลึกยิ่งขึ้น ในวันนี้ มโนคติที่หลงผิด การจินตนาการ
และความเบี่ยงเบนในการปฏิบัติของพวกเขาจะถูกทำให้กลับตาลปัตร
และเส้นทางของการปฏิบัติและการเข้าสู่ก็กำลังถูกเปิดเผยต่อพวกเจ้า
ซึ่งหลังจากสิ่งนี้แล้วช่วงระยะนี้ของพระราชกิจก็จะสิ้นสุดลง
และพวกเจ้าจะเริ่มเดินทางต่อไปบนเส้นทางที่พวกเจ้าเหล่านั้นจะเดิน ถึงตอนนั้น งานของเราจะเสร็จสิ้น
และจากจุดนั้นเป็นต้นไป พวกเจ้าจะไม่ได้พบเราอีก ในวันนี้ วุฒิภาวะของพวกเจ้ายังคงขาดแคลนอยู่
มีความยากลำบากต่างๆ มากมายที่เกิดจากธรรมชาติและธาตุแท้ของมนุษย์ และดังนั้น
จึงมีบางสิ่งซึ่งหยั่งรากลึกที่ยังไม่ได้ถูกขุดออกมาเช่นกัน
เจ้าไม่เข้าใจรายละเอียดที่ละเอียดอ่อนกว่านี้ในธรรมชาติและธาตุแท้ของผู้คน
และยังคงต้องการให้เราชี้ให้เห็นรายละเอียดเหล่านั้น
มิฉะนั้นแล้วพวกเจ้าจะไม่สามารถที่จะระลึกได้ถึงรายละเอียดเหล่านั้น ณ จุดหนึ่งเมื่อสิ่งต่างๆ
ภายในกระดูกและเลือดของพวกเขาถูกตีแผ่ออกมา นี่คือนสิ่งที่รู้จักกันว่าการติสสอนและการพิพากษา

เมื่องานของเราได้ถูกดำเนินการไปอย่างถ่วงน้ำหนักและครบถ้วนบริบูรณ์แล้วเท่านั้น เราจึงจะสรุปปิดตัวมัน
ยังแก่นแท้อันเลื่อมทราของพวกเจ้าถูกตีแผ่อย่างลึกลับขึ้นเพียงใด พวกเจ้าก็จะยังมีความรู้มากขึ้นเท่านั้น
และนี่จะเป็นนัยสำคัญอันยิ่งใหญ่ต่อคำพยากรณ์และการทำให้มีความเพียบพร้อมในอนาคตของพวกเจ้า
มีเพียงเมื่องานของการติสสอนและการพิพากษาของเราได้ถูกดำเนินการไปอย่างถ่วงน้ำหนักแล้วเท่านั้น
งานของเราจึงจะเสร็จสมบูรณ์ และพวกเจ้าจะรู้จักเราจากการติสสอนและการพิพากษาของเรา
ไม่เพียงแต่เจ้าจะรู้จักอุปนิสัยและความชอบธรรมของเราเท่านั้น แต่ ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ
เจ้าจะรู้จักการติสสอนและการพิพากษาของเรา

ผู้คนจำนวนมากท่ามกลางพวกเจ้ามีมโนคติที่หลงผิดมากมายใหญ่หลวงเกี่ยวกับความใหม่และระดับของรายละเอียด
ของงานของเรา ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม พวกเจ้าควรจะเห็นว่างานของเรานั้นใหม่และลงรายละเอียด
และเห็นว่าเราสอนพวกเจ้าให้ฝึกฝนปฏิบัติแบบตัวต่อตัว โดยจับข้อมือเจ้า
นี่เท่านั้นที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเจ้าและต่อความสามารถของพวกเจ้าที่จะตั้งมั่นในอนาคต
มิฉะนั้นแล้ว พวกเจ้าคงจะเป็นดังใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วง โรยรา ซีดเหลือง และเฉาแห้ง โดยไม่มีค่าแม้กระทั่งเผือกเดียว
พวกเจ้าควรรู้ว่าเรารู้ทุกสิ่งในหัวใจและจิตวิญญาณของพวกเจ้า
และเจ้าควรรู้ว่างานที่เราทำและถ้อยคำที่เราพูดนั้นมีความละเอียดอ่อนอย่างใหญ่หลวง
เมื่อพิจารณาจากอุปนิสัยและขีดความสามารถของพวกเจ้าแล้ว นี่คือการที่พวกเจ้าควรจะได้รับการจัดการ
ด้วยวิธีนี้เท่านั้นที่ความรู้ของพวกเจ้าเรื่องการติสสอนและการพิพากษาของเราจะกลายเป็นมีความชัดเจนขึ้น
และต่อให้เจ้าจะไม่รู้ในวันนี้ พรุ่งนี้เจ้าก็จะรู้ สิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นใดๆ
ก็ตามจะพินาศลงท่ามกลางวณะแห่งการติสสอนและการพิพากษาของเรา
ด้วยเพราะเราไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการต่อต้านของบุคคลใดเลยที่จะมีต่อเรา

พวกเจ้าจะต้องมีความสามารถที่จะควบคุมชีวิตของเจ้าเองได้อย่างมีเหตุผล
เจ้าอาจจัดระเบียบแต่ละวันอย่างไรก็ได้ตามที่เจ้าปรารถนา เจ้าเป็นอิสระที่จะทำอะไรก็ได้ที่เจ้าพอใจ
เจ้าอาจอ่านพระวณะของพระเจ้า ฟังเพลงสรรเสริญ หรือคำเทศนา หรือเขียนบันทึกต่างๆ เกี่ยวกับการเฝ้าเดี่ยว
และหากมันทำให้เจ้าสนใจ เจ้าอาจเขียนเพลงสรรเสริญขึ้นมาสักหลายเพลง
ทั้งหมดนี้ไม่ประกอบขึ้นเป็นชีวิตที่เหมาะสมหรือหรือ?
เหล่านี้คือสิ่งที่ควรจะเป็นส่วนของชีวิตมนุษย์ชีวิตหนึ่ง ผู้คนควรใช้ชีวิตตามธรรมชาติ
มีเพียงเมื่อพวกเขาได้เก็บเกี่ยวผลทั้งในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขาแล้ว
เท่านั้น พวกเขาจึงจะสามารถได้รับการพิจารณาว่าได้เข้าสู่ชีวิตที่ปกติแล้ว
ในวันนี้เจ้าไม่ได้ขาดความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและเหตุผล
เพียงในด้านที่เกี่ยวข้องกับสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น ยังมีมิติต่างๆ มากมายเช่นกันที่ควรเป็นที่รู้กันว่า

ผู้คนจะต้องมีคิดหัว และไม่ว่าเจ้าจะเผชิญกับบทเรียนอะไรก็ตาม นั่นเป็นบทเรียนที่เจ้าควรเรียนรู้
เจ้าจะต้องมีความสามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสภาวะแวดล้อมได้
การปรับปรุงระดับการศึกษาของเจ้าจะต้องทำเป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่าที่มันจะได้ผลดอกออกผล
มีบางสิ่งที่เจ้าจะต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมเพื่อชีวิตมนุษย์ที่ปกติ
และเจ้ายังจะต้องเข้าใจการเข้าสู่ชีวิตของเจ้าอีกด้วย วันนี้ เจ้าได้มาเข้าใจพระวณะของพระเจ้าหลายคำ—
อ่านพระวณะอีกครั้งในตอนนี้—ที่เจ้าเคยไม่เข้าใจในเวลานั้น และแล้วหัวใจของเจ้าก็มั่นคงมากขึ้น
เหล่านี้คือผลลัพธ์ที่เจ้าได้มาด้วยเช่นกัน ในวันนี้
ก็ตามที่เจ้ากินและดื่มพระวณะของพระเจ้าและมีความเข้าใจภายในตัวเจ้าสักเล็กน้อย
เจ้าก็สามารถเข้าสนิทกันกับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเจ้าได้อย่างเป็นอิสระ
นี่ไม่ใช่ชีวิตที่เจ้าควรมีหรือ? บางคราว คำถามบางคำถามถูกหยิบยกขึ้นมา
หรือเจ้าได้ครอบครองหัวใจพูดคุยหัวใจหนึ่ง และมันทำให้เจ้ายังรู้ได้ดีขึ้น
และทำให้เจ้ามีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและสติปัญญามากขึ้น เปิดโอกาสให้เจ้าเข้าใจความจริงบางอย่าง—
และนี่ไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่ภายในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งพูดถึงกันในวันนี้หรือหรือ?
เป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ที่จะนำเพียงแง่มุมด้านหนึ่งของชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณไปปฏิบัติ
การกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า การอธิษฐาน และการขับร้องเพลงสรรเสริญต่างๆ
ล้วนแล้วประกอบขึ้นเป็นชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ และเมื่อเจ้ามีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ
เจ้ายังจะต้องมีชีวิตของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติเช่นกัน ในวันนี้
สิ่งที่พูดกันอย่างมากมายเป็นไปเพื่อให้เหตุผลและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกแก่ผู้คน
เพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขามีชีวิตของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ การมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหมายถึงอะไร
การมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลที่ปกติหมายถึงอะไร เจ้าควรมีสัมพันธภาพกับผู้คนอย่างไร—
เจ้าควรเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยสิ่งต่างๆ เหล่านี้ผ่านการกินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า
และสิ่งที่จำเป็นต้องได้จากเจ้านั้นจึงจะสามารถบรรลุได้โดยผ่านทางสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
จงเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยสิ่งต่างๆ ที่เจ้าควรมีคิดหัวเจ้าไว้และอย่าทำเกินสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม
บางคนใช้ถ้อยคำและคำศัพท์ทุกลักษณะ และในการนี้พวกเขากำลังโอ้อวดเสน่ห์ของพวกเขา และมีคนอื่นๆ
ซึ่งอ่านหนังสือทุกชนิด ซึ่งในนั้น พวกเขาปล่อยใจดื่มด่ำไปกับความอยากต่างๆ ของเนื้อหนัง
พวกเขาถึงขั้นศึกษาและเลียนแบบชีวประวัติต่างๆ และคำพูดอ้างอิงต่างๆ
ของบรรดาผู้ที่เรียกกันว่าบุคคลยิ่งใหญ่ของโลก และอ่านหนังสือลามกอนาจารต่างๆ—
นี่ยังนำหวัระเข้าไปใหญ่! ผู้คนเยี่ยงนี้ไม่รู้เส้นทางสู่การเข้าสู่ชีวิต
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้ พวกเขาไม่รู้แม้กระทั่งจะใช้แต่ละวันอย่างไร

เช่นนั้นคือความว่างเปล่าของชีวิตของพวกเขา! พวกเขาไม่รู้เท่าทันต่อสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่โดยสิ้นเชิง
ทั้งหมดที่พวกเขาทำคือพูดและสื่อสารกับคนอื่น ๆ ราวกับว่าการพูดนั้นทดแทนการเข้าสู่ของพวกเขาเอง
พวกเขาไม่มีความละเอียดใจหรือ? เหล่านี้คือผู้คนซึ่งไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตอย่างไร และผู้ซึ่งไม่เข้าใจชีวิตมนุษย์
พวกเขาใช้เวลาทั้งวันไปกับการตะกรุมตะกรามจนพุงกาง และทำสิ่งต่างๆ ที่ไร้ประโยชน์—
อะไรคือประโยชน์ของการใช้ชีวิตแบบนี้? เราได้เห็นสำหรับผู้คนมากมายนั้น นอกเหนือจากการทำงาน
การกิน และการแต่งกายแล้ว อีกอย่างก็คือ เวลาอันมีค่าของพวกเขาถูกจับจองโดยสิ่งต่างๆ ที่ไร้ความหมาย
ไม่ว่าจะเป็นการเล่นสนุกและการเล่นตลกไร้สาระ การนินทา หรือการนอนไปจนหมดวัน

นี่คือชีวิตของวิสุทธิชนหรือ? นี่คือนิยามของบุคคล ปกติหรือ?

ชีวิตเช่นนั้นสามารถทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมได้หรือไม่ในเมื่อมันเป็นชีวิตต่ำ ลำห้ และปล่อยปละละเลย?

เจ้าเต็มใจจนหรือ ที่จะยอมเสียสิทธิ์ของตัวเองให้แก่ซาตานโดยเปล่าประโยชน์? เมื่อชีวิตของผู้คนนั้นง่าย

และไม่มีความทุกข์ในสภาวะแวดล้อมของพวกเขา พวกเขายอมไม่สามารถที่จะได้รับประสบการณ์

ในสภาวะแวดล้อมที่สุขสบาย เป็นการง่ายสำหรับผู้คนที่กลายเป็นเลวทราม—

แต่สภาวะแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยทำให้เจ้าอธิษฐานด้วยความเร่งด่วนมากขึ้น

และทำให้เจ้าจะไม่กล้าผลจากพระเจ้า ยิ่งชีวิตของผู้คนง่ายขึ้นและน่าเบื่อขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะรู้สึกว่ามีประโยชน์ในการมีชีวิตอยู่มากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็จะรู้สึกว่าเขาควรจะตายเสียดีกว่า เนื้อหนังของผู้คนที่เลื่อมทรามเป็นอย่างนี้เอง

พวกเขาได้ประโยชน์ก็ต่อเมื่อพวกเขาถูกตีแผ่ในการทดสอบเท่านั้น

ช่วงระยะนั้นของพระราชกิจของพระเยซูได้ถูกปฏิบัติเสร็จสิ้นในยูเดียและกาลิลี

และบรรดาประชาชาติไม่ได้ตระหนักรู้ในเรื่องนี้ พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเป็นความลับอย่างสูง

และไม่มีชนชาติใดนอกเหนือจากอิสราเอลตระหนักรู้ในเรื่องนี้

จนเมื่อพระเยซูได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์และพระราชกิจนั้นได้ก่อให้เกิดความโกลาหลแล้วเท่านั้น

ผู้คนจึงได้ตระหนักรู้ถึงเรื่องนี้ และในเวลานั้นพระองค์ก็ได้เสด็จจากไปแล้ว

พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อปฏิบัติพระราชกิจหนึ่งช่วงระยะ ได้รับผู้คนบางคนไว้

และได้สำเร็จช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจลง ไม่ว่าในช่วงระยะใดของพระราชกิจก็ตามที่พระเจ้าทรงปฏิบัติ

มีผู้คนจำนวนมากที่ติดตามพระองค์ หากพระราชกิจนั้นได้ถูกดำเนินไปโดยพระองค์เองเพียงลำพัง

มันคงจะไร้ความหมาย

จะต้องมีผู้ที่ติดตามพระเจ้าจนกระทั่งพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งช่วงระยะนั้นไปจนถึงที่สุด

จนเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองนั้นได้ถูกปฏิบัติจนเสร็จสมบูรณ์แล้วเท่านั้น

ผู้คนจึงจะเริ่มปฏิบัติงานที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้น

พระราชกิจของพระเจ้าจึงจะเริ่มเผยแพร่ออกไป

พระเจ้าเพียงแค่ทรงปฏิบัติพระราชกิจในการทรงนำทางเข้าสู่ยุคใหม่ งานของผู้คนคือการสืบสานงานนั้นต่อไป ด้วยเหตุนี้ พระราชกิจของวันนี้จะไม่คงอยู่เป็นเวลานาน

ชีวิตของเรากับมนุษย์จะไม่ดำเนินไปเป็นเวลานานมากนัก เราเพียงทำงานของเราให้เสร็จสิ้น

และให้พวกเจ้าปฏิบัติหน้าที่ซึ่งพวกเจ้าควรจะปฏิบัติ

เพื่อที่งานนี้และพระกิตติคุณนี้จะสามารถเผยแพร่ออกไปได้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ท่ามกลางบรรดาประชาชาติและชนชาติอื่นๆ—ด้วยเหตุนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะสามารถทำให้หน้าที่ของพวกเจ้าในฐานะเหล่ามนุษย์ถูกล้างได้

เวลาของวันนี้มีค่ามากที่สุดในการบรรดาสิ่งทั้งปวง หากเจ้าเพิกเฉยต่อมัน เจ้าก็จะเป็นคนโง่ หาก ในสภาวะแวดล้อมนี้

เจ้ากินและดื่มพระวจนะเหล่านี้และผ่านประสบการณ์กับพระราชกิจนี้

และกระนั้นเจ้ายังคงขาดความแน่วแน่ที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง และไม่มีสำนึกรับรู้ถึงภาระเลยแม้แต่น้อย—

แล้วอนาคตของเจ้าจะเป็นอย่างไร? บุคคลเยี่ยงเจ้านั้นไม่เชียวชนต่อการกำจัดทั้งหอกหรือ?

จงรับใช้เหมือนที่คนอิสราเอลทำ

ทุกวันนี้ ผู้คนมากมายไม่ให้ความสนใจว่าควรเรียนรู้บทเรียนใดในขณะที่ประสานงานกับผู้อื่น เราได้ค้นพบว่าพวกเจ้าหลายคนไม่สามารถเรียนรู้บทเรียนได้เลยในขณะที่ประสานงานกับผู้อื่น พวกเจ้าส่วนใหญ่ยึดติดกับทัศนคติของพวกเจ้าเอง เมื่อทำงานในคริสตจักร เจ้าพูดเรื่องของเจ้า และคนอื่นก็พูดเรื่องของพวกเขา และเรื่องนั้นก็ไม่มีความสัมพันธ์กับอีกเรื่องหนึ่ง ที่จริงแล้วพวกเจ้าไม่ได้ร่วมมือกันเลย

พวกเจ้าทั้งหมดต่างหมกมุ่นอยู่กับการสื่อสารแค่ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเจ้าเอง หรือกับการปลดปล่อย “ภาระ” ที่พวกเจ้าถืออยู่ภายในตัวเจ้า โดยไม่แสวงหาชีวิตแม้ในหนทางที่เล็กน้อยที่สุดเลย

พวกเจ้าปรากฏว่าทำงานแค่พอเป็นพิธีเท่านั้น

โดยเชื่ออยู่เสมอว่าเจ้าควรเดินบนเส้นทางของเจ้าเองโดยไม่คำนึงถึงว่าคนอื่นพูดหรือทำอะไร เจ้าคิดว่าเจ้าควรสามัคคีธรรมเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเจ้า

ไม่สำคัญว่ารูปการณ์แวดล้อมของผู้อื่นอาจเป็นอย่างไรก็ตาม เจ้าไม่มีความสามารถที่จะค้นพบจุดแข็งของผู้อื่น อีกทั้งเจ้าไม่สามารถตรวจดูตัวเจ้าเองได้ การยอมรับสิ่งต่างๆ ของพวกเจ้าข้างเบี่ยงเบนและผิดพลาดอย่างแท้จริง สามารถกล่าวได้ว่าแม้กระทั่งตอนนี้พวกเจ้าก็ยังคงแสดงถึงความคิดว่าตัวเองชอบธรรมอยู่มากมาย

เสมือนว่าพวกเจ้าได้หลุดกลับไปสู่โรคภัยไข้เจ็บเก่าๆ นั้น

พวกเจ้าไม่ได้สื่อสารกันในวิธีที่จะสัมฤทธิ์ความเปิดกว้างที่ครบบริบูรณ์ ตัวอย่างเช่น

สื่อสารเกี่ยวกับว่าพวกเจ้าได้บรรลุผลลัพธ์ประเภทใดจากการทำงานในคริสตจักรบางแห่ง

หรือเกี่ยวกับสภาพเงื่อนไขเมื่อไม่นานมานี้ของสภาวะภายในของเจ้า และอีกมากมาย

พวกเจ้าไม่เคยสื่อสารเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเลย พวกเจ้าไม่มีการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติต่างๆ เช่น

การโยนมนต์ที่หลงผิดของพวกเจ้าเองทิ้งไปหรือการละทิ้งตัวพวกเจ้าเองโดยสิ้นเชิง

บรรดาผู้นำและผู้ปฏิบัติงานคิดเพียงว่าจะรักษาพี่น้องชายหญิงของพวกเราไม่ให้คิดลบได้อย่างไรและจะทำให้พวกเขาสามารถติดตามอย่างกระตือรือร้นได้อย่างไรเท่านั้น อย่างไรก็ตาม

พวกเจ้าทั้งหมดคิดว่าการติดตามอย่างกระตือรือร้นก็เพียงพอด้วยตัวมันเองแล้ว และโดยพื้นฐานแล้ว

พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจใดๆ ว่าการรู้จักตัวเจ้าเองและการละทิ้งตัวเจ้าเองหมายถึงสิ่งใด

แล้วนับประสาอะไรกับการที่พวกเจ้าจะเข้าใจว่าการรับใช้ด้วยการประสานงานกับผู้อื่นหมายถึงสิ่งใด

พวกเจ้าคิดถึงเพียงการมีเจตจำนงด้วยตัวเจ้าเองที่จะตอบแทนพระเจ้าสำหรับความรักของพระองค์

ถึงการมีเจตจำนงด้วยตัวเจ้าเองที่จะใช้ชีวิตตามลักษณะแนวแบบเปโตร นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว

พวกเจ้าก็ไม่คิดถึงสิ่งอื่นใด พวกเจ้ากล่าวแม้กระทั่งว่า ไม่สำคัญว่าผู้อื่นทำสิ่งใด

เจ้าจะไม่บนอบอย่างไม่ลืมหูลืมตา และไม่สำคัญว่าผู้อื่นจะเป็นแบบใด

เจ้าจะแสวงหาการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าด้วยตัวเจ้าเอง และนั่นจะเพียงพอแล้ว กระนั้น
ข้อเท็จจริงก็คือเจตจำนงของเจ้าไม่พบการแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมในความเป็นจริงแต่อย่างใดเลย
ทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่พวกเจ้าแสดงออกในทุกวันนี้หรือ?

พวกเจ้าแต่ละคนยึดติดกับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของพวกเจ้าเอง

และพวกเจ้าทั้งหมดต่างพึงปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

เราเห็นว่าพวกเจ้าได้รับใช้มาเป็นเวลานานยิ่งโดยไม่ได้มีความก้าวหน้ามากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในบทเรียนของการทำงานร่วมกันอย่างปรองดองนี้ พวกเจ้าไม่ได้สัมผัสผลในสิ่งใดโดยสิ้นเชิง!

เมื่อลงสู่คริสตจักร เจ้าสื่อสารในวิธีของเจ้า และคนอื่นก็สื่อสารในวิธีของพวกเขา

การประสานงานอย่างปรองดองแทบไม่เคยเกิดขึ้น

และก็เป็นจริงยิ่งขึ้นไปอีกในบรรดาผู้ติดตามที่อยู่ระดับล่างจากเจ้า นั่นจึงกล่าวได้ว่า

แทบจะไม่มีผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้าเข้าใจว่าการรับใช้พระเจ้าคืออะไร หรือคนเราควรรับใช้พระเจ้าอย่างไร

พวกเจ้าสับสนและปฏิบัติต่อบทเรียนประเภทนี้ราวกับเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ

ถึงขั้นว่ามีผู้คนมากมายที่ไม่เพียงแต่จะล้มเหลวในการปฏิบัติตามความจริงในแง่มุมนี้เท่านั้น

แต่ยังทำผิดโดยตั้งใจอีกด้วย กระทั่งพวกที่รับใช้มาเป็นเวลาหลายปีก็ต่อสู้และวางอุบายต่อต้านกันและกัน

และอิจฉาและแข่งขันกัน ทุกคนอยู่แบบตัวใครตัวมัน และพวกเขาไม่ร่วมมือกันแต่อย่างใดเลย

สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ไม่ได้แสดงถึงวุฒิภาวะจริงๆ ของพวกเจ้าหรือ?

ผู้คนอย่างพวกเจ้าที่รับใช้ร่วมกันเป็นรายวันเป็นเหมือนกับคนอิสราเอลที่รับใช้พระเจ้าพระองค์เองโดยตรงทุกวัน

ในพระวิหาร เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้คนอย่างพวกเจ้าที่รับใช้พระเจ้าจะไม่สามารถมีแนวคิดใดๆ

เกี่ยวกับวิธีการประสานงานหรือวิธีการที่จะรับใช้?

แต่ก่อนนั้น คนอิสราเอลรับใช้พระยาห์เวห์ในพระวิหาร โดยตรง และพวกเขามีอัตลักษณ์ของปุโรหิต

(แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนเป็นปุโรหิต มีเพียงบางคนที่รับใช้พระยาห์เวห์ในพระวิหารเท่านั้นที่มีอัตลักษณ์นั้น)

พวกเขาจะสวมใส่มงกุฎที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานให้แก่พวกเขา

(หมายความว่าพวกเขาได้ทำมงกุฎเหล่านี้ตามข้อพึงประสงค์ของพระยาห์เวห์

ไม่ใช่ว่าพระยาห์เวห์ทรงประทานมงกุฎเหล่านี้ให้แก่พวกเขาโดยตรง)

พวกเขายังสวมใส่เครื่องแต่งกายปุโรหิตที่พระยาห์เวห์ทรงประทานให้แก่พวกเขาด้วยเช่นกัน

และรับใช้พระองค์ในพระวิหารโดยตรงด้วยเท้าเปล่าตั้งแต่เช้าจนจบจนกลางคืน

การรับใช้พระยาห์เวห์ของพวกเขานั้นไม่ได้เป็นการทำสังเดชแต่อย่างใด

และมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับการพยายามทำหลายสิ่งหลายอย่างแบบไม่ลืมหูลืมตา

แต่ทั้งหมดได้รับการดำเนินการตามกฎหมายที่ไม่มีผู้ใดที่รับใช้พระองค์โดยตรงสามารถฝ่าฝืนได้

พวกเขาทั้งหมดต้องปฏิบัติตามกฎข้อบังคับเหล่านี้ หากมีเจตนาแล้วพวกเขาจะถูกห้ามไม่ให้เข้าสู่พระวิหาร หากมีพวกเขาคนใดละเมิดกฎเกณฑ์ของพระวิหาร—นั่นคือ หากมีผู้ใดไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระยาห์เวห์—เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นต้องได้รับการปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติที่พระองค์ได้ทรงออกไป และไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้คัดค้านสิ่งนี้หรือปกป้องผู้ล่วงละเมิดนั้น ทั้งหมดจึงต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์นี้ ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะได้รับใช้พระเจ้ามากี่ปีแล้วก็ตาม ด้วยเหตุผลนี้

ปุโรหิตมากมายเหลือเกินจึงได้สวมใส่เครื่องแต่งกายปุโรหิต และรับใช้พระยาห์เวห์ในลักษณะนี้อย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี ถึงแม้ว่าพระองค์มิได้ทรงให้การปฏิบัติพิเศษใดๆ กับพวกเขาก็ตาม พวกเขาจะถึงขั้นใช้ทั้งชีวิตของพวกเขาหน้าแท่นบูชาและในพระวิหาร

นี่คือการสำแดงถึงความจงรักภักดีและการนบนาบของพวกเขา

ไม่ต้องประหลาดใจเลยที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานพระพรเช่นนั้นให้แก่พวกเขา

ที่พวกเขาได้รับความโปรดปรานและมองเห็นกิจการทั้งหมดของพระยาห์เวห์นั้น

ทั้งหมดเป็นเพราะความจงรักภักดีของพวกเขาตนเอง ย้อนกลับไปในตอนนั้น

เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงพระราชกิจในอิสราเอลท่ามกลางประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร

พระองค์ทรงกำหนดข้อเรียกร้องที่ค่อนข้างรุนแรงต่อพวกเขา

พวกเขาทั้งหมดเชื่อฟังอย่างมากและถูกจำกัดตามธรรมเนียมปฏิบัติ

ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ทำหน้าที่พิทักษ์ความสามารถของพวกเขาในการเคารพพระยาห์เวห์

ทั้งหมดนี้คือประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระยาห์เวห์

หากปุโรหิตเหล่านี้คนใดไม่รักษาวินัยบาปหรือฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระยาห์เวห์

และหากพวกเขาถูกค้นพบโดยสามัญชน เช่นนั้นแล้ว

บุคคลนั้นจะถูกห้ามไปหน้าแท่นบูชาทันทีและถูกขว้างด้วยก้อนหินจนตาย

ศพเหล่านั้นไม่ได้รับอนุญาตให้วางไว้ในหรือรอบพระวิหาร พระยาห์เวห์ไม่ทรงอนุญาตเรื่องนั้น

ผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนั้นจะได้รับการปฏิบัติในฐานะบุคคลที่ถวายเป็น “เครื่องบูชาที่ไม่เกี่ยวกับศาสนา”

และถูกโยนลงสู่บาดาลใหญ่และถูกทำให้ถึงแก่ความตาย

แน่นอนว่าผู้คนเช่นนั้นทั้งหมดจะสูญเสียชีวิตของพวกเขา จะไม่มีผู้ใดได้รับการละเว้น มีแม้กระทั่งพวกที่ถวายเป็น

“ไฟที่ไม่เกี่ยวกับศาสนา” กล่าวคือ

ผู้คนที่ไม่พลีอุทิศในวันที่พระยาห์เวห์ทรงจัดสรรไว้จะถูกเผาด้วยไฟของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องบูชาของพวกเขา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ได้รับอนุญาตให้คงอยู่ที่แท่นบูชาต่อไป

ข้อพึงประสงค์ทั้งหลายที่มีต่อบรรดาชนนั้นมีดังต่อไปนี้: พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่พระวิหาร

หรือแม้กระทั่งสนามด้านนอกของพระวิหาร โดยไม่ล้างเท้าของพวกเขาก่อน

พวกเขาไม่สามารถเข้าสู่พระวิหารได้เว้นแต่พวกเขาจะได้สวมใส่เครื่องแต่งกายปุโรหิตของพวกเขา

พวกเขาไม่สามารถเข้าสู่พระวิหารได้เว้นแต่พวกเขาจะได้สวมมงกุฎปุโรหิตของพวกเขา

พวกเขาไม่สามารถเข้าสู่พระวิหารได้หากมีรอยเปื้อนไปด้วยศพ

พวกเขาไม่สามารถเข้าสู่พระวิหารได้หลังจากที่สัมผัสมือของบุคคลที่ไม่ชอบธรรม

เว้นแต่พวกเขาจะได้ล้างมือของพวกเขาเองเสียก่อน

และพวกเขาไม่สามารถเข้าสู่พระวิหารได้หลังจากที่ทำให้ตัวเองมัวหมองด้วยผู้หญิง (เป็นระยะเวลาสามเดือน ไม่ใช่ตลอดไป) อีกทั้งพวกเขายังไม่ได้รับอนุญาตให้มองเห็นพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ เมื่อหมดเวลา—

หมายความว่า หลังจากสามเดือนแล้วเท่านั้น

พวกเขาจึงจะได้รับอนุญาตให้สวมใส่เครื่องแต่งกายปุโรหิตที่สะอาดได้—

เมื่อนั้นพวกเขาต้องรับใช้ในสนามด้านนอกเป็นเวลาเจ็ดวันก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถเข้าสู่พระวิหารเพื่อมองเห็น

พระพักตร์ของพระยาห์เวห์ได้ พวกเขาได้รับอนุญาตให้สวมใส่เครื่องแต่งกายปุโรหิตใดๆ

นี้เฉพาะภายในพระวิหารเท่านั้น และห้ามใส่ข้างนอก

เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้พระวิหารของพระยาห์เวห์มัวหมอง

บรรดาผู้คนที่ทั้งหมดที่เป็นปุโรหิตต้องนำอาชญากรรมที่ได้ฝ่าฝืนธรรมเนียมบัญญัติของพระยาห์เวห์มาอยู่ต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ ที่ซึ่งพวกเขาจะถูกทำให้ถึงแก่ความตายโดยสามัญชน

มิฉะนั้นไฟจะบังเกิดแก่ปุโรหิตผู้ได้พบเห็นอาชญากรรมนั้น ดังนั้น

พวกเขาจึงจงรักภักดีต่อพระยาห์เวห์อย่างไม่สิ้นสุด เพราะธรรมเนียมบัญญัติของพระองค์ช่างรุนแรงสำหรับพวกเขา

และพวกเขาจะไม่มีวันกล้าที่จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระองค์ง่ายๆ อย่างแน่นอน

คนอิสราเอลจงรักภักดีต่อพระยาห์เวห์เพราะพวกเขาได้เคยเห็นเปลวเพลิงของพระองค์

และได้เห็นพระหัตถ์ที่พระองค์ทรงเตือนผู้คน

และยังเป็นเพราะพวกเขาเก็บจำความเคารพพระองค์เช่นนั้นมาตั้งแต่ดั้งเดิม ดังนั้น

สิ่งที่พวกเขาได้รับจึงไม่ใช่แค่เปลวเพลิงของพระยาห์เวห์เท่านั้น แต่ยังมีความใส่พระทัยของพระองค์

การคุ้มครองปกป้องของพระองค์ และพระพรของพระองค์

ความจงรักภักดีของพวกเขาคือการที่พวกเขาปฏิบัติตามพระวณะของพระยาห์เวห์ในการกระทำทั้งหมดของพวกเขา และไม่มีผู้ใดไม่เชื่อฟัง หากจะมีความไม่เชื่อฟังใดๆ เกิดขึ้น

ผู้อื่นจะยังคงดำเนินการตามพระวณะของพระยาห์เวห์จนเสร็จสิ้น

และทำให้ผู้ใดก็ตามที่ต่อต้านพระยาห์เวห์ถึงแก่ความตาย และไม่ซ่อนเร้นผู้นั้นจากพระองค์แต่อย่างใดเลย

พวกที่ฝ่าฝืนวันสะบาโต พวกที่ทำผิดในการสาส์น

และพวกที่ขโมยของถวายของพระยาห์เวห์จะถูกลงโทษด้วยความรุนแรงอย่างยิ่ง

พวกที่ฝ่าฝืนวันสะบาโตถูกพวกเขา (สามัญชน) ขว้างด้วยก้อนหินจนตาย
หรือพวกเขาถูกเขียนจนตายโดยไม่มีข้อยกเว้น พวกที่กระทำผิดประเวณี—
แม้กระทั่งพวกที่ปรารถนาหญิงที่มีเสน่ห์ดึงดูด หรือพวกที่ก่อเกิดความคิดที่มีคณหาเมื่อพบเห็นหญิงที่ชั่วร้าย
หรือพวกที่กลายมามีคณหาเมื่อมองเห็นหญิงสาว—ทั้งหมดจะถูกทำให้ถึงแก่ความตาย
หากหญิงสาวคนใดที่ไม่สวมใส่เครื่องปกคลุมหรือผ้าคลุมหน้าได้ล่อลวงผู้ชายให้ทำการประพฤติดังต้องห้าม
หญิงผู้นั้นจะถูกทำให้ถึงแก่ความตาย หากผู้ชายนั้นเป็นปุโรหิต (ผู้ที่รับใช้ในพระวิหาร)
ที่ฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติในลักษณะนี้ เขาจะถูกตรึงกางเขนหรือแขวนคอ
บุคคลเช่นนั้นไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้มีชีวิต
และไม่มีแม้สักคนที่จะพบความโปรดปรานเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์
ญาติของมนุษย์จำพวกนี้จะไม่ได้รับอนุญาตให้ถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ต่อหน้าแท่นบูชาเป็นเวลาสามปี
หลังจากที่คนนั้นเสียชีวิต
อีกทั้งพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ร่วมในเครื่องบูชาที่พระยาห์เวห์ทรงประทานให้กับสามัญชนด้วยเช่นกัน
เขาสามารถวางปลุสตัดหรือแกะคุณภาพสูงบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ได้ก็ต่อเมื่อระยะเวลานั้นหมดลงเท่านั้น
หากมีการกระทำการล่วงละเมิดอื่นใด พวกเขาต้องอดอาหารเป็นเวลาสามวันเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์
เพื่ออ้อนวอนขอพระคุณของพระองค์
พวกเขามีสการพระยาห์เวห์ไม่ใช่เพียงเพราะธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์รุนแรงยิ่งนักและเข้มงวดยิ่งนักเท่านั้น
แต่พวกเขาทำเช่นนั้นเนื่องจากพระคุณของพระองค์และความจงรักภักดีที่พวกเขามีต่อพระองค์ด้วย ดังนั้น
จนถึงวันนี้ พวกเขายังคงจงรักภักดีในการรับใช้ของพวกเขาในทำนองเดียวกัน
และพวกเขาไม่เคยเปลี่ยนท่าทีในการอ้อนวอนขอของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ทุกวันนี้
ผู้คนในอิสราเอลยังคงได้รับการใส่พระทัยและการคุ้มครองปกป้องของพระองค์
และพระองค์ยังทรงเป็นพระคุณท่ามกลางพวกเขา ทรงประทับอยู่กับพวกเขาตลอดเวลา
พวกเขาทั้งหมดรู้ว่าพวกเขาควรเคารพพระยาห์เวห์อย่างไร และพวกเขาควรรับใช้พระองค์อย่างไร
และพวกเขาทั้งหมดรู้ว่าพวกเขาต้องกระทำตัวอย่างไรเพื่อให้ได้รับการใส่พระทัยและการคุ้มครองปกป้องของ
พระองค์ นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาทั้งหมดเคารพพระองค์ในหัวใจของพวกเขา
ความลับของความสำเร็จในการรับใช้ทั้งหมดของพวกเขาไม่ใช่อื่นใดมากไปกว่าการเคารพ ดังนั้นแล้ว
ทุกวันนี้พวกเขาก็ทั้งหมดเป็นแบบใด? พวกเขามีความคล้อยคลึงใดๆ กับผู้คนในอิสราเอลบ้างหรือไม่?
เจ้าคิดหรือว่าการรับใช้ในทุกวันนี้เหมือนกันกับการติดตามการเป็นผู้นำของบุคคลสำคัญด้านจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่หรือ? พวกเขามีความจงรักภักดีและความเคารพใดๆ เลย พวกเขารับพระคุณมากมาย
และก็เสมอกันกับบรรดาปุโรหิตคนอิสราเอลตรงที่พวกเขาก็ทั้งหมดกำลังรับใช้พระเจ้าโดยตรง

ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าสู่พระวิหาร

แต่สิ่งที่พวกเขาได้รับและสิ่งที่พวกเขามองเห็นก็มากกว่าสิ่งที่บรรดาปุโรหิตผู้รับใช้พระยาห์เวห์ในพระวิหารได้รับมากนัก ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็กบฏและต้านทานมากกว่าที่พวกเขาได้ทำมากมายหลายเท่า

ความเคียดแค้นของพวกเขาเล็กกระจิ๋ว และผลก็คือ พวกเขาได้รับพระคุณเพียงเล็กน้อย

ถึงแม้ว่าพวกเขามอบอุทิศเพียงเล็กน้อยนักแต่พวกเขาก็ได้รับมากกว่าที่คนอิสราเอลเหล่านั้นเคยได้รับมากนัก ในทั้งหมดนี้ พวกเขาไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเมตตากรุณาหรือ? ขณะทำงานในอิสราเอลกำลังดำเนินไป ผู้คนไม่กล้าที่จะพิพากษาพระยาห์เวห์ตามใจชอบ แต่แล้วพวกเขาก็เล่า?

ถ้าไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของงานที่เราากำลังทำเพื่อพิชิตพวกเขาในขณะนี้

เราจะสามารถยอมผ่อนปรนให้กับพวกเขาที่ได้นำความอับอายมาสู่นามของเราอย่างถูกต้องได้อย่างไร?

หากยุคที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่เป็นยุคธรรมบัญญัติ เช่นนั้นแล้ว เมื่อพิจารณาจากคำพูดและการกระทำของพวกเขา จะไม่มีพวกเขาสักคนเลยที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ ความเคียดแค้นของพวกเขาเล็กกระจิ๋ว!

พวกเขารู้ว่ากล่าวเราเสมอที่ไม่ประทานความโปรดปรานมากมายแก่พวกเขา

และพวกเขายังกล่าวอ้างกระทั่งว่าเราไม่ได้ให้คำพูดอวยพรแก่พวกเขามากเพียงพอ

และว่าเรามีแต่คำสาปแช่งให้พวกเขา พวกเขาไม่รู้หรือว่าด้วยความเคียดแค้นเล็กน้อยเช่นนั้น

มันเป็นไปได้ที่พวกเขาจะได้รับพรของเรา?

พวกเขาไม่รู้หรือว่าเราสาปแช่งและพิพากษาพวกเขาอยู่เนืองนิตย์เพราะสถานะอันน่าสมเพชของการรับใช้ของพวกเขา? พวกเขาทั้งหมดรู้สึกหรือไม่ว่าพวกเขาได้ถูกระงับ?

เราจะสามารถให้พรของเราแก่กลุ่มผู้คนที่เปิ่นกบฏและไม่นบนอบได้อย่างไร?

เราจะสามารถให้พระคุณของเราแก่ผู้คนที่นำความเสื่อมเสียมาสู่นามของเราโดยไม่ต้องคิดมากได้อย่างไร?

พวกเขาได้รับการปฏิบัติด้วยความใจดีมีเมตตาอย่างยิ่งแล้ว หากคนอิสราเอลกบฏเท่าที่พวกเขากลายเป็นในวันนี้

เราคงจะได้ทำลายล้างพวกเขาไปนานแล้ว ถึงอย่างนั้น เราก็ปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความกรุณาเท่านั้น

นี่ไม่ใช่ความเมตตากรุณาหรือ? พวกเขาปรารถนาพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่านี้หรือ?

พระยาห์เวห์ทรงประทานพรให้เพียงผู้ที่เคารพพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงเตือนผู้ที่กบฏต่อพระองค์

และไม่มีวันทรงประทานอภัยให้แก่พวกเขาสักคนเลย พวกเขาซึ่งเป็นผู้คนที่วันนี้ ผู้ที่ไม่รู้ว่าอะไร

ไม่จำเป็นต้องได้รับการเตือนและการพิพากษามากกว่าเพื่อให้หัวใจของพวกเขาอาจหันกลับอย่างเต็มที่หรือ?

การเตือนและการพิพากษาเช่นนั้น ไม่ได้เป็นพระพรประเภทที่ดีที่สุดที่ควรประทานให้แก่พวกเขาหรือ?

สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดของพวกเขาหรือ? หากปราศจากสิ่งเหล่านั้นแล้ว

พวกเขาคงจะมีความสามารถที่จะทนฝ่าไฟที่เผาผลาญของพระยาห์เวห์ได้หรือไม่?

หากพวกเจ้าสามารถรับใช้อย่างจงรักภักดีเท่ากับคนอิสราเอลได้อย่างแท้จริงแล้ว

พวกเจ้าจะไม่มีพระคุณเป็นสหายแน่นแฟ้นของพวกเจ้าด้วยเช่นกันหรือ?

พวกเจ้าจะไม่มีความซื่อสัตย์และความโปรดปรานอย่างเพียงพอด้วยเช่นกันหรือ?

พวกเจ้าทั้งหมดรู้หรือไม่ว่าพวกเจ้าควรรับใช้อย่างไร?

ข้อพึงประสงค์ต่อพวกเจ้าในวันนี้—การทำงานร่วมกันอย่างปรองดอง—

คล้ายกันกับการปฏิบัติที่พระยาห์เวห์ทรงพึงประสงค์ต่อคนอิสราเอล: หากไม่เช่นนั้นแล้ว

จงหยุดทำงานปรนนิบัติ เพราะพวกเจ้าเป็นผู้คนที่รับใช้พระเจ้าโดยตรง อย่างน้อยที่สุด

พวกเจ้าต้องสามารถจงรักภักดีและนบนอบในการปรนนิบัติของพวกเจ้า

และต้องมีความสามารถที่จะเรียนรู้บทเรียนในวิธีที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงด้วยเช่นกัน

โดยเฉพาะสำหรับพวกเจ้าที่ทำงานในคริสตจักร

จะมีพี่น้องชายหญิงที่อยู่ระดับล่างจากพวกเจ้าคนใดกล้าจัดการกับพวกเจ้าหรือไม่?

จะมีผู้ใดกล้าบอกพวกเจ้าถึงความผิดพลาดของพวกเจ้าต่อหน้าพวกเจ้าหรือไม่? พวกเจ้ายืนสูงอยู่เหนือคนอื่นๆ

พวกเจ้าครองราชย์เป็นกษัตริย์!

พวกเจ้าไม่แม้กระทั่งศึกษาหรือเข้าสู่บทเรียนที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงประเภทเหล่านี้

กระนั้นพวกเจ้าก็ยังคงพูดถึงการปรนนิบัติพระเจ้า! ณ ปัจจุบัน เจ้าได้รับการขอให้ทำคริสตจักรจำนวนหนึ่ง

แต่เจ้าไม่เพียงแต่ไม่ละทิ้งตัวเจ้าเองเท่านั้น

แต่เจ้ายังถึงขั้นเกาะติดกับมโนคติที่หลงผิดและข้อคิดเห็นของเจ้าเองด้วย โดยพูดอะไรอย่างเช่น

“ฉันคิดว่าสิ่งนี้ควรได้รับการกระทำในวิธีนี้ เพราะพระเจ้าได้ตรัสว่าพวกเราไม่ควรถูกจำกัดด้วยผู้อื่น

และว่าทุกวันนี้พวกเราไม่ควรนบนอบแบบไม่ลืมหูลืมตา” ดังนั้น เจ้าแต่ละคนจึงยึดติดกับข้อคิดเห็นของเจ้าเอง

และไม่มีผู้ใดเชื่อฟังกัน ถึงแม้ว่าเจ้ารู้อย่างชัดเจนว่าการปรนนิบัติของเจ้านั้นถึงทางตันแล้ว แต่เจ้าก็ยังคงพูดว่า

“จากที่ฉันเห็น วิธีการของฉันไม่ได้คลาดเคลื่อนไปมากนัก อย่างไรก็ตาม พวกเราแต่ละคนมีด้านหนึ่ง:

ท่านพูดถึงด้านของท่าน และฉันพูดถึงด้านของฉัน ท่านสามัคคีธรรมเกี่ยวกับนิมิตของท่าน

และฉันพูดถึงการเข้าสู่ของฉัน” เจ้าไม่เคยรับหน้าที่ความรับผิดชอบสำหรับสิ่งต่างๆ

มากมายที่ควรได้รับการจัดการ หรือเจ้าแค่ทำให้ผ่านไป เจ้าแต่ละคนระบายข้อคิดเห็นของเจ้าเอง

และคุ้มครองปกป้องสถานะ ชื่อเสียง และรักษาหน้าของเจ้าเองอย่างรอบคอบ

ไม่มีคนใดในหมู่พวกเจ้าที่เต็มใจที่จะถ่อมใจเจ้าเอง

และไม่มีฝ่ายใดริเริ่มที่จะละทิ้งตัวเจ้าเองและชดเชยข้อบกพร่องของกันและกันเพื่อที่ชีวิตอาจจะก้าวหน้าไปได้

อย่างรวดเร็วขึ้น เมื่อพวกเจ้าประสานงานร่วมกัน พวกเจ้าควรเรียนรู้ที่จะแสวงหาความจริง เจ้าอาจพูดว่า

“ฉันไม่มีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับความจริงในแง่มุมนี้ แล้วท่านมีประสบการณ์ใดกับเรื่องนี้?”

หรือเจ้าอาจพูดว่า “ท่านมีประสบการณ์มากกว่าฉันในเรื่องที่เกี่ยวกับแง่มุมนี้
รบกวนท่านช่วยให้การนำทางฉันบ้างได้หรือไม่?” นั่นจะไม่ใช่วิธีที่ดีในการทำเรื่องนี้หรอกหรือ?
พวกเจ้าได้รับฟังคำเทศนามากมาย และได้รับประสบการณ์กับการทำงานปรนนิบัติมาบ้างแล้ว
หากเจ้าไม่เรียนรู้จากกันและกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
และชดเชยจุดอ่อนของกันและกันเมื่อทำงานในคริสตจักร เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถเรียนรู้บทเรียนใดๆ
ได้อย่างไร? เมื่อใดก็ตามที่เจ้าเผชิญกับสิ่งใดก็ตาม พวกเจ้าควรสามัคคีธรรมกัน
เพื่อให้ชีวิตของพวกเจ้าสามารถได้รับผลประโยชน์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเจ้าควรสามัคคีธรรมเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ
ในประเภทใดๆ อย่างระมัดระวังก่อนทำการตัดสินใจใดๆ
ด้วยการทำเช่นนั้นเท่านั้นพวกเจ้าจึงจะรับหน้าที่ความรับผิดชอบสำหรับคริสตจักรได้
มากกว่าที่จะเป็นแค่กระทำการไปอย่างพอเป็นพิธี หลังจากที่เจ้าเขียนเขียนคริสตจักรทั้งหมดแล้ว
เจ้าควรชุมนุมร่วมกันและสามัคคีธรรมเกี่ยวกับประเด็นทั้งหลายที่เจ้าค้นพบและปัญหาใดๆ
ที่ได้เผชิญในงานของเจ้า และจากนั้นเจ้าควรสื่อสารเกี่ยวกับความรู้แจ้งและความกระจ่างที่เจ้าได้รับมา—
นี่คือการปฏิบัติงานปรนนิบัติที่ขาดไม่ได้
พวกเจ้าต้องสัมฤทธิ์ผลในความร่วมมือกันอย่างปรองดองเพื่อจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า
เพื่อผลประโยชน์ของคริสตจักร และเพื่อกระตุ้นพี่น้องชายหญิงของพวกเจ้าไปข้างหน้า เจ้าควรประสานงานกัน
โดยที่แต่ละคนแก้ไขอีกคนหนึ่งและมาถึงที่ผลลัพธ์ของงานที่ดีกว่า เพื่อดูแลเอาใจใส่น้ำพระทัยของพระเจ้า
การร่วมมือกันที่แท้จริงคือสิ่งนี้ และมีเพียงบรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในการนี้เท่านั้นที่จะได้รับการเข้าสู่ที่แท้จริง
ในขณะที่ให้ความร่วมมือ คำพูดบางคำที่เจ้าพูดอาจไม่เหมาะสม แต่นั่นไม่สำคัญ
จงสามัคคีธรรมเกี่ยวกับสิ่งนั้นในภายหลัง และรับความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งนั้น จงอย่าละเลยมัน
หลังจากการสามัคคีธรรมประเภทนี้แล้ว เจ้าสามารถชดเชยข้อบกพร่องของพี่น้องชายหญิงของเจ้าได้
เจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์ผลผลลัพธ์ที่ดีขึ้นได้ด้วยการเคลื่อนถอยลงไปในงานของเจ้าให้มากขึ้นเช่นนี้เท่านั้น
เจ้าแต่ละคน ในฐานะผู้คนที่รับใช้พระเจ้า
ต้องมีความสามารถที่จะปกป้องผลประโยชน์ของคริสตจักรในทุกสิ่งที่เจ้าทำ
แทนที่จะแค่พิจารณาถึงผลประโยชน์ของเจ้าเอง
การลงมือเพียงลำพังและบ่อนทำลายกันและกันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้
ผู้คนที่ประพฤติเช่นนั้นไม่เหมาะที่จะรับใช้พระเจ้า! ผู้คนเช่นนั้นมิอุปนิสัยที่แท้
ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์หลงเหลืออยู่ในตัวพวกเขาเลยแม้แต่น้อย พวกเขาเป็นชาตานหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์!
พวกเขาเป็นสัตว์ป่า! แม้กระทั่งตอนนี้ สิ่งดังกล่าวยังคงเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเจ้า
เจ้าทำถึงขั้นโจมตีกันและกันในระหว่างการสามัคคีธรรม แสวงหาข้ออ้างโดยตั้งใจ

และกลายเป็นโต้เถียงกันด้วยใบหน้าแดงก่ำเกี่ยวกับเรื่องเล็กน้อยบางอย่างที่ไม่สลักสำคัญอะไร
ไม่มีบุคคลใดเต็มใจที่จะละวางตัวเขาเองลง แต่ละบุคคลปกป้องความคิดภายในจากกันและกัน

มองคู่อีกฝ่ายอย่างระแวดระวังและเตรียมป้องกันอยู่เสมอ

อุปนิสัยประเภทนี้สมควรเป็นการปรนนิบัติพระเจ้าหรือไม่?

งานอย่างเช่นของพวกเจ้าสามารถจัดหาสิ่งใดให้พี่น้องชายหญิงของเจ้าได้หรือไม่?

เจ้าไม่เพียงไร้ความสามารถที่จะนำผู้คนไปสู่ครรลองชีวิตที่ถูกต้องเท่านั้น

แต่ที่จริงแล้วเจ้ายังฉีดยาพิษที่เสื่อมทรามของเจ้าเองสู่พี่น้องชายหญิงของเจ้าด้วย

เจ้าไม่ได้กำลังทำร้ายผู้อื่นอยู่หรือ? มโนธรรมของเจ้าน่าเกลียดน่ากลัวนัก และมันนำไปจนถึงแก่น!

เจ้าไม่ได้เข้าสู่ความเป็นจริง อีกทั้งเจ้าไม่ได้นำความจริงมาปฏิบัติ นอกจากนี้

เจ้ายังตีแผ่ธรรมชาติที่ชั่วร้ายของเจ้าให้ผู้อื่นเห็นอย่างหน้าไม่อายด้วย เจ้าไม่รู้จักความอับอายเลย!

เจ้าได้รับความไว้วางใจให้ดูแลน้องชายหญิงเหล่านี้ กระนั้นเจ้าก็กำลังนำพวกเขาไปลงนรก

เจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่มีมโนธรรมของเขาได้นำไปแล้วหรือ? เจ้าไม่มีความละอายโดยสิ้นเชิง!

การยกระดับขีดความสามารถเป็นไปเพื่อการรับความรอดของพระเจ้าไว้

การยกระดับขีดความสามารถของผู้คนหมายถึงการพึงต้องให้พวกเขาปรับปรุงสมรรถนะในการจับใจความของ
เจ้า เพื่อให้เจ้าสามารถเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า และรู้ว่าจะปฏิบัติต่อพระวจนะของพระองค์อย่างไร

นี่คือข้อพึงประสงค์ที่พื้นฐานที่สุดในบรรดาทั้งหมด

หากเจ้าปฏิบัติตามเราโดยปราศจากความเข้าใจในสิ่งที่เราพูด

ไม่ใช่ว่าเจ้ากำลังปนเปื้อนเหยิงในความเชื่อของเจ้าอยู่หรอกหรือ? ไม่สำคัญว่าเราจะเปล่งถ้อยคำมากมายเพียงใด

หากคำพูดเหล่านั้นอยู่เกินเอื้อมของพวกเจ้า

หากพวกเจ้าไม่สามารถเข้าใจคำพูดเหล่านั้นได้ทีเดียวนักไม่สำคัญว่าเราจะกล่าวอะไร

เช่นนั้นแล้วนี่ก็หมายความว่าพวกเจ้ามีขีดความสามารถในระดับที่ต่ำ หากไร้ซึ่งสมรรถนะในการจับใจความแล้ว

พวกเจ้าจะไม่เข้าใจสิ่งใดที่เรากล่าวเลย ซึ่งทำให้ยากยิ่งต่อการสัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่อยากได้อีก

มีมากมายที่เราไม่สามารถกล่าวกับพวกเจ้าได้โดยตรง และผลลัพธ์ตามเจตนานั้นก็ไม้อาจสัมฤทธิ์ได้

จึงทำให้เกิดความจำเป็นต้องมีการเพิ่มเติม เนื่องจากสมรรถนะในการจับใจความของพวกเจ้า

ความสามารถในการมองเห็นสิ่งทั้งหลาย และมาตรฐานที่พวกเจ้าใช้ในการใช้ชีวิตนั้นขาดตกบกพร่องเกินไป

จึงจำเป็นต้องมีการปฏิบัติงานการ “ยกระดับขีดความสามารถ” ในพวกเจ้า การนี้มีอาจเล็งได้และไม่มีทางเลือก

ผลลัพธ์บางอย่างจะสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยหนทางนี้เท่านั้น หากไม่เช่นนั้นแล้ว

พระวจนะทั้งหมดที่เรากล่าวไปก็จะเป็นเสียเปล่า

และถ้าเช่นนั้นพวกเจ้าทั้งหมดจะไม่เป็นที่จดจำเป็นประวัติศาสตร์ในฐานะคนบาปหรอกหรือ?

พวกเจ้าจะไม่กลายเป็นคนหนักแผ่นดินหรอกหรือ?

พวกเจ้าไม่รู้ถึงงานที่กำลังกระทำในตัวพวกเจ้าและสิ่งที่กำหนดจากตัวพวกเจ้าหรือ?

พวกเจ้าควรที่จะรู้ถึงขีดความสามารถของตัวเอง กล่าวคือ

นั่นไม่ตอบสนองข้อพึงประสงค์ของเราเลยโดยสิ้นเชิง แล้วนี่ไม่ได้ทำให้งานของเราล่าช้าลงหรือ?

จากพื้นฐานขีดความสามารถปัจจุบันของพวกเจ้าและสถานะปัจจุบันของบุคลิกลักษณะของพวกเจ้า

ไม่มีใครสักคนในพวกเจ้าซึ่งเหมาะสมที่จะเป็นพยานต่อเรา

อีกทั้งไม่มีพวกเจ้าคนใดที่มีความสามารถไปถึงชั้นงานแห่งการแบกรับความรับผิดชอบอันหนักอึ้งของงานในอ

นาคตของเรา พวกเจ้าไม่รู้สึกละอายใจอยู่สักๆ หรือหรือ? หากเจ้าเป็นเช่นนั้นต่อไป

เจ้าจะสามารถทำให้สมดังเจตจำนงของเราได้อย่างไร? เจ้าควรใช้ชีวิตของเจ้าให้เต็มที่

อย่าปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างสูญเปล่า—การทำเช่นนั้นไม่ได้มีคุณค่าใดๆ

เจ้าควรรู้ถึงสิ่งที่เจ้าควรที่จะเตรียมให้พร้อมสรรพ อย่าคิดว่าตัวเจ้าเองเก่งไปหมดทุกเรื่อง—

หนทางยังอีกยาวไกลนักสำหรับเจ้า!

จะมีสิ่งใดให้พูดอีกหากเจ้าไม่มีแม้กระทั่งสามัญสำนึกขั้นต่ำสุดของสถานะความเป็นมนุษย์?
ทั้งหมดนั้นไม่ใช่เป็นความสูญเปล่าหรือ?

และในเรื่องสถานะความเป็นมนุษย์และขีดความสามารถที่เราพึงประสงค์นั้น
ไม่มีพวกเจ้าแม้แต่คนเดียวที่มีคุณสมบัติครบถ้วน

การค้นหาใครสักคนที่เหมาะสมสำหรับใช้งานเป็นสิ่งที่ยากเย็นเต็มที

พวกเจ้าเชื่อว่าตัวพวกเจ้าเองสามารถทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าเพื่อเราได้

และสามารถได้รับความไว้วางใจในสิ่งที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นจากเราได้ แต่อันที่จริงแล้ว

พวกเจ้าไม่รู้กระทั่งวิธีการเข้าสู่บทเรียนมากมายที่อยู่ตรงหน้าพวกเจ้าด้วยซ้ำ—

แล้วจะเป็นไปได้ที่พวกเจ้าจะสามารถเข้าสู่ความจริงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นได้อย่างไร?

การเข้าสู่ความจริงของพวกเจ้าควรใช้แนวทางแบบลำดับขั้นและค่อยเป็นค่อยไป นั่นต้องไม่วุ่นวายโกลาหล—

นั่นไม่เป็นการดีเลย เริ่มต้นด้วยการเข้าสู่จุดซึ่งต้นเงินที่สดจริงๆ เสียก่อน กล่าวคือ

อ่านวนะเหล่านี้ที่ละบรรทัดจนกว่าเจ้าจะสัมผัสถึงความเข้าใจและความชัดเจน

เมื่อเจ้าอ่านพระวนะของพระเจ้า จงอย่าเพียงแค่อ่านผ่านๆ เสมือนการจิ้มข้าวหมกสวน

และอย่าเพียงทำอย่างพอเป็นพิธี เจ้ายังสามารถอ่านหนังสืออ้างอิงบางประเภทเป็นประจำได้เช่นกัน (เช่น

หนังสือเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์หรือสำนวนโวหาร) เพื่อปรับปรุงความรู้ของเจ้า

อย่าอ่านหนังสืออย่างเช่นนิยายรักเพื่อฝัน อัดชีวะประวัติของผู้คนที่ขุดเยี่ยม หรือหนังสือที่เกี่ยวกับสังคมศาสตร์

สิ่งเหล่านี้ไม่มีประโยชน์อันใด และก่อให้เกิดเพียงโทษเท่านั้น

เจ้าต้องเชี่ยวชาญในทุกสิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่และเข้าใจ จุดประสงค์ของการยกระดับขีดความสามารถของผู้คนก็คือ

การให้ความตระหนักแก่พวกเขาเกี่ยวกับแก่นสาร อัตลักษณ์ สถานะ และคุณค่าของพวกเขาสอง

เจ้าควรเข้าใจว่าเหตุใดผู้คนจึงต้องไล่ตามเสาะหาความจริงในการที่เชื่อในพระเจ้า

และว่าเป็นที่ยอมรับหรือไม่สำหรับผู้คนในการที่จะไม่ยกระดับขีดความสามารถของพวกเขา

ที่สำคัญยิ่งยวดก็คือเจ้าต้องให้ตัวเจ้าเองมีความรู้อยู่เสมอ เจ้าต้องไม่โยนสิ่งนี้ทิ้งไป!

พวกเจ้าต้องเข้าใจว่าเหตุใดจึงต้องมีการยกระดับขีดความสามารถของผู้คน

ขีดความสามารถของผู้คนนั้นควรได้รับการยกระดับอย่างไร และแง่มุมใดบ้างที่ควรเข้าสู่

เจ้าต้องเข้าใจนัยสำคัญของการใช้ชีวิตตามสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ เหตุผลที่งานนี้ต้องถูกทำให้เสร็จสิ้น

และส่วนที่มนุษย์ควรแสดงบทบาท ตัวอย่างเช่น ในการที่จะกลายมามีความรู้ได้นั้น

พวกเจ้าควรเข้าใจว่าควรศึกษาแง่มุมใด และคนเราควรเข้าสู่แง่มุมเหล่านี้อย่างไร

พวกเจ้าทุกคนควรรู้ว่าเป้าหมายของการกลายมามีความรู้คืออะไร

เป้าหมายนี้ไม่ใช่การเข้าใจพระวนะของพระเจ้าและการเข้าสู่ความจริงหรือ?

อะไรหรือที่แพร่หลายยอมรับกันอยู่ทั่วคริสตจักรทั้งหลายในวันนี้?

การทำให้ผู้คนหาความรู้ด้วยตัวพวกเขาเองทำให้พวกเขาเสื่อมความชื่นชมพระวาทะของพระเจ้า

และพวกเขาไม่ทำอะไรเลยตลอดทั้งวันนอกเหนือจากการรับความรู้

หากเจ้าพึงประสงค์ให้พวกเขาใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

พวกเขาจะจัดการดูแลเพียงการจัดบ้านของพวกเขาให้เป็นระเบียบเรียบร้อย การทำอาหาร

หรือการซื้อเครื่องครัวทั้งหลายเท่านั้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งเดียวที่พวกเขาให้ความสนใจ

พวกเขาจะไม่ตระหนักถึงแม้กระทั่งวิธีการใช้ชีวิตปกติธรรมดาของคริสตจักร

หากเจ้าพบตัวเจ้าเองอยู่ในรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันเหล่านั้น การปฏิบัติของเจ้านั้นได้หลงผิดไปเสียแล้ว

เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเจ้าจึงได้รับการขอให้เข้าสู่ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ?

แค่การเรียนรู้สิ่งเหล่านั้นจะทำให้เจ้าไม่สามารถสัมผัสถึงสิ่งที่ได้รับการขอจากเจ้าได้

การเข้าสู่ชีวิตยังคงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ในขณะเดียวกัน

เหตุผลของการทำเช่นนั้นคือการแก้ไขความลำบากยากเย็นที่ผู้คนเผชิญในประสบการณ์ของพวกเขา

การยกระดับขีดความสามารถของเจ้าทำให้เจ้าได้รับความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และแก่นสารของมนุษย์

ซึ่งมีจุดประสงค์หลักคือเพื่อให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของผู้คนสามารถเติบโตและอุปนิสัยของพวกเขาสามารถเปลี่ยน

แปลงได้ เจ้าอาจรู้วิธีแต่งตัวและการทำให้ตัวเจ้าเองดูดี เจ้าอาจมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและเฉลียวฉลาด

แต่กระนั้นในที่สุดแล้ว พอถึงวันที่เจ้าจะไปทำงาน เจ้าก็ไม่สามารถทำได้ ดังนั้น

เจ้าควรตระหนักถึงสิ่งที่ควรทำไปด้วยในขณะที่กำลังยกระดับขีดความสามารถของเจ้า

เป้าหมายก็คือการเปลี่ยนแปลงเจ้า การยกระดับขีดความสามารถของเจ้านั้นเป็นส่วนเสริมเพิ่มเติม

จะไม่มีประโยชน์อันใดหากความสามารถของเจ้าไม่ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น

และหากอุปนิสัยของเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง นั่นก็จะยิ่งแย่เข้าไปอีก ทั้งสองสิ่งนี้ไม่สามารถละเว้นไปได้

การมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติไม่ได้หมายความว่าเจ้าได้เป็นคำพยานที่กังวานก้อง—

สิ่งที่พึงกำหนดจากเจ้าไม่ได้เรียบง่ายขนาดนั้น

ผู้คนจะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายและมีพยานทั้งหลายให้พุดถึงได้

ก็ต่อเมื่อขีดความสามารถของพวกเขาได้รับการยกระดับจนถึงขอบเขตที่พวกเขาสามารถบรรลุสำนึกรับรู้และวิถี

ชีวิตของผู้คนที่มิมีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและได้เข้าสู่ชีวิตแล้วเช่นกันเท่านั้น เมื่อถึงวันที่เจ้าจะเป็นพยาน

เจ้าต้องกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในชีวิตมนุษย์ของเจ้า

และความรู้ที่เจ้ามีเกี่ยวกับพระเจ้าในตัวเจ้าด้วยเช่นกัน

การผสมผสานของสองแง่มุมเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นคำพยานที่แท้จริงของเจ้าและผลเก็บเกี่ยวของเจ้า

ไม่เพียงพอหากสภาวะความเป็นมนุษย์ของเจ้าจะเปลี่ยนแปลงที่ภายนอก แต่เจ้าไม่มีความเข้าใจใดๆ ภายในเลย

อีกทั้งก็จะเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้เช่นกันหากเจ้ามีความเข้าใจและมีความจริงภายใน
แต่เจ้าลงท้ายด้วยการละเลยการใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของเจ้า
งานที่ปฏิบัติกับเจ้าในวันนี้ไม่ได้ทำไปเพื่อเป็นการแสดงให้เห็น แต่เพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงเจ้า
ทั้งหมดที่เจ้าจำเป็นต้องทำคือจดจ่อกับการเปลี่ยนแปลงตัวเจ้าเอง
การเขียนและการฟังทุกวันโดยที่ปราศจากสิ่งอื่นใดในชีวิตของเจ้านั้นจะไม่เกิดประโยชน์เลย
เจ้าควรมีการเข้าสู่ในทุกแง่มุม เจ้าควรมีชีวิตปกติในแบบวิสุทธิชน
พี่สาวน้องสาวมากมายแต่งกายราวสาวอรุณและพี่ชายน้องชายทั้งหลายแต่งกายประหนึ่งพวกผู้ดีมีสกุลหรือพวกคน
ในใหญ่คนโต ไร้ซึ่งจริยวัตรของวิสุทธิชนอย่างถึงที่สุด
การยกระดับขีดความสามารถของบุคคลหนึ่งนั่นก็เรื่องหนึ่ง—การนี้สัมฤทธิ์ได้โดยเหตุการณ์พาไป
การกินและดื่มพระวณะของพระเจ้านี้คืออีกเรื่องหนึ่ง—การนี้คือสิ่งที่เปี่ยมบุญแก่สำคัญ
หากขีดความสามารถของเจ้าได้รับการยกระดับแล้ว
แต่ลงเอยด้วยการไม่ได้ถูกเจ้านำไปใช้เพราะเจ้าไม่ได้กินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
เจ้าจะไม่ได้เสียความพยายามในการเรียนรู้ของเจ้าไปโดยเปล่าประโยชน์หรือ?
ทั้งสองแง่มุมนี้ต้องผสมผสานกัน
เหตุใดจึงยกเรื่องความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าขึ้นมาเมื่อกำลังหาหรือกันถึงสิ่งที่พึงกำหนดจากเจ้า?
นี่ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่ผลลัพธ์ของงานที่จะมาถึงหรือ? หลังจากที่เจ้าได้ได้รับการพิชิตแล้ว
เจ้าต้องสามารถเป็นคำพยานจากประสบการณ์ของเจ้าเองได้
จะไม่ได้ประโยชน์อันใดเลยหากอุปนิสัยภายนอกของเจ้ามีลักษณะของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
แต่เจ้าจบลงตรงที่ไร้ความสามารถที่จะกลั่นประสบการณ์ของเจ้าออกเป็นคำพูดได้
ในขณะที่กำลังมีชีวิตปกติฝ่ายจิตวิญญาณ เจ้าควรสัมฤทธิ์สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติด้วยเช่นกัน
ซึ่งหลายแง่มุมในการนี้จะถึงจุดที่เรียนรู้ได้โดยเหตุการณ์พาไป
เจ้าคิดว่าการกวาดพื้นก็พึงต้องใช้การฝึกฝนที่เฉพาะเจาะจงใดๆ อย่างนั้นหรือ?
ที่แยกว่านั้นคือการใช้เวลาเป็นชั่วโมงฝึกการถือตะเกียบตอนที่กำลังกินอาหาร!
สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติรวมแง่มุมใดไว้บ้างหรือ? ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก สำนึกรับรู้ มโนธรรม
และบุคลิกลักษณะ หากเจ้าสามารถสัมฤทธิ์ความปกติในแต่ละด้านเหล่านี้
สภาวะความเป็นมนุษย์ของเจ้าก็จะขึ้นถึงระดับมาตรฐาน เจ้าควรมีสภาพเสมือนในความเป็นมนุษย์ปกติ
เจ้าควรดูแล้วยผู้เชื่อในพระเจ้า เจ้าไม่จำเป็นต้องสัมฤทธิ์ผลมากจนเกินไปหรือมีส่วนข้องเกี่ยวกับการพูด
เจ้าแค่ต้องเป็นมนุษย์ปกติที่มีสำนึกรับรู้ของบุคคลปกติ เพื่อให้สามารถมองเห็นทะลุสิ่งทั้งหลายได้
และอย่างน้อยก็ดูเหมือนมนุษย์ปกติคนหนึ่ง นั่นก็จะเพียงพอแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พึงกำหนดจากเจ้าในวันนี้ย่อมอยู่ในขอบเขตความสามารถของเจ้า
นี่ไม่ใช่กรณีของการบังคับให้ทำอะไรที่เหลือบ่ากว่าแรงเลย
จะไม่มีกรพุดคำที่ไร้ประโยชน์หรือการทำงานที่ไร้ประโยชน์ที่ดำเนินการกับเจ้า
ความน่าเกลียดทั้งหมดที่แสดงออกหรือเผยออกมาในชีวิตของเจ้าต้องถูกกำจัดทิ้งไป
พวกเจ้าได้ถูกทำให้เสื่อมทรามโดยชาตานและปริมไปด้วยพิษของชาตาน
ทั้งหมดที่ขอกจากเจ้าคือการกำจัดอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานนี้ออกไป
เจ้าไม่ได้กำลังถูกขอให้กลายมาเป็นบุคคลสำคัญในตำแหน่งสูง หรือเป็นบุคคลยิ่งใหญ่หรือมีชื่อเสียง
นั่นไม่มีประโยชน์อันใดเลย งานที่ปฏิบัติในตัวพวกเจ้าคำนึงถึงสิ่งที่มีอยู่โดยเนื้อแท้ในตัวพวกเจ้า
สิ่งที่เราขอจากผู้คนนั้นได้รับการนิยามภายในจิตจำกัด
หากพวกเจ้าปฏิบัติในหนทางและน้ำเสียงซึ่งผู้มีภูมิปัญญาพุด นี่ก็จะไม่ได้ประโยชน์
พวกเจ้าจะไม่สามารถที่จะทำสิ่งนั้นได้ จากขีดความสามารถของพวกเจ้า
อย่างน้อยเจ้าควรสามารถพุดด้วยสติปัญญาและไหวพริบ
และอธิบายสิ่งทั้งหลายในลักษณะที่ชัดเจนและจับใจความได้
นั่นคือทั้งหมดที่ต้องมีเพื่อให้ตอบสนองข้อพึงประสงค์ที่ต้องการ อย่างน้อยที่สุด
หากเจ้าได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและสำนึกรับรู้ นั่นก็จะเพียงพอแล้ว
สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้คือการปลดทั้งอุปนิสัยเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานของเจ้า
เจ้าต้องปลดทั้งความน่าเกลียดที่สำแดงอยู่ในตัวเจ้า
เจ้าจะสามารถพุดถึงสำนึกรับรู้สูงสุดและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกสูงสุดได้อย่างไรหากเจ้าไม่ปลดทั้งสิ่งเหล่านี้ไป? ผู้คนมากมายนั้น เมื่อเห็นว่ายุคสมัยได้เปลี่ยนไป ก็ขาดพร่องความถ่อมใจหรือความอดทนใดๆ
และพวกเขอาจไม่มีความรักหรือจริยวัตรอย่างวิสุทธิชนใดๆ ด้วยเช่นกัน ผู้คนเช่นนั้นช่างไร้สาระยิ่งนัก!
พวกเขามีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติแม้เพียงสักเสี้ยวหรือไม่? พวกเขามีคำพยานใดๆ ที่จะกล่าวถึงหรือไม่?
พวกเขาไร้ซึ่งสำนึกรับรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอย่างถึงที่สุด
แน่นอนว่าจำเป็นต้องมีการแก้ไขบางแง่มุมในการปฏิบัติของผู้คนที่เบี่ยงเบนและผิดพลาดไป ตัวอย่างเช่น
ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณอันเข้มงวดก่อนหน้านี้ของพวกเขา และรูปลักษณ์ที่มินชาและ โง่ทึมของพวกเขา—
ทั้งหมดนี้ต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง
การเปลี่ยนแปลงไม่ได้หมายถึงการปล่อยให้เจ้ากลายมาเป็นเหลวแหลกหรือปล่อยตัวไปในเนื้อหนังและพุดอะไรต่ออะไรไปตามที่เจ้าต้องการ เจ้าต้องไม่พุดพล่อยๆ
การใช้วาทะและการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์ปกติคนหนึ่งคือการพุดจาอย่างสอดคล้องสัมพันธ์กัน พุดว่า “ใช่”
เมื่อเจ้าหมายความว่า “ใช่” และ “ไม่” เมื่อเจ้าหมายความว่า “ไม่” จงยึดติดกับข้อเท็จจริงและพุดอย่างเหมาะสม

ไม่หลอกลวง ไม่โกหก

ต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับขีดจำกัดที่บุคคลปกติสามารถไปถึงได้ในด้านการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย
หากไม่เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่สามารถเข้าสู่ความเป็นจริงได้

นัยสำคัญของการช่วยพงศ์พันธุ์ของโมอับให้รอด

ในช่วงเวลาการทรงพระราชกิจสองถึงสามปีนี้

โดยพื้นฐานแล้วสิ่งที่ควรได้สัมฤทธิ์ผลกับเจ้าในพระราชกิจแห่งการพิพากษานั้น ได้สัมฤทธิ์ผลแล้ว

ผู้คนส่วนใหญ่ได้ปล่อยความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตและลิขิตชีวิตบางส่วนของพวกเขาไปแล้ว
อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการกล่าวถึงว่าพวกเขาคือพงศ์พันธุ์ของโมอับ พวกเขาหลายคนไม่สามารถทนได้—

คุณสมบัติพิเศษของพวกเขาบิดเบือน ปากของพวกเขาบิดเบี้ยว และดวงตาของพวกเขาไม่กะพริบ

พวกเขาไม่สามารถเชื่อได้เลยว่าพวกเขาคือพงศ์พันธุ์ของโมอับ

โมอับถูกเนรเทศมาแผ่นดินนี้หลังจากที่ถูกสาปแช่ง ลูกหลานของเขาสืบเชื้อสายมาจนกระทั่งถึงวันนี้
และพวกเขาก็ทั้งหมดเป็นพงศ์พันธุ์ของเขา ไม่มีสิ่งใดที่เราสามารถทำได้—

ใครเล่าบอกให้เจ้าเกิดในบ้านของโมอับ? เราส่งสารเจ้าและไม่ปรารถนาสิ่งนั้นต่อเจ้า

แต่ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงนี้ได้ เจ้าคือพงศ์พันธุ์ของโมอับ

และเราไม่สามารถพูดได้ว่าเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของดาวิด ไม่ว่าเจ้าจะเป็นพงศ์พันธุ์ของผู้ใดก็ตาม

เจ้ายังคงเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง แม้ว่าเจ้าจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีฐานะต่ำต้อย

สิ่งที่ทรงสร้างที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยก็ตาม

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดต้องได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า

พวกเขาทั้งหมดเป็นเป้าหมายของการพิชิตของพระองค์

และพวกเขาทั้งหมดต้องมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์และได้รับประสบการณ์กับพระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์ วันนี้ เจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

และเจ้าต้องยอมรับการพิพากษาและการติสอนนี้ หากเจ้าไม่ได้เป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับแล้ว

เจ้าจะไม่ต้องยอมรับการพิพากษาและการติสอนนี้ด้วยเช่นกันหรือ? จงรับรู้สิ่งนี้! ในความจริง

การทรงพระราชกิจกับพงศ์พันธุ์ของโมอับในวันนี้มีค่ามากที่สุดและมีนัยสำคัญมากที่สุด

เนื่องจากพระราชกิจนี้ดำเนินการกับพวกเขา พระราชกิจนี้จึงมีนัยสำคัญอย่างมหาศาล

หากพระราชกิจนี้ได้รับการดำเนินการต่อพงศ์พันธุ์ของฮาม พระราชกิจนี้คงจะไม่มีความสำคัญ

เพราะพวกเขาไม่ได้มีชาติกำเนิดที่ต่ำต้อย ไม่เหมือนกับโมอับ พงศ์พันธุ์ของฮาม บุตรคนที่สองของโนอาห์

เพียงถูกสาปแช่งเท่านั้น—พวกเขาไม่ได้มาจากการผิดประเวณี พวกเขาแค่มีฐานะต่ำต้อย

เพราะโนอาห์สาปแช่งพวกเขาให้เป็นทาสต่ำสุด พวกเขามีฐานะต่ำต้อย

แต่คุณค่าดั้งเดิมของพวกเขาไม่ได้ต่ำต้อย เมื่อพูดถึงโมอับ

ผู้คนรู้ว่าฐานะดั้งเดิมของเขาต่ำต้อยเพราะเขาเกิดจากการผิดประเวณี แม้ว่าฐานะของโลทจะสูงมาก

แต่โมอับก็มาจากโลทและลูกสาวของเขา โลทถูกเรียกว่าเป็นผู้ชอบธรรม แต่โมอับยังคงถูกสาปแช่ง

โมอับมีคุณค่าต่ำด้อยและมีฐานะต่ำด้อย และต่อให้เขาไม่ถูกสาปแช่ง เขาก็ยังคงสกปรกโสภณ และดังนั้นเขาจึงแตกต่างจากฮาม เขาไม่ได้ยอมรับพระยาห์เวห์ แต่กลับด้านทานและกบฏต่อพระยาห์เวห์แทน— และดังนั้นเขาจึงตกลงสู่สถานที่ที่มีคิมิตที่สุดจากทุกแห่งหน

การทรงพระราชกิจต่อพงศ์พันธุ์ของโมอับในตอนนี้คือการช่วยให้พวกที่ได้ตกลงสู่ความมืดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดให้รอด ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถูกสาปแช่ง แต่พระเจ้าเต็มพระทัยที่จะรับพระสิริจากพวกเขา

เพราะในตอนแรกนั้นพวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นผู้คนที่หัวใจของพวกเขาขาดพร่องพระเจ้า มีเพียงการทำให้พวกที่ปราศจากพระเจ้าในหัวใจของพวกเขามาเชื่อฟังและรักพระองค์เท่านั้นที่จะเป็นการพิชิตชัยที่แท้จริง และผลของพระราชกิจเช่นนั้นจะมีค่ามากที่สุดและโน้มน้าวให้เชื่อได้มากที่สุด

มีเพียงสิ่งนี้เท่านั้นที่จะเป็นการได้รับพระสิริ—นี่คือพระสิริที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับในยุคสุดท้าย ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้มีฐานะต่ำด้อย

แต่การที่ตอนนี้พวกเขาสามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้นั้นคือการยกระดับโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง พระราชกิจนี้มีความหมายอย่างยิ่ง และพระองค์ทรงได้รับผู้คนเหล่านี้โดยผ่านทาง การพิพากษา

เจตนารมณ์ของพระองค์ไม่ใช่การลงโทษผู้คนเหล่านี้ แต่เป็นการช่วยพวกเขาให้รอด

หากในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายพระองค์ยังคงทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในอิสราเอล พระราชกิจนั้นจะไร้คุณค่า แม้ว่ามันจะก่อให้เกิดผล แต่พระราชกิจนั้นจะไม่มีคุณค่าหรือนัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่ใดๆ และพระองค์จะไม่ทรงสามารถรับพระสิริทั้งหมดได้ พระองค์กำลังทรงพระราชกิจต่อพวกเขา

พวกที่ได้ตกลงสู่สถานที่ที่มีคิมิตที่สุดจากทุกแห่งหน พวกที่ล้าหลังมากที่สุด ผู้คนเหล่านี้ไม่ยอมรับว่ามีพระเจ้า และไม่เคยรู้ว่ามีพระเจ้า

สิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายเหล่านี้ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามจนพวกเขาลืมพระเจ้าไปแล้ว

พวกเขาถูกซาตานทำให้หุนหันตกตบอด และไม่รู้แต่อย่างใดเลยว่ามีพระเจ้าอยู่ในสวรรค์

ในหัวใจของพวกเขาเหล่านั้น พวกเจ้าทั้งหมดนมัสการรูปเคารพและนมัสการซาตาน—

เจ้าไม่ได้เป็นพวกที่ต่ำด้อยที่สุด ล้าหลังที่สุดในบรรดาผู้คนหรือ?

เจ้าเป็นพวกที่ต่ำด้อยที่สุดในบรรดาเนื้อหนัง ปราศจากอิสรภาพโดยส่วนตัวใดๆ

และเจ้าทนทุกข์กับความยากลำบากเช่นเดียวกัน พวกเจ้ายังเป็นผู้คนที่อยู่ในระดับที่ต่ำที่สุดในสังคมนี้ด้วย

ปราศจากแม้กระทั่งอิสรภาพในการเชื่อ นัยสำคัญของการทรงพระราชกิจต่อพวกเขาอยู่ที่นี้

การทรงพระราชกิจต่อพวกเขาซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับในวันนี้ไม่ได้หมายถึงจะเหยียดหยามพวกเขา แต่เพื่อเผยนัยสำคัญ of พระราชกิจนี้ สำหรับพวกเขาแล้ว พระราชกิจนี้เป็นการยกระดับที่ยิ่งใหญ่

หากบุคคลหนึ่งมีเหตุผลและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกแล้ว พวกเขาจะพูดว่า “ฉันเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ ไม่ควรค่าอย่างแท้จริงที่จะได้รับการยกระดับที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นในวันนี้จากพระเจ้า หรือพระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น

ในทุกสิ่งที่ฉันทำและพูด และตามสถานะและคุณค่าของฉันแล้วนั้น
ฉันไม่ควรค่าแก่พระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นจากพระเจ้าแต่อย่างใดเลย
คนอิสราเอลมีความรักที่ยิ่งใหญ่ให้กับพระเจ้า
และพระคุณที่พวกเขาได้ชื่นชมนั้นพระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเขา
แต่สถานะของพวกเขาสูงกว่าของพวกเรามากนัก อับราฮัมอุทิศแด่พระยาห์เวห์ยิ่งนัก
และเปโตรอุทิศแด่พระเยซูยิ่งนัก—การอุทิศของพวกเขาที่ยิ่งใหญ่กว่าของพวกเราเป็นร้อยเท่า
จากการกระทำของพวกเรานั้น พวกเราไม่ควรค่าแก่การได้ชื่นชมพระคุณของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง”
การปรนนิบัติของผู้คนเหล่านี้ในประเทศจีนไม่สามารถนำมาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้เลย
นั่นเป็นความยุ่งเหยิงอย่างบริบูรณ์
การที่ตอนนี้เจ้าได้ชื่นชมพระคุณของพระเจ้าอย่างมากมายิ่งนักนั้นเป็นการยกระดับของพระเจ้าทั้งสิ้น!
พวกเจ้าเคยได้แสวงหาพระราชกิจของพระเจ้าเมื่อใด? พวกเจ้าเคยได้พลีอุทิศชีวิตของพวกเจ้าเพื่อพระเจ้าเมื่อใด?
พวกเจ้าเคยพร้อมที่จะละทิ้งครอบครัวของพวกเจ้า บิดามารดาของพวกเจ้า และลูกหลานของพวกเจ้าเมื่อใด?
ไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเจ้าที่เคยได้จ่ายราคาที่ยิ่งใหญ่! หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงนำเจ้าออกมา
จะมีพวกเจ้ากี่คนที่สามารถพลีอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างได้?
เจ้าได้ติดตามมาจนกระทั่งถึงวันนี้ก็ภายใต้แรงกดดันและการข่มขู่เท่านั้น การอุทิศของพวกเจ้าอยู่ที่ใด?
การเชื่อฟังของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? จากการกระทำของพวกเจ้า พวกเจ้าควรถูกทำลายเสียมานานแล้ว—
พวกเจ้าทั้งหมดถูกกวาดล้างจนสิ้น อะไรที่ทำให้พวกเจ้ามีคุณสมบัติที่จะชื่นชมพระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น?
เจ้าไม่ควรค่าเลยแม้แต่ด้อย! ผู้ใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้สร้างวิถีของพวกเขาเอง?
ผู้ใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้พบวิธีที่แท้จริงด้วยตัวเอง? พวกเจ้าทั้งหมดเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ขี้เกียจ
ตะกละตะกลาม และแสวงหาความสบาย! พวกเจ้าคิดหรือว่าพวกเจ้ายิ่งใหญ่? พวกเจ้ามีอะไรให้คุยโต?
แม้เมื่อเพิกเฉยต่อการที่พวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับแล้ว
ธรรมชาติของพวกเจ้าหรือที่เกิดของพวกเจ้าเป็นชนิดที่สูงที่สุดหรือ?
แม้เมื่อเพิกเฉยต่อการที่พวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของเขาแล้ว
พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับอย่างถาวรหรือ?
ความจริงของข้อเท็จจริงทั้งหลายสามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่?
การตีแผ่ธรรมชาติของพวกเจ้าในตอนนี้บิดเบือนความจริงของข้อเท็จจริงทั้งหลายหรือไม่?
จงมองดูที่เป็นโทษของพวกเจ้า ชีวิตของพวกเจ้า และบุคลิกลักษณะของพวกเจ้า—
พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าเป็นพวกที่ต่ำต้อยที่สุดของพวกที่ต่ำต้อยท่ามกลางมวลมนุษย์?
พวกเจ้ามีอะไรให้คุยโต? จงมองดูฐานะของพวกเจ้าในสังคม พวกเจ้าไม่ได้อยู่ที่ระดับต่ำที่สุดในสังคมหรือ?

พวกเจ้าคิดหรือว่าเราพุดผิดไป? อับราฮัมได้มอบถวายอิสอัค—พวกเจ้าได้มอบถวายสิ่งใด?

โยบได้มอบถวายทุกสิ่งทุกอย่าง—พวกเจ้าได้มอบถวายสิ่งใด? ผู้คนมากมายเหลือเกินได้ให้ชีวิตของพวกเขา

ไว้วางศิรชะของพวกเขาและหลังเลือดของพวกเขาเพื่อแสวงหาหนทางที่แท้จริง

พวกเจ้าเคยได้จ่ายราคานั้นหรือไม่? เมื่อเปรียบเทียบกับกันแล้ว

พวกเจ้าไม่ได้มีคุณสมบัติที่จะชื่นชมพระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นแต่อย่างใด

การพุดในวันนี้ว่าพวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับเป็นการใส่ร้ายเจ้าหรือ?

จงอย่าคำนึงถึงตัวเจ้าเองอย่างสูงส่งเกินไป เจ้าไม่มีสิ่งใดให้คู่โยบ ความรอดที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น

พระคุณที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นได้ถูกมอบให้กับเจ้าอย่างอิสระ พวกเจ้าไม่ได้พลีอุทิศสิ่งใด

กระนั้นพวกเจ้าก็ได้ชื่นชมพระคุณอย่างอิสระ พวกเจ้าไม่รู้สึกละอายหรือ?

หนทางที่แท้จริงนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเจ้าแสวงหาและพบด้วยตัวพวกเจ้าเองหรือ?

ไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์หรือที่ผลักดันให้พวกเจ้ายอมรับสิ่งนั้น? พวกเจ้าไม่เคยมีหัวใจที่จะแสวงหา

แล้วนับประสาอะไรกับหัวใจที่แสวงหาและถวิลหาความจริง พวกเจ้าแค่นั่งลงและชื่นชมสิ่งนั้น

พวกเจ้าได้รับความจริงนี้โดยไม่ได้สละความมั่งคั่งเลยแม้แต่น้อย เจ้ามีสิทธิอะไรที่จะมาร้องทุกข์?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้ามีคุณค่าอย่างยิ่งใหญ่ที่สุด?

เมื่อเทียบกับบรรดาผู้ที่ได้พลีอุทิศชีวิตของพวกเขาและหลังเลือดของพวกเขาแล้ว พวกเจ้ามีอะไรให้ร้องทุกข์?

การทำลายพวกเจ้าในตอนนี้จะถูกต้องและเป็นธรรมชาติ!

พวกเจ้าไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากเชื่อฟังและติดตาม พวกเจ้าไม่ควรค่าเลย!

ส่วนใหญ่จากพวกที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าถูกเรียกออกมา

แต่หากสภาพแวดล้อมของเจ้าไม่ได้ผลักดันเจ้าหรือหากเจ้าไม่ได้ถูกเรียกแล้ว

พวกเจ้าก็จะไม่เต็มใจที่จะออกมาโดยสิ้นเชิง ผู้ใดเล่าเต็มใจที่จะรับการประกาศตัดขาดเช่นนั้นบ้าง?

ผู้ใดเล่าเต็มใจที่จะละทิ้งความยินดีของเนื้อหนังบ้าง?

พวกเจ้าทั้งหมดเป็นผู้คนที่ครั้นเคร่งอย่างละโมภในความสบายและแสวงหาชีวิตที่หรูหรา!

พวกเจ้าได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น—พวกเจ้ามีอะไรที่จะพุดอีก? พวกเจ้ามีข้อร้องทุกข์ใด?

พวกเจ้าได้รับอนุญาตให้ชื่นชมพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและพระคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสวรรค์แล้ว

และพระราชกิจที่ไม่เคยมีการทรงกระทำมาก่อนบนแผ่นดินโลกได้รับการเผยต่อพวกเจ้าในวันนี้

นี่ไม่ใช่พระพรหรือ? พวกเจ้าถูกติสอนเช่นนั้นในวันนี้เพราะพวกเจ้าด้านทานพระเจ้าและกบฏต่อพระองค์

เพราะการติสอนนี้ พวกเจ้าจึงได้มองเห็นความปรานีและความรักของพระเจ้า

และยิ่งกว่านั้นพวกเจ้ายังคงได้มองเห็นความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระองค์

เพราะการติสอนนี้และเพราะความสกลปรกโสมมของมวลมนุษย์

พวกเจ้าจึงได้มองเห็นฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

และพวกเจ้าได้มองเห็นความบริสุทธิ์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ นี่ไม่ใช่ความจริงที่หายากที่สุดหรือ?

นี่ไม่ใช่ชีวิตที่มีความหมายหรือ? พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำนั้นเต็มไปด้วยความหมาย! ดังนั้น

ยิ่งฐานะของพวกเจ้าต่ำด้อยเท่าใด ก็ยิ่งพิสูจน์ให้เห็นมากยิ่งขึ้นเท่านั้นว่าพวกเจ้าได้รับการยกขึ้นสูงจากพระองค์

และยิ่งพิสูจน์ให้เห็นมากยิ่งขึ้นเท่านั้นว่าพระราชกิจของพระองค์มีคุณค่ายิ่งใหญ่ต่อพวกเจ้าในวันนี้

พระราชกิจนี้เป็นสมบัติที่ประเมินค่าไม่ได้เลย ซึ่งไม่สามารถรับได้จากที่อื่นใด! ตลอดหลายยุคสมัย

ไม่มีผู้ใดได้ชื่นชมความรอดที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น

ข้อเท็จจริงที่ว่าฐานะของพวกเจ้านั้นต่ำด้อยแสดงให้เห็นว่าความรอดของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด

และนั่นแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสละชีวิตต่อมวลมนุษย์—พระองค์ทรงช่วยให้รอด พระองค์ไม่ทรงทำลาย

ผู้คนชาวจีนไม่เคยเชื่อในพระเจ้า พวกเขาไม่เคยรับใช้พระยาห์เวห์ และไม่เคยรับใช้พระเยซู

พวกเขาแค่ถูกเขาคำนำบ จูฐูปบูชา เผากระดาบเงินกระดาบทอง และนมัสการพระพุทธรูป

พวกเขาแค่มีศรัทธารูปเคารพ—พวกเขาทั้งหมดต่างกบฏอย่างถึงที่สุด ดังนั้นแล้ว ยิ่งฐานะของผู้คนต่ำด้อยเท่าใด

มันก็ยิ่งแสดงให้เห็นมากยิ่งขึ้นเท่านั้นว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงได้รับจากพวกเจ้าคือพระสิริยิ่งขึ้นไปอีก

บางคนอาจพูดจากมุมมองของพวกเขาว່ว่า “พระเจ้า อะไรคือพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ? พระเจ้าผู้ทรงสูงส่งนัก

พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์นักเช่นพระองค์เสด็จมายังแผ่นดินที่สกปรกโสมมอย่างนั้นหรือ?

พระองค์มีพระดำริเกี่ยวกับพระองค์เล็กน้อยนักกระนั้นหรือ? พวกเราช่างสกปรกโสมม

แต่พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะประทับอยู่กับพวกเรากระนั้นหรือ?

พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเรากระนั้นหรือ? พวกเราช่างมีฐานะต่ำด้อยนัก

แต่พระองค์เต็มพระทัยที่จะทำให้พวกเราครบบริบูรณ์กระนั้นหรือ?

แล้วพระองค์จะทรงใช้พวกเราเป็นแบบอย่างและวัตถุตัวอย่างกระนั้นหรือ?” เราพูดว่า

เจ้าไม่เข้าใจเจตจำนงของเรา เจ้าไม่เข้าใจงานที่เราต้องการทำ อีกทั้งเจ้าไม่เข้าใจอุปนิสัยของเรา

นัยสำคัญของงานที่เรากำลังจะทำนั้นเกินขีดความสามารถที่จะบรรลุของเจ้า

งานของเราสามารถล้นตามมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ของเจ้าได้หรือ?

ตามมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์แล้วนั้น เราจะต้องเกิดในประเทศใดๆ เพื่อแสดงให้เห็นว่าเรามีสถานะที่สูงส่ง

เพื่อแสดงให้เห็นว่าเรามีคุณค่าที่ยิ่งใหญ่ เพื่อแสดงให้เห็นชื่อเสียงเกียรติยศ ความบริสุทธิ์

และความยิ่งใหญ่ของเรา หากเราเกิดในสถานที่ที่ระลึกถึงเราได้ ในครอบครัวชั้นสูง

และหากเรามีฐานะและสถานะที่สูงส่ง เช่นนั้นแล้วเราก็จะได้รับการปฏิบัติเป็นอย่างดีมาก

นั่นจะไม่ใช่ประโยชน์ต่องานของเรา

และเมื่อนั้นความรอดที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นจะยังคงสามารถได้รับการเปิดเผยได้หรือ?

บรรดาผู้คนที่มองเห็นเราจะเชื่อฟังเรา และพวกเขาจะไม่เปราะเปื้อนไปด้วยความสกปรกโสम्म
เราน่าจะได้เกิดในสถานที่ประเภทนี้ นั่นคือสิ่งที่พวกเขาคือ แต่จงคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้:

พระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อความชื่นชมยินดีหรือเพื่อพระราชกิจ?

หากเราทำงานในสถานที่ที่ง่ายดายและสะดวกสบายประเภทนั้น

เราจะสามารถได้รับสง่าราศีที่เต็มเปี่ยมของเราหรือ?

เราจะสามารถพิชิตสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของเราได้หรือ? เมื่อพระเจ้าเสด็จมายังแผ่นดินโลก

พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นของโลก และพระองค์ไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อชื่นชมโลก

สถานที่ที่การทรงพระราชกิจจะเผยพระอุปนิสัยของพระองค์และมีความหมายมากที่สุดคือสถานที่ที่พระองค์ประ

ะสูติ ไม่ว่าแผ่นดินนั้นจะบริสุทธิ์หรือสกปรกโสम्म และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงพระราชกิจที่ใดก็ตาม

แต่พระองค์ก็ทรงบริสุทธิ์ พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในโลก

แม้ว่าทั้งหมดนั้นได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ตาม กระนั้น ทุกสรรพสิ่งยังคงเป็นของพระองค์

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระองค์เสด็จมาแผ่นดินที่สกปรกโสम्मและทรงพระราชกิจที่นั่นเพื่อเผยความบริสุทธิ์ของพระองค์

พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์

ซึ่งหมายความว่าพระองค์ทรงสู่หนการเหยียดหยามที่ยิ่งใหญ่เพื่อทรงพระราชกิจดังกล่าวเพื่อที่จะช่วยผู้คนแห่งแ

แผ่นดินที่สกปรกโสम्मนี้ให้รอด การนี้ได้กระทำไปเพื่อเป็นพยาน เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ทั้งหมด

สิ่งที่พระราชกิจดังกล่าวแสดงให้เห็นคือความชอบธรรมของพระเจ้า

และสามารถแสดงถึงมหาศรัทธาของพระเจ้าได้ดีขึ้น

ความยิ่งใหญ่และความซื่อตรงของพระองค์ได้รับการสำแดงในความรอดของกลุ่มคนต่ำต้อยที่ผู้อื่นดูถูก

การเกิดในแผ่นดินที่สกปรกโสम्मไม่ได้พิสูจน์แต่อย่างใดเลยว่าพระองค์ทรงต่ำต้อย

นั่นเพียงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และความรักที่แท้จริงที่พร

องค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์เท่านั้น ยิ่งพระองค์ทรงทำเช่นนั้นมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งเผยความรักที่บริสุทธิ์ของพระองค์

ความรักที่ไร้จุดบกพร่องที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์ออกมามากยิ่งขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์และชอบธรรม ถึงแม้ว่าพระองค์ประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสम्म

และถึงแม้ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบรรดาผู้คนที่เต็มไปด้วยความสกปรกโสम्मเช่นเดียวกับพระเยซู

ที่ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปในยุคพระคุณ แต่ทุกๆ

เศษเสี้ยวของพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมด

รอดหรือ? ทั้งหมดนั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่หรือ?

สองพันปีก่อน พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับคนบาปเป็นเวลาหลายปี นั่นเป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของการไถ่
วันนี้ พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับกลุ่มคนที่สกปรกโสมนและต่ำต้อย

นี่เป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของความรอด

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ไม่ได้เป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของพวกมนุษย์อย่างพวกเจ้าหรือ?

หากไม่ใช่เพื่อการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแล้ว

เหตุใดพระองค์จึงได้ดำรงพระชนม์ชีพและทนทุกข์กับคนบาปเป็นเวลาหลายปีหลังจากที่ประสูติในรางหญ้าแล้ว

? และหากไม่ใช่เพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแล้ว เหตุใดพระองค์จึงเสด็จกลับมาหามนุษย์เป็นครั้งที่สอง

ประสูติในแผ่นดินนี้ที่เหล่าปีศาจรวมตัวกัน

และดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้คนเหล่านี้ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง?

พระเจ้ามิได้ทรงสัจย์ชื่อหรือ? ส่วนใดในพระราชกิจของพระองค์ที่ไม่ได้เป็นไปได้เพื่อมวลมนุษย์?

ส่วนใดไม่ได้เป็นไปได้เพื่อลิขิตชีวิตของพวกเจ้า? พระเจ้าทรงบริสุทธิ์—สิ่งนี้มีอาจเปลี่ยนแปลงได้!

พระองค์ไม่ทรงเปราะเปื้อนไปด้วยความสกปรกโสมน

แม้ว่าพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินที่สกปรกโสมนก็ตาม

ทั้งหมดนี้สามารถมีความหมายได้เพียงอย่างเดียวว่าความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์นั้น ไม่เห็นแก่พระองค์เองอย่างที่สุด และความทุกข์และการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงสู้ทนช่างยิ่งใหญ่อย่างที่สุด!

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าการดูหมิ่นเหยียดหยามที่พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกเจ้าทั้งหมดและเพื่อลิขิตชีวิตของพวก

เจ้านั้นใหญ่หลวงเพียงใด? แทนที่จะช่วยผู้คนที่ยิ่งใหญ่หรือบุตรของครอบครัวที่ร่ำรวยและมีอำนาจให้รอด

พระองค์ตั้งพระทัยที่จะช่วยพวกที่ต่ำต้อยและโดนดูถูกแทน ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความบริสุทธิ์ของพระองค์หรือ?

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความชอบธรรมของพระองค์หรือ?

เพื่อประโยชน์ของการมีชีวิตรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมดแล้วนั้น

พระองค์ทรงยินดีที่จะประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสมนและทนทุกข์กับทุกๆ การดูหมิ่นเหยียดหยาม

พระเจ้าทรงแท้จริงยิ่งนัก—พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจที่เท็จ ทุกๆ

ช่วงระยะของพระราชกิจไม่ได้กระทำไปในวิธีที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเช่นนั้นหรือ?

ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งหมดได้ร้ายพระองค์และกล่าวว่าพระองค์ประทับนั่งร่วมโต๊ะกับคนบาป

ถึงแม้ว่าผู้คนทั้งหมดเหยียดหยามพระองค์และพูดว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับบุตรของความสกปรกโสมน

ว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับผู้ที่ต่ำต้อยที่สุด

แต่พระองค์ยังคงอุทิศพระองค์เองอย่างไม่เห็นแก่พระองค์เอง

และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงยังคงทรงถูกปฏิเสธท่ามกลางมวลมนุษย์

ความทุกข์ที่พระองค์ทรงสู้ทนไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าของพวกเจ้าหรือ?

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่ได้มากกว่าราคาที่พวกเจ้าได้จ่ายไปหรอกหรือ?

พวกเจ้าเกิดในแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมน กระนั้นพวกเจ้าก็ได้รับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

พวกเจ้าเกิดในแผ่นดินที่เหล่าปีศาจรวมตัวกัน กระนั้นพวกเจ้าก็ได้รับการปกป้องที่ยิ่งใหญ่

พวกเจ้ามีตัวเลือกใดหรือ? พวกเจ้ามีข้อร้องทุกข์ใดหรือ?

ความทุกข์ที่พระเจ้าทรงสู้ทนไม่ได้ใหญ่หลวงกว่าความทุกข์ที่พวกเจ้าได้สู้ทนหรอกหรือ?

พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกและไม่เคยได้ทรงชื่นชมความปิตินดีของโลกมนุษย์เลย

พระองค์ทรงรังเกียจสิ่งเช่นนั้น

พระองค์ไม่ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อให้มนุษย์ถวายสิ่งของทางวัตถุแด่พระองค์

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อชื่นชมอาหาร เสื้อผ้า และเครื่องประดับของมนุษย์

พระองค์ไม่ได้ประทับกับสิ่งเหล่านี้ พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทนทุกข์เพื่อมนุษย์

ไม่ใช่เพื่อชื่นชมโศกนาฏทางโลก พระองค์เสด็จมาเพื่อทนทุกข์ เพื่อทรงพระราชกิจ

และเพื่อให้แผนการบริหารจัดการของพระองค์ครบบริบูรณ์ พระองค์ไม่ได้ทรงเลือกสถานที่ที่ดี

เพื่อดำรงพระชนม์ชีพในสถานเอกอัครราชทูตหรือโรงแรมที่สวยงาม

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงมีบริวารมากมายที่คอยรับใช้พระองค์ จากสิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นแล้ว

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจหรือเพื่อความชื่นชมยินดี?

ตาของพวกเจ้ามองไม่เห็นหรือ? พระองค์ได้ประทานให้พวกเจ้ามากเพียงใดแล้ว?

หากพระองค์ประสูติในสถานที่ที่สะดวกสบายแล้ว พระองค์จะทรงสามารถได้รับพระสิริได้หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจได้หรือ? การที่พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจะมีนัยสำคัญใดๆ หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถพิชิตมวลมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์หรือ?

พระองค์จะทรงสามารถช่วยกู้ผู้คนจากแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนได้หรือ?

ผู้คนถามตามมโนคติที่หลงผิดของพวกเขว่า “ในเมื่อพระเจ้าทรงบริสุทธิ์

แล้วเหตุใดพระองค์จึงประสูติในสถานที่ที่สกปรกโสมนของพวกเราเล่า?

พระองค์ทรงเกลียดและทรงรังเกียจมนุษย์ที่สกปรกโสมนอย่างพวกเรา

พระองค์ทรงรังเกียจการด้านทานของพวกเราและการกบฏของพวกเรา

ดังนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ร่วมกับพวกเราเล่า?

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสูงสุด พระองค์สามารถประสูติในที่ใดก็ได้

แล้วเหตุใดพระองค์จึงต้องประสูติในแผ่นดินที่สกปรกโสมนนี้? พระองค์ทรงติสอนและพิพากษาเราทุกวัน

และพระองค์ทรงรู้อย่างชัดเจนว่าพวกเราเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

ดังนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงยังคงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเราเล่า?

เหตุใดพระองค์จึงประสูติในครอบครัวของพงศ์พันธุ์ของโมอับ? เหตุใดพระองค์ทรงทำเช่นนั้น?”

ความคิดเช่นนั้นของพวกเขาเหล่านั้นขาดเหตุผลโดยสิ้นเชิง!

มีเพียงพระราชกิจเช่นนั้นเท่านั้นที่ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์

ความถ่อมใจของพระองค์ และความอ่อนอยู่ของพระองค์ได้

พระองค์เต็มพระทัยที่จะผลิตทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์

และพระองค์ทรงสู้ทนความทุกข์ทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงกระทำการเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น เพื่อพิชิตซาตาน

จนสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดอาจนอนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ได้

มีเพียงการนี้เท่านั้นที่เป็นพระราชกิจที่มีค่าและเปี่ยมความหมาย

หากพงศ์พันธุ์ของยาโคบได้เกิดมาในประเทศจีน บนผืนแผ่นดินนี้ และพวกเขาเป็นพวกเจ้าทั้งหมด

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจที่ทรงทำในพวกเขาจะมีนัยสำคัญใด? ซาตานจะพูดว่าอะไร? ซาตานจะพูดว่า

“พวกเขาเคยยำเกรงพระองค์มาก่อน พวกเขาเชื่อฟังพระองค์มาตั้งแต่เริ่มต้น

และพวกเขาไม่มีประวัติการทรยศต่อพระองค์ พวกเขาไม่ได้เป็นมวลมนุษย์ที่มีดที่สุด คำด้อยที่สุด

หรือล้าหลังมากที่สุด” หากพระราชกิจนั้นได้รับการทรงกระทำในหนทางนี้จริงๆ ใครจะเชื่อมั่นในการนี้?

ในทั้งจักรวาล คนจีนเป็นผู้คนที่ล้าหลังมากที่สุด พวกเขาเกิดอย่างคำด้อย มีความซื่อสัตย์สุจริตน้อย

พวกเขาเข้าใจช้าและด้านชา และพวกเขาหยาบคายและเสื่อมโทรม

พวกเขาข่มไปด้วยอุปนิสัยเยี่ยงซาตานที่สกปรกโสम्मและวิปริตผิดศีลธรรม

พวกเขาคครอบครองอุปนิสัยเยี่ยงซาตานเหล่านี้ทั้งหมด ทันทีที่พระราชกิจนี้ครบบริบูรณ์แล้ว

ผู้คนจะขับไล่อุปนิสัยที่เสื่อมทรามเหล่านี้และสามารถเชื่อฟังได้อย่างครบบริบูรณ์และได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

มีเพียงผลของพระราชกิจดังกล่าวเท่านั้นที่เป็นคำพยานภายในสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง!

เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าคำพยานคืออะไร? จริงๆ แล้วควรเป็นคำพยานอย่างไร?

พระราชกิจประเภทนี้ได้ทำให้พวกเขากลายเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นและวัตถุที่ใช้ทำการปรนนิบัติ

ยิ่งไปกว่านั้น ยังทำให้เจ้ากลายเป็นเป้าหมายของความรอด วันนี้ พวกเจ้าเป็นประชากรของพระเจ้า

หลังจากนั้นเจ้าจะกลายเป็นแบบอย่างและวัตถุตัวอย่าง ในพระราชกิจนี้ พวกเจ้าแสดงบทบาทหลากหลายแบบ

และในท้ายที่สุด พวกเจ้าจะเป็นเป้าหมายของความรอด ผู้คนมากมายรู้สึกเป็นลบเพราะการนี้

พวกเขาไม่ได้หวนหวนตาบอดอย่างที่สุดหรือ? เจ้ามองไม่เห็นสิ่งใดอย่างชัดเจนเลย!

แค่เรียกเจ้าเช่นนั้นก็ทำให้เจ้ารู้สึกเกินรับไหวกระนั้นหรือ?

เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าคืออะไร?

เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าความรอดของพระเจ้าคืออะไร? เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าความรักของพระเจ้าคืออะไร?

เจ้าไม่มีความซื่อสัตย์สุจริต! เมื่อได้รับการอ้างถึงอย่างดีงาม เจ้าก็มีความสุข เมื่อได้รับการอ้างถึงอย่างเลวร้าย เจ้าก็ไม่เต็มใจและล่าถอย เจ้าเป็นอะไร? เจ้าไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาหนทางที่แท้จริง!

จงหยุดการแสวงหาเสียบัดนี้—มันน่าอับอาย!

การที่บางสิ่งบางอย่างที่ช่างเล็กน้อยทำให้เจ้ารู้สึกเกินรับไหวนั้น ไม่ใช่สัญญาณของความอับอายหรือ?

เจ้าควรเรียนรู้ที่จะรู้จักตัวเจ้าเองสักเล็กน้อยจะดีกว่า อย่าคำนึงถึงตัวเจ้าเองอย่างสูงส่งเกินไปนัก

และอย่าฝันว่าจะขึ้นสวรรค์—เพียงพยายามให้ได้รับการพิชิตบนแผ่นดินโลกตามหน้าที่เท่านั้น

อย่าคิดถึงความฝันที่ไม่สมจริงและไม่มีอยู่เหล่านั้น! หากมีใครบางคนพูดบางสิ่งบางอย่างเช่นดังต่อไปนี้

คำพูดเหล่านั้นคือคำพูดของบุคคลที่มีการตัดสินใจแน่วแน่และความกล้า นั่นคือ

“ถึงแม้ว่าฉันจะเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ ฉันก็เต็มใจที่จะเพียรพยายามเพื่อพระเจ้า

ฉันจะหันหลังให้บรรพบุรุษเก่าๆ ของฉัน! เขาให้กำเนิดฉันและเหยียบย่ำฉัน

และฉันได้ใช้ชีวิตอยู่ในความมิดชิดมาจนกระทั่งถึงตอนนี้ วันนี้ พระเจ้าทรงปลดปล่อยฉันแล้ว

และในที่สุดฉันก็ได้เห็นสวรรค์อาทิตย์แล้ว

ในที่สุดฉันก็ได้มองเห็นแล้วว่าฉันเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับโดยผ่านทางการตีแผ่ของพระเจ้า ก่อนหน้านี้นั้น

ฉันสวมเครื่องบังตา และฉันไม่รู้ว่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจไปมากมายยิ่งเพราะฉันถูกชาดานเก่าๆ

นั้นทำให้ตาบอด ฉันจะหันหลังให้มันและเหยียดหยามมันอย่างที่สุด!”

แล้วพวกเขาก็มีการตัดสินใจแน่วแน่เช่นนั้นหรือไม่? ถึงแม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขเจ้าแต่ละคนดูเหมือนมนุษย์

พวกเขาก็เสียศูนย์เร็วกว่าใครๆ และพวกเขเจ้าอ่อนไหวต่อเรื่องนี้มากที่สุด

ทันทีที่มีการพาดพิงถึงว่าพวกเขเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ ปากของพวกเขเจ้าก็บิดขึ้น

นี่ไม่ใช่อุปนิสัยของหมูหรือ? พวกเขานั้นไร้ค่า

เจ้าจะพลีอุทิศชีวิตของพวกเขเจ้าเพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและโชควาสนา!

เจ้าอาจไม่ปรารถนาที่จะเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พวกเขเจ้าเป็นหรือ?

วันนี้เรากำลังพูดว่าเจ้าเป็น และเจ้าต้องยอมรับมัน เราไม่ได้พูดตรงข้ามกับข้อเท็จจริง

ผู้คนบางคนรู้สึกเป็นลบเพราะการนี้ แต่มีสิ่งใดให้รู้สึกเป็นลบเล่า?

เจ้าไม่ได้เป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงด้วยเช่นกันหรือ?

การพูดว่าเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับเป็นเรื่องไม่ยุติธรรมหรือ? จงมองดูสิ่งที่เจ้าใช้ชีวิตตาม

ทั้งภายในและภายนอก จากศีรษะจรดปลายเท้าของเจ้า ไม่มีสิ่งใดควรค่าแก่การสรรเสริญเลย

ความวิปริตผิดศีลธรรม ความสกปรกโสम्म ความหุนหวนตาบอด การดำเนินทาน ความกบฏ—

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ส่วนประกอบในอุปนิสัยของเจ้าหรือ?

เจ้าใช้ชีวิตในแผ่นดินแห่งความวิปริตผิดศีลธรรมเสมอ และไม่มี ความชั่วใดที่เจ้าไม่กระทำ

เจ้าคิดว่าเจ้าบริสุทธิ์อย่างน่าอัศจรรย์ จมมองดูสิ่งทั้งหลายที่เจ้าได้ทำไป แล้วเจ้ายังรู้สึกพอใจกับตัวเจ้าเองยิ่งนัก เจ้าได้ทำสิ่งใดที่ควรค่าแก่การสรรเสริญบ้าง? เจ้าเป็นเหมือนกับสัตว์ร้าย เจ้าไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์! เจ้าเหมือนกันกับสัตว์และใช้ชีวิตท่ามกลางแนวคิดชั่วที่วิปริตผิดศีลธรรม

ผู้คนอย่างพวกเจ้าขาดพร่องมากมายเพียงใด? เจ้าเห็นด้วยว่าพวกเจ้าเป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง และเจ้าเต็มใจที่จะทำการปรนนิบัติ แต่หลังจากนั้น เมื่อมีการพูดว่าเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

เจ้ากลายเป็นรู้สึกเป็นลบ นี่ไม่ใช่ความจริงหรือ? นั่นก็เหมือนกับที่เจ้าเกิดจากบิดาและมารดาของเจ้า— ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะแย่มากเพียงใด เจ้ายังคงเกิดจากพวกเขา

ต่อให้เจ้าจะพบมารดาบุญธรรมและออกจากบ้านของเจ้า

เจ้าไม่ใช่ว่ายังคงเป็นลูกของบิดามารดาแต่ดั้งเดิมของเจ้าหรือ?

ข้อเท็จจริงนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่? เราได้ติดตามเจ้าว่าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับโดยไม่มีเหตุผลหรือ?

บางคนพูดว่า “พระองค์ทรงเรียกข้าพระองค์ว่าอย่างอื่นมิได้หรือ?” เราพูดว่า “แล้วถ้าเราเรียกเจ้าว่าตัวประกอบเสริมความเด่นเล่า?”

พวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะเป็นตัวประกอบเสริมความเด่นเช่นเดียวกัน เช่นนั้นแล้ว เจ้าเต็มใจเป็นอะไร?

ตัวประกอบเสริมความเด่น คนปรนนิบัติ—นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าเป็นหรือ? เจ้าจะเลือกสิ่งอื่นได้อีก?

เจ้าไม่ใช่บุคคลที่เกิดในประเทศของพญานาคใหญ่สีแดงหรือ?

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะพูดว่าเจ้าเป็นลูกหลานของดาวิดอย่างไรก็ตาม มันก็ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าเลือกเพื่อตัวเจ้าเองหรือ? เจ้าสามารถเลือกซื้อเพราะๆ ที่เจ้าชอบเพื่อตัวเจ้าเองได้หรือ?

ลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงที่ถูกพาดพิงถึงไม่ใช่ผู้คนที่เกี่ยวข้องอย่างพวกเจ้าหรือ?

ส่วนเรื่องคนปรนนิบัตินั้น—พวกเขาก็ไม่ใช่ผู้คนที่เกี่ยวข้องอย่างพวกเจ้าด้วยเช่นกันหรือ?

วัตถุประสงค์และแบบอย่างของการได้รับการพิชิตที่ถูกพาดพิงถึง—

พวกเขาก็ไม่ใช่ผู้คนอย่างพวกเจ้าด้วยเช่นกันหรือ?

วิถีของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไม่ได้ถูกพูดถึงเพื่อพวกเจ้าหรือ?

บรรดาผู้ที่ได้รับการติสอนและพิพากษาคือผู้คนอย่างพวกเจ้า

แล้วบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในภายหลังจะไม่ใช่คนบางคนในหมู่พวกเจ้าหรือ?

ชื่อนี้ยังคงมีความสำคัญอยู่หรือ? พวกเจ้าช่างไร้สำนึกจริงๆ

พวกเจ้าไม่สามารถมองเห็นแม้กระทั่งสิ่งที่เล็กน้อยเช่นนั้นได้อย่างชัดเจนหรือ?

เจ้าไม่รู้ว่าใครสืบพงศ์พันธุ์มาจากใคร แต่สิ่งนั้นชัดเจนสำหรับเรา และเรากำลังบอกพวกเจ้า

การสามารถระลึกได้ถึงสิ่งนั้นในวันนี้เป็นเรื่องไร้ใช้ จงอย่ารู้สึกดีอย่างนักอยู่เสมอ

ยิ่งพวกเจ้ารู้สึกเป็นลบและต่ำถอยมากขึ้นเท่าใด มันก็ยิ่งพิสูจน์ว่าเจ้าเป็นลูกหลานของซาตานมากขึ้นเท่านั้น

มีบางคนพูดเมื่อเข้าให้พวกเขาฟังเพลงสรรเสริญว่า “พงศ์พันธุ์ของโมอับสามารถฟังเพลงสรรเสริญได้หรือ? ฉันไม่ฟัง ฉันไม่มีคุณสมบัติ!” หากเข้าให้พวกเขาขับร้อง พวกเขาพูดว่า “หากพงศ์พันธุ์ของโมอับขับร้อง พระเจ้าจะทรงเต็มใจสดับฟังหรือ? พระเจ้าทรงรังเกียจฉัน ฉันอับอายเกินกว่าที่จะไปอยู่เฉยๆ พระพักตร์พระเจ้า และฉันไม่สามารถเป็นพยานเพื่อพระองค์ได้ ฉันจะไม่ร้อง เพื่อไม่ให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองเมื่อพระองค์ทรงได้ยิน” นี่ไม่ใช่วิธีการที่เป็นลบในการจัดการกับสิ่งนั้นหรือ?

ในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง เจ้าเกิดในแผ่นดินแห่งวิปริตผิดศีลธรรม และเจ้าเป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดง พงศ์พันธุ์ของโมอับ เจ้าควรหันหลังให้กับบรรพบุรุษเก่าๆ ของเจ้าและหันหลังให้กับชาตानเก่าๆ มีเพียงผู้ที่ทำเช่นนั้นเท่านั้นคือใครบางคนที่ต้องการพระเจ้าอย่างแท้จริง

ในตอนแรก เมื่อเราในฐานะประชากรของพวกเจ้าแก่พวกเจ้า พวกเจ้ากระโดดขึ้นลงด้วยความชื่นบานมากยิ่งขึ้นกว่าคนอื่นๆ กระนั้นทันทีที่เราพูดว่าพวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ พวกเจ้าเป็นอย่างไร? พวกเจ้าทั้งหมดเสียศูนย์! ภูมิภาคของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? มโนคติเกี่ยวกับฐานะของพวกเจ้านักแน่นเกินไป

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่สามารถยกตัวพวกเขาเองขึ้นได้ บางคนไปทำธุระ และบางคนไปทำงาน ทันทีที่เราพูดว่าพวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ พวกเจ้าทั้งหมดต้องการวิงหนี นี่ไม่ใช่คำพยานที่เจ้ามีเพื่อพระเจ้า ที่พวกเจ้าจะโกนถึงตลอดทั้งวันหรือ? ชาตानจะถูกโน้มน้าวให้เชื่อมั่นในหนทางนี้หรือ? นี่ไม่ใช่เครื่องหมายของความอับอายหรือ? การมีพวกเจ้านั้นได้ประโยชน์อันใด? พวกเจ้าทั้งหมดเป็นขยะ!

พวกเจ้าสูทนความทุกข์แบบใดที่ทำให้พวกเจ้ารู้สึกว่าคุณกระทำความผิด? พวกเจ้าคิดว่าทันทีพระเจ้าได้ทรงประทานพวกเจ้าถึงระดับที่แน่นอนระดับหนึ่งแล้ว พระองค์จะทรงเกษมสำราญ เสมือนว่าพระองค์เสด็จมาโดยตั้งพระทัยที่จะกล่าวโทษพวกเจ้า

และหลังจากที่ทรงกล่าวโทษและทำลายพวกเจ้าแล้วพระราชกิจของพระองค์จะเสร็จสิ้น นั่นคือสิ่งที่เราได้พูดไปหรือ? พวกเจ้าคิดเช่นนั้นไม่ใช่เพราะความหุนหาวตาบอดของพวกเจ้าหรือ? มันคือการที่พวกเจ้าเองไม่เพียรพยายามที่จะทำให้อดี หรือคือการที่เรากล่าวโทษพวกเจ้าตามความตั้งใจ? เราไม่เคยทำเช่นนั้น—นั่นคือบางสิ่งที่พวกเจ้าคิดขึ้นมาเอง นั่นไม่เคยเป็นวิธีการที่เราทำงานแต่อย่างใด

อีกทั้งเราไม่มีเจตนาเช่นนั้น หากเราต้องการทำลายพวกเจ้าอย่างแท้จริง เราจำเป็นต้องก้าวผ่านความยากลำบากเช่นนั้นหรือ? หากเราต้องการทำลายพวกเจ้าอย่างแท้จริง เราจำเป็นต้องพูดกับพวกเจ้าอย่างจริงจังจริงใจนักหรือ? เจตจำนงของเราคือสิ่งนี้:

เมื่อเราได้ช่วยพวกเจ้าให้รอดแล้ว นั่นจะเป็นเวลาที่เราสามารถหยุดพักได้ ยิ่งบุคคลหนึ่งคำด้อยมากขึ้นเท่าใด พวกเขายังเป็นเป้าหมายของความรอดของเรามากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขาสามารถเข้าสู่ได้อย่างกระตือรือร้นมากขึ้นเท่าใด เรายิ่งมีความสุขมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งพวกเขาสีดยศมากขึ้นเท่าใด เรายิ่งกลักรู้สึกยิ่งขึ้นเท่านั้น

พวกเขากำลังต้องการเดินทางและขึ้นครองบัลลังก์เสมอ—เราบอกพวกเขา

นั่นไม่ใช่วิถีแห่งการช่วยพวกเขาให้รอดจากความสกปรกโสมม

การเพื่อขึ้นถึงการนั่งบนบัลลังก์ไม่สามารถทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อมได้ นั่นไม่เป็นจริง

เราพูดว่าเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ และเจ้าไม่มีความสุข เจ้าพูดว่า

“หากพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ลงไปบาบิโลน

ข้าพระองค์จะไม่เป็นพยานเพื่อพระองค์หรือทนทุกข์เพื่อพระองค์”

การที่เจ้าทำเช่นนั้นจะไม่เป็นการต่อต้านเราหรือ? การทำเช่นนั้นจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าหรือ?

เราได้ให้พระคุณแก่พวกเขาไปมากมายนัก—เจ้าลืมไปแล้วหรือ?

พวกเขาก็ได้ปลุกไฟและเหยียดหยามพระทัยของพระเจ้าซึ่งเป็นเหมือนกับหัวใจของมารดาที่รักใคร่

ผลพวงสำหรับพวกเขาจะเป็นอย่างไร? เราจะไม่บังคับเจ้าหากเจ้าไม่เป็นพยานเพื่อเรา—

แต่เจ้าควรรู้ว่าเจ้าจะเป็นเป้าหมายของการทำลายล้างในท้ายที่สุด หากเราไม่สามารถได้รับคำพยานในตัวเจ้า

เราจะได้รับคำพยานในผู้อื่น นั่นไม่ได้สำคัญสำหรับเรา แต่ในท้ายที่สุด เจ้าจะเสียใจ และในเวลานั้น

เจ้าจะได้ตกลงสู่ความมืดมิดไปนานแล้ว เช่นนั้นแล้วผู้ใดจะสามารถช่วยเจ้าให้รอดได้?

อย่าคิดว่าพระราชกิจจะไม่สามารถดำเนินการได้หากปราศจากเจ้า—การมีเจ้าไม่ได้ทำให้มีมากนัก

และการขาดพระองค์ก็ไม่ได้ทำให้ขาดพระองค์มากนัก อย่าคำนึงถึงตัวเจ้าเองด้วยเกียรติยศมากเกินไป

หากเจ้าไม่เต็มใจจะติดตามเรา นั่นเป็นการแสดงให้เห็นว่าเจ้าขี้ขลาด และไม่มีสิ่งใดเป็นที่น่าปรารถนาในตัวเจ้า

หากเจ้าเป็นนักพูดที่ดี

นั่นไม่ใช่เพราะเจ้าได้ทรงให้ตัวเจ้าเองมีพร้อมด้วยคำพูดที่เราได้นำมาโดยผ่านทางงานของเราหรือ?

สิ่งใดในตัวเจ้าที่ควรค่าแก่สรรเสริญ? อย่าปล่อยให้จินตนาการของเจ้าครอบงำเจ้า!

หากเราไม่สามารถได้รับสง่าราศีจากพวกเขาซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

เราจะเลือกพงศ์พันธุ์ของโมอับกลุ่มที่สองและกลุ่มที่สามเพื่องานของเราจนกระทั่งเราได้รับสง่าราศี

หากเจ้าไม่เต็มใจจะเป็นพยานเพื่อเรา ก็จงออกไป! เราจะไม่บังคับเจ้า!

อย่าคิดว่าเราจะไม่สามารถเดินทางได้หากปราศจากพวกเขา

การหาเป้าหมายที่เหมาะสมเพื่องานของเราในแผ่นดินของประเทศจีนนี้ไม่ต้องใช้ความพยายาม

ไม่มีสิ่งอื่นใดที่สามารถพบได้ในแผ่นดินนี้—ผู้คนที่สกปรกโสมมและเลื่อมทรมานอยู่ทุกที่อย่างแน่นอน

และงานของเราสามารถทำได้ทุกที่ อย่าภูมิใจนัก! ไม่สำคัญว่าเจ้าจะภูมิใจเพียงใด

เจ้าไม่ใช่ว่ายังคงเป็นลูกหลานที่เกิดจากการผิดประเวณีหรือ? จงมองดูคุณค่าของเจ้า—

เจ้ามีตัวเลือกอื่นใดบ้าง? แต่การอนุญาตให้เจ้าใช้ชีวิตก็เป็นการยกระดับอย่างใหญ่หลวงแล้ว
ดังนั้นเจ้ายังสามารถโอ้อวดเกี่ยวกับเรื่องใดได้อีก? หากไม่ใช่เพราะงานของเราที่จะสิ้นสุด
เจ้าจะไม่ได้ตกลงไปท่ามกลางภัยพิบัติตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้นเสียแล้วหรือ?
เจ้ายังคงสามารถใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายยิ่งนักได้หรือ? เจ้ายังคงได้เถียงเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่นั่นเอง
เพราะเราพูดว่าเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ เจ้าก็ได้ทำปากยื่นตลอดมา เจ้าไม่ให้การศึกษากับตัวเจ้าเอง
เจ้าไม่อ่านพระวจนะของพระเจ้า และเจ้าไม่สามารถทนมองบุคคลนี้หรือบุคคลนั้น
เมื่อเจ้ามองเห็นผู้อื่นกลายเป็นมีการศึกษา เจ้าขัดขวางพวกเขาและพูดสิ่งที่ทำให้เสียกำลังใจ เจ้าช่างล้าช้า!
เจ้าพูดว่า “พงศ์พันธุ์ของโมอับจะสามารถมีการศึกษาใดได้? ฉันไม่เป็นทุกข์เป็นร้อน”
นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่สัตว์ร้ายจะพูดหรือ? เจ้านับว่าเป็นมนุษย์ได้อีกหรือ? เราได้พูดไปมากมายนัก
แต่นั้นไม่สัมฤทธิ์สิ่งใดในตัวเจ้า เราได้ทำงานทั้งหมดนี้อย่างสูญเปล่าหรือ?
เราได้พูดจนกระทั่งหมดนี้อย่างสูญเปล่าหรือ? กระทั่งสุนัขคงจะกระดิกหาง
บุคคลเช่นนั้นยังคิดไม่เท่าแม้กระทั่งสุนัขเลย! เจ้าควรค่าที่จะได้รับการเรียกว่าเป็นมนุษย์หรือ?
เมื่อเราพูดถึงพงศ์พันธุ์ของโมอับ ผู้คนบางคนลดคุณค่าตัวพวกเขาเองอย่างจงใจ
พวกเขาแต่งตัวแตกต่างจากเมื่อก่อน และดูกระเซิงจนพวกเขาดูไม่เหมือนมนุษย์ และพวกเขาพิมพ์ว่า
“ฉันคือพงศ์พันธุ์ของโมอับ ฉันไม่มีอะไรดี เป็นสันกลางวันทีจะนึกถึงการได้รับพระพรใดๆ
พงศ์พันธุ์ของโมอับจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือ?” ทันทีที่เราพูดถึงพงศ์พันธุ์ของโมอับ
ผู้คนส่วนใหญ่ไม่มีความหวังอีกต่อไป พวกเขาพูดว่า “พระเจ้าตรัสว่าพวกเราเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ—
นั่นบ่งบอกถึงอะไร? ดูพระกระแสนเสียงที่พระองค์ทรงใช้—มันลบล้างไม่ได้!
ในพระวจนะของพระองค์ไม่มีความรัก พวกเราไม่ใช่เป้าหมายของการทำลายล้างหรือ?”
เจ้าลืมสิ่งที่ได้พูดไปก่อนหน้านี้แล้วหรือ? ตอนนี้คำว่า “พงศ์พันธุ์ของโมอับ” เป็นสิ่งเดียวที่เจ้าจำได้หรือ?
ในความจริงแล้ว พระวจนะมากมายมีความหมายเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลลัพท์
แต่พระวจนะเหล่านั้นยังเผยความจริงของข้อเท็จจริงด้วยเช่นกัน ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อพระวจนะนั้น
เจ้าไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์เช่นนั้นเพื่อเรา เจ้ากลัวความตายและต้องการหลีกเลี่ยงอยู่เสมอ หากเจ้าต้องการไป
เราจะไม่บังคับให้เจ้าอยู่ แต่เราต้องบอกเจ้าให้ชัดเจนถึงเรื่องนี้: จงอย่าใช้ชีวิตทั้งชีวิตอย่างสูญเปล่า
และจงอย่าลืมสิ่งทั้งหลายที่เราได้บอกเจ้าในอดีต ในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
เจ้าควรปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง จงอย่ากระทำการขัดกับมโนธรรมของเจ้าเอง
สิ่งที่เจ้าควรทำคือการทุ่มเทอุทิศตัวเจ้าเองให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง
พงศ์พันธุ์ของโมอับก็เป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างด้วยเช่นกัน เป็นแค่ว่าพวกเขาเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น
และพวกเขาถูกสาปแช่ง ไม่ว่าอะไรก็ตาม เจ้ายังคงเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง เจ้าไม่ได้ผิคนักเลยหากเจ้าพูดการนี้:

“ถึงแม้ว่าฉันเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ แต่นั่นก็ได้ชื่นชมพระคุณของพระเจ้ามากมาย
จนฉันต้องมีโน้ธรรมบ้างแล้ว ฉันจะเพียงยอมรับสิ่งนั้นแต่ไม่จมปลักกับสิ่งนั้น
ต่อให้ฉันทนทุกข์ภายในกระแสนี้ ฉันจะทนทุกข์ไปจนถึงบทอวาน และหากฉันเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ
ก็จะเป็นเถิด ฉันจะยังคงติดตามจนถึงบทอวาน!” เจ้าต้องติดตามจนถึงบทอวาน หากเจ้าวิ่งหนี
เจ้าจะไม่มีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้อย่างแท้จริง—เจ้าจะได้เหยียบลงบนถนนแห่งการทำลายล้างแล้ว
การให้พวกเขารู้เข้าใจต้นกำเนิดของพวกเขาจะมีผลดี
และการให้พวกเขารู้เข้าใจความจริงตามข้อเท็จจริงก็เป็นประโยชน์กับพระราชกิจ หากปราศจากการทำเช่นนั้น
บทอวานที่ต้องการจะไม่สัมฤทธิ์ นี่เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
และเป็นขั้นตอนที่จำเป็นในพระราชกิจนั้น นั่นคือข้อเท็จจริง
พระราชกิจนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อปลุกจิตวิญญาณของผู้คน เพื่อปลุกสำนึกรับรู้ถึงมโนธรรมของพวกเขา
และทำให้พวกเขาสามารถได้รับความรอดที่ยิ่งใหญ่นี้ได้ หากบุคคลหนึ่งมีมโนธรรม
พวกเขาต้องขอบพระคุณพระเจ้ามากยิ่งขึ้นไปอีกเมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขามีฐานะต่ำต้อย
พวกเขาต้องถือพระวาระของพระองค์ไว้ในมือของพวกเขา
ยึดมั่นอย่างเหนียวแน่นกับพระคุณที่พระองค์ได้ให้แก่พวกเขา และแม้กระทั่งรำไห้อย่างขมขื่นและพูดว่า
“ฐานะของเราต่ำต้อยและพวกเราไม่เคยได้รับสิ่งใดในโลก ไม่มีผู้ใดนับถือพวกเราที่เป็นผู้คนต่ำต้อย
เราถูกข่มเหงในสภาพแวดล้อมในบ้านของเรา สามีของเราปฏิเสธพวกเรา
ภรรยาของเราตำหนิพวกเรา ลูกหลานของเราดูถูกพวกเรา และเมื่อพวกเราแก่เฒ่า
ลูกสะใภ้ของพวกเราก็อำไม่คิดต่อพวกเราด้วยเช่นกัน พวกเราทนทุกข์อย่างแท้จริงมาไม่น้อยเลย
และการที่ตอนนี้พวกเราชื่นชมความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้านั้นช่างเป็นโชควาสนาที่ดียิ่ง!
หากพระเจ้าไม่ทรงช่วยพวกเราให้รอดแล้ว
พวกเราจะสามารถมองเห็นความทุกข์ของมนุษย์อย่างชัดเจนได้อย่างไร?
พวกเราจะไม่ยังคงเสื่อมลงไปบาปนี้หรือ? นี่ไม่ใช่การที่พระเจ้าทรงยกระดับพวกเราหรือหรือ?
ฉันเป็นหนึ่งในผู้คนที่ต่ำต้อยที่สุด และพระเจ้าทรงยกฉันให้สูงขึ้นยิ่งนัก แม้ว่าฉันจะถูกทำลาย
แต่นั่นก็ยังต้องตอบแทนความรักของพระองค์ พระเจ้ามีพระคำไปถึงพวกเราอย่างสูงส่ง
และพระองค์ตรัสกับพวกเราซึ่งเป็นผู้คนที่ต่ำต้อยเช่นนั้นด้วยพระองค์เอง
พระองค์ทรงจับมือของฉันเพื่อสอนฉัน พระองค์ทรงป้อนอาหารฉันด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์
พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพพร้อมกับฉันและทนทุกข์ร่วมกับฉัน ต่อให้พระองค์จะทรงติสอนฉัน—
ฉันจะสามารถพูดอะไรได้? การได้รับการติสอนนั้นไม่ใช่การได้รับการยกขึ้นสูงจากพระเจ้าเช่นกันหรือหรือ?
ฉันได้รับการติสอน กระนั้นฉันก็สามารถมองเห็นความชอบธรรมของพระองค์

ฉันไม่สามารถอยู่โดยปราศจากมโนธรรมได้—ฉันต้องตอบแทนความรักของพระเจ้า

ฉันไม่สามารถกบฏต่อพระเจ้าได้อีกต่อไปแล้ว”

ฐานะของพระเจ้าและสถานะของพระองค์ไม่ได้เหมือนกับของผู้คน—

ความทุกข์ของพระองค์นั้นก็เป็นอย่างเดียวกัน

และพระกระยาหารและฉลองพระองค์ของพระองค์ก็เป็นอย่างเดียวกัน แต่ผู้คนทั้งหมดเคารพพระองค์ และนี่เป็นความแตกต่างเดียวเท่านั้น สิ่งอื่นทั้งหมดที่พระองค์ทรงชื่นชมไม่เป็นอย่างเดียวกับมนุษย์หรือ?

ดังนั้นแล้ว อะไรทำให้พวกเจ้ามีสิทธิที่จะขอให้พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเจ้าในวิธีเฉพาะหนึ่งๆ หรือ?

พระองค์ได้ทรงรู้ทันความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น และได้ทรงพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น และพวกเจ้า—

ที่ต่ำต้อยกว่ามด ต่ำต้อยกว่าแมลง—ได้รับการยกขึ้นสูงยิ่งในวันนี้

หากเจ้าไม่สามารถตอบแทนความรักของพระเจ้า แล้วมโนธรรมของเจ้าอยู่ที่ใดกัน?

ผู้คนบางคนพูดจากหัวใจของพวกเขาว่า “ทุกครั้งที่ฉันคิดถึงการไปจากพระเจ้า ดวงตาของฉันก็เต็มไปด้วยน้ำตา และมโนธรรมของฉันก็ถูกทิ่มแทง ฉันคิดหนีพระเจ้า ฉันไม่สามารถทำเช่นนั้น

ฉันไม่สามารถปฏิบัติต่อพระองค์เช่นนั้นได้

หากฉันต้องตายและโดยการตายนั้นให้พระสิริแด่พระราชกิจของพระองค์ ฉันจะรู้สึกมากกว่าพึงใจ

หากไม่เช่นนั้นแล้ว ต่อให้ฉันมีชีวิตอยู่ ฉันจะไม่รู้สึกถึงสันติสุขเลย” จงรับฟังคำพูดเหล่านี้—

คำพูดเหล่านี้อธิบายหน้าที่ที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรทำให้ดูว่าง หากบุคคลหนึ่งมีนิมิตนี้ภายในตัวพวกเขาเสมอ พวกเขาจะชัดเจนและสบายใจภายใน พวกเขาจะมั่นใจกับสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะพูดว่า

“พระเจ้ามิได้กำลังทรงทำร้ายฉัน และพระองค์มิได้จงพระทัยหัวเราะเยาะฉันหรือเหยียดหยามฉัน

ถึงแม้ว่าพระองค์ตรัสค่อนข้างกระด้างและพระวอนะนั้นพุ่งตรงเข้าสู่หัวใจ

แต่นั้นก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของฉันเอง ถึงแม้ว่าพระองค์ตรัสอย่างกระด้างมาก

พระองค์ก็ยังคงกำลังทรงช่วยฉันให้รอด และพระองค์ยังคงทรงคำนึงถึงจุดอ่อนของฉัน

พระองค์ไม่ได้กำลังทรงใช้ข้อเท็จจริงเพื่อลงโทษฉัน ฉันเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นความรอด”

หากเจ้ามีนิมิตนี้อย่างแท้จริง เจ้าจะไม่มีแว่วว่าจะหนี มโนธรรมของเจ้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าไป

และการกล่าวโทษของสิ่งนั้นจะบอกเจ้าว่าเจ้าไม่ควรปฏิบัติต่อพระเจ้าในวิธีนั้น

เจ้าคิดถึงพระคุณทั้งหมดที่เจ้าเคยได้รับ เจ้าเคยได้ยินวณะของเรามากมาย—

เจ้าสามารถรับฟังวณะเหล่านี้อย่างสุญเปล่าได้หรือไม่? ไม่สำคัญว่าใครจะวิ่งหนี แต่เจ้าไม่สามารถวิ่งหนีได้

ผู้คนอื่นๆ ไม่เชื่อ แต่เจ้าต้องเชื่อ ผู้คนอื่นๆ ทั้งข้างพระเจ้า แต่เจ้าต้องคำจุนพระเจ้าและเป็นพยานต่อพระองค์

ผู้อื่นได้ร้ายป้ายสีพระเจ้า แต่เจ้าไม่สามารถทำได้ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะทรงโหดร้ายกับเจ้าเพียงใด

เจ้ายังคงต้องปฏิบัติต่อพระองค์อย่างเหมาะสม เจ้าควรตอบแทนความรักของพระองค์ และเจ้าต้องมีมโนธรรม

เพราะพระเจ้าทรงไว้เคียงสา

พระองค์ได้ทรงทนทุกข์กับการดูหมิ่นเหยียดหยามที่ยิ่งใหญ่แล้วโดยการเสด็จจากสวรรค์มายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ พระองค์ทรงบริสุทธิ์โดยไม่มีความสกปรกโสมนมแม้แต่น้อย

ในการเสด็จมาแผ่นดินแห่งความสกปรกโสมนม พระองค์ได้ทรงสู้ทนการดูหมิ่นเหยียดหยามมากเพียงใด?

พระองค์ทรงพระราชกิจต่อพวกเจ้าเพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า

หากเจ้าปฏิบัติต่อพระองค์อย่างปราศจากมโนธรรม การตายก่อนถึงเวลาอันควรยังจะดีเสียกว่า!

ในปัจจุบัน ผู้คนส่วนใหญ่กำลังขาดนิมิตในแง่มนี่ พวกเขาไม่สามารถหยั่งลึกถึงพระราชกิจนี้ได้โดยสิ้นเชิง และไม่รู้ว่พระเจ้าทรงหมายถึงสิ่งใดในการสัมฤทธิ์พระราชกิจนั้นในท้ายที่สุด

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่สับสน—เสมือนกับว่พวกเขาได้เข้าสู่เขาวงกตและหลงทางไปหลังจากเลี้ยวไม่กี่ครั้ง

หากเจ้าอธิบายจุดมุ่งหมายของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าให้พวกเขาฟังอย่างถี่ถ้วน

พวกเขาจะไม่กลายเป็นสับสน ผู้คนมากมายไม่สามารถหยั่งลึกแผนนี้ได้

และเชื่อว่าพระราชกิจของพระเจ้าคือการทรมานผู้คน

พวกเขาไม่เข้าใจพระปรีชาญาณและความมหัศจรรย์ของพระราชกิจของพระองค์

และพวกเขาไม่เข้าใจว่พระราชกิจของพระองค์คือการเผยฤทธานูภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

และยิ่งไปกว่านั้นคือการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด พวกเขามองไม่เห็นทั้งหมดนั้น

พวกเขาแค่มองเห็นว่พวกเขามีความสำเร็จที่คาดว่น่าจะเป็นไปได้ใดๆ หรือไม่

ว่พวกเขาจะสามารถเข้าสู่สวรรค์ได้หรือไม่ พวกเขาพูดว่ “พระราชกิจของพระเจ้าช่างอ้อมค้อมอยู่เสมอ

คงจะดีหากทรงปล่อยให้พวกเรามองเห็นพระปรีชาญาณของพระองค์โดยตรง

พระองค์ไม่ควรทรมานพวกเราในวิธีนี้ พวกเราขาดพร่องขีดความสามารถจนเกินไป

และพวกเราไม่เข้าใจน้พระทัยของพระองค์ คงเป็นการดีหากพระองค์ตรัสและทรงปฏิบัติโดยตรง

พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเราคาดเดา แต่พวกเราไม่สามารถทำได้

คงเป็นการดีหากพระองค์ทรงเร่งรีบและอนุญาตให้เราเห็นพระสิริของพระองค์

มีความจำเป็นอันใดที่ต้องทำสิ่งทั้งหลายในวิธีที่อ้อมค้อมเช่นนั้น?”

ตอนนี้สิ่งที่พวกเขาคาดพร่องมากที่สุดคือมโนธรรม จมิมโนธรรมให้มากกว่านี้ จงเปิดตาของเจ้าให้กว้าง

เพื่่อมองควว่ใครกันแน่ที่กำลังทำขั้นตอนทั้งหลายของงานนี้ จงอย่าด่วนสรุป ตอนนี้

อย่างดีที่สุดเจ้าก็ได้เข้าใจบางสิ่งบางอย่างจากแง่มนที่ผิวเผินของวิถีชีวิตที่เจ้าควรได้รับประสบการณ์แล้ว

ยังคงมีความจริงอีกมากมายให้เจ้าได้รับประสบการณ์ และเมื่อวันทีเจ้าสามารถเข้าใจสิ่งนั้นได้อย่างเต็มทีมาถึง

เจ้าจะไม่พูดในวิธีนั้นอีกต่อไป อีกทั้งเจ้าจะไม่ร้องทุกข์ใดๆ

และเจ้าจะไม่กำหนดนิยามสิ่งทั้งหลายอย่างรวดเร็วด้วยเช่นกัน เจ้าจะพูดว่า “พระเจ้าทรงพระปรีชายิ่งนัก
พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ยิ่งนัก พระเจ้าทรงเปี่ยมฤทธานุภาพยิ่งนัก!”

ประสบการณ์ของเปโตร: ความรู้ของเขาเกี่ยวกับการติสสอนและการพิพากษา

ตอนที่เปโตรกำลังได้รับการติสสอนจากพระเจ้า เขาได้อธิษฐานไปว่า “โอ้ พระเจ้า!

เนื้อหนังของข้าพระองค์ไม่เชื่อฟัง และพระองค์ทรงติสสอนข้าพระองค์ และพิพากษาข้าพระองค์

ข้าพระองค์ขึ้นบานในการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์ และในการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์มองเห็นพระอุปนิสัยอันพิสดารและชอบธรรมของพระองค์

ต่อให้พระองค์มีทรงต้องประสงคในตัวของข้าพระองค์ก็ตาม

ยามที่พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์เพื่อที่ผู้อื่นอาจมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ในการพิ

พากษาของพระองค์ ข้าพระองค์รู้สึกพอใจ

หากมันสามารถแสดงพระอุปนิสัยของพระองค์และเปิดโอกาสให้สิ่งทรงสร้างทั้งมวลมองเห็นพระอุปนิสัยอันช

อชอบธรรมของพระองค์

และหากมันสามารถทำให้ความรักที่ข้าพระองค์มีต่อพระองค์นั้นบริสุทธิ์มากขึ้นจนข้าพระองค์สามารถบรรลุส

ภาพเสมือนของผู้ที่ชอบธรรมได้ เช่นนั้นแล้ว การพิพากษาของพระองค์นั้นช่างดีงาม

เพราะนั่นคือน้ำพระทัยอันเปี่ยมพระคุณของพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่า ยังมีอีกมากในตัวข้าพระองค์ที่เป็นกบฏ

และรู้ว่าข้าพระองค์ยังคงไม่เหมาะสมที่จะมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์

ข้าพระองค์ปรารถนาให้พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์มากกว่านี้ด้วยซ้ำไป

ไม่ว่าจะโดยผ่านทางสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นมิตรหรือความทุกข์ลำบากใหญ่หลวงก็ตาม

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำอะไร สำหรับข้าพระองค์แล้วมันล้ำค่านัก ความรักของพระองค์นั้นลุ่มลึกยิ่งนัก

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะวางตัวข้าพระองค์ไว้ภายใต้การจذبวางเรียงเรียงของพระองค์โดยไม่มีการร้องทุกข์แม้

สักนิด” นี่คือความรู้ของเปโตรภายหลังจากที่เขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า

และคือคำพยานต่อความรักที่เขามีให้กับพระเจ้าด้วยเช่นกัน มาวันนี้ พวกเจ้าได้ถูกพิชิตแล้ว—ว่าแต่ว่า

การพิชิตชัยครั้งนี้ได้รับการแสดงออกในตัวเจ้าอย่างไรหรือ? ผู้คนบางคนพูดว่า

“การพิชิตชัยของข้าพระองค์เป็นพระคุณอันสูงสุดและเป็นการยกย่องของพระเจ้า

ในตอนนี้อย่างที่ข้าพระองค์ตระหนักว่า ชีวิตของมนุษย์นั้นช่างกลวงโป้และปราศจากนัยสำคัญ

มนุษย์ใช้ชีวิตหมดไปกับการสาดสวนเร่งร้อน การผลิตและการฟุ้งเฟ้อหลุกหลานร้อนแล้วร้อนเล่า

และในท้ายที่สุดก็ไม่เหลืออะไรเลย มาวันนี้ เพียงหลังจากการถูกพระเจ้าพิชิตแล้วเท่านั้น ที่ข้าพระองค์ได้เห็นว่า

การใช้ชีวิตในหนทางนี้หาคุณค่าอันใดไม่เลย มันเป็นชีวิตที่ไร้ความหมายจริงๆ

ข้าพระองค์อาจจะตายและจบสิ้นลงไปกับมันด้วยซ้ำไป!”

ผู้คนเช่นนั้นซึ่งได้ถูกพิชิตโดยพระเจ้าจะสามารถได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

พวกเขาสามารถกลายมาเป็น วัตถุตัวอย่างหรือแบบอย่างได้หรือ? ผู้คนเช่นนั้นเป็นบทเรียนหนึ่งของความนิ่งเฉย

พวกเขาไม่มีความทะเยอทะยาน และไม่เพียรพยายามที่จะปรับปรุงตัวเอง แม้พวกเขานับว่าได้ถูกพิชิตแล้ว
ผู้คนที่เอาแต่นิ่งเฉยเช่นนั้น ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ จนใกล้ถึงบทวสานของชีวิตเขา
หลังจากที่เขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั่นเองที่เปโตรกล่าวไว้ว่า “โอ้ พระเจ้า!

หากข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสักสองสามปี

ข้าพระองค์คงจะปรารถนาให้สัมฤทธิ์ในความรักพระองค์ที่บริสุทธิ์กว่าและลึกซึ้งกว่านี้”

เมื่อตอนที่เขากำลังจะถูกตอกตรึงกับกางเขน ในหัวใจของเขาได้อธิษฐานว่า “โอ้ พระเจ้า! ณ บัดนี้

เวลาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เวลาที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้ข้าพระองค์ได้มาถึงแล้ว

ข้าพระองค์จักต้องถูกตรึงกางเขนเพื่อพระองค์ ข้าพระองค์จักต้องเป็นคำพยานนี้ต่อพระองค์

และข้าพระองค์หวังว่า ความรักของข้าพระองค์สามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์สัมปรารถนา

และหวังว่าความรักของข้าพระองค์จะกลายเป็นบริสุทธิ์ขึ้นกว่าเดิมได้

วันนี้เป็นวันที่ข้าพระองค์รู้สึกหัวใจและมันใจที่จะสามารถได้ตายเพื่อพระองค์และถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อพระ
องค์ เพราะไม่มีอันใดเลยที่สมใจหมายสำหรับข้าพระองค์มากไปกว่าการที่สามารถถูกตรึงกางเขนเพื่อพระองค์
และทำให้พระองค์ทรงสมพระทัยในความปรารถนาทั้งหลายของพระองค์

และสามารถมอบตัวข้าพระองค์แด่พระองค์ ถวายชีวิตข้าพระองค์แด่พระองค์ โอ้ พระเจ้า!

พระองค์ทรงดั่งมิ่งนัก! หากพระองค์จะทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่

ข้าพระองค์คงจะยิ่งเต็มใจที่จะรักพระองค์มากขึ้น ตราบที่ข้าพระองค์ยังมีชีวิต ข้าพระองค์จะรักพระองค์

ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะรักพระองค์อย่างลึกซึ้งมากขึ้น พระองค์ทรงพิพากษาข้าพระองค์

และทดสอบข้าพระองค์ และทดสอบข้าพระองค์ ก็เพราะข้าพระองค์ไม่ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปไป

และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์กลายเป็นที่ประจักษ์ชัดขึ้นต่อข้าพระองค์

นี่คือพระพรหนึ่งสำหรับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์สามารถรักพระองค์ได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

และข้าพระองค์เต็มใจที่จะรักพระองค์ในหนทางนี้ ต่อให้พระองค์ไม่ทรงรักข้าพระองค์ก็ตาม

ข้าพระองค์เต็มใจมองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

เพราะนี่ทำให้ข้าพระองค์สามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้มากขึ้น

ข้าพระองค์รู้สึกว้าชีวิตข้าพระองค์ในตอนนี้เปี่ยมความหมายมากขึ้น

เพราะข้าพระองค์ถูกตรึงกางเขนเพื่อประโยชน์ของพระองค์

และการตายเพื่อพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่เปี่ยมความหมาย กระนั้นข้าพระองค์ก็ยังคงไม่รู้สึกละอายใจ

เพราะข้าพระองค์รู้จักพระองค์น้อยเกินไป ข้าพระองค์รู้ว่า

ข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้ความปรารถนาของพระองค์นั้นลุล่วงโดยครบบริบูรณ์

และได้ชดใช้คืนพระองค์ไปอย่างน้อยนิดเกินไป ในชีวิตของข้าพระองค์

ข้าพระองค์ได้รู้ความสามารถที่จะกินทุกสิ่งทั้งสิ้นของข้าพระองค์ให้กับพระองค์

ข้าพระองค์ยังห่วงนักในเรื่องนี้ ณ ชั่วขณะนี้ที่ข้าพระองค์มองย้อนหลังไป

ข้าพระองค์รู้สึกเป็นหนี้พระองค์มากเหลือเกิน

และข้าพระองค์มีเพียงชั่วขณะนี้นี่เท่านั้นที่จะชดเชยความผิดพลาดทั้งหมดของข้าพระองค์และความรักทั้งหมดที่ข้าพระองค์ยังไม่ได้ชดเชยคืนให้กับพระองค์เลย”

มนุษย์ต้องไล่ตามเสาะหาที่จะดำเนินชีวิตซึ่งมีความหมาย และไม่ควรพึงพอใจกับรูปการณ์แวดล้อม ณ

ปัจจุบันของเขา ในการดำเนินชีวิตตามภาพลักษณ์ของเปโตร เขาต้องครองความรู้และประสบการณ์ของเปโตร

มนุษย์ต้องเสาะหาสิ่งทั้งหลายที่สูงส่งกว่าและลุ่มลึกกว่า

เขาต้องเสาะหาความรักซึ่งบริสุทธิ์ขึ้นและลึกซึ้งขึ้นต่อพระเจ้า และเสาะหาชีวิตที่มีคุณค่าและความหมาย

นี้เท่านั้นที่เป็นชีวิต เมื่อเป็นเช่นนั้นเท่านั้นที่มนุษย์จะเป็นดังเปโตร

เขาจะต้องมุ่งเน้นการเป็นฝ่ายรุกในการเข้าสู่ของเจ้าทางด้านบวก

และต้องไม่ยอมให้ตัวเองถอยออกอย่างยอมจำนนเพื่อเห็นแก่ความสบายชั่วคราวช่วยยามพลางเพิกเฉยต่อความจริงทั้ง

หลายซึ่งลุ่มลึกกว่า เฉพาะเจาะจงกว่า และสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า ความรักของเจ้าต้องสัมพันธ์กับชีวิตจริง

และเจ้าต้องหาหนทางต่างๆ

ที่จะปลดปล่อยตัวเองจากชีวิตอันต่ำทรามและไม่อินังขงชอบต่อสิ่งใดนี้ที่ไม่ต่างอะไรกับชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่ง

เจ้าต้องใช้ชีวิตที่มีความหมาย ชีวิตที่มีคุณค่า

และเจ้าต้องไม่หลอกตัวเองหรือปฏิบัติต่อตนเองเสมือนเป็นของเล่นชิ้นหนึ่งที่เอาไว้เล่นด้วย

สำหรับทุกคนผู้ทะเยอทะยานที่จะรักพระเจ้านั้น ไม่มีความจริงใดเลยที่ไม่อาจดูไปถึงได้

และไม่มีความยุติธรรมใดเลยที่พวกเขาไม่อาจตั้งมั่นอยู่เพื่อมันได้ เจ้าควรใช้ชีวิตของเจ้าอย่างไรหรือ?

เจ้าควรรักพระเจ้าและใช้ความรักนี้ทำให้สมดังที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาอย่างไร?

ไม่มีเรื่องใดในชีวิตเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว เหนือสิ่งอื่นใด

เจ้าต้องมีความทะเยอทะยานและความมานะบากบั่น และไม่ควรเป็นดังบรรดาพวกที่ใจเสาะ

บรรดาพวกที่ปากเปื่อยก่อนแอ

เจ้าต้องเรียนรู้วิธีที่จะได้รับประสบการณ์กับชีวิตซึ่งเปี่ยมความหมายและได้รับประสบการณ์กับความจริงอันเปี่ยม

ความหมาย และไม่ควรปฏิบัติต่อตัวเจ้าเองอย่างขอไปทีแบบนั้น เมื่อเจ้าไม่ตระหนักถึงมัน

ชีวิตเจ้าก็จะผ่านเจ้าไปโดยเจ้าไม่ทันไหวตัว หลังจากนั้น เจ้าจะมีโอกาสที่จะได้รักพระเจ้าอีกครั้งหรือ?

มนุษย์สามารถรักพระเจ้าได้หรือ หลังจากที่เขาได้ตายไปแล้ว?

เจ้าจักต้องมีความทะเยอทะยานและมโนธรรมดุจดังเปโตร ชีวิตเจ้าจะต้องเปี่ยมความหมาย

และเจ้าต้องไม่เล่นเกมกับตัวเจ้าเอง ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง และในฐานะบุคคลซึ่งเสาะหาพระเจ้า

เจ้าต้องสามารถพิจารณาอย่างรอบคอบว่าเจ้าควรปฏิบัติต่อชีวิตของเจ้าอย่างไร
เจ้าควรถวายตัวเจ้าเองต่อพระเจ้าอย่างไร เจ้าควรมีความเชื่อที่เปี่ยมความหมายขึ้นในพระเจ้าอย่างไร
และด้วยความที่เจ้ารักพระเจ้า เจ้าควรรักพระองค์ในหนทางที่บริสุทธิ์มากขึ้น สวงามมากขึ้น
และดีงามมากขึ้นอย่างไร วันนี้ เจ้าไม่สามารถเพียงรู้สึกพอใจกับวิธีที่เจ้าถูกพิชิตเท่านั้น
แต่ต้องพิจารณาเส้นทางที่เจ้าจะเดินในอนาคตด้วยเช่นกัน
เจ้าต้องมีความทะเยอทะยานและความกล้าที่จะถูกทำให้มีความเพียบพร้อม
และไม่ควรคิดอยู่ตลอดเวลาว่าตัวเจ้านั้นไร้ความสามารถ ความจริงมีสิ่งซึ่งเป็นที่โปรดปรานหรือ?
ความจริงสามารถจงใจโต้แย้งผู้คนได้หรือไม่? หากเจ้าเสาะหาความจริง
มันจะสามารถประดังท่วมทับตัวเจ้าได้กระนั้นหรือไม่? หากเจ้าตั้งมั่นในความยุติธรรมแล้วไซ้
มันจะขัดเจ้าร่วงลงไปอย่างนั้นหรือไม่? หากมันเป็นความทะเยอทะยานที่แท้จริงของเจ้าที่จะเสาะหาชีวิตแล้วไซ้
ชีวิตสามารถแคล้วคลาดไปจากเจ้าได้หรือไม่? หากเจ้าปราศจากความจริง
นั่นหาใช่เพราะความจริงเพิกเฉยต่อเจ้าไม่ แต่เพราะเจ้าอยู่ห่างความจริงต่างหาก
หากเจ้าไม่สามารถตั้งมั่นเพื่อความยุติธรรม นั่นหาใช่เพราะมีบางสิ่งผิดปกติกับความยุติธรรมไม่
แต่เพราะเจ้าเชื่อมั่นล้าเส้นข้อเท็จจริงทั้งหลาย หากเจ้าไม่ได้รับชีวิตหลังจากการเสาะหามันเป็นเวลาหลายปี
นั่นหาใช่เพราะชีวิตปราศจากมโนธรรมต่อเจ้าไม่ แต่เพราะเจ้าปราศจากมโนธรรมต่อชีวิต
และได้ขับไล่ชีวิตให้จากไป หากเจ้ามีชีวิตในความสว่าง และไม่เคยสามารถได้รับความสว่าง
นั่นหาใช่เพราะความสว่างไม่สามารถให้ความกระจ่างแก่เจ้าไม่
แต่เพราะเจ้าไม่ได้ใส่ใจในการดำรงอยู่ของความสว่างต่างหาก และดังนั้น
ความสว่างจึงได้จากเจ้าไปอย่างเงียบเชียบ หากเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาแล้วไซ้
ย่อมพูดได้เพียงว่าเจ้าคือขยะอันไร้ค่า และไม่มี ความกล้าในชีวิตเจ้าเลย
และไม่มีจิตวิญญาณที่จะต้านทานกำลังบังคับของความมืดมิดเลย เจ้าช่างอ่อนแอเกินไป!
เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงกำลังบังคับของซาตานที่ปิดล้อมเจ้าอยู่
และเจ้าเต็มใจที่จะดำเนินชีวิตซึ่งมันคงและปลอดภัยในแบบนี้และตายไปในความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เท่านั้น
สิ่งที่เจ้าควรสัมฤทธิ์ก็คือการเสาะหาของเจ้าเพื่อการได้รับการพิชิต นี่ต่างหากคือภาระหน้าที่ของเจ้า
หากเจ้าพอใจที่จะถูกพิชิตแล้วไซ้ เจ้าย่อมผลักไสการดำรงอยู่ของความสว่าง
เจ้าต้องทนทุกข์กับความยากลำบากเพื่อความจริง เจ้าต้องมอบตัวเจ้าให้กับความจริง
เจ้าต้องสู้ทนการดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อความจริง
และเจ้าต้องก้าวผ่านความทุกข์มากขึ้นเพื่อที่จะได้รับความจริงมากขึ้น นี่คือนั่นที่เจ้าควรทำ
เจ้าต้องไม่โยนความจริงทิ้งไปเพื่อเห็นแก่ชีวิตครอบครัวอันสงบสุข

และเจ้าจะต้องไม่สูญเสียศักดิ์ศรีและความสัตย์สุจริตของชีวิตเพื่อเห็นแก่ความชื่นชมยินดีชั่วครู่ชั่วยาม
เจ้าควรไล่ตามเสาะหาทั้งหมดที่ดึงดูดและงดงาม

และเจ้าควรไล่ตามเสาะหาเส้นทางในชีวิตที่เปี่ยมความหมายมากขึ้น

หากเจ้าดำเนินชีวิตที่ช่างหยาบช้าสามัญเช่นนั้น และไม่เสาะหาวัตถุประสงค์ใดๆ

เจ้าไม่ได้ทิ้งชีวิตไปอย่างสูญเปล่าหรอกหรือ? เจ้าสามารถได้รับอะไรบ้างจากชีวิตเช่นนั้น?

เจ้าควรละทิ้งความชื่นชมยินดีทั้งหมดของเนื้อหนังเพื่อเห็นแก่ความจริงหนึ่งประการ

และไม่ควรโยนความจริงทั้งหมดทิ้งไปเพื่อเห็นแก่ความชื่นชมยินดีเพียงเล็กน้อย

ผู้คนเช่นนี้ไม่มีความสัตย์สุจริตหรือศักดิ์ศรีเลย การดำรงอยู่ของพวกเขาช่างปราศจากความหมาย!

พระเจ้าทรงเตือนและพิพากษามนุษย์เพราะเป็นข้อพึงประสงค์ตามพระราชกิจของพระองค์ และยังไปกว่านั้น

เพราะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ มนุษย์จำเป็นต้องถูกเตือนและพิพากษา และเมื่อถึงตอนนั้นแล้วเท่านั้น

เขาจึงสามารถสัมผัสความรักที่มีต่อพระเจ้า ในวันนี้ พวกเจ้าได้รับการทำให้เชื่อมั่นอย่างถึงที่สุด

แต่พอเผชิญกับการตรวจสอบระหว่างการดำเนินการเพียงเล็กน้อย เจ้าก็มีปัญหาเสียแล้ว

วุฒิภาวะของเจ้าช่างด้อยนัก

และเจ้ายังคงจำเป็นที่จะต้องได้รับประสบการณ์กับการเตือนและการพิพากษาเช่นนั้นมากขึ้น

เพื่อสัมผัสในความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในวันนี้ พวกเจ้าพอมีความเคารพต่อพระเจ้าอยู่บ้าง

และพวกเจ้ายำเกรงพระเจ้า และพวกเจ้ารู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าเที่ยงแท้

แต่พวกเจ้าไม่มีความรักอันยิ่งใหญ่ต่อพระองค์ ไม่ต้องพูดถึงเลยว่า พวกเจ้าได้สัมผัสในความรักอันบริสุทธิ์แล้ว

ความรู้ของพวกเจ้านั้นผิวเผินเกินไป และวุฒิภาวะของพวกเจ้านั้นก็ยังคงไม่พอเพียง

เมื่อพวกเจ้าเผชิญกับสภาพแวดล้อมหนึ่งจริงๆ พวกเจ้าก็ยังไม่ได้เป็นพยาน

การเข้าสู่ของพวกเจ้าที่เป็นไปในเชิงรุกนั้นน้อยเกินไป และพวกเจ้าไม่มีแนวคิดเลยว่าจะปฏิบัติอย่างไร

ผู้คนส่วนใหญ่นิ่งเฉยและเฉื่อยชา พวกเขาเพียงแอบรักพระเจ้าอย่างลับๆ ในหัวใจของพวกเขานั้น

แต่ไม่มีหนทางของการปฏิบัติ ทั้งยังไม่ชัดเจนว่าจะไรคือเป้าหมายของพวกเขา

บรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไม่เพียงแต่ครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติ

แต่ยังครองความจริงซึ่งเกินล้ำเกณฑ์ประเมินทางมโนธรรม ความจริงซึ่งสูงส่งกว่ามาตรฐานของมโนธรรม

พวกเขาไม่เพียงไข่มโนธรรมในการจำคืนให้กับความรักของพระเจ้า แต่ที่มากกว่านั้นคือ

พวกเขาได้รู้จักพระเจ้า และได้มองเห็นว่าพระเจ้าทรงนำรักชื่นชมและมีค่าควรแก่ความรักของมนุษย์

และได้มองเห็นว่ามีมากมายเหลือเกินให้รักในพระเจ้า มนุษย์จึงอดไม่ได้ที่จะรักพระองค์!

ความรักที่มีต่อพระเจ้าของบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้น

เป็นไปเพื่อทำให้ความทะเยอทะยานส่วนตัวของพวกเขาเองได้ถูกล้าง

ความรักของพวกเขาเป็นความรักที่เกิดขึ้นเอง ความรักซึ่งไม่ร้องขอสิ่งใดกลับคืนเลย และไม่ใช้การแลกเปลี่ยน
พวกเขารักพระเจ้าหาใช่เพราะอื่นใดเลยนอกจากความรู้ที่พวกเขามีต่อพระองค์

ผู้คนเช่นนั้นไม่สนใจว่าพระเจ้าทรงประทานพระคุณให้แก่พวกเขาหรือไม่

และไม่พอใจกับสิ่งใดเลยมากกว่าการที่ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย พวกเขาไม่ประท้วงต่อรองกับพระเจ้า
ทั้งยังไม่ใช้มนัสธรรมมาประเมินความรักของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าว่า “พระองค์ได้ทรงมอบให้ข้าพระองค์
ดังนั้นข้าพระองค์จึงรักพระองค์เป็นการกลับคืน หากพระองค์ไม่ทรงมอบให้ข้าพระองค์แล้วไซ้

ข้าพระองค์ก็ย่อมไม่มีอันใดเป็นการกลับคืนแด่พระองค์”

บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเชื่อเสมอว่า “พระเจ้าคือพระเจ้าผู้สร้าง

และพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจในพวกเรา เพราะฉะนั้นมีโอกาสนี้ มีสภาพเงื่อนไข

และมีคุณสมบัติในการที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

การไล่ตามเสาะหาของฉันจึงควรเป็นการที่จะดำเนินชีวิตที่มีความหมาย

และฉันควรทำให้พระองค์พึงพอพระทัย” สิ่งที่เคยได้รับประสบการณ์ก็เป็นเช่นนี้แล นั่นคือ

ในยามที่เขาอ่อนแอที่สุด เขาได้อธิษฐานต่อพระเจ้าและกล่าวว่า “โอ้ พระเจ้า! ไม่ว่า ณ เวลาใดหรือแห่งหนใด

ขอพระองค์ทรงทราบ ว่า ข้าพระองค์จำพระองค์ได้เสมอ ไม่สำคัญว่า ณ เวลาใดหรือแห่งหนใด

พระองค์ทรงทราบ ว่า ข้าพระองค์ต้องการรักพระองค์ แต่ดูสภาพของข้าพระองค์นั้นด้อยเกินไป

ข้าพระองค์อ่อนแอและไร้พลังอำนาจเกินไป ความรักของข้าพระองค์ถูกจำกัดเกินไป

และความจริงใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์นั้นน้อยนิดเกินไป เมื่อเปรียบเทียบกับความรักของพระองค์แล้ว

ข้าพระองค์ก็แค่ไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่ ข้าพระองค์ปรารถนาเพียงว่า ชีวิตของข้าพระองค์นั้นไม่สูญเปล่า

และปรารถนาว่า ข้าพระองค์ไม่เพียงสามารถจะใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ แต่ที่มากกว่านั้นก็คือ

ปรารถนาว่าข้าพระองค์สามารถอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีให้กับพระองค์

หากข้าพระองค์สามารถทำให้พระองค์พึงพอพระทัยได้แล้วไซ้ ในฐานะของสิ่งทรงสร้าง

ข้าพระองค์ก็ย่อมจะมีจิตใจที่สงบสุข และจะไม่ขอร้องอะไรอีกแล้ว แม้ตอนนี้ข้าพระองค์อ่อนแอและไร้พลังอำนาจ

ข้าพระองค์ก็จะไม่ลืมคำเตือนสติของพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ลืมความรักของพระองค์

ตอนนี้ข้าพระองค์ไม่ได้กำลังทำอะไรมากไปกว่าการขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ โอ้ พระเจ้า

ข้าพระองค์รู้สึกแย่มาก!

ข้าพระองค์จะสามารถมอบความรักในหัวใจของข้าพระองค์ให้กับพระองค์ได้อย่างไร

ข้าพระองค์จะสามารถทำทุกอย่างที่ทำได้

และสามารถที่จะทำให้ความปรารถนาทั้งหลายของพระองค์สมดังพระทัยได้อย่างไร

และสามารถที่จะถวายทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์ได้อย่างไร? พระองค์ทรงรู้จักความอ่อนแอของมนุษย์

ข้าพระองค์จะสามารถมีค่าคู่ควรต่อความรักของพระองค์ได้อย่างไร? โอ้ พระเจ้า!

พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์นี้คือขุฎิภาวะ ทรงทราบว่าความรักของข้าพระองค์นั้นน้อยนิดเกินไป

ข้าพระองค์จะสามารถทำดีที่สุดเท่าที่ข้าพระองค์จะสามารถทำได้ในสภาพแวดล้อมแบบนี้ได้อย่างไร?

ข้าพระองค์รู้ว่า ข้าพระองค์ควรขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่า

ข้าพระองค์ควรมอบทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์ แต่ในวันนี้ ขุฎิภาวะของข้าพระองค์นั้นน้อยเกินไป

ข้าพระองค์ขอพระองค์ทรงมอบความแข็งแกร่งและความมั่นใจให้แก่ข้าพระองค์

เพื่อที่ข้าพระองค์จะสามารถครองความรักอันบริสุทธิ์ที่จะอุทิศแด่พระองค์ได้มากขึ้น

และสามารถอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีแด่พระองค์ได้มากขึ้น

ข้าพระองค์ไม่เพียงแต่จะสามารถขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ได้เท่านั้น

แต่ข้าพระองค์จะสามารถได้รับประสบการณ์กับการติสสอน การพิพากษา และการทดสอบทั้งหลายของพระองค์

และแม้กระทั่งการสาปแช่งที่รุนแรงกว่าเดิมได้มากขึ้น

พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์มองดูความรักของพระองค์

และข้าพระองค์ก็ไม่สามารถที่จะไม่รักพระองค์ และแม้ว่าในวันนี้ ข้าพระองค์อ่อนแอและไร้พลังอำนาจ

ข้าพระองค์จะสามารถลิ้มพระองค์ได้อย่างไร? ความรัก การติสสอน

และการพิพากษาของพระองค์ทั้งหมดล้วนเป็นเหตุให้ข้าพระองค์รู้จักพระองค์

ฉะนั้นข้าพระองค์ก็รู้สึกเช่นกันว่าไร้ความสามารถที่จะทำให้พระองค์ทรงสมปรรณาในความรักของพระองค์

เพราะพระองค์นั้นทรงยิ่งใหญ่ยิ่งนัก

ข้าพระองค์จะสามารถอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีให้แก่พระผู้สร้างได้อย่างไร?” เช่นนั้นคือคำร้องขอของเปโตร

ทว่าขุฎิภาวะของเขานั้นไม่พอเพียงเกินไป ณ ช่วงเวลานี้

เขาได้รู้สึกราวกับมีดเล่มหนึ่งกำลังถูกบิดคดงออยู่ในหัวใจของเขา เขาอยู่ในความเจ็บปวดครวครว

เขาไม่รู้ว่าจะทำอะไรภายใต้สภาพเงื่อนไขเช่นนั้น กระนั้นเขายังคงอธิษฐานต่อไปว่า “โอ้ พระเจ้า!

มนุษย์อยู่ในขุฎิภาวะที่เป็นเด็ก มโนธรรมของเขานั้นอ่อนล้า

และสิ่งเดียวเท่านั้นที่ข้าพระองค์สามารถสัมผัสได้ก็คือการขอใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ ในวันนี้

ข้าพระองค์ไม่รู้ว่าจะทำให้สมดังที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาอย่างไร

และข้าพระองค์เพียงปรารถนาที่จะทำทั้งหมดเท่าที่ข้าพระองค์สามารถทำได้ มอบทั้งหมดที่ข้าพระองค์มี

และอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีให้กับพระองค์ โดยไม่คำนึงถึงการพิพากษาของพระองค์

โดยไม่คำนึงถึงการติสสอนของพระองค์ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พระองค์ประทานให้ข้าพระองค์

โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พระองค์ทรงพรากไปจากข้าพระองค์

ได้โปรดทำให้ข้าพระองค์ปราศจากการร้องทุกข์ต่อพระองค์แม้เพียงน้อยนิด

หลายคราวที่พระองค์ได้ทรงเตือนข้าพระองค์และพิพากษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์พัวพันกับตัวเอง
และไร้ความสามารถที่จะสัมผัสกับความบริสุทธิ์

หรือสัมผัสการทำให้พระองค์ทรงสมพระทัยในความปรารถนาทั้งหลาย

การชดใช้คืนของข้าพระองค์ต่อความรักของพระองค์นั้นกำเนิดออกมาจากแรงผลักดันทางใจ และ ณ ช่วงขณะนี้
ข้าพระองค์ยังเกลียดชังตัวเองมากกว่าเดิม”

เป็นเพราะเปโตรได้แสวงหาความรักที่บริสุทธิ์มากขึ้นต่อพระเจ้านั่นเอง เขาจึงได้อธิษฐานในหนทางนี้

เขากำลังแสวงหา และกำลังอ่อนวอน และยิ่งไปกว่านั้น เขากำลังกลัวฟุ้งตัวเอง

และกำลังสารถาบาปของเขาต่อพระเจ้า เขาได้รู้สึกเป็นหนี้พระเจ้า และรู้สึกถึงความเกลียดชังที่มีต่อตัวเอง

ทว่าเขาก็ยังค่อนข้างโศกเศร้าและนั่งเฉยอยู่เช่นกัน เขารู้สึกเช่นนั้นเสมอ ราวกับว่า

เขาไม่ดีพอสำหรับความปรารถนาของพระเจ้า และไม่สามารถที่จะทำเต็มความสามารถของเขาได้

ภายใต้สภาพเงื่อนไขเช่นนั้น เปโตรยังคงไล่ตามเสาะหาความเชื่อของโยบ

เขาได้เห็นว่าความเชื่อของโยบเคยยิ่งใหญ่เพียงใด

เพราะโยบได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้รับนั้นได้รับการประทานให้โดยพระเจ้า

และเป็นธรรมดาที่พระเจ้าจะทรงพรากทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขา

ได้เห็นว่าพระเจ้าจะทรงมอบให้แก่ใครก็ได้ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา—

เช่นนั้นเองที่เป็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

โยบไม่เคยร้องทุกข์และยังคงสามารถสรรเสริญพระเจ้าได้ เปโตรรู้จักตัวเองเช่นกัน

และในหัวใจของเขาจึงอธิษฐานว่า “ในวันนี้

ข้าพระองค์ไม่ควรพอใจกับการชดใช้คืนให้กับความรักของพระองค์ด้วยการใช้มนุญธรรมของข้าพระองค์และด้วย
ความรักมากมายเพียงใดก็ตามที่ข้าพระองค์ให้คืนแด่พระองค์

เพราะความคิดของข้าพระองค์นั้นเสื่อมทรามเกินไป

และเพราะข้าพระองค์ไร้ความสามารถที่จะมองพระองค์ในฐานะของพระผู้สร้าง

เนื่องจากข้าพระองค์ยังคงไม่เหมาะสมที่จะรักพระองค์

ข้าพระองค์ต้องบ่มเพาะความสามารถในการที่จะอุทิศทั้งหมดที่ข้าพระองค์มีให้แก่พระองค์

ซึ่งข้าพระองค์จะทำได้เต็มที่ ข้าพระองค์ต้องรู้ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำมาทั้งหมดและไม่มีทางเลือก

และข้าพระองค์ต้องมองดูความรักของพระองค์

และสามารถกล่าวคำสรรเสริญพระองค์และเชิดชูพระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

เพื่อที่พระองค์อาจได้รับพระสิริอันยิ่งใหญ่โดยผ่านทางข้าพระองค์

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะตั้งมั่นในคำพยานนี้ต่อพระองค์ โอ้พระเจ้า!

ความรักของพระองค์นั้นช่างล้ำค่าและงดงามยิ่งนัก!

ข้าพระองค์จะสามารถปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ในเงื้อมมือของมารร้ายได้อย่างไร?

พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างข้าพระองค์ขึ้นมาหรือหรือ?

ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานได้อย่างไร?

ข้าพระองค์ย่อมจะเลือกให้ตัวคนทั้งหมดของข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ท่ามกลางการติสอนของพระองค์เสียดีกว่า

ข้าพระองค์ไม่เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของมารร้าย

หากข้าพระองค์สามารถได้รับการทำให้บริสุทธิ์ และสามารถอุทิศทั้งหมดของข้าพระองค์แด่พระองค์แล้วไซ้

ข้าพระองค์ก็เต็มใจที่จะถวายร่างกายและจิตใจของข้าพระองค์ให้กับการพิพากษาและการติสอนของพระองค์

เพราะข้าพระองค์รังเกียจซาตาน และไม่เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของมัน

โดยผ่านทางการศึกษาตัวข้าพระองค์ของพระองค์

พระองค์ทรงแสดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ออกมา

ข้าพระองค์มีความสุขและไม่มีคำร้องทุกข์แม้แต่น้อยเลย

หากข้าพระองค์สามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งทรงสร้าง

ข้าพระองค์เต็มใจที่ทั้งชีวิตของข้าพระองค์ได้ร่วมเคียงไปกับการพิพากษาของพระองค์

ซึ่งข้าพระองค์จะได้มารู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์และจะกำจัดอิทธิพลของมารร้ายให้พ้นไปจาก

ข้าพระองค์โดยผ่านทางการศึกษา” เปโตรได้อธิษฐานเช่นนั้นเสมอ ได้แสวงหาเช่นนั้นเสมอ

และเขาจึงได้ไปถึงอาณาจักรซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับแล้วก็ค่อนข้างสูงส่ง

เขาไม่เพียงสามารถชื่นชมความรักของพระเจ้าได้เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ

เขายังสามารถทำให้หน้าที่ของตัวเองในฐานะสิ่งทรงสร้างลุล่วงได้อีกด้วย

ไม่เพียงแค่ว่าเขาไม่ได้ถูกมโนธรรมของตัวเองทำให้รู้สึกผิดเท่านั้น

แต่เขายังได้สามารถก้าวข้ามมาตรฐานของมโนธรรมอีกด้วย

การอธิษฐานของเขาได้ดำเนินสืบเนื่องจนขึ้นไปถึงเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

ความทะเยอทะยานของเขาจึงได้สูงส่งขึ้นตลอดเวลา

และความรักของเขาที่มีต่อพระเจ้าจึงได้ยิ่งใหญ่ขึ้นตลอดเวลา แม้เขาได้ทนทุกข์กับความเจ็บปวดอันรวดเร็ว

เขาก็ยังคงไม่ลืมที่จะรักพระเจ้า และยังคงพยายามที่จะบรรลุความสามารถที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

ในคำอธิษฐานของเขา เขาได้เปล่งคำพูดต่อไปนี้

“ข้าพระองค์มิได้สำเร็จลุล่วงสิ่งใดมากไปกว่าการได้ชื่นชมความรักของพระองค์

ข้าพระองค์มิได้เป็นคำพยานต่อพระองค์ต่อหน้าซาตาน มิได้ปลดปล่อยตัวเองจากอิทธิพลของซาตาน

และยังคงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางเนื้อหนัง ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะใช้ความรักของข้าพระองค์ทำให้ซาตานปราชัย

ทำให้มันอับอาย และเพื่อที่การนั้นจะทำให้พระองค์สมพระทัยในสิ่งพึงปรารถนา
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะมอบทั้งหมดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ให้กับพระองค์
ไม่มอบแม้เพียงเศษเสี้ยวของตัวข้าพระองค์ให้กับซาตาน เพราะซาตานคือศัตรูของพระองค์”
ยิ่งเขาได้แสวงหาไปในทิศทางนี้มากขึ้นเท่าใด เขาก็ยิ่งได้รับการขับเคลื่อนมากขึ้นเท่านั้น
และความรู้ของเขาเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้ก็สูงขึ้นเท่านั้น โดยไม่ได้ตระหนักถึงมัน
เขาได้มารู้ว่าเขาควรปลดปล่อยตัวเองจากอิทธิพลของซาตาน และควรคืนตัวเองสู่พระเจ้าอย่างครบถ้วน
เช่นนั้นเองคืออาณาจักรใหม่ที่เขาได้บรรลุไปถึง เขากำลังก้าวข้ามอิทธิพลของซาตาน
และกำลังกำจัดความขี้เหนียวและความชื่นชมในเนื้อหนังออกไปจากตัวเขาเอง
และเต็มใจได้รับประสบการณ์ทั้งกับการติสสอนของพระเจ้าและการพิพากษาของพระองค์อย่างลุ่มลึกมากขึ้น
เขาได้พูดว่า “แม้ว่าข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการติสสอนของพระองค์
และท่ามกลางการพิพากษาของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นความยากลำบากพ่วงมาด้วยอย่างไร
ข้าพระองค์ก็ยังคงไม่เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน
ข้าพระองค์ยังคงไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์จากเล่ห์เหลี่ยมของซาตาน
ข้าพระองค์รับเอาความชื่นบานจากการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการสาปแช่งของพระองค์
และเจ็บปวดจากการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางพรของซาตาน
ข้าพระองค์รักพระองค์โดยการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการพิพากษาของพระองค์
และนี่นำพาความชื่นบานอันใหญ่หลวงมาสู่ข้าพระองค์
การติสสอนและการพิพากษาของพระองค์นั้นบริสุทธิ์และชอบธรรม มันเป็นไปเพื่อชำระข้าพระองค์ให้สะอาด
และยิ่งไปกว่านั้นคือ มันเป็นไปเพื่อช่วยข้าพระองค์ให้รอด
ข้าพระองค์คงจะเลือกใช้ชีวิตของข้าพระองค์ให้หมดไปท่ามกลางการพิพากษาของพระองค์
เพื่อที่ข้าพระองค์อาจอยู่ภายใต้การดูแลของพระองค์
ข้าพระองค์ไม่เต็มใจมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานแม้เพียงชั่วขณะเดียว
ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะได้รับการชำระให้สะอาดโดยพระองค์ ต่อให้ข้าพระองค์ทุกข์ทนกับความยากลำบาก
ข้าพระองค์ก็ไม่เต็มใจที่จะถูกซาตานฉวยประโยชน์และใช้เล่ห์เหลี่ยม ข้าพระองค์ สิ่งทรงสร้างนี้
ควรถูกใช้โดยพระองค์ ถูกครองโดยพระองค์ ถูกพิพากษาโดยพระองค์ และถูกติสสอนโดยพระองค์
ข้าพระองค์ควรแม้กระทั่งถูกสาปแช่งโดยพระองค์
หัวใจของข้าพระองค์ชื่นบานเมื่อพระองค์ทรงเต็มใจให้พรข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์ได้มองเห็นความรักของพระองค์แล้ว พระองค์คือพระเจ้าผู้สร้าง และข้าพระองค์เป็นสิ่งทรงสร้าง
ข้าพระองค์ไม่ควรทรยศพระองค์และมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

ทั้งยังไม่ควรถูกษาดานฉวยประโยชน์ ข้าพระองค์ควรเป็นม้าหรือโคของพระองค์ แทนที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อษาดาน
ข้าพระองค์เลือกที่จะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการติสอนของพระองค์โดยปราศจากความผาสุกทางกาย
และนี่จะนำมาซึ่งความชื่นชมยินดีมาให้ข้าพระองค์ ต่อให้ข้าพระองค์ต้องสูญเสียพระคุณของพระองค์ไป
แม้พระคุณของพระองค์ไม่อยู่กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ชื่นชมกับการถูกพระองค์ติสอนและพิพากษา
นี่เองคือการให้พรที่ดีที่สุดของพระองค์ พระคุณอันใหญ่หลวงที่สุดของพระองค์
แม้พระองค์ทรงเปี่ยมบารมีและทรงไกรธกริ้วต่อข้าพระองค์เสมอ
ข้าพระองค์ก็ยังทรงไว้ความสามารถที่จะไปจากพระองค์ และยังคงไม่สามารถรักพระองค์ได้อย่างเพียงพอ
ข้าพระองค์เลือกชอบที่จะถูกสาปแช่ง ถูกติสอน ถูกเยียนตีโดยพระองค์
และข้าพระองค์ไม่เต็มใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของษาดาน
ทั้งยังไม่เต็มใจที่จะให้ตัวข้าพระองค์สาละวนวุ่นวายและมีธุระยุ่งเพียงเพื่อเนื้อหนัง
และยังไม่เต็มใจเลยที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อเนื้อหนัง” ความรักของเปโตรเป็นความรักที่บริสุทธิ์
นี่คือประสบการณ์แห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และนี่คืออาณาจักรสูงสุดแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ไม่มีชีวิตที่เปี่ยมความหมายกว่านี้อีกแล้ว
เขาได้ยอมรับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
เขาได้มองเห็นความล้ำค่าของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
และไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้องกับเปโตรจะล้ำค่ากว่านี้แล้ว เขาได้พูดว่า
“ษาดานให้ความชื่นชมยินดีทางวัตถุแก่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่มองเห็นความล้ำค่าของพวกมัน
การติสอนและการพิพากษาของพระเจ้ามาถึงข้าพระองค์อย่างไม่คาดฝัน—ข้าพระองค์ได้รับพระคุณในการนี้
ข้าพระองค์ได้พบกับความชื่นชมยินดีในการนี้ และข้าพระองค์ได้รับพระพรในการนี้
หากมิใช่เพราะการพิพากษาของพระเจ้าแล้วไซ้ ข้าพระองค์คงจะไม่มีวันรักพระเจ้า
ข้าพระองค์คงจะยังมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของษาดาน คงจะยังถูกมันควบคุมและสั่งการ
หากเป็นกรณีเช่นนั้น ข้าพระองค์คงจะไม่มีวันกลายมาเป็นมนุษย์ที่แท้จริง
เพราะข้าพระองค์คงจะไว้ความสามารถที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย
และคงจะไม่ได้อุทิศทั้งหมดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ให้แก่พระเจ้า แม้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงอวยพรข้าพระองค์
ทั้งให้ข้าพระองค์ปราศจากสิ่งชูใจภายในราวกับเพลิงหนึ่งกำลังเผาผลาญอยู่ภายในตัวข้าพระองค์
และปราศจากสันติสุขหรือความชื่นบาน
และแม้ว่าการติสอนและการบ่มวินัยของพระเจ้านั้นไม่เคยห่างไปจากตัวข้าพระองค์
แต่ในการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้านั้น
ข้าพระองค์สามารถมองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ ข้าพระองค์รับความปิติยินดีในการนี้

ไม่มีสิ่งใดในชีวิตที่มีคุณค่าหรือเปี่ยมความหมายกว่านี้อีกแล้ว

แม้พระอุปนิสัยและการดูแลของพระองค์ได้กลายมาเป็นการติสอน การพิพากษา การสาปแช่ง

และการเมียนต้อันโหดเหี้ยม ข้าพระองค์ยังคงรับความชื่นชมยินดีในสิ่งเหล่านี้

เพราะสิ่งเหล่านี้สามารถชำระข้าพระองค์ให้สะอาดและเปลี่ยนแปลงข้าพระองค์ได้ดีกว่า

สามารถนำพาข้าพระองค์เข้าใกล้พระเจ้าได้มากกว่า

และสามารถทำให้ความรักที่ข้าพระองค์มีต่อพระเจ้านั้นบริสุทธิ์กว่า

นี่ทำให้ข้าพระองค์สามารถลွ่ลงหน้าที่ในฐานะสิ่งทรงสร้าง

และพาข้าพระองค์ไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าห่างไกลจากอิทธิพลของซาตาน

เพื่อที่ข้าพระองค์จะไม่รับใช้ซาตานอีกต่อไป ครั้นข้าพระองค์ไม่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

และสามารถอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์มีและทั้งหมดที่ข้าพระองค์สามารถทำได้แด่พระเจ้า

โดยไม่เหน็ดเหนื่อยสิ่งใดไว้—นั่นคือเวลาที่ข้าพระองค์พึงพอใจอย่างเปี่ยมล้น

การติสอนและการพิพากษาของพระองค์นี่เองที่ได้ช่วยข้าพระองค์ให้รอด

และชีวิตข้าพระองค์นั้นมิอาจแยกจากการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าได้

ชีวิตข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

และหากมิใช่เพราะการดูแลและการคุ้มครองปกป้องแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าแล้วไซ้

ข้าพระองค์คงจะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานเสมอมา และยิ่งไปกว่านั้น

ข้าพระองค์คงจะไม่เคยมีโอกาสนี้หรือวิถีทางที่จะดำเนินชีวิตที่มีความหมาย

ข้าพระองค์จะสามารถได้รับการชำระให้สะอาดโดยพระเจ้าได้

ก็ต่อเมื่อการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าไม่มีวันไปจากข้าพระองค์แล้วเท่านั้น

ด้วยพระวอนะอันกว้างกระดังและพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าเท่านั้น

ข้าพระองค์จึงได้รับการคุ้มครองปกป้องอันสูงส่งที่สุดและได้มีชีวิตอยู่ในความสว่าง

และได้รับพระพรของพระเจ้า การที่สามารถได้รับการชำระให้สะอาด

และปลดปล่อยตัวข้าพระองค์เองจากซาตาน และมีชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าได้—

นี่คือการได้รับพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของข้าพระองค์ในวันนี้”

นี่คืออาณาจักรสูงสุดที่เปโตรได้ผ่านประสบการณ์

นี่เองที่เป็นสภาวะซึ่งมนุษย์จะต้องบรรลุอย่างแท้จริงภายหลังจากที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

หากเจ้าไม่สามารถสัมผัสการณ์นี้ได้มากเท่านี้แล้วไซ้ เจ้าก็ย่อมไม่สามารถดำเนินชีวิตที่มีความหมายได้

มนุษย์มีชีวิตอยู่ท่ามกลางเนื้อหนัง ซึ่งก็หมายความว่า เรามีชีวิตอยู่ในนรกมนุษย์

และหากปราศจากการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า มนุษย์ย่อมมีความโสมมพอกันกับซาตาน

มนุษย์จะสามารถบริสุทธิ์ได้อย่างไรกัน?

เปโตรได้เชื่อว่าการติสสอนและการพิพากษาโดยพระเจ้าเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดและพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ มนุษย์จะสามารถดีขึ้นและเกลียดชังเนื้อหนัง เกลียดชังซาตานได้

โดยผ่านทาง การติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าเท่านั้น

ความมีวินัยอันเคร่งครัดของพระเจ้าปลดปล่อยมนุษย์จากอิทธิพลของซาตาน

ปลดปล่อยเขาจากโลกใบเล็กของเขาเอง และเปิดโอกาสให้เขามีชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งพระพักตร์พระเจ้า

ไม่มีความรอดใดที่ดีกว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอีกแล้ว! เปโตรได้อธิษฐานไปว่า “โอ้ พระเจ้า!

ตราบที่พระองค์ทรงติสสอนและตัดสินข้าพระองค์

ข้าพระองค์จะตราบว่าพระองค์หาได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ไม่

ต่อให้พระองค์ไม่ทรงมอบความชื่นบานหรือสันติสุขให้แก่ข้าพระองค์

และทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ในความทุกข์ และทรงทำโทษข้าพระองค์ด้วยการสั่งสอนเกินคนนานับ

ตราบที่พระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ย่อมรู้สึกสบายใจ ในวันที่

การติสสอนและการพิพากษาของพระองค์ได้กลายมาเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุดและการได้รับพรที่ยิ่งใหญ่

ที่สุด พระคุณที่พระองค์ทรงมอบให้ข้าพระองค์นั้นคุ้มครองปกป้องข้าพระองค์

พระคุณที่พระองค์ประทานต่อข้าพระองค์ในวันนี้ก็คือ การสำแดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

และคือการติสสอนและการพิพากษา ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มันเป็นการทดสอบ และที่มากกว่านั้น

มันคือชีวิตแห่งความทุกข์”

เปโตรสามารถละทิ้งความยินดีในเนื้อหนังและแสวงหาความรักที่ลึกซึ้งกว่าและการคุ้มครองปกป้องที่ยิ่งใหญ่กว่า

เพราะเขาได้รับพระคุณมากมายจากการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า ในชีวิตของเขา

หากมนุษย์ปรารถนาจะได้รับการชำระให้สะอาดและสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา

หากเขาปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตแห่งความหมายและทำหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งทรงสร้างให้ลุล่วงแล้วไซ้

เขาต้องยอมรับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

และต้องไม่ยอมให้การบ่มวินัยของพระเจ้าและการเมตตาของพระเจ้าพรากไปจากเขา

ทั้งนี้ก็เพื่อที่เขาอาจปลดปล่อยตนเองจากการหลอกลวงและอิทธิพลของซาตาน

และมีชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้าได้ จงรู้ไว้ว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือความสว่าง

และแสงสว่างแห่งความรอดของมนุษย์ และรู้ว่าไม่มีการได้รับพรใด พระคุณใด

หรือการคุ้มครองปกป้องใดที่ดีกว่านี้อีกแล้วสำหรับมนุษย์ มนุษย์มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน

และดำรงอยู่ในเนื้อหนัง หากเขาไม่ได้รับการชำระให้สะอาด

และไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าแล้วไซ้ มนุษย์ย่อมจะกลายเป็นเสื่อมลงทุกที

หากเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้าแล้วไซ้ เราต้องได้รับการชำระให้สะอาดและได้รับการช่วยให้รอด

เปโตรได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์อย่างมีเมตตา

ข้าพระองค์ก็ปิติยินดีและรู้สึกพอใจ เมื่อพระองค์ทรงเตือนข้าพระองค์

ข้าพระองค์ยังรู้สึกพอใจและชื่นบานยิ่งขึ้นไปอีก แม้ว่าข้าพระองค์จะอ่อนแอ และทนฝ่าความทุกข์เกินพรรณนา

แม้มีน้ำตาและความโศกเศร้า พระองค์ทรงทราบว่าความโศกเศร้านี้เป็นเพราะความไม่เชื่อฟังของข้าพระองค์

และเพราะความอ่อนแอของข้าพระองค์

ข้าพระองค์รำไห้เพราะข้าพระองค์ไม่สามารถทำให้สมดังสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนาได้

ข้าพระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเสียใจเพราะข้าพระองค์พร่องเกินไปต่อข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์

แต่ข้าพระองค์ก็เต็มใจที่จะบรรลุมารถึงอาณาจักรนี้

ข้าพระองค์เต็มใจที่จะทำทั้งหมดที่ข้าพระองค์ทำได้เพื่อให้พระองค์พึงพอพระทัย

การเตือนของพระองค์ได้นำการคุ้มครองปกป้องมาสู่ข้าพระองค์ และได้ให้ความรอดที่ดีที่สุดแก่ข้าพระองค์

การพิพากษาของพระองค์ทำให้ความขมขื่นปรนและความอดทนของพระองค์ต้องมัวหมอง

หากปราศจากการเตือนและการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์คงจะไม่ชื่นชมความปรานีและความรักมั่นคงของพระองค์

ในวันนี้ข้าพระองค์มองเห็นยิ่งขึ้นกว่าเดิมว่าความรักของพระองค์นั้นกว้างข้ามฟ้าสวรรค์และเลิศล้ำเหนือสิ่งอื่นที่

งมวล ความรักของพระองค์ไม่ใช่เป็นแค่ความปรานีและความรักมั่นคง ที่ยิ่งมากไปกว่านั้น

มันคือการเตือนและการพิพากษานั้นเอง การเตือนและการพิพากษาของพระองค์ได้ให้ข้าพระองค์มามากมาย

เมื่อปราศจากการเตือนและการพิพากษาของพระองค์

ไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถผ่านประสบการณ์ความรักของพระผู้สร้าง

แม้ข้าพระองค์ได้ทนฝ่าหลายร้อยปีแห่งการทดสอบและความทุกข์ลำบาก และถึงขั้นเกือบถึงแก่ความตาย

สิ่งเหล่านั้นได้เปิดโอกาสให้ข้าพระองค์รู้จักพระองค์อย่างแท้จริงและได้รับความรอดซึ่งสูงส่งที่สุด

หากการเตือนและการพิพากษาและการบ่มวินัยของพระองค์กำลังจะพรากจากข้าพระองค์ไปแล้วไซ้

ข้าพระองค์ย่อมจะมีชีวิตอยู่ในความมืด ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

เนื้อหนังของมนุษย์นั้นมีประโยชน์อันใดเล่า?

หากการเตือนและการพิพากษาของพระองค์กำลังจะจากข้าพระองค์ไป

นั่นคงจะประหนึ่งว่าพระวิญญาณของพระองค์ได้ทอดทิ้งข้าพระองค์ไปแล้ว

ประหนึ่งว่าพระองค์มิได้ทรงอยู่กับข้าพระองค์อีกต่อไปแล้ว หากนั่นเป็นเช่นนั้น

ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เช่นไร?

หากพระองค์ทรงมอบความเจ็บป่วยให้ข้าพระองค์และทรงนำอิสรภาพของข้าพระองค์ไป

ข้าพระองค์สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

แต่หากการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์กำลังจะจากข้าพระองค์ไปตลอดกาล

ข้าพระองค์คงจะสิ้นหนทางที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

หากข้าพระองค์ได้อยู่มาโดยปราศจากการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์

ข้าพระองค์คงจะได้สูญเสียความรักของพระองค์ไปแล้ว

ความรักซึ่งลึกซึ้งสำหรับข้าพระองค์เกินกว่าที่จะกล่าวออกมาเป็นคำพูดได้ เมื่อปราศจากความรักของพระองค์

ข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

และคงจะไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์ได้

ข้าพระองค์จะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไรเล่า? ข้าพระองค์มีอาทอนฝ่าความมืดมิด ทนฝ่าชีวิตเช่นนั้นได้

การมีพระองค์อยู่กับข้าพระองค์นั้นประดุจการได้มองเห็นพระองค์

แล้วข้าพระองค์จะสามารถไปจากพระองค์ได้อย่างไรเล่า? ข้าพระองค์วอนขอพระองค์

ข้าพระองค์ขอพระองค์ว่าอย่าทรงนำสิ่งชั่วใหญ่ที่สุดของข้าพระองค์ไปจากข้าพระองค์เลย

ต่อให้มันเป็นแค่พระวณะแห่งการให้ความมั่นใจเพียงไม่กี่คำก็ตาม

ข้าพระองค์ได้ชื่นชมความรักของพระองค์ตลอดมา และในวันนี้

ข้าพระองค์ไม่สามารถที่จะไกลห่างจากพระองค์ได้ ข้าพระองค์จะไม่รักพระองค์ได้อย่างไรกัน?

ข้าพระองค์ได้หลั่งน้ำตาแห่งความโศกเศร้าก็เพราะความรักของพระองค์ ทว่าข้าพระองค์รู้สึกตลอดมาว่า

ชีวิตเช่นนี้เปี่ยมความหมายกว่า สามารถให้ความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ได้มากกว่า

สามารถเปลี่ยนแปลงข้าพระองค์ได้มากกว่า

และสามารถเปิดโอกาสให้ข้าพระองค์บรรลุความจริงซึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งหลายควรครองได้มากกว่า”

การดำเนินชีวิตทั้งชีวิตของมนุษย์อยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

และไม่มีแม้แต่บุคคลเดียวที่สามารถปลดปล่อยตัวเองจากอิทธิพลของซาตานได้ด้วยตัวพวกเขาเอง

ทั้งหมดล้วนมีชีวิตอยู่ในโลกอันโสมม ในความเลื่อมทรมและความว่างเปล่า

ปราศจากความหมายหรือคุณค่าแม้เพียงน้อยนิด พวกเขาใช้ชีวิตที่ช่างอิสระไร้กังวลเยี่ยงนั้นเพื่อเนื้อหนัง

เพื่อตัณหา และเพื่อซาตาน การดำรงอยู่ของพวกเขาไม่มีคุณค่าแม้แต่เล็กน้อยเลย

มนุษย์ไร้ความสามารถในการค้นหาความจริงซึ่งจะปลดปล่อยเขาจากอิทธิพลของซาตาน

แม้ว่ามนุษย์เชื่อในพระเจ้า และอ่านพระคัมภีร์ เขาก็หาได้เข้าใจไม่

ว่าจะปลดปล่อยตัวเขาเองจากการควบคุมของอิทธิพลซาตานได้อย่างไร ตลอดหลายยุคสมัย

มีผู้นับน้อยมากที่ได้ค้นพบความลับนี้ มีน้อยมากที่ได้จับความเข้าใจเกี่ยวกับมัน ครั้นเป็นเช่นนั้น

แม้มนุษย์ยังเกลียดซาตาน และรังเกียจเนื้อหนัง

เขาก็ไม่รู้ว่าจะกำจัดอิทธิพลของชาตานที่กำลังวางกับดักอยู่ออกจากตัวเขาได้อย่างไร ในวันนี้

ไม่ใช่ว่าเจ้ายังคงอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานหรือ?

เจ้าไม่เสียใจในการกระทำอันไม่เชื่อฟังของเจ้า และนับประสาอะไรที่จะรู้สึกว่าคุณเจ้านั้นโสมมและไม่เชื่อฟัง

ภายหลังการต่อต้านพระเจ้า เจ้าถึงกับรู้สึกมีสันติสุขในจิตใจและรู้สึกสงบอย่างใหญ่หลวง

ความสงบของเจ้านี้มีใช่เพราะเจ้าเสื่อมทรามหรือ?

สันติสุขของจิตใจนี้มีได้มาจากการไม่เชื่อฟังของเจ้าหรือ? มนุษย์มีชีวิตอยู่ในนรกมนุษย์

เรามีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลมืดของชาตาน ทั่วแผ่นดิน ศัตรูทั้งหลายอาศัยอยู่ร่วมกับมนุษย์

รูกีบไปบนเนื้อหนังของมนุษย์ บนแผ่นดินโลก เจ้าไม่ได้อาศัยอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมอันงดงาม

สถานที่ที่เจ้าอยู่ก็คืออาณาจักรของมาร นรกมนุษย์แห่งหนึ่ง นรกขุมลึกแห่งหนึ่งนั่นเอง

หากมนุษย์ไม่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้วไซ้ร้ เขาย่อมเป็นสิ่งโสสม

หากเขาไม่ได้รับการคุ้มครองปกป้องและดูแลโดยพระเจ้าแล้วไซ้ร้ เขาย่อมยังคงเป็นเชลยของชาตาน

หากเขาไม่ได้รับการพิพากษาและติสสอนแล้วไซ้ร้

เขาย่อมจะไม่มีวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงการกดขี่ของอิทธิพลมืดของชาตาน

อุปนิสัยอันเสื่อมทรามที่เจ้าแสดงออกมาและพฤติกรรมอันไม่เชื่อฟังที่เจ้าใช้ดำเนินชีวิตนั้นเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่า

เจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตาน

หากความคิดและจิตใจของเจ้ายังไม่ได้รับการชำระให้สะอาด

และอุปนิสัยของเจ้ายังไม่ได้ถูกพิพากษาและติสสอนแล้วไซ้ร้

ความเป็นอยู่ทั้งสิ้นของเจ้าก็ย่อมยังคงถูกควบคุมโดยแดนครอบครองของชาตาน

จิตใจของเจ้าถูกควบคุมโดยชาตาน ความคิดของเจ้าถูกหลอกล่อใช้โดยชาตาน

และความเป็นอยู่ทั้งสิ้นของเจ้าถูกควบคุมด้วยเงื้อมมือของชาตาน เจ้ารู้แน่ไหมว่า

ตอนนี้เจ้าห่างไกลแค่ไหนจากมาตรฐานของเปโตรเพียงใด? เจ้ามีขีดความสามารถนั้นหรือไม่?

เจ้ารู้มากเพียงใดในเรื่องของการติสสอนและการพิพากษาของวันนี้? เจ้ามีสิ่งที่เปโตรได้มารู้มากแค่ไหน?

หากในวันนี้เจ้าไม่สามารถรู้ได้ เจ้าจะสามารถสัมผัสความรู้นี้ได้หรือไม่ในอนาคต?

คนบางคนที่ยั้เกียจและขี้ลาดอย่างเจ้านั้น ย่อมไม่สามารถรู้เรื่องการติสสอนและการพิพากษาเป็นธรรมดา

หากเจ้าไล่ตามเสาะหาสันติสุขของเนื้อหนัง และความยินดีของเนื้อหนังแล้วไซ้ร้

เจ้าย่อมจะไม่มีวิถีทางที่จะได้รับการชำระให้สะอาด และในท้ายที่สุด เจ้าย่อมจะหวนคืนสู่ชาตาน

เพราะสิ่งที่เจ้าใช้ดำเนินชีวิตก็คือชาตาน และมันก็คือเนื้อหนังนั่นเอง เท่าที่สิ่งทั้งหลายเป็นอยู่ในทุกวันนี้

ผู้คนมากมายไม่ได้ตามเสาะหาชีวิต ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่ได้ใส่ใจเกี่ยวกับการได้รับการชำระให้สะอาด

หรือเกี่ยวกับการเข้าสู่ประสบการณ์ชีวิตที่ลึกซึ้งกว่า เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้เช่นไร?

พวกที่ไม่แสหาชีวิตไม่มีโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และพวกที่ไม่แสหาความรู้ในเรื่องของพระเจ้า ผู้ที่ไม่แสหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขานั้น
ไร้ความสามารถที่จะหลีกหนีอิทธิพลมืดของซาตาน

พวกเขาไม่จริงจังก่เกี่ยวกับความรู้ของพวกเขานในเรื่องของพระเจ้าและเกี่ยวกับการเข้าสู่ของพวกเขในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเข เหมือนกัน ไม่มีผิดกับพวกที่เชื่อในศาสนา

ซึ่งแค่ทำไปตามพิธีกรรมและเข้าร่วมงานปรนนิบัติตามกิจวัตร นั้นไม่ใช่การเสียเวลาไปเปล่าๆ หรือหรือ?

หากในความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ เขาไม่จริงจังก่เกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหลายของชีวิต

ไม่ได้ตามเสาะหาการเข้าสู่ความจริง ไม่ได้ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา

ยิ่งไม่ได้ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้าแล้วไซ้

เขาย่อมไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

หากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้ เจ้าจะต้องเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า

โดยเฉพาะเจาะจงก็คือ เจ้าต้องเข้าใจนัยสำคัญของการติสอนและการพิพากษาของพระองค์

และเหตุผลที่พระราชกิจของพระองค์ดำเนินเสร็จสิ้นในมนุษย์ เจ้าสามารถยอมรับได้หรือไม่?

ในช่วงระหว่างการติสอนประเภทนี้ เจ้าสามารถสัมผัสที่ประสบการณ์และความรู้แบบเดียวกับเปโตรหรือไม่?

หากเจ้าได้ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องของพระเจ้าและในเรื่องของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และหากเจ้าได้ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าแล้วไซ้

เจ้าย่อมมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

สำหรับบรรดาผู้ที่กำลังจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น

ขั้นตอนนี้ของงานแห่งการถูกพิชิตเป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้

มนุษย์สามารถได้รับประสบการณ์กับงานแห่งการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้ถูกพิชิตแล้วเท่านั้น

ไม่มีคุณค่ายิ่งใหญ่ใดเลยในการที่เพียงแสดงบทบาทแห่งการถูกพิชิตเท่านั้น

นั้นไม่ได้จะทำให้เจ้าเหมาะสมสำหรับการใช้งานโดยพระเจ้า

เจ้าจะไม่มีวิถีทางที่จะแสดงบทบาทในส่วนของเจ้าในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

เพราะเจ้าไม่ได้ได้ตามเสาะหาชีวิต และไม่ได้ได้ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงและการสร้างขึ้นใหม่ในตัวเอง

และดังนั้น เจ้าจึงไม่มีประสบการณ์จริงของชีวิต ในช่วงระหว่างพระราชกิจซึ่งเป็นขั้นเป็นตอนนี้

ครั้งหนึ่งเจ้าเคยได้แสดงบทเป็นคนปรนนิบัติและเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น

แต่หากในท้ายที่สุดแล้วเจ้าไม่ได้ได้ตามเสาะหาที่จะเป็นเปโตร

และการไล่ตามเสาะหาของเจ้าไม่เป็นไปตามเส้นทางที่เปโตรได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซร์
เจ้าย่อมจะไม่ได้รับประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้าเป็นธรรมดา
หากเจ้าเป็นใครบางคนซึ่งไล่ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซร์
เจ้าก็ย่อมจะได้เป็นคำพยาน และเจ้าจะพูดว่า “ในพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งเป็นขั้นเป็นตอนนี้
ข้าพระองค์ได้ยอมรับพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
และแม้ว่าข้าพระองค์ได้สูญเสียทุกข้ออันใหญ่หลวง
ข้าพระองค์ก็ได้มารู้วิธีที่พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม
ข้าพระองค์ได้รับพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ ข้าพระองค์ได้มีความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า
และการติสอนของพระองค์ได้ช่วยข้าพระองค์ให้รอด
พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้มาถึงข้าพระองค์โดยไม่คาดฝันและนำพาพระพรและพระคุณมาให้ข้า
พระองค์ การพิพากษาและการติสอนของพระองค์นี้เองที่ได้คุ้มครองปกป้องและชำระข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์
หากข้าพระองค์ไม่ได้ถูกติสอนและพิพากษาโดยพระเจ้า
และหากพระวจนะอันกว้างกระด้างของพระเจ้าไม่ได้มาถึงข้าพระองค์โดยไม่คาดฝัน
ข้าพระองค์ก็คงไม่สามารถได้รู้จักพระเจ้า และข้าพระองค์ก็คงยังไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดด้วยเช่นกัน
ในวันนี้ ในฐานะสิ่งทรงสร้าง ข้าพระองค์ไม่เพียงมองเห็นว่า
คนเราชื่นชมทุกสิ่งทีพระผู้สร้างทรงสร้างขึ้นเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ
สิ่งทรงสร้างทั้งมวลควรชื่นชมพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและการพิพากษาอันชอบธรรมของพระอง
ค์ เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นมีค่าควรแก่การชื่นชมยินดีของมนุษย์
ในฐานะสิ่งทรงสร้างซึ่งได้ถูกชาดานทำให้เสื่อมทราม คนเราควรชื่นชมพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
ในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้น มีการติสอนและการพิพากษา และยิ่งไปกว่านั้น
มีความรักยิ่งใหญ่อยู่ แม้ว่าข้าพระองค์ไร้ความสามารถที่จะได้รับความรักของพระเจ้าไว้จนครบบริบูรณ์ในวันนี้
แต่ข้าพระองค์ก็มีโชคความที่ได้องเห็นมัน และในการนี้ ข้าพระองค์ได้รับการอวยพรแล้ว”
นี่คือเส้นทางซึ่งบรรดาผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมใช้เดิน
และนี่คือความรู้ที่พวกเขาพูดถึง ผู้คนดังกล่าวเป็นเหมือนเปโตร พวกเขามีประสบการณ์เดียวกันกับเปโตร
ผู้คนดังกล่าวคือบรรดาผู้ที่ได้รับชีวิต คือผู้ที่ครองความจริงด้วยเช่นกัน
เมื่อพวกเขาผ่านประสบการณ์ไปจนถึงตอนสุดท้ายจริงๆ ในช่วงระหว่างการพิพากษาของพระเจ้า
พวกเขาจะกำจัดอิทธิพลของชาดานออกจากตัวพวกเขาได้จนหมดสิ้น
และได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน

หลังจากที่ผู้คนได้ถูกพิชิตแล้ว พวกเขาไม่มีคำพยานอันกึกก้องอันใด พวกเขาก็แค่ได้ทำให้ชาตนาถอับอาย แต่ไม่ได้ใช้ชีวิตไปตามความเป็นจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า เขายังไม่ได้รับความรอดที่สอง

เจ้าแค่ได้รับเครื่องบูชาลงบาป ทว่าเขายังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม—

นี่คือความสูญเสียอันยิ่งใหญ่ พวกเขาต้องเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่ และอะไรคือสิ่งที่พวกเขาควรใช้ในการดำเนินชีวิต และพวกเขาต้องเข้าสู่สิ่งเหล่านั้น ในท้ายที่สุดแล้ว หากเจ้าไม่ทำให้การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมสำเร็จลุล่วงไป เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่เป็นมนุษย์ที่แท้จริง และเจ้าจะเต็มไปด้วยความเสียใจ อาดัมกับเอวาที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นในปฐมกาลนั้น เป็นผู้คนบริสุทธิ์ ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในขณะที่อยู่ในสวนเอเดน พวกเขาบริสุทธิ์ ไม่ต่างพร้อยด้วยความโสมม พวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ด้วยเช่นกัน และไม่รู้อะไรในเรื่องการทรยศพระยาห์เวห์เลย

นี่เป็นเพราะพวกเขาปราศจากการรบกวนจากอิทธิพลของชาตนาถ ปราศจากพิษของชาตนาถ และบริสุทธิ์ที่สุดในหมู่มวลมนุษย์ พวกเขาได้มีชีวิตอยู่ในสวนเอเดน ไม่มีความโสมมใดๆ มาทำให้มัวหมอง ไม่ได้ถูกเนื้อหนังเข้าครอง และมีความเคารพในพระยาห์เวห์ ต่อมา เมื่อพวกเขาได้ถูกชาตนาถทดลอง พวกเขาได้มีพิษของงู และได้มีความอยากที่จะทรยศพระยาห์เวห์

และพวกเขาได้มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตนาถ ในปฐมกาล พวกเขาบริสุทธิ์ และพวกเขาเคารพพระเจ้า เพียงในสถานะนี้เท่านั้นที่พวกเขาเป็นมนุษย์ ต่อจากนั้นมา ภายหลังจากที่พวกเขาได้ถูกชาตนาถทดลอง พวกเขาได้กินผลของต้นไม้แห่งความรู้ถึงความดีและความชั่ว และได้มีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตนาถ พวกเขาค่อยๆ ถูกชาตนาถทำให้เสื่อมทรามและได้สูญเสียภาพลักษณ์ดั้งเดิมของมนุษย์ไป ในปฐมกาล มนุษย์ได้มีลมปราณของพระยาห์เวห์ ไม่มีความไม่เชื่อฟังแม้เพียงเล็กน้อยนิด และไม่มี ความชั่วในหัวใจของเขาเลย ณ เวลานั้น มนุษย์เป็นมนุษย์จริงๆ

หลังจากที่ได้ถูกชาตนาถทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้กลายเป็นสัตว์ร้าย ความคิดของเขาได้ถูกเติมด้วยความชั่วและความโสมม ปราศจากความดีหรือความบริสุทธิ์

นี่ไม่ใช่ชาตนาถหรือ? เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามามากมาย กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือได้รับการชำระให้สะอาด

เจ้ายังคงใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของชาตนาถ และยังคงไม่นับนอบต่อพระเจ้า

นี่คือใครบางคนที่ได้ถูกพิชิตแล้วแต่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และเหตุใดจึงได้มีการพูดว่า บุคคลเช่นนั้นยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนะหรือ?

นั่นก็เพราะบุคคลนี้ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาชีวิตหรือความรู้ในเรื่องพระราชกิจของพระเจ้า และละโมภแต่เพียงความยินดีในเนื้อหนังและสิ่งชั่วใจชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น ผลลัพธ์ก็คือ อุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาไม่มีการเปลี่ยนแปลง

และพวกเขาไม่ได้รับรูปลักษณ์ดั้งเดิมของมนุษย์ตามที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้กลับคืนมา

ผู้คนเช่นนั้นคือชาวศพเดินได้ พวกเขาคือคนตายที่ไร้จิตวิญญาณ!

บรรดาพวกที่ไม่ได้ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวในจิตวิญญาณ ผู้ที่ไม่ได้ตามเสาะหาความบริสุทธิ์ และผู้ที่ไม่ได้ตามเสาะหาการดำเนินชีวิตด้วยความจริง ผู้ซึ่งเพียงแค่ออกใจกับการถูกพิชิตในด้านลบเท่านั้น และผู้ที่ไม่สามารถที่จะดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าและกลายมาเป็นพวกมนุษย์ที่บริสุทธิ์ได้— เหล่านี้เป็นผู้คนที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด เพราะหากเขาปราศจากความจริง

มนุษย์ย่อมไม่สามารถตั้งมั่นในช่วงระหว่างการทดสอบของพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่สามารถตั้งมั่นในช่วงระหว่างการทดสอบของพระเจ้าได้คือคนทั้งหลายซึ่งได้รับการช่วยให้รอดแล้วเท่านั้น สิ่งที่เราต้องการคือผู้คนเหมือนเปโตร ผู้คนซึ่งได้ตามเสาะหาการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ความจริงในวันนี้ได้ถูกมอบให้กับบรรดาผู้ซึ่งโหยหาและแสวงหามัน

ความรอดนี้ยอมมอบให้แก่บรรดาผู้ซึ่งโหยหาที่จะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า

และมันไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะได้รับมันไว้เท่านั้น จุดประสงค์ของการนั้นก็คือ

พระเจ้าอาจทรงได้รับพวกเขาไว้ พวกเขาได้รับพระเจ้า ก็เพื่อที่พระเจ้าอาจทรงได้รับพวกเขา วันนี้

เราได้กล่าววณะเหล่านี้กับพวกเขา และพวกเขาก็ได้ยินยอมวณะเหล่านี้แล้ว

และพวกเขาก็ควรปฏิบัติตามวณะเหล่านี้ ในท้ายที่สุดแล้ว

เวลาที่พวกเขานำวณะเหล่านี้ไปปฏิบัติจะเป็นช่วงขณะที่เราได้รับพวกเขาไว้โดยผ่านทางวณะเหล่านี้

ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็จะได้รับวณะเหล่านี้ไว้ด้วยเช่นกัน ซึ่งกล่าวก็คือ จะได้รับความรอดซึ่งสูงส่งที่สุดนี้ไว้ทันทีที่พวกเขาได้รับการชำระให้สะอาด พวกเขาจะได้กลายเป็นมนุษย์ที่แท้จริง

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตด้วยความจริงหรือดำเนินชีวิตด้วยสภาพเสมือนผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วไซ้ ก็ย่อมสามารถพูดได้ว่า เจ้านั้นมิใช่มนุษย์ แต่เป็นชาวศพเดินได้ เป็นสัตว์ร้าย

เพราะเจ้าปราศจากความจริง ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เจ้าไม่มีลมปราณของพระยาห์เวห์

ดังนั้นเจ้าคือบุคคลที่ตายแล้วซึ่งไม่มีจิตวิญญาณ! แม้ว่ามันเป็นไปได้ที่จะเป็นคำพยานหลังจากที่ได้รับการพิชิต แต่สิ่งที่เจ้าได้รับนั้นเป็นเพียงความรอดเล็กน้อยเท่านั้น และเจ้ายังไม่ได้กลายมาเป็นสิ่งมีชีวิตที่ครองจิตวิญญาณ แม้ว่าเจ้าได้รับประสบการณ์กับการติสสอนและการพิพากษาไปแล้ว

ก็ไม่ได้ให้ผลลัพธ์เป็นการที่อุปนิสัยของเจ้าได้รับการสร้างขึ้นใหม่หรือเปลี่ยนแปลง เจ้ายังคงเป็นตัวเจ้าคนเดิม

เจ้ายังคงเป็นของซาตาน และเจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว

มีเพียงบรรดาผู้ซึ่งได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นที่มีคุณค่า และผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่ได้รับชีวิตจริง

สักวันหนึ่ง ใครบางคนจะพูดกับเจ้าว่า “ท่านได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว

ดังนั้นก็พูดสิว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นเหมือนอะไร

ดาวิดได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว และได้มองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์แล้ว

โมเสสก็มองเห็นกิจการของพระยาห์เวห์แล้วเช่นกัน

และพวกเขาทั้งสองสามารถบรรยายถึงกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์ได้

และสามารถพูดถึงความน่าอัศจรรย์ของพระยาห์เวห์ได้

พวกท่านได้มองเห็นพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้ทรงกระทำไปในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายแล้ว

ท่านสามารถพูดถึงพระปรีชาญาณของพระองค์ได้หรือไม่?

ท่านสามารถพูดถึงความน่าอัศจรรย์ของพระราชกิจของพระองค์ได้หรือไม่?

อะไรคือสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากพวกท่านและพวกท่านได้รับประสบการณ์กับข้อเรียกร้องเหล่านั้นมาอย่าง

ไร? พวกท่านได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายมาแล้ว—

นิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกท่านคืออะไร? พวกท่านสามารถพูดถึงเรื่องนี้ได้หรือไม่?

พวกท่านสามารถพูดถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าได้หรือไม่?”

เจ้าจะตอบอย่างไรเมื่อเผชิญหน้ากับคำถามเหล่านี้? หากเจ้าพูดว่า “พระเจ้าทรงชอบธรรมยิ่งนัก

พระองค์ทรงติสอนและทรงพิพากษาพวกเรา และทรงเปิดโปงพวกเราอย่างหมดสิ้นไม่มีเหลือ

พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคื่องโดยมนุษย์เลยจริงๆ

หลังจากได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า ฉันได้มารู้จักความเป็นสัตว์ร้ายของตัวเอง

และฉันได้มองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าจริงๆ” แล้วบุคคลอื่นก็จะถามเจ้าต่อว่า

“ท่านรู้อะไรอื่นในเรื่องของพระเจ้าอีกหรือไม่? คนเราเข้าสู่ชีวิตอย่างไร?

ท่านมีความทะเยอทะยานส่วนตัวบ้างหรือไม่?” เจ้าก็จะตอบว่า “หลังจากถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

สิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าได้กลายเป็นสัตว์ร้าย และไม่ว่าอะไรกับพวกท่านในวันนี้

ฉันมีชีวิตอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และดังนั้น ฉันต้องทำให้สมดังสิ่งที่พระผู้สร้างทรงพึงปรารถนา

และเชื่อฟังไม่ว่าพระองค์ทรงสอนอะไร ฉันไม่มีทางเลือกอื่น” หากเจ้าเพียงพูดคุยในเรื่องกว้างๆ ทั่วไปเช่นนั้น

บุคคลผู้นั้นจะไม่เข้าใจสิ่งที่เจ้ากำลังพูดเลย

ในตอนที่เราถามเจ้าว่าเจ้าได้รับความรู้อะไรมาบ้างจากพระราชกิจของพระเจ้านั้น

พวกเขากำลังอ้างอิงถึงประสบการณ์ส่วนตัวของเจ้า พวกเขากำลังตั้งคำถามว่า

ความรู้อะไรที่เจ้ามีในเรื่องการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าหลังจากได้รับประสบการณ์กับมัน

และในการนี้พวกเขากำลังอ้างอิงถึงประสบการณ์ส่วนตัวของเจ้า

และกำลังขอให้เจ้าพูดถึงความรู้ของเจ้าในเรื่องของความจริง หากเจ้าไม่สามารถพูดถึงสิ่งทั้งหลายดังกล่าว

นี้ก็พิสูจน์ว่า เจ้าไม่รู้อะไรเลยในเรื่องพระราชกิจของวันนี้ เจ้ามักกล่าวคำพูดตบตาเสมอ

หรือไม่ก็เป็นคำพูดที่ทั้งจักรวาลรู้กันคืออยู่แล้ว เจ้าไม่มีประสบการณ์อันเฉพาะเจาะจงเลย

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าจะมีสาระสำคัญในความรู้ของเจ้า และเจ้ายังไม่มีคำพยานที่แท้จริงเลยเช่นกัน

ดังนั้นผู้อื่นจึงไม่เชื่อถือเจ้า จงอย่าเป็นผู้ติดตามพระเจ้าที่นิ่งเฉย

และจงอย่าไล่ตามเสาะหาในสิ่งซึ่งทำให้เจ้าอยากรู้ อยากเห็น

เจ้าจะทำลายตัวเจ้าเองและทำให้ชีวิตของเจ้าล่าช้าโดยผ่านทาง การเป็นอยู่ที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาว

เจ้าต้องกำจัดความนิ่งเฉยและความไม่กระตือรือร้นเช่นนั้นออกไปจากตัวเจ้า

และกลายมาเป็นเก้งกวางในเรื่องการไล่ตามเสาะหาสิ่งทั้งหลายที่เป็นเชิงบวกและเอาชนะความอ่อนแอของตัวเจ้าเอง เพื่อที่เจ้าอาจได้รับความจริงและดำเนินชีวิตด้วยความจริง ไม่มีอะไรน่ากลัวเกี่ยวกับความอ่อนแอของเจ้า

และข้อบกพร่องของเจ้าไม่ใช่ปัญหาใหญ่ที่สุดของเจ้า

ปัญหาใหญ่ที่สุดของเจ้าและข้อบกพร่องอันใหญ่หลวงที่สุดของเจ้าคือการเป็นอยู่ที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวของเจ้าและการขาดความพึงปรารถนาที่จะแสวงหาความจริงของเจ้า

ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของพวกเจ้าทั้งหมดก็คือสภาพจิตใจอันขี้ลาดซึ่งเป็นที่มาให้พวกเจ้ามีความสุขกับสิ่งทั้งหลายในแบบที่พวกมันเป็น และแสร้งอย่างนิ่งเฉย นี่คืออุปสรรคอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเจ้า

และศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อการไล่ตามเสาะหาความจริงของพวกเจ้า

หากเจ้าเชื่อฟังเพียงเพราะว่าจะที่เรากล่าวนั้นลุ่มลึกยิ่งนัก เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่ได้ครองความรู้อย่างแท้จริง

และไม่ได้มองเห็นความล้ำค่าของความจริง ความเชื่อฟังเช่นของเจ้านั้นไม่ใช่คำพยาน

และเราไม่เห็นชอบกับความเชื่อฟังเช่นนั้น ใครบางคนอาจถามเจ้าว่า “พระเจ้าของท่านมาจากไหนกันแน่?

อะไรคือเนื้อแท้ของพระเจ้าของท่านองค์นี้?” เจ้าก็จะตอบว่า

“เนื้อแท้ของพระองค์คือการดีสอนและการพิพากษา” แล้วเขาก็ต่อไปอีกว่า

“พระเจ้าไม่ทรงสงสารหรือเปี่ยมรักต่อมนุษย์หรือ? ท่านไม่รู้เรื่องนี้หรือ?” เจ้าก็จะพูดว่า

“นั่นมันพระเจ้าของคนอื่น นั่นเป็นพระเจ้าที่ผู้คนในศาสนาเชื่อกัน และนั่นไม่ใช่พระเจ้าของพวกเรา”

เมื่อผู้คนเช่นเจ้าเผยแผ่ข่าวประเสริฐ เจ้าจึงบิดเบือนหนทางที่แท้จริง แล้วดังนั้นเจ้ามีประโยชน์อันใดเล่า?

ผู้อื่นจะสามารถได้รับหนทางที่แท้จริงจากเจ้าได้อย่างไร?

เจ้าปราศจากความจริงและไม่สามารถพูดอะไรในเรื่องของความจริงได้เลย และยิ่งไปกว่านั้น

ยังไม่สามารถดำเนินชีวิตด้วยความจริงได้

อะไรเล่าที่ทำให้เจ้ามีคุณสมบัติที่จะมีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า?

ในเวลาที่เขาเผยแผ่ข่าวประเสริฐไปยังผู้อื่น

และในเวลาที่เขาสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความจริงและเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะโน้มน้าวพวกเขาได้ พวกเขาก็จะหักล้างคำพูดของเจ้า

เจ้าไม่ใช่ชะงัดจนหรือ? เจ้าได้รับประสบการณ์มากมายเหลือเกินกับพระราชกิจของพระเจ้า

ทว่าเมื่อเจ้าพูดถึงความจริงเจ้ากลับดูไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย เจ้าไม่ใช่คนไม่เอาไหนหรอกหรือ?

เจ้ามีประโยชน์อะไรหรือ? พวกเจ้าสามารถได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามากมาย

ทว่ากลับไม่มีความรู้ในเรื่องของพระองค์แม้เพียงน้อยนิดได้อย่างไรกัน?

เมื่อพวกเขาถามว่าเจ้ามีความรู้จริงอะไรในเรื่องของพระเจ้า เจ้าก็จนคำพูดไปเลย

หรือไม่ก็ตอบไปด้วยอะไรบางอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องกัน—ด้วยการพูดว่าพระเจ้านั้นทรงฤทธิ์

พูดว่าพระพรยิ่งใหญ่ที่เจ้าได้รับมาแล้วนั้นเป็นการยกย่องที่แท้จริงของพระเจ้า

และพูดว่าไม่มีสิทธิพิเศษใดที่ยิ่งใหญ่กว่าการที่สามารถได้มองดูพระเจ้าเป็นการส่วนตัว

การพูดเรื่องนี้มีคุณค่าอะไรหรือ? พวกมันเป็นคำพูดที่ช่างลอยลมไร้ประโยชน์!

ครั้นได้รับประสบการณ์มาแล้วมากมายกับพระราชกิจของพระเจ้า

เจ้ารู้เพียงว่าการยกย่องของพระเจ้าคือความจริงเท่านั้นเองหรือ? เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

และเมื่อถึงตอนนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นคำพยานที่แท้จริงต่อพระเจ้าได้

บรรดาพวกที่ยังไม่ได้รับความจริงจะสามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้อย่างไรกัน?

หากพระราชกิจมากมายและพระวามะมากมายไม่มีผลต่อเจ้าเลย เช่นนั้นแล้ว

เมื่อถึงเวลาที่ต้องเผยแผ่พระราชกิจของพระเจ้า เจ้าก็ย่อมจะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าได้ และจะอับอาย

และถูกเหยียดหยาม ณ เวลานั้น เจ้าจะรู้สึกว่าคุณคิดค่างพระเจ้ามากมายเหลือเกิน

รู้สึกว่าคุณรู้ของเจ้าในเรื่องของพระเจ้านั้นช่างผิวนิเผลอเกิน

หากเจ้าไม่ได้ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องของพระเจ้าในวันนี้ ในขณะที่พระองค์กำลังทรงพระราชกิจอยู่แล้วไซ้

มันย่อมจะสายเกินไป ในท้ายที่สุดแล้ว เจ้าจะไม่มีความรู้ใดให้พูดถึงเลย—เจ้าจะถูกทิ้งไว้กับความว่างเปล่า

ไม่เหลืออะไรเลย เจ้าจะใช้อะไรอธิบายเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้า? เจ้ากลัวดีที่จะพิจารณาตัดสินพระเจ้าหรือ?

เจ้าควรทุ่มเททำงานในการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเสียแต่บัดนี้ เพื่อที่ในท้ายที่สุดแล้วเจ้าจะรู้เหมือนกับเปโตร

ว่าการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้านั้นมีประโยชน์ต่อมนุษย์อย่างไรกันแน่

และรู้ว่าโดยปราศจากการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์แล้ว

มนุษย์ย่อมไม่สามารถได้รับการช่วยให้อรอดได้ และทำได้เพียงจมลงสู่ดินแดนอันโสมมนี้ลึกลงทุกที

ลงสู่ตะกอนตมลึกลงทุกทีเท่านั้น ผู้คนได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม ได้ใช้เล่ห์กลใส่กัน

และได้ปฏิบัติต่อกันอย่างไม่คำนึงถึงความรู้สึก ได้เลิกล้มเกรงพระเจ้า

การไม่เชื่อฟังของพวกเขานั้นใหญ่หลวงเกินไป มโนคติที่หลงผิดของพวกเขานั้นมากเกินไป

และทั้งหมดล้วนเป็นของซาตาน อุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษย์นั้นจะไม่สามารถได้รับการชำระให้สะอาดได้

และเขาจะไม่สามารถได้รับการช่วยให้อรอดได้ โดยปราศจากการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

สิ่งที่พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงแสดงออกในเนื้อหนังนั้นก็คือสิ่งซึ่งแสดงออกโดยพระวิญญาณ

ฉันนั่นเอง และพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็ดำเนินไปโดยสอดคล้องกับสิ่งที่พระวิญญาณทรงกระทำ
วันนี้ หากเจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องของพระราชกิจนี้แล้วไซ้ร้ เจ้าย่อมโง่เขลายิ่งนัก
และได้สูญเสียไปอย่างมากมายเหลือเกิน! หากเจ้ายังไม่ได้รับความรอดของพระเจ้าแล้วไซ้ร้
ความเชื่อของเจ้าย่อมเป็นความเชื่อทางศาสนา และเจ้าก็คือคริสตชนผู้เป็นคนของศาสนา
เพราะเจ้ายึดติดกับคำสอนที่ตายไปแล้ว เจ้าจึงได้สูญเสียพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไป
ผู้อื่นซึ่งได้ตามเสาะหาความรักที่มีต่อพระเจ้านั้นสามารถได้มาซึ่งความจริงและชีวิต
ในขณะที่ความเชื่อของเจ้านั้น ไม่สามารถที่จะได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เจ้ากลับได้กลายเป็นคนทำชั่ว เป็นใครบางคนที่กระทำการอันสร้างความย่อยยับและจงเกลียดจงชัง กล่าวคือ
เจ้าได้กลายเป็นตัวตลกในมุขตลกของชาตानและเป็นเชลยของชาตानไปเสียแล้ว
พระเจ้ามิได้มีไว้เพื่อให้มนุษย์เชื่อ แต่มีไว้ให้เขารัก และให้เขาได้ตามเสาะหาและนมัสการ
หากเจ้าไม่ได้ตามเสาะหาในวันนี้แล้วไซ้ร้ สักวันเจ้าจะต้องพูดว่า “ย้อนกลับไปในตอนนั้น
เหตุใดฉันจึงไม่ได้ติดตามพระเจ้าอย่างเหมาะสม ไม่ได้ทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัยอย่างเหมาะสม
ไม่ได้ได้ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของชีวิตฉัน?
ฉันเสียใจเหลือเกินที่ไม่สามารถนบนอบต่อพระเจ้าในเวลานั้น
และไม่ได้ตามเสาะหาความรู้ในเรื่องพระวาระของพระเจ้า ย้อนกลับไปในตอนนั้น
พระเจ้าได้ตรัสไว้มากมายนัก ฉันสามารถไม่เคยได้ตามเสาะหาไปได้อย่างไรกัน? ฉันช่างโง่เง่านัก!”
เจ้าจะเกลียดชังตัวเจ้าเองในระดับหนึ่งทีเดียว วันนี้ เจ้าไม่เชื่อวาระที่เรากล่าว และเจ้าไม่ใส่ใจกับมันเลย
เมื่อถึงวันที่พระราชกิจนี้เผยแพร่ออกไป และเจ้ามองเห็นทั้งหมดทั้งสิ้นของมัน เจ้าจะเสียใจ และ ณ เวลานั้น
เจ้าจะอึ้งตะลึงงัน พระพรทั้งหลายนั้นมิได้อยู่ ทว่าเจ้าไม่รู้ว่าจะชื่นชมพวกมันอย่างไร และความจริงนั้นมิอยู่
ทว่าเจ้าไม่ได้ตามเสาะหา มัน นี่เจ้าไม่ได้นำการเหยียดหยามมาสู่ตัวเองหรือ? วันนี้
ถึงแม้ว่าขั้นตอนถัดไปแห่งพระราชกิจของพระเจ้ายังไม่ได้เริ่มขึ้น
ก็ไม่มีอะไรพิเศษเกี่ยวกับข้อเรียกร้องที่ขอจากเจ้าและเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าถูกขอให้ใช้ดำเนินชีวิต
มีพระราชกิจมากมายเหลือเกิน และความจริงมากมายเหลือเกิน พวกมันไม่มีคำคู่ควรที่เจ้าจะรู้หรือ?
การติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า ไร้ความสามารถที่จะปลุกจิตวิญญาณของเจ้าให้ตื่นขึ้นมาหรือ?
การติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า ไร้ความสามารถที่จะทำให้เจ้าเกลียดชังตัวเจ้าเองหรือ?
เจ้าพอใจที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาตานพร้อมกับสันติสุขและความชื่นบาน
และสิ่งชั่วใจเล็กน้อยทางเนื้อหนังอย่างนั้นหรือ? เจ้าไม่ได้คำด้อยที่สุดคนในบรรดาผู้คนทั้งหมดหรือ?
ไม่มีใครเลยที่โง่เขลาไปกว่าพวกที่ได้มองดูความรอดแต่ไม่ได้ตามเสาะหาที่จะได้รับมัน กล่าวคือ
เหล่านี้เป็นผู้คนที่มูมมามไปกับเนื้อหนังจนเกินขนาดและชื่นชมชาตาน

เจ้าหวังว่าความเชื่อของเจ้าในพระเจ้าจะไม่พ่วงเอาความทำทายเป็นความทุกข์ลำบากอันใด
หรือความยากลำบากแม้เพียงน้อยนิดมาด้วย เจ้าได้ตามเสาะหาสิ่งเหล่านั้นซึ่งไร้ค่าเสมอ
และเจ้าไม่ให้คุณค่ากับชีวิต แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับให้ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองมาก่อนความจริง
เจ้าช่างไร้ค่ายิ่งนัก! เจ้ามีชีวิตอยู่เหมือนสุกรตัวหนึ่ง—มีความแตกต่างอะไรเล่าระหว่างตัวเจ้า
และพวกสุกรกับพวกสุนัข? บรรดาพวกที่ไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง
และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับรักเนื้อหนัง ไม่ใช่สัตว์ร้ายทั้งหมดหรือ?
บรรดาพวกที่ตายไปแล้วโดยปราศจากจิตวิญญาณ ไม่ใช่ซากศพที่เดินได้หรือ?
วณะมากมายเพียงใดแล้วที่ได้กล่าวไปท่ามกลางพวกเจ้า?
งานที่ได้ถูกกระทำไปท่ามกลางพวกเจ้ามีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นหรือนั้นหรือ?
เราได้จัดเตรียมไปมากเพียงใดแล้วท่ามกลางพวกเจ้า? แล้วเหตุใดเจ้ายังไม่ได้รับมัน?
เจ้ามีอะไรให้ต้องร้องทุกข์หรือ?
นี่ไม่ใช่กรณีที่เจ้าไม่ได้รับสิ่งใดเลยเพราะเจ้าหลงรักเนื้อหนังมากเกินไปหรือ?
และนี่ไม่ใช่เพราะความคิดของเจ้านั้นฟุ้งซ่านเกินไปหรือ? นี่ไม่ใช่เพราะเจ้าโง่งมเกินไปหรือ?
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะได้รับพระพรเหล่านี้
เจ้าสามารถดิเียนพระเจ้าเพราะการที่ไม่ทรงช่วยเจ้าให้รอดได้อย่างนั้นหรือ?
สิ่งที่เจ้าไล่ตามเสาะหาคือการที่จะสามารถได้รับสันติสุขภายหลังการเชื่อในพระเจ้า
เพื่อลูกหลานของเจ้าจะได้ปลอดภัยจากโรคภัยไข้เจ็บ เพื่อสามีของเจ้าจะมีงานที่ดี
เพื่อบุตรชายของเจ้าจะได้เจอกับภรรยาที่ดี เพื่อบุตรสาวของเจ้าจะได้เจอกับสามีที่มีความประพฤติดีเหมาะสม
เพื่อม้าและโคของเจ้าจะได้พรวนแผ่นดินได้ดี เพื่อปีที่มีสภาพอากาศที่ดีสำหรับพืชผลของเจ้า
นี่คือสิ่งที่เจ้าแสวงหา การไล่ตามเสาะหาของเจ้าก็เพียงที่จะมีชีวิตในความสุขสบาย
เพื่อที่จะไม่มีอุบัติเหตุมาถึงครอบครัวของเจ้า เพื่อที่สายลมจะโชยผ่านเจ้า
เพื่อที่ใบหน้าของเจ้าจะไม่สัมผัสกรวดทราย เพื่อที่พืชผลของครอบครัวเจ้าจะไม่ถูกน้ำท่วม
ไม่ได้รับผลกระทบจากความวิบัติอันใด เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ในอ้อมกอดของพระเจ้า
เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ในรังอันอุ่นสบาย คนชั่วลาดอย่างเจ้าผู้ซึ่งไล่ตามเสาะหาเนื้อหนังเสมอนั้น—เจ้ามีหัวใจ
เจ้ามีจิตวิญญาณหรือไม่? เจ้าไม่ใช่สัตว์ร้ายหรือ? เราให้หนทางที่แท้จริงแก่เจ้าโดยไม่ได้ขออะไรกลับคืน
กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้ตามเสาะหา เจ้าเป็นหนึ่งในผู้ที่เชื่อในพระเจ้าหรือไม่? เรามอบชีวิตมนุษย์ที่แท้จริงให้แก่เจ้า
กระนั้นเจ้าก็ยังไม่ได้ตามเสาะหา เจ้าไม่ได้ต่างอะไรกับสุกรหรือสุนัขตัวหนึ่งหรือ?
พวกสุกรไม่เสาะหาชีวิตของมนุษย์ พวกมันไม่ได้ตามเสาะหาการได้รับการชำระให้สะอาด
และพวกมันไม่เข้าใจว่าชีวิตคืออะไร ในแต่ละวัน หลังจากที่พวกมันกินกันจนอืดแปด มันก็แค่กลับไป

เราได้ให้หนทางที่แท้จริงแก่เจ้า กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้รับมัน เจ้าเป็นคนมือเปล่า
เจ้าเต็มใจที่จะดำเนินต่อไปในชีวิตนี้ ชีวิตของสุกรตัวหนึ่งหรือไม่?
อะไรคือนัยสำคัญของผู้คนเช่นนั้นที่กำลังมีชีวิตอยู่? ชีวิตของเจ้าช่างน่าเหยียดหยามและต่ำศักดิ์
เจ้ามีชีวิตอยู่ท่ามกลางความโสมมและความเสเพล และเจ้าไม่ได้ไล่ตามเสาะหาเป้าหมายใดเลย
ชีวิตของเจ้าไม่ได้ต่ำศักดิ์ที่สุดในบรรดาทั้งหมดหรอกหรือ? เจ้ากลัวดีที่จะพิจารณาตัดสินพระเจ้าหรือ?
หากเจ้าได้รับประสบการณ์ในหนทางนี้ต่อไป ไซ้ว่าเจ้าจะไม่ได้มาซึ่งสิ่งใดเลยหรอกหรือ?
หนทางที่แท้จริงได้ถูกมอบให้เจ้าไปแล้ว
แต่การที่เจ้าจะสามารถรับไว้จนถึงที่สุดหรือไม่ขึ้นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาส่วนบุคคลของตัวเจ้าเอง
ผู้คนพากันพูดว่า พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ชอบธรรม และพูดว่า ตราบเท่าที่มนุษย์ติดตามพระองค์ไปจนสุดปลายทาง
แน่นอนว่าพระองค์จะทรงเป็นธรรมต่อมนุษย์ เพราะพระองค์ทรงชอบธรรมที่สุด
หากมนุษย์ติดตามพระองค์ไปจนสุดทาง พระองค์จะสามารถทอดทิ้งมนุษย์ได้เช่นไรเล่า?
เราเป็นธรรมต่อมนุษย์ทุกคน และพิพากษามนุษย์ทุกคนด้วยอุปนิสัยอันชอบธรรมของเรา
ทว่ามิสภาพเงื่อนไขที่เหมาะสมต่อข้อพึงประสงค์ที่เราทำต่อมนุษย์
และสิ่งที่เราพึงประสงค์จะต้องถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าพวกเขาเป็นใคร
เราไม่ใส่ใจว่าเจ้าจะมีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างไร หรือเจ้ามีคุณสมบัติเช่นนั้นมานานเท่าใดแล้ว
เราใส่ใจเพียงว่าเจ้าเดินไปในหนทางของเรา และไม่ว่าเจ้ารักและกระหายต่อความจริงหรือไม่
หากเจ้าขาดความจริง และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับนำความอับอายมาสู่นามของเรา
และไม่ปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับหนทางของเรา แต่ทำตามโดยปราศจากความใส่ใจหรือความห่วงใย
เช่นนั้นแล้ว ณ เวลานั้น เราจะบดขยี้เจ้าและลงโทษเจ้าสำหรับความชั่วของเจ้า
และเจ้าจะต้องพูดอะไรอีกเล่าเมื่อถึงตอนนั้น? เจ้าจะสามารถพูดว่า พระเจ้าไม่ทรงชอบธรรมอย่างนั้นหรือ?
ในวันนี้หากเจ้าปฏิบัติตามวณะที่เราได้พูดไป เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็คือบุคคลประเภทที่เราเห็นชอบ เจ้าพูดว่า
เจ้าเป็นทุกข์เสมอขณะกำลังติดตามพระเจ้า พูดว่าเจ้าได้ติดตามพระองค์ผ่านร้อนผ่านหนาว
และได้ใช้เวลาที่ดีและที่เลวร้ายร่วมกับพระองค์ แต่เจ้าไม่ได้ดำเนินชีวิตตามพระวณะที่พระเจ้าตรัสไว้
เจ้าปรารถนาเพียงสาละวันวุ่นวายเพื่อพระเจ้าและสละตัวเจ้าเองเพื่อพระเจ้าในแต่ละวัน
และไม่เคยคิดที่จะดำเนินชีวิตที่มีความหมาย เจ้ายังพูดด้วยว่า “ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม
ข้าพระองค์เชื่อว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม ข้าพระองค์ได้ทนทุกข์เพื่อพระองค์ สาละวันวุ่นวายเพื่อพระองค์
และอุทิศตัวข้าพระองค์เพื่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำงานหนักทั้งที่ไม่ได้รับการให้ความสำคัญอันใด
พระองค์จะทรงจำข้าพระองค์ได้อย่างแน่นอน” เป็นความจริงที่พระเจ้านั้นทรงชอบธรรม
ทว่าความชอบธรรมนี้ไม่ได้ค้างพริ้วด้วยราศีอันใด กล่าวคือ มันไม่มีเจตจำนงของมนุษย์อยู่ในนั้นเลย

และมันไม่ได้ถูกทำให้ต่างพร้อยโดยเนื้อหนัง หรือโดยการแลกเปลี่ยนของมนุษย์

ผู้ที่เป็นกบฏและต่อต้านทั้งหมด ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามหนทางของพระองค์จะถูกลงโทษ ไม่มีใครเลยที่ได้รับการอภัย และไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้น! ผู้คนบางคนพูดว่า “ในวันนี้ ข้าพระองค์สาละวนวุ่นวายเพื่อพระองค์ เมื่อบททอสาณมาถึง พระองค์จะทรงสามารถมอบพระพรให้ข้าพระองค์สักเล็กน้อยได้หรือไม่?”

ดังนั้นเราจึงถามเจ้าว่า “เจ้าได้ปฏิบัติตามวณะของเราแล้วหรือยัง?”

ความชอบธรรมที่เจ้าพูดถึงนั้นมีพื้นฐานอยู่บนการทำการแลกเปลี่ยน

เจ้าเพียงแต่คิดว่าเราชอบธรรมและเป็นธรรมต่อมนุษย์ทุกคน

และคิดว่าบรรดาผู้ซึ่งติดตามเราทั้งหมดไปจนสุดทางนั้นจะต้องได้รับการช่วยให้รอดและได้รับพรของเราอย่างแน่นอน วณะของเราที่ว่า

“บรรดาผู้ซึ่งติดตามเราทั้งหมดไปจนสุดทางนั้นจะต้องได้รับการช่วยให้รอดอย่างแน่นอน”

มีความหมายแฝงเร้นอยู่ กล่าวคือ

บรรดาผู้คนที่ติดตามเราไปจนสุดทางนั้นคือผู้ที่ได้รับการรับไว้โดยเราอย่างครบถ้วน

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่แสวงหาความจริงและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หลังจากที่ถูกเราพิชิตแล้ว

สภาพเงื่อนไขใดหรือที่เจ้าได้สัมผัส? เจ้าเพียงสัมผัสการติดตามเราไปจนสุดทาง ว่าแต่อย่างอื่นเล่า?

เจ้าได้ปฏิบัติตามวณะของเราหรือไม่? เจ้าได้สำเร็จลุล่วงหนึ่งในข้อพึงประสงค์ทั้งห้าของเรา

กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะทำให้อีกสี่ข้อที่เหลือนั้นสำเร็จลุล่วง เจ้าก็แค่ได้พบเส้นทางซึ่งธรรมดาที่สุด

ง่ายดายที่สุด และได้ไล่ตามเสาะหามันไปด้วยท่าทีของการที่แค่หวังว่าจะโชคดี กับบุคคลเช่นเจ้า

อุปนิสัยอันชอบธรรมของเราก็คือหนึ่งในการติสอนและการพิพากษา

มันคือหนึ่งในการลงทัณฑ์อันสาสมซึ่งชอบธรรม

และมันคือการลงโทษอันชอบธรรมสำหรับพวกคนทำชั่วทุกคน นั่นก็คือ

บรรดาพวกที่ไม่เดินในหนทางของเราทั้งหมดจะถูกลงโทษอย่างแน่นอน

ต่อให้พวกเขาติดตามมาจนสุดทางก็ตาม นี่คือการชอบธรรมของพระเจ้า

เมื่ออุปนิสัยอันชอบธรรมนี้ถูกแสดงออกมาในการลงโทษมนุษย์ มนุษย์จะอึ้งตะลึงงัน และรู้สึกเสียใจว่า

ในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า เขาไม่ได้เดินในทางของพระองค์ “ณ เวลานั้น

ข้าพระองค์เพียงทนทุกข์ในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้เดินในทางแห่งพระเจ้า มีข้อแก้ตัวอะไรหรือ?

ไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากการถูกติสอนเท่านั้น!” กระนั้นในจิตใจเขากำลังคิดว่า “ไม่ว่าอย่างไร

ข้าพระองค์ก็ได้ติดตามพระองค์มาจนสุดทาง ดังนั้นต่อให้พระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์

การติสอนก็ไม่น่าจะรุนแรงจนเกินไป และหลังจากการบีบบังคับให้รับการติสอนนี้แล้ว

พระองค์จะยังคงทรงต้องประสงค์ในตัวข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงชอบธรรม

และจะไม่ปฏิบัติต่อข้าพระองค์ในหนทางนั้นตลอดกาล จะว่าไปแล้ว

ข้าพระองค์ก็ไม่เหมือนกับบรรดาพวกที่จะถูกลบทิ้ง กล่าวคือ

บรรดาพวกที่จะถูกลบทิ้งจะได้รับการติสอนอย่างหนัก ในขณะที่การติสอนของข้าพระองค์จะเบากว่า”

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมไม่ได้เป็นเหมือนที่เจ้ากล่าว

มันไม่ใช่กรณีที่บรรดาพวกที่เก่งในการสารภาพบาปของพวกเขาจะถูกจัดการฐานกรุณา

ความชอบธรรมนั้นบริสุทธิ์ และเป็นพระอุปนิสัยที่ไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุ่นเคืองโดยมนุษย์

และทุกสิ่งที่ไม่สมควรและไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงนั้นล้วนเป็นเป้าแห่งความขะเขวสางของพระเจ้า

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติ แต่เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหาร

มันคือประกาศกฤษฎีกาบริหารภายในราชอาณาจักร

และประกาศกฤษฎีกาบริหารนี้คือการลงโทษอันชอบธรรมสำหรับผู้ใดก็ตามที่ไม่ครองความจริงและไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง และไม่มีช่องว่างสำหรับความรอดเลย

เนื่องจากเมื่อมนุษย์แต่ละคนได้ถูกจำแนกชั้นไปตามประเภท

มนุษย์ที่ดีจะได้รับบำเหน็จและมนุษย์ชั่วจะถูกลงโทษ มันคือตอนที่บันปลายของมนุษย์จะถูกระบุชดออกมา

มันคือเวลาที่พระราชกิจแห่งความรอดจะมาถึงบทวสาน หลังจากนั้น

พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดจะไม่ถูกระทำอีกต่อไป

และการลงทัณฑ์อันสาสมจะถูกนำมาสู่ทุกคนในพวกที่ทำชั่ว ผู้คนบางคนพูดว่า

“พระเจ้าทรงจดจำทุกคนที่ไปอยู่เคียงข้างพระองค์บ่อยๆ พระองค์จะไม่ทรงลืมคนใดในหมู่พวกเรา

พวกเราได้รับการรับประกันที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า

พระองค์จะไม่ทรงจดจำผู้ใดในบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องล่าง บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางผู้คนเบื้องล่าง

ซึ่งจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นได้รับการรับประกันว่ามีจำนวนน้อยกว่าพวกเรา

พวกเราผู้ซึ่งเผชิญหน้ากับพระเจ้าอยู่บ่อยๆ ไม่มีใครท่ามกลางพวกเราที่พระเจ้าจะทรงลืม

พวกเราทุกคนได้รับการเห็นชอบโดยพระเจ้าแล้ว

และพวกเราได้รับการรับประกันที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า”

พวกเจ้าทั้งหมดมีมโนคติที่หลงผิดเช่นนั้น นี่หรือคือความชอบธรรม? เจ้าได้นำความจริงไปปฏิบัติแล้วหรือยัง?

เจ้าแพร่ข่าวลือเจกเช่นเหล่านี้จริงๆ—เจ้าช่างไม่มีความละอายเอาเสียเลย!

ในวันนี้ ผู้คนบางคนไล่ตามเสาะหาการถูกใช้โดยพระเจ้า แต่หลังจากที่ถูกพิชิตแล้ว

พวกเขาไม่สามารถถูกใช้ได้โดยตรงในทันที สำหรับพระวาระที่ได้มีการตรัสไว้ในวันนี้

หากถึงตอนที่พระเจ้าทรงใช้ผู้คน เจ้ายังคงไม่สามารถสำเร็จลุล่วงในพระวาระเหล่านี้ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ได้มีการทำให้มีความเพียบพร้อม กล่าวได้อีกอย่างว่า

การมาถึงของจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาที่มนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้น จะกำหนดพิจารณาว่ามนุษย์จะถูกกำจัดทิ้งหรือถูกใช้โดยพระเจ้า

บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตไปแล้วนั้นไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าตัวอย่างของความนิ่งเฉยและสิ่งที่เป็นลบ

พวกเขาเป็นวัตถุตัวอย่างและแบบอย่าง แต่พวกเขาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าข้อเปรียบเทียบ

เฉพาะเมื่ออุปนิสัยในชีวิตมนุษย์ได้เปลี่ยนไปแล้ว

และเขาได้สัมผัสการเปลี่ยนแปลงภายในและภายนอกแล้วเท่านั้น

เขาจึงจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่ ในวันนี้สิ่งไหนเล่าที่เจ้าต้องการ การถูกพิชิต

หรือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม? สิ่งไหนหรือที่เจ้าปรารถนาจะสัมผัส?

เจ้าได้ลู่ลวงสภาพเงื่อนไขสำหรับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วหรือ?

สภาพเงื่อนไขใดที่เจ้ายังคงขาดอยู่? เจ้าควรเตรียมตัวเองให้มีความพร้อมอย่างไร

และเจ้าควรขจัดสิ่งที่ขาดตกบกพร่องอย่างไร?

เจ้าควรเข้าสู่เส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างไร?

เจ้าควรบนอบโดยครบบริบูรณ์อย่างไร? เจ้าขอที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้น

เจ้าไล่ตามเสาะหาความบริสุทธิ์ใช่หรือไม่?

เจ้าเป็นบุคคลที่พยายามจะได้รับประสบการณ์กับการติสสอนและการพิพากษาเพื่อที่เจ้าอาจได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ใช่หรือไม่? เจ้าไล่ตามเสาะหาการได้รับการชำระให้สะอาด

ดังนั้นแล้วเจ้าเต็มใจที่จะยอมรับการติสสอนและการพิพากษาใช่หรือไม่? เจ้าขอที่จะรู้จักพระเจ้า

แต่เจ้ามีความรู้ในเรื่องการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์หรือไม่? ในวันนี้

พระราชกิจส่วนใหญ่ที่พระองค์ทรงทำกับเจ้าคือการติสสอนและการพิพากษา

อะไรคือความรู้ของเจ้าในเรื่องพระราชกิจนี้ สิ่งใดที่ได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นไปแล้วในตัวเจ้า?

การติสสอนและการพิพากษาที่เจ้าได้รับประสบการณ์มาแล้วนั้น ได้ชำระเจ้าให้สะอาดแล้วหรือยัง?

มันได้เปลี่ยนแปลงเจ้าหรือยัง? มันได้ส่งผลใดต่อเจ้าหรือยัง?

เจ้าอ่อนล้ากับพระราชกิจในวันนี้ที่ช่างมากมายเหลือเกินหรือไม่—การสาปแช่ง การพิพากษา การเผย—

หรือเจ้ารู้สึกว้าวุ่นเป็นประโยชน์มหาศาลต่อเจ้าหรือไม่? เจ้ารักพระเจ้า แต่เหตุใดเจ้าจึงรักพระองค์เล่า?

เจ้ารักพระองค์เพราะเจ้าได้รับพระคุณมาบ้างเล็กน้อยใช่หรือไม่?

หรือเจ้ารักพระเจ้าภายหลังจากที่ได้รับสันติสุขและความชื่นบานแล้ว?

หรือเจ้ารักพระเจ้าภายหลังจากที่ได้รับการชำระให้สะอาดโดยการติสสอนและการพิพากษาของพระองค์?

อะไรกันแน่ที่ทำให้เจ้ารักพระเจ้า?

สภาพเงื่อนไขใดที่เปโตรได้ทำให้ลู่ลวงเพื่อที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?

ภายหลังจากที่เขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

อะไรคือหนทางสำคัญยิ่งยวดที่ความเพียบพร้อมนั้นได้ถูกแสดงออกมา?

เขารักองค์พระเยซูเจ้าเพราะเขาถวิลหาพระองค์ หรือเพราะเขาไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้

หรือเพราะเขาได้ถูกตำหนิ? หรือเขายังรักองค์พระเยซูเจ้ามากขึ้น

เพราะเขาได้ยอมรับการทุกข์ทนจากความทุกข์ลำบาก และได้มารู้จักความโสมมและการไม่เชื่อฟังของตัวเอง ได้มารู้จักความบริสุทธิ์แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า?

ความรักของเขามีต่อพระเจ้าได้กลายเป็นบริสุทธิ์ขึ้นเพราะการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

หรือเพราะอย่างอื่น? สิ่งนั้นคืออะไรหรือ? เขารักพระเจ้าเพราะพระคุณของพระเจ้า

และเพราะวันนี้พระองค์ได้ทรงให้พระพรแก่เจ้ามาบ้างเล็กน้อย นี่คือการที่แท้จริงหรือ?

เจ้าควรรักพระเจ้าอย่างไรหรือ? เจ้าควรยอมรับการติสอนและการพิพากษาของพระองค์

และหลังจากที่ได้มองดูพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์แล้ว ก็สามารถที่จะรักพระองค์ได้อย่างแท้จริง เช่นนั้นเจ้าจึงเชื่อมั่นอย่างถึงที่สุด และมีความรู้เกี่ยวกับพระองค์ใช่หรือไม่?

เจ้าสามารถพูดเหมือนกับเปโตรได้หรือไม่ ว่าเจ้าไม่สามารถรักพระเจ้าได้มากพอ? สิ่งที่เขาได้ตามเสาะหา

ได้ถูกพิชิตภายหลังการติสอนและการพิพากษา หรือได้รับการชำระให้สะอาด ได้รับการคุ้มครองปกป้อง

และได้รับการดูแลภายหลังการติสอนและการพิพากษาหรือไม่? อะไรในสิ่งเหล่านี้ที่เขาได้ตามเสาะหา?

ชีวิตของเจ้าเป็นชีวิตหนึ่งซึ่งเปี่ยมความหมาย หรือมันไร้จุดประสงค์และปราศจากคุณค่า? เจ้าต้องการเนื้อหนัง

หรือเจ้าต้องการความจริง? เจ้าต้องการการพิพากษาหรือการชูงใจ?

เมื่อได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจมาทนายของพระเจ้ามาแล้ว

และเมื่อได้มองดูความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว เจ้าควรไล่ตามเสาะหาอย่างไร?

เจ้าควรเดินไปตามเส้นทางนี้อย่างไร? เจ้าควรนำความรักที่เจ้ามีต่อพระเจ้ามาปฏิบัติอย่างไร?

การติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าได้สัมฤทธิ์ผลในตัวเจ้าบ้างหรือไม่?

การที่เจ้าจะมีความรู้ในเรื่องการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เจ้าใช้ดำเนินชีวิต

และขอบข่ายของความรักที่เจ้ามีต่อพระเจ้า! ริมฝีปากเจ้าพูดว่าเจ้ารักพระเจ้า

ทว่าสิ่งที่เจ้าใช้ในการดำเนินชีวิตนั้นคืออุปนิสัยเดิมที่เลื่องลือ เจ้าปราศจากความยำเกรงในพระเจ้า

และนับประสาอะไรที่เจ้าจะมีมโนธรรม ผู้คนเช่นนี้รักพระเจ้าหรือ? ผู้คนเช่นนี้รักภักดีต่อพระเจ้าหรือ?

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ยอมรับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าหรือ?

เจ้าพูดว่าเจ้ารักพระเจ้าและเชื่อในพระองค์ ทว่าเจ้าไม่ปล่อยวางมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของเจ้าเลย ในงาน

ในการเข้าสู่ และในคำพูดที่เจ้าพูด และในชีวิตของเจ้า ไม่มีการสำแดงความรักของเจ้าต่อพระเจ้าอยู่เลย

และไม่มีความเคารพในพระเจ้าอยู่เลย นี่คือการที่บางคนผู้ที่ได้รับการติสอนและการพิพากษาแล้วหรือ?

ใครบางคนที่เป็นเช่นนี้จะสามารถเป็นเปโตรได้หรือ? บรรดาผู้ที่เหมือน เปโตรเพียงมีความรู้ แต่ไม่มีการดำเนินชีวิตอย่างนั้นหรือ? ในวันนี้

อะไรคือสภาพเงื่อนไขที่มนุษย์จำเป็นต้องมีเพื่อดำเนินชีวิตที่เป็นชีวิตจริง?

คำอธิษฐานทั้งหลายของเปโตรไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าคำพูดที่ออกมาจากปากของเขาใช่หรือไม่?

คำอธิษฐานเหล่านั้นไม่ใช่คำพูดที่มาจากส่วนลึกภายในหัวใจของเขาหรือ? เปโตรได้แต่อธิษฐานเท่านั้น

และไม่ได้นำความจริงไปปฏิบัติอย่างนั้นหรือ? การไล่ตามเสาะหาของเจ้าเป็นไปเพื่อผู้ใดหรือ?

เจ้าควรทำให้ตัวเจ้าได้รับการคุ้มครองปกป้องและการชำระให้สะอาดในช่วงระหว่างการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าอย่างไร? การติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าไม่มีประโยชน์ต่อมนุษย์เลยหรือ?

การพิพากษาทั้งหมดคือการลงโทษใช่หรือไม่? สามารถเป็นไปได้หรือไม่ว่า เฉพาะสันติสุขและความชื่นบาน

เฉพาะพระพรทางวัตถุและความสุขชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น ที่มีประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์?

หากมนุษย์มีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่น่ายินดีและสุขใจ โดยปราศจากชีวิตแห่งการพิพากษา

เขาจะได้รับการชำระให้สะอาดหรือไม่? หากมนุษย์ปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงและได้รับการชำระให้สะอาด

เขาควรยอมรับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างไร? เส้นทางใดหรือที่เจ้าควรเลือกในวันนี้?

พวกเจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจ—อย่าติดตามอย่างงุนงงสับสน!

ในปัจจุบันมีผู้คนมากมายที่เชื่ออย่างงุนงงสับสน พวกเขามีความอยากรู้อยากเห็นมากเกินไป มีความอยากได้ได้รับพระพรมากเกินไป และมีความทะเยอทะยานที่จะแสวงหาชีวิตน้อยเกินไป ผู้คนในปัจจุบันนี้เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นในความเชื่อที่พวกเขามีในพระเยซู พระเยซูจะทรงพาพวกเขากลับบ้านบนสวรรค์ แล้วพวกเขาจะไม่เชื่อได้อย่างไร? ผู้คนบางคนเป็นผู้เชื่อตลอดทั้งชีวิตของพวกเขา แม้หลังจากที่ได้มีความเชื่อมาสี่สิบหรือห้าสิบปีแล้ว พวกเขายังคงอ่านพระคัมภีร์ได้อย่างไม่มีวันเบื่อหน่าย นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาคิดว่า^[a]ไม่สำคัญว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้น ตราบเท่าที่พวกเขามีความเชื่อ พวกเขาจะได้ไปสวรรค์ พวกเจ้าได้ติดตามพระเจ้าตามเส้นทางนี้เพียงไม่กี่ปี แต่พวกเจ้าก็วอกแวกเสียแล้ว เจ้าได้สูญเสียความสัตย์ของเจ้า เพราะความอยากได้รับพระพรของพวกเจ้ารุนแรงเกินไป การเดินของเจ้าในหนทางที่แท้จริงนี้ถูกควบคุมด้วยความอยากได้รับพระพรของพวกเจ้าและด้วยความอยากรู้อยากเห็นของพวกเจ้า พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกิจระยะนี้มากนัก สิ่งที่เรากำลังกล่าวในวันนี้มากมายไม่ได้มุ่งไปที่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเยซู อีกทั้งเราไม่ได้กำลังพูดเพียงแค่ว่าเพื่อโต้ตอบมโนคติที่หลงผิดของพวกเรา อันที่จริง มโนคติที่หลงผิดที่กำลังถูกเปิดเผยเหล่านี้เป็นมโนคติที่หลงผิดเดียวกับที่ปรากฏภายในตัวพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดพระคัมภีร์จึงถูกละวางไว้ เหตุใดเราจึงกล่าวว่าพระราชกิจของพระยาห์เวห์ได้แก่ไปแล้ว หรือเหตุใดเราจึงกล่าวว่าพระราชกิจของพระเยซูได้แก่ไปแล้ว ความจริงก็คือ พวกเจ้าเก็บงำมโนคติที่หลงผิดมากมายที่พวกเจ้ายังไม่ได้แสดงออกมา รวมทั้งพระชนมภาพมากมายที่ถูกปิดล็อกอยู่ภายในหัวใจของพวกเจ้า และพวกเจ้าเพียงทำตามฝูงชนเท่านั้น พวกเจ้าคิดจริงๆ หรือว่าพวกเจ้าไม่ได้เก็บงำมโนคติที่หลงผิดมากมายเอาไว้? พวกเจ้าไม่ได้พูดถึงมโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นก็เท่านั้น! อันที่จริง พวกเจ้าเพียงติดตามพระเจ้าเพียงพอเป็นพิธี พวกเจ้าไม่ได้มาเพื่อแสวงหาหนทางที่แท้จริงเลย และพวกเจ้าไม่ได้มาโดยมีเจตนาเพื่อจะได้รับชีวิต ทำกิจของพวกเจ้าเป็นทำกิจของการแค่ต้องการดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะพวกเจ้ายังไม่ได้ละทิ้งมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ มากมายของพวกเจ้า จึงไม่มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเจ้าที่สามารถมอบถวายตัวของพวกเขาได้อย่างเต็มเปี่ยม เมื่อได้มาถึงที่จุดนี้แล้ว พวกเจ้ายังคงกังวลเกี่ยวกับชะตากรรมของเจ้าเองต่อไป และความคิดของพวกเจ้าวนเวียนทั้งวันทั้งคืน ไม่สามารถละทิ้งมโนคติที่หลงผิดเหล่านั้นได้ เจ้าคิดหรือว่าเมื่อเราพูดถึงพวกฟาริสี เรากำลังอ้างถึง “ผู้เฒ่า” ในศาสนา? พวกเจ้าเองไม่ได้เป็นตัวแทนของพวกฟาริสีที่มีความก้าวหน้ามากที่สุดในยุคปัจจุบันหรือ?

เจ้าคิดหรือว่าเมื่อเราพูดถึงบรรดาผู้ที่ประเมินเราโดยเทียบจากพระคัมภีร์
เรากำลังอ้างถึงผู้เชี่ยวชาญในพระคัมภีร์ในวงการศาสนาเท่านั้นหรือ?
เจ้าเชื่อหรือว่าเมื่อเราพูดถึงบรรดาผู้ที่กำลังตรึงพระเจ้าที่กางเขนอีกครั้ง
เรากำลังพูดถึงบรรดาผู้นำในวงการศาสนา? พวกเจ้าไม่ใช่นักแสดงชั้นเยี่ยมที่สุดที่จะเล่นบทบาทนี้หรือ?
เจ้าคิดหรือว่าวาทะทั้งหมดที่เราเอ่ยเพื่อตอบโต้มนต์ที่หลงผิดของผู้คนนั้น
เป็นเพียงการเย้ยหยันศิษยาภิบาลและบรรดาผู้อาวุโสในศาสนา?
พวกเจ้าไม่ได้เคยแสดงบทบาทของพวกเจ้าในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเช่นกันหรือ?
เจ้ามั่นใจหรือว่าพวกเจ้าเก็บงำมนต์ที่หลงผิดไว้น้อยมาก?
พวกเจ้าต่างได้เรียนรู้ที่จะเฉลียวฉลาดมากแล้วในตอนนี้อย่างนั้น เจ้าไม่พูดถึงสิ่งที่เจ้าไม่เข้าใจ
หรือทรมานความรู้สึกของเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น
แต่หัวใจแห่งความเคารพและความนบนอบเพียงไม่ปรากฏอยู่ในตัวพวกเจ้า พวกเจ้าเห็นว่า การศึกษา
การสังเกต และการรอบรู้เป็นวิธีการฝึกฝนปฏิบัติที่ดีที่สุดของพวกเจ้าในวันนี้
พวกเจ้าได้เรียนรู้ที่จะเฉลียวฉลาดมากเกินไป
แต่พวกเจ้าตระหนักหรือไม่ว่านี่คือความเจ้าเล่ห์ทางจิตใจประเภทหนึ่ง?
พวกเจ้าคิดหรือว่าความเฉลียวฉลาดในช่วงขณะในส่วนของพวกเจ้าจะช่วยพวกเจ้าหลีกเลี่ยงการติสสอนชั่ววันรันดร์!
ค้? พวกเจ้าได้เรียนรู้ที่จะ “รอบรู้” เต็มที่! ยิ่งไปกว่านั้น ผู้คนบางคนถามคำถามเช่นนี้กับเรา: “ในวันหนึ่ง
เมื่อผู้คนในวงการศาสนาถามข้าพระองค์ว่า “เหตุใดพระเจ้าของพวกเจ้าจึงไม่ได้ทรงสำแดงการอัศจรรย์ใดๆ
เลย” ข้าพระองค์ควรจะอธิบายอย่างไร?” ในปัจจุบันนี้ ไม่ใช่แค่สิ่งที่ผู้คนในวงการศาสนาจะถามเท่านั้น
แต่เจ้าก็ไม่เข้าใจพระราชกิจของวันนี้เช่นกัน และใช้ชีวิตภายใต้มนต์ที่หลงผิดมากมายจนเกินไปด้วย
เจ้ายังคงไม่รู้ว่เราหมายถึงใครเมื่อเรากล่าวถึงเจ้าหน้าที่ทางศาสนาหรือ?
เจ้าไม่รู้หรือว่าเรากำลังอธิบายพระคัมภีร์เพื่อใคร?
เจ้าไม่รู้หรือว่าเรากำลังพูดเพื่อใครเมื่อเราอธิบายถึงพระราชกิจสามระยะของพระเจ้า?
หากเราไม่ได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านั้น พวกเจ้าจะถูกโน้มน้าวได้ง่ายดายนักหรือ?
พวกเจ้าจะกัมมสิริษะของพวกเจ้าง่ายดายนักหรือ? พวกเจ้าจะละวางมนต์ที่หลงผิดเก่าๆ
เหล่านั้นได้ง่ายดายนักหรือ? โดยเฉพาะพวก “มนุษย์ที่เป็นลูกผู้ชาย” ที่ไม่เคยนบนอบต่อใครก็ตาม—
พวกเขาจะนบนอบง่ายดายนักหรือ? เรารู้ว่าถึงแม้ว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าจะมีระดับที่ด้อยกว่า
และเจ้ามีความสามารถต่ำมาก มีสมองด้อยพัฒนามากกว่า และไม่มีประวัติการที่เชื่อในพระเจ้ายาวนานมาก
ที่จริงแล้วพวกเจ้ามีมนต์ที่หลงผิดค่อนข้างมาก
และธรรมชาติที่มีอยู่เป็นปกติวิสัยของพวกเจ้าคือการไม่ยอมนบนอบต่อใครก็ตามง่ายๆ ใดๆก็ตาม

วันนี้พวกเจ้าสามารถนอนบ่นได้เพราะเจ้าถูกบังคับและหมดหนทาง เจ้าเป็นเสือในกรงเหล็ก
ไร้ความสามารถที่จะเล่นได้อย่างเสรีตามทักษะของเจ้า ต่อให้เจ้ามีปีก เจ้าก็คงจะพบว่าบินได้ยาก
ถึงแม้ว่าจะไม่ได้รับพระพร พวกเจ้าก็ยังคงเต็มใจที่จะติดตามไป อย่างไรก็ตาม

นี่ไม่ใช่ความกล้าหาญของพวกเจ้าในฐานะ “มนุษย์ที่ดี”

แต่เป็นเพราะพวกเจ้าได้พ่ายแพ้โดยสิ้นเชิงและรู้สึกอับจนหนทาง

เป็นเพราะว่าพระราชกิจทั้งหมดนี้ทำให้พวกเจ้าพ่ายแพ้แล้ว หากมีสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าสามารถบรรลุได้
พวกเจ้าคงจะไม่เชื่อฟังเหมือนกับที่พวกเจ้าเป็นในวันนี้ เพราะก่อนหน้านี้

พวกเจ้าต่างก็เป็นเหมือนลาป่าในถิ่นทุรกันดาร ดังนั้น

สิ่งที่กำลังกล่าวในวันนี้ไม่ใช่แค่มุ่งไปที่ผู้คนในหลายศาสนาและหลายนิกายเท่านั้น

อีกทั้งไม่ใช่เพื่อตอบโต้มนโคติที่หลงผิดของพวกเขาเท่านั้น แต่เพื่อตอบโต้มนโคติที่หลงผิดของพวกเจ้า

การพิพากษาความชอบธรรมได้เริ่มขึ้นแล้ว

พระเจ้าจะยังคงทรงปฏิบัติหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปให้กับผู้คนหรือไม่?

พระองค์จะยังคงทรงแสดงบทบาทเป็นแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ให้กับพวกเราอีกครั้งหรือไม่?

พระเจ้าไม่ทรงมีสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่กว่านี้หรือ? ผู้คนกลุ่มหนึ่งได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว

และได้ถูกติดตามทันที่หน้าบัลลังก์แล้ว พระองค์จะยังคงทรงขับไล่บรรดาปีศาจและรักษาคนป่วยอยู่หรือไม่?

นั่นไม่ได้ล้าสมัยเกินไปหรือ? คำพยากรณ์จะเป็นไปได้หรือไม่หากการนี้ยังดำเนินต่อไป?

การถูกตรึงกางเขนหนึ่งครั้งสามารถทำให้พระเจ้าทรงถูกตรึงกางเขนตลอดไปหรือไม่?

พระเจ้าทรงสามารถขับไล่บรรดาปีศาจหนึ่งครั้งและทรงสามารถขับไล่บรรดาปีศาจต่อไปได้ตลอดไปหรือไม่?

นี่ไม่นับว่าเป็นการเหยียดหยามหรือไม่?

ยุคสมัยจะเดินหน้าต่อไปได้ก็ต่อเมื่อพระราชกิจระยะนี้สูงส่งกว่าระยะก่อนหน้านี้เท่านั้น

และจากนั้นยุคสุดท้ายจะเกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ และจะถึงเวลาที่ยุคนี้สิ้นสุดลง ดังนั้น

ผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริงต้องเอาใจใส่กับการหยั่งลึกนิมิต นี่คือการรากฐาน

ทุกครั้งที่เราสามัคคีธรรมกับพวกเจ้าเกี่ยวกับนิมิต

เรามองเห็นอยู่เสมอว่าผู้คนบางคนพยักหน้าโดยที่เปลือกตาตกหย่อนและไม่เต็มใจที่จะรับฟัง คนอื่นๆ ถามว่า

“เหตุใดเจ้าจึงไม่รับฟัง” พวกเขาตอบว่า “นี่ไม่ได้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้าหรือการเข้าสู่ความจริงของข้าพเจ้า

สิ่งที่พวกเราต้องการคือเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ”

เมื่อใดก็ตามที่เรากล่าวถึงพระราชกิจแทนเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ พวกเขากล่าวว่า

“ทันทีที่พระองค์ตรัสถึงพระราชกิจ ข้าพระองค์ก็เริ่มหลับ” ขณะที่เราเริ่มพูดถึงเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ

พวกเขาเริ่มจดบันทึกลง และเมื่อเรากลับไปชี้แจงเกี่ยวกับพระราชกิจ พวกเขาก็หยุดฟังอีกครั้ง

พวกเจ้ารู้สิ่งที่พวกเจ้าต้องมีไว้พร้อมในตอนนี้หรือไม่?

แง่มุมหนึ่งของสิ่งนั้นเกี่ยวข้องกับนิมิตเกี่ยวกับพระราชกิจ และอีกแง่มุมหนึ่งคือการฝึกฝนปฏิบัติของเจ้า
เจ้าต้องจับความเข้าใจทั้งสองแง่มุมนี้ หากเจ้าไม่มีนิมิตในการกิจเพื่อสร้างความก้าวหน้าในชีวิตของเจ้าแล้ว
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีรากฐานอันใดเลย หากเจ้ามีเพียงเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติ โดยไม่มีนิมิตแม้แต่น้อย
และไม่มีความเข้าใจใดๆ เลยเกี่ยวกับพระราชกิจของแผนการบริหารจัดการโดยรวมแล้ว
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมไม่เป็นประโยชน์อันใด เจ้าต้องเข้าใจความจริงที่เกี่ยวข้องกับนิมิต
และในส่วน of ความจริงที่เกี่ยวข้องกับการฝึกฝนปฏิบัติแล้ว

เจ้าต้องค้นหาเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติที่เหมาะสมหลังจากที่เจ้าได้เข้าใจความจริงเหล่านั้นแล้ว

เจ้าต้องฝึกฝนปฏิบัติตามพระวจนะ และเข้าสู่ตามสภาพเงื่อนไขของเจ้า นิมิตคือรากฐาน

และหากเจ้าไม่เอาใจใส่กับข้อเท็จจริงนี้แล้ว เจ้าจะไม่สามารถติดตามไปจนถึงท้ายที่สุดได้

การได้รับประสบการณ์ในลักษณะดังกล่าวจะทำให้เจ้าหลงเงิน หรือไม่ก็ทำให้เจ้าล้มลงและล้มเหลว
จะไม่มีวิธีการใดๆ ที่เจ้าจะได้รับความสำเร็จได้!

ผู้คนที่ไม่มินิกิตที่ยิ่งใหญ่เป็นรากฐานของพวกเขาก็จะล้มเหลวได้เพียงเท่านั้น

พวกเขาไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ เจ้าไม่สามารถตั้งมั่นได้!

เจ้ารู้หรือไม่ว่าการที่เชื่อในพระเจ้าเกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง? เจ้ารู้หรือไม่ว่าการติดตามพระเจ้าหมายถึงอะไร?

หากปราศจากนิมิตแล้ว เจ้าจะเดินบนเส้นทางใด? ในพระราชกิจของวันนี้ หากเจ้าไม่มีนิมิต

เจ้าจะไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้เลย เจ้าเชื่อในผู้ใดกัน? เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในพระองค์?

เหตุใดเจ้าจึงติดตามพระองค์? เจ้ามองเห็นความเชื่อของเจ้าว่าเป็นเกมอย่างหนึ่งหรือไม่?

เจ้ากำลังจัดการกับชีวิตของเจ้าเหมือนเป็นของเล่นประเภทหนึ่งหรือไม่?

พระเจ้าของวันนี้ทรงเป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เจ้ารู้จักพระองค์มากเท่าใดกัน?

เจ้าได้มองเห็นพระองค์มากเท่าใดกัน? เมื่อได้มองเห็นพระเจ้าของวันนี้แล้ว

รากฐานของการเชื่อที่เจ้ามีในพระเจ้านั้นคงหรือไม่?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้าจะบรรลุความรอดได้ตราบเท่าที่เจ้าติดตามไปในเส้นทางที่ปั่นป่วนเหยิงนี้?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้าจะสามารถจับปลาในน้ำที่เต็มไปด้วยโคลนได้? มันง่ายเช่นนั้นหรือ?

เจ้าได้พักวางมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระวจนะที่พระเจ้าดำรงในวันนี้มากเพียงใด?

เจ้ามีนิมิตเกี่ยวกับพระเจ้าของวันนี้หรือไม่? ความเข้าใจที่เจ้ามีเกี่ยวกับพระเจ้าของวันนี้อยู่ในที่ใด?

เจ้าเชื่ออยู่เสมอว่าเจ้าสามารถได้มาซึ่งพระองค์^๒ได้แค่ด้วยการติดตามพระองค์ หรือแค่ด้วยการมองเห็นพระองค์

และว่าไม่มีใครจะสามารถกำจัดเจ้าได้ อย่าที่กักตักเอาว่าการติดตามพระเจ้าเป็นเรื่องง่ายนัก

สิ่งสำคัญคือเจ้าต้องรู้จักพระองค์ เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระองค์

และเจ้าต้องมีเจตจำนงที่จะสู้ทนต่อความยากลำบากเพื่อประโยชน์ของพระองค์ เสียสละชีวิตของเจ้าเพื่อพระองค์ และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ นี่คือนิมิตที่เจ้าควรมี

จะไม่ได้ประโยชน์อันใดหากความคิดของเจ้ามุ่งมั่นแต่จะชื่นชมพระคุณอยู่เสมอ

อย่าสันนิษฐานว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นเพียงเพื่อความชื่นชมยินดีของผู้คน หรือเพื่อประทานพระคุณให้แก่พวกเขา

เจ้าจะคิดผิด! หากคนหนึ่งไม่สามารถเสียสละชีวิตของพวกเขาเพื่อติดตามพระองค์

และหากคนหนึ่งไม่สามารถละทิ้งสิ่งครอบครองในโลกทุกอย่างเพื่อติดตามพระองค์ได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่สามารถติดตามพระองค์ต่อไปจนถึงที่สุดได้อย่างแน่นอน!

เจ้าต้องมีนิมิตเป็นรากฐานของเจ้า หากวันหนึ่งมีโซคร้ายบังเกิดกับเจ้า เจ้าควรที่จะทำอย่างไร?

เจ้าจะยังคงสามารถติดตามพระองค์ได้หรือไม่? จงอย่าพูดพล่อยๆ

ว่าเจ้าจะสามารถติดตามไปจนถึงที่สุดได้หรือไม่

เจ้าควรเปิดตาของเจ้าให้กว้างเสียก่อนเพื่อดูว่าตอนนี้คือเวลาใดเสียจะดีกว่า

ถึงแม้ว่าในขณะนี้พวกเจ้าอาจเป็นเหมือนกับเสาของพระวิหาร

แต่วันหนึ่งที่เสาเหล่านั้นทั้งหมดถูกถอนออกแล้วจะมาถึง ทำให้พระวิหารพังลงได้

เพราะในขณะนี้มนิคมมากมายที่พวกเจ้าขาดพร่องอยู่ พวกเจ้าเพียงใส่ใจกับโลกเล็กๆ ของพวกเจ้าเอง

และพวกเจ้าไม่รู้่ววิธีการที่เชื่อถือได้และเหมาะสมที่สุดในการแสวงหาคืออะไร

พวกเจ้าไม่ใส่ใจกับนิมิตของพระราชกิจของวันนี้ อีกทั้งพวกเจ้าไม่เก็บสิ่งเหล่านี้ในหัวใจของเจ้า

พวกเจ้าเคยพิจารณาหรือไม่ว่าวันหนึ่งพระเจ้าของพวกเจ้าจะทรงพาพวกเจ้าไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยที่สุด?

พวกเจ้าจินตนาการได้หรือไม่ว่าจะเกิดสิ่งใดกับเจ้าในวันหนึ่งที่เราอาจว่าทุกสิ่งทุกอย่างไปจากพวกเจ้า?

กำลังวังชาของพวกเจ้าในวันนั้นจะเป็นเหมือนกับที่เป็นในตอนนี้นี้หรือไม่?

ความเชื่อของพวกเจ้าจะปรากฏอีกครั้งหรือไม่? ในการติดตามพระเจ้า เจ้าต้องรู้นิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ นั่นคือ

“พระเจ้า”: นี่คือการประเด้นปัญหาที่สำคัญที่สุด นอกจากนี้

จงอย่าทึกทักเอาว่าการหยุดเสวนากับมนุษย์ในโลกเพื่อให้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้นจะทำให้เจ้าได้อยู่ในครอบครัวของพระเจ้าได้อย่างแน่แท้ ทุกวันนี้ พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นผู้ปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางการทรงสร้าง

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เสด็จท่ามกลางผู้คนเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เอง—

ไม่ใช่เพื่อการดำเนินการธรรมะ ในหมู่พวกเจ้า

ไม่มีแม้หอยมือที่สามารถรู้่วพระราชกิจของวันนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าในสวรรค์ที่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

นี่ไม่ได้เกี่ยวกับการทำให้พวกเจ้ากลายเป็นบุคคลที่มีพรสวรรค์โดดเด่น

นี่คือการช่วยพวกเจ้าให้รู้ถึงนัยสำคัญของชีวิตมนุษย์ ภูมิจักรวาลของมนุษย์

และรู้จักพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์

เจ้าควรรู้ว่าเจ้าเป็นวัตถุแห่งการทรงสร้างในพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง เจ้าควรเข้าใจสิ่งใด เจ้าควรทำสิ่งใด และเจ้าควรติดตามพระเจ้าอย่างไร—เหล่านี้ไม่ใช่ความจริงที่เจ้าต้องจับใจความหรือ? สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่หน้าที่ที่เจ้าควรเห็นหรือ?

เมื่อผู้คนมีนิมิตแล้ว พวกเขาก็มีรากฐาน เมื่อเจ้าฝึกฝนปฏิบัติตามรากฐานนี้ การเข้าสู่จะง่ายยิ่งขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าจะไม่มีอาการคลงแคลงใจเมื่อเจ้ามีรากฐานให้เข้าสู่ และจะเป็นการง่ายมากที่เจ้าจะเข้าสู่ แง่มุมในการเข้าใจนิมิตและการรู้จักพระราชกิจของพระเจ้านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง พวกเจ้าต้องมีแง่มุมนี้ในคลังของเจ้า หากเจ้าไม่มีแง่มุมความจริงนี้ไว้พร้อม และรู้เพียงวิธีการพูดถึงเส้นทางแห่งการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมีข้อเสียหาอย่างใหญ่หลวง เราได้ค้นพบว่าพวกเจ้ามากมายไม่ให้ความสำคัญกับแง่มุมความจริงนี้ และเมื่อเจ้าฟังความจริงนี้ เจ้าดูเหมือนจะแค่ฟังแล้วจะและคำสอนเท่านั้น วันหนึ่งเจ้าจะล้มเหลว ทุกวันนี้มีถ้อยคำรับบางส่วนที่เจ้าไม่ค่อยเข้าใจและไม่ยอมรับ ในกรณีเช่นนั้น เจ้าควรแสวงหาอย่างอดทน และเจ้าจะเข้าใจในวันหนึ่ง จงค่อยๆ เตรียมตัวเจ้าให้พร้อมด้วยนิมิตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ต่อให้เจ้าเข้าใจคำสอนฝ่ายจิตวิญญาณเพียงไม่กี่อย่างเท่านั้น นั่นก็ยังดีกว่าการไม่ใส่ใจในนิมิตเลย และยังคงดีกว่าการไม่เข้าใจสิ่งใดเลย ทั้งหมดนี้เป็นประโยชน์ต่อการเข้าสู่ของเจ้า และจะกำจัดความกังขาเหล่านั้นของเจ้า นั่นคือการดำรงอยู่ของเจ้าที่เต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิด เจ้าจะดีขึ้นกว่ามากหากเจ้ามีนิมิตเหล่านี้เป็นรากฐาน เจ้าจะไม่มีอาการคลงแคลงใจใดๆ เลย และจะสามารถเข้าสู่ได้อย่างกล้าหาญและมั่นใจ เหตุใดจึงต้องเดือดร้อนกับการติดตามพระเจ้าอย่างงุนงงสับสนและกังขาอยู่เสมอเล่า? นั่นไม่ใช่อย่างเดียวกับการทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นหรือ? จะดีเพียงใดที่จะได้เดินกร่างวางท่าด้วยก้าวยาวๆ เข้าในราชอาณาจักร! เหตุใดจึงเต็มไปด้วยอาการคลงแคลงใจเล่า? พวกเจ้าไม่ได้แค่กำลังพาตัวเจ้าเองผ่านนรกอย่างที่สุดหรือ? เมื่อเจ้าได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ พระราชกิจของพระเยซู และพระราชกิจระยะนี้แล้ว เจ้าจะมีรากฐาน ในเวลานั้น เจ้าอาจจินตนาการว่านั่นอาจจะค่อนข้างเรียบง่าย ผู้คนบางคนกล่าวว่า “เมื่อเวลานั้นมาถึง และเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าจะสามารถพูดถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ความจริงที่ว่าข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจจริงๆ ในตอนนี้นั้นเป็นเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้ทรงให้ความรู้แจ้งแก่ข้าพเจ้ามากนัก” ไม่ได้ง่ายเช่นนั้น ไม่ใช่หากเจ้าเต็มใจจะยอมรับความจริง^[ก]ในตอนนี้อย่างไร? เจ้าจะใช้สิ่งนั้นได้อย่างเชี่ยวชาญเมื่อเวลานั้นมาถึง ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นเสมอไป! เจ้าเชื่อว่าในปัจจุบันเจ้ามีความพร้อมเป็นอย่างมากแล้ว

และเจ้าคงจะไม่มีปัญหาในการตอบสนองต่อผู้คนในศาสนาและบรรดานักทฤษฎีที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
และแม้กระทั่งหักล้างพวกเขาได้ เจ้าจะสามารถทำเช่นนั้นได้จริงๆ หรือ?

เจ้าสามารถกล่าวถึงความเข้าใจอะไรได้ด้วยประสบการณ์อันผิวเผินเพียงเท่านั้นของเจ้า?

การพร้อมด้วยความจริง การต่อสู้ในการสู้รบแห่งความจริง

และการให้คำพยานต่อพระนามของพระเจ้า นั่นไม่ใช่สิ่งที่เจ้าคิด—

ว่าทั้งหมดจะสัมฤทธิ์ผลตราบเท่าที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจ ถึงตอนนั้นแล้ว

เจ้าอาจถูกทำให้งงงันด้วยคำถามบางอย่าง และจากนั้นเจ้าก็จะตกตะลึงจนปากค้าง

สิ่งสำคัญคือเจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจระยะนี้หรือไม่ และจริงๆ

แล้วเจ้ารู้เกี่ยวกับพระราชกิจระยะนี้มากเพียงใด?

หากเจ้าไม่สามารถเอาชนะกำลังบังคับของศัตรูหรือทำให้กำลังบังคับของศาสนาพ่ายแพ้ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ไร้ค่าหรือ? เจ้าได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของวันนี้

ได้มองเห็นพระราชกิจนั้นด้วยตาของเจ้าเอง และได้ยินพระราชกิจนั้นด้วยหูของเจ้าเองแล้ว

แต่หากในท้ายที่สุดเจ้าไร้ความสามารถที่จะเป็นพยานได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะยังคงมีความอวดดีที่จะใช้ชีวิตต่อไปหรือ? เจ้าจะสามารถเผชิญหน้ากับใครได้?

จงอย่าจินตนาการว่ามันจะง่ายเช่นนั้น พระราชกิจในกายภาคน้ำจะไม่ง่ายเหมือนกับที่เจ้าจินตนาการไว้

การต่อสู้ในสงครามแห่งความจริงไม่ง่ายเช่นนั้น ไม่ตรงไปตรงมาเช่นนั้น ตอนนี้

เจ้าจำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อม หากเจ้าไม่พร้อมไปด้วยความจริง

เมื่อเวลานั้นมาถึงและพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงปฏิบัติงานในลักษณะที่เกินธรรมชาติ

เจ้าย่อมจะทำอะไรไม่ถูก

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “พวกเขาคิดว่า”

ข. ข้อความต้นฉบับไม่มีคำว่า “พระองค์”

ค. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ความจริง”

เจ้าควรเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางอย่างไร

ขณะนี้พวกเจ้ากำลังอยู่บนโค้งสุดท้ายของเส้นทาง และเป็นส่วนที่วิกฤติของเส้นทางนั้น บางทีเจ้าได้สูทนความทุกข์มากมาย ทำงานไปมากมาย เดินทางไปบนถนนหลายสาย และรับฟังคำเทศนามามากมาย บางทีมันไม่ได้ง่ายที่จะมาถึงจุดที่พวกเจ้าอยู่ในตอนนี้ หากเจ้าไม่สามารถทนความทุกข์ที่เจ้าเผชิญอยู่ในขณะนี้ และหากเจ้าดำเนินต่อไปเหมือนกับที่เจ้าทำในอดีต เช่นนั้นเจ้าจะไม่สามารถได้รับการทำให้เพียงพอได้ คำพูดเหล่านี้ไม่ได้มีเจตนาเพื่อทำให้เจ้าตกใจกลัว— คำพูดเหล่านี้คือข้อเท็จจริง หลังจากที่เปโตรได้ผ่านพระราชกิจมากมายของพระเจ้า เขาได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในบางสิ่ง และวิจารณ์ญาณมากมายด้วยเช่นกัน เขามาเข้าใจหลายสิ่งเกี่ยวกับหลักธรรมของการรับใช้ และหลังจากนั้นเขาก็มีความสามารถที่จะอุทิศตัวเขาเองอย่างเต็มที่ให้กับสิ่งที่พระเยซูทรงมอบความไว้วางพระทัยให้กับเขา

กระบวนการถลุงอันยิ่งใหญ่ที่เขาได้รับนั้นโดยส่วนใหญ่แล้วเป็นเพราะเขารู้สึกว่าเขาติดค้างพระเจ้ามากมายและเขาคงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะชดใช้คืนพระเจ้าได้เนื่องจากสิ่งทั้งหลายที่เขาได้กระทำลงไปด้วยตัวเขาเอง เปโตรยังระลึกได้ว่ามนุษย์นั้นเสื่อมทรามอย่างมาก ซึ่งเป็นเหตุให้เขารู้สึกผิดอยู่ในมโนธรรมของเขา พระเยซูตรัสสิ่งมากมายแก่เปโตร และ ณ ขณะที่พระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้ เขามีความสามารถที่จะเข้าใจเพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น และเขายังคงเก็บงำการต้านทานและความเป็นกบฏบางอย่างอยู่ในบางครั้ง

หลังจากที่พระเยซูทรงถูกตอกตรึงกับกางเขน ในที่สุดเขาได้รับประสบการณ์กับบางสิ่งบางอย่างที่เป็นการปลุกให้คืนสติ และภายในตัวเขานั้น เขารู้สึกถึงความเจ็บปวดอย่างรุนแรงจากการดำเนินตัวเอง ในตอนสุดท้าย ความรู้สึกนั้นมาถึงจุดที่เขา รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ที่จะมีแนวคิดอันใดที่ไม่ถูกต้อง

เขารู้สภาวะของเขาเองเป็นอย่างดีมาก และเขายังรู้ความบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นอย่างดีด้วยเช่นกัน ดังนั้น หัวใจที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเติบโตในตัวเขามากยิ่งขึ้น

และเขากลายเป็นมุ่งมั่นกับชีวิตของเขาเองมากยิ่งขึ้น เพราะการนี้ เขาจึงได้ทุกข์ทนกับความยากลำบากอันใหญ่หลวงและถึงแม้ว่าในบางครั้งจะเป็นราวกับว่าเขามีความเจ็บป่วยร้ายแรงและอาจถึงขั้นที่ดูราวกับว่าเขาได้ตายไปแล้ว หลังจากที่เขาได้รับการถลุงในหนทางนี้หลายครั้งหลายหนแล้ว เขาก็ได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเขาเองมากขึ้น และได้พัฒนาความรักอันจริงแท้แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นมา สามารถกล่าวได้ว่าทั้งชีวิตของเขาใช้ไปในการถลุง และยิ่งไปกว่านั้นคือการเตือนสติ

ประสบการณ์ของเขานั้นแตกต่างจากของบุคคลอื่นใด

และความรักของเขาเหนือความรักของบุคคลใดที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เหตุผลที่เขาได้รับการคัดเลือกให้เป็นแบบอย่างนั้นเป็นเพราะเขาได้รับประสบการณ์กับความรวดเร็วที่มากที่สุด
ในช่วงชีวิตของเขา และประสบการณ์ของเขานั้นประสบความสำเร็จมากที่สุด
หากพวกเขามีความสามารถที่จะเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางได้เสมือนกับที่เปโตรทำไม่มีผิด
เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความทรงสร้างสิ่งใดที่สามารถเอาพระพรของพวกเขาเข้าไปได้

เปโตรคือมนุษย์แห่งมนุษยธรรมคนหนึ่ง แต่แม้เมื่อมีสภาวะความเป็นมนุษย์เฉกเช่นที่เขาได้มี
เขาก็ยังหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะมีแนวคิดมากมายในเชิงต่อต้านและเป็นกบฏในช่วงระหว่างกาลสมัยที่เขาเริ่มต้นติดตาม
พระเยซูในตอนแรก แต่ขณะที่เขาติดตามพระเยซูนั้น เขาไม่ได้นำสิ่งเหล่านี้มาใส่ใจอย่างจริงจัง
โดยเชื่อว่ามันก็แค่เป็นหนทางที่ผู้คนควรเป็น ดังนั้น ในตอนแรกเขาจึงไม่รู้ลึกถึงการดำเนินใจต่อตัวเอง
อีกทั้งเขาไม่ได้รับการจัดการ พระเยซูทรงไม่ได้ปฏิบัติต่อปฏิกิริยาของเปโตรอย่างจริงจัง
ทั้งพระองค์ยังทรงไม่ได้ใส่พระทัยอันใดในปฏิกิริยาเหล่านั้นเลย
เพียงแต่ทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงควรต้องทำต่อไป พระองค์ทรงไม่เคยจับผิดเปโตรและผู้อื่น
เจ้าอาจจะกล่าวว่า “อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงทราบเกี่ยวกับแนวคิดเหล่านี้ที่พวกเขามี?” ไม่เลย!
เป็นเพราะพระองค์เข้าพระทัยเปโตรจริงๆ—อันที่จริงแล้ว
สามารถกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงมีความเข้าพระทัยอันใหญ่หลวงเกี่ยวกับเขา—
ที่ทำให้พระเยซูทรงไม่ดำเนินมาตรการอันใดต่อเขา พระองค์ทรงเกลียดชังมวลมนุษย์
แต่ก็ทรงเวทนาพวกเขาด้วยเช่นกัน ในตอนนี้
ท่ามกลางพวกเขามีผู้คนไม่มากหรือที่ เป็นผู้ต่อต้านเหมือนที่เปาโลเป็น ไม่มีผิดและเป็นผู้ที่มีมโนคติที่หลงผิดมา
มายเสมือนที่เปโตรมีต่อองค์พระเยซูเจ้าในขณะนั้น? เรามองเจ้าเลยว่า
คงจะเป็นการดีที่สุดหากเจ้าไม่ได้เชื่อในสัมพัทธ์ที่สามของเจ้า ซึ่งเป็นสัมพัทธ์แห่งการรับรู้ของเจ้ามากเกินไป
สัมพัทธ์นี้เชื่อถือไม่ได้และถูกพังทลายอย่างถึงที่สุดไปนานแล้วโดยการทำให้เสื่อมทรามของชาตान
เจ้าคิดหรือว่าการรับรู้ของเจ้านั้นเพียบพร้อมและไร้ข้อตำหนิ? เปาโลต่อต้านองค์พระเยซูเจ้าหลายครั้ง
แต่พระเยซูทรงไม่มีปฏิกิริยาใดเลย
สามารถเป็นไปได้หรือว่าพระเยซูทรงสามารถรักษาคนป่วยและทรงสามารถขับผีออก แต่กลับไม่สามารถขับได้
“ปีศาจ” ในตัวเปาโล? เหตุใดจึงเป็นว่า ในขณะที่เปโตรยังคงจับกุมสาวกของพระเยซูต่อไปอย่างมัวเมา
พระเยซูจึงได้ทรงปรากฏต่อหน้าเปาโลบนถนนสู่ดามัสกัสและซัดโทสใส่เขาในที่สุด
ก็ภายหลังจากที่พระเยซูได้ทรงคืนพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วเท่านั้น?
อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงมีปฏิกิริยาซ้ำเกินไป?
หรือเป็นเพราะพระองค์ไม่ได้ทรงมีสิทธิอำนาจอันใดในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนัง?

เจ้าคิดว่าเราไม่รู้หรือไร เมื่อเจ้าคิดทำลายและด้านทานอย่างลับๆ ข้างหลังเรา?

เจ้าคิดหรือว่าเศษเสี้ยวความรู้แจ้งที่เจ้าได้ออกมาจากพระวิญญูณบริสุทธินั้นสามารถนำมาใช้เพื่อด้านทานเราได้? เมื่อเปโตรไม่เป็นผู้ใหญ่ เขาเก็บจำแนวกติมากมายเกี่ยวกับพระเยซู ดังนั้นแล้ว

เหตุใดเขาจึงไม่ได้ตกอยู่ภายใต้การติเตียน? ณ ขณะนี้ ผู้คนมากมายกำลังทำสิ่งทั้งหลายโดยปราศจากการติเตียน และแม้เมื่อพวกเขากำลังได้รับการบอกอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่พวกเขากำลังทำนั้นไม่ถูกต้อง พวกเขาก็ยังไม่ฟัง ทั้งหมดนี้ไม่ใช่เพราะความเป็นกบฏของมนุษย์หรือ? เราได้พูดไปมากมายแล้วตอนนี้

แต่เจ้ายังคงขาดแม้กระทั่งเสี้ยวหนึ่งของการรับรู้ถึงมโนธรรม ดังนั้นแล้ว

เจ้าจะสามารถที่จะเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทาง ที่จะเดินต่อไปจนกระทั่งเส้นทางสิ้นสุดลงได้อย่างไร?

เจ้าไม่รู้สิกว่านี่คือคำถามที่มีสัดส่วนที่สำคัญอย่างมหันต์หรือ?

หลังจากที่ผู้คนได้รับการพิชิตแล้ว พวกเขาสามารถเชื่อฟังการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า

พวกเขามีทั้งความเชื่อของพวกเขาและเจตจำนงของพวกเขาที่พวกเขาใช้รักพระเจ้า

และพวกเขาสืบสิ่งเหล่านี้ในการติดตามพระองค์ ดังนั้นแล้ว

ควรมีการเดินอย่างไรเล่าบนโค้งสุดท้ายของเส้นทาง?

ในช่วงเวลาแห่งการได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ลำบากของเจ้า เจ้าต้องสู้ทนความยากลำบากทั้งหมด และเจ้าต้องมีเจตจำนงที่จะทนทุกข์ ในหนทางนี้เท่านั้นที่เจ้าจะสามารถเดินบนโค้งนี้ของเส้นทางได้เป็นอย่างดี เจ้าคิดหรือว่ามันง่ายนักที่จะเดินบนโค้งนี้ของเส้นทาง? เจ้าควรรู้ว่าเจ้าควรทำหน้าที่รับผิดชอบใดให้ลุล่วง พวกเขาต้องยกขีดความสามารถของพวกเขาขึ้นและเตรียมตัวพวกเขาให้มีความพร้อมด้วยความจริงที่เพียงพอ นี่ไม่ใช่งานในหนึ่งหรือสองวัน และงานนี้ไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่เจ้าคิด!

การเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางขึ้นอยู่กับความจริงแล้ว เจ้ามีความเชื่อและเจตจำนงประเภทใด

บางทีเจ้าไม่สามารถมองเห็นว่าพระวิญญูณบริสุทธิตรงพระราชกิจในตัวเจ้า

หรือบางทีเจ้าไม่มีความสามารถที่จะค้นพบพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธิตนในคริสตจักร

ดังนั้นเจ้าจึงมองโลกในแง่ร้ายและผิดหวัง และเต็มไปด้วยความท้อแท้สิ้นหวังสำหรับถนนข้างหน้า

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหล่านี้กรบผู้ยิ่งใหญ่ในอดีตทั้งหมดนั้นต่างก็ล่มสลายไป—

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่การตีแสดหน้าเจ้าหรือ? เจ้าควรมองเห็นสิ่งเหล่านี้อย่างไร? เจ้ามีความเชื่อ หรือว่าเจ้าไม่มี?

เจ้าเข้าใจพระราชกิจของวันนี้อย่างครบถ้วน หรือเจ้าไม่เข้าใจ?

สิ่งเหล่านี้สามารถกำหนดพิจารณาได้ว่าเจ้าจะสามารถเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางได้สำเร็จหรือไม่

เหตุใดจึงกล่าวว่าตอนนี้พวกเขายืนบนโค้งสุดท้ายของเส้นทาง?

นั่นเป็นเพราะพวกเขาได้เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าควรเข้าใจแล้ว

และเพราะเราได้บอกพวกเขาเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้คนควรสัมฤทธิ์ผลแล้ว

เรายังได้บอกพวกเจ้าเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าได้รับมอบความไว้วางพระทัยด้วยเช่นกัน ดังนั้นแล้ว
สิ่งที่พวกเจ้ากำลังเดินอยู่ในตอนนี้จึงเป็นส่วนท้ายสุดของเส้นทางที่เรานำทางผู้คน
เราเพียงฟังประสงค์ให้พวกเจ้าบรรลุความสามารถที่จะดำรงชีวิตอย่างอิสระ
เจ้าจะมีถนนให้เดินอยู่เสมอและตลอดเวลา เจ้าจะเพิ่มขีดความสามารถเช่นก่อนหน้านี้
อ่านพระวจนะของพระเจ้าไปตามปกติ และดำเนินชีวิตของมนุษย์ปกติ
ขณะนี้เรากำลังนำทางพวกเจ้าให้ดำรงชีวิตอยู่แบบนี้ แต่ในอนาคตเมื่อเราไม่ได้นำทางเจ้าแล้ว
เจ้าจะยังมีความสามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้หรือไม่? เจ้าจะสามารถไปต่อได้หรือไม่?
นี่คือประสบการณ์ของเปโตร กล่าวคือ ตอนที่พระเยซูได้ทรงกำลังนำทางเขา เขาไม่มีความเข้าใจใด
เขาไร้กังวลราวกับเด็กอยู่เสมอ และเขาไม่จริงจังเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่เขาทำ
เขาได้เริ่มต้นชีวิตของมนุษย์ปกติก็หลังจากที่พระเยซูได้เสด็จจากไปแล้วเท่านั้น
ชีวิตที่เปี่ยมความหมายของเขาเริ่มต้นก็หลังจากที่พระเยซูได้เสด็จจากไปแล้วเท่านั้น
ถึงแม้ว่าเขาได้ครองสำนึกถึงความเป็นมนุษย์ปกติอยู่บ้างและสิ่งทั้งหลายที่บุคคลปกติควรครองอยู่บ้าง
กระนั้นประสบการณ์และการไล่ตามเสาะหาที่แท้จริงของเขาก็ไม่ได้มีจุดเริ่มต้นใหม่จนกระทั่งพระเยซูได้เสด็จจา
กไปแล้ว สถานการณ์ในปัจจุบันของพวกเจ้าคืออะไร? ขณะนี้เรากำลังนำทางพวกเจ้าแบบนี้
และเจ้าคิดว่านี่ช่างอัศจรรย์ ไม่มีสภาพแวดล้อมหรือการทดสอบใดเลยตกมาถึงเจ้า กระนั้น
ในหนทางนี้ก็ไม่มีวิธีใดเลยที่จะมองเห็นว่าตามทีจริงแล้วเจ้ามีวุฒิภาวะประเภทใด
อีกทั้งไม่มีวิธีใดที่จะมองเห็นว่าโดยแท้จริงแล้วนั้น เจ้าคือใครบางคนทีไล่ตามเสาะหาความจริงหรือไม่
เจ้ากล่าวด้วยปากของเจ้าว่าเจ้าเข้าใจแก่นแท้ของเจ้าเอง แต่คำพูดเหล่านั้นเป็นคำพูดที่ว่างเปล่า
ความเข้าใจของเจ้าจะได้รับการพิสูจน์ยืนยันในอนาคตเมื่อข้อเท็จจริงมาสู่เจ้าโดยไม่คาดฝันเท่านั้น
ตอนนี้เจ้ามีความเข้าใจประเภทนี้ ที่ว่า “ฉันเข้าใจว่าเนื้อหาของฉันเองเสื่อมทรามอย่างยิ่ง
และแก่นแท้ของเนื้อหาของผู้คนคือการกบฏและต้านทานพระเจ้า
การสามารถได้รับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าคือวิธีที่พระองค์ทรงอุ้มชูผู้คน ตอนนี้ฉันเข้าใจสิ่งนั้น
และฉันเต็มใจที่จะซบใช้คืนความรักของพระเจ้า” แต่มันพูดง่าย หลังจากนั้นเมื่อความทุกข์ลำบาก การทดลอง
และความทุกข์มาสู่เจ้า การผ่านสิ่งเหล่านี้จะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย พวกเจ้าติดตามในวิธีนี้ทุกวัน
แต่พวกเจ้ายังคงไม่สามารถสานต่อประสบการณ์ของพวกเจ้า
มันจะยิ่งแย่งไปอีกหากเราจะปล่อยพวกเจ้าไปและไม่ใส่ใจใคร่สนใจกับพวกเจ้า
ผู้คนส่วนใหญ่จะร่วงลงต่ำและหันหาเสาเกลือ เครื่องหมายแห่งความอับอาย
การลงเอยเช่นนั้นมีความเป็นไปได้อย่างยิ่ง เจ้าไม่กังวลหรือวิตกเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือหรือ?
เปโตรก้าวผ่านสภาพแวดล้อมประเภทนั้นและได้ประสบการณ์กับความทุกข์ประเภทนั้น แต่เขายังคงตั้งมั่น

หากเจ้าจะต้องตกอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมนั้น เจ้าจะสามารถตั้งมั่นได้หรือไม่?

สิ่งทั้งหลายที่พระเชษฐาธิราชและพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกให้รากฐานแก่เปโตร และเขาได้เดินบนเส้นทางในภายหลังของเขาก็จากรากฐานนี้เอง

พวกเจ้าสามารถไปถึงระดับนั้นได้หรือไม่? เส้นทางที่เจ้าได้เดินมาและความจริงที่เจ้าได้เข้าใจแล้วนั้น—

สามารถกลายมาเป็นรากฐานให้เจ้าสามารถตั้งมั่นในอนาคตได้หรือไม่?

สิ่งเหล่านี้สามารถกลายเป็นิมิตของเจ้าเพื่อการตั้งมั่นในภายหลังได้หรือไม่? เราจะบอกความจริงกับพวกเจ้า—

คนเราสามารถพูดได้ว่าสิ่งที่ผู้คนเข้าใจในขณะนี้คือคำสอนทั้งหมด

นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาไม่มีประสบการณ์กับสรรพสิ่งที่ปวงที่พวกเขาเข้าใจ

การที่เจ้าสามารถสืบต่อมาจนกระทั่งถึงตอนนี้ได้นั้น

ทั้งหมดทั้งสิ้นก็เป็นเพราะเจ้าได้รับการนำทางโดยความสว่างใหม่

ไม่ใช่เพราะวุฒิภาวะของเจ้าได้มาถึงระดับเฉพาะหนึ่ง

แต่เป็นเพราะคำพูดของเราต่างหากที่ได้นำทางเจ้ามาจนถึงวันปัจจุบันนี้ ไม่ใช่เพราะเจ้ามีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่

แต่เป็นเพราะสติปัญญาของคำพูดของเราต่างหากที่ทำให้เจ้าไม่มีความสามารถที่จะทำสิ่งใดนอกเหนือจากการคิด

ตามมาตลอดทางจนกระทั่งถึงวันนี้ หากเราไม่พูดตอนนี้ ไม่เปล่งเสียงของเรา

เจ้าก็จะไม่มีความสามารถที่จะไปต่อได้และจะหยุดเคลื่อนไปข้างหน้าโดยทันที

นี่ไม่ใช่วุฒิภาวะตามจริงของพวกเจ้าหรือ?

พวกเจ้าไม่มีแนวคิดว่าจะเข้าสู่แง่มุมใดและควรชดเชยแง่มุมใดที่พวกเจ้าขาด

พวกเจ้าไม่เข้าใจว่าจะใช้ชีวิตมนุษย์แบบเปี่ยมความหมายอย่างไร จะชดใช้คืนความรักของพระเจ้าอย่างไร

หรือจะเป็นพยานในหนทางซึ่งเปี่ยมพลังและดังกึกก้องอย่างไร

พวกเจ้าไม่สามารถสัมผัสฤทธิผลในสิ่งเหล่านี้ได้โดยสิ้นเชิง พวกเจ้าทั้งขี้เกียจและโง่งม!

ทั้งหมดที่พวกเจ้าสามารถทำได้คือการพึ่งพาสิ่งอื่น

และสิ่งที่พวกเจ้าพึ่งพาคือความสว่างใหม่และองค์หนึ่งเดียวผู้อยู่ข้างหน้า ผู้กำลังทรงนำทางพวกเจ้า

การที่เจ้าสามารถยืนนานมาจนกระทั่งถึงวันนี้ได้นั้นก็เป็นเพราะเจ้าได้อาศัยความสว่างใหม่และถ้อยคำล้ำค่าสุดโต

ดยทั้งหมดทั้งสิ้น พวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดเลยที่เหมือนกับเปโตร ผู้ซึ่งชำนาญในการไล่ตามเสาะหาหนทางที่แท้จริง

หรือเหมือนกับโยบ

ผู้ซึ่งมีความสามารถที่จะนมัสการพระยาห์เวห์อย่างอุทิศและเชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าไม่ว่าพระยาห์เว

ห์ทรงทดสอบเขาอย่างไรก็ตามและไม่ว่าพระองค์ทรงอวยพรให้เขาหรือไม่ก็ตาม

เจ้ามีความสามารถที่จะทำสิ่งนั้นหรือไม่? พวกเจ้าได้รับการพิชิตมาอย่างไรหรือ? แง่มุมหนึ่งคือการพิพากษา

การติสอน และการสาปแช่ง ส่วนอีกแง่มุมหนึ่งคือความล้าลึกที่พิชิตพวกเจ้า พวกเจ้าทั้งหมดเป็นเหมือนกับลา

หากสิ่งที่เราพูดถึงไม่สูงส่งพอสำหรับพวกเจ้า หากไม่มีความลึกลับอันใดเลย
เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าย่อมจะไม่สามารถได้รับการพิชิตได้ หากเป็นบุคคลหนึ่งที่ทำกาประกาศ
และพวกเขาได้ประกาศเกี่ยวกับสิ่งเดิมๆ

เป็นช่วงเวลาหนึ่งพวกเจ้าทั้งปวงก็จะจากไปและกระจัดกระจายกันไปภายในสองปี
พวกเจ้าคงจะไม่สามารถที่จะไปต่อได้ พวกเจ้าไม่รู้วิธีที่จะไปให้ลึกขึ้น
อีกทั้งพวกเจ้าก็ยังไม่เข้าใจวิธีที่จะไล่ตามเสาะหาความจริงหรือหนทางแห่งชีวิต
ทั้งหมดที่พวกเจ้าเข้าใจคือการได้รับบางสิ่งบางอย่างที่ดูแปลกใหม่สำหรับพวกเจ้า อาทิเช่น
การได้ขึ้นเกี่ยวกับความลึกลับหรือนิเวศทั้งหลาย หรือวิธีที่พระเจ้าทรงเคยพระราชกิจ
หรือประสบการณ์ของเปโตร

หรือปมหลังของการตรึงกางเขนของพระเยซู...พวกเจ้าเพียงเต็มใจที่จะได้ขึ้นเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
และพวกเจ้ารับฟังมากขึ้นเท่าใด พวกเจ้ากระปรีกระเปร่ามากขึ้นเท่านั้น
พวกเจ้าแค่กำลังรับฟังทั้งหมดนี้เพื่อปิดเป้าความ โศกเศร้าและความเบื่อของพวกเจ้า
ชีวิตของพวกเจ้าได้รับการค้าขายอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ด้วยสิ่งแปลกใหม่เหล่านี้ เจ้าคิดว่า
เจ้าได้มาถึงจุดที่พวกเจ้าอยู่ในวันนี้ด้วยความเชื่อของเจ้าเองกระนั้นหรือ?
นี่ไม่ใช่เศษเสี้ยวที่เล็กน้อยและน่าเวทนาของวุฒิภาวะที่พวกเจ้าครองอยู่หรือหรือ?
ความสัตย์สุจริตของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าอยู่ที่ใด?
พวกเจ้าครองชีวิตของมนุษย์หรือไม่?

พวกเจ้าครององค์ประกอบสำหรับการได้รับการทำให้เพียบพร้อมมากเท่าใด?
สิ่งที่เรากำลังกล่าวไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือหรือ? เราพูดและทำงานในหนทางนี้ แต่พวกเจ้ายังคงแทบไม่ใส่ใจ
ขณะที่พวกเจ้าติดตาม พวกเจ้าก็เฝ้าดูด้วยเช่นกัน พวกเจ้าธำรงรูปลักษณ์แบบไม่แยแสอยู่เสมอ
และพวกเจ้าถูกงมอยู่เสมอ นี่คือวิธีที่พวกเจ้าทั้งหมดได้ดำเนินหน้ามา
สิ่งที่นำพวกเจ้ามาจนถึงจุดที่พวกเจ้าอยู่ในวันนี้คือการติสอน กระบวนการถูกลง และการสั่งสอนแต่เพียงเท่านั้น
หากเพียงแต่มีคำเทศนาบางอย่างเกี่ยวกับการเข้าสู่ชีวิต พวกเจ้าทั้งหมดจะไม่โกลาหลไปนานแล้วหรือหรือ?
พวกเจ้าแต่ละคนวางมาดเชิดกว่าคนที่อยู่สุดท้าย
แต่ในความเป็นจริงแล้วพวงของเจ้านั้นไม่มีอะไรเลยนอกจากน้ำเน่า
พวกเจ้าได้มีความสามารถยืนนานได้จนถึงตอนนี้เพียงเพราะเจ้าได้มาเข้าใจความลึกลับบางอย่าง
บางสิ่งที่มีมนุษย์ไม่เคยได้เข้าใจมาก่อนเท่านั้น พวกเจ้าไม่มีเหตุผลที่จะไม่ติดตาม
ดังนั้นพวกเจ้าก็เลยจะมีความสามารถที่จะเตรียมตัวเตรียมใจและติดตามฝูงชนได้แล้ว
นี่เป็นแค่ผลสุดท้ายที่ได้สัมฤทธิ์โดยผ่านทางวณะของเรา

และแน่นอนว่านี่ไม่ใช่ความสำเร็จอันน่าประทับใจที่พวกเขาได้สำเร็จลุล่วงด้วยตัวพวกเขาเอง
พวกเขาก็ไม่มีสิ่งใดให้ขูโศ ดั้งนั้น ในพระราชกิจช่วงระยะนี้
พวกเขาก็ได้รับการนำทางให้มาถึงวันนี้โดยผ่านทางพระวณะเป็นหลัก มิฉะนั้นแล้ว
ใครเล่าท่ามกลางพวกเขาจะสามารถเชื่อฟังได้? ใครเล่าจะสามารถยืนนานจนกระทั่งถึงวันนี้?
นับตั้งแต่ต้นเรื่อยมา พวกเขาได้ต้องการที่จะจากไปในทันทีที่เป็นไปได้ แต่พวกเขาก็ไม่ได้กล้าที่จะทำ
พวกเขาก็ขาดความกล้า จนกระทั่งถึงวันนี้ พวกเขาก็ได้ติดตามมาโดยตลอดแต่เพียงครั้งใจ

เปโตรเริ่มไปบนครรลองของเขาเอง

เริ่มเดินบนเส้นทางที่เขาควรก็หลังจากที่พระเยซูทรงถูกดอกร้างไปกับกางเขนและได้เสด็จจากไปแล้วเท่านั้น
เขาเริ่มมีความพร้อมก็หลังจากที่เขามองเห็นความไม่เพียงพอและข้อบกพร่องของเขาเองเท่านั้น
เขาได้เห็นว่าเขามีความรักพระเจ้าน้อยจนเกินไป และเจตจำนงที่จะทนทุกข์ของเขาก็มีไม่เพียงพอ
ว่าเขาไม่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอันใด และเขากำลังขาดสำนึกรับรู้
เขาเห็นว่ามั่งสิ่งมากมายในตัวเขาที่ไม่เป็นไปในแนวเดียวกับน้ำพระทัยของพระเยซู และมีสิ่ง
มากมายที่เป็นกบฏและต้านทานและแปดเปื้อนไปด้วยเจตจำนงของมนุษย์
เขาได้รับการเข้าสู่ในทุกลมุมก็ภายหลังจากการนี้เท่านั้น เมื่อพระเยซูกำลังทรงนำทางเขา
พระเยซูได้ทรงเปิดโปงสภาวะของเขาและเปโตรยอมรับมันและเห็นด้วยกับสิ่งที่พระเยซูตรัส
กระนั้นเขายังคงขาดความเข้าใจที่แท้จริงจนกระทั่งภายหลังจากนั้น นั่นเป็นเพราะ ณ ขณะนั้น
เขาไม่มีทั้งประสบการณ์หรือความรู้เกี่ยวกับบุคลิกภาพของเขาเอง
นั่นจึงกล่าวได้ว่าขณะนี้เราแค่กำลังใช้วณะเพื่อนำทางพวกเขา
และการทำให้พวกเขาก็เพียงพร้อมในช่วงเวลาสั้นๆ นั่นเป็นสิ่งที่ไปไม่ได้
และพวกเขาก็จะถูกจำกัดต่อการมีความสามารถที่จะเข้าใจและรู้ความจริง
นี่เป็นเพราะการพิชิตเจ้าและการโน้มน้าวเจ้าในหัวใจของเจ้าคือพระราชกิจปัจจุบัน
และผู้คนบางส่วนจะได้รับการทำให้มีความเพียงพร้อมก็หลังจากที่ผู้คนได้รับการพิชิตเท่านั้น ในขณะนี้
นิमितและความจริงเหล่านั้นที่เจ้าเข้าใจกำลังวางรากฐานเพื่อประสบการณ์ในอนาคตของเจ้า
ในความทุกข์ลำบากในอนาคตพวกเขาทั้งหมดจะมีประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของวณะเหล่านั้นอยู่
หลังจากนั้น เมื่อการทดสอบมาสู่เจ้าอย่างไม่คาดฝันและเจ้าก้าวผ่านความทุกข์ลำบาก
เจ้าจะคิดถึงคำพูดที่เจ้ากล่าวในวันนี้ ซึ่งก็คือว่า “ไม่สำคัญว่าฉันจะประสบกับความทุกข์ลำบาก การทดสอบ
หรือมหาวินิบัติใดก็ตาม ฉันต้องทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัย”
จงคิดถึงประสบการณ์ของเปโตรและจากนั้นก็ประสบการณ์ของโยบ—
เจ้าจะได้รับการกระตุ้นให้ต้องทำอะไรสักอย่างด้วยวณะของวันนี้

ในหนทางนี้เท่านั้นที่ความเชื่อของเจ้าจะสามารถได้รับการคลอใจได้ ในเวลานั้น
เปโตรพูดว่าเขาไม่ควรค่าที่จะได้รับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า และเมื่อเวลานั้นมาถึง
เจ้าจะเต็มใจที่จะให้ผู้คนทั้งหมดมองเห็นอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าโดยผ่านทางเจ้าด้วยเช่นกัน
เจ้าจะพร้อมยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระองค์ และการพิพากษา การติสอน
และการสาปแช่งของพระองค์จะเป็นการชูกำลังสำหรับเจ้า ขณะนี้
การที่เจ้าจะไม่มีความจริงอยู่กับตัวเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้เลย หากปราศจากสิ่งนี้
ไม่เพียงแต่เจ้าจะไม่มีสามารถที่จะตั้งมั่นได้ในอนาคตเท่านั้น
แต่เจ้าอาจจะไร้ความสามารถที่จะได้ประสบการณ์กับพระราชกิจปัจจุบันด้วย หากเป็นกรณีนี้แล้ว
เจ้าจะไม่เป็นหนึ่งในพวกที่ถูกขับออกและลงโทษหรือ?
ขณะนี้ยังไม่มีข้อเท็จจริงใดที่มาสู่เจ้าโดยไม่คาดฝัน
และเราได้จัดหาให้กับเจ้าในแง่มุมใดก็ตามที่เจ้ากำลังขาดแล้ว เราพูดจากทุกแง่มุม
พวกเจ้าไม่ได้สูญเสียความทุกข์มากมายนัก เจ้าได้รับสิ่งที่มีให้อยู่แล้วโดยที่ไม่ต้องจ่ายราคาประเภทใด
และยิ่งไปกว่านั้น เจ้าไม่มีประสบการณ์หรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่จริงแท้ของเจ้าเอง ดังนั้นแล้ว
สิ่งที่พวกเจ้าเข้าใจจึงไม่ใช่วุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเจ้า พวกเจ้าถูกจำกัดตรงความเข้าใจ ความรู้
และการมองเห็น แต่เจ้ายังไม่ได้เก็บเกี่ยวผลเก็บเกี่ยวมากนัก หากเราไม่เคยนำพวกเจ้ามาใส่ใจเลย
แต่ให้พวกเจ้าได้ก้าวผ่านประสบการณ์ในบ้านของเจ้าเอง
พวกเจ้าก็คงจะได้ลูกสี่ลูกกลนย้อนกลับมาสู่โลกที่กว้างใหญ่เสียจนแล้ว
เส้นทางที่เจ้าเดินในอนาคตจะเป็นครรลองแห่งความทุกข์
และหากเจ้าเดินบนโค้งปัจจุบันของเส้นทางนี้ได้สำเร็จ
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมีคำพยานเมื่อเจ้าก้าวผ่านความทุกข์ลำบากที่ยิ่งใหญ่กว่าในอนาคต
หากเจ้าเข้าใจนัยสำคัญของชีวิตมนุษย์และได้เดินบนเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์
และหากในอนาคตเจ้าบนอบต่อการออกแบบของพระองค์โดยไม่มีกรรองทุกข์หรือมีตัวเลือกอันใด
ไม่ว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร และหากเจ้าไม่มีข้อเรียกร้องอันใดจากพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
ในหนทางนี้เจ้าจะเป็นบุคคลที่มีคุณค่า ขณะนี้เจ้ายังไม่ได้ก้าวผ่านความทุกข์ลำบาก
ดังนั้นเจ้าจึงสามารถเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามได้โดยไม่มีการแบ่งแยกความแตกต่าง
เจ้าพูดว่าไม่ว่าพระเจ้าทรงนำทางอย่างไรก็ตาม หนทางนั้นย่อมดี
และว่าเจ้าจะบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงทั้งหมดของพระองค์ ไม่ว่าพระเจ้าทรงติสอนหรือสาปแช่งเจ้า
เจ้าจะเต็มใจที่จะทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัย เมื่อได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว
สิ่งที่เจ้ากล่าวตอนนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแทนวุฒิภาวะของเจ้า

สิ่งที่เจ้าเต็มใจทำในตอนนี้อาจไม่สามารถแสดงให้เห็นว่าเจ้าสามารถติดตามได้จนกระทั่งถึงบทวสาน
เมื่อความทุกข์ลำบากที่ยิ่งใหญ่มาสู่เจ้าโดยไม่คาดฝัน
หรือเมื่อเจ้าก้าวผ่านการข่มเหงหรือการบังคับขู่เข็ญบางอย่าง หรือแม้กระทั่งการทดสอบที่ยิ่งใหญ่กว่า
เมื่อนั้นเจ้าจะไม่สามารถพูดคำเหล่านั้นได้
หากเจ้าสามารถมีความเข้าใจประเภทนี้ได้เมื่อถึงตอนนั้นและเจ้าตั้งมั่น นี่ก็จะเป็นวุฒิภาวะของเจ้า
เปโตรเป็นเหมือนสิ่งใดในเวลานั้น? เปโตรพูดว่า: “องค์พระผู้เป็นเจ้า
ข้าพระองค์จะพลีอุทิศชีวิตของข้าพระองค์เพื่อพระองค์ หากพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตาย
ข้าพระองค์ก็จะตาย!” นั่นคือหนทางที่เขาอธิษฐานในเวลานั้น และเขายังกล่าวด้วยว่า “ต่อให้ผู้อื่นไม่รักพระองค์
ข้าพระองค์ต้องรักพระองค์จนกระทั่งถึงบทวสาน ข้าพระองค์จะติดตามพระองค์ตลอดเวลา”
นั่นคือสิ่งที่เขาพูดในตอนนั้น แต่ทันทีที่การทดสอบมาสู่เขา เขารู้สึกแหลกสลายและร้องไห้
พวกเขารู้ว่าเปโตรปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าสามครั้ง ใช่หรือไม่?
มีผู้คนมากมายที่จะร้องไห้และแสดงความอ่อนแอของมนุษย์เมื่อการทดสอบมาสู่พวกเขาโดยไม่คาดฝัน
เจ้าไม่ได้เป็นเจ้านายของตัวเอง ในการนี้ เจ้าไม่สามารถควบคุมตัวเองได้
บางทีวันนี้เจ้ากำลังไปได้สวยอย่างยิ่ง แต่นั่นก็เป็นเพราะเจ้ามีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม
หากมันเปลี่ยนแปลงไปในวันพรุ่งนี้ เจ้าก็จะแสดงความขี้ลาดและการไร้สมรรถภาพของเจ้า
ความน่าดูหมิ่นและความไร้คุณค่าของเจ้า “ความเป็นลูกผู้ชาย” ของเจ้าจะกลายเป็นว่างเปล่าไปนานแล้ว
และในบางครั้งเจ้าอาจถึงขั้นปิดกั้นของเจ้าทั้งไปข้างหนึ่งและเดินหนีไป
นี่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่เจ้าเข้าใจในเวลานั้นไม่ใช่วุฒิภาวะตามจริงของเจ้า
คนเราต้องดูที่วุฒิภาวะตามจริงของบุคคลหนึ่งจึงจะเห็นว่าพวกเขารักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่
ว่าพวกเขามีความสามารถที่จะทนบอบต่อการออกแบบของพระเจ้าได้จริงหรือไม่
และว่าพวกเขามีความสามารถที่จะใช้จุดแข็งทั้งหมดของพวกเขาเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลในสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์
หรือไม่
และว่าพวกเขายังคงจงรักภักดีต่อพระเจ้าและให้สิ่งที่ดีที่สุดจากทุกสรรพสิ่งแก่พระเจ้าต่อให้มันหมายถึงการพลี
อุทิศชีวิตของพวกเขาเองหรือไม่
เจ้าต้องจำให้ได้ว่าคำพูดเหล่านี้ได้ถูกพูดไว้แล้ว ณ ตอนนี้อย่างแน่นอน ต่อไปในภายภาคหน้า
เจ้าจะได้ประสบการณ์กับความทุกข์ลำบากที่ยิ่งใหญ่กว่าและความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่กว่า!
การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไม่ได้เป็นเรื่องเรียบง่ายหรือเรื่องง่ายดาย
อย่างน้อยที่สุดเจ้าต้องครองความเชื่อของโยบ หรือบางทีต้องครองความเชื่อที่ยิ่งใหญ่กว่าของเขาเสียอีก
เจ้าควรรู้ว่าการทดสอบในอนาคตจะยิ่งใหญ่กว่าการทดสอบของโยบ

และว่าเจ้ายังคงต้องก้าวผ่านการทดสอบระยะยาว นี่ใช่สิ่งที่เรียบง่ายหรือ?

หากขีดความสามารถของเจ้าไม่สามารถได้รับการปรับปรุงได้

หากความสามารถในการเข้าใจของเจ้านั้นขาดพร่อง และหากเจ้ารู้น้อยเกินไป

เมื่อถึงตอนนั้นเจ้าย่อมจะไม่มีคำพยานอันใด แต่กลับจะกลายเป็นเรื่องขบขัน เป็นของเล่นสำหรับชาตนาแทน

หากเจ้าไม่สามารถยึดมั่นต่ออนิมิตได้ในตอนนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีรากฐานแต่อย่างใดเลย

และในอนาคตเจ้าจะถูกทิ้งขว้าง! ไม่มีโศกโศกของเส้นทางที่เดินง่าย ดังนั้นแล้ว จงอย่าเห็นสิ่งนี้เป็นเรื่องเล่นๆ
จงชั่งน้ำหนักการนี้ให้รอบคอบเสียตอนนี้

และทำการเตรียมเพื่อที่เจ้าอาจเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางนี้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

นี่คือเส้นทางที่ต้องเดินในอนาคต เส้นทางที่ผู้คนทั้งหมดต้องเดิน

เจ้าต้องไม่ปล่อยให้ความรู้ที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่

อย่าคิดว่าสิ่งที่เรากล่าวกับเจ้าคือลึ้นเป็นการหาใจทิ้งไปเปล่าๆ วันที่เจ้านำสิ่งนั้นมาใช้ประโยชน์จะมาถึง—

วณะของเราไม่สามารถพุดออกไปอย่างสูญเปล่าได้ นี่ก็เวลาที่เจ้าจะเตรียมตัวเองให้มีความพร้อม

เวลาที่จะปูหนทางเพื่ออนาคต เจ้าควรเตรียมเส้นทางที่เจ้าจะเดินในภายหลัง

เจ้าควรกังวลและวิตกว่าเจ้าจะสามารถตั้งมั่นในอนาคตอย่างไร

และเตรียมให้ดีเพื่อเส้นทางในอนาคตของเจ้า จงอย่าตะกละและจี้เกียจ!

เจ้าต้องทำทุกสิ่งที่เจ้าสามารถทำได้อย่างสมบูรณ์เพื่อใช้เวลาของเจ้าให้เกิดประโยชน์สูงสุด

เพื่อให้เจ้าอาจได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าจำเป็นต้องมี เรากำลังให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่เจ้าเพื่อให้เจ้าสามารถเข้าใจได้
พวกเจ้าได้มองเห็นด้วยตาของพวกเจ้าเองไปแล้วในช่วงเวลาน้อยกว่าสามปี

เราได้กล่าวหลายสิ่งหลายอย่างและทำงานไปมากมาย

เหตุผลหนึ่งที่เรได้ทำงานในหนทางนี้มาตลอดเป็นเพราะผู้คนกำลังขาดพร่องมากเกินไป

และอีกเหตุผลหนึ่งก็เป็นเพราะมีเวลาสั้นเกินไป ไม่สามารถมีการล่าช้าอันใดต่อไปได้อีก

เจ้าจินตนาการว่าผู้คนต้องสัมผัสกับความขัดแย้งภายในแบบเพียบพร้อมเป็นอันดับแรกก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถ
ปีนพยานและถูกนำมาใช้ประโยชน์ได้—แต่นั้นจะไม่ช้าเกินไปหรือ? ดังนั้นแล้ว

เราจะต้องร่วมทางไปกับเจ้าไปนานเท่าใด? หากเจ้าจะให้เราร่วมทางไปกับเจ้าจนกระทั่งเราแก่จนหัวหงอก
นั่นจะเป็นไปไม่ได้หรอก!

ความเข้าใจอันถ่องแท้ภายในผู้คนทั้งหมดจะสัมผัสได้ก็โดยการก้าวผ่านความทุกข์ลำบากที่ยิ่งใหญ่กว่า
เหล่านี้คือขั้นตอนของพระราชกิจ

เมื่อเจ้าเข้าใจนิมิตที่ได้สามัคคีธรรมในวันนี้อย่างครบถ้วนและเมื่อเจ้าบรรลุวุฒิภาวะอันจริงแท้

เมื่อนั้นความยากลำบากใดก็ตามที่เจ้าก้าวผ่านในอนาคตจะไม่เกินรับไหวสำหรับเจ้า

และเจ้าจะสามารถทานทนความยากลำบากเหล่านั้นได้

เมื่อเราได้เสร็จสิ้นขั้นตอนสุดท้ายนี้ของพระราชกิจและเอ่ยวาระสุดท้ายจนแล้วเสร็จ

ในอนาคตผู้คนจะต้องเดินบนเส้นทางของพวกเขาเอง นี่จะเป็นการลู่ดวงวาระที่กล่าวไปก่อนหน้านี้ว่า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีพระบัญชาต่อทุกๆ บุคคล และทรงมีพระราชกิจที่จะทำในทุกๆ บุคคล ในอนาคต
ทุกคนจะเดินบนเส้นทางที่พวกเขาควรเดินซึ่งนำทางโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ใครจะสามารถดูแลผู้อื่นได้เมื่อก้าวผ่านความทุกข์ลำบาก? แต่ละปัจเจกบุคคลมีความทุกข์ของพวกเขาเอง

และแต่ละบุคคลมีวุฒิภาวะของพวกเขาเอง ไม่มีวุฒิภาวะของผู้ใดที่เหมือนกันกับของผู้อื่น

สามีจะไม่สามารถดูแลภรรยาของพวกเขา หรือพ่อแม่จะไม่สามารถดูแลลูกหลานของพวกเขา

ไม่มีบุคคลใดจะสามารถดูแลบุคคลอื่นได้

มันจะไม่เหมือนตอนที่การดูแลและการสนับสนุนกันและกันยังเป็นไปได้

นั่นจะเป็นเวลาหนึ่งที่บุคคลทุกประเภทถูกโปง นั่นคือ เมื่อพระเจ้าทรงประหารผู้เลี้ยงแกะ

เมื่อนั้นแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป และในเวลานั้นพวกเจ้าจะไม่มีผู้นำที่แท้จริงใดๆ ผู้คนจะถูกแบ่งแยก—

มันจะไม่เหมือนกับตอนที่พวกเขาสามารถมารวมกันเป็นกลุ่มผู้ร่วมนมัสการ ในอนาคต

พวกที่ไม่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะแสดงสีหน้าที่แท้จริงของพวกเขาออกมา

สามีจะขายภรรยาของพวกเขา ภรรยาจะขายสามีของพวกเขา ลูกหลานจะขายพ่อแม่ของพวกเขา

และพ่อแม่จะข่มเหงลูกหลานของพวกเขา—หัวใจมนุษย์นั้นเกินหยิ่งลึก!

ทั้งหมดที่สามารถทำได้คือให้คนเรายึดมั่นต่อสิ่งที่เขามี

และเดินบนโค้งสุดท้ายของเส้นทางอย่างถูกต้องเหมาะสม ในตอนนี้ พวกเจ้ามองไม่เห็นสิ่งนี้อย่างชัดเจน

พวกเจ้าทุกคนสาธุสัจ

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจขั้นตอนนี้อย่างประสบความสำเร็จ

เวลาแห่งความทุกข์ลำบากจะไม่กินเวลานานออกไปจนเกินไป อันที่จริงแล้ว

ช่วงเวลานี้จะกินเวลาน้อยกว่าหนึ่งปี หากมันจะต้องกินเวลานานเกินกว่าหนึ่งปีแล้วนั้น

ขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจก็คงจะล่าช้าออกไป และวุฒิภาวะของผู้คนก็จะไม่เพียงพอ

หากช่วงเวลานี้นานเกินไป ผู้คนก็คงจะไม่สามารถทานทนมันได้ จะว่าไปแล้ว

วุฒิภาวะของผู้คนมีข้อจำกัดของมัน หลังจากทำงานของเราเองเสร็จสิ้นแล้ว

ขั้นตอนต่อไปจะเป็นการให้ผู้คนเดินบนเส้นทางที่พวกเขาควรเดิน

ทุกคนต้องเข้าใจว่าพวกเขาควรเดินบนเส้นทางใด—เส้นทางนั้นคือเส้นทางและกระบวนการแห่งความทุกข์

และยังเป็นเส้นทางแห่งการถลุงเจตจำนงที่จะรักพระเจ้าของเจ้าด้วย เจ้าควรเข้าสู่ความจริงใด

เจ้าควรเสริมเพิ่มเติมความจริงใด เจ้าควรได้รับประสบการณ์อย่างไร และเจ้าควรเข้าสู่จากแง่มุมใด—

เจ้าต้องเข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งปวง เจ้าต้องเตรียมตัวเองให้มีความพร้อมในตอนนี้

เมื่อความทุกข์ลำบากมาสู่เจ้าโดยไม่คาดฝัน มันจะสายเกินไป

ทุกบุคคลต้องแบกรับภาระสำหรับชีวิตของพวกเขาเอง

และจงอย่าเอาแต่รอคำเตือนของผู้อื่นหรือรอให้ผู้อื่นมาลากหูเจ้าไปด้วยกัน เราได้กล่าวไปมากมายแล้ว

แต่เจ้ายังคงไม่รู้ว่าความจริงใดบ้างที่เจ้าควรเข้าสู่หรือเตรียมตัวเองให้พร้อมไว้

นี่แสดงให้เห็นว่าเจ้าไม่ได้ใช้ความพยายามในการอ่านพระวจนะของพระเจ้า

เจ้าไม่แบกรับภาระอันใดก็ตามสำหรับชีวิตของเจ้าเอง—นั่นสามารถเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ได้อย่างไร?

เจ้าไม่ชัดเจนกับสิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่ เจ้าไม่เข้าใจว่าเจ้าควรเข้าใจอะไร

และเจ้ายังคงสับสนเคล้งกว้างในเรื่องเกี่ยวกับว่าเส้นทางอนาคตใดที่เจ้าควรเดิน

เจ้าไม่ได้รู้คุณค่าโดยสิ้นเชิงหรือ? เจ้ามีประโยชน์อันใดหรือ?

สิ่งที่พวกเจ้ากำลังทำในตอนนี้คือการสร้างและปลูกถอนของพวกเจ้าเอง เจ้าต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้คนควรสัมผัสผล

และเจ้าต้องรู้มาตรฐานของข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ เจ้าต้องมีความเข้าใจดังต่อไปนี้ว่า

ไม่ว่าอะไรก็ตาม ถึงแม้ว่าฉันจะเสื่อมทรามอย่างดิ่งลึก

แต่ฉันก็ต้องชดเชยข้อเสียหายเหล่านี้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ก่อนที่พระเจ้าตรัสบอกฉัน ฉันไม่เข้าใจ

แต่ตอนนี้พระองค์ได้ตรัสบอกฉันและฉันเข้าใจแล้ว ฉันต้องรับแรงชดเชยความขาดตกบกพร่อง

ใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ และใช้ชีวิตตามภาพลักษณ์ที่สามารถสนองน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

ต่อให้ฉันไม่สามารถใช้ชีวิตตามอย่างที่เปโตรทำได้

อย่างน้อยที่สุดฉันก็ควรใช้ชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ ในหนทางนี้

ฉันจึงจะสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

โค้งสุดท้ายของเส้นทางนี้จะยืดขยายออกไปตั้งแต่ตอนนี้ จนกระทั่งถึงบนสรวงของความทุกข์ลำบากในอนาคต

โค้งนี้ของเส้นทางจะเป็นเวลาที่วิฤติภาวะอันจริงแท้ของผู้คนได้รับการเปิดเผย

อีกทั้งเป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกเขามีความเชื่อที่แท้จริงหรือไม่

เพราะโค้งนี้ของเส้นทางจะเป็นเส้นทางที่ลำบากแสนเข็ญกว่า

ขรุขระกว่าเส้นทางใดที่ผู้คนเคยได้รับการร่วมนำทางมาก่อน โค้งนี้เรียกว่า “โค้งสุดท้ายของเส้นทาง”

ความจริงคือว่า โค้งนี้ไม่ใช่ส่วนท้ายสุดของเส้นทาง นี่เป็นเพราะว่าหลังจากก้าวผ่านความทุกข์ลำบากแล้ว

จากนั้นเจ้าจะก้าวผ่านพระราชกิจของการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

และจะมีผู้คนส่วนหนึ่งที่ก้าวผ่านพระราชกิจแห่งการได้รับการใช้งาน ดังนั้น “โค้งสุดท้ายของเส้นทาง”

ถูกพูดถึงโดยอ้างอิงถึงความทุกข์ลำบากของการถูกลุกล้ำและถึงสภาพแวดล้อมที่กร้าวกระดังเท่านั้น

บนท่อนั้นของเส้นทางที่ได้เดินในอดีต เราได้นำทางเจ้าไปบนการเดินทางที่มีความสุขด้วยตัวเราเอง โดยเฉพาะ

โดยจับมือของเจ้าเพื่อสอนเจ้า และให้อาหารเจ้าจากปากของเราเอง
ถึงแม้ว่าเจ้าได้ผ่านการติสอนและการพิพากษาไปหลายครั้งแล้ว ในความคิดของเจ้าแล้ว
สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าการติเบาๆต่อเนื่องเป็นชุด
แน่นอนว่าสิ่งนั้นได้ทำให้มุมมองที่เจ้ามีเกี่ยวกับการเชื่อพระเจ้าเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ
ทั้งยังเป็นเหตุให้อุปนิสัยของเจ้ามีเสถียรภาพอย่างมีนัยสำคัญ
และเปิดโอกาสให้เจ้าสามารถได้รับความเข้าใจเล็กน้อยเกี่ยวกับเราบ้าง
แต่สิ่งที่เรากำลังพูดคือเมื่อผู้คนกำลังเดินบนโค้งนั้นของเส้นทาง
ราคาหรือความพยายามอย่างพากเพียรที่ผู้คนจ่ายนั้นค่อนข้างเล็กน้อย—
เราต่างหากคือผู้ที่นำทางเจ้ามาถึงจุดที่เจ้าอยู่ในวันนี้ นี่เป็นเพราะเราไม่พึงประสงค์ให้เจ้าทำสิ่งใด
ข้อพึงประสงค์ที่เรามีต่อเจ้าไม่ได้สูงแต่อย่างใด—เราก็กแค่เปิดโอกาสให้เจ้ารับเอาสิ่งที่มีไว้ให้
ในระหว่างช่วงเวลานี้ เราจัดเตรียมเพื่อความต้องการที่จำเป็นทั้งหลายของพวกเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน
และเราไม่เคยขกข้อเรียกร้องที่ไม่มีเหตุผลเลย พวกเจ้าได้ทนทุกข์กับการติสอนซ้ำแล้วซ้ำเล่า
กระนั้นพวกเจ้าก็ยังไม่สัมผัสผลตามข้อพึงประสงค์ดั้งเดิมของเรา พวกเจ้าล่าถอยและเศร้าใจ
แต่เราไม่นำสิ่งนี้มาคิดพิจารณาเพราะตอนนี้คือเวลาแห่งการทำงานส่วนตัวของเรา และเราไม่นำ “การเฝ้าเดี่ยว”
ของเจ้ามาคิดพิจารณาอย่างจริงจังนัก แต่บนเส้นทางจากนี้ต่อไป เราจะไม่ทำงานหรือพูดอีกต่อไปแล้ว
และเมื่อเวลานั้นมาถึง เราจะไม่ให้พวกเจ้าสานต่อในหนทางอันเกียจคร้านเช่นนั้นอีกแล้ว
เราจะเปิดโอกาสให้พวกเจ้ามีบทเรียนที่เกินพอต่อการเรียนรู้ และเราจะไม่ให้พวกเจ้ารับเอาสิ่งที่มีไว้ให้
วุฒิภาวะอันจริงแท้ที่พวกเจ้ามีในวันนี้ต้องได้รับการเปิดโปง
ความพยายามเนิ่นนานปีของพวกเจ้าจะให้ดอกผลหรือไม่ในท้ายที่สุดนั้นจะเห็นได้ในวิธีการที่พวกเจ้าเดินบนโค้ง
ที่สุดท้ายของเส้นทางนี้ ในอดีต พวกเจ้าคิดว่าการศึกษาที่เชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องเรียบง่ายมาก
และนั่นเป็นเพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงกำลังปฏิบัติต่อเจ้าอย่างกวดขัน แล้วตอนนี้เล่าเป็นอย่างไร?
พวกเจ้าคิดหรือว่าการที่เชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องเรียบง่าย?
พวกเจ้ายังคงรู้สึกหรือว่าการที่เชื่อในพระเจ้านั้นทำให้เจ้ามีความสุขและไว้กังวลพอกันกับพวกเด็กๆ
ที่เล่นอยู่ตามท้องถนน? เป็นความจริงที่พวกเจ้าเป็นลูกแกะ ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าก็ต้องสามารถเดินบนเส้นทางที่เจ้าควรเดินเพื่อชดใช้หนี้พระคุณของพระเจ้า
และเพื่อได้รับพระเจ้าที่เจ้าเชื่อไว้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ จงอย่าเล่นสนุกกับตัวเจ้าเอง และอย่าหลอกตัวเอง!
หากเจ้าสามารถยืนนานอยู่บนโค้งนี้ของเส้นทาง เช่นนั้นแล้ว
เจ้าจะมีความสามารถที่จะมองเห็นภาพปรากฏอันตื่นตาตื่นใจซึ่งไม่เคยมีมาก่อนของงานข่าวประเสริฐของเราที่
เผยแผ่ไปทั่วทั้งจักรวาล และเจ้าจะมีโชคความสนาที่จะเป็นคนสนิทของเรา

และเล่นบทในส่วนของผู้ใช้ในการขายงานของเราทั่วทั้งอาณาจักร ณ เวลานั้น
เจ้าจะเดินต่อไปอย่างเปรมปรีดิ์บนเส้นทางที่เจ้าควรเดิน อนาคตจะสดใสอย่างไรขอบเขต แต่สิ่งที่สำคัญหลักๆ
ในตอนนี้ก็คือการเดินบนโค้งสุดท้ายของวิถีนี้อย่างถูกต้องเหมาะสม เจ้าต้องแสวงหา
และเตรียมพร้อมสำหรับวิธีที่จะทำการนี้ นี่คือนี่สิ่งที่เจ้าต้องทำในเดี๋ยวนี้เลย บัดนี้ การนี้เป็นเรื่องที่เร่งด่วน!

พระวาระของพระคริสต์ในขณะทีพระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 3
(กรกฎาคม ค.ศ. 1993 ถึง มีนาคม ค.ศ. 1994)

เจ้าควรจะเข้าร่วมภารกิจในอนาคตของเจ้าอย่างไร

เจ้าสามารถสื่อถึง “พระอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงแสดงออกในแต่ละยุค”

อย่างเป็นทางการด้วยภาษาที่เหมาะสมแก่การสื่อสารสำคัญของยุคนั้นได้หรือไม่?

เจ้าผู้ซึ่งรับประสบการณ์พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายสามารถบรรยายพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างละเอียดได้ไหม?

เจ้าจะสามารถเป็นพยานเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างชัดเจนและถูกต้องแม่นยำได้หรือไม่?

เจ้าจะถ่ายทอดสิ่งที่เจ้าได้เห็นและได้รับประสบการณ์ไปสู่บรรดาผู้เชื่อที่เคร่งศาสนาซึ่งนำเสนอ

อ่อนค้อยและเปี่ยมศรัทธาผู้ซึ่งหิวกระหายความชอบธรรมและกำลังรอคอยให้เจ้ามาเป็นผู้เลี้ยงต่อพวกเขาอย่างไร? ผู้คนประเภทไหนกันที่กำลังรอให้เจ้าเป็นผู้เลี้ยงต่อพวกเขา? เจ้าพอจะจินตนาการออกไหม?

เจ้าได้ตระหนักถึงภาระบนบ่าของเจ้า พระบัญชาสำหรับเจ้า และความรับผิดชอบของเจ้าหรือไม่?

สำนึกรับรู้แห่งภารกิจประวัติศาสตร์ของเจ้าอยู่ที่ไหน?

เจ้าจะทำหน้าที่ในฐานะของเจ้านายคนหนึ่งในยุคถัดไปอย่างพอเหมาะพอควรได้อย่างไร?

เจ้ามีสำนึกรับรู้อันแรงกล้าต่อสถานะแห่งความเป็นนายหรือไม่? เจ้าจะอธิบายถึงเจ้านายแห่งสรรพสิ่งอย่างไร?

สิ่งนั้นคือเจ้านายเหนือสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทั้งมวลและเหนือสรรพสิ่งทางกายภาพในโลกนี้จริงๆ หรือ?

แผนการของเจ้าสำหรับความก้าวหน้าของงานระยะต่อไปคืออะไร?

มีผู้คนมากเพียงใดที่กำลังรอคอยให้เจ้าเป็นผู้เลี้ยงของพวกเขา? งานของเจ้าเป็นงานหนักใช่ไหม?

พวกเขาอ่อนค้อย นำสงสาร ตาบอดและหลงทางพลางกำลังร้องคร่ำครวญอยู่ในความมืดมิด—

หนทางนั้นอยู่แห่งใด? พวกเขาช่างโหยหาความสว่างนั้นเหลือเกิน ความสว่างซึ่งเหมือนดาวตก

ที่พลันตกลงมาและจับไล่อำนาจแห่งความมืดที่บีบคั้นมนุษย์มานานหลายปีเหลือเกิน

ใครเลยจะสามารถรู้ว่าพวกเขาตั้งความหวังอย่างกระวนกระวายใจ

และร่ำร้องหาสิ่งนี้ทั้งกลางวันและกลางคืนมากมายสักเพียงไหน?

แม้กระทั่งในวันที่ความสว่างนั้นส่องแสงวาบผ่านไปแล้ว

ผู้ที่ทุกข์ทนอย่างล้าลึกเหล่านี้ก็ยังคงถูกจองจำอยู่ในคุกใต้ดินอันมืดมิดโดยไม่มีหวังว่าจะได้รับการปลดปล่อยเลย เมื่อไรที่พวกเขาจะไม่ต้องร่ำไห้อีกต่อไป?

ที่เลวร้ายก็คือความโศกเศร้าของจิตวิญญาณอันเปราะบางเหล่านี้ไม่เคยได้รับอนุญาตให้พักผ่อนเลย

และพวกเขาได้ถูกพันธนาการอยู่ในสถานะนี้โดยพันธะซึ่งไร้ปราณีและประวัติศาสตร์อันเยือกเย็นเป็นเวลานานเหลือเกิน และใครกันเล่าที่ได้สดับฟังเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา?

ใครกันเล่าที่ได้มองดูสภาพอันน่าเวทนาของพวกเขา?

เจ้าเคยถูกคิดบ้างไหมว่าพระหทัยของพระเจ้าโทมัสและกระวนกระวายเพียงใด?

พระองค์ทรงทนเห็นมวลมนุษย์ซึ่งไร้เดียงสา

ผู้ที่พระองค์ทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองต้องทนทุกข์ทรมานเยี่ยงนี้ได้อย่างไร? อย่างไรก็ตาม

เหล่ามนุษย์ก็คือเหยื่อซึ่งถูกวางยาพิษ และถึงแม้ว่ามนุษย์จะรอดชีวิตมาได้จนถึงเวลานี้

ใครเล่าที่จะรู้ว่ามวลมนุษย์ได้ถูกมารวางยาพิษมานานแล้ว?

เจ้าลืมไปแล้วหรือว่าเจ้าก็เป็นหนึ่งในเหยื่อเหล่านั้นด้วย? ด้วยความรักที่มีต่อพระเจ้า

เจ้าไม่เต็มใจที่จะเพียรพยายามช่วยให้ความรอดแก่ผู้ที่รอดชีวิตมาได้เหล่านี้หรือ?

เจ้าไม่เต็มใจที่จะอุทิศพลังงานทั้งหมดที่มีเพื่อการตอบแทนพระเจ้าผู้ทรงรักมวลมนุษย์เฉกเช่นเลือดและเนื้อหนัง

ของพระองค์เองหรือ? เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว

เจ้าจะตีความของการถูกพระเจ้าใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อดำรงชีวิตของเจ้าอย่างพิเศษว่าอย่างไร?

เจ้ามีความแน่วแน่และความมั่นใจที่จะดำรงชีวิตอย่างมีความหมายของบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่เคร่งศาสนาใช่หรือไม่?

จุดประสงค์ของการบริหารจัดการมวลมนุษย์

หากผู้คนสามารถมองเห็นเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์

ตลอดจนจุดประสงค์ของการบริหารจัดการมนุษยชาติของพระเจ้าได้ชัดเจนอย่างแท้จริงแล้ว

พวกเขาจะไม่ยึดถืออนาคตและชะตากรรมของแต่ละคนไว้เป็นสมบัติในหัวใจของพวกเขา

จากนั้นพวกเขาจะไม่สนใจที่จะรับใช้บิดามารดาของพวกเขา ผู้ซึ่งแยก่าสุกรและสุนัขอีกต่อไป

อนาคตและชะตากรรมของมนุษย์นั้นไม่ใช่สิ่งที่ถูกเรียกขานอย่างตรงๆ ในยุคปัจจุบันว่า “บิดามารดา”

ของเปโตรหรือ? พวกเขาเป็นเหมือนเนื้อหนังและเลือดของมนุษย์เท่านั้น

บ้านปลายและอนาคตของเนื้อหนังจะเป็นเช่นไรกันแน่? จะเป็นการได้เห็นพระเจ้าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือเพื่อให้ดวงจิตได้พบกับพระเจ้าหลังความตาย?

เนื้อหนังจะจบลงพวงนี้ในเตาหลอมขนาดใหญ่แห่งความทุกข์ลำบาก หรือในกองเพลิงไหม้หรือไม่?

คำถามเช่นนี้ไม่เกี่ยวข้องกับหรือเกี่ยวกับการที่เนื้อหนังของมนุษย์จะสู้ทนต่อโซคร้ายหรือทนทุกข์กับข่าวใหญ่ที่สุด

ที่ผู้ใดก็ตามในกระแสนี้ ซึ่งมีสมองและมีความมึนงงผลเป็นกังวลกับมันมากที่สุด? (ในที่นี้

การทนทุกข์อ้างอิงถึงการได้รับพระพร หมายความว่า การทดสอบในอนาคตมีประโยชน์ต่อบ้านปลายของมนุษย์

โซคร้ายอ้างอิงถึงการไร้ความสามารถที่จะยืนหยัดมั่นคงหรือการถูกลอก

หรือหมายความว่าคนเราจะพบกับสถานการณ์ที่โซคร้ายและเสียชีวิตของเราไปท่ามกลางความวิบัติ

และว่าไม่มีบ้านปลายที่เหมาะสมสำหรับดวงจิตของเรา) แม้ว่ามนุษย์จะมีเหตุผลที่ดี

บางทีสิ่งที่พวกเขาคิดอาจไม่สอดคล้องอย่างครบถ้วนบริบูรณ์กับสิ่งที่ควรจะต้องใช้ร่วมกับเหตุผลของพวกเขา

นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาทั้งหมดค่อนข้างสับสนและติดตามสิ่งต่างๆ อย่างมีคบอด

พวกเขาทั้งหมดควรจับความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

พวกเขาควรจำแนกให้ชัดเจนว่าอะไรที่ควรเข้าสู่ในระหว่างความทุกข์ลำบาก (กล่าวคือ

ในระหว่างกระบวนการถลุงในเตาเผา)

ตลอดจนสิ่งที่พวกเขาควรเตรียมให้พร้อมในระหว่างการทดสอบของไฟ จงอย่าเฝ้ารับใช้บิดามารดาของเจ้า

(หมายถึงเนื้อหนัง) ซึ่งเป็นเหมือนสุกรและสุนัข และยังเขย่งกว่ามดและแมลง

อะไรคือประเด็นของการรับความเจ็บปวดรวดร้าวต่อสิ่งนั้น การคิดหนัก และการเค้นสมองของเจ้า?

เนื้อหนังไม่ได้เป็นของเจ้า แต่อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่เพียงทรงควบคุมเจ้า

แต่ยังทรงบัญชาชาตานอีกด้วย (นี่หมายความว่าเนื้อหนังนั้นแต่เดิมเป็นของชาตาน

เพราะชาตานอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน จึงสามารถพูดได้ด้วยวิธีนี้เท่านั้น

นี่เป็นเพราะว่าการพูดแบบนั้นสามารถโน้มน้าวใจได้ดีกว่า

มันบอกเป็นนัยว่ามนุษย์ไม่ได้อยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานอย่างครบถ้วนบริบูรณ์

แต่อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า) เจ้ากำลังมีชีวิตอยู่ภายใต้การทรมานของเนื้อหนัง—

แต่เนื้อหนังเป็นของเจ้าหรือไม่? มันอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าหรือไม่?

ทำไมจึงต้องเค้นสมองของของพวกเจ้าเพื่อมัน?

ทำไมจึงต้องออกอ้อนพระเจ้าอย่างหมกมุ่นเพื่อเห็นแก่เนื้อหนังเน่าเหม็นของเจ้า

ซึ่งถูกบรรดาวิญญาณโสโครกกล่าวโทษ สบประสบ และสร้างมลทินมานานแล้ว?

มีความจำเป็นอะไรหรือที่ต้องยึดพรรคพวกของซาตานให้อยู่ใกล้กับหัวใจของเจ้าเสมอ?

เจ้าไม่กังวลหรือว่าเนื้อหนังสามารถทำลายอนาคตจริงๆ ของเจ้า

ความหวังอันแสนพิเศษของเจ้าและบันปลายที่แท้จริงของชีวิตเจ้า?

เส้นทางของวันนี้ไม่ยากที่จะเดินไป อาจกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งที่ยากที่จะเกิดขึ้น และตลอดหลายยุคที่ผ่านมา

มันหายากอย่างสุดขีด อย่างไรก็ตาม

ใครจะไปคิดว่าเนื้อหนังของมนุษย์เพียงอย่างเดียวจะเพียงพอที่จะทำลายเขา?

งานของวันนี้มีความล้ำค่ามากเท่ากับฝนในฤดูใบไม้ผลิ

และมีคุณค่ามากเท่ากับความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม

หากมนุษย์ไม่รู้จุดประสงค์ของพระราชกิจปัจจุบันของพระองค์หรือเข้าใจแก่นแท้ของมวลมนุษย์แล้ว

จะพูดถึงความล้ำค่าและความมีคุณค่าของมันได้อย่างไร? เนื้อหนังไม่ได้เป็นของตัวเอง

ดังนั้นจึงไม่มีใครสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าบันปลายของมันจริงๆ แล้วอยู่ที่ใด อย่างไรก็ตาม

เจ้าควรรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างจะทรงคืนมวลมนุษย์ซึ่งถูกทรงสร้างขึ้น

กลับสู่ตำแหน่งดั้งเดิมของพวกเขา และฟื้นฟูพลัทธิดั้งเดิมของพวกเขาจากเวลาที่พวกเขาถูกสร้างขึ้น

พระองค์จะทรงเอาลมหายใจที่พระองค์ทรงระบายลมปราณเข้าสู่มนุษย์กลับคืนอย่างครบบริบูรณ์

ยึดคืนกระดูกและเนื้อหนังของเขา และส่งทั้งหมดคืนให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

พระองค์จะทรงแปลงสภาพและสร้างมนุษยชาติขึ้นมาใหม่อย่างครบบริบูรณ์

และเก็บคืนจากมนุษย์ซึ่งมรดกทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าที่ไม่ได้เป็นของมนุษยชาติ แต่เป็นของพระเจ้า

และไม่มีวันมอบให้กับมวลมนุษย์อีกเลย นี่เป็นเพราะว่าไม่มีอะไรจากสิ่งเหล่านั้นที่เป็นของมวลมนุษย์ตั้งแต่แรก

พระองค์จะทรงเอาพวกมันทั้งหมดกลับคืน—นี่ไม่ใช่การปล้นที่ไม่ยุติธรรม ตรงกันข้าม

มันเป็นไปเพื่อฟื้นฟูสวรรค์และแผ่นดินโลกให้กลับสู่สภาพดั้งเดิม

พร้อมกับแปลงสภาพและสร้างมนุษย์ขึ้นมาใหม่ด้วย นี่คือนั่นปลายที่สมเหตุสมผลสำหรับมนุษย์ แม้ว่าบางที

มันอาจจะไม่ใช่การจัดสรรใหม่ของเนื้อหนังหลังจากที่มันถูกตีสอน ดังที่ผู้คนอาจจินตนาการไว้

พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์โครงกระดูกของเนื้อหนังหลังจากที่มันถูกทำลาย

พระองค์ทรงต้องประสงค์องค์ประกอบดั้งเดิมในมนุษย์ที่เป็นของพระเจ้าในปฐมกาล ดังนั้น

พระองค์จะไม่ทรงทำลายล้างมนุษยชาติหรือกำจัดเนื้อหนังของมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์

เพราะเนื้อหนังของมนุษย์ไม่ได้เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเขา ตรงกันข้าม

มันเป็นผู้ช่วยของพระเจ้าที่บริหารจัดการมนุษยชาติ พระองค์จะสามารถทำลายล้างเนื้อหนังของมนุษย์เพื่อ

“ความชื่นชมยินดี” ของพระองค์ได้อย่างไร? จนบัดนี้ เจ้าได้ปล่อยมืออย่างแท้จริงจากเนื้อหนังของเจ้าทั้งหมด ซึ่งไม่มีค่าแม้แต่สตาลค์เดียวแล้วหรือยัง?

หากเจ้าสามารถจับความเข้าใจถึงร้อยละสามสิบของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย

(เพียงแค่ร้อยละสามสิบนี้หมายถึงการจับความเข้าใจพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้

รวมทั้งพระราชกิจแห่งพระวาระของพระเจ้าในยุคสุดท้าย) เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ต้อง “รับใช้” หรือ “กตัญญู”

ต่อเนื้อหนังของเจ้าอีกต่อไป—เนื้อหนังที่ถูกทำให้เสื่อมทรามมานานหลายปี—เช่นที่เป็นอยู่ในวันนี้

เจ้าควรจะเห็นชัดเจนว่าบัดนี้ มนุษย์ได้ก้าวหน้าเข้าสู่สภาวะที่ไม่เคยมีมาก่อน

และจะไม่หมุนไปข้างหน้าเหมือนวงล้อแห่งประวัติศาสตร์อีกต่อไป

เนื้อหนังชิ้นราของเจ้าถูกปกคลุมด้วยแสงสว่างมานานแล้ว

ดังนั้นมันจะสามารถมีพลังในการหมุนกลับวงล้อแห่งประวัติศาสตร์ที่พระเจ้าได้ทรงให้มันสามารถดำเนินต่อมา

จนถึงทุกวันนี้ได้อย่างไร? มันสามารถทำให้นาฬิกาแห่งยุคสุดท้ายที่เจียบเสียงไปแล้วกลับมาเดินอีกครั้ง

และทำให้เข็มของมันขยับตามเข็มนาฬิกาได้อย่างไร? มันสามารถแปลงสภาพใหม่ให้โลก

ซึ่งดูเหมือนถูกปกคลุมอยู่ในหมอกหนาที่บดบังได้อย่างไร?

เนื้อหนังของเจ้าสามารถชุบชีวิตบรรดาภูเขและแม่น้ำได้หรือไม่? เนื้อหนังของเจ้าซึ่งมีหน้าที่เพียงเล็กน้อย

สามารถฟื้นฟูโลกของมนุษย์แบบที่เจ้าโหยหาได้หรือไม่?

เจ้าสามารถให้การศึกษาแก่ลูกหลานของเจ้าอย่างแท้จริงเพื่อให้เป็น “มนุษย์” ได้หรือไม่? บัดนี้เจ้าเข้าใจหรือยัง?

เนื้อหนังของเจ้านั้นจริงๆ แล้วเป็นของอะไรกันแน่? เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าที่จะทรงช่วยมนุษย์ให้รอด

ทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และแปลงสภาพมนุษย์นั้น ไม่ใช่เพื่อที่จะมอบบ้านเกิดที่สวยงามแก่เจ้า

หรือนำการพักผ่อนอย่างสงบมาสู่เนื้อหนังของมนุษย์

แต่เป็นไปเพื่อเห็นแก่พระสิริของพระองค์และคำพยานของพระองค์

เพื่อความชื่นชมยินดีที่ดียิ่งขึ้นของมวลมนุษย์ในอนาคต และเพื่อที่ในไม่ช้า

พวกเขาจะมีความสามารถที่จะพักผ่อนได้ ถึงกระนั้น มันก็ไม่ใช่เพื่อเนื้อหนังของเจ้า

เพราะมนุษย์เป็นเมืองหลวงของการบริหารจัดการของพระเจ้า และเนื้อหนังของมนุษย์เป็นเพียงผู้ช่วย

(มนุษย์เป็นวัตถุที่มีทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย ในขณะที่เนื้อหนังเป็นเพียงสิ่งของสิ่งหนึ่งที่ผุพัง

นี้หมายความว่าเนื้อหนังเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งเพื่อใช้ในแผนการบริหารจัดการ) เจ้าควรรู้ถึงความเพียบพร้อม

ความครบถ้วนบริบูรณ์ และการได้มนุษย์มาของพระเจ้า

ไม่น่าอะไรมาจากดาบและการเขี่ยดินบนเนื้อหนังของพวกเขา เช่นเดียวกับความทุกข์ที่ไม่รู้จัก กองเพลิง
การพิพากษาที่ไร้ความปราณี การตีสอน และการสาปแช่ง และบททดสอบอันไร้ขอบเขต
นั่นคือเบื้องลึกและความจริงของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมนุษย์ อย่างไรก็ตาม
สรรพสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถูกชี้นำไปที่เนื้อหนังของมนุษย์
และลูกศรแห่งความเป็นศัตรูทั้งหมดมุ่งเป้าไปที่เนื้อหนังของมนุษย์อย่างไร้ความปราณี
(เพราะมนุษย์รู้เท่าไม่ถึงการณ์) ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อเห็นแก่พระสิริและคำพยานของพระองค์
และเพื่อการบริหารจัดการของพระองค์
นี่เป็นเพราะพระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์แต่ฝ่ายเดียวเท่านั้น
แต่เพื่อแผนทั้งหมดทั้งมวลด้วย
ตลอดจนเพื่อให้ น้ำพระทัยดั้งเดิมของพระองค์ลุล่วงเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้นมา ดังนั้น
บางทีร้อยละเก้าสิบของสิ่งที่มนุษย์ประสบนั้นเกี่ยวข้องกับความทุกข์และบททดสอบของไฟ
และน้อยมากที่จะมีวันที่แสนหวานและมีความสุขที่เนื้อหนังของมนุษย์โหยหา หรือ ไม่มีเลยด้วยซ้ำ
นับประสาอะไรที่มนุษย์จะมีความสามารถที่จะชื่นชมกับช่วงเวลาแห่งความสุขในเนื้อหนัง
ใช้เวลาที่สวयงามกับพระเจ้าได้ เนื้อหนังนั้นโสโครก
ดังนั้นสิ่งที่เนื้อหนังของมนุษย์เห็นหรือได้ชื่นชมนั้นไม่มีอะไรนอกจากการตีสอนของพระเจ้า
ซึ่งมนุษย์พบว่าไม่น่าโปรดปราน ราวกับว่ามันขาดสำนึกรับรู้ที่ปกติ
นี่เป็นเพราะพระเจ้าจะทรงสำแดงให้เห็นว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
ซึ่งไม่ได้รับความโปรดปรานจากมนุษย์นั้น ไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคืองของมนุษย์
และเกลียดบรรดาศัตรู พระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ด้วยวิถีทางใดๆ ที่จำเป็น
ด้วยเหตุนี้จึงทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจแห่งการสู้รบกับซาตานหกพันปีของพระองค์—
พระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง และการทำลายล้างซาตานแห่งอดีตกาล!

แก่นแท้และอัตลักษณ์ของมนุษย์

อันที่จริง คนอิสราเอลไม่ผิดหวัง พวกเขาได้เฝ้าดูพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในช่วงหกพันปีที่ผ่านมา เพราะเราไม่ได้ละทิ้งพวกเขา ตรงกันข้าม

เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาได้กินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ถึงความดีและความชั่ว ซึ่งมารร้ายได้ให้เป็นของขวัญแก่พวกเขา พวกเขาจึงได้ละทิ้งเราเพื่อความบาป ความคินั้นเป็นของเราเสมอ ในขณะที่ความชั่วเป็นของมารร้ายซึ่งฉ้อเลาะเราเพื่อประโยชน์ของความบาป เราไม่โทษพวกมนุษย์ และไม่ทำลายล้างพวกเขาอย่างโหดเหี้ยมและทำให้พวกเขาต้องพบกับการติสอนที่ไร้ความปรานี เพราะแต่เดิมนั้นความชั่วไม่ได้เป็นของมวลมนุษย์ ดังนั้น

แม้ว่าพวกอิสราเอลเหล่านั้นได้ตริ้งเราที่กางเขนในที่สาธารณะ

แต่พวกเขาผู้รอคอยพระเมสสิยาห์และพระยาห์เวห์และโหยหาพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด

ก็ไม่เคยลืมคำมั่นสัญญาของเรา: เพราะเราไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา อย่างไรก็ตาม

เราได้เก็บโลหิตไว้เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้กับมนุษยชาติ ข้อเท็จจริงนี้ได้กลายเป็น “พันธสัญญาโลหิต” ที่จารึกไว้ในหัวใจของผู้เยาว์และผู้บริสุทธิ์

เหมือนตราประทับอย่างหนึ่งและอย่างที่มีการพึ่งพากันชั่วนิรันดร์เช่นฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก

เพราะเราไม่เคยโก่งวิญญาณที่โสโคร่าเหล่านั้น ซึ่งเราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้า คัดเลือกไว้

และในภายหลังได้ไถ่และได้รับไว้ และผู้ซึ่งรักเรามากกว่าที่พวกเขารักมารร้าย

พวกเขาก็คาดหวังอย่างใจจดใจจ่อในการกลับมาของเราและรอคอยอย่างกระตือรือร้นที่จะพบเรา

เนื่องจากเราไม่เคยลบพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้กับพวกเขาด้วยโลหิต

จึงไม่น่าประหลาดใจที่พวกเขาได้รอคอยอย่างจริงจังเรื่อยมา

เราจะจับลูกแกะเหล่านั้นที่ได้หายไปนานหลายปีกลับมา เพราะเรารักพวกมนุษย์มาโดยตลอด

มันเป็นเพียงว่าองค์ประกอบของความชั่วได้รับการเพิ่มเติมเข้าไปในความดีในพวกเขา

เราจะได้รับบรรดาวิญญาณที่น่าสงสารซึ่งรักเราและซึ่งเรารักมานานมากแล้ว

แต่เราจะสามารถนำมารร้ายเหล่านั้นซึ่งไม่เคยรักเราและประพฤติดนเยี่ยงศัตรูเข้ามาในบ้านของเราได้อย่างไร?

เราจะไม่นำบรรดาพงศ์พันธุ์ของปีศาจและอสรพิษที่เกลียดชังต่อต้าน ด้านทาน โจมตี

และสาปแช่งเราเข้ามาในราชอาณาจักรของเรา แม้จะมีพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้ด้วยโลหิตกับมนุษยชาติ

เจ้าควรจะรู้อย่างชัดเจนว่าจุดประสงค์ของงานของเราคืออะไร และเราทำมันเพื่อใคร

ความรักของเจ้าบรรจุด้วยความดีหรือความชั่ว?

ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับเราคล้ายคลึงหรือไม่คล้ายคลึงกับของดาวิดและโมเสส?

การปรนนิบัติของเจ้าสำหรับเรามีหรือไม่มีความเหมือนกับของอับราฮัม? เจ้ากำลังถูกเราทำให้เพียบพร้อมจริงๆ

แต่เจ้าควรรู้ว่าเจ้าจะเป็นตัวแทนของใคร รวมถึงบทอาชญากรรมของผู้ใดที่เจ้าจะรับผิดชอบร่วมกัน ตลอดชีวิตของเจ้า
ในประสบการณ์ของเจ้าต่องานของเรา เจ้าได้เก็บเกี่ยวผลผลิตที่น่าเบิกบานใจและบริบูรณ์แล้วหรือยัง?
มันอุดมสมบูรณ์และมีผลผลิตดีหรือไม่? เจ้าควรทบทวนตัวเจ้าเอง:
หลายปีแล้วที่เจ้าได้ทำงานหนักเพื่อประโยชน์ของเรา แต่เจ้าเคยได้อะไรมาบ้างไหม?
เจ้าได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงใดๆ หรือได้อะไรมาบ้างแล้วหรือยัง?
เพื่อแลกกับประสบการณ์อันยากลำบากของเจ้า เจ้าได้กลายเป็นเหมือนเปโตรที่ถูกตรึงกางเขน
หรือเหมือนเปาโลที่ถูกฟาดล้มลงและได้รับความสว่างอันยิ่งใหญ่หรือไม่? เจ้าควรมีสำนึกรับรู้ในสิ่งเหล่านี้บ้าง
เราไม่ได้พูดถึงหรือสาธยายยืดเยื้อเกี่ยวกับชีวิตของเจ้าตลอดเวลา
ซึ่งมีขนาดเล็กจิ๋วยิ่งกว่าเมล็ดมัสตาร์ดและเล็กพอๆ กับเม็ดทราย
กล่าวให้ชัดก็คือเป็นมวลมนุษยชนนั่นเองที่เราบริหารจัดการ อย่างไรก็ตาม เราไม่พิจารณาว่าชีวิตของมนุษย์
ซึ่งครั้งหนึ่งเราเคยเกลียด แต่เก็บขึ้นมาอีกครั้งในภายหลัง เป็นส่วนสำคัญของการบริหารจัดการของเรา
เจ้าควรมีแนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับธรรมชาติที่แท้จริงของอัตลักษณ์ก่อนหน้านี้ของพวกเจ้า
รวมถึงผู้ที่พวกเจ้าเคยเป็นทาสของเขา ดังนั้น เราไม่ใช่ใบหน้าของพวกมนุษย์ ซึ่งเหมือนกับของซาตาน
เป็นวัตถุที่ใช้ในการบริหารจัดการผู้คน เพราะพวกมนุษย์ไม่เคยเป็นวัตถุที่มีคุณค่า
พวกเจ้าควรระลึกถึงท่าทีของเราต่อพวกเจ้าในปฐมกาล และจดจำวิธีที่เราเรียกพวกเจ้าในตอนนั้น—
เป็นชื่อที่ไม่ใช่ว่าไม่มีนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
เจ้าควรรู้ว่าบรรดาป้ายที่พวกเจ้าสวมอยู่นั้น ไม่ใช่ว่าไม่มีเหตุผลของมัน
เราสันนิษฐานว่าพวกเจ้าทั้งหมดรู้ว่าเจ้าไม่ได้เป็นของพระเจ้า
แต่ถูกซาตานจับตัวไว้ก่อนหน้านี้และได้รับใช้ในบ้านของมันในฐานะผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ ยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าได้ลืมนานไปนานแล้ว เพราะพวกเจ้าอยู่นอกบ้านของเราและอยู่ในมือของมารร้ายนานแล้ว
บรรดาผู้ที่เราช่วยให้รอดเป็นพวกมนุษย์ที่เราได้ลืมนานมาแล้วและได้รับการไถ่โดยเรา
ในขณะที่พวกเจ้าเป็นวิญญาณที่น่าสงสารซึ่งถูกวางไว้ท่ามกลางมนุษยชาติเสมือนข้อยกเว้นต่อกฎเกณฑ์
เจ้าควรจะรู้ว่าพวกเจ้าไม่ได้เป็นของวงศาวานของดาวิดหรือยาโคบ
แต่เป็นของวงศาวานของโมอับซึ่งมีสมาชิกที่มาจากเผ่าหนึ่งของประชาชาติ
เพราะเราไม่ได้ทำพันธสัญญาไว้กับพวกเจ้า แต่แค่ได้ทำงาน พูดท่ามกลางพวกเจ้า และนำทางพวกเจ้า
โลหิตของเราไม่ได้หลั่งเพื่อพวกเจ้า
เราเพียงแค่ดำเนินการงานของเราท่ามกลางพวกเจ้าเพื่อประโยชน์ของคำพยากรณ์ของเรา
พวกเจ้าไม่รู้เรื่องนี้หรือ? งานของเรากำลังดำเนินจริงๆ
กับวิธีที่พระเยซูทรงหลังพระโลหิตจนสิ้นพระชนม์ในนามของพวกเจ้าหรือไม่?

มันไม่คุ้มค่าตั้งแต่แรกที่เราต้องอดทนต่อความอับยศอดสูอันสาหัสเช่นนี้เพื่อพวกเจ้า
พระเจ้าผู้ทรงปราศจากความบาปอย่างสิ้นเชิง
เสด็จเข้ามาโดยทันทีในสถานที่ที่น่ารังเกียจและน่าขยะแขยงอย่างที่สุด
เป็นโลกแห่งสุกรและสุนัขที่ไม่เหมาะจะเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ กระนั้น
เราก็คงอดทนต่อความอับยศอดสูที่โหดร้ายเหล่านี้ทั้งหมดเพื่อพระสิริของพระบิดาของเราและเพื่อคำพยานนิ
รันดร์ พวกเจ้าควรจะรู้ว่าการประพฤติดของพวกเจ้าคืออะไรและเห็นว่าพวกเจ้าไม่ใช่เด็กที่เกิดมาใน
“ครอบครัวที่ร่ำรวยและมีอำนาจ” แต่เป็นเพียงลูกหลานที่อึดอัดขัดสนของชาตान
เจ้ายังไม่ได้เป็นต้นตระกูลของมนุษยชาติและเจ้าไม่มีสิทธิมนุษยชนหรือเสรีภาพอีกด้วย แต่เดิมมา
พวกเจ้าไม่ได้มีส่วนแบ่งใดๆ แห่งพรของมนุษยชาติหรือแห่งราชอาณาจักรสวรรค์
นี่เป็นเพราะพวกเจ้าอยู่ที่ชั้นล่างสุดของมนุษยชาติ และเราไม่เคยนึกถึงอนาคตของพวกเจ้าแม้แต่น้อย ดังนั้น
แม้ว่ามันจะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของเราในวันนี้เราจะมี ความมั่นใจที่จะทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม
แต่เนิ่นเป็นชิ้นงานที่ไม่เคยมีมาก่อน
เพราะสถานภาพของพวกเจ้าต่ำยิ่งนักและเจ้าไม่ได้มีส่วนแบ่งในมนุษยชาติมาตั้งแต่เดิมแล้ว
นี่ไม่ใช่พระพรต่อมนุษย์อย่างแน่นอนหรือ?

บรรดาผู้ที่เราช่วยให้รอดเป็นวิญญาณที่เราได้ปลดปล่อยจากแดนชำระนานมาแล้ว
รวมทั้งผู้ที่ถูกเลือกซึ่งเราได้ไปเยือนนานมาแล้ว เพราะพวกเขาโหยหาให้เราปรากฏตัวท่ามกลางพวกเขาอีกครั้ง
พวกเขาได้รักเรา และได้จารึกพันธสัญญาของเราไว้ในหัวใจของพวกเขา ซึ่งเราได้ทำไว้ด้วยโลหิต
เพราะเราได้รักพวกเขา พวกเขาเป็นเหมือนลูกแกะหลงทางที่ได้ค้นหาเราหลายปีแล้ว และพวกเขาเป็นคนดี
ดังนั้น เราจึงเรียกพวกเขาว่าพวกอิสราเอลที่ดีและทูตสวรรค์ตัวน้อยที่น่ารัก
เราจะไม่ทนทุกข์กับความอับยศอดสูเช่นนี้หากเราอยู่ท่ามกลางพวกเขา
เป็นเพราะพวกเขารักเรามากกว่าที่พวกเขารักชีวิตของพวกเขาเอง
และเรารักพวกเขาในฐานะสิ่งที่สวยงามที่สุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
เป็นเพราะพวกเขาถูกเราสร้างและเป็นของเรา พวกเขาไม่เคยลืมเรา ความรักของพวกเขาเหนือกว่าของพวกเจ้า
และพวกเขารักเรามากกว่าพวกเจ้ารักชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขานบนอบต่อเราเสมือนนกพิราบขาวตัวเล็กๆ
นบนอบต่อท้องฟ้า และในหัวใจของพวกเขามีการเชื่อฟังเรามากกว่าในหัวใจพวกเจ้า
และเป็นเพราะพวกเขเป็นพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เป็นเชื้อสายของอาดัม และอยู่ในกลุ่มผู้ที่เราเลือก
เพราะเราได้รักพวกเขามานานมากแล้ว—และได้รักพวกเขามากกว่าที่เรารักพวกเจ้าอีก
เป็นเพราะพวกเจ้าเป็นกบฏมากเกินไป เจ้ามีการต้านทานรุนแรงยิ่งนัก เจ้าถูกดูแลเรามากเกินไป
เจ้าเยินยาต่อเราเกินไป เจ้ารักเราน้อยเกินไป และเจ้าเกลียดเรามากเกินไป

เจ้าดูถูกงานของเราและดูหมิ่นการกระทำของเรามากเกินไป ต่างจากพวกเขา

เจ้าไม่เคยทะนุถนอมความล้ำค่าของกิจการของเรา แต่เจ้ากลับดูหมิ่นกิจการเหล่านั้น

ดวงตาของเจ้าแดงก่ำด้วยความวิตกกังวลเช่นเดียวกับของชาดาน ความนบนอบของพวกเจ้าอยู่ที่ใดเล่า?

คุณลักษณะของพวกเจ้าอยู่ที่ใดเล่า? ความรักของพวกเจ้าอยู่ที่ใดเล่า?

เมื่อใดเล่าที่พวกเจ้าได้แสดงให้เห็นส่วนผสมของความรักที่อยู่ภายในพวกเจ้า?

เจ้าถือจริงจังกับงานของเราเมื่อใด?

ความสงสารจงบังเกิดแก่เหล่าทูตสวรรค์ผู้รักที่เฝ้ารอการมาของเราอย่างกระวนกระวายใจและทนทุกข์ทรมาน

นออย่างแสนสาหัสในขณะที่รอเราอย่างกระตือรือร้น เพราะเรารักพวกเขาอย่างสุดซึ้งซึ่งยิ่งนัก อย่างไรก็ตาม

สิ่งที่เราเห็นในวันนี้คือโลกซึ่งไร้ความเป็นมนุษย์ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขา

พวกเจ้าไม่คิดหรือว่าจิตสำนึกของพวกเจ้ากลายเป็นมึนชาและไร้ความรู้สึกมานานมาแล้ว?

พวกเจ้าไม่คิดหรือว่าพวกเจ้าเป็นเศษสวะที่คอยขัดขวางการอยู่ร่วมกันอีกครั้งของเรากับทูตสวรรค์ที่น่ารักเหล่านั้น? เมื่อใดเล่าที่พวกเขาไม่เฝ้ารอการกลับมาของเรา?

เมื่อใดเล่าที่พวกเขาไม่เฝ้ารอการได้อยู่ร่วมกันอีกครั้งกับเรา?

เมื่อใดเล่าที่พวกเขาไม่คาดหมายที่จะสามารถใช้เวลาที่เคียงมรร่วมกับเราและกินอาหารกับเรา?

พวกเจ้าเคยตระหนักหรือไม่ว่าวันนี้พวกเจ้ากำลังทำอะไรอยู่: อาละวาดไปทั่วพิภพ วางแผนเล่นงานกันและกัน

หลอกลวงกันและกัน ประพฤติทรยศ อย่างลับๆ และอย่างไร้ยางอาย ไร้ความจริง

ประพฤติดนด้วยความคิดโกงและการหลอกลวง ทำการเยินยอ มองพวกเจ้าเองว่าถูกและดีกว่าคนอื่นเสมอ

ทำตัวเย่อหยิ่ง และประพฤติดุร้ายเยี่ยงสัตว์ป่าในภูเขาและหยาบคายเยี่ยงราชาแห่งสัตว์เดียรัจฉาน—

พฤติกรรมเหล่านี้เหมาะสมกับมนุษย์หรือ? เจ้าหยาบคายและไร้เหตุผล

เจ้าไม่เคยทะนุถนอมความล้ำค่าของถ้อยคำของเรา แต่กลับใช้ทำที่ที่ดูถูกเหยียดหยามกับถ้อยคำเหล่านั้นแทน

การสัมฤทธิ์ผล ชีวิตแบบมนุษย์ที่แท้จริง และความหวังอันสวยงามจะมาจากที่ใดเยี่ยงนี้เล่า?

จินตนาการอันฟุ้งเฟ้อของเจ้าจะช่วยชีวิตเจ้าจากปากเสืออย่างแท้จริงหรือไม่?

มันจะช่วยชีวิตเจ้าจากเปลวเพลิงที่กำลังลุกไหม้จริงๆ หรือไม่?

เจ้าจะได้ตกลงมาถึงจุดนี้หรือไม่หากเจ้าได้คำนึงถึงอย่างแท้จริงว่างานของเราเป็นชุมทรัพย์อันไม่สามารถตีราคา

ได้? เป็นไปได้หรือไม่ว่าชะตากรรมของเจ้าจริงๆ แล้วไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้?

เจ้าเต็มใจหรือไม่ที่จะตายไปพร้อมกับความเสียดยเช่นนี้?

อัตลักษณ์ประจำตัวของมนุษย์และคุณค่าของเขา: แท้จริงแล้วถึงเหล่านั้เป็นเช่นไร?

พวกเจ้าถูกแยกออกมาจากโคลน และไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

เจ้าก็มาจากสิ่งนั้นซึ่งถูกหยิบออกจากท่ามกลางตะกอน ซึ่งโสมมและเป็นที่เกลียดชังโดยพระเจ้า

เจ้าเป็นของชาตानและครั้งหนึ่งเคยถูกมันเหยียบย่ำและทำให้แปดเปื้อน

นั่นคือเหตุผลที่มีการกล่าวกันว่าเจ้าถูกแยกออกมาจากโคลน และแทนที่จะเป็นคนบริสุทธิ์

เจ้ากลับเป็นสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ซึ่งเป็นเป้าหมายแห่งเล่ห์เพทุบายของชาตानมานานแล้ว

นี่คือการประเมินพวกเจ้าที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุด

พวกเจ้าจำเป็นต้องรู้ว่าแต่ดั้งเดิมนั้นพวกเจ้าคือราศีทั้งหลายซึ่งพบบอยู่ในน้ำนิ่งและโคลน

ตรงกันข้ามกับสัตว์น้ำที่จับได้อันเป็นที่ปรารถนาอย่างเช่นปลาและกุ้ง

ด้วยเพราะไม่มีสิ่งใดที่จัดเตรียมความชื่นชมยินดีจะสามารถได้มาจากพวกเจ้าได้เลย หากจะพูดตามตรงแล้ว

พวกเจ้าคือเหล่าสัตว์ที่ต่ำทรามที่สุดจากสังคมชั้นต่ำ แย่กว่าบรรดาสุกรและสุนัข พุดกันอย่างตรงๆ แล้ว

การเรียกพวกเจ้าด้วยคำศัพท์เช่นนั้นไม่ใช่การกล่าวเกินจริงและไม่ใช่อติพจน์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มันกลับทำให้ประเด็นปัญหานี้ง่ายขึ้น

การเรียกพวกเจ้าด้วยคำศัพท์เช่นนั้นอาจกล่าวได้กระทั่งว่าเป็นวิธีหนึ่งในการแสดงความเคารพแก่พวกเจ้า

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก คำพูด พฤติกรรมในฐานะมนุษย์ของพวกเจ้า และทุกๆ แง่มุมแห่งชีวิตของเจ้า

รวมถึงสถานะในโคลนของพวกเจ้า ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าอัตลักษณ์ของพวกเจ้านั้น “ไม่ธรรมดา”

พวกที่ไม่เรียนรู้และยังคงไม่รู้เท่าทัน: พวกเขาไม่ใช่สัตว์เดียรฉานหรือ?

เมื่อเจ้าเดินบนเส้นทางของวันนี้ อะไรคือการไล่ตามเสาะหาประเภทที่เหมาะสมที่สุด?

ในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า เจ้าควรมองว่าตัวเจ้าเองเป็นบุคคลประเภทใด?

มันทำให้เจ้าต้องรู้ว่าเจ้าควรเข้าหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเจ้าในวันนี้อย่างไร

ไม่ว่ามันจะเป็นการทดสอบหรือความยากลำบากทั้งหลาย หรือการติสอนและการสาปแช่งอย่างไรก็ตามปราณี

เมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว เจ้าควรทบทวนสิ่งเหล่านี้อย่างพิถีพิถันในทุกกรณี

เหตุใดเราจึงพูดเช่นนี้? เราพูดเช่นนี้เพราะว่าในที่สุดแล้ว

สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับเจ้าในวันนี้คือการทดสอบในช่วงเวลาสั้นๆ ที่อุบัติขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก บางที

ตามความเห็นของเจ้าแล้วการทดสอบเหล่านี้ไม่ได้รับกวนต่อจิตวิญญาณเป็นพิเศษ

และดังนั้นเจ้าจึงปล่อยให้สิ่งต่างๆ ล่องลอยไปตามครรลองธรรมชาติของพวกมัน

และไม่คำนึงถึงว่าการทดสอบเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินที่มีค่าในการไล่ตามเสาะหาความก้าวหน้า

เจ้าช่างไร้ความคิดนัก!

ไร้ความคิดมากเกินไปจนเจ้าคิดถึงทรัพย์สินที่มีค่านี้ราวกับว่ามันเป็นเมฆที่ลอยอยู่ต่อหน้าต่อตาเจ้า

และเจ้าไม่ตระหนักถึงความล้ำค่าของการดีที่รุนแรงเหล่านี้ซึ่งกระหน่ำลงมาครั้งแล้วครั้งเล่า—การดีที่สิ้น

และที่ดูเหมือนจะมีน้ำหนักน้อยนิดสำหรับเจ้า—แต่กลับพิจารณาการดีเหล่านั้นด้วยการวางเฉยที่เย็นชา

ไม่นำพาใส่ใจ และปฏิบัติต่อการดีเหล่านั้นแค่เป็นเพียงการดีโดยบังเอิญเท่านั้น เจ้าช่างโอหังเหลือเกิน!

กับการโจมตีที่ดุคั่นเหล่านี้ การโจมตีที่คล้ายคลึงกับพายุที่มาครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้าเพียงแสดงการมองข้ามแบบไร้มารยาทเท่านั้น บางครั้งเจ้าก็ไปไกลถึงขั้นยิ้มเยือกเย็นด้วยซ้ำ

โดยเผยการแสดงความรู้สึกที่ไม่แยแสโดยสิ้นเชิง—

เพราะเจ้าไม่เคยได้คิดกับตัวเจ้าเองเลยสักครั้งว่าเหตุใดเจ้าจึงต้องทนทุกข์กับ “โชคร้ายต่างๆ” เช่นนี้อยู่ซ้ำไป

เป็นไปได้อย่างไรที่เราไม่ยุติธรรมกับมนุษย์อย่างโจ่งแจ้ง?

เราทำให้มันเป็นธุระของเราที่ต้องจ้องจับผิดเจ้ากระนั้นหรือ?

ถึงแม้ว่าปัญหาที่มีกับเขาวนัปัญหาของเจ้าอาจจะไม่รุนแรงเท่ากับที่เราได้พรรณนาไป

แต่เจ้าก็ได้แต่งแต้มภาพที่เพียบพร้อมของโลกภายในของเจ้ามานานแล้ว

โดยผ่านทางความสำรวมภายนอกของเจ้า ไม่มีความจำเป็นสำหรับเราแต่อย่างใดที่จะต้องบอกเจ้าว่า

สิ่งเดียวที่ถูกซ่อนเร้นไว้ในส่วนลึกของหัวใจของเจ้าคือคำพรสวาทที่ดิบเถื่อนและร่องรอยอันเลือนรางของความ

ศรัทธาที่คนอื่นแทบจะมองไม่เห็น เพราะเจ้ารู้สึกว่าจะไม่ยุติธรรมเหลือเกินที่ได้ทนทุกข์กับการทดสอบเช่นนี้

เจ้าจึงคำทอ และเพราะการทดสอบต่างๆ ทำให้เจ้ารู้สึกถึงความอ้างว้างของโลก เจ้าจึงเต็มไปด้วยความหดหู่ใจ

แทนที่จะมองว่าการดีซ้ำๆ เหล่านี้และการกระทำเพื่อบ่มวินัยเป็นการคุ้มครองปกป้องที่ดีที่สุด

เจ้ากลับเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นการสร้างปัญหาอย่างไร้สติของฟ้าสวรรค์ หรือไม่ก็เป็นการลงทัณฑ์ที่เหมาะสมกับเจ้า เจ้าช่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์เหลือเกิน! เจ้าก็เก็บเวลาดีๆ ไว้ในความมืดอย่างไร้ความปราณี ครั้งแล้วครั้งเล่า เจ้ามองดูการทดสอบและการกระทำเพื่อบ่มวินัยที่น่าอัศจรรย์เป็นดั่งการโจมตีจากศัตรูของเจ้า

เจ้าไม่รู้วิธีที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของเจ้า และเจ้าเต็มใจที่จะพยายามทำตามนั้นน้อยลงด้วยซ้ำ เพราะเจ้าไม่เต็มใจที่จะได้รับสิ่งใดจากการติสอนซ้ำๆ นี้ ซึ่งก็โหดร้ายด้วยสำหรับเจ้า

เจ้าไม่ได้ทำความพยายามใดๆ ที่จะสำรวจค้นหรือท่องสำรวจ และเพียงแค່ปล่อยตัวเองให้เป็นไปตามชะตากรรมของเจ้า ไปที่ใดก็ตามที่มันนำทางเจ้าไป

สิ่งที่สำหรับเจ้าแล้วดูเหมือนว่าเป็นการกระทำเพื่อสั่งสอนที่โหดร้ายไม่ได้เปลี่ยนแปลงหัวใจของเจ้า

อีกทั้งการสั่งสอนเหล่านั้นไม่ได้เข้ายึดครองหัวใจของเจ้า แต่กลับทิ่มแทงเจ้าที่หัวใจแทน เจ้าเห็นว่า “การติสอนที่โหดร้าย” นี้เป็นแค่เพียงศัตรูของเจ้าในชีวิตนี้เท่านั้น และดังนั้นเจ้าจึงไม่ได้รับอะไรเลย

เจ้าช่างมองตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอมากเหลือเกิน! เจ้าไม่ค่อยจะเชื่อว่าเจ้าทนทุกข์กับการทดสอบต่างๆ เช่นนี้ก็ด้วยเหตุแห่งความน่าเหยียดหยามของเจ้าเอง แต่เจ้ากลับถือว่าตัวเจ้าเองโชคร้าย

โดยพุดมากยิ่งขึ้นไปอีกว่าเรามากจะจ้องจับผิดเจ้าอยู่เสมอแทน และบัดนี้ที่สิ่งทั้งหลายได้มาถึงยังทางผ่านนี้แล้ว

เจ้ามีความรู้จริงๆ มากเพียงใดเกี่ยวกับสิ่งที่เราพุดและทำ?

จงอย่าคิดว่าเจ้าเป็นอัจฉริยบุคคลแต่กำเนิดโดยธรรมชาติ ที่ต่ำกว่าฟ้าสวรรค์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

แต่สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไม่มีสิ้นสุด เจ้าห่างไกลจากการเป็นคนฉลาดกว่าผู้อื่นใด—

และอาจกล่าวได้ด้วยซ้ำว่ามันน่าชื่นชมเสียเหลือเกินที่เจ้าใจกว้างกว่าผู้คนบนแผ่นดินโลกผู้ที่มีเหตุผลคนใดๆ

มากเพียงใด เพราะเจ้าคิดถึงตัวเองอย่างสูงส่งเกินไป และไม่เคยได้มีสำนึกรับรู้ถึงปมด้อยเลย

ราวกับว่าเจ้าสามารถมองทะลุการกระทำของเราลงไปถึงรายละเอียดที่เล็กน้อยที่สุด

ในประเด็นที่เป็นข้อเท็จจริงนั้น เจ้าคือใครสักคนที่โดยพื้นฐานแล้วขาดพร่องเหตุผล

เพราะเจ้าไม่รู้เลยสักนิดว่าเราตั้งใจที่จะทำอะไร

และเจ้าตระหนักฐาน้อยยิ่งกว่าด้วยซ้ำว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ตอนนี้

และดังนั้นเราจึงพุดว่าเจ้าไม่แม้แต่จะทำเทียมกับชาวนาแกๆ ที่กำลังทำงานหนักบนแผ่นดิน

ชาวนาที่ไม่ได้มีความลุ่มรู้แม้แต่น้อยถึงชีวิตมนุษย์

แต่ก็ยังมอบความไว้วางใจทั้งหมดของเขาไว้กับพระพรแห่งฟ้าสวรรค์เมื่อเขาทำการเพาะปลูกบนแผ่นดิน

เจ้าไม่เจียดความคิดแม้เพียงวินาทีเดียวให้กับชีวิตของเจ้า เจ้าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับชื่อเสียง

และเจ้ายังคงมีความรู้จักตัวเองใดๆ น้อยกว่า เจ้าช่าง “อยู่เหนือเรื่องทั้งหมด” เหลือเกิน!

เราวิตกกังวลอย่างแท้จริงกับเจ้า หนุ่มเจ้าสาธยายช่างสำรวจ และเจ้า นางสาวอายุเยาว์ผู้สะอิดสะเอ้ง กล่าวคือ

เจ้าจะมีความสามารถที่จะทนทานต่อการโจมตีของพายุที่ใหญ่กว่าทั้งหลายได้อย่างไร?

หนุ่มเจ้าสำอางเหล่านี้นี้ไม่แยแสอย่างสิ้นเชิงต่อสถานการณ์ลำบากที่พวกเขาพบว่าตัวเองตกอยู่ในนั้น สำหรับพวกเขาแล้ว นี่ดูเหมือนเป็นเรื่องกระจิดริด และดังนั้นพวกเขาไม่ยี่หระกับมัน และไม่ได้รู้สึกคิดเชิงลบ อีกทั้งไม่คิดว่าตัวพวกเขาเองต่ำต้อย

แต่พวกเขากลับไปเดินกริดกรายตามถนนพร้อมกับโบกพัดของพวกเขาไปมาเหมือนเมื่อก่อนแทน

“ผู้คนที่มีชื่อเสียง” เหล่านี้ ซึ่งไม่เรียนรู้และยังคงไม่รู้เท่าทัน

ไม่มีแนวคิดว่าเหตุใดกันแน่ที่เราจะพูดถึงเหล่านี้กับพวกเขา ใบหน้าของพวกเขาเต็มไปด้วยความรำคาญ

พวกเขาก็แค่ให้ตัวพวกเขาเองมีการตรวจสอบเป็นครั้งคราว

และจากนั้นก็ดำเนินต่อไปด้วยโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงหนทางที่ชั่วร้ายของพวกเขา ทันทิที่พวกเขาไปจากเรา

พวกเขาก็เริ่มวิ่งอาละวาดบนโลกอีกครั้ง โดยเดินกร่างและล้อ โกงใหม่

การแสดงออกบนใบหน้าของเจ้าช่างเปลี่ยนแปลงไปเร็วนัก ดังนั้น

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่เจ้ากำลังพยายามหลอกลวงเราด้วยวิธีนี้—เจ้าช่างกล้า!

บรรดานางสาวตัวน้อยที่สวยงามเหล่านั้นก็เคียดแค้นยิ่งกว่าเสียอีก เมื่อได้ยินถ้อยคำแรงด่วนของเรา

และเมื่อได้เห็นสถานการณ์ลำบากที่พวกเขาตกอยู่ใน น้ำตาก็หลั่งรินลงมาเองตามใบหน้าของพวกเขา

ร่างของพวกเขาบิดไปมา และพวกเขาดูเหมือนว่ากำลังสร้างเรื่องวุ่นวาย—ช่างน่าสะอิดสะเอียน!

เมื่อตระหนักถึงวิฤติภาวะของตัวเอง พวกเขาก็ล้มตัวลงบนเตียงนอนของพวกเขาและนอนอยู่ตรงนั้น

รำให้โดยไม่หยุดหย่อน แทบจะเป็นเหมือนว่าพวกเขาอยู่ที่ลมหายใจเฮือกสุดท้าย

และเมื่อวณะเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงความอ่อนต่อโลก และความต่ำต้อยของพวกเขาเอง หลังจากนั้น

พวกเขาก็กลับกลายเป็นถูกถ่วงด้วยความคิดเชิงลบยิ่งนักกว่าความสว่างหายไปจากดวงตาของพวกเขา

และพวกเขากลายเป็นไม่เคลื่อนไหวโดยสิ้นเชิงอยู่ในความนิ่งเฉย

และในทันใดเดียวกันนั้นพวกเขาก็ล้มเหลวที่จะเรียนรู้ และยังคงไม่รู้เท่าทัน

โดยทั้งไม่รำคาญเกี่ยวกับเราหรือเกลียดชังเรา หลังจากที่ไ้ไปจากเรา

พวกเขาระโคดโคตด้นและเล่นสนุกกัน เสียงหัวเราะก๊วงวานของพวกเขาเฉกเช่นเสียง “เจ้าหญิงระฆังเงิน”

พวกเขาช่างเปราะบางและขาดพร่องความรักตัวเองนัก! พวกเจ้าทั้งหมด ของเสียมีคำหยาบของมวลมนุษย์—

พวกเจ้าช่างขาดพร่องสถานะความเป็นมนุษย์นัก! พวกเจ้าไม่รู้วิธีรักตัวพวกเจ้าเอง

หรือวิธีคุ้มครองปกป้องตัวพวกเจ้าเอง พวกเจ้าไม่มีสำนึกรับรู้ พวกเจ้าไม่แสวงหาหนทางที่แท้จริง

พวกเจ้าไม่รักความสว่างที่แท้จริง และที่มากไปกว่านั้นคือ พวกเจ้าไม่รู้วิธีทะนุถนอมตัวพวกเจ้าเอง

สำหรับคำสอนที่เราได้มอบให้พวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า

พวกเจ้าได้ผลักไสมันไปไว้ที่ด้านหลังของจิตใจของเจ้ามานานแล้ว

กระทั่งถึงจุดที่ปฏิบัติต่อคำสอนเหล่านั้นเหมือนของเล่นไว้ฆ่าเวลาในช่วงขณะที่อยู่เฉยๆ ของพวกเจ้า

ทั้งหมดเหล่านี้พวกเจ้ามักจะคำนึงถึงในแง่ที่เป็น “ยัณต์” ส่วนตัวของพวกเจ้าเองเสมอ เมื่อถูกซาตานกล่าวหา เจ้าก็อธิษฐาน เมื่อมีความคิดเชิงลบ เจ้าก็ตกอยู่ในการหลับลึก เมื่อมีความสุข เจ้าก็วิ่งวนไปมาอย่างลำพอง เมื่อเราคำเจ้า เจ้าก็คำนับและพินอบพิเทา และต่อมา ทันทีที่เจ้าไปจากเบื้องหน้าเรา เจ้าก็หัวเราะด้วยความดีใจอย่างเหลือล้น เจ้ารู้สึกอยู่เหนือคนอื่นทั้งหมด แต่เจ้าไม่เคยมองเห็นตัวเจ้าเองโอหังที่สุด และมีแต่สูงส่งยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เท่านั้น อืมเอิบใจ และหยิ่งผยองเกินคำบรรยาย บรรดา “สุภาพบุรุษหนุ่ม” “สาวน้อยวัยเยาว์” “ขุนนาง” และ “ท่านผู้หญิง” ผู้ที่ไม่เรียนรู้ และยังคงไม่รู้เท่าทัน จะคำนึงถึงวาระของเราว่าเป็นสมบัติล้ำค่าได้อย่างไร?

เราขอถามเจ้าอีกครั้งว่า เจ้าได้เรียนรู้อะไรกันแน่จากวาระของเราและงานของเราในเวลานานมากเช่นนี้? ไม่ใช่ว่าเจ้าได้มีความชำนาญมากยิ่งขึ้นแล้วในการหลอกลวงของเจ้าหรือ?

หรือมีความภูมิฐานมากยิ่งขึ้นในเนื้อหาของเจ้า? หรือมีความไม่เคารพมากยิ่งขึ้นในท่าทีของเจ้าต่อเรา?

เราบอกเจ้าตรงๆ ว่าเป็นงานทั้งหมดนี้ที่เราได้ทำไปนี้เองที่ได้ทำให้เจ้า ผู้เคยมีความกล้าของหนูตัวหนึ่ง ได้เกิดมีใจกล้ามากขึ้น ความกังวลใจที่เจ้ารู้สึกต่อเราลดน้อยลงในแต่ละวันที่ผ่านไป เพราะเราเปี่ยมปรานีเกินไป และไม่เคยได้กำหนดโทษกับเนื้อหาของเจ้าโดยวิธีการที่รุนแรง บางที ขณะที่เจ้ามองเห็นมัน เราอาจเพียงแค่กำลังพูดวาระที่แข็งแกร่ง—แต่มีบ่อยครั้งกว่ามากในกรณีที่เราแสดงให้เจ้าเห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้ม และเราแทบไม่เคยติเตียนเจ้าต่อหน้าของเจ้า ยิ่งไปกว่านั้นเรากำลังให้อภัยต่อความอ่อนแอของเจ้าตลอดมา และเป็นเพราะสิ่งนี้ทั้งสิ้น เจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเฉกเช่นผู้ที่ปฏิบัติต่อชาวนาผู้ใจดี เราเลื่อมใสทักษะระดับสูงสุด และความเฉียบแหลมในพลังการสังเกตการณ์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ยิ่งนัก! เราบอกความจริงหนึ่งกับเจ้าว่า วันนี้มันสำคัญน้อยกว่าเจ้ามีหัวใจแห่งความเคารพหรือไม่ เราทั้งไม่ร้อนใจและไม่วิตกกังวลเกี่ยวกับการนั้น แต่เราก็ต้องบอกเจ้าเช่นนี้ด้วยว่า เจ้า “บุคคลที่มีความสามารถพิเศษ” ผู้นี้ ผู้ที่ไม่เรียนรู้และยังคงไม่รู้เท่าทัน ในท้ายที่สุดจะถูกทำให้พังครืนโดยความฉลาดเล็กน้อยแบบชื่นชมตัวเองของเจ้า—

เจ้าจะเป็นผู้ที่ทนทุกข์และถูกตีสอน เราจะไม่โง่พอที่จะร่วมทางกับเจ้าในขณะที่เจ้ายังทนทุกข์ต่อไปในรอก เพราะเราไม่ใช่ประเภทเดียวกับเจ้า จงอย่าลืมว่าเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่ได้ถูกสาปแช่งโดยเราแล้ว แต่ก็ยังถูกสอนและช่วยให้รอดโดยเราด้วยเช่นกัน และไม่มีอะไรเลยในตัวเจ้าที่เราจะลงใจที่จะผละไป

ในเวลาใดก็ตามที่เราทำงานของเรา เราไม่เคยถูกจำกัดโดยบุคคล อุปนิสัย หรือวัตถุใดๆ

ท่าทีของเราและพระชนมะของเราที่ตรงข้ามกับมวลมนุษย์ยังคงเหมือนเดิมตลอดมา

เราไม่ได้มีใจโน้มเอียงไปหาเจ้าโดยเฉพาะเจาะจงเพราะเจ้าเป็นส่วนหนึ่งที่ยื่นออกมาของการบริหารจัดการของเรา และห่างไกลจากการเป็นสิ่งพิเศษกว่าที่สิ่งอื่นใดเป็น นี่คือการแนะนำของเราต่อเจ้า

เจ้าต้องจำไว้ตลอดเวลาว่าเจ้าไม่ใช่อะไรมากไปกว่าสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า!

ถึงแม้ว่าเจ้าอาจแบ่งปันการดำรงอยู่ของเจ้าร่วมกันกับเรา เจ้าควรรู้จักอัตลักษณ์ของเจ้าเอง

จงอย่าคิดถึงตัวเจ้าเองอย่างสูงส่งเกินไป ต่อให้เราไม่คู่เจ้า หรือจัดการกับเจ้า
แต่ทักทายเจ้าด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม นี่ก็ไม่พอที่จะพิสูจน์ว่าเจ้าเป็นประเภทเดียวกันกับเรา
เจ้า—เจ้าควรรู้ว่าตัวเจ้าเองเป็นผู้หนึ่งที่ไล่ตามเสาะหาความจริง ไม่ใช่ความจริงนั่นเอง!
เจ้าต้องพร้อมอยู่ตลอดเวลาที่จะเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับกับวณะของเรา เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงการนี้ได้
เราเร่งเร้าเจ้าในระหว่างเวลาที่มีค่านี้ เมื่อเจ้ามีโอกาสนี้หาขานี้ให้พยายามและเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง
จงอย่าหลอกเรา เราไม่จำเป็นต้องให้เจ้าใช้คำยินยอมเพื่อพยายามและหลอกหลวงเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเรา
นั้นไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของเราโดยทั้งสิ้น แต่เพื่อประโยชน์ของเจ้าเองเสียมากกว่า!

ประชากรที่ได้รับเลือกในจีนไม่สามารถเป็นตัวแทนของเผ่าพันธุ์ใดในอิสราเอล

ราชวงศ์ของดาวิดเป็นครอบครัวที่โดยแรกเริ่มได้รับพระสัญญาของพระยาห์เวห์และมรดกของพระยาห์เวห์ เป็นพงศ์พันธุ์ที่แต่เดิมเป็นหนึ่งในเผ่าพันธุ์ของอิสราเอลและอยู่ในท่ามกลางประชากรที่ได้รับเลือก ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ทรงประกาศธรรมบัญญัติข้อหนึ่งให้แก่ชาวอิสราเอลที่กล่าวว่า

ชาวยิวทั้งหมดที่อยู่ในราชวงศ์ของดาวิด—ทุกคนที่เกิดในราชวงศ์นั้น—จะได้รับมรดกของพระองค์ พวกเขาจะเป็นกลุ่มคนที่ได้รับเป็นร้อยเท่า เป็นผู้ที่ได้รับสถานะบุตรหัวปี

ในเวลานั้นพวกเขาจะเป็นผู้ที่ได้รับการยกให้อยู่สูงสุดท่ามกลางชาวอิสราเอลทั้งหมด

ด้วยตำแหน่งสูงสุดท่ามกลางตระกูลของอิสราเอล และพวกเขาจะรับใช้พระยาห์เวห์โดยตรงในพระวิหาร สวมเสื้อคลุมและมงกุฎอย่างปุโรหิต

จากนั้นพระยาห์เวห์ทรงเรียกพวกเขาว่าเป็นผู้รับใช้ที่มีคุณธรรมและซื่อสัตย์

และพวกเขาจะได้รับความเคารพนับถือจากเผ่าพันธุ์อื่นๆ ของอิสราเอลทุกเผ่า ดังนั้น

ในเวลานั้นแล้วพวกเขาทั้งหมดได้รับการกล่าวถึงด้วยความเคารพอย่างเจ้านาย—ทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติ วันนี้พวกเขายังคงมอบการปรนนิบัติเช่นนี้แด่พระยาห์เวห์ในพระวิหาร ดังนั้น

พวกเขาก็เป็นกษัตริย์ผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงแต่งตั้งให้นั่งบัลลังก์ตลอดไป

ไม่มีผู้ใดสามารถชิงมงกุฎไปจากพวกเขา และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงการปรนนิบัติของพวกเขา

เพราะพวกเขานั้นเป็นส่วนหนึ่งของราชวงศ์แห่งดาวิดโดยกำเนิด

นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ประทานให้แก่พวกเขา

เหตุผลที่พวกเขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของราชวงศ์แห่งดาวิดโดยกำเนิดก็คือ พวกเขาไม่ได้เป็นผู้นับถืออิสราเอล

แต่ทว่าเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลคนต่างชาตินอกอิสราเอล ยิ่งไปกว่านั้น

ธรรมชาติของพวกเขาไม่ใช่ว่าจะเคารพพระยาห์เวห์ หากแต่เป็นการด้านทานพระองค์ ดังนั้น

สถานะของพวกเขาโดยธรรมชาติจึงต่างไปจากสถานะของผู้นับถืออิสราเอลแห่งดาวิด

และเขาไม่ใช่บรรดาผู้ที่ได้รับมรดกของเรา

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะเป็นบรรดาผู้ที่ได้รับเป็นร้อยเท่า

ในเวลานั้น อิสราเอลถูกแบ่งออกเป็นตระกูลต่างๆ จำนวนมากและเป็นเผ่าพันธุ์ต่างๆ จำนวนมาก

กระนั้นพวกเขาก็ยังคงเป็นประชากรที่ได้รับเลือก แต่อย่างไรก็ตาม อิสราเอลนั้นแตกต่างไปจากประชาชาติอื่นๆ

ตรงที่ผู้นับถืออิสราเอลถูกจัดไว้เป็นเผ่าพันธุ์ ตามตำแหน่งของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์

และตามแผ่นดินที่แต่ละคนอาศัยอยู่ในประเทศที่นอกเหนือไปจากอิสราเอล

ไม่มีผู้ใดสามารถกล่าวอ้างความเป็นสมาชิกของราชวงศ์แห่งดาวิด ยากอบ หรือโมเสสได้อย่างสงัดได้

นี่จะตรงข้ามกับข้อเท็จจริงที่ว่า เผ่าพันธุ์ของอิสราเอลไม่สามารถถูกแอบอ้างผิดๆ โดยสงัดในประเทศอื่นๆ ได้

ผู้คนใช้นามของดาวิด อับราฮัม เอซาว และอื่นๆ อย่างผิดๆ อยู่บ่อยครั้ง หรือพวกเขาพูดว่า “ตอนนี้พวกเรายอมรับพระเจ้าแล้ว ดังนั้นพวกเราจึงเป็นส่วนหนึ่งของวงศ์วานของยาโคบ” การพูดเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งใดเลยนอกจากเป็นการให้เหตุผลอย่างมนุษย์โดยไม่มีมูลฐาน นั่นไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์โดยตรง ทั้งไม่ได้มาจากแนวคิดของเราเอง นั่นเป็นเรื่องไร้สาระอย่างมนุษย์โดยแท้! แค่มเหมือนกับนักพูดที่ปั้นแต่งนิทานอันเหลือเชื่อ

ผู้คนคิดว่าพวกเขาเองนั้นเป็นเชื้อสายของดาวิดหรือเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของยาโคบโดยไม่มีมูลฐาน และพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาคู่ควรแก่สิ่งนั้น ผู้คนไม่รู้เลยหรือว่า พวกที่อยู่ในราชวงศ์ของดาวิดนั้นได้รับการแต่งตั้งโดยพระยาห์เวห์เมื่อนานมาแล้ว และดาวิดไม่ได้สวมมงกุฎเป็นกษัตริย์ด้วยตนเอง? แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีคนอีกมากมายที่อ้างอย่างไร้ยางอายว่าเป็นเชื้อสายจากราชวงศ์ของดาวิด—ผู้คนช่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ยิ่งนัก! ความจริงนั้นคือ กิจการของอิสราเอลไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับประชาชาติ—พวกเขาเป็นสองสิ่งที่แตกต่างกัน ไม่สัมพันธ์กันโดยสิ้นเชิง กิจการของอิสราเอลสามารถกล่าวถึงได้กับผู้คนชาวอิสราเอลเท่านั้น เพราะกิจการเหล่านั้นไม่สัมพันธ์กับประชาชาติ และในทำนองเดียวกันนั้น งานที่กำลังทำท่ามกลางประชาชาติในปัจจุบันนี้ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับผู้คนชาวอิสราเอลเช่นกัน

สิ่งที่เราพูดในตอนนี้กำหนดสิ่งที่จะพูดเกี่ยวกับประชาชาติ และงานที่ทำในอิสราเอลไม่สามารถถือว่าเป็น “ต้นแบบ” ของงานท่ามกลางประชาชาติได้

นั่นคงจะไม่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงอนุรักษนิยมเกินไปใช่หรือไม่? เมื่องานนั้นเริ่มแผ่ขยายไปท่ามกลางประชาชาติ

เมื่อนั้นเท่านั้นที่สิ่งทีพุดเกี่ยวกับพวกเขาหรือบทอาเศียวันของพวกเขาจะถูกเปิดเผยออกมา ดังนั้นหากผู้คนจะพูดเช่นที่พวกเขาเคยพูดในอดีตว่า “พวกเราเป็นเชื้อสายของดาวิด” หรือ “พระเยซูเป็นบุตรของดาวิด” ก็ยิ่งประหลาดขึ้นไปอีก งานของเราถูกแบ่งออกเป็นลำดับขั้น เราจะไม่ “พูดถึงกว้างว่าเป็นม้า” ในทางกลับกัน งานนั้นถูกจำแนกไปตามลำดับของมัน

พวกเจ้ามีความเข้าใจในพระพรอย่างไร?

แม้ว่าผู้คนที่เกิดในยุคสมัยนี้ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามโดยซาตานและเหล่าปีศาจ โสมมเรื่อยมา แต่ความเสื่อมทรามเช่นนั้นยังได้นำความรอดสูงสุดมาให้พวกเขาด้วย

ความรอดที่ถึงขั้นยิ่งใหญ่กว่าบรรดาภูเขาและทุ่งราบปศุสัตว์และความมั่งคั่งอันมากมายของโยบ และยิ่งใหญ่กว่าพระพรของการได้เห็นพระยาห์เวห์ที่โยบได้รับหลังจากการทดสอบทั้งหลายของเขาอีกด้วย หลังจากโยบก้าวผ่านการทดสอบแห่งความตายเท่านั้น

เขาจึงได้ยื่นพระยาห์เวห์ตรัสและได้ยื่นพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ในพายุนั้น

ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ได้เห็นพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ และเขาก็ไม่ได้รู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์

สิ่งที่โยบได้มานั้นเป็นเพียงความมั่งคั่งทางวัตถุที่ให้ความหรรษายินดีทางกายทั้งหลายและบุตรชายหญิงที่งดงาม

ที่สุดของเมืองทั้งหมดที่อยู่โดยรอบ ตลอดจนการอารักขาโดยทูตสวรรค์ เขาไม่เคยได้เห็นพระยาห์เวห์

และแม้ว่าเขาจะถูกเรียกว่าชอบธรรม แต่เขาก็ไม่เคยได้รู้จักพระอุปนิสัยของพระยาห์เวห์ และอาจกล่าวได้ว่า

แม้ว่าความหรรษายินดีทางกายทั้งหลายของผู้คนในวันนี้จะขาดแคลนชั่วคราว

หรือสภาพแวดล้อมของโลกภายนอกจะไม่เป็นมิตร แต่เราก็แสดงอุปนิสัยของเรา

ซึ่งเราไม่เคยเปิดเผยต่อมนุษย์มาตั้งแต่บรรพกาลและซึ่งเป็นความลับตลอดมา

รวมไปถึงบรรดาความล้ำลึกทั้งหลายแห่งมหายุคในอดีตต่อผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดของบรรดาคนทั้งปวง

แต่เป็นผู้ที่เราได้มอบความรอดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราให้ ยิ่งไปกว่านั้น นี่เป็นครั้งแรกที่เราได้เปิดเผยสิ่งเหล่านี้

เราไม่เคยทำงานเช่นนั้นมาก่อน แม้ว่าพวกเจ้าจะด้อยกว่าโยบอย่างมาก

แต่สิ่งที่พวกเจ้าได้มาและสิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นนั้นเหนือกว่าเขาอย่างมาก

แม้ว่าพวกเจ้าจะได้ก้าวผ่านความทุกข์ทุกประเภทและผ่านประสบการณ์กับความทรมานทุกลักษณะ

แต่ความทุกข์นั้นไม่เหมือนกับการทดสอบของโยบแม้แต่น้อย

แต่กลับเป็นการพิพากษาและการติสอนที่ผู้คนที่ได้รับเพราะการเป็นกบฏของพวกเขา

เพราะการต้านทานของพวกเขา และเพราะอุปนิสัยอันชอบธรรมของเรา เป็นการพิพากษา การติสอน

และการสาปแช่งที่ชอบธรรม ในทางกลับกัน

โยบเป็นคนชอบธรรมในบรรดาคนอิสราเอลผู้ซึ่งได้รับความรักและพระกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์

เขาไม่ได้มีพฤติกรรมชั่วร้าย และเขาไม่ได้ต้านทานพระยาห์เวห์ แต่เขากลับอุทิศให้พระยาห์เวห์โดยสัตย์ซื่อ

เพราะความชอบธรรมของเขา เขาจึงได้อยู่ภายใต้การทดสอบ

และเขาได้ก้าวผ่านการทดสอบแสนสาหัสเพราะเขาเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระยาห์เวห์

ผู้คนในวันนี้อยู่ภายใต้การพิพากษาและการสาปแช่งของเราเพราะความโสมมและความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

แม้ว่าความทุกข์ของพวกเขาจะไม่เหมือนแม้แต่น้อยกับสิ่งที่โยบได้เผชิญเมื่อเขาสูญเสียฝูงปศุสัตว์ของเขา

ทรัพย์สินสมบัติของเขา คนรับใช้ของเขา บุตรชายหญิงของเขา และบรรดาผู้ที่เขารักทั้งหมด

แต่สิ่งที่พวกเขาต้องทนทุกข์คือการถูกลดและการเผาไหม้อย่างเร่งร้อน

และสิ่งที่ทำให้การนั้นร้ายแรงกว่าสิ่งที่โยบเคยได้ผ่านประสบการณ์ก็คือ

การทดสอบดังกล่าวไม่ได้ลดน้อยลงหรือถูกลบออกเพราะผู้คนอ่อนแอ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

สิ่งเหล่านั้นกลับจะอยู่ได้นานและดำเนินต่อไปจนถึงวันสุดท้ายของชีวิตผู้คน นี่คือการลงโทษ การพิพากษา

และการสาปแช่ง นั่นเป็นการเผาไหม้อันไร้ความปรานี และยิ่งกว่านั้น นั่นคือ “การสืบทอด”

อันชอบธรรมของมวลมนุษย์

นั่นคือสิ่งที่ผู้คนสมควรได้รับและเป็นที่ซึ่งอุปนิสัยอันชอบธรรมของเราถูกแสดงออกมา

นี่คือข้อเท็จจริงที่รู้กันทั่ว อย่างไรก็ตาม

สิ่งที่ผู้คนได้มานั้นแซงหน้าความทุกข์ที่พวกเขาต้องสูทนอย่างมากในวันนี้

ความทุกข์ที่พวกเขาต้องสูทนนั้นเป็นเพียงการเสื่อมถอยอันเป็นผลจากความโง่เขลาของพวกเขา

ในขณะที่สิ่งที่พวกเขาได้มานั้นยิ่งใหญ่กว่าความทุกข์ของพวกเขาเป็นร้อยเท่า

ตามธรรมเนียมของอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิม ผู้ที่ต่อต้านเราทั้งหมด ผู้ที่ตัดสินเราอย่างเปิดเผยทั้งหมด

และผู้ที่ไม่ติดตามวิถีทางของเราทั้งหมด และกลับกลายเสนอการพลีอุทิศที่เป็นธรรมแก่เราแทน

จะถูกทำลายอย่างแน่นอนด้วยไฟในวิหารหรือถูกขว้างด้วยก้อนหินจนตายโดยผู้ถูกเลือกสรรหลายคน

และแม้แต่พงศ์พันธุ์ของตระกูลของพวกเขาเองและญาติทางตรงคนอื่นๆ

ก็จะต้องทนทุกข์จากการสาปแช่งของเรา ในชีวิตที่จะมาถึง พวกเขาจะไม่เป็นอิสระ

แต่จะเป็นทาสของทาสของเรา และเราจะจับได้พวกเขาสู่การเนรเทศในหมู่ประชาชาติ

และพวกเขาจะไร้ความสามารถที่จะกลับไปบ้านเกิดของพวกเขา จากการกระทำและพฤติกรรมของพวกเขา

ความทุกข์ที่ผู้คนในวันนี้ต้องสูทนนั้นไม่ได้ร้ายแรงเท่ากับการลงโทษที่คนอิสราเอลต้องทนทุกข์แม้แต่น้อย

การกล่าวว่าสิ่งที่พวกเขากำลังทนทุกข์อยู่ในขณะนี้คือบทลงโทษ ก็ไม่ใช่จะปราศจากการแก้ต่าง

เพราะพวกเขาได้ล้าเส้นจริงๆ หากพวกเขาเคยอยู่ในอิสราเอล พวกเขาคงจะกลายเป็นคนบาปชั่ววันจันทร์แล้ว

และพวกเขาก็จะต้องถูกตัดเป็นชิ้นๆ

โดยคนอิสราเอลนานแล้วและถูกเผาด้วยไฟจากสวรรค์ในพระวิหารของพระยาห์เวห์แล้ว

บัดนี้สิ่งที่พวกเขาได้มาคืออะไร? พวกเขาได้รับสิ่งใดและพวกเขาได้ชื่นชมกับสิ่งใด?

เราได้เปิดเผยอุปนิสัยอันชอบธรรมของเราในตัวพวกเขา แต่ที่สำคัญที่สุดคือ

เราได้เปิดเผยความอดทนของเราในการไถ่มวลมนุษย์ คนผู้หนึ่งอาจกล่าวได้ว่า

งานที่เราได้ทำในตัวพวกเขาก็เป็นเพียงงานแห่งความอดทน

นั่นถูกทำเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของการบริหารจัดการของเรา และยิ่งไปกว่านั้น
ถูกทำเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของความชื่นชมยินดีของมนุษยชาติ

แม้ว่าโยบได้ก้าวผ่านการทดสอบทั้งหลายของพระยาห์เวห์
แต่เขาก็เป็นเพียงชายผู้ชอบธรรมคนหนึ่งที่มีสการพระยาห์เวห์ ทั้งๆ ที่กำลังก้าวผ่านการทดสอบเหล่านั้น
เขาก็ไม่ได้พัวพันเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ และเขาหวงแหนการที่เขาได้พบกับพระองค์ราวสมบัติล้ำค่า
ไม่เพียงแต่ผู้คนในวันนี้ไม่ทะนุถนอมการสถิตของพระยาห์เวห์เท่านั้น แต่พวกเขายังปฏิเสธ รังเกียจ พัวพัน
และเหยียดหยันการทรงปรากฏของพระองค์ พวกเขาไม่ได้รับไปมากมายแล้วหรือหรือ?
ความทุกข์ของพวกเขายิ่งใหญ่ขนาดนั้นจริงหรือไม่? พวกเขาไม่ได้มีวาสนามากกว่ามารีย์และยากอบหรือหรือ?
และการดำเนินทานของพวกเขาเป็นเรื่องเล็กน้อยจริงหรือไม่? เป็นไปได้ไหมว่า
สิ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเขาและสิ่งที่เราขอจากพวกเขานั้น ยิ่งใหญ่เกินไปและมากมายเกินไป?
ความโกรธของเรานั้นปล่อยไล่เฉพาะกับคนอิสราเอลที่ได้ดำเนินทานเรา ไม่ใช่กับพวกเขาโดยตรง
สิ่งที่พวกเขาได้มานั้นเป็นเพียงการพิพากษาและวิรณที่ไร้ความปรานีของเราเท่านั้น
รวมทั้งกระบวนการถลุงที่เราร้อนรนแรง แม้จะเป็นเช่นนั้น ผู้คนยังคงดำเนินทานและหักล้างเราต่อไป
และพวกเขาก็ทำเช่นนั้นโดยปราศจากการบนอบแม้แต่น้อย
มีบางคนถึงกับทำตัวเองห่างเหินจากเราและปฏิเสธเรา
ผู้คนเช่นนี้ไม่ได้ไปกว่ากลุ่มของโคราห์และคาซานที่ต่อต้านโมเสส หัวใจของผู้คนแข็งกระด้างเกินไป
และธรรมชาติของพวกเขาคือร้อนเกินไป พวกเขาไม่เคยเปลี่ยนวิถีทางเก่าๆ ของพวกเขา
เรากล่าวว่าพวกเขาถูกวางแผ่ออกเยี่ยงเหล่าหญิงโสเภณีในเวลากลางวันแสกๆ
และถ้อยคำของเราก็เกี่ยวกราดจนถึงจุดที่มันอาจจะ “ระคายหู” เสียด้วยซ้ำ
เป็นการเปิดโปงธรรมชาติทั้งหลายของผู้คนต่อสาธารณะ—ถึงกระนั้น พวกเขาก็เพียงแค่ผงกศีรษะของพวกเขา
หลังน้ำตาไม่ก็หยด และบังคับตนเองให้รู้สึกเศร้าเล็กน้อย ทันทีที่การนี้ผ่านไป
พวกเขาก็คร่ำครวญว่าสาธุว่าปานิภูเขา และพวกเขาก็ไม่มีความตระหนักรู้โดยแม้แต่น้อย
ผู้คนที่มียูนิสัสนี้สามารถรู้ได้อย่างไรว่า พวกเขาโชคดีกว่าโยบนับร้อยเท่า?
พวกเขาสามารถตระหนักได้อย่างไรว่า
สิ่งที่พวกเขาชื่นชมอยู่นั้นคือพระพรที่แทบจะ ไม่เคยได้พบเห็นมาก่อนตลอดหลายยุคหลายสมัย
และว่าไม่มีใครเคยชื่นชมมาก่อน? มโนธรรมของผู้คนสำนึกรับรู้ได้อย่างไรถึงพระพรเช่นนั้น
พระพรที่มีการลงโทษอยู่ด้วย? กล่าวอย่างตรงไปตรงมา ทั้งหมดที่เราพึงประสงค์จากพวกเขาคือ
เพื่อที่พวกเขาสามารถเป็นผู้ที่เป็นต้นแบบต่องานของเรา
เป็นประจักษ์พยานต่ออุปนิสัยทั้งสิ้นของเราและการกระทำทั้งสิ้นของเรา

และเพื่อที่พวกเจ้าอาจได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากความทุกข์ร้อนของชาตาน ถึงกระนั้น
ผู้คนที่มักกังเกียงานของเราเสมอ และตั้งใจเป็นศัตรูกับการนั้น
ผู้คนเช่นนั้นจะไม่ล่อชวนให้เรานำธรรมเนียมปฏิบัติของอิสราเอลกลับมาและนำความโกรธที่เราได้นำมาสู่อิสราเอล
มาสู่พวกเขาอีกได้อย่างไร? แม้ว่าจะมีหลายคนในพวกเจ้าที่ “เชื่อฟังและนบนอบ” ต่อเรา
แต่ก็ยังมีอีกมากที่เป็นจำพวกเดียวกันกับกลุ่มของโคราห์ ทันทีที่เราได้มาซึ่งสง่าราศีเต็มเปี่ยมของเรา
เราก็จะใช้ไฟจากสวรรค์มาเผาผลาญพวกเขาให้เป็นเถ้าถ่าน
พวกเจ้าควรรู้ว่าเราจะไม่ติสอนผู้คนด้วยถ้อยคำของเราอีกต่อไป แต่ในทางกลับกัน
ก่อนที่จะทำงานของอิสราเอล เราจะเผา “กลุ่มของโคราห์” ให้เป็นเถ้าถ่านจนหมดสิ้น
คนพวกนี้ด้านทานเราและเป็นผู้ที่เราได้กำจัดไปเมื่อนานมาแล้ว
มนุษยชาติจะไม่มีโอกาสได้ชื่นชมในตัวเราอีกต่อไป
ทั้งหมดที่พวกเขาจะได้เห็นคือความโกรธของเราและเปลวไฟจากสวรรค์ต่างหาก
เราจะเปิดเผยบทอาสาที่หลากหลายของผู้คนทุกประเภท และเราจะจำแนกพวกเขาทั้งหมดออกเป็นหมวดหมู่
เราจะจดบันทึกทุกการกระทำที่เป็นกบฏของพวกเขา แล้วจึงจะทำงานของเราให้เสร็จสิ้น
เพื่อที่ว่าบทอาสาของผู้คนจะได้รับการกำหนดพิจารณาบนพื้นฐานของคำตัดสินของเราขณะที่กำลังอยู่บนโลก
รวมไปถึงท่าทีของพวกเขาต่อเราด้วย เมื่อเวลานั้นมาถึง
จะไม่มีสิ่งใดที่สามารถเปลี่ยนแปลงบทอาสาของพวกเขาได้ จึงให้ผู้คนเปิดเผยบทอาสาของพวกเขาเอง!
เมื่อนั้น เราจะถวายนบทอาสาของผู้คนต่อพระบิดาแห่งสวรรค์ด้วยมือ

อะไรคือความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า?

ผู้คนเชื่อในพระเจ้ามานาน ถึงกระนั้นพวกเขาส່วนใหญ่ไม่มีความเข้าใจว่าคำว่า “พระเจ้า” หมายถึงอะไร และเพียงคิดตามด้วยความว่าุ่นสับสนเท่านั้น พวกเขาไม่รู้เลยว่าเหตุใดกันแน่ที่มนุษย์ควรเชื่อในพระเจ้า หรือว่าพระเจ้าทรงเป็นอะไร หากผู้คนรู้เพียงที่จะเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระองค์เท่านั้น

แต่ไม่รู้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น และหากพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าด้วยแล้วไซ้

เช่นนี้จะไม่นับเป็นเรื่องชวนขันขนานใหญ่หรือ? แม้ว่าได้มาไกลถึงขนาดนี้แล้ว

ผู้คนได้เคยเป็นพยานถึงข้อความล้ำลึกแห่งสวรรค์หลายอย่าง

ทั้งยังเคยได้ยินเรื่องความรู้อันลุ่มลึกที่มนุษย์ไม่เคยเข้าใจมาแล้วก็มาก

แต่พวกเขาก็ยังไม่เท่าทันถึงความจริงพื้นฐานที่สุดหลายประการซึ่งมนุษย์ไม่เคยได้ครอบครองมาก่อน

บางคนอาจกล่าวว่า “พวกเราเชื่อในพระเจ้ามาหลายปี เราจะไม่รู้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้อย่างไร?

คำถามนี้ไม่ดูเบาพวกเราไปหน่อยหรือ?” อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงนั้น แม้ผู้คนจะติดตามเราในวันนี้

พวกเขากลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับงานใดๆ ของเราในวันนี้เลย

ทั้งยังล้มเหลวในการจับความเข้าใจแม้แต่คำถามที่ชัดเจนและง่ายที่สุด ยังไม่ต้องพูดถึงคำถามต่างๆ

ที่ซับซ้อนมากๆ อย่างบรรดาคำถามที่เกี่ยวกับพระเจ้าเลย จงรู้เถิดว่าบรรดาคำถามที่เจ้าไม่ใส่ใจ

ที่เจ้าไม่เคยระบุถึงนั่นคือคำถามที่สำคัญที่สุดซึ่งเจ้าต้องเข้าใจ นั่นเพราะว่าเจ้ารู้จักแต่การติดตามหมู่คนเท่านั้น

โดยไม่สนใจและไม่ใส่ใจว่าเจ้าควรเตรียมตนเองให้พร้อมในเรื่องใดบ้าง

เจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือว่าเหตุใดเจ้าจึงควรมีความเชื่อในพระเจ้า? เจ้ารู้จริงๆ หรือในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น?

เจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือในสิ่งที่มนุษย์เป็น? ในฐานะบุคคลหนึ่งซึ่งมีความเชื่อในพระเจ้า

หากเจ้าล้มเหลวที่จะเข้าใจในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เจ้าก็ไม่ได้หมดสิ้นศักดิ์ศรีของผู้เชื่อในพระเจ้าหรือ?

งานของเราในวันนี้คือ การทำให้ผู้คนเข้าใจแก่นแท้ของพวกเขา เข้าใจสิ่งทั้งปวงที่เราทำ

และรู้จักพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า นี่เป็นปฏิบัติการปิดท้ายของแผนการบริหารจัดการของเรา

ช่วงระยะสุดท้ายของงานของเรา

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเราจึงบอกพวกเจ้าล่วงหน้าเรื่องความล้ำลึกทั้งสิ้นของชีวิต

เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถยอมรับมันจากเราได้ เมื่อสิ่งนี้คืองานแห่งยุคสุดท้าย

เราจึงต้องบอกพวกเจ้าถึงชีวิตความจริงทั้งสิ้นที่พวกเจ้าไม่เคยเปิดใจรับมาก่อน

แม้ว่าพวกเจ้าไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจหรือทนรับสิ่งนี้ได้เนื่องจากการที่เพียงขาดตกบกพร่องเกินไปและมี

ความพร้อมในตัวน้อยเกินไป เราจะสรุปปิดตัวงานของเรา นั่นก็คือเราจะทำงานที่เราควรทำให้เสร็จสิ้นเสียก่อน

และจะบอกพวกเจ้าถึงเรื่องทั้งหมดที่เราได้บัญชาให้พวกเจ้าทำ

เพื่อไม่ให้พวกเจ้าหลงผิดและพลัดตกลงไปในกลอุบายของมารอีกเมื่อความมืดมิดเคลื่อนตัวลงมา

มีหลายหนทางที่พวกเจ้าไม่เข้าใจ หลายเรื่องที่พวกเจ้าไม่มีความรู้เอาเสียเลย พวกเจ้าช่างไม่รู้เท่าทันยิ่งนัก เราอยู่เต็มเปี่ยมถึงวุฒิภาวะของพวกเจ้าและข้อบกพร่องต่างๆ ของพวกเจ้า เพราะฉะนั้น

แม้มีหลายถ้อยคำที่พวกเจ้าไม่สามารถเข้าใจ

เราก็กังวลใจจะบอกพวกเจ้าถึงความจริงทั้งหมดเหล่านี้ที่พวกเจ้าไม่เคยเปิดใจรับมาก่อน

นั่นเพราะเรากังวลอยู่ตลอดเวลาว่าวุฒิภาวะของพวกเจ้าในขณะนี้

พวกเจ้าจะสามารถยืนหยัดในคำพยานของเจ้าที่มีต่อเราได้หรือไม่ หากว่าเราคิดว่าพวกเจ้ามีค่าเพียงเล็กน้อยไม่

พวกเจ้าทั้งหมดคือสัตว์ร้ายที่ยังต้องก้าวผ่านการฝึกฝนอย่างเป็นทางการของเรา

และเรามิอาจมองเห็นได้โดยสิ้นเชิงว่ามีเกียรติยศมากเพียงใดภายในพวกเจ้า

แม้ว่าเราได้สละพลังงานไปอย่างมากในการทำงานกับพวกเจ้า

ดูเหมือนว่าองค์ประกอบที่เป็นบวกในพวกเจ้านั้นจะไม่มีอยู่จริงในทางปฏิบัติ

และองค์ประกอบที่เป็นลบก็มีเพียงนับนิ้วได้และเป็นได้แค่คำพยานที่ทำให้ชาตานละอายใจเท่านั้น

อย่างอื่นแทบทุกอย่างในตัวพวกเจ้าคือพิษของชาตาน พวกเจ้ามองดูเราราวกับว่าพวกเจ้าอยู่เหนือความรอด

เมื่อเรื่องราวต่างๆ ยืนยันเช่นนี้ เรามองดูการแสดงออกและอากัปกริยานานาสารพันของพวกเจ้า

แล้วในที่สุดเรารู้วุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเจ้า นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราจึงวิตกกังวลในเรื่องพวกเจ้าอยู่เสมอ

เมื่อถูกทิ้งให้ใช้ชีวิตตามลำพังแบบนี้ มนุษย์จะดีขึ้นกว่าวันนี้จริงๆ หรือแค่พอๆ กับที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้หนอ?

วุฒิภาวะคุณหากรของพวกเจ้าไม่ทำให้พวกเจ้ากระวนกระวายเลยหรือ?

พวกเจ้าจะสามารถเป็นเหมือนคนอิสราเอลที่เราเลือกสรร—คนที่จงรักภักดีต่อเรา

และต่อเราเพียงผู้เดียวตลอดเวลาได้จริงๆ หรือไม่?

สิ่งที่ถูกเปิดเผยในพวกเจ้านั้นหาใช่ความประพฤติดุคของเด็กๆ ที่ได้หลงผิดไปจากพ่อแม่ไม่

แต่เป็นความเคียดแค้นที่ระเบิดออกมาจากสัตว์ที่แค้นของนายมันเหม็นไม่ถึง พวกเจ้าพึงรู้จักธรรมชาติของตนเอง

อันเป็นจุดอ่อนที่พวกเจ้ามีส่วนร่วม มันคือความเจ็บป่วยที่พวกเจ้าทุกคนรู้จักกันดี ดังนั้น

การเตือนสติเดียวที่เราจะมอบแก่พวกเจ้าในวันนี้คือ

จงยืนหยัดในคำพยานที่เจ้ามีต่อเราไม่ว่าจะอยู่ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมใดๆ

จงอย่าให้ความเจ็บป่วยเดิมกำเริบขึ้นมาอีก การเป็นคำพยานนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด—มันคือหัวใจแห่งงานของเรา

พวกเจ้าควรยอมรับวามะของเราเช่นเดียวกับที่มรรีัยยอมรับวิโรจน์ของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเธอในความฝันโดยการ

เชื่อและตามด้วยการเชื่อฟัง เพียงเช่นนี้เท่านั้นจึงมีคุณสมบัติของการเป็นผู้รักษาพรหมจรรย์

เนื่องจากพวกเจ้าเป็นผู้ที่ได้ยินวามะของเรามากที่สุด จึงเป็นผู้ที่ได้รับพรจากเรามากที่สุด

เราได้มอบสิ่งครองที่มีค่าทั้งหมดที่เรามีให้แก่พวกเจ้า เราได้มอบทุกสิ่งแก่พวกเจ้าไปแล้ว

ถึงกระนั้นพวกเจ้าช่างมีสถานภาพที่แตกต่างอย่างมหาศาลเหลือเกินกับคนอิสราเอล

พวกเจ้าช่างต่างกันคนละโลกเลยทีเดียว แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเขาแล้ว พวกเจ้าได้รับมากกว่าอย่างมากมาย ในขณะที่พวกเขาเฝ้ารอคอยการปรากฏของเราอย่างแทบขาดใจ พวกเจ้ากลับผ่านวันอันน่ายินดีไปกับเรา และแบ่งปันความไพบูลย์ของเรา ในเมื่อมีความแตกต่างกันมากเช่นนี้ เจ้ามีสิทธิ์อันใดหรือที่จะพร่ำบ่นปาวๆ และต่อล้อต่อเถียงกับเรา และเรียกร้องส่วนแบ่งในสิ่งที่เราครอง? พวกเจ้ายังได้รับไม่มากหรือ? เราให้พวกเจ้ามากมาย แต่สิ่งที่พวกเจ้าตอบแทนเรามีแต่ความโศกเศร้าร้ายใจและความวิตกกังวล ความคับแค้นใจและความไม่พอใจที่มีอาจมีได้เท่านั้นเอง พวกเจ้าช่างน่ารังเกียจเสียยิ่งนักเหลือเกิน—แต่พวกก็น่าสงสารอยู่เช่นกัน ดังนั้น

เราจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากกลั่นความคับแค้นใจทั้งหมดของเราเอาไว้และเปล่งเสียงแสดงความโต้แย้งของเรากับเจ้าแล้วแล้วเล่า กว่าหลายพันปีของงาน เราไม่เคยหวังดึงดูดพวคมวลมนุษย์ เพราะเราได้ค้นพบว่าตลอดพัฒนาการของมนุษยชาตินั้น มีเพียง “กลลวง” ท่ามกลางพวกเจ้าเท่านั้นที่กลายมาเป็นที่รู้จักมากที่สุด เสมือนมรดกล้ำค่าที่ตกทอดมาสู่พวกเจ้าโดยบรรพบุรุษผู้มีชื่อเสียงในบรรพกาล เราเกลียดชังพวกลูกผสมสุกรและสุนัขที่คล้ายมนุษย์เต็มที พวกเจ้าช่างไร้มโนธรรมอะไรเช่นนี้หนอ! พวกเจ้าช่างมีบุคลิกลักษณะที่ต่ำช้าเกินไป! หัวใจของพวกเจ้าช่างแข็งกระด้างเกินไป! หากเราเอาดวงชะตาล้านนั้นและงานที่เราทำไปให้แก่คนอิสราเอล เราคงได้รับสง่าราศีไปเนิ่นนานแล้ว ทว่าท่ามกลางพวกเจ้า เรื่องนี้กลับมีอาจบรรลุถึงได้ ท่ามกลางพวกเจ้านั้น มีเพียงความเพิกเฉยอย่างโหดร้าย มีเพียงท่าที่ยกไหล่อย่างไม่นำพาของพวกเจ้าและข้ออ้างมากมายของพวกเจ้า พวกเจ้าช่างไร้ความรู้สึกเกินไปและไร้ค่าอย่างยิ่งที่สุด!

พวกเจ้าควรอุทิศตนทั้งสิ้นแก่งานของเรา พวกเจ้าควรทำงานที่ให้ประโยชน์ต่อเรา เราเต็มใจอธิบายทุกอย่างที่พวกเจ้าไม่เข้าใจเพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถได้รับทั้งหมดทุกสิ่งที่ยังขาดพร่องอยู่จากเรา ได้ แม้ว่าความบกพร่องของพวกเจ้านั้นมากล้นเกินคณานับ เรายังเต็มใจที่จะทำงานที่ควรทำกับพวกเจ้าต่อไป และมอบความปรานีสุดท้ายของเราเพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้รับผลประโยชน์จากเรา และได้รับเกียรติยศที่ขาดหายไปในตัวพวกเจ้า และเป็นสิ่งที่โลกไม่เคยได้เห็น เราได้ทำงานมาหลายปีถึงกระนั้นก็ไม่มียุคคนใดรู้จักเราเลย เราปรารถนาจะบอกสิ่งลึกลับหลายอย่างแก่พวกเจ้าซึ่งเราไม่เคยบอกใครอื่นมาก่อนเลย

ท่ามกลางมนุษย์นั้น เราเคยเป็นวิญญาณที่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นได้ วิญญาณที่พวกเขาไม่อาจเกี่ยวข้องกับได้เลย ด้วยเพราะงานสามช่วงระยะบนแผ่นดินโลกนี้ (การสร้างโลก การไถ่และการทำลายล้าง) เราจึงปรากฏท่ามกลางพวกเขาในเวลาต่างๆ กัน (อย่างไม่เปิดเผย) เพื่อทำงานของเราท่ามกลางพวกเขา ครั้งแรกที่เราได้มาอยู่ท่ามกลางมนุษย์คือในระหว่างยุคแห่งการไถ่แน่นอนว่า เราเข้ามาในครอบครัวชาวฮีบรูครอบครัวหนึ่ง ดังนั้น

คนพวกแรกที่ได้เห็นพระเจ้าเสด็จมาในแผ่นดินโลกก็คือพวกยิว

เหตุผลที่เราได้ทำงานนี้ด้วยตัวเองก็เพราะว่าเราต้องประสงค์ที่จะใช้เนื้อหนังที่มาจุติของเราเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในงานแห่งการไถ่ของเรา ดังนั้น คนพวกแรกที่จะได้เห็นเราจึงเป็นพวกยิวในยุคพระคุณ

นั่นเป็นครั้งแรกที่เราได้ทำงานในเนื้อหนัง ในยุคแห่งอาณาจักรนั้น

งานของเราคือการพิชิตและการทำให้มีความเพียบพร้อม

ดังนั้นเราจึงทำงานการเป็นผู้เลี้ยงของเราในเนื้อหนังอีกครั้ง นี่เป็นครั้งที่สองของเราในการทำงานในเนื้อหนัง ในสองช่วงระยะสุดท้ายของงาน

สิ่งที่ผู้คนเกี่ยวข้องกับไม่ใช่พระวิญญาณที่มองไม่เห็นหรือจับต้องไม่ได้อีกต่อไป

แต่เป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นพระวิญญาณที่ได้เป็นจริงขึ้นมาในเนื้อหนัง ดังนั้นในสายตาของมนุษย์

เราจึงกลายเป็นมนุษย์อีกครั้งโดยปราศจากรูปร่างหน้าตาและความรู้สึกเช่นพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

พระเจ้าที่ผู้คนมองเห็นไม่เพียงแต่เป็นเพศชายเท่านั้น แต่เป็นเพศหญิงด้วยเช่นกัน

ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าทึ่งและเป็นปริศนาที่สุด ครั้งแล้วครั้งเล่าที่งานพิเศษสุดของเราได้พังทลายการเชื่อเก่าๆ

ที่ยึดถือกันมานับนานหลายต่อหลายปีลงไป ผู้คนพากันตกตะลึง! พระเจ้าไม่ได้เป็นแค่พระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณ พระวิญญาณที่ทรงทิวาานุภาพขึ้นเป็นเจ็ดเท่า หรือพระวิญญาณผู้ทรงครอบคลุมทั้งหมด

แต่เป็นมนุษย์ผู้หนึ่งเช่นกัน—มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง มนุษย์ธรรมดาที่ไม่เหมือนใคร

พระองค์ไม่เพียงเป็นเพศชาย แต่เป็นเพศหญิงด้วยเช่นกัน

สองพระองค์เหมือนกันตรงที่ทั้งสองพระองค์ทรงกำเนิดมาเป็นมนุษย์

และต่างกันตรงที่หนึ่งนั้นทรงปฏิบัติโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และอีกหนึ่งนั้นทรงถือกำเนิดมาเป็นมนุษย์

แต่กระนั้นก็ก่อเกิดมาจากพระวิญญาณโดยตรง

สองพระองค์เหมือนกันตรงที่ทั้งสองทรงจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเพื่อดำเนินพระราชกิจของพระเจ้าพระบิดา

และต่างกันตรงที่หนึ่งนั้นทรงปฏิบัติพระราชกิจการไถ่ ขณะที่อีกหนึ่งนั้นทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

ทั้งสองพระองค์ต่างเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระบิดา ทว่าหนึ่งนั้นเป็นผู้ไถ่

ซึ่งเปี่ยมด้วยความรักมั่นคงและความปรานี

ส่วนอีกหนึ่งนั้นคือพระเจ้าแห่งความชอบธรรมซึ่งเปี่ยมด้วยความโกรธเคืองและการพิพากษา

หนึ่งนั้นคือจอมทัพผู้ทรงเปิดตัวพระราชกิจแห่งการไถ่

ขณะที่อีกหนึ่งนั้นคือพระเจ้าผู้ชอบธรรมซึ่งทำให้พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสำเร็จลุล่วง หนึ่งนั้นคือปฐมกาล

อีกหนึ่งนั้นคือบัพทวาร หนึ่งนั้นเป็นเนื้อหนังที่ไร้บาป

ขณะที่อีกหนึ่งนั้นคือเนื้อหนังซึ่งเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่ สืบสานพระราชกิจนั้นต่อไปและไม่เคยมีบาป

ทั้งสองพระองค์เป็นพระวิญญาณเดียวกัน แต่สถิตในมนุษย์ที่แตกต่างกันและทรงถือกำเนิดในสถานที่ต่างกัน

และอยู่ต่างช่วงเวลากันหลายพันปี อย่างไรก็ตาม พระราชกิจทั้งมวลของทั้งสองพระองค์ต่างเสริมกันและกัน ไม่เคยขัดแย้งกัน และสามารถพูดถึงได้ในคราวเดียวกัน ทั้งสองพระองค์ล้วนเป็นคน แต่คนหนึ่งเป็นเด็กชาย อีกคนเป็นทารกเพศหญิง ในช่วงหลายปีดังกล่าว

สิ่งที่ผู้คนได้เห็นนั้นไม่ใช่เพียงพระวิญญูณและไม่ใช่เพียงมนุษย์เพศชายผู้หนึ่ง

แต่ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ตรงกับมโนคติที่หลงผิดใดๆ ของมนุษย์อีกด้วย เมื่อเป็นดังนั้น

มนุษย์จึงไม่มีวันหึ่งถึงเราได้อย่างครบถ้วน พวกเขาเฝ้าแต่เชื่อกြ်และไม่เชื่อกြ်ในตัวเรา—

เป็นทำนองว่าเรามีอยู่จริง แต่ก็เ็นภาพมายาในฝันเช่นกัน—นั่นคือเหตุผลว่าเหตุใด กระทั่งทุกวันนี้

ผู้คนยังคงไม่รู้ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น

พวกเขาสามารถสรุปความเป็นเราได้ด้วยประโยคเรียบง่ายประโยคเดียวจริงๆ หรือไม่? พวกเขาเจ้าล้าพูดจริงๆ

หรือว่า “พระเยซูไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระเจ้า และพระเจ้าไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระเยซู”?

พวกเขาเจ้าล้าพอที่จะพูดได้จริงๆ หรือว่า “พระเจ้าไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระวิญญูณ

และพระวิญญูณไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระเจ้า”? พวกเขาพูดได้ง่ายๆ เลยหรือว่า

“พระเจ้าเป็นแก่นมนุษย์ที่สวมสภาพเนื้อหนัง”? พวกเขาเจ้าล้าที่จะยืนยันกรานจริงๆ หรือว่า

“พระฉายาของพระเยซูคือพระฉายาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”?

พวกเขาสามารถใช้กรรมไวยาหารของตัวเองมาอธิบายพระฉายาและพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วนจริงๆ หรือ? พวกเขาเจ้าล้าจริงๆ หรือที่จะพูดว่า

“พระเจ้าทรงสร้างเฉพาะผู้ชายเท่านั้นตามลักษณะพระฉายาของพระองค์ ไม่ทรงสร้างผู้หญิง”?

หากเจ้าล้าเช่นนั้น ก็คงจะไม่มีเพศหญิงอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนที่เราคัดสรรแล้ว

ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ผู้หญิงจะเป็นหนึ่งในจำพวกของมนุษยชาติ บัดนี้ เจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือไม่

ในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น? พระเจ้าทรงเป็นมนุษย์ใช่หรือไม่? พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญูณใช่หรือไม่?

พระเจ้าทรงเป็นผู้ชายจริงๆ หรือ? เฉพาะพระเยซูเท่านั้นหรือที่สามารถทำใ้งานที่เราจะต้องทำนั้นเสร็จสิ้น?

หากพวกเขาเลือกเพียงหนึ่งข้อจากข้างต้นเพื่อสรุปแก่นแท้ของเรา

พวกเขาก็เป็นผู้เชื่อผู้จงรักภักดีคนหนึ่งซึ่งไม่รู้เท่าทันเสียเหลือเกิน

หากว่าเราได้ทำงานในฐานะผู้มาจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนังไปครั้งหนึ่ง

และแค่ครั้งเดียวเท่านั้นพวกเขาจะจำกัดขอบเขตเราไหม?

เจ้าสามารถเข้าใจเราอย่างถ้วนทั่วได้โดยการมองเพียงแวบเดียวจริงๆ หรือ?

พวกเขาสามารถสรุปความเป็นเราได้อย่างสมบูรณ์จากสิ่งที่พวกเขาได้รับการเปิดเผยในระหว่างช่วงชีวิตที่ผ่านมาจริงๆ หรือไม่? หากเราทำงานแบบเดียวกันในทั้งสองครั้งของการจุติเป็นมนุษย์ของเรา

พวกเจ้าจะล่วงรู้เกี่ยวกับเราได้อย่างไร? พวกเจ้าจะทิ้งให้เราถูกตอกตรึงกางเขนไปตลอดกาลอย่างนั้นหรือ? พระเจ้าอาจทรงเรียบง่ายอย่างที่พวกเจ้ากล่าวอ้างอย่างนั้นหรือ?

แม้ว่าความเชื่อของพวกเจ้าจะจริงใจอย่างมาก

แต่ก็ไม่มีใครเลยในพวกเจ้าที่สามารถบอกถึงตัวตนของเราได้ทั้งหมด

ไม่มีใครเลยที่สามารถให้คำพยานที่ครบถ้วนต่อข้อเท็จจริงทั้งหมดที่พวกเจ้าเห็น จงตรองดูเถิด ทุกวันนี้ พวกเจ้าส่วนใหญ่ต่างละเลยหน้าที่ของตนเอง แต่กลับไล่ตามเสาะหาเนื้อหนัง ปรงปรองเนื้อหนัง และชื่นชมกับเนื้อหนังอย่างตะกุ่มตะกาม พวกเจ้าถือครองความจริงเพียงเล็กน้อย แล้วเช่นนั้น พวกเจ้าจะสามารถเป็นคำพยานต่อทั้งหมดที่พวกเจ้าได้เห็นมาได้อย่างไรกัน? พวกเจ้ามั่นใจจริงๆ หรือว่าสามารถเป็นพยานของเราได้?

หากวันหนึ่งมาถึงเมื่อเจ้ารู้ความสามารถที่จะเป็นพยานต่อทุกสิ่งที่เจ้าเห็นในวันนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสูญเสียการทำหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

และการดำรงอยู่ของเจ้าก็จะปราศจากความหมายใดๆ เลย เจ้าก็จะไม่ควรค่าแก่การเป็นมนุษย์

กระทั่งอาจกล่าวได้ว่าเจ้าจะไม่ได้เป็นมนุษย์เลยด้วยซ้ำ! เราได้ทำงานกับพวกเจ้ามาอย่างมากมายเหลือคณา

แต่เพราะว่าขณะนี้เจ้าไม่ได้กำลังเรียนรู้อะไรเลย ไม่ตระหนักรู้อะไรเลย และลงแรงของเจ้าไปอย่างไร้ผล

เมื่อถึงเวลาที่เราจะขยายงานของเรา เจ้าก็จะได้แต่จ้องมองอย่างว่างเปล่า

พูดไม่ออกและไร้ประโยชน์อย่างยิ่งที่สุด นั่นจะไม่ทำให้เจ้าเป็นคนบาปคนหนึ่งตลอดเวลาหรือ?

เมื่อเวลานั้นมาถึง เจ้าจะรู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้งหรือ? เจ้าจะไม่จ้องลงสู่ความหุดหู่หรือ?

งานทั้งหมดของเราในวันนี้ไม่ได้ทำไปด้วยความรีบร้อนและความเบื่อหน่าย

แต่เพื่อวางรากฐานสำหรับงานในอนาคตของเรา หาใช่ว่าเรามุ่งถึงทางตัน เลยจำเป็นต้องคิดหาสิ่งใหม่

เจ้าควรเข้าใจงานที่เราทำ ไม่ใช่อะไรที่ทำได้โดยเด็กคนหนึ่งที่กำลังเล่นอยู่บนถนน

แต่เป็นงานที่กระทำในฐานะตัวแทนของพระบิดาของเรา

พวกเจ้าควรรู้ว่าเราไม่ได้กำลังทำงานทั้งหมดนี้เพียงลำพัง ทว่าเราเป็นตัวแทนของพระบิดาของเราต่างหาก

ขณะเดียวกัน บทบาทของพวกเจ้าก็คือ เครื่องครัดต่อการติดตาม การเชื่อฟัง การเปลี่ยนแปลงและการเป็นพยาน

สิ่งที่พวกเจ้าพึงเข้าใจคือเรื่องที่ว่าเหตุใดพวกเจ้าจึงควรเชื่อในเรา

นี่เป็นคำถามสำคัญที่สุดที่พวกเจ้าแต่ละคนจะต้องเข้าใจ เพื่อเห็นแก่พระสิริของพระองค์

พระบิดาของเราจึงได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าที่จะมอบพวกเจ้าทั้งหมดให้กับเรานับแต่ชั่วขณะที่พระองค์ได้ทรงสร้าง

โลกแล้ว เพื่อประโยชน์ต่องานของเรา และเพื่อพระสิริของพระองค์ พระองค์จึงได้ลิขิตพวกเจ้าไว้แล้วล่วงหน้า

เป็นเพราะพระบิดาของเรานั้นเอง พวกเจ้าจึงเชื่อในเรา

เป็นเพราะการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระบิดาของเราพวกเจ้าจึงติดตามเรา

เรื่องนี้ไม่ได้เกิดจากการเลือกของตัวพวกเจ้าเองเลยแม้แต่น้อย ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ พวกเจ้าจะต้องเข้าใจด้วยว่าพวกเจ้าเป็นพวกที่พระบิดาของเราประทานให้เราเพื่อพระประสงค์แห่งการเป็นพยานต่อเรา เนื่องจากพระองค์ทรงมอบพวกเจ้าแก่เรา พวกเจ้าจึงควรจะปฏิบัติตามหนทางต่างๆ ที่เรามอบแก่พวกเจ้าด้วย รวมถึงวิธีต่างๆ และขณะที่เราสอนพวกเจ้าเช่นกัน

เพราะเป็นหน้าที่ของพวกเจ้าที่จะทำตามหนทางของเรา นี่คือจุดประสงค์ดั้งเดิมของความเชื่อของพวกเจ้าในเรา เพราะฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่พวกเจ้าดังนี้

พวกเจ้าเป็นเพียงผู้คนที่พระบิดาของเราประทานแก่เราเพื่อให้ปฏิบัติตามหนทางของเรา อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าเพียงเชื่อในเราเท่านั้น พวกเจ้าไม่ได้เป็นของเรา เพราะพวกเจ้าหาใช่ครอบครัวคนอิสราเอลไม่ และแทนที่จะเป็นเช่นนั้น กลับเป็นพวกของงูคิกดาบรพพ์ ทั้งหมดที่เรากำลังขอให้พวกเจ้าทำคือ เป็นพยานต่อเรา แต่ในวันนี้พวกเจ้าต้องเดินในหนทางทั้งหลายของเรา ทั้งหมดนี้ก็เพื่อประโยชน์ต่อคำพยานในอนาคตทั้งสิ้น

หากพวกเจ้าปฏิบัติเฉพาะหน้าที่ในฐานะคนที่รับฟังหนทางของเราเท่านั้น พวกเจ้าก็จะปราศจากคุณค่า และนัยสำคัญของการที่พระบิดาของเราประทานพวกเจ้าแก่เราก็จะสูญไป สิ่งที่เราจะยื่นกรานบอกกับเจ้าก็คือ พวกเจ้าควรเดินในหนทางทั้งหลายของเรา

การเป็นมนุษย์ที่แท้จริงหมายถึงอะไร

เป็นหน้าที่ของเราที่จะจัดการมนุษย์มาตลอด ยิ่งไปกว่านั้น

การพิชิตชัยมนุษย์คือสิ่งที่เราได้กำหนดไว้เมื่อเราได้สร้างโลก

ผู้คนอาจไม่รู้ว่าเราจะพิชิตมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์ในยุคสุดท้าย

หรือไม่รู้ว่าการพิชิตชัยบรรดาผู้ที่เป็นกบฏท่ามกลางมวลมนุษย์นั้นเป็นหลักฐานของการเอาชนะชาตानของเรา แต่เมื่อศัตรูของเราได้เข้าร่วมสู้รบกับเรา

เราก็ได้บอกมันแล้วว่าเราจะพิชิตพวกที่ชาตानได้จับเป็นเชลยและได้ทำให้เป็นลูกหลานของมัน

ให้เป็นผู้รับใช้ที่จงรักภักดีซึ่งได้เฝ้าบ้านของมัน ความหมายดั้งเดิมของการพิชิตคือการทำให้พ่ายแพ้

การทำให้ได้รับความอับยศอดสู ในภาษาของคานิสราเอล มันหมายถึงการทำให้พ่ายแพ้ การทำลาย

และการทำให้ไม่สามารถต้านทานเราต่อไปอย่างที่สุด แต่ในวันนี้ เมื่อถูกนำมาใช้ท่ามกลางเจ้า

ความหมายของมันคือการพิชิต

พวกเจ้าควรรู้ว่าเจตนารมณ์ของเราตลอดมานั้นคือการทำลายและทำให้มารร้ายแห่งมนุษยชาติพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง เพื่อที่มันจะไม่สามารถกบฏต่อเราได้อีกต่อไป

และยังไม่ต้องพูดถึงว่ามีมหายาใจที่จะขัดจังหวะหรือรบกวนงานของเรา ด้วยเหตุนี้ ในแง่ของมนุษย์

ถ้อยคำนี้จึงได้มีความหมายว่าการพิชิตชัย ไม่ว่าความหมายโดยนัยต่างๆ ของคำศัพท์คำนี้จะเป็นอย่างไร

งานของเราก็คือการทำให้มวลมนุษย์พ่ายแพ้

เพราะในขณะที่มันเป็นจริงที่มวลมนุษย์นั้นเป็นสิ่งเพิ่มเติมต่อการบริหารจัดการของเรา

หากจะพูดให้แม่นยำยิ่งขึ้นก็คือ มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากศัตรูของเรา

มวลมนุษย์คือมารร้ายซึ่งต่อต้านและไม่เชื่อฟังเรา

มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากลูกหลานของมารร้ายที่ถูกเราสาปแช่ง

มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ซึ่งได้ทรยศเรา

มวลมนุษย์ไม่ใช่อะไรอื่นเลยนอกจากมรดกตกทอดของมารผู้ที่ถูกเราผลักไสนานมาแล้ว

ได้เป็นศัตรูที่ไม่สามารถปรองดองกันได้ของเรานับแต่นั้นมา

เพราะท้องฟ้าเหนือมวลมนุษย์ทั้งมวลนั้นขุ่นมัวและมีมืด ปราศจากร่องรอยของความชัดเจนแม้แต่เพียงเล็กน้อย

และโลกมนุษย์ก็ถลำเข้าสู่ความมืดมิด

จนผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้นไม่สามารถเห็นแม้กระทั่งมือของเขาที่ยืดจนสุดต่อหน้าของเขาหรือเห็นดวงอา

ทิตย์เมื่อเขาผงกหัวขึ้น ถนนใต้ฝ่าเท้าของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยโคลนและมีหลุมอยู่ทุกที่ คดเคี้ยวไปมา

ทั้งแผ่นดินเคลื่อนไปด้วยซากศพ มุมมืดทั้งหลายเต็มไปด้วยซากคนตาย

และในมุมที่เยือกเย็นและอยู่ใต้เงาทั้งหลาย ปีศาจหลายฝูงได้เข้าไปอยู่อาศัยแล้ว

และทุกแห่งในโลกของพวกมนุษย์บรรดาปีศาจมาแล้วก็ไปเป็นโจง

ลูกหลานของเหล่าสัตว์เดียรัจฉานทุกรูปแบบ ซึ่งปกคลุมไปด้วยความโศกโรค คึดพันอยู่ในการสู้รบที่ดุเดือด ซึ่งเสียงของมันก่อให้เกิดความหวาดกลัวต่อหัวใจ ในช่วงเวลาเช่นนั้น ในโลกเช่นนั้น

“สวรรค์ของโลกมนุษย์” เช่นนั้น คนเราไปที่ไหนเพื่อค้นหาความสุขทั้งหลายของชีวิต?

คนเราสามารถไปที่ไหนได้เพื่อค้นหาบ้านปลายของชีวิตของเขา? มวลมนุษย์

ซึ่งนานมาแล้วได้ถูกเหยียบย่ำภายใต้ฝ่าเท้าของซาตาน ตั้งแต่แรกได้เป็นผู้แสดงที่สวมใส่สัญลักษณ์ของซาตาน—

ยิ่งไปกว่านั้น มวลมนุษย์คือร่างทรงของซาตาน

และทำหน้าที่เป็นหลักฐานซึ่งเป็นพยานให้แก่ซาตานอย่างกึกก้องและชัดเจน เผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นนั้น

กลุ่มคนชั้นต่ำเสื่อมโทรมเช่นนั้น เชื้อสายเช่นนั้นของตระกูลมนุษย์ที่เสื่อมทรามนี้

สามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้อย่างไร? สง่าราศีของเรามาจากที่ใดเล่า?

คนเราสามารถเริ่มพูดถึงคำพยานของเราได้ที่ใดเล่า?

เพราะศัตรูซึ่งต่อต้านเราหลังจากได้ทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามแล้ว ได้ครอบครองมวลมนุษย์แล้ว—

มวลมนุษย์ซึ่งเราได้สร้างขึ้นนานมาแล้วและซึ่งถูกเติมด้วยสง่าราศีของเราและการใช้ชีวิตของเรา—

และได้ทำให้พวกเขาแปดเปื้อน มันได้ฉกฉวยสง่าราศีของเราไป

และทั้งหมดที่มันได้รดใส่มนุษย์ก็คือพิษที่เจือปนอย่างมากมายด้วยความน่าเกลียดของซาตาน

และน้ำผลไม้จากผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว ในปฐมกาล เราได้สร้างมวลมนุษย์ นั่นคือ

เราได้สร้างบรรพบุรุษของมวลมนุษย์ คืออาดัม เขาได้รับมอบทั้งรูปสัณฐานและรูปลักษณ์ ปรี้มด้วยริ้วแรง

ปรี้มด้วยพลังชีวิต และยิ่งไปกว่านั้น ได้อยู่ด้วยกันกับสง่าราศีของเรา

นั่นเป็นวันอันรุ่งโรจน์เมื่อเราได้สร้างมนุษย์ หลังจากนั้น เอวาก็ได้ถูกสร้างขึ้นจากร่างกายของอาดัม

และเธอก็เป็นบรรพบุรุษของมนุษย์เช่นกัน

และดังนั้นผู้คนที่เราได้สร้างขึ้นจึงถูกเติมด้วยลมหายใจของเราและปรี้มด้วยสง่าราศีของเรา แต่เดิมนั้น

อาดัมถือกำเนิดมาจากมือของเราและเป็นตัวแทนของฉายาของเรา ด้วยเหตุนี้ ความหมายดั้งเดิมของ “อาดัม”

ก็คือสิ่งมีชีวิตสิ่งหนึ่งที่เราสร้าง ชุ่มฉ่ำไปด้วยพลังชีวิตของเรา ชุ่มฉ่ำไปด้วยสง่าราศีของเรา

มีรูปสัณฐานและภาพลักษณ์ มีวิญญาณและลมหายใจ เขาเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างขึ้นเพียงสิ่งเดียว

ซึ่งมีชีวิตวิญญาณ ที่มีความสามารถในการเป็นตัวแทนเรา ในการแบกรับฉายาของเรา และได้รับลมหายใจของเรา

ในปฐมกาล เอวาเป็นมนุษย์คนที่สองที่ได้รับมอบลมหายใจผู้ซึ่งเราได้กำหนดการสร้างไว้

ดังนั้นความหมายดั้งเดิมของ “เอวา” ก็คือสิ่งมีชีวิตทรงสร้างผู้ที่จะดำเนินสง่าราศีของเราต่อไป

ถูกเติมด้วยพลังชีวิตของเราและยิ่งไปกว่านั้นคือได้รับมอบสง่าราศีของเรา เอวามาจากอาดัม

ดังนั้นเธอจึงมีฉายาของเราด้วยเช่นกัน เพราะเธอเป็นมนุษย์คนที่สองที่ถูกสร้างขึ้นในฉายาของเรา

ความหมายดั้งเดิมของ “เอวา” ก็คือมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ มีจิตวิญญาณ เนื้อหนัง และกระดูก คำพยานที่สองของเรา รวมทั้งฉายาที่สองของเราท่ามกลางมวลมนุษย์ พวกเขาถือบรรพบุรุษของมวลมนุษย์ เป็นสมบัติอันบริสุทธิ์และล้ำค่าของมนุษย์ และสิ่งมีชีวิตที่ได้รับมอบจิตวิญญาณตั้งแต่แรก อย่างไรก็ตาม ไรก็ดี มารร้ายได้เหยียบย่ำและได้จับลูกหลานของบรรพบุรุษของมวลมนุษย์เป็นเชลย

ผลัดโลกมนุษย์จมดิ่งสู่ความมืดมิด

และทำให้มันเป็นไปได้เพื่อที่ลูกหลานจะไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของเราอีกต่อไป

ที่น่าสะอิดสะเอียนมากยิ่งขึ้นก็คือว่า แม้ในขณะที่มารร้ายทำให้ผู้คนเสื่อมทรามและเหยียบย่ำพวกเขา มันกำลังกระชากสง่าราศีของเรา คำพยานของเรา พลังชีวิตที่เราได้มอบให้พวกเขา

ลมหายใจและชีวิตที่เราได้เป่าเข้าไปในพวกเขา สง่าราศีทั้งหมดของเราในโลกมนุษย์ และโลหิตของหัวใจทั้งหมดที่เราได้ใช้กับมวลมนุษย์อย่างโหดร้าย มนุษยชาติไม่ได้อยู่ในความสว่างอีกต่อไป

ผู้คนได้สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้มอบให้พวกเขา และพวกเขาได้ละทิ้งสง่าราศีที่เราได้ให้ไว้

พวกเขาสามารถรับรู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างทั้งมวลได้อย่างไร?

พวกเขาสามารถเชื่อต่อไปในการดำรงอยู่ของเราในสวรรค์ได้อย่างไร? พวกเขาสามารถค้นพบการสำแดงต่างๆ ของสง่าราศีของเราบนแผ่นดินโลกได้อย่างไร?

บรรดาหลานชายและหลานสาวเหล่านี้สามารถรับพระเจ้าซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขาเอง ได้เคารพยำเกรงในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้สร้างพวกเขาได้อย่างไร?

บรรดาหลานชายและหลานสาวที่น่าสงสารเหล่านี้ได้ “มอบ” สง่าราศี ฉายา และคำพยานซึ่งเราได้ให้แก่อาดัมและเอวา

รวมทั้งชีวิตซึ่งเราได้ให้แก่มวลมนุษย์และซึ่งพวกเขาพึงพาเพื่อที่จะดำรงอยู่ ไรก็ดี มารร้ายอย่างมีน้ำใจ และพวกเขาไม่ใส่ใจในการปรากฏของมารร้ายอย่างที่สุด และมอบสง่าราศีของเราทั้งหมดให้กับมัน

นี่ไม่ใช่แหล่งที่มาที่แท้จริงของชื่อ “คนชั้นต่ำ” หรือหรือ? มวลมนุษย์เช่นนั้น บรรดาปิศาจชั่วร้ายเช่นนั้น บรรดาซาทาคงได้เช่นนั้น บรรดาร่างจำแลงของซาตานเช่นนั้น

เหล่าศัตรูเช่นนั้นของเราจะสามารถครอบครองสง่าราศีของเราได้อย่างไร?

เราจะกลับเข้าครอบครองสง่าราศีของเรา กลับเข้าครอบครองคำพยานของเราซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์ และทุกอย่างที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของเราและซึ่งเราได้มอบให้มวลมนุษย์นานมาแล้ว—

เราจะพิชิตมวลมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์ ไรก็ดี

เจ้าควรรู้ว่าพวกมนุษย์ที่เราได้สร้างนั้นเป็นพวกคนบริสุทธิ์ซึ่งได้รับฉายาของเราและสง่าราศีของเรา

พวกเขาไม่ได้เป็นของซาตาน และพวกเขาไม่ได้ตกอยู่ภายใต้การเหยียบย่ำของมัน

แต่เป็นเพียงการสำแดงอย่างหนึ่งของเรา ซึ่งปราศจากร่องรอยของพิษของซาตานแม้แต่เพียงเล็กน้อย และดังนั้น

เราแจ้งต่อมนุษยชาติว่าเราต้องการเพียงสิ่งซึ่งถูกสร้างด้วยมือของเรา
บรรดาคนบริสุทธิที่เรารักและซึ่งไม่ได้เป็นของแก่นแท้ใดใด ยิ่งไปกว่านั้น
เราจะมีคณาพอใจในตัวพวกเขาและพิจารณาพวกเขาว่าเป็นสง่าราศีของเรา อย่างไรก็ดี
สิ่งที่เราต้องการไม่ใช่มวลมนุษย์ซึ่งได้ถูกชาดานทำให้เสื่อมทรามแล้ว ซึ่งเป็นของชาดานในวันนี้
และซึ่งไม่ใช่สรรพสิ่งดั้งเดิมที่เราสร้างอีกต่อไป
เพราะเราเจตนาที่จะกลับเข้าครอบครองสง่าราศีของเราซึ่งมีอยู่ในโลกมนุษย์
เราจะพิชิตบรรดาผู้รอดชีวิตท่ามกลางมวลมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์
เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ถึงสง่าราศีของเราในการทำให้ชาดานพ่ายแพ้
เราถือว่าคำพยานของเราเท่านั้นเป็นการดกผลึกของตัวเราเอง เป็นวัตถุแห่งความชื่นชมยินดีของเรา
นี่คือเจตจำนงของเรา

ต้องใช้เวลาหลายหมื่นปีของประวัติศาสตร์เพื่อให้มวลมนุษย์ไปถึงที่ที่ดำรงอยู่ในวันนี้
กระนั้นมวลมนุษย์ที่เราได้สร้างขึ้นในปฐมกาลก็ได้จมดิ่งสู่ความเสื่อมโทรมมานานตั้งแต่นั้น
สภาวะความเป็นมนุษย์ไม่ใช่สภาวะความเป็นมนุษย์ที่เราอยากได้อีกต่อไป และด้วยเหตุนี้ ในสายตาของเรา
ผู้คนไม่คู่ควรกับชื่อของมนุษยชาติอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับเป็นคนชั้นต่ำของมนุษยชาติซึ่งชาดานได้จับเป็นเชลย
เป็นซากศพเดินได้ที่น่าเบื่อซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของชาดาน และเป็นสิ่งที่ชาดานสวมใส่ให้กับตัวมัน
ผู้คนไม่มีความไว้วางใจในการดำรงอยู่ของเราอีกต่อไป อีกทั้งพวกเขาไม่ต้อนรับการมาของเรา
มวลมนุษย์เพียงแค่อบสนองต่อคำร้องขอต่างๆ ของเราอย่างไม่เต็มใจ
ยอมตามคำขอเหล่านั้นอย่างเป็นการชั่วคราว และไม่แบ่งปันความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้าต่างๆ
ของชีวิตกับเราอย่างจริงใจ เนื่องจากผู้คนเห็นว่าเรานั้นไม่อาจจะหยั่งรู้ได้
พวกเขาจึงมอบรอยยิ้มที่ไม่เต็มใจให้เรา ท่าทีของพวกเขาเป็นแบบที่พยายามเริ่มมีสัมพันธภาพกับผู้ที่มิอำนาจ
เพราะผู้คนไม่มีความรู้เรื่องงานของเรา และยิ่งไม่ต้องพูดถึงเจตจำนงของเรา ณ ปัจจุบัน เราจะสื่อสารกับพวกเขา
กล่าวคือ เมื่อวันนั้นมาถึง ความทุกข์ของใครก็ตามที่นั้สการเราจะแบกรับง่ายกว่าของพวกเขา อันที่จริงแล้ว
ระดับของความเชื่อในเราของเจ้าไม่เกินระดับของความเชื่อของโยบ—
แม้แต่ความเชื่อของพวกฟาริสีชาวยิวยังเหนือกว่าความเชื่อของพวกเข้า—และดังนั้น หากวันแห่งไฟลงมา
ความทุกข์ของพวกเข้าจะรุนแรงกว่าความทุกข์ของพวกฟาริสีเมื่อถูกพระเยซูทรงว่ากล่าว
รุนแรงกว่าความทุกข์ของผู้นำ 250 คนที่ได้ต่อต้าน โมเสส
และรุนแรงกว่าความทุกข์ของโสโดมภายใต้เปลวไฟที่แผดเผาของการทำลายล้างของมัน เมื่อโมเสสทบทวนก่อนหิน
และน้ำที่พระยาห์เวห์ประทานได้ผุดออกมา มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อคาวิคได้เล่นพิณตั้งเพื่อสรรเสริญเรา พระยาห์เวห์—ด้วยหัวใจที่ถูกเติมด้วยความชื่นบานยินดีของเขา—
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อโยบสูญเสียปศุสัตว์ของเขาซึ่งเติมภูเขาทั้งหลายและความมั่งคั่งมากมายเกินบรรยาย
และร่างกายของเขาได้กลายเป็นถูกปกคลุมไปด้วยฝีที่เจ็บปวด มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อเขาสามารถได้ยินเสียงของเรา พระยาห์เวห์ และเห็นสง่าราศีของเรา พระยาห์เวห์
มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา การที่เปโตรสามารถติดตามพระเยซูคริสต์ได้ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
การที่เขาสามารถถูกตอกตรึงกับกางเขนเพื่อเห็นแก่เราและมอบคำพยานอันรุ่งโรจน์ก็เป็นเพราะความเชื่อของเขา
เช่นกัน เมื่อโยห์นได้เห็นฉายาอันรุ่งโรจน์ของบุตรมนุษย์ มันเป็นเพราะความเชื่อของเขา

เมื่อเขาได้เห็นนิมิตแห่งยุคสุดท้าย มันเป็นเพราะความเชื่อของเขามากขึ้นไปอีก

สาเหตุที่ทำให้ไมชนต่างชาติทั้งหลายดังที่เรียกขานกันนั้นได้รับวิโรจน์ของเรา

และได้มารู้ว่าเราได้กลับมาในเนื้อหนังแล้วเพื่อทำงานของเราท่ามกลางมนุษย์

ก็เป็นเพราะความเชื่อของพวกเขาเช่นกัน

ทุกคนที่ถูกทำร้ายโดยถ้อยคำเท็จวาทะของเราและกระนั้นกลับได้รับการปลอบใจจากถ้อยคำเหล่านั้น

และได้รับการช่วยให้ออก—พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะความเชื่อของพวกเขาหรือ?

พวกที่เชื่อในเราแต่ที่ยังไม่ได้ทนทุกข์กับความยากลำบาก

พวกเขาไม่ได้ถูกปฏิเสธจากโลกด้วยเช่นกันหรือ? พวกที่ใช้ชีวิตนอกวงจรรอบของเรา

หลบหนีความทุกข์แห่งการทดสอบ พวกเขาทั้งหมดไม่ใช่กำลังล่องลอยผ่านโลกหรือ?

พวกเขาเป็นเหมือนกับใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วงที่ปลิวสะบัดตรงนั้นตรงนี้ โดยไม่มีที่ให้หยุดพัก

และยังไม่ต้องพูดถึงถ้อยคำปลอบประโลมของเรา

แม้ว่าการติสสอนและกระบวนการถูกลงโทษของเราจะไม่ติดตามพวกเขาไป

พวกเขาไม่ใช่บรรดาขอทานที่เร่ร่อนจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง

แต่รีดเตรบนท้องถนนนอกราชอาณาจักรแห่งสวรรค์หรือ? โลกคือที่หยุดพักของเจ้าจริงๆ หรือ?

โดยการหลีกเลี่ยงการติสสอนของเรา เจ้าสามารถบรรลุรอยยิ้มบางที่สุด ซึ่งแสดงความปลาบปลื้มจากโลกได้จริงๆ

หรือ? เจ้าสามารถใช้ความชื่นชมยินดีชั่วขณะเดียวของเจ้าเพื่อปกปิดความว่างเปล่าในหัวใจของเจ้า

ความว่างเปล่าซึ่งไม่สามารถปกปิดได้ ได้จริงๆ หรือ?

เจ้าอาจมีความสามารถหลอกทุกคนในครอบครัวของเจ้าได้ แต่เจ้าไม่มีวันสามารถหลอกเราได้

เพราะความเชื่อของเจ้านั้นมีน้อยเกินไป จนถึงทุกวันนี้ เจ้าจึงยังคงไร้พลังอำนาจที่จะค้นพบความปีติยินดีใดๆ

ที่ชีวิตมิให้ เราเร่งเร้าเจ้า กล่าวคือ

การใช้ครึ่งชีวิตของเจ้าอย่างจริงจังเพื่อเห็นแก่เราดีกว่าการใช้ทั้งชีวิตของเจ้าในเรื่องธรรมดาสามัญและงานที่ทำา

หยุ่งและไม่มีประโยชน์สำหรับเนื้อหนัง สู้ทนความทุกข์ทั้งมวลที่มนุษย์คนหนึ่งแทบจะไม่สามารถทนได้ การวางแผนความล้ำค่าของตัวเองมากมายยิ่งนักและหลบหนีจากการติสอนของเราเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ใดเล่า? การซ่อนตัวตัวเองจากการติสอนชั่วขณะของเราเพียงเพื่อเก็บเกี่ยวความน่าตะลึงตะลึงใจชั่ววันจันทร์ การติสอนชั่ววันจันทร์ เป็นไปเพื่อจุดประสงค์ใดเล่า? โดยข้อเท็จจริงแล้ว เราไม่บังคับผู้ใดต่อเจตจำนงของเรา หากใครบางคนเต็มใจที่จะนบนอบต่อแผนการของเราทั้งหมดอย่างแท้จริง

เราก็จะไม่ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างอ่อนค้อย แต่เราพึงประสงค์ให้ผู้คนที่เชื่อในเรา ดังเช่นที่โยบได้เชื่อในเรา พระยาห์เวห์ หากความเชื่อของพวกเขาเกินกว่าความเชื่อของโรมัส

เช่นนั้นแล้วความเชื่อของพวกเขาก็จะบรรลุค่าชมเชยจากเรา

ในความจงรักภักดีของพวกเขาเจ้าจะพบความสุขอันล้นพ้นของเรา และเจ้าจะพบสง่าราศีของเราในวันต่างๆ ของพวกเขาอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่เชื่อในโลกและเชื่อในมารได้ทำให้หัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง ดังเช่นมวตชนแห่งเมืองโสโดม

โดยมีเมล็ดทรายที่ลมหพัดพาในดวงตาของพวกเขาและเครื่องบูชาจากมารในปากของพวกเขา

ผู้ซึ่งจิตใจที่ยิ่งเหยิงนานมาแล้วได้ถูกรอบครองโดยมารร้ายซึ่งได้ช่วงชิงโลกไปแล้ว ความคิดต่างๆ ของพวกเขาเกือบจะตกเป็นเชลยของมารแห่งยุคโบราณทั้งหมดทั้งสิ้น และดังนั้น

ความเชื่อของมวลมนุษย์จึงได้ลอยไปกับสายลม และพวกเขาไร้ความสามารถแม้แต่ที่จะสังเกตเห็นงานของเรา ทั้งหมดที่พวกเขาสามารถทำได้คือพยายามอย่างเสาะแสวงที่จะปฏิบัติต่องานของเราอย่างพอเป็นพิธี หรือวิเคราะห้งานของเราอย่างลวกๆ เพราะพวกเขาได้ถูกรอบครองโดยพิษของซาตานนานมาแล้ว

เราจะพิชิตมวลมนุษย์เพราะผู้คนที่เราสร้าง และยิ่งไปกว่านั้น

ได้ชื่นชมวัตถุอันอุดมสมบูรณ์ทั้งหมดที่เป็นสรรพสิ่งทรงสร้างของเรา แต่ผู้คนยังได้ปฏิเสธเราเช่นกัน

เราหายไปจากหัวใจของพวกเขา และพวกเขามองเราว่าเป็นภาระบนการดำรงอยู่ของพวกเขา จนถึงจุดที่

เมื่อได้เห็นเราอย่างแท้จริงแล้ว พวกเขายังคงปฏิเสธเรา

และเค้นสมองของพวกเขาในการคิดหาทางที่เป็นไปได้ทุกทางที่จะทำให้เราพ่ายแพ้

ผู้คนไม่ยอมให้เราปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างจริงจังหรือทำการเรียกร้องที่เข้มงวดกับพวกเขา

อีกทั้งพวกเขาไม่อนุญาตให้เราพิพากษาหรือติสอนความไม่ชอบธรรมของพวกเขา

แทนที่จะพบว่าเรื่องนี้น่าสนใจ พวกเขากลับพบว่ามันน่ารำคาญ

และดังนั้นงานของเราก็คือการรับมวลมนุษย์ซึ่งกิน ดื่ม และสนุกสนานมากกับเรา แต่ไม่รู้จักเรา

และทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ เราจะปลดอาวุธมนุษยชาติ และจากนั้น เราจะกลับไปยังสถานที่พักอาศัยของเรา

โดยนำเหล่าทูตสวรรค์ของเรา โดยนำสง่าราศีของเราไปด้วย เพราะการกระทำต่างๆ ของผู้คนได้ทำให้หัวใจเราแตกสลายและทำให้งานของเราแตกเป็นชิ้นๆ มานานแล้ว

เราจึงเจตนาที่จะกลับเข้าครอบครองสง่าราศีซึ่งมารร้ายได้ฉวยเอาไปก่อนที่จะเราจะเดินจากไปอย่างมีความสุข
ยอมให้มวลมนุษย์ใช้ชีวิตของพวกเขาต่อไป “ดำเนินชีวิตและทำงานด้วยความสงบสุขและความพอใจ” ต่อไป
“ดำเนินการเพาะปลูกบนไร่นาของพวกเขาเอง” ต่อไป และเราจะไม่แทรกแซงชีวิตของพวกเขาอีกต่อไป
แต่บัดนี้เราตั้งใจอย่างเต็มที่ที่จะกลับเข้าครอบครองสง่าราศีจากมือของมารร้าย
นำสง่าราศีทั้งหมดทั้งมวลซึ่งเราได้ก่อกำขึ้นในตัวมนุษย์ ณ เวลาที่สร้างโลกกลับคืนมา
เราจะไม่มีวันมอบสง่าราศีของเราให้แก่เผ่าพันธุ์มนุษย์บนแผ่นดินโลกอีกเลย
เพราะผู้คนไม่ได้เพียงแค่มัวหลงใหลในการสงวนรักษาสง่าราศีของเราเท่านั้น
แต่พวกเขายังได้แลกเปลี่ยนให้เป็นรูปลักษณะของชาตานอีกด้วย ผู้คนไม่หวงแหนความล้ำค่าของการมาของเรา
อีกทั้งพวกเขาไม่ได้ยินยอมวันแห่งสง่าราศีของเรา พวกเขาไม่ยินดีที่จะได้รับการติสอนของเรา
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะเต็มใจคืนสง่าราศีของเรามาให้เรา อีกทั้งพวกเขาไม่เต็มใจที่จะละทิ้งพิษของมารร้าย
มนุษยชาติยังคงหลอกลวงเราด้วยวิธีเดิมๆ ต่อไป
ผู้คนยังคงมีรอยยิ้มที่สดใสและใบหน้าอันมีความสุขด้วยวิธีเดิมๆ
พวกเขาไม่ตระหนักถึงถึงความลึกซึ้งของความมืดมัวซึ่งจะเคลื่อนลงมาสู่มวลมนุษย์หลังจากที่สง่าราศีของเราจากพวกเขาไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเขาไม่ตระหนักถึงว่าเมื่อวันของเรามาที่มวลมนุษย์ทั้งปวง
มันจะยิ่งยากกับพวกเขามากกว่ากับผู้คนในยุคของโนอาห์
เพราะพวกเขาไม่รู้ว่อาสราเอลได้กลายเป็นมีดคมเพียงใดเมื่อสง่าราศีของเราได้จากไป
เพราะมนุษย์ล้มเมื่อถึงยามรุ่งอรุณว่าการผ่านคำคืนที่มีดสนิทไปให้นั้นยากเย็นเพียงใด
เมื่อดวงอาทิตย์กลับไปยังซอ่ตัวอีกครั้งและความมืดลงมาถึงมวลมนุษย์
เขาจะคร่ำครวญและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเขาในความมืดอีกครั้ง
พวกเขาลืมไปแล้วหรือว่ามันลำบากยากเย็นเพียงใดที่ชาวอิสราเอลได้สู้ทนวันแห่งความทุกข์เหล่านั้น
เมื่อสง่าราศีของเราได้ไปจากประเทศอิสราเอล? บัดนี้เป็นเวลาที่พวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของเรา
และยังเป็นเวลาที่พวกเขาจะได้แบ่งปันวันแห่งสง่าราศีของเราร่วมกันอีกด้วย
มนุษย์จะคร่ำครวญท่ามกลางความมืดเมื่อสง่าราศีของเราไปจากแผ่นดินที่โสมม
บัดนี้เป็นวันแห่งสง่าราศีเมื่อเราทำงานของเรา และเป็นวันที่เราละเว้นมวลมนุษย์จากความทุกข์
เพราะเราจะไม่แบ่งปันช่วงเวลาของความทรมานและความทุกข์ลำบากร่วมกับพวกเขา
เราต้องประสงค์เพียงพิชิตมวลมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์
และทำให้มารร้ายของมนุษยชาติพ่ายแพ้อย่างครบบริบูรณ์เท่านั้น

เจ้ารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับความเชื่อ?

ในมนุษย์มีเพียงถ้อยคำที่ไม่แน่นอนเกี่ยวกับความเชื่อ กระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่รู้ว่าคุณเชื่อประกอบขึ้นด้วยอะไร
นับประสาอะไรที่จะรู้ว่าเหตุใดเขาจึงมีความเชื่อ มนุษย์เข้าใจน้อยเกินไป และมนุษย์เองขาดพร่องมากเกินไป
ความเชื่อในเราของเขาเป็นแต่เพียงเรื่องไร้เหตุผลและไม่รู้เท่าทัน ถึงแม้เขาจะไม่รู้ว่าคุณเชื่อคืออะไร
อีกทั้งไม่รู้ว่าคุณเชื่อมีความเชื่อในเรา แต่เขายังคงเชื่อในเราอย่างหมกมุ่น
สิ่งที่เราขอจากมนุษย์ไม่ใช่เพียงให้เขาเรียกหาเราอย่างหมกมุ่นในหนทางนี้ หรือให้เชื่อในเราแบบจับจด
เพราะงานที่เราทำคือทำให้มนุษย์อาจจะมองเห็นเราได้ และรู้จักเรา
ไม่ใช่เพื่อให้มนุษย์ประทับใจและมองมาที่เราในความสว่างแบบใหม่ ครั้งหนึ่ง
เราได้สำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ทั้งหลายและได้ทำการอัศจรรย์ทั้งหลายมากมาย
และชาวพวกอิสราเอลในสมัยนั้นได้แสดงความเลื่อมใสอย่างมากต่อเราและเคารพความสามารถพิเศษของเราใน
การรักษาคนป่วยและไล่ปีศาจอย่างยิ่ง ในสมัยนั้น
พวกเขายึดว่าฤทธานุภาพแห่งการรักษาของเราเป็นความเก่งกาจ พิเศษเหนือธรรมดา—
และเนื่องจากกิจการมากมายของเรา พวกเขาเคารพเราทุกคน
และรู้สึกเลื่อมใสอย่างยิ่งต่อฤทธานุภาพทั้งปวงของเรา ด้วยเหตุนี้
ทุกคนที่ได้เห็นเราทำการอัศจรรย์ได้ติดตามเราอย่างใกล้ชิด
จนถึงขนาดที่มีคนหลายพันรายล้อมเราเพื่อดูเรารักษาคนป่วย
เราได้สำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายหลายประการ
ทว่าผู้คนเพียงมองว่าเราเป็นแพทย์ที่เก่งกาจเท่านั้น ดังนั้น
เราจึงได้พูดถ้อยคำแห่งการสอนมากมายแก่ผู้คนในสมัยนั้นด้วยเช่นกัน
ทว่าพวกเขาก็เพียงถือว่าเราเป็นครูที่เหนือกว่าศิษย์ของเขาเท่านั้น แม้แต่ปัจจุบัน
หลังจากที่พวกมนุษย์ได้เห็นบันทึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับงานของเรา
พวกเขาก็ยังคงแปลความหมายให้เป็นอย่างที่เราคือแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่รักษาคนป่วย และเป็นครูของคนที่ไม่รู้เท่าทัน
และพวกเขาได้นิยามเราว่าเป็นองค์พระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเมตตา
บรรดาผู้ที่แปลความหมายคัมภีร์อาจมีทักษะเหนือกว่าทักษะของเราในการรักษา
หรือแม้แต่อาจจะเป็นศิษย์ที่ตอนนี้เก่งเกินกว่าครูของพวกเขา ทว่าพวกมนุษย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังเช่นนั้น
ซึ่งมีผู้รู้จักชื่อของเขาไปทั่วโลก ก็พิจารณาเราอย่างต่ำต้อยว่าเป็นแค่แพทย์คนหนึ่งเท่านั้น
กิจการของเรามีมากกว่าจำนวนของเม็ดยาบนชายหาด
และปัญญาของเราเหนือกว่าบุตรชายทั้งหมดของซาโลมอน
กระนั้นผู้คนก็เพียงคิดว่าเราเป็นแพทย์ที่ไม่มีความสำคัญและเป็นครูที่ไม่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของมนุษย์เท่านั้น

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อที่เราอาจจะได้รักษาพวกเขาเท่านั้น

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อที่เราอาจจะได้ใช้อุทยานาภของเราขับวิญญาณสกปรกออกจากร่างของพวกเขาเท่านั้น

และผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงแล้วว่าพวกเขาอาจจะได้รับสันติสุขและความชื่นบานยินดีจากเรา

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อเรียกร้องทรัพย์สินสมบัติทางวัตถุจากเราให้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตนี้อย่างสันติสุขและเพื่อที่จะอยู่อย่างปลอดภัยคลายกังวลในโลกที่จะมาถึง ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์จากนรกและเพื่อได้รับพรจากสวรรค์

ผู้คนมากมายยังนึกเชื่อในเราเพียงเพื่อสิ่งชั่วใจชั่วคราวเท่านั้น

แต่ไม่ได้พยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งใดในโลกที่จะมาถึง

เมื่อเราได้ปล่อยความโกรธเคืองต่อมนุษย์ของเราออกมาและได้ยึดเอาความชื่นบานยินดีและสันติสุขที่พวกเขาเคย

มีไป มนุษย์ก็กลับกลางแกลงใจ เมื่อเราได้ให้ความทุกข์จากนรกแก่มนุษย์และได้เอาพรจากสวรรค์กลับคืน

ความละอายของมนุษย์ก็เปลี่ยนเป็นความโกรธ เมื่อมนุษย์ได้ขอให้เรารักษาเขา

แต่เราไม่ได้ให้ความสนใจและรู้สึกชิงชังต่อเขา

มนุษย์ได้ออกห่างจากเราเพื่อแสวงหาวิธีการของเขาและวิทยาคมอันชั่วร้ายแทน

เมื่อเราได้อาทุกอย่างที่มนุษย์เรียกร้องจากเรากลับไป ทุกคนก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย ด้วยเหตุนี้

เราจึงบอกว่ามนุษย์มีความเชื่อในเราเพราะเราให้พระคุณมากเกินไป และมีมากเกินไปที่จะได้รับ

พวกเขายึดเชื่อในเราเนื่องจากพระคุณของเราและได้ติดตามเราไม่ว่าเราจะไปที่ใด

คนที่ไม่รู้เท่าทันที่มีความรู้และประสบการณ์จำกัดเหล่านี้พยายามเพียงแค่ว่าได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เราสำแดงออกมาเท่านั้น

พวกเขาถือว่าเราเป็นหัวหน้าวงศ์ของพวกยิวผู้ที่สามารถทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่สุดได้ และดังนั้น

เมื่อเราได้ขับไล่ปีศาจออกจากพวกมนุษย์ นั่นทำให้เกิดการสนทนากันมากในหมู่พวกเขา นั่นคือ

พวกเขาได้พูดกันว่าเราคือเอลียาห์ เราคือโมเสส

ว่าเราคือผู้เผยพระวจนะคนเก่าแก่ที่สุดในบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งปวง

ว่าเราคือแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาแพทย์ทั้งปวง นอกเหนือจากที่ตัวเราเองพูดว่า เราคือชีวิต คือวิถี

คือความจริงแล้วนั้น ไม่มีใครสามารถรู้จักการเป็นอยู่ของเราหรือตัวตนของเราได้เลย

นอกเหนือจากที่ตัวเราเองพูดว่า ไฟสวรรค์คือสถานที่ซึ่งพระบิดาของเราดำรงพระชนม์แล้วนั้น

ไม่มีใครได้รู้เลยว่าเราก็คือบุตรของพระเจ้า และคือพระเจ้าพระองค์เองด้วย นอกเหนือจากที่ตัวเราเองพูดว่า

เราจะนำการไถ่มาให้แก่มวลมนุษย์ทั้งปวงและไถ่มวลมนุษย์แล้วนั้น

ไม่มีใครได้รู้เลยว่าเราก็คือพระผู้ไถ่ของมวลมนุษย์

และพวกมนุษย์ได้รู้จักเราว่าเป็นคนใจบุญและมีความเมตตาเท่านั้น

และนอกเหนือจากที่ตัวเราเองสามารถอธิบายสิ่งทั้งปวงที่มีเกี่ยวกับเราแล้วนั้น ไม่มีใครได้รู้จักเรา

และไม่มีใครได้เชื่อว่าเราคือบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ด้วยเหตุนี้คือความเชื่อของผู้คนในตัวเรา

และวิธีที่พวกเขาพยายามจะหลอกลวงเรา

พวกเขาจะสามารถเป็นพยานต่อเราได้อย่างไรในเมื่อพวกเขามีทรศนะเช่นนั้นกับเรา?

ผู้คนเชื่อในเรา แต่พวกเขาไม่สามารถเป็นพยานต่อเราได้

และพวกเขาไม่สามารถเป็นพยานให้เราก่อนที่จะทำตัวเราให้เป็นที่รู้จัก

ผู้คนมองเห็นแค่เพียงว่าเราเหนือกว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างและพวกคนศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง

และเห็นว่าการที่เราทำไม่สามารถทำได้โดยพวกมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ จากพวกยิวมาถึงผู้คนในปัจจุบัน

ทุกคนที่มองเห็นกิจการที่มีเกียรติของเราไม่ได้มีสิ่งใดนอกจากเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นต่อเรา

และไม่มีปากของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างใดสักสิ่งเดียวที่จะสามารถเป็นพยานแก่เราได้

เฉพาะพระบิดาของเราเท่านั้นที่ได้ทรงเป็นพยานให้แก่เรา

และได้ทรงสร้างวิถีให้เราท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง หากพระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น

ไม่ว่าเราจะได้ทำงานอย่างไร มนุษย์คงจะไม่มีวันได้รู้เลยว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

เพราะมนุษย์ผู้เพียงแค่ว่ารับเอาจากเราเท่านั้น และไม่ได้มีความเชื่อในเราอันเป็นผลจากงานของเรา

มนุษย์รู้จักเราเพียงเพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์และไม่มีส่วนใดเป็นคนบาปเลย

เพียงเพราะเราสามารถอธิบายความลึกลับทั้งหลายมากมายได้

เพียงเพราะเรามีความสามารถเหนือกว่าคนทั้งหลาย หรือเพราะมนุษย์ได้ผลประโยชน์มากมายจากเราเท่านั้น

แม้กระนั้น มีน้อยคนที่เชื่อว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง

นี่คือเหตุผลที่เราพูดว่ามนุษย์ไม่รู้เลยว่าเหตุใดเขาจึงมีความเชื่อในเรา

เขาไม่รู้จุดประสงค์หรือความสำคัญของการมีความเชื่อในเรา ความเป็นจริงของมนุษย์นั้นขาดพร่อง

ถึงขั้นที่เขาแทบจะไม่เหมาะกับการเป็นพยานให้เรา พวกเขามีความเชื่อแท้จริงน้อยเกินไป และได้รับน้อยเกินไป

ดังนั้น พวกเขามีคำพยานน้อยเกินไป ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขามีความเข้าใจน้อยเกินไปและยังขาดความพร่องมากเกินไป

จนถึงขั้นที่พวกเขามีแทบจะไม่เหมาะสมกับการเป็นพยานแก่กิจการของเรา

ปณิธานของพวกเขามีที่จริงมีความสำคัญ

แต่พวกเขามีใจหรือไม่ว่าพวกเขาก็จะสามารถเป็นพยานแก่น้ำใจของพระเจ้าได้สำเร็จ?

สิ่งที่พวกเขามีได้รับประสบการณ์และได้เห็นนั้นเหนือกว่าที่เหล่าวิสุทธิชนและเหล่าผู้เผยพระวจนะทั้งหลายจากทุกยุค

แต่พวกเจ้าสามารถให้คำพยานได้ดีกว่าถ้อยคำของเหล่าวิสุทธิชนและเหล่าผู้เผยพระวจนะในอดีตกาลเหล่านี้หรือไม่? สิ่งที่เรามอบให้แก่พวกเจ้านั้นเหนือกว่าโมเสสและบดบังดาวิด ดังนั้น ในทำนองเดียวกันนี้ เราขอให้คำพยานของพวกเจ้าเหนือกว่าโมเสส และให้ถ้อยคำของพวกเจ้ายิ่งใหญ่กว่าดาวิด

เราให้พวกเจ้าเป็นร้อยเท่า—ดังนั้น ในทำนองเดียวกันนี้ เราขอให้พวกเจ้าตอบแทนเราในแบบเดียวกัน

พวกเจ้าต้องรู้ว่าเราคือผู้ที่มอบชีวิตให้แก่มวลมนุษย์ และพวกเจ้าคือผู้ที่ได้รับชีวิตจากเรา

และต้องเป็นพยานให้เรา นี่คือน้ำที่ของพวกเจ้าที่เราได้ส่งลงมายังพวกเจ้า และที่พวกเจ้าควรจะต้องทำให้แก่เรา

เราได้มอบสง่าราศีของเราทั้งหมดให้แก่พวกเจ้า เราได้มอบชีวิตให้แก่พวกเจ้า ซึ่งประชากรที่ถูกเลือก นั่นคือ

พวกอิสราเอล ก็ไม่เคยได้รับมาก่อน ด้วยสิทธิ์ทั้งหลายนี้ พวกเจ้าควรจะต้องเป็นพยานต่อเรา

และอุทิศวัยเยาว์ของพวกเจ้าให้เราและสละชีวิตลง ไม่ว่าใครก็ตามที่เราได้มอบสง่าราศีของเราให้

จะต้องเป็นพยานให้เรา และมอบชีวิตของพวกเขามาให้เรา เราได้กำหนดเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว

เป็นโชควาสนาของพวกเจ้าที่เรามอบสง่าราศีของเราให้แก่พวกเจ้า

และน้ำที่ของพวกเจ้าคือเป็นพยานให้สง่าราศีของเรา หากพวกเจ้าเชื่อในเราเพียงเพื่อที่จะได้รับพระพร

เช่นนั้นแล้วงานของเราก็คงจะมีความสำคัญน้อยนิด และพวกเจ้าก็คงจะไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเจ้าให้ดูว่าง

พวกอิสราเอลได้เห็นเพียงความกรุณา ความรัก และความยิ่งใหญ่ของเราเท่านั้น

และพวกยิวได้เป็นพยานเฉพาะความอดทนและการไถ่ของเราเท่านั้น

พวกเขาได้เห็นงานแห่งวิญญาณของเราน้อยนิดยิ่งนัก

จนถึงจุดที่ว่าพวกเขามีความเข้าใจเพียงหนึ่งในหมื่นของสิ่งที่พวกเจ้าได้รู้และได้เห็น

สิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นนั้นมากเกินกว่าแม้กระทั่งหัวหน้าปูโรหิตในหมู่พวกเขา

ความจริงที่พวกเจ้าเข้าใจวันนี้เหนือกว่าของพวกเขា

สิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นวันนี้มากเกินกว่าสิ่งที่ได้พบเห็นกันในยุคธรรมบัญญัติ รวมทั้งในยุคพระคุณ

และสิ่งที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์นั้นเหนือกว่าแม้กระทั่งโมเสสและเอเลียห์

เนื่องจากสิ่งที่พวกอิสราเอลเข้าใจคือเฉพาะธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์เท่านั้น

และสิ่งที่พวกเขาได้เห็นคือเฉพาะภาพของพระปณิธานของพระยาห์เวห์เท่านั้น

สิ่งที่พวกยิวเข้าใจคือเฉพาะการไถ่ของพระเยซูเท่านั้น

สิ่งที่พวกเขาได้รับไว้คือเฉพาะพระคุณที่พระเยซูประทานให้เท่านั้น

และสิ่งที่พวกเขาได้เห็นคือเฉพาะพระฉายาของพระเยซูภายในวงศ์ของพวกเขานั้น

สิ่งที่พวกเจ้าเห็นในปัจจุบันคือพระสิริของพระยาห์เวห์ การไถ่ของพระเยซู และกิจการทั้งหมดของเราในวันนี้

ดังนั้น พวกเจ้าได้ยินว่าจะแห่งวิญญาณของเราด้วยหรือไม่ ได้ซึ่งคุณค่ากับปัญญาของเราหรือไม่

ได้มารู้จักการอัศจรรย์ของเราหรือไม่ และได้เรียนรู้อุปนิสัยของเราหรือไม่

เรายังได้บอกพวกเจ้าถึงแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของเราด้วยเช่นกัน
สิ่งที่พวกเจ้าได้เห็นไม่ใช่แค่พระเจ้าที่รักและเมตตาเท่านั้น แต่คือพระเจ้าผู้เพียบพร้อมด้วยความชอบธรรม
เจ้าได้เห็นงานอันอัศจรรย์ของเรา และได้รู้ว่าเราเปี่ยมด้วยบารมีและความโกรธเคือง ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเจ้ารู้ว่าครั้งหนึ่งเราได้โกรธเกรี้ยวอย่างรุนแรงต่อวงศ์ของอิสราเอล และรู้ว่าวันนี้
ความโกรธเคืองนั้นได้มาถึงพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าเข้าใจความลึกลับของเราในฟ้าสวรรค์มากกว่าอิสยาห์และยอห์น
พวกเจ้ารู้จักความน่ารักน่าชื่นชมและความควรค่าแก่การเคารพเทิดทูนของเรามากกว่าเหล่าวิสุทธิชนทั้งหมดใน
หลายยุคที่ผ่านมา สิ่งที่พวกเจ้าได้รับไว้ไม่ใช่เพียงแค่ความจริงของเรา วิถีของเรา และชีวิตของเราเท่านั้น
หากแต่เป็นนิมิตและการวิโรจน์ที่ยิ่งใหญ่กว่านิมิตและการวิโรจน์ของยอห์น
พวกเจ้าเข้าใจการอัศจรรย์มากกว่ามาก และยังได้มองดูโฉมหน้าแท้จริงของเราอีกด้วย
พวกเจ้าได้ยอมรับคำพิพากษาของเรามากกว่า และรู้อุปนิสัยอันชอบธรรมของเรามากกว่า และดังนั้น
แม้ว่าพวกเจ้าจะถือกำเนิดในยุคสุดท้าย ความเข้าใจของพวกเจ้าก็เป็นความเข้าใจของแต่ก่อนและของอดีต
และพวกเจ้ายังได้รับประสบการณ์กับสิ่งทั้งหลายในปัจจุบันนี้ด้วย
และนั่นเป็นการกระทำโดยเราเองด้วยตัวเราเองโดยเฉพาะทั้งหมด สิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าไม่ได้มากเกินไป
เพราะเราได้ให้พวกเจ้ามากเกินไป และพวกเจ้าได้เห็นมากมายหลายอย่างในเรา ด้วยเหตุนี้
เราขอให้เจ้าเป็นพยานให้เราต่อเหล่าวิสุทธิชนในหลายยุคที่ผ่านมา
และนี่คือความปรารถนาเพียงอย่างเดียวในหัวใจของเรา

พระบิดาของเราคือองค์แรกที่ทรงเป็นพยานให้เรา แต่เราปรารถนาที่จะได้รับเกียรติที่ยิ่งใหญ่กว่า
และเพื่อให้ถ้อยคำแห่งคำพยานมาจากปากของสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้น—เราจึงให้ทั้งหมดของเราแก่พวกเจ้า
ซึ่งพวกเจ้าจะได้ทำหน้าที่ของพวกเจ้าให้ลุล่วง ทำให้งานของเราท่ามกลางมนุษย์สิ้นสุดลง
พวกเจ้าควรต้องเข้าใจว่าเหตุใดพวกเจ้าจึงเชื่อในเรา
หากพวกเจ้าเพียงแต่ต้องการเป็นลูกมือฝึกหัดของเราหรือคนป่วยของเรา
หรือต้องการกลายเป็นเหล่าวิสุทธิชนของเราคนหนึ่งในสวรรค์ เช่นนั้นแล้ว
การที่พวกเจ้าติดตามเราจะไร้ความหมาย การติดตามเราในลักษณะเช่นนี้จะเป็นการเสียแรงเปล่าเท่านั้น
การมีความเชื่อในเราประเภทนี้จะเป็นการปล่อยวันเวลาของพวกเจ้าให้ผ่านไป
ใช้วัยเยาว์ของพวกเจ้าไปอย่างสิ้นเปลือง และในที่สุด พวกเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย
นั่นจะไม่ใช่การใช้แรงโดยเปล่าประโยชน์หรือ? เราได้ออกห่างจากท่ามกลางพวกยิวมานานแล้ว
และไม่ใช้แพทย์รักษาคนหรือยาสำหรับมนุษย์อีกต่อไป
เราไม่ใช่สัตว์บรรทุกของให้มนุษย์จับจีหรือเชือดขายตามใจชอบอีกต่อไป ตรงกันข้าม
เราได้มายังท่ามกลางมนุษย์เพื่อพิพากษาและติสอนมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์อาจจะได้รู้จักเรา

พวกเจ้าควรจะรู้ว่าครั้งหนึ่งเราเคยทำงานแห่งการไถ่ ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นพระเยซู
แต่เราไม่อาจคงอยู่เป็นพระเยซูตลอดไปได้
เช่นเดียวกับที่ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นพระยาห์เวห์แต่ต่อมาได้กลายเป็นพระเยซู เราคือพระเจ้าแห่งมนุษยชาติ
พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง แต่เราไม่อาจคงอยู่เป็นพระเยซูหรือพระยาห์เวห์ตลอดไปได้
เราคือสิ่งที่มนุษย์คิดว่าเป็นแพทย์ แต่ไม่สามารถพูดได้ว่าพระเจ้าเป็นเพียงแพทย์ของมวลมนุษยเท่านั้น ดังนั้น
หากเจ้ายังคงมีทัศนคติแบบเก่าในความเชื่อของเจ้าในเราแล้ว เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะไม่ได้บรรลุซึ่งสิ่งใดเลย
ไม่สำคัญว่าวันนี้พวกเจ้าจะสรรเสริญเราอย่างไร “พระเจ้าทรงรักมนุษย์ถึงเพียงนี้
พระองค์ทรงรักษาข้าพเจ้าและประทานพระพร สันติสุข และความชื่นบานยินดีให้แก่ข้าพเจ้า
พระเจ้าทรงดีต่อมนุษย์ถึงเพียงนี้ หากพวกเราแค่มีความเชื่อในพระองค์
เช่นนั้นแล้วพวกเราก็ไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องเงินและทรัพย์สินสมบัติ...”
เรายังไม่สามารถจัดจ้หวางงานเดิมของเราได้ หากพวกเจ้าเชื่อในเราวันนี้
พวกเจ้าจะได้รับสง่าราศีของเราและจะคู่ควรที่จะได้เป็นพยานให้เราเท่านั้น
และสิ่งอื่นใดทั้งหมดจะเป็นลำดับที่สอง พวกเจ้าต้องรู้เรื่องนี้ให้ชัดเจน

บัดนี้ เจ้ารู้อย่างแท้จริงแล้วหรือไม่ว่าเหตุใดเจ้าจึงเชื่อในเรา?
เจ้ารู้จักประสงค์และนัยสำคัญของงานของเราอย่างแท้จริงหรือไม่? เจ้ารู้หน้าที่ของเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?
เจ้ารู้คำพยานของเราอย่างแท้จริงหรือไม่? หากเจ้าเพียงเชื่อในเราเท่านั้น
ทว่ายังไม่มีความไว้วางใจของสง่าราศีหรือคำพยานของเราในตัวเจ้า เช่นนั้นแล้วเราได้ตัดทิ้งเจ้าไปนานแล้ว
สำหรับบรรดาผู้ที่รู้ทั้งหมดนั้น พวกเขาเป็นหนามขอกตาของเราเสียมากกว่า
และในนิเวศของเราพวกเขาไม่ใช่สิ่งใด ที่มากไปกว่าอุปสรรคบนวิถีของเรา
พวกเขาคือข้าวละมานที่จะถูกเผีร่อนออกไปจนหมดสิ้นในงานของเรา พวกเขาใช้การไม่ได้ พวกเขาไร้ค่า
และเราชิงชังพวกเขามานานแล้ว ความโกรธเคืองของเรามักจะบังเกิดกับทุกคนที่สูญเสียคำพยานไป
และไม่เรียวของเราไม่เคยไกลห่างจากพวกเขาเลย เราได้ส่งมอบพวกเขาให้กับมือของเหล่ามารร้ายมานานแล้ว
พวกเขาสูญเสียพรของเราไป เมื่อวันนั้นมาถึง
การติสอนของพวกเขาจะหนักหนาสาหัสกว่าการติสอนพวกผู้หญิงโง่เขลา วันนี้
เราทำเฉพาะงานที่เป็นหน้าที่ของเราที่ต้องทำเท่านั้น เราจะผูกข้าวสาลีทั้งหมดเป็นมัดๆ
รวมเข้าด้วยกันกับข้าวละมานเหล่านั้น นี่คือน้ำที่ของเรานี้
ข้าวละมานเหล่านั้นจะถูกเผีร่อนออกไปทั้งหมดในเวลาแห่งการเผีร่อนของเรา เมื่อนั้น
เมล็ดข้าวสาลีจะถูกรวบรวมไว้ในยุ้งฉาง
และข้าวละมานที่ถูกเผีร่อนออกไปเหล่านั้นจะถูกใส่ไปในไฟเพื่อเผาเป็นถ่าน งานของเรา ณ บัดนี้

คือการผูกมนุษย์ทั้งหมดไว้เป็นมัดๆ กล่าวคือ เป็นการพิชิตพวกเขาอย่างถึงที่สุด เมื่อนั้น

เราจะเริ่มทำการเผด็จร่อนเพื่อเปิดเผยวาระสุดท้ายของมนุษย์ทั้งหมด และดังนั้น

เจ้าควรจะรู้ว่าเจ้าควรทำให้เราพึงพอใจอย่างไร ณ บัดนี้

และเจ้าควรจะกำหนดร่องรอยที่ต้องในความเชื่อในเราของเจ้าอย่างไร

สิ่งที่เราปรารถนาคือความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของเจ้า ณ บัดนี้ ความรักและคำพยานของเจ้า ณ บัดนี้

แม้ว่าตอนนี้เจ้าจะไม่รู้ว่าคำพยานคืออะไรหรือความรักคืออะไร เจ้าก็ควรจะนำพาทุกอย่างของเจ้ามาให้เรา

และส่งมอบทรัพย์สินสมบัติเดียวที่เจ้ามีให้แก่เรา นั่นก็คือ ความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของเจ้า

เจ้าควรรู้ว่าคำพยานถึงการทำให้ซาตานพ่ายแพ้ของเรามีอยู่ภายในความจงรักภักดีและการเชื่อฟังของมนุษย์

เช่นเดียวกับคำพยานถึงการพิชิตมนุษย์โดยบริบูรณ์ของเรา

หน้าที่แห่งความเชื่อในเราของเจ้าก็คือการเป็นพยานแก่เรา

การจงรักภักดีต่อเราและไม่จงรักภักดีต่อสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น และการเชื่อฟังไปจนถึงที่สุด

ก่อนที่จะเริ่มขั้นตอนต่อไปของงานของเรา เจ้าจะเป็นพยานต่อเราอย่างไร?

เจ้าจะจงรักภักดีและจะเชื่อฟังเราอย่างไร?

เจ้าอุทิศความจงรักภักดีทั้งหมดของเจ้าให้แก่หน้าที่การงานของเจ้าหรือไม่ หรือเจ้าจะสั่นเล็กน้อย?

เจ้าจะนบนอบต่อการจัดการเตรียมการทุกอย่างของเรา (แม้ว่าจะเป็นการตายหรือความย่อยยับ)

หรือหนีหายไปกลางทางเพื่อหลบเลี่ยงการติสอนของเรา? เราติสอนเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้เป็นพยานต่อเรา

และจงรักภักดีและเชื่อฟังต่อเรา ยิ่งไปกว่านั้น

การติสอนในปัจจุบันเป็นการคลี่คลายงานขั้นตอนต่อไปของงานของเรา

และเพื่อช่วยให้นั้นก้าวหน้าต่อไปโดยไม่มีอะไรขวางกั้น ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงเตือนสติเจ้าให้เฉลียวฉลาด

และจงอย่าปฏิบัติกับชีวิตของเจ้าหรือนัยสำคัญในการดำรงอยู่ของเจ้าเหมือนกับเมล็ดทรายที่ไร้ค่า

เจ้าสามารถรู้ได้แน่หรือไม่ว่างานที่จะมาถึงของเรานั้นคืออะไร?

เจ้ารู้หรือไม่ว่าเราจะทำงานอย่างไรในวันข้างหน้า และงานของเราจะคลี่คลายไปอย่างไร?

เจ้าควรจะรู้ถึงนัยสำคัญของประสบการณ์ของเจ้ากับงานของเรา และยิ่งไปกว่านั้น

นัยสำคัญของความเชื่อในเราของเจ้า เราได้ทำไปมากมายแล้ว

เราจะสั่นเล็กน้อยแค่ครั้งทางดังที่เจ้าจินตนาการได้อย่างไร? เราได้ทำงานที่กว้างขวางเช่นนี้แล้ว

เราจะทำลายมันได้อย่างไร? แท้ที่จริงแล้ว เราได้มาเพื่อทำให้คุณนี้สิ้นสุดลง นี่คือการจริง แต่ที่มากกว่านั้น

เจ้าต้องรู้ว่าเรากำลังจะเริ่มยุคใหม่ จะเริ่มต้นงานใหม่ และที่สำคัญที่สุดคือ

จะเผยแพร่ว่าประเสริฐแห่งราชอาณาจักร ดังนั้น เจ้าควรรู้ว่างานปัจจุบันเป็นเพียงเพื่อการเริ่มต้นยุคหนึ่งเท่านั้น

และเพื่อวางรากฐานในการเผยแพร่ว่าประเสริฐในสมัยที่จะมาถึงและการทำให้คุณนี้สิ้นสุดลงในภายภาคหน้า

งานของเราไม่ใช่ถ้ายด้างที่เจ้าคิด อีกทั้งไม่ได้ไร้ค่าหรือไร้ความหมายดั่งที่เจ้าอาจเชื่อ เพราะฉะนั้น
เรายังคงต้องพูดกับเจ้าว่า เจ้าควรจะมอบชีวิตของเจ้าให้แก่งานของเรา และที่มากกว่านั้น
เจ้าควรจะอุทิศตัวเจ้าเองเพื่อสง่าราศีของเรา นานแล้วที่เราได้โหยหาให้เจ้าเป็นพยานแก่เรา
และนานยิ่งกว่านั้นที่เราได้โหยหาให้เจ้าเผยแพร่วาประเสริฐของเรา เจ้าควรจะเข้าใจว่าอะไรอยู่ในหัวใจของเรา

เมื่อใบไม้ที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะเสียใจกับความชั่วทั้งหมดที่เจ้าได้ทำลงไป

พวกเจ้าทั้งหมดได้เห็นงานที่เราได้ทำไปท่ามกลางพวกเจ้ากับตาของพวกเจ้าเอง

พวกเจ้าเองได้ฟังวณะที่เราได้กล่าวไป และพวกเจ้าทั้งหมดได้รู้จักท่าทีของเราที่มีต่อพวกเจ้า

ดังนั้นแล้วพวกเจ้าจึงควรรู้ว่าเหตุใดเราจึงกำลังทำงานนี้ในตัวพวกเจ้า เราขอบอกแก่พวกเจ้าโดยพูดตรงๆ ว่า

พวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดนอกจากเครื่องมือสำหรับงานแห่งการพิชิตชัยของเราในยุคสุดท้าย

เป็นเครื่องมือที่ไม่สอยสำหรับการขยายงานของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

เรากล่าวโดยผ่านทางความไม่ชอบธรรม ความโสมม การด่าทอ

และการเป็นกบฏของพวกเจ้าเพื่อที่จะขยายงานของเราและเผยแพร่นามของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายได้

ดียิ่งขึ้น กล่าวคือ เพื่อเผยแพร่นามของเราท่ามกลางชนชาติใดๆ ที่อยู่นอกอิสราเอล การนี้ก็เพื่อที่นามของเรา

กิจการของเรา และเสียงของเราจะได้แพร่กระจายไปตลอดทั่วประชาชาติทั้งหลาย

และด้วยเหตุนี้ชนชาติเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ใช่อิสราเอลจะได้ถูกเราพิชิตและจะได้นมัสการเรา

และกลายเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเราที่อยู่นอกดินแดนของอิสราเอลและอียิปต์ การขยายงานของเราแท้ที่จริง

แล้วคือการขยายงานแห่งการพิชิตชัยของเราและการขยายดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเรา

มันคือการขยายหลักที่มั่นคงของเราบนแผ่นดินโลก

พวกเจ้าควรเข้าใจชัดเจนว่าพวกเจ้าเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตทรงสร้างท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่เราพิชิต เดิมทีนั้น

เจ้าไม่ได้มีทั้งสถานภาพและคุณค่าใดๆ สำหรับการใช้งาน และไม่ได้เป็นประโยชน์เลย

เป็นเพียงเพราะเราได้ยกบรรดาหนอนแมลงจากกองมูลสัตว์ขึ้นสูงให้เป็นอุทาหารณ์ของการที่เราพิชิตดินแดนทั้ง

หมดทั้งมวล ให้เป็น “วัสดุอ้างอิง” เพียงอย่างเดียวสำหรับการที่เราพิชิตดินแดนทั้งหมดทั้งมวลเท่านั้น

พวกเจ้าจึงได้มีวาสนาพอที่จะได้มาติดต่อกับเรา และได้ชุมนุมร่วมกับเราตอนนี้

เป็นเพราะสถานภาพอันต่ำต้อยของพวกเจ้านั่นเอง

เราจึงได้คัดเลือกพวกเจ้าให้เป็นอุทาหารณ์และแบบอย่างของงานแห่งการพิชิตชัยของเรา

เป็นเพียงเพราะเหตุผลนี้เท่านั้นเราจึงทำงานและกล่าวท่ามกลางพวกเจ้า

และเราจึงดำเนินชีวิตและพักแรมกับพวกเจ้า

เจ้าควรรู้ว่าเป็นเพียงเพราะการบริหารจัดการของเราและเนื่องจากความชิงชังยิ่งนักของเราที่มีต่อหนอนแมลงใน

กองมูลสัตว์เท่านั้น เราจึงกำลังกล่าวท่ามกลางพวกเจ้า—มันได้ไปถึงจุดที่เราโกรธแล้ว

การทำงานของเราท่ามกลางพวกเจ้าไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการทรงพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในอิสราเอลเลย

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันไม่ใช่อย่างเดียวกับพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำในยูเดีย

เราพูดและทำงานด้วยความขมขื่นปรนอย่างยิ่ง

และเราพิชิตคนต่ำทรามเหล่านี้ด้วยความโกรธตลอดจนการพิพากษา

มันไม่เหมือนกันเลยกับการที่พระยาห์เวห์ทรงนำทางประชากรของพระองค์ในอิสราเอล
พระราชกิจของพระองค์ในอิสราเอลคือการประทานอาหารและน้ำแห่งชีวิต
และพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยความสงสารและความรักที่มีให้ประชากรของพระองค์ในขณะที่ทรงจัดเตรียมเพื่อ
พวกเขา งานของวันนี้ทำไปท่ามกลางชาติที่ถูกสาปของประชากรผู้ซึ่งไม่ได้รับการเลือกสรร
ไม่มีอาหารอันอุดมสมบูรณ์ อีกทั้งไม่มีการบำรุงเลี้ยงจากน้ำแห่งชีวิตอันดับกระหาย
และนับประสาอะไรที่จะมีสิ่งหล่อเลี้ยงจากสินค้าทางวัตถุอันเหลือเฟือ มีเพียงสิ่งหล่อเลี้ยงจากการพิพากษา
คำสาปแช่ง และการตีสอนอันเหลือเฟือเท่านั้น
หนอนแมลงเหล่านี้ซึ่งมีชีวิตอยู่ในกองมูลสัตว์ไม่คู่ควรอย่างสิ้นเชิงที่จะได้รับฝูงปศุสัตว์และแกะ
ความมั่งคั่งอันใหญ่หลวง และลูกหลานที่สวยงามที่สุดในแผ่นดินทั้งหมด
อย่างเช่นที่เราได้เคยประทานให้แก่อิสราเอล
อิสราเอลในปัจจุบันมอบถวายฝูงปศุสัตว์และแกะและสิ่งของที่เป็นทองคำและเงินบนแท่นบูชาซึ่งเราใช้เพื่อบำรุง
เลี้ยงผู้คนของอิสราเอล ซึ่งเหนือกว่าหนึ่งในสิบที่พระยาห์เวห์ทรงพึงประสงค์ภายใต้ธรรมบัญญัติ
และดังนั้นเราจึงได้ให้พวกเขามากขึ้นไปอีก—
มากกว่าหนึ่งร้อยเท่าที่อิสราเอลจะต้องได้รับไว้ภายใต้ธรรมบัญญัติ
สิ่งซึ่งเราใช้บำรุงเลี้ยงอิสราเอลเหนือกว่าทั้งหมดที่อับราฮัมเคยได้รับ และทั้งหมดที่อิสอัคเคยได้รับ
เราจะทำให้ครอบครัวของอิสราเอลมีลูกมากและทวีจำนวน
และเราจะทำให้ประชากรแห่งอิสราเอลของเราแพร่กระจายไปตลอดทั่วทั้งแผ่นดินโลก
บรรดาผู้ที่เราอำนวยการและดูแลเอาใจใส่ยังคงเป็นประชากรที่ได้รับเลือกแห่งอิสราเอล—กล่าวคือ
ผู้คนที่ทุ่มเทอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเราและผู้ที่ได้รับทุกสิ่งทุกอย่างจากเรา
เป็นเพราะพวกเขาระลึกถึงเรานั้นเอง
พวกเขาจึงพลีอุทิศลูกวัวและลูกแกะแรกเกิดของพวกเขาบนแท่นบูชาศักดิ์สิทธิ์ของเราและมอบถวายทุกสิ่งทุกอย่าง
อย่างที่พวกเขามีต่อหน้าเรา
จนถึงจุดที่มอบถวายบรรดาบุตรหัวปีแรกเกิดของพวกเขาในการรอคอยอย่างคาดหวังถึงการกลับมาของเรา
แล้วพวกเขาก็เป็นอย่างไรเล่า? พวกเจ้ากระดุนความโกรธของเรา เรียกกร้องจากเรา
และขโมยของพลีอุทิศจากบรรดาผู้ที่มอบถวายสิ่งของทั้งหลายให้เรา
และพวกเขาก็ไม่รู้ว่าจะกำลังทำให้เราขุ่นเคือง ด้วยเหตุนี้
ทั้งหมดที่พวกเขาก็ได้รับก็คือการร่ำไห้และการลงโทษในความมืด
พวกเขาก็ได้ช่วยความโกรธของเรามาหลายครั้งแล้ว
และเราได้ทำให้ไฟที่กำลังลุกไหม้ของเรากระหน่ำลงมาถึงจุดที่ว่าผู้คนจำนวนมากได้พบกับบทอวานอันน่าอน

ถ และบ้านอันแสนสุขได้กลายเป็นหลุมฝังศพอันอ้างว้าง
ทั้งหมดที่เราเฝ้าสำหรับบรรดาหนอนแมลงเหล่านี้คือความโกรธไม่มีที่สิ้นสุด
และเราไม่มีเจตนาธรรมที่จะอำนวยพรพวกมัน เป็นเพราะเพื่อประโยชน์ของงานของเราเท่านั้น
เราจึงได้มีข้อยกเว้นและได้ยกพวกเจ้าขึ้นสูง
และได้สู่ทนการเหยียดหยามอันใหญ่หลวงและได้ทำงานท่ามกลางพวกเจ้า
หากไม่ใช่เพราะน้ำพระทัยแห่งพระบิดาของเราแล้ว
เราจะสามารถดำเนินชีวิตในบ้านหลังเดียวกันกับบรรดาหนอนแมลงที่เกลือกกลิ้งอยู่ในกองมูลสัตว์ได้อย่างไร?
เรารู้สึกเกลียดชังนักสำหรับการกระทำและคำพูดทั้งหมดของพวกเจ้า และถึงอย่างไรก็ตาม เพราะเรามี
“ความสนใจ” อยู่บ้างในความโสมมและการเป็นกบฏของพวกเจ้า
การนี้จึงได้กลายเป็นการรวบรวมวณะของเราอันยิ่งใหญ่
มิฉะนั้นแล้วเราคงจะไม่ได้ยังคงอยู่ท่ามกลางพวกเจ้ามาเป็นเวลานานขนาดนี้แน่นอน ดังนั้น
พวกเจ้าควรรู้ว่าท่าทีของเราที่มีต่อพวกเจ้าเป็นเพียงท่าทีของความเห็นใจและเวทนา
เราไม่มีความรักให้กับพวกเจ้าแม้สักหยด สิ่งที่เรามีให้กับพวกเจ้าเป็นเพียงความยอมผ่อนปรน
เพราะเราเพียงทำการนี้เพื่อประโยชน์ของงานของเราเท่านั้น
และพวกเจ้าได้เห็นกิจการของเราเพียงเพราะเราได้เลือกเอาความโสมมและการเป็นกบฏมาเป็น “วัตถุดิบ”
มิฉะนั้นแล้ว เราคงจะไม่เปิดเผยกิจการของเราต่อบรรดาหนอนแมลงเหล่านี้แน่นอน
เราทำงานในตัวพวกเจ้าด้วยความไม่เต็มใจเท่านั้น
ไม่เหมือนกับความรักและความเต็มใจที่เราได้ใช้เพื่อทำงานของเราในอิสราเอลเลย
เรากำลังทนความโกรธของเราในขณะที่บังคับตัวเองให้กล่าวท่ามกลางพวกเจ้า
หากไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของงานอันยิ่งใหญ่กว่าของเราแล้ว
เราจะสามารถทนยอมรับภาพอันต่อเนื่องของบรรดาหนอนแมลงเช่นนั้นได้อย่างไร?
หากไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของนามของเราแล้ว
เราคงจะได้ขึ้นสู่ความสูงอันสูงที่สุดและได้เผาผลาญบรรดาหนอนแมลงเหล่านี้จนหมดสิ้นพร้อมกับกองมูลสัตว์
ตัวของพวกมันไปนานแล้ว! หากไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของสง่าราศีของเราแล้ว
เราจะสามารถยอมให้พวกมารชั่วเหล่านี้ด้านทานเราอย่างเปิดเผยโดยที่หัวของพวกมันแกว่งไปมาต่อหน้าต่อตา
เราได้หรือไม่ใช่เพื่อที่จะให้งานของเราดำเนินการไปอย่างราบรื่นโดยไม่มีอุปสรรคแม้แต่แต่น้อยแล้ว
เราจะสามารถยอมให้ผู้คนที่เหมือนหนอนแมลงเหล่านี้ทำธุรกรรมเราอย่างปาเลี่ยนได้อย่างไร?
หากผู้คนที่ชั่วร้ายคนในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในอิสราเอลลุกฮือขึ้นมาด้านทานเราเยี่ยงนี้
ต่อให้พวกเขาได้ทำการพลีอุทิศให้เรา

เรายังคงจะทำลายล้างและขว้างพวกเขาลงไป ในรอยแยกในผืนดินเพื่อที่จะป้องกันผู้คนในเมืองอื่นๆ
ไม่ให้ก่อการกบฏอีกครั้งโดยเด็ดขาด เราคือไฟที่เผาผลาญหมดและเราไม่ทนยอมรับการทำให้ขุนเคือง
เพราะพวกมนุษย์ทั้งหมดล้วนถูกเราสร้างขึ้น ไม่ว่าเราจะพูดหรือทำอะไร พวกเขาคือต้องเชื่อฟัง
และพวกเขาไม่อาจก่อการกบฏได้ ผู้คนไม่มีสิทธิที่จะก้าวท้าวในงานของเรา
และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะวิเคราะห์ว่าสิ่งใดถูกต้องหรือผิดในงานของเราและใ
นวนะของเรา เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง
และสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายควรสัมฤทธิ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพึงประสงค์ด้วยหัวใจแห่งการเคารพที่มีให้เรา
พวกเขาไม่ควรพยายามที่จะชี้แจงเหตุผลกับเรา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาไม่ควรต้านทาน
เราปกครองคนของเราด้วยสิทธิอำนาจของเรา
และพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของเราควรนบถต่อสิทธิอำนาจของเรา
แม้ว่าวันนี้พวกเจ้าจะใจกล้าและอวดดีต่อหน้าเรา
แม้ว่าพวกเจ้าจะไม่เชื่อฟังวณะซึ่งเราใช้สอนพวกเจ้าและไม่รู้จักยำเกรง
เราเพียงเผชิญกับความเป็นกบฏของพวกเจ้าด้วยความยอมผ่อนปรน
เราจะไม่สูญเสียการควบคุมอารมณ์ของเราและส่งผลกระทบต่องานของเราเพราะบรรดาหนอนแมลงตัวเล็กๆ
ที่ไร้ความสำคัญได้กวนผุ่นผวในกองมูลสัตว์ขึ้นมา
เราทนยอมรับการดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องของทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเกลียดชังและสิ่งทั้งหมดที่เราชิงชังเพื่อประโยชน์
ของน้ำพระทัยพระบิดาของเรา และเราจะทำเช่นนั้นจนกว่าถ้อยคำของเราจะครบบริบูรณ์
จนกว่าจะถึงชั่วขณะสุดท้ายจริงๆ ของเรา จงอย่ากังวล! เราไม่สามารถจมสู่ระดับเดียวกับหนอนแมลงไร้ชื่อได้
และเราจะไม่เปรียบเทียบระดับความเชี่ยวชาญของเรากับเจ้า เราเกลียดเจ้า แต่เราสามารถสู้ทนได้
เจ้าไม่เชื่อฟังเรา แต่เจ้าไม่สามารถหลบหนีวันที่เราจะติสอนเจ้าได้
ซึ่งพระบิดาของเราได้ทรงให้พระสัญญาแก่เราไว้
หนอนแมลงที่ถูกสร้างขึ้นจะสามารถเปรียบเทียบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้หรือ?
ในฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้ที่ร่วงหล่นกลับคืนสู่รากของพวกมัน เจ้าจะกลับคืนสู่บ้านของ “บิดา” ของเจ้า
และเราจะกลับคืนไปอยู่เคียงข้างพระบิดาของเรา เราจะถึงพร้อมด้วยความรักอันอ่อนโยนของพระองค์
และเจ้าจะถูกติดตามโดยการเหยียบย่ำของบิดาของเจ้า เราจะมีพระสิริของพระบิดาของเรา
และเจ้าจะมีความน่าอายของพ่อของเจ้า เราจะใช้การติสอนที่เราได้สั่งไว้นานแล้วให้ถึงพร้อมเจ้า
และเจ้าจะเผชิญกับการติสอนของเรากับเนื้อหนังอันหมิ่นทินของเจ้าที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามมาเป็นเวลาหลาย
หมื่นปี เราจะได้สรุปปิดตัวงานแห่งถ้อยคำของเราในตัวเจ้าแล้ว โดยถึงพร้อมด้วยความยอมผ่อนปรน
และเจ้าจะเริ่มต้นการปฏิบัติบทบาทหน้าที่ในการทนทุกข์กับความวิบัติจากวณะของเราให้สำเร็จลุล่วง

เราจะขึ้นบานเป็นอย่างขึงและทำงานในอิสราเอล เจ้าจะรำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของเจ้า
ดำรงอยู่และตายลงในโคลน

เราจะได้รับรูปทรงดั้งเดิมของเรากลับคืนมาและจะไม่คงอยู่ในความโสมมกับเจ้าอีกต่อไป

ในขณะที่เจ้าจะได้รับความน่าเกลียดดั้งเดิมของเจ้ากลับคืนมาและยังคงมุดไปรอบๆ ต่อไปในกองมูลสัตว์

เมื่องานและวณะของเราเสร็จสิ้นแล้ว มันจะเป็นวันแห่งความขึ้นบานยินดีสำหรับเรา

เมื่อการต้านทานและการเป็นกบฏของเจ้าจบสิ้นแล้ว มันจะเป็นวันแห่งการรำไห้สำหรับเจ้า

เราจะไม่เห็นอกเห็นใจเจ้า และเจ้าจะไม่มีวันได้เห็นเราอีกเลย เราจะไม่เข้าร่วมในการสนทนากับเจ้าอีกต่อไป

และเจ้าจะไม่มีวันได้เผชิญหน้าเราอีกเลย เราจะเกลียดชังการเป็นกบฏของเจ้า

และเจ้าจะคิดถึงความน่ารักชื่นชมของเรา เราจะติเจ้า และเจ้าจะคะนึงหาเรา เราจะไปจากเจ้าอย่างยินดี

และเจ้าจะตระหนักถึงหนี้ที่เจ้ามีต่อเรา เราจะไม่มีวันได้เห็นเจ้าอีกเลย

แต่เจ้าจะหวังที่จะได้พบกับเราอยู่ตลอดเวลา เราจะเกลียดชังเจ้าเพราะเจ้าต้านทานเราในปัจจุบันนี้

และเจ้าจะคิดถึงเราเพราะเราติสอนเจ้าในปัจจุบันนี้ เราจะไม่เต็มใจที่จะดำเนินชีวิตเคียงข้างเจ้า

แต่เจ้าจะโหยหาถึงมันอย่างขมขื่นและรำไห้ไปชั่วกัลปาวสาน

เพราะเจ้าจะเสียใจกับทั้งหมดที่เจ้าได้ทำกับเราลงไป เจ้าจะรู้สึกผิดไปกับการเป็นกบฏและการต้านทานของเจ้า

เจ้าจะกระทั้งนอนคว่ำหน้าไปกับพื้นด้วยความเสียใจและล้มลงต่อหน้าเราและสาบานว่าจะไม่มีวันไม่เชื่อฟังเราอีกเลย

อย่างไรก็ตาม ในหัวใจของเจ้า เจ้าจะรักเราเท่านั้น กระนั้นเจ้าก็จะไม่มีวันสามารถได้ยินเสียงของเรา

เราจะทำให้เจ้าละอายใจในตัวเจ้าเอง

ตอนนี้เรากำลังมองเนื้อหนังที่ปล่อยตัวของเจ้าที่จะบื้อขอเรา และเราเพียงแต่มีคำเตือนเล็กๆ น้อยๆ

ให้กับเจ้าเท่านั้น กระนั้นก็ตามเราจะไม่ “รับใช้” เจ้าด้วยการติสอน เจ้าควรจะรู้ว่าเจ้ามีบทบาทใดในงานของเรา

และเช่นนั้นแล้วเราจึงจะพึงพอใจ ในเรื่องทั้งหลายนอกเหนือจากการนี้ หากเจ้าต้านทานเราหรือใช้เงินของเรา

หรือกินของพลูอิศที่ให้แก่เรา พระยาห์เวห์ หรือหากนอนแมลงทั้งหลายเช่นพวกเจ้ากัดกันเอง

หรือหากสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเหมือนสุนัขเช่นเจ้าขัดแย้งหรือฝ่าฝืนกันเอง—

เราไม่กังวลกับการนั้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด พวกเจ้าจำเป็นต้องรู้เพียงว่าเจ้าเป็นสิ่งที่ของชนิดใดเท่านั้น

และเราก็จะพึงพอใจ นอกเหนือจากทั้งหมดนี้แล้ว

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะใช้อาวุธต่อกันหรือสู้รบกันเองด้วยคำพูด นั่นก็ไม่ใช่ไร

เราไม่มีความประสงค์ที่จะก้าวท้าวในสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

และเราก็ไม่เกี่ยวข้องในเรื่องราวของมนุษย์เลยแม้แต่น้อย

ไม่ว่าเราไม่ใส่ใจเกี่ยวกับความขัดแย้งทั้งหลายระหว่างพวกเจ้า

นั่นเป็นเพราะว่าเราไม่ใช่นิ่งในบรรดาพวกเจ้า

และดังนั้นจึงไม่มีส่วนร่วมในเรื่องราวทั้งหลายที่อยู่ระหว่างพวกเจ้า

ตัวเราเองไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างและไม่ได้เป็นของโลกลี

ดังนั้นเราจึงเกลียดชีวิตอันวุ่นวายของผู้คนและสัมพันธ์ภาพอันยุ่งเหยิงที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมระหว่างพวกเขา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเกลียดฝูงชนที่อึกทึกครึกโครม อย่างไรก็ตาม

เรามีความรู้อันลึกซึ้งเกี่ยวกับความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายในหัวใจของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างแต่ละสิ่ง

และก่อนที่จะสร้างพวกเจ้านั้น เราได้อยู่แล้วถึงความไม่ชอบธรรมที่มีอยู่ลึกกลงไปในหัวใจของมนุษย์

และเราได้รู้ถึงการหลอกลวงและความคดโกงทั้งหมดในหัวใจของมนุษย์ ดังนั้น

เพื่อให้ไม่มีร่องรอยเลยเมื่อมนุษย์ทำสิ่งที่ไม่ชอบธรรม

เรายังคงรู้ว่าความไม่ชอบธรรมที่ถูกเก็บงำภายในหัวใจของพวกเจ้านั้นเหนือกว่าความอุดมของทุกสรรพสิ่งที่เร

าได้สร้างขึ้น พวกเจ้าทุกๆ คนได้ขึ้นสู่จุดสูงสุดของมวลชน เจ้าได้ขึ้นไปเป็นบรรพบุรุษของผองชน

พวกเจ้าทำตามอำเภอใจยิ่งนัก และพวกเจ้าคลุ้มคลั่งท่ามกลางบรรดาหนอนแมลงทั้งหมด

โดยแสวงหาสถานที่ที่สะดวกสบายและพยายามที่จะกลืนกินบรรดาหนอนแมลงที่เล็กกว่าเจ้า

พวกเจ้าเจตนาร้ายและมุ่งร้ายในหัวใจของพวกเจ้า แข่งหน้าแม้กระทั่งบรรดาผีที่ได้จรมดิ่งสู่กันทะเล

เจ้าอาศัยอยู่ในกันมุลสัตว์

รบกวนบรรดาหนอนแมลงตั้งแต่ด้านบนสุดไปจนถึงด้านล่างสุดจนกระทั่งพวกมันไม่มีสันติสุข

โดยต่อสู้กันเองชั่วขณะหนึ่งครั้นแล้วจึงสงบลง พวกเจ้าไม่รู้จักสถานที่ของพวกเจ้า

แต่พวกเจ้าก็ยังคงสู้รบกันเองในมุลสัตว์ พวกเจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดจากการต่อสู้ดิ้นรนเช่นนั้น?

หากพวกเจ้ามีความเคารพให้กับเราในหัวใจของพวกเจ้าอย่างแท้จริง

เจ้าจะสามารถสู้กันเองกลับหลังเราได้อย่างไร? ไม่สำคัญว่าสถานะของเจ้าจะสูงส่งเพียงใด

เจ้าไม่ได้ยังคงเป็นหนอนตัวเล็กๆ ที่ส่งกลิ่นเหม็นตัวหนึ่งในมุลสัตว์หรือ?

เจ้าจะสามารถงอกปีกและกลายเป็นนกพิราบในท้องฟ้าได้หรือ? หนอนตัวเล็กๆ

ที่ส่งกลิ่นเหม็นเช่นพวกเจ้าทั้งหลาย โมยเครื่องบูชาจากแท่นบูชาของเรา พระยาห์เวห์ ในการทำเช่นนั้น

เจ้าจะสามารถกู้ชื่อเสียงที่พังทลายและล้มเหลวของเจ้าและกลายเป็นประชากรที่ได้รับเลือกแห่งอิสราเอลได้หรือ

? เจ้าเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ไร้ยางอาย! ของพลีอุทิศเหล่านั้นบนแท่นบูชาได้รับการมอบถวายให้เราโดยผู้คน

เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกอันมีเมตตาจากบรรดาผู้ที่เคารพเรา

พวกมันอยู่ในการควบคุมของเราและมีไว้เพื่อการใช้งานของเรา

ดังนั้นแล้วเจ้าจะสามารถปล้นบรรดานกเขาตัวน้อยๆ ที่ผู้คนได้ให้เราไปจากเราได้ได้อย่างไร?

เจ้าไม่กลัวว่าจะกลายเป็นยูดาสหรือ? เจ้าไม่เกรงกลัวว่าแผ่นดินของเจ้าอาจกลายเป็นทุ่งเลือดหรือ?

เจ้ามันเป็นสิ่งที่ไร้ยางอาย!

เจ้าคิดว่าบรรดานกเขาที่ผู้คนได้มอบถวายนั้นเป็นไปเพื่อบำรุงเลี้ยงท้องของหนอนแมลงเช่นเจ้าหรือ?
สิ่งที่เราได้ให้เจ้าไปคือสิ่งที่เราพอใจและเต็มใจที่จะให้เจ้า
สิ่งที่เราไม่ได้ให้เจ้าไปนั้นเราจะใช้เมื่อใดและอย่างไรก็ได้ เจ้าไม่อาจโมยเครื่องบูชาของเราได้ง่ายๆ
องค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงงานคือเรา พระยาห์เวห์—องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง—
และผู้คนถวายของพลีอุทิศก็เพราะเรา เจ้าคิดว่านี่เป็นการชดใช้สำหรับการวิ่งวุ่นดำเนินงานที่เจ้าทำหรือ?
เจ้าไร้ยางอายจริงๆ! เจ้าวิ่งวุ่นดำเนินงานเพื่อใคร? ไม่ใช่เพื่อตัวเจ้าเองหรือ?
เหตุใดเจ้าจึงขโมยของพลีอุทิศของเรา? เหตุใดเจ้าจึงขโมยเงินจากถุงเงินของเรา? เจ้าไม่ใช่บุตรของยูดา
อิสการิโธ หรือหรือ? ของพลีอุทิศที่ให้แก่เรา พระยาห์เวห์ เป็นของที่ให้บุตรโรหิตชื่นชม เจ้าเป็นบุตรโรหิตหรือ?
เจ้ากล้าที่จะกินของพลีอุทิศของเราอย่างกระหึ่มใจ และกระทั้งวางแผ่นของพลีอุทิศเหล่านั้นบนโต๊ะ
เจ้าไม่มีค่าอะไรเลย! เจ้ามันเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่ไร้ค่า! ไฟของเรา ไฟแห่งพระยาห์เวห์ จะเผาผลาญเจ้า!

ไม่มีใครที่มีเนื้อหนังสามารถหลีกเลี่ยงวันแห่งพระพิโรธได้

ในวันนี้ เราเตือนสอนพวกเจ้าเช่นนี้ก็เพื่อประโยชน์แห่งความอยู่รอดของพวกเจ้าเอง
เพื่อให้งานของเราก้าวหน้าไปอย่างราบรื่น
และเพื่อที่งานปฐมฤกษ์ของเราทั่วทั้งจักรวาลจะได้รับการดำเนินการอย่างเหมาะสมและมีความเพียบพร้อมยิ่งขึ้น
เพื่อเปิดเผยวาระ สิทธิอำนาจ บารมี และการพิพากษาของเราต่อประชาชนของทุกประเทศและทุกชาติ
งานที่เราทำท่ามกลางพวกเจ้าคือการเริ่มต้นของงานของเราทั่วทั้งจักรวาล แม้ว่าบัดนี้คือเวลาของยุคสุดท้ายแล้ว
แต่จงรู้เอาไว้ว่า “ยุคสุดท้าย” เป็นเพียงชื่อหนึ่งของยุคหนึ่ง เฉกเช่นเดียวกับยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
ชื่อนั้นอ้างอิงถึงยุคหนึ่ง และบ่งบอกถึงยุคหนึ่งทั้งยุค แทนที่จะเป็น ไม่กี่ปีหรือไม่กี่เดือนสุดท้าย กระนั้นก็ตาม
ยุคสุดท้ายไม่เหมือนอย่างยิ่งกับยุคพระคุณและยุคธรรมบัญญัติ
งานแห่งยุคสุดท้ายนั้นไม่ได้ดำเนินการในประเทศอิสราเอล แต่ดำเนินการท่ามกลางประชาชาติ
เป็นการพิชิตชัยผู้คนจากทุกชนชาติและทุกเผ่าพันธุ์นอกประเทศอิสราเอลเบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา
เพื่อที่ว่าสง่าราศีของเราทั่วทั้งจักรวาลจะสามารถเต็มเต็มจักรวาลและพื้นฟ้าได้
มันเป็นเช่นนั้นเพื่อที่เราจะสามารถได้รับสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่า
เพื่อที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะสามารถส่งต่อสง่าราศีของเราไปยังทุกชนชาติ
จากรุ่นสู่รุ่นตลอดไป
และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกจะสามารถมองเห็นสง่าราศีทั้งหมดที่เราได้รับ
มาบนแผ่นดินโลก งานที่ดำเนินการในระหว่างยุคสุดท้ายคืองานแห่งการพิชิตชัย
ไม่ใช่การนำทางชีวิตของผู้คนทั้งหมดบนแผ่นดินโลก
แต่เป็นบทสรุปปิดตัวของชีวิตแห่งความทุกข์ที่ยาวนานหลายพันปีและไม่รู้จบของมวลมนุษยชนบนแผ่นดินโลก
ผลที่ตามมาก็คือ พระราชกิจในยุคสุดท้ายจึงไม่สามารถเหมือนกับพระราชกิจหลายพันปีในประเทศอิสราเอล
และไม่สามารถเหมือนกับพระราชกิจเพียงหลายปีในแคว้นยูเดีย
ซึ่งได้ดำเนินต่อไปเป็นเวลาสองพันปีจนกระทั่งถึงการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า
ผู้คนในยุคสุดท้ายเผชิญกับการทรงปรากฏอีกครั้งของพระผู้ไถ่ในเนื้อหนังเท่านั้น
และพวกเขาได้รับพระราชกิจและพระวาระส่วนพระองค์ของพระเจ้า
เวลาจะไม่นานถึงสองพันปีก่อนที่ยุคสุดท้ายจะมาถึงบนทิวสาน ยุคสุดท้ายจะสั้น
เหมือนกับเวลาที่พระเยซูทรงดำเนินพระราชกิจแห่งยุคพระคุณในแคว้นยูเดีย
นี่เป็นเพราะยุคสุดท้ายเป็นบทสรุปปิดตัวของทั้งยุค
ยุคสุดท้ายนั้นเป็นความครบบริบูรณ์และการอวสานของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า
และยุคสุดท้ายสรุปปิดตัวการเดินทางชีวิตแห่งความทุกข์ของมวลมนุษย์

ยุคสุดท้ายนั้น ไม่ได้นำพามวลมนุษย์ทั้งปวงมาสู่ยุคใหม่หรือยอมให้ชีวิตของมวลมนุษย์ดำเนินต่อไป
นั่นจะไม่มีนัยสำคัญเลยต่อแผนการบริหารจัดการของเรา หรือต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์
หากมวลมนุษย์ดำเนินต่อไปเช่นนี้ เช่นนั้นแล้วไม่ช้าก็เร็ว พวกเขาจะถูกมารกัดกินไปจนหมด
และวิญญาณเหล่านั้นที่เป็นของเราจะถูกทำลายด้วยมือของมันในที่สุด งานของเราใช้เวลาจนแก่หกพันปี
และเราได้สัญญาว่าการควบคุมมวลมนุษย์ทั้งปวงของมารร้ายก็จะใช้เวลาไม่เกินหกพันปีเช่นกัน ดังนั้น
บัดนี้หมดเวลาแล้ว เราจะไม่ดำเนินการต่อหรือห่วงใยอีกต่อไป นั่นคือ ในระหว่างยุคสุดท้าย
เราจะพิชิตซาตาน เราจะเอาสง่าราศีของเราทั้งหมดคืนมา
และเราจะเรียกคืนวิญญาณทั้งหมดที่เป็นของเราบนแผ่นดินโลก
เพื่อที่วิญญาณที่ทุกข์ยากเหล่านี้จะหนีพ้นจากทะเลแห่งความทุกข์ได้
และด้วยเหตุนี้จะเป็นการสรุปปิดตำนานทั้งหมดของเรบนแผ่นดินโลก นับจากวันนี้เป็นต้นไป
เราจะไม่มีวันบังเกิดเป็นมนุษย์บนแผ่นดินโลกอีก
และวิญญาณแห่งการควบคุมทั้งหมดของเราจะไม่มีการทำงานบนแผ่นดินโลกอีก
เราจะทำเพียงสิ่งเดียวบนแผ่นดินโลก นั่นคือ เราจะสร้างมวลมนุษย์ขึ้นใหม่
เป็นมวลมนุษย์ที่บริสุทธิ์และเป็นเมืองที่สัจซื่อของเรบนแผ่นดินโลก
แต่จงรู้ไว้ว่าเราจะไม่ทำลายล้างโลกทั้งหมด อีกทั้งเราจะไม่ทำลายล้างมวลมนุษย์ทั้งปวง
เราจะเก็บหนึ่งในสามที่เหลืออยู่นั้นเอาไว้—หนึ่งในสามที่รักเราและได้ถูกเราพิชิตอย่างถาวรแล้ว
และเราจะทำให้หนึ่งในสามนี้เกิดผลและทวีคูณบนแผ่นดินโลกเช่นเดียวกับที่คนอิสราเอลได้ทำภายใต้ธรรมบัญญัติ
โดยบำรุงเลี้ยงพวกเขาด้วยแกะและฝูงปศุสัตว์ใช้งานมากมาย และความมั่งคั่งทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก
มวลมนุษย์นี้จะคงอยู่กับเราตลอดไป แต่จะไม่ใช่มวลมนุษย์ที่โสโครกอย่างน่าเสียดายของวันนี้
แต่เป็นมวลมนุษย์ที่เป็นขุมขุมชนของบรรดาผู้ที่เราได้รับไว้แล้วทั้งหมด
มวลมนุษย์เช่นนี้จะไม่ถูกซาตานทำให้เสียหาย ครอบงำ หรือล้อมกรอบ
และจะเป็นมวลมนุษย์หนึ่งเดียวที่ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากที่เราได้ชัยชนะเหนือซาตานแล้ว
เป็นมวลมนุษย์ที่เราได้พิชิตในวันนี้ และได้รับคำสัญญาของเราแล้ว และดังนั้น
มวลมนุษย์ที่ได้รับการพิชิตแล้วในระหว่างยุคสุดท้ายนั้นก็คือมวลมนุษย์ที่จะได้รับการละเว้นและจะได้รับพรนิรันดร์
กาลของเราอีกด้วย มันจะเป็นหลักฐานเดียวแห่งชัยชนะของเราเหนือซาตาน
และเป็นของที่รับมาหนึ่งเดียวจากการสู้รบของเรากับซาตาน
ของที่รับมาจากสงครามเหล่านี้ได้รับการช่วยให้รอดจากแดนครอบครองของซาตานโดยเรา
และเป็นการตกผลึกและผลหนึ่งเดียวของแผนการบริหารจัดการหกพันปีของเรา
พวกเขามาจากทุกชาติและทุกนิกาย จากทุกสถานที่และทุกประเทศทั่วทั้งจักรวาล

พวกเขามีเชื้อชาติที่แตกต่างกัน มีภาษา ขนบธรรมเนียม และสีผิวที่แตกต่างกัน
และพวกเขาก็กระจายอยู่ทั่วทุกชาติและทุกนิกายของโลก และแม้กระทั่งทุกมุมของโลก
ในที่สุดพวกเขาก็จะมารวมตัวกันเพื่อสร้างมวลมนุษย์ที่ครบบริบูรณ์
เป็นชุมชนของมนุษย์ที่กำลังบังคับของชาตानไม่สามารถเข้าถึงได้
พวกที่อยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ไม่ได้รับการช่วยให้รอดและการพิชิตโดยเรา จะจมเจิบไปในความลึกแห่งทะเล
และจะถูกเผาไหม้ด้วยไฟที่เผาผลาญของเราไปตลอดชั่วกัลปาวสาน เราจะทำลายล้างมวลมนุษย์เก่าๆ
ที่โสโครกอย่างยิ่งนี้ เช่นเดียวกับที่เราได้ทำลายล้างบรรดาบุตรหัวปีและฝูงปศุสัตว์ของประเทศอียิปต์
โดยให้เหลืออยู่เพียงคนอิสราเอลเท่านั้น ผู้ซึ่งกินเนื้อลูกแกะ คัมเลือดลูกแกะ และป้ายชื่อประตูด้วยเลือดลูกแกะ
ผู้คนที่ได้ถูกเราพิชิตแล้วและอยู่ในครอบครัวของเราไม่ได้เป็นผู้คนที่กินเนื้อพระเมษโปดกซึ่งก็คือเรา
และคัมพระโลหิตของพระเมษโปดกซึ่งก็คือเรา และได้รับการไถ่บาปโดยเราและนมัสการเราด้วยห rokok หรือ?
ผู้คนเช่นนี้ไม่ได้มาพร้อมกับสง่าราศีของเราตลอดห rokok หรือ?
บรรดาพวกที่อยู่โดยปราศจากเนื้อพระเมษโปดกซึ่งก็คือ เรานั้น
ไม่ได้จมลงอย่างเจิบเจิบไปในความลึกแห่งท้องทะเลแล้วห rokok หรือ? ในวันนี้พวกเจ้าต่อต้านเรา
และในวันนี้จะของเราเป็นเหมือนกับบรรดาพระวณะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้กับบรรดาบุตรชายและหลาน
ชายแห่งประเทศอิสราเอล
กระนั้นความกระด้างในส่วนลึกของหัวใจพวกเจ้ากำลังทำให้ความโกรธของเราเพิ่มพูนขึ้น
ซึ่งนำความทุกข์มาสู่เนื้อหนังของพวกเจ้ามากขึ้น นำการพิพากษามาสู่บาปทั้งหลายของพวกเจ้ามากขึ้น
และนำความโกรธมาสู่ความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้ามากขึ้น
ใครเล่าจะสามารถได้รับการละเว้นในวันแห่งความโกรธของเราได้ ในเมื่อพวกเจ้าปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ในวันนี้?
ความไม่ชอบธรรมของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลีกเลี่ยงการติสสอนของเราได้?
บาปของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลบหลีกมือของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้?
การเยาะเย้ยทำทนายของผู้ใดเล่าที่จะสามารถหลีกเลี่ยงคำพิพากษาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้? เรา
พระยาห์เวห์ พุดเช่นนี้ต่อพวกเจ้า พงศ์พันธุ์ของครอบครัวคนต่างชาติ
และวณะที่เราพุดกับพวกเจ้าถ้าเลืกกว่าถ้อยคำรัสทั้หมดของยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
แต่พวกเจ้ากระด้างกว่าผู้คนที่ประเทศอียิปต์ทั้หมด
พวกเจ้าไม่กักเก็บความโกรธของเราในขณะที่เราทำงานของเราอย่างสงบเจิบห rokok หรือ?
พวกเจ้าจะสามารถหนีพ้นโดยไม่ได้รับอันตรายจากวันของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้อย่างไรเล่า?

เราได้ทำงานและพุดในหนทางนี้ท่ามกลางพวกเจ้า เราได้สละกำลังและความพยายามไปมากมายยิ่ง
กระนั้นเมื่อใดเล่าที่พวกเจ้าได้ฟังสิ่งที่เราบอกพวกเจ้าอย่างชัดเจน? ที่ใดเล่าที่พวกเจ้าได้กราบไหว้เรา

องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์? เหตุใดพวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเยี่ยงนี้เล่า?

เหตุใดทุกสิ่งที่คุณเจ้าพูดและทำจึงช่วยความโกรธของเรา? เหตุใดหัวใจของคุณเจ้าจึงกระด้างนัก?

เราได้เคยคร่ำชีวิตคุณเจ้าบ้างหรือไม่?

เหตุใดคุณเจ้าจึงไม่ทำอะไรเลยนอกจากทำให้เราโศกเศร้าและกระวนกระวายใจ?

พวกเจ้ากำลังรอให้วันแห่งความโกรธของเรา พระยาห์เวห์ เกิดขึ้นกับคุณเจ้าอยู่ใช่หรือไม่?

พวกเจ้ากำลังรอให้เราส่งความโกรธที่ถูกช่วยด้วยการไม่เชื่อฟังของคุณเจ้าอยู่ใช่หรือไม่?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำไม่ใช่เพื่อคุณเจ้าหรือ? กระนั้นพวกเจ้าก็ยังได้ปฏิบัติต่อเรา พระยาห์เวห์

ในหนทางนี้อยู่เสมอ นั่นคือ ขโมยเครื่องสักการะของเรา

นำเครื่องบูชาของแท่นบูชาของเรากลับไปยังถ้ำหมาป่าเพื่อเลี้ยงพวกลูกหมาป่าและลูกๆ ของพวกลูกหมาป่า

ผู้คนต่างต่อสู้กันเอง เษชุน้ำกันและกันด้วยการจ้องมองที่โกรธเกรี้ยว และด้วยดาบและหอก

โยนถ้อยคำของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ลงไปในห้องส้วมให้กลายเป็นสกปรกเหมือนสิ่งปฏิกูล

ความสัตย์สุจริตของคุณเจ้าอยู่ที่ใดเล่า?

สภาวะความเป็นมนุษย์ของคุณเจ้าได้กลายเป็นความเหมือนสัตว์เดรัจฉาน!

หัวใจของคุณเจ้าได้กลายเป็นหินมานานแล้ว

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเวลาที่วันแห่งความโกรธของเรามาดังจะเป็นเวลาที่เรานิเทศความชั่วที่คุณเจ้ากระทำต่อเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ในวันนี้? พวกเจ้าคิดหรือว่าโดยการหลอกเราในหนทางนี้

โดยการโยนถ้อยคำของเราลงไปในโคลนตมและไม่ฟังถ้อยคำของเรา—

พวกเจ้าคิดว่าโดยการปฏิบัติตัวเช่นนี้ลับหลังเรา

พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงการจ้องมองที่โกรธเกรี้ยวของเราได้หรือไม่? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าตาของเรา

พระยาห์เวห์ ได้มองเห็นพวกเจ้าแล้วคราที่พวกเจ้าขโมยเครื่องสักการะของเรา

และละโมภในสิ่งครอบครองของเรา? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเมื่อพวกเจ้าได้ขโมยเครื่องสักการะของเราไป

พวกเจ้าได้ทำเช่นนั้นเบื้องหน้าแท่นบูชาที่เครื่องสักการะถูกถวาย?

พวกเจ้าสามารถเชื่อตัวเองว่าฉลาดพอที่จะหลอกหลวงเราในหนทางนี้ได้หรือไม่?

ความโกรธของเราจะสามารถออกห่างจากบาปอันชั่วร้ายของคุณเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ความเดือดดาลรุนแรงของเราจะสามารถเมินเฉยต่อการทำชั่วของคุณเจ้าได้อย่างไรเล่า?

ความชั่วที่คุณเจ้ากระทำในวันนี้ไม่ได้เปิดทางออกให้กับคุณเจ้า

แต่กลับเก็บการติสอนไว้สำหรับวันพรุ่งนี้ของคุณเจ้า มันช่วยการติสอนของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ต่อคุณเจ้า

การทำชั่วและคำพูดชั่วของคุณเจ้าจะสามารถหนีพ้นจากการติสอนของเราได้อย่างไรเล่า?

คำอธิษฐานของคุณเจ้าจะสามารถมาถึงหูของเราได้อย่างไรเล่า?

เราจะสามารถเปิดทางออกให้กับความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

เราจะสามารถปล่อยการทำชั่วของพวกเจ้าในการทำบาปเราไปเฉยๆ ได้อย่างไรเล่า?

เราจะสามารถไม่ตัดสินของพวกเจ้าที่มีพิษเหมือนลิ้นของงูได้อย่างไรเล่า?

พวกเจ้าไม่มาหาเราเพื่อประโยชน์แห่งความชอบธรรมของพวกเจ้า

แต่กลับกักเก็บความโกรธของเราอันเป็นผลจากความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าไว้แทน

เราจะสามารถให้อภัยพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า? ในสายตาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

คำพูดและการกระทำของพวกเจ้าล้วนสกปรก สายตาของเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เห็นความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าเป็นเหมือนการตีสอนที่ไม่หยุดหย่อน

การตีสอนและการพิพากษาอันชอบธรรมของเราจะสามารถออกห่างจากพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

เพราะพวกเจ้าทำสิ่งนี้กับเรา ทำให้เราโสกเศร้าและโกรธเกรี้ยว

เราจะสามารถปล่อยให้พวกเจ้าหนีพ้นจากมือของเรา และออกห่างจากวันที่เรา พระยาห์เวห์

ตีสอนและสาปแช่งพวกเจ้าได้อย่างไรเล่า?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าคำพูดและถ้อยคำชั่วทั้งหมดของพวกเจ้าได้มาถึงหูของเราแล้ว?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าความไม่ชอบธรรมของพวกเจ้าได้ทำให้เลือดคลุ้มคลั่งลิ้นแห่งความชอบธรรมของเราแปดเปื้อนแล้ว? พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้าได้ยั่วความโกรธเกรี้ยวกราดของเราแล้ว?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าพวกเจ้าได้ปล่อยให้เราเดือดดาลมานานแล้ว

และได้ทดสอบความอดทนของเรามากแล้ว?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าพวกเจ้าได้ทำให้เนื้อหนังของเราเสียหาย กลายเป็นผ้าฉีกไปแล้ว?

เราได้สู้ทนมาจนถึงบัดนี้ กระทั่งเราปลดปล่อยความโกรธของเรา ไม่ยอมผ่อนปรนต่อพวกเจ้าอีกต่อไป

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าการทำชั่วของพวกเจ้าได้มาถึงตาของเราแล้ว

และเสียงร้องของเราก็ได้ไปถึงพระกรรมของพระบิดาของเราแล้ว?

พระองค์จะทรงสามารถยอมให้พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ได้อย่างไรเล่า?

มีงานใดบ้างที่เราทำในตัวพวกเจ้าที่ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า?

กระนั้นใครบ้างท่ามกลางพวกเจ้าได้กลายเป็นมีความรักมากขึ้นต่องานของเรา พระยาห์เวห์?

เราจะสามารถไม่ส่ายศีรษะต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของเราเพราะเราอ่อนแอ

และเพราะความระทมที่เราได้ทนทุกข์ได้หรือ? พวกเจ้าไม่เข้าใจหัวใจของเราหรือหรือ?

เราพูดกับพวกเจ้าเหมือนที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเจ้า เราไม่ได้ยอมทิ้งมากมายเช่นนี้เพื่อพวกเจ้าหรือหรือ?

แม้ว่าเราเต็มใจที่จะแบกรับความทุกข์ทั้งหมดนี้เพื่อประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระบิดาของเรา

แต่พวกเจ้าจะเป็นอิสระจากการตีสอนที่เรานำมาสู่พวกเจ้า อันเป็นผลจากความทุกข์ของเราได้อย่างไร?

พวกเจ้าไม่ได้ชื่นชมอย่างมากมายยิ่งนักจากเราหรือ?

วันนี้พระบิดาของเราได้ประทานเรามาให้แก่พวกเจ้าแล้ว

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าพวกเจ้าชื่นชมมากกว่าถ้อยคำอันโอบอเอ้อของเรา?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าชีวิตของเราได้ถูกแลกเปลี่ยนกับชีวิตของพวกเจ้าและสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าชื่นชม?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าพระบิดาของเราทรงใช้ชีวิตของเราเพื่อทำการสู้รบกับซาตาน

และพระองค์ยังประทานชีวิตของเราให้แก่พวกเจ้า ทำให้พวกเจ้าได้รับเป็นร้อยเท่า

และปล่อยให้พวกเจ้าหลีกเลี่ยงการทดลองมากมายยิ่งนักอีกด้วย?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเป็นเพราะงานของเราเท่านั้นพวกเจ้าจึงได้รับการยกเว้นจากการทดลองมากมาย

และจากการทดสอบรุนแรงมากมาย?

พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเป็นเพราะเราเท่านั้นพระบิดาของเราจึงทรงยินยอมให้พวกเจ้าชื่นชมตราจนบัดนี้?

ในวันนี้พวกเจ้าจะยังคงกระด้างและไม่ยอมอ่อนข้อ

จนราวกับว่ามีดิ่งเนื้อแข็งเคิบโตขึ้นในหัวใจของพวกเจ้าได้อย่างไร?

ความชั่วที่พวกเจ้ากระทำในวันนี้จะสามารถหลีกเลี่ยงหนวันแห่งความโกรธที่จะเกิดขึ้นตามมาหลังจากที่เราไปจากแผ่นดินโลกได้อย่างไร?

เราจะสามารถยินยอมให้พวกที่กระด้างและไม่ยอมอ่อนข้อยิ่งนักเหล่านั้นหลีกเลี่ยงความโกรธของพระยาห์เวห์ไปได้อย่างไร?

จงนึกย้อนกลับไปในอดีต นั่นคือ เมื่อใดกันเล่าที่สายดาจับจ้องของเราโกรธเกรี้ยว

และเสียงของเราเข้มข้มริมต่อพวกเจ้า? เมื่อใดกันเล่าที่เราคิดเล็กคิณ้อยกับพวกเจ้า?

เมื่อใดกันเล่าที่เราได้ตำหนิพวกเจ้าอย่างไรเหตุผล? เมื่อใดกันเล่าที่เราได้ตำหนิพวกเจ้าต่อหน้าพวกเจ้า?

ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งงานของเราหรือหรือที่เราไปหาพระบิดาของเราเพื่อรักษาพวกเจ้าจากการทดลองทุกครั้ง?

เหตุใดพวกเจ้าจึงปฏิบัติต่อเราเช่นนี้? เราได้เคยใช้สิทธิอำนาจของเราเพื่อทำร้ายเนื้อหนังของพวกเจ้าหรือไม่?

เหตุใดพวกเจ้าจึงตอบแทนเราเช่นนี้? หลังจากการเปลี่ยนท่าทีเดิยวดีเดียวร้ายใส่เรา เจ้าก็ไม่ใช่ทั้งดีหรือร้าย

และแล้วเจ้าก็พยายามที่จะบื้อยอเราและซ่อนเร้นสิ่งทั้งหลายจากเรา

และปากของเจ้าก็เต็มไปด้วยน้ำลายที่พวกคนไม่ชอบธรรมถ่มออกมา

พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าสามารถโก่งวิญญาณของเราได้?

พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าสามารถหลีกเลี่ยงความโกรธของเราได้?

พวกเจ้าคิดหรือว่าลิ้นของพวกเจ้าอาจตัดสินกิจการของเรา พระยาห์เวห์ ในแบบใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนาได้?

เราเป็นพระเจ้าที่มนุษย์ตัดสินกระนั้นหรือ? เราจะสามารถยอมให้หนอนแมลงเล็กๆ

ตัวหนึ่งหมิ่นประมาทเราเช่นนี้ได้หรือ?

เราจะสามารถวางลูกหลานที่ไม่เชื่อฟังเช่นนี้ไว้ท่ามกลางพระพรนิรันดร์ของเราได้อย่างไร?
คำพูดและการกระทำของพวกเขาได้เปิดโปงและประณามพวกเจ้ามานานแล้ว
เมื่อเราได้ขยายฟ้าสวรรค์ออกไปและสร้างทุกสรรพสิ่ง
เราไม่ได้อนุญาตให้สิ่งที่ทรงสร้างใดเข้าร่วมตามที่พวกเขาพึงพอใจ
และนับประสาอะไรที่เราจะยินยอมให้สิ่งใดขัดขวางงานของเราและการบริหารจัดการของเรา
ในแบบใดก็ตามที่มันปรารถนา เราไม่ยอมผ่อนปรนต่อมนุษย์หรือวัตถุใด
เราจะสามารถละเว้นพวกที่โหดร้ายและไร้เมตตาปรานีต่อเราได้หรือไม่?
เราจะสามารถให้อภัยพวกที่กบฏต่อถ้อยคำของเราได้อย่างไร?
เราจะสามารถละเว้นพวกที่ไม่เชื่อฟังเราได้หรือไม่? ลิขิตชีวิตของมนุษย์ไม่ได้อยู่ในมือของเรา
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือหรือไม่?
เราจะสามารถพิจารณาว่าความไม่ชอบธรรมและการไม่เชื่อฟังของเจ้านั้นบริสุทธิ์ได้อย่างไร?
บาปทั้งหลายของเจ้าจะสามารถทำให้ความบริสุทธิ์ของเรามัวหมองได้อย่างไร?
เราไม่ได้ถูกทำให้มัวหมองโดยความไม่บริสุทธิ์ของพวกเขาคนอธรรม
อีกทั้งเราก็ไม่ได้ชื่นชมเครื่องบูชาของพวกเขาคนอธรรม หากเจ้าจงรักภักดีต่อเรา พระยาห์เวห์
เจ้าจะสามารถนำเอาเครื่องสักการะที่แทนบูชาของเราไปเป็นของตนเองได้หรือไม่?
เจ้าจะสามารถใช้เส้นพิชของเจ้าเพื่อหมิ่นประมาทนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราได้หรือไม่?
เจ้าจะสามารถกบฏต่อถ้อยคำของเราในหนทางนี้ได้หรือไม่?
เจ้าจะสามารถปฏิบัติต่อสง่าราศีและนามศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรับใช้ซาตานมารร้ายได้หรือไม่?
ชีวิตของเราถูกจัดเตรียมมาเพื่อความชื่นชมยินดีของบรรดาผู้ที่บริสุทธิ์
เราจะสามารถยินยอมให้เจ้าเล่นกับชีวิตของเราในแบบใดก็ตามที่เจ้าปรารถนา
และใช้เป็นเครื่องมือเพื่อความขัดแย้งท่ามกลางพวกเจ้าเองได้อย่างไร? พวกเจ้าจะสามารถไร้หัวใจ
และขาดแคลนหนทางแห่งความดี ในวิธีที่เจ้าเป็นต่อเราได้หรือไม่?
เจ้าไม่รู้หรือหรือว่าเราได้เขียนการทำชั่วของพวกเขาในถ้อยคำแห่งชีวิตเหล่านี้ไว้แล้ว?
พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงหนวันแห่งความโกรธเมื่อเราตีสอนประเทศอียิปต์ได้อย่างไร?
เราจะสามารถยินยอมให้พวกเจ้าต่อต้านและเยาะเย้ยทำทนายเราในหนทางนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าได้อย่างไร?
เราขอบอกพวกเจ้าอย่างชัดเจนว่า เมื่อวันนั้นมาถึง
การตีสอนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างที่ไม่อาจทนได้ยิ่งกว่าของประเทศอียิปต์เสียอีก!
พวกเจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงหนวันแห่งความโกรธของเราได้อย่างไรเล่า? เราขอบอกพวกเจ้าอย่างแท้จริงว่า
ความอดกลั้นของเราได้ถูกเตรียมไว้สำหรับการทำชั่วทั้งหลายของพวกเขา

และมีไว้เพื่อการทดสอบพวกเจ้าในวันนั้น พวกเจ้าไม่ใช่พวกที่จะต้องทนทุกข์ต่อการพิพากษาอันโหดร้าย
ทันทีที่เราได้ไปถึงจุดสิ้นสุดของความอดกลั้นของเราแล้วหรือ? ทุกสรรพสิ่งไม่ได้อยู่ในมือของเรา
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ หรือหรือ? เราจะสามารถยินยอมให้พวกเจ้าไม่เชื่อฟังเราเช่นนี้
ภายใต้ฟ้าสวรรค์ได้อย่างไร? ชีวิตของพวกเจ้าจะยากมากเพราะพวกเจ้าได้พบกับพระเมสสิยาห์แล้ว
ซึ่งได้มีการกล่าวไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมา แต่ก็ยังไม่เคยเสด็จมา พวกเจ้าไม่ใช่ศัตรูของพระองค์หรือ?
พระเยซูได้ทรงเป็นเพื่อนกับพวกเจ้าแล้ว แต่พวกเจ้าก็เป็นศัตรูของพระเมสสิยาห์ พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่า
ถึงแม้พวกเจ้าจะเป็นเพื่อนกับพระเยซู
แต่การทำชั่วของพวกเจ้าก็ได้เติมเต็มภาระของพวกที่นรังเกียจเหล่านั้นแล้ว?
แม้ว่าพวกเจ้าใกล้ชิดกับพระยาห์เวห์มาก แต่พวกเจ้าไม่รู้หรือหรือว่า
คำพูดชั่วของพวกเจ้าได้ไปถึงพระกรรณของพระยาห์เวห์และช่วยพระพิโรธของพระองค์แล้ว?
พระองค์จะทรงสามารถใกล้ชิดเจ้าได้อย่างไร และพระองค์จะไม่ทรงสามารถเผาภาระเหล่านั้นของเจ้า
ซึ่งถูกเติมเต็มด้วยการทำชั่ว ได้อย่างไร? พระองค์จะไม่ทรงสามารถเป็นศัตรูของเจ้าได้อย่างไรเล่า?

พระเจ้าช่วยให้ออดได้เสด็จกลับมาบน “เมฆขาว” แล้ว

เป็นเวลาหลายสหัสวรรษ มนุษย์ได้ถวิลหาที่จะสามารถเป็นพยานการเสด็จมาถึงของพระเจ้าช่วยให้ออด มนุษย์ได้ถวิลหาที่จะมองดูพระเยซูพระเจ้าช่วยให้ออดประทับเมฆขาวขณะที่พระองค์เสด็จลงมาในสภาวะบุคคลท่ามกลางบรรดาผู้ที่ร่ำร้องและโหยหาในพระองค์มาเป็นเวลาหลายพันปี

มนุษย์ยังถวิลหาให้พระเจ้าช่วยให้ออดทรงกลับมาและทรงอยู่ร่วมกับพวกเขาอีกครั้ง นั่นคือถวิลหาให้พระเยซูพระเจ้าช่วยให้ออด ผู้ซึ่งได้ทรงแยกไปจากผู้คนเป็นเวลาหลายพันปี เสด็จกลับมา และดำเนินพระราชกิจในการไถ่บาปที่พระองค์ได้ทรงกระทำท่ามกลางชาวยิวอีกครั้ง

ทรงมีความสงสารและมีความรักต่อมนุษย์ ทรงให้อภัยบาปของมนุษย์และทรงแบกรับบาปของมนุษย์ และแม้กระทั่งทรงแบกรับการล่วงละเมิดทั้งหมดของมนุษย์ และทรงช่วยมนุษย์ให้พ้นจากบาป สิ่งที่มนุษย์ถวิลหาคือการที่พระเยซูพระเจ้าช่วยให้ออดทรงเป็นเช่นเมื่อก่อน—พระเจ้าช่วยให้ออดผู้ควรค่าที่จะรัก ทรงพระทัยดีมีเมตตา และทรงนำการพิชิตที่ไม่เคยพิโรธต่อมนุษย์ และผู้ที่ไม่เคยทรงตำหนิมนุษย์ แต่เป็นผู้ที่ทรงยกโทษและทรงรับบาปทั้งหมดของมนุษย์เอาไว้

และผู้ที่จะแม้กระทั่งสิ้นพระชนม์บนกางเขนเพื่อมนุษย์เช่นก่อนหน้านี้ ตั้งแต่พระเยซูได้เสด็จจากไป บรรดาสาวกที่ได้ติดตามพระองค์ รวมทั้งเหล่าวิสุทธิชนทั้งหมดที่ได้รับการช่วยให้รอดในพระนามของพระองค์ ที่ได้ร่ำร้องหาพระองค์และรอคอยพระองค์แทบขาดใจตลอดมา

ทุกคนที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์ในช่วงระหว่างยุคพระคุณได้ถวิลหาวันอันปราโมทย์ในยุคสุดท้ายนั้น เมื่อพระเยซูพระเจ้าช่วยให้ออดเสด็จลงมาบนเมฆขาวเพื่อทรงปรากฏต่อหน้าผู้คนทั้งหมดแน่นอนว่า

นี่ยังเป็นการปรารถนาของทุกคนที่ยอมรับพระนามของพระเยซูพระเจ้าช่วยให้ออดในวันนี้เช่นกัน ทุกคนในจักรวาลที่รู้จักการรอดของพระเยซูพระเจ้าช่วยให้ออดได้โหยหาแทบขาดใจตลอดมาให้พระเยซูคริสต์เสด็จมาถึงโดยฉับพลันเพื่อทรงปฏิบัติสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในขณะที่ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกให้ลุล่วง:

“เราจะมาถึงเฉกเช่นที่เราได้จากไป” มนุษย์เชื่อว่า หลังการถูกตรึงกางเขนและการคืนพระชนม์ พระเยซูได้เสด็จกลับไปสู่สวรรค์บนเมฆขาวเพื่อทรงเข้าประจำที่ของพระองค์ ณ พระหัตถ์ขวาขององค์ผู้สูงสุด ในลักษณะเดียวกัน พระเยซูจะเสด็จลงมาอีกครั้งบนเมฆขาว

(เมฆนี้อ้างถึงเมฆที่พระเยซูประทับตอนที่พระองค์ได้เสด็จกลับสู่สวรรค์)

ท่ามกลางบรรดาผู้ที่เฝ้าโหยหาพระองค์แทบขาดใจตลอดมาเป็นเวลาหลายพันปี

และพระองค์จะทรงมีพระฉายาและทรงสวมใส่เสื้อผ้าของชาวยิว หลังการทรงปรากฏต่อมนุษย์ พระองค์จะประทานอาหารแก่พวกเขา และทรงทำให้น้ำแห่งชีวิตไหลพุ่งออกมาสำหรับพวกเขา และจะทรงใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเขา ทรงเปี่ยมไปด้วยพระคุณและทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก

ที่มีชีวิตชีวาและเป็นจริง มโนคติที่หลงผิดเช่นนี้ทั้งหมดคือสิ่งที่ผู้คนเชื่อกัน
กระนั้นพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ได้ทรงกระทำสิ่งนี้
พระองค์ได้ทรงกระทำตรงกันข้ามกับสิ่งที่มนุษย์คิดไปเอง
พระองค์ไม่ได้เสด็จมาถึงท่ามกลางพวกที่ได้โหยหาการเสด็จกลับมาของพระองค์
และพระองค์ไม่ได้ทรงปรากฏต่อผู้คนทั้งหมดในขณะที่ประทับบนเมฆขาว พระองค์ได้เสด็จมาถึงแล้ว
แต่มนุษย์ไม่รู้ และยังคงไม่รู้เท่าทัน มนุษย์แค่กำลังรอคอยพระองค์อย่างไร้จุดหมาย
ไม่ตระหนักว่าพระองค์ได้เสด็จลงมาบน “เมฆขาว” แล้ว (เมฆซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระองค์
พระวาระของพระองค์ พระอุปนิสัยครบถ้วนทั้งหมดของพระองค์ และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น)
และบัดนี้สถิตท่ามกลางกลุ่มผู้ชนะทั้งหลายที่พระองค์จะทรงทำให้เป็นในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
มนุษย์ไม่รู้สิ่งนี้: ทั้งที่พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดผู้บริสุทธิ์ทรงมีความเอ็นดูและความรักทั้งหมดให้แก่มนุษย์
พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจใน “วิหาร”
เหล่านั้นซึ่งเป็นที่อยู่ของความโสมมและเหล่าวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ได้อย่างไร?
แม้ว่ามนุษย์เฝ้ารอคอยการมาถึงของพระองค์ตลอดมา
พระองค์ทรงสามารถปรากฏต่อพวกที่กินเนื้อหนังของผู้ที่ไม่ชอบธรรม คัมเล็ดของผู้ที่ไม่ชอบธรรม
และสวมใส่เสื้อผ้าของผู้ที่ไม่ชอบธรรม ผู้ซึ่งเชื่อในพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์
และผู้ที่ยึดมั่นพระองค์อยู่ตลอดเวลาได้อย่างไร
มนุษย์รู้แต่เพียงว่าพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงเปี่ยมไปด้วยความรักและท่วมท้นไปด้วยความสงสาร
และรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ทรงเต็มไปด้วยการไถ่ อยากรู้ก็ดี
มนุษย์ไม่รู้ว่พระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงปรี่มล้นด้วยความชอบธรรม พระบารมี พระพิโรธ
และการพิพากษา ทรงมีสิทธิอำนาจ และเปี่ยมไปด้วยพระเกียรติ ดังนั้น
แม้ว่ามนุษย์จะโหยหาและกระหายการเสด็จกลับมาของพระผู้ไถ่อย่างใจจดใจจ่อ
และแม้การอธิษฐานของพวกเขาจะขับ “เคลื่อนฟ้า”
พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่ทรงปรากฏแก่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์แต่ไม่รู้จักพระองค์
“พระยาห์เวห์” คือชื่อที่เราใช้ในช่วงระหว่างงานของเราในอิสราเอล และมันหมายถึงพระเจ้าของชนอิสราเอล
(ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร) ที่ทรงสามารถเวทนามนุษย์ สถาปนาแข่งขันมนุษย์ และนำทางชีวิตของมนุษย์
พระเจ้าผู้ทรงครอบงำทุกทธานุภาพและทรงเปี่ยมไปด้วยพระปรีชาญาณ “พระเยซู” คือ อิมมานูเอล
ซึ่งหมายถึงเครื่องบูชาลบล้างบาปอันเปี่ยมไปด้วยความรัก เปี่ยมไปด้วยความสงสาร และซึ่งไถ่บาปให้มนุษย์
พระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณ และพระองค์ทรงเป็นตัวแทนยุคพระคุณ
และสามารถเป็นตัวแทนได้เพียงหนึ่งของพระราชกิจของแผนการบริหารจัดการเท่านั้น กล่าวคือ

พระยาห์เวห์เท่านั้นที่ทรงเป็นพระเจ้าของประชากรแห่งอิสราเอลผู้ได้รับการเลือกสรร พระเจ้าของอับราฮัม
พระเจ้าของอิสอัค พระเจ้าของยาโคบ พระเจ้าของโมเสส
และพระเจ้าของประชาชนทั้งหมดของประเทศอิสราเอล และดังนั้น ในยุคปัจจุบัน คนอิสราเอลทุกคน
นอกเหนือจากผู้คนชาวยิว จึงนมัสการพระยาห์เวห์
พวกเขาทำเครื่องถวายแด่พระองค์บนแท่นบูชาและรับใช้พระองค์ในวิหาร โดยสวมเสื้อคลุมของพวกปุโรหิตทั้ง
หลาย สิ่งที่พวกเขาหวังก็คือการทรงปรากฏใหม่ของพระยาห์เวห์ พระเยซูเท่านั้นคือพระผู้ไถ่ของมวลมนุษย์
และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปที่ได้ไถ่มวลมนุษย์ให้พ้นจากบาป กล่าวคือ
พระนามของพระเยซูมาจากยุคพระคุณและได้มาดำรงอยู่เพราะพระราชกิจแห่งการไถ่ในยุคพระคุณ
พระนามของพระเยซูได้มาดำรงอยู่เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนของยุคพระคุณ ได้เกิดใหม่และได้รับการช่วยให้รอด
และเป็นพระนามเฉพาะสำหรับการไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวง ด้วยเหตุนี้
พระนามของพระเยซูจึงเป็นตัวแทนพระราชกิจแห่งการไถ่ และบ่งแสดงถึงยุคพระคุณ
พระนามพระยาห์เวห์เป็นชื่อเฉพาะสำหรับประชาชนอิสราเอลที่ได้ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติ
ในแต่ละยุคและแต่ละช่วงระยะในงานของเรา ชื่อของเรานั้นใช้ว่าไม่มีพื้นฐานที่มา
แต่ถือครองนัยสำคัญเชิงตัวแทน: แต่ละชื่อเป็นตัวแทนหนึ่งยุค “พระยาห์เวห์” ทรงเป็นตัวแทนยุคธรรมบัญญัติ
และเป็นพระนามซึ่งแสดงการถวายพระเกียรติซึ่งประชาชนอิสราเอลใช้เรียกพระเจ้าผู้ที่พวกเขานมัสการ
“พระเยซู” ทรงเป็นตัวแทนยุคพระคุณ
และเป็นพระนามของพระเจ้าของทุกคนที่ได้รับการไถ่ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ
หากมนุษย์ยังคงถวิลหาการเสด็จมาถึงของพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย
และยังคงคาดหวังว่าพระองค์จะเสด็จมาถึงในพระฉายาที่พระองค์ทรงใช้ในแคว้นยูเดีย
เช่นนั้นแล้วแผนการบริหารจัดการสำหรับหกพันปีทั้งหมดทั้งสิ้นก็จะหยุดลงไปแล้วในยุคแห่งการไถ่
และคงไม่อาจสืบหน้าไปได้มากกว่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น ยุคสุดท้ายจะไม่มีวันมาถึง
และยุคนั้นจะไม่มีวันถูกนำพาไปถึงบทวสาน
นี่เป็นเพราะพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงดำรงอยู่เพื่อการไถ่และความรอดของมวลมนุษย์เท่านั้น
เราได้ใช้ชื่อพระเยซูเพียงเพื่อประโยชน์ของคนบาปทั้งหมดในยุคพระคุณเท่านั้น
แต่มันไม่ใช่ชื่อซึ่งเราจะใช้เพื่อนำพามวลมนุษย์ทั้งปวงไปสู่บทวสาน แม้ว่าพระยาห์เวห์ พระเยซู
และพระเมสสิยาห์ล้วนแล้วแต่เป็นตัวแทนวิญญาณของเราทั้งสิ้น
ชื่อเหล่านี้ก็แค่แสดงถึงยุคที่แตกต่างกันของแผนการบริหารจัดการของเราเท่านั้น
และไม่ได้เป็นตัวแทนเราในความครบถ้วนทั้งมวลของเรา ชื่อต่างๆ
ซึ่งผู้คนบนแผ่นดินโลกใช้เรียกขานเราไม่สามารถแสดงชัดถึงอุปนิสัยครบถ้วนทั้งมวลของเราและทุกอย่างที่เรา

ป็นได้ ชื่อเหล่านั้นเป็นเพียงชื่อต่างๆ ซึ่งผู้คนใช้เรียกขานเราระหว่างยุคที่ต่างกันเท่านั้น และดังนั้น
เมื่อยุคสุดท้าย—ยุคแห่งวันสุดท้าย—มาถึง ชื่อของเราก็จะเปลี่ยนอีกครั้ง เราจะไม่ถูกเรียกว่าพระยาห์เวห์
หรือพระเยซู นับประสาอะไรที่จะเรียกว่าพระเมสสิยาห์—
เราจะถูกเรียกว่าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงฤทธานุภาพพระองค์เอง
และภายใต้ชื่อนี้เราจะนำยุคทั้งยุคไปสู่บัพติศมา ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นที่รู้จักในนามพระยาห์เวห์
เรายังเคยถูกเรียกว่าพระเมสสิยาห์เช่นกัน
และครั้งหนึ่งผู้คนเรียกเราว่าพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยความรักและความเคารพยกย่อง อย่างไรก็ตาม ณ วันนี้
เราไม่ใช่พระยาห์เวห์หรือพระเยซูซึ่งผู้คนได้รู้จักในช่วงเวลาที่ผ่านมาอีกต่อไป
เราคือพระเจ้าผู้ที่ได้กลับมาในยุคสุดท้าย พระเจ้าผู้ที่จะนำพาผู้คนไปสู่บัพติศมา
เราคือพระเจ้าพระองค์เองซึ่งลุกขึ้นมาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก
สมบูรณ์พร้อมด้วยอุปนิสัยครบถ้วนทั้งหมดของเรา และเต็มเปี่ยมไปด้วยสิทธิอำนาจ เกียรติ และสิริ
ผู้คนไม่เคยเข้าร่วมสัมพันธ์กับเรา ไม่เคยได้รู้จักเรา และไม่รู้เท่าทันในอุปนิสัยของเราตลอดเวลา
ตั้งแต่การสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้ ไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่เคยเห็นเรา
นี่คือพระเจ้าผู้ทรงปรากฏต่อมนุษย์ในยุคสุดท้ายแต่ได้ทรงถูกซ่อนไว้ท่ามกลางมนุษย์
พระองค์ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ทรงเที่ยงแท้และทรงเป็นจริง
คุณดวงสุริยที่แผดเผาและเปลวเพลิงที่ลุกโชน ทรงถูกเติมด้วยฤทธานุภาพและทรงปรี้มล้นด้วยสิทธิอำนาจ
ไม่มีแม้แต่คนเดียวหรือสิ่งเดียวที่จะไม่ถูกพิพากษาโดยวาระของเรา
และไม่มีแม้แต่คนเดียวหรือสิ่งเดียวที่จะไม่ถูกชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการแผดเผาของไฟ ในท้ายที่สุด
ชนชาติทั้งหมดจะได้รับการอวยพรเพราะวาระของเรา และจะถูกทูลบจบจนเหลือเป็นชิ้นๆ
เพราะวาระของเราเช่นกัน ด้วยวิธีนี้
ผู้คนทั้งหมดในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายจะเห็นว่าเราคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้กลับมา
และเห็นว่าเราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวง
และทุกคนจะเห็นว่าครั้งหนึ่งเราคือเครื่องบูชาลบบาปสำหรับมนุษย์
แต่เห็นว่าในยุคสุดท้ายเรายังได้กลายเป็นเปลวเพลิงแห่งสุริยันซึ่งเผาผลาญทุกสรรพสิ่งให้เป็นจุนด้วยเช่นกัน
เช่นเดียวกับองค์ตะวันแห่งความชอบธรรมซึ่งเปิดเผยทุกสรรพสิ่ง นี่คือนิยามของเราในยุคสุดท้าย
เราใช้ชื่อนี้และครองอุปนิสัยนี้เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดจะได้เห็นว่าเราคือพระเจ้าที่ชอบธรรม ดวงสุริยที่แผดเผา
เปลวเพลิงที่ลุกโชน และเพื่อที่ทุกคนจะได้สัมผัสการเรา พระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียว
และเพื่อที่พวกเขาจะได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงของเรา เราไม่ใช่เพียงแค่พระเจ้าของชนอิสราเอลเท่านั้น
และเราไม่ใช่เพียงพระผู้ไถ่ เราคือพระเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งหมดทั่วทั้งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและห้วงทะเล

หากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาถึงในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายและยังคงถูกเรียกว่าพระเยซู และทรงถือกำเนิดอีกครั้งในแคว้นยูเดียและทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ที่นั่น เช่นนั้นแล้วนี่คงจะพิสูจน์ว่าเราแค่สร้างประชาชนอิสราเอลขึ้นมาเท่านั้นและแค่ได้ประชาชนอิสราเอลเท่านั้น และพิสูจน์ว่าเราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับประชาชาติทั้งหลาย นี่จะไม่ย้อนแย้งกับถ้อยคำของเราว่า “เราก็คือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง” หรือหรือ?

เราได้ทั้งแคว้นยูเดียมาและทำงานของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายเพราะเราไม่ใช่แค่พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลเท่านั้น แต่เป็นพระเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

เราปรากฏท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายเพราะเราไม่ใช่แค่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะเราก็คือพระผู้สร้างของบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของเราทั้งหมดท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เราไม่เพียงแต่ได้สร้างอิสราเอล อียิปต์ และเลบานอนเท่านั้น

แต่ยังได้สร้างประชาชาติทั้งหลายนอกเหนือไปจากอิสราเอลเช่นกัน เพราะเหตุนี้

เราจึงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด เราเพียงแต่ใช้อิสราเอลเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับงานของเรา ใช้แคว้นยูเดียและแคว้นกาลิลีเป็นฐานที่มั่นสำหรับงานแห่งการไถ่ของเรา

และบัดนี้เราใช้ประชาชาติทั้งหลายเป็นฐานซึ่งเราจะนำพายุคทั้งยุคไปสู่บัพติศมา

เราได้ทำงานสองช่วงระยะในอิสราเอล (งานสองช่วงระยะนี้คือยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ)

และเราได้ดำเนินงานอีกสองช่วงระยะเพิ่มเติมจนเสร็จสิ้น (ยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักร)

ไปทั่วแผ่นดินทั้งหลายนอกเหนืออิสราเอล ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เราจะทำงานแห่งการพิชิตชัย และดังนั้นจะสรุปปิดตัวยุคนี้ หากมนุษย์เรียกเราว่าพระเยซูคริสต์ตลอดเวลา

แต่ไม่รู้ว่าเราได้เริ่มต้นยุคใหม่แล้วในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายและได้เริ่มลงมือดำเนินการงานใหม่แล้ว

และหากมนุษย์ยังคงหมกมุ่นรอคอยการมาถึงของพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอยู่ต่อไป

เช่นนั้นแล้วเราจะเรียกผู้คนเยี่ยงคนพวกนี้ว่าผู้ที่ไม่เชื่อในเรา พวกเขาเป็นผู้คนที่ไม่รู้จักเรา และการเชื่อในเราของพวกเขาก็เป็นเท็จ

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเป็นพยานการเสด็จมาถึงของพระเยซูพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจากสวรรค์ได้อย่างไรเล่า?

สิ่งที่พวกเขารอคอยนั้นไม่ใช่การมาถึงของเรา แต่เป็นการมาถึงของกษัตริย์ของพวกเขา

พวกเขาไม่ได้โหยหาให้เราทำลายล้างโลกเก่าอันไม่บริสุทธิ์นี้

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับถวิลหาการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู ซึ่งในนั้น พวกเขาจะได้รับการไถ่

พวกเขาดังคากอยที่จะให้พระเยซูทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งปวงจากแผ่นดินที่มีมลทินและไม่ชอบธรรมแห่งนี้อีกครั้ง

หนึ่ง ผู้คนเช่นนี้จะสามารถกลายเป็นคนที่ทำงานของเราให้เสร็จสมบูรณ์ในยุคสุดท้ายได้อย่างไร?

ความอยากได้อีกมีทั้งหลายของมนุษย์ไม่สามารถทำให้ความปรารถนาของเราลุล่วงหรือทำให้งานของเราสำเร็จ
ลุล่วงได้ เพราะมนุษย์ก็แค่เลื่อนใสหรือทะนุถนอมงานที่เราได้ทำก่อนหน้านี้เท่านั้น
และไม่รู้เลยว่าเรคือพระเจ้าพระองค์เองผู้ที่ใหม่เสมอและไม่เคยเก่าเลย มนุษย์รู้เพียงแค่ว่าเรคือพระยาห์เวห์
และพระเยซู และไม่เลิยวใจเลยว่าเรคือองค์หนึ่งเดียวแห่งยุคสุดท้ายที่จะนำมวลมนุษย์ไปสู่บัพทวาราน
ทั้งหมดที่มนุษย์โหยหาและรู้จักนั้นมาจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
และเป็นแค่สิ่งซึ่งพวกเขาสามารถเห็นได้ด้วยตาของพวกเขาเองเท่านั้น มันไม่อยู่ในแนวเดียวกับงานที่เราทำ
แต่ไม่กลมกลืนไปกับมัน หากงานของเราถูกดำเนินการปฏิบัติไปตามแนวความคิดของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วเมื่อไรมันจะจบสิ้น เมื่อใดเล่า มวลมนุษย์นี้จะเข้าสู่การหยุดพัก? และเราจะสามารถเข้าสู่วันที่เจ็ด
วันสะบาโต ได้อย่างไร? เราทำงานตามแผนการของเราและตามจุดประสงค์ของเรา—ไม่ใช่ตามเจตนาของมนุษย์

งานแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐคืองานแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดด้วยเช่นกัน

ผู้คนทุกคนจำเป็นต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายของงานของเราบนโลก นั่นคือ สิ่งที่เราปรารถนาที่จะได้รับในท้ายที่สุด และระดับที่เราต้องสัมฤทธิ์ผลในงานนี้ก่อนที่งานจะสามารถครบบริบูรณ์ได้

หากว่าหลังจากที่เดินมากับเราจนถึงวันนี้ ผู้คนยังไม่เข้าใจว่างานของเราเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เช่นนั้นแล้ว พวกเขาไม่ได้เดินมากับเราอย่างเปล่าประโยชน์หรือ? หากผู้คนติดตามเรา พวกเขาควรรู้เจตจำนงของเรา เราได้ทำงานบนแผ่นดินโลกมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว และจนถึงวันนี้

เรายังคงดำเนินการงานของเราเช่นนี้ต่อไป ถึงแม้ว่างานของเราจะมีโครงการมากมาย

จุดประสงค์ของงานยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าเราเต็มเปี่ยมไปด้วยคำพิพากษาและการติสสอนต่อมนุษย์ ตัวอย่างเช่น สิ่งที่เราทำยังคงเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการช่วยเขาให้รอด

และเพื่อประโยชน์แห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐของเราให้ดียิ่งขึ้นและขยายงานของเราออกไปให้ไกลยิ่งขึ้นท่ามกลางประชาชาติทั้งปวงเมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว ดังนั้นวันนี้

ในยามที่ผู้คนจำนวนมากจมลึกลงในความท้อใจมานานแล้ว เรายังคงทำงานของเราต่อไป

เราทำงานที่เราต้องทำเพื่อพิพากษาและติสสอนมนุษย์ต่อไป

ถึงแม้จะมีข้อเท็จจริงว่ามนุษย์เบื่อหน่ายกับสิ่งที่เราพูด และเขาไม่มีความพึงปรารถนาที่จะสนใจงานของเรา

เราก็ยังคงดำเนินการตามหน้าที่ของเราอยู่ เนื่องจากจุดประสงค์ของงานของเรายังคงไม่เปลี่ยนแปลง และแผนดั้งเดิมของเราจะไม่หยุดชะงัก

หน้าที่ของการพิพากษาของเราคือการทำให้มนุษย์สามารถเชื่อฟังเรายิ่งขึ้น

และหน้าที่ของการติสสอนของเราคือการช่วยให้มนุษย์สามารถรับการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แม้ว่าสิ่งที่เราทำจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของเราก็ตาม

แต่เราไม่เคยทำสิ่งใดที่ไร้ประโยชน์ต่อมนุษย์ เนื่องจากเราพึงปรารถนาที่จะทำให้ประชาชาติต่างๆ

ทั้งหมดนอกเหนือไปจากอิสราเอลเชื่อฟังดังเช่นผู้คนแห่งอิสราเอล ทำให้พวกเขาเป็นมนุษย์ที่แท้จริง

ซึ่งเราคงจะมีหลักที่มั่นคงในแผ่นดินที่อยู่นอกอิสราเอล นี่คือการบริหารจัดการของเรา

มันคืองานที่เรากำลังทำให้สำเร็จลุล่วงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้กระทั่งบัดนี้

ผู้คนจำนวนมากก็ยังคงไม่เข้าใจการบริหารจัดการของเรา เพราะว่าพวกเขาไม่มีความสนใจในเรื่องต่างๆ

ดังกล่าว และใส่ใจเฉพาะอนาคตและบั้นปลายของตนเองเท่านั้น ไม่ว่าเราจะกล่าวอะไรก็ตาม

พวกเขายังคงไม่แสดงต่องานที่เราทำ แต่กลับมุงเน้นอยู่กับบั้นปลายในวันพรุ่งนี้ของตนเพียงอย่างเดียว

หากเรื่องต่างๆ ดำเนินไปอย่างนี้ งานของเราจะสามารถแผ่ขยายไปได้ได้อย่างไร?

ข่าวประเสริฐของเราจะได้รับการเผยแผ่ไปทั่วทั้งโลกได้อย่างไร? จงรู้ไว้เถิดว่าเมื่องานของเราเผยแผ่ออกไป

เราจะทำให้พวกเขাজึงจัดกระจายไป และโจมตีพวกเขาเหมือนดังที่พระยาห์เวห์ได้โจมตีแต่ละเผ่าของอิสราเอล

ทั้งหมดนี้จะถูกทำลงไปเพื่อที่ข่าวประเสริฐของเราจะสามารถเผยแผ่ไปทั่วทั้งโลกได้
เพื่อที่ข่าวประเสริฐจะสามารถไปถึงประชาชาติทั้งหลาย
เพื่อที่นามของเราจะได้รับการสรรเสริญโดยบรรดาผู้ใหญ่และเด็กๆ เช่นเดียวกัน
และนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราจะได้เป็นที่ยกย่องในปากของผู้คนจากทุกเผ่าและทุกชาติ มันเป็นไปได้เพื่อที่ว่า
ในยุคสุดท้ายนี้ นามของเราจะได้รับการสรรเสริญท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
เพื่อที่ประชาชาติทั้งหลายจะได้เห็นกิจการทั้งหลายของเราและพวกเขาจะเรียกเราว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เนื่องจ
ากกิจการทั้งหลายของเรา และเพื่อที่วาระของเราจะได้บังเกิดขึ้นในอีกไม่นาน
เราจะทำให้ผู้คนทั้งปวงรู้ว่าเราไม่ได้เป็นเพียงพระเจ้าของผู้คนแห่งอิสราเอลเท่านั้น
แต่ยังเป็นพระเจ้าของประชาชาติในบรรดาชาติทั้งหมดอีกด้วย แม้แต่บรรดาชาติที่เราได้สถาปนา
เราจะปล่อยให้ผู้คนทั้งหมดได้เห็นว่าเราก็คือพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง นี่คือนานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา
จุดประสงค์ของแผนงานของเราสำหรับยุคสุดท้าย และงานเดียวที่จะต้องทำให้ลุล่วงในยุคสุดท้าย

ในระหว่างยุคสุดท้ายเท่านั้นที่งานซึ่งเราได้บริหารจัดการมาเป็นเวลาหลายพันปีจะถูกเปิดเผยแก่นมนุษย์อย่างครบ
ถ้วนบริบูรณ์ เฉพาะบัดนี้เท่านั้นที่เราได้เผยความลึกลับเต็มเปี่ยมของการบริหารจัดการของเราแก่นมนุษย์
และมนุษย์ได้เรียนรู้จุดประสงค์ของงานของเรา และยิ่งไปกว่านั้น ได้มาเข้าใจความลึกลับทั้งหมดของเรา
เราได้บอกมนุษย์แล้วถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นบันปลายของสิ่งที่เขาให้ความเป็นห่วง
เราได้เปิดเผยให้มนุษย์รู้ความลึกลับทั้งหมดของเราแล้ว ความลึกลับที่ถูกซ่อนไว้เป็นเวลาเกินกว่า 5,900 ปี
พระยาห์เวห์คือใคร? พระเมสสิยาห์คือใคร? พระเยซูคือใคร? พวกเขาควรรู้ทั้งหมดนี้
งานของเราเปลี่ยนไปตามนามเหล่านี้ พวกเขาเข้าใจเรื่องนั้นหรือยัง?
นามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราควรจะมีการประกาศอย่างไร?
นามของเราควรจะมีการเผยแผ่ไปยังชาติใดชาติหนึ่งที่เรียกขานเราด้วยนามใดนามหนึ่งของเราอย่างไร?
งานของเรากำลังแผ่ขยายออกไป และเราจะเผยแผ่ความเต็มเปี่ยมแห่งงานนั้นไปยังบรรดาชาติทั้งหลายทั้งปวง
เนื่องจากงานของเราได้ถูกดำเนินการในตัวพวกเขา
เราจะโจมตีพวกเขาดังเช่นที่พระยาห์เวห์ได้ทรงโจมตีบรรดาคนเลี้ยงแกะของวงศ์ดาวิดในอิสราเอล
ทำให้พวกเขากะจัดกระจายไปท่ามกลางทุกชาติ เนื่องจากในยุคสุดท้าย
เราจะบดขยี้ชาติทั้งหมดให้แหลกละเอียดและทำให้ผู้คนในชาติเหล่านั้นกระเจิดกระเจิงไปอีกครึ่ง
เมื่อเรากลับมาอีกครั้ง ชาติทั้งหลายจะได้อีกแบ่งแยกไปตามอาณาเขตที่กำหนดขึ้นโดยไฟที่ลุกไหม้ของเราแล้ว
ณ เวลานั้น เราจะสำแดงตัวเราเองต่อมนุษยชาติอีกครั้งดังดวงอาทิตย์ที่แผดเผา
แสดงตัวเราเองอย่างเปิดเผยต่อพวกเขาในฉายาขององค์บริสุทธิ์ซึ่งพวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน
เดินอยู่ท่ามกลางบรรดาชาติที่หลากหลาย เหมือนดังที่ครั้งหนึ่งเรา พระยาห์เวห์ ได้เคยเดินท่ามกลางเผ่าคนยิว

จากนั้นไป เราจะนำทางมนุษยชาติในชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลก
ที่นั่นเองพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของเราอย่างแน่นอน
และพวกเขายังจะได้เห็นสามเณรในอากาศที่จะนำทางพวกเขาในชีวิตอย่างแน่นอนอีกด้วย
เนื่องจากเราจะปรากฏตัวของเราในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มนุษย์จะเห็นวันแห่งความชอบธรรมของเรา
และการสำแดงอันมีสง่าราศีของเราอีกด้วย
นั่นจะเกิดขึ้นเมื่อเราปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมดและนำบุตรมากมายของเราไปสู่สง่าราศี
ทุกหนแห่งบนแผ่นดินโลก บรรดามนุษย์จะยอมกราบไหว้
และพลับพลาของเราจะถูกตั้งขึ้นอย่างมั่นคงท่ามกลางมนุษยชาติ บนศิลาของงานที่เราดำเนินการวันนี้
ผู้คนจะรับใช้เราด้วยเช่นกันในวิหาร เราจะทบทวนบูชา
ที่ปกคลุมไปด้วยสิ่งโสโครกและน่ารังเกียจนั้นจนแตกเป็นชิ้นๆ และสร้างขึ้นใหม่
ลูกแกะและลูกวัวแรกเกิดจะถูกนำไปกองรวมกันบนแท่นบูชาอันศักดิ์สิทธิ์
เราจะทำลายวิหารของวันนี้และสร้างวิหารใหม่ วิหารที่ตั้งอยู่ขณะนี้ ที่เต็มไปด้วยผู้คนที่น่าชิงชัง จะทรุดสวบลลง
และวิหารที่เราสร้างจะเต็มไปด้วยบรรดาผู้รับใช้ที่จงรักภักดีต่อเรา
พวกเขาจะยืนขึ้นอีกครั้งและรับใช้เราเพื่อประโยชน์แห่งสง่าราศีของวิหารของเรา
พวกเขาจะได้เห็นวันที่เราได้รับสง่าราศีอันยิ่งใหญ่อย่างแน่นอน
และเขายังจะได้เห็นวันที่เราทำลายวิหารนั้นและสร้างวิหารใหม่ขึ้นอย่างแน่นอนอีกด้วย
พวกเขาจะได้เห็นวันที่พลับพลาของเราเข้ามาในโลกมนุษย์อย่างแน่นอนอีกด้วย ขณะที่เราทบทวนบูชา
เราจึงจะนำพลับพลาของเรามาสู่โลกมนุษย์ได้ ขณะเดียวกับที่พวกเขาจะเห็นการลงมาของเรา
หลังจากที่เราบดขยี้ชาติทั้งหมดแล้ว เราจะรวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกันใหม่ ตั้งแต่นั้นมา
เราจะสร้างวิหารของเราและตั้งแท่นบูชาของเรา เพื่อที่ทุกคนอาจถวายเครื่องบูชาแก่เรา รับใช้เราในวิหารของเรา
และอุทิศตนอย่างสัตย์ซื่อต่องานของเราในประชาชาติทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นอย่างเช่นคนอิสราเอลในปัจจุบันนี้
แต่งกายด้วยเสื้อและมงกุฎอย่างปโรหิต ด้วยสง่าราศีของเรา พระยาห์เวห์ ซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา
และบารมีของเราที่วนเวียนอยู่เหนือพวกเขาและคงอยู่กับพวกเขา
งานของเราในประชาชาติทั้งหลายจะได้รับการดำเนินการไปในทางเดียวกันอีกด้วย
งานของเราในอิสราเอลเคยเป็นเช่นไร งานของเราในประชาชาติทั้งหลายก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย
เพราะว่าเราจะแผ่ขยายงานของเราในอิสราเอลและเผยแพร่งานนั้นไปยังประชาชาติทั้งหลาย
บัดนี้เป็นเวลาที่วิญญูณของเราจะได้ปฏิบัติงานอันยิ่งใหญ่
และเป็นเวลาที่เราจะได้เริ่มต้นงานของเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ที่มากไปกว่านั้น
นี่เป็นเวลาที่เราจะได้จำแนกแยกแยะสรรพสิ่งสร้างทั้งปวง วางแต่ละสิ่งให้อยู่ในหมวดหมู่ที่สอดคล้องกัน

เพื่อที่งานของเราจะได้ดำเนินไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และดังนั้นแล้ว
สิ่งที่เราขอจากพวกเจ้าก็ยังคงเป็นว่า ให้เจ้ามอบถวายการดำรงอยู่ทั้งหมดของเจ้าให้แก่งานทั้งปวงของเรา
และยิ่งไปกว่านั้น ให้เจ้ายังรู้และมั่นใจในงานทั้งหมดที่เราได้ทำในตัวเจ้าให้ชัดเจน
และวางกำลังทั้งหมดของเจ้าในงานของเราเพื่อที่งานนั้นจะได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องเข้าใจ
จงหยุดจากการต่อสู้กันท่ามกลางตัวพวกเจ้าเอง การมองหาหนทางกลับหลัง
หรือการแสวงหาความสุขใจฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งจะทำให้งานของเราล่าช้าออกไป
และทำให้อนาคตที่วิเศษสุดของเจ้าล่าช้าออกไป แทนที่จะปกป้องเจ้า การทำเช่นนั้นจะนำการทำลายล้างมาสู่เจ้า
นี่จะไม่ใช่ความโง่เขลาของเจ้าดอกหรือ? สิ่งซึ่งเจ้าชื่นชมอย่างละโมภในวันนี้คือสิ่งที่กำลังทำลายอนาคตของเจ้า
ในขณะที่ความเจ็บปวดที่เจ้าทนทุกข์ในวันนี้คือสิ่งที่กำลังปกป้องเจ้า เจ้าจะต้องตระหนักรู้สิ่งเหล่านี้อย่างชัดเจน
เพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของการทดลองทั้งหลายซึ่งเจ้าจะออกแรงอย่างมากเพื่อสลัดตัวเจ้าเองให้หลุดพ้น
และเพื่อเลี่ยงหนีการเดินหลงเข้าไปในหมอกหนาและการที่ไม่สามารถพบแสงอาทิตย์ได้
เมื่อหมอกหนาจางหายไป เจ้าจะพบว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางการพิพากษาของวันที่ใหญ่ยิ่ง เมื่อถึงเวลานั้น
วันของเราจะเข้ามาใกล้มวลมนุษย เจ้าจะหลีกเลี่ยงหนีการพิพากษาของเราได้อย่างไร?
เจ้าจะสู้ทนความร้อนที่แผดเผาของแสงอาทิตย์ได้อย่างไร? เมื่อเราให้ความไพบูลย์แก่มนุษย์
เขาไม่ได้ทะนุถนอมมันไว้ในอกของเขา แต่กลับขว้างมันทิ้งไปในที่ที่ไม่มีใครจะสังเกตเห็น
เมื่อวันของเราลงมายังมนุษย์ เขาจะไม่สามารถค้นพบความไพบูลย์ของเรา
หรือพบวาระแห่งความจริงที่เข้มข้นยิ่งกว่าที่เราได้กล่าวแก่เขานานมาแล้วได้อีกต่อไป
เขาจะร้องไห้และคร่ำครวญ เพราะว่าเขาได้สูญเสียความเจิดจ้าของแสงสว่างไปและได้ตกลงสู่ความมืด
สิ่งที่พวกเจ้าเห็นในวันนี้เป็นเพียงดาบคมกริบจากปากของเราเท่านั้น
เจ้ายังไม่ได้เห็นไม้เท้าในมือของเราหรือเปลวไฟซึ่งเราใช้เผามนุษย์
และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมพวกเจ้าจึงยังคงหยิ่งผยองและไม่ยับยั้งชั่งใจต่อหน้าเรา
นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเจ้าจึงยังคงต่อสู้กับเราในบ้านของเรา
โต้แย้งด้วยลิ้นมนุษย์ของเจ้าในสิ่งที่เราได้กล่าวด้วยปากของเรา มนุษย์ไม่เกรงกลัวเรา
และอย่างไรก็ตามเขาก็แสดงความเป็นปรีภัยกับเราอย่างต่อเนื่องแม้กระทั่งวันนี้
เขายังคงไม่มีความเกรงกลัวใดๆ พวกเขามีลิ้นและฟันแห่งความอธรรมในปากของพวกเจ้า
คำพูดและความประพฤติทั้งหลายของพวกเจ้าก็เหมือนคำพูดและความประพฤติของงูที่ได้ล่อลวงเอวาไปสู่บาป
พวกเจ้าเรียกร้องการตอบแทนชนิดตาต่อตา ฟันต่อฟัน จากกันและกัน
และพวกเจ้าคืนหนี้ต่อสู้อ่อนหน้าเราเพื่อแย่งชิงตำแหน่ง ชื่อเสียง และผลกำไรสำหรับพวกเจ้าเอง
ทว่าพวกเจ้ากลับไม่รู้ว่เรากำลังเฝ้าดูคำพูดและความประพฤติทั้งหลายของพวกเจ้าอยู่อย่างลับๆ

เราได้ฟังกันบึ้งหัวใจของพวกเจ้าแล้ว ก่อนที่พวกเจ้าจะได้มาอยู่ต่อหน้าเราเสียด้วยซ้ำ
มนุษย์ปรารถนาที่จะหลีกหนีให้พ้นมือของเราและหลบหลีกการสังเกตของสายตาของเราเสมอมา
แต่เราไม่เคยเล็งไปจากคำพูดหรือความประพฤติทั้งหลายของเขาเลย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เรากลับยอมให้คำพูดและความประพฤติเหล่านั้นเข้าสู่สายตาของเราอย่างมีจุดประสงค์
ซึ่งเราอาจตีตอนความไม่ชอบธรรมของมนุษย์และดำเนินการพิพากษากับการกบฏของเขา ดังนั้น
คำพูดและความประพฤติที่เป็นความลับทั้งหลายของมนุษย์จึงยังคงอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของเราเสมอ
และการพิพากษาของเราก็ไม่เคยจากมนุษย์ไป เพราะว่าการกบฏของเขานั้นมากเกินไป
งานของเราคือการเผาและชำระล้างคำพูดและพฤติกรรมทั้งหมดของมนุษย์ที่ถูกเอ่ยและกระทำลงไปต่อหน้าวิญ
ญาณของเรา ดังนี้^[ก] เมื่อเราออกไปจากแผ่นดินโลก ผู้คนจะยังคงรักษาความจงรักภักดีของตนต่อเราไว้
และจะยังคงรับใช้เราเช่นที่บรรดาผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ของเราทำในงานของเรา
ซึ่งเปิดโอกาสให้งานของเราบนแผ่นดินโลกดำเนินต่อไปจนถึงวันที่งานนั้นครบบริบูรณ์

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ดังนี้”

พวกเจ้าทั้งหมดมีบุคลิกลักษณะต่ำช้าเหลือเกิน!

พวกเจ้าทั้งหมดนั่งในที่นั่งที่สง่างาม อบรมสั่งสอนพวกคนรุ่นหลังที่เป็นคนประเภทเดียวกับพวกเจ้า และให้พวกเขาทั้งหมดนั่งกับเจ้า เจ้ารู้หรือนึกว่า “พงศ์พันธุ์”

ของพวกเจ้าหายใจแทบไม่ทันและสูญเสียงานของเรานานมาแล้ว?

สง่าราศีของเราสาดแสงจากแผ่นดินแห่งทิศตะวันออกสู่แผ่นดินแห่งทิศตะวันตก

กระนั้นเมื่อสง่าราศีของเราแพร่กระจายไปยังปลายสุดแห่งแผ่นดิน โลก และเริ่มปรากฏขึ้นและสาดแสงออกมา

เราจะเอาสง่าราศีของเราจากทิศตะวันออกและนำไปยังทิศตะวันตกเพื่อที่ผู้คนแห่งความมืดที่ได้ทอดทิ้งเราไปในทิศตะวันออก จะถูกทำให้สูญเสียความกระจ่างตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป เมื่อการนั้นเกิดขึ้น

พวกเจ้าจะใช้ชีวิตอยู่ในหุบเขาแห่งเงา แม้ว่าผู้คนในสมัยนี้จะดีกว่าเมื่อก่อนเป็นร้อยเท่า

แต่พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถตอบสนองข้อพึงประสงค์ของเราได้

และพวกเขายังคงไม่ใช่คำพยานต่อสง่าราศีของเรา

การที่พวกเจ้าสามารถดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนเป็นร้อยเท่าเป็นผลของงานของเราทั้งสิ้น

เป็นดอกผลที่กำเนิดจากงานของเรานบนแผ่นดินโลก อย่างไรก็ตาม

เรายังคงรู้สึกขยะแขยงกับคำพูดและความประพฤติของพวกเจ้า ตลอดจนบุคลิกลักษณะของพวกเจ้า

และเรารู้สึกถึงความขุ่นเคืองอย่างไม่น่าเชื่อต่อวิธีที่พวกเจ้าปฏิบัติตัวต่อหน้าเรา

เพราะพวกเจ้าไม่มีความเข้าใจใดๆ เกี่ยวกับเรา เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะสามารถมาดำเนินชีวิตตามสง่าราศีของเราได้อย่างไร

และเจ้าจะสามารถรักภักดีอย่างที่สุดต่องานในอนาคตของเราได้อย่างไร? ศรัทธาของพวกเจ้านั้นสวยงามมาก

เจ้าพูดว่าเจ้าเต็มใจที่จะสละเวลาทั้งชีวิตของเจ้าในนามแห่งงานของเรา

และพูดว่าเจ้ายินดีที่จะพลีอุทิศชีวิตของพวกเจ้าเพื่องานนั้น แต่อุปนิสัยของพวกเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก

เจ้าเพียงพูดด้วยความโอหัง แม้ว่าในข้อเท็จจริงแล้ว พฤติกรรมจริงแท้ของเจ้าต่ำช้ามาก

เป็นราวกับว่าลิ้นและริมฝีปากของผู้คนอยู่ในฟ้าสวรรค์ แต่ขาของพวกเขายู่ต่ำเตี้ยบนแผ่นดินโลก และผลก็คือ

คำพูดและความประพฤติของพวกเขาและภาพลักษณ์ของพวกเขายังคงอยู่ในสภาพกะรุ่งกะริ่งและย่อยยับ

ความมีหน้ามีตาของพวกเจ้าได้ถูกทำลายไปแล้ว กิริยามารยาทของพวกเจ้าต่ำทราม วิธีพูดของเจ้าต่ำช้า

และชีวิตของพวกเจ้าน่ารังเกียจ แม้แต่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าทั้งปวงก็ได้จมลงสู่ความต่ำช้าถึงก้นบึ้ง

เข้าใจแคบต่อผู้อื่น และเจ้าต่อรองราคาทุกสิ่งเล็กสิ่งน้อย

เจ้าทะเลาะกันในเรื่องความมีหน้ามีตาและสถานะของเจ้าเอง

จนถึงจุดที่เจ้าถึงกับเต็มใจที่จะลงไปสู่นรกและลงไปในบึงไฟ

คำพูดและความประพฤติปัจจุบันของพวกเจ้าก็เพียงพอให้เราตัดสินใจว่าพวกเจ้ามีบาป

ท่าทีของเจ้าต้องงานของเราก็เพียงพอให้เรากำหนดพิจารณาว่าพวกเจ้าเป็นคนไม่ชอบธรรม และอุปนิสัยทั้งหมดของพวกเจ้าก็เพียงพอที่จะชี้ให้เห็นว่าพวกเจ้าเป็นดวงจิตสกปรกที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียน การลำแตงทั้งหลายของพวกเจ้า

และสิ่งที่พวกเจ้าเปิดเผยก็เพียงพอที่จะพูดว่าพวกเจ้าคือผู้ที่ได้ดื่มโลหิตจากจิตวิญญาณสกปรกจนเต็มอัม เมื่อการเข้าสู่ราชอาณาจักรได้รับการกล่าวถึง พวกเจ้าไม่เปิดเผยความรู้สึกของพวกเจ้า

พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าวิธีที่เจ้าเป็นในตอนนี้อย่างพอแล้วที่จะให้เจ้าเดินผ่านประตูสู่อาณาจักรสวรรค์ของเรา? พวกเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพวกเจ้าสามารถได้รับการเข้าสู่แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์แห่งงานและวณะของเราได้โดยที่คำพูดและความประพฤติของพวกเจ้าเองไม่ได้ถูกเราทดสอบเสียก่อน? ใครเล่าจะสามารถตอบเราได้?

พฤติกรรมและการสนทนาที่น่ารังเกียจและต่ำช้าของพวกเจ้าจะหนีรอดจากสายตาของเราไปได้อย่างไร? ชีวิตของพวกเจ้าได้ถูกเรากำหนดพิจารณาไว้แล้วให้เป็นชีวิตแห่งการดื่มโลหิตและกินเนื้อหนังของจิตวิญญาณสกปรกเหล่านั้น เพราะพวกเจ้าเลียนแบบพวกเขาต่อหน้าเราทุกวัน ต่อหน้าเราพฤติกรรมของเจ้าล้วนเป็นพิเศษ ดังนั้นเราจะไม่สามารถเห็นว่าเจ้าน่าขยะแขยงได้อย่างไร?

คำพูดของเจ้าประกอบด้วยสิ่งไม่มีบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณสกปรก กล่าวคือ เจ้าบื้อยอ ปกปิด และประจบเจกเช่นพวกที่เกี่ยวข้องกับการใช้เวทมนตร์

และเจกเช่นพวกที่คิดไม่ซื่อและดื่มโลหิตของคนไม่ชอบธรรม

การแสดงออกทั้งหมดของมนุษย์ไม่ชอบธรรมอย่างสุดขีด

ดังนั้นผู้คนทั้งหมดจะสามารถได้รับการจัดวางในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ที่ซึ่งคนชอบธรรมอยู่ได้อย่างไร?

เจ้าคิดหรือว่าพฤติกรรมที่น่ารังเกียจของเจ้าสามารถยกเจ้าให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เมื่อเทียบกับคนไม่ชอบธรรมเหล่านั้น? ในที่สุดแล้ว ลิ่นที่คล้ายงูของเจ้าจะทำลายเนื้อหนังนี้ของเจ้า

ที่นำมาซึ่งการทำลายล้างและกระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน

และมือเหล่านั้นของเจ้าที่ถูกปกคลุมด้วยโลหิตของจิตวิญญาณสกปรกก็จะดึงดวงจิตของเจ้าลงสู่นรกในที่สุดเช่นกัน เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเจ้าจึงไม่กระโจนใส่โอกาสนี้เพื่อชำระล้างมือที่ปกคลุมด้วยสิ่งสกปรกของเจ้าให้สะอาด? และเหตุใดเจ้าจึงไม่ใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้เพื่อตัดลื่นของเจ้าที่พูดคำพูดที่ไม่ชอบธรรมไปเสีย?

จะเป็นไปได้หรือไม่ที่เจ้าเต็มใจทนทุกข์ในเปลวเพลิงแห่งนรกเพื่อประโยชน์ของมือ ลิ่น และริมฝีปากของเจ้า?

เราเฝ้าดูแลหัวใจของทุกคนด้วยตาทั้งสองข้าง เพราะเป็นเวลานานก่อนที่เราได้สร้างมวลมนุษย์

เราได้กุมหัวใจพวกเขาไว้ภายในมือของเรา นานมาแล้วเราได้เห็นทะลุหัวใจของผู้คน

ดังนั้นความคิดของพวกเขาก็จะสามารถรอดพ้นจากสายตาของเราได้อย่างไร?

มันจะไม่สามารถสายเกินไปสำหรับพวกเขาที่จะรอดพ้นจากการถูกเผาโดยวิญญาณของเราได้อย่างไร?

ริมฝีปากของเจ้าอ่อนโยนกว่านกพิราบ แต่หัวใจของเจ้าน่ากลัวยิ่งกว่างูแห่งกาลเก่า

ริมฝีปากของเจ้าสวຍเทียบเท่าสาวชาวเลบานอนด้วยซ้ำ ทว่าหัวใจของเจ้าไม่อ่อนโยนกว่าหัวใจของพวกเขา

และแน่นอนว่าไม่สามารถเปรียบเทียบกับความงามของชาวคานาอันได้ หัวใจของเจ้าช่างทรยศนัก!

สิ่งทั้งหลายที่เราเกลียดเป็นเพียงริมฝีปากของผู้ไม่ชอบธรรมและหัวใจของพวกเขา

และข้อพึงประสงค์ของเราต่อผู้คนไม่สูงกว่าสิ่งที่เราคาดหวังจากเหล่าวิสุทธิชนแม้แต่ผู้น้อย

เป็นเพียงว่าเรารู้สึกถึงความเคียดชังต่อความประพฤติชั่วของผู้ไม่ชอบธรรม

และเราหวังว่าพวกเขาอาจจะสามารถปลดทิ้งความโสโครกของพวกเขา

และหนีพ้นจากสภาวะลำบากใจปัจจุบันของพวกเขาได้

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถโคจรหนีจากผู้ไม่ชอบธรรมเหล่านั้น

และใช้ชีวิตและมีความบริสุทธิ์ร่วมกับพวกที่ชอบธรรมได้ พวกเจ้าอยู่ในรูปการณ์แวดล้อมเดียวกันกับเรา

กระนั้นพวกเจ้าก็ถูกปกคลุมด้วยความโสโครก

เจ้าไม่มีแม้แต่สภาพเหมือนดั้งเดิมที่เล็กที่สุดของมนุษย์ที่ทรงสร้างในปฐมกาล ยิ่งไปกว่านั้น

เพราะทุกวันพวกเจ้าเลียนแบบสภาพเหมือนของจิตวิญญาณสกปรกเหล่านั้น ทำสิ่งที่พวกเขาทำ

และพูดสิ่งที่พวกเขาพูด ทุกส่วนของพวกเจ้า—แม้แต่ลิ้นและริมฝีปากของพวกเจ้า—

จึงเปี่ยมด้วยน้ำเน่าของพวกเจ้า จนถึงจุดที่พวกเจ้าถูกปกคลุมด้วยคราบเช่นนี้จนทั่ว

และไม่มีส่วนใดของเจ้าเลยสามารถนำมาใช้กับงานของเราได้ มันช่างเจ็บปวดหัวใจเหลือเกิน!

พวกเจ้าอาศัยอยู่ในโลกแห่งอาชญาและฝูงปศุสัตว์เช่นนี้ แต่จริงๆ แล้วพวกเจ้าไม่รู้สึกลำบากใจ

เจ้าเต็มไปด้วยความขึ้นบานและใช้ชีวิตอย่างอิสระและง่ายดาย เจ้ากำลังว่ายน้ำวนไปมาในน้ำเน่านั้น

กระนั้นเจ้าไม่ได้ตระหนักอย่างจริงแท้ว่าเจ้าได้ตกสู่สภาวะลำบากใจเช่นนี้แล้ว

ทุกวันเจ้าคบหาสมาคมกับจิตวิญญาณสกปรก และมีปฏิสัมพันธ์กับ “สิ่งปฏิกูล” ชีวิตของพวกเจ้าต่ำช้าทีเดียว

กระนั้นพวกเจ้าก็ไม่ได้ตระหนักอย่างจริงแท้ว่าเจ้าไม่มีอยู่จริงในโลกมนุษย์อย่างแน่นอน

และว่าเจ้าไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

เจ้าไม่รู้หรือว่าชีวิตของเจ้าได้ถูกเหยียบย่ำโดยจิตวิญญาณสกปรกเหล่านั้นมานานแล้ว

หรือว่าบุคลิกลักษณะของเจ้าถูกทำให้มีมลทินโดยน้ำเน่ามานานแล้ว?

เจ้าคิดหรือว่าเจ้ากำลังใช้ชีวิตอยู่ในสวรรค์บนดิน และว่าเจ้าอยู่ท่ามกลางความสุข?

เจ้าไม่รู้หรือว่าเจ้าได้ใช้ชีวิตเคียงข้างจิตวิญญาณสกปรก

และว่าเจ้าได้อยู่ร่วมกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้เตรียมไว้ให้เจ้า?

วิธีที่เจ้าใช้ชีวิตจะสามารถมีความหมายใดๆ ได้อย่างไร? ชีวิตของเจ้าจะสามารถมีคุณค่าใดๆ ได้อย่างไร?

เจ้าได้วิ่งวนไปมาเพื่อบิดามารดาของเจ้า บิดามารดาของจิตวิญญาณสกปรก กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้รู้เลยจริงๆ

ว่าพวกที่ปล่อยให้เจ้าติดกับนั้นคือบิดา มารดาของจิตวิญญาณสกปรกที่ได้ให้กำเนิดเจ้าและได้เลี้ยงดูเจ้า
ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าไม่ตระหนักว่าสิ่งโสโครกทั้งหมดของเจ้าจริงๆ แล้วเป็นพวกเขาที่ให้เจ้ามา
ทั้งหมดที่เจ้ารู้คือว่าพวกเขาสามารถนำพา “ความชื่นชมยินดี” มาให้เจ้า พวกเขาไม่ติสอนเจ้า
อีกทั้งพวกเขาไม่พิพากษาเจ้า และพวกเขาไม่ตำหนิเจ้าโดยเฉพาะ พวกเขาไม่เคยได้ระเบิดความโกรธใส่เจ้า
แต่ปฏิบัติต่อเจ้าด้วยการรักใคร่เอ็นดูและความใจดีมีเมตตา คำพูดของพวกเขาบ่มารุงเลี้ยงหัวใจของเจ้า
และทำให้เจ้าหลงใหลเพื่อที่เจ้าจะได้กลายเป็นเสียศูนย์ และโดยไม่ตระหนักถึงมัน
เจ้าจะถูกดูดเข้าไปและเต็มใจที่จะรับใช้พวกเขา กลายเป็นหน้าร้านและบ่าวของพวกเขา
เจ้าไม่มีเรื่องร้องทุกข์ใดๆ เลย แต่เต็มใจทำงานเพื่อพวกเขาดั่งสุนัข คั่งอาชา เจ้าถูกพวกเขาหลอกลวง
ด้วยเหตุผลนี้เจ้าจึงไม่มีปฏิกิริยาอย่างสิ้นเชิงต่องานที่เราทำ
ไม่น่าแปลกใจที่เจ้าต้องการแอบลอดผ่านนิ้วมือของเราไปอย่างลับๆ เสมอ
และไม่น่าแปลกใจที่เจ้าต้องการใช้คำหวานเพื่อหลอกล่อรับเอาความโปรดปรานจากเราเสมอ
กลับกลายเป็นว่าเจ้าได้มีแผนอื่น การจัดการเตรียมการอื่นอยู่แล้ว
เจ้าสามารถเห็นการกระทำของเราเล็กน้อยในฐานะองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
แต่เจ้าไม่มีความรู้แม้แต่น้อยเกี่ยวกับการพิพากษาและการติสอนของเรา
เจ้าไม่รู้เลยว่าการติสอนของเราได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อใด เจ้าเพียงแต่รู้วิธีโกงเรา—
กระนั้นเจ้าไม่รู้ว่เราจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการฝ่าฝืนใดๆ จากมนุษย์
ในเมื่อเจ้าได้สร้างปณิธานไว้แล้วว่าจะรับใช้เรา เราก็จะไม่ปล่อยเจ้าไป เราเป็นพระเจ้าที่เกลียดชังความชั่ว
และเราเป็นพระเจ้าที่หวงแหนมนุษยชาติ ในเมื่อเจ้าได้วางคำพูดของเจ้าไว้บนแท่นบูชาแล้ว
เราก็จะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการที่เจ้าวิ่งจากไปต่อหน้าต่อตาเรา
อีกทั้งเราจะไม่ยอมผ่อนปรนต่อการที่เจ้ารับใช้เจ้านายสองคน
เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถมีความรักครั้งที่สองได้หลังจากได้วางคำพูดของเจ้าไว้บนแท่นบูชาของเราและต่อ
หน้าต่อตาเราแล้ว? เราจะสามารถให้โอกาสแก่ผู้คนเพื่อทำให้เราเป็นเหมือนคนโกงด้วยวิธีเช่นนี้ได้หรือไม่?
เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถสร้างคำปฏิญาณและคำปฏิญาณอย่างลวกๆ กับเราด้วยลิ้นของเจ้าได้?
เจ้าจะสามารถสบถคำปฏิญาณข้างบัลลังก์ของเราได้อย่างไร บัลลังก์ของเราผู้ซึ่งอยู่สูงที่สุด?
เจ้าได้คิดหรือว่าคำปฏิญาณของเจ้าได้ลวงกลับไปแล้ว? เราขอบอกพวกเจ้าว่า
แม้ว่าเนื้อหนังของพวกเจ้าอาจลวงกลับไป แต่คำปฏิญาณของพวกเจ้าไม่สามารถลวงกลับไปได้
ในท้ายที่สุดเราจะกล่าวโทษพวกเจ้าบนพื้นฐานของคำปฏิญาณของพวกเจ้า อย่างไรก็ตาม
พวกเจ้าเชื่อว่าเจ้าสามารถจัดการกับเราได้โดยการวางคำพูดของพวกเจ้าไว้เบื้องหน้าเรา
และเชื่อว่าหัวใจของพวกเจ้าสามารถรับใช้จิตวิญญาณสกปรกและจิตวิญญาณชั่วได้

ความโกรธของเราจะสามารถยอมผ่อนปรนต่อผู้ที่คล้ายสุนัข คล้ายสุกรเหล่านี้ที่โกงเราได้อย่างไร?

เราต้องดำเนินการตามประกาศกฤษฎีกาบริหารของเรา และแย้งชิงพวกที่ “เคร่งศาสนา”

หัวโบราณเหล่านั้นทั้งหมดที่มีศรัทธาในเรากลับจากมือของจิตวิญญาณสกปรก เพื่อที่พวกเขาอาจจะ

“คอยรับใช้” เราในรูปแบบที่มีวินัย เป็นโคของเรา เป็นอาชาของเรา

และอยู่ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงการสังหารหมู่ของเรา เราจะให้เจ้าหิบบความมุ่งมั่นก่อนหน้านี้ของเจ้า

และรับใช้เราอีกครั้ง เราจะ ไม่ยอมผ่อนปรนต่อสิ่งทรงสร้างใดๆ ที่โกงเรา

เจ้าได้คิดหรือว่าเจ้าจะสามารถเพียงแค่ทำการเรียกร้องและโกหกต่อหน้าเราอย่างหยาบโลนได้?

เจ้าได้คิดหรือว่าเราไม่เคยได้ยินหรือได้เห็นคำพูดและความประพฤติทั้งหลายของเจ้า?

คำพูดและความประพฤติทั้งหลายของเจ้าจะไม่ได้สามารถอยู่ในสายตาของเราได้อย่างไร?

เราจะสามารถเคยให้ผู้คนหลอกลวงเราเช่นนั้นได้อย่างไร?

เราได้อยู่ท่ามกลางพวกเจ้า คบหาสมาคมกับพวกเจ้ามาหลายฤดูใบไม้ผลิและหลายฤดูใบไม้ร่วง

เราได้ใช้ชีวิตท่ามกลางพวกเจ้ามานานแล้ว และได้ใช้ชีวิตกับพวกเจ้า

พฤติกรรมที่น่ารังเกียจของพวกเจ้ามีมากน้อยเพียงใดที่ได้หลอกลวงไปต่อหน้าต่อตาเรา?

คำพูดที่จริงใจเหล่านั้นของพวกเจ้ากำลังสะท้อนอยู่ในหูของเราตลอดเวลา

ความทะเยอทะยานนับหลายล้านอย่างของเจ้าถูกวางบนแท่นบูชาของเรา—มากจนเกินกว่าจะนับได้

อย่างไรก็ตาม สำหรับเรื่องการทุ่มเทอุทิศของพวกเจ้าและสิ่งที่พวกเจ้ายอมสละ พวกเจ้าไม่ให้แม้เพียงกระตักกรีน

พวกเจ้าไม่วางความจริงใจแม้เพียงหยดเล็กจิ๋วบนแท่นบูชาของเรา

ดอกผลแห่งของการเชื่อของพวกเจ้าในเราอยู่ที่ใด? พวกเจ้าได้รับพระคุณที่ไม่มีที่สิ้นสุดจากเรา

และพวกเจ้าได้เห็นความล้าลึกทั้งหลายที่ไม่รู้จักจากสวรรค์

เราถึงกับได้แสดงให้พวกเจ้าเห็นเปลวเพลิงแห่งสวรรค์ แต่เราไม่ได้มีแก่ใจที่จะเผาพวกเจ้า

อย่างไรก็ตามพวกเจ้าได้ให้เรามากเพียงใดเพื่อเป็นการตอบแทน? พวกเจ้าเต็มใจให้เรามากเพียงใด?

ด้วยอาหารที่เราได้ให้เจ้าในมือ เจ้าก็หันกลับและถวายอาหารนั้นให้เรา

และถึงกับออกมาพูดว่ามันเป็นบางสิ่งที่เจ้าได้รับเพื่อตอบแทนหยาดเหงื่อแห่งการทำงานหนักของเจ้าเอง

และว่าเจ้ากำลังถวายทุกสิ่งที่เจ้าเป็นเจ้าของให้กับเรา เจ้าจะไม่สามารถรู้ได้อย่างไรว่า “การมีส่วนร่วมสนับสนุน”

ของเจ้าต่อเรานั้นเป็นเพียงสิ่งทั้งหลายที่ได้ถูกขโมยไปจากแท่นบูชาของเรา? ยิ่งไปกว่านั้น

บัดนี้เจ้ากำลังถวายสิ่งเหล่านั้นให้เรา เจ้าไม่ได้กำลังโกงเราอยู่หรือ?

เจ้าจะไม่สามารถรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งที่เราชื่นชมในวันนี้คือของถวายทั้งหมดบนแท่นบูชาของเรา

และไม่ใช่ว่าสิ่งที่เจ้าได้หามาจากการทำงานหนักของเจ้าและจากนั้นก็มอบถวายให้เรา?

พวกเจ้ากลัวที่จะโกงเราด้วยวิธีนี้จริงๆ ดังนั้นเราจะสามารถให้อภัยพวกเจ้าได้อย่างไร?

พวกเจ้าสามารถคาดหวังให้เราผู้แทนการนี้ต่อไปอีกได้อย่างไร? เราได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเจ้าแล้ว เราได้เปิดกว้างทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเจ้า จัดเตรียมสิ่งที่พวกเจ้าจำเป็นต้องมี และเปิดตาของพวกเจ้า กระนั้นพวกเจ้าก็โง่งมเช่นนี้ โดยเพิกเฉยต่อมโนธรรมของเจ้า

เราได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพวกเจ้าอย่างไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เพื่อที่แม้ว่าพวกเจ้าจะทนทุกข์ แต่พวกเจ้าก็ยังจะได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้นำมาจากสวรรค์จากเรา แม้กระนั้นก็ตาม

พวกเจ้าก็ไม่ได้มีความทုံมเทอติสเลย และต่อให้เจ้าได้มีส่วนร่วมสนับสนุนน้อยนิด เจ้าก็พยายาม “ชำระบัญชี” กับเราหลังจากนั้น การมีส่วนร่วมสนับสนุนของเจ้าจะไม่เกิดผลใดๆ หรือหรือ?

สิ่งที่เจ้าได้มอบให้เราเป็นเพียงทรายหนึ่งเม็ด กระนั้นสิ่งที่เจ้าได้ขอจากเราคือทองคำหนึ่งตัน

เจ้าไม่ได้แค่กำลังไร้เหตุผลหรือหรือ? เราทำงานท่ามกลางพวกเจ้า

ไม่มีร่องรอยอย่างสิ้นเชิงของรอยละสิบที่เราควรได้รับมา นับประสาอะไรกับการพลีอุทิศเพิ่มเติมใดๆ ยิ่งไปกว่านั้น ร้อยละสิบที่ได้รับมีส่วนร่วมสนับสนุนจากบรรดาผู้ที่มิใช่ศรัทธาอันนั้น ได้ถูกพวกคนชั่วยึดไป พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้กระจัดกระจายจากเราหรือหรือ? พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้เป็นปฏิปักษ์กับเราหรือหรือ? พวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้กำลังพังแท่นบูชาของเราหรือหรือ?

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถูกมองว่าเป็นสมบัติล้ำค่าในสายตาของเราได้อย่างไร?

พวกเขาไม่ใช่บุตรและสุนัขที่เราเกลียดหรือหรือ?

เราจะสามารถอ้างถึงการทำชั่วของเจ้าว่าเป็นสมบัติล้ำค่าได้อย่างไร? จริงๆ แล้วงานของเราทำเพื่อใครกัน?

จะเป็นไปได้ไหมว่าจุดประสงค์ของงานของเราคือเพื่อบดขยี้พวกเจ้าทั้งหมดจนคว่ำลงไปเพื่อเปิดเผยสิทธิอำนาจของเรา? ชีวิตของพวกเจ้าทั้งหมดไม่ได้แขวนอยู่กับวณะคำเดียวจากเราหรือหรือ?

เหตุใดเราจึงกำลังใช้เพียงวณะเพื่ออบรมพวกเจ้า

และไม่ได้เปลี่ยนวณะให้เป็นข้อเท็จจริงเพื่อบดขยี้พวกเจ้าทันทีที่เราสามารถทำได้?

จุดประสงค์ของวณะและงานของเราเป็นเพียงเพื่อบดขยี้มวลมนุษย์จนคว่ำลงไปหรือหรือ?

เราเป็นพระเจ้าที่ฆ่าคนบริสุทธิ์อย่างไม่เลือกหน้าหรือหรือ?

บัดนี้มีพวกเจ้าที่คนที่มาอยู่เบื้องหน้าเราพร้อมกับความเป็นอยู่ทั้งปวงของเจ้าเพื่อแสวงหาเส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์? เป็นเพียงร่างกายของพวกเจ้าที่อยู่เบื้องหน้าเรา แต่หัวใจของเจ้ายังคงเป็นอิสระ

และอยู่ห่างไกลจากเรามาก เพราะพวกเจ้าไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วงานของเราคืออะไร

จึงมีพวกเจ้าจำนวนหนึ่งที่ปรารถนาจะออกห่างจากเรา และเว้นระยะห่างของพวกเจ้าจากเรา

โดยหวังว่าจะได้ใช้ชีวิตในสวรรค์ที่ซึ่งไม่มีการติสสอนหรือการพิพากษาแทน

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนปรารถนาในหัวใจของพวกเขารอหรือ? แน่แน่นอนว่าเราไม่ได้กำลังพยายามบีบเจ้าให้ยอมเส้นทางใดก็ตามที่เจ้าใช้คือตัวเลือกของเจ้าเอง

เส้นทางของวันนี้เป็นเส้นทางที่มีการพิพากษาและการดำทอร่วมทางไปด้วย
แต่พวกเจ้าทุกคนควรรู้ว่าทั้งหมดที่เราได้ประทานแก่พวกเจ้า—ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาหรือการติสอน—
เป็นของขวัญที่ดีที่สุดที่เราสามารถมอบให้พวกเจ้าได้
และเหล่านั้นคือทุกสรรพสิ่งที่พวกเจ้าต้องการอย่างเร่งด่วน

พระราชกิจในยุครธรรมบัญญัติ

พระราชกิจซึ่งพระยาห์เวห์ทรงกระทำกับผู้คนแห่งอิสราเอลนั้นเป็นการสถาปนาสถานกำเนิดของพระเจ้าในโลก
นี้ขึ้นท่ามกลางมนุษยชาติอันเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์สถิตอยู่เช่นกัน

พระองค์ทรงจำกัดพระราชกิจของพระองค์ไว้เฉพาะกับประชาชนคนอิสราเอล ในตอนแรกเริ่มนั้น

พระองค์มิได้ทรงราชกิจนอกเขตประเทศอิสราเอล

ทว่าทรงเลือกประชาชนที่พระองค์ทรงเห็นว่าเหมาะสมเพื่อจะทรงจำกัดวงเขตพระราชกิจของพระองค์

ประเทศอิสราเอลคือสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างอาดัมกับเอวา และ

พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นจากผงกลีดินแห่งสถานที่นั้น

สถานที่แห่งนี้ได้กลายเป็นฐานที่ตั้งแห่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

ผู้คนแห่งอิสราเอลซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของโนอาห์และเป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมเช่นกันคือรากฐานมนุษย์แห่งพระรา
ชกิจของพระยาห์เวห์บนโลก

ในยุคนี้ นัยสำคัญ

วัตถุประสงค์และขั้นตอนแห่งพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในประเทศอิสราเอลนั้นเป็นไปเพื่อริเริ่มพระราชกิจ
ของพระองค์บนแผ่นดินโลกทั้งหมดทุกส่วน โดยใช้อิสราเอลเป็นศูนย์กลาง แล้วค่อยๆ

แผ่กระจายไปสู่ต่างชาติทั้งหลาย

นี่คือหลักการที่พระองค์จะทรงปฏิบัติตามในการทรงพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาล—

ซึ่งก็คือการสถาปนาแบบอย่างหนึ่งขึ้นมา

แล้วจากนั้นจึงขยายออกไปจนกระทั่งทุกคนในจักรวาลจะได้รับพระกิตติคุณของพระองค์

ผู้คนแห่งอิสราเอลกลุ่มแรกคือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์

คนเหล่านี้ได้รับการประทานให้เฉพาะลมปราณของพระยาห์เวห์

และมีความเข้าใจพอที่จะดูแลสิ่งจำเป็นพื้นฐานของชีวิต แต่พวกเขาไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแบบใด

หรือน้ำพระทัยของพระองค์ที่ทรงมีต่อมนุษย์เป็นอย่างไร

ที่ยังรู้น้อยกว่านั้นคือวิธีที่พวกเขาควรจะเคารพองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

สำหรับเรื่องที่ว่าจะมีกฎเกณฑ์และธรรมบัญญัติให้เชื่อฟัง^[๑] หรือไม่

หรือมีหน้าที่หนึ่งที่สิ่งทรงสร้างควรจะปฏิบัติเพื่อพระผู้สร้างบ้างหรือไม่นั้น

พงศ์พันธุ์ของอาดัมหาได้รู้เรื่องเหล่านี้แม้แต่น้อยไม่ ทั้งหมดที่พวกเขาารู้ก็แค่เพียง

สามีควรจะทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวของตน

และภรรยาพึงนบถนอบต่อสามีและรักษาเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างให้คงอยู่ถาวรต่อไป

อีกนัยหนึ่ง ผู้คนเช่นนั้นที่มีเพียงลมปราณของพระยาห์เวห์และพระชนม์ชีพของพระองค์

ไม่รู้อะไรเลยเรื่องวิธีปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า

หรือวิธีทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งมวลพึงพอพระทัย พวกเขาเข้าใจน้อยเกินไป ดังนั้นแล้ว

แม้จะไม่มีอะไรที่คดโกงหรือหลอกลวงในหัวใจของพวกเขาเลย

อีกทั้งความหวงแหนและการจับเคี้ยวกันก็เกิดขึ้นนานๆ ครั้งในหมู่พวกเขา

กระนั้นพวกเขาก็ไม่ได้มีความรู้หรือความเข้าใจเรื่องพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งมวลอยู่ดี

บรรพบุรุษของมนุษย์เหล่านี้รู้เพียงแต่จะกินสิ่งที่เปื้อนของพระยาห์เวห์ และชื่นชมในสิ่งต่างๆ ของพระยาห์เวห์

แต่ไม่รู้จักรการเคารพพระยาห์เวห์ พวกเขาไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์คือองค์หนึ่งเดียวที่พวกเขาควรคุกเข่านมัสการ

ดังนั้นแล้วพวกเขาจะถูกเรียกว่าสิ่งทรงสร้างของพระองค์ได้อย่างไร? หากเป็นเช่นนั้นแล้ว ถ้อยคำที่ว่า

“พระยาห์เวห์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งทรงสร้างทั้งมวล” และ

“พระองค์ทรงสร้างมนุษย์เพื่อที่มนุษย์อาจสำแดงพระองค์ ถวายพระเกียรติแด่พระองค์และเป็นตัวแทนพระองค์”

จะไม่ถูกพูดไว้โดยไร้ค่าดอกหรือ?

ผู้คนที่ไม่เคารพพระยาห์เวห์จะเป็นคำพยานแด่พระสิริของพระองค์ได้อย่างไรกัน?

พวกเขาจะกลายมาเป็นสิ่งสำแดงพระสิริของพระองค์ได้อย่างไร? พระวณะของพระยาห์เวห์ที่ว่า

“เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา” จะไม่กลายมาเป็นอาวุธในมือของซาตานมารร้ายดอกหรือ?

พระวณะเหล่านี้จะไม่กลายเป็นเครื่องหมายแห่งการถูกเหยียดหยามต่อการทรงสร้างมนุษย์ของพระยาห์เวห์ดอกหรือ? เพื่อที่จะทำให้พระราชกิจของช่วงระยะนั้นเสร็จสิ้นหลังการทรงสร้างมนุษยชาติแล้ว

พระยาห์เวห์ก็มีได้ทรงแนะนำ หรือทรงนำพวกเขาเลยนับตั้งแต่อาดัมไปจนถึงโนอาห์ ทว่า

จนกระทั่งภายหลังน้ำท่วมโลกได้ทำลายโลกแล้วนั่นเอง พระองค์จึงได้ทรงเริ่มต้นนำผู้คนแห่งอิสราเอล

ผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมและโนอาห์อย่างเป็นทางการ

พระราชกิจและถ้อยคำรัสของพระองค์ในประเทศอิสราเอลได้มอบการนำแก่ประชาชนทั้งฟองของประเทศอิสราเอล ณ

ขณะที่พวกเขาคำรงชีวิตอยู่ทั่วแผ่นดินอิสราเอล เหตุนั้น

จึงเป็นการแสดงให้เห็นมนุษยชาติเห็นว่าพระยาห์เวห์ไม่เพียงจะทรงสามารถเป่าลมปราณเข้าไปในมนุษย์เพื่อให้เขาไ

ด้ชีวิตจากพระองค์ และถูกขึ้นจากผงกลีดินไปเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงสามารถเผาทำลายจนสิ้นซากและสาปแช่งมวลมนุษย์และใช้ไม้เรียวของพระองค์ปกครองมวลมนุษย์ได้เช่นกัน ดังนั้น

พวกเขาจึงได้เห็นอีกด้วยเช่นกันว่าพระยาห์เวห์ทรงสามารถนำชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลกได้

รวมถึงตรัสและทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ได้โดยสอดคล้องกับโมงยามของเวลากลางวันและกลางคืน

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นก็เพียงเพื่อที่บรรดาสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระองค์อาจจะได้รู้ว่ามีมนุษย์นั้นมา

จากผงกลีดินที่พระองค์ทรงเก็บขึ้นมา และยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มนุษย์นั้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ ไม่เพียงเท่านั้น

ทว่าพระองค์ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอลเพื่อที่ประชาชนและชาติอื่นๆ (ผู้ซึ่งอันที่จริงแล้วไม่ได้ถูกแยกออกจากอิสราเอล แต่ได้มีการแตกแขนงออกจากผู้คนแห่งอิสราเอลเสียมากกว่า กระนั้น ก็ยังคงเป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมและเอวาอยู่ดี) จะได้รับพระกิตติคุณของพระยาห์เวห์จากอิสราเอล ทั้งนี้เพื่อสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งมวลในจักรวาลจะสามารถเคารพพระยาห์เวห์และนับถือว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ได้ หากพระยาห์เวห์มิได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอล แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น กลับทรงสร้างมนุษย์ขึ้น มาแล้วปล่อยให้พวกเขาดำเนินชีวิตอิสระเสรีบนแผ่นดินโลก หากเป็นเช่นนั้น โดยธรรมชาติทางกายภาพของมนุษย์ (ธรรมชาติหมายความว่า มนุษย์ไม่มีวันรู้จักสิ่งต่างๆ ที่พวกเขามองไม่เห็น กล่าวคือ พวกเขาจะไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์นั่นเองที่ เป็นผู้สร้างมวลมนุษยขึ้นมา และยิ่งรู้น้อยไปกว่านั้นว่าเหตุใดพระองค์จึงทรงทำเช่นนั้น)

พวกเขาย่อมไม่มีวันรู้เลยว่าพระยาห์เวห์คือผู้ทรงสร้างมนุษย์ หรือพระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง หากพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างมนุษย์และวางพวกเขาไว้บนแผ่นดินโลก จากนั้นก็เพียงทรงปิดฝุ่นดินออกจากพระหัตถ์ของพระองค์และจากไป แทนที่จะยังทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อให้การทรงนำพวกเขาในช่วงเวลาหนึ่ง เช่นนั้นแล้วมนุษยชาติทั้งมวลก็คงกลับคืนสู่ความเปล่าดายกระทั่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลก รวมทั้งสรรพสิ่งมา กมายเกินคณาซึ่งพระองค์ทรงทำขึ้นมาก็คงจะกลับคืนสู่ความเปล่าดาย และยิ่งไปกว่านั้น คงจะถูกเหยียบย่ำตลอดมาโดยซาตาน หากเป็นเช่นนั้น ความพึงปรารถนาของพระยาห์เวห์ที่ว่า “บนแผ่นดินโลก ซึ่งก็คือในท่ามกลางสิ่งทรงสร้างของพระองค์นั้น พระองค์ควรจะมีสถานที่สำคัญสำหรับประทับสักที่หนึ่ง สถานี่อันศักดิ์สิทธิ์” ก็คงจะแตกสลายไปเรียบร้อยแล้ว และ

ดังนั้นหลังจากการสร้างมวลมนุษย์ซึ่งพระองค์ทรงสามารถอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อทรงนำชีวิตของพวกเขา และตรัสกับพวกเขาจากภายในท่ามกลางพวกเขาได้ต่อไปนั้น—

ทั้งหมดก็เพื่อจะทำความปรารถนาของพระองค์เป็นจริง และทำให้แผนการของพระองค์สัมฤทธิ์ พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในประเทศอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุแผนการที่พระองค์ทรงวางไว้ตั้งแต่ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และดังนั้น

การเริ่มพระราชกิจท่ามกลางผู้คนแห่งอิสราเอลและสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งมวลของพระองค์นั้นจึงไม่ขัดแย้งกันเองเลย แต่ถูกกระทำไปเพื่อประโยชน์ต่อทั้งการบริหารจัดการของพระองค์

พระราชกิจของพระองค์และพระสิริของพระองค์

และถูกกระทำไปเพื่อให้ความหมายของการทรงสร้างมวลมนุษย์ของพระองค์นั้นมีความลึกล้ำ

พระองค์ทรงนำชีวิตรวมมวลมนุษย์บนโลกอยู่ 2,000 ปีหลังจากโนอาห์

อันเป็นช่วงเวลาที่จะพระองค์ทรงสอนมนุษย์ให้เข้าใจวิธีการพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้าง
ทั้งปวง รวมถึงวิธีประพฤติตนในชีวิตของพวกเขา และวิธีดำเนินชีวิตต่อไปและที่มากที่สุดก็คือ
วิธีปฏิบัติตนในฐานะของพยานเพื่อพระยาห์เวห์ ถวายความเชื่อฟังและมอบความเคารพต่อพระองค์
แม้กระทั่งการสรรเสริญพระองค์ด้วยดนตรีดังที่ดาวิดและปูลโรหิตของท่านทำ

ก่อนช่วงสองพันปีซึ่งพระยาห์เวห์ทรงพระราชกิจของพระองค์นั้น มนุษย์ไม่รู้อะไรเลย
และมนุษยชาติแทบทั้งหมดลี้ลับตกไปอยู่ในความดำทราญ จนกระทั่งก่อนการทำลายล้างโลกโดยน้ำท่วมโลก
พวกเขาได้ไปถึงกันถึงของความสำส่อนและความเสื่อมทรามซึ่งจิตใจของพวกเขาปราศจากพระยาห์เวห์และคว
ามต้องการในหนทางของพระองค์อีกต่อไปโดยสิ้นเชิง

พวกเขาไม่เคยเข้าใจพระราชกิจที่พระยาห์เวห์กำลังจะทรงทำ โดยพวกเขาขาดเหตุผล
ความรู้ก็ยังมีน้อยเข้าไปใหญ่ และประหนึ่งเครื่องจักรที่หายใจได้ ไม่รู้เท่าทันโดยสิ้นเชิงทั้งเรื่องมนุษย์ พระเจ้า
โลก ชีวิตและอื่นๆ บนแผ่นดินโลกนั้น พวกเขาพัวพันกับการล่อลวงหลายอย่าง เหมือนงู
และกล่าวหลายอย่างที่เป็นการขุ่นเคืองต่อพระยาห์เวห์ แต่เนื่องจากพวกเขาไม่รู้เท่าทัน
พระยาห์เวห์จึงมิได้ทรงเตือนหรือบ่มวินัยพวกเขา ต่อเมื่อภายหลังน้ำท่วมโลกแล้วเท่านั้น
เมื่อตอนโนอาห์อายุได้ 601 ปี พระยาห์เวห์จึงได้ทรงปรากฏแก่โนอาห์อย่างเป็นทางการ
 และได้ทรงนำเขาและครอบครัว ทรงนำทางนกและสัตว์ป่าต่างๆ

ที่รอดชีวิตจากน้ำท่วมร่วมกับโนอาห์และพงศ์พันธุ์ของเขา จนกระทั่งสิ้นยุคธรรมบัญญัติ ซึ่งยาวนานทั้งสิ้น
2,500 ปี พระองค์ทรงทำพระราชกิจในประเทศอิสราเอลอย่างเป็นทางการเป็นเวลาทั้งสิ้น 2,000 ปี
และทรงพระราชกิจในและนอกประเทศอิสราเอลไปพร้อมๆ กันอีก 500 ปี รวมทั้งสิ้นเป็น 2,500 ปี
ตลอดช่วงเวลานั้น พระองค์ทรงแนะนำผู้คนแห่งอิสราเอลให้รับใช้พระยาห์เวห์ พวกเขาควรจะสร้างพระวิหาร
สวมเสื้อคลุมปุโรหิต และเดินเท้าเปล่าเข้าไปในพระวิหารตั้งแต่รุ่งเช้า
มิฉะนั้นรองเท้าของพวกเขาจะทำให้พระวิหารแปดเปื้อนและไฟจะถูกส่งลงมาจากยอดพระวิหารและเผาพวกเขา
ตาย พวกเขาปฏิบัติหน้าที่และบนอบต่อแผนการของพระยาห์เวห์
พวกเขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ในพระวิหาร และหลังจากได้รับวิญญ์ของพระยาห์เวห์ กล่าวคือ
หลังจากที่พระยาห์เวห์ได้ตรัส

พวกเขาก็นำทางฝูงชนและสอนว่าพวกเขาควรจะแสดงความเคารพพระยาห์เวห์—พระเจ้าของพวกเขา
และพระยาห์เวห์ได้ทรงบอกพวกเขาว่าพวกเขาควรสร้างพระวิหารและแท่นบูชา
และในเวลาที่จะพระยาห์เวห์ทรงกำหนดไว้ นั่นคือในเทศกาลปีสกา
พวกเขาควรจะเตรียมลูกวัวและลูกแกะแรกเกิด เพื่อนำมาวางบนแท่นบูชา
เพื่อเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์

ทั้งนี้เพื่อควบคุมพวกเขาและเพื่อนำความเคารพต่อพระยาห์เวห์ไปใส่ไว้ในหัวใจพวกเขา การที่พวกเขาเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัตินี้กลายเป็นมาตรวัดความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ยังได้ทรงกำหนดวันสะบาโต—วันที่เจ็ดแห่งการทรงสร้างของพระองค์—สำหรับพวกเขาเช่นกัน วันถัดจากวันสะบาโต พระองค์ทรงตั้งให้เป็นวันแรก เป็นวันที่พวกเขาจะสรรเสริญพระยาห์เวห์ ถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ และถวายเสียงดนตรีแด่พระองค์ ในวันนี้ พระยาห์เวห์ทรงเรียกชุมนุมบรรดาปุโรหิตทุกคนเพื่อแบ่งเครื่องถวายบูชาที่อยู่บนแท่นเพื่อให้ประชาชนได้กิน เพื่อที่พวกเขาจะได้ชื่นชมเครื่องบูชาบนแท่นของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าพวกเขาเป็นผู้ได้รับพร พวกเขาได้ร่วมปันส่วนแบ่งกับพระองค์ และพวกเขาเป็นประชาชนที่พระองค์ทรงเลือกสรร (อันเป็นพันธสัญญาของพระยาห์เวห์กับผู้คนแห่งอิสราเอล) นี่คือเหตุผลว่าทำไมกระทั่งทุกวันนี้ ประชาชนของประเทศอิสราเอลจึงยังพูดว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น และไม่ใช่พระเจ้าของคนต่างชาติ

ในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพระบัญญัติมากมายเพื่อให้โมเสสส่งต่อไปยังผู้คนแห่งอิสราเอลที่ติดตามเขาออกจากอียิปต์ พระบัญญัติเหล่านี้พระยาห์เวห์ประทานแก่ผู้คนแห่งอิสราเอล และไม่เกี่ยวข้องใดๆ กับชาวอียิปต์แม้แต่น้อย พระบัญญัติเหล่านี้มุ่งหมายเพื่อควบคุมผู้คนแห่งอิสราเอล

และทรงใช้พระบัญญัติเหล่านี้เพื่อเรียกร้องให้พวกเขาปฏิบัติตาม ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติวันสะบาโตหรือไม่ เคารพบิดามารดาหรือไม่ นมัสการรูปเคารพหรือไม่ และอื่นๆ—

เหล่านี้คือหลักธรรมที่พวกเขาจะถูกตัดสินว่าผิดบาปหรือชอบธรรม ท่ามกลางพวกเขา

บางคนได้ถูกไฟของพระยาห์เวห์ลงทัณฑ์ บ้างก็ถูกหินขว้างให้ตาย และบ้างก็ได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์ และนี่ถูกกำหนดพิจารณาตามข้อที่ว่าพวกเขาเชื่อฟังพระบัญญัติเหล่านี้หรือไม่

คนที่ไม่ปฏิบัติวันสะบาโตจะถูกขว้างด้วยหินจนตาย

บรรดาปุโรหิตที่ไม่ปฏิบัติวันสะบาโตจะถูกไฟลงทัณฑ์ของพระยาห์เวห์

พวกที่ไม่เคารพบิดามารดาก็จะถูกขว้างด้วยหินจนตายเช่นกัน ทั้งหมดนี้ถูกสั่งโดยพระยาห์เวห์ทั้งสิ้น

พระยาห์เวห์ทรงสถาปนาพระบัญญัติและธรรมบัญญัติเพื่อที่ขณะที่พระองค์ทรงนำทางชีวิตของพวกเขา

ประชาชนจะได้ฟังและเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์และไม่กบฏต่อพระองค์

พระองค์ทรงใช้ธรรมบัญญัติเหล่านี้เพื่อรักษาชาติพันธุ์มนุษย์แรกเกิดให้อยู่ในการควบคุม

ซึ่งจะเป็นผลดียิ่งขึ้นต่อการวางรากฐานพระราชกิจในอนาคตของพระองค์ และดังนั้น

บนพื้นฐานของพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำไว้ ยุคแรกจึงเรียกว่ายุคธรรมบัญญัติ

แม้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงให้อภัยคำร่ำและทำพระราชกิจมากมาย พระองค์ก็ทรงนำประชาชนในด้านบวกเท่านั้น

ทรงสอนประชาชนที่ไม่รู้เท่าทันเหล่านี้ให้รู้จักวิธีเป็นมนุษย์ วิธีดำเนินชีวิต
วิธีที่จะเข้าใจหนทางของพระยาห์เวห์ สำหรับพระราชกิจส่วนใหญ่
พระองค์ทรงพระราชกิจเพื่อให้ผู้คนเฝ้าสังเกตหนทางของพระองค์และติดตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์
พระราชกิจดังกล่าวนี้กระทำกับคนที่เสื่อมทรามในระดับต้น
ไม่ได้ขยายไปไกลจนถึงการแปรสภาพอุปนิสัยหรือความก้าวหน้าในชีวิตของพวกเขา
พระองค์ทรงห่วงหาอาทรการใช้ธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อจำกัดและควบคุมผู้คนเท่านั้น
สำหรับผู้คนแห่งอิสราเอลในเวลานั้น พระยาห์เวห์ทรงเป็นเพียงพระเจ้าในพระวิหาร
พระเจ้าในฟ้าสวรรค์เท่านั้น พระองค์ทรงเป็นสามเมฆ เสาเพลิง
ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาทำนั้นมีเพียงเชื่อฟังในสิ่งที่ผู้คนปัจจุบันรู้จักกันในฐานะธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติของพระองค์—บางคนอาจถึงกับเรียกว่ากฎเกณฑ์—
เนื่องจากสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงทำนั้นไม่ได้มุ่งหมายเพื่อแปรสภาพพวกเขา
แต่เพื่อมอบสิ่งที่มนุษย์ควรจะมีมากกว่านี้ให้กับพวกเขาและเพื่อแนะนำพวกเขาจากพระโอษฐ์ของพระองค์เอง
เพราะหลังจากถูกสร้างขึ้นมาแล้ว มนุษย์หาได้มีสิ่งที่พวกเขาควรจะมีไม่ และดังนั้น
พระยาห์เวห์จึงได้ประทานแก่ผู้คนในสิ่งที่พวกเขาควรมีเพื่อชีวิตของพวกเขาบนแผ่นดินโลก
ทำให้ผู้คนที่พระองค์ทรงนำทางนั้นเหนือกว่าบรรพบุรุษของพวกเขา หรืออาดัมกับเอวา
เพราะสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงมอบแก่พวกเขานั้นเหนือกว่าที่พระองค์ทรงมอบแก่อาดัมกับเอวาในปฐมกาล
โดยไม่ต้องคำนึงว่า
พระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำในประเทศอิสราเอลนั้นเพียงเพื่อทรงนำมนุษย์และทำให้มนุษย์ระลึกถึงพระองค์
ไว้เท่านั้น พระองค์ไม่ได้ทรงพิชิตหรือแปรสภาพพวกเขา เพียงแต่ทรงนำพวกเขาเท่านั้น
นี่คือผลสรุปของพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมเนียมปฏิบัติ อันเป็นภูมิหลัง เป็นเรื่องจริง
เป็นแก่นแท้แห่งพระราชกิจของพระองค์ในดินแดนทั้งสิ้นของประเทศอิสราเอล
และเป็นจุดเริ่มต้นของพระราชกิจระยะ 6,000 ปีของพระองค์—
เพื่อรักษามนุษย์ไว้ในการควบคุมของพระหัตถ์แห่งพระยาห์เวห์
จากเรื่องนี้ก่อให้เกิดงานที่เพิ่มเข้ามาในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์

เชิงอรรถ :

ก. ข้อความต้นฉบับไม่มีวลี “ให้เชื่อฟัง”

เรื่องจริงเบื้องหลังพระราชกิจยุคแห่งการไถ่

แผนการจัดการทั้งหมดของเรา ซึ่งเป็นแผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีนั้นประกอบด้วยสามระยะ หรือสามยุค ได้แก่ ยุคธรรมบัญญัติปฐมกาล ยุคพระคุณ (ซึ่งเป็นยุคแห่งการทรงไถ่ด้วยเช่นกัน)

และยุคแห่งราชอาณาจักรแห่งยุคสุดท้าย

งานของเราในสามยุคดังกล่าวแตกต่างกันในด้านเนื้อหาตามลักษณะของแต่ละยุค ทว่าในแต่ละระยะงานส่วนนี้จะมีเหมาะสมกับความจำเป็นของมนุษย์ หรือกล่าวให้ชัดเจนกว่านั้นได้ว่า

ถูกกระทำไปโดยสอดคล้องกับเล่ห์เพทุบายที่ซาตานนำมาใช้ในสงครามที่เราต้องเข้าต่อกรด้วย

วัตถุประสงค์แห่งงานของเราคือเพื่อทำให้ซาตานพ่ายแพ้

เพื่อสำแดงปัญญาและฤทธานุภาพอันไม่สิ้นสุดของเราให้เป็นที่ประจักษ์

เพื่อเปิดโปงเล่ห์เพทุบายทั้งสิ้นของซาตาน

และด้วยเหตุนี้จะเป็นการช่วยเผ่าพันธุ์มนุษยชาติทั้งมวลซึ่งอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานให้รอดทั้งหมดก็เพื่อแสดงถึงปัญญาและฤทธานุภาพอันไม่มีที่สิ้นสุดของเรา

และเพื่อเผยให้เห็นความน่าขยะแขยงเกินจะทนทนของซาตาน และที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ

เพื่อช่วยให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายสามารถแยกแยะระหว่างความดีกับความชั่วได้

เพื่อจะรับรู้ได้ว่าเราคือผู้ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

เพื่อให้ได้เห็นกันอย่างชัดเจนว่าซาตานคือศัตรูแห่งมนุษยชาติ เป็นผู้ที่เลื่อม เป็นมารชั่วร้าย

และเพื่อให้พวกเขาสามารถบอกกล่าวด้วยความเชื่อมั่นเต็มหัวใจถึงข้อแตกต่างระหว่างความดีกับความชั่ว ความจริงและความลวง ความบริสุทธิ์และความโสम्म

รวมถึงสิ่งใดยิ่งใหญ่เลอค่าและสิ่งใดไร้เกียรติควรเหยียดหยาม

ด้วยเหตุนี้มนุษย์ผู้ไม่รู้เท่าทันจึงจะสามารถเป็นประจักษ์พยานฝ่ายเราได้ว่า

ไม่ใช่เราที่เป็นผู้บ่อนทำลายมนุษยชาติให้เลื่อมทรมาน และมีแต่เรา—พระผู้สร้าง—เท่านั้น

ที่สามารถช่วยมนุษยชาติให้อยู่รอด ที่สามารถมอบสิ่งต่างๆ ซึ่งให้ความสุขแก่พวกเขาได้

จนกระทั่งพวกเขาได้ตระหนักรู้ว่าเราคือผู้ปกครองทุกสรรพสิ่ง

และซาตานเป็นเพียงหนึ่งในสิ่งดำรงอยู่ที่เราได้สร้างขึ้นมาและซึ่งต่อมากลับผันแปรพักตร์ไปจากเรา

แผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีของเราแบ่งออกเป็นสามระยะ

และด้วยเหตุนี้เราได้ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุผลในการทำให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างสามารถเป็นพยานต่อเราได้ เข้าใจเจตนาของเราได้ และรู้ว่าเราคือความจริง ด้วยเหตุนี้

ในช่วงระหว่างงานช่วงต้นในแผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีของเรา เราได้ทำงานด้านธรรมบัญญัติ

อันเป็นงานที่มีพระยาห์เวห์ทรงนำทางประชาชน ระยะที่สองดำเนินเข้าสู่งานของยุคพระคุณในหมู่บ้านต่างๆ

ของแคว้นยูเดีย พระเยซูคือผู้ทำงานทั้งหมดของยุคพระคุณแทนเรา

พระองค์ได้จุติมาบังเกิดในเนื้อหนังและถูกดอกรึงบนกางเขน

และพระองค์ยังทรงเป็นผู้เริ่มต้นยุคพระคุณด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนก็เพื่อบรรลुพระราชกิจแห่งการไถ่ เพื่อปิดฉากยุคธรรมบัญญัติและเริ่มต้นยุคพระคุณ และด้วยการนั้นพระองค์จึงทรงได้รับการขนานพระนามว่า “จอมทัพ” “เครื่องบูชาไถ่บาป” และ “พระเจ้าไถ่” ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ พระราชกิจของพระเยซูจึงมีความแตกต่างทางด้านเนื้อหาจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์ แม้จะมีหลักการเดียวกันก็ตาม พระยาห์เวห์ทรงเริ่มต้นยุคธรรมบัญญัติ

สร้างรากฐานหรือจุดกำเนิดสำหรับงานของพระเจ้าบนโลก และสำหรับการออกกฎธรรมบัญญัติและพระบัญญัติ

นี่คือพระราชกิจสองอย่างที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการ และเป็นพระราชกิจที่เป็นตัวแทนของยุคธรรมบัญญัติ

พระราชกิจที่พระเยซูทรงทำในยุคพระคุณนั้นไม่ใช่เป็นการออกกฎธรรมบัญญัติ แต่เพื่อให้ธรรมบัญญัติลุล่วง

ด้วยการนั้นจึงนำทางเข้าสู่ยุคพระคุณและสรุปปิดตัวยุคธรรมบัญญัติที่ดำเนินมายาวนานร่วมสองพันปี

พระองค์ทรงเป็นผู้บุกเบิกที่มาเพื่อเริ่มต้นยุคพระคุณ ทว่าพระราชกิจส่วนหลักของพระองค์อยู่ที่การไถ่

และเมื่อเป็นเช่นนั้น พระราชกิจของพระองค์จึงมีสองด้านเช่นกัน นั่นคือ การเปิดฉากยุคใหม่

และการทำพระราชกิจแห่งการไถ่ให้ครบบริบูรณ์โดยผ่านทาง การถูกตรึงกางเขน

ซึ่งหลังจากนั้นเป็นเหตุให้พระองค์ต้องจากไป และนับจากนี้ไปยุคธรรมบัญญัติจึงได้สิ้นสุดลง

และยุคพระคุณได้เริ่มต้นขึ้น

พระราชกิจที่พระเยซูทรงกระทำนั้นสอดคล้องกับความจำเป็นของมนุษย์ในยุคนั้น

พระราชกิจของพระองค์คือเพื่อไถ่มนุษย์ เพื่ออภัยบาปของพวกเขา

และด้วยเหตุนี้อุปนิสัยของพระองค์จึงเต็มเปี่ยมด้วยความถ่อมใจ ความอดทน ความรัก ความศรัทธา

ความอดกลั้น ความกรุณา และความเมตตา พระองค์ทรงนำมาซึ่งพระคุณและพระพรอันล้นเหลือแก่มนุษย์

รวมถึงทุกๆ สิ่งที่ผู้คนจะสามารถชื่นชมได้ พระองค์ทรงมอบสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขา

อันได้แก่ สันติภาพ ความสุข ความอดกลั้นและความรัก ความกรุณาและความเมตตาของพระองค์ ณ เวลานั้น

ความอุดมล้นเหลือของสิ่งบำเรอความสุขต่างๆ ที่มนุษย์กำลังเผชิญหน้าอยู่ ไม่ว่าจะเป็น

ความรู้สึกละสบายและความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยภายในใจ ความรู้สึกมั่นใจภายในจิตวิญญาณ

และความรู้สึกพึงพิงในพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด ล้วนเนื่องมาจากยุคที่พวกเขาอาศัยอยู่นั่นเอง ในยุคพระคุณนี้

มนุษย์ถูกชาดานบ่อนทำลายจนเสื่อมทรามไปแล้ว และฉะนั้นแล้ว

การจะสัมฤทธิ์งานแห่งการไถ่มนุษย์ชาติทั้งมวลจำต้องอาศัยพระคุณอันอุดมล้นเหลือ

ความอดกลั้นและความอดทนอันไม่สิ้นสุด และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เพื่อให้เกิดผลแล้ว

เครื่องบูชาต้องมีย่างพอเพียงต่อการไถ่บาปของมนุษยชาติ

สิ่งที่มนุษยชาติเห็นในยุคพระคุณนั้นมีเพียงเครื่องบูชาบมลทินที่เรามอบไว้ให้สำหรับการไถ่บาปของมนุษยชาติเท่านั้น ซึ่งก็คือพระเยซูนั่นเอง ทั้งหมดที่พวกเขาู้ก็คือ พระเจ้าน่าจะทรงเปี่ยมเมตตาและความอดกลั้น และทั้งหมดที่พวกเขาเห็นก็คือความกรุณาและความเมตตาของพระเยซู

ทั้งหมดทั้งสินนี้เป็นเพราะว่าพวกเขาเกิดในยุคพระคุณนั่นเอง และดังนั้น ก่อนที่พวกเขาจะสามารถได้รับการไถ่ พวกเขาจึงจำเป็นต้องชื่นชมพระคุณอันหลากหลายรูปแบบที่พระเยซูประทานแก่พวกเขาเสียก่อนเพื่อที่พวกเขาจะได้รับผลประโยชน์จากมันได้ วิธีนี้เอง

ที่พวกเขาจะสามารถได้รับการอภัยบาปโดยผ่านทางความชื่นชมยินดีของพวกเขาที่มีต่อพระคุณ

ทั้งยังสามารถได้รับโอกาสการไถ่โดยผ่านทาง การชื่นชมความอดกลั้นและการอดทนของพระเยซูด้วยเช่นกัน

มีเพียงโดยผ่านทางความอดกลั้นและความอดทนของพระเยซูเท่านั้น

พวกเขาจึงจะมีสิทธิ์ได้รับการให้อภัยและชื่นชมพระคุณอันอุดมล้ำเหลือที่พระเยซูทรงมอบให้

ดังที่พระเยซูได้ตรัสไว้ว่า เราไม่ได้มาเพื่อช่วยคนชอบธรรมให้รอด แต่เรามาเพื่อช่วยคนบาปให้รอด

เพื่อให้คนบาปได้รับการยกโทษบาปของพวกเขา หากครั้งเมื่อพระเยซูได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น

ทรงมาพร้อมด้วยพระอุปนิสัยแห่งการพิพากษาคัดสิน การสาปแช่ง

และความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคื่องของมนุษย์แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะไม่มีโอกาสได้รับการไถ่ และคงจะดำรงอยู่ในสภาพผิดบาปไปตลอดกาล

หากเป็นเช่นนั้นแล้ว แผนการจัดการระยะเวลา 6,000 ปีก็คงจะมาหยุดอยู่ตรงยุคธรรมบัญญัตินี้เอง

และยุคธรรมบัญญัติก็คงจะยึดเชื้อต่อมาอีก 6,000 ปี

บาปทั้งหลายของมนุษย์ก็คงมีแต่จะท่วมท้นมหาศาลและรุนแรงสาหัสมากยิ่งขึ้น

และการทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมาก็คงจะเป็นการสูญเปล่า ตลอดเวลาที่ผ่านมา

เหล่ามนุษย์ก็คงจะสามารถทำได้เพียงรับใช้พระยาห์เวห์ภายใต้พระธรรมบัญญัติ

ทว่าบาปทั้งหลายของพวกเขาก็คงจะมากขึ้นเกินกว่าบาปของพวกมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นมาในตอนแรกเริ่มเสียอีก

ยิ่งพระเยซูทรงรักมวลมนุษย์ ให้อภัยบาปพวกเขา

และมอบพระกรุณาและพระเมตตาอย่างพอเพียงแก่พวกเขามากขึ้นเท่าไร

มนุษย์ก็ยังมีสิทธิ์ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเยซูมากขึ้นเท่านั้น

มีสิทธิ์ได้รับการเรียกขานว่าเจ้าแกะหลงฝูงที่พระเยซูได้ทรงซื้อคืนมาด้วยราคาที่แพง

ซาตานไม่สามารถเข้าแทรกแซงพระราชกิจนี้ได้เลย

เนื่องเพราะพระเยซูทรงปฏิบัติต่อสาวกของพระองค์ดูเดียวกับที่มารดาผู้เปี่ยมรักปฏิบัติต่อทารกน้อยในอ้อมอก

พระองค์ไม่ได้กริ้วหรือทรงดูถูกพวกเขามากขึ้น แต่กลับเปี่ยมด้วยการชื่นชม

พระองค์ไม่เคยทรงบันดาลโทสะระบายนามณ์ใส่พวกเขา แต่กลับทรงอดกลั้นกับความบาปของพวกเขา

และทรงมองข้ามความโง่เขลาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเขาเสีย จนถึงจุดที่ตรัสคำว่า
“จงให้อภัยผู้อื่นเจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้ง” ด้วยเหตุนี้หัวใจของผู้อื่นจึงได้ถูกแปลงสภาพไปโดยหัวใจของพระองค์
และเพียงเพราะด้วยเหตุนี้เองผู้คนจึงได้รับการอภัยบาปของตนโดยผ่านทางความอดกลั้นของพระองค์

แม้ในการจุติเป็นมนุษย์ของพระเยซูจะปราศจากสภาวะอารมณ์เยี่ยงมนุษย์โดยสิ้นเชิง พระองค์ก็ทรงชูกำลัง
จัดเตรียมให้พวกเขา ช่วยเหลือพวกเขา และสนับสนุนพวกเขาอยู่เสมอ

ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจหนักมากแค่ไหนก็ตาม
หรือไม่ว่าพระองค์จะทรงสู้ทนความทุกข์มากเพียงใดก็ตาม
พระองค์ไม่เคยทรงเรียกร้องอะไรที่มากเกินไปจากผู้คน
แต่ทรงอดทนและอดกลั้นต่อความบาปของพวกเขาเสมอ

จนถึงระดับที่ว่าผู้คนในยุคพระคุณเรียกขานพระองค์อย่างเปี่ยมล้นรักใคร่ว่า
“พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดอันเป็นที่รัก” สำหรับผู้คนในยุคนั้น หรือสำหรับหมู่ชนทั้งผอง
สิ่งที่พระเยซูทรงเป็นและทรงมี ก็คือพระกรุณาและพระเมตตา พระองค์ไม่เคยทรงจดจำการล่วงละเมิดของผู้คน
การปฏิบัติของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาไม่เคยยึดเอาพื้นฐานการล่วงละเมิดของพวกเขามาเป็นหลัก
เนื่องเพราะนั่นเป็นอีกยุคหนึ่งซึ่งต่างออกไป บ่อยครั้งที่พระองค์ได้ประทานอาหารแก่ผู้คนอย่างเหลือเฟือ
เพื่อพวกเขาจะได้กินจนอิ่มหนำ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อสาวกทั้งปวงของพระองค์ด้วยพระคุณ
โดยทรงรักษาคณปวช ขับไล่ปีศาจ ชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืน เพื่อให้ผู้คนอาจเชื่อในพระองค์
และเห็นว่าทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นไปอย่างจริงจังและจริงใจ

พระองค์ทรงดำเนินไปไกลถึงขั้นทำการฟื้นคืนชีวิตให้กับชาวศพที่กำลังเน่าเปื่อย
โดยทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าในพระหัตถ์ของพระองค์นั้น กระทั่งคนตายก็ยังคืนชีวิตกลับมาได้ในหนทางนี้
พระองค์ได้ทรงสู้ทนอย่างเงียบๆ และดำเนินพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ไปท่ามกลางพวกเขา
แม้กระทั่งก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขน พระเยซูก็ได้ทรงรับเอาบาปของมนุษยชาติเอาไว้ในพระองค์
และได้กลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปให้กับมวลมนุษย์ไปแล้ว กระทั่งก่อนจะทรงถูกดอกจากตรึงบนกางเขน
พระองค์ก็ได้ทรงเปิดเส้นทางสู่กางเขนเพื่อไถ่มวลมนุษย์แล้ว สุดท้ายแล้ว พระองค์ก็ทรงถูกดอกจากตรึงบนกางเขน
สละพระองค์เองเพื่อประโยชน์ของกางเขน และประทานพระกรุณา ความเมตตา
และความบริสุทธิ์ทั้งมวลของพระองค์แก่มวลมนุษย์ สำหรับมนุษยชาติแล้ว พระองค์ทรงยอมผ่อนปรนเสมอ
ไม่เคยทรงแค้นเคือง ทรงให้อภัยบาปพวกเขา ทรงเตือนสติพวกเขาให้กลับใจ
และทรงสอนให้พวกเขามีความอดทน ความอดกลั้น และความรัก เพื่อดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์
และอุทิศตัวพวกเขาเองเพื่อประโยชน์ของกางเขน

ความรักของพระองค์ที่มีต่อน้องชายหญิงนั้นเหนือกว่าความรักของพระองค์ที่มีต่อนางมารีย์

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำคือการรักษาคนป่วยและการจับไล่ปีศาจร้ายเป็นหลัก
ทั้งหมดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการทรงไถ่ของพระองค์ทั้งสิ้น ไม่สำคัญว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด
พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกคนที่ติดตามพระองค์ด้วยพระคุณ พระองค์ทรงทำให้คนยากจนกลายเป็นมั่งมี
คนง่อยกลับเดินได้ คนตาบอดกลับมองเห็น และคนหูหนวกกลับได้ยิน
พระองค์กระทั้งทรงเชื้อเชิญผู้คนที่ด้อยต่ำขึ้นแท่นอนาถา คนบาปหนา ให้นั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์
ไม่เคยทรงหลบเลี่ยงพวกเขา แต่ทรงอดทนเสมอ กระทั่งถึงกับตรัสไว้ว่า
ยามที่ผู้เลี้ยงแกะทำแกะหายไปหนึ่งตัวจากจำนวนร้อยตัว
เขาย่อมจะละจากแกะเก้าสิบเก้าตัวเพื่อออกไปตามหาแกะตัวเดียวที่หายไปนั้น ครั้นเมื่อหาพบแล้ว
เขาจะชื่นบานยิ่งนัก พระองค์ทรงรักสาวกของพระองค์เช่นเดียวกับที่แม่แกะรักลูกแกะทั้งหลายของนาง
แม้ว่าพวกเขาจะโง่เขลาและไม่รู้เท่าทันการณ์ และเป็นคนบาปในสายพระเนตรของพระองค์ และยิ่งกว่านั้นคือ
เป็นผู้ต่ำศักดิ์ที่สุดในสังคม แต่พระองค์ก็ทรงถือว่าคนบาปเหล่านี้ซึ่งเป็นหมู่มนุษย์ที่คนอื่น ๆ พากันรังเกียจนั้น
คือแก้วตาของพระองค์ เนื่องจากพระองค์ทรงโปรดปรานพวกเขา
พระองค์จึงทรงละวางพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อพวกเขา
ประหนึ่งลูกแกะตัวหนึ่งซึ่งถูกมอบถวายขึ้นแท่นบูชา
พระองค์ทรงดำเนินไปกลางหมู่พวกเขาราวกับเป็นผู้รับใช้ของพวกเขา
ทรงยอมให้พวกเขาใช้พระองค์และประหัตประหารพระองค์ ทรงยอมจำนนแก่พวกเขาอย่างปราศจากเงื่อนไข
สำหรับสาวกของพระองค์แล้ว พระองค์คือพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดอันเป็นที่รัก
แต่สำหรับพวกฟาริสีที่อบรมสั่งสอนผู้คนจากบนแท่นสูงแล้วไซ้
ที่พระองค์แสดงออกไปหาใช้ความกรุณาและความเมตตาไม่ แต่กลับเป็นความเกลียดชังและความขุ่นเคือง
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจมากนักในหมู่พวกฟาริสี
มีบ้างก็เพียงบางครั้งที่ได้ทรงอบรมสั่งสอนและต่อว่าพวกเขาไปตามวาระ
พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินไปท่ามกลางหมู่พวกเขาเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการไถ่
อีกทั้งไม่ได้ทรงแสดงการอัศจรรย์และหมายสำคัญแต่อย่างใด
พระองค์ได้ประทานพระกรุณาและความเมตตาทั้งมวลของพระองค์ให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์
โดยทรงสู้ทนต่อเพื่อประโยชน์ของคนบาปเหล่านี้จนถึงที่สุด
เมื่อคราที่พระองค์ทรงถูกดอกรีดบนกางเขนและทรงทุกข์กับทุกการดูหมิ่นเหยียดหยามจนกระทั่งพระองค์ได้ท
รงไถ่มนุษยชาติทั้งมวลจนครบถ้วนนั่นเอง นี่เองคือ ผลรวมทั้งสิ้นของพระราชกิจของพระองค์
หากปราศจากการไถ่ของพระเยซู มวลมนุษย์คงจะได้ใช้ชีวิตอยู่ในบาปและกลายเป็นลูกหลานแห่งบาป
เป็นพงศ์พันธุ์ของมารตลอดไปแล้ว หากเป็นเช่นนั้นต่อเนืองมา

โลกทั้งโลกคงจะได้กลายเป็นดินแดนที่ชาตานอยู่อาศัย เป็นที่สถิตอาศัยของมันไปแล้ว อย่างไรก็ตาม
พระราชกิจแห่งการไถ่บาปต้องพึ่งอาศัยการแสดงออกถึงความกรุณาและความเมตตาต่อมวลมนุษย์
โดยหนทางนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถได้รับการอภัย
และท้ายที่สุดก็จะได้รับสิทธิ์ที่จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์และได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
หากปราศจากงานช่วงระยะนี้ แผนการจัดการระยะ 6,000 ปีคงจะก้าวหน้าไม่ได้เลย
หากพระเยซูไม่ได้ทรงถูกตรึงกางเขน หากพระองค์เพียงทรงรักษาคณปวและขับไล่ปีศาจเท่านั้น
เช่นนั้นแล้วผู้คนก็จะไม่สามารถได้รับการอภัยบาปของพวกเขาโดยสมบูรณ์
ในระยะเวลาสามปีครั้งที่พระเยซูทรงใช้ไปในการทรงพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์เสร็จสมบูรณ์ไปเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่หลังจากนั้น
โดยการทรงถูกตอกตรึงบนกางเขนและกลายเป็นสภาพเหมือนของมนุษย์คนบาป
โดยการทรงถูกมอบไว้กับมารร้าย
พระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเสร็จสมบูรณ์และได้ทรงเรียนรู้วิถีชีวิตของมวลมนุษย์
จนเชี่ยวชาญ เพียงภายหลังจากที่พระองค์ทรงถูกนำส่งถึงมือของชาตานแล้วเท่านั้น
พระองค์จึงได้ทรงไถ่มวลมนุษย์เป็นเวลาถึงสามสิบสามปีครั้งที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์บนแผ่นดินโลก
ถูกเยาะเย้ยด่าดอง ถูกให้ร้ายป้ายสี และถูกทอดทิ้ง จนถึงจุดที่พระองค์ไม่ทรงมีแม่ที่จะให้วางพระเศียร
ไม่มีที่ให้หยุดพัก และพระองค์ได้ทรงถูกตรึงกางเขนในเวลาต่อมา ด้วยทั้งองค์รวมของพระองค์
พระกายซึ่งบริสุทธิ์และไร้มลทินได้ถูกตอกตรึงกับกางเขน พระองค์ได้ทรงสู้ทนต่อความทุกข์ทุกชนิดที่พึงมี
พวกผู้มีอำนาจต่างพากันเย้ยหยันและ โบยตีพระองค์ กระทั่งพวกทหารก็ยังถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์
แต่พระองค์ยังทรงเจียบเฉยและสู้ทนจนกระทั่งวาระสุดท้าย
ทรงยอมจำนน โดยปราศจากเงื่อนไขจนถึงจุดแห่งความตายอันเป็นจุดที่พระองค์ได้ทรงไถ่มนุษยชาติทั้งมวล
มีเพียงยามนั้นเองที่พระองค์ได้รับอนุญาตให้หยุดพัก
พระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงกระทำลงไปเป็นตัวแทนของยุคพระคุณเท่านั้น
มิได้เป็นตัวแทนของยุคธรรมบัญญัติ อีกทั้งยังหาได้เป็นการทดแทนพระราชกิจของยุคสุดท้ายแต่อย่างใดไม่
นี่คือสาระสำคัญของพระราชกิจของพระเยซูในยุคพระคุณ ยุคที่สองที่มวลมนุษย์ได้ผ่านมาแล้ว—
ซึ่งก็คือยุคแห่งการไถ่

พระวณะสำหรับผู้เยาว์และผู้สูงวัย

เราได้ดำเนินการงานจำนวนมากมาบนแผ่นดินโลก และเราได้เดินท่ามกลางมวลมนุษย์มาหลายปีแล้ว
กระนั้นผู้คนไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับฉายาของเราและอุปนิสัยของเรา
และมีผู้คนไม่กี่คนที่สามารถอธิบายงานที่เราทำได้อย่างละเอียดทั่วถึง มีหลายสิ่งหลายอย่างเหลือเกินที่ผู้คนขาด
พวกเขามักจะขาดความเข้าใจในสิ่งที่เราทำเสมอ และหัวใจของพวกเขาจะเฝ้าระวังอยู่เสมอ
ราวกับว่าพวกเขากลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะเอาพวกเขาไปไว้ในสถานการณ์อื่น
และจากนั้นก็ไม่ได้ให้ความใส่ใจต่อพวกเขาอีกเลย ด้วยเหตุนี้ท่าทีของผู้คนต่อเราจึงเป็นแต่อันๆ
พร้อมด้วยความระมัดระวังในปริมาณมากเสมอ นี่เป็นเพราะผู้คนได้มาถึงปัจจุบันโดยไม่ใส่ใจในงานที่เราทำ
และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเขาจะงั้นกับวณะที่เราพูดกับพวกเขา พวกเขาถือวณะของเราไว้ในมือของพวกเขา
โดยไม่รู้วณพวกเขาควรจะผูกพันตัวเองกับความการเชื่อที่มั่นคงแน่วแน่ในวณะของเราหรือไม่
หรือพวกเขาคงจะเลือกความไม่แน่ใจและตีวณะของเราเสียหรือไม่
พวกเขาไม่รู้วณพวกเขาคงจะนำวณะของเราไปปฏิบัติหรือไม่ หรือรอดูไปก่อน
วณพวกเขาคงจะโยนทุกอย่างทิ้งไปและติดตามอย่างกล้าหาญ
หรือยังหิบบินมิตรภาพให้แก่โลกเหมือนก่อนต่อไปหรือไม่ โลกภายในต่างๆ ของผู้คนซับซ้อนเหลือเกิน
และพวกเขาก็เจ้าเล่ห์เหลือเกิน เพราะผู้คนไม่สามารถมองเห็นวณะของเราได้อย่างชัดเจนหรืออย่างเต็มที่
พวกเขาหลายคนจึงมีเวลาที่ยากลำบากในการปฏิบัติวณะของเราและมีความลำบากยากเย็นในการวางหัวใจของ
พวกเขาเบื้องหน้าเรา เราเข้าใจความลำบากยากเย็นต่างๆ ของพวกเขามากยิ่ง
จุดอ่อนมากมายไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เมื่อมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง
และปัจจัยเชิงวัตถุประสงค์มากมายสร้างความลำบากยากเย็นต่างๆ ให้พวกเขา
พวกเขาลี้ภัยครอบครัวยุคของพวกเขา ใช้วันเวลาของพวกเขาเพื่อทำงานอย่างหนัก
และเดือนปีก็ผ่านไปในความยากลำบาก มีความลำบากยากเย็นมากมายในการมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง—
เราไม่ปฏิเสธเรื่องนี้
และแน่นอนว่าข้อพึงประสงค์ของเราต่อพวกเขาถูกกำหนดขึ้นให้สอดคล้องกับความลำบากยากเย็นของพวกเขา
ข้อพึงประสงค์ต่างๆ ในงานที่เราทำทั้งหมดอยู่บนพื้นฐานของวุฒิภาวะจริงของพวกเขา บางทีในอดีต
ข้อพึงประสงค์ที่ผู้คนได้ทำไว้กับพวกเขาในงานของพวกเขาได้ถูกผสมกับองค์ประกอบแห่งความล้นเหลือ
แต่พวกเขาคงจะรู้ว่าเราไม่เคยได้มีข้อพึงประสงค์ที่มากเกินไปต่อพวกเขาในสิ่งที่เราพูดและทำ
ข้อพึงประสงค์ทั้งหมดอยู่บนพื้นฐานแห่งธรรมชาติ เนื้อหนังของผู้คน และสิ่งที่พวกเขาจำเป็น พวกเขาจะรู้
และเราสามารถบอกพวกเขาได้อย่างชัดเจนว่า เราไม่ต่อต้านวิถีคิดที่สมเหตุสมผลต่างๆ บางวิถีที่ผู้คนมี
และเราไม่ต่อต้านธรรมชาติที่มีมาแต่กำเนิดของมวลมนุษย์

เป็นเพียงเพราะผู้คนไม่เข้าใจว่าอะไรคือมาตรฐานที่เราได้กำหนดไว้ให้พวกเขาจริงๆ
อีกทั้งพวกเขาไม่เข้าใจความหมายดั้งเดิมของวณะของเรา ว่าผู้คนได้หลงใจในวณะของเราจนกระทั่งบัดนี้
และผู้คนน้อยกว่าครึ่งด้วยซ้ำที่เชื่อวณะของเรา ส่วนที่เหลือเป็นพวกผู้ปราศจากความเชื่อ
และยังมีมากกว่านั้นอีกที่เป็นพวกที่ชอบฟังเรา “เล่าเรื่อง” ที่มากกว่านั้น
มีมากมายหลายคนที่ชื่นชมปรากฏการณ์นี้ เราเตือนพวกเขาว่า
วณะของเรามากมายได้ถูกเปิดกว้างต่อบรรดาผู้ที่เชื่อในเรา
และบรรดาผู้ที่ชื่นชมทิวทัศน์อันงดงามของราชอาณาจักร แต่ถูกกักขังอยู่ที่ด้านนอกของประตูแห่งราชอาณาจักร
ได้ถูกเรากำจัดไปแล้ว พวกเขาไม่ได้เป็นเพียงข้าวละมานที่เรารังเกียจและปฏิเสธหรือ?
พวกเขาก็สามารถเฝ้าดูเราจากไปและจากนั้นก็ต้อนรับการกลับมาของเราอย่างน่าชื่นบานได้อย่างไร?
เราบอกพวกเขาว่าหลังจากประชาชนชาวนิเนเวห์ได้ยินพระวณะที่โกรธกริ้วของพระยาห์เวห์
พวกเขาก็กลับใจในผ้ากระสอบและขี้เถ้าโดยทันที เป็นเพราะพวกเขาได้เชื่อในพระวณะของพระองค์
พวกเขาจึงได้เต็มไปด้วยความยำเกรงและความหวาดกลัว และดังนั้นจึงกลับใจในผ้ากระสอบและขี้เถ้า
สำหรับผู้คนของวันนี้ แม้ว่าเจ้าจะเชื่อวณะของเราเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้นอีก
เชื่อว่าพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาท่ามกลางพวกเขาก็อีกครั้งหนึ่งในวันนี้
ท่าทีของพวกเขาจะไม่ใช่ว่าสิ่งใดนอกจากความไม่เคารพยำเกรง
ราวกับว่าพวกเขาได้เพียงแค่กำลังสังเกตการณ์พระเยซูผู้ซึ่งได้ประสูติในแคว้นยูเดียเมื่อหลายพันปีก่อน
และตอนนี้ได้เสด็จลงมาสถิตท่ามกลางพวกเขา
เราเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความเต็มไปด้วยเล่ห์หลวมที่ดำรงอยู่ในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาส่วนใหญ่ติดตามเราเพราะความอยากรู้อยากเห็นและได้มาเพื่อแสวงหาเราให้พ้นจากความว่างเปล่า
เมื่อความปรารถนาที่สามของพวกเขาพังทลายลง—ความปรารถนาของพวกเขาเพื่อชีวิตที่สงบและมีความสุข—
เช่นนั้นแล้วความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาที่สลายไปเช่นกัน
ความเต็มไปด้วยเล่ห์หลวมที่ดำรงอยู่ในหัวใจของพวกเขาแต่ละดวงถูกเปิดโปงโดยผ่านทางคำพูดและการกระทำ
ของพวกเขา กล่าวตามตรง พวกเขาเพียงแค่อยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรา แต่ไม่กลัวเรา
พวกเขามิระวังปากของพวกเขา และยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเขาจะใช้สิ่งยั่วยุในพฤติกรรมของพวกเขา
เช่นนั้นแล้วพวกเขามีความเชื่อประเภทใดกันแน่? เป็นของแท้หรือไม่?
พวกเขาก็เพียงแค่อ้างวณะของเราเพื่อจัดการความกังวลของพวกเขา และบรรเทาความเบื่อหน่ายของพวกเขา
เพื่อเติมเต็มพื้นที่ว่างที่เหลืออยู่ในชีวิตของพวกเขา มีใครบ้างท่ามกลางพวกเขาที่ได้นำวณะของเราไปปฏิบัติ?
ผู้ใดมีความเชื่อที่จริงแท้?

พวกเขาคะโกนไม่หยุดหย่อนว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงเห็นลึกเข้าไปในหัวใจของผู้คน

แต่พระเจ้าที่พวกเจ้าตะโกนหาในหัวใจของพวกเจ้าเข้ากันได้กับเราอย่างไร? ในเมื่อพวกเจ้ากำลังตะโกนเยี่ยงนี้
เช่นนั้นแล้วทำไมพวกเจ้าจึงกระทำตัวแบบนั้น?

เป็นไปได้ไหมว่านี่คือความรักที่พวกเจ้าต้องการใช้ตอบแทนเรา? ไม่มีการมอบอุทิศจำนวนเล็กน้อยใดๆ
บนริมฝีปากของพวกเจ้า แต่การพลีอุทิศของพวกเจ้า และการประพฤติดีของพวกเจ้าอยู่ที่ใดเล่า?

หากไม่ได้เป็นเพราะคำพูดของพวกเจ้ามาถึงหูของเรา เราจะสามารถเกลียดชังพวกเจ้ามากเหลือเกินได้อย่างไร?

หากพวกเจ้าได้เชื่อในเราอย่างแท้จริง พวกเจ้าจะสามารถตกอยู่ในสภาวะเศร้าหมองเช่นนี้ได้หรือไม่?

พวกเจ้ามีแววซึมเศร้าบนใบหน้าของพวกเจ้าราวกับว่าพวกเจ้าได้อยู่ในแดนคนตายกำลังถูกพิจารณาคดี

พวกเจ้าไม่มีกำลังวังชาแม้เพียงกระฟิกรีน และเจ้าพูดอย่างแผ่วเบาเกี่ยวกับเสียงภายในของเจ้า

เจ้าถึงกับเต็มไปด้วยคำร้องทุกข์คร่ำครวญและคำคำทอ นานมาแล้วพวกเจ้าได้สูญเสียความเชื่อในสิ่งที่เราทำ
และแม้แต่ความเชื่อดั้งเดิมของพวกเจ้าก็ได้ปลาสนาการไป

ดังนั้นเจ้าจะสามารถติดตามไปจนถึงบทวสานได้อย่างไร? ในเมื่อเป็นดังนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร?

แม้ว่างานของเราช่วยได้อย่างมากสำหรับพวกเจ้า กระนั้นวาระของเรามากจะไปไม่ถึงพวกเจ้าเสมอ

และไม่มีผลใดๆ ในพวกเจ้า มันยากที่จะหาเป้าหมายเพื่อให้เราทำให้มีความเพียบพร้อม

และวันนี้เราแทบจะได้หมดหวังในตัวพวกเจ้าแล้ว เราได้สำรวจค้นท่ามกลางพวกเจ้าเป็นเวลาหลายปีแล้ว

แต่มันก็ยากที่จะหาใครสักคนที่สามารถเป็นคนรู้ใจของเราได้

เรารู้สึกว่าเราไม่มีความมั่นใจที่จะทำงานในพวกเจ้าต่อไป และไม่มีความรักที่จะใช้เพื่อรักพวกเจ้าต่อไป

นี่เป็นเพราะนานมาแล้วเราได้กลายเป็นขยะแฉ่งกับ “ความสำเร็จลู่ลวง” ของพวกเจ้า

ซึ่งเล็กจิ๋วและน่าเวทนาดังที่เป็นอยู่

ดูเหมือนราวกับว่าเราไม่เคยได้พูดท่ามกลางพวกเจ้าและไม่เคยได้ทำงานในพวกเจ้า

การสัมผัสผลลัพธ์ของพวกเจ้าน่าคลื่นเหียนเหลือเกิน

พวกเจ้ามักจะนำความล้มเหลวและความน่าอายมาสู่ตัวเองเสมอ และพวกเจ้าก็แทบจะไม่มีคุณค่าใดๆ

เราแทบจะไม่สามารถพบเจอความคล้ายคลึงมนุษย์ในพวกเจ้า อีกทั้งแทบไม่ได้กลิ่นร่องรอยของมนุษย์

กลิ่นสดใหม่ของพวกเจ้าอยู่ที่ใด? ราคาที่พวกเจ้าได้ชดใช้มานานหลายปีแล้วอยู่ที่ใด และผลลัพธ์อยู่ที่ใด?

พวกเจ้าไม่เคยได้พบบ้างเลยหรือ? งานของเราบัดนี้มีการเริ่มต้นใหม่ การเปิดตัวครั้งใหม่

เราจะดำเนินการตามแผนการมหิมา และเราต้องการทำให้งานที่ยิ่งใหญ่ขึ้นสำเร็จลู่ลวง

กระนั้นพวกเจ้ายังคงกำลังเกลือกกลิ้งอยู่ในโคลนตมเหมือนก่อน มีชีวิตในน้ำที่สกปรกโสโครกแห่งอดีต

และได้ล้มเหลวไปแล้วจริงๆ ที่จะปลดปล่อยตัวเองจากสภาวะลำบากใจดั้งเดิมของพวกเจ้า

เพราะฉะนั้นพวกเจ้ายังคงไม่ได้รับสิ่งใดจากวาระของเรา

พวกเจ้ายังคงไม่ได้ปลดปล่อยตัวเองจากสถานที่ดั้งเดิมแห่งโคลนตมและน้ำสกปรกโสโครกของพวกเจ้า และพวกเจ้าแค่รู้จักวณะของเราเท่านั้น แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว พวกเจ้าไม่ได้เข้าสู่อาณาจักรแห่งอิสรภาพของวณะของเรา ดังนั้นวณะของเราจึงไม่เคยได้ถูกเปิดกว้างต่อพวกเจ้า

วณะของเราเป็นเหมือนหนังสือแห่งคำเผยพระวณะที่ได้ถูกปิดผนึกมานานหลายพันปี เราปรากฏต่อพวกเจ้าในชีวิตของพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่ตระหนักรู้เสมอ พวกเจ้าไม่แม้แต่จะระลึกถึงเรา เกือบครึ่งหนึ่งของวณะที่เราพูดขึ้นเพื่อการพิพากษาของพวกเจ้า และสัมฤทธิ์ผลเพียงครึ่งหนึ่งของผลที่ควรจะมีสัมฤทธิ์ ซึ่งก็คือการปลุกฝังความกลัวลึกๆ ในพวกเจ้า

อีกครั้งหนึ่งที่เหลือประกอบด้วยวณะที่จะสอนพวกเจ้าเกี่ยวกับชีวิตและวิธีประพฤติตัวของพวกเจ้าเอง อย่างไรก็ตามคงจะดูเหมือนว่าในความเห็นของพวกเจ้า วณะเหล่านี้ไม่แม้แต่จะมีอยู่จริง หรือราวกับว่าพวกเจ้ากำลังฟังคำพูดของเด็กๆ คำพูดที่พวกเจ้าแอบขมยี้มให้เสมอ แต่ไม่มีวันลงมือทำตามนั้น พวกเจ้าไม่เคยได้เป็นกังวลเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เลย

โดยพื้นฐานแล้วมันจะเป็นเพราะความอยากรู้อยากเห็นเสมอที่ทำให้พวกเจ้าได้สังเกตการณ์การกระทำของเรา และผลลัพธ์ก็คือบัดนี้พวกเจ้าได้ตกลงสู่ความมืดและไม่สามารถมองเห็นความสว่างได้ และดังนั้นพวกเจ้าจึงร้องไห้อย่างน่าสงสารในความมืด สิ่งที่เราต้องการคือการเชื่อฟังของพวกเจ้า การเชื่อฟังอย่างไม่มีข้อแม้ของพวกเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น

เราพึงประสงค์ให้พวกเจ้าแน่ใจอย่างแท้จริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูด พวกเจ้าไม่ควรจะนำพาที่مينเฉมาไซ้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเจ้าไม่ควรจะเลือกปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ ที่เราพูด

อีกทั้งไม่แะแสดงต่อวณะของเราและงานของเรา อันเป็นความเคียดชังของพวกเจ้า

งานของเรากระทำท่ามกลางพวกเจ้า และเราได้ประทานวณะของเรามาขมยี้มหาศาลให้พวกเจ้า แต่หากพวกเจ้าปฏิบัติต่อเราด้วยวิธีนี้

เราก็จะสามารถเพียงแค่ว่าให้สิ่งที่พวกเจ้าไม่ได้รับและไม่ได้นำไปปฏิบัติแก่ครอบครัวคนต่างชาติ

ใครเล่าท่ามกลางสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างไม่ได้ถูกรื้อถอนไว้ในมือของเรา? คนส่วนใหญ่ท่ามกลางพวกเจ้าเป็น “ผู้สูงวัยที่สุกงอม” และพวกเจ้าไม่มีพลังงานที่จะยอมรับงานประเภทที่เรามีนี้ พวกเจ้าเป็นเหมือนนกฮ่านฮ่าว^[n] ซึ่งเพียงแค่ประกอบตัวไปเรื่อยๆ และพวกเจ้าไม่เคยได้ปฏิบัติต่อวณะของเราอย่างจริงจัง

ผู้คนหนุ่มสาวไร้สาระไม่มีประโยชน์และหลงระเหิรมากเกินไปอย่างสุดซึ้ง และคำนี้ถึงงานของเราน้อยยิ่งกว่านั้นเสียอีก

พวกเขาไม่มีความสนใจที่จะอิมอร้อยกับอาหารรสเลิศในงานเลี้ยงรื่นเริงของเรา พวกเขาเป็นเหมือนนกตัวเล็กๆ ที่ได้บินออกจากกรงของมันเพื่อออกไปผจญภัยในที่ห่างไกล

ผู้คนหนุ่มสาวและสูงวัยประเภทเหล่านี้จะสามารถมีประโยชน์กับเราได้อย่างไร?

บรรดาผู้ที่มียาามากแล้วก็พร้อมที่จะใช้ยาของเราเป็นบำนาญอย่างหนึ่งจนกระทั่งพวกเขาไปอยู่ในหลุมศพ
องพวกเขา เพื่อที่หลังจากที่พวกเขาตายไป ดวงจิตของพวกเขาจะสามารถขึ้นสู่สวรรค์ได้

สำหรับพวกเขานี้ก็เพียงพอแล้ว บัดนี้บรรดาผู้สูงวัยเหล่านี้มักจะเก็บงำ “ความทะเยอทะยานอันยิ่งใหญ่” และ
“ความมั่นใจที่ไม่สั่นคลอน” ไว้เสมอ แม้ว่าพวกเขาจะมีความอดทนอย่างยอดเยี่ยมต่องานของเรา

และมีคุณสมบัติที่ผู้สูงวัยมีในด้านความซื่อตรงและความเด็ดเดี่ยว

โดยปฏิเสธที่จะถูกลากออกไปหรือถูกทำให้พ่ายแพ้โดยผู้ใดหรือสิ่งใด—จริงๆ

แล้วพวกเขากลายเป็นเหมือนป้อมปราการที่ไม่สามารถทะลุวงเข้าไปได้—

แต่ความเชื่อของผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เต็มไปด้วยกลิ่นซากศพน่าเหม็นของความเชื่อ โชคลางหรือพรหมลิขิต?

เส้นทางของพวกเขาอยู่ที่ใด? สำหรับพวกเขาแล้วเส้นทางของพวกเขาไม่ยาวเกินไป

ไม่ห่างไกลเกินไปใช่หรือไม่? พวกเขาจะสามารถรู้ถึงเจตจำนงของเราได้อย่างไร?

แม้ว่าความเชื่อมั่นของพวกเขาจะยากยิ่ง ผู้อาวุโสเหล่านี้ก็คนที่ไม่ได้กำลังติดตามในหนทางที่สับสน แต่จริงๆ

แล้วกำลังไล่ตามเสาหาชีวิต? มีคนที่เข้าใจนัยสำคัญที่เป็นจริงของงานของเราอย่างแท้จริง?

จุดประสงค์ของผู้ใดคือการไม่ติดตามเราในโลกนี้ในวันนี้เพื่อที่ในอนาคตอันใกล้พวกเขาจะไม่ลงไปสู่แดนคนต
ายแต่จะถูกเรานำไปที่อาณาจักรอื่น? พวกเขาคิดว่าบ้านปลายของพวกเขาคือเป็นเรื่องราวเรียบง่ายเช่นนี้หรือไม่?

แม้ว่าพวกเขาคือคนหนุ่มสาวทั้งหมดเป็นเหมือนสิ่งใดอ่อนเยาว์

แต่พวกเขาก็ไม่ค่อยมีหนทางที่แท้จริงในหัวใจของพวกเขา

ความอ่อนเยาว์ของพวกเขาไม่ทำให้พวกเขามีสิทธิที่จะทำงานของเราเพิ่มขึ้น

ในทางตรงกันข้ามเขามักจะขยับความขะเขย่งของเราต่อพวกเขาเสมอ แม้ว่าพวกเขายังอ่อนเยาว์

แต่พวกเขาก็ขาดกำลังวังชาหรือความทะเยอทะยาน

และพวกเขามักจะไม่ยอมผูกมัดตัวเองเกี่ยวกับอนาคตของพวกเขาเสมอ ราวกับว่าพวกเขาก็ไม่แยแสและครุ่นคิด
อาจกล่าวได้ว่ากำลังวังชา อุดมคติต่างๆ

และที่หาที่ซึ่งควรพบเจอในผู้คนหนุ่มสาวกลับไม่สามารถพบเจอได้ในตัวพวกเขาโดยสิ้นเชิง

เจ้าบุคลลอ่อนเยาว์ประเภทนี้ไม่มีที่ท่าและไม่มีความสามารถที่จะแยกแยะได้ระหว่างถูกและผิด

ความดีและความชั่ว ความงามและความอัปยศ มันเป็นไปได้ที่จะพบเจอองค์ประกอบใดๆ

ของพวกเขาที่สดอยู่ พวกเขาแทบจะล้าสมัยไปทั้งหมดแล้ว

และเจ้าบุคลลอ่อนเยาว์ประเภทนี้ก็ได้เรียนรู้ที่จะติดตามฝูงชน เป็นพวกไม่สมเหตุผลผสมด้วยเช่นกัน

พวกเขาก็ไม่มีวันสามารถแยกแยะถูกจากผิดได้อย่างชัดเจน ไม่สามารถบอกความแตกต่างระหว่างจริงและเท็จ

ไม่เคยเพียรพยายามเพื่อความเป็นเลิศ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถบอกได้ว่าอะไรถูกและอะไรผิด

อะไรคือความจริงและอะไรคือความหน้าซื่อใจคด

มีกลิ่นเหม็นที่หนักกว่าและรุนแรงกว่าของศาสนารอบตัวพวกเจ้ามากกว่าที่มีรอบตัวผู้สูงอายุ

พวกเจ้าถึงกับโอหังและไร้เหตุผล พวกเจ้าประชันขันแข่งและความชอบของเจ้าต่อการรุกรานก็แข็งแกร่งมาก—

บุคคลอ่อนเยาว์ประเภทนี้จะสามารถครอบครองความจริงได้อย่างไร?

ใครบางคนที่ไม่สามารถมีทิ่ทำได้จะสามารถยื่นหยัดเป็นพยานได้อย่างไร?

ใครบางคนที่ไม่มีความสามารถที่จะบอกความแตกต่างระหว่างถูกและผิดจะสามารถถูกเรียกว่าบุคคลอ่อนเยาว์ได้อย่างไร? ใครบางคนที่ไม่มีความกล้าหาญ ไร้ความแข็งแรง ความสด

ความสงบและความมั่นคงของบุคคลอ่อนเยาว์จะสามารถถูกเรียกว่าผู้ติดตามของเราได้อย่างไร?

ใครบางคนที่ไม่มีความจริง ไม่มีสำนึกรับรู้ถึงความยุติธรรม แต่เป็นผู้ที่รักการเล่นและการต่อสู้จะสามารถมีคำคู่ควรต่อการเป็นพยานของเราได้อย่างไร?

ตาที่เต็มไปด้วยการหลอกลวงและอคติต่อผู้อื่นไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนอ่อนเยาว์ควรมี

และผู้คนอ่อนเยาว์ไม่ควรดำเนินการกระทำซึ่งเป็นการทำลายล้างและเป็นที่น่าสะอิดสะเอียน

พวกเขาไม่ควรปราศจากอุดมคติ ความทะเยอทะยานและความอยากอันกระตือรือร้นที่จะทำให้ตนเองดีขึ้น

พวกเขาไม่ควรท้อแท้เกี่ยวกับความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้

และพวกเขาไม่ควรสูญเสียความหวังในชีวิตหรือความมั่นใจในอนาคต

พวกเขาควรมีความเพียรพยายามที่จะดำเนินต่อไปตามหนทางแห่งความจริงที่บัดนี้พวกเขาได้เลือกแล้ว—

เพื่อตระหนักถึงความปรารถนาของพวกเขาที่จะสละทั้งชีวิตของพวกเขาเพื่อเรา

พวกเขาไม่ควรอยู่โดยปราศจากความจริง

อีกทั้งพวกเขาไม่ควรซ่อนความหน้าซื่อใจคดและความไม่ชอบธรรม—พวกเขาควรตั้งมั่นในทิ่ที่เหมาะสม

พวกเขาไม่ควรล่องลอยตามไปเฉยๆ

แต่ควรมีวิญญาณที่กล้าที่จะทำการพลีอุทิศและคืนรนต่อสู้เพื่อความยุติธรรมและความจริง

ผู้คนอ่อนเยาว์ควรมีความกล้าหาญที่จะไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อการบีบคั้นโดยกำลังบังคับแห่งความมืดและที่เปลี่ยนแปลง

สภาพณัยสำคัญของการดำรงอยู่ของพวกเขา ผู้คนอ่อนเยาว์ไม่ควรยอมรับความทุกข์ยากด้วยความไม่เต็มใจ

แต่ควรเปิดกว้างและเปิดเผย ด้วยวิญญาณแห่งการให้อภัยสำหรับพี่น้องชายหญิงของพวกเขา

แน่นอนเหล่านี้คือข้อพึงประสงค์ของเราต่อทุกคน และคำแนะนำของเราแก่ทุกคน แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เหล่านี้เป็นวาระปลอบขวัญของเราสำหรับผู้คนอ่อนเยาว์ทั้งหมด

พวกเจ้าควรปฏิบัติโดยสอดคล้องกับวาระของเรา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คนอ่อนเยาว์ไม่ควรปราศจากความแน่วแน่ที่จะใช้การหยั่งรู้ในปัญหาต่างๆ

และที่จะแสวงหาความยุติธรรมและความจริง พวกเจ้าควรไล่ตามเสาะหาทุกสรรพสิ่งที่สวยงามและดีงาม

และพวกเจ้าควรได้รับความเป็นจริงของสิ่งที่เป็บบวกทั้งหมด เจ้าควรมีความรับผิดชอบต่อชีวิตของเจ้า และเจ้าต้องไม่ใช่ชีวิตอย่างไม่เอาใจใส่ ผู้คนมาที่แผ่นดินโลกและไม่บ่อยนักที่จะเผชิญกับเรา

และก็ไม่บ่อยเช่นกันที่จะมีโอกาสดแสวงหาและได้รับความจริง

เหตุใดพวกเจ้าจึงจะไม่ให้ราคาสูงแก่เวลาที่สวยงามนี้ว่าเป็นเส้นทางที่ถูกต้องที่ต้องไล่ตามเสาะหาในชีวิตนี้?

และเหตุใดเจ้าจึงเมินเฉยเหลือเกินต่อความจริงและความยุติธรรมเสมอ?

เหตุใดพวกเจ้าจึงกำลังเหยียบย่ำและทำให้ตัวเองล่มสลายเสมอเพื่อความไม่ชอบธรรมและความสกปรกโสภณที่เล่นกับผู้คน?

และเหตุใดพวกเจ้าจึงทำตัวเหมือนผู้คนสูงวัยเหล่านั้นที่มีส่วนร่วมในสิ่งที่พวกเจ้าไม่ชอบธรรมกระทำ?

เหตุใดเจ้าจึงเลียนแบบวิถีเก่าๆ ของสิ่งเก่าๆ? ชีวิตของพวกเจ้าควรจะเต็มไปด้วยความยุติธรรม

ความจริงและความบริสุทธิ์ ชีวิตของพวกเจ้าไม่ควรตำหนายิ่งนักในวัยอ่อนเยาว์เช่นนี้

อันจะนำพวกเจ้าให้ตกลงสู่แดนคนตาย พวกเจ้าไม่รู้สึกว่านี่คงจะเป็นโชคร้ายอย่างมหันต์หรือ?

พวกเจ้าไม่รู้สึกว่านี่คงจะไม่ยุติธรรมอย่างมหันต์หรือ?

พวกเจ้าทั้งหมดควรจะทำหน้าที่เพียบพร้อมที่สุดของพวกเจ้าและพลูทิสงานนั้นบนแทนบูชาของเรา

ทำให้มันเป็นการพลูทิสท้ายสุดที่มีเอกลักษณ์ ซึ่งพวกเจ้าถวายให้กับเรา

พวกเจ้าทั้งหมดควรตั้งมั่นในที่ทำของพวกเจ้าเองและไม่ควรปลิวไปมากับทุกสายลมที่พัดผ่านเหมือนเมฆบนท้องฟ้า เจ้าทำงานหนักมาครึ่งชีวิตของเจ้า ดังนั้นเหตุใดเจ้าจะไม่แสวงหาบ้านปลายที่เจ้าควรมิเล่า?

เจ้าทำงานตรากตรำมานานถึงครึ่งหนึ่งของชั่วชีวิต

กระนั้นเจ้าปล่อยให้บิดามารดาที่เหมือนสุกรและสุนัขของเจ้าลากความจริงและนัยสำคัญของการดำรงอยู่โดยส่วนตัวของเจ้าลงสู่หลุมฝังศพ เจ้าไม่คิดว่าเป็นความไม่เป็นธรรมอันใหญ่ยิ่งต่อเจ้าหรือ?

เจ้าไม่รู้สึว่าการใช้ชีวิตด้วยหนทางนี้ไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิงหรือ?

การแสวงหาความจริงและเส้นทางที่ถูกต้องด้วยหนทางนี้จะลงเอยด้วยการทำให้เกิดปัญหาเพื่อที่เพื่อนบ้านไม่สบายใจและทั้งครอบครัวไม่มีความสุข และมันจะนำไปสู่ความวิบัติที่ร้ายแรงถึงตาย หากเจ้าใช้ชีวิตด้วยหนทางนี้ มันจะไม่เปรียบเสมือนชีวิตที่ไร้ความหมายที่สุดหรือ? ชีวิตของผู้ใดควรจะโชคดีกว่าชีวิตของเจ้าได้ และชีวิตของผู้ใดควรจะไร้สาระน่าขันมากกว่าชีวิตของเจ้าได้เล่า?

เจ้าไม่แสวงหาเราเพื่อที่จะได้รับความชื่นบานยินดีและวณะแห่งความสุขของเราสำหรับเจ้าหรือ?

แต่หลังจากเจ้าได้วิ่งวุ่นไปมานานถึงครึ่งหนึ่งของชั่วชีวิตแล้ว

เจ้าก็ช่วยเราจนกระทั่งเราเต็มไปด้วยความกริ้วและไม่ให้ความใส่ใจแก่เจ้าหรือสรรเสริญเจ้า—

นี่ไม่ได้หมายความว่าทั้งชีวิตของเจ้าได้อยู่ในความเปล่าประโยชน์หรือ?

เจ้าจะสามารถมีหน้าไปพบบรรดาดวงจิตของชนเหล่านั้นตลอดยุคต่างๆ

ผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยจากแดนชำระแล้วได้อย่างไร?

เจ้าไม่แะแสะต่อเราและในบทอวสานเจ้าก็ช่วยทำให้เกิดความวิบัติร้ายแรงถึงตาย—

คงจะดีกว่าที่จะใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้และมีการเดินทางที่น่าชื่นบานข้ามมหาสมุทรอันกว้างใหญ่แล้วก็เชื่อฟังตาม “การมอบหมาย” ของเรา เราได้บอกพวกเจ้าเมื่อนานมาแล้วว่าเจ้าในวันนี้

ซึ่งไม่แะแสะเช่นที่เจ้าเป็นอยู่แต่ก็ไม่เต็มใจที่จะจากไป

จะถูกรวบและกลืนหายไปสิ้นโดยคลื่นที่เราได้สร้างขึ้นในบทอวสาน

พวกเจ้าสามารถคุ้มครองปกป้องตัวเองได้จริงๆ หรือ? เจ้ามั่นใจจริงๆ

หรือว่าวิธีการไล่ตามเสาะหาของเจ้าในปัจจุบันจะทำให้แน่ใจว่าเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?

หัวใจของเจ้าไม่แข็งแกร่งมากหรอกหรือ? การติดตามประเภทนี้ การไล่ตามเสาะหาประเภทนี้ ชีวิตประเภทนี้ และลักษณะนิสัยประเภทนี้—มันจะสามารถได้รับการสรรเสริญของเราได้อย่างไร?

เชิงอรรถ :

ก. เรื่องนกฮั่น โสณั้นคล้ายกันมากกับนิทานอีสปเรื่องมดกับตั๊กแตน

นกฮั่นโสชอบที่จะนอนแทนที่จะสร้างรังในขณะที่อากาศอบอุ่น แม้ว่าจะมีคำเตือนซ้ำๆ จากเพื่อนบ้านของเขา

ซึ่งก็คือนกนางแอ่น เมื่อฤดูหนาวมาถึง เจ้านกตัวนี้ก็หนาวตาย

เจ้าครรรู้ว่าองค์รวมแห่งมนุษยชาติได้พัฒนามาจนถึงปัจจุบันอย่างไร

ความครบถ้วนทั้งมวลของพระราชกิจซึ่งดำเนินไปจนเสร็จสิ้นตลอดหกพันปีนั้น
ได้เปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไปในขณะที่ยุคสมัยที่แตกต่างกันได้ผ่านมาและผ่านไป
การแปรผันในพระราชกิจนี้ได้มีพื้นฐานอยู่บนสถานการณ์โดยรวมของโลก
และอยู่บนแนวโน้มทางพัฒนาการของมนุษยชาติในลักษณะองค์รวม
พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยสอดคล้องกันเท่านั้น
ทั้งหมดหาได้ถูกวางแผนการไว้นับแต่ปฐมกาลแห่งการทรงสร้างไม่
ก่อนที่จะโลกจะถูกสร้างขึ้นหรือไม่หน้านักหลังจากนั้น
พระยาห์เวห์ยังมิได้ทรงวางแผนการช่วงระยะแรกแห่งพระราชกิจ ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งธรรมเนียมปฏิบัติ
ช่วงระยะที่สองแห่งพระราชกิจ ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งพระคุณ หรือ ช่วงระยะที่สามแห่งพระราชกิจ
ซึ่งเป็นช่วงระยะแห่งการพิชิตชัย ซึ่งในนั้นพระองค์จะทรงเริ่มต้นด้วยพงศ์พันธุ์บางส่วนของโมอับ
และพิชิตทั้งจักรวาลโดยผ่านทางการณ์นี้ หลังการสร้างโลก พระองค์มิได้เคยตรัสพระวาทะเหล่านี้เลย
ทั้งพระองค์ยังมิได้เคยตรัสตามหลังโมอับเช่นกัน ว่ากันจริงๆ แล้วก็คือ ก่อนมาถึงโลก
พระองค์มิได้เคยตรัสพระวาทะเหล่านี้เลย พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าท่านนั้นทำไปอย่างเป็นธรรมชาติ
นี่คือวิธีที่แท้จริงที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหกพันปีของพระองค์ได้พัฒนาขึ้นมา
ก่อนการสร้างโลกพระองค์มิได้ทรงเขียนแผนการเช่นนั้นในรูปแบบของบางสิ่ง อย่างเช่น
“แผนภูมิสรุปพัฒนาการของมนุษยชาติ” เอาไว้แล้วแต่ประการใดเลย ในพระราชกิจของพระเจ้า
พระองค์ทรงแสดงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นออกมาตรงๆ
พระองค์มิได้ทรงพยายามใช้พระคำปริติตรองของพระองค์เพื่อที่จะสร้างสูตรแผนการขึ้นมา แน่แน่นอนอยู่แล้วว่า
มีผู้เผยพระวาทะไม่น้อยเลยทีเดียวที่ได้กล่าวคำเผยพระวาทะไปอย่างมากมาย แต่ก็ยังคงกล่าวไม่ได้ถูกต้องว่า
พระราชกิจของพระเจ้าเป็นหนึ่งในการวางแผนการอันแน่ชัดเสมอ
คำเผยพระวาทะเหล่านั้นได้รับการสร้างขึ้นโดยสอดคล้องกับพระราชกิจของพระเจ้า ณ เวลานั้น
พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำเป็นพระราชกิจที่จริงแท้ที่สุด
พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจนั้นไปโดยสอดคล้องกับพัฒนาการของแต่ละยุคสมัย
และทรงใช้วิธีที่สิ่งทั้งหลายเปลี่ยนแปลงไปเป็นพื้นฐานสำหรับพระราชกิจนั้น สำหรับพระองค์แล้ว
การดำเนินพระราชกิจไปจนเสร็จสิ้นนั้นคล้ายคลึงกับการบริหารยาเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บ
ในขณะที่กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงสังเกต
และทรงสานต่อพระราชกิจของพระองค์ไปตามการสังเกตการณ์ของพระองค์
ในทุกช่วงระยะของพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าทรงปรีชาสามารถในการแสดงพระปรีชาญาณและพระเจ้าสามารถอันล้นพ้นของพระองค์ออกมา
พระองค์ทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณและสิทธิอำนาจอันอุดมของพระองค์โดยสอดคล้องกับพระราชกิจของยุคเจ
พาะใดๆ และทรงอนุญาตให้ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่พระองค์ทรงนำพากลับมาในช่วงระหว่างยุคนั้น
ได้มองเห็นพระอุปนิสัยทั้งสิ้นของพระองค์

พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการที่จำเป็นของผู้คน โดยสอดคล้องกับพระราชกิจซึ่งจำเป็นต้องถูกทำ
ในแต่ละยุค โดยการทรงพระราชกิจใดก็ตามที่พระองค์ควรทรงกระทำ

พระองค์ทรงจัดหาสิ่งที่ต้องการจำเป็นให้กับผู้คน
โดยมีพื้นฐานอยู่บนระดับที่ชาตानได้ทำให้พวกเขาเสื่อมทรามไป

เหมือนกับวิธีที่พระองค์ได้ทรงทำไปในตอนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเริ่มสร้างอาดัมกับเอวา
เพื่อที่จะทำให้พวกเขาสามารถสำแดงพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้

และเพื่อที่พวกเขาจะได้สามารถเป็นพยานของพระเจ้าท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้าง อย่างไรก็ตาม
เอวาได้ทำบาปหลังจากการถูกล่อลวง และอาดัมก็ได้ทำแบบเดียวกัน ตอนอยู่ในสวนนั้น

พวกเขาทั้งคู่ได้กินผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว ด้วยเหตุนี้

พระยาห์เวห์จึงได้มีพระราชกิจเพิ่มเติมที่จะปฏิบัติต่อพวกเขา เมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลงของพวกเขา
พระองค์ได้ทรงปิดบังร่างกายของพวกเขาด้วยเสื้อผ้าที่ทำจากหนังสัตว์ หลังจากนั้น พระองค์ได้ตรัสแก่อาดัมว่า

“เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพยุขของภรรยา และกินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินผลจากต้นนั้น
แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า... จงเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้าถูกนำมาจากดิน และเพราะเจ้าเป็นผงกลีดิน
และเจ้าจะกลับเป็นผงกลีดินดังเดิม” พระองค์ได้ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากมากขึ้นแก่เจ้า
และเมื่อเจ้ามีครรภ์ เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า
และเขาจะปกครองตัวเจ้า” แล้วจากนั้นมาพระองค์ก็ได้ทรงเนรเทศพวกเขาออกจากสวนเอเดน
และได้ทรงทำให้พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ภายนอกสวนนั้น

ดังที่มนุษย์สมัยใหม่ใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกตอนนี้ นั่นเอง

ตอนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาในตอนเริ่มแรกสุดนั้น

ไม่ใช่แผนการของพระองค์ที่จะทรงยอมให้มนุษย์ถูกล่อลวงโดยงูหลังจากที่ถูกสร้างขึ้น
แล้วจากนั้นก็สาปแช่งมนุษย์กับงู อันที่จริงแล้ว พระองค์มิได้ทรงมีแผนการเช่นนั้น

ก็แค่หนทางที่สิ่งทั้งหลายได้พัฒนาขึ้นมานั่นเอง

ที่ได้ให้พระราชกิจใหม่แก่พระองค์ที่จะทรงทำท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์

หลังจากพระยาห์เวห์ได้ดำเนินพระราชกิจนี้ไปจนเสร็จสิ้นท่ามกลางอาดัมกับเอวาที่อยู่บนแผ่นดินโลก
มนุษยชาติได้พัฒนาต่อมาอีกหลายพันปี จนกระทั่ง

“พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน
และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา
พระยาห์เวห์เสียดพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์ไว้บนแผ่นดินและโศกเศร้ายิ่งนัก...แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสาย
พระเนตรของพระยาห์เวห์” ณ เวลานี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงมีพระราชกิจใหม่มากขึ้นที่จะทำ
เนื่องเพราะมนุษยชาติที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นนั้นได้เติบโตไปเป็นบาปหนาเกินไปภายหลังจากที่ถูกทดลองโดย
ยูลู เมื่อรูปการณ์แวดล้อมเป็นเช่นนี้ ท่ามกลางมนุษยชาติทั้งมวลนั้น
พระยาห์เวห์ได้ทรงคัดสรรครอบครัวของโนอาห์ให้ได้รับการละเว้น
แล้วจากนั้นพระองค์ก็ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในการทำลายล้างโลกด้วยน้ำท่วมไปจนเสร็จสิ้น
มนุษยชาติได้พัฒนาต่อมาในลักษณะนี้จนถึงทุกวันนี้ โดยเติบโตเสื่อมทรามลงทุกที
และเมื่อถึงเวลาที่พัฒนาการของมนุษย์ไปถึงจุดยอดของมัน มันก็จะหมายถึงบทวสานของมนุษยชาติ
จากแรกเริ่มที่สุดขึ้นไปจนกระทั่งถึงบทวสานของโลก
ความจริงภายในของพระราชกิจของพระองค์ได้เป็นไปในหนทางนี้ตลอดมาและจะเป็นตลอดไป
ก็เหมือนกับวิธีที่ผู้คนจะถูกจำแนกชนชั้นไปตามประเภทของพวกเขา มันห่างไกลนักจากกรณีที่ว่า
ในตอนแรกเริ่มที่สุด ทุกๆ บุคคลถูกผลิตไว้ล่วงหน้าแล้วให้เป็นของหมวดหมู่เฉพาะ ในทางกลับกัน
ทุกคนค่อยๆ ถูกจำแนกหมวดหมู่ภายหลังจากการก้าวผ่านกระบวนการแห่งพัฒนาการแล้วเท่านั้น
ในตอนสุดท้าย ใครก็ตามที่ไม่สามารถได้รับการนำความรอดอันครบบริบูรณ์มาให้จะถูกส่งคืนสู่ “บรรพบุรุษ”
ของพวกเขา
ไม่มีพระราชกิจใดๆ ของพระเจ้าในหมู่มนุษยชาติที่ได้ถูกเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วในตอนสร้างโลก
ในทางกลับกัน พัฒนาการของสิ่งต่างๆ
นั่นเองที่ได้อำนวยให้พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในหมู่มนุษยชาติไปทีละขั้นตอน
และในลักษณะที่สอดคล้องกับความเป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า ตัวอย่างเช่น
พระยาห์เวห์พระเจ้ามิได้ทรงสร้างงูเพื่อให้มาทดลองหญิงผู้นั้น นั่นหาใช่แผนการเฉพาะเจาะจงของพระองค์ไม่
ทั้งยังมีบางสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเจตนาผลิตไว้ล่วงหน้า คนเราอาจกล่าวได้ว่า
นี่เป็นการอุปติขึ้นที่มีได้คาดหมาย ด้วยเหตุนี้
จึงเป็นเพราะการนี้เองที่พระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่อาดัมกับเอวาออกจากสวนเอเดนและได้ทรงบัญญัติที่จะไม่
สร้างมนุษย์ขึ้นมาอีก อย่างไรก็ตาม ผู้คนเพียงค้นพบพระปรีชาญาณของพระเจื่จากรากฐานนี้เท่านั้น
มันเป็นอย่างที่เราได้พูดไปตอนต้นนั่นเองว่า “เรานำสติปัญญาของเรามาใช้บนพื้นฐานของแผนร้ายของซาตาน”
ไม่สำคัญว่ามนุษยชาติจะเติบโตเสื่อมทรามไปอย่างไร หรือทดลองพวกเขาอย่างไร
พระยาห์เวห์ยังคงทรงมีพระปรีชาญาณของพระองค์ เมื่อเป็นดังนั้น

พระองค์ได้ทรงทำพระราชกิจใหม่ตลอดมานับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก
และไม่มีขั้นตอนใดเลยของพระราชกิจนี้ที่เคยถูกทำซ้ำ ชาตนาได้นำแผนร้ายมาดำเนินการอย่างต่อเนื่อง
มนุษยชาติได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามอยู่เป็นนิตย์
และพระยาห์เวห์พระเจ้าก็ได้ดำเนินพระราชกิจอันเปี่ยมพระปรีชาญาณของพระองค์ไปจนเสร็จสิ้นโดยไม่หยุดยั้ง
พระองค์มีเคยทรงล้มเหลว ทั้งยังมีเคยหยุดทรงพระราชกิจ ตลอดมานับตั้งแต่โลกได้ถูกสร้างขึ้น
หลังจากที่พวกมนุษย์ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทราม
พระองค์ยังทรงพระราชกิจอยู่ในหมู่พวกเขาต่อไปเพื่อที่จะมอบความปราชัยให้แก่ชาตนา
ศัตรูซึ่งเป็นที่มาของความเสื่อมทรามของพวกเขา การสู้รบนี้ได้เดือดดาลขึ้นตั้งแต่ครั้งปฐมกาล
และจะดำเนินต่อไปจนถึงบทวสานของโลก ในการทรงพระราชกิจนี้ทั้งหมด
พระยาห์เวห์พระเจ้าไม่เพียงได้ทรงอนุญาตให้พวกมนุษย์ที่ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามได้รับความรอดอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์เท่านั้น แต่ยังได้ทรงอนุญาตให้พวกเขามองเห็นพระปรีชาญาณ พระมหิทธิฤทธิ์
และสิทธิอำนาจของพระองค์ด้วยเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น ในตอนสุดท้าย
พระองค์จะทรงยอมให้พวกเขามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์—
การลงโทษคนเลวและการให้บำเหน็จรางวัลแก่คนดี
พระองค์ได้ทรงสู้รบกับชาตนามาจนถึงทุกวันนี้และมีได้เคยทรงปราชัยเลย
นี่ก็เป็นเพราะพระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงปรีชาญาณ
และพระองค์ทรงนำพระปรีชาญาณของพระองค์มาใช้บนพื้นฐานของแผนร้ายทั้งหลายของชาตนา เพราะฉะนั้น
พระยาห์เวห์พระเจ้าเพียงทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างในฟ้าสวรรค์นั้นบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์เท่านั้น
แต่พระองค์ยังทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกวางอยู่ใต้ที่รองพระบาทของพระองค์ และข้อที่สำคัญ
พระองค์ทรงทำให้คนเลวที่รุกรานและคุกคามมนุษยชาติตกมาอยู่ภายใต้การตีสอนของพระองค์
ผลลัพธ์ของพระราชกิจนี้ทั้งหมดเป็นผลสำเร็จได้ก็เพราะพระปรีชาญาณของพระองค์
พระองค์มีเคยทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณของพระองค์มาก่อนการดำรงอยู่ของมนุษยชาติเลย
เนื่องจากพระองค์มิได้มีศัตรูในฟ้าสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือแห่งหนใดในทั้งจักรวาลเลย
และไม่มีกำลังบังคับบีบบังคับที่คอยรุกรานสิ่งใดท่ามกลางธรรมชาติ หลังจากหัวหน้าทูตสวรรค์ได้ทรยศพระองค์
พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมาบนแผ่นดินโลก
และเป็นเพราะมนุษยชาตินี้เองที่พระองค์จึงได้ทรงเริ่มสงครามที่ยาวนานนับพันปีของพระองค์อย่างเป็นกิจจะลั
กษณะกับชาตนา หัวหน้าทูตสวรรค์องค์นั้น—สงครามหนึ่งซึ่งยิ่งเร้าร้อนมากขึ้นตามทุกช่วงระยะที่สืบทอดมา
พระมหิทธิฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระองค์มีปรากฏอยู่ในแต่ละช่วงระยะเหล่านี้
ถึงตอนนั้นเท่านั้นเองที่ทุกสิ่งทุกอย่างในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเป็นพยานให้กับพระปรีชาญาณ

พระมหิทธีฤทธิ์ของพระเจ้า และให้กับความเป็นจริงของพระเจ้า โดยเฉพาะ

พระองค์ยังคงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไปให้เสร็จสิ้นในลักษณะที่สอดคล้องกับความเป็นจริงในแบบเดียวกันนี้จนมาถึงวันนี้ นอกจากนี้แล้ว ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น

พระองค์ยังทรงเปิดเผยพระปรีชาญาณและพระมหิทธีฤทธิ์ของพระองค์ไปด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเจ้ามองเห็นความจริงภายในของแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ

มองเห็นว่าจะอธิบายพระมหิทธีฤทธิ์ของพระเจ้าอย่างไรให้แม่นยำ และที่มากกว่านั้นคือ

มองเห็นคำอธิบายอันเด็ดขาดเกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้า

เกี่ยวกับเรื่องที่ยูดาสทรยศพระเยซูนั้น ผู้คนบางคนรู้สึกงงงวยว่า

นี่ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนการสร้างโลกหรือ?

อันที่จริงพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสร้างแผนการเหล่านี้ขึ้นมาบนพื้นฐานของความเป็นจริงแห่งกาลสมัยนั้น

เรื่องก็บังเอิญมีอยู่ว่า มีใครบางคนในชื่อยูดาสซึ่งคอยชักยอกเงินกองทุนอยู่เสมอ ดังนั้น

บุคคลนี้จึงถูกเลือกสรรให้มารับบทบาทร้ายนี้ และทำการปรนนิบัติในหนทางนี้

นี่เป็นตัวอย่างที่แท้จริงของการใช้ทรัพยากรท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์ เพราะตอนแรกนั้น

พระเยซูหาได้ตระหนักรู้ในการนี้ไม่ พระองค์ได้ทรงเรียนรู้เกี่ยวกับมันต่อมาในภายหลัง

หลังจากที่ยูดาสได้ถูกเปิดโปงแล้วเท่านั้น หากใครอื่นบางคนมีความสามารถที่จะรับบทบาทร้าย

เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นั้นก็อาจจะได้ทำมันแทนยูดาสไปแล้ว ในข้อเท็จจริงแล้ว

สิ่งที่ได้ถูกลิขิตไว้แล้วล่วงหน้าก็คือบางสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงทำในช่วงเวลานั้น

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกทำไปอย่างเป็นธรรมชาติเสมอ

พระองค์ทรงสามารถวางแผนการพระราชกิจของพระองค์ ณ เวลาใดก็ได้และดำเนินไปให้เสร็จสิ้น ณ

เวลาใดก็ได้ เหตุใดหรือเราจึงพูดเสมอว่า พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นสอดคล้องกับความเป็นจริง

และพูดว่ามันใหม่อยู่เสมอ ไม่เคยเก่าเลย และสดใหม่จนถึงระดับสูงสุดเสมอ?

พระราชกิจของพระองค์หาได้ถูกวางแผนการไว้เป็นที่เรียบร้อยในตอนในโลกได้ถูกสร้างขึ้นไม่

นั่นไม่ใช่สิ่งที่ได้เกิดขึ้นโดยสิ้นเชิง!

ทุกขั้นตอนของพระราชกิจบรรลุผลที่เหมาะสมสำหรับกาลสมัยเฉพาะของมัน และขั้นตอนต่างๆ

มิได้แทรกแซงกันและกันเลย หลายครั้งหลายหน

แผนการที่เจ้าอาจมีอยู่ในใจนั้นไม่เข้าคู่กันเอาเสียเลยกับพระราชกิจล่าสุดของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระราชกิจของพระองค์มิได้เรียบง่ายเหมือนกับการใช้เหตุผลของมนุษย์

และมิได้ซับซ้อนเหมือนกับการจินตนาการของมนุษย์—มันประกอบด้วยการจัดหาให้กับผู้คน ณ

เวลาใดและแห่งหนใดก็ตามโดยสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นในปัจจุบันของพวกเขา

ไม่มีใครเลยที่เข้าใจเกี่ยวกับธาตุแท้ของพวกมนุษย์ดีกว่าพระองค์
และด้วยเหตุผลนี้อย่างแน่ชัดนี้เองที่ทำให้ไม่มีอะไรเลยจะสามารถเข้ากันได้กับความต้องการจำเป็นที่เป็นจริงของ
ผู้คนได้ดีเท่ากับพระราชกิจของพระองค์ เพราะฉะนั้นจากมุมมองของมนุษย์แล้ว
ดูเหมือนว่าพระราชกิจของพระองค์ได้ถูกวางแผนการไว้ล่วงหน้ามาหลายพันปีแล้ว
ขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าในตอนนี่
พลางกำลังทรงงานและกำลังตรัสไปตามที่พระองค์เฝ้าทอดพระเนตรสภาวะที่พวกเจ้าเป็นอยู่ไปพร้อมกันนั้น
พระองค์ทรงมีพระวณะที่เหมาะสมพอดีกับที่พระสยามที่เผชิญกับสภาวะทุกๆ ชนิด
เป็นการตรัสพระวณะที่ผู้คนจำเป็นต้องมีอยู่พอดี จงดูตัวอย่างจากขั้นตอนแรกของพระราชกิจของพระองค์
นั่นคือ กาลสมัยแห่งการติสอน หลังจากการนั้น
ผู้คนได้จัดแสดงพฤติกรรมทุกลักษณะออกมาและปฏิบัติตนอย่างเป็นกบฏในแบบเฉพาะ
สารพัดสภาวะในเชิงบวกได้ผุดออกมา เช่นเดียวกับสภาวะในเชิงลบเฉพาะบางอย่าง
พวกเขาได้มาถึงจุดหนึ่งในความเป็นลบของพวกเขา และได้แสดงขีดจำกัดต่ำสุดที่พวกเขาจะตกต่ำลงไป
พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์บนพื้นฐานของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้
จึงทรงริบฉวยโอกาสนำพวกมันมาใช้ประโยชน์เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลลัพท์ที่ดีขึ้นอย่างมากมาจากพระราชกิจของพ
ระองค์ นั่นก็คือ พระองค์ทรงพระราชกิจซึ่งเป็นการค้าชวท่ามกลางผู้คน โดยขึ้นอยู่กับสภาวะปัจจุบันใดๆ
ก็ตามของพวกเขาที่กำลังเป็นอยู่ ณ เวลาใดนั้น
พระองค์ทรงดำเนินทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้นไปตามสภาวะที่แท้จริงของผู้คน
สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงรู้จักพวกมันได้อย่างไร?
พระเจ้าทรงดำเนินขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจซึ่งควรถูกกระทำงานเสร็จสิ้น ไม่ว่าที่ไหนและเวลาใด
โดยสอดคล้องกับสภาวะของผู้คน ไม่มีทางเลยที่พระราชกิจนี้ได้ถูกวางแผนการไว้ก่อนหน้านี้เป็นเวลาหลายพันปี
นั่นมันเป็นมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์!
พระองค์ทรงพระราชกิจในขณะที่พระองค์ทรงสังเกตผลของพระราชกิจของพระองค์
และพระราชกิจของพระองค์ก็ถดถอยและพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง นั่นคือ ในแต่ละครั้ง
หลังจากการสังเกตผลของพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ทรงนำขั้นตอนต่อไปของพระราชกิจของพระองค์มาดำเนินการ พระองค์ทรงใช้สิ่งต่างๆ
มากมายในการเปลี่ยนผ่านอย่างค่อยเป็นค่อยไป
และในการทำให้พระราชกิจใหม่ของพระองค์มองเห็นได้สำหรับผู้คนเมื่อเวลาผ่านไป
การทรงพระราชกิจในลักษณะนี้สามารถจัดเตรียมเพื่อความต้องการจำเป็นของผู้คนได้
ก็เพราะพระเจ้าทรงรู้จักผู้คนทั้งหมดดีเกินไปนั่นเอง

นี่คือวิธีที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์จนเสร็จสิ้นจากสวรรค์ ในทำนองเดียวกัน
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็ทรงพระราชกิจของพระองค์ในหนทางเดียวกัน
โดยทำการจัดการเตรียมการไปตามรูปการณ์แวดล้อมจริงและทรงพระราชกิจในหมู่มนุษย์
ไม่มีพระราชกิจใดเลยของพระองค์ที่ได้ถูกจัดการเตรียมการไว้ก่อนโลกได้ถูกสร้าง
ทั้งมันยังไม่ได้ถูกวางแผนการอย่างละเอียดลออเอาไว้ก่อนหน้านี้ สองพันปีหลังจากที่โลกได้ถูกสร้างขึ้น
พระยาห์เวห์ได้ทรงเห็นว่ามนุษยชาติได้กลายเป็นเสื่อมทรามมากเหลือเกินจนพระองค์ได้ทรงใช้ปากของผู้เผย
พระวจนะอิสยาห์เพื่อทำนายล่วงหน้าว่า หลังจากที่ยุคธรรมบัญญัติได้จบลง
พระยาห์เวห์จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในเรื่องการไถ่บาปมนุษยชาติจนเสร็จสิ้นในยุคพระคุณ
แน่นอนแล้วว นี่คือการวางแผนการของพระยาห์เวห์
แต่การแผนการนี้ก็ได้ถูกสร้างขึ้นไปตามรูปการณ์แวดล้อมที่พระองค์ได้กำลังทรงสังเกตอยู่ ณ เวลานั้นเช่นกัน
แน่นอนว่า พระองค์มิได้ทรงดำริถึงมันในทันทีหลังจากที่ได้มีการสร้างอาดัม
อิสยาห์เพียงแต่ได้เปล่งเสียงแสดงคำเผยพระวจนะเท่านั้น
แต่พระยาห์เวห์มิได้ทรงทำการเตรียมล่วงหน้าสำหรับพระราชกิจนี้ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ
ในทางกลับกัน พระองค์ได้ทรงเริ่มทำการนั้นในตอนเริ่มต้นของยุคพระคุณ
เมื่อทูตได้ปรากฏในความฝันของโยเซฟเพื่อที่จะให้ความรู้แจ้งแก่เขาด้วยข่าวที่ว่าพระเจ้าจะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
และเพียงตอนนั้นเองที่พระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ได้เริ่มขึ้น
พระเจ้าหาได้ทรงเตรียมสำหรับพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ในทันทีหลังจากการสร้างโลก
ดังที่ผู้คนจินตนาการไม่
มันได้ถูกตัดสินใจไปบนพื้นฐานของระดับที่มนุษยชาติได้พัฒนาไปถึงและสถานะของสงครามที่พระองค์มีกับซา
ตานเท่านั้นเอง
เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระวิญญาณของพระองค์เสด็จลงมาบนมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสวมใส่พระองค์เองเข้ากับร่างทางกาย
พระองค์เสด็จมาทรงพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก มิใช่เพื่อนำพาขึ้นตอนต่างๆ
อันมีจิตจำกัดเฉพาะมากับพระองค์ด้วย พระราชกิจของพระองค์นั้นไร้ขีดจำกัดโดยสิ้นเชิง
พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำในเนื้อหนังยังคงถูกกำหนดพิจารณาโดยผลลัพธ์ทั้งหลายของพระราชกิจ
ของพระองค์ และพระองค์ทรงใช้สิ่งต่างๆ
ดังกล่าวกำหนดพิจารณาความยาวของระยะเวลาที่พระองค์จะทรงพระราชกิจในขณะที่ทรงอยู่ในเนื้อหนัง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์ออกมาโดยตรง
โดยตรวจสอบดูพระราชกิจของพระองค์ขณะที่พระองค์ดำเนินร่วมไป

พระราชกิจนี้มีได้เป็นอะไรที่เหนือธรรมชาติจนทำให้ขัดจำกัดของการจินตนาการของมนุษย์เหยียดยาวออกไป
นี่ก็เหมือนกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง นั่นคือ
พระองค์ได้ทรงวางแผนการและทรงพระราชกิจไปอย่างเป็นธรรมชาติ

พระองค์ได้ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด และมีเวลาเข้ากับเวลาเย็นขึ้นมา—การนี้ได้ใช้เวลาไปหนึ่งวัน
ในวันที่สอง พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าขึ้น และนั่นก็ใช้เวลาไปหนึ่งวันเช่นกัน

แล้วพระองค์ก็ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทะเล และสิ่งทรงสร้างทั้งหลายทั้งหมดที่เป็นพลเมืองของมัน

ซึ่งก็ยังต้องการเวลาอีกหนึ่งวัน การนี้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งถึงวันที่หก

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์และปล่อยให้เขาบริหารจัดการสรรพสิ่งทั้งหมดบนแผ่นดินโลก แล้วพอวันที่เจ็ด

เมื่อพระองค์ได้ทรงแล้วเสร็จการสร้างทุกสรรพสิ่ง พระองค์จึงได้ทรงพักผ่อน

พระเจ้าได้ทรงอวยพรให้กับวันที่เจ็ดและตั้งให้มันเป็นวันศักดิ์สิทธิ์วันหนึ่ง

พระองค์ได้ทรงตัดสินพระทัยสถาปนาวันศักดิ์สิทธิ์นี้ภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งเรียบร้อยแล้ว
หาใช่ก่อนการทรงสร้างพวกมันไม่ พระราชกิจนี้ก็ได้อุบัติดำเนินไปจนเสร็จสิ้นอย่างเป็นธรรมชาติเช่นกัน

ก่อนการทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง พระองค์มิได้ตัดสินพระทัยที่จะสร้างโลกในหกวัน

และจากนั้นก็ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด การเช่นนั้นไม่ได้เป็นไปได้ในแนวเดียวกับข้อเท็จจริงแต่อย่างใดเลย

พระองค์มิได้ทรงมีส่วนตัดสินพระทัยอะไรแบบนั้นเลย ทั้งยังหาได้วางแผนการเกี่ยวกับมันไว้ไม่

ไม่มีทางเลยที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่าการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งจะถูกทำให้เสร็จสิ้นในวันที่หกและว่าพระองค์จะ
ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด ในทางกลับกัน พระองค์ได้ทรงสร้างไปตามสิ่งที่ดูเหมือนจะดีสำหรับพระองค์ ณ เวลานั้น
ทันทีที่พระองค์ได้แล้วเสร็จการทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง มันก็เป็นวันที่หกแล้ว

หากมันเป็นวันที่ห้าในตอนที่พระองค์แล้วเสร็จการทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง

เช่นนั้นพระองค์ก็คงจะทรงตั้งวันที่หกเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ อย่างไรก็ตาม ในข้อเท็จจริงนั้น

พระองค์ได้ทรงแล้วเสร็จการทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างในวันที่หก

และฉะนั้นวันที่เจ็ดจึงกลายมาเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งถูกส่งผ่านต่อมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น

พระราชกิจปัจจุบันของพระองค์จึงกำลังถูกดำเนินการให้เสร็จสิ้นในลักษณะเดียวกันนี้เอง

พระองค์ตรัสและจัดเตรียมเพื่อความต้องการจำเป็นของพวกเจ้าโดยสอดคล้องกับสถานการณ์ต่างๆ ของพวกเจ้า
นั่นก็คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์และทรงพระราชกิจไปตามรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ของผู้คน

พระองค์คอยเฝ้าทอดพระเนตรโดยรวมทั้งหมดและทรงพระราชกิจ ณ เวลาใดและสถานที่ใดก็ได้ สิ่งที่เราทำ พู
ดวางให้แก่พวกเจ้า และมอบให้กับพวกเจ้านั้นก็คือสิ่งที่พวกเจ้าจำเป็นต้องมี ทั้งนี้โดยไม่มีข้อยกเว้น

ด้วยประการฉะนี้ จึงไม่มีงานใดเลยของเราที่แยกจากความเป็นจริง ทั้งหมดเป็นความจริง

เพราะพวกเจ้าทั้งหมดรู้ว่า “พระวิญญาณของพระเจ้าคอยเฝ้าทอดพระเนตรโดยรวมทั้งหมด”

หากการนี้ทั้งหมดล้วนได้ถูกตัดสินใจไว้ล่วงหน้าก่อนเวลาแล้ว มันจะไม่สำเร็จรูปเกินไปหน่อยหรือ?

ราวกับเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงกะคำนวณแผนการสำหรับทั้งหกพันปี

และจากนั้นก็ให้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าให้มนุษยชาติเป็นกบฏ ด้านทาน คดโกง และหลอกลวง

และครองความเสื่อมทรามของเนื้อหนัง ครองอุปนิสัยเยี่ยงซาตาน และต้นหาของตา

การตามใจตัวเองมากเกินไปของปัจเจกบุคคล ไม่มีอะไรเลยในนั้นที่ได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้า

แต่ในทางกลับกัน ทั้งหมดล้วนได้เกิดขึ้นโดยเป็นผลลัพธ์มาจากการทำให้เสื่อมทรามของซาตาน

บางคนอาจพูดว่า “ซาตานไม่ได้อยู่ในกำมือของพระเจ้าด้วยหรือ? พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วว่า

ซาตานจะทำให้มนุษย์เสื่อมทรามในลักษณะนี้ และหลังจากนั้น

พระเจ้าก็ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ไปจนเสร็จสิ้น” อันที่จริงแล้ว

พระเจ้าคงจะได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าให้ซาตานทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามอย่างนั้นหรือ?

พระเจ้าก็เพียงแค่ทรงใจจืดใจจ่อเกินไปที่จะเปิดโอกาสให้มนุษยชาติมีชีวิตอย่างปกติ ดังนั้น

จริงหรือที่พระองค์ก็คงจะทรงแทรกแซงชีวิตของพวกเขา? หากเป็นเช่นนั้น

การทำให้ซาตานปราชัยและการช่วยมนุษยชาติให้รอดจะไม่ใช่ความพยายามที่ไร้ผลหรือ?

ความเป็นกบฏของมนุษยชาติได้ถูกลิขิตไว้แล้วล่วงหน้าได้อย่างไรกันเล่า?

มันเป็นบางสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเนื่องมาจากการแทรกแซงของซาตาน

ดังนั้นมันได้ถูกลิขิตไว้แล้วล่วงหน้าโดยพระเจ้าได้อย่างไรกัน?

ซาตานในกำมือของพระเจ้าที่พวกเจ้าคิดไปเองนั้นแตกต่างจากซาตานในกำมือของพระเจ้าที่เราพูดถึง

ตามคำกล่าวของพวกเจ้าที่ว่า “พระเจ้านั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ และซาตานนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์”

ซาตานคงไม่เคยสามารถทรยศพระองค์ได้เลย เจ้าไม่ได้พูดว่า พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ?

ความรู้ของพวกเจ้าเป็นรูปธรรมเกินไป และไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความเป็นจริงเลย

มนุษย์ช่างไม่เคยสามารถหยั่งลึกพระดำริของพระเจ้า

ทั้งยังไม่เคยสามารถจับใจความในพระปรีชาญาณของพระองค์ได้เลย! พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์

นี้มิใช่ความเท็จแต่อย่างใดเลย

หัวหน้าทูตสวรรค์องค์นั้นได้ทรยศพระเจ้าก็เพราะพระเจ้าได้ทรงให้มันร่วมแบ่งปันสิทธิอำนาจในตอนเริ่มแรก

แน่นอนแล้วว่า นี่เป็นเหตุการณ์อันไม่คาดฝัน เหมือนกับตอนที่เอวาได้งานต่อการทดลองของงูไม่มีผิด

อย่างไรก็ตาม ไม่สำคัญว่าซาตานดำเนินการทรยศของมันไปจนเสร็จสิ้นอย่างไร

มันก็ยังคงหาได้มีมหิทธิฤทธิ์เท่ากับพระเจ้าไม่ ดังที่พวกเจ้าได้พูดไป ซาตานก็แค่พอมิฤทธิ์

ไม่สำคัญว่ามันจะทำอะไร สิทธิอำนาจของพระเจ้าก็จะทำให้มันปราชัยลงเสมอ

นี่คือความหมายที่แท้จริงเบื้องหลังคำกล่าวที่ว่า “พระเจ้านั้นทรงมหิทธิฤทธิ์”

และชาตานั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์” เพราะฉะนั้น
สงครามกับชาตานั้นต้องถูกดำเนินไปที่ละขั้นตอนจนเสร็จสิ้น ยิ่งไปกว่านั้น
พระเจ้าทรงวางแผนการพระราชกิจของพระองค์โดยตอบสนองต่อกลไกทั้งหลายของชาตานั้น—นั่นก็คือ
พระองค์ทรงนำพาความรอดมาสู่มนุษยชาติ
และทรงเปิดเผยพระมหากิจฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระองค์ในลักษณะอันเหมาะสมกับยุคที่กำลังเป็นอยู่
ในทำนองเดียวกัน พระราชกิจของพระองค์ในยุคสุดท้ายก็มิได้ถูกลิขิตล่วงหน้าไว้ก่อนหน้านี้ ก่อนยุคพระคุณ
การลิขิตล่วงหน้าต่างๆ มิได้ถูกทำในลักษณะเรียงลำดับแบบนี้ กล่าวคือ อันดับแรก
การทำให้อุปนิสัยภายนอกของมนุษย์เปลี่ยนแปลง อันดับสอง
การเกณฑ์ให้มนุษย์มาอยู่ภายใต้การติสอนและการทดสอบของพระองค์ อันดับสาม
การทำให้มนุษย์ก้าวผ่านบททดสอบแห่งความตาย อันดับสี่
การให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับเวลาแห่งการรักพระเจ้าและแสดงปณิธานของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้าง
อันดับห้า การอนุญาตให้มนุษย์มองเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าและรู้จักพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ และสุดท้าย
การทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์ พระองค์มิได้ทรงวางแผนการในสิ่งเหล่านี้ในช่วงระหว่างยุคพระคุณเลย
ในทางกลับกัน พระองค์ได้ทรงเริ่มวางแผนการเหล่านี้ในยุคปัจจุบัน ชาตานั้นกำลังทำงาน พระเจ้าก็เช่นกัน
ชาตานั้นแสดงอุปนิสัยเสื่อมทรามทั้งหลายของมัน ในขณะที่พระเจ้ากำลังตรัสอย่างตรงไปตรงมา
และเปิดเผยสิ่งต่างๆ ซึ่งมีสาระสำคัญ นี่คือการพระราชกิจที่กำลังทำอยู่ในวันนี้
และมีหลักการงานเดียวกับหลักการที่ถูกใช้นานมาแล้วภายหลังการสร้างโลก

อันดับแรกพระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัมกับเอวา และพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาด้วยเช่นกัน
ในบรรดาสรรพสิ่งทั้งมวล ภูตตัวนี้มีพิษที่สุด ตัวของมันบรรจุไปด้วยน้ำพิษ
ซึ่งชาตนั้นได้ใช้เพื่อฉวยประโยชน์จากมัน นี่คือการที่ได้พยายามทดลองเอวาให้ทำบาป
อาดัมได้ทำบาปหลังจากที่เอวาได้ทำลงไป
และแล้วพวกเขาทั้งสองก็สามารถที่จะแยกความต่างระหว่างดีและชั่วได้
หากพระยาห์เวห์ได้ทรงทราบว่าพระเจ้าจะพยายามทดลองเอวา และทราบว่าเอวาจะทดลองอาดัม เช่นนั้นแล้ว
เหตุใดพระองค์จึงมิได้ทรงวางแผนการทั้งหมดไว้ในสวนแล้ว? หากพระองค์ทรงสามารถคาดทำนายสิ่งเหล่านี้ได้
เช่นนั้นแล้ว เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงสร้างมนุษย์มาตัวหนึ่งและวางมันลงในสวนเอเดนแล้ว? เหตุใดหรือ
สวนเอเดนจึงมีผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว?

พระองค์มิได้ทรงหมายที่จะให้พวกเขากินผลไม้ที่นั่นหรือ? เมื่อตอนที่พระยาห์เวห์เสด็จมา
ทั้งอาดัมและเอวา ไม่มีใครกล้าเผชิญหน้ากับพระองค์
และถึงตอนนั้นเท่านั้นเองที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทราบว่าพวกเขาได้กินผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความ

มั่วเข้าไปแล้ว และตกเป็นเหยื่อเล่ห์เหลี่ยมของงู ในตอนสุดท้าย พระองค์จึงได้ทรงสาปแช่งงู และพระองค์ทรงสาปแช่งอาดัมกับเอวาเช่นเดียวกัน ตอนที่พวกเขาทั้งสองกินผลของต้นไม้ พระยาห์เวห์หาได้ทรงตระหนักรู้เลยไม่ว่าพวกเขากำลังทำอะไรกันอยู่

มนุษยชาติได้กลายเป็นเสื่อมทรามจนถึงจุดของการเป็นคนชั่วและสำส่อนทางเพศ ไปไกลมากถึงขนาดที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเก็บงำอยู่ในหัวใจของพวกเขาชั่วและไม่ชอบธรรม มันล้วนแต่โสมมไปทั้งหมด เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงเสียพระทัยกับการที่ได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมา หลังจากนั้น พระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในการทำลายล้างโลกด้วยน้ำท่วมจนเสร็จสิ้น ซึ่งโนอาห์กับบุตรทั้งหลายของเขาได้รอดชีวิต

บางสรรพสิ่งนั้นมีได้ก้ำว้าและเหนือธรรมชาติเท่ากับที่ผู้คนอาจจินตนาการ บ้างก็ถามว่า “ในเมื่อพระเจ้าได้ทรงทราบแล้วว่าหัวหน้าทูตสวรรค์จะทรยศพระองค์ เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงสร้างมันขึ้นมาเล่า?” เหล่านี้คือข้อเท็จจริง นั่นคือ ก่อนที่แผ่นดินโลกจะได้มาดำรงอยู่ หัวหน้าทูตสวรรค์เป็นทูตสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของฟ้าสวรรค์

มันมีอำนาจปกครองเหนือทูตสวรรค์ทั้งปวงในฟ้าสวรรค์ นี่เป็นสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้มัน ด้วยการยกเว้นของพระเจ้า มันจึงยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาทูตสวรรค์แห่งฟ้าสวรรค์ ในเวลาต่อมา หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้น เบื้องล่างบนแผ่นดินโลก

หัวหน้าทูตสวรรค์ได้ดำเนินการหักหลังซึ่งยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกต่อพระเจ้าจนสำเร็จ เราพูดว่ามันได้ทรยศพระเจ้าก็เพราะมันต้องการที่จะบริหารจัดการมนุษยชาติและอยู่เหนือล้าสิทธิอำนาจของพระเจ้า หัวหน้าทูตสวรรค์นี่เองที่ได้ทดลองเอวาให้ทำบาป

และที่มันทำเช่นนั้นก็เพราะมันปรารถนาที่จะสถาปนาอาณาจักรของมันบนแผ่นดินโลกและทำให้พวกมนุษย์หันหลังให้กับพระเจ้าและเชื่อฟังหัวหน้าทูตสวรรค์แทน หัวหน้าทูตสวรรค์เห็นว่า

หลายสิ่งเหลือเกินที่จะสามารถเชื่อฟังมันได้—พวกทูตสวรรค์สามารถ เช่นเดียวกับที่ผู้คนบนแผ่นดินโลกก็สามารถ นกและสัตว์ร้าย ต้นไม้ ป่า ภูเขา แม่น้ำ และทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกนั้นอยู่ใต้การดูแลของพวกมนุษย์—นั่นก็คือ อาดัมกับเอวา—

ในขณะที่อาดัมกับเอวาเชื่อฟังหัวหน้าทูตสวรรค์

เพราะฉะนั้นหัวหน้าทูตสวรรค์จึงได้อยากที่จะอยู่เหนือล้าสิทธิอำนาจของพระเจ้าและทรยศพระเจ้า หลังจากนั้น มันได้นำทูตสวรรค์มากมายในการกบฏต่อพระเจ้า ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นวิญญาณที่ไม่สะอาดสารพัดชนิด พัฒนาการของมนุษยชาติจนถึงทุกวันนี้ไม่ได้มีเหตุมาจากการทำให้เสื่อมทรามของหัวหน้าทูตสวรรค์หรือ

?

พวกมนุษย์เป็นอย่างที่พวกเขาเป็นในวันนี้ก็เพราะหัวหน้าทูตสวรรค์ได้ทรยศพระเจ้าและทำให้มนุษยชาติเสื่อมท

ราม พระราชกิจแบบที่ละขั้นตอนนี้ไม่ได้เป็นรูปธรรมและเรียบง่ายใกล้เคียงกับที่ผู้คนอาจจินตนาการเลย
ชาตानได้ดำเนินการทรยศของมันเป็นจริงด้วยเหตุผลหนึ่ง

ทว่าผู้คนที่หาได้สามารถจับใจความข้อเท็จจริงอันเรียบง่ายเช่นนั้นได้ไหม

เหตุใดเล่าที่พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งจึงได้ทรงสร้างชาตานขึ้นมาด้วยเช่น
กัน? ในเมื่อพระเจ้าทรงดูหมิ่นชาตานมากมายยิ่งนัก และชาตานคือศัตรูของพระองค์

เหตุใดเล่าพระองค์จึงได้ทรงสร้างชาตานขึ้นมา?

การทรงสร้างชาตานไม่ใช่เป็นการที่พระองค์กำลังทรงสร้างศัตรูหรือ? อันที่จริงแล้ว

พระเจ้ามิได้ทรงสร้างศัตรูขึ้นมา ในทางกลับกัน พระองค์ทรงสร้างทูตสวรรค์

และต่อมาทูตสวรรค์องค์นั้นได้ทรยศพระองค์

สถานะของมันได้เติบโตยิ่งใหญ่เหลือเกินจนถึงขั้นที่มันได้ปรารถนาจะทรยศพระเจ้า

คนเราอาจสามารถกล่าวได้ว่านี่เป็นความบังเอิญ แต่นี่ก็เป็นความหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างหนึ่ง

มันคล้ายคลึงกับการที่บุคคลหนึ่งจะตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้หลังจากที่การเป็นผู้ใหญ่ได้ไปถึงจุดเฉพาะจุดหนึ่ง
สิ่งทั้งหลายก็แค่ได้พัฒนาการมาจนถึงช่วงระยะนั้นเท่านั้นเอง พวกโง่สันคิตบางคนกล่าวว่า

“ในเมื่อชาตานเป็นศัตรูของพระองค์ เหตุใดพระองค์จึงทรงสร้างมันขึ้นมา?

พระองค์ไม่ทรงทราบหรือว่าหัวหน้าทูตสวรรค์จะทรยศพระองค์?

พระองค์ไม่ได้ทรงสามารถเข้มนมองจากชั่วกัลปาวสานสู่ชั่วกัลปาวสานหรือหรือ?

พระองค์มิได้ทรงทราบธรรมชาติของหัวหน้าทูตสวรรค์หรือหรือ?

ในเมื่อพระองค์ทรงทราบชัดเจนว่ามันจะทรยศพระองค์

เหตุใดพระองค์จึงได้ทำให้มันกลายเป็นหัวหน้าทูตสวรรค์เล่า? มันไม่ได้แค่ทรยศพระองค์เท่านั้น

มันยังได้นำทูตสวรรค์องค์อื่นๆ มากมายเหลือเกินมากับมัน

และมันก็ได้ลงมายังโลกของพวกมนุษย์เพื่อที่จะทำให้มนุษยชาติเสื่อมทราม ทว่ากระทั่งทุกวันนี้

พระองค์ก็ยังไม่ได้ทรงสามารถเสร็จสิ้นแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ได้เลย”

คำพูดเหล่านั้นถูกต้องหรือ? เมื่อเจ้าคิดไปในหนทางนี้ เจ้าไม่ได้กำลังแก่งเท้าหาเสี้ยนหรือหรือ? มีคนอื่นๆ

ที่พูดว่า “หากชาตานไม่ได้ทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามมาถึงปัจจุบันนี้

พระเจ้าย่อมจะไม่ได้ทรงนำพาความรอดมาสู่มนุษยชาติอย่างนี้ เมื่อเป็นดังนั้น

พระปรีชาญาณและพระมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าคงจะไม่สามารถมองเห็นได้ นั่นคือ

พระปรีชาญาณของพระองค์จะได้รับการเปิดเผยที่แห่งหนใดหรือ? เพราะฉะนั้น

พระเจ้าได้ทรงสร้างเผ่าพันธุ์มนุษย์หนึ่งขึ้นมาเพื่อชาตาน

เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงสามารถเปิดเผยพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ได้ภายหลัง—หาไม่แล้ว

มนุษย์จะสามารถค้นพบพระปรีชาญาณของพระเจ้าได้อย่างไรกัน?

หากมนุษย์มิได้ค้นหาพระเจ้าหรือกบฏต่อพระองค์ มันก็คงจะไม่จำเป็นที่การกระทำต่างๆ

ของพระองค์จะต้องถูกเปิดเผย หากสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะมีสการพระองค์และบนอบต่อพระองค์อยู่แล้ว

พระเจ้าก็คงไม่ทรงมีพระราชกิจให้ทำ” นี่ยิ่งห่างไกลความเป็นจริงเข้าไปใหญ่

เพราะไม่มีสิ่งใดเลยที่โสมมเกี่ยวกับพระเจ้า ดังนั้น พระองค์จึงไม่ทรงสามารถสร้างความโสมมได้

พระองค์ทรงเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์ในตอนนี้เพียงเพื่อที่จะทำให้ศัตรูของพระองค์ปราชัย

เพื่อที่จะช่วยพวกมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างให้รอด

และเพื่อที่จะมอบความปราชัยให้ปีศาจทั้งหลายและซาตานซึ่งเกลียดชัง ทฤษฎี และค้นหาพระเจ้า

และซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์และเป็นของพระองค์ในตอนแรกเริ่มสุด

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะมอบความปราชัยให้ปีศาจเหล่านี้

และเปิดเผยพระมหิทธีฤทธิ์ของพระองค์ต่อทุกสรรพสิ่งในการทำเช่นนั้น

มนุษยชาติและทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกในตอนนี้มันอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานและอยู่ภายใต้แ

ดนครอบครองของคนเลว พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์ต่อทุกสรรพสิ่ง

เพื่อที่ผู้คนอาจรู้จักพระองค์

และด้วยประการฉะนี้จึงเป็นการทำให้ซาตานปราชัยและกำราบพวกศัตรูของพระองค์อย่างถาวร

ความครบถ้วนทั้งหมดของพระราชกิจนี้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทาง การเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์

สิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระองค์มันอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยพระมหิทธีฤทธิ์ของพระองค์แก่พวกมัน

อันเป็นการทำให้ซาตานปราชัยด้วยประการฉะนี้เอง หากไม่มีซาตาน

พระองค์ก็คงจะไม่ทรงจำเป็นต้องเปิดเผยกิจการของพระองค์ หากไม่ใช่เพราะการคุกคามของซาตาน

พระเจ้าคงจะไม่ได้ทรงสร้างมนุษยชาติขึ้นมา และนำทางพวกเขามาใช้ชีวิตอยู่ในสวนเอเดน

ก่อนการทรยศของซาตาน

เหตุใดเล่าพระเจ้าจึงไม่เคยทรงเปิดเผยกิจการของพระองค์ต่อพวกทูตสวรรค์หรือต่อหัวหน้าทูตสวรรค์เลย?

หากในปฐมกาล พวกทูตสวรรค์ทั้งหมดและหัวหน้าทูตสวรรค์ได้รู้จักพระเจ้าและได้บนอบต่อพระองค์

เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็คงจะไม่ได้ทรงดำเนินการกระทำต่างๆ ที่ไร้ความหมายเกี่ยวกับพระราชกิจไปจนเสร็จสิ้น

เพราะการดำรงอยู่ของซาตานและพวกปีศาจ

พวกมนุษย์จึงได้ค้นหาพระเจ้าและเต็มปรีดิ์ไปด้วยอุปนิสัยซึ่งเป็นกบฏเช่นกัน เพราะฉะนั้น

พระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะเปิดเผยการกระทำของพระองค์

เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำสงครามกับซาตาน

พระองค์จึงต้องทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์เองและการกระทำทั้งหมดของพระองค์ในการที่จะมอบความปราชัยให้กับมัน ในหนทางนี้

พระราชกิจแห่งความรอดที่พระองค์ทรงปฏิบัติท่ามกลางพวกมนุษย์จะอำนวยให้พวกเขามองเห็นพระปรีชาญาณและพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ พระราชกิจที่พระเจ้ากำลังทรงปฏิบัติอยู่ทุกวันนี้เน้นเปี่ยมความหมาย และไม่มีทางที่จะคล้ายคลึงกับพระราชกิจที่บางผู้คนพูดพาดพิงถึงว่า

“พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติไม่ย้อนแย้งกันหรือ?”

การสืบทอดพระราชกิจนี้มีใช่เป็นแค่แบบฝึกหัดหนึ่งในการสร้างปัญหาให้ตัวพระองค์เองหรือ?

พระองค์ได้ทรงสร้างชาตानขึ้นมา แล้วจากนั้นก็ปล่อยให้มันทรยศและต้านทานพระองค์

พระองค์ได้ทรงสร้างพวกมนุษย์ขึ้นมา แล้วจากนั้นก็ส่งมอบพวกเขาให้กับชาตान

ปล่อยให้อาดัมกับเอวาถูกทดลอง เพราะพระองค์ได้ทรงทำทั้งหมดนี้ลงไปอย่างมีจุดประสงค์

เหตุใดพระองค์จึงยังคงทรงรังเกียจมนุษยชาติอยู่เล่า? เหตุใดพระองค์จึงทรงเกลียดชังชาตान?

พระองค์มิได้ทรงทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเองหรือ? มีอะไรตรงนั้นให้พระองค์เกลียดชังหรือ?”

ผู้คนสับสนคิดจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียวที่พูดอะไรแบบนี้ พวกเขาปรารถนาที่จะรักพระเจ้า แต่ลืกลงไป

พวกเขาพรั่นเกี่ยวกับพระเจ้า ช่างย้อนแย้งอะไรเช่นนี้! เจ้าไม่เข้าใจความจริง

เจ้ามีความคิดที่เหนือธรรมชาติมากเกินไป และเจ้าถึงกับกล่าวอ้างว่าพระเจ้าได้ทรงทำผิดพลาด—

เจ้าช่างสับสนคิดอะไรเช่นนั้น! เจ้านั่นเองที่กำลังทำเป็นเล่นกับความจริง

มันไม่ใช่กรณีที่พระเจ้าได้ทรงทำผิดพลาดเลยสักนิด! ผู้คนบางคนถึงขั้นพรั่นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า

“เป็นพระองค์นั่นเองที่ได้ทรงสร้างชาตानขึ้นมา และพระองค์ก็ทรงโยนชาตานทิ้งลงมาท่ามกลางมนุษย์

และทรงส่งมอบพวกเขาให้กับมัน ครั้นมนุษย์ได้ครองอุปนิสัยเยี่ยงชาตาน พระองค์ก็มีได้ทรงยกโทษให้พวกเขา

ในทางตรงข้าม พระองค์ได้ทรงเกลียดชังพวกเขาจนถึงระดับหนึ่งเลย ในตอนแรก

พระองค์ได้ทรงรักเขาถึงระดับหนึ่ง แต่ตอนนี้ พระองค์ทรงรังเกียจพวกเขา

พระองค์นั่นเองที่ได้ทรงเกลียดชังมนุษยชาติ ทว่าพระองค์ก็เป็นผู้ซึ่งได้ทรงรักมนุษยชาติเช่นกัน

กำลังเกิดอะไรขึ้นตรงนี้กันแน่? นี่ไม่ใช่การย้อนแย้งหรือ?” ไม่ว่าพวกเขาจะมองมันอย่างไร

นี่ก็คือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในสวรรค์

นี่คือลักษณะที่หัวหน้าทูตสวรรค์ได้ทรยศพระเจ้าและมนุษยชาติได้ถูกทำให้เสื่อมทราม

และนี่คือวิธีที่พวกมนุษย์ดำเนินต่อมาจนถึงทุกวันนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ลึกับมันอย่างไร

นั่นก็คือเรื่องราวทั้งหมดทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าจำต้องเข้าใจว่า

พระประสงค์ทั้งองค์รวมเบื้องหลังพระราชกิจนี้ที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำอยู่ในวันนี้ก็คือ

เพื่อที่จะช่วยพวกเขาให้รอด และเพื่อที่จะมอบความปราชัยให้กับชาตาน

เพราะพวกทูตสวรรค์นั้นเปราะบางเป็นพิเศษและไม่ได้ครองความสามารถต่างๆ ให้พูดถึง

พวกเขาจึงเกิดความโอหังขึ้นในทันทีที่พวกเขาได้รับสิทธิอำนาจ

นี่คือความจริงแท้โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับหัวหน้าทูตสวรรค์ที่มีสถานะสูงกว่าสถานะของทูตสวรรค์องค์อื่น

กษัตริย์องค์หนึ่งในหมู่ทูตสวรรค์ มันเป็นผู้นำของทูตสวรรค์หลายล้านองค์ และภายใต้พระยาห์เวห์

สิทธิอำนาจของมันเหนือล้ำสิทธิอำนาจของทูตสวรรค์องค์อื่นๆ มันต้องการจะทำสิ่งนี้สิ่งนั้น

และต้องการจะเป็นผู้นำทูตสวรรค์ทั้งหลายลงมาท่ามกลางพวกมนุษย์เพื่อที่จะควบคุมโลก พระเจ้าได้ตรัสว่า

พระองค์คือองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งควบคุมดูแลจักรวาล

แต่หัวหน้าทูตสวรรค์ได้กล่าวอ้างว่ามันเป็นผู้ควบคุมดูแลจักรวาล—แล้วหลังจากนั้นมา

หัวหน้าทูตสวรรค์ก็ได้ทรยศพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงสร้างอีกพิภพหนึ่งขึ้นในสวรรค์

และหัวหน้าทูตสวรรค์ได้ปรารถนาที่จะควบคุมพิภพนี้ และยังปรารถนาที่จะลงมายังอาณาจักรมนุษย์ด้วยเช่นกัน

พระเจ้าจะทรงสามารถอนุญาตให้มันทำเช่นนั้นได้หรือไม่? ด้วยเหตุนี้

พระองค์จึงได้ทรงบดขยี้หัวหน้าทูตสวรรค์และโยนมันทิ้งลงไปในกลางเวหา

ตลอดมานับตั้งแต่นั้นได้ทำให้พวกมนุษย์เสื่อมทราม

พระเจ้าได้ทรงทำสงครามกับหัวหน้าทูตสวรรค์เพื่อที่จะช่วยพวกมนุษย์ให้รอด นั่นคือ

พระองค์ได้ทรงใช้หกพันปีนี้ไปกับการทำให้มันปราศ

มโนคติของพวกเจ้าที่เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้นเข้ากันไม่ได้กับพระราชกิจที่พระเจ้ากำลังทรงดำเนินใน

ห้เสร็จสิ้นในปัจจุบัน มันช่างไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงโดยสิ้นเชิง และช่างเป็นความเข้าใจผิดอย่างมากมาย!

อันที่จริงแล้ว เพียงหลังจากการทรยศของหัวหน้าทูตสวรรค์เท่านั้น

พระเจ้าจึงได้ทรงประกาศแถลงว่ามันคือศัตรูของพระองค์ เพียงเพราะการทรยศของมันเท่านั้น

หัวหน้าทูตสวรรค์จึงได้เหยียบย่ำไปบนมนุษยชาติหลังการมาถึงในอาณาจักรมนุษย์

และเป็นเพราะเหตุผลนี้เองที่มนุษยชาติได้พัฒนามาถึงจุดนี้ หลังจากเกิดเรื่องนั้นแล้ว

พระเจ้าได้ทรงปฏิญาณต่อชาตานว่า “เราจะทำให้เจ้าปราศ

และนำพาความรอดมาสู่พวกมนุษย์ทั้งปวงที่เราได้สร้างขึ้นมา” ด้วยความที่ไม่เชื่อในตอนแรก

ชาตานจึงได้ตอบกลับไปว่า “ว่ากันจริงๆ แล้ว สิ่งใดหรือที่พระองค์ทรงทำกับข้าได้?

พระองค์ทรงสามารถบดขยี้ข้าลงกลางเวหาได้จริงๆ กระจะนั้นหรือ?

พระองค์ทรงสามารถทำให้ข้าปราศได้อย่างแท้จริงกระจะนั้นหรือ?”

หลังจากที่พระเจ้าทรงโยนมันทิ้งลงไปในกลางเวหา พระองค์ก็ได้ทรงใส่ใจในหัวหน้าทูตสวรรค์อีกต่อไปเลย

และภายหลังจากนั้นก็ได้ทรงเริ่มช่วยมนุษยชาติและดำเนินพระราชกิจของพระองค์เองทั้งที่มิมีการรบกวนอย่างต่อเนื่อง

นี่ของชาตาน ชาตานสามารถทำสิ่งนี้สิ่งนั้นได้

แต่ทั้งหมดคือเป็นเพราะพลังอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงให้กับมันก่อนหน้านี้
มันได้นำสิ่งเหล่านี้ไปสู่กลางเวหาของมันด้วย และได้เก็บรักษาพวกมันมาจนถึงทุกวันนี้
ขณะกำลังบดขยี้หัวหน้าทูตสวรรค์ลงสู่กลางเวหา พระเจ้ามิได้ทรงนำสิทธิอำนาจของมันกลับคืนมา และดังนั้น
ซาตานจึงยังคงทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามต่อไป ในอีกทางหนึ่ง
พระเจ้าได้ทรงเริ่มการให้ความรอดกับมนุษยชาติผู้ซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามหลังการทรงสร้างไม่ทันไร
พระเจ้ามิได้ทรงเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์ในขณะที่อยู่ในสวรรค์ อย่างไรก็ตาม
ก่อนการสร้างแผ่นดินโลก
พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ผู้คนในพิภพที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นในสวรรค์ได้เห็นการกระทำของพระองค์
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการทรงนำผู้คนเหล่านั้นบนสวรรค์ พระองค์ได้ทรงให้สติปัญญาและเขาวัวปัญญาแก่พวกเขา
และทรงนำผู้คนเหล่านั้นมาใช้ชีวิตในพิภพนั้น เป็นธรรมดาที่ไม่มีใครเลยในพวกเจ้าที่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน
ต่อมาหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา หัวหน้าทูตสวรรค์ก็ได้เริ่มทำให้พวกเขาเสื่อมทราม นั่นคือ
บนแผ่นดินโลก มนุษยชาติทั้งปวงตกไปสู่ความสับสนอลหม่าน
ถึงตอนนั้นเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มสงครามของพระองค์กับซาตาน และเพียง ณ
เวลานั้นเท่านั้นที่พวกมนุษย์ได้เริ่มมองเห็นกิจการของพระองค์ ในปฐมกาล การกระทำต่างๆ
ดังกล่าวมิได้ถูกปกปิดจากมนุษยชาติเลย หลังจากที่ซาตานได้ถูกโยนทิ้งลงสู่กลางเวหา มันได้ทำสิ่งต่างๆ
ของตัวเอง และพระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เองต่อไป
โดยทำสงครามกับซาตานอย่างต่อเนื่อง เรื่อยมาจนกระทั่งถึงยุคสุดท้าย
บัดนี้เป็นเวลาที่ซาตานควรถูกทำลายได้แล้ว ในตอนเริ่มต้น พระเจ้าได้ทรงให้สิทธิอำนาจแก่มัน และต่อมา
พระองค์ก็ได้ทรงบดขยี้มันลงสู่กลางเวหา ทว่ามันก็ยังคงเยาะเย้ยท้าทาย หลังจากนั้น
มันก็ได้ทำให้มนุษยชาติบนแผ่นดินโลกเสื่อมทราม แต่พระเจ้าก็กำลังทรงบริหารจัดการมนุษยชาติอยู่ที่นั่น
พระเจ้าทรงใช้การบริหารจัดการพวกมนุษย์ของพระองค์ในการทำให้ซาตานพราชัย
ซาตานนำพาชะตากรรมของผู้คนไปสู่จุดจบ
และทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักโดยการทำให้พวกเขาเสื่อมทราม ในทางกลับกัน
พระราชกิจของพระเจ้าคือความรอดของมนุษยชาติ ขึ้นตอนใดของพระราชกิจของพระเจ้าหรือ
ที่ไม่ได้ตั้งใจจะช่วยมนุษยชาติให้รอด? ขึ้นตอนใดหรือ ที่ไม่ได้ตั้งใจจะชำระผู้คนให้สะอาด
และทำให้พวกเขาประพฤติตนอย่างชอบธรรม
และใช้ชีวิตในภาพลักษณ์ของคนทั้งหลายที่สามารถได้รับความรัก? อย่างไรก็ตาม ซาตานไม่ได้ทำสิ่งนี้
มันทำให้มนุษยชาติเสื่อมทราม
มันดำเนินงานของมันในการทำให้มนุษยชาติเสื่อมทรามจนสำเร็จอย่างต่อเนื่องไปทั่วทั้งจักรวาล แน่อยู่แล้วว่า

พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจของพระองค์เอง โดยมีได้ใส่พระทัยกับชาตानแต่อย่างใด
ไม่สำคัญว่าชาตानจะมีสิทธิอำนาจมากเพียงใด พระเจ้าก็ยังทรงเป็นผู้ที่ให้สิทธิอำนาจนั้นแก่มันอยู่ดี
พระเจ้าไม่ได้ทรงให้สิทธิอำนาจทั้งหมดของพระองค์แก่มันจริงๆ แต่อย่างใด และดังนั้น
ไม่สำคัญว่าชาตानจะทำอะไร มันไม่เคยสามารถอยู่เหนือล้าพระเจ้าได้เลย
และมันจะอยู่ในกำมือของพระเจ้าเสมอ พระเจ้ามิได้ทรงเปิดเผยการกระทำใดของพระองค์ในขณะที่อยู่ในสวรรค์
พระองค์ก็แค่ได้ทรงให้สิทธิอำนาจในสัดส่วนเล็กๆ
แก่ชาตानและได้ทรงอนุญาตให้มันทำการควบคุมเหนือทูตสวรรค์องค์อื่นๆ เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น
ไม่สำคัญว่าชาตานจะทำอะไร มันก็ไม่สามารถอยู่เหนือล้าสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้
เพราะสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงยอมอนุมัติให้มันแต่เดิมนั้นมีขีดจำกัด ในขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
ชาตานทำให้เกิดการหยุดชะงัก ในยุคสุดท้าย การทำให้เกิดการหยุดชะงักของมันจะแล้วเสร็จ ในทำนองเดียวกัน
พระราชกิจของพระเจ้าก็จะแล้วเสร็จเช่นกัน
และบรรดามนุษย์ประเภทที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ครบบริบูรณ์ก็จะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
พระเจ้าทรงชี้นำผู้คนไปในทางที่เป็นบวก พระชนม์ชีพของพระองค์คือน้ำแห่งชีวิต อันประมาณค่ามิได้
และไร้พรมแดน ชาตานได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจนถึงระดับหนึ่ง ในตอนสุดท้าย
น้ำแห่งชีวิตก็จะทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์
และมันจะเป็นไปไม่ได้ที่ชาตานจะแทรกแซงและทำงานของมันจนสำเร็จ
ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงจะทรงสามารถได้รับประชากรของพระองค์โดยครบบริบูรณ์ กระทั่งบัดนี้
ชาตานก็ยังคงปฏิเสธที่จะยอมรับการนี้ มันยังคงต่อสู้ซึ่งดีกับพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง
แต่พระองค์ก็ได้ใส่พระทัยกับมันไม่ พระเจ้าได้ตรัสว่า
“เราจะมีชัยชนะเหนือกำลังบังคับทั้งหมดของชาตานและเหนืออิทธิพลมืดทั้งปวง”
นี่คือพระราชกิจซึ่งต้องถูกทำในเนื้อหนัง ณ ตอนนี้
และมันยังเป็นสิ่งที่ทำให้การทรงบังเกิดเป็นมนุษย์มีนัยสำคัญด้วยเช่นกัน นั่นก็คือ
เป็นการทำให้ช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการมอบความปราชัยให้กับชาตานในยุคสุดท้ายนั้นครบบริบูรณ์
และเป็นการกวาดล้างทุกสรรพสิ่งที่เปื้อนของชาตานออกไป
ชัยชนะของพระเจ้าเหนือชาตานนั้นมีอาภรณ์ลือเลื่องได้! อันที่จริง ชาตานได้ล้มเหลวไปนานแล้ว
เมื่อข่าวประเสริฐได้เริ่มเผยแผ่ไปทั่วแผ่นดินของพญานาคใหญ่สีแดง—นั่นก็คือ
เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์และพระราชกิจนี้ได้เริ่มเคลื่อนไหว—
ชาตานได้รับความปราชัยอย่างถึงที่สุด
เพราะพระประสงค์ที่แท้จริงที่สุดของการจุดเป็นมนุษย์ก็คือเพื่อที่จะกำจัดชาตาน

ทันทีที่ชาตานมองเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง
และได้เริ่มดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้น ซึ่งไม่มีกำลังบังคับใดเลยจะสามารถหยุดยั้งได้
เพราะฉะนั้น มันจึงกลายเป็นสิ่งตลึงงันไปในทันทีที่พระราชกิจเข้ามาในสายตา และไม่กล้าที่จะก่อการร้ายใดๆ
อีกต่อไป ในตอนแรก ชาตานคิดว่า มันได้มีทุนสนับสนุนติดตัวเป็นสติปัญญาอันล้นเหลือ
และมันจึงได้ขัดจังหวะและคุกคามพระราชกิจของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้คาดฝันว่า
พระเจ้าจะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง หรือคาดฝันว่าในพระราชกิจของพระองค์นั้น
พระเจ้าจะได้ทรงใช้การเป็นกบฏของชาตานทำหน้าที่เป็นวิวรรณ์และการพิพากษาสำหรับมนุษยชาติ
อันเป็นการพิชิตพวกมนุษย์และมอบความปราชัยให้กับชาตานด้วยประการฉะนี้เอง
พระเจ้าทรงพระปรีชาญาณกว่าชาตาน และพระราชกิจของพระองค์นั้นเกินล้ำกว่ามันไปไกล เพราะฉะนั้น
ก็อย่างที่เรารู้ได้ล่วงหน้าไว้ก่อนหน้านี้ว่า

“งานที่เราทำนั้นได้ถูกดำเนินไปจนเสร็จสิ้นโดยตอบสนองต่อกลไกของชาตาน ในตอนสุดท้าย
เราจะเปิดเผยสิทธิพิเศษของเราและความไร้พลังอำนาจของชาตาน”

พระเจ้าจะทรงพระราชกิจของพระองค์ในแฉกหน้า ในขณะที่ชาตานลากหางตามมาข้างหลัง
จนกระทั่งในตอนสุดท้าย มันจะถูกทำลายลงในที่สุด—มันจะไม่รู้กระทั่งว่าใครที่ดีมัน!
มันจะแค่ตระหนักถึงความจริงในทันทีที่มันได้ถูกทุบตีและบดขยี้ไปแล้ว และแล้วภายในตอนนั้นเอง
มันก็จะได้ถูกเผาไหม้เป็นจุณในบึงไฟไปเรียบร้อยแล้ว ถึงตอนนั้น มันจะไม่น่าเชื่อถือโดยสิ้นเชิงหรอกหรือ?
เพราะถึงตอนนั้น ชาตานจะไม่มีกลอุบายมากกว่านี้ออกมาใช้อีกแล้ว!

พระราชกิจซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริงไปที่ละขั้นตอนนี้เองที่คอยถ่วงพระทัยของพระเจ้าให้จมสู่ความเศร้าสลด
สำหรับมนุษยชาติบ่อยครั้ง ดังนั้นสงครามของพระองค์กับชาตานจึงได้ยืดเยื้อมาเป็นเวลาหกพันปี
และพระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “เราจะไม่มีวันสร้างมนุษยชาติขึ้นมาอีกแล้ว

และจะไม่มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกทูตสวรรค์อีกแล้ว” จากนั้นมา

เมื่อบรรดาทูตสวรรค์ได้มาทำงานบนแผ่นดินโลก พวกเขาก็แค่ติดตามพระเจ้ามาทำงานบางอย่าง

พระองค์ไม่เคยให้สิทธิอำนาจใดๆ แก่พวกเขาอีกแล้ว

พวกทูตสวรรค์ที่คนอิสราเอลเห็นได้ดำเนินงานของพวกเขาไปจนเสร็จสิ้นอย่างไรนะหรือ?

พวกเขาได้เปิดเผยตัวพวกเขาเองในความฝันและสื่อพระวจนะของพระยาห์เวห์

เมื่อพระเยซูได้ทรงคืนพระชนม์ขึ้นมาในสามวันหลังจากถูกตรึงกางเขน

พวกทูตสวรรค์คือบรรดาผู้ที่ดันก้อนหินใหญ่ออกไปด้านข้าง

พระวิญญาณของพระเจ้ายมิได้ทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เอง พวกทูตสวรรค์ทำงานประเภทนี้เท่านั้น

พวกเขารับบทบาทในการสนับสนุน แต่ไม่มีสิทธิอำนาจ

เพราะพระเจ้าคงจะไม่มีวันทรงมอบสิทธิอำนาจใดให้กับพวกเขาอีกแล้ว หลังจากทำงานมาเป็นเวลาหนึ่ง
ผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงใช้บนแผ่นดินโลกก็นำตำแหน่งของพระเจ้ามาใช้ และได้พูดว่า

“ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะอยู่เหนือล้ำจักรวาล! ข้าพระองค์ต้องการขึ้นในสวรรค์ชั้นที่สาม!

พวกเราต้องการถือครองสมัยปกครองแห่งอำนาจอธิปไตย!”

พวกเขาคงจะกลายเป็นโอหังหลังจากทำงานผ่านไปหลายวัน

พวกเขาปรารถนาที่จะครองสิทธิอำนาจอธิปไตยบนแผ่นดินโลก ปรารถนาที่จะสถาปนาอีกชนชาติหนึ่งขึ้น

ปรารถนาที่จะมีทุกสรรพสิ่งอยู่ภายใต้เท้าของพวกเขา และปรารถนาที่จะขึ้นอยู่ในสวรรค์ชั้นที่สาม

เจ้าไม่รู้หรือว่า เจ้าก็เป็นแค่มนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้? เจ้าจะสามารถขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สามได้อย่างไร?

พระเจ้าเสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจอย่างเงียบกริบและปราศจากการเปล่งพระสุรเสียงร้องออกมา

และแล้วก็ทรงจากไปหลังจากการเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์อย่างหลบๆ ซ่อนๆ

พระองค์มิได้เคยทรงเปล่งพระสุรเสียงร้องออกมาอย่างที่พวกมนุษย์ทำกัน

แต่กลับมีลักษณะที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงในการดำเนินพระราชกิจของพระองค์ไปจนเสร็จสิ้น

ทั้งพระองค์ก็ยังมิเคยทรงเข้าไปในคริสตจักรและทรงเปล่งพระสุรเสียงร้องว่า

“เราจะกวาดล้างพวกเจ้าทั้งหมดออกไป! เราจะสาปแช่งพวกเจ้าและตีสอนพวกเจ้า!”

พระองค์เพียงแค่ทรงพระราชกิจของพระองค์เองต่อไป และทรงจากไปทันทีที่พระองค์ทรงแล้วเสร็จ

บรรดาศิษยาภิบาลเคร่งศาสนาผู้ซึ่งรักษาคณปวัยและขับไล่ปีศาจ อบรมสั่งสอนลงมาจากบนแท่น

กล่าววาทะอันยืดยาวโกঁหู่ และหารู้กันในเรื่องที่ไม่เป็นจริงนั้น ทั้งหมดช่างโอหังถึงแก่นกลาง!

พวกเขาเป็นแค่พงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์เท่านั้นเอง!

หลังจากได้มีการดำเนินพระราชกิจหกพันปีของพระองค์จนเสร็จสิ้นตลอดมาจนถึงปัจจุบันแล้ว

พระเจ้าก็ได้ทรงเปิดเผยการกระทำต่างๆ ของพระองค์ไปมากมายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ซึ่งจุดประสงค์อันดับแรกสุดของการนั้นก็คือการได้มอบความปราชัยให้ซาตานและนำพาความรอดมาสู่มนุษย

ชาติ พระองค์กำลังทรงใช้โอกาสนี้ในการเปิดโอกาสให้ทุกสิ่งทุกอย่างในสวรรค์ ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลก

ทุกสิ่งทุกอย่างภายในท้องทะเล และวัตถุต่างๆ

ขึ้นแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้เห็นพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์

และเป็นพยานต่อการกระทำทั้งหมดของพระองค์ พระองค์กำลังทรงริบฉวยโอกาสนี้ที่ถูกจัดเตรียมให้

โดยการที่พระองค์ทรงมอบความปราชัยให้กับซาตาน ทำการเปิดเผยกิจการของพระองค์ทั้งหมดต่อพวกมนุษย์

และทำให้พวกเขาสามารถสรรเสริญพระองค์และยกย่องพระปรีชาญาณของพระองค์ในการทำให้ซาตานปราชัย

ทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลก ในฟ้าสวรรค์ และภายในท้องทะเลนำพาพระสิริมาสู่พระเจ้า

สรรเสริญพระมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ สรรเสริญทุกๆ กิจการของพระองค์

และให้ร้องพระนามศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ นี่คือนิพพานแห่งการมอบความปราชัยให้กับชาตนาของพระองค์
มันคือนิพพานของการกำราบชาตนาของพระองค์ ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ
มันเป็นนิพพานของความรอดแห่งมนุษยชาติของพระองค์
องค์รวมแห่งการทรงสร้างของพระองค์นำพาพระสิริมาสู่พระองค์
สรรเสริญพระองค์สำหรับการมอบความปราชัยให้กับศัตรูของพระองค์และการทรงกลับมาอย่างมีชัยชนะ
และเชิดชูพระองค์ในฐานะมหากษัตริย์ผู้ทรงชัยชนะ
พระประสงค์ของพระองค์ไม่ใช่แค่เพียงทำให้ชาตนาปราชัย
ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระราชกิจของพระองค์ได้สานต่อเป็นเวลาหกพันปี
พระองค์ทรงใช้ความปราชัยของชาตนาในการช่วยมนุษยชาติให้รอด
พระองค์ทรงใช้ความปราชัยของชาตนาในการเปิดเผยการกระทำทั้งหมดของพระองค์และพระสิริทั้งปวงของพระองค์ พระองค์จะทรงได้รับพระเกียรติ และมวลชนของทูตสวรรค์จะมองเห็นพระสิริทั้งปวงของพระองค์
ทูตทั้งหลายในสวรรค์ พวกมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และวัตถุแห่งการทรงสร้างทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะมองเห็นพระสิริแห่งผู้ทรงสร้าง
นี่คือพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ
การทรงสร้างของพระองค์ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลกจะเป็นพยานให้แก่พระสิริของพระองค์ทั้งสิ้น
และพระองค์จะทรงกลับมาอย่างมีชัยภายหลังจากที่ได้มอบความปราชัยแก่ชาตนาอย่างถึงที่สุด
และอำนวยให้มนุษยชาติได้สรรเสริญพระองค์ ด้วยเหตุนี้
จึงเป็นการสัมฤทธิ์ชัยชนะเป็นสองเท่าในพระราชกิจของพระองค์
ในตอนสุดท้ายมนุษยชาติทั้งผองจะถูกพิชิตโดยพระองค์
และพระองค์จะทรงกวาดล้างผู้ใดก็ตามที่ต้านทานหรือกบฏ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระองค์จะทรงกวาดล้างพวกที่เป็นของชาตนาทั้งหมด
เจ้ากำลังเป็นพยานการกระทำของพระเจ้ามากมายเหลือเกินในปัจจุบันนี้ ทว่าเจ้ากลับยังคงต้านทาน เป็นกบฏ
และไม่เมตตา เจ้าเก็บงำหลายสิ่งไว้ในตัวเจ้า และทำอะไรไปตามแต่ใจเจ้าปรารถนา
เจ้าทำไปตามค้นหาและความเลื่อมใสของตัวเจ้าเอง นี่ล้วนเป็นความเป็นกบฏและความต้านทาน
การเชื่อใจในพระเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งเนื้อหนังและค้นหาของคนเรา
ตลอดจนเพื่อประโยชน์แห่งความชอบของคนเราเอง เพื่อโลก และเพื่อชาตนาอันโสมม
มันเป็นการต้านทานและเป็นกบฏโดยธรรมชาติ ปัจจุบันนี้ มีความเชื่อที่แตกต่างกันทั้งหมดทุกประเภท นั่นคือ
บ้างก็แสวงหาที่คุ้มภัยจากความวิบัติ และคนอื่นๆ ก็แสวงหาที่จะได้มาซึ่งพระพร
บ้างก็ปรารถนาที่จะเข้าใจความลึกลับ ในขณะที่คนอื่นๆ ยังคงแสวงหาเงินทอง

เหล่านี้คือการต้านทานทุกรูปแบบและพวกมันทั้งหมดคือการหมิ่นประมาท!

ในการที่จะพูดว่าคนเราต้านทานหรือกบฏ—นั่นไม่ได้อ้างถึงพฤติกรรมดังกล่าวหรอกหรือ?

ผู้คนมากมายในปัจจุบันนี้พูดพร่ำ ประทับ และตัดสิน เหล่านั้นล้วนเป็นสิ่งที่คนเลวทำกันทั้งสิ้น

พวกมันเป็นตัวอย่างของการต้านทานและความเป็นกบฏแบบมนุษย์

ผู้คนดังกล่าวถูกรอปรองและจับจองโดยชาตาน

บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงได้มาคือบรรดาผู้ที่นับนอบต่อพระองค์อย่างครบบริบูรณ์

พวกเขาเป็นคนที่ได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามแต่ได้รับการช่วยให้รอดและถูกพิชิตโดยพระราชกิจปัจจุบันของ

พระเจ้า เป็นผู้ที่ได้ทนฝ่าความทุกข์ลำบาก และผู้ที่ในตอนสุดท้ายพระเจ้าจะทรงรับเอาไว้อย่างถึงที่สุด

ผู้ซึ่งไม่ใช่ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานอีกต่อไป ผู้ที่ได้เป็นอิสระจากความไม่ชอบธรรม

และผู้ซึ่งเต็มใจที่จะใช้ชีวิตด้วยความพิสุทธ์—เช่นนั้นคือบริสุทธิ์ที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมด

พวกเขาเป็นผู้ที่บริสุทธิ์จริงๆ

หากการกระทำปัจจุบันทั้งหลายของเจ้าไม่เป็นไปในแนวเดียวกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าแม้แต่ส่วนเดียวแล้ว

ไซ้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะถูกกำจัดทิ้ง นี่ไม่สามารถโต้แย้งได้เลย ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้

แม้ว่าเจ้าได้ถูกลิดใจไว้ล่วงหน้าและได้รับการเลือกสรร

การกระทำของเจ้าวันนี้จะยังคงเป็นตัวกำหนดพิจารณาทอสวนของเจ้า หากเจ้าไม่สามารถตามทันในวันนี้

เจ้าจะถูกกำจัดทิ้ง หากเจ้าไม่สามารถตามทันในวันนี้ เจ้าจะสามารถตามทันในภายหลังได้อย่างไรเล่า?

ปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ปรากฏต่อหน้าเจ้า ทว่าเจ้าก็ยังคงไม่เชื่ออยู่ดี เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะเชื่อในพระเจ้าในภายหลังตอนที่พระองค์ได้ทรงแล้วเสร็จในพระราชกิจของพระองค์และจะไม่ทรงพระราช

กิจเช่นนั้นอีกได้อย่างไรเล่า? ครั้นถึงตอนนั้น มันจะยิ่งเป็นไปได้มากขึ้นสำหรับเจ้าที่จะติดตามพระองค์!

ในภายหลัง พระเจ้าจะทรงพึงพาทำกิจของเจ้า ความรู้ของเจ้าที่มีต่อพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

และประสบการณ์ของเจ้าในการกำหนดพิจารณาว่าเจ้าเป็นคนที่บาปหนาหรือชอบธรรม

หรือในการกำหนดพิจารณาว่าเจ้าได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือถูกกำจัดทิ้ง

เจ้าต้องมองเห็นอย่างชัดเจนในตอนนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงงานเช่นนั้น นั่นคือ

พระองค์ทรงกำหนดพิจารณาทอสวนของเจ้าโดยสอดคล้องกับพฤติกรรมของเจ้าในวันนี้

ผู้ใดหรือที่ตรัสพระวจนะแห่งวันนี้? ผู้ใดหรือที่ทรงพระราชกิจของวันนี้?

ผู้ใดหรือที่ตัดสินใจว่าเจ้าจะถูกกำจัดทิ้งในวันนี้? ผู้ใดหรือที่ตัดสินใจว่าเจ้าจะเพียบพร้อมในวันนี้?

นี่ไม่ใช่สิ่งที่เราทำด้วยตัวเราเองหรอกหรือ? เราคือหนึ่งเดียวผู้กล่าววจนะเหล่านี้

เราคือหนึ่งเดียวที่ดำเนินงานแบบนั้นไปจนเสร็จสิ้น การสาปแช่ง การติสอน

และการพิพากษาผู้คนล้วนเป็นส่วนหนึ่งในงานของเรา ในตอนสุดท้าย

การกำจัดเจ้าทั้งก็จะขึ้นอยู่กับเราด้วยเช่นกัน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นธุระของเรา!

การทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมคือธุระของเรา

และการอนุญาตให้เจ้าชื่นชมกับพระพรทั้งหลายก็คือธุระของเราเช่นกัน นี่คือทั้งหมดที่เราทำ

บททวสานของเจ้ามิได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระยาห์เวห์ มันถูกกำหนดพิจารณาโดยพระเจ้าของวันนี้ มันกำลังถูกกำหนดพิจารณาอยู่ ณ บัดนี้

มันหาได้ถูกกำหนดพิจารณาย้อนหลังไปเนิ่นนานก่อนโลกถูกสร้างขึ้นไม่ ผู้คนสันคิตบางคนพูดว่า “บางทีคงมีบางอย่างผิดปกติกับพระเนตรของพระองค์

และพระองค์จึงไม่ทรงมองเห็นข้าพระองค์อย่างที่พระองค์ควรจะทรงเห็น ในตอนสุดท้าย

พระองค์จะทรงมองเห็นสิ่งที่พระวิญญาณเปิดเผยไม่มีผิดเลย!”

เดิมทีพระเยซูได้ทรงเลือกสรรยูดาสเป็นสาวกของพระองค์ ผู้คนพากันถามว่า

“พระองค์ทรงเลือกสรรสาวกที่จะทรยศพระองค์ได้อย่างไรกัน?” ในตอนแรก

ยูดาสไม่ได้มีเจตนาที่จะทรยศพระเยซูเลย นี่ก็แค่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา ณ เวลานั้น

พระเยซูได้ทอศพระเนตรยูดาสอย่างโปรดปรานเลยทีเดียว พระองค์ได้ทรงทำให้ชายผู้นั้นติดตามพระองค์

และได้มอบความรับผิดชอบในเรื่องการเงินของพวกเขาให้กับเขา

หากพระเยซูได้ทรงทราบว่ายูดาสจะชักยอกเงิน พระองค์ก็คงจะไม่มีวันทรงทิ้งให้เขาควบคุมดูแลในเรื่องเช่นนั้น

พูดได้เลยว่า พระเยซูหาได้ทรงทราบแต่แรกไม่ ว่าชายผู้นี้คดโกงและเต็มไปด้วยความหลอกลวง

หรือทรงทราบว่าเขาจะโกงพี่น้องชายหญิงของเขา ในเวลาต่อมา

หลังจากที่ยูดาสได้ติดตามพระเยซูมาเป็นเวลาหนึ่ง

พระเยซูได้ทอศพระเนตรเห็นเขาบื้ออหยังพี่น้องชายหญิงของเขาและบื้ออหยังพระเจ้า ผู้คนยังค้นพบว่า

ยูดาสมีนิสัยชอบล้วงกระเป๋า และแล้วพวกเขาก็ได้ทูลต่อพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้

ถึงตอนนั้นเท่านั้นเองที่พระเยซูได้ทรงกลายมาตระหนักรู้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังดำเนินไป

เพราะพระเยซูต้องทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนให้เสร็จสิ้น

และทรงจำเป็นต้องมีใครบางคนมาทรยศพระองค์

และเพราะยูดาสแค่ดูเหมือนบุคคลประเภทที่ไร้ไม่มีผิดที่จะดำเนินบทบาทนี้ไปจนเสร็จสิ้น พระเยซูได้ตรัสว่า

“ในหมู่พวกเราจะมีหนึ่งคนที่ทรยศเรา บุตรมนุษย์จะใช้การทรยศนี้เพื่อที่จะถูกตรึงกางเขน

และหลังจากนั้นสามวันก็จะฟื้นจากความตายขึ้นมา” ณ เวลานั้น อันที่จริงแล้ว

พระเยซูมิได้ทรงคัดสรรยูดาสมาเพื่อให้เขาทรยศพระองค์ ในทางตรงข้าม พระองค์ได้ทรงหวังว่า

ยูดาสคงจะเป็นสาวกผู้จงรักภักดี โดยไม่คาดฝัน

ยูดาสกลายมาเป็นคนเลื่อมในทางละโมภโลกมากที่ได้ทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้า

ดังนั้นพระเยซูได้ทรงใช้สถานการณ์นี้คัดสรรยูดาสเพื่องานนี้

หากสาวกทั้งสิบสองของพระเยซูมีความจงรักภักดีและไม่มีใครเลยเหมือนกับยูดาสอยู่ในหมู่พวกเขา

เช่นนั้นแล้ว ในที่ท้ายสุด บุคคลที่จะทรยศพระเยซูก็คงจะได้เป็นใครบางคนที่ไม่ใช่หนึ่งในบรรดาสาวก

อย่างใดก็ตาม ณ เวลานั้น มันก็ได้บังเอิญเกิดขึ้นว่า มีหนึ่งในหมู่สาวกผู้ซึ่งชื่นชมการรับสินบน นั่นก็คือ ยูดาส

เพราะฉะนั้นพระเยซูจึงได้ทรงใช้ชายผู้นี้ทำให้พระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น นี่ช่างเรียบง่ายอะไรเช่นนี้!

พระเยซูมิได้ทรงลึกลับมันไว้ล่วงหน้าในตอนเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์

พระองค์เพียงได้ทรงคัดสรรพระทัยเช่นนี้ทันทีที่สิ่งต่างๆ ได้พัฒนามาถึงจุดหนึ่งแล้วเท่านั้น

นี่คือการคัดสรรพระทัยของพระเยซู ซึ่งกล่าวได้ว่า

เป็นการคัดสรรพระทัยของพระวิญญาณของพระเจ้าพระองค์เอง แต่เดิมนั้น พระเยซูคือผู้ที่ได้ทรงเลือกสรรยูดาส

เมื่อต่อมายูดาสทรยศพระเยซู

นี่เป็นบางสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกระทำเพื่อที่จะให้ทำหน้าที่เป็นบทอวสานของพระองค์เอง

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเองที่ได้ดำเนินไปจนเสร็จสิ้น ณ เวลานั้น

เมื่อตอนที่พระเยซูได้ทรงเลือกสรรยูดาส พระองค์ทรงหาได้มีแนวความคิดเลยไม่ว่า ยูดาสจะทรยศพระองค์

พระองค์ได้ทรงทราบเพียงว่า ชายผู้นั้นคือ ยูดาส อิสคาริโอท

บทอวสานของพวกเขาก็ถูกกำหนดพิจารณาโดยสอดคล้องกับระดับความนบนอบของพวกเขเจ้าในวันนี้

และโดยสอดคล้องกับระดับการเจริญเติบโตของชีวิตของพวกเขเจ้าเช่นกัน

มิใช่โดยสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดใดๆ ของมนุษย์ที่ว่า บทอวสานของเจ้านั้นได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว ณ

ตอนสร้างโลก เจ้าต้องล่วงรู้สิ่งเหล่านี้ให้ชัดเจน

ไม่มีสิ่งใดเลยในพระราชกิจนี้ที่ถูกทำลงไปในหนทางที่เจ้าจินตนาการว่ามันถูกทำ

ว่าด้วยเรื่องชื่อและอัตลักษณ์

หากเจ้าปรารถนาที่จะเหมาะต่อการให้พระเจ้าทรงใช้ เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำก่อนหน้านี้ (ในพันธสัญญาใหม่และพันธสัญญาเดิม) และยิ่งกว่านั้น
เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระองค์ในวันนี้ กล่าวคือ
เจ้าต้องรู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าซึ่งได้ทรงปฏิบัติมาเป็นเวลายาวนานถึง 6,000 ปี
หากเจ้าถูกขอให้เผยแพร่ว่าประเสริฐ
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่สามารถทำเช่นนั้นได้โดยไม่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า
บางคนอาจถามเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าของพวกเจ้าได้ตรัสไว้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ พันธสัญญาเดิม
และพระราชกิจและพระวาทะของพระเยซู ฌ เวลานี้
หากเจ้าไม่สามารถพูดถึงเรื่องราวเบื้องหลังของพระคัมภีร์ได้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่ถูกโน้มน้าวให้เชื่อ ฌ
เวลานั้น พระเยซูได้ตรัสมากมายเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมกับบรรดาสาวกของพระองค์
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้อ่านนั้นมาจากพันธสัญญาเดิม
ส่วนพันธสัญญาใหม่ได้ถูกเขียนขึ้นหลายทศวรรษหลังพระเยซูได้ทรงถูกตรึงกางเขนแล้วเท่านั้น
ในการเผยแพร่ว่าประเสริฐ พวกเจ้าควรจับความเข้าใจความจริงชั้นในของพระคัมภีร์เป็นหลัก
และพระราชกิจของพระเจ้าในประเทศอิสราเอล ซึ่งเป็นพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำ
และเจ้าก็ต้องเข้าใจพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำด้วย เหล่านี้คือประเด็นต่างๆ
ที่ผู้คนทั้งหมดเป็นกังวลมากที่สุด
และเรื่องราวเบื้องหลังของพระราชกิจสองช่วงระยะนั้นคือสิ่งที่พวกเขาไม่เคยได้ยิน ขณะเผยแพร่ว่าประเสริฐ
แรกที่สุดจงวางการพูดถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้ไว้ก่อน
พระราชกิจช่วงระยะนี้อยู่ไกลเกินกว่าที่พวกเขาจะเอื้อมถึง
เพราะสิ่งที่พวกเจ้าไล่ตามเสาะหาคือสิ่งที่สูงส่งที่สุดจากทั้งหมด—
คือความรู้เรื่องพระเจ้าและความรู้เรื่องพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์—
และไม่มีสิ่งใดเป็นที่ยากยิ่งไปกว่าสองสิ่งนี้แล้ว หากพวกเจ้าพูดถึงสิ่งที่สูงส่งเป็นอันดับแรกแล้ว
มันก็จะมากเกินไปสำหรับพวกเขา
เพราะไม่มีใครได้มีประสบการณ์กับพระราชกิจเช่นนี้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่เคยมีสิ่งนี้เกิดขึ้นมาก่อน
และไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายที่มนุษย์จะยอมรับ ประสบการณ์ต่างๆ ของพวกเขาเป็นสิ่งที่เก่าๆ จากอดีต
โดยมีพระราชกิจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งแรกอยู่ข้าง
สิ่งที่พวกเขามีประสบการณ์ด้วยไม่ใช่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้

หรือน้ำพระทัยของพระเจ้าในวันนี้ พวกเขายังคงปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับวิธีปฏิบัติเดิมๆ โดยไม่มีความสว่างใหม่ และไม่มีสิ่งใหม่ๆ

ในยุคพระเยซู พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ในพระเยซูเป็นหลัก ในขณะที่พวกที่รับใช้พระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งทรงสวมเสื้อคลุมแบบปุโรหิตในพระวิหาร ได้ทำเช่นนั้นด้วยความจงรักภักดีที่ไม่สั่นคลอน พวกเขายังได้มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย แต่ไม่สามารถจับความเข้าใจน้ำพระทัยปัจจุบันของพระเจ้าได้ และเพียงยังคงตัวยึดต่อพระยาห์เวห์โดยสอดคล้องกับวิธีปฏิบัติเดิมๆ เท่านั้น และไม่ได้มีการทรงนำครั้งใหม่ พระเยซูได้เสด็จมาและได้ทรงนำพระราชกิจใหม่มาร

กระนั้นพวกที่รับใช้ในพระวิหารไม่ได้มีการทรงนำครั้งใหม่ อีกทั้งพวกเขาไม่ได้มีพระราชกิจใหม่ด้วย โดยการรับใช้ในพระวิหาร พวกเขาเพียงสามารถจำวนวิธีปฏิบัติเดิมๆ และโดยไม่ออกจากพระวิหาร พวกเขาก็ไม่สามารถมีการเข้าสู่ครั้งใหม่ใดๆ อย่างแน่นอน พระราชกิจใหม่นั้นถูกพระเยซูทรงนำมา และพระเยซูไม่ได้เสด็จเข้าไปในพระวิหารเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ พระองค์เพียงได้ทรงพระราชกิจของพระองค์นอกพระวิหาร

เพราะขอบเขตแห่งพระราชกิจของพระเจ้าได้เปลี่ยนไปเมื่อนานมาแล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจภายในพระวิหาร และเมื่อมนุษย์ได้รับใช้พระเจ้าที่นั่น การนั้นก็มีความที่เพียงเพื่อรักษาสິงต่างๆ ให้เป็นเช่นเดิม และไม่สามารถก่อให้เกิดพระราชกิจใหม่ใดๆ ในทำนองเดียวกัน ผู้คนที่เคร่งศาสนาในวันนี้ยังคงนมัสการพระคัมภีร์ หากเจ้าเผยแพร่ข่าวประเสริฐไปยังพวกเขา พวกเขาจะโยนรายละเอียดที่ไม่สลักสำคัญเกี่ยวกับพระวณะจากพระคัมภีร์แก่เจ้า และพวกเขาจะค้นพบหลักฐานมากมาย ทำให้เจ้าตะลึงงันและพูดไม่ออก

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะตราหน้าเจ้าและคิดว่าพวกเจ้าโง่เขลาในความเชื่อของพวกเจ้า พวกเขาจะพูดว่า “เจ้าไม่รู้จักแม้แต่พระคัมภีร์ พระวณะของพระเจ้า ดังนั้นเจ้าสามารถพูดได้อย่างไรว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้า?”

จากนั้นพวกเขาจะดูถูกเจ้าและจะพูดว่า “ในเมื่อองค์หนึ่งเดียวที่พวกเจ้าเชื่อคือพระเจ้า ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงบอกพวกเจ้าทั้งหมดเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เล่า?

ในเมื่อพระองค์ได้ทรงนำพระสิริของพระองค์จากประเทศอิสราเอลสู่ภูมิภาคตะวันออกแล้ว ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงรู้จักพระราชกิจที่ทรงทำในประเทศอิสราเอลเล่า?

ทำไมพระองค์ไม่ทรงรู้จักพระราชกิจของพระเยซูเล่า? หากพวกเจ้าไม่รู้

เช่นนั้นแล้วนั่นก็จะพิสูจน์ว่าพวกเจ้าไม่ได้รับการบอกกล่าว

ในเมื่อพระองค์ทรงเป็นการจตุเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเยซู พระองค์จะไม่ทรงรู้จักสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไรเล่า?

พระเยซูทรงรู้จักพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำ พระองค์จะไม่ทรงรู้จักได้อย่างไรเล่า?” เมื่อถึงเวลา พวกเขาทั้งหมดจะถามเจ้าด้วยคำถามเช่นนี้ หัวของพวกเขาเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้

แล้วพวกเขาจะไม่ถามได้อย่างไรเล่า? พวกของเจ้าที่อยู่ในกระแสนี้ไม่ได้มุ่งเน้นไปที่พระคัมภีร์

เพราะพวกเขาได้ตามทันพระราชกิจที่ละขั้นตอนที่พระเจ้าได้ทรงทำในวันนี้

พวกเขาได้รู้เห็นพระราชกิจที่ละขั้นตอนนี้ด้วยตาของพวกเขาเอง

และพวกเขาได้มองดูพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะอย่างชัดเจน

และดังนั้นพวกเขาจึงจำต้องวางพระคัมภีร์ลงและเลิกศึกษาพระคัมภีร์

แต่พวกเขาไม่สามารถไม่ศึกษาพระคัมภีร์ได้ เพราะพวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจที่ละขั้นตอนนี้

ผู้คนบางคนจะถามว่า

“อะไรเล่าคือความแตกต่างระหว่างพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ได้ทรงทำกับงานของบรรดาผู้เผยพระวจนะและอัครทูตแห่งอดีตกาล? คำวิบัติถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยเช่นกัน

และพระเยซูก็ทรงถูกเรียกเช่นนั้นเช่นกัน แม้ว่างานที่พวกเขาได้ทำนั้นแตกต่าง

แต่พวกเขาถูกเรียกด้วยชื่อเดียวกัน จงบอกเรา ทำไมอัตลักษณ์ของพวกเขาจึงไม่เหมือนกัน?

สิ่งที่ยอห์นได้รู้เห็นคือนิมิตหนึ่ง เป็นนิมิตที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน

และเขาสามารถพูดพระวจนะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตั้งพระทัยจะตรัส

ทำไมอัตลักษณ์ของยอห์นจึงแตกต่างจากพระอัตลักษณ์ของพระเยซูเล่า?”

พระวจนะที่พระเยซูตรัสสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่

และพระวจนะเหล่านั้นเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเต็มที่ สิ่งที่ยอห์นได้รู้เห็นคือนิมิตหนึ่ง

และเขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์ ทำไมในเมื่อยอห์น

เปโตรและปาโลได้พูดคำพูดมากมาย เหมือนที่พระเยซูได้ตรัส

แต่พวกเขากลับไม่ได้มีอัตลักษณ์เดียวกันกับพระเยซูเล่า? หลักๆ แล้วเป็นเพราะงานที่พวกเขาได้ทำนั้นแตกต่าง

พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า

และทรงเป็นพระวิญญาณแห่งพระเจ้าที่ทรงพระราชกิจโดยตรง พระองค์ทรงพระราชกิจของยุคใหม่

เป็นพระราชกิจที่ไม่เคยมีใครได้ทำมาก่อน พระองค์ทรงเปิดทางใหม่ พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์

และพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เอง แต่ในส่วนของเปโตร ปาโล และคาวินั้น

ไม่ว่าพวกเขาจะถูกเรียกว่าอะไรก็ตาม

พวกเขาก็เป็นเพียงตัวแทนของอัตลักษณ์ของสิ่งทรงสร้างสิ่งหนึ่งของพระเจ้าเท่านั้น

และถูกพระเยซูหรือพระยาห์เวห์ทรงส่งมา ดังนั้นไม่สำคัญว่าพวกเขาจะได้ทำงานมากเพียงใด

ไม่สำคัญว่าการอัศจรรย์ที่พวกเขาได้ปฏิบัติจะยิ่งใหญ่เพียงใด

พวกเขาก็ยังคงเป็นแค่สรรพสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าได้ พวกเขาได้ทำงานในพระนามของพระเจ้า

หรือได้ทำงานหลังจากที่ได้ถูกพระเจ้าทรงส่งมา

นอกจากนี้พวกเขาได้ทำงานในยุคที่พระเยซูหรือพระยาห์เวห์ได้ทรงเริ่มต้น และพวกเขาไม่ได้ทำงานอื่นเลย

จะว่าไปแล้ว พวกเขาเป็นเพียงสรรพสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า ในพันธสัญญาเดิม

ผู้เผยพระวจนะหลายท่านได้กล่าวคำทำนายต่างๆ หรือได้เขียนหนังสือแห่งการเผยพระวจนะต่างๆ

ไม่มีใครได้พูดว่าพวกเขาเป็นพระเจ้า แต่ทันทีที่พระเยซูเริ่มทรงพระราชกิจ

พระวิญญาณแห่งพระเจ้าก็ทรงเป็นคำพยานต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ณ จุดนี้

เจ้าคงจะรู้แล้ว! ก่อนหน้านั้น บรรดาอัครทูตและผู้เผยพระวจนะได้เขียนสารอันหลากหลาย

และได้ทำการเผยพระวจนะมากมาย ต่อมาผู้คนได้เลือกสารการเผยพระวจนะบางส่วนเพื่อใส่ไว้ในพระคัมภีร์

และบางส่วนก็ได้สูญหายไป เนื่องจากมีผู้คนพูดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้พูดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

ทำไมบางส่วนจึงได้รับการพิจารณาว่าดี และบางส่วนได้รับการพิจารณาว่าไม่ดี? และทำไมบางส่วนจึงถูกเลือก

และส่วนอื่นๆ จึงไม่ถูกเลือก? หากคำพูดเหล่านั้นเป็นพระวจนะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสจริงๆ

จะจำเป็นหรือไม่ที่ผู้คนต้องเลือกคำพูดเหล่านั้น?

ทำไมเรื่องราวของพระวจนะที่พระเยซูได้ตรัสและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำจึงแตกต่างกันในแต่ละเล่มของ

ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม? นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดของพวกที่บันทึกเรื่องราวเหล่านั้นหรือ?

ผู้คนบางคนจะถามว่า “ในเมื่อบรรดาสารที่เขียนขึ้นโดยเปาโลและผู้ประพันธ์ท่านอื่นๆ แห่งพันธสัญญาใหม่

และงานที่พวกเขาได้ทำ บางส่วนเป็นผลมาจากความตั้งใจของมนุษย์

และถูกปลอมปนโดยมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

ไม่มีมลทินของมนุษย์ดำรงอยู่ในพระวจนะที่พระองค์ (พระเจ้า) ตรัสในวันนี้หรือ?

พระวจนะเหล่านั้นไม่มีมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ปนอยู่ด้วยจริงๆ หรือ?”

พระราชกิจช่วงระยะนี้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงทำไปแล้วนั้น

แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากงานที่เปาโลและอัครทูตและผู้เผยพระวจนะมากมายได้ทำ

ความแตกต่างไม่ได้มีเพียงในอัตลักษณ์เท่านั้น แต่โดยหลักแล้ว มีความแตกต่างในงานที่ดำเนินการ

หลังจากเปาโลถูกบดขยี้และล้มลงเฉพาพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เขาถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์นำให้ทำงาน และเขาได้กลายเป็นผู้ที่ได้ถูกส่งไป

ดังนั้นเขาจึงได้เขียนสารไปที่คริสตจักรต่างๆ และสารเหล่านี้ทั้งหมดก็ได้ติดตามคำสอนต่างๆ ของพระเยซู

เปาโลถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งไปทำงานในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า

แต่เมื่อพระเจ้าพระองค์เองได้เสด็จมา พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในพระนามใด

และไม่ได้ทรงเป็นตัวแทนของผู้ใดนอกจากพระวิญญาณของพระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์โดยตรง นั่นคือ
พระองค์ไม่ได้ทรงถูกมนุษย์ทำให้มีความเพียบพร้อม
และพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ถูกดำเนินการตามคำสอนของมนุษย์คนใด ในพระราชกิจช่วงระยะนี้
พระเจ้าไม่ได้ทรงนำโดยการตรัสถึงประสบการณ์ส่วนพระองค์ของพระองค์
แต่กลับดำเนินการพระราชกิจของพระองค์โดยตรง โดยสอดคล้องกับสิ่งที่พระองค์ทรงมีแทน ยกตัวอย่างเช่น
การทดสอบของบรรดาคนปรนนิบัติ เวลาแห่งการเตือน การทดสอบแห่งความตาย
เวลาแห่งการรักพระเจ้า...นี่คือพระราชกิจทั้งหมดที่ไม่เคยทรงทำมาก่อน
และเป็นพระราชกิจที่เป็นของยุคปัจจุบัน แทนที่จะเป็นประสบการณ์ต่างๆ ของมนุษย์
ในคำพูดที่เราได้พูดไปแล้ว อันไหนเล่าที่เป็นประสบการณ์ต่างๆ ของมนุษย์?
พระวณะเหล่านั้นทั้งหมดไม่ได้มาจากพระวิญญาณโดยตรงหรือ
และพระวณะเหล่านั้นไม่ได้ถูกพระวิญญาณทรงทำให้ปรากฏหรือ?
มันเป็นเพียงว่าขีดความสามารถของเขานั้นต่ำเสียจนเข้าใจความสามารถที่จะมองทะลุเข้าไปถึงความจริงได้!
วิถีชีวิตซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงที่เราพูดถึงนั่นคือการนำทางเส้นทาง และไม่เคยถูกผู้ใดพูดถึงมาก่อน
อีกทั้งไม่เคยมีผู้ใดได้เคยมีประสบการณ์กับเส้นทางนี้ หรือรู้จักความเป็นจริงนี้
ก่อนที่เราจะได้เปล่งคำพูดเหล่านั้นออกมา ไม่มีใครได้พูดคำพูดเหล่านี้
ไม่มีใครได้พูดถึงประสบการณ์เช่นนี้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่เคยได้พูดรายละเอียดเช่นนี้ และนอกจากนั้น
ไม่มีผู้ใดได้ชี้ให้เห็นสถานะเช่นนี้เพื่อเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ ไม่มีใครได้นำไปบนเส้นทางที่เราเข้าไปในวันนี้
และหากมันถูกนำโดยมนุษย์ เช่นนั้นแล้วมันก็จะไม่ใช่ทางใหม่ทางหนึ่ง ดูเปาโลและเปโตรเป็นตัวอย่าง
พวกเขาไม่ได้มีประสบการณ์ส่วนตัวของตัวเอง ก่อนที่พระเยซูทรงนำเส้นทาง
เป็นเพียงหลังจากพระเยซูทรงนำเส้นทางเท่านั้นพวกเขาจึงได้มีประสบการณ์กับพระวณะที่พระเยซูตรัส
และเส้นทางที่พระองค์ทรงนำ จากกรณีพวกเขาได้รับประสบการณ์มากมาย และพวกเขาก็เขียนสารต่างๆ
และดังนั้น ประสบการณ์ของมนุษย์จึงไม่เหมือนกับพระราชกิจของพระเจ้า
และพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่เหมือนกับความรู้ที่มโนคติที่หลงผิดและประสบการณ์ของมนุษย์ได้บรรยายไว้
เราได้พูดครั้งแล้วครั้งเล่าว่า วันนี้เรากำลังนำเส้นทางใหม่ และกำลังทำงานใหม่
และงานและวาทะของเราแตกต่างจากงานและคำพูดของยอห์นและผู้เผยพระวณะท่านอื่นๆ ทั้งหมด
ไม่เคยเลยที่เราได้รับประสบการณ์ก่อนแล้วจึงพูดถึงประสบการณ์เหล่านั้นกับพวกเขา—
นั่นไม่จริงเลยแม้แต่น้อย หากเป็นเช่นนั้นจริง มันจะไม่ได้หน่วงเหนี่ยวพวกเขานานมาแล้วหรือ?
ในอดีตความรู้ที่หลายคนพูดถึงก็ได้รับการยกย่องเช่นกัน

แต่คำพูดทั้งหมดของพวกเขาถูกพูดออกมาบนพื้นฐานของคำพูดของเหล่าผู้ที่เรียกกันว่าบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณ คำพูดเหล่านั้นไม่ได้นำทาง แต่มาจากประสบการณ์ของพวกเขา มาจากสิ่งที่พวกเขาได้เห็น และจากความรู้ของพวกเขา บางคนได้มีมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา และบางคนประกอบด้วยประสบการณ์ที่พวกเขาได้สรุปรวมไว้

วันนี้ลักษณะงานของเราแตกต่างจากของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง เราไม่ได้มีประสบการณ์กับการถูกผู้อื่นนำ อีกทั้งเราก็ไม่ได้ยอมรับการถูกผู้อื่นทำให้มีความเพียบพร้อม นอกจากนั้น ทั้งหมดที่เราได้พูดและสามัคคีธรรมแล้วนั้นไม่เหมือนกับของผู้อื่นใด และไม่เคยมีผู้อื่นใดได้พูด วันนี้โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาเป็นใคร งานของเขาก็ดำเนินการไปบนพื้นฐานของคำพูดที่เราพูด หากปราศจากวาทะและงานเหล่านี้ ใครจะสามารถมีประสบการณ์กับสิ่งเหล่านี้ (การทดสอบของบรรดาคนปรนนิบัติ เวลาแห่งการทดสอบ...) ได้เล่า

และใครจะสามารถพูดถึงความรู้เช่นนี้ได้เล่า? เจ้าไม่สามารถเห็นการนี้จริงๆ หรือ? โดยไม่คำนึงถึงขั้นตอนของงาน ทันทีที่คำพูดของเราถูกพูด พวกเขาจะเริ่มดำเนินการสามัคคีธรรมโดยสอดคล้องกับคำพูดของเรา และทำงานโดยสอดคล้องกับคำพูดของเรา และมันก็ไม่ใช่วิถีทางที่พวกเขาคนใดคนหนึ่งได้นึกถึง

เมื่อได้มาถึงจนถึงตอนนี้เจ้าไม่สามารถเห็นคำถามที่ชัดเจนและเรียบง่ายเช่นนี้หรือ? มันไม่ใช่วิถีทางที่บางคนได้คิดขึ้นมา อีกทั้งก็ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของทางของบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณคนใด มันเป็นเส้นทางใหม่เส้นทางหนึ่ง

และแม้แต่พระวณะที่พระเยซูได้เคยตรัสไว้มากมายก็ไม่ได้ใช้กับเส้นทางนั้นอีกต่อไป

สิ่งที่เราพูดคืองานเปิดเผยใหม่ยุคหนึ่ง และเป็นงานที่ยืนโดยลำพัง งานที่เราทำ และคำพูดที่เราพูด

ส่วนใหม่ทั้งหมด นี่ไม่ใช่งานใหม่ของวันนี้หรือ? พระราชกิจของพระเยซูก็เป็นเช่นนี้ด้วยเช่นกัน

พระราชกิจของพระองค์ก็แตกต่างจากงานของผู้คนในพระวิหารเช่นกัน

และก็เช่นเดียวกันที่พระราชกิจของพระองค์แตกต่างจากงานของพวกเขาฟาริสี และไม่ได้มีความคล้ายคลึงใดๆ กับงานที่ผู้คนแห่งประเทศอิสราเอลทั้งหมดได้ทำ หลังจากรู้เห็นพระราชกิจนั้นแล้ว

ผู้คนไม่สามารถตัดสินใจได้ว่า “พระราชกิจนั้นถูกพระเจ้าทรงทำจริงๆ หรือ?”

พระเยซูไม่ได้ทรงยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสอนมนุษย์

ทั้งหมดที่พระองค์ได้ตรัสนั้นใหม่และแตกต่างจากสิ่งที่เหล่าวิสุทธิชนและผู้เผยพระวณะโบราณแห่งพันธสัญญาเดิมได้พูดไว้ และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงยังคงไม่แน่ใจ นี่ก็คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์ยากต่อการรับมือเหลือเกิน

ก่อนที่จะยอมรับพระราชกิจขั้นตอนใหม่นี้ เส้นทางที่พวกเขาส่วนใหญ่ได้เดินไป

คือการฝึกฝนปฏิบัติและเข้าสู่รากฐานของเส้นทางของบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณเหล่านั้น แต่ในวันนี้

งานที่เราทำแตกต่างอย่างมาก และดังนั้นพวกเจ้าจึงไร้ความสามารถที่จะตัดสินใจได้ว่ามันถูกต้องหรือไม่ เราไม่ใส่ใจว่าเส้นทางอะไรที่เจ้าได้เดินไปก่อนหน้านี้ อีกทั้งเราไม่สนใจว่าเจ้าได้กิน “อาหาร” ของใคร หรือใครคือผู้ที่เจ้าได้ถือว่าเป็น “บิดา” ของเจ้า ในเมื่อเราได้มาและได้นำงานใหม่มาเพื่อนำทางมนุษย์ ทั้งหมดที่ติดตามเราต้องปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับสิ่งที่เราพูด ไม่สำคัญว่า “ครอบครัว”

ที่เจ้ามาจากนั้นจะมีอำนาจมากเพียงใด เจ้าต้องติดตามเรา

เจ้าต้องไม่ปฏิบัติตัวโดยสอดคล้องกับวิธีปฏิบัติแต่ก่อนของเจ้า “บิดาอุปถัมภ์” ของเจ้าควรลงจากตำแหน่ง และเจ้าควรมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อแสวงหาส่วนแบ่งอันยุติธรรมของเจ้า

ทั้งหมดทั้งมวลของเจ้าอยู่ในมือของเรา

และเจ้าไม่ควรอุทิศการเชื่ออย่างมีขอบเขตมากเกินไปแก่บิดาอุปถัมภ์ของเจ้า

เขาไม่สามารถควบคุมเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์ พระราชกิจของวันนี้ขึ้นอยู่กับคำพ้อง

ทั้งหมดที่เราพูดในวันนี้เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานจากอดีต มันเป็นการเริ่มต้นใหม่

และหากเจ้าพูดว่ามันถูกสร้างขึ้นด้วยมือของมนุษย์ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นผู้ที่ตาบอดจนเกินกว่าจะช่วยให้รอด!

อิสยาห์ เอเสเคียล โมเสส ดาวิด อับราฮัม

และดาเนียลคือผู้นำหรือผู้เผยพระวจนะท่ามกลางประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรแห่งประเทศอิสราเอล

ทำไมพวกเขาจึงไม่ได้ถูกเรียกว่าพระเจ้า? ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่ได้ทรงเป็นคำพยานต่อพวกเขา?

ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นคำพยานต่อพระเยซูทันทีที่พระองค์เริ่มพระราชกิจของพระองค์

และเริ่มตรัสพระวจนะของพระองค์? และทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงเป็นคำพยานต่อคนอื่น ๆ?

พวกเขาเหล่านั้นที่มีเนื้อหนังทั้งหมดได้ถูกเรียกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า”

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาถูกเรียกว่าอะไร งานของพวกเขาเป็นตัวแทนของความเป็นอยู่และเนื้อแท้ของพวกเขา

และความเป็นอยู่และเนื้อแท้ของพวกเขาเป็นตัวแทนของอัตลักษณ์ของพวกเขา

เนื้อแท้ของพวกเขาไม่เกี่ยวข้องกับชื่อต่างๆ ของพวกเขา

สิ่งที่พวกเขาแสดงออกและวิถีการดำเนินชีวิตของพวกเขาเป็นตัวแทนของเนื้อแท้ของพวกเขา

ในพันธสัญญาเดิมนั้น ไม่มีสิ่งใดผิดปกติในการถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า

และบุคคลผู้หนึ่งอาจถูกเรียกด้วยชื่อใดก็ตาม

แต่เนื้อแท้และอัตลักษณ์ที่มีมาแต่เกิดของเขานั้นไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ท่ามกลางพระคริสต์เทียมเท็จ

ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ และคนหลอกลวงเหล่านั้น ไม่มีพวกที่ถูกเรียกว่า “พระเจ้า” อยู่ด้วยหรือ?

และทำไมพวกเขาจึงไม่ใช่พระเจ้า? เพราะพวกเขาไม่สามารถทำพระราชกิจของพระเจ้าได้

ในส่วนลึกพวกเขาเป็นมนุษย์ คนหลอกลวงผู้คน ไม่ใช่พระเจ้า

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีพระอัตลักษณ์ของพระเจ้า

ดาวิดไม่ได้ถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าท่ามกลางชนเผ่าทั้งสิบสองชนเผ่าด้วยหรือ?

พระเยซูก็ทรงถูกเรียกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน

ทำไมพระเยซูเพียงผู้เดียวจึงถูกเรียกว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์?

เยเรมีย์ไม่ได้เป็นที่รู้จักในฐานะบุตรมนุษย์ด้วยหรือ?

และพระเยซูไม่ได้เป็นที่รู้จักในฐานะบุตรมนุษย์หรือ?

ทำไมพระเยซูถูกตรึงกางเขนในพระนามของพระเจ้า? ไม่ใช่เพราะเนื้อแท้ของพระองค์แตกต่างหรือ?

ไม่ใช่เพราะพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำแตกต่างหรือ? ชื่อนั้นสำคัญหรือไม่?

แม้ว่าพระเยซูได้ทรงถูกเรียกว่าบุตรมนุษย์เช่นกัน แต่พระองค์ได้ทรงเป็นการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้า

พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อรับทรมานภาพ และทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่สำเร็จลุล่วง

นี่พิสูจน์ว่าพระอัครทูตและเนื้อแท้ของพระเยซูแตกต่างจากผู้อื่นที่ถูกเรียกว่าบุตรมนุษย์เช่นกัน ในวันที่

ผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้ากล้าพูดทั้งหมดที่ถูกพูดโดยพวกที่ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์? ผู้ใดเล่ากล้าพูดสิ่งต่างๆ เช่นนี้? หากเจ้าพูดสิ่งต่างๆ เช่นนี้จริง

เช่นนั้นแล้วทำไมหนังสือแห่งการเผยพระวจนะของอิสราเอลถึงถูกละทิ้ง

และทำไมสิ่งเดียวกันจึงถูกกระทำกับบรรดาหนังสือของวิสุทธิชนและผู้เผยพระวจนะในยุคโบราณเหล่านั้น?

หากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วทำไมพวกเจ้าจึงกล้าทำการเลือกตามอำเภอใจเช่นนี้?

เจ้ามีคุณสมบัติที่จะเลือกพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

หลายเรื่องราวจากประเทศอิสราเอลก็ถูกละทิ้งเช่นกัน

และหากเจ้าเชื่อว่าข้อเขียนแห่งอดีตเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วทำไมหนังสือบางเล่มจึงถูกละทิ้ง? หากหนังสือทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

ก็ควรได้รับการเก็บรักษาไว้และส่งไปที่พี่น้องชายหญิงของคริสตจักรได้อ่าน

หนังสือเหล่านั้นไม่ควรถูกเลือกหรือละทิ้งโดยความตั้งใจของมนุษย์ มันผิดที่จะทำเช่นนั้น

การพูดว่าประสบการณ์ของเปาโลและยอห์นถูกผสมกับความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวของพวกเขาไม่ได้หมายความว่า

ประสบการณ์และความรู้ของพวกเขามาจากซาตาน แต่เป็นเพียงว่าพวกเขามีสิ่งต่างๆ

ที่มาจากประสบการณ์และความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวของพวกเขา

ความรู้ของพวกเขาสอดคล้องกับภูมิหลังของประสบการณ์จริงแท้ของพวกเขา ณ เวลานั้น

และใครเล่าจะสามารถบอกได้อย่างมั่นใจว่าทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์?

หากข่าวประเสริฐทั้งสี่ล้วนมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นนั้นแล้วทำไมมัทธิว มาระโก ลูกา

และยอห์นแต่ละคนจึงพูดถึงบางสิ่งที่แตกต่างกันเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเยซู? หากเจ้าไม่เชื่อเรื่องนี้

เช่นนั้นแล้วจึงดูที่เรื่องราวต่างๆ ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่เปโตรได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าสามครั้งอย่างไร กล่าวคือ การปฏิเสธทั้งหมดแตกต่างกัน และแต่ละครั้งก็มีลักษณะเฉพาะของตัวเอง หลายคนที่ไม่รู้เท่าทันพูดว่า “พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน

ดังนั้นพระวณะที่พระองค์ตรัสนั้นสามารถมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยครบบริบูรณ์ได้หรือไม่?

หากคำพูดของเปาโลและยอห์นถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระวณะที่พระองค์ตรัสนั้นก็ไม่ได้ถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์จริงๆ หรือไม่?”

ผู้คนที่พูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ตอบและไม่รู้เท่าทัน! จงอ่านข่าวประเสริฐทั้งสี่อย่างละเอียดถี่ถ้วน

จงอ่านสิ่งที่ข่าวประเสริฐทั้งสี่ได้บันทึกไว้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่พระเยซูได้ทรงทำ

และพระวณะที่พระองค์ได้ตรัสไว้ แต่ละเรื่องราวแตกต่างกันอย่างเน้นอนมาก

และแต่ละเรื่องราวก็น่าสนใจของตัวเราเอง

หากสิ่งที่ถูกเขียนขึ้นโดยผู้เขียนหนังสือเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

เช่นนั้นแล้วทั้งหมดก็ควรจะเหมือนกันและสอดคล้องกัน เช่นนั้นแล้วทำไมจึงมีความแตกต่าง?

มนุษย์ไม่ใช่อะไรที่สมบูรณ์แบบหรือ ที่รู้ความสามารถที่จะมองเห็นเรื่องนี้?

หากเจ้าถูกขอให้เป็นการพยานต่อพระเจ้า เจ้าจะสามารถให้การพยานแบบใด?

วิธีรู้จักพระเจ้าเช่นนี้สามารถเป็นการพยานต่อพระองค์ได้หรือไม่? หากคนอื่นถามเจ้าว่า “หากบันทึกต่างๆ

ของยอห์นและลูกาถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์

เช่นนั้นแล้วพระวณะที่พระเจ้าของพวกเจ้าได้ตรัสไม่ได้ถูกผสมกับความตั้งใจของมนุษย์หรือ?”

เจ้าจะสามารถให้การตอบที่ชัดเจนได้หรือไม่? หลังจากลูกาและมัทธิวได้ยืนยันพระวณะของพระเยซู

และได้เห็นพระราชกิจของพระเยซู พวกเขาก็พูดถึงความรู้ของพวกเขาเอง

ในลักษณะของการรำลึกถึงอดีต โดยให้รายละเอียดของข้อเท็จจริงบางข้อของพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำ

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าความรู้ของพวกเขาได้ถูกเปิดเผยอย่างครบบริบูรณ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์?

นอกพระคัมภีร์มีบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณมากมายที่มีความรู้สูงกว่าพวกเขา

ดังนั้นทำไมคำพูดของพวกเขาจึงไม่ได้ถูกคนรุ่นต่อๆ มารับไว้เล่า?

คำพูดของพวกเขาไม่ได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้เช่นกันหรือ? จงรู้ไว้ว่าในพระราชกิจแห่งวันนี้

เราไม่ได้พูดถึงความเข้าใจเชิงลึกของตัวเองโดยตั้งอยู่บนรากฐานของพระราชกิจของพระเยซู

อีกทั้งเราไม่ได้กำลังพูดถึงความรู้ของเราเองกับภูมิหลังของพระราชกิจของพระเยซู

พระเยซูได้ทรงพระราชกิจอะไร ณ เวลานั้น? และงานอะไรที่เรา กำลังทำในวันนี้?

สิ่งที่เราทำและพูดไม่เคยมีมาก่อน เส้นทางที่เราเดินในวันนี้ไม่เคยถูกก้าวอย่างมาก่อน

เส้นทางนี้ไม่เคยถูกผู้คนแห่งยุคต่างๆ และรุ่นต่างๆ แห่งอดีตกาลเดิน วันนี้มันได้ถูกเปิดตัวแล้ว

และนี่ไม่ใช่พระราชกิจของพระวิญญานหรือ? แม้ว่าจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญานบริสุทธิ์
ผู้นำแห่งอดีตทั้งหมดก็ยังคงดำเนินการงานของพวกเขานบนรากฐานของพระราชกิจอื่นๆ

อย่างไรก็ตามพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองนั้นแตกต่าง

ช่วงระยะของพระราชกิจของพระเยซูนั้นเหมือนกัน กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงเปิดหนทางใหม่

เมื่อพระองค์ได้เสด็จมา พระองค์ได้ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์

และได้ตรัสว่ามนุษย์ควรกลับใจและสารภาพบาป

หลังจากที่พระเยซูได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว เปโตรกับเปาโลและคนอื่นๆ

ก็เริ่มดำเนินการพระราชกิจของพระเยซูต่อไป หลังจากที่ได้ทรงถูกตอctrังกางเขน

และได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พวกเขาก็ถูกพระวิญญานส่งไปเผยแพร่นทางแห่งกางเขน

แม้ว่าคำพูดของเปาโลได้รับการยกย่อง

แต่คำพูดเหล่านี้ก็ยังตั้งอยู่บนรากฐานที่ถูกจัดวางไว้โดยสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ อาทิ ความอดทน ความรัก

ความทุกข์ การปลื้มระ การรับบัพติสมา หรือคำสอนอื่นๆ ที่ต้องติดตาม

ทั้งหมดนี้ถูกพูดบนรากฐานของพระวณะของพระเยซู พวกเขาไม่สามารถเปิดทางใหม่ได้

เพราะพวกเขาคือมนุษย์ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงใช้

พระวาตะและพระราชกิจของพระเยซู ณ เวลานั้น ไม่ได้ยึดถือตามคำสอน

และพระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับพระราชกิจแห่งธรรมนูญดีของพันธ

ญาเดิม พระราชกิจนั้นถูกดำเนินการ โดยสอดคล้องกับพระราชกิจที่ควรทรงทำในยุคพระคุณ

พระองค์ได้ทรงตรากตราโดยสอดคล้องกับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงก่อเกิด

โดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์เอง และโดยสอดคล้องกับพันธกิจของพระองค์

พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับธรรมนูญดีแห่งพันธสัญญาเดิม

ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ได้ทรงทำสอดคล้องกับธรรมนูญดีแห่งพันธสัญญาเดิม

และพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจเพื่อทำให้คำพูดของบรรดาผู้เผยพระวณะลุล่วง

พระราชกิจของพระเจ้าแต่ละช่วงระยะนั้น ไม่ได้ถูกดำเนินการอย่างชัดเจนเพื่อที่จะทำให้คำทำนายต่างๆ

ของบรรดาผู้เผยพระวณะในยุคโบราณลุล่วง

และพระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อปฏิบัติตามคำสอนหรือจงใจทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวณะโบราณเป็นจริง

กระนั้นการกระทำของพระองค์ก็ไม่ได้ทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวณะโบราณหยุดชะงัก

และไม่ได้รับกวนพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไปแล้วก่อนหน้านี้

จุดที่โดดเด่นของพระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่การปฏิบัติตามคำสอนใดๆ

และเป็นการทรงพระราชกิจที่พระองค์เองควรทรงทำแทน พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นผู้เผยพระวณะหรือผู้ทำนาย

แต่เป็นผู้กระทำที่จริง ๆ แล้วเสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงที่จะทำ และพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเริ่มต้นยุคใหม่ของพระองค์และดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์

แน่นอนว่าเมื่อพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงทำให้คำพูดมากมายที่ผู้เผยพระวจนะโบราณได้พูดไว้ในพันธสัญญาเดิมลุล่วงอีกด้วย เช่นเดียวกันพระราชกิจของวันนี้ก็ได้ทำให้คำทำนายของผู้เผยพระวจนะโบราณในพันธสัญญาเดิมลุล่วง มันเป็นเพียงว่าเราไม่ได้รู้ “ปุมที่เก่าจนเหลือ” ก็เท่านั้นเอง เพราะยังมีงานอีกมากที่เราต้องทำ

มีคำพูดอีกมากที่เราต้องพูดกับพวกเขา

และงานนี้และคำพูดเหล่านี้มีความสำคัญมากกว่าการอธิบายบทตอนต่างๆ จากพระคัมภีร์ยิ่งนัก เพราะงานเช่นนั้น ไม่ได้มีนัยสำคัญหรือคุณค่ายิ่งใหญ่สำหรับพวกเขา และไม่สามารถช่วยพวกเขาได้ หรือเปลี่ยนแปลงพวกเขาได้ เราตั้งใจที่จะทำงานใหม่

ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งการทำให้บทตอนใดจากพระคัมภีร์ลุล่วง

หากพระเจ้าได้เสด็จมาบนแผ่นดินโลกเพียงเพื่อทำให้คำพูดของผู้เผยพระวจนะโบราณแห่งพระคัมภีร์ลุล่วง เช่นนั้นแล้วใครเล่าจะยิ่งใหญ่กว่ากัน พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์หรือผู้เผยพระวจนะโบราณเหล่านั้น?

จะว่าไปแล้ว ผู้เผยพระวจนะดูแลรับผิดชอบพระเจ้า หรือว่าพระเจ้าทรงดูแลรับผิดชอบผู้เผยพระวจนะ?

เจ้าจะอธิบายคำพูดเหล่านี้ได้อย่างไรเล่า?

ในตอนแรกเริ่ม เมื่อพระเยซูยังไม่ได้ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการ เหมือนบรรดาสาวกที่ได้ติดตามพระองค์ บางครั้งพระองค์ก็ได้ทรงเข้าร่วมการประชุม และได้ทรงร้องเพลงสรรเสริญ ได้ทรงกล่าวชม และได้ทรงอ่านพันธสัญญาเดิมในพระวิหารด้วย

หลังจากพระองค์ได้ทรงรับบัพติศมาและได้ทรงลุกขึ้น

พระวิญญาณก็ได้เสด็จลงมาสถิตบนพระองค์อย่างเป็นทางการ และได้ทรงเริ่มพระราชกิจ

เปิดเผยพระอัครลักษณะของพระองค์และพันธกิจที่พระองค์ต้องทรงกระทำ

ก่อนหน้านี้ไม่มีใครได้รู้จักพระอัครลักษณะของพระองค์ และนอกเหนือจากนางมารีย์แล้ว แม้แต่ยอห์นก็ไม่ได้รู้จัก

พระเยซูมีพระชันษา 29 ปีเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา หลังจากบัพติศมาของพระองค์ครบบริบูรณ์

ฟ้าสวรรค์ก็ได้เปิดออก และพระสุรเสียงได้ตรัสว่า: “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

ทันทีที่พระเยซูทรงได้รับบัพติศมาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้ทรงเริ่มเป็นคำพยานต่อพระองค์ด้วยวิธีนี้

ก่อนที่จะทรงรับบัพติศมาเมื่อทรงมีพระชันษา 29 ปี พระองค์ได้ทรงใช้ชีวิตของบุคคลปกติ

ทรงกินเมื่อพระองค์ควรจะทรงกิน ทรงนอนและแต่งตัวตามปกติ

และไม่มีอะไรเกี่ยวกับพระองค์ที่แตกต่างจากคนอื่นๆ

แต่แน่นอนว่าเป็นเพียงในสายตาฝ่ายเนื้อหนังของมนุษย์เท่านั้น บางครั้งพระองค์ก็อ่อนแอเช่นกัน

และบางครั้งพระองค์ก็ไม่ทรงสามารถหยังรู้สิ่งต่างๆ ได้เช่นกัน ตรงกันกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ กล่าวคือ พระปรีชาญาณของพระองค์ได้เจริญเติบโตขึ้นพร้อมกับพระชนม์ชีพของพระองค์

คำพูดเหล่านี้เพียงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ธรรมดาและปกติ และว่าพระองค์ไม่ได้ทรงแตกต่างจากผู้คนปกติคนอื่นเป็นพิเศษ

พระองค์ได้ทรงเจริญเติบโตขึ้นมาเป็นบุคคลปกติ และไม่มีอะไรพิเศษเกี่ยวกับพระองค์

ทว่าพระองค์ทรงอยู่ภายใต้การดูแลและการปกป้องของพระเจ้า หลังจากได้รับบัพติศมาแล้ว

พระองค์ก็ได้ทรงเริ่มถูกทดลอง หลังจากนั้นพระองค์ก็ได้ทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

และได้ทรงเริ่มพระราชกิจ และได้ทรงกลายเป็นผู้ครอบครองอุทยานภาพ พระปรีชาญาณ และพระสิทธิอำนาจ

นี้ไม่ได้เป็นการพูดว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในพระองค์ก่อนการรับบัพติศมาของพระองค์ หรือไม่ได้ทรงอยู่ในพระองค์ ก่อนการรับบัพติศมาของพระองค์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็สถิตอยู่ในพระองค์เช่นกัน แต่ยังไม่ได้ทรงเริ่มพระราชกิจอย่างเป็นทางการ

เพราะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับว่าเมื่อใดที่พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ และยิ่งกว่านั้น

ผู้คนปกติมีกระบวนการปกติในการเจริญเติบโต พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระชนม์อยู่ในพระองค์เสมอมา

เมื่อพระเยซูประสูติ พระองค์ทรงแตกต่างจากคนอื่นๆ และมีดาวประจักษ์ดวงหนึ่งได้ปรากฏขึ้น

ก่อนการประสูติของพระองค์ ทูตสวรรค์คนหนึ่งได้ปรากฏต่อโยเซฟในความฝัน

และได้บอกเข่าว่านางมารีย์จะให้กำเนิดทารกเพศชาย และเด็กคนนั้นได้รับการปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

หลังจากพระเยซูทรงได้รับบัพติศมาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์

แต่นี้ไม่ได้หมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเพิ่งได้เสด็จลงมาสถิตบนพระเยซู

คำกล่าวที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาเหมือนนกพิราบลงมาสถิตบนพระองค์นั้นเป็นการอ้างอิงถึงการเริ่มต้นอย่างเป็นทางการของพันธกิจของพระองค์ พระวิญญาณของพระเจ้าได้สถิตอยู่ในพระองค์มาก่อนแล้ว

แต่พระองค์ยังไม่ได้ทรงเริ่มพระราชกิจ เพราะยังไม่ถึงเวลา

และพระวิญญาณก็ไม่ได้ทรงเริ่มพระราชกิจอย่างหุนหันพลันแล่น

พระวิญญาณได้ทรงเป็นคำพยานต่อพระองค์ผ่านทาง การรับบัพติศมา เมื่อพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นจากน้ำ

พระวิญญาณก็ได้ทรงเริ่มพระราชกิจในพระองค์อย่างเป็นทางการ

ซึ่งมีความหมายว่าเนื้อหนังที่จุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าได้ทรงเริ่มทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วง

และได้ทรงเริ่มพระราชกิจแห่งการไถ่แล้ว กล่าวคือ ยุคพระคุณได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว

และดังนั้นจึงมีเวลาสำหรับพระราชกิจของพระเจ้าโดยไม่สำคัญว่าอะไรคือพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ

หลังจากการรับบัพติศมาของพระองค์ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นพิเศษใดๆ ในพระเยซู

พระองค์ทรงยังคงอยู่ในเนื้อหนังเดิมของพระองค์ เพียงว่าพระองค์ได้ทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์

และได้ทรงเปิดเผยพระอัครลักษณะของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงเปี่ยมด้วยพระสิทธิอำนาจและพระฤทธานุภาพ
ในเรื่องนี้พระองค์ทรงแตกต่างจากเมื่อก่อน พระอัครลักษณะของพระองค์นั้นแตกต่าง กล่าวคือ
ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในสถานภาพของพระองค์ นี่คือการคำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และไม่ใช่งานที่มนุษย์ทำ ในตอนแรกนั้น ผู้คนไม่รู้
และพวกเขาก็เพียงมารู้เล็กน้อยทันทีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นคำพยานต่อพระเยซูด้วยวิธีเช่นนี้
หากพระเยซูได้ทรงพระราชกิจที่ยอดเยี่ยมาก่อนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้ทรงเป็นคำพยานต่อพระองค์
แต่ปราศจากคำพยานของพระเจ้าพระองค์เอง
เช่นนั้นแล้วไม่ว่าพระราชกิจของพระองค์จะยอดเยี่ยมเพียงใดก็ตาม
ผู้คนก็คงจะไม่มีวันได้รู้เกี่ยวกับพระอัครลักษณะของพระองค์
เพราะตามนุษย์จะไม่สามารถมองเห็นพระอัครลักษณะได้
เมื่อปราศจากขั้นตอนของคำพยานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
จะไม่มีใครสามารถระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจตุเป็นมนุษย์
หากว่าหลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นคำพยานต่อพระองค์แล้ว
หากพระเยซูยังทรงพระราชกิจต่อไปในวิธีเดียวกันโดยไม่มี ความแตกต่างใดๆ
เช่นนั้นแล้วก็คงจะไม่มีผลกระทบนั้น
และในการนี้คือการสาธิตให้เห็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสำคัญด้วย
หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นคำพยาน พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ต้องแสดงพระองค์เอง
เพื่อที่เจ้าจะสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
ว่ามีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ภายในพระองค์ คำพยานของพระเจ้าไม่ผิด
และนี่อาจพิสูจน์ได้ว่าคำพยานของพระองค์ถูกต้อง
หากพระราชกิจของพระองค์ก่อนและหลังคำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกัน
เช่นนั้นแล้วพันธกิจแห่งการจตุเป็นมนุษย์ของพระองค์และพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงจะไม่ถูกเน
นยำ และดังนั้นมนุษย์ก็คงจะไม่สามารถระลึกถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
เพราะคงจะไม่มี ความแตกต่างที่ชัดเจนเลย หลังจากเป็นคำพยานแล้ว
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ต้องทรงคำจตุคำพยานนี้
และดังนั้นพระองค์จึงต้องสำแดงพระปรีชาญาณและสิทธิอำนาจของพระองค์ในพระเยซู
ซึ่งแตกต่างจากในอดีตกาล แน่แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ผลกระทบของการรับบัพติสมา—
การรับบัพติสมาเป็นเพียงพิธีอย่างหนึ่ง—
เป็นเพียงว่าการรับบัพติสมาเป็นวิธีที่แสดงให้เห็นว่าถึงเวลาปฏิบัติพันธกิจของพระองค์แล้ว

พระราชกิจเช่นนี้ก็จะทำให้ฤทธาภพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าชัดเจน
ทำให้คำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ชัดเจน
และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงยินยอมรับผิดชอบต่อคำพยานนี้จนถึงวาระสุดท้าย
ก่อนที่จะปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ พระเยซูก็ได้ทรงฟังคำเทศนา
ได้ทรงประกาศและได้ทรงเผยแผ่ข่าวประเสริฐในสถานที่ต่างๆ พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจที่ขบถเยี่ยงใดๆ
เพราะเวลายังมาไม่ถึงที่พระองค์จะทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์
และเพราะพระเจ้าพระองค์เองทรงถ่อมตนซ่อนตัวอยู่ในเบื้องหลัง
และไม่ได้ทรงพระราชกิจใดจนกระทั่งเวลาสุกได้ที่อีกด้วย
พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจก่อนการรับบัพติศมาด้วยเหตุผลสองประการ กล่าวคือ ประการแรก
เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เสด็จลงมาสถิตบนพระองค์อย่างเป็นทางการเพื่อทรงพระราชกิจ (กล่าวคือ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ประทานฤทธาภพและสิทธิอำนาจแก่พระเยซูเพื่อทรงพระราชกิจเช่นนี้)
และแม้ว่าพระองค์ได้ทรงรู้จักพระอัตลักษณ์ของพระองค์เองแล้ว
พระเยซูก็คงจะไม่ทรงสามารถทำพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยจะทำในภายหลัง
และคงจะต้องรอจนกว่าจะถึงวันแห่งการรับบัพติศมาของพระองค์ นี่เป็นเวลาของพระเจ้า
และไม่มีใครสามารถโต้แย้งได้ แม้แต่พระเยซูพระองค์เอง
พระเยซูพระองค์เองไม่ทรงสามารถขัดจังหวะพระราชกิจของพระองค์เองได้
แน่นอนนี่คือความถ่อมใจของพระเจ้า และธรรมเนียมปฏิบัติแห่งพระราชกิจของพระเจ้าอีกด้วย
หากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจ ก็ไม่มีใครสามารถทำพระราชกิจของพระองค์ได้
ประการที่สอง ก่อนที่พระองค์ทรงได้รับบัพติศมา พระองค์ทรงเป็นเพียงคนธรรมดาและสามัญมาก
และไม่ทรงแตกต่างจากผู้คนปกติและธรรมดาคนอื่นๆ
นี่คือแง่มุมหนึ่งของการที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ได้ทรงเหนือธรรมชาติอย่างไร
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ได้ทรงโต้แย้งการจัดการเตรียมการต่างๆ ของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า
พระองค์ได้ทรงพระราชกิจด้วยวิธีที่เป็นระเบียบ และพระองค์ได้ทรงพระราชกิจอย่างปกติมาก
เป็นหลังจากการรับบัพติศมาเท่านั้นเองที่พระราชกิจของพระองค์ได้มีสิทธิอำนาจและฤทธาภพ กล่าวคือ
แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงดำเนินการกิจการเหนือธรรมชาติใดๆ
และพระองค์ทรงเจริญเติบโตขึ้นในลักษณะเดียวกับผู้คนปกติคนอื่นๆ
หากพระเยซูทรงได้รู้จักพระอัตลักษณ์ของพระองค์เองแล้ว
ได้ทรงพระราชกิจขบถเยี่ยงทั่วทั้งแผ่นดินก่อนการรับบัพติศมาของพระองค์แล้ว และทรงแตกต่างจากผู้คนปกติ
แสดงพระองค์เองว่าพิเศษ เช่นนั้นแล้ว ไม่เพียงเป็นไปไม่ได้ที่ข้อหั้นจะทำงานของเขาเท่านั้น

แต่จะไม่มีทางที่พระเจ้าจะทรงเริ่มขั้นตอนต่อไปในพระราชกิจของพระองค์อีกด้วย
ดังนั้นนี่จะได้พิสูจน์ว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงทำได้เกิดผิดพลาด
และสำหรับมนุษย์แล้วจะดูเหมือนว่าพระวิญญาณแห่งพระเจ้า
และเนื้อหนังแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่ได้มาจากแหล่งเดียวกัน
ดังนั้นพระราชกิจของพระเยซูที่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์คือพระราชกิจที่ทรงทำหลังจากพระองค์ได้รับบัพติ
สมาแล้ว เป็นพระราชกิจที่ทรงทำในช่วงเวลานานสามปี
พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกสิ่งที่พระองค์ทรงทำก่อนที่พระองค์ทรงได้รับบัพติสมา
เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจนี้ก่อนที่พระองค์ทรงได้รับบัพติสมา
พระองค์ทรงเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งและเป็นตัวแทนของมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง
ก่อนที่พระเยซูจะทรงเริ่มปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงแตกต่างจากผู้คนปกติ และคนอื่นๆ
ก็ไม่สามารถเห็นความแตกต่างในพระองค์ เป็นหลังจากพระองค์ทรงมีพระชันษาครบ 29
ปีแล้วเท่านั้นเองที่พระเยซูได้ทรงรู้ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำขั้นตอนหนึ่งในพระราชกิจของพระเจ้าให้ครบ
บริบูรณ์ ก่อนหน้านั้นพระองค์เองไม่ทรงรู้เรื่องนี้ เพราะพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำไม่ใช่สิ่งเหนือธรรมชาติ
เมื่อพระองค์ได้ทรงเข้าร่วมการประชุมในธรรมศาลาเมื่อพระชันษาสิบสองปี นางมารีย์กำลังตามหาพระองค์
และพระองค์ได้ตรัสเพียงประโยคเดียว ในลักษณะเดียวกับเด็กคนอื่นๆ ว่า “ท่านแม่!
ท่านไม่รู้หรือว่าเราต้องวางน้ำพระทัยของพระบิดาของเราไว้เหนือสิ่งอื่นทั้งหมด?”
แน่นอนในเมื่อพระองค์ได้รับการปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
พระเยซูจะไม่สามารถมีความพิเศษอยู่บ้างเลยหรือ?
แต่ความพิเศษของพระองค์ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงเหนือธรรมชาติ
เป็นแต่เพียงว่าพระองค์ทรงรักพระเจ้ามากกว่าเด็กอายุน้อยอื่นใด
แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ในพระรูปลักษณะ แต่เนื้อแท้ของพระองค์ทรงยังคงพิเศษและแตกต่างจากคนอื่นๆ
อย่างไรก็ตาม เป็นหลังจากการรับบัพติสมาแล้วเท่านั้นเองที่พระองค์ได้ทรงสำนึกจริงๆ
ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจในพระองค์ ได้ทรงสำนึกจริงๆ
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง เป็นเมื่อพระองค์ทรงมีพระชันษาถึง 33
ปีแล้วเท่านั้นเองที่พระองค์ได้ทรงระลึกได้อย่างแท้จริงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งใจที่จะดำเนินการพระรา
ชกิจแห่งการตรึงกางเขนโดยผ่านทางพระองค์ เมื่อพระชันษา 32
ปีพระองค์ได้ทรงมารู้ความจริงเบื้องหลังบางประการ เณรเช่นที่ได้ถูกเขียนไว้ในข่าวประเสริฐแห่งมัทธิวว่า
“ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า ‘พระองค์เป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่’...ตั้งแต่นั้นมา
พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่บรรดาสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม

และจะต้องทรงทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่ พวกหัวหน้าปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ และทรงถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่”

พระองค์ไม่ได้ทรงรู้ล่วงหน้าว่าพระองค์จะต้องทรงพระราชกิจอะไร แต่ ณ เวลาที่เฉพาะเจาะจง

พระองค์ไม่ได้ทรงรู้อย่างครบถ้วนว่าทันทีที่พระองค์ประสูติ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจในพระองค์ที่ละน้อย และมีกระบวนการสำหรับพระราชกิจนี้

หากว่าในตอนเริ่มต้นนั้น พระองค์ได้ทรงรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระคริสต์

และบุตรมนุษย์ผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ ได้ทรงรู้ว่าพระองค์ต้องทรงพระราชกิจแห่งการตรึงกางเขนให้สำเร็จ

เช่นนั้นแล้วทำไมพระองค์จึงไม่ได้ทรงพระราชกิจมาก่อน?

ทำไมหลังจากทรงบอกบรรดาสาวกของพระองค์เกี่ยวกับพันธกิจของพระองค์เท่านั้นนั่นเองพระเยซูทรงรู้สึกเศร้า

โศก และทรงอธิษฐานอย่างจริงจังจริงใจเพื่อการนี้? ทำไมยอห์นจึงได้เปิดทางให้พระองค์

และให้บัพติศมาแก่พระองค์ก่อนที่จะได้ทรงมาเข้าใจสิ่งต่างๆ มากมายที่พระองค์ไม่ได้ทรงเข้าใจ?

สิ่งที่การนี้พิสูจน์ก็คือว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง

และดังนั้นเพื่อให้พระองค์ทรงเข้าใจ และสัมฤทธิ์ผล จึงมีกระบวนการหนึ่ง

เนื่องเพราะพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ซึ่งพระราชกิจของพระองค์แตกต่างจากพระราชกิจที่พระวิญญาณทรงทำโดยตรง

พระราชกิจของพระเจ้าทุกชั้นตอนติดตามกระแสหนึ่งเดียวกัน

และดังนั้นในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้านั้น แต่ละชั้นตอนจึงมีชั้นตอนต่อไปตามมาติดๆ

ตั้งแต่การสร้างแผ่นดินโลกเรื่อยมาจนถึงวันนี้ หากไม่มีใครปูทางให้ เช่นนั้นแล้วก็คงจะไม่มีใครตามหลังมา

ในเมื่อมีพวกที่ตามหลังมา จึงมีพวกที่ปูทางให้ ด้วยวิธีนี้พระราชกิจจึงได้รับการสืบทอดลงไปทีละชั้นตอน

ชั้นตอนหนึ่งติดตามชั้นตอนอื่น และหากไม่มีผู้ใดเปิดทางให้ ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่จะเริ่มต้นพระราชกิจ

และพระเจ้ายิ่งจะไม่ทรงมีวิถีทางที่จะนำพระราชกิจของพระองค์ไปข้างหน้า

ไม่มีชั้นตอนใดที่ขัดแย้งกับชั้นตอนอื่น และแต่ละชั้นตอนตามหลังชั้นตอนอื่นตามลำดับเพื่อก่อเกิดเป็นกระแส

นี่คือทั้งหมดที่พระวิญญาณองค์เดียวกันได้ทรงทำ

แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าใครบางคนจะเปิดทางหรือดำเนินการงานของผู้อื่นต่อหรือไม่

นี่ไม่ได้กำหนดอัตลักษณ์ของพวกเขา การนี้ไม่ถูกต้องหรือ? ยอห์น ได้เปิดทาง

และพระเยซูได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ต่อไป

ดังนั้นการนี้พิสูจน์ว่าพระอัตลักษณ์ของพระเยซูต่ำกว่าของยอห์นหรือไม่?

พระยาห์เวห์ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ก่อนพระเยซู

ดังนั้นเจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู?

ไม่ว่าพวกเขาได้ปูทางหรือได้ดำเนินการงานของผู้อื่นต่อหรือไม่ก็ไม่สำคัญ
สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเนื้อแท้ของงานของพวกเขา และอัตลักษณ์ที่เนื้อแท้นั้นเป็นตัวแทน
การนี้ไม่ถูกต้องหรือ? ในเมื่อพระเจ้าได้ตั้งพระทัยที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์
พระองค์จึงต้องทรงยกระดับพวกที่สามารถทำงานแห่งการปูทางได้ เมื่อยอห์นเพิ่งเริ่มเทศนา เขาได้พูดว่า
“จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงทำหนทาง ของพระองค์ให้ตรงไป” “จงกลับใจใหม่
เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” เขาได้พูดเช่นนั้นตั้งแต่เริ่มแรก และทำไมเขาจึงสามารถพูดคำเหล่านี้ได้เล่า?
ในแง่ของลำดับที่คำเหล่านี้ถูกพูด เป็นยอห์นที่ได้พูดว่าประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์ครั้งแรก
และพระเยซูได้ทรงเป็นผู้ที่ตรัสหลังจากนั้น ตามมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์นั้น เป็นยอห์นที่ได้เปิดเส้นทางใหม่
และดังนั้นจึงแน่นอนว่ายอห์นยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู แต่ยอห์นไม่ได้พูดว่าเขาเป็นพระคริสต์
และพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นคำพยานต่อเขาในฐานะพระบุตรสุดรักของพระเจ้า
แต่เพียงได้ทรงใช้ให้เขาเปิดทางและเตรียมทางสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาได้ปูทางให้พระเยซู
แต่เขาไม่สามารถทำงานในพระนามของพระเยซูได้
งานของมนุษย์ทั้งหมดได้รับการบำรุงรักษาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกด้วย

ในยุคแห่งพันธสัญญาเดิม พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้นำทาง
และพระราชกิจของพระยาห์เวห์เป็นตัวแทนของยุคแห่งพันธสัญญาเดิมทั้งยุค
และพระราชกิจทั้งหมดที่ทรงทำในประเทศอิสราเอล โมเสสได้เชิดชูพระราชกิจนี้บนแผ่นดินโลกเท่านั้น
และความอูฐาหะของเขาได้รับการพิจารณาว่าเป็นความร่วมมือที่มนุษย์ได้จัดหาให้ ณ เวลานั้น
เป็นพระยาห์เวห์ที่ได้ตรัสเรียกโมเสส และพระองค์ได้ทรงชูโมเสสขึ้นท่ามกลางประชากรแห่งประเทศอิสราเอล
และได้ทรงทำให้เขานำพวกเขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและต่อไปยังคานาอัน นี่ไม่ใช่งานของโมเสสเอง
แต่เป็นพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกำกับ และดังนั้นโมเสสจึงไม่สามารถถูกเรียกว่าพระเจ้าได้
โมเสสยังได้เขียนธรรมบัญญัติไว้ด้วย แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงเป็นผู้ที่บัญญัติธรรมบัญญัตินี้ด้วยพระองค์เอง
เป็นเพียงว่าพระองค์ได้ทรงให้โมเสสเป็นผู้แสดงธรรมบัญญัตินั้น พระเยซูก็ได้ทรงกำหนดพระบัญญัติเช่นกัน
และพระองค์ได้ทรงยกเลิกธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม และได้ทรงบัญญัติพระบัญญัติสำหรับยุคใหม่
ทำไมพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง? เพราะมีความแตกต่างอย่างหนึ่ง ณ เวลานั้น
งานที่โมเสสได้ทำไม่ได้เป็นตัวแทนของยุค อีกทั้งไม่ได้เปิดทางใหม่
เขาได้รับการชี้นำไปข้างหน้าโดยพระยาห์เวห์ และเป็นเพียงผู้หนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้ เมื่อพระเยซูเสด็จมา
ยอห์นได้ดำเนินการงานขั้นตอนหนึ่งของการปูทางและได้เริ่มเผยแพร่ว่าประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์แล้ว
(พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเริ่มต้นการนี้) เมื่อพระเยซูเสด็จมา
พระองค์ได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์เองโดยตรง

แต่มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างพระราชกิจของพระองค์กับงานของโมเสส
อิสยาห์ก็ได้กล่าวคำเผยพระวจนะมากมายด้วย แต่ทำไมเขาจึงไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เอง?
พระเยซูไม่ได้ตรัสคำเผยพระวจนะมากมาย กระนั้นทำไมพระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง?
ไม่มีใครกล้าที่จะพูดว่าพระราชกิจของพระเยซู ณ เวลานั้นทั้งหมดมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
อีกทั้งพวกเขาก็ไม่กล้าที่จะพูดว่าทั้งหมดนั้นมาจากความตั้งใจของมนุษย์
หรือว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองทั้งสิ้น มนุษย์ไม่ได้มีวิธีที่จะวิเคราะห์สิ่งต่างๆ เช่นนี้
อาจพูดได้ว่าอิสยาห์ได้ทำงานเช่นนี้ และได้พูดคำเผยพระวจนะเช่นนี้
และทั้งหมดนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ งานและคำพูดเหล่านั้นไม่ได้มาจากอิสยาห์เองโดยตรง
แต่เป็นวิวัฒนาการต่างๆ จากพระยาห์เวห์ พระเยซูไม่ได้ทรงทำพระราชกิจจำนวนมากมาย
และไม่ได้ตรัสคำพูดมากมาย อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ตรัสคำเผยพระวจนะมากมาย สำหรับมนุษย์แล้ว
การเทศนาของพระองค์ดูเหมือนจะไม่ได้รับการยกย่องเป็นพิเศษ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง
และนี่เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจอธิบายได้ ไม่เคยมีใครเชื่อในยอห์น หรืออิสยาห์ หรือดาวิด
อีกทั้งไม่เคยมีใครเรียกพวกเขาว่าพระเจ้า หรือดาวิดพระเจ้าหรือยอห์นพระเจ้า ไม่เคยมีใครพูดเช่นนั้น
และมีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่ทรงเคยถูกเรียกว่าพระคริสต์
การจำแนกประเภทนี้ถูกทำขึ้นโดยสอดคล้องกับคำพยานของพระเจ้า พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการ
และพันธกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติ ในส่วนของมหาบุรุษแห่งพระคัมภีร์—อับราฮัม ดาวิด โยชูวา ดาเนียล
อิสยาห์ ยอห์น และพระเยซู—โดยผ่านทางงานที่พวกเขาได้ทำ
เจ้าสามารถบอกได้ว่าใครทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และผู้คนชนิดใดเป็นผู้เผยพระวจนะ
และผู้คนชนิดใดเป็นอัครทูต ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ และผู้ที่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง
ได้รับการแยกแยะความแตกต่างและได้รับการกำหนดโดยเนื้อแท้และชนิดของงานที่พวกเขาได้ทำ
หากเจ้าไม่สามารถบอกความแตกต่างได้ เช่นนั้นแล้วนี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้าไม่รู้ว่าการเชื่อในพระเจ้าหมายถึงอะไร
พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพราะพระองค์ได้ตรัสหลายคำเหลือเกิน และได้ทรงพระราชกิจมากเหลือเกิน
โดยเฉพาะการที่พระองค์ทรงสาธิตการอัศจรรย์มากมาย ในทำนองเดียวกัน ยอห์นก็ได้ทำงานมากมาย
 และได้พูดมากมายหลายคำเช่นกัน และโมเสสก็ได้ทำเช่นเดียวกัน ทำไมพวกเขาจึงไม่ถูกเรียกว่าพระเจ้าเล่า?
พระเจ้าทรงสร้างอาดัมโดยตรง ทำไมเขาจึงไม่ถูกเรียกว่าพระเจ้า แทนที่จะถูกเรียกว่าสิ่งทรงสร้างเท่านั้น?
หากมีใครบางคนพูดกับเจ้าว่า “วันนี้พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมากมายเหลือเกิน
 และได้ตรัสคำพูดมากมายเหลือเกิน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว
ในเมื่อโมเสสได้พูดคำพูดมากมายเหลือเกิน เขาก็ต้องเป็นพระเจ้าพระองค์เองเช่นกัน!”
เจ้าก็ควรถามพวกเขากลับไปว่า “ณ เวลานั้น เหตุใดพระเจ้าทรงเป็นคำพยานต่อพระเยซู และไม่ใช่ยอห์น

ในฐานะพระเจ้าพระองค์เอง? ยอห์นไม่ได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเยซูหรือ? สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่ากัน
งานของยอห์นหรือพระราชกิจของพระเยซู? กับมนุษย์แล้ว

งานของยอห์นดูเหมือนจะยิ่งใหญ่กว่าพระราชกิจของพระเยซู

แต่ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเป็นคำพยานต่อพระเยซู และไม่ใช่อยอห์นเล่า?”

สิ่งเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้นในวันนี้! ณ เวลานั้น เมื่อโมเสสนำประชาชนแห่งประเทศอิสราเอล

พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาจากท่ามกลางหมู่เมฆ โมเสสไม่ได้พูดโดยตรง

แต่ได้รับการทรงนำโดยตรงโดยพระยาห์เวห์แทน นี่คือนิยามของอิสราเอลแห่งพันธสัญญาเดิม

ภายในโมเสสไม่มีพระวิญญาณ หรือสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น เขาไม่สามารถทำงานนั้นได้

และดังนั้นจึงมีความแตกต่างอย่างมากระหว่างงานที่เขาได้ทำกับพระราชกิจที่พระเยซูได้ทรงทำ

และนั่นเป็นเพราะงานที่พวกเขาได้ทำแตกต่างกัน! การที่จะมีใครบางคนถูกใช้โดยพระเจ้า

หรือเป็นผู้เผยพระวจนะ เป็นอัครทูต หรือพระเจ้าพระองค์เองหรือไม่ นั่น

สามารถหยั่งรู้ได้ด้วยธรรมชาติของงานของเขา และสิ่งนี้จะทำให้ความเคลงใจของเจ้าสิ้นสุดลง

ในพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่ามีเพียงพระเมษโปดกเท่านั้นที่ทรงสามารถเปิดตราทั้งเจ็ดดวงได้

ตลอดหลายยุคที่ผ่านมามีผู้อธิบายคัมภีร์มากมายท่ามกลางบรรดาบุคคลสำคัญยิ่งใหญ่เหล่านั้น

และดังนั้นเจ้าจึงสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นพระเมษโปดก?

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าคำอธิบายของพวกเขาทั้งหมดมาจากพระเจ้า? พวกเขาเป็นเพียงผู้อธิบาย

พวกเขาไม่มีอัตลักษณ์ของพระเมษโปดก พวกเขาจะสามารถมีคุณค่าพอที่จะเปิดตราทั้งเจ็ดดวงได้อย่างไร?

เป็นความจริงที่ว่า “มีเพียงพระเมษโปดกเท่านั้นที่ทรงสามารถเปิดตราทั้งเจ็ดดวงได้”

แต่พระองค์ไม่เพียงเสด็จมาเพื่อเปิดตราเจ็ดดวงเท่านั้น ไม่มีความจำเป็นต่อพระราชกิจนี้

ถึงอย่างไรก็ต้องถูกดำเนินการอยู่แล้ว พระองค์ทรงชัดเจนอย่างที่สุดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์เอง

จำเป็นหรือไม่ที่พระองค์จะใช้เวลามากมายในการตีความคัมภีร์? “ยุคแห่งพระเมษโปดกตีความคัมภีร์”

ต้องถูกเพิ่มเข้าไปในหกพันปีแห่งพระราชกิจหรือไม่? พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจใหม่

แต่พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมวิวัฒนาการเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งอดีตกาลให้ด้วย

ทำให้ผู้คนเข้าใจความจริงของหกพันปีแห่งพระราชกิจ

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายบทตอนมากมายเกินไปจากพระคัมภีร์

เป็นพระราชกิจของวันนี้เองที่เป็นกุญแจ นั่นเป็นสิ่งสำคัญ

เจ้าควรรู้ว่าพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อแกะตราทั้งเจ็ดดวงโดยเฉพาะ แต่เพื่อทรงพระราชกิจแห่งความรอด

เจ้ารู้เพียงว่าพระเยซูจะเสด็จลงมาในระหว่างยุคสุดท้าย แต่พระองค์จะเสด็จลงมาอย่างไรกันแน่เล่า?

คนบาปเช่นพวกเจ้า ผู้ซึ่งพึงได้รับการไถ่บาป และไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลง

หรือได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า เจ้าสามารถเป็นที่ถูกพระทัยของพระเจ้าได้หรือ? สำหรับเจ้า เจ้าผู้ซึ่งยังคงเป็นตัวตนเก่าของเจ้า เป็นความจริงที่ว่าเจ้าได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเยซู และที่เจ้าไม่ได้ถูกนับว่าเป็นคนบาปเพราะความรอดของพระเจ้า แต่ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าไม่ได้มีบาป และไม่ได้ไม่บริสุทธิ์ เจ้าสามารถเป็นผู้เปี่ยมบริสุทธิ์ได้อย่างไรหากเจ้ายังไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง? ภายใน เจ้าถูกรุมเร้าด้วยความไม่บริสุทธิ์ เห็นแก่ตัวและใจร้าย กระนั้นเจ้าก็ยังปรารถนาที่จะลงมาพร้อมกับพระเยซู— เจ้าคงจะไม่โชคดียขนาดนั้น! เจ้าได้พลาดไปขั้นตอนหนึ่งในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าแล้ว นั่นคือ เจ้าเพียงได้รับการไถ่บาปเท่านั้น แต่เจ้ายังไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง เพื่อที่เจ้าจะได้เป็นที่ถูกพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าต้องทรงพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงและการชำระล้างเจ้าให้สะอาดด้วยพระองค์เอง มิฉะนั้น เจ้าผู้ซึ่งได้รับการไถ่บาปเท่านั้น ก็จะไม่สามารถบรรลุการชำระให้บริสุทธิ์ได้ ด้วยวิธีนี้เจ้าจะไม่มีคุณสมบัติที่จะแบ่งปันในพระพรดีๆ ของพระเจ้า

เพราะเจ้าได้พลาดขั้นตอนหนึ่งในพระราชกิจของพระเจ้าในการบริหารจัดการมนุษย์ ซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญแห่งการเปลี่ยนแปลงและการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้นเจ้า คนบาปที่เพิ่งได้รับการไถ่บาป จึงไม่สามารถรับมรดกของพระเจ้ามาเป็นมรดกของเจ้าโดยตรงได้

เมื่อไม่มีการเริ่มต้นของพระราชกิจช่วงระยะใหม่นี้แล้ว ผู้ใดเล่าจะรู้ว่าพวกเจ้า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผู้เทศนา ผู้อธิบาย และผู้ที่ถูกเรียกว่ามหาบุรุษฝ่ายจิตวิญญาณ จะไปไกลเพียงใด!

เมื่อไม่มีการเริ่มต้นของพระราชกิจช่วงระยะใหม่นี้แล้ว สิ่งที่พวกเจ้าพูดถึงก็คงจะล้าสมัย! มันคือการขึ้นครองบัลลังก์ หรือไม่ก็การตระเตรียมวุฒิภาวะแห่งการกลายเป็นกษัตริย์ คือการปฏิเสธตัวตน หรือไม่ก็การทำให้ร่างกายตนเองอ่อนแอ คือการมีความอดทน หรือไม่ก็การเรียนรู้บทเรียนต่างๆ จากทุกสรรพสิ่ง คือความถ่อมใจ หรือไม่ก็ความรัก นี่ไม่ใช่การทำสิ่งเดิมๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าหรือ?

มันเป็นเพียงกรณีของการเรียกสิ่งเดียวกันด้วยชื่อที่แตกต่าง! ไม่ว่าจะเป็นการคลุมศีรษะตนเองและการบิขณบั้ง หรือการวางมือและการอธิษฐาน และการรักษาคนป่วยและการจับไล่พวกมาร จะสามารถมีงานใหม่ได้บ้างหรือไม่? จะสามารถมีโอกาสดำเนินการพัฒนาได้บ้างหรือไม่?

หากเจ้ายังนำทางด้วยวิธีนี้ต่อ เจ้าก็จะปฏิบัติตามคำสอนอย่างมีคบอด หรือทำตามแบบแผนต่อไป พวกเจ้าเชื่อว่างานของพวกเจ้าสูงส่งเหลือเกิน แต่พวกเจ้าไม่รู้หรือว่ามันถูกส่งผ่านและสอนโดย “ผู้อาวุโส” แห่งยุคโบราณ? ทั้งหมดที่พวกเจ้าพูดและทำไม่ใช่คำพูดสุดท้ายของผู้อาวุโสเหล่านั้นหรือ?

มันไม่ใช่สิ่งที่ผู้เฒ่าเหล่านี้มอบหมายมาก่อนที่พวกเขาจะตายจากไปหรือ?

เจ้าคิดว่าการกระทำของพวกเจ้านั้นเหนือกว่าการกระทำของบรรดาอัครทูตและผู้เผยพระวจนะของรุ่นก่อนๆ และถึงกับเหนือกว่าทุกสรรพสิ่งหรือไม่?

การเริ่มต้นของพระราชกิจช่วงระยะนี้ได้นำบทอาสวาทมาสู่ความเลื่อมใสของพวกเจ้าต่องานของพยานในการ

พยายามที่จะกลายเป็นกษัตริย์และขึ้นครองบัลลังก์ และได้ยับยั้งความโอหังและการแผ่เสียงของเจ้า
เพื่อที่เจ้าจะได้ไว้ความสามารถที่จะก้าวข้ามพระราชกิจช่วงระยะนี้ได้ เมื่อไม่มีพระราชกิจช่วงระยะนี้แล้ว
พวกเจ้าคงจะจมดิ่งลงไปมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งพวกเจ้าไม่สามารถรับการไถ่บาปได้

ท่ามกลางพวกเจ้ามีสิ่งเก่าๆ มากเกินไป! โชคดีที่พระราชกิจในวันนี้ได้นำพาพวกเจ้ากลับมา
หาไม่ว่าแล้วผู้ใดจะรู้ว่าพวกเจ้าจะไปในทิศทางใด!

ในเมื่อพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงใหม่อยู่เสมอและทรงไม่มีวันเก่า ทำไมเจ้าจึงไม่แสวงหาสิ่งใหม่ๆ เล่า?
ทำไมเจ้าจึงยึดติดกับสิ่งเก่าๆ อยู่เสมอเล่า?

และดังนั้นการรู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันนี้จึงมีความสำคัญสูงสุด!

ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นสามารถใช้ชีวิตที่มีความหมายได้

แท้จริงแล้ว พระราชกิจที่กำลังทรงทำอยู่ตอนนี้คือการทำให้ผู้คนละทิ้งชาตान บรรพบุรุษเก่าแก่ของพวกเขา

การพิพากษาทั้งมวลโดยพระวณะมุงที่จะเปิดโปงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษยชาติ

และทำให้ผู้คนสามารถเข้าใจแก่นแท้ของชีวิตได้ การพิพากษาซ้ำๆ เหล่านี้แทงหัวใจของผู้คน

การพิพากษาแต่ละครั้งเกี่ยวข้องโดยตรงกับชะตากรรมของพวกเขา

และถูกหมายให้สร้างบาดแผลแก่หัวใจของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะสามารถปล่อยมือจากสิ่งต่างๆ

เหล่านั้นทั้งหมด และโดยวิธีนั้นก็มารู้จักชีวิต รู้จักโลกที่โสมมนี้

รู้จักพระปรีชาญาณและความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า

และรู้จักมวลมนุษยชาติที่ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามอีกด้วย

ยิ่งมนุษย์ได้รับการติสอนและการพิพากษาประเภทนี้มากขึ้นเท่าใด

หัวใจของมนุษย์ก็ยิ่งสามารถได้รับบาดเจ็บได้มากขึ้นเท่านั้น

และวิญญาณของเขาก็ยังสามารถถูกปลุกได้มากขึ้นเท่านั้น

การปลุกวิญญาณของผู้คนที่ถูกทำให้เสื่อมทรามสุดขีดและถูกหลอกลวงอย่างลึกซึ้งมากที่สุดเหล่านี้คือเป้าหมาย

ของการพิพากษาประเภทนี้ มนุษย์ไม่มีวิญญาณ นั่นคือวิญญาณของเขาได้ตายไปนานแล้ว

และเขาหาวิธีไม่ว่ามีสวรรค์ หาวิธีไม่ว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง

และหาวิธีไม่อย่างแน่อนว่าเขากำลังคืนรนอยู่ในห้วงเหวแห่งความตาย

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าเขากำลังมีชีวิตอยู่ในนรกขั้วนี้บนแผ่นดินโลก?

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าศพเน่าเหม็นของเขานี้ได้ตกลงไปในแดนคนตายโดยผ่านทางทำให้เสื่อมทรามของชาตาน?

เขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนแผ่นดินโลกได้ถูกมวลมนุษยชาติเหยียบย่ำจนเกินกว่าจะซ่อมได้นานแล้ว? และเขาอาจจะสามารถรู้ได้อย่างไรกันว่าพระเจ้าผู้สร้างได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลกในวันนี้

และกำลังทรงค้นหากลุ่มผู้คนเสื่อมทรามที่พระองค์ทรงสามารถช่วยให้รอดได้?

แม้หลังจากมนุษย์ได้รับประสบการณ์กับกระบวนการถูกลงโทษและการพิพากษาที่เป็นไปได้ทุกครั้ง

แต่ความรู้สึกลึกซึ้งที่ทิ่มทิ่มของเขาก็ตกแทบไม่ยับ และจริงๆ แล้ว แทบจะไม่ตอบสนอง

มนุษยชาติช่างเลื่องนั้! และแม้ว่าการพิพากษาประเภทนี้จะเหมือนลูกเห็บโหดร้ายที่ตกลงมาจากฟ้า

แต่ก็เป็นประโยชน์ใหญ่หลวงที่สุดต่อมนุษย์

หากไม่เป็นเพราะการพิพากษาผู้คนเขื่องนี้ก็จะไม่มีผลลัพธ์และคงจะเป็นไปไม่ได้อย่างที่เขาคิดที่จะช่วยผู้คน

ให้รอดจากห้วงเหวแห่งความระทมทุกข์

หากไม่เป็นเพราะพระราชกิจนี้ก็จะยากยิ่งที่ผู้คนจะ ไหล่ออกจากแดนคนตาย

หากไม่เป็นเพราะพระราชกิจนี้ก็จะยากยิ่งที่ผู้คนจะ ไหล่ออกจากแดนคนตาย

เพราะหัวใจของพวกเขาได้ตายไปนานแล้ว และวิญญาณของพวกเขาได้ถูกซาตานเหยียบย่ำนานมาแล้ว
การช่วยพวกเขาที่ได้จมลงสู่ก้นบึ้งที่ลึกที่สุดของความเสื่อมให้รอดพึงต้องร้องเรียกพวกเขาอย่างแข็งขัน
เมื่อนั้นเท่านั้นจึงจะเป็นไปได้ที่จะปลุกหัวใจที่เย็นจนแข็งของพวกเขา

เนื้อหนังของพวกเขา ความอยากอันพึงเพ้อของพวกเขา ความโลภของพวกเขา

และตัณหาของพวกเขา นั้นยังรากลึกในพวกเขา

สิ่งเหล่านี้กำลังควบคุมหัวใจของพวกเขาอยู่เป็นนิรันดร์ พวกเขาไม่มีกำลังที่จะปลดแอกแห่งความคิดเชิงศักดิ์นา

ละเสื่อมเหล่านั้นทิ้งไป พวกเขาไม่โหยหาที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ปัจจุบันของพวกเขา

หรือที่จะหนีรอดจากอิทธิพลแห่งความมืด พวกเขาเพียงแต่ถูกพันธนาการโดยสิ่งเหล่านั้น

แม้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะรู้ว่าชีวิตนี้เจ็บปวดเหลือเกิน และโลกนี้ของมนุษย์มีดมนเหลือเกิน

กระนั้นพวกเขาก็ไม่มีสักคนมีความกล้าที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขา

พวกเขาก็เพียงแต่วิดิหาที่จะหนีรอดจากความเป็นจริงต่างๆ ของชีวิตนี้ สัมฤทธิ์ความเหนือธรรมชาติของวิญญาณ

และมีชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สงบ มีความสุข เป็นดั่งสวรรค์

พวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะทนฝ่าความยากลำบากเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตปัจจุบันของพวกเขา

และพวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะค้นหาภายในในการพิพากษาและการติสอนนี้เพื่อชีวิตที่พวกเขาควรจะเข้าสู่ ตรงกันข้าม

พวกเขาก็ฝันความฝันที่ไม่สมจริงอย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับโลกที่สวยงามเหนือกว่าเนื้อหนังใบนั้น

ชีวิตที่พวกเขาก็วิดิหาคือชีวิตที่พวกเขาสามารถได้มาอย่างไม่เปลืองแรงโดยไม่ต้องทนทุกข์ต่อความเจ็บปวดใดๆ

นั่นไม่สมจริงโดยสิ้นเชิง! เพราะสิ่งที่พวกเขาก็หวังไม่ใช่การใช้เวลาทั้งชีวิตที่มีความหมายในเนื้อหนัง

และการได้รับความจริงในครรถองแห่งเวลาทั้งชีวิต

นั่นคือการมีชีวิตเพื่อความจริงและการยืนหยัดเพื่อความยุติธรรม

นี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาก็จะพิจารณาว่าเป็นชีวิตที่ช่วงโชติ แวววาว

พวกเขาก็รู้สึกว่ นี่คงจะไม่ใช่วิตที่มีเสน่ห์หรือมีความหมาย ในสายตาของพวกเขา

การมีชีวิตเช่นนี้คงจะรู้สึกเหมือนความอยู่ติธรรมประการหนึ่ง! แม้ว่พวกเขาก็จะยอมรับการติสอนนี้ในวันนี้

แต่อย่างไรก็ตาม

สิ่งที่พวกเขาก็กำลังไล่ตามเสาะหาไม่ใช่การได้รับความจริงหรือการดำเนินชีวิตตามความจริงในปัจจุบัน

แต่กลับเป็นการสามารถเข้าสู่ชีวิตที่มีความสุขเหนือกว่าเนื้อหนังในภายหลังมากกว่า

พวกเขาก็ไม่ได้กำลังแสวงหาความจริง และพวกเขาก็ไม่ได้กำลังยืนหยัดเพื่อความจริง

และพวกเขาก็ไม่ได้กำลังดำรงอยู่เพื่อความจริงอย่างแน่อน พวกเขาไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ในวันนี้

แต่ความคิดของพวกเขาถูกยึดครองโดยอนาคตและโดยสิ่งที่สักวันหนึ่งอาจจะเกิดขึ้นแทน นั่นคือ

พวกเขาก็จับจ้องท้องฟ้าสีฟ้า หลังน้ำตาอันขมขื่น และคาดหวังว่จะถูกพาไปที่สวรรค์สักวันหนึ่ง

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าวิถีของพวกเจ้าได้หลุดจากความเป็นจริงไปแล้ว?

พวกเจ้าเอาแต่คิดว่าพระเจ้าช่วยให้รอดแห่งความเมตตาและความสงสาร ไม่สิ้นสุดจะเสด็จมาสักวันหนึ่งอย่างไม่ได้องสงสัยเพื่อพาเจ้าไปกับพระองค์ เจ้าผู้ซึ่งได้ทนฝ่าความยากลำบากและความทุกข์ในโลกนี้

และคิดว่าพระองค์จะทรงชำระแค้นในนามของเจ้าผู้ซึ่งได้ถูกทำให้เป็นเหยื่อและถูกบีบบังคับ

เจ้าไม่ได้เต็มไปด้วยบาปหรือ? เจ้าเป็นเพียงผู้เดียวที่ได้ทนทุกข์ในโลกนี้กระนั้นหรือ?

เจ้าได้ตกสู่แดนครอบครองของซาตานด้วยตัวเองและได้ทนทุกข์—

พระเจ้ายังทรงต้องการชำระแค้นแทนเจ้าจริงๆ หรือไม่?

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะทำให้สมดังข้อเรียกร้องของพระเจ้า—

พวกเขาไม่ใช่ศัตรูของพระเจ้าทั้งหมดหรือ? พวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์—

พวกเขาไม่ใช่ศัตรูของพระคริสต์หรือ? ความประพฤติดีของเขามีค่าอะไร?

ความประพฤติดีเหล่านั้นสามารถแทนที่หัวใจที่นั้สการพระเจ้าได้หรือ?

เจ้าไม่สามารถรับพระพรของพระเจ้าได้โดยเพียงแค่ทำความประพฤติบางอย่าง

และพระเจ้าจะไม่ทรงชำระแค้นสิ่งร้ายๆ ที่เจ้าถูกกระทำเพียงเพราะเจ้าถูกทำให้เป็นเหยื่อและถูกบีบบังคับ

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่ไม่รู้จักพระเจ้า แต่ทำความประพฤติดี—

พวกเขาทั้งหมดไม่ถูกติสอนด้วยหรือ? เจ้าเพียงแค่เชื่อในพระเจ้า

เพียงแค่ต้องการให้พระเจ้าทรงแก้ไขและชำระแค้นต่อสิ่งร้ายๆ ที่เจ้าถูกกระทำ

และเจ้าต้องการให้พระเจ้าทรงให้วันของเจ้าแก่เจ้า วันที่เจ้าสามารถยืนหยัดได้มากที่สุด

แต่เจ้าปฏิเสธที่จะให้ความสนใจต่อความจริง และเจ้าไม่กระหายที่จะดำเนินชีวิตตามความจริง

นับประสาอะไรที่เจ้าจะสามารถหนีรอดจากชีวิตที่ยากลำบากและว่างเปล่านี้ได้

ในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหนังและชีวิตแห่งบาปของเจ้า

เจ้ากลับมาด้วยความคาดหวังไปที่พระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงแก้ไขความคับข้องใจของเจ้าและแยกความมัวอ

กจากการดำรงอยู่ของเจ้าแทน แต่นี่เป็นไปได้หรือ? หากเจ้าครอบครองความจริง

เจ้าก็จะสามารถติดตามพระเจ้าได้ หากเจ้ามีการดำเนินชีวิต

เจ้าก็สามารถเป็นการสำแดงแห่งพระวณะของพระเจ้าได้ หากเจ้ามีชีวิต

เจ้าก็จะสามารถสุขสำราญกับพระพรของพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่ครอบครองความจริงสามารถสุขสำราญกับพระพรของพระเจ้าได้

พระเจ้าทรงยืนยันการแก้ไขสำหรับบรรดาผู้ที่รักพระองค์อย่างสุดหัวใจ

และที่ทนฝ่าความยากลำบากและความทุกข์

แต่ไม่สำหรับพวกที่รักตนเองเท่านั้นและที่ได้ตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงของซาตาน

จะสามารถมีความดีในพวกที่ไม่รักความจริงได้อย่างไร?

จะสามารถมีความชอบธรรมในพวกที่รักเพียงแก่นื้อหนังได้อย่างไร?

ทั้งความชอบธรรมและความดีไม่ได้ถูกพูดถึงเพียงแคในการอ้างอิงถึงความจริงหรือ?

ทั้งสองสิ่งนั้นไม่ได้ถูกสงวนไว้สำหรับบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างสุดหัวใจหรือ?

พวกที่ไม่รักความจริงและที่เป็นเพียงศพที่เน่าเหม็น—ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้เก็บจำความชั่วไว้หรือ?

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะดำเนินชีวิตตามความจริง—พวกเขาทั้งหมดไม่ใช่ศัตรูของความจริงหรือ?

แล้วพวกเจ้าเล่า?

หากเจ้าสามารถหนีรอดจากอิทธิพลแห่งความมืดและปลดปล่อยตัวเองจากสิ่งที่ไม่สะอาดเหล่านี้ได้

หากเจ้าสามารถกลายเป็นบริสุทธิ์ได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะครอบครองความจริง

ไม่ใช่ว่าธรรมชาติของเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไป แต่เป็นเพียงว่าเจ้าสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้

และสามารถละทิ้งเนื้อหนังได้ นี่ก็คือคุณสมบัติที่บรรดาผู้ที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้วครอบครอง

เป้าหมายหลักของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยคือการชำระมนุษยชาติให้สะอาดเพื่อที่มนุษย์จะสามารถครอบครองความจริงได้ เพราะมนุษย์เข้าใจความจริงน้อยเกินไป!

การทรงทำพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยกับผู้คนเช่นนี้มีนัยสำคัญลึกซึ้งที่สุด

พวกเจ้าทั้งหมดได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของความมืด และถูกทำร้ายอย่างลึกซึ้ง เช่นนั้นแล้ว

เป้าหมายของพระราชกิจนี้คือทำให้พวกเจ้าสามารถรู้จักธรรมชาติมนุษย์

และโดยวิธีนั้นจึงดำเนินชีวิตตามความจริง

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นเป็นบางสิ่งที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดควรจะยอมรับ

หากพระราชกิจของช่วงระยะนี้เกี่ยวข้องกับการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วก็จะสามารถทำได้ในบริเตน หรืออเมริกา หรืออิสราเอล

จะสามารถทำได้กับผู้คนของประเทศใดก็ได้ แต่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนั้นเลือกปฏิบัติ

ขั้นตอนแรกของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเป็นแบบระยะสั้น

ยิ่งไปกว่านั้นจะถูกใช้เพื่อเหยียดหยามซาตานและพิชิตเอกภพทั้งปวง นี่คือพระราชกิจขั้นต้นของการพิชิตชัย

คนเราสามารถพูดได้ว่าสิ่งทรงสร้างใดที่เชื่อในพระเจ้าจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

เพราะการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมจะสามารถสัมฤทธิ์ผลได้หลังจากการเปลี่ยนแปลงระยะยาวเท่านั้น

แต่การถูกพิชิตนั้นแตกต่าง ตัวอย่างและแบบอย่างสำหรับการพิชิตชัยต้องเป็นอันที่ล้ำหลังไกลที่สุด

อาศัยอยู่ในความมืดที่มืดที่สุด พวกมันต้องลดต่ำลงที่สุด ไม่เต็มใจยอมรับพระเจ้ายิ่งมากที่สุด

และไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้ายิ่งที่สุด นี่เป็นบุคคลประเภทที่สามารถเป็นพยานต่อการถูกพิชิตได้อย่างแน่นอน

เป้าหมายหลักของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยคือการเอาชนะซาตาน

ในขณะที่เป้าหมายหลักของการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมคือการได้รับผู้คน
พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยนี้ได้รับการดำเนินการที่นี้ กับผู้คนอย่างพวกเขา
ก็เพื่อให้ผู้คนสามารถมีคำพยานได้หลังจากถูกพิชิตแล้วนั่นเอง
จุดมุ่งหมายคือการให้ผู้คนเป็นคำพยานหลังจากถูกพิชิต
ผู้คนที่ถูกพิชิตแล้วเหล่านี้จะถูกใช้เพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายแห่งการเหยียดหยามซาตาน
ดังนั้นอะไรคือวิธีการหลักแห่งการพิชิตชัย? การติสสอน การพิพากษา การเปล่งคำสาปแช่ง และการเปิดเผย—
โดยใช้อุปนิสัยอันชอบธรรมพิชิตผู้คนเพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่ออย่างเต็มที่เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระ
เจ้า การใช้ความเป็นจริงและสิทธิอำนาจของพระวณะเพื่อพิชิตผู้คนและโน้มน้าวพวกเขาอย่างเต็มที่—
นี่คือความหมายของการถูกพิชิต
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้นไม่เพียงแต่สามารถสัมฤทธิ์การเชื่อฟังหลังจากได้ถูกพิชิตแ
ล้วเท่านั้น แต่พวกเขายังสามารถมีความรู้เรื่องพระราชกิจแห่งการพิพากษา เปลี่ยนอุปนิสัยของพวกเขา
และมารู้จักพระเจ้าได้อีกด้วย พวกเขามีประสบการณ์กับเส้นทางแห่งการรักพระเจ้า
และกลายเป็นลูกเต็มเต็มด้วยความจริง พวกเขาเรียนรู้วิธีที่จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า
กลายเป็นสามารถทนทุกข์เพื่อพระเจ้าได้ และมีความตั้งใจของตัวเอง
ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วคือบรรดาผู้ที่มีความเข้าใจที่จริงแท้ในความจริงเนื่องจากได้รับประส
บการณ์กับพระวณะของพระเจ้าแล้ว ผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วคือบรรดาผู้ที่รู้เรื่องความจริง
แต่ไม่ได้ยอมรับความหมายที่เป็นจริงของความจริง หลังจากได้รับการพิชิตแล้ว พวกเขาเชื่อฟัง
แต่การเชื่อฟังของพวกเขาคือผลลัพธ์ทั้งหมดของการพิพากษาที่พวกเขาได้รับ
พวกเขาไม่มีความเข้าใจอย่างสิ้นเชิงในความหมายที่เป็นจริงของความจริงมากมาย
พวกเขายอมรับความจริงด้วยวาจา แต่พวกเขาไม่ได้เข้าสู่ความจริง พวกเขาจับใจความความจริง
แต่พวกเขายังไม่ได้รับประสบการณ์กับความจริง
พระราชกิจที่กำลังทรงทำกับบรรดาผู้ที่กำลังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
รวมถึงการติสสอนและการพิพากษา พร้อมกับการจัดเตรียมชีวิต
บุคคลที่เห็นคุณค่าของการเข้าสู่ความจริงคือบุคคลที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
ความแตกต่างระหว่างบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมกับบรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตตั้งอยู่ที่ว่าพ
พวกเขาเข้าสู่ความจริงหรือไม่ ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วคือบรรดาผู้ที่จับใจความความจริง
ได้เข้าสู่ความจริง และกำลังดำเนินชีวิตตามความจริง
ผู้คนที่ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้คือพวกที่ไม่จับใจความความจริง และไม่เข้าสู่ความจริง
นั่นคือพวกที่ไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตตามความจริง หากผู้คนเช่นนี้สามารถเชื่อฟังได้อย่างครบบริบูรณ์ในตอนนี้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ได้รับการพิชิต หากผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้วไม่แสวงหาความจริง—หากพวกเขาติดตามแต่ไม่ดำเนินชีวิตตามความจริง หากพวกเขามองเห็นและได้ยินความจริงแต่ไม่เห็นคุณค่าของการดำเนินชีวิตตามความจริง—เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

ผู้คนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมปฏิบัติความจริงโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าตามเส้นทางสู่ความเพียบพร้อม โดยผ่านทางการณ์ พวกเขาทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า

และพวกเขาก็ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

ผู้ที่ติดตามไปจนถึงบทอาสน์ก่อนที่พระราชกิจแห่งการพิชิตจะสรุปปิดตัวก็คือผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้ว

แต่จะไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

“ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว”

อ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่สามารถไล่ตามเสาะหาความจริงและได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าได้หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตขั้นสูงสุด

อ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่ยืนหยัดในความยากลำบากและดำเนินชีวิตตามความจริงหลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตขั้นสูงสุด

สิ่งที่แยกแยะการได้รับการพิชิตจากการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมคือความแตกต่างในขั้นตอนต่างๆ ของพระราชกิจ และความแตกต่างในระดับที่ผู้คนเข้าใจและเข้าสู่ความจริง

พวกที่ไม่ได้ดำเนินไปบนเส้นทางสู่ความเพียบพร้อมทั้งหมด ซึ่งหมายถึงพวกที่ไม่ได้ครอบครองความจริง จะยังคงถูกจำกัดในท้ายที่สุด

บรรดาผู้ที่ครอบครองความจริงและที่ดำเนินชีวิตตามความจริงเท่านั้นจะสามารถได้รับการรับไว้อย่างครบบริบูรณ์โดยพระเจ้าได้ นั่นคือ บรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตตามฉายาของเปโตรคือผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว ในขณะที่คนอื่นๆ ทั้งหมดเป็นผู้ที่ได้รับการพิชิตแล้ว

พระราชกิจที่กำลังทรงทำกับบรรดาผู้ที่กำลังได้รับการพิชิตทั้งหมดประกอบด้วยการวางคำสาปแช่ง การตีสอน และการแสดงพระพิโรธ และสิ่งที่มาสู่พวกเขาคือความชอบธรรมและคำสาปแช่ง

การทำพระราชกิจกับบุคคลเช่นนี้คือการเปิดเผยโดยไร้พิธีรีตองหรือความสุภาพ—

เพื่อเปิดโปงอุปนิสัยอันเสื่อมทรามภายในพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้ระลึกถึงมันด้วยตนเอง

และเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ ทันทีที่มนุษย์กลายเป็นเชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

พระราชกิจแห่งการพิชิตขั้นสูงสุด แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่พยายามเข้าใจความจริง

แต่พระราชกิจแห่งการพิชิตขั้นสูงสุดจะได้สิ้นสุดลงแล้ว

หากเจ้าจะต้องได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมก็มีเกณฑ์กำหนดที่จะต้องทำให้ครบ
โดยผ่านทางความมุ่งมั่นของเจ้า ความมานะบากบั่นของเจ้า และมโนธรรมของเจ้า
และโดยผ่านทาง การไล่ตามเสาะหาของเจ้า

เจ้าจะสามารถได้รับประสบการณ์กับชีวิตและทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ นี่คือการเข้าสู่ของเจ้า
และสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงประสงค์บนเส้นทางสู่ความเพียบพร้อม

พระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมสามารถทำได้กับผู้คนทั้งหมด
ผู้ใดที่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้
และมีโอกาสและคุณสมบัติที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ไม่มีกฎตายตัวตรงนี้
การที่คนคนหนึ่งจะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หรือไม่ นั่นโดยหลักแล้วขึ้นอยู่กับสิ่งที่คนคนหนึ่ง
ไล่ตามเสาะหา

ผู้คนที่รักความจริงและสามารถดำเนินชีวิตตามความจริงได้จะสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่าง
แน่นอน ผู้คนที่ไม่รักความจริงไม่ได้รับคำชมเชยโดยพระเจ้า
พวกเขาไม่ได้ครอบครองชีวิตที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์
และพวกเขาไร้ความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

พระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการได้รับผู้คน
และไม่ใช่ว่าส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการสู้รบกับซาตาน

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการสู้รบกับซาตาน
ซึ่งหมายถึงการใช้การพิชิตชัยมนุษย์เพื่อเอาชนะซาตาน พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเป็นพระราชกิจหลัก
พระราชกิจที่ใหม่ที่สุด พระราชกิจที่ไม่เคยทรงทำมาก่อนในยุคต่างๆ ทั้งหมด

คนคนหนึ่งสามารถพูดได้ว่าเป้าหมายของพระราชกิจช่วงระยะนี้โดยหลักแล้วคือการพิชิตผู้คนทั้งหมดเพื่อที่จะ
เอาชนะซาตาน พระราชกิจแห่งการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม—นี่ไม่ใช่พระราชกิจใหม่
แก่นแท้ของเป้าหมายของพระราชกิจทั้งหมดในระหว่างการทำพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังคือการพิชิตผู้
คน นี่เป็นเหมือนในยุคพระคุณเมื่อพระราชกิจหลักคือการไถ่มวลมนุษยทั้งปวงโดยผ่านทาง การตรึงกางเขน
“การได้รับผู้คน” ได้เป็นส่วนเพิ่มเติมจากพระราชกิจในเนื้อหนัง และได้ถูกทำหลังจากการตรึงกางเขนเท่านั้น
เมื่อพระเยซูได้เสด็จมาและได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์

เป้าหมายของพระองค์โดยหลักแล้วคือการใช้การตรึงกางเขนของพระองค์เพื่อมีชัยชนะเหนือพันธนาการแห่งความต
ายและแดนคนตาย เพื่อมีชัยชนะเหนืออิทธิพลของซาตาน—นั่นคือเพื่อเอาชนะซาตาน
เป็นเพียงหลังจากพระเยซูได้ทรงถูกตรึงกางเขนแล้วเท่านั้น

เปโตรจึงได้เริ่มเดินไปบนเส้นทางแห่งความเพียบพร้อมด้วยการก้าวทีละก้าว

แน่นอนว่าเปโตรได้อยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระเยซู ในขณะที่พระเยซูได้กำลังทรงทำพระราชกิจ แต่เขาไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในระหว่างเวลานั้น ตรงกันข้าม

เป็นหลังจากพระเยซูได้ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์แล้วนั่นเอง เปโตรจึงได้ค่อยๆ

เข้าใจความจริงแล้วจึงกลายเป็นได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ได้เสด็จมาที่แผ่นดินโลกเพียงเพื่อทำให้ช่วงระยะที่สำคัญอย่างยิ่งยวดของพระราชกิจ ครบบริบูรณ์ในช่วงเวลาอันสั้น

ไม่ใช่เพื่อมีชีวิตระยะยาวท่ามกลางผู้คนบนแผ่นดินโลกด้วยเจตนารมณ์แห่งการทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม พระองค์ไม่ทรงทำพระราชกิจนั้น

พระองค์ไม่ทรงรอนกระทั้งถึงเวลาที่มนุษย์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมครบบริบูรณ์แล้วจึงจะทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ นั่นไม่ใช่เป้าหมายและนัยสำคัญของการจัดเป็นมนุษย์ของพระองค์

พระองค์เสด็จมาเพียงเพื่อทรงทำพระราชกิจระยะสั้นแห่งการช่วยมนุษยชาติให้รอด

ไม่ใช่เพื่อทรงทำพระราชกิจระยะยาวแห่งการทำให้มนุษยชาติมีความเพียบพร้อม

พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษยชาติให้รอดเป็นแบบอย่าง ซึ่งสามารถเปิดศักราชใหม่ได้

สามารถทำให้เสร็จสิ้นได้ในช่วงเวลาอันสั้น

แต่การทำให้มนุษยชาติมีความเพียบพร้อมจึงต้องนำพามนุษย์ขึ้นสู่ระดับหนึ่ง พระราชกิจเช่นนี้ใช้เวลานาน

เป็นพระราชกิจที่ต้องทรงทำโดยพระวิญญาณแห่งพระเจ้า

แต่ถูกทำบนรากฐานแห่งความจริงที่ตรัสในระหว่างพระราชกิจในเนื้อหนัง

ยังทรงทำโดยผ่านทางการที่พระองค์ทรงยกบรรดาอัครทูตขึ้นเพื่อทำงานเลี้ยงดูระยะยาวเพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายของพระองค์ในการทำให้มนุษยชาติมีความเพียบพร้อมอีกด้วย พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ไม่ทรงทำพระราชกิจนี้

พระองค์เพียงแค่ตรัสเกี่ยวกับวิถีชีวิตเพื่อที่ผู้คนจะได้เข้าใจ และพระองค์เพียงแค่ให้ความจริงแก่มนุษยชาติ

แทนที่จะร่วมทางกับมนุษย์ในการฝึกฝนปฏิบัติความจริงอย่างต่อเนื่อง

เพราะนั่นไม่อยู่ภายในพันธกิจของพระองค์

เพราะฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงร่วมทางกับมนุษย์จนกระทั่งวันที่มนุษย์เข้าใจความจริงอย่างครบบริบูรณ์และได้รับความจริงอย่างครบบริบูรณ์

พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังสรุปปิดตัวเมื่อมนุษย์เข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องของการเชื่อในพระเจ้าอย่างเปี่ยมกิจจะลักษณะ เมื่อมนุษย์ก้าวเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

แน่นอนว่านี่คือเวลาที่พระองค์จะได้ทรงเอาชนะซาตานและได้ทรงมีชัยเหนือโลกอย่างสิ้นเชิงอีกด้วย

พระองค์ไม่ทรงใส่พระทัยว่าในที่สุดแล้วมนุษย์จะได้เข้าสู่ความจริง ณ เวลานั้นหรือยัง

และพระองค์ไม่ทรงใส่พระทัยเกี่ยวกับว่าชีวิตของมนุษย์จะยิ่งใหญ่หรือเล็กรึเปล่า

ทั้งหมดนั้น ไม่มีสักสิ่งทีพระองค์ในเนื้อหนังจะทรงบริหารจัดการ
ไม่มีสักสิ่งอยู่ภายในพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์
ทันทีทีพระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจตามเจตนารมณ์ของพระองค์
พระองค์ก็จะทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง
ดังนั้นพระราชกิจทีพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำจึงเป็นเพียงแค่พระราชกิจทีพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ทรง
สามารถทำได้โดยตรง ยิ่งไปกว่านั้น ก็เป็นพระราชกิจระยะสั้นแห่งความรอด
ไม่ใช่พระราชกิจทีพระองค์จะทรงดำเนินการบนแผ่นดินโลกในระยะยาว

การเพิ่มขีดความสามารถของพวกเจ้าไม่อยู่ภายในอาณาจักรแห่งงานของเรา
เราขอให้พวกเจ้าทำกรณี่ก็เพียงเพราะว่าขีดความสามารถของพวกเจ้าต่ำเกินไป
แท้จริงแล้วนี้ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อม
แต่เป็นพระราชกิจพิเศษเพิ่มเติมทีทรงกำลังทำกับพวกเจ้ามากกว่า
พระราชกิจทีกำลังทรงทำให้ครบบริบูรณ์กับพวกเจ้าในวันนี้ทรงทำโดยสอดคล้องกับสิ่งที่พวกเจ้าต้องการ
การนี้พิเศษเฉพาะบุคคล

และไม่ใช่เส้นทางทีควรจะได้รับกรณี่โดยทุกคนทีกำลังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เพราะขีดความสามารถของพวกเจ้าต่ำกว่าผู้ใดทีได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมไปแล้วในอดีต
เมื่อได้ทรงทำพระราชกิจนี้กับพวกเจ้า ก็มีสิ่งกีดขวางมากมายเกินไป เราอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
ทำงานพิเศษเพิ่มเติมนี้เพราะเป้าหมายของการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นแตกต่างกัน โดยพื้นฐานแล้ว
เมื่อพระเจ้าเสด็จมาทีแผ่นดินโลก

พระองค์ยังคงทรงอยู่ในสถานะผ่อนคลายทีถูกต้องเหมาะสมของพระองค์และทรงดำเนินการพระราชกิจของ
พระองค์ โดยไม่ทรงวุ่นวายกับเรื่องทีไม่เกี่ยวข้องอื่นๆ พระองค์ไม่ทรงเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องครอบครัว
หรือมีส่วนร่วมในชีวิตของผู้คน พระองค์ไม่ทรงเป็นกังวลอย่างสิ้นเชิงต่อสิ่งต่างๆ ทีไม่สำคัญเช่นนี้
ซึ่งไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระองค์

แต่ขีดความสามารถของพวกเจ้าต่ำกว่าสิ่งที่เราเรียกร้องมากเหลือเกิน—จริงๆ
แล้วเปรียบเทียบกันไม่ได้เลยแม้แต่น้อย—จนถึงกับกลายเป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจอย่างสุดขีด

ยิ่งไปกว่านั้นพระราชกิจนี้ต้องทรงทำท่ามกลางผู้คนในประเทศจีนนี้

พวกเจ้าการศึกษาต่ำเสียจนเราไม่มีทางเลือกอื่นใดนอกจากพูดออกไปและเรียกร้องให้พวกเจ้าให้การศึกษาตัวเอง
เราได้บอกพวกเจ้าแล้วว่านี่เป็นงานพิเศษเพิ่มเติม แต่ก็เ็นบางสิ่งที่พวกเจ้าต้องได้มาด้วยเช่นกัน

เป็นบางสิ่งทีจะช่วยให้พวกเจ้ากลายเป็นมีความเพียบพร้อม แท้จริงแล้ว การศึกษา

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการประพฤติตัว และความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับชีวิต ทั้งหมดเป็นสิ่งต่างๆ

ที่พวกเจ้าควรจะครอบครองโดยธรรมชาติ เราไม่ควรจะต้องพูดกับพวกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
แต่ในเมื่อพวกเจ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้

เราก็ไม่มีทางเลือกนอกจากจะทำงานแห่งการปลุกฝังสิ่งเหล่านี้ในพวกเจ้าหลังจากที่พวกเจ้าได้เกิดมาในโลกแล้ว
ต่อให้พวกเจ้าเก็บงำ โศคที่หลงผิดมากมายเกี่ยวกับเรา เราก็ยังคงเรียกรื่องการนี้จากพวกเจ้า—

เรายังคงเรียกรื่องให้พวกเจ้าเพิ่มขีดความสามารถของพวกเจ้า ไม่ใช่เจตนาของเราที่จะมาและทำงานนี้
เพราะงานของเราเป็นเพียงเพื่อพิชิตพวกเจ้า

เพียงเพื่อได้รับความเชื่อมั่นแรงกล้าที่ระบบบริบูรณ์ของพวกเจ้าโดยการพิพากษาพวกเจ้า

แล้วโดยวิธีนั้นชี้ให้เห็นวิถีชีวิตที่พวกเจ้าควรจะต้องเข้าสู่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่ว่าพวกเจ้าจะมีการศึกษามากเพียงใด
และไม่ว่าพวกเจ้าจะมีความรู้เกี่ยวกับชีวิตหรือไม่ก็จะไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับเราอย่างสิ้นเชิง

หากไม่เป็นเพราะความจริงที่ว่าเราต้องพิชิตพวกเจ้าด้วยคำพูดของเรา

ทั้งหมดนี้กำลังถูกเพิ่มเข้าไปเพื่อให้แน่ใจว่าผลลัพธ์จะสัมฤทธิ์ในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและเพื่อประโยชน์
แห่งการทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อมที่จะตามมา การนี้ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

เพราะพวกเจ้ามีขีดความสามารถต่ำ และพวกเจ้าเกลียดร่ำและมั่งง่าย โง่เขลาและปัญญาเขื่องช้า

ท้อเยี่ยงไม้และปัญญาอ่อน—เพราะพวกเจ้าผิดปกติกมกเกินไป—

เราจึงประสงค์ให้พวกเจ้าเพิ่มขีดความสามารถของพวกเจ้าเสียก่อน

ผู้ใดที่ต้องการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมต้องตอบสนองเกณฑ์กำหนดบางประการ

เพื่อจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม คนคนหนึ่งต้องมีจิตใจที่ชัดเจนและมีสติสัมปชัญญะ

และเต็มใจที่จะใช้ชีวิตที่มีความหมาย หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่เต็มใจที่จะใช้ชีวิตที่กลวงเป็นโพรง

ใครบางคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริง ใครบางคนที่ไม่อาจจริงจังกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำ

และใครบางคนที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติเป็นพิเศษ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ตรงตามสภาพเงื่อนไขต่างๆ

ที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้ว

พระราชกิจนี้ที่กำลังทำท่ามกลางพวกเจ้ากำลังดำเนินการกับพวกเจ้าโดยสอดคล้องกับว่าพระราชกิจอะไรที่จะด
องทรงทำ หลังการพิชิตชัยผู้คนเหล่านี้ ผู้คนกลุ่มหนึ่งจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เพราะฉะนั้น

พระราชกิจส่วนมากในปัจจุบันถืออยู่ในการเตรียมเพื่อเป้าหมายแห่งการทำให้พวกเจ้ามีความเพียบพร้อมด้วย
เช่นกัน เพราะมีผู้คนมากมายที่กำลังหิวกระหายความจริงที่ว่าใครสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

หากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะต้องได้ดำเนินการกับพวกเจ้า

และหลังจากนั้นก็ไม่มีการพระราชกิจให้ได้ทรงทำต่อไปอีก

เช่นนั้นแล้วจะไม่ใช่กรณีที่บางคนที่ไม่หาความจริงจะไม่ได้รับความจริงนั้นหรือ?

พระราชกิจปัจจุบันมุ่งหมายที่จะเปิดเส้นทางสำหรับการทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมในภายหลัง

แม้ว่างานของเราจะเป็นเพียงงานแห่งการพิชิตชัย แต่อย่างไรก็ตาม

วิถีชีวิตที่เราพูดถึงก็คือการเตรียมเพื่อการทำให้อุทิศตนมีความเพียบพร้อมในภายหลัง

งานที่มาหลังการพิชิตชัยมีศูนย์กลางอยู่ที่การทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อม

และการพิชิตนั้นทำเพื่อที่จะวางรากฐานสำหรับงานแห่งการทำให้มีความเพียบพร้อม

มนุษย์สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ก็หลังจากได้ถูกพิชิตแล้วเท่านั้น

บัดนี้ภารกิจหลักคือการพิชิต ต่อไป

บรรดาผู้ที่แสวงหาและถวิลหาความจริงก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นเกี่ยวข้องกับแง่มุมการเข้าสู่ที่คล่องแคล่วของผู้คน กล่าวคือ

เจ้ามีหัวใจที่รักพระเจ้าหรือไม่? ประสพการณ์ของเจ้าได้มีความลึกเพียงใดในเมื่อเจ้าได้เดินเส้นทางนี้แล้ว?

ความรักพระเจ้าของเจ้าบริสุทธิ์เพียงใด? การปฏิบัติความจริงของเจ้าแม่นยำเพียงใด?

เพื่อจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

คนคนหนึ่งต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสถานะความเป็นมนุษย์ในทุกๆ นี่ก็ข้อพึงประสงค์ขั้นต่ำสุด

พวกที่ไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้หลังจากได้รับการพิชิตแล้วทั้งหมดกลายเป็นวัตถุที่ใช้ปร

นินิบัติ และในท้ายที่สุด จะยังคงถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน และจะยังคงตกลงสู่บาตรเหล็ก

เพราะอุปนิสัยของเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง และเจ้ายังคงเป็นของซาตาน

หากมนุษย์ขาดสภาพเงื่อนไขสำหรับการทำให้มีความเพียบพร้อม เช่นนั้นแล้วเขาก็ไร้ประโยชน์—

เขาเป็นของเสีย เป็นเครื่องมือ เป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถทนทานต่อการทดสอบแห่งไฟได้!

บัดนี้ความรักพระเจ้าของเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด? ความเกลียดตัวเองของเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใด? จริงๆ

แล้วเจ้ารู้จักซาตานลึกถึเพียงใด? พวกเจ้าได้เพิ่มความแข็งแกร่งให้กับความมุ่งมั่นของพวกเจ้าแล้วหรือยัง?

ชีวิตของพวกเจ้าภายในสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้าได้รับการจัดระเบียบดีแล้วหรือไม่?

ชีวิตของเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือยัง? เจ้ากำลังใช้ชีวิตใหม่อยู่หรือไม่?

ทรศนะชีวิตของพวกเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือยัง? หากสิ่งเหล่านี้ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป

เจ้าก็จะไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ แม้ว่าเจ้าจะไม่ถอย

แต่เจ้าเพียงแคได้รับการพิชิตมากกว่า เมื่อถึงเวลาที่จะทดสอบเจ้า เจ้าก็จะขาดความจริง

สถานะความเป็นมนุษย์ของเจ้าจะผิดปกติ และเจ้าจะต่ำต้อยดั่งสัตว์พาหนะ

การบรรลุมิเพียงอย่างเดียวของเจ้าจะเป็นการได้รับการพิชิต—เจ้าจะเป็นเพียงแค่วัตถุชิ้นหนึ่งที่เราได้พิชิต

เจกเช่นเดียวกับลาซึ่งทันทีที่มันได้รับประสบการณ์กับแสของเจ้านายก็กลายเป็นย่ำเกรงและหวาดกลัวที่จะคือทุ

กครั้งที่มันเห็นเจ้านาย เจ้าก็ยังคงเป็นเพียงแค่ลาที่ได้ถูกพิชิตแล้ว หากบุคคลผู้หนึ่งขาดด้านที่เป็นบวกเหล่านั้น

และกลับเนื้อชาและย่ำเกรง ขี้อายและลังเลในทุกสิ่งทุกอย่างแทน

รู้ความสามารถที่จะแยกแยะสิ่งใดได้อย่างชัดเจน รู้ความสามารถที่จะยอมรับความจริงได้
ยังคงไว้เส้นทางสำหรับการฝึกฝนปฏิบัติ และนอกเหนือจากนั้น ถึงกับไว้หัวใจที่รักพระเจ้า—
หากบุคคลผู้หนึ่งไม่มีความเข้าใจถึงวิธีรักพระเจ้า วิธีใช้ชีวิตที่มีความหมาย หรือวิธีเป็นบุคคลที่เป็นจริง—
บุคคลเช่นนี้จะสามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้อย่างไร? นี่จะแสดงว่าชีวิตของเขามีคุณค่าเล็กน้อย
และเจ้าเป็นเพียงแค่ลาที่ได้รับการพิชิตแล้ว เจ้าคงจะได้รับการพิชิต
แต่นั่นก็คงจะเพียงแค่หมายความว่าเจ้าได้ตัดขาดจากพญานาคใหญ่สีแดง
และปฏิเสธที่จะสนับสนุนต่อแดนครอบครองของมัน คงจะหมายความว่าเจ้าเชื่อว่ามีพระเจ้า
ต้องการเชื่อฟังแผนการทั้งหมดของพระเจ้า และไม่มีคำร้องทุกข์คร่ำครวญใดๆ แต่ในส่วนของแง่มุมที่เป็นบวก
เจ้าสามารถใช้ชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าและสำแดงพระเจ้าได้หรือไม่? หากเจ้าไม่มีแง่มุมเหล่านี้เลย
ก็หมายความว่าเจ้ายังไม่ได้ถูกพระเจ้าทรงรับไว้ และเจ้าเป็นเพียงลาที่ได้รับการพิชิตแล้ว
ไม่มีสิ่งใดในเจ้าที่น่าปรารถนา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้กำลังทรงพระราชกิจในเจ้า
สภาวะความเป็นมนุษย์ของเจ้าย่อห่อจนเกินไป มันเกินไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงใช้เจ้า
เจ้าต้องได้รับการเห็นชอบโดยพระเจ้า และต้องดีกว่าสัตว์ที่ไม่เชื่อและคนตายเดินได้เป็นร้อยเท่า—
บรรดาผู้ที่มาถึงระดับนี้เท่านั้นมีคุณสมบัติที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เฉพาะเมื่อคนคนหนึ่งมีสภาวะความเป็นมนุษย์และมีมโนธรรมเท่านั้น คนคนหนึ่งจึงจะเหมาะให้พระเจ้าทรงใช้
เมื่อพวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นมนุษย์
บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วเท่านั้นเป็นผู้คนที่ใช้ชีวิตที่มีความหมาย
ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นสามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

เจ้าควรละวางพระพรเกี่ยวกับสถานะลงและทำความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในการนำพาความรอดมาสู่มนุษย์

จากมุมมองของมนุษย์ การทำให้พงศ์พันธุ์ของโมอับได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์นั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย และพวกเขาไม่มีคุณสมบัติเหมาะที่จะได้รับการทำให้เป็นเช่นนั้น ในทางกลับกัน

แน่นอนว่าลูกหลานของดาวิดมีความหวัง และสามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้โดยแท้จริง

หากใครบางคนเป็นพงศ์พันธุ์หนึ่งของโมอับ พวกเขาย่อมไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้

แม้กระทั่งตอนนี้ พวกเขาก็คงไม่รู้ถึงนัยสำคัญของพระราชกิจที่กำลังทรงทำอยู่ในหมู่พวกเขา กล่าวคือ ณ

ช่วงระยะนี้ พวกเขายังคงยึดถือความสำเร็จที่คาดว่ามันจะเป็นไปได้ในอนาคตไว้ในหัวใจของพวกเขา

และไม่เต็มใจที่จะปล่อยวางสิ่งเหล่านั้น

ไม่มีใครสนใจว่าเหตุใดวันนี้พระเจ้าจึงแค่ได้ทรงเลือกสรรที่จะทรงพระราชกิจกับกลุ่มผู้ที่ไร้ค่าที่สุดอย่างตัว

พวกเขา อาจเป็นไปได้หรือว่าพระองค์ได้ทรงกระทำผิดพลาดในพระราชกิจนี้?

พระราชกิจนี้คือความพลั้งเผลอไปชั่วขณะกระนั้นหรือ? เหตุใดพระเจ้า

ผู้ทรงทราบเสมอมาว่าพวกเขาคือลูกหลานของโมอับ

จึงเสด็จลงมาเพื่อทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเขาอย่างเฉพาะเจาะจง? การนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับพวกเขาเลยหรือ?

พระเจ้าไม่เคยทรงพิจารณาการนี้เลยหรือเมื่อกำลังทรงพระราชกิจของพระองค์?

พระองค์ทรงประพटीในลักษณะอันหุนหันกระนั้นหรือ?

พระองค์ไม่ได้ทรงทราบตั้งแต่เริ่มต้นหรือว่าพวกเขาคือพงศ์พันธุ์ของโมอับ?

พวกเขาไม่รู้จักพิจารณาสิ่งเหล่านี้เลยหรือ? มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของพวกเขาไปถึงไหนแล้ว?

ความคิดที่ว่าปกติสมบูรณ์ดีเป็นหนักรหนาของพวกเขาได้กลายเป็นปรับเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ไม่ดีไปแล้วหรือ

ไร? ความฉลาดแบบยลและสติปัญญาของพวกเขาไปอยู่ที่ใดแล้ว?

พวกเขามีบุคลิกประจำตัวแบบใจกว้างเอื้อเฟื้อจนถึงขนาดที่เข้าไม่ใส่ใจในเรื่องเล็กน้อยเช่นนั้นอย่างนั้นหรือ?

จิตใจของพวกเขาอ่อนไหวที่สุดต่อสิ่งทั้งหลายที่เป็นดังเช่นความสำเร็จที่คาดว่ามันจะเป็นไปได้ในอนาคตของเจ้า

และชะตากรรมของตัวเอง แต่พอมาถึงเรื่องของสิ่งอื่นใดก็ตาม จิตใจของพวกเขาก็ด้านชา

ปัญญาที่บดบังและรู้เท่าไม่ถึงการณ์อย่างถึงที่สุด อะไบนแผ่นดินโลกหรือที่พวกเขาเชื่อ?

ความสำเร็จที่คาดว่ามันจะเป็นไปได้ในอนาคตของเจ้าอย่างนั้นหรือ? หรือว่าพระเจ้า?

ทุกอย่างที่เจ้าเชื่อไม่ใช่บันปลายอันสวยงามของเจ้าหรือ?

มันไม่ใช่ความสำเร็จที่คาดว่ามันจะเป็นไปได้ในอนาคตของเจ้าหรือ?

ตอนนี้เจ้าเข้าใจหนทางแห่งชีวิตมากเท่าใดกัน? เจ้าได้บรรลุไปมากเท่าใดแล้ว?

เจ้าคิดว่าพระราชกิจซึ่งกำลังทำต่อพงศ์พันธุ์ของโมอับในตอนนี้มันทำเพื่อคุ้มกันเหยียดหยามพวกเขาอย่างนั้น

รือ? พระราชกิจนั้นกระทำโดยจงใจเปิดโปงความน่าเกลียดของพวกเจ้าอย่างนั้นหรือ?

พระราชกิจนั้นกระทำโดยเจตนาที่จะทำให้พวกเจ้ายอมรับการติสอน

และแล้วก็โยนพวกเจ้าลงไปในบึงไฟอย่างนั้นหรือ?

เราไม่เคยพูดว่าพวกเจ้าไม่มีความสำเร็จที่ค่าความจะเป็นไปได้ในอนาคต

นับประสาอะไรที่จะเคยพูดว่าพวกเจ้าต้องถูกทำลายหรือทนทุกข์กับความพินาศ

เราเคยประกาศแสดงสิ่งทั้งหลายดังกล่าวต่อสาธารณะหรือ? เจ้ากล่าวว่าเจ้าปราศจากความหวัง

แต่นี้ไม่ใช่บทสรุปที่เจ้าได้วาดขึ้นมาเองอย่างนั้นหรือ? นี่ไม่ใช่ผลของกรอบความคิดของเจ้าเองหรือ?

บทสรุปของตัวเจ้านั้นนับได้หรือ? หากเรากล่าวว่าเจ้าไม่ได้รับการอวยพร เช่นนั้นแล้ว

เจ้าย่อมจะเป็นวัตถุแห่งความลุ่มจมอย่างแน่นอน และหากเรากล่าวว่าเจ้าได้รับการอวยพร เช่นนั้นแล้ว

เจ้าย่อมจะไม่ถูกทำลายอย่างเด็ดขาด เราเพียงกำลังกล่าวว่าเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับเท่านั้น

เราไม่ได้กล่าวว่าเจ้าคงจะถูกทำลาย มันก็เพียงคำว่าพงศ์พันธุ์ของโมอับนั้นได้ถูกสาปแช่ง

และเป็นสายพันธุ์หนึ่งของพวกมนุษย์ซึ่งเสื่อมทราม ตามที่ได้มีการกล่าวถึงบาปไปแล้วก่อนหน้านี้

พวกเจ้าทั้งหมดไม่บาปหนาหรือ? คนบาปทั้งหมดไม่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วหรือ?

คนบาปทั้งหมดไม่เยาะเย้ยทำทายเป็นกบฏต่อพระเจ้าหรือ?

พวกที่เยาะเย้ยทำทายเป็นกบฏต่อพระเจ้าไม่ได้จะถูกสาปแช่งหรือ? คนบาปทั้งหมดไม่ต้องถูกทำลายกระนั้นหรือ?

ในกรณีนั้น ผู้ใดกันเล่าในหมู่ผู้คนที่จะมีเลือดเนื้อที่จะสามารถได้รับการช่วยให้รอด?

พวกเจ้าสามารถเอาชีวิตรอดมาถึงทุกวันนี้ได้อย่างไรกัน?

พวกเจ้ายังเป็นลบลงทุกทีก็เพราะพวกเจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ

พวกเจ้าไม่นับเป็นพวกมนุษย์ซึ่งเป็นพวกคนบาปด้วยหรือ? พวกเจ้ายืนยาวมาจนถึงวันนี้ได้อย่างไร?

พอมีการพาดพิงถึงการทำให้มีความเพียบพร้อม พวกเจ้าก็กลายเป็นมีความสุขขึ้นมา

หลังจากที่ได้ยินว่าพวกเจ้าต้องผ่านประสบการณ์ความทุกข์ลำบากอันใหญ่หลวง

เจ้ารู้สึกว่ทำให้เจ้าได้รับการอวยพรยิ่งขึ้นไปอีก

เจ้าคิดว่าเจ้าสามารถกลายเป็นผู้ชนะหลังจากโผล่พ้นจากความทุกข์ลำบาก และที่มากกว่านั้นคือ

รู้สึกว่คือการอวยพรอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเป็นการยกย่องอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อเจ้า

พอพาดพิงถึงโมอับ ความโกลาหลเกิดขึ้นในหมู่พวกเจ้า

ผู้ใหญ่และเด็กรู้สึกเหมือนกันในความเศร้าใจที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดได้

และเจ้าไม่มีความชื่นบานยินดีในหัวใจของเจ้าโดยสิ้นเชิง และพวกเจ้าเสียใจที่ถือกำเนิดมา

พวกเจ้าไม่เข้าใจนัยสำคัญของช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจที่กำลังกระทำต่อพงศ์พันธุ์ของโมอับ

เจ้ารู้เพียงการแสวงหาตำแหน่งอันสูงส่ง และเมื่อใดก็ตามที่เจ้าล่วงรู้ว่ไม่มีความหวัง

เจ้าก็ถอยกลับไปเข้าอิหรอบเดิม ทันทีที่พาดพิงถึงความเพียบพร้อมและบั้นปลายในอนาคต พวกเจ้ารู้สึกมีความสุข พวกเจ้าได้มอบความเชื่อของพวกเจ้าให้กับพระเจ้าเพื่อให้ได้รับพระพร และเพื่อให้พวกเจ้าสามารถมีบั้นปลายที่ดีได้ ตอนนี้

ผู้คนบางคนรู้สึกถึงความประหลาดใจเพราะสถานะของพวกเขา เพราะพวกเขามีคุณค่าต่ำต้อยและสถานะที่ต่ำต้อย พวกเขาจึงไม่ปรารถนาที่จะพยายามทำให้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม การทำให้มีความเพียบพร้อมถูกพูดถึงก่อนเป็นอย่างแรก แล้วจึงมีการพาดพิงถึงพงศ์พันธุ์ของ โมอับ ดังนั้น ผู้คนจึงคิดในทางลบกับเส้นทางของการทำให้มีความเพียบพร้อมที่ถูกพาดพิงถึงมาก่อนหน้านี้

นี่เป็นเพราะตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ พวกเจ้าไม่เคยรู้ถึงนัยสำคัญของพระราชกิจนี้ และพวกเจ้าไม่เคยเอาใจใส่เกี่ยวกับนัยสำคัญของพระราชกิจนี้ พวกเจ้ามีวุฒิภาวะที่น้อยเกินไป และไม่สามารถรู้ทันได้แม้กระทั่งการรบกวนที่แผ่เบาที่สุด เมื่อเจ้ามองสถานะของตัวเองต่ำต้อยเกินไป เจ้าก็กลายเป็นมองโลกในแง่ลบและสูญเสียความมั่นใจที่จะแสวงหาต่อไป

ผู้คนก็แค่ถือว่าการได้บรรลุไปถึงพระคุณและการชื่นชมยินดีในสันติสุขเป็นสัญลักษณ์แห่งความเชื่อ และมองว่าการแสวงหาพระพรคือพื้นฐานของการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

มีคนจำนวนน้อยนักที่พยายามทำความรู้จักพระเจ้า หรือแสวงหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา ในความเชื่อของพวกเขา

ผู้คนพยายามทำให้พระเจ้าประทานบั้นปลายที่เหมาะสมและพระคุณทั้งหมดที่พวกเขาจำเป็นต้องมีให้แก่พวกเขา ทำให้พระองค์เป็นผู้รับใช้ของพวกเขา

ทำให้พระองค์ทรงธำรงรักษาสัมพันธภาพอันสงบสุขเป็นมิตรกับพวกเขา เพื่อให้ไม่มีวันมีความขัดแย้งอันใดเลยระหว่างพวกเขาไม่ว่าเมื่อใดก็ตาม นั่นก็คือ การเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาเรียกร้องให้พระองค์ทรงสัญญาที่จะสนองตอบข้อพึงประสงค์ทั้งหมดของพวกเขา และประทานสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาขออธิษฐานขอให้แก่พวกเขา

โดยเป็นไปตามพระวจนะที่พวกเขาได้อ่านในพระคัมภีร์ว่า “เราจะรับฟังคำอธิษฐานทั้งหมดของพวกเขา” พวกเขาคาดหวังให้พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาหรือจัดการผู้ใด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดผู้เปี่ยมปราณีเสมอมา ผู้ซึ่งรักษาสัมพันธภาพอันดีกับผู้คนในทุกเวลาและทุกสถานที่

วิธีที่ผู้คนเชื่อในพระเจ้าอยู่ตรงนี้ กล่าวคือ พวกเขาเพียงสร้างข้อเรียกร้องต่อพระเจ้าอย่างหน้าไม่อาย โดยเชื่อว่า ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นกบฏหรือเชื่อฟังก็ตาม

พระองค์คงจะทรงแค้นพระเนตรพระกรรณประทานทุกสิ่งให้พวกเขา พวกเขาก็แค่ “เก็บหนี้” จากพระเจ้าเรื่อยไป โดยเชื่อว่าพระองค์ต้องทรง “ชดใช้คืน” ให้แก่พวกเขาโดยปราศจากการต้านทานอันใด—

และที่มากกว่านั้นก็คือ จำเป็นสองเท่า—พวกเขาคิดว่า ไม่ว่าพระเจ้าทรงได้รับสิ่งใดจากพวกเขาหรือไม่ก็ตาม พระองค์ทรงสามารถทำได้เพียงให้พวกเขาบงการเท่านั้น

และพระองค์ไม่ทรงสามารถจัดวางเรียบเรียงผู้คนไปตามพระทัยได้

นับประสาอะไรที่จะทรงสามารถเปิดเผยพระปรีชาญาณและพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ซึ่งซ่อนเร้นอยู่นานปีต่อผู้คนยามใดก็ตามที่พระองค์ทรงต้องประสงค์และ โดยปราศจากการอนุญาตของพวกเขา

พวกเขาก็เพียงสารถาพบบาปของพวกเขาต่อพระเจ้า โดยเชื่อว่าพระเจ้านี้คงจะแค่ทรงอภัยบาปให้พวกเขา

และเชื่อว่าพระองค์จะไม่ทรงเบื่อหน่ายกับการทำเช่นนั้น และเชื่อว่าการนี้จะดำเนินต่อไปตลอดกาล

พวกเขาก็แค่ออกคำสั่งกับพระเจ้า โดยเชื่อว่าพระองค์ก็คงจะแค่ทรงเชื่อฟังพวกเขา

เพราะมีบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อให้พวกมนุษย์รับใช้ แต่เพื่อรับใช้มนุษย์

และที่พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นก็เพื่อเป็นผู้รับใช้ของพวกเขา พวกเขาไม่ได้เชื่อในหนทางนี้เสมอมาหรอกหรือ?

เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาไม่สามารถได้รับบางสิ่งจากพระเจ้า เขาก็ปรารถนาที่จะวิ่งหนี เมื่อเจ้าไม่เข้าใจบางสิ่ง

เขาก็เกิดกลับแค้นใจยิ่งนัก และไปไกลถึงขั้นทรมานสุสาวทุกชนิดใส่พระองค์

พวกเขาก็แค่จะไม่ยอมให้พระเจ้าพระองค์เองทรงแสดงพระปรีชาญาณและการมหัศจรรย์ของพระองค์อย่างเต็มที่

ที่ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขา กลับแค่ต้องการชื่นชมความสบายและความพอใจชั่วครู่ชั่วยาม จนถึงตอนนี้

ท่าทีของพวกเขาในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาพวกเขาก็แค่ประจบด้วยทรรศนะเก่าแก่แบบเดิมเท่านั้น

หากพระเจ้าทรงแสดงให้พวกเขาเห็นแค่พระบารมีเพียงแผ่วบาง พวกเขา ก็กลายเป็นไม่มีความสุข

ตอนนี้พวกเขามองเห็นหรือไม่ว่าวิถีภาวะของพวกเขาอยู่ระดับใดกันแน่?

อย่าทึกทักว่าพวกเขากำลังหมดจกรักภักดีต่อพระเจ้า เมื่อในข้อเท็จจริงนั้น

ทรรศนะเก่าแก่ทั้งหลายของพวกเขา ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อไม่มีสิ่งร้ายอันใดเลยตกมาถึงเจ้า

เขาก็เชื่อว่าทุกอย่างกำลังดำเนินไปอย่างราบรื่น และความรักที่เขามีแด่พระเจ้านี้ก็ไปถึงจุดสูงส่งจุดหนึ่ง

เมื่อมีบางสิ่งที่เล็กน้อยเกิดขึ้นกับเจ้า เขาก็ร่วงหล่นลงไปในแดนคนตาย

นี่คือการจงรักภักดีต่อพระเจ้าอย่างนั้นหรือ?

หากช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเริ่มขึ้นในประเทศอิสราเอล เช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยดังกล่าวก็คงจะไม่มี ความหมายเลย

พระราชกิจมีนัยสำคัญที่สุดก็ต่อเมื่อกระทำในประเทศจีน และต่อเมื่อกระทำต่อผู้คนอย่างพวกเขา

พวกเขาคือผู้คนซึ่งต่ำต้อยที่สุด ผู้คนซึ่งด้อยสถานะที่สุด พวกเขา คือผู้ซึ่งอยู่ระดับต่ำต้อยที่สุดของสังคมนี้

และเจ้าคือพวกที่ยอมรับพระเจ้าน้อยที่สุดในตอนเริ่มต้น พวกเขา คือผู้ที่ไกลห่างจากพระเจ้าไปไกลที่สุด

และเป็นผู้ซึ่งได้ถูกทำร้ายรุนแรงที่สุด

เนื่องเพราะพระราชกิจระยะนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการพิชิตชัยเท่านั้น

จะไม่ใช่การเหมาะสมที่สุดหรือหากพวกเขาก็จะได้รับเลือกสรรให้เป็นพยานในอนาคต?

หากขั้นตอนแรกของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยไม่ได้จะกระทำกับผู้คนอย่างพวกเขา

เช่นนั้นแล้วย่อมจะกลายเป็นลำบากยากเย็นที่จะทำให้พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยที่จะมาถึงนั้นก้าวหน้าไปได้ เพราะพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยที่จะตามมานั้นจะสัมฤทธิ์ผลลัพท์ทั้งหลายโดยมีพื้นฐานอยู่บนข้อเท็จจริงของพระราชกิจที่กระทำในวันนี้

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในปัจจุบันเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยโดยรวม

พวกเขาก็เป็นรุ่นแรกที่จะถูกพิชิต เข้าเป็นตัวแทนของมนุษยชาติทั้งมวลซึ่งจะถูกพิชิต

ผู้คนซึ่งครองความรู้อย่างถ่องแท้จะมองเห็นว่าพระราชกิจทั้งมวลที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในวันนี้มันยิ่งใหญ่

และมองเห็นว่าพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงเปิดโอกาสให้ผู้คนสามารถรู้จักความกบฏของตนเองเท่านั้น

แต่ยังเปิดเผยสถานะของพวกเขาด้วย

จุดประสงค์และความหมายของพระวณะของพระองค์นั้น ไม่ใช่เพื่อการทำให้ผู้คนท้อแท้

และไม่ใช่เพื่อ โคนล้มพวกเขา

มันเป็นไปเพื่อให้พวกเขามองเห็นความจริงและความรอดโดยผ่านทางพระวณะของพระองค์

มันเป็นไปเพื่อปลุกจิตวิญญาณของพวกเขาให้ตื่นขึ้นด้วยหนทางแห่งพระวณะของพระองค์

นับตั้งแต่การสร้างโลก มนุษย์ได้ดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน

ทั้งไม่รู้และไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่พระองค์หนึ่ง

การที่ผู้คนเหล่านี้สามารถรวมอยู่ในความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

และสามารถได้รับการอภัยอย่างใหญ่หลวงโดยพระเจ้านั้นแสดงให้เห็นถึงความรักของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ผู้คนทั้งหมดที่เข้าใจอย่างแท้จริงจะเชื่อในสิ่งนี้ แล้วพวกที่ไม่มีความรู้ดังกล่าวเล่า? พวกเขาจะกล่าวว่า “อา

พระเจ้าตรัสว่าพวกเราเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ พระองค์ได้ตรัสเช่นนี้ด้วยพระวณะของพระองค์เอง

เราจะยังคงสามารถได้มาซึ่งบทธวสานที่ดีหรือ? ใครได้ทำให้พวกเราเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ?

ใครได้ทำให้เราดำเนินตามพระองค์อย่างมากมายเหลือเกินในอดีต? พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกล่าวโทษเรา

เรามองไม่เห็นวิธีที่พระองค์ทรงตัดสินพวกเราอยู่เสมอนับตั้งแต่เริ่มต้นหรือไร?

เพราะเราได้ดำเนินตามพระเจ้าไปแล้ว นี่จึงเป็นวิธีที่พวกเราควรถูกตัดสิน” คำพูดเหล่านี้ถูกต้องอย่างนั้นหรือ?

วันนี้ พระเจ้าทรงพิพากษาพวกเขา ดีสอนพวกเขา และกล่าวโทษพวกเขา

แต่เจ้าต้องรู้ว่าประเด็นของการกล่าวโทษพวกเขาคือ เพื่อให้เจ้ารู้จักตัวเอง พระองค์ทรงกล่าวโทษ สาปแช่ง

พิพากษา และดีสอน ก็เพื่อที่เจ้าอาจจะรู้จักตัวเจ้าเอง เพื่อที่อุปนิสัยของเจ้าอาจจะเปลี่ยนแปลง

และที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เพื่อที่เจ้าอาจจะรู้คุณค่าของเจ้าเอง

และมองเห็นว่าการกระทำทั้งหมดของพระเจ้านั้นชอบธรรมและเป็นไปโดยสอดคล้องกับพระอุปนิสัยของพระอ

งศ์และข้อพึงประสงค์ทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระองค์
มองเห็นว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจโดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์เพื่อความรอดของมนุษย์
และมองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งทรงรัก ทรงช่วยให้รอด ทรงพิพากษา
และทรงติสอนมนุษย์ หากเจ้ารู้เพียงว่าเจ้ามีสถานะอันต่ำต้อย รู้เพียงว่าเจ้าเสื่อมทรามและไม่เชื่อฟัง
แต่ไม่รู้ว่าคุณเจ้าทรงปรารถนาที่จะเผยแพร่งถึงความรอดของพระองค์โดยผ่านทางการศึกษาและการติสอนที่พ
ระองค์ทรงกระทำในตัวเจ้าในวันนี้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะไม่มีหนทางใดเลยที่จะได้รับประสบการณ์
นับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความสามารถที่จะเดินหน้าต่อไปได้
พระเจ้าไม่ได้เสด็จมาเพื่อประหารชีวิตหรือทำลายล้าง แต่เพื่อพิพากษา สาปแช่ง ติสอน และช่วยให้รอด
จนกว่าแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระองค์จะมาถึงจุดปิดตัว—
ก่อนที่พระองค์จะทรงเปิดเผยทอวาสนาของมนุษย์แต่ละหมวดหมู่—
พระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของความรอด
จุดประสงค์โดยล้วนของพระราชกิจก็คือการทำให้ผู้ที่รักพระองค์มีความครบบริบูรณ์—อย่างถ้วนทั่วเช่นนั้น—
และเพื่อนำพาพวกเขาเข้ามาอยู่ในความนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงช่วยผู้คนให้รอดอย่างไรก็ตาม
ทั้งหมดนั้นทรงกระทำโดยการทำให้พวกเขาหลุดรอดจากธรรมชาติเยี่ยงซาตานแบบเดิมของพวกเขา นั่นคือ
พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอดโดยการทำให้พวกเขาแสวงหาชีวิต หากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้น
พวกเขาจะไม่มีหนทางที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้าเลย ความรอดคือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และการแสวงหาชีวิตคือสิ่งที่มนุษย์ต้องลงมือกระทำเพื่อที่จะยอมรับความรอด ในสายตาของมนุษย์
ความรอดคือความรักของพระเจ้า และความรักของพระเจ้าไม่อาจเป็นการติสอน การพิพากษา
และการสาปแช่งไปได้ ความรอดต้องบรรจุไปด้วยความรัก ความเมตตาสงสาร และที่มากกว่านั้นก็คือ
คำปลอบใจทั้งหลาย รวมทั้งพระพรอันไร้ขอบเขตที่พระเจ้าประทานให้
ผู้คนเชื่อว่าตอนที่พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดนั้น
พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น โดยการขับเคลื่อนพวกเขาด้วยพระพรทั้งหลายและพระคุณของพระองค์
เพื่อให้พวกเขาสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าได้ ดังจะกล่าวได้ว่า
การที่พระองค์ทรงสัมผัสมนุษย์คือการที่พระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด
ความรอดชนิดนี้กระทำโดยการตั้งข้อตกลงประการหนึ่งขึ้นมา
มนุษย์จะยอมนบนอบเฉพาะพระนามของพระเจ้าและเพียรพยายามที่จะทำให้อดีเพื่อพระองค์และนำพระสิริมาสู่พ
ระองค์
ก็ต่อเมื่อพระเจ้าประทานให้พวกเขาเป็นร้อยเท่าเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ต่อมวลมนุษย์

พระเจ้าได้เสด็จมาทรงพระราชกิจบนแผ่นดินโลกก็เพื่อช่วยมวลมนุษย์ซึ่งเสื่อมทรามให้รอด

ไม่มีการไปปดมดเท็จอยู่ในการนี้เลย หากมี

พระองค์ก็ไม่ได้เสด็จมาทรงพระราชกิจด้วยพระองค์เองอย่างแน่นอน ในอดีตนั้น

วิถีทางแห่งความรอดของพระองค์เกี่ยวข้องกับการแสดงความรักและความเมตตาสงสารอย่างถึงที่สุด

จนถึงขั้นที่พระองค์ประทานทั้งหมดของพระองค์ให้แก่ชาตนาเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับมวลมนุษย์ทั้งหมดทั้ง

มวล ปัจจุบันนี้ไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นเหมือนอดีต กล่าวคือ ความรอดที่ประทานให้แก่พวกเขาในวันนี้เกิดขึ้น ณ

ช่วงเวลาแห่งยุคสุดท้าย ในช่วงระหว่างที่มีการจำแนกชั้นแต่ละบุคคลไปตามประเภท ทั้งนี้

วิถีทางแห่งความรอดของพวกเขาไม่ใช่ความรักหรือความเมตตาสงสาร แต่เป็นการติสอนและการพิพากษา

เพื่อที่มนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้อรอดอย่างทั่วถึงยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดที่พวกเขาได้รับคือการติสอน

การพิพากษา และการเตือนตัวอย่างไรปราณี แต่จงรู้สิ่งนี้ไว้ว่า

ในการเตือนอันไรหัวใจนี้ไม่มีการลงโทษเลยแม้แต่น้อย

โดยไม่ต้องคำนึงว่าคำพูดของเราจะกร้าวกระดังเพียงใด

สิ่งที่ตกมาถึงพวกเขาเป็นเพียงแค่คำพูดไม่กี่คำที่อาจจะดูเหมือนไรหัวใจอย่างถึงที่สุดสำหรับพวกเขา

และไม่สำคัญว่าเราอาจมีความโมโหมากเพียงใด สิ่งที่พร้งพูลงมาบนพวกเขาก็ยังคงเป็นวณะแห่งการสอน

และเราไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำร้ายพวกเขาหรือทำให้พวกเขาลถึงแก่ความตาย

ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? จงรู้ไว้ว่าทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรม

หรือกระบวนการถูกลงและการติสอนอันไรหัวใจ ทุกอย่างเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอด

โดยไม่ต้องคำนึงว่า วันนี้ แต่ละคนได้รับการจำแนกชั้น ไปตามประเภทหรือไม่

หรือหมวดหมู่ของมนุษย์ได้รับการตีแผ่หรือไม่

จุดประสงค์ของพระวณะทั้งปวงและพระราชกิจของพระเจ้าคือเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงให้อรอด

การพิพากษาอันชอบธรรมถูกนำมาใช้ชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์

และกระบวนการถูกลงอันไรหัวใจกระทำขึ้นเพื่อชำระพวกเขาให้สะอาด

ทั้งพระวณะหรือการสั่งสอนอันกร้าวกระดังต่างกระทำเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์และเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่ง

ความรอด ด้วยเหตุนี้วิธีการแห่งความรอดของวันนี้จึงไม่เหมือนกับของอดีต วันนี้

พวกเขาได้รับการนำพาความรอดมาให้โดยผ่านทาง การพิพากษาอันชอบธรรม

และนี่เป็นเครื่องมือที่ดีสำหรับการจำแนกชั้นพวกเขาแต่ละคนไปตามประเภท ที่มากกว่านั้นก็คือ

การติสอนอันโหดเหี้ยมยังทำหน้าที่เสมือนความรอดอันสูงสุดของพวกเขา—

และพวกเขามีสิ่งใดจะพูดในขณะเผชิญหน้ากับการติสอนและการพิพากษาดังกล่าวเล่า?

พวกเขาไม่ได้ชื่นชมความรอดตั้งแต่เริ่มต้นจนจบมาโดยตลอดหรือ?

พวกเจ้าได้มองเห็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

และตระหนักถึงฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดและพระปรีชาญาณของพระองค์ นอกจากนี้

พวกเจ้ายังได้รับประสบการณ์กับการเจียนตีและการบ่มวินัยซ้ำแล้วซ้ำเล่ามาแล้ว อย่างไรก็ตาม

พวกเจ้าไม่ได้รับพระคุณอันสูงสุดด้วยหรือ?

พระพรทั้งหลายของพวกเจ้าไม่มากกว่าของผู้คนอื่นใดกระนั้นหรือ?

พระคุณทั้งหลายของพวกเจ้าโอบอเอยิ่งกว่าสงวราสีและความมั่งคั่งที่โซโลมอนได้ชื่นชมเสียอีก!

จงตรองดูเถิดว่า หากเจตนาของเราในการมาคือเพื่อที่จะกล่าวโทษและลงโทษพวกเจ้าแทนการช่วยเจ้าให้รอด

วันเวลาของพวกเจ้าจะสามารถยืนยาวมาได้ยาวนานขนาดนั้นหรือ?

สิ่งดำรงอยู่ซึ่งเป็นเลือดเนื้อที่เต็มไปด้วยบาปอย่างพวกเจ้าจะสามารถมีชีวิตรอดมาได้จนถึงวันนี้หรือ?

หากเป้าหมายของเราเป็นเพียงการลงโทษพวกเจ้า แล้วเหตุใดเล่า

เราจึงได้บังเกิดเป็นมนุษย์และเริ่มลงมือดำเนินการประกอบการอันยิ่งใหญ่เช่นนั้น?

การลงโทษพวกเจ้าซึ่งเป็นแค่พวกมนุษย์ธรรมดา นั้น มิใช่ว่ากระทำได้โดยง่ายดาย

ด้วยการเปล่งวณะคำเดียวหรือ?

เรายังจำเป็นจะต้องทำลายพวกเจ้าหลังจากที่กล่าวโทษพวกเจ้าอย่างมีจุดประสงค์กระนั้นหรือ?

พวกเจ้ายังคงไม่เชื่อวณะเหล่านี้ของเราหรือ?

เราจะสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้เพียงโดยผ่านทางความรักและความเมตตาสงสารหรือ?

หรือเราจะสามารถใช้ได้เฉพาะการตรึงกางเขนเท่านั้นในการช่วยมนุษย์ให้รอด?

อุปนิสัยอันชอบธรรมของเรามีได้เอื้ออำนวยมากกว่าหรือ? ในการที่จะทำให้มนุษย์เชื่อฟังอย่างครบบริบูรณ์

? อุปนิสัยอันชอบธรรมของเราไม่มีความสามารถในการช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างทั่วถึงได้มากกว่าหรือ?

แม้วณะของเราอาจเข้มงวด แต่ทั้งหมดนั้นพุดไปเพื่อความรอดของมนุษย์

เพราะเราเพียงกำลังกล่าววณะเท่านั้น และไม่ได้กำลังลงโทษเนื้อหนังของมนุษย์

วณะเหล่านี้เป็นเหตุให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง รู้ว่าความสว่างนั้นมีอยู่ รู้ว่าความสว่างนั้นล้ำค่า

และยิ่งไปกว่านั้น รู้ว่าวณะเหล่านี้มีประโยชน์สำหรับพวกเขาอย่างไร ตลอดจนรู้ว่าพระเจ้าคือความรอด

แม้เราได้เปล่งวณะไปแล้วมากมายเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา

แต่สิ่งที่วณะเหล่านี้เป็นตัวแทนก็ยังไม่ได้ถูกปฏิบัติต่อพวกเจ้าเป็นการกระทำ

เราได้มาเพื่อทำงานของเราและเพื่อกล่าววณะของเรา และแม้ว่าวณะของเราอาจเคร่งครัด

แต่ก็พุดเพื่อการพิพากษาความเสื่อมทรามของพวกเจ้าและความกบฏของพวกเจ้า

จุดประสงค์ของการที่เรากระทำนี้ก็ยังคงเป็นไปเพื่อการช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนครอบครองของซาตาน

เรากำลังใช้วณะของเราช่วยมนุษย์ให้รอด จุดประสงค์ของเราไม่ใช่เพื่อทำอันตรายมนุษย์ด้วยวณะของเรา

วณะของเราเข้มงวดก็เพื่อที่จะสัมฤทธิ์ผลลัพท์ทั้งหลายในงานของเรา

มนุษย์สามารถรู้จักตัวเองและหลุดรอดจากอุปนิสัยอันกบฏของพวกเขาได้ก็โดยผ่านทางงานดังกล่าวเท่านั้น
นัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระราชกิจแห่งพระวณะก็คือการเปิดโอกาสให้ผู้คนนำความจริงมาปฏิบัติหลังจาก
ที่ได้เข้าใจแล้ว สัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา

และได้รับความรู้เกี่ยวกับตัวพวกเขาเองและเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

การสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์สามารถทำให้เป็นไปได้ก็โดยการปฏิบัติพระราชกิจในหนทางของการกล่าว
พระวณะเท่านั้นและมีเพียงพระวณะเท่านั้นที่สามารถอธิบายความจริงได้

การปฏิบัติพระราชกิจในหนทางนี้คือวิถีทางที่ดีที่สุดในการพิชิตมนุษย์

นอกเหนือจากถ้อยคำรัสของพระวณะแล้ว

ไม่มีวิธีการอื่นเลยที่สามารถให้ความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงและเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าแก่ผู้คนได้ชัดเจน
ไปกว่านี้ ด้วยเหตุนี้ ในพระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายของพระองค์

พระเจ้าจึงตรัสต่อมนุษย์เพื่อไขความจริงและความลึกลับทั้งหมดที่พวกเขายังไม่เข้าใจให้แก่พวกเขา

อันเป็นการเปิดโอกาสให้พวกเขาสามารถได้รับหนทางที่แท้จริงและชีวิตจากพระเจ้า

และด้วยการนั้นจึงเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์

จุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าต่อมนุษย์คือเพื่อให้พวกเขาสามารถเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้
และพระราชกิจนั้นกระทำลงไปเพื่อนำความรอดมาให้พวกเขา เพราะฉะนั้น

ในระหว่างช่วงเวลาแห่งความรอดของมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงพระราชกิจในการลงโทษพวกเขา
ขณะที่กำลังทรงนำพาความรอดมาสู่มนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงลงโทษความชั่วหรือปฐมนำหนึ่งความดี

และพระองค์ไม่ทรงเปิดเผยบันปลายของผู้คนสารพัดประเภท

แต่พระองค์กลับจะทรงพระราชกิจเพื่อการลงโทษความชั่วหรือปฐมนำหนึ่งความดีเฉพาะหลังจากที่พระราชกิจ
ระยะสุดท้ายของพระองค์เสร็จสมบูรณ์

และพระองค์ก็จะทรงเปิดเผยบันทอฐานของผู้คนต่างชนิดทั้งหมดเฉพาะเมื่อถึงเวลานั้นเท่านั้น

พวกที่ถูกลงโทษจะเป็นพวกที่ไม่สามารถช่วยให้รอดได้จริงๆ

ในขณะที่บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดจะเป็นผู้ที่ได้มาซึ่งความรอดของพระเจ้าในระหว่างช่วงเวลาแห่งความ
รอดของมนุษย์ของพระองค์ ในขณะที่กำลังมีการปฏิบัติพระราชกิจเพื่อความรอดของพระเจ้า

บุคคลทุกคนซึ่งสามารถช่วยให้รอดได้จะได้รับการช่วยให้รอดมากเท่าที่จะมากได้และจะไม่มีใครถูกทิ้งขว้าง
เพราะจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้ายิ่งใหญ่ก็คือการช่วยมนุษย์ให้รอด

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่สามารถสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนเองในระหว่างช่วงเวลาแห่งความรอดของม
นุษย์ของพระเจ้า—รวมทั้งผู้คนทั้งหมดที่ไม่สามารถบนอบต่อพระเจ้าได้อย่างครบบริบูรณ์—

จะกลายเป็นวัตถุสำหรับการลงโทษ พระราชกิจในระยะนี้—พระราชกิจแห่งพระวณะ—

จะไขหนทางและความล้าลึกทั้งปวงที่ผู้คนไม่เข้าใจให้กับพวกเขา

เพื่อให้พวกเขาสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ทั้งหลายที่พระเจ้ามียกต่อพวกเขา และเพื่อให้พวกเขาสามารถมีความพร้อมพื้นฐานในการที่จะนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติและสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา พระเจ้าทรงใช้เพียงพระวณะในการทรงพระราชกิจของพระองค์ และมีทรงลงโทษผู้คนที่เป็นกบฏเล็กน้อย นี่เป็นเพราะว่าตอนนี้คือเวลาของพระราชกิจแห่งความรอด หากผู้ใดก็ตามซึ่งปฏิบัติอย่างเป็นกบฏได้ถูกลงโทษ

เช่นนั้นก็จะไม่มีผู้ใดมีโอกาสเหมาะที่จะได้รับการช่วยให้รอดเลย

ทุกคนคงจะถูกลงโทษและตกลงไปสู่แดนคนตาย

จุดประสงค์ของพระวณะที่ทรงพิพากษามนุษย์คือเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขารู้จักตัวเองและบนบอบต่อพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อลงโทษพวกเขาด้วยการพิพากษาดังกล่าว ในระหว่างช่วงเวลาของพระราชกิจของพระวณะ ผู้คนมากมายจะเปิดโปงความเป็นกบฏและการเยาะเย้ยทำทนายของพวกเขาออกมา

รวมทั้งการไม่เชื่อฟังที่พวกเขามีต่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ด้วย อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ก็คือ

พระองค์จะไม่ลงโทษผู้คนเหล่านี้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับจะทรงปิดกั้นเฉพาะผู้ที่เสื่อมทรามจนถึงแก่นกลางและผู้ที่ไม่สามารถช่วยให้รอดได้เท่านั้น

พระองค์จะประทานเนื้อหนังของพวกเขาให้แก่ซาตาน และในไม่กี่กรณี จะทรงสิ้นสุดเนื้อหนังของพวกเขา บรรดาผู้ที่เหลืออยู่จะยังคงติดตามและได้รับประสบการณ์การถูกจัดการและตัดแต่งต่อไป หากขณะกำลังติดตาม ผู้คนเหล่านี้ยังคงไม่สามารถยอมรับการถูกจัดการและตัดแต่งได้ และเสื่อมสภาพลงไปทุกที

เช่นนั้นแล้วพวกเขาย่อมจะสูญเสียโอกาสสำหรับความรอดของพวกเขา

แต่ละบุคคลที่ได้บนบอบต่อการพิชิตด้วยพระวณะจะมีโอกาสเหมาะเกินพอที่จะได้รับความรอด

ความรอดของพระเจ้าสำหรับผู้คนเหล่านี้แต่ละคนจะเป็นการให้ความกรุณาอันสูงสุดของพระองค์ กล่าวได้อีกนัยว่า พวกเขาจะมองเห็นการยอมผ่อนปรนอย่างถึงที่สุด

ตราบเท่าที่ผู้คนหันหลังกลับจากเส้นทางที่ผิด และตราบเท่าที่พวกเขาสามารถกลับใจได้

พระเจ้าจะประทานโอกาสให้พวกเขาได้รับความรอดของพระองค์ เมื่อพวกมนุษย์กบฏต่อพระเจ้าในครั้งแรก

พระองค์ไม่ทรงพึงปรารถนาที่จะทำให้พวกเขาถึงแก่ความตาย

แต่พระองค์กลับทรงทำทั้งหมดที่พระองค์ทรงสามารถทำได้เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด

หากใครบางคนไม่มีห้องว่างให้กับความรอดเลยจริงๆ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะปิดพวกเขาทิ้งไป

เหตุผลที่พระเจ้าทรงลงโทษผู้คนบางคนซ้ำ

ก็เป็นเพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะช่วยทุกคนที่สามารถช่วยให้รอดได้ พระองค์ทรงพิพากษา

ทรงให้ความรู้แจ้ง และทรงนำผู้คนด้วยพระวชิระเท่านั้น และไม่ใช่ไม้เรียวเพื่อให้พวกเขาถึงแก่ความตาย
การนำพระวชิระมาใช้เพื่อนำพาความรอดมาสู่มนุษยย์คือจุดประสงค์และนัยสำคัญของช่วงระยะสุดท้ายของพระ
ราชกิจ

มนุษย์ผู้ที่ได้จำกัดเขตพระเจ้าไว้ในมโนคติที่หลงผิดของเขาสามารถได้รับวิวรรณ์ของพระเจ้าได้อย่างไร?

พระราชกิจของพระเจ้ากำลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเสมอ
และแม้ว่าเป้าประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง
วิธีการซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการปฏิบัติพระราชกิจนั้นเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา
ซึ่งหมายความว่าบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าย่อมกำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน
ยิ่งพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจมากขึ้นเท่าใด
ความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้นเท่านั้น
การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายซึ่งสอดคล้องกันก็เกิดขึ้นในอุปนิสัยของมนุษย์โดยเป็นผลตามมาจากพระราชกิจของพระเจ้าเช่นกัน อย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเพราะว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา
จนบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และบรรดาผู้คนสิ้นคิดซึ่งไม่รู้จักความจริงเริ่มต่อต้านพระเจ้า พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยสอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เลย
ด้วยเหตุที่พระราชกิจของพระองค์นั้นใหม่เสมอและไม่เคยเก่า
และพระองค์ไม่เคยทรงปฏิบัติพระราชกิจเดิมซ้ำเลย
แต่กลับทรงทะยานไปข้างหน้าด้วยพระราชกิจใหม่ซึ่งไม่เคยถูกทำมาก่อน
เนื่องจากพระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ซ้ำ
และมนุษย์ตัดสินพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้าอยู่เป็นนิจิจลจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติไปในอดีต
มันได้กลายเป็นยากเหลือเกินสำหรับพระเจ้าที่จะทรงดำเนินการแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของยุคใหม่
มนุษย์มีความลำบากยากเย็นมากมายเกินไป! เขามีความคิดเชิงอนุรักษนิยมมากเกินไป!
ไม่มีใครรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า แต่กระนั้นทุกคนกลับจำกัดเขตพระราชกิจนั้น เมื่อเขาละทิ้งพระเจ้า
มนุษย์สูญเสียชีวิต ความจริง และพระพรของพระเจ้า แต่กระนั้นเขาก็ไม่ยอมรับชีวิตและความจริง
นับประสาอะไรที่เขาจะยอมรับพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่มวลมนุษย์
พวกมนุษย์ทุกคนล้วนปรารถนาที่จะได้รับพระเจ้า
แต่กระนั้นกลับไม่สามารถยอมผ่อนปรนต่อการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในพระราชกิจของพระเจ้าได้
พวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าเชื่อว่าพระราชกิจของพระเจ้านั้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
เชื่อว่ามันจะยังคงหยุดนิ่งตลอดกาล ในการเชื่อของพวกเขา
ทั้งหมดที่จำเป็นเพื่อที่จะได้รับความรอดชั่วนิรันดร์จากพระเจ้าคือการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ
และตราบทว่าที่พวกเขากลับใจและสารภาพบาปของพวกเขา น้ำพระทัยของพระเจ้าจะเป็นที่พึงพอใจเสมอ
พวกเขามีความคิดเห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นได้เพียงพระเจ้าภายใต้ธรรมบัญญัติและพระเจ้าผู้ทรงถูกตรึงบน

นางเจนเพื่อนมนุษย์เท่านั้น

มันเป็นความคิดเห็นของพวกเขาอีกเช่นกันว่าพระเจ้าไม่ควรทรงและไม่ทรงสามารถกระทำเกินกว่าพระคัมภีร์ได้

ความคิดเห็นเหล่านี้เนื่องที่ได้ตีตรวนจองจำพวกเขาอย่างแน่นหนาเข้ากับธรรมเนียมปฏิบัติยุคเก่า

และตอctringพวกเขาเข้ากับกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ตายไปแล้ว มีผู้คนมากกว่านี้ด้วยซ้ำที่เชื่อว่า

ไม่ว่าพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าจะเป็นอะไรก็ตาม มันต้องได้รับการยืนยันโดยการเผยพระวจนะ

และเชื่อว่าในแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจดังกล่าว บรรดาทุกคนที่ติดตามพระองค์ด้วยหัวใจ “ที่แท้จริง”

ก็จะต้องได้รับการเผยให้เห็นวิวิธเช่นกัน หากไม่เช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจดังกล่าวก็คงไม่สามารถเป็นพระราชกิจของพระเจ้าไปได้

มันไม่ใช่งานง่ายอยู่แล้วสำหรับมนุษย์ที่จะได้รู้จักพระเจ้า

เมื่อรวมเข้ากับหัวใจที่ไร้สาระของมนุษย์และธรรมชาติอันเป็นกบฏของเขาในความคิดว่าตนเองสำคัญเหนือผู้อื่น

และความทะนงตนแล้ว ก็ยิ่งกลายเป็นยากขึ้นไปอีกสำหรับเขาที่จะยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

มนุษย์นั้นทั้งไม่พิจารณาพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าอย่างถี่ถ้วนและไม่ยอมรับมันด้วยความถ่อมใจ

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากลับนำท่าทีของการดูหมิ่นมาใช้ขณะที่เขารอคอยวิวิธและการทรงนำจากพระเจ้า

นี่ไม่ใช่พฤติกรรมของพวกที่เป็นกบฏต่อและต่อต้านพระเจ้าหรือ?

ผู้คนดังกล่าวสามารถได้รับการรับรองจากพระเจ้าได้อย่างไร?

พระเยซูได้ตรัสว่าพระราชกิจของพระยาห์เวห์ได้หมดสมัยไปในยุคพระคุณ เหมือนดังเราที่พูดวันนี้

ว่าพระราชกิจของพระเยซูก็หมดสมัยไปแล้วเช่นกัน หากมีเพียงยุคธรรมบัญญัติเท่านั้นและไม่มียุคพระคุณ

เช่นนั้นแล้วพระเยซูก็จะไม่ได้ทรงถูกตอctringบนกางเขนและคงจะมีได้ทรงไถ่มวลมนุษย์ทั้งมวล

หากมีเพียงยุคธรรมบัญญัติเท่านั้น มวลมนุษย์จะสามารถมาไกลได้ถึงทุกวันนี้หรือ?

ประวัติศาสตร์เคลื่อนไปข้างหน้า และกฎธรรมชาติแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้น

หาใช่ประวัติศาสตร์หรือ?

นี่ไม่ใช่เป็นการบรรยายภาพของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาลหรือ?

ประวัติศาสตร์เคลื่อนไปข้างหน้า และพระราชกิจของพระเจื่ก็เคลื่อนไปข้างหน้าเช่นกัน

น้ำพระทัยของพระเจ้ากำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

พระองค์ไม่อาจทรงคงไว้ที่พระราชกิจเพียงระยะเดียวได้เป็นเวลาถึงหกพันปี ด้วยเหตุดังที่ทุกคนรู้

พระเจ้าทรงใหม่เสมอและไม่เคยทรงเก่าเลย

และคงเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจเช่นการถูกตอctringบนกางเขนต่อไป

ถูกตอctringบนกางเขนหนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง ต่อไปเรื่อยๆ...มันคงจะไร้สาระน่าขันที่จะคิดดั่งนั้น

พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจเดิมต่อไปเรื่อยๆ

พระราชกิจของพระองค์เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและใหม่เสมอ มากมายเท่ากับที่เราล่ำด้อยคำใหม่ๆ กับพวกเจ้าและทำงานใหม่ทุกวัน นี่คือการที่เราทำ และคุณเจสำคัญก็คือคำว่า “ใหม่” และ “มหัศจรรย์”

“พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง และพระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าเสมอ”: คำกล่าวนี้ เป็นจริงโดยแท้

แก่นแท้ของพระเจ้าไม่มีวันเปลี่ยนแปลง พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเสมอ

และพระองค์ไม่มีวันที่จะทรงกลายเป็นซาตานไปได้

แต่นี้ไม่ได้พิสูจน์ว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นเกิดขึ้นตลอดเวลาและไม่มีวันแปรปรวนแปรเช่นเดียวกับแก่นแท้ของพระองค์ เจ้าประกาศแถลงว่าพระเจ้าไม่ทรงมีวันเปลี่ยนแปลง ว่าแต่ว่าเช่นนั้นแล้ว

เจ้าสามารถอธิบายได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงใหม่เสมอและไม่เคยทรงเก่าเลยอย่างไร?

พระราชกิจของพระเจ้าเผยแพร่ไปอย่างต่อเนื่องและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

และน้ำพระทัยของพระองค์จะทรงถูกสำแดงและถูกทำให้เป็นที่รู้จักต่อมนุษย์อย่างต่อเนื่อง

ขณะที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า อุปนิสัยของเขาเปลี่ยนแปลงโดยไม่หยุดหย่อน

เช่นเดียวกับการรู้ของเขา เช่นนั้นแล้ว การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นมาจากทางไหนกัน?

มันไม่ได้มาจากพระราชกิจของพระเจ้าที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาหรอกหรือ?

หากอุปนิสัยของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้แล้ว

เหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถยอมให้งานของเราและถ้อยคำของเราเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องด้วยเล่า?

เราจะต้องตกอยู่ภายใต้ข้อจำกัดทั้งหลายของมนุษย์ด้วยหรือ? ในการนี้

เจ้าไม่ได้กำลังใช้ข้อโต้แย้งเกมบังกับและตรรกะที่ผิดประหลาดอยู่หรือหรือ?

ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูได้ทรงปรากฏต่อบรรดาสาวกและได้ตรัสว่า

“เราจะส่งสิ่งที่พระบิดาของเราทรงสัญญาไว้ลงมาเหนือท่าน แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุง

จนกว่าท่านจะสวมด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” เจ้ารู้หรือไม่ว่าจะสามารถอธิบายถ้อยคำเหล่านี้ได้อย่างไร?

ตอนนี้เจ้าสวมด้วยฤทธาภาพของพระองค์หรือไม่? เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่า “ฤทธาภาพ” อ้างอิงถึงอะไร

พระเยซูได้ทรงกล่าวประกาศว่าพระวิญญาณแห่งความจริงจะถูกประทานแก่มนุษย์ในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

ยุคสุดท้ายอยู่ที่นั่นแล้ว เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าพระวิญญาณแห่งความจริงทรงแสดงพระวาทะทั้งหลายอย่างไร?

พระวิญญาณแห่งความจริงทรงปรากฏและทรงปฏิบัติพระราชกิจ ณ ที่ใด?

ในหนังสือเผยพระวาทะของผู้เผยพระวาทะอิสยาห์ ไม่เคยมีการเอ่ยถึงใดๆ ว่า เด็กคนหนึ่งผู้มีนามว่าพระเยซู

จะถือกำเนิดในยุคภาคพันธสัญญาใหม่ มีเพียงการเขียนไว้ว่า เด็กทารกเพศชายคนหนึ่งผู้มีนามว่าเอมมานูเอล

จะถือกำเนิดขึ้น ทำไมพระนาม “พระเยซู” จึงไม่ได้ถูกเอ่ยถึง?

พระนามนี้ไม่ทรงปรากฏในที่ใดเลยในภาคพันธสัญญาเดิม ถ้าเช่นนั้นแล้ว ทำไมเจ้าจึงยังคงเชื่อในพระเยซู?

แน่นอนว่าเจ้าไม่ได้เพียงแค่เริ่มเชื่อในพระเยซูหลังจากที่ได้เห็นพระองค์ด้วยตาทั้งสองข้างของเจ้าเองแล้วเท่านั้น

ใช่หรือไม่? หรือว่าเจ้าได้เริ่มที่จะเชื่อก็เมื่อตอนที่ได้รับวิวรรณ์แล้ว?

พระเจ้าจะทรงแสดงให้เห็นพระคุณเช่นนั้นจริงๆ หรือ?

พระองค์จะประทานพระพรอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นแก่เจ้าหรือ? อะไรคือพื้นฐานของความเชื่อของเจ้าในพระเยซู?

ทำไมเจ้าจึงไม่เชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในวันนี้? ทำไมเจ้าจึงพูดว่า

การที่วิวรรณ์จากพระเจ้าไม่ปรากฏต่อเจ้านั้น พิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงจัดเป็นมนุษย์?

พระเจ้าจำต้องทรงแจ้งแก่ผู้คนก่อนที่จะทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์อย่างนั้นหรือ?

พระองค์จำต้องทรงได้รับการเห็นชอบจากพวกเขาหรือไม่หรือ?

อิสยาห์เพียงแต่กล่าวประกาศว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดในรางหญ้า

เขาไม่เคยได้พยากรณ์ว่ามารีย์จะให้กำเนิดพระเยซู

การเชื่อของเจ้าในเรื่องที่พระเยซูถือกำเนิดจากมารีย์มีพื้นฐานมาจากตรงไหนกันแน่?

แน่นอนว่าการเชื่อของเจ้าไม่สับสนปนเป! บางคนพูดว่าพระนามของพระเจ้านั้นไม่เปลี่ยน ถ้าเช่นนั้นแล้ว

ทำไมพระนามของพระยาห์เวห์จึงได้กลายเป็นพระเยซูเล่า? ได้มีการพยากรณ์ไว้ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา

แล้วเหตุใดชายคนที่มาจึงชื่อพระเยซู?

เหตุใดพระนามของพระเจ้าจึงเปลี่ยนพระราชกิจดังกล่าวไม่ได้ถูกดำเนินการนานมาแล้วหรือ?

พระเจ้าไม่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจซึ่งใหม่กว่าในวันนี้ได้หรือ?

พระราชกิจแห่งวันวานสามารถเปลี่ยนแปลงได้

และพระราชกิจของพระเยซูสามารถเกิดขึ้นตามหลังพระราชกิจของพระยาห์เวห์ได้ เช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจอื่นๆ ไม่สามารถเกิดขึ้นต่อจากพระราชกิจของพระเยซูเขียวหรือ?

หากพระนามของพระยาห์เวห์สามารถเปลี่ยนเป็นพระเยซู

แล้วพระนามของพระเยซูจะไม่สามารถเปลี่ยนได้เช่นกันหรือ? ไม่มีอะไรในเรื่องนี้ที่แปลกประหลาดเลย

เป็นเพียงแค่ผู้คนนั้นคือปัญญาเกินไป พระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าเสมอ

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจของพระองค์จะเปลี่ยนไปเช่นใด

และไม่คำนึงถึงว่าพระนามของพระองค์อาจเปลี่ยนไปเช่นใด

พระอุปนิสัยและพระปรีชาญาณของพระองค์จะไม่มีวันเปลี่ยน

หากเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานได้ว่าพระเยซูเท่านั้น

เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าก็ย่อมถูกจำกัดมากเกินไปแล้ว เจ้ากล้ายืนยันหรือไม่ว่า

พระเยซูจะทรงเป็นพระนามของพระเจ้าตลอดกาล

ว่าพระเจ้าจะทรงใช้พระนามของพระเยซูตลอดกาลและเสมอไป และว่านี่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง?

เจ้ากล้ายืนยันด้วยความแน่ใจหรือไม่ว่า

พระนามของพระเยซูนั้นเองที่ได้ทำการยุติคุณธรรมบัญญัติและจะทำการยุติยุคสุดท้ายเช่นกัน?

ใครจะสามารถพูดได้ว่าพระคุณของพระเยซูสามารถนำพาคุณไปสู่จุดจบได้?

หากเจ้าขาดความเข้าใจที่ชัดเจนในความจริงทั้งหลายเหล่านี้

เจ้าก็ย่อมจะไม่เพียงแต่ไม่สามารถประกาศข่าวประเสริฐได้เท่านั้น แต่เจ้าเองยังจะไม่สามารถตั้งมั่นได้เช่นกัน

เมื่อวันนั้นมาถึงซึ่งเป็นวันที่เจ้าทำให้ความลำบากยากเย็นทั้งหมดของผู้คนที่เคร่งศาสนาเหล่านั้นหมดไปและหักล้างความเข้าใจผิดทั้งหมดของพวกเขา

นั่นจะเป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้ามั่นใจในช่วงระยะนี้ของพระราชกิจอย่างแน่นอนที่สุด

และไม่มีข้อเคลือบแคลงสงสัยแม้แต่น้อยนิด หากเจ้าไม่สามารถหักล้างความเข้าใจผิดของพวกเขาได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมจะใส่ความเจ้าและใส่ร้ายป้ายสีเจ้า นั่นจะไม่เป็นเรื่องน่าอับอายสอสุดสุหรอกหรือ?

พวกเขียทุกคนอ่านภาคพันธสัญญาเดิมและรู้เรื่องการเผยพระวจนะของอิสยาห์ว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดในรางหญ้า เช่นนั้นแล้ว ทั้งๆ ที่ตระหนักถึงการเผยพระวจนะนี้อยู่แก่ใจ

เหตุใดพวกเขาจึงยังคงข่มเหงพระเยซู?

ไม่ใช่เพราะธรรมชาติอันเป็นกบฏและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเขาในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรอกหรือ? ในเวลานั้น

พวกเขาริสีเชื่อว่าพระราชกิจของพระเยซูแตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาได้รู้มาเกี่ยวกับทารกเพศชายซึ่งได้ถูกกล่าวคำเผยพระวจนะไว้

และผู้คนในวันนี้ก็ปฏิเสธพระเจ้าเพราะพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ ชาติแต่ในความเป็นกบฏของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าไม่ได้เป็นเหมือนกันหรอกหรือ?

เจ้าสามารถยอมรับพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยที่ปราศจากคำถามได้หรือไม่?

หากเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ย่อมเป็นกระแสที่ถูกต้อง

และเจ้าควรยอมรับมันโดยปราศจากความหวาดหวั่นเคลือบแคลงใดๆ เจ้าไม่ควรเลือกเฟ้นว่าจะยอมรับสิ่งใด

หากเจ้าได้รับ “ความรู้ความเข้าใจเชิงลึก” จากพระเจ้า และใช้ความระมัดระวังต่อพระองค์ให้มากขึ้น

เช่นนั้นแล้ว การนี้จะไม่มีเหตุผลกระนั้นหรือ? เจ้าไม่จำเป็นต้องมองหาการพิสูจน์ยืนยันเพิ่มเติมจากพระคัมภีร์

หากนั่นคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เจ้าก็ย่อมต้องยอมรับสิ่งนั้น

ด้วยเหตุที่เจ้าเชื่อในพระเจ้าเพื่อติดตามพระเจ้า และเจ้าไม่ควรเจาะลึกพระองค์

เจ้าไม่ควรแสวงหาหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับเราเพื่อพิสูจน์ว่าเราคือพระเจ้าของเจ้า

แต่เจ้าควรสามารถยังรู้ได้ว่าเราเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหรือไม่—นี่คือสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุด

ต่อให้เจ้าพบข้อพิสูจน์ซึ่งไม่อาจหักล้างได้อย่างมากภายในพระคัมภีร์

มันก็ไม่สามารถนำพาเจ้ามาอยู่ต่อหน้าเราได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์

เจ้าเพียงแต่ใช้ชีวิตภายในขอบเขตของพระคัมภีร์ และไม่ใช่ว่าหน้าเรา พระคัมภีร์ไม่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักเรา
ทั้งยังไม่สามารถทำให้ความรักของเจ้าที่มีให้เราลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แม้พระคัมภีร์ได้กล่าวคำเผยพระวจนะไว้ว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดขึ้น

ไม่มีใครสามารถหยั่งลึกได้ว่าคำเผยพระวจนะนั้นจะเกิดขึ้นกับใคร

ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่ได้รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า และนี่คือสิ่งที่ได้ทำให้พวกฟาริสีขึ้นด้านพระเยซู

บางคนรู้งานของเราเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์

แต่กระนั้นพวกเขากลับยังคงเชื่ออยู่ต่อไปว่าพระเยซูและเราเป็นสองสิ่งที่แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง

เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ซึ่งไม่อาจลงรอยในกันและกัน ในเวลานั้น

พระเยซูเพียงแต่ทรงให้คำเทศนาชุดหนึ่งในยุคพระคุณแก่บรรดาสาวกของพระองค์ในหัวข้อทั้งหลาย อาทิ
จะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร จะชุมนุมกันอย่างไร จะวิงวอนในการอธิษฐานอย่างไร จะปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร เป็นต้น
พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงดำเนินการเป็นพระราชกิจของยุคพระคุณ และพระองค์ได้ทรงชี้แจงไว้เพียงคำว่า
บรรดาสาวกและบรรดาผู้ที่ได้ติดตามพระองค์ควรจะฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร

พระองค์เพียงแต่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณเท่านั้น และไม่ใช้พระราชกิจใดของยุคสุดท้ายเลย

เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงกำหนดธรรมเนียมบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมในยุคธรรมเนียมบัญญัติ

เช่นนั้นแล้วเหตุใดพระองค์จึงไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคพระคุณเล่า?

เหตุใดพระองค์จึงไม่ได้ทรงทำให้พระราชกิจของยุคพระคุณเป็นที่เข้าใจชัดเจนล่วงหน้าเล่า?

นี่จะไม่ได้ช่วยมนุษย์ให้ยอมรับมันแล้วหรือ?

พระองค์เพียงแต่ได้ตรัสคำเผยพระวจนะว่าทารกเพศชายคนหนึ่งจะถือกำเนิดและมีฤทธิ์านุภาพ

แต่พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของยุคพระคุณล่วงหน้า

พระราชกิจของพระเจ้าในแต่ละยุคมีเขตค้นที่ชัดเจน พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของยุคปัจจุบันเท่านั้น

และไม่เคยทรงดำเนินช่วงระยะถัดไปของพระราชกิจล่วงหน้า

ด้วยเหตุนี้เท่านั้นพระราชกิจซึ่งเป็นตัวแทนของพระองค์ในแต่ละยุคจึงจะสามารถถูกเน้นให้เห็นชัดได้

พระเยซูได้ตรัสถึงเพียงหมายสำคัญทั้งหลายของยุคสุดท้าย ถึงวิธีที่จะอดทนและวิธีที่จะได้รับการช่วยให้รอด

ถึงวิธีที่จะกลับใจและสารภาพ และถึงวิธีที่จะแบกรับกางเขนและสู้ทนความทุกข์เท่านั้น

พระองค์ไม่เคยได้ตรัสถึงวิธีที่มนุษย์ในยุคสุดท้ายควรสัมฤทธิ์การเข้าสู่

อีกทั้งไม่เคยได้ตรัสถึงวิธีที่เขาควรพยายามทำเพื่อให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น

มันไม่ไร้สาระน่าขันหรือที่จะค้นคว้าพระคัมภีร์เพื่อหาพระราชกิจของพระเจ้าของยุคสุดท้าย?

อะไรหรือที่เจ้าสามารถมองเห็นได้โดยแค่เพียงยึดกุมพระคัมภีร์เอาไว้?

ไม่ว่าจะเป็นผู้ให้บรรดาธิบายพระคัมภีร์หรือนักบวช

ใครเล่าที่จะสามารถได้เห็นพระราชกิจของวันนี้ได้ล่วงหน้า?

“ใครมีหน้าที่ให้ฟังข้อความที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย”

ตอนนี้พวกเจ้าได้ยินพระวาทะของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วหรือยัง? พระวาทะของพระเจ้าได้มาถึงพวกเจ้าแล้ว

พวกเจ้าได้ยินพระวาทะเหล่านั้นหรือไม่? พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งพระวาทะในยุคสุดท้าย

และพระวาทะดังกล่าวก็คือพระวาทะทั้งหลายของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ด้วยเหตุที่พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์และยังทรงสามารถบังเกิดเป็นมนุษย์ได้ด้วยเช่นกัน ดังนั้น

พระวาทะของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามที่พูดถึงกันในอดีต

จึงเป็นพระวาทะของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้

มีผู้คนโง่ทึมไร้สาระจำนวนมากที่เชื่อว่าเนื่องจากเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังตรัส

พระสุรเสียงของพระองค์จึงควรตรัสจากฟ้าสวรรค์ชั้นทั้งหลายเพื่อที่ผู้คนจะได้ยิน

ใครก็ตามที่คิดแบบนี้ไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้า ในความเป็นจริงแล้ว

ถ้อยคำที่ตรัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือถ้อยคำที่กล่าวโดยพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงสามารถตรัสกับมนุษย์ได้โดยตรง แม้ในยุคธรรมบัญญัติ

พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ตรัสกับผู้คนโดยตรง

มันจะไม่ยังมีโอกาสเป็นไปได้น้อยมากหรือที่พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นในยุคนี้ ณ วันนี้?

เพื่อที่พระเจ้าจะได้ตรัสถ้อยคำที่ตรัสทั้งหลายในอันที่จะดำเนินการพระราชกิจ

พระองค์จะต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ มิฉะนั้น

พระราชกิจของพระองค์ก็คงจะไม่สามารถสำเร็จลุล่วงในเป้าหมายของพระราชกิจนั้นได้

พวกที่ปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์คือพวกที่ไม่รู้จักพระวิญญาณหรือหลักการทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการ

การปฏิบัติพระราชกิจ พวกที่เชื่อว่าบัดนี้คือยุคของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่กระนั้นกลับไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระองค์

คือพวกที่ใช้ชีวิตท่ามกลางความเชื่อที่คลุมเครือและเป็นนามธรรม

ผู้คนเช่นนั้นจะไม่มีวันรับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้

พวกที่ขอเพียงแค่ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสและทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์โดยตรง

และไม่ยอมรับพระวาทะหรือพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

จะไม่มีวันสามารถก้าวเข้าสู่ยุคใหม่หรือได้รับการนำมาซึ่งความรอดอันบริบูรณ์โดยพระเจ้าเลย!

บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ประกอบด้วยสองส่วน

เมื่อพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งแรกนั้น ผู้คนก็ไม่เชื่อในพระองค์หรือรู้จักพระองค์ และพวกเขาได้ตรึงพระเยซูที่กางเขน จากนั้น เมื่อพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นครั้งที่สอง ผู้คนยังคงไม่เชื่อในพระองค์ นับประสาอะไรที่จะรู้จักพระองค์

และพวกเขาตรึงพระคริสต์ที่กางเขนนั่นอีกครั้งหนึ่ง มนุษย์ไม่เป็นศัตรูของพระเจ้าหรือ?

หากมนุษย์ไม่รู้จักพระองค์ มนุษย์จะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้อย่างไรได้?

เขาจะมีคุณสมบัติที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้าอย่างไรได้? คำกล่าวอ้างต่างๆ ของมนุษย์เกี่ยวกับการรักพระเจ้า การรับใช้พระเจ้า และการถวายพระเกียรติพระเจ้าจะไม่เป็นคำโกหกที่เต็มไปด้วยเล่ห์หลวงทั้งหมดหรือ?

หากเจ้าอุทิศชีวิตของเจ้าให้แก่สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่ไม่สมจริงและไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

เจ้าจะไม่ตรากตรำอย่างสูญเปล่าหรือ?

เจ้าจะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้อย่างไรในเมื่อเจ้าไม่รู้แม้กระทั่งว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด?

การไล่ตามเสาะหาเช่นนั้น ไม่คลุมเครือและเป็นนามธรรมหรือ? มันไม่เต็มไปด้วยเล่ห์หลวงหรือ?

คนผู้หนึ่งจะสามารถเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้อย่างไร?

นัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการเป็นคนสนิทของพระเจ้าคืออะไร?

เจ้าสามารถเป็นคนสนิทคนหนึ่งของพระวิญญาณของพระเจ้าได้หรือไม่?

เจ้าสามารถมองเห็นได้หรือไม่ว่าพระวิญญาณทรงยิ่งใหญ่และเป็นที่ยกย่องเพียงใด?

การเป็นคนสนิทของพระเจ้านั้นหนึ่งที่ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ที่ไม่อาจจับต้องได้—

มันไม่คลุมเครือและเป็นนามธรรมหรือ?

นัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นคืออะไร?

มันไม่ใช่คำมูสาอันหลอกลวงทั้งหมดหรือ? สิ่งที่เจ้าไล่ตามเสาะหาคือการกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้า

กระนั้นอันที่จริง เจ้าเป็นสุนัขบนดักของซาตาน เพราะว่าเจ้าไม่รู้จักพระเจ้า และเจ้าไล่ตามเสาะหา

“พระเจ้าแห่งทุกสรรพสิ่ง” ผู้ไม่มีอยู่จริง ซึ่งไม่ปรากฏแก่ตา ไม่อาจจับต้องได้

และเป็นผลผลิตของมโนคติที่อันหลงผิดต่างๆ ของตัวเอง หากจะกล่าวอย่างคลุมเครือแล้ว “พระเจ้า”

เช่นนั้นคือซาตาน และหากกล่าวอย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริง มันก็คือตัวเจ้านั่นเอง

เจ้าพยายามที่จะเป็นคนสนิทของตัวเอง

กระนั้นก็ยังกล่าวว่าเจ้าไล่ตามเสาะหาเพื่อจะกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้า—

มันไม่เป็นการหมิ่นประมาทหรือ? คุณค่าของการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นคืออะไร?

หากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว

เนื้อแท้ของพระเจ้าก็เป็นเพียงพระวิญญาณแห่งชีวิตที่ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ไม่อาจจับต้องได้
ซึ่งไร้รูปทรงและไร้สัณฐาน ประเภทที่ไม่ใช่วัตถุ ไม่อาจเข้าหาได้และไม่เป็นที่จับใจความได้ต่อมนุษย์
มนุษย์จะสามารถเป็นคนสนิทของพระวิญญาณซึ่งไร้ร่าง นามัสรรย ไม่อาจหยั่งถึงเช่นนี้อย่างไรได้?
นี่ไม่เป็นเรื่องตลกหรือ? การยกเหตุผลแบบไร้สาระเช่นนั้นใช้ไม่ได้และไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
พวกมนุษย์ที่เป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างนั้น โดยธรรมชาติแล้วเป็นประเภทที่แตกต่างจากพระวิญญาณของพระเจ้า
ดังนั้นทั้งสองจะเป็นคนสนิทกันอย่างไรได้? หากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้รับการทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง
หากพระเจ้าไม่ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และถ่อมพระองค์ลงโดยการกลายเป็นสิ่งทรงสร้าง เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ที่ถูกสร้างก็จะทั้งไร้คุณสมบัติและไม่สามารถที่จะเป็นคนสนิทของพระองค์ได้
และนอกเหนือจากบรรดาผู้เชื่อในทางพระเจ้าผู้ซึ่งอาจมีโอกาสดำเนินเป็นคนสนิทของพระเจ้าหลังจากที่ดวงจิตของ
พวกเขาได้เข้าสู่สวรรค์แล้วนั้น คนส่วนใหญ่จะไม่สามารถกลายเป็นคนสนิทของพระวิญญาณของพระเจ้าได้
และหากผู้คนปรารถนาที่จะกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้าในสวรรค์ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าผู้ทรงอุดมเปี่ยม
มนุษย์ พวกเขาจะไม่เป็นมนุษย์ซึ่งโง่เขลาอย่างน่าอึ้งหรือ? ผู้คนเพียงไล่ตามเสาะหา “ความสัจซื่อ”
ต่อพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทรงปรากฏแก่ตาองค์หนึ่ง
และไม่ให้ความสนใจแม้สักนิดเดียวต่อพระเจ้าผู้ซึ่งสามารถถูกมองเห็นได้
เพราะว่ามันง่ายเหลือเกินที่จะไล่ตามเสาะหาพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทรงปรากฏแก่ตาองค์หนึ่ง
ผู้คนอาจทำแบบนี้ด้วยวิธีใดก็ตามที่พวกเขาชอบ
แต่การไล่ตามเสาะหาพระเจ้าผู้ซึ่งสามารถถูกมองเห็นได้ดังกล่าวนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก
บุคคลที่แสวงหาพระเจ้าที่คลุมเครือไม่สามารถที่จะได้พระเจ้าย่างแน่นอนที่สุด เพราะสิ่งต่างๆ
ที่คลุมเครือและเป็นนามธรรมล้วนเป็นสิ่งที่มนุษย์จินตนาการขึ้น และมนุษย์ไม่สามารถได้รับมาได้
หากพระเจ้าที่ได้เสด็จมาท่ามกลางพวกเขาเป็นพระเจ้าที่สูงส่งและเป็นที่ยกย่ององค์หนึ่งผู้ที่พวกเขาไม่อาจเข้าถึง
ได้ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้อย่างไร?
และเขาจะรู้จักและเข้าใจพระองค์ได้อย่างไร? หากพระองค์กระทำแต่พระราชกิจของพระองค์
และไม่ทรงมีการติดต่อสัมพันธ์แบบปกติกับมนุษย์เลย
หรือไม่ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติเลยและที่มนุษย์ซึ่งต้องตายมีอาจเข้าหาได้ เช่นนั้นแล้ว
ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงพระราชกิจมากมายเพื่อพวกเขา แต่พวกเขาไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับพระองค์เลย
และไม่สามารถที่จะมองเห็นพระองค์ได้ พวกเขาจะรู้จักพระองค์ได้อย่างไร?
หากไม่เป็นเพราะเนื้อหนังนี้ที่ครองสถานะความเป็นมนุษย์ปกติแล้ว มนุษย์ก็คงไม่มีหนทางที่จะรู้จักพระเจ้า
มันเป็นเพราะการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้นมนุษย์จึงมีคุณสมบัติที่จะเป็นคนสนิทของพระเจ้าในเนื้อหนัง
ได้ ผู้คนกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้านี้เพราะว่าพวกเขามาติดต่อสัมพันธ์กับพระองค์

เพราะว่าพวกเขาดำเนินชีวิตด้วยกันกับพระองค์และให้พระองค์ร่วมสมาคมด้วย และจึงรู้จักพระองค์ทีละน้อย หากไม่ใช่ด้วยเหตุนี้ การไล่ตามเสาะหาของมนุษย์จะไม่สูญเปล่าหรือ? กล่าวคือ ไม่ใช่เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้าเสียทั้งหมดที่มนุษย์สามารถที่จะเป็นคนสนิทของพระเจ้าได้ แต่เป็นเพราะความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ เป็นเพราะพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั่นเองผู้คนจึงมีโอกาที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตน และมีโอกาสที่จะนมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้

นี่ไม่ใช่ความจริงที่เป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากที่สุดหรือ? บัดนี้ เจ้ายังปรารถนาที่จะเป็นคนสนิทของพระเจ้าในสวรรค์อยู่อีกหรือ?

เมื่อพระเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงจนถึงจุดหนึ่งเท่านั้น อีกนัยหนึ่งคือ เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น มนุษย์จึงสามารถเป็นคนสนิทและคนไว้วางใจของพระองค์ พระเจ้าทรงมีพระวิญญาณ กล่าวคือ ผู้คนมีคุณสมบัติที่จะเป็นคนสนิทของพระวิญญาณองค์นี้อย่างไร ผู้ทรงเป็นที่ยกย่องและไม่อาจหยั่งถึงได้ขงนัก? เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาในเนื้อหนัง และกลายเป็นสิ่งทรงสร้างหนึ่งซึ่งมีลักษณะภายนอกเหมือนกันกับมนุษย์เท่านั้น ผู้คนจึงจะสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และได้รับการรับไว้โดยพระองค์ได้อย่างแท้จริง พระองค์ตรัสและทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง ทรงมีส่วนร่วมในความขึ้นบานยินดี ความเศร้าโศก และความทุกข์ลำบากทั้งหลายของมนุษยชาติ ดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในโลกเดียวกันกับมนุษยชาติ ทรงปกป้องมนุษยชาติ และทรงนำพวกเขา

และโดยผ่านทางการณ์พระองค์ทรงชำระผู้คนให้สะอาดและทรงอนุญาตให้พวกเขาได้รับความรอดของพระองค์ และพระพรของพระองค์ได้ เมื่อได้รับสิ่งเหล่านี้แล้ว ผู้คนจึงเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง และเมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถเป็นคนสนิททั้งหลายของพระเจ้าได้ สิ่งนี้เท่านั้นที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง หากพระเจ้าไม่ทรงปรากฏแก่ตาและไม่อาจจับต้องได้แก่ผู้คน เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะสามารถเป็นคนสนิทของพระองค์ได้อย่างไร? นี่ไม่ใช่คำสอนที่ว่างเปล่าหรือ?

เมื่อได้เชื่อในพระเจ้ามาจนถึงบัดนี้แล้ว ผู้คนมากมายยังคงไล่ตามเสาะหาสิ่งที่คลุมเครือและเป็นนามธรรม พวกเขาไม่มีการจับความเข้าใจความเป็นจริงเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าวันนี้ และยังคงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความหมายตามตัวอักษรและคำสอนต่างๆ นอกจากนี้ ส่วนใหญ่ยังมิได้เข้าสู่ความเป็นจริงเกี่ยวกับวลีใหม่ๆ อย่างเช่น “คนรุ่นใหม่ของบรรดาผู้ที่รักพระเจ้า” “คนสนิทของพระเจ้า” “แบบอย่างและต้นแบบของการรักพระเจ้า” และ “ลีลาแบบของเปโตร” แทนที่จะเป็นเช่นนั้น การไล่ตามเสาะหาของพวกเขา ยังคงคลุมเครือและเป็นนามธรรม พวกเขา ยังคงคลำปะปะในคำสอน และพวกเขาไม่มีการจับใจความเกี่ยวกับความเป็นจริงของวาทะเหล่านี้เลย

เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

เจ้าสามารถเห็นและสัมผัสพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังนั้นได้

ถึงกระนั้นหากเจ้ายังคงไม่สามารถที่จะกลายเป็นคนสนิทของพระองค์ได้

หากเจ้ายังคงไม่สามารถที่จะเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้ของพระองค์ได้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้ของพระวิญญาณของพระเจ้าได้อย่างไร? หากเจ้าไม่รู้จักพระเจ้าแห่งวันนี้

เจ้าจะสามารถเป็นหนึ่งในคนรุ่นใหม่ของบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าได้อย่างไร?

วลีเหล่านี้ไม่ใช่เป็นความหมายตามตัวอักษรและคำสอนต่างๆ ที่ว่างเปล่าหรือหรือ?

เจ้าสามารถมองเห็นพระวิญญาณและเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้หรือไม่?

วลีเหล่านี้ไม่ใช่ว่างเปล่าหรือหรือ? การที่เจ้าจะเพียงกล่าววลีและคำศัพท์เฉพาะเหล่านี้มันไม่พอ

และเจ้าไม่สามารถที่จะสัมผัสผลความพึงพอใจของพระเจ้าได้โดยผ่านทางปณิธานเพียงอย่างเดียว

เจ้าพึงพอใจกับการกล่าวคำพูดเหล่านี้เพียงเท่านั้น และเจ้าทำเช่นนั้นเพื่อสนองความอยากได้อะไรบางอย่าง

ของตัวเอง เพื่อสนองอุดมคติที่ไม่สมจริงทั้งหลายของตัวเอง

และเพื่อสนองมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายและความคิดของตัวเอง หากเจ้าไม่รู้จักพระเจ้าแห่งวันนี้

เช่นนั้นแล้วไม่ว่าเจ้าทำอะไร เจ้าก็จะไม่สามารถสนองความพึงปรารถนาแห่งพระทัยของพระเจ้าได้

การเป็นคนไว้วางใจของพระเจ้าหมายถึงสิ่งใด? เจ้ายังไม่เข้าใจเรื่องนี้อยู่อีกหรือ?

ในเมื่อคนสนิทของพระเจ้านั้นคือมนุษย์ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน นั่นคือ

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว และทรงกลายเป็นมนุษย์แล้ว

มีเพียงบรรดาผู้ที่เปี่ยมพระพรเดียวกันเท่านั้นที่สามารถเรียกขานกันและกันว่าคนไว้วางใจได้

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถได้รับการพิจารณาว่าเป็นคนสนิทกันได้

หากพระเจ้าทรงเป็นประเภทของพระวิญญาณ มนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นจะกลายเป็นคนสนิทของพระองค์อย่างไรได้?

การเชื่อในพระเจ้าของเจ้า การไล่ตามเสาะหาความจริงของเจ้า และแม้แต่หนทางที่เจ้าประพฤติปฏิบัติตน

ทั้งหมดนี้คือมีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง กล่าวคือ ทุกสิ่งที่คุณกระทำควรสัมพันธ์กับชีวิตจริง

และเจ้าไม่ควรไล่ตามเสาะหาสิ่งต่างๆ ที่ลวงตาและเพื่อฝัน ไม่มีคุณค่าอันใดเลยต่อการประพฤติตนในหนทางนี้

และนอกจากนี้แล้ว ไม่มีความหมายต่อชีวิตเช่นนั้นด้วย

เพราะการไล่ตามเสาะหาและชีวิตของเจ้าถูกใช้ไปท่ามกลางสิ่งที่เป็นเพียงความเทียมเท็จและเล่ห์หลวง

และเพราะเจ้าไม่ไล่ตามเสาะหาสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าและนัยสำคัญ

สิ่งเดียวที่เจ้าได้มาคือการใช้เหตุผลและคำสอนอันไร้สาระที่ไม่มีความจริง สิ่งต่างๆ

เช่นนั้นไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ เลยกับนัยสำคัญและคุณค่าแห่งการดำรงอยู่ของเจ้า

และมีแต่จะนำเจ้าไปสู่อาณาจักรที่กลวงเป็นโพรงเท่านั้น ในหนทางนี้

ทั้งชีวิตของเจ้าก็จะปราศจากคุณค่าหรือความหมายใดๆ—และหากเจ้าไม่ได้ตามเสาะหาชีวิตที่มีความหมาย เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็อาจมีชีวิตได้ถึงหนึ่งร้อยปีและทั้งหมดนั้นจะสูญเปล่า

นั่นจะสามารถเรียกว่าเป็นชีวิตมนุษย์ได้อย่างไร? อันที่จริงแล้วมันไม่ใช่ชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่งหรือ?

ในทำนองเดียวกัน หากพวกเจ้าพยายามที่จะติดตามเส้นทางแห่งการเชื่อในพระเจ้า

แต่ไม่พยายามที่จะไล่ตามเสาะหาพระเจ้าที่สามารถมองเห็นได้และกลับมัสการพระเจ้าองค์หนึ่งที่ไม่ทรงปรากฏแก่ตาและไม่อาจจับต้องได้แทน เช่นนั้นแล้ว

การไล่ตามเสาะหาดังกล่าวไม่เปล่าประโยชน์มากกว่าเสียอีกหรือ? สูดหายใจแล้ว

การไล่ตามเสาะหาของเจ้าก็จะกลายเป็นซากปรักหักพังกองหนึ่ง

การไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นเป็นประโยชน์อันใดต่อเจ้าเล่า?

ปัญหาที่ใหญ่โตที่สุดกับมนุษย์ก็คือว่าเขารักแต่สิ่งต่างๆ ที่เขาไม่สามารถเห็นหรือแตะต้องได้ สิ่งต่างๆ

ที่ลึกลับและน่าอัศจรรย์อย่างสูงสุด และที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้และที่มนุษย์ซึ่งต้องตายมีอาจบรรลุได้

ยิ่งสิ่งเหล่านี้ไม่สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยิ่งวิเคราะห์พวกมันมากขึ้นเท่านั้น

และผู้คนถึงขนาดไล่ตามเสาะหาพวกมันโดยไม่สนใจสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น และพยายามที่จะได้รับพวกมันมา

ยิ่งพวกมันไม่สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยิ่งพินิจพิเคราะห์และวิเคราะห์พวกมันอย่างใกล้ชิดมากขึ้นเท่านั้น

โดยถึงขั้นรังสรรค์ความคิดต่างๆ แบบละเอียดยิบของพวกเขာเองเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นด้วยซ้ำ ในทางตรงกันข้าม

ยิ่งสิ่งต่างๆ สมจริงมากขึ้นเท่าใด ผู้คนก็ยิ่งไม่แยแสต่อพวกมันมากขึ้นเท่านั้น

พวกเขาแค่มองสิ่งเหล่านั้นแบบดูถูก และถึงขั้นเหยียดหยามพวกมันด้วยซ้ำ

นี่ไม่ใช่ท่าทีของพวกเจ้าที่มีต่องานที่สมจริงที่เรากระทำวันนี้อย่างแน่นอนหรือ?

ยิ่งสิ่งเหล่านั้นสมจริงมากขึ้นเท่าใด พวกเจ้าก็ยิ่งมีอคติต่อพวกมันมากขึ้นเท่านั้น

เจ้าไม่สละเวลาเลยที่จะตรวจดูพวกมัน แต่เพิกเฉยต่อพวกมันไปเสียอย่างนั้น

เจ้าดูเหมือนจะพึงประสงค์ที่สมจริงและมาตรฐานต่ำเหล่านี้

และถึงขั้นเก็บงำ โนคติที่หลงผิดหลายอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นจริงมากที่สุดพระองค์นี้

และไม่สามารถที่จะยอมรับความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระองค์ได้เลยจริงๆ ในหนทางนี้

พวกเจ้าไม่ใช่ยึดมั่นกับการเชื่อที่คลุมเครือหรือ?

พวกเจ้ามีความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนในพระเจ้าที่คลุมเครือแห่งอดีตกาล และไม่สนใจในพระเจ้าแท้จริงแห่งวันนี้

นี่ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันวานและพระเจ้าแห่งวันนี้ทรงมาจากสองยุคสมัยที่แตกต่างกันหรือ?

นั่นไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันวานทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นที่ยกย่องแห่งฟ้าสวรรค์

ในขณะที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นมนุษย์ตัวเล็กจิ๋วบนแผ่นดินโลกด้วยหรือ? นอกจากนี้

นั่นไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าที่มนุษย์นมัสการนั้นเป็นองค์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยมนโนคติที่หลงผิดต่างๆ ของเขา

ในขณะที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นผู้ที่มีเนื้อหนังแท้จริง ซึ่งถูกสร้างขึ้นบนแผ่นดินโลกหรือ?

เมื่อพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้วนั้น

นั่นไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าแห่งวันนี้ทรงเป็นจริงมากเกินไปจนมนุษย์ไม่ได้ตามเสาะหาพระองค์หรือ?

เพราะสิ่งที่พระเจ้าแห่งวันนี้ทรงขอจากผู้คนแท้ที่จริงแล้วก็คือสิ่งที่ผู้คนไม่เต็มใจที่จะกระทำมากที่สุด

และเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาารู้สึกอายใจ นี่ไม่ได้กำลังทำให้สิ่งต่างๆ ยากลำบากสำหรับผู้คนหรือ?

นี่ไม่ได้ดีแต่เฉพาะเป็นของผู้คนหรือ? ในหนทางนี้

พวกเขาเหล่านั้นจำนวนมากที่ไม่ได้ตามเสาะหาความเป็นจริงจึงกลายเป็นพวกศัตรูของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็น

มนุษย์ กลายเป็นเหล่าศัตรูของพระคริสต์ นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏชัดหรือ? ในอดีตนั้น

เมื่อพระเจ้ายังไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เจ้าอาจจะเป็นคนสำคัญทางศาสนา

หรือเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งซึ่งนับถือพระเจ้า หลังจากพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว

ผู้เชื่อที่นับถือพระเจ้าเช่นนั้นจำนวนมากได้กลายเป็นเหล่าศัตรูของพระคริสต์ไปโดยไม่รู้ตัว

เจ้ารู้หรือไม่กำลังเกิดอะไรขึ้น ณ ที่นี้? ในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า

เจ้าไม่จดจ่ออยู่กับความเป็นจริงหรือได้ตามเสาะหาความจริง แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับความเทียมเท็จต่างๆ แทน—

นี่ไม่ใช่แหล่งกำเนิดอันแจ่มชัดที่สุดของความเป็นปฏิกิริยาของเจ้าต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์หรือ?

พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงได้รับการเรียกขานว่าพระคริสต์

ดังนั้นพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์จะมีเหล่าศัตรูของพระคริสต์หรือ?

อ? ดังนั้น พระองค์ผู้ที่เจ้าเชื่อและรักอย่างแท้จริงทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังพระองค์นี้ใช่หรือไม่?

ใช่พระเจ้าพระองค์นี้จริงๆ หรือไม่ที่ทรงพระชนม์ชีพอยู่ ทรงมีลมหายใจอยู่

ซึ่งเป็นพระเจ้าพระองค์จริงมากที่สุดและเป็นปกติอย่างเหนือธรรมชาติ?

แท้ที่จริงแล้วอะไรคือวัตถุประสงค์ของการได้ตามเสาะหาของเจ้ากันแน่? มันอยู่ในสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก?

มันเป็นมโนคติที่หลงผิดอย่างหนึ่งหรือเป็นความจริง? มันเป็นพระเจ้าหรือมันเป็นบางสิ่งที่เหนือธรรมชาติ?

อันที่จริงแล้ว ความจริงเป็นคำสุภาษิตของชีวิตที่เป็นจริงมากที่สุด

และเป็นภายิตซึ่งสูงส่งที่สุดในบรรดาภายิตเช่นนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง

เพราะว่ามันเป็นข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงกำหนดต่อมนุษย์

และเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำด้วยพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ มันจึงถูกเรียกว่า “ภายิตแห่งชีวิต”

มันไม่ใช่ภายิตที่ถูกสรุปย่อจากบางสิ่ง และมันไม่ใช่คำคมอันโด่งดังจากบุคคลสำคัญ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มันเป็นถ้อยคำรัสถึงมวลมนุษย์จากองค์เจ้านายแห่งฟ้าสวรรค์ แผ่นดิน โลกและทุกสรรพสิ่ง

มันไม่ใช่คำพูดบางคำที่มนุษย์สรุปขึ้นมา แต่เป็นพระชนม์ชีพประจำพระองค์ของพระเจ้า

และดังนั้นมันจึงถูกเรียกว่า “ที่สุดแห่งภายิตชีวิตทั้งปวง”

การไล่ตามเสาะหาของผู้คนในการนำความจริงไปปฏิบัติคือการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา—กล่าวคือ มันเป็นการไล่ตามเสาะหาการสนองข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

แก่นแท้ของข้อพึงประสงค์นี้เป็นจริงมากที่สุดในการบรรดาความจริงทั้งหมด

แทนที่จะเป็นคำสอนที่ว่างเปล่าที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถสัมฤทธิ์ผลได้

หากการไล่ตามเสาะหาของเจ้าไม่ใช่สิ่งใดนอกจากคำสอนและไม่บรรจุความเป็นจริงใดอยู่เลย

เจ้าไม่ได้กบฏต่อความจริงหรือ? เจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่โจมตีความจริงหรือ?

บุคคลเช่นนั้นจะสามารถเป็นใครบางคนที่ยกย่องพระเจ้าได้อย่างไร?

ผู้คนที่ปราศจากความเป็นจริงคือบรรดาผู้ที่ทรยศความจริง และพวกเขาล้วนเป็นกบฏโดยธรรมชาติกับทุกคน!

ไม่ว่าเจ้าจะไล่ตามเสาะหาอย่างไร เจ้าก็ต้องเข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำวันนี้เหนือสิ่งอื่นใด และเจ้าต้องรู้จักนัยสำคัญของพระราชกิจนี้

เจ้าต้องเข้าใจและรู้ว่าพระเจ้าทรงนำพาพระราชกิจใดมาเมื่อพระองค์เสด็จมาในยุคสุดท้าย

พระองค์ทรงนำพาพระอุปนิสัยใดมา และสิ่งใดจะถูกทำให้ครบบริบูรณ์ในมนุษย์

หากเจ้าไม่รู้จักหรือเข้าใจพระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำในเนื้อหนัง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ได้อย่างไร และเจ้าจะกลายเป็นคนสนิทของพระองค์ได้อย่างไร?

อันที่จริง การเป็นคนสนิทของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องซับซ้อน แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

หากผู้คนสามารถเข้าใจมันอย่างถ่องแท้และนำมาไปปฏิบัติได้ เช่นนั้นแล้ว มันก็จะกลายเป็นสิ่งที่ไม่ซับซ้อนเลย

หากผู้คนไม่อาจเข้าใจมันได้อย่างถ่องแท้ได้ เช่นนั้นแล้ว มันก็กลายเป็นยากกว่าเดิมมาก และยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาจะกลายเป็นมีแนวโน้มที่จะทำให้การไล่ตามเสาะหาของพวกเขา นำพวกเขาไปสู่ความคลุมเครือ

หากว่าในการไล่ตามเสาะหาพระเจ้านั้น ผู้คนไม่มีตำแหน่งของตนเองที่จะยืนหยัด

และไม่รู้ว่าตนต้องยึดมั่นกับความจริงใด เช่นนั้นแล้ว นี่ก็หมายความว่าพวกเขาไม่มีรากฐาน

และดังนั้นมันจึงกลายเป็นยากสำหรับพวกเขาที่จะตั้งมั่น วันนี้มีคนมากมายเหลือเกินที่ไม่เข้าใจความจริง

ที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วหรือบอกได้ว่าสิ่งใดที่จะรักหรือเกลียด

ผู้คนเช่นนั้นแทบจะตั้งมั่นไม่ได้เลย กฎแห่งการเชื่อในพระเจ้าคือการสามารถที่จะนำความจริงไปปฏิบัติได้

ที่จะใส่ใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

ที่จะรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์เมื่อพระองค์เสด็จมาในเนื้อหนังและหลักการที่พระองค์ทรงใช้ตรัส

จงอย่าติดตามฝูงชนทั้งหลาย เจ้าต้องมีหลักการต่างๆ ในสิ่งที่เจ้าควรเข้าสู่ และเจ้าต้องยึดหลักการเหล่านั้นไว้

การยึดมั่นสิ่งเหล่านั้นภายในตัวเจ้าซึ่งถูกนำมาโดยความรู้แจ้งของพระเจ้า ย่อมจะเป็นประโยชน์แก่เจ้า

หากเจ้าไม่ยึดมั่น วันนี้เจ้าก็จะเผลอไปทางหนึ่ง พรุ่งนี้เจ้าก็จะเผลอไปอีกทาง

และเจ้าจะไม่มีวันได้รับสิ่งใดที่เป็นจริงเลย การเป็นเยี่ยงนี้ไม่เป็นประโยชน์อันใดต่อชีวิตของเจ้าเองเลย

บรรดาผู้ที่ไม่เข้าใจความจริงมักจะติดตามผู้อื่นอยู่เสมอ กล่าวคือ
หากผู้ใดกล่าวว่านี่เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อนั้น
เจ้าเองก็จะกล่าวว่ามันเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน
หากผู้ใดกล่าวว่ามันเป็นงานของวิญญาณชั่ว เมื่อนั้น เจ้าเองก็จะเริ่มกังขา
หรือกล่าวว่ามันเป็นงานของวิญญาณชั่วเช่นกัน เจ้ามักจะพูดตามคำพูดของคนอื่นๆ
แบบนกแก้วนกขุนทองของอยู่เสมอ และไม่สามารถที่จะแยกแยะสิ่งใดด้วยตัวเองได้เลย
และเจ้าไม่สามารถคิดด้วยตัวเองได้ นี่คือใครบางคนที่ไม่มีความเห็น ที่ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างได้—
บุคคลเช่นนั้นเป็นคนเงี้ยวไร้ค่า! เจ้าพูดตามคำพูดของคนอื่นๆ อยู่เสมอ กล่าวคือ
วันนี้มีการกล่าวว่านี่เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
แต่มีความเป็นไปได้ที่ว่าสักวันหนึ่งใครบางคนจะกล่าวว่านั่นไม่ใช่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และกล่าวว่าอันที่จริงแล้วมันไม่ใช่สิ่งใดนอกจากความประหลาดของมนุษย์เท่านั้น—
กระนั้นเจ้าก็ไม่สามารถหยั่งรู้อะไรได้ และเมื่อเจ้าเป็นประจักษ์พยานว่าคนอื่นกล่าวสิ่งนี้ เจ้าก็จะกล่าวสิ่งเดียวกัน
แท้ที่จริงแล้วมันเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เจ้ากล่าวว่ามันเป็นงานของมนุษย์
เจ้าไม่ได้กลายเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่หมิ่นประมาทพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปแล้วหรือ?
ในการนี้ เจ้าไม่ได้ต่อต้านพระเจ้าเพราะเจ้าไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างได้หรือ?
บางทีสักวันหนึ่งคนโง่บางคนจะปรากฏขึ้น ผู้ซึ่งกล่าวว่า “นี่เป็นงานของวิญญาณชั่ว”
และเมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้เจ้าก็จะจนปัญญา และเจ้าจะถูกจองจำด้วยคำพูดของคนอื่นอีกครั้งหนึ่ง
ทุกครั้งที่ใครบางคนก่อให้เกิดการรบกวน เจ้าก็ไม่สามารถยืนหยัดต่อจุดยืนของเจ้าได้
และทั้งหมดนี้เป็นเพราะเจ้าไม่ถือครองความจริง
การเชื่อในพระเจ้าและการพยายามที่จะรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย
สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถบรรลุถึงได้เพียงโดยการมาชุมนุมกันและการฟังคำเทศนา
และเจ้าไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้โดยแรงปรารถนาเพียงอย่างเดียว
เจ้าต้องรับประสบการณ์ และรู้จัก และมีหลักการในการกระทำทั้งหลายของเจ้า
และได้มาซึ่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเจ้าได้ก้าวผ่านประสบการณ์ต่างๆ มาแล้ว
เจ้าก็จะสามารถวินิจฉัยหลายสิ่งได้—เจ้าจะสามารถแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วได้
ระหว่างความชอบธรรมและความเลว ระหว่างสิ่งที่เปื้อนของเนื้อหนังและเลือดและสิ่งที่เปื้อนของความจริง
เจ้าจะสามารถที่จะแยกแยะระหว่างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้ และในการทำเช่นนั้น
ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นไร เจ้าก็จะไม่มีวันหลงทางเลย นี่เท่านั้นเป็นวุฒิภาวะที่แท้จริงของเจ้า

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย เจ้าควรมีมาตรฐานต่างๆ

และวัตถุประสงค์หนึ่งในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า เจ้าควรรู้จักวิธีที่จะแสวงหาหนทางที่แท้จริง

วิธีที่จะวัดได้ว่านั่นเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่ และนั่นเป็นพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่

หลักการพื้นฐานที่สุดในการแสวงหาหนทางที่แท้จริงคืออะไร?

เจ้าต้องมองไปที่ว่ามีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหนทางนี้หรือไม่

ว่าจนะเหล่านี้เป็นการแสดงออกถึงความจริงหรือไม่ ผู้ใดได้รับการเป็นพยานให้

และมันสามารถนำสิ่งใดมาให้เจ้าได้

การแยกแยะระหว่างหนทางที่แท้จริงและหนทางที่เป็นเท็จนั้นจำเป็นต้องใช้ความรู้พื้นฐานหลายแง่มุม

ซึ่งสิ่งที่เป็นรากฐานที่สุดของมันก็คือการบอกได้ว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีอยู่ในนั้นหรือไม่

เพราะเนื้อแท้ของการเชื่อของผู้คนในพระเจ้าคือการเชื่อในพระวิญญาณของพระเจ้า

และแม้กระทั่งการเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ก็เป็นเพราะว่าเนื้อหานี้เป็นร่างจำลองของพระ

วิญญาณของพระเจ้า ซึ่งหมายความว่า การเชื่อดังกล่าวยังคงเป็นการเชื่อในพระวิญญาณ

มีความแตกต่างหลายประการระหว่างพระวิญญาณและเนื้อหนัง แต่เพราะว่าเนื้อหานี้มาจากพระวิญญาณ

และเป็นพระวจนะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ด้วยเหตุนี้เอง สิ่งที่มีมนุษย์เชื่อจึงยังคงเป็นเนื้อแท้ภายในของพระเจ้า

ดังนั้นในการแยกแยะว่ามันเป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่

เหนือสิ่งอื่นใดเจ้าต้องมองไปที่ว่ามันมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่

ซึ่งหลังจากนั้นเจ้าต้องมองไปที่ว่ามีความจริงอยู่ในหนทางนั้นหรือไม่

ความจริงนั้นเป็นอุปนิสัยชีวิตของความเป็นมนุษย์ปกติ นั่นคือ

สิ่งที่ถูกเรียกร้องจากมนุษย์เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างเขาในปฐมกาล

กล่าวคือสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน (ซึ่งรวมถึงสำนึกรับรู้แบบมนุษย์

ความเข้าใจเชิงลึก สติปัญญา และความรู้พื้นฐานของการเป็นมนุษย์) นั่นคือ

เจ้าจำเป็นต้องมองไปที่ว่าหนทางนี้สามารถนำผู้คนไปสู่ชีวิตแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติได้หรือไม่

ว่าความจริงที่ถูกกล่าวถึงนั้นเป็นที่พึงประสงค์ตามความเป็นจริงแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติหรือไม่

ว่าความจริงนี้สัมพันธ์กับชีวิตจริงและเป็นจริงหรือไม่ และว่ามันเหมาะสมแก่เวลามากที่สุดหรือไม่

หากมีความจริงอยู่ เช่นนั้นแล้ว มันก็สามารถนำผู้คนไปสู่ประสบการณ์ต่างๆ ที่ปกติและเป็นจริง ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้คนก็จะกลายเป็นปกติมากขึ้นทุกที สำนึกรับรู้แบบมนุษย์ของพวกเขา ก็จะกลายเป็นครบบริบูรณ์มากขึ้นทุกที

ชีวิตของพวกเขาในเนื้อหนังและชีวิตฝ่ายวิญญาณก็กลายเป็นมีระเบียบมากขึ้นทุกที และอารมณ์ต่างๆ

ของพวกเขาจะกลายเป็นปกติมากขึ้นทุกที นี่คือการข้อที่สอง มีหลักการอีกข้อหนึ่ง

ซึ่งก็คือว่าผู้คนมีความรู้ที่เพิ่มขึ้นในเรื่องพระเจ้าหรือไม่

และว่าการได้รับประสบการณ์กับงานและความจริงดังกล่าวสามารถบันดาลใจให้เกิดความรักต่อพระเจ้าในตัวพวกเขาและนำพวกเขาให้เข้าใกล้พระเจ้าได้มากขึ้นทุกทีหรือไม่ ในการนี้ก็สามารถวัดได้ว่าหนทางนี้เป็นหนทางที่แท้จริงหรือไม่

ที่เป็นรากฐานมากที่สุดก็คือว่าหนทางนี้สมจริงมากกว่าที่จะเหนือธรรมชาติหรือไม่

และว่ามันสามารถจัดเตรียมเพื่อชีวิตของมนุษย์ได้หรือไม่ หากมันสอดคล้องกับหลักการเหล่านี้ก็จะได้อธิบายว่าหนทางนี้คือหนทางที่แท้จริง เรากล่าวว่าจะเหล่านี้มิใช่เพื่อทำให้พวกเขายอมรับหนทางอื่นๆ

ในประสบการณ์ต่างๆ ในอนาคตของพวกเขา

และไม่ใช่ว่าเป็นการทำนายว่าจะมีงานของยุคใหม่อีกยุคหนึ่งในอนาคต

เรากล่าวว่าจะเหล่านี้เพื่อที่พวกเขาจะได้แน่ใจว่าหนทางแห่งวันนี้เป็นหนทางที่แท้จริง

เพื่อที่พวกเขาจะไม่เพียงสนใจแค่บางส่วนในความเชื่อของพวกเขาในงานแห่งวันนี้และไม่สามารถที่จะได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับมัน มีคนมากมายด้วยซ้ำที่ถึงแม้จะแน่ใจแล้ว แต่ยังคงติดตามอยู่ในความสับสน

ความแน่ใจดังกล่าวไม่มีหลักการอยู่เลย และผู้คนเช่นนั้นต้องถูกกำจัดทิ้งไม่ช้าก็เร็ว

แม้แต่คนเหล่านั้นที่ไฟแรงเป็นพิเศษในการติดตามของพวกเขาก็ยังแน่ใจสามส่วนและไม่แน่ใจห้าส่วน

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีรากฐาน

เพราะขีดความสามารถของพวกเขาแน่นต่ำเกินไปและรากฐานของพวกเขาตื้นเกินไป

พวกเขาก็ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการแยกแยะความแตกต่างเลย

พระเจ้าไม่ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ซ้ำ พระองค์ไม่ทรงกระทำพระราชกิจที่ไม่สมจริง

พระองค์ไม่กำหนดข้อพึงประสงค์ที่มากเกินไปจากมนุษย์

และพระองค์ไม่ทรงกระทำพระราชกิจที่อยู่เหนือสำนึกรับรู้ของมนุษย์

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำอยู่ภายในวงเขตแห่งสำนึกรับรู้ปกติของมนุษย์

และไม่เกินสำนึกรับรู้แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

และพระราชกิจของพระองค์ดำเนินไปตามข้อพึงประสงค์ต่างๆ ที่ปกติของมนุษย์

หากมันเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้คนก็จะกลายเป็นปกติมากขึ้นทุกที

และสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาจะกลายเป็นปกติมากขึ้นทุกที

ผู้คนได้ความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับอุปนิสัยของพวกเขา และเกี่ยวกับแก่นแท้ของมนุษย์

และพวกเขายังได้รับการวิพากษ์ความจริงที่มากขึ้นทุกทีอีกด้วย กล่าวคือ ชีวิตของมนุษย์เติบโตขึ้นเรื่อยๆ

และอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์ก็กลายเป็นสามารถเปลี่ยนแปลงได้มากขึ้นเรื่อยๆ—

ซึ่งทั้งหมดนี้คือความหมายของการที่พระเจ้าทรงกลายเป็นชีวิตของมนุษย์

หากหนทางหนึ่งไม่สามารถที่จะเปิดเผยบรรดาสิ่งที่เป็นแก่นแท้ของมนุษย์ได้

ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ได้ และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่สามารถที่จะนำผู้คนไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือให้ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าแก่พวกเขาได้ และแม้กระทั่งทำให้ความเป็นมนุษย์ของพวกเขากลายเป็นคำด้อยลงทุกทีและทำให้สำนึกรับรู้ของพวกเขาผิดปกติดีกขึ้นทุกที เช่นนั้นแล้ว หนทางนี้ก็ต้องไม่ใช่หนทางที่แท้จริง และมันอาจเป็นงานของวิญญาณชั่ว

หรือเป็นหนทางเก่า กล่าวโดยสรุปคือ มันไม่สามารถเป็นพระราชกิจในปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ พวกเขาได้เชื่อในพระเจ้ามาตลอดหลายปี กระนั้นพวกเขาก็ไม่ระแคะระคายถึงหลักการต่างๆ

ในการแยกแยะความแตกต่างระหว่างหนทางที่แท้จริงและหนทางที่เป็นเท็จ

หรือในการแสวงหาหนทางที่แท้จริง ผู้คนส่วนใหญ่ไม่สนใจในเรื่องเหล่านี้ด้วยซ้ำ

พวกเขาแค่ไปในที่ซึ่งคนส่วนใหญ่ไปกัน และพูดตามสิ่งที่คนส่วนใหญ่พูด

ใครบางคนก็แสวงหาหนทางที่แท้จริงนี้เป็นอย่างไรเล่า?

และผู้คนเช่นนั้นจะสามารถพบหนทางที่แท้จริงได้อย่างไร?

หากพวกเขารู้จักความหลักการที่เป็นกุญแจสำคัญต่างๆ เหล่านี้ เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

พวกเขาก็จะไม่ถูกหลอกลวง วันนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้คนต้องสามารถแยกแยะความแตกต่างได้

นี่เป็นสิ่งที่สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติควรครอง และนี่คือสิ่งที่ผู้คนต้องครองในประสบการณ์ของตน

หากแม้ในวันนี้ ผู้คนยังคงไม่แยกแยะสิ่งใดเลยในกระบวนการแห่งการติดตาม

และหากสำนึกรับรู้แบบมนุษย์ของพวกเขายังคงไม่เติบโต เช่นนั้นแล้วผู้คนก็โง่เขลาเกินไป

และการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาก็เป็นการเข้าใจผิดและเบี่ยงเบน

ไม่มีการแยกแยะความแตกต่างแม้แต่น้อยในการไล่ตามเสาะหาของเจ้าวันนี้

และในขณะที่มันเป็นความจริงตามที่เจ้ากล่าวว่าเจ้าได้พบหนทางที่แท้จริงแล้ว

เจ้าได้รับมันมาแล้วอย่างนั้นหรือ? เจ้าสามารถที่จะแยกแยะสิ่งใดได้แล้วหรือ?

เนื้อแท้ของหนทางที่แท้จริงนั้นคือสิ่งใด? ในหนทางที่แท้จริงนั้น เจ้ายังไม่ได้รับหนทางที่แท้จริงเลย

เจ้ายังไม่ได้มาซึ่งสิ่งใดของความจริงเลย กล่าวคือ เจ้ายังไม่สัมผัสถึงผลสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดเลยในความเลื่อมทราของเจ้า

หากเจ้ายังไล่ตามเสาะหาในหนทางนี้อยู่ต่อไป เจ้าก็จะถูกกำจัดทิ้งในที่สุด เมื่อได้ติดตามมาจนถึงวันนี้แล้ว

เจ้าควรแน่ใจว่าหนทางที่เจ้าได้ใช้เดินนั้นเป็นหนทางที่ถูกต้อง และไม่ควรมีข้อกังขาเพิ่มเติมอีก

ผู้คนมากมายไม่แน่ใจอยู่เสมอและหยุดไล่ตามเสาะหาความจริงเพราะเรื่องเล็กๆ บางเรื่อง

ผู้คนเช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาเป็นบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าในความสับสน

ผู้คนที่ไม่รู้จักราชกิจของพระเจ้าย่อมไม่สามารถที่จะเป็นคนสนิทของพระองค์ได้

หรือที่จะเป็นคำพยานต่อพระองค์ได้

เราขอแนะนำบรรดาผู้ที่เพียงแค่แสวงหาพระพรทั้งหลายและเพียงแค่ไล่ตามเสาะหาสิ่งที่คลุมเครือและเป็นนามธรรมเท่านั้นให้ไล่ตามเสาะหาความจริงโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่ชีวิตของพวกเขาจะได้มีความหมาย พวกเจ้าจงอย่าหลอกตัวเองอีกต่อไปเลย!

ความแตกต่างระหว่างพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์

พวกเขาจำเป็นต้องทำความรู้จักกับนิมิตต่างๆ

แห่งพระราชกิจของพระเจ้าและจับความเข้าใจทิศทางทั่วไปของพระราชกิจของพระองค์ นี่คือการเข้าสู่เชิงบวก เมื่อเจ้าเข้าใจองค์แท้ในความจริงของนิมิตอย่างถูกต้องแล้ว การเข้าสู่ของเจ้าก็จะมั่นคง

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เจ้าก็จะยังคงแน่วแน่ในหัวใจของเจ้า

ชัดเจนเกี่ยวกับนิมิต และมีเป้าหมายสำหรับการเข้าสู่ของเจ้าและการไล่ตามเสาะหาของเจ้า ในวิธีทางนี้

ประสบการณ์และความรู้ทั้งหมดภายในตัวเจ้าจะเติบโตลึกยิ่งขึ้นและมีรายละเอียดมากขึ้น

ทันทีที่เจ้าได้จับความเข้าใจภาพรวมที่ใหญ่ขึ้นทั้งหมดทั้งหมดแล้ว เจ้าจะไม่ประสบทุกข์กับการสูญเสียใดๆ

ในชีวิต อีกทั้งเจ้าจะไม่หลงผิดอีกด้วย หากเจ้าไม่ได้มาทำความรู้จักขั้นตอนเหล่านี้ของพระราชกิจ

เจ้าก็จะประสบทุกข์กับการสูญเสียในแต่ละขั้นตอน

และเจ้าจะต้องใช้เวลามากกว่าสองสามวันในการแก้ไขสิ่งต่างๆ ให้กลับดีขึ้น

อีกทั้งเจ้าจะไม่สามารถมุ่งมั่นในร่องครรลองที่ถูกต้องแม้กระทั่งในสองสัปดาห์อีกด้วย

นี่จะไม่ทำให้เกิดความล่าช้าหรือ?

มีมากมายในหนทางของการเข้าสู่และการปฏิบัติเชิงบวกที่พวกเขาต้องเข้าใจองค์แท้ สำหรับนิมิตต่างๆ

แห่งพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าต้องจับความเข้าใจประเด็นต่อไปนี้:

นัยสำคัญของพระราชกิจแห่งการทรงพิชิตของพระองค์

เส้นทางในอนาคตุการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

สิ่งที่ต้องสัมฤทธิ์โดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับการทดสอบและความทุกข์ลำบาก

นัยสำคัญของการพิพากษาและการติสอน หลักธรรมเบื้องหลังพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และหลักธรรมเบื้องหลังความเพียบพร้อมและการทรงพิชิต เหล่านี้ล้วนเป็นของความจริงแห่งนิมิต

ส่วนที่เหลือคือ สามช่วงระยะของพระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักร

ตลอดจนคำพยานในอนาคต เหล่านี้ยังเป็นความจริงแห่งนิมิตอีกด้วย

และเป็นสิ่งที่เปี่ยมรากฐานสำคัญที่สุดและสำคัญยิ่งยวดที่สุด ในปัจจุบัน

มีมากมายยิ่งนักที่พวกเขาควรเข้าสู่และปฏิบัติ และบัดนี้ ก็ได้ถูกทำให้มีหลายระดับขั้นและมีรายละเอียดมากขึ้น

หากเจ้าไม่มีความรู้ในความจริงเหล่านี้ นี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้ายังไม่ได้สัมฤทธิ์การเข้าสู่ โดยมากแล้ว

ความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับความจริงนั้นตื้นเขินไป

พวกเขาไร้ความสามารถที่จะนำความจริงพื้นฐานบางอย่างไปปฏิบัติได้ และไม่รู้วิธีรับมือแม้แต่เรื่องที่ไม่สำคัญ

เหตุผลที่ผู้คนไร้ความสามารถที่จะปฏิบัติความจริงได้ก็เพราะอุปนิสัยของพวกเขาเป็นกบฏ

และเพราะความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระราชกิจของวันนี้ตื้นเขินและเป็นด้านเดียวเกินไป ดังนั้น

จึงไม่ใช่งานง่ายที่ผู้คนจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม เข้าเป็นกบฏมากเกินไป
และเจ้าเก็บรักษาตัวตนดั้งเดิมของเจ้าไว้มากเกินไป เจ้าไร้ความสามารถที่จะยืนอยู่ข้างความจริงได้
และเจ้าไร้ความสามารถที่จะปฏิบัติแม้แต่ความจริงที่ชัดเจนในตัวเองที่สุด
ผู้คนเช่นนี้ไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดและเป็นพวกผู้ที่ไม่ได้ถูกพิชิต
หากการเข้าสู่ของเจ้าไม่มีทั้งรายละเอียดและวัตถุประสงค์ การเติบโตก็จะมาถึงเจ้าช้า
หากไม่มีความเป็นจริงแม้แต่น้อยในการเข้าสู่ของเจ้า เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาของเจ้าก็จะสูญเปล่า
หากเจ้าไม่ตระหนักถึงเนื้อแท้ของความจริง เจ้าก็จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลง
การเติบโตในชีวิตของมนุษย์และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขานั้นสัมฤทธิ์ได้โดยการเข้าสู่ความเป็นจริง
และยิ่งไปกว่านั้น โดยผ่านทาง การเข้าสู่ประสบการณ์ที่มีรายละเอียด
หากเจ้าได้รับประสบการณ์ที่มีรายละเอียดมากมายระหว่างการเข้าสู่ของเจ้า
และเจ้ามีความรู้และการเข้าสู่ที่แท้จริงมากมายแล้ว อุปนิสัยของเจ้าก็จะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
แม้ว่าในปัจจุบัน หากเจ้ายังไม่ชัดเจนอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับการปฏิบัติแล้ว
อย่างน้อยที่สุดเจ้าต้องชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็จะไม่สามารถทำการเข้าสู่ได้ การเข้าสู่เป็นไปได้อีกต่อเมื่อเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับความจริงเท่านั้น
เฉพาะในกรณี que พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้าในประสบการณ์ของเจ้าเท่านั้น
เจ้าจึงจะได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความจริงและการเข้าสู่ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วย
พวกเจ้าต้องมาทำความรู้จักกับพระราชกิจของพระเจ้า

ในปฐมกาล หลังการทรงสร้างมวลมนุษย์ เป็นคนอิสราเอลที่ทำหน้าที่เป็นพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้า
ประเทศอิสราเอลทั้งหมดเป็นฐานของพระราชกิจของพระยาห์เวห์บนแผ่นดินโลก
พระราชกิจของพระยาห์เวห์คือการนำทางและเป็นผู้เลี้ยงแกะมนุษย์โดยตรงด้วยการกำหนดธรรมเนียมปฏิบัติ
เพื่อให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตที่ปกติและนมัสการพระยาห์เวห์ในลักษณะที่ปกติบนแผ่นดินโลก
พระเจ้าในยุคธรรมบัญญัติไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้โดยมนุษย์
เพราะทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำคือการทรงนำผู้คนพวกแรกสุดที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
โดยการสั่งสอนและเป็นผู้เลี้ยงแกะพวกเขา พระวณะของพระองค์จึงไม่ได้บรรจุอะไรไว้นอกจากธรรมเนียมปฏิบัติ
กฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานของความประพฤติมนุษย์ และไม่ได้ให้ความจริงของชีวิตแก่พวกเขา
คนอิสราเอลภายใต้การนำของพระองค์ไม่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างถล่มทลาย
พระราชกิจแห่งธรรมบัญญัติของพระองค์เป็นเพียงช่วงระยะแรกสุดในพระราชกิจแห่งความรอด
จุดเริ่มต้นอย่างแท้จริงของพระราชกิจแห่งความรอด
และไม่มีอะไรเกี่ยวข้องอย่างแท้จริงกับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของมนุษย์

ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นในช่วงเริ่มต้นของพระราชกิจแห่งความรอดที่พระองค์จะทรงยอมรับสภาพเนื้อหนังสำหรับพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอล นี่คือเหตุผลที่พระองค์ทรงต้องการสื่อกลาง—

เครื่องมือสักขึ้น—ที่จะใช้เพื่อเชื่อมสัมพันธ์กับมนุษย์ ดังนั้น

ท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างจึงมีผู้ที่พูดและทำงานในพระนามของพระยาห์เวห์ลูกขึ้นมา

ซึ่งเป็นวิธีที่บรรดาบุตรมนุษย์และผู้เผยพระวจนะได้มาทำงานท่ามกลางมนุษย์

บรรดาบุตรมนุษย์ทำงานท่ามกลางมนุษย์ในพระนามของพระยาห์เวห์ การถูกพระยาห์เวห์ทรงเรียกว่า

“บุตรมนุษย์” นั้นหมายความว่าผู้คนเช่นนี้ได้กำหนดกรรมบัญญัติในพระนามของพระยาห์เวห์

พวกเขาเป็นปุโรหิตท่ามกลางผู้คนของประเทศอิสราเอลอีกด้วย

ปุโรหิตที่พระยาห์เวห์ทรงคอยปกป้องและคุ้มครอง

และซึ่งพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงพระราชกิจในพวกเขา พวกเขาเป็นผู้นำท่ามกลางผู้คน

และรับใช้พระยาห์เวห์โดยตรง ในทางกลับกัน

ผู้เผยพระวจนะได้อุทิศตนเพื่อการพูดในพระนามของพระยาห์เวห์ต่อผู้คนของทุกแผ่นดินและชนเผ่า

พวกเขาทำนายพระราชกิจของพระยาห์เวห์อีกด้วย ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุตรมนุษย์หรือผู้เผยพระวจนะ

ทั้งหมดได้รับการยกขึ้นโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ด้วยพระองค์เองและมีพระราชกิจของพระยาห์เวห์ใน

พวกเขา ท่ามกลางผู้คน พวกเขาคือผู้ที่เป็นตัวแทนโดยตรงของพระยาห์เวห์

พวกเขาทำงานของพวกเขาเพียงเพราะพวกเขาได้รับการยกขึ้นโดยพระยาห์เวห์

และไม่ใช่เพราะพวกเขาเป็นเนื้อหนังที่พระวิญญาณบริสุทธิ์พระองค์เองทรงจัดมาเป็น ดังนั้น

แม้ว่าพวกเขาจะพูดและทำงานคล้ายคลึงกันในพระนามของพระเจ้า

บุตรมนุษย์และผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นในยุคธรรมบัญญัติจึงไม่ใช่เนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

พระราชกิจของพระเจ้าในยุคพระคุณและช่วงระยะสุดท้ายนั้นตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

เพราะพระราชกิจแห่งความรอดและการพิพากษาของมนุษย์นั้นพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์พระองค์เองทรงทำทั้ง
คู่ และดังนั้น

จึงไม่มีความจำเป็นอย่างใดเลยที่จะยกผู้เผยพระวจนะและบุตรมนุษย์ขึ้นอีกครั้งเพื่อทำงานในพระนามของพระอ

งค์ ในสายตามนุษย์ ไม่มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างเนื้อแท้และวิธีการทำงานของพวกเขา และด้วยเหตุผลนี้

ผู้คนจึงสับสนเป็นนิตย์ระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์กับงานของบรรดาผู้เผยพระวจนะและ
บุตรมนุษย์

การทรงปรากฏของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์โดยพื้นฐานแล้วก็เหมือนกับการปรากฏของผู้เผยพระวจนะและบุ
ตรมนุษย์ และพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ยังปกปิดกว่าและเป็นจริงกว่าผู้เผยพระวจนะ ดังนั้น

มนุษย์จึงไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างพวกเขาได้

มนุษย์มุ่งเน้นไปยังสิ่งที่ปรากฏทั้งหมดโดยไม่ตระหนักรู้อย่างสิ้นเชิงว่า แม้ว่าทั้งสองเหมือนกันในการดำรงอยู่ การทำงานและการพูด แต่ก็มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างพวกเขา

เนื่องจากความสามารถของมนุษย์ในการแยกแยะสิ่งต่างๆ อ่อนด้อยเกินไป

เขาจึงไร้ความสามารถที่จะแยกแยะความแตกต่างระหว่างปัญหาง่ายๆ ยิ่งสิ่งที่ซับซ้อนมากๆ ยิ่งไม่ได้เลย

เมื่อผู้เผยพระวจนะและบรรดาผู้คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ได้พูดและได้ทำงาน

นี่คือการปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์ มันคือการรับใช้ภารกิจของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

และมันเป็นบางสิ่งที่มนุษย์ควรจะทำ อย่างไรก็ตาม

พระวจนะและพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์ก็คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์

แม้ว่ารูปสัณฐานภายนอกของพระองค์เป็นเหมือนสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

แต่พระราชกิจของพระองค์ไม่ใช่การปฏิบัติหน้าที่ของพระองค์แต่เป็นพันธกิจของพระองค์ คำว่า “หน้าที่”

ถูกนำมาใช้ในส่วนที่เกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง ในขณะที่ “พันธกิจ”

ถูกนำมาใช้ในส่วนที่เกี่ยวกับเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์ มีความแตกต่างที่สำคัญระหว่างทั้งสอง

ซึ่งทั้งสองไม่สามารถเปลี่ยนที่กันได้ งานของมนุษย์เป็นเพียงการทำหน้าที่ของเขา

ในขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าคือการบริหารจัดการและการดำเนินการพันธกิจของพระองค์ ดังนั้น

แม้ว่าอัครทูตหลายท่านได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้และผู้เผยพระวจนะหลายท่านก็เต็มเปี่ยมด้วยพระองค์

งานและคำพูดของพวกเขาเป็นเพียงการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

คำพยากรณ์ของพวกเขาอาจเกินเลยวิถีชีวิตที่พระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์ได้ตรัสถึง

และสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาอาจอยู่เหนือกว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์

แต่พวกเขาก็ยังคงทำหน้าที่ของพวกเขา และไม่ได้กำลังดำเนินการพันธกิจให้ลุล่วง

หน้าที่ของมนุษย์อ้างถึงภารกิจของมนุษย์ เป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถบรรลุได้ อย่างไรก็ตาม

พันธกิจที่พระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์ทรงดำเนินการนั้นเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์

และนี่ไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ ไม่ว่าพระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์จะตรัส ทรงพระราชกิจ

หรือทรงสำแดงการมหัศจรรย์ พระองค์กำลังทรงพระราชกิจยิ่งใหญ่ท่ามกลางการบริหารจัดการของพระองค์

และพระราชกิจเช่นนี้มนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้

งานของมนุษย์เป็นเพียงการทำหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างในช่วงระยะใดช่วงระยะหนึ่งของพระรา

ชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า หากไม่มีการบริหารจัดการของพระเจ้า กล่าวคือ

หากพันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงเจติเป็นมนุษย์ต้องสูญหายไป หน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างก็จะสูญหายไป

พระราชกิจของพระเจ้าในการดำเนินการพันธกิจของพระองค์คือการบริหารจัดการมนุษย์

ในขณะที่การปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์คือการทำให้ภาระผูกพันของเขาเองลุล่วงเพื่อสนองตอบข้อเรียกร้องของพ

ระผู้สร้าง และไม่มีทางสามารถถือได้ว่าเป็นการดำเนินการพันธกิจของผู้ใด
สำหรับแก่นแท้โดยธรรมชาติของพระเจ้า—สำหรับพระวิญญาณของพระองค์—
พระราชกิจของพระเจ้าคือการบริหารจัดการของพระองค์
แต่สำหรับพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ที่ทรงสวมรูปสัณฐานภายนอกของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
พระราชกิจของพระองค์คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์ พระราชกิจใดๆ
ก็ตามที่พระองค์ทรงทำก็คือการดำเนินการพันธกิจของพระองค์
ทั้งหมดที่มนุษย์สามารถทำได้คือทำให้ดีที่สุดภายในขอบเขตการบริหารจัดการของพระเจ้าและภายใต้การทรง
นำของพระองค์

อันที่จริง ผลการปฏิบัติงานของมนุษย์เป็นความสำเร็จล่งทั้งหมดที่มีอยู่โดยธรรมชาติในตัวมนุษย์ กล่าวคือ
ทั้งหมดที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ เป็นเวลานี้เองที่หน้าที่ของเขาได้กระทำให้ล่งแล้ว ข้อบกพร่องต่างๆ
ของมนุษย์ในระหว่างการปรนนิบัติของเขาจะค่อยๆ
ลดลงผ่านประสบการณ์ที่ก้าวหน้าและกระบวนการการก้าวผ่านการพิพากษาของเขาข้อบกพร่องต่างๆ
เหล่านี้ไม่ขัดขวางหรือส่งผลกระทบต่อหน้าที่ของมนุษย์
พวกผู้ที่หุ้ดรับใช้หรือยอมแพ้และถอยกลับเพราะกลัวว่าอาจมีข้อบกพร่องในการรับใช้ของพวกเขา นั้นชี้ขาดที่
สุดของคนทั้งหมด
หากผู้คนไม่สามารถแสดงออกในสิ่งที่พวกเขาควรจะต้องแสดงออกในระหว่างการปรนนิบัติหรือการสัมผัสสิ่งที่เป็น
ไปได้โดยธรรมชาติสำหรับพวกเขา แต่กลับเล่นไปเรื่อยเปื่อยและเสแสร้งแสดงท่าทาง
พวกเขาได้สูญเสียภารกิจที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรมี ผู้คนเช่นนี้เป็นสิ่งที่รู้จักกันว่าเป็น
“คนที่มีความภาพปานกลาง” พวกเขาเป็นขณะที่ไร้ประโยชน์
ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถูกเรียกอย่างเหมาะสมว่าสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้อย่างไร?
พวกเขาไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่เสื่อมทรามซึ่งสุกใสที่ด้านนอกแต่เน่าเสียที่ด้านในหรือ?
หากมนุษย์คนหนึ่งเรียกตัวเองว่าพระเจ้า แต่ไร้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงการมีเทพสภาพ
ทำงานของพระเจ้าพระองค์เอง หรือเป็นตัวแทนของพระเจ้า ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาไม่ใช่พระเจ้า
เพราะเขาไม่มีแก่นแท้ของพระเจ้า และสิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถสัมผัสได้โดยธรรมชาติไม่ดำรงอยู่ในตัวเขา
หากมนุษย์สูญเสียสิ่งที่เขาสามารถบรรลุได้โดยธรรมชาติ เขาก็จะไม่สามารถถูกพิจารณาว่าเป็นมนุษย์อีกต่อไป
และเขาก็จะไม่มีค่าพอที่จะขึ้นหัดเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและรับใช้พระองค์
ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่มีค่าพอที่จะรับพระคุณของพระเจ้าหรือรับการปกป้อง คุ่มครอง
และทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
หลายคนที่ได้สูญเสียความไว้วางใจของพระเจ้ายังกงสูญเสียพระคุณของพระเจ้าต่อไป

พวกเขาไม่เพียงไม่ดูหมิ่นการประพฤติดิของพวกเขานั่น
แต่พวกเขายังเผยแพร่แนวคิดที่ว่าหนทางของพระเจ้านั้นไม่ถูกต้องอย่างโจ่งแจ้ง
และบรรดาผู้ที่เป็นกบฏถึงกับปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
ผู้คนเช่นนี้ที่มีความเป็นกบฏมากเช่นนี้จะสามารถมีสิทธิ์ได้ชื่นชมกับพระคุณของพระเจ้าได้อย่างไร?
พวกผู้ที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขานั้นเป็นกบฏอย่างยิ่งต่อพระเจ้าและเป็นหนี้พระองค์มากมาย
แต่พวกเขาหันหลังกลับและวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงว่าพระเจ้าผิด
มนุษย์ชนิดนี้จะสามารถมีค่าพอที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้อย่างไร?
นี่ไม่ใช่เหตุเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การถูกกำจัดและลงโทษหรือ?
ผู้คนที่ไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเขาส่งพระเจ้าผู้ผู้ทรงพระคุณของพระเจ้านั้นมีความผิดอยู่แล้วต่ออาชญากรรมอันชั่วร้ายที่สุด
ซึ่งแม้แต่ความตายก็เป็นการลงโทษที่ไม่เพียงพอ
แต่พวกเขาก็ยังมีหน้ามาโต้เถียงกับพระเจ้าและเทียบตัวพวกเขากับพระองค์
อะไรคือมูลค่าของการทำให้ผู้คนเช่นนี้เพียบพร้อม? เมื่อผู้คนล้มเหลวในการทำให้หน้าที่ของพวกเขาลุล่วง
พวกเขาควรรู้สึกผิดและเป็นหนี้ พวกเขาคงจะดูหมิ่นความอ่อนแอและความไร้ประโยชน์ของพวกเขา
การเป็นกบฏและความเสื่อมทรามของพวกเขา และยังไปกว่านั้น คงจะมอบชีวิตของพวกเขาให้กับพระเจ้า
เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างซึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง
และมีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีค่าพอที่จะได้ชื่นชมกับพระพรและพระสัญญาของพระเจ้า
และได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ แล้วส่วนใหญ่ของพวกเขานั้นล่ะ?
พวกเขาคงจะปฏิบัติต่อพระเจ้าที่ทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขายังไง?
พวกเขาคงได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาส่งพระเจ้าผู้ผู้ทรงพระคุณของพระเจ้านั่นล่ะ?
พวกเขาคงได้ทำทุกสิ่งที่เจ้าได้ถูกเรียกให้ทำโดยถึงกับต้องสละแม้แต่ชีวิตของตัวเองแล้วหรือยัง?
พวกเขาคงได้พลีอุทิศอะไรไปบ้าง? พวกเขาคงไม่ได้รับมากมายจากเราแล้วหรือ?
พวกเขาคงสามารถแยกแยะได้หรือไม่? พวกเขาคงรักภักดีต่อเราเพียงใด? พวกเขาคงได้รับใช้เราอย่างไร?
แล้วทุกสิ่งที่เราได้ประทานให้พวกเขาคงได้ทำเพื่อพวกเขานั้นแล้ว?
พวกเขาคงได้ทำการประเมินทุกอย่างไว้แล้วหรือยัง?
พวกเขาคงทั้งหมดได้ตัดสินใจและเปรียบเทียบการนี้กับมโนธรรมน้อยนิดที่พวกเขามีอยู่ในตัวพวกเขาคงแล้วหรือยัง?
ใครคือผู้ที่คำพูดและการกระทำของพวกเขาสามารถมีค่าพอกับเขา?
เป็นไปได้ไหมว่าการพลีอุทิศเพียงน้อยนิดของพวกเขาที่มีค่าพอสำหรับทุกสิ่งที่เราได้ประทานให้พวกเขาคง
เราไม่มีทางเลือกอื่นใดและได้อุทิศตนอย่างสุดหัวใจให้พวกเขามาก่อนแล้ว
แต่พวกเขายังคงเก็บงำเจตนาชั่วร้ายไว้และมีความไม่เต็มใจต่อเรา นั่นคือขอบข่ายหน้าที่ของพวกเขา

ภารกิจเพียงอย่างเดียวของพวกเจ้า มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นหรอกหรือ?

พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเจ้าได้ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง?

พวกเจ้าจะสามารถถูกพิจารณาว่าเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้อย่างไร?

มันไม่ชัดเจนสำหรับพวกเจ้าหรอกหรือว่าพวกเจ้ากำลังแสดงออกและดำรงชีวิตตามอะไร?

พวกเจ้าได้ล้มเหลวในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าให้ลุล่วง

แต่พวกเจ้าพยายามที่จะได้รับความอดกลั้นและพระคุณอันไพบูลย์ของพระเจ้า

พระคุณเช่นนี้ไม่ได้ถูกเตรียมไว้สำหรับคนที่ไร้ค่าและต่ำช้าเช่นพวกเจ้า

แต่ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกที่ไม่ทำอะไรและพลีอุทิศด้วยความยินดี ผู้คนเช่นพวกเจ้า

คนที่มีคุณภาพปานกลางเช่นนี้ ไม่มีค่าพออย่างที่สุดที่จะได้ชื่นชมกับพระคุณแห่งสวรรค์

มีแต่ความยากลำบากและการลงโทษที่ไม่มีที่สิ้นสุดเท่านั้นที่จะไปกับพวกเจ้าทุกวัน!

หากพวกเจ้าไม่สามารถสัจซื่อต่อเรา ชะตากรรมของพวกเจ้าก็จะเป็นชะตากรรมแห่งความทุกข์

หากเจ้าไม่สามารถรับผิดชอบต่อถ้อยคำของเราและงานของเรา

บทอาสาของพวกเจ้าก็จะเป็นบทอาสาแห่งการลงโทษ พระคุณ พระพร

และชีวิตอันวิเศษของอาณาจักรทั้งหมดนั้นจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเจ้า

นี่คือจุดจบที่พวกเจ้าสมควรได้พบและเป็นผลสืบเนื่องจากการกระทำของพวกเจ้าเอง!

ไม่เพียงแต่พวกที่ไม่รู้เท่าทันและโง่งมไม่ได้พยายามอย่างเต็มที่หรือปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาเท่านั้น

พวกเขายังยื่นมือของพวกเขาออกไปหาพระคุณราวกับว่าสิ่งที่พวกเขาร้องขอนั้นเป็นสิ่งซึ่งสมควรได้รับ

และหากพวกเขาไม่ได้รับสิ่งที่พวกเขาร้องขอ พวกเขา ก็จะกลั่นกลายเป็นสัจซื่อน้อยลงไปทุกที

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถถือว่ามีเหตุผลได้อย่างไร? พวกเขามีขีดความสามารถต่ำและไร้เหตุผล

ไม่สามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะปฏิบัติหน้าที่ที่พวกเจ้าควรจะทำให้ลุล่วงในระหว่างพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ

ร มูลค่าของพวกเจ้าได้ตกฮวบลงแล้ว

ความล้มเหลวของพวกเจ้าในการตอบแทนเราสำหรับการแสดงพระคุณเช่นนี้ต่อพวกเจ้าเป็นการกระทำที่เป็นกบ

ฏอย่างที่สุด ซึ่งเพียงพอที่จะประณามพวกเจ้าและแสดงให้เห็นถึงความขี้ลาด ความไร้สามารถ ความต่ำช้า

และความไร้ค่าของพวกเจ้า อะไรให้สิทธิ์พวกเจ้ายื่นมือออกไปอยู่อย่างนั้น?

การที่พวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะให้ความช่วยเหลืองานของเราแม้แต่น้อย ไร้ความสามารถที่จะจงรักภักดี

และไร้ความสามารถที่จะยืนหยัดเป็นพยานให้เราได้นั้นคือการประทุพผิดและความล้มเหลวของพวกเจ้า

แต่พวกเจ้ากลับโง่งมดีเรา เล่าความเท็จเกี่ยวกับเรา และพร่ำบ่นว่าเราไม่ชอบธรรมแทน

นี่หรือคือสิ่งที่ประกอบกันเป็นความจงรักภักดีของพวกเจ้า? นี่หรือคือสิ่งที่ประกอบกันเป็นความรักของพวกเจ้า?

มีงานอื่นนอกเหนือจากนี้ไหมที่พวกเจ้าสามารถทำได้?

พวกเขาได้มีส่วนช่วยในงานทั้งหมดที่ทำเสร็จไปแล้วอย่างไร? พวกเขาได้สละไปมากเท่าใด?

เราได้แสดงให้เห็นถึงความอดกลั้นสูงยิ่งโดยไม่โทษพวกเขา แต่พวกเขาก็ยังคงยกข้ออ้างอย่างหน้าไม่อายต่อเรา

และพำปนเกี่ยวกับเราเป็นการส่วนตัว พวกเขามีร่องรอยของความเป็นมนุษย์แม้เพียงน้อยนิดหรือไม่?

แม้ว่าหน้าที่ของมนุษย์จะถูกแปดเปื้อน โดยความรู้สึกลึกซึ้งของมนุษย์และมโนคติที่หลงผิดของเขา

แต่เจ้าต้องทำหน้าที่ของเจ้าและแสดงความจงรักภักดีของเจ้า มลทินต่างๆ

ในงานของมนุษย์คือประเด็นของขีดความสามารถของเขา เพราะเหตุว่า หากมนุษย์ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเขา

ก็แสดงให้เห็นความเป็นกบฏของเขา ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ

ระหว่างหน้าที่ของมนุษย์กับการที่เขาจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งหรือไม่

หน้าที่คือสิ่งที่มนุษย์ควรจะทำให้ลุล่วง มันเป็นวิชาชีพที่สวรรค์ส่งมาของเขา และไม่ควรขึ้นอยู่กับการตอบแทน

สภาพเงื่อนไขต่างๆ หรือเหตุผล เมื่อนั้นเท่านั้นที่เขา กำลังทำหน้าที่ของเขา

การได้รับพระพรคือเมื่อใครบางคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและได้ชื่นชมกับพระพรของพระเจ้าหลังไ

ด้รับประสบการณ์กับการพิพากษา

การถูกสาปแช่งคือเมื่ออุปนิสัยของใครบางคนไม่เปลี่ยนแปลงหลังจากพวกเขาได้รับประสบการณ์กับการเตือน

และการพิพากษาแล้ว

คือตอนที่พวกเขาไม่ได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแต่ถูกลงโทษ

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือถูกสาปแช่งก็ตาม สิ่งมีชีวิตทรงสร้างควรปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง

ทำสิ่งที่ควรจะทำ และทำสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ นี่เป็นสิ่งที่น้อยที่สุดที่บุคคลคนหนึ่ง

บุคคลซึ่งไล่ตามเสาะหาพระเจ้า ควรทำ เขาไม่ควรทำหน้าที่ของเจ้าเพียงเพื่อให้ได้รับพระพรเท่านั้น

และเขาไม่ควรปฏิเสธที่จะกระทำเพราะกลัวถูกสาปแช่ง เราขอบอกสิ่งเดียวกันกับพวกเขา:

การปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์คือสิ่งที่เขาควรทำ และหากเขาไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเขาได้

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือความเป็นกบฏของเขา โดยผ่านทางกระบวนการของการทำหน้าที่ของเขา มนุษย์ค่อยๆ

เปลี่ยนไป และโดยผ่านทางกระบวนการนี้ เขาแสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีของเขา ด้วยเหตุนี้

ยิ่งเจ้าสามารถทำหน้าที่ของเจ้าได้มากเท่าใด เจ้าก็จะได้รับความจริงมากขึ้นเท่านั้น

และการแสดงออกของเจ้าก็จะยิ่งกลายเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น

พวกที่เพียงแต่แสสร้งทำไปอย่างพอเป็นพิธีในการทำหน้าที่ของพวกเขาและไม่แสวงหาความจริงจะถูกกำจัดใน

ท้ายที่สุด เพราะผู้คนเช่นนี้ไม่ได้ทำหน้าที่ของพวกเขาในการปฏิบัติความจริง

และไม่ปฏิบัติความจริงในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วง

พวกเขาคือพวกที่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงและจะถูกสาปแช่ง

ไม่เพียงแต่การแสดงออกของพวกเขาไม่บริสุทธิ์เท่านั้น แต่ทุกสิ่งที่พวกเขาแสดงออกนั้นชั่วร้าย

ในยุคพระคุณ พระเยซูได้ตรัสไว้หลายคำและทรงพระราชกิจมากมาย พระองค์ทรงแตกต่างจากอิสยาห์อย่างไร?
พระองค์ทรงแตกต่างจากดาเนียลอย่างไร? พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะหรือไม่?

ทำไมจึงพูดว่าพระองค์คือพระคริสต์? อะไรคือความแตกต่างระหว่างพวกเขา?

พวกเขาล้วนเป็นบุรุษทุกคนที่กล่าวคำพูด และคำพูดของพวกเขาที่ปรากฏต่อมนุษย์เหมือนกันไม่มากนักน้อย
พวกเขาทั้งหมดกล่าวคำพูดและทำงาน ผู้เผยพระวจนะในภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวคำพยากรณ์

และในทำนองเดียวกัน พระเยซูก็ทรงสามารถทำเช่นนั้นได้ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?

ความแตกต่างในที่นี้อยู่บนพื้นฐานของลักษณะของงาน เพื่อแยกแยะในเรื่องนี้

เจ้าต้องไม่พิจารณาธรรมชาติของเนื้อหนัง

อีกทั้งเจ้าไม่ควรพิจารณาความลึกหรือความผิวเผินของคำพูดของพวกเขา

เจ้าต้องพิจารณางานของพวกเขาและผลทำงานของพวกเขาสัมฤทธิ์ในมนุษย์ก่อนเสมอ

คำพยากรณ์ที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ในเวลานั้นไม่ได้จัดหาชีวิตของมนุษย์ และการคลไคลที่พวกเขา เช่น
อิสยาห์และดาเนียล ได้รับนั้นเป็นเพียงคำพยากรณ์ และไม่ใช่วิถีชีวิต

หากไม่ใช่เพื่อการเปิดเผยโดยตรงของพระยาห์เวห์ ก็คงไม่มีใครสามารถทำงานนั้นได้

ซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ พระเยซูก็ได้ตรัสพระวจนะหลายคำเช่นกัน

แต่คำพูดเช่นนี้เป็นวิถีชีวิตซึ่งมนุษย์สามารถหาเส้นทางไปสู่การปฏิบัติจากมันได้ นั่นก็คือการกล่าวว่า

ประการแรก พระองค์ทรงสามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์ได้เพราะพระเยซูทรงเป็นชีวิต ประการที่สอง

พระองค์ทรงสามารถย้อนกลับการเบี่ยงเบนของมนุษย์ได้ ประการที่สาม

พระราชกิจของพระองค์ทรงสามารถทำต่อจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์เพื่อดำเนินการยุคต่อไปได้ ประการที่สี่

พระองค์ทรงสามารถจับความเข้าใจในสิ่งจำเป็นภายในมนุษย์และเข้าใจในสิ่งที่มนุษย์ขาดพร่อง ประการที่ห้า

พระองค์ทรงสามารถนำมาซึ่งยุคใหม่และสรุปปิดด้วยยุคเก่า

นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงถูกเรียกว่าพระเจ้าและพระคริสต์ พระองค์ไม่เพียงทรงแตกต่างจากอิสยาห์เท่านั้น

แต่ทรงแตกต่างจากผู้เผยพระวจนะท่านอื่นๆ ทั้งหมดอีกด้วย

ลองดูอิสยาห์เป็นตัวเปรียบเทียบสำหรับงานของบรรดาผู้เผยพระวจนะ ประการแรก

เขาไม่สามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์ ประการที่สอง เขาไม่สามารถนำมาซึ่งยุคใหม่

เขาทำงานภายใต้การนำของพระยาห์เวห์และไม่ใช่เพื่อการนำมาซึ่งยุคใหม่ ประการที่สาม

คำพูดที่เขาถ่าวนั้นอยู่เหนือเขา เขาได้รับการเปิดเผยโดยตรงจากพระวิญญาณของพระเจ้า และคนอื่นๆ

จะไม่เข้าใจ แม้จะได้ฟังคำพูดเหล่านั้น

เพียงไม่กี่สิ่งเหล่านี้ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าคำพูดของเขาไม่ได้เป็นมากกว่าคำพยากรณ์

ไม่ได้เป็นมากกว่าแง่มุมหนึ่งของงานที่ถูกทำแทนที่ของพระยาห์เวห์ อย่างไรก็ตาม

เขาไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์ได้อย่างสมบูรณ์ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์
เป็นเครื่องมือในพระราชกิจของพระยาห์เวห์

เขาเพียงแต่กำลังทำงานในยุคธรรมบัญญัติและภายในขอบเขตของพระราชกิจของพระยาห์เวห์

เขาไม่ได้ทำงานเกินเลยยุคธรรมบัญญัติ ในทางตรงกันข้าม พระราชกิจของพระเยซูแตกต่างออกไป

พระองค์ทรงอยู่เหนือขอบเขตของพระราชกิจของพระยาห์เวห์

พระองค์ทรงพระราชกิจเสมือนพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์และก้าวผ่านการตรึงกางเขนเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมด

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ได้ทรงดำเนินการพระราชกิจใหม่นอกพระราชกิจที่พระยาห์เวห์ทรงทำ

นี่คือการนำมาซึ่งยุคใหม่ นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงสามารถตรัสถึงสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถสัมผัสได้

พระราชกิจของพระองค์เป็นพระราชกิจภายในการบริหารจัดการของพระเจ้าและเกี่ยวข้องกับมวลมนุษย์ทั้งหมด

พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจในมนุษย์เพียงไม่กี่คน

อีกทั้งพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่ได้มีไว้เพื่อนำทางมนุษย์จำนวนจำกัด

ในส่วนของวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเป็นมนุษย์ วิธีที่พระวิญญาณทรงมอบวิโรจน์ในเวลานั้น

และวิธีที่พระวิญญาณทรงเคลื่อนลงสถิตบนบุรุษหนึ่งเพื่อทรงพระราชกิจ—

เหล่านี้เป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้

มันเป็นไปไม่ได้อย่างที่สุกที่ความจริงเหล่านี้จะทำหน้าที่เป็นบทพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นม

นุษย์ ดังนั้น ความแตกต่างสามารถทำขึ้นได้ท่ามกลางพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้น

ซึ่งเป็นรูปธรรมสำหรับมนุษย์ นี่เท่านั้นที่เป็นจริง

นี่เป็นเพราะเรื่องของพระวิญญาณนั้นไม่สามารถมองเห็นได้สำหรับเจ้าและมีพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงรู้จ

กอย่างชัดเจน และแม้แต่เนื้อหนังในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ก็ทรงรู้ไม่ทั้งหมด

เจ้าสามารถเพียงแต่ตรวจสอบยืนยันได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหรือไม่จากพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไป

แล้ว จากพระราชกิจของพระองค์ จะเห็นได้ว่า ประการแรก พระองค์ทรงสามารถเปิดฉากยุคใหม่ ประการที่สอง

พระองค์ทรงสามารถจัดหาชีวิตของมนุษย์และแสดงให้มนุษย์เห็นหนทางที่จะติดตามไป

นี่เพียงพอที่จะยืนยันว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง อย่างน้อยที่สุด

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำก็สามารถเป็นตัวแทนของพระวิญญาณของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่

และจากพระราชกิจเช่นนี้ จะเห็นได้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่ภายในพระองค์

เมื่อพระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำโดยหลักแล้วเป็นไปเพื่อนำมาซึ่งยุคใหม่ นำพระราชกิจใหม่

และเปิดฉากอาณาจักรใหม่ เหล่านี้เท่านั้นก็เพียงพอแล้วที่จะยืนยันว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง ดังนั้น

นี่จึงทำให้พระองค์ทรงแตกต่างจากอิสยาห์ ดาเนียล และผู้เผยพระวณะที่ยิ่งใหญ่ท่านอื่นๆ อิสยาห์ ดาเนียล

และท่านอื่นๆ ล้วนอยู่ในกลุ่มคนที่มีการศึกษาและมีวัฒนธรรมสูงส่ง

พวกเขาเป็นกลุ่มคนพิเศษภายใต้การนำของพระยาหวั

เนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ก็มีความรู้สูงและไม่ขาดสำนึกรับรู้เช่นกัน

แต่สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นปกติโดยเฉพาะ พระองค์ทรงเป็นคนธรรมดาสามัญคนหนึ่ง

และตาเปล่าไม่สามารถหยั่งรู้สถานะความเป็นมนุษย์พิเศษใดๆ

เกี่ยวกับพระองค์หรือสืบหาสิ่งใดในสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ที่ไม่เหมือนกับสถานะความเป็นมนุษย์

ของคนอื่นๆ พระองค์ไม่ได้ทรงเหนือธรรมชาติหรือมีเอกลักษณ์เฉพาะใดๆ และพระองค์ไม่ทรงมีการศึกษาสูง

ความรู้ หรือทฤษฎีใดๆ ชีวิตที่พระองค์ตรัสถึงและเส้นทางที่พระองค์ทรงใช้ไม่ได้ได้มาโดยผ่านทางทฤษฎี

โดยผ่านทางความรู้ โดยผ่านทางประสบการณ์ชีวิต หรือโดยผ่านทางการศึกษาโดยรอบคอบ แต่ตรงกันข้าม

พวกนั้นเป็นพระราชกิจโดยตรงของพระวิญญาณ ซึ่งเป็นงานของเนื้อหนังที่ทรงจัด

เป็นเพราะมนุษย์มีมโนคติที่หลงผิดใหญ่หลวงเกี่ยวกับพระเจ้า

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะมโนคติเหล่านี้สร้างขึ้นจากองค์ประกอบที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติมากเกินไป

จนกระทั่ง ในสายตาของมนุษย์ พระเจ้าปกครองหนึ่งพร้อมความอ่อนแอของมนุษย์

ซึ่งไม่สามารถสร้างหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ย่อมไม่ใช่พระเจ้าอย่างแน่นอน

เหล่านี้ไม่ใช่มโนคติที่ผิดพลาดของมนุษย์หรือ?

หากเนื้อหนังของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ไม่ได้เป็นคนธรรมดา เช่นนั้นแล้ว

จะสามารถกล่าวว่าพระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้อย่างไร?

การมีสภาพเนื้อหนังคือการเป็นมนุษย์ธรรมดาสามัญคนหนึ่ง หากพระองค์ทรงเคยเป็นสิ่งมีชีวิตที่เหนือกว่าแล้ว

เช่นนั้นแล้วพระองค์คงจะทรงไม่ได้รับสภาพเนื้อหนัง เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นของฝ่ายเนื้อหนัง

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงจำเป็นต้องมีเนื้อหนังปกติ

นี่เป็นเพียงการทำให้ย่นสำคัญของการทรงจัดเป็นมนุษย์ครบถ้วนบริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม

นี่ไม่ใช่กรณีของบรรดาผู้เผยพระวจนะและบุตรมนุษย์ พวกเขาเป็นคนที่มิพรสวรรค์ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้

ในสายตาของมนุษย์ สถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาที่ยิ่งใหญ่เป็นพิเศษ

และพวกเขาแสดงการกระทำหลายอย่างที่เหนือกว่าความเป็นมนุษย์ธรรมดา ด้วยเหตุผลนี้

มนุษย์จึงถือว่าพวกเขาเป็นพระเจ้า บัดนี้ พวกเจ้าทั้งหมดต้องเข้าใจการนี้อย่างชัดเจน

เพราะมันเป็นประเด็นที่สับสนได้ง่ายที่สุดของมนุษย์ทุกคนในยุคที่ผ่านไป นอกจากนี้

การทรงจัดเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่ล้าลึกที่สุดของทุกสรรพสิ่ง

และพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ยากที่สุดสำหรับมนุษย์

สิ่งที่เรากล่าวช่วยชักนำไปสู่การทำให้ภารกิจของพวกเจ้าและความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับความล้าลึกของการ

ทรงจัดเป็นมนุษย์ลุล่วง ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระเจ้า กับนิมิต

ความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับการนี้จะมีประโยชน์มากขึ้นต่อการได้รับความรู้เกี่ยวกับนิมิต
ซึ่งก็คือพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้านั่นเอง ด้วยวิธีนี้
พวกเจ้าจะได้รับความเข้าใจมากมายเกี่ยวกับหน้าที่ที่ผู้คนหลากหลายประเภทควรปฏิบัติอีกด้วย
แม้ว่าคำพูดเหล่านี้จะไม่แสดงอย่างตรงไปตรงมาให้พวกเจ้าเห็นหนทาง
แต่ก็ยังจะช่วยพวกเจ้าได้มากสำหรับการเข้าสู่ของพวกเจ้า เพราะชีวิตปัจจุบันของพวกเจ้ายังขาดนิมิตอยู่มาก
และนี่จะกลายเป็นอุปสรรคสำคัญที่กีดกันการเข้าสู่ของพวกเจ้า
หากพวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะเข้าใจประเด็นเหล่านี้ได้แล้ว
เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีแรงจูงใจในการขับเคลื่อนการเข้าสู่ของพวกเจ้า
และการไล่ตามเสาะหาเช่นนี้จะสามารถช่วยให้เจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าลุล่วงอย่างดีที่สุดได้อย่างไร?

พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของสองยุคก่อนหน้านี้ทรงดำเนินการเสร็จสิ้นในประเทศอิสราเอล และอีกช่วงระยะหนึ่งทรงดำเนินการในแคว้นยูเดีย กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ทั้งสองช่วงระยะของพระราชกิจนี้หาได้พ้นไปจากประเทศอิสราเอลไม่ และแต่ละช่วงระยะได้ปฏิบัติกับประชากรที่ทรงเลือกสรรเป็นอันดับแรก ผลลัพธ์ก็คือคนอิสราเอลเชื่อว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น เพราะพระเยซูทรงพระราชกิจในแคว้นยูเดียที่ซึ่งพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขน พวกยิวจึงมองว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของประชาชนชาวยิว พวกเขาคิดว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิวแต่ผู้เดียวไม่ใช่ของชนชาติอื่นใด คิดว่าพระองค์ทรงไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไถ่บาปคนอังกฤษ หรือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไถ่บาปคนอเมริกัน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไถ่บาปคนอิสราเอล และเป็นพวกยิวนั่นเองที่พระองค์ได้ทรงไถ่บาปในประเทศอิสราเอล อันที่จริงแล้ว พระเจ้าทรงเป็นองค์เจ้านายของทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงพระองค์ไม่เพียงทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลหรือของพวกยิวเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง ทั้งสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ของพระราชกิจของพระองค์เกิดขึ้นในประเทศอิสราเอลซึ่งได้สร้างมโนคติที่หลงผิดบางอย่างไว้ในผู้คน พวกเขาเชื่อว่าพระยาห์เวห์ทรงพระราชกิจของพระองค์ในประเทศอิสราเอล เชื่อว่าพระเยซูพระองค์เองทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นในแคว้นยูเดีย และยิ่งไปกว่านั้น เชื่อว่าพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจ—และไม่ว่ากรณีใดก็ตาม พระราชกิจนี้ไม่ได้แผ่ขยายไปพันประเทศอิสราเอล พระเจ้าไม่ได้ทรงพระราชกิจในคนอียิปต์หรือคนอินเดีย พระองค์ทรงพระราชกิจในคนอิสราเอลเท่านั้น ดังนั้น ผู้คนจึงก่อกมโนคติที่หลงผิดสารพัดและวาดขอบพระราชกิจของพระเจ้าขึ้นภายในขอบเขตหนึ่ง พวกเขากล่าวว่าเมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจ พระองค์ต้องทรงทำเช่นนั้นท่ามกลางประชากรที่ทรงเลือกสรรและทำในประเทศอิสราเอล นอกจากคนอิสราเอลแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงพระราชกิจต่อผู้อื่นเลย และไม่มีขอบเขตที่กว้างใหญ่กว่านี้อีกแล้วในพระราชกิจของพระองค์ พวกเขาเข้มงวดเป็นพิเศษเมื่อมาถึงเรื่องการจัดให้พระเจ้าผู้ทรงปรากฏในรูปมนุษย์ไม่แตกแถวและไม่อนุญาตให้พระองค์ขยับออกนอกเขตแดนของประเทศอิสราเอล เหล่านี้ไม่ได้เป็นแค่มโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เท่านั้นหรือ?

พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์ทุกชั้นและแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงสร้างสิ่งทรงสร้างทั้งปวงขึ้นมา
ดังนั้นพระองค์จะทรงจำกัดพระราชกิจของพระองค์ไว้กับประเทศอิสราเอลเท่านั้นได้อย่างไร?
หากเป็นเช่นนั้นแล้ว การที่พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงขึ้นมาจะเป็นประโยชน์อันใดเล่า?
พระองค์ทรงสร้างทั้งพืชและพระองค์ทรงดำเนินแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์จนเสร็จสิ้นไม่เพีย
งในประเทศอิสราเอล แต่กับทุกๆ คนในจักรวาล ไม่ว่าพวกเขาจะอาศัยอยู่ในประเทศจีน สหรัฐอเมริกา
สหราชอาณาจักรหรือรัสเซีย ทุกคนเป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัม พวกเขาล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า
ไม่มีแม้สักคนในพวกเขาสามารถหลบหนีออกนอกเขตแดนของการทรงสร้างได้และไม่มีแม้สักคนในพวกเขา
สามารถแยกตัวเองออกจากป้าหลาน “พงศ์พันธุ์ของอาดัม” ได้ พวกเขาล้วนเป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า
พวกเขาล้วนเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของอาดัม และพวกเขาก็เป็นพงศ์พันธุ์อันเลื่อมทราวมของอาดัมและเอวา
ไม่ใช่มีแต่คนอิสราเอลเท่านั้นที่เป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า แต่ทุกชนชาติก็เป็น
เพียงแต่ว่าบางคนได้ถูกสาปแช่งและบางคนได้รับการอวยพร มีมากมายหลายสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับคนอิสราเอล
พระเจ้าทรงพระราชกิจต่อพวกเขาในตอนเริ่มต้นเพราะพวกเขาเลื่อมทรามน้อยที่สุด
คนจีนนั้นไม่มีสิ่งใดเปรียบเทียบกับพวกเขาได้เลย พวกเขาดีด้อยกว่ามาก ดังนั้น ในตอนแรกเริ่ม
พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางประชาชนอิสราเอลและช่วงระยะที่สองของพระราชกิจของพระองค์นั้นได้
ทรงดำเนินการในแคว้นยูเดียเท่านั้น—ซึ่งได้นำไปสู่มนโนคติที่หลงผิดและกฎเกณฑ์มากมายท่ามกลางมนุษย์
โดยข้อเท็จจริงแล้ว หากพระเจ้าต้องทรงทำตามมนโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
พระองค์ก็จะทรงเป็นเพียงพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น และดังนั้น
จะไม่ทรงสามารถแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ไปยังชนต่างชาติ
เพราะพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้นและไม่ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง
คำเผยพระวจนะทั้งหลายกล่าวไว้แล้วว่า พระนามของพระยาห์เวห์จะได้รับการขยายความไปในหมู่ชนต่างชาติ
กล่าวไว้ว่าจะแพร่กระจายไปยังชนต่างชาติ เหตุใดจึงได้เผยพระวจนะไว้เช่นนี้เล่า?
หากพระเจ้าทรงเป็นเพียงพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น
พระองค์ก็จะทรงพระราชกิจในประเทศอิสราเอลเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์จะไม่ทรงแพร่กระจายพระราชกิจนี้ และพระองค์จะไม่ทรงกล่าวคำเผยพระวจนะเช่นนี้
ในเมื่อพระองค์ทรงกล่าวคำเผยพระวจนะนี้ไว้แล้ว
พระองค์ก็จะทรงแผ่ขยายพระราชกิจของพระองค์ไปท่ามกลางชนต่างชาติ
ท่ามกลางทุกชนชาติและทุกแผ่นดินอย่างแน่นอน ในเมื่อพระองค์ทรงกล่าวไว้เช่นนี้ พระองค์ก็จำเป็นต้องทรงปฏิบัติ
นี่คือแผนการของพระองค์เพราะพระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสร
พสิ่ง และเป็นพระเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจท่ามกลางคนอิสราเอลหรือทั่วแคว้นยูเดียทั้งหมด

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำก็คือพระราชกิจของทั้งจักรวาลและพระราชกิจของมนุษยชาติทั้งมวล

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในวันนี้ในชนชาติแห่งพญานาคใหญ่สีแดง—ในชนต่างชาติ—

ยังคงเป็นพระราชกิจของมนุษยชาติทั้งมวล

ประเทศอิสราเอลสามารถเป็นฐานสำหรับพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ ในทำนองเดียวกัน

ประเทศจีนก็สามารถเป็นฐานสำหรับพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนต่างชาติได้เช่นกัน

บัดนี้พระองค์ยังไม่ได้ทรงลุล่วงในคำเผยพระวจนะที่ว่า

“พระนามของพระยาห์เวห์จะได้รับการขยายให้ยิ่งใหญ่ท่ามกลางชนต่างชาติ” ไปแล้วหรือหรือ?

ขั้นตอนแรกของพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลายก็คือพระราชกิจนี้เอง

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในชนชาติของพญานาคใหญ่สีแดง

ที่พระเจ้าซึ่งทรงปรากฏในรูปมนุษย์ควรทรงพระราชกิจในแผ่นดินนี้และทรงพระราชกิจท่ามกลางผู้คนที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นนั้น ไม่ลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง

เหล่านี้คือผู้คนที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาทั้งหมด

พวกเขาไม่มีค่าเลยและพวกเขาถูกพระยาห์เวห์ทอดทิ้งไปในตอนแรกเริ่ม ผู้คนสามารถถูกผู้อื่นทอดทิ้งได้ แต่ถ้าพวกเขาถูกพระเจ้าทอดทิ้งแล้วไซ้ร้ ก็จะไม่มีการสิ้นไร้สถานะไปกว่านี้แล้ว จะไม่มีใครที่มีค่าต่ำกว่านี้แล้ว สำหรับสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า

การถูกรอรับโดยชาตนาหรือถูกทอดทิ้งโดยผู้คนนั้นเป็นบางสิ่งที่รู้สึกเจ็บปวดมาก—

แต่สำหรับสิ่งทรงสร้างที่ถูกพระเจ้าผู้สร้างทอดทิ้ง มันหมายความว่าพวกเขาไม่อาจมีสถานะต่ำกว่านี้ได้แล้ว

พงศ์พันธุ์ของโมอับถูกสาปแช่ง และพวกเขาได้ถ้อยกำเริบขึ้นในประเทศเหล่านั้น

ที่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นประเทศของผู้คนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของความมืดทั้งหมด

พงศ์พันธุ์ของโมอับมีสถานะต่ำที่สุด เพราะผู้คนเหล่านี้มีสถานะต่ำที่สุดตลอดมา

พระราชกิจที่ทรงทำต่อพวกเขาจึงสามารถพังทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ให้สิ้นไปได้อย่างดีที่สุด

และยังเป็นประโยชน์มากที่สุดต่อแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้าทั้งหมดอีกด้วย

การทรงพระราชกิจเช่นนี้ท่ามกลางผู้คนเหล่านี้เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการพังทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

และพระเจ้าทรงเปิดตัวยุคสมัยก็ด้วยการนี้ กล่าวคือ พระองค์ทรงพังทลายมโนคติที่หลงผิดทั้งหมดของมนุษย์

ด้วยการนี้ พระองค์ทรงสิ้นสุดพระราชกิจของยุคพระคุณทั้งหมด ก็ด้วยการนี้

พระราชกิจแรกของพระองค์ได้ทรงดำเนินการไปในแคว้นยูเดีย ภายในเขตแดนของประเทศอิสราเอล

ท่ามกลางชนต่างชาติทั้งหลายนั้น พระองค์ไม่ได้ทรงพระราชกิจใดๆ เพื่อเปิดยุคสมัยใหม่

ช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจไม่เพียงทรงดำเนินการท่ามกลางคนต่างชาติเท่านั้น

แต่ยังยิ่งมากไปถึงท่ามกลางบรรดาผู้ที่ถูกสาปแช่ง

ประเด็นเดิวนี้อีกหลักฐานที่สามารถสร้างความอภัยให้แก่ชาตนาได้อย่างมากที่สุด และดังนั้น พระเจ้าจึงทรง
“กลายเป็น” พระเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงในจักรวาล องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งทุกสรรพสิ่ง
วัตถุแห่งการนมัสการสำหรับทุกสิ่งที่มีชีวิต

วันนี้ มีพวกที่ยังคงไม่เข้าใจว่าอะไรคือพระราชกิจใหม่ที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มทำ ท่ามกลางชนต่างชาติ
พระเจ้าได้ทรงนำมาซึ่งการเริ่มต้นใหม่ พระองค์ได้เริ่มยุคสมัยใหม่และริเริ่มพระราชกิจใหม่—

และพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้กับพงศ์พันธุ์ของโมอับ

นี่ไม่ใช่พระราชกิจใหม่ที่สุดของพระองค์หรือ?

ไม่มีใครเคยสักคนทั่วทั้งประวัติศาสตร์ได้เคยมีประสบการณ์กับพระราชกิจนี้มาก่อน

ไม่มีใครเคยได้ยินเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ และนับประสาอะไรที่จะได้ซาบซึ้งกับมัน พระปัญญาของพระเจ้า

การอัศจรรย์ของพระเจ้า ความไม่อาจหยั่งถึงได้ของพระเจ้า ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

และความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ล้วนถูกสำแดงให้ปรากฏผ่านช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ

พระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย นี่ไม่ใช่พระราชกิจใหม่

พระราชกิจซึ่งพังทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์หรือ? มีพวกที่คิดดังนี้ว่า

“ในเมื่อพระเจ้าทรงสาปแช่งโมอับและได้ตรัสไว้ว่าพระองค์จะละทิ้งพงศ์พันธุ์ของโมอับ แล้วในตอนนี้

พระองค์จะสามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้อย่างไร?”

เหล่านี้คือพวกคนต่างชาติที่ถูกพระเจ้าทรงสาปแช่งและขับออกจากประเทศอิสราเอล

คนอิสราเอลเรียกพวกเขาว่า “สุนัขต่างชาติ” ในมุมมองของทุกคน พวกเขาไม่เพียงเป็นสุนัขต่างชาติเท่านั้น

แต่ที่เยือกกว่านั้นคือ ยังเป็นบุตรแห่งการทำลายล้าง ซึ่งกล่าวได้ว่า

พวกเขาไม่ใช่ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร พวกเขาอาจเกิดมาภายในเขตแดนของประเทศอิสราเอล

แต่พวกเขาไม่ได้เป็นของประชาชนอิสราเอล และถูกขับไล่ไปยังชนต่างชาติ

พวกเขาคำด้อยที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมด

แท้จริงแล้วมันเป็นเพราะพวกเขาคำด้อยที่สุดท่ามกลางมนุษยชาติที่พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ใน

การเปิดตัวยุคใหม่ท่ามกลางพวกเขา เนื่องจากพวกเขาเป็นตัวแทนของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม

พระราชกิจของพระเจ้านั้นมีการคัดสรรและตั้งเป้าเอาไว้

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในผู้คนเหล่านี้ในวันนี้ก็เป็นพระราชกิจที่ทรงปฏิบัติต่อสรรพสิ่งทรงสร้างเช่นกัน

โนอาห์เป็นสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า เช่นเดียวกับพงศ์พันธุ์ของเขา

ผู้ใดในพิภพที่มีเลือดเนื้อคือสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้าชี้ตรงไปที่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าใครบางคนถูกสาปแช่งหลังจากที่พวกเขาถูกทรงสร้างขึ้นหรือไม่
พระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์นั้นชี้ตรงไปที่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมด
ไม่ใช่ผู้คนที่ทรงเลือกสรรซึ่งยังไม่ถูกสาปแช่ง
เนื่องจากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสิ้นท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์ พระองค์ย่อมจะทรงดำเนินการจนสำเร็จบริบูรณ์อย่างแน่นอน
และพระองค์จะทรงพระราชกิจท่ามกลางผู้คนเหล่านั้นซึ่งเป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์
ดังนั้นพระองค์จึงทรงสลายธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดลงเมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจท่ามกลางผู้คน
สำหรับพระองค์แล้ว คำว่า “ถูกสาปแช่ง” “ถูกติสอน” และ “ได้รับการอวยพร” นั้นไร้ความหมาย! พวกเขานั้นก็ดี
เช่นเดียวกับประชาชนอิสราเอลที่ทรงเลือกสรร พวกเขาเป็นคนที่มีความสามารถดีและความเป็นมนุษย์ที่ดี
ในช่วงเริ่มต้นนั้น พระยาห์เวห์ได้เปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา
และทรงพระราชกิจแรกสุดของพระองค์—
แต่การปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยพวกเขาในวันนี้ย่อมไร้ความหมาย
พวกเขาอาจเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งทรงสร้างด้วยเช่นกัน และอาจมีหลายสิ่งที่เป็นบวกเกี่ยวกับพวกเขา
แต่การดำเนินการช่วงระยะนี้ของพระราชกิจท่ามกลางพวกเขาย่อมไร้ความหมาย
พระเจ้าจะไม่ทรงสามารถพิชิตผู้คนและจะไม่ทรงสามารถโน้มน้าวใจสรรพสิ่งทรงสร้างได้ทั้งหมด
ซึ่งแท้จริงแล้วคือเหตุผลของการสับเปลี่ยนพระราชกิจของพระองค์มายังผู้คนเหล่านี้ในประเทศของพญานาคใหญ่
ยี่สิบแดง ที่มีนัยสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในที่นี้คือการที่พระองค์ทรงเปิดตัวยุคสมัย
การที่พระองค์ทรงฟังทลายกฎเกณฑ์ทั้งหมดและมนโคติที่หลงผิดของมนุษย์ทั้งหมด
และการที่พระองค์ทรงสิ้นสุดพระราชกิจของยุคพระคุณทั้งหมด
หากพระราชกิจปัจจุบันของพระองค์ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นท่ามกลางคนอิสราเอล
เมื่อถึงเวลาที่แผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์ปิดตัวลง
ทุกคนก็จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอลเท่านั้น
เชื่อว่าคนอิสราเอลเท่านั้นที่เป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
เชื่อว่าชาวอิสราเอลเท่านั้นที่สมควรได้รับพระพรและพระสัญญาของพระเจ้าเป็นมรดก
การจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคสุดท้ายในชนต่างชาติของประเทศแห่งพญานาคใหญ่ยี่สิบแดงทำให้
พระราชกิจของพระเจ้าในฐานะพระเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงนั้นสำเร็จลุล่วงลง
พระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ครบถ้วนทั้งหมดและพระองค์ก็จบพระราชกิจส่ว
กลางของพระองค์ในชนชาติของพญานาคใหญ่ยี่สิบแดง
หัวใจสำคัญของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้คือความรอดของมนุษย์—กล่าวคือ

การทำให้สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง ดังนั้น
จึงมีความหมายยิ่งใหญ่ต่อแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ
พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งใดที่ปราศจากความหมายหรือคุณค่า ในด้านหนึ่งนั้น
ช่วงระยะนี้ของพระราชกิจนำมาซึ่งยุคสมัยใหม่และยุคที่สองยุคสมัยก่อนหน้า ในอีกด้านหนึ่งนั้น
มันพึงทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ทั้งหมดและหนทางอันเก่าแก่ทั้งหมดของความเชื่อและความรู้ของมนุษย์ พระราชกิจของสองยุคก่อนหน้านี้นี้ได้ดำเนินการไปตามมโนคติที่หลงผิดต่างๆ นานาของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม
ช่วงระยะนี้จักฉีกมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ออกไปจนหมดสิ้น ส่งผลให้พิชิตมนุษยชาติได้อย่างถึงที่สุด
พระเจ้าจะทรงพิชิตผู้คนทั้งหมดทั่วจักรวาล
ด้วยการพิชิตพงศ์พันธุ์ของโมอับผ่านพระราชกิจที่ทรงดำเนินการท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของโมอับ
นี่คือนัยสำคัญลึกสุดของช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์
และเป็นแง่มุมที่มีค่าที่สุดของช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจของพระองค์
ต่อให้ตอนนี้เจ้ารู้แล้วว่าสถานะของตัวเจ้านั้นต่ำต้อยและเจ้ามีค่าต่ำ
เจ้าจะยังคงรู้สึกได้ว่าเจ้าได้พบกับสิ่งที่น่าชื่นบานที่สุด: เจ้าได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่เป็นมรดก
ได้รับพระสัญญาอันยิ่งใหญ่ และเจ้าสามารถช่วยให้พระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระเจ้านี้สำเร็จลุล่วงไปได้
เจ้าได้เห็นโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า
เจ้ารู้จักพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้าและเจ้าทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
สองช่วงระยะก่อนหน้าของพระราชกิจของพระเจ้าทรงดำเนินการในประเทศอิสราเอล
หากช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์ในยุคสุดท้ายดำเนินการไปจนเสร็จสิ้นท่ามกลางคนอิสราเอลอีกเช่นกัน
กันแล้วไซร้
ไม่เพียงแต่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะเชื่อว่ามีเพียงคนอิสราเอลเท่านั้นที่เป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
แต่แผนการบริหารจัดการทั้งสิ้นของพระเจ้าจะพลาดจากการบรรลุผลที่ทรงพึงปรารถนา
ในระหว่างช่วงเวลาที่สองช่วงระยะของพระราชกิจของพระองค์ได้ทรงดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในประเทศอิสราเอล
ไม่มีทั้งพระราชกิจใหม่—และพระราชกิจใดอันใดแห่งการเปิดตัวยุคสมัยใหม่—
ได้ทรงดำเนินการเสร็จสิ้นไปท่ามกลางชนต่างชาติ ช่วงระยะในวันนี้ของพระราชกิจ—
พระราชกิจแห่งการเปิดตัวยุคสมัยใหม่—ทรงดำเนินการท่ามกลางชนต่างชาติก่อน และยิ่งไปกว่านั้น
ทรงดำเนินการเริ่มแรก ท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของโมอับ ดังนั้นจึงเป็นการเปิดตัวทั้งยุคสมัย
พระเจ้าได้ทรงพังทลายความรู้ใดๆ ที่ถูกบรรจุอยู่ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
โดยไม่ทรงยอมให้หลงเหลืออยู่แม้แต่น้อย ในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระองค์
พระองค์ได้ทรงพังทลายมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ บรรดาวิถีอันเก่าแก่แห่งความรู้ของมนุษย์ก่อนหน้านี้นี้

พระองค์ทรงให้ผู้คนมองเห็นว่ากับพระเจ้าแล้ว ไม่มีกฎเกณฑ์ ไม่มีอะไรเก่าแก่เกี่ยวกับพระเจ้า
มองเห็นว่าพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นล้วนมีเสรีภาพทั้งสิ้น
ล้วนเป็นอิสระทั้งสิ้นและมองเห็นว่าพระองค์ทรงถูกต้องในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
เจ้าต้องนับนอบอย่างสุดใจต่อพระราชกิจใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้าง
พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำมีความหมายและทรงดำเนินการเสร็จสิ้นโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยและพ
ระปัญญาของพระองค์เอง และไม่ได้เป็นไปตามตัวเลือกและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายของมนุษย์
หากมีบางสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ย่อมทรงทำ
และถ้ามีบางสิ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ก็ย่อมทรงไม่ทำ ไม่ว่ามันจะดีเพียงใด!
พระองค์ทรงพระราชกิจและทรงคัดสรรผู้รับและที่ตั้งของพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับความหมาย
และจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ในอดีตในยามที่พระองค์ทรงพระราชกิจ และพระองค์ไม่ทรงทำตามสูตรเก่าๆ
อีกด้วย แต่พระองค์กลับทรงวางแผนพระราชกิจของพระองค์โดยสอดคล้องกับนัยสำคัญของพระราชกิจแทน
ในท้ายที่สุด พระองค์จะบรรลุประสิทธิผลอันแท้จริงและเป้าหมายที่มุ่งหวังไว้ หากเจ้าไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ในวันนี้
พระราชกิจนี้จะไม่เกิดประสิทธิผลในตัวเจ้าเลย

เรามีจุดยืนว่าด้วยจดหมาย 13 ฉบับอย่างไร?

ภาคพันธสัญญาใหม่ของพระคัมภีร์บรรจุไปด้วยจดหมาย 13 ฉบับของเปาโล ในช่วงเวลาที่เขาได้ทำงานของเขา เปาโลได้เขียนจดหมาย 13 ฉบับเหล่านี้ถึงคริสตจักรทั้งหลายซึ่งเชื่อในพระเยซูคริสต์ นั่นคือ เปาโลได้รับการอุ้มชูและได้เขียนจดหมายเหล่านี้ภายหลังจากที่พระเยซูได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ จดหมายทั้งหลายของเขาคำพยานทั้งหลายถึงการฟื้นคืนพระชนม์และการขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระเยซูเจ้าภายหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

และจดหมายเหล่านี้ยังได้เผยแผ่หนทางแห่งการกลับใจและการแบกรับกางเขนด้วยเช่นกัน แน่นอนว่า ข้อความและคำพยานเหล่านี้ทั้งหมดหมายที่จะสอนบรรดาพี่น้องชายหญิงในสถานที่หลากหลายแห่งรอบๆ ยูเดีย ณ เวลานั้น เพราะย้อนกลับไปไปในเวลานั้น เปาโลเป็นผู้รับใช้ขององค์พระเยซูเจ้า และเขาได้รับการอุ้มชูให้เป็นพยานต่อองค์พระเยซูเจ้า

ในช่วงระหว่างแต่ละช่วงเวลาของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ผู้คนที่แตกต่างกันหลากหลายได้รับการอุ้มชูให้ปฏิบัติงานอันแตกต่างกันของพระองค์ นั่นคือ เพื่อทำงานของบรรดาอัครทูตเพื่อที่จะปฏิบัติงานซึ่งพระเจ้าทรงทำให้เสร็จสิ้นด้วยพระองค์เองต่อไป หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงพระราชกิจโดยตรง และไม่มีผู้คนที่ได้รับการอุ้มชู เช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะยากมากที่พระราชกิจจะถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้น เมื่อเป็นเช่นนั้น เปาโลจึงได้กลายเป็นผู้หนึ่งซึ่งถูกขัดโทษไว้ในขณะที่อยู่บนถนนมุ่งสู่ดามัสกัส และผู้ซึ่งได้รับการอุ้มชูให้เป็นพยานคนหนึ่งสำหรับองค์พระเยซูเจ้าในขณะนั้น เขาเป็นอัครทูตคนหนึ่งนอกเหนือไปจากบรรดาสาวกสิบสองคนของพระเยซู นอกจากการเผยแผ่ข่าวประเสริฐแล้วนั้น เขายังได้รับหน้าที่งานในการเป็นผู้เล็งคริสตจักรทั้งหลาย ณ สถานที่ต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการดูแลบรรดาพี่น้องชายหญิงของคริสตจักรทั้งหลาย—หรืออีกนัยหนึ่ง การนำทางบรรดาพี่น้องชายหญิงในองค์พระผู้เป็นเจ้า คำพยานของเปาโลนั้นเป็นไปเพื่อทำให้ข้อเท็จจริงของการฟื้นคืนพระชนม์และการขึ้นสู่สวรรค์ขององค์พระเยซูเจ้าเป็นที่รับรู้กัน รวมถึงเพื่อสอนผู้คนให้กลับใจ สารภาพ และเดินบนหนทางแห่งกางเขน เขาเป็นหนึ่งในบรรดาพยานของพระเยซูคริสต์ของเวลานั้น

จดหมาย 13 ฉบับของเปาโลได้รับการคัดเลือกเพื่อใช้ในพระคัมภีร์ เขาได้เขียนจดหมายทั้งสิ้น 13 ฉบับเพื่อกล่าวถึงสภาพการณ์อันแตกต่างกันของผู้คนในสถานที่ต่างๆ เขาได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เขียนจดหมายเหล่านั้น และได้สอนบรรดาพี่น้องชายหญิงทุกคนแห่งจากตำแหน่งของอัครทูตคนหนึ่ง (จากจุดยืนของผู้รับใช้คนหนึ่งขององค์พระเยซูเจ้า) ด้วยเหตุนี้

จดหมายทั้งหลายของเปาโลจึงไม่ได้เริ่มต้นขึ้นจากคำเผยพระวจนะหรือจากนิมิตทั้งหลายโดยตรง
แต่มาจากงานที่เขาได้รับหน้าที่ จดหมายเหล่านี้ไม่ได้แปลกประหลาด
อีกทั้งจดหมายเหล่านี้ก็ไม่ยากที่จะเข้าใจเหมือนคำเผยพระวจนะ จดหมายเหล่านี้ถูกเขียนขึ้นเป็นจดหมายเท่านั้น
และไม่ประกอบด้วยทั้งคำเผยพระวจนะและความลึกลับทั้งหลาย
จดหมายเหล่านี้เพียงมีถ้อยคำแนะนำสั่งสอนธรรมดาเท่านั้น แม้ว่าหลายๆ
ถ้อยคำในจดหมายเหล่านี้อาจยากสำหรับผู้ที่จับความเข้าใจหรือยากที่จะเข้าใจได้
ถ้อยคำเหล่านี้ได้เกิดขึ้นจากการตีความทั้งหลายของเปาโลเองและจากความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น
เปาโลเป็นแค่องค์กรทุกคนหนึ่ง เขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งซึ่งองค์พระเยซูเจ้าทรงใช้งาน ไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ
ในขณะที่เดินผ่านดินแดนต่างๆ เขาได้เขียนจดหมายถึงบรรดาพี่น้องชายหญิงแห่งคริสตจักรทั้งหลาย หรือ
ในขณะที่เขาป่วย
เขาได้เขียนถึงคริสตจักรทั้งหลายที่อยู่ในใจของเขาเป็นการเฉพาะแต่เป็นที่ซึ่งเขาไม่สามารถไปถึงได้ ดังนั้นแล้ว
จดหมายทั้งหลายของเขาจึงถูกผู้คนเก็บไว้และต่อมาก็ได้ถูกรวบรวม จัดระเบียบ
และจัดการเตรียมการภายหลังข่าวประเสริฐสี่เล่มในพระคัมภีร์โดยชนรุ่นหลังในอนาคตแน่นอนว่า
พวกเขาได้คัดเลือกและทำการรวบรวมจดหมายที่ดีที่สุดทั้งหมดซึ่งเขาได้เขียนขึ้น
จดหมายเหล่านี้เป็นประโยชน์ต่อชีวิตของบรรดาพี่น้องชายหญิงแห่งคริสตจักรทั้งหลาย
และมีชื่อเสียงเป็นพิเศษในช่วงเวลาของเขา ในคราที่เปาโลได้เขียนจดหมายเหล่านี้ขึ้น
จุดประสงค์ของเขานั้นไม่ใช่เพื่อเขียนงานฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งจะทำให้บรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาสามารถพบ
เส้นทางแห่งการปฏิบัติหรืออัครชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อแสดงออกถึงประสบการณ์ทั้งหลายของเขาเอง
เขาไม่ได้ตั้งใจที่จะเขียนหนังสือเพื่อกลายเป็นผู้ประพันธ์
เขาแค่กำลังเขียนจดหมายถึงบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาแห่งคริสตจักรขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า
เปาโลได้สอนบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขา จากตำแหน่งของเขาในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่ง
เพื่อบอกพวกเขาถึงภาระของเขา ถึงน้ำพระทัยขององค์พระเยซูเจ้า
และถึงเรื่องภารกิจที่พระองค์ได้ไว้วางพระทัยในผู้คนสำหรับกายภาพหน้า นี่คือนานที่เปาโลได้ปฏิบัติ
ถ้อยคำของเขานั้นค่อนข้างเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ของบรรดาพี่น้องชายหญิงในกายภาพหน้าทั้งหมด
ความจริงทั้งหลายที่เขาได้สื่อสารในจดหมายหลายฉบับเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้คนในยุคพระคุณควรที่จะปฏิบัติ
ซึ่งเป็นเหตุผลที่จดหมายเหล่านี้ถูกเรียบเรียงให้เข้าไปอยู่ในภาคพันธสัญญาใหม่โดยชนรุ่นต่อๆ มา
ไม่สำคัญว่าผลลัพธ์ที่ได้ของเปาโลนั้นลงเอยเป็นอะไร เขาคือใครบางคนผู้ซึ่งถูกใช้งานในเวลาของเขา
และผู้ซึ่งได้สนับสนุนบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาในคริสตจักรทั้งหลาย
ผลลัพธ์ที่ได้ของเขาถูกกำหนดตัดสินโดยธาตุแท้ของเขา รวมถึงการที่เขาได้ถูกซัดโทษใส่ในเบื้องต้น

เขาสามารถพูดคุยคำเหล่านั้นได้ในขณะนั้นเพราะเขาได้มีงานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเป็นเพราะงานนี้นั่นเองเปาโลจึงต้องแบกภาระสำหรับคริสตจักรทั้งหลาย เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจึงสามารถจัดหาให้กับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาได้ อย่างไรก็ตามก็ดี

เนื่องจากอุปการณ์แวดล้อมพิเศษบางอย่าง

เปาโลจึงไม่สามารถที่จะไปยังคริสตจักรทั้งหลายเพื่อทำงานได้ด้วยตนเองโดยเฉพาะ ดังนั้นเขาจึงได้เขียนจดหมายถึงคริสตจักรทั้งหลายเพื่อคัดค้านบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า

แรกเริ่มนั้น เปาโลได้ข่มเหงบรรดาสาวกขององค์พระเยซูเจ้า

แต่ภายหลังจากที่พระเยซูได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว—นั่นคือ ภายหลังจากที่เปาโล “ได้เห็นความสว่าง”—

เขาได้หยุดข่มเหงบรรดาสาวกขององค์พระเยซูเจ้า

และไม่ได้ข่มเหงเหล่าวิสุทธิชนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้ประกาศข่าวประเสริฐเพื่อประโยชน์แห่งหนทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป ภายหลังจากที่เปาโลได้เห็นพระเยซูทรงปรากฏต่อเขาเป็นความสว่างอันสว่างจ้าแล้ว

เขาจึงได้ยอมรับพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงได้กลายเป็นใครบางคนผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานเพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

งานของเปาโลในขณะนั้นเป็นแค่การสนับสนุนและจัดหาให้แก่บรรดาพี่น้องชายหญิงของเขา

เขาไม่ได้เหมือนกับผู้คนบางคน

ผู้ซึ่งได้ปรารถนาที่จะพยายามอย่างมากเพื่อประสบความสำเร็จในอาชีพการงานหรือสร้างสรรค์งานวรรณกรรม ตำราหนทางออกอื่นๆ

หรือเพื่อค้นหาเส้นทางทั้งหลายนอกเหนือไปจากพระคัมภีร์ซึ่งเป็นเส้นทางในการนำพาผู้คนเหล่านี้ในคริสตจักร

ทั้งหลายเพื่อที่พวกเขาทั้งหมดจะสามารถได้รับการเข้าสู่ใหม่ เปาโลเป็นบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งถูกใช้งาน

ในการทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเขาได้ทำนั้น เขาเพียงปฏิบัติหน้าที่ของเขาให้สำเร็จลุล่วงเท่านั้น

หากเขาไม่ได้แบกภาระสำหรับคริสตจักรทั้งหลาย

เช่นนั้นแล้วเขาก็คงจะได้รับการพิจารณาแล้วว่าได้ละเลยหน้าที่ของเขา

หากบางสิ่งซึ่งทำให้เกิดการหยุดชะงักได้เกิดขึ้น

หรือได้มีเหตุการณ์ของการทรยศในคริสตจักรซึ่งได้นำไปสู่สภาพการณ์อันไม่ปกติของผู้คนที่นั่น

เช่นนั้นแล้วเขาก็อาจจะถูกพิจารณาว่าไม่ได้ปฏิบัติงานของเขาอย่างถูกต้องเหมาะสม

หากคนงานคนหนึ่งแบกภาระต่อคริสตจักร และยังทำงานเต็มความสามารถของพวกเขาด้วย เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็พิสูจน์ให้เห็นว่าบุคคลคนนี้เป็นคนงานคนหนึ่งผู้ซึ่งมีคุณสมบัติ—มีคุณสมบัติที่จะถูกใช้งาน

หากบุคคลหนึ่งไม่รู้ถึงภาระที่มีให้กับคริสตจักร และไม่สัมฤทธิ์ผลลัพท์ในงานของพวกเขา

และผู้คนส่วนใหญ่ซึ่งพวกเขานำทางนั้นอ่อนแอหรือพวกเขากระทั้งล้มเหลว เช่นนั้นแล้ว

คนงานดังกล่าวก็ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาให้สำเร็จลุล่วง ในทำนองเดียวกัน เปาโลก็ไม่ใช่อัยยิกะ
ซึ่งเป็นเหตุผลที่เขาต้องดูแลคริสตจักรทั้งหลายและเขียนจดหมายถึงบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาเป็นนิจิสล
เป็นในลักษณะนี้นั้นเองเขาจึงสามารถจัดหาให้กับคริสตจักรทั้งหลายและดูแลบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาได้
เป็นในวิธีทางนี้เท่านั้นคริสตจักรทั้งหลายจึงสามารถรับการจัดเตรียมและการเป็นผู้เลี้ยงจากเขา
ถ้อยคำในจดหมายทั้งหลายที่เขาได้เขียนขึ้นนั้นลุ่มลึกมาก
แต่ถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกเขียนถึงบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาภายใต้สภาพเงื่อนไขของการที่เขาได้รับความรู้แจ้ง
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และเขาได้ร้อยเรียงประสบการณ์ส่วนตัวทั้งหลายของเขาและภาระที่เขาได้รู้สึกเข้าไปในการเขียนของเขา
เปาโลเป็นเพียงบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน
และเนื้อหาของจดหมายทั้งหลายของเขาล้วนแล้วแต่ปะปนไปด้วยประสบการณ์ส่วนตัวทั้งหลายของเขา
งานที่เขาได้ทำแค่เป็นตัวแทนงานของอัครทูตคนหนึ่ง
ไม่ใช่พระราชกิจซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติโดยตรง
และมันยังแตกต่างไปจากพระราชกิจของพระคริสต์ด้วยเช่นกัน
เปาโลเพียงปฏิบัติหน้าที่ของเขาให้สำเร็จลุล่วงเท่านั้น
ซึ่งเป็นเหตุผลที่เขาได้มอบภาระของเขากับทั้งประสบการณ์ส่วนตัวทั้งหลายและความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเขา
ให้กับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า
เปาโลเพียงกำลังดำเนินการพระราชกิจแห่งพระบัญชาของพระเจ้าโดยการจัดเตรียมความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและ
ความเข้าใจส่วนตัวของเขา
แน่นอนว่าไม่ใช่ตัวอย่างหนึ่งของพระราชกิจซึ่งพระเจ้าพระองค์เองได้ทรงปฏิบัติโดยตรง เมื่อเป็นเช่นนั้น
งานของเปาโลจึงผสมปนเปไปด้วยประสบการณ์ของมนุษย์และด้วยทรรศนะและความเข้าใจทั้งหลายของมนุษย์
ในงานของคริสตจักร อย่างไรก็ดี ไม่อาจกล่าวได้ว่า
ทรรศนะและความเข้าใจทั้งหลายของมนุษย์เหล่านี้เป็นงานของบรรดาวิญญาณชั่วร้ายหรืองานเกี่ยวกับเลือดเนื้อ
อาจกล่าวได้แค่เพียงว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความรู้และประสบการณ์ทั้งหลายของบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งได้รับการให้ความรู้
แจ้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยการนี้เราหมายความว่าจดหมายทั้งหลายของเปาโลไม่ใช่หนังสือจากสวรรค์
จดหมายเหล่านี้ไม่ศักดิ์สิทธิ์ และไม่ได้ถูกดรัสหรือแสดงออกโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย
จดหมายเหล่านี้เป็นแค่การแสดงออกถึงภาระของเปาโลที่มีต่อคริสตจักร
วัตถุประสงค์ของเราในการกล่าวเรื่องนี้ทั้งหมดก็เพื่อให้พวกเขาเข้าใจความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพ
พระเจ้าและงานของมนุษย์ กล่าวคือ พระราชกิจของพระเจ้าเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เอง
ในขณะที่งานของมนุษย์เป็นตัวแทนหน้าที่และประสบการณ์ทั้งหลายของมนุษย์

คนผู้หนึ่งไม่ควรถือว่าพระราชกิจปกคิของพระเจ้าเป็นเจตจำนงของมนุษย์และถือว่าพระราชกิจเหนือธรรมชาติของพระองค์เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

คนผู้หนึ่งไม่ควรถือว่าการประกาศอันสูงส่งของมนุษย์เป็นถ้อยคำรัสของพระเจ้าหรือเป็นหนังสือจากสวรรค์ ทรศณะดังกล่าวทั้งหมดนั้นคงจะไม่เป็นไปตามหลักจรรยา ผู้คนจำนวนมาก เมื่อได้ยินว่าเราเข้าใจและจดหมาย 13 ฉบับของเปาโล เชื่อว่าจะต้องไม่มีการอ่านจดหมายทั้งหลายของเปาโล

และว่าเปาโลนั้นเป็นคนบาปมหันต์คนหนึ่ง มีแม้กระทั่งผู้คนจำนวนมากผู้ซึ่งคิดว่าวณะของเรานั้น ไร้ความรู้สักว่าการประเมินของเราที่มีต่อจดหมายทั้งหลายของเปาโลนั้น ไม่ถูกต้องแม่นยำ

และว่าจดหมายเหล่านั้นไม่สามารถถือว่าเป็นการแสดงออกถึงประสบการณ์และการทั้งหลายของมนุษย์ได้ พวกเขาเชื่อว่าควรจะต้องว่าจดหมายเหล่านั้นเป็นพระวณะของพระเจ้าต่างหาก ว่าจดหมายเหล่านั้นสำคัญพอๆ กับหนังสือวิวรณ์ของยอห์น ว่าจดหมายเหล่านั้นไม่สามารถได้รับการข่นย่อหรือเพิ่มเติมได้ และยิ่งไปกว่านั้น ว่าจดหมายเหล่านั้นไม่สามารถได้รับการอธิบายอย่างลวกๆ ได้

การยินยันของมนุษย์ทั้งหมดเหล่านี้ไม่ถูกต้องอย่างนั้นหรือ?

นั่นไม่ได้มีสาเหตุโดยสิ้นเชิงจากข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนไม่มีสำนึกรับรู้หรือหรือ?

จดหมายทั้งหลายของเปาโลเป็นประโยชน์ต่อผู้คนอย่างมาก และจดหมายเหล่านี้ก็มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 2,000 ปีแล้ว อย่างไรก็ดี จนถึงวันนี้

ยังคงมีผู้คนจำนวนมากผู้ซึ่งไม่สามารถยังลึกลงได้ว่าเขาได้พูดอะไรไว้ในตอนนั้น

ผู้คนล่วงรู้วว่าจดหมายของเปาโลเป็นผลงานชิ้นเอกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในผลงานทั้งหมดของศาสนาคริสต์ และว่าไม่มีใครสามารถคลีคลายความซับซ้อนของจดหมายเหล่านี้ได้

และไม่มีใครสามารถเข้าใจจดหมายเหล่านี้ได้อย่างถ้วนทั่ว ในความเป็นจริงแล้ว

จดหมายเหล่านี้เป็นเหมือนอัครชีวประวัติของบุคคลฝ่ายจิตวิญญาณคนหนึ่ง

และไม่สามารถนำไปเทียบเคียงกับพระวณะของพระเยซูหรือนิคมอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่ยอห์นได้เห็น

ในทางตรงกันข้าม สิ่งที่ยอห์นได้เห็นคือนิคมอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายจากสวรรค์—

คำเผยพระวณะถึงพระราชกิจของพระเจ้าเอง—ซึ่งไม่สามารถสัมผัสได้โดยมนุษย์

ในขณะที่จดหมายทั้งหลายของเปาโลนั้นเป็นเพียงการพรรณนาถึงสิ่งที่มนุษย์คนหนึ่งได้เห็นและได้รับประสบการณ์ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่มนุษย์มีความสามารถทำได้ แต่ก็ไม่ใช่ทั้งคำเผยพระวณะและนิคม

สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงจดหมายซึ่งถูกส่งไปยังสถานที่ต่างๆ อย่างไรก็ดี สำหรับผู้คนในเวลานั้น

เปาโลคือคนทำงานคนหนึ่ง และดังนั้นถ้อยคำของเขาจึงมีคุณค่า

เพราะเขาถือคือบางคนที่ซึ่งได้ยอมรับสิ่งที่เขาได้รับความไว้วางใจมอบหมาย ดังนั้น

จดหมายทั้งหลายของเขาจึงเป็นประโยชน์ต่อทุกคนผู้ซึ่งได้แสวงหาพระคริสต์

แม้ว่าถ้อยคำเหล่านั้นไม่ได้ถูกตรัสโดยพระเยซูเป็นการส่วนตัวพระองค์
ในท้ายที่สุดแล้วถ้อยคำเหล่านั้นก็สำคัญสำหรับเวลานั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น
ผู้คนที่ตามมาภายหลังจากเปาโลจึงได้เรียบเรียงจดหมายทั้งหลายของเขาไว้ในพระคัมภีร์
ด้วยเหตุนี้จึงทำให้จดหมายเหล่านี้ถูกส่งต่อมาจนถึงวันนี้ได้ พวกเจ้าเข้าใจความหมายของเราหรือไม่?
เราเพียงกำลังให้คำอธิบายที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับจดหมายเหล่านี้แก่เจ้า
และซ้ำหะละจดหมายเหล่านั้นโดยไม่ได้ปฏิเสธประโยชน์และคุณค่าของจดหมายเหล่านั้นที่มีต่อผู้คนในฐานะห
นังสื่ออ้างอิงทั้งหลาย หากภายหลังจากที่อ่านวณะของเราแล้ว
พวกเจ้าไม่เพียงปฏิเสธจดหมายทั้งหลายของเปาโล
แต่กำหนดพิจารณาจดหมายเหล่านั้นว่าเป็นความเห็นนอกรีตหรือไร้คุณค่า เช่นนั้นแล้วก็ย่อมกล่าวได้เพียงแค่ว
ความสามารถในการจับใจความของพวกเจ้านั้นต่ำเกินไป
เช่นเดียวกับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของเจ้าและการตัดสินใจทั้งหลายของเจ้า แน่่อนว่าไม่อาจกล่าวได้ว่า
วณะของเราเป็นแค่ด้านเดียวจนเกินควร ตอนนี้พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่?
สิ่งสำคัญทั้งหลายที่พวกเจ้าจะต้องจับใจความก็คือสถานการณ์จริงของงานของเปาโลในเวลานั้นและเบื้องหลังค
วามเป็นมาซึ่งทำให้จดหมายทั้งหลายของเขาถูกเขียนขึ้น
หากเจ้ามีพระสมณะที่ถูกต้องเกี่ยวกับรูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้
เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็ย่อมจะมีพระสมณะที่ถูกต้องเกี่ยวกับจดหมายทั้งหลายของเปาโลเช่นกัน ในเวลาเดียวกัน
ทันทีที่พวกเจ้าได้ยังลึกลงถึงแก่นแท้ของจดหมายเหล่านั้น การประเมินของเจ้าเรื่องพระคัมภีร์จะถูกต้อง
และเจ้าก็จะเข้าใจว่าเหตุใดจดหมายทั้งหลายของเปาโลจึงได้รับการนับสนุนเช่นนั้น โดยผู้คนรุ่นต่อๆ
มาเป็นเวลาหลายปีติดๆ รวมถึงเหตุใดจึงมีแม้กระทั่งผู้คนจำนวนมากผู้ที่ปฏิบัติต่อเขาอย่างพระเจ้า
นั้นจะไม่ใช่สิ่งที่เจ้าน่าจะคิดด้วยหรือหากพวกเจ้าไม่ได้เข้าใจ?

คนผู้หนึ่งซึ่งไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เองไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองได้
อาจกล่าวได้แค่เพียงว่างานของเปาโลเป็นส่วนหนึ่งของพระสมณะของมนุษย์และส่วนหนึ่งของความรู้แจ้งของพร
ะวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลได้เขียนจดหมายเหล่านี้ขึ้นจากทัศนคติของมนุษย์
ด้วยความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่ไม่ใช่สิ่งที่หาได้ยาก
ดังนั้นจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ถ้อยคำของเขาจะปะปนไปด้วยประสบการณ์บางอย่างของมนุษย์
และต่อมาจากหลังเขาได้ใช้ประสบการณ์ส่วนตัวทั้งหลายของเขาเองเพื่อจัดเตรียมและสนับสนุนบรรดาพี่น้องห
าหญิงของเขาในเวลานั้น
จดหมายทั้งหลายที่เขาได้เขียนขึ้นนั้นไม่สามารถถูกจำแนกประเภทเป็นการศึกษาชีวิตได้
อีกทั้งจดหมายเหล่านั้นก็ไม่สามารถถูกจำแนกประเภทเป็นอัตชีวประวัติหรือสารได้ ยิ่งไปกว่านั้น

เหล่านี้ไม่ใช่ทั้งความจริงทั้งหลายที่คริสตจักรได้ปฏิบัติและไม่ใช่ประกาศกฤษฎีกาบริหารของคริสตจักร
ในฐานะใครบางคนที่มีภาระ—บุคคลหนึ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์—
นี่เป็นอะไรบางอย่างที่พวกเขาแค่ต้องทำ

หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอัมชูผู้คนและทรงมอบภาระอย่างหนึ่งให้แก่พวกเขา
แต่พวกเขาไม่รับงานของคริสตจักร และไม่สามารถบริหารจัดการกิจธุระทั้งหลายของคริสตจักรได้อย่างดี
หรือแก้ไขปัญหาทั้งหมดของคริสตจักรได้อย่างน่าพึงพอใจ

เช่นนั้นแล้วนี่ย่อมพิสูจน์ให้เห็นว่าผู้คนเหล่านั้นไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนให้สำเร็จลุล่วงอย่างถูกต้องเหมาะสม
ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยมากสำหรับอัครทูตคนหนึ่งที่จะสามารถเขียนจดหมายทั้งหลายได้ในช่วงระยะเวลาของ
การทำงานของพวกเขา นี่เป็นส่วนหนึ่งในการงานของพวกเขา พวกเขามีพันธะที่จะต้องทำงานนั้น
จุดประสงค์ของพวกเขในการเขียนจดหมายทั้งหลายนั้นไม่ใช่เพื่อเขียนเรื่องการศึกษาชีวิตหรืออัตชีวประวัติฝ่าย
จิตวิญญาณ และที่แน่นอนที่สุดการนั้นไม่ใช่เพื่อการเปิดกว้างอีกหนทางหนึ่งสำหรับเหล่าวิสุทธิชน
แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขาได้เขียนจดหมายทั้งหลายขึ้นเพื่อให้หน้าที่ของพวกเขาเองลุล่วงและเป็นผู้รับใช้ที่จงรักภักดีต่อพระเจ้า
เพื่อที่พวกเขาจะสามารถรายงานต่อพระเจ้าได้โดยการทำให้ภารกิจซึ่งพระองค์ได้ไว้วางพระทัยมอบหมายให้พ
กเขาเสร็จสิ้น พวกเขาต้องรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อบรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเขาในงานของพวกเขา
และพวกเขาคงต้องทำงานของตัวเองอย่างดีและปฏิบัติต่อกิจธุระทั้งหลายของคริสตจักรอย่างจริงจัง นั่นคือ
ทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งในงานของพวกเขา

หากพวกเขาได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับจดหมายทั้งหลายของเปาโลแล้ว
พวกเขาก็จะมีแนวคิดและการประเมินที่ถูกต้องเกี่ยวกับจดหมายทั้งหลายทั้งของเปโตรและของยอห์น
พวกเขาก็จะไม่มีวันคิดว่าจดหมายเหล่านี้เป็นหนังสือจากสวรรค์ซึ่งศักดิ์สิทธิ์และมีอาจฝ่าฝืนอีก
นับประสาอะไรที่เจ้าจะถือว่าเปาโลเป็นพระเจ้า ที่จริงแล้ว พระราชกิจของพระเจ้าแตกต่างไปจากงานของมนุษย์
และยิ่งไปกว่านั้น

การแสดงออกทั้งหลายของพระองค์จะสามารถเป็นอย่างเดียวกับการแสดงออกของพวกเขาได้อย่างไร?
พระเจ้าทรงมีพระอุปนิสัยเฉพาะของพระองค์เอง ในขณะที่มนุษย์มีหน้าที่ทั้งหลายที่พวกเขาควรที่จะทำให้ลุล่วง
พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นแสดงออกในพระราชกิจของพระองค์
ในขณะที่หน้าที่ของมนุษย์นั้นจำแลงรูปอยู่ในประสบการณ์ทั้งหลายของมนุษย์และแสดงออกในการไล่ตามเสาะ
หาทั้งหลายของมนุษย์ ดังนั้นจึงกลายเป็นที่ชัดเจนโดยผ่านทางพระราชกิจซึ่งได้รับการปฏิบัติเสร็จสิ้น
ว่าอะไรบางอย่างคือการแสดงออกของพระเจ้าหรือการแสดงออกของมนุษย์
ไม่จำเป็นที่จะต้องได้รับการอธิบายโดยพระเจ้าพระองค์เอง

อีกทั้งไม่จำเป็นต้องฟังประสงค์ให้มนุษย์พยายามมุ่งมั่นที่จะเป็นพยาน ยิ่งไปกว่านั้น
ไม่จำเป็นที่พระเจ้าพระองค์เองจะต้องทรงหยุดยั้งบุคคลใดๆ ทั้งหมดนี้มาในฐานะวิวรรณ์ตามธรรมชาติ
นั้นไม่ได้ถูกบังคับและไม่ใช่ว่าอะไรบางอย่างที่มนุษย์สามารถแทรกแซงได้
หน้าที่ของมนุษย์สามารถรับรู้ได้โดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขา
และไม่ได้ฟังประสงค์ให้ผู้คนต้องทำงานเกี่ยวกับประสบการณ์พิเศษใดๆ
แก่นแท้ทั้งหมดของมนุษย์สามารถถูกเปิดเผยได้ขณะที่พวกเขาปฏิบัติหน้าที่ของตน
ในขณะที่พระเจ้าทรงสามารถแสดงพระอุปนิสัยในเนื้อแท้ของพระองค์ในขณะที่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระ
องค์ หากนั่นเป็นงานของมนุษย์ นั่นก็ย่อมไม่สามารถถูกปกปิดได้มิด หากนั่นเป็นพระราชกิจของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วก็ย่อมเป็นไปไม่ได้ยิ่งขึ้นไปอีกที่พระอุปนิสัยของพระเจ้าจะถูกปกปิดโดยใครก็ตาม
นับประสาอะไรที่จะถูกควบคุมโดยมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นพระเจ้า
และงานและคำพูดของพวกเขาที่ไม่สามารถคิดได้ว่าศักดิ์สิทธิ์หรือพิจารณาว่าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
กล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นมนุษย์เพราะพระองค์ได้ทรงสวมพระองค์เองในเนื้อหนัง
แต่พระราชกิจของพระองค์ไม่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นงานของมนุษย์หรือหน้าที่ของมนุษย์ยิ่งไปกว่านั้น
ถ้อยคำรัสของพระเจ้าและจดหมายทั้งหลายของเปาโลไม่สามารถนำไปเทียบเท่ากันได้
อีกทั้งการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าและคำพูดเกี่ยวกับการสั่งสอนของมนุษย์ก็ไม่สามารถนำไปพูดถึง
บนเงื่อนไขที่เท่ากันได้ ดังนั้น จึงมีหลักการต่างๆ ที่แยกแยะพระราชกิจของพระเจ้าจากงานของมนุษย์
เหล่านี้ได้รับการแยกแยะตามแก่นแท้ต่างๆ ของตัวเอง
ไม่ใช่ตามวงเขตของงานหรือความมีประสิทธิภาพชั่วคราวของงาน เกี่ยวกับหัวเรื่องนี้
ผู้คนส่วนใหญ่ทำข้อผิดพลาดเกี่ยวกับหลักการ นี่เป็นเพราะมนุษย์อยู่ที่ภายนอก ซึ่งพวกเขาสามารถสัมผัสได้
ในขณะที่พระเจ้าทอดพระเนตรที่แก่นแท้ ซึ่งไม่สามารถสังเกตได้ด้วยตาเนื้อของมวลมนุษย์
หากเจ้าถือว่าพระวจนะและพระราชกิจของพระเจ้าเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั่วไป
และมองว่างานขนาดใหญ่ของมนุษย์เป็นพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งทรงสวมใส่ในเนื้อหนัง
แทนที่จะเป็นหน้าที่ซึ่งมนุษย์ทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่เข้าใจผิดในหลักการหรือ?
จดหมายทั้งหลายและอัครสาวประวัตินั้นทั้งหลายของมนุษย์สามารถเขียนขึ้นได้อย่างง่ายดาย
แต่เพียงบนรากฐานของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น อย่างไรก็ดี
ถ้อยคำรัสและพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างง่ายดายโดยมนุษย์หรือทำให้สัมผัส
ได้โดยสติปัญญาและการคิดมนุษย์
อีกทั้งผู้คนไม่สามารถอธิบายถ้อยคำรัสและพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างถ้วนทั่วภายหลังจากที่ได้สำรวจสิ่ง
เหล่านั้นแล้ว หากเรื่องเกี่ยวกับหลักการเหล่านี้ไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาใดๆ ในพวกเขา

เช่นนั้นแล้วก็เป็นที่ชัดเจนว่าความเชื่อของพวกเจ้านั้นไม่แท้จริงอย่างยิ่งหรือไม่ได้รับการถลุง
อาจกล่าวได้แค่เพียงว่าความเชื่อของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความคลุมเครือ และทั้งสับสนงุนงงและไร้ซึ่งหลักการ
หากปราศจากความเข้าใจกระทั่งประเด็นปัญหาสำคัญทั้งหลายอันเป็นพื้นฐานที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้าและมนุษย์แล้ว
ความเชื่อประเภทนี้ไม่ใช่ความเชื่อที่ขาดพร่องความสามารถในการเข้าใจอย่างสิ้นเชิงหรือห่อหุ้มหรือ?
เป็นไปได้อย่างไรที่เปาโลสามารถเป็นเพียงบุคคลเดียวที่ถูกใช้งานตลอดประวัติศาสตร์ทั้งหมด?
เป็นไปได้อย่างไรที่เขาสามารถเป็นเพียงผู้เดียวที่เคยได้ทำงานให้กับคริสตจักร?
เขาสามารถเป็นเพียงผู้เดียวที่ได้เขียนจดหมายถึงคริสตจักรทั้งหลายเพื่อสนับสนุนคริสตจักรเหล่านั้นได้อย่างไร?
ไม่ว่าวงเขตหรืออิทธิพลของงานของผู้คนเหล่านี้
หรือแม้กระทั่งผลลัพธ์ทั้งหลายของงานของพวกเขาก็จะเป็นอย่างไรก็ตาม
หลักการทั้งหลายและเนื้อหาของงานดังกล่าวไม่ได้เคลื่อนย้ายกันไปทั้งหมดหรือห่อหุ้มหรือ?
ไม่มีสิ่งทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องนั้นซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากพระราชกิจของพระเจ้าหรือห่อหุ้มหรือ?
แม้ว่ามีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้า
และแม้ว่าวิธีการในพระราชกิจของพระองค์มักมาอย่างไม่ได้เป็นอย่างเดียวกันทั้งหมดทั้งมวลก็ตาม
ความแตกต่างเหล่านั้นทั้งหมดไม่ใช่มีแค่เนื้อแท้และแหล่งที่มาเดียวหรือห่อหุ้มหรือ? ดังนั้นแล้ว
หากบุคคลหนึ่งยังคงไม่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ในขณะนี้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมขาดพร่องเหตุผลเกินไป
หากหลังจากที่อ่านถ้อยคำเหล่านี้แล้ว
บุคคลหนึ่งยังคงกล่าวว่าจดหมายทั้งหลายของเปาโลนั้นศักดิ์สิทธิ์และมีอรรถาธิบายได้และแตกต่างไปจากอัตชีว
ประวัติทั้งหลายของบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณคนใดก็ตาม
เช่นนั้นแล้วเหตุผลของบุคคลคนนี้ก็ผิดปกตินั้นไปอย่างมาก
และไม่ต้องสงสัยเลยว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านคำสอนผู้ซึ่งไร้สำนึกรับรู้โดยสิ้นเชิง
ต่อให้เจ้านมัสการเปาโล
เจ้าก็ไม่สามารถใช้ความรู้สึกอันอบอุ่นของเจ้าที่มีต่อเขาเพื่อบิดเบือนความจริงของข้อเท็จจริงทั้งหลาย
หรือเพื่อหักล้างการมีอยู่ของความจริงได้ ยิ่งไปกว่านั้น
สิ่งที่เราได้พูดไปแล้วไม่ใช่การจุดไฟเผางานและจดหมายทั้งหมดของเปาโลหรือปฏิเสธคุณค่าของสิ่งเหล่านั้นโดย
สิ้นเชิงในฐานะหนังสืออ้างอิงแต่อย่างใดเลย ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม
เจตนาของเราในการพูดจนกระทั่งตอนนี้ก็เพื่อให้พวกเจ้าได้รับความเข้าใจที่ถูกต้องเหมาะสมและการประเมินที่สม
เหตุสมผลเกี่ยวกับทุกสรรพสิ่งและผู้คน นั่นคือ นี่เท่านั้นที่เป็นเหตุผลปกติ
นี่เท่านั้นคือสิ่งที่ผู้คนที่ชอบธรรมผู้ซึ่งมีความจริงควรที่จะเตรียมตัวเองให้พร้อมสรรพ

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน

ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อในพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของบ้านปลายในอนาคตของพวกเขา
หรือเพื่อความชื่นชมยินดีชั่วคราว สำหรับพวกที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการจัดการใดๆ
พวกเขาเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะเข้าสู่สวรรค์ เพื่อที่จะได้บำเหน็จ
พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
หรือเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า ซึ่งกล่าวก็คือ
ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะถูกลงความรับผิดชอบทั้งหลายของพวกเขา
หรือเพื่อให้หน้าที่ของพวกเขาเสร็จสิ้น ผู้คนไม่ค่อยเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะใช้ชีวิตที่เปี่ยมความหมาย
อีกทั้งไม่ค่อยมีบรรดาผู้ที่เชื่อว่า เนื่องจากมนุษย์มีชีวิตอยู่
เขาควรรักพระเจ้าเพราะการทำเช่นนั้น ได้รับการลิขิตโดยฟ้าและยอมรับรู้โดยแผ่นดินโลก
และเป็นงานทรงเรียกตามธรรมชาติของมนุษย์ ในหนทางนี้
แม้ว่าผู้คนแต่ละคนที่แตกต่างกันต่างก็ได้ตามเสาะหาเป้าหมายของพวกเขาเอง
จุดมุ่งหมายของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาและแรงจูงใจเบื้องหลังมันทั้งหมดล้วนแต่เหมือนกัน
ที่มากไปกว่านั้นคือ สำหรับพวกเขาส่วนใหญ่แล้ว วัตถุประสงค์สำหรับการมีสการของพวกเขานั้นเหมือนกันมาก
ในช่วงหลายพันปีที่ผ่านมา ผู้เชื่อจำนวนมากได้ตายลง และหลายคนได้ตายลงและเกิดใหม่อีกครั้ง
ไม่ใช่แค่ผู้คนหนึ่งหรือสองคนที่แสวงหาพระเจ้า ไม่ใช่แม้กระทั่งหนึ่งหรือสองพัน
กระนั้นแล้วผู้คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็ได้ตามเสาะหาเพื่อประโยชน์ของความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพว
กเขาเองหรือความหวังอันรุ่งโรจน์สำหรับอนาคต
บรรดาผู้ที่อุทิศแด่พระคริสต์นั้นมีน้อยมากและอยู่กระจัดกระจาย
ผู้เชื่อเปี่ยมศรัทธาจำนวนมากยังคงตายโดยติดบ่วงในร่างแหของพวกเขาเอง และยิ่งไปกว่านั้น
จำนวนผู้ที่ได้รับชัยชนะก็น้อยยิ่งนัก จนถึงวันนี้
พวกเขายังคงไม่รู้ถึงเหตุผลทั้งหลายที่ทำให้ผู้คนจึงล้มเหลว หรือความลับทั้งหลายของชัยชนะของพวกเขา
พวกที่ยึดติดอยู่กับการแสวงหาพระคริสต์ยังคงไม่ได้มีชัยชนะแห่งความรู้ความเข้าใจเชิงลึกแบบลับพลันของพว
กเขา พวกเขายังไม่ได้ไปถึงก้นบึ้งของความลึกลับเหล่านี้ เพราะพวกเขาแค่ไม่รู้
แม้ว่าพวกเขาจะใช้ความพยายามอันอุตสาหะในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา
เส้นทางที่พวกเขาเดินนั้นก็เป็เส้นทางของความล้มเหลวที่ครั้งหนึ่งบรรพชนของพวกเขาได้เดินแล้ว
และไม่ใช่เส้นทางของความสำเร็จ โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาจะแสวงหาอย่างไร ในหนทางนี้
ไม่ใช่ว่าพวกเขาเดินบนเส้นทางที่นำไปสู่ความมืดมิดหรือหายนะหรือ?
สิ่งที่พวกเขาได้รับนั้นไม่ใช่ดอกผลอันชื่นชมขึ้นหรือหายนะหรือ? มันยากพออยู่แล้วที่จะคาดการณ์ว่า

ผู้คนที่เลียนแบบบรรดาผู้ที่ได้ประสบความสำเร็จในกาลเวลาที่ผ่านมานั้น

ท้ายที่สุดจะมาถึงความมีโชคหรือหายนะ เช่นนั้นแล้ว

โอกาสสำหรับผู้คนที่แสวงหาโดยการทำตามอย่างพวกที่ได้ล้มเหลวนั้นแย่งมากเพียงใด?

พวกเขาไม่อยู่ในภาวะที่มีโอกาสถึงขั้นล้มเหลวมากขึ้นหรือ?

มีคุณค่าอะไรหรือสำหรับเส้นทางที่พวกเขาเดิน? ไม่ใช่ว่าพวกเขากำลังเสียเวลาของพวกเขาอยู่หรือ?

โดยไม่คำนึงถึงว่าผู้คนที่ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาหรือไม่ สรุปสั้นๆ

คือ มีเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พวกเขาจึงทำเช่นนั้น

และนั่นไม่ใช่กรณีที่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของพวกเขาถูกกำหนดพิจารณาโดยการแสวงหาในวิถีใดก็ตามที่พวกเขาเดิน

ข้อพึงประสงค์พื้นฐานที่สุดของความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ก็คือว่า เรามีหัวใจที่ซื่อสัตย์

และว่าเราอุทิศตัวเราเองอย่างสุดใจ และเชื่อฟังอย่างแท้จริง

สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับมนุษย์คือการจัดเตรียมชีวิตของเขาทั้งชีวิตเพื่อแลกกับความเชื่อที่แท้จริง

ซึ่งเขาสามารถได้รับความจริงทั้งหมดทั้งมวลโดยผ่านทางนั่น

และลู่วงหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นี่คือสิ่งที่ไม่สามารถบรรลุได้โดยพวกที่ล้มเหลว

และมันยังไม่สามารถบรรลุได้มากขึ้นไปอีกโดยพวกที่ไม่สามารถค้นพบพระคริสต์ได้

เพราะมนุษย์ไม่เก่งในการอุทิศตัวเราเองทั้งหมดทั้งสิ้นแด่พระเจ้า

เพราะมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาต่อพระเจ้าผู้สร้าง เพราะมนุษย์ได้เห็นความจริงแล้ว

แต่กลับหลีกเลี่ยงสิ่งนั้นและเดินไปบนเส้นทางของเขาเอง

เพราะมนุษย์แสวงหาอยู่เสมอโดยการเดินตามเส้นทางของพวกที่ได้ล้มเหลว

เพราะมนุษย์เยาะเย้ยทำทนายอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงล้มเหลวอยู่เสมอ

หลงกลเล่ห์เหลี่ยมของซาตานอยู่เสมอ และติดบ่วงในร่างแหของเขาเอง เพราะมนุษย์ไม่รู้จักรับพระคริสต์

เพราะมนุษย์ไม่ชำนาญในการทำความเข้าใจและการได้รับประสบการณ์กับความจริง

เพราะมนุษย์แสดงความเคารพบูชาบาปโลมากเกินไปและละโมภในเรื่องสวรรค์มากเกินไป

เพราะมนุษย์เรียกร้องให้พระคริสต์เชื่อฟังเขาและคอยออกคำสั่งพระเจ้าอยู่เสมอ

ด้วยเหตุนี้บรรดานักคิดสำคัญที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นและบรรดาผู้ที่ได้รับประสบการณ์กับความพลิกผันของโลกจึงยัง

คงต้องตาย และยังคงตายลงท่ามกลางการติสอนของพระเจ้า ทั้งหมดที่เราสามารถกล่าวถึงผู้คนเช่นนั้น ได้ก็คือว่า

พวกเขาตายอย่างอนาถ และว่า ผลสืบเนื่องที่ตามมาสำหรับพวกเขา—ความตายของพวกเขา—

หาใช่ปราศจากเหตุผลอันควรไม่

ความล้มเหลวของพวกเขาไม่ใช่เป็นเรื่องที่ยิ่งสุดจะทนได้มากขึ้นไปอีกต่อธรรมเนียมปฏิบัติแห่งฟ้าหรือ?

ความจริงนั้นมาจากโลกของมนุษย์ กระนั้นความจริงท่ามกลางมนุษย์ก็ถูกส่งต่อโดยพระคริสต์
นั่นมีจุดกำเนิดจากพระคริสต์ กล่าวคือ จากพระเจ้าพระองค์เอง และนี่ไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์สามารถทำได้
กระนั้นพระคริสต์ก็ทรงจัดเตรียมความจริงเท่านั้น
พระองค์ไม่ได้ทรงมาเพื่อตัดสินพระทัยว่ามนุษย์จะประสบความสำเร็จในการไล่ตามเสาะหาความจริงของเขาหรือ
อไม่ ด้วยเหตุนี้ที่ตามมาก็คือว่า
ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงทั้งหมดล้วนเป็นผลจากการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์
ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในความจริงของมนุษย์ไม่เคยมีความเกี่ยวข้องกับพระคริสต์
แต่กลับกำหนดพิจารณาโดยการไล่ตามเสาะหาของเขา
บั้นปลายของมนุษย์และความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเขาไม่สามารถงอมบนพระเสี้ยวของพระเจ้าได้
เพื่อที่พระเจ้าพระองค์เองจะได้ทรงถูกทำให้เบกรับสิ่งนั้นไว้ เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องสำหรับพระเจ้าพระองค์เอง
แต่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหน้าที่ซึ่งสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้าควรปฏิบัติ
ผู้คนส่วนใหญ่มีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาและบั้นปลายของเปาโลและเปโตร
กระนั้นผู้คนก็ไม่รู้อะไรมากไปกว่าบททอสาของเปโตรและเปาโล
และไม่รู้เท่าทันถึงความล้มเหลวหลังความสำเร็จของเปโตร
หรือความขาดตกบกพร่องที่ได้นำไปสู่ความล้มเหลวของเปาโล และดังนั้น
หากพวกเขาไม่สามารถมองทะลุอุปสรรคไปถึงสาระสำคัญของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาอย่างครบบริบูรณ์
เช่นนั้นแล้วการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาเจ้าส่วนใหญ่ก็จะยังคงล้มเหลว
และต่อให้พวกเขาจำนวนเล็กน้อยจะประสบความสำเร็จ พวกเขาก็จะยังคงเทียบไม่ได้กับเปโตร
หากเส้นทางของการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีความหวังที่จะประสบความสำเร็จ
หากเส้นทางที่เจ้าเข้าทำในการไล่ตามเสาะหาความจริงเป็นเส้นทางที่ผิด
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถประสบความสำเร็จเลยตลอดกาล และจะพบกับปลายทางเดียวกับเปาโล

เปโตรเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เพียงภายหลังจากการได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษา
และด้วยเหตุนี้จึงได้รับความรักอันบริสุทธิ์ที่มีแด่พระเจ้าแล้วเท่านั้น
เขาจึงได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างครบถ้วน
เส้นทางที่เขาได้เดินนั้นเป็นเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ซึ่งกล่าวก็คือ ตั้งแต่แรกเริ่ม
เส้นทางที่เปโตรได้เดินนั้นเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง
และแรงจูงใจของเขาสำหรับการที่เชื่อในพระเจ้าก็เป็นแรงจูงใจที่ถูกต้อง

และดังนั้นเขาจึงได้กลายเป็นใครบางคนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และเขาได้ย่ำเท้าบนเส้นทางใหม่ที่มนุษย์ไม่เคยเดินมาก่อน อย่างไรก็ตาม
เส้นทางที่เปาโลได้เดินตั้งแต่แรกเริ่มนั้นเป็นเส้นทางตรงกันข้ามกับพระคริสต์
และเป็นเพียงเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงปรารถนาที่จะใช้เขาและใช้ประโยชน์จากพรสวรรค์ของเขาแ
ละคุณความดีของเขาทั้งหมดเพื่อพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น
เขาจึงได้ทำงานแด่พระคริสต์มาเป็นเวลาหลายทศวรรษ
เขาเป็นเพียงใครบางคนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้งาน
และเขาไม่ได้ถูกใช้งานเพราะพระเยซูได้ทรงมองสถานะความเป็นมนุษย์ของเขาอย่างโปรดปราน
แต่เพราะพรสวรรค์ของเขา เขาสามารถทำงานเพื่อพระเยซูได้เพราะเขาถูกปราบพยศ
ไม่ใช่เพราะเขามีความสุขที่จะทำเช่นนั้น
เขาสามารถทำงานเช่นนั้นได้เพราะความรู้แจ้งและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และงานที่เขาได้ทำนั้นไม่ได้เป็นตัวแทนการไล่ตามเสาะหาของเขาหรือสถานะความเป็นมนุษย์ของเขาแต่อย่างไ
ดเลย งานของเปาโลได้เป็นตัวแทนงานของผู้รับใช้ ซึ่งกล่าวก็คือเขาได้ทำงานของอัครทูต กระนั้นก็ตาม
เปโตรนั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ เขาก็ได้ทำงานบางอย่างเช่นกัน นั่นไม่ได้ยิ่งใหญ่เช่นงานของเปาโล
แต่เขาได้ทำงานในขณะที่ไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ของเขาเอง และงานของเขานั้นแตกต่างไปจากงานของเปาโล
งานของเปโตรเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า เขาไม่ได้ทำงานในบทบาทของอัครทูต
แต่ได้ทำงานในขณะที่ไล่ตามเสาะหาความรักที่มีแด่พระเจ้า
ครรลองของงานของเปาโลยังมีการไล่ตามเสาะหาส่วนตัวของเขาอีกด้วย นั่นคือ
การไล่ตามเสาะหาของเขาไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าเพื่อประโยชน์ของความหวังสำหรับอนาคตของเขา
และความพึงปรารถนาของเขาสำหรับบ้านปลายที่ดี เขาไม่ได้ยอมรับกระบวนการถลุงในช่วงระหว่างงานของเขา
อีกทั้งไม่ได้ยอมรับการตัดแต่งและการจัดการ
เขาได้เชื่อว่าตราบเท้าที่งานที่เขาทำนั้นทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา
และทั้งหมดที่เขาทำนั้นเป็นที่น่ายินดีต่อพระเจ้า เช่นนั้นแล้วบำเหน็จย่อมรอเขาอยู่ในท้ายที่สุด
ไม่มีประสบการณ์ส่วนตัวเลยในงานของเขา—ทั้งหมดเป็นไปเพื่อประโยชน์ของสิ่งนั้นนั่นเอง
และไม่ได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นท่ามกลางการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลง
ทุกสิ่งทุกอย่างในงานของเขาเป็นธุรกรรมอย่างหนึ่ง
นั่นไม่ได้มีหน้าที่หรือการบนอบของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าบรรจุอยู่เลย
ในช่วงระหว่างครรลองแห่งงานของเขานั้น ไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดในอุปนิสัยแต่เดิมของเปาโล
งานของเขาเป็นเพียงการปรนนิบัติต่อผู้อื่น

และไม่สามารถที่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขา

เปาโลได้ดำเนินงานของเขาจนเสร็จสิ้นโดยตรง

โดยปราศจากการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือการจัดการ และเขาได้รับแรงจูงใจจากบำเหน็จ

เปโตรนั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ

เขาเป็นใครบางคนที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่งและการจัดการและได้ก้าวผ่านกระบวนการถูกลง

จุดมุ่งหมายและแรงจูงใจของงานของเปโตร โดยพื้นฐานแล้วแตกต่างไปจากจุดมุ่งหมายและแรงจูงใจของงานของ

เปาโล แม้ว่าเปโตรจะไม่ได้ทำงานปริมาณมาก อุปนิสัยของเขาก็ได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงมากมาย

และสิ่งที่เขาได้แสวงหานั้นก็คือความจริง และการเปลี่ยนแปลงที่เป็นจริง

งานของเขาไม่ได้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้นเพียงเพื่อประโยชน์ของตัวเอง แม้ว่าเปาโลได้ทำงานไปมากมาย

แต่สิ่งนั้นทั้งหมดล้วนเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และแม้ว่าเปาโลได้ร่วมมือในงานนี้

เขาก็ไม่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนั้น การที่เปโตรได้ทำงานน้อยกว่ามาก

ก็เป็นเพียงเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรงพระราชกิจมากขนาดนั้น โดยผ่านทางเขา

ปริมาณงานของพวกเขาไม่ได้กำหนดพิจารณาว่าพวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือไม่

การไล่ตามเสาะหาของหลายๆ หนึ่งเป็นไปเพื่อที่จะได้รับบำเหน็จ

และการไล่ตามเสาะหาของอีกคนหนึ่งนั้นเป็นไปเพื่อที่จะสัมผัสความรักขั้นสูงสุดที่มีแด่พระเจ้า

และลู่ทางหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

จนถึงขอบข่ายที่เขาสามารถดำเนินชีวิตในภาพลักษณ์อันดีงามเพื่อให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา

ภายนอกนั้นพวกเขาแตกต่างกัน และดังนั้นธาตุแท้ของพวกเขาจึงแตกต่างกันด้วย

เจ้าไม่สามารถกำหนดพิจารณาได้ว่าใครในบรรดาพวกเขาที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยขึ้นอยู่กับว่า

พวกเขาได้ทำงานมากเพียงใด เปโตรได้พยายามที่จะดำเนินชีวิตตามภาพลักษณ์ของคนหนึ่งซึ่งรักพระเจ้า

ที่จะเป็นใครบางคนที่ได้เชื่อฟังพระเจ้า ที่จะเป็นใครบางคนที่ได้ยอมรับการจัดการและการตัดแต่ง

และที่จะเป็นใครบางคนที่ได้ลู่ทางหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

เขาสามารถอุทิศตัวเองแด่พระเจ้า วางทั้งหมดทั้งมวลของตัวเองไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

และเชื่อฟังพระองค์จนตาย นั่นคือสิ่งที่เขาได้ปลงใจที่จะทำ และที่มากกว่านั้น นั่นคือสิ่งที่เขาได้สัมผัส

นี่คือเหตุผลพื้นฐานที่ทำไมในที่สุดแล้วปลายทางของเขาจึงแตกต่างไปจากปลายทางของเปาโล

พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกระทำในตัวของเปโตรคือการทำให้เขามีความเพียบพร้อม

และพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกระทำในตัวเปาโลคือการทรงใช้งานเขา

นั่นเป็นเพราะธรรมชาติของพวกเขาและธรรมชาติของพวกเขาที่มีต่อการไล่ตามเสาะหาอันไม่ใช่อย่างเดียวกัน

ทั้งคู่มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรได้ประยุกต์ใช้พระราชกิจนี้กับตัวเอง

และยังได้จัดเตรียมพระราชกิจนี้ให้แก่ผู้อื่นอีกด้วย ในขณะเดียวกัน

เปาโลได้จัดเตรียมทั้งหมดทั้งมวลของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่ผู้อื่น

และไม่ได้อะไรจากพระราชกิจนี้ด้วยตัวเองเลย ในหนทางนี้

ภายหลังจากที่เขาได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเวลาหลายปีเหลือเกินแล้ว การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในเปาโลก็ใกล้เคียงกับการไม่มีอยู่ เขายังคงแทบจะอยู่ในสภาวะธรรมชาติของเขา และเขายังคงเป็นเปาโลคนก่อนหน้านั้น

เป็นเพียงแค่ภายหลังจากการสู้ทนความยากลำบากจากงานเป็นเวลาหลายปี เขาได้เรียนรู้วิธีที่จะ “ทำงาน”

และได้เรียนรู้การสู้ทน แต่ธรรมชาติแต่เดิมของเขา—ธรรมชาติในเชิงแข่งขันและเห็นแก่เงินอย่างสูง—ยังคงมีอยู่

ภายหลังจากที่ทำงานเป็นเวลาหลายปียิ่งนัก เขาไม่ได้รู้จักอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเขา

อีกทั้งไม่ได้กำจัดอุปนิสัยแต่เดิมของเขาทิ้งไป และนั่นยังคงเห็นได้ชัดเจนในงานของเขา

ในตัวเขานั้นมีเพียงประสบการณ์ทำงานที่มากขึ้น

แต่ประสบการณ์อันน้อยนิดเช่นนั้นเพียงลำพังไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงเขาได้และไม่สามารถปรับเปลี่ยนธรรมชาติของเขาเกี่ยวกับการมีอยู่หรือนัยสำคัญของการไล่ตามเสาะหาของเขา

แม้ว่าเขาจะได้ทำงานเป็นเวลาหลายปีเพื่อพระคริสต์ และไม่เคยได้ข่มเหงองค์พระเยซูเจ้าอีกเลย

แต่ในหัวใจของเขาก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดในความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเจ้า

การนี้หมายความว่าเขาไม่ได้ทำงานเพื่ออุทิศตัวเขาเองแด่พระเจ้า

แต่ในทางตรงกันข้ามเขาถูกบีบให้ยอมทำงานเพื่อประโยชน์ของบันปลายในอนาคตของเขา

ด้วยเหตุที่เขาได้ข่มเหงพระคริสต์ในตอนแรกเริ่ม และไม่ได้บนอบต่อพระคริสต์

โดยปกติวิสัยเขาจึงเป็นกบฏที่ได้ตั้งใจต่อต้านพระคริสต์

และเป็นใครบางคนที่ไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตอนที่งานของเขาใกล้จะสรุปปิดตัวลง เขาก็ยังคงไม่รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และเพียงแค่กระทำการไปตามความสมัครใจของเขาเองตามลักษณะนิสัยของเขาเอง

โดยไม่ให้ความสนใจต่อน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์แม้แต่แต่น้อย

และดังนั้นธรรมชาติของเขาจึงเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์และไม่ได้เชื่อฟังความจริง ใครบางคนเยี่ยงนี้

ผู้ที่ได้ถูกละทิ้งโดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่ไม่ได้รู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และผู้ที่ได้ต่อต้านพระคริสต์ด้วยเช่นกัน—บุคคลเช่นนี้จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไรกัน?

การที่มนุษย์จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเขาทำงานมากเพียงใด

หรือเขาอุทิศมากเพียงใด แต่กลับกำหนดพิจารณาจากการที่เขารู้จักพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่

การที่เขาสามารถนำความจริงไปปฏิบัติได้หรือไม่

และการที่ทรศนะของเขาที่มีต่อการไล่ตามเสาะหา นั้นสอดคล้องกับความจริงหรือไม่

แม้ว่าวิวัฒนาการในธรรมชาติไม่ได้เกิดขึ้นภายหลังจากที่เปโตรได้เริ่มติดตามพระเยซู

โดยธรรมชาติแล้วเขาเป็นใครบางคนที่ได้ตั้งใจจะมอบตนต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์และแสวงหาพระคริสต์นับตั้ง
แต่แรกเริ่ม ความเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ของเขานั้นบริสุทธิ์ นั่นคือ

เขาไม่ได้แสวงหาชื่อเสียงและความมีโชค แต่กลับได้รับแรงจูงใจจากความเชื่อฟังความจริง

แม้ว่าจะมีอยู่ตามครั้งที่เปโตรได้ปฏิเสธการรู้จักพระคริสต์ และแม้ว่าเขาจะได้ทดลององค์พระเยซูเจ้า

แต่ความอ่อนแอของมนุษย์ที่เล็กน้อยเช่นนั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับธรรมชาติของเขา

นั่นไม่ได้ส่งผลต่อการไล่ตามเสาะหาในอนาคตของเขา

และนั่น ไม่สามารถพิสูจน์ได้อย่างเพียงพอว่าการทดลองของเขาเป็นการกระทำของศัตรูของพระคริสต์

ความอ่อนแอตามปกติของมนุษย์ก็อบางสิ่งที่ผู้คนทั้งหมดในแผ่นดินโลกมีร่วมกัน—

เจ้าคาดหวังว่าเปโตรจะแตกต่างออกไปบ้างกระนั้นหรือ?

ผู้คน ไม่มีความเชื่อเฉพาะบางอย่างเกี่ยวกับเปโตรเพราะการที่เขาได้ทำความผิดพลาดอัน ใหญ่โตไปหลายประการ
หรือ? และผู้คนไม่ชื่นชมบูชาเปาโลยิ่งนักเพราะงานทั้งหมดที่เขาได้ทำ

และจดหมายทั้งหมดที่เขาได้เขียนหรือ?

มนุษย์อาจสามารถมองทะลุปรุโปร่งถึงแก่นแท้ของมนุษย์ได้อย่างไร?

บรรดาผู้ที่มิมีสำนึกอย่างแท้จริงสามารถมองเห็นบางสิ่งที่ปราศจากนัยสำคัญเช่นนั้นอย่างแน่นอนหรือ?

แม้ว่าหลายปีแห่งประสบการณ์อันเจ็บปวดของเปโตร ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์

นี่ไม่ได้พิสูจน์ว่าเปโตรไม่ได้มีประสบการณ์ที่เป็นจริง หรือว่าเปโตรไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

มนุษย์จะสามารถหยั่งลึกถึงพระราชกิจของพระเจ้าอย่างครบถ้วนได้อย่างไร?

บันทึกทั้งหลายในพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกคัดสรรโดยพระเยซูด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ

แต่ถูกรวบรวมขึ้นโดยชนรุ่นหลังต่อมา เมื่อเป็นเช่นนั้น

ทั้งหมดที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเลือกสรรตามแนวคิดของมนุษย์หรือ? ที่มากกว่านั้น

ปลายทางของเปโตรและเปาโลนั้นไม่ได้กล่าวระบุไว้อย่างชัดเจนในจดหมายทั้งหลาย

ดังนั้นมนุษย์จึงตัดสินเปโตรและเปาโลตามการล่องเรือของเขาเอง และตามการเลือกชอบของเขาเอง

และเพราะเปาโลได้ทำงานไปมากมายยิ่งนัก เพราะ “การมีส่วนร่วมสนับสนุน” ของเขานั้นยิ่งใหญ่อีก

เขาจึงได้รับความไว้วางใจจากหมู่ชน มนุษย์ไม่ได้จดจำอยู่กับสิ่งฉาบฉวยทั้งหลายเท่านั้นหรือ?

มนุษย์อาจสามารถมองทะลุปรุโปร่งถึงแก่นแท้ของมนุษย์ได้อย่างไร? นี่ยังไม่พุดถึงว่า

กับการที่เปาโลได้เป็นวัตถุสำหรับการนมัสการมาหลายพันปี ใครหรือจะกล้าปฏิเสธงานของเขาอย่างว้าวาม?

เปโตรเป็นแค่ชาวประมงคนหนึ่ง

ดังนั้นแล้วการมีส่วนร่วมสนับสนุนของเขาจะสามารถยิ่งใหญ่เท่ากับของเปาโลได้อย่างไร?

ในด้านของการมีส่วนร่วมสนับสนุนที่พวกเขาได้ทำ เปาโลควรได้รับบำเหน็จก่อนเปโตร

และเขาควรได้เป็นหนึ่งในสิบที่มีคุณสมบัติเหมาะสมดีกว่าที่จะได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า

ใครจะสามารถได้จินตนาการไปว่า ในการปฏิบัติต่อเปาโลของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงเพียงแต่ทำให้เขาทำงานโดยผ่านทางพรสวรรค์ของเขา

ในขณะที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เปโตรมีความเพียบพร้อม

นั่นไม่ใช่กรณีที่ต้องยกพระเยซูเจ้าได้ทรงสร้างแผนสำหรับเปโตรและเปาโลตั้งแต่แรกเริ่ม นั่นคือ

ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือจัดให้ทำงานไปโดยสอดคล้องกับธรรมชาติซึ่งมีมาแต่กำเนิดของ

พวกเขา และดังนั้น สิ่งที่คุณเห็นเป็นเพียงการมีส่วนร่วมสนับสนุนภายนอกของมนุษย์

ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นคือแก่นแท้ของมนุษย์ รวมทั้งเส้นทางที่มนุษย์ไล่ตามเสาะหาตั้งแต่แรกเริ่ม

และแรงจูงใจเบื้องหลังการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์

ผู้คนประเมินมนุษย์คนหนึ่งตามมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา และตามการล่อลวงรู้ของพวกเขาสอง

กระนั้นปลายทางสุดท้ายของมนุษย์คนหนึ่งก็ไม่ได้กำหนดพิจารณาตามข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ภายนอกของเขา

และดังนั้นเราจึงกล่าวว่า หากเส้นทางที่เจ้าใช้ตั้งแต่แรกเริ่มคือเส้นทางแห่งความสำเร็จ

และทัศนคติของเจ้าที่มีต่อการไล่ตามเสาะหาเป็นทัศนคติที่ถูกต้องตั้งแต่แรกเริ่ม

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็นเหมือนเปโตร หากเส้นทางที่เจ้ายึดถือเป็นเส้นทางแห่งความล้มเหลว

เช่นนั้นแล้วไม่ว่าเจ้าจะจ่ายที่ราคาใดก็ตาม ปลายทางของเจ้าจะยังคงเป็นเช่นเดียวกับปลายทางของเปาโล

ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม บั้นปลายของเจ้า และการที่เจ้าจะสำเร็จหรือล้มเหลวนั้น

ทั้งสองอย่างกำหนดพิจารณาจากการที่เส้นทางซึ่งเจ้าแสวงหานั้นเป็นเส้นทางที่ถูกต้องหรือไม่

แทนที่จะเป็นการเฝ้าเดี่ยวของเจ้าหรือราคาที่เจ้าจ่าย

ธาตุแท้ของเปโตรและเปาโลและเป้าหมายที่พวกเขาได้ไล่ตามเสาะหานั้นแตกต่างกัน

มนุษย์ไม่สามารถค้นพบสิ่งเหล่านี้ได้ และพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถรู้จักสิ่งเหล่านั้นได้โดยทั้งหมดทั้งมวล

ด้วยเหตุที่สิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นคือแก่นแท้ของมนุษย์ ในขณะที่มนุษย์ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับธาตุแท้ของเขาเอง

มนุษย์ไม่สามารถมองดูธาตุแท้ภายในมนุษย์หรือวุฒิภาวะจริงของเขา

และด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถระบุแยกแยะเหตุผลสำหรับความล้มเหลวและความสำเร็จของเปาโลและเปโตรได้

เหตุผลที่ทำไม่ว่าผู้คนส่วนใหญ่เคารพบูชาเปาโลและไม่เคารพบูชาเปโตรเป็นเพราะเปาโลถูกใช้สำหรับงานสาธารณะ

และมนุษย์นั้นสามารถล่อลวงรู้ถึงงานนี้ได้ และดังนั้นผู้คนจึงยอมรับ “ความสำเร็จล่อลวงทั้งหลาย” ของเปาโล

ในขณะที่เดียวกัน มนุษย์มองไม่เห็นประสบการณ์ของเปโตร

และสิ่งซึ่งเขาได้แสวงหา นั้นไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ และดังนั้นมนุษย์จึงไม่มีความสนใจในเปโตร

เปโตรได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับการจัดการและกระบวนการดูแล
เขาได้กล่าวว่า “ฉันจะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาตลอดเวลา

ในทั้งหมดที่ฉันทำฉันเพียงพยายามที่จะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาเท่านั้น
และไม่ว่าฉันจะถูกติสอนหรือถูกพิพากษาหรือไม่ก็ตาม ฉันยังคงมีความสุขที่จะทำเช่นนั้น”

เปโตรได้มอบทั้งหมดของเขาแด่พระเจ้า และงาน คำพูด

และชีวิตทั้งชีวิตของเขาทั้งหมดล้วนแต่เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการรักพระเจ้า

เขาเป็นใครบางคนที่ได้แสวงหาความบริสุทธิ์ และยังเขาได้รับประสบการณ์มากขึ้นเท่าใด

ความรักของเขาที่มีแด่พระเจ้าลึกลงไปภายในหัวใจของเขาก็ยิ่งใหญ่มากขึ้นเท่านั้น ในขณะที่เดียวกัน

เปาโลทำงานภายนอกเท่านั้น และแม้ว่าเขาได้ทำงานหนักเช่นกัน

การตรากตรำของเขาก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของการทำงานของเขาย่างถูกต้องเหมาะสมและด้วยเหตุนี้จึงได้รับ
บำเหน็จ หากเขาได้รู้ว่าเขาจะไม่ได้รับบำเหน็จใด เขาคงจะละทิ้งงานของเขาไปแล้ว

สิ่งที่เปโตรใส่ใจคือความรักจริงแท้ภายในหัวใจของเขา และสิ่งซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงและสามารถสัมผัสได้
เขาไม่ได้ใส่ใจเกี่ยวกับการที่เขาจะได้รับบำเหน็จหรือไม่

แต่เกี่ยวกับการที่อุปนิสัยของเขาจะสามารถได้รับการเปลี่ยนแปลงหรือไม่

เปาโลใส่ใจกับการทำงานหนักขึ้นทุกที เขาใส่ใจกับงานภายนอกและการเฝ้าเดี่ยว

และกับคำสอนที่ผู้คนปกติไม่ได้รับประสบการณ์ เขาไม่ใส่ใจเลยสำหรับการเปลี่ยนแปลงลึกลงไปภายในตัวเขา
อีกทั้งความรักจริงแท้ที่มีแด่พระเจ้า

ประสบการณ์ของเปโตรนั้นเป็นไปเพื่อที่จะสัมผัสความรักที่แท้จริงและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

ประสบการณ์ของเขาเป็นไปเพื่อที่จะได้รับสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดขึ้นกับพระเจ้า

และเพื่อที่จะมีการดำเนินชีวิตที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง

งานของเปาโลกระทำไปเพราะการนั้นที่พระเจ้าได้ทรงไว้วางพระทัยมอบหมายให้เขา

และเพื่อที่จะได้รับสิ่งทั้งหลายที่เขาได้ถวิลหารอคอย

กระนั้นเหล่านี้ก็ไม่เกี่ยวข้องกับความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองและพระเจ้า

งานของเขาเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการฝึกหัดการติสอนและการพิพากษาแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

สิ่งที่เปโตรได้แสวงหาคือความรักบริสุทธิ์ และสิ่งที่เปาโลได้แสวงหาคือมงกุฎแห่งความชอบธรรม

เปโตรได้รับประสบการณ์กับหลายปีแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และได้มีความรู้อันสัมพันธ์กับชีวิตจริงเกี่ยวกับพระคริสต์ ตลอดจนความรู้อันลุ่มลึกเกี่ยวกับตัวเขาเอง

และดังนั้น ความรักของเขาที่มีแด่พระเจ้าจึงบริสุทธิ์

หลายปีแห่งกระบวนการถูกลงได้ยกระดับความรู้ของเขาเกี่ยวกับพระเยซูและชีวิต

และความรักของเขาคือความรักอันปราศจากเงื่อนไข เป็นความรักที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

และเขาไม่ได้ขออะไรเป็นการตอบแทน อีกทั้งไม่ได้หวังผลประโยชน์ใดเลย เปาโลได้ทำงานเป็นเวลาหลายปี กระนั้นเขาก็ไม่ได้ครองความรู้อันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระคริสต์

และความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเองก็น้อยนิดอย่างน่าสมเพชเช่นกัน เขาแค่ไม่มีความรักแด่พระคริสต์

และงานของเขาและครรลองที่เขาได้โลดแล่นไปนั้นก็เพื่อที่จะได้รับพวงมาลัยเกียรติยศสุดท้าย

สิ่งที่เขาได้แสวงหานั้นคือมงกุฎอันประณีตงดงามที่สุด ไม่ใช่ความรักบริสุทธิ์ เขาไม่ได้แสวงหาอย่างแท้จริง

แต่อย่างหนึ่งเฉย เขาไม่ได้กำลังปฏิบัติหน้าที่ของเขา

แต่ถูกบีบให้ทำการไล่ตามเสาะหาของเขาหลังจากที่ได้ถูกเกาะกุมด้วยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และดังนั้น

การไล่ตามเสาะหาของเขาจึงไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสม

เปโตรต่างหากที่เป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสมซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขา

มนุษย์คิดว่าบรรดาทั้งหมดที่มีส่วนร่วมสนับสนุนแด่พระเจ้าควรได้รับบำเหน็จ

และว่ายิ่งมีส่วนร่วมสนับสนุนมากขึ้นเท่าใด

ก็ยิ่งถือเป็นของตายได้มากขึ้นเท่านั้นว่าพวกเขาควรได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า

แก่นแท้ของทัศนคติของมนุษย์นั้นเป็นไปในเชิงธุรกรรม

และเขาไม่พยายามอย่างแท้จริงที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

สำหรับพระเจ้านั้น

ยิ่งผู้คนแสวงหาความรักที่แท้จริงที่มีให้พระเจ้าและความเชื่อฟังโดยครบบริบูรณ์ต่อพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

ซึ่งหมายถึงการพยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

พวกเขาก็จะยังสามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ทัศนคติของพระเจ้าก็คือเพื่อทรงเรียกร้องให้มนุษย์ฟื้นคืนหน้าที่และสถานะดั้งเดิมของเขา

มนุษย์คือสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

และดังนั้นแล้วมนุษย์ยังไม่ควรล้ำเส้นด้วยตัวเองโดยการเรียกร้องอันใดจากพระเจ้า

และไม่ควรทำสิ่งใดมากไปกว่าปฏิบัติหน้าที่ของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

บันปลายของเปาโลและเปโตรนั้นประเมินตามการที่พวกเขาสามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสรรพสิ่งที่

ที่ทรงสร้างของพระเจ้าได้หรือไม่ และไม่ใช่ตามขนาดของการมีส่วนร่วมสนับสนุนของพวกเขา

บันปลายของพวกเขาเน้นกำหนดพิจารณาตามสิ่งซึ่งพวกเขาได้แสวงหาตั้งแต่แรกเริ่ม

ไม่ใช่ตามการที่ว่าพวกเขาได้ทำงานไปมากเพียงใด หรือการประเมินพวกเขาโดยผู้อื่น และดังนั้นแล้ว การพยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของคนเราอย่างแข็งขันในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าจึงเป็นเส้นทางสู่ความสำเร็จ การแสวงหาเส้นทางแห่งความรักที่แท้จริงแด่พระเจ้าคือเส้นทางที่ถูกต้องที่สุด

การแสวงหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยดั้งเดิมของคนเรา

และการแสวงหาความรักอันบริสุทธิ์ที่มีแด่พระเจ้า คือเส้นทางสู่ความสำเร็จ

เส้นทางสู่ความสำเร็จเช่นนั้นคือเส้นทางของการฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมตลอดจนการปรากฏดั้งเดิมของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นั่นเป็นเส้นทางแห่งการฟื้นคืน

และนั่นยังเป็นจุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงตอนจบด้วยเช่นกัน

หากการไล่ตามเสาะหาของมนุษย์นั้นค้างพร้อยไปด้วยข้อเรียกร้องอันพึงเพื่อส่วนตัวและการถวิลหาอันไร้เหตุผล เช่นนั้นแล้วผลที่สัมฤทธิ์ได้ก็ย่อมจะไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของมนุษย์

การนี้ไม่ลงรอยกันกับพระราชกิจแห่งการฟื้นคืน

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันไม่ใช่พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติ

และดังนั้นแล้วนี่จึงพิสูจน์ว่าการไล่ตามเสาะหาประเภทนี้ไม่ได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า

การไล่ตามเสาะหาที่ไม่ได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้านั้นมีนัยสำคัญอันใดเล่า?

งานที่เปาโลได้ทำนั้นได้ถูกจัดแสดงต่อหน้ามนุษย์

แต่ในเรื่องที่ว่าความรักของเขาที่มีแด่พระเจ้านั้นบริสุทธิ์เพียงใดและเขาได้รักพระเจ้ามากเพียงใดลึกลงไปในหัวใจของเขานั้น—มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นสิ่งเหล่านี้ได้ มนุษย์สามารถมองดูเพียงงานที่เขาได้ทำ

ซึ่งมนุษย์รู้ว่าเขาได้ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานอย่างแน่นนอนจากงานนี้

และดังนั้นมนุษย์จึงคิดว่าเปาโลดีกว่าเปโตร คิดว่างานของเขานั้นยิ่งใหญ่กว่า

เพราะเขาสามารถจัดเตรียมให้แก่คริสตจักรทั้งหลายได้

เปโตรเพียงได้หมายพึงประสงค์ส่วนตัวของเขาและได้รับผู้คนเพียงไม่กี่คนเท่านั้นในช่วงระหว่างงานที่เขาทำเป็นครั้งคราว มีจดหมายที่ไม่เป็นที่รู้จักกันมากนักเพียงไม่กี่ฉบับจากเขา

แต่ใครหรือที่รู้ว่าความรักของเขาที่มีแด่พระเจ้าลึกลงไปในหัวใจของเขานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด? วันแล้ววันเล่า

เปาโลได้ทำงานเพื่อพระเจ้า นั่นคือ トラバタที่มิจานที่จะต้องทำ เขาก็ได้ทำงานนั้นไป

เขาได้รู้สึกว่ในหนทางนี้เขาคงจะสามารถได้รับมงกุฎ และน่าจะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้

กระนั้นเขาก็ไม่ได้แสวงหาหนทางทั้งหลายที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเขาเองโดยผ่านทางงานของเขา

สิ่งใดก็ตามในชีวิตของเปโตรที่ไม่ได้ทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาได้ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

หากนั้นไม่ได้ทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา เช่นนั้นแล้วเขาคงจะรู้สึกสำนึกผิด

และคงจะมองหาหนทางซึ่งเหมาะสมที่จะเป็นหนทางที่เขาสามารถเพียรพยายามที่จะทำให้สมดังพระทัยของพร

ะเจ้าได้ ในแม้กระทั่งแง่มุมที่เล็กที่สุดและไม่สำคัญที่สุดของชีวิตของเขา

เขาเองยังคงได้ฟังต้องทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงฟังปราชญ์

เขาไม่ได้เข้มนวดน้อยลงเลยเมื่อเป็นเรื่องอุปนิสัยดั้งเดิมของเขา

โดยเด็ดขาดในข้อฟังประสงค์ของเขาที่มีต่อตัวเขาเองในอันที่จะกำหนดหลักซึ่งยังขึ้นสู่ความจริง

เปาโลได้แสวงหาเพียงความมีหน้ามีตาและสถานะอันผิวเผิน เขาได้พยายามที่จะโอ้อวดตัวเขาเองต่อหน้ามนุษย์

และไม่ได้พยายามที่จะสร้างความก้าวหน้าทีลึกลับยิ่งขึ้นในการเข้าสู่ชีวิต สิ่งที่เขาได้ใส่ใจก็คือคำสอน

ไม่ใช่ความเป็นจริง ผู้คนบางคนกล่าวว่า “เปาโลได้ทำงานเพื่อพระเจ้าไปมากเหลือเกิน

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ได้ทรงจดจำเขา? เปโตรได้ดำเนินงานเพื่อพระเจ้าเสร็จสิ้นเพียงเล็กน้อย

และไม่ได้มีส่วนร่วมสนับสนุนอันใหญ่หลวงต่อคริสตจักรทั้งหลาย

ดังนั้นแล้วเหตุใดเขาจึงได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม?” เปโตรได้รักพระเจ้าจนถึงจุดหนึ่ง

ซึ่งเป็นที่ฟังประสงค์โดยพระเจ้า ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่มีคำพยาน แล้วเปาโลละเป็นอย่างไร?

เปาโลได้รักพระเจ้าจนถึงระดับใด? เข้ารู้หรือไม่? งานของเปาโลนั้นได้ทำไปเพื่ออะไร?

และงานของเปโตรได้ทำไปเพื่ออะไร? เปโตรไม่ได้ทำงานมาก

แต่เขารู้หรือไม่ว่าอะไรคือสิ่งที่อยู่ลึกภายในหัวใจของเขา?

งานของเปาโลนั้นได้เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมให้กับคริสตจักรทั้งหลาย และสิ่งรองรับของคริสตจักรทั้งหลาย

สิ่งที่เปโตรได้รับประสบการณ์คือการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยในชีวิตของเขา

เขาได้รับประสบการณ์กับความรักที่มีแด่พระเจ้า มาถึงตอนนี้ที่เขารู้ความแตกต่างในธาตุแท้ของพวกเขา

ท้ายที่สุดแล้วเขาสามารถเห็นได้ว่าใครได้เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง และใครไม่ได้เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง

หนึ่งในพวกเขาได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง และอีกคนหนึ่งไม่ได้รักพระเจ้าอย่างแท้จริง

คนหนึ่งได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของเขา และอีกคนหนึ่งไม่ได้ก้าวผ่าน

คนหนึ่งได้รับใช้อย่างถ่อมใจ และไม่ได้เป็นที่สังเกตอย่างง่ายดายโดยผู้คน

และอีกคนหนึ่งได้รับการเคารพบูชาโดยผู้คน และได้มีภาพลักษณ์อันยิ่งใหญ่ คนหนึ่งได้แสวงหาความบริสุทธิ์

และอีกคนหนึ่งไม่ได้แสวงหา และแม้ว่าเขาจะไม่ได้ไม่บริสุทธิ์ แต่เขาก็ไม่ได้ครองความรักอันบริสุทธิ์

คนหนึ่งครองสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง และอีกคนหนึ่งไม่ได้ครอง

คนหนึ่งครองสำนักของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า และอีกคนหนึ่งไม่ได้ครอง

เช่นนั้นคือความแตกต่างในธาตุแท้ของเปาโลและเปโตร เส้นทางที่เปโตรได้เดินนั้นเป็นเส้นทางแห่งความสำเร็จ

ซึ่งก็เป็นเส้นทางแห่งการสัมฤทธิ์การฟื้นคืนของสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติและการฟื้นคืนของหน้าที่ของสิ่งที่

ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เปโตรเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ประสบความสำเร็จ

เส้นทางที่เปาโลได้เดินนั้นเป็นเส้นทางแห่งความล้มเหลว

และเขาเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เพียงบนอบและสละตัวพวกเขาเองอย่างพิถีพิถันเท่านั้น และไม่รักพระเจ้าอย่างถ่องแท้ เปาโลเป็นตัวแทนพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ครองความจริงในการเชื่อในพระเจ้าของเขา เปโตรได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในทุกสิ่งทุกอย่าง และได้พยายามเชื่อฟังทั้งหมดที่ได้มาจากพระเจ้า โดยที่ไม่มีการปรบหนัแม่แต่น้อย เขาสามารถยอมรับการติสสอนและการพิพากษา ตลอดจนกระบวนการถูกลง ความทุกข์ลำบาก และการดำเนินต่อไปโดยความไม่มีสิ่งใดเลยในชีวิตของเขา ซึ่งไม่มีสิ่งใดเลยในบรรดาเหล่านี้ที่จะสามารถปรับเปลี่ยนความรักของเขาที่มีแด่พระเจ้าได้ นี่ไม่ใช่ความรักขั้นสูงสุดที่มีแด่พระเจ้าหรือ?

นี่ไม่ใช่การลู่วงหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าหรือ? ไม่ว่าในการติสสอน การพิพากษา หรือความทุกข์ลำบาก เจ้าสามารถสัมผัสฤทธิ์ความเชื่อฟังจนตายได้เสมอ และนี่คือสิ่งที่ควรสัมผัสโดยสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า นี่คือความบริสุทธิ์ของความรักที่มีแด่พระเจ้า หากมนุษย์สามารถสัมผัสผลได้มากขนาดนี้

เช่นนั้นแล้วเขาก็เป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่มีคุณสมบัติเหมาะสม และไม่มีสิ่งใดเลยที่ทำให้สมดังที่พระเจ้าผู้สร้างทรงพึงปรารถนาได้ดีกว่า จงจินตนาการว่าเจ้าสามารถทำงานเพื่อพระเจ้าได้ ทว่าเจ้ากลับไม่เชื่อฟังพระเจ้า และไม่สามารถที่จะรักพระเจ้าได้อย่างแท้จริง ในหนทางนี้

ไม่เพียงเจ้าจะไม่ได้ลู่วงหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าเท่านั้น แต่เจ้ายังจะถูกพระเจ้าทรงกล่าวโทษด้วยเช่นกัน เพราะเจ้าคือใครบางคนที่ไม่ครองความจริง ที่ไม่สามารถที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้ และที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า เจ้าเพียงใส่ใจกับการทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น และไม่ใส่ใจกับการนำความจริงไปปฏิบัติหรือการรู้จักตัวตัวเอง เจ้าไม่เข้าใจหรือรู้จักพระเจ้าผู้สร้าง และไม่เชื่อฟังหรือรักพระเจ้าผู้สร้าง เจ้าคือใครบางคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้ามาแต่กำเนิด และดังนั้นแล้วผู้คนเช่นนั้นจึงไม่เป็นที่รักโดยพระเจ้าผู้สร้าง

ผู้คนบางคนกล่าวว่า “เปาโลได้ทำงานในปริมาณมากมายมหาศาล และเขาได้แบกรับภาระอันใหญ่หลวงสำหรับคริสตจักรทั้งหลาย และได้มีส่วนร่วมสนับสนุนมากมายเหลือเกินแก่คริสตจักรเหล่านั้น จดหมายสิบสามฉบับของเปาโลได้คำจุน 2,000 ปีแห่งยุคพระคุณ และเป็นรองแค่ข่าวประเสริฐสี่เล่มนั้นเท่านั้น ใครกันเล่าสามารถเทียบกับเขาได้? ไม่มีใครสามารถถอดรหัสวิวัฒนาการของยอห์นได้ ในขณะที่จดหมายของเปาโลจัดเตรียมชีวิต และงานที่เขาได้ทำนั้นเป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรทั้งหลาย

ใครอื่นอีกหรือที่สามารถได้สัมผัสสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นได้? แล้วเปโตรได้ทำงานอะไรไป?”

เมื่อมนุษย์ประเมินผู้อื่น เขาทำเช่นนั้นโดยสอดคล้องกับการมีส่วนร่วมสนับสนุนของพวกเขา
เมื่อพระเจ้าทรงประเมินมนุษย์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์
ท่ามกลางบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิต เปาโลเป็นใครบางคนที่ไม่ได้รู้จักแก่นแท้ของเขาเอง
เขาไม่ได้ถ่อมใจหรือเชื่อฟังโดยวิธีทางใดเลย อีกทั้งเขาไม่ได้รู้จักธาตุแท้ของเขา ซึ่งตรงกันข้ามกับพระเจ้า
และดังนั้นแล้ว เขาจึงเป็นใครบางคนที่ไม่ได้ก้าวผ่านประสบการณ์โดยละเอียด
และเป็นใครบางคนที่ไม่ได้นำความจริงไปปฏิบัติ เปโตรนั้นแตกต่างออกไป เขาได้รู้จักความไม่เพียบพร้อม
จุดอ่อน และอุปนิสัยอันเลื่อมทรมของเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
และดังนั้นแล้วเขาจึงได้มีเส้นทางแห่งการปฏิบัติซึ่งใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของเขา
เขาไม่ใช่หนึ่งในพวกที่มีเพียงคำสอนแต่ไม่ได้ครองความเป็นจริง บรรดาผู้ที่เปลี่ยนแปลงคือผู้คนใหม่ๆ
ที่ได้รับการช่วยให้ออกแล้ว พวกเขาคือบรรดาผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการไล่ตามเสาะหาความจริง
ผู้ที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือพวกที่ล้าสมัยโดยธรรมชาติ พวกเขาคือพวกที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้ออก นั่นคือ
พวกที่พระเจ้าทรงรังเกียจและทรงปฏิเสธ
พวกเขาจะไม่เป็นที่จดจำโดยพระเจ้าโดยไม่สำคัญว่างานของพวกเขาจะยิ่งใหญ่เพียงใด
เมื่อเจ้าเปรียบเทียบการนี้กับการไล่ตามเสาะหาของเจ้าเอง
ไม่ว่าท้ายที่สุดแล้วเจ้าจะเป็นบุคคลประเภทเดียวกับเปโตรหรือเปาโลก็ควรจะมีหลักฐานชัดเจนอยู่ในตัวเอง
หากยังคงไม่มีความจริงในสิ่งที่เจ้าแสวงหา และหากแม้กระทั่งในวันนี้
เจ้าก็ยังคงโอหังและสามหาวเหมือนเปาโล และยังคงกะล่อนและชอบอวดตัวเหมือนเขา
เช่นนั้นแล้วไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าก็เป็นคนเลื่อมทรมคนหนึ่งทีลึ้มเหลว หากเจ้าแสวงหาอย่างเดียวกับเปโตร
หากเจ้าแสวงหาการปฏิบัติและการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง และไม่โอหังหรือดื้อรั้น
แต่พยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็สิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าที่สามารถสัมผัสฤทธิ์ชัยชนะได้
เปาโลไม่ได้รู้จักธาตุแท้หรือความเลื่อมทรมของเขาเอง
นับประสาอะไรที่เขาจะได้รู้จักความไม่เชื่อฟังของเขาเอง
เขาไม่เคยได้เอ่ยถึงการเยาะเย้ยทำทนายเชิงดูหมิ่นของเขาเกี่ยวกับพระคริสต์ อีกทั้งเขาไม่ได้เสียใจจนเกินควร
เขาเพียงได้เสนอคำอธิบายสั้นๆ ไว้เท่านั้น และลึกลงไปในหัวใจของเขานั้น
เขาไม่ได้นับนอนต่อพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ แม้ว่าเขาจะได้ลึ้มลงบนถนนสู่คามัสกัส
เขาก็ไม่ได้มองลึกลงในตัวเอง เขาพอใจเพียงแค่ว่าได้ทำงานต่อไป
และเขาไม่ได้พิจารณาการรู้จักตัวเองและการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยแต่เดิมของเขาว่าเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญ
ยิ่งยวดที่สุด เขาพึงพอใจกับแค่การพูดความจริง

กับการจัดเตรียมให้แก่ผู้อื่นเป็นสิ่งบรรเทาความรู้สึกผิดสำหรับมโนธรรมของเขาเอง
และกับการไม่ข่มเหงบรรดาสาวกของพระเยซูอีกต่อไป
เพื่อที่จะปลอบใจตัวเองและยกโทษให้ตัวเองสำหรับบาปทั้งหลายในอดีตของเขา
เป้าหมายที่เขาได้ไล่ตามเสาะหานั้นไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ามโนคติในอนาคตและงานที่ไม่ยั่งยืน
เป้าหมายที่เขาได้ไล่ตามเสาะหานั้นคือพระคุณอันอุดม เขาไม่ได้แสวงหาความจริงที่เพียงพอ
อีกทั้งเขาไม่ได้พยายามที่จะก้าวหน้าลึกซึ้งยิ่งขึ้นสู่ความจริงที่เขาไม่ได้เข้าใจก่อนหน้านี้
ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าความรู้ของเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองนั้นเป็นเท็จ
และเขาไม่ได้ยอมรับการติสอนหรือการพิพากษา
การที่เขาสามารถทำงานได้นั้นไม่ได้หมายความว่าเขาได้ครองความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติหรือธาตุแท้ของเขาเอง
จุดมุ่งเน้นของการปฏิบัติภายนอกเท่านั้น ที่มากกว่านั้น
สิ่งที่เขาได้เพียรพยายามเพื่อให้ได้มาไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง แต่เป็นความรู้
งานของเขาเป็นผลลัพธ์ของการทรงปรากฏของพระเยซูบนถนนสู่ดามัสกัสโดยสมบูรณ์
นั่นไม่ใช่บางสิ่งที่เขาได้ปลงใจที่จะทำโดยดั้งเดิม
อีกทั้งนั่นไม่ใช่งานที่ได้เกิดขึ้นภายหลังจากที่เขาได้ยอมรับการตัดแต่งอุปนิสัยเดิมของเขา
ไม่สำคัญว่าเขาจะได้ไปทำงานอย่างไร อุปนิสัยเดิมของเขาก็หาได้เปลี่ยนแปลงไม่
และดังนั้นงานของเขาจึงไม่ได้ลบมลทินบาปทั้งหลายในอดีตของเขา
แต่แค่ได้มีบทบาทบางอย่างท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลายของกาลสมัยนั้น สำหรับใครบางคนเช่นนี้
ผู้ซึ่งอุปนิสัยเดิมไม่ได้เปลี่ยนแปลง—กล่าวคือ ผู้ที่ไม่ได้รับความรอด
และถึงขั้นปราศจากความจริงมากขึ้นไปอีก—
เขาไม่สามารถที่จะกลายเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับการยอมรับจากองค์พระเยซูเจ้าอย่างแน่นอน
เขาไม่ใช่ใครบางคนที่ได้รับการเติมเต็มด้วยความรักและความเคารพสำหรับพระเยซูคริสต์
อีกทั้งเขาไม่ใช่ใครบางคนที่น่าสนใจในการแสวงหาความจริง
นับประสาอะไรที่เขาจะเป็นใครบางคนที่ได้แสวงหาความลึลึกของการจุติเป็นมนุษย์
เขาเป็นเพียงใครบางคนที่มีทักษะในการให้เหตุผลอย่างชาญฉลาด
และผู้ที่จะไม่ยอมอ่อนข้อให้ใครก็ตามที่สูงส่งกว่าเขาหรือผู้ที่ครองความจริง
เขาอาจหาผู้คนหรือความจริงทั้งหลายที่ตรงกันข้ามกับเขา หรือที่เป็นปฏิปักษ์กับเขา
โดยเลือกชอบพวกผู้คนที่มีความปรารถนาที่ได้นำเสนอภาพลักษณ์อันยิ่งใหญ่และครองความรู้อันลุ่มลึก
เขาไม่ได้ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กับคนจนผู้ซึ่งได้แสวงหาหนทางที่แท้จริงและไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งใดนอกจากความ
จริง

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นเขากลับได้นำตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับบรรดาบุคคลสำคัญอาวุโสจากองค์กรศาสนา
ผู้ที่พูดถึงแต่คำสอนทั้งหลายเท่านั้น และผู้ที่ทรงความรู้อันอุดม
เขาไม่ได้มีความรักในพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ได้ใส่ใจกับความเคลื่อนไหวของพระราช
กิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เขากลับได้โปรดปรานกฎเกณฑ์และคำสอนเหล่านั้นที่สูงส่งกว่าความจริงทั่วไป
ในแก่นแท้โดยกำเนิดของเขาและทั้งหมดทั้งมวลของสิ่งที่เขาได้แสวงหา
เขาไม่คู่ควรที่จะได้รับการเรียกขานว่าคริสตชนผู้ได้ไล่ตามเสาะหาความจริง
นับประสาอะไรที่จะได้รับการเรียกขานว่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในพระนิเวศของพระเจ้า
เพราะความหน้าซื่อใจคดของเขานั้นมากเกินไป และความไม่เชื่อฟังของเขานั้นใหญ่หลวงเกินไป
แม้ว่าเขาจะเป็นที่รู้จักในนามของผู้รับใช้ขององค์พระเยซูเจ้า
แต่เขาก็ไม่ได้เหมาะสมเลยที่จะเข้าสู่ประตูแห่งอาณาจักรสวรรค์
เพราะการกระทำของเขาตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงสิ้นสุดไม่สามารถเรียกได้ว่าชอบธรรม
เขาสามารถเพียงถูกมองว่าเป็นบุคคลผู้ซึ่งหน้าซื่อใจคดและได้ทำความไม่ชอบธรรมเท่านั้น
แต่ก็ยังเป็นผู้ที่ได้ทำงานเพื่อพระคริสต์ด้วยเช่นกัน แม้ว่าเขาจะไม่สามารถถูกเรียกได้ว่าชั่วร้าย
แต่เขาสามารถถูกเรียกอย่างเหมาะสมได้ว่ามนุษย์ผู้ที่ได้ทำความไม่ชอบธรรม เขาได้ทำงานไปมากมาย
กระนั้นเขาก็ต้องไม่ถูกตัดสินตามปริมาณงานที่เขาได้ทำ แต่เพียงตามคุณภาพและเนื้อหาสาระของมันเท่านั้น
ในหนทางนี้เท่านั้นจึงจะเป็นไปได้ที่จะไปถึงก้นบึ้งของเรื่องนี้ เขาเชื่อเสมอว่า “ฉันสามารถทำงานได้
ฉันคิดว่าผู้คนส่วนใหญ่ ฉันคำนึงถึงพระภาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เหมือนใครคนอื่นเลย
และไม่มีใครกลับใจอย่างลึกซึ้งเท่ากับฉัน เพราะความสว่างอันยิ่งใหญ่ได้ฉายมาที่ฉัน
และฉันได้เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่แล้ว และดังนั้นการกลับใจของฉันจึงลึกซึ้งกว่าใครอื่น” ณ เวลานั้น
นี่คือสิ่งที่เขาได้คิดภายในหัวใจของเขา เมื่อสิ้นสุดงานของเขา เปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ต่อสู้แล้ว
ข้าพเจ้าได้วิ่งแข่งจนครบถ้วน และมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า” การต่อสู้ งาน
และครองครองของเขาเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมงกุฎแห่งความชอบธรรมทั้งหมดทั้งสิ้น
และเขาไม่ได้ทะยานไปข้างหน้าอย่างแข็งขัน แม้ว่าเขาไม่ใช่คนที่ทำอะไรอย่างพอเป็นพิธีในงานของเขา
แต่ก็อาจกล่าวได้ว่างานของเขานั้นทำไปเพียงเพื่อชดเชยความผิดทั้งหลายของเขา
เพื่อชดเชยคำกล่าวหาทั้งหลายเกี่ยวกับมโนธรรมของเขา เขาเพียงได้หวังที่จะทำงานของเขาให้เสร็จสิ้น
ทำครองครองของเขาให้แล้วเสร็จ และสู่ในการต่อสู้ของเขาโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
เพื่อที่เขาอาจจะได้รับมงกุฎแห่งความชอบธรรมซึ่งเป็นทีดิลหาของเขาโดยเร็วที่สุด
สิ่งที่เขาได้ดิลหาไม่ใช่การพบกับองค์พระเยซูเจ้าด้วยประสบการณ์ทั้งหลายและความรู้ที่แท้จริงของเขา

แต่เพื่อทำงานของเขาให้แล้วเสร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อที่ว่าเมื่อเขาได้พบกับองค์พระเยซูเจ้า เขาจะได้รับบำเหน็จที่งานของเขาได้หามาให้เขา เขาได้ใช้งานของเขาเพื่อชูใจตัวเขาเอง และเพื่อทำข้อตกลงในการแลกเปลี่ยนกับมั่งกุญในอนาคต สิ่งที่เขาได้แสวงหาไม่ใช่ความจริงหรือพระเจ้า แต่เป็นเพียงมั่งกุญเท่านั้น การไล่ตามเสาะหาเช่นนั้นจะสามารถเป็นไปตามมาตรฐานได้อย่างไร?

แรงจูงใจของเขา งานของเขา ราคาที่เขาได้จ่ายไป และความพยายามของเขาทั้งหมด—

ความเพ้อฝันอันน่ามหัศจรรย์ของเขาได้แผ่ซ่านไปทั่วสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด

และเขาได้ทำงานตามความพึงปรารถนาของเขาเองทั้งหมดทั้งสิ้น ในทั้งหมดทั้งมวลของงานของเขา

ไม่มีความเต็มใจแม้แต่น้อยในราคาที่เขาได้จ่ายไป เขาแค่ได้เข้าร่วมในการทำข้อตกลง

ความพยายามทั้งหลายของเขานั้นไม่ได้ทำขึ้นอย่างเต็มใจเพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่ของเขา

แต่ทำขึ้นอย่างเต็มใจเพื่อที่จะสัมฤทธิ์วัตถุประสงค์ของข้อตกลงนั้น

มีคุณค่าใดต่อความพยายามทั้งหลายเช่นนั้นหรือ?

ใครกันเล่าจะกล่าวชมเชยความพยายามทั้งหลายอันไม่บริสุทธิ์ของเขา? ใครหรือมีความสนใจใดๆ

ในความพยายามทั้งหลายเช่นนั้น? งานของเขาเต็มไปด้วยความฝันสำหรับอนาคต

เต็มไปด้วยแผนทั้งหลายอันน่ามหัศจรรย์ และไม่มีเส้นทางที่ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์บรรจอยู่เลย

ความเมตตากรุณาของเขามากมายเหลือเกินนั้นเป็นการเสแสร้ง งานของเขาไม่ได้จัดเตรียมชีวิต

แต่เป็นการตอบว่ามีความเป็นผู้ดี นั่นเป็นการทำข้อตกลงอย่างหนึ่ง

งานเช่นนี้สามารถนำมนุษย์ไปสู่เส้นทางแห่งการฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมของเขาได้อย่างไรกัน?

ทั้งหมดที่เปโตรได้แสวงหา นั้นได้เป็นไปสมดังพระทัยของพระเจ้า

เขาได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่งในสิ่งที่พึงปรารถนา และโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์และความทุกข์ยาก

เขายังคงเต็มใจที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่งในสิ่งที่พึงปรารถนา

ไม่มีการไล่ตามเสาะหาโดยผู้เชื่อในพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้แล้ว

สิ่งที่เปโตรได้แสวงหา นั้นค้างพริ้วโดยเนื้อหนังของเขาเอง โดยมโนคติที่หลงผิดของเขาเอง

และโดยแผนและกลอุบายของเขาเอง

เขาไม่ใช่สิ่งที่ทรงสร้างซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมสิ่งหนึ่งของพระเจ้าในวิถีทางใดเลย

ไม่ใช่ใครบางคนที่ได้พยายามที่จะทำให้พระเจ้าทรงลွ่งในสิ่งที่พึงปรารถนา

เปโตรได้พยายามที่จะบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า และแม้ว่างานที่เขาได้ทำนั้นไม่ยิ่งใหญ่

แต่แรงจูงใจเบื้องหลังการไล่ตามเสาะหาของเขาและเส้นทางที่เขาได้เดินนั้นถูกต้อง

แม้ว่าเขาไม่สามารถได้รับผู้คนมากมาย แต่เขาก็สามารถที่จะไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งความจริง

เพราะการนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมสิ่งหนึ่งของพระเจ้า วันนี้

ต่อให้เจ้าไม่ใช่คนงาน

เจ้าก็ควรจะสามารปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าและพยายามที่จะบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงทั้งมวลของพระเจ้าได้ เจ้าควรจะสามารเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าตรัส

และได้รับประสบการณ์กับทุกลักษณะของความทุกข์ลำบากและกระบวนการถูกลง และแม้ว่าเจ้านั้นอ่อนแอในหัวใจของเจ้านั้นเจ้ายังคงควรจะสามารรักพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อชีวิตของพวกเขาเองนั้นเต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า และทัศนคติของผู้คนเช่นนั้นเกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาเป็นทัศนคติที่ถูกต้อง

เหล่านี้คือผู้คนที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องมี หากเจ้าได้ทำงานไปมากมาย และผู้อื่นได้รับการสอนจากเจ้า

แต่เจ้าเองไม่ได้เปลี่ยนแปลง และไม่ได้เป็นคำพยานใดๆ หรือไม่มีประสบการณ์แท้จริงอันใด

จนถึงขั้นที่ว่าเมื่อสิ้นสุดชีวิตของเจ้า ยังคงเป็นว่าไม่มีสิ่งใดเลยที่เจ้าได้ทำไปที่เป็นคำพยาน

เช่นนั้นแล้วเจ้าเป็นใครบางคนที่ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วหรือไม่?

เจ้าเป็นใครบางคนที่ได้ตามเสาะหาความจริงหรือไม่? ในกาลสมัยนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้งานเจ้า

แต่เมื่อพระองค์ได้ทรงใช้งานเจ้า พระองค์ได้ทรงใช้ส่วนของเจ้าที่สามารถใช้เพื่อทำงานได้

และพระองค์ไม่ได้ทรงใช้ส่วนของเจ้าที่ไม่สามารถใช้งานได้ หากเจ้าได้พยายามที่จะเปลี่ยนแปลง

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะค่อยๆ ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในช่วงระหว่างกระบวนการของการถูกใช้งาน

กระนั้นก็ตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงยอมรับความรับผิดชอบใดสำหรับการที่เจ้าจะ ได้ถูกรับไว้ในท้ายที่สุด

หรือไม่ และการนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของการไล่ตามเสาะหาของเจ้า

หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยส่วนตัวของเจ้า เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นเพราะว่า

ทัศนคติของเจ้าที่มีต่อการไล่ตามเสาะหา นั้นผิด หากเจ้าไม่ได้รับบำเหน็จใด

เช่นนั้นแล้วนั่นก็เป็นปัญหาของเจ้าเอง

และเพราะเจ้าเองยังไม่ได้นำความจริงไปปฏิบัติและไม่สามารถที่จะทำให้พระเจ้าทรงลุล่วงในสิ่งที่พึงปรารถนา

ได้ และดังนั้นแล้ว จึงไม่มีสิ่งใดที่มีความสำคัญยิ่งใหญ่ไปกว่าประสบการณ์ส่วนตัวของเจ้า

และไม่มีสิ่งใดที่วิกฤติไปกว่าการเข้าสู่ส่วนตัวของเจ้าแล้ว! ผู้คนบางคนจะลงเอยด้วยการกล่าวว่า

“ข้าพระองค์ได้ทำงานมากมายเหลือเกินเพื่อพระองค์

และแม้ว่าข้าพระองค์อาจไม่ได้ผลสัมฤทธิ์อันขึ้นชื่อลือนามใดๆ

แต่ข้าพระองค์ก็ยังขยันหมั่นเพียรในความพยายามของข้าพระองค์เสมอมา

พระองค์แค่ทรงปล่อยให้ข้าพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์เพื่อกินผลไม้แห่งชีวิตไม่ได้หรือ?”

เจ้าต้องรู้ว่าเราพึงปรารถนาผู้คนประเภทใด พวกที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ราชอาณาจักร

พวกที่ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำผืนดินศักดิ์สิทธิ์เปื้อน แม้เจ้าอาจได้ทำงานมากมายแล้ว

และได้ทำงานมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ในที่สุดหากเจ้ายังคงโสมมอย่างน่าสังเวช
เช่นนั้นแล้วก็จะเป็นเรื่องที่มีอาจยอมผ่อนปรนได้ต่อธรรมเนียมปฏิบัติแห่งฟ้าที่เจ้าปรารถนาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักร
ของเรา! ตั้งแต่การแรกสร้างโลกจนกระทั่งวันนี้

เราไม่เคยได้เสนอช่องทางอันง่ายดายสู่ราชอาณาจักรของเราให้แก่พวกที่ประจบเรา นี่คือกฎเกณฑ์แห่งสวรรค์
และไม่มีใครสามารถทำลายสิ่งนั้นได้! เจ้าต้องแสวงหาชีวิต วันนี้

บรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมคือประเภทเดียวกันกับเปโตร นั่นคือ

พวกเขาคือบรรดาผู้ที่แสวงหาการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายในอุปนิสัยของพวกเขาเอง

และผู้ที่เต็มใจที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

มีเพียงผู้คนเช่นนี้เท่านั้นที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หากเจ้าเพียงมุ่งหวังบำเหน็จ

และไม่พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของชีวิตของเจ้าเอง

เช่นนั้นแล้วความพยายามของเจ้าทั้งหมดก็จะสูญเปล่า—นี่คือความจริงที่มีอาจปรับเปลี่ยนได้อย่างหนึ่ง!

จากความแตกต่างในธาตุแท้ของเปโตรและเปาโล

เจ้าควรเข้าใจว่าพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่แสวงหาชีวิตจะออกแรงโดยสูญเปล่า!

เจ้าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า และดังนั้นแล้วในหัวใจของเจ้า เจ้าต้องรักพระเจ้า

เจ้าต้องทิ้งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของเจ้า เจ้าต้องพยายามทำให้พระเจ้าทรงถูกล่วงในสิ่งพึงปรารถนา

และเจ้าต้องปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า เนื่องจากเจ้าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้า

เจ้าควรถวายทุกสิ่งทุกอย่างแด่พระองค์ และไม่ควรตัดสินใจเลือกหรือทำการเรียกร้องเป็นการส่วนตัว

และเจ้าควรสัมฤทธิ์การทำให้พระเจ้าทรงถูกล่วงในสิ่งพึงปรารถนา เนื่องจากเจ้าได้ถูกสร้างขึ้น

เจ้าควรเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ทรงสร้างเจ้า เพราะโดยธรรมชาติแล้วเจ้าไม่มีอำนาจครอบครองเหนือตัวเอง

และไม่สามารถควบคุมชะตาชีวิตของเจ้าเอง เนื่องจากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเชื่อในพระเจ้า

เจ้าควรแสวงหาความบริสุทธิ์และการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเจ้าเป็นสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า

เจ้าควรยึดติดต่อหน้าที่ของเจ้า และรู้สถานะของเจ้า และเจ้าต้องไม่ล้ำเส้นหน้าที่ของเจ้า

นี่ไม่ได้เป็นการจำกัดควบคุมเจ้า หรือเป็นการข่มปรามเจ้าโดยผ่านทางคำสอน

แต่กลับเป็นเส้นทางที่เจ้าสามารถใช้เพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า และมันสามารถสัมฤทธิ์ผลได้—

และควรที่จะสัมฤทธิ์ผล—โดยพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำความชอบธรรม

หากเจ้าเปรียบเทียบธาตุแท้ของเปโตรและเปาโล เช่นนั้นแล้วเจ้าจะรู้ว่าเจ้าควรแสวงหาอย่างไร

จากบรรดาเส้นทางที่เปโตรและเปาโลได้เดินนั้น

เส้นทางหนึ่งเป็นเส้นทางของการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และเส้นทางหนึ่งเป็นเส้นทางของการกำจัดทั้ง เปโตรและเปาโลเป็นตัวแทนสองเส้นทางที่ต่างกัน

แม้ว่าแต่ละคนจะได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และแต่ละคนได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และแต่ละคนได้ยอมรับสิ่งซึ่งองค์พระเยซูเจ้าได้วางพระทัยมอบหมายให้พวกเขา
ดอกผลที่มีในแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน นั่นคือ คนหนึ่งให้ดอกผลอย่างแท้จริง และอีกคนหนึ่งนั้น ไม่ได้ให้
จากธาตุแท้ของพวกเขา งานที่พวกเขาได้ทำ สิ่งซึ่งพวกเขาได้แสดงออกมาภายนอก
และปลายทางสุดท้ายของพวกเขา เจ้าควรเข้าใจว่าเจ้าควรใช้เส้นทางใด เจ้าควรเลือกเส้นทางใดที่จะเดิน
พวกเขาได้เดินบนเส้นทางที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เปาโลและเปโตร พวกเขาถือตัวอย่างที่ดีของแต่ละเส้นทาง
และดังนั้นตั้งแต่แรกเริ่มพวกเขาได้รับการยกให้เป็นแบบอย่างให้กับเส้นทางสองเส้นทางนี้
ประเด็นสำคัญของประสบการณ์ของเปาโลคืออะไรหรือ และเหตุใดเขาจึงทำไม่สำเร็จ?
ประเด็นสำคัญของประสบการณ์ของเปโตรคืออะไร
และเขาได้รับประสบการณ์กับการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมอย่างไร?
หากเจ้าเปรียบเทียบสิ่งที่พวกเขาแต่ละคนใส่ใจ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะรู้ว่าพระเจ้าทรงต้องการบุคคลประเภทใดกันแน่ น้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไร
พระอุปนิสัยของพระเจ้าคืออะไร บุคคลประเภทใดจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในท้ายที่สุด
และบุคคลประเภทใดจะไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน
เจ้าจะรู้ว่าอุปนิสัยของบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นเช่นใด
และอุปนิสัยของพวกที่จะไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเป็นเช่นใด—
ประเด็นปัญหาเรื่องธาตุแท้เหล่านี้เห็นได้ในประสบการณ์ของเปโตรและเปาโล พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
และดังนั้นพระองค์จึงทรงทำให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์และนบ
นอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์ พระองค์จะทรงบัญชาทุกสรรพสิ่ง
เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งจะได้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าทั้งหมด รวมถึงสัตว์ พืชพรรณ
มวลมนุษย์ ภูเขาและแม่น้ำ และทะเลสาบ—ทั้งหมดล้วนต้องมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
ทุกสรรพสิ่งในท้องฟ้าและบนผืนดินต้องมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถมีตัวเลือกใดและทั้งหมดต้องนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์
การนี้ประกาศกฤษฎีกาโดยพระเจ้า และเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าทรงบัญชาทุกสิ่งทุกอย่าง
และทรงจัดระเบียบและทรงจัดลำดับทุกสรรพสิ่ง โดยที่แต่ละสิ่งนั้นได้รับการแยกชั้นตามชนิด
และได้รับการแบ่งสรรตำแหน่งของพวกมันเองโดยสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
ไม่สำคัญว่ามันจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถล้ำเลิศกว่าพระเจ้าได้
ทุกสรรพสิ่งรับใช้มวลมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

และไม่มีสิ่งใดเลยที่กล้าที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือทำการเรียกร้องใดๆ จากพระเจ้า ดังนั้นแล้วมนุษย์
ในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าย่อมต้องปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์ด้วยเช่นกัน
ไม่ว่าเขาจะเป็นเจ้านายหรือผู้ดูแลของทุกสรรพสิ่งหรือไม่ก็ตาม
ไม่สำคัญว่าสถานะของมนุษย์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจะสูงส่งเพียงใด เขายังคงเป็นเพียงแค่มนุษย์ตัวเล็กๆ
คนหนึ่งภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า และไม่ได้เป็นมากไปกว่ามนุษย์ที่ไม่สำคัญคนหนึ่ง
สิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า และเขาจะไม่มีวันอยู่นือพระเจ้า ในฐานะสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
มนุษย์ควรพยายามปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งที่ทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้า
และพยายามรักพระเจ้าโดยไม่สร้างตัวเล็กอื่น เพราะพระเจ้าทรงคู่ควรกับความรักของมนุษย์
บรรดาผู้ที่พยายามรักพระเจ้าไม่ควรแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวใดๆ
หรือแสวงหาสิ่งซึ่งพวกเขาถือว่าเป็นการส่วนตัว นี่คือวิถีทางที่ถูกต้องที่สุดของการไล่ตามเสาะหา
หากสิ่งที่เจ้าแสวงหาคือความจริง หากสิ่งที่เจ้านำไปปฏิบัติคือความจริง
และหากสิ่งที่เจ้าบรรลุคือการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า
เช่นนั้นแล้วเส้นทางที่เจ้าย้ำทำก็เป็นเส้นทางที่ถูกต้อง หากสิ่งที่เจ้าแสวงหาคือพระพรของเนื้อหนัง
และสิ่งที่เจ้านำไปปฏิบัติคือความจริงแห่งมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง
และหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า และเจ้าไม่เชื่อฟังพระเจ้าในเนื้อหนังเลย
และเจ้ายังคงใช้ชีวิตในความคลุมเครือ เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้าแสวงหา ก็จะนำเจ้าไปสู่รกรอกอย่างแน่นอน
เพราะเส้นทางที่เจ้าเดินนั้นคือเส้นทางแห่งความล้มเหลว
การที่เจ้าจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมหรือถูกกำจัดทั้งนั้นขึ้นอยู่กับ การไล่ตามเสาะหาของเจ้าเอง
ซึ่งก็เป็นการกล่าวอีกด้วยว่าความสำเร็จหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับเส้นทางที่มนุษย์เดิน

พระราชกิจของพระเจ้าและงานของมนุษย์

งานของมนุษย์มากเท่าใดที่เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และมากเท่าใดที่เป็นประสบการณ์ของมนุษย์? อาจกล่าวได้ว่าผู้คนยังคงไม่เข้าใจคำถามเหล่านี้

และเหตุผลสำหรับการนั้นก็คือ พวกเขาไม่เข้าใจหลักการในพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเราพูดว่า

“งานของมนุษย์” แน่แน่นอนว่าเรากำลังอ้างอิงถึงงานของบรรดาผู้ที่มิพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

หรือบรรดาผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน

เราไม่ได้กำลังอ้างอิงถึงพระราชกิจที่มีต้นกำเนิดมาจากเจตจำนงของมนุษย์ แต่อ้างอิงถึงงานของอัครทูต ผู้ทำงาน

หรือพี่น้องชายหญิงธรรมดาที่อยู่ภายในวงเขตของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในที่นี้ “งานของมนุษย์”

ไม่ได้อ้างอิงถึงพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

แต่อ้างอิงถึงวงเขตและหลักการในพระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปฏิบัติต่อผู้คน

ถึงแม้ว่าหลักการเหล่านี้เป็นหลักการและวงเขตของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้เหมือนกันกับหลักการและวงเขตของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

งานของมนุษย์มีเนื้อแท้และหลักการของมนุษย์ และพระราชกิจของพระเจ้ามามีเนื้อแท้และหลักการของพระเจ้า

พระราชกิจในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจของพระเจ้าเองหรืองานของผู้คนที่กำลังได้รับการใช้งาน

ต่างก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เองคือพระวิญญาณ

ซึ่งสามารถเรียกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระวิญญาณซึ่งทรงเกรงกลัวขึ้นเป็นเจ็ดเท่า โดยรวมแล้ว

ทั้งหมดนั้นคือพระวิญญาณของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าจะได้รับการเรียกด้วยพระนามอื่นๆ

ในยุคสมัยที่แตกต่างกันก็ตาม เนื้อแท้เหล่านั้นยังคงเป็นหนึ่งเดียว ดังนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองคือพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ไม่ใช่สิ่งใดที่น้อยไปกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงพระราช

กิจ งานของผู้คนที่ได้รับการใช้งานก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน

ฉะนั้นพระราชกิจของพระเจ้าก็เป็นการแสดงออกอย่างครบบริบูรณ์ถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์

ซึ่งแท้จริงอย่างแน่นอน ในขณะที่งานของผู้คนที่ได้รับการใช้งานได้รับการผสมผสานด้วยสิ่งต่างๆ

มากมายที่เป็นของมนุษย์ และไม่ได้เป็นการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อย่าว่าแต่เป็นการแสดงออกอย่างครบบริบูรณ์ของพระองค์เลย

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความหลากหลายและไม่ถูกจำกัดด้วยสภาพเงื่อนไขใดๆ

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แตกต่างออกไปในผู้คนที่แตกต่าง พระราชกิจนี้สำแดงถึงแก่นแท้ที่แตกต่าง

และพระราชกิจนี้แตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัยและตามประเทศ

แน่นอนว่าถึงแม้ว่าพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงพระราชกิจในหลายวิธีที่ต่างกัันและตามหลักการมากมาย แต่ไม่ว่าพระราชกิจนั้นจะดำเนินการอย่างไรหรือต่อผู้คนประเภทใด แก่นแท้ของพระราชกิจนั้นก็แตกต่างเสมอ พระราชกิจทั้งหมดที่ได้รับการทำต่อผู้คนที่ต่างกัันต่างก็มีหลักการของมัน และทั้งหมดนั้นสามารถเป็นตัวแทนของแก่นแท้ของวัตถุประสงค์ของพระราชกิจนั้น นี่เป็นเพราะว่าพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺิค่อนข้างมีวงเขตที่เฉพาะเจาะจงและค่อนข้างผ่านการไตร่ตรองรอบคอบ

พระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการในเนื้อห้ที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับพระราชกิจที่ทรงดำเนินการต่อผู้คน

และพระราชกิจนั้นก็แตกต่างออกไปตามขีดความสามารถของบุคคลที่พระราชกิจนั้นดำเนินการด้วยเช่นกัน

พระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการในเนื้อห้ที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ไม่ได้ดำเนินการต่อผู้คน

และไม่ใช่อย่างเดียวกันกับพระราชกิจที่ได้รับการดำเนินการต่อผู้คน กล่าวอย่างสั้นๆ คือ

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจจะได้รับการดำเนินการอย่างไร

พระราชกิจที่ปฏิบัติต่อวัตถุประสงค์ที่ต่างกัันไม่มีวันเป็นอย่างเดียวกัน

และหลักการที่พระองค์ทรงพระราชกิจก็ต่างกัันตามสภาวะและธรรมชาติของผู้คนที่ต่างกัันที่พระองค์ทรงพระราชกิจ พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงพระราชกิจต่อผู้คนที่ต่างกัันตามเนื้อแท้โดยธรรมชาติของพวกเขา และไม่ทรงเรียกร้องสิ่งทีเ็นจากเนื้อแท้ันั้นจากพวกเขา

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงพระราชกิจทีเ็นจากขีดความสามารถโดยธรรมชาติของพวกเขาต่อพวกเขา ดังนั้น

พระราชกิจต่อมนุษย์ของพระวิญญูณบริสุทธฺิเปิดโอกาสให้ผู้คนสามารถมองเห็นแก่นแท้ของวัตถุประสงค์ของพระราชกิจนั้น แก่นแท้โดยธรรมชาติของมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลง ขีดความสามารถโดยธรรมชาติของเขามีจำกัด พระวิญญูณบริสุทธฺิทรงให้ผู้คนหรือทรงพระราชกิจต่อพวกเขาตามข้อจำกัดของขีดความสามารถของพวกเขา เพื่อที่ว่าพวกเขาอาจได้รับประโยชน์จากสิ่งนั้น

เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงพระราชกิจต่อผู้คนที่กำลังได้รับการใช้งาน

พรสวรรค์และขีดความสามารถโดยธรรมชาติของผู้คนเหล่านั้นได้รับการปลดปล่อย ไม่ได้ขั้บขั้ไว้

ขีดความสามารถโดยธรรมชาติของพวกเขาถูกนำมาใช้ในการปรนนิบัติของพระราชกิจ

อาจกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงใช้ส่วนต่างๆ

ของมนุษย์ที่สามารถนำมาใช้ในพระราชกิจของพระองค์ได้เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลลััพท์ในพระราชกิจนั้น ในทางตรงกันข้าม

พระราชกิจทีดำเนินการในเนื้อห้ที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์นั้นแสดงออกถึงพระราชกิจของพระวิญญูณโดยตรง และไม่เจือปนด้วยความคิดและจิตใจของมนุษย์ ทั้งพรสวรรค์ของมนุษย์ ประสภารณ์ของมนุษย์

และสภาพเงื่อนไขภายในของมนุษย์ไม่สามารถบรรลุไปถึงพระราชกิจนั้นได้
พระราชกิจมากมายทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีจุดหมายเพื่อให้ประโยชน์และเสริมสร้างมนุษย์
อย่างไรก็ตาม ผู้คนบางคนสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ในขณะที่คนอื่น ๆ
ไม่มีสภาพเงื่อนไขสำหรับการทำให้มีความเพียบพร้อม
ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ และแทบจะไม่สามารถช่วยให้รอดได้
และถึงแม้ว่าพวกเขาอาจเคยได้มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในท้ายที่สุดแล้วพวกเขาจะถูกกำจัดไป
นี่จึงกล่าวได้ว่า ถึงแม้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการเสริมสร้างผู้คน
แต่คนเราไม่สามารถกล่าวได้ว่าทุกคนที่ได้มีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้รับการทำให้มีความเพียบ
พร้อมอย่างครบบริบูรณ์
เพราะเส้นทางที่ผู้คนเดินตามในการไล่ตามเสาะหาของพวกเขานั้น ไม่ใช่เส้นทางของการได้รับการทำให้มีความ
เพียบพร้อม พวกเขามีได้เพียงพระราชกิจแต่เพียงฝ่ายเดียวของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น
ไม่ใช่การร่วมมือที่เป็นนามธรรมของมนุษย์หรือการไล่ตามเสาะหาที่ถูกต้องของมนุษย์ ดังนั้น
พระราชกิจต่อผู้คนเหล่านี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงมาเพื่อปรนนิบัติผู้ที่กำลังได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
ผู้คนไม่สามารถมองเห็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้โดยตรง
อีกทั้งผู้คนไม่สามารถสัมผัสพระราชกิจเหล่านี้ได้โดยตรงด้วยตัวเอง
พระราชกิจนี้สามารถแสดงออกได้โดยพวกที่ได้รับความสรรเสริญของพระราชกิจเท่านั้น
ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการจัดเตรียมให้กับผู้ติดตาม โดยผ่านทาง การแสดง
ออกที่ผู้คนทำ
พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงและครบบริบูรณ์โดยผ่านทางผู้คนหลายชนิดและ
สภาพเงื่อนไขที่แตกต่างหลากหลาย
ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์สามารถเป็นตัวแทนของพระราชกิจของทั้งยุคสมัย
และสามารถเป็นตัวแทนของการเข้าสู่ของผู้คนในทั้งยุคสมัยได้
แต่พระราชกิจเกี่ยวกับรายละเอียดการเข้าสู่ของผู้คนยังคงจำเป็นต้องได้รับการดำเนินการโดยพวกมนุษย์ที่พระวิ
ญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งาน ไม่ใช่โดยพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ ดังนั้น
พระราชกิจของพระเจ้าหรือพันธกิจของพระเจ้าเองคือพระราชกิจของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจัดมาเป็นมนุษย์
ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้
พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการดำเนินการครบบริบูรณ์โดยผ่านทางผู้คนหลายชนิดที่แตกต่าง
ไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถสัมผัสพระราชกิจอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ได้
และไม่มีบุคคลใดแม้สักคนที่จะสามารถแสดงออกถึงพระราชกิจอย่างครบบริบูรณ์ได้

บรรดาผู้ที่นำคริสตจักรก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์ได้เช่นกัน พวกเขาสามารถทำงานการเป็นผู้นำได้เพียงบางอย่างเท่านั้น ดังนั้น

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงได้รับการแบ่งออกเป็นสามส่วน กล่าวคือ พระราชกิจของพระเจ้าเอง

พระราชกิจที่ดำเนินการโดยผู้คนที่ได้รับการใช้งาน

และพระราชกิจที่ดำเนินการต่อผู้คนทั้งหมดในกระแสของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระราชกิจของพระเจ้าเองคือการนำทั้งยุคสมัย

ส่วนพระราชกิจที่ดำเนินการโดยบรรดาผู้ที่ได้รับการใช้งานคือการนำผู้ติดตามทั้งหมดของพระเจ้าโดยการได้รับการส่งหรือได้รับพระบัญชาหลังจากที่พระเจ้าทรงทำพระราชกิจของพระองค์เอง

และเหล่านี้คือผู้ที่ให้ความร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำเนินการต่อผู้ที่อยู่ในกระแสคือการรักษาพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์เอง นั่นคือ การรักษาการบริหารจัดการทั้งหมดของพระองค์และคำพยานของพระองค์

ในขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้ที่สามารถทำให้มีความเพียบพร้อมได้เพียบพร้อมไปพร้อมกัน โดยรวมแล้ว

สามส่วนนี้คือพระราชกิจที่ครบบริบูรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่หากปราศจากพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองแล้ว พระราชกิจการบริหารจัดการจะหยุดนิ่งไปทั้งหมด

พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองเกี่ยวพันกับงานของมวลมนุษย์ทั้งปวง

และยังเป็นสิ่งแทนพระราชกิจของทั้งยุคสมัยด้วยเช่นกัน

ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจของพระเจ้าเองเป็นสิ่งแทนทุกๆ

การเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและแนวโน้มของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในขณะที่งานของอัครทูตมาหลังจากพระราชกิจของพระเจ้าเองและติดตามพระราชกิจของพระเจ้าเอง

และไม่ได้นำยุคสมัย อีกทั้งไม่ได้เป็นสิ่งแทนแนวโน้มของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทั้งยุคสมัย

พวกเขาเพียงทำงานที่มนุษย์ควรทำ ซึ่งไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการเลย

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำด้วยพระองค์เองคือ โครงการที่อยู่ภายในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ

ส่วนงานของมนุษย์เป็นเพียงหน้าที่ที่ผู้คนที่ได้รับการใช้งานทำให้ลุล่วง

และไม่มีความเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ

ถึงแม้ว่าจะมีข้อเท็จจริงว่าทั้งสองต่างก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่ระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าเองและงานของมนุษย์ก็มีความแตกต่างที่ชัดเจนและมีความสำคัญเนื่องจากความแตกต่างในอัตลักษณ์และการเป็นตัวแทนของพระราชกิจนั้น ยิ่งไปกว่านั้น

ขอบเขตที่พระราชกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำนั้นแตกต่างออกไปตามวัตถุประสงค์ที่มีอัตลักษณ์ที่แตกต่าง

เหล่านี้คือหลักการและวงเขตของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

งานของมนุษย์เป็นเครื่องแสดงถึงประสบการณ์ของเขาและสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขา
สิ่งที่มนุษย์จัดเตรียมและงานที่เขาทำเป็นตัวแทนเขา ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกของมนุษย์
การใช้เหตุผลของมนุษย์ ตรรกะของมนุษย์ และจินตนาการอันอุดมของเขาทั้งหมดต่างรวมอยู่ในงานของเขา
ประสบการณ์ของมนุษย์มีความสามารถที่จะเป็นเครื่องแสดงถึงงานของเขาได้โดยเฉพาะ
และประสบการณ์ของบุคคลหนึ่งจะกลายเป็นส่วนประกอบของงานของเขา
งานของมนุษย์สามารถแสดงออกถึงประสบการณ์ของเขา เมื่อผู้คนบางคนได้รับประสบการณ์ในแง่ลบ
ภาษาส่วนใหญ่ในการสามัคคีธรรมของพวกเขาก็ประกอบด้วยองค์ประกอบที่เป็นลบ
หากประสบการณ์ของพวกเขามีในช่วงเวลาหนึ่งเป็นบวกและ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาครอบครองเส้นทางในแง่
บวกที่เป็นบวก การสามัคคีธรรมของพวกเขาก็จะหนุนใจเป็นอย่างยิ่ง
และผู้คนสามารถได้รับการจัดเตรียมที่เป็นบวกจากสิ่งเหล่านั้น
หากผู้ทำงานคนหนึ่งกลับกลายเป็นทางลบในช่วงระยะเวลาหนึ่ง
การสามัคคีธรรมของเขาก็จะมีองค์ประกอบที่เป็นลบเสมอ การสามัคคีธรรมประเภทนี้น่าหดหู่ และคนอื่นๆ
จะกลายเป็นหดหู่โดยไม่รู้ตัวหลังจากการสามัคคีธรรมของเขา
สภาวะของผู้ติดตามเปลี่ยนแปลงไปโดยขึ้นอยู่กับสภาวะของผู้นำ ไม่ว่าผู้ทำงานจะมีลักษณะอย่างไรภายใน
นั่นคือสิ่งที่เขาแสดงออก และพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มักเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะของมนุษย์
พระองค์ทรงพระราชกิจตามประสบการณ์ของผู้คนและไม่ทรงบังคับพวกเขา
แต่ทรงทำข้อเรียกร้องจากผู้คนตามช่วงระหว่างที่ได้รับประสบการณ์ตามปกติของพวกเขา
นี่จึงกล่าวได้ว่าการสามัคคีธรรมของมนุษย์นั้นแตกต่างจากพระวาทะของพระเจ้า
สิ่งที่ผู้คนสามัคคีธรรมสื่อถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของพวกเขาแต่ละคน
โดยแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของพวกเขาบนพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้า
ความรับผิดชอบของพวกเขาคือการค้นหาหลังจากที่พระเจ้าทรงพระราชกิจหรือตรัส
ว่าสิ่งใดในนั้นที่พวกเขาควรปฏิบัติหรือเข้าสู่ และจากนั้นจึงส่งต่อสิ่งนั้นให้แก่ผู้ติดตาม ดังนั้น
งานของมนุษย์จึงเป็นตัวแทนการเข้าสู่และการปฏิบัติของพวกเขา
แน่นอนว่างานเช่นนั้นผสมผสานไปด้วยบทเรียนและประสบการณ์ของมนุษย์หรือความคิดบางประการของมนุษย์
ไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างไร ไม่ว่าต่อมนุษย์หรือในพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์
แต่ผู้ทำงานจะแสดงออกถึงสิ่งที่พวกเขาเป็นเสมอ ถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเป็นผู้ทรงพระราชกิจ
แต่พระราชกิจนั้นมีรากฐานมาจากสิ่งที่มนุษย์เป็นโดยธรรมชาติ
เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงดำเนินพระราชกิจโดยปราศจากรากฐาน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระราชกิจไม่ได้เกิดขึ้นมาเองคือๆ

แต่กระทำขึ้นโดยสอดคล้องกับรูปการณ์แวดล้อมจริงแท้และสภาพเงื่อนไขที่เป็นจริงเสมอ
ในหนทางนี้เท่านั้นอุปนิสัยของมนุษย์จึงสามารถได้รับการแปลงสภาพ และมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ
ของเขาและความคิดเก่าๆ ของเขาจึงเปลี่ยนแปลง สิ่งที่มีมนุษย์แสดงออกคือสิ่งที่เขาเห็น ได้รับประสบการณ์
และสามารถจินตนาการได้ และเป็นสิ่งที่ความคิดของมนุษย์สามารถบรรลุได้
ถึงแม้ว่าจะเป็นหลักทฤษฎีหรือมโนคติที่หลงผิดก็ตาม
งานของมนุษย์ไม่สามารถเกินวงเขตของประสบการณ์ของมนุษย์ สิ่งที่มีมนุษย์มองเห็น
สิ่งที่มีมนุษย์สามารถจินตนาการหรือคิดฝันได้ ไม่ว่างงานนั้นจะมีขนาดเท่าใดก็ตาม
ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงแสดงออกคือสิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็น และสิ่งนี้มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้—
นั่นคือ สิ่งนี้เกินที่ความคิดของมนุษย์จะเอื้อมถึง
พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจของพระองค์ในการนำมวลมนุษย์ทั้งปวง
และสิ่งนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของประสบการณ์ของมนุษย์
แต่มีความเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์เองแทน สิ่งที่มีมนุษย์แสดงออกคือประสบการณ์ของเขา
ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงออกคือสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
ซึ่งคือพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระองค์ซึ่งอยู่เกินเอื้อมสำหรับมนุษย์
ประสบการณ์ของมนุษย์คือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความรู้ของเขา
ซึ่งได้มาโดยมีพื้นฐานจากการแสดงออกของพระเจ้าถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและความรู้เช่นนั้นเรียกกันว่าสิ่งที่มนุษย์เป็น
และพื้นฐานของการแสดงออกของพวกเขาคืออุปนิสัยโดยธรรมชาติและขีดความสามารถของมนุษย์—
นี่เป็นเหตุผลที่สิ่งเหล่านั้นเรียกกันว่าสิ่งที่มนุษย์เป็นเช่นเดียวกัน
มนุษย์มีความสามารถที่จะสามัคคีธรรมในสิ่งที่เขาได้รับประสบการณ์และมองเห็น
ไม่มีใครสามารถสามัคคีธรรมในสิ่งที่พวกเขายังไม่ได้รับประสบการณ์ ยังไม่ได้มองเห็น
หรือที่ความคิดของพวกเขาไม่สามารถเอื้อมถึงได้ สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่พวกเขาไม่มีอยู่ภายในตัวพวกเขา
หากสิ่งที่มนุษย์แสดงออกไม่ได้มาจากการประสบการณ์ของเขา นั่นก็จะเป็นจินตนาการหรือหลักทฤษฎีของเขา
กล่าวอย่างง่าย ๆ คือ ไม่มีความเป็นจริงในคำพูดของเขา หากเจ้าไม่เคยได้มาสัมผัสกับสิ่งต่างๆ ของสังคม
เจ้าคงจะไม่สามารถที่จะสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนของสังคมได้อย่างชัดเจน
หากเจ้าไม่มีครอบครัว เจ้าคงจะไม่เข้าใจส่วนใหญ่ที่พวกเขาพูดหากคนอื่นๆ พูดถึงเรื่องครอบครัว ดังนั้นแล้ว
สิ่งที่มนุษย์สามัคคีธรรมและงานที่เขาทำจึงเป็นตัวแทนถึงสิ่งที่เขาเป็นภายใน
หากมีใครบางคนได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับความเข้าใจที่เขามีเกี่ยวกับการติสอนและการพิพากษา
แต่เจ้าไม่ได้มีประสบการณ์ใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้น เจ้าคงจะไม่กล้าปฏิเสธความรู้ของเขา

แต่นับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะกลั่นใจในเรื่องนั้นหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

นี่เป็นเพราะว่าการสามัคคีธรรมของพวกเขาเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์

บางสิ่งบางอย่างที่เจ้าไม่รู้จัก และจิตใจของเจ้าไม่อาจจินตนาการถึงสิ่งนั้นได้ จากความรู้ของพวกเขา

ทั้งหมดที่เจ้าสามารถรับมาได้คือเส้นทางการก้าวผ่านการทดสอบและการพิพากษาในอนาคต

แต่เส้นทางนี้สามารถเป็นได้เพียงหนึ่งในความรู้เชิงหลักทฤษฎีเท่านั้น

สิ่งนั้น ไม่สามารถเข้ามาแทนความเข้าใจของเจ้าเองได้ แต่มันนับประสาอะไรกับประสบการณ์ของเจ้า

บางทีเจ้าคิดว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นค่อนข้างถูกต้อง แต่ในประสบการณ์ของเจ้าเองแล้ว

เจ้าพบว่าสิ่งนั้นไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงในหลายๆ วิธี

บางทีเจ้ารู้สึกว่สิ่งที่เจ้าได้ยินมานั้นมีบางส่วนที่ไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงโดยสิ้นเชิง

เจ้าเก็บงำโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นไว้ ณ ขณะนั้น และถึงแม้ว่าเจ้าจะยอมรับสิ่งนั้น

แต่เจ้าก็ยอมรับอย่างลังเลเท่านั้น แต่ในประสบการณ์ของเจ้าเองแล้ว

ความรู้ที่เจ้าได้รับมโนคติที่หลงผิดกลายเป็นวิธีการปฏิบัติของเจ้า และยังเจ้าปฏิบัติมากเท่าใด

เจ้าก็ยังเข้าใจคุณค่าและความหมายที่แท้จริงของคำพูดที่เจ้าได้ยินมากขึ้นเท่านั้น

หลังจากที่ได้มีประสบการณ์ของเจ้าเองแล้ว

เมื่อนั้นเจ้าจะสามารถพูดถึงความรู้ที่เจ้าควรมีเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าได้รับประสบการณ์ได้ นอกจากนี้

เจ้ายังสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างบรรดาผู้ที่มีความรู้ที่เป็นจริงและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

และพวกที่มีความรู้ที่มีพื้นฐานมาจากหลักทฤษฎีและไร้ค่า ดังนั้น

การที่ความรู้ที่เจ้าอ้างว่ามีจะสอดคล้องตามความจริงหรือไม่

โดยส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับว่าเจ้ามีประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเกี่ยวกับความรู้นั้นหรือไม่

เมื่อมีความจริงในประสบการณ์ของเจ้า ความรู้ของเจ้าจะสัมพันธ์กับชีวิตจริงและมีค่า

โดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า เจ้ายังสามารถรับการหยั่งรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึก

ทำให้ความรู้ของเจ้าลึกซึ้ง

และเพิ่มพูนสติปัญญาและสามัญสำนึกเกี่ยวกับวิธีการที่เจ้าควรประพฤติตัวของเจ้าเองได้เช่นเดียวกัน

ความรู้ที่แสดงออกโดยผู้คนที่ไม่ได้ครอบครองความจริงคือหลักทฤษฎี ไม่ว่ามันอาจจะสูงส่งเพียงใดก็ตาม

บุคคลชนิดนี้อาจมีปัญหาย่างยิ่งเมื่อพูดถึงเรื่องเนื้อหนัง

แต่ไม่สามารถหาความแตกต่างเมื่อพูดถึงเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณก็เป็นได้

นี่เป็นเพราะว่าบุคคลเช่นนั้น ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกิจการฝ่ายจิตวิญญาณเอาเสียเลย

ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่ไม่รู้แจ้งในกิจการฝ่ายจิตวิญญาณและไม่เข้าใจเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ

ไม่ว่าเจ้าจะแสดงออกถึงความรู้แบบใดก็ตาม トラบเท่าที่ความรู้นั้นเป็นสิ่งที่เจ้าเป็น

เช่นนั้นแล้วมันก็เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของเจ้า ความรู้จริงๆ ของเจ้า
สิ่งที่เสวนาโดยผู้คนที่พูดถึงเพียงหลักทฤษฎี—ผู้ที่เป็นผู้คนที่ไม่ได้ครอบครองทั้งความจริงหรือความเป็นจริง—
ยังสามารถเรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่พวกเขาเป็น
เพราะพวกเขาได้มาถึงหลักทฤษฎีของพวกเขาโดยผ่านทางวิธีการบางอย่างลึกซึ้งเท่านั้น
และมันเป็นผลจากการตรึงตรองอย่างลึกซึ้งของพวกเขา กระนั้นมันก็เป็นเพียงหลักทฤษฎี
ไม่ได้เป็นสิ่งที่ไถ่ถามไปกว่าจินตนาการ! ประสบการณ์ทั้งหลายของผู้คนทุกประเภทเป็นตัวแทนสิ่งต่างๆ
ภายในตัวพวกเขา ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณจะไม่สามารถพูดถึงความรู้เกี่ยวกับความจริง
อีกทั้งไม่สามารถแก้ไขความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่หลากหลายฝ่ายจิตวิญญาณได้
สิ่งที่มนุษย์แสดงออกคือสิ่งที่เขาเป็นภายใน—นี่คือสิ่งที่แน่นอน
หากคนเราปรารถนาที่จะมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ฝ่ายจิตวิญญาณและความรู้เกี่ยวกับความจริง
คนเราต้องมีประสบการณ์จริง หากเจ้าไม่สามารถพูดถึงสามัญสำนึกในชีวิตมนุษย์ได้อย่างชัดเจน
เจ้าจะมีความสามารถที่จะพูดถึงสิ่งต่างๆ ฝ่ายจิตวิญญาณได้น้อยลงไปมากเท่าใด? ผู้ที่สามารถนำคริสตจักร
จัดหาชีวิตให้ผู้คน และเป็นอัครทูตให้กับผู้คนต้องมีประสบการณ์จริง
พวกเขาต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ฝ่ายจิตวิญญาณ
และมีความซึ่งคุณค่าและประสบการณ์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริง
มีเพียงผู้คนที่เช่นนั้นเท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้นำหรืออัครทูตที่นำคริสตจักรได้ มิฉะนั้นแล้ว
พวกเขาจะสามารถติดตามในฐานะคนที่เล็กน้อยที่สุดได้เท่านั้น และไม่สามารถเป็นผู้นำได้
แล้วนับประสาอะไรกับการเป็นอัครทูตที่มีความสามารถที่จะจัดหาชีวิตให้กับผู้คนได้
นี่เป็นเพราะว่าหน้าที่การทำงานของอัครทูตนั้นไม่ใช่การรับแรงหรือการต่อสู้
แต่เป็นการทำงานการปรนนิบัติชีวิต และการนำผู้อื่นในการแปลงสภาพอุปนิสัยของพวกเขา
ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่การทำงานนี้ได้รับการบัญชาให้แบกรับความรับผิดชอบอันหนักหน่วง
เป็นความรับผิดชอบที่ไม่ใช่แค่ผู้ใดก็ได้จะสามารถแบกรับ
งานประเภทนี้สามารถทำได้โดยผู้ที่มีสิ่งที่เป็นชีวิตเท่านั้น นั่นคือ ผู้ที่มีประสบการณ์ของความจริง
งานนี้ไม่สามารถดำเนินการได้โดยแค่ใครก็ตามที่สามารถประกาศตักขาค ที่สามารถรับแรง
หรือที่เต็มใจจะสละตัวพวกเขาเอง ผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์ของความจริงเลย
ผู้ที่ไม่ได้ผ่านการตัดแต่งหรือพิพากษาไว้ความสามารถที่จะทำงานชนิดนี้ได้ ผู้คนที่ไม่มีประสบการณ์
ผู้ที่เป็นผู้คนที่ปราศจากความเป็นจริง ไร้ความสามารถที่จะมองเห็นความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน
เพราะพวกเขาเองปราศจากการเป็นอยู่ประเภทนี้ ดังนั้น
บุคคลชนิดนี้จึงไม่เพียงแต่ไร้ความสามารถที่จะทำงานการเป็นผู้นำได้เท่านั้น

แต่หากพวกเขายังคงปราศจากความจริงเป็นเวลานานแล้ว

พวกเขาจะกลายเป็นวัตถุประสงค์ของการทำลายด้วยเช่นกัน

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เจ้าแสดงออกสามารถยื่นหยัดเป็นข้อพิสูจน์ถึงความยากลำบากที่เจ้าเคยได้รับประสบการณ์ในชีวิต สิ่งต่างๆ ที่เจ้าถูกติสอน และประเด็นต่างๆ ที่เจ้าได้ถูกพิพากษา

และนี่ก็เป็นจริงสำหรับการทดสอบด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ในจุดที่คนเราได้รับการดล ในจุดที่คนเราอ่อนแอ—เหล่านี้คือด้านต่างๆ ที่คนเรามีประสบการณ์ ที่คนเรามีเส้นทาง ตัวอย่างเช่น

หากมีใครสักคนทนทุกข์กับความผิดหวังในการแต่งงาน พวกเขาอาจจะสวดคำอธิษฐานว่า “ขอขอบคุณพระเจ้า สรรเสริญพระเจ้า ข้าพระองค์ต้องทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้า และมอบถวายทั้งชีวิตของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ต้องวางการแต่งงานของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยตลอดทั้งหมด

ข้าพระองค์ยินดีที่จะปฏิญาณทั้งชีวิตของข้าพระองค์ต่อพระเจ้า” สิ่งต่างๆ

ทั้งหมดภายในมนุษย์สามารถแสดงให้เห็นสิ่งที่เขาเป็น โดยผ่านทาง การสวดคำอธิษฐาน จังหวะการพูดของบุคคล ไม่ว่าพวกเขาจะพูดเสียงดังหรือเสียงค่อย—เรื่องเช่นนั้น ไม่ได้เป็นเรื่องของประสบการณ์

และไม่สามารถเป็นตัวแทนถึงสิ่งที่พวกเขามีและเป็นที่

สิ่งเหล่านี้สามารถบอกได้เพียงว่าลักษณะนิสัยของบุคคลหนึ่งดีหรือแย่ ว่าธรรมชาติของพวกเขาดีหรือแย่ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถเทียบเท่าได้กับที่ว่าใครบางคนมีประสบการณ์หรือไม่

ความสามารถในการแสดงตัวเองออกมาเมื่อพูด หรือทักษะหรือความเร็วในการพูดเป็นแค่เรื่องของการปฏิบัติ และไม่สามารถแทนที่ประสบการณ์ของคนเราได้ เมื่อเจ้าพูดถึงประสบการณ์แต่ละอย่างของเจ้า

เจ้าสวดคำอธิษฐานในสิ่งที่เจ้าพบว่ามีค่าสำคัญ และทุกสิ่งภายในเจ้า วาตะของเราแสดงถึงสิ่งที่เราเป็น

แต่สิ่งที่เราพูดอยู่กินเอื้ออำนวยสำหรับมนุษย์ สิ่งที่เราพูดไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์

และมันไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถมองเห็น และยังไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์สามารถสัมผัสได้

แต่คือสิ่งที่เราเป็น ผู้คนบางคนรับรู้เพียงว่าสิ่งที่เราสวดคำอธิษฐานนั้นคือสิ่งที่เราได้รับประสบการณ์

แต่พวกเขาไม่รับรู้ว่ามันคือการแสดงออกของพระวิญญาณโดยตรง

แน่นอนว่าสิ่งที่เราพูดคือสิ่งที่เราเคยได้รับประสบการณ์มาแล้ว

เราคือผู้ที่ได้ทำงานการบริหารจัดการมาเป็นเวลาหกพันปี

เราได้รับประสบการณ์ในทุกสิ่งทุกอย่างนับตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการสร้างมวลมนุษย์มาจนถึงตอนนี้

แล้วเราจะรู้ความสามารถที่จะเสวนาถึงการนั้นได้อย่างไร? เมื่อพูดถึงเรื่องของธรรมชาติของมนุษย์

เราได้มองเห็นอย่างชัดเจนแล้ว เราได้สังเกตเห็นมันมานานแล้ว

เราจะรู้ความสามารถที่จะพูดถึงมันอย่างชัดเจนได้อย่างไร? เป็นเพราะเราได้เห็นแก่นแท้ของมนุษย์อย่างชัดเจน

เราจึงมีคุณสมบัติที่จะติสอนมนุษย์และพิพากษาเขา เพราะมนุษย์ทั้งหมดมาจากเรา

แต่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม แน่แน่นอนว่าเราก็มีคุณสมบัติที่จะประเมิงานที่เราได้ทำไปแล้วเช่นกัน
ถึงแม้ว่างานนี้จะไม่ได้ทำโดยเนื้อหนังของเรา แต่งานนี้เป็นการแสดงออกโดยตรงของพระวิญญาณ
และนี่คือสิ่งที่เรามีและสิ่งที่เราเป็น ดังนั้น เราจึงมีคุณสมบัติที่จะแสดงถึงงานนี้และทำงานที่เราควรต้องทำ
สิ่งที่ผู้คนพูดคือสิ่งที่พวกเขาได้รับประสบการณ์มา นั่นคือสิ่งที่พวกเขาได้มองเห็น
สิ่งที่จิตใจของเขาสามารถไปถึงได้ และสิ่งที่สำนึกรับรู้ของพวกเขาสามารถสืบหาได้
นั่นคือสิ่งที่พวกเขาสามารถสัมผัสธรรมได้
พระวณะที่ตรัสโดยเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์คือการแสดงออกของพระวิญญาณโดยตรง
และพระวณะเหล่านั้นแสดงออกถึงพระราชกิจที่พระวิญญาณได้ทรงทำ
ซึ่งเนื้อหนังไม่เคยได้รับประสบการณ์หรือมองเห็น กระนั้นพระองค์ยังทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น
ด้วยเหตุที่เนื้อแท้ของเนื้อหนังนั้นคือพระวิญญาณ และพระองค์ทรงแสดงออกถึงพระราชกิจของพระวิญญาณ
นั่นคืองานที่พระวิญญาณได้ทรงกระทำไปแล้ว ถึงแม้ว่าจะเกินเอื้อมสำหรับเนื้อหนังก็ตาม
หลังจากการจุติเป็นมนุษย์ โดยผ่านทางแสดงออกของเนื้อหนัง
พระองค์ทรงทำให้ผู้คนสามารถรู้จักสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น
และทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำแล้ว
งานของมนุษย์ทำให้ผู้คนมีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาควรเข้าสู่และสิ่งที่พวกเขาควรทำความ
เข้าใจ งานนี้เกี่ยวพันกับการนำทางผู้คนสู่การเข้าใจและการได้รับประสบการณ์กับความจริง
งานของมนุษย์คือการค้าหาผู้คน
พระราชกิจของพระเจ้าคือการเปิดเส้นทางใหม่และยุคสมัยใหม่สำหรับมวลมนุษย์
และเพื่อเปิดเผยต่อผู้คนถึงสิ่งที่มนุษย์ธรรมดาไม่รู้ ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์
พระราชกิจของพระเจ้าคือการนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวง
พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการปฏิบัติเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้คน
ทั้งหมดเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสริมสร้างผู้คน และไม่มีพระราชกิจใดที่ไม่ให้ผลประโยชน์ต่อผู้คน
ไม่สำคัญว่าความจริงจะลึกซึ้งหรือตื้นเขิน
และไม่สำคัญว่าจิตใจความสามารถของผู้ที่ยอมรับความจริงจะเป็นอย่างไรก็ตาม
สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำนั้นให้ประโยชน์แก่ผู้คนทั้งสิ้น ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งใดก็ตาม
แต่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่สามารถได้รับการดำเนินการโดยตรงได้
พระราชกิจต้องได้รับการแสดงออกผ่านผู้ที่ให้ความร่วมมือกับพระองค์
ด้วยประการนี้เท่านั้นจึงจะสามารถได้รับผลลัพธ์ของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้
แน่นอนว่าเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจโดยตรง พระราชกิจนั้นก็ไม่ได้ถูกเจือปนแต่อย่างใด

แต่เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงพระราชกิจโดยผ่านทางมนุษย์ พระราชกิจนั้นก็กลายเป็นต่างพร้อยอย่างยิ่ง
และไม่ใช้พระราชกิจดั้งเดิมของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ ดังเช่นนี้แล้ว

ความจริงจึงเปลี่ยนแปลงไปในหลายระดับที่แตกต่างกัน

ผู้ติดตามไม่ได้รับเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระวิญญูณบริสุทธฺ์

แต่ได้รับการรวมกันระหว่างพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์กับประสบการณ์และความรู้ของมนุษย์

สิ่งที่ผู้ติดตามได้รับซึ่งเป็นส่วนของพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธฺ์นั้นมีความถูกต้อง

ในขณะที่ประสบการณ์และความรู้ของมนุษย์ที่พวกเขาได้รับแตกต่างกันออกไปเพราะผู้ทำงานมีความแตกต่างกัน

ผู้ทำงานที่มีความรู้แจ้งและการทรงนำทางของพระวิญญูณบริสุทธฺ์จะมีประสบการณ์ที่มีพื้นฐานจากความรู้แจ้ง
และการทรงนำทางนี้ต่อไป ภายในประสบการณ์เหล่านี้คือจิตใจและประสบการณ์ของมนุษย์ร่วมกัน

ตลอดจนสิ่งที่เป็นสภาวะความเป็นมนุษย์ และหลังจากนั้น

พวกเขาจะได้รับความรู้หรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่พวกเขาควรมี

นี่คือวิธีการปฏิบัติของมนุษย์หลังจากที่ได้รับประสบการณ์กับความจริง

วิธีการปฏิบัติเช่นนี้ไม่ได้เหมือนกันเสมอไป เพราะผู้คนได้รับประสบการณ์แตกต่างกัน และสิ่งต่างๆ

ที่ผู้คนได้รับประสบการณ์ก็แตกต่างกัน ในหนทางนี้

ความรู้แจ้งเดียวกันของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ส่งผลให้เกิดความรู้และการปฏิบัติที่แตกต่างกัน

เพราะผู้ที่ได้รับความรู้แจ้งนั้นมีความแตกต่างกัน ผู้คนบางคนทำผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ในระหว่างการปฏิบัติ

ในขณะที่อีกคนทำผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง และอีกคนไม่ได้ทำอะไรนอกไปจากทำผิดพลาด

นี่เป็นเพราะว่าผู้คนมีความสามารถในการทำความเข้าใจแตกต่างกัน

และยังเป็นเพราะขีดความสามารถโดยธรรมชาติของพวกเขาก็แตกต่างกันด้วย

ผู้คนบางคนมีความเข้าใจแบบหนึ่งหลังจากที่ได้ยินสารหนึ่ง

และผู้คนบางคนมีความเข้าใจอีกแบบหนึ่งหลังจากที่ได้ยินความจริง ผู้คนบางคนเบี่ยงเบนไปเล็กน้อย

ในขณะที่บางคนไม่เข้าใจความหมายที่เป็นจริงของความจริงเลยแม้แต่น้อย ดังนั้น

การเข้าใจของคนเรายกบทวิธีการที่คนเราจะนำทางผู้อื่น นี่เป็นความจริงที่แน่ชัด

เพราะงานของคนเราเป็นเพียงแค่การแสดงออกของสิ่งที่คนเราเป็น

ผู้ที่ได้รับการนำทางโดยผู้ที่มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริงก็จะมีมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริงเช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะมีผู้คนที่มิข้อผิดพลาดในความเข้าใจของพวกเขา แต่พวกเขาก็มีจำนวนน้อยนัก

และไม่ใช่ว่าทุกคนจะมีข้อผิดพลาด หากคนเรามีข้อผิดพลาดในความเข้าใจความจริงของเขา

พวกที่ติดตามเขาผู้นั้นจะผิดพลาดเช่นเดียวกันอย่างไม่ต้องสงสัย และผู้คนเหล่านี้จะผิดพลาดในทุกๆ

ความหมายของคำนี้ โดยมากแล้ว ระดับที่ผู้ติดตามเข้าใจความจริงจะขึ้นอยู่กับผู้ทำงาน
แน่นอนว่าความจริงจากพระเจ้ามีความถูกต้องและปราศจากข้อผิดพลาด และมันมีความแน่นอนอย่างแน่แท้
อย่างไรก็ตาม ผู้ทำงานไม่ได้ถูกต้องไปทั้งหมด และไม่สามารถกล่าวได้ว่าเชื่อถือได้ไปทั้งหมด
หากผู้ทำงานมีวิธีการที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอย่างยิ่งในการนำความจริงมาปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วผู้ติดตามก็จะมีวิธีการปฏิบัติเช่นเดียวกัน
หากผู้ทำงานไม่มีวิธีการปฏิบัติตามความจริงแต่มีเพียงหลักทฤษฎี เช่นนั้นแล้วผู้ติดตามก็จะไม่มีความเป็นจริง
จิตความสามารถและธรรมชาติของผู้ติดตามได้รับการกำหนดโดยการกำหนด
และไม่ได้มีความสัมพันธ์กับผู้ทำงาน
แต่ขอบเขตที่ผู้ติดตามเข้าใจความจริงและรู้จักพระเจ้านั้นขึ้นอยู่กับผู้ทำงาน
(เป็นเช่นนี้แค่สำหรับผู้คนบางคนเท่านั้น) ไม่ว่าผู้ทำงานเป็นอย่างใดก็ตาม ผู้ติดตามที่เขาเข้าถึงจะเป็นเช่นนั้นด้วย
สิ่งที่ผู้ทำงานแสดงออกคือสิ่งที่เขาเอง โดยไม่มีการสงวนตัวใดๆ
สิ่งที่เขาเรียกร้องจากผู้ติดตามเขาคือสิ่งที่เขาเองเต็มใจสัมผัสฤทธิ์ผลหรือมีความสามารถที่จะสัมผัสฤทธิ์ผลได้
ผู้ทำงานส่วนใหญ่ใช้สิ่งที่พวกเขาทำเองเป็นพื้นฐานในการเรียกร้องจากผู้ติดตามของพวกเขา
ถึงแม้ว่าจะมีผู้ติดตามของพวกเขาจำนวนมากมายที่ไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลได้เลย—
และสิ่งที่คนเราไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลได้ก็กลายเป็นอุปสรรคในการเข้าสู่ของคนเรา

มีการเบี่ยงเบนน้อยกว่ามากในงานของบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่ง การถูกจัดการ การพิพากษา
และการติสอน และการแสดงออกของงานของพวกเขาที่มีความถูกต้องแม่นยำมากกว่ามาก
บรรดาผู้ที่อาศัยความเป็นธรรมชาติของตนในการทำงานทำผิดพลาดค่อนข้างใหญ่หลวง
งานของผู้อื่นที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแสดงออกถึงความเป็นธรรมชาติของพวกเขาเองมากจนเ
กินไป ซึ่งทำให้เกิดอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ไม่ว่าจิตความสามารถของบุคคลจะดีเพียงใดก็ตาม พวกเขาต้องก้าวผ่านการตัดแต่ง การได้รับการจัดการ
และการพิพากษาก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถทำตามพระบัญชาของพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
หากพวกเขาไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาเช่นนั้น
งานของเขาก็ไม่อาจสอดคล้องกับหลักการของความจริงได้ไม่ว่างานของเขาจะได้รับการดำเนินการมาดีเพียงใด
ก็ตาม และเป็นผลผลิตจากความเป็นธรรมชาติและความดีของมนุษย์เสมอ
งานของบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่ง การจัดการ
และการพิพากษามีความถูกต้องแม่นยำมากกว่างานของผู้ที่ยังไม่ได้รับการตัดแต่ง การจัดการและการพิพากษา
พวกเขาที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาไม่แสดงออกถึงสิ่งใดเลยนอกจากเนื้อหนังและความคิดของมนุษย์
ซึ่งผสมปนเปด้วยปัญญาของมนุษย์และพรสวรรค์ภายในตัวเป็นอันมาก

นี่ไม่ใช่การแสดงออกที่ถูกต้องแม่นยำของมนุษย์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า
บรรดาผู้ที่ติดตามผู้คนเช่นนี้ถูกนำมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาด้วยจิตความสามารถภายในตัวของพวกเขา
เพราะพวกเขาแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเชิงลึกและประสบการณ์ของมนุษย์มากเกินไป
ซึ่งเกือบจะหลุดจากเจตนารมณ์แต่ดั้งเดิมของพระเจ้าและเบี่ยงเบนจากเจตนารมณ์นั้น ไกลจนเกินไป
งานของบุคคลชนิดนี้จึงไม่สามารถนำผู้คนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
แต่กลับนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้ามนุษย์แทน ดังนั้น
ผู้ที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาและการทดสอบจึงไม่มีคุณสมบัติที่จะดำเนินการตามพระบัญชาของพระราชกิจ
ของพระเจ้าให้เสร็จสิ้น งานของผู้ทำงานที่มีคุณสมบัติสามารถนำผู้คนไปสู่หนทางที่ถูกต้อง
และให้พวกเขาได้รับการเข้าสู่ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า งานของเขาสามารถนำผู้คนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
นอกจากนี้ งานที่เขาทำสามารถแตกต่างออกไปตามแต่ละบุคคล และไม่ได้ถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์ต่างๆ
ซึ่งทำให้ผู้คนได้รับการหลุดพ้นและเสรีภาพ และความสามารถที่จะค่อยๆ เติบโตในชีวิต
และที่จะมีการเข้าสู่ความจริงที่ลุ่มลึกยิ่งขึ้น
ส่วนงานของผู้ทำงานที่ไม่มีคุณสมบัตินั้นไม่ถึงมาตรฐานที่ควรเป็นอย่างมาก งานของเขานั้น ไร้เขา
เขาสามารถนำผู้คนมาสู่กฎเกณฑ์ต่างๆ ได้เท่านั้น
และสิ่งที่เขาเรียกร้องจากผู้คนไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละบุคคล เขาไม่ได้ทำงานตามความจำเป็นจริงๆ
ของผู้คน ในงานชนิดนี้มีกฎเกณฑ์ต่างๆ มากจนเกินไปและมีหลักทฤษฎีมากจนเกินไป
และงานนี้ไม่สามารถนำผู้คนมาสู่ความเป็นจริงได้
อีกทั้งไม่สามารถนำผู้คนเข้าสู่การปฏิบัติปกติของการเติบโตในชีวิตได้
งานนี้สามารถทำได้แค่ให้ผู้คนยึดติดกับกฎเกณฑ์ไร้ค่าไม่กี่ข้อเท่านั้น
การนำเช่นนั้นสามารถนำทางผู้คนให้หลงผิดไปเท่านั้นรตทำได้แค่พาทางผู้คนให้หลงผิดเท่านั้น
เขานำทางเจ้าให้กลายเป็นเหมือนเขา เขาสามารถนำเจ้าไปสู่สิ่งที่เขาเป็นและเป็น
ในการที่ผู้ติดตามจะยังรู้ได้ว่าผู้นำมีคุณสมบัติหรือไม่นั้น
กุญแจสำคัญคือการดูที่เส้นทางที่พวกเขานำทางและผลลัพธ์ของการทำงานของเขา
และมองเห็นว่าผู้ติดตามได้รับหลักการตามความจริงหรือไม่
และพวกเขาได้รับวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับการแปลงสภาพของพวกเขาหรือไม่
เจ้าควรจำแนกความแตกต่างระหว่างงานที่แตกต่างกันของผู้คนชนิดที่แตกต่างกัน
เจ้าไม่ควรเป็นผู้ติดตามที่ไร้เขา นี่ส่งผลกระทบต่อเรื่องการเข้าสู่ของผู้คน
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะจำแนกความแตกต่างว่าการเป็นผู้นำของบุคคลใดมีเส้นทางและของบุคคลใดไม่มี
เจ้าจะถูกหลอกลวงได้โดยง่าย ทั้งหมดนี้มีผลโดยตรงต่อชีวิตของเจ้าเอง

มีความเป็นธรรมชาติมากเกินไปในงานของผู้คนที่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
งานนั้นผสมผสานด้วยเจตจำนงของมนุษย์มากเกินไป สิ่งที่พวกเขาเป็นคือความเป็นธรรมชาติ—
สิ่งที่มาพร้อมกับที่พวกเขาเกิด

นั่นไม่ใช่ชีวิตหลังจากที่ได้รับการจัดการแล้วหรือความเป็นจริงหลังจากที่ได้รับการแปลงสภาพแล้ว
บุคคลเช่นนั้นจะสามารถสนับสนุนผู้ที่กำลังไล่ตามเสาะหาชีวิตได้อย่างไร?

ชีวิตที่มนุษย์คนนั้นมีโดยดั้งเดิมแล้วคือปัญญาหรือพรสวรรค์ภายในตัวของเขา
ปัญญาหรือพรสวรรค์ประเภทนี้ค่อนข้างไกลห่างจากสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องอย่างแท้จริงจากมนุษย์
หากมนุษย์ไม่ได้ผ่านการทำให้มีความเพียบพร้อมและอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาไม่ได้ผ่านการตัดแต่งและจัด
การ จะมีช่องว่างอันกว้างใหญ่ระหว่างสิ่งที่เขาแสดงออกและความจริง
สิ่งที่เขาแสดงออกจะผสมผสานด้วยสิ่งที่คลุมเครือ เช่น จินตนาการและประสบการณ์ด้านเดียวของเขา
ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าเขาจะทำงานอย่างไรก็ตาม

ผู้คนจะรู้สึกว่ามีเป้าหมายโดยรวมและไม่มีความจริงที่เหมาะสมสำหรับการเข้าสู่ของผู้คนทั้งปวง
ในสิ่งที่เรียกร้องจากผู้คนนั้น ส่วนใหญ่แล้วเกินความสามารถของพวกเขา
เสมือนว่าพวกเขาเป็นเปิดที่ถูกบังคับให้นั่งบนคอน นี่คืองานจากเจตจำนงของมนุษย์
อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ ความคิดของเขา และมโนคติที่หลงผิดของเขาแผ่ซ่านไปทุกส่วนในร่างกายเขา
มนุษย์ไม่ได้เกิดมาพร้อมสัญชาตญาณที่จะปฏิบัติตามความจริง

อีกทั้งเขาไม่มีสัญชาตญาณที่จะเข้าใจความจริงโดยตรง นอกจากนั้นยังมีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์—
เมื่อบุคคลที่เป็นธรรมชาติประเภทนี้ทำงาน งานนั้นไม่ก่อให้เกิดการจัดจ้ะหะหรือ?

แต่มนุษย์ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วนั้นมีประสบการณ์ของความจริงที่ผู้คนควรเข้าใจ
และความรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยที่เสื่อมทรามทั้งหลายของพวกเขา

เพื่อที่สิ่งที่คลุมเครือและไม่เป็นจริงในงานของเขาจะค่อยๆ ลดลงไป การมีสิ่งเจือปนของมนุษย์กลายเป็นน้อยลง
และการทำงานและการรับใช้ของเขาเข้ามาใกล้เคียงกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น
งานของเขาได้เข้าสู่ความเป็นจริงของความจริง และมันยังได้กลายเป็นเหมือนจริงด้วยเช่นกัน

ความคิดในจิตใจของมนุษย์ศักดิ์กันพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพิเศษ
มนุษย์มีจินตนาการอันอุดมและตรรกะอันมีเหตุผล

และเขาได้มีประสบการณ์อันยาวนานในการจัดการกิจการต่างๆ

หากแง่มุมเหล่านี้ของมนุษย์ไม่ได้ก้าวผ่านการตัดแต่งและการแก้ไข ทั้งหมดก็เป็นอุปสรรคต่อพระราชกิจ ดังนั้น
งานของมนุษย์จึงไม่สามารถสัมฤทธิ์ความถูกต้องแม่นยำในระดับที่สูงที่สุดได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของผู้คนที่ไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

งานของมนุษย์คงอยู่ภายในแนวข่ายหนึ่งและถูกจำกัด บุคคลหนึ่งสามารถทำได้เพียงงานระยะเฉพาะใดๆ เท่านั้น และไม่สามารถทำงานของทั้งยุคสมัยได้—มิฉะนั้น เขาก็จะนำทางผู้คนเข้าไปสู่ท่ามกลางกฎต่างๆ แล้วงานของมนุษย์สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับเวลาหรือระยะที่เฉพาะเจาะจงหนึ่งๆ เท่านั้น

นี่เป็นเพราะว่าประสบการณ์ของมนุษย์มีวงเขตของมันเอง

คนเราไม่สามารถเปรียบเทียบงานของมนุษย์กับพระราชกิจของพระเจ้าได้

วิธีการปฏิบัติของมนุษย์และความรู้เกี่ยวกับความจริงของเขาทั้งหมดใช้ได้กับวงเขตที่เฉพาะเจาะจงหนึ่งๆ

เจ้าไม่สามารถกล่าวว่าเส้นทางที่มนุษย์ก้าวอย่างนั้นเป็นน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์

เพราะมนุษย์สามารถได้รับความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

และไม่สามารถได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างครบบริบูรณ์ได้

สิ่งที่มนุษย์สามารถรับประสบการณ์ได้ทั้งหมดอยู่ในวงเขตของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และไม่สามารถเกินจากแนวข่ายความคิดในจิตใจของมนุษย์ที่ปกติได้

คนเหล่านั้นทั้งหมดที่สามารถใช้ชีวิตตามความจริงความเป็นจริงได้รับประสบการณ์ภายในแนวข่ายนี้

เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับความจริง

สิ่งนั้นเป็นประสบการณ์ของชีวิตมนุษย์ที่ปกติที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ

นั่นไม่ใช่วิธีการรับประสบการณ์ที่เบี่ยงเบนไปจากชีวิตของมนุษย์ที่ปกติ

พวกเขาได้รับประสบการณ์กับความจริงที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

ซึ่งอยู่บนรากฐานของการใช้ชีวิตมนุษย์ของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น ความจริงนี้แตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล

และความลึกซึ้งของความจริงนี้สัมพันธ์กับสภาวะของบุคคลนั้นๆ

คนเราสามารถพูดได้เพียงว่าเส้นทางที่พวกเขาเดินคือชีวิตมนุษย์ที่ปกติของใครบางคนที่ไม่ได้ตามเสาะหาความจริง

และอาจจะเรียกเส้นทางนั้นได้ว่าเส้นทางที่เดินโดยบุคคลที่ปกติที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

คนเราไม่สามารถพูดได้ว่าเส้นทางที่เขาเดินคือเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระดำเนิน

ในประสบการณ์ของมนุษย์ที่ปกตินั้น เพราะผู้ที่ไล่ตามเสาะหานั้นไม่เหมือนกัน

พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงไม่เหมือนกันด้วยเช่นกัน นอกจากนั้น

เพราะสภาพแวดล้อมที่ผู้คนได้รับประสบการณ์และแนวข่ายของประสบการณ์ของพวกเขาไม่เหมือนกัน

และเพราะส่วนผสมของจิตใจและความคิดของพวกเขา

ประสบการณ์ของพวกเขาจึงผสมผสานในระดับที่แตกต่างกัน

บุคคลแต่ละคนเข้าใจความจริงตามสภาพเงื่อนไขของพวกเขาที่แตกต่างกันและเป็นปัจเจก

ความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับความหมายจริงๆ ของความจริงไม่ได้ครบบริบูรณ์

และเป็นเพียงหนึ่งหรือหลายแง่มุมของความจริงนั้นเท่านั้น

วงเขตของความจริงที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล
ซึ่งสอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขของแต่ละบุคคล ในหนทางนี้
ความรู้เกี่ยวกับความจริงเรื่องเดียวกันตามที่แสดงออกโดยผู้คนที่ต่างกันก็ไม่เหมือนกัน
นี่จึงกล่าวได้ว่าประสบการณ์ของมนุษย์มีข้อจำกัดเสมอ
และไม่สามารถเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อย่างครบบริบูรณ์
อีกทั้งงานของมนุษย์ไม่สามารถได้รับการล่องรู้ว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าสิ่งที่มนุษย์แสดงออกจะสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างใกล้ชิดมากก็ตาม
และถึงแม้ว่าประสบการณ์ของมนุษย์จะใกล้เคียงกับพระราชกิจการทำให้มีความเพียบพร้อมที่พระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงดำเนินการก็ตาม มนุษย์สามารถเป็นได้เพียงผู้รับใช้ของพระเจ้า
ผู้ที่กระทำการงานที่พระเจ้ามอบความไว้วางพระทัยให้แก่เขา
มนุษย์สามารถแสดงออกได้เพียงความรู้ที่ได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และความจริงที่
ได้รับจากประสบการณ์ส่วนตัวของเขาเองเท่านั้น
มนุษย์ไม่มีคุณสมบัติและไม่เป็นไปตามสภาพเงื่อนไขที่จะเป็นทางออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขาไม่มีสิทธิ์จะพูดว่างานของเขาคือพระราชกิจของพระเจ้า มนุษย์มีหลักการทำงานของมนุษย์
และมนุษย์ทุกคนมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันและครอบครองสภาพเงื่อนไขที่หลากหลาย
งานของมนุษย์รวมถึงประสบการณ์ทั้งหมดของเขาภายใต้ความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ประสบการณ์เหล่านี้สามารถเพียงเป็นตัวแทนสิ่งที่มนุษย์เป็น
และไม่ได้เป็นตัวแทนสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นหรือน้ำพระทัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น
จึงไม่สามารถพูดได้ว่าเส้นทางที่มนุษย์เดินเป็นเส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระดำเนิน
เพราะงานของมนุษย์ไม่สามารถเป็นตัวแทนพระราชกิจของพระเจ้า
และงานของมนุษย์และประสบการณ์ของมนุษย์ไม่ได้เป็นน้ำพระทัยที่ครบบริบูรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์
งานของมนุษย์มีแนวโน้มที่จะเริ่มกลายเป็นกฎเกณฑ์
และวิธีการทำงานของเขาถูกจำกัดเขตที่วงเขตที่จำกัดได้โดยง่าย
และไร้ความสามารถที่จะนำผู้คนสู่หนทางที่อิสระได้ ผู้ติดตามส่วนใหญ่ใช้ชีวิตภายในวงเขตที่จำกัด
และวิธีได้รับประสบการณ์ของพวกเขาถูกจำกัดในวงเขตของมันด้วยเช่นกัน
ประสบการณ์ของมนุษย์ถูกจำกัดอยู่เสมอ และวิธีการทำงานของเขาก็ถูกจำกัดเป็นไม่กี่ชนิดเช่นเดียวกัน
และไม่สามารถเทียบได้กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
นี่เป็นเพราะว่าในท้ายที่สุดแล้ว ประสบการณ์ของมนุษย์ถูกจำกัด
ไม่ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างไรก็ตาม พระราชกิจนั้นก็ไม่ถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์

ไม่ว่าพระราชกิจนั้นได้รับการดำเนินการอย่างไรก็ตาม พระราชกิจนั้นก็ไม่ถูกจำกัดด้วยวิธีการหนึ่งเดียวใดๆ
ไม่มีกฎเกณฑ์แต่อย่างใดเลยกับพระราชกิจของพระเจ้า—

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ได้รับการปลดปล่อยและเป็นอิสระ

ไม่สำคัญว่ามนุษย์ใช้เวลาในการติดตามพระองค์มากเพียงใดก็ตาม เขาไม่สามารถถ่วงกรงกฎใดๆ
ที่ควบคุมวิธีการทรงพระราชกิจของพระเจ้าได้ ถึงแม้ว่าพระราชกิจของพระองค์จะมีหลักการ
แต่พระราชกิจก็ได้รับการดำเนินการในวิธีใหม่ๆ เสมอ และมีการพัฒนาใหม่ๆ เสมอ
และอยู่เกินเอื้อมสำหรับมนุษย์ ในช่วงเวลาหนึ่ง

พระเจ้าอาจทรงมีพระราชกิจที่ต่างกันหลายชนิดและการนำทางผู้คนที่ต่างกันหลายวิธี
ซึ่งทำให้ผู้คนมีการเข้าสู่และการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ อยู่เสมอ

เจ้าไม่สามารถหยั่งรู้กฎของพระราชกิจของพระองค์ได้ เพราะพระองค์ทรงพระราชกิจในวิธีใหม่ๆ เสมอ
และดังนั้นผู้ติดตามพระเจ้าจึงไม่กลายเป็นถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์ทั้งหลายเพราะเหตุนี้เท่านั้น
พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองหลีกเลี่ยงมโนคติที่หลงผิดของผู้คนและตอบโต้มโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
เสมอ

มีเพียงบรรดาผู้ที่ติดตามและไล่ตามเสาะหาพระองค์ด้วยหัวใจที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถทำให้อุปนิสัยของพวกเขา
ได้รับการแปลงสภาพและมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระ ไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ใดๆ

หรือถูกจำกัดด้วยมโนคติที่หลงผิดทางศาสนาใดๆ

งานของมนุษย์เรียกร้องจากผู้คนโดยมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์ของเขาเองและสิ่งที่เขาเองสามารถสัมผัสได้
ได้ มาตรฐานของข้อพึงประสงค์เหล่านี้จำกัดอยู่ภายในวงเขตเฉพาะหนึ่งๆ

และวิธีการปฏิบัติก็ยังถูกจำกัดอย่างมากเช่นเดียวกัน ดังนั้นผู้ติดตามจึงใช้ชีวิตภายในวงเขตที่จำกัดนี้โดยไม่รู้ตัว
เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็กลายเป็นกฎเกณฑ์และพิธีกรรม

หากงานของช่วงเวลาหนึ่งได้รับการนำทางโดยใครบางคนที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการทำให้มีความเพียบพร้อมของพ
ระเจ้าโดยพระองค์เองและยังไม่ได้รับการพิพากษา

ผู้ติดตามของเขาทั้งหมดจะกลายbecomeนักศาสนาและผู้เชี่ยวชาญในการต้านทานพระเจ้า ดังนั้น

หากมีใครสักคนเป็นผู้นำที่มีคุณสมบัติ

บุคคลนั้นต้องได้ก้าวผ่านการพิพากษาและได้ยอมรับการทำให้มีความเพียบพร้อมมาแล้ว

พวกที่ยังไม่ได้ก้าวผ่านการพิพากษาจะแสดงออกเพียงสิ่งที่คลุมเครือและไม่เป็นจริงเท่านั้น

ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจจะมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไป

พวกเขาจะนำทางผู้คนเข้าไปในกฎเกณฑ์ที่คลุมเครือและเกินธรรมชาติ

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงดำเนินการไม่ได้สอดคล้องกับเนื้อหาของมนุษย์

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้สอดคล้องกับความคิดของมนุษย์ แต่ตอบโต้มนต์ที่หลงผิดของมนุษย์
พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ถูกทำให้ค้างพริ้วด้วยการแค้นสีสันของศาสนาที่คลุมเครือ
ผลลัพธ์ของพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสได้โดยใครบางคนที่ยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์ ผลลัพธ์เหล่านี้เกินที่ความคิดของมนุษย์จะเอื้อมถึง

งานในจิตใจของมนุษย์นั้นง่ายเกินไปที่มนุษย์จะสัมผัส ตัวอย่างเช่น
ศิษยาภิบาลและผู้นำในโลกศาสนาอาศัยความสามารถพิเศษและตำแหน่งของพวกเขาในการทำงานของพวกเขา
ผู้คนที่ติดตามพวกเขามาเป็นเวลานานจะติดเชื่อความสามารถพิเศษของพวกเขา
และได้รับอิทธิพลจากบางส่วนของสิ่งที่พวกเขาเป็น พวกเขามุ่งเน้นอยู่กับความสามารถพิเศษ ความสามารถ
และความรู้ของผู้คน

และพวกเขาให้ความสนใจกับสิ่งเหนือธรรมชาติและหลักทฤษฎีที่ลุ่มลึกและไม่เป็นจริงมากมาย
(แน่นอนว่าหลักทฤษฎีที่ลุ่มลึกเป็นสิ่งที่ไม่อาจบรรลุได้)

พวกเขาไม่มุ่งเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของผู้คน แต่มุ่งเน้นไปที่การฝึกผู้คนให้เทศนาและทำงาน
พัฒนาความรู้ของผู้คน และคำสอนทางศาสนาмаกสั้นของพวกเขา

พวกเขาไม่มุ่งเน้นไปที่ว่าอุปนิสัยของผู้คนเปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใด หรือว่าผู้คนเข้าใจความจริงมากเพียงใด
พวกเขาไม่สนใจที่จะไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเนื้อแท้ของผู้คน

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะพยายามที่จะรู้ถึงสถานะที่ปกติและไม่ปกติของผู้คน

พวกเขาไม่ตอบโต้มนต์ที่หลงผิดของผู้คน อีกทั้งพวกเขาไม่เผยมนต์ที่หลงผิดของพวกเขาเอง

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะคัดแต่งผู้คนเพื่อข้อบกพร่องหรือความเสื่อมทรามของพวกเขา

ผู้คนส่วนใหญ่ที่ติดตามพวกเขาปรนนิบัติด้วยความสามารถพิเศษของพวกเขา

และทั้งหมดที่พวกเขาปลดปล่อยออกมาคือมนต์ที่หลงผิดทางศาสนาและทฤษฎีทางเทววิทยา

ซึ่งไม่สัมพันธ์กับความเป็นจริงและไร้ความสามารถที่จะให้ชีวิตกับผู้คนได้โดยสิ้นเชิง อันที่จริงแล้ว

เนื้อแท้ของงานของพวกเขาคือการบ่มพรสวรรค์

เลี้ยงดูผู้คนที่ไม่มีสิ่งใดให้กลายเป็นบัณฑิตทางศาสนาที่มีพรสวรรค์

ซึ่งในภายหลังก็ไปทำงานและเป็นผู้นำต่อไป เจ้าสามารถหยั่งรู้กฎเกณฑ์ใดๆ

ในพระราชกิจเป็นเวลาหกพันปีของพระเจ้าได้หรือไม่? ในงานที่มนุษย์ทำมีกฎเกณฑ์และข้อจำกัดมากมาย

และสมองของมนุษย์ก็ตันทุรังจนเกินไป

สิ่งที่มนุษย์แสดงออกจึงเป็นความรู้และการตระหนักที่อยู่ภายในวงเขตของประสบการณ์ของเขา

มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงสิ่งอื่นใดนอกเหนือไปจากนี้

ประสบการณ์หรือความรู้ของมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากความสามารถพิเศษหรือสัญชาตญาณของเขา

สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นเพราะการทรงนำและการทรงเป็นผู้เลี้ยงโดยตรงของพระเจ้า

มนุษย์มีเพียงปฏิภาณที่จะยอมรับการเป็นผู้เลี้ยงนี้

และไม่มีปฏิภาณใดที่สามารถแสดงออกได้โดยตรงว่าเทวสภาพคืออะไร

มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะเป็นแหล่งกำเนิด เขาสามารถเป็นได้เพียงภาชนะที่รองรับน้ำจากแหล่งกำเนิดเท่านั้น

นี่คือสัญชาตญาณของมนุษย์ ปฏิภาณที่คนเราควรมีในฐานะมนุษย์

หากบุคคลหนึ่งสูญเสียปฏิภาณที่ยอมรับพระวาระของพระเจ้าและสูญเสียสัญชาตญาณของมนุษย์

บุคคลนั้นก็จะสูญเสียสิ่งที่มีค่าที่สุดไปเช่นกัน และสูญเสียหน้าที่ของมนุษย์ที่ได้รับการทรงสร้างขึ้น

หากบุคคลหนึ่งไม่มีความรู้หรือได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าหรือพระราชกิจของพระองค์

บุคคลนั้นก็จะสูญเสียหน้าที่ของเขา ซึ่งเป็นหน้าที่ที่เขาควรกระทำในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

และสูญเสียความมีเกียรติของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

การแสดงออกว่าเทวสภาพคืออะไรเป็นสัญชาตญาณของพระเจ้า

ไม่ว่าจะแสดงออกในเนื้อหนังโดยพระวิญญาณโดยตรงหรือไม่ก็ตาม นี่คือพันธกิจของพระเจ้า

มนุษย์แสดงออกถึงประสบการณ์หรือความรู้ของเขาเอง (นั่นคือ แสดงออกถึงสิ่งที่เขาเป็น)

ในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าหรือหลังจากนั้น นี่คือสัญชาตญาณของมนุษย์และหน้าที่ของมนุษย์

และมันคือสิ่งที่มนุษย์ควรสัมฤทธิ์

ถึงแม้ว่าการแสดงออกของมนุษย์จะไปในไม่ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงออกเป็นอย่างมาก

และถึงแม้ว่าการแสดงออกของมนุษย์จะถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์หลายประการ

แต่มนุษย์ต้องทำให้หน้าที่ที่ตนควรทำให้ลุล่วงได้ และทำสิ่งที่เขาต้องทำ

มนุษย์ควรทำทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สามารถทำได้เพื่อทำให้หน้าที่ของเขาถูกล่วง

และเขาไม่ควรมีการสงวนตัวใดๆ แม้แต่น้อย

หลังจากที่ทำงานมาหลายปี มนุษย์จะสรุปประสบการณ์การทำงานหลายปีของเขา

ตลอดจนสติปัญญาและกฎเกณฑ์ที่เขาได้สะสมมา

คนผู้หนึ่งที่ได้ทำงานมาเป็นเวลานานรู้วิธีการที่จะสำนึกรับรู้ถึงการเคลื่อนไหวของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เขารู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงปฏิบัติพระราชกิจเมื่อใดและพระองค์ไม่กำลังทรงปฏิบัติพระราชกิจเมื่อใด

เขารู้วิธีการสามัคคีธรรมในขณะที่แบกรับภาระ

และเขาตระหนักฐึ่สภาวะปกติของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และสภาวะปกติของการเติบโตในชีวิตของผู้อื่น

เช่นนั้นคือบุคคลที่ได้ทำงานมาเป็นเวลาหลายปีแล้วและรู้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

บรรดาผู้ที่ได้ทำงานมาเป็นเวลานานพูดอย่างมั่นใจและไม่เร่งรีบ แม้เมื่อพวกเขาไม่มีอะไรจะพูด

พวกเขาก็สงบสุขุม ส่วนภายในนั้น

พวกเขาสามารถอธิษฐานอย่างต่อเนื่องเพื่อแสวงหาพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกเขามีประสบการณ์ในการทำงาน บุคคลที่ได้ทำงานมาเป็นเวลานานแล้ว

ผู้ที่มีประสบการณ์มากมายและได้เรียนรู้บทเรียนมากมาย

มีสิ่งภายในมากมายที่ขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่คือการพร่องของงานระยะยาวของเขา

ส่วนบุคคลที่เพิ่งจะเริ่มทำงาน ไม่มีสิ่งเจือปนจากบทเรียนหรือประสบการณ์ของมนุษย์

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทำอะไรไม่ถูกเกี่ยวกับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างไร อย่างไรก็ตาม

ในช่วงระหว่างการทำงาน เขาค่อยๆ เรียนรู้ที่จะสำนึกถึงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจอย่างไร

และกลายเป็นตระหนักถึงสิ่งที่ต้องทำเพื่อให้ได้มาซึ่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

สิ่งที่ต้องทำเพื่อทำให้ผู้ที่จืดจางของผู้อื่น และความรู้สามัญอื่นๆ ที่ผู้ที่ทำงานควรครอบครอง เมื่อเวลาผ่านไป

เขามาถึงจุดที่รู้สติปัญญาและความรู้สามัญเกี่ยวกับการทำงานดังกล่าวราวกับเป็นหลังมือของเขาเอง

และจะใช้นั้นได้อย่างง่ายดายเมื่อทำงาน อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปลี่ยนแปลงวิธีการที่พระองค์ทรงพระราชกิจ เขายังคงยึดติดกับความรู้เก่าๆ

เกี่ยวกับการทำงานและกฎเกณฑ์เก่าๆ เกี่ยวกับการทำงานของเขา

และรู้เกี่ยวกับพลังขับเคลื่อนของพระราชกิจเล็กน้อยมาก

ช่วงเวลาหลายปีในการทำงานและการเต็มไปด้วยการสถิตและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เขามี

บทเรียนเกี่ยวกับงานมากยิ่งขึ้น และประสบการณ์มากยิ่งขึ้น สิ่งต่างๆ

เช่นนั้นเดิมความมั่นใจในตัวเองที่ไม่ใช่ความภาคภูมิใจให้กับเขา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เขาค่อนข้างพอใจกับงานของเขาเอง

และพอใจกับความรู้สามัญที่เขาได้รับเกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

การได้รับหรือได้ตระหนักสิ่งต่างๆ

ที่ผู้อื่นไม่ได้รับหรือได้ตระหนักทำให้เขามีความมั่นใจในตัวเองมากยิ่งขึ้นว่า

ดูเหมือนว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในเขาไม่มีวันสามารถถูกขจัดไปได้ ในขณะที่คนอื่นๆ

ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการปฏิบัติที่เป็นพิเศษเช่นนี้ มีเพียงผู้คนประเภทเดียวกับเขา

ซึ่งได้ทำงานเป็นเวลาหลายปีและการใช้งานพวกเขามีคุณค่าอย่างมากเท่านั้น ที่มีคุณสมบัติจะได้ชื่นชมกับสิ่งนี้

สิ่งเหล่านี้กลายเป็นอุปสรรคขัดขวางอย่างใหญ่หลวงต่อการที่เขาจะยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงแม้ว่าเขาสามารถยอมรับพระราชกิจใหม่ได้ แต่เขาก็ไม่สามารถทำได้ในเวลาข้ามคืน

แน่นอนว่าเขาต้องก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงที่น่าประหลาดใจหลายต่อหลายคราก่อนที่จะยอมรับพระราชกิจนั้นไป

ดี สถานการณ์นี้สามารถพลิกกลับได้อย่างค่อยเป็นค่อยไปหลังจากที่มโนคติที่หลงผิดเก่าๆ

ของเขาได้รับการจัดการและอุปนิสัยเก่าๆ ของเขาได้รับการพิพากษาเท่านั้น

หากปราศจากการก้าวผ่านขั้นตอนเหล่านี้

เขาจะไม่ยอมปล่อยและยอมรับคำสอนและพระราชกิจใหม่ที่ไม่ปรองดองกับมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ

ของเขาได้ง่ายๆ นี่คือการจัดการได้ยากที่สุดในมนุษย์ และสิ่งนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงได้ง่ายๆ หากในฐานะผู้ทำงาน เขามีความสามารถที่จะสัมผัสความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และสรุปพลังขับเคลื่อนของพระราชกิจนั้นได้ทันที

และหากเขาไม่มีความสามารถที่จะไม่ถูกจำกัดด้วยประสบการณ์การทำงานของเขาและยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระราชาภิเษก เช่นนั้นแล้วเขาก็เป็นมนุษย์ที่ชาญฉลาดและผู้ที่ทำงานที่มีคุณสมบัติ ผู้คนมักเป็นเช่นนั้น

กล่าวคือ พวกเขาทำงานเป็นเวลาหลายปีโดยที่ไม่มีความสามารถที่จะสรุปประสบการณ์การทำงานของพวกเขา หรือหลังจากที่สรุปประสบการณ์และสติปัญญาของพวกเขาเกี่ยวกับงานแล้ว

พวกเขาถูกขัดขวางไม่ให้ยอมรับพระราชกิจใหม่

และไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจเก่าและพระราชกิจใหม่ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

หรือปฏิบัติต่อพระราชกิจเก่าและพระราชกิจใหม่ได้อย่างถูกต้อง ผู้คนช่างรับมือได้ยากจริงๆ!

พวกเขาส่งส่วนใหญ่เป็นเช่นนั้น

พวกที่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเวลาหลายปีพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับพระราชกิจใหม่ และพวกเขาเต็มไปด้วยมโนคติที่หลงผิดที่พวกเขาไม่สามารถละวางลงได้อยู่เสมอ

ในขณะที่มนุษย์ที่เพิ่งจะเริ่มทำงานขาดความรู้สามัญเกี่ยวกับพระราชกิจและไม่รู้กระทั่งว่าจะจัดการเรื่องที่ยากที่สุดบางอย่างได้อย่างไร ผู้คนอย่างพวกเขาช่างลำบากเย็นจริงๆ!

พวกที่มีความอาวุโสอยู่บ้างก็ช่างภาคภูมิใจและทะนงตัวจนพวกเขาได้ลืมแล้วว่าพวกเขามาจากที่ใด

พวกเขาถูกผู้คนที่เด็กกว่าเสมอ กระนั้น

พวกเขาก็รู้ความสามารถที่จะยอมรับพระราชกิจใหม่และปล่อยวางมโนคติที่หลงผิดที่พวกเขาได้สะสมและเก็บมาผ่านช่วงเวลาหลายปีได้

ถึงแม้ว่าผู้คนที่อายุน้อยและไม่รู้เท่าทันเหล่านั้นจะสามารถยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เล็กน้อยและค่อนข้างมีความกระตือรือร้น พวกเขามักกลายเป็นสับสนวุ่นวายเสมอ

และไม่รู้ว่าควรทำอะไรเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น พวกเขากะตือรือร้นแต่ไม่รู้เท่าทัน

พวกเขามีความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงเล็กน้อย

และรู้ความสามารถที่จะนำพระราชกิจของพระองค์มาใช้ในชีวิตของพวกเขาได้

สิ่งนั้นเป็นเพียงหลักทฤษฎีที่ไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิง มีผู้คนเช่นพวกเขามากมายจนเกินไป

มีจำนวนเท่าใดที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานบ้าง?

มีจำนวนเท่าใดที่สามารถเชื่อฟังความรู้แจ้งและความกระจำของพระวิญญานบริสุทธิ์
และเห็นสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าได้สำเร็จ?

ดูเหมือนว่าพวกเจ้าที่ได้เคยเป็นผู้ติดตามจนถึงตอนนี้มีความเชื่อฟังอย่างยิ่ง แต่อันที่จริงแล้ว

พวกเจ้าไม่เคยยอมละทิ้งมโนคติที่หลงผิดของพวกเจ้าเลย พวกเจ้ายังคงกำลังแสวงหาในพระคัมภีร์
เชื่อในความคลุมเครือ หรือร้อนเร่ไปในมโนคติที่หลงผิด

ไม่มีผู้ใดที่เจาะลึกพระราชกิจจริงของวันนี้อย่างละเอียดรอบคอบหรือมองลึกเข้าไปในพระราชกิจเลย

พวกเจ้ากำลังยอมรับหนทางของวันนี้ด้วยมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ ของพวกเจ้า

แล้วพวกเจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดด้วยการเชื่อเช่นนั้น?

สามารถกล่าวได้ว่าในพวกเจ้านั้นมีมโนคติที่หลงผิดมากมายซ่อนเร้นอยู่ที่ยังไม่ได้ถูกเปิดเผยออกมา

และว่าพวกเจ้าแค่กำลังใช้ความพยายามซ่อนเร้นพวกมันอย่างถึงที่สุดและไม่เปิดเผยพวกมันออกมาง่ายๆ

พวกเจ้าไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่อย่างจริงจัง และพวกเจ้าไม่วางแผนที่จะยอมละทิ้งมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ

ของพวกเจ้า พวกเจ้ามีปรัชญาสำหรับการใช้ชีวิตมากจนเกินไป และสิ่งเหล่านั้นมีมากมายจนเกินไป

พวกเจ้าไม่ยอมละทิ้งมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ ของพวกเจ้า และพวกเจ้าจัดการกับพระราชกิจใหม่อย่างลังเล

หัวใจของพวกเจ้ามุ่งร้ายจนเกินไป และพวกเจ้าเพียงแค่มองไม่ใส่ใจขั้นตอนของพระราชกิจใหม่อย่างจริงจัง

คนไม่เอาถ่านอย่างเช่นพวกเจ้าจะสามารถทำงานการเผยแผ่ข่าวประเสริฐได้อย่างไร?

พวกเจ้ามีความสามารถที่จะรับหน้าที่ทำงานการเผยแผ่ข่าวประเสริฐต่อทั้งจักรวาลได้หรือ?

การปฏิบัติเหล่านี้ของพวกเจ้ากำลังหยุดเจ้าไม่ให้แปลงสภาพอุปนิสัยของพวกเจ้าและรู้จักพระเจ้า

หากเจ้าทำเช่นนั้นต่อไป พวกเจ้าจะถูกกำจัดเป็นแน่

พวกเจ้าต้องรู้วิธีที่จะบอกความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้ายกกับงานของมนุษย์

เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งใดในงานของมนุษย์? มีองค์ประกอบของประสบการณ์ของมนุษย์มากมายในงานของเขา

สิ่งที่มนุษย์แสดงออกคือสิ่งที่เขาเป็น พระราชกิจของพระเจ้าเองก็แสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเช่นเดียวกัน

แต่สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นก็แตกต่างจากสิ่งที่มนุษย์เป็น

สิ่งที่มนุษย์เป็นนั้นเป็นตัวแทนประสบการณ์และชีวิตของมนุษย์

(สิ่งที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์หรือเผชิญในชีวิตของพวกเขา หรือปรัชญาสำหรับการใช้ชีวิตที่เขามี)

และผู้คนที่ใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างก็แสดงออกถึงการเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน

ไม่ว่าเจ้ามีประสบการณ์ของสังคมหรือไม่และไม่ว่าเจ้าใช้ชีวิตจริงๆ

ในครอบครัวของเจ้าและได้รับประสบการณ์ภายในนั้นอย่างไร สามารถมองเห็นได้ในสิ่งที่เจ้าแสดงออก

ในขณะที่เจ้าไม่สามารถมองเห็นว่าพระองค์ทรงมีประสบการณ์ทางสังคมหรือไม่ในพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรง

จตุเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงตระหนักรู้เป็นอย่างดีถึงแก่นแท้ของมนุษย์

และทรงสามารถเปิดเผยการปฏิบัติประเภทต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวกับผู้คนทุกประเภท
พระองค์ทรงพระปรีชายิ่งกว่านั้นในการเปิดเผยอุปนิสัยที่เลื่อมทราวมทั้งหลายและพฤติกรรมที่เป็นกบฏของพวก
มนุษย์ พระองค์ไม่ตำรังพระชนม์ชีพท่ามกลางผู้คนทางโลก
แต่พระองค์ทรงตระหนักรู้ถึงธรรมชาติของมนุษย์ธรรมดาและความเลื่อมทราวมทั้งหมดยกเว้นผู้คนทางโลก
นี่คือสิ่งทรงเป็นของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงจัดการกับโลก พระองค์ทรงรู้กฎการจัดการโลก
เพราะพระองค์เข้าพระทัยธรรมชาติของมนุษย์อย่างครบถ้วน
พระองค์ทรงรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระวิญญาณที่ตาของมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นและหูของมนุษย์ไม่สามารถ
ได้ยิน ทั้งในวันนี้และในอดีต
นี่รวมถึงสติปัญญาที่ไม่ใช่ปรัชญาสำหรับการใช้ชีวิตและการอัศจรรย์ที่ผู้คนหยั่งลึกได้ยาก
นี่คือสิ่งทรงเป็นของพระองค์ ซึ่งเปิดกว้างต่อผู้คนและซ่อนเร้นจากผู้คนด้วยเช่นกัน
สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงออกไม่ใช่สิ่งที่บุคคลเหนือปกติเป็น
แต่เป็นพระลักษณะโดยธรรมชาติของพระวิญญาณและสิ่งที่พระวิญญาณทรงเป็น
พระองค์ไม่ได้ทรงพระดำเนินทั่วโลก แต่ทรงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับโลก พระองค์ทรงสัมผัสกับ
“พวกลิงคล้ายคน” ที่ไม่มีความรู้หรือความเข้าใจเชิงลึก
แต่พระองค์ทรงแสดงพระวณะที่สูงกว่าความรู้และสูงกว่าเหล่ามนุษย์ที่ยิ่งใหญ่
พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพภายในกลุ่มผู้คนทั้งที่มืดและด้านชา
ผู้ที่ปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์และผู้ที่ไม่เข้าใจธรรมเนียมและชีวิตของมนุษยชาติ
แต่พระองค์ทรงสามารถขอให้มวลมนุษย์ใช้ชีวิตตามสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
และในขณะที่เดียวกันก็ทรงเปิดเผยพื้นฐานและสถานะความเป็นมนุษย์ที่ต่ำด้อยของมวลมนุษย์
ทั้งหมดนี่คือสิ่งทรงเป็นของพระองค์ ซึ่งสูงส่งกว่าสิ่งที่บุคคลที่มีเลือดเนื้อคนใดเป็น สำหรับพระองค์แล้ว
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับประสบการณ์กับชีวิตทางสังคมที่ซับซ้อน ยุ่งยาก
และสับสนเพื่อที่จะทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำและเปิดเผยถึงแก่นแท้ของมวลมนุษย์ที่เลื่อมทราวมอย่าง
ถ้วนทั่ว ชีวิตทางสังคมที่สับสนไม่เสริมสร้างเนื้อหนังของพระองค์
พระราชกิจและพระวณะของพระองค์เพียงเปิดเผยถึงความไม่เชื่อฟังของมนุษย์เท่านั้น
และไม่ได้อัดเตรียมประสบการณ์และบทเรียนเพื่อการจัดการโลกให้กับมนุษย์
พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องเจาะลึกด้านสังคมหรือครอบครัวของมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงจัดหาชีวิตให้กับมนุษย์
การตีแผ่และการพิพากษามนุษย์ไม่ใช่การแสดงออกถึงประสบการณ์ของเนื้อหนังของพระองค์
นั่นคือการเปิดเผยของพระองค์ถึงความไม่ชอบธรรมของมนุษย์หลังจากที่ทรงได้รู้ถึงความไม่เชื่อฟังของมนุษย์
มาเป็นเวลานานและทรงชิงชังความเลื่อมทราวมของมนุษย์

พระราชกิจที่พระองค์ทรงทำทั้งหมดมีความหมายเพื่อเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมนุษย์ และเพื่อแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น มีเพียงพระองค์ที่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจนี้ได้ พระราชกิจนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่บุคคลที่มีเลือดเนื้อสามารถสัมผัสได้ จากพระราชกิจของพระองค์ มนุษย์ไม่สามารถบอกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลประเภทใด และมนุษย์ยังรู้ความสามารถที่จะจัดประเภทพระองค์เป็นบุคคลที่ได้รับการทรงสร้างโดยอิงพื้นฐานจากพระราชกิจของพระองค์ได้เช่นกัน

สิ่งทรงเป็นของพระองค์ยังทำให้พระองค์ไม่สามารถจัดประเภทเป็นบุคคลที่ได้รับการทรงสร้างเช่นกัน มนุษย์สามารถพิจารณาพระองค์ได้ว่าไม่ใช่มนุษย์เท่านั้น แต่ไม่รู้ว่าจะนำพระองค์ไว้ในหมวดหมู่ใด ดังนั้นมนุษย์ยังถูกบังคับให้ต้องระบุพระองค์ไว้ในหมวดหมู่พระเจ้า การที่มนุษย์ทำเช่นนั้นไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผล เพราะพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมากมายที่มนุษย์รู้ความสามารถที่จะทำได้ท่ามกลางผู้คน

พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำไม่ได้เป็นตัวแทนถึงประสบการณ์ของเนื้อหนังของพระองค์ ส่วนงานที่มนุษย์ทำเป็นตัวแทนถึงประสบการณ์ของเขา ทุกคนพูดถึงประสบการณ์ส่วนตัวของพวกเขา พระเจ้าทรงสามารถแสดงออกถึงความจริงได้โดยตรง

ในขณะที่มนุษย์สามารถแสดงออกได้เพียงประสบการณ์ที่สอดคล้องกับความจริงที่เขาได้รับประสบการณ์มาแล้วเท่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีกฎเกณฑ์และไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดด้านเวลาหรือภูมิศาสตร์ พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นได้ทุกที่ทุกเวลา พระองค์ทรงพระราชกิจตามที่พระองค์มีพระประสงค์ งานของมนุษย์มีเงื่อนไขและบริบท หากปราศจากสิ่งเหล่านี้

เขาจะรู้ความสามารถที่จะทำงานและรู้ความสามารถที่จะแสดงออกถึงความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าหรือประสบการณ์ที่เขามีเกี่ยวกับความจริง

ในการที่จะบอกว่าบางสิ่งบางอย่างเป็นพระราชกิจของพระเจ้าเองหรืองานของมนุษย์นั้น เจ้าเพียงต้องเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทั้งสอง

หากไม่มีพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำและมีเพียงงานของมนุษย์ เจ้าจะรู้เพียงว่าคำสอนของมนุษย์นั้นสูงเกินความสามารถของบุคคลอื่นๆ ทั้งหมด น้ำเสียงการพูดของพวกเขา หลักการของพวกเขาในการรับมือกับสิ่งต่างๆ

และกิริยาอันมีประสบการณ์และมั่นคงของพวกเขาในการทำงานนั้นอยู่เกินเอื้อมสำหรับผู้อื่น

พวกเขารู้สึกต่างเลื่อมใสผู้คนที่มีขีดความสามารถดีและความรู้ที่สูงส่งเหล่านี้

แต่เจ้าไม่สามารถมองเห็นจากพระราชกิจและพระวาทะของพระเจ้าว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์อยู่สูงเพียงใด แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงธรรมดา และเมื่อทรงพระราชกิจ พระองค์ทรงปกติและเป็นจริง

กระนั้นยังทรงไม่อาจวัดได้โดยมนุษย์ธรรมดา ซึ่งดังนั้นจึงทำให้ผู้คนรู้สึกมีความเคารพประเภทหนึ่งต่อพระองค์
บางทีประสบการณ์ของบุคคลหนึ่งในการทำงานของเขาถือว่าเป็นพิเศษ
หรือจินตนาการและการใช้เหตุผลของเขาถือว่าเป็นพิเศษ และสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาก็ดีเป็นพิเศษ
ลักษณะเช่นนั้นจะสามารถรับความเลื่อมใสของผู้คนได้เท่านั้น
แต่ไม่สามารถปลุกเร้าความเกรงขามและเกรงกลัวของพวกเขาได้
ผู้คนที่หมดค่าเลื่อมใสผู้ที่สามารถทำงานได้ดี ผู้ที่มีประสบการณ์ลึกซึ้งเป็นพิเศษ
และผู้ที่สามารถปฏิบัติตามความจริง แต่ผู้คนที่เช่นนั้นไม่มีวันสามารถเอาความเกรงขามออกมาได้
มีเพียงความเลื่อมใสและความอิจฉาเท่านั้น
แต่ผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้เลื่อมใสพระเจ้า
พวกเขากลับรู้สึกว่าพระราชกิจของพระองค์อยู่เกินเอื้อมของมนุษย์และยากที่มนุษย์จะหยั่งถึงได้
ว่าพระราชกิจของพระองค์สดชื่นและน่าพิศวง เมื่อผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า
ความรู้แรกที่เขามีเกี่ยวกับพระองค์คือพระองค์ทรงยากหยั่งถึง ทรงชาญฉลาด และทรงน่าพิศวง
และพวกเขาเคารพพระองค์และรู้สึกถึงความล้ำลึกของพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำโดยไม่รู้ตัว
ซึ่งอยู่เกินจากความรู้ความเข้าใจของจิตใจมนุษย์
ผู้คนที่ต้องการที่จะมีความสามารถทำได้ตามสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์
เพื่อทำให้สมดังพระองค์ทรงพึงปรารถนาเท่านั้น พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเกินพระพักตร์พระองค์
เพราะพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นไปไกลเกินกว่าความคิดและจินตนาการของมนุษย์
และมนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้ แม้กระทั่งมนุษย์เองก็ไม่ได้ถึงความไม่เพียงพอของเขาเอง กระนั้น
พระเจ้าทรงสร้างเส้นทางใหม่และได้ทรงมานำมนุษย์เข้าสู่โลกที่ใหม่กว่าและสวยงามกว่า
และด้วยเหตุนี้มวลมนุษย์ยังได้สร้างความก้าวหน้าใหม่ๆ และได้มีการเริ่มต้นใหม่
สิ่งที่ผู้คนรู้สึกเพื่อพระเจ้าไม่ใช่ความเลื่อมใส หรือไม่ใช่แค่ความเลื่อมใส
ประสบการณ์ที่ลึกซึ้งที่สุดของพวกเขาคือความเกรงขามและความรัก
ความรู้สึกของพวกเขาคือพระเจ้าทรงน่าพิศวงโดยแท้
พระองค์ทรงพระราชกิจที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะทำได้ และคริสต์สิ่งต่างๆ
ที่มนุษย์ไร้ความสามารถที่จะพบได้
ผู้คนที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามักรู้สึกที่ไม่อาจอธิบายได้เสมอ
ผู้คนที่มีความประสบการณ์ลึกซึ้งเพียงพอสื่อจะเข้าใจความรักของพระเจ้า
พวกเขาสามารถรู้สึกถึงความดีงามของพระองค์ ว่าพระราชกิจของพระองค์ช่างชาญฉลาด ช่างน่าพิศวง
และด้วยเหตุนี้จึงเป็นพลังที่ไม่จำกัดที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขา

มันไม่ใช่ความกลัวหรือความรักและความนับถือชั่วคราว

แต่เป็นสำนึกที่รับรู้อย่างลึกซึ้งถึงความสงสารที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์และการยอมผ่อนปรนให้กับเขา
อย่างไรก็ตาม

ผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษาของพระองค์สำนึกถึงพระบารมีของพระองค์และ
สำนึกถึงรู้ว่าพระองค์ไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการทำให้ขุนเคืองใดๆ

แม้กระทั่งผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์มากมายก็ไร้ความสามารถที่จะหยิ่งลึกลับพระองค์ได้

ทุกผู้คนที่เคารพพระองค์อย่างแท้จริงรู้ว่าพระราชกิจของพระองค์ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
แต่ตรงกันข้ามกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเสมอ

พระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ผู้คนเลื่อมใสพระองค์ทั้งหมดหรือแสดงท่าทางแห่งการบนอบต่อพระองค์
แต่พวกเขาควรสัมผัสความเคารพที่แท้จริงและการบนอบที่แท้จริง ในพระราชกิจอันมากมายของพระองค์
ผู้ใดก็ตามที่มีประสบการณ์ที่แท้จริงจะรู้สึกเคารพพระองค์ ซึ่งสูงกว่าการเลื่อมใส

ผู้คนได้มองเห็นพระอุปนิสัยของพระองค์เนื่องจากพระราชกิจการติสอนและการพิพากษาของพระองค์
และดังนั้นพวกเขาจึงเคารพพระองค์ในหัวใจของพวกเขา พระเจ้าควรทรงได้รับการเคารพและเชื่อฟัง
เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและพระอุปนิสัยของพระองค์ไม่เหมือนกับของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
และอยู่เหนือกว่าของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง พระเจ้าทรงปรากฏด้วยพระองค์เองและทรงคงอยู่ชั่วนิรันดร์
และไม่ทรงใช้สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ควรค่าแก่การเคารพและการเชื่อฟัง
มนุษย์ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการนี้ ดังนั้น

ผู้คนทั้งหมดที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์และรู้จักพระองค์อย่างแท้จริงจึงรู้สึกถึงความเคารพ
ต่อพระองค์ อย่างไรก็ตาม พวกที่ไม่ปลดปล่อยมโนคติที่หลงผิดที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระองค์—

พวกที่ไม่คำนึงถึงพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้าเลย—ไม่มีความเคารพต่อพระองค์

และถึงแม้ว่าพวกเขาจะติดตามพระองค์ แต่พวกเขาก็ไม่ได้ถูกพิชิต พวกเขาเป็นผู้คนที่ไม่เชื่อฟังโดยธรรมชาติ
ดังนั้น

สิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยว่าจะสัมฤทธิ์ผลโดยการทรงพระราชกิจเพื่อให้สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดได้มีหัวใจแห่ง
การเคารพให้กับพระผู้สร้าง นมัสการพระองค์ และบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไข
นี่คือผลลัพธ์สุดท้ายที่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์มีจุดมุ่งหมายที่จะสัมฤทธิ์

หากผู้คนที่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจดังกล่าวไม่เคารพพระเจ้าแม้แต่น้อย

และหากการไม่เชื่อฟังในอดีตของเขาไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลย เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะถูกกำจัดอย่างแน่นอน

หากทำที่บุคคลหนึ่งมีต่อพระเจ้าเป็นเพียงการเลื่อมใสพระองค์หรือการแสดงความนับถือต่อพระองค์จากที่ไกล

ๆ และไม่ใช่ว่าการรักพระองค์เลยแม้แต่หน่อย

เช่นนั้นแล้วนี่ก็คือผลลัพธ์ที่บุคคลที่ปราศจากหัวใจที่รักพระเจ้าได้มาถึง

และบุคคลนั้นขาดเงื่อนไขที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

หากพระราชกิจมากมายไร้ความสามารถที่จะได้รับความรักที่แท้จริงของบุคคล

เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นก็ไม่ได้รับพระเจ้า และไม่ได้ไล่ตามเสาะหาความจริงอย่างจริงแท้

บุคคลที่ไม่ได้รักพระเจ้าไม่ได้รับความจริงและดังนั้นจึงไม่สามารถได้รับพระเจ้า

แล้วจะนับประสาอะไรกับการได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า

ผู้คนเช่นนั้นไร้ความสามารถที่จะเคารพพระเจ้าได้

ไม่ว่าพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไรก็ตาม

และไม่ว่าพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับการพิพากษาอย่างไรก็ตาม

เหล่านี้คือผู้คนที่มีความเชื่อที่เปลี่ยนไม่ได้ และผู้ที่มีอุปนิสัยชั่วร้ายอย่างถึงที่สุด

ทุกคนที่ไม่เคารพพระเจ้าจะต้องถูกกำจัด ต้องเป็นเป้าหมายการลงโทษ

และต้องถูกลงโทษเช่นเดียวกับผู้ที่ทำความชั่ว และต้องทนทุกข์มากกว่าผู้ที่ได้กระทำการที่ไม่ชอบธรรม

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสามช่วงระยะคือเส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์แบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ

ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ

ทั้งสามช่วงระยะนี้ไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลก

แต่ น่าจะเป็นพระราชกิจสามช่วงระยะของยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักรมากกว่า

พระราชกิจแห่งการสร้างโลกได้เป็นพระราชกิจแห่งการสร้างมวลมนุษย์ทั้งปวง

นั่นไม่ได้เป็นพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด และไม่มี ความเกี่ยวพันใดๆ

กับพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด เพราะเมื่อครั้งที่โลกได้ถูกสร้างขึ้นนั้น

มวลมนุษย์ยังไม่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และดังนั้นจึงไม่ได้มีความจำเป็นที่จะต้องทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์

พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้เริ่มต้นขึ้นก็เมื่อมวลมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วเท่านั้น

และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อมวลมนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามแล้วเท่านั้นเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง

การบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้าได้เริ่มต้นขึ้นโดยเป็นผลของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

และไม่ได้ก่อเกิดจากพระราชกิจแห่งการสร้างโลก

เป็นหลังจากที่มวลมนุษย์ได้รับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามแล้วเท่านั้น

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการจึงได้เริ่มปรากฏขึ้น

และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์จึงมีสามส่วนด้วยกัน แทนที่จะเป็นสี่ช่วงระยะ หรือสี่ยุค

วิธีนี้เท่านั้นที่เป็นวิธีที่ถูกต้องในการอ้างอิงถึงการบริหารจัดการมวลมนุษย์ของพระเจ้า

เมื่อยุคสุดท้ายมาถึงปลายทาง

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็จะได้มาถึงบทอวสานที่ครบบริบูรณ์แล้ว

บทสรุปปิดตัวของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการหมายความว่าพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอดจะได้รับการทำให้เสร็จสิ้นอย่างครบบริบูรณ์แล้ว

และหมายความว่าระยะนี้จะได้สรุปปิดตัวแล้วนับตั้งแต่นั้นมา

หากปราศจากพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอดแล้ว

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็คงจะไม่ดำรงอยู่ และก็คงจะไม่มีพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนั้น

เป็นเพราะความต่ำทรามของมวลมนุษย์นั่นเอง

และเพราะมวลมนุษย์ได้ต้องการความรอดอย่างเร่งด่วนเช่นนั้นนั่นเอง

พระยาเหวหังจึงได้ทรงสรุปปิดตัวการสร้างโลก และได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ
เมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์จึงได้เริ่มต้นขึ้น
ซึ่งหมายความว่าเมื่อนั้นเท่านั้นที่พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้เริ่มต้นขึ้น
“การบริหารจัดการมวลมนุษย์” ไม่ได้หมายถึงการนำชีวิตของมวลมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่บนแผ่นดินโลก
(กล่าวคือ มวลมนุษย์ที่ยังไม่ได้ถูกทำให้เสื่อมทราม) ตรงกันข้าม
เป็นความรอดของมวลมนุษย์ที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว กล่าวคือ
เป็นการแปลงสภาพมวลมนุษย์อันเสื่อมทรามนี้นั่นเอง นี่คือความหมายของ “การบริหารจัดการมวลมนุษย์”
พระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลก
และดังนั้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์ก็ไม่รวมถึงพระราชกิจแห่งการสร้างโลกเช่นกัน
แต่กลับรวมถึงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่แยกจากการสร้างโลกเท่านั้น
เพื่อให้เข้าใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์
จำเป็นที่จะต้องตระหนักรู้ถึงประวัติของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ—
นี่คือสิ่งที่ทุกคนต้องตระหนักรู้เพื่อที่จะได้รับการช่วยให้รอด ในฐานะสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
เจ้าควรระลึกว่ามนุษย์ถูกพระเจ้าทรงสร้างขึ้น
และเจ้าควรระลึกถึงแหล่งที่มาของความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ และยิ่งกว่านั้น
กระบวนการแห่งความรอดของมนุษย์
หากพวกเจ้าเพียงรู้วิธีปฏิบัติตัวโดยสอดคล้องกับคำสอนในความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานของพระเจ้า
แต่ไม่มีความเฉลียวใจใดๆ เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
หรือเกี่ยวกับแหล่งที่มาของความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์
เช่นนั้นแล้วนี่คือสิ่งที่เจ้าขาดไปในฐานะสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า
เจ้าไม่ควรพึงพอใจกับแค่การเข้าใจความจริงเหล่านั้นที่สามารถนำไปฝึกฝนปฏิบัติได้เท่านั้น
ในขณะนี้ยังคงไม่รู้เท่าทันถึงวงเขตที่กว้างขึ้นของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า—
หากเป็นเช่นนั้นจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็หัวดีเกินไป
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือเรื่องราวเบื้องหลังของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า
การถือกำเนิดของข่าวประเสริฐแห่งจักรวาลทั้งปวง ข้อล้าลึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งปวง
และพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะยังเป็นรากฐานของการเผยแผ่ข่าวประเสริฐอีกด้วย
หากเจ้าเพียงมุ่งเน้นที่การเข้าใจความจริงที่เรียบง่ายซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตของเจ้า และไม่รู้สิ่งใดเลยในการนี้
ซึ่งยิ่งใหญ่ที่สุดในข้อล้าลึกและนิมิตต่างๆ ทั้งหมด

เช่นนั้นแล้วชีวิตของเจ้าก็จะไม่คล้ายกับผลิตภัณฑ์ที่มีข้อบกพร่อง
ซึ่งไม่มีอะไรดีเลยนอกจากมีไว้ดูเล่นหรือ?

หากมนุษย์จ้องกับการปฏิบัติเท่านั้น และเห็นพระราชกิจของพระเจ้าและความรู้ของมนุษย์เป็นเรื่องรอง
เช่นนั้นแล้วนี่จะไม่เหมือนกับการหมกมุ่นกับรายละเอียดปลีกย่อย ในขณะที่ไม่สนใจสิ่งต่างๆ
ที่สำคัญกว่าหรือ? เจ้าต้องรู้สิ่งที่เจ้าต้องรู้ สิ่งที่เจ้าต้องนำไปปฏิบัติ เจ้าก็ต้องนำไปปฏิบัติ
เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคนที่มีวิถีไปตามเสาะหาความจริง เมื่อวันที่เจ้าจะเผยแผ่ข่าวประเสริฐมาถึง
หากเจ้าเพียงมีความสามารถที่จะพูดได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่และชอบธรรม
ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าองค์หนึ่งที่ไม่มียุทธศาสตร์ใหญ่ใดๆ สามารถเปรียบเทียบได้
และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ไม่มีผู้ใดอยู่เบื้องบน... หากเจ้าเพียงสามารถพูดคำพูดที่ไม่ตรงประเด็นและผิว
เผินเหล่านี้ได้ในขณะที่ไม่สามารถพูดคำพูดที่มีความสำคัญอย่างยิ่งและมีสาระสำคัญได้อย่างเด็ดขาด
หากเจ้าไม่มีสิ่งใดจะพูดเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้าหรือพระราชกิจของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
ไม่สามารถอธิบายความจริง หรือจัดเตรียมสิ่งที่ขาดไปในมนุษย์ได้
เช่นนั้นแล้วใครบางคนเช่นเจ้าก็จะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองได้ดี
การเป็นคำพยานต่อพระเจ้าและการเผยแผ่ข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรไม่ใช่เรื่องเรียบง่ายแต่อย่างใด
ก่อนอื่นเจ้าต้องเตรียมให้พร้อมด้วยความจริง และนิมิตต่างๆ ที่ต้องเข้าใจติดตัวไว้
เมื่อเจ้ามีความชัดเจนเกี่ยวกับนิมิตต่างๆ และความจริงของแง่มุมต่างๆ ของพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าก็จะมารู้จักพระราชกิจของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า และโดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ—
ไม่ว่าจะเป็นการพิพากษาอันชอบธรรมหรือกระบวนการถลุงของมนุษย์—
เจ้ามีนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเป็นรากฐานของเจ้า และเจ้ามีความจริงที่ถูกต้องที่จะนำไปปฏิบัติ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าไปจนถึงบทอซานได้
เจ้าต้องรู้ว่าไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอะไรก็ตาม จุดมุ่งหมายของพระราชกิจของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง
หัวใจของพระราชกิจของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง และน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมนุษย์ไม่เปลี่ยนแปลง
ไม่สำคัญว่าพระวณะของพระองค์จะรุนแรงเพียงใด ไม่สำคัญว่าสภาพแวดล้อมจะไม่เป็นใจเพียงใด
หลักการของพระราชกิจของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง
และเจตนารมณ์ของพระองค์ในการช่วยมนุษย์ให้รอดจะไม่เปลี่ยนแปลง
อีกทั้งหัวใจของพระราชกิจของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง
โดยมีเงื่อนไขว่าไม่ใช่พระราชกิจแห่งวิวัฒนาการของบทอซานของมนุษย์หรือบั้นปลายของมนุษย์
และไม่ใช่พระราชกิจแห่งระยะสุดท้าย
หรือพระราชกิจแห่งการนำแผนการบริหารจัดการทั้งปวงของพระเจ้าไปสู่บทอซาน

และโดยมีเงื่อนไขว่าเป็นระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงพระราชกิจกับมนุษย์

หัวใจของพระราชกิจของพระองค์จะเป็นความรอดของมวลมนุษย์เสมอ

นี่ควรเป็นรากฐานของการที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้า

จุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง—

นี่หมายถึงความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์จากแดนครอบครองของซาตาน

แม้ว่าแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะมีวัตถุประสงค์และนัยสำคัญแตกต่างกัน

แต่ละช่วงระยะก็เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

และแต่ละช่วงระยะก็เป็นพระราชกิจแห่งความรอดที่แตกต่างกัน

ซึ่งดำเนินการโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของมวลมนุษย์

ทันทีที่เจ้าตระหนักจุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะตระหนักวิธีซึ่งคุณค่าในนัยสำคัญของแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจ

และจะระลึกวิธีปฏิบัติตัวเพื่อที่จะทำให้สมดังที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา หากเจ้าสามารถไปถึงจุดนี้ได้

เช่นนั้นแล้วการนี้ นิमितที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนิมิตทั้งหมด ก็จะกลายเป็นรากฐานของการที่เจ้าเชื่อในพระเจ้า

เจ้าไม่ควรแสวงหาวิธีปฏิบัติง่าย ๆ หรือความจริงที่ลึกลับเท่านั้น แต่ควรรวมนิมิตต่างๆ เข้ากับการปฏิบัติ

เพื่อที่จะมีทั้งความจริงที่สามารถนำไปปฏิบัติได้และความรู้ที่มีพื้นฐานบนนิมิตต่างๆ

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะเป็นใครบางคนที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความจริงอย่างสุดตัว

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะอยู่ที่ใจกลางของการบริหารจัดการทั้งปวงของพระเจ้า

และในช่วงระยะเหล่านั้นมีการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

พวกที่ไม่รู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าไม่สามารถตระหนักถึงวิธีที่พระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระอุป

นิสัยของพระองค์ได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่รู้จักพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขายังคงไม่รู้เท่าทันวิธีมากมายที่พระองค์ทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

และไม่รู้เท่าทันน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ทั้งปวงอีกด้วย

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือการแสดงออกอย่างเต็มรูปแบบของพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

พวกที่ไม่รู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะไม่รู้เท่าทันวิธีการและหลักการต่างๆ

ของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพวกที่ยึดมั่นอย่างเหนียวแน่นในคำสอนที่หลงเหลือจากพระราชกิจช่วงระยะใดช่วงระยะหนึ่งเท่านั้นคือผู้ค

งที่จำกัดพระเจ้าไว้กับคำสอน และการที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้านั้นคลุมเครือและไม่แน่นอน

ผู้คนเช่นนี้จะไม่มีวันได้รับความรอดของพระเจ้า

มีเพียงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ถึงพระอุปนิสัยที่ครบถ้วน

นบบริบูรณ์ของพระเจ้า

และสามารถแสดงออกได้อย่างครบบริบูรณ์ถึงเจตนารมณ์ของพระเจ้าที่จะทรงช่วยมวลมนุษย์ทั้งปวงให้รอด และกระบวนการแห่งความรอดของมวลมนุษย์ทั้งปวง

นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ได้ทรงทำให้ชาดานพ่ายแพ้และทรงได้รับมนุษย์มาแล้ว

เป็นข้อพิสูจน์ถึงชัยชนะของพระเจ้า และเป็นการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า พวกที่เข้าใจเพียงหนึ่งช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าเท่านั้นรู้จักเพียงส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

ในมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์เป็นเรื่องง่ายที่ช่วงระยะเดียวนี้ของพระราชกิจจะกลายเป็นคำสอน

และกลายเป็นน่าจะเป็นไปได้ว่ามนุษย์จะกำหนดกฎเกณฑ์ตายตัวเกี่ยวกับพระเจ้า

และใช้ส่วนเดียวนี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นตัวแทนของพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า นอกจากนี้จินตนาการส่วนมากของมนุษย์สับสนปนเปอยู่ภายใน จนถึงระดับที่มนุษย์เห็นขว้างพระอุปนิสัย การทรงอยู่ และพระปรีชาญาณของพระเจ้า

ตลอดจนหลักการแห่งพระราชกิจของพระเจ้าอย่างเหนียวแน่นไว้ภายในข้อกำหนดต่างๆ ที่จำกัด

โดยเชื่อว่าหากพระเจ้าได้ทรงเป็นเยี่ยงนี้หนึ่งครั้ง เช่นนั้นแล้วพระองค์จะยังคงทรงเหมือนเดิมตลอดเวลา และไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

เฉพาะพวกที่รู้จักและซึ่งคุณค่าในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเท่านั้นที่สามารถรู้จักพระเจ้าได้อย่างเต็มที่และแม่นยำ อย่างน้อยที่สุดพวกเขาจะไม่นิยามพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าของคนอิสราเอล หรือพวกยิว

และจะไม่เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งจะทรงถูกดัดแปลงกับกาลเวลาเพื่อประโยชน์แห่งมนุษย์ หากคนเรารู้จักพระเจ้าจากช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น

เช่นนั้นแล้วความรู้ของพวกเขาที่เล็กลงไปมาก และมีปริมาณไม่มากกว่าน้ำหนึ่งหยดในมหาสมุทร หาไม่แล้ว

เหตุใดผู้ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงทางศาสนามากมายจึงดัดแปลงพระเจ้ายกกับกาลเวลาที่ยังทรงพระชนม์อยู่เล่า?

ไม่ใช่เพราะมนุษย์จำกัดขอบเขตพระเจ้าไว้ภายในข้อกำหนดบางอย่างหรือ?

ผู้คนมากมายไม่ต่อต้านพระเจ้าและไม่ขัดขวางพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเขาไม่รู้จักราชกิจอันหลากหลายและแตกต่างกันของพระเจ้า

และนอกจากนั้นเพราะพวกเขามีความรู้และคำสอนแค่ว่าสิ่งที่ใช้ประเมินพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีใช่หรือไม่? แม้ว่าประสบการณ์ต่างๆ ของผู้คนเช่นนี้จะผิดเพี้ยน แต่พวกเขาก็โอหังและหลงใหลในธรรมชาติ

และพวกเขาคำนิ่งถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการเหยียดหยาม

เพิกเฉยต่อการบ่มวินัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และยังกว่านั้นใช้ข้อโต้แย้งต่างๆ ไร้สาระของพวกเขามาเพื่อ

“ยืนยัน” พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขายังเล่นละครตบตาอีกด้วย

และหลงเชื่อมันอย่างเต็มเปี่ยมในการเรียนรู้และความคงแก่เรียนของตัวเอง

และหลงเชื่อมันว่าพวกเขามีความสามารถที่จะเดินทางข้ามโลกได้

ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พวกที่ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคูห่มั่นและทรงปฏิเสธหรือ

และพวกเขาจะไม่ถูกยุคใหม่ขจัดสิ้นหรือ?

พวกที่มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผย

ไม่ใช่ผู้คนตัวเล็กที่ไม่รู้เท่าทันและได้รับข่าวสารน้อยเกินไป

ซึ่งเพียงกำลังพยายามอวดว่าพวกเขาหลักแหลมเพียงใดหรือ? ด้วยความรู้เรื่องพระคัมภีร์เพียงน้อยนิด

พวกเขาพยายามนั่งคร่อม “สถาบันวิชาการ” ของโลก ด้วยคำสอนเพียงผิวเผินเพื่อใช้สอนผู้คน

พวกเขาพยายามย้อนกลับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และพยายามทำให้พระราชกิจหมุนรอบกระบวนการขบคิดของพวกเขาเอง

เพราะพวกเขามีสายตาสั้นพวกเขาก็พยายามมองดู 6,000 ปีแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วยการชำเลื่องครั้งเดียว

ผู้คนเหล่านี้ไม่มีสำนึกรับรู้ที่มีค่าคู่ควรต่อการกล่าวถึงแต่อย่างใด!

อันที่จริงยิ่งผู้คนมีความรู้เรื่องพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งตัดสินพระราชกิจของพระองค์ช้าลงเท่านั้น

นอกจากนี้พวกเขาพูดถึงความรู้เรื่องพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้เพียงเล็กน้อย

แต่พวกเขาก็ไม่ได้หุนหันพลันแล่นในการตัดสินของพวกเขา ยิ่งผู้คนรู้เรื่องพระเจ้าน้อยลงเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งโอหังและหลงตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยิ่งประกาศการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างหยาบคายมากขึ้นเท่านั้น—กระนั้น

พวกเขาก็พูดถึงทฤษฎีเท่านั้น และไม่เสนอหลักฐานจริงแท้ใดๆ ผู้คนเช่นนี้ไม่มีค่าอะไรเลย

พวกที่เห็นว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเรื่องเล่นนั้นเป็นคนเหลวไหล!

พวกที่ไม่ระมัดระวังเมื่อพวกเขาเผชิญกับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพูดมาก ค่วนตัดสิน

ผู้ซึ่งให้อิสระเต็มที่แก่สัญชาตญาณตามธรรมชาติของพวกเขาที่จะปฏิเสธความถูกต้องของพระราชกิจของพระวิ

ญานบริสุทธิ์ และผู้ซึ่งดูแคลนและหมิ่นประมาทพระราชกิจด้วยเช่นกัน—

ผู้คนที่ขาดความเคารพเช่นนี้ไม่ได้ขาดความรู้เท่าทันต่อพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ?

ยิ่งกว่านั้นพวกเขาไม่ใช่คนที่โอหังอย่างหนัก

ผู้คนที่ทะนงตนและไม่สามารถควบคุมได้โดยสันดานหรือ?

แม้ว่าสักวันหนึ่งจะมาถึงเมื่อผู้คนเช่นนี้ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเจ้ายังกังไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อพวกเขา พวกเขาไม่เพียงดูถูกพวกที่ทำงานเพื่อพระเจ้าเท่านั้น

แต่พวกเขายังหมิ่นประมาทพระเจ้าพระองค์เองอีกด้วย ผู้คนที่มัวทะลุเช่นนี้จะไม่ได้รับการอภัย

ทั้งในยุคนี้และในยุคที่จะมา และพวกเขาจะต้องพินาศในนรกตลอดกาล!

ผู้คนที่ยึดความเคารพและหลงระเหิงเช่นนี้กำลังเสแสร้งทำเป็นเชื่อในพระเจ้า
และยังผู้คนเป็นเยี่ยงนี้มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยังมีแนวโน้มที่จะฝ่าฝืนประกาศกฎฎีกาบริหารของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น
พวกคนโอหังเหล่านั้นผู้ซึ่งปราศจากการควบคุมแต่กำเนิด และผู้ซึ่งไม่เคยได้เชื่อฟังผู้ใด
ต่างก็ไม่เดินบนเส้นทางนี้ทั้งหมดหรือ? พวกเขาไม่ต่อต้านพระเจ้าวันแล้ววันเล่า
พระเจ้าผู้ทรงใหม่เสมอและทรงไม่มีวันเก่าหรือ?

วันนี้พวกเจ้าควรเข้าใจว่าทำไมพวกเจ้าต้องรู้ความสำคัญของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้า
คำพูดที่เราพูดมีประโยชน์ต่อพวกเจ้า และไม่ได้เป็นเพียงการพูดลอยๆ

หากพวกเจ้าเพียงอ่านคำพูดเหล่านั้นราวกับว่ากำลังชื่นชมมวลมนุษย์ผ่านเข้าไปบนหลังม้า
การทำงานหนักของเราจะไม่สูญเปล่าหรือ? พวกเจ้าแต่ละคนควรรู้จักธรรมชาติของตัวเอง
พวกเจ้าส่วนใหญ่มีทักษะในการโต้แย้ง คำตอบสำหรับคำถามเชิงทฤษฎีก็ออกจากลิ้นของพวกเจ้า
แต่พวกเจ้าไม่มีอะไรจะพูดกับคำถามที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระ แม้แต่ในวันนี้

พวกเจ้ายังคงปล่อยตัวปล่อยใจอยู่กับทศนทนาไร้สาระ โดยไม่สามารถเปลี่ยนแปลงธรรมชาติเก่าของเจ้าได้
และพวกเจ้าส่วนใหญ่ไม่มีเจตนาที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีที่เจ้าใช้ในการไล่ตามเสาะหาเพื่อที่จะสัมผัสความจริงที่สูง
ขึ้น แต่กลับดำเนินชีวิตของพวกเจ้าอย่างไม่เต็มใจเท่านั้นแทน

ผู้คนเช่นนี้จะสามารถติดตามพระเจ้าจนถึงบทวารสวรรค์ได้อย่างไรเล่า?

แม้ว่าเจ้าจะไปจนถึงบทวารสวรรค์ของเส้นทางได้สำเร็จ จะมีประโยชน์อะไรกับพวกเจ้าเล่า?

เป็นการดีกว่าที่จะเปลี่ยนแนวคิดของเจ้าก่อนที่จะสายเกินไป ไม่ว่าจะเป็นการไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง
หรือไม่ก็เป็นการถอนตัวแต่เนิ่นๆ เมื่อเวลาผ่านไป เจ้าจะกลายเป็นกาฝากที่เอาเปรียบผู้อื่น—
พวกเจ้าเต็มใจที่จะเล่นบทบาทที่ต่ำตมและชั่วช้าเช่นนี้หรือ?

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นบันทึกของพระราชกิจอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นบันทึกของการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า

และพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะไม่ใช่จินตภาพ

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะแสวงหาความรู้เรื่องพระอุปนิสัยอันครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องรู้จักพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่พระเจ้าทรงดำเนินการ

และนอกจากนั้นเจ้าต้องไม่ยกเว้นช่วงระยะใด นี่คือขั้นต่ำสุดที่พวกที่พยายามรู้จักพระเจ้าต้องสัมผัสผล
มนุษย์เองไม่สามารถเสกสรรความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าได้

นี่ไม่ใช่บางสิ่งที่มีมนุษย์เองสามารถจินตนาการได้

และก็ไม่ได้เป็นผลสืบเนื่องของความโปรดปรานพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานแก่บุคคลคนเดียว

ตรงกันข้ามเป็นความรู้ที่มาจากมนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว และเป็นความรู้เรื่องพระเจ้าที่มาหลังจากได้รับประสบการณ์กับข้อเท็จจริงของพระราชกิจของพระเจ้าแล้วเท่านั้น ความรู้เช่นนี้ไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยความคิดชั่วแล่น และไม่ใช่ว่าสิ่งที่สามารถสอนกันได้

ความรู้ที่นั่นทั้งหมดเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ส่วนตัว

การช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระเจ้าอยู่ที่แกนกลางของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

กระนั้นภายในพระราชกิจแห่งความรอดนั้น ได้รวมวิธีการทำงานหลายวิธีและวิถีทางมากมายที่ใช้เพื่อแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า นี่คือสิ่งที่ยากที่สุดสำหรับมนุษย์ที่จะระบุ

และสิ่งนี้เองที่ยากสำหรับมนุษย์ที่จะเข้าใจ การแยกยุคต่างๆ การเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงในตำแหน่งแห่งหนของพระราชกิจ การเปลี่ยนแปลงในผู้รับของพระราชกิจนี้ และอื่นๆ—

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดรวมอยู่ในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างในวิธีทรงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ตลอดจนการปรับเปลี่ยนในพระอุปนิสัย พระฉายา พระนาม พระอัครลักษณ์ หรือการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ

ของพระเจ้า ทั้งหมดล้วนเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจสามารถเป็นตัวแทนส่วนหนึ่งเท่านั้น และถูกจำกัดอยู่ภายในขอบเขตหนึ่ง

มันไม่เกี่ยวข้องกับการแยกยุคต่างๆ หรือการเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระเจ้า

นับประสาอะไรกับแง่มุมอื่นๆ นี่คือข้อเท็จจริงที่เห็นได้ชัดอย่างแจ่มแจ้ง

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด

มนุษย์ต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งความรอด

หากปราศจากข้อเท็จจริงนี้ความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้าจะไม่ได้ประกอบด้วยอะไรเลยนอกจากคำพูดคลุมๆ

ไม่มีอะไรมากไปกว่าการทำหน้าที่พระสังฆราชจากเก้าอี้ทำแขน

ความรู้เช่นนี้ไม่สามารถโน้มน้าวหรือพิชิตมนุษย์ได้ มันขัดแย้งกับความเป็นจริง และไม่ใช่ว่าความจริง

ความรู้เช่นนี้อาจมีอยู่อย่างอุดมและไพเราะเสนาะหู แต่หากมันขัดแย้งกับพระอุปนิสัยโดยธรรมชาติของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะไม่ละเว้นเจ้า ไม่เพียงแต่พระองค์จะไม่ทรงชมเชยความรู้ของเจ้า

แต่พระองค์จะทรงทำการลงทัณฑ์เจ้าที่เป็นคนบาปที่ได้หมิ่นประมาทพระองค์ด้วยเช่นกัน

คำพูดแห่งการรู้จักพระเจ้าไม่ได้ถูกพูดพล่อยๆ แม้ว่าเจ้าอาจจะกะล่อนและพูดโน้มน้าวเก่ง

และแม้ว่าคำพูดของเจ้าจะฉลาดเสียนเจ้าสามารถโต้เถียงให้คำกลายเป็นอย่างและให้ข้าวกลายเป็นคำได้

เจ้าก็ยังคงไม่รู้อะไรเลยแม้แต่น้อยถ้าพูดถึงความรู้เรื่องพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงเป็นใครบางคนที่เจ้าสามารถตัดสินอย่างบุ่มบ่ามหรือสรรเสริญอย่างลวกๆ

หรือใส่ร้ายด้วยความเฉยเมยได้ เจ้าสรรเสริญใครต่อใครและทุกคน

กระนั้นเจ้าก็ค้นรณเพื่อค้นหาคำพูดที่ถูกต้องเพื่อบรรยายความทรงธรรมและพระกรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า—นี่คือสิ่งที่ผู้แพ้ทุกคนมาตระหนักถึง แม้จะมีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษามากมายที่สามารถพรรณนาพระเจ้าได้ แต่ความถูกต้องแม่นยำของสิ่งที่พวกเขาพรรณนานั้นเป็นเพียงหนึ่งส่วนร้อยของความจริงที่ถูกพูดโดยผู้คนที่ เป็นของพระเจ้า ผู้คนที่มิประสบการณ์อันอุดมซึ่งนำมาใช้ได้ทันที แม้ว่าจะมีเพียงคำศัพท์ที่จำกัด ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรู้เรื่องพระเจ้านั้นตั้งอยู่ในความถูกต้องแม่นยำและความเป็นจริง และไม่ได้ตั้งอยู่ในการใช้คำอย่างเฉลียวฉลาดหรือคำศัพท์มากมาย และจะเห็นได้ว่าความรู้ของมนุษย์และความรู้เรื่องพระเจ้านั้นไม่เกี่ยวข้องกันอย่างสิ้นเชิง บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้านั้นสูงส่งกว่าวิทยาศาสตร์ธรรมชาติใดๆ ของมวลมนุษย์ เป็นบทเรียนที่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยคนจำนวนน้อยมากอย่างที่สุดที่พยายามรู้จักพระเจ้าเท่านั้น และไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยบุคคลใดก็ตามที่มีความสามารถพิเศษ ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่มองการรู้จักพระเจ้าและการไล่ตามเสาะหาความจริงราวกับว่าเป็นสิ่งที่เด็กน้อยคนหนึ่งจะสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ บางทีเจ้าอาจได้ประสบความสำเร็จอย่างครบบริบูรณ์ในชีวิตครอบครัวของเจ้า หรือในอาชีพของเจ้า หรือในการสมรสของเจ้า แต่ถ้าพูดถึงความจริงและบทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้า เจ้าก็ไม่มีอะไรจะรอดสำหรับตัวเจ้าเอง และเจ้าไม่ได้สัมฤทธิ์ผลอะไรเลย อาจกล่าวได้ว่าการนำความจริงไปปฏิบัตินั้นลำบากยากเย็นอย่างมากสำหรับพวกเจ้า และการรู้จักพระเจ้ายิ่งเป็นปัญหาที่ใหญ่กว่าเสียอีก นี่คือการลำบากยากเย็นของพวกเจ้า และนี่ก็เป็นความลำบากยากเย็นที่มวลมนุษย์ทั้งปวงเผชิญหน้าเช่นกัน ท่ามกลางพวกที่ได้มีการสัมฤทธิ์ผลอยู่บ้างในครรลองแห่งการรู้จักพระเจ้า แทบจะไม่มีใครสักคนที่ได้มาตรฐาน มนุษย์ไม่รู้ว่าการรู้จักพระเจ้าหมายความว่าอะไร หรือเหตุใดจึงจำเป็นต้องรู้จักพระเจ้า หรือคนเราจะต้องบรรลุถึงระดับใดเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า นี่คือการทำให้มวลมนุษย์สับสนเหลือเกิน และเป็นปริศนาที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษย์ได้เผชิญหน้าอย่างแน่นนอนมาก—ไม่มีใครสามารถตอบคำถามนี้ได้ อีกทั้งไม่มีใครเต็มใจที่จะตอบคำถามนี้ เพราะจนถึงบัดนี้ไม่มีใครสักคนท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ได้มีความสำเร็จใดๆ ในการศึกษาพระราชากิจนี้ บางทีเมื่อปริศนาแห่งพระราชากิจทั้งสามช่วงระยะได้รับการทำให้เป็นที่รู้จักแก่มวลมนุษย์แล้ว ก็จะมีผู้คนที่มีความสามารถพิเศษกลุ่มหนึ่งซึ่งรู้จักพระเจ้าปรากฏขึ้นตามมาติดๆ แน่แน่นอนว่าเราหวังว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง และนอกจากนั้นเราก็ออยู่ในระหว่างการดำเนินการพระราชากิจนี้ และหวังจะได้เห็นการปรากฏของผู้คนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้มากขึ้นในอนาคตอันใกล้ พวกเขาจะกลายเป็นพวกที่เป็นคำพยานต่อข้อเท็จจริงแห่งพระราชากิจทั้งสามช่วงระยะนี้ และแน่นอนว่าพวกเขาจะเป็นพวกแรกที่เป็นคำพยานต่อพระราชากิจทั้งสามช่วงระยะนี้อีกด้วย

แต่ไม่มีอะไรจะน่าเศร้าหมองและน่าเสียใจกว่าการที่ผู้คนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้ไม่ปรากฏขึ้นในวันที่พระราชกิจของพระเจ้ามาถึงบทอวาน

หรือการที่มีเพียงหนึ่งหรือสองคนที่ได้ยอมรับด้วยตัวเองให้พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อม อย่างไรก็ตามนี้เป็นเพียงจากสมมุติการณ์ที่เลวร้ายที่สุด ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม

เรายังคงหวังว่าพวกที่ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริงจะสามารถได้รับพระพรนี้

ตั้งแต่ปฐมกาลมาแล้วไม่เคยได้มีพระราชกิจเฉกเช่นนี้มาก่อนเลย

การดำเนินการเช่นนี้ไม่เคยได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์แห่งการพัฒนาของมนุษย์

หากเจ้าสามารถกลายเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่ยังจำพระเจ้าอย่างแท้จริงได้

นี่จะไม่ใช่เกียรติสูงสุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งมวลหรือ?

จะมีสิ่งทรงสร้างใดหรือไม่ท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ได้รับการชมเชยมากขึ้นจากพระเจ้า?

พระราชกิจเช่นนี้ไม่ยากที่จะสัมฤทธิ์ผล แต่ในท้ายที่สุดแล้วก็จะยังคงเก็บเกี่ยวผลตอบแทน

โดยไม่คำนึงถึงเพศหรือสัญชาติของพวกเขา

พวกที่สามารถสัมฤทธิ์ความรู้เรื่องพระเจ้าทั้งหมดจะได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า

และจะเป็นคนกลุ่มเดียวที่ครอบครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าในบทอวาน นี่คือการพระราชกิจของวันนี้

และก็เป็นพระราชกิจแห่งอนาคตด้วย เป็นพระราชกิจสุดท้ายและสูงส่งที่สุดที่จะทรงทำให้สำเร็จใน 6,000 ปีแห่งพระราชกิจ และเป็นวิธีการทรงพระราชกิจที่เปิดเผยแต่ละประเภทของมนุษย์

โดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการทำให้มนุษย์รู้จักพระเจ้า ลำดับชั้นที่แตกต่างของมนุษย์ถูกเปิดเผย กล่าวคือบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้ายี่สิบคนสมบัติที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า และยอมรับพระสัญญาของพระองค์

ในขณะที่พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าขาดคุณสมบัติที่จะได้รับพระพรของพระเจ้า และยอมรับพระสัญญาของพระองค์

บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าคือผู้ใกล้ชิดพระเจ้า

และพวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าไม่สามารถถูกเรียกได้ว่าเป็นผู้ใกล้ชิดพระเจ้า ผู้ใกล้ชิดพระเจ้าสามารถรับพระพรใดๆของพระเจ้าได้ แต่พวกที่ไม่ใช่ผู้ใกล้ชิดพระองค์ไม่คู่ควรกับพระราชกิจใดของพระองค์

ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ลำบาก กระบวนการถูกลง หรือการพิพากษา

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมีอยู่เพื่อประโยชน์แห่งการเปิดโอกาสให้มนุษย์สัมฤทธิ์ความรู้เรื่องพระเจ้าในที่สุด

และเพื่อที่มนุษย์จะได้มอบตนต่อพระเจ้า นี่เป็นผลกระทบเดียวที่จะสัมฤทธิ์ผลในที่สุด

ไม่มีสิ่งใดในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะถูกซ่อนเร้น และนี่เป็นประโยชน์ต่อความรู้เรื่องพระเจ้าของมนุษย์

และช่วยให้มนุษย์ได้รับความรู้เรื่องพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์และถาวรยิ่งขึ้น

พระราชกิจทั้งหมดนี้มีประโยชน์ต่อมนุษย์

พระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองเป็นนิมิตที่มนุษย์ต้องรู้จัก

เพราะพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสได้โดยมนุษย์ และไม่ได้ถูกมนุษย์ครอบครอง

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือความครบถ้วนบริบูรณ์ของการบริหารจัดการของพระเจ้า

และไม่มีนิมิตยิ่งใหญ่กว่านี้ที่มนุษย์ควรรู้จัก หากมนุษย์ไม่รู้จักนิมิตอันทรงฤทธิ์นี้

เช่นนั้นแล้วมันก็ไม่ง่ายที่จะรู้จักพระเจ้า ไม่ง่ายที่จะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และยิ่งกว่านั้น

เส้นทางที่มนุษย์เดินไปจะกลายเป็นตรากตรำมากขึ้นเรื่อยๆ หากปราศจากนิมิตต่างๆ

มนุษย์คงจะไม่สามารถมาได้ไกลขนาดนี้ เป็นนิมิตต่างๆ นั่นเองที่ได้อารักขามนุษย์ตราบนานนี้

และซึ่งได้จัดเตรียมการคุ้มครองปกป้องสูงสุดแก่มนุษย์ในอนาคต ความรู้ของพวกเขาก็จะต้องลึกขึ้น

และพวกเขาก็ต้องมารู้จักความครบถ้วนบริบูรณ์ของน้ำพระทัยของพระองค์และเนื้อแท้ของพระราชกิจอันทรงพร

ะริชาของพระองค์ภายในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ นี่เท่านั้นคือวุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเขา

ช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจไม่ได้ยืนอยู่ลำพัง

แต่เป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมดที่เกิดขึ้นร่วมกันกับสองช่วงระยะก่อนหน้านี้

กล่าวคือเป็นไปได้ที่จะทำให้พระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดครบบริบูรณ์โดยการทำให้เพียงหนึ่งในสามช่วง

ระยะของพระราชกิจ แม้ว่าช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจจะสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้อย่างเต็มที่

แต่นี้ไม่ได้หมายความว่ามันจำเป็นเพียงแค่นี้ที่จะต้องดำเนินการช่วงระยะเดียวนี้เดียวๆ

และว่าพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้านี้มันไม่จำเป็นต้องมีเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดจากอิทธิพลของซาตาน

ไม่มีสักช่วงระยะเดียวในสามช่วงระยะสามารถถูกชูขึ้นในฐานะนิมิตเดียวที่มวลมนุษย์ทั้งปวงต้องรู้จัก

เพราะความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งความรอดนั้นคือพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

ไม่ใช่ช่วงระยะเดียวท่ามกลางทั้งสามช่วงระยะ คราบเท่าที่พระราชกิจแห่งความรอดยังไม่สำเร็จลุล่วง

การบริหารจัดการของพระเจาก็จะไม่สามารถมาถึงบ่อวสานที่ครบบริบูรณ์ได้ สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น

พระอุปนิสัยของพระองค์

และพระปรีชาญาณของพระองค์แสดงออกมาในความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งความรอด

ไม่ได้ถูกเปิดเผยต่อมนุษย์ตั้งแต่แรกเริ่ม

แต่ได้รับการแสดงออกอย่างค่อยเป็นค่อยไปในพระราชกิจแห่งความรอด

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งความรอดแสดงออกถึงส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ไม่ใช่ทุกช่วงระยะของพระราชกิจที่สามารถแสดงออกถึงความครบถ้วนบริบูรณ์ของสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นได้โดย

ตรงและครบบริบูรณ์

เมื่อเป็นเช่นนั้นพระราชกิจแห่งความรอดจึงสามารถได้รับการสรุปปิดตัวอย่างเต็มที่ได้อีกต่อเมื่อพระราชกิจทั้งสาม

มช่วงระยะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น

และดังนั้นความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้าจึงไม่สามารถแยกออกจากพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าได้

สิ่งที่มนุษย์ได้รับจากช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจเป็นเพียงพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งแสดงออกในส่วนหนึ่งส่วนเดียวของพระราชกิจของพระองค์

มันไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระอุปนิสัยและสิ่งที่ทรงเป็นซึ่งแสดงออกในช่วงระยะก่อนหรือหลังได้

นั่นเป็นเพราะพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดไม่สามารถทำให้เสร็จสิ้นได้ทันทีในระหว่างช่วงเวลานึง หรือในสถานที่หนึ่ง แต่จะค่อยๆ กลายเป็นลึกขึ้นโดยสอดคล้องกับระดับการพัฒนาของมนุษย์ ณ

เวลาและสถานที่ที่แตกต่างกัน เป็นพระราชกิจที่ทรงดำเนินการในช่วงระยะต่างๆ

และไม่ถูกทำให้ครบบริบูรณ์ในช่วงระยะเดียว

ดังนั้นพระปรีชาญาณทั้งหมดของพระเจ้าจึงตกผลึกในสามช่วงระยะแทนที่จะเป็นช่วงระยะเดียวเดียวๆ

สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นทั้งหมดทั้งหมดและพระปรีชาญาณทั้งหมดทั้งหมดของพระองค์ได้รับการจัดวางลงไปในการสามช่วงระยะนี้ และแต่ละช่วงระยะบรรจุสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเอาไว้

และแต่ละช่วงระยะคือบันทึกของพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระองค์

มนุษย์ควรรู้จักพระอุปนิสัยทั้งหมดทั้งหมดของพระเจ้าซึ่งแสดงออกในสามช่วงระยะนี้

สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นทั้งหมดนี้มีความสำคัญสูงสุดต่อมวลมนุษย์ทั้งปวง

และหากผู้คนไม่มีความรู้นี้เมื่อพวกเขานมัสการพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่ต่างจากพวกที่นมัสการพระพุทธรูป

พระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์นั้น ไม่ได้ถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์

และควรเป็นที่รู้จักของพวกที่นมัสการพระเจ้าทั้งหมด

ในเมื่อพระเจ้าได้ทรงดำเนินการพระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะท่ามกลางมนุษย์แล้ว

มนุษย์ก็ควรรู้จักการแสดงออกของสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นในระหว่างพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนี้

นี่คือสิ่งที่มนุษย์ต้องทำ สิ่งที่พระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากมนุษย์คือสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถสัมผัสได้

และสิ่งที่มนุษย์ไม่ควรรู้จัก ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงต่อมนุษย์คือสิ่งที่มนุษย์ควรรู้จัก

และสิ่งที่มนุษย์ควรมี

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะจะดำเนินการบนรากฐานของช่วงระยะก่อนหน้า

ไม่ได้ดำเนินการอย่างเป็นเอกเทศ โดยแยกออกจากพระราชกิจแห่งความรอด

แม้ว่าจะมีความแตกต่างอย่างมากในยุคและชนิดของพระราชกิจที่ดำเนินการ

แต่ที่แกนกลางของพระราชกิจก็ยังคงเป็นความรอดของมวลมนุษย์

และแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งความรอดนั้นลึกกว่าช่วงระยะล่าสุด

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจดำเนินต่อไปจากรากฐานของช่วงระยะล่าสุด ซึ่งไม่ได้ถูกลบล้าง

ด้วยวิธีนี้ในพระราชกิจของพระองค์ที่ใหม่อยู่เสมอและไม่มีวันเก่า

พระเจ้าทรงแสดงออกอย่างสม่ำเสมอถึงแง่มุมต่างๆ

ของพระอุปนิสัยของพระองค์ที่ไม่เคยทรงแสดงออกต่อมนุษย์มาก่อน

และกำลังทรงเปิดเผยให้มนุษย์เห็นพระราชกิจใหม่ของพระองค์และสิ่งใหม่ที่พระองค์ทรงเป็นเสมอ

และแม้ว่าผู้ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงศาสนาอย่างเต็มกำลังเพื่อต้านทานการนี้ และต่อต้านอย่างเปิดเผย

พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ตั้งพระทัยว่าจะทำเสมอ พระราชกิจของพระองค์กำลังเปลี่ยนแปลงเสมอ

และเพราะการนี้จึงกำลังเผชิญกับการต่อต้านของมนุษย์เสมอ

พระอุปนิสัยของพระองค์ก็กำลังเปลี่ยนแปลงเสมอด้วย เช่นเดียวกับยุคและผู้รับของพระราชกิจของพระองค์

นอกจากนี้พระองค์มักจะกำลังทรงพระราชกิจที่ไม่เคยทรงทำมาก่อนเสมอ

แม้กระทั่งดำเนินการพระราชกิจที่มนุษย์เห็นว่าขัดแย้งกับพระราชกิจที่ได้ทรงทำไปแล้วก่อนหน้านี้

โดยเล่นไปในทิศตรงข้าม มนุษย์เพียงสามารถยอมรับพระราชกิจประเภทหนึ่ง หรือการปฏิบัติวิธีหนึ่ง

และมันยากที่มนุษย์จะยอมรับพระราชกิจ หรือวิธีปฏิบัติ ที่ขัดแย้งกับ หรือสูงส่งกว่าพวกเขา

แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังทรงพระราชกิจใหม่อยู่เสมอ

และดังนั้นจึงมีผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาปรากฏขึ้นกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าซึ่งต่อต้านพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

ผู้คนเหล่านี้ได้กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญเพราะมนุษย์ไม่มีความรู้ที่พระเจ้าทรงใหม่อยู่เสมอและทรงไม่มีวันเก่าอย่างไ

ร และไม่มีความรู้ในหลักการของพระราชกิจของพระเจ้า และยิ่งกว่านั้น

ไม่มีความรู้ในวิธีมากมายที่พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างแน่นอน

เมื่อเป็นเช่นนั้นมนุษย์ไร้ความสามารถอย่างสิ้นเชิงที่จะบอกได้ว่าเป็นพระราชกิจที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

หรือเป็นพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

ผู้คนมากมายยึดติดกับทำที่ซึ่งหากบางสิ่งบางอย่างสอดคล้องกับคำพูดที่มาก่อนหน้า

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะยอมรับ และหากมีความแตกต่างกับพระราชกิจก่อนหน้านี้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะต่อต้านและปฏิเสธ วันนี้พวกเขาทั้งหมดไม่ได้ปฏิบัติตามหลักการเช่นนั้นหรือ?

พระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะไม่ได้มีผลกระทบอย่างมากต่อพวกเขาเลย

และมีพวกที่เชื่อว่าสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ของพระราชกิจเป็นภาระที่พวกเขาไม่จำเป็นต้องรู้อย่างแน่นอน

พวกเขาคิดว่าช่วงระยะเหล่านี้ไม่ควรได้รับการประกาศต่อมวลชน และควรถอนกลับโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

เพื่อที่ผู้คนจะไม่รู้สึกท้อแท้กับสองช่วงระยะก่อนหน้านี้จากทั้งสามช่วงระยะของพระราชกิจ

ส่วนใหญ่เชื่อว่าการทำให้พระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้านี้เป็นที่รู้จักนั้น โกลาเลินไปหนึ่งขั้นตอน

และไม่ช่วยอะไรเลยในการรู้จักพระเจ้า—นั่นคือสิ่งที่พวกเขาคิด

วันนี้พวกเขาทั้งหมดเชื่อมั่นว่ามันถูกต้องที่จะประพฤติด้วยวิธีนี้

แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาตระหนักถึงความสำคัญของงานของเรา นั่นคือ รู้ว่าเราไม่ทำงานใดๆ

ที่ไม่มีนัยสำคัญ ในเมื่อเรากำลังประกาศพระราชมารยาตทั้งสามช่วงระยะต่อพวกเขา

ทั้งสามช่วงระยะนั้นก็ต้องมีประโยชน์กับพวกเขา

ในเมื่อพระราชมารยาตทั้งสามช่วงระยะนี้อยู่ที่ใจกลางของการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า

ทั้งสามช่วงระยะนั้นก็ต้องกลายเป็นจุดรวมศูนย์ของทุกคนทั่วทั้งจักรวาล

สักวันหนึ่งพวกเขาทั้งหมดจะตระหนักถึงความสำคัญของพระราชมารยาตนี้

จงรู้ไว้ว่าพวกเขาต่อต้านพระราชมารยาตของพระเจ้า

หรือใช้มโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเองในการประเมินพระราชมารยาตของวันนี้ เพราะพวกเขาไม่รู้จักหลักการต่างๆ

ของพระราชมารยาตของพระเจ้า และเพราะพวกเขาไม่ถือจริงจังก่อเพียงพอต่อพระราชมารยาตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การที่พวกเขาต่อต้านพระเจ้าและขัดขวางพระราชมารยาตของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเกิดจากมโนคติอันหลงผิดและ

ความโอหังแต่กำเนิดของพวกเขา ไม่ใช่เพราะพระราชมารยาตของพระเจ้านั้นผิด

แต่เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังเกินไปโดยธรรมชาติ หลังจากพวกเขาได้พบการเชื่อในพระเจ้า

ผู้คนบางคนก็ถึงกับไม่สามารถพูดด้วยความมั่นใจว่ามนุษย์ได้มาจากไหน

กระนั้นพวกเขากลับที่จะกล่าวสุนทรพจน์ต่อสาธารณะเพื่อประเมินความถูกต้องและความผิดของพระราชมารยาตของพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาถึงกับสั่งสอนบรรดาอัครทูตที่มีพระราชมารยาตใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ให้ความคิดเห็น และแย้งกันพูด สภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขาต่ำเกินไป

และไม่มีสำนึกรับรู้ในพวกเขาแม้แต่น้อย

วันนั้นจะมาถึงหรือเมื่อผู้คนเช่นนี้ถูกปฏิเสธโดยพระราชมารยาตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และถูกเผาด้วยไฟแห่งนรก? พวกเขาไม่รู้จักพระราชมารยาตของพระเจ้า แต่กลับวิจารณ์พระราชมารยาตของพระองค์แทน

และยังพยายามอบรมพระเจ้าถึงวิธีทรงพระราชมารยาตอีกด้วย ผู้คนที่ไร้เหตุผลเช่นนี้จะรู้จักพระเจ้าได้อย่างไร?

มนุษย์มารู้จักพระเจ้าในระหว่างกระบวนการแสวงหาและการมีประสบการณ์

ไม่ใช่โดยผ่านทาง การวิจารณ์ตามอำเภอใจว่ามนุษย์มารู้จักพระเจ้าโดยผ่านทาง การทรงรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ยิ่งความรู้เรื่องพระเจ้าของผู้คนถูกต้องแม่นยำมากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งต่อต้านพระองค์น้อยลงเท่านั้น

ในทางกลับกันยิ่งผู้คนรู้จักพระเจ้าน้อยลงเท่าใด พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะต่อต้านพระองค์มากขึ้นเท่านั้น

มโนคติที่หลงผิดของเจ้า ธรรมชาติเก่าของเจ้า และสภาวะความเป็นมนุษย์ ลักษณะนิสัย

และทัศนคติด้านศีลธรรมของเจ้าเป็น “ทุน” ที่เจ้าใช้ในการต้านทานพระเจ้า และยังเจ้ากลายเป็นเสื่อมทราม เถว

และต่ำช้ามากขึ้นเท่าใด เจ้าก็ยังเป็นศัตรูของพระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น

พวกที่ถูกครอบงำโดยมโนคติที่หลงผิดอย่างแรงกล้า

และที่มีอุปนิสัยเห็นตัวเองถูกเสมอจะยังมีความเป็นศัตรูกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์มากขึ้นไปอีก

ผู้คนเช่นนี้คือศัตรูของพระคริสต์ หากมโนคติที่หลงผิดของเจ้าไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง

เช่นนั้นแล้วพวกมันก็จะต่อต้านพระเจ้าอยู่เสมอ เจ้าจะไม่มีวันเข้ากันได้กับพระเจ้า

และจะอยู่ห่างจากพระองค์เสมอ

โดยการวางมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ ของเจ้าไว้ก่อนเท่านั้น เจ้าจึงจะสามารถได้รับความรู้ใหม่

กระนั้นความรู้เก่าไม่จำเป็นต้องเทียบเท่ากับมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ “มโนคติที่หลงผิด” อ้างอิงถึงสิ่งต่างๆ

ที่มนุษย์จินตนาการขึ้นซึ่งขัดแย้งกับความเป็นจริง หากความรู้เก่าได้ล้าสมัยไปแล้วในยุคเก่า

และยับยั้งมนุษย์จากการเข้าสู่งานใหม่ เช่นนั้นแล้วความรู้เช่นนี้ก็เป็นมโนคติที่หลงผิดเช่นกัน

หากมนุษย์มีความสามารถที่จะใช้วิธีเข้าหาที่ถูกต้องกับความรู้เช่นนี้ และสามารถรู้จักพระเจ้าจากแง่มุมต่างๆ

มากมาย โดยนำสิ่งเก่าและใหม่มารวมกัน เช่นนั้นแล้วความรู้เก่าก็จะกลายเป็นความช่วยเหลือแก่มนุษย์

และกลายเป็นพื้นฐานที่มนุษย์ใช้เพื่อเข้าสู่ยุคใหม่

บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้าพึงประสงค์ให้เจ้าเชี่ยวชาญหลักการมากมาย กล่าวคือ

วิธีเข้าสู่เส้นทางสู่การรู้จักพระเจ้า ความจริงข้อใดบ้างที่เจ้าต้องเข้าใจเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า

และวิธีกำจัดมโนคติที่หลงผิดและธรรมชาติเก่าของเจ้า เพื่อที่เจ้าจะได้ับนอบต่อการจัดการเตรียมการต่างๆ

ทั้งหมดของพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า

หากเจ้าใช้หลักการเหล่านี้เป็นรากฐานสำหรับการเข้าสู่บทเรียนแห่งการรู้จักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วความรู้ของเจ้าก็จะกลายเป็นลึกขึ้นและลึกขึ้น

หากเจ้ามีความรู้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ—

กล่าวคือเกี่ยวกับแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า—

และหากเจ้าสามารถเชื่อมโยงพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้าของพระเจ้ากับช่วงระยะปัจจุบันได้อย่างเต็มที่

และเห็นว่าเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าองค์เดียวทรงกระทำ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมีรากฐานที่แข็งแกร่งหาใดเสมอเหมือน พระเจ้าองค์เดียวทรงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

นี้เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และนี่เป็นเส้นทางเดียวสู่การรู้จักพระเจ้า

มีแต่พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะนั้นได้

และไม่มีมนุษย์ผู้ใดจะสามารถทำงานเช่นนี้ในพระนามของพระองค์ได้—

กล่าวคือมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถกระทำพระราชกิจของพระองค์เองได้ตั้งแต่ปฐมกาลจน

ถึงวันนี้ แม้ว่าพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้าได้ดำเนินการในยุคและสถานที่ที่แตกต่างกัน

และแม้ว่าพระราชกิจของแต่ละช่วงระยะจะแตกต่างกัน

แต่ก็เป็นพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงกระทำ ในบรรดานิमितทั้งหมด
นี่เป็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์ควรรู้จัก และหากมนุษย์สามารถเข้าใจได้อย่างครบบริบูรณ์
เช่นนั้นแล้วเขาก็จะมีความสามารถที่จะตั้งมั่นได้ วันนี้ปัญหาใหญ่ที่สุดที่ศาสนาและนิกายต่างๆ
กำลังเผชิญหน้าอยู่คือพวกเขาไม่รู้จักราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธ
และไร้ความสามารถที่จะแยกความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระวิญญูณบริสุทธและงานที่ไม่ได้เป็นของ
พระวิญญูณบริสุทธได้—
เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถบอกได้ว่าพระราชกิจช่วงระยะนี้ทรงกระทำโดยพระยาห์เวห์เช่นเดียวกันกับพ
ระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุดหรือไม่ แม้ว่าผู้คนติดตามพระเจ้า
แต่ส่วนใหญ่ก็ยังไร้ความสามารถที่จะบอกได้ว่าเป็นวิธีที่ถูกต้องหรือไม่
มนุษย์กังวลว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำทางเป็นการส่วนพระองค์หรือไม่
และการจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นเป็นข้อเท็จจริงหรือไม่
และผู้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับวิธีแยกแยะสิ่งต่างๆ เช่นนี้
พวกที่ติดตามพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะกำหนดวิธีได้
และดังนั้นข่าวสารที่ถูกพูดจะมีผลบางส่วนท่ามกลางผู้คนเหล่านั้น
และไม่สามารถที่จะมีประสิทธิผลอย่างเต็มที่ และดังนั้นจึงส่งผลกระทบต่อการเข้าสู่ชีวิตของผู้คนเช่นนี้
หากมนุษย์สามารถมองเห็นในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงดำเนินการ ณ
เวลาที่ต่างกัน ในสถานที่ที่ต่างกัน และในผู้คนที่แตกต่างกัน หากมนุษย์สามารถเห็นว่าถึงแม้ว่าพระราชกิจจะแตกต่าง
แต่ทั้งหมดก็ทรงกระทำโดยพระเจ้าองค์เดียว และว่าในเมื่อเป็นพระราชกิจที่ทรงกระทำโดยพระเจ้าองค์เดียว
เช่นนั้นแล้วก็ต้องถูกต้องและไร้ข้อผิดพลาด และแม้ว่าจะขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
ก็ไม่มีทางปฏิเสธว่าไม่ใช่พระราชกิจของพระเจ้าองค์เดียว—
หากมนุษย์สามารถพูดได้อย่างมั่นใจว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้าองค์เดียว
เช่นนั้นแล้วมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ก็จะลดลงเป็นเพียงเรื่องหยาบหยาบเล็กน้อย ไม่ควรค่าที่จะเอ่ยถึง
เพราะนิมิตต่างๆ ของมนุษย์ไม่ชัดเจน และเพราะมนุษย์เพียงรู้จักพระยาห์เวห์ในฐานะพระเจ้า
และพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า และสองจิตสองใจเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ในวันนี้
ผู้คนมากมายยังคงอุทิศตนเพื่อพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู
และถูกมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจในวันนี้รบกวน ผู้คนส่วนใหญ่มักจะกลางแกลงใจเสมอ
และไม่ถือจริงจังกับพระราชกิจในวันนี้ มนุษย์ไม่มีมโนคติที่หลงผิดต่อพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุด
ซึ่งไม่ปรากฏแก่ตา นั่นเป็นเพราะมนุษย์ไม่เข้าใจความเป็นจริงของพระราชกิจสองช่วงระยะท้ายสุด
และไม่ได้รู้เห็นสองช่วงระยะนั้นด้วยตัวเอง เป็นเพราะช่วงระยะเหล่านี้ของพระราชกิจไม่สามารถมองเห็นได้

มนุษย์จึงจินตนาการตามที่เขาชอบ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เขาคิดขึ้น ไม่มีข้อเท็จจริงที่จะพิสูจน์จินตนาการเช่นนี้ และไม่มีใครที่จะทำการแก้ไข มนุษย์ปล่อยให้สัญชาตญาณตามธรรมชาติของเขาเป็นอิสระจากการควบคุม โยนความระมัดระวังทิ้งไปในสายลม และปล่อยให้จินตนาการโลดแล่นโดยอิสระ

เพราะไม่มีข้อเท็จจริงใดที่จะยืนยันความเป็นจริงของจินตนาการต่างๆ ของเขา และดังนั้นจินตนาการต่างๆ ของมนุษย์จึงกลายเป็น “ข้อเท็จจริง” โดยไม่คำนึงถึงว่ามีข้อพิสูจน์ใดหรือไม่

ดังนั้นมนุษย์จึงเชื่อในพระเจ้าที่เขาจินตนาการขึ้นมาเองในจิตใจของเขา และไม่แสวงหาพระเจ้าแห่งความเป็นจริง หากบุคคลผู้หนึ่งมีการเชื่อหนึ่งอย่าง เช่นนั้นแล้วท่ามกลางผู้คนหนึ่งร้อยคนก็จะมีการเชื่อหนึ่งร้อยอย่าง

มนุษย์ถูกรอบำงำโดยการเชื่อเช่นนี้เพราะเขาไม่ได้เห็นความเป็นจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า เพราะเขาเพียงได้ยินด้วยหูของเขา และไม่ได้มองดูด้วยตาของเขา มนุษย์ได้ยินตำนานและเรื่องเล่า— แต่ไม่บ่อยนักที่เขาได้ยินความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

ดังนั้นจึงเป็นว่าผู้ที่ได้เป็นผู้เชื่อเพียงหนึ่งปีมาเชื่อในพระเจ้าโดยผ่านทางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง การนี้ก็เป็นจริงเช่นกันสำหรับผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้าตลอดชีวิตของพวกเขา

พวกที่ไม่สามารถเห็นข้อเท็จจริงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะหลบหนีจากความเชื่อหนึ่งซึ่งในนั้นพวกเขามีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์เชื่อว่าเขาได้ปลดปล่อยตัวเองจากพันธนาการของมโนคติที่หลงผิดเก่าๆ ของเขา และได้เข้าสู่ดินแดนใหม่แล้ว

มนุษย์ไม่รู้หรือทราบดีว่าความรู้ของพวกเขาที่ไม่สามารถมองเห็นพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าได้นั้นไม่ใช่อะไรเลย นอกจากมโนคติที่หลงผิดและคำเล่าขาน? มนุษย์คิดว่ามโนคติที่หลงผิดของเขาถูกต้อง และไร้ข้อผิดพลาด และเขาคิดว่ามโนคติที่หลงผิดเหล่านี้มาจากพระเจ้า วันนี้เมื่อมนุษย์รู้เห็นพระราชกิจของพระเจ้า เขาก็ปล่อยให้มโนคติที่หลงผิดซึ่งได้พอกพูนขึ้นมานานหลายปีออกมาเพ่นพ่าน จินตนาการและแนวคิดต่างๆ แห่งอดีตได้กลายเป็นการจัดขวางต่อพระราชกิจของช่วงระยะนี้

และมันกลายเป็นเรื่องยากสำหรับมนุษย์ที่จะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดเช่นนี้ และหักล้างแนวคิดเช่นนี้

มโนคติที่หลงผิดต่อพระราชกิจที่ละขั้นตอนนี้ของพวกที่ได้ติดตามพระเจ้าจนถึงวันนี้มากมายหลายคนได้กลายเป็นน่าสลดใจมากขึ้น และผู้คนเหล่านี้ได้ค่อยๆ กลายเป็นศัตรูที่ดื้อรั้นของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์

แหล่งที่มาของความเกลียดชังนี้ตั้งอยู่ในมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์

มโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์ได้กลายเป็นศัตรูของพระราชกิจของวันนี้

พระราชกิจที่ขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

นี่ได้เกิดขึ้นเพราะข้อเท็จจริงไม่เปิดโอกาสให้มนุษย์ปลดปล่อยจินตนาการของเขาให้เป็นอิสระ และยิ่งกว่านั้นไม่สามารถถูกมนุษย์หักล้างได้อย่างง่ายดาย

และมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์ไม่ได้ยอมให้มีการดำรงอยู่ของข้อเท็จจริง และยิ่งไปกว่านั้น เพราะมนุษย์ไม่ได้นึกถึงความถูกต้องและความสัจจริงของข้อเท็จจริง และเพียงแค่ว่าปล่อยให้มโนคติที่หลงผิดของเขาให้เป็นอิสระและใช้จินตนาการของเขาเองด้วยใจเด็ดเดี่ยว นี้สามารถกล่าวได้เพียงว่าเป็นความผิดของมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ และไม่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นความผิดของพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์อาจจินตนาการสิ่งใดก็ตามที่เขาปรารถนา แต่เขาไม่อาจโต้แย้งช่วงระยะใดในพระราชกิจของพระเจ้า หรือส่วนเล็กน้อยส่วนใดได้โดยอิสระ ข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้น ไม่อาจรุกร้าได้โดยมนุษย์ เจ้าอาจปล่อยให้จินตนาการของเจ้าเป็นอิสระไร้การควบคุม และอาจถึงกับรวบรวมเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู แต่เจ้าไม่อาจหักล้างข้อเท็จจริงแห่งแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระยาห์เวห์และพระเยซู นี่เป็นหลักการหนึ่ง และก็เป็นประกาศกฤษฎีกาบริหารอีกด้วย และพวกเจ้าควรเข้าใจความสำคัญของประเด็นเหล่านี้

มนุษย์เชื่อว่าช่วงระยะนี้ของพระราชกิจเข้ากันไม่ได้กับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ และเชื่อว่าไม่ใช่กรณีของพระราชกิจสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ ในจินตนาการของเขา มนุษย์เชื่อว่าพระราชกิจของสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ไม่เหมือนกับพระราชกิจของวันนี้อย่างแน่นอน— แต่เจ้าเคยได้พิจารณาหรือไม่ว่าหลักการของพระราชกิจของพระเจ้านั้นเหมือนกันทั้งหมด ว่าพระราชกิจของพระองค์สัมพันธ์กับชีวิตจริงเสมอ และว่าโดยไม่คำนึงถึงยุค จะมีผู้คนจำนวนล้านหลามที่ด้านทานและต่อต้านข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระองค์? พวกเหล่านั้นทั้งหมดที่ด้านทานและต่อต้านพระราชกิจช่วงระยะนี้ในวันนี้ ได้ต่อต้านพระเจ้ามานานแล้วในอดีตกาลอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะผู้คนเช่นนี้จะเป็นศัตรูของพระเจ้าเสมอ ผู้คนที่รู้ข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้าจะเห็นว่าพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะเป็นพระราชกิจของพระเจ้า องค์เดียว และจะปล่อยมือจากมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา เหล่านี้คือผู้คนที่รู้จักพระเจ้า และผู้คนเช่นนี้คือบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้ากำลังเข้าใกล้บทอวสาน พระเจ้าจะทรงจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภท

มนุษย์ได้รับการทรงสร้างด้วยพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง และในท้ายที่สุด พระองค์ต้องทรงคืนมนุษย์กลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์

นี่คือบทสรุปปิดตัวของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ ช่วงระยะของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้าย และสองช่วงระยะก่อนหน้านี้ในอิสราเอลและยูเดียนี้เป็นแผนการแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าในจักรวาล

ทั้งหมดทั้งมวล ไม่มีใครสามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้ และนี่คือข้อเท็จจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า แม้ว่าผู้คนไม่ได้มีประสบการณ์หรือรู้เห็นพระราชกิจนี้มากนัก แต่ข้อเท็จจริงก็ยังคงเป็นข้อเท็จจริง และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถปฏิเสธได้

ผู้ที่เชื่อในพระเจ้าในทุกแผ่นดินแห่งจักรวาลทั้งหมดจะยอมรับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ หากเจ้ารู้จักเพียงช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจเป็นพิเศษ และไม่เข้าใจพระราชกิจอีกสองช่วงระยะ ไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าในอดีตกาล

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไร้ความสามารถที่จะพูดความจริงทั้งหมดของแผนการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้ และความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้านั้นลำเอียง เพราะในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าไม่รู้จักหรือเข้าใจพระองค์ และดังนั้นเจ้าจึงไม่เหมาะสมที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

โดยไม่คำนึงถึงว่าความรู้ปัจจุบันของเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ลึกซึ้งหรือผิวเผิน ในท้ายที่สุดพวกเจ้าต้องมีความรู้ และต้องเชื่ออย่างสิ้นเชิง

และผู้คนทั้งหมดจะเห็นความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้าและนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า ในบทอาณัติของพระราชกิจนี้ ทุกศาสนาจะกลายเป็นหนึ่ง

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดจะกลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าผู้สร้าง

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดจะนมัสการพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียว และศาสนาที่ชั่วร้ายทั้งหมดจะสูญสลายไป ไม่มีวันปรากฏอีกครั้ง

เหตุใดจึงมีการอ้างอิงถึงพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะอย่างต่อเนื่องเช่นนี้? การผ่านไปของยุคต่างๆ

การพัฒนาด้านสังคม และโฉมหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปของธรรมชาติ

ล้วนแล้วแต่ติดตามการปรับเปลี่ยนในพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

มวลมนุษย์เปลี่ยนแปลงในเวลาที่พักกับพระราชกิจของพระเจ้า และไม่ได้พัฒนาด้วยตัวเอง

พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้านั้นถูกอ้างอิงเพื่อที่จะนำสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด

และผู้คนทั้งปวงของทุกศาสนาและทุกนิกาย สู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าองค์เดียว

โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้านับถือศาสนาอะไร ในท้ายที่สุดเจ้าก็จะนบนอบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นทรงสามารถดำเนินการพระราชกิจนี้ได้ ไม่สามารถทำได้โดยหัวหน้าศาสนาใดๆ

มีศาสนาที่สำคัญมากมายในโลก และแต่ละศาสนาก็มีหัวหน้า หรือผู้นำของตัวเอง

และบรรดาผู้ติดตามก็กระจายไปทั่วประเทศและภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก ทุกประเทศ ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก

มีศาสนาต่างๆ อยู่ภายในประเทศ อย่างไรก็ตามโดยไม่คำนึงถึงว่าจะมีกี่ศาสนาทั่วโลก

ในท้ายที่สุดผู้คนทั้งปวงภายในจักรวาลก็จะดำรงอยู่ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าองค์เดียว

และการดำรงอยู่ของพวกเขาก็ไม่ได้มาโดยหัวหน้าหรือผู้นำทางศาสนา

กล่าวคือมวลมนุษยชาติไม่ถูกนำโดยหัวหน้าหรือผู้นำทางศาสนาคนใดคนหนึ่ง
ตรงกันข้ามมวลมนุษยชาติทั้งปวงได้รับการทรงนำทางโดยพระผู้สร้าง ผู้ที่ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
และทุกสรรพสิ่ง และผู้ที่ทรงสร้างมวลมนุษยชาติอีกด้วย—นี่คือข้อเท็จจริง แม้ว่าโลกจะมีศาสนาสำคัญมากมาย
แต่โดยไม่คำนึงถึงว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใด ศาสนาเหล่านี้ทั้งหมดก็ดำรงอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง
และไม่มีศาสนาใดสามารถเกินเลยวงเขตแห่งอำนาจครอบครองนี้ การพัฒนาของมวลมนุษย
ความก้าวหน้าทางสังคม การพัฒนาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ—
แต่ละเรื่องไม่สามารถแยกออกจากการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างได้
และพระราชกิจนี้ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่หัวหน้าทางศาสนาใดสามารถทำได้
หัวหน้าทางศาสนาเป็นเพียงผู้นำของศาสนาใดศาสนาหนึ่ง และไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้
อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนขององค์หนึ่งเดียว
ผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งได้
หัวหน้าทางศาสนาสามารถนำทางพวกเขาทั้งหมดภายในศาสนาทั้งปวงได้
แต่พวกเขาไม่สามารถบังคับบัญชาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดได้ฟ้าสวรรค์ได้—
นี่คือข้อเท็จจริงที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป หัวหน้าด้านศาสนาเป็นเพียงผู้นำ
และไม่สามารถยื่นเทียบเท่ากับพระเจ้า (พระผู้สร้าง) ได้ ทุกสรรพสิ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้สร้าง
และในบทวสานทุกสรรพสิ่งก็จะกลับสู่พระหัตถ์ของพระผู้สร้าง แต่เดิมนั้นมวลมนุษยชาติได้ถูกพระเจ้าทรงสร้าง
และโดยไม่คำนึงถึงศาสนา บุคคลทุกคนจะกลับมายู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า—
การนี้หลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเจ้าเท่านั้นทรงสูงส่งที่สุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และผู้ปกครองสูงสุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่จะต้องกลับสู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
เช่นกัน ไม่สำคัญว่าสถานะของมนุษย์ผู้หนึ่งจะสูงเพียงใด
มนุษย์ผู้นั้นไม่สามารถนำพามวลมนุษยชาติไปสู่บันปลายที่เหมาะสมได้
และไม่มีใครมีความสามารถที่จะจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภทได้
พระยาห์เวห์พระองค์เองได้ทรงสร้างมวลมนุษยชาติและได้ทรงจำแนกแต่ละประเภทโดยสอดคล้องกับประเภท
และเมื่อวาระสิ้นสุดมาถึง พระองค์ก็จะยังคงทรงพระราชกิจของพระองค์เองด้วยพระองค์เอง
โดยจำแนกทุกสรรพสิ่งโดยสอดคล้องกับประเภท—พระราชกิจนี้ไม่สามารถทำได้โดยผู้ใดนอกจากพระเจ้า
พระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่ทรงดำเนินการตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวันนี้ล้วนดำเนินการโดยพระเจ้าพระองค์เอง
และดำเนินการโดยพระเจ้าองค์เดียว
ข้อเท็จจริงของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะคือข้อเท็จจริงของการที่พระเจ้าทรงเป็นผู้นำของมวลมนุษย
เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้ ณ บทวสานของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะ

ทุกสรรพสิ่งจะถูกจำแนกโดยสอดคล้องกับประเภท และกลับสู่ภายใต้อำนาจปกครองของพระเจ้า
เพราะทั่วทั้งจักรวาลมีพระเจ้าองค์เดียวของคัมภีร์เท่านั้นทรงดำรงอยู่ และไม่มีศาสนาอื่นใด
ผู้ที่ไม่สามารถสร้างโลกได้จะไม่สามารถนำโลกไปสู่บัพทวารานได้
ในขณะที่พระองค์ผู้ทรงสร้างโลกจะทรงสามารถนำไปสู่บัพทวารานได้อย่างแน่นอน
ดังนั้นหากคนเราไร้ความสามารถที่จะนำยุคสู่บัพทวารานได้
และเพียงมีความสามารถที่จะช่วยมนุษย์ฝึกฝนจิตใจของเขาได้ เช่นนั้นแล้วเขาก็จะไม่ใช่พระเจ้าอย่างแน่นอน
และจะไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของมวลมนุษยชาติอย่างแน่นอน เขาจะไม่สามารถทำงานที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้
มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถทำงานเช่นนี้ได้
และทั้งหมดที่ไร้ความสามารถที่จะทำงานนี้ได้คือศัตรูและไม่ใช่พระเจ้าอย่างแน่นอน
ศาสนาชั่วทั้งหมดเข้ากันไม่ได้กับพระเจ้า และในเมื่อศาสนาเหล่านั้นเข้ากันไม่ได้กับพระเจ้า
จึงเป็นศัตรูของพระเจ้า พระราชกิจทั้งหมดกระทำโดยพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวของคัมภีร์
และทั่วทั้งจักรวาลได้รับการบัญชาโดยพระเจ้าหนึ่งเดียวของคัมภีร์
โดยไม่คำนึงถึงว่าพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในประเทศอิสราเอลหรือในประเทศจีน
โดยไม่คำนึงถึงว่าพระราชกิจดำเนินการโดยพระวิญญาณหรือโดยเนื้อหนัง
ทั้งหมดก็กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง และไม่สามารถทำได้โดยผู้อื่นใด
เป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ทั้งปวงอย่างแน่นอน พระองค์จึงทรงพระราชกิจโดยอิสระ
ปราศจากการเหนี่ยวรั้งโดยสภาพเงื่อนไขใดๆ—นี่คือนิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนิมิตทั้งหมด
ในฐานะสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า
หากเจ้าปรารถนาที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
เจ้าต้องเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า เจ้าต้องเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง
เจ้าต้องเข้าใจแผนการบริหารจัดการของพระองค์
และเจ้าต้องเข้าใจนัยสำคัญทั้งหมดของพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำ
พวกที่ไม่เข้าใจสิ่งนี้ไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า! ในฐานะสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า
หากเจ้าไม่เข้าใจว่าเจ้าได้มาจากไหน ไม่เข้าใจประวัติศาสตร์ของมวลมนุษย
และพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ และยิ่งกว่านั้น
ไม่เข้าใจว่ามวลมนุษย์ได้พัฒนาขึ้นมาจนถึงวันนี้อย่างไร และไม่เข้าใจว่าใครบัญชามวลมนุษย์ทั้งปวง
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าได้ พระเจ้าได้ทรงนำทางมวลมนุษย์มาจนถึงวันนี้
และนับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก พระองค์ไม่เคยทรงทิ้งเขาเลย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีวันทรงหยุดทรงพระราชกิจ ไม่เคยได้ทรงหยุดนำมวลมนุษย์

และไม่เคยได้ทรงทั้งมวลมนุษย์ แต่มวลมนุษย์ไม่ตระหนักว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่ง

นับประสาอะไรที่เขาจะรู้จักพระเจ้า

ยังจะมีอะไรน่าดูหมิ่นเหยียดหยามยิ่งกว่านี้อีกหรือสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของพระเจ้า?

พระเจ้าทรงนำทางมนุษย์ด้วยพระองค์เอง แต่มนุษย์ไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า

เจ้าเป็นสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า แต่เจ้าไม่เข้าใจประวัติศาสตร์ของตัวเอง

และไม่ตระหนักว่าใครได้นำทางเจ้าในการเดินทางของเจ้า เจ้าไม่รับรู้ถึงพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำ

และดังนั้นเจ้าจึงไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ หากเจ้าไม่รู้ตอนนี้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีวันมีคุณสมบัติที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

วันนี้พระเจ้าสร้างทรงนำทางผู้คนทั้งหมดด้วยพระองค์เองอีกครั้ง และทรงทำให้ผู้คนทั้งหมดมองดูพระปรีชาญาณ

ความทรงมหิทธิฤทธิ์ ความรอด และความมหัศจรรย์ของพระองค์ กระนั้นเจ้ายังคงไม่ตระหนักหรือเข้าใจ—

เพราะฉะนั้นเจ้าจึงไม่ใช่ผู้หนึ่งซึ่งจะไม่ได้รับความรอดหรือ?

พวกที่เป็นของซาตานไม่เข้าใจพระวาระของพระเจ้า

ในขณะที่บรรดาผู้ที่ เป็นของพระเจ้าจะสามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าได้

บรรดาผู้ที่ตระหนักและเข้าใจวาระที่เรากล่าวทั้งหมดคือบุคคลผู้ที่ จะได้รับการช่วยให้รอดและบุคคลผู้ที่จะเป็น

คำพยานต่อพระเจ้า พวกที่ไม่เข้าใจวาระที่เรากล่าวทั้งหมดไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้

และเป็นบุคคลผู้ที่ถูกขจัดสิ้น พวกที่ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

และไม่ตระหนักถึงพระราชกิจของพระเจ้าจะไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ความรู้เรื่องพระเจ้า

และผู้คนเหล่านั้นจะไม่เป็นคำพยานต่อพระเจ้า หากเจ้าปรารถนาที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องรู้จักพระเจ้า

ความรู้เรื่องพระเจ้าได้รับการทำให้สำเร็จดูล่วงโดยผ่านทางพระราชกิจของพระเจ้า โดยรวมแล้ว

หากเจ้าปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า กล่าวคือ

การรู้จักพระราชกิจของพระเจ้านั้นมีความสำคัญสูงสุด

เมื่อพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะมาถึงบทวสถานจะมีกลุ่มของพวกที่เป็นคำพยานต่อพระเจ้าถูกสร้างขึ้นกลุ่มหนึ่ง

เป็นกลุ่มของบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดจะรู้จักพระเจ้า

และจะมีความสามารถที่จะนำความจริงสู่การปฏิบัติได้ พวกเขาจะมีสถานะความเป็นมนุษย์และสำนึกรับรู้

และทั้งหมดจะรู้จักพระราชกิจแห่งความรอดทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้า

นี่คือพระราชกิจที่จะทรงทำให้สำเร็จดูล่วงในบทวสถาน และผู้คนเหล่านี้คือการตกผลึกของพระราชกิจแห่ง

6,000 ปีของการบริหารจัดการ และเป็นคำพยานที่ทรงพลังที่สุดต่อการเอาชนะซาตานครั้งสุดท้าย

บรรดาผู้ที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าจะมีความสามารถที่จะได้รับพระสัญญาและพระพรของพระเจ้าได้

และจะเป็นกลุ่มที่เหลืออยู่ในบทวสาน เป็นกลุ่มที่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า และเป็นคำพยานต่อพระเจ้า
บางทีบรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าทั้งหมดอาจกลายเป็นสมาชิกของกลุ่มนี้ หรืออาจจะเพียงครั้งเดียว
หรือเพียงไม่กี่คน—ขึ้นอยู่กับความตั้งใจของพวกเจ้าและการไล่ตามเสาะหาของพวกเจ้า

มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจำเป็นต้องมีความรอดจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า

พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพราะเป้าหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์มิใช่วิญญาณของชาตานหรือสิ่งที่ไม่มีความจริงใดๆ แต่คือมนุษย์ ผู้ซึ่งมีเนื้อหนังและได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว

แน่นอนว่าเป็นเพราะเนื้อหนังของมนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว

พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้มนุษย์ที่มีเนื้อหนังเป็นเป้าหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้นเนื่องจากมนุษย์คือเป้าหมายของความเสื่อมทราม

พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้มนุษย์เป็นเป้าหมายเพียงอย่างเดียวแห่งพระราชกิจของพระองค์โดยตลอดทุกช่วงระยะเวลาของพระราชกิจแห่งความรอดของพระองค์ มนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่ต้องตาย มีเลือดเนื้อ

และพระเจ้าคือองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้ ในหนทางนี้

พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ที่มีคุณลักษณะเดียวกันกับมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์เพื่อที่ว่าพระราชกิจของพระองค์อาจจะบรรลุประสิทธิผลได้ดียิ่งขึ้น

พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างแน่นอนเพราะมนุษย์มีเนื้อหนังและไม่สามารถเอาชนะบาปหรือปลดปล่อยตัวเองจากเนื้อหนังได้

แม้ว่าเนื้อแท้และพระอัครลักษณะของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะแตกต่างไปอย่างยิ่งจากเนื้อแท้และอัครลักษณะของมนุษย์ กระนั้นการทรงปรากฏของพระองค์นั้นก็เหมือนกันกับการปรากฏของมนุษย์

พระองค์ทรงมีการปรากฏของบุคคลปกติคนหนึ่ง และดำรงพระชนม์ชีพแบบบุคคลปกติคนหนึ่ง

และบรรดาผู้ที่มองเห็นพระองค์ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างกับบุคคลปกติได้

การทรงปรากฏตามปกติและสภาวะความเป็นมนุษย์ปกตินี้เพียงพอสำหรับพระองค์ที่จะทรงพระราชกิจเยี่ยงพระเจ้าของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

เนื้อหนังของพระองค์เปิดโอกาสให้พระองค์ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ

และช่วยพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ และยังไปกว่านั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์นั้นช่วยพระองค์ดำเนินพระราชกิจแห่งความรอดท่ามกลางมนุษย์

ถึงแม้ว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์จะก่อให้เกิดความสับสนอลหม่านมากมายท่ามกลางมนุษย์

แต่ความสับสนอลหม่านเช่นนั้นก็ได้ส่งผลกระทบต่อการประสิทธิผลตามปกติของพระราชกิจของพระองค์ไม่

กล่าวสั้นๆ ก็คือ พระราชกิจแห่งเนื้อหนังปกติของพระองค์นั้นมีประโยชน์สูงสุดต่อมนุษย์

แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่จะไม่ยอมรับสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์

แต่พระราชกิจของพระองค์ก็ยังคงสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์ได้

และผลลัพท์เหล่านี้สัมฤทธิ์ได้เนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ ไม่ต้องสงสัยเกี่ยวกับการนี้เลย

จากพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง มนุษย์ได้รับสิ่งต่างๆ

มากกว่ามโนคติอันหลงผิดทั้งหลายที่มีอยู่ท่ามกลางมนุษย์เกี่ยวกับสถานะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์สิบเท่าหรือหลายสิบเท่า

และมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายเช่นนั้นในท้ายที่สุดแล้วจะต้องถูกพระราชกิจของพระองค์ลบล้างไปทั้งหมด

และประสิทธิผลที่ได้สัมฤทธิ์ขึ้นโดยพระราชกิจของพระองค์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ

ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระองค์นั้น มีน้ำหนักเกินกว่ามโนคติอันหลงผิดของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์อย่างมาก

ไม่มีหนทางใดที่จะจินตนาการหรือประเมินพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในเนื้อหนัง

เพราะเนื้อหนังของพระองค์นั้นไม่เหมือนกับเนื้อหนังของมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใด

ถึงแม้ว่าเปลือกภายนอกจะเหมือนกัน แต่เนื้อแท้ไม่ใช่อย่างเดียวกัน

เนื้อหนังของพระองค์ทำให้เกิดมโนคติอันหลงผิดต่างๆ มากมายเกี่ยวกับพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ กระนั้น

เนื้อหนังของพระองค์ก็ยังสามารถเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ความรู้มากมายด้วยเช่นกัน

และสามารถกระทั่งพิชิตบุคคลใดก็ตามที่มีเปลือกภายนอกที่คล้ายคลึงกัน

เนื่องจากพระองค์มิใช่ทรงเป็นแค่มนุษย์ แต่ทรงเป็นพระเจ้าที่มีเปลือกภายนอกของมนุษย์

และจึงไม่มีผู้ใดเลยที่สามารถหยั่งถึงและเข้าใจพระองค์ได้โดยครบบริบูรณ์

พระเจ้าซึ่งไม่ทรงปรากฏแก่ตาและมีอาจจับต้องได้ทรงเป็นที่รักและเป็นที่ยอมรับของทุกคน

หากพระเจ้าทรงเป็นแค่พระวิญญาณที่ไม่ปรากฏแก่ตาค่อมมนุษย์

มันก็จะง่ายเหลือเกินสำหรับมนุษย์ที่จะเชื่อในพระเจ้า

ผู้คนสามารถให้อิสระอย่างเต็มที่แก่จินตนาการของพวกเขา

สามารถเลือกฉายาใดก็ตามที่พวกเขาชอบให้เป็นพระฉายาของพระเจ้าเพื่อให้ตัวพวกเขาเองพอใจและทำให้ตัวพวกเขาเองรู้สึกมีความสุข ในหนทางนี้

ผู้คนอาจทำสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าของพวกเขาเองชอบและประสงค์ให้พวกเขาทำมากที่สุด

โดยไม่มีศีลธรรมจรรยาใดๆ ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ

ผู้คนเชื่อว่าไม่มีผู้ใดสักคนที่รักภักดีและเปี่ยมศรัทธามากไปกว่าที่พวกเขามีต่อพระเจ้า และเชื่อว่าคนอื่นๆ

ทั้งหมดนั้นเป็นบรรดาสุนัขต่างชาติและไม่รักภักดีต่อพระเจ้า สามารถกล่าวได้ว่า

นี่คือสิ่งที่แสวงหากันโดยบรรดาผู้ที่ความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาคลุมเครือและตั้งอยู่บนคำสอน

สิ่งที่พวกเขาแสวงหาล้วนเหมือนกันอย่างมาก โดยมีความคลาดเคลื่อนกันเล็กน้อย

นั่นก็คือเพียงแค่ว่าพระฉายาต่างๆ ของพระเจ้าในจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาเหล่านั้นแตกต่างกัน

แต่ทว่าเนื้อแท้ของพระฉายาเหล่านั้นเป็นอย่างเดียวกันโดยแท้จริง

มนุษย์ไม่มีปัญหาโดยการเชื่อในพระเจ้าอย่างไว้กัวลของพวกเขา และเชื่อในพระเจ้าอย่างไรก็ตามที่เขาพอใจ

นี่คือหนึ่งใน “สิทธิและเสรีภาพของมนุษย์” ที่ไม่อาจมีผู้ใดสักคนแทรกแซงได้

เพราะผู้คนเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาเองและไม่เชื่อในพระเจ้าของคนอื่นใด
มันคือทรัพย์สินส่วนตัวของพวกเขาเอง และเกือบทุกคนมีทรัพย์สินส่วนตัวประเภทนี้
ผู้คนถือว่าทรัพย์สินนี้เป็นสมบัติล้ำค่าอย่างหนึ่ง แต่สำหรับพระเจ้าไม่มีสิ่งใดต่ำต้อยหรือไร้ค่ามากกว่าเลย
เพราะไม่มีสิ่งบ่งบอกถึงการต่อต้านต่อพระเจ้าที่ชัดเจนยิ่งไปกว่าทรัพย์สินส่วนตัวของมนุษย์ชั้นนี้อีกแล้ว
เนื่องจากพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นั่นเองที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ที่มีรูปร่างซึ่งจับต้องได้
และผู้ซึ่งมนุษย์สามารถมองเห็นและสัมผัสได้ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระวิญญาณที่ไร้รูปร่าง
แต่ทรงเป็นเนื้อหนังที่มนุษย์สามารถมองเห็นและเข้ามาติดต่อสัมผัสได้ อย่างไรก็ตาม
พระเจ้าส่วนใหญ่ที่ผู้คนเชื่อนั้นคือบรรดาเทพเจ้าไร้เนื้อหนังที่ไม่มีรูปร่าง ซึ่งปราศจากรูปทรงด้วย ในหนทางนี้
พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ได้ทรงกลายเป็นศัตรูของผู้คนส่วนใหญ่ในบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า และคล้ายกันนี้
บรรดาผู้ที่ไม่สามารถยอมรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าได้ก็ได้กลายเป็นปรีภยทั้งหลายของพระเจ้า
มนุษย์ถูกรอบงำด้วยมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายนั้นไม่ใช่เนื่องจากวิธีการคิดของเขา
หรือเนื่องจากความเป็นกบฏของเขา แต่เนื่องจากทรัพย์สินส่วนตัวของมนุษย์
เนื่องจากทรัพย์สินนี้เองที่ผู้คนส่วนใหญ่ตาย และพระเจ้าซึ่งคลุมเครือนี้ที่ไม่สามารถถูกสัมผัสได้
ไม่สามารถถูกมองเห็นได้ และไม่ดำรงอยู่ในความเป็นจริงนี้เองที่ทำลายชีวิตมนุษย์
ชีวิตมนุษย์ถูกริบไปมิใช่โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ นับประสาอะไรที่จะมิใช่โดยพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
แต่โดยพระเจ้าจากการจินตนาการของมนุษย์เอง
เหตุผลประการเดียวที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ได้ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์ก็คือเนื่องจากความจำเป็นของมนุษย์
ที่เสื่อมทราม เป็นเพราะความจำเป็นของมนุษย์นั่นเอง มิใช่ของพระเจ้า
และการพลีอุทิศและความทุกข์ทั้งหมดของพระองค์นั้นล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์
และมีไว้เพื่อประโยชน์ของพระเจ้าพระองค์เอง ไม่มีข้อดีและข้อเสียหรือรางวัลตอบแทนใดๆ เลยสำหรับพระเจ้า
พระองค์จะไม่ได้เก็บเกี่ยวพืชผลในอนาคตบางอย่าง แต่พืชผลนั้นเองที่เป็นหนี้ต่อพระองค์มาแต่เดิม
ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำและทรงพลีอุทิศให้แก่มวลมนุษย์นั้นมิใช่เพื่อที่พระองค์จะทรงได้รางวัลตอบแทนที่ยิ่ง
ใหญ่ต่างๆ แต่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ล้วนๆ
แม้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังจะเกี่ยวข้องกับความลำบากยากเย็นอันมีอาจินตนาการได้มากมาย
แต่ประสิทธิผลทั้งหลายที่มันจะสัมฤทธิ์ในท้ายที่สุดนั้นมากเกินกว่าประสิทธิผลทั้งหลายของพระราชกิจที่พระวิ
ญญาณทรงกระทำโดยตรงมากนัก พระราชกิจแห่งเนื้อหนังพ่วงเอาความยากลำบากมากมาย
และเนื้อหนังไม่สามารถมีอัตลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่แบบเดียวกับพระวิญญาณได้
พระองค์ไม่ทรงสามารถดำเนินกิจการทั้งหลายที่เหนือธรรมชาติแบบเดียวกับพระวิญญาณได้
นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงสามารถมีสิทธิอำนาจแบบเดียวกับพระวิญญาณได้ กระนั้น

เนื้อแท้ของพระราชกิจที่กระทำโดยเนื้อหนังที่ไม่โดดเด่นนี้กลับเหนือกว่าเนื้อแท้ของพระราชกิจที่พระวิญญาณทรงกระทำโดยตรงมากนัก และพระองค์เองในเนื้อหนังนี้ก็ทรงตอบสนองความจำเป็นต่างๆ ของมวลมนุษย์ทั้งปวง สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดนั้น

คุณค่าการใช้งานของพระวิญญาณคือว่าคุณค่าการใช้งานของเนื้อหนังมากนัก กล่าวคือ พระราชกิจของพระวิญญาณสามารถครอบคลุมทั่วทั้งจักรวาล ตลอดทั้งภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ และมหาสมุทรทั้งหมด กระนั้น

พระราชกิจของเนื้อหนังสัมพันธ์กับทุกคนที่พระองค์เสด็จมาติดต่อสัมผัสอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่า ยิ่งไปกว่านั้น

เนื้อหนังของพระเจ้าที่มีรูปทรงอันสัมผัสได้สามารถได้รับความเข้าใจและไว้วางใจจากมนุษย์ได้ดีกว่า และสามารถทำให้มนุษย์มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีก

และสามารถทำให้มนุษย์เกิดความประทับใจลึกล้ำยิ่งขึ้นกับกิจการจริงทั้งหลายของพระเจ้าได้

พระราชกิจของพระวิญญาณถูกปกคลุมอยู่ในความลึกลับ มันยากที่จะหยั่งลึกได้สำหรับสิ่งมีชีวิตที่ต้องตาย และยิ่งยากมากขึ้นไปอีกสำหรับพวกเขาที่จะมองเห็น

และดังนั้นพวกเขาจึงสามารถเพียงพึ่งพาจินตนาการทั้งหลายอันไม่มีแก่นสารของพวกเขานั้น อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของเนื้อหนังเป็นปกติ และมีพื้นฐานอยู่บนความเป็นจริง และมีสติปัญญาอันอุดม

และเป็นข้อเท็จจริงที่สามารถมองเห็นได้โดยตาเนื้อของมนุษย์

มนุษย์สามารถรับประสบการณ์กับพระปรีชาญาณแห่งพระราชกิจของพระเจ้าด้วยตนเอง

และไม่มีมีความจำเป็นที่จะต้องใช้จินตนาการอันอุดมสมบูรณ์ของเขา

นี่คือความแน่นอนและคุณค่าที่แท้จริงของพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระวิญญาณสามารถเพียงแค่ทำสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์มีอาจมองเห็นได้และยากสำหรับเขาที่จะจินตนาการ ตัวอย่างเช่น ความรู้แจ้งของพระวิญญาณ การทรงขับเคลื่อนของพระวิญญาณ การทรงนำของพระวิญญาณ แต่สำหรับมนุษย์ผู้มีความรู้ลึกลับก็คิด การเหล่านี้มิได้จัดเตรียมความหมายที่ชัดเจนใดๆ

พวกมันเพียงจัดเตรียมการขับเคลื่อน หรือความหมายกว้างๆ เท่านั้น และไม่สามารถให้คำแนะนำด้วยถ้อยคำได้

อย่างไรก็ตาม พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังแตกต่างกันอย่างยิ่ง กล่าวคือ

มันเกี่ยวข้องกับการทรงนำที่ถูกต้องด้วยพระวาทะ มันมีพระประสงค์ที่ชัดเจน

และมีเป้าหมายที่พึงประสงค์ทั้งหลายที่ชัดเจน และดังนั้น มนุษย์ไม่จำเป็นต้องควานไปทั่ว

หรือใช้จินตนาการของเขา นับประสาอะไรที่จำเป็นต้องทำการคาดเดาต่างๆ

นี่คือความชัดเจนของพระราชกิจในเนื้อหนัง

และความแตกต่างอันยิ่งใหญ่ของมันจากพระราชกิจของพระวิญญาณ

พระราชกิจของพระวิญญูณเหมาะสมเพียงสำหรับขอบเขตที่จำกัดขอบเขตหนึ่งเท่านั้นและไม่สามารถแทนที่พระราชกิจของเนื้อหนังได้ พระราชกิจของเนื้อหนังให้มนุษย์มีเป้าหมายทั้งหลายที่แน่นอนและจำเป็นกว่า และความรู้ที่จริงและมีคุณค่ากว่าพระราชกิจของพระวิญญูณมากนัก

พระราชกิจที่มีคุณค่ายิ่งใหญ่ที่สุดต่อมนุษย์ที่เสื่อมทรามคือพระราชกิจที่จัดเตรียมพระวณะที่ถูกต้องทั้งหลาย เป้าหมายที่ชัดเจนทั้งหลายเพื่อไล่ตามเสาะหา และที่สามารถมองเห็นและสัมผัสได้

มีเพียงพระราชกิจที่เป็นจริงและการทรงนำที่ถูกกาลเทศะเท่านั้นที่เหมาะสมกับรสนิยมของมนุษย์ และมีเพียงพระราชกิจจริงเท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามและต่ำช้าของเขาได้

การนี้สามารถสัมผัสได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้น

มีเพียงพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามและต่ำช้าก่อนหน้านี้ของเขาได้ ถึงแม้พระวิญญูณจะเป็นเนื้อแท้ในธรรมชาติของพระเจ้า

แต่พระราชกิจดังเช่นการนี้สามารถกระทำได้โดยเนื้อหนังของพระองค์เท่านั้น

หากพระวิญญูณได้ทรงพระราชกิจเพียงฝ่ายเดียว เช่นนั้นแล้ว

ก็คงจะเป็นไปไม่ได้ที่พระราชกิจของพระองค์จะมีประสิทธิผล—นี่คือความจริงที่ชัดเจน

แม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่ได้กลายมาเป็นศัตรูทั้งหลายของพระเจ้าเนื่องจากเนื้อหนังนี้

แต่เมื่อพระองค์ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์

บรรดาผู้ที่ต่อต้านพระองค์จะไม่เพียงเลิกเป็นศัตรูของพระองค์เท่านั้น แต่ตรงกันข้าม

จะกลายเป็นประจักษ์พยานทั้งหลายของพระองค์

พวกเขาจะกลายเป็นประจักษ์พยานทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงพิชิต

ประจักษ์พยานทั้งหลายที่เข้ากันได้กับพระองค์และมีอาจแยกกันได้จากพระองค์

พระองค์จะทรงทำให้มนุษย์รู้จักความสำคัญของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังต่อมนุษย์

และมนุษย์จะรู้จักความสำคัญของเนื้อหนังนี้ต่อความหมายแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์

จะรู้จักคุณค่าที่แท้จริงของพระองค์ต่อการเจริญเติบโตของชีวิต และยิ่งไปกว่านั้น

จะรู้ว่าเนื้อหนังนี้จะกลายเป็นน้ำพุแห่งชีวิตที่มีชีวิตที่มนุษย์ไม่สามารถทนแยกกับมันได้

แม้ว่าเนื้อหนังของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์จะห่างไกลจากการจับคู่กับพระอัครลักษณะและฐานะของพระเจ้า

และสำหรับมนุษย์แล้วดูเหมือนว่าจะเป็นสิ่งซึ่งเข้ากันไม่ได้กับสถานะจริงของพระองค์

แต่เนื้อหนังนี้ผู้ซึ่งไม่มีพระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้า หรือพระอัครลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้า

สามารถทรงพระราชกิจที่พระวิญญูณของพระเจ้าไม่สามารถทำได้โดยตรง

เช่นนั้นคือณัยสำคัญและคุณค่าที่แท้จริงของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

และณัยสำคัญและคุณค่านี้เองที่มนุษย์ไม่สามารถเห็นคุณค่าและยอมรับได้

แม้ว่ามวลมนุษย์ทั้งปวงจะยกย่องพระวิญญาณของพระเจ้าและดูแคลนเนื้อหนังของพระเจ้า
ไม่ว่าพวกเขาจะมีทรศนะหรือคิดอย่างไร
นัยสำคัญและคุณค่าจริงของเนื้อหนังก็มากกว่านัยสำคัญและคุณค่าของพระวิญญาณมากนัก แน่นอนว่า
การนี้เกี่ยวข้องกับมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามเท่านั้น
สำหรับทุกคนที่แสวงหาความจริงและถวิลหารอคอยการทรงปรากฏของพระเจ้า
พระราชกิจของพระวิญญาณสามารถเพียงจัดเตรียมการขับเคลื่อนหรือการคลาย
และสำนึกรับรู้ถึงความน่าอัศจรรย์ว่ามันมีอาจอธิบายได้และมีอาจจินตนาการได้ และสำนึกรับรู้ว่ามันยิ่งใหญ่
สูงส่ง และน่าเลื่อมใส กระนั้นทุกคนก็ยังมีอาจบรรลุถึงได้และมีอาจได้รับมาได้ด้วยเช่นกัน
มนุษย์และพระวิญญาณของพระเจ้าสามารถเพียงมองดูกันและกันจากที่ห่างไกล
ราวกับว่ามีระยะห่างกว้างใหญ่ระหว่างพวกเขา และพวกเขาไม่สามารถมีวันที่จะเหมือนกันได้
ราวกับว่ามนุษย์และพระเจ้าถูกแยกออกจากกันโดยขีดคั่นที่ไม่ประจักษ์แก่ตา ในความเป็นจริงแล้ว
นี่คือภาพมายาที่พระวิญญาณทรงมอบให้แก่มนุษย์
ซึ่งเป็นเพราะพระวิญญาณและมนุษย์ไม่ใช่ประเภทเดียวกันและจะไม่มีวันอยู่ร่วมกันในโลกเดียวกัน
และเพราะพระวิญญาณไม่ทรงมีสิ่งใดๆ ของมนุษย์ ดังนั้น มนุษย์จึงไม่มีความจำเป็นต้องมีพระวิญญาณ
เพราะพระวิญญาณไม่สามารถทรงพระราชกิจที่มนุษย์จำเป็นต้องมากที่สุดได้โดยตรง
พระราชกิจของเนื้อหนังมอบวัตถุประสงค์ที่แท้จริงเพื่อไล่ตามเสาะหา มอบพระวณะที่ชัดเจน
และมอบสำนึกรับรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นจริงและเป็นปกติ
ว่าพระองค์ทรงล้อมพระทัยและทรงธรรมดาให้แก่มนุษย์ ถึงแม้มนุษย์อาจจะยำเกรงพระองค์
แต่สำหรับผู้คนส่วนใหญ่แล้วพระองค์ทรงง่ายที่จะมีสัมพันธด้วย กล่าวคือ
มนุษย์สามารถมองพระพักตร์ของพระองค์ และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
และเขาไม่จำเป็นต้องมองพระองค์จากที่ห่างไกล เนื้อหนังนี้ให้ความรู้สึกสามารถเข้าถึงได้แก่มนุษย์
ไม่ทรงห่างไกล หรือมีอาจหยั่งลึกได้ แต่เป็นที่ประจักษ์แก่ตาและสัมผัสได้
เพราะเนื้อหนังนี้ทรงอยู่ในโลกเดียวกันกับมนุษย์
สำหรับบรรดาผู้คนที่ทั้งหมดที่ดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนังนั้น
การเปลี่ยนอุปนิสัยของพวกเขาจำเป็นต้องมีเป้าหมายต่างๆ เพื่อไล่ตามเสาะหา
และการรู้จักพระเจ้าจำเป็นต้องมีการเป็นประจักษ์พยานถึงกิจการจริงทั้งหลายและพระพักตร์จริงของพระเจ้า
ทั้งสองนั้นสามารถสัมผัสผลได้โดยเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น
และทั้งสองนั้นสามารถบรรลุถึงได้โดยเนื้อหนังที่ปกติและจริงเท่านั้น
นี่คือเหตุผลว่าทำไมการจุติเป็นมนุษย์จึงเป็นสิ่งจำเป็น

และทำไมจึงเป็นที่ต้องการของมวลมนุษยที่เสื่อมทรามทุกคน ในเมื่อผู้คนจำเป็นต้องรู้จักพระเจ้า
ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือและเหนือธรรมชาติต้องถูกขับไล่ออกไปจากหัวใจของพวกเขา
และในเมื่อพวกเขาจำเป็นต้องกำจัดอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขาออกไป
พวกเขาก็ต้องรู้จักอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขาเสียก่อน
หากมนุษย์เพียงแค่ทำงานเพื่อขับไล่ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือออกไปจากหัวใจของผู้คนเท่านั้น
เช่นนั้นแล้ว เขาจะไม่สามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่ถูกต้องเหมาะสมได้
ฉายาทั้งหลายของบรรดาพระเจ้าที่คลุมเครือในหัวใจของผู้คนนั้นไม่สามารถถูกเปิดโปง ถูกกำจัดออกไป
หรือถูกไล่ออกไปได้โดยสิ้นเชิงด้วยพระวจนะต่างๆ เพียงอย่างเดียว ท้ายที่สุดแล้วในการทำเช่นนั้น
มันคงจะยังคงเป็นไปไม่ได้ที่จะขับไล่สิ่งที่หยังรำลึกเหล่านี้ไปจากผู้คน
มีเพียงการแทนที่สิ่งคลุมเครือและเหนือธรรมชาติเหล่านี้ด้วยพระเจ้าผู้ทรงภาคชีวิตจริงและพระฉายาที่แท้จริง
ของพระเจ้า และการทำให้ผู้คนค่อยๆ รู้จักสิ่งเหล่านั้นเท่านั้น จึงจะสามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่เหมาะสมได้
มนุษย์ระลึกได้ว่าพระเจ้าผู้ที่เขาแสวงหาในอดีตกาลนั้นคลุมเครือและเหนือธรรมชาติ
สิ่งที่ทำให้สามารถสัมฤทธิ์ประสิทธิผลนี้ได้ นั่นไม่ใช่การทรงนำโดยตรงของพระวิญญาณบริสุทธิ์
นับประสาอะไรที่จะใช้คำสอนทั้งหลายของบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่ง แต่คือพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ถูกวางแผ่ออกเมื่อพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงพระราชกิจของพระองค์
อย่างเป็นกิจจะลักษณะ
เพราะความเป็นปกติและความเป็นจริงของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์คือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระเจ้าที่คลุมเครือ
และเหนือธรรมชาติในจินตนาการของมนุษย์
มโนคติอันหลงผิดดั้งเดิมทั้งหลายของมนุษย์สามารถถูกเผยออกมาได้ก็เฉพาะเมื่อถูกเทียบเคียงกับพระเจ้าซึ่งจุติ
มาเป็นมนุษย์เท่านั้น หากไม่มีการเปรียบเทียบกับพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
มโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์ก็คงจะไม่สามารถถูกเผยออกมาได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
หากไม่มีความเป็นจริงมาเป็นเครื่องตีพ่าย สิ่งคลุมเครือทั้งหลายก็คงไม่สามารถถูกเผยออกมาได้
ไม่มีผู้ใดสามารถใช้พระวจนะทั้งหลายเพื่อทำพระราชกิจนี้ได้
และไม่มีผู้ใดสามารถแสดงชัดถึงพระราชกิจนี้โดยใช้พระวจนะทั้งหลายได้
มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่สามารถทรงพระราชกิจของพระองค์เองได้
และไม่มีผู้ใดอื่นที่สามารถทำพระราชกิจนี้ในนามของพระองค์ได้ ไม่สำคัญว่าภาษาของมนุษย์จะอุดมเพียงใด
เขาไม่สามารถที่จะแสดงชัดถึงความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าได้
หากพระเจ้าทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เองและทรงแสดงพระฉายาของพระองค์และสิ่งทรงเป็น
ของพระองค์ออกมาโดยครบบริบูรณ์

มนุษย์ก็สามารถเพียงแค่รู้จักพระองค์อย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้นเท่านั้น
และสามารถเพียงแค่มองเห็นพระองค์ได้ชัดเจนขึ้นเท่านั้น
ไม่มีมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใดสามารถสัมผัสประสิทธิภาพนี้ได้ แน่แน่นอนว่า
พระวิญญาณของพระเจ้าย่อมไม่สามารถที่จะสัมผัสประสิทธิภาพนี้ด้วยเช่นกัน
พระเจ้าทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่เสื่อมทรามให้รอดจากอิทธิพลของซาตานได้
แต่พระราชกิจนี้ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงโดยตรงได้โดยพระวิญญาณของพระเจ้า ตรงกันข้าม
มันสามารถกระทำได้โดยเนื้อหนังที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสวม
โดยเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าเท่านั้น เนื้อหนังนี้คือมนุษย์และคือพระเจ้าด้วยเช่นกัน
คือมนุษย์ที่มีสถานะความเป็นมนุษย์ปกติและพระเจ้าซึ่งทรงมีเทวสภาพเต็มเปี่ยมด้วยเช่นกัน และดังนั้น
ถึงแม้ว่าเนื้อหนังนี้จะไม่ใช่พระวิญญาณของพระเจ้า และแตกต่างอย่างยิ่งจากพระวิญญาณ
แต่เนื้อหนังนี้ยังคงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ผู้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด
ผู้ซึ่งทรงเป็นพระวิญญาณและเป็นเนื้อหนังด้วยเช่นกัน ไม่สำคัญว่าพระองค์จะได้รับการเรียกขานว่าอะไร
ท้ายที่สุดแล้วเนื้อหนังนั้นก็ยังคงทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ซึ่งทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
เนื่องจากพระวิญญาณของพระเจ้าไม่อาจทรงแยกกันได้จากเนื้อหนัง
และพระราชกิจของเนื้อหนังก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
มันเป็นเพียงแค่ว่าพระราชกิจนี้ไม่กระทำขึ้นโดยใช้พระอัครลักษณะของพระวิญญาณ
แต่กระทำขึ้นโดยใช้อัครลักษณะของเนื้อหนัง
พระราชกิจที่จำเป็นต้องกระทำโดยพระวิญญาณโดยตรงนั้นไม่จำเป็นต้องมีการจุติเป็นมนุษย์
และพระราชกิจที่จำเป็นต้องให้เนื้อหนังทำนั้นไม่สามารถกระทำได้โดยพระวิญญาณโดยตรง
และสามารถกระทำได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้น นี่คือสิ่งที่จำเป็นสำหรับพระราชกิจนี้
และคือสิ่งที่มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามพึงต้องมี ในพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้านั้น
มีเพียงช่วงระยะหนึ่งเท่านั้นที่พระวิญญาณทรงดำเนินการโดยตรง
และสองช่วงระยะที่เหลือนั้นดำเนินการโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ และไม่ใช่โดยพระวิญญาณโดยตรง
พระราชกิจในยุคธรรมบัญญัติที่พระวิญญาณทรงกระทำนั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนอุปนิสัยอันเสื่อมทราม
ของมนุษย์ และไม่ได้มีความสัมพันธ์ใดๆ กับความรู้ของมนุษย์ในเรื่องพระเจ้าด้วย อย่างไรก็ตาม
พระราชกิจของเนื้อหนังของพระเจ้าในยุคพระคุณและยุคแห่งราชอาณาจักรนั้น
เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์และความรู้ของเขาในเรื่องพระเจ้า
และเป็นตอนที่สำคัญและวิกฤติของพระราชกิจแห่งความรอด เพราะฉะนั้น
มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจึงจำเป็นต้องมีความรอดของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า

และจำเป็นต้องมีพระราชกิจโดยตรงของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มากกว่า
มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มาเลี้ยงดูเขา สนับสนุนเขา ให้น้ำเขา ให้อาหารเขา
พิพากษาและตีสอนเขา
และเขาจำเป็นต้องมีพระคุณมากขึ้นและการไถ่ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
มีเพียงพระเจ้าในเนื้อหนังเท่านั้นที่สามารถเป็นคนสนิทของมนุษย์ เป็นผู้เลี้ยงดูมนุษย์
เป็นความช่วยเหลือในปัจจุบันนี้ของมนุษย์
และทั้งหมดนี้เป็นความจำเป็นของการจุติเป็นมนุษย์ทั้งในวันนี้และในอดีตกาล

มนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้วและเป็นสิ่งที่สูงที่สุดจากสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมดของพระเจ้า
ดังนั้นมนุษย์จึงจำเป็นต้องมีความรอดของพระเจ้า เป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้าคือมนุษย์ไม่ใช่ซาตาน
และสิ่งที่จะต้องได้รับการช่วยให้รอดนั้นคือเนื้อหนังของมนุษย์ และจิตใจของมนุษย์ และไม่ใช่มาร
ซาตานคือเป้าหมายแห่งการทำลายล้างของพระเจ้า มนุษย์คือเป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้า
และเนื้อหนังของมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว ดังนั้น
สิ่งแรกที่ต้องได้รับการช่วยให้รอดก็คือเนื้อหนังของมนุษย์
เนื้อหนังของมนุษย์ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างล้นหลามมากที่สุด
และมันได้กลายเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ต่อต้านพระเจ้า
มากเสียจนกระทั่งว่ามันถึงกับต่อต้านและปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างเปิดเผย
เนื้อหนังที่เสื่อมทรามของมนุษย์นี้ต่อต้านมากเกินไปเท่านั้น
และไม่มีสิ่งใดที่จัดการหรือเปลี่ยนแปลงได้ยากไปกว่าอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์
ซาตานเข้ามาในเนื้อหนังของมนุษย์เพื่อก่อการรบกวนต่างๆ
และมันใช้เนื้อหนังของมนุษย์เพื่อรบกวนพระราชกิจของพระเจ้า และขัดขวางแผนของพระเจ้า
และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงได้กลายเป็นซาตาน และได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า
เพื่อการที่มนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดนั้น เขาต้องได้รับการพิชิตเสียก่อน
เป็นเพราะการนี้เองที่พระเจ้าทรงรับความท้าทายและเสด็จมาเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำ และเพื่อทำการสู้รบกับซาตาน จุดมุ่งหมายของพระองค์คือความรอดของมนุษย์
ผู้ซึ่งได้ถูกทำให้เสื่อมทราม และคือการเอาชนะและการทำลายล้างซาตาน ซึ่งกบฏต่อพระองค์
พระองค์ทรงเอาชนะซาตานโดยผ่านทางพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมนุษย์ของพระองค์
ขณะที่ในเวลาเดียวกันนั้นพระองค์ทรงช่วยมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามให้รอด ด้วยเหตุนี้เอง
มันจึงเป็นพระราชกิจที่สัมฤทธิ์ผลสองจุดมุ่งหมายในคราวเดียว พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง
และตรัสในเนื้อหนัง และทรงเข้ารับพระราชกิจทั้งหมดในเนื้อหนังเพื่อที่จะทรงมีส่วนร่วมด้วยมนุษย์ได้ดีขึ้น

และพิชิตมนุษย์ได้ขึ้น ครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น
พระราชกิจของพระองค์ในยุคสุดท้ายจะได้รับการสรุปปิดตัวในเนื้อหนึ่ง
พระองค์จะทรงจัดระดับมนุษย์ทั้งมวลไปตามประเภท
ทรงสรุปปิดตัวการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์
และสรุปปิดตัวพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนึ่งอีกด้วย
หลังจากที่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์บนแผ่นดินโลกมาถึงบทอวสาน
พระองค์จะทรงมีชัยชนะอย่างครบบริบูรณ์ โดยการทรงพระราชกิจในเนื้อหนึ่งนั้น
พระเจ้าจะทรงได้พิชิตมวลมนุษย์ได้อย่างเต็มเปี่ยม และได้รับมวลมนุษย์ไว้ได้อย่างเต็มเปี่ยม
การนี้มิได้หมายความว่าบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์จะได้มาถึงบทอวสานแล้วหรือ?
เมื่อพระเจ้าทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนึ่ง
ขณะที่พระองค์ได้ทรงเอาชนะซาตานและได้ทรงมีชัยชนะอย่างเต็มเปี่ยมแล้วนั้น
ซาตานจะไม่มีโอกาสทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอีกต่อไป
พระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้าคือการไถ่และการให้อภัยบาปทั้งหลายของมนุษย์ บัดนี้
มันคือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการได้รับมวลมนุษย์ไว้อย่างเต็มเปี่ยม เพื่อที่ซาตานจะไม่มีหนทางใดๆ
ที่จะทำงานของมันอีกต่อไป และจะพ่ายแพ้ได้อย่างสิ้นเชิง และพระเจ้าจะทรงมีชัยชนะแล้วอย่างครบบริบูรณ์
นี่คือพระราชกิจของเนื้อหนึ่ง และเป็นพระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง
พระราชกิจขั้นแรกเริ่มของพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้ากระทำโดยพระวิญญาณโดยตรง
และไม่ใช้โดยเนื้อหนึ่ง อย่างไรก็ตาม
พระราชกิจขั้นสุดท้ายของพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้านั้นกระทำโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
และไม่ใช้โดยพระวิญญาณโดยตรง
พระราชกิจแห่งการไถ่ในช่วงระยะระหว่างกลางก็กระทำโดยพระเจ้าในเนื้อหนึ่งเช่นกัน
พระราชกิจการบริหารจัดการโดยตลอดทั่วทั้งหมดนั้น
พระราชกิจที่สำคัญมากที่สุดคือการช่วยมนุษย์ให้รอดจากอิทธิพลของซาตาน
พระราชกิจสำคัญคือการพิชิตชัยที่ครบบริบูรณ์ต่อมนุษย์ที่เสื่อมทราม
จึงเป็นการฟื้นฟูความเคารพดั้งเดิมต่อพระเจ้าในหัวใจของมนุษย์ที่ได้รับการพิชิต
และเป็นการเปิดโอกาสให้เขาสัมผัสผลลัพธ์ชีวิตปกติ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ชีวิตปกติของสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า
พระราชกิจนี้สำคัญยิ่ง และมันเป็นแกนของพระราชกิจการบริหารจัดการ
ในสามช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการไถ่นั้น
ช่วงระยะที่หนึ่งของพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติอยู่ห่างไกลจากแกนของพระราชกิจการบริหารจัดการ

มันได้มีการทรงปรากฏของพระราชกิจแห่งความรอดเพียงน้อยนิดเท่านั้น
และไม่ใช้การเริ่มต้นของพระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนครอบครองของซาตาน
พระราชกิจช่วงระยะแรกกระทำโดยพระวิญญาณโดยตรงเพราะภายใต้ธรรมนูญนั้น
มนุษย์รู้จักเพียงการปฏิบัติตามธรรมนูญเท่านั้น และมนุษย์ไม่ได้มีความจริงมากขึ้น
และเพราะพระราชกิจในยุคธรรมนูญแทบจะไม่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนอุปนิสัยของมนุษย์
นับประสาอะไรที่มันจะเกี่ยวข้องกับพระราชกิจเกี่ยวกับวิธีที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดจากแดนครอบครองของซาตาน
ด้วยเหตุนี้ พระวิญญาณของพระเจ้าจึงได้ทรงทำให้พระราชกิจช่วงระยะที่เรียบง่ายอย่างยิ่งนี้ครบบริบูรณ์
ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับการอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์

พระราชกิจช่วงระยะแรกนี้มีความสัมพันธ์เล็กน้อยกับแก่นของการบริหารจัดการ
และมันไม่ได้มีความเกี่ยวพันที่ยิ่งใหญ่กับพระราชกิจที่เป็นกิจจะลักษณะแห่งความรอดของมนุษย์
และมันจึงไม่มีความจำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์โดยพระองค์เอง
พระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณนั้นแสดงเป็นนัยและมีอาจหยั่งลึกได้
และมันน่ากลัวอย่างลึกซึ้งและไม่อาจเข้าถึงได้สำหรับมนุษย์

พระวิญญาณไม่ทรงเหมาะที่จะทรงพระราชกิจแห่งความรอดโดยตรง
และไม่ทรงเหมาะที่จะจัดเตรียมชีวิตให้มนุษย์โดยตรง
ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมนุษย์ก็คือการแปลงรูปพระราชกิจของพระวิญญาณมาเป็นแนวทางที่ใกล้ชิดกับมนุษย์
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สิ่งที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมนุษย์ก็คือการที่พระเจ้าทรงกลายมาเป็นบุคคลปกติธรรมดาเพื่อทรงพระราชกิจของ
พระองค์

การนี้จำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงจุดเป็นมนุษย์เพื่อรับตำแหน่งของพระวิญญาณในพระราชกิจของพระองค์
และเพื่อมนุษย์แล้ว ไม่มีหนทางที่เหมาะสมอีกแล้วสำหรับพระเจ้าที่จะทรงพระราชกิจ
ท่ามกลางพระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ สองช่วงระยะดำเนินการโดยเนื้อหนัง
และสองช่วงระยะเหล่านี้เป็นระยะสำคัญของพระราชกิจการบริหารจัดการ

การจุดเป็นมนุษย์สองครั้งนี้เป็นสิ่งเสริมความสมบูรณ์ของทั้งสองฝ่าย
และทั้งสองครั้งนั้นก็เสริมความสมบูรณ์ซึ่งกันและกันอย่างเพียบพร้อม

ช่วงระยะแรกของการจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าได้วางรากฐานสำหรับช่วงระยะที่สอง และสามารถกล่าวได้ว่า
การจุดเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งของพระเจ้านั้นก่อให้เกิดความครบถ้วนหนึ่งเดียว และไม่ได้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง
พระราชกิจสองช่วงระยะเหล่านี้ของพระเจ้าดำเนินการโดยพระเจ้าในพระอัครลักษณะซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ของพระ
องค์เพราะทั้งสองช่วงระยะนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระราชกิจการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวล

มันเกือบจะกล่าวได้ว่า หากไม่มีพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งของพระเจ้าแล้ว
พระราชกิจการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลก็คงจะหยุดชะงักไปแล้ว

และพระราชกิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดก็คงจะไม่ใช่อะไรเลยนอกจากการพูดลอยๆ

การที่พระราชกิจนี้จะมีค่าสำคัญหรือไม่ขึ้นอยู่กับความจำเป็นของมวลมนุษย์

ขึ้นอยู่กับความเป็นจริงเกี่ยวกับความชั่วช้าของมวลมนุษย์

และขึ้นอยู่กับความรุนแรงในการไม่เชื่อฟังของซาตานและการรบกวนของมันต่อพระราชกิจ

ผู้ที่เหมาะสมดีพอสำหรับภารกิจนี้ได้รับการยืนยันตามธรรมชาติของพระราชกิจที่ปฏิบัติโดยคนงาน

และความสำคัญของพระราชกิจ เมื่อกล่าวถึงความสำคัญของพระราชกิจนี้

ในแง่ของวิธีการทรงพระราชกิจแบบใดที่จะนำมาใช้—

พระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง

หรือพระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ หรือพระราชกิจที่กระทำโดยผ่านทางมนุษย์—

สิ่งแรกที่จะถูกตัดทิ้งไปคือพระราชกิจที่กระทำโดยผ่านทางมนุษย์ และตามธรรมชาติของพระราชกิจ

และธรรมชาติของพระราชกิจของพระวิญญาณเปรียบเทียบกับพระราชกิจของเนื้อหนังนั้น

ในท้ายที่สุดจะถูกตัดสินว่า

พระราชกิจที่กระทำโดยเนื้อหนังนั้นมีคุณประโยชน์ต่อมนุษย์มากกว่าพระราชกิจที่กระทำโดยพระวิญญาณโดยตรง และว่ามันให้ข้อได้เปรียบต่างๆ มากกว่า

นี่คือความคิดของพระเจ้าเมื่อครั้งที่พระองค์ทรงตัดสินว่าพระราชกิจนั้นต้องกระทำโดยพระวิญญาณหรือโดยเนื้อหนังกันแน่ มีนัยสำคัญอย่างหนึ่งและพื้นฐานหนึ่งกับพระราชกิจแต่ละช่วงระยะ

แต่ละช่วงระยะนั้นมีใช้การจินตนาการต่างๆ ที่ไร้เหตุผล

และแต่ละช่วงระยะนั้นมีได้ดำเนินการไปโดยไม่มีกฎเกณฑ์ มีปัญญาเฉพาะอย่างหนึ่งกับแต่ละช่วงระยะ

เช่นนั้นคือความจริงเบื้องหลังพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

แผนการของพระเจ้าในพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นจะมีมากยิ่งขึ้นอีกขณะที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำลังทรงพระราชกิจโดยพระองค์เองท่ามกลางมนุษย์ ดังนั้น

พระปรีชาญาณของพระเจ้าและความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งการทรงเป็นของพระองค์จึงสะท้อนอยู่ในทุกการกระทำ ความคิด และแนวคิดในพระราชกิจของพระองค์

นี่คือการทรงเป็นของพระเจ้าที่เป็นรูปธรรมและเป็นระบบมากยิ่งขึ้น

ความคิดและแนวคิดที่ละเอียดอ่อนเหล่านี้เป็นเรื่องยากสำหรับมนุษย์ที่จะจินตนาการ

และยากสำหรับมนุษย์ที่จะเชื่อ และยิ่งไปกว่านั้น ยากสำหรับมนุษย์ที่จะรู้

งานที่มนุษย์ทำนั้นทำไปตามหลักการทั่วไป ซึ่งสำหรับมนุษย์แล้วเป็นที่น่าพึงพอใจอย่างสูง ถึงกระนั้น

เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว ก็มีความแตกต่างกันมากเกินไปเท่านั้น
ถึงแม้ว่ากิจการทั้งหลายของพระเจ้าจะยิ่งใหญ่และพระราชกิจของพระเจ้าจะเป็นพระราชกิจที่มีขนาดใหญ่โตอลังการ

แต่เบื้องหลังของกิจการและพระราชกิจเหล่านั้นคือบรรดาแผนการและการจัดการเตรียมการทั้งหลายที่ประณีตและถูกต้องแม่นยำที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้

พระราชกิจแต่ละช่วงระยะของพระองค์มิใช่เพียงปฏิบัติไปตามหลักการเท่านั้น

แต่ทว่าแต่ละช่วงระยะนั้นยังบรรจุสิ่งต่างๆ มากมายที่ไม่สามารถแสดงชัดเป็นภาษาของมนุษย์ได้

และเหล่านี้คือสิ่งต่างๆ ที่ไม่ปรากฏแก่ตาต่อมนุษย์

ไม่ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

แต่ละพระราชกิจนั้นก็บรรจุไปด้วยแผนการต่างๆ แห่งพระราชกิจของพระองค์

พระองค์มิได้ทรงพระราชกิจอย่างไรเหตุผล และพระองค์มิได้ทรงพระราชกิจที่ไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อพระวิญญาณทรงพระราชกิจโดยตรง มันเป็นไปด้วยเป้าหมายทั้งหลายของพระองค์

และเมื่อพระองค์ทรงกลายมาเป็นมนุษย์ (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อพระองค์ทรงแปลงรูปเปลี่ยนอกของพระองค์) เพื่อทรงพระราชกิจ

มันก็เป็นไปด้วยจุดประสงค์ของพระองค์ที่มากยิ่งขึ้นอีก

ทำไมพระองค์จึงจะไม่ทรงพร้อมที่จะเปลี่ยนพระอัตลักษณ์ของพระองค์อีกเล่า?

ทำไมพระองค์จึงจะไม่ทรงพร้อมที่จะกลายมาเป็นบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งถือว่าต่ำด้อยและถูกข่มเหงอีกเล่า?

พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นพระราชกิจที่มีนัยสำคัญสูงสุด ซึ่งกล่าวถึงในแง่ของพระราชกิจ

และองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจในท้ายที่สุดก็คือพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ และมีใช้พระวิญญาณ

บางคนเชื่อว่าพระเจ้าอาจจะเสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงปรากฏต่อมนุษย์ในบางเวลาที่ไม่มีการรู้

ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดโดยพระองค์เอง

โดยทรงทดสอบพวกเขาทีละคนโดยไม่มีผู้ใดถูกปล่อยไว้เลย

บรรดาผู้ที่คิดในหนทางนี้ไม่รู้จักพระราชกิจแห่งการจุติมาเป็นมนุษย์ในช่วงระยะนี้

พระเจ้าไม่ทรงพิพากษามนุษย์ทีละคน และพระองค์ไม่ทรงทดสอบมนุษย์ทีละคน

การทำดังนั้นคงจะไม่ใช้พระราชกิจแห่งการพิพากษา

ความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์ทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ?

เนื้อแท้ของมวลมนุษย์ทั้งหมดไม่เหมือนกันหรือ?

สิ่งที่ได้รับการพิพากษาคือเนื้อแท้ที่เสื่อมทรามของมวลมนุษย์ เนื้อแท้ของมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และบาปต่างๆ ทั้งหมดของมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาความผิดหุ่ยมหุ่ยมและไม่มินัยสำคัญของมนุษย์

พระราชกิจแห่งการพิพากษาคือตัวแทน และมีใช้ดำเนินการเพื่อบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ
ตรงกันข้าม มันคือพระราชกิจที่ผู้คนกลุ่มหนึ่งได้รับการพิพากษาเพื่อเป็นตัวแทนการพิพากษามวลมนุษย์ทั้งปวง
พระเจ้าในเนื้อหนังทรงใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อเป็นตัวแทนพระราชกิจแห่งมวลมนุษย์ทั้งหมดโดยการดำเนิน
พระราชกิจของพระองค์กับผู้คนกลุ่มหนึ่งโดยพระองค์เอง ซึ่งหลังจากนั้นมันจะค่อยๆ แผลออกไปทีละน้อย
นี่คือลักษณะของพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยเช่นกัน

พระเจ้ามิได้ทรงพิพากษามวลบุคคลเฉพาะประเภทใดประเภทหนึ่งหรือผู้คนเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ทรงพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมวลมนุษย์ทั้งหมดแทน—ตัวอย่างเช่น
การต่อต้านพระเจ้าของมนุษย์ หรือการไม่เคารพต่อพระองค์ของมนุษย์
หรือการรบกวนพระราชกิจของพระเจ้าของมนุษย์ เป็นต้น

สิ่งที่ได้รับการพิพากษาคือเนื้อแท้แห่งการต่อต้านพระเจ้าของมวลมนุษย์

และพระราชกิจนี้คือพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้าย

พระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ที่มนุษย์ได้เป็นประจักษ์พยานคือพระราชกิจแห่งการพิ
พากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ใหญ่สีขาวในระหว่างยุคสุดท้าย ซึ่งมนุษย์ได้คิดฝันในระหว่างอดีตกาล

พระราชกิจที่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์กำลังทรงกระทำอยู่ปัจจุบันนี้คือการพิพากษาต่อหน้าพระบัลลังก์ใหญ่สี
ขาวอย่างแน่นอน

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ในวันนี้คือพระเจ้าผู้ซึ่งทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดในระหว่างยุคสุดท้าย

เนื้อหนังนี้และพระราชกิจของพระองค์ พระวาระของพระองค์

และพระอุปนิสัยของพระองค์คือความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระองค์

ถึงแม้ว่าขอบเขตของพระราชกิจของพระองค์จะถูกจำกัด และมีได้เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

แต่เนื้อแท้ของพระราชกิจแห่งการพิพากษาคือการพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดโดยตรง—

มิใช่เพียงเพื่อประโยชน์ของประชากรที่ได้รับการเลือกสรรของประเทศจีน

อีกทั้งมิใช่เพื่อประโยชน์ของผู้คนจำนวนน้อยกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ในระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังนี้

ถึงแม้ว่าขอบเขตของพระราชกิจนี้มิได้เกี่ยวข้องกับจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

แต่มันเป็นตัวแทนพระราชกิจแห่งจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล

และหลังจากพระองค์ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจภายในขอบเขตของพระราชกิจแห่งเนื้อหนังของพระองค์

พระองค์จะทรงขยายพระราชกิจนี้ไปถึงจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลโดยทันที

ในหนทางเดียวกันกับที่ข่าวประเสริฐของพระเยซูได้ถูกเผยแผ่ไปตลอดทั่วทั้งจักรวาลหลังจากการคืนพระชนม์แ
ละการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

ไม่ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณหรือพระราชกิจของเนื้อหนังหรือไม่ก็ตาม

มันคือพระราชกิจที่ดำเนินการอยู่ภายในขอบเขตที่จำกัด
แต่เป็นพระราชกิจซึ่งเป็นสิ่งแทนพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวล ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น
พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์โดยการทรงปรากฏในพระอัครลักษณ์ซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระองค์
และพระเจ้าในเนื้อหนังคือพระเจ้าผู้ทรงพิพากษามนุษย์ต่อหน้าบัลลังก์ใหญ่สีขาว
ไม่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณหรือเนื้อหนังหรือไม่ก็ตาม
พระองค์ผู้ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาที่ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพิพากษามวลมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้าย
การนี้ถูกกำหนดโดยขึ้นอยู่กับพระราชกิจของพระองค์
และมันมิได้ถูกกำหนดไปตามการทรงปรากฏภายนอกของพระองค์หรือปัจจัยอื่นๆ ที่หลากหลาย
ถึงแม้มนุษย์จะเก็บงำโน้คิดอันหลงผิดทั้งหลายเกี่ยวกับพระวาระเหล่านี้ไว้
แต่ไม่มีสักคนที่สามารถปฏิเสธข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการพิพากษาและการพิชิตชัยมวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้าซึ่ง
จุติมาเป็นมนุษย์ได้ ไม่ว่ามนุษย์จะคิดถึงมันอย่างไร แต่ในที่สุดแล้ว ข้อเท็จจริงทั้งหลายก็คือข้อเท็จจริง
ไม่มีสักคนที่สามารถกล่าวได้ว่า “พระราชกิจนั้นดำเนินการโดยพระเจ้า แต่เนื้อหนังนั้นไม่ใช่พระเจ้า”
การนี้เป็นเรื่องไร้เหตุผล เพราะพระราชกิจนี้ไม่มีใครสักคนสามารถกระทำได้เว้นแต่พระเจ้าในเนื้อหนัง
ในเมื่อพระราชกิจนี้ได้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว
ภายหลังจากพระราชกิจนี้ก็จะไม่ปรากฏพระราชกิจแห่งการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้าเป็นครั้งที่สอง
พระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระองค์ได้ทรงสรุปปิดตัวพระราชกิจทั้งหมดแห่งการบริหารจัดการ
ทั้งหมดทั้งมวลไปแล้ว และจะไม่มีช่วงระยะที่สี่ของพระราชกิจของพระเจ้า
เนื่องจากผู้ที่ได้รับการพิพากษาคือมนุษย์ มนุษย์ผู้ซึ่งมีเนื้อหนังและถูกทำให้เสื่อมทรามไป
และมันไม่ใช่วิญญาณของชาตานที่ได้รับการพิพากษาโดยตรง
เพราะฉะนั้นพระราชกิจแห่งการพิพากษาจึงมิได้ดำเนินการในโลกฝ่ายวิญญาณ แต่ดำเนินการท่ามกลางมนุษย์
ไม่มีผู้ใดเหมาะสมและมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับพระราชกิจแห่งการพิพากษาความเสื่อมทรามของเนื้อหนังมนุษย์
อย่างมากไปกว่าพระเจ้าในเนื้อหนัง หากการพิพากษาดำเนินการโดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง
เช่นนั้นแล้วก็จะจะไม่ครอบคลุมทั่วถึง ยิ่งไปกว่านั้น พระราชกิจเช่นนั้นคงจะยากสำหรับมนุษย์ที่จะยอมรับ
เพราะพระวิญญาณไม่สามารถที่จะมาพบกันซึ่งหน้ากับมนุษย์ได้ และเนื่องจากการนี้
ประสิทธิผลทั้งหลายก็จะจะไม่ส่งผลในทันที
นับประสาอะไรที่มนุษย์จะสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันมีอาจถูกทำให้ขุ่นเคืองได้ของพระเจ้าอย่างชัดเจนขึ้น
ชาตานสามารถได้รับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงก็เฉพาะเมื่อพระเจ้าในเนื้อหนังทรงพิพากษาความเสื่อมทรามของ
มวลมนุษย์เท่านั้น โดยการทรงเป็นอย่างเดียวกับมนุษย์ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ
พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถพิพากษาความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ได้โดยตรง

นี่คือเครื่องหมายของความบริสุทธิ์โดยเนื้อแท้ภายในของพระองค์
และของความพิเศษเหนือธรรมดาของพระองค์ มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสม
และทรงอยู่ในตำแหน่งที่จะพิพากษามนุษย์ เพราะพระองค์ทรงถือครองความจริงและความชอบธรรม
และดังนั้นพระองค์จึงทรงสามารถพิพากษามนุษย์ได้
พวกที่ไม่มีความจริงและความชอบธรรมย่อมไม่เหมาะที่จะพิพากษาผู้อื่น
หากพระราชกิจนี้กระทำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วมันก็จะมิใช่หมายถึงชัยชนะเหนือซาตาน
พระวิญญาณทรงเป็นที่ยกย่องโดยเนื้อแท้ภายในมากกว่าบรรดาสิ่งมีชีวิตที่ต้องตายทั้งหลาย
และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงบริสุทธิ์โดยเนื้อแท้ภายใน และทรงมีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง
หากพระวิญญาณทรงพระราชกิจนี้โดยตรง
พระองค์คงจะไม่ทรงสามารถพิพากษาความไม่เชื่อฟังทั้งหมดของมนุษย์ได้
และอาจจะไม่ทรงสามารถเผยความไม่ชอบธรรมทั้งหมดของมนุษย์ได้
เนื่องจากพระราชกิจแห่งการพิพากษายังถูกดำเนินการโดยผ่านทางมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์เกี่ยวกับ
พระเจ้าด้วยเช่นกัน และมนุษย์ไม่เคยได้มีมโนคติอันหลงผิดใดๆ เกี่ยวกับพระวิญญาณ และดังนั้น
พระวิญญาณจึงไม่ทรงสามารถที่จะเผยความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ได้ดีกว่า
นับประสาอะไรที่จะทรงสามารถเปิดเผยความไม่ชอบธรรมเช่นนั้นอย่างครบถ้วน
พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงเป็นศัตรูของบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์ทั้งหมด
พระองค์ทรงเปิดเผยความไม่เชื่อฟังทั้งหมดของมวลมนุษย์โดยผ่านทาง การพิพากษามโนคติอันหลงผิดทั้งหลาย
และการต่อต้านพระองค์ของมนุษย์
ประสิทธิผลทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นที่ประจักษ์ชัดมากกว่าประสิทธิผลทั้งหลายของ
พระราชกิจของพระวิญญาณ และดังนั้น
การพิพากษามวลมนุษย์ทั้งปวงจึงมิได้ถูกดำเนินการโดยพระวิญญาณโดยตรง
แต่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
พระเจ้าในเนื้อหนังทรงเป็นที่มองเห็นได้และสัมผัสได้โดยมนุษย์
และพระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถพิชิตมนุษย์ได้โดยครบบริบูรณ์ ในสัมพันธภาพเช่นนี้กับพระเจ้าในเนื้อหนัง
มนุษย์จึงก้าวหน้าจากการต่อต้านไปสู่การเชื่อฟัง จากการข่มเหงไปสู่การยอมรับ
จากมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายไปสู่ความรู้ และจากการปฏิเสธไปสู่ความรัก—
เหล่านี้คือประสิทธิผลทั้งหลายจากพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
มนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยผ่านทาง การยอมรับการพิพากษาของพระองค์เท่านั้น มนุษย์ค่อยๆ
มารู้จักพระองค์ทีละน้อยโดยผ่านทางพระวจนะทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์เท่านั้น

มนุษย์ได้รับการพิชิตโดยพระองค์ในระหว่างการที่เขาต่อต้านพระองค์
และเขาได้รับสิ่งหล่อเลี้ยงชีวิตจากพระองค์ในระหว่างการยอมรับการตีสอนของพระองค์
พระราชกิจทั้งหมดนี้คือพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง
และมีใช่พระราชกิจของพระเจ้าในพระอัครลักษณะของพระองค์ในฐานะพระวิญญาณ
พระราชกิจที่กระทำโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์คือพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และพระราชกิจที่ล้ำลึกมากที่สุด
และตอนที่สำคัญยิ่งจากพระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้านั้นก็คือสองช่วงระยะของพระราชกิจแห่งการจุติเป็น
มนุษย์
ความเสื่อมทรามอันล้ำลึกของมนุษย์เป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ต่อพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระราชกิจที่ดำเนินการกับผู้คนในยุคสุดท้ายเป็นพระราชกิจที่ยากลำบากอย่างยิ่งยวด
และสภาพแวดล้อมไม่อำนวย และขีดความสามารถของบุคคลทุกประเภทก็ต่ำมาก กระนั้น
ในบททอสานของพระราชกิจนี้ มันจะยังคงสัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่ถูกต้องเหมาะสม
โดยไม่มีข้อบกพร่องแต่อย่างใดเลย นี่คือประสิทธิผลของพระราชกิจของเนื้อหนัง
และประสิทธิผลที่น่าอัศจรรย์มากกว่าประสิทธิผลของพระราชกิจของพระวิญญาณ
พระราชกิจสามช่วงระยะของพระเจ้าจะได้รับการสรุปปิดตัวในเนื้อหนัง
และพวกมันต้องได้รับการสรุปปิดตัวโดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
พระราชกิจที่สำคัญมากที่สุดและวิฤติมากที่สุดกระทำขึ้นในเนื้อหนัง
และความรอดของมนุษย์ต้องได้รับการดำเนินการโดยพระเจ้าในเนื้อหนังโดยพระองค์เอง
ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์ทั้งหมดจะรู้สึกว้าเหว่ในเนื้อหนังนั้นดูเหมือนไม่มีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์
แต่แท้ที่จริงแล้วเนื้อหนังนี้เกี่ยวข้องกับชะตากรรมและการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ทั้งหมด
พระราชกิจทุกช่วงระยะของพระเจ้าได้รับการดำเนินการเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ทั้งปวงและมุ่งตรงมาที่มวล
มนุษย์ทั้งหมด ถึงแม้ว่ามันจะเป็นพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง
แต่มันยังคงมุ่งตรงมาที่มวลมนุษย์ทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ทั้งปวง
และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของสรรพสิ่งมีชีวิตทรงสร้างและมิได้ทรงสร้างทั้งปวง
ถึงแม้พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังจะอยู่ภายในขอบเขตที่จำกัด
และเป้าหมายของพระราชกิจนี้ก็ถูกจำกัดด้วยเช่นกัน
แต่ครั้งที่พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์นั้น
พระองค์ทรงเลือกสรรเป้าหมายของพระราชกิจของพระองค์ที่เป็นตัวแทนอย่างดียิ่ง
และพระองค์มิใช่ทรงคัดเลือกกลุ่มผู้คนที่เรียบง่ายและไม่โดดเด่นเพื่อใช้ในการทรงพระราชกิจ
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ทรงเลือกผู้คนกลุ่มหนึ่งที่มีความสามารถในการเป็นตัวแทนสำหรับพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังมาเป็น
เป้าหมายของพระราชกิจของพระองค์แทน

ประชากรกลุ่มนี้ได้รับการเลือกสรรเพราะขอบเขตของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังมีจำกัด

และได้รับการเตรียมเป็นพิเศษเพื่อเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระองค์

และได้รับการเลือกสรรเป็นพิเศษเพื่อพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

การคัดเลือกเป้าหมายทั้งหลายของพระราชกิจของพระองค์มิใช่จะไม่มีพื้นฐาน แต่กระทำไปตามหลักการ

กล่าวคือ เป้าหมายของพระราชกิจนั้นต้องมีประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และต้องสามารถเป็นตัวแทนมวลมนุษย์ทั้งหมดได้ ตัวอย่างเช่น

ชาวยิวสามารถเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์ทั้งหมดในการรับการไถ่ส่วนพระองค์ของพระเยซู

และชาวจีนสามารถเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์ทั้งหมดในการรับการพิชิตชัยส่วนพระองค์ของพระเจ้าซึ่งจุติมา

เป็นมนุษย์ มีพื้นฐานเพื่อการเป็นตัวแทนมวลมนุษย์ทั้งหมดของชาวยิว

และมีพื้นฐานเพื่อการเป็นตัวแทนมวลมนุษย์ทั้งหมดของผู้คนชาวจีนด้วยเช่นกันในการรับการพิชิตชัยส่วนพระ
องค์ของพระเจ้า

ไม่มีสิ่งใดเผยนัยสำคัญของการไถ่มากไปกว่าพระราชกิจแห่งการไถ่ที่ทรงกระทำท่ามกลางชาวยิว

และไม่มีสิ่งใดเผยความครบถ้วนและความสำเร็จของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมากไปกว่าพระราชกิจแห่งการ
พิชิตชัยที่กำลังทรงกระทำท่ามกลางผู้คนชาวจีน

พระราชกิจและพระวาระของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ปรากฏขึ้นเพื่อมุ่งหมายไปยังผู้คนกลุ่มเล็กๆ

กลุ่มหนึ่งเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางกลุ่มเล็กๆ

กลุ่มนี้คือพระราชกิจแห่งจักรวาลทั้งหมดทั้งมวล และพระวาระของพระองค์มุ่งตรงไปยังมวลมนุษย์ทั้งหมด

หลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังมาถึงบทอวาน

บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์จะได้เริ่มต้นเผยแผ่พระราชกิจที่พระองค์ทรงได้กระทำท่ามกลางพวกเขา

สิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังก็คือว่า

พระองค์ทรงสามารถทั้งพระวาระและคำแนะนำที่เที่ยงตรงทั้งหลาย

และพระประสงค์เฉพาะของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ไว้ให้แก่บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ เพื่อที่ภายหลังจากนั้น

ผู้ติดตามทั้งหลายของพระองค์จะสามารถถ่ายทอดพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนัง

และพระประสงค์ของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ทั้งหมด

ให้แก่บรรดาผู้ที่ยอมรับหนทางนี้ได้อย่างเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้นและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

มีเพียงพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังท่ามกลางมนุษย์เท่านั้นที่ทำให้ข้อเท็จจริงแห่งการที่พระเจ้าทรงอยู่ร่วม

และทรงใช้ชีวิตด้วยกันกับมนุษย์สำเร็จลุล่วงได้อย่างแท้จริง

มีเพียงพระราชกิจนี้เท่านั้นที่ทำให้ความอยากของมนุษย์ที่จะเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า
เป็นประจักษ์พยานพระราชกิจของพระเจ้า และได้ยินพระวณะส่วนพระองค์ของพระเจ้าล่งไปได้
พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงนำพายุคนี่ไปถึงบทวสานเฉพาะเมื่อพระปฤษฎางค์ของพระยาห์เวห์ได้ปรากฏต่อ
อวมลมนุษย์แล้วเท่านั้น

และพระองค์ทรงสรุปปิดตัวยุคแห่งความเชื่อของมวลมนุษย์ในพระเจ้าที่คลุมเครือด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งสุดท้ายนั้นจะนำพามวลมนุษย์ทั้งปวงมาสู่ยุคหนึ่งที่เป็นความจริง
มากกว่า สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า และสวยงามกว่า

พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงสรุปปิดตัวยุคธรรมบัญญัติและคำสอนเท่านั้น แต่ที่สำคัญไปกว่านั้นคือ
พระองค์ทรงเผยให้มวลมนุษย์ได้เห็นพระเจ้าผู้ซึ่งจริงแท้และปกติ ผู้ซึ่งชอบธรรมและบริสุทธิ์
ผู้ทรงปลดปล่อยพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการ
และผู้ทรงสาธิตให้เห็นสิ่งลึกลับทั้งหลายและบันปลายของมวลมนุษย์
ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างมวลมนุษย์และทรงนำพาแผนการบริหารจัดการมาสู่บทวสาน
และผู้ซึ่งได้ทรงซ่อนอยู่เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว

พระองค์ทรงนำพายุคนี่แห่งความคลุมเครือมาสู่บทวสานอันบริบูรณ์
พระองค์ทรงสรุปปิดตัวยุคซึ่งมวลมนุษย์ทั้งหมดปรารถนาที่จะแสวงหาพระพักตร์พระเจ้าแต่ไม่สามารถทำได้
พระองค์ทรงจบสิ้นยุคซึ่งมวลมนุษย์ทั้งหมดได้รับใช้ซาตาน
และพระองค์ทรงนำมวลมนุษย์ทั้งหมดตลอดเส้นทางไปสู่ศักราชใหม่โดยครบบริบูรณ์
ทั้งหมดนี้คือบทวสานของพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังซึ่งมาแทนที่พระวิญญาณของพระเจ้า
เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังของพระองค์นั้น
บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์จะไม่แสวงหาและความหาบรรดาสิ่งทั้งหลายที่ดูเหมือนทั้งมีอยู่และไม่มีอยู่อีกต่อไป
และพวกเขาจะเลิกคาดเดาน้ำพระทัยของพระเจ้าที่คลุมเครือ
เมื่อพระเจ้าทรงเผยแผ่พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังนั้น
บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์จะถ่ายทอดพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำในเนื้อหนังให้กับทุกๆ
ศาสนาและคณะนิกายทั้งหมด
และพวกเขาจะสื่อสารพระวณะทั้งหมดของพระองค์ไปถึงหูของมวลมนุษย์ทั้งหมด
ทุกอย่างที่บรรดาผู้ได้รับข่าวประเสริฐของพระองค์ได้ยินนั้นจะเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวพระราชกิจของพระองค์
จะเป็นสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์ได้เห็นและได้ยินมาด้วยตนเอง และจะเป็นข้อเท็จจริงและไม่ใช่เรื่องเล่าขาน
ข้อเท็จจริงเหล่านี้คือหลักฐานที่พระองค์ทรงใช้เผยแผ่พระราชกิจ
และพวกมันยังเป็นเครื่องมือทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้ในการเผยแผ่พระราชกิจด้วยเช่นกัน

หากไม่มีการดำรงอยู่ของข้อเท็จจริงทั้งหลายแล้ว

ข่าวประเสริฐของพระองค์ก็จะไม่เผยแผ่ไปทั่วทุกประเทศและทุกสถานที่

หากไม่มีข้อเท็จจริงแต่มีเพียงการจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์เท่านั้น

พระองค์ก็จะไม่มีวันสามารถทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลได้

พระวิญญาณเป็นที่เข้าใจยากสำหรับมนุษย์ และไม่ปรากฏแก่ตาสำหรับมนุษย์

และพระราชกิจของพระวิญญาณก็ไม่ทรงสามารถที่จะตั้งหลักฐานหรือข้อเท็จจริงเพิ่มเติมใดๆ

เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าไว้ให้แก่นมนุษย์ได้ มนุษย์จะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์อันแท้จริงของพระเจ้า

เขาจะเชื่ออยู่เสมอในพระเจ้าที่คลุมเครือซึ่งไม่มีอยู่ มนุษย์จะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า

และมนุษย์จะไม่ได้ยินพระวาทะที่พระเจ้าตรัสด้วยพระองค์เองตลอดไป อย่างไรก็ตาม

การจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์นั้นคือความว่างเปล่า และไม่สามารถแทนพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

พระอุปนิสัยภายในเนื้อแท้ของพระเจ้า และพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้

ไม่สามารถได้รับการแสดงบทบาทโดยมนุษย์ได้

พระเจ้าที่ไม่ทรงปรากฏแก่ตาในฟ้าสวรรค์และพระราชกิจของพระองค์สามารถได้รับการนำพามาสู่แผ่นดินโลก

ได้โดยพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ผู้ทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองเท่านั้น

นี่คือหนทางที่เฉลียวฉลาดที่สุดสำหรับพระเจ้าที่จะทรงปรากฏต่อมนุษย์

ที่มนุษย์จะมองเห็นพระเจ้าและมารู้จักพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า

และมันไม่สามารถสัมผัสได้โดยพระเจ้าซึ่งไม่จุติมาเป็นมนุษย์

การที่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์มาจนถึงช่วงระยะนี้แล้วนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าได้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลที่เหมาะสมที่สุดแล้ว และได้เป็นความสำเร็จที่ครบบริบูรณ์แล้ว

พระราชกิจส่วนพระองค์ของพระเจ้าในเนื้อหนังได้ทำให้พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระ

องค์ครบบริบูรณ์ไปแล้วร้อยละเก้าสิบ

เนื้อหนังนี้ได้จัดเตรียมการเริ่มต้นที่ดีขึ้นให้แก่พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์

และการสรุปย่อสำหรับพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ และได้ประกาศใช้พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์

และได้ทำการเติมเต็มที่ครบถ้วนครั้งสุดท้ายให้แก่พระราชกิจทั้งหมดนี้ ต่อแต่นี้ไป

จะไม่มีพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์อีกพระองค์เพื่อทรงพระราชกิจของพระเจ้าช่วงระยะที่สี่

และจะไม่มีวันมีพระราชกิจที่น่าอัศจรรย์ใดๆ แห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สามของพระเจ้า

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์เป็นสิ่งที่แทนพระราชกิจของพระองค์แห่งยุคหนึ่งทั้งยุค

และมันมิได้เป็นตัวแทนช่วงเวลาเฉพาะช่วงใดช่วงหนึ่ง ดังเช่นที่งานของมนุษย์เป็น และดังนั้น

บททวสานของพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ครั้งสุดท้ายของพระองค์มิได้หมายความว่าพระราชกิจของพระ

องค์ได้มาถึงบทธวสถานอันบริบูรณ์แล้ว เพราะพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเป็นสิ่งแทนยุคนั้นทั้งยุค และมีใช่เป็นสิ่งแทนช่วงเวลาซึ่งพระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังเท่านั้น

มันเป็นเพียงว่าพระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจของพระองค์ในยุคนั้นทั้งยุคในระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ ซึ่งหลังจากนั้นมันจะเผยแผ่ไปยังสถานที่ทั้งหมด

หลังจากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงนั้น

พระองค์จะทรงมอบหมายพระราชกิจในอนาคตของพระองค์ให้แก่บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ ในหนทางนี้

พระราชกิจของพระองค์ในยุคทั้งยุคนั้นจะดำเนินการไปอย่างไม่ขาดตอน

พระราชกิจของยุคแห่งการบังเกิดเป็นมนุษย์ทั้งยุคนั้นจะถือว่าครบบริบูรณ์ก็เฉพาะทันทีที่มันได้เผยแผ่ไปตลอด

ทั่วทั้งจักรวาลทั้งหมดทั้งมวลเท่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เริ่มต้นศักราชใหม่

และบรรดาผู้ที่สานต่อพระราชกิจของพระองค์คือบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงใช้งาน

พระราชกิจที่กระทำโดยมนุษย์ล้วนอยู่ภายในพันธกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังทั้งสิ้น

และมันไม่สามารถที่จะไปไกลเกินขอบเขตนี้ได้

หากพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์มิได้เสด็จมาเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์

มนุษย์ก็คงจะไม่สามารถนำพาพวกเขาไปสู่บทธวสถานได้ และคงจะไม่สามารถนำเข้าไปในศักราชใหม่ได้

งานที่มนุษย์กระทำอยู่ภายในระยะหน้าที่ของเขาคือความสามารถของมนุษย์จะทำได้เท่านั้น

และมันมิได้เป็นสิ่งแทนพระราชกิจของพระเจ้า

มีเพียงพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถมาและทำพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทำให้ครบบริบูรณ์ได้

และนอกเหนือจากพระองค์แล้วก็ไม่มีผู้ใดสักคนที่สามารถทำพระราชกิจนี้ในนามของพระองค์ได้

แน่นอนว่าสิ่งที่เราพูดถึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์

พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้ทรงดำเนินขั้นตอนหนึ่งของพระราชกิจที่ไม่ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์เป็นครั้งแรก

ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงพระราชกิจที่ไม่ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์มากยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายของพระราชกิจนี้คือการพิชิตชัยมนุษย์ในแง่หนึ่ง

การจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้ามิได้ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์

นอกจากที่พระองค์ทรงพระราชกิจที่ไม่ตรงกันกับมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายของมนุษย์มากยิ่งขึ้น และดังนั้น

มนุษย์จึงพัฒนาทฤษฎีต่างๆ ที่ล่อแหลมมากยิ่งขึ้นไปอีกเกี่ยวกับพระองค์

พระองค์เพียงแต่ทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยท่ามกลางมนุษย์ที่มีมโนคติอันหลงผิดมากมายเหลือคณา

ไม่ว่าพวกเขาจะปฏิบัติกับพระองค์อย่างไร ทันทีที่พระองค์ได้ทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงไปแล้ว

ผู้คนทั้งหมดจะได้กลายมาเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์แล้ว

ข้อเท็จจริงของพระราชกิจนี้ไม่เพียงแค่สะท้อนอยู่ท่ามกลางผู้คนชาวจีนเท่านั้น
แต่มันยังเป็นสิ่งแทนวิธีที่มวลมนุษย์ทั้งหลายจะได้รับการพิชิตด้วยเช่นกัน
ประสิทธิผลที่สัมฤทธิ์ต่อผู้คนเหล่านี้คือเครื่องแสดงถึงประสิทธิผลที่จะสัมฤทธิ์ต่อมวลมนุษย์ทั้งหมด
และประสิทธิผลของพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำในอนาคตจะมากยิ่งขึ้นไปกว่าแม้กระทั่งประสิทธิผลต่อผู้คน
เหล่านี้ พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังนี้ได้เกี่ยวข้องกับการประ โคมที่ยิ่งใหญ่
และมันมิได้สวมมาลัยในความพรัมัว มันเป็นจริงและจริงแท้ และมันเป็นพระราชกิจซึ่งหนึ่งกับหนึ่งเท่ากับสอง
มันมิได้ซ่อนเร้นจากผู้ใด และมันมิได้หลอกลวงผู้ใด สิ่งที่ผู้คนเห็นเป็นสิ่งต่างๆ ที่จริงและแท้
และสิ่งที่มนุษย์ได้รับคือความจริงและความรู้ที่จริง เมื่อพระราชกิจนี้จบลง
มนุษย์จะมีความรู้ใหม่เกี่ยวกับพระองค์
และบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริงจะไม่มีมโนคติอันหลงผิดทั้งหลายใดๆ เกี่ยวกับพระองค์อีกต่อไป
นี่ไม่ใช่แค่ประสิทธิผลของพระราชกิจของพระองค์ต่อผู้คนชาวจีนเท่านั้น
แต่ยังเป็นสิ่งแทนประสิทธิผลของพระราชกิจของพระองค์ในการพิชิตมวลมนุษย์ทั้งหมดด้วยเช่นกัน
เพราะไม่มีสิ่งใดมีประโยชน์ต่อพระราชกิจแห่งการพิชิตมวลมนุษย์ทั้งหมดมากไปกว่าเนื้อหนังนี้
และพระราชกิจของเนื้อหนังนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างของเนื้อหนังนี้
พวกมันมีประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์วันนี้ และมีประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์ในอนาคต
เนื้อหนังนี้จะพิชิตมวลมนุษย์ทั้งหมดและจะได้รับมวลมนุษย์ทั้งหมด
ไม่มีพระราชกิจที่ดีกว่าอีกแล้วที่มวลมนุษย์ทั้งหมดจะได้มองเห็นพระเจ้า และเชื่อฟังพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า
พระราชกิจที่มนุษย์กระทำเพียงแต่เป็นสิ่งที่แทนขอบเขตที่จำกัดเท่านั้น
และเมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ไม่ตรัสกับบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่ง
แต่ตรัสกับมวลมนุษย์ทั้งหมด และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ยอมรับพระวาระของพระองค์
บททวสานที่พระองค์ทรงประกาศคือบททวสานของมวลมนุษย์ทั้งปวง
ไม่ใช่เพียงบททวสานของบุคคลเฉพาะคนใดคนหนึ่ง พระองค์มิทรงให้การปฏิบัติเป็นพิเศษแก่ผู้ใด
และพระองค์ไม่ทรงทำให้ผู้ใดตกเป็นเหยื่อ และพระองค์ทรงพระราชกิจเพื่อมวลมนุษย์ทั้งหมด
และตรัสกับมวลมนุษย์ทั้งหมด
พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้จึงได้ทรงแบ่งชั้นมวลมนุษย์ทั้งหมดไปตามประเภทแล้ว
ได้ทรงพิพากษามวลมนุษย์ทั้งหมดไปแล้ว
และได้ทรงจัดการเตรียมการบั้นปลายที่เหมาะสมสำหรับมวลมนุษย์ทั้งหมดไว้แล้ว
ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงพระราชกิจของพระองค์ในประเทศจีนเท่านั้น แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว
พระองค์ได้ทรงแก้ไขพระราชกิจของจักรวาลทั้งหมดทั้งหมดไปแล้ว

พระองค์ไม่ทรงสามารถถอนกระทั่งพระราชกิจของพระองค์ได้เผยแผ่ไปท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งหมดก่อนทรง
ทำการเอ่ยพระวาจาและการจัดการเตรียมการทั้งหลายของพระองค์ทีละขั้นตอน

นั่นจะไม่เป็นการเข้าเกินไปหรือ?

บัดนี้พระองค์มีความสามารถอย่างเต็มเปี่ยมที่จะทำให้พระราชกิจในอนาคตรับบริบูรณ์ล่วงหน้า

เพราะองค์หนึ่งเดียวผู้กำลังทรงพระราชกิจคือพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจอันไร้ขีดจำกัดภายในขอบเขตที่จำกัด

และภายหลังจากนั้นพระองค์จะทรงทำให้มนุษย์ปฏิบัติหน้าที่ที่มนุษย์ควรต้องปฏิบัติ

นี่คือหลักการของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถดำรงพระชนม์ชีพอยู่กับมนุษย์เป็นเวลาหนึ่งเท่านั้น

และไม่ทรงสามารถอยู่ร่วมกับมนุษย์ไปจนกระทั่งพระราชกิจของทั้งศักราชนี้จะได้รับการสรุปปิดตัว

เป็นเพราะพระองค์คือพระเจ้านั่นเองพระองค์จึงตรัสคาดการณ์พระราชกิจในอนาคตของพระองค์ไว้ล่วงหน้า

หลังจากนี้ไป พระองค์จะทรงแบ่งชั้นมวลมนุษย์ทั้งหมดไปตามประเภทโดยพระวาจาทั้งหลายของพระองค์

มวลมนุษย์จะเข้าสู่พระราชกิจแบบเป็นขั้นตอนของพระองค์ไปตามพระวาจาทั้งหลายของพระองค์

ไม่มีผู้ใดเลยจะหนีรอด และทั้งหมดต้องปฏิบัติตามนี้ ดังนั้น ในอนาคต

ยุคจะต้องได้รับการทรงนำโดยพระวาจาทั้งหลายของพระองค์ และมีใช่ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณ

พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังต้องกระทำในเนื้อหนัง หากกระทำโดยพระวิญญาณของพระเจ้าโดยตรง

ก็คงจะไม่เกิดประสิทธิผลใดๆ เลย ถึงแม้ว่าพระราชกิจนี้จะกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

มันก็จะไม่มีนัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่ใดๆ และในท้ายที่สุดก็คงจะไม่เป็นที่น่าพอใจ

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงปรารถนาที่จะรู้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าผู้สร้างมีนัยสำคัญหรือไม่

และมันเป็นสิ่งแทนสิ่งใด และมันถูกกระทำไปเพื่อสิ่งใด

และพระราชกิจของพระเจ้าเต็มเปี่ยมไปด้วยสิทธิอำนาจและพระปรีชาญาณหรือไม่

และมันมีคุณค่าและนัยสำคัญสูงสุดหรือไม่

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นกระทำไปเพื่อความรอดของมวลมนุษย์ทั้งหมด

เพื่อประโยชน์แห่งการเอาชนะซาตาน และเพื่อเป็นคำพยานต่อพระองค์เองท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง เช่นนั้นแล้ว

พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำต้องมีนัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่

เนื้อหนังของมนุษย์ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว และมันได้ถูกทำให้มีคบอดอย่างลึกที่สุด

และได้รับอันตรายอย่างลึกซึ้ง

เหตุผลที่เป็นรากฐานสำคัญที่สุดที่พระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังโดยพระองค์เองนั้นเป็นเพราะเป้าหมายแห่ง

ความรอดของพระองค์คือมนุษย์ ผู้มีเนื้อหนัง

และเพราะชาตานั้นยังใช้เนื้อหนังของมนุษย์มารบกันพระราชกิจของพระเจ้าอีกด้วย
การสู้รบกับชาตานั้นแท้ที่จริงแล้วคือพระราชกิจแห่งการพิชิตมนุษย์ และในเวลาเดียวกันนั้น
มนุษย์ก็ยังเป็นเป้าหมายแห่งความรอดของพระเจ้าอีกด้วย ในหนทางนี้
พระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์จึงจำเป็นที่สุด ชาตานั้นได้ทำให้เนื้อหนังของมนุษย์เสื่อมทราม
และมนุษย์ได้กลายเป็นรูปจำแลงของชาตนั้น และได้กลายเป็นเป้าหมายที่ต้องถูกพระเจ้าทำให้พ่ายแพ้
ในหนทางนี้ พระราชกิจแห่งการทำการสู้รบกับชาตนั้นและการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดจึงเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก
และพระเจ้าต้องทรงกลายเป็นมนุษย์เพื่อที่จะทำการสู้รบกับชาตนั้น
นี่คือพระราชกิจแห่งความสัมพันธ์กับชีวิตจริงขั้นสูงสุด เมื่อพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง
แท้ที่จริงแล้วพระองค์กำลังทรงทำการสู้รบกับชาตนั้นในเนื้อหนัง เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง
พระองค์กำลังทรงพระราชกิจของพระองค์ในดินแดนฝ่ายวิญญาณ
และพระองค์ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดในดินแดนฝ่ายวิญญาณเป็นจริงบนแผ่นดินโลก
ผู้ที่ได้รับการพิชิตคือมนุษย์ มนุษย์ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ และผู้ที่ถูกทำให้พ่ายแพ้คือรูปจำแลงของชาตนั้น
(แน่นอนว่า นี่ก็คือมนุษย์ด้วยเช่นกัน) ที่อยู่ในความเป็นปฏิปักษ์กับพระองค์
และผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดในท้ายที่สุดแล้วนั้นก็คือมนุษย์ด้วยเช่นกัน ในหนทางนี้
พระเจ้าจึงจำเป็นมากยิ่งขึ้นไปอีกที่จะต้องทรงกลายมาเป็นมนุษย์ที่มีเปลือกภายนอกของสิ่งทรงสร้างหนึ่ง
เพื่อที่พระองค์จะสามารถทำการสู้รบจริงกับชาตนั้นได้ เพื่อพิชิตมนุษย์ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์
และมีเปลือกภายนอกแบบเดียวกันกับพระองค์
และเพื่อช่วยมนุษย์ที่มีเปลือกภายนอกเหมือนพระองค์และได้ถูกชาตนั้นทำให้ได้รับอันตรายไปแล้วนั้นให้รอด
ศัตรูของพระองค์คือมนุษย์ เป้าหมายแห่งการพิชิตชัยของพระองค์คือมนุษย์
และเป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์คือมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น
ดังนั้นพระองค์จึงต้องทรงกลายมาเป็นมนุษย์ และในหนทางนี้ พระราชกิจของพระองค์จึงกลายเป็นง่ายขึ้นมาก
พระองค์ทรงสามารถเอาชนะชาตนั้นและพิชิตมวลมนุษย์ และยังไปกว่านั้น
ทรงสามารถช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้ ถึงแม้ว่าเนื้อหนังนี้จะเปิ่นปกติและจริง แต่พระองค์มิใช่เนื้อหนังทั่วไป
กล่าวคือ พระองค์มิใช่เนื้อหนังที่เป็นแค่เพียงมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นเนื้อหนังที่เป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า
นี่คือความแตกต่างระหว่างพระองค์กับมนุษย์ และมันคือเครื่องหมายแห่งพระอัครลักษณะของพระเจ้า
มีเพียงเนื้อหนังดังเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถทำพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะทำได้
และทำให้พันธกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังสำเร็จลงได้
และทำให้พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ครบบริบูรณ์อย่างเต็มเปี่ยมได้ หากมันมิได้เป็นดังนี้แล้ว
พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ก็คงจะเป็นความว่างเปล่าและมีข้อบกพร่องอยู่เสมอ

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงสามารถทำการสู้รบกับวิญญาณของซาตานและทำให้เกิดชัยชนะได้ แต่ธรรมชาติเก่าๆ
ของมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ไม่มีวันสามารถได้รับการแก้ไขได้
และพวกที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าและต่อต้านพระองค์ก็ไม่มีวันสามารถกลายมาเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้อำนาจครอบครอง
ของพระองค์ได้อย่างแท้จริง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ไม่มีวันทรงสามารถพิชิตมวลมนุษย์ได้
และไม่มีวันทรงสามารถได้รับมวลมนุษย์ทั้งหมดไว้ได้ หากพระราชกิจของพระเจ้าไม่สามารถได้รับการแก้ไข
เช่นนั้นแล้ว การบริหารจัดการของพระองค์ก็จะไม่มีวันได้รับการนำไปสู่บทอวสาน
และมวลมนุษย์ทั้งหมดก็จะไม่สามารถเข้าสู่การหยุดพักได้
หากพระเจ้าไม่ทรงสามารถเข้าสู่การหยุดพักกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์ได้ เช่นนั้นแล้ว
ก็จะมีวันมีบทอวสานแก่พระราชกิจการบริหารจัดการเช่นนั้น
และผลที่สุดก็คือพระสิริของพระเจ้าจะสาบสูญไป ถึงแม้ว่าเนื้อหาของพระองค์จะไม่มีสิทธิอำนาจ
แต่พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำจะได้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลของมันมาแล้ว
นี่คือทิศทางที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของพระราชกิจของพระองค์
ไม่ว่าเนื้อหาของพระองค์จะมีสิทธิอำนาจหรือไม่ก็ตาม
ตราบเท่าที่พระองค์ทรงมีความสามารถในการกระทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว
พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ไม่ว่าเนื้อหาของนี่จะเป็นปกติและธรรมดาเพียงใดก็ตาม
พระองค์ก็ยังทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำได้
เพราะเนื้อหาของนี่คือพระเจ้าและไม่ใช่เป็นเพียงแค่มนุษย์
เหตุผลที่เนื้อหาของนี่สามารถทำงานที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้คือเพราะเนื้อแท้ภายในของพระองค์ไม่เหมือนกับเนื้อ
แท้ภายในของมนุษย์คนใด
และเหตุผลที่พระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดคือเพราะพระอัตลักษณ์ของพระองค์แตกต่างไปจากอัตลักษณ์
ของมนุษย์คนใด เนื้อหานี้มีความสำคัญต่อมนุษย์ยิ่งนักเพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
เพราะพระองค์ทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่ไม่มีมนุษย์ธรรมดาที่มีเนื้อหนังคนใดสามารถกระทำได้
และเพราะพระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่เสื่อมทรามผู้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์บนแผ่นดินโลกให้รอดได้
แม้ว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนกันกับมนุษย์
แต่พระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ก็ทรงมีความสำคัญต่อมวลมนุษย์มากกว่าบุคคลที่มีคุณค่าคนใด
เพราะพระองค์ทรงสามารถกระทำพระราชกิจที่พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ทรงสามารถกระทำได้
ทรงสามารถมากกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าในการเป็นคำพยานต่อพระเจ้าพระองค์เอง
และทรงสามารถมากกว่าพระวิญญาณของพระเจ้าในการได้รับมวลมนุษย์อย่างครบถ้วน เนื่องจากผลอันนี้

ถึงแม้เนื้อหานี้จะเป็นปกติและธรรมดา

แต่คุณความดีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์และนัยสำคัญของพระองค์ต่อการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ก็ทำให้พระองค์ทรงมีค่าอย่างสูง และคุณค่าและนัยสำคัญที่แท้จริงของเนื้อหานี้มีอาจประเมินได้กับมนุษย์คนใด

ถึงแม้ว่าเนื้อหานี้จะไม่สามารถทำลายชาตนาได้โดยตรง

แต่พระองค์ทรงสามารถใช้พระราชกิจของพระองค์เพื่อพิชิตมวลมนุษย์และเอาชนะชาตนา

และทำให้ชาตนาบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์อย่างเต็มเปี่ยมได้

เป็นเพราะพระเจ้าทรงจัดเป็นมนุษย์นี้เองที่พระองค์ทรงสามารถเอาชนะชาตนาและทรงสามารถช่วยมวลมนุษย์ให้รอดได้ พระองค์มิได้ทรงทำลายชาตนาโดยตรง แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ทรงกลายมาเป็นเนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตมวลมนุษย์ที่ได้ถูกชาตนาทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว ในหนทางนี้

พระองค์ทรงสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์เองท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้ดีกว่า

และพระองค์ทรงสามารถช่วยมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทรามให้รอดได้ดีกว่า

การเอาชนะชาตนาของพระเจ้าซึ่งจัดมาเป็นมนุษย์นั้นเป็นคำพยานที่ยิ่งใหญ่กว่า

และเป็นที่น่าสนใจมากกว่าการทำลายชาตนาโดยตรงโดยพระวิญญาณของพระเจ้า

พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถช่วยมนุษย์ให้รู้จักพระเจ้าผู้สร้างได้ดีกว่า

และทรงสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์เองท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้ดีกว่า

แก่นสารของเนื้อหน้าที่พระเจ้าประทับ

ในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระองค์ พระเจ้าทรงดำรงพระชนม์ชีพบนโลกเป็นเวลาสามสิบสามปีครึ่ง และในช่วงเวลาหลายปีเหล่านั้น พระองค์ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์เป็นเวลาเพียงสามปีครึ่ง ทั้งในระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงพระราชกิจ และก่อนที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

พระองค์ประทับอยู่ในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์เป็นเวลาสามสิบสามปีครึ่ง ตลอดระยะเวลาสามปีครึ่งสุดท้าย พระองค์ทรงเผยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ ก่อนพระองค์ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ทรงปรากฏกายด้วยสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติธรรมดา ไม่แสดงหมายสำคัญถึงเทวสภาพของพระองค์ และเทวสภาพของพระองค์ได้รับการทำให้สำแดงขึ้นหลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการแล้วเท่านั้น

พระชนม์ชีพและพระราชกิจของพระองค์ในระหว่างช่วงเวลายี่สิบเก้าปีแรกเหล่านั้นแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่จริงแท้ บุตรมนุษย์ และกายที่มีเนื้อหนัง

เพราะพันธกิจของพระองค์ได้เริ่มต้นอย่างจริงจังหลังจากที่ทรงพระชนม์ชีพยี่สิบเก้าปีแล้วเท่านั้น

“การจุติเป็นมนุษย์” คือการทรงปรากฏของพระเจ้าในเนื้อหนัง

พระเจ้าทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นในพระฉายาของเนื้อหนัง ดังนั้น เพื่อที่พระเจ้าจะทรงจุติเป็นมนุษย์ได้นั้น ประการแรกพระองค์ต้องทรงเป็นเนื้อหนังก่อน นั่นคือเนื้อหนังที่มีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ นี่คือข้อกำหนดเบื้องต้นที่สำคัญที่สุด อันที่จริงแล้ว

ความหมายโดยนัยของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้านี้ก็คือว่า

พระเจ้าทรงพระชนม์ชีพและทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง

คือว่าพระเจ้าในแก่นสารที่แท้จริงของพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงกลายเป็นมนุษย์

พระชนม์ชีพซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์และพระราชกิจของพระองค์สามารถแบ่งออกได้เป็นสองช่วงระยะ

ช่วงระยะแรกคือพระชนม์ชีพที่พระองค์ทรงดำเนินก่อนปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในครอบครัวมนุษย์ธรรมดา ในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติอย่างที่สุด โดยทรงเชื่อฟังจรรยาที่ปกติและกฎแห่งชีวิตมนุษย์ และทรงมีความต้องการตามปกติของมนุษย์ (อาหาร เสื้อผ้า การนอนหลับ ที่พักอาศัย) ความอ่อนแอตามปกติของมนุษย์ และอารมณ์ตามปกติของมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ในระหว่างช่วงระยะแรกนี้

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ไม่เป็นของพระเจ้าและเป็นปกติอย่างบริบูรณ์

และทรงกระทำกิจกรรมตามปกติทั้งหมดของมนุษย์

ช่วงระยะที่สองคือพระชนม์ชีพที่พระองค์ทรงดำเนินหลังจากเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ยังคงทรงอยู่อาศัยในสภาวะความเป็นมนุษย์ธรรมดาและมีเปลือกมนุษย์ที่ปกติ

ไม่แสดงถึงสัญญาณภายนอกของความเกินธรรมชาติ

แต่พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพเพื่อประโยชน์ของพันธกิจของพระองค์โดยสิ้นเชิง และในระหว่างเวลานี้ สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์มีอยู่เพื่อสนับสนุนพระราชกิจปกติของเทวสภาพของพระองค์เท่านั้น เพราะพอถึงเวลานั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์ได้พัฒนาเต็มที่ถึงจุดที่สามารถปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ได้ ดังนั้น ช่วงระยะที่สองของพระชนม์ชีพของพระองค์คือการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์

ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่พระชนม์ชีพที่มีทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติและเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ เหตุผลที่ว่าทำไมพระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ธรรมดาอย่างบริบูรณ์ในระหว่างช่วงระยะแรกของพระชนม์ชีพของพระองค์นั้นเป็นเพราะว่า

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ยังไม่สามารถรักษาทั้งหมดของพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้า ยังไม่พัฒนาเต็มที่

พระองค์ทรงสามารถเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำหลังจากที่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เติบโตพัฒนาเต็มที่แล้วเท่านั้น เนื่องจากพระองค์ ในฐานะเนื้อหนัง ต้องทรงเติบโตและพัฒนาเต็มที่ ช่วงระยะแรกของพระชนม์ชีพของพระองค์จึงเป็นช่วงระยะแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ—

ในขณะที่ในช่วงระยะที่สอง

เนื่องจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีความสามารถที่จะดำเนินพระราชกิจของพระองค์และปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระชนม์ชีพที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงดำเนินในช่วงระหว่างพันธกิจของพระองค์จึงเป็นพระชนม์ชีพที่มีทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ หากนับจากช่วงเวลาแห่งการประสูติของพระองค์

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์อย่างจริงจัง

และทำการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เกินธรรมชาติ

เช่นนั้นแล้วพระองค์คงจะไม่ทรงมีแก่นสารที่มีตัวตน ดังนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์จึงปรากฏเพื่อประโยชน์ของแก่นสารที่มีตัวตนของพระองค์

หากใครซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์แล้วก็ไม่อาจมีเนื้อหนังได้ และผู้ที่ไร้ซึ่งสภาวะความเป็นมนุษย์ก็มีไม่มนุษย์ ในวิถีทางนี้

สภาวะความเป็นมนุษย์ของเนื้อหนังของพระเจ้าจึงเป็นคุณสมบัติที่เป็นเนื้อแท้ของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมา
การจะกล่าวว่า “เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทั้งหมด
และไม่ได้ทรงเป็นมนุษย์เลย” เป็นการหมิ่นประมาท เพราะคำกล่าวนี้เพียงแค่มิได้อยู่
และฝ่าฝืนหลักการของการจุติเป็นมนุษย์ แม้หลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์แล้ว
พระองค์ยังคงทรงดำเนินพระชนม์ชีพในเทวสภาพของพระองค์ร่วมกับเปลือกนอกของมนุษย์เมื่อพระองค์ทรงพ
ระราชกิจของพระองค์ เป็นเพียงคำว่า ณ ขณะนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทำหน้าที่เพียงหนึ่งเดียวในการทำให้เทวสภาพของพระองค์สามารถกระทำ
พระราชกิจในเนื้อหนังที่ปกติได้ ดังนั้น

ผู้กระทำพระราชกิจคือเทวสภาพที่อาศัยอยู่ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
เทวสภาพของพระองค์คือผู้ที่ทรงพระราชกิจ มิใช่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
ถึงกระนั้นเทวสภาพนี้ยังคงซ่อนอยู่ภายในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ โดยแก่นสารแล้ว
พระราชกิจของพระองค์ได้รับการดำเนินการเสร็จสมบูรณ์โดยเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์
มิใช่โดยสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ แต่ผู้ที่กระทำพระราชกิจนี้คือเนื้อหนังของพระองค์
เราอาจกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และทรงเป็นพระเจ้าด้วย
เพราะพระเจ้าทรงกลายเป็นพระเจ้าที่ทรงดำเนินพระชนม์ในเนื้อหนังที่มีเปลือกของมนุษย์และแก่นสารของมน
ุษย์ แต่ยังมีแก่นสารของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่มีแก่นสารของพระเจ้า
พระองค์จึงทรงอยู่เหนือมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นทั้งปวง เหนือมนุษย์คนใด ๆ
ที่สามารถกระทำพระราชกิจของพระเจ้าได้ และดังนั้นแล้ว

ท่ามกลางทุกคนที่มีเปลือกมนุษย์เช่นเดียวกับของพระองค์ ท่ามกลางทุกคนที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์แล้ว
มีเพียงพระองค์ที่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองซึ่งทรงจุติมาเป็นมนุษย์—ผู้อื่นๆ
ทั้งหมดต่างเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้น แม้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะมีสภาวะความเป็นมนุษย์
แต่มนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นไม่มีสิ่งใดนอกจากสภาวะความเป็นมนุษย์
ในขณะที่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นแตกต่างออกไป นั่นคือ ในเนื้อหนังของพระองค์
พระองค์ไม่ทรงมีเพียงแค่สภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ
พระองค์ทรงมีเทวสภาพด้วยเช่นกัน

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์สามารถมองเห็นได้ในการปรากฏภายนอกของเนื้อหนังของพระองค์และใน
พระชนม์ชีพแต่ละวันของพระองค์ แต่เทวสภาพของพระองค์นั้นล่วงรู้ได้ยาก
เนื่องจากเทวสภาพของพระองค์แสดงออกเมื่อพระองค์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์เท่านั้น
และไม่ได้เกินธรรมชาติเหมือนดังที่ผู้คนจินตนาการไว้ว่าจะเป็น จึงเป็นการยากยิ่งที่ผู้คนจะมองเห็น

แม้กระทั่งวันนี้

ผู้คนมีความลำบากยากเย็นอย่างที่สุดที่จะยังนึกถึงแก่นสารที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์

แม้หลังจากที่เราได้กล่าวถึงมันอย่างยืดเยื้อเช่นนั้นแล้ว

เราคาดหวังว่ามันก็จะยังคงเป็นความล้าลึกสำหรับพวกเจ้าส่วนใหญ่ อันที่จริง ประเด็นนี้นั้นง่ายมาก กล่าวคือ
เนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

แก่นสารของพระองค์จึงเป็นการรวมกันระหว่างสภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพ

การรวมกันนี้เรียกว่าพระเจ้าพระองค์เอง พระเจ้าพระองค์เองบนแผ่นดินโลก

พระชนม์ชีพที่พระเจ้าทรงดำเนินบนโลกคือชีวิตที่ปกติของเนื้อหนัง

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเนื้อหนังของพระองค์

สิทธิอำนาจของพระองค์—ในการปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์และตรัสพระวจนะของพระองค์

หรือการรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ การทำสิ่งทั้งหลายที่เหนือปกติเช่นนั้น—

ส่วนใหญ่แล้วไม่ได้สำแดงด้วยตัวมันเอง จนกระทั่งพระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์

พระชนม์ชีพของพระองค์ก่อนพระชนม์ชีพที่สืบแก่ปี ก่อนพระองค์จะทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

คือหลักฐานเพียงพอว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงกายที่มีเนื้อหนังที่ปกติ เพราะการนี้

และเพราะพระองค์ยังมิได้ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

ผู้คนจึงมองไม่เห็นสิ่งใดที่เป็นพระเจ้าในพระองค์ มองไม่เห็นสิ่งใดที่มากกว่ามนุษย์ที่ปกติ มนุษย์ธรรมดา—

เช่นเดียวกับในเวลานั้นที่บางคนเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของโยเซฟ

ผู้คนเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของมนุษย์ธรรมดา

พวกเขาไม่มีทางที่จะบอกว่าพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจัดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

แม้เมื่อพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายในระหว่างการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงกล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของโยเซฟ

เพราะพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ที่มีเปลือกนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

ทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ต่างดำรงอยู่เพื่อทำให้นัยสำคัญของกา

รจัดเป็นมนุษย์ครั้งที่หนึ่งลุล่วง เพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าเสด็จมาเป็นเนื้อหนังทั้งหมด

ว่าพระองค์ทรงกลายเป็นมนุษย์ที่ธรรมดาอย่างที่สุด

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์ก่อนที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์เป็นสิ่งพิสูจน์ว่า

พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังธรรมดา

และการที่พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจหลังจากนั้นยังพิสูจน์อีกด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังธรรมดา

เพราะพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ รักษาคนป่วย

และขับไล่ปีศาจในเนื้อหนังด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

เหตุผลที่พระองค์ทรงสามารถแสดงการอัศจรรย์คือ เนื้อหนังของพระองค์มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า
คือเนื้อหนังที่ปกคลุมพระวิญญาณของพระเจ้า พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจนี้เพราะพระวิญญาณของพระเจ้า
และไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ใช่เนื้อหนัง

การรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจคือพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงกระทำในพันธกิจของพระองค์
มันเป็นการแสดงออกของเทวสภาพของพระองค์ที่ซ่อนอยู่ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
และไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงแสดงหมายสำคัญอะไร

หรือพระองค์ทรงสาธิตแสดงสิทธิอำนาจของพระองค์อย่างไร

พระองค์ยังคงทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ และยังคงเป็นเนื้อหนังที่ปกติ
พระองค์ทรงอยู่อาศัยภายในเนื้อหนังที่ปกติจนถึงจุดที่พระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์หลังจากสิ้นพระชนม์บนกางเขน
การประทานพระคุณ การรักษาคนป่วย และการขับไล่ปีศาจ ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระองค์
ทั้งหมดคือพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในเนื้อหนังที่ปกติของพระองค์ ก่อนที่พระองค์ทรงขึ้นบนกางเขน
พระองค์ไม่เคยทรงแยกห่างจากเนื้อหนังมนุษย์ที่ปกติของพระองค์ ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงทำสิ่งใดอยู่ก็ตาม
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าเอง

แต่เพราะพระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า พระองค์เสวยและทรงฉลองพระองค์

ทรงมีความต้องการของมนุษย์ที่ปกติ ทรงมีเหตุผลของมนุษย์ที่ปกติ และจิตใจของมนุษย์ที่ปกติ

ทั้งหมดนี้คือหลักฐานว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่ปกติ

ซึ่งพิสูจน์ว่าเนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ของเจ้าคือเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และไม่ได้เกินธรรมชาติ

พระราชกิจของพระองค์คือการปฏิบัติพระราชกิจของการจุดเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้าให้ครบบริบูรณ์
เพื่อทำให้พันธกิจที่การจุดเป็นมนุษย์ครั้งแรกควรต้องกระทำให้ลุล่วง

นัยสำคัญของการจุดเป็นมนุษย์ครั้งที่หนึ่งคือ มนุษย์ที่ปกติธรรมดากระทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
นั่นคือ พระเจ้าทรงประกอบพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์

และเช่นนั้นจึงกำราบซาตาน การจุดเป็นมนุษย์หมายความว่า พระวิญญาณของพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

นั่นคือ พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระราชกิจที่เนื้อหนังกระทำคือพระราชกิจของพระวิญญาณ

ซึ่งทำให้เป็นจริงในเนื้อหนัง แสดงออกโดยเนื้อหนัง

ไม่มีผู้ใดเว้นแต่เนื้อหนังของพระเจ้าที่สามารถทำให้พันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ลุล่วง นั่นคือ
มีเพียงเนื้อหนังซึ่งจุดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกตินี้เท่านั้น—และไม่มีผู้ใด—
ที่สามารถแสดงออกถึงพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าได้ หากในระหว่างการเสด็จมาครั้งแรก

พระเจ้าไม่ได้ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติก่อนพระชนชาติสิบเก้าปี—

หากพระองค์ทรงสามารถแสดงการอัศจรรย์ได้ทันทีที่พระองค์ประสูติ

หากพระองค์ทรงสามารถพูดภาษาของสวรรค์ได้ทันทีที่พระองค์ทรงเรียนรู้ที่จะพูด

หากพระองค์ทรงสามารถเข้าใจเรื่องราวทางโลกทั้งหมด

วินิจฉัยความคิดและเจตนาของทุกคนในช่วงเวลาที่พระองค์ทรงย่างพระบาทครั้งแรกบนโลก—

บุคคลเช่นนั้น ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นมนุษย์ที่ปกติ และเนื้อหนังเช่นนั้น ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นเนื้อหนังของมนุษย์

หากเป็นเช่นนั้นกับพระคริสต์

เช่นนั้นแล้วความหมายและแก่นสารของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าก็คงจะสูญสิ้นไป

การที่พระองค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าซึ่งจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง
ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงก้าวผ่านกระบวนการเติบโตของมนุษย์ที่ปกติยังแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นเนื้อ
หนังที่ปกติ ยิ่งไปกว่านั้น

พระราชกิจของพระองค์เป็นหลักฐานเพียงพอว่าพระองค์ทรงเป็นพระวณะของพระเจ้า

พระวิญญูญาณของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เนื่องจากความจำเป็นของพระราชกิจของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระราชกิจช่วงระยะนี้ต้องดำเนินการเสร็จสิ้นในเนื้อหนัง ต้องกระทำในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

นี่คือข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับ “พระวณะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์” และสำหรับ

“การทรงปรากฏของพระวณะในเนื้อหนัง”

และเป็นเรื่องจริงที่อยู่เบื้องหลังการจุติเป็นมนุษย์สองครั้งของพระเจ้า

ผู้คนอาจเชื่อว่าพระเยซูทรงแสดงการอัศจรรย์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

ว่าพระองค์ไม่แสดงสัญญาณสถานะความเป็นมนุษย์จนกระทั่งพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกสิ้นสุด

ว่าพระองค์ไม่ทรงมีความต้องการของมนุษย์ที่ปกติหรือความอ่อนแอหรืออารมณ์ของมนุษย์

ทรงไม่จำเป็นต้องมีสิ่งจำเป็นพื้นฐานของชีวิตหรือมีความคิดของมนุษย์ที่ปกติ

พวกเขาจินตนาการว่าพระองค์ทรงมีเพียงพระทัยที่เกินมนุษย์ สถานะความเป็นมนุษย์ที่เหนือกว่า

พวกเขาเชื่อว่าเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

พระองค์จึงไม่ควรทรงมีพระดำริและทรงดำเนินพระชนม์ชีพเยี่ยงมนุษย์ที่ปกติ

ว่ามีเพียงบุคคลที่ปกติและมนุษย์ที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถคิดความคิดของมนุษย์ที่ปกติ

และใช้ชีวิตของมนุษย์ที่ปกติ ทั้งหมดนี้คือแนวคิดของมนุษย์และมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์

และมโนคติอันหลงผิดเหล่านี้ขัดแย้งกับเจตนาดั้งเดิมของพระราชกิจของพระเจ้า

การคิดของมนุษย์ที่ปกติสนับสนุนเหตุผลของมนุษย์ที่ปกติและสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ที่ปกติของเนื้อหนัง
และการปฏิบัติหน้าที่ที่ปกติของเนื้อหนังทำให้ชีวิตที่ปกติของเนื้อหนังทั้งหมดเกิดขึ้นได้
พระเจ้าทรงสามารถทำให้จุดประสงค์ของการจุติเป็นมนุษย์ของพระองค์ลุล่วงได้ด้วยการทรงพระราชกิจในเนื้อ
หนังดังกล่าวเท่านั้น

หากพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงมีเพียงเปลือกนอกของเนื้อหนังแต่ไม่ได้มีพระคำริบบนมนุษย์ที่ปกติแล้ว
เช่นนั้นแล้วเนื้อหนังนี้จะไม่มีเหตุผลของมนุษย์ นับประสาอะไรที่จะมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง
เนื้อหนังเช่นนี้ที่ปราศจากสภาวะความเป็นมนุษย์จะสามารถทำให้พันธกิจที่พระ
เจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ควรต้องทรงปฏิบัติให้ลุล่วงได้อย่างไร? จิตใจที่ปกติสนับสนุนทุกแง่มุมของชีวิตมนุษย์
หากปราศจากจิตใจที่ปกติแล้ว ผู้นั้นก็จะไม่ใช่มนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ผู้ที่ไม่ได้คิดความคิดที่ปกติมีความป่วยทางจิต

และพระคริสต์ที่ไม่ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์แต่ทรงมีเพียงเทวสภาพเท่านั้น
จะไม่สามารถพูดได้ว่าทรงเป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า ดังนั้นแล้ว
เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจะไม่สามารถมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติได้อย่างไร?

การกล่าวว่าพระคริสต์ทรงไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์จะไม่เป็นการหมิ่นประมาทหรือ?

กิจกรรมทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นอาศัยการปฏิบัติหน้าที่ของจิตใจของมนุษย์ที่ปกติ หากปราศจากสิ่งนี้แล้ว
มนุษย์จะประพฤติตัวอย่างวิปลาส พวกเขาจะถึงขั้นไม่สามารถบอกความแตกต่างระหว่างขาวกับดำ ดีกับชั่ว
และพวกเขาจะไม่มีจริยธรรมของมนุษย์และหลักการเกี่ยวกับคุณความดี ในทำนองเดียวกัน

หากพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ไม่ได้ทรงมีพระคำริบบนมนุษย์ที่ปกติ
เช่นนั้นแล้วพระองค์คงจะไม่ได้ทรงเป็นเนื้อหนังที่แท้จริง เนื้อหนังที่ปกติ
เนื้อหนังที่ไม่มีความคิดเช่นนั้นจะไม่สามารถรับพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าได้
พระองค์จะไม่ทรงสามารถทำกิจกรรมทั้งหลายของเนื้อหนังปกติ
นับประสาอะไรที่จะดำเนินพระชนม์ชีพพร้อมกับมนุษย์บนโลก และดังนั้นแล้ว
นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า แก่นสารจริงๆ ของการเสด็จมาในเนื้อหนังของพระเจ้า
ก็จะสูญเสียไป

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์มีอยู่เพื่อรักษาพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าที่ปกติในเนื้อ
หนัง

การคิดของมนุษย์ที่ปกติของพระองค์สนับสนุนสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์และกิจกรรมที่มีตัวตน
ที่ปกติทั้งหมดของพระองค์

เราอาจกล่าวได้ว่าการคิดของมนุษย์ที่ปกติของพระองค์มีอยู่เพื่อสนับสนุนพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในเนื้อ

หนัง หากเนื้อหนังนี้ไม่ได้มีจิตใจของมนุษย์ที่ปกติ

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจในเนื้อหนังได้

และสิ่งที่พระองค์ทรงต้องทำในเนื้อหนังคงไม่มีวันสำเร็จลุล่วงได้

แม้ว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์จะทรงมีพระทัยของมนุษย์ที่ปกติ

แต่พระราชกิจของพระองค์ก็ได้ถูกปลอมปนด้วยความคิดของมนุษย์

พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจที่ปกติ

ภายใต้เงื่อนไขเบื้องต้นคือการมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจ ไม่ใช่โดยการใช้ความคิดของมนุษย์ที่ปกติ

ไม่สำคัญว่าความคิดเกี่ยวกับเนื้อหนังของพระเจ้าจะสูงส่งอย่างไร

พระราชกิจของพระองค์ก็ไม่มีมลทินจากตรรกะหรือความคิด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ก่อเกิดขึ้นด้วยจิตใจของเนื้อหนังของพระองค์

แต่เป็นการแสดงออกโดยตรงของพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์คือพันธกิจที่พระองค์ทรงต้องทำให้ลุล่วง

และไม่มีพระราชกิจใดที่ก่อเกิดขึ้นด้วยพระมัตถลุงค์ของพระองค์ ตัวอย่างเช่น การรักษาคนป่วย การขับไล่ปีศาจ

และการตรึงกางเขน ไม่ใช่ผลผลิตของจิตใจของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์

และไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ด้วยมนุษย์คนใดที่มีจิตใจของมนุษย์ ในทำนองเดียวกัน

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในวันนี้คือพันธกิจที่ต้องกระทำโดยพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

แต่ไม่ใช่พระราชกิจของความต้องการของมนุษย์

พระราชกิจนี้คือพระราชกิจที่เทวสภาพของพระองค์ควรทรงปฏิบัติ

เป็นพระราชกิจที่ไม่มีมนุษย์ที่มีเนื้อหนังคนใดสามารถกระทำได้ ดังนั้น

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงต้องมีพระทัยของมนุษย์ที่ปกติ ทรงต้องมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

เนื่องจากพระองค์ทรงต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มีจิตใจที่ปกติ

นี่คือแก่นสารของพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ แก่นสารที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ก่อนที่พระเยซูทรงประกอบพระราชกิจ

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์เท่านั้น

ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่มีใครพบว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ผู้คนเพียงรู้จักพระองค์ในฐานะมนุษย์ธรรมดาอย่างบริบูรณ์

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติธรรมดาอย่างที่สุดของพระองค์คือหลักฐานว่าพระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง

และว่ายุคพระคุณคือยุคแห่งพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

ไม่ใช่ยุคแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณ

มันคือหลักฐานว่าพระวิญญูณของพระเจ้าได้เป็นจริงอย่างบริบูรณ์ในเนื้อหนัง
ว่าในยุคแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

เนื้อหนังของพระองค์ทรงประกอบพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญูณ

พระคริสต์ที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติทรงเป็นเนื้อหนังที่พระวิญญูณทรงได้เป็นจริงขึ้น

และทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ ประสาทสัมผัสที่ปกติ และความคิดของมนุษย์ “การได้เป็นจริง”

หมายถึงพระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ พระวิญญูณทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ กล่าวอย่างง่าย ๆ ยิ่งกว่านั้นคือ

นั่นคือเวลาที่พระเจ้าพระองค์เองประทับในเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และทรงแสดงออกถึงพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าของพระองค์โดยผ่านทางเนื้อหนังนี้—

นี่คือความหมายของการได้เป็นจริง หรือจุติเป็นมนุษย์ ในระหว่างการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระองค์

เป็นสิ่งจำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงรักษาคนปวยและขับไล่ปีศาจ เพราะพระราชกิจของพระองค์คือการไถ่

พระองค์ต้องทรงเมตตาและให้อภัยเพื่อไถ่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด

พระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติก่อนที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขนคือการรักษาคนปวยและการขับไล่ปีศาจ

ซึ่งเป็นเครื่องแสดงถึงความรอดของพระองค์สำหรับมนุษย์จากบาปและความโสมม เพราะยุคนั้นคือยุคพระคุณ

จึงมีความจำเป็นที่พระองค์ทรงต้องทรงรักษาคนปวย

และด้วยการนั้นจึงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ซึ่งเป็นสิ่งแสดงถึงพระคุณในยุคนั้น—

เพราะประเด็นสำคัญของยุคพระคุณนั้นเกี่ยวกับการประทานพระคุณ ซึ่งมีสัญลักษณ์คือสันติสุข

ความชื่นบานยินดี และพระพรที่เป็นวัตถุ ทั้งหมดคือสัญลักษณ์แห่งความเชื่อที่ผู้คนมีในพระเยซู กล่าวคือ

การรักษาคนปวย การขับไล่ปีศาจ

และการประทานพระคุณคือความสามารถที่เป็นสัญชาตญาณของเนื้อหนังของพระเยซูในยุคพระคุณ

สิ่งเหล่านี้คือพระราชกิจที่พระวิญญูณทรงทำให้ได้เป็นจริงขึ้นในเนื้อหนัง

แต่ในขณะที่พระองค์ทรงประกอบพระราชกิจดังกล่าว พระองค์ก็กำลังทรงดำเนินพระชนม์ชีพในเนื้อหนัง

และไม่ได้ทรงอยู่เหนือเนื้อหนังนั้น ไม่ว่าพระองค์ทรงกระทำการรักษาใดก็ตาม

พระองค์ยังคงทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ พระองค์ยังคงทรงดำเนินพระชนม์ชีพของมนุษย์ที่ปกติ

เหตุผลที่เราพูดว่าเนื้อหนังได้กระทำพระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญูณในช่วงระหว่างยุคแห่งการจุติเป็นมนุษย์

ของพระเจ้านั้น เป็นเพราะไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจใด พระองค์ก็ทรงปฏิบัติในเนื้อหนัง

แต่เพราะพระราชกิจของพระองค์ ผู้คนจึงไม่พิจารณาว่าเนื้อหนังของพระองค์มีแก่นสารที่มีตัวตนอย่างบริบูรณ์

เพราะเนื้อหนังนี้สามารถกระทำการอัศจรรย์

และในบางช่วงเวลาพิเศษสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่อยู่เหนือเนื้อหนังนั้น

แน่นอนว่าปรากฏการณ์ทั้งหมดเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ เช่น

การที่พระองค์ทรงถูกทดลองเป็นเวลาสี่สิบวัน

หรือการที่พระองค์ทรงได้รับการเปลี่ยนแปลงพระกายบนภูเขาสูง ดังนั้นกับพระเยซู

ความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจึงไม่ได้ครบบริบูรณ์ แต่ได้รับการทำให้ลุล่วงเพียงบางส่วนเท่านั้น พระชนม์ชีพที่พระองค์ทรงดำเนินในเนื้อหนังก่อนเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นปกติอย่างที่สุดในทุกด้าน หลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจแล้ว

พระองค์ทรงรักษาไว้เพียงเปลือกนอกของเนื้อหนังของพระองค์เท่านั้น

เพราะพระราชกิจของพระองค์คือการแสดงออกของเทวสภาพ

พระราชกิจนี้จึงเกินกว่าการปฏิบัติหน้าที่ที่ปกติของเนื้อหนัง ไม่ว่าจะอย่างไร

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้านั้นแตกต่างจากมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ

แน่นอนว่าในพระชนม์ชีพในแต่ละวันของพระองค์ พระองค์ทรงต้องการอาหาร เสื้อผ้า การนอนหลับ

และที่พักอาศัย พระองค์ต้องทรงมีสิ่งจำเป็นที่ปกติทั้งหมด และทรงมีประสาทสัมผัสของมนุษย์ที่ปกติ

และทรงมีพระคำรืออย่างมนุษย์ที่ปกติ ผู้คนยังคงถือว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่ปกติ

เว้นแต่ว่าพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเกินธรรมชาติ ที่จริงแล้ว ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด

พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติธรรมดา

และตราบเท่าที่พระองค์ทรงประกอบพระราชกิจของพระองค์นั้น ประสาทสัมผัสของพระองค์เป็นปกติอย่างยิ่ง

พระคำริของพระองค์สว่างเป็นพิเศษ และเป็นเช่นนั้นมากยิ่งขึ้นกว่ามนุษย์ที่ปกติคนไหนๆ

พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงจำเป็นต้องมีพระคำริและประสาทสัมผัสเช่นนั้น

เพราะพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าจำเป็นต้องได้รับการแสดงออกโดยเนื้อหนังที่มีประสาทสัมผัสที่ปกติมากอยู่
างยัง และมีความคิดสว่างอย่างมาก—

เนื้อหนังของพระองค์จะสามารถแสดงออกถึงพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าได้ในหนทางนี้เท่านั้น

ตลอดระยะเวลาสามสิบสามปีครั้งที่พระเยซูทรงดำเนินพระชนม์ชีพบนแผ่นดินโลก

พระองค์ทรงรักษาสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์

แต่เนื่องจากพระราชกิจของพระองค์ในช่วงระหว่างพันธกิจสามปีครึ่งของพระองค์

ผู้คนจึงคิดว่าพระองค์ทรงมีความเหนือธรรมชาติอย่างมาก

ว่าพระองค์ทรงเกินธรรมชาติมากกว่าก่อนหน้านี้มาก ในความเป็นจริงแล้ว

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระเยซูยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลงก่อนและหลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เป็นเหมือนเดิมโดยตลอด

แต่เนื่องจากความแตกต่างก่อนและหลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์

จึงเกิดมุมมองที่แตกต่างกันสองมุมมองเกี่ยวกับเนื้อหนังของพระองค์ ไม่สำคัญว่าผู้คนจะคิดสิ่งใด

พระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ยังคงทรงรักษาภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติดั้งเดิมของพระองค์ตลอดเวลา เพราะนับตั้งแต่ที่พระเจ้าทรงจุดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพในเนื้อหนัง เนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเนื้อหนังของพระองค์ไม่อาจถูกลบไปได้ ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์หรือไม่ก็ตาม

เพราะสภาวะความเป็นมนุษย์คือแก่นสารพื้นฐานของเนื้อหนัง ก่อนที่พระเยซูทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ เนื้อหนังของพระองค์ยังคงปกติอย่างบริบูรณ์และทำกิจกรรมทั้งหมดของมนุษย์ธรรมดา

พระองค์ไม่ได้ปรากฏพระองค์เกินธรรมชาติแม้แต่เล็กน้อย และไม่ได้ทรงแสดงหมายสำคัญมหัศจรรย์ใดๆ ณ เวลานั้นพระองค์ทรงเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาสามัญมากที่นมัสการพระเจ้า

แม้ว่าการไขว่คว้าของพระองค์จะมีความซื่อสัตย์มากกว่า จริใจมากกว่าของผู้ใดก็ตาม สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติอย่างที่สุดของพระองค์ได้รับการสำแดงตัวเองด้วยวิธีเช่นนี้

เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจใดๆ เลยก่อนที่จะทรงยอมรับพระราชกิจของพระองค์ จึงไม่มีผู้ใดตระหนักถึงพระอัครลักษณะของพระองค์

ไม่มีผู้ใดสามารถบอกได้ว่าเนื้อหนังของพระองค์แตกต่างจากผู้อื่นทั้งหมด

เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงสำแดงการอัศจรรย์แม้แต่สักหนึ่งอย่าง

ไม่ได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระเจ้าเองแม้แต่เล็กน้อย อย่างไรก็ตาม

หลังจากที่พระองค์ทรงเริ่มต้นปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

พระองค์ทรงรักษาเปลือกนอกของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และยังคงทรงดำเนินพระชนม์ชีพด้วยเหตุผลของมนุษย์ที่ปกติ

แต่เนื่องจากพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง ยอมรับพันธกิจของพระคริสต์ และปฏิบัติพระราชกิจที่ผู้ไม่เป็นอมตะ นั่นคือ มนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ ไม่สามารถทำได้

ผู้คนจึงทักท้วงพระองค์ไม่ได้ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ และไม่ได้เป็นเนื้อหนังที่ปกติอย่างบริบูรณ์ แต่เป็นเนื้อหนังที่ไม่ครบบริบูรณ์ เนื่องจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำ

ผู้คนจึงพูดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนังที่ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

ความเข้าใจเช่นนั้นไม่ถูกต้อง เพราะผู้คนไม่ได้เข้าใจนัยสำคัญของการจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ความเข้าใจผิดนี้เกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชกิจที่พระเจ้าทรงแสดงออกในเนื้อหนังคือพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าที่แสดงในเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ พระเจ้าทรงอยู่ในเนื้อหนัง

พระองค์ทรงอยู่อาศัยภายในเนื้อหนัง

และพระราชกิจของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทำให้ความเป็นปกติของสภาวะความเป็นม

มนุษย์ของพระองค์ไม่กระจ่าง ด้วยเหตุผลนี้ ผู้คนจึงเชื่อว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ แต่ทรงมีเพียงเทวสภาพเท่านั้น

พระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์จนครบบริบูรณ์

พระองค์ทรงเพียงแต่ปฏิบัติพระราชกิจในขั้นตอนแรกที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้องปฏิบัติในเนื้อหนังให้ครบบริบูรณ์เท่านั้น ดังนั้น เพื่อให้พระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์ลุล่วง พระเจ้าได้ทรงกลับมายังเนื้อหนังอีกครั้ง

และดำเนินพระชนม์ชีพตามความเป็นปกติทั้งหมดและความเป็นจริงทั้งหมดของเนื้อหนัง นั่นคือ

ทำให้พระวาระของพระเจ้าได้รับการสำแดงในเนื้อหนังที่ปกติธรรมดาทั้งหมด และด้วยการนั้น

จึงทำให้พระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำไม่เสร็จสิ้นในเนื้อหนังได้สรุปปิดตัวลง โดยแก่นสารแล้ว

เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองเป็นเหมือนกับเนื้อหนังแรก แต่เป็นจริงมากยิ่งขึ้นกว่า

เป็นปกติมากยิ่งขึ้นกว่าเนื้อหนังแรก ดังนั้นแล้ว

ความทุกข์ที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองสู้ทนจึงมากกว่าของเนื้อหนังครั้งที่หนึ่ง

แต่ความทุกข์นี้เป็นผลจากพันธกิจของพระองค์ของในเนื้อหนัง

ซึ่งไม่เหมือนกับความทุกข์ของมนุษย์ที่ถูกทำให้เสื่อมทราม

นอกจากนี้ยังเกิดจากความเป็นปกติและความเป็นจริงของเนื้อหนังของพระองค์ด้วย

เพราะพระองค์ทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในเนื้อหนังที่ปกติและเป็นจริงอย่างที่สุด

เนื้อหนังนี้จึงต้องสู้ทนความยากลำบากมากมาย ยิ่งเนื้อหนังนี้เป็นปกติและเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

พระองค์ก็จะยิ่งทรงทนทุกข์ในการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ยิ่งขึ้นเท่านั้น

พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการแสดงออกในเนื้อหนังสามัญอย่างยิ่ง เนื้อหนังที่ไม่ได้เกินธรรมชาติเลย

เนื่องจากเนื้อหนังของพระองค์ปกติและยังต้องรับภาระพระราชกิจในการช่วยมนุษย์ให้รอดเช่นกัน

พระองค์จึงทรงทนทุกข์ในระดับที่มากยิ่งขึ้นกว่าที่เนื้อหนังที่เกินธรรมชาติจะเป็น—

และความทุกข์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจากความเป็นจริงและความเป็นปกติของเนื้อหนังนี้

คนเราสามารถมองเห็นแก่นสารของเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ได้จากความทุกข์ที่เนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์

สองครั้งได้ก้าวผ่านขณะที่ปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ทั้งหลาย ยิ่งเนื้อหนังเป็นปกติมากขึ้นเท่าใด

ความยากลำบากที่พระองค์ต้องทรงสู้ทนขณะที่ทรงปฏิบัติพระราชกิจก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งเนื้อหนังที่ดำเนินพระราชกิจเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด มโนคติอันหลงผิดของผู้คนก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น

และภัยอันตรายก็ยังมีแนวโน้มที่จะบังเกิดกับพระองค์มากขึ้นเท่านั้น แต่กระนั้น ยิ่งเนื้อหนังเป็นจริงมากขึ้นเท่าใด

และยิ่งเนื้อหนังมีความต้องการและประสาทสัมผัสทั้งหมดของมนุษย์ที่ปกติมากขึ้นเท่าใด

พระองค์ก็จะยิ่งจะทรงมีความสามารถในการรับพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังมากขึ้นเท่านั้น

เนื้อหาของพระเยซูคือเนื้อหาที่ถูกตรึงกางเขน

เนื้อหาของพระองค์ที่พระองค์ทรงลงวางในฐานะเครื่องบูชาลบล้างบาป

พระองค์ทรงเอาชนะซาตานและช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขนได้อย่างบริบูรณ์ด้วยการใช้เนื้อหาที่มีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

และพระเจ้าในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระองค์ทรงประกอบพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและเอาชนะซาตานในฐานะเนื้อหาที่ครบบริบูรณ์

เนื้อหาที่ปกติและเป็นจริงอย่างบริบูรณ์เท่านั้นที่สามารถกระทำพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยทั้งหมดทั้งมวลและเป็นคำพยานที่ทรงพลัง กล่าวคือ

การพิชิตชัยของมนุษย์ได้รับการทำให้เกิดประสิทธิผลโดยผ่านทางความเป็นจริงและความเป็นปกติของพระเจ้าในเนื้อหา ไม่ใช่โดยผ่านทางการณ์อัศจรรย์เกินธรรมชาติและวิรุณ

พันธกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นคือการพูด และด้วยการนั้นจึงพิชิตและทำให้มนุษย์เพียบพร้อม กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระราชกิจของพระวิญญาณที่ได้เป็นจริงในเนื้อหา นั่นคือหน้าที่ของเนื้อหา คือการพูด และด้วยการนั้นจึงพิชิต เผย ทำให้เพียบพร้อม และกำจัดมนุษย์อย่างบริบูรณ์ และดังนั้นแล้ว

พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหาจึงจะสำเร็จลุล่วงอย่างครบถ้วนในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย

พระราชกิจแห่งการไถ่ในครั้งแรกเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์

เนื้อหาที่กระทำพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะปฏิบัติพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ทั้งหมดให้ครบบริบูรณ์ในด้านเพศ การจุติครั้งแรกเป็นชายและอีกครั้งหนึ่งเป็นหญิง

ดังนั้นจึงทำให้นัยสำคัญของการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าครบบริบูรณ์

และขจัดมโนคติที่หลงผิดที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้า กล่าวคือ พระเจ้าทรงสามารถบังเกิดเป็นได้ทั้งชายและหญิง

และโดยแก่นสารแล้ว พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นไร้เพศ พระองค์ทรงสร้างทั้งชายและหญิง

และสำหรับพระองค์แล้วไม่มีการแบ่งแยกของเพศ ในพระราชกิจในช่วงระยะนี้

พระเจ้าไม่ได้ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อให้พระราชกิจสัมฤทธิ์ผลลัพท์โดยการใช้พระวจนะยิ่งไปกว่านั้น

เหตุผลสำหรับการนี้เป็นเพราะพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ในครั้งนี้ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ แต่เป็นการพิชิตมนุษย์โดยการพูด

กล่าวได้ว่าความสามารถโดยกำเนิดที่เนื้อหาของพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์นี้มีคือการพูดพระวจนะและพิชิตมนุษย์ ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ

พระราชกิจของพระองค์ในสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติไม่ใช่การแสดงการอัศจรรย์

ไม่ใช่การรักษาคนป่วยและขับไล่ปีศาจ แต่เป็นการพูด และดังนั้น สำหรับผู้คนแล้ว

เนื้อหนังซึ่งจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองจึงดูเป็นปกติมากกว่าครั้งแรก
ผู้คนมองเห็นว่าการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องโกหก
แต่พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์องค์นี้ทรงแตกต่างจากพระเยซูผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
และถึงแม้ว่าทั้งสองพระองค์ต่างเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์
แต่ทั้งสองพระองค์ก็ไม่ได้ทรงเป็นสิ่งเดียวกันไปทั้งหมด พระเยซูทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
สถานะความเป็นมนุษย์ที่ธรรมดา แต่พระองค์ทรงมีหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายเสริมเพิ่มเติมด้วย
ในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นี้ ตาของมนุษย์จะมองไม่เห็นหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์
ไม่เห็นทั้งการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจ ไม่เห็นทั้งการเดินบนทะเล
ไม่เห็นทั้งการอดอาหารนานสี่สิบวัน...พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจเดียวกันกับที่พระเยซูทรงปฏิบัติ
ไม่ใช่เพราะว่าโดยแก่นสารแล้วเนื้อหนังของพระองค์แตกต่างจากเนื้อหนังของพระเยซู
แต่เป็นเพราะว่าการรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจไม่ใช่พันธกิจของพระองค์
พระองค์ไม่ทรงทำลายพระราชกิจของพระองค์เอง และไม่รบกวนพระราชกิจของพระองค์เอง
เนื่องจากพระองค์ทรงพิชิตมนุษย์โดยผ่านทางพระวาทะที่แท้จริงของพระองค์
จึงไม่มีความจำเป็นต้องทำให้การอัศจรรย์อยู่เหนือพระองค์
และดังนั้นช่วงระยะนี้จึงเป็นไปเพื่อทำพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ให้ครบบริบูรณ์
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ที่เจ้ามองเห็นในวันนี้เป็นเนื้อหนังทั้งหมด
และไม่มีสิ่งใดเลยที่เกินธรรมชาติเกี่ยวกับพระองค์ พระองค์ประจักษ์เหมือนกับผู้อื่น
ทรงต้องการอาหารและเสื้อผ้าเช่นเดียวกับผู้อื่น พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังทั้งหมดทั้งสิ้น หากในครั้งนี้
พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เกินธรรมชาติ
หากพระองค์ทรงรักษาคนป่วย ขับไล่ปีศาจ หรือสามารถฆ่าด้วยคำพูดคำเดียวได้
พระราชกิจแห่งการพิชิตจะดำเนินการอย่างไร?
พระราชกิจนี้จะสามารถแพร่กระจายในหมู่ประชาชาติได้อย่างไร?
การรักษาคนป่วยและการขับไล่ปีศาจคือพระราชกิจของยุคพระคุณ เป็นขั้นตอนแรกในพระราชกิจแห่งการไถ่
และในตอนนี้ที่พระเจ้าทรงได้ช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขนแล้ว
พระองค์จะไม่ทรงประกอบพระราชกิจนั้นอีกต่อไป หากในระหว่างยุคสุดท้าย “พระเจ้า”
ทรงเป็นเช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงปรากฏ ผู้ที่รักษาคนป่วย ขับไล่ปีศาจ และถูกตรึงกางเขนเพื่อมนุษย์แล้ว
“พระเจ้า” องค์นั้นแม้ว่าจะเหมือนกับคำอธิบายถึงพระเจ้าในพระคัมภีร์และมนุษย์ยอมรับได้ง่าย
แต่ในแก่นสารแล้วจะไม่ใช่อะไรที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงจุติมา หากแต่เป็นวิญญาณชั่วร้าย
เพราะหลักการของพระราชกิจของพระเจ้าคือไม่ทรงมีวันทำสิ่งที่พระองค์ทรงได้ทำจนครบบริบูรณ์แล้วซ้ำ

และดังนั้น พระราชกิจของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าจึงแตกต่างจากครั้งแรก ในยุคสุดท้าย พระเจ้าทรงทำให้พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเป็นจริงขึ้นในเนื้อหนังที่ปกติธรรมดา พระองค์ไม่ได้ทรงรักษาคนปวาย จะไม่ทรงถูกตรึงกางเขนเพื่อมนุษย์ แต่เพียงตรัสพระวจนะในเนื้อหนัง และทรงพิชิตมนุษย์ในเนื้อหนังเท่านั้น เนื้อหนังดังกล่าวเท่านั้นที่เป็นเนื้อหนังซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า เนื้อหนังดังกล่าวเท่านั้นที่สามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าให้ครบบริบูรณ์ในเนื้อหนังได้

ไม่ว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์กำลังทรงสู้ทนต่อความยากลำบากหรือทรงปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในช่วงระยะนี้ พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อให้ความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ครบบริบูรณ์ เพราะนี่คือการจุติเป็นมนุษย์ครั้งสุดท้ายของพระเจ้า พระเจ้าทรงสามารถจุติเป็นมนุษย์ได้เพียงสองครั้งเท่านั้น ไม่อาจมีครั้งที่สามได้ การจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกเป็นชาย ครั้งที่สองเป็นหญิง และดังนั้นพระฉายาของเนื้อหนังของพระเจ้าจึงครบบริบูรณ์ในจิตใจของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น การจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งยังได้ทำให้พระราชกิจในเนื้อหนังของพระเจ้าลุล่วงอีกด้วย ในครั้งแรก พระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติเพื่อให้ความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ครบบริบูรณ์ ในครั้งนี้พระองค์ทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติเช่นกัน แต่ความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้แตกต่างออกไป กล่าวคือ การจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้มีความหมายลึกซึ้งขึ้น และพระราชกิจของพระองค์มีนัยสำคัญอย่างสุดซึ้งยิ่งกว่า เหตุผลที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งคือเพื่อให้ความหมายของการจุติเป็นมนุษย์ครบบริบูรณ์ เมื่อพระเจ้าทรงสิ้นสุดช่วงระยะนี้ของพระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดแล้ว ความหมายทั้งหมดของการจุติเป็นมนุษย์ นั่นคือ พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง จะครบบริบูรณ์ และจะไม่มีพระราชกิจเพิ่มเติมใดๆ ที่ต้องกระทำในเนื้อหนัง ซึ่งกล่าวได้ว่า นับจากนี้ไปพระเจ้าจะไม่เสด็จมาในเนื้อหนังเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อีก พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์เพียงเพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอดและทำให้มวลมนุษย์เพียบพร้อมเท่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มิใช่เรื่องปกติเลยที่พระเจ้าจะเสด็จมาในเนื้อหนัง ยกเว้นแต่เพื่อประโยชน์ของพระราชกิจ โดยการเสด็จมาในเนื้อหนังเพื่อปฏิบัติพระราชกิจนั้น พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นเนื้อหนัง บุคคลที่ปกติ บุคคลที่ธรรมดา—แต่กระนั้น พระองค์ทรงสามารถปกครองโลกอย่างมีชัย ทรงสามารถกำราบซาตาน ได้มวลมนุษย์ พิชิตมวลมนุษย์! เป้าหมายของงานของซาตานคือการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม ในขณะที่เป้าหมายของพระราชกิจของพระเจ้าคือการช่วยเหลือมวลมนุษย์ ซาตานทำให้มนุษย์ตกหลุมพรางในบาปาลึก ในขณะที่พระเจ้าทรงช่วยกู้มนุษย์จากบาปาลึกนั้น ซาตานทำให้มนุษย์ทั้งมวลบูชามัน

ในขณะที่พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์ทั้งมวลอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง
พระราชกิจทั้งหมดนี้สัมฤทธิ์ผลโดยผ่านทางการจู่เป็นมนุษย์สองครั้งของพระเจ้า โดยแก่นสารแล้ว
เนื้อหาของพระองค์คือการรวมกันระหว่างสภาวะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพ
และมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ ดังนั้น หากปราศจากเนื้อหาซึ่งจู่มาเป็นมนุษย์ของพระเจ้าแล้ว
พระเจ้าจะไม่ทรงสามารถทำให้ผลลัพธ์ของการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดสัมฤทธิ์ได้
และหากปราศจากสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของเนื้อหาของพระองค์แล้ว
พระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหาจะไม่สามารถทำให้ผลลัพธ์เหล่านี้สัมฤทธิ์ได้
แก่นสารของการจู่เป็นมนุษย์ของพระเจ้าคือพระองค์ทรงต้องมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
เพราะหากมิฉะนั้นแล้วจะขัดแย้งกับเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าในการจู่มาเป็นมนุษย์

เหตุใดเราจึงพูดว่าความหมายของการจู่เป็นมนุษย์ไม่ได้ครบบริบูรณ์ในพระราชกิจของพระเยซู?
นั่นเป็นเพราะพระวาระไม่ได้กลายมาเป็นเนื้อหาทั้งหมด
สิ่งที่พระเยซูทรงทำเป็นเพียงส่วนหนึ่งของพระราชกิจในเนื้อหาของพระเจ้า
พระองค์ทรงปฏิบัติเพียงพระราชกิจแห่งการไถ่
และไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการได้รับมนุษย์อย่างบริบูรณ์ ด้วยเหตุผลนี้
พระเจ้าจึงทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งในยุคสุดท้าย พระราชกิจช่วงระยะนี้ยังเสร็จสิ้นในเนื้อหาที่ธรรมดา
กระทำโดยมนุษย์ที่ปกติอย่างที่สุด มนุษย์ที่สภาวะความเป็นมนุษย์ไม่ได้เหนือธรรมชาติแม้แต่น้อย
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าได้ทรงกลายเป็นมนุษย์อย่างบริบูรณ์
พระองค์ทรงเป็นผู้ที่มีพระอัครลักษณะของพระเจ้า มนุษย์ที่บริบูรณ์ เนื้อหาที่บริบูรณ์ ผู้ที่กำลังปฏิบัติพระราชกิจ
ตาของมนุษย์มองเห็นกายที่มีเนื้อหาที่ไม่ได้เหนือธรรมชาติเลย ผู้ที่ธรรมด้ายิ่งที่สามารถพูดภาษาของสวรรค์
ผู้ที่ไม่แสดงหมายสำคัญมหัศจรรย์ใดๆ ไม่แสดงการอัศจรรย์ใดๆ
นับประสาอะไรที่จะเผยความจริงภายในเกี่ยวกับศาสนาในหอประชุมที่ยิ่งใหญ่ สำหรับผู้คนแล้ว
พระราชกิจของเนื้อหาซึ่งพระเจ้าทรงจู่มาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองดูไม่เหมือนกับของครั้งแรกเอาเสียเลย
ไม่เหมือนมากจนเนื้อหาทั้งสองครั้งดูไม่มีสิ่งใดร่วมกันเลย
และไม่มีสิ่งใดในพระราชกิจครั้งที่หนึ่งที่สามารถพบได้ในครั้งนี้
แม้ว่าพระราชกิจของเนื้อหาที่พระเจ้าทรงจู่มาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองจะแตกต่างจากครั้งแรก
นั่นก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าแหล่งกำเนิดของทั้งสองครั้งไม่ได้เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวกัน
แหล่งกำเนิดของทั้งสองครั้งจะเป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของพระราชกิจที่เนื้อหาทั้งสอง
ได้กระทำ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับเปลือกนอกของเนื้อหานั้น ในระหว่างพระราชกิจสามช่วงระยะของพระองค์

พระเจ้าทรงจุติเป็นมนุษย์สองครั้ง

และในทั้งสองครั้งพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ก็เปิดฉากยุคใหม่และนำพระราชกิจใหม่เข้ามา การจุติเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งนั้นเสริมซึ่งกันและกัน

เป็นไปได้เลยที่ตามนุษย์จะบอกได้ว่าเนื้อหนังทั้งสองมาจากแหล่งกำเนิดเดียวกันจริงๆ

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเนื้ออยู่เหนือความสามารถของตามนุษย์หรือจิตใจมนุษย์

แต่ในแก่นสารของเนื้อหนังทั้งสองแล้วเป็นสิ่งเดียวกัน

เพราะพระราชกิจของเนื้อหนังทั้งสองมีจุดเริ่มต้นจากพระวิญญาณเดียวกัน

เนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทั้งสองครั้งจะเกิดขึ้นจากแหล่งกำเนิดเดียวกันหรือไม่นั้นไม่สามารถตัดสินได้โดยยุคและสถานที่ที่เนื้อหนังทั้งสองเกิดขึ้นหรือปัจจัยดังกล่าวอื่นๆ

แต่ตัดสินได้โดยพระราชกิจที่เป็นของพระเจ้าที่เนื้อหนังทั้งสองได้แสดงออก

เนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองไม่ได้กระทำพระราชกิจใดๆ ที่พระเยซูทรงได้กระทำ

เพราะพระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ยึดติดอยู่กับแบบแผน แต่เปิดเส้นทางใหม่ๆ ในแต่ละครั้ง

เนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์ครั้งที่สองไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะทำให้ความประทับใจที่จิตใจของผู้คน มีเกี่ยวกับเนื้อหนังครั้งแรกสักซึ่งหรือแข็งแกร่งยิ่งขึ้น แต่เพื่อเสริมและทำให้ความประทับใจนั้นเพียบพร้อม

เพื่อทำให้ความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้าลึกซึ้งขึ้น เพื่อทำลายกฎทั้งหมดที่มีอยู่ในหัวใจของผู้คน

และเพื่อขจัดภาพเกี่ยวกับพระเจ้าที่ไม่ถูกต้องในหัวใจของพวกเขา

สามารถกล่าวได้ว่าไม่มีช่วงระยะใดของพระราชกิจของพระเจ้าเองที่สามารถให้ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอย่าง บริบูรณ์แก่มนุษย์ แต่ละช่วงระยะให้ความรู้เพียงส่วนหนึ่ง ไม่ใช่ทั้งหมด

แม้ว่าพระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ทั้งหมด

แต่เพราะศักยภาพในการทำความเข้าใจที่จำกัดของมนุษย์ ความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าจึงยังคงไม่บริบูรณ์

เป็นไปได้เลยที่จะสื่อสารถึงทั้งหมดทั้งปวงของพระอุปนิสัยของพระเจ้าโดยใช้ภาษาของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น ช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์จะสามารถแสดงออกถึงพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ได้อย่างไร?

พระองค์ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังภายใต้การบังตาด้วยสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติของพระองค์

และคนเราสามารถรู้จักพระองค์ได้จากการแสดงออกถึงเทวสภาพของพระองค์เท่านั้น

ไม่ใช่จากเปลือกกร่างกายของพระองค์

พระเจ้าเสด็จมาในเนื้อหนังเพื่อให้มนุษย์สามารถรู้จักพระองค์ได้โดยวิถีทางแห่งพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์ และไม่มีช่วงระยะสองช่วงใดๆ ของพระราชกิจของพระองค์ที่เหมือนกัน

มนุษย์สามารถมีความรู้ที่ครบถ้วนเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังได้ในหนทางนี้เท่านั้น

ซึ่งไม่ได้ถูกจำกัดขอบเขตอยู่ในด้านเหลี่ยมมุมหนึ่งเดียว

แม้ว่าพระราชกิจของเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจัดมาเป็นมนุษย์สองครั้งจะแตกต่างกัน
แต่แก่นสารของเนื้อหนังและแหล่งกำเนิดของพระราชกิจของเนื้อหนังทั้งสองนั้นเหมือนกัน
เป็นเพียงแค่ว่าเนื้อหนังทั้งสองมีอยู่เพื่อกระทำพระราชกิจที่แตกต่างสองช่วงระยะ
และเกิดขึ้นในยุคที่แตกต่างกันสองยุค ไม่ว่าอะไรก็ตาม
เนื้อหนังซึ่งจัดมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้ามีแก่นสารเดียวกันและจุดกำเนิดเดียวกัน—
นี่คือความจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้

พระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์

พระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์เป็นสิ่งที่มิอาจแยกจากมนุษย์ได้

ด้วยเหตุที่มนุษย์เป็นวัตถุประสงค์ของพระราชกิจนี้

และเป็นสิ่งทรงสร้างเพียงอย่างเดียวของพระเจ้าที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้

ชีวิตของมนุษย์และกิจกรรมทั้งหมดของมนุษย์ก็เป็นสิ่งที่มิอาจแยกจากพระเจ้าได้

และถูกพระหัตถ์ของพระเจ้าควบคุมไว้ทั้งหมด

และอาจถึงกับกล่าวได้ว่าไม่มีบุคคลใดสามารถดำรงอยู่โดยเป็นอิสระจากพระเจ้า

ไม่มีใครสามารถปฏิเสธการนี้เพราะนี่คือข้อเท็จจริง

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษย์ และมุ่งต่อต้านกลอุบายของซาตาน

ทั้งหมดที่มนุษย์จำเป็นต้องมีส่วนมาจากพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตของมนุษย์ ดังนั้น

มนุษย์จึงไร้ความสามารถที่จะแยกจากพระเจ้าได้ ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าไม่เคยได้ทรงมีเจตนารมณ์ใดๆ

ที่จะแยกจากมนุษย์ พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ทั้งปวง

และพระคำริชของพระองค์เมตตาเสมอ เช่นนั้นแล้ว สำหรับมนุษย์

ทั้งพระราชกิจของพระเจ้าและพระคำริชของพระเจ้า (นั่นคือ น้ำพระทัยของพระเจ้า) ต่างเป็น “นิมิต”

ที่มนุษย์ควรรู้ นิมิตทั้งหลายเช่นนั้นยังเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า

และพระราชกิจที่มนุษย์ไม่สามารถกระทำได้อีกด้วย ในขณะเดียวกัน

ข้อพึงประสงค์ทั้งหลายที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระองค์ย่อมเรียกว่า

“การปฏิบัติ” ของมนุษย์ นิมิตทั้งหลายคือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

หรือนิมิตก็คือน้ำพระทัยที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์หรือจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญต่างๆ

ของพระราชกิจของพระองค์ สามารถกล่าวได้อีกว่านิมิตเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารจัดการ

ด้วยเหตุที่การบริหารจัดการนี้เป็นพระราชกิจของพระเจ้าและชี้นำไปที่มนุษย์

ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำท่ามกลางมนุษย์

พระราชกิจนี้จึงเป็นหลักฐานและเส้นทางที่มนุษย์ใช้ผ่านเข้ามารู้จักพระเจ้า

และพระราชกิจนี้ย่อมมีความสำคัญสูงสุดสำหรับมนุษย์

หากผู้คนให้ความสนใจเพียงหลักข้อเชื่อเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้าหรือให้ความสนใจในรายละเอียดที่ไม่สำคัญ

อย่างแท้จริงแทนที่จะให้ความสนใจในความรู้เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะไม่รู้จักพระเจ้าเลย และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจะไม่ทำให้พระเจ้าสมดังพระทัย

พระราชกิจของพระเจ้าที่เป็นประโยชน์อย่างมากมายังต่อความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้านั้นเรียกว่านิมิต

นิมิตเหล่านี้คือพระราชกิจของพระเจ้า น้ำพระทัยของพระเจ้า

และจุดมุ่งหมายกับนัยสำคัญของพระราชกิจของพระเจ้า ทั้งหมดนั้นเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์
การปฏิบัติอ้างอิงถึงสิ่งที่มนุษย์ควรกระทำ เป็นสิ่งซึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งหลายที่ติดตามพระเจ้าควรกระทำ
และยังเป็นหน้าที่ของมนุษย์อีกด้วย สิ่งที่มนุษย์ควรต้องทำไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ได้เข้าใจมาตั้งแต่เริ่มต้น
แต่เป็นข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระองค์
ในขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ ข้อพึงประสงค์เหล่านี้ก็ค่อยๆ กลายเป็นลุ่มลึกมากขึ้นและยกสูงขึ้น
ตัวอย่างเช่น ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ มนุษย์ต้องปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ และในช่วงระหว่างยุคพระคุณ
มนุษย์ต้องแบกกางเขน ยุคแห่งราชอาณาจักรนั้นแตกต่างออกไป กล่าวคือ
ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์นั้นสูงกว่าข้อพึงประสงค์ทั้งหลายในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณ
เมื่อนิมิตได้รับการยกสูงขึ้น ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ก็กลายเป็นสูงขึ้นทุกที
และกลายเป็นชัดเจนขึ้นและเป็นจริงยิ่งขึ้นทุกที ในทำนองเดียวกัน นิมิตก็กลายเป็นจริงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ด้วยเช่นกัน
นิมิตที่เป็นจริงมากมายเหล่านี้ไม่ได้เอื้อต่อการเชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์เท่านั้น แต่นอกจากนั้น
ยังเอื้อต่อความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับพระเจ้าด้วย

เมื่อเปรียบเทียบกับยุคต่างๆ ก่อนหน้านี้

พระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักรสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่า
ขึ้นไปที่เนื้อแท้ของมนุษย์และการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขามากกว่า
และผู้คนที่ติดตามพระองค์มีความสามารถมากขึ้นที่จะกล่าวคำพยานต่อพระเจ้าพระองค์เอง
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักร ขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ
พระองค์ทรงแสดงพระองค์เองให้มนุษย์เห็นมากยิ่งขึ้นกว่ายุคใดในอดีต
ซึ่งหมายความว่านิมิตทั้งหลายที่มนุษย์ควรรู้ขึ้นสูงกว่าในยุคใดๆ ก่อนหน้านี้
เพราะพระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ได้เข้าสู่ดินแดนที่ไม่เคยเป็นที่รู้จักมาก่อน
นิมิตที่มนุษย์รู้ในช่วงระหว่างยุคแห่งราชอาณาจักรจึงสูงที่สุดโดยตลอดพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมด
พระราชกิจของพระเจ้าได้เข้าสู่ดินแดนที่ไม่เคยเป็นที่รู้จักมาก่อน และดังนั้น
นิมิตที่มนุษย์จะรู้ย่อมกลายเป็นสูงสุดในบรรดานิมิตทั้งหมด
และการปฏิบัติของมนุษย์อันเป็นผลที่เกิดขึ้นก็ย่อมสูงกว่าในยุคใดก่อนหน้านี้เช่นกัน
เพราะการปฏิบัติของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปอย่างสอดคล้องกับนิมิต
และความเพียบพร้อมของนิมิตก็แสดงถึงความเพียบพร้อมของข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์อีกด้วย
ทันทีที่การบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าหยุดลง การปฏิบัติของมนุษย์ก็ยุติเช่นกัน
และหากปราศจากพระราชกิจของพระเจ้า
มนุษย์ก็จะไม่มีตัวเลือกอื่นใดนอกจากการทำตามหลักข้อเชื่อของยุคอดีตทั้งหลาย หรือถ้าไม่ทำเช่นนั้น

เขาก็จะไม่มีที่ใดให้หันไปหาเลย เมื่อปราศจากนิมิตใหม่ๆ มนุษย์ก็จะไม่มีการปฏิบัติใหม่ๆ
เมื่อปราศจากนิมิตที่ครบบริบูรณ์ มนุษย์ก็จะไม่มีการปฏิบัติที่เพียบพร้อม เมื่อปราศจากนิมิตที่สูงขึ้น
มนุษย์ย่อมจะไม่มีการปฏิบัติที่สูงขึ้น การปฏิบัติของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปตามอย่างพระบาทของพระเจ้า
และในทำนองเดียวกัน ความรู้และประสบการณ์ของมนุษย์ก็เปลี่ยนแปลงไปตามพระราชกิจของพระเจ้าเช่นกัน
ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถเพียงใดก็ตาม เขาก็ยังคงไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้
และหากพระเจ้าทรงหยุดกระทำพระราชกิจแม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง มนุษย์ก็จะตายด้วยพระพิโรธของพระองค์ทันที
มนุษย์ไม่มีสิ่งใดให้อวดตัว เพราะไม่ว่าวันนี้ความรู้ของมนุษย์จะสูงเพียงใด
ไม่ว่าประสบการณ์ของเขาจะลุ่มลึกขนาดไหน เขาก็ไม่สามารถแยกจากพระราชกิจของพระเจ้าได้—
เพราะการปฏิบัติของมนุษย์และสิ่งที่เขาควรแสวงหาในการเชื่อในพระเจ้าของเขานั้น ไม่สามารถแยกจากนิมิตได้
ในทุกพระราชกิจของพระเจ้าที่เกิดขึ้น มีนิมิตต่างๆ ที่มนุษย์ควรรู้ และตามหลังนิมิตเหล่านี้
ข้อพึงประสงค์ที่เหมาะสมสำหรับมนุษย์จึงเกิดขึ้น เมื่อปราศจากนิมิตเหล่านี้เป็นรากฐานแล้ว
มนุษย์จะไม่สามารถปฏิบัติได้เลย อีกทั้งมนุษย์จะไม่สามารถติดตามพระเจ้าอย่างไม่หวั่นไหวได้
หากมนุษย์ไม่รู้จักพระเจ้าหรือเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่มนุษย์ทำก็สูญเปล่าและไม่สามารถได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า
ไม่ว่ามนุษย์จะมีของประทานมากมายเพียงใดก็ตาม
เขายังคงไม่สามารถแยกจากพระราชกิจของพระเจ้าและการทรงนำของพระเจ้า
ไม่ว่าการกระทำของมนุษย์จะดีเพียงใดหรือไม่ว่าจะมีการกระทำมากมายเพียงใดที่มนุษย์ลงมือทำก็ตาม
การกระทำเหล่านั้นก็ยังคงไม่สามารถแทนที่พระราชกิจของพระเจ้าได้ และดังนั้น ไม่ว่าในกรณีใด
การปฏิบัติของมนุษย์ย่อมไม่สามารถแยกจากนิมิตได้ พวกที่ไม่ยอมรับนิมิตใหม่จึงไม่มีการปฏิบัติใหม่
การปฏิบัติของเขาไม่มีความสัมพันธ์อันใดกับความจริง
เพราะพวกเขาปฏิบัติตามหลักข้อเชื่อและทำตามกฎที่ตายไปแล้ว พวกเขาไม่มีนิมิตใหม่ๆ เลย
และผลที่ตามมาคือพวกเขาย่อมไม่ได้นำสิ่งใดจากยุคใหม่ไปปฏิบัติ พวกเขาได้สูญเสียนิมิต
และในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็ได้สูญเสียพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปด้วย
และพวกเขาได้สูญเสียความจริง พวกที่ปราศจากความจริงก็คือลูกหลานของความไร้สาระน่าขัน
พวกเขาเป็นร่างทรงของซาตาน ไม่ว่าคนบางคนจะเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม
พวกเขาย่อมไม่สามารถปราศจากนิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
และไม่สามารถสูญเสียการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ ทันทีที่คนเราสูญเสียนิมิต
คนเราก็อ่อนดกลงสู่แดนคนตายและใช้ชีวิตท่ามกลางความมืดทันที
ผู้คนที่ปราศจากนิมิตคือพวกที่ติดตามพระเจ้าอย่างโง่เขลา

พวกเขาคือพวกที่ปราศจากพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขากำลังใช้ชีวิตอยู่ในนรก
ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้ตามเสาะหาความจริง แต่กลับแขวนพระนามของพระเจ้าไว้เหมือนกับแผ่นป้ายโฆษณา
พวกที่ไม่รู้จักพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์
พวกที่ไม่รู้พระราชกิจสามระยะในการบริหารจัดการที่ครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า—พวกเขาย่อมไม่รู้นิมิต
และดังนั้นจึงปราศจากความจริง แล้วพวกที่ไร้ความจริงไม่ใช่คนทำชั่วทั้งหมดหรือ?
บรรดาผู้ที่เต็มใจจะนำความจริงไปปฏิบัติ บรรดาผู้ที่เต็มใจจะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
และบรรดาผู้ที่ร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริงคือผู้คนที่นิมิตยอมทำหน้าที่เป็นรากฐานให้
พวกเขาได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าเพราะพวกเขาร่วมมือกับพระเจ้า
และยอมเป็นความร่วมมือนี้ที่มนุษย์ควรนำไปปฏิบัติ

ในนิมิตประกอบด้วยเส้นทางให้ปฏิบัติมากมาย
ภายในนิมิตยังประกอบด้วยข้อเรียกร้องต่อมนุษย์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
เช่นเดียวกับพระราชกิจของพระเจ้าที่มนุษย์ควรรู้ ในอดีต
ในช่วงระหว่างการชุมนุมพิเศษหรือการชุมนุมใหญ่ที่จัดขึ้นตามสถานที่ต่างๆ
มีการพูดถึงเส้นทางปฏิบัติเพียงแง่มุมเดียวเท่านั้น
วิธีปฏิบัติเช่นนั้นคือสิ่งที่ต้องนำมาปฏิบัติในช่วงระหว่างยุคพระคุณ และแทบจะไม่ได้มีความสัมพันธ์ใดๆ
กับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเลย เพราะนิมิตของยุคพระคุณเป็นเพียงนิมิตเกี่ยวกับการตรึงกางเขนของพระเยซู
และยอมไม่มีนิมิตทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่า
มนุษย์ไม่ได้ควรต้องรู้มากไปกว่าพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์โดยผ่านทางตรึงกางเขนของพระองค์
และดังนั้น ย่อมไม่มีนิมิตอื่นใดในช่วงระหว่างยุคพระคุณให้มนุษย์ล่วงรู้ ในหนทางนี้
มนุษย์จึงเพียงมีความรู้อันจำกัดเกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น
และนอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับความรักและความกรุณาของพระเยซูแล้ว
ก็มีเพียงสิ่งที่เรียบง่ายและน่าสงสัยที่ไม่ก็อย่างให้มนุษย์นำไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นสิ่งที่แตกต่างจากวันนี้อย่างมาก
ในอดีต ไม่ว่าสมาชิกของมนุษย์จะจัดขึ้นในรูปแบบใดก็ตาม
มนุษย์ก็ไม่ได้สามารถพูดถึงความรู้ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
นับประสาอะไรที่ใครบางคนจะมีความสามารถที่จะพูดได้อย่างชัดเจนว่าเส้นทางปฏิบัติใดเป็นเส้นทางที่เหมา
สมที่สุดเพื่อให้มนุษย์เข้าสู่ มนุษย์เพียงเพิ่มรายละเอียดต่างๆ
ไม่ก็อย่างลงในรากฐานของการอดกลั้นและความอดทน ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ
ในเนื้อแท้ของการปฏิบัติของเขาเลย เพราะภายในยุคเดียวกันนั้น
พระเจ้าไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจใดที่ใหม่กว่า

และข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษย์ก็มีเพียงการอดกลั้นและความอดทน หรือการแบกกางเขนเท่านั้น นอกเหนือจากการปฏิบัติเช่นนั้นแล้ว ก็ไม่มีนิมิตใดที่สูงกว่าการตรึงกางเขนของพระเยซูอีก ในอดีต ไม่มีการกล่าวถึงนิมิตอื่นเพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงทำพระราชกิจมากมายนัก และเพราะพระองค์ทรงมีเพียงข้อเรียกร้องอันจำกัดต่อมนุษย์เท่านั้น ในหนทางนี้ ไม่ว่ามนุษย์ได้ทำอะไรลงไปก็ตาม เขาก็ไม่สามารถล่วงละเมิดเขตแดนเหล่านี้ เขตแดนที่มีเพียงสิ่งที่เรียบง่ายและตื้นเขินไม่กี่อย่างให้มนุษย์นำไปปฏิบัติ วันนี้เราพูดถึงนิมิตอื่นหลายอย่าง เพราะวันนี้มีพระราชกิจที่ได้ทรงกระทำมากขึ้น พระราชกิจที่เกินจากยุคธรรมบัญญัติและยุคพระคุณไปหลายเท่า ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ก็สูงกว่าในยุคอดีตหลายเท่าเช่นกัน หากมนุษย์ไม่สามารถรู้พระราชกิจดังกล่าวได้อย่างครบถ้วน เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจนั้นก็จะไม่มีนัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่ใดๆ สามารถพูดได้ว่ามนุษย์จะมีความลำบากยากเย็นในการรู้จักพระราชกิจดังกล่าวอย่างครบถ้วนหากเขาไม่อุทิศความพยายามทั้งชีวิตให้กับพระราชกิจนั้น ในพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย การพูดถึงเพียงเส้นทางการปฏิบัติจะทำให้การพิชิตชัยมนุษย์เป็นไปได้ไม่ได้ เพียงการพูดถึงนิมิตโดยปราศจากข้อพึงประสงค์ใดๆ ต่อมนุษย์ก็จะทำให้การพิชิตชัยมนุษย์เป็นไปได้เช่นเดียวกัน หากไม่มีการพูดถึงสิ่งใดนอกเหนือจากเส้นทางการปฏิบัติ เช่นนั้นแล้วก็จะจะเป็นไปไม่ได้ที่จะโบยตีจุดอ่อนของมนุษย์หรือขจัดมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ และย่อมจะเป็นไปไม่ได้ด้วยที่จะพิชิตมนุษย์อย่างครบบริบูรณ์ นิมิตคือเครื่องมือหลักของการพิชิตชัยมนุษย์ ถึงกระนั้น หากไม่มีเส้นทางการปฏิบัตินอกเหนือจากนิมิต เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะไม่มีหนทางให้ติดตาม และเขาจะยังไม่มียุติทางเข้าสู่ใดๆ สิ่งนี้ได้เป็นหลักการของพระราชกิจของพระเจ้ามาตั้งแต่เริ่มต้นจนอวสาน กล่าวคือ ในนิมิตมีสิ่งที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ และมีนิมิตที่นอกเหนือจากการปฏิบัติเช่นเดียวกัน ระดับการเปลี่ยนแปลงทั้งในชีวิตของมนุษย์และอุปนิสัยของเขา่อมเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงในนิมิต หากมนุษย์อาศัยเพียงความพยายามของตนเองเท่านั้น เช่นนั้นแล้วก็จะจะเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะสัมผัสทุกระดับการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ใดๆ นิมิตพูดถึงพระวาระของพระเจ้าพระองค์เองและการบริหารจัดการของพระเจ้า การปฏิบัติอ้างอิงถึงเส้นทางการปฏิบัติของมนุษย์ และถึงวิธีการดำรงอยู่ของมนุษย์ ในการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้า ความสัมพันธ์ระหว่างนิมิตกับการปฏิบัติคือความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ หากนิมิตถูกลบออกไป หรือหากนิมิตได้รับการพูดถึงโดยปราศจากการสนทนาถึงการปฏิบัติ หรือหากมีเพียงนิมิต

แล้วการปฏิบัติของมนุษย์ได้ถูกกำจัดไป เช่นนั้นแล้วสิ่งต่างๆ

ดังกล่าวก็ไม่อาจพิจารณาได้ว่าเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า

ยิ่งไม่อาจกล่าวได้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงกระทำเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ในหนทางนี้
ไม่เพียงแต่หน้าที่ของมนุษย์จะถูกกลบออกไปเท่านั้น

แต่ย่อมจะเป็นการปฏิเสธจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน หากนับตั้งแต่เริ่มต้นจนอวสาน
มนุษย์พึงต้องปฏิบัติเท่านั้น โดยพระราชกิจของพระเจ้าไม่มีความเกี่ยวข้องด้วย และนอกจากนี้

หากมนุษย์ไม่พึงต้องรู้จักพระราชกิจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจดังกล่าวก็จะยิ่งเรียกไม่ได้แม้กระทั่งว่าเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า

หากมนุษย์ไม่ได้รับรู้จักพระเจ้าและไม่ได้รู้เท่าทันน้ำพระทัยของพระเจ้า

และได้ดำเนินการปฏิบัติของตนจนเสร็จสิ้นอย่างมีขอบเขตในหนทางที่คลุมเครือและเป็นนามธรรม

เช่นนั้นแล้วเขาย่อมจะไม่มีความกลายเป็นสิ่งทรงสร้างที่มีคุณสมบัติอย่างครบถ้วน และดังนั้น

ทั้งสองสิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ หากมีเพียงพระราชกิจของพระเจ้า กล่าวคือ

หากมีเพียงนิมิตและหากไม่มีความร่วมมือหรือการปฏิบัติของมนุษย์ เช่นนั้นแล้วสิ่งต่างๆ

ดังกล่าวก็จะไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า

หากมีเพียงการปฏิบัติและการเข้าสู่ของมนุษย์ เช่นนั้นแล้วไม่ว่าเส้นทางที่มนุษย์ได้เข้าสู่จะสูงเพียงใด

นี้ก็ย่อมจะกลายเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้เช่นเดียวกัน การเข้าสู่ของมนุษย์ต้องค่อยๆ

เปลี่ยนแปลงอย่างสอดคล้องกับพระราชกิจและนิมิต

การเข้าสู่ของมนุษย์ย่อมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตามความคิดชั่วแค้น

หลักการปฏิบัติของมนุษย์ไม่ได้เป็นอิสระและไม่ใช่ว่าไม่มีข้อจำกัด แต่ได้รับการกำหนดอยู่ในบางเขตแดน

หลักการเช่นนั้นเปลี่ยนแปลงไปอย่างสอดคล้องกับนิมิตของพระราชกิจ ดังนั้น ในท้ายที่สุดแล้ว

การบริหารจัดการของพระเจ้าย่อมขึ้นอยู่กับพระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์

พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการได้เกิดขึ้นเพราะมวลมนุษย์เท่านั้น

ซึ่งหมายความว่าพระราชกิจได้เกิดขึ้นเพียงเพราะการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์

ไม่มีการบริหารจัดการก่อนที่จะมีมวลมนุษย์

หรือในปฐมกาลเมื่อฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งได้รับการทรงสร้าง

หากในพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าไม่มีการปฏิบัติที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ กล่าวคือ

หากพระเจ้าไม่ทรงมีข้อพึงประสงค์ที่เหมาะสมสำหรับมวลมนุษย์ที่เสื่อมทราม

(หากในพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำ ไม่มีเส้นทางที่เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติของมนุษย์)

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจนี้ก็ไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นการบริหารจัดการของพระเจ้า

หากความครบถ้วนบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้าได้เกี่ยวข้องเพียงแค่การบอกมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามว่า
จะเริ่มการปฏิบัติของพวกเขายังไง และพระเจ้าไม่ได้ทรงดำเนินแผนการใดๆ ของพระองค์เอง
และไม่ได้ทรงแสดงเลี้ยวหนึ่งแห่งฤทธาภาพไม่สิ้นสุดหรือพระปรีชาญาณของพระองค์ออกมา เช่นนั้นแล้ว
ไม่ว่าข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์จะสูงเพียงใด
ไม่ว่าพระเจ้าได้ทรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์เป็นเวลานานเท่าใด
มนุษย์ย่อมจะไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าเลย หากเป็นเช่นนั้นแล้ว
พระราชกิจประเภทนี้ก็จะควรค่าแก่กระทั่งต่อการเรียกว่าการบริหารจัดการของพระเจ้าน้อยลงไปอีก
กล่าวอย่างง่าย ๆ คือ พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าคือพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำ
และพระราชกิจทั้งหมดได้รับการดำเนินการจนเสร็จสิ้นภายใต้การทรงนำของพระเจ้าโดยบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ท
รงรับไว้ พระราชกิจดังกล่าวสามารถสรุปความได้ว่าเป็นการบริหารจัดการ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระราชกิจของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์และท่ามกลางความร่วมมือกับพระองค์ของบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์
รวมเรียกว่าการบริหารจัดการ ในที่นี้ พระราชกิจของพระเจ้าเรียกว่านิมิต
และความร่วมมือของมนุษย์เรียกว่าการปฏิบัติ ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าสูงขึ้นเท่าใด (นั่นคือ
ยิ่งนิมิตสูงขึ้นเท่าใด) พระอุปนิสัยของพระเจ้าก็ยิ่งได้รับการทำให้ชัดเจนแก่มนุษย์มากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งพระราชกิจของพระเจ้าขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากขึ้นเท่าใด
การปฏิบัติและความร่วมมือของมนุษย์ก็ยิ่งกลายเป็นสูงขึ้นเท่านั้น ยิ่งข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์สูงขึ้นเท่าใด
พระราชกิจของพระเจ้าก็ยิ่งขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งจากผลนั้นเอง
บททดสอบทั้งหลายของมนุษย์และมาตรฐานต่างๆ ที่เขาพึงต้องไปให้ถึงก็กลายเป็นสูงขึ้นเช่นเดียวกัน
เมื่อพระราชกิจนี้สรุปปิดตัว นิมิตทั้งหมดย่อมจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว
และสิ่งที่มนุษย์พึงต้องนำมาปฏิบัติย่อมจะได้ไปถึงจุดสูงสุดของความเพียบพร้อมแล้ว
นี่จะเป็นเวลาที่แต่ละคนได้รับการจำแนกตามประเภทด้วย
เพราะสิ่งที่มนุษย์พึงต้องรู้ย่อมจะได้รับการแสดงให้เห็น ดังนั้น เมื่อนิมิตไปถึงจุดสูงสุดของมัน
พระราชกิจก็จะเข้าไปกลืนทอสวนของมันอย่างสอดคล้องกัน
และการปฏิบัติของมนุษย์ก็จะได้ไปถึงจุดสูงสุดของมันเช่นเดียวกัน
การปฏิบัติของมนุษย์อยู่บนพื้นฐานของพระราชกิจของพระเจ้า
และการบริหารจัดการของพระเจ้าย่อมได้รับการแสดงออกอย่างครบถ้วนก็เพราะการปฏิบัติและความร่วมมือของ
มนุษย์เท่านั้น
มนุษย์คือตัวอย่างที่ดีที่สุดของพระราชกิจของพระเจ้าและเป็นวัตถุประสงค์ของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ
ทั้งหมดของพระเจ้า และยังเป็นผลผลิตของการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าด้วย

หากพระเจ้าทรงพระราชกิจเพียงลำพังโดยปราศจากความร่วมมือของมนุษย์
เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีสิ่งใดสามารถทำหน้าที่เป็นการตกผลึกของพระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์
และเช่นนั้นแล้วการบริหารจัดการของพระเจ้าย่อมจะไม่มีนัยสำคัญใดๆ แม้แต่น้อย
นอกเหนือจากพระราชกิจของพระเจ้าแล้ว
พระเจ้าจะทรงสามารถสัมฤทธิ์จุดหมายของการบริหารจัดการของพระองค์
และสัมฤทธิ์จุดหมายในการใช้พระราชกิจนี้ทั้งหมดเพื่อให้ซาตานพ่ายแพ้ไปอย่างสมบูรณ์
ก็โดยการที่พระเจ้าทรงเลือกวัตถุประสงค์ที่เหมาะสมเพื่อแสดงพระราชกิจของพระองค์ออกมาและเพื่อพิสูจน์ถึง
ฤทธานุภาพสูงสุดและปัญญาของพระราชกิจเท่านั้น ดังนั้น
มนุษย์จึงเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า
และมีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สามารถทำให้การบริหารจัดการของพระเจ้าเกิดผลและสัมฤทธิ์จุดหมายสูงสุดของ
มัน นอกเหนือจากมนุษย์ ไม่มีรูปแบบชีวิตอื่นใดที่สามารถบรรเทาเช่นนั้นได้
หากมนุษย์จะกลายเป็นการตกผลึกที่แท้จริงของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
การไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามย่อมต้องถูกขจัดไปให้หมดสิ้น
การนี้พึงต้องให้มนุษย์ได้รับวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับยุคที่แตกต่างกัน
และพึงต้องให้พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจที่เกี่ยวข้องจนเสร็จสิ้นในท่ามกลางมนุษย์ ในท้ายที่สุดแล้ว
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นจึงจะมีการรับไว้ซึ่งผู้คนกลุ่มหนึ่งที่เป็นการตกผลึกของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ
ของพระเจ้า
พระราชกิจของพระเจ้าในท่ามกลางมนุษย์ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าพระองค์เองโดยผ่านทางพระราชกิจ
ของพระเจ้าเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ในการที่จะทำให้สัมฤทธิ์คำพยานได้นั้น
คำพยานดังกล่าวต้องมีมนุษย์ที่มีชีวิตที่เหมาะสมสำหรับพระราชกิจของพระองค์ด้วย อันดับแรก
พระเจ้าจะทรงพระราชกิจกับผู้คนเหล่านี้ก่อน
จากนั้นพระราชกิจของพระองค์จะได้รับการแสดงออกผ่านผู้คนเหล่านี้ และดังนั้น
คำพยานแห่งน้ำพระทัยของพระองค์จึงจะได้รับการกล่าวท่ามกลางสิ่งทรงสร้างทั้งหลาย และในการนี้
พระเจ้าจะได้ทรงสัมฤทธิ์จุดหมายแห่งพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าไม่ทรงพระราชกิจเพียงลำพังในการทำให้ซาตานพ่ายแพ้
เพราะพระองค์ไม่ทรงสามารถตรัสคำพยานโดยตรงให้พระองค์เองท่ามกลางทุกสรรพสิ่งทรงสร้าง
หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้น ก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ที่จะโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่ออย่างถึงที่สุด ดังนั้น
พระเจ้าจึงต้องทรงพระราชกิจกับมนุษย์เพื่อพิชิตเขา
และเมื่อนั้นเท่านั้นที่พระองค์จะทรงมีความสามารถที่จะได้รับคำพยานท่ามกลางทุกสรรพสิ่งทรงสร้าง

หากมีเพียงพระเจ้าที่ทรงพระราชกิจโดยปราศจากความร่วมมือของมนุษย์
หรือหากมนุษย์ไม่จำเป็นต้องให้ความร่วมมือแล้ว มนุษย์ก็จะไม่มีวันมีความสามารถที่จะรู้พระอุปนิสัยของพระเจ้า
และจะไม่ตระหนักถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าตลอดไป เช่นนั้นแล้ว
พระราชกิจของพระเจ้าย่อมไม่สามารถเรียกว่าพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า
หากมนุษย์จะเพียงเพียรพยายาม และแสวงหาและทำงานอย่างหนักด้วยตัวเองเท่านั้น
โดยไม่เข้าใจพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว มนุษย์ก็ย่อมจะกำลังเล่นตลกคะนองอยู่
หากปราศจากพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว สิ่งที่มนุษย์ทำย่อมเป็นการกระทำของซาตาน
เขาย่อมเป็นกบฏและเป็นคนทำชั่ว ซาตานได้รับการแสดงออกในทุกสิ่งที่มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามกระทำ
และไม่มีสิ่งใดที่เข้ากันได้กับพระเจ้า และทั้งหมดที่มนุษย์ทำย่อมเป็นการสำแดงซาตาน
ในทั้งหมดที่ได้รับการพูดถึงนั้น ไม่มีสิ่งใดที่ไม่นับรวมนิมิตกับการปฏิบัติเข้าไว้ด้วย
มนุษย์พบวิธีปฏิบัติและเส้นทางแห่งการเชื่อฟังบนรากฐานของนิมิต
เพื่อที่เขาอาจจะวางมโนคติที่หลงผิดของเขาและได้รับสิ่งเหล่านั้นที่เขายังไม่ได้มีในอดีต
พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์ร่วมมือกับพระองค์
ให้มนุษย์บนอบต่อข้อพึงประสงค์ของพระองค์อย่างสมบูรณ์
และมนุษย์ก็ขอมองเห็นพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำ
ขอได้รับประสบการณ์กับฤทธานุภาพอันเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า และขอรู้พระอุปนิสัยของพระเจ้า
สรุปความแล้ว สิ่งเหล่านี้คือการบริหารจัดการของพระเจ้า
ความปรองดองกับมนุษย์ของพระเจ้าคือการบริหารจัดการ และนี่คือการบริหารจัดการที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
สิ่งที่เกี่ยวข้องกับนิมิตโดยหลักแล้วอ้างอิงถึงพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง
และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติควรได้รับการปฏิบัติโดยมนุษย์ และไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระเจ้าเลย
พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้าพระองค์เอง
และการปฏิบัติของมนุษย์ย่อมได้รับการทำให้สัมฤทธิ์ผลโดยมนุษย์เอง
สิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองควรทรงทำย่อมไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์ทำ
และสิ่งที่มนุษย์ควรปฏิบัติก็ไม่สัมพันธ์กับพระเจ้า พระราชกิจของพระเจ้าคือพันธกิจของพระองค์เอง
และไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับมนุษย์ พระราชกิจนี้ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์ทำ และยิ่งไปกว่านั้น
มนุษย์จะไม่สามารถทำพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำได้
สิ่งที่มนุษย์พึงต้องปฏิบัติย่อมต้องให้มนุษย์ทำให้สำเร็จลุล่วง ไม่ว่าจะเป็นการพลีอุทิศชีวิตของเขา
หรือการส่งตัวเขาให้กับซาตานเพื่อยืนยันในคำพยาน—
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงโดยมนุษย์

พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ควรต้องทรงกระทำจนครบบริบูรณ์
และสิ่งที่มนุษย์ควรทำย่อมได้รับการแสดงให้มนุษย์เห็น และงานที่เหลือจากนั้นก็ย่อมเป็นงานให้มนุษย์ทำ
พระเจ้าไม่ทรงกระทำพระราชกิจเพิ่มเติม

พระองค์ทรงกระทำเพียงพระราชกิจที่อยู่ภายในพันธกิจของพระองค์และทรงแสดงให้มนุษย์เห็นหนทางเท่านั้น
และทรงกระทำพระราชกิจแห่งการเปิดทางเท่านั้น และไม่ได้ทรงกระทำพระราชกิจของการปูทาง
นี่เป็นสิ่งที่ทุกคนควรเข้าใจ การนำความจริงมาปฏิบัติหมายถึงการนำพระวาระของพระเจ้ามาปฏิบัติ
และทั้งหมดนี้คือหน้าที่ของมนุษย์ คือสิ่งที่มนุษย์ควรกระทำ และไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องใดๆ กับพระเจ้า
หากมนุษย์เรียกร้องให้พระเจ้าทรงทนทุกข์กับความทรมานและการถูกลงในความจริง

ในหนทางเดียวกันกับมนุษย์ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็กำลังไม่เชื่อฟัง

พระราชกิจของพระเจ้าคือการปฏิบัติพันธกิจของพระองค์

และหน้าที่ของมนุษย์คือการเชื่อฟังการทรงนำทั้งหมดของพระเจ้า โดยไม่มีการต้านทานใดๆ

มนุษย์จำเป็นต้องสำเร็จลุล่วงในสิ่งที่เขาต้องบรรลु

ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงพระราชกิจหรือทรงพระชนม์ชีพในลักษณะใดก็ตาม

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองที่ทรงสามารถกำหนดข้อพึงประสงค์ต่างๆ ให้กับมนุษย์ กล่าวคือ

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองที่เหมาะสมที่จะกำหนดข้อพึงประสงค์ต่างๆ ให้กับมนุษย์

มนุษย์ไม่ควรมีความเลือกและไม่ควรทำสิ่งใดนอกจากบนอบและปฏิบัติอย่างสุดใจ นี่คือการรับรู้ที่มนุษย์ควรมี
ทันทีที่พระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองควรจะทำได้รับการทรงกระทำให้ครบบริบูรณ์

มนุษย์พึงต้องได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจนั้นอย่างเป็นขั้นเป็นตอน หากในท้ายที่สุด

เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าได้รับการทรงทำให้ครบบริบูรณ์แล้วมนุษย์ยังไม่ได้ทำสิ่งที่พระเจ้าทรง
พึงประสงค์ เมื่อนั้นมนุษย์ก็ควรถูกลงโทษ หากมนุษย์ไม่ทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าลุล่วง เช่นนั้นแล้ว

นี่ย่อมเป็นเพราะความไม่เชื่อฟังของมนุษย์

มันไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงถึถ้วนมากพอในพระราชกิจของพระองค์

พวกที่ไม่สามารถนำพระวาระของพระเจ้าไปปฏิบัติ พวกที่ไม่สามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าลุล่วง

และพวกที่ไม่สามารถถวายความจงรักภักดีและทำหน้าที่ของพวกเขาให้ลุล่วงย่อมจะถูกลงโทษทั้งหมด วันนี้

สิ่งที่พวกเขากำลังต้องสัมผัสผลไม่ใช่ข้อเรียกร้องเพิ่มเติม แต่เป็นหน้าที่ของมนุษย์

และเป็นผู้คนทั้งหมดควรกระทำ

หากพวกเขาไม่สามารถทำได้แม้กระทั่งหน้าที่ของพวกเขาหรือไม่สามารถทำมันได้ดี เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็ไม่ได้กำลังนำความยากลำบากมาสู่ตัวพวกเขาเองหรือ?

พวกเขาก็ไม่ได้กำลังเสี่ยงกับความตายอยู่หรือ?

พวกเขายังคงสามารถคาดหวังที่จะมีอนาคตและความสำเร็จที่มองว่าน่าจะเป็นไปได้ได้อย่างไร?

พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการทรงกระทำเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์

และความร่วมมือของมนุษย์ก็ได้รับการถวายเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระเจ้า

หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงกระทำทุกสิ่งที่พระองค์ควรทรงกระทำแล้ว

มนุษย์จึงต้องทุ่มเทในการปฏิบัติของเขาและร่วมมือกับพระเจ้า ในพระราชกิจของพระเจ้า

มนุษย์ควรทุ่มเทจนสุดความพยายาม ควรมอบถวายความจงรักภักดีของเขา

และไม่ควรปล่อยตัวปล่อยใจไปกับมโนคติที่หลงผิดมากมาย หรือนั่งนิ่งเฉยและรอความตาย

พระเจ้าทรงสามารถเสียดสละพระองค์เองเพื่อมนุษย์

แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถถวายความจงรักภักดีของเขาแก่พระเจ้าเล่า?

พระเจ้าทรงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับมนุษย์

แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถถวายความร่วมมือสักเล็กน้อยบ้างเล่า? พระเจ้าทรงพระราชกิจเพื่อมวลมนุษย์

แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถทำหน้าที่บางอย่างของตนเพื่อประโยชน์แห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าเล่า?

พระราชกิจของพระเจ้าได้มาถึงขนาดนี้ แม้กระนั้น พวกเขาก็กังเพิงมองเห็นแต่ไม่ลงมือทำ

พวกเขาก็ได้ยืนแต่ไม่ขยับตัว ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่เป้าหมายของความพินาศหรือ?

พระเจ้าได้ทรงอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์แก่มนุษย์

แล้วเหตุใดวันนี้มนุษย์จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างจริงจังจริงใจบ้าง? สำหรับพระเจ้า

พระราชกิจของพระองค์คือลำดับความสำคัญแรกของพระองค์

และพระราชกิจในการบริหารจัดการของพระองค์ย่อมมีความสำคัญที่สุด สำหรับมนุษย์

การนำพระวณะของพระเจ้าไปปฏิบัติและทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าถูกล่วงคือลำดับความสำคัญแรกของ

เขา พวกเข่าทั้งหมดควรเข้าใจสิ่งนี้ พระวณะที่ตรัสกับพวกเขาก็ได้มาถึงแกนหลักของแก่นแท้ของพวกเขา

และพระราชกิจของพระเจ้าได้เข้าสู่ดินแดนที่ไม่เคยเป็นที่รู้จักมาก่อน

ผู้คนมากมายยังคงไม่เข้าใจความจริงหรือความเที่ยมแท้ของหนทางนี้

พวกเขายังคงกำลังรอคอยและไม่ได้กำลังปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา แทนที่จะทำเช่นนั้น

พวกเขากลับตรวจสอบดูทุกพระวณะและทุกการกระทำของพระเจ้า พวกเขาบ่งเน้นที่ของเสวยและฉลองพระองค์

และมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา ก็กลายเป็นหนักรบกวนขึ้นทุกที

ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้กำลังทำเรื่องไม่เป็นเรื่องให้เป็นเรื่องใหญ่อยู่หรือ?

ผู้คนเช่นนั้นจะสามารถเป็นผู้ที่แสวงหาพระเจ้าได้อย่างไร?

และพวกเขาจะสามารถเป็นผู้ที่มีเจตนานบนอบต่อพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาเอาความจงรักภักดีและหน้าที่ของพวกเขาไปเก็บไว้ลึกๆ ในจิตใจ

และกลับจ่ออยู่กับสถานที่ประทับต่างๆ ของพระเจ้าแทน พวกเขาช่างน่าโมโหเหลือทน!

หากมนุษย์ได้เข้าใจทั้งหมดที่พวกเขาควรต้องเข้าใจ และได้ปฏิบัติทั้งหมดที่พวกเขาควรต้องนำไปปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมจะประทานพระพรของพระองค์แก่มนุษย์อย่างแน่นอน

เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากมนุษย์คือหน้าที่ของมนุษย์และสิ่งที่มนุษย์ควรทำ

หากมนุษย์ไม่สามารถจับใจความเกี่ยวกับสิ่งที่เขาควรต้องเข้าใจและไม่สามารถนำสิ่งที่เขาควรนำไปปฏิบัติไป

ปฏิบัติได้ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ย่อมจะถูกลงโทษ พวกที่ไม่ร่วมมือกับพระเจ้าย่อมเป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้า

พวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ย่อมต่อต้านพระราชกิจนั้น

ถึงแม้ว่าผู้คนเช่นนั้นจะไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการต่อต้านพระราชกิจอย่างชัดเจนก็ตาม

ผู้คนทั้งหมดที่ไม่นำความจริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ไปปฏิบัติคือผู้ที่จงใจต่อต้านและไม่เชื่อฟังพระวาระ

ของพระเจ้า ถึงแม้ว่าผู้คนเช่นนั้นจะให้ความสนใจเป็นพิเศษในพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตาม

ผู้คนที่ไม่เชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าและไม่บ่นอบต่อพระเจ้าย่อมเป็นกบฏ และพวกเขาย่อมต่อต้านพระเจ้า

ผู้คนที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนคือพวกที่ไม่ร่วมมือกับพระเจ้า

และผู้คนที่ไม่ร่วมมือกับพระเจ้าย่อมคือพวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงจุดหนึ่ง และการบริหารจัดการของพระองค์ไปถึงจุดหนึ่ง

บรรดาผู้ที่ทำให้พระองค์สมดังพระทัยทั้งหมดย่อมจะสามารถทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ลุล่วงได้

พระเจ้าทรงกำหนดข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์อย่างสอดคล้องกับมาตรฐานของพระองค์เอง

และอย่างสอดคล้องกับสิ่งที่มนุษย์สามารถสัมผัสผลได้ ในขณะที่ตรัสเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ยังทรงชี้หนทางแก่มนุษย์และประทานเส้นทางของการเอาชีวิตรอดแก่มนุษย์ด้วย

ทั้งการบริหารจัดการของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์ต่างอยู่ในพระราชกิจช่วงระยะเดียวกัน

และได้รับการดำเนินการพร้อมกัน

การพูดถึงการบริหารจัดการของพระเจ้าสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของมนุษย์

และการพูดถึงสิ่งที่มนุษย์ควรกระทำกับการพูดถึงการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของมนุษย์ก็สัมพันธ์กับพระราชก

ิจของพระเจ้า ไม่มีเวลาใดที่สองสิ่งนี้อาจแยกจากกัน

การปฏิบัติของมนุษย์กำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

นั่นเป็นเพราะว่าข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ก็กำลังเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

และเพราะพระราชกิจของพระเจ้ากำลังเปลี่ยนแปลงและก้าวหน้าอยู่เสมอ

หากการปฏิบัติของมนุษย์ยังคงติดอยู่ในหลักข้อเชื่อ

นี้ย่อมพิสูจน์ว่าเขานั้นสูญเสียพระราชกิจและการทรงนำของพระเจ้า

หากการปฏิบัติของมนุษย์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงหรือไปให้ลึกลง เช่นนั้นแล้ว

นี่ย่อมพิสูจน์ว่าการปฏิบัติของมนุษย์ได้รับการดำเนินการตามเจตจำนงของมนุษย์ และไม่ใช่ว่าการปฏิบัติความจริง
หากมนุษย์ไม่มีเส้นทางที่จะก้าวข้าม เช่นนั้นแล้ว เขาก็ได้ตกลงไปในมือของซาตานเรียบร้อยแล้ว
และถูกซาตานควบคุม ซึ่งหมายความว่าเขาย่อมถูกพวกวิญญาณชั่วควบคุม
หากการปฏิบัติของมนุษย์ไม่ไปให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เช่นนั้นแล้ว พระราชกิจของพระเจ้าก็จะไม่พัฒนา
และหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงในพระราชกิจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว การเข้าสู่ของมนุษย์ก็จะหยุดลง
นี่คือสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยตลอดพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า
หากมนุษย์จะยึดปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์เสมอ เช่นนั้นแล้ว
พระราชกิจของพระเจ้านี้ก็จะไม่สามารถก้าวหน้าไปได้
และจะยังเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่ที่จะนำทั้งยุคไปให้ถึงบทวารสวรรค์
หากมนุษย์ได้ยึดมั่นในทางเขนและได้ปฏิบัติตามความอดทนและความถ่อมใจอยู่เสมอ
เช่นนั้นแล้วก็จะยังเป็นไปไม่ได้ที่พระราชกิจของพระเจ้าจะก้าวหน้าต่อไป
ช่วงเวลาหกพันปีของการบริหารจัดการไม่สามารถได้รับการนำไปถึงบทวารสวรรค์ท่ามกลางผู้คนที่ยึดปฏิบัติตาม
ธรรมบัญญัติหรือเพียงยึดมั่นในทางเขนและปฏิบัติตามความอดทนกับความถ่อมใจเท่านั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระราชกิจทั้งหมดทั้งมวลแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้ากลับได้รับการสรุปปิดตัวท่ามกลางผู้คนของยุคสุดท้าย
ท้ายคือ บรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้า บรรดาผู้ที่ได้รับการฟื้นฟูจากเงื้อมมือของซาตาน
และบรรดาผู้ที่ได้ปลดปล่อยตัวพวกเขาเองอย่างสมบูรณ์จากอิทธิพลของซาตาน
นี่คือทิศทางที่หลีกเลี่ยงไม่ได้แห่งพระราชกิจของพระเจ้า
เหตุใดจึงมีการพูดว่าการปฏิบัติของพวกที่อยู่ในคริสตจักรทางศาสนานั้นล้าหลัง?
นั่นเป็นเพราะสิ่งที่พวกเขานำไปปฏิบัตินั้นถูกตัดขาดจากพระราชกิจของวันนี้ ในยุคพระคุณ
สิ่งที่พวกเขาได้นำไปปฏิบัตินั้นถูกต้อง
แต่เมื่อยุคนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้วและพระราชกิจของพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไป
การปฏิบัติของพวกเขาก็ได้กลายเป็นล้าหลังไปเรื่อยๆ
การปฏิบัติเช่นนั้นได้ถูกพระราชกิจใหม่และความสว่างใหม่ที่ไว้วางหลัง
พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ก้าวหน้าลึกซึ้งยิ่งขึ้นจากรากฐานดั้งเดิมของมันไปหลายขั้นตอนแล้ว
แม้กระนั้นผู้คนเหล่านั้นก็ยังคงติดอยู่ในช่วงระยะดั้งเดิมของพระราชกิจของพระเจ้า
และยังคงมั่นคงต่อการปฏิบัติแบบเก่าและความสว่างเก่า
พระราชกิจของพระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากในช่วงเวลาสามปีหรือห้าปี ดังนั้น
การแปลงสภาพที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นจะไม่เกิดขึ้นแม้กระทั่งตลอดครรถ้องกว่า 2,000 ปีเชียวหรือ?
หากมนุษย์ไม่มีความสว่างใหม่หรือวิธีปฏิบัติใหม่

ก็หมายความว่าเขายังตามไม่ทันพระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ นี่คือข้อบกพร่องของมนุษย์
การดำรงอยู่ของพระราชกิจใหม่พระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถปฏิเสธได้
เพราะวันนี้พวกที่เคยมีพระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์มาก่อนหน้านี้ยังกงปฏิบัติตามวิธีปฏิบัติที่ล้าหลังอยู่
พระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์กำลังเคลื่อนไปข้างหน้าเสมอ
และทุกคนที่อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ก็ควรกำลังก้าวหน้าลึกซึ้งยิ่งขึ้นและยอมกำลังเปลี่ยนแปลง
อย่างเป็นขั้นเป็นตอนด้วยเช่นกัน พวกเขาไม่ควรหยุดที่ช่วงระยะหนึ่งใด
เฉพาะพวกที่ไม่รู้พระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะยังคงอยู่ท่ามกลางพระราชกิจดั้งเดิมของพระ
องค์และยอมจะไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
เฉพาะพวกที่ไม่เชื่อฟังเท่านั้นที่จะไม่สามารถได้รับพระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ได้
หากการปฏิบัติของมนุษย์ตามไม่ทันพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
เช่นนั้นแล้วการปฏิบัติของมนุษย์ก็จะถูกแยกออกจากพระราชกิจของวันนี้อย่างแน่นอน
และไม่สามารถเข้ากันได้กับพระราชกิจของวันนี้แน่นอน
ผู้คนที่ล้าหลังเช่นนี้ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้เลย
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะกลายเป็นผู้คนที่ในท้ายที่สุดแล้วจะยืนหยัดในคำพยานต่อพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้ายอมไม่สามารถสรุปปิดตัวท่ามกลางกลุ่มคนเช่น
นี้ได้ สำหรับพวกที่ครั้งหนึ่งเคยยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์และพวกที่ครั้งหนึ่งเคยทนทุกข์เพื่อกางเขน
หากพวกเขาไม่สามารถยอมรับช่วงระยะของพระราชกิจในยุคสุดท้าย
เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำมาก็จะสูญเปล่าและไร้ประโยชน์
การแสดงออกที่ชัดเจนที่สุดถึงพระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์กำลังโอบล้อมที่นี่และตอนนี้
ไม่ใช่กำลังยึดติดกับอดีต
พวกที่ยังตามไม่ทันพระราชกิจของวันนี้และพวกที่ได้กลายเป็นแยกจากการปฏิบัติของวันนี้คือพวกที่ต่อต้านแ
ละไม่ยอมรับพระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ผู้คนดังกล่าวเยาะเย้ยท้าทายพระราชกิจปัจจุบันของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าพวกเขายึดมั่นในความสว่างของอดีต
ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพวกเขาไม่รู้พระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
เหตุใดจึงมีการพูดทั้งหมดนี้ถึงการเปลี่ยนแปลงในวิธีปฏิบัติของมนุษย์
ถึงความแตกต่างในการปฏิบัติระหว่างอดีตกับปัจจุบัน ถึงวิธีดำเนินการปฏิบัติในช่วงระหว่างยุคก่อนหน้านี
และถึงวิธีทำการปฏิบัติในวันนี้? การแบ่งแยกดังกล่าวในการปฏิบัติของมนุษย์ได้รับการพูดถึงเสมอ
เพราะพระราชกิจแห่งพระวิญญูญาณบริสุทธิ์กำลังขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง
ดังนั้นการปฏิบัติของมนุษย์จึงพึงต้องเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ หากมนุษย์ยังคงติดอยู่ในช่วงระยะหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็พิสูจน์ว่าเขาไม่สามารถตามทันพระราชกิจใหม่และความสว่างใหม่ของพระเจ้า
มันย่อมไม่ได้พิสูจน์ว่าแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง
พวกที่อยู่นอกกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์คิดเสมอว่าพวกเขาถูกต้อง แต่อันที่จริงแล้ว
พระราชกิจของพระเจ้าในตัวพวกเขาได้หยุดไปนานแล้ว
และพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็หายไปจากพวกเขา
พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการส่งผ่านไปยังผู้คนอีกกลุ่มหนึ่งนานแล้ว
เป็นกลุ่มคนซึ่งพระองค์ทรงมีเจตนาธรรมที่จะทรงทำพระราชกิจใหม่ของพระองค์ให้ครบบริบูรณ์กับพวกเขา
เพราะพวกที่อยู่ในศาสนาย่อมไม่สามารถยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าได้
และยึดมั่นเพียงในพระราชกิจเก่าของอดีต ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงละทิ้งผู้คนเหล่านี้
และทรงพระราชกิจใหม่ของพระองค์กับผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่นี้
ผู้คนเหล่านี้คือผู้ที่ถวายความร่วมมือในพระราชกิจใหม่ของพระองค์
และการบริหารจัดการของพระองค์จะสามารถสำเร็จลุล่วงได้ในหนทางนี้เท่านั้น
การบริหารจัดการของพระเจ้ากำลังขับเคลื่อนไปข้างหน้าเสมอ
และการปฏิบัติของมนุษย์ที่กำลังเคลื่อนสูงขึ้นอยู่เสมอ พระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจอยู่เสมอ
และมนุษย์ย่อมขัดสนอยู่เสมอ จนกระทั่งทั้งพระเจ้ากับมนุษย์ไปถึงจุดสูงสุดของตน
และพระเจ้ากับมนุษย์สัมฤทธิ์ความปรองดองอันครบบริบูรณ์
นี่คือการแสดงออกถึงความสำเร็จลุล่วงของพระราชกิจของพระเจ้า
และเป็นผลสุดท้ายแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า

ในแต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้ายังมีข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ที่สอดคล้องกับช่วงระยะนั้นๆ
ด้วยเช่นกัน

ผู้คนทั้งหมดที่อยู่ภายในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกครองโดยการสถิตและการบ่มวินัยของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ และพวกที่ไม่อยู่ภายในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมอยู่ภายใต้คำสั่งของซาตาน
และปราศจากพระราชกิจใดๆ แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้คนที่อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์คือบรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า
กับผู้ที่มีส่วนร่วมในพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า หากบรรดาผู้ที่อยู่ในกระแสนี้ไม่สามารถร่วมมือ
และไร้ความสามารถที่จะนำความจริงที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ในช่วงระหว่างยุคนี้ไปปฏิบัติได้ เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาก็จะถูกบ่มวินัย และในกรณีที่สุดพวกเขาจะถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงละทิ้ง
บรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมจะใช้ชีวิตภายในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และพวกเขาจะได้รับการดูแลและการคุ้มครองปกป้องของพระวิญญาณบริสุทธิ์

บรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะนำความจริงไปปฏิบัติย่อมได้รับการประทานความรู้แจ้งจากพระวิญญูณบริสุทธฺิ
และพวกที่ไม่เต็มใจจะนำความจริงไปปฏิบัติย่อมถูกพระวิญญูณบริสุทธฺิทรงบ่มวินัย
และอาจแม้กระทั่งถูกลงโทษ ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม
พระเจ้าทรงรับผิชอบทุกคนที่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระองค์เพื่อประโยชน์แห่งพระนามของพระองค์
ภายใต้เงื่อนไขว่าพวกเขานั้นอยู่ภายในกระแสแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺิ
บรรดาผู้ที่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์และเต็มใจที่จะนำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติจะได้รับ
พระพรของพระองค์
ส่วนพวกที่ไม่เชื่อฟังพระองค์และไม่นำพระวณะของพระองค์ไปปฏิบัติย่อมจะได้รับการลงโทษของพระองค์
ผู้คนที่อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺิคือบรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่
และเนื่องจากพวกเขาได้ยอมรับพระราชกิจใหม่แล้ว พวกเขาจึงควรร่วมมือกับพระเจ้าอย่างเหมาะสม
และไม่ควรปฏิบัติตนเป็นกบฏที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตน
นี่คือข้อพึงประสงค์เพียงข้อเดียวที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์ สำหรับผู้คนที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่
การยอมไม่เป็นดังนั้น กล่าวคือ พวกเขาอยู่นอกกระแสแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺิ
และการบ่มวินัยกับการดำเนินของพระวิญญูณบริสุทธฺิย่อมไม่ได้ใช้กับพวกเขา ตลอดทั้งวัน
ผู้คนเหล่านี้ใช้ชีวิตภายในเนื้อหนัง พวกเขาใช้ชีวิตภายในจิตใจของพวกเขา
และทั้งหมดที่พวกเขาทำก็สอดคล้องกับหลักข้อเชื่อที่เกิดขึ้นจากการวิเคราะห์และการค้นคว้าวิจัยของสมองของ
พวกเขาเอง นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระราชกิจใหม่ของพระวิญญูณบริสุทธฺิพึงประสงค์
และยังไม่ใช้การร่วมมือกับพระเจ้าเข้าไปใหญ่
พวกที่ไม่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าจึงสูญเสียการสถิตของพระเจ้า และนอกจากนั้น
พวกเขาย่อมปราศจากพระพรและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า
คำพูดและการกระทำส่วนใหญ่ของพวกเขาจึงยึดมั่นอยู่กับข้อพึงประสงค์ในอดีตของพระราชกิจแห่งพระวิญญู
ณบริสุทธฺิ สิ่งเหล่านั้นคือหลักข้อเชื่อ ไม่ใช่ความจริง
หลักข้อเชื่อและระเบียบข้อบังคับเช่นนั้นเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าการชุมนุมกันของผู้คนเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งใดนอกจาก
ศาสนา พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่ได้รับการเลือกสรรหรือเป้าหมายของพระราชกิจของพระเจ้า
สมัชชาของผู้คนทั้งหมดท่ามกลางพวกเขาสามารถเรียกได้ว่าเป็นการประชุมใหญ่ของศาสนา
และยอมไม่สามารถเรียกว่าคริสตจักร นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้
พวกเขาไม่มีพระราชกิจใหม่ของพระวิญญูณบริสุทธฺิ สิ่งที่พวกเขาทำดูเหมือนชวนให้นึกถึงศาสนา
สิ่งที่พวกเขาทำในชีวิตดูเหมือนเต็มแน่นไปด้วยศาสนา
พวกเขาไม่มีการสถิตและพระราชกิจแห่งพระวิญญูณบริสุทธฺิ

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีคุณสมบัติที่จะได้รับการบ่มวินัยหรือความรู้แจ้งของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นชาวศพที่ไร้ชีวิต และเป็นหนอนแมลงวันที่ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับจิตวิญญูณ
พวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับการกบฏและการต่อต้านของมนุษย์ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการทำชั่วทั้งหมดของมนุษย์
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรู้พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าและน้ำพระทัยในปัจจุบันของพระเจ้า
พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้คนต่ำช้าที่ไม่รู้เท่าทัน และพวกเขาเป็นคนที่สมควรจะเรียกว่าผู้เชื่อ!
ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาทำส่งผลถึงการบริหารจัดการของพระเจ้า
และมันยังไม่สามารถทำให้แผนการของพระเจ้าด้อยคุณค่าลงได้
คำพูดและการกระทำของพวกเขาน่าขยะแขยงเกินไป น่าสมเพชเกินไป และไม่ควรค่าแก่การกล่าวถึงเลย
สิ่งที่กระทำโดยพวกที่ไม่อยู่ในกระแสแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ์ย่อมไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระราชกิจใหม่แห่ง
พระวิญญูณบริสุทธิ์ เพราะเหตุนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรก็ตาม
พวกเขาย่อมปราศจากวินัยแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ์
และนอกจากนั้นย่อมปราศจากความรู้แจ้งแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ์
เพราะพวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นผู้ที่ไม่มีความรักให้กับความจริง
และเป็นผู้ที่ได้ถูกพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงรังเกียจและปฏิเสธ พวกเขาลูกเรียกว่าคนทำชั่ว
เพราะพวกเขาเดินในเนื้อหนังและทำสิ่งใดๆ ก็ตามที่ทำให้พวกเขาพอใจภายใต้แผ่นป้ายโฆษณาถึงพระเจ้า
ขณะที่พระเจ้าทรงพระราชกิจ พวกเขาก็ตั้งใจเป็นศัตรูกับพระองค์ และวิ่งไปคนละทิศทางกับพระองค์
ความล้มเหลวของมนุษย์ในการร่วมมือกับพระเจ้าจึงเป็นกบฏอย่างสูงสุดในตัวมันเอง ดังนั้น
ผู้คนเหล่านั้นที่จงใจวิ่งในทางตรงข้ามกับพระเจ้าจะไม่ได้รับการลงทัณฑ์ที่ยุติธรรมของพวกเขาโดยเฉพาะหรือ
หรือ? เมื่อกล่าวถึงการทำชั่วของผู้คนเหล่านี้ ผู้คนบางคนใจจดใจจ่อที่จะสาปแช่งพวกเขา
ในขณะที่พระเจ้าทรงเพิกเฉยต่อพวกเขา สำหรับมนุษย์
ดูเหมือนว่าการกระทำของพวกเขาเกี่ยวข้องกับพระนามของพระเจ้า แต่อันที่จริงแล้ว สำหรับพระเจ้า
การกระทำของพวกเขาไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระนามของพระองค์หรือคำพยานต่อพระองค์
ไม่ว่าผู้คนเหล่านี้จะทำสิ่งใดก็ตาม มันก็ไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า กล่าวคือ
มันไม่เกี่ยวข้องกับทั้งพระนามของพระองค์และพระราชกิจปัจจุบันของพระองค์
ผู้คนเหล่านี้ทำให้ตัวพวกเขาเองน่าเหยียดหยาม และสาแดงชานาน
พวกเขาคือพวกคนทำชั่วที่กำลังกักตุนเพื่อวันแห่งพระพิโรธ วันนี้
ไม่ว่าการกระทำของพวกเขาจะเป็นอย่างไรก็ตาม
แล้วหากการกระทำเหล่านั้นไม่ขัดขวางการบริหารจัดการของพระเจ้าและไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ
กับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นจะไม่ต้องได้รับการลงทัณฑ์ตามสิ่งที่กระทำ

ด้วยเหตุว่าวันแห่งพระพิโรธยังมาไม่ถึง มีสิ่งมากมายที่ผู้คนเชื่อว่าพระเจ้าควรได้จัดการไปเรียบร้อยแล้ว และพวกเขาคิดว่าพวกคนทำชั่วเหล่านั้นควรได้รับการลงทัณฑ์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

แต่เพราะพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้ายังไปไม่ถึงบทวสาน และวันแห่งพระพิโรธยังมาไม่ถึง พวกที่ไม่ชอบธรรมจึงยังคงทำความประพฤติที่ไม่ชอบธรรมของพวกเขาค่อยไป บางคนพูดว่า

“พวกที่อยู่ในศาสนาปราศจากการสถิตหรือพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขานำความอับอายมาสู่พระนามของพระเจ้า แล้วเหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงทำลายพวกเขา แทนที่จะยังทรงยอมผ่อนปรนให้กับพฤติกรรมที่ไร้การควบคุมของพวกเขາ?”

ผู้คนเหล่านี้ที่เป็นการลำเอียงชาตและแสดงออกถึงเนื้อหนัง พวกเขาเป็นผู้คนต่ำช้าที่ไม่รู้เท่าทัน พวกเขาเป็นผู้คนที่ไร้สาระ

พวกเขาย่อมจะมองไม่เห็นการมาถึงของพระพิโรธของพระเจ้าก่อนที่จะพวกเขาคouldได้มาเข้าใจว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์อย่างไร และทันทีที่พวกเขาได้รับการพิชิตอย่างสมบูรณ์แล้ว พวกคนทำชั่วเหล่านั้นทั้งหมดก็จะได้รับการลงทัณฑ์ของพวกเขา

และไม่มีสักคนเดียวในพวกเขาที่จะมีความสามารถหลีกเลี่ยงจากวันแห่งพระพิโรธไปได้

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาสำหรับการลงโทษมนุษย์ แต่เป็นเวลาแห่งการดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยให้เสร็จสิ้น เว้นแต่ว่ามีพวกที่ทำให้การบริหารจัดการของเจ้าด้วยคุณค่าลง

ซึ่งในกรณีนั้นพวกเขาย่อมจะถูกลงโทษตามความรุนแรงของการกระทำของพวกเขา

ในช่วงระหว่างการบริหารจัดการมวลมนุษย์ของพระเจ้า

ผู้คนทั้งหมดที่อยู่ภายในกระแสแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ย่อมมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า

พวกที่ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรังเกียจและปฏิเสธย่อมใช้ชีวิตภายใต้อิทธิพลของชาต และสิ่งที่พวกเขานำไปปฏิบัติก็ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระเจ้า

มีเพียงบรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าและร่วมมือกับเจ้าเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า

เพราะพระราชกิจของเจ้ามุ่งหมายไปที่บรรดาผู้ที่ยอมรับพระราชกิจเท่านั้น

และไม่ได้มุ่งหมายไปที่ผู้คนทั้งหมดไม่ว่าพวกเขาจะยอมรับพระราชกิจหรือไม่ก็ตาม

พระราชกิจที่เจ้าทรงกระทำ มีเป้าหมายเสมอและไม่ได้ทรงทำไปตามพระดำริชั่วเลว

พวกที่ถูกเชื่อมโยงกับชาตจึงไม่เหมาะที่จะกล่าวคำพยานต่อพระเจ้า

และพวกเขายังไม่เหมาะที่จะร่วมมือกับพระเจ้า

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงต้องมีคำพยานของมนุษย์ด้วย

แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจคือการต่อสู้ระหว่างเจ้ากับชาต และเป้าหมายของการต่อสู้คือชาต

ในขณะที่ผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระราชกิจนี้คือมนุษย์

พระราชกิจของพระเจ้าจะสามารถเกิดผลได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับลักษณะของคำพยานต่อพระเจ้าของมนุษย์ คำพยานนี้คือสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ นี่คือการพยานที่สร้างขึ้นต่อหน้าชาดาน และยังเป็นข้อพิสูจน์ถึงผลแห่งพระราชกิจของพระองค์ด้วย

การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าได้รับการแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ

และในแต่ละช่วงระยะมีข้อพึงประสงค์ที่เหมาะสมต่อมนุษย์ถูกกำหนดขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อยุคต่างๆ ผ่านเข้ามาและเคลื่อนไปข้างหน้า ข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ทั้งหมดก็กลายเป็นสูงขึ้นทุกที ดังนั้น พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านี้จึงมาถึงจุดสำคัญสูงสุดของมันอย่างเป็นขั้นเป็นตอน จนกระทั่งมนุษย์มองเห็นข้อเท็จจริงของ “การทรงปรากฏเป็นมนุษย์ของพระวณะ” และในหนทางนี้ ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ย่อมกลายเป็นสูงขึ้นอีก เช่นเดียวกับข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ในการกล่าวคำพยาน ยิ่งมนุษย์สามารถร่วมมือกับพระเจ้าอย่างแท้จริงมากขึ้นเท่าใด เขาก็ยิ่งถวายพระเกียรติแด่พระเจ้ายิ่งขึ้นเท่านั้น ความร่วมมือของมนุษย์คือคำพยานที่เขาพึงต้องกล่าว และคำพยานที่เขากล่าวก็คือการปฏิบัติของมนุษย์ ดังนั้น การที่พระราชกิจของพระเจ้าจะสามารถมีผลที่ถูกต้องเหมาะสมได้หรือไม่

และการที่จะสามารถมีคำพยานที่จริงแท้ได้หรือไม่

ย่อมเชื่อมโยงกับความร่วมมือและคำพยานของมนุษย์อย่างแยกจากกันไม่ได้

เมื่อพระราชกิจได้รับการทำให้แล้วเสร็จ กล่าวคือ

เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้าได้ไปถึงบทวสานของมัน มนุษย์พึงจะต้องเป็นคำพยานที่สูงขึ้น และเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทวสานของมัน

การปฏิบัติและการเข้าสู่ของมนุษย์ก็จะไปถึงจุดสูงสุดของมันด้วย ในอดีต

มนุษย์พึงต้องทำตามธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติ และเขาพึงต้องอดทนและถ่อมใจ วันนี้

มนุษย์พึงต้องเชื่อฟังการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าและพึงต้องมีความรักสูงสุดเพื่อพระเจ้า

และในท้ายที่สุดแล้วเขายังคงพึงต้องรักพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ลำบาก

สามช่วงระยะนี้คือข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์อย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยตลอดการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระองค์ แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจของพระเจ้าจึงยิ่งลึกซึ้งกว่าช่วงระยะก่อนหน้า

และในแต่ละช่วงระยะ ข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์ก็ยิ่งลุ่มลึกกว่าช่วงระยะก่อนหน้า และในหนทางนี้

การบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้าย่อมค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้น

การที่อุปนิสัยของมนุษย์เข้ามาใกล้มาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ยิ่งขึ้นนั้นเป็นเพราะข้อพึงประสงค์ต่อมนุษย์สูงขึ้นทุกทีนั่นเอง และเมื่อนั้นเท่านั้นที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะเริ่มค่อยๆ แยกห่างจากอิทธิพลของชาดาน จนกระทั่งมวลมนุษย์ทั้งหมดจะได้รับการช่วยให้รอดจากอิทธิพลของชาดานเมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงปลายทางที่ครบบริบูรณ์ เมื่อเวลานั้นมาถึง พระราชกิจของพระเจ้าจะได้ไปถึงบทวสานของมัน

และความร่วมมือกับพระเจ้าของมนุษย์เพื่อสัมฤทธิ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาก็จะไม่มีอีกต่อไป
และมวลมนุษย์ทั้งหมดจะใช้ชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเจ้า และจากนั้นเป็นต้นไป

จะไม่มีการกบฏหรือการต่อต้านพระเจ้า พระเจ้าจะไม่ทรงมีข้อเรียกร้องใดๆ ต่อมนุษย์ด้วยเช่นกัน
และระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าจะมีความร่วมมือที่กลมเกลียวขึ้น

ความร่วมมือที่จะเป็นชีวิตของมนุษย์และพระเจ้าร่วมกัน

ชีวิตที่มาถึงหลังจากที่การบริหารจัดการของพระเจ้าได้สรุปปิดตัวอย่างครบบริบูรณ์

และหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดอย่างครบถ้วนจากเงื้อมมือของซาตาน

พวกที่ไม่สามารถติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าได้อย่างใกล้ชิดย่อมไม่สามารถบรรลุชีวิตเช่นนั้นได้

พวกเขาจะทำให้ตัวพวกเขาเองตกต่ำลงไปสู่ความมืด

ที่ที่พวกเขาจะร่ำไห้คร่ำครวญและขบเจี้ยวเกี่ยวพันของพวกเขา

พวกเขาคือผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่ติดตามพระองค์

พวกที่เชื่อในพระเจ้าแต่ไม่เชื่อฟังพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ เนื่องจากมนุษย์เชื่อในพระเจ้า

เขาจึงต้องติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าอย่างใกล้ชิดอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เขาควร

“ติดตามพระเมษโปดกไม่ว่าพระองค์เสด็จไปที่ใดก็ตาม”

มีเพียงผู้คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นผู้แสวงหาหนทางที่แท้จริง

มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่รู้พระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้คนที่ติดตามความหมายตามตัวอักษรและหลักข้อเชื่อราวกับทาสคือพวกที่ได้เคยถูกพระราชกิจแห่งพระวิญญาณ
บริสุทธิ์กำจัด ในแต่ละยุค พระเจ้าจะทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่

และในแต่ละยุคจะมีการเริ่มต้นใหม่ที่ท่ามกลางมนุษย์ หากมนุษย์เพียงยึดถือความจริงที่ว่า

“พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า” และ “พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์” ซึ่งก็คือความจริงที่ใช้เฉพาะกับยุคนั้นๆ

ของพวกเขาเท่านั้น เช่นนั้นแล้วมนุษย์ย่อมจะไม่มีวันตามทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

และจะไม่สามารถได้รับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ตลอดไปได้ ไม่ว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจอย่างไร

มนุษย์ก็ติดตามโดยปราศจากความสงสัยแม้แต่น้อย และเขาย่อมติดตามอย่างใกล้ชิด ในหนทางนี้

มนุษย์จะถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกำจัดได้อย่างไร? ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดก็ตาม

ตราบเท่าที่มนุษย์มั่นใจว่านั่นคือพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

และให้ความร่วมมือในพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยไม่มีความขุ่นข้องใจใดๆ

และพยายามทำให้ถึงข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเขาจะถูกลงโทษได้อย่างไร?

พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีวันยุติ อย่างพระบาทของพระองค์ไม่มีวันหยุดยั้ง

และก่อนที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์จะครบบริบูรณ์

พระองค์ได้ทรงอยู่เสมอและไม่เคยทรงหยุด แต่มนุษย์นั้นแตกต่างออกไป กล่าวคือ
หลังจากที่ได้รับเพียงส่วนเล็กน้อยของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขาก็ปฏิบัติต่อพระราชกิจเสมือนว่าพระราชกิจจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง หลังจากที่ได้รับความรู้เล็กน้อย
เขาก็ไม่ได้เดินหน้าเพื่อติดตามรอยพระบาทของพระราชกิจที่ใหม่กว่าของพระเจ้า
หลังจากที่ได้มองเห็นพระราชกิจของพระเจ้าเพียงเล็กน้อย
เขาก็กำหนดทันทีว่าพระเจ้าทรงเป็นหุ่นไม้จำเพาะตัวหนึ่ง
และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงอยู่ในรูปร่างนี้ที่เขาเห็นตรงหน้าเขาเสมอ
เขาเชื่อว่าในอดีตมันเป็นแบบนี้และจะเป็นดังนี้เสมอในอนาคต หลังจากที่ได้รับความรู้เพียงผิวเผินแล้ว
มนุษย์ก็ช่างภูมิใจภูมิใจจนเขาลืมตัวเอง
และเริ่มประกาศอย่างมัวเมาถึงพระอุปนิสัยและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นซึ่งก็ไม่ได้มีอยู่เลย
และหลังจากที่ได้กลายเป็นมั่นใจเกี่ยวกับช่วงระยะหนึ่งของพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว
ไม่ว่าบุคคลที่ประกาศพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าจะเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม
มนุษย์ก็ไม่ยอมรับพระราชกิจนั้น เหล่านี้คือผู้คนที่ไม่สามารถยอมรับพระราชกิจใหม่แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเขาหัวโบราณเกินไปและไม่สามารถยอมรับสิ่งใหม่ๆ ได้ ผู้คนเช่นนั้นคือพวกที่เชื่อในพระเจ้า
แต่ก็ปฏิเสธพระเจ้าเช่นกัน มนุษย์เชื่อว่าคนอิสราเอลผิดที่ “เชื่อแต่ในพระยาห์เวห์และไม่เชื่อในพระเยซู”
ถึงกระนั้น ผู้คนส่วนใหญ่ก็แสดงบทบาทที่พวกเขา “เชื่อแต่ในพระยาห์เวห์และปฏิเสธพระเยซู” และ
“ถวิลหาการทรงกลับมาของพระเมสสิยาห์ แต่ต่อต้านพระเมสสิยาห์ที่ทรงได้รับเรียกว่าพระเยซู” เช่นนั้นแล้ว
ไม่น่าแปลกใจที่ผู้คนยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานหลังจากที่ยอมรับช่วงระยะหนึ่งของพระ
ราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และยังคงไม่ได้รับพระพรของพระเจ้า
นี่ไม่ใช่ผลของการเป็นทาสของมนุษย์หรือ? จนคริสเตียนทั่วโลกก็ตามไม่ทันพระราชกิจใหม่ของวันนี้
ทั้งหมดเกาะติดกับความหวังที่ว่าพวกเขาจะโชคดี
ทีกักว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ความปรารถนาแต่ละอย่างของพวกเขาถูกลง ถึงกระนั้น
พวกเขาก็ไม่สามารถพูดได้อย่างแน่นอนว่าเหตุใดพระเจ้าจะทรงรับพวกเขาขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นที่สาม
อีกทั้งพวกเขาก็ไม่มั่นใจว่าพระเยซูจะเสด็จมาทรงรับพวกเขาขึ้นไปบนเมฆขาวอย่างไร
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะพูดได้ด้วยความมั่นใจอย่างที่สุดว่าพระเยซูจะเสด็จมาบนเมฆขาวในวันที่พวกเขาจิน
ตนาการ พวกเขาทั้งหมดกระวนกระวายและทำอะไรไม่ถูก
ตัวพวกเขาเองไม่รู้แม้กระทั่งว่าพระเจ้าจะทรงรับพวกเขาแต่ละคนซึ่งเป็นกลุ่มคนที่หลากหลายไม่กี่หยิบมือ
ผู้มาจากทุกๆ นิกายหรือไม่ พระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในตอนนี้ ในยุคปัจจุบัน น้ำพระทัยของพระเจ้า—
พวกเขาไม่จับความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งใดๆ เหล่านี้

และพวกเขาไม่สามารถทำสิ่งใดนอกเหนือจากนับวันถอยหลังด้วยนิ้วมือของพวกเขา
มีเพียงบรรดาผู้ที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมษโปดกจนถึงบทวสานเท่านั้นที่สามารถได้รับพระพรสุดท้าย
ในทางตรงกันข้าม พวก “ผู้คนที่ฉลาด” ผู้ใดมีความสามารถที่จะติดตามไปจนถึงบทวสาน
แต่กลับเชื่อว่าพวกเขาได้รับทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถเป็นพยานต่อการทรงปรากฏของพระเจ้า
พวกเขาแต่ละคนเชื่อว่าพวกเขาคือบุคคลที่ฉลาดหลักแหลมที่สุดบนแผ่นดินโลก
และพวกเขาตัดทอนการพัฒนาที่ต่อเนื่องของพระราชกิจของพระเจ้าโดยไม่มีเหตุผลแต่อย่างใด
และจะเชื่อด้วยความมั่นใจอย่างที่สุดว่าพระเจ้าจะทรงพาพวกเขาขึ้นสวรรค์ พวกเขาซึ่งเป็นผู้ที่
“มีความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุดต่อพระเจ้า คิดตามพระเจ้า และปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า”
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมี “ความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุด” ต่อพระวณะที่พระเจ้าตรัส
แต่คำพูดและการกระทำของพวกเขายังคงน่าขยะแขยงเหลือเกิน
เพราะพวกเขาต่อต้านพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และกระทำการหลอกลวงและความชั่ว
พวกที่ไม่ติดตามไปจนถึงบทวสาน พวกที่ตามไม่ทันพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
และพวกที่ยึดติดในพระราชกิจเก่าๆ เท่านั้น
ยอมไม่เพียงได้ล้มเหลวในการสัมผัสกับความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม
พวกเขายอมได้กลายเป็นพวกที่ต่อต้านพระเจ้า ได้กลายเป็นพวกที่ถูกยุคใหม่ปฏิเสธ และพวกที่จะถูกลงโทษ
มีสิ่งใดที่น่าเวทนามากกว่าพวกเขาเล่า?

ผู้คนมากมายยังเชื่อกระทั่งว่าผู้คนทั้งหมดที่ปฏิเสธธรรมเนียมปฏิบัติเก่าและยอมรับพระราชกิจใหม่นั้น
ปราศจากมโนธรรม ในท้ายที่สุดแล้ว ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของผู้คนเหล่านี้ที่พูดถึงเพียง
“มโนธรรม” และไม่รู้จักพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะถูกตัดทอนลงด้วยมโนธรรมของพวกเขาเอง
พระราชกิจของพระเจ้าไม่ได้ยึดตามหลักข้อเชื่อ และถึงแม้ว่านั่นอาจเป็นพระราชกิจของพระองค์เอง
แต่พระเจ้าไม่ทรงยึดติดในพระราชกิจนั้น สิ่งที่ถูกปฏิเสธยอมถูกปฏิเสธ สิ่งที่ถูกจำกัดยอมถูกจำกัด
ถึงกระนั้น

มนุษย์ก็วางตัวเองเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า โดยการยึดมั่นเพียงส่วนเล็กน้อยส่วนเดียวของพระราชกิจแห่งการบ
ริหารจัดการของพระเจ้า นี่ไม่ใช่ความไร้สาระของมนุษย์หรือหรือ?

นี่ไม่ใช่ความไม่รู้เท่าทันของมนุษย์หรือหรือ?

ยิ่งผู้คนฉลาดกลัวและระมัดระวังเกินไปเพราะพวกเขากลัวที่จะไม่ได้รับพระพรของพระเจ้ายิ่งมากเท่าใด
พวกเขาก็ยิ่งไม่สามารถได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไป และยิ่งไม่สามารถได้รับพระพรสุดท้ายมากขึ้นเท่านั้น
ผู้คนทั้งหมดที่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติราวกับทาสต่างแสดงความจงรักภักดีอย่างถึงที่สุดต่อธรรมเนียมปฏิบัติ
และยิ่งพวกเขาแสดงความจงรักภักดีเช่นนั้นต่อธรรมเนียมปฏิบัติมากเท่าใด

พวกเขาก็ยังเป็นกบฏที่ต่อต้านพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

เพราะขณะนี้คือยุคแห่งราชอาณาจักรและไม่ใช่อุคธรรมบัญญัติ

และพระราชกิจของวันนี้กับพระราชกิจของอดีตไม่สามารถกล่าวถึงพร้อมกันได้

อีกทั้งพระราชกิจของอดีตย่อมไม่สามารถเปรียบเทียบได้กับพระราชกิจของวันนี้

พระราชกิจของพระเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว และการปฏิบัติของมนุษย์ก็ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วเช่นกัน

มันไม่ใช่การยึดมั่นในธรรมบัญญัติหรือการแบกกางเขน ดังนั้น

ความจงรักภักดีของผู้คนต่อธรรมบัญญัติและกางเขนจึงจะไม่ได้ได้รับความเห็นชอบของพระเจ้า

มนุษย์จะได้รับการดำเนินการให้ครบบริบูรณ์อย่างเต็มที่ในยุคแห่งราชอาณาจักร

หลังจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย มนุษย์จะอยู่ภายใต้การถลุงและความทุกข์ลำบาก

บรรดาผู้ที่สามารถเอาชนะและยืนหยัดคำพยานในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบากนี้คือผู้ที่ในท้ายที่สุดแล้วจะได้รับการดำเนินการให้ครบบริบูรณ์ พวกเขาคือผู้ชนะ ในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบากนี้

มนุษย์พึงต้องยอมรับกระบวนการถลุงนี้ และกระบวนการถลุงนี้คือเหตุการณ์สุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

เหตุการณ์นี้คือครั้งสุดท้ายที่มนุษย์จะได้รับการถลุงก่อนการสรุปปิดตัวของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้า และบรรดาผู้คนที่ทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้าต้องยอมรับการทดสอบครั้งสุดท้ายนี้

และพวกเขาต้องยอมรับกระบวนการถลุงครั้งสุดท้ายนี้

พวกเขาต้องยอมรับกระบวนการถลุงครั้งสุดท้ายนี้

พวกเขาต้องยอมรับกระบวนการถลุงครั้งสุดท้ายนี้

พวกที่ถูกความทุกข์ลำบากรุมล้อมย่อมปราศจากพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และการทรงนำของพระเจ้า

แต่ในท้ายที่สุดแล้ว

บรรดาผู้ที่ได้รับการพิชิตอย่างแท้จริงแล้วและบรรดาผู้ที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงจะตั้งมั่น

พวกเขาคือผู้ที่มีสถานะความเป็นมนุษย์และผู้ที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดก็ตาม

ผู้ที่มีชัยเหล่านี้จะไม่สูญเสียสันนิบาต และจะนำความจริงไปปฏิบัติโดยไม่ล้มเหลวในคำพยานของพวกเขา

พวกเขาคือผู้ที่จะอุบัติขึ้นจากความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ในที่สุด

ถึงแม้ว่าพวกที่พยายามแสวงหาประโยชน์จากสถานการณ์วุ่นวายจะยังสามารถเอาตัวรอดเอาไว้ได้ในวันนี้

แต่ไม่มีผู้ใดมีความสามารถที่จะหลีกเลี่ยงความทุกข์ลำบากครั้งสุดท้ายไปได้

และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงจากการทดสอบครั้งสุดท้ายได้ สำหรับบรรดาผู้ที่ชนะ

ความทุกข์ลำบากเช่นนั้นคือกระบวนการถลุงครั้งใหญ่

แต่สำหรับผู้ที่พยายามแสวงหาประโยชน์จากสถานการณ์วุ่นวาย

นั่นคือพระราชกิจแห่งการกำจัดอันครบบริบูรณ์ ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามอย่างไร

ความสามัคคีของบรรดาผู้ที่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

แต่สำหรับพวกที่ไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

ทันทีที่พระราชกิจของพระเจ้าไม่มีความได้เปรียบต่อเนื่องหนึ่งของพวกเขาแล้ว

พวกเขาย่อมเปลี่ยนทัศนคติที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า และอาจถึงขั้นแยกห่างจากพระเจ้า

เช่นนั้นคือพวกที่จะไม่ตั้งมั่นในเบื้องปลาย

พวกที่แสวงหาเพียงพระพรของพระเจ้าและไม่มีความพึงปรารถนาที่จะสละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้าและมอบอุทิศตัวพวกเขาเองแด่พระองค์ ผู้คนต่ำช้าเช่นนั้นทั้งหมดจะถูกขับไล่เมื่อพระราชกิจของพระเจ้าไปถึงบทวสาน และพวกเขาไม่ควรค่าแก่ความเห็นอกเห็นใจใดๆ

พวกที่ปราศจากสถานะความเป็นมนุษย์ย่อมไม่สามารถรักพระเจ้าอย่างแท้จริงได้

เมื่อสภาพแวดล้อมมีความปลอดภัยและมั่นคงหรือเมื่อมีผลกำไรให้ทำ พวกเขาจะเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่ แต่เมื่อสิ่งที่พวกเขายกได้คืออยากมีถูกประนีประนอมลงมาหรือถูกหักล้างในที่สุด พวกเขาก็ลุกฮือทันที แม้แต่ในระยะชั่วข้ามคืนเท่านั้น พวกเขาก็อาจเปลี่ยนจากบุคคลที่ยิ้มแย้มและ “ใจดี”

เป็นฆาตกรที่น่าเกลียดและดุร้าย

ที่ปล้นปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณในวันวานของพวกเขาประดุจศัตรูคู่อาฆาตของพวกเขาโดยไม่มีเหตุผลใดๆ

หากผีเหล่านี้ไม่ถูกไล่ออกไป ผีเหล่านี้ซึ่งจะลงมือฆ่าโดยไม่มีการกะพริบตา

พวกมันจะไม่กลายเป็นอันตรายที่ซ่อนเร้นอยู่หรือ?

พระราชกิจแห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดไม่ได้สัมฤทธิ์ผลหลังจากการครบบริบูรณ์ของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย ถึงแม้ว่าพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยได้ไปถึงบทวสาน

แต่พระราชกิจแห่งการชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์ยังไปไม่ถึงบทวสาน

พระราชกิจดังกล่าวจะเสร็จสิ้นได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างถาวรแล้ว

ต่อเมื่อบรรดาผู้ที่บนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์

และต่อเมื่อพวกปลอมตัวที่ปราศจากพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาได้ถูกกวาดล้างแล้วเท่านั้น

พวกที่ไม่ทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยในช่วงระยะสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระองค์จะถูกกำจัดอย่างสมบูรณ์ และพวกที่ถูกกำจัดคือพวกของมาร เป็นเพราะพวกเขาไม่สามารถทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยได้

พวกเขาจึงเป็นกบฏต่อพระเจ้า และถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะติดตามพระเจ้าในวันนี้

การนี้ก็ไม่ได้พิสูจน์ว่าพวกเขาคือบรรดาผู้ที่จะไม่หลงเหลืออยู่ในท้ายที่สุด ในคำว่า

“บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าไปจนถึงปลายทางจะได้รับความรอด” นั้น ความหมายของคำว่า “ติดตาม”

คือการตั้งมั่นท่ามกลางความทุกข์ลำบาก วันนี้ ผู้คนมากมายเชื่อว่าการติดตามพระเจ้าเป็นเรื่องง่าย

แต่เมื่อพระราชกิจของพระเจ้ากำลังจะสิ้นสุด เจ้าจะรู้ความหมายที่แท้จริงของคำว่า “ติดตาม”

เพียงเพราะเจ้ายังคงมีความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าในวันนี้หลังจากที่ได้รับการพิชิต

ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ในท้ายที่สุด

พวกที่ไร้ความสามารถที่จะสู้ทนการทดสอบ พวกที่ไม่สามารถมีชัยท่ามกลางความทุกข์ลำบาก จะไม่สามารถขึ้นหยัด และดังนั้นจะไร้ความสามารถที่จะติดตามพระเจ้าไปจนถึงบทอวาน บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริงย่อมมีความสามารถที่จะทนสู้การทดสอบของงานของพวกเขา ในทางตรงกันข้าม พวกที่ไม่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง ย่อมไม่สามารถทนสู้การทดสอบใดๆ ของพระเจ้า ไม่ช้าไม่นาน พวกเขาจะถูกจับได้ ในขณะที่ผู้ชนะจะยังคงอยู่ในราชอาณาจักร การที่มนุษย์แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่นั้นกำหนดจากการทดสอบแห่งงานของเขา นั่นคือ จากบททดสอบของพระเจ้า และไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องใดๆ กับการตัดสินใจของมนุษย์เอง พระเจ้าไม่ทรงปฏิเสธบุคคลใดตามพระคำริชั่วนั้น

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำสามารถโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่ออย่างถึงที่สุดได้ พระองค์ไม่ทรงทำสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์มองไม่เห็น หรือพระราชกิจใดก็ตามที่ไม่สามารถโน้มน้าวมนุษย์ให้เชื่อ การเชื่อของมนุษย์เป็นจริงหรือไม่นั้นย่อมพิสูจน์ด้วยข้อเท็จจริง และมนุษย์ไม่สามารถตัดสินใจของตนเองได้ คำว่า “ข้าวสาธิตไม่สามารถถูกทำให้เป็นข้าวละมานได้ และข้าวละมานก็ไม่สามารถถูกทำให้เป็นข้าวสาธิตได้” เป็นสิ่งที่ไม่ต้องสงสัยเลย ผู้คนทั้งหมดที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริงจะยังคงเหลืออยู่ในราชอาณาจักรในท้ายที่สุด และพระเจ้าจะไม่ทรงปฏิบัติไม่ดีต่อผู้ใดก็ตามที่รักพระองค์อย่างแท้จริง

ผู้ชนะทั้งหลายภายในราชอาณาจักรจะทำหน้าที่เป็นนักบวชหรือผู้ติดตาม ตามพื้นฐานของหน้าที่การงานและคำพยานที่แตกต่างกันของพวกเขา และผู้คนทั้งหมดที่มีชัยท่ามกลางความทุกข์ลำบากจะกลายเป็นกลุ่มนักบวชภายในราชอาณาจักร กลุ่มนักบวชจะได้รับการทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นเมื่อพระราชกิจแห่งข่าวประเสริฐทั่วทั้งจักรวาลได้ไปถึงบทอวาน เมื่อเวลานั้นมาถึง สิ่งที่มีมนุษย์ควรทำย่อมจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ของเขาภายในราชอาณาจักรของพระเจ้า และการใช้ชีวิตของเขาพร้อมกับพระเจ้าภายในราชอาณาจักร ในกลุ่มนักบวชจะมีหัวหน้านักบวชกับนักบวช และที่เหลือจะเป็นบุตรทั้งหลายกับประชากรของพระเจ้า

ทั้งหมดนี้กำหนดจากคำพยานของพวกเขาต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างความทุกข์ลำบาก สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ตำแหน่งที่มอบให้ตามพระคำริชั่วนั้น เมื่อสถานภาพของมนุษย์ได้รับการกำหนดขึ้นแล้ว พระราชกิจของพระเจ้าจะยุติ เพราะแต่ละคนได้รับการจำแนกตามประเภทและกลับสู่ฐานะดั้งเดิมของพวกเขา และนี่คือเครื่องหมายแห่งความสำเร็จลุล่วงแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

คือบทอวานสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้าและการปฏิบัติของมนุษย์ และคือการตกผลึกของนิมิตแห่งพระราชกิจของพระเจ้ากับความร่วมมือของมนุษย์ ในท้ายที่สุด มนุษย์จะพบกับการพักผ่อนในราชอาณาจักรของพระเจ้า

และพระเจ้าจะทรงกลับมาสู่ที่ประทับของพระองค์เพื่อทรงพักผ่อนเช่นเดียวกัน
นี่จะเป็นบทอาสนสงฆ์สุดท้ายของความร่วมมือ 6,000 ปีระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เรียกว่าพระคริสต์

และพระคริสต์คือเนื้อหนังมนุษย์ที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงจัดมา

เนื้อหนังมนุษย์นี้ไม่เหมือนกับมนุษย์คนใดที่มีเนื้อหนัง ความแตกต่างนี้เป็นเพราะว่า

พระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นเนื้อเนื้อ พระองค์ทรงเป็นการจัดเป็นมนุษย์ของพระวิญญาณ

พระองค์ทรงมีทั้งสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติ และเทวสภาพที่ครบบริบูรณ์

ไม่มีมนุษย์คนใดครอบครองเทวสภาพของพระองค์

สภาวะความเป็นมนุษย์ปกติของพระองค์ช่วยในการทำกิจกรรมตามปกติทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนัง

ในขณะที่เทวสภาพของพระองค์ปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

ไม่ว่าสภาวะความเป็นมนุษย์หรือเทวสภาพของพระองค์ ต่างก็บนอบต่อน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์

เนื้อแท้ของพระคริสต์คือพระวิญญาณ นั่นก็คือ เทวสภาพ ดังนั้นแล้ว

เนื้อแท้ของพระองค์จึงเป็นเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง เนื้อแท้นี้จะไม่ขัดขวางพระราชกิจของพระองค์เอง

และคงไม่อาจเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงกระทำสิ่งใดๆ ที่ทำลายพระราชกิจของพระองค์เอง

อีกทั้งพระองค์คงจะไม่ทรงเปล่งพระวจนะใดๆ ที่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระองค์เอง ดังนั้น

พระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์จะไม่มีวันทรงปฏิบัติพระราชกิจใดๆ

ที่ขัดขวางการบริหารจัดการของพระองค์เองอย่างแนบแน่น นี่คือนิสัยที่ผู้คนทั้งมวลควรเข้าใจ

แก่นสารของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระเจ้าเอง ในทำนองเดียวกัน

พระราชกิจของพระคริสต์ก็เป็นการช่วยมนุษย์ให้รอดเช่นกัน

และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของน้ำพระทัยของพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์ทรงตระหนักถึงเนื้อแท้ของพระองค์ภายในเนื้อหนังของพระองค์จนถึงขั้นที่เนื้อหนังของพระองค์เพียงพอที่จะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น

พระราชกิจทั้งหมดของพระวิญญาณของพระเจ้าจึงถูกแทนที่ด้วยพระราชกิจของพระคริสต์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์

และแกนกลางของพระราชกิจทั้งหมดตลอดช่วงเวลาแห่งการทรงจัดเป็นมนุษย์คือพระราชกิจของพระคริสต์

พระราชกิจนี้ไม่สามารถนำมาผสมผสานกับพระราชกิจจากผู้อื่นได้

และเนื่องจากพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

พระองค์จึงทรงปฏิบัติพระราชกิจในพระอัครลักษณะของเนื้อหนังของพระองค์

เนื่องจากพระองค์เสด็จมาในเนื้อหนัง

พระองค์จึงทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงปฏิบัติให้เสร็จสิ้นในเนื้อหานั้น

ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญูญาณของพระเจ้าหรือพระคริสต์ต่างก็เป็นพระเจ้าพระองค์เอง

และพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรทรงปฏิบัติ และดำเนินพันธกิจที่พระองค์ควรทรงดำเนิน

เนื้อแท้ของพระเจ้าเองจริงๆ นั้นใช้สิทธิอำนาจ

แต่พระองค์ทรงสามารถบนอบต่อสิทธิอำนาจที่มาจากพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจของพระวิญญูญาณหรือพระราชกิจของเนื้อหนังต่างก็ไม่ขัดแย้งซึ่งกันและกัน

พระวิญญูญาณของพระเจ้าทรงเป็นสิทธิอำนาจเหนือสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

เนื้อหนังที่มีเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นมีสิทธิอำนาจเช่นกัน

หากแต่พระเจ้าในเนื้อหนังทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจทั้งหมดที่เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์

ซึ่งมีอาจบรรลุหรือก่อเกิดขึ้นได้โดยบุคคลหนึ่งบุคคลใด พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นสิทธิอำนาจ

แต่เนื้อหนังของพระองค์สามารถบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ได้ นี่คือความหมายโดยนัยเมื่อกล่าวว่า

“พระคริสต์ทรงเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา”

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญูญาณและทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจแห่งความรอดได้เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสามารถ

กลายเป็นมนุษย์ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พระเจ้าพระองค์เองทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เอง

พระองค์ไม่ทรงขัดขวางหรือแทรกแซง นับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ขัดแย้งตัวมันเอง

เนื่องเพราะเนื้อแท้ของพระราชกิจที่พระวิญญูญาณทรงปฏิบัติและที่เนื้อหนังปฏิบัติเป็นเอกเช่นเดียวกัน

ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญูญาณหรือเนื้อหนัง

ทั้งสองต่างก็ปฏิบัติพระราชกิจเพื่อให้ น้ำพระทัยหนึ่งเดียวลุล่วงและเพื่อบริหารจัดการพระราชกิจเดียวกัน

แม้ว่าพระวิญญูญาณและเนื้อหนังมีคุณสมบัติสองอย่างที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

แต่เนื้อแท้ของทั้งสองนั้นเหมือนกัน ทั้งสองต่างมีเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง

และพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง พระเจ้าพระองค์เองไม่ทรงมีองค์ประกอบของความไม่เชื่อฟัง

เนื้อแท้ของพระองค์ดีงาม พระองค์ทรงเป็นการแสดงออกถึงความงดงามและความดีงามทั้งหมด

รวมทั้งความรักทั้งหมดด้วย แม้ในเนื้อหนัง พระเจ้าไม่ทรงปฏิบัติสิ่งใดที่เป็นการไม่เชื่อฟังพระเจ้าพระบิดา

แม้จะต้องเสียสละพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ก็จะยังเต็มพระทัยที่จะทำเช่นนั้นอย่างสุดพระทัย

และพระองค์จะไม่ตัดสินพระทัยเลือกสิ่งอื่น

พระเจ้าไม่ทรงมีองค์ประกอบของความคิดว่าพระองค์เองชอบธรรมเสมอหรือความคิดว่าพระองค์เองสำคัญ

หรือองค์ประกอบของความโอหังและความอวดดี พระองค์ไม่ทรงมีองค์ประกอบของความคดโกง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้ามาจากซาตาน

ซาตานคือแหล่งกำเนิดของความน่าเกลียดและความชั่วช้าทั้งหมด

เหตุผลที่มนุษย์มีคุณสมบัติที่คล้ายกับคุณสมบัติทั้งหลายของชาตานั้นเป็นเพราะว่ามนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและถูกแปรรูปโดยชาตานั้นมาแล้ว พระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกชาตนั้นทำให้เสื่อมทราม ดังนั้นพระองค์จึงทรงมีเฉพาะพระลักษณะของพระเจ้าเท่านั้น และไม่มีคุณลักษณะใดๆ ของชาตนั้นเลย

ไม่สำคัญว่าพระราชกิจจะยากใหญ่หรือเนื้อหนังจะอ่อนแอเพียงใด

พระเจ้าในขณะที่พระองค์ยังดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังนั้นจะไม่มีวันทรงทำสิ่งใดก็ตามที่ขัดขวางต่อพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง นับประสาอะไรที่จะทรงละทิ้งน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาอย่างไม่เชื่อฟัง

พระองค์ทรงยินดีที่จะทนทุกข์จากความเจ็บปวดของเนื้อหนังมากกว่าที่จะทรยศต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา เช่นเดียวกับที่พระเยซูคริสต์ในการอธิษฐานว่า “โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

ผู้คนตัดสินใจเลือกโดยตนเอง แต่พระคริสต์ไม่ทรงทำเช่นนั้น

แม้ว่าพระองค์ทรงมีพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง

แต่พระองค์ยังคงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา

และทำให้สิ่งที่พระเจ้าพระบิดาได้วางพระทัยมอบหมายให้พระองค์ลุล่วงจากในมุมมองของเนื้อหนัง

นี่คือสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้ สิ่งซึ่งมาจากชาตนั้นไม่สามารถมีเนื้อแท้ของพระเจ้า

และสามารถมีได้เพียงเนื้อแท้ที่ไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าเท่านั้น

มันไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมได้ นับประสาอะไรที่จะเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเต็มใจ

มนุษย์ทั้งมวล นอกเหนือจากพระคริสต์ อาจทำสิ่งที่ต้านทานพระเจ้า

และไม่มีมนุษย์คนใดคนหนึ่งที่สามารถปฏิบัติพระราชกิจที่พระเจ้าวางพระทัยมอบหมายได้โดยตรง

ไม่มีผู้ใดสามารถถือว่าการบริหารจัดการของพระเจ้าเป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติของพวกเขาเองได้

เนื้อแท้ของพระคริสต์คือการนบนอบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา

การไม่เชื่อฟังพระเจ้าคือคุณลักษณะของชาตนั้น คุณสมบัติสองอย่างเหล่านี้เข้ากันไม่ได้

และผู้ใดที่มีคุณสมบัตินี้ของชาตนั้นก็มิอาจเรียกว่าพระคริสต์

เหตุผลที่มนุษย์ไม่สามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าแทนพระองค์ได้เป็นเพราะมนุษย์ไม่มีเนื้อแท้ใดๆ ของพระเจ้า

มนุษย์ทำงานเพื่อพระเจ้าเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของมนุษย์

แต่พระคริสต์ทรงปฏิบัติพระราชกิจเพื่อปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดา

สถานะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์นั้นควบคุมด้วยเทวสภาพของพระองค์ แม้ว่าพระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนัง แต่สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่เหมือนกับของมนุษย์ที่มีเนื้อหนังเสียทั้งหมด

พระองค์ทรงมีลักษณะนิสัยของพระองค์เองที่หาที่เสมอเหมือนไม่ได้
และสิ่งนี้ก็ควบคุมด้วยเทวสภาพของพระองค์ด้วยเช่นกัน เทวสภาพของพระองค์ไม่มีจุดอ่อน
จุดอ่อนของพระคริสต์อ้างอิงถึงจุดอ่อนของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
จุดอ่อนนี้จำกัดเทวสภาพของพระองค์ในระดับหนึ่ง แต่ข้อจำกัดดังกล่าวอยู่ภายในวงเขตและเวลาหนึ่งๆ
และไม่ได้ไร้เขตกัน เมื่อถึงเวลาที่จะปฏิบัติพระราชกิจของเทวสภาพของพระองค์นั้น
พระราชกิจได้รับการดำเนินการโดยไม่คำนึงถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพของพระองค์โดยทั้งหมด
นอกเหนือจากชีวิตตามปกติของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์แล้ว การกระทำอื่นๆ
ทั้งหมดของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นได้รับอิทธิพล ได้รับผลกระทบ
และได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพของพระองค์ แม้ว่าพระคริสต์ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์
แต่มันก็ไม่ได้ขัดขวางพระราชกิจของเทวสภาพของพระองค์
และแน่นอนว่านี่เป็นเพราะสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพของพระองค์
แม้ว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่พัฒนาเต็มที่ในด้านวิธีการที่จะปฏิบัติตัวกับผู้อื่น
แต่มันก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อพระราชกิจตามปกติของเทวสภาพของพระองค์
เมื่อเรากล่าวว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ยังไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามนั้น
เราหมายถึงว่าสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์สามารถได้รับการบัญชาโดยตรงจากเทวสภาพของพระองค์
และพระองค์ทรงมีสำนึกที่สูงกว่าของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป
สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เหมาะสมที่สุดที่จะได้รับการชี้นำโดยเทวสภาพในพระราชกิจของพระองค์
สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีความสามารถมากที่สุดที่จะแสดงออกถึงพระราชกิจของเทวสภาพ
และมีความสามารถมากที่สุดที่จะตอบสนองต่อพระราชกิจดังกล่าว
ขณะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจในเนื้อหนัง
พระองค์ไม่เคยทรงลืมน้ำที่ที่มนุษย์ในเนื้อหนังควรต้องทำให้ลูกลง
พระองค์สามารถนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง พระองค์ทรงมีเนื้อแท้ของพระเจ้า
และพระอัครลักษณะของพระองค์คือพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง
เป็นเพียงคำว่าพระองค์เสด็จมายังโลกและทรงกลายมาเป็นสิ่งทรงสร้าง ซึ่งมีเปลือกภายนอกของสิ่งทรงสร้าง
และในตอนนี้ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ที่พระองค์ไม่เคยทรงมีมาก่อน
พระองค์ทรงสามารถนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ นี่คือการดำรงอยู่ของพระเจ้าพระองค์เอง
และมนุษย์ไม่อาจเลียนแบบได้ พระอัครลักษณะของพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง
การที่พระองค์ทรงนมัสการพระเจ้านั้นมาจากมุมมองของเนื้อหนัง ดังนั้น พระวจนะว่า

“พระคริสต์ทรงนมัสการพระเจ้าในสวรรค์” จึงไม่ผิด

สิ่งที่พระองค์ทรงขอจากมนุษย์คือการทรงดำรงอยู่ของพระองค์เองอย่างแน่แท้

พระองค์ทรงได้สัมฤทธิ์ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงขอจากมนุษย์ก่อนที่จะทรงขอสิ่งเหล่านั้นจากพวกเขาแล้ว

พระองค์จะไม่มีวันทรงเรียกร้องจากผู้ใดในขณะที่พระองค์เองทรงเป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้น

เพราะทั้งหมดนี้ประกอบเป็นการทรงดำรงอยู่ของพระองค์

ไม่ว่าพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์อย่างไร

พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติในลักษณะที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงขอสิ่งใดจากมนุษย์

จะไม่มีการเรียกร้องใดที่เกินกว่าสิ่งที่มนุษย์สามารถบรรลุได้

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นคือสิ่งที่เป็นไปได้ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของการบริหารจัดการของพระองค์ เทวสภาพของพระคริสต์อยู่เหนือมนุษย์ทั้งหมด

ดังนั้น พระองค์จึงทรงเป็นสิทธิอำนาจสูงสุดของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งปวง

สิทธิอำนาจนี้คือเทวสภาพของพระองค์ นั่นคือ อุปนิสัยและการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าพระองค์เอง

ซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดพิจารณาพระอัครลักษณะของพระองค์ ดังนั้นแล้ว

ไม่สำคัญว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์จะเป็นปกติอย่างไร

ก็มีอาจปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทรงมีพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะตรัสจากจุดยืนใด

และไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไรก็ตาม

ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

มนุษย์ที่โง่เขลาและรู้เท่าไม่ถึงการณ์มักเห็นว่าสถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์นั้นเป็นคำนิ

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงแสดงและเผยการดำรงอยู่ของเทวสภาพของพระองค์อย่างไร

มนุษย์ก็ไม่สามารถยอมรับว่าพระองค์คือพระคริสต์ได้

และยิ่งพระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นถึงการเชื่อฟังและความถ่อมใจของพระองค์มากขึ้นเพียงใด

มนุษย์ที่โง่เขลาที่ยังคำนึงถึงพระคริสต์ว่าไม่สำคัญยิ่งขึ้นเท่านั้น

มีแม้กระทั่งพวกผู้ที่ทำท่าทีกีดกันและดูหมิ่นต่อพระองค์ แต่ยัวางพวก “ผู้ยิ่งใหญ่”

ที่มีภาพลักษณ์สูงส่งไว้บนโต๊ะเพื่อนมัสการ

การต้านทานและการ ไม่เชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์มาจากข้อเท็จจริงที่ว่า

เนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้นบนอบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

รวมทั้งจากสถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์

นี่คือแหล่งกำเนิดของการต้านทานและการ ไม่เชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์

หากพระคริสต์ไม่ทรงมีลักษณะท่าทางของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
หรือไม่ทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาจากมุมมองของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
แต่มีสภาวะความเป็นมนุษย์เหนือปกติแทน เช่นนั้นแล้วก็คงไม่น่าจะมีความไม่เชื่อฟังในหมู่มนุษย์
เหตุผลที่มนุษย์เต็มใจอยู่เสมอที่จะเชื่อในพระเจ้าในสวรรค์ที่มีอาจมองเห็นได้นั้นเป็นเพราะพระเจ้าในสวรรค์ไม่
ทรงมีสภาวะความเป็นมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีคุณสมบัติของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างแม้เพียงอย่างเดียว ดังนั้น
มนุษย์จึงคำนึงถึงพระองค์ด้วยความเคารพนับถืออย่างมากที่สุดอยู่เสมอ แต่มีท่าทีดูหมิ่นต่อพระคริสต์

แม้ว่าพระคริสต์บนแผ่นดินโลกทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจในพระนามของพระเจ้าพระองค์เองได้
แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จมาด้วยเจตนารมณ์ที่จะแสดงพระฉายาของพระองค์ในเนื้อหนังต่อมนุษย์ทั้งมวล
พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อให้มนุษย์ทั้งมวลมองเห็นพระองค์

พระองค์เสด็จมาเพื่อให้มนุษย์สามารถได้รับการนำโดยพระหัตถ์ของพระองค์ได้
และเช่นนั้นมนุษย์จึงเข้าสู่ยุคใหม่ได้

การปฏิบัติหน้าที่ของเนื้อหนังของพระคริสต์นั้นเป็นไปเพื่อพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง นั่นคือ
เพื่อพระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนัง

และไม่ใช่ว่าเพื่อให้มนุษย์สามารถเข้าใจเนื้อแท้ของเนื้อหนังของพระองค์ได้อย่างเต็มเปี่ยม

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจอย่างไร

ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ทรงปฏิบัติที่อยู่เหนือกว่าสิ่งที่เนื้อหนังสามารถบรรลุได้

ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงพระราชกิจอย่างไร

พระองค์ทรงพระราชกิจนั้นในเนื้อหนังที่มีสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติ

และไม่ได้ทรงเผยโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้าต่อมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยม นอกจากนี้

พระราชกิจในเนื้อหนังของพระองค์ไม่มีวันที่จะเกินธรรมชาติหรือประมาณค่าไม่ได้อย่างที่มนุษย์คิดฝัน

ถึงแม้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนพระเจ้าพระองค์เองในเนื้อหนัง

และทรงปฏิบัติในสภาวะบุคคลในพระราชกิจที่พระเจ้าพระองค์เองควรทรงปฏิบัติ

แต่พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าในสวรรค์

อีกทั้งพระองค์มิได้ทรงกล่าวประกาศกิจการของพระองค์เองอย่างร้อนรุ่ม ตรงกันข้าม

พระองค์ยังคงทรงซ่อนอย่างถ่อมพระทัยอยู่ในเนื้อหนังของพระองค์ นอกเหนือจากพระคริสต์แล้ว

บรรดาผู้ที่อ้างอย่างเทียมเท็จว่าเป็นพระคริสต์นั้น ไม่มีคุณสมบัติของพระองค์ เมื่อนำมาวางเปรียบเทียบกับข้างๆ

อุปนิสัยที่โอหังและยกย่องตนเองของพวกเขาพระคริสต์เทียมเท็จแล้ว

ก็เป็นที่ชัดเจนขึ้นมามากว่าเนื้อหนังลักษณะเช่นใดที่เป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง ยิ่งพวกเขาเทียมเท็จมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งถูกขุดถึงตนเองมากขึ้นเท่านั้น

และพวกเขาก็ยังมีความสามารถที่จะทำการแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อหลอกลวงมนุษย์มากขึ้นเท่านั้น พระคริสต์เทียมเท็จไม่มีคุณสมบัติของพระเจ้า พระคริสต์ไม่ทรงมีมลทินจากองค์ประกอบใดๆ ที่เป็นของพระคริสต์เทียมเท็จ

พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของเนื้อหนังให้ครบบริบูรณ์เท่านั้น ไม่ใช่เพียงเพื่อทำให้มนุษย์สามารถมองเห็นพระองค์ได้

แต่พระองค์ทรงปล่อยให้พระราชกิจของพระองค์ยืนยันพระอัครลักษณะของพระองค์

และทรงปล่อยให้สิ่งที่พระองค์ทรงเผยพิสุจน์เนื้อแท้ของพระองค์แทน เนื้อแท้ของพระองค์มิได้ไร้มูลฐาน

พระอัครลักษณะของพระองค์ไม่ได้ถูกเกาะกุมไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์

แต่ถูกกำหนดพิจารณาโดยพระราชกิจของพระองค์และเนื้อแท้ของพระองค์

แม้ว่าพระองค์จะทรงมีเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เองและทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้ แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ยังคงทรงเป็นเนื้อหนัง ไม่เหมือนกับพระวิญญาณ

พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าที่มีคุณสมบัติของพระวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่มีเปลือกของเนื้อหนัง

ดังนั้น ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงเป็นปกติเพียงใด และไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงอ่อนแอเพียงใด

และไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาอย่างไร

เทวสภาพของพระองค์ก็มีอาปฤเศรได้

ภายในพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่ได้มีเพียงแค่สถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติและความอ่อนแอของสถานะความเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ยังมีความมหัศจรรย์และความมีอาจหยั่งลึกของเทวสภาพของพระองค์

อีกทั้งกิจการทั้งหมดของพระองค์ในเนื้อหนัง ดังนั้น

ทั้งสถานะความเป็นมนุษย์และเทวสภาพต่างก็มีอยู่ภายในพระคริสต์ ทั้งตามความเป็นจริงและในการปฏิบัติ

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ว่างเปล่าหรือเกินธรรมชาติเลยแม้แต่น้อย

พระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกโดยมีจุดประสงค์หลักคือการปฏิบัติพระราชกิจ

มีความจำเป็นที่ต้องทรงมีสถานะความเป็นมนุษย์ตามปกติเพื่อปฏิบัติพระราชกิจบนแผ่นดินโลก มิเช่นนั้นแล้ว

ไม่ว่าเทวสภาพของพระองค์จะมีฤทธานุภาพยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม

ก็สามารถนำการปฏิบัติพระราชกิจแต่ดั้งเดิมของฤทธานุภาพนั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

แม้ว่าสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์จะมีความสำคัญอย่างยิ่ง แต่นั่นก็มีใช้เนื้อแท้ของพระองค์

เนื้อแท้ของพระองค์คือเทวสภาพ ดังนั้น

ช่วงเวลาที่พระองค์ทรงเริ่มต้นดำเนินพันธกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกจึงเป็นช่วงเวลาที่พระองค์ทรงเริ่มต้นแสดงการดำรงอยู่ของเทวสภาพของพระองค์

สถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์มีอยู่เพียงเพื่อช่วยกู้จุนชีวิตตามปกติของเนื้อหนังของพระองค์เพื่อให้เทว

ภาพของพระองค์สามารถปฏิบัติพระราชกิจได้ตามปกติในเนื้อหนังเท่านั้น
ทั้งหมดทั้งปวงที่ชี้นำพระราชกิจของพระองค์คือเทวสภาพ
เมื่อพระองค์ทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์
พระองค์จะได้ทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงแล้ว
สิ่งที่มนุษย์ควรต้องรู้คือทั้งหมดทั้งมวลของพระราชกิจของพระองค์
และพระองค์ทรงทำให้มนุษย์สามารถรู้จักพระองค์ได้โดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์นั่นเอง
ตลอดครรลองแห่งพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ทรงค่อนข้างแสดงถึงการดำรงอยู่ของเทวสภาพของพระองค์อย่างเต็มที่
ซึ่งมิใช่อุปนิสัยที่มีมลทินจากสภาวะความเป็นมนุษย์ หรือที่มีมลทินจากความคิดและพฤติกรรมของมนุษย์
เมื่อถึงเวลาที่พันธกิจทั้งหมดของพระองค์ได้มาถึงจุดสิ้นสุด
พระองค์จะได้ทรงแสดงถึงอุปนิสัยที่พระองค์ควรต้องทรงแสดงอย่างสมบูรณ์แบบและเต็มที่แล้ว
พระราชกิจของพระองค์ไม่ได้รับการนำทางจากการชี้นำของมนุษย์คนใด
การแสดงออกของอุปนิสัยของพระองค์ยังค่อนข้างเป็นอิสระ
และไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของจิตใจหรือผ่านการประมวลผลโดยความคิดอีกด้วย
แต่เผยออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ นี่คือสิ่งที่ไม่มียุติมนุษย์คนใดสามารถสัมผัสได้
แม้ว่าสิ่งที่ล้อมรอบจะรุนแรงหรือสภาวะจะไม่เอื้ออำนวย
พระองค์ก็ทรงสามารถแสดงออกถึงอุปนิสัยของพระองค์ในเวลาที่เหมาะสมได้
ผู้ที่เป็นพระคริสต์แสดงออกถึงการดำรงอยู่ของพระคริสต์
ในขณะที่ผู้ที่ไม่ใช่พระคริสต์ไม่มีอุปนิสัยของพระคริสต์ ดังนั้น
ต่อให้ทุกคนจะด้านทานพระองค์หรือมีมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระองค์
ก็ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธตามพื้นฐานของมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์ได้ว่า
พระอุปนิสัยที่พระคริสต์ทรงแสดงออกนั้นคือพระอุปนิสัยของพระเจ้า
บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่แสวงหาพระคริสต์ด้วยหัวใจที่แท้จริงหรือแสวงหาพระเจ้าอย่างตั้งใจจะยอมรับว่าพ
ระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ที่มีพื้นฐานจากการแสดงออกของเทวสภาพของพระองค์
พวกเขาจะไม่วันปฏิเสธพระคริสต์โดยอิงถึงแง่มุมใดๆ
ของพระองค์ที่ไม่สอดคล้องกับมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์เป็นพื้นฐาน แม้ว่ามนุษย์จะโง่เขลาถึง
แต่มนุษย์ทุกคนรู้อย่างแน่ชัดว่าสิ่งใดคือความตั้งใจของมนุษย์และสิ่งใดที่มาจากพระเจ้า
มันเป็นเพียงแค่ว่าผู้คนมากมายจงใจด้านทานพระคริสต์เนื่องจากเจตนาของพวกเขาเอง หากไม่ใช่เพราะการนี้
เช่นนั้นแล้วก็คงจะไม่มีมนุษย์คนหนึ่งคนใดที่จะมีเหตุผลในการปฏิเสธการมีอยู่ของพระคริสต์

เพราะเทพสภาพที่พระคริสต์ทรงแสดงออกนั้นปรากฏอยู่จริง
และพระราชกิจของพระองค์สามารถพบเห็นเป็นพยานได้ด้วยตาเปล่า

พระราชกิจและการทรงแสดงออกของพระคริสต์กำหนดพิจารณาเนื้อแท้ของพระองค์
พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติสิ่งที่พระองค์ได้รับการวางพระทัยมอบหมายให้ครบบริบูรณ์ได้ด้วยพระทัยที่แท้จริง
พระองค์ทรงสามารถนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง
และทรงแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าพระบิดาด้วยพระทัยที่แท้จริง
ทั้งหมดนี้ต่างกำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระองค์ และดังนั้น
การวิวัฒน์ตามธรรมชาติของพระองค์ก็กำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระองค์เช่นเดียวกัน
เหตุผลที่เราเรียกสิ่งนี้ว่า “การวิวัฒน์ตามธรรมชาติ” ของพระองค์นั้น
เป็นเพราะว่าการทรงแสดงออกของพระองค์ไม่ใช่การเลียนแบบ หรือผลจากการให้การศึกษาโดยมนุษย์
หรือผลจากการอบรมสั่งสอนเป็นเวลาหลายปีโดยมนุษย์ พระองค์มิได้ทรงเรียนรู้หรือนำมานับระดับพระองค์
หากแต่การทรงแสดงออกของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่มิได้อยู่โดยธรรมชาติภายในพระองค์
มนุษย์อาจปฏิเสธพระราชกิจของพระองค์การทรงแสดงออกของพระองค์ สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์
และทั้งชีวิตของสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระองค์
แต่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทรงนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วยพระทัยที่แท้จริง
ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์ลุล่วง
และไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ถึงความจริงใจในการที่พระองค์แสวงหาพระเจ้าพระบิดา
แม้ว่าพระฉายาของพระองค์ไม่ได้เป็นที่น่าพอใจสำหรับประสาทสัมผัส
การปรากฏของพระองค์ไม่ได้มีบรรยากาศพิเศษเกินปกติ
และพระราชกิจของพระองค์ไม่ได้ทำให้โลกสั่นไหวหรือสวรรค์สั่นคลอนอย่างที่มนุษย์จินตนาการ
แต่พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง
ผู้ทรงทำให้น้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์ลุล่วงด้วยพระทัยที่แท้จริง
ทรงนบนอบต่อพระบิดาแห่งสวรรค์อย่างบริบูรณ์ และทรงมีความเชื่อฟังจนสิ้นพระชนม์
นี่เป็นเพราะว่าเนื้อแท้ของพระองค์คือเนื้อแท้ของพระคริสต์ ความจริงนี้ยากที่จะเชื่อสำหรับมนุษย์
แต่มันคือข้อเท็จจริง เมื่อพันธกิจของพระคริสต์ได้รับการทำให้ลุล่วงอย่างบริบูรณ์แล้ว
มนุษย์จะสามารถมองเห็นจากพระราชกิจของพระองค์ว่า
พระอุปนิสัยของพระองค์และการทรงดำรงอยู่ของพระองค์แสดงถึงพระอุปนิสัยและการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
ในสวรรค์ ในเวลานั้น ผลรวมของพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์สามารถยืนยันได้ว่า
พระองค์ทรงเป็นเนื้อหนังที่พระวจนะกลายเป็นอย่างแท้จริง และไม่เหมือนกับเนื้อหนังของมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ

ทุกขั้นตอนของพระราชกิจของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกมีนัยสำคัญที่เป็นตัวแทนของแต่ละขั้นตอนนั้น
แต่มนุษย์ที่ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจที่แท้จริงในแต่ละขั้นตอนไม่สามารถจับความเข้าใจนัยสำคัญของพ
ระราชกิจของพระองค์ได้

ซึ่งเป็นเช่นนั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะพระราชกิจหลายขั้นตอนมีการดำเนินการโดยพระเจ้าในการจัดเป็นมนุษย์
ครั้งที่สองของพระองค์

ผู้คนส่วนใหญ่ที่เคยเพียงได้ยินหรือได้เห็นพระวาระของพระคริสต์เท่านั้นแต่ไม่เคยมองเห็นพระองค์
ไม่มีมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์

พวกที่เคยเห็นพระคริสต์และเคยได้ฟังพระวาระของพระองค์

รวมทั้งเคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์

พบว่าเป็นการยากที่จะยอมรับพระราชกิจของพระองค์

นี่ไม่ได้เป็นเพราะการทรงปรากฏและสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์ไม่เป็นไปตามที่มนุษย์ชั้นช
อบหรือ?

พวกที่ยอมรับพระราชกิจของพระองค์หลังจากที่พระคริสต์ได้ทรงจากไปจะไม่มี ความยากลำบากเช่นนั้น

เพราะพวกเขาเพียงยอมรับพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น

และไม่ได้สัมผัสกับสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์

มนุษย์ไม่สามารถละทิ้งมโนคติอันหลงผิดที่ตนมีเกี่ยวกับพระเจ้า

และพินิจพิจารณาพระองค์อย่างเอาจริงเอาจังแทน

นี่เป็นเพราะข้อเท็จจริงว่ามนุษย์มุ่งเน้นแต่กับการทรงปรากฏของพระองค์เท่านั้น

และไม่สามารถระลึกได้ถึงเนื้อแท้ของพระองค์โดยมีพื้นฐานอยู่บนพระราชกิจและพระวาระของพระองค์

หากมนุษย์ปิดตาให้การทรงปรากฏของพระคริสต์

หรือหลีกเลี่ยงการหาหรือเกี่ยวกับสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ และพูดถึงเฉพาะเทวสภาพของพระองค์

ผู้ซึ่งพระราชกิจและพระวาระของพระองค์ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถบรรลุได้เท่านั้น

เช่นนั้นแล้วมโนคติอันหลงผิดของมนุษย์จะลดลงไปครึ่งหนึ่ง

จนถึงระดับที่ความลำบากยากเย็นของมนุษย์ทั้งหมดจะได้รับการแก้ไขเสียด้วยซ้ำ

ในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ มนุษย์ไม่สามารถทนยอมรับพระองค์ได้

และเต็มไปด้วยมโนคติอันหลงผิดมากมายเกี่ยวกับพระองค์

และกรณีการต้านทานและการไม่เชื่อฟังเป็นสิ่งที่พบได้ทั่วไป

มนุษย์ไม่สามารถทนยอมรับการดำรงอยู่ของพระเจ้า

แสดงถึงความกรุณาต่อความถ่อมพระทัยและการซ่อนตัวของพระคริสต์

หรือภัยให้เนื้อแท้ของพระคริสต์ที่เชื่อฟังพระบิดาแห่งสวรรค์ ดังนั้น

พระองค์ไม่ทรงสามารถประทับอยู่กับมนุษย์เป็นนิรันดร์ได้หลังจากที่พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้น เพราะมนุษย์ไม่เต็มใจที่จะยอมให้พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างพวกเขา

หากมนุษย์ไม่สามารถแสดงความกรุณาต่อพระองค์ในช่วงระหว่างช่วงเวลาแห่งพระราชกิจของพระองค์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาอาจจะสามารถทนยอมรับการที่พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างพวกเขาหลังจากที่พระองค์ได้ทรงทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วง ในขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรพวกเขาบ่อยๆ

ได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระองค์ไปได้อย่างไร? เช่นนั้นแล้ว

จะไม่มีผู้คนมากมายตกในบาปเพราะพระองค์หรือ?

มนุษย์เพียงยอมให้พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจบนแผ่นดินโลก นี่คือระดับความกรุณาสูงสุดของมนุษย์

หากไม่ใช่เพื่อพระราชกิจของพระองค์ มนุษย์คงจะเนรเทศพระองค์จากแผ่นดินโลกไปเสียนานแล้ว ดังนั้นแล้ว

พวกเขาจะแสดงความกรุณาน้อยลงเพียงใดทันทีที่พระราชกิจของพระองค์เสร็จสมบูรณ์แล้ว?

เช่นนั้นแล้วมนุษย์จะไม่ประหัดประหารพระองค์และทรมานพระองค์จนถึงแก่พระชนม์ชีพหรือ?

หากพระองค์ไม่ได้ทรงรับการขนานพระนามว่าพระคริสต์แล้ว

เช่นนั้นแล้วคงไม่อาจเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์

หากพระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจด้วยพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง

และปฏิบัติในฐานะมนุษย์ทั่วไปเท่านั้นแทน

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะไม่ทนยอมรับการดำรงเพียงประโยชน์เดียวของพระองค์

นับประสาอะไรที่จะทนยอมรับพระราชกิจแม้ส่วนน้อยที่สุดของพระองค์ ดังนั้น

พระองค์ทรงสามารถถือพระอัตลักษณ์นี้ไว้กับพระองค์ในพระราชกิจของพระองค์เท่านั้น ในหนทางนี้

พระราชกิจของพระองค์มีอิทธิพลยิ่งกว่าหากพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำเช่นนั้น

เพราะมนุษย์ทั้งหมดต่างเต็มใจที่จะเชื่อฟังตำแหน่งและพระอัตลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่

หากพระองค์มิได้ทรงถือพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เองขณะที่ทรงพระราชกิจหรือทรงปรากฏในฐานะพ

ระเจ้าพระองค์เอง เช่นนั้นแล้วพระองค์คงจะไม่ทรงมีโอกาสได้ปฏิบัติพระราชกิจเลย

แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าพระองค์ทรงมีเนื้อแท้ของพระเจ้าและการทรงดำรงอยู่ของพระคริสต์

มนุษย์ก็คงจะไม่ผ่อนปรนและยอมให้พระองค์ปฏิบัติพระราชกิจในหมู่มวลมนุษย์ได้ง่ายๆ

พระองค์ทรงถือพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เองในพระราชกิจของพระองค์

แม้ว่าพระราชกิจดังกล่าวจะมีอิทธิพลมากกว่าพระราชกิจที่ทรงปฏิบัติโดยไม่มีพระอัตลักษณ์นั้นหลายสิบเท่า

นักแต่มนุษย์ยังคงไม่เชื่อฟังต่อพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม เพราะมนุษย์นับนอนให้กับตำแหน่งของพระองค์เท่านั้น

ไม่ใช่เนื้อแท้ของพระองค์ หากเป็นเช่นนั้นแล้ว

บางทีในวันหนึ่งที่พระคริสต์ทรงลงมาจากตำแหน่งของพระองค์แล้ว

มนุษย์จะสามารถยอมให้พระองค์ทรงพระชนม์ชีพอยู่ต่อไปแม้เพียงสักวันหรือไม่?

พระเจ้าเต็มพระทัยที่จะดำรงพระชนม์ชีพบนแผ่นดินโลกกับมนุษย์

เพื่อที่พระองค์อาจทอดพระเนตรผลที่พระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์จะนำพามาให้เกิดขึ้นในช่วงเวลาหลายปีต่อไปได้ อย่างไรก็ตาม มนุษย์ไม่สามารถทนยอมรับการทรงสถิตของพระองค์ได้แม้เพียงสักวัน

ดังนั้นพระองค์ทรงทำได้เพียงล้มเลิกเท่านั้น

มนุษย์ยอมให้พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ควรต้องทรงปฏิบัติและทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงท่ามกลางหมู่มวลมนุษย์ด้วยความกรุณาและความเมตตาในระดับที่สูงที่สุดแล้ว

แม้ว่าบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงพิชิตด้วยพระองค์เอง โดยเฉพาะจะแสดงความเมตตาเช่นนั้นต่อพระองค์

แต่พวกเขายังคงอนุญาตให้พระองค์ประทับอยู่จนกระทั่งพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นเท่านั้น

และไม่มากไปกว่านั้นแม้ชั่วขณะหนึ่ง หากเป็นเช่นนั้น มีอะไรในสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ยังไม่ได้ทรงพิชิตอีกหรือ?

เหตุผลที่มนุษย์ปฏิบัติต่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์ในลักษณะเช่นนี้นั้น ไม่ได้เป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ที่มีเปลือกของมนุษย์ทั่วไปหรือ?

หากพระองค์ทรงมีเพียงเทวสภาพและไม่ใช้สภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติแล้ว

เช่นนั้นแล้วความลำบากยากเย็นของมนุษย์จะไม่ถูกแก้ไขไปด้วยความง่ายดายอย่างยิ่งหรือ?

มนุษย์ยอมรับเทวสภาพของพระองค์อย่างจำใจ

และไม่แสดงความสนใจในเปลือกมนุษย์ธรรมดาทั่วไปของพระองค์

แม้ว่าเนื้อแท้ของพระองค์จะเป็นเนื้อแท้ของพระคริสต์ที่ทรงนบนอบต่อน้ำพระทัยของพระบิดาแห่งสวรรค์อย่างแน่นอนแท้ก็ตาม ดังนั้นแล้ว

พระองค์ทรงทำได้เพียงยกเลิกพระราชกิจที่จะประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์เพื่อแบ่งปันความชื่นบานยินดีและความโศกเศร้ากับพวกเขาเท่านั้น เพราะมนุษย์ไม่สามารถทนยอมรับการทรงดำรงอยู่ของพระองค์ได้อีกต่อไป

การฟื้นคืนชีวิตที่ปกติของมนุษย์และการนำมนุษย์ไปสู่บ้านปลายอันน่าอัศจรรย์

มนุษย์มีความเข้าใจน้อยนิดเกี่ยวกับพระราชกิจของวันนี้และพระราชกิจแห่งอนาคต แต่เขาไม่เข้าใจบ้านปลายซึ่งมวลมนุษย์จะเข้าสู่ ในฐานะสิ่งทรงสร้างหนึ่ง มนุษย์ควรปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งทรงสร้าง นั่นคือ มนุษย์ควรติดตามพระเจ้าในสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำ พวกเจ้าควรเดินหน้าในหนทางใดก็ตามที่เราบอกให้พวกเจ้าทำ

เจ้าไม่มีหนทางที่จะบริหารจัดการสิ่งทั้งหลายเพื่อตัวเจ้าเอง และเจ้าไม่มีความเป็นนายเหนือตัวเจ้าเอง ทั้งหมดนั้นต้องปล่อยให้อยู่ภายใต้ความปรานีของพระเจ้า และทุกสิ่งทุกอย่างถูกถือไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ หากพระราชกิจของพระเจ้าได้จัดเตรียมบทอาสนไหว้ให้กับมนุษย์ไว้ล่วงหน้า เป็นบ้านปลายอันน่าอัศจรรย์ และหากพระเจ้าได้ทรงใช้สิ่งนี้เพื่อชักนำมนุษย์และเป็นเหตุให้มนุษย์ติดตามพระองค์—

หากพระองค์ได้ทรงทำข้อตกลงกับมนุษย์—เช่นนั้นแล้ว นี่คงจะไม่ใช่การพิชิตชัย และคงจะไม่ได้เป็นไปเพื่อทรงพระราชกิจกับชีวิตของมนุษย์

หากพระเจ้าต้องทรงใช้บทอาสนไหว้ของมนุษย์เพื่อควบคุมเขาและได้หัวใจของเขามา เช่นนั้นแล้วในการนี้พระองค์คงจะไม่ได้กำลังทรงทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม และพระองค์คงจะไม่ทรงสามารถได้นุษย์มา แต่คงจะกำลังทรงใช้บ้านปลายเพื่อควบคุมเขาแทน

มนุษย์ไม่ได้ใส่ใจเรื่องอื่นใดมากไปกว่าบทอาสนไหว้ในอนาคต บ้านปลายสุดท้าย และการที่มีบางสิ่งบางอย่างที่ดีให้หวังหรือไม่นั่นเอง

หากมนุษย์ได้รับความหวังอันสวยงามในระหว่างพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย และหากว่าก่อนการพิชิตชัยมนุษย์ เขาได้รับบ้านปลายที่ถูกต้องเหมาะสมให้ไล่ตามเสาะหา เช่นนั้นแล้ว

ไม่เฉพาะแต่การพิชิตชัยมนุษย์จะไม่สัมฤทธิ์ประสิทธิผลของมันเท่านั้น แต่ประสิทธิผลของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็คงจะได้รับอิทธิพลด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยสัมฤทธิ์ประสิทธิผลโดยการนำชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ไปจากมนุษย์ และโดยการพิพากษาและการติสอนอุปนิสัยกบฏของมนุษย์นั่นเอง

มันไม่ได้สัมฤทธิ์ผลโดยการทำข้อตกลงกับมนุษย์ ซึ่งก็คือโดยการให้พระพรและพระคุณกับมนุษย์ แต่ตรงกันข้าม จะสัมฤทธิ์ผลได้โดยการเปิดเผยความจริงรักภักดีของมนุษย์โดยการปลดปล่อยเขาจาก “อิสรภาพ” ของเขา

และทำลายความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาให้สิ้นไปต่างหาก

นี่คือเนื้อแท้ของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย หากมนุษย์ได้รับความหวังที่สวยงามตั้งแต่แรกเริ่ม และพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาถูกกระทำขึ้นภายหลัง เช่นนั้นแล้ว

มนุษย์ก็คงจะยอมรับการติสอนและการพิพากษานี้บนพื้นฐานที่ว่าเขามีความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ และในที่สุด

การเชื่อฟังและการนบสการพระผู้สร้างอันไม่มีเงื่อนไขโดยสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์ก็คงจะไม่สัมฤทธิ์ผล จะมีก็เพียงแค่การเชื่อฟังที่มีคบอดไม่รู้เท่าทัน

หรือมิฉะนั้นมนุษย์ก็คงจะทำข้อเรียกร้องจากพระเจ้าอย่างมีคบอด

และคงเป็นไปได้ที่จะพิชิตหัวใจมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยม ผลที่ตามมาคือ

คงเป็นไปได้สำหรับพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยเช่นนั้นที่จะได้มนุษย์มา หรือยิ่งไปกว่านั้น

ที่จะเป็นคำพยานต่อพระเจ้า สรรพสิ่งที่ทรงสร้างเช่นนั้นคงจะไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาได้

และคงจะเพียงแค่กระหน่ำต่อรองกับพระเจ้าเท่านั้น นี่คงจะไม่ใช่วิธีการพิชิตชัย

แต่เป็นความปรานีและพระพรต่างหาก ปัญหาใหญ่ที่สุดกับมนุษย์ก็คือว่า

เขาไม่คิดถึงสิ่งใดเลยนอกจากชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขา และเทิดทูนสิ่งเหล่านี้

มนุษย์ได้ตามเสาะหาพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขา

เขามีได้มนัสการพระเจ้าเนื่องจากความรักที่พวกเขามีต่อพระองค์ และดังนั้น ในการพิชิตชัยมนุษย์

ความเห็นแก่ตัว ความโลภของมนุษย์

และสิ่งทั้งหลายของมนุษย์ที่เป็นอุปสรรคต่อการนบสการพระเจ้าของเขามากที่สุดต้องถูกจัดการและถูกกำจัดทิ้ง

ไปด้วยการนั้นทั้งหมด ในการทำเช่นนั้น ประสิทธิผลของการพิชิตชัยมนุษย์จึงจะสัมฤทธิ์

ผลลัพท์ก็คือในช่วงระยะแรกของการพิชิตชัยมนุษย์จึงมีความจำเป็นที่จะต้องชำระล้างความทะเยอทะยานอันดิบเถื่อนกับความอ่อนแอที่คอยขาดบาดตายมากที่สุดของมนุษย์ และโดยผ่านทางนี้

จะต้องเผยความรักของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าและเปลี่ยนความรู้ของเขาเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์และธรรมชาติของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับความหมายของการดำรงอยู่ของเขา ในหนทางนี้

ความรักของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าจะได้รับการชำระให้สะอาด ซึ่งกล่าวได้ว่า เป็นการพิชิตหัวใจของมนุษย์

แต่ในท่าทีของพระเจ้าต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้น

พระเจ้านิได้ทรงพิชิตเพียงเพื่อประโยชน์ของการทรงพิชิตชัยเท่านั้น ตรงกันข้าม

พระองค์ทรงพิชิตเพื่อที่จะให้ได้มนุษย์มา เพื่อประโยชน์ของพระสิริของพระองค์เอง

และเพื่อฟื้นฟูสภาพเหมือนดังเดิมแต่แรกเริ่มของมนุษย์ต่างหาก

หากพระองค์ทรงพิชิตเพียงเพื่อประโยชน์ของการทรงพิชิตชัยเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

ความสำคัญของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็คงจะสูญหายไป นั่นจึงกล่าวได้ว่า

หากหลังจากการทรงพิชิตชัยมนุษย์แล้ว

พระเจ้าทรงล้างพระหัตถ์ของพระองค์จากมนุษย์และไม่ทรงให้ความสนใจต่อความเป็นหรือความตายของมนุษย์แล้ว เช่นนั้นแล้ว นี่คงจะไม่ใช่วิธีการบริหารจัดการมวลมนุษย์

และการพิชิตชัยมนุษย์ก็คงจะไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของความรอดของเขา

มีเพียงการได้มนุษย์มาภายหลังจากการพิชิตชัยเขาและการที่เขามาถึง ณ
บันปลายอันน่าอัศจรรย์ในที่สุดเท่านั้นที่เป็นหัวใจสำคัญของพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมด
และมีเพียงการนี้เท่านั้นที่สามารถสัมฤทธิ์จุดหมายแห่งความรอดของมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
มีเพียงการที่มนุษย์มาถึง ณ บันปลายอันสวยงาม
และการเข้าสู่การหยุดพักของเขาเท่านั้นที่เป็นความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งมวลค
วจะมี และเป็นพระราชกิจที่พระผู้สร้างควรจะทำ หากมนุษย์จะทำงานนี้ ก็คงจะมีข้อจำกัดมากเกินไป
กล่าวคือ มันอาจจะนำมนุษย์ไปถึงจุดใดจุดหนึ่งได้
แต่มันคงจะไม่สามารถนำพามนุษย์ไปถึงบันปลายอันเป็นนิรันดร์ได้
มนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะตัดสินใจในลิขิตชีวิตของมนุษย์ได้ และยิ่งไปกว่านั้น
เขาไม่สามารถรับรองความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และบันปลายในอนาคตของมนุษย์ได้ อย่างไรก็ตาม
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำนั้นแตกต่างออกไป เนื่องจากพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ก็ทรงนำทางเขา
เนื่องจากพระองค์ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด พระองค์ก็จะทรงช่วยเขาให้รอดอย่างถ้วนทั่ว
และจะทรงได้เขามาโดยครบบริบูรณ์ เนื่องจากพระองค์ทรงนำทางมนุษย์
พระองค์ก็จะทรงนำพาเขาไปยังบันปลายที่ถูกต้องเหมาะสม
และเนื่องจากพระองค์ได้ทรงสร้างและบริหารจัดการมนุษย์
พระองค์ก็ต้องทรงรับผิดชอบต่อชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมนุษย์
พระราชกิจที่พระผู้สร้างทรงทำเป็นเยี่ยงนี้เอง
ถึงแม้ว่าพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะสัมฤทธิ์ผลโดยการลบล้างความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาไป
แต่ในที่สุดแล้วมนุษย์ก็ต้องถูกนำพาไปสู่บันปลายที่ถูกต้องเหมาะสมที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้เขา
เป็นที่แน่แท้ว่าเป็นเพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ มนุษย์จึงมีบันปลาย
และได้รับความมั่นใจในชะตากรรมของเขา
บันปลายที่เหมาะสมซึ่งได้อ้างถึงในที่นี้มิใช่ความหวังและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมนุษย์ที่ได้ถูก
ลบล้างไปแล้วในเวลาที่ผ่านมา ทั้งสองนี้แตกต่างกัน
สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นซึ่งมนุษย์มุ่งหวังและไล่ตามเสาะหาคือความโหยหาที่เกิดขึ้นจากการไขว่คว้าตามความอยาก
ได้อยากมีอันพึงพอใจของเนื้อหนังของเขา แทนที่จะเป็นบันปลายอันเนื่องมาจากมนุษย์ ขณะเดียวกัน
สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้เพื่อมนุษย์คือพระพรและพระสัญญาอันเนื่องมาจากมนุษย์ทันทีที่เขาได้ถูกทำ
ห้สะอาดบริสุทธิ์แล้ว ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้เพื่อมนุษย์แล้วภายหลังจากการสร้างโลก
และซึ่งไม่ต่างพร้อยจากตัวเลือก มโนคติอันหลงผิด การจินตนาการทั้งหลาย หรือเนื้อหนังของมนุษย์
บันปลายนี้มีได้ถูกเตรียมไว้เพื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ

แต่เป็นสถานที่แห่งการหยุดพักของมวลมนุษย์ทั้งหมด และดังนั้น
บันปลายนี้จึงเป็นบันปลายที่เหมาะสมที่สุดสำหรับมวลมนุษย์

พระเจ้าผู้สร้างตั้งพระทัยที่จะจัดวางเรียบเรียงสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างทั้งมวล
เจ้าต้องไม่ทิ้งขว้างหรือติดค้างกับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำ และเจ้าต้องไม่เป็นกบฏต่อพระองค์
เมื่อในที่สุดพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำสัมฤทธิ์อุดมงามหมายของพระองค์ พระองค์จะทรงได้รับพระสิริในการนี้
วันนี้ เหตุใดจึงไม่กล่าวว่า เจ้าเป็นพงศ์พันธุ์ของโมอับ หรือเป็นลูกหลานของพญานาคใหญ่สีแดงเล่า?
ทำไมหรือจึงไม่มีการพูดถึงประชากรที่ทรงเลือกสรรเลย และพูดถึงแต่เพียงสิ่งมีชีวิตทรงสร้างเท่านั้น?
สิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—นี่คือชื่อเรียกดั้งเดิมของมนุษย์ และเช่นนี้เองที่เป็นอัตลักษณ์โดยกำเนิดของเขา
ชื่อทั้งหลายผันแปรไปเพราะยุคและช่วงเวลาแห่งพระราชกิจนั้นผันแปรไปเท่านั้น
ในข้อเท็จจริงแล้วมนุษย์คือสิ่งที่ทรงสร้างธรรมดาสิ่งหนึ่ง สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงนั้น
ไม่ว่าจะเป็นสรรพสิ่งที่เสื่อมทรามมากที่สุดหรือบริสุทธิ์มากที่สุดก็ตาม
ล้วนต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย
พระองค์มิได้ทรงควบคุมเจ้าโดยใช้ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ ฆะตกรรม หรือบันปลายของเจ้า
แท้จริงแล้วไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทรงพระราชกิจในหนทางนี้
อุดมงามหมายของพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยคือเพื่อทำให้มนุษย์ปฏิบัติตามหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง
เพื่อให้เขานมัสการพระเจ้าผู้สร้าง ภายหลังจากนี้เท่านั้นเขาจึงจะสามารถเข้าสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์ได้
ฆะตกรรมของมนุษย์ถูกควบคุมโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า เจ้าไม่มีความสามารถในการควบคุมตัวของเจ้า
กล่าวคือ ทั้งที่มนุษย์จะสาละวนเร่งรีบและทำตัวเขาเองให้วุ่นวายในนามของเขาเองอยู่เสมอ
เขาก็ยังคงไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ หากเจ้าสามารถรู้ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้าเอง
หากเจ้าสามารถควบคุมฆะตกรรมของเจ้าเองได้ เจ้าจะยังคงเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างอยู่หรือ? กล่าวสั้นๆ ก็คือ
ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงพระราชกิจอย่างไร พระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมนุษย์
คู่มืออย่างของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างเพื่อรับใช้มนุษย์ กล่าวคือ ดวงจันทร์
ดวงอาทิตย์ และดวงดาวทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นเพื่อมนุษย์ สัตว์และต้นไม้พืชทั้งหลาย ฤดูใบไม้ผลิ
ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว และอื่นๆ—
ทั้งหมดล้วนถูกสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์แห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ และดังนั้น
ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงเตือนและพิพากษามนุษย์อย่างไร
ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์
ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงปลดปล่อยมนุษย์จากความหวังทางเนื้อหนังของเขา
นั่นก็เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์

และการชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์นั้นก็เป็นไปได้เพื่อที่เขาอาจจะรอดชีวิตได้นั่นเอง
บันปลายของมนุษย์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้สร้าง เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์จะสามารถควบคุมตัวเองได้อย่างไรกัน?

ทันทีที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว มนุษย์จะถูกนำไปสู่ภิกพหนึ่งซึ่งสวยงาม
แน่นอนว่าชีวิตนี้จะยังคงอยู่บนแผ่นดินโลก แต่มันจะไม่เหมือนกับชีวิตมนุษย์วันนี้โดยสิ้นเชิง
มันคือชีวิตที่มวลมนุษย์จะมีภายหลังจากที่มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ถูกพิชิตแล้ว

มันจะเป็นการเริ่มต้นใหม่สำหรับมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และสำหรับการที่มนุษย์จะมีชีวิตเช่นนั้นจะเป็นข้อพิสูจน์ว่ามวลมนุษย์ได้เข้าสู่อาณาจักรอันงดงามแห่งใหม่แล้ว
มันจะเป็นการเริ่มต้นชีวิตของมนุษย์และพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

ข้อสนับสนุนเกี่ยวกับชีวิตที่สวยงามเช่นนั้นต้องเป็นว่า
ภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และถูกพิชิตแล้ว เขาบนอบเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผู้สร้าง
และดังนั้น

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจะเป็นช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้าก่อนที่มวลมนุษย์จะเข้าสู่บันปลาย
อันน่าอัศจรรย์ ชีวิตเช่นนั้นคือชีวิตในอนาคตของมนุษย์บนแผ่นดินโลก

เป็นชีวิตที่สวยงามที่สุดบนแผ่นดินโลก เป็นชีวิตประเภทที่มนุษย์ถวิลหา
เป็นชีวิตประเภทที่มนุษย์ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในประวัติศาสตร์ของโลก

มันคือบทวสานขั้นสุดท้ายของพระราชกิจการบริหารจัดการ 6,000 ปี มันคือสิ่งที่มวลมนุษย์โหยหามากที่สุด
และมันคือพระสัญญาของพระเจ้าที่มีกับมนุษย์ด้วยกัน แต่สัญญานี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในทันที กล่าวคือ
มนุษย์จะเข้าสู่บันปลายในอนาคตได้ก็ต่อเมื่อพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์
และเขาถูกพิชิตจนครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น นั่นคือ ทันทีที่ซาตานปราชัยอย่างสิ้นเชิง

หลังจากที่มนุษย์ได้รับการถลุงแล้ว เขาจะปราศจากธรรมชาติบาป
เพราะพระเจ้าจะได้ทรงทำให้ซาตานปราชัยแล้ว หมายความว่าจะไม่มีการบุกรุกโดยกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรอีก
และไม่มีกองกำลังที่ไม่เป็นมิตรที่สามารถโจมตีเนื้อหนังของมนุษย์ได้เลย และดังนั้นมนุษย์จะเป็นอิสระ
และบริสุทธิ์—เขาจะได้เข้าสู่ความเป็นนิรันดร์แล้ว มนุษย์จะเป็นอิสระไม่ว่าเขาจะไปอยู่ที่แห่งใด
และดังนั้นเขาจึงจะปราศจากการเป็นทาสหรือการต่อต้าน

ก็ต่อเมื่อกองกำลังซึ่งไม่เป็นมิตรจากคามมีดถูกพันนาการไว้แล้วเท่านั้น
ซาตานจำเป็นต้องถูกพันนาการเท่านั้น และทุกสิ่งจึงจะดีกับมนุษย์

สถานการณ์ปัจจุบันดำรงอยู่ที่เพราะซาตานยังคงก่อวนให้เกิดปัญหาเรื้อรังทั่วทุกหนแห่งบนแผ่นดินโลก
และเพราะพระราชกิจทั้งหมดแห่งการบริหารจัดการของเจ้ายังไม่ไปถึงบทวสานของมัน

ทันทีที่ชาตานได้ปราศย์ไปแล้ว มนุษย์จะได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระอย่างครบบริบูรณ์

เมื่อมนุษย์ได้รับพระเจ้าและออกมาจากภายใต้แดนครอบครองของชาตาน

เขาจะได้เฝ้ามองดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม ชีวิตอันเนื่องมาจากมนุษย์ปกติจะได้คืนมาอีกครั้ง

ทั้งหมดที่จะถูกครอบครองโดยมนุษย์ปกติ—เช่น ความสามารถในการแยกแยะความคิดจากความชั่ว

และการเข้าใจว่าจะกินและนุ่งห่มตัวเองอย่างไร และความสามารถที่จะดำรงชีวิตอย่างเป็นปกติ—

ทั้งหมดนี้จะได้รับคืนมาอีกครั้ง หากเอวามีได้ถูกต้อง

มนุษย์ก็ควรจะได้มีชีวิตที่ปกติประเภทนี้หลังจากที่เขาได้ถูกสร้างขึ้นในปฐมกาล เขาควรจะได้กิน นุ่งห่ม

และใช้ชีวิตแบบมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก กระนั้น หลังจากที่มีมนุษย์ได้กลายเป็นคำสาป

ชีวิตนี้ได้กลายเป็นภาพลวงตาที่มีอาจบรรลุถึงได้

และแม้กระทั่งวันนี้มนุษย์ก็ไม่กล้าจินตนาการถึงสิ่งทั้งหลายดังกล่าวนั้นเลย ในความเป็นจริง

ชีวิตอันสวยงามที่มนุษย์ถวิลหา คือความจำเป็น กล่าวคือ หากมนุษย์ปราศจากบันปลายเช่นนั้นแล้วไซ้

ชีวิตอันคำสาปของเขานบนแผ่นดินโลกนี้ก็คงจะไม่วันสิ้นสุด และหากไม่มีชีวิตอันสวยงามเช่นนั้นแล้วไซ้

ก็คงจะไม่มีบทสรุปให้กับชะตากรรมของชาตาน หรือให้กับยุคที่ชาตานมีอำนาจเหนือแผ่นดินโลก

มนุษย์ต้องไปถึง ณ อาณาจักรซึ่งไม่อาจไปถึงได้โดยกำลังบังคับแห่งความมืดมิด และเมื่อเขาไปถึง

นี้จึงจะพิสูจน์ว่าชาตานได้ปราศย์ไปแล้ว ในหนทางนี้ ทันทีที่ไม่มีการรบกวนจากชาตาน

พระเจ้าพระองค์เองจะทรงควบคุมมวลมนุษย์ และพระองค์จะทรงบัญชาและควบคุมชีวิตทั้งหมดของมนุษย์

เมื่อนั้นเท่านั้นชาตานจึงจะปราศย์โดยแท้จริง ชีวิตของมนุษย์วันนี้ส่วนใหญ่เป็นชีวิตที่โสมม

มันยังคงเป็นชีวิตแห่งการทนทุกข์และความทุกข์ร้อน นี่อาจไม่สามารถเรียกว่าความปราศย์ของชาตาน

มนุษย์ยังไม่ได้รอดพ้นจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนเลย ยังไม่ได้รอดพ้นจากความยากลำบากของชีวิตมนุษย์

หรืออิทธิพลของชาตาน และเขายังคงมีแต่ความรู้อันน้อยนิดเกี่ยวกับพระเจ้า

ชาตานเป็นผู้สร้างความยากลำบากทั้งหมดของมนุษย์ ชาตานนั่นเองที่ได้้นำการทนทุกข์มาสู่ชีวิตมนุษย์

และหลังจากที่ชาตานถูกพันธนาการไว้แล้วเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถหนีพ้นจากทะเลแห่งความทุกข์ร้อนได้อย่าง

บริบูรณ์ แต่ทว่าการพันธนาการชาตานจะสัมฤทธิ์ได้โดยผ่านทาง การพิชิตชัยและการได้มาซึ่งหัวใจของมนุษย์

โดยการทำให้มนุษย์เป็นของที่รับมาได้จากการสู้รบกับชาตาน

ในวันนี้ การไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมของมนุษย์นั้น

คือสิ่งที่เขาไล่ตามเสาะหา ก่อนที่เขาจะมีชีวิตแบบมนุษย์ที่ปกติบนแผ่นดินโลก

และสิ่งเหล่านั้นคือวัตถุประสงค์ที่เขาแสวงหา ก่อนที่ชาตานจะถูกกำหนดให้อยู่ในพันธนาการ ในเนื้อแท้แล้ว

การไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

หรือได้รับการทำให้มีประโยชน์ยิ่งของมนุษย์นั้น ก็คือเพื่อที่จะหนีรอดจากอิทธิพลของชาตาน กล่าวคือ

การไล่ตามเสาะหาของมนุษย์ก็คือ เพื่อที่จะกลายเป็นผู้ชนะ
แต่บททอสานขั้นสุดท้ายจะเป็นการที่เขานีรอดจากอิทธิพลของชาตान
มีเพียงโดยการหนีรอดจากอิทธิพลของชาตानเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถมีชีวิตแบบมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก
ได้ ซึ่งเป็นชีวิตแห่งการนมัสการพระเจ้า วันนี้
การไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมของมนุษย์คือสิ่งที่ถูกไล่ตามเสาะหา
ก่อนที่จะมีชีวิตแบบมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก
โดยพื้นฐานแล้วสิ่งเหล่านั้นถูกไล่ตามเสาะหาเพื่อประโยชน์ของการได้รับการชำระให้สะอาดและการนำความจริง
มาปฏิบัติ และเพื่อนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง หากมนุษย์มีชีวิตแบบมนุษย์ที่ปกติบนแผ่นดินโลก
ซึ่งเป็นชีวิตที่ปราศจากความยากลำบากและความทุกข์ร้อน เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ก็จะไม่ได้มีส่วนร่วมในการไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะ “การกลายเป็นผู้ชนะ” และ
“การได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม” คือวัตถุประสงค์ที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่มนุษย์เพื่อไล่ตามเสาะหา
และโดยผ่านทาง การไล่ตามเสาะหาวัตถุประสงค์เหล่านี้เองที่พระองค์ทรงทำให้มนุษย์นำความจริงมาสู่การปฏิบัติ
และดำเนินชีวิตที่มีความหมาย วัตถุประสงค์คือเพื่อทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์และเพื่อให้ได้เข้ามา
และการไล่ตามเสาะหาเพื่อกลายเป็นผู้ชนะและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมนั้นเป็นเพียงหนทางหนึ่ง
เท่านั้นเอง หากในอนาคต มนุษย์เข้าสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์
ก็จะไม่มีการกล่าวอ้างถึงการกลายเป็นผู้ชนะและการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
จะมีก็เพียงแต่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างแต่ละอย่างปฏิบัติหน้าที่ของตนเท่านั้น วันนี้
มนุษย์ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านี้ก็เพียงเพื่อยามวงศ์ให้แก่มนุษย์
เพื่อที่ว่า การไขว่คว้าของมนุษย์สามารถเป็นเป้าหมายและสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น มิฉะนั้นแล้ว
มนุษย์ก็คงจะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความหม่อมลอยที่คลุมเครือ และไล่ตามเสาะหาการเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์
และหากว่าเป็นเช่นนี้ มนุษย์จะไม่ยอมนำเวทนามากขึ้นหรือ? การไล่ตามเสาะหาในหนทางนี้
โดยปราศจากเป้าหมายหรือหลักการ—มิใช่การหลอกลวงตัวเองหรือ? ท้ายที่สุดแล้ว
การไล่ตามเสาะหานี้ก็คงจะไม่ให้ผลอันใดอย่างแน่นอน ในที่สุด
มนุษย์ก็คงจะยังดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตान
และคงจะ ไม่มีความสามารถแกะตัวเขาเองออกจากมันได้
ทำไมจึงนำตัวเองไปสู่การไล่ตามเสาะหาที่ไร้จุดหมายเช่นนั้น? เมื่อมนุษย์เข้าสู่บั้นปลายอันเป็นนิรันดร์
มนุษย์จะนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง และเนื่องจากมนุษย์ได้รับความรอดและได้เข้าสู่ความเป็นนิรันดร์แล้ว
มนุษย์จะไม่ไล่ตามเสาะหาวัตถุประสงค์ใดๆ และยิ่งไปกว่านั้น
เขาจะไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับการถูกชาตานตีโอบ ณ เวลานี้ มนุษย์จะรู้สถานที่ของตนเอง

และจะปฏิบัติหน้าที่ของเขา และต่อให้พวกเขาจะไม่ถูกติสอนหรือถูกพิพากษา
แต่แต่ละคนจะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา ณ เวลานั้น มนุษย์จะเป็นสิ่งทรงสร้างทั้งในอัตลักษณ์และสถานะ
จะไม่มีการแบ่งแยกสูงและต่ำอีกต่อไป แต่ละคนจะเพียงปฏิบัติหน้าที่แตกต่างกันเท่านั้น
กระนั้นมนุษย์ก็จะยังคงดำรงชีวิตอยู่ในบ้านปลายที่มีระเบียบและเหมาะสมสำหรับมวลมนุษย์
มนุษย์จะปฏิบัติหน้าที่ของเขาเพื่อประโยชน์แห่งการนมัสการพระเจ้าผู้สร้าง
และมวลมนุษย์เช่นนี้เองที่จะกลายเป็นมวลมนุษย์แห่งกัลปาวสาน ณ เวลานั้น
มนุษย์จะได้รับชีวิตที่พระเจ้าได้ให้ความกระจ่างแล้ว
ชีวิตที่อยู่ภายใต้การทรงดูแลและการทรงคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า ชีวิตซึ่งอยู่ร่วมกันกับพระเจ้า
มวลมนุษย์จะมีชีวิตที่ปกคืบบนแผ่นดินโลก และผู้คนทั้งหมดจะเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้อง แผนการบริหารจัดการ
6,000 ปี จะได้เอาชนะซาตานอย่างสิ้นเชิงแล้ว
ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงได้ฟื้นฟูภาพลักษณ์ดั้งเดิมของมนุษย์เมื่อทำการสร้างเขาแล้ว และเมื่อเป็นเช่นนั้น
เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าจะได้รับการทำให้ลุล่วงแล้ว ในปฐมกาล
ก่อนที่มวลมนุษย์จะถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม มวลมนุษย์มีชีวิตที่ปกคืบบนแผ่นดินโลก ต่อมา
เมื่อมนุษย์ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม มนุษย์ได้สูญเสียชีวิตที่ปกคืบนี้ และดังนั้น
จึงมีการเริ่มต้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า
และการสู้รบกับซาตานเพื่อฟื้นฟูชีวิตที่ปกคืบของมนุษย์ เฉพาะเมื่อพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ 6,000 ปี
ของพระเจ้ามาถึงบทวสานแล้วเท่านั้น
ชีวิตของมวลมนุษย์ทั้งหมดจึงจะเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการบนแผ่นดินโลก
เมื่อนั้นเท่านั้นที่มนุษย์จะมีชีวิตอันน่าอัศจรรย์
และพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูจุดประสงค์ของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษย์ในปฐมกาล
ตลอดจนสภาพเหมือนดั้งเดิมของมนุษย์ และดังนั้น ท้นที่ที่มนุษย์มีชีวิตที่ปกคืบของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลก
มนุษย์จะไม่ไล่ตามเสาะหาการกลายเป็นผู้ชนะหรือการได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
เพราะมนุษย์จะบริสุทธิ “เหล่าผู้ชนะ” และ “การมีความเพียบพร้อม”
ที่มนุษย์กล่าวถึงนั้นเป็นวัตถุประสงค์ที่ถูกมอบให้มนุษย์เพื่อไล่ตามเสาะหาในระหว่างการสู้รบระหว่างพระเจ้ากับ
ซาตาน และพวกมันมีอยู่ก็เพราะมนุษย์ถูกทำให้เสื่อมทรามเท่านั้น
โดยการมอบวัตถุประสงค์หนึ่งให้เจ้าและทำให้เจ้าไล่ตามเสาะหาวัตถุประสงค์นี้นั่นเองที่ซาตานจะปราชัย
การขอให้เจ้าเป็นผู้ชนะหรือได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม หรือถูกใช้งาน
จำเป็นที่เจ้าจะต้องเป็นคำพยานเพื่อที่จะทำให้ซาตานอับอาย ในที่สุด
มนุษย์จะมีชีวิตแบบมนุษย์ปกคืบบนแผ่นดินโลก และมนุษย์จะบริสุทธิ เมื่อการนี้เกิดขึ้น

พวกเขาทั้งหมดจะเป็นสมาชิกของมวลมนุษยชาติที่มีคุณสมบัติดีพร้อม

และจะใช้ชีวิตอย่างเท่าเทียมกันบนแผ่นดินโลก ซึ่งหมายความว่า
พวกเขาจะเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่มีคุณสมบัติพร้อม และสิ่งเดียวกันนั้นจะได้ถูกมอบให้แก่พวกเขาทั้งหมด
เนื่องจากยุคทั้งหลายแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้นแตกต่างกัน
และวัตถุแห่งพระราชกิจของพระองค์ก็แตกต่างกัน หากพระราชกิจนี้ถูกกระทำในตัวพวกเขา เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาก็จะมีสิทธิ์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและกลายเป็นผู้ชนะ หากมันถูกกระทำในต่างแดน
เช่นนั้นแล้ว ผู้คนที่นั่นก็จะมีสิทธิ์ในการกลายเป็นประชากรกลุ่มแรกที่ได้รับการพิชิต
และเป็นประชากรกลุ่มแรกที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้ พระราชกิจนี้มีได้ถูกกระทำในต่างแดน
ดังนั้น ผู้คนในประเทศอื่นๆ จึงไม่มีสิทธิ์ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมและกลายเป็นผู้ชนะ
และเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะได้กลายเป็นกลุ่มแรก เนื่องจากวัตถุของพระราชกิจของพระเจ้าแตกต่างกัน
ยุคของพระราชกิจของพระเจ้าแตกต่างกัน และวงเขตของมันก็แตกต่างกัน มีกลุ่มแรก นั่นก็คือ มีบรรดาผู้ชนะ
แล้วก็จะมียุคที่สองที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมด้วยเช่นกัน
ทันทีที่มีกลุ่มแรกที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ก็จะมีวัตถุตัวอย่างและแบบอย่าง
และดังนั้นในอนาคตก็จะมีบรรดาผู้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมกลุ่มที่สองและกลุ่มที่สาม
แต่ในกาลปาวสานนั้นพวกเขาทั้งหมดจะเป็นเหมือนกัน และจะไม่มีการจำแนกชั้นจากสถานะ
พวกเขาเพียงจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมในเวลาที่แตกต่างกัน
และจะไม่มีความแตกต่างกันเลยในด้านสถานะ เมื่อเวลานั้นมาถึงที่ทุกคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม
และพระราชกิจของทั้งจักรวาลได้รับการสรุปปิดตัว จะไม่มีการแบ่งแยกในด้านสถานะ
และทั้งหมดจึงจะมีสถานะเท่าเทียมกัน วันนี้
พระราชกิจนี้ถูกกระทำท่ามกลางพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้กลายเป็นผู้ชนะ
หากมันถูกกระทำในสหราชอาณาจักร เช่นนั้นแล้ว สหราชอาณาจักรก็จะมีกลุ่มแรก
ในหนทางเดียวกันกับที่พวกเขาจะได้เป็นกลุ่มแรก
มันเป็นเพียงแค่พวกเขาได้รับการอวยพรเป็นพิเศษด้วยพระคุณในหนทางที่มีการดำเนินพระราชกิจเสร็จสิ้นใน
ตัวพวกเขาวันนี้ และหากพระราชกิจนี้มีได้ถูกกระทำในตัวพวกเขา เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็จะได้เป็นกลุ่มที่สอง
หรือที่สาม หรือที่สี่ หรือที่ห้า การนี้เป็นเพียงเพราะความแตกต่างในลำดับของพระราชกิจเท่านั้น
กลุ่มแรกและกลุ่มที่สองมิได้แสดงว่ากลุ่มหนึ่งสูงกว่าหรือต่ำกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง
มันแค่แสดงถึงลำดับที่ผู้คนเหล่านี้ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้
พระวณะเหล่านี้ได้ถูกสื่อสารถึงพวกเขา แต่ทำไมพวกเขายังมิได้ถูกแจ้งให้รู้เร็วกว่านี้?
เพราะหากไม่มีกระบวนการหนึ่ง ผู้คนก็โน้มน้าวไปยังสิ่งที่ลึกลับ ยึดตัวอย่างเช่น
พระเยซูคริสต์ในยุคของพระองค์ว่า “ครั้นเราได้ออกเดินทางแล้ว เราก็จะต้องมาถึง” วันนี้

หลายคนลุ่มหลงกับพระวณะเหล่านี้
และพวกเขาต้องการเพียงที่จะสวมเสื้อคลุมสีขาวและรอคอยการมารับพวกเขาขึ้นไปเข้าสู่สวรรค์ ดังนี้เอง
พระวณะมากมายจึงไม่สามารถถูกตรัสได้เร็วเกินไป หากพระวณะเหล่านี้ถูกตรัสเร็วเกินไป
มนุษย์ก็อาจจะโน้มเอียงไปสู่สิ่งที่สุดชั่ว วุฒิภาวะของมนุษย์น้อยเกินไป
และเขาไม่สามารถมองเห็นถึงความจริงของพระวณะเหล่านี้

เมื่อมนุษย์สัมผัสชีวิตแท้จริงของมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกองกำลังทั้งหมดของชาตานุภพพันธุการแล้ว
มนุษย์ก็จะใช้ชีวิตอย่างง่ายดายนบนแผ่นดินโลก สิ่งทั้งหลายจะไม่ซับซ้อนเช่นที่พวกมันเป็นอยู่วันนี้ กล่าวคือ
สัมพันธภาพของมนุษย์ สัมพันธภาพทางสังคม สัมพันธภาพในครอบครัวที่ซับซ้อน
พวกมันนำมาซึ่งปัญหาที่มากมายยิ่งนัก! ความเจ็บปวดมากมายยิ่งนัก!
ชีวิตของมนุษย์ในที่นี้ช่างน่าท้อระทมยิ่งนัก! ท้นที่ที่มนุษย์ได้รับการพิชิต
หัวใจและจิตใจของเขาจะเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เขาจะมีหัวใจที่เคารพและรักพระเจ้า
ท้นที่ที่บรรดาผู้ที่อยู่ภายในจักรวาลทั้งหมดผู้ซึ่งพยายามที่จะรักพระเจ้าได้รับการพิชิต ซึ่งกล่าวได้ว่า
ท้นที่ที่ชาตานุภพสำเร็จแล้ว และเมื่อชาตานุภพ—กองกำลังแห่งความมืดทั้งหมด—ได้ถูกพันธุการแล้ว เมื่อนั้น
ชีวิตมนุษย์บนแผ่นดินโลกก็จะไม่เดือดร้อน และเขาจะสามารถมีชีวิตอย่างอิสระบนแผ่นดินโลก
หากชีวิตมนุษย์ไม่ได้มีสัมพันธภาพทางเนื้อหนังและความซับซ้อนแห่งเนื้อหนัง
เช่นนั้นแล้วมันคงจะง่ายขึ้นมากนัก สัมพันธภาพแห่งเนื้อหนังของมนุษย์ซับซ้อนเกินไป
และการที่มนุษย์มีสิ่งทั้งหลายเช่นนี้เป็นข้อพิสูจน์ว่าเขายังไม่ปล่อยตนเองให้เป็นอิสระจากอิทธิพลของชาตานุภพ
หากเจ้าได้มีสัมพันธภาพแบบเดียวกันกับพี่น้องชายหญิงแต่ละคนของเจ้า
หากเจ้ามีสัมพันธภาพแบบเดียวกันกับสมาชิกแต่ละคนของครอบครัวของเจ้า เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็คงจะไม่มีความเป็นห่วง และคงจะไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับผู้ใด คงจะไม่มีสิ่งใดดีขึ้นได้
และในหนทางนี้มนุษย์คงจะบรรเทาความทุกข์ของเขาไปครึ่งหนึ่ง เมื่อใช้ชีวิตแบบมนุษย์ปกติบนแผ่นดินโลก
มนุษย์จะเป็นคล้ายกับทูตสวรรค์ แม้ว่าเขายังคงเป็นเนื้อหนัง เขาจะเป็นเหมือนกับทูตสวรรค์มาก
นี่คือสัญญาขั้นสุดท้าย เป็นสัญญาสุดท้ายที่ได้ประทานให้แก่มนุษย์
วันนี้มนุษย์ก้าวผ่านการติสอนและการพิพากษา
เจ้าคิดว่าประสบการณ์ของมนุษย์กับสิ่งทั้งหลายเช่นนี้ไร้ความหมายกระนั้นหรือ?
พระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษามิสามารถถูกกระทำขึ้นโดยไม่มีเหตุผลได้หรือ? เมื่อก่อนนี้
มีการพูดกันว่า การติสอนและการพิพากษามนุษย์เป็นไปเพื่อส่งมนุษย์ลงสู่บาบิโลน
ซึ่งหมายถึงการนำชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาไป
การนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของสิ่งหนึ่ง นั่นคือ การชำระมนุษย์ให้สะอาด

มนุษย์มิได้ถูกส่งลงสู่บาดาลลึกอย่างจงใจ แล้วหลังจากนั้นพระเจ้าก็ทรงล้างพระหัตถ์ของพระองค์จากเขา ในทางกลับกัน มันเป็นไปได้ที่จะจัดการกับความเป็นกบฏภายในมนุษย์ต่างหาก เพื่อที่ว่าในที่สุด สิ่งทั้งหลายภายในมนุษย์อาจจะได้รับการชำระให้สะอาด เพื่อที่เขาอาจจะมีความรู้แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า และเป็นเหมือนบุคคลบริสุทธิ์ หากการนี้เสร็จลง เช่นนั้นแล้ว ทั้งหมดก็จะสำเร็จลุล่วง ในข้อเท็จจริง เมื่อสิ่งเหล่านั้นภายในมนุษย์ที่จะต้องได้รับการจัดการได้ถูกจัดการแล้ว และมนุษย์เป็นคำพยานที่กึกก้อง ชาติานก็จะปราศด้วยเช่นกัน

และถึงแม้ว่าอาจมีสิ่งเหล่านั้น ไม่ก็อย่างซึ่งมีอยู่ภายในตัวมนุษย์มาแต่ดั้งเดิมที่มีได้ถูกชำระให้สะอาดโดยครบบริบูรณ์ ทันทีที่ชาติานปราศ มันก็จะไม่ก่อให้เกิดปัญหาอะไรอีกต่อไป และ ณ เวลานั้น

มนุษย์จะได้รับการชำระให้สะอาดโดยครบบริบูรณ์แล้ว มนุษย์ไม่เคยได้รับประสบการณ์กับชีวิตเช่นนั้น

แต่เมื่อชาติานปราศ ทั้งหมดจะลงเอย และสิ่งหยาบหยาบเหล่านั้นภายในมนุษย์จะได้รับการแก้ไข

และทันทีที่ปัญหาหลักนั้นได้รับการแก้ไขไปแล้ว ความยากลำบากปัญหาอื่นๆ ทั้งหมดก็จะจบสิ้นลง ในระหว่างการจุดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เอง

พระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำนั้นทำไปเพื่อทำให้ชาติานปราศ

และพระองค์จะทรงทำให้ชาติานปราศโดยผ่านทางวิธีการพิชิตชัยมนุษย์และโดยการทำให้พวกเขามีครบบริบูรณ์

เมื่อพวกเขามีเป็นคำพยานอันกึกก้อง นี่ก็จะเป็นเครื่องหมายแห่งความปราศของชาติานเช่นกัน

มนุษย์ถูกพิชิตก่อนและในที่สุดจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยครบบริบูรณ์เพื่อที่จะทำให้ชาติานปราศ อย่างไรก็ตาม ในเนื้อแท้

นี่คือความรอดจากทะเลว้างเปล่าแห่งความทุกข์ร้อนของมวลมนุษย์ทั้งปวงที่เป็นความปราศของชาติานด้วยเช่นกัน ไม่ว่าพระราชกิจจะถูกดำเนินการเสร็จสิ้นตลอดทั่วทั้งจักรวาลหรือในประเทศจีน

ทั้งหมดนั้นก็เป็นไปได้เพื่อที่จะทำให้ชาติานปราศและนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ทั้งปวง

เพื่อที่มนุษย์อาจจะได้เข้าสู่สถานที่แห่งการหยุดพัก พระเจ้าผู้ทรงจุดมาเป็นมนุษย์ เนื้อหนังธรรมดานี้

ทรงเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้ชาติานปราศอย่างแน่แท้

พระราชกิจของพระเจ้าในเนื้อหนังนี้ใช้เพื่อนำพาความรอดมาสู่พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่อยู่เบื้องล่างฟ้าสวรรค์ผู้ซึ่งรักพระเจ้า มันเป็นไปได้เพื่อประโยชน์แห่งการทรงพิชิตชัยมวลมนุษย์ทั้งปวง และยิ่งไปกว่านั้น

คือเพื่อประโยชน์ของการเอาชนะชาติาน

แก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าทั้งหมดนั้น ไม่สามารถแยกจากความปราศของชาติานเพื่อนำความรอดมาสู่มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ เหตุใดหรือ

ในส่วนมากของพระราชกิจนี้จึงมีการพูดถึงการให้พวกเขามีเป็นคำพยานอยู่เสมอ?

และคำพยานนี้มุ่งตรงไปที่ผู้ใด? มันมิได้มุ่งตรงไปที่ชาตานหรือ? คำพยานนี้มีขึ้นต่อพระเจ้า และมันมีขึ้นเพื่อเป็นพยานว่าพระราชกิจของพระเจ้าได้สัมฤทธิ์ประสิทธิผลของมันแล้ว

การเป็นคำพยานเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการทำให้ชาตานปราศัย หากไม่มีการสู้รบกับชาตาน เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะไม่จำเป็นต้องเป็นคำพยาน เป็นเพราะชาตานต้องปราศัย

พระเจ้าจึงทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์เป็นคำพยานต่อพระองค์ต่อหน้าชาตาน

ในเวลาเดียวกันกับที่ทรงช่วยมนุษย์ให้รอด ซึ่งพระองค์ทรงใช้เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดและทำการสู้รบกับชาตาน ผลลัพธ์ก็คือ มนุษย์ยังเป็นทั้งวัตถุแห่งความรอดและเครื่องมือในการทำให้ชาตานปราศัย

และดังนั้นมนุษย์จึงอยู่ที่แก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้า

ในขณะที่ชาตานเป็นเพียงวัตถุแห่งการทำลายล้าง ซึ่งเป็นศัตรู เจ้าอาจจะรู้สึกได้ว่าเจ้ามิได้ทำสิ่งใดเลย แต่เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า จึงได้เป็นคำพยาน และคำพยานนี้มุ่งตรงไปที่ชาตาน และมีขึ้นต่อมนุษย์ มนุษย์ไม่เหมาะที่จะได้ชื่นชมคำพยานเช่นนั้น

เขาสามารถเข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำได้อย่างไร? วัตถุแห่งการต่อสู้ของพระเจ้าคือชาตาน ในขณะที่มนุษย์เป็นวัตถุแห่งความรอดเท่านั้น มนุษย์มีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานหลายอย่าง และไม่มีความสามารถในการเข้าใจพระราชกิจนี้ นี่เป็นเพราะความเสื่อมทรามของชาตาน และมีโซ่อยู่ภายในมนุษย์โดยสันดาน แต่ถูกชี้นำโดยชาตาน วันนี้

พระราชกิจหลักของพระเจ้าคือเพื่อให้ชาตานปราศัย นั่นคือ เพื่อพิชิตมนุษย์โดยครบบริบูรณ์

เพื่อที่มนุษย์อาจเป็นคำพยานขั้นสุดท้ายต่อพระเจ้าต่อหน้าชาตาน ในหนทางนี้ ทุกสรรพสิ่งจะสำเร็จลุล่วง

ในหลายกรณี มันปรากฏชัดแก่ตาเปล่าของเจ้าว่าไม่มีสิ่งใดได้ถูกกระทำขึ้นเลย แต่ในความเป็นจริง

พระราชกิจนี้ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์แล้ว

มนุษย์พึงประสงค์ที่จะให้พระราชกิจแห่งความครบบริบูรณ์ทั้งหมดนั้นมองเห็นได้ด้วยตา

แต่แม้ปราศจากการทำให้มันมองเห็นได้ด้วยตาแก่เจ้า เราก็ได้ทำให้งานของเราครบบริบูรณ์แล้ว

เพราะชาตานได้บนอบแล้ว ซึ่งหมายความว่ามันได้ปราศัยโดยสิ้นเชิงแล้ว ว่าพระปรีชาญาณ อุตสาหภาพ และสิทธิอำนาจของพระเจ้าทั้งหมดนั้นได้ปราบชาตานแล้ว นี่คือการพยานที่ต้องมีอย่างแน่นอน

และแม้ว่ามันไม่มีการแสดงออกที่ชัดเจนในตัวของมนุษย์ แม้ว่ามันไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

แต่ชาตานก็ได้ปราศัยไปเรียบร้อยแล้ว ความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจนี้มุ่งตรงไปที่ชาตาน

และถูกดำเนินการจนเสร็จสิ้นเนื่องจากการสู้รบกับชาตาน และดังนั้น

จึงมีมากมายหลายสิ่งที่มีมนุษย์ไม่เห็นว่าได้ถูกทำให้ประสบผลสำเร็จไปแล้ว แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

เป็นสิ่งที่ถูกทำให้ครบบริบูรณ์อย่างประสบผลสำเร็จมานานแล้ว

นี่คือความจริงด้านในอย่างหนึ่งแห่งพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า

ทันทีที่ชาตานปราชัยแล้ว กล่าวคือ เมื่อมนุษย์ถูกพิชิตอย่างครบบริบูรณ์แล้ว เมื่อนั้น มนุษย์จะจับใจความได้ว่าพระราชกิจทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอด และว่าความหมายของความรอดคือเพื่อคว่ำชิงผู้คนมาจากมือของซาตาน ระยะเวลา 6,000 ปีของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ได้แก่ ยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักร

พระราชกิจสามช่วงระยะเหล่านี้ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์ กล่าวคือ พวกมันเป็นไปเพื่อความรอดของมนุษย์ที่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างรุนแรงโดยซาตาน อย่างไรก็ตาม ในเวลาเดียวกันพวกมันก็เป็นไปเพื่อที่พระเจ้าอาจทรงสู้รบกับซาตานด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ ดังนั้นที่พระราชกิจแห่งความรอดถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะ ดังนั้น การสู้รบกับซาตานจึงถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงระยะด้วยเช่นกัน

และสองแง่มุมเหล่านี้ของพระราชกิจของพระเจ้าจึงถูกกระทำขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน การสู้รบกับซาตานเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมวลมนุษย์โดยแท้จริง และเพราะพระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์มิใช่บางสิ่งที่สามารถถูกทำให้ครบบริบูรณ์อย่างประสบความสำเร็จในช่วงระยะเดียว การสู้รบกับซาตานยังถูกแบ่งออกเป็นระยะและเป็นช่วงเวลาด้วยเช่นกัน และมีการเปิดศึกกับซาตานโดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของมนุษย์และขอบข่ายของความเสื่อมทรามของซาตานในตัวเขา บางที ในจินตนาการของมนุษย์ เขาอาจเชื่อว่าการสู้รบนี้ พระเจ้าจะทรงใช้อาวุธกับซาตาน ในหนทางเดียวกับที่สองกองทัพจะต่อสู้กัน

นี่เป็นแค่สิ่งที่มีปัญญาของมนุษย์สามารถจินตนาการได้ มันเป็นแนวคิดที่คลุมเครือและไม่สมจริงอย่างที่สุด กระนั้นมันก็เป็นสิ่งที่มนุษย์เชื่อ และเพราะเราพูด ณ ที่นี้ว่า

วิถีทางแห่งความรอดของมนุษย์คือโดยผ่านทาง การสู้รบกับซาตาน มนุษย์จินตนาการว่านี่คือวิธีการทำการสู้รบ มีสามช่วงระยะในพระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์

ซึ่งกล่าวได้ว่าการสู้รบกับซาตานได้ถูกแยกออกเป็นสามช่วงระยะเพื่อที่จะทำให้ชาตานปราชัยอย่างเด็ดขาด กระนั้น

ความจริงด้านในของพระราชกิจทั้งหมดแห่งการสู้รบกับซาตานก็คือประสิทธิภาพของมันนั้นสัมฤทธิ์ได้โดยผ่านทางพระราชกิจหลายขั้นตอน ได้แก่ การประทานพระคุณให้แก่มนุษย์

การกลายเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของมนุษย์ การยกโทษให้กับบาปทั้งหลายของมนุษย์ การพิชิตชัยมนุษย์ และการทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อม ตามข้อเท็จจริงแล้ว การสู้รบกับซาตานมิใช่การใช้อาวุธรบกับซาตาน แต่คือความรอดของมนุษย์ การทรงพระราชกิจกับชีวิตมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของมนุษย์ เพื่อที่เขาอาจเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้ นี่คือวิธีที่ซาตานถูกทำให้ปราชัย

ชาตานปราชัยโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์ เมื่อชาตานปราชัยแล้ว กล่าวคือ เมื่อมนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์แล้ว เมื่อนั้น

ชาตานซึ่งถูกคูหมิ่นเหยียดหยามจะถูกพ้นจากการเอาไว้อย่างครบบริบูรณ์ และในหนทางนี้ มนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดโดยครบบริบูรณ์ ด้วยเหตุนี้

เนื้อแท้แห่งความรอดของมนุษย์ก็คือสงครามกับชาตาน

และสงครามนี้โดยพื้นฐานแล้วสะท้อนอยู่ในความรอดของมนุษย์ ช่วงระยะแห่งยุคสุดท้าย

ซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์จะถูกพิชิต คือช่วงระยะสุดท้ายในการสู้รบกับชาตาน

และนั่นยังเป็นพระราชกิจแห่งความรอดที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์จากแดนครอบครองของชาตานด้วยเช่นกัน

ความหมายภายในของการพิชิตชัยมนุษย์คือการกลับคืนของรูปจำแลงของชาตาน—

มนุษย์ผู้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม—ไปสู่พระผู้สร้างภายหลังจากที่เขาได้ถูกทำการพิชิตชัย

ซึ่งโดยผ่านทางนี้ที่เขาจะละทิ้งชาตานและกลับคืนสู่พระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์ ในหนทางนี้

มนุษย์จะถูกช่วยให้รอดอย่างครบบริบูรณ์ และดังนั้น

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยจึงเป็นพระราชกิจสุดท้ายในการสู้รบกับชาตาน

และเป็นช่วงระยะขั้นสุดท้ายในการบริหารจัดการของพระเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งความปราชัยของชาตาน

หากปราศจากพระราชกิจนี้ ความรอดอันครบถ้วนของมนุษย์ก็คงจะเป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิง

ความพ่ายแพ้เด็ดขาดของชาตานก็คงจะเป็นไปไม่ได้เช่นเดียวกัน

และมวลมนุษย์ก็คงจะไม่มีวันสามารถเข้าสู่บั้นปลายอันน่าอัศจรรย์ หรือได้รับอิสระจากอิทธิพลของชาตานได้ ผลพวงที่ตามมาคือ

พระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์ย่อมไม่สามารถสรุปปิดตัวได้ก่อนที่การสู้รบกับชาตานจะสรุปปิดตัว

เพราะแก่นสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของ

มนุษย์ มวลมนุษย์ในยุคแรกสุดนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

แต่เนื่องจากการทดลองและการทำให้เสื่อมทรามของชาตาน

มนุษย์จึงถูกชาตานผูกมัดไว้และตกอยู่ในมือของมารร้าย ด้วยเหตุนี้

ชาตานจึงได้กลายเป็นวัตถุที่จะถูกทำให้ปราชัยในพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า

เพราะชาตานถือครองมนุษย์

และเพราะมนุษย์คือต้นทุนที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทรงดำเนินการบริหารจัดการทั้งหมดจนเสร็จสิ้น

หากมนุษย์ได้รับการช่วยให้รอด เช่นนั้นแล้ว เขาก็ต้องถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของชาตาน ซึ่งกล่าวได้ว่า

มนุษย์ต้องถูกนำกลับมาหลังจากได้ถูกชาตานจับไปเป็นเชลย ด้วยเหตุนี้

ชาตานจะต้องถูกพิชิตโดยผ่านทาง การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเก่าของมนุษย์

การเปลี่ยนแปลงซึ่งพื้นคืบสำนึกรับรู้ถึงเหตุผลดั้งเดิมของมนุษย์ ในหนทางนี้ มนุษย์ผู้ใดถูกจับไปเป็นเชลย จะสามารถถูกฉวยคว้ากลับมาจากมือของซาตานได้

หากมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลและพันธนาการของซาตาน เช่นนั้นแล้ว ซาตานก็จะอับอาย

มนุษย์จะถูกนำกลับมาในท้ายที่สุด และซาตานก็จะปราชัย

และเพราะมนุษย์ได้เป็นอิสระจากอิทธิพลมืดของซาตาน

มนุษย์จะกลายเป็นของที่รับมาได้จากการสู้รบทั้งหมดนี้

และซาตานจะกลายเป็นวัตถุที่จะถูกลงโทษทันทีที่สงครามได้เสร็จสิ้นลง

หลังจากนั้นพระราชกิจแห่งความรอดทั้งหมดของมวลมนุษย์ก็จะได้ถูกทำให้ครบบริบูรณ์

พระเจ้าไม่ทรงมีความคิดร้ายใดต่อสิ่งมีชีวิตแห่งการทรงสร้างเลย

พระองค์ทรงประสงค์เพียงที่จะทำให้ซาตานปราชัยเท่านั้น พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์—

ไม่ว่าจะเป็นการติสสอนหรือการพิพากษา—มุ่งตรงไปที่ซาตาน

ถูกดำเนินการเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์ ทั้งหมดล้วนเป็นไปเพื่อที่จะทำให้ซาตานปราชัย

และมันมีวัตถุประสงค์หนึ่ง นั่นคือ เพื่อทำการสู้รบกับซาตานจนถึงที่สุด!

พระเจ้าจะไม่วันทรงหยุดพักจนกว่าพระองค์จะได้มีชัยชนะเหนือซาตาน!

พระองค์จะทรงหยุดพักทันทีที่พระองค์ได้ทรงทำให้ซาตานปราชัยแล้วเท่านั้น

เนื่องเพราะพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นมุ่งตรงไปที่ซาตาน

และเพราะพวกที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมในแดนครอบครองของซาตาน

และล้วนมีชีวิตรอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน หากไม่มีการสู้รบกับซาตานและการแตกหักกับมัน

ซาตานก็คงจะไม่ผ่อนคลายการยึดจับผู้คนเหล่านี้ของมัน และพวกเขาคงไม่สามารถถูกรับไว้ได้

หากพวกเขาไม่ถูกรับไว้ ก็คงจะพิสูจน์ว่าซาตานยังมิได้ถูกทำให้ปราชัย ว่ามันยังมิได้ถูกกำราบ และดังนั้น

ในแผนการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระเจ้า

ในระหว่างช่วงระยะแรกพระองค์ทรงพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ

ในระหว่างช่วงระยะที่สองพระองค์ทรงพระราชกิจแห่งยุคพระคุณ นั่นคือ พระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขน

และในระหว่างช่วงระยะที่สามพระองค์ทรงพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยมวลมนุษย์

พระราชกิจทั้งหมดนี้มุ่งตรงไปที่ขบขำความเสื่อมทรามที่ซาตานได้ทำไว้กับมวลมนุษย์

ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นไปเพื่อทำให้ซาตานปราชัย

และทุกช่วงระยะนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้ซาตานปราชัย

เนื้อแท้ของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการ 6,000 ปีของพระเจ้าคือการสู้รบกับพญานาคใหญ่สีแดง

และพระราชกิจแห่งการจัดการมวลมนุษย์ยังเป็นพระราชกิจแห่งการทำให้ซาตานปราชัยด้วยเช่นกัน

ซึ่งเป็นพระราชกิจแห่งการทำการสู้รบกับซาตาน พระเจ้าได้ทรงสู้รบมาเป็นเวลา 6,000 ปี และด้วยเหตุนี้
พระองค์ได้ทรงพระราชกิจมาเป็นเวลา 6,000 ปี เพื่อท้ายที่สุดจะทรงนำมนุษย์ไปสู่อาณาจักรใหม่

เมื่อซาตานปราชัยแล้ว มนุษย์จะได้รับการปลดปล่อยอย่างครบบริบูรณ์

นี่มิใช่ทิศทางของพระราชกิจของพระเจ้าในวันนี้หรือ? นี่คือทิศทางของพระราชกิจในวันนี้อย่างแน่นอน
นั่นคือ การปลดปล่อย และการเป็นอิสระที่ครบบริบูรณ์ของมนุษย์ เพื่อที่เขาจะไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ใดๆ
หรือถูกจำกัดโดยข้อผูกมัดหรือข้อห้ามใดๆ พระราชกิจทั้งหมดนี้กระทำขึ้นสอดคล้องกับวิถีภาวะของพวกเจ้า
และสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นของพวกเจ้า

ซึ่งหมายความว่าเจ้าได้ถูกจัดเตรียมด้วยสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าสามารถสำเร็จลุล่วงได้ มันมิใช่กรณีของ

“การตอนเปิดเข้าแล้ว” ในการบังคับใช้สิ่งใดๆ กับพวกเจ้า ในทางตรงกันข้าม

พระราชกิจทั้งหมดนี้ถูกดำเนินการเสร็จสิ้น โดยสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นแท้จริงของพวกเจ้า

พระราชกิจแต่ละช่วงระยะได้รับการดำเนินการให้เสร็จสิ้นด้วยความสอดคล้องกับความต้องการที่จำเป็นและข้อ
พึงประสงค์แท้จริงของมนุษย์ พระราชกิจแต่ละขั้นตอนเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้ซาตานปราชัย
ในข้อเท็จจริงแล้ว ในปฐมกาลไม่มีสิ่งกีดขวางใดระหว่างพระผู้สร้างกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์
สิ่งกีดขวางทั้งหมดเหล่านี้ได้เกิดขึ้นโดยซาตาน

มนุษย์กลับกลายเป็นไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสสิ่งอันใดได้เนื่องจากวิถีที่ซาตานได้รับกวนและทำให้เขาเสื่อม
ทราม มนุษย์เป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย เป็นผู้ซึ่งได้ถูกหลอกลวง ทันทีที่ซาตานได้ถูกทำให้ปราชัยแล้ว

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายจะได้เห็นพระผู้สร้าง

และพระผู้สร้างจะทรงมองไปยังสิ่งมีชีวิตทรงสร้างเหล่านั้นและทรงสามารถนำทางพวกเขาโดยพระองค์เองได้

นี่เท่านั้นคือชีวิตที่มนุษย์ควรต้องมีบนแผ่นดินโลก และดังนั้น

พระราชกิจของพระเจ้าโดยพื้นฐานแล้วเป็นไปเพื่อทำให้ซาตานปราชัย และครั้นซาตานได้ปราชัยแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการแก้ไข วันนี้

เจ้าได้เห็นแล้วว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับพระเจ้าที่จะเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์

พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อใช้เวลาแต่ละวันค้นหาข้อผิดพลาดในตัวพวกเจ้า เพื่อตรัสเรื่องนี้และเรื่องนั้น

หรือเพื่อแค่มอบให้พวกเจ้าได้เห็นพระองค์ทรงดูเหมือนสิ่งใด

และพระองค์ตรัสและทรงดำรงพระชนม์ชีพอย่างไร

พระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพียงเพื่อยอมให้พวกเจ้าได้มองดูพระองค์ หรือเพื่อเปิดตาของพวกเจ้า

หรือเพื่อยอมให้พวกเจ้าได้ยินความล้าลึกทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัสถึงและตรากฎทั้งเจ็ดดวงที่พระองค์ได้ทรง

ปิดออก ตรงกันข้าม พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทำให้ซาตานปราชัย

พระองค์ได้เสด็จมาท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เองในเนื้อหนังเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด

และเพื่อทำการสู้รบกับซาตาน นี่คือความสำคัญของการจัดเป็นมนุษย์ของพระองค์
หากมิใช่เพื่อให้ซาตานปราชัยแล้วไซ้ พระองค์คงจะไม่ทรงพระราชกิจนี้โดยพระองค์เอง
พระเจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์
เพื่อเปิดเผยพระองค์เองต่อมนุษย์และยอมให้มนุษย์มองเห็นพระองค์โดยพระองค์เอง นี่คือเรื่องเล็กน้อยกระนั้นหรือ?
มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ! มันมิใช่สิ่งที่มนุษย์จินตนาการว่าพระเจ้าได้เสด็จมาแล้ว
ดังนั้นมนุษย์จึงอาจจะมองดูพระองค์
เพื่อที่มนุษย์อาจเข้าใจว่าพระเจ้าทรงมีจริงและไม่คลุมเครือหรือกลวงเป็นโพรง
และว่าพระเจ้าทรงสูงส่งแต่ทรงถ่อมพระทัยด้วย มันจะเรียบง่ายเช่นนั้นได้หรือ?
ที่แท้จริงแล้วมันเป็นเพราะซาตานได้ทำให้เนื้อหาของมนุษย์เสื่อมทราม
และมนุษย์คือผู้ซึ่งพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะช่วยให้อุด
ซึ่งพระองค์ต้องทรงยอมรับเนื้อหาเพื่อทำการสู้รบกับซาตานและเพื่อเป็นผู้เลี้ยงมนุษย์โดยพระองค์เอง
นี่เท่านั้นที่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระองค์
การทรงจัดเป็นมนุษย์สองครั้งของเจ้ามิชชินเพื่อให้ซาตานปราชัย และเพื่อช่วยมนุษย์ให้อุดได้ดีขึ้นด้วย
นั่นเป็นเพราะผู้ที่สามารถกระทำการสู้รบกับซาตานได้คือพระเจ้าเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า
หรือเป็นเนื้อหาที่พระเจ้าทรงจัดมาเป็นมนุษย์ กล่าวสั้นๆ ได้ว่า
บรรดาทูตสวรรค์ไม่สามารถเป็นผู้ที่กำลังทำการสู้รบกับซาตานได้
นับประสาอะไรที่มนุษย์ซึ่งได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามจะสามารถเป็นได้
บรรดาทูตสวรรค์ไร้พลังอำนาจที่จะต่อสู้ในการสู้รบนี้ และมนุษย์ก็ยิ่งไร้สมรรถภาพกว่านั้นเสียอีก
เมื่อเป็นเช่นนั้น หากพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทรงพระราชกิจกับชีวิตของมนุษย์
หากพระองค์ทรงปรารถนาที่จะเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทรงช่วยมนุษย์ให้อุดโดยพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว
พระองค์ต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยพระองค์เอง—นั่นคือ
พระองค์ต้องทรงยอมรับเนื้อหาเข้าไปโดยพระองค์เอง และด้วยอัตลักษณ์ในธรรมชาติของพระองค์
กับพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงกระทำ จึงเสด็จมาท่ามกลางมนุษย์และช่วยมนุษย์ให้อุดโดยพระองค์เอง
หากมิเป็นเช่นนั้น หากว่าเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าหรือมนุษย์ที่ทรงพระราชกิจนี้ เช่นนั้นแล้ว
ก็คงจะไม่มีวันได้สิ่งใดมาจากการสู้รบนี้ และมันคงจะไม่มีความจบสิ้นลง
มีเพียงเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อไปทำสงครามกับซาตานท่ามกลางมนุษย์เท่านั้น
มนุษย์จึงจะมีโอกาสแห่งความรอด ยิ่งไปกว่านั้น
เมื่อนั้นเท่านั้นที่ซาตานจะอับอายและจากไปโดยปราศจากโอกาสอันใดที่จะหาประโยชน์ใส่ตัว
หรือแผนการอันใดที่จะลงมือดำเนินการ

พระราชกิจที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงกระทำไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยพระวิญญูญาณของพระเจ้า และมันคงจะเป็นไปไม่ได้มากยิ่งขึ้นเสียอีกสำหรับมนุษย์ที่มีเนื้อหนังที่จะทำการนั้นในนามของพระเจ้า

เนื่องจากพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของชีวิตมนุษย์ และเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเสื่อมทรามของมนุษย์ หากว่ามนุษย์จะมีส่วนร่วมในการสู้รบนี้ เขาก็คงจะเพียงแค่ผ่านไปในความระส่ำระสายอันเปี่ยมวิบัติเท่านั้น

และก็จะคงจะแค่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเสื่อมทรามของเขาได้เลย

เขาคงจะไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดจากกางเขน หรือพิชิตมวลมนุษย์ที่กบฏทั้งปวงได้

แต่คงจะสามารถทำได้แค่เพียงงานเก่าเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ได้ไปเกินพ้นหลักการทั้งหลาย

หรือไม่ก็งานที่ไม่เกี่ยวข้องกับการทำให้ชาตนาปราชัยเท่านั้น แล้วโยต้องเป็นกังวลเล่า?

อะไรหรือคือนัยสำคัญของพระราชกิจที่ไม่สามารถได้มวลมนุษย์ มา

แล้วนับประสาอะไรกับการทำให้ชาตนาปราชัย? และเช่นนี้เอง

การสู้รบกับชาตนาจึงสามารถดำเนินการเสร็จสิ้นได้โดยพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น

และมันคงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะทำการนั้น หน้าที่ของมนุษย์คือเชื่อฟังและติดตาม

เพราะมนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะทำงานซึ่งคล้ายคลึงกับการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกได้

และยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่สามารถที่จะดำเนินงานแห่งการสู้รบกับชาตนาจนเสร็จสิ้นได้

มนุษย์สามารถเพียงแต่ทำให้พระเจ้าผู้สร้างพึงพอพระทัยภายใต้สภาวะผู้นำของพระเจ้าพระองค์เอง

โดยผ่านทางเวลาที่ชาตนาได้รับความปราชัย นี่เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่มนุษย์สามารถทำได้ และดังนั้น

ทุกครั้งที่มีการสู้รบครั้งใหม่เริ่มขึ้น ซึ่งกล่าวได้ว่า ทุกครั้งที่พระราชกิจแห่งยุคใหม่เริ่มต้นขึ้น

พระเจ้าพระองค์เองทรงกระทำพระราชกิจนี้ โดยพระองค์เอง

โดยผ่านทางนี้ซึ่งพระองค์ทรงนำทางไปทั่วทั้งยุคและทรงเปิดเส้นทางใหม่สำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง

อรุณรุ่งของยุคใหม่แต่ละยุคคือการเริ่มต้นใหม่ในการสู้รบกับชาตนา

โดยผ่านทางนี้ซึ่งมนุษย์จะเข้าสู่อาณาจักรที่สวยงามกว่า ใหม่กว่า

และยุคใหม่ที่พระเจ้าพระองค์เองทรงนำทางโดยพระองค์เอง มนุษย์คือเจ้านายของสรรพสิ่งทั้งปวง

แต่บรรดาผู้ที่ได้ถูกรับไว้จะกลายเป็นดอกผลแห่งการสู้รบทั้งหมดกับชาตนา

ชาตนาคือผู้ทำให้สรรพสิ่งทั้งปวงเสื่อมทราม มันคือผู้ได้รับความปราชัย ณ บทอวสานของการสู้รบทั้งหมด

และคือผู้เดียวที่จะถูกลงโทษภายหลังจากการสู้รบเหล่านี้ ท่ามกลางพระเจ้า มนุษย์ และชาตนา

มีเพียงชาตนาเท่านั้นที่เป็นผู้ซึ่งจะถูกรังเกียจและถูกปฏิเสธ ในขณะเดียวกัน

พวกที่ถูกชาตนาได้ไปและพระเจ้ามิได้ทรงนำกลับมา

ก็จะกลายเป็นบรรดาผู้ซึ่งจะได้รับการลงโทษในนามของชาตนา ท่ามกลางทั้งสามนี้

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สรรพสิ่งทั้งปวงควรจะต้องนมัสการ ในขณะเดียวกัน
บรรดาผู้ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแต่พระเจ้าได้ทรงนำกลับมา และเป็นผู้ที่ติดตามทางแห่งพระเจ้า
จะกลายเป็นบรรดาผู้ที่ได้รับพระสัญญาของพระเจ้าและจะพิพากษาพวกมารร้ายแทนพระเจ้า
พระเจ้าจะทรงมีชัยชนะอย่างแน่นอน และซาตานจะพ่ายอย่างแน่นอน
แต่ท่ามกลางมนุษย์มีบรรดาผู้ที่จะชนะและพวกที่จะแพ้ บรรดาผู้ที่ชนะจะอยู่กับเหล่าผู้ชนะ
และพวกที่แพ้จะอยู่กับบรรดาผู้แพ้ นี่คือการจำแนกชั้นแต่ละคนไปตามประเภท
นี่คือบททดสอบขั้นสุดท้ายของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้า
มันคือจุดมุ่งหมายของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าด้วยเช่นกัน และมันจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
แก่นสำคัญของพระราชกิจหลักแห่งแผนการบริหารจัดการของเจ้ามุ่งเน้นที่ความรอดของมนุษย์
และพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยพื้นฐานแล้วก็เพื่อประโยชน์แห่งแก่นสำคัญนี้
เพื่อประโยชน์แห่งพระราชกิจนี้ และเพื่อให้ซาตานพ่าย
ครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพื่อที่จะทำให้ซาตานพ่ายด้วยเช่นกัน นั่นคือ
พระองค์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์โดยพระองค์เอง
และทรงถูกดองครีงกับกางเขนโดยพระองค์เองเพื่อที่จะทำให้พระราชกิจแห่งการสู้รบครั้งแรกครบบริบูรณ์
ซึ่งเป็นพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ในทำนองเดียวกันนั้น
พระเจ้าก็ทรงพระราชกิจในช่วงระยะนี้โดยพระองค์เองเช่นกัน
ซึ่งได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์
เพื่อตรัสพระวาจาของพระองค์โดยพระองค์เองและยอมให้มนุษย์มองเห็นพระองค์
แน่นอนว่ามันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่พระองค์จะต้องทรงพระราชกิจอื่นบางอย่างระหว่างทางด้วยเช่นกัน
แต่เหตุผลหลักที่พระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นโดยพระองค์เองนั้นก็เพื่อที่จะทรงทำให้ซา
ตานพ่าย เพื่อทรงพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวง และเพื่อให้ได้ผู้คนเหล่านั้นมา ดังนั้น
พระราชกิจแห่งการจุติเป็นมนุษย์ของพระเจ้าจึงมิใช่เรียบง่ายเลยจริงๆ
หากพระประสงค์ของพระองค์เป็นเพียงเพื่อแสดงให้มนุษย์เห็นว่าพระเจ้าอ้อมพระทัยและทรงอ่อนร้นเท่านั้น
และเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง หากมันเป็นไปเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการทรงพระราชกิจนี้เท่านั้น เช่นนั้นแล้ว
ก็คงจะไม่จำเป็นต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ถึงแม้ว่าพระเจ้ามิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
พระองค์ก็ทรงสามารถเปิดเผยความอ้อมพระทัยและความอ่อนร้นของพระองค์
ความยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของพระองค์ต่อมนุษย์โดยตรงได้
แต่สิ่งทั้งหลายเช่นนั้นมิได้มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์
สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอดหรือทำให้เขาครบบริบูรณ์ได้

นับประสาอะไรที่พวกมันจะสามารถเอาชนะชาตานได้

หากการเอาชนะชาตานเพียงแค่เกี่ยวข้องกับพระวิญญาณที่ทรงทำการสู้รบกับวิญญาณหนึ่งเท่านั้น เช่นนั้นแล้วพระราชกิจดังกล่าวคงจะมีคุณค่าที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงน้อยลงไปอีก

มันคงจะไม่สามารถทำให้ได้มนุษย์มาและคงจะทำให้โชคชะตาและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมนุษย์ย่อยยับไป เช่นนี้เอง พระราชกิจของพระเจ้าวันนี้จึงมีนัยสำคัญลุ่มลึก

มันมิใช่เป็นเพียงเพื่อที่มนุษย์อาจมองเห็นพระองค์ หรือเพื่อที่มนุษย์อาจลืมตาเสียที่

หรือเพื่อที่จะจัดเตรียมให้เขามีสำนึกรับรู้เล็กน้อยถึงความรู้สึกว่าได้รับการขับเคลื่อนและได้รับการหนุนใจเท่านั้น พระราชกิจเช่นนั้นไม่มีนัยสำคัญอันใด หากเขาสามารถพูดถึงความรู้ประเภทนี้เท่านั้น เช่นนั้นแล้ว

มันก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่รู้จักนัยสำคัญที่แท้จริงแห่งการจู่โจมเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

พระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของพระเจ้ากระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง ช่วงระยะแรก—การทรงสร้างโลก—กระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง

และหากมิได้เป็นเช่นนั้นแล้วไซ้ร้ ก็คงจะไม่มีใครใดมีความสามารถในการสร้างมวลมนุษย์ได้

ช่วงระยะที่สองคือการได้มวลมนุษย์ทั้งปวง และมันกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เองเช่นกัน

ช่วงระยะที่สามก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า

มีความจำเป็นมากยิ่งขึ้นไปอีกสำหรับบทอวสานของพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าที่จะต้องกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เอง พระราชกิจแห่งการไถ่ การพิชิต การได้รับ

และการทำให้มวลมนุษย์ทั้งปวงมีความเพียบพร้อมล้วนดำเนินการเสร็จสิ้น โดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง หากพระองค์มิได้ทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เอง เช่นนั้นแล้ว

มนุษย์ก็คงไม่สามารถเป็นตัวแทนอัครลักษณะของพระองค์ได้

และมนุษย์คงไม่สามารถกระทำพระราชกิจของพระองค์ได้ พระองค์ทรงนำทางมนุษย์โดยพระองค์เอง

และทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์โดยพระองค์เอง ก็เพื่อที่จะทำให้ชาตานปราชัย เพื่อที่จะได้รับมวลมนุษย์

และเพื่อที่จะมอบชีวิตที่ปกคืบบนแผ่นดินโลกให้มนุษย์ พระองค์ต้องทรงทำพระราชกิจนี้โดยพระองค์เอง

เพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการทั้งหมดของพระองค์ และเพื่อพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์

หากมนุษย์เชื่อเพียงว่าเจ้าทรงมาเพื่อที่มนุษย์อาจมองเห็นพระองค์

เพื่อประโยชน์แห่งการทำให้มนุษย์มีความสุขเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว ความเชื่อเช่นนั้นไม่มีคุณค่าอันใด

ไม่มีนัยสำคัญอันใด ความเข้าใจของมนุษย์ผิดเพี้ยนเกินไป!

พระเจ้าทรงสามารถทำพระราชกิจนี้อย่างถ้วนทั่วและอย่างครบบริบูรณ์ได้โดยการทรงดำเนินพระราชกิจนี้จนเส

ร็จสิ้นด้วยพระองค์เองเท่านั้น มนุษย์ไม่มีความสามารถในการทำพระราชกิจนั้นในนามของพระเจ้าได้

เมื่อเขาไม่มีอัครลักษณะของพระเจ้าหรือเนื้อแท้ของพระองค์

เขาจึงไม่มีความสามารถในการทำพระราชกิจของพระเจ้าได้ และต่อให้มนุษย์ได้ทำพระราชกิจนี้ มันก็คงจะไม่มีประสิทธิภาพใดๆ ครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการไถ่ เพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมดจากบาป

เพื่อทำให้มนุษย์สามารถได้รับการชำระให้สะอาดและได้รับการยกโทษสำหรับบาปของเขาได้

พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยก็กระทำโดยพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ด้วยพระองค์เองเช่นกัน

ถ้าเพียงแค่ว่าในช่วงช่วงระยะนี้พระเจ้าตรัสคำเผยพระวจนะ เช่นนั้นแล้ว

ก็อาจสามารถพบว่าผู้เผยพระวจนะหรือใครบางคนที่มีพรสวรรค์ได้เข้าแทนที่ของพระองค์

ถ้าเพียงแค่ว่ามีการตรัสคำเผยพระวจนะ เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็คงจะสามารถทำการแทนพระเจ้าได้ กระนั้น

หากมนุษย์พยายามจะทำพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองด้วยตัวเองและพยายามที่จะทำงานกับชีวิตของมนุษย์

ก็คงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเขาที่จะทำงานนี้ มันต้องกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เอง กล่าวคือ

พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เองเพื่อทรงพระราชกิจนี้ ในยุคพระวจนะ

ถ้าเพียงแค่ว่ามีการตรัสคำเผยพระวจนะ เช่นนั้นแล้ว ก็คงจะพบได้ว่า อิสยาห์หรือเอลียาห์

ผู้เผยพระวจนะทำพระราชกิจนี้

และคงจะ ไม่มีความจำเป็นใดสำหรับพระเจ้าพระองค์เองที่จะต้องทรงทำมันด้วยพระองค์เอง

เนื่องจากพระราชกิจที่ทำในช่วงระยะนี้มีใช่เพียงการตรัสคำเผยพระวจนะเท่านั้น

และเพราะมันมีความสำคัญมากขึ้นที่จะต้องให้พระราชกิจแห่งพระวจนะเพื่อพิชิตมนุษย์และทำให้ซาตานปราชัย

พระราชกิจนี้จึงไม่สามารถกระทำโดยมนุษย์ได้

และต้องกระทำโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระองค์เองโดยเฉพาะ ในยุคธรรมบัญญัติ

พระยาห์เวห์ได้ทรงพระราชกิจในส่วนพระองค์

ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์ได้ตรัสพระวจนะบางประการและทรงพระราชกิจบางประการโดยผ่านทางบรรดาผู้เผย

พระวจนะ นั่นเป็นเพราะมนุษย์สามารถทำหน้าที่แทนพระยาห์เวห์ในพระราชกิจของพระองค์ได้

และบรรดาผู้ทำนายสามารถทำนายสิ่งทั้งหลาย และตีความความฝันบางอย่างในนามของพระองค์ได้

พระราชกิจที่กระทำในปฐมกาลมิใช่พระราชกิจแห่งการเปลี่ยนอุปนิสัยของมนุษย์โดยตรง

และไม่เกี่ยวข้องกับบาปของมนุษย์ และประสงค์เพียงแต่ให้มนุษย์ยึดปฏิบัติตามธรรมบัญญัติเท่านั้น ดังนั้น

พระยาห์เวห์จึงมิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และเปิดเผยพระองค์เองต่อมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์กลับตรัสต่อ โมเสสและคนอื่นๆ โดยตรง ทรงทำให้พวกเขาพูดและทำงานในนามของพระองค์

และเป็นเหตุให้พวกเขาทำงานโดยตรงท่ามกลางมวลมนุษย์

พระราชกิจช่วงระยะแรกของพระเจ้าคือสถานะผู้นำของมนุษย์ มันคือการเริ่มต้นของการสู้รบกับซาตาน

แต่การสู้รบนี้ยังมิได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ

สงครามที่เป็นทางการกับชาตานเริ่มต้นขึ้นด้วยการจู่โจมเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้า
และมันได้ต่อเนื่องมาจนกระทั่งถึงวันนี้

การสู้รบครั้งแรกของสงครามนี้คือเมื่อพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์ทรงถูกตอกตรึงกับกางเขน

การตรึงกางเขนพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์ได้ทำให้ชาตานปราชัย

และมันเป็นช่วงระยะที่ประสบผลสำเร็จครั้งแรกในสงครามนี้

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจกับชีวิตมนุษย์โดยตรง

นี่จึงได้เป็นการเริ่มต้นที่เป็นทางการของพระราชกิจแห่งการได้มนุษย์คืนกลับมา

และเนื่องจากนี่คือพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของมนุษย์

มันจึงเป็นพระราชกิจแห่งการสู้รบกับชาตาน

พระราชกิจช่วงระยะที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำในปฐมกาลเป็นเพียงแค่สถานะผู้นำของการใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกของมนุษย์เท่านั้น มันเป็นการเริ่มต้นของพระราชกิจของพระเจ้า

และถึงแม้ว่ามันยังมิได้เกี่ยวข้องกับการสู้รบใดๆ หรืองานใหญ่ใดๆ

มันก็ได้วางรากฐานให้แก่พระราชกิจแห่งการสู้รบที่จะมาถึง ต่อมา

พระราชกิจช่วงระยะที่สองในระหว่างยุคพระคุณเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยเก่าๆ ของมนุษย์

ซึ่งหมายความว่า พระเจ้าพระองค์เองได้ทรงสร้างชีวิตมนุษย์ขึ้นมา การนี้ต้องกระทำโดยพระเจ้าด้วยพระองค์เอง กล่าวคือ การนี้จำเป็นที่พระเจ้าต้องทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

หากพระองค์มิได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ก็ไม่มีผู้ใดอีกแล้วที่สามารถทำแทนพระองค์ในพระราชกิจช่วงระยะนี้ได้ เพราะมันเป็นการทำหน้าที่แทนพระราชกิจแห่งการต่อสู้โดยตรงกับชาตาน

หากมนุษย์ได้ทำงานนี้ในนามของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ยื่นต่อหน้าชาตาน ชาตานคงจะไม่บนบอบ

และคงจะไม่มีทางที่จะทำให้มันปราชัยได้

มันจำเป็นที่จะต้องเป็นพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งเสด็จมาเพื่อทำให้มันปราชัย

เนื่องจากเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงจู่โจมเป็นมนุษย์นั้นยังคงเป็นพระเจ้าอยู่ พระองค์ยังคงเป็นชีวิตของมนุษย์

และพระองค์ยังคงเป็นพระผู้สร้าง ไม่ว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้นก็ตาม

อัตลักษณ์และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง และดังนั้น

พระองค์ได้ทรงยอมรับเนื้อหนังและได้ทรงพระราชกิจเพื่อทำให้เกิดการบนบอบที่ครบบริบูรณ์ของชาตาน ในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจในยุคสุดท้าย

หากมนุษย์จะต้องทำพระราชกิจนี้และถูกทำให้ต้องพุดพระวจนะโดยตรง

เช่นนั้นแล้วเขาคงจะไม่สามารถพุดพระวจนะเหล่านั้นออกไปได้ และหากมีการพุดคำเผยพระวจนะออกไป

เช่นนั้นแล้วคำเผยพระวจนะนี้ก็คงจะไม่สามารถพิชิตมนุษย์ได้

พระเจ้าเสด็จมาเพื่อให้ชาตนาปราชัยและทำให้เกิดการบนอบที่ครบบริบูรณ์ของมัน
โดยการทรงยอมรับเนื้อหนัง เมื่อพระองค์ทรงเอาชนะชาตนาได้โดยสิ้นเชิง ทรงพิชิตมนุษย์ได้อย่างเต็มที่
และทรงได้มนุษย์มาโดยครบบริบูรณ์ พระราชกิจช่วงระยะนี้ก็จะครบบริบูรณ์และสัมฤทธิ์ผลสำเร็จ
ในการบริหารจัดการของพระเจ้านั้น มนุษย์ไม่สามารถทำการแทนพระเจ้าได้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชกิจแห่งการทรงนำทางในยุคนั้นและการเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ก็จำเป็นมากยิ่งขึ้นไป
อีกที่พระเจ้าพระองค์เองจะต้องทรงกระทำด้วยพระองค์เอง
การมอบวิโรจน์ให้มนุษย์และการจัดเตรียมคำเผยพระวจนะให้มนุษย์สามารถกระทำได้โดยมนุษย์
แต่หากมันเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าต้องทรงกระทำด้วยพระองค์เอง
เป็นพระราชกิจแห่งการสู้รบระหว่างพระเจ้าพระองค์เองกับชาตนา เช่นนั้นแล้ว
มนุษย์ก็ไม่สามารถกระทำพระราชกิจนี้ได้ ในระหว่างช่วงระยะแรกของพระราชกิจ เมื่อไม่มีการสู้รบกับชาตนา
พระยาห์เวห์ได้ทรงนำทางประชาชนอิสราเอลด้วยพระองค์เองโดยการใช้คำเผยพระวจนะที่ผู้เผยพระวจนะพูด
ภายหลังจากนั้น ช่วงระยะที่สองของพระราชกิจคือการสู้รบกับชาตนา
และพระเจ้าพระองค์เองทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วยพระองค์เอง และเสด็จเข้าสู่เนื้อหนัง เพื่อทรงพระราชกิจนี้
สิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการสู้รบกับชาตนาก็เกี่ยวข้องกับการจู่โจมเป็นมนุษย์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
ซึ่งหมายความว่า การสู้รบนี้นมนุษย์ไม่สามารถกระทำได้ หากมนุษย์จะต้องทำการสู้รบ
เขาก็คงไม่สามารถทำให้ชาตนาปราชัยได้
เขาจะสามารถมีความแข็งแกร่งไปต่อสู้กับมันได้อย่างไรในขณะที่ยังคงอยู่ภายใต้แดนครอบครองของมัน?
มนุษย์อยู่ตรงกลาง กล่าวคือ หากเจ้าเอนไปหาชาตนา เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นของชาตนา
แต่หากเจ้าทำให้พระเจ้าพึงพอใจพระทัย เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นของพระเจ้า
หากมนุษย์จะต้องพยายามและทำการแทนพระเจ้าในพระราชกิจแห่งการสู้รบนี้ เขาจะสามารถทำได้หรือไม่?
หากเขาทำได้ เขาก็คงจะไม่พิณาสนามาแล้วใช่หรือไม่? เขาคงจะไม่ได้เข้าสู่รณภูมิกลียุคมาแล้วใช่หรือไม่?
ดังนั้น มนุษย์จึงไม่มีความสามารถที่จะแทนที่พระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์ได้ ซึ่งกล่าวได้ว่า
มนุษย์ไม่มีเนื้อแท้ของพระเจ้า และหากเจ้าทำการสู้รบกับชาตนา เจ้าคงจะไม่สามารถทำให้มันปราชัยได้
มนุษย์สามารถทำงานบางอย่างได้เท่านั้น เขาสามารถชนะใจผู้คนบางคนได้
แต่เขาไม่สามารถทำการแทนพระเจ้าในพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองได้
มนุษย์จะสามารถทำการสู้รบกับชาตนาได้อย่างไร? ชาตนาคงจะจับเจ้าเป็นเชลยก่อนที่จะได้เริ่มต้นด้วยซ้ำ
มีเพียงเมื่อพระเจ้าพระองค์เองทรงสู้รบกับชาตนาและมนุษย์ติดตามและเชื่อฟังพระเจ้าบนพื้นฐานนี้เท่านั้น
มนุษย์จึงจะสามารถได้รับการทรงรับไว้โดยพระเจ้าและรอดพ้นจากข้อผูกมัดของชาตนา
สิ่งทั้งหลายที่มนุษย์สามารถสัมฤทธิ์ได้ด้วยปัญญาและความสามารถของเขาเองนั้นมีจำกัดเหลือเกิน

เขาไม่มีความสามารถในการทำให้มนุษย์ครบบริบูรณ์ ในการนำทางมนุษย์ และยิ่งกว่านั้น ในการทำให้ชาตานปราศัย เขาวุ่นปัญหาและสติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถสกัดกั้นกลอุบายของชาตานได้ ดังนั้นมนุษย์จะสามารถทำการสู้รบกับมันได้อย่างไร?

บรรดาผู้ซึ่งเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมทั้งหมดล้วนมีโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้น ทุกคนต้องผ่อนคลาย กล่าวคือ ในอนาคตเจ้าทั้งหมดจะได้เข้าสู่บันปลาย แต่หากเจ้าไม่เต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และไม่เต็มใจที่จะเข้าสู่อาณาจักรอันน่าอัศจรรย์ เช่นนั้นแล้ว นั่นก็คือปัญหาของเจ้าเอง

บรรดาผู้ซึ่งเต็มใจที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมทั้งหมดล้วนจงรักภักดีต่อพระเจ้า ทุกคนที่เชื่อฟัง และทุกคนที่ปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยสัตย์ซื่อ—ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม วันนี้ ทุกคนที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยภักดี ทุกคนที่ไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า ทุกคนที่ไม่มอบตนต่อพระเจ้า โดยเฉพาะพวกที่ได้รับความรู้แจ้งและความกระจำเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วแต่มิได้นำมาปฏิบัติ—ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดไม่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้

บรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะจงรักภักดีและเชื่อฟังพระเจ้าทั้งหมดล้วนสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ต่อให้พวกเขาจะไม่รู้เท่าทันอยู่บ้างก็ตาม

บรรดาผู้ที่เต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาทั้งหมดล้วนสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ไม่มีความจำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตราบเท่าที่เจ้าเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาในทิศทางนี้

เจ้าสามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมได้ เราไม่เต็มใจที่จะละทิ้งหรือขจัดคนใดในหมู่พวกเจ้า แต่หากมนุษย์ไม่เพียรพยายามที่จะทำให้ดี เช่นนั้นแล้ว เจ้าเพียงกำลังทำให้ตัวเจ้าย่อยยับเท่านั้น มิใช่เราที่ขจัดเจ้าทิ้ง แต่เป็นเจ้าด้วยตัวเจ้านั่น หากเจ้ามิได้เพียรพยายามที่จะทำให้ดีด้วยตัวเจ้าเอง—หากเจ้าเกียจคร้าน หรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า หรือไม่จงรักภักดี หรือไม่ไล่ตามเสาะหาความจริง และทำดังที่เจ้ายินดีอยู่เสมอ หากเจ้าประพฤติอย่างชะล่าใจ ต่อสู้เพื่อชื่อเสียงและโชคชะตาของเจ้าเอง และไม่มีหลักศีลธรรมในการจัดการของเจ้ากับเพศตรงข้าม เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะแบกภาระบาปของเจ้าเอง เจ้าไม่มีค่าคู่ควรกับความเวทนาของผู้ใด

เจตนารมณ์ของเราคือเพื่อให้พวกเจ้าทั้งหมดได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และอย่างน้อยที่สุดได้รับการพิชิต เพื่อที่พระราชกิจช่วงระยะนี้อาจครบบริบูรณ์อย่างประสบผลสำเร็จ พระประสงค์ของพระเจ้าคือเพื่อให้ทุกคนได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และท้ายที่สุดได้เป็นผู้ที่พระองค์ทรงรับไว้ ได้เป็นผู้ที่พระองค์ทรงชำระให้สะอาด และได้กลายเป็นประชากรที่พระองค์ทรงรัก มันไม่สำคัญ

ไม่ว่าเราจะกล่าวว่าพวกเจ้าล่าหลังหรือมีขีดความสามารถต่ำหรือไม่ก็ตาม—นี่คือข้อเท็จจริงทั้งหมด

การกล่าวเรื่องนี้ของเรามีได้พิสูจน์ว่าเราตั้งใจที่จะละทิ้งพวกเจ้า ว่าเราได้สูญเสียความหวังในตัวพวกเจ้านับประสาอะไรที่จะพิสูจน์ว่าเราไม่เต็มใจที่จะช่วยพวกเจ้าให้รอด วันนี้

เราได้มาเพื่อทำงานแห่งความรอดของพวกเจ้า ซึ่งกล่าวได้ว่า งานที่เราทำคือส่วนต่อเนื่องของงานแห่งความรอดทุกคนมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม กล่าวคือ หากว่าเจ้าเต็มใจ หากว่าเจ้าไล่ตามเสาะหาในท้ายที่สุดเจ้าจะสามารถสัมฤทธิ์ผลลัพท์นี้ และไม่มีสักคนจากพวกเจ้าที่จะถูกละทิ้ง

หากเจ้ามีขีดความสามารถต่ำ ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าจะสอดคล้องกับขีดความสามารถที่ต่ำของเจ้า

หากเจ้ามีขีดความสามารถสูง ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับขีดความสามารถที่สูงของเจ้า

หากเจ้าไม่รู้เท่าทันหรือไม่มีการศึกษา ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับความสามารถที่ไม่มีการศึกษาของเจ้า

หากเจ้ามีการศึกษา ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้ามีการศึกษา

หากเจ้าเป็นคนสูงวัย ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าจะสอดคล้องกับวัยของเจ้า

หากเจ้ามีความสามารถในการให้การต้อนรับขับสู้ ข้อพึงประสงค์ของเราต่อเจ้าก็จะสอดคล้องกับความสามารถนี้

หากเจ้าพูดว่าเจ้าไม่สามารถให้การต้อนรับขับสู้ได้ และสามารถเพียงปฏิบัติหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น

ไม่ว่าจะเป็นการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ หรือการดูแลคริสตจักร หรือการเข้าร่วมกิจการทั่วไปอื่นๆ

การทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อมของเราก็จะสอดคล้องกับหน้าที่ที่เจ้าปฏิบัติ การจงรักภักดี

การเชื่อฟังจนถึงปลายทาง และการพยายามที่จะมีความรักสูงสุดให้แก่พระเจ้า—นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องสำเร็จลุล่วงและไม่มีการปฏิบัติใดที่ดีกว่าสามสิ่งนี้ ท้ายที่สุด มนุษย์ต้องสัมฤทธิ์ในสามสิ่งนี้

และหากเขาสามารถสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้ได้ เช่นนั้นแล้ว เขาจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม แต่เหนืออื่นใด

เจ้าต้องไล่ตามเสาะหาอย่างแท้จริง เจ้าต้องมุ่งสู่สิ่งที่ดีขึ้นและสูงขึ้นอย่างแข็งขัน และต้องไม่นิ่งเฉยในเรื่องนั้น

เราได้กล่าวไปแล้วว่าทุกคนมีโอกาที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

และมีขีดความสามารถที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม และเรื่องนี้ยังคงเป็นจริง

แต่เจ้าไม่พยายามที่จะทำให้ดีขึ้นในการไล่ตามเสาะหาของเจ้า หากเจ้าไม่สัมฤทธิ์ในสามเกณฑ์เหล่านี้

เช่นนั้นแล้ว ในที่สุด เจ้าต้องถูกขจัดทิ้งไป เราต้องการให้ทุกคนตามให้ทัน

เราต้องการให้ทุกคนมีงานและความรู้แจ้งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสามารถเชื่อฟังไปจนถึงปลายทาง

เพราะนี่คือหน้าที่ที่พวกเจ้าแต่ละคนควรต้องปฏิบัติ เมื่อพวกเจ้าทั้งหมดได้ปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าแล้ว

พวกเจ้าทั้งหมดก็จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วพวกเจ้าก็จะมีคำพยานอันก็้องด้วยเช่นกัน

ทุกคนที่มีคำพยานคือบรรดาผู้ที่มิชชะนะเหนือชาตानและได้รับพระสัญญาของพระเจ้า

และพวกเขาคือบรรดาผู้ที่ยังคงเหลืออยู่เพื่อมีชีวิตในบั้นปลายอันน่าอัศจรรย์

พระเจ้าและมนุษย์จะเข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงอยู่ในการหยุดพัก ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งอื่นใดบนแผ่นดินโลกในเวลานั้นเลย และพระเจ้ายังไม่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจใดๆ เลย

พระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ก็เฉพาะเมื่อมนุษยชาติได้มีขึ้นมาและหลังจากที่มนุษยชาติได้ถูกทำให้เสื่อมทรามแล้วเท่านั้น จากจุดนั้นเป็นต้นมา พระองค์ไม่ทรงหยุดพักอีกต่อไป แต่กลับทรงเริ่มต้นให้พระองค์เองสาละวนอยู่ท่ามกลางมนุษยชาติ

เป็นเพราะความเสื่อมทรามของมนุษยชาติที่ทำให้พระเจ้าทรงสูญเสียการหยุดพักของพระองค์ และเพราะการกบฏของหัวหน้าทูตสวรรค์ด้วย

หากพระเจ้าไม่ทรงทำให้ซาตานพ่ายแพ้และช่วยมนุษยชาติที่เสื่อมทรามให้รอด

พระองค์จะไม่มีวันสามารถเข้าสู่การหยุดพักได้อีกครั้ง เมื่อมนุษยชาติการหยุดพัก พระเจ้าก็เช่นกัน และเมื่อพระองค์ทรงหยุดพักอีกครั้ง พวกมนุษย์ก็จะได้หยุดพักด้วยเช่นเดียวกัน

การใช้ชีวิตอยู่ในการหยุดพักหมายถึงชีวิตที่ปราศจากการสู้รบ ปราศจากความโศกโรค

และปราศจากความไม่ชอบธรรมที่ดั่งคันไถ กล่าวคือ เป็นชีวิตที่ไร้ซึ่งการถูกทำให้หยุดชะงักของซาตาน

(“ซาตาน” ในที่นี้อ้างอิงถึงกองกำลังศัตรู) และความเสื่อมทรามของซาตาน

และไม่มีแนวโน้มที่จะมีการรุกรานของกองกำลังใดๆ ในการต่อต้านพระเจ้า นั่นคือ

เป็นชีวิตซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างติดตามประเพณีของมันเอง

และสามารถมีสการองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้างได้

และซึ่งสวรรค์และแผ่นดินโลกต่างเจียบสงบอย่างครบถ้วนบริบูรณ์—นี่คือความหมายของคำพูดที่ว่า

“ชีวิตที่หยุดพักของพวกมนุษย์” เมื่อพระเจ้าทรงหยุดพัก ความไม่ชอบธรรมจะไม่คงอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป

อีกทั้งจะไม่มีการรุกรานจากกองกำลังศัตรูอีก และมวลมนุษย์จะเข้าสู่อาณาจักรใหม่

ซึ่งมนุษยชาติไม่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอีกต่อไป

แต่ทว่าจะเป็นมนุษยชาติที่ได้รับการช่วยให้รอดหลังจากถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว

วันแห่งการหยุดพักของมนุษยชาติจะเป็นวันแห่งการหยุดพักของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงสูญเสียการหยุดพักของพระองค์เนื่องจากมนุษยชาติไร้ความสามารถในการเข้าสู่การหยุดพัก

มิใช่เพราะเดิมทีพระองค์ทรงไร้ความสามารถที่จะหยุดพัก

การเข้าสู่การหยุดพักไม่ได้หมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างหยุดการเคลื่อนไหวหรือเลิกพัฒนา

อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงหยุดการทรงพระราชกิจหรือว่าพวกมนุษย์หยุดการใช้ชีวิต

หมายสำคัญของการเข้าสู่การหยุดพักคือเมื่อซาตานจะถูกทำลาย

เมื่อบรรดาคนชั่วผู้ซึ่งเข้าร่วมกับมันในการกระทำชั่วได้ถูกลงโทษและถูกกวาดล้างออกไป

และเมื่อกองกำลังทั้งหมดที่เป็นศัตรูต่อพระเจ้าสูญสิ้นไป พระเจ้าทรงเข้าสู่อการหยุดพักหมายความว่า พระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งความรอดของมนุษยชาติอีกต่อไป

มนุษยชาติเข้าสู่อการหยุดพักหมายความว่า

มนุษยชาติทั้งหมดจะใช้ชีวิตอยู่ภายในความสว่างของพระเจ้าและอยู่ภายใต้พระพรของพระองค์

ไร้ซึ่งความเสื่อมทรามของชาตาน และจะไม่มีความไม่ชอบธรรมเกิดขึ้นอีกเลย ภายใต้การดูแลของพระเจ้า

พวกมนุษย์จะใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติบนแผ่นดินโลก เมื่อพระเจ้าและมนุษยชาติเข้าสู่อการหยุดพักด้วยกัน

นั่นหมายความว่า มนุษยชาติได้รับการช่วยให้รอดและชาตานได้ถูกทำลายไปแล้ว

และหมายความว่าพระราชกิจของพระเจ้าในมนุษย์นั้นครบบริบูรณ์อย่างถาวรแล้ว

พระเจ้าจะไม่ทรงสานต่อพระราชกิจในมนุษย์อีกต่อไป

และพวกเขาจะไม่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตานอีกต่อไป เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าจะไม่ทรงสาละวนอีกต่อไป และพวกมนุษย์ก็จะไม่เคลื่อนไหวอย่างไม่หยุดหย่อนอีกต่อไป

พระเจ้าและมนุษยชาติจะเข้าสู่อการหยุดพักไปพร้อมกัน

พระเจ้าจะทรงเสด็จกลับสู่พระราชฐานดั้งเดิมของพระองค์

และแต่ละคนก็จะกลับไปสู่สถานที่แต่ละแห่งของพวกเขา

เหล่านี้คือบั้นปลายที่พระเจ้าจะทรงพำนักและมนุษย์จะอาศัยอยู่เมื่อการบริหารจัดการทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า เสร็จสิ้นลงแล้ว พระเจ้าทรงมีบั้นปลายของพระเจ้า และมนุษยชาติก็มีบั้นปลายของมนุษยชาติ ขณะทรงหยุดพัก

พระเจ้าจะทรงสานต่อการทรงนำพวกมนุษย์ทั้งมวลในการใช้ชีวิตบนแผ่นดินโลกของพวกเขาต่อไป

และขณะที่อยู่ในความสว่างของพระองค์ พวกเขาจะนมัสการพระเจ้าแท้จริงพระองค์เดียวบนสวรรค์

พระเจ้าจะไม่ทรงดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษยชาติอีกต่อไป

อีกทั้งพวกมนุษย์จะไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่กับพระเจ้าในบั้นปลายของพระองค์ได้

พระเจ้าและพวกมนุษย์ไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ภายในอาณาจักรเดียวกันได้ ตรงกันข้าม

ทั้งสองมีลักษณะการดำรงชีวิตแต่ละอย่างของตนเอง พระเจ้าคือองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำมนุษยชาติทั้งมวล

และมนุษยชาติทั้งมวลคือการตกผลึกของพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า

พวกมนุษย์คือผู้ซึ่งได้รับการนำทาง และไม่ได้มีแก่นแท้แบบเดียวกันกับพระเจ้า การ “หยุดพัก”

หมายถึงการกลับคืนสู่สถานที่ดั้งเดิมของเรา เพราะฉะนั้น เมื่อพระเจ้าทรงเข้าสู่อการหยุดพัก

จึงหมายถึงพระองค์ได้ทรงกลับมาสู่พระราชฐานดั้งเดิมของพระองค์

พระองค์จะไม่ดำรงพระชนม์ชีพอยู่บนแผ่นดินโลกหรืออยู่ท่ามกลางมนุษยชาติเพื่อร่วมแบ่งปันความชื่นบานยินดีและความทุกข์ของพวกเขาอีกต่อไป เมื่อพวกมนุษย์เข้าสู่อการหยุดพัก

หมายถึงการที่พวกเขาได้กลายเป็นวัตถุแห่งการทรงสร้างแท้จริง พวกเขาจะนมัสการพระเจ้าจากบนแผ่นดินโลก

และดำเนินชีวิตแบบมนุษย์ปกติ ผู้คนจะไม่เป็นผู้ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือต้านทานพระองค์อีกต่อไป และจะกลับคืนสู่ชีวิตดั้งเดิมของอาดัมและเอวา เหล่านี้คือการดำรงพระชนม์ชีพ การดำรงชีวิต และบั้นปลายแต่ละแบบของพระเจ้าและพวกมนุษย์หลังจากที่พระเจ้าและพวกมนุษย์ได้เข้าสู่การหยุดพัก การพ่ายแพ้ของซาตานเป็นแนวโน้มที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ในการสู้รบระหว่างมันกับพระเจ้า เช่นนั่นเอง การเข้าสู่การหยุดพักของพระเจ้าหลังจากการครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ และความรอดอย่างครบบริบูรณ์และการเข้าสู่การหยุดพักของมนุษยชาติก็ได้กลายเป็นแนวโน้มที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ในทำนองเดียวกัน สถานที่แห่งการหยุดพักของมนุษยชาติคือบนแผ่นดินโลก และพระราชฐานแห่งการหยุดพักของพระเจ้าอยู่บนสวรรค์ ขณะที่พวกมนุษย์นมัสการพระเจ้าในการหยุดพัก พวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก และขณะที่พระเจ้าทรงนำทางมนุษยชาติที่เหลือในการหยุดพักนั้น พระองค์จะทรงนำทางพวกเขาจากสวรรค์ ไม่ใช่จากแผ่นดินโลก พระเจ้าจะยังคงทรงเป็นพระวิญญูญาณ ในขณะที่พวกมนุษย์จะยังคงเป็นเนื้อหนัง พระเจ้าและพวกมนุษย์ต่างหยุดพักในลักษณะที่แตกต่างกัน ขณะที่พระเจ้าทรงหยุดพัก พระองค์จะเสด็จมาทรงปรากฏท่ามกลางพวกมนุษย์ ขณะที่พวกมนุษย์หยุดพัก พวกเขาจะได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้าเพื่อไปเยือนสวรรค์ รวมถึงเพื่อชื่นชมกับชีวิตที่นั่นด้วย หลังจากที่พระเจ้าและมนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพัก ซาตานจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไป ในทำนองเดียวกันนั้น เหล่าผู้คนชั่วร้ายก็จะสูญสิ้นไปด้วยเช่นกัน ก่อนที่พระเจ้าและมนุษยชาติจะหยุดพัก บรรดาบุคคลที่ชั่วร้าย ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยข่มเหงพระเจ้าบนแผ่นดินโลก รวมทั้งบรรดาศัตรูผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ที่นั่น จะได้ถูกทำลายไปแล้ว พวกเขาจะถูกกำจัดไปโดยมหาวิบัติแห่งยุคสุดท้าย

ทันทีที่บรรดาผู้คนชั่วร้ายได้ถูกทำลายล้างจนหมดสิ้นแล้ว แผ่นดินโลกก็จะไม่มีวันได้รู้จักการรังควานของซาตานอีกเลย

ตอนนั้นเท่านั้นที่มนุษยชาติจะได้รับความรอดที่ครบบริบูรณ์ และพระราชกิจของพระเจ้าจะเสร็จสิ้นลงโดยครบถ้วน

เหล่านี้คือข้อกำหนดเบื้องต้นสำหรับการที่พระเจ้าและมนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพัก

การมาถึงของวาระสิ้นสุดของทุกสรรพสิ่งบ่งบอกถึงความครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระเจ้า ตลอดจนการสิ้นสุดของพัฒนาการของมนุษยชาติ นี่หมายความว่า เมื่อถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม พวกมนุษย์จะได้มาถึงช่วงระยะสุดท้ายแห่งพัฒนาการของพวกเขา

และหมายความว่าลูกหลานของอาดัมและเอวาจะได้ทำให้การแพร่ขยายของพวกเขาครบบริบูรณ์

นี่ยังหมายความว่า เมื่อถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว จะไม่มีทางเป็นไปได้สำหรับมนุษยชาติเช่นนั้นที่จะพัฒนาต่อไป

อาดัมและเอวาไม่ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามในตอนเริ่มต้น แต่อาดัมและเอวา ผู้ซึ่งถูกขับออกจากสวนเอเดนนั้น

ถูกทำให้เสื่อมทรามโดยซาตาน เมื่อพระเจ้าและพวกมนุษย์เข้าสู่การหยุดพักด้วยกัน อาดัมและเอวา—
ผู้ซึ่งถูกขับออกจากสวนเอเดน—และลูกหลานของพวกเขาจะมาถึงที่สิ้นสุดในที่สุด
มนุษยชาติแห่งอนาคตก็จะยังคงประกอบด้วยลูกหลานของอาดัมและเอวา
แต่พวกเขาเหล่านั้นจะไม่ใช่พวกมนุษย์ที่ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน ตรงกันข้าม
พวกเขาจะเป็นประชากรผู้ซึ่งได้ถูกช่วยให้รอดและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว
นี่จะเป็นมนุษยชาติที่ได้รับการพิพากษาและติสอนแล้ว และเป็นมนุษยชาติที่บริสุทธิ์
ผู้คนเหล่านี้จะไม่เป็นเหมือนกับเผ่าพันธุ์มนุษย์เช่นที่เคยเป็นมาแต่ดั้งเดิม
ซึ่งแทบจะสามารถกล่าวได้ว่าพวกเขาจะเป็นมนุษยชาติประเภทที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิงจากประเภทของอาดัมแ
ละเอวาในตอนเริ่มต้น
ผู้คนเหล่านี้จะได้รับการคัดเลือกจากท่ามกลางพวกเขาเหล่านั้นผู้ซึ่งถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามทั้งหมด
และพวกเขาจะเป็นบรรดาผู้ซึ่งในท้ายที่สุดได้ตั้งมั่นในระหว่างการศึกษาและการติสอนของพระเจ้า
พวกเขาจะเป็นพวกมนุษย์กลุ่มสุดท้ายที่คงเหลืออยู่ในหมู่มวลมนุษย์ที่เสื่อมทราม
ผู้คนเหล่านี้เท่านั้นจะสามารถเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้ายด้วยกันกับพระเจ้าได้
บรรดาผู้ซึ่งมีความสามารถที่จะตั้งมั่นในระหว่างพระราชกิจแห่งการศึกษาและการติสอนของพระเจ้าช่วงระ
หว่างยุคสุดท้าย—กล่าวคือ ในระหว่างพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายนั้น—
จะเป็นบรรดาผู้ซึ่งจะเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้ายเคียงข้างพระเจ้า เช่นนี้เอง
บรรดาผู้ซึ่งเข้าสู่การหยุดพักทั้งหมดนั้นจะหลุดพ้นจากอิทธิพลของซาตาน
และจะได้รับการรับไว้โดยพระเจ้าหลังจากได้ก้าวผ่านพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ขั้นสุดท้ายของพระอง
ค์แล้ว พวกมนุษย์เหล่านี้ ผู้ซึ่งในที่สุดจะได้ถูกรับไว้โดยพระเจ้านั้น จะเข้าสู่การหยุดพักขั้นสุดท้าย
จุดประสงค์สำคัญของพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้าคือเพื่อชำระมนุษยชาติให้บริสุทธิ์
และเพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับการหยุดพักขั้นสูงสุด หากไม่มีการชำระให้สะอาดดังกล่าว
ก็คงจะไม่มีมนุษย์คนใดถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มแตกต่างกันตามประเภท หรือเข้าสู่การหยุดพักได้
พระราชกิจนี้เป็นเพียงเส้นทางเดียวเท่านั้นของมนุษยชาติที่จะเข้าสู่การหยุดพัก
เฉพาะพระราชกิจแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้นที่จะชำระพวกมนุษย์ให้สะอาดจากความไม่ชอบธรรม
ของพวกเขา
และเฉพาะพระราชกิจแห่งการติสอนและการพิพากษาของพระองค์เท่านั้นที่จะนำส่วนประกอบของมนุษยชาติที่
ไม่เชื่อฟังเหล่านั้นไปสู่ความสว่าง ด้วยวิธีนั้น
จึงเป็นการแยกบรรดาผู้ที่สามารถถูกช่วยให้รอดออกจากบรรดาผู้ที่ไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้
และแยกบรรดาผู้ที่จะคงเหลืออยู่ออกจากบรรดาผู้ที่จะไม่คงเหลืออยู่ได้ เมื่อพระราชกิจนี้สิ้นสุดลง

บรรดาผู้ที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่จะถูกชำระให้สะอาดทั้งหมดและเข้าสู่สถานะที่สูงขึ้นของมนุษยชาติ ซึ่งพวกเขาจะได้ชื่นชมกับชีวิตที่สองของมนุษย์อันน่าอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก กล่าวคือ พวกเขาจะเริ่มวันแห่งการหยุดพักแบบมนุษย์ของพวกเขา และดำรงอยู่ร่วมกันกับพระเจ้า

หลังจากที่บรรดาผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ได้ถูกตัดสินและถูกพิพากษาแล้ว ตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาจะถูกตีแผ่ออกมาโดยถ้วนทั่ว ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาทั้งหมดจะถูกทำลาย และไม่ได้รับอนุญาตให้รอดชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป เช่นเดียวกับซาตาน

มนุษยชาติแห่งอนาคตจะไม่รวมเข้ากับผู้คนประเภทนี้คนใดเลยอีกต่อไป

ผู้คนเช่นนี้ไม่เหมาะสมที่จะเข้าสู่แผ่นดินแห่งการหยุดพักขั้นสูงสุด

อีกทั้งไม่เหมาะสมที่จะร่วมในวันแห่งการหยุดพักที่พระเจ้าและมนุษยชาติจะร่วมแบ่งปันกัน

ด้วยเพราะพวกเขาเป็นเป้าหมายแห่งการลงโทษและเป็นผู้คนไม่ชอบธรรมที่ชั่วร้าย

พวกเขาเคยได้รับการไถ่มาครั้งหนึ่ง และพวกเขายังได้ถูกพิพากษาและถูกตัดสินด้วย

ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยทำการปรนนิบัติพระเจ้าด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อวันสุดท้ายมาถึง

พวกเขายังคงถูกกำจัดและถูกทำลายเนื่องจากความชั่วร้ายของพวกเขา

และเป็นผลมาจากการไม่เชื่อฟังและการไม่สามารถได้รับการไถ่ของพวกเขา

พวกเขาจะไม่มีวันได้มาอยู่ในโลกแห่งอนาคตอีกครั้ง

และจะไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางเผ่าพันธุ์มนุษย์แห่งอนาคตอีกต่อไป

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นวิญญาณของคนตายหรือเป็นผู้คนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง

คนชั่วทั้งหมดและพวกที่ไม่ได้ถูกช่วยให้รอดทั้งหมดจะถูกทำลายทันทีที่ผู้บริสุทธิ์ในท่ามกลางมนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพัก สำหรับวิญญาณและพวกมนุษย์ที่ทำชั่วเหล่านี้

หรือวิญญาณของผู้คนที่ชอบธรรมและบรรดาผู้ที่ทำความชอบธรรม ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในยุคใด

พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ทำชั่วจะถูกทำลายในที่สุด และพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ชอบธรรมจะรอดชีวิต

การที่บุคคลหรือวิญญาณจะได้รับความรอดหรือไม่

ไม่ได้ถูกตัดสินบนพื้นฐานของพระราชกิจแห่งยุคสุดท้ายโดยสิ้นเชิง ตรงกันข้าม

มันจะถูกกำหนดโดยการที่พวกเขาได้ต้านทานหรือไม่เชื่อฟังต่อพระเจ้าหรือไม่ต่างหาก ผู้คนในยุคก่อนหน้านี้

ผู้ซึ่งกระทำชั่วและไม่สามารถได้รับความรอดได้ จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษโดยไม่มีข้อสงสัย

และพวกที่อยู่ในยุคปัจจุบัน

ผู้ซึ่งกระทำความชั่วและไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดก็จะเป็นเป้าหมายสำหรับการลงโทษอย่างแน่นอนด้วยเช่นกัน พวกมนุษย์จะถูกแบ่งกลุ่มไปตามความดีและความชั่ว ไม่ใช่ตามยุคสมัยที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่

เมื่อถูกแบ่งกลุ่มดังนี้แล้ว พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลในทันที

แต่ทว่าพระเจ้าจะทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้บำเหน็จรางวัลคนดีก็ต่อเมื่อหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเสร็จสิ้นการดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยในยุคสุดท้ายของพระองค์แล้วเท่านั้น อันที่จริง พระองค์ทรงแยกมนุษย์ออกเป็นคนดีและคนชั่วมาตั้งแต่ที่พระองค์ทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางพวกเขาแล้ว

พระองค์เพียงแค่จะให้บำเหน็จรางวัลคนชอบธรรมและลงโทษคนชั่วเฉพาะหลังจากที่พระราชกิจของพระองค์ได้มาถึงบทอวสานแล้วเท่านั้น ไม่ใช่ว่าพระองค์จะทรงแยกพวกเขาออกเป็นกลุ่มๆ

เมื่อพระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้วจากนั้นก็เริ่มภารกิจแห่งการลงโทษคนชั่วและให้รางวัลคนดีในที่

จุดประสงค์ทั้งหมดทั้งมวลเบื้องหลังพระราชกิจขั้นสูงสุดแห่งการลงโทษคนชั่วและการให้บำเหน็จรางวัลคนดีของพระเจ้านั้นคือการชำระพวกมนุษย์ทั้งหมดให้บริสุทธิ์อย่างถาวร

เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงนำมนุษยชาติที่บริสุทธิ์สะอาดเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์ได้

พระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์นี้มีความสำคัญยิ่งยวดมากที่สุด

ซึ่งเป็นช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ทั้งหมด

หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำลายคนชั่ว แต่กลับทรงยอมให้พวกเขาคงเหลืออยู่ เช่นนั้นแล้ว

มนุษย์ทุกคนก็จะยังคงไร้ความสามารถที่จะเข้าสู่การหยุดพักได้

และพระเจ้าก็จะไม่ทรงมีความสามารถที่จะนำมนุษยชาติทั้งหมดเข้าสู่อาณาจักรที่ดีกว่าได้

พระราชกิจดังกล่าวก็คงจะไม่ครบบริบูรณ์ เมื่อพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นลง

มนุษยชาติทั้งหมดจะบริสุทธิ์อย่างถาวรบริบูรณ์

ด้วยหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในการหยุดพักได้อย่างมีสันติสุข

ผู้คนปัจจุบันยังไร้ความสามารถที่จะปล่อยวางสิ่งทั้งหลายแห่งเนื้อหนังได้

พวกเขาไม่สามารถล้มเลิกความชื่นชมยินดีแห่งเนื้อหนัง โลภ โกรธ หลง หรืออุปนิสัยเสื่อมทรามของพวกเขาได้

ผู้คนส่วนใหญ่เริ่มต้นการไล่ตามเสาะหาของตนในลักษณะที่ฉาบฉวย อันที่จริง

ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้รับพระเจ้าเข้าไว้ในหัวใจของพวกเขาเลย ซ้ำร้ายไปกว่านั้น พวกเขาไม่ยำเกรงพระเจ้า

พวกเขาไม่มีพระเจ้าอยู่ในหัวใจของพวกเขา

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถล่วงรู้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงปฏิบัติได้

และนับประสาอะไรที่พวกเขาจะสามารถเชื่อพระวจนะที่พระองค์ดำรัสได้

ผู้คนเช่นนี้มีความเป็นเนื้อหนังมากเกินไป กล่าวคือ

พวกเขาเสื่อมทรามอย่างลึกซึ้งและขาดอะไรก็ตามที่เป็นความจริง ที่มากไปกว่านั้นคือ

พวกเขาไม่เชื่อว่าพระเจ้าสามารถทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้ ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์—กล่าวคือ

ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าที่มองเห็นได้ หรือไม่เชื่อในพระราชกิจและพระวาระของพระองค์

แต่กลับบนมัสการพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้บนสวรรค์แทนนั้น—

ก็อบุคคลผู้ซึ่งไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา ผู้คนเช่นนี้เป็นกบฏและต้านทานพระเจ้า

พวกเขาขาดพร่องสภาวะความเป็นมนุษย์และขาดเหตุผล ไม่มีอะไรที่จะกล่าวถึงความจริงเลย ยิ่งไปกว่านั้น

สำหรับผู้คนเหล่านี้แล้ว พระเจ้าที่มองเห็นได้และจับต้องได้นี้ พวกเขาส่วนใหญ่ไม่สามารถเชื่อได้

กระนั้นพวกเขาก็ยังถือว่าพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้และไม่สามารถจับต้องได้นั้นมีความน่าเชื่อถือมากที่สุด

และน่าปลาบปลื้มยินดีมากที่สุด สิ่งที่พวกเขาแสวงหาไม่ใช่ความจริงที่แท้จริง

อีกทั้งไม่ใช่แก่นแท้ที่แท้จริงของชีวิต นับประสาอะไรที่จะใช้น้ำพระทัยของพระเจ้า ตรงกันข้าม

พวกเขาแสวงหาความตื่นเต้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่า

สิ่งใดก็ตามที่สามารถทำให้ความอยากได้ออยากมีของพวกเขาเองลุล่วงมากที่สุดนั้นก็คือสิ่งที่พวกเขาเชื่อและสิ่งที่

พวกเขาไล่ตามเสาะหานั้นเอง พวกเขาเพียงแค่เชื่อในพระเจ้าเพื่อสนองความอยากของพวกเขาเองเท่านั้น

ไม่ใช่เพื่อแสวงหาความจริง ผู้คนเช่นนี้มีใครคนทำชั่วหรือ? พวกเขามั่นใจในตัวเองอย่างสุดขีด

และพวกเขาไม่เชื่อเลยว่าพระเจ้าบนสวรรค์จะทรงทำลาย “ผู้คนดีๆ” เช่นพวกเขา

พวกเขากลับเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงยอมให้พวกเขาคงเหลืออยู่แทน และยิ่งไปกว่านั้น

จะทรงให้บำเหน็จรางวัลแก่พวกเขาอย่างงามเนื่องจากการได้ทำสิ่งต่างๆ มากมายเพื่อพระเจ้า และได้แสดง

“ความรักภักดี” มากมายต่อพระองค์ หากพวกเขาไล่ตามเสาะหาพระเจ้าที่มองเห็นได้ด้วยเช่นกัน

ทันทีที่ไม่เป็นไปตามความอยากได้ออยากมีของพวกเขา พวกเขา ก็จะตอบโต้พระเจ้ากลับหรือเดือดดาลในทันที

พวกเขาแสดงให้เห็นว่าตนเองเป็นผู้คนเลวทรามที่น่ารังเกียจ

ผู้ซึ่งมักจะเพียงแค่แสวงหาเพื่อสนองความอยากได้ออยากมีของตนอยู่เสมอเท่านั้น

พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่มีความสัตย์สุจริตในการไล่ตามเสาะหาความจริง

ผู้คนเช่นนี้คือพวกที่เรียกกันว่าคนชั่วผู้ติดตามพระคริสต์

ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่แสวงหาความจริงไม่อาจเชื่อความจริงได้

และล้วนไร้ความสามารถมากขึ้นไปอีกที่จะลวงรู้บทอาชานิในอนาคตของมนุษยชาติ

ด้วยเพราะพวกเขาไม่เชื่อพระราชกิจหรือพระวาระใดๆ ของพระเจ้าที่มองเห็นได้—

และนี่ก็รวมถึงการที่ไม่มีความสามารถที่จะเชื่อในบั้นปลายในอนาคตของมนุษยชาติได้ เพราะฉะนั้น

ถึงแม้พวกเขาจะติดตามพระเจ้าที่มองเห็นได้ พวกเขาก็ยังคงกระทำความชั่วและไม่แสวงหาความจริงเลย

อีกทั้งพวกเขาไม่ปฏิบัติตามความจริงที่เราพึงประสงค์ ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อว่าพวกเขาจะถูกทำลาย ในทางกลับกัน

พวกเขานั้นเองจะเป็นผู้ที่ถูกทำลาย พวกเขาทั้งหมดเชื่อว่าตัวพวกเขาเองฉลาดมาก

และคิดว่าพวกเขานั้นเองคือผู้คนที่ปฏิบัติตามความจริง พวกเขาถือว่าความประพฤติชั่วของตนนั้นคือความจริง

และดังนั้นจึงทะนุถนอมมัน ผู้คนชั่วร้ายเช่นนี้มั่นใจในตัวอย่างมาก พวกเขาใช้ความจริงมาเป็นคำสอน และใช้การกระทำชั่วของตนมาเป็นความจริง แต่ในวาระสิ้นสุด

พวกเขาสามารถเก็บเกี่ยวได้เฉพาะสิ่งที่พวกเขาหว่านไว้เท่านั้น ยิ่งผู้คนมั่นใจในตนเองมากขึ้นเท่าใด และยิ่งพวกเขาโอหังอย่างล่ำพองมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยิ่งไร้ความสามารถที่จะได้รับความจริงได้มากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งผู้คนเชื่อในพระเจ้าบนสวรรค์มากขึ้นเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งต้านทานพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น

ผู้คนเหล่านี้นั่นเองคือผู้ที่จะถูกลงโทษ ก่อนที่มนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพัก

การที่บุคคลแต่ละประเภทจะถูกลงโทษหรือได้รับบำเหน็จรางวัลหรือไม่

จะถูกกำหนดไปตามที่ว่าพวกเขาได้แสวงหาความจริงหรือไม่ พวกเขารู้จักพระเจ้าหรือไม่

และพวกเขาสามารถตอบสนองต่อพระเจ้าที่มองเห็นได้หรือไม่

บรรดาผู้ที่ได้ทำการปรนนิบัติต่อพระเจ้าที่มองเห็นได้ แต่ทว่าไม่รู้จักพระองค์ อีกทั้งไม่ตอบสนองต่อพระองค์นั้น

ย่อมขาดพร่องความจริง ผู้คนเช่นนี้คือคนทำชั่ว และคนทำชั่วจะเป็นวัตถุของการลงโทษอย่างไม่มีข้อสงสัย

และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาจะต้องถูกลงโทษไปตามความประพฤติชั่วของพวกเขา

พระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อให้พวกมนุษย์เชื่อ และพระองค์ทรงคู่ควรกับการเชื่อฟังของพวกเขาด้วยเช่นกัน

บรรดาผู้ที่มีความเชื่อในพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่สามารถมองเห็นได้เท่านั้นคือผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าและไร้ความสามารถที่จะตอบสนองต่อพระเจ้าได้

หากผู้คนเหล่านี้ยังคงไม่สามารถจัดการเพื่อให้เชื่อในพระเจ้าที่มองเห็นได้ในเวลาที่พระราชกิจแห่งการพิชิตชัยของพระองค์ถูกทำให้เสร็จสิ้น และยังคงไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าที่มองเห็นได้ในเนื้อหนัง เมื่อนั้น

“คนไม่ชัดเจน” เหล่านี้ก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง โดยไม่มีข้อสงสัย

ซึ่งจะเหมือนใครบางคนในหมู่พวกเจ้า—ใครก็ตามที่ตระหนักถึงพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์โดยวาทา

แต่ทว่าไม่สามารถปฏิบัติความจริงแห่งการตอบสนองต่อพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ได้นั้น

ในท้ายที่สุดก็จะกลายเป็นวัตถุแห่งการจัดและการทำลายล้าง นอกจากนั้น

ใครก็ตามที่ตระหนักถึงพระเจ้าที่มองเห็นได้โดยวาทา

กินและดื่มความจริงที่แสดงออกโดยพระองค์ในขณะที่กำลังแสวงหาพระเจ้าที่คลุมเครือและไม่สามารถมองเห็นได้อยู่ด้วยนั้น ก็ยังมีแนวโน้มที่จะถูกทำลายในอนาคตมากขึ้นไปอีก

ไม่มีคนใดในบรรดาผู้คนเหล่านี้ที่จะสามารถคงเหลืออยู่จนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพักซึ่งจะมาถึงหลังจากพระราชกิจของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นลงแล้ว

อีกทั้งไม่มีบุคคลที่คล้ายกับผู้คนเหล่านี้สักคนเดียวที่สามารถคงเหลืออยู่ในเวลาแห่งการหยุดพักนั้น

ผู้คนที่เหมือนปีศาจคือบรรดาผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติความจริง

แก่นแท้ของพวกเขาคือแก่นแท้แห่งการต้านทานและการไม่เชื่อฟังพระเจ้า
และพวกเขาไม่มีเจตนาแห่งการบนอบต่อพระองค์เลยแม้แต่น้อย ผู้คนเช่นนี้จะถูกทำลายทั้งหมด
การที่เจ้าจะมีความจริงหรือไม่ และการที่เจ้าจะต้านทานพระเจ้าหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับแก่นแท้ของเจ้า
ไม่ใช่กับการปรากฏของเจ้าหรือวิธีที่เจ้าอาจจะพูดหรือประพฤติตนเป็นบางครั้งบางคราว
การที่บุคคลหนึ่งจะถูกทำลายหรือไม่นั้นถูกกำหนดโดยแก่นแท้ของคนเรา
มันถูกตัดสินไปตามแก่นแท้ที่เปิดเผยโดยพฤติกรรมของคนเราและการไล่ตามเสาะหาความจริงของคนเรา
ท่ามกลางผู้คนที่เหมือนกันและกันในด้านที่พวกเขากำลังทำงาน และผู้ที่ทำงานปริมาณเท่ากัน
บรรดาผู้ซึ่งมีแก่นแท้ของมนุษย์ที่ดีและผู้ซึ่งมีความจริง คือผู้ที่จะได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่
ในขณะที่บรรดาผู้ซึ่งมีแก่นแท้ของมนุษย์ที่ชั่วร้ายและผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังพระเจ้าที่มองเห็นได้
คือผู้ที่จะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง
พระราชกิจและพระวณะของพระเจ้าทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับบั้นปลายของมนุษยชาติจะจัดการกับผู้คนอย่างเหมาะสมตามแก่นแท้ของแต่ละบุคคล ซึ่งจะไม่มีความผิดพลาดเกิดขึ้นแม้แต่น้อย
และจะไม่มีการทำผิดพลาดสักอย่างเดียว
เฉพาะเมื่อผู้คนทำงานเท่านั้นที่ความรู้สึกรหรือความหมายของมนุษย์เข้าสู่การปะปนกัน
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติมีความเหมาะสมมากที่สุด
พระองค์ไม่ทรงตั้งข้อกล่าวหาเทียมเท็จต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างใดๆ โดยเด็ดขาด
มีผู้คนมากมายในปัจจุบันผู้ซึ่งไร้ความสามารถที่จะล่วงรู้บั้นปลายในอนาคตของมนุษยชาติ
และผู้ซึ่งไม่เชื่อว่าขณะที่เราเปล่งออกไป พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่เชื่อ
รวมทั้งบรรดาผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามความจริงคือพวกปีศาจ!

ปัจจุบันนี้ บรรดาผู้ที่แสวงหาและบรรดาผู้ที่ไม่แสวงหาคือผู้คนสองประเภทที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง
ผู้ซึ่งบั้นปลายของพวกเขาแตกต่างกันมากเช่นกัน
บรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความรู้แห่งความจริงและปฏิบัติตามความจริงคือผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงนำความรอดมาให้
ส่วนบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักหนทางที่แท้จริงคือพวกปีศาจและศัตรูทั้งหลาย
พวกเขาคือลูกหลานของหัวหน้าทูตสวรรค์ และจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง
แม้แต่บรรดาผู้ที่เป็นผู้เชื่อที่เคร่งครัดในพระเจ้าที่คลุมเครือ—พวกเขาไม่ใช่ปีศาจด้วยหรือหรือ?
ผู้คนที่มิจดสำนึกที่ดีแต่ไม่ยอมรับหนทางที่แท้จริงคือพวกปีศาจ กล่าวคือ
แก่นแท้ของพวกเขาคือแก่นแท้แห่งการต้านทานพระเจ้า
บรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับหนทางที่แท้จริงคือพวกที่ต้านทานพระเจ้า
และแม้ว่าผู้คนเช่นนี้จะสืบทอดความยากลำบากมากมาย แต่พวกเขาก็จะยังคงถูกทำลายล้าง

พวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดผู้ไม่เต็มใจปล่อยวางโลก ผู้ไม่สามารถทนแยกจากพ่อแม่ของตนได้ และผู้ที่ไม่สามารถทนให้ตนเองเป็นอิสระจากความชื่นชมยินดีแห่งเนื้อหนังของตัวเองได้นั้น ไม่เชื่อฟังพระเจ้า และล้วนจะต้องเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์คือผู้เป็นเยี่ยงปีศาจ และมีหน้าซำ ยังจะถูกทำลาย บรรดาผู้ที่มีความเชื่อแต่ไม่ได้ปฏิบัติความจริง บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ และบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจื่อก็คจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้างด้วยเช่นกัน บรรดาผู้ที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ทั้งหมดนั้นคือผู้คนที่ได้ก้าวผ่านความทุกข์แห่งกระบวนการถลุงและไถ่ล้างแล้ว เหล่านี้คือผู้คนที่ได้รู้ทันต่อการทดสอบอย่างแท้จริง ผู้ใดที่ไม่ยอมรับพระเจ้าคือศัตรู กล่าวคือ ผู้ใดที่ไม่ตระหนักถึงพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์—

ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ภายในหรือภายนอกกระแสนี้หรือไม่ก็ตาม—คือศัตรูของพระคริสต์! ใครคือซาตาน ใครคือปีศาจ และใครคือศัตรูของพระเจ้าหากไม่ใช่บรรดาผู้ต่อต้านซึ่งไม่เชื่อในพระเจ้า? พวกเขามีใช้ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือ? พวกเขามีใช้บรรดาผู้ที่อ้างว่ามีความเชื่อทว่ายังเป็นผู้ขาดพร่องความจริงหรือ? พวกเขาไม่ใช่บรรดาผู้ที่เพียงแค่ว่าพยายามให้ได้มาซึ่งพระพรในขณะที่ไร้ความสามารถที่จะเป็นพยานให้พระเจ้าได้หรือ? เจ้ายังคงอยู่ร่วมกันกับปีศาจเหล่านั้นวันนี้ และแบกรับจิตสำนึกและความรักต่อพวกมัน แต่ในกรณีนี้ เจ้ามิได้กำลังหยาบคายเจตนาที่ต่อซาตานหรือ? เจ้ามิได้กำลังคบหาสมาคมกับพวกปีศาจอยู่หรือ? หากผู้คนทุกวันนี้ยังไร้ความสามารถที่จะแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วได้ และยังคงหลับหูหลับตารักและเมตตาต่อไปโดยไม่มีเจตนาใดๆ ที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า หรือไม่ว่าจะหนทางใดก็มิมีความสามารถที่จะรับเจตนารมณ์ของพระเจ้าไว้เสมือนเป็นของตนเองได้ เช่นนั้นแล้ว วาระสุดท้ายของพวกเขาจะสั้นน่าอนาถยิ่งขึ้นไปอีก

ผู้ใดที่ไม่เชื่อในพระเจ้าที่เป็นมนุษย์ก็คือศัตรูของพระเจ้า หากเจ้าสามารถแบกรับจิตสำนึกและความรักต่อศัตรูได้ เจ้ามิได้ขาดสำนึกรับรู้แห่งความชอบธรรมหรือ? หากเจ้าสามารถเข้ากันได้กับพวกเหล่านั้นที่เรารังเกียจและกับพวกที่เราไม่เห็นด้วย และยังคงแบกรับความรักหรือความรู้สึกส่วนตัวต่อพวกเขาอยู่ เช่นนั้นแล้ว เจ้ามิได้ไม่เชื่อฟังหรือ? เจ้ามิได้กำลังต่อต้านพระเจ้าโดยเจตนาหรือ? บุคคลเช่นนั้นถือครองความจริงกระนั้นหรือ? หากผู้คนแบกรับจิตสำนึกต่อเหล่าศัตรู มีความรักให้ปีศาจ และปรานีต่อซาตาน เช่นนั้นแล้ว พวกเขามีได้กำลังทำให้พระราชกิจของพระเจ้าหยุดชะงักโดยเจตนาหรือ? บรรดาผู้คนที่เชื่อในพระเยซูเท่านั้นแต่ไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ในระหว่างยุคสุดท้าย

รวมทั้งบรรดาผู้ที่กล่าวอ้างด้วยวาจาว่าเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์แต่ทำความชั่ว
ล้วนเป็นศัตรูของพระคริสต์ โดยไม่ต้องแม้แต่กล่าวถึงบรรดาผู้ที่ไม่แม้แต่จะเชื่อในพระเจ้า
ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดล้วนจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง มาตรฐานที่มนุษย์ใช้ตัดสินมนุษย์คนอื่นๆ
อยู่บนพื้นฐานของพฤติกรรมของพวกเขา กล่าวคือ บรรดาผู้ที่ความประพฤติของเขานั้นดีก็เป็นคนชอบธรรม
ในขณะเดียวกัน บรรดาผู้ที่ความประพฤติของเขาน่าสะอิดสะเอียนก็เป็นคนชั่ว
ส่วนมาตรฐานที่พระเจ้าทรงใช้พิพากษามนุษย์นั้นอยู่บนพื้นฐานของแก่นแท้ของพวกเขาว່นนบต่อพระองค์
หรือไม่ กล่าวคือ บุคคลผู้ซึ่งนบต่อพระเจ้าคือคนชอบธรรม
ในขณะที่บุคคลผู้ซึ่งไม่นบจนเป็นศัตรูและเป็นคนชั่ว โดยไม่คำนึงถึงว่าพฤติกรรมของบุคคลผู้นั้นดีหรือชั่ว
และโดยไม่คำนึงถึงว่าวาตะของพวกเขาคือหรือผิด
ผู้คนบางคนปรารถนาที่จะใช้ความประพฤติที่ดีเพื่อให้ได้มาซึ่งบั้นปลายที่ดีในอนาคต
และผู้คนบางคนปรารถนาที่จะใช้คำพูดที่น่าฟังเพื่อให้ได้รับบั้นปลายที่ดี
ทุกคนเชื่อโดยเข้าใจผิดว่าพระเจ้าทรงกำหนดบทอาสนของผู้อื่นหลังจากที่เฝ้ามองพฤติกรรมของพวกเขารหรือห
ลังจากที่รับฟังวาตะของพวกเข
ดังนั้นผู้คนมากมายจึงปรารถนาที่จะถือประโยชน์จากการนี้เพื่อหลอกลวงพระเจ้าให้ประทานความโปรดปรานช้
วคราวแก่พวกเขา ในอนาคต
ผู้คนซึ่งจะรอดชีวิตในสภาวะแห่งการหยุดพักล้วนจะได้สู้ทนต่อวันแห่งความทุกข์ลำบาก
และยังจะได้เป็นพยานให้พระเจ้าอีกด้วย
พวกเขาล้วนจะเป็นผู้คนซึ่งได้ทำหน้าที่ของตนคล่องและผู้ซึ่งได้นบจนต่อพระเจ้าโดยตั้งใจ
บรรดาผู้ซึ่งเพียงปรารถนาที่จะใช้โอกาสเพื่อทำการปรนนิบัติด้วยเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงการปฏิบัติความจริงนั้นจะ
ไม่ได้รับอนุญาตให้หลงเหลืออยู่
พระเจ้าทรงมีมาตรฐานที่เหมาะสมสำหรับการจัดการเตรียมการบทอาสนของแต่ละคนทุกคน กล่าวคือ
พระองค์ไม่เพียงแต่ตัดสินพระทัยในสิ่งเหล่านี้ไปตามคำพูดและความประพฤติของคนเรา
อีกทั้งไม่ตัดสินพระทัยในสิ่งเหล่านั้นบนพื้นฐานของวิธีที่คนเรากระทำในระหว่างระยะเวลาเดียว
พระองค์จะไม่ทรงผ่อนผันเกี่ยวกับความประพฤติเลวทรามของบุคคลหนึ่งเนื่องจากการปรนนิบัติต่อพระองค์ใน
อดีตของพวกเขาโดยเด็ดขาด อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงไว้ชีวิตบุคคลหนึ่งจากความตายเนื่องจากการใช้จ่ายใดๆ
เพื่อพระเจ้าครั้งเดียว ไม่มีผู้ใดสักคนสามารถหลบเลี่ยงการลงทัณฑ์อันสาสมสำหรับความชั่วของพวกเขาได้
และไม่มีผู้ใดสักคนสามารถปิดบังพฤติกรรมชั่วร้ายของตนและด้วยเหตุนี้ก็จะหลบเลี่ยงความทรمانแห่งการทำ
ลายล้างได้ หากผู้คนสามารถทำหน้าที่ของพวกเขาเองได้คล่องโดยแท้จริง
นั่นหมายความว่าพวกเขาสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าโดยนิรันดร์ และไม่แสวงหาบำเหน็จรางวัล

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความโศกเศร้าหรือไม่ก็ตาม
หากผู้คนสวดขอต่อพระเจ้าเมื่อพวกเขามองเห็นพระพร
แต่สูญเสียความสวดขอไปเมื่อพวกเขาไม่สามารถมองเห็นพระพรใดๆ และหากว่าในท้ายที่สุด
พวกเขายังคงไม่สามารถเป็นพยานให้พระเจ้าและทำหน้าที่ที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติให้ลุล่วงได้แล้ว!
หรือ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะยังคงเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้างแม้พวกเขาจะเคยได้ให้การปรนนิบัติอย่างสัตย์ซื่อต่อพ
ระเจ้ามาก่อนหน้านั้นแล้วก็ตาม สรุปคือ คนชั่วไม่สามารถรอดชีวิตตลอดชั่ววันรันคร์ได้
อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถเข้าสู่การหยุดพักได้ เฉพาะผู้คนชอบธรรมเท่านั้นที่เป็นนายทั้งหลายแห่งการหยุดพัก
เมื่อมนุษยชาติอยู่ในร่องรูดที่ถูกต้องแล้ว ผู้คนก็จะมีชีวิตแบบมนุษย์ปกติ
พวกเขาทั้งหมดต่างก็จะทำหน้าที่ของพวกเขาเอง และสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าโดยสมบูรณ์
พวกเขาจะกำจัดการไม่เชื่อฟังของพวกเขาและอุปนิสัยเสื่อมทรามของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิง
และพวกเขาจะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าและเนื่องเพราะพระเจ้า จะปราศจากทั้งการไม่เชื่อฟังและการต้านทาน
พวกเขาล้วนจะสามารถบนอบต่อพระเจ้าได้โดยครบบริบูรณ์ นี่จะเป็นชีวิตแห่งพระเจ้าและมนุษยชาติ
ซึ่งจะเป็นชีวิตแห่งราชอาณาจักร และจะเป็นชีวิตแห่งการหยุดพัก

บรรดาผู้ที่ลากงูงูๆ

และญาติพี่น้องที่ไม่เชื่อ โดยสิ้นเชิงของตมมายังคริสตจักรล้วนเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างสุดขีด
และพวกเขาเพียงแค่อำลังแสดงความเมตตาเท่านั้น ผู้คนเหล่านี้มุ่งเน้นที่การมีความรักเท่านั้น
โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาเชื่อหรือไม่ และไม่คำนึงถึงว่านั่นจะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่
บางคนนำภรรยาของตนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
หรือลากงูบิดามารดาของตนมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และไม่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเห็นชอบกับการนี้หรือไม่ หรือจะทรงพระราชกิจในพวกเขาหรือไม่
พวกเขาก็ยังคงหลับหูหลับตา “รับเอาผู้คนที่มีความสามารถพิเศษ” มาให้พระเจ้าอยู่ต่อไป
ประโยชน์อะไรที่อาจจะสามารถได้มาจากการหยิบยื่นความเมตตาให้แก่ผู้ไม่เชื่อทั้งหลายเหล่านี้? แม้ว่าพวกเขา
ผู้ซึ่งปราศจากการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พยายามดิ้นรนต่อสู้ที่จะติดตามพระเจ้า
พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถถูกช่วยให้รอดดังเช่นที่คนเราอาจเชื่อกันได้
บรรดาผู้ที่สามารถได้รับความรอดนั้นแท้จริงแล้วไม่ใช่จะได้รับมาโดยง่ายคายเพียงนั้น
ผู้คนที่ซึ่งยังไม่ได้ก้าวผ่านพระราชกิจและการทดสอบของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และยังไม่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์นั้น
ไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้โดยสิ้นเชิง เพราะฉะนั้น

จากช่วงเวลาที่พวกเขาเริ่มติดตามพระเจ้าโดยเพียงในนาม

ผู้คนเหล่านั้นก็ขาดการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ตามที่เห็นจากสภาพและสภาวะจริงของพวกเขา
พวกเขาแค่ไม่สามารถได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์ได้ เช่นนั่นเอง

พระวิญญาณบริสุทธิ์ตัดสินพระทัยที่จะไม่ให้พลังงานกับพวกเขามากนัก

อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ทรงจัดเตรียมความรู้แจ้งใดๆ หรือไม่ทรงนำพวกเขาไปในหนทางใดๆ

พระองค์เพียงแค่ทรงปล่อยให้พวกเขาติดตามไปด้วยเท่านั้นเอง

และในท้ายที่สุดจะทรงเปิดเผยทอวาสนาของพวกเขา—การนี้ก็พอแล้ว

ความกระตือรือร้นและเจตนาของมนุษยชาติมาจากชาตนา

และไม่มีทางที่สิ่งเหล่านี้จะสามารถทำให้พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ครบบริบูรณ์ได้

ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเป็นเหมือนสิ่งใด พวกเขาต้องมีพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกมนุษย์สามารถทำให้พวกมนุษย์ครบบริบูรณ์ได้หรือไม่? ทำไมสามิจึงรักภรรยาของเขา?

ทำไมภรรยาจึงรักสามิจของเธอ? ทำไมลูกๆ จึงกตัญญูต่อบิดามารดาของพวกเขา?

ทำไมบิดามารดาจึงหลงใหลลูกๆ ของพวกเขา? อันที่จริงแล้วผู้คนเก็บจำเจตนาชนิดใดเอาไว้?

เจตนาของพวกเขาไม่ใช่เพื่อตอบสนองแผนการและความอยากได้อะไรที่เห็นแก่ตัวของพวกเขาเองหรือ?

พวกเขาหมายถึงจะกระทำการเพื่อประโยชน์ของแผนการบริการจัดการของพระเจ้าโดยแท้จริงใช่หรือไม่?

พวกเขากำลังกระทำการเพื่อประโยชน์ของพระราชกิจของพระเจ้าจริงๆ ใช่หรือไม่?

เจตนาของพวกเขาคือเพื่อทำหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างให้ลุล่วงใช่หรือไม่?

บรรดาผู้ซึ่งยังไร้ความสามารถที่จะได้รับการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์

นับตั้งแต่ช่วงเวลาที่พวกเขาเริ่มเชื่อในพระเจ้านั้น ไม่มีวันสามารถได้รับพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

ผู้คนเหล่านี้ได้ถูกกำหนดให้เป็นวัตถุที่จะถูกทำลาย ไม่สำคัญว่าคนเราจะมีความรักให้พวกเขามากเพียงใด

แต่นั้นไม่สามารถทดแทนพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

ความกระตือรือร้นและความรักของผู้คนเป็นตัวแทนเจตนาของมนุษย์

อีกทั้งไม่สามารถเป็นตัวแทนเจตนารมณ์ของพระเจ้าได้

และสิ่งเหล่านั้นไม่สามารถเป็นสิ่งทดแทนพระราชกิจของพระเจ้าได้

แม้ว่าคนเราจะหยิบยื่นความรักหรือความปรานีอย่างใหญ่หลวงที่สุดที่สามารถเป็นไปได้ให้แก่ผู้คนเหล่านั้นซึ่ง

เชื่อในพระเจ้าเพียงในนามและแสวงติดตามพระองค์โดยไม่รู้ว่าการเชื่อในพระเจ้าแท้จริงแล้วหมายถึงสิ่งใด

พวกเขาจะยังคงไม่ได้รับความเห็นใจจากพระเจ้า

อีกทั้งพวกเขาจะยังไม่ได้มาซึ่งพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

แม้ว่าผู้คนซึ่งติดตามพระเจ้าอย่างจริงใจจะมีขีดความสามารถต่ำและไร้ความสามารถที่จะเข้าใจความจริงทั้งหลาย

ที่ยากมายได้ แต่พวกเขาก็ยังคงสามารถได้รับพระราชกิจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งคราว อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ซึ่งมีขีดความสามารถค่อนข้างสูง แต่ไม่ได้เชื่ออย่างจริงจัง ก็ย่อมไม่สามารถได้รับการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้

ไม่มีความเป็นไปได้โดยสิ้นเชิงที่จะมีความรอดกับผู้คนเช่นนั้น

แม้ว่าพวกเขาจะอ่านพระวจนะของพระเจ้าหรือฟังคำเทศนาเป็นครั้งคราว หรือแม้แต่ร้องเพลงสรรเสริญต่อพระเจ้า

ท้ายที่สุดแล้วพวกเขาก็จะไม่สามารถที่จะรอดชีวิตจนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพักได้

การที่ผู้คนแสวงหาอย่างจริงจังจริงใจหรือไม่ นั่นไม่ได้ถูกกำหนดโดยวิธีที่ผู้อื่นตัดสินพวกเขาหรือวิธีที่ผู้คนรอบข้างมองพวกเขา แต่กำหนดโดยการที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจต่อพวกเขาหรือไม่

และพวกเขาได้รับการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้น

มันขึ้นอยู่กับว่าอุปนิสัยของพวกเขาเปลี่ยนแปลงหรือไม่ และพวกเขาได้รับความรู้ใดๆ

ของพระเจ้าหรือไม่หลังจากที่ก้าวผ่านพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว

หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจต่อบุคคลหนึ่ง อุปนิสัยของบุคคลผู้นี้จะค่อยๆ เปลี่ยนแปลง

และมุมมองด้านการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาจะค่อยๆ สะอาดบริสุทธิ์ขึ้น

ไม่ว่าผู้คนจะติดตามพระเจ้านานเพียงใด คราบเก่าที่พวกเขาได้เปลี่ยนแปลงแล้ว

นั่นหมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทรงพระราชกิจต่อพวกเขา หากพวกเขายังไม่เปลี่ยนแปลง

นั่นหมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้กำลังทรงพระราชกิจต่อพวกเขา

แม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะทำการปรนนิบัติอยู่บ้าง

สิ่งที่ขับเคลื่อนพวกเขาให้ทำเช่นนั้นคือความอยากที่จะได้ความโชคดี

การทำการปรนนิบัติเป็นครั้งคราวเท่านั้นไม่สามารถทดแทนการผ่านประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขาได้ ในท้ายที่สุด พวกเขาจะยังคงถูกทำลาย

เพราะในราชอาณาจักรนั้นจะไม่มีใครจำเป็นต้องมีคนปรนนิบัติ

อีกทั้งจะไม่มีใครจำเป็นที่ผู้ใดซึ่งอุปนิสัยของเขายังไม่เปลี่ยนแปลง

จะต้องมาปรนนิบัติบรรดาผู้คนที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วและผู้ซึ่งสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

คำพูดเหล่านั้นได้ถูกกล่าวไว้ในอดีตว่า “เมื่อคนผู้หนึ่งเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

โซคลากจะข่มให้แก่วรรครอบค้วของคนผู้นั้น” เหมาะสมสำหรับยุคพระคุณ

แต่ไม่สัมพันธ์กันกับบั้นปลายของมนุษยชาติ

คำพูดเหล่านั้นเหมาะสมเฉพาะสำหรับช่วงระยะในระหว่างยุคพระคุณเท่านั้น

ความหมายแฝงของคำพูดเหล่านั้นมุ่งตรงไปที่สันติสุขและพระพรทางวัตถุที่มนุษย์ได้ชื่นชม

คำพูดเหล่านั้นไม่ได้หมายความว่าครอบครัวของผู้ซึ่งเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกช่วยให้รอดทั้งหมด
อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าเมื่อคนเราได้รับความโศกเศร้าแล้วนั้น

ทั้งครอบครัวของเขาจะสามารถถูกนำพาไปสู่การหยุดพักด้วย

การที่คนเราจะได้รับพระพรหรือทนทุกข์กับความโศกเศร้าหรือไม่นั้น ย่อมถูกกำหนดไปตามแก่นแท้ของคนเรา
ไม่ใช่ตามแก่นแท้ทั่วไปใดๆ ที่คนเราอาจมีร่วมกันกับผู้อื่น

คำพูดหรือกฎเกณฑ์ประเภทนั้นย่อมไม่มีที่ทางอยู่ในราชอาณาจักรนี้

หากในท้ายที่สุดบุคคลหนึ่งมีความสามารถรอดชีวิต

นั่นเป็นเพราะพวกเขาได้ทำตามข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าแล้ว

และหากว่าในท้ายที่สุดพวกเขาไร้ความสามารถที่จะหลงเหลืออยู่จนกระทั่งถึงเวลาแห่งการหยุดพัก

นั่นก็เป็นเพราะพวกเขายังไม่ได้เชื่อฟังต่อพระเจ้าและไม่ได้ตอบสนองข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

ทุกคนมีบันปลายที่เหมาะสม บันปลายเหล่านี้ถูกกำหนดไปตามแก่นแท้ของแต่ละปัจเจกบุคคล

และไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับผู้อื่นๆ โดยสิ้นเชิง

พฤติกรรมชั่วร้ายของเด็กคนหนึ่งไม่สามารถส่งผ่านไปยังบิดามารดาของพวกเขาได้

อีกทั้งความชอบธรรมของเด็กคนหนึ่งไม่สามารถแบ่งปันกับพ่อแม่ของพวกเขาได้

พฤติกรรมชั่วร้ายของบิดามารดาไม่สามารถส่งผ่านไปยังลูกๆ ของพวกเขาได้

และความชอบธรรมของบิดามารดาก็ไม่สามารถแบ่งปันกับลูกๆ ของพวกเขาได้

ทุกคนแบกรับบาปแต่ละอย่างของพวกเขา และทุกคนชื่นชมกับโศกเศร้าแต่ละอย่างของพวกเขา

ไม่มีผู้ใดสามารถแทนที่บุคคลอีกคนหนึ่งได้ นี่คือการชอบธรรม จากมุมมองของมนุษย์นั้น

หากว่าบิดามารดาได้รับความโศกเศร้า เช่นนั้นแล้วลูกๆ ของพวกเขาก็ควรจะสามารถที่จะได้ด้วยเช่นกัน

และหากลูกๆ กระทำความชั่ว เช่นนั้นแล้วบิดามารดาของพวกเขาก็ต้องชดใช้ให้แก่บาปเหล่านั้น

นี่คือมุมมองแบบมนุษย์และหนทางแบบมนุษย์ในการทำสิ่งทั้งหลาย ซึ่งไม่ใช่มุมมองของพระเจ้า

บททวสานของทุกคนถูกกำหนดไปตามแก่นแท้ที่มาจากความประพฤติของพวกเขา

และมักจะถูกกำหนดอย่างถูกต้องเหมาะสมเสมอ ไม่มีใครสามารถแบกรับบาปของอีกคนหนึ่งได้ ยิ่งไปกว่านั้น

ไม่มีใครสามารถได้รับการลงโทษแทนอีกคนหนึ่งได้ เป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน

ความเอาใจใส่อย่างมากสิ้นของบิดามารดาต่อลูกๆ

ของพวกเขาไม่ได้บ่งบอกว่าพวกเขาสามารถแสดงความประพฤติที่ชอบธรรมแทนลูกๆ ของพวกเขาได้

อีกทั้งความรักตัณญาของลูกต่อบิดามารดาก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาสามารถแสดงความประพฤติที่ชอบธรรม

แทนบิดามารดาของพวกเขาได้ นี่คือการหมายที่แท้จริงของพระวจนะที่ว่า “เวลานั้นชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา

จะถูกจับไปคนหนึ่ง และถูกละทิ้งไว้คนหนึ่ง หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ด้วยกัน จะถูกจับไปคนหนึ่ง

ถูกละทิ้งไว้คนหนึ่ง” ผู้คนไม่สามารถนำลูกๆ

ที่ทำชั่วของพวกตนเข้าสู่การหยุดพักบนพื้นฐานของความรักลึกซึ้งที่พวกตนมีต่อพวกเขาได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถนำภรรยา (หรือสามี)

ของพวกเขาสู่การหยุดพักบนพื้นฐานของความประพฤติชอบธรรมของตัวเองได้

นี่คือกฎเกณฑ์บริหาร ซึ่งไม่สามารถมีข้อยกเว้นสำหรับผู้ใดได้ ในที่สุด

คนทำความชอบธรรมก็คือคนทำความชอบธรรม และคนทำชั่วก็คือคนทำชั่ว

คนชอบธรรมจะได้รับอนุญาตให้รอดชีวิตในที่สุด ในขณะที่คนทำชั่วจะถูกทำลาย คนบริสุทธิ์นั้นบริสุทธิ์

พวกเขาไม่โสโครก คนโสโครกคือคนโสโครกและไม่มีสักส่วนหนึ่งของพวกเขาที่บริสุทธิ์

ผู้คนที่จะถูกทำลายนั้นล้วนเป็นคนชั่ว และบรรดาผู้ซึ่งจะรอดชีวิตล้วนเป็นคนชอบธรรม—แม้ว่าลูกๆ

ของบรรดาคนชั่วเหล่านั้นจะแสดงความประพฤติที่ชอบธรรมก็ตาม

และแม้ว่าบิดามารดาของบรรดาคนที่ชอบธรรมจะกระทำความประพฤติที่ชั่วร้ายก็ตาม

ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างสามีที่เชื่อกับภรรยาที่ไม่เชื่อ และไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ

ที่เชื่อกับบิดามารดาที่ไม่เชื่อ กล่าวคือ ผู้คนสองประเภทนี้ไม่สามารถเข้ากันได้โดยสิ้นเชิง

ก่อนที่จะเข้าสู่การหยุดพัก คนเรามีญาติพี่น้องทางกายภาพ แต่ทันทีที่คนเราเข้าสู่การหยุดพัก

เขาจะไม่มีญาติพี่น้องทางกายภาพให้พูดถึงอีกต่อไป บรรดาผู้ที่ทำหน้าที่ของตนเป็นศัตรูกับพวกที่ไม่ได้ทำ

และบรรดาผู้ที่รักพระเจ้ากับพวกที่เกลียดชังพระเจ้าจะอยู่ในทางตรงข้ามของกันและกัน

บรรดาผู้ที่เข้าสู่การหยุดพักและพวกที่จะได้ถูกทำลายเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างสองประเภทที่ไม่สามารถเข้ากัน

กันได้ สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงจะสามารถรอดชีวิต

ในขณะที่พวกที่ไม่ได้ทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงจะเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ

การนี้จะคงอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์

เจ้ารักสามีของเจ้าเพื่อที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างสิ่งหนึ่งใช่หรือไม่?

เจ้ารักภรรยาของเจ้าเพื่อที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างสิ่งหนึ่งใช่หรือไม่?

เจ้ากตัญญูต่อบิดามารดาที่ไม่เชื่อของเจ้าเพื่อที่จะทำหน้าที่ของเจ้าให้ลุล่วงในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างสิ่งหนึ่งใช่

หรือไม่? ทรรศนะของมนุษย์ต่อความเชื่อในพระเจ้าถูกหรือผิด? เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในพระเจ้า?

เจ้าปรารถนาว่าจะได้อะไร? เจ้ารักพระเจ้าอย่างไร?

พวกที่ไม่สามารถทำหน้าที่ของตนในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างให้ลุล่วงได้

และพวกที่ไม่สามารถทำความพยายามอย่างเต็มที่ จะกลายเป็นวัตถุแห่งการทำลายล้าง

มีความสัมพันธ์ทางกายภาพที่เกิดขึ้นระหว่างผู้คนในปัจจุบัน รวมทั้งความเกี่ยวพันทางสายเลือด แต่ในอนาคต

สิ่งเหล่านี้จะแตกสลายไปทั้งหมด บรรดาผู้เชื่อกับบรรดาผู้ไม่เชื่อไม่สามารถเข้ากันได้ ตรงกันข้าม

พวกเขาขัดแย้งซึ่งกันและกัน บรรดาผู้ที่อยู่ในการหยุดพักจะเชื่อว่ามีพระเจ้าและจะนบนอบต่อพระเจ้า ในขณะที่บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าจะถูกทำลายทั้งหมด ครอบครัวทั้งหลายจะไม่มีอยู่บนแผ่นดินโลกอีกต่อไป แล้วจะสามารถมีบิดามารดา หรือลูกๆ หรือความสัมพันธ์อันสามัคคีได้อย่างไร? ความไม่สามารถเข้ากันได้ของความเชื่อและความไม่เชื่อจะตัดขาดความสัมพันธ์ทางกายภาพดังกล่าวโดยสิ้นเชิง !

แต่เดิมนั้นไม่มีครอบครัวในหมู่มนุษยชาติ มีเพียงชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งเท่านั้น— มนุษย์สองประเภทที่แตกต่างกัน ไม่มีประเทศ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องครอบครัว แต่จากผลของความเสื่อมทรามของมนุษยชาติ ผู้คนทุกประเภทจึงได้จัดตัวพวกเขาเองให้อยู่ในแต่ละวงศ์ตระกูล ต่อมาภายหลังก็พัฒนาเป็นประเทศและชนชาติทั้งหลาย ประเทศและชนชาติทั้งหลายเหล่านี้ประกอบด้วยครอบครัวเล็กๆ และในลักษณะนี้เอง ผู้คนทุกจำพวกได้กระจายออกไปท่ามกลางเผ่าพันธุ์ที่หลากหลายตามความแตกต่างในด้านภาษาและอาณาเขต แท้ที่จริงแล้ว ไม่สำคัญว่าอาจจะมีเผ่าพันธุ์มากมายเพียงใดบน โลกนี้ มนุษยชาติมีบรรพบุรุษเพียงหนึ่งคนเท่านั้น ในปฐมกาล มีมนุษย์อยู่เพียงสองประเภทเท่านั้น และสองประเภทนี้ก็คือชายและหญิง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากความก้าวหน้าของพระราชกิจของพระเจ้า ความเคลื่อนไหวของประวัติศาสตร์ และความเปลี่ยนแปลงทางภูมิศาสตร์ มนุษย์สองประเภทนี้ได้พัฒนาถึงระดับต่างๆ เป็นมนุษย์จำพวกต่างๆ มากยิ่งขึ้น โดยพื้นฐานแล้ว ไม่ว่าอาจจะมีเผ่าพันธุ์มากมายเพียงใดที่ประกอบขึ้นเป็นมนุษยชาติ แต่มนุษยชาติทั้งหมดยังคงเป็นการทรงสร้างของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าผู้คนจะอยู่ในเผ่าพันธุ์ใด พวกเขาล้วนเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ พวกเขาล้วนเป็นลูกหลานของอาดัมและเอวา ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า แต่พวกเขาก็คือลูกหลานของอาดัมและเอวา ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นโดยพระองค์เอง ไม่สำคัญว่าผู้คนจะอยู่ในกลุ่มของสิ่งมีชีวิตประเภทใด พวกเขาล้วนเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ เมื่อพวกเขาอยู่ในกลุ่มของมนุษยชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น บั้นปลายของพวกเขาก็คือบั้นปลายที่มนุษยชาติควรจะต้องมี และพวกเขาได้ถูกแบ่งแยกออกไปตามกฎเกณฑ์ที่จัดระเบียบมนุษย์ กล่าวคือ คนทำชั่วและคนชอบธรรมท้ายที่สุดแล้วก็ล้วนเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่กระทำความชั่วจะถูกทำลายไปในที่สุด และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างผู้แสดงความประพฤติที่ชอบธรรมจะรอดชีวิต นี่คือการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างสองประเภทนี้ คนทำชั่วไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าถึงแม้พวกเขาจะเป็นการทรงสร้างของพระเจ้า แต่พวกเขาได้ถูกซาตานจับไว้เนื่องจากความไม่เชื่อฟังของพวกเขา

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งประพาศตัวเองอย่างชอบธรรมไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพวกเขาถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และยังได้รับความรอดหลังจากที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว

บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาจะรอดชีวิต คนทำชั่วคือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้ และได้ถูกซาตานจับไว้โดยทั่วทั้งสิ้นแล้ว

ผู้คนซึ่งกระทำความชั่วก็คือผู้คนเช่นเดียวกัน พวกเขาเป็นพวกมนุษย์ผู้ซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามจนถึงที่สุด และเป็นผู้ซึ่งไม่สามารถถูกช่วยให้รอดได้ ในฐานะที่พวกเขาเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างเช่นเดียวกันนั้น

ผู้คนซึ่งประพาศชอบธรรมก็ถูกทำให้เสื่อมทรามด้วยเช่นกัน

แต่พวกเขาเป็นพวกมนุษย์ผู้ซึ่งเต็มใจที่จะหลุดพ้นจากอุปนิสัยเสื่อมทรามของตนและได้กลับกลายเป็นมีความสามารถที่จะบนอบต่อพระเจ้าได้ ผู้คนที่ประพาศชอบธรรมมิได้เปี่ยมล้นด้วยความชอบธรรม

แต่ทว่าพวกเขาได้รับความรอดและหลุดพ้นจากอุปนิสัยชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาสามารถบนอบต่อพระเจ้า พวกเขาจะตั้งมั่นในท้ายที่สุด แต่ทว่านั่นมิใช่การกล่าวว่าพวกเขาไม่เคยถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

ภายหลังจากที่พระราชกิจของพระเจ้าจบสิ้นลง ในหมู่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ทั้งหมดนั้น

จะมีบรรดาผู้ซึ่งจะถูกทำลายและบรรดาผู้ซึ่งจะรอดชีวิต

นี่คือแนวโน้มที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้แห่งงานการบริหารจัดการของพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้ คนทำชั่วทั้งหลายจะไม่ถูกปล่อยไว้ให้รอดชีวิต

บรรดาผู้ซึ่งบนอบและติดตามพระเจ้าย่อมมั่นใจได้ว่าจะรอดชีวิตในท้ายที่สุด

เนื่องจากพระราชกิจนี้คือการบริหารจัดการของมนุษยชาติ

จึงจะมีบรรดาผู้ซึ่งหลงเหลืออยู่และบรรดาผู้ซึ่งถูกกำจัดไป

เหล่านี้คือบททดสอบที่แตกต่างกันสำหรับผู้คนประเภทที่แตกต่างกัน

และบททดสอบเหล่านี้คือการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

การจัดการเตรียมการขั้นสุดท้ายของพระเจ้าสำหรับมวลมนุษย์คือการแบ่งแยกพวกเขาโดยการตัดขาดครอบครัว บคยัชนชาติทั้งหลาย

และสลายพรมแดนของชาติในการจัดการเตรียมการที่ไม่มีครอบครัวหรือพรมแดนของชาติ

เพราะในที่สุดแล้วพวกมนุษย์นั้นสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษหนึ่งเดียวและเป็นการทรงสร้างของพระเจ้า

สรุปว่า สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่ทำชั่วจะถูกทำลายทั้งหมด และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่เชื่อฟังพระเจ้าจะรอดชีวิต ในหนทางนี้ จะไม่มีครอบครัว ไม่มีประเทศ

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีชนชาติในเวลาของการหยุดพักที่จะมาถึง

มนุษยชาติประเภทนี้จะเป็นมนุษยชาติประเภทที่บริสุทธิ์ที่สุด

อาดัมและเอวาถูกสร้างขึ้นมาโดยดั้งเดิมเพื่อที่มนุษย์ชาติจะได้ดูแลทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลก
โดยดั้งเดิมนั้นพวกมนุษย์เป็นนายแห่งทุกสรรพสิ่ง
เจตนารมณ์ของพระยาห์เวห์ในการสร้างพวกมนุษย์นั้นคือเพื่อปล่อยให้พวกเขาดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก
และเพื่อดูแลเอาใจใส่ทุกสรรพสิ่งบนนั้น
เนื่องจากมนุษยชาติมิได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและไม่มีความสามารถในการกระทำความชั่วโดยดั้งเดิม
อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พวกมนุษย์กลายเป็นถูกทำให้เสื่อมทราม
พวกเขาก็ไม่ได้เป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ทุกสรรพสิ่งอีกต่อไป
จุดประสงค์ของความรอดของพระเจ้าคือเพื่อฟื้นคืนหน้าที่นี้ของมนุษยชาติ
เพื่อฟื้นคืนเหตุผลดั้งเดิมและการเชื่อฟังดั้งเดิมของมวลมนุษย์ ดังนั้น
มนุษยชาติในการหยุดพักจึงจะเป็นตัวแทนที่แท้จริงของผลที่พระเจ้าทรงหวังที่จะบรรลุกับพระราชกิจแห่งความ
รอดของพระองค์ ถึงแม้ว่ามันจะไม่ใช่ชีวิตดังเช่นชีวิตในสวนเอเดนอีกต่อไป
แต่แก่นแท้ของทั้งสองนั้นจะเหมือนกัน
มนุษยชาติจะเพียงแต่ไม่ใช่ตัวตนที่ไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามเมื่อก่อนนี้อีกแล้วเท่านั้น
แต่เป็นมนุษยชาติที่ได้กลายเป็นถูกทำให้เสื่อมทรามและต่อมาได้รับความรอดต่างหาก
ผู้คนเหล่านี้ซึ่งได้รับความรอดจะเข้าไปสู่การหยุดพักในท้ายที่สุด (นั่นคือ
หลังจากที่พระราชกิจของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นแล้ว) ในทำนองเดียวกัน
บททอสานของบรรดาผู้ซึ่งได้ถูกลงโทษก็จะถูกเปิดเผยโดยครบบริบูรณ์ในที่สุดด้วยเช่นกัน
และพวกเขาจะถูกทำลายหลังจากที่พระราชกิจของพระเจ้าได้จบสิ้นแล้วเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
หลังจากที่พระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นแล้วนั้น
บรรดาคนทำชั่วและบรรดาผู้ซึ่งถูกช่วยให้รอดจะถูกเปิดโปงทั้งหมด
ด้วยเพราะพระราชกิจแห่งการเปิดโปงผู้คนประเภทต่างๆ ทั้งหมด
(ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นคนทำชั่วหรืออยู่ในหมู่ผู้ถูกช่วยให้รอด) จะถูกดำเนินการกับทุกคนโดยพร้อมกัน
คนทำชั่วจะถูกกำจัด และบรรดาผู้ที่ได้รับอนุญาตให้คงเหลืออยู่ก็จะถูกเปิดเผยโดยพร้อมกัน เพราะฉะนั้น
บททอสานของผู้คนประเภทต่างๆ ทั้งหมดจะถูกเปิดเผยในเวลาเดียวกัน
พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้กลุ่มผู้คนที่ถูกนำมาสู่ความรอดเข้าไปสู่การหยุดพักก่อนที่จะจัดสรรคนทำชั่วทั้งหลาย
และพิพากษาหรือลงโทษพวกเขาทีละน้อย ที่จะไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง
เมื่อคนทำชั่วทั้งหลายถูกทำลายและบรรดาผู้ที่สามารถรอดชีวิตได้เข้าสู่การหยุดพัก
พระราชกิจของพระเจ้าทั่วทั้งจักรวาลก็จะครบบริบูรณ์
จะไม่มีลำดับความสำคัญท่ามกลางบรรดาผู้ซึ่งได้รับพระพรและบรรดาผู้ซึ่งทนทุกข์ความโศกเศร้า

บรรดาผู้ซึ่งได้รับพระพรจะมีชีวิตตลอดไป

ในขณะที่บรรดาผู้ซึ่งทนทุกข์ความโศกเศร้าก็จะพินาศย่อยยับไปจนตราบชั่วนิรันดร์

สองขั้นตอนเหล่านี้ของพระราชกิจจะถูกทำให้ครบบริบูรณ์โดยพร้อมกัน

แน่นอนว่าเป็นเพราะการดำรงอยู่ของผู้คนที่ไม่เชื่อฟัง

ทำให้ความชอบธรรมของบรรดาผู้ที่บนอบจะต้องถูกเปิดเผย และแน่นอนว่าเป็นเพราะมีบรรดาผู้ได้รับพระพร

ทำให้ความโศกเศร้าที่ประสบกับคนทำชั่วทั้งหลายเนื่องจากพฤติกรรมเลวทรามของพวกเขาจะต้องถูกเปิดเผย

หากพระเจ้าไม่ทรงเปิดโปงคนทำชั่วแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วผู้คนที่บนอบต่อพระเจ้าโดยจริงใจก็คงจะไม่มีวันได้เห็นเดือนเห็นตะวัน

หากพระเจ้าไม่ทรงนำบรรดาผู้ซึ่งบนอบต่อพระองค์ไปยังบั้นปลายที่เหมาะสมแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วผู้คนที่ไม่เชื่อฟังพระเจื่อก็คงจะไม่สามารถได้รับการลงทัณฑ์อันสาสม

นี่คือกระบวนการในพระราชกิจของพระเจ้า

หากพระองค์ไม่ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการลงโทษความชั่วและให้บำเหน็จรางวัลความดีแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ก็คงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะเข้าไปสู่บั้นปลายแต่ละอย่างของ

พวกเขาได้ ทันทีที่มวลมนุษย์ได้เข้าสู่การหยุดพัก

คนทำชั่วทั้งหลายจะถูกทำลายและมนุษยชาติทั้งหมดจะได้อาศัยอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง ผู้คนประเภทต่างๆ

ทั้งหมดจะอยู่กับประเภทของตนเองโดยสอดคล้องกับหน้าที่ที่พวกเขาควรดำเนินการ

นี่เท่านั้นจะเป็นวันแห่งการหยุดพักของมนุษยชาติ

มันจะเป็นแนวโน้มนำอันหลีกเลี่ยงมิได้สำหรับพัฒนาการของมนุษยชาติ

และเฉพาะเมื่อมนุษยชาติเข้าสู่การหยุดพักแล้วเท่านั้นที่ความสำเร็จลุล่วงที่ยิ่งใหญ่และขั้นสูงสุดของพระเจ้าจะม

ถึงซึ่งความครบบริบูรณ์ นี่จะเป็นตอนสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

พระราชกิจนี้จะทำให้ชีวิตแห่งเนื้อหนังอันต่ำทรามของมนุษยชาติทั้งหมดจบสิ้นลง

รวมทั้งชีวิตของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม มนุษย์จะเข้าสู่ดินแดนใหม่นับแต่นั้นเป็นต้นมา

แม้ว่ามนุษย์ทั้งหมดจะดำรงชีวิตในเนื้อหนัง

แต่มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญระหว่างแก่นแท้ของชีวิตกับชีวิตของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม

นัยสำคัญแห่งการดำรงอยู่กับนัยสำคัญแห่งการดำรงอยู่ของมนุษยชาติที่เสื่อมทรามก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

แม้ว่านี่จะไม่ใช่วิถีของบุคคลประเภทใหม่ แต่สามารถกล่าวได้ว่ามันเป็นวิถีของมนุษยชาติที่ได้รับความรอด

รวมทั้งเป็นชีวิตที่ได้รับความเป็นมนุษย์และเหตุผลกลับมาอีกครั้ง

เหล่านี้คือผู้คนที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยไม่เชื่อฟังพระเจ้า

ผู้ซึ่งถูกพระเจ้าพิชิตแล้วและหลังจากนั้นจึงได้ถูกพระองค์ช่วยให้รอด

เหล่านี้คือผู้คนซึ่งไม่ให้เกียรติพระเจ้าและในเวลาต่อมาก็ได้เป็นพยานต่อพระองค์
การดำรงอยู่ของพวกเขาหลังจากก้าวผ่านการทดสอบของพระองค์และรอดชีวิตแล้วนั้น
เป็นการดำรงอยู่ที่มีความหมายที่สุด พวกเขาคือผู้คนซึ่งได้เป็นพยานต่อพระเจ้าต่อหน้าชาตान
และเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งเหมาะที่จะมีชีวิตอยู่
พวกที่จะถูกทำลายคือผู้ที่ไม่สามารถยืนหยัดเป็นพยานต่อพระเจ้าได้และไม่เหมาะที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป
ความย่อยยับของพวกเขาจะเป็นผลจากพฤติกรรมที่เลวทรามของพวกเขา
และการทำลายล้างเช่นนั้นคือบั้นปลายที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขา ในอนาคต
เมื่อมนุษยชาติเข้าสู่อาณาจักรที่สวยงามแล้ว จะไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างสามิภรรยา ระหว่างบิดากับบุตรหญิง
หรือระหว่างมารดากับบุตรชายที่ผู้คนจินตนาการว่าพวกเขาจะได้พบเลย ในเวลานั้น
มนุษย์แต่ละคนจะติดตามประเภทของพวกเขาเอง และครอบครัวทั้งหลายจะได้ถูกทำให้แตกสลายไปแล้ว
เมื่อล้มเหลวโดยสิ้นเชิงแล้ว ชาตานก็จะไม่รับกวนมนุษย์อีกเลย
และพวกมนุษย์ก็จะไม่มีอุปนิสัยที่เลวทรามแบบชาตานอีกต่อไป
บรรดาผู้คนที่ไม่เชื่อฟังจะได้ถูกทำลายไปแล้ว และผู้คนซึ่งบนอบเท่านั้นที่จะหลงเหลืออยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้น
ครอบครัวส่วนน้อยมากที่จะรอดชีวิตโดยครบถ้วน
แล้วความสัมพันธ์ทางกายภาพจะสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้อย่างไร?
ชีวิตแห่งเนื้อหนังก่อนหน้านี้ของมนุษยชาติจะถูกห้ามโดยสิ้นเชิง
แล้วความสัมพันธ์ทางกายภาพจะสามารถมีอยู่ระหว่างผู้คนได้อย่างไร?
เมื่อไม่มีอุปนิสัยที่เลวทรามแบบชาตานแล้ว ชีวิตมนุษย์จะไม่เป็นชีวิตแบบเก่าในอดีตอีกต่อไป
แต่ทว่าจะเป็นชีวิตใหม่ต่างหาก บิดามารดาจะสูญเสียลูกๆ และลูกๆ จะสูญเสียบิดามารดา สามิจะสูญเสียภรรยา
และภรรยาจะสูญเสียสามิ ความสัมพันธ์ทางกายภาพมีอยู่ระหว่างผู้คนในปัจจุบัน
แต่ความสัมพันธ์เหล่านั้นจะไม่มีอยู่อีกต่อไปทันทีที่ทุกคนได้เข้าสู่การหยุดพัก
เฉพาะมนุษยชาติจำพวกนี้เท่านั้นที่จะมีความชอบธรรมและความบริสุทธิ์
เฉพาะมนุษยชาติจำพวกนี้เท่านั้นที่สามารถนมัสการพระเจ้าได้

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และได้จัดวางพวกเขาบนแผ่นดินโลก และพระองค์ได้ทรงนำทางพวกเขามานับตั้งแต่นั้น
จากนั้นพระองค์จึงได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดและทรงรับหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปให้มนุษยชาติ
ในท้ายที่สุด พระองค์ยังคงทรงต้องพิชิตมนุษยชาติ ช่วยมนุษยชาติให้รอดโดยถ้วนทั่ว
และฟื้นคืนพวกเขากลับสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขา
นี่คือพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงเข้าดำเนินการมานับตั้งแต่ตอนเริ่มต้น—
เป็นการฟื้นคืนมนุษยชาติกลับสู่รูปลักษณ์และสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขา

พระเจ้าจะทรงสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์และฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของมวลมนุษย์
ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์บนแผ่นดินโลกและท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง
ทั้งปวง มนุษยชาติได้สูญเสียหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า
รวมทั้งหน้าที่ที่เป็นภาระแก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าหลังจากที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม
ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นศัตรูที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า
มนุษยชาติจึงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตานและปฏิบัติตามคำสั่งของซาตาน ดังนั้น
พระเจ้าจึงไม่ทรงมีหนทางใดที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ได้
และกลายเป็นไร้ความสามารถที่จะเอาชนะความเคารพยำเกรงมากมายของพวกเขาได้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม
พวกมนุษย์ถูกสร้างโดยพระเจ้า และควรจะมีมัสการพระเจ้า
แต่แท้จริงแล้วพวกเขาหันหลังให้พระองค์และนมัสการซาตานแทน
ซาตานได้กลายเป็นรูปเคารพในหัวใจของพวกเขา ดังนั้น
พระเจ้าจึงสูญเสียที่ประทับของพระองค์ในหัวใจของพวกเขา ซึ่งกล่าวได้ว่า
พระองค์ทรงสูญเสียความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ เพราะฉะนั้น
เพื่อฟื้นคืนความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์
พระองค์จึงต้องทรงฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาและทำให้มนุษยชาติสละทิ้งอุปนิสัยเสื่อมทรามของ
พวกเขาไป เพื่อเรียกคืนพวกมนุษย์จากซาตาน พระองค์จึงต้องทรงช่วยพวกเขาให้รอดจากบาป
เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงสามารถฟื้นคืนสภาพเหมือนดั้งเดิมและหน้าที่ของพวกเขาทีละน้อย
และฟื้นคืนราชอาณาจักรของพระองค์ได้ในที่สุด
การทำลายล้างขั้นสุดขีดของบรรดาบุตรแห่งการไม่เชื่อฟังจะต้องถูกดำเนินการด้วยเช่นกันเพื่อเปิดโอกาสให้พว
กมนุษย์ได้นมัสการพระเจ้าดีขึ้นและดำรงชีวิตบนแผ่นดินโลกได้ดียิ่งขึ้น
เพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างพวกมนุษย์ พระองค์จึงจะทรงทำให้พวกเขานมัสการพระองค์
เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะฟื้นคืนหน้าที่ดั้งเดิมของมนุษยชาติ
พระองค์จึงจะทรงฟื้นคืนมันโดยครบบริบูรณ์และโดยไม่มีการเจือปนใดๆ
การฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์หมายถึงการทำให้พวกมนุษย์นมัสการพระองค์และนบถนอบต่อพระองค์
ซึ่งหมายความว่า
พระเจ้าจะทรงทำให้พวกมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่เนื่องจากพระองค์และจะทรงทำให้บรรดาศัตรูของพระองค์พินาศย่อย
ยับไปอันเป็นผลแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์
นั่นหมายความว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพระองค์คงทนอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์โดยไม่มีกา
รด้านทานจากผู้ใดเลย ราชอาณาจักรที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสถาปนาขึ้นคือราชอาณาจักรของพระองค์เอง

มนุษยชาติที่พระองค์ทรงปรารถนาคือมนุษยชาติที่จะนมัสการพระองค์
มนุษยชาติที่จะนบถต่อพระองค์โดยครบบริบูรณ์และสำแดงพระสิริของพระองค์
หากพระเจ้าไม่ทรงช่วยมนุษยชาติที่เสื่อมทรามให้รอด
เช่นนั้นแล้วความหมายเบื้องหลังการทรงสร้างมนุษยชาติของพระองค์ก็จะสูญหายไป
พระองค์จะไม่ทรงมีสิทธิอำนาจท่ามกลางพวกมนุษยอีกเลย
และราชอาณาจักรของพระองค์ก็จะไม่สามารถดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกได้อีกต่อไป
หากพระเจ้าไม่ทรงทำลายศัตรูเหล่านั้นผู้ซึ่งไม่เชื่อฟังต่อพระองค์
พระองค์ก็จะทรงไร้ความสามารถที่จะได้มาซึ่งพระสิริที่ครบบริบูรณ์ของพระองค์
อีกทั้งพระองค์ก็จะไม่ทรงมีความสามารถที่จะสถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้
เหล่านี้จะเป็นเครื่องหมายของความครบบริบูรณ์แห่งพระราชกิจของพระองค์และเครื่องหมายของความสำเร็จุ
ล่งที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ นั่นก็คือ การทำลายล้างพวกที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ในหมู่มนุษยชาติโดยสิ้นเชิง
และการนำบรรดาผู้ที่ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์เข้าสู่การหยุดพัก
เมื่อมนุษย์ได้รับการทำให้ฟื้นคืนสู่สภาพเหมือนดั้งเดิมของพวกเขาแล้ว
และเมื่อพวกเขาสามารถทำหน้าที่แต่ละอย่างของพวกเขาให้ลุล่วง
คงอยู่กับที่ซึ่งถูกต้องเหมาะสมของพวกเขาเอง และนบถต่อการจัดการเตรียมการทั้งหมดของพระเจ้าได้
พระเจ้ายิ่งจะทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งบนแผ่นดินโลกผู้ซึ่งนมัสการพระองค์
และพระองค์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่งขึ้นบนแผ่นดินโลกที่นมัสการพระองค์อีกด้วย
พระองค์จะทรงมีชัยชนะอันเป็นนิรันดร์บนแผ่นดินโลก
และพวกเหล่านั้นทั้งหมดผู้ซึ่งต่อต้านพระองค์จะพินาศย่อยยับไปตลอดกาล
นี่จะฟื้นคืนเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระองค์ในการทรงสร้างมนุษยชาติ
ซึ่งจะฟื้นคืนเจตนารมณ์ของพระองค์ในการทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง
และยังจะฟื้นคืนสิทธิอำนาจของพระองค์บนแผ่นดินโลก ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และท่ามกลางศัตรูของพระองค์อีกด้วย เหล่านี้จะเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะทั้งหมดของพระองค์
นับตั้งแต่นั้นมา มนุษยชาติจะเข้าสู่การหยุดพักและเริ่มต้นชีวิตที่อยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง
พระเจ้าจะทรงเข้าสู่การหยุดพักอันเป็นนิรันดร์กับมนุษยชาติด้วยเช่นกัน
และเริ่มต้นชีวิตอันเป็นนิรันดร์ซึ่งทั้งพระองค์เองและพวกมนุษยต่างก็มีร่วมกัน
ความโสโครกและการไม่เชื่อฟังบนแผ่นดินโลกจะปลาศนาการไปแล้ว
และเสียงคร่ำครวญทั้งหมดจะได้เหือดหายไปแล้ว
และทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ที่ต่อต้านพระเจ้าจะได้ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว

มีเพียงพระเจ้าและบรรดาผู้คนที่พระองค์ได้ทรงนำความรอดมาให้เท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่
เฉพาะสรรพสิ่งทรงสร้างของพระองค์เท่านั้นที่จะคงเหลืออยู่

พระวณะของพระคริสต์ในขณะทีพระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ 4
(ค.ศ. 1994 ถึง ค.ศ. 1997, ค.ศ. 2003 ถึง ค.ศ. 2005)

ในเวลาที่เราได้เห็นกายจิตวิญญาณของพระเยซู พระเจ้าจะได้ทรงสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นใหม่แล้ว

เจ้าปรารถนาที่จะพบเจอพระเยซูหรือไม่? เจ้าปรารถนาที่จะใช้ชีวิตร่วมกับพระเยซูหรือไม่?

เจ้าปรารถนาที่จะได้ยืนพระวณะที่พระเยซูตรัสหรือไม่? หากเป็นเช่นนั้น

แล้วเจ้าจะต้อนรับการทรงกลับมาของพระเยซูอย่างไร? เจ้าเตรียมอย่างเต็มที่หรือไม่?

เจ้าจะต้อนรับการทรงกลับมาของพระเยซูในลักษณะใด?

เราคิดว่าพี่น้องชายหญิงทุกคนที่ติดตามพระเยซูต้องการให้การต้อนรับที่ดีแก่พระองค์

แต่เจ้าเคยพิจารณาสิ่งนี้หรือไม่ กล่าวคือ เจ้าจะรู้จักพระเยซูอย่างแท้จริงหรือไม่ เมื่อพระองค์ทรงกลับมา?

พวกเจ้าจะจับใจความทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสอย่างแท้จริงหรือไม่?

พวกเจ้าจะยอมรับพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำอย่างแท้จริงและไร้เงื่อนไขหรือไม่?

ทุกคนที่ได้อ่านพระคัมภีร์รู้ถึงการทรงกลับมาของพระเยซู

และทุกคนที่ได้อ่านพระคัมภีร์รอคอยการเสด็จมาของพระองค์อย่างตั้งใจ

พวกเจ้าทุกคนยึดติดอยู่กับการมาถึงของช่วงเวลานั้น และความจริงใจของพวกเจ้าสมควรแก่การยกย่อง

ความเชื่อของพวกเจ้าเป็นที่น่าอิจฉาอย่างแท้จริง

แต่พวกเจ้าตระหนักหรือไม่ว่าพวกเจ้าได้ทำความผิดพลาดอย่างร้ายแรง? พระเยซูทรงกลับมาในลักษณะใด?

พวกเจ้าเชื่อว่าพระเยซูจะทรงกลับมาบนเมฆขาว แต่เราขอถามพวกเจ้าว่า เมฆขาวนี้อ้างอิงถึงสิ่งใด?

เนื่องจากผู้ติดตามพระเยซูที่รอการทรงกลับมาของพระองค์มีมากมายยิ่งนัก

พระองค์จะเสด็จลงมาท่ามกลางผู้คนกลุ่มใด? หากพวกเจ้าเป็นกลุ่มแรกที่พระเยซูเสด็จลงมาอยู่ท่ามกลาง

กลุ่มอื่นๆ จะไม่มองว่า นี่ไม่ยุติธรรมอย่างโจ่งแจ้งหรือ?

เรารู้ว่าพวกเจ้ามีความจริงใจและความจงรักภักดีต่อพระเยซูอย่างยิ่ง แต่พวกเจ้าเคยพบพระเยซูหรือไม่?

พวกเจ้ารู้พระอุปนิสัยของพระองค์หรือไม่? พวกเจ้าเคยใช้ชีวิตร่วมกับพระองค์หรือไม่?

พวกเจ้าเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์จริงๆ มากเพียงใด? บ้างก็จะพูดว่า

พระวณะเหล่านี้ทำให้พวกเขาอยู่ในสภาวะลำบากใจกระอักกระอ่วน พวกเขาจะพูดว่า

“ข้าพระองค์ได้อ่านพระคัมภีร์จากปกหน้าถึงปกหลังหลายต่อหลายครั้ง

ข้าพระองค์จะไม่เข้าใจพระเยซูได้อย่างไร? ไม่ต้องห่วงเรื่องพระอุปนิสัยของพระเยซู—

ข้าพระองค์ยังรู้แม้กระทั่งสีของฉลองพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงโปรดที่จะสวมได้

เมื่อพระองค์ตรัสว่าข้าพระองค์ไม่เข้าใจพระองค์ พระองค์ไม่ได้กำลังดูเบาข้าพระองค์หรือ?”

เราขอแนะนำให้เจ้าอย่าได้เถียงเกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้ กล่าวคือ

จะเป็นการดีเสียกว่าที่จะสงบใจลงและสามัคคีธรรมเกี่ยวกับคำถามต่อไปนี้ ประการแรก

เจ้ารู้หรือไม่ว่าอะไรคือความเป็นจริง และอะไรคือทฤษฎี? ประการที่สอง
เจ้ารู้หรือไม่ว่าอะไรคือมโนคติที่หลงผิด และอะไรคือความจริง? ประการที่สาม
เจ้ารู้หรือไม่ว่าอะไรถูกจินตนาการขึ้นมา และอะไรเป็นจริง?

บางคนปฏิเสธข้อเท็จจริงว่าพวกเขาไม่เข้าใจพระเยซู แต่ถึงกระนั้น
เราพูดเลยว่าพวกเขาก็ไม่เข้าใจพระองค์แม้แต่แต่น้อย และไม่จับใจความพระวจนะของพระเยซูแม้สักคำ
นั่นเป็นเพราะว่าพวกเขาคิดตามพระองค์เนื่องจากเรื่องราวของพระคัมภีร์ เนื่องจากสิ่งที่ผู้อื่นพูดขึ้น
พวกเขาก็ไม่เคยเห็นพระเยซู นับประสาอะไรกับที่จะเคยใช้ชีวิตร่วมกับพระองค์
และพวกเขาก็ไม่เคยแม้กระทั่งให้พระองค์ร่วมเคียงเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ดังนั้นแล้ว
ความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเยซูนั้นหาได้เป็นสิ่งใดเลยนอกเสียจากทฤษฎีมิใช่หรือ?
นี่ไม่ได้ปราศจากความเป็นจริงโดยสิ้นเชิงหรอกหรือ? บางทีคนบางคนอาจเคยได้เห็นรูปภาพของพระเยซู
หรือคนบางคนอาจเคยได้เยี่ยมบ้านของพระเยซูด้วยตัวเอง
บางทีคนบางคนอาจเคยได้สัมผัสสกลของพระองค์ของพระเยซู
แต่ความเข้าใจที่เขามีเกี่ยวกับพระองค์ยังคงเป็นเชิงทฤษฎีและไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
ต่อให้เขาจะได้ชิมรสอาหารที่พระเยซูเคยเสวยแล้วด้วยตัวเจ้าเองก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม
เขาก็ไม่เคยพบเห็นพระเยซูเลย และไม่เคยร่วมเคียงไปกับพระองค์ในรูปสัณฐานของเนื้อหนัง ดังนั้น
ความเข้าใจที่เขามีเกี่ยวกับพระเยซูจึงเป็นทฤษฎีที่ว่างเปล่าและปราศจากความเป็นจริงเสมอ
บางทีคำพูดของเราอาจไม่เป็นที่น่าสนใจต่อเจ้ามากเท่าใดนัก แต่เราขอถามสิ่งนี้กับเจ้าว่า
ถึงแม้เจ้าอาจเคยได้อ่านผลงานมากมายจากนักเขียนคนโปรดของเจ้า
เจ้าสามารถเข้าใจนักเขียนคนนั้นได้อย่างครบถ้วนโดยปราศจากการใช้เวลาอยู่กับเขาเลยได้หรือไม่?
เจ้ารู้หรือไม่ว่าบุคลิกของเขาเป็นอย่างไร? เจ้ารู้หรือไม่ว่าเขาใช้ชีวิตในรูปแบบใด?
เจ้ารู้สิ่งใดเกี่ยวกับสภาวะทางอารมณ์ของเขาหรือไม่?
เจ้าไม่สามารถแม้แต่จะเข้าใจมนุษย์ที่เจ้าเลื่อมใสได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นแล้ว
เป็นไปได้อย่างไรที่เจ้าอาจจะสามารถเข้าใจพระเยซูคริสต์ได้?
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูนั้นเต็มไปด้วยการจินตนาการและมโนคติที่หลงผิด
และไม่มีความจริงหรือความเป็นจริงอยู่เลย มันส่งกลิ่นเหม็นและเต็มไปด้วยเนื้อหนัง
ความเข้าใจเช่นนั้นจะสามารถทำให้เจ้ามีคุณสมบัติที่จะต้อนรับการทรงกลับมาของพระเยซูได้อย่างไร?
พระเยซูจะไม่ทรงรับผู้ที่เต็มไปด้วยความเพ้อฝันและมโนคติที่หลงผิดของเนื้อหนังไว้
พวกที่ไม่เข้าใจพระเยซูจะเหมาะสมที่จะเป็นผู้เชื่อของพระองค์ได้อย่างไร?

พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้ต้นตอว่าทำไมพวกฟาริสีจึงต่อต้านพระเยซูหรือไม่?

พวกเจ้าปรารถนาที่จะรู้สาเหตุแท้ของพวกฟาริสีหรือไม่? พวกเขาคืบคลานไปด้วยความพ้อฝันเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ พวกเขาคือเพียงว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ทว่าไม่ได้แสวงหาชีวิตความจริง และดังนั้นแม้กระทั่งวันนี้พวกเขาก็ยังคงรอคอยพระเมสสิยาห์ เพราะพวกเขาไม่มีความรู้เกี่ยวกับหนทางแห่งชีวิต และไม่รู้ว่าหนทางแห่งความจริงคืออะไร พวกเจ้าพูดว่า ผู้คนที่โง่เขลา คือธรรมาจารย์ และไม่รู้เท่าทันเช่นนั้นได้รับพระพรของพระเจ้าได้อย่างไร?

พวกเขาจะสามารถมองเห็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร?

พวกเขาต่อต้านพระเยซูเพราะพวกเขาไม่รู้ทิศทางของพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพวกเขาไม่รู้หนทางแห่งความจริงที่พระเยซูตรัส และยังยิ่งไปกว่านั้น เพราะพวกเขาไม่เข้าใจพระเมสสิยาห์ และเนื่องจากพวกเขาไม่เคยพบเห็นพระเมสสิยาห์และไม่เคยได้ร่วมเคียงกับพระเมสสิยาห์

พวกเขาทำผิดพลาดที่ขี้ดคิดอย่างสูญเปล่ากับพระนามของพระเมสสิยาห์ ในขณะที่ต่อต้านเนื้อแท้ของพระเมสสิยาห์ในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ โดยธาตุแท้แล้ว พวกฟาริสีเหล่านี้คือธรรมาจารย์ และไม่ใช่ผู้ฟังความจริง หลักการของความเชื่อที่พวกเขามีในพระเจ้าคือ

ไม่สำคัญว่าการประกาศของพระองค์จะลุ่มลึกเพียงใดก็ตาม ไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์จะสูงส่งเพียงใดก็ตาม พระองค์ไม่ทรงใช้พระคริสต์หากพระองค์ไม่ได้รับการขนานพระนามว่าพระเมสสิยาห์

บรรดาเหล่านี้ไม่ได้โง่เขลาและไร้สาระน่าขันหรือ? เราจะถามพวกเจ้าต่อไปอีกว่า ด้วยความที่พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเยซูเลยแม้แต่น้อย

พวกเจ้าจะไม่ทำผิดพลาดอย่างพวกฟาริสีในช่วงยุคเริ่มแรกได้อย่างไรตายสุดขีดหรือ?

เจ้ามีความสามารถที่จะหยั่งรู้หนทางแห่งความจริงได้หรือไม่?

เจ้ามีความสามารถที่จะรับประกันได้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเจ้าจะไม่ต่อต้านพระคริสต์?

เจ้ามีความสามารถที่จะติดตามพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หรือไม่?

หากเจ้าไม่รู้ว่าเจ้าจะต่อต้านพระคริสต์หรือไม่

เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่าเจ้าก็กำลังใช้ชีวิตหมิ่นเหม่ใกล้ความตายแล้ว

ผู้ที่ไม่รู้จักพระเมสสิยาห์ต่างสามารถที่จะต่อต้านพระเยซู ปฏิเสธพระเยซู ใส่ร้ายป้ายสีพระองค์

ผู้ที่ไม่เข้าใจพระเยซูล้วนสามารถที่จะปฏิเสธพระองค์และประณามพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาสามารถมองเห็นการทรงกลับมาของพระเยซูว่าเป็นการหลอกลวงของซาตาน

และผู้คนเป็นจำนวนมากยิ่งขึ้นจะพากันกล่าวโทษพระเยซูผู้ที่ได้ทรงกลับสู่เนื้อหนัง

ทั้งหมดนี้ไม่ทำให้พวกเจ้ารู้สึกกลัวหรือ? พวกเจ้าจะเผชิญกับการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

ความขบถของพระวาระของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีต่อคริสตจักรทั้งหลาย

และการบอกปิดทุกสิ่งที่พระเยซูทรงแสดงออก เจ้าจะสามารถได้รับสิ่งใดจากพระเยซูหรือ หากพวกเจ้ามีนงสับสนถึงเพียงนี้?

พวกเจ้าจะสามารถเข้าใจพระราชกิจของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังบนเมฆขาวได้อย่างไร

หากพวกเจ้าปฏิเสธอย่างหัวคือไม่ยอมที่จะตระหนักถึงความผิดพลาดของพวกเจ้า? เราขอบอกพวกเจ้าถึงสิ่งนี้ว่า ผู้คนที่ไม่ได้รับความจริง แต่ยังรอการเสด็จมาถึงของพระเยซูบนเมฆขาวอย่างหุนหวนคาดบอด

จะหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแน่นอน และพวกเขาคือหมวดหมู่ที่จะถูกทำลาย

พวกเจ้าเพียงปรารถนาพระคุณของพระเยซู และเพียงต้องการชื่นชมอาณาจักรอันผาสุกแห่งสวรรค์

ทว่าพวกเจ้าไม่เคยเชื่อฟังพระวาระที่พระเยซูตรัส

และไม่เคยได้รับความจริงที่พระเยซูทรงแสดงเมื่อพระองค์ทรงกลับมาสู่เนื้อหนัง

พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาแลกกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงกลับมาบนเมฆขาว?

สิ่งนั้นก็คือความจริงใจที่พวกเจ้าทำบาปซ้ำๆ

แล้วก็พูดคำสารภาพบาปของพวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ในนั้นใช่หรือไม่?

พวกเจ้าจะถวายสิ่งใดเพื่อพิสูจน์ให้แก่พระเยซูผู้ทรงกลับมาบนเมฆขาว?

สิ่งนั้นก็คือช่วงเวลางานหลายปีที่พวกเจ้าใช้ยกย่องตัวเองใช่หรือไม่?

พวกเจ้าจะยกสิ่งใดขึ้นมาทำให้พระเยซูผู้ทรงกลับมาไว้เนื้อเชื่อใจพวกเจ้า?

สิ่งนั้นก็คือธรรมชาติอันโอหังของพวกเจ้าที่ไม่เชื่อฟังความจริงใดเลยใช่หรือไม่?

ความจริงรักภักดีของพวกเจ้าเป็นแค่เพียงคำพูดเท่านั้น

ความรู้ของพวกเจ้าเป็นแค่ในเชิงภูมิปัญญาและในทางมโนทัศน์เท่านั้น

การลงแรงของพวกเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการได้รับพระพรของสวรรค์ ดังนั้นแล้ว

ความเชื่อของพวกเจ้าต้องเป็นแบบใดหรือ? แม้กระทั่งวันนี้ พวกเจ้ายังคงทำหุนหวนไม่รับทุกๆ

พระวาระแห่งความจริง พวกเจ้าไม่รู้สิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น พวกเจ้าไม่รู้สิ่งที่พระคริสต์ทรงเป็น

พวกเจ้าไม่รู้ว่าจะเคารพพระยาห์เวห์อย่างไร พวกเจ้าไม่รู้ว่าจะเข้าสู่พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร

และพวกเจ้าไม่รู้ว่าจะแยกความต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เองกับการหลอกลวงของมนุษย์อย่างไร เจ้ารู้เพียงการกล่าวโทษพระวาระแห่งความจริงใดๆ

ก็ตามที่พระเจ้าทรงแสดงซึ่งไม่สอดคล้องกับความคิดของเจ้าเอง ความถ่อมตัวของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเชื่อฟังของเจ้าอยู่ที่ใด? ความจงรักภักดีของเจ้าอยู่ที่ใด? ความอยากที่จะแสวงหาความจริงของเจ้าอยู่ที่ใด?

ความเคารพพระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ใด? เราบอกพวกเจ้าเลยว่า พวกที่เชื่อในพระเจ้าเนื่องจากหมายสำคัญทั้งหลาย

เป็นหมวดหมู่ที่จะถูกทำลายอย่างแน่นอน

พวกที่ไม่สามารถรับพระวาระของพระเยซูผู้ทรงกลับมาสู่เนื้อหนังได้นั้นคือผู้สืบสันดานของนรก

คือพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์ คือหมวดหมู่ที่จะต้องอยู่ภายใต้การทำลายล้างชั่ววันรันครกาลอย่างแน่นอน
ผู้คนมากมายอาจไม่ใส่ใจในสิ่งที่เราพูด แต่เรายังอยากบอกทุกคนที่ได้ชื่อนักบุญผู้ติดตามพระเยซูว่า
เมื่อพวกเขามองเห็นพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมีเมฆขาวด้วยตาของพวกเขาเองแล้ว

นี่จะเป็นการทรงปรากฏต่อสาธารณะของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

บางทีนั่นอาจเป็นเวลาแห่งความตื่นเต้นอย่างใหญ่หลวงสำหรับเจ้า

ทว่าเจ้าควรรู้ว่าเวลาที่เจ้าเป็นพยานว่าพระเยซูเสด็จลงมาจากรัศมีเมฆขาวยังเป็นเวลาที่เจ้าจะลงสู่นรกเพื่อรับการลงโทษด้วยเช่นกัน นั่นจะเป็นเวลาที่แผนการบริหารจัดการของพระเจ้ามาถึงบทอวาน

และนั่นจะเป็นเวลาที่พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จรางวัลแก่คนดีและลงโทษคนชั่ว

เพราะการพิพากษาของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงก่อนที่มนุษย์จะมองเห็นหมายสำคัญทั้งหลาย

ในเวลาที่มีเพียงการแสดงออกของความจริงเท่านั้น บรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงและไม่แสวงหาหมายสำคัญ

และดังนั้นจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จะได้หวนคืนมาอยู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้า

และเข้าสู่อ้อมกอดของพระเจ้าผู้สร้าง มีเพียงบรรดาผู้ที่ยืนกรานในการเชื่อว่า

“พระเยซูผู้ไม่ได้ประทับมาบนเมฆขาวทรงเป็นพระคริสต์เทียมเท็จ”

เท่านั้นที่จะต้องอยู่ภายใต้การลงโทษชั่ววันรันครกาล

เพราะพวกเขาเชื่อในพระเยซูผู้ทรงจัดแสดงหมายสำคัญเท่านั้น

แต่ไม่ยอมรับพระเยซูผู้ทรงป่าวประกาศการพิพากษาที่รุนแรงและปลดปล่อยหนทางที่แท้จริงของชีวิต

และดังนั้น จึงเป็นไปได้เพียงว่าพระเยซูทรงจัดการกับพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงกลับมาบนเมฆขาวอย่างเปิดเผย

พวกเขาคือรันทดเกินไป มั่นใจในตัวเองเกินไป โอหังเกินไป

พวกเขาเสื่อมเช่นนั้นจะสามารถได้รับการปูนบำเหน็จรางวัลจากพระเยซูได้อย่างไร?

การทรงกลับมาของพระเยซูเป็นความรอดที่ยิ่งใหญ่สำหรับบรรดาผู้ที่สามารถยอมรับความจริงได้

แต่สำหรับพวกที่ไร้ความสามารถที่จะยอมรับความจริงได้แล้ว นี่เองคือหมายสำคัญหนึ่งแห่งการกล่าวโทษ

พวกเขาควรเลือกเส้นทางของพวกเขาเอง และไม่ควรหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์และปฏิเสธความจริง

เจ้าไม่ควรเป็นคนที่ไม่รู้เท่าทันและโอหัง

แต่เป็นคนที่เชื่อฟังการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และถวิลหาและแสวงหาความจริง

พวกเขาจะได้รับประโยชน์ด้วยวิธีนี้เท่านั้น

เราแนะนำให้พวกเขาก้าวข้ามบนเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าด้วยความรอบคอบระมัดระวัง จงอย่าด่วนสรุป

ยิ่งไปกว่านั้น อย่าทำตามสบายและไร้ความคิดในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า พวกเจ้าควรรู้อย่างน้อยที่สุด

บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าควรถ่อมใจและมีความเคารพ

พวกที่เคยได้ยืนความจริงทั่วกลับเข็ดไ้ความจริงนั้นเป็นผู้ที่โง่เขลาและไม่รู้เท่าทัน

พวกที่เคยได้ยืนยันความจริงว่ายังควนสรุปหรือกล่าวโทษความจริงนั้นโดยประมาทเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความโอหัง
ไม่มีผู้ใดเลยที่เชื่อในพระเยซูจะมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะสาปแช่งหรือกล่าวโทษผู้อื่นได้

พวกเจ้าทั้งหมดควรเป็นคนที่มีสำนึกรับรู้และผู้ที่ยอมรับความจริง บางที
เมื่อได้ยืนยันทางแห่งความจริงและได้อ่านพระวณะแห่งชีวิตแล้ว เจ้าเชื่อว่ามีเพียงหนึ่งใน 10,000
ของพระวณะเหล่านี้ที่สอดคล้องกับความเชื่อมั่นอันแรงกล้าของเจ้าและพระคัมภีร์
เช่นนั้นแล้วเจ้าควรแสวงหาในพระวณะลำดับที่ 10,000 ของพระวณะเหล่านี้ต่อไป
เรายังขอแนะนำให้เจ้าถ่อมใจ อย่ามั่นใจเกินไป และอย่ายกย่องตัวเองให้สูงส่งจนเกินไป
ด้วยหัวใจของเจ้าซึ่งขาดแคลนความเคารพที่มีแด่พระเจ้าเช่นนั้น เจ้าจะได้รับความสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่า
หากเจ้าตรวจดูอย่างถี่ถ้วนและไต่ตรองพระวณะเหล่านี้ซ้ำๆ
เจ้าจะเข้าใจว่าพระวณะเหล่านี้เป็นความจริงหรือไม่ และพระวณะเหล่านี้คือชีวิตหรือไม่
บางทีหลังจากที่ได้อ่านเพียงไม่กี่ประโยค คนบางคนจะกล่าวโทษพระวณะเหล่านี้อย่างหุนหาวตาบอด
และพูดว่า “นี่ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้แจ้งบางส่วนของพระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือ
“นี่คือพระคริสต์เทียมเท็จที่เสด็จมาเพื่อหลอกลวงผู้คน”

พวกที่พูดอะไรเช่นนั้นเป็นผู้ที่ตาบอดด้วยความไม่รู้เท่าทัน!
เจ้าเข้าใจพระราชกิจและพระปรีชาญาณของพระเจ้าน้อยเกินไป
และเราแนะนำให้เจ้าเริ่มใหม่อีกครั้งตั้งแต่ต้นเลย!

พวกเจ้าต้องไม่หุนหาวตาบอดกล่าวโทษพระวณะที่พระเจ้าทรงแสดงเพราะการทรงปรากฏของพระคริสต์เทียม
เท็จในช่วงระหว่างยุคสุดท้าย

และพวกเจ้าต้องไม่เป็นคนที่มีนัยประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะพวกเจ้ากลัวการหลอกลวง
นั่นจะไม่ใช่ความน่าเวทนาอย่างยิ่งหรือ? หลังจากการตรวจดูมากมาย

หากเจ้ายังคงเชื่อว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่หนทาง และไม่ใช่การแสดงออกของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้รับการลงโทษในท้ายที่สุด และเจ้าจะปราศจากพระพร

หากเจ้าไม่สามารถยอมรับความจริงที่ถูกกล่าวอย่างราบเรียบยิ่งนักและชัดเจนยิ่งนักดังกล่าวได้
เช่นนั้นแล้วเจ้าไม่ได้ไม่เหมาะสมสำหรับความรอดของพระเจ้าหรือ?

เจ้าไม่ใช่ผู้ที่ไม่ได้รับพระพรเพียงพอที่จะกลับคืนสู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้าหรือ? จงตรองดูเถิด!

อย่าหุนหันพลันแล่นและใจเร็ว และอย่าทำเหมือนว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นเกม
จงขบคิดเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายของเจ้า เพื่อประโยชน์ของความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้า
เพื่อประโยชน์ของชีวิตของเจ้า และอย่าเล่นกับตัวเจ้าเอง เจ้าสามารถยอมรับพระวณะเหล่านี้ได้หรือไม่?

พวกที่เข้ากันไม่ได้กับพระคริสต์คือปรักข์ของพระเจ้าอย่างแน่นอน

มนุษย์ทุกคนปรารถนาที่จะเห็นโฉมพระพักตร์แท้จริงของพระเยซูและทุกคนอยากอยู่กับพระองค์ เราไม่คิดว่าพี่น้องชายหรือหญิงคนใดจะกล่าวว่าพวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเห็นหรืออยู่กับพระเยซู ก่อนที่พวกเขาจะได้เห็นพระเยซู—ก่อนที่พวกเขาจะได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์—

พวกเขาก็จะนั่งฟังชานอยู่กับแนวคิดต่างๆ นานาทุกชนิด ตัวอย่างเช่นที่เกี่ยวกับการทรงปรากฏของพระเยซู วิธีที่พระองค์ตรัส วิธีชีวิตของพระองค์ และอื่นๆ เป็นต้น แต่ทันทีที่พวกเขาได้เห็นพระองค์จริงๆ

แนวคิดของพวกเขาจะเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? พวกเขาปรารถนาที่จะรู้หรือไม่?

การขบคิดของมนุษย์ไม่อาจมองข้ามได้ ซึ่งก็จริง—แต่ยิ่งไปกว่านั้น

เนื้อแท้ของพระคริสต์ไม่ยอมให้มีการดัดแปลงแก้ไขโดยมนุษย์

พวกเขาคิดว่าพระคริสต์ทรงเป็นอมตะหรือนักปราชญ์

แต่ไม่มีใครเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ปกติที่ทรงครองเนื้อแท้ของพระเจ้า

เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้คนมากมายที่โหยหาทั้งทิวาและราตรีที่จะได้เห็นพระเจ้านั้น อันที่จริงแล้วเป็นศัตรูของพระเจ้า และเข้ากันไม่ได้กับพระองค์ นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดในส่วนของมนุษย์หรือ? แม้แต่ในขณะนี้

พวกเขาก็ยังคงคิดว่าการเชื่อและความจงรักภักดีของพวกเขาเพียงพอแล้วที่จะทำให้เจ้าผู้ควรที่จะได้เห็นโฉมพระพักตร์ของพระคริสต์ แต่เราขอเตือนสติให้พวกเขาตระเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยสิ่งต่างๆ

ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น! เพราะในอดีต ปัจจุบันและอนาคต

ผู้คนมากมายที่เข้ามาพบปะติดต่อกับพระคริสต์ได้ล้มเหลวหรือจะล้มเหลว

พวกเขาทั้งหมดแสดงบทบาทของพวกฟาริสี อะไรหรือคือเหตุผลของความล้มเหลวของพวกเขา?

แน่นอนว่ามันเป็นเพราะว่า ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา พระเจ้าทรงสูงส่งและควรแก่การเลื่อมใส

แต่ความจริงมิได้เป็นดังเช่นที่มนุษย์ปรารถนา พระคริสต์ไม่เพียงไม่ทรงสูงส่ง แต่พระองค์ทรงเล็กเป็นพิเศษ

พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง

พระองค์ไม่เพียงทรงไม่สามารถเสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์

แต่พระองค์ยังไม่ทรงสามารถไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระบนแผ่นดินโลก และเมื่อเป็นเช่นนั้น

ผู้คนก็ปฏิบัติต่อพระองค์เหมือนกับที่พวกเขาจะทำกับมนุษย์ธรรมดา

พวกเขาปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไม่มีพิธีรีตองเมื่อพวกเขาอยู่กับพระองค์ และพูดจากับพระองค์อย่างไม่เอาใจใส่ และในระหว่างนั้นก็ยังคงรอคอยการทรงมาถึงของ “พระคริสต์เที่ยงแท้”

พวกเขาคิดเชื่อไปเองว่าพระคริสต์ที่ทรงมาถึงแล้วเป็นมนุษย์ธรรมดา

และพระวาทะของพระองค์เป็นคำพูดของมนุษย์ธรรมดา ด้วยเหตุผลนี้ พวกเขาจึงไม่ได้รับสิ่งใดๆ

จากพระคริสต์และกลับได้สัมผัสความอัปยศของตัวเจ้าเองออกมาในที่แจ้งแทนอย่างหมดเปลือก

ก่อนที่จะพบปะติดต่อกับพระคริสต์ เจ้าอาจเชื่อว่าอุปนิสัยของเจ้าได้รับการแปลงสภาพไปอย่างสิ้นเชิงแล้ว
เชื่อว่าเจ้าเป็นผู้ติดตามที่จงรักภักดีของพระคริสต์

เชื่อว่าไม่มีใครมีค่าคู่ควรได้รับพระพรของพระคริสต์มากกว่าเจ้า—และเชื่อว่า

เมื่อได้เดินทางไปบนถนนหลายสาย ทำงานไปมากมายและผลิตดอกผลมากมายออกมา

เจ้าจะเป็นหนึ่งในผู้ที่ได้รับมงกุฎในท้ายที่สุดอย่างแน่นอน แม้กระนั้น มีความจริงข้อหนึ่งที่เจ้าอาจยังไม่รู้
กล่าวคือ อุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์

และความเป็นกบฏและการต้านทานของเขาถูกเปิดโปงเมื่อเขาเห็นพระคริสต์

และความเป็นกบฏและการต้านทานที่ถูกเปิดโปงในเวลานี้

ถูกเปิดโปงโดยเบ็ดเสร็จและอย่างหมดเปลือกยิ่งกว่าเวลาอื่นใด มันเป็นเพราะพระคริสต์ทรงเป็นบุตรมนุษย์—

บุตรมนุษย์คนหนึ่งซึ่งมีความเป็นมนุษย์ตามปกติ—มนุษย์จึงไม่ให้เกียรติและไม่เคารพพระองค์

มันเป็นเพราะพระเจ้าทรงมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนังซึ่งการเป็นกบฏของมนุษย์ถูกค้นพบอย่างทะลุปรุโปร่งและในรายละเอียดที่แจ่มชัดยิ่งนัก

ดังนั้นเราจึงบอกเลยว่า การเสด็จมาของพระคริสต์ได้ขุดคุ้ยความเป็นกบฏทั้งหมดของมวลมนุษย์และเผยให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ชาติอย่างเด่นชัด สิ่งนี้เรียกว่า “ล่อลวงจากภูเขาลูกแรก” และ “ล่อลวงจากภูเขาลูกที่สอง”

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้า?

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าแสดงความเชื่อฟังครบถ้วนต่อพระเจ้า?

เจ้ากล้าหรือไม่ที่จะบังอาจพูดว่าเจ้าเป็นกบฏ? บางคนจะพูดว่า:

“เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงจัดวางให้ข้าพระองค์อยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่

ข้าพระองค์มักจะยอมตามเสมอโดยไม่ปรับบนสักคำ และยิ่งไปกว่านั้น

ข้าพระองค์ไม่ฟังชานในมโนคติอันหลงผิดเกี่ยวกับพระเจ้าเลย” บางคนจะพูดว่า:

“สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงมอบเป็นภารกิจให้ข้าพระองค์ทำ

ข้าพระองค์จะทำให้ดีที่สุดความสามารถของข้าพระองค์ และจะไม่มีวันทำพลาด” ในกรณีนั้น

เราขอถามพวกเจ้าดังนี้: พวกเจ้าสามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์เมื่อตอนที่เจ้ามีชีวิตอยู่เคียงข้างพระองค์หรือไม่?

และเจ้าจะเข้ากันได้กับพระองค์นานเท่าใด? หนึ่งวัน? สองวัน? หนึ่งชั่วโมง? สองชั่วโมง?

ความเชื่อของพวกเจ้าอาจจะน่าชมเชย แต่พวกเจ้าไม่ได้มีในเรื่องของความมูมานะมากนัก

ทันทีที่เจ้ากำลังมีชีวิตอยู่กับพระคริสต์จริงๆ

ความมองตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอและความสำคัญตนของเจ้าจะถูกตีแผ่ผ่านคำพูดและการกระทำของเจ้าที่ละเอียด

ทีละน้อย และเช่นเดียวกัน ความอยากอันหยิ่งยโสของเจ้า

กรอบความคิดที่ดื้อแพ่งและความไม่สมดังใจของเจ้าก็จะถูกเปิดเผยอย่างแน่นอนด้วยเช่นกัน ในที่สุด

ความโอหังของเจ้าจะยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งเจ้าไม่ลงรอยกับพระคริสต์มากจนเข้ากันไม่ได้เสมือนน้ำกับไฟ และเมื่อนั้น ธรรมชาติของเจ้าจะถูกตีแผ่อย่างหมดเปลือก ณ เวลานั้น

มโนคติที่หลงผิดของเจ้าจะไม่สามารถถูกปิดบังได้อีกต่อไป

ปัญหาทวนใจของเจ้าก็จะโผล่ออกมาอย่างแน่นอนเช่นกัน

และความเป็นมนุษย์ต่ำทรามของเจ้าก็จะถูกตีแผ่อย่างหมดเปลือก แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม

เจ้ายังคงปฏิเสธที่จะรับรู้ความเป็นกบฏของเจ้าเอง แต่กลับเชื่อว่าพระคริสต์เช่นนี้ไม่ยากที่มนุษย์จะยอมรับว่าพระองค์ทรงเข้มงวดเกินไปกับมนุษย์

และว่าเจ้าจะนบนอบอย่างสุดใจหากพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ที่พระทัยดีกว่านี้

พวกเจ้าเชื่อว่าการเป็นกบฏของพวกเจ้านั้นสมเหตุสมผล

และพวกเจ้าเพียงแค่งอข้อพระองค์เมื่อพระองค์ทรงผลักดันพวกเจ้ามากเกินไป

เจ้าไม่เคยพิจารณาเลยแม้สักครั้งว่าเจ้าไม่ได้มองพระคริสต์ในฐานะพระเจ้า

ว่าเจ้าขาดความตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ ตรงกันข้าม

เจ้ากลับยื่นกรานหัวชนฝ่าให้พระคริสต์ทรงพระราชกิจตามความปรารถนาของเจ้าเอง

และทันทีที่พระองค์ทรงทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ขัดแย้งกับการคิดไปเองของเจ้า

เจ้าก็เชื่อว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าแต่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง

มีคนไม่มากนักท่ามกลางพวกเจ้าใช่หรือไม่ที่ได้ชิงดีชิงเด่นกับพระองค์ด้วยวิธีนี้? จะว่าไปแล้ว

ใครหรือที่พวกเจ้าเชื่อ? และพวกเจ้าแสวงหาด้วยวิธีใดกันหรือ?

พวกเจ้าปรารถนาที่จะเห็นพระคริสต์อยู่เสมอ แต่เราบเร้าให้พวกเจ้าอย่าวางทำนบถือตัวเองเสียสูงส่งขนาดนั้น ผู้ใดก็อาจเห็นพระคริสต์ได้ แต่เราบอกเลยว่าไม่มีใครเหมาะสมที่จะเห็นพระคริสต์

เพราะธรรมชาติของมนุษย์นั้นเปี่ยมด้วยความชั่ว ความโอหังและความเป็นกบฏ ณ ช่วงเวลาที่เจ้าเห็นพระคริสต์ ธรรมชาติของเจ้าจะทำลายเจ้าและกล่าวโทษเจ้าจนตาย การคบหาสมาคมของเจ้ากับพี่น้องชาย (หรือหญิง)

อาจไม่แสดงอะไรเกี่ยวกับตัวเจ้ามากนัก แต่มันไม่เรียบง่ายนักเมื่อเจ้าคบหาสมาคมกับพระคริสต์ ไม่ว่าเวลาใด มโนคติที่หลงผิดของเจ้าอาจยังรากลึก ความโอหังของเจ้าเริ่มงอกงาม

และความเป็นกบฏของเจ้าผลิดอกออกผล ด้วยความเป็นมนุษย์เยี่ยงนี้

เจ้าสามารถเหมาะสมที่จะคบหาสมาคมกับพระคริสต์ได้อย่างไรเล่า?

เจ้ามีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้าในทุกช่วงขณะของทุกวันอย่างนั้นหรือ?

เจ้าจะมีความนบนอบที่เป็นจริงต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่?

พวกเจ้านับสการพระเจ้าผู้สูงส่งในหัวใจพวกเจ้าในฐานะพระยาห์เวห์

ในขณะที่ถือว่าพระคริสต์ที่มองเห็นได้คือมนุษย์คนหนึ่ง

สำนึกรับรู้ของพวกเจ้าช่างต่ำต้อยเกินไปและความเป็นมนุษย์ของพวกเจ้านั้นช่างต่ำทรามเกินไป!
พวกเจ้าไม่สามารถมองพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าได้เสมอ มีเพียงบางครั้งบางคราวเท่านั้นเมื่อถูกใจเจ้า
เจ้าจึงจะคว่ำเกาะกุมพระองค์ไว้และนมัสการพระองค์ในฐานะพระเจ้า
นี่คือเหตุผลที่เราบอกว่าพวกเจ้าไม่ใช่ผู้เชื่อของพระเจ้า แต่เป็นกลุ่มผู้สมรู้ร่วมคิดที่ต่อสู้กับพระคริสต์
แม้แต่คนที่แสดงความใจดีมีเมตตาต่อผู้อื่นก็ยังได้รับการตอบแทน
แต่พระคริสต์ผู้ได้ทรงพระราชกิจเช่นนั้นท่ามกลางพวกเจ้ากลับไม่ได้รับทั้งความรักของมนุษย์และค่าตอบแทนแล
ะการบนอบของเขา นี่ไม่ใช่เรื่องน่าปวดหัวใจหรือ?

อาจเป็นไปได้ว่าตลอดหลายปีที่เจ้ามีความเชื่อในพระเจ้า
เจ้าไม่เคยสาปแช่งใครหรือกระทำความประพฤติเลวร้ายใดๆ แต่ในการคบหาสมาคมกับพระคริสต์ของเจ้า
เจ้าไม่สามารถพูดความจริง กระทำการอย่างซื่อสัตย์ หรือเชื่อฟังพระวจนะของพระคริสต์ ในกรณีเช่นนั้น
เราบอกเลยว่าเจ้าเป็นบุคคลที่ชั่วร้ายและมั่งร้ายที่สุดในโลก
เจ้าอาจมีอัธยาศัยดีและอุทิศตนเป็นพิเศษต่อบรรดาญาติ เพื่อน ภรรยา (หรือสามี) บุตรชายหญิง
และบิดามารดาของเจ้า และไม่เคยเอาเปรียบผู้อื่น แต่หากเจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์
หากเจ้าไร้ความสามารถที่จะมีปฏิสัมพันธ์อย่างปรองดองกับพระองค์ได้แล้วไซ้
ต่อให้เจ้าสละทั้งหมดที่มีให้กับเพื่อนบ้านของเจ้า
หรือดูแลเอาใจใส่บิดามารดาและสมาชิกในครัวเรือนของเจ้าอย่างพิถีพิถัน เราก็จะบอกว่าเจ้ายังคงเลวร้าย
และยิ่งกว่านั้น ยังเต็มไปด้วยเพทุบายอันเจ้าเล่ห์
จงอย่าคิดว่าเจ้าเข้ากันได้กับพระคริสต์เพียงเพราะเจ้าไปกันได้กับคนอื่นหรือทำความประพฤติดีมาบ้าง
เจ้าคิดว่าเจตนาเปี่ยมกุศลของเจ้าสามารถหลอกรับพระพรแห่งฟ้าได้หรือ?
เจ้าคิดว่าการทำความประพฤติดีเพียงเล็กน้อยเป็นการทดแทนการเชื่อฟังของเจ้าหรือ?
ไม่มีใครในพวกเจ้าที่สามารถยอมรับการถูกจัดการและตัดแต่ง
และเจ้าทุกคนพบว่ามันยากที่จะอ้าแขนรับความเป็นมนุษย์ตามปกติของพระคริสต์
โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าป่าวประกาศการเชื่อฟังพระเจ้าของเจ้าอยู่เป็นนิจ
ความเชื่อในแบบที่พวกเจ้ามีนั้นจะนำลงมาซึ่งผลการกระทำอันสาสมที่เหมาะสมกัน
จงหยุดตามใจตัวเองในภาพลวงตาเพื่อฝันและความปรารถนาที่จะเห็นพระคริสต์เพราะพวกเจ้าดูดีภาวะต่ำเกินไป
ป ต่ำเสียจนเจ้าไม่ควรค่าแม้แต่จะได้เห็นพระองค์
เมื่อเจ้าถูกกวาดล้างจากความเป็นกบฏของเจ้าอย่างสิ้นเชิงและสามารถอยู่ร่วมกันอย่างปรองดองกับพระคริสต์ได้
แล้ว ณ ตอนนั้นพระเจ้าจะทรงปรากฏต่อเจ้าอย่างแน่นอน
หากเจ้าไปพบพระเจ้าโดยไม่ได้ผ่านการตัดแต่งหรือพิพากษาแล้วไซ้

เจ้าจะต้องกลายเป็นปรปักษ์ของพระเจ้าและถูกลิขิตให้ถูกทำลายอย่างแน่นอน

ธรรมชาติของมนุษย์เป็นศัตรูต่อพระเจ้าในตนเองอยู่แล้วเพราะมนุษย์ทั้งหมดได้ตกอยู่ภายใต้การทำให้เสื่อมทรามอย่างล้ำลึกที่สุดของซาตานตลอดมา

หากมนุษย์พยายามคบหาสมาคมกับพระเจ้าจากท่ามกลางความเสื่อมทรามของเขาเอง

แน่นอนว่าจะไม่มีสิ่งดีใดๆ เกิดขึ้นจากการนี้ได้

การกระทำและคำพูดของเขาจะเปิดโปงความเสื่อมทรามของเขาในทุกแห่งหนอย่างแน่นอน

และในการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้น ความเป็นกบฏของเขาจะถูกเปิดเผยในทุกๆ แง่มุม

มนุษย์มาต่อต้านพระคริสต์ หลอกลวงพระคริสต์ และละทิ้งพระคริสต์โดยไม่รู้ตัวเลย เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น

มนุษย์จะอยู่ในสถานะที่ล่อแหลมเสียยิ่งกว่าเดิม และหากสิ่งนี้ดำเนินต่อไป

เขาก็จะกลายเป็นเป้าหมายของการลงโทษ

บางคนอาจเชื่อว่าหากการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้นอันตรายยิ่งนัก เช่นนั้นแล้ว

อาจเป็นการฉลาดกว่าที่จะรักษาระยะห่างจากพระเจ้าเอาไว้ ผู้คนเช่นนี้จะสามารถได้รับอะไรบ้างหรือ?

พวกเขาจะสามารถจงรักภักดีต่อพระเจ้าได้หรือ? แน่ใจได้เลยว่าการคบหาสมาคมกับพระเจ้านั้นยากมาก—

แต่นั้นเป็นเพราะว่ามนุษย์ได้ถูกทำเสื่อมทราม ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าไร้ความสามารถที่จะคบหาสมาคมกับเขาได้

จะเป็นการดีที่สุดสำหรับพวกเจ้าที่จะมอบอุทิศความพยายามมากขึ้นให้กับความจริงของการรู้จักตนเอง

เหตุใดเล่าพวกเจ้าจึงไม่ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า?

เหตุใดกันอุปนิสัยของเจ้าจึงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์?

เหตุใดความทะเยอทะยานของเจ้าปลุกเร้าความเกลียดชังของพระองค์? ทันทีที่เจ้าได้แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีสักเล็กน้อย

เจ้าก็ขับร้องสรรเสริญตนเอง

และเจ้าเรียกร้องบำเหน็จรางวัลสำหรับการมีส่วนร่วมสนับสนุนเพียงน้อยนิดของเจ้า

เจ้าดูถูกผู้อื่นเมื่อเจ้าแสดงความเชื่อฟังเพียงเล็กน้อยและกลายเป็นเหยียดหยามพระเจ้าเมื่อได้สำเร็จลุล่วงในการกิจ

จิบย้อยบงบางอย่าง ในการต้อนรับขับสู้พระเจ้า พวกเจ้าร้องขอเงินทอง ของขวัญ และคำชมเชย

เจ้ารู้สึกใจแป้วที่จะต้องบริจาคนึงหรือสองเหรียญ ครั้นเจ้าบริจจาคสิบเหรียญ

เจ้าปรารณาพระพรและต้องการได้รับการปฏิบัติต่ออย่างโดดเด่น

ความเป็นมนุษย์เช่นที่พวกเจ้ามีนั้นช่างระคายปากและแสดงนัยยะ

มีสิ่งใดบ้างใหม่ที่น่ายกย่องในคำพูดและการกระทำของเจ้า? พวกที่ปฏิบัติหน้าที่ของตนและพวกที่ไม่ปฏิบัติ

พวกที่เป็นผู้นำและพวกที่ติดตาม พวกที่ต้อนรับขับสู้พระเจ้าและพวกที่ไม่ต้อนรับ

พวกที่บริจจาคและพวกที่ไม่บริจจาค พวกที่ประกาศและพวกที่รับพระวจนะ และอื่นๆ กล่าวคือ

มนุษย์เหล่านี้ทุกคนชมตัวเอง พวกเจ้าไม่คิดว่าสิ่งนี้น่าหัวเราะหรือ? ทั้งที่รู้ดีอยู่แล้วมอว่าเจ้าเชื่อในพระเจ้า

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เจ้าก็ไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า

ทั้งที่รู้ดีอยู่เต็มอกว่าพวกเจ้าปราศจากคุณความดีอย่างสิ้นเชิง เจ้าก็ยังยืนยันกรานที่จะอวดตัวอยู่ดี

พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ว่า ลำนำกรับรู้ของพวกเจ้าเสื่อมลงจนถึงจุดที่พวกเจ้าไม่มีการควบคุมตนเองอีกต่อไปแล้ว?

ด้วยสำนึกกรับรู้เช่นนี้ เจ้ายังเหมาะที่จะคบหาสมาคมกับพระเจ้าได้อย่างไรเล่า?

พวกเจ้าไม่กลัวว่าตัวพวกเจ้าเองกำลังตกอยู่ในอันตรายในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้หรือ?

อุปนิสัยของพวกเจ้าได้เสื่อมลงแล้วจนถึงจุดที่พวกเจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว

ความเชื่อของพวกเจ้าไม่น่าหัวเราะหรือ? ความเชื่อของพวกเจ้าไม่วิปริตหรือ?

เจ้าจะเข้าหาอนาคตของเจ้าอย่างไร? เจ้าจะเลือกเส้นทางที่จะใช้อย่างไร?

ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงคนเดียว

เราได้แสวงหาผู้คนมากมายบนโลกนี้เพื่อให้มาเป็นผู้ติดตามของเรา ในหมู่ผู้ติดตามทั้งหมดเหล่านี้ มีผู้ที่ทำหน้าที่เป็นนักบวช ผู้ที่เป็นผู้นำ ผู้ที่เป็นบุตรของพระเจ้า ผู้ที่เป็นประชากรของพระเจ้า และผู้ที่ทำงานปรนนิบัติ เราแบ่งพวกเขาออกเป็นพื้นฐานของความจงรักภักดีที่พวกเขาแสดงต่อเรา เมื่อทั้งหมดถูกจำแนกออกตามประเภทแล้ว นั่นก็คือ เมื่อลักษณะของบุคคลแต่ละประเภทมีความชัดเจนขึ้น เราจะกำหนดลำดับให้พวกเขาแต่ละคนในหมวดหมู่ที่ชอบธรรมของพวกเขา และจัดแต่ละประเภทให้อยู่ในที่ทางที่เหมาะสมสำหรับพวกเขา เพื่อให้สัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายการช่วยมนุษย์ให้รอดของเรา เราเรียกผู้ที่เราปรารถนาช่วยให้มาที่บ้านของเราเป็นหมู่เหล่า และจากนั้นทำให้พวกเขาทุกคนยอมรับงานแห่งยุคสุดท้ายของเรา ในเวลาเดียวกัน เราจำแนกพวกเขาตามประเภท จากนั้นจึงให้บำเหน็จรางวัลหรือลงโทษพวกเขาแต่ละคนบนพื้นฐานการกระทำของพวกเขา เช่นนั้นคือขั้นตอนที่ประกอบกันเป็นงานของเรา

วันนี้ เราอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก และเราใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ ผู้คนได้รับประสบการณ์ในงานของเรา และระงับไว้ในถ้อยคำของเรา และควบคุมไปกับสิ่งนี้ เราได้มอบความจริงทั้งหมดให้แก่ผู้ติดตามแต่ละคนของเรา ว่าพวกเขาอาจได้รับชีวิตจากเรา และเมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะได้มาซึ่งเส้นทางที่พวกเขาสามารถก้าวเดินไป เพราะเราคือพระเจ้า ผู้มอบชีวิต ในระหว่างช่วงเวลาหลายปีในการทำงานของเรา ผู้คนได้รับสิ่งต่างๆ มากมาย และละทิ้งสิ่งต่างๆ ไปมากมาย กระนั้นเรายังคงกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อในเราอย่างแท้จริง เพราะผู้คนเพียงรับรู้ว่าเป็นพระเจ้าด้วยปากของพวกเขา แต่พวกเขาไม่เห็นด้วยกับความจริงที่เรากล่าว และยิ่งไปกว่านั้น ไม่ได้ปฏิบัติตามความจริงที่เราขอจากพวกเขา ซึ่งกล่าวได้ว่าผู้คนรับรู้เพียงการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ไม่ใช่การดำรงอยู่ของความจริง ผู้คนรับรู้เพียงการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ไม่ใช่การดำรงอยู่ของชีวิต ผู้คนรับรู้เพียงพระนามของพระเจ้า แต่ไม่ใช่เนื้อแท้ของพระองค์ เราดูหมิ่นพวกเขาตรงความกระตือรือร้นของพวกเขา ตรงที่พวกเขาใช้เพียงคำที่ฟังดูดีเพื่อหลอกลวงเรา ไม่มีพวกเขาคนใดที่นมัสการเราอย่างแท้จริง คำพูดของพวกเขาประกอบไปด้วยการทดลองของอสรพิษ นอกจากนี้ คำพูดของพวกเขาอ้างตนเป็นที่สุด ช่างเป็นคำประกาศจากอัครทูตสวรรค์โดยแท้ ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ความประพฤติดของพวกเขายังรุ่งเรืองและนิกลาจนจนถึงขั้นเสื่อมเสีย ความอยากได้อีกมีเกินขอบเขตและเจตนาอันละโมภของพวกเขาช่างเป็นสิ่งแสดงนุ้

พวกเจ้าทั้งหมดได้กลายเป็นตัวมอดในบ้านของเรา วัตถุที่จะถูกละทิ้งด้วยความเกลียด
ด้วยความที่ไม่มีพวกเจ้าคนใดรักความจริง แต่เจ้ากลับอยากได้รับพร อยากขึ้นสู่สวรรค์
อยากมองเห็นนิมิตอันงดงามของพระคริสต์ที่กำลังทรงใช้ฤทธาภาพของพระองค์บนแผ่นดินโลก
แต่พวกเจ้าเคยคิดหรือไม่ว่า คนเช่นพวกเจ้า
คนที่ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างถลำลึกและไม่รู้เอาเสียเลยว่าพระเจ้าคืออะไร
คู่ควรแก่การติดตามพระเจ้าได้อย่างไร? เจ้าจะขึ้นสู่สวรรค์ได้อย่างไร?
เจ้าคู่ควรแก่การได้มองเห็นทัศนียภาพที่งดงามเช่นนั้น—
ทัศนียภาพที่มีความงดงามตระการอันไม่เคยมีให้เห็นเป็นแบบอย่างมาก่อนได้อย่างไร?
ปากของเจ้าเต็มไปด้วยคำพูดแห่งการหลอกลวงและความสกปรกโสมม
คำพูดแห่งการทรยศหักหลังและความโอหัง เจ้าไม่เคยกล่าวคำพูดแห่งความจริงใจกับเรา ไม่มีคำพูดที่บริสุทธิ์
ไม่มีคำพูดแห่งความนบนอบต่อเราตามประสบการณ์ที่ได้รับจากวณะของเรา ในท้ายที่สุดแล้ว
ความเชื่อของพวกเจ้าน้ำตาเป็นอย่างไร?
ในหัวใจของพวกเจ้าไม่มีสิ่งใดนอกจากความอยากได้ อยากมี และเงินตรา
และในความคิดจิตใจของพวกเจ้าไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากวัตถุสิ่งของ ทุกวัน
เจ้าคำนวณว่าจะทำอะไรจึงจะได้รับบางสิ่งบางอย่างจากเรา ทุกวัน
เจ้านับว่าเจ้าได้รับความมั่งคั่งและวัตถุสิ่งของจากเรามากเพียงใด ทุกวัน
เจ้าเฝ้ารอให้มีพระพรที่มากยิ่งขึ้นตลอดเวลาตามหาสู่พวกเจ้า
เพื่อที่พวกเจ้าอาจได้ชื่นชมในสิ่งที่พวกเจ้าอาจจะชื่นชมได้ในปริมาณที่มากกว่าและด้วยมาตรฐานที่สูงกว่า
สิ่งที่อยู่ในความคิดของพวกเจ้าทุกชั่วขณะของเวลานั้น ไม่ใช่เรา อีกทั้งไม่ใช่ความจริงที่มาจากเรา
แต่เป็นสามิหรือภรรยาของพวกเจ้า บุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้ากินและสวมใส่แทน
เจ้าบคิดจะทำอย่างไรพวกเจ้าจะสามารถได้รับในปริมาณที่มากยิ่งขึ้นตลอดเวลา
และได้รับความชื่นชมยินดีที่สูงส่งยิ่งขึ้นตลอดเวลา
แต่ต่อให้พวกเจ้าเต็มท้องของพวกเจ้าจนเต็มถึงขั้นระเบิดออกมา เจ้ายังคงไม่ใช่ซากศพหรือ?
ต่อให้ภายนอกเจ้าประดับประดาตัวพวกเจ้าเองด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวยงามปานนั้น
พวกเจ้ายังคงไม่ใช่ซากศพเดินได้ที่ใช้ชีวิตหรือ? พวกเจ้าหักโหมงานหนักเพื่อปากท้องของพวกเจ้า
จนกระทั่งเส้นผมของเจ้าถูกแซมเป็นริ้วด้วยสีเทา
แต่กระนั้นก็ยังไม่มีพวกเจ้าคนใดที่พลีอุทิศเส้นผมแม้เพียงหนึ่งเส้นเพื่องานของเรา พวกเจ้าก็ยุ่งวุ่นวายอยู่เสมอ
สร้างภาระแก่ร่างกายเจ้าและบีบเค้นสมองของเจ้าให้ขบคิดเกินกำลัง เพื่อประโยชน์ของเนื้อหนังของเจ้าเอง
และเพื่อบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า

แต่กระนั้นก็ยังไม่มีพวกเจ้าคนใดที่แสดงความกังวลหรือเป็นห่วงเจตจำนงของเรา
แล้วพวกเจ้ายังคงหวังว่าจะได้รับสิ่งใดจากเราอีกหรือ?

เราไม่เคยรีบเร่งเมื่อเราทำงาน ไม่ว่าผู้คนจะติดตามเราอย่างไร เราทำงานของเราไปตามแต่ละขั้นตอน
ไปตามแผนการของเรา ดังนั้น แม้ว่าพวกเจ้าทุกคนจะกบฏต่อเรา เราก็ยังคงทำงานต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง
และเรายังคงกล่าววณะที่เราต้องกล่าวต่อไป เราเรียกผู้คนที่เราลิขิตไว้ล่วงหน้าให้มาที่บ้านของเรา
เพื่อพวกเขาอาจพอจะอดทนรับฟังวณะของเราได้ ผู้คนเหล่านั้นทุกคนที่บนอบต่อวณะของเรา
คนที่โหยหาวณะของเรา เรานำมาต่อหน้าบัลลังก์ของเรา ทุกคนที่หันหลังให้กับวณะของเรา คนที่ไม่เชื่อฟังเรา
และเขาะเขี้ยทำทนายเราอย่างเปิดเผย เราโยนไปไว้ด้านหนึ่งเพื่อรอรับการลงโทษขั้นสุดท้ายของพวกเขา
ผู้คนทั้งผองล้วนใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสื่อมทรามภายใต้ฝ่ามือมาร
ดังนั้นจึงมีคนไม่มากนักจากจำนวนผู้คนเหล่านั้นที่ติดตามเราซึ่งถวิลหาความจริง ซึ่งกล่าวได้ว่า
คนส่วนใหญ่ไม่ได้นมัสการเราอย่างแท้จริง พวกเขาไม่ได้นมัสการเราด้วยความจริง
แต่พยายามได้รับความไว้วางใจจากเราผ่านความเสื่อมทรามและการกบฏ ด้วยวิถีทางที่หลอกลวง
นี่คือเหตุผลที่ทำให้เรากล่าวว่า: ผู้ที่ถูกเรียกมีมากมาย แต่ผู้ที่ถูกเลือกมีเพียงนิดเดียว
บรรดาผู้ถูกเรียกได้ถูกทำให้เสื่อมทรามอย่างถลำลึก และทั้งหมดใช้ชีวิตในยุคเดียวกัน—
แต่พวกผู้ที่ถูกเลือกคือหนึ่งในหมู่พวกนั้น พวกเขาเป็นผู้ที่เชื่อและรับรู้ความจริง และเป็นผู้ที่ปฏิบัติความจริง
ผู้คนเหล่านี้เป็นเพียงส่วนเล็กมากจากทั้งหมดทั้งหมด และจากท่ามกลางผู้คนเหล่านี้เอง
ที่เราจะได้รับเกียรติมากกว่า เมื่อประเมินจากวณะเหล่านี้
พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกเจ้าเป็นหนึ่งในผู้ที่ถูกเลือกหรือไม่? บทอาณานัติของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร?

ดังที่เราได้กล่าวแล้ว บรรดาผู้ที่ติดตามเรามีมากมาย แต่ผู้ที่รักเราอย่างแท้จริงมีเพียงนิดเดียว บางที
บางคนอาจกล่าวว่า “เราจะจ่ายราคาแพงขนาดนั้นหรือหากเราไม่ได้รักพระองค์?”
เราจะติดตามมาจนถึงจุดนี้หรือหากเราไม่ได้รักพระองค์?”
เรามีเหตุผลมากมายเป็นแน่
และความรักของเจ้ายิ่งใหญ่มากเป็นแน่ แต่แก่นแท้ของความรักที่เจ้ามีให้เราคืออะไร? “ความรัก”
ก็เป็นดังชื่อของมันซึ่งอ้างอิงถึงอารมณ์ความรู้สึกหนึ่งซึ่งบริสุทธิ์และปราศจากมลทิน
ที่เจ้าใช้หัวใจของเจ้าเพื่อรัก เพื่อรู้สึก และเพื่อใคร่ครอง ในความรักไม่มีเงื่อนไข ไม่มีสิ่งกีดขวาง
และไม่มีระยะห่าง ในความรักไม่มีความสงสัย ไม่มีการหลอกลวง และไม่มีความเจ้าเล่ห์
ในความรักไม่มีการค้าขาย และไม่มีสิ่งใดไม่บริสุทธิ์ หากเจ้ารัก เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่หลอกลวง พร่ำบ่น ทรมาน
ก่อกบฏ เรียกร้องหรือแสวงหาที่จะได้รับบางสิ่งหรือได้รับในบางปริมาณที่เจ้าจะจง หากเจ้ารัก
เจ้าก็จะมอบอุทิศตัวของเจ้าอย่างยินดี จะทนทุกข์ความยากลำบากอย่างยินดี เจ้าจะไปกันได้กับเรา
เจ้าจะละทิ้งทุกอย่างที่เจ้ามีเพื่อเรา เจ้าจะยอมละทิ้งครอบครัวของเจ้า อนาคตของเจ้า วยเยาว์ของเจ้า

และการสมรสของเจ้า หากไม่แล้ว ความรักของเจ้าจะไม่ใช่ความรักเลย แต่เป็นการหลอกลวงและการทรยศ!

ความรักของเจ้าเป็นแบบใด? มันคือรักแท้? หรือเทียมเท็จ? เจ้าได้ละทิ้งมากเพียงใด?

เจ้าได้มอบถวายให้มากเพียงใด? เราได้รับความรักจากเจ้ามากเพียงใด? เจ้ารู้หรือไม่?

หัวใจของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความชั่วร้าย การทรยศ และความหลอกลวง—ดังนั้นแล้ว

ความรักของพวกเจ้ามากเท่าใดที่ไม่บริสุทธิ์? พวกเจ้าคิดว่าเจ้าได้ยอมละทิ้งเพื่อเรามากพอแล้ว

พวกเจ้าคิดว่าความรักที่พวกเจ้ามีต่อเรานั้นมากพอแล้ว แต่ถ้าเช่นนั้น

เหตุใดคำพูดและการกระทำของพวกเจ้าจึงเป็นกบฏและหลอกลวงอยู่เสมอ? พวกเจ้าติดตามเรา

แต่เจ้าไม่รับรู้ถึงวาระของเรา สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่กระนั้น พอถึงเวลา

เจ้าก็กำจัดเราให้พ้นทาง สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเราแต่เจ้าไม่เชื่อใจเรา

สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าไม่สามารถยอมรับการดำรงอยู่ของเราได้

สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าติดตามเรา แต่พวกเจ้าไม่ปฏิบัติต่อเราอย่างเหมาะสมกับผู้ที่เราเป็น

และเจ้าทำให้สิ่งต่างๆ ยากสำหรับเราในทุกครั้งที่เราพยายามทำบางสิ่ง สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ?

พวกเจ้าติดตามเรา แต่เจ้าพยายามหลอกและ โป้ปดเราในทุกเรื่อง สิ่งนี้ถือว่าเป็นความรักหรือไม่?

พวกเจ้ารับใช้เรา แต่เจ้าไม่ได้เกรงกลัวเรา สิ่งนี้ถือเป็นความรักหรือ?

พวกเจ้าต่อต้านเราในทุกด้านและทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งหมดนี้ถือเป็นความรักหรือ? พวกเจ้าได้มอบอุทิศมา

นั่นคือความจริง แต่พวกเจ้าก็ยังไม่เคยปฏิบัติในสิ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้า

สิ่งนี้สามารถถือเป็นความรักได้หรือ?

จากการคิดพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแสดงให้เห็นว่าภายในพวกเจ้าไม่มีเค้าของความรักต่อเราเลยแม้แต่น้อย

หลังจากช่วงเวลาการทำงานหลายปีของเราและวาระมากมายที่เราได้จัดหาให้ พวกเจ้าได้รับไปจริงๆ

มากเท่าใด? สิ่งนี้ไม่ควรค่าแก่การมองย้อนกลับไปพิจารณาอย่างถี่ถ้วนหรือ? เราขอตัดเตือนพวกเจ้า:

ผู้ที่เราเรียกไม่ใช่ผู้ที่ไม่เคยถูกทำให้เสื่อมทราม ตรงกันข้าม ผู้ที่เราเลือกคือผู้ที่รักเราอย่างแท้จริง ดังนั้น

พวกเจ้าต้องระมัดระวังคำพูดและความประพฤติของพวกเจ้า

และตรวจสอบเจตนาและความคิดของพวกเจ้าเพื่อให้สิ่งเหล่านี้ไม่ข้ามเส้นนั้น เมื่อถึงเวลาแห่งยุคสุดท้าย

จงใช้ความพยายามสูงสุดที่เจ้ามีมอบถวายความรักของพวกเจ้าต่อหน้าเรา

มิฉะนั้นความโกรธเคืองของเราจะไม่มีวันไปจากพวกเจ้า!

เจ้าควรแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับพระคริสต์

เราได้ทำงานไปมากมายท่ามกลางมนุษย์ ซึ่งในระหว่างเวลานั้นเราได้แสดงวณะไปมากมายด้วยเช่นกัน
วณะเหล่านี้ล้วนเพื่อประโยชน์แห่งความรอดของมนุษย์และแสดงออกเพื่อที่มนุษย์อาจกลายเป็นเข้ากันได้กับเร
าอย่างไรก็ตาม เราได้รับผู้คนมาเพียงไม่กี่คนบนแผ่นดินโลกที่เข้ากันได้กับเรา
และดังนั้นเราจึงกล่าวเลยว่ามนุษย์ไม่ได้มองเห็นคุณค่าของวณะของเรา—
มันเป็นเพราะมนุษย์ไม่สามารถเข้ากันได้กับเรา ในหนทางนี้
งานที่เราทำจึงไม่ได้เป็นเพียงเพื่อให้มนุษย์สามารถนัสการเราได้
ที่สำคัญกว่านั้นคือเป็นไปเพื่อให้มนุษย์สามารถเข้ากันได้กับเรา
มนุษย์ได้ถูกทำให้เสื่อมทรามและมีชีวิตในกับดักของซาตาน ผู้คนทั้งหมดมีชีวิตในเนื้อหนัง
มีชีวิตในความอยากได้อะไรที่เห็นแก่ตัวและไม่มีใครแม้แต่คนเดียวในหมู่พวกเขาที่เข้ากันได้กับเรา
มีพวกที่บอกว่าพวกเขาเข้ากันได้กับเรา แต่ผู้คนเช่นนี้ทั้งหมดคนนัสการรูปเคารพที่คลุมเครือ
แม้ว่าพวกเขาจะยอมรับว่านามของเรบริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็ย้ายไปในเส้นทางที่ไปตรงกันข้ามกับเรา
และคำพูดของพวกเขาเต็มไปด้วยความโอหังและความมั่นใจในตนเอง นี่เป็นเพราะว่าโดยรากลึกแล้ว
พวกเขาทั้งหมดต่อต้านเราและเข้ากันได้กับเรา ทุกวันพวกเขาแสวงหาร่องรอยต่างๆ
ของเราในพระคัมภีร์และใช้การสุมค้นหาบทตอนที่ “เหมาะสม”
ซึ่งพวกเขาอ่านอย่างไม่รู้จบและท่องจำเหมือนคัมภีร์ทั้งหลาย
พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะเข้ากันได้กับเราหรืออะไรคือความหมายของการต่อต้านเรา
พวกเขาแค่อ่านคัมภีร์ทั้งหลายไปอย่างมีคบอด ภายในพระคัมภีร์นั้น
พวกเขาก็กังพระเจ้าของผู้คลุมเครือซึ่งพวกเขาไม่เคยเห็นและไม่สามารถมองเห็นได้
และนำมันออกไปชมดูในเวลาว่างของพวกเขา
พวกเขาเชื่อในการดำรงอยู่ของเราภายในขอบเขตของพระคัมภีร์เท่านั้นและพวกเขาก็ถือว่าเราเทียบเท่าพระคัมภีร์
กล่าวคือไม่มีพระคัมภีร์ไม่มีเราและไม่มีเราไม่มีพระคัมภีร์
พวกเขาไม่ใส่ใจต่อการดำรงอยู่หรือการกระทำของเรา
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับอุทิศการให้ความสนใจอย่างที่สุดและเป็นพิเศษให้กับทุกๆ คำในคัมภีร์
ผู้คนอีกมากมายกว่านั้นถึงกับเชื่อว่าเราไม่ควรทำสิ่งใดก็ตามที่เราปรารถนาจะทำเว้นแต่จะถูกบอกไว้ล่วงหน้าโดย
ยคัมภีร์ พวกเขาให้ความสำคัญกับคัมภีร์มากเกินไป
อาจกล่าวได้ว่าพวกเขาเห็นความสำคัญของวณะและการแสดงออกต่างๆ
มากเกินไปจนถึงขอบข่ายที่พวกเขาจะใช้ข้อพระคัมภีร์จากพระคัมภีร์มาวัดทุกคำที่เราพูดและเพื่อกล่าวโทษเรา
สิ่งที่พวกเขาแสวงหาไม่ใช่หนทางแห่งการเข้ากันได้กับเราหรือหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง

แต่เป็นหนทางแห่งการเข้ากันได้กับวณะของพระคัมภีร์และพวกเขาเชื่อว่าสิ่งใดที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ไม่
ใช้งานของเราโดยไม่มีข้อยกเว้น ผู้คนเช่นนี้ไม่ใช่พงศ์พันธุ์ผู้เคร่งครัดต่อหน้าที่ของพวกฟาริสีหรือ?

พวกฟาริสีชาวยิวใช้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสกล่าวโทษพระเยซู

พวกเขาไม่ได้แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเยซูในเวลานั้น

แต่ทำตามธรรมเนียมปฏิบัติอย่างขยันขันแข็งตามตัวอักษร จนถึงขอบข่ายที่—

หลังจากได้ตั้งข้อหาพระองค์ว่าไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติในพันธสัญญาเดิมและไม่ใช่พระเมสสิยาห์—

พวกเขาก็ได้ตอกรังพระเยซูผู้ได้รับความผิดเข้ากับกางเขนในท้ายที่สุด อะไรหรือคือแก่นแท้ของพวกเขา?

มิใช่การที่พวกเขาไม่ได้แสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริงหรือ? พวกเขาหมกมุ่นกับทุกๆ

คำในคัมภีร์ในขณะที่ไม่ใส่ใจทั้งต่อเจตจำนงของเราและต่อขั้นตอนและวิธีการทำงานของเรา

พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่แสวงหาความจริง แต่เป็นผู้คนที่เกาะติดอย่างตายตัวอยู่กับวณะ

พวกเขาไม่ใช่ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่เป็นผู้คนที่เชื่อในพระคัมภีร์ โดยแก่นแท้แล้ว

พวกเขาคือสุนัขเฝ้าพระคัมภีร์ เพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์นานาของพระคัมภีร์

เพื่อคำจูนความทรงเกียรติของพระคัมภีร์และเพื่อปกป้องเกียรติภูมิของพระคัมภีร์

พวกเขาดึงกับตอกรังพระเยซูผู้ทรงเปี่ยมปรานีไว้กับกางเขน

พวกเขาทำสิ่งนี้ก็แค่เพื่อประโยชน์แห่งการป้องกันพระคัมภีร์เท่านั้นและเพื่อประโยชน์แห่งการธำรงสถานะของ
ทุกๆ คำในพระคัมภีร์ไว้ในหัวใจของผู้คน

ดังนั้นพวกเขาก็พอใจที่จะเลือกละทิ้งอนาคตของพวกเขาและเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อกล่าวโทษพระเยซูผู้
ทรงปฏิบัติตามคำสอนของคัมภีร์จนถึงแก่ความตาย พวกเขาทั้งหมดไม่ได้เป็นข้าของทุกๆ

คำในคัมภีร์หรือ?

แล้วผู้คนในทุกวันนี้เล่า? พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อปลดปล่อยความจริง

แต่พวกเขากลับเลือกขับไล่พระองค์ออกไปจากพิภพนี้

เพื่อที่พวกเขาอาจได้รับการเข้าสู่สวรรค์และได้รับพระคุณ

พวกเขากลับเลือกปฏิเสธการมาของความจริงอย่างสิ้นเชิงเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ของพระคัมภีร์

และพวกเขากลับเลือกตอกรังพระคริสต์ผู้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังไว้กับกางเขนอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจในการดำรง
อยู่นิรันดร์กาลของพระคัมภีร์

มนุษย์สามารถได้รับความรอดของเราได้อย่างไรในเมื่อหัวใจของเขาช่างมั่งร้ายและธรรมชาติของเขาเป็นปรปักษ์
ต่อเรายิ่งนัก เรามีชีวิตท่ามกลางมนุษย์ แต่มนุษย์ก็ไม่มีรู้ถึงการดำรงอยู่ของเรา

ครั้นเราฉายความสว่างของเราไปบนมนุษย์ เขาก็ยังคงไม่รู้เท่าทันเลยแม้แต่น้อยถึงการดำรงอยู่ของเรา

ครั้นเราปลดปล่อยความโกรธเคืองของเราได้มนุษย์

เขาก็ปฏิเสธการดำรงอยู่ของเราด้วยความกร้าวแกร่งที่มากขึ้นไปอีก
มนุษย์ค้นคว้าความเข้ากันได้กับวณะและความเข้ากันได้กับพระคัมภีร์
แต่ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวมาอยู่เบื้องหน้าเราเพื่อแสวงหาหนทางแห่งการเข้ากันได้กับความจริง
มนุษย์มองขึ้นมาหาเราในสวรรค์และอุทิศความกังวลสนใจเป็นพิเศษให้กับการดำรงอยู่ของเราในสวรรค์
แต่ไม่มีใครเลยที่เป็นห่วงเราในเนื้อหนัง
เพราะเราที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์นั้นมีนัยสำคัญน้อยเกินไปแก่นั่นเอง
พวกที่แสวงหาความเข้ากันได้กับวณะในพระคัมภีร์เท่านั้นและผู้ที่แสวงหาความเข้ากันได้กับพระเจ้าที่คลุมเครือ
เท่านั้นเป็นภาพที่น่าสังเวชต่อสายตารานัก
นั่นเป็นเพราะว่าสิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือวณะที่ตายแล้วกับพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งสามารถมอบสมบัติล้ำค่าเกิน
บรรยายให้พวกเขาได้
สิ่งที่พวกเขามัสนั้นคือพระเจ้าองค์หนึ่งที่จะวางพระองค์เองไว้ในการควบคุมของมนุษย์—
พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีตัวตน เช่นนั้นแล้ว ผู้คนเช่นนี้จะสามารถได้รับอะไรจากเราเล่า?
มนุษย์นั้นด้อยค่าเกินไปจริงๆ สำหรับวณะ พวกที่ต่อต้านเรา ผู้ที่เรียกร้องอย่างไร้ขีดจำกัดจากเรา
ผู้ที่ไม่มีความรักในความจริง ผู้ที่กบฏต่อเรา—พวกเขาจะสามารถเข้ากันได้กับเราได้อย่างไรกัน?
พวกที่ต่อต้านเราคือพวกที่เข้ากันไม่ได้กับเรา นี่ก็เป็นกรณีเดียวกันกับในหมู่พวกที่ไม่รักความจริง
พวกที่กบฏต่อเรานั้นยิ่งต่อต้านเราและเข้ากันไม่ได้กับเราเสียยิ่งกว่า
เราส่งพวกที่เข้ากันไม่ได้กับเราทั้งหมดไปสู่มือของมารร้ายและเรายกพวกเขาให้กับความเสื่อมทรามของมารร้าย
ให้พวกเขามีอิสระเต็มที่ในการเปิดเผยความมุ่งร้ายของพวกเขากับเราและทำยี่สิบ
ก็ส่งมอบพวกเขาให้มารร้ายได้สาวปาม เราไม่ใส่ใจว่ามีคนมากเท่าใดนมัสการเรา
ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเราไม่ใส่ใจว่ามีคนมากเท่าใดที่เชื่อในเรา
ทั้งหมดที่น่าเป็นห่วงสำหรับเราคือมีคนมากเท่าใดที่เข้ากันได้กับเรา
นั่นเป็นเพราะทุกคนที่เข้ากันไม่ได้กับเราเป็นพวกมารร้ายที่ทรยศเรา
พวกเขาเป็นศัตรูของเราและเราจะไม่วางบรรดาศัตรูของเรา “ขึ้นแท่น” ในบ้านของเรา
บรรดาผู้ที่เข้ากันได้กับเราจะรับใช้เราไปตลอดกาลในบ้านของเราและพวกที่ต่อต้านเราจะต้องทนทุกข์ไปตลอด
กาลกับการลงโทษของเรา
พวกที่ใส่ใจเพียงวณะของพระคัมภีร์เท่านั้นและไม่กังวลต่อทั้งความจริงและการแสวงหารอยเท้าของเรา—
พวกเขาต่อต้านเราเพราะพวกเขากำจัดเราตามพระคัมภีร์
กักขังเราไว้ในพระคัมภีร์และดังนั้นจึงเป็นการหมิ่นประมาทเราจนถึงขีดสุด
ผู้คนเช่นนี้สามารถมาอยู่เบื้องหน้าเราได้อย่างไร?

พวกเขาไม่ให้ความสนใจต่อกิจการของเราหรือเจตจำนงของเราหรือความจริง

แต่กลับหมกมุ่นอยู่กับวาระทั้งหลายแทน—วาระที่ทำให้ตาย ผู้คนเช่นนี้จะสามารถเข้ากันกับเราได้อย่างไร?

เราได้แสดงวาระออกไปมากมายแล้วและได้แสดงเจตจำนงและอุปนิสัยของเราอีกด้วย แต่ถึงกระนั้น

ผู้คนก็ยังคงไม่สามารถรู้จักเราและเชื่อในเรา หรืออาจกล่าวได้ว่าผู้คนยังคงไม่สามารถเชื่อฟังเรา

พวกที่มีชีวิตอยู่ภายในพระคัมภีร์ พวกที่มีชีวิตอยู่ภายในธรรมเนียมปฏิบัติ พวกที่มีชีวิตอยู่บนทางเขน

พวกที่ดำเนินชีวิตตามคำสอน พวกที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางงานที่เราทำในวันนี้—

ใครหรือในหมู่พวกเขาที่เข้ากันได้กับเรา? พวกเจ้าแค่คิดถึงการได้รับพรและบำเหน็จ

แต่ไม่เคยคิดเลยแม้แต่น้อยว่าจะเข้ากันได้กับเราได้อย่างไร? หรือจะกีดกันตัวเจ้าเองจากการต่อต้านเราได้อย่างไร

เราผิดหวังในพวกเจ้าเหลือเกิน เพราะเราได้ให้พวกเจ้าไปมากมาย แต่เราได้รับมาจากพวกเจ้าน้อยยิ่งนัก

เล่ห์หลวงของพวกเจ้า ความโอหังของพวกเจ้า ความโลภของพวกเจ้า ความอยากได้อะไรที่มีอันพึงเพื่อของพวกเจ้า

การทรยศของพวกเจ้า การไม่เชื่อฟังของพวกเจ้า—อันใดเล่าในเหล่านี้สามารถหนีพ้นจากการสังเกตของเรา?

พวกเจ้าสะเพร่ากับเรา พวกเจ้าหลอกเรา พวกเจ้าดูถูกเรา พวกเจ้าโอ้อวดเรา

พวกเจ้าบีบบังคับเราและขู่เชิญเราให้พลีอุทิศ—

ความมุ่งร้ายเช่นนี้จะสามารถหลบหลีกการลงโทษของเราไปได้ได้อย่างไร?

การทำชั่วทั้งหมดนี้เป็นข้อพิสูจน์ว่าเจ้าเป็นปฏิปักษ์ต่อเราและเป็นข้อพิสูจน์ความเข้ากันไม่ได้ของพวกเจ้ากับเรา

พวกเจ้าแต่ละคนเชื่อว่าตัวพวกเจ้าเองเข้ากันได้กับเราเหลือเกิน แต่หากเป็นอย่างนั้นแล้วไซ้

หลักฐานที่แย้งไม่ขึ้นเช่นนี้จะนำไปใช้กับใครเล่า?

พวกเจ้าเชื่อว่าตัวพวกเจ้าเองมีความจริงใจและความจงรักภักดีจนถึงที่สุดต่อเรา

พวกเจ้าคิดว่าพวกเจ้าใจดีเหลือเกิน มีความสงสารเห็นใจเหลือเกินและได้อุทิศให้กับเรามากเหลือเกิน

พวกเจ้าคิดว่าพวกเจ้าได้ทำมามากเกินพอแล้วเพื่อเรา

แต่พวกเจ้าเคยเทียบเคียงสิ่งนี้กับบรรดาการกระทำของพวกเจ้าบ้างไหม? เราบอกเลยว่าพวกเจ้าโอหังมากเต็มที

โลภมากเต็มที สุกเอาเผากินมากเต็มที เล่ห์เหลี่ยมสารพัดที่เจ้าใช้หลอกเรานั้นแยบยลมากเต็มที

และเจ้ามีเจตนาที่น่าเหยียดหยามและวิธีการที่น่าเหยียดหยามมากมายเต็มที

ความจงรักภักดีของพวกเจ้าขาดแคลนเกินไป

ความตั้งใจจริงของพวกเจ้าน้อยนิดเกินไปและมโนธรรมของพวกเจ้ายิ่งขาดพร่องเสียยิ่งกว่า

ในหัวใจของพวกเจ้ามีความมุ่งร้ายมากเกินไป และไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้นจากมัน แม้กระทั่งเรา

พวกเจ้าปิดกั้นเราเพื่อประโยชน์ของลูกหลานของเจ้าหรือสามีของเจ้าหรือการเอาตัวรอดของเจ้า

แทนที่จะห่วงใยเรา เจ้าห่วงใยครอบครัวของพวกเจ้า ลูกหลานของพวกเจ้า สถานะของพวกเจ้า

อนาคตของพวกเจ้า และความปลาบปลื้มยินดีของพวกเจ้าเอง

เมื่อใดเล่าที่พวกเจ้าเคยนึกถึงเราในขณะที่พวกเจ้าพูดหรือทำอะไร? ในวันที่หนาวจัด
ความคิดของพวกเจ้าหันไปหาลูกหลาน สามิ ภรรยาหรือบิดามารดาของพวกเจ้า ในวันที่ร้อนระอุ
ก็ไม่มีที่ให้เราอยู่ในความคิดของพวกเจ้าเลยเช่นกัน เมื่อเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของเจ้า
เจ้ากำลังนึกถึงผลประโยชน์ของตนเอง คิดถึงความปลอดภัยส่วนบุคคลของเจ้าเอง
คิดถึงบรรดาสมาชิกในครอบครัวของเจ้า เจ้าเคยได้ทำสิ่งใดที่เป็นไปเพื่อเรา? คราใดหรือที่เจ้าเคยนึกถึงเรา?
เมื่อใดหรือที่เจ้าเคยอุทิศตนเองอย่างเต็มกำลังให้กับเราและงานของเรา?
หลักฐานของความเข้ากันได้กับเราของเจ้าอยู่ที่ใดหรือ?
ความเป็นจริงแห่งความรักภักดีของเจ้าที่มีต่อเราอยู่ที่ใด? ความเป็นจริงแห่งการเชื่อฟังเราของเจ้าอยู่ที่ใด?
คราใดหรือที่พวกเจ้าไม่มีเจตนาที่จะได้รับพรของเรา? พวกเจ้าเล่นตลกและหลอกลวงเรา
พวกเจ้าล้อเล่นกับความจริง เจ้าปกปิดการดำรงอยู่ของความจริงและทรยศต่อเนื้อแท้ของความจริง
อะไรหรือที่รบกวนพวกเจ้าอยู่ในอนาคตจากการต่อต้านเราเช่นนี้?
พวกเจ้าเพียงแสวงหาความเข้ากันได้กับพระเจ้าที่คลุมเครือและเพียงแสวงหาความเชื่อที่คลุมเครือ
แต่เจ้าไม่สามารถเข้ากันได้กับพระคริสต์
ความมั่งร่ำรวยของเจ้าจะไม่นำมาซึ่งการลงทัณฑ์อันสาสมแบบเดียวกันกับที่คนเลวสมควรได้รับหรือ?
ในเวลานั้นพวกเจ้าจะตระหนักว่าไม่มีใครที่เข้ากันได้กับพระคริสต์สามารถหลีกเลี่ยงหนวันแห่งพระพิโรธไปได้
และพวกเจ้าจะค้นพบว่าผลการกระทำอันสาสมที่จะทรงกระทำต่อพวกที่ต่อต้านพระคริสต์นั้นเป็นแบบใด
เมื่อวันนั้นมาถึง
ความฝันของพวกเจ้าที่จะได้รับพรสำหรับความเชื่อในพระเจ้าของพวกเจ้าและที่จะได้รับทางเข้าสู่สวรรค์นั้นจะ
แตกกระจายไปทั้งหมด อย่างไรก็ตาม มันจะไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับบรรดาผู้ที่เข้ากันได้กับพระคริสต์
แม้ว่าพวกเขาได้สูญเสียไปมาก แม้ว่าพวกเขาจะทนทุกข์กับความยากลำบากมากมาย
แต่พวกเขาจะได้รับมรดกทั้งหมดที่เรายกให้กับมวลมนุษย์ ในท้ายที่สุด
พวกเจ้าจะเข้าใจว่าลำพังเราเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าผู้ชอบธรรม
และลำพังเราเท่านั้นสามารถพามวลมนุษย์ไปสู่บ้านปลายอันสวยงามของเขาได้

เจ้าเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าที่แท้จริงหรือไม่

เจ้าอาจได้เดินบนเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้านานกว่าหนึ่งหรือสองปีแล้ว และบางทีเจ้าได้สู้ทนต่อความยากลำบากอย่างมากในชีวิตของเจ้าในระหว่างหลายปีมานี้ หรือบางทีเจ้าไม่ได้สู้ทนต่อความยากลำบากอย่างมาก และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับได้รับพระคุณอย่างมาก อาจเป็นไปได้อีกด้วยว่าเจ้าไม่ได้ผ่านประสบการณ์ทั้งความยากลำบากและพระคุณ แต่ได้ใช้ชีวิตแบบที่ค่อนข้างธรรมดาไม่มีอะไรน่าสนใจ

ไม่ว่าจะเป็นแบบใดที่กล่าวมาเจ้าก็ยังคงเป็นสาวกของพระเจ้า

ดังนั้นพวกเราจึงมาร่วมสามัคคีธรรมกันในหัวข้อของการติดตามพระเจ้ายกย่อง

อย่างไรก็ตามเราต้องเตือนความจำผู้คนทุกคนที่อ่านวนะเหล่านี้ว่า

พระวนะของพระเจ้านั้นถูกจัดตรงไปยังบรรดาผู้ที่ยอมรับและติดตามพระองค์

ไม่ใช่ไปยังผู้คนทุกคนโดยไม่ว่าพวกเขาจะยอมรับพระองค์หรือไม่ หากเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าตรัสต่อผองชน

ต่อผู้คนทั้งหมดในโลก เช่นนั้นแล้วพระวนะของพระเจ้าย่อมจะไม่ส่งผลใดต่อเจ้าเลย

ดังนั้นแล้วเจ้าควรจดจำพระวนะเหล่านี้ทั้งหมดไว้ในหัวใจของเจ้า

และไม่แยกตัวเจ้าเองออกจากพระวนะเหล่านี้ตลอดเวลา ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม

พวกเรามาพูดถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในบ้านของพวกเรากันเถิด

บัดนี้พวกเราทุกคนควรเข้าใจความหมายที่แท้จริงของความเชื่อในพระเจ้า

ความหมายของความเชื่อในพระเจ้าซึ่งเราได้เคยพูดไว้ก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการเข้าสู่ในเชิงบวกของพวกเรา

วันนี้แตกต่างออกไป: วันนี้เราต้องการวิเคราะห์เนื้อหาของความเชื่อในพระเจ้าของพวกเรา แน่นอนว่า

นี่เป็นการชี้นำพวกเราจากแง่มุมเชิงลบ หากเราไม่ได้ทำเช่นนั้น

พวกเจ้าก็คงไม่มีทางรู้จักใบหน้าที่แท้จริงของพวกเราเอง

และคงจะอวดตัวในความเคร่งครัดศรัทธาและความสัตย์ซื่อของเจ้าไปตลอดกาล

มันยุติธรรมที่จะพูดว่าหากเราไม่ได้เปิดโปงความน่าเกลียดในส่วนลึกของหัวใจของพวกเราออกมา

เช่นนั้นแล้วพวกเราแต่ละคนก็คงจะวางมงกุฎไว้บนหัวของเจ้าและเก็บความรุ่งโรจน์ทั้งหมดไว้เพื่อตัวพวกเราเอง

ง ธรรมชาติอันโอหังและทะนงตนของพวกเราขัดขวางพวกเราให้ทรยศต่อมโนธรรมของเจ้าเอง

ให้ต่อต้านและเป็นกบฏต่อพระคริสต์ และเปิดเผยความอัปยศของพวกเราออกมา ด้วยเหตุนี้ เจตนา

มโนคติที่หลงผิด ความอยากอันฟุ้งเฟ้อและดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภของพวกเราจึงถูกนำมาเผยให้รู้ทั่วกัน

และกระนั้นพวกเจ้าก็ยังพูดพร่ำต่อไปเกี่ยวกับความปรารถนาอันแรงกล้าของเจ้าที่มีมาตลอดชีวิตเพื่อพระราช

กิจของพระคริสต์ และพร่ำพูดความจริงที่พระคริสต์ตรัสไว้นานมาแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า นี่คือ “ความเชื่อ”

ของพวกเรา—“ความเชื่อที่ปราศจากราศี” ของพวกเรา เราได้ยึดมนุษย์ไว้กับมาตรฐานที่เคร่งครัดมาโดยตลอด

หากความจงรักภักดีของเจ้ามาพร้อมกับเจตนาและสภาพเงื่อนไขนาสาารพัน

เช่นนั้นแล้วเราน่าจะอยู่โดยปราศจากสิ่งที่ยเรียกว่าความจงรักภักดีของเจ้าจะดีเสียว่า

เพราะเราชิงชังพวกที่หลอกลวงเราผ่านเจตนาทั้งหลายของพวกเขาและบีบคั้นเราด้วยสภาพเงื่อนไขนาสาารพัน เราหวังเพียงให้มนุษย์นั้นจงรักภักดีต่อเราอย่างบริบูรณ์ และทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อประโยชน์—และเพื่อพิสูจน์— คำๆเดียว นั่นก็คือความเชื่อ เราเชื่อมั่นการใช้คำประจบสอพลอทั้งหลายของพวกเจ้าเพื่อพยายามทำให้เราชื่นบาน เพราะเรานั้นปฏิบัติต่อพวกเจ้าด้วยความจริงใจเสมอมา

และดังนั้นจึงหวังให้พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราด้วยความเชื่อที่แท้จริงเช่นเดียวกัน

เมื่อพูดถึงความเชื่อคนจำนวนมากอาจคิดว่าพวกเขาคิดตามพระเจ้าเพราะพวกเขามีความเชื่อ

และหากไม่เช่นนั้นแล้ว คงจะไม่สู้ทนต่อความทุกข์เช่นนั้น ดังนั้นเราจึงถามคำถามนี้กับเจ้าว่า:

หากเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า เหตุใดเจ้าจึงไม่เคารพพระองค์ หากเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้า ทำไมจึงไม่มีความยำเกรงพระองค์แม้แต่บ่อยในหัวใจของเจ้า เจ้ายอมรับว่าพระคริสต์คือพระเจ้าที่จุติมาบังเกิด เช่นนั้นแล้วทำไมเจ้าจึงถือว่าพระองค์น่าเหยียดหยาม เหตุใดเจ้าจึงปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไม่เคารพ

เหตุใดเจ้าจึงตัดสินพระองค์อย่างเปิดเผย เหตุใดเจ้าจึงคอยสอดแนมความเคลื่อนไหวของพระองค์เสมอ

เหตุใดเจ้าจึงไม่ยอมมอบต่อการจัดการเตรียมการต่างๆ ของพระองค์

เหตุใดเจ้าจึงไม่ปฏิบัติอย่างสอดคล้องกับพระวาระของพระองค์

เหตุใดเจ้าจึงพยายามที่จะบีบคั้นพระองค์และปล้นเครื่องบูชาของพระองค์ไปจากพระองค์

เหตุใดเจ้าจึงพูดแทนพระคริสต์

เหตุใดเจ้าจึงตัดสินว่าพระราชกิจของพระองค์และพระวาระของพระองค์นั้นถูกต้องหรือไม่

เหตุใดเจ้าจึงกล้าหมิ่นประมาทพระองค์กลับหลังพระองค์ สิ่งเหล่านี้และสิ่งอื่นๆ

คือสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็นความเชื่อของเจ้าอย่างนั้นหรือ

ในวาจาและพฤติกรรมของพวกเจ้านั้นคือองค์ประกอบของความไม่เชื่อในพระคริสต์ของพวกเจ้าที่ถูกเปิดเผยออกมา ความไม่เชื่อแผ่ซ่านไปทั่วสิ่งจุใจและวัตถุประสงค์ทั้งหลายของทั้งหมดที่พวกเจ้าทำ

แม้แต่นุคลิกลักษณะของการเพ่งมองของเจ้าก็ยังบรรจุไปด้วยความไม่เชื่อในพระคริสต์ อาจกล่าวได้ว่าในทุกๆ นาที พวกเจ้าแต่ละคนเก็บงำองค์ประกอบของความไม่เชื่อเอาไว้

นี่หมายความว่าในทุกชั่วขณะพวกเจ้าอยู่ในอันตรายจากการทรยศต่อพระคริสต์

เพราะโลหิตที่เล่นไปทั่วร่างกายของพวกเจ้านั้นซึมซาบไปด้วยความไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

เพราะฉะนั้นเราจึงกล่าวว่ารอยเท้าที่พวกเจ้าทิ้งไว้บนเส้นทางแห่งความเชื่อในพระเจ้าไม่เป็นจริง

ขณะที่พวกเจ้าเดินไปบนเส้นทางของความเชื่อในพระเจ้า เจ้าไม่ได้วางเท้าของเจ้าบนพื้นดินอย่างหนักแน่น— เจ้าเพียงแค่ทำท่าไปอย่างนั้น

พวกเจ้าไม่เคยเชื่อในพระวาระของพระคริสต์อย่างสุดใจและไม่สามารถนำพระวาระไปปฏิบัติได้ในทันที
นี่คือเหตุผลที่พวกเจ้าไม่มีความเชื่อในพระคริสต์
การมีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับพระองค์เสมอเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พวกเจ้าไม่มีความเชื่อในพระองค์
การเคลือบแคลงสงสัยตลอดกาลเกี่ยวกับพระราชกิจของพระคริสต์
การปล่อยให้พระวาระของพระคริสต์เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา
การแสดงความเห็นเกี่ยวกับพระราชกิจอะไรก็ตามที่พระคริสต์ทรงกระทำและการไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจ
ของพระองค์ได้อย่างถูกต้อง
การดิ้นรนที่จะกันเก็บมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอาไว้ไม่ว่าเจ้าจะได้รับการอธิบายใดก็ตาม เป็นต้น
ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบของความไม่เชื่อที่ระคนอยู่ภายในใจของพวกเจ้า
แม้ว่าพวกเจ้าจะติดตามพระราชกิจของพระคริสต์และไม่เคยล่าหลังเลยก็ตาม
แต่ก็มีความเป็นกบฏเคล้าอยู่ในใจของพวกเจ้ามากเกินไป
ความเป็นกบฏนี้เป็นรากอย่างหนึ่งในความเชื่อของเจ้าในพระเจ้า บางทีพวกเจ้าไม่ได้คิดว่านี่เป็นกรณีปัญหา
แต่หากเจ้าไม่สามารถระลึกถึงเจตนาของพวกเจ้าซึ่งมาจากภายในสิ่งนี้ได้
ถ้าอย่างนั้นแล้วเจ้าก็มีแนวโน้มที่จะไปอยู่ท่ามกลางพวกที่พินาศ
เพราะพระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อมเฉพาะบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงเท่านั้น
ไม่ใช่บรรดาผู้ที่เคลือบแคลงสงสัยในพระองค์
และที่น้อยที่สุดก็คือบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างอดอดทั้งที่ไม่เคยเชื่อว่าพระองค์คือพระเจ้า

ผู้คนบางคนไม่ได้ขึ้นบานในความจริง นับประสาอะไรกับคำพิพากษา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขากลับขึ้นบานในอำนาจและความมั่งคั่ง ผู้คนเช่นนั้นเรียกกันว่าผู้แสวงอำนาจ
พวกเขาค้นหาเฉพาะบรรดานิกายในโลกที่มีอิทธิพล
และพวกเขาก็ค้นหาเฉพาะบรรดาศิษยาภิบาลและคณาจารย์ที่มาจากโรงเรียนสอนศาสนาทั้งหลาย
แม้ว่าพวกเขาจะได้ยอมรับหนทางแห่งความจริงแล้ว พวกเขาก็เชื่อเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น
พวกเขาไม่สามารถให้หัวใจและจิตใจของพวกเขาได้ทั้งหมด
ปากของพวกเขาพูดถึงการสละตัวพวกเขาเองเพื่อพระเจ้า
แต่สายตาของพวกเขากลับจ้องอยู่ที่บรรดาศิษยาภิบาลและคณาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่
และพวกเขาก็ไม่ได้ซายตามองมาที่พระคริสต์อีกเลย หัวใจของพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับชื่อเสียง
ความมีโชคและความรุ่งโรจน์ พวกเขาคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่บุคคลตัวเล็กๆ
เช่นนั้นจะสามารถพิชิตได้มากมายขนาดนั้น
เป็นไปไม่ได้ที่คนธรรมดาไม่มีอะไรน่าสนใจอย่างนั้นจะสามารถทำให้มนุษย์มีความเพียบพร้อมได้

พวกเขาคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่พวกนอกสายตาเหล่านี้ท่ามกลางฝุ่นและกองขยะจะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
พวกเขาเชื่อว่าหากผู้คนเช่นนั้นคือวัตถุแห่งความรอดของพระเจ้า
ถ้าอย่างนั้นแล้วสวรรค์และโลกก็ควรจะกลับด้านกัน และผู้คนทุกคนก็ควรจะหัวเราะจนท้องแข็ง
พวกเขาเชื่อว่าหากพระเจ้าทรงเลือกสรรพวกนอกสายตานี้เพื่อที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม
ถ้าอย่างนั้นแล้วบรรดามนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายก็ควรจะกลายเป็นพระเจ้าไปเสียเอง
มุมมองของพวกเขาต่างพริ้วไปด้วยการไม่เชื่อเกินกว่าที่กำลังไม่เชื่อ
พวกเขาเป็นแค่สัตว์ป่าที่วิปริตผิดแปลก เพราะว่าพวกเขาเห็นคุณค่าเฉพาะสถานภาพเกียรติยศและอำนาจเท่านั้น
และพวกเขาก็เคารพนับถือเฉพาะบรรดากลุ่มและนิกายใหญ่ๆ เท่านั้น
พวกเขาไม่ได้มีความนับถือสำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการทรงนำโดยพระคริสต์แม้แต่แต่น้อย
พวกเขาเป็นแค่เหล่าคนทรยศที่หันหลังให้กับพระคริสต์ กับความจริง และกับชีวิต

สิ่งที่เจ้าเลื่อมใสนั้นไม่ใช่ความถ่อมใจของพระคริสต์ แต่เป็นบรรดาผู้เลื่องเทียมเท็จที่มีจุดยืนอันโดดเด่นเหล่านั้น
เจ้าไม่ได้ชื่นชมบูชาความดีงามหรือพระปรีชาญาณของพระคริสต์
แต่เป็นพวกคนหลงระเหิรที่เกลือกกลิ้งในความโสมมของโลก
เจ้าหัวเราะให้กับความเจ็บปวดของพระคริสต์ที่ไม่มีที่จะวางพระเศียรของพระองค์
แต่เจ้ากลับเลื่อมใสบรรดาซากศพเหล่านั้นที่ตามล่าหาของถวายและใช้ชีวิตอยู่กับความเสเพล
เจ้าไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์เคียงข้างพระคริสต์
แต่เจ้ากลับปรารถนาที่จะโผล่เข้าสู่อ้อมแขนของพวกต่อต้านพระคริสต์ที่บ้าบิ่นสิ้นคิดเหล่านั้น
แม้พวกเขาจะจัดหาให้เจ้าเพียงแค่นื้อหนังกำพูดและการควบคุม แม้ว่าบัดนี้หัวใจของเจ้ายังคงหันเข้าหาพวกเขา
เข้าหาความมีหน้ามีตาของพวกเขา เข้าหาสถานภาพของพวกเขา เข้าหาอิทธิพลของพวกเขา
และกระนั้นเจ้าก็ยังคงสวมนาทำที่ที่ทำให้เจ้าพบว่าพระราชกิจของพระคริสต์นั้นยากที่จะกลืนลง
และเจ้าก็ไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระราชกิจนั้น
นี่คือเหตุผลที่ทำให้เราจึงกล่าวว่าเจ้าขาดความเชื่อที่จะยอมรับพระคริสต์
เหตุผลที่เจ้าได้ติดตามพระองค์มาจนถึงวันนี้ก็เพียงเพราะเจ้าไม่มีทางเลือกอื่น ภาพลักษณ์อันสูงส่งเป็นชุดๆ
ตั้งตระหง่านอยู่ในหัวใจของเจ้าตลอดกาล เจ้าไม่อาจลืมทั้งวาจาและความประทุติทุกอย่างของพวกเขา
และคำพูดกับมือที่มีอิทธิพลของพวกเขาได้ ในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาคือผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดตลอดกาลและเหล่าวีรบุรุษตลอดกาล แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้นสำหรับพระคริสต์ในวันนี้
พระองค์ไม่มีนัยสำคัญตลอดกาลในหัวใจของเจ้า และไม่ว่าใครที่จะได้รับความเคารพตลอดกาล
เพราะพระองค์นั้นทรงมีความเป็นธรรมดาเกินไป ทรงมีอิทธิพลน้อยเกินไป และห่างไกลจากคำว่าสูงส่ง

ไม่ว่าในกรณีใด เราพูดเลยว่า

ผู้คนทุกคนที่ไม่ได้เห็นคุณค่าของความจริงคือพวกที่ไม่เชื่อและพวกที่หักหลังความจริง

พวกมนุษย์เช่นนั้นจะไม่มีวันได้รับการยอมรับจากพระคริสต์

บัดนี้เจ้าได้ระบุหรือยังว่ามีความไม่เชื่อมากเพียงใดอยู่ภายในตัวเจ้า และเจ้ามีการทรยศต่อพระคริสต์มากเพียงใด เราเคี้ยวเคี้ยวเจ้าดังนี้ว่า เนื่องจากเจ้าได้เลือกหนทางแห่งความจริงเช่นนั้นแล้ว

เจ้าจึงควรอุทิศตัวเจ้าเองโดยสุดหัวใจ จงอย่าลังเลหรือไม่เต็มใจ

เจ้าควรเข้าใจว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นของโลกหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใด

แต่เป็นของผู้คนทุกคนที่เชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง ผู้คนทุกคนที่นมัสการพระองค์

และผู้คนทุกคนที่อุทิศตนและสัตย์ซื่อต่อพระองค์

วันนี้ความไม่เชื่อมากมายยังคงมีอยู่ภายในตัวพวกเจ้า จงมองภายในตัวของพวกเจ้าเองอย่างตั้งใจ

แล้วเจ้าจะพบคำตอบของเจ้าอย่างแน่นอน เมื่อเจ้าพบคำตอบที่แท้จริง

เมื่อนั้นเจ้าจะยอมรับว่าเจ้าไม่ใช่ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า แต่ตรงกันข้ามเป็นผู้ที่หลอกลวง หมิ่นประมาท

และทรยศพระองค์ และผู้ที่ไม่จงรักภักดีต่อพระองค์ เมื่อนั้นเจ้าจะตระหนักว่าพระคริสต์ไม่ใช่มนุษย์

แต่เป็นพระเจ้า เมื่อวันนั้นมาถึง เจ้าจะเคารพ ยำเกรง และรักพระคริสต์อย่างแท้จริง ณ ปัจจุบัน

มีเพียงสามสิบในร้อยส่วนของหัวใจของพวกเจ้าที่ถูกเติมด้วยความเชื่อ

ในขณะที่อีกเจ็ดสิบในร้อยส่วนนั้นเต็มไปด้วยความกังขา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์ทรงกระทำและตรัสนั้นมีแนวโน้มที่จะให้พวกเจ้าได้มีมโนคติที่หลงผิดและความคิดเห็นเกี่ยวกับพระองค์

มโนคติที่หลงผิดและความคิดเห็นที่ก่อเกิดขึ้นมาจากความไม่เชื่อในพระองค์โดยสิ้นเชิงของพวกเจ้า

พวกเจ้าเลื่อมใสและยำเกรงเฉพาะพระเจ้าในสวรรค์ที่ไม่มีผู้ใดมองเห็นเท่านั้น

และไม่ได้มีความสนใจให้กับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์ชีพบนแผ่นดินโลก

นี่ไม่ใช่ความไม่เชื่อของพวกเจ้าเช่นกันหรือ? พวกเจ้าโหยหาแต่พระเจ้าที่ได้ทรงพระราชกิจในอดีตเท่านั้น

แต่ไม่ยอมเผชิญหน้ากับพระคริสต์ในวันนี้ ทั้งหมดนี้คือ “ความเชื่อ”

ที่ถูกละทิ้งอยู่ในหัวใจของพวกเจ้าตลอดกาล ความเชื่อที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ของวันนี้

เราไม่ได้กำลังประณามพวกเจ้าผิดไปแต่ประการใดเลย เพราะความไม่เชื่อนั้นมีอยู่มากเกินไปภายในพวกเจ้า

มีพวกเจ้ามากเกินไปที่ไม่บริสุทธิ์และจะต้องถูกชำระและออกมาดู

ความไม่บริสุทธิ์เหล่านี้เป็นสัญญาณว่าพวกเจ้าไม่มีความเชื่อเลยแม้แต่น้อย

ความไม่บริสุทธิ์เหล่านี้เป็นเครื่องหมายของการปฏิเสธพระคริสต์ของพวกเจ้า

และความไม่บริสุทธิ์เหล่านี้ตีตราพวกเจ้าว่าเป็นคนทรยศต่อพระคริสต์

ความไม่บริสุทธิ์เหล่านี้คือมันบางผืนหนึ่งซึ่งบดบังความรู้เรื่องพระคริสต์ของพวกเจ้า

คือเครื่องขวางกั้นอย่างหนึ่งต่อการถูกรับไว้โดยพระคริสต์ของพวกเจ้า

คืออุปสรรคอย่างหนึ่งต่อการเข้ากันได้กับพระคริสต์ของพวกเจ้า

และคือข้อพิสูจน์ว่าพระคริสต์ไม่ยอมรับพวกเจ้า บัดนี้เป็นเวลาที่จะตรวจดูทุกๆ ส่วนของชีวิตของพวกเจ้าแล้ว!

การทำเช่นนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเจ้าในทุกหนทางเท่าที่จะจินตนาการได้!

พระคริสต์ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยความจริง

พระราชกิจของยุคสุดท้ายคือการแยกทั้งหมดตามชนิดของพวกมันและการสรุปปิดตัวแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า เพราะเวลาได้ใกล้เข้ามาและวันของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว

พระเจ้าทรงนำพาทุกคนที่เข้ามาในราชอาณาจักรของพระองค์—ทุกคนที่จงรักภักดีต่อพระองค์จนถึงที่สุด—เข้าสู่ยุคของพระเจ้าด้วยพระองค์เอง กระนั้นก่อนการมาถึงยุคของพระเจ้าด้วยพระองค์เอง

พระราชกิจของพระเจ้าไม่ใช่การเฝ้าสังเกตการกระทำทั้งหลายของมนุษย์หรือได้สวนสืบก้นเข้าไปในชีวิตของมนุษย์ แต่เป็นการพิพากษาการไม่เชื่อฟังของมนุษย์

เพราะพระเจ้าจะชำระทุกคนที่มาอยู่หน้าพระบัลลังก์ของพระองค์ให้บริสุทธิ์

ทุกคนที่ได้ติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้คือผู้ที่มาอยู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า และเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ทุกๆ

คนที่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในระยะสุดท้ายคือเป้าหมายของการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง

ทุกคนที่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าในระยะสุดท้ายคือเป้าหมายของการพิพากษาของพระเจ้า

ในการพิพากษาซึ่งเริ่มต้นที่พระนิเวศของพระเจ้าซึ่งถูกกล่าวถึงหลายครั้งในอดีตกาล “การพิพากษา”

ของถ้อยคำเหล่านี้เกี่ยวกับการพิพากษาที่ในวันนี้พระเจ้าทรงแสดงการตัดสินบรรดาผู้ที่มาอยู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์ในยุคสุดท้าย บางทีอาจมีพวกคนที่เชื่อในจินตนาการเหนือธรรมชาติเช่นนั้น เมื่อยุคสุดท้ายมาถึงพระเจ้าจะทรงตั้งโต๊ะขนาดใหญ่ขึ้นในสวรรค์ซึ่งบนนั้นมีผ้าปูโต๊ะสีขาวคลี่คลุมไว้ และจากนั้น

พระองค์ซึ่งประทับอยู่บนพระมหาลบัลลังก์โดยมีมนุษย์ทุกคนคุกเข่าอยู่ที่พื้น

จะทรงเปิดเผยบาปทั้งหลายของแต่ละคน

แล้วจึงกำหนดพิจารณาว่าพวกเขาจะขึ้นสู่สวรรค์หรือถูกส่งลงไปในบึงไฟและกัมมะถัน

ไม่ว่ามนุษย์จะจินตนาการอะไร มันก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของพระราชกิจของพระเจ้าได้

จินตนาการทั้งหลายของมนุษย์ไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกจากสิ่งๆ ที่สร้างจากความคิดของมนุษย์

พวกมันมาจากสมองของมนุษย์ ถูกสรุปย่อและปะติดปะต่อเข้าด้วยกันจากสิ่งที่มนุษย์ได้เห็นและได้ยินมา

ดังนั้นเราจึงบอกว่า ไม่ว่าภาพที่คิดฝันขึ้นนั้นจะโชติช่วงเพียงใด

พวกมันก็เป็นเพียงรูปวาดการ์ตูนและไม่สามารถทดแทนแผนการแห่งพระราชกิจของพระเจ้าได้ จะว่าไปแล้ว

มนุษย์ได้ถูกขาดานทำให้เสื่อมทรามไป

ดังนั้นจะให้เราสามารถหยั่งลึกถึงพระคำรึนามาของพระเจ้าได้เช่นไรกัน?

มนุษย์คิดฝันว่าพระราชกิจของพระเจ้าในการพิพากษาเป็นบางสิ่งที่อยู่ลึกลับ

เขาเชื่อว่าเนื่องจากพระเจ้าเป็นผู้ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาด้วยพระองค์เอง

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจนี้จึงต้องมีขนาดมหึมาที่สุดและปวงชนธรรมดาไม่มีทางจับใจความได้และต้องดังกึกก้องไปทั่วฟ้าสวรรค์และสั่นสะเทือนแผ่นดินโลก หากไม่เป็นเช่นนั้น

มันจะสามารถเป็นพระราชกิจแห่งการพิพากษาโดยพระเจ้าได้อย่างไรกัน?

เขาเชื่อว่าเพราะนี่คือพระราชกิจแห่งการพิพากษา

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะต้องทรงปฏิญาณและสง่างามน่าเกรงขามเป็นพิเศษในขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจ

และพวกผู้ที่กำลังถูกพิพากษาจะต้องร้องไหยหวนด้วยน้ำตาและคุกเข่าวิงวอนขอความเมตตา

จากเหตุการณ์เช่นนี้คงดูน่าตื่นเต้นและเร้าใจลึกล้ำอย่างแน่นอน...ทุกคนจินตนาการว่าพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้าจะต้องนำอัสรรย้อย่างไรก็ตาม

เจ้ารู้หรือไม่ว่าในขณะที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์มานานมาแล้ว เจ้ายังคงซุกตัวอยู่ในภวังค์อันเงียบสงบ?

ว่าในขณะที่เจ้าคิดว่าพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นกิจจะลักษณะแล้ว

พระเจ้าจะได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นมาใหม่แล้วหรือไม่? ในเวลานั้น

บางทีเจ้าอาจจะเพิ่งได้เข้าใจความหมายของชีวิตเท่านั้น

แต่พระราชกิจแห่งการลงโทษอันไร้ปราณของพระเจ้าจะนำพาเจ้าที่ยังคงอยู่ในอาการหลับใหลลงสู่นรก

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจะตระหนักในฉับพลันว่าพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้าได้สิ้นสุดลงแล้ว

ขอพวกเราจงอย่าเปลืองเวลาอันมีค่าของพวกเราและไม่พูดคุยกิตต่อไปถึงหัวข้อที่น่ารังเกียจและน่าชิงชังเหล่านี้ พวกเรามาพูดถึงสิ่งที่ประกอบกันขึ้นเป็นการพิพากษาแทนเถิด เมื่อกล่าวถึงคำว่า “การพิพากษา”

เจ้ามีแนวโน้มที่จะนึกถึงพระวณะที่พระยาห์เวห์ตรัสเพื่ออบรมผู้คนในทุกภูมิภาคและพระวณะที่พระเยซูคริสต์เพื่อกล่าวกับพวกฟาริสี แม้จะมีความรุนแรงเช่นนั้น พระวณะเหล่านี้ไม่ใช่การพิพากษามนุษย์ของพระเจ้า

แต่เป็นเพียงพระวณะที่พระเจ้าตรัสภายในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน กล่าวคือในบริบทที่แตกต่างกัน

พระวณะเหล่านี้ไม่เหมือนพระวณะที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายตรัสเมื่อพระองค์ทรงพิพากษามนุษย์

พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายทรงใช้ความจริงหลากหลายเพื่อสั่งสอนมนุษย์ เพื่อตีแผ่แก่นแท้ของมนุษย์

และเพื่อชำระและคำพูดและความประพฤติของมนุษย์ พระวณะเหล่านี้ประกอบด้วยความจริงนานัปการ อาทิ

หน้าที่ของมนุษย์ มนุษย์ควรเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไร มนุษย์ควรจงรักภักดีต่อพระเจ้าอย่างไร

มนุษย์ควรจะดำรงชีวิตเยี่ยงมนุษย์ธรรมดาสังคมอย่างไร รวมไปถึงพระปรีชาญาณและพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และอื่นๆ พระวณะเหล่านี้ล้วนชี้นำไปที่แก่นแท้ของมนุษย์และอุปนิสัยเสื่อมทรามของเขา โดยเฉพาะ

พระวณะซึ่งตีแผ่ว่ามนุษย์มีหนี้พระเจ้าอย่างไร

ได้ถูกตรัสโดยพาดพิงถึงวิธีที่มนุษย์เป็นร่างทรงของซาตานและกองกำลังฝ่ายศัตรูผู้ต่อต้านพระเจ้า

ในการทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระองค์

พระเจ้าไม่เพียงทรงทำให้ธรรมชาติของมนุษย์ชัดเจนขึ้นอย่างเรียบง่ายด้วยพระวณะไม่กี่คำ พระองค์ยังทรงทำการตีแผ่ จัดการ และตัดแต่งเป็นช่วงเวลายาวนาน วิธีการตีแผ่ การจัดการ และการตัดแต่งอันแตกต่างกันทั้งหมดเหล่านี้ไม่สามารถทดแทนได้ด้วยถ้อยคำธรรมดาสามัญ แต่ด้วยความจริงที่มนุษย์ไม่มีโดยสิ้นเชิง เพียงวิธีการเช่นนี้เท่านั้นที่สามารถเรียกว่าการพิพากษา โดยผ่านการพิพากษาแบบนี้เท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถถูกสุขบและโน้มน้าวจนหมดใจเกี่ยวกับพระเจ้า และยิ่งกว่านั้น ยังได้รับความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

สิ่งที่พระราชกิจแห่งการพิพากษาทำให้เกิดขึ้นคือความเข้าใจของมนุษย์ต่อพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า และความจริงเกี่ยวกับความเป็นกบฏของเขาเอง

พระราชกิจแห่งการพิพากษาช่วยให้มนุษย์ได้รับความเข้าใจอย่างมากในน้ำพระทัยของพระเจ้า ในจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระเจ้า และในบรรดาความลึกลับที่ไม่สามารถเข้าใจได้สำหรับเขา มันยังช่วยให้มนุษย์ตระหนักถึงสาเหตุที่อันเลื่อมทรมและรากเหง้าของความเลื่อมทรมของเขา รวมทั้งค้นพบความน่าเกลียดของมนุษย์ ผลกระทบเหล่านี้ล้วนเป็นผลจากพระราชกิจแห่งการพิพากษา เพราะสาระสำคัญของพระราชกิจนี้อันที่จริงแล้วคือพระราชกิจที่เปิดแผ่ความจริง หนทาง และชีวิตของพระเจ้าออกมาต่อผู้คนทั้งหมดที่มีความเชื่อในพระองค์

พระราชกิจนี้คือพระราชกิจแห่งการพิพากษาที่พระเจ้าทรงทำ หากเจ้าไม่ถือว่าความจริงเหล่านี้มีความสำคัญ หากเจ้าไม่คิดถึงเรื่องอื่นใดนอกจากวิธีการหลีกเลี่ยงพวกมันหรือจะหาทางออกใหม่ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกมันอย่างไร เช่นนั้นแล้วเราบอกว่าเจ้าเป็นคนบาปที่น่าเวทนา หากเจ้ามีความเชื่อในพระเจ้า แต่ไม่แสวงหาความจริงหรือน้ำพระทัยของพระเจ้า อีกทั้งไม่รักหนทางซึ่งนำพาเจ้าเข้าสู่สนิทกับพระเจ้ายิ่งขึ้น เช่นนั้นแล้ว เราบอกว่าเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่กำลังพยายามเลี่ยงหนีการพิพากษา และว่าเจ้าเป็นหุ่นเชิดและคนทรยศที่หลบหนีจากมหาบัลลังก์สีขาว

พระเจ้าจะไม่ทรงผ่อนผันแก่เหล่ากบฏที่หลบหนีจากใต้พระเนตรของพระองค์ พวกมนุษย์เช่นนั้นจะยังได้รับการลงโทษที่รุนแรงมากกว่า

บรรดาผู้ที่มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อรับการพิพากษา และยิ่งกว่านั้นคือ ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว จะมีชีวิตในราชอาณาจักรของพระเจ้าตลอดกาล แน่แน่นอนว่านี่คือบางสิ่งที่เป็นของอนาคต

พระราชกิจแห่งการพิพากษาคือพระราชกิจของพระเจ้าเอง ดังนั้นโดยธรรมชาติแล้ว พระเจ้าจึงต้องทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เอง มนุษย์ไม่สามารถทำแทนพระองค์ได้

เนื่องจากการพิพากษาคือการใช้ความจริงเพื่อครอบครองมนุษยชาติ

จึงไม่มีคำถามเลยว่าพระเจ้าจะยังคงทรงปรากฏในภาพลักษณ์ที่เป็นมนุษย์เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้ท่ามกลางมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายจะทรงใช้ความจริงเพื่อสั่งสอนผู้คนทั่วโลกและทำให้ความจริงทั้งหมดเป็นที่รู้จักของพวกเขา นี่คือพระราชกิจแห่งการพิพากษาของพระเจ้า

ผู้คนมากมายมีความรู้สึกไม่ดีเกี่ยวกับการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า

เพราะผู้คนพบว่ามันยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงกลายเป็นเนื้อหนังเพื่อทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษา อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกเจ้าว่า

บ่อยครั้งที่พระราชกิจของพระเจ้าไปไกลเกินความคาดหมายทั้งหลายของมนุษย์และเป็นเรื่องยากที่จิตใจของมนุษย์จะยอมรับ เพราะผู้คนเป็นเพียงหนอนแมลงบนแผ่นดิน

ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในเดียวสูงสุดผู้เติมเต็มจักรวาล

จิตใจของมนุษย์เปรียบเสมือนบ่อน้ำเน่าซึ่งแพร่พันธุ์หนอนแมลงเท่านั้น

ในขณะที่แต่ละช่วงระยะของพระราชกิจซึ่งชี้นำโดยพระคำของพระเจ้าคือสิ่งซึ่งกลั่นกรองจากพระปรีชาญาณของพระเจ้า ผู้คนพยายามชิงดีชิงเด่นกับพระเจ้าตลอดเวลา ซึ่งเราบอกเลยว่ามันชัดเจนอยู่ในตัวเองว่า

ใครจะพลาดท่าเสียทีไปในที่สุด เราขอเตือนพวกเจ้าทุกคนว่า อย่าคิดว่าตนเองมีค่ายิ่งกว่าทองคำ หากคนอื่น ๆ

สามารถยอมรับการพิพากษาของพระเจ้า เหตุใดกันเจ้าถึงไม่สามารถ? เจ้ายืนสูงกว่าคนอื่น ๆ มากแค่ไหน?

หากคนอื่น ๆ สามารถยอมรับความผิดต่อความจริง เหตุใดเจ้าจึงไม่สามารถเช่นกัน?

พระราชกิจของเจ้ามีแรงเหวี่ยงที่หยุดไม่ได้

พระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาซ้ำอีกครั้งเพียงเพราะเจ้าได้ทรงทำ “ส่วนของเจ้า”

และเจ้าจะถูกพิชิตด้วยความสลัดใจที่ปล่อยให้ออกาสดีเช่นนี้หลุดลอยไป หากเจ้าไม่เชื่อถ้อยคำของเรา

เช่นนั้นแล้ว จงแค่รอให้หมาบัลลังก์สีขาวบนท้องฟ้าแสดงการพิพากษาต่อเจ้าเถิด!

เจ้าต้องรู้ว่าคนอิสราเอลทั้งหมดผลัดไธและปฏิเสธพระเยซู แต่กระนั้น

ข้อเท็จจริงเรื่องการไถ่บาปมวลมนุษย์ของพระเยซูยังคงแพร่กระจายสู่ทุกปลายขอบของจักรวาล

นี่ไม่ใช่ความจริงที่พระเจ้าทรงสร้างไว้เมื่อนานมาแล้วหรือ?

หากเจ้ายังคงกำลังรอให้พระเยซูพาเจ้าขึ้นสู่สวรรค์ เช่นนั้นแล้วเราก็บอกได้เลยว่าเจ้าคือดอกไม้ที่ตายแล้ว^[ก]

พระเยซูจะไม่ทรงยอมรับผู้เชื่อจอมปลอมเช่นเจ้า ผู้ที่ไม่จงรักภักดีต่อความจริงและแสวงหาเพียงพระพรเท่านั้น

ในทางตรงกันข้าม

พระองค์จะทรงแสดงความไร้เมตตาในการโยนเจ้าลงไปในบึงไฟเพื่อถูกเผาไหม้เป็นเวลานานนับหมื่น ๆ ปี

บัดนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือการพิพากษาและอะไรคือความจริง? หากเจ้าเข้าใจแล้ว

เราขอเตือนให้เจ้ายอมมอบราบอย่างเชื่อฟังต่อการถูกพิพากษา ไม่เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่มีวันได้ออกาสได้รับการชมเชยจากพระเจ้าหรือถูกพระองค์ทรงนำเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์

พวกผู้ที่ยอมรับเพียงการพิพากษาเท่านั้น แต่ไม่สามารถชำระให้บริสุทธิ์ได้

กล่าวคือพวกผู้ที่หลบหนีไปกลางพระราชกิจแห่งการพิพากษา จะถูกรังเกียจและปฏิเสธ โดยพระเจ้าตลอดกาล
บาปนาของพวกเขานั้นมากมายและน่าสลดใจยิ่งกว่าของพวกฟาริสี

เพราะพวกเขาได้ทรยศพระเจ้าและเป็นพวกกบฏต่อพระเจ้า

ผู้คนเช่นนี้ซึ่งไม่คู่ควรแม้แต่จะทำการปรนนิบัติจะได้รับการลงโทษที่รุนแรงกว่า ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
เป็นการลงโทษที่ยาวนานตลอดกาล พระเจ้าจะไม่ทรงละเว้นคนทรยศใดๆ

ที่ครั้งหนึ่งเคยแสดงความจงรักภักดีอย่างซัดเซ้งด้วยคำพูดแต่แล้วก็ทรยศพระองค์

ผู้คนเช่นนี้จะได้รับบทลงโทษที่รุนแรงสาสมผ่านการลงโทษจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกาย

นี่ไม่ใช่การเปิดเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอย่างแม่นยำหรือ?

นี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของพระเจ้าในการพิพากษามนุษย์และเปิดโปงเขาหรือ?

พระเจ้าทรงส่งทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายทุกชนิดในช่วงเวลาแห่งการพิพากษาไปยังสถานที่ที่ยุบยับไปด้วยวิญญาณ
ชั่วร้ายและปล่อยให้อุญญาชั่วร้ายเหล่านี้ทำลายร่างกายอันเต็มไปด้วยเนื้อหนังของพวกเขาคตามาที่พวกมันปรา
รณา และร่างกายของผู้คนเหล่านั้นส่งกลิ่นเหม็นของซากศพ นั่นคือบทลงโทษที่เหมาะสมของพวกเขา

พระเจ้าทรงจารึกบาปทั้งหมดทุกครั้งของเหล่าผู้เชื่อจอมปลอม

สาวกจอมปลอมและคนงานจอมปลอมลงในสมุดบันทึกของพวกเขา และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

พระองค์ทรงโยนพวกเขาทิ้งท่ามกลางวิญญาณที่ไม่สะอาด

ปล่อยให้อุญญาที่ไม่สะอาดเหล่านี้สร้างมลทินให้ทั่วร่างกายของพวกเขาคตามาตามอำเภอใจ

เพื่อที่พวกเขาจะไม่มิวันได้เกิดใหม่และไม่มิวันได้เห็นความสว่างอีกเลย

บรรดาผู้แสวงหาที่ทำงานรับใช้ในช่วงเวลาหนึ่งแต่ไม่สามารถจงรักภักดีต่อไปได้จนถึงปลายทางถูกพระเจ้านับ
รวมกับคนชั่ว

เพื่อที่พวกเขาจะเข้าไปสมคบคิดกับคนชั่วและกลายเป็นส่วนหนึ่งของฝูงชน โกลาหลไร้ระเบียบของพวกนั้น

ในที่สุด พระเจ้าจะทำลายล้างพวกเขา

พระเจ้าทรงทอดทิ้งและไม่ไต่พระทัยรับรู้ถึงพวกผู้ที่ไม่เคยจงรักภักดีต่อพระคริสต์หรือไม่เคยแบ่งปันสิ่งใดจาก
ผลก้าลังของพวกเขา และเมื่อถึงเวลาเปลี่ยนยุค พระองค์จะทรงทำลายล้างพวกเขาทั้งหมด

พวกเขาจะไม่ดำรงอยู่บนโลกนี้อีกต่อไป และยังไม่ได้รับเส้นทางเดินเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า

บรรดาพวกที่ไม่เคยจริงใจกับพระเจ้า แต่ถูกสถานการณ์บังคับให้ติดต่อกับพระองค์อย่างขอไปทีนั้น

ถูกนับรวมกับบรรดาผู้ที่รับใช้ผู้คนของพระองค์ มีผู้คนเช่นนี้เพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่จะอยู่รอด

ขณะที่ส่วนใหญ่จะต้องพินาศพร้อมกับพวกที่ทำการปรนนิบัติซึ่งไม่ได้ตามมาตรฐาน ในท้ายที่สุด

พระเจ้าจะทรงนำสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ซึ่งบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีจิตใจเช่นเดียวกับพระเจ้า

ผู้คนและบุตรของพระเจ้า และผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นบุตรโอรส

พวกเขาจะเป็นสิ่งกีดขวางจากพระราชกิจของพระเจ้า สำหรับพวกที่ไม่สามารถจัดอยู่ในหมวดหมู่ใดๆ
ที่พระเจ้ากำหนด พวกเขาจะถูกนับรวมกับบรรดาผู้ไม่เชื่อ—

และพระเจ้าสามารถจินตนาการได้อย่างแน่นอนว่าบทอาสารของพวกเขาก็เป็นเช่นไร

เราได้บอกพระเจ้าทั้งหมดที่เราควรบอกแล้ว ถนนที่พระเจ้าเลือกเป็นตัวเลือกของพระเจ้าเพียงลำพัง
สิ่งที่พวกเขาควรเข้าใจคือสิ่งนี้: พระราชกิจของพระเจ้าไม่เคยรอผู้ใดที่ไม่สามารถก้าวทันพระองค์
และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่แสดงความเมตตาต่อมนุษย์ผู้ใด

เชิงอรรถ:

ก. ตอไม้ที่ตายแล้ว: สำนวนจีน หมายถึง “เกินกว่าที่จะช่วยได้”

เจ้ารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์?

ยุคเก่าได้ผ่านไป และยุคใหม่ได้มาถึงแล้ว ปีแล้วปีเล่า วันแล้ววันเล่า พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจไปมากมาย พระองค์เสด็จเข้ามาสู่โลก และแล้วก็เสด็จจากไป วงจรนี้เกิดขึ้นซ้ำๆ ผ่านหลายชั่วอายุคน วันนี้ก็เป็นเช่นดังแต่ก่อน พระเจ้ายังทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องทำ พระราชกิจซึ่งพระองค์ยังได้ทรงทำจนครบบริบูรณ์ต่อไป

เพราะจนถึงวันนี้พระองค์ก็ยังมิได้ทรงเข้าสู่การพักผ่อนเลย นับจากกาลแห่งการทรงสร้างจนถึงวันนี้ พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจไปมากมาย แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่า พระเจ้าวันนี้ทรงพระราชกิจมากกว่าก่อนหน้านี้ และมาตราส่วนของพระราชกิจของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่มากกว่าก่อนหน้านี้มาก?

นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางมวลมนุษย์ พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้านั้นมีความสำคัญยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นต่อมนุษย์หรือต่อพระเจ้า เพราะพระราชกิจทุกรายการของพระองค์นั้นสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับมนุษย์

เพราะพระราชกิจของพระองค์นั้นทั้งไม่อาจมองเห็นและไม่อาจสัมผัสได้— นับประสาอะไรที่โลกจะสามารถมองเห็น—

แล้วพระราชกิจของพระองค์สามารถเป็นบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้อย่างไรกัน?

สิ่งประเภทใดกันแน่ที่จะพิจารณาได้ว่ายิ่งใหญ่? แน่นอนว่าไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ว่า ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจใดก็ตาม พระราชกิจนั้นสามารถถือได้ว่ายิ่งใหญ่ แต่เพราะเหตุใดหรือ เราจึงกล่าวถึงสิ่งนี้กับพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติในวันนี้?

เมื่อเรากล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ไม่ต้องกังขาเลยว่า สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับความล้ำลึกมากมายที่มนุษย์ยังไม่เข้าใจ พวกเราจึงมาพูดถึงสิ่งเหล่านั้นกัน ณ บัดนี้เถิด

พระเยซูประสูติในรางหญ้าในยุคที่ไม่สามารถยอมผ่อนปรนให้มีการดำรงอยู่ของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น โลกก็ไม่สามารถขวางทางของพระองค์ได้

และพระองค์ทรงพระชนม์ชีพอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์เป็นเวลาสามสิบสามปีภายใต้การดูแลของพระเจ้า ในช่วงชีวิตหลายปีนี้ พระองค์ได้ทรงผ่านประสบการณ์ความขมขื่นของโลก และได้ลิ้มรสชีวิตแห่งความทุกข์ระทมบนแผ่นดินโลก

พระองค์ได้ทรงแบกรับภาระอันยิ่งใหญ่ในการถูกตรึงกางเขนเพื่อไถ่มวลมนุษย์

พระองค์ได้ทรงไถ่คนบาปทุกคนที่ได้เคยดำรงชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน และในที่สุด พระวรกายที่ทรงคืนพระชนม์ของพระองค์ก็ได้คืนสู่ที่ประทับพักผ่อนของพระองค์ บัดนี้

พระราชกิจใหม่ของพระเจ้าได้เริ่มขึ้นแล้ว และยังเป็นจุดเริ่มต้นของยุคใหม่ด้วย

พระเจ้าทรงนำพบบรรดาผู้ที่ได้รับการไถ่เข้ามาในพระนิเวศของพระองค์
เพื่อเริ่มต้นพระราชกิจแห่งความรอดซึ่งเป็นพระราชกิจใหม่ของพระองค์ ในเวลานี้
พระราชกิจแห่งความรอดมีความละเอียดทั่วถึงกว่าในกาลสมัยทั้งหลายที่ผ่านมา
ไม่ใช่พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งกำลังทรงพระราชกิจในมนุษย์ ที่จะทรงเป็นเหตุให้มนุษย์เปลี่ยนแปลงด้วยตัวเอง
และไม่ใช่พระวรกายของพระเยซูซึ่งกำลังทรงปรากฏท่ามกลางมวลมนุษย์ที่จะทรงพระราชกิจนี้
และที่จะไม่ใช่ที่สุดก็คือ พระราชกิจนี้ไม่ได้ปฏิบัติผ่านวิถีทางอื่นใด
แต่กลับเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ที่ทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้และทรงชี้แนะด้วยพระองค์เอง
พระองค์ทรงปฏิบัติในหนทางนี้ก็เพื่อที่จะนำทางมนุษย์เข้าไปสู่พระราชกิจใหม่ นี่ไม่ใช่สิ่งที่ยิ่งใหญ่หรือหรือ?
พระเจ้าไม่ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้ผ่านส่วนของมนุษยชาติหรือ โดยวิถีทางแห่งคำเผยพระวจนะทั้งหลาย
แต่พระองค์กลับทรงปฏิบัติด้วยพระองค์เอง
บางคนอาจกล่าวว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่ยิ่งใหญ่และไม่สามารถนำพาความสุขเกษมยินดีมาให้กับมนุษย์ได้
แต่เราจะกล่าวกับเจ้าว่า พระราชกิจของพระเจ้าไม่ใช่เพียงเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่นี้นี้มาก
และมากมายกว่านี้มาก

ในคราวนี้ พระเจ้าเสด็จมาทรงพระราชกิจไม่ใช่ในกายจิตวิญญาณ แต่ในกายที่ธรรมดาสามัญมาก ยิ่งไปกว่านั้น
กายนี้ไม่เพียงแต่เป็นพระวรกายในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าเท่านั้น
แต่ยังเป็นพระวรกายที่พระเจ้าทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังด้วยเช่นกัน เป็นมนุษย์คนหนึ่งซึ่งธรรมดาสามัญมาก
เจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดที่ทำให้พระองค์โดดเด่นออกมาจากผู้อื่น
แต่เจ้าสามารถได้รับความจริงซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อนจากพระองค์ได้
เนื้อหนังซึ่งไร้นัยสำคัญนี้คือสิ่งที่พระวจนะแห่งความจริงทั้งหมดจากพระเจ้าจำแลงร่างขึ้นมาดำเนินพระราชกิจ
ของพระเจ้าในยุคสุดท้าย และแสดงพระอุปนิสัยทั้งหมดของพระเจ้าให้มนุษย์เข้าใจ
เจ้าไม่อยากจะใหญ่หลวงที่จะมองเห็นพระเจ้าในสวรรค์หรือหรือ?
เจ้าไม่อยากจะใหญ่หลวงที่จะเข้าใจพระเจ้าในสวรรค์หรือหรือ?
เจ้าไม่อยากจะใหญ่หลวงที่จะมองเห็นบันปลายของมวลมนุษย์หรือหรือ?
พระองค์จะทรงบอกความลับเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้า—ความลับที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดสามารถบอกเจ้าได้
และพระองค์จะทรงบอกกับเจ้าเช่นกันถึงความจริงที่เจ้านั้นไม่เข้าใจ
พระองค์ทรงเป็นประจักษ์ของเจ้าที่จะเข้าไปสู่ราชอาณาจักร และเป็นผู้นำเจ้าเข้าไปสู่ยุคใหม่
มนุษย์ที่ธรรมดาสามัญเช่นนั้นถือครองความล้าลึกอันมีอาภัพยิ่งลึกใญ่อยู่มากมาย
กิจการของพระองค์อาจมีอาภัพพิเคราะห์ได้สำหรับเจ้า
แต่เป้าหมายโดยครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัตินั้นเพียงพอที่จะเปิดโอกาสให้เจ้ามองเห็น

นว่าพระองค์มิใช่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง อย่างที่ผู้คนเชื่อ
เพราะพระองค์เป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าและความใส่ใจที่พระเจ้าทรงแสดงต่อมวลมนุษย์ในยุคสุดท้าย
แม้เจ้าจะไม่สามารถได้ยินพระวณะของพระองค์ที่ดูเหมือนจะสิ้นสะเทือนฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
แม้ว่าเจ้าไม่สามารถมองเห็นพระเนตรของพระองค์ดังเช่นเปลวเพลิงแห่งไฟ
และแม้เจ้าไม่สามารถรับความมีวินัยแห่งคทาเหล็กของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น
เจ้าก็สามารถได้ยินจากพระวณะของพระองค์ว่าพระเจ้าทรงพิโรธ
และรู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงแสดงความเมตตาสงสารต่อมวลมนุษย์
เจ้าสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและพระปรีชาญาณของพระองค์ และยังไปกว่านั้น
ตระหนักถึงความกังวลห่วงใยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ทั้งปวง พระราชกิจของพระเจ้าในยุคสุดท้ายคือ
การเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นพระเจ้าในสวรรค์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และทำให้มนุษย์สามารถรู้จัก เชื่อฟัง เคารพ และรักพระเจ้า
นี่เป็นเหตุผลว่าเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงกลับคืนสู่เนื้อหนังเป็นครั้งที่สอง
แม้ว่าสิ่งที่มนุษย์เห็นในวันนี้คือพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งเหมือนกับมนุษย์
พระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งทรงมีหนึ่งพระนาสิกและสองพระเนตร และพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งไม่มีอะไรโดดเด่น
ในตอนท้าย พระเจ้าจะแสดงให้พวกเขารู้เห็นว่า หากมนุษย์คนนี้มีได้ดำรงอยู่
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงมหาศาล หากมนุษย์คนนี้มีได้ดำรงอยู่
ฟ้าสวรรค์จะสลายลง แผ่นดินโลกจะดิ่งพรวดลงสู่ความอลหม่าน
และมวลมนุษย์ทั้งปวงจะดำรงชีวิตท่ามกลางการก่นด่าอาหารและภัยพิบัติทั้งหลาย
พระองค์จะทรงแสดงให้พวกเขารู้เห็นว่า
หากพระเจ้าผู้ทรงจุดเป็นมนุษย์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขารู้รอดในยุคสุดท้าย
พระเจ้าก็คงจะได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ทั้งปวงในนรกไปเสียนานแล้ว หากไม่มีมนุษย์ผู้นี้อยู่
พวกเขาก็จะเป็นพวกคนบาปตัวฉกาจไปตลอดกาล และเจ้าจะกลายเป็นซากศพชั่ววันรันดร์ พวกเจ้าควรรู้ว่า
หากเนื้อหนังนี้มีได้ดำรงอยู่ เช่นนั้นแล้ว มวลมนุษย์ทั้งปวงคงจะเผชิญหน้ากับหายนะที่มีอาจหลบหลีกได้เลย
และคงจะพบว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษอันรุนแรงเสียยิ่งกว่าซึ่งพระเจ้าทรงดวแบ่งให้กับมวลมนุษย์
ในยุคสุดท้าย หากเนื้อหนังธรรมดาสามัญนี้ไม่ถือกำเนิดขึ้น
เจ้าทั้งหมดก็คงจะอยู่ในสภาวะที่พวกเขาร้องขอต่อชีวิตโดยที่ไม่มีความสามารถที่จะดำรงชีวิตได้
และอธิษฐานขอความตายโดยที่ไม่สามารถตายได้ หากเนื้อหนังนี้มีได้ดำรงอยู่
พวกเขาก็จะไม่สามารถได้รับความจริงและมาอยู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้าในวันนี้ได้
แต่เจ้ากลับจะถูกพระเจ้าลงโทษเพราะบาปอันหนักหนาสาหัสของเจ้าแทน พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่า

หากมิใช่เพราะพระเจ้าทรงกลับคืนสู่เนื้อหนัง ก็คงจะไม่มีผู้ใดเลยที่มีโอกาสได้รับความรอด และหากมิใช่เพราะการมาของเนื้อหนังนี้ พระเจ้าก็คงจะวางบทอวสานให้กับยุคเก่าไปแล้ว ด้วยความเป็นเช่นนี้ พวกเจ้ายังสามารถปฏิเสธการจู่โจมเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้าได้อยู่หรือไม่? เพราะพวกเจ้าสามารถได้รับประโยชน์มากมายเหลือเกินจากมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้ เหตุใดพวกเจ้าจึงจะไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปรมปรีดีเล่า?

พระราชกิจของพระเจ้าคือบางสิ่งที่เจ้าไม่สามารถจับใจความได้ หากเจ้าไม่สามารถจับใจความเข้าใจได้อย่างเต็มที่ว่าตัวเลือกของเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่ ทั้งยังไม่สามารถรู้ได้ว่าพระราชกิจของพระองค์สามารถประสบผลสำเร็จได้หรือไม่ แล้วเหตุใดหรือ เจ้าจึงไม่ลองเสี่ยงโชคของเจ้าและความมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้อาจช่วยเหลือเจ้าได้อย่างใหญ่หลวงหรือไม่ และคิดว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่จริงๆ หรือไม่? อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกเจ้าว่า ในกาลของโนอาห์ พวกมนุษย์ได้กินและดื่ม

สมรสกันและยอมฟ่ายแพ้แก่ชีวิตสมรสจนถึงขอบข่ายที่พระเจ้าไม่ทรงสามารถทนรู้เห็นเป็นพยานได้ พระองค์จึงส่งน้ำท่วมใหญ่มาทำลายมวลมนุษย์ และไว้ชีวิตเพียงครอบครัวแปดคนของโนอาห์ กับนกและสัตว์ป่าทุกชนิด อย่างไรก็ตาม ในยุคสุดท้าย ผู้ที่พระเจ้าทรงไว้ชีวิตคือทุกคนที่จงรักภักดีต่อพระองค์จนถึงบทอวสาน แม้ทั้งสองยุคจะเป็นกาลสมัยที่มีความเลื่อมทรมอันใหญ่หลวงจนพระองค์ไม่ทรงสามารถทนรู้เห็นเป็นพยานได้

และมวลมนุษย์ในทั้งสองยุคกลับกลายเป็นเลื่อมทรมยิ่งนักและปฏิเสธว่าพระเจ้าไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา พระเจ้าก็ได้ทรงทำลายเพียงผู้คนในกาลสมัยของโนอาห์

มวลมนุษย์ในทั้งสองยุคทำให้พระเจ้าทรงทุกข์โศกอย่างใหญ่หลวง

ทว่าพระเจ้ายังกองทรงอดทนกับพวกมนุษย์ในยุคสุดท้ายจนกระทั่งถึงบัดนี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้เล่า?

พวกเจ้าไม่เคยแปลกใจเลยหรือว่าเป็นเพราะเหตุใด? หากพวกเจ้าไม่รู้จริงๆ เช่นนั้นก็จงให้เราบอกแก่พวกเจ้าเถิด เหตุผลที่พระเจ้าสามารถประทานพระคุณให้แก่ผู้คนในยุคสุดท้ายนั้น

ไม่ใช่เพราะพวกเขาเลื่อมทรมน้อยกว่าผู้คนในกาลสมัยของโนอาห์

หรือพวกเขาได้แสดงการกลับใจใหม่ต่อพระเจ้าแล้ว

และนับประสาอะไรที่จะเป็นเพราะวิทยาการในยุคสุดท้ายก้าวหน้าเสียจนพระเจ้าไม่สามารถตัดใจทำลายพวกเขาได้ แต่กลับเป็นเพราะพระเจ้าทรงมีพระราชกิจที่ต้องปฏิบัติในกลุ่มผู้คนในยุคสุดท้าย

และพระเจ้าจะทรงพระราชกิจนี้ด้วยพระองค์เองในการจู่โจมเป็นมนุษย์ของพระองค์ และนอกจากนี้

พระเจ้าจะทรงเลือกสรรคนส่วนหนึ่งในกลุ่มนี้ให้กลายเป็นวัตถุแห่งความรอดของพระองค์

และเป็นดอกผลของแผนการบริหารจัดการของพระองค์ และนำพาผู้คนเหล่านี้ไปสู่ยุคถัดไป ดังนั้น
ราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายไปทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม
ต่างเป็นไปเพื่อการเตรียมสำหรับพระราชกิจซึ่งเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติมาเป็นจะปฏิบัติในยุคสุดท้ายทั้งสิ้น
ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้มาถึงวันนี้ ก็เป็นเพราะเนื้อหนังนี้
พวกเขามีโอกาสที่จะรอดชีวิตก็เพราะพระเจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนังนี้เอง
โซควาสนาทั้งหมดนี้ได้มาก็เพราะมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้ แต่ไม่เพียงเท่านั้น ในท้ายที่สุด
ทุกชนชาติจะนมัสการมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้ ทั้งยังขอบคุณและเชื่อฟังมนุษย์ที่ไร้เกียรติผู้นี้ เพราะความจริง
ชีวิต และหนทางที่พระองค์ทรงนำมาซึ่งที่ช่วยให้มวลมนุษยชาติทั้งปวงให้รอด
ได้บรรเทาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ได้ลดระยะห่างระหว่างมนุษย์และพระเจ้า
และเปิดการเชื่อมโยงระหว่างพระดำริของพระเจ้าและมนุษย์
เป็นพระองค์เช่นกันที่ทรงได้รับพระสิริซึ่งยิ่งใหญ่กว่าสำหรับพระเจ้า
มนุษยธรรมคาสาณูเช่นนี้ไม่ควรค่าแก่ความไว้วางใจและความชื่นชมบูชาของเจ้าหรือหรือ?
เนื้อหนังซึ่งธรรมคาสาณูเช่นนี้ไม่เหมาะที่จะได้รับการเรียกขานว่าพระคริสต์หรือหรือ?
มนุษยธรรมคาสาณูเช่นนี้ไม่สามารถกลายเป็นการแสดงออกของพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษยหรือหรือ?
มนุษย์ผู้ซึ่งได้ใช้ชีวิตมวลมนุษยจากความคิดเช่นนั้นไม่สมควรแก่ความรักของพระเจ้าและความอยากของเจ้าที่
จะยึดพระองค์ไว้ให้มั่นหรือหรือ? หากพวกเขาปฏิเสธความจริงซึ่งแสดงจากพระโอษฐ์ของพระองค์
และรังเกียจการดำรงอยู่ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา แล้วสิ่งใดเล่าที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าในบทอาสนา?

พระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าในยุคสุดท้ายกระทำผ่านมนุษยธรรมคาสาณูผู้นี้
พระองค์จะทรงมอบทุกสิ่งแก่เจ้า และสิ่งที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
พระองค์จะทรงสามารถตัดสินทุกสิ่งที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเจ้า
มนุษย์เช่นนี้สามารถเป็นอย่างที่พวกเขาเชื่อว่าพระองค์เป็นได้หรือไม่?
มนุษย์คนหนึ่งซึ่งเรียบง่ายธรรมดาจนไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง
ความจริงของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะโน้มน้าวใจพวกเขาอย่างถึงที่สุดกระนั้นหรือ?
การเป็นพยานต่อการกิจการของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะโน้มน้าวใจพวกเขาอย่างที่สุดหรือหรือ?
หรือว่าเส้นทางที่พระองค์ทรงนำพานั้นไม่ควรค่าให้พวกเขาเดินไป? เมื่อพิจารณาโดยรวมทุกอย่างแล้ว
สิ่งใดหรือที่เป็นเหตุให้พวกเขาชิงชังพระองค์ และเหวี่ยงพระองค์ทิ้งไปและรักษาระยะห่างจากพระองค์
มนุษย์ผู้นี้เองที่ เป็นผู้แสดงความจริง มนุษย์ผู้นี้เองที่ เป็นผู้จัดเตรียมความจริง
และมนุษย์ผู้นี้เองที่ เป็นผู้ให้เส้นทางให้พวกเขาติดตาม
อาจเป็นไปได้หรือไม่ที่พวกเขายังคงไม่สามารถค้นพบร่องรอยของพระราชกิจของพระเจ้าภายในความจริงเหล่านี้?

หากปราศจากพระราชกิจของพระเยซูแล้วไซ้ร้ มวลมนุษย์ย่อมจะไม่สามารถได้ลงมาจากกางเขน
แต่หากปราศจากการจุติเป็นมนุษย์ในวันนี้
บรรดาผู้ที่ลงมาจากกางเขนย่อมจะไม่มีวันสามารถได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้าหรือเข้าสู่ยุคใหม่ได้เลย
หากปราศจากการมาของมนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้
พวกเขาก็คงจะไม่มีวันได้มีโอกาสที่จะมองเห็น โคมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระเจ้า
ทั้งยังไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมพอที่จะมองเห็น
เนื่องเพราะพวกเขากำลังล้วนเป็นวัตถุที่ควรถูกทำลายสิ้นเมื่อนานมาแล้ว
เนื่องจากการมาถึงของการจุติเป็นมนุษย์ครั้งที่สองของพระเจ้า
พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้พวกเขาและแสดงความปรานีต่อพวกเขา ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
คำพูดที่เราต้องทิ้งไว้กับพวกเขาในตอนท้ายก็ยังคงเป็นคำพูดเหล่านี้ที่ว่า มนุษย์ธรรมดาสามัญผู้นี้
ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์นั้น มีความสำคัญยิ่งชีวิตต่อพวกเขา
นี่คือสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วท่ามกลางมวลมนุษย์

พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายเท่านั้นที่สามารถประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์แก่นมนุษย์ได้

หนทางแห่งชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถมีได้อีกทั้งก็ไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็สามารถบรรลุอย่างง่ายๆ ได้

นี่เป็นเพราะว่าชีวิตสามารถมาจากพระเจ้าได้เพียงเท่านั้น กล่าวคือ

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงครอบครองเนื้อแท้แห่งชีวิต

และพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงมีหนทางแห่งชีวิต และดังนั้นพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิต

และน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตที่ไหลอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายเกี่ยวกับพลังแห่งชีวิต

ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจมากมายซึ่งนำชีวิตมาสู่มนุษย์ และได้ทรงจ่ายราคาแพงเพื่อที่มนุษย์อาจได้รับชีวิต

นี่เป็นเพราะว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นชีวิตนิรันดร์

และพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นหนทางซึ่งมนุษย์ได้รับการฟื้นฟูขึ้นชีพ

พระเจ้าไม่ทรงเคยห่างหายไปจากหัวใจของมนุษย์ และพระองค์สถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ตลอดเวลา

พระองค์ทรงเป็นแรงขับเคลื่อนสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ รากฐานของการดำรงอยู่ของมนุษย์

และแหล่งสะสมอันอุดมสำหรับการดำรงอยู่ของมนุษย์หลังกำเนิด พระองค์ทรงทำให้มนุษย์เกิดใหม่

และทรงทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตไปตามทุกบทบาทของเขาได้อย่างมุ่งมั่นไม่ทอดอถอย

เนื่องเพราะพระฤทธานุภาพของพระองค์และพลังชีวิตอันมีอาจดับมอดของพระองค์

มนุษย์ได้ใช้ชีวิตมารุ่นแล้วรุ่นเล่า

ซึ่งตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมามีพลังแห่งชีวิตของพระเจ้าได้เป็นหลักคำสอนสำคัญแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์

และเป็นสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาซึ่งมนุษย์ธรรมดาไม่เคยจ่ายมาก่อน

พลังชีวิตของพระเจ้าสามารถพิชิตพลังอำนาจใดๆ ยิ่งไปกว่านั้น มันยังมากล้นเกินกว่าพลังอำนาจใดๆ

ชีวิตของพระองค์เป็นนิรันดร์ พระฤทธานุภาพของพระองค์นั้นพิเศษกว่าความธรรมดาสามัญ

และพลังชีวิตของพระองค์ก็ไม่สามารถถูกเอาชนะได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดหรือกองกำลังศัตรูใด

พลังชีวิตของพระเจ้านั้นดำรงอยู่และแผ่รัศมีเจิดจรัสไม่ว่าจะเป็นเวลาใดหรือสถานที่ใด

สวรรค์และแผ่นดินโลกอาจผ่านการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อันมากมายใหญ่หลวง

แต่ชีวิตของพระเจ้านั้นเป็นเช่นเดิมตลอดกาล ทุกสรรพสิ่งอาจล้มหายตายจาก

แต่ชีวิตของพระเจ้าจะยังคงอยู่ตามเดิม

เพราะพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งและรากฐานของการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านั้น

ชีวิตของมนุษย์มีกำเนิดที่มาจากพระเจ้า การมีอยู่ของสวรรค์ก็เพราะพระเจ้า

และการมีอยู่ของแผ่นดินโลกก็มีต้นกำเนิดมาจากพลังอำนาจของชีวิตของพระเจ้า

ไม่มีวัตถุใดที่ครอบครองพลังชีวิตสามารถอยู่เหนืออำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

และไม่มีสิ่งใดที่มีเรี่ยวแรงสามารถหลบหนีจากอำนาจครอบครองของพระเจ้า เช่นนี้แล้ว
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร ทุกคนจำต้องหมอบราบภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า
ทุกคนจำต้องใช้ชีวิตภายใต้การบัญชาของพระเจ้า และไม่มีใครสามารถหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้
บางทีสิ่งที่เจ้าฟังปรารภในขณะนี้ก็คือการได้รับชีวิต หรือบางทีเจ้าอาจฟังปรารภที่จะได้รับความจริง
ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด เจ้าปรารภที่จะพบพระเจ้า พบพระเจ้าผู้ที่เจ้าสามารถพึ่งพาได้
และเป็นผู้ที่ทรงสามารถจัดเตรียมชีวิตนิรันดร์แก่เจ้าได้ หากเจ้าปรารภที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์
เจ้าต้องเข้าใจถึงแหล่งกำเนิดชีวิตนิรันดร์เสียก่อน และต้องรู้ว่าพระเจ้าสถิตอยู่ ณ แห่งไหนใดเสียก่อน
เราได้พูดไว้แล้วว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีชีวิตที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้
และพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงครอบครองหนทางแห่งชีวิต เนื่องจากชีวิตของพระองค์นั้น ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้
ดังนั้นชีวิตของพระองค์จึงเป็นนิรันดร์ เนื่องจากพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเป็นหนทางแห่งชีวิต
ด้วยเหตุนี้พระเจ้าพระองค์เองจึงทรงเป็นหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์ เมื่อเป็นเช่นนั้น อย่างแรกเลย
เจ้าควรเข้าใจเสียก่อนว่าพระเจ้าสถิตอยู่ ณ แห่งไหนใด และจะได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์นี้ได้อย่างไร
เราลองมาเข้าร่วมสามัคคีธรรมในปัญหาสองข้อนี้โดยแยกต่างหากจากกันเถิด

หากเจ้าปรารภที่จะได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์อย่างแท้จริง
และหากเจ้ามีความกระหายในการค้นหาชีวิตเช่นนั้นของเจ้า เช่นนั้นแล้วจงตอบคำถามนี้เสียก่อน:
พระเจ้าสถิตอยู่ ณ แห่งไหนใดในวันนี้? บางทีเจ้าน่าจะตอบว่า “แน่นอนว่า
พระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในสวรรค์—พระองค์ไม่น่าที่จะดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในบ้านของเจ้า ใช่หรือไม่?”
บางทีเจ้าอาจพูดว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางทุกสรรพสิ่งอย่างเห็นได้ชัด
หรือไม่ก็เจ้าอาจพูดว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพในหัวใจของแต่ละคน
หรือพูดว่าพระเจ้าสถิตอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณ เราไม่ปฏิเสธเรื่องใดๆ นี้เลย แต่เราต้องชี้แจงปัญหานี้ให้ชัดเจน
มันไม่ถูกต้องทั้งหมดหากจะกล่าวว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพในหัวใจของมนุษย์
แต่มันก็ไม่ผิดไปทั้งหมดเช่นกัน นั่นเป็นเพราะ ท่ามกลางบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า
มีพวกที่การเชื่อของตนนั้นเป็นการเชื่อที่แท้จริง และพวกที่การเชื่อของตนนั้นเป็นการเชื่อที่เป็นเท็จ
มีพวกที่พระเจ้าทรงรับรองและพวกที่พระเจ้าไม่ทรงรับรอง
มีพวกที่ทำให้พระองค์พอพระทัยและพวกที่พระองค์ทรงรังเกียจ
และมีพวกที่พระองค์ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมและพวกที่พระองค์ทรงกำจัด
และดังนั้นเราจึงพูดว่าพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพในหัวใจของผู้คนไม่กี่คน
และผู้คนเหล่านี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคือพวกที่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกที่พระเจ้าทรงรับรอง
พวกที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย และพวกที่พระเจ้าทรงทำให้มีความเพียบพร้อม

พวกเขาคือผู้ที่ได้รับการทรงนำโดยพระเจ้า เนื่องจากพวกเขาได้รับการทรงนำโดยพระเจ้า พวกเขาจึงเป็นผู้คนที่ได้ยื่นและได้เห็นหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์ของพระเจ้าแล้ว พวกเขาที่การเชื่อในพระเจ้าของตนนั้นเป็นความเชื่อที่เทียมเท็จ พวกเขาที่ไม่ได้รับการรับรองจากพระเจ้า พวกเขาที่พระเจ้าทรงรังเกียจ พวกเขาที่ถูกกำจัดโดยพระเจ้า—พวกเขามีแนวโน้มที่จะถูกปฏิเสธโดยพระเจ้า มีแนวโน้มที่จะยังคงอยู่โดยปราศจากหนทางแห่งชีวิต และมีแนวโน้มที่จะยังคงไม่รู้เท่าทันเลยว่าพระเจ้าสถิตอยู่ ณ แห่งหนใด ในทางตรงกันข้าม บรรดาผู้ที่มิพระเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในหัวใจของตนรู้ว่าพระองค์สถิตอยู่ ณ แห่งหนใด พวกเขาเป็นผู้คนที่พระเจ้าประทานหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์ และพวกเขาเป็นผู้ที่ติดตามพระเจ้า บัดนี้เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าสถิตอยู่ ณ แห่งหนใด? พระเจ้าสถิตอยู่ทั้งในหัวใจของมนุษย์และเคียงข้างมนุษย์ พระองค์ไม่ได้สถิตอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณเพียงเท่านั้น และอยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งมวล แต่ยิ่งไปกว่านั้นยังทรงอยู่บนแผ่นดินโลกซึ่งมนุษย์นั้นดำรงอยู่ และดังนั้นการมาถึงของยุคสุดท้ายจึงได้นำขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าเข้าสู่ดินแดนใหม่ พระเจ้าทรงครองอำนาจอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งในจักรวาล และพระองค์ทรงเป็นหลักสำคัญของมนุษย์ในหัวใจของเขา และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงดำรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์ วิธีนี้เท่านั้นที่จะทำให้พระองค์ทรงสามารถนำพาหนทางแห่งชีวิตมาสู่มวลมนุษย์ และนำพามนุษย์เข้าสู่หนทางแห่งชีวิตได้ พระเจ้าได้เสด็จมาสู่แผ่นดินโลก และดำรงพระชนม์ชีพอยู่ท่ามกลางมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์อาจได้รับหนทางแห่งชีวิต และเพื่อที่มนุษย์อาจดำรงอยู่ในขณะเดียวกันพระเจื่อก็ทรงบัญชาทุกสรรพสิ่งในจักรวาลด้วยเช่นกัน เพื่อที่พวกเขาอาจร่วมมือในการบริหารจัดการของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์ และดังนั้น หากเจ้าเพียงรับรู้คำสอนว่าพระเจ้าสถิตในสวรรค์และในหัวใจของมนุษย์เท่านั้น แต่กลับไม่รับรู้ความจริงของการดำรงอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางได้รับชีวิต และจะไม่มีวันได้รับหนทางแห่งความจริง

พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นชีวิต และความจริง และพระชนม์ชีพของพระองค์และความจริงก็ดำรงอยู่ร่วมกัน พวกเขาที่ไม่สามารถได้รับความจริงจะไม่มีทางได้รับชีวิต หากปราศจากการทรงนำ การสนับสนุน และการจัดเตรียมความจริง เจ้าจะได้รับเพียงคำอักษร์ คำสอน และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด ความตายเท่านั้น พระชนม์ชีพของพระเจ้าเป็นปัจจุบันตลอดกาล และความจริงและพระชนม์ชีพของพระองค์นั้นดำรงอยู่ร่วมกัน หากเจ้าไม่สามารถค้นพบแหล่งกำเนิดความจริง เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ได้รับการบำรุงเลี้ยงของชีวิต หากเจ้าไม่สามารถได้รับการจัดเตรียมชีวิต เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีความจริงอย่างแน่นอน และดังนั้น นอกเหนือจากจินตนาการและมโนคติอันหลงผิดต่างๆ แล้ว

ร่างกายทั้งร่างของเจ้าจะไม่เป็นอะไรเลยนอกจากเนื้อหนังของเจ้า—เนื้อหนังที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นเน่าของเจ้า
จงรู้ไว้ว่าคำพูดในหนังสือนั้นไม่นับว่าเป็นชีวิต

บรรดาบัณฑิตปราชญ์ไม่สามารถได้รับเกียรติประหนึ่งเป็นความจริงได้ และกฎระเบียบต่างๆ

ในอดีตไม่สามารถใช้เป็นการเล่าเรื่องราวของพระวณะที่ตรัสโดยพระเจ้าในปัจจุบัน

มีเพียงสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงแสดงให้เห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกและดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมนุษย์

เท่านั้นที่คือความจริง ชีวิต น้ำพระทัยของพระเจ้า และวิธีปฏิบัติพระราชกิจในปัจจุบันของพระองค์

หากเจ้านำบัณฑิตพระวณะที่ตรัสโดยพระเจ้าระหว่างยุคต่างๆ ที่ผ่านมามาจนถึงวันนี้มาประยุกต์ใช้

นั่นก็จะทำให้เจ้าเป็นนักโบราณคดีคนหนึ่ง

และวิธีที่ดีที่สุดในการบรรยายเกี่ยวกับตัวเจ้าก็คือในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกทางประวัติศาสตร์คนหนึ่ง

นั่นเป็นเพราะเจ้าเชื่อในร่องรอยต่างๆ ของพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติในช่วงเวลาที่ผ่านมาแล้วเสมอ

เชื่อเพียงเงาของพระเจ้าที่ทิ้งไว้จากครั้งที่พระองค์ได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์ก่อนหน้านี้เท่านั้น

และเชื่อเพียงหนทางที่พระเจ้าได้ประทานแก่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ในช่วงเวลาอดีตเท่านั้น

เจ้าไม่เชื่อในการชี้นำของพระราชกิจของพระเจ้า ณ วันนี้

ไม่เชื่อในโถมพระพักตร์อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าในวันนี้

และไม่เชื่อในหนทางแห่งความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงในปัจจุบัน

และดังนั้นเจ้าจึงเป็นผู้ฝืนกลางวันคนหนึ่งอย่างปฏิเสธไม่ได้เลย

ผู้ซึ่งห่างจากการติดต่อสัมผัสกับความเป็นจริงโดยสิ้นเชิง

หากบัดนี้เจ้ายังคงยึดติดอยู่กับถ้อยคำที่ไม่สามารถนำพาชีวิตมาสู่มนุษย์ได้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เป็ต่อไม่ที่ตายแล้วไร้สิ้นซึ่งความหวังต่อหนึ่ง^[n] เพราะเจ้านั้นจารัตนิยมเกินไป คือร้อนเกินไป

ปิดกั้นต่อเหตุผลมากเกินไป!

พระเจ้าซึ่งทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ได้รับการเรียกขานพระนามว่าพระคริสต์

และดังนั้นแล้วพระคริสต์ที่สามารถประทานความจริงแก่ผู้คนได้จึงมีพระนามเรียกขานว่าพระเจ้า

ไม่มีอะไรที่เกินเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพระองค์ทรงครองเนื้อแท้ของพระเจ้า

และทรงครองพระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระปรีชาญาณในพระราชกิจของพระองค์

ที่ไม่สามารถบรรลุได้โดยมนุษย์ บรรดาพวกที่เรียกตัวเองว่าพระคริสต์

ทว่ากลับไม่สามารถทำงานของพระเจ้าได้นั้นเป็นพวกท้อถอย

พระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นแค่การสำแดงของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกเท่านั้น

แต่ยังทรงเป็นเนื้อหนังพิเศษเฉพาะที่ทรงได้รับการดูแลรับผิดชอบโดยพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินการ

และทำให้พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์เสร็จสิ้น เนื้อหนังนี้ไม่สามารถแทนที่ได้โดยมนุษย์คนใด

แต่เป็นเนื้อหนังที่สามารถแบกรับพระราชกิจของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกได้อย่างเพียงพอ และสามารถแสดงพระอุปนิสัยของพระเจ้า และเป็นตัวแทนพระเจ้าได้เป็นอย่างดี และสามารถจัดเตรียมชีวิตให้แก่มนุษย์ได้ ไม่ช้าก็เร็ว พวกที่แสวงแสดงตนเป็นพระคริสต์จะพินาศกันทั้งหมด เพราะแม้พวกเขาจะอ้างว่าเป็นพระคริสต์ พวกเขาก็ไม่ได้ครองเนื้อแท้ของพระคริสต์เลย และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าความจริงแท้แห่งพระคริสต์ไม่สามารถนิยามได้โดยมนุษย์ แต่พระเจ้าจะเป็นผู้ตอบและตัดสินด้วยพระองค์เอง อย่างนี้แล้ว หากเจ้าปรารถนาที่จะแสวงหาหนทางแห่งชีวิตอย่างแท้จริง เจ้าต้องรับรู้เสียก่อนว่า ด้วยการเสด็จมาสู่แผ่นดินโลกนั่นเองที่พระเจ้าทรงพระราชกิจแห่งการประทานหนทางแห่งชีวิตแก่มนุษย์ และเจ้าจำต้องรับรู้ว่าเป็นช่วงระหว่างยุคสุดท้ายนั่นเองที่พระองค์เสด็จมาสู่แผ่นดินโลกเพื่อประทานหนทางแห่งชีวิตแก่มนุษย์ นี่ไม่ใช่อดีต มันกำลังเกิดขึ้น ณ วันนี้

พระคริสต์ของยุคสุดท้ายทรงนำมาซึ่งชีวิต และทรงนำมาซึ่งหนทางแห่งความจริงที่ยั่งยืนและสถาพร ความจริงนี้คือเส้นทางที่มนุษย์ได้รับชีวิต และเป็นเส้นทางเดียวเท่านั้นที่มนุษย์จะได้รู้จักพระเจ้าและได้รับการรับรองจากพระเจ้า หากเจ้าไม่แสวงหาหนทางแห่งชีวิตที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายทรงจัดเตรียมให้ เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีทางได้รับการรับรองจากพระเยซู และจะไม่มีทางมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ที่จะเข้าสู่ประตูของอาณาจักรแห่งสวรรค์ เพราะเจ้านั้นเป็นทั้งหุ่นเชิดและนักโทษของประวัติศาสตร์ บรรดาพวกที่ถูกควบคุมโดยกฎระเบียบต่างๆ โดยตัวอักษร และถูกพันธนาการโดยประวัติศาสตร์จะไม่มีทางได้รับชีวิตหรือได้รับหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์ นี่เป็นเพราะทั้งหมดที่พวกเขามีนั้นคือน้ำขุ่นซึ่งได้ถูกเก็บกักมาเป็นเวลาหลายพันปีแทนที่จะเป็นน้ำแห่งชีวิตซึ่งไหลมาจากพระบัลลังก์ พวกที่ไม่ได้รับการจัดหาน้ำแห่งชีวิตมาให้จะยังคงเป็นซากศพ ของเล่นของซาตาน และบุตรแห่งนรกไปตลอดกาล เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะเห็นพระเจ้าได้อย่างไร? หากเจ้าเพียงแต่พยายามยึดติดกับอดีต เพียงแต่พยายามเก็บรักษาสิ่งต่างๆ อย่างที่เป็นอยู่โดยการอยู่นิ่งเฉย และไม่พยายามเปลี่ยนสถานภาพปัจจุบันและละทิ้งประวัติศาสตร์ไปเสีย เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่ต่อต้านพระเจ้าตลอดเวลาหรอกหรือ? ขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้านั้นมากมายมหาศาลและมีฤทธานุภาพ ตั้งแต่คลื่นที่ตาโถมและฟ้าที่ร้องคำรามต่อเนื่อง—กระนั้นเจ้าก็นั่งรอคอยการทำลายล้างอย่างนิ่งเฉย เกาะติดอยู่กับความโง่เขลาของเจ้าและไม่ทำอะไรเลย อย่างนี้แล้ว เจ้าจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นใครสักคนที่ติดตามอย่างพระบาทของพระเมษโปดกได้อย่างไร?

เจ้าจะสามารถแก้ต่างกับพระเจ้าที่เจ้ายึดติดนั้นเป็นพระเจ้าที่ทรงมีความใหม่และไม่เคยเก่าอยู่เสมอได้อย่างไร?

และถ้อยคำจากบรรดาหนังสือที่เก่าจนเหลืองคร่ำของเจ้าจะสามารถหอบหิ้วเจ้าข้ามเข้าสู่ยุคใหม่ได้อย่างไร?

ถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถนำทางเจ้าในการแสวงหาขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าได้อย่างไร?

และถ้อยคำเหล่านั้นจะสามารถพาเจ้าขึ้นไปสู่สวรรค์ได้อย่างไร?

สิ่งที่เจ้าถือไว้ในมือของเจ้านั้นคือตัวอักษรที่สามารถให้ได้เพียงแค่การปลอบใจชั่วคราว

ไม่ใช่ความจริงที่สามารถให้ชีวิตได้ คัมภีร์ที่เจ้าอ่านสามารถประเทืองปลายลิ้นของเจ้าได้เท่านั้น

และไม่ใช่ถ้อยคำแห่งปัญญาที่สามารถช่วยให้เจ้ารู้จักชีวิตมนุษย์ได้

นับประสาอะไรกับเส้นทางที่สามารถนำทางเจ้าไปสู่ความเพียบพร้อม

ความคลาดเคลื่อนนี้ไม่ได้เป็นสาเหตุให้เจ้าได้พิจารณาไตร่ตรองหรือ?

มันไม่ได้ทำให้เจ้าตระหนักถึงความล้มเหลวต่างๆ ที่บรรจุก่ออยู่ในหรือ?

เจ้าสามารถนำส่งตัวเจ้าเองสู่สวรรค์เพื่อพบพระเจ้าด้วยตัวของเจ้าเองได้หรือ?

หากปราศจากการเสด็จมาของพระเจ้า

เจ้าจะสามารถพาตัวเจ้าเองเข้าไปในสวรรค์เพื่อชื่นชมกับความสุขในครอบครัวกับพระเจ้าได้หรือ?

เจ้ายังคงฝันกลางวันอยู่ในขณะนี้หรือไม่? เช่นนั้นแล้ว

เราแนะนำให้เจ้าหยุดฝันแล้วมองดูว่าใครที่กำลังทำงานอยู่ในขณะนี้—

ดูว่าใครที่กำลังดำเนินการงานในการช่วยมนุษย์ให้รอดระหว่างยุคสุดท้ายอยู่ในขณะนี้ หากเจ้าไม่ทำ

เจ้าก็จะไม่มีวันได้รับความจริง และจะไม่มีวันได้รับชีวิต

พวกที่ปรารถนาได้รับชีวิตโดยไม่พึงพาความจริงที่ตรัสโดยพระคริสต์คือเป็นผู้คนที่ไร้สาระน่าขันที่สุดบนแผ่น

ดินโลก และพวกที่ไม่ยอมรับหนทางแห่งชีวิตซึ่งนำพามาโดยพระคริสต์เป็นคนที่หลงอยู่ในความเพ้อฝัน

และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าพวกที่ไม่ยอมรับพระคริสต์ของยุคสุดท้ายจะถูกพระเจ้าทรงดูหมิ่นไปตลอดกาล

พระคริสต์ทรงเป็นประจักษ์ของมนุษย์ไปสู่ราชอาณาจักรระหว่างยุคสุดท้าย

และไม่มีใครที่สามารถอ้อมเลี้ยวพระองค์ได้

อาจไม่มีใครเลยที่ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมเว้นแต่จะผ่านทางพระคริสต์ เจ้าเชื่อในพระเจ้า

และดังนั้นเจ้าต้องยอมรับพระวาทะของพระองค์และเชื่อฟังหนทางของพระองค์

เจ้าไม่สามารถคิดถึงเพียงแค่การได้รับพระพรเท่านั้นในขณะที่ไม่สามารถได้รับความจริงและไม่สามารถยอมรับ

การจัดเตรียมชีวิตได้

พระคริสต์เสด็จมาระหว่างยุคสุดท้ายเพื่อที่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริงอาจได้รับการจัดเตรียมชีวิตไว้

ให้ พระราชกิจของพระองค์นั้นเป็นไปเพื่อการสรุปปิดตัวยุคเก่าและการเข้าสู่ยุคใหม่

และพระราชกิจของพระองค์คือเส้นทางที่จำต้องรับไว้โดยทุกคนที่จะเข้าสู่ยุคใหม่

หากเจ้าไม่สามารถรับรู้พระองค์ได้ และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับกล่าวโทษ หมิ่นประมาท

หรือกระทั่งถึงกับข่มเหงพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีแนวโน้มที่จะถูกเผาไหม้ไปชั่วนิรันดร์และจะไม่มีวันเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าได้

เพราะพระคริสต์พระองค์นี้ทรงเป็นการแสดงออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยพระองค์เอง

ทรงเป็นการแสดงออกของพระเจ้า

ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่พระเจ้าได้มอบความไว้วางพระทัยให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

และดังนั้นเราจึงกล่าวว่าหากเจ้าไม่สามารถยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์แห่งยุคสุดท้ายได้ทรงปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์

บทลงโทษซึ่งพวกที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้รับนั้นประจักษ์ชัดในตัวของมันเองต่อทุกคน

เรายังบอกเจ้าอีกว่าหากเจ้าต่อต้านพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย หากเจ้าเหยียดหยันพระคริสต์แห่งยุคสุดท้าย

จะไม่มีใครอื่นอีกที่จะแบกรับผลสืบเนื่องแทนเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

นับจากวันนี้ไปเจ้าจะไม่มีโอกาสอีกแล้วที่จะได้รับการรับรองจากพระเจ้า

ต่อให้เจ้าพยายามไถ่บาปให้แก่ตัวเจ้าเองก็ตาม เจ้าจะไม่มีวันได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกแล้ว

เพราะสิ่งที่เจ้าต่อต้านนั้น ไม่ใช่มนุษย์ สิ่งที่เจ้าเหยียดหยันนั้น ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆ อ่อนแอบางอย่าง

แต่เป็นพระคริสต์ เจ้ารู้หรือไม่ว่าผลสืบเนื่องของเรื่องนี้จะเป็นอย่างไร? เจ้าจะไม่ได้ทำความผิดพลาดเล็กๆ

แต่จะได้ก่ออาชญากรรมอันชั่วร้าย

และดังนั้นเราจึงแนะนำทุกคนไม่ให้แสดงอาการแยกเขี้ยวข่มขู่เมื่ออยู่ต่อหน้าความจริง

หรือทำการวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่ระมัดระวัง เพราะความจริงเท่านั้นที่สามารถนำชีวิตมาสู่เจ้าได้

และไม่มีอะไรเว้นแต่ความจริงที่สามารถเปิดโอกาสให้เจ้าเกิดใหม่และได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้าอีกครั้ง

เชิงอรรถ:

ก. ต่อไม่ที่ตายแล้ว: สำนวนจีน หมายถึง “เกินกว่าที่จะช่วยได้”

เตรียมความพร้อมจิตใจที่ดึงดูดให้พอเพียงสำหรับบ้านปลายของเจ้า

เราได้ทำงานไปมากมายท่ามกลางพวกเจ้า และแน่นอนว่า ได้กล่าวถ้อยคำไปมากพอสมควรด้วยเช่นกัน
กระนั้นเราก็คงอดที่จะรู้สึกไม่ได้ว่า

วณะของเราและงานของเรานั้นยังไม่ได้ลุล่วงตามจุดประสงค์ของงานของเราโดยครบถ้วนบริบูรณ์ในยุคสุดท้าย
เพราะว่าในยุคสุดท้ายนั้น งานของเราไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะ
หรือผู้คนกลุ่มใดโดยเฉพาะ แต่เพื่อเป็นการสาธิตให้เห็นอุปนิสัยประจำตัวของเรา
กระนั้นด้วยเหตุผลมากมายเหลือคณานับ—

บางทีอาจจะเป็นเรื่องของกาลไม่ค้อมีเวลาหรือตารางงานอันวุ่นวาย—

ผู้คนจึงยังไม่ได้รับรู้อันใดเกี่ยวกับเราจากอุปนิสัยของเรา ด้วยเหตุนี้ เราจึงเริ่มดำเนินแผนการใหม่ของเรา
งานสุดท้ายของเรา และเปิดหน้าใหม่ในงานของเรา

เพื่อที่ทุกคนซึ่งมองเห็นเราจะต้องตึกอกซกหัวตัวเองและรำไห้และครวญคร่ำรำพันไม่หยุดอันเนื่องมาจากการดำรง
อยู่ของเรา นี่เป็นเพราะเรานำพาบททอสวนของมวลมนุษยมาสู่โลก และจากจุดนี้ไป

เรานำอุปนิสัยทั้งสี่ของเรามาตีแผ่ต่อหน้ามวลมนุษย์

เพื่อที่ทุกคนซึ่งรู้จักเราและบรรดาผู้คนที่หมดที่ไม่รู้จักเราอาจได้รับอาหารตาและมองเห็นว่า

เราได้มาสู่โลกมนุษย์แล้วจริงๆ ได้มาสู่โลกที่ซึ่งทุกสรรพสิ่งเพิ่มทบทวิคุณ นี่คือแผนการของเรา และเป็น
“การสารภาพ” เพียงครั้งเดียวเท่านั้นของเรานับตั้งแต่การสร้างมวลมนุษย์ของเรา

พวกเจ้าจงให้ความสนใจที่ไม่แบ่งปันไปทางอื่นต่อทุกการเคลื่อนไหวของเรา

เพราะไม่เรียวของเราตกลงมาใกล้มวลมนุษย์อีกครั้ง ใกล้ผู้คนที่ทุกคนที่ต่อต้านเรา

เราเริ่มงานที่เราต้องทำ โดยร่วมกันกับฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย และดังนั้นเราจึงค่อยๆ

ลัดเลาะกระแสดูคนไปอย่างระมัดระวัง และเคลื่อนไหวระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก

โดยที่ไม่มีใครเลยที่เคยล่วงรู้การเคลื่อนไหวของเรา หรือสังเกตเห็นวณะของเรา ดังนั้น

แผนงานของเราจึงยังคงก้าวหน้าต่อไปอย่างราบรื่น มีก็เพียงตรงที่

สำนักของพวกเจ้าทั้งหมดนั้นได้กลายเป็นด้านขามากจนถึงขั้นที่เจ้าหลงลืมขั้นตอนทั้งหลายแห่งงานของเรา

แต่วันหนึ่งซึ่งพวกเจ้าจะได้ระลึกได้ถึงเจตนารมณ์ของเรา จะมีมาถึงอย่างแน่นอน

วันนี้เราดำรงชีวิตอยู่กับพวกเจ้าและทนทุกข์ไปด้วยกันกับพวกเจ้า

และนานมาแล้วที่เราได้มาเข้าใจทำที่ที่มวลมนุษย์มีต่อเรา เราไม่ปรารถนาที่จะพูดถึงเรื่องนี้อีกต่อไป

นับประสาอะไรที่เราจะปรารถนาความน่าอัศจรรย์มาสู่พวกเจ้าโดยการยกตัวอย่างเพิ่มเติมในหัวเรื่องที่เจ็บปวด

นี่ เราหวังแค่เพียงว่าพวกเจ้าจะจดจำทั้งหมดที่เจ้าได้ทำไว้ในหัวใจของพวกเจ้า

เพื่อที่พวกเราอาจจะได้เอาบัญญัติของเรามาเทียบประกบกันในวันที่พวกเราพบกันอีกครั้ง

เราไม่ปรารถนาที่จะกล่าวหาใครก็ตามท่ามกลางพวกเจ้าอย่างผิดๆ เพราะเรานั้นปฏิบัติอย่างเป็นธรรม
อย่างยุติธรรม และด้วยเกียรติเสมอ แน่หนอนที่เรายังหวังอีกด้วยว่าพวกเจ้าจะสามารถรักษาความดีงาม
และไม่ทำอะไรที่เป็นการต่อต้านสวรรค์และแผ่นดินโลกหรือมโนธรรมของตัวเอง
นี่คือสิ่งเดียวเท่านั้นที่เราขอจากพวกเจ้า

ผู้คนจำนวนมากรู้สึกทรมานและไม่สบายใจเพราะพวกเขาได้กระทำความผิดอันเลวร้ายมาแล้ว
และหลายคนรู้สึกละอายใจในตัวเองเพราะพวกเขาไม่เคยทำความประพฤติที่ดีงามเลยแม้เพียงอย่างเดียว
กระนั้นก็ยังมีความคนที่ห่างไกลจากการรู้สึกเสื่อมเสียจากบาปของตน เปลี่ยนจากแยะไปเป็นแยะว่า
อันเป็นการกระชากหน้ากากที่ปกปิดคุณสมบัติหลักอันน่าเกลียดน่ากลัวของพวกเขา—

ซึ่งยังไม่เคยถูกตีแผ่อย่างเต็มที่—ออกอย่างครบบริบูรณ์เพื่อทดสอบอุปนิสัยของเรา

เราไม่สนใจและไม่ใส่ใจต่อการกระทำทั้งหลายของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ในทางตรงกันข้าม

เราทำงานที่เราควรจะทำ ไม่ว่าจะเป็นการรวบรวมข้อมูล หรือการเดินทางไปในแผ่นดิน

หรือทำอะไรบางอย่างที่อยู่ในความสนใจของเรา ในเวลาสำคัญๆ

เราเดินหน้าไปกับงานของเราท่ามกลางมนุษย์ตามที่ได้อ้างไว้แต่เดิม

ไม่ช้าเกินไปหรือเร็วเกินไปแม้แต่หนึ่งวินาที และด้วยทั้งความง่ายดายและความฉับไว อย่างไรก็ตาม
ด้วยทุกขั้นตอนของงานของเรา บางคนได้ถูกปิดบังเพราะเราดูหมิ่นหนทางยกยอทั้งหลายสารพัดของพวกเขา
และการอ่อนน้อมแบบจอมปลอมของพวกเขา บรรดาผู้ที่น่าชิงชังสำหรับเราจะถูกละทิ้งอย่างแน่อน
ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม พุคให้สั้นก็คือ

เราประสงค์จะให้ทุกคนที่เราดูหมิ่นนั้นอยู่ห่างเราไกลแสนไกล คงไม่ต้องพูดว่า

เราจะไม่มีการละเว้นคนเลวซึ่งยังคงอยู่ในบ้านของเรา เนื่องจากวันลงโทษมนุษย์นั้นอยู่ใกล้แล้ว

เราจึงไม่ได้เร่งรีบที่จะจับทุกดวงจิตอันน่าดูหมิ่นเหล่านั้นออกจากบ้านของเรา เพราะเรามีแผนการของเราเอง

บัดนี้เป็นเวลาที่เรากำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมสำหรับแต่ละบุคคล ไม่ใช่ช่วงระยะซึ่งเราเริ่มทำงานกับมนุษย์
เราฉบับที่คำพูดและการกระทำทั้งหลายของแต่ละบุคคล เส้นทางซึ่งพวกเขาได้ติดตามเรามา

คุณลักษณะเฉพาะโดยกำเนิดของพวกเขา และวิธีที่พวกเขาประพฤติตนในท้ายที่สุด

ลงในสมุดบันทึกของเราทีละคน เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นบุคคลประเภทใด

ย่อมไม่มีใครจะหลบพ้นมือของเรา และทุกคนจะรวมอยู่กับบุคคลประเภทเดียวกันตามที่เรাজัดให้

เราตัดสินใจเรื่องบันปลายของแต่ละบุคคลโดยไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของอายุ ความอาวุโส ปริมาณความทุกข์
และที่น้อยที่สุดคือ ระดับความขวนสัเวชของพวกเขา แต่เป็นไปโดยสอดคล้องกับการที่ว่า

พวกเขาครองความจริงหรือไม่ ไม่มีตัวเลือกอื่นนอกจากนี้ พวกเจ้าจำต้องตระหนักว่า

ทุกคนที่ไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะถูกลงโทษด้วยเช่นกัน นี่คือข้อเท็จจริงซึ่งไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ถูกลงโทษได้ถูกทำการลงโทษไปเช่นนั้นก็เพื่อความชอบธรรมของพระเจ้า
และเป็นการลงทัณฑ์อันสาสมแล้วกับการกระทำชั่วอันนับไม่ถ้วนของพวกเขา
เราไม่ได้เปลี่ยนแปลงแผนการของเราเลยแม้แต่อย่างเดียวนับตั้งแต่การแรกเริ่มของแผนการ มันก็เพียงแค่ว่า
หากพิจารณาจากฝั่งของมนุษย์ บรรดาผู้ที่เรานำมาจะของเราดูเหมือนจะมีจำนวนลดน้อยถอยลง
เช่นเดียวกันกับบรรดาผู้ที่เราเห็นชอบอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม
เรายังคงยืนยันว่าแผนการของเราไม่เคยเปลี่ยนแปลง ในทางตรงกันข้าม
ความเชื่อและความรักของมนุษย์ต่างหากที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ลดถอยลงตลอดเวลา
จนถึงขอบข่ายที่เป็นไปได้ว่า แต่ละบุคคลจะเปลี่ยนแปลงจากป้อยอเรา ไปเป็นเอ็นซาต่อเรา
และถึงขั้นขับเราออกไป ทำทิวของเราที่มีต่อพวกเขาก็จะไม่เป็นทั้งร้อนและเย็น
จนกว่าเราจะรู้สึกถึงความน่าขยะแขยงและความชิงชัง และในท้ายที่สุดจึงสั่งตัดสินลงโทษไป ไม่ว่าจะอย่างไร
ในวันแห่งการลงโทษพวกเขา เราวยังคงมองเห็นพวกเขาอยู่
แต่พวกเขาก็ไม่สามารถมองเห็นเราได้อีกต่อไปแล้ว
เนื่องจากชีวิตท่ามกลางพวกเขาก็ได้กลายมาเป็นสิ่งที่น่าเบื่อและจืดชืดไปแล้วสำหรับเรา ดังนั้น คงไม่ต้องบอกว่า
เราได้เลือกแล้วที่จะดำรงชีวิตในสิ่งรายล้อมที่ต่างออกไป
สิ่งที่ดีกว่าเพื่อหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดจากวาทะที่คิดร้ายนานาของพวกเขา
และหลีกเลี่ยงพ้นจากพฤติกรรมอันเลวทรามเหลือทนของพวกเขา
ที่พวกเขาไม่อาจหลอกเราหรือปฏิบัติต่อเราอย่างขอไปทีอีกต่อไป ก่อนที่เราจะจากพวกเขาไป
เรายังคงจำต้องเตือนสติพวกเขา ให้เว้นจากการกระทำในสิ่งซึ่งไม่สอดคล้องกับความจริง ในทางตรงกันข้าม
เจ้าควรทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจต่อทุกคน สิ่งซึ่งนำประโยชน์มาสู่ทุกคน
และสิ่งซึ่งเป็นประโยชน์ต่อบั้นปลายของเจ้าเอง มิฉะนั้นแล้วผู้ที่ทนทุกข์อยู่ท่ามกลางความวิบัติ
จะไม่ใช้ใครอื่นนอกจากตัวเจ้าเอง

ความปรานีของเรานั้นแสดงออกต่อบรรดาผู้ที่รักเราและปฏิเสธตัวพวกเขาเอง ในขณะเดียวกัน
การลงโทษที่ได้ไปเยือนคนแล้ว ก็เป็นข้อพิสูจน์ถึงอุปนิสัยที่ชอบธรรมของเราอย่างชัดเจน และยิ่งไปกว่านั้นคือ
พิสูจน์คำพยากรณ์แห่งความโกรธเคืองของเรา เมื่อความวิบัติมาเยือน
ทุกคนที่ต่อต้านเราจะวิปริตทำให้ในขณะที่พวกเขาตกเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายของการกัณดารอาหารและภัยพิบัติ
บรรดาผู้ที่ได้กระทำความเลวในทุกลักษณะ เว้นแต่ผู้ที่ได้ติดตามเรามาเป็นเวลาหลายปี
จะไม่มีทางหลบพ้นการชำระชดใช้ให้กับบาปของตน พวกเขาอีกเช่นกัน ที่จะด้งพรวดลงสู่ความวิบัติ
ในแบบที่นานๆ ครั้งจะได้เห็นกันตลอดระยะเวลาหลายล้านปี
และพวกเขาจะดำรงชีวิตอยู่ในสภาวะแห่งความอกสั่นขวัญผวาและหวาดกลัวตลอดเวลา

และบรรดาผู้ติดตามของเราทั้งหลายที่ได้แสดงความจงรักภักดีต่อเราจะขึ้นบานและปรบมือให้กับอิทธิฤทธิ์ของเรา พวกเขาจะผ่านประสบการณ์กับความพอใจอันเกินพรรณนา

และดำรงชีวิตท่ามกลางความขึ้นบานยินดีอย่างที่เราไม่เคยมอบให้มวลมนุษย์

เพราะเราถนอมความล้ำค่าของความประเสริฐที่ดั่งงามของมนุษย์และชิงชิงความประเสริฐชั่วของพวกเขา ตั้งแต่เมื่อเราเริ่มต้นนำทางมวลมนุษย์

เรามุ่งหวังอย่างใจจดใจจ่อมาตลอดว่าจะได้รับผู้คนสักกลุ่มที่มีจิตใจเดียวกับเรา ในขณะเดียวกัน

บรรดาผู้ที่ไม่ได้มีจิตใจเดียวกับเรานั้น เราก็ไม่เคยลืม เราเกลียดพวกเขาในหัวใจของเราเสมอ

รอคอยโอกาสที่จะนำพาการลงทัณฑ์อันสาสมมาสู่พวกเขา อันเป็นสิ่งซึ่งเราจะผลิตผลิตินที่ให้เห็น

บัดนี้วันของเราได้มาถึงแล้วในที่สุด และเราไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไปแล้ว!

งานชิ้นสุดท้ายของเราไม่ใช่แค่เพื่อประโยชน์แห่งการลงโทษมนุษย์เท่านั้น

แต่เพื่อการจัดการเตรียมการในเรื่องบ้านปลายของมนุษย์อีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น

มันเป็นไปได้ที่ผู้คนทั้งหมดอาจรับรู้กิจการและการกระทำของเรา

เราต้องการให้แต่ละบุคคลได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นถูกต้อง

และได้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำมานั้นเป็นการแสดงออกของอุปนิสัยของเรา

ที่ทำให้กำเนิดมวลมนุษย์นั้น ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ นับประสาอะไรที่จะเป็นการกระทำของธรรมชาติ

แต่เป็นเรา ผู้บำรุงเลี้ยงทุกสิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่ในการสร้าง หากปราศจากการดำรงอยู่ของเรา

มวลมนุษย์ย่อมมีแต่จะพินาศและทุกข์ทนจากการหวนเวียนแห่งหายนะเท่านั้น

ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นดวงอาทิตย์และดวงจันทร์อันสวยงาม หรือโลกอันเขียวขจีอีกเลย

มวลมนุษย์จะเผชิญเพียงคำคืนอันเยือกเย็นและหุบเขาแห่งเงามรณะซึ่งไร้ปรานี

เราคือความรอดเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ เราคือความหวังเดียวเท่านั้นของมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ

เราก็คือพระองค์ผู้ซึ่งเป็นที่พักแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ทั้งปวง หากไม่มีเรา—

มวลมนุษย์จะหุบคิ่งลงในทันที หากไม่มีเรา—

มวลมนุษย์จะทุกข์ทนจากมหันตภัยและถูกบรรดาผีศาจทุกลักษณะเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า

กระนั้นก็ยังไม่มีใครใส่ใจเรา เราได้ทำงานที่ไม่มีใครอื่นทำได้

และหวังเพียงแต่ว่ามนุษย์จะสามารถตอบแทนเราด้วยความประเสริฐที่ดั่งงามบ้าง

แม้จะมีเพียงไม่กี่คนที่สามารถตอบแทนเราได้ เราก็จะยังคงยุติการเดินทางไกลของเราในโลกมนุษย์ลง

และเริ่มต้นขึ้นตอนถัดไปของงานของเราที่กำลังคลี่คลายออกมา

เนื่องจากการเร่งรัดไปมาของเราทั้งหมดท่ามกลางมนุษย์ในช่วงหลายปีมานี้ให้ดอกผลดี และเราก็ยินดีมาก

สิ่งที่เราสนใจไม่ใช่จำนวนผู้คน แต่เป็นความประเสริฐที่ดั่งงามของพวกเขามากกว่า ไม่ว่าจะมีใครก็ตาม

เราหวังว่าพวกเจ้าจะเตรียมความพร้อมที่ดั่งามให้พอเพียงสำหรับบั้นปลายของตัวเอง
เมื่อนั้นเราจึงจะพึงพอใจ มิฉะนั้นแล้ว

ไม่มีใครเลยในบรรดาพวกเจ้าที่จะสามารถหนีรอดความวิบัติที่จะตกมาถึงเจ้าได้

ความวิบัตินั้นมีจุดกำเนิดอยู่กับเราและแน่นอนว่าถูกจัดวางเรียบเรียงโดยเรา

หากพวกเจ้าไม่สามารถปรากฏว่าดั่งามได้ในสายตาของเรา

เช่นนั้นพวกเจ้าก็จะไม่อาจหนีรอดความทุกข์จากความวิบัติไปได้

ในท่ามกลางความทุกข์ลำบากความประหลาดและการกระทำโดยเจตนาทั้งหลายของพวกเจ้าไม่ได้ถูกพิจารณาว่า
สมควรไปเสียทั้งหมด เนื่องจากความเชื่อและความรักของพวกเจ้านั้นกลวงเป็นโพรง

และเจ้าเพียงแค่มองให้เห็นว่า ตัวตนของพวกเจ้าชี้ขาดหรือไม่ก็ทรยศเท่านั้นเอง ในเรื่องนี้

เราจะพิพากษาสิ่งที่ดีและสิ่งที่แย่นั้น

ความกังวลสนใจของเรายังคงเป็นเรื่องของหนทางที่พวกเจ้าแต่ละคนปฏิบัติและแสดงตัวตนของเขาออกมา

อันเป็นพื้นฐานที่เราจะใช้กำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของพวกเจ้า อย่างไรก็ตาม เราจำเป็นต้องพูดเรื่องนี้ให้ชัดเจนว่า

กับบรรดาผู้ที่ไม่ได้แสดงให้เห็นความจงรักภักดีแม้แต่เล็กน้อยในระหว่างช่วงเวลาของความทุกข์ลำบาก

เราจะไม่ปรานีอีกต่อไป เพราะความปรานีของเราขยายเวลามาเพียงถึงตอนนี้เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น

เราไม่มีความชอบใจกับใครก็ตามที่ครั้งหนึ่งเคยทรยศเรา

นับประสาอะไรที่เราจะชอบที่จะเชื่อมสัมพันธ์กับบรรดาผู้ที่ขายผลประโยชน์ของผองเพื่อนของตน

นี่คืออุปนิสัยของเรา ไม่ว่าบุคคลคนนั้นอาจเป็นใครก็ตาม เราจำเป็นต้องบอกเรื่องนี้กับพวกเจ้าว่า

ใครก็ตามที่ทำให้เราเสียใจจะไม่ได้ได้รับความเมตตาผ่อนผันจากเราเป็นครั้งที่สอง

และใครก็ตามที่ได้สัณยฆาตต่อเราตลอดมาจะยังคงอยู่ในหัวใจของเราตลอดกาล

เจ้าจงรักภักดีต่อใคร?

ตอนนี้ แต่ละวันที่พวกเจ้าใช้ชีวิตผ่านไปในนั้นมีความสำคัญยิ่งยวด

และมีความสำคัญสูงสุดต่อบั้นปลายของพวกเจ้าและชะตากรรมของพวกเจ้า ดังนั้น

พวกเจ้าจะต้องทะนุถนอมทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้ามีวันนี้ และวางแผนความล้ำค่าของแต่ละนาที่ที่ผ่านไป

เจ้าต้องใช้เวลามากที่สุดเท่าที่เจ้าสามารถทำได้เพื่อให้ตัวเจ้าได้รับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

เพื่อที่ว่าเจ้าจะได้ไม่ใช้ชีวิตนี้ไปโดยไร้ค่า พวกเจ้าอาจรู้สึกสับสนว่าทำไมเราจึงกล่าววจะเช่นนั้น ว่ากันตามตรง

เราไม่พอใจแม้แต่น้อยกับพฤติกรรมของพวกเจ้าไม่ว่าคนใดก็ตาม

เนื่องจากความหวังที่เราเคยมีในตัวพวกเจ้านั้นไม่ใช่อย่างที่พวกเจ้าเป็นในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ เราจึงพูดได้ว่า:

พวกเจ้าแต่ละคนอยู่บนขอบแห่งอันตราย

และเสียงร้องขอความช่วยเหลือในอดีตและความทะเยอทะยานอยากที่จะได้ตามเสาะหาความจริงและแสวงหา
ความสว่างในครั้งก่อนของพวกเจ้ากำลังใกล้จะถึงบทวสานแล้ว

นี่คือการแสดงการตอบสนองรอบสุดท้ายของพวกเจ้า และเป็นบางสิ่งบางอย่างที่เราไม่เคยคาดหวัง

เราไม่ปรารถนาที่จะพูดตรงกันข้ามกับข้อเท็จจริง เพราะว่าพวกเจ้าได้ทำให้เราผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง

บางทีพวกเจ้าคงไม่ปรารถนาที่จะยอมรับเรื่องนี้โดยจำนน ไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับความเป็นจริง—

ฉะนั้น เราต้องถามเรื่องนี้กับพวกเจ้าอย่างจริงจังว่า ในช่วงหลายปีมานี้

หัวใจของพวกเจ้าเต็มไปด้วยอะไรกันแน่? หัวใจของพวกเจ้าจงรักภักดีต่อใคร?

จงอย่าพูดว่าคำถามเหล่านี้เกิดขึ้นโดยไร้ที่มา และจงอย่าถามเราว่าทำไมเราจึงได้ถามถึงเรื่องเหล่านั้น จงรู้ไว้ว่า

เป็นเพราะว่าเรารู้จักพวกเจ้าดีเกินไป ใส่ใจพวกเจ้ามากเกินไป

และได้ลงทุนหัวใจของเรามากเกินไปในความประพฤติกและการกระทำทั้งหลายของพวกเจ้าที่เราได้เรียกร้องให้

พวกเจ้าอธิบายโดยไม่หยุดหย่อน และได้แบกรับความยากลำบากที่เพิ่มขึ้นยิ่งขึ้น กระนั้น

พวกเจ้าก็ไม่ได้ตอบแทนเราด้วยสิ่งใดมากไปกว่าความไม่แยแสและการยอมจำนนที่เกินทน

พวกเจ้าสะเพร่าต่อเราเหลือคณา เป็นไปได้หรือไม่ที่เราจะไม่รู้สิ่งใดในเรื่องนี้เลย? หากนี่คือสิ่งที่พวกเจ้าเชื่อ

มันก็เป็นการพิสูจน์ข้อเท็จจริงต่อไปอีกว่าพวกเจ้าไม่ได้ปฏิบัติต่อเราด้วยความมีน้ำใจอย่างแท้จริง และดังนั้น

เราจึงกล่าวว่า พวกเจ้ากำลังฝังหัวของพวกเจ้าไว้ในทราย

พวกเจ้าทั้งหมดฉลาดมากเสียจนไม่รู้แม้กระทั่งว่าพวกเจ้ากำลังทำอะไรกันอยู่—เช่นนั้นแล้ว

พวกเจ้าจะใช้อะไรเพื่อให้คำอธิบายแก่เราเล่า?

คำถามที่น่าเป็นห่วงที่สุดสำหรับเราก็คือ แท้จริงแล้วหัวใจของพวกเจ้าจงรักภักดีต่อใคร เราหวังอีกด้วยว่า

พวกเจ้าแต่ละคนจะพยายามรวบรวมความคิด

และถามตัวของพวกเจ้าเองว่าพวกเจ้าจงรักภักดีต่อใครและพวกเจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อใคร

บางทีพวกเจ้าคงไม่เคยให้การพิจารณาต่อคำถามเหล่านี้อย่างถี่ถ้วน ดังนั้น
จะเป็นอย่างไรหากเราเปิดเผยคำตอบให้พวกเจ้ารู้?

ใครก็ตามที่มีความทรงจำจะยอมรับข้อเท็จจริงนี้ที่ว่า มนุษย์มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองและจงรักภักดีต่อตัวเอง
เราไม่เชื่อว่าคำตอบของพวกเจ้านั้นถูกต้องทั้งหมด

เนื่องจากพวกเจ้าแต่ละคนนั้นดำรงอยู่ในชีวิตของพวกเจ้าแต่ละคน

และแต่ละคนก็กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับความทุกข์ของพวกเจ้าเอง เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเจ้าจึงจงรักภักดีต่อผู้ที่พวกเจ้ารักและสิ่งต่างๆ ที่ทำให้พวกเจ้าพอใจ

พวกเจ้าไม่ได้จงรักภักดีต่อตัวพวกเจ้าเองโดยสิ้นเชิง เพราะพวกเจ้าแต่ละคนได้รับอิทธิพลจากผู้คน

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และวัตถุสิ่งของทั้งหลายรอบๆ ตัวพวกเจ้า

พวกเจ้าจึงไม่ได้จงรักภักดีต่อตัวพวกเจ้าเองอย่างแท้จริง

เรากล่าวว่าจะเหล่านี้ไม่ใช่เพื่อลงนามรับรองการจงรักภักดีต่อตัวพวกเจ้าเอง

แต่เพื่อตีแผ่ให้เห็นถึงความจงรักภักดีของพวกเจ้าต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

เนื่องจากตลอดช่วงระยะเวลายาวนานหลายปีนั้น เรายังไม่เคยได้รับความรักภักดีจากพวกเจ้าคนใดเลย

พวกเจ้าได้ติดตามเรามาตลอดช่วงหลายปีนี้ กระนั้นก็ยังไม่เคยมอบความจงรักภักดีให้เราแม้เพียงสักนิดเดียว

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเจ้ากลับวนเวียนอยู่กับผู้คนที่พวกเจ้ารักและสิ่งต่างๆ ที่ทำให้พวกเจ้าพอใจ—

มากถึงขนาดที่ว่าตลอดเวลานั้น และไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหนก็ตาม

เจ้าเก็บผู้คนและสิ่งเหล่านั้นไว้ใกล้หัวใจเจ้าและไม่เคยทอดทิ้งผู้คนและสิ่งเหล่านั้นเลย

เมื่อใดก็ตามที่พวกเจ้ากลายเป็นกระหายหรือกระตือรือร้นในสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พวกเจ้ารัก

มันเกิดขึ้นในขณะที่พวกเจ้ากำลังติดตามเรา หรือแม้แต่ในขณะที่พวกเจ้ากำลังฟังวาทะของเรา ดังนั้น

เราจึงบอกว่าพวกเจ้ากำลังใช้ความจงรักภักดีที่เราขอจากพวกเจ้า ไปจงรักภักดีและทะนุถนอม “สัตว์เลี้ยง”

ของพวกเจ้าแทน แม้ว่าพวกเจ้าอาจพลีอุทิศสิ่งหนึ่งหรือสองสิ่งให้เรา

มันก็ไม่ได้เป็นตัวแทนถึงทั้งหมดของพวกเจ้า และไม่ได้แสดงว่าเราคือผู้ที่พวกเจ้าจงรักภักดีอย่างแท้จริง

พวกเจ้าเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจการต่างๆ ที่พวกเจ้าหลงใหล คนบางคนจงรักภักดีต่อบุตรชายและบุตรสาว

คนอื่นๆ จงรักภักดีต่อสามี ภรรยา ความร่ำรวย การงาน ผู้บังคับบัญชา สถานภาพ หรือผู้หญิง

พวกเจ้าไม่เคยรู้สึกเหน็ดเหนื่อยหรือรำคาญใจกับสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้าจงรักภักดี แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเจ้ากลับกระหายมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเพื่อที่จะครอบครองสิ่งเหล่านี้ในปริมาณที่มากขึ้น และคุณภาพที่สูงขึ้น

และพวกเจ้าก็ไม่เคยล้มเลิก เราและวาทะของเรามักจะถูกผลักไปอยู่หลังสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้ากระตือรือร้น

และพวกเจ้าก็ไม่มีทางเลือกนอกจากต้องจัดลำดับวาทะของเราไว้ท้ายสุด

มีแม้กระทั่งผู้ที่เว้นตำแหน่งสุดท้ายนี้ไว้เพื่อสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาจงรักภักดีซึ่งพวกเขายังไม่ค้นพบ

ไม่เคยมีร่องรอยของเราในหัวใจของพวกเขาเลยแม้แต่หยดเดียว พวกเจ้าอาจคิดว่าเราขอจากพวกเจ้ามากเกินไป หรือเรากล่าวหาพวกเจ้าอย่างผิดๆ—แต่พวกเจ้าเคยคิดสักครั้งหรือไม่ถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ในขณะที่พวกเจ้ากำลังใช้เวลาอย่างมีความสุขกับครอบครัวของพวกเจ้าอยู่นั้น พวกเจ้าไม่เคยจรรีกรักดีต่อเราเลยแม้แต่สักครั้งเดียว? ในช่วงเวลาอย่างนี้ มันไม่ทำให้พวกเจ้าเจ็บปวดหรือ? เมื่อหัวใจของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี และได้รับบำเหน็จรางวัลสำหรับการลงแรงของพวกเจ้า

พวกเจ้าไม่รู้สึกล้อใจที่ไม่ได้จัดหาความจริงที่เพียงพอให้กับตัวพวกเจ้าเองหรือ? พวกเจ้าทำให้กับการไม่ได้รับการรับรองจากเราเมื่อใด?

พวกเจ้าบีบเค้นสมองของพวกเจ้าและยอมรับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเพื่อบุตรชายและบุตรสาวของพวกเจ้า กระนั้นพวกเจ้าก็ยังไม่พึงพอใจ ยังคงเชื่อว่าพวกเจ้ายังไม่ได้ขยันหมั่นเพียรแทนพวกเขา ยังไม่ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเจ้าสามารถทำได้เพื่อพวกเขา อย่างไรก็ตาม กับเราแล้ว พวกเจ้าจะสะเพร่าและไม่ระมัดระวังอยู่เสมอ เราอยู่ในความทรงจำของพวกเจ้าเท่านั้น

แต่เราไม่ได้คงอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า พวกเจ้าไม่รู้สึกลถึงการอุทิศและความพยายามของเราตลอดไป และพวกเจ้าก็ไม่เคยมีความขอบคุณกับสิ่งเหล่านั้นเลย เจ้าเพียงแค่พิจารณาใคร่ครวญเป็นเวลานับๆ และเชื่อว่าการทำเช่นนี้จะเพียงพอแล้ว “ความจริงรักภักดี” เช่นนั้นไม่ใช่สิ่งที่เราโหยหามาแสนนาน แต่เป็นสิ่งที่เราดูหมิ่นมาตลอด แต่กระนั้น ไม่ว่าเราจะพูดอะไร

พวกเจ้าก็ยังคงยอมรับเพียงแค่อะไรสักเรื่องเท่านั้น พวกเจ้าไม่สามารถยอมรับเรื่องนี้ได้ทั้งหมด เนื่องจากพวกเจ้าทุกคน “มั่นใจ” มาก และพวกเจ้าก็มักจะเลือกที่จะยอมรับอะไรจากพระเจ้าที่เราได้กล่าวไว้ หากพวกเจ้ายังคงเป็นอย่างนี้อยู่ในวันนี้

เรามีวิธีการบางอย่างสำหรับการจัดการกับความมั่นใจในตัวเองของพวกเจ้า—และที่มากกว่านั้นคือ เราจะทำให้พวกเจ้ารับรู้ว่าจะชนะของเราทั้งหมดนั้นเป็นจริงแท้ และว่าไม่มีวันใดของเราที่บิดเบือนข้อเท็จจริง

หากเราจะวางเงินจำนวนหนึ่งตรงหน้าพวกเจ้าตอนนี้ และให้พวกเจ้ามีอิสระในการเลือก— และหากเราไม่กล่าวโทษพวกเจ้าเนื่องจากตัวเลือกของพวกเจ้า—เมื่อนั้น

พวกเจ้าส่วนใหญ่คงจะเลือกเงินและละทิ้งความจริง

คนที่ดีกว่าในหมู่พวกเจ้าคงจะยอมละทิ้งเงินและเลือกความจริงอย่างล่งเล

ในขณะที่ผู้ที่อยู่ระหว่างกลางคงจะหิบบายเงินไว้ในมือข้างหนึ่งและความจริงไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว

ธาตุแท้ของพวกเจ้าจะไม่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดหรือ?

เมื่อต้องเลือกระหว่างความจริงและสิ่งใดก็ตามที่พวกเจ้าจงรักภักดี พวกเจ้าจะเลือกตัวเลือกนี้กันทุกคน และทัศนคติของพวกเจ้าก็จะยังคงเป็นเหมือนเดิม ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ?

มีผู้คนไม่มากนักในหมู่พวกเจ้าที่ได้เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาระหว่างถูกและผิดมิใช่หรือ?

ในการแข่งขันระหว่างด้านบวกกับด้านลบ คำและชาว

พวกเจ้าตระหนักรู้อย่างแน่นอนถึงตัวเลือกที่พวกเจ้าได้เลือกระหว่างครอบครัวยุคกับพระเจ้า ลูกๆ กับพระเจ้า

สันติสุขกับการแตกแยก ความร่ำรวยกับความยากจน สถานภาพกับความธรรมดาสามัญ

การได้รับการสนับสนุนกับการถูกทิ้งขว้าง เป็นต้น ระหว่างครอบครัวยุคที่สงบสุขกับครอบครัวยุคที่แตกแยก

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก และเลือกเช่นนั้นโดยไม่ลังเล ระหว่างความร่ำรวยและหน้าที่

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรกอีกครั้ง และยิ่งขาดความตั้งใจที่จะกลับเข้าฝั่ง^[n]

ระหว่างความหุหุหุหุหุเพื่อกับความยากจน พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก เมื่อต้องเลือกระหว่างบุตรชาย บุตรสาว

ภรรยาและสามีของพวกเจ้า กับเรา พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรก และระหว่างมโนคติอันหลงผิดกับความจริง

พวกเจ้าได้เลือกอย่างแรกอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้เผชิญกับการกระทำอันชั่วร้ายทั้งหลายในทุกรูปแบบของพวกเจ้า

เราก็เพียงหมดความเชื่อในตัวพวกเจ้าแล้วเท่านั้น

เราเพียงประหลาดใจเท่านั้นที่หัวใจของพวกเจ้าด้านทานการทำให้อ่อนลงยิ่งนัก

ชัดเจนแล้วว่าหลายปีแห่งการมอบอุทิศและความพยายามนั้นไม่ได้นำพาอะไรมาให้เราไปกว่าการทอดทิ้งแ

ละความสิ้นหวังของพวกเจ้า แต่ความหวังของเราที่มีต่อพวกเจ้าเติบโตไปพร้อมกับแต่ละวันที่ผ่านไป

เนื่องจากวันของเราได้ถูกแผ้วถางต่อหน้าทุกคนอย่างสมบูรณ์แล้ว กระนั้น

พวกเจ้าก็ยังยืนกรานที่จะแสวงหาสิ่งที่มีดমনและชั่วร้ายทั้งหลาย

และปฏิเสธที่จะคลายมือของเจ้าที่ยึดจับสิ่งเหล่านั้นไว้ เช่นนั้นแล้ว บทอาเศนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร?

พวกเจ้าเคยให้การคิดคำนึงถึงเรื่องนี้อย่างรอบคอบหรือไม่? หากพวกเจ้าถูกขอให้เลือกอีกครั้ง

แล้วจุดยืนของพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร? มันจะยังคงเป็นอย่างแรกอยู่อีกหรือไม่?

พวกเจ้ายังจะนำความผิดหวังและความโศกเศร้าที่น่าเวทนามาสู่เราอยู่หรือไม่?

หัวใจของพวกเจ้ายังจะมีความอบอุ่นอันน้อยนิดเพียงอย่างเดียวอยู่หรือไม่?

พวกเจ้ายังจะไม่ตระหนักว่าต้องทำอะไรเพื่อชูใจเราอยู่หรือไม่? ณ เวลานี้ พวกเจ้าจะเลือกอะไร?

เจ้าจะนบนอบต่อวณะของเราหรือจะเหินห่างต่อวณะเหล่านั้น?

วันของเราได้ถูกแผ้วถางต่อสายตาของพวกเจ้าแล้ว และสิ่งที่พวกเจ้าเผชิญคือชีวิตใหม่และจุดเริ่มต้นใหม่

อย่างไรก็ตาม เราต้องบอกพวกเจ้าว่าจุดเริ่มต้นนี้ไม่ใช่การเริ่มต้นของงานใหม่ที่ผ่านมา

แต่เป็นการสรุปปิดตัวของงานเก่า นั่นคือ นี่เป็นฉากสุดท้าย

เราคิดว่าพวกเจ้าทุกคนสามารถเข้าใจได้ว่าสิ่งใดที่ผิดปกติเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นนี้ อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งในไม่ช้า

พวกเจ้าจะเข้าใจความหมายที่แท้จริงของจุดเริ่มต้นนี้ ดังนั้น

เรามาเคลื่อนผ่านมันไปด้วยกันและต้อนรับฉากสุดท้ายที่จะมาถึงกันเถิด! อย่างไรก็ตาม

สิ่งที่ทำให้เรายังกังวลต่อไปเกี่ยวกับพวกเจ้าก็คือว่า เมื่อเผชิญหน้ากับความยุติธรรมและความยุติธรรม พวกเจ้ามักจะเลือกอย่างแรกอยู่เสมอ แต่กระนั้น นั่นเป็นเรื่องในอดีตของพวกเจ้าไปหมดแล้ว

เราก็หวังที่จะลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอดีตของพวกเจ้าเช่นกัน

แม้ว่านี่จะเป็นสิ่งที่ทำได้ลำบากยากเย็นอย่างมากก็ตาม ไม่ว่าอย่างไร เรามีวิธีที่ดียิ่งในการลืม นั่นก็คือ

จงปล่อยให้อนาคตมาแทนที่อดีต

และยอมให้เงาแห่งอดีตของพวกเจ้ามลายหายไปเพื่อแลกกับตัวตนที่แท้จริงของพวกเจ้าในวันนี้

ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องรบกวนพวกเจ้าให้ตัดสินใจเลือกอีกครั้ง นั่นคือ จริงๆ แล้วพวกเจ้าจงรักภักดีต่อใครกันแน่?

เชิงอรรถ:

ก. กลับเข้าฝั่ง: สุภาษิตจีน หมายถึง “กลับมาจากหนทางชั่วร้ายของเรา”

ไปสู่บันปลาย

เมื่อใดก็ตามที่พาดพิงถึงเรื่องของบันปลาย พวกเจ้าปฏิบัติต่อมันด้วยความจริงจังเป็นพิเศษ ยิ่งไปกว่านั้น

มันเป็นบางสิ่งที่พวกเจ้าทุกคนล้วนมีความรู้สึกอ่อนไหวด้วยเป็นพิเศษ

ผู้คนบางคนรอไม่ไหวที่จะโทษศิระของพวกเจ้ากับพื้น

หมอบคารวะเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อให้ได้มาซึ่งบันปลายที่ดี

เรารู้สึกได้อย่างเข้าใจในความกระหายร้อนรนของพวกเจ้าโดยไม่จำเป็นต้องแสดงออกมาเป็นคำพูดใด

มันไม่มีอะไรมากไปกว่าการที่พวกเจ้าไม่ต้องการให้เนื้อหาของพวกเจ้าตกไปอยู่ในความวิบัติ

และที่เจ้าไม่ปรารถน่ายิ่งกว่านั้นก็คือการคล้อยเคลื่อนลงไปสู่การลงโทษชั่ววินัยรันทรมานในภายภาคหน้า

พวกเจ้าหวังเพียงเปิดโอกาสให้ตัวพวกเจ้าได้ดำรงชีวิตอย่างเป็นอิสระขึ้นอีกสักนิดและง่ายขึ้นอีกสักหน่อย

ฉะนั้นพวกเจ้าจึงรู้สึกอัดอั้นป่วนเป็นพิเศษเมื่อใดก็ตามที่มีการพาดพิงถึงเรื่องของบันปลาย โดยกลัวอยู่ลึกๆ

ว่าหากเจ้าไม่ใส่ใจให้มากพอ เจ้าอาจทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

และด้วยเหตุนี้จึงต้องรับการลงทัณฑ์อันสาสมตามที่เจ้าสมควรได้รับ

พวกเจ้าไม่ลังเลเลยที่จะยอมประนีประนอมเพื่อประโยชน์ของบันปลายของพวกเจ้า

และถึงขนาดที่พวกเจ้าหลายคนซึ่งครั้งหนึ่งเคยคลั่งเหวี่ยงและกลั่นแกล้งกลายเป็นสุภาพและจริงจังเป็น

พิเศษในบัดดล การปรากฏด้วยความจริงใจของพวกเจ้าทำให้ผู้คนจับใจจนเข้ากระดูกดำ แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม

พวกเจ้าทุกคนต่างมีหัวใจอัน “ซื่อสัตย์”

และพวกเจ้าก็ได้เปิดเผยความลับในใจพวกเจ้ากับเราอย่างสม่ำเสมอโดยไม่เก็บสิ่งใดไว้เบื้องหลังเลย

ไม่ว่าจะเป็นข้อข้องใจ เล่ห์หลวง หรือการอุทิศตน โดยรวมแล้ว พวกเจ้าได้ “สารภาพ”

สิ่งทั้งหลายอันมีสาระสำคัญที่นอนอยู่ภายในซอกมุมซึ่งลึกที่สุดของความเป็นอยู่ของพวกเจ้าต่อเราอย่างซื่อสัตย์

ตรงไปตรงมายิ่งนัก แน่่อนว่าเราไม่เคยหาทางเลี้ยอ้อมสิ่งเหล่านี้เลย

เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนกลายเป็นความคุ้นชินเกินไปเสียแล้วสำหรับเรา

พวกเจ้าคงเลือกเข้าสู่ทะเลเพลิงเพื่อประโยชน์ของบันปลายสุดท้ายของเจ้ามากกว่าจะเลือกเสียมศักดิ์เส้นเพื่อให้

ได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า ไม่ใช่ว่าเราเคร่งครัดในหลักการกับพวกเจ้าจนเกินไป

หากแต่เป็นเพราะพวกเจ้าขาดหัวใจแห่งการอุทิศตนจนเกินกว่าที่จะมาเผชิญหน้าโดยตรงกับทุกอย่างที่เราทำ

พวกเจ้าอาจไม่เข้าใจสิ่งที่เราเพิ่งเอ่ยไป ฉะนั้น ให้เราจัดเตรียมคำอธิบายอย่างง่ายให้แก่พวกเจ้าว่า

สิ่งที่พวกเจ้าต้องการหนักหนาไม่ใช่ความจริงหรือชีวิต

ทั้งยังไม่ใช่หลักการทั้งหลายเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติของพวกเจ้า

นับประสาอะไรที่จะใช้งานอันอุดสาเหของเรา

หากแต่สิ่งที่พวกเจ้าต้องการหนักหนาก็คือทุกสิ่งที่พวกเจ้าครองในเนื้อหนัง นั่นก็คือ ความอุดมด้วยโภคทรัพย์

สถานะ ครอบครัว ชีวิตสมรส และอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน

พวกเจ้าไม่ได้ให้ความสำคัญกับงานและคำพูดของเราโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นเราจึงสามารถสรุปรวบรวมความเชื่อของพวกเจ้าได้เป็นคำหนึ่งคำ นั่นก็คือ ขอไปที

พวกเจ้าจะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้สัมฤทธิ์ในสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าอุทิศตัวให้อย่างสมบูรณ์

แต่เราได้ค้นพบแล้วว่าพวกเจ้าจะไม่ทำแบบเดียวกันเพื่อประโยชน์ในเรื่องทั้งหลายที่เกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้า

ของพวกเจ้า พวกเจ้ากลับเพียงแค่อุทิศตัวมากกว่าคนอื่นและจริงจังแน่นแนวกว่าคนอื่นเมื่อเทียบกับ

นี่คือเหตุที่เรากล่าวว่าคุณที่ขาดหัวใจแห่งความจริงใจสุดซึ้งคือคนที่ล้มเหลวในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

จงคิดให้ถ้วนถี่เถิด—มีความล้มเหลวยู่มากมายท่ามกลางพวกเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้าควรที่จะรู้ว่าความสำเร็จในเรื่องการเชื่อในพระเจ้านั้น สัมฤทธิ์ได้ด้วยผลแห่งการกระทำของตัวผู้คนเอง

เมื่อผู้คนทำไม่สำเร็จ แต่กลับล้มเหลว นั่นก็เป็นเพราะการกระทำของพวกเขาสองคน

และไม่มีปัจจัยอื่นใดเลยที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง

เราเชื่อว่าพวกเจ้าคงจะทำได้ตามที่จำเป็นเพื่อให้สัมฤทธิ์บางสิ่งซึ่งลำบากยากเย็นกว่าและพ่วงความทุกข์มาด้

วยยิ่งกว่าการที่เชื่อในพระเจ้า และเชื่อว่าพวกเจ้าคงจะปฏิบัติต่อสิ่งนั้นอย่างจริงจังนัก

จริงจังมากเสียจนพวกเจ้าคงจะไม่เต็มใจยอมผ่อนปรนในความผิดพลาดอันใดก็ตาม

เหล่านี้คือความพยายามอันไม่ย่อหย่อนหลายประเภทที่พวกเจ้าทั้งปวงนำมาใส่ให้กับชีวิตของตัวเอง

พวกเจ้าถึงกับมีความสามารถที่จะหลอกลวงเนื้อหนังของเราได้ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่พวกเจ้าคงจะไม่หลอกลวง

สมาชิกคนใดในครอบครัวของเจ้าเองเลย นี่คือพฤติกรรมอันสมำเสมอของพวกเจ้า

และเป็นหลักการในการดำรงชีวิตของพวกเจ้า

พวกเจ้าไม่ได้ยังคงกำลังฉายภาพโฉมหน้าอันจอมปลอมมาหลอกลวงเราเพื่อประโยชน์ในบั้นปลายของพวกเจ้า

เพื่อที่บั้นปลายของพวกเจ้าจะได้สวยงามเพียบพร้อมและเป็นไปตามที่พวกเจ้าอยากได้อีกามีทั้งหมดหรือ

? เราตระหนักรู้ว่าการอุทิศตนของพวกเจ้าเป็นไปแบบชั่วคราว เช่นเดียวกับความจริงใจของเจ้านั่นเอง

มิใช่หรือหรือที่ว่าคุณแน่นอนของพวกเจ้าและราคาที่พวกเจ้าจ่ายไปนั้น

เป็นไปเพื่อประโยชน์ของชั่วขณะปัจจุบันเท่านั้น หาใช่เพื่ออนาคตไม่?

พวกเจ้าต้องการเพียงทุ่มเทความพยายามเอือมสุดท้ายเพื่อเพียรพยายามที่จะรักษามันบั้นปลายอันสวยงามเอาไว้

ด้วยอุดมมุ่งหมายในการต่อรองแลกเปลี่ยนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

พวกเจ้าไม่ได้พยายามครั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการกลายเป็นหนี้ความจริงและยังไม่ใช่เพื่อประโยชน์แห่งการชดใช้คืน

ให้แก่เราสำหรับราคาที่เราได้จ่ายไป กล่าวให้สั้นก็คือ

พวกเจ้าเต็มใจให้นำกุสโลบายอันฉลาดแบบขมมาใช้เพื่อให้ได้สิ่งที่พวกเจ้าต้องการ

แต่จะไม่สู้รบแบบเปิดเผยเพื่อการนั้น นี่มิใช่ความปรารถนาจากใจจริงของพวกเจ้าหรือหรือ?

พวกเจ้าต้องไม่อำพรางตัวเอง

และต้องไม่ทำให้สมองของพวกเจ้าวนเวียนอยู่กับเรื่องของบั้นปลายจนถึงขนาดที่พวกเจ้ากินไม่ได้นอนไม่หลับ ไม่จริงหรือหรือว่าทอวานของพวกเจ้าจะได้ถูกกำหนดพิจารณาไว้เรียบร้อยแล้วในตอนสุดท้าย?

พวกเจ้าแต่ละคนควรทำหน้าที่ของตนเองอย่างสุดความสามารถ ด้วยหัวใจอันเปิดกว้างและซื่อสัตย์

และเต็มใจจะจ่ายราคาใดก็ตามที่จำเป็น ดังที่พวกเจ้าได้พูดกันไว้ว่า เมื่อวันนั้นมาถึง

พระเจ้าจะไม่ทรงบกพร่องต่อใครก็ตามที่ได้ทนทุกข์หรือได้ยอมจ่ายราคาเพื่อพระองค์

ความเชื่อมั่นเช่นนี้คือสิ่งที่ควรค่าแก่การยึดมั่นไว้ และถูกต้องแล้วที่พวกเจ้าไม่ควรจะสั่นไหวไป

ในหนทางนี้เท่านั้น เราจึงจะสามารถสบายใจได้ในเรื่องเกี่ยวกับพวกเจ้า มิเช่นนั้น

พวกเจ้าก็จะเป็นผู้คนที่ทำให้เราไม่อาจสบายใจได้เลยตลอดกาล

และเจ้าจะกลายเป็นวัตถุทั้งหลายที่เราไม่พิสมัยไปตลอดกาล

หากพวกเจ้าทุกคนสามารถทำตามมโนธรรมของตัวเองและทำเพื่อเราอย่างสุดความสามารถโดยไม่เหลือเผื่อแรง
เผื่อใจไปจากงานของเรา และอุทิศแรงกายแรงใจของเจ้าให้กับงานข่าวประเสริฐของเราไปชั่วชีวิต เช่นนี้แล้ว

มีหรือที่ใจของเราจะไม่ลึบโลดบ่อยครั้งเพราะความชื่นบานในเรื่องของพวกเจ้า? เช่นนี้แล้ว

เราจึงจะสามารถใส่ใจในเรื่องของพวกเจ้าได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ใช่หรือไม่?

ช่างเป็นความอดสูที่สิ่งที่พวกเจ้าทำได้นั้นเป็นเพียงเศษเสี้ยวอันน้อยนิดจนน่าเวทนาของสิ่งที่เราคาดหวัง
เมื่อเป็นกรณีนี้ พวกเจ้ากลัวได้อย่างไรจึงมาแสวงหาสิ่งที่พวกเจ้าหวังเอาจากเรา?

บั้นปลายและชะตากรรมของพวกเจ้ามีความสำคัญยิ่งต่อพวกเจ้า—เป็นสิ่งที่สร้างความกังวลมหันต์

พวกเจ้าเชื่อว่า หากเจ้าไม่ทำสิ่งทั้งหลายด้วยความระมัดระวังยิ่งแล้ว

ย่อมจะหมายความว่าพวกเจ้าจบแล้วที่จะได้มีบั้นปลาย และเจ้าได้ทำลายชะตากรรมของตัวเองไปแล้ว

แต่พวกเจ้าเคยเห็นหรือไม่ว่า

ผู้คนที่สละความพยายามเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายของพวกเขาแต่เพียงอย่างเดียว

เป็นการตรวจตราโดยเปล่าประโยชน์? ความพยายามเหล่านั้นไม่จริงแท้—

หากแต่เป็นความจอมปลอมและเล่ห์หลวง หากเป็นกรณีนี้แล้ว

พวกที่ทำงานเพียงเพื่อเห็นแก่บั้นปลายของพวกเขานั้น

ย่อมอยู่บนธรณีประตูที่จะก้าวไปสู่ความปราชัยครั้งสุดท้ายของพวกเข

ด้วยว่าความล้มเหลวในความเชื่อในพระเจ้าของคนเรานั้นมีเหตุมาจากเล่ห์หลวง

เราได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเราไม่ชอบที่จะได้รับการยกยอหรือบื้อยอ

หรือการปฏิบัติต่อเราด้วยความตื่นเต็นกุกักจ

เราชอบคนซื่อสัตย์ที่เจ็ดหน้าเผชิญกับความจริงของเราและความคาดหวังของเรา ที่ยิ่งมากไปกว่านั้นก็คือ

เราชอบเวลาที่ผู้คนสามารถแสดงให้เห็นความอาทรและความคำนึงถึงหัวใจของเราเป็นที่สุด และชอบเวลาที่พวกเขาสามารถถึงขั้นเลิกสิ่งทุกอย่างได้เพื่อประโยชน์ของเรา เฉพาะในหนทางนี้เท่านั้นหัวใจของเราจึงสามารถได้รับความชื่นชม ตอนนี้ เรื่องเกี่ยวกับพวกเจ้าที่เราไม่ชอบนั้นมีมากเพียงใดกันเล่า? เรื่องที่เราชอบเกี่ยวกับพวกเจ้าละมีมากเพียงใด? เป็นไปได้หรือไม่ที่ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยได้ตระหนักถึงการสำแดงความอัปยศอดัศจรรย์ทั้งหมดที่พวกเจ้าทุ่มออกมาด้วยหวังประโยชน์ในบั้นปลายของพวกเจ้า?

ในหัวใจของเรา เราไม่ปรารถนาที่จะทำร้ายหัวใจดวงใดที่คิดบวกและใฝ่สูง และเรายังไม่ปรารถนาจะบั่นทอนแรงกายแรงใจของใครก็ตามที่กำลังทำหน้าที่ของตนโดยสัตย์ซื่อ กระนั้น เราก็ต้องขำเตือนพวกเจ้าแต่ละคนถึงความไม่พอเพียงทั้งหลายของพวกเจ้าและดวงจิตอันโสมมที่นอนอยู่ในซอกมุมที่ลึกที่สุดของหัวใจพวกเจ้า

เราทำเช่นนี้ด้วยหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถมอบถวายหัวใจที่แท้จริงได้จนหมดเมื่ออยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพราะสิ่งที่เราเกลียดชังที่สุดนั้นคือเหล่าผู้ที่คนมีต่อเรา เราหวังเพียงว่า ในช่วงระยะสุดท้ายแห่งงานของเร พวกเจ้าจะให้ผลงานที่ดีที่สุด และพวกเจ้าจะอุทิศตัวของพวกเจ้าโดยหมดทั้งดวงใจ หาใช่เพียงครึ่งใจอีกต่อไปไม่ แน่แน่นอนว่าเราเองก็หวังให้พวกเจ้าทุกคนสามารถมีบั้นปลายที่ดี แต่แม้จะเป็นเช่นนั้น เราก็ยังมีข้อพึงประสงค์ของเรา นั่นคือ

พวกเจ้าต้องตัดสินใจให้ดีที่สุดในการมอบถวายการอุทิศครั้งสุดท้ายและครั้งเดียวเท่านั้นของเจ้าให้แก่เราจนหมดสิ้น หากบางคนไม่มีการอุทิศตนครั้งเดียวนั้น เขาผู้นั้นย่อมเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่ซาตานครองอยู่อย่างแน่นอน และเราจะไม่เก็บเขาไว้ใช้งานอีกต่อไป แต่จะส่งเขากลับบ้านไปให้พ่อแม่ของเขาดูแล

งานของเราคือความช่วยเหลืออันยิ่งใหญ่สำหรับพวกเจ้า สิ่งที่เราหวังจะได้จากพวกเจ้าคือหัวใจที่ซื่อสัตย์และที่ใฝ่สูง แต่จนบัดนี้แล้ว มือของเราก็มองว่างเปล่าอยู่ จงตรองดูเถิด หากวันหนึ่งเรายังโศกสลดเป็นนักหนาเกินกว่าจะพูดที่จะหาว่ามาบอกกล่าวแล้ว ทำที่ของเราที่มีต่อพวกเจ้าจะเป็นอย่างไร? ถึงตอนนั้น เราจะยังเป็นมิตรต่อเจ้าเหมือนที่เราเป็นในตอนนี้อย่างไร? ถึงตอนนั้นแล้ว ใจของเรายังสงบนิ่งได้เท่าตอนนี้อย่างไร?

พวกเจ้าเข้าใจความรู้สึกของบุคคลหนึ่งซึ่งได้ไถ่พรวนผืนนาไปอย่างอุตสาหะ แต่ก็ยังเก็บเกี่ยวข้าวไม่ได้แม้สักเม็ดหรือไม่? พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าหัวใจของบุคคลหนึ่งจะบาดเจ็บสาหัสเพียงใดเมื่อเขาถูกจัดการด้วยการฟาดคบที่รุนแรง? พวกเจ้าสามารถลิ้มรสชาติความขมขื่นของบุคคลหนึ่งซึ่งครั้งหนึ่งเคยเปี่ยมด้วยความหวัง แต่ต้องจากไปด้วยความร่ำวานหรือไม่?

พวกเจ้าเคยเห็นความโกรธเกรี้ยวที่ถูกปล่อยออกมาจากบุคคลหนึ่งซึ่งถูกข่มขู่ข่มขืนหรือไม่?

พวกเขาสามารถรู้ถึงความกระหายร้อนร่นต่อการล้างแค้นของบุคคลหนึ่งซึ่งได้รับการปฏิบัติด้วยความเป็นปฏิปักษ์และเล่ห์หลวงหรือไม่? หากพวกเขาเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้คนเหล่านี้แล้ว

เราก็คิดว่าคงไม่ลำบากยากเย็นนักสำหรับพวกเขาที่จะจินตนาการถึงท่าทีที่พระเจ้าจะมีต่อพวกเขาในเวลาแห่งการลงทัณฑ์อันสาสมของพระองค์! สุดท้ายนี้

เราหวังให้พวกเขาทุกคนทุ่มความพยายามจริงจังเพื่อประโยชน์แห่งบั้นปลายของพวกเขาเอง แต่กระนั้น

เขาก็จะยอมนำวิถีทางที่เต็มไปด้วยเล่ห์หลวงมาใช้ในความพยายามนั้น มิฉะนั้นแล้ว

ใจของเราก็จะยังผิดหวังในตัวพวกเขาต่อไป และความผิดหวังเช่นนี้จะนำไปสู่สิ่งใดหรือ?

พวกเขาไม่ได้กำลังหลอกตัวเองอยู่หรือ?

พวกที่ขบคิดถึงบั้นปลายของตัวเองแต่ก็ยังทำให้มันลุ่มจมลงไปในนั้น

เป็นผู้คนที่สามารถได้รับการช่วยเหลืออย่างน้อยที่สุด ต่อให้เขาจะกลายเป็นคนเฉยและบันดาลโทสะขึ้นมา

ใครเล่าจะใส่ใจเวทนาบุคคลเช่นนี้? สรุปโดยรวมแล้ว เรายังคงหวังให้พวกเขาได้มีบั้นปลายที่ดีและเหมาะสม

และยิ่งไปกว่านั้น เราหวังว่าจะไม่มีพวกเขาคนใดต้องตกไปอยู่ในความวิบัติ

การตกเดือนสามประการ

ในฐานะผู้เชื่อในพระเจ้า เจ้าควรจงรักภักดีต่อพระองค์เพียงผู้เดียวโดยไม่มีใครอื่นในทุกสรรพสิ่ง และสามารถที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกสรรพสิ่ง ถึงกระนั้น แม้ทุกคนเข้าใจในข่าวนี้นี้ แต่ด้วยความลำบากยากเย็นจิตใจของมนุษย์—ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความไร้เหตุผล และความเลื่อมทรมของเขา เป็นต้น—ความจริงเหล่านี้

ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดและเป็นพื้นฐานที่สุดในบรรดาทั้งหมด

จึงไม่ปรากฏเป็นหลักฐานอยู่ภายในตัวเขาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ และดังนั้น

ก่อนที่บทพยานของพวกเขาจะมาถึงอย่างถาวร เราควรบอกบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญที่สุดแก่พวกเขาเสียก่อน ก่อนที่เราจะพูดต่อ อันดับแรก พวกเขาจะต้องเข้าใจในสิ่งนี้ว่า

วาทะที่เราเหล่านั้นเป็นความจริงซึ่งมุ่งตรงไปที่มวลมนุษย์ทั้งปวง

มันไม่ได้ถูกกล่าวระบุถึงบุคคลหนึ่งหรือบุคคลชนิดหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะฉะนั้น

พวกเขาก็ควรจดจ่ออยู่ที่การทำความเข้าใจจนจะเรจากจุดยืนแห่งความจริง

และจะต้องมีท่าทีที่ไม่แบ่งปันความสนใจและความจริงใจไปทางอื่น

จะต้องไม่เพิกเฉยต่อวาทะหรือความจริงที่เราเหล่านั้นแต่คำเดียว

และจะต้องไม่ปฏิบัติต่อวาทะทั้งหมดที่เราเหล่านั้นอย่างไม่ใส่ใจจริงจัง ในชีวิตของพวกเขา เราได้เห็นว่า

พวกเขาได้ทำอะไรไปมากมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับความจริง และดังนั้น เราขอสั่งอย่างเฉพาะเจาะจง

ให้พวกเขากลายมาเป็นผู้รับใช้ความจริง ให้เขาไม่ตกไปเป็นทาสของความเลวและความอับลัทธิ

และให้เขาไม่เหยียบย่ำความจริงหรือทำให้มัวหมองของพระนิเวศของพระเจ้ามัวหมอง

นี่คือการตกเดือนของเราต่อพวกเขา บัดนี้ เราจะกล่าวถึงหัวข้อสำคัญที่อยู่ตรงหน้า ณ เวลานี้

ประการแรก เพื่อประโยชน์ของชะตากรรมของตัวพวกเขาเอง พวกเขาควรแสวงหาความเห็นชอบจากพระเจ้า

กล่าวคือ ในเมื่อพวกเขารับรู้แล้วว่าพวกเขาคือสมาชิกคนหนึ่งคนหนึ่งในพระนิเวศของพระเจ้า

เมื่อนั้นพวกเขาก็ควรที่จะนำพาสันติสุขในจิตใจมาสู่พระเจ้า และทำให้พระองค์พึงพอพระทัยในทุกสรรพสิ่ง

พูดอีกอย่างก็คือ เจ้าจะต้องมีหลักธรรมในการกระทำต่างๆ ของเจ้า

และจะต้องปฏิบัติอย่างประจวบพ้องกับความจริงในการกระทำเหล่านั้น หากนี่เป็นสิ่งที่เกินกว่าที่เจ้าจะทำได้

เช่นนั้นเจ้าก็จะถูกพระเจ้ารังเกียจและปฏิเสธ และถูกบอกปิดจากมนุษย์ทุกคน

ทันทีที่เจ้าตกไปอยู่ในสภาวะลำบากใจดังกล่าว

เจ้าย่อมไม่สามารถถูกนับรวมเข้าไปอยู่ท่ามกลางพระนิเวศของพระเจ้า

นี่เองที่เป็นความหมายตรงตัวของการไม่ได้รับความเห็นชอบโดยพระเจ้า

ประการที่สอง พวกเจ้าควรที่จะรู้ว่าพระเจ้าทรงโปรดบรรดาผู้ที่มีความซื่อสัตย์ โดยเนื้อแท้แล้ว
พระเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยความสัตย์ซื่อ และดังนั้น พระวาระของพระเจ้าสามารถเชื่อถือไว้วางใจได้เสมอ
ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ การกระทำของพระองค์นั้นไร้ข้อผิดและมีอาจตั้งคำถามได้ ซึ่งเป็นเหตุผลว่า
เหตุใดพระเจ้าจึงชอบคนจำพวกที่มีความซื่อสัตย์ต่อพระองค์โดยสมบูรณ์
ความซื่อสัตย์หมายถึงการมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระเจ้า จริงแท้ต่อพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง
เปิดกว้างต่อพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ไม่เคยซ่อนเร้นข้อเท็จจริง
ไม่พยายามหลอกลวงบรรดาผู้ที่อยู่สูงกว่าและต่ำกว่าเจ้า
และไม่ทำสิ่งต่างๆ เพื่อหวังประจบประแจงให้พระเจ้าทรงโปรดปราน กล่าวสั้นๆ ก็คือ
การมีความซื่อสัตย์คือการปราศจากราคีในการกระทำและคำพูดทั้งหลาย
และการไม่หลอกลวงทั้งพระเจ้าและมนุษย์ สิ่งที่เราพูดเป็นสิ่งที่เรียบง่ายมาก แต่สำหรับพวกเจ้า
มันลำบากยากเย็นเป็นเท่าทวีคูณ
ผู้คนมากมายเลือกที่จะถูกประณามสาปแช่งให้ไปลงนรกดีกว่าให้พูดและกระทำด้วยความซื่อสัตย์
จึงไม่ต้องประหลาดใจที่เรามีวิธีปฏิบัติอีกแบบซึ่งเตรียมไว้สำหรับรับมือกับคนพวกที่ไม่มี ความซื่อสัตย์
แน่นอนว่า เรารู้ดีอย่างเต็มเปี่ยมว่ามันลำบากยากเย็นแค่ไหนสำหรับพวกเจ้าที่จะมีความซื่อสัตย์
เพราะพวกเจ้าทุกคนล้วนแบบขี้เกียจ เก่งมากในเรื่องการวัดผู้คนด้วยไม้บรรทัดอันเล็กรัดตัวของตัวเอง
นี่ทำให้งานของเรายิ่งมีความเรียบง่ายขึ้น และด้วยความที่พวกเจ้าแต่ละคนล้วนก่อกอดความลับแนบไว้กับอก
เช่นนั้นก็ดีแล้ว เราจะส่งพวกเจ้าไปสู่ความวิบัติเรียงทีละคน ให้ “เข้าโรงเรียน” ด้วยเพลิงอัคคี เพื่อที่หลังจากนั้น
พวกเจ้าอาจมั่นใจได้อย่างสิ้นเชิงต่อการเชื่อของเจ้าในวาระของเรา ถึงที่สุดแล้ว เราจะกระซอกเอาคำว่า
“พระเจ้าคือพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความสัตย์ซื่อ” ออกมาจากปากของพวกเจ้า ทันทีหลังจากนั้น
พวกเจ้าจะตืออกซอกหัวและพิลาปรำพันว่า “ที่เกี่ยวคณั้น คือหัวใจของมนุษย์!”
จิตใจของพวกเจ้าจะอยู่ในสภาวะใดหรือ ณ เวลานี้? เราจินตนาการว่า
เจ้าจะไม่รู้สึกมีชัยดังที่เจ้ากำลังเป็นอยู่ในตอนนี้ และนับประสาอะไรที่เจ้าจะมีความ “ลุ่มลึกและยากที่จะเข้าใจ”
ดังที่กำลังเป็นอยู่ ณ ตอนนี้ ในการสถิตของพระเจ้านั้น ผู้คนบางคนช่างสงบเสงี่ยมสำรวมไปเสียทั้งหมด
พวกเขาอดสาหะต่อการเป็นผู้ “ประพฤติดี” กระนั้น
พวกเขาก็ยังแยกแยะและเงือง่าทรงเลียบใส่กันในการสถิตของพระวิญญาณ
พวกเจ้าจะจัดอันดับผู้คนแบบนี้ให้อยู่ท่ามกลางลำดับชั้นของคนซื่อสัตย์อย่างนั้นหรือ?
หากเจ้าเป็นคนประเภทหน้าซื่อใจคดคนหนึ่ง เป็นใครบางคนที่มีทักษะใน “สัมพันธภาพระหว่างบุคคล”
เมื่อนั้นเราพูดเลยว่า เจ้าคือใครบางคนที่ย่างพยายามล้อเล่นกับพระเจ้าโดยแนแนแท้
หากคำพูดของเจ้าพรุณไปด้วยข้อแก้ตัวกับเหตุผลข้ออ้างที่ไร้คุณค่า เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า

เจ้าคือใครบางคนที่ลังเลไม่เต็มใจจะนำความจริงมาปฏิบัติ
หากเจ้ามีความลับส่วนตัวมากมายซึ่งเจ้าอดคิดที่จะแบ่งปัน
หากเจ้าไม่ชอบอย่างมากในการนำความลับของเจ้า—ความลำบากยากเย็นของเจ้า—
มาตีแผ่ต่อหน้าผู้อื่นเพื่อแสวงหาหนทางแห่งความสว่าง เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า
เจ้าคือใครบางคนที่จะบรรลุความรอดโดยง่าย และเป็นผู้ที่จะไม่ไพล่พ้นจากความมืดมิดโดยง่าย
หากการแสวงหาหนทางแห่งความจริงสร้างความยินดีให้กับเจ้าเป็นอย่างดี
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็คือใครบางคนที่อาศัยอยู่ในความสว่างตลอดเวลา
หากเจ้าเปรมปรีดิ์มากเหลือเกินที่ได้เป็นคนปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า
ทำงานอย่างขยันขันแข็งและมีมโนธรรมอยู่เพียงเบื้องหลังไม่เสนอหน้า เป็นผู้ให้เสมอและไม่เคยเป็นผู้รับเลย
เช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า เจ้าคือวิสุทธิชนผู้จงรักภักดี เพราะเจ้าไม่แสวงหาบำเหน็จ
และเป็นเพียงบุคคลที่ซื่อสัตย์คนหนึ่งเท่านั้น หากเจ้าเต็มใจที่จะเป็นคนซื่อตรงเปิดเผย
หากเจ้าเต็มใจที่จะสละทั้งหมดที่เป็นของเจ้า หากเจ้าสามารถพลีอุทิศชีวิตของเจ้าเพื่อพระเจ้า
และยึดมั่นในคำพยานของเจ้า และหากเจ้ามีความซื่อสัตย์จนถึงจุดที่เจ้ารู้เพียงการทำให้พระเจ้าพึงพอใจ
และไม่มัวพิจารณาตัวเจ้าเอง หรือรับไว้เพื่อตัวเจ้าเองเช่นนั้นแล้วเราพูดเลยว่า
ผู้คนเช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่ได้รับการบำรุงเลี้ยงในความสว่าง
และเป็นผู้ที่จะดำรงชีวิตอยู่ตลอดกาลในราชอาณาจักรแห่งนี้ เจ้าควรรู้ว่า
มีความเชื่อที่แท้จริงและความจงรักภักดีที่แท้จริงอยู่ภายในตัวเจ้าหรือไม่
รู้ว่าเจ้ามีบันทึกของการทนทุกข์เพื่อพระเจ้าหรือไม่ และรู้ว่า
เจ้าได้มอบต่อพระเจ้าด้วยประการทั้งปวงหรือไม่ หากเจ้าขาดพร่องสิ่งเหล่านี้ไป เช่นนั้นแล้ว ความไม่เชื่อฟัง
เล่ห์หลวง ความโลภ และการร้องทุกข์ก็จะยังคงอยู่ภายในตัวเจ้า
เนื่องจากหัวใจของเจ้าอยู่ห่างไกลจากความซื่อสัตย์ เจ้าจึงไม่เคยได้รับการระลึกถึงในด้านบวกจากพระเจ้า
และไม่เคยดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง
ชะตากรรมของคนเราจะออกมาเป็นอย่างไรในบทวารสถานนั้นแขวนอยู่กับการที่พวกเขามีหัวใจที่ซื่อสัตย์และเป็น
สีแดงเข้มของเลือดหรือไม่ และพวกเขามีดวงจิตที่ปราศจากราคะหรือไม่
หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์อย่างมาก ใครบางคนซึ่งมีหัวใจคิดร้าย
ใครบางคนซึ่งมีดวงจิตที่ไม่สะอาด
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็เชื่อมั่นใจได้เลยว่าจะได้พบจุดจบในสถานที่ที่มนุษย์ถูกลงโทษ
ตามที่ถูกขีดเขียนไว้ในบันทึกชะตากรรมของเจ้านั่นเอง หากเจ้ากล่าวอ้างว่าตัวเองมีความซื่อสัตย์อย่างมาก
แต่กระนั้นก็ยังไม่เคยบริหารจัดการที่จะปฏิบัติไปโดยสอดคล้องความจริงหรือกล่าวคำพูดที่เป็นความจริงได้สำ

รึเงียที เช่นนั้นแล้วเจ้ายังคงกำลังรอคอยให้พระเจ้าทรงปูนบำเหน็จเจ้าอยู่อีกหรือ?

เจ้ายังคงหวังให้พระเจ้าคำนึงถึงเจ้าจนทั่วดวงใจของพระองค์อยู่อีกหรือ? การคิดเช่นนั้นไม่วิปริตหรือ?

เจ้าหลอกลวงพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง แล้วพระนิเวศของพระเจ้าจะให้ที่พักแก่คนมือไม่สะอาดอย่างเจ้าได้เช่นไร?

ประการที่สามที่เราต้องการบอกพวกเจ้าก็คือการนี้ที่ว่า

ในครรถงแห่งการดำรงชีวิตของพวกเขาคด้วยความเชื่อในพระเจ้านั้น

บุคคลทุกคนล้วนได้ทำในสิ่งทั้งหลายที่ด้านทานและหลอกลวงพระเจ้า

ความประพฤติผิดบางอย่างไม่จำเป็นต้องถูกบันทึกเป็นการทำให้ขุนเคื่อง แต่บางอย่างก็ไม่สามารถยกโทษให้ได้

เพราะมีหลายความประพฤติที่ฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า

ซึ่งเป็นที่ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า หลายคนที่ยังลเกี่ยวกับชะตากรรมของตนเองอาจตั้งคำถามว่า

ความประพฤติเหล่านั้นมีอะไรบ้าง เจ้าควรจะรู้อยู่แล้วว่า พวกเขานั้นมีความโอหังและหยิ่งผยองอยู่โดยธรรมชาติ

และไม่เต็มใจที่จะบนอบต่อข้อเท็จจริง ด้วยเหตุผลนี้ เราจึงจะค่อยๆ

บอกกล่าวกับพวกเจ้าทีละน้อยๆหลังจากพวกเจ้าได้ทบทวนกับตัวเองแล้ว

เราจะเตือนสติให้พวกเจ้ามีความเข้าใจในเนื้อหาของประกาศกฤษฎีกาบริหารมากขึ้น

และให้พยายามทำความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า หากไม่เช่นนั้น

พวกเจ้าคงห้ามปากตัวเองให้ปิดสนิทได้อย่างลำบากยากเย็น

สิ้นของพวกเจ้าคงตัวดอย่างอิสระเกินไปกับการพุดคุยให้ฟังดูสูงส่ง

แล้วเจ้าก็จะทำให้เป็นที่ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าโดยไม่ได้ตั้งใจ และร่วงลงสู่ความมืดมิด

สูญเสียการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์และความสว่าง เพราะพวกเจ้าไม่มีหลักธรรมในการกระทำทั้งหลาย

เพราะเจ้าทำและพุดในสิ่งที่ไม่ควร เจ้าจะต้องได้รับการลงทัณฑ์อันสาสม

เจ้าควรรู้ว่าแม้เจ้าจะไม่มีหลักธรรมในคำพุดและความประพฤติ แต่พระเจ้าทรงมีหลักธรรมสูงส่งในทั้งสองสิ่ง

เหตุผลที่เจ้าได้รับการลงทัณฑ์อันสาสมก็เพราะเจ้าได้กระทำให้พระเจ้าทรงขุนเคื่อง ไม่ใช่ต่อบุคคลคนหนึ่ง

หากในชีวิตของเจ้า เจ้าได้กระทำให้เป็นที่ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหลายครั้งหลายครา เช่นนั้นแล้ว

เจ้าย่อมต้องกลายเป็นลูกหลานแห่งนรกอย่างไม่มีทางเลี่ยงได้ สำหรับมนุษย์แล้ว อาจปรากฏเหมือนว่า

เจ้าแค่ได้กระทำความประพฤติที่ไม่ลงรอยกับความจริงไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้นและไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น

เจ้าได้ตระหนักรู้หรือไม่ว่า ไม่ว่าอย่างไรในสายพระเนตรของพระเจ้า

เจ้าได้กลายเป็นใครบางคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์และบาปจะมอบให้อีกแล้ว

เพราะเจ้าได้ฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าเกินกว่าหนึ่งครั้ง และยิ่งไปกว่านั้น

ยังไม่ได้แสดงสัญญาณของการกลับใจใหม่เลย ไม่มีตัวช่วยอื่นอีกแล้วสำหรับเจ้า

มีก็แต่การดึงพรวดลงสู่รกรที่ซึ่งพระเจ้าจะทำการลงโทษมนุษย์เท่านั้นเอง

ผู้คนจำนวนน้อยนิดได้กระทำความประพฤติบางอย่างที่ฝ่าฝืนหลักการทั้งหลายในขณะที่กำลังติดตามพระเจ้า แต่หลังจากได้รับการจัดการและให้การทรงนำ พวกเขาที่ค่อยๆ ค้นพบความเลื่อมทรมของตนเอง หลังจากนั้นก็ได้เข้าสู่ไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของความเป็นจริง และพวกเขายังคงอยู่อย่างรู้แจ้งเห็นจริงมาจนถึงปัจจุบัน ผู้คนเช่นนั้นคือพวกที่จะคงอยู่ในตอนสุดท้าย กระนั้น ความเชื่อสัตย์ต่างหากที่เราแสวงหา หากเจ้าเป็นบุคคลที่เชื่อสัตย์ และเป็นใครคนหนึ่งซึ่งปฏิบัติตนโดยสอดคล้องกับหลักธรรม เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถเป็นคนไว้ใจคนหนึ่งของพระเจ้าได้ หากในการกระทำของเจ้า เจ้าไม่ได้กระทำให้เป็นที่ขุนเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า และแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า และมีหัวใจที่เคารพพระเจ้า เมื่อนั้นความเชื่อของเจ้าย่อมขึ้นถึงมาตรฐาน ผู้ใดก็ตามที่ไม่เคารพพระเจ้าและไม่มีหัวใจที่สิ้นรั้วด้วยความยำเกรง มีที่ท่าสูงมากที่จะฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้า หลายคนรับใช้พระเจ้าด้วยจุดแข็งของความปรารถนาอันแรงกล้าของพวกเขา แต่ไม่มีความเข้าใจในประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระเจ้าเลย ที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือ ความเลี้ยวใจอันใดต่อการแสดงนัยแห่งพระวณะของพระองค์ และดังนั้น ด้วยเจตนาดีของพวกเขา บ่อยครั้งที่พวกเขาลงเอยตรงการทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นการขัดจังหวะการบริหารจัดการของพระเจ้า ในกรณีที่รุนแรง พวกเขาถูกขว้างทิ้งออกไปเลย ถูกตัดขาดจากโอกาสอันใดในภายภาคหน้าที่จะได้ติดตามพระองค์ และถูกขับลงสู่นรก ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ทั้งหมดที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าเป็นอันจบสิ้นลง ผู้คนเหล่านั้นทำงานในพระนิเวศของพระเจ้าด้วยจุดแข็งของเจตนาดีแบบรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และจบลงด้วยการสร้างพระโทสะให้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้า ผู้คนนำพาหนทางของการรับใช้พวกข้าราชการและบรรดาเจ้านายทั้งหลายมาใช้ในพระนิเวศของพระเจ้า และพยายามที่จะทำให้หนทางเหล่านั้นเข้ามามีบทบาท โดยการคิดอย่างไร้ประโยชน์ว่า หนทางเหล่านั้นจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับที่นี่ได้อย่างง่ายดายโดยไม่ต้องใช้ความพยายาม พวกเขาไม่เคยจินตนาการว่าพระเจามีใช้ทรงมีพระอุปนิสัยของลูกแกะ แต่เป็นอุปนิสัยของราชสีห์ เพราะฉะนั้น บรรดาผู้ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นครั้งแรกจึงไม่สามารถสื่อสารกับพระองค์ได้เลย ด้วยพระหฤทัยของพระเจ้านั้นไม่เหมือนหัวใจมนุษย์ เฉพาะหลังจากที่เจ้าเข้าใจความจริงหลากหลายประการแล้วเท่านั้น เจ้าจึงสามารถรู้จักพระเจามากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ความรู้นี้ไม่ใช่ประกอบไปด้วยพระวณะหรือคำสอนทั้งหลาย แต่ก็สามารถนำไปใช้เป็นเสมือนชุมทรัพย์ที่จะเป็นวิถีทางให้เจ้าได้เข้าไปสู่ความไว้วางใจใกล้ชิดกับพระเจ้า

และใช้เป็นสิ่งพิสูจน์ว่า พระองค์ทรงปิติยินดีในตัวเจ้า หากเจ้าขาดพร่องความเป็นจริงของความรู้
และไม่มีความจริงติดตัว เช่นนั้นแล้ว

การปรนนิบัติอันเปี่ยมปรารถนาอย่างแรงกล้าของเจ้าย่อมทำได้เพียงนำความเกลียดและความชิงชังจากพระเจ้ามา
สู่ตัวเจ้า มาจนบัดนี้ เจ้าควรคิดได้แล้วว่า การเชื่อในพระเจ้าไม่มีอะไรที่เหมือนกับการศึกษาในวิชาเทววิทยาเลย!

แม้ว่า วณะทั้งหลายที่เราใช้ชักเตือนพวกเจ้านั้นเป็นแบบสังเขป

แต่ทั้งหมดที่เราได้บรรยายไปนั้นก็เป็นสิ่งที่กำลังขาดพร่องมากที่สุดในตัวพวกเจ้า เจ้าควรรู้ว่า

สิ่งที่เราพูดถึงในตอนนี้นั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของงานชิ้นสุดท้ายของเราท่ามกลางมนุษย์

เพื่อประโยชน์แห่งการกำหนดพิจารณาจุดจบของมนุษย์

เรามีปรารถนาที่จะทำงานอะไรมากกว่านี้โดยไม่ได้สนองต่อจุดประสงค์ใดเลย

และเราก็ไม่ปรารถนาที่จะนำผู้คนเหล่านั้นซึ่งสิ้นหวังดังท่อนไม้ที่ผูกมัดอีกต่อไป

นับประสาอะไรกับการนำทางผู้คนเหล่านั้นที่เก็บงำเจตนาร้ายไว้อย่างลับๆ ต่อไป บางทีสักวันหนึ่ง

พวกเจ้าจะเข้าใจความตั้งใจที่แน่วแน่จริงจังเบื้องหลังวณะของเรา

และการมีส่วนร่วมสนับสนุนทั้งหลายที่เราได้กระทำต่อมวลมนุษย์ บางที สักวัน

พวกเจ้าจะจับความเข้าใจในข่าวที่ทำให้เจ้าสามารถตัดสินใจจุดจบของตัวเอง

การลวงละเมิดจะนำทางมนุษย์ไปสู่นรก

เราได้ให้คำเตือนแก่พวกเจ้าไปแล้วมากมาย และมอบความจริงมากมายแก่พวกเจ้าอันมีเจตนาที่จะพิชิตพวกเจ้าถึงตอนนี้ พวกเจ้าล้วนรู้สึกได้ว่าพวกเจ้าบริบูรณ์ขึ้นมากกว่าที่พวกเจ้าเคยเป็นในอดีตอย่างมีนัยสำคัญ พวกเจ้าได้เข้าใจถึงผลกระทบมากมายว่า บุคคลคนหนึ่งควรจะเป็นเช่นไร และเจ้าได้มาครองสามัญสำนึกมากมายอย่างที่คุณซึ่งสัจย์ซื่อควรจะมี ทั้งหมดนี้คือผลเก็บเกี่ยวที่พวกเจ้าได้เก็บเกี่ยวไปตลอดครองครองของช่วงเวลาหลายปี เราหาได้ปฏิเสธผลลัทธิทั้งหลายของพวกเจ้าไม่ แต่เราต้องกล่าวอย่างค่อนข้างตรงไปตรงมาเช่นกันว่า เราก็มิได้ปฏิเสธการไม่เชื่อฟังและการเป็นกบฏเกินคณานับที่พวกเจ้าได้กระทำต่อเราในช่วงเวลาหลายปีนี้เช่นกัน ด้วยว่าไม่มีวิสุทธิชนอยู่ในหมู่พวกเจ้าแม้แต่คนเดียว

พวกเจ้าคือผู้คนที่ซาตานได้ทำให้เสื่อมทรามโดยไม่มีข้อยกเว้น พวกเจ้าก็คือพวกศัตรูของพระคริสต์ จวบจนกระทั่งบัดนี้ การลวงละเมิดและการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้านั้นมีมากมายนับไม่ถ้วน ด้วยเหตุนี้ จึงแทบจะไม่สามารถถือว่าแปลกได้เลยกับการที่เรากำลังกล่าวอภัยกับพวกเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดเวลา เราไม่ปรารถนาจะอยู่ร่วมกับพวกเจ้าในลักษณะนี้—แต่เพื่อประโยชน์ของอนาคตของพวกเจ้า เพื่อประโยชน์แห่งบ้านปลายของพวกเจ้า เราจะกล่าวซ้ำถึงสิ่งที่เราได้กล่าวไปแล้วอีกครั้ง ณ ที่นี้และตอนนี้ เราหวังว่าพวกเจ้าจะตามใจเรา และยิ่งกว่านั้น

หวังว่าเจ้าจะสามารถเชื่อทุกถ้อยคำของเราและอนุমানความนัยอันลึกซึ้งแห่งวณะของเราได้ จงอย่ากังขาในสิ่งที่เรากล่าว

ไม่ต้องพูดถึงการหิยบวณะของเราขึ้นมาตามแต่เจ้าจะปรารถนาและโยนวณะเหล่านั้นทิ้งไปตามอำเภอใจ เราเห็นว่าการณ์นี้จะทนยอมรับได้

จงอย่าตัดสินวณะของเราและและยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือเจ้าไม่ควรคิดว่าวณะเหล่านั้น ไม่สำคัญ หรือกล่าวว่าเรากำลังทดลองพวกเจ้าอยู่เสมอ

หรือแย่ไปกว่านั้นก็คือกล่าววณะที่เราได้ออกแก่เจ้านั้นไม่ถูกต้องแม่นยำ

เราพบว่าสิ่งเหล่านี้ก็สุดจะทนยอมรับได้ด้วยเช่นกัน

ด้วยความที่พวกเจ้าปฏิบัติต่อเราและสิ่งที่เรากล่าวด้วยความกลางแกลงใจ

ไม่เคยยอมรับฟังวณะของเราและเพิกเฉยต่อเรา เราขอบอกพวกเจ้าแต่ละคนอย่างจริงจังว่า จงอย่านำสิ่งที่เรากล่าวไปเชื่อมโยงกับหลักปรัชญา

จงอย่านำวณะของเราไปเชื่อมโยงกับคำโกหกของพวกคนกำมะลอ

นับประสาอะไรที่เจ้าควรตอบสนองวณะของเราด้วยการเหยียดหยาม

บางทีอาจจะไม่มีผู้ใดในอนาคตที่สามารถบอกสิ่งที่เรากำลังบอกกับพวกเจ้าได้

หรือพูดกับพวกเจ้าอย่างใจบุญนัก

หรือที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือคอยอธิบายชี้แนะประเด็นเหล่านี้แก่พวกเจ้าอย่างอดทน

วันในอนาคตเหล่านั้นจะถูกเจ้าใช้ไปกับการมาหวนคิดถึงช่วงเวลาที่ดี

หรือสะอึกสะอื้นเสียงดังหรือร้องครางด้วยความเจ็บปวด

หรือไม่พวกเจ้าก็จะกำลังดำรงชีวิตผ่านคำกินอันมีคิมิดโดยปราศจากการจัดเตรียมเศษเสี้ยวแห่งความจริงหรือชีวิต หรือเพียงแค่เฝ้าคอยอย่างสิ้นหวัง

หรือดำรงอยู่ด้วยความเสียใจมากขึ้นมากจนพวกเจ้าสูญเสียเหตุผลทั้งหมด...แทบจะไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่สามารถ รอดพ้นจากความเป็นไปได้เหล่านี้

เนื่องเพราะไม่มีพวกเจ้าคนใดยึดครองที่นั่งซึ่งพวกเจ้านั้สการพระเจ้าอย่างแท้จริงจากที่นั่งนี้

แต่กลับดื่มด่ำตัวพวกเจ้าเองอยู่ในโลกแห่งความมกมากในกามและความชั่ว

ซึ่งคลุกเคล้าเข้าไปในการเชื่อทั้งหลายของพวกเจ้า เข้าไปในจิตวิญญาณ ดวงจิต และร่างกายของพวกเจ้า

อันเป็นสิ่งที่ทั้งหลายมากมายนักที่ไม่เกี่ยวกันเลยกับชีวิตและความจริง

และเป็นสิ่งที่อันที่จริงแล้วต่อต้านชีวิตและความจริง

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราหวังในตัวพวกเจ้าก็คือให้พวกเจ้าสามารถได้รับการนำพาเข้าสู่เส้นทางแห่งความสว่าง

ความหวังเดียวของเราก็คือการที่พวกเจ้าสามารถกลายมามีความสามารถในการใส่ใจตัวเอง

ในการดูแลตัวพวกเจ้าเอง

และการที่เจ้าไม่มัวแต่นั่งเรื่องปั่นปลาของเจ้ามากนักในขณะที่เดียวกันก็มีทรรศนะที่ไม่แะแสดงต่อความประพฤติ

และการล่วงละเมิดของเจ้าเลย

เป็นเวลานานแล้วที่ผู้คนซึ่งเชื่อในพระเจ้าต่างก็หวังอย่างจริงจังตั้งใจที่จะมีบ้านปลาอันงดงาม

และผู้เชื่อทั้งหมดของพระเจ้าหวังว่าโซควาสนาจะมาสู่พวกเขาในทันทีทันใด

พวกเขาล้วนหวังว่าพวกเขาจะพบว่าตัวเองได้นั่งลงอย่างสงบ ณ ที่ใดที่หนึ่งในสวรรค์

ก่อนที่พวกเขาจะทันได้รู้ตัว แต่เรากล่าวเลยว่า ด้วยความคิดอันนาร์กขึ้นชมของพวกเข

ผู้คนเหล่านี้ไม่เคยรู้เลยว่าพวกเขามีคุณสมบัติเหมาะที่จะได้รับโซควาสนาดังกล่าวที่ร่วงหล่นจากสวรรค์

หรือแม้แต่ที่จะได้นั่งบนที่นั่งในที่นั้นหรือไม่ พวกเจ้าในปัจจุบันมีความรู้ดีเกี่ยวกับตัวเจ้าเอง ถึงกระนั้น

พวกเจ้าก็ยังคงหวังว่าจะรอดพ้นจากความวิบัติแห่งยุคสุดท้ายและพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ทรงลงโทษเหล่ามารร้าย

ดูเหมือนว่าการฝันหวานและความต้องการสิ่งทั้งหลายแต่ตามที่พวกเขาชอบนั้นเป็นคุณสมบัติพิเศษทั่วไปของผู้คนทั้งหมดที่ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

และไม่ใช่ความเป็นอัจฉริยะอันโดดเด่นบางอย่างของปัจเจกบุคคลใดเพียงลำพัง ถึงกระนั้น

เรายังคงปรารถนาจะให้ความอยากได้อะไรมีอันพึงเพื่อเหล่านี้ของพวกเจ้าตลอดจนความกระหายร้อนรนของพวกเจ้าที่จะได้รับพระพรนั้นจบสิ้นลง ด้วยความที่การล่วงละเมิดของพวกเจ้ามีมากมายนัก และด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าความเป็นกบฏของพวกเจ้านั้นก็เติบโตขึ้นตลอดเวลา

สิ่งเหล่านี้สามารถเหมาะสมกับแบบพิมพ์เขียวอันน่ารักซึ่งหมสำหรับอนาคตของพวกเจ้าได้อย่างไรกัน? หากเจ้าต้องการดำเนินชีวิตต่อไปตามแต่เจ้าจะยินดี ยังคงอยู่ในสิ่งผิดโดยไม่มีสิ่งใดมาหยุดยั้งเจ้าไว้ ทว่าในเวลาเดียวกันเจ้ายังต้องการให้ความฝันของเจ้ากลายเป็นจริง

เช่นนั้นแล้วเราก็คงจะขอรับเราให้เจ้าคงอยู่ในความสับสนวุ่นวายของเจ้าต่อไปและไม่มีวันตื่นขึ้นมาเลย— เพราะความฝันของเจ้านั้นเป็นความฝันอันว่างเปล่า และในการสถิตของพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม พระองค์จะไม่ทรงทำการยกเว้นให้กับเจ้า หากเจ้าเพียงแต่ต้องการให้ความฝันของเจ้ากลายเป็นจริง

เช่นนั้นแล้วก็จะอย่าได้มีวันวาดฝันเลย ในทางตรงกันข้าม จงเผชิญกับความจริงและข้อเท็จจริงตลอดกาล นี่คือหนทางเดียวที่เจ้าจะสามารถได้รับการช่วยเหลือให้ได้ ในทางรูปธรรมแล้ว อะไรหรือคือขั้นตอนทั้งหลายของวิธีการนี้?

ประการแรก จงดูการล่วงละเมิดทั้งหมดของเจ้า

และตรวจสอบว่าความประพฤติและความคิดที่เจ้ามีอยู่โดยไม่คล้อยตามความจริง

นี่คือสิ่งหนึ่งที่เจ้าทำได้ง่ายดาย และเราเชื่อว่าผู้มีเขววันปัญญาทุกคนสามารถทำสิ่งนี้ได้ อย่างไรก็ตาม

บรรดาผู้ที่ไม่เคยรู้ความหมายของการล่วงละเมิดและความจริงนั้นคือข้อยกเว้น

ทั้งนี้เพราะโดยระดับพื้นฐานเบื้องต้นแล้ว พวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่มีความปัญญา

เรากำลังพูดคุยอยู่กับผู้คนที่พระเจ้าทรงเห็นชอบแล้ว มีความซื่อสัตย์

ไม่ได้ละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารใดอย่างร้ายแรง

และสามารถยังรู้ถึงการล่วงละเมิดของตัวเองได้อย่างง่ายดาย

แม้ว่านี่คือสิ่งหนึ่งที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้า และนั่นง่ายสำหรับเจ้าที่จะสำเร็จลุล่วงได้

แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งเดียวที่เราพึงประสงค์จากพวกเจ้า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

เราหวังว่าพวกเจ้าจะไม่แอบหัวเราะเยาะกับข้อพึงประสงค์นี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

หวังว่าเจ้าจะไม่ดูแคลนมันหรือถือว่าไม่เป็นเรื่องไม่สำคัญ เจ้าควรปฏิบัติต่อมันอย่างจริงจัง

และไม่ปล่อยมันลอยแพ

ประการที่สอง สำหรับการล่วงละเมิดและการไม่เชื่อฟังของเจ้าแต่ละข้อ เจ้าควรมองหาความจริงที่สอดคล้องกัน

แล้วจากนั้น จงใช้ความจริงเหล่านี้แก้ไขประเด็นปัญหาเหล่านั้น หลังจากนั้น

จนแทนที่การปฏิบัติตนแบบลวงละเมิดและความคิดกับการปฏิบัติตนที่ไม่เชื่อฟังของเจ้าด้วยการฝึกฝนปฏิบัติความจริง

ประการที่สาม เจ้าควรเป็นคนซื่อสัตย์

ไม่ใช่ใครบางคนทีตลาดแบบขลุ่ยอยู่เสมอและเต็มไปด้วยเล่ห์ลวงตลอดเวลา (ณ
ที่นี้เรากำลังขอพวกเจ้าอีกครั้งให้เป็นบุคคลที่ซื่อสัตย์)

หากเจ้าสามารถสำเร็จลุล่วงสามสิ่งนี้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเป็นผู้มีวาสนาคนหนึ่ง—

เป็นบุคคลที่ความฝันของเขากลายเป็นจริงและเป็นผู้ที่ได้รับโชควาสนา

บางทีพวกเจ้าก็จะปฏิบัติต่อข้อพึงประสงค์ที่ไม่ชั่วใจสามประการนี้อย่างจริงจัง

หรือบางทีเจ้าก็จะปฏิบัติต่อมันอย่างไม่รับผิดชอบ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

จุดประสงค์ของเราคือการทำให้ความฝันของพวกเจ้าลุล่วง และนำอุดมคติของพวกเจ้าไปสู่การฝึกฝนปฏิบัติ

ไม่ใช่ทำเพื่อให้พวกเจ้าเป็นตัวตลกหรือทำให้พวกเจ้าดูโง่เขลา

ข้อเรียกร้องทั้งหลายของเราอาจดูเรียบง่าย

แต่สิ่งที่เรากำลังบอกพวกเจ้านั้น ไม่เรียบง่ายเหมือนหนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับสอง

หากทั้งหมดที่พวกเจ้าทำคือพูดคุยเกี่ยวกับการนี้อย่างเรื่อยเปื่อย

หรือพูดเพื่อเจ้อถึงถ้อยแถลงที่ฟังดูดีมากแต่ว่างเปล่า

เช่นนั้นแล้วแบบพิมพ์เขียวของพวกเจ้ากับความปรารถนาทั้งหลายของพวกเจ้าก็จะเป็นเพียงหน้ากระดาษที่ว่างเปล่าไปตลอดกาล

เราจะไม่มีสำนักแห่งความเวทนาให้แก่พวกเจ้าที่ทนทุกข์มาเป็นเวลาหลายปีและทำงานหนักมามาก

ทว่ากลับยังไม่ได้ประโยชน์อันใดเลยจากมัน ในทางตรงกันข้าม

เราจะปฏิบัติต่อพวกที่ไม่ทำตามข้อเรียกร้องของเราด้วยการลงโทษ ไม่ใช่ด้วยบาเหณีจทั้งหลาย

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงความเห็นอกเห็นใจอันใด พวกเจ้าอาจจะจินตนาการว่า

จากการที่ได้เป็นผู้ติดตามมาหลายปียิ่งนัก เจ้าได้ปฏิบัติงานอย่างหนักไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตาม

และเจ้าก็ควรได้รับข้าวถ้วยหนึ่งในพระนิเวศของพระเจ้าเพียงเพราะการเป็นคนปรนนิบัติคนหนึ่ง

เราคงจะกล่าวได้ว่าพวกเจ้าส่วนมากคิดแบบนี้

เพราะพวกเจ้าได้ไล่ตามเสาะหาหลักการเกี่ยวกับวิธีที่จะใช้ประโยชน์จากสิ่งทั้งหลายและวิธีที่จะไม่ให้ถูกใครใช้

ประโยชน์อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงกำลังบอกพวกเจ้าในบัดนี้อย่างจริงจังมากกว่า

เราไม่สนใจว่างานที่หนักของเจ้านั้นมีความดีความชอบเพียงใด คุณวุฒิของเจ้าน่าประทับใจเพียงใด

เจ้าติดตามเราอย่างใกล้ชิดเพียงใด เจ้าเป็นที่รู้จักมากเพียงใด

หรือว่าเจ้าได้ปรับปรุงท่าทีของเจ้าไปมากเพียงใดแล้ว คราบเท่าที่เจ้ายังไม่ทำตามข้อเรียกร้องของเรา
เจ้าจะไม่มีวันได้รับคำสรรเสริญจากเราเลย
จงคิดมาแนวคิดและการคำนวณเหล่านั้นของพวกเจ้าออกไปทั้งหมดให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้
และเริ่มปฏิบัติต่อข้อพึงประสงค์ของเราอย่างจริงจัง หาไม่แล้ว
เราจะแปรทุกคนไปเป็นขี้เถ้าเพื่อให้งานของเราสิ้นสุดลงและถ้ามองในแง่ดีที่สุดก็คือ
แปรช่วงเวลาหลายปีของงานและการทนทุกข์ของเราไปเป็นการไม่มีอะไรเลย
เพราะเราไม่สามารถนำพาศัตรูทั้งหลายของเราและผู้คนเหล่านั้นที่หมั่นคลั่งไปด้วยความชั่วและมีรูปลักษณะของ
ซาตานเข้าสู่อาณาจักรของเราหรือพาพวกเขาเข้าไปสู่ยุคถัดไปได้

เรามีความหวังมากมาย เราหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถปฏิบัติตนในลักษณะที่ถูกต้องเหมาะสมและประพฤติดี
ลุล่วงหน้าที่ของเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ ครองความจริงและมนุษยธรรม
เป็นผู้คนที่สามารถยอมสละเล็กทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเรามีและแม้แต่ชีวิตของพวกเขาเพื่อพระเจ้า และอื่นๆ
อีกมาก

ความหวังเหล่านี้ทั้งปวงมีต้นตอมาจากความไม่พอเพียงของพวกเจ้าและจากความเสื่อมทรามและความไม่เชื่อฟัง
ของพวกเจ้า

หากคำสนทนาใดที่เราได้มีไปกับพวกเจ้านั้นไม่มีอันใดเลยที่เพียงพอจะดึงดูดความสนใจจากพวกเจ้าได้
เช่นนั้นแล้วก็มีแนวโน้มว่าทั้งหมดที่เราทำได้ในตอนนี้ก็คือการไม่กล่าวอะไรอีกแล้ว อย่างไรก็ตาม

พวกเจ้าก็เข้าใจว่าผลลัพธ์ของการนั้นจะเป็นสิ่งใด เราไม่เคยหยุดพัก ดังนั้นหากเราไม่พูด

เราก็จะทำบางสิ่งให้ผู้คนมองดู เราสามารถทำให้สิ้นของใครบางคนเน่าได้

หรือเป็นเหตุให้ใครบางคนตายแบบแขนขาขาด

หรือให้ผู้คนมีความผิดปกติของเส้นประสาทและเป็นเหตุให้พวกเขาเล็ดน้ำเกลียดน่ากลัวได้ในหลายหนทาง

แต่ถึงอย่างไร เราก็สามารถทำให้ผู้คนต้องสูทนความทรมานที่เราขงขึ้น โดยเฉพาะเจาะจงสำหรับพวกเขาได้

ด้วยวิธีนี้ เราคงจะรู้สึกเปรมปรีดี มีความสุขมาก และยินดีอย่างใหญ่หลวง มีการกล่าวกันอยู่เสมอว่า “ทำดีได้ดี
และทำชั่วได้ชั่ว” ดังนั้นเหตุใดจึงไม่เป็นเช่นนั้นเล่าในตอนนี้? หากเจ้าปรารถนาที่จะต่อต้านเรา

และทำการตัดสินใจเกี่ยวกับเรา เราก็จะทำให้ปากของเจ้าเน่า และนั่นก็จะทำให้เราปีติยินดีไปชั่วกัลป์

ในท้ายที่สุดแล้ว นี่ก็เป็นเพราะสิ่งที่เจ้าได้ทำไปนั้นไม่ใช่ความจริง

ที่เยี่ยงงวาก็คือมันไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับชีวิตเลย ขณะที่ทุกสิ่งที่เราทำคือความจริง

การกระทำของเราทั้งหมดสัมพันธ์กับหลักธรรมทั้งหลายของงานของเราและประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เราได้กำ

หนดไว้ ด้วยเหตุนี้ เราจึงรบเร้าให้เจ้าแต่ละคนสั่งสมคุณธรรมเอาไว้บ้าง หยุดการทำความชั่วมากมายยิ่งนัก

และใส่ใจต่อข้อเรียกร้องของเราในยามว่างของเจ้า เช่นนั้นแล้วเราจึงจะรู้สึกชื่นบาน

หากพวกเจ้าจะมีส่วนร่วมสนับสนุน (หรือบริจาค)

ไว้กับความจริงแม้แต่หนึ่งในหนึ่งพันของความพยายามที่เจ้าใช้กับเนื้อหนัง

เช่นนั้นแล้วเราขอมกล่าวเลยว่าเจ้าคงจะไม่ได้กระทำการล่วงละเมิดและมีปากเนาหมื่นบ่อยนัก

นี่ไม่เห็นได้ชัดหรือ?

ยิ่งเจ้ากระทำการล่วงละเมิดมากขึ้นเพียงใด เจ้าก็ยิ่งจะมีโอกาสเหมาะที่จะได้มาซึ่งบันปลายที่ดินน้อยลงเท่านั้น

ในทางกลับกัน ยิ่งเจ้ากระทำการล่วงละเมิดน้อยลงเพียงใด

โอกาสที่เจ้าจะกลายเป็นได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้าก็ยิ่งดีขึ้นเท่านั้น

หากการล่วงละเมิดของเจ้าเพิ่มมากขึ้นจนถึงจุดที่เป็นไปไม่ได้ที่เราจะยกโทษให้เจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะเสียโอกาสอย่างถึงที่สุดในการที่จะได้รับการยกโทษ ดังนั้นเอง บันปลายของเจ้าจะไม่ได้อยู่เบื้องบน

แต่จะอยู่เบื้องล่าง หากเจ้าไม่เชื่อเรา เช่นนั้นแล้วก็จงฮึกเหิมและกระทำผิดเถิด

และดูว่านั่นจะนำสิ่งใดมาให้กับเจ้า หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งจริงจังตั้งใจ เป็นผู้ฝึกฝนปฏิบัติความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าขอมจะมีโอกาสเหมาะที่จะได้รับการยกโทษสำหรับการล่วงละเมิดของเจ้าอย่างแน่นอน

และความถี่ที่เจ้าจะไม่เชื่อฟังก็ขอมจะน้อยลงทุกที หากเจ้าเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งไม่เต็มใจจะฝึกฝนปฏิบัติความจริง

เช่นนั้นแล้วการล่วงละเมิดของเจ้าเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าก็จะเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างแน่นอน

และความถี่ที่เจ้าจะไม่เชื่อฟังก็จะมากขึ้นทุกที จนกระทั่งเจ้าไปถึงขีดจำกัด

อันจะเป็นเวลาแห่งการทำลายล้างเจ้าจนสิ้นซาก

นี่จะเป็นเวลาที่ความฝันอันน่ายินดีของเจ้าที่จะได้รับพระพรถูกพังทลาย

จงอย่าคำนึงถึงการล่วงละเมิดของเจ้าว่าเป็นเพียงความผิดพลาดของบุคคลหนึ่งซึ่งยังไม่เป็นผู้ใหญ่หรือโง่เขลา

จงอย่าใช้ข้ออ้างว่าเจ้าไม่ได้ฝึกฝนปฏิบัติความจริงเพราะขีดความสามารถต่ำของเจ้าทำให้เป็นไปไม่ได้ที่จะทำเช่นนั้น ที่มากกว่านั้นก็คือ

จงอย่าเพียงคำนึงถึงการล่วงละเมิดที่เจ้าได้กระทำลงไปว่าเป็นการปฏิบัติตนของใครบางคนที่ไม่ได้รู้อะไรดีไป

ว่านี่ หากเจ้าเก่งในการยกโทษให้ตัวเองและปฏิบัติต่อตัวเจ้าเองด้วยความใจกว้าง

เช่นนั้นแล้วเราขอมกล่าวว่าเจ้าคือคนขลาดที่จะไม่มีวันได้รับความจริง

และการล่วงละเมิดของเจ้าจะไม่มีวันหยุดตามหลอกหลอนเจ้า

พวกมันจะคอยกันไม่ให้เจ้าทำตามข้อเรียกร้องแห่งความจริงได้

และเป็นเหตุให้เจ้าคงความเป็นพวกพ้องที่จงรักภักดีของชาตानไปตลอดกาล

คำแนะนำของเราต่อเจ้ายังคงเป็นเช่นนี้คือ จงอย่าให้ความสนใจเฉพาะบันปลายของเจ้าเท่านั้น

ในขณะที่เดียวกันก็ล้มเหลวที่จะสังเกตเห็นการล่วงละเมิดซึ่งซ่อนเร้นอยู่ของเจ้า

จงมองเรื่องการล่่วงละเมิดอย่างจริงจัง

และจงอย่ามองข้ามการล่่วงละเมิดอันใดไปเพราะการที่มัวแต่พะวงถึงบ้านปลายของเจ้า

การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้ามีความสำคัญมาก

มีหลายสิ่งที่เราหวังให้พวกเจ้าได้สัมผัส กระนั้นก็ตามไม่ใช่การกระทำทั้งหมดของพวกเจ้า ไม่ใช่ทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตของพวกเจ้า ที่จะสามารถทำให้ลุล่วงในสิ่งที่เราขอได้

ดังนั้นเราจึงไม่มีทางเลือกนอกจากต้องพูดตามตรงและอธิบายให้พวกเจ้าเข้าใจถึงเจตจำนงของเรา

เนื่องจากการหยั่งรู้ของพวกเจ้านั้นไม่ดีพอและความซึ่งคุณค่าของพวกเจ้าก็ไม่ดีพอในทำนองเดียวกัน

พวกเจ้าแทบจะไม่มีรู้เท่าทันถึงอุปนิสัยและเนื้อแท้ของเราอย่างสิ้นเชิง—

และด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่เราจะต้องแจ้งให้พวกเจ้ารู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น

ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจมากเพียงใดก่อนหน้านี้ ไม่ว่าเจ้าปรารถนาที่จะเข้าใจปัญหาเหล่านี้หรือไม่ก็ตาม

เรายังคงจะต้องอธิบายให้พวกเจ้าเข้าใจเรื่องเหล่านั้นอย่างละเอียด

ปัญหาเหล่านี้ไม่ได้แปลกโดยสิ้นเชิงสำหรับพวกเจ้า กระนั้นพวกเจ้าก็ยังขาดความเข้าใจ

ขาดความคุ้นเคยอย่างมาก กับความหมายที่มีอยู่ภายในปัญหาเหล่านั้น

พวกเจ้าหลายคนมีเพียงความเข้าใจอันเลื่อนลอยบางอย่างเท่านั้น

และความเข้าใจบางส่วนและไม่ครบถ้วนบริบูรณ์ในเรื่องนั้น เพื่อที่จะช่วยเจ้าให้ปฏิบัติความจริงได้ดีขึ้น—

ปฏิบัติวจนะของเราได้ดีขึ้น—เราคิดว่าเหล่านี้คือปัญหาต่างๆ

ที่พวกเจ้าจะต้องตระหนักรู้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างแรก หากไม่แล้ว ความเชื่อของพวกเจ้าจะยังคงคลุมเครือ

แบบหน้าซื่อใจคด และเต็มไปด้วยเครื่องประกอบของศาสนา หากเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะทำงานที่เจ้าควรทำเพื่อพระองค์

หากเจ้าไม่รู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเจ้าที่จะมีความเคารพและความยำเกรงต่อพระองค์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น จะมีเพียงความฉาบฉวยและความกลับกलอกอย่างเลินเล่อเท่านั้น และยิ่งไปกว่านั้นคือ

การหมิ่นประมาทซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้

แม้ว่าการทำความเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญอย่างแท้จริง

และการรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าย่อมไม่สามารถมองข้ามไปได้

แต่ไม่เคยมีใครตรวจดูหรือเจาะลึกเข้าไปในปัญหาเหล่านี้อย่างถี่ถ้วน

เห็นได้ชัดแจ้งว่าพวกเจ้าได้มีนัยต่อประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เราได้บัญญัติขึ้นทั้งหมด

หากพวกเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมจะมีแนวโน้มอย่างมากที่จะทำให้ขุนเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระองค์

การทำให้ขุนเคืองต่อพระอุปนิสัยของพระองค์ก็เท่ากับการยั่วพระพิโรธของพระเจ้าพระองค์เอง

ซึ่งเป็นกรณีที่ผลลัพธ์สุดท้ายของการกระทำต่างๆ ของเจ้าจะเป็นการละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหาร บัดนี้

เจ้าควรตระหนักว่า เมื่อเจ้ารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า เจ้าก็จะสามารถเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ได้เช่นกัน—
และเมื่อเจ้าเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ เจ้าก็จะได้เข้าใจประกาศกฤษฎีกาบริหารแล้วเช่นกัน
ไม่จำเป็นต้องพูดว่า มีสิ่งใดมากมายอยู่ภายในประกาศกฤษฎีกาบริหารที่เกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า
แต่พระอุปนิสัยของพระองค์ไม่ได้ถูกแสดงออกมาทั้งหมดภายในประกาศกฤษฎีกาบริหารเหล่านั้น ดังนั้น
เจ้าจะต้องขยับ ไปอีกหนึ่งก้าวเพื่อพัฒนาความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เราพูดกับพวกเจ้าวันนี้ไม่ใช่เป็นการสนทนาปกติธรรมดา
ดังนั้นจึงจำเป็นที่พวกเจ้าจะต้องเข้าหาจนนะของเราอย่างระมัดระวัง และยิ่งไปกว่านั้นคือ
จะต้องพิจารณาไตร่ตรองจนนะของเราอย่างลึกซึ้ง ความหมายของสิ่งที่เราพูดก็คือว่า
พวกเจ้าได้อุทิศความพยายามน้อยเกินไปต่ออวนะที่เราพูด
พวกเจ้ายังเต็มใจน้อยไปกว่านั้นอีกที่จะใคร่ครวญพระอุปนิสัยของพระเจ้า
แทบจะไม่มีใครใช้ความพยายามกับมันเลย
ด้วยสาเหตุนี้เราจึงพูดว่าความเชื่อของพวกเจ้าไม่ใช่สิ่งใดที่มากไปกว่าคำพูดที่โอหัง แม้กระทั่งตอนนี้
ไม่มีแม้สักคนในพวกเจ้าที่ได้มอบอุทิศความพยายามจริงจังใดๆ ต่อจุดอ่อนที่สำคัญที่สุดของเจ้า
พวกเจ้าได้ทำให้เราผิดหวังแม้ว่าเราจะได้รับความเจ็บปวดทั้งหมดแทนพวกเจ้าก็ตาม
ไม่แปลกใจเลยที่พวกเจ้าไม่ได้มีความสนใจในพระเจ้าและชีวิตของพวกเจ้าไร้ซึ่งความจริง
ผู้คนเช่นนั้นสามารถถูกมองว่าเป็นเหล่าวิสุทธิชนได้อย่างไร?
ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งสวรรค์จะไม่ยอมผ่อนปรนให้สิ่งดังกล่าว! เนื่องจากเจ้ามีความเข้าใจในเรื่องนี้น้อยมาก
เราจึงไม่มีทางเลือกนอกจากจะอุทิศผลมหายใจมากขึ้น

พระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นหัวข้อซึ่งดูเหมือนว่าเป็นนามธรรมมากต่อทุกคน และยิ่งไปกว่านั้นคือ
เป็นหัวข้อซึ่งไม่ง่ายสำหรับใครก็ตามที่จะยอมรับ
ด้วยเหตุที่พระอุปนิสัยของพระองค์ไม่เหมือนกับบุคลิกลักษณะของมนุษย์
พระเจ้าทรงมีอารมณ์ของพระองค์เองในเรื่องความขึ้นบันยินดี ความโกรธ ความเศร้า และความสุขเช่นกัน
แต่อารมณ์เหล่านี้แตกต่างจากอารมณ์ของมนุษย์
พระเจ้าทรงเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและพระองค์ทรงมีสิ่งที่พระองค์ทรงมี
ทั้งหมดซึ่งพระองค์ทรงแสดงออกและเปิดเผยเป็นการแสดงให้เห็นถึงเนื้อแท้ของพระองค์และของพระอัครลักษณะ
ของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระองค์ทรงมี
เช่นเดียวกับเนื้อแท้และพระอัครลักษณะของพระองค์ เป็นสิ่งต่างๆ ซึ่งไม่สามารถถูกแทนที่ได้โดยมนุษย์คนใด
พระอุปนิสัยของพระองค์ครอบคลุมถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย การปลอบใจมวลมนุษย์
ความเกลียดชังมวลมนุษย์ และยิ่งไปกว่านั้นคือ ความเข้าใจถ้วนทั่วในมวลมนุษย์ อย่างไรก็ดี

บุคลิกลักษณะของมนุษย์อาจมีลักษณะมองโลกในแง่ดี มีชีวิตชีวา หรือปราศจากความรู้สึก
พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยของผู้ปกครองแห่งสรรพสิ่งต่างๆ และสิ่งมีชีวิตทั้งหมด
เป็นพระอุปนิสัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการสร้างทั้งปวง พระอุปนิสัยของพระองค์แสดงให้เห็นถึงพระเกียรติ
ฤทธานุภาพ ความสูงศักดิ์ ความยิ่งใหญ่ และเหนือสิ่งอื่นใด ความยิ่งใหญ่สูงสุด
พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจ สัญลักษณ์แห่งทุกสิ่งซึ่งชอบธรรม
สัญลักษณ์แห่งทุกสิ่งซึ่งสวยงามและดีงาม
ยิ่งไปกว่านั้นคือเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระองค์ผู้ซึ่งไม่สามารถถูก^[ก]พิชิตหรือถูกรุกรานได้โดยความมืดแ
ละกองกำลังศัตรูใดๆ รวมทั้งยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระองค์ผู้ซึ่งไม่สามารถถูกทำให้ขุ่นเคืองได้
(อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้กับการถูกทำให้ขุ่นเคือง)^[ข] โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ
พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นสัญลักษณ์แห่งฤทธานุภาพสูงสุด
ไม่มีบุคคลหรือเหล่าบุคคลใดสามารถหรืออาจรบกวนพระราชกิจของพระองค์หรือพระอุปนิสัยของพระองค์ได้
แต่บุคลิภาพของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งใดที่มากไปกว่าแค่สัญลักษณ์หนึ่งของความเหนือกว่าสัตว์เดียรัจฉานเล็กน้อย
ของมนุษย์เท่านั้นเอง ในตัวมนุษย์และจากตัวเขาเองนั้น ไม่มีสิทธิอำนาจ ไม่มีอิสรภาพในการปกครองตนเอง
และไม่มีความสามารถที่จะอยู่เหนือตนเอง
แต่ในชาติของเขานั้นเป็นผู้หนึ่งที่หัดหาวอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ
ทุกลักษณะ
ความขึ้นบันยินดีของพระเจ้านั้นเป็นเพราะการดำรงอยู่และการปรากฏของความชอบธรรมและความสว่าง
เนื่องจากการทำลายล้างความมืดและความชั่ว พระองค์ทรงยินดีในการนำความสว่างและชีวิตที่ดีมาสู่มวลมนุษย์
ความขึ้นบันยินดีของพระองค์เป็นความขึ้นบันยินดีอันชอบธรรม
เป็นสัญลักษณ์ของการดำรงอยู่ของทุกสิ่งที่เป็นด้านบวก และยิ่งไปกว่านั้นคือ เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นมงคล
พระพิโรธของพระเจ้านั้นเป็นเพราะอันตรายซึ่งการมีอยู่และการแทรกแซงความยุติธรรมนำมาสู่มวลมนุษย์ขอ
งพระองค์ เป็นเพราะการมีอยู่ของความชั่วและความมืด เป็นเพราะการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ ซึ่งขัดเคืองความจริง
และยิ่งไปกว่านั้นคือ เป็นเพราะการมีอยู่ของสิ่งต่างๆ ซึ่งต่อต้านสิ่งที่ดีและสวยงาม
พระพิโรธของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่ทุกสรรพสิ่งที่ป็นด้านลบไม่มีอยู่อีกต่อไป
และยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ความเศร้าของพระองค์นั้นเป็นเพราะมวลมนุษย์
เนื่องจากผู้ที่พระองค์ทรงมีความหวังแต่เขาเป็นผู้ที่ตกสู่ความมืด
เพราะพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์นั้นไม่เป็นผลตามที่พระองค์ทรงคาดหวัง
และเป็นเพราะมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงรักไม่สามารถใช้ชีวิตในความสว่างได้ทั้งหมด

พระองค์ทรงรู้สึกเศร้ากับมวลมนุษย์ผู้บริสุทธิ์ กับมนุษย์ผู้ซื่อสัตย์แต่ไม่รู้เท่าทัน

และกับมนุษย์ผู้ที่ดีแต่ขาดมุมมองต่างๆ ของเขาเอง

ความเศร้าของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความดิ่งามของพระองค์และของความปรานีของพระองค์ เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของความสวยงามและความใจดีมีเมตตา แน่นอนว่า

ความสุขของพระองค์มาจากการพิชิตบรรดาศัตรูของพระองค์และการได้รับความจริงใจของมนุษย์

มากกว่านี้ก็คือ มันเกิดขึ้นจากการการขับไล่และการทำลายล้างกองกำลังศัตรูทั้งหมด

และเพราะมวลมนุษย์ได้รับชีวิตที่ดีและสันติสุข ความสุขของพระเจ้าไม่เหมือนกับความสุขนินดาของมนุษย์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันกลับเป็นความรู้สึกของการเก็บรวบรวมผลไม้ที่ดี

เป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่กว่าความสุขนินดาเสียอีก

ความสุขของพระองค์เป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมวลมนุษย์ที่หลุดพ้นจากความทุกข์นับจากเวลานี้ไป

และเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของมวลมนุษย์ที่เข้าสู่โลกของความสว่าง ในทางกลับกัน อารมณ์ต่างๆ

ของมนุษยชาติล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของเขาเอง ไม่ใช่เพื่อความชอบธรรม ความสว่าง

หรือสิ่งที่สวยงาม และที่น้อยที่สุดก็คือเพื่อพระคุณที่สวรรค์ได้ประทานลงมา อารมณ์ต่างๆ

ของมนุษยชาติมีลักษณะที่เห็นแก่ตัวและเป็นของโลกแห่งความมืด

อารมณ์เหล่านั้นไม่ได้มีอยู่เพื่อเห็นแก่น้ำพระทัย นับประสาอะไรที่จะเห็นแก่แผนการของพระเจ้า

และดังนั้นมนุษย์และพระเจ้าจึงไม่มีวันที่จะสามารถถูกพุดถึงในขณะเดียวกันได้

พระเจ้าทรงสูงสุดตลอดกาลและทรงเกียรติเสมอ ในขณะที่มนุษย์นั้นต่ำช้าตลอดกาล ไร้ค่าตลอดกาล

นี่เป็นเพราะพระเจ้ากำลังทรงพลีอุทิศและทรงอุทิศพระองค์เองต่อมวลมนุษย์ตลอดกาล อย่างไรก็ตาม

มนุษย์นั้นรับเอาและเพียรพยายามเพื่อตัวเองเท่านั้นตลอดกาล

พระเจ้ากำลังทรงรับความเจ็บปวดเพื่อความอยู่รอดของมวลมนุษย์ตลอดกาล

กระนั้นมนุษย์กลับไม่เคยมีส่วนร่วมในอะไรเลยเพื่อประโยชน์ของความสว่างหรือเพื่อความชอบธรรม

ต่อให้มนุษย์พยายามชั่วขณะหนึ่ง แต่ก็อ่อนแอมากกระทั่งมนุษย์ไม่สามารถทนการโจมตีแม้สักครั้งได้

ด้วยเหตุที่ความพยายามของมนุษย์มักจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเขาเองเสมอและไม่ใช่เพื่อผู้อื่น

มนุษย์เห็นแก่ตัวเสมอ ในขณะที่พระเจ้าทรงไม่เห็นแก่พระองค์เองตลอดกาล

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกอย่างซึ่งยุติธรรม ดิงาม และสวยงาม

ในขณะที่มนุษย์คือผู้ที่สืบทอดและสำแดงความน่าเกลียดและความชั่วทุกอย่าง

พระเจ้าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อแท้ของความชอบธรรมและความงามของพระองค์

ทว่ามนุษย์กลับมีความสามารถอย่างสมบูรณ์แบบในการที่จะทรยศต่อความชอบธรรมและไกลห่างไปจากพระเจ้า

ในเวลาใดก็ตามและในสถานการณ์ใดก็ตาม

ทุกประโยชน์ที่เราได้พบไปมีพระอุปนิสัยของพระเจ้าอยู่ภายในนั้น

พวกเจ้าน่าจะทำได้ดีในการไคร่ครวญวณะของเราอย่างระมัดระวัง

และพวกเจ้าจะได้ประโยชน์อย่างมากจากวณะของเราอย่างแน่นอน

เนื้อแท้ของพระเจ้านั้นยากที่จะจับความเข้าใจ

แต่เราไว้วางใจว่าพวกเจ้าทุกคนมีแนวคิดอยู่บ้างเป็นอย่างน้อยเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เราหวังว่าพวกเจ้าจะแสดงให้เห็นและทำให้มากขึ้นในสิ่งซึ่งไม่เป็นที่คุ้นเคยต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เมื่อนั้นเราจึงจะมั่นใจ ตัวอย่างเช่น รักษาพระเจ้าไว้ในหัวใจของเจ้าตลอดเวลา เมื่อเจ้ากระทำการใด

จงทำเช่นนั้นตามพระวณะของพระองค์ จงแสวงหาเจตนารมณ์ของพระองค์ในทุกสรรพสิ่ง

และจงละเว้นจากการทำสิ่งซึ่งแสดงการไม่เคารพและลบหลู่พระเจ้า

ที่เจ้าควรทำให้น้อยลงกว่านั้นอีกก็คือการคิดไว้ในใจเฉยๆ

ว่าจะนำพระเจ้ามาเติมเต็มที่ว่างในหัวใจของเจ้าในอนาคต หากเจ้าทำเช่นนั้น

เจ้าจะได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าคุ้นเคยแล้ว และเช่นกัน

สมมติว่าเจ้าไม่เคยเอ่ยคำพูดหมิ่นประมาทหรือแสดงคำบ่นว่าพระเจ้าตลอดชั่วชีวิตของเจ้า และอีกเช่นกัน

สมมติว่าเจ้าสามารถปฏิบัติทุกอย่างที่พระองค์ทรงได้มอบความไว้วางพระทัยให้เจ้าทำได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

และยังสามารถบนอบต่อพระวณะของพระองค์ทั้งหมดตลอดชั่วชีวิตของเจ้า

เจ้าก็ย่อมจะได้หลีกเลี่ยงการล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารแล้ว ตัวอย่างเช่น หากเจ้าได้เคยพูดว่า

“ทำไมฉันจึงไม่คิดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า?”

“ฉันคิดว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ใช่อะไรมาเกินไปกว่าความรู้แจ้งบางอย่างเกี่ยวกับพระวิญญานบริสุทธิ์”

“ในความเห็นของฉัน สิ่งที่พระเจ้าทรงปฏิบัติไม่จำเป็นว่าจะถูกต้องไปเสียทุกอย่าง”

“สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระเจ้าไม่ได้เหนือกว่าของฉัน” “พระวณะของพระเจ้าไม่ได้น่าเชื่อถือจริงๆ”

หรือคำพูดอันเป็นการแสดงการตัดสินใจเช่นนั้นอื่นๆ

เช่นนั้นแล้วเราจะเตือนสติให้เจ้าสำราญและกลับใจในบาปของเจ้าให้บ่อยขึ้น มิฉะนั้นแล้ว

เจ้าจะไม่มีวันมีโอกาสที่จะได้รับการยกโทษ ด้วยเหตุที่เจ้าไม่ได้ทำให้มนุษย์คนหนึ่งคุ้นเคย

แต่ทำให้พระเจ้าพระองค์เองทรงคุ้นเคย เจ้าอาจเชื่อว่าเจ้ากำลังตัดสินมนุษย์คนหนึ่ง

แต่พระวิญญานของพระเจ้าไม่ทรงพิจารณามันแบบนั้น

การที่เจ้าไม่เคารพเนื้อหนังของพระองค์ก็เท่ากับการไม่เคารพพระองค์ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว

เจ้าไม่ได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าคุ้นเคยแล้วหรือ?

เจ้าจะต้องจำไว้ว่าทุกอย่างที่ได้รับการปฏิบัติโดยพระวิญญานของพระเจ้านั้นทำไปเพื่อที่จะปกป้องรักษาพระราช

กิจของพระองค์ในเนื้อหนังและเพื่อที่จะให้พระราชกิจของพระองค์นั้นได้รับการปฏิบัติอย่างดี

หากเจ้าละเลยเรื่องนี้

เช่นนั้นแล้วเราพูดว่าเจ้าคือใครบางคนผู้ที่จะไม่มีวันสามารถประสบความสำเร็จในการเชื่อในพระเจ้าได้เลย ด้วยเหตุที่เจ้าได้ช่วยพระพิโรธของพระเจ้า

และดังนั้นพระองค์จะทรงใช้การลงทัณฑ์อันเหมาะสมเพื่อสอนบทเรียนแก่เจ้า

การได้มารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องที่ไม่สำคัญ เจ้าจะต้องเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์ ด้วยวิธีนี้ เจ้าจะได้มารู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าทีละน้อยๆ และโดยที่ไม่รู้ตัว เมื่อเจ้าได้เข้าสู่ความรู้นี้แล้ว

เจ้าจะพบว่าตัวเจ้าเองกำลังก้าวเข้าสู่สถานะที่สูงกว่าและสวยงามกว่า ในท้ายที่สุด

เจ้าจะได้มารู้จักละอายใจต่อดวงจิตอันน่าขยะแขยงของเจ้า และยิ่งไปกว่านั้นคือ

จะรู้สึกว่ามีที่ใดที่จะหลบซ่อนให้พ้นจากความละอายใจของเจ้าได้ ในเวลานั้น

ความประพฤติดของเจ้าที่จะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุนเคืองจะมีน้อยลงและน้อยลง

หัวใจของเจ้าจะใกล้ชิดพระทัยของพระเจ้าเข้าไปเรื่อยๆ และความรักที่มีให้กับพระองค์จะค่อยๆ

เติบโตขึ้นในหัวใจของเจ้า นี่เป็นสัญญาณของมวลมนุษยที่เข้าสู่สถานะอันสวยงาม แต่จนกระทั่งบัดนี้

พวกเจ้าก็ยังไม่ได้รับรู้อะไร ในขณะที่ยกเจ้าทุกคนทำอะไรๆ อย่างเร่งรีบเพื่อเห็นแก่ชะตาชีวิตของพวกเขาเอง

ใครล่ะที่มีความสนใจใดๆ ในการพยายามที่จะรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า? หากสิ่งนี้ยังคงดำเนินต่อไป

พวกเจ้าจะล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหาร โดยที่ไม่รู้ตัว

ด้วยเหตุที่พวกเจ้าเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าน้อยเกินไป

ดังนั้นสิ่งที่พวกเจ้าทำตอนนี้ไม่ใช่การวางรากฐานให้กับสิ่งที่พวกเจ้าจะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุนเคือง

รอกหรือ? การที่เราขอให้พวกเจ้าเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้น ไม่ได้ไม่ลงรอยกันกับงานของเรา

ด้วยเหตุที่หากพวกเจ้าล่วงละเมิดประกาศกฤษฎีกาบริหารบ่อยๆ

ใครล่ะในท่ามกลางพวกเจ้าที่จะหลีกเลี่ยงการลงโทษไปได้?

เช่นนั้นแล้วงานของเราจะไม่เปล่าประโยชน์ไปทั้งหมดทั้งสิ้นรอกหรือ? ดังนั้น

นอกเหนือไปจากการพิณิจพิเคราะห์ความประพฤติดของพวกเขาเองแล้ว

เราจึงยังคงขอให้พวกเขาระมัดระวังในก้าวย่างที่พวกเขาเดิน นี่เป็นข้อเรียกร้องที่สูงขึ้นซึ่งเราขอจากพวกเขา

และเราหวังว่าพวกเขาทุกคนจะพิจารณาอย่างระมัดระวังและจะใส่ใจมันอย่างจริงจังจริงๆ

หากวันหนึ่งมาถึงเมื่อการกระทำต่างๆ ของพวกเขายั่วเราจนเดือดดาลอย่างรุนแรง

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมจะต้องพิจารณาผลสืบเนื่องแต่เพียงลำพัง

และจะไม่มีใครอื่นอีกที่รับการลงโทษแทนที่เจ้า

เชิงอรรถ:

ก. ข้อความเดิมคือ “มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการไม่สามารถถูก”

ข. ข้อความเดิมคือ “รวมทั้งยังเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการไร้ความสามารถที่จะถูกทำให้ขุ่นเคืองได้
(และการไม่ยอมผ่อนปรนให้กับการถูกทำให้ขุ่นเคือง)”

วิธีรู้จักพระเจ้าบนแผ่นดินโลก

พวกเจ้าทุกคนปรารถนาที่จะได้รับบำเหน็จรางวัลเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า
ทุกคนหวังว่าจะได้สิ่งต่างๆ เหล่านั้นเมื่อพวกเขาเริ่มเชื่อในพระเจ้า

ด้วยเหตุที่ทุกคนหมกมุ่นอยู่กับการไล่ตามเสาะหาสิ่งต่างๆ ที่สูงกว่า และไม่มีใครต้องการที่จะล้าหลังผู้อื่น
ผู้คนก็เป็นอย่างนี้เอง

ด้วยเหตุผลนี้เลยที่เดียวที่ผู้คนจำนวนมากท่ามกลางพวกเจ้ากำลังพยายามอยู่ตลอดเวลาที่จะประจบประแจงพระเจ้าบนสวรรค์ แต่กระนั้นในความเป็นจริง

ความจงรักภักดีและความมีน้ำใสใจจริงของพวกเจ้าต่อพระเจ้านั้นน้อยกว่าความจงรักภักดีและความมีน้ำใสใจจริง
ของเจ้าต่อตัวพวกเจ้าเองมากนัก ทำไมเราจึงพูดเรื่องนี้?

เพราะเราไม่รับรู้ความจงรักภักดีของพวกเจ้าต่อพระเจ้าเลย และยังไปกว่านั้น

เพราะเราปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าซึ่งอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า กล่าวคือ พระเจ้าซึ่งพวกเจ้านมัสการ
พระเจ้าผู้คลุมเครือซึ่งพวกเจ้าเลื่อมใส ไม่ได้ดำรงอยู่เลย

เหตุผลที่เราสามารถพูดเรื่องนี้ได้อย่างเด็ดขาดมากก็คือว่า พวกเจ้านั้นอยู่ไกลเกินไปจากพระเจ้าที่แท้จริง

เหตุผลสำหรับความจงรักภักดีของพวกเจ้าก็คือรูปเคารพภายในหัวใจของพวกเจ้า ในขณะที่เดียวกัน

สำหรับเราแล้ว พวกเจ้าแค่รับรู้พระเจ้าผู้ซึ่งพวกเจ้าพิจารณาว่าไม่ยิ่งใหญ่และไม่เล็กด้วยถ้อยคำเท่านั้น

เมื่อเราพูดว่าพวกเจ้าอยู่ไกลจากพระเจ้า เราหมายความว่าพวกเจ้าอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าที่แท้จริง

ในขณะที่พระเจ้าซึ่งคลุมเครือดูเหมือนอยู่ใกล้แค่เอื้อม เมื่อเราพูดว่า “ไม่ยิ่งใหญ่” มันเป็นการอ้างอิงถึงว่า

พระเจ้าซึ่งพวกเจ้าเชื่อในวันนี้ ดูเหมือนว่าจะเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่มีความสามารถอันยิ่งใหญ่

บุคคลคนหนึ่งที่ไม่สูงส่งมาก ได้อย่างไร และเมื่อเราพูดว่า “ไม่เล็ก” นี่หมายถึงว่า

แม้ว่าบุคคลคนนั้นไม่สามารถเรียกกลมและตั้งฝนได้

กระนั้นพระองค์ยังทรงสามารถเรียกพระวิญญาณของพระเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจซึ่งสันตะเทือนฟ้าสวรรค์และ
แผ่นดินโลกได้ ทั้งให้ผู้คนสับสนอย่างสิ้นเชิง จากภายนอก

พวกเจ้าทั้งหมดดูเหมือนว่าจะเชื่อฟังอย่างสูงต่อพระคริสต์บนแผ่นดินโลกองค์นี้ กระนั้นในธาตุแท้แล้ว

พวกเจ้าไม่มีความเชื่อในพระองค์ อีกทั้งเจ้าก็ไม่ได้รักพระองค์ กล่าวคือ

หนึ่งเดียวที่พวกเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงก็คือพระเจ้าซึ่งคลุมเครือจากความรู้สึกของพวกเจ้าเอง

และหนึ่งเดียวที่พวกเจ้ารักอย่างแท้จริงก็คือพระเจ้าซึ่งพวกเจ้าโหยหาทั้งวันทั้งคืน กระนั้นก็ไม่เคยได้เห็นตัวตน

ต่อพระคริสต์องค์นี้ ความเชื่อของพวกเจ้านั้นมีแต่จะเป็นเศษเล็กเศษน้อย และความรักของเจ้าไม่มีค่าอะไรเลย

ความเชื่อหมายถึงการเชื่อและการไว้วางใจ ความรักหมายถึงการรักบูชาและความเลื่อมใสในหัวใจของคนเรา

ไม่เคยแยกกัน กระนั้นความเชื่อและความรักของพวกเจ้าในพระคริสต์ของวันนี้ก็ห่างไกลจากสิ่งนี้มาก

เมื่อพูดถึงความเชื่อ พวกเขามีความเชื่อในพระองค์อย่างไร? เมื่อพูดถึงความรัก พวกเจ้ารักพระองค์แบบไหน? พวกเจ้าไม่มีความเข้าใจในพระอุปนิสัยของพระองค์จริงๆ เจ้ายังรู้จักเนื้อแท้ของพระองค์น้อยกว่านั้นอีก ดังนั้นแล้วพวกเจ้ามีความเชื่อในพระองค์อย่างไร? ความเป็นจริงของความเชื่อของพวกเจ้าในพระองค์อยู่ที่ไหน? พวกเจ้ารักพระองค์อย่างไร? ความเป็นจริงของความรักของพวกเจ้าสำหรับพระองค์อยู่ที่ไหน?

ผู้คนจำนวนมากได้ติดตามเราโดยปราศจากความลังเลมาจนถึงวันนี้ ดังนั้น พวกเจ้าก็ได้ทนทุกข์จากความเหนื่อยล้าอย่างมากในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเช่นกัน เราได้จับใจความลักษณะนิสัยโดยกำเนิดและนิสัยของเจ้าแต่ละคนอย่างแจ่มแจ้ง การมีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าทุกๆ คนนั้นยากลำบากอย่างมากมายมหาศาล น่าเสียดายที่ แม้ว่าเราจะได้จับใจความมากมายเกี่ยวกับพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับเราเลย ไม่แปลกใจเลยที่ผู้คนพูดว่าพวกเจ้าหลงเชื่อว่าเล่ห์เพทุบายของใครบางคนเป็นเรื่องจริงในระหว่างช่วงระยะเวลาของความสับสน ที่จริงแล้ว พวกเจ้าไม่เข้าใจอะไรเลยเกี่ยวกับอุปนิสัยของเรา นับประสาอะไรกับการที่ว่าเจ้าจะสามารถหยั่งรู้ได้ว่าอะไรอยู่ในจิตใจเรา วันนี้ ความเข้าใจผิดต่างๆ ของพวกเจ้าเกี่ยวกับเรานั้นกำลังเพิ่มทวีขึ้น และความเชื่อของพวกเจ้าในเรายังคงเป็นความเชื่อที่สับสนอยู่ แทนที่จะพูดว่าพวกเจ้ามีความเชื่อในเรา คงจะเหมาะกว่าหากจะพูดว่าพวกเจ้าทั้งหมดกำลังพยายามที่จะประจบประแจงเราและสอพลอเรา แรงงูใจต่างๆ ของพวกเจ้านั้นธรรมดามาก: ข้าพระองค์จะติดตามใครก็ตามที่สามารถให้บำเหน็จรางวัลกับข้าพระองค์ได้ และข้าพระองค์จะเชื่อใครก็ตามที่ยอมให้ข้าพระองค์หลีกหนีความวิบัติอันใหญ่หลวงต่างๆ ได้ ไม่ว่าเขาจะเป็นพระเจ้าหรือพระเจ้าของค์หนึ่งองค์ใดก็ตาม ไม่มีสิ่งใดเลยในเรื่องนี้ที่ทำให้เราเป็นห่วง มีผู้คนเช่นนั้นจำนวนมากท่ามกลางพวกเจ้า และสภาวะนี้รุนแรงมาก หากวันหนึ่ง มีการทดสอบว่ามีผู้คนที่ทนท่ามกลางพวกเจ้าที่มีความเชื่อในพระคริสต์เพราะความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในเนื้อแท้ของพระองค์ เช่นนั้นแล้วเราเกรงว่า ไม่มีใครแม้แต่คนเดียวในพวกเจ้าจะเป็นที่น่าพึงพอใจสำหรับเรา ดังนั้นมันคงจะไม่เสียหายหากเจ้าแต่ละคนจะพิจารณาคำถามนี้: พระเจ้าที่พวกเจ้าเชื่อนั้นแตกต่างจากเราเป็นอันมาก และเมื่อเป็นดังนี้แล้ว อะไรเล่าคือแก่นสารของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้า? ยิ่งพวกเจ้าเชื่อในผู้ที่เรียกกันว่าพระเจ้าของพวกเจ้ามากขึ้นเท่าใด พวกเจ้าก็จะยิ่งไกลห่างจากเรามากขึ้นเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว อะไรเล่าคือแก่นสารของประเด็นปัญหานี้? เป็นที่แน่นอนว่าไม่มีพวกเจ้าคนใดได้เคยพิจารณาคำถามเช่นนั้นมาก่อน แต่ความร้ายแรงของมันได้ปรากฏต่อพวกเจ้าหรือไม่? พวกเจ้าได้คิดถึงผลสืบเนื่องของการเชื่อเช่นนั้นต่อไปหรือไม่?

วันนี้ พวกเจ้าเผชิญปัญหาต่างๆ มากมาย และไม่มีสักคนในพวกเจ้าที่ชำนาญการแก้ปัญหา หากสถานการณ์นี้ยังคงอยู่ต่อไป ก็เป็นไปได้อย่างมากทีเดียวว่าผู้คนเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่จะสูญเสียก็คือพวกเจ้า เราจะช่วยพวกเจ้าในการระบุปัญหาต่างๆ เหล่านี้ แต่การแก้ไขปัญหานั้นขึ้นอยู่กับพวกเจ้า

เรามีความพอใจในบรรดาผู้ที่ไม่ระแวงผู้อื่น และเราชอบบรรดาผู้ที่ยอมรับความจริงอย่างไม่ลังเล เราแสดงความใส่ใจอย่างมากต่อผู้คนสองประเภทนี้ ด้วยเหตุที่ในสายตาของเราพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์ หากเจ้าเป็นคนหลอกลวง เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ย่อมจะระมัดระวังและมีความระแวงต่อผู้คนและเรื่องต่างๆ ทั้งหมดทั้งมวล และด้วยเหตุนี้ความเชื่อของเจ้าในเราจะถูกสร้างขึ้นบนรากฐานแห่งความระแวง เราไม่มีวันสามารถรับรู้ความเชื่อเช่นนั้นได้ เมื่อขาดความเชื่อที่แท้จริง เจ้าก็ยังไร้ซึ่งความรักที่แท้จริงขึ้นไปอีก และหากเจ้ามีแนวโน้มที่จะสงสัยในพระเจ้าและคาดเดาพระองค์ตามอำเภอใจ เช่นนั้นก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เจ้าย่อมเป็นผู้ที่หลอกลวงที่สุดในบรรดาผู้คนทั้งหมด เจ้าคาดเดาว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นเช่นมนุษย์ได้หรือไม่? มีบาปซึ่งไม่สามารถถอยให้ไม่ได้ มีลักษณะนิสัยที่ใจแคบ ไร้ซึ่งความเที่ยงธรรมและเหตุผล ขาดสำนึกรับรู้แห่งความยุติธรรม หมกมุ่นในยุทธวิธีที่ชั่วร้าย ททรยศและเจ้าเล่ห์ พอใจในความชั่วและความมืด เป็นต้น

เหตุผลที่ผู้คนมีความคิดเช่นนั้นไม่ใช่เป็นเพราะพวกเขาไร้ซึ่งความรู้ในพระเจ้าแม้แต่เพียงเล็กน้อยหรือ? ความเชื่อเช่นนั้นไม่ต่างอะไรไปจากบาป!

มีกระทั่งบางคนที่เชื่อว่าบรรดาผู้ที่ทำให้เราพอใจก็คือบรรดาผู้ที่ยกยอปอขึ้นและเลี้ยแข้งเลียขานั่นเอง และเชื่อว่าบรรดาผู้ที่ขาดทักษะต่างๆ เช่นนั้นจะไม่ได้รับการต้อนรับในพระนิเวศของพระเจ้า และจะสูญเสียที่ของพวกเขาที่นั่น นี่ก็ความรู้เพียงอย่างเดียวที่พวกเจ้าได้รับเอาไว้ตลอดหลายปีที่ผ่านมาหรือไม่? นี่ก็สิ่งที่พวกเจ้าได้รับไว้หรือไม่? และความรู้ของพวกเจ้าเกี่ยวกับเราไม่ได้หยุดที่ความเข้าใจผิดต่างๆ เหล่านี้ ยิ่งแย่ไปกว่านั้นคือการที่พวกเจ้าหมิ่นประมาทพระวิญญาณของพระเจ้าและกล่าวร้ายสวรรค์ นี่ก็คือเหตุผลที่เราพูดว่า

ความเชื่อเช่นเดียวกับของพวกเจ้านั้นมีแต่จะทำให้พวกเจ้าไกลห่างจากเรามากขึ้นและอยู่ในสภาวะของการต่อต้านเรามากขึ้นเท่านั้น ตลอดหลายปีของการทำงาน พวกเจ้าได้เห็นความจริงมากมาย แต่พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าหูของเราได้ยินอะไร? มีกี่คนที่ถามกลางพวกเจ้าที่เต็มใจที่จะยอมรับความจริง? พวกเจ้าทั้งหมดเชื่อว่าเจ้าเต็มใจที่จะจ่ายตามราคาให้กับความจริง แต่มีกี่คนในพวกเจ้าที่ได้ทนทุกข์อย่างแท้จริงเพื่อความจริง?

ไม่มีอะไรเลยนอกจากความไม่ชอบธรรมในหัวใจของพวกเจ้า ซึ่งทำให้พวกเจ้าคิดว่าทุกคน

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครก็ตาม เป็นคนที่หลอกลวงและคดโกงเท่ากัน—

ถึงขั้นที่เจ้าเชื่อกระทั่งว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์อาจทรงดำรงอยู่โดยปราศจากหัวใจที่มีเมตตาหรือความรักที่

มีความกรุณามากมาย เจกเช่นบุคคลปกติ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาก็เชื่อว่าลักษณะนิสัยซึ่งแสดงถึงคุณธรรมสูงและธรรมชาติซึ่งแสดงถึงความเมตตาและความกรุณามากมาย ดำรงอยู่แค่ภายในพระเจ้าบนสวรรค์เท่านั้น พวกเขาเชื่อว่าวิสุทธิชนเช่นนี้ไม่ดำรงอยู่จริง

เชื่อว่าความมืดและความชั่วปกครองแผ่นดินโลก

ในขณะที่พระเจ้าทรงเป็นบางอย่างซึ่งผู้คนให้ความไว้วางใจการถวิลหาสิ่งที่ดีและสิ่งที่สวยงามของพวกเขาเป็นบุคคลในตำนานคนหนึ่งซึ่งพวกเขาสรรคสร้างขึ้น ในจิตใจของพวกเขา พระเจ้าบนสวรรค์นั้นทรงซื่อตรงชอบธรรม และยิ่งใหญ่มาก ทรงคู่ควรกับการนมัสการและความเลื่อมใส ในขณะเดียวกัน

พระเจ้าบนแผ่นดินโลกองค์นี้ทรงเป็นแต่เพียงตัวแทน และเป็นเครื่องมือของพระเจ้าบนสวรรค์

เขาเชื่อว่าพระเจ้าองค์นี้ไม่ทรงสามารถเทียบเท่ากับพระเจ้าบนสวรรค์ได้

นับประสาอะไรกับการถูกเอ่ยถึงในขณะเดียวกันกับพระองค์ เมื่อพูดถึงความยิ่งใหญ่และพระเกียรติของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้เป็นของพระสิริของพระเจ้าบนสวรรค์ แต่เมื่อพูดถึงธรรมชาติและคุณสมบัติของมนุษย์

สิ่งเหล่านี้คือคุณลักษณะซึ่งพระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงเป็นส่วนหนึ่ง พระเจ้าบนสวรรค์ทรงสูงส่งชั่วนิรันดร์

ในขณะที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงไม่สำคัญ อ่อนแอ และไร้ความสามารถตลอดกาล

พระเจ้าบนสวรรค์ไม่ทรงหมกมุ่นในอารมณ์ เพียงแค่ความชอบธรรมเท่านั้น

ในขณะที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงมีแรงจูงใจอันเห็นแก่ตัวและทรงปราศจากความเที่ยงธรรมหรือเหตุผลใดๆ

พระเจ้าบนสวรรค์ไม่ทรงมีความคดโกงแม้แต่น้อยและทรงสัตย์ซื่อตลอดกาล

ในขณะที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงมีด้านที่ไม่ซื่อสัตย์เสมอ พระเจ้าบนสวรรค์ทรงรักมนุษย์อย่างสุดซึ่ง

ในขณะที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกทรงแสดงให้เห็นถึงการใช้ใจที่ไม่เพียงพอ กระทั่งละเลยเขาอย่างสิ้นเชิง

ความรู้ที่ผิดนี้ได้ถูกเก็บไว้ในหัวใจของพวกเขาและยังอาจถูกทำให้อยู่อย่างถาวรในอนาคตเช่นกัน

พวกเขาคำนึงถึงกิจการทั้งหมดของพระคริสต์จากจุดยืนของผู้ไม่ชอบธรรมและประเมินพระราชกิจของพระองค์

ทั้งหมด รวมทั้งพระอัครลักษณะและเนื้อแท้ของพระองค์ จากมุมมองของคนชั่ว

พวกเขาก็ได้ทำความผิดมหันต์และได้ทำสิ่งซึ่งไม่เคยถูกทำมาก่อน โดยบรรดาผู้ที่มาก่อนหน้าเขา กล่าวคือ

พวกเขารับใช้เพียงพระเจ้าผู้สูงส่งบนสวรรค์ผู้ซึ่งมีมิ่งกุฎบนพระเศียรของพระองค์

และไม่เคยเอาใจใส่พระเจ้าผู้ซึ่งเขาคำนึงถึงว่าไม่สำคัญมากจนกระทั่งพวกเขามองไม่เห็นพระองค์

นี่ไม่ใช่บาปของพวกเขาหรือ?

นี่ไม่ใช่ตัวอย่างชั้นเยี่ยมของการกระทำผิดของพวกเขาต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือ?

พวกเขานมัสการพระเจ้าบนสวรรค์

พวกเขารักบูชาเขาอันสูงส่งและเคารพยกย่องบรรดาผู้ที่โดดเด่นเพราะการมีกรรมคมาของพวกเข

เขายินดีถูกบัญชาโดยพระเจ้าผู้ซึ่งเติมเต็มความมั่งคั่งร่ำรวยในมือเจ้า

และกระหายในพระเจ้าผู้ซึ่งสามารถเติมเต็มความอยากทุกอย่างของเจ้า
องค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่เจ้าไม่นมัสการคือพระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่ทรงสูงส่ง
สิ่งเดียวที่เจ้าเกลียดคือการสมาคมกับพระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดสามารถคำนึงถึงอย่างสูงส่ง
สิ่งเดียวที่เจ้าไม่เต็มใจทำคือการรับใช้พระเจ้าองค์นี้ผู้ซึ่งไม่เคยทรงให้เจ้าแม่สักดวงค์แดงเดียว
และองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งไม่ทรงสามารถทำให้เจ้าโหยหาในพระองค์ได้ก็คือพระเจ้าซึ่งไม่นำรักองค์นี้
พระเจ้าประเภทนี้ทรงไร้ความสามารถที่จะทำให้เจ้าเปิดโลกทัศน์ของเจ้าให้กว้างขึ้นได้
เพื่อที่จะได้รู้สิกราวกับว่าเจ้าได้พบขุมทรัพย์แล้ว นับประสาอะไรกับการทำสิ่งที่เจ้าปรารถนาให้ลุล่วง
เช่นนั้นแล้ว ทำไมเจ้าจึงติดตามพระองค์? เจ้าได้คิดถึงคำถามต่างๆ เยี่ยงนี้หรือไม่? สิ่งที่เจ้าทำ
ไม่ได้เพียงทำให้พระคริสต์องค์นี้ทรงขุ่นเคืองเท่านั้น ที่สำคัญกว่านั้นคือ มันทำให้พระเจ้านบนสวรรค์ทรงขุ่นเคือง
เราคิดว่านี่ไม่ใช่จุดประสงค์ของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้า!

พวกเจ้าถวิลหาพระเจ้าให้ทรงปิติยินดีในตัวเจ้า กระนั้นพวกเจ้ายังห่างไกลพระองค์ ปัญหาที่นี้คืออะไร?
พวกเจ้ายอมรับเพียงพระวามะของพระองค์ แต่ไม่ยอมรับการจัดการของพระองค์หรือการตัดแต่งของพระองค์
นับประสาอะไรกับการที่เจ้าสามารถยอมรับการจัดการเตรียมการทุกอย่างของพระองค์
เพื่อมีความเชื่อที่ครบถ้วนบริบูรณ์ในพระองค์ ถ้าเช่นนั้นแล้ว ปัญหาที่นี้คืออะไร? ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย
ความเชื่อของพวกเจ้าคือเปลือกไขว้างเปล่าชิ้นหนึ่ง เปลือกไขว้างซึ่งไม่มีวันสามารถผลิตลูกไก่หนึ่งตัวได้
ด้วยเหตุที่ความเชื่อของพวกเจ้าไม่ได้นำความจริงมาสู่พวกเจ้าหรือให้ชีวิตแก่เจ้า
แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับได้ให้พวกเจ้าได้มีสำนึกรับรู้อันลวงตาในความค้ำจุนและความหวัง
สำนึกรับรู้แห่งความค้ำจุนและความหวังนี้เองที่เป็นจุดมุ่งหมายของพวกเจ้าในการเชื่อพระเจ้า
ไม่ใช่ความจริงและชีวิต ด้วยเหตุนี้เราจึงพูดว่า

แนวทางปฏิบัติของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้าไม่ได้เป็นอะไรนอกจากการพยายามที่จะประจบประแจง
พระเจ้า ผ่านทางการยอมรับใช้และความไร้ยางอาย และไม่มีทางสามารถถูกถือได้ว่าเป็นความเชื่อที่แท้จริง
ลูกไก่ตัวหนึ่งจะสามารถเกิดมาจากความเชื่อเช่นนั้นได้อย่างไร? กล่าวอีกนัยหนึ่ง
ความเชื่อเช่นนั้นสามารถทำอะไรให้สำเร็จลุล่วงได้หรือ?

จุดประสงค์ของความเชื่อของพวกเจ้าในพระเจ้าคือการใช้พระองค์เพื่อสัมฤทธิ์จุดมุ่งหมายของพวกเจ้าเอง
นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของการทำให้ขุ่นเคืองของพวกเจ้าต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือ?
พวกเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้านบนสวรรค์และปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้านบนแผ่นดินโลก
กระนั้นเราไม่ระลึกถึงทรวงอกต่างๆ ของพวกเจ้า

เราชมเชยเพียงบรรดาผู้คนที่อยู่กับความเป็นจริงและรับใช้พระเจ้านบนแผ่นดินโลกเท่านั้น
แต่ไม่เคยชมเชยบรรดาผู้ที่ไม่เคยยอมรับรู้ถึงพระคริสต์ผู้ซึ่งทรงดำรงอยู่บนแผ่นดินโลก

ไม่สำคัญว่าผู้คนเช่นนั้นจงรักภักดีต่อพระเจ้าบนสวรรค์เพียงใด

ในท้ายที่สุดพวกเขาจะเลิกหนีไม่พ้นมือของเราที่ลงโทษคนชั่ว ผู้คนเหล่านี้เป็นคนชั่ว

พวกเขาเป็นเหล่ามารร้ายผู้ซึ่งต่อต้านพระเจ้าและไม่เคยยินดีที่จะเชื่อฟังพระคริสต์ แน่นอนว่า

จำนวนของพวกเขาจะรวมถึงบรรดาผู้ที่ไม่รู้จักและยังไปกว่านั้น ไม่ยอมรับรู้ถึงพระคริสต์

เจ้าเชื่อว่าเจ้าสามารถปฏิบัติตัวต่อพระคริสต์อย่างที่เราพอใจครบเท่าที่เจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้าบนสวรรค์ได้หรือ? ผิด! ความไม่รู้เท่าทันของเจ้าในพระคริสต์คือความไม่รู้เท่าทันในพระเจ้าบนสวรรค์

ไม่สำคัญว่าเจ้าจงรักภักดีต่อพระเจ้าบนสวรรค์เพียงใด มันเป็นเพียงการพูดลอยๆ และการเสแสร้งเท่านั้น

ด้วยเหตุที่พระเจ้าบนแผ่นดินโลกไม่เพียงทรงเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ในการได้รับความจริงและความรู้อันลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น แต่มากไปกว่านั้นก็คือ

ทรงเป็นประโยชน์ในการกล่าวโทษมนุษย์และภายหลังต่อมาในการยึดถือข้อเท็จจริงต่างๆ เพื่อลงโทษคนชั่ว

เจ้าได้เข้าใจผลลัพธ์อันเป็นประโยชน์และอันเป็นโทษในที่นี้หรือยัง?

เจ้าได้รับประสบการณ์กับผลลัพธ์เหล่านั้นหรือยัง?

เราปรารถนาให้พวกเจ้าได้เข้าใจความจริงนี้ในวันหนึ่งในไม่ช้า: เพื่อที่จะรู้จักพระเจ้า

เจ้าจะต้องรู้จักไม่เพียงพระเจ้าบนสวรรค์เท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ พระเจ้าบนแผ่นดินโลก

จงอย่าสับสนไปกับเรื่องสำคัญเร่งด่วนต่างๆ ของเจ้าหรือยอมให้เรื่องรองมาแทนที่เรื่องหลัก

ด้วยวิธีนี้เท่านั้นเจ้าจึงสามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าได้อย่างแท้จริง กลายเป็นใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้น และนำหัวใจของเจ้าเข้าใกล้พระองค์มากขึ้น

หากเจ้าได้อยู่ในความเชื่อมาเป็นเวลาหลายปีและได้สมาคมกับเรามาแล้ว แต่ก็ยังคงอยู่ห่างจากเรา

เช่นนั้นแล้วเราขอมอบว่า มันจะต้องเป็นว่าเจ้ากระทำให้ขุนเคื่องต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าย่อยๆ

และปลายทางของเจ้าจะพิจารณาได้ยากมาก

หากเวลาหลายปีในการสมาคมกับเราไม่ได้เพียงลบล้างในการเปลี่ยนเจ้าให้เป็นบุคคลคนหนึ่งซึ่งมีสถานะความ

เป็นมนุษย์และความจริงเท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้ฝังหนทางอันชั่วร้ายของเจ้าแน่นอยู่ในธรรมชาติของเจ้า

และเจ้าไม่เพียงมีความโอหังเป็นสองเท่าของก่อนหน้านี้เท่านั้น แต่ความเข้าใจผิดต่างๆ

ของเจ้าเกี่ยวกับเรายังได้ทวีคูณด้วยเช่นกัน ถึงขั้นที่ว่าเจ้ามาคำนึงถึงเราว่าเป็นผู้ช่วยตัวน้อยของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเราก็ค่อมพูดว่าความทุกข์ร้อนของเจ้าไม่ได้อยู่เพียงแค่นี้ อีกต่อไปแล้ว

แต่กลับได้เจาะเข้าไปถึงกระดูกที่แท้จริงของเจ้าแล้ว

ทั้งหมดที่เหลืออยู่ก็เพื่อให้เจ้าได้รอที่จะจัดการเตรียมงานศพของเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่จำเป็นที่จะต้องอ้อนวอนเราให้เป็นพระเจ้าของเจ้า

ด้วยเหตุที่เจ้าได้กระทำให้บาปอย่างหนึ่งซึ่งสมควรแก่ความตาย บาปอันไม่สามารถยกโทษให้ได้

ต่อให้เราอาจปรานีต่อเจ้า พระเจ้าบนสวรรค์จะทรงยื่นกรานที่จะเอาชีวิตเจ้า
ด้วยเหตุที่การกระทำทำให้ขุนเคื่องของพวกเจ้าต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นไม่ใช่ปัญหาธรรมดา
แต่เป็นปัญหาซึ่งมีลักษณะร้ายแรงมาก เมื่อเวลานั้นมาถึง จงอย่าตำหนิเราที่ไม่ได้บอกเจ้าก่อนล่วงหน้า
ทุกอย่างจะกลับมาสู่จุดนี้: เมื่อเจ้าสมาคมกับพระคริสต์—พระเจ้าบนแผ่นดินโลก—ในฐานะสามัญชนคนหนึ่ง
กล่าวคือ เมื่อเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าของฉันไม่ใช่อะไรนอกจากบุคคลคนหนึ่ง เมื่อนั้นก็เป็นเวลาที่เจ้าจะพินาศ
นี่คือการตกเตือนเพียงครั้งเดียวของเราต่อเจ้าทุกคน

ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (1)

อีกไม่นาน งานของเราก็จะเสร็จสิ้น และเวลาหลายปีที่มีร่วมกันก็ได้กลายเป็นความทรงจำซึ่งไม่สามารถทนได้ เราได้ทวนซ้ำคำพูดของเราอย่างไม่หยุดหย่อน และเปิดเผยงานใหม่ของเราอย่างแน่วแน่ แน่ใจว่าคำแนะนำของเราเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นของงานแต่ละชิ้นที่เราทำ ปราศจากคำปรึกษาของเราแล้ว พวกเจ้าทั้งหมดคงเร่ร่อนหลงทางและอาจถึงขั้นพบว่าตัวเองอับจนหนทางโดยสิ้นเชิง งานของเราตอนนี้ใกล้จะเสร็จสิ้นแล้วและอยู่ในช่วงระยะสุดท้าย

เรายังคงปรารถนาจะทำงานในการให้คำปรึกษา นั่นคือเพื่อมอบถ้อยคำแห่งคำแนะนำให้พวกเจ้าได้ยิน เราหวังเพียงว่า พวกเจ้าจะสามารถที่จะไม่ปล่อยให้ความเจ็บปวดที่เราได้รับมาต้องเสียเปล่า และที่มากไปกว่านั้น หวังว่าพวกเจ้าสามารถเข้าใจถึงการใส่ใจอันรอบคอบที่เราได้รับมา และปฏิบัติต่อคำพูดของเราด้วยรากฐานของวิธีการที่พวกเจ้าประพฤตินในฐานะมนุษย์ ไม่ว่าคำพูดเหล่านั้นจะเป็นคำพูดประเภทที่พวกเจ้าเต็มใจที่จะฟังหรือไม่

ไม่ว่าพวกเจ้าจะสุขสำราญกับการยอมรับคำพูดเหล่านั้นหรือสามารถเพียงยอมรับคำพูดเหล่านั้นด้วยความอึดอัด เจ้าก็ต้องปฏิบัติต่อคำพูดเหล่านั้นอย่างเคร่งครัด มิเช่นนั้น

อุปนิสัยกับพฤติกรรมที่เรื้อรังและไม่เอาใจใส่ของพวกเจ้าจะทำให้เราอารมณ์เสียอย่างจริงจัง และแน่นอนว่าทำให้เรารังเกียจด้วย เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า พวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถอ่านคำพูดของเราซ้ำแล้วซ้ำอีก—เป็นพันๆ ครั้ง—และหวังว่าพวกเจ้าอาจจะถึงขั้นได้มาจำคำพูดเหล่านั้นได้ขึ้นใจ

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่เจ้าจะสามารถไม่ล้มเหลวต่อความคาดหวังหลายๆ อย่างของเราที่มีต่อพวกเจ้า อย่างไรก็ดี ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่กำลังใช้ชีวิตเช่นนี้ในขณะนี้ ในทางกลับกัน

พวกเจ้าทั้งหมดล้วนหมกมุ่นอยู่ในชีวิตเสเพล ชีวิตแห่งการกินดื่มตามที่ใจของเจ้าต้องการ และไม่มีสักคนจากพวกเจ้าที่ใช้คำพูดของเราเพื่อทำให้หัวใจและวิญญาณของเจ้ามีคุณค่ามากขึ้น ด้วยเหตุผลนี้ เราจึงได้ข้อสรุปเกี่ยวกับโฉมหน้าที่แท้จริงของมนุษยชาติ กล่าวคือ มนุษย์สามารถทรยศเราได้ตลอดเวลา และไม่มีใครเลยที่จะสามารถศรัทธาต่อคำพูดของเราอย่างสมบูรณ์

“มนุษย์ได้ถูกขาดานทำให้เสื่อมทรามเสียจนเขาไม่มีภาพลักษณ์ของมนุษย์อีกต่อไป”

ผู้คนส่วนใหญ่ในเวลานี้จำวลีดังกล่าวได้บางส่วน เราพูดการนี้เพราะว่า “การจำได้”

ที่เราอ้างถึงเป็นเพียงแค่การรับรู้แบบผิวเผินประเภทหนึ่งเท่านั้น ซึ่งตรงข้ามกับความรู้ที่แท้จริง

เพราะไม่มีสักคนจากพวกเจ้าที่สามารถประเมินตัวเจ้าเองได้อย่างแม่นยำหรือวิเคราะห์ตัวเจ้าเองได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน พวกเจ้ายังคงกำกวมเรื่องคำพูดของเรา แต่ครั้งนี้

เรากำลังใช้ข้อเท็จจริงทั้งหลายเพื่ออธิบายปัญหาสาหัสที่สุดที่มีอยู่ภายในตัวพวกเจ้า ปัญหานั้นคือการทรยศ พวกเจ้าทั้งหมดล้วนคุ้นเคยกับคำว่า “การทรยศ”

เพราะผู้คนส่วนใหญ่เคยทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นการทรยศต่อผู้อื่น เช่น สามิทรยศภรรยาของเขา ภรรยาทรยศสามีของเธอ บุตรชายทรยศบิดาของเขา บุตรสาวทรยศมารดาของเธอ ทาสทรยศนายของเขา เพื่อนทรยศกันและกัน ญาติทรยศกันและกัน คนขายทรยศคนซื้อ และอื่นๆ

ตัวอย่างทั้งหมดนี้ประกอบด้วยแก่นสารของการทรยศ สรุปสั้นๆ ก็คือ การทรยศเป็นรูปแบบหนึ่งของพฤติกรรมที่ผิดสัญญา ละเมิดหลักปฏิบัติทางศีลธรรม หรือกระทำการในทางตรงกันข้ามกับจริยธรรมของมนุษย์

เป็นการพิสูจน์ความสูญเสียของสถานะความเป็นมนุษย์ พุดโดยรวมๆ ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่ได้เกิดมาในโลกใบนี้

เราจะทำอะไรบางอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นการทรยศต่อความจริงแล้ว

ไม่สำคัญว่าเราจะทำได้หรือไม่ว่าเคยทำบางอย่างเพื่อทรยศต่อบุคคลอื่น

หรือว่าเจ้าเคยทรยศต่อผู้อื่นมาแล้วหลายครั้งก่อนหน้านี้ ในเมื่อเจ้าสามารถทรยศบิดามารดาหรือเพื่อนๆ ของเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถทรยศต่อผู้อื่นได้ และยิ่งไปกว่านั้น เจ้าสามารถทรยศเราและกระทำการต่างๆ ที่เรารังเกียจได้ พุดอีกอย่างก็คือ การทรยศมิใช่เพียงพฤติกรรมผิดศีลธรรมอย่างผิวเผิน แต่เป็นบางอย่างที่ขัดแย้งกับความจริง

แน่นอนว่านี่คือแหล่งกำเนิดของการต้านทานและความไม่เชื่อฟังของมวลมนุษย์ที่มีต่อเรา

นี่คือสาเหตุที่เราได้สรุปมันไว้ในถ้อยแถลงต่อไปนี้: การทรยศเป็นธรรมชาติของมนุษย์ และธรรมชาตินี้คือศัตรูอันยิ่งใหญ่ต่อการเห็นพ้องกับเราของแต่ละบุคคล

พฤติกรรมที่ไม่สามารถเชื่อฟังเราอย่างสิ้นเชิงได้คือการทรยศ

พฤติกรรมที่ไม่สามารถรักภักดีต่อเราได้คือการทรยศ

การฉ้อโกงเราและการใช้คำโกหกเพื่อหลอกลวงเราคือการทรยศ

การเก็บงำ โนคติที่หลงผิดหลายอย่างและเผยแพร่ โนคติที่หลงผิดเหล่านั้นไปทุกหนแห่งคือการทรยศ

การที่ไม่สามารถคำจูนคำพยานกับผลประโยชน์ของเราได้คือการทรยศ

การถวายเป็นยืมจอมปลอมให้ยามที่อยู่ไกลจากเราในหัวใจคือการทรยศ

เหล่านี้ทั้งหมดคือการกระทำของการทรยศที่พวกเจ้าสามารถทำได้มาโดยตลอด

และการกระทำเหล่านี้เป็นสิ่งที่เห็นได้บ่อยๆ ท่ามกลางพวกเจ้า

ไม่มีพวกเจ้าคนใดเลยที่อาจคิดว่าการนี้เป็นปัญหา แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เราคิด

เราไม่สามารถปฏิบัติต่อการทรยศของบุคคลหนึ่งที่มีต่อเราเสมือนว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย

และเราไม่สามารถทำเพิกเฉยไปได้อย่างแน่นอน เวลานี้ เมื่อเราทำงานอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า พวกเจ้าประพุดตัวในหนทางนี้—ถ้าวันนั้นมาถึง เมื่อไม่มีใครคอยดูแลพวกเจ้า

พวกเขาก็จะไม่เป็นเหมือนบรรดาผู้ร้ายที่ประกาศว่าตัวเองเป็นกษัตริย์หรือ?

เมื่อการนั้นเกิดขึ้นและพวกเขาก็ทำให้เกิดมันด้วย ใครเล่าจะอยู่ตรงนั้นเพื่อจัดปัญหาที่เข้ามามีขึ้น?

พวกเขาก็คิดว่าการกระทำบางอย่างที่เป็นการทรยศนั้นเป็นเพียงเหตุการณ์บังเอิญที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว

มิใช่พฤติกรรมที่ฝังแน่นของพวกเขา และไม่ควรที่จะถูกถกเถียงด้วยความเข้มงวดเช่นนั้น

ในแบบที่กระทบต่อความทะนงของพวกเขา หากพวกเขาก็คิดเช่นนั้นจริงๆ เช่นนั้นแล้วก็นับว่าเจ้าขาดสำนึกรับรู้

การคิดเช่นนั้นคือการเป็นตัวอย่างและต้นแบบของการกบฏ ธรรมชาติของมนุษย์คือชีวิตของเขา

มันคือหลักการที่เขาพึ่งพาเพื่อมีชีวิตรอด และเขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

ธรรมชาติของการทรยศก็เป็นอย่างเดียวกัน—หากเจ้าสามารถทำบางสิ่งเพื่อทรยศญาติหรือเพื่อนได้

นั่นก็พิสูจน์แล้วว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเจ้าและเป็นธรรมชาติที่ติดตัวเจ้ามาตอนกำเนิด

นี่เป็นอะไรบางอย่างที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธได้ ยกตัวอย่างเช่น

หากบุคคลหนึ่งสุขสำราญกับการขโมยจากผู้อื่น เช่นนั้นแล้ว “ความสุขสำราญจากการขโมย”

นี่ก็คือส่วนหนึ่งของชีวิตพวกเขา แม้ว่าพวกเขาอาจจะขโมยเป็นบางครั้งและไม่ขโมยเป็นบางครั้งก็ตาม

ไม่ว่าพวกเขาจะขโมยหรือไม่ ก็พิสูจน์ไม่ได้ว่าการขโมยของพวกเขาเป็นแค่พฤติกรรมแบบหนึ่งเท่านั้น

แต่มันพิสูจน์ว่าการขโมยของพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของพวกเขา—นั่นคือ ธรรมชาติของพวกเขา

บางคนจะถามว่า เนื่องจากมันเป็นธรรมชาติของพวกเขา เช่นนั้นแล้วเมื่อพวกเขาเห็นของสวยงาม

ทำไมบางครั้งจึงไม่ขโมยของเหล่านั้นเล่า? คำตอบนั้นง่ายมาก มีหลายเหตุผลที่พวกเขาไม่ขโมย

พวกเขาอาจไม่ขโมยบางอย่างเพราะมันใหญ่เกินไปที่จะฉวยเอามาภายใต้สายตาที่เฝ้ามองอย่างระมัดระวัง

หรือเพราะว่าไม่มีเวลาที่เหมาะสมที่จะกระทำ หรือเพราะว่าบางอย่างราคาแพงเกินไป

ได้รับการคุ้มกันแน่นหนาเกินไป หรือบางทีพวกเขาอาจจะไม่ได้สนใจมันเป็นพิเศษ

หรือมองไม่เห็นว่ามันอาจจะมีประโยชน์อะไรกับพวกเขา และอื่นๆ อีกมากมาย

เหตุผลเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นไปได้ แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ไม่ว่าพวกเขาจะขโมยบางอย่างหรือไม่

ก็พิสูจน์ไม่ได้ว่าความคิดนี้มีอยู่เป็นแค่แสงวาบชั่วจิตใจเดียวและผ่านไปอย่างรวดเร็ว ในทางกลับกัน

มันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติพวกเขาที่ยากจะเปลี่ยนในทางที่ดีขึ้น

บุคคลเช่นนั้นไม่พึงพอใจกับการขโมยแค่คนเดียว

ความคิดเรื่องการอ้างสิทธิ์ในสมบัติของผู้อื่นเสมือนเป็นของตัวเองเช่นนั้นเกิดขึ้นเมื่อไรก็ตามที่พวกเขาพบเจอลิ

งของที่สวยงาม หรือสถานการณ์ที่เหมาะสม

นี่คือเหตุผลที่เรากล่าวว่าจุดกำเนิดของความคิดนี้มีใช้บางสิ่งเพียงแค่ว่ารับเอาไว้เป็นครั้งคราว

แต่อยู่ในธรรมชาติของบุคคลผู้หนึ่งเองต่างหาก

ไม่ว่าใครก็สามารถใช้คำพูดกับการกระทำของพวกเขาเองเพื่อแสดงให้เห็น โฉมหน้าที่แท้จริงของพวกเขาได้
แน่นอนว่าโฉมหน้าที่แท้จริงนี้คือธรรมชาติของพวกเขา หากเจ้าเป็นใครสักคนที่พูดอ้อมค้อมไปมา
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็มีธรรมชาติที่อ้อมค้อม หากธรรมชาติของเจ้าคือความเจ้าเล่ห์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กระทำการในหนทางที่ไม่ซื่อ และเจ้าก็ทำให้คนอื่นๆ ถูกเจ้าหลอกได้อย่างง่ายมาก
หากธรรมชาติของเจ้านั้นมั่งร้าย คำพูดของเจ้าอาจรึ้นหน้าพัง
แต่การกระทำของเจ้าไม่สามารถปกปิดเล่ห์กลอันมั่งร้ายต่างๆ ของเจ้าได้ หากธรรมชาติของเจ้านั้นเกียจคร้าน
เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่เจ้าพูดก็หมายถึงจะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบเพราะว่าความไม่ใส่ใจและความเกียจคร้านของ
เจ้า และการกระทำของเจ้าก็จะเชื่องช้าและพอเป็นพิธี และค่อนข้างสันตัดเรื่องการปกปิดความจริง
หากธรรมชาติของเจ้านั้นเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เช่นนั้นแล้วคำพูดของเจ้าก็จะมีเหตุมีผล
และการกระทำของเจ้าก็จะสอดคล้องกับความจริงได้อย่างดีด้วยเช่นกัน หากธรรมชาติของเจ้านั้นรักภักดี
เช่นนั้นแล้วคำพูดของเจ้าก็จริงใจอย่างแน่นอน และวิธีที่เจ้ากระทำก็มีเหตุผล
เป็นอิสระจากสิ่งใดก็ตามที่อาจทำให้นายของเจ้าไม่สบายใจ
หากธรรมชาติของเจ้านั้นเต็มไปด้วยยราคะหรือละโมภอยากได้เงินทอง
เช่นนั้นแล้วหัวใจของเจ้าก็จะเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้อยู่บ่อยๆ
และเจ้าก็จะกระทำสิ่งเบี่ยงเบนไว้ศีลธรรมไปโดยไม่รู้ตัว ซึ่งผู้คนจะไม่ลืมน่ายๆ และซึ่งจะทำให้ผู้คนรังเกียจ
อย่างที่เราเคยบอกไปแล้ว หากเจ้ามีธรรมชาติของการทรยศ
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็แทบจะไม่สามารถทำให้ตัวเจ้าเองหลุดพ้นจากมันได้ อย่างวางใจในโชคว่า
หากเจ้าไม่เคยทำผิดต่อผู้อื่น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีธรรมชาติของการทรยศ หากนั่นคือสิ่งที่เจ้าคิด เช่นนั้นแล้ว
เจ้าก็น่ารังเกียจโดยแท้จริง คำพูดทั้งหมดของเรา ในแต่ละครั้งที่เราพูด มีเป้าหมายคือผู้คนทั้งหมด
มิใช่แค่บุคคลคนเดียวหรือบุคคลประเภทเดียว แค่นี้ก็เพราะเจ้าไม่เคยทรยศเราในเรื่องหนึ่ง
ไม่ได้พิสูจน์ว่าเจ้าไม่สามารถทรยศเราในเรื่องอื่น ในการค้นหาความจริง
ผู้คนบางคนสูญเสียความเชื่อมั่นของพวกเขาช่วงระหว่างความล้มเหลวในชีวิตสมรสของพวกเขา
ผู้คนบางคนละทิ้งภาระผูกพันของพวกเขาที่จะรักภักดีต่อเราช่วงระหว่างความล้มเหลวของครอบครัว
ผู้คนบางคนทอดทิ้งเราเพื่อแสวงหาชัยชนะของความสุภาพและความตื่นเต้น
ผู้คนบางคนยอมตกลงไปในหุบเขาลึกดำมืด
ดีกว่าจะมีชีวิตอยู่ในความสว่างและได้รับความปิติยินดีแห่งพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้คนบางคนเพิกเฉยต่อคำแนะนำของเพื่อนๆ
เพื่อประโยชน์ของการตอบสนองความทะยานอยากเพื่อความมั่งคั่งของพวกเขา
และกระทั้งตอนนี้ก็ไม่สามารถรับรู้ความผิดพลาดของพวกเขาและเปลี่ยนครรลองของพวกเขาได้

ผู้คนบางคนใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อของเราเพียงชั่วคราวเท่านั้นเพื่อให้ได้รับการปกป้องจากเรา ในขณะที่คนอื่นๆ
สละอุทิศให้เราเพียงเล็กน้อยภายใต้การบีบบังคับ เพราะพวกเขายึดติดกับชีวิตและกลัวความตาย
การกระทำอันไร้ศีลธรรม และยิ่งกว่านั้นคือ การกระทำอันไร้เกียรติเหล่านี้และการกระทำอื่นๆ
ไม่ใช่แค่พฤติกรรมที่ผู้คนได้ใช้ในการทรยศเราลึกในหัวใจของพวกเขาเข้ามาช้านานหรือ? แน่นอน
เรารู้ว่าผู้คนไม่วางแผนล่วงหน้าที่จะทรยศเรา
การทรยศของพวกเขาคือการเปิดเผยธรรมชาติของพวกเขาออกมาโดยธรรมชาติ ไม่มีใครต้องการทรยศเรา
และไม่มีใครมีความสุขเพราะพวกเขาได้กระทำการบางอย่างเพื่อทรยศเรา ในทางกลับกัน
พวกเขากำลังสิ้นหวังด้วยความกลัว มิใช่หรือ? ดังนั้นแล้ว พวกเขากำลังคิดเรื่องวิธีที่จะได้พวกคนทรยศเหล่านี้
และวิธีที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ปัจจุบันนี้อยู่กระนั้นหรือ?

ปัญหาที่ร้ายแรงมาก: การทรยศ (2)

ธรรมชาติของมนุษย์ค่อนข้างแตกต่างจากเนื้อแท้ของเรา
เพราะธรรมชาติอันเลื่อมทรมของมนุษย์กำเนิดขึ้นจากชาตานทั้งสิ้น
ธรรมชาติของมนุษย์ถูกชาตานแปรสภาพและทำให้เลื่อมทรมมาตลอด นั่นคือ
มนุษย์ใช้ชีวิตภายใต้อิทธิพลของความชั่วร้ายและความอัปลักข์ของมัน
มนุษย์ไม่ได้เติบโตในโลกของความจริงหรือสภาพแวดล้อมอันบริสุทธิ์
และมนุษย์ที่อาศัยในความสว่างยังคงมีน้อยกว่านั้น ดังนั้น
จึงเป็นไปได้ที่จะมีใครมีความจริงภายในธรรมชาติของพวกเขาตั้งแต่ชั่วขณะของการถือกำเนิด
และใครก็ตามที่สามารถเกิดมาพร้อมแก่นแท้ที่เกรงกลัวและเชื่อฟังพระเจ้าก็น้อยกว่านั้นอีก ในทางกลับกัน
ผู้คนมีธรรมชาติที่ต่อต้านพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระเจ้า และไม่มีความรักให้กับความจริง
ธรรมชาตินี้คือปัญหาที่เราต้องการจะหาหรือ—การทรยศ
การทรยศคือแหล่งกำเนิดของการต่อต้านพระเจ้าในแต่ละคน นี่คือนิยามที่มีอยู่เฉพาะในมนุษย์เท่านั้น
และไม่ใช่ว่าในเรา บางคนจะถามว่า ในเมื่อมนุษย์ทั้งปวงดำเนินชีวิตในแผ่นดิน โลกนี้เหมือนอย่างพระคริสต์
เหตุใดมนุษย์ทั้งปวงจึงมีธรรมชาติที่ทรยศพระเจ้า แต่พระคริสต์ไม่ทรงมีเล่า?
นี่คือปัญหาที่ต้องอธิบายให้ชัดเจนแก่พวกเรา
พื้นฐานของการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์คือการจุติเป็นมนุษย์ใหม่ของวิญญาณเข้าไปมา พูดอีกอย่างก็คือ
ทุกคนได้รับชีวิตแบบมนุษย์ในเนื้อหนังเมื่อวิญญาณของพวกเขากลับมาจุติเป็นมนุษย์ใหม่
หลังจากร่างกายของบุคคลหนึ่งถือกำเนิด
ชีวิตของร่างนั้นก็ดำเนินไปจนกระทั่งเนื้อหนังถึงขีดจำกัดของมันในท้ายที่สุด ซึ่งเป็นชั่วขณะสุดท้าย
เมื่อวิญญาณไปจากเปลือกของมัน กระบวนการนี้เกิดซ้ำแล้วซ้ำอีก
โดยที่วิญญาณของบุคคลหนึ่งไปมาเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า และด้วยเหตุนี้
การดำรงอยู่ของมวลมนุษย์จึงได้รับการคงรักษาไว้ ชีวิตของเนื้อหนังก็คือชีวิตของวิญญาณมนุษย์ด้วยเช่นกัน
และวิญญาณของมนุษย์สนับสนุนการดำรงอยู่ของเนื้อหนังของมนุษย์ กล่าวคือ
ชีวิตของแต่ละคนมาจากวิญญาณของพวกเขา และชีวิตไม่ใช่สิ่งประจำตัวของเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้
ธรรมชาติของมนุษย์จึงมาจากวิญญาณ ไม่ใช่จากเนื้อหนัง
มีเพียงวิญญาณของแต่ละคนเท่านั้นที่รู้ว่าพวกเขาได้รับประสบการณ์กับการทดลอง ความทุกข์ร้อน
และความเลื่อมทรมของชาตานอย่างไร เนื้อหนังของมนุษย์มีอายุสั้นเหลือเกินได้ ดังนั้น
มวลมนุษย์จึงกลายเป็นมีดคมกว่าเดิมทุกที โสมมกว่าเดิมทุกที และชั่วร้ายกว่าเดิมทุกทีโดยไม่รู้ตัว
ขณะที่ระยะห่างระหว่างมนุษย์กับตัวเราขยายใหญ่ขึ้นทุกที และชีวิตกลายเป็นมีดคมกว่าเดิมสำหรับมวลมนุษย์

ซาตานยึดเหล่าวิญญาณของมวลมนุษย์ไว้ในกำมือของมัน ดังนั้น เป็นที่แน่นอนว่า
เนื้อหนังของมนุษย์ก็ได้ถูกซาตานครอบงำ ไปแล้วเช่นกัน เนื้อหนังเช่นนั้นกับมวลมนุษย์เช่นนั้น
จะสามารถไม่ต่อต้านพระเจ้าได้อย่างไร? พวกเขาจะสามารถเข้ากันได้กับพระองค์โดยกำเนิดได้อย่างไร?
เหตุผลที่เราได้โยนซาตานไปในกลางอากาศก็เพราะมันได้ทรยศเรา เช่นนั้นแล้ว
พวกมนุษย์จะสามารถเป็นอิสระจากความเกี่ยวข้องของพวกเขาได้อย่างไร? นี่คือเหตุผลว่า
ทำไมการทรยศจึงเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เราเชื่อว่าทันทีที่พวกเจ้าเข้าใจเหตุผลนี้แล้ว
พวกเจ้าก็ควรจะมีเชื่อในเนื้อแท้ของพระคริสต์ด้วยเช่นกัน
เนื้อหนังที่พระวิญญาณของพระเจ้าสวมใส่นั้นคือเนื้อหนังของพระเจ้าเอง พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด
พระองค์ทรงมหิทธิฤทธิ์ บริสุทธิ์ และชอบธรรม ในทำนองเดียวกัน เนื้อหนังของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่ที่สุด
ทรงมหิทธิฤทธิ์ บริสุทธิ์ และชอบธรรมเช่นกัน
เนื้อหนังเช่นนั้นสามารถทำได้เพียงสิ่งที่ชอบธรรมและให้คุณแก่มวลมนุษย์ สิ่งที่บริสุทธิ์ รุ่งโรจน์ และทรงฤทธิ์
พระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งใดที่ฝ่าฝืนความจริง ที่ฝ่าฝืนศีลธรรมและความยุติธรรม
และนับประสาอะไรที่พระองค์จะทรงสามารถทำสิ่งใดที่จะทรยศต่อพระวิญญาณของพระเจ้า
พระวิญญาณของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ และด้วยเหตุนี้ เนื้อหนังของพระองค์จึงมีอาจถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามได้
เนื้อหนังของพระองค์คือเนื้อแท้ที่แตกต่างจากเนื้อหนังของมนุษย์ เพราะผู้ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามคือมนุษย์
มิใช่พระเจ้า ซาตานจึงไม่อาจสามารถทำให้เนื้อหนังของพระเจ้าเสื่อมทรามได้เลย ด้วยเหตุนี้
แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์กับพระคริสต์พำนักอยู่ภายในพื้นที่เดียวกัน ก็มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่ถูกครอบครอง
ถูกใช้ และติดกับอยู่กับซาตาน ในทางกลับกัน
พระคริสต์ไม่ได้รับผลกระทบจากความเสื่อมทรามของซาตานชั่ววันรันดร์
เพราะซาตานจะไม่มีวันที่จะสามารถขึ้นไปถึงสถานที่สูงที่สุดได้ และจะไม่มีวันสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้ วันนี้
พวกเจ้าทั้งหมดควรเข้าใจว่า ผู้ที่ทรยศเรา มีเพียงมวลมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างที่เป็นอยู่เท่านั้น
การทรยศจะไม่มีวันที่จะเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์แม้แต่น้อย
วิญญาณทั้งหมดที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามนั้นถูกจับเป็นทาสอยู่ในแดนครอบครองของซาตาน
มีเพียงบรรดาผู้ที่เชื่อในพระคริสต์เท่านั้นที่ได้ถูกแยกไว้ ได้รับการช่วยให้รอดจากค่ายของซาตาน
และถูกนำพาเข้าไปสู่ราชอาณาจักรของวันนี้ ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตานอีกต่อไป
ถึงกระนั้น ธรรมชาติของมนุษย์ก็ยังฝังรากอยู่ในเนื้อหนังของมนุษย์ กล่าวคือ
ถึงแม้วิญญาณของพวกเจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดแล้ว
แต่ธรรมชาติของพวกเจ้าก็ยังคงเป็นเหมือนที่เคยเป็นก่อนหน้านี้
และโอกาสที่พวกเจ้าจะทรยศเราก็ยังคงมีอยู่หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์

นี่คือเหตุผลว่าทำไมงานของเราจึงกินเวลานานเหลือเกิน เพราะธรรมชาติของพวกเจ้านั้นคือด้าน บัดนี้ พวกเจ้าทั้งหมดกำลังก้าวผ่านความยากลำบากอย่างสุดความสามารถของพวกเจ้าขณะที่พวกเจ้าปฏิบัติหน้าที่ของพวกเจ้าให้สำเร็จลุล่วง ถึงกระนั้น พวกเจ้าแต่ละคนก็ยังสามารถทรมานเราและกลับสู่แดนครอบครองของชาตानกลับสู่ค่ายของมัน และกลับไปสู่ชีวิตเก่าของพวกเจ้าได้—นี่คือข้อเท็จจริงที่มีอาจปฏิเสธได้ เวลานั้นจะเป็นไปไม่ได้ที่พวกเจ้าจะแสดงเศษเสี้ยวของสภาวะความเป็นมนุษย์หรือสภาพเหมือนมนุษย์

ดังเช่นที่เจ้าทำอยู่ตอนนี้ ในหลายๆ กรณีที่ร้ายแรง เจ้าจะถูกทำลาย และที่มากกว่านั้นคือ ถูกชี้ชะตากรรมชั่ววันรันคร์ ถูกลงโทษอย่างรุนแรง ไม่มีวันได้เกิดเป็นมนุษย์ใหม่อีก

นี่คือปัญหาที่วางตรงหน้าพวกเจ้า เรากำลังเตือนพวกเจ้าในหนทางนี้ อันดับแรก เพื่อที่งานของเราจะไม่สูญเปล่า และอันดับสอง เพื่อที่พวกเจ้าทั้งหมดจะได้ใช้ชีวิตในวันแห่งความสว่าง ในความจริง

การที่งานของเราจะสูญเปล่าหรือไม่ นั่นไม่ใช่ปัญหาสำคัญยิ่งยวด

สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดคือการที่พวกเจ้าสามารถมีชีวิตที่มีความสุขและอนาคตที่น่านำหวัศรย์ต่างหาก

งานของเราคืองานแห่งการช่วยวิญญาณของผู้คนให้รอด หากวิญญาณของเจ้าร่วงลงไปอยู่ในมือของชาตาน ร่างกายของเจ้าจะไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสันติสุข หากเรากำลังปกป้องร่างกายของเจ้า

วิญญาณของเจ้าก็จะอยู่ภายใต้การดูแลของเราด้วยเช่นกันอย่างแน่นอน หากเราเกลียดชังเจ้าจริงๆ

ร่างกายและวิญญาณของเจ้าจะตกสู่มือของชาตานโดยทันที

เช่นนั้นแล้วเจ้าสามารถจินตนาการสถานการณ์ของเจ้าได้หรือไม่? หากวันหนึ่งถ้อยคำของเราไม่มีผลกับพวกเจ้า

เช่นนั้นเราก็จะส่งมอบพวกเจ้าทั้งหมดให้ชาตาน ซึ่งจะนำพวกเจ้าไปสู่การทรมานที่เจ็บปวดรุนแรง

จนกว่าความโกรธของเราจะหมดไปโดยสิ้นเชิง หรือเราจะลงโทษพวกเจ้าพวกมนุษย์ที่มีอาจได้ได้ด้วยตัวเอง

เพราะหัวใจของพวกเจ้าที่ทรมานเราจะไม่มีวันเปลี่ยน

ตอนนี้พวกเจ้าทั้งหมดควรตรวจสอบตัวเองให้เร็วที่สุดเท่าที่เจ้าทำได้

เพื่อดูว่าการทรมานต่อเราหลงเหลือภายในตัวพวกเจ้ามากเพียงใด เรากำลังรอคำตอบของพวกเจ้าอย่างหงุดหงิด

จงอย่าทำแบบพอเป็นพิธีเวลาติดต่อกับเรา เราไม่เคยเล่นเกมกับผู้คน หากเราพูดว่าเราจะทำบางสิ่งบางอย่าง

เช่นนั้นแล้วเราก็จะทำสิ่งนั้นอย่างแน่นอน

เราหวังว่าพวกเจ้าแต่ละคนจะเป็นใครบางคนที่ดีถ้อยคำของเราเป็นจริงเป็นจัง

และไม่คิดรวบกับว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นนิยายวิทยาศาสตร์

สิ่งที่เราต้องการคือการกระทำที่เป็นรูปธรรมจากพวกเจ้า ไม่ใช่การจินตนาการต่างๆ ของพวกเจ้า ถัดจากนั้น

พวกเจ้าต้องตอบคำถามของเรา ซึ่งมีดังต่อไปนี้: 1. หากเจ้าเป็นคนปรนนิบัติที่แท้จริง

เจ้าสามารถทำการปรนนิบัติเราอย่างรักภักดี

โดยไม่มีส่วนประกอบของความหยาบคายหรือความคิดด้านลบใดเลยได้หรือไม่? 2.

หากเจ้าค้นพบว่าเราไม่เคยซึ่งคุณค่าเจ้าเลย

เจ้าจะยังคงสามารถอยู่และทำการปรนนิบัติเราไปตลอดชีวิตได้หรือไม่? 3.

หากเรายังคงเอ็นชากับเจ้ามากแม้ว่าเจ้าจะกำลังใช้ความพยายามมากมาย

เจ้าจะสามารถทำงานให้เราต่อโดยไม่เป็นที่รู้จักได้หรือไม่? 4. หากหลังจากเจ้าได้ใช้จ่ายเพื่อเราแล้ว

เราไม่พึงพอใจกับข้อเรียกร้องอันน้อยนิดของเจ้า เจ้าจะกลายเป็นท้อแท้ใจและผิดหวังในตัวเรา

หรือกระทั่งกลายเป็นโกรธแค้นและตะโกนคำทอหรือ? 5. หากเจ้าจงรักภักดีอย่างมากมาโดยตลอด

มีความรักมากมายให้เรา กระนั้นเจ้าก็ยังทนทุกข์ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บ ความยากจน

และการทอดทิ้งของเพื่อนๆ และญาติๆ ของเจ้า หรือหากเจ้าทนฝ่าโชคร้ายอื่นใดในชีวิต

ความจงรักภักดีและความรักของเจ้าที่มีต่อเราจะยังคงดำเนินต่อไปหรือไม่? 6.

หากสิ่งที่เราได้ทำไม่ตรงกับสิ่งที่เจ้าได้จินตนาการไว้ในหัวใจของเจ้าเลยสักอย่าง

เจ้าจะเดินตามเส้นทางอนาคตของเจ้าอย่างไร? 7. หากเจ้าไม่ได้รับสิ่งใดเลยจากสิ่งต่างๆ ที่เจ้าหวังไว้ว่าจะได้รับ

เจ้าจะสามารถเป็นผู้ติดตามของเราต่อไปได้หรือไม่? 8.

หากเจ้าไม่เคยเข้าใจจุดประสงค์และนัยสำคัญของงานเราเลย

เจ้าจะสามารถเป็นบุคคลที่เชื่อฟังผู้ที่ไม่ทำการตัดสินใจและสรุปเองโดยพลการได้หรือไม่? 9.

เจ้าจะสามารถวางแผนความล้ำค่าของถ้อยคำทั้งหมดที่เราได้พูดไปและงานทั้งหมดที่เราได้ทำไปในขณะที่เรา

อยู่ร่วมกันกับมวลมนุษยชาติได้หรือไม่? 10. เจ้าสามารถเป็นผู้ติดตามที่จงรักภักดีของเรา

เต็มใจที่จะทนฝ่าความทุกข์ชั่วชีวิตเพื่อเรา แม้ว่าเจ้าจะไม่ได้รับสิ่งใดเลย ได้หรือไม่? 11. เพื่อประโยชน์ของเรา

เจ้าสามารถยกเลิกการพิจารณา การวางแผน

หรือการเตรียมสำหรับเส้นทางเพื่อการอยู่รอดในอนาคตของเจ้าได้หรือไม่?

คำถามเหล่านี้เป็นตัวแทนข้อพึงประสงค์สุดท้ายของเรที่มีต่อพวกเจ้า

และเราหวังว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะสามารถให้คำตอบเราได้

หากเจ้าได้ปฏิบัติสักหนึ่งหรือสองอย่างที่คำถามพวกนี้ถามเจ้าให้สำเร็จลุล่วง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเพียรพยายามต่อไป หากเจ้าไม่สามารถทำข้อพึงประสงค์เหล่านี้ให้สำเร็จได้สักข้อเดียว

เจ้าก็เป็นคนประเภทที่จะถูกโยนลงไปบนรถอย่างแน่นนอน กับผู้คนเช่นนั้น เราไม่จำเป็นต้องพูดถึงสิ่งใดอีก

เพราะพวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่สามารถเห็นพ้องกับเราได้แน่นอน

เราจะสามารถเก็บใครบางคนที่อาจทรยศเราภายใต้รูปการณ์แวดล้อมใดๆ ก็ได้ไว้ในบ้านของเราได้อย่างไร?

สำหรับพวกที่ยังคงสามารถทรยศเราได้ในรูปแบบการณ์แวดล้อมส่วนใหญ่

เราจะสังเกตการณ์การปฏิบัติของพวกเขาก่อนทำการจัดการเตรียมการอย่างอื่น อย่างไรก็ดี

ทุกคนที่สามารถทรยศเราได้ ไม่สำคัญว่าจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขใดๆ เราจะไม่มีวันลืมเลย

เราจะจำพวกเขาในหัวใจของเรา และรอโอกาสที่จะตอบแทนความประพฤติกู้ของพวกเขา
ข้อพึงประสงค์ที่เราได้ยกมาคือปัญหาทั้งหมดที่พวกเขาต้องตรวจดูในตัวพวกเขาเอง
เราหวังว่าพวกเขาทั้งหมดจะสามารถพิจารณาปัญหาเหล่านั้นได้อย่างจริงจัง และไม่ติดต่อกับเราแบบพอฟังเป็นพิธี
ในอนาคตอันใกล้ เราจะตรวจคำตอบที่พวกเขาให้เรา โดยเทียบกับข้อพึงประสงค์ของเรา เมื่อถึงเวลานั้น
เราจะไม่ฟังประสงค์สิ่งใดจากพวกเขานัก และจะไม่ให้คำตักเตือนที่จริงจังจริงจังอีก
แต่เราจะใช้สิทธิอำนาจของเราแทน บรรดาผู้ที่ควรได้รับการรักษาไว้ก็จะได้รับการรักษาไว้
บรรดาผู้ที่ควรได้รับบำเหน็จก็จะได้รับบำเหน็จ พวกที่ควรถูกยกให้ชาตนั้นก็จะถูกยกให้ชาต
พวกที่ควรถูกลงโทษอย่างรุนแรงก็จะถูกลงโทษอย่างรุนแรง และพวกที่ควรพินาศจะถูกทำลาย ด้วยเหตุนี้
จะไม่มีใครรบกวนเราในวันของเราอีกต่อไป เจ้าเชื่อถ้อยคำของเราหรือไม่?
เจ้าเชื่อในการลงทัณฑ์อันสาสมหรือไม่?
เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าเราจะลงโทษพวกคนชั่วเหล่านั้นทั้งหมดที่หลอกลวงและทรยศเรา?
เจ้าหวังให้วันนั้นมาถึงเร็วขึ้นหรือช้าลง? เจ้าเป็นใครบางคนที่หวาดกลัวต่อการลงโทษ
หรือเป็นใครบางคนที่จะต้านทานเรา แม้ว่าพวกเขาต้องทนฝ่าต่อการลงโทษก็ตาม? เมื่อวันนั้นมาถึง
เจ้าสามารถจินตนาการได้หรือไม่ว่า เจ้าจะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความรื่นเริงและเสียงหัวเราะ
หรือว่าเจ้าจะร้องไห้และขบฟัน? บททอसानแบบใดที่เจ้าหวังว่าจะเจอ? เจ้าเคยพิจารณาอย่างจริงจังหรือไม่ว่า
เจ้าเชื่อในเราร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือสงสัยเราร้อยเปอร์เซ็นต์? เจ้าเคยพิจารณาอย่างถี่ถ้วนหรือไม่ว่า
การกระทำกับพฤติกรรมของเจ้าจะทำให้เจ้าพบกับผลที่ตามมาและบททอसानแบบใด?
เจ้าหวังอย่างแท้จริงหรือไม่ว่าถ้อยคำทั้งหมดของเราจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงตามลำดับ
หรือเจ้าหวาดกลัวว่าถ้อยคำของเราจะได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงตามลำดับ?
หากเจ้าหวังให้เราจากไปโดยเร็วเพื่อที่จะทำให้ถ้อยคำของเราสำเร็จลุล่วง
เจ้าควรปฏิบัติอย่างไรกับถ้อยคำและการกระทำของเจ้าเอง? หากเจ้าไม่ได้หวังให้เราจากไป
และไม่ได้หวังให้ถ้อยคำของเราได้รับการทำให้สำเร็จลุล่วงในทันที เหตุใดเจ้าจึงเชื่อในเราทั้งหมด?
เจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าเหตุใดเจ้าจึงกำลังติดตามเรา? หากเหตุผลของเจ้ามีเพียงแค่เปิดโลกของเจ้าให้กว้าง
ก็ไม่จำเป็นที่เจ้าต้องสร้างปัญหาให้ตัวเจ้าเองอย่างนี้
หากมันเป็นไปเพื่อให้ได้รับพรและเลี่ยงหนีความวิบัติที่กำลังมาถึง
เหตุใดเจ้าจึงไม่กังวลเรื่องการประพฤติกู้ของเจ้าเอง?
เหตุใดเจ้าไม่ถามตัวเจ้าเองว่าเจ้าสามารถทำให้สมดังสิ่งที่เราพึงประสงค์ได้หรือไม่?
เหตุใดเจ้าไม่ถามตัวเองด้วยว่าเจ้ามีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะได้รับพรทั้งหลายที่จะมาถึงหรือไม่?

ประกาศกฤษฎีกาบริหารสิบประการซึ่งประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรในยุคแห่งราชอาณาจักรต้องเชื่อฟัง

1. มนุษย์ไม่ควรขยายตัวเองให้ยิ่งใหญ่และไม่ควรยกย่องตัวเอง เขาควรนมัสการและยกย่องพระเจ้า
2. ทำทุกอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อพระราชกิจของพระเจ้า
และไม่ทำอะไรเลยที่อาจส่งผลเสียต่อผลประโยชน์แห่งพระราชกิจของพระเจ้า ป้องกันพระนามของพระเจ้า
คำพยานของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า
3. เงิน วัสดุสิ่งของที่จับต้องได้
และทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดในครัวเรือนของพระเจ้าเป็นของถวายซึ่งมนุษย์ควรเป็นผู้ถวาย
ไม่มีใครเลยนอกจากปุโรหิตและพระเจ้าที่อาจชื่นชมของถวายเหล่านี้
ด้วยเหตุที่ของถวายของมนุษย์นั้นมีไว้เพื่อความชื่นชมยินดีของพระเจ้า
พระเจ้าเพียงแต่ทรงแบ่งปันของถวายเหล่านี้กับปุโรหิต
ไม่มีใครอื่นอีกที่มีคุณสมบัติเหมาะสมหรือมีสิทธิที่จะชื่นชมส่วนใดของของถวายเหล่านี้ ของถวายของมนุษย์
(รวมถึงเงินและสิ่งของทั้งหลายที่จับต้องได้ซึ่งสามารถชื่นชมได้) ทั้งหมดถูกถวายแด่พระเจ้า ไม่ใช่ให้แก่มนุษย์
และดังนั้นสิ่งของเหล่านี้จึงไม่ควรได้รับการชื่นชมโดยมนุษย์ หากมนุษย์หมายจะชื่นชมสิ่งของเหล่านี้
เช่นนั้นเขาก็ย่อมจะกำลังลักขโมยของถวาย ใครก็ตามที่ทำการนี้ย่อมเป็นยูดาสคนหนึ่งนั่นเอง ด้วยเหตุที่
นอกเหนือไปจากการเป็นผู้หักหลังแล้ว ยูดาสยังได้ถือวิสาสะหยิบฉวยสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในถุงเงินไปอีกด้วย
4. มนุษย์มีอุปนิสัยอันเสื่อมทราม และยิ่งไปกว่านั้น ยังถูกครอบงำด้วยอารมณ์
เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้สมาชิกสองคนซึ่งเป็นเพศตรงกันข้ามทำงานร่วมกันโดยไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย
เมื่อรับใช้พระเจ้า ใครก็ตามที่ถูกพบว่าทำเช่นนั้นจะถูกขับไล่ โดยไม่มีข้อยกเว้น
5. จงอย่าทำการตัดสินพระเจ้า และจงอย่าหาหรือเรื่องราวทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้าอย่างเรื่อยเปื่อย
จงทำอย่างที่มนุษย์ควรจะทำ และจงพูดอย่างที่มนุษย์ควรพูด และจงอย่าลำเอียงคิดจำกัดทั้งหลาย
หรือล่วงละเมิดอาณาเขตทั้งหลาย จงระวังลิ้นของตัวเองและใส่ใจที่ซึ่งเจ้าอย่างก้าวลงไป
เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้สิ่งใดก็ตามที่ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุ่นเคือง
6. จงทำสิ่งซึ่งมนุษย์ควรจะทำ และจงดำเนินภาระผูกพันของเจ้าให้เสร็จสิ้น
และจงทำให้ความรับผิดชอบของเจ้าลุล่วงไป และจงยึดมั่นในหน้าที่ของเจ้า ในเมื่อเจ้าเชื่อในพระเจ้า
เจ้าก็ควรสร้างส่วนร่วมสนับสนุนของเจ้าในพระราชกิจของพระเจ้า หากเจ้าไม่ทำ

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ย่อมไม่เหมาะที่จะกินและดื่มพระวณะของพระเจ้า
และไม่เหมาะที่จะดำรงชีวิตอยู่ในครัวเรือนของพระเจ้า

7. ในงานและเรื่องราวทั้งหลายของคริสตจักร นอกเหนือไปจากการเชื่อฟังพระเจ้าแล้ว
จงปฏิบัติตามคำแนะนำทั้งหลายของมนุษย์ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้งานในทุกสิ่ง
แม้แต่การละเมิดเพียงเล็กน้อยก็ไม่อาจยอมรับได้ จงเฝ้าระวังในการปฏิบัติตามของเจ้า
และจงอย่าวิเคราะห์ว่าถูกหรือผิด สิ่งที่ถูกหรือผิดไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า
เจ้าต้องให้ตัวเจ้าเองกังวลอยู่กับการเชื่อฟังโดยรวมทั้งหมดเท่านั้น

8. ผู้คนที่เชื่อในพระเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้าและนมัสการพระองค์ จงอย่ายกย่องหรือนิยมนูชนาบุคคลใด
จงอย่าวางพระเจ้ายึดเป็นลำดับแรก ผู้คนที่เจ้าเคารพนับถือเป็นลำดับที่สอง และตัวเจ้าเองเป็นลำดับที่สาม
ไม่มีบุคคลใดที่ควรมีความสำคัญในใจเจ้า และเจ้าไม่ควรพิจารณาผู้คน—
โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่เจ้าเคารพ—ว่าเสมอกับพระเจ้าหรือเทียบเท่าพระองค์
นี่เป็นเรื่องที่มีอาจทนยอมรับได้สำหรับพระเจ้า

9. จงเก็บความคิดทั้งหลายของเจ้าไว้ที่งานของคริสตจักร
จงวางความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเนื้อหนังของเจ้าเองไว้ก่อน จงเขียนขาดเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว
จงอุทิศตัวเจ้าเองต่อพระราชกิจของพระเจ้าโดยสุดหัวใจ
และจงวางพระราชกิจของพระเจ้าเป็นลำดับแรกและชีวิตของเจ้าเองเป็นลำดับที่สอง
นี่คือความถูกต้องตามทำนองคลองธรรมของวิสุทธิชนคนหนึ่ง

10. ญาติผู้ที่ไม่มีความเชื่อ (ลูกหลานของเจ้า สามีหรือภรรยาของเจ้า
บรรดาพี่น้องหญิงของเจ้าหรือบิดามารดาของเจ้า เป็นต้น) ไม่ควรถูกบังคับให้เข้าสู่คริสตจักร
ครัวเรือนของพระเจ้าไม่ขาดแคลนสมาชิก
และไม่มีความจำเป็นเลยที่จะต้องชดเชยจำนวนสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้าด้วยผู้ที่ไม่มีประโยชน์
ทุกคนที่ไม่เชื่ออย่างเปรมปรีดิ์ต้องไม่ถูกนำทางเข้าสู่คริสตจักร ประกาศถ้อยคำนี้มุ่งตรงไปที่ผู้คนที่ทั้งหมด
พวกเขาคือบรรดา สอดส่อง และเตือนความจำกันและกันถึงเรื่องนี้ ไม่มีใครที่อาจฝ่าฝืนมันได้
แม้แต่ในยามที่ญาติผู้ซึ่งไม่มีความเชื่อเข้าสู่คริสตจักรอย่างอดออด
พวกเขาก็ต้องไม่ได้รับแจกพวกหนังสือและไม่ได้รับการตั้งชื่อให้ใหม่
ผู้คนเช่นนั้นไม่ได้อยู่ในครัวเรือนของพระเจ้า
และการเข้าสู่คริสตจักรของพวกเขาต้องถูกหยุดยั้งด้วยวิถีทางใดก็ตามที่จำเป็น
หากการบงกชของปีศาจทั้งหลายนำพาปัญหาารุมเร้าเข้าสู่คริสตจักร

เช่นนั้นแล้วตัวเจ้าเองก็ย่อมจะถูกจับไปปล่อยออกไปหรือข้อห้ามทั้งหลายก็จะถูกนำมาวางใช้กับเจ้า สรุปสั้นๆ ก็คือ
ทุกคนมีความรับผิดชอบในเรื่องนี้ กระนั้นเจ้าก็ไม่ควรนุ่บ่บาม และไม่ควรใช้มันเพื่อชำระความแค้นส่วนตัว

พวกเจ้าควรจะพิจารณาความประพฤติทั้งหลายของเจ้า

ทุกความประพฤติและการกระทำในชีวิตของพวกเจ้าแสดงให้เห็นว่าพวกเจ้าต้องได้รับการจัดหาบทตอนแห่งวาระของเราในแต่ละวันเพื่อเติมเต็มพวกเจ้าให้เต็ม เพราะพวกเจ้าขาดพร่องเกินไป และความรู้และความสามารถของพวกเจ้าในการที่จะรับนั้นขาดแคลนเกินไป ในชีวิตประจำวันของพวกเจ้า เจ้าดำรงชีวิตท่ามกลางบรรยากาศและสภาพแวดล้อมซึ่งปราศจากความจริงหรือสำนึกที่ดี พวกเจ้าขาดพร่องต้นทุนที่จะรอดชีวิต และไม่มีรากฐานที่จะรู้จักเราหรือความจริง ความเชื่อของพวกเจ้าไม่ได้ถูกสร้างขึ้นบนอะไรเลยนอกจากความเชื่อที่คลุมเครือและเป็นนามธรรม หรือความรู้ที่ยืนกรานในหลักคำสอนทางศาสนาอย่างสูงและพิธีกรรมทางศาสนาทั้งหลาย ทุกๆ วันเราเฝ้าดูความเคลื่อนไหวของพวกเจ้า ตรวจสอบเจตนาทั้งหลายของพวกเจ้าและคอกผลชั่วทั้งหลาย และเราไม่เคยพบสักบุคคลเดียวที่วางหัวใจและจิตวิญญาณของพวกเขาบนแท่นบูชาที่ไม่เคยถูกขบเขี่ยอื่นของเราอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่เต็มใจที่จะเสียเวลาไปกับการพรังพรูวาระของเราทั้งหมดที่เราปรารถนาแสดงต่อมวลมนุษย์ที่เป็นเช่นนี้ แผนการทั้งหลายในหัวใจของเรานั้นก็เกินไปเพียงเพื่องานที่ยังไม่แล้วเสร็จของเราและเพื่อพวกที่อยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ซึ่งเรายังไม่ได้ช่วยให้รอด กระนั้นก็ตาม เราปรารถนาให้ทั้งหมดที่ติดตามเราได้รับความรอดของเราและความจริงทั้งหลายที่วาระของเรามอบแก่มนุษย์ เราหวังว่าวันหนึ่งเมื่อเจ้าหลับตาทั้งสองของเจ้าลง เจ้าจะเห็นราชอาณาจักรที่สุคนธ์สดเต็มเต็มในอากาศและกระแสน้ำซึ่งมีชีวิตหลังไหล— ไม่ใช่พิภพอันเปล่าเปลี่ยวหนาวเย็นที่ซึ่งก้อนเมฆมืดครึ้มทำให้ท้องฟ้าเป็นรอยด่างดวงและสรรพเสียงแห่งการโหยหวนไม่เคยหยุดลง

แต่ละวัน ความประพฤติและความคิดทั้งหลายของแต่ละบุคคลถูกมองดูโดยพระเนตรขององค์หนึ่งเดียว และในเวลาเดียวกันก็อยู่ในการเตรียมเพื่อพวกเขาเองในวันพรุ่งนี้ นี่คือเส้นทางที่ทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะต้องก้าวเดิน นี่คือเส้นทางที่เราได้ลิขิตไว้ล่วงหน้าเพื่อทุกคน และไม่มีใครสามารถหลบหนีมันหรือได้รับการยกเว้น วาระที่เราได้พูดไปนั้นมากมายเกินคณานับ และยิ่งไปกว่านั้น งานที่เราได้ทำก็ไม่มีความรวดเร็ว ทุกๆ วันเราเฝ้าดูขณะที่แต่ละบุคคลดำเนินทุกสิ่งทีพวกเขาจะต้องทำไปตามธรรมดาจนเสร็จสิ้นโดยสอดคล้องกับธรรมชาติซึ่งมีมาแต่กำเนิดของพวกเขาและสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติของพวกเขา โดยที่ไม่รู้ตัว หลายคนได้ตัดสินใจแน่วแน่ไปเรียบร้อยแล้วใน “ร่องครรลองที่ถูกต้อง” ซึ่งเราได้ปูไว้เพื่อให้เข้าใจผู้คนต่างประเภทกันได้ง่ายขึ้น

เราได้วางผู้คนต่างประเภทกันเหล่านี้ไว้ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันนานแล้ว
และในแต่ละสถานที่เฉพาะของพวกเขา แต่ละคนได้แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะซึ่งมีมาแต่กำเนิดของพวกเขา
ไม่มีใครที่จะผูกมัดพวกเขา ไม่มีใครที่จะปล่อยพวกเขา
พวกเขาเป็นอิสระโดยครบถ้วนบริบูรณ์และสิ่งที่พวกเขาแสดงออกนั้นมาตามธรรมชาติ
สิ่งเดียวที่ควบคุมพวกเขาไว้คือ วจนะของเรา ด้วยเหตุนี้บางคนจึงจำต้องฝืนอำนาจของเราอย่างเสียไม่ได้
ไม่เคยนำวจนะของเราไปฝึกฝนปฏิบัติ ทำเช่นนั้นเพียงเพื่อหลีกเลี่ยงความตายเท่านั้น ในขณะที่เดียวกัน คนอื่นๆ
ก็พบว่าเป็นการลำบากยากเย็นที่จะสู้ทนผ่านวันเวลาไปโดยที่ไม่มีวจนะของเราคอยนำและจัดทำให้พวกเขา
และดังนั้นพวกเขาจึงยึดถือในวจนะของเราตลอดเวลาเป็นธรรมดา เมื่อเวลาผ่านไป
พวกเขาค้นพบความลับของชีวิตมนุษย์ บั้นปลายของมวลมนุษย์ และค่าของการเป็นมนุษย์
มวลมนุษย์ก็เป็นแก่อย่างนี้เองต่อหน้าวจนะของเรา
และเราก็แค่ยอมให้เรื่องราวทั้งหลายดำเนินไปตามครรลองของพวกเขา
เราไม่ทำงานอันใดที่บังคับให้ผู้คนที่ทำวจนะของเราให้เป็นรากฐานของการดำรงอยู่ของพวกเขา
ดังนั้นพวกที่ไม่เคยมีมโนธรรมและพวกที่การดำรงอยู่ของเขาไม่เคยมีคุณค่าอันใดจึงกล้าปิดทิ้งวจนะของเราและ
ทำตามที่เขาปรารถนาหลังจากที่เฝ้าสังเกตการณ์อย่างหนึ่งเดียวว่าสิ่งทั้งหลายดำเนินไปอย่างไร
พวกเขาเริ่มที่จะรังเกียจความจริงและทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากเรา ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเขายังรังเกียจการอยู่ในบ้านของเรา เพื่อบั้นปลายของพวกเขา และเพื่อหลบหนีการลงโทษ
ผู้คนเหล่านี้จึงอาศัยอยู่ภายในบ้านของเราชั่วเวลาหนึ่ง ต่อให้พวกเขาจะกำลังให้การปรนนิบัติอยู่ก็ตาม
อย่างไรก็ดี เจตนาทั้งหลายและการกระทำทั้งหลายของพวกเขาไม่เคยเปลี่ยน
นี่ยังเพิ่มความอยากได้ในพระพรของพวกเขา
และเพิ่มความอยากของพวกเขาที่จะเข้าสู่ราชอาณาจักรครั้งเดียวและคงอยู่ตลอดกาลหลังจากนั้นเป็นต้นไป—
ถึงขั้นอยากที่จะเข้าสู่สวรรค์อันเป็นนิรันดร์เสียด้วยซ้ำ ยิ่งพวกเขาโหยหาวันของเราให้มาถึงเร็วขึ้นเพียงใด
พวกเขาก็ยิ่งรู้สึกว่าการจริงได้กลายเป็นอุปสรรคติดกัน เครื่องสะดุดในหนทางของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น
พวกเขาแทบจะรอไม่ไหวที่จะก้าวเท้าเข้าไปในราชอาณาจักรเพื่อชื่นชมพระพรของราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ตลอดกาล—ทั้งหมดนี้ไม่มีความจำเป็นต้องไล่ตามเสาะหาความจริงหรือยอมรับการพิพากษาและการตีสอน
และเหนือสิ่งอื่นใด ไม่มีความจำเป็นต้องหมอบคลานภายในบ้านของเราและทำตามที่เราบัญชา
ผู้คนเหล่านี้เข้าสู่บ้านของเราไม่ใช่เพื่อสนองความอยากของพวกเขาที่จะแสวงหาความจริง
และไม่ใช่เพื่อร่วมมือกับการบริหารจัดการของเรา
จุดมุ่งหมายของพวกเขาก็คือแค่ได้อยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ไม่ได้ถูกทำลายในยุคที่กำลังจะมาถึง
ดังนั้นหัวใจของพวกเขาจึงไม่เคยรู้ว่าความจริงคืออะไร หรือจะยอมรับความจริงได้อย่างไร

นี่คือเหตุผลที่ทำให้ผู้คนเช่นนี้ไม่เคยนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหรือตระหนักถึงความลึกซึ้งของความเสื่อมทราม
ของพวกเขาเลย และกระนั้นกลับได้อาศัยอยู่ในบ้านของเราในฐานะ “ผู้รับใช้ทั้งหลาย” มาโดยตลอด
พวกเขารอคอยการมาถึงของวันของเรา “อย่างอดทน”
และไม่เห็นเดี๋ยวขณะที่พวกเขาถูกจับโยนไปมาโดยลักษณะงานของเรา
แต่ไม่ว่าความพยายามของพวกเขาจะมากมายใหญ่หลวงเพียงใดหรือพวกเขายอมจ่ายที่ราคาเท่าใด
ไม่มีใครเคยเห็นพวกเขาทนทุกข์เพื่อความจริงหรือให้อะไรเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของเราเลย
ในหัวใจของพวกเขา พวกเขากำลังร้อนรนใจใคร่เห็นวันที่เรายุติยุคเก่า และยิ่งไปกว่านั้น
ไม่อาจรอที่จะค้นพบว่าฤทธาานุภาพและสิทธิอำนาจของเรานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด
สิ่งที่พวกเขาไม่เคยเร่ร่อนรับที่จะทำคือการเปลี่ยนตัวเองและไล่ตามเสาะหาความจริง
พวกเขารักในสิ่งที่เราเบื่อหน่าย และเบื่อหน่ายในสิ่งที่เรารัก พวกเขาฉีกหัวใจที่เรากลียด
เกรงกลัวเพียงการสูญเสียสิ่งที่เราชิงชัง พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ในพิภพอันเลวร้ายนี้ ไม่เคยเกลียดมัน
และซ้ายังกลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะทำลายมัน ท่ามกลางเจตนาทั้งหลายของพวกเขาที่มีความขัดแย้งกัน
พวกเขารักพิภพนี้ที่เราชิงชัง แต่ยังโหยหาเราให้ทำลายมันอย่างรีบเร่งที่สุดเช่นกัน
เพื่อว่าพวกเขาอาจได้รับการละเว้นจากความทุกข์จากการทำลายล้างและถูกแปลงสภาพให้กลายเป็นบรรดาเจ้านาย
ของยุคใหม่ ก่อนที่พวกเขาจะมีอันไกลห่างไปจากหนทางที่แท้จริง
นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่รักความจริงและเบื่อหน่ายต่อทุกสิ่งทีมาจากเรา พวกเขาอาจกลายเป็น “ผู้คนที่เชื่อฟัง”
เป็นเวลาสั้นๆ เพื่อประโยชน์แห่งการไม่สูญเสียพระพรไป แต่ความวิตกกังวลของพวกเขาที่จะได้รับการอวยพร
และความเกรงกลัวความพินาศและการเข้าสู่บึงไฟที่กำลังลุกไหม้นั้นไม่มีวันถูกปิดบังไว้ได้
ขณะที่วันของเราใกล้เข้ามา ความอยากของพวกเขาที่แรงกล้าขึ้นอย่างไม่สิ้นสุด
และยังความวิบัติใหญ่หลวงมากขึ้นเท่าใด มันจะยิ่งทำให้พวกเขาอับจนหนทางมากขึ้นเท่านั้น
โดยไม่รู้จะเริ่มต้นตรงไหนที่จะทำให้เราชื่นบานและเพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสียพระพรที่พวกเขาโหยหามานาน
ผู้คนเช่นนี้ใจจดใจจ่อที่จะลงมือกระทำการรับใช้ในฐานะกองหน้าทันทีที่มีมือของเราเริ่มงานของมัน
พวกเขาคิดเพียงการโถมประดังกันไปยังแนวหน้าของกองทหาร กลัวอยู่ลึกๆ ว่าเราจะไม่เห็นพวกเขา
พวกเขาทำและพูดสิ่งซึ่งพวกเขาคิดว่าถูกต้อง
ไม่เคยรู้ว่าความประพฤติและการกระทำทั้งหลายของพวกเขาไม่เคยสัมพันธ์กับความจริงเลย
และไม่เคยรู้ว่าความประพฤติของพวกเขาแม้จะขัดจ้องหะและแทรกแซงแผนการของเรา
พวกเขาอาจได้ใช้ความพยายามอย่างใหญ่หลวงแล้ว
และอาจมีความมึนเจตจำนงและเจตนาอันแท้จริงที่จะสู้ทนความยากลำบาก
แต่ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาทำเกี่ยวข้องกับเราเลย เพราะเราไม่เคยเห็นว่าความประพฤติของพวกเขาจากเจตนาที่ดี

นับประสาอะไรกับที่เราจะได้เห็นพวกเขาว่างสิ่งใดก็ตามบนแท่นบูชาของเรา
เช่นนั้นคือความประหลาดซึ่งพวกเขาได้ทำลงไปต่อหน้าเราในช่วงหลายปีมานี้

แรกเริ่มเดิมที เราได้ปรารถนาที่จะจัดหาความจริงให้แก่พวกเขามากขึ้น
แต่เราจำเป็นต้องยับยั้งตัวเองจากเรื่องนี้เพราะท่าทีของพวกเขาที่มีต่อความจริงนั้นช่างเย็นชาและไม่แยแสมากเกินไป เราไม่ปรารถนาให้ความพยายามของเราต้องสูญเปล่า
และเราไม่ปรารถนาที่จะได้เห็นผู้คนซึ่งยึดถือวาระของเราแต่กลับทำในสิ่งซึ่งด้านทานเรา ให้ร้ายเรา
และหมิ่นประมาทเราในทุกด้าน เพราะท่าทีของพวกเขาและสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขา
เราจึงแค่จัดหาส่วนที่เล็กและสำคัญมากส่วนหนึ่งของวาระของเรา ให้แก่พวกเขา
ซึ่งทำหน้าที่เป็นงานด้านการทดสอบของเราท่ามกลางมวลมนุษย์เพื่อพวกเขา
เพียงบัดนี้เท่านั้นที่เราได้ยืนยันว่าการตัดสินใจทั้งหลายและแผนการที่เราได้ทำนั้นเหมาะสมกับความต้องการที่จำเป็น
ทั้งหลายของพวกเขา และยังไปกว่านั้น ยืนยันว่าท่าทีของเราต่อมวลมนุษย์เป็นท่าทีที่ถูกต้อง
พฤติกรรมของพวกเขาต่อหน้าเราในเวลาหลายปีนี้ได้ให้คำตอบที่ไม่เคยมีมาก่อนแก่เรา
และคำถามสำหรับคำตอบนี้ก็คือว่า

“อะไรคือท่าทีของมนุษย์ต่อหน้าความจริงและเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเที่ยงแท้?”

ความพยายามทั้งหลายที่เราได้อุทิศให้แก่มนุษย์พิสูจน์เนื้อแท้ของความรักของเราสำหรับมนุษย์ และทุกๆ
การกระทำของมนุษย์ต่อหน้าเราก็คือพิสูจน์ธาตุแท้ของเขาในการเกลียดที่มีต่อความจริงและการต่อต้านที่มีต่อเรา
ตลอดเวลานั้น เราเป็นห่วงทุกคนที่ติดตามเรา

ทว่าไม่มียามใดเลยที่บรรดาผู้ซึ่งติดตามเราสามารถรับวาระของเราได้
พวกเขาไม่สามารถแม้กระทั่งยอมรับการเสนอแนะทั้งหลายของเรา นี่คือสิ่งที่ทำให้เราเศร้าใจมากที่สุด
ไม่เคยมีใครสามารถเข้าใจเราได้ และยังไปกว่านั้น ไม่มีใครสามารถยอมรับเราได้
แม้ว่าท่าทีของเรานั้นจริงใจ และวาระของเรานั้นอ่อนโยนก็ตาม ทุกๆ
คนพยายามทำงานที่เราได้ไว้วางใจมอบหมายให้พวกเขาตามแนวคิดของพวกเขาเอง
พวกเขาไม่แสวงหาเจตนาทั้งหลายของเรา

ไม่ต้องไปพูดถึงเลยว่าพวกเขาจะถามว่าเราพึงประสงค์สิ่งใดจากพวกเขา

พวกเขายังคงกล่าวอ้างว่ารับใช้เราอย่างจงรักภักดี ในทุกขณะที่พวกเขาเป็นกบฏต่อเรา
หลายคนเชื่อว่าความจริงทั้งหลายที่พวกเขายอมรับไม่ได้หรือที่พวกเขาไม่สามารถฝึกฝนปฏิบัติได้นั้น ไม่ใช่ความ
จริง ในผู้คนเช่นนี้ ความจริงของเรากลายเป็นอะไรบางอย่างซึ่งถูกปฏิเสธและถูกปิดบัง ในเวลาเดียวกัน
ผู้คนระลึกถึงเราในฐานะพระเจ้าในวาระ ทั้งยังเชื่ออีกด้วยว่าเราเป็นคนนอกผู้ซึ่งไม่ใช่ความจริง ไม่ใช่หนทาง
หรือชีวิต ไม่มีใครรู้ความจริงนี้ว่า วาระของเราคือความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล

เราคือการจัดหาของชีวิตสำหรับมนุษย์และเป็นผู้นำทางเพียงคนเดียวเท่านั้นสำหรับมวลมนุษย์
ค่าและความหมายของวณะของเราไม่ได้กำหนดพิจารณาจากการที่ว่า
วณะเหล่านั้นเป็นที่ระลึกหรือยอมรับโดยมวลมนุษย์หรือไม่ แต่พิจารณาจากสาระสำคัญของวณะเหล่านั้นเอง
ต่อให้ไม่มีบุคคลสักคนเดียวบนแผ่นดินโลกนี้ที่สามารถรับวณะของเราได้
คุณค่าของวณะของเราและความช่วยเหลือของวณะเหล่านั้นต่อมวลมนุษย์ก็ไม่อาจประเมินค่าได้ไม่เท่ากับมนุษย์
คนใด ดังนั้น เมื่อเผชิญกับผู้คนจำนวนมากที่ปฏิเสธ เหยียดหยาม หรือเป็นกบฏต่อวณะของเราอย่างถึงที่สุด
จุดยืนของเราเป็นเพียงเช่นนี้เท่านั้นคือ
ปล่อยให้ความและข้อเท็จจริงทั้งหลายเป็นพยานของเราและแสดงให้เห็นว่าวณะของเราเป็นความจริง
เป็นหนทาง และเป็นชีวิต ปล่อยให้ความและข้อเท็จจริงทั้งหลายแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดที่เราได้พูดนั้นถูก
แสดงให้เห็นว่ามันคือสิ่งซึ่งมนุษย์ควรได้รับการจัดให้มี และยิ่งไปกว่านั้นคือ สิ่งซึ่งมนุษย์ควรยอมรับ
เราจะยอมให้ทุกคนที่ติดตามเรารู้ข้อเท็จจริงนี้ว่า พวกที่ไม่สามารถยอมรับวณะของเราได้อย่างครบถ้วน
พวกที่ไม่สามารถนำวณะของเราไปฝึกฝนปฏิบัติได้ พวกที่ไม่สามารถค้นหาจุดประสงค์ในวณะของเราได้
และพวกที่ไม่สามารถได้รับความรอดเพราะวณะของเรา
คือพวกที่ได้ถูกกล่าวโทษโดยวณะของเราและยิ่งไปกว่านั้นคือ ได้สูญเสียความรอดของเรา
และไม่เรียกของเราจะไม่มีวันห่างจากพวกเขาเลย

16 เมษายน ค.ศ. 2003

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตมนุษย์

นับแต่ชั่วขณะที่เจ้าเข้ามาในโลกนี้พร้อมกับเสียงร้องจ้า เจ้าก็เริ่มทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วง
เจ้าแสดงไปตามบทบาทของเจ้าและเริ่มการเดินทางของชีวิตของเจ้า
เพื่อแผนของพระเจ้าและเพื่อการทรงลิขิตของพระองค์ ไม่ว่าเจ้าจะมีภูมิหลังอย่างไร
และการเดินทางข้างหน้าของเจ้าจะเป็นอย่างไร
ก็ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของฟ้าได้
และไม่มีใครควบคุมชะตาลิขิตของตนเองได้
เพราะมีเพียงพระองค์ผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งเท่านั้นที่ทรงสามารถทำงานเช่นนั้นได้
นับตั้งแต่วันที่มนุษย์ได้มาสู่การดำรงอยู่ พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจเช่นนี้มาตลอด บริหารจัดการจักรวาล
กำกับกฎเกณฑ์แห่งการเปลี่ยนแปลงสำหรับทุกสรรพสิ่งและวิถีโคจรของทุกสรรพสิ่งเหล่านั้น
เช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่ง—มนุษย์ได้รับการบำรุงเลี้ยงอย่างเจียบเจียบและไม่รู้ตัว
ด้วยความอ่อนหวานและหยาดฝน ตลอดจนหยดน้ำค้างจากพระเจ้า เช่นเดียวกับทุกสรรพสิ่ง—
มนุษย์อยู่ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระหัตถ์พระเจ้าโดยไม่รู้ตัว
หัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ถูกกุมไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
ทุกอย่างในชีวิตของเขายู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อเรื่องนี้หรือไม่ก็ตาม
ไม่ว่าสิ่งใดและทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าที่มีชีวิตอยู่หรือตายแล้วก็ตาม จะเคลื่อนย้าย เปลี่ยนแปลง
สร้างขึ้นมาใหม่และปลาสนาการไปตาม พระคำของพระเจ้า
นี่คือหนทางที่พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือทุกสรรพสิ่ง

ยามราตรีที่คลานเข้ามาอย่างเจียบเจียบ มนุษย์หาได้ไหวตัวรับรู้ไม่
เพราะหัวใจของมนุษย์ไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าราตรีที่คลานมาอย่างไรและมาเมื่อไร
ครั้นพอราตรีเคลื่อนตัวเจียบเจียบจากไป มนุษย์จึงอ้าแขนต้อนรับแสงอรุณ ทว่าที่มนุษย์ยังรู้น้อยลงไปกว่าก็คือ
แสงนั้นมาถึงตั้งแต่เมื่อใด และมันขับไล่ความมืดของราตรีออกไปอย่างไร และที่ยังน้อยลงไปใหญ่
ก็คือการตระหนักรู้
การหมุนเวียนปรับเปลี่ยนของวันและคืนเหล่านี้นำพามนุษย์จากช่วงเวลาหนึ่งสู่อีกช่วงเวลาหนึ่ง
จากบริบทเชิงประวัติศาสตร์บริบทหนึ่งสู่บริบทถัดไป
ขณะเดียวกันก็เป็นการให้ความมั่นใจว่าพระราชกิจของพระเจ้าในทุกช่วงเวลาและแผนการของพระองค์สำหรับ
ทุกยุคยังคงถูกดำเนินการไปจนเสร็จสิ้น มนุษย์ได้เดินผ่านช่วงเวลาเหล่านี้ไปด้วยกันกับพระเจ้า
แต่กระนั้นเขาไม่รู้หรือว่า พระเจ้าทรงปกครองชะตากรรมของทุกสรรพสิ่งและบรรดาสิ่งที่มีชีวิตทั้งมวล
ทั้งยังไม่ว่าพระเจ้าทรงจัดวางเรียบเรียงและกำกับทุกสรรพสิ่งอย่างไร

สิ่งนี้ได้คลาดแคล้วไปจากมนุษย์ตั้งแต่ครั้งโบราณกาลจวบจนปัจจุบัน สำหรับเหตุผลนั้น
ไม่ใช่เป็นเพราะกิจการทั้งหลายของพระเจ้านั้นซ่อนเร้นเกินไป
และไม่ใช่เป็นเพราะแผนการของพระเจ้ายังไม่ถูกทำให้เป็นจริง
แต่เป็นเพราะหัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าเกินไป
จนถึงจุดที่มนุษย์ยังคงอยู่ภายใต้การรับใช้ซาตานแม้ในขณะที่เขาติดตามพระเจ้าอยู่—และยังคงไม่รู้ตัว
ไม่มีใครแสวงหาอย่างพระบาทของพระเจ้าและการทรงปรากฏของพระองค์อย่างจริงจัง
และไม่มีใครเต็มใจที่จะอยู่ในการดูแลและการปกป้องรักษาของพระเจ้า
แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพวกเขากลับปรารถนาที่จะพึ่งพาการกร่อนทำลายของซาตาน ด้วยมารร้าย
เพื่อจะปรับตัวให้เข้ากับพิภพนี้ และเพื่อให้เข้ากับกฎเกณฑ์ของการดำรงอยู่ที่มวลมนุษย์ผู้เลวร้ายพากันติดตาม ณ
จุดนี้ หัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ได้กลายเป็นเครื่องบรรณาการแด่ซาตาน
และกลายเป็นของกินของซาตานไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น
หัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ได้กลายเป็นที่พักอาศัยของซาตานและเป็นสนามเด็กเล่นอันเหมาะสมของมัน
นั่นทำให้ มนุษย์สูญเสียความเข้าใจของเขาที่มีต่อหลักการแห่งการเป็นมนุษย์
รวมถึงคุณค่าและความหมายของการดำรงอยู่ของมนุษย์ไปโดยไม่รู้ตัว
ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าและพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ค่อยๆ เลื่อนหายไปจากหัวใจของมนุษย์
เขาจึงเลิกแสวงหาหรือใส่ใจฟังเสียงของพระเจ้า เมื่อเวลาผ่านไป
มนุษย์ไม่เข้าใจอีกต่อไปแล้วว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงสร้างพวกเขาขึ้นมา
ทั้งยังไม่เข้าใจพระวามะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า รวมถึงทุกสิ่งที่มาจากพระองค์
มนุษย์เริ่มปฏิเสธธรรมเนียมปฏิบัติและกฎเกณฑ์ของพระเจ้า
และหัวใจและจิตวิญญาณของเขาจึงตายด้าน...พระเจ้าได้สูญเสียมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างมาแต่เดิม
และมนุษย์ก็ได้สูญเสียรากที่เขาเคยมีแต่เดิม: นั่นคือโทมนัสของเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ โดยข้อเท็จจริงนั้น
ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงบัดนี้ พระเจ้าได้จัดเวทีแสดงละครโศกนาฏกรรมสำหรับมนุษย์ไว้เรื่องหนึ่ง
เป็นเรื่องซึ่งมนุษย์เป็นทั้งนักแสดงนำและเหยื่อ และไม่มีใครตอบได้ว่าผู้กำกับละครโศกนาฏกรรมนี้คือใคร
ในโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ มหาสมุทรเหือดแห้งตกตะกอนกลายเป็นท้องทุ่ง
ท้องทุ่งถูกน้ำท่วมจนกลายเป็นมหาสมุทร ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ไม่มีใครสามารถนำทางและชี้นำเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ได้
เว้นแต่พระองค์ผู้ทรงปกครองทุกสิ่งทุกอย่างท่ามกลางทุกสรรพสิ่งในจักรวาลพระองค์เดียวเท่านั้น
ไม่มีใครทรงฤทธิ์ใดที่จะตราครุฑทำงานหรือทำการเตรียมให้กับมนุษยชาตินี้ ที่ยิ่งน้อยกว่านั้นก็คือ
ไม่มีใครที่สามารถนำทางเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้สู่บ้านปลายแห่งความสว่างและปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากความอยุติ
ธรรมทางโลกได้ พระเจ้าทรงกำหนดต่ออนาคตของมวลมนุษย์ พระองค์ตรมพระทัยกับการตกต่ำของมวลมนุษย์

และทรงจับปวศที่มวลมนุษย์กำลังเดินตบเท้าที่ละก้าวเข้าหาความเสื่อมสลายและเส้นทางที่ไม่อาจหวนคืน
มีใครเคยคิดไหมว่า

มวลมนุษย์เช่นนี้ที่ได้ทำร้ายพระทัยของพระเจ้าและประกาศตัดสัมพันธ์กับพระองค์เพื่อแสวงหาการร้าย

อาจมุ่งหน้าไปทิศทางใด? ด้วยเหตุผลนี้เองที่ทำให้ทำไมจึงไม่มีใครสำนึกถึงพระพิโรธของพระเจ้า

ทำไมจึงไม่มีใครแสวงหาหนทางที่จะทำให้พระเจ้าทรงยินดี หรือพยายามเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

และที่มากยิ่งขึ้นก็คือ ทำไมจึงไม่มีใครพยายามจับใจความในความตรมพระทัยและความเจ็บปวดของพระเจ้า

แม้กระทั่งหลังจากได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า มนุษย์ก็ยังคงเดินไปบนเส้นทางของตนต่อไป

ยักรงานในการหันเหไปจากพระเจ้า เลี่ยงหนีพระคุณและการดูแลของพระเจ้า

และหลบเลี่ยงความจริงของพระองค์ เลือกชอบที่จะขายตนเองให้กับซาตาน—ศัตรูของพระเจ้า—มากกว่า

และมีใครไหมที่เคยคิดว่า หากมนุษย์ยังยักรงานในความผิดดังต่อไปนี้

พระเจ้าจะทรงทำอะไรกับมนุษยชาติพวกนี้ที่ผลักไสพระองค์ออกห่างอย่างไร้เยื่อใย?

ไม่มีใครรู้ว่าเหตุผลที่พระเจ้าทรงเตือนความจำและเกี่ยวเชิญซ้ำๆ นั่นก็เป็นเพราะ ในพระหัตถ์ของพระองค์นั้น

พระองค์ได้ทรงเตรียมหาหนทางอย่างหนึ่งซึ่งไม่เคยมีอันใดเสมอเหมือนมาก่อนเอาไว้แล้ว

เป็นหาหนทางที่เนื้อหนังและจิตวิญญาณของมนุษย์นั้นมิอาจจะทนรับได้เลย

หาหนทางนี้ไม่ใช่แค่การลงโทษต่อเนื้อหนัง แต่ต่อดวงจิตด้วยเช่นกัน เจ้าจำเป็นต้องรู้เรื่องนี้ว่า

เมื่อแผนการของพระเจ้าเป็นอันลึ้มเหลวไป

และเมื่อคำเตือนความจำและการเกี่ยวเชิญของพระองค์ไม่ได้รับการตอบสนอง

พระโทสะแบบใดเล่าที่พระองค์จะทรงปลดปล่อยออกมา?

มันจะไม่เหมือนกับสิ่งใดเลยที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดได้เคยผ่านประสบการณ์หรือได้ยืนมาก่อน เราจึงจะกล่าวว่า

หาหนทางนี้ไม่เคยมีมาก่อนและจะไม่มีซ้ำอีก เพราะว่าแผนการของพระเจ้านั้นก็คือ

การสร้างมวลมนุษย์เพียงครั้งนี้นี้ครั้งเดียวเท่านั้น และช่วยมวลมนุษย์ให้รอดเพียงครั้งนี้นี้ครั้งเดียวเท่านั้น

นี่เป็นครั้งแรก และก็เป็นครั้งสุดท้ายเช่นกัน เพราะฉะนั้น

จึงไม่มีใครสามารถจับใจความเจตนารมณ์อันอุดมสาหัสและความมุ่งหวังอันแรงกล้าที่พระเจ้าจะทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอดในครั้งนี้ได้เลย

พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้และทรงนำพามนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ประทานชีวิตให้เข้ามาในโลก ต่อมา

มนุษย์ก็มา มีพ่อแม่และญาติพี่น้อง และไม่คิดเสียอีกต่อไป ตั้งแต่ครั้งแรกที่มนุษย์เปิดตามองโลกแห่งวัตถุ

เขาก็ได้ถูกลึกลับขจัดตาไว้แล้วให้ดำรงอยู่ภายในการทรงลึกลับของพระเจ้า

ลมปราณจากพระเจ้าสนับสนุนสิ่งที่มีชีวิตทั้งหมดทุกชีวิต ตลอดช่วงวัยเจริญเติบโตไปจนถึงวัยผู้ใหญ่

ในช่วงระหว่างกระบวนการนี้ ไม่มีใครรู้สึกว่ามันกำลังเติบโตขึ้นภายใต้การดูแลของพระเจ้า

พวกเขากลับเชื่อว่ามนุษย์กำลังเติบโตภายใต้การดูแลอันเปี่ยมรักของบิดามารดาของเขา

และสัญชาตญาณชีวิตของเขานั้นเองที่กำลังกำกับการเติบโตของเขา

นี่เป็นเพราะว่ามนุษย์ไม่รู้ว่าผู้ใดประทานชีวิตให้เขา หรือรู้ว่าตัวเขามาจากไหน

นับประสาอะไรที่จะรู้หนทางที่สัญชาตญาณชีวิตสร้างปาฏิหาริย์

เขารู้เพียงว่าอาหารคือพื้นฐานที่ช่วยให้ชีวิตดำเนินต่อไป

ความพากเพียรบากบั่นคือแหล่งกำเนิดแห่งการดำรงอยู่ของเขา และความเชื่อต่างๆ

ในจิตใจของเขาคือทุนที่เขาต้องอาศัยพึ่งพาเพื่อความอยู่รอด เกี่ยวกับพระคุณและการจัดเตรียมของพระเจ้า

มนุษย์คือไม่รับรู้อันใดเลยอย่างถึงที่สุด

และดังนั้นพวกเขาจึงใช้ชีวิตที่พระเจ้าประทานให้ไปอย่างสูญเปล่า... ไม่มีแม้แต่คนเดียวในมนุษยชาตินี้ที่พระเจ้าทรงดูแลทั้งวันคืน จะคิดขึ้นมาได้เองว่าจะนมัสการพระองค์

พระเจ้ายังทรงพระราชกิจต่อไปกับมนุษย์ผู้ซึ่งพระองค์ไม่เคยตั้งความคาดหวัง

ก็เพียงเท่าที่พระองค์ทรงวางแผนการไว้เท่านั้น พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่ง

มนุษย์จะตื่นขึ้นจากฝันของเขาและพลันตระหนักถึงคุณค่าและความหมายของชีวิต

รวมถึงราคาที่พระเจ้าทรงจ่ายเพื่อห้สิ่งสิ้นทั้งมวลที่พระองค์ได้ประทานให้เขา

และความกังวลร้อนใจขณะที่พระเจ้าทรงรอคอยให้มนุษย์หันกลับมาหาพระองค์

ไม่มีใครเคยมองลึกลงไปในความลับทั้งหลายที่กำลังปกครองต้นกำเนิดและการดำรงสืบมาของชีวิตมนุษย์

มีเพียงพระเจ้าผู้เข้าพระทัยทุกสิ่งทั้งหมดนี้เท่านั้นที่ทรงสู้ทนต่อความเจ็บปวดและการโบยตีที่มนุษย์ผู้ซึ่งได้รับทุกอย่างจากพระเจ้าแต่กลับไม่รู้สึกลำบากขอบคุณได้มอบให้แก่พระองค์

มนุษย์ชื่นชมทุกสิ่งทุกอย่างที่ชีวิตนำมาให้เป็นปกติ และในทำนองเดียวกัน นี่ก็ “เป็นไปตามครรลอง”

ที่พระเจ้าทรงถูกทรยศโดยมนุษย์ ถูกลืมนึกโดยมนุษย์และถูกบังคับขู่เข็ญโดยมนุษย์

เป็นไปได้หรือที่แผนการของพระเจ้าจะสำคัญขนาดนั้นจริงๆ? เป็นไปได้หรือที่มนุษย์

สิ่งมีชีวิตนี้ซึ่งมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า จะสำคัญปานนั้นจริงๆ?

แน่นอนว่าแผนการของพระเจ้านั้นสำคัญจริงๆ? อย่างไรก็ดี

สิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างโดยพระหัตถ์ของพระเจ้านั้นดำรงอยู่ก็เพื่อประโยชน์แห่งแผนการของพระองค์ เพราะฉะนั้น

พระเจ้าจะทรงปล่อยให้แผนการของพระองค์สูญเปล่าไปกับความเกลียดชังที่มีต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ไม่ได้

ทั้งนี้ก็เพื่อเห็นแก่แผนการของพระองค์และลมปราณที่พระองค์ได้ทรงระบายออกไปพระเจ้าจึงทรงสู้ทนต่อความทรมานทั้งมวล ไม่ใช่เพื่อเนื้อหนังของมนุษย์แต่เพื่อชีวิตของมนุษย์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้น

มิใช่เพื่อจะได้เนื้อหนังของมนุษย์กลับคืนมา แต่เพื่อจะได้ชีวิตที่พระองค์ทรงระบายลมปราณให้กลับคืนมา

นี่คือแผนการของพระองค์

ทุกคนที่เข้ามาในภพนี้ต้องผ่านชีวิตและความตาย

และพวกเขาส่วนใหญ่ได้ผ่านวัฏจักรแห่งความตายและการเกิดใหม่แล้ว ผู้คนที่มียุติคุณอยู่ตอนนี้จะตายในไม่ช้า และคนที่ตายแล้วจะกลับมาในอีกไม่นาน

ทั้งหมดนี้คือครรลองแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสำหรับสิ่งมีชีวิตแต่ละราย

กระนั้นครรลองและวัฏจักรนี้คือความจริงที่ตรงชัดว่า พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์มองเห็นว่า

ชีวิตที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์นั้นไร้ขีดจำกัด ไม่ผูกติดกับลักษณะทางกายภาพ เวลาหรือพื้นที่

นั่นแลที่เป็นความล้าลึกของชีวิตซึ่งถูกประทานมาให้มนุษย์โดยพระเจ้า และเป็นข้อพิสูจน์ว่าชีวิตมาจากพระองค์

แม้หลายคนอาจไม่เชื่อว่าชีวิตมาจากพระเจ้า มนุษย์ก็ชื่นชมทุกสิ่งทีมาจากพระเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระองค์หรือปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระองค์ก็ตาม

หากว่าสักวันหนึ่งพระเจ้าเกิดเปลี่ยนพระทัยขึ้นมาอย่างกะทันหัน

และปรารถนาจะทวงคืนทุกอย่างที่ดำรงอยู่ใน โลก และเอาชีวิตที่พระองค์ทรงมอบให้กลับคืนไป เมื่อนั้น

ทั้งหมดก็จะไม่มีเหลืออยู่อีกต่อไป พระเจ้าทรงใช้ชีวิตของพระองค์จัดหาให้กับทุกสรรพสิ่ง

ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต

นำพาทุกสิ่งมาสู่ระบบระเบียบที่ดีโดยอาศัยอำนาจตามพระอิทธิฤทธิ์และสิทธิอำนาจของพระองค์

นี่คือความจริงที่ไม่มีใครเลยสามารถคิดได้เองและจับใจความได้

และความจริงที่ไม่อาจจับใจความได้เหล่านี้ก็คือ

การสำแดงที่แท้จริงและภาคพันธสัญญาแห่งพลังชีวิตของพระเจ้า บัดนี้ เราขอบอกความลับบางอย่างแก่เจ้าว่า

ความยิ่งใหญ่แห่งชีวิตของพระเจ้าและพลังอำนาจแห่งชีวิตของพระองค์นั้นเกินหยั่งถึงได้โดยสิ่งทรงสร้างใด

มันเป็นเช่นนั้นในตอนนี เช่นเดียวกับที่มันเคยเป็นในอดีต และมันก็จะเป็นอย่างนั้นในกาลข้างหน้าที่จะมาถึง

ความลับข้อที่สองที่เราจะบอกคือ แหล่งกำเนิดแห่งชีวิตสำหรับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหมดนั้นมาจากพระเจ้า

ไม่ว่าพวกมันอาจอยู่ในรูปแบบและ โครงสร้างชีวิตที่แตกต่างกันอย่างไรก็ตามที่

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นสิ่งมีชีวิตประเภทใดก็ตามที่ เจ้าก็ไม่อาจทวนย้อนวิถีโคจรของชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ได้

ไม่ว่าในกรณีใด ทั้งหมดที่เราปรารถนาก็เพื่อให้มนุษย์เข้าใจว่า หากปราศจากการดูแล

การปกป้องรักษาและการจัดเตรียมของพระเจ้าแล้วไซ้

มนุษย์จะไม่สามารถได้รับทุกสิ่งที่พวกเขาคาดหวังจะได้รับเลย

ไม่ว่าเขาจะพยายามอย่างขยันขันแข็งสักแค่ไหนหรือต่อสู้ดิ้นรนอย่างทุลักทุเลเท่าไร

หากไร้สิ่งจัดหาเพื่อชีวิตจากพระเจ้า

มนุษย์จะสูญเสียสำนึกแห่งคุณค่าของการมีชีวิตและสำนึกแห่งความหมายของชีวิต

พระเจ้าจะทรงยอมให้มนุษย์ซึ่งทิ้งขว้างคุณค่าแห่งชีวิตของพระองค์อย่างไม่ใส่ใจ นำพาไปสู่ความทุกข์ทรมานไร้ที่จบสิ้น

นั่นได้เช่นไร? ดังที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า จงอย่าลืมว่าพระเจ้าคือแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตของเจ้า
หากมนุษย์ไม่ทะนุถนอมทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้
มิเพียงแต่พระเจ้าจะทรงนำทุกสิ่งที่ทรงมอบให้แต่แรกกลับคืนไปเท่านั้น
แต่พระองค์จะทรงทำให้มนุษย์ชดใช้คืนพระองค์เป็นสองเท่าของทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงมอบให้อีกด้วย

26 พฤษภาคม ค.ศ. 2003

การทอดถอนพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

มีความลับมากมายมหาศาลในหัวใจของเจ้าที่เจ้าหาเคยเฝ้าตัวรับรู้ไม่
ด้วยตัวเจ้านั้นดำรงชีพอยู่ในโลกที่ไร้ซึ่งความสว่าง
หัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้าได้ถูกร่ายกระซอกเอาไป ดวงตาของเจ้าถูกบดบังด้วยความมืดมิด
จนเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ทั้งดวงอาทิตย์บนท้องฟ้าและดวงดาราที่กระปริบพรายยามราตรี
หูของเจ้านั้นเล่าก็อุดตันไปด้วยเล่ห์ลั่นคำลวง
จนเจ้าไม่สามารถจะสำเนียงทั้งพระสุรเสียงอันก้องกัมปนาทของพระยาห์เวห์
และเสียงธาราที่หลั่งรินลงมาจากพระบัลลังก์ เข้าสู่ศูนย์กลางแล้วซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเจ้าโดยชอบธรรม
ทุกสิ่งทุกอย่างที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ประทานแก่เจ้า เจ้าได้ก้าวเข้าสู่ท้องทะเลแห่งความทุกข์ร้อนที่ไม่รู้จบ
ปราศจากเรือแรงที่จะช่วยตัวเจ้าเองให้รอด ไร้ความหวังที่จะได้รอดชีวิตกลับมา
และสิ่งที่เจ้าพึงทำได้ก็คือการกระเสือกกระสนและเร่งร้อนลูกกลนอยู่ตลอดเวลาเท่านั้น
จากช่วงเวลานั้นเป็นต้นมา เจ้าได้ถูกร่างกำหนดชะตาให้เผชิญกับความทุกข์ร้อน
ห่างไกลจากพระพรขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไกลเกินกว่าการจัดเตรียมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเอื้อมถึง
ขณะล่องดิ่งไปบนถนนสายที่ไม่มีวันย้อนคืน
ต่อให้เสียงเพรียกร้องนับล้านก็แทบมีอาจปลุกเร้าหัวใจและจิตวิญญาณของเจ้าให้ตื่นขึ้นมาได้
เจ้าหลับใหลล้าลึกอยู่ในอุ้งมือของมารร้ายที่ล่อลวงเจ้าเข้าไปสู่อาณาจักรไร้เขตคัน โดยปราศจากการชี้ทางหรือป้าย
บอกทาง นับแต่นั้นไป เจ้าได้สูญเสียแล้วซึ่งความบริสุทธิ์และความไร้เดียงสาของเจ้าที่มีมาแต่ดั้งเดิม
และเริ่มที่จะหลบเลี่ยงการเอาพระทัยใส่ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
มารร้ายได้เข้าควบคุมบังคับทิศทางทุกเรื่องราวภายในหัวใจของเจ้าและได้กลายเป็นชีวิตของเจ้าไปแล้ว
เจ้าเลิกหวาดกลัวมัน หลีกเลียงมัน หรือกังขาในตัวมันอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
เจ้ากลับปฏิบัติต่อมันดุจเป็นพระเจ้าในใจของเจ้า เจ้าเริ่มวางมันไว้บนหิ้งบูชาและสักการะบูชามัน
และเจ้าทั้งสองก็กลายเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ออกเฉกเช่นร่างกับเงา ผูกมัดที่จะใช้ชีวิตและตายด้วยกัน
เจ้าไม่รู้เลยว่าเจ้ามาจากที่ไหน เจ้าเกิดมาทำไม หรือเหตุใดเจ้าจึงจะต้องตาย
เจ้ามององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ราวกับคนแปลกหน้า เจ้าไม่รู้แม้กระทั่งต้นกำเนิดของพระองค์ คงไม่ต้องพูดเลยว่า
เจ้าจะรู้ในสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้กับเจ้า
ทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระองค์ได้กลายเป็นสิ่งที่น่าชิงชังสำหรับเจ้าไปแล้ว
เจ้าทั้งไม่เชิดชูและรู้ในคุณค่าของมัน
เจ้าเดินเลิกละไปกับมารร้ายนับแต่วันที่ได้รับทรงจัดเตรียมขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
เจ้าได้สูทนหลายพันปีแห่งมรสุมและพายุพิโรธทั้งหลายไปกับเจ้ามารร้ายนั้น

และยื่นหยัดเคียงข้างกับมันต่อต้านพระเจ้าผู้เป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตเจ้า เจ้าไม่รู้จักการกลับใจเอาเสียเลย
คงไม่ต้องพูดเลยว่า เจ้าได้มาถึงสุดขอบแห่งการพิณาศแล้ว เจ้าล้มสิ้นแล้วว่า
มารร้ายได้ล่อลวงเจ้าให้หลงผิดและประสบความสำเร็จทุกชั่วร้าย เจ้าล้มจุดเริ่มต้นของตนจนหมดสิ้นแล้ว
ด้วยเหตุนี้มารร้ายจึงสามารถสร้างความทุกข์ร้อนให้เจ้าได้ในทุกย่างก้าวบนเส้นทางจวบกระทั่งถึงปัจจุบัน
หัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้าถูกทำให้เสื่อมสลายและด้านชาไม่รู้สึกรู้สา
เจ้าหยุดร่ำร้องเกี่ยวกับสิ่งไม่สบายใจทั้งหลายของโลกมนุษย์ เจ้าไม่เชื่ออีกต่อไปแล้วว่าโลกนี้ไม่ยุติธรรม
นับประสาอะไรที่เจ้าจะสนใจว่า องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงดำรงอยู่หรือไม่ นี่ก็เป็นเพราะ
นานมาแล้วที่ตัวเจ้าถือเอามารร้ายเป็นบิดาที่แท้จริงของเจ้าและไม่สามารถแยกตัวจากมันได้
นี่แหละความลับที่อยู่ภายในหัวใจของเจ้า

เมื่อรุ่งอรุณมาเยือน ดาวอรุณเริ่มส่องประกายอยู่ทางทิศตะวันออก
มันเป็นดาวดวงที่ไม่เคยปรากฏอยู่ตรงนั้นมาก่อน
และมันก็ส่องประกายให้กับผืนฟ้าที่นิ่งสงบเป็นประกายระยิบระยับ
จุดประกายให้กับหัวใจมนุษย์ที่ดับแสงไปแล้ว มนุษย์ไม่เคยวาดฝันอีกต่อไป
ต้องขอบคุณความสว่างที่ส่องกระจ่างให้กับตัวเจ้าและคนอื่นๆ เหมือนๆ กัน กระนั้น
ก็ยังมีแต่ตัวเจ้าผู้เดียวที่ยังหลับใหลอยู่ในราตรีอันมืดมิด เจ้าไม่สับสนใดๆ และมองไม่เห็นความสว่างใดๆ
เจ้าไม่ได้ไหวตัวรับรู้การมาถึงของโลกและสวรรค์ใหม่ ยุคใหม่ เนื่องจากบิดาของเจ้าบอกกับเจ้าว่า “ลูกพ่อ
อย่าเพิ่งตื่น มันยังเข้านอนอยู่เลย อากาศก็หนาวเย็น อย่าออกไปข้างนอกเลย จะได้ไม่โดนหอกดาบแทงตา”
เจ้าเชื่อใจเพียงคำตักเตือนทั่วทั้งดิงของบิดาเจ้าเท่านั้นเพราะเจ้าเชื่อว่า มีแต่บิดาเจ้าเท่านั้นที่ถูกต้อง
เนื่องจากบิดาเจ้าแก่กว่าเจ้า และเขารักเจ้าอย่างสุดซึ้ง คำตักเตือนทั่วทั้งดิงเหล่านั้นและความรักแบบนั้น
ทำให้เจ้าเลิกเชื่อถือตำนานที่ว่า ในโลกนี้มีแสงสว่าง
คำตักเตือนทั่วทั้งดิงและความรักเช่นนั้นทำให้เจ้าเลิกสนใจว่า ความสัจจริงยังคงมีอยู่ในโลกใบนี้หรือไม่
เจ้าไม่กล้าตั้งความหวังว่าจะได้รับการกอบกู้ชีวิตคืนโดยองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อีกต่อไป
เจ้าพึงใจแล้วกับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ ณ ปัจจุบัน เจ้าไม่ตั้งความหวังต่อการมาถึงของความสว่างอีกต่อไป
ไม่สอดคล้องมองหาการมาขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตามที่ถูกระบุเอาไว้ในตำนานอีกต่อไปแล้ว เท่าที่เจ้ารู้
สิ่งสวยงามทั้งหลายไม่อาจฟื้นคืนมาได้ มันไม่สามารถดำรงอยู่ได้ ในสายตาของเจ้า วันพรุ่งนี้ของมวลมนุษย์
อนาคตของมวลมนุษย์ จะหายวับไปอย่างไร้ร่องรอย เจ้าใช้พลกำลังทั้งหมดที่เจ้ามี
เกาะติดชายเสื้อผ้าของบิดาเจ้า เต็มใจที่จะแบ่งปันความยากลำบากของเขา ด้วยवादกลัวว่า
จะสูญเสียเพื่อนร่วมทางและทิศทางการเดินทางอันไกลโพ้นของเจ้าไป
โลกมนุษย์อันสลับเลือนรางและกว้างใหญ่ไพศาลได้สร้างพวกเจ้าขึ้นมาหลายรูปแบบที่ไม่ทอดทิ้งและหาญกล้า

นการเดิมบทบาที่หลายลงไปในโลกใบนี้ มันได้สร้าง “เหล่านักรบ” ผู้ไม่เกรงกริ่งต่อความตาย
ที่มากไปกว่านั้นมันยังได้สร้างเหล่านุชยผู้ด้านชาและตายซากรุ่นแล้วรุ่นเล่า
ผู้ซึ่งรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในจุดประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมา
พระเนตรแห่งองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำรวจตรวจสอบสมาชิกของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทุกๆ
คนที่ประสบความทุกข์ทรมานอย่างล้าลึก สิ่งทีพระองค์ทรงสดับก็คือ
เสียงร้องร่ำคร่ำครวญของพวกที่กำลังทนทุกข์ทรมาน
สิ่งทีพระองค์ทอดพระเนตรเห็นก็คือความไร้ยางอายของพวกทีกำลังอยู่ในความทุกข์ร้อน
และสิ่งทีพระองค์ทรงรู้สึกก็คือ
ความอับจนหนทางและความหวาดหวั่นของมนุษย์ซึ่งได้สูญเสียพระคุณแห่งความรอดไปแล้ว
มวลมนุษย์ปฏิเสธการเอาพระทัยใส่ของพระองค์โดยเลือกทีจะเดินไปตามเส้นทางของตนเอง
และพยายามเลี่ยงหนีการสอดส่องจากพระเนตรของพระองค์
ชอบทีจะลี้มลงรสาดิชมชื่นแห่งห้วงทะเลลึกโดยมีศัตรูเป็นผู้ร่วมวง ไปจนกว่าจะหมดสิ้นหยดสุดท้าย
ไม่มีมนุษย์ชาติคนใดสำเหนียกในถึงเสียงทอดถอนพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อีกต่อไป
ไม่มีอีกต่อไปแล้วทีองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเติมพระทัยทีจะยื่นพระหัตถ์ปลอบประโลมมนุษย์ชาติผู้โสกเศร้า
ครั้งแล้วครั้งเล่าทีพระองค์ทรงได้มนุษย์กลับคืนมา และครั้งแล้วครั้งเล่าทีพระองค์ทรงสูญเสียพวกเขาไปอีกครั้ง
ดังนั้น นี่จึงเป็นงานทีพระองค์ทรงปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำเล่า
จากช่วงเวลานั้นเองทีพระองค์ทรงเริ่มเห็นดเห็น้อยและรู้สึกอ่อนล้า ดังนั้น
พระองค์จึงทรงหยุดพระราชกิจทีทรงกระทำอยู่
และทรงหยุดทีจะดำเนินไปกลางหมู่มวลมนุษย์...มนุษย์หาได้ไหวตัวรับรู้การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้
หาได้ไหวตัวรับรู้การเสด็จมาและเสด็จไป
ทั้งความโทมัสและความหมองหม่นพระทัยขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แต่อย่างใดเลย
ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วด้วยพระดำริแห่งองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
และภายใต้พระเนตรของพระองค์ สิ่งทั้งหลายทีมนุษย์ชาติไม่เคยได้ยื่นมาก่อน ได้มาถึงอย่างฉับพลันทันใด
แต่ทว่าสิ่งทั้งหลายทีมนุษย์ชาติได้ครอบครองมานั้นนานพลันหลุดมือไปอย่างไม่มีทันรู้ตัว
ไม่มีใครสามารถหยั่งลึกได้ว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์สถิตอยู่ ณ แห่งหนใด
นับประสาอะไรทีจะมีใครสามารถสำนึกรับรู้ความเหนือธรรมชาติและความยิ่งใหญ่แห่งพลังชีวิตขององค์ผู้ทรง
มหิทธิฤทธิ์ พระองค์ทรงอยู่เหนือธรรมชาติตรงทีพระองค์ทรงล่วงรู้ในสิ่งทีมนุษย์มีอาจู้ได้
พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ตรงทีพระองค์คือหนึ่งเดียวทีถูกมนุษย์ชาติทอดทิ้ง
แต่พระองค์กลับยังคงทรงคอยช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ทรงรู้ถึงความหมายของชีวิตและความตาย

และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงรู้กฎแห่งการดำรงอยู่ซึ่งมวลมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นมาควรปฏิบัติตาม พระองค์คือรากฐานแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ และพระองค์คือพระเจ้าผู้ได้ช่วยชุบชีวิตมนุษย์ให้ฟื้นคืนมาอีกครั้ง พระองค์ทรงห่วงหัวใจที่มีความสุขด้วยความทุกข์และทรงช่วยให้ทุกข์ให้เปี่ยมสุข ทั้งหมดนี้เพื่อประโยชน์ต่องานของพระองค์ และเพื่อประโยชน์ต่อแผนของพระองค์นั่นเอง

มนุษยชาติซึ่งได้ไถ่ถอนไปจากการจัดเตรียมชีวิตตามแนวทางขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น รู้เท่าไม่ถึงการณ์ต่อจุดประสงค์ของการดำรงอยู่ แต่กระนั้นกลับรู้ที่จะหวาดกลัวต่อความตาย พวกเขาขาดการช่วยเหลือหรือสนับสนุน แต่ก็ยังคงสองจิตสองใจที่จะยอมปิดเปลือกตาลง และได้ทำใจที่จะใช้ชีวิตอย่างต่ำทรามในโลกนี้

เหมือนกระสอบบรรจุเนื้อหนังที่ปราศจากสำนึกรับรู้แห่งดวงวิญญาณที่เป็นของตนเอง เจ้าดำเนินชีวิตอยู่แบบนี้อย่างปราศจากความหวัง ปราศจากจุดมุ่งหมาย มนุษย์คนอื่นๆ ก็เช่นกัน มีเพียงองค์บริสุทธิ์ในตำนานเท่านั้นที่จะช่วยผู้คนซึ่งกำลังครวญครางอยู่ท่ามกลางความทุกข์ของตน ผู้รောက်มาถึงของพระองค์แทบขาดใจได้ จนถึงตอนนี้ การเชื่อนั้นก็ยังไม่เป็นที่ตระหนักในหมู่คนที่ไร้สติ กระนั้นผู้คนก็ยังโหยหาสิ่งนั้นอยู่ดี องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงมีพระเมตตาปรานีต่อผู้คนเหล่านี้ที่ทุกข์อย่างล้าลึก ในขณะเดียวกัน พระองค์ก็ทรงเอื้อมระอากับผู้ที่ไร้สติเหล่านี้

เนื่องจากพระองค์ต้องทรงรอคอยคำตอบจากมนุษย์นานเกินไป พระองค์ทรงเฝ้าปรารภนาที่จะแสวงหา แสวงหาหัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้า เพื่อนำน้ำและอาหารมามอบให้เจ้า เพื่อปลุกเจ้าให้ตื่นขึ้นมา เพื่อที่เจ้าจะไม่ต้องกระหายและหิวโหยอีกต่อไป

ยามที่เจ้ารู้สึกอ่อนล้าท้อใจและยามที่เจ้าเริ่มรู้สึกถึงความหนาวเหน็บอ้างว้างบางอย่างในโลกใบนี้ จงอย่าหลงทาง จงอย่ารำให้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้เฝ้าดู จะทรงโอบกอดการมาถึงของเจ้าไม่ว่า ณ เวลาใดก็ตาม พระองค์จะทรงเฝ้าจับตาดูอยู่ข้างกายเจ้า รอคอยให้เจ้าหันหลังกลับมา

พระองค์กำลังทรงรอคอยวันที่เจ้าปล้นฟื้นความทรงจำขึ้นมา กล่าวคือ ยามที่เจ้าได้ตระหนักว่า ตัวเจ้านั้นมาจากพระเจ้า ได้ตระหนักว่า ณ เวลาหนึ่ง เจ้าได้หลงทางไป ณ เวลาหนึ่ง

เจ้าได้สูญเสียสติไปในระหว่างเส้นทาง และ ณ เวลาหนึ่ง เจ้าได้ “บิดา” มาหนึ่งคน ยิ่งไปกว่านั้นคือ ยามที่เจ้าตระหนักว่า องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงติดตามเฝ้าดูเจ้าตลอดมา

ทรงรอคอยปีกหลักอยู่ตรงนั้นเป็นเวลานานแสนนานเพื่อการกลับมาของเจ้า

พระองค์ทรงเฝ้ารอด้วยความถวิลหาสุดพระทัย รอคอยการตอบสนองที่ไม่มีแม้คำตอบสักคำ

การเฝ้าดูและการรอคอยของพระองค์นั้นเลอค่าเหนือกว่าจะประมาณได้

และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของหัวใจมนุษย์และจิตวิญญาณของมนุษย์ บางที

การเฝ้าดูและการรอคอยนี้อาจไม่มีจุดสิ้นสุด และบางทีอาจมาถึงจุดสิ้นสุดแล้ว แต่ตัวเจ้านั้นก็ควรรู้ว่า
หัวใจของเจ้าและจิตวิญญาณของเจ้านั้นอยู่ที่ไหนในเวลานี้

28 พฤษภาคม ค.ศ. 2003

การทรงปรากฏของพระเจ้าได้นำมาซึ่งยุคใหม่

แผนการบริหารจัดการนานหกพันปีของพระเจ้ากำลังจะสิ้นสุดลง

และประตูแห่งราชอาณาจักรได้ถูกเปิดออกแล้วให้กับทุกคนที่แสวงหาการทรงปรากฏของพระองค์
พี่น้องชายหญิงที่รัก พวกเจ้ากำลังรออะไรอยู่? อะไรคือสิ่งที่เจ้าแสวงหา?

เจ้ากำลังรอให้พระเจ้าทรงปรากฏใช่ไหม? เจ้ากำลังค้นหารอยพระบาทของพระองค์ใช่ไหม?

การทรงปรากฏของพระเจ้าช่างเป็นที่ลึกลับยิ่งนัก! และมันก็ยากยิ่งนักที่จะพบรอยพระบาทของพระเจ้า!

ในยุคเช่นนี้ ในโลกเช่นนี้ เราต้องทำอะไรเพื่อให้ได้ประจักษ์วันที่พระเจ้าทรงปรากฏ?

เราต้องทำอะไรเพื่อก้าวให้ทันตามก้าวพระบาทของพระเจ้า?

ทุกคนที่กำลังรอให้พระเจ้าทรงปรากฏต้องเผชิญกับบรรดาคำถามประเภทนี้

พวกเจ้าทั้งหมดได้พิจารณาคำถามเหล่านั้นมากกว่าหนึ่งครั้ง—แต่มีผลลัพธ์เช่นไรหรือ? พระเจ้าทรงปรากฏที่ใด?
รอยพระบาทของพระเจ้าอยู่ที่ใด? พวกเจ้ามีคำตอบหรือไม่? ผู้คนมากมายอาจจะตอบกลับดังนี้:

“พระเจ้าทรงปรากฏท่ามกลางบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์และรอยพระบาทของพระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางหมู่เรา
มันเรียบง่ายเช่นนั้นเอง!” ไม่ว่าใครก็สามารถให้คำตอบเป็นสูตรตายตัวได้

แต่พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าอะไรคือสิ่งที่หมายถึงการทรงปรากฏของพระเจ้าหรือรอยพระบาทของพระองค์?

การทรงปรากฏของพระเจ้าหมายถึงการทรงมาถึงของพระองค์บนโลกเพื่อทรงพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระ
องค์เอง ด้วยพระอัตลักษณ์และพระอุปนิสัยของพระองค์เอง และในวิธีที่เป็นมาโดยกำเนิดในพระองค์

พระองค์เสด็จลงมาท่ามกลางมวลมนุษยเพื่อทรงปฏิบัติพระราชกิจของการเริ่มต้นยุคหนึ่งและสิ้นสุดยุคหนึ่ง

การทรงปรากฏเช่นนี้ไม่ใช่รูปแบบของพิธีการ มันไม่ใช่เครื่องหมาย รูปภาพ การอสังกรย์

หรือนิมิต्तยิ่งใหญ่อะไรสักอย่าง และยังมีโอกาสน้อยกว่านั้นที่มันจะเป็นกระบวนการทางศาสนา

มันเป็นข้อเท็จจริงที่เป็นจริงและแท้จริงที่ไม่ว่าใครก็สามารถสัมผัสและมองเห็นได้

การทรงปรากฏแบบนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อการเสแสร้งทำ หรือเพื่อการงานระยะสั้นอะไรสักอย่าง

หากแต่มันเป็นไปเพื่อการงานระยะหนึ่งในแผนการบริหารจัดการของพระองค์

การทรงปรากฏของพระเจ้ามีความหมายเสมอและมีความสัมพันธ์กับแผนการบริหารจัดการของพระองค์เสมอ

สิ่งที่เรียกว่าการทรงปรากฏในที่นี้นั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจาก “การทรงปรากฏ” ในแบบที่พระเจ้าทรงใช้แนะนำ
นำทาง และให้ความรู้แก่มนุษย์

พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์ระยะหนึ่งในแต่ละครั้งที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์

พระราชกิจนี้แตกต่างจากพระราชกิจของยุคอื่นใด มันเป็นเรื่องที่มนุษย์ไม่สามารถจินตนาการได้

และมนุษย์ไม่เคยมีประสบการณ์กับมันมาก่อน มันคือพระราชกิจที่เริ่มต้นยุคใหม่และสิ้นสุดยุคเก่า

และมันเป็นรูปแบบใหม่และดีขึ้นของพระราชกิจเพื่อความรอดของมวลมนุษย์ ยิ่งกว่านั้น มันยังเป็นพระราชกิจที่นำพามวลมนุษย์เข้าสู่ยุคใหม่ นี่คือการหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้า

เมื่อพวกเขาได้เข้าใจความหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้าแล้ว

พวกเขาก็ควรแสวงหารอยพระบาทของพระเจ้าอย่างไร? คำถามนี้ไม่ยากที่จะอธิบาย กล่าวคือ ที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงปรากฏ ที่นั่นเขาจะพบก้าวพระบาทของพระองค์ คำอธิบายเช่นนี้ฟังดูตรงไปตรงมา แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายในทางปฏิบัติ เพราะว่าผู้คนมากมายไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงปรากฏที่ใด

นับประสาอะไรที่จะรู้ว่าที่ใดที่พระองค์เต็มใจ หรือที่ใดที่พระองค์ควรทรงปรากฏ บางคนเชื่อด้วยอารมณ์หุนหันว่ที่ใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพระราชกิจ ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ หรือมีฉะนั้นพวกเขาก็เชื่อว่าที่ใดก็ตามที่มีร่างฝ่ายวิญญาณ ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ หรือมีฉะนั้นพวกเขาก็เชื่อว่าที่ใดที่มีผู้คนที่มีชื่อเสียงสูงส่ง ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ ในช่วงขณะนี้ให้เราลองไปก่อนว่าการเชื่อเช่นนี้ถูกหรือผิด เพื่ออธิบายคำถามเช่นนี้

พวกเราต้องมีเป้าหมายที่ชัดเจนเสียก่อน กล่าวคือ พวกเรากำลังค้นหาการหายพระบาทของพระเจ้า

พวกเราไม่ได้กำลังแสวงหาร่างฝ่ายวิญญาณ และยังไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาผู้ที่มีชื่อเสียง

พวกเราไล่ตามเสาะหาตามรอยพระบาทของพระเจ้า ด้วยเหตุผลนี้

เนื่องจากว่าพวกเราไล่ตามการหายพระบาทของพระเจ้า มันจึงจำเป็นที่พวกเราต้องค้นหาพระทัยของพระเจ้า พระวาระของพระเจ้า ถ้อยคำรัสของพระองค์—เพราะที่ใดก็ตามที่มีพระวาระใหม่ๆ ที่พระเจ้าตรัส พระสุรเสียงของพระเจ้าอยู่ที่นี่ และที่ใดที่มีก้าวพระบาทของพระเจ้า กิจกรรมต่างๆ ของพระเจ้าอยู่ที่นี่ ที่ใดก็ตามที่มีการทรงแสดงออกของพระเจ้า ที่นั่นพระเจ้าทรงปรากฏ และที่ใดที่พระเจ้าทรงปรากฏ ที่นั่นความจริง หนทาง และชีวิตดำรงอยู่ ในการค้นหาการหายพระบาทของพระเจ้า พวกเขาได้ละเลยคำว่า “พระเจ้าคือความจริง หนทาง และชีวิต” และดังนั้น

ผู้คนมากมายแม้ในเวลาที่ได้รับความจริงไม่เชื่อว่าพวกเขาได้พบรอยพระบาทของพระเจ้าแล้ว และพวกเขายังไม่ยอมรับการทรงปรากฏของพระเจ้า เป็นความผิดพลาดร้ายแรงยิ่งนัก!

การทรงปรากฏของพระเจ้าไม่สามารถลงรอยกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ได้

และพระเจ้ายังไม่ทรงสามารถจะปรากฏโดยคำขอของมนุษย์

พระเจ้าทรงทำการเลือกและทรงทำแผนการของพระองค์เองเมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงมีวัตถุประสงค์ของพระองค์เองและวิธีการของพระองค์เอง

ไม่ว่าพระองค์จะทรงพระราชกิจใด

พระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นต้องทรงหาหรือกับมนุษย์หรือทรงหาคำแนะนำของเขา

นับประสาอะไรที่จะทรงต้องแจ้งให้ทุกๆ คนรู้ถึงพระราชกิจของพระองค์ นี่คือการอุปนิสัยของพระเจ้า

ซึ่งยิ่งไปกว่านั้นควรได้รับการยอมรับจากทุกคน

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า ตามก้าวพระบาทของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเดินออกห่างจากมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเสียก่อน

เจ้าต้องไม่เรียกร้องให้พระเจ้าทรงทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น

นับประสาอะไรที่เจ้าจะควรวางพระองค์ไว้ในขอบเขตของเจ้าเองและจำกัดพระองค์ไว้ในมโนคติที่หลงผิดของ

เจ้าเอง แต่เจ้ากลับควรเรียกร้องตัวพวกเจ้าเองว่าพวกเจ้าควรที่จะแสวงหารอยพระบาทของพระเจ้าอย่างไร

เจ้าควรที่จะยอมรับการทรงปรากฏของพระเจ้าอย่างไร

และเจ้าควรที่จะยอมจำนนต่อพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าอย่างไร กล่าวคือ นี่คือสิ่งที่มนุษย์ควรทำ

เนื่องจากมนุษย์ไม่ใช่ความจริง และไม่ได้ครอบครองความจริง เขาจึงควรแสวงหา ยอมรับ และเชื่อฟัง

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นคนอเมริกัน คนอังกฤษ หรือสัญชาติอื่นใด เจ้าควรก้าวออกนอกขอบเขตของสัญชาติของเจ้าเอง

ก้าวข้ามตัวของเจ้าเอง และชมพระราชกิจของพระเจ้าจากสถานียของสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างขึ้น

ด้วยวิธีนี้เจ้าจะไม่วางข้อจำกัดบนรอยพระบาทของพระเจ้า

นี่เป็นเพราะว่าทุกวันนี้ผู้คนมากมายมีความคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะทรงปรากฏในประเทศหนึ่งประเทศใด

โดยเฉพาะหรือท่ามกลางผู้คนบางกลุ่ม นับสำคัญของพระราชกิจของพระเจ้านั้นลึกซึ้งยิ่งนัก

และการทรงปรากฏของเจ้ามีความสำคัญยิ่งนัก!

มโนคติที่หลงผิดและความคิดของมนุษย์จะสามารถหยั่งวัดสองสิ่งนั้นได้อย่างไร และดังนั้นเราจึงบอกว่า

เจ้าควรตีฝ่ามโนคติที่หลงผิดเรื่องสัญชาติและชาติพันธุ์เพื่อแสวงหาการทรงปรากฏของพระเจ้า

เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะไม่ถูกจำกัดด้วยมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง

เช่นนี้เท่านั้นเจ้าจึงจะมีคุณสมบัติที่จะต้อนรับการทรงปรากฏของพระเจ้า มิฉะนั้น

เจ้าจะยังคงอยู่ในความมืดมิดนิรันดร์ และไม่มีวันได้รับการยอมรับจากพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวล

พระองค์ไม่ทรงถือว่าพระองค์เป็นสมบัติส่วนตัวของประเทศหรือผู้คนใดๆ

แต่ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ตามที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้

โดยปราศจากการถูกจำกัดขอบเขตทั้งในรูปแบบ ประเทศ หรือผู้คนใดๆ

บางทีเจ้าอาจไม่เคยจินตนาการถึงรูปแบบนี้ หรือบางที ทศนคติของเจ้าที่มีต่อรูปแบบนี้เป็นไปในทางปฏิเสธ

หรือบางที

ประชาชาติที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์และผู้คนที่พระองค์ทรงเปิดเผยพระองค์อาจบังเอิญถูกเลือกปฏิบัติโดย

ทุกคน และบังเอิญเป็นผู้คนที่ล้าหลังที่สุดบนแผ่นดินโลก ถึงอย่างนั้น พระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณของพระองค์

ด้วยมหิทธานุภาพของพระองค์ และโดยอาศัยความจริงของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์

พระองค์ได้ทรงรับไว้อย่างแท้จริงซึ่งผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีจิตใจตรงกันกับพระองค์ และผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะทำให้ครบบริบูรณ์—กลุ่มคนภายใต้การปกครองของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ทนฝ่าการทดสอบและความทุกข์ลำบากทุกรูปแบบและการข่มเหงทุกรูปแบบ สามารถติดตามพระองค์จนถึงที่สุดท้ายปลายทาง จุดมุ่งหมายของการทรงปรากฏของพระเจ้า ซึ่งเป็นอิสระจากข้อจำกัดของรูปแบบหรือประชาชาติใดๆ

คือการทำให้พระองค์ทรงสามารถปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ให้เสร็จสมบูรณ์ได้ตามที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้ นี่เป็นเหมือนเมื่อครั้งพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ในแคว้นยูเดีย กล่าวคือ จุดมุ่งหมายของพระองค์คือการบรรลुพระราชกิจแห่งการถูกตรึงกางเขนเพื่อไถ่บาปให้แก่พยานมนุษย์ทั้งมวล แม้กระนั้น ชาวยิวเชื่อมั่นว่ามันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงทำเช่นนั้น และพวกเขาคิดว่ามันเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะทรงสามารถเป็นเนื้อหนังและทรงอยู่ในรูปร่างขององค์พระเยซูเจ้า “เป็นไปได้” ของพวกเขากลายเป็นพื้นฐานให้พวกเขาประณามและต่อต้านพระเจ้า และในที่สุดก็นำไปสู่การทำลายล้างประเทศอิสราเอล วันนี้ผู้คนมากมายได้กระทำความผิดที่คล้ายกัน พวกเขาป่าวประกาศด้วยพลกำลังทั้งหมดของพวกเขาถึงการทรงปรากฏของพระเจ้าที่กำลังใกล้เข้ามา แต่ในเวลาเดียวกันก็ประณามการทรงปรากฏของพระองค์ “เป็นไปได้” ของพวกเขากำหนดการทรงปรากฏของพระเจ้าภายในขอบเขตของจินตนาการของพวกเขาอีกครั้ง และดังนั้นเราจึงได้เห็นผู้คนมากมายระเบิดหัวเราะอย่างป่าเถื่อนและแหบแห้งหลังจากที่ได้มาพบกับพระวาระของพระเจ้า แต่เสียงหัวเราะนี้แตกต่างจากการประณามและการดูหมิ่นของชาวยิวเพียงใดหรือไม่? พวกเขาไม่เคารพยำเกรงเมื่ออยู่ต่อหน้าความจริง และยังไม่มีความรู้สึกโหยหาเลย? ทั้งหมดที่เจ้าทำคือศึกษาโดยไร้ความพิถีพิถันและรอคอยด้วยความไม่แยแสสะเพร่า เจ้าจะสามารถได้อะไรจากการศึกษาและการรอคอยเช่นนี้?

เจ้าคิดว่าเจ้าจะได้รับคำแนะนำส่วนตัวจากพระเจ้าหรือ? หากเจ้าไม่สามารถเข้าใจถ้อยคำรัสชาของพระเจ้าแล้ว เจ้าจะมีคุณสมบัติในทางใดที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า? ที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงปรากฏ ความจริงก็จะถูกแสดงที่นั่น และพระสุรเสียงของพระเจ้ายิ่งจะอยู่ที่นั่น เฉพาะบรรดาผู้ที่สามารถยอมรับความจริงเท่านั้นจะสามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า และเฉพาะผู้เช่นนี้เท่านั้นที่มีคุณสมบัติที่จะประจักษ์ในการทรงปรากฏของพระเจ้า จงปลดปล่อยมโนคติที่หลงผิดของเจ้า! จงเงิบเสียงตัวเจ้าเองและนำถ้อยคำเหล่านี้มาอ่านอย่างระมัดระวัง หากเจ้าโหยหาความจริง

พระเจ้าจะทรงให้ความรู้แจ้งกับเจ้าและเจ้าจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และพระวาระของพระองค์ จงปลดปล่อยความเห็นของพวกเจ้าเกี่ยวกับ “เป็นไปได้”! ยิ่งผู้คนเชื่อว่าบางสิ่งเป็นไปได้มากเท่าใด

มันก็มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้มากเท่านั้น เพราะพระปรีชาญาณของพระเจ้าทะยานสูงกว่าฟ้าสวรรค์
พระราชดำริของพระเจ้าอยู่สูงกว่าความคิดของมนุษย์
และพระราชกิจของพระเจ้าอยู่เหนือขอบเขตของความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
ยิ่งบางสิ่งเป็นไปได้มากขึ้นเท่าใด มันก็ยิ่งมีความจริงที่สามารถค้นหาได้มากขึ้นเท่านั้น
ยิ่งบางสิ่งอยู่เลยมโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของมนุษย์มากเท่าใด
มันยิ่งบรรจุน้ำพระทัยของพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น นี่เป็นเพราะ ไม่ว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์ที่ใด
พระเจ้ายังคงเป็นพระเจ้า
และเนื้อแท้ของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลงด้วยเหตุของสถานที่หรือลักษณะของการทรงปรากฏของพระองค์
พระอุปนิสัยของเจ้ายังคงเหมือนเดิม ไม่ว่ารอยพระบาทของพระองค์จะอยู่ที่ใด
และไม่ว่ารอยพระบาทของเจ้าจะอยู่ที่ใด พระองค์ก็เป็นพระเจ้าของมวลมนุษย์ทั้งปวง
เช่นเดียวกับที่องค์พระเยซูเจ้าไม่เพียงทรงเป็นพระเจ้าของชาวอิสราเอลเท่านั้น
แต่เป็นพระเจ้าของผู้คนทั้งหมดในทวีปเอเชีย ยุโรป และอเมริกาอีกด้วย และยิ่งไปกว่านั้นอีก
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวในจักรวาลทั้งมวล
ดังนั้นให้เราแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าและค้นพบการทรงปรากฏของพระองค์ในถ้อยคำรัสของพระองค์
และก้าวตามให้ทันก้าวพระบาทของพระองค์! พระเจ้าทรงเป็นความจริง หนทาง และชีวิต
พระวณะของพระองค์และการทรงปรากฏของพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเวลาเดียวกัน
และพระอุปนิสัยและรอยพระบาทของพระองค์เปิดกว้างต่อมวลมนุษย์ตลอดเวลา พี่น้องชายหญิงที่รัก
เราหวังว่าพวกเจ้าสามารถเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้าในคำพูดเหล่านี้
เริ่มติดตามก้าวพระบาทของพระองค์ในขณะที่เจ้าก้าวไปข้างหน้าสู่ยุคใหม่
และเข้าสู่สวรรค์และโลกใหม่ที่สวยงามซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ที่กำลังรอคอยการทรงปรากฏ
ของพระองค์!

พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง

ในฐานะสมาชิกของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และคริสตชนผู้เปี่ยมศรัทธา

พวกเราทุกคนล้วนมีความรับผิดชอบและภาระผูกพัน

ที่จะต้องถวายร่างกายและจิตใจเพื่อเติมเต็มพระบัญชาของพระเจ้าให้สำเร็จบริบูรณ์

ด้วยเหตุที่การเป็นอยู่ของเราทั้งหมดทั้งสิ้นนั้นล้วนมาจากพระเจ้า

และดำรงอยู่ได้ก็ด้วยอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

หากร่างกายและจิตใจของเรามีได้มีไว้เพื่อพระบัญชาของพระเจ้าและไม่ได้เป็นไปเพื่อเหตุอันชอบธรรมของมวล

มนุษย์แล้วไซ้ ดวงวิญญาณของพวกเราจะไม่มีค่าพอต่อผู้คนที่ได้ยอมพลีชีพเพื่อพระบัญชาของพระเจ้าเลย

และยังไม่มีค่าพอต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้ให้กับพวกเรา

พระเจ้าได้ทรงสร้างโลกนี้ขึ้นมา พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์นี้ขึ้นมา และยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงเป็นสถาปนิกแห่งวัฒนธรรมกรีกโบราณและอารยธรรมมนุษย์

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงปลดปล่อยโลนมวลมนุษย์นี้

และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงดูแลเอาใจใส่มวลมนุษย์นี้ทั้งคืนและวัน

พัฒนาการและความก้าวหน้าของมนุษย์นั้นไม่สามารถแยกออกจากอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าได้

และประวัติศาสตร์และอนาคตของมวลมนุษย์เองก็หาได้พ้นไปจากการออกแบบของพระเจ้า

หากเจ้าเป็นคริสตชนแท้คนหนึ่ง เจ้าย่อมจะเชื่ออย่างแน่อนว่า

ความรุ่งเรืองและความตกต่ำของประเทศใดหรือชนชาติใดก็ตามอุบัติขึ้นตามการออกแบบของพระเจ้า

พระเจ้าแต่เพียงลำพังเท่านั้นที่ทรงรู้ชะตากรรมของประเทศหรือชาตินั้น

และพระเจ้าเพียงลำพังเท่านั้นที่ทรงควบคุมครองของมวลมนุษย์นี้

หากมวลมนุษย์ปรารถนาจะมีชะตากรรมที่ดี หากประเทศหนึ่งปรารถนาจะมีชะตากรรมที่ดี

มนุษย์ก็ต้องกราบไหว้พระเจ้าเพื่อนมัสการ กลับใจ และสารภาพต่อพระพักตร์ของพระเจ้า

หรือหากไม่เช่นนั้น

ชะตากรรมและปลายทางของมนุษย์ก็จะต้องเป็นมหันตภัยอย่างหนึ่งซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เลย

เมื่อมองย้อนกลับไปช่วงเวลาทีโนอาห์สร้างนาวา มวลมนุษย์กำลังเสื่อมทรามอย่างถล่มทลาย

ผู้คนได้หลุดหลงออกไปจากพระพรของพระเจ้า ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพระเจ้าอีกต่อไป

และได้สูญเสียพระสัญญาของพระเจ้า พวกเขามีชีวิตอยู่ในความมืดมิด ปราศจากแสงแห่งพระเจ้า

จากนั้นพวกเขาก็กลับกลายเป็นมีลักษณะที่วิปริตผิดศีลธรรม

ปล่อยปละละเลยตนเองให้กับความชั่วช้าน่าขยะแขยง

ผู้คนเช่นนั้น ไม่สามารถได้รับพระสัญญาของพระเจ้าอีกต่อไป

พวกเขาไม่มีความเหมาะสมที่จะได้เป็นพยานพระพัตร์ของพระเจ้า หรือได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า ด้วยเหตุที่พวกเขาทอดทิ้งพระเจ้า โยนทุกสิ่งที่พระองค์ประทานให้พวกเขาทิ้งไป และลืมการทรงสอนต่างๆ ของพระเจ้า หัวใจของพวกเขาไกลห่างไปจากพระเจ้าไกลขึ้นและไกลขึ้น และด้วยความที่เป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงกลับกลายเป็นเลวร้ายไร้ศีลธรรมจนเลยพ้นไปจากความมีเหตุผลและมนุษยธรรมทั้งมวล และกลายเป็นชั่วร้ายยิ่งมามากขึ้นทุกที จากนั้นเอง พวกเขาได้เดินเข้าใกล้ความตายมากขึ้นเรื่อยๆ และตกไปอยู่ภายใต้พระพิโรธและการลงโทษของพระเจ้า

มีเพียง โนอาห์ที่นั้มีสการพระเจ้าและหลบเลี่ยงมารร้าย

และดังนั้นเขาจึงสามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าและได้ยินคำแนะนำของพระองค์

เขาได้สร้างนาวาขึ้นตามคำแนะนำแห่งพระวณะของพระเจ้า

และที่นั่นเองที่สิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตในทุกลักษณะได้มาชุมนุมกัน และด้วยวิธีนี้ เมื่อทุกอย่างถูกเตรียมพร้อม พระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยการทำลายล้างลงมาบนโลก มีเพียงโนอาห์กับสมาชิกคนอื่นๆ

ของครอบครัวเขาอีกเจ็ดคนที่รอดชีวิตจากการทำลายล้างครั้งนั้น

ซึ่งก็เป็นเพราะโนอาห์ได้นั้มีสการพระยาห์เวห์และหลบเลี่ยงความชั่วนั้นเอง

ตอนนี้ลองมามองที่ยุคปัจจุบัน เหล่ามนุษย์ผู้ชอบธรรมเช่นเดียวกับโนอาห์

ผู้ซึ่งสามารถนั้มีสการพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วนั้น ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว กระนั้น

พระเจ้ายั้ยังทรงเปี่ยมพระคุณต่อมวลมนุษย์นี้ และยั้ยังทรงรอภัยบาปให้กับพวกเขาในช่วงระหว่างยุคสมัยสุดท้ายนี้

พระเจ้าทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่ถวิลหาให้พระองค์ทรงปรากฏ

พระองค์ทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่สามารถได้ยินพระวณะของพระองค์ ผู้ที่ยั้ยังไม่ลืมพระบัญชาของพระองค์ และมอบถวายหัวใจและร่างกายของพวกเขาแด่พระองค์

พระองค์ทรงแสวงหาบรรดาผู้ที่เชื่อฟังดุจทารกทั้งหลายเฉพาะพระพัตร์พระองค์ และไม่ต่อต้านพระองค์ หากเจ้ายอมอุทิศตัวเจ้าให้กับพระเจ้าโดยไม่ถูกยับยั้งจากพลังอำนาจหรือกำลังบังคับใดๆ

พระเจ้ายั้จะทรงมองดูพวกเจ้าด้วยความโปรดปราน และจะประทานพระพรของพระองค์ให้กับเจ้า

หากเจ้าอยู่ในสถานะอันสูงส่ง มีภาพลักษณ์อันทรงเกียรติ ครองความรู้อันอุดม

เป็นเจ้าของสินทรัพย์ล้นเหลือและได้รับการสนับสนุนจากผู้คนมากมาย กระนั้น

สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้ป้องกันเจ้าจากการมาอยู่เฉพาะพระพัตร์พระเจ้าเพื่อยอมรับการทรงเรียกของพระองค์และยอมรับพระบัญชาของพระองค์ และทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงขอให้เจ้าทำ

เช่นนั้นแล้วทุกสิ่งที่เจ้าทำก็จะเป็นมูลเหตุอันเปี่ยมความหมายที่สุดบนแผ่นดินโลก

และเป็นหน้าที่รับผิดชอบอันชอบธรรมที่สุดของมวลมนุษย์

หากเจ้าปฏิเสธการทรงเรียกของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของสถานภาพและเป้าหมายของตัวเอง
ทั้งหมดที่เจ้าทำก็จะถูกสาปแช่ง และอาจถึงขั้นถูกคลุมโปงโดยพระเจ้า บางที เจ้าอาจเป็นประธานาธิบดี
นักวิทยาศาสตร์ ศิษยาภิบาล หรือผู้สูงอายุคนหนึ่ง แต่ไม่สำคัญว่าอำนาจในตำแหน่งของเจ้าจะสูงส่งเพียงใด
หากเจ้าพึ่งพาความรู้ของเจ้าและความสามารถในหน้าที่รับผิดชอบต่างๆ ของเจ้า เมื่อนั้น
เจ้าก็จะเป็นผู้ที่ล้มเหลวเสมอ และจะสูญเสียพระพรจากพระเจ้าเสมอ
เนื่องเพราะพระเจ้าไม่ทรงยอมรับสิ่งใดทั้งสิ้นที่เจ้าทำ
และพระองค์ก็ไม่ทรงยอมรับว่าหน้าที่รับผิดชอบของเจ้าเป็นสิ่งที่ชอบธรรม หรือยอมรับว่า
เจ้ากำลังทำงานเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์ พระองค์จะตรัสว่า
ทุกสิ่งที่คุณทำนั้นทำไปเพื่อใช้ความรู้และความแข็งแกร่งของมวลมนุษย์เพื่อพรางมนุษย์ไปจากการปกป้องของพ
ระเจ้า และเพื่อที่จะปฏิเสธพระพรของพระเจ้า พระองค์จะตรัสว่า เจ้ากำลังนำทางมวลมนุษย์ไปสู่ความมืดมิด
ไปสู่ความตาย และไปสู่จุดเริ่มต้นของการดำรงอยู่อย่างปราศจากขีดจำกัด
ในจุดที่มนุษย์ได้สูญเสียพระเจ้าและพระพรของพระองค์ไปแล้ว

เป็นเพราะการประดิษฐ์คิดค้นทางศาสตร์สังคมต่างๆ ของมวลมนุษย์
จิตใจของมนุษย์ได้กลับกลายเป็นถูกจับจองด้วยวิชาและความรู้
จากนั้นวิชาและความรู้ก็ได้กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการปกครองมวลมนุษย์
และไม่มีพื้นที่พอเพียงสำหรับมนุษย์ที่จะนมัสการพระเจ้าอีกต่อไป
และไม่มีสภาพเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยต่อการนมัสการพระเจ้าอีกแล้ว
ฐานะของพระเจ้าได้จมต่ำลงทุกทีในหัวใจของมนุษย์ เมื่อปราศจากพระเจ้าในหัวใจเขา
โลกภายในของมนุษย์ย่อมมืดมน ลึกลับ และว่างเปล่า ภายหลังต่อมาบรรดานักสังคมศาสตร์ นักประวัติศาสตร์
และนักการเมืองมากมายได้ออกมาเปิดตัว แสดงทฤษฎีทางศาสตร์สังคมต่างๆ ทฤษฎีแห่งวิวัฒนาการมนุษย์
และทฤษฎีอื่นๆ สารพัดซึ่งขัดแย้งกับความจริงที่ว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา
ทรงเติมหัวใจและจิตใจให้แก่มวลมนุษย์ และเช่นนี้เอง ผู้คนซึ่งเชื่อว่า
พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างจึงกลับกลายน้อยลงตลอดเวลา
และบรรดาผู้ที่เชื่อในทฤษฎีวิวัฒนาการกลับมีจำนวนมากขึ้นตลอดเวลา ผู้คนปฏิบัติต่อบันทึกต่างๆ
เกี่ยวกับงานของพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ในระหว่างยุคแห่งพันธสัญญาเดิมราวกับเป็นนิทานปรัมปรา
และตำนานมากขึ้นทุกที ในหัวใจของพวกเขา
ผู้คนกลับกลายเป็นไม่แยแสต่อความทรงเกียรติและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
ต่อหลักความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่และทรงอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล
ความอยู่รอดของมวลมนุษย์และชะตากรรมของประเทศต่างๆ และชนชาติต่างๆ

ไม่มีความสำคัญกับพวกเขาอีกต่อไป

และมนุษย์มีชีวิตอยู่ในโลกอันกลวงเป็นโพรงที่กังวลใส่ใจเพียงเรื่องการกิน การดื่ม

และการวิ่งไล่ตามความหรรษายินดี... มีผู้คนน้อยนิดที่คิดได้เองในการที่จะเสาะแสวงหา

พระเจ้าทรงปฏิบัติงานของพระองค์อยู่ ณ ที่ใด หรือมองดูว่า

พระองค์ทรงจัดการเตรียมการและเป็นประธานเหนือบ้านปลายของมนุษย์อย่างไร และเช่นนี้เอง

อารยธรรมของมนุษย์จึงกลายเป็นว่าสามารถสอดคล้องกับความปรารถนาของมนุษย์ได้น้อยลงทุกที

โดยที่มนุษย์มิได้รู้ตัวเลย และมีหน้าซำยังมิผู้คนมากมายที่รู้สึกว่

พวกเขามีความสุขในการใช้ชีวิตในโลกแบบนี้ น้อยกว่าบรรดาผู้ที่ตายจากไปแล้วเสียอีก

แม้แต่ประชาชนของประเทศต่างๆ ที่เคยมีอารยธรรมสูงส่งก็ยังออกมาแสดงความคับข้องใจดังกล่าว

ด้วยความที่ปราศจากการทรงนำของพระเจ้า ไม่สำคัญว่าบรรดานักปกครองและนักสังคมศาสตร์

จะขบคิดกันจนสมองแทบแตกอย่างไร ในอันที่จะรักษาอารยธรรมของมนุษย์เอาไว้ ก็เป็นการไร้ประโยชน์

ไม่มีใครสามารถเติมเต็มความว่างเปล่าในหัวใจของมนุษย์ได้ เนื่องจากไม่มีใครสามารถเป็นชีวิตของมนุษย์ได้

และไม่มีทฤษฎีเชิงสังคมข้อไหนที่สามารถปลดปล่อยมนุษย์ออกจากความว่างเปล่าที่เขากำลังทนทรมาน ทั้งวิชา

ความรู้ อีสราฟ ประชาธิปไตย ความสบาย ความสะดวก

เหล่านี้ล้วนนำการปลอมประโลมมาสู่มนุษย์ได้เพียงชั่วคราว ต่อให้มีสิ่งเหล่านี้

มนุษย์ก็จะมีบาปและจะยังคร่ำครวญถึงความไม่เป็นธรรมของสังคมอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถขจัดความอยากและความต้องการของมนุษย์ในการที่จะสำรวจค้นคว้าได้

นี่เป็นเพราะมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า และการสำรวจค้นคว้าและอุทิศทุ่มเทอย่างไร้สติของมนุษย์

ทำได้แค่เพียงนำไปสู่ความเศร้าหมองที่มากขึ้นเท่านั้น

และทำได้เพียงเป็นต้นเหตุให้มนุษย์ดำรงอยู่ในสภาวะแห่งความหวาดกลัวตลอดเวลาเท่านั้น

โดยไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้ากับอนาคตของมวลมนุษย์อย่างไร

หรือจะเผชิญหน้ากับเส้นทางที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้าอย่างไร

มนุษย์จะถึงขั้นกลายเป็นหวาดกลัวต่อวิชาและความรู้ และยิ่งจะหวาดกลัวความรู้ที่กว้างเปล่า ในโลกใบนี้

เจ้าไม่สามารถหลีกเลี่ยงหิโระคากรรมของมนุษย์ชาติได้โดยเด็ดขาด โดยไม่ต้องคำนึงว่า

เจ้าใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเสรีหรือในประเทศที่ปราศจากสิทธิมนุษยชน

ไม่ว่าเจ้าจะเป็นผู้ปกครองหรือผู้ถูกปกครอง

เจ้าก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความต้องการที่จะค้นคว้าเปิดเผยหิโระคากรรม ความล้าลึก

และบ้านปลายของมวลมนุษย์ได้

นับประสาอะไรกับการที่เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงไปได้จากสำนักอันว่าวุ่นสับสนแห่งความว่างเปล่า

ปรากฏการณ์ดังกล่าว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นปกติในหมู่มวลมนุษย์ทั้งปวง
ได้ถูกนักสังคมศาสตร์เรียกว่าปรากฏการณ์ทางสังคม แต่กระนั้น
ก็ยังไม่มียุคสมัยใดที่คนใดสามารถออกมาแสดงตนเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ไม่ว่าจะทำอย่างไรท้ายที่สุดแล้ว
มนุษย์ก็คือมนุษย์ และไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถมาแทนที่ตำแหน่งและชีวิตของพระเจ้าได้
มวลมนุษย์ไม่เพียงแต่ต้องมีสังคมที่ยุติธรรมซึ่งทุกคนถูกบำรุงบำเรออย่างดี และมีอิสรภาพและความเสมอภาค
สิ่งที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีคือ ความรอดของพระเจ้าและการจัดเตรียมชีวิตของพระองค์ที่มีให้แก่พวกเขา
มีเพียงยามที่มนุษย์ได้รับการจัดเตรียมชีวิตของพระเจ้าและความรอดของพระองค์แล้วเท่านั้น
ที่ความต้องการที่จำเป็นต่างๆ ความโหยหาที่จะค้นคว้าเปิดเผย
และความว่างเปล่าทางจิตวิญญาณของมนุษย์จะสามารถได้รับการแก้ไข
หากประชาชนของประเทศหนึ่งหรือชนชาติหนึ่ง
ไม่สามารถได้รับความรอดและความเอาใจใส่ของพระเจ้าแล้วไซ้
ประเทศหรือชนชาติดังกล่าวก็จะต้องย่ำเท้าไปบนถนนสู่ความพินาศย่อยยับ ตรงสู่ความมืดมิด
และจะถูกทำลายล้างโดยพระเจ้า

บางที ณ ปัจจุบันนี้ ประเทศของเจ้าอาจกำลังรุ่งเรือง
แต่หากเจ้าปล่อยให้ประชาชนของเจ้าหันเหไกลห่างไปจากพระเจ้า เมื่อนั้น ประเทศของเจ้าอาจพบว่า
ตัวเองได้สูญเสียพระพรของพระเจ้าไปมากขึ้นทุกที
อารยธรรมของประเทศของเจ้าจะถูกเหยียบย่ำทำลายอยู่ใต้ฝ่าเท้ามากขึ้นเรื่อยๆ และในไม่ช้า
ผู้คนก็จะลุกขึ้นต่อต้านพระเจ้า และสาปแช่งฟ้า และเมื่อเป็นเช่นนั้น
ชะตากรรมของประเทศนั้นก็จะพินาศย่อยยับ โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัว
พระเจ้าจะทรงเพิ่มจำนวนประเทศที่มีอำนาจเพื่อไปจัดการกับบรรดาประเทศซึ่งพระเจ้าสาปแช่ง
และอาจทรงถึงขั้นกวาดล้างพวกนั้นออกไปจากแผ่นดินโลกเลยทีเดียว
ความรุ่งเรืองและความล่มสลายของประเทศหรือชนชาติหนึ่งนั้น กล่าวได้จริงๆ ว่า
ขึ้นอยู่กับคนที่ผู้ปกครองทั้งหลายนมัสการพระเจ้าหรือไม่
และพวกเขานำประชาชนของพวกเขาให้เข้าใกล้ชิดกับพระเจ้าและนมัสการพระเจ้าหรือไม่
และยังไม่เพียงเท่านั้น ในยุคสมัยสุดท้ายนี้
ด้วยเหตุที่ผู้คนซึ่งแสวงหาและนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้นหายากมากขึ้นทุกที
พระเจ้าจึงประทานความโปรดปรานพิเศษให้แก่ประเทศต่างๆ ที่มีศาสนาคริสต์เป็นศาสนาประจำชาติ
พระองค์ทรงรวบรวมประเทศเหล่านั้นเข้าไว้ด้วยกันเพื่อสร้างรูปแบบของค่ายอันชอบธรรมโดยสัมพันธ์กันของ
โลกขึ้นมา ในขณะที่บรรดาประเทศที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้ามียูอยู่จริง และพวกที่ไม่นมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้

กลับกลายเป็นปฏิกิริยากับค่ายอันชอบธรรมนี้ ด้วยวิธีนี้

พระเจ้าไม่เพียงมีสถานที่สำหรับสถิตอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์เพื่อดำเนินการพระราชกิจของพระองค์
แต่ยังทรงได้รับประเทศต่างๆ ที่สามารถนำสิทธิอำนาจอันชอบธรรมไปลงมือปฏิบัติได้

ช่วยให้อับทอและข้อจำกัดต่างๆ ถูกนำมาบังคับใช้ในประเทศเหล่านั้นที่ต่อต้านพระองค์ กระนั้น
ทั้งที่เป็นเช่นนี้ ก็ยังคงไม่มีประชาชนเดินหน้าเข้ามาในมัสการพระเจ้าเพิ่มอีก

เนื่องเพราะมนุษย์ได้หันเหห่างจากพระองค์จนไกลเกินไปแล้ว และมนุษย์ได้ลี้ภัยพระเจ้าไปนานเกินไป

ที่ยังหลงเหลืออยู่บนแผ่นดินโลก มีเพียงประเทศต่างๆ ที่นำความชอบธรรมมาปฏิบัติใช้

และต่อต้านความไม่ชอบธรรม แต่นี่ก็ยังห่างไกลความปรารถนาของพระเจ้า

ด้วยความที่ไม่มีผู้ปกครองของประเทศไหนที่จะอนุญาตให้พระเจ้าทรงเป็นประธานเหนือประชาชนของพวกเขา

และไม่มีพรรคการเมืองไหนที่จะรวบรวมผู้คนของตนเข้าด้วยกันเพื่อมาในมัสการพระเจ้า

พระเจ้าทรงสูญเสียสถานที่อันเป็นสิทธิของพระองค์ในหัวใจของทุกประเทศ ชนชาติ พรรครัฐบาล

และแม้แต่ในหัวใจของบุคคลทุกคน แม้ว่าอำนาจควบคุมอันชอบธรรมต่างๆ ยังมีอยู่บนโลกนี้

แต่การปกครองซึ่งพระเจ้าไม่ทรงมีที่สถิตอยู่ในหัวใจของมนุษย์นั้นช่างเปราะบาง

เมื่อปราศจากพระพรของพระเจ้า เวทีการเมืองก็จะตกอยู่ในความสับสนวุ่นวาย

และกลับกลายเป็นอ่อนไหวต่อการถูกโจมตี สำหรับมวลมนุษย์แล้ว

ความเป็นอยู่ที่ปราศจากพระพรของพระเจ้านั้น เป็นเสมือนความเป็นอยู่ที่ปราศจากดวงอาทิตย์ ไม่ต้องคำนึงว่า

บรรดาผู้ปกครองทั้งหลายทำงานเพื่อประชาชนของตัวเองกันอย่างใส่ใจแข็งขันเช่นไร

ไม่ต้องคำนึงว่ามนุษยชาติได้จัดให้มีการประชุมหรือกันอย่างชอบธรรมกี่ครั้ง

ไม่มีอะไรสักอย่างในนี้ที่จะมาเปลี่ยนวิถีของการเกิดเหตุการณ์ หรือมาปรับเปลี่ยนชะตากรรมของมวลมนุษย์

มนุษย์เชื่อว่า ในประเทศหนึ่งซึ่งมีประชาชนที่มีอาหารกิน มีเครื่องนุ่งห่มสวมใส่

โดยมีพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างสันติสุขนั้น เป็นประเทศที่ดี

และเป็นประเทศที่มีสถานะผู้นำที่ดีประเทศหนึ่ง แต่พระเจ้ามิได้ทรงดำริเช่นนั้น พระองค์เชื่อว่า

ประเทศหนึ่งซึ่งไม่มีใครนมัสการพระองค์เลยนั้น คือประเทศที่พระองค์จะต้องทำลายล้างให้สิ้นซาก

วิถีคิดของมนุษย์นั้นขัดแย้งกับวิถีคิดของพระเจ้ามากเกินไป ดังนั้น

หากผู้นำของประเทศหนึ่งไม่นมัสการการพระเจ้า เมื่อนั้น

ชะตากรรมของประเทศนี้ก็จะเป็ชะตากรรมที่น่าเวทนา และประเทศนั้นก็จะได้รู้แล้วซึ่งจุดหมายปลายทาง

พระเจ้าไม่ได้มีส่วนในทางการเมืองของมนุษย์

กระนั้นชะตากรรมของประเทศหรือชนชาติหนึ่งก็ยังถูกควบคุมโดยพระเจ้า

พระเจ้าทรงควบคุมโลกนี้และจักรวาลทั้งหมดทั้งสิ้น

ชะตากรรมของมนุษย์และแผนการของพระเจ้าเชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่น และไม่มีมนุษย์ ประเทศ หรือชนชาติใดที่ได้รับการยกเว้นจากอธิปไตยของพระเจ้า หากมนุษย์ปรารถนาจะรู้ชะตากรรมของเขา จะต้องมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ พระเจ้าจะทรงทำให้ผู้ที่ติดตามและนมัสการพระองค์มีความเจริญรุ่งเรือง และจะทรงนำความเสื่อมและการสาบสูญไปสู่ผู้ที่ต่อต้านและปฏิเสธพระองค์

ลองระลึกถึงฉากเหตุการณ์หนึ่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ คราที่พระเจ้าทรงก่อให้เกิดการทำลายล้างเมืองโสโดม และลองนึกถึงการที่ภรรยาของโลทกลายเป็นเสาเกลือได้อย่างไรเช่นกัน

ลองรำลึกย้อนไปว่าประชาชนของเมืองนินะเวห์

ได้กลับใจจากบาปของพวกเขาด้วยการใส่ชุดผ้ากระสอบและเข้าไปอยู่ในกองเถ้าอย่างไร

และลองระลึกย้อนไปว่า อะไรที่ตามมาหลังจากที่ชาวยิวได้ตอกร้างพระเยซูเข้ากับกางเขนเมื่อ 2,000 ปีที่ผ่านมา

พวกเขายิวได้ถูกขับออกจากประเทศอิสราเอล และหลบหนีไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลก มีมากมายที่ถูกฆ่า

และชนชาติยิวทั้งชาติก็ตกอยู่ภายใต้การทำลายล้างในแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน

พวกนั้นได้ตอกร้างพระเจ้าเข้ากับกางเขน—กระทำการในบาปที่ชั่วร้ายรุนแรงที่สุด—

และยังยุพระอุปนิสัยของพระเจ้า พวกเขาจำต้องชดใช้ในสิ่งที่พวกเขาทำ

และจำต้องแบกรับผลสืบเนื่องทั้งหมดที่มาจากการทำงานของพวกเขา พวกนั้นกล่าวโทษพระเจ้า ปฏิเสธพระเจ้า

และดังนั้น พวกเขาจึงมีเพียงชะตากรรมเดียว นั่นคือ ถูกลงโทษโดยพระเจ้า นี่คือผลสืบเนื่องอันขมขื่นที่ตามมา

และเป็นความวิบัติที่ผู้ปกครองทั้งหลายของพวกเขานำพามาสู่ประเทศและชนชาติของพวกเขาเอง

มาวันนี้ พระเจ้าทรงกลับมาสู่โลกเพื่อปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ จุดแรกที่พระองค์ทรงเริ่มงานก็คือ

แหล่งชุมนุมใหญ่ของบรรดาผู้ปกครองจอมเผด็จการ นั่นคือ ประเทศจีน

ป้อมปราการอันเด็ดเดี่ยวแข็งขันในความเชื่อที่ว่าพระเจ้าไม่มีจริง

พระเจ้าทรงได้ผู้คนมากลุ่มหนึ่งด้วยพระปรีชาญาณและฤทธานุภาพของพระองค์ ในระหว่างช่วงเวลานี้

พระองค์ทรงถูกตามล่าโดยพรรครัฐบาลของจีนในทุกวิถีทาง และตกอยู่ภายใต้ความทุกข์ทรมานแสนสาหัส

โดยไม่มีสถานที่ให้พระศิระของพระองค์ทรงเอนพัก ไม่สามารถหาที่พำนักกำบังกาย ทั้งที่เป็นเช่นนั้น

พระเจ้ายังคงทรงพระราชกิจที่พระองค์ทรงเจตนาที่จะทำต่อไป

พระองค์ดำรงพระสุรเสียงของพระองค์และเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

ไม่มีสักคนที่สามารถยังลึกลงในพระมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าได้อย่างลึกซึ้ง ในประเทศจีน

ประเทศหนึ่งซึ่งถือพระเจ้าเป็นศัตรู พระเจ้ากลับไม่เคยหยุดทรงพระราชกิจของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับมีประชาชนจำนวนมากขึ้นที่ยอมรับพระราชกิจและพระวาระของพระองค์

อันเนื่องมาจากการที่พระเจ้าทรงช่วยสมาชิกของมวลมนุษย์ทุกคนให้รอดจนถึงขอบข่ายที่เป็นไปได้มากที่สุด

พวกเราเชื่อใจว่า ไม่มีประเทศหรือพลังอำนาจใดสามารถมาขวางทางในสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผล

คนเหล่านั้นที่ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าต่อต้านพระวาระของพระเจ้า
และก่อความเสียหายและทำให้แผนการของพระเจ้าเสียไป จะต้องถูกพระเจ้าทรงลงโทษในท้ายที่สุด
เขาผู้ซึ่งเยาะเย้ยทำทลายพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องถูกส่งไปลงนรก
ประเทศใดที่เยาะเย้ยทำทลายพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องถูกทำลาย
ชนชาติใดก็ตามที่ลุกขึ้นมาเป็นปฏิปักษ์ต่อพระราชกิจของพระเจ้าจะต้องถูกกวาดล้างออกไปจากแผ่นดินโลกแล
ะถึงกาลดับสูญ เราขอรับรู้ว่าประชาชนของทุกชนชาติของทุกประเทศ และแม้แต่วงการต่างๆ
ทุกวงการให้สดับฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า ให้เฝ้ามองพระราชกิจของพระเจ้า
และให้ใส่ใจในชะตากรรมของมวลมนุษย์ เพื่อให้พระเจ้าทรงมีความศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ทรงมีเกียรติที่สุด
ทรงเป็นสิ่งสักการะสูงสุดและสิ่งสักการะเดียวเท่านั้นท่ามกลางมวลมนุษย์
และเพื่อช่วยให้มวลมนุษย์ทั้งปวงมีชีวิตอยู่ภายใต้พระพรของพระเจ้า
เช่นเดียวกับพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมที่มีชีวิตอยู่ภายใต้พระสัญญาของพระยาห์เวห์
และเช่นเดียวกับที่อาดัมและเอวา ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาก่อน ได้ใช้ชีวิตอยู่ในสวนเอเดน

พระราชกิจของพระเจ้าถึงโหมรุดหน้าไปราวลูกคลื่นอันทรงอิทธิฤทธิ์ ไม่มีใครสามารถยับยั้งพระองค์ได้
และไม่มีใครสามารถชะลอรั้งการเดินทัพของพระองค์ มีเพียงผู้คนที่รับฟังพระวาระของพระองค์อย่างตั้งใจ
และผู้ที่ไม่แสวงหาและกระหายในพระองค์เท่านั้น
ที่สามารถติดตามอย่างพระบาทของพระองค์และได้รับพระสัญญาจากพระองค์
พวกคนที่ไม่ทำเช่นนั้นจะต้องตกอยู่ภายใต้ความวิบัติอันท่วมท้น และการลงโทษอันสมควรแล้ว

มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดท่ามกลางการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น

ในสายตาของทุกคน การบริหารจัดการของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคยเป็นอย่างมาก
เนื่องจากผู้คนนึกถึงการบริหารจัดการของพระองค์ว่าเป็นสิ่งที่อยู่ไกลตัวพวกเขาอย่างที่สุด ผู้คนคิดไปว่า
การบริหารจัดการของพระเจ้าเป็นพระราชกิจของพระองค์เพียงลำพัง และคิดว่า
เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระองค์เท่านั้น—และดังนั้นมวลมนุษย์จึงไม่แยแสต่อการบริหารจัดการของพระองค์
เมื่อเป็นเช่นนี้ ความรอดของมวลมนุษย์จึงได้กลับกลายเป็นคลุมเครือและไม่ชัดเจนไปแล้ว
และบัดนี้ก็ไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกเสียจากวาทศิลป์อันว่างเปล่า
ถึงแม้มนุษย์ติดตามพระเจ้าเพื่อได้รับความรอดและเข้าสู่บันปลายอันน่าอัศจรรย์ เขาก็ไม่เป็นห่วงเลยว่า
พระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์อย่างไร มนุษย์ไม่ได้ใส่ใจในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนการเอาไว้
อีกทั้งไม่ได้ใส่ใจในส่วนที่เขาต้องมึบหนาบเพื่อให้ได้รับการช่วยให้รอด นี่ช่างน่าเวทนาเสียจริง
ความรอดของมนุษย์ไม่สามารถแยกออกจากการบริหารจัดการของพระเจ้าได้
อีกทั้งยังไม่สามารถตัดความสัมพันธ์กับแผนการของพระองค์ได้
กระนั้นมนุษย์ก็ยังไม่ได้คิดอะไรเลยเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้า
และด้วยเหตุนี้จึงยังมีระยะห่างจากพระองค์ออกไปทุกที
นี่เป็นเหตุให้มีจำนวนผู้คนที่ไม่ตระหนักรู้โดยสิ้นเชิงถึงหัวข้อต่างๆ
ซึ่งเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับคำถามในเรื่องของความรอด—อาทิ การทรงสร้างคืออะไร
การเชื่อในพระเจ้าคืออะไร จะนมัสการพระเจ้าอย่างไร และอื่นๆ—
มาเข้าร่วมอยู่ในหมู่ของผู้ติดตามพระองค์เพิ่มมากขึ้น เพราะเหตุนี้ ในตอนนี้
พวกเราต้องหารือกันเรื่องการบริหารจัดการของพระเจ้า เพื่อให้ผู้ติดตามพระองค์แต่ละคนเข้าใจอย่างชัดเจนว่า
การติดตามและเชื่อในพระองค์นั้นหมายถึงอะไร
การทำเช่นนั้นจะช่วยให้แต่ละคนเลือกเส้นทางที่พวกเขาควรก้าวออกไปได้อย่างแม่นยำมากขึ้น
มากกว่าที่จะเป็นการติดตามพระเจ้าแค่เพียงเพื่อได้รับพระพร หรือหลีกเลี่ยงความวิบัติ หรือโดดเด่นในหมู่ผู้อื่น
แม้การบริหารจัดการของพระเจ้านั้นมีความลึกซึ้ง แต่ก็มิได้อยู่เหนือการจับใจความได้ของมนุษย์ นี่เป็นเพราะว่า
พระราชกิจทั้งปวงของพระเจ้าเชื่อมโยงกับการบริหารจัดการของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ในการช่วย
มวลมนุษย์ให้รอด และเกี่ยวข้องกับชีวิต การดำเนินชีวิต และบันปลายของมวลมนุษย์ สามารถกล่าวได้ว่า
พระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติท่ามกลางและบนมนุษย์นั้นสัมพันธ์กับชีวิตจริง และมีความหมายอย่างมาก
เป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถมองเห็นได้และผ่านประสบการณ์ได้ และไม่ใช่ว่าบางสิ่งที่เป็นนามธรรมโดยสิ้นเชิง
หากมนุษย์ไม่มีความสามารถในการยอมรับพระราชกิจทั้งมวลที่พระเจ้าทรงปฏิบัติแล้วไซ้
อะไรเล่าคือนัยสำคัญแห่งพระราชกิจของพระองค์?

และการบริหารจัดการดังกล่าวจะสามารถนำไปสู่ความรอดของมนุษย์ได้อย่างไร?

ผู้ติดตามพระเจ้ามากมายเพียงหวังกับวิธีที่จะได้รับพระพร หรือไม่มีวิธีที่จะป้องกันยับยั้งการเกิดความวิบัติทันทีที่มีการเอ่ยถึงพระราชกิจและการบริหารจัดการของพระเจ้า พวกเขาจะเจียบกริบและหมดความสนใจไป พวกเขาคิดว่า การเข้าใจหัวข้อต่างๆ ดังกล่าวที่น่าเหนื่อยหน่ายเช่นนั้นจะไม่ช่วยให้ชีวิตของพวกเขาเติบโต หรือให้ผลประโยชน์ใดๆ ผลสืบเนื่องตามมาก็คือ

แม้ว่าพวกเขาจะเคยได้ยินเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้ามาแล้ว พวกเขาก็ให้การใส่ใจเพียงน้อยนิด พวกเขาไม่ได้มองว่าเป็นบางสิ่งอันล้ำค่าที่ควรยอมรับ

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรับไว้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของพวกเขา

ผู้คนเหล่านั้นมีเพียงจุดมุ่งหมายอันเรียบง่ายอยู่หนึ่งอย่างในการติดตามพระเจ้า และจุดมุ่งหมายนั้นก็คือ เพื่อที่จะได้รับพระพร

ผู้คนดังกล่าวไม่พยายามที่จะให้การใส่ใจกับสิ่งอื่นใดที่ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับจุดมุ่งหมายนี้สำหรับพวกเขาแล้ว

ไม่มีเป้าหมายใดที่ถูกทำนองคลองธรรมมากไปกว่าการเชื่อในพระเจ้าเพื่อที่จะได้รับพระพร—

นั่นคือคุณค่าแท้จริงของความเชื่อของพวกเขา หากบางสิ่งไม่มีส่วนช่วยให้จุดมุ่งหมายนี้สัมฤทธิ์

พวกเขาจะยังคงไม่มีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งนั้นโดยสิ้นเชิง นี่เป็นกรณีของผู้คนส่วนใหญ่ซึ่งเชื่อในพระเจ้าทุกวันนี้ จุดมุ่งหมายและเจตนาของพวกเขาดูเหมือนถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เพราะในขณะที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้า พวกเขาสละให้พระเจ้าทั้งหมด มอบอุทิศตนเองให้กับพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาด้วยเช่นกัน พวกเขาอมตะทั้งชีวิตด้วยเยาว์ ละทิ้งครอบครัวและอาชีพการงาน

และถึงขั้นใช้เวลาหลายปีจากบ้านไปผูกพันตัวเองกับกิจธุระมากมาย เพื่อเห็นแก่เป้าหมายสูงสุดของพวกเขา

พวกเขาเปลี่ยนแปลงความสนใจต่างๆ ของตนเอง เปลี่ยนทัศนนะของพวกเขาที่มีต่อชีวิต

และถึงขั้นเปลี่ยนทิศทางที่พวกเขาแสวงหา

กระนั้นพวกเขาก็ยังไม่สามารถเปลี่ยนจุดมุ่งหมายของการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาได้

พวกเขารุ่นสาละวนกับการบริหารจัดการอุดมคติต่างๆ ของตัวพวกเขาเอง ไม่ว่าถนนเส้นนั้นจะยาวไกลเพียงใด ไม่ว่าความยากลำบากและอุปสรรคต่างๆ จะมากมายเพียงใดตลอดเส้นทางนั้น

พวกเขายังคงยืนกรานและหาได้เกรงกลัวต่อความตายไม่

พลังอำนาจอะไรกันที่ขับเคลื่อนพวกเขาให้มอบอุทิศตัวเองต่อไปในหนทางนี้?

นี่คือมโนธรรมของพวกเขาอย่างนั้นหรือ? นี่คือนบุคลิกลักษณะอันยิ่งใหญ่และสง่างามของพวกเขาอย่างนั้นหรือ?

นี่คือความตั้งใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะสู้รบกับกองกำลังของความชั่วไปจนถึงที่สุดเลยหรือ?

นี่คือความเชื่อของพวกเขาที่จะเป็นพยานต่อพระเจ้าโดยปราศจากการแสวงบำเหน็จรางวัลหรือ?

นี่คือความจงรักภักดีของพวกเขาในความเต็มใจที่จะยอมละทิ้งทุกอย่างเพื่อสัมฤทธิ์ในน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือ? หรือว่านี่คือจิตวิญญาณแห่งการอุทิศของพวกเขาที่จะละแล้วซึ่งความต้องการพึงเพื่อส่วนตัวอย่างนั้นหรือ? การที่บางคนซึ่งไม่เคยเข้าใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าจะยังคงมอบให้อย่างมากมายนั้นเป็นเรื่องปาฏิหาริย์จริงๆ! ณ ตอนนี้ พวกเรางงหรือกันเถิดว่า ผู้คนเหล่านี้ได้ให้มาแล้วเท่าไรแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร พฤติกรรมของพวกเขานั้นก็มีความแก่การวิเคราะห์ของพวกเราอย่างยิ่ง นอกเหนือไปจากผลประโยชน์ต่างๆ ที่สัมพันธ์ใกล้ชิดกับพวกเขาอย่างมากแล้ว พวกเราสามารถมีเหตุผลอันใดใหม่ว่า เหตุใดผู้คนเหล่านี้ซึ่งไม่เคยเข้าใจพระเจ้าเลย จึงจะมอบให้พระองค์อย่างมากมาย?

พวกเราค้นพบปัญหาหนึ่งซึ่งไม่เคยถูกระบุมาก่อนหน้าอยู่ในการนี้ นั่นก็คือ สัมพันธภาพของมนุษย์กับพระเจ้านั้นเป็นแค่สัมพันธภาพแห่งผลประโยชน์ของตนเองอย่างไม่มีอะไรปิดบัง เป็นสัมพันธภาพระหว่างผู้รับกับผู้ให้พร กล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือ คล้ายกับสัมพันธภาพระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง ลูกจ้างทำงานเพียงเพื่อได้รับสินจ้างรางวัลที่นายจ้างมอบให้ ไม่มีเสนหาใดเลยในสัมพันธภาพเช่นนี้ มีเพียงธุรกรรมแลกเปลี่ยนเท่านั้น ไม่มีการให้ความรัก หรือการได้รับความรัก มีเพียงการแบ่งปันและความปรานี ไม่มีความเข้าใจ มีเพียงความขัดเคืองคับข้องที่ถูกเก็บกดเอาไว้และความหลอกลวงเท่านั้น ไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนม มีเพียงช่องว่างทางความนึกคิดที่ไม่อาจก้าวข้ามไปได้เท่านั้น บัดนี้เมื่อสิ่งต่างๆ ได้มาถึงจุดนี้ ใครเล่าที่สามารถเดินย้อนเส้นทางนั้นกลับไปได้?

และมีคนมากแค่ไหนที่เข้าใจได้อย่างแท้จริงว่าสัมพันธภาพนี้ได้กลับกลายเป็นจริงจิ่งยิ่งแล้วอย่างไร? เราเชื่อว่า เมื่อผู้คนชุ่มแช่ตัวเองอยู่ในความชื่นบานยินดีแห่งการได้รับพระพร ไม่มีใครเลยที่จะสามารถจินตนาการได้ว่า สัมพันธภาพกับพระเจ้าเช่นนั้นช่างน่าตะลึงตะลึงและไม่น่ามองเพียงไร

สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเจ้าของมวลมนุษย์ก็คือ การที่มนุษย์ดำเนินการบริหารจัดการของตัวเองท่ามกลางพระราชกิจของพระเจ้า และกระนั้นก็ยังมีความใส่ใจทั้งสิ้นต่อการบริหารจัดการของพระเจ้า

ในเวลาเดียวกับที่กำลังพยายามที่จะนบนาบต่อพระเจ้าและนมัสการพระองค์นั้น ความล้มเหลวที่ใหญ่ที่สุดของมนุษย์อยู่ตรงที่วิธีที่มนุษย์กำลังก่อร่างสร้างปั้นปลายในอุดมคติของเขาเองขึ้นมา และวาดโครงร่างว่าจะได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดและปั้นปลายที่ดีที่สุดอย่างไร

ต่อให้มีคนเข้าใจว่าพวกเขานั้นน่าสงสาร น่ารังเกียจ และน่าสมเพชอย่างไร จะมีสักกี่คนเล่าที่จะสามารถละทิ้งอุดมคติและความหวังเหล่านั้นได้โดยไม่ลังเล?

และใครเล่าที่จะสามารถยับยั้งอย่างก้าวของพวกเขาสองและหยุดคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้นได้?

พระเจ้าทรงจำเป็นต้องมีบรรดาผู้ที่ จะให้ความร่วมมือกับพระองค์อย่างใกล้ชิดเพื่อที่จะทำให้การบริหารจัดการ

องพระองค์เสร็จสิ้น

พระองค์ทรงจำเป็นต้องมีบรรดาผู้ที่จะมอบต่อพระองค์โดยการอุทิศจิตใจและร่างกายทั้งหมดทั้งสิ้นของพวก
เขาให้กับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องมีผู้คนซึ่งยื่นมือออกมาขอรับจากพระองค์ทุกวัน

นับประสาอะไรกับพวกที่ให้มาเล็กน้อยแล้วอับรางวัลตอบแทนยิ่งแล้วใหญ่

พระเจ้าทรงดูหมิ่นพวกที่มีส่วนช่วยสนับสนุนเพียงน้อยนิดแล้วก็หยุดพักอย่างพอใจในความสำเร็จของตัวเอง

พระองค์ทรงเกลียดชังพวกผู้คนเลียดเย็นที่ไม่พอใจพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

และพุดคุยแต่เรื่องการไปสวรรค์และการได้รับพระพรเท่านั้น

พระองค์ยังทรงมีความเกลียดต่อพวกซึ่งฉวยผลประโยชน์จากโอกาสที่พระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงกระทำในการ
ช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนำมาเสนอให้นั้นอย่างมากมากกว่าด้วยซ้ำ

นั่นเป็นเพราะผู้คนเหล่านี้ไม่เคยเลยที่จะใส่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลและได้มาโดยผ่าน
ทางพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์

พวกเขาเพียงเป็นห่วงกับวิธีที่พวกเขาจะสามารถได้รับพระพร โดยอาศัยโอกาสที่จัดเตรียมโดยพระราชกิจของพระ
เจ้า พวกเขาไม่ใส่ใจเกี่ยวกับพระหทัยของพระเจ้า

ด้วยความที่หมกมุ่นเต็มที่อยู่กับความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของพวกเขาเอง

พวกที่คับแคบใจในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าและขาดแม้กระทั่งความสนใจอันแผ่วบางที่สุด

ในวิธีที่พระเจ้าทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด และน้ำพระทัยของพระองค์นั้น ก็แค่กำลังทำในสิ่งที่พวกเขาพอใจ

ในวิถีทางที่แยกออกจากพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้าเท่านั้น

พฤติกรรมของพวกเขานั้น ไม่ได้รับการจดจำหรือรับรองโดยพระเจ้า—ยังไม่ต้องพูดเลยว่า

พระเจ้าจะทรงมองอย่างโปรดปราน

ในความกว้างใหญ่ของจักรวาลและพื้นฟ้า สรรพสิ่งทรงสร้างเกินคนนับดำรงชีวิตอยู่และสืบพันธุ์

ปฏิบัติตามกฎจักรแห่งชีวิต และยึดมั่นอยู่กับกฎเกณฑ์เดียวซึ่งคงที่

พวกที่ตายไปนำเอาเรื่องราวของการดำเนินชีวิตติดตัวไปด้วย

และผู้ที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ก็สร้างประวัติอันน่าเวทนาซ้ำแบบเดียวกับพวกที่ดับสูญไปแล้ว และดังนั้น

มวลมนุษย์จึงอดไม่ได้ที่จะถามตัวเองว่า พวกเรามีชีวิตไปทำไม? และทำไมพวกเราจึงต้องตาย?

ใครบัญชาโลกนี้? และใครสร้างมวลมนุษย์นี้ขึ้นมา? มวลมนุษย์ถูกสร้างโดยแม่ธรณีจริงหรือ?

มวลมนุษย์เป็นผู้ควบคุมชะตากรรมของตัวเองจริงหรือ?...เหล่านี้คือคำถามต่างๆ

ที่มนุษย์ได้ตั้งคำถามตลอดมาไม่เคยหยุดเป็นเวลาหลายพันปี โชคร้ายก็คือ

ยิ่งมนุษย์กลายเป็นข้าศึกอยู่กับคำถามเหล่านี้มากเท่าไร

เขาก็ยังเกิดความกระหายในวิทยาศาสตร์ขึ้นมามากตามกันเท่านั้น

วิทยาศาสตร์ให้ความพึงพอใจเพียงรวบรัดและความชื่นชมยินดีเพียงชั่วคราวของเนื้อหนัง

แต่ไม่พอเพียงเลยแม้แต่น้อยที่จะปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความอ้างว้างเดียวดาย ความเหงา

และแค่พอจะปกปิดความสะพรึงกลัวและความท้อแท้สิ้นหวังเล็กๆ ภายในวิญญาณของเขาเท่านั้น

มนุษยชาติแก้ไขความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ที่เขาสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าและเข้าใจได้ด้วยสมองเพื่อทำให้หัวใจของเขาหมดความรู้สึกลึก

กระนั้นความรู้เชิงวิทยาศาสตร์ดังกล่าวก็ไม่เพียงพอที่จะหยุดมนุษยชาติจากการสำรวจความลึกลับทั้งหลาย

มนุษยชาติแก้ไขว่าใครคือผู้ครองอธิปไตยเหนือจักรวาลและทุกสรรพสิ่ง

นับประสาอะไรกับเรื่องการเริ่มต้นและอนาคตของมนุษยชาติน้อยเข้าไปอีก

มนุษยชาติก็แค่มีชีวิตท่ามกลางกฎนี้อย่างจำยอม ไม่มีใครเลยที่สามารถหลีกเลี่ยงได้

และไม่มีใครเปลี่ยนแปลงกฎนี้ได้ เนื่องจากท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งมวลและในฟ้าสวรรค์นั้น

มีเพียงองค์หนึ่งเดียวตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลผู้ซึ่งทรงครองอธิปไตยเหนือทุกสิ่ง

พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยได้มองเห็น องค์หนึ่งเดียวที่มนุษย์ไม่เคยได้รู้จัก

เป็นผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเชื่อในการดำรงอยู่ของพระองค์—กระนั้น

พระองค์ก็ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งเป่าลมหายใจเข้าไปในบรรพบุรุษของมนุษยชาติ และให้ชีวิตแก่มนุษยชาติ

พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้จัดเตรียมและบำรุงเลี้ยงมนุษยชาติ ให้โอกาสเขาได้ดำรงอยู่

และพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงนำมนุษยชาติมาจนถึงปัจจุบัน ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ผู้นี้เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นองค์หนึ่งเดียวซึ่งมนุษยชาติพึงพาเพื่อความอยู่รอด

พระองค์ทรงครองอธิปไตยเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล และปกครองสิ่งมีชีวิตทั้งมวลในจักรวาล

พระองค์ทรงบัญชาฤดูกาลทั้งสี่ และเป็นพระองค์ที่ทรงก่อให้เกิดสายลม น้ำค้างแข็ง หิมะ และสายฝน

พระองค์ทรงนำพาแสงแดดมาสู่มนุษยชาติ และนำมาซึ่งราตรีกาล

เป็นพระองค์ที่ทรงวางแผนผังฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จัดเตรียมเทือกเขา ทะเลสาบ และแม่น้ำ

และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่ในนั้นให้กับมนุษย์ กิจการของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน

ฤทธานุภาพของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน พระปรีชาญาณของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน

และสิทธิอำนาจของพระองค์นั้นปรากฏพร้อมทุกแห่งหน

ธรรมเนียมปฏิบัติและกฎเกณฑ์แต่ละประการเหล่านี้คือรูปจำแลงของกิจการของพระองค์

และแต่ละประการเผยพระปรีชาญาณและสิทธิอำนาจของพระองค์

ใครกันเล่าที่ตัวพวกเขาสามารถจะได้รับการยกเว้นจากอธิปไตยของพระองค์?

และใครกันเล่าที่สามารถปลดตัวพวกเขาเองออกจากการออกแบบของพระองค์?

ทุกสรรพสิ่งดำรงอยู่ภายใต้การเข้มนมองของพระองค์ และยัง ไปกว่านั้น
ทุกสรรพสิ่งมีชีวิตอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระองค์
กิจการของพระองค์และฤทธานุภาพของพระองค์ไม่ได้ทิ้งทางเลือกไว้ให้กับมนุษย์
นอกเหนือจากให้รับรู้ข้อเท็จจริงที่ว่า พระองค์ทรงดำรงอยู่จริงและครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง
ไม่มีสิ่งใดที่นอกเหนือจากพระองค์สามารถบัญชาจักรวาลได้
นับประสาอะไรกับการจัดเตรียมให้กับมนุษยชาตินี้อย่างไม่สิ้นสุด
ไม่ว่าเจ้าสามารถระลึกถึงกิจการของพระเจ้าได้หรือไม่ และไม่ว่าเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือไม่
ไม่มีข้อกังขาใดๆว่า ชะตากรรมของเจ้านั้นถูกกำหนดโดยพระเจ้า และไม่มีข้อกังขาเลยว่า
พระเจ้าจะทรงครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งเสมอ
การดำรงอยู่และสิทธิอำนาจของพระองค์นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่มนุษย์ระลึกได้และจับใจความได้หรือไม่
มีเพียงพระองค์ที่รู้อดีต ปัจจุบัน และอนาคตของมนุษย์
และมีเพียงพระองค์ที่สามารถกำหนดชะตากรรมของมนุษยชาติ
ไม่ว่าเจ้าจะสามารถยอมรับข้อเท็จจริงนี้ได้หรือไม่ อีกไม่นานนัก
มนุษยชาติก็จะเห็นสิ่งทั้งหมดนี้ด้วยตาของพวกเขาเอง
และนี่คือข้อเท็จจริงที่พระเจ้าจะทรงนำมาปฏิบัติในอีกไม่ช้านาน
มนุษยชาติมีชีวิตอยู่และตายไปภายใต้สายพระเนตรของพระเจ้า
มนุษย์มีชีวิตอยู่เพื่อการบริหารจัดการของพระเจ้า และเมื่อเขาปิดตาลงเป็นครั้งสุดท้าย
พวกเขาก็ปิดตาเพื่อการบริหารจัดการนี้ด้วยเช่นกัน มนุษย์มาและไป กลับไปกลับมา ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ทั้งหมดนั้นเป็นส่วนของอธิปไตยของพระเจ้าและการออกแบบของพระองค์โดยไม่มีข้อยกเว้น
การบริหารจัดการของพระเจ้านั้นไม่เคยหยุดยั้ง มีความก้าวหน้าอยู่เป็นนิตย์
พระองค์จะทรงทำให้มนุษยชาติตระหนักรู้ถึงการดำรงอยู่ของพระองค์ไว้วางใจในอธิปไตยของพระองค์
มองดูกิจการต่างๆ ของพระองค์ และกลับคืนสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ นี่คือการแผนการของพระองค์
และพระราชกิจซึ่งพระองค์ทรงบริหารจัดการมาตลอดเวลาหลายพันปี
พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเริ่มต้นที่การสร้างโลก
และมนุษย์อยู่ที่ใจกลางของพระราชกิจนี้ กล่าวได้ว่า
การทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งมวลของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของมนุษย์
เนื่องจากพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์นั้นครอบคลุมระยะเวลาหลายพันปี
และไม่ได้เสร็จลงในช่วงแค่ไม่กี่นาทียี่หรือนาที หรือภายในพริบตา หรือภายในหนึ่งหรือสองปี
พระองค์ทรงจำเป็นต้องสร้างสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับความอยู่รอดของมวลมนุษย์ให้มากขึ้น อาทิ ดวงอาทิตย์

ดวงจันทร์ และสิ่งทรงสร้างซึ่งมีชีวิตทุกชนิด อาหาร และสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพักอาศัย
นี่คือจุดเริ่มต้นของการบริหารจัดการของพระเจ้า

หลังจากนั้น พระเจ้าได้ทรงส่งมอบมวลมนุษย์ให้กับซาตาน
และมนุษย์ได้มีชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของซาตาน ซึ่งค่อยๆ นำไปสู่พระราชกิจยุคแรกของพระเจ้า
นั่นก็คือ เรื่องราวของยุคธรรมบัญญัติ...หลายพันปีผ่านไป ในระหว่างช่วงยุคธรรมบัญญัติ
มนุษยชาติได้กลายมาคุ้นชินกับการทรงนำในยุคธรรมบัญญัติและมองข้ามอย่างไม่เห็นคุณค่าเสมือนเป็นของตาย
มนุษย์ค่อยๆ ละทิ้งความใส่ใจในพระเจ้า และเมื่อเป็นเช่นนั้น ในขณะที่กำลังปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ
พวกเขาก็นับว่าการพบรูปเคารพ และกระทำความชั่วต่างๆ ไปด้วย
พวกเขาปราศจากการปกป้องจากพระยาห์เวห์ และเอาแต่ใช้ชีวิตของพวกเขาอยู่หน้าแท่นบูชาในวิหารเท่านั้น
โดยข้อเท็จจริงนั้น พระราชกิจของพระเจ้าได้ไปจากพวกเขานานแล้ว
และแม้ว่าคนอิสราเอลยังคงยึดติดอยู่กับธรรมบัญญัติ และกล่าวพระนามของพระยาห์เวห์
และถึงขั้นเชื่ออย่างภาคภูมิใจว่า มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เป็นประชากรของพระยาห์เวห์
และเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกสรร พระสิริแห่งพระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาไปแล้วอย่างเจ็บช้ำ...

เมื่อพระเจ้าปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงไปจากสถานที่หนึ่งอย่างเจ็บช้ำและค่อยๆ
เริ่มดำเนินการพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ทรงเริ่มในอีกสถานที่หนึ่งอย่างแผ่วเบาเสมอ
นี่คือเหลือเชื่อต่อผู้คนที่ยึดติดกับตัวเขา ผู้คนซึ่งหวงแหนความล้ำค่าต่อสิ่งเก่าๆ และมองสิ่งใหม่ๆ
ที่ไม่คุ้นเคยด้วยความเป็นปรปักษ์ หรือมองเป็นสิ่งที่น่ารำคาญเสมอ และดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นพระราชกิจใหม่ใดๆ
ที่พระเจ้าทรงกระทำ นับจากจุดเริ่มต้นไปจนถึงที่สุด ในบรรดาสรรพสิ่งทั้งมวล
มนุษย์คือสิ่งสุดท้ายที่รู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น

ดังเช่นที่เคยเป็นตลอดมา หลังจากพระราชกิจของพระยาห์เวห์ในยุคธรรมบัญญัติ
พระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ของพระองค์ในช่วงระยะที่สอง นั่นคือ การทรงรับเนื้อหนัง—
การทรงจุติมาเป็นมนุษย์เป็นเวลาสิบหรือยี่สิบปี—
และการตรัสและการทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อ แต่กระนั้นอย่างไม่มีข้อยกเว้น
ก็ไม่มีใครสักคนเลยจริงๆ ที่รู้
และมีเพียงผู้คนจำนวนเล็กน้อยที่รับรู้ว่าคุณคือพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ภายหลังจากที่องค์พระเยซูเจ้า
ได้ถูกตอกตรึงกับกางเขนและทรงคืนพระชนม์กลับมา ที่เป็นปัญหาก็คือ ปรากฏว่ามีผู้ที่เชื่อเปาโล
ซึ่งตั้งตนเป็นปรปักษ์ร้ายแรงต่อพระเจ้า ถึงแม้ภายหลังจากที่เขาถูกบดขยี้ลงและกลายเป็นอัครทูตไปแล้ว
เปาโลก็หาได้เปลี่ยนจากนิสัยเดิมของเขาไม่ และเขายังคงเดินตามเส้นทางของการต่อต้านพระเจ้าต่อไป

ในช่วงระหว่างเวลาที่เขาทำงาน เปาโลได้เขียนจดหมายขึ้นมามากมาย โชคร้ายที่พงศพัณฐ์รุ่นหลังๆ
ลืมจดหมายของเขาคุยเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า
และจดหมายเหล่านี้ถึงขั้นถูกรวมไว้ในพันธสัญญาใหม่และสลับสนปนเปไปกับพระวณะซึ่งตรัสโดยพระเจ้า
นี่เป็นการทำให้เสื่อมเสียที่สุดอย่างหนึ่งนับแต่การก่อกำเนิดองค์กัมภีร์!
และความผิดพลาดนี้ไม่ใช่ถูกกระทำลงไปเนื่องจากความโง่เขลาบาปปัญญาสุดชั่วของมนุษย์หรือหหรือ?
พวกเขาไม่รู้เลยว่า ในบันทึกพระราชกิจของพระเจ้าในยุคพระคุณนั้น โดยปกติแล้ว
พวกจดหมายหรืองานเขียนเชิงจิตวิญญาณต่างๆ
ของมนุษย์ไม่ควรไปอยู่ในนั้นเพื่อปลอมแปลงเป็นพระราชกิจและพระวณะของพระเจ้า แต่นี่ก็ยังอยู่นอกประเด็น
พวกเรามากับผู้หัวข้อสนทนาเดิมของพวกเราจะคิดว่า
ทันทีในช่วงระยะที่สองของพระราชกิจของพระเจ้าเสร็จสิ้น—หลังการตรึงกางเขน—
พระราชกิจของพระเจ้าในการกู้คืนมนุษย์จากบาป (ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการกู้คืนมนุษย์มาจากเงื้อมมือของซาตาน)
ก็ได้สำเร็จลุล่วงลง และฉะนั้น จากชั่วขณะเวลานั้นเป็นต้นมา
มวลมนุษย์เพียงจำต้องยอมรับองค์พระเยซูเจ้าในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด
และบาปทั้งหลายของพวกเขาก็จะได้รับการยกโทษ กล่าวพอเป็นพิธีได้ว่า
บาปทั้งหลายของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งขวางกั้นการสัมฤทธิ์ผลในความรอดและการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระ
เจ้าอีกต่อไป และจะไม่ใช่อำนาจอิทธิพลที่ซาตานใช้กล่าวหามนุษย์อีกต่อไป นั่นเป็นเพราะว่า
พระเจ้าพระองค์เองนั้นได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจอันแท้จริง
ได้ทรงกลายเป็นสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและตัวอย่างประสบการณ์ของเนื้อหนังที่บาป
และพระเจ้าพระองค์เองคือเครื่องบูชาลบล้างบาป ด้วยวิธีนี้ มนุษย์จึงลงมาจากกางเขน
และได้รับการไถ่และช่วยให้รอดผ่านทางเนื้อหนังมนุษย์ของพระเจ้า—สภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปนี้
และฉะนั้น หลังจากที่ถูกซาตานจองจำเอาไว้
มนุษย์ก็ได้ขยับเข้าไปใกล้การยอมรับความรอดของพระองค์เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าขึ้นอีกก้าวหนึ่ง
แน่นอนว่า
พระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระยะนี้ล้ำลึกกว่าและพัฒนาไปมากกว่าการบริหารจัดการของพระเจ้าในช่วงระหว
างยุคธรรมบัญญัติ
ที่กล่าวมานั้นคือการบริหารจัดการของพระเจ้าในอันที่จะส่งมอบมวลมนุษย์ให้กับซาตาน—
มวลมนุษย์ที่ไม่รู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น สิ่งที่คุณทรงสร้างทรงเป็น วิธีที่จะนมัสการพระเจ้า
หรือเหตุผลที่จำเป็นจะต้องนบนอบต่อพระเจ้า—และเปิดโอกาสให้ซาตานทำให้เขาเสื่อมทราม
พระเจ้าจึงทรงกู้คืนมนุษย์จากเงื้อมมือของซาตานทีละขั้นทีละตอน

จนกว่ามนุษย์จะนมัสการพระเจ้าอย่างสุดใจและปฏิเสธซาตาน นี่คือการบริหารจัดการของพระเจ้า
นี้อาจฟังเหมือนเป็นนิทานปรัมปรา และอาจดูน่างุนงงสงสัย ผู้คนรู้สึกเหมือนว่า นี่คือการปรัมปรา
 เพราะพวกเขาไม่ได้ระแคะระคายเลยว่าได้มีอะไรเกิดขึ้นกับมนุษย์มากมายเพียงใดตลอดหลายพันปีที่ผ่านมา
 นับประสาอะไรที่พวกเขาจะรู้ว่า มีเรื่องราวมากมายเพียงใดที่ได้อุบัติขึ้นในจักรวาลและภาคพื้น
 และยิ่งไปกว่านั้น

นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่สามารถซึ่งคุณค่าโลกอันชวนหวาดกลัวกว่าและน่าตกตะลึงกว่าซึ่งดำรงอยู่เหนือโลก
 วัตถุ แต่สายตามนุษย์ของพวกเขาทำให้พวกเขามองไม่เห็นเท่านั้นเอง มนุษย์รู้สึกเหมือนไม่สามารถเข้าใจมันได้
 ก็เพราะมนุษย์ไม่เข้าใจในยัญสำคัญแห่งความรอดของมนุษยชาติของพระเจ้า

หรือนัยสำคัญของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ และไม่เข้าใจว่าท้ายที่สุดแล้ว
 พระเจ้าทรงปรารถนาให้มนุษย์เป็นอย่างไร

ใช่การไม่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างถึงที่สุดเช่นเดียวกับเอวและอาดัมหรือไม่? ไม่ใช่!

จุดประสงค์ของการบริหารจัดการของพระเจ้ายิ่งเพื่อที่จะได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งนมัสการพระเจ้าและนบนอบต่อ
 พระองค์ แม้ผู้คนเหล่านี้ได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามไปแล้ว พวกเขาก็ไม่ได้มองซาตานเป็นบิดาอีกต่อไปแล้ว
 พวกเขาระลึกได้ถึงใบหน้าอันน่าขยะแขยงของซาตานและปฏิเสธใบหน้านั้น

และพวกเขามาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อที่จะยอมรับการพิพากษาและการติสสอนของพระองค์

พวกเขามารู้ว่าสิ่งใดที่อัปลักษณ์และสิ่งนั้นตรงกันข้ามกับสิ่งซึ่งบริสุทธิ์อย่างไร

และมาระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความชั่วของซาตาน มนุษยชาติเช่นนี้จะไม่ทำงานให้ซาตาน
 หรือนมัสการซาตาน หรือจัดแทนบูชาซาตานอีกต่อไป

นี่เป็นเพราะพวกเขาคือกลุ่มของผู้คนที่ได้รับการรับไว้จากพระเจ้าอย่างแท้จริง

นี่คือนัยสำคัญของพระราชกิจเกี่ยวกับการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า

ในช่วงระหว่างพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้าครั้งนี้

มนุษย์คือเป้าหมายของทั้งความเสื่อมทรามของซาตานและความรอดของพระเจ้า

และมนุษย์คือผลผลิตที่พระเจ้ากับซาตานกำลังต่อสู้เพื่อช่วงชิง

ในขณะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

พระองค์กำลังทรงกุ่มนุษย์คืนมาจากเงื้อมมือซาตานอย่างซ้ำๆ และดังนั้น

มนุษย์จึงเข้ามาใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ ตลอดเวลา...

และแล้วก็มาถึงยุคอาณัติซึ่งเป็นพระราชกิจในช่วงระยะที่มีความสัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น

และกระนั้นก็ยากที่สุดที่มนุษย์จะยอมรับได้ด้วยเช่นกัน นี่เป็นเพราะว่า ยิ่งมนุษย์ใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้นเท่าไร
 ไม่เรียวของพระองค์ก็เคลื่อนเข้าใกล้มนุษย์มากขึ้นเท่านั้น

และพระพักตร์ของพระเจ้าก็จะเปิดเผยสู่มนุษย์อย่างชัดเจนขึ้นเท่านั้น ภายหลังจากไถ่มวลมนุษย์ มนุษย์กลับสู่ครอบครัวของพระเจ้าอย่างเป็นทางการ มนุษย์เคยคิดว่าตอนนี้คือเวลาแห่งความชื่นชมยินดี กระนั้นพวกเขาก็ยังต้องอยู่ภายใต้การโจมตีซึ่งๆ หน้าอย่างเต็มที่จากพระเจ้าอยู่ดี

ในแบบที่ไม่มีใครเคยสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้เลย เมื่อผลออกมา

นี่คือการบังเกิดขึ้นที่ประชากรของพระเจ้าจำต้อง “ชื่นชม” ภายใต้การปฏิบัติเช่นนี้

ผู้คนไม่มีทางเลือกใดนอกจากหยุดและคิดคำนึงกับตนเอง “ข้าพเจ้าเป็นลูกแกะซึ่งหลงฝูงมานานหลายปี ที่พระเจ้าทรงให้จ่ายมากมายเพื่อที่จะซื้อคืนมา แล้วเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปฏิบัติกับข้าพเจ้าแบบนี้?

นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าจะหัวเราะเยาะข้าพเจ้า และเปิดเผยข้าพเจ้าอย่างนั้นหรือ...?” หลังจากหลายปีผ่านไป มนุษย์ได้กลายเป็นมีสภาพทรากตรำหยาบกร้าน

จากการผ่านประสบการณ์ความยากลำบากของการถูกลงและตีสอน แม้มนุษย์จะสูญเสีย “เกียรติ” และ “จินตนาการฝันหวาน” ไปแล้วในช่วงเวลาที่ผ่านไป โดยที่เขาไม่ทันรู้ตัว

เขาได้มาเข้าใจหลักธรรมแห่งการประพฤติปฏิบัติของมนุษย์

ได้มาซึ่งคุณค่าในหลายปีแห่งการอุทิศของพระเจ้าเพื่อที่จะช่วยมนุษยชาติให้รอด

มนุษย์เริ่มเกลียดความกักขังของตัวเองอย่างช้าๆ เขาเริ่มเกลียดความชั่วร้ายของเขา

ความเข้าใจผิดทั้งหมดที่มีต่อพระเจ้า และการที่เขาเรียกร้องจากพระเจ้าอย่างไรเหตุผล นาฬิกาไม่อาจเดินย้อนได้ เหตุการณ์ในอดีตกลายเป็นความทรงจำที่น่าเสียใจของมนุษย์

พระวอนและความรักจากพระเจ้ากลายเป็นพลังขับเคลื่อนในชีวิตใหม่ของมนุษย์

บาดแผลของมนุษย์สมานขึ้นวันต่อวัน พลละกำลังของเขาคืนกลับมา และเขาลุกขึ้นยืน

และมองขึ้นไปยังพระพักตร์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์...เพียงเพื่อที่จะค้นพบว่า

พระองค์ทรงอยู่ข้างกายข้าพเจ้าเสมอ และพบว่า

รอยยิ้มสรวลของพระองค์และโอบพระพักตร์อันงดงามของพระองค์นั้นยังคงชวนหวั่นไหวยิ่งนัก

พระหทัยของพระองค์ยังคงยึดมั่นในความหวังใจที่มีต่อมนุษยชาติที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น

และพระหัตถ์ของพระองค์ยังคงอบอุ่นและทรงฤทธิ์านุภาพเฉกเช่นที่เป็นมาในคราเริ่มต้น ราวกับว่า

มนุษย์ได้คืนสู่สวนเอเดน กระนั้นครานี้ มนุษย์หาได้ฟังเสียงยั่วของพญานาคอีกต่อไปไม่

และไม่หันหนีไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์อีกต่อไป มนุษย์คุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

มองขึ้นไปยังพระพักตร์ที่ยิ้มแย้มของพระเจ้า และถวายนามที่มีค่าสูงสุดแด่พระองค์—โอ!

องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์!

ความรักและความสงสารเห็นใจของพระเจ้าแผ่ซ่านไปทั่วทุกรายละเอียดทั้งหมดของพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ และโดยไม่สนใจว่า ผู้คนจะสามารถเข้าใจเจตนารมณ์อันดีของพระเจ้าหรือไม่

พระองค์ยังทรงปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์ทรงเริ่มไว้ให้สำเร็จลุล่วงโดยไม่ทรงรู้สึกเหน็ดเหนื่อย
โดยไม่คำนึงจะจะมีผู้คนมากมายเพียงใดที่เข้าใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้า
ความช่วยเหลือและผลประโยชน์ต่างๆ ที่พระราชกิจของพระเจ้านำพามาสู่มนุษย์นั้น
ทว่าทุกคนสามารถซึ่งคุณค่าได้ บางที ในวันนี้ เจ้าอาจไม่รู้ลึกถึงความรักใดๆ
หรือชีวิตที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ แต่ตราบที่เจ้าไม่ทอดทิ้งพระเจ้า
และไม่เลิกล้มความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง
จะต้องมีสักวันที่พระเจ้าทรงเผยรอยยิ้มสรวลกับเจ้า
เนื่องด้วยจุดมุ่งหมายแห่งพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้านั้นเป็นไปเพื่อกู้คืนผู้คนซึ่งอยู่ภายใต้แดนครอบครอง
ของซาตาน ไม่ใช่เพื่อทอดทิ้งผู้คนที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามและต่อต้านพระเจ้า

23 กันยายน ค.ศ. 2005

พระวาระของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไปในคริสตจักรต่างๆ (ส่วนต่อเนื่อง)
(17 ตุลาคม ค.ศ. 2013 ถึง 18 สิงหาคม ค.ศ. 2014)

การรู้จักพระเจ้าคือเส้นทางสู่การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

เจ้าทุกคนควรตรวจสอบใหม่ว่า ตลอดชั่วชีวิตของเจ้า เจ้าได้เชื่อในพระเจ้าอย่างไร เพื่อที่เจ้าอาจได้เห็นว่
ในขณะที่กำลังทำการติดตามพระเจ้า เจ้าได้เข้าใจอย่างแท้จริง จับใจความได้อย่างแท้จริง
และได้มารู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่

ได้เห็นว่เจ้ารู้อย่างแท้จริงหรือไม่ว่าท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์หลากหลายประเภทนั้นเป็นอย่างไร
และได้เห็นว่เจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงหรือไม่ในพระราชกิจซึ่งพระเจ้ายำเริงทรงแสดงบทบาทกับเจ้าและวิธีที่พระ
เจ้าทรงนิยามทุกบทบาทการกระทำของเจ้า พระเจ้าองค์นี้ ผู้ซึ่งทรงอยู่เคียงข้างเจ้า

ทรงนำทิศทางให้กับความก้าวหน้าของเจ้า ทรงลิขิตชะตาของเจ้า และทรงจัดหาสิ่งจำเป็นทั้งหลายของเจ้า—

เจ้าเข้าใจพระเจ้าองค์นี้มากเพียงใด เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว เจ้ารู้จักพระเจ้าองค์นี้จริงๆ มากเพียงใด

เจ้ารู้หรือไม่ว่พระราชกิจใดที่พระองค์ทรงแสดงบทบาทกับเจ้าทุกๆ วัน?

เจ้ารู้จักหลักการและจุดประสงค์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงใช้เป็นพื้นฐานในการกระทำทุกอย่างของพระองค์หรือ
ไม่? เจ้ารู้วิธีที่พระองค์ทรงนำเจ้าหรือไม่? เจ้ารู้วิธีทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการจัดเตรียมให้กับเจ้าหรือไม่?
เจ้ารู้วิธีการทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการนำทางเจ้าหรือไม่?

เจ้ารู้หรือไม่ว่สิ่งซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะได้รับจากเจ้าคืออะไรและสิ่งซึ่งพระองค์ทรงปรารถนาจะสัมฤทธิ์
ผลในตัวเจ้าคืออะไร? เจ้ารู้ว่ท่าทีซึ่งพระองค์ทรงมีต่อวิธีประพฤติตนอันแตกต่างหลากหลายของเจ้าหรือไม่

เจ้ารู้หรือไม่ว่เจ้าเป็นบุคคลคนหนึ่งซึ่งเป็นที่รักของพระองค์? เจ้ารู้จุดกำเนิดแห่งความชื่นบาน พระพิโรธ
ความโทมนัส และความปิตินิธิของพระองค์ ความคิดทั้งหลาย และแนวคิดทั้งหลายเบื้องหลังสิ่งเหล่านี้
และแก่นแท้ของพระองค์หรือไม่? ท้ายที่สุด เจ้ารู้หรือไม่ว่พระเจ้าองค์นี้ซึ่งเจ้าเชื่อทรงเป็นพระเจ้าแบบไหน?
คำถามเหล่านี้และคำถามอื่นๆ ประเภทนี้เป็นอะไรบางอย่างซึ่งเจ้าไม่เคยเข้าใจหรือนึกถึงใช่หรือไม่?

ในการไล่ตามเสาะหาการเชื่อของเจ้าในพระเจ้า

โดยผ่านความซึ่งคุณค่าที่แท้จริงและประสบการณ์ในพระวาระของพระเจ้า

เจ้าได้ขจัดความเข้าใจผิดทั้งหลายของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์ให้หมดไปแล้วหรือไม่?

ภายหลังจากที่ได้รับการบ่มวินัยและการติสอนของพระเจ้า

เจ้าได้บรรลุความเชื่อฟังและความเอาใจใส่อันจริงแท้แล้วหรือไม่?

ในท่ามกลางการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

เจ้าได้มารู้ความเป็นกบฏและธรรมชาติเยี่ยงซาตานของมนุษย์และได้รับความเข้าใจเล็กน้อยเกี่ยวกับความสั
กดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าแล้วหรือไม่? ภายใต้อำนาจการทรงนำและความรู้แจ้งแห่งพระวาระของพระเจ้า

เจ้าได้เริ่มที่จะยึดมั่นภาพแนวโน้มนำใหม่ที่มีต่อชีวิตแล้วหรือไม่?

ในท่ามกลางการทดสอบทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงส่งมา

เจ้าได้รู้สึกถึงความไม่ยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อการทำให้ขุนเคืองทั้งหลายของมนุษย์
รวมทั้งสิ่งซึ่งพระองค์ทรงพึงประสงค์จากเจ้าและวิธีซึ่งพระองค์กำลังทรงช่วยเจ้าให้รอดแล้วหรือไม่?
หากเจ้าไม่รู้ว่าการเข้าใจพระเจ้าผิดนั้นคืออะไร หรือวิธีที่จะขจัดความเข้าใจผิดนี้คืออย่างไร
เช่นนั้นแล้วอาจมีคนพูดได้ว่าเจ้าไม่เคยได้เข้าสู่การมหาสนิทอันแท้จริงกับพระเจ้า และไม่เคยได้เข้าใจพระเจ้า
หรืออย่างน้อยที่สุดคนเราอาจพูดได้ว่าเจ้าไม่เคยได้ปรารถนาที่จะเข้าใจพระองค์
หากเจ้าไม่รู้ว่าอะไรคือการบ่มวินัยและการติสอนของพระเจ้า
เจ้าก็ย่อมไม่รู้ว่าอะไรคือการเชื่อฟังและการเอาใจใส่อย่างแนบแน่น
หรืออย่างน้อยที่สุดเจ้าไม่เคยได้เชื่อฟังหรือเอาใจใส่ในพระเจ้าอย่างแท้จริง
หากเจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์กับการติสอนและการพิพากษาของพระเจ้า
เจ้าก็ย่อมจะไม่รู้อย่างแน่นอนว่าอะไรคือความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
และเจ้าจะยังมีความเข้าใจน้อยไปกว่านั้นอีกในเรื่องที่ว่าความเป็นกบฏของมนุษย์นั้นคืออะไร
หากแท้จริงแล้วเจ้าไม่เคยได้มีภาพแนวโน้มนำใหม่ที่ถูกต้องต่อชีวิต หรือจุดมุ่งหมายที่ถูกต้องในชีวิต
แต่ยังคงอยู่ในสภาวะของความงุนงงและการไม่สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับเส้นทางกายภาพหน้าในชีวิตของเจ้า
จนถึงจุดที่ลึกลงที่จะก้าวไปข้างหน้า
เช่นนั้นแล้วก็ย่อมเป็นที่แน่ชัดว่าเจ้าไม่เคยได้รับความรู้แจ้งและการทรงนำของพระเจ้าเลย
คนเราอาจพูดได้เช่นกันว่าเจ้าไม่เคยได้รับการจัดหาหรือได้รับการเติมคืนให้เต็มโดยพระวาระของพระเจ้าอย่าง
แท้จริง หากเจ้ายังไม่ได้ก้าวผ่านการทดสอบทั้งหลายของพระเจ้าแล้วไซ้ร้ ก็ย่อมชัดเจนโดยไม่ต้องอธิบายว่า
เจ้าจะไม่รู้อย่างแน่นอนว่าอะไรคือความไม่ยอมผ่อนปรนของพระเจ้าต่อการทำให้ขุนเคืองทั้งหลายของมนุษย์
และเจ้าก็ย่อมจะไม่เข้าใจว่าอะไรคือสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงพึงประสงค์จากเจ้าในท้ายที่สุด และยิ่งน้อยไปกว่านั้นก็คือ
ท้ายที่สุด อะไรคือพระราชกิจของพระองค์ในการบริหารจัดการและการทรงช่วยมนุษย์ให้รอด
ไม่สำคัญว่าบุคคลคนหนึ่งได้เชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลากี่ปีแล้ว
หากพวกเขาไม่เคยได้รับประสบการณ์กับหรือล่วงรู้อะไรเลยในพระวาระของพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ย่อมไม่ได้กำลังเดินไปบนเส้นทางสู่ความรอดเป็นแน่
ความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้านั้นย่อมปราศจากเนื้อหาจริงเป็นแน่
ความรู้ของพวกเขาในพระเจ้าย่อมเป็นศูนย์เป็นแน่เช่นกัน และมันก็ชัดเจนโดยไม่ต้องอธิบายว่า
พวกเขาไม่รู้เลยว่าการศึกษาพระเจ้าคืออะไร
สิ่งทรงครองและสิ่งทรงเป็นของพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า—
ทั้งหมดล้วนแล้วแต่ถูกทำให้เป็นที่รู้จักกันในพระวาระของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติ
เมื่อเขาได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้า ในขณะที่กำลังทำการนำพระวาระไปฝึกฝนปฏิบัติ

มนุษย์จะมารู้จักจุดประสงค์เบื้องหลังพระวณะซึ่งพระเจ้าตรีศ

และเข้าใจแหล่งที่มาและปฐมหลังของพระวณะของพระเจ้า

และเข้าใจและซึ่งคุณค่าในผลที่เกิดขึ้นตามเจตนารมณ์ของพระวณะของพระเจ้า สำหรับมนุษยชาติ

เหล่านี้คือสิ่งซึ่งมนุษย์ต้องได้รับประสบการณ์ จับความเข้าใจ และบรรลุเพื่อที่จะบรรลุความจริงและชีวิต

เพื่อที่จะจับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของพระเจ้า เพื่อที่จะกลับกลายเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา

และกลายเป็นสามารถเชื่อฟังอำนาจอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าได้

ในเวลาเดียวกันกับที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์ จับความเข้าใจ และบรรลุสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เขาจะค่อยๆ

ได้รับความเข้าใจในพระเจ้า และ ณ

เวลานี้เขายังจะได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ในระดับที่แตกต่างกันไว้แล้วเช่นกัน

ความเข้าใจและความรู้นี้ไม่ได้มาจากบางสิ่งบางอย่างซึ่งมนุษย์ได้จินตนาการหรือประพันธ์ขึ้น

แต่ทว่ากลับมาจากสิ่งที่เขาซึ่งคุณค่า ได้รับประสบการณ์ รู้สึก และยืนยันภายในตัวเขาเอง

เพียงภายหลังจากการได้รู้คุณค่า การได้รับประสบการณ์ การรู้สึก และการยืนยันสิ่งทั้งหลายเหล่านี้แล้วเท่านั้น

ความรู้ของมนุษย์ในพระเจ้าจึงจะได้รับมาซึ่งเนื้อหา ความรู้ซึ่งมนุษย์ได้รับมา ณ เวลานี้เท่านั้นที่เป็นจริง แท้จริง

และถูกต้องแม่นยำ และกระบวนขั้นตอนนี้—

แห่งการบรรลุความเข้าใจและความรู้อันต้องแท้เกี่ยวกับพระเจ้าอัน โดยผ่านทาง การซึ่งคุณค่า

การได้รับประสบการณ์ การรู้สึก และการยืนยันพระวณะของพระองค์—

ไม่ใช่อะไรอื่นนอกเสียจากการมหาสนิทแท้จริงระหว่างมนุษย์และพระเจ้า ในท่ามกลางการมหาสนิทแบบนี้

มนุษย์มาเข้าใจและจับใจความในเจตนารมณ์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

มาเข้าใจและรู้จักอย่างแท้จริงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงครองและสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น

มาเข้าใจและรู้จักแก่นแท้ของพระเจ้าอย่างแท้จริง มาเข้าใจและรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าทีละน้อยๆ

มาถึงซึ่งความแน่ใจที่แท้จริงและนิยามที่ถูกต้องเกี่ยวกับข้อเท็จจริงแห่งอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนือสรรพ

พลังทรงสร้างทั้งปวง

และได้รับความรู้และจุดเชื่อมต่อหนึ่งซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับพระอัครลักษณ์และพระฐานะของพระเจ้า

ในท่ามกลางการมหาสนิทแบบนี้ มนุษย์เปลี่ยนแปลงความคิดเห็นทั้งหลายของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าทีละขั้น

ไม่จินตนาการถึงพระองค์โดยไม่มีที่มาที่ไป

หรือปล่อยให้ความระแวงสงสัยของเขาเองเกี่ยวกับพระองค์ได้ถูกแสดงออกอย่างอิสระ หรือเข้าใจพระองค์ผิด

หรือกล่าวโทษพระองค์ หรือตัดสินพระองค์ หรือเคลือบแคลงสงสัยในพระองค์อีกต่อไป ด้วยเหตุนี้

มนุษย์จะมีข้อพิพาททั้งหลายกับพระเจ้าน้อยลง เขามีข้อขัดแย้งทั้งหลายกับพระเจ้าน้อยลง

และจะมีโอกาสทั้งหลายน้อยลงที่มนุษย์ใช้ในการก่อกบฏต่อพระเจ้า ในทางกลับกัน

ความเอาใจใส่และการเชื่อฟังพระเจ้าของมนุษย์จะมีมากขึ้น

และความเคารพของเขามีต่อพระเจ้าจะกลายเป็นแท้จริงมากขึ้นและลุ่มลึกมากขึ้น

ในท่ามกลางการมหาสนิทเช่นนี้ มนุษย์จะไม่เพียงได้บรรลุการจัดเตรียมความจริงและบัพติศมาของชีวิตเท่านั้น แต่ในเวลาเดียวกันเขายังจะได้บรรลุความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าอีกเช่นกัน ในท่ามกลางการมหาสนิทเช่นนี้ มนุษย์จะไม่เพียงได้รับการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขาและได้รับความรอดเท่านั้น

แต่ในเวลาเดียวกันเขายังจะรวบรวมความเคารพและการนมัสการที่แท้จริงที่สิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างมีต่อพระเจ้าเช่นกัน เมื่อได้มีการมหาสนิทแบบนี้แล้ว

ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้าจะไม่เป็นกระดาดแผ่นหนึ่งซึ่งว่างเปล่า หรือคำสัญญาที่ถูกเสนอไปเพียงลมปาก หรือในรูปแบบของการไล่ตามเสาะหาและความปลาบปลื้มหลงใหลแบบไม่ลืมหูลืมตาอีกต่อไป

ด้วยการมหาสนิทแบบนี้เท่านั้นชีวิตของมนุษย์จึงจะเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่วันต่อวัน

และเพียงบัดนี้เท่านั้นที่อุปนิสัยของเขาจะค่อยๆ กลับกลายเปลี่ยนแปลง

และความเชื่อของเขาในพระเจ้าจะเปลี่ยนจากความเชื่ออันคลุมเครือและไม่แน่นอนไปเป็นความเชื่อฟังและการเอาใจใส่อันจริงแท้ไปเป็นการเคารพแท้จริงที่ละชั้น และในขณะที่กำลังทำการติดตามพระเจ้า มนุษย์ยังจะค่อยๆ กิบน้ำจากจุดยืนแบบนิ่งเฉยไม่ทำอะไร ไปสู่จุดยืนแบบกระตือรือร้น

จากการคิดในแง่ลบไปมาสู่การคิดในแง่บวกด้วยเช่นกัน

ด้วยการมหาสนิทแบบนี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะมาถึงความเข้าใจและการจับใจความอันแท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

มาถึงความรู้อันแท้จริงในพระเจ้า เนื่องจากเพราะผู้คนส่วนใหญ่ไม่เคยได้เข้าสู่การมหาสนิทที่แท้จริงกับพระเจ้า

ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าจึงหยุดลงที่ระดับทฤษฎี ที่ระดับความหมายตามตัวอักษรและหลักคำสอน

กล่าวคือ ผู้คนส่วนใหญ่จำนวนมาก ไม่สำคัญว่าพวกเขาได้เชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาที่ปีแล้ว

ในด้านของการรู้จักพระเจ้านั้น ยังคงอยู่ในที่เดิมที่ซึ่งพวกเขาได้เริ่มต้น

ติดอยู่กับช่วงระยะพื้นฐานของรูปแบบทั้งหลายทางชนบประเพณีของการแสดงความเคารพ

พร้อมด้วยความเชื่อเหนือธรรมชาติทั้งหลายในระบบศักดิ์นาและการเดิมแต่่งสีสันเพื่อฝืนประโลมใจทั้งหลายที่

กี่ยวข้องของรูปแบบเหล่านั้น การที่ความรู้ของมนุษย์ในพระเจ้าควรถูกทำให้หยุดลง ณ จุดเริ่มต้นของมันนั้น

หมายความว่ามันไม่มีอยู่จริงในทางปฏิบัติ

นอกเหนือไปจากการยืนยันของมนุษย์ในพระอุปนิสัยและพระอัครลักษณะของพระเจ้า

ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้ายังคงอยู่ในสถานะของความไม่แน่นอนอันคลุมเครือ เมื่อเป็นดังนี้แล้ว

มนุษย์สามารถยึดมั่นในความเคารพแท้จริงที่มีให้กับพระเจ้าได้มากเพียงใดกัน?

ไม่สำคัญว่าเจ้าเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าอย่างหนักแน่นเพียงใด

นี่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ของเจ้าในพระเจ้าหรือความเคารพของเจ้าที่มีให้กับพระเจ้าได้

ไม่สำคัญว่าเจ้าได้ชื่นชมกับพระพรของพระองค์และพระคุณของพระองค์มากเพียงใด

นี่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าได้

ไม่สำคัญว่าเจ้าเต็มใจที่จะปวารณาตนทั้งหมดของเจ้าและทั้งหมดของเจ้าเพื่อประโยชน์แห่งพระองค์อย่างไร

นี่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ของเจ้าในพระเจ้าได้ บางทีเจ้าอาจได้คุ้นเคยมากแล้วกับพระวณะซึ่งพระเจ้าได้ตรัสหรือไม่เจ้ากระทั่งจำพระวณะได้ขึ้นใจและสามารถท่องพระวณะร่ำซ้ำได้

แต่นี่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ของเจ้าในพระเจ้าได้ ไม่ว่ามนุษย์อาจมีเจตนาในการติดตามพระเจ้าเพียงใดก็ตาม หากเขาไม่เคยได้มีกรรมหาสนิทอันจริงแท้กับพระเจ้าหรือได้มีประสบการณ์ที่แท้จริงกับพระวณะของพระเจ้า ความรู้ของเขาในพระเจ้าก็ย่อมจะมีพื้นฐานอยู่บนความสิ้นไร้อันว่างเปล่า หรือในวงกว้างอันไม่รู้จบ

สำหรับทั้งหมดที่เจ้าอาจได้เคย “กระทบไหล่” กับพระเจ้าในการเดินผ่าน หรือได้พบพระองค์ต่อหน้านั้น ความรู้ของเจ้าในพระเจ้าจะยังคงเป็นศูนย์อยู่ดี

และความเคารพของเจ้าที่มีให้กับพระเจ้าจะไม่เป็นอะไรที่มากไปกว่าคำพูดติดปากลอยๆ

หรือมนต์อันเป็นอุดมคติ

ผู้คนจำนวนมากยึดมั่นในพระวณะของพระเจ้าเพื่ออ่านวันต่อวัน

จนกระทั่งถึงจุดที่หมายมั่นอย่างพิถีพิถันที่จะจดจำบทตอนอันเป็นอมตะทั้งหมดที่มีในนั้นว่าเป็นทรัพย์สินสมบัติอันมีค่ามากที่สุดของพวกเขา และยิ่งไปกว่านั้นยังประกาศพระวณะของพระเจ้าทุกหนแห่ง

จัดเตรียมและช่วยเหลือผู้อื่นด้วยพระวณะของพระเจ้า พวกเขาคิดว่าการทำเช่นนี้คือการเป็นพยานต่อพระเจ้า

คือการเป็นพยานต่อพระวณะของพระองค์ คิดว่าการทำเช่นนี้คือการเจริญรอยตามทางแห่งพระเจ้า

พวกเขาคิดว่าการทำเช่นนี้คือการดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้า

ว่าการทำเช่นนี้คือการนำพระวณะของพระองค์ไปสู่ชีวิตจริงของพวกเขา

ว่าการทำเช่นนี้จะทำให้พวกเขาสามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

และได้รับการช่วยเหลือและได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

แต่แม้ในขณะที่พวกเขาประกาศพระวณะของพระเจ้า

พวกเขาไม่เคยปฏิบัติสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้าเลยในทางปฏิบัติ

หรือพยายามที่จะนำพาตัวพวกเขาเองไปในแนวเดียวกับสิ่งที่ถูกเผยในพระวณะของพระเจ้า

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับใช้พระวณะของพระเจ้าเพื่อได้รับการรักใคร่บูชาและความเชื่อใจจากผู้อื่นโดยเล่ห์เพทุบาย

เพื่อเข้าสู่การบริหารจัดการด้วยตัวพวกเขาเอง และเพื่อยกยอกและขโมยพระสิริแห่งพระเจ้า

พวกเขาหวังอย่างลมๆ แล้งๆ

ว่าจะฉกฉวยโอกาสที่ได้จากการเผยแผ่พระวณะของพระเจ้าเพื่อที่จะให้ได้รางวัลเป็นการทำงานของพระเจ้าแล

ะการชมเชยจากพระองค์ ก็ปีแล้วที่ได้ผ่านไป

แต่ไม่เพียงแต่ผู้คนเหล่านี้จะไม่สามารถได้รับการชมเชยจากพระเจ้าในขณะที่กำลังทำการประกาศพระวาทะของพระเจ้า

และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่สามารถค้นพบหนทางซึ่งพวกเขาควรติดตามในขณะที่กำลังทำการเป็นพยานต่อพระวาทะของพระเจ้า

และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่ได้ช่วยเหลือหรือจัดเตรียมให้กับตัวพวกเขาเองในขณะที่กำลังทำการช่วยเหลือและจัดเตรียมพระวาทะของพระเจ้าให้กับผู้อื่น และไม่เพียงแต่พวกเขาจะไม่สามารถทำความรู้จักพระเจ้า

หรือปลุกความเคารพอันจริงแท้ในตัวพวกเขาที่มีให้กับพระเจ้า

ในขณะที่กำลังทำการในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ทั้งหมด แต่ในทางกลับกัน

ความเข้าใจผิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งดิ่งลึกลงทุกที

ความไม่เชื่อใจของพวกเขาในพระองค์ยิ่งรุนแรงมากขึ้นทุกที

และการจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์ยิ่งเกินความจริงขึ้นทุกที

เมื่อได้รับการจัดหาและได้รับการนำโดยทฤษฎีทั้งหลายของพวกเขาเกี่ยวกับพระวาทะของพระเจ้า

พวกเขาถูกรวบรวมว่าครบบริบูรณ์ในองค์ประกอบของพวกเขา

ราวกับเป็นการใช้ทักษะทั้งหลายของพวกเขาด้วยความง่ายดายโดยไม่ต้องพยายาม

ราวกับว่าพวกเขาได้ค้นพบจุดประสงค์ในชีวิตของพวกเขา ภารกิจของพวกเขาแล้ว

และราวกับว่าพวกเขาได้รับชีวิตใหม่และได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ราวกับว่า

ด้วยพระวาทะของพระเจ้าที่กลิ้งผ่านลิ้นของพวกเขาอย่างแข็งที่อริบร้อนในระหว่างท่องขานนั้น

พวกเขาได้รับความจริงแล้ว จับความเข้าใจในเจตนารมณ์ของพระเจ้าแล้ว

และได้ค้นพบเส้นทางสู่การทำความรู้จักพระเจ้าแล้ว ราวกับว่า

ในขณะที่กำลังทำการประกาศพระวาทะของพระเจ้า พวกเขาได้มาเผชิญหน้ากับพระเจ้าย่อยครั้ง

บ่อยครั้งอีกเช่นกันที่พวกเขา “ซาบซึ้ง” จนทำให้หลายครั้งหลายคราว และบ่อยครั้งที่ได้รับการทรงนำโดย

“พระเจ้า” ในพระวาทะของพระเจ้า

พวกเขาดูเหมือนว่าได้เข้าใจถึงความกังวลห่วงใยอันจริงจังและเจตนารมณ์อันใจดีมีเมตตาของพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อน และในขณะเดียวกัน

ได้จับความเข้าใจในความรอดของมนุษย์จากพระเจ้าและการบริหารจัดการของพระองค์

ได้มารู้จักแก่นแท้ของพระองค์ และได้จับความเข้าใจในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

จากพื้นฐานของความคิดนี้ พวกเขาดูเหมือนว่าได้เชื่ออย่างหนักแน่นยิ่งขึ้นไปอีกในการดำรงอยู่ของพระเจ้า

ได้รับรู้มากขึ้นถึงสภาวะที่ได้รับการยกย่องของพระองค์

และได้รู้สึกถึงความโอ้อวดตระการตาและความเหนือธรรมชาติของพระองค์อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เมื่อปักจมอยู่ในความรู้อันผิวนิพนธ์ในพระวาระของพระเจ้า

มันคงจะดูเหมือนว่าความเชื่อของพวกเขาได้เติบโตขึ้น

การตัดสินใจแน่วแน่ของพวกเขาที่จะสู้ทนความทุกข์ได้มีความแข็งแกร่งขึ้น

และความรู้ของพวกเขาในพระเจ้าได้ลึกซึ้งขึ้น พวกเขาหาว่า

จนกว่าพวกเขาได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ความรู้ทั้งหมดของพวกเขาในพระเจ้าและแนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์นั้นมาจากการจินตนาการทั้งหลาย

ย้อนเต็มไปด้วยปรารถนาและการอนุมานของพวกเขาเอง

ความเชื่อของพวกเขาคงจะอยู่ได้ไม่นานภายใต้การทดสอบรูปแบบใดก็ตามจากพระเจ้า

สิ่งที่เรียกว่าความเป็นจิตวิญญาณและวุฒิภาวะของพวกเขาแค่คงจะอยู่ได้ไม่นานภายใต้การทดสอบหรือการตรวจ

สอบของพระเจ้า ปณิธานของพวกเขาเป็นแต่เพียงปราสาทหลังหนึ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นบนทราย

และสิ่งที่เรียกว่าความรู้ในพระเจ้านั้นไม่ใช่อะไรมากไปกว่าเรื่องที่ปั่นแต่งขึ้นเรื่องหนึ่งของจินตนาการของพวกเขา

ในข้อเท็จจริงนั้น ก็อย่างที่เป็นอยู่ ผู้คนเหล่านี้ ผู้ซึ่งได้ใช้ความพยายามมากมายไปในพระวาระของพระเจ้า

ไม่เคยได้ตระหนักเลยว่าอะไรคือความเชื่อที่แท้จริง อะไรคือการเชื่อฟังที่แท้จริง อะไรคือการเอาใจใส่ที่แท้จริง

หรืออะไรคือความรู้ที่แท้จริงในพระเจ้า พวกเขายึดถือทฤษฎี จินตนาการ ความรู้ พรสวรรค์ ประเพณี

ความเชื่อเหนือธรรมชาติ และกระทั่งค่านิยมด้านศีลธรรมแห่งความเป็นมนุษย์ และทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็น

“ต้นทุน” และ “อาวุธยุทธโธปกรณ์” สำหรับการเชื่อในพระเจ้าและการติดตามพระองค์

กระทั่งทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นรากฐานของความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าและการติดตามพระองค์ของพวกเขา

ในเวลาเดียวกัน

พวกเขายังใช้ต้นทุนและอาวุธยุทธโธปกรณ์นี้และทำให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องรางของขลังพิเศษซึ่งพวกเขาใช้ในการ

ทำความเข้าใจพระเจ้า สำหรับการเผชิญหน้าและการจัดการกับการตรวจสอบทั้งหลาย การทดสอบทั้งหลาย

การติสสอน และการพิพากษาของพระเจ้า ในท้ายที่สุด

สิ่งที่พวกเขาเก็บรวบรวมยังคงไม่ได้ประกอบไปด้วยอะไรมากไปกว่าข้อสรุปทั้งหลายเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งปักจม

อยู่ในความหมายแฝงทั้งหลายในทางศาสนา ในความเชื่อเหนือธรรมชาติในระบบศักดินา

และในทุกสิ่งซึ่งมีลักษณะเพื่อฝืนประโลมใจ พลิ้วพิสดาร และพิศวงลึกลับ

แนวทางของพวกเขาในการรู้จักและนิยามพระเจ้าถูกประทับตราในแม่พิมพ์เดียวกันกับแม่พิมพ์ของผู้คนซึ่งเชื่อ

ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือชายชราบนท้องฟ้าเพียงเท่านั้น ในขณะที่สภาวะความเป็นจริงของพระเจ้า

เนื้อแท้ของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์ สิ่งทรงครองและสิ่งทรงเป็นของพระองค์ เป็นต้น—

ทั้งหมดซึ่งสัมพันธ์กับพระเจ้าพระองค์จริงเอง—

คือสิ่งทั้งหลายซึ่งความรู้ของพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะจับความเข้าใจ
ซึ่งเป็นสิ่งที่ความรู้ของพวกเขาได้แยกทางไปโดยสมบูรณ์
และแยกห่างกันมากถึงขนาดชั่วโลกเหนือกับชั่วโลกใต้ ในหนทางนี้
แม้ว่าผู้คนเหล่านี้ดำเนินชีวิตภายใต้การเตรียมและการบำรุงเลี้ยงจากพระวณะของพระเจ้า
กระนั้นก็ตามพวกเขากลับไม่สามารถย่อเท้าไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้
อย่างแท้จริง เหตุผลที่แท้จริงสำหรับการนี้ก็คือว่า พวกเขาไม่เคยได้กลายมาสนิทสนมคุ้นเคยกับพระเจ้า
และพวกเขาไม่เคยมีการติดต่อหรือการมหาสนิทอันจริงแท้กับพระองค์
และดังนั้นจึงเป็นไปได้สำหรับพวกเขาที่จะมาถึงความเข้าใจซึ่งกันและกันกับพระเจ้า
หรือปลุกความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า การเจริญรอยตามพระเจ้า
หรือการนมัสการที่มีให้กับพระเจ้าในตัวพวกเขา การที่พวกเขาควรคำนึงถึงพระวณะของพระเจ้าด้วยเหตุนี้
การที่พวกเขาควรคำนึงถึงพระเจ้าด้วยเหตุนี้—
มุมมองและทำทีนี้ได้ชี้ชะตากรรมให้พวกเขากลับไปมือเปล่าหลังความมูมานะบากบั่นทั้งหลายของพวกเขา
ได้ชี้ชะตากรรมให้พวกเขาไม่มีวันที่จะสามารถย่อเท้าไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความ
ชั่วได้ชั่วนิรันดร์ เป้าหมายซึ่งพวกเขากำลังมุ่งหมาย และทิศทางซึ่งพวกเขากำลังไปในนั้น
เป็นการแสดงความหมายว่าพวกเขาเป็นศัตรูทั้งหลายของพระเจ้าชั่วนิรันดร์
และว่าพวกเขาจะไม่มีวันที่จะสามารถได้รับความรอดได้ชั่วนิรันดร์

หากในกรณีของบุคคลคนหนึ่งผู้ซึ่งได้ติดตามพระเจ้าเป็นเวลาหลายปีและได้ชื่นชมไปกับการเตรียมพระวณะ
ของพระองค์เป็นเวลาหลายปี
นิยามของพวกเขาสำหรับพระเจ้าโดยพื้นฐานแล้วเป็นเช่นเดียวกับนิยามของใครบางคนผู้ซึ่งหมอบกราบในการแ
สดงความเคารพต่อหน้ารูปเคารพทั้งหลาย
นี่ก็ย่อมจะมีความหมายว่าบุคคลคนนี้ยังไม่ได้บรรลุความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า
นี่เป็นเพราะพวกเขาเคยังไม่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า และด้วยเหตุผลนี้ความเป็นจริง
ความจริง เจตนารมณ์ และข้อเรียกร้องทั้งหลายที่มีต่อมนุษยชาติ
ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลในที่นี้อยู่ในพระวณะของพระเจ้านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคลผู้นั้น กล่าวคือ
ไม่สำคัญว่าบุคคลเช่นนั้นอาจทำงานหนักเพียงใดกับความหมายผิวเผินของพระวณะของพระเจ้า
ทั้งหมดนั้นหาประโยชน์มิได้ กล่าวคือ เพราะสิ่งซึ่งพวกเขาได้ตามเสาะหาเป็นเพียงถ้อยคำ
สิ่งซึ่งพวกเขาได้รับจึงเลียงไม่ได้ที่จะต้องเป็นเพียงถ้อยคำเช่นกัน
ไม่ว่าพระวณะซึ่งตรัสโดยพระเจ้านั้นเรียบง่ายหรือลุ่มลึกในการปรากฏภายนอก
พระวณะก็ล้วนแล้วแต่เป็นความจริงอันจะขาดเสียไม่ได้สำหรับมนุษย์นั้น เมื่อเขาเข้าสู่ชีวิต

พระวณะคือน้ำพุของน้ำแห่งชีวิตซึ่งทำให้มนุษย์สามารถมีชีวิตรอดได้ทั้งในจิตวิญญาณและเนื้อหนัง
พระวณะจัดเตรียมสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมีเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่
หลักธรรมและหลักความเชื่อในทางศาสนาสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันของเขา เส้นทาง เป้าหมาย
และทิศทางที่เขาจะต้องอาศัยผ่านไปเพื่อที่จะได้รับความรอด
ความจริงทุกอย่างซึ่งเขาควรมีในฐานะที่เป็นสิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และความจริงทุกอย่างเกี่ยวกับวิธีที่มนุษย์เชื่อฟังและนมัสการพระเจ้า
พระวณะเป็นเครื่องรับประกันที่ทำให้มั่นใจได้ถึงการอยู่รอดของมนุษย์
พระวณะคือขนมปังประจำวันของมนุษย์
และพระวณะยังเป็นสิ่งรองรับอันมั่นคงซึ่งทำให้มนุษย์สามารถเข้มแข็งและยืนหยัดได้เช่นกัน
พระวณะนั้นมั่งคั่งไปด้วยความจริงความเป็นจริงแห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ตามปกติเนื่องจากมนุษยชาติที่ถูก
สร้างขึ้นดำเนินชีวิตไปตามพระวณะมั่งคั่งไปด้วยความจริงที่มนุษยชาติซึ่งทรงสร้างใช้ในการหลุดเป็นอิสระจาก
ความเสื่อมทรามและแคล้วคลาดจากกับดักของซาตาน มั่งคั่งไปด้วยการสอน การเตือนสติ
การหนุนใจโดยไม่เห็นดเห็น้อย และการบรรเทาทุกข์ซึ่งพระผู้สร้างทรงมอบให้มนุษยชาติที่ทรงสร้างขึ้นมา
พระวณะคือดวงประทีปซึ่งชี้แนะและให้ความรู้แจ้งแก่พวกมนุษย์เพื่อให้เข้าใจทุกสิ่งที่เป็นบวก
เป็นเครื่องรับประกันซึ่งทำให้มั่นใจได้ว่าเหล่ามนุษย์จะดำเนินชีวิตไปตามและมามีทุกสิ่งซึ่งชอบธรรมและดีงาม
เป็นเกณฑ์ซึ่งใช้ในการวัดผู้คน เหตุการณ์ทั้งหลาย และวัตถุสิ่งของทั้งหมด
และยังเป็นเครื่องหมายการนำทางซึ่งนำพาพวกมนุษย์ไปสู่ความรอดและเส้นทางแห่งความสว่างเช่นกัน
ด้วยประสบการณ์ในชีวิตจริงเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
มนุษย์ยังสามารถได้รับการจัดหาความจริงและชีวิตได้
เพียงในที่นี่เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจว่าอะไรคือสภาวะความเป็นมนุษย์ปกติได้
อะไรคือชีวิตที่มีความหมาย อะไรคือสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นอันแท้จริง อะไรคือการเชื่อฟังพระเจ้าที่แท้จริง
เพียงในที่นี่เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจวิธีที่เขาควรใส่ใจพระเจ้าได้
วิธีที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตหนึ่งซึ่งทรงสร้างให้ดูถ่วง และวิธีที่จะมีสภาพเสมือนกับมนุษย์แท้คนหนึ่ง
เพียงในที่นี่เท่านั้นมนุษย์จึงมาเข้าใจว่าอะไรคือความหมายของความเชื่อแท้และการนมัสการแท้
เพียงในที่นี่เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจว่าใครคือผู้ปกครองแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก
และทุกสรรพสิ่ง
เพียงในที่นี่เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจวิถีทางทั้งหลายซึ่งองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเป็นองค์เจ้านายแห่งสรรพสิ่ง
ทรงสร้างทั้งปวงทรงใช้ในการปกครอง นำทาง และจัดเตรียมสำหรับสิ่งทรงสร้าง
และเพียงในที่นี่เท่านั้นมนุษย์จึงสามารถมาเข้าใจและจับความเข้าใจในวิถีทางซึ่งองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเป็นองค์เจ้า

นายแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงทรงใช้ในการดำรงอยู่ ในการกลายเป็นที่ประจักษ์ และในการทรงพระราชกิจ
ครั้งถูกแยกจากประสบการณ์จริงในพระวณะของพระเจ้า

มนุษย์จึงไม่มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับหรือวิจารณ์ญาณในพระวณะของพระเจ้าและความจริง

มนุษย์เช่นนั้นคือสพมีชีวิตศพหนึ่งซัดๆ เป็นเพียงแค่เปลือกอย่างสมบูรณ์

และความรู้ทั้งหมดที่เกี่ยวกับพระผู้สร้างนั้นก็ไม่ใช่ของอะไรกับเขาเลย ในสายพระเนตรของพระเจ้า

มนุษย์เช่นนั้นไม่เคยเชื่อในพระองค์เลย และเขาก็ไม่เคยติดตามพระองค์เลย

และดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงจดจำเขาในฐานะผู้เชื่อของพระองค์หรือในฐานะผู้ติดตามพระองค์

นับประสาอะไรที่จะทรงจดจำเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่งซึ่งจริงแท้

สิ่งมีชีวิตทรงสร้างซึ่งจริงแท้ต้องรู้ว่าพระผู้สร้างคือใคร การทรงสร้างมนุษย์เป็นไปเพื่อประโยชน์อันใด

วิธีดำเนินการรับผิดชอบของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหนึ่ง

และวิธีน้อมสการองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงต้องเข้าใจ จับความเข้าใจ รู้จัก

และใส่ใจในเจตนารมณ์ ความปรารถนา และข้อเรียกร้องทั้งหลายของพระผู้สร้าง

และต้องปฏิบัติตามโดยสอดคล้องกับทางแห่งพระผู้สร้าง—ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

อะไรคือการยำเกรงพระเจ้า? และคนเราสามารถหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างไร?

“การยำเกรงพระเจ้า” ไม่ได้หมายถึงความตระหนกตกใจและความหวาดกลัวจนไร้คำบรรยาย

และไม่ใช่การเลิยหนี ไม่ใช่การอยู่ให้ห่างเข้าไป

และนั่นไม่ใช่ความปลาบปลื้มหลงใหลหรือความเชื่อเหนือธรรมชาติ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

นั่นกลับเป็นความเลื่อมใส ความนับถือ ความไว้วางใจ ความเข้าใจ การใส่ใจ การเชื่อฟัง การปวารณาตน

ความรัก รวมทั้งการน้อมสการ การตอบแทน และความมอบถวายโดยปราศจากเงื่อนไขและไม่พรั่น

โดยปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า มนุษยชาติจะไม่มีความนับถืออันจริงแท้ ความไว้วางใจอันจริงแท้

ความเข้าใจอันถ่องแท้ การใส่ใจหรือการเชื่อฟังอันจริงแท้

แต่จะมีเพียงความหวาดหวั่นครั้งคร้ามและความไม่สบายใจ มีเพียงความสงสัย ความเข้าใจผิด การเลิยหนี

และการหลีกเลี่ยง โดยปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติจะไม่มีการปวารณาตนและการตอบแทนอันจริงแท้ หากปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติจะไม่มีการน้อมสการและความมอบถวายอันจริงแท้

มีเพียงความปลาบปลื้มหลงใหลและความเชื่อเหนือธรรมชาติแบบไม่ลืมหูลืมตา

หากปราศจากความรู้อันถ่องแท้ในพระเจ้า

มนุษยชาติไม่อาจสามารถปฏิบัติตามโดยสอดคล้องกับทางแห่งพระเจ้า หรือยำเกรงพระเจ้า หรือหลบเลี่ยงมาได้

ในทางกลับกัน

ทุกกิจกรรมและพฤติกรรมซึ่งมนุษย์กระทำนั้นจะเต็มไปด้วยการก่อการกบฏและการเขาะเขี้ยวทำทลาย
เต็มไปด้วยการใส่ร้ายกล่าวหาและการตัดสินให้ร้ายเกี่ยวกับพระองค์
และเต็มไปด้วยการประพฤติชั่วซึ่งเป็นไปในทางตรงกันข้ามกับความจริงและความหมายที่แท้จริงของพระว
นะของพระเจ้า

ทันทีที่มนุษย์ชาติมีความไว้วางใจอันจริงแท้ในพระเจ้า

พวกเขาจะมีความจริงแท้ในการติดตามพระองค์และฟังพาพระองค์

ด้วยความไว้วางใจที่แท้จริงและการฟังพาที่มีต่อพระเจ้าเท่านั้น

มนุษย์ชาติจึงสามารถมีความเข้าใจและการจับใจความอันถ่องแท้ได้

การจับใจความที่แท้จริงในพระเจ้ามาพร้อมกันกับการใส่ใจที่แท้จริงในพระองค์

ด้วยการใส่ใจอันจริงแท้ในพระเจ้าเท่านั้น มนุษยชาติจึงสามารถมีการเชื่อฟังอันจริงแท้ได้

ด้วยการเชื่อฟังอันจริงแท้ต่อพระเจ้าเท่านั้น มนุษยชาติจึงสามารถมีการปวารณาตนอันจริงแท้ได้

ด้วยการปวารณาตนอันจริงแท้ต่อพระเจ้าเท่านั้น

มนุษย์ชาติจึงสามารถมีการตอบสนองแบบไม่มีเงื่อนไขและปราศจากคำพรับ่นได้

ด้วยความไว้วางใจและการฟังพาอันจริงแท้ ความเข้าใจและการใส่ใจอันจริงแท้ ความเชื่อฟังอันจริงแท้

การปวารณาตนและการตอบสนองอันจริงแท้เท่านั้น

มนุษย์ชาติจึงสามารถรู้จักพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

และมารู้จักพระอัครลักษณะของพระผู้สร้าง จนเมื่อพวกเขาได้มารู้จักพระผู้สร้างอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น

มนุษย์ชาติจึงสามารถปลุกการนมัสการและความนบนอบอันจริงแท้ในตัวพวกเขาขึ้นมาได้

จนเมื่อพวกเขามีการนมัสการและความนบนอบอันจริงแท้ต่อพระผู้สร้างแล้วเท่านั้น

มนุษย์ชาติจึงสามารถละวางวิถีชั่วทั้งหลายของพวกเขาลงได้อย่างแท้จริง นั่นคือ การหลบเลี่ยงความชั่ว

นี่เองที่ประกอบขึ้นเป็นกระบวนการอันครบถ้วนของ “การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร”

และยังเป็นเนื้อหาโดยครบถ้วนบริบูรณ์ของการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมารเช่นกัน

นี่คือเส้นทางซึ่งจะต้องถูกเดินข้ามไปเพื่อที่จะบรรลุซึ่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร

“การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงมาร”

และการรู้จักพระเจ้านั้นเชื่อมโยงกันโดยมีอาจแบ่งแยกได้ด้วยเส้นด้ายนั้บหมื่นแสน

และความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเหล่านี้ก็ชัดเจนในตัวเอง หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุซึ่งการหลบเลี่ยงความชั่ว

คนเราก็ต้องมีการยำเกรงที่แท้จริงในพระเจ้าเสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุซึ่งการยำเกรงที่แท้จริงในพระเจ้า คนเราต้องมีความรู้ที่แท้จริงในพระเจ้าเสียก่อน
หากคนเราปรารถนาที่จะบรรลุความรู้ในพระเจ้า คนเราก็ต้องได้รับประสบการณ์กับพระวามะของพระเจ้า
เข้าสู่ความเป็นจริงของพระวามะของพระเจ้า ได้รับประสบการณ์กับการสั่งสอนและการบ่มวินัยของพระเจ้า
การติสอนและการพิพากษาของพระองค์เสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวามะของพระเจ้า
คนเราก็ต้องเผชิญหน้ากับพระวามะของพระเจ้า เผชิญหน้ากับพระเจ้า
และขอให้พระเจ้าทรงจัดเตรียม โอกาสที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวามะของพระเจ้าในรูปแบบของสภาวะแ
วดล้อมทุกชนิดซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้คน เหตุการณ์ทั้งหลาย และวัตถุสิ่งของทั้งหลายเสียก่อน

หากคนเราปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับพระเจ้าและพระวามะของพระเจ้า
คนเราก็ต้องมีหัวใจที่เรียบง่ายและซื่อสัตย์ ความพร้อมที่จะยอมรับความจริง ความตั้งใจที่จะสู้ทนความทุกข์
ปณิธานและความกล้าที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว
และความทะเยอทะยานที่จะกลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตทรงสร้างซึ่งจริงแท้...ในหนทางนี้

ในการขยับเดินต่อไปข้างหน้าทีละก้าว เจ้าจะเข้าไปใกล้พระเจ้าขึ้นไปทุกที หัวใจของเจ้าจะยิ่งบริสุทธิ์ขึ้นทุกที
และชีวิตและคุณค่าของการมีชีวิตอยู่ของเจ้าพร้อมด้วยความรู้ของเจ้าในพระเจ้าจะกลายเป็นมีความหมายขึ้นทุก
ที และเปล่งประกายสดใสขึ้นทุกที จนกระทั่งวันหนึ่ง เจ้าจะรู้สึกว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงเป็นปรีศนาอีกต่อไป
ว่าคุณสร้างไม่เคยทรงถูกซ่อนเร้นจากเจ้าว่าคุณสร้างไม่เคยทรงปกปิดพระพักตร์ของพระองค์จากเจ้า
ว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงอยู่ไกลจากเจ้าเลย

ว่าคุณสร้างไม่ได้ทรงเป็นหนึ่งเดียวซึ่งเจ้าถวิลหาอยู่เนื่องนิตย์ในความคิดของเจ้าอีกต่อไป
เพียงแต่เจ้าไม่สามารถเข้าถึงด้วยความรู้ลึกของเจ้าได้

ว่าพระองค์ทรงเผ่าร้างทั้งทางซ้ายและทางขวาของเจ้าจริงๆ และอย่างแท้จริง ทรงจัดหาให้กับชีวิตของเจ้า
และทรงควบคุมลิขิตชีวิตของเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่บนเส้นขอบฟ้าอันไกลโพ้น
และพระองค์ไม่ได้ทรงอำพรางพระองค์เองสูงขึ้นไปในก้อนเมฆ พระองค์ทรงอยู่ข้างเจ้า

ทรงเป็นประธานเหนือเจ้าทุกคน พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ามี และพระองค์ทรงเป็นสิ่งเดียวที่เจ้ามี
พระเจ้าเช่นนั้นทรงยอมให้เจ้ารักพระองค์จากหัวใจ เกาะติดพระองค์ โอบกอดพระองค์แนบกระชับ
เลื่อมใสพระองค์ กลัวที่จะสูญเสียพระองค์ และไม่เต็มใจที่จะประกาศตัดขาดกับพระองค์อีกต่อไป
ไม่เต็มใจที่จะไม่เชื่อฟังพระองค์อีกต่อไป หรือเลิกล้มพระองค์หรืออยู่ห่างพระองค์อีกต่อไป

ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการใส่ใจพระองค์ เชื่อฟังพระองค์ ตอบแทนทุกอย่างที่พระองค์ทรงมอบให้เจ้า
และนบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระองค์ เจ้าไม่ปฏิเสธที่จะได้รับการทรงนำ การจัดเตรียม การเผ่าดู
และการรับเอาไว้โดยพระองค์อีกต่อไป

ไม่ปฏิเสธสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบอกบทและทรงสถาปนาสำหรับเจ้าอีกต่อไป

ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือการติดตามพระองค์ เดินเคียงข้างพระองค์

ทั้งหมดที่เจ้าต้องการคือยอมรับพระองค์เป็นชีวิตเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า

การยอมรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า เป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้นของเจ้า

18 สิงหาคม ค.ศ. 2014

วิธีรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและผลลัพธ์ที่พระราชกิจของพระองค์จะสัมฤทธิ์

ก่อนอื่น พวกเราจงมาขับร้องเพลงสรรเสริญกันเถิด: เพลงเฉลิมราชอาณาจักร (1)

ราชอาณาจักรเคลื่อนลงสถิตบนพิภพ

เสียงร้องคลอตาม: มหาชนแซ่ซ้องเรา มหาชนสรรเสริญเรา

ทุกปากทั้งปวงขนานพระนามพระเจ้าแท้จริงเพียงหนึ่งเดียว ราชอาณาจักรเคลื่อนลงสถิตบนพิภพแห่งมวลมนุษย์

1 มหาชนแซ่ซ้องเรา มหาชนสรรเสริญเรา ทุกปากทั้งปวงขนานพระนามพระเจ้าแท้จริงเพียงหนึ่งเดียว

ผู้คนทั้งผองแหงนจ้องมองกิจการของเรา ราชอาณาจักรเคลื่อนลงสถิตบนพิภพแห่งมวลมนุษย์

บุคคลของเรานั้นมีและเอื้ออารี ใครเล่าจะไม่ปีติยินดีกับการนี้? ใครเล่าจะไม่เร่งระบำเพื่อความชื่นชมยินดี?

โอ้ ศิโยน! ชูธงประจำชัยของเจ้าเพื่อสมโภชเรา!

ขับร้องเพลงฉลองชัยแห่งชัยชนะของเจ้าเพื่อเผยแผ่นามศักดิ์สิทธิ์ของเรา!

2 ทุกสิ่งสร้างกระทั้งสูญคลายพิภพ! จงเร่งชำระตัวเจ้าให้สะอาดเพื่อเจ้าอาจได้เป็นเครื่องบูชาแด่เรา!

หมู่ดาราในท้องนภาเบื้องบน!

จงเร่งกลับไปยังตำแหน่งแห่งหนของพวกเจ้าเพื่อแสดงฤทธานุภาพอันทรงอิทธิฤทธิ์ของเราในพื้นที่!

เราสดับซาบซึ้งในน้ำเสียงทั้งหลายของผู้คนบนแผ่นดินโลก

ผู้ลี้ภัยความรักและความเคารพตราบอสงไขยของพวกเราให้แก่เราในบทเพลง! ในวันนี้

เมื่อทุกสิ่งสร้างกลับคืนสู่ชีวิต เราจึงลงมายังพิภพแห่งมวลมนุษย์ ณ ช่วงเวลานี้ ณ ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้

มวลบุปผารวมผลิดอกบานสะพรั่งอย่างโกลาหล มวลหมู่สกุณาขับขานพร้อมเพรียงประดุจเสียงเดียว

สรรพสิ่งล้วนระริกรด้วยความชื่นชมยินดี! ในเสียงประโคมการวะแห่งราชอาณาจักร

อาณาจักรซาตานพลันโค่นสลาย มีอันบรรลัยไปในเสียงก้องกัมปนาทของเพลงเฉลิมราชอาณาจักร

ไม่มีวันพวดขึ้นมาได้อีกเลย!

3 ใครเล่าบนแผ่นดินโลกกล้าลุกขึ้นมาต้านทาน? ขณะที่เราลงมายังแผ่นดินโลก เรานำมาซึ่งการเผาผลาญ

นำมาซึ่งความโกรธเคือง นำมาซึ่งทุกเภทแห่งมหันตภัย อาณาจักรทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก ณ

บัดนี้คืออาณาจักรของเรา! สูงขึ้นไปในนภคล หมู่เมฆอวนระคนและวุ่นเป็นมวนคลื่น

เบื้องล่างนภคลนั้นแล้ว ทะเลสาบและลำน้ำพากันถั่งโถมกระเพื่อมพล่านเป็นท่วงทำนองปลุกเร้าอย่างเร่าร้อนยินดี

เหล่าสัตว์ซึ่งกำลังพักผ่อนทะยานพรวดออกจากคูหาของพวกมัน

และเราปลุกผู้คนทั้งผองให้ตื่นจากความหลับใหล วันซึ่งผู้คนมหาศาลเฝ้ารอคอยได้มาถึงแล้วในที่สุด!

พวกเขาถวายบทเพลงอันไพเราะที่สุดทั้งหลายให้กับเรา!

พวกเจ้าคิดเรื่องอะไรทุกครั้งที่พวกเจ้าขับร้องเพลงนี้? (พวกเรารู้สึกตื่นเต้นและเร้าใจมาก

และพวกเราคิดเรื่องที่ว่าความงามของราชอาณาจักรนั้นรุ่งโรจน์เพียงใด

มวลมนุษย์และพระเจ้าจะอยู่ร่วมกันตลอดกาลได้อย่างไร)

ผู้ใดบ้างได้คิดเรื่องรูปแบบที่มนุษย์ต้องนำมาใช้เพื่อที่จะได้อยู่ร่วมกับพระเจ้า? ในการจินตนาการของพวกเจ้า

ผู้คนต้องเป็นอย่างไรเพื่อเข้าร่วมกับพระเจ้าและชื่นชมชีวิตอันรุ่งโรจน์ที่จะตามมาในราชอาณาจักร?

(อุปนิสัยของพวกเราควรถูกเปลี่ยนแปลง) อุปนิสัยของพวกเราควรถูกเปลี่ยนแปลง แต่ในขอบข่ายใดเล่า?

พวกเราจะเป็นเหมือนอะไรหลังจากที่อุปนิสัยของพวกเราได้ถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว?

(พวกเราจะกลายเป็นบริสุทธิ์) เกณฑ์สำหรับความบริสุทธิ์คืออะไร?

(ความคิดและการพิจารณาทั้งหมดของคนเราต้องเข้ากันได้กับพระคริสต์)

ความเข้ากันได้เช่นนี้สำแดงออกอย่างไร? (คนเราไม่ต้านทานหรือทรยศพระเจ้า

สามารถบ่นบอต่อพระองค์ได้อย่างเปิดเผย)

และคนเรามีความเคารพแบบยำเกรงต่อพระองค์ในหัวใจของคนเรา) บางคำตอบของเจ้านั้นมาถูกทางแล้ว

จงเปิดหัวใจของพวกเจ้า พวกเจ้าทั้งหมด และเปล่งเสียงในสิ่งที่เจ้าปรารถนาที่จะพูด

(ผู้คนที่อาศัยอยู่กับพระเจ้าในราชอาณาจักรควรจะสามารทำหน้าที่ของพวกเราได้—ด้วยความจงรักภักดี—

โดยการไล่ตามเสาะหาความจริงและไม่ถูกหลอรั้งโดยบุคคล เหตุการณ์ หรือวัตถุใด เช่นนั้นแล้วจึงกลายเป็นว่า

เป็นไปได้สำหรับพวกเราที่จะหลุดรอดจากอิทธิพลของความมืด ที่จะปรับหัวใจของพวกเราให้เข้ากับพระเจ้า

และยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว)

(มุมมองของพวกเราที่มีต่อสิ่งทั้งหลายสามารถปรับให้เข้ากับพระเจ้าได้

และพวกเราสามารถหลุดรอดจากอิทธิพลของความมืดได้ อย่างน้อยที่สุด

พวกเราสามารถไปยังที่ที่เราไม่ถูกซาตานหาประโยชน์อีกต่อไป

และที่ที่พวกเราปลดทั้งอุปนิสัยอันเลื่อมทรมานใดๆ ไป และบ่นบอต่อพระเจ้า

พวกเราเชื่อมั่นว่ามันจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้คนที่หลุดรอดจากอิทธิพลของความมืด

ผู้คนที่ไม่สามารถหลุดรอดจากอิทธิพลของความมืดและหนีพ้นข้อผูกมัดของซาตานนั้นยังไม่ได้บรรลุลความรอด

ของพระเจ้า) (เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานสำหรับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระเจ้า

ผู้คนต้องมีหัวใจและจิตใจเดียวกันกับพระองค์ และไม่ต้านทานพระองค์อีกต่อไป

พวกเขาต้องมีความสามารถที่จะรู้จักตัวเอง นำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ บรรลุลความเข้าใจในพระเจ้า รักพระเจ้า

และกลายเป็นเข้ากับพระเจ้าได้ นั่นคือทั้งหมดที่ต้องมี)

บททอสาณของผู้คนมีความหนักหน่วงเพียงใดในหัวใจของพวกเรา

ดูเหมือนว่าพวกเขาก็จะมีความคิดบางอย่างเกี่ยวกับหนทางที่พวกเขาควรยึดปฏิบัติตาม และพวกเขาก็พัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับมันหรือความซาบซึ้งต่อมันบ้างแล้ว อย่างไรก็ตาม การที่คำพูดทั้งหมดที่พวกเขาได้เปล่งออกมาจะกลับกลายเป็นจริงหรือกลายเป็นโพรงนั้นขึ้นอยู่กับความมุ่งมั่นของพวกเขามากในการฝึกฝนปฏิบัติวันต่อวันของพวกเขา หลายปีที่ผ่านมา

พวกเขาก็ได้เก็บเกี่ยวดอกผลเฉพาะบางอย่างจากแต่ละแง่มุมของความจริง ทั้งในแง่ของคำสอนและในแง่ของเนื้อหาจริงแท้ของความจริง นี่พิสูจน์ว่าทุกวันนี้ ผู้คนให้การเน้นย้ำมากมายกับการเพียรพยายามเพื่อความจริง และผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ แต่ละแง่มุมและรายการของความจริงนั้นได้หยั่งรากลงในหัวใจของผู้คนบางคนแล้วอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม อะไรเล่าคือสิ่งที่เรากลัวที่สุด? มันก็คือเรื่องที่ว่า

แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าหัวใจของเรื่องนี้ของความจริงและทฤษฎีเหล่านี้ได้หยั่งรากในหัวใจของพวกเขาแล้ว แต่เนื้อหาจริงแท้ของหัวใจของเรื่องนี้มีสาระอยู่เพียงเล็กน้อยในหัวใจของพวกเขา

เมื่อพวกเขาประสบปัญหาและเผชิญหน้ากับการทดสอบและตัวเลือกทั้งหลาย ความเป็นจริงของความจริงเหล่านี้จะมีประโยชน์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงต่อพวกเขามากเพียงใดเล่า? มันสามารถช่วยให้พวกเขาย้ำผ่านความลำบากยากเย็นและโผล่พ้นจากการทดสอบของพวกเขาได้ โดยได้สร้างความพึงพอใจให้กับน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้วหรือไม่?

เขาจะตั้งมั่นท่ามกลางการทดสอบของเจ้าและเป็นคำพยานอันกึกก้องต่อพระเจ้าหรือไม่?

เขาได้เคยเอาตัวเองไปเกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้หรือไม่? เราถามพวกเขาว่า ในหัวใจของพวกเขา และในความคิดและการใคร่ครวญประจำวันของพวกเขา อะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับพวกเขา?

พวกเขาก็เคยได้มาถึงข้อสรุปเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่? เขาเชื่อว่าอะไรสำคัญที่สุดสำหรับพวกเขา? ผู้คนบางคนพูดว่า “คือการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติอย่างแน่นอน” ในขณะที่คนอื่นๆ พูดว่า “แน่นอนว่าคือการอ่านพระวจนะของพระเจ้าทุกวัน” ผู้คนบางคนพูดว่า “คือการมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอธิษฐานต่อพระองค์ทุกวันอย่างแน่นอน”

และนอกจากนี้ยังมีพวกที่พูดว่า “แน่นอนเลยว่าคือการทำหน้าที่ของข้าพระองค์อย่างถูกต้องเหมาะสมทุกวัน”

แล้วก็ยังมีความกระตือรือร้นบางคนที่พูดว่าพวกเขาเคยคิดเพียงว่าจะทำอะไรให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัย จะเชื่อฟังพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างอย่างไร และจะปฏิบัติตัวอย่างไรให้กลมกลืนกับน้ำพระทัยของพระองค์ นั่นถูกต้องหรือไม่? นี่คือนั่นทั้งหมดที่มีอยู่ใช่หรือไม่? ตัวอย่างเช่นบางคนพูดว่า “ข้าพระองค์ต้องการเพียงบนอบต่อพระเจ้า แต่เมื่อใดก็ตามที่ข้าพระองค์ประสบปัญหา ข้าพระองค์ก็ไม่สามารถที่จะทำได้” คนอื่นๆ พูดว่า “ข้าพระองค์ต้องการเพียงทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยเท่านั้น”

และต่อให้ข้าพระองค์สามารถทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัยเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น มันก็คงจะดีแล้ว—
แต่ข้าพระองค์ก็ไม่มีวันสามารถทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัยได้เลย” บางคนพูดว่า

“ข้าพระองค์ต้องการเพียงบนอบต่อพระเจ้า ในเวลาของการทดสอบ

ข้าพระองค์ต้องการเพียงบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียง ต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระองค์
โดยปราศจากการร้องทุกข์หรือการร้องขออันใด แต่ถึงกระนั้น

ข้าพระองค์ก็ล้มเหลวในการบนอบแทบทุกครั้ง” ยังมีคนอื่น ๆ อีกที่พูดว่า

“เมื่อข้าพระองค์เผชิญหน้ากับการตัดสินใจ ข้าพระองค์ไม่มีวันสามารถเลือกที่จะนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้

ข้าพระองค์มักต้องการสร้างความพึงพอใจให้กับเนื้อหนังและต้องการคล่องความอยากได้อะไรที่มีส่วนตัวแบบเห็นแก่ตัวของตัวเอง” อะไรเล่าคือเหตุผลสำหรับการนี้? ก่อนที่การทดสอบของพระเจ้าจะมา

พวกเขาย่อมจะได้ทำทนายตัวเองหลายครั้งแล้ว โดยการลองพยายามและทดสอบตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าใช่หรือไม่?

จงดูว่าเจ้าสามารถบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงและทำให้พระองค์ทรงพึงพอพระทัยอย่างแท้จริงหรือไม่

และเจ้าสามารถรับประกันได้หรือไม่ว่าเจ้าจะไม่ทรยศพระองค์

จงดูว่าเจ้าสามารถเลี่ยงจากการทำให้ตนเองพึงพอใจและการทำให้ความอยากได้อะไรที่มีแบบเห็นแก่ตัวของเจ้าลุล่วง และเพียงทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยเท่านั้นแทน

โดยปราศจากการสร้างตัวเลือกส่วนบุคคลอันใดได้หรือไม่ มีใครบ้างหรือไม่ที่ทำเช่นนั้น? อันที่จริง

มีเพียงข้อเท็จจริงหนึ่งเดียวที่ได้ถูกวางไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา

และมันคือสิ่งที่พวกเขาทุกคนสนใจมากที่สุดและสิ่งที่เจ้าปรารถนาที่จะรู้มากที่สุด—

เรื่องของบทอวสานและบั้นปลายของทุกคน พวกเขาอาจไม่ตระหนัก

แต่นี้เป็นบางสิ่งที่ไม่มีความสามารถปฏิเสธได้ เมื่อพูดถึงความจริงของบทอวสานของผู้คน

พระสัญญาของพระเจ้าต่อมนุษยชาติ และบั้นปลายประเภทใดที่พระเจ้าตั้งพระทัยจะนำผู้คนเข้าไป

เราทราบว่าบางคนที่ได้ศึกษาพระวจนะของพระเจ้าในหัวเรื่องเหล่านี้หลายครั้งแล้ว

แล้วยังมีพวกที่กำลังมองหาคำตอบและครุ่นคิดเรื่องนี้ในจิตใจของพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แต่พวกเขาก็ยังคงไม่ได้อะไรขึ้นมา หรือบางที ก็จบลงตรงบทสรุปที่กำกวมบทใดบทหนึ่ง ในท้ายที่สุด

พวกเขายังคงไม่แน่ใจว่าบทอวสานประเภทใดที่รอพวกเขาอยู่ เมื่อปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา

ผู้คนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะต้องการรู้คำตอบที่เด็ดขาดของคำถามต่อไปนี้:

“บทอวสานของข้าพระองค์จะเป็นอะไร?

ข้าพระองค์สามารถเดินตามเส้นทางนี้ไปจนถึงปลายทางของมันได้หรือไม่?

พระเจ้าทรงมีท่าทีอะไรต่อมนุษยชาติ?” บางคนถึงกับวิตกกังวลดังนี้ “ในอดีต ข้าพระองค์ได้ทำบางสิ่ง

และข้าพระองค์ได้พูดบางสิ่ง ข้าพระองค์ได้ไม่เชื่อฟังพระเจ้า

ข้าพระองค์ได้ดำเนินการกระทำที่ได้ทรมานต่อพระเจ้า และในบางกรณี

ข้าพระองค์ได้ล้มเหลวในการทำให้พระเจ้าทรงพึงพอพระทัย ข้าพระองค์ได้ทำร้ายความรู้สึกของพระองค์ และข้าพระองค์ทำให้พระองค์ทรงผิดหวังและทำให้พระองค์ทรงเกลียดชังข้าพระองค์และทรงเกลียดข้าพระองค์ เพราะฉะนั้น บางที อาจไม่มีใครรู้บทอาชญากรรมของข้าพระองค์เลย”

คงจะสมเหตุสมผลที่จะพูดว่าผู้คนส่วนใหญ่รู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับบทอาชญากรรมของตนเอง ไม่มีใครกล้าพูดว่า

“ข้าพระองค์รู้สึกด้วยความแน่ใจเต็มร้อยว่าข้าพระองค์จะเป็นผู้รอด

ข้าพระองค์แน่ใจเต็มร้อยว่าข้าพระองค์สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

ข้าพระองค์เป็นบุคคลหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับพระทัยของพระเจ้า

ข้าพระองค์เป็นบุคคลหนึ่งที่พระเจ้าทรงสรรเสริญ”

ผู้คนบางคนคิดว่ามันลำบากยากเย็นเป็นพิเศษที่จะติดตามทางของพระเจ้า

และคิดว่าการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติเป็นสิ่งที่ยากลำบากที่สุดในบรรดาทั้งหมด ผลที่ตามมาก็คือ

ผู้คนเช่นนี้จึงถูกทำให้เชื่อว่าพวกเขาอยู่เกินเลยการช่วยเหลือแล้ว

และไม่กล้าที่จะยกชูความหวังของพวกเขาเกี่ยวกับการบรรลุมอบทอาชญากรรมที่ดี หรือบางที

พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาไม่สามารถทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าได้

และดังนั้นจึงไม่สามารถกลายเป็นผู้รอดได้ เพราะเหตุนี้

พวกเขาก็อ้างว่าพวกเขาไม่มีบทอาชญากรรมและไม่สามารถบรรลุมอบทอาชญากรรมที่ดีได้ ไม่ว่าผู้คนจะคิดอย่างไรแนกก็ตาม

พวกเขาก็ได้ประหลาดใจเกี่ยวกับบทอาชญากรรมของพวกเขาหลายครั้ง

สำหรับคำถามเกี่ยวกับอนาคตของพวกเขาและเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาจะได้ในทันทีที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจของ

พระองค์เสร็จสิ้น พวกเขากำลังคำนวณและวางแผนอย่างต่อเนื่อง บางคนจำราคาเป็นสองเท่า

บางคนทอดทิ้งครอบครัวของพวกเขาและอาชีพการงานของพวกเขา บางคนยอมเลิกสัมภาระของพวกเขามาก

บางคนลาออกจากงานเพื่อสละตัวเองเพื่อประโยชน์ของพระเจ้า

บางคนออกจากบ้านของพวกเขาเพื่อทำให้หน้าที่ของพวกเขาถูกลืม บางคนเลือกความยากลำบาก

และเริ่มรับทำกิจที่เข้มข้นและเหน็ดเหนื่อยที่สุด

บ้างก็เลือกที่จะทุ่มเทอุทิศความอุดม โภคทรัพย์ของพวกเขาและอุทิศทั้งหมดของพวกเขา

และยังมีคนอื่นทั้งหลายที่เลือกไล่ตามเสาะหาความจริงและเพียรพยายามรู้จักพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะเลือกฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร ลักษณะที่พวกเขาใช้ฝึกฝนปฏิบัตินั้นสำคัญหรือไม่? (ไม่

มันไม่สำคัญ) เช่นนั้นแล้วเราจะอธิบาย “ความไม่สำคัญ” นี้อย่างไร? หากวิธีการฝึกฝนปฏิบัติไม่สำคัญ

เช่นนั้นแล้วอะไรเล่าที่สำคัญ? (พฤติกรรมที่ดีภายนอกไม่ได้เป็นตัวแทนของการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ)

(ความคิดทั้งหลายของแต่ละปัจเจกบุคคลนั้นไม่สำคัญ)

บุญเจตรองนี้ก็คือพวกเราได้นำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหรือไม่ และพวกเรารักพระเจ้าหรือไม่)

(ความล้มเหลวของศัตรูของพระคริสต์และผู้นำเทียมเท็จช่วยให้พวกเราเข้าใจว่าพฤติกรรมภายนอกไม่ใช่สิ่งสำคัญยิ่งชีพที่สุด โดยผิวเผินแล้ว พวกเขาดูเหมือนจะได้ละทิ้งไปมากมายและดูเหมือนจะเต็มใจจ่ายราคา

แต่เมื่อได้ตรวจสอบอย่างใกล้ชิดขึ้น พวกเราสามารถเห็นได้ว่าพวกเขาเพียงแค่มิเกลารพระเจ้า

แต่พวกเขากลับต่อต้านพระองค์ด้วยประการทั้งปวงแทน ณ ช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งยวด

พวกเขามักจะเข้าข้างซาตานและแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้าเสมอ ดังนั้น

ข้อพิจารณาหลักตรงนี้ก็ต่อพวกเราขึ้นอยู่กับว่าเมื่อถึงเวลา และทัศนคติของพวกเราต่อสิ่งทั้งหลายคืออะไร)

พวกเจ้าทั้งหมดพูดดี

และพวกเจ้าดูเหมือนจะครองความเข้าใจพื้นฐานและมาตรฐานสำหรับดำเนินชีวิตตามอยู่แล้วเมื่อพูดถึงการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ เจตนาของพระเจ้า และสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษยชาติ

การที่พวกเจ้าสามารถพูดเช่นนี้ได้ นั่นคลไคลมาก แม้ว่าบางสิ่งที่พวกเจ้าพูดจะไม่ถูกต้องแม่นยำมากนัก

แต่เจ้าก็ได้เข้าใกล้การมีคำอธิบายที่ถูกต้องเหมาะสมเกี่ยวกับความจริงแล้ว—

และนี่ก็พิสูจน์ว่าพวกเจ้าได้พัฒนาความเข้าใจที่จริงแท้ของพวกเจ้าเองเกี่ยวกับผู้คน เหตุการณ์

และวัตถุทั้งหลายรอบตัวพวกเจ้า เกี่ยวกับสิ่งรอบตัวเจ้าทั้งหมดตามที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้

และเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าสามารถมองเห็นได้ นี่คือการเข้าใจอย่างหนึ่งซึ่งใกล้เคียงกับความจริง

แม้ว่าสิ่งที่พวกเจ้าได้พูดจะไม่ใช่เป็นการจับใจความได้ครอบคลุมทั้งหมด

และคำพูดของเจ้าบางคำไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง

แต่การจับใจความของพวกเจ้าก็กำลังเข้าใกล้ความเป็นจริงของความจริงแล้ว

การได้ยินพวกเจ้าพูดแบบนี้ทำให้เรารู้สึกดีมาก

ความเชื่อของผู้คนไม่สามารถแทนที่ความจริงได้

ผู้คนบางคนสามารถทนความยากลำบากได้ สามารถจ่ายราคาได้ ภายนอกมีความประพฤติดีมาก

ค่อนข้างเป็นที่นับถือดี และชื่นชมกับการเลื่อมใสของผู้อื่น

พวกเจ้าจะพูดว่าพฤติกรรมภายนอกประเภทนี้สามารถถือได้ว่าเป็นการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหรือไม่?

คนเราจะสามารถกำหนดพิจารณาได้หรือไม่ว่าผู้คนเช่นนี้กำลังทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้า?

เหตุใดหรือจึงเป็นว่า

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ผู้คนเห็นปัจเจกบุคคลเช่นนี้และคิดว่าพวกเขากำลังทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

กำลังเดินตามเส้นทางของการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ และกำลังเดินตามทางของพระเจ้า?

เหตุใดผู้คนบางคนจึงคิดเช่นนั้น? มีคำอธิบายเพียงคำเดียวเท่านั้น คำอธิบายนั้นคืออะไรเล่า? คำอธิบายก็คือว่า

สำหรับผู้คนจำนวนมหาศาล คำถามบางคำถาม—อาทิ การนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติหมายความว่าอะไร

การทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัยหมายความว่าอะไร

และการครองความจริงความเป็นจริงอย่างแท้จริงหมายความว่าอะไร—ไม่ชัดเจนอย่างมาก ดังนั้น

จึงมีผู้คนบางคนที่ถูกหลอกลวงโดยพวกที่ภายนอกดูเหมือนจะเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ สูงศักดิ์ สูงส่ง และยิ่งใหญ่
ในส่วนของผู้ที่สามารถพูดถึงตัวอักษรและคำสอนได้อย่างมีวาทศิลป์

และวาทะและการกระทำของพวกเขาดูเหมือนจะมีค่าคู่ควรกับการเลื่อมใส

พวกที่ถูกพวกนั้นหลอกลวงไม่เคยได้มองที่แก่นแท้ของการกระทำของพวกเขา

หลักการทั้งหลายที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของพวกเขา หรืออะไรคือเป้าหมายของพวกเขา ยิ่งกว่านั้น

พวกเขาไม่เคยมองว่าผู้คนเหล่านั้นบนอบต่อพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือไม่

และพวกเขาไม่เคยกำหนดพิจารณาว่าผู้คนเหล่านี้ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างแท้จริงหรือไม่

พวกเขาไม่เคยหยั่งรู้แก่นแท้ของสภาวะความเป็นมนุษย์ของผู้คนเหล่านี้ ตรงกันข้าม

เริ่มต้นด้วยขั้นตอนแรกของการทำความคุ้นเคยกับพวกเขา

พวกเขาได้มาเลื่อมใสและเคารพผู้คนเหล่านี้ที่ละเล็กละน้อย และในที่สุด

ผู้คนเหล่านี้ก็กลายเป็นรูปเคารพของพวกเขา นอกจากนี้ ในจิตใจของผู้คนบางคน รูปเคารพที่พวกเขามักศรัทธา—

และผู้ที่เขาเชื่อว่าสามารถทอดทิ้งครอบครัวและอาชีพการงานของพวกเขาได้

และผู้ที่เขาโดยผิวเผินแล้วดูเหมือนจะสามารถจ่ายราคาได้—เป็นพวกที่ทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัยอย่างแท้จริง

และพวกที่สามารถบรรลุมหาคุณูปการที่ดีและบันปลายที่ดีได้ ในจิตใจของพวกเขา

รูปเคารพเหล่านี้คือพวกที่พระเจ้าทรงสรรเสริญ อะไรเล่าที่ทำให้พวกเขาเชื่อเช่นนั้น?

อะไรคือแก่นแท้ของประเด็นปัญหานี้? อะไรคือผลที่ตามมาที่มันจะนำไปสู่?

ก่อนอื่นพวกเรามาหารือเรื่องแก่นแท้ของมันกันเถิด

โดยแก่นแท้แล้ว ประเด็นปัญหาเหล่านี้ที่เกี่ยวกับทัศนคติของผู้คน วิธีการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเขา

หลักการของการฝึกฝนปฏิบัติใดที่พวกเขาเลือกที่จะนำมาใช้ และสิ่งที่พวกเขาแต่ละคนมักจะมุ่งเน้น

ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษยชาติเลย ไม่ว่าผู้คนจะมุ่งเน้นที่เรื่องใด ๆ

หรือประเด็นปัญหาที่ลุ่มลึก หรือบนตัวอักษรและคำสอนหรือความเป็นจริง

พวกเขาก็ไม่ยึดติดในสิ่งที่พวกเขาควรยึดติดมากที่สุด และพวกเขาก็ไม่รู้จักรั้วสิ่งที่พวกเขาควรรู้จักมากที่สุด

เหตุผลของเรื่องนี้คือผู้คนไม่ชอบความจริงเอาเสียเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาจึงไม่เต็มใจที่จะใช้เวลาและความพยายามลงไปในแสวงหาและนำหลักการของการฝึกฝนปฏิบัติที่

พบในถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้าไปฝึกฝนปฏิบัติ แต่พวกเขากลับเลือกชอบที่จะใช้ทางลัดแทน

โดยสรุปว่าสิ่งที่พวกเขาเข้าใจและรู้นั้นเป็นการฝึกฝนปฏิบัติที่ดีและพฤติกรรมที่ดี

เช่นนั้นแล้วบทสรุปนี้จึงกลายเป็นเป้าหมายของพวกเขาเองในการไล่ตามเสาะหา

ซึ่งพวกเขาก็ถือว่าเป็นความจริงที่จะได้รับการฝึกฝนปฏิบัติ

ผลพวงโดยตรงของเรื่องนี้คือผู้คนใช้พฤติกรรมที่ดีของมนุษย์เป็นสิ่งที่สำหรับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ ซึ่งก็สนองความอยากของพวกเขาที่จะประจบประแจงพระเจ้าอีกด้วย

นี่เป็นทุนให้แก่พวกเขาเพื่อใช้ในการจับเกี่ยวกับความจริง

ซึ่งพวกเขายังใช้เพื่อเป็นเหตุผลและแข่งขันกับพระเจ้าอีกด้วย ในเวลาเดียวกัน

ผู้คนก็กลัวพระเจ้าออกไปอย่างไม่มีหลักศีลธรรม แล้ววางรูปเคารพที่พวกเขาเลื่อมใสลงแทนที่พระองค์

มีเพียงสาเหตุที่แท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้นที่ทำให้ผู้คนมีการกระทำและทัศนคติที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์เช่นนี้

หรือมีข้อคิดเห็นและการฝึกฝนปฏิบัติด้านเดียว—และวันนี้ เราจะบอกพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้: เหตุผลก็คือว่า

แม้ว่าผู้คนอาจติดตามพระเจ้า อธิษฐานต่อพระองค์ทุกวัน และอ่านถ้อยคำรัสของพระองค์ทุกวัน

แต่พวกเขาก็ไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์อย่างจริงแท้ มีรากเหง้าของปัญหานอนอยู่ในที่นี้

หากใครบางคนเข้าใจพระทัยของพระเจ้าและรู้ว่าพระองค์ทรงชอบสิ่งใด พระองค์ทรงเกลียดสิ่งใด

พระองค์ทรงต้องประสงค์สิ่งใด พระองค์ทรงปฏิเสธสิ่งใด พระองค์ทรงรักบุคคลชนิดใด

พระองค์ไม่ทรงชอบบุคคลชนิดใด พระองค์ทรงใช้มาตรฐานชนิดใดเมื่อทำการเรียกร้องต่อผู้คน

และพระองค์ทรงใช้การเข้าหาประเภทใดเพื่อให้พวกเขามีความเพียบพร้อม

เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นยังคงสามารถมีข้อคิดเห็นส่วนตัวของพวกเขาเองได้หรือไม่?

ผู้คนเช่นนี้อาจสามารถไปนมัสการใครอื่นบางคนได้อย่างเรียบง่ายกระนั้นหรือ?

มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งอาจสามารถกลายเป็นรูปเคารพของพวกเขาได้หรือไม่?

ผู้คนที่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าจะครองทัศนคติที่สมเหตุสมผลมากกว่านั้นเล็กน้อย

พวกเขาจะไม่เทิดทูนบุคคลที่เลื่อมทราบบุคคลหนึ่งโดยพลการ

และในขณะที่กำลังเดินไปบนเส้นทางของการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ

พวกเขาก็จะไม่เชื่อว่าการยึดติดกับกฎเกณฑ์หรือหลักการเรียบง่ายไม่กี่ข้ออย่างมีดบอดนั้นเท่าเทียมกันกับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ

มีข้อคิดเห็นมากมายเกี่ยวกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงใช้กำหนดพิจารณาทอวาสนของผู้คน

พวกเขากลับมาที่หัวข้อนี้และหารือเรื่องของบทอวาสนต่อกันเถิด

ในเมื่อสิ่งที่ทุกคนกังวลสนใจคือบทอวาสนของพวกเขาเอง

พวกเขารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาบทอวาสนนั้นอย่างไร?

พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาบทอวาสนของบางคนในลักษณะใด? ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงใช้มาตรฐานแบบใดในการกำหนดพิจารณา?

เมื่อบททอสาณของบุคคลหนึ่งยังคงไม่ได้ถูกกำหนดพิจารณา พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อเปิดเผยบททอสาณนั้น?
มีใครรู้บ้างหรือไม่? ดังที่เราได้พูดไปเมื่อช่วงขณะที่แล้ว มีบางคนที่ได้ใช้เวลาวิจยพระวณะของพระเจ้านานมาก
ในความพยายามที่จะค้นให้พบเบาะแสเกี่ยวกับบททอสาณของผู้คน
เกี่ยวกับหมวดหมู่ที่บททอสาณเหล่านี้ถูกแบ่งออกไป
และเกี่ยวกับบททอสาณอันหลากหลายที่รอผู้คนต่างประเทศอยู่
พวกเขายังหวังอีกด้วยว่าจะค้นพบว่าพระวณะของพระเจ้าทรงสั่งการบททอสาณของผู้คนอย่างไร
พระองค์ทรงใช้มาตรฐานแบบใด และพระองค์ทรงกำหนดพิจารณาบททอสาณของบุคคลหนึ่งอย่างไรกันแน่
อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุด ผู้คนเหล่านี้ไม่มีวันบริหารจัดการจนได้พบคำตอบใดได้ โดยข้อเท็จจริงแล้ว
มีการพูดถึงเรื่องนี้บ่อยมากท่ามกลางถ้อยคำรัสของพระเจ้า เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?
ตราบใดที่บททอสาณของผู้คนยังไม่ได้รับการเปิดเผย
พระเจ้าก็ไม่ทรงปรารถนาที่จะบอกผู้ใดว่าจะเกิดขึ้นในท้ายที่สุด
และพระองค์ก็ไม่ทรงต้องประสงค์แจ้งผู้ใดให้รู้บันปลายของพวกเขาก่อนเวลา—
เพราะการทำเช่นนั้นจะไม่เกิดประโยชน์อันใดต่อมนุษยชาติ
ที่นี่และตอนนี้เราเพียงต้องการบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับลักษณะที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อกำหนดพิจารณาบททอสาณของ
ผู้คน
เกี่ยวกับหลักการที่พระองค์ทรงใช้ในพระราชกิจของพระองค์เพื่อกำหนดพิจารณาและสำแดงบททอสาณเหล่านี้
และเกี่ยวกับมาตรฐานที่พระองค์ทรงใช้เพื่อกำหนดพิจารณาว่าบางคนสามารถอยู่รอดได้หรือไม่
ไม่ใช่คำถามเหล่านี้หรือที่พวกเจ้ากังวลสนใจมากที่สุด? ดังนั้น เช่นนั้นแล้ว
ผู้คนเชื่อว่าพระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาบททอสาณของผู้คนอย่างไร?
พวกเจ้าเพิ่งได้พาดพิงถึงส่วนหนึ่งของเรื่องนั้นไปเมื่อประเดี๋ยวนี้เอง นั่นคือ
พวกเจ้าบางคนพูดว่ามันเกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่ของตนอย่างสัตย์ซื่อและการสละเพื่อพระเจ้า
บางคนพูดว่ามันเกี่ยวข้องกับการนบนอบต่อพระเจ้าและทำให้พระองค์พึงพอพระทัย
บางคนพูดว่าปัจจัยหนึ่งคือการอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า
และบางคนก็พูดว่ากุญแจสำคัญคือการไม่ทำตัวให้เป็นจุดสนใจ...เมื่อพวกเจ้านำความจริงเหล่านี้ไปฝึกฝนปฏิบัติ
ดี และเมื่อพวกเจ้าฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับหลักการทั้งหลายที่เจ้าเชื่อว่าถูกต้อง
พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าดำริสิ่งใด?
พวกเจ้าเคยได้พิจารณาหรือไม่ว่าการไปต่อเช่นนี้คือการทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่?
มันเป็นไปตามมาตรฐานของพระองค์หรือไม่? มันจัดสนองตามข้อเรียกร้องของพระองค์หรือไม่?
เราเชื่อว่าผู้คนส่วนใหญ่ไม่ได้ขบคิดคำถามเหล่านี้มากนัก พวกเขาก็แค่ำน่าส่วนหนึ่งของพระวณะของพระเจ้า

หรือส่วนหนึ่งของคำเทศนา

หรือมาตรฐานของบุคคลสำคัญฝ่ายจิตวิญญาณเฉพาะบางคนที่พวกเขาเทศนาไปประยุกต์ใช้ไปโดยอัตโนมัติ โดยบังคับให้ตัวพวกเขาเองทำเช่นนี้และเช่นนั้น พวกเขาเชื่อว่าเป็นหนทางที่ถูกต้อง

ดังนั้นพวกเขาจึงยึดติดสิ่งนั้นและทำสิ่งนั้นต่อไปไม่สำคัญว่าอะไรจะเกิดขึ้นในที่สุด ผู้คนบางคนคิดว่า

“ข้าพระองค์ได้มีความเชื่อมาหลายปีเหลือเกินแล้ว ข้าพระองค์ได้ฝึกฝนปฏิบัติด้วยวิธีนี้มาตลอด

ข้าพระองค์รู้สึกเหมือนว่าข้าพระองค์ได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยแล้วจริงๆ

และข้าพระองค์ยังรู้สึกเหมือนว่าข้าพระองค์ได้รับมากมายจากการทำเช่นนั้นด้วย

นี่เป็นเพราะข้าพระองค์ได้มาเข้าใจความจริงมากมายในระหว่างเวลานี้ รวมถึงสิ่งต่างๆ

มากมายที่ข้าพระองค์ไม่ได้เข้าใจมาก่อน โดยเฉพาะเจาะจงแล้ว

แนวคิดและทฤษฎีมากมายของข้าพระองค์ได้เปลี่ยนไป คุณค่าชีวิตของข้าพระองค์ได้เปลี่ยนไปอย่างมหัศจรรย์

และบัดนี้ข้าพระองค์มีความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับพิภพนี้” ผู้คนเช่นนี้เชื่อว่าเป็นการเก็บเกี่ยวพืชผล

และเชื่อว่าเป็นผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายของพระราชกิจของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติ ในข้อคิดเห็นของพวกเขา

ด้วยมาตรฐานเหล่านี้และการฝึกฝนปฏิบัติทั้งหมดของพวกเขาที่นำมารวมกัน

พวกเขากำลังทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? พวกเขายบางคนจะพูดด้วยความแน่นอนเต็มที่ว่า

“แน่นอน! พวกเรากำลังฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้า

พวกเรากำลังฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับสิ่งที่เบื้องบนได้ประกาศและสื่อสาร

พวกเรามักจะทำหน้าที่ของเราเสมอและติดตามพระเจ้าตลอดเวลา และพวกเราไม่เคยไปจากพระองค์

ดังนั้นพวกเราสามารถพูดได้อย่างมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าพวกเรา กำลังทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

ไม่สำคัญว่าพวกเราจะเข้าใจเจตนารมณ์ของพระองค์มากเพียงใด

และไม่สำคัญว่าเราจะจับใจความพระวาทะของพระองค์มากเพียงใด

พวกเราก็ได้อยู่บนเส้นทางแห่งการพยายามเข้ากันได้กับพระเจ้าเสมอมา トラバใดที่เราปฏิบัติตัวอย่างถูกต้อง

และฝึกฝนปฏิบัติอย่างถูกต้อง เช่นนั้นแล้วพวกเราก็คงจะต้องได้สัมผัสผลลัพธ์ที่ถูกต้อง”

เขาคิดอย่างไรเกี่ยวกับมุมมองนี้? มันถูกต้องหรือไม่? อาจมีบางคนอีกด้วยที่พูดว่า

“ข้าพระองค์ไม่เคยคิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้มาก่อน

ข้าพระองค์แค่คิดว่าトラバใดที่ข้าพระองค์ยังคงทำให้หน้าที่ของข้าพระองค์ลุล่วงและปฏิบัติตัวให้เป็นไปตามข้อ

พึงประสงค์แห่งถ้อยคำรัสชาของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วข้าพระองค์ก็สามารถอยู่รอดได้

ข้าพระองค์ไม่เคยได้พิจารณาคำถามที่ว่าข้าพระองค์สามารถทำให้สมดังพระทัยของพระเจ้าได้หรือไม่

และข้าพระองค์ไม่เคยได้พิจารณาว่าข้าพระองค์กำลังตอบสนองมาตรฐานที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ให้หรือไม่

เนื่องจากพระเจ้าไม่เคยทรงบอกข้าพระองค์หรือจัดเตรียมคำอบรมสั่งสอนที่ชัดเจนอันใดแก่ข้าพระองค์

ข้าพระองค์จึงเชื่อว่าตราบไคที่ข้าพระองค์ยังคงทำงานและไม่หยุดยั้ง

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะพึงพอพระทัยและไม่น่าจะทรงทำการเรียกร้องอันใดเพิ่มเติมจากข้าพระองค์”

ความเชื่อเหล่านี้ถูกต้องหรือไม่? ในความคิดเห็นของเรา หนทางการฝึกฝนปฏิบัติเช่นนี้ หนทางการคิดเช่นนี้ และทัศนคติเหล่านี้ล้วนพุ่งมาด้วยความเพื้อฝืนรวมทั้งความมีเดบอดอีกเล็กน้อย

บางทีคำพูดของเรานี้ทำให้พวกเจ้าบางคนรู้สึกท้อแท้ใจเล็กน้อย โดยคิดว่า “ความมีเดบอดหรือ?

หากนี่เป็นความมีเดบอด

เช่นนั้นแล้วความหวังในความรอดและการอยู่รอดของพวกเรานั้นมีน้อยและไม่แน่นอนอย่างมากใช่หรือไม่?

โดยการกล่าวแบบนั้น พระองค์ไม่กำลังทรงทำให้พวกเราท้อใจหรือ?” ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าเชื่ออะไร

แต่สิ่งทั้งหลายที่เราพูดและทำไม่ได้หมายถึงจะทำให้พวกเจ้ารู้สึกว่พวกเจ้ากำลังถูกทำให้หมดกำลังใจ

ตรงกันข้าม สิ่งเหล่านั้นหมายถึงจะปรับปรุงความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระเจ้าให้ดีขึ้น

และเพิ่มการจับความเข้าใจของพวกเจ้าต่อสิ่งที่พระองค์กำลังทรงดำริ

สิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ทำให้สำเร็จลุล่วง ผู้คนประเภทที่พระองค์ทรงชอบ สิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด

สิ่งที่พระองค์ทรงดูหมิ่น บุคคลชนิดใดที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับ

และบุคคลชนิดใดที่พระองค์ทรงปฏิเสธ สิ่งเหล่านั้นหมายถึงจะให้ความชัดเจนแก่จิตใจของพวกเจ้า

และให้ความเข้าใจที่ชัดเจนแก่พวกเจ้าว่าการกระทำและความคิดของพวกเจ้าแต่ละคนและทุกคนได้ไหลห่างไป

ไกลเพียงใดจากมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ มันจำเป็นมากหรือไม่ที่จะหาหรือเกี่ยวกับหัวข้อเหล่านี้?

เพราะเรารู้ว่าพวกเจ้าได้มีความเชื่อมั่นมาแล้ว และได้ฟังการประกาศมากมายแล้ว

แต่เหล่านี้เป็นสิ่งที่เจ้าขาดมากที่สุดอย่างแน่นอน แม้ว่าพวกเจ้าได้บันทึกทุกความจริงไว้ในสมุดบันทึกของเจ้า

และได้จดจำและจารึกบางสิ่งที่เจ้าเชื่อเป็นการส่วนตัวว่ามีความสำคัญไว้ในหัวใจของพวกเจ้า

และแม้ว่าเจ้าวางแผนการที่จะใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในระหว่างการฝึกฝนปฏิบัติของพวกเจ้า เพื่อใช้สิ่งเหล่านั้นในยามที่พวกเจ้าพบว่าตัวเองกำลังต้องการ

เพื่อใช้สิ่งเหล่านั้นเพื่อก้าวผ่านกาลเวลาอันลำบากยากเย็นที่อยู่ข้างหน้า หรือเพียงแค่ปล่อยให้สิ่งต่างๆ

เหล่านั้นร่วมทางไปกับพวกเจ้า ในขณะที่พวกเจ้าใช้ชีวิตของพวกเจ้า ในความคิดเห็นของเรา

ไม่ว่าพวกเจ้าจะอย่างไรก็ตาม หากพวกเจ้าแค่กำลังทำอยู่แล้ว นี่ก็ย่อมไม่สำคัญนัก

เช่นนั้นแล้วอะไรเล่าที่สำคัญมาก? นั่นก็คือ ในขณะที่เจ้ากำลังฝึกฝนปฏิบัติ

เจ้าต้องรู้ลึกลงไปด้วยความแน่ใจอย่างสิ้นเชิงว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ากำลังทำอยู่—ทุกๆ การกระทำ—

สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์หรือไม่ และการกระทำทั้งหมดของพวกเจ้า

ความคิดทั้งหมดของพวกเจ้า และผลลัพธ์และเป้าหมายที่พวกเจ้าปรารถนาจะสัมฤทธิ์ผลนั้น จริงๆ

แล้วทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้าและจัดสนองต่อข้อเรียกร้องของพระองค์หรือไม่
ตลอดจนพระองค์ทรงเห็นชอบกับสิ่งเหล่านั้นหรือไม่ เหล่านี้คือบรรดาสิ่งที่สำคัญมาก

จงเดินในทางของพระเจ้า นั่นคือ จงยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

มีคตินหนึ่งหนึ่งที่พวกเจ้าควรจดบันทึกไว้ เราเชื่อว่าคตินนี้สำคัญมาก เพราะสำหรับเราแล้ว
มันเข้ามาในความคิดจิตใจนับครั้งไม่ถ้วนในทุกๆ วัน เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

เป็นเพราะทุกครั้งที่เราต้องเผชิญหน้ากับใครบางคน ทุกครั้งที่เราได้ยินเรื่องราวของใครบางคน
และทุกครั้งที่เราได้รับฟังประสบการณ์หรือคำพยานของบุคคลหนึ่งเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้า
เรามักจะใช้คตินนี้เพื่อกำหนดพิจารณาในหัวใจของเราเสมอ

ว่าบุคคลผู้เป็นบุคคลชนิดที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์และเป็นบุคคลชนิดที่พระเจ้าทรงชอบหรือไม่ ดังนั้น
เช่นนั้นแล้วคตินนี้คืออะไร? ตอนนี้เราได้ทำให้พวกเจ้าสนใจจนนั่งไม่ติดแล้ว เมื่อเราเปิดเผยคตินนั้น
บางทีพวกเจ้าจะรู้สึกผิดหวัง เพราะมีบางคนได้พูดคตินนั้นพล่อยๆ เพียงลมปากมานานหลายปีแล้ว
อย่างไรก็ตาม เราไม่เคยพูดคตินนั้นพล่อยๆ เพียงลมปากเลยแม้สักครั้ง คตินนี้พักอาศัยอยู่ในหัวใจเรา
ดังนั้นคตินนี้คืออะไร? คตินนี้ก็คือ “จงเดินในทางของพระเจ้า นั่นคือ

จงยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว” นี่ไม่ใช่วลีที่เรียบง่ายเหลือเกินกระนั้นหรือ? ถึงอย่างนั้นก็ตาม
แม้จะมีความเรียบง่าย แต่ผู้คนที่มีความเข้าใจลึกซึ้งในคำพูดเหล่านี้อย่างแท้จริง

จะรู้ว่าพวกมันมีความหนักแน่นอย่างยิ่ง รู้สึกว่าคตินนี้มีคุณค่ามากต่อการฝึกฝนปฏิบัติของคนเรา
รู้สึกว่ามันเป็นบรรทัดหนึ่งจากภาษาแห่งชีวิตที่ประกอบด้วยความจริงความเป็นจริง

รู้สึกว่ามันเป็นตัวแทนของวัตถุประสงค์ตลอดชีพสำหรับพวกที่กำลังพยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย
และรู้สึกว่ามันเป็นหนทางตลอดชีพที่ใครก็ตามที่คำนึงถึงเจตนารมณ์ของพระเจ้าควรทำตาม

ดังนั้นเจ้าคิดอย่างไรว่า คตินนี้มีใช่ความจริงหรือ? คตินนี้มีหรือไม่มีนัยสำคัญเช่นนั้น?

นอกจากนั้นแล้ว บางทีพวกเจ้าบางคนอาจกำลังนึกถึงคตินนี้ และกำลังพยายามขบคิดความหมายอยู่
และบางทีอาจมีพวกเจ้าบางคนที่กำลังรู้สึกกังขาเกี่ยวกับคตินนี้ว่า คตินนี้สำคัญมากนักหรือ?
มันสำคัญมากหรือไม่? จำเป็นหรือไม่ที่จะต้องเน้นคตินนี้มากขนาดนั้น?

อาจมีพวกเจ้าบางคนที่ไม่ชอบคตินนี้มากนักเพราะพวกเจ้าคิดว่าการนำเอาทางของพระเจ้ามากลั่นให้เป็นคติน
หนึ่งคำนี้เป็นการอธิบายที่ง่ายเกินไปจนเกินไป

การนำเอาทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสมาสรุปให้เป็นคตินเดียว—

นั่นจะไม่ทำให้พระเจ้าทรงกลายเป็นไร้นัยสำคัญมากเกินไปหรือ? มันเป็นอย่างนั้นหรือ?

อาจเป็นไปได้ว่าพวกเจ้าส่วนใหญ่ไม่เข้าใจนัยสำคัญอันลุ่มลึกซึ่งของคำพูดเหล่านี้ยิ่งที่

แม้ว่าพวกเจ้าจะได้จดบันทึกไว้ทั้งหมดแล้ว

แต่พวกเขาก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะจับเก็บคตินี้ไว้ในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาก็เพียงได้เขียนมันลงในสมุดบันทึกของพวกเขาเพื่อจะได้กลับไปอ่านและไตร่ตรองในเวลว่างของพวกเขา
พวกเขาก็บางคนจะไม่แม้แต่จะรู้ว่ามันคืออะไร
และยังไม่ต้องพูดถึงการลองพยายามใช้คตินี้ให้เกิดประโยชน์ที่ดี แม้กระนั้น
เหตุใดหรือเราจึงปรารถนาที่จะพูดถึงคตินี้?
โดยไม่คำนึงถึงมุมมองของพวกเขาและไม่สำคัญว่าพวกเขาจะคิดอะไร เราจำเป็นต้องพูดถึงคตินี้
เนื่องจากว่าคตินี้มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระเจ้ทรงกำหนดพิจารณาทอสวนของผู้คน
ไม่สำคัญว่าความเข้าใจปัจจุบันของพวกเขาในคตินี้จะเป็นอะไร หรือเขาจะปฏิบัติต่อคตินี้อย่างไร
เราจะต้องบอกพวกเขาดังนี้ว่า หากผู้คนสามารถนำคำพูดของคตินี้ไปปฏิบัติ
และรับประสบการณ์กับคำพูดเหล่านั้น
และสัมผัสมาตรฐานแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมั่นใจว่าจะเป็นผู้รอดและแน่ใจว่าจะมีบทสวนที่ดี อย่างไรก็ตาม
หากพวกเขาไม่สามารถตอบสนองมาตรฐานที่คตินี้ได้กำหนดไว้
เช่นนั้นแล้วอาจกล่าวได้ว่าไม่มีใครรู้บทสวนของพวกเขาเลย
ดังนั้นเราจึงพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับคตินี้ก็เพื่อการเตรียมด้านจิตใจของพวกเขาเอง
และเพื่อให้พวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้ทรงใช้มาตรฐานประเภทใดในการประเมินวัดพวกเขา
ดังที่เราเพิ่งได้บอกพวกเขา คตินี้มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระเจ้ทรงช่วยมนุษยชาติให้รอด
รวมถึงวิธีที่พระองค์ทรงกำหนดพิจารณาทอสวนของผู้คนด้วย คตินี้เกี่ยวข้องกับทางใดเล่า?
พวกเขาก็อาจจะรู้จริงๆ ดังนั้นพวกเขาจะพูดคุยเกี่ยวกับคตินี้ในวันนี้เลย

พระเจ้ทรงใช้ประโยชน์การทดสอบที่หลากหลายเพื่อตรวจสอบว่าผู้คนยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่

ในทุกยุค ขณะที่ทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกมนุษย์
พระเจ้าประทานพระวจนะบางคำให้กับพวกเขาและทรงบอกความจริงบางประการแก่พวกเขา
ความจริงเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นหนทางที่ผู้คนควรยึดติด เป็นหนทางที่พวกเขาควรจะไปข้างใน
เป็นหนทางที่ทำให้พวกเขาสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
และเป็นหนทางที่ผู้คนควรนำไปฝึกฝนปฏิบัติและยึดติดในชีวิตของพวกเขาและตลอดการครองแห่งการเดินทางแห่งชีวิตของพวกเขา เป็นเพราะเหตุผลเหล่านี้เองพระเจ้าจึงทรงแสดงถ้อยคำรัสเหล่านี้ต่อมนุษยชาติ
พระวจนะเหล่านี้ซึ่งมาจากพระเจ้าควรได้รับการยึดติดโดยผู้คน
และการยึดติดในพระวจนะเหล่านี้คือการรับชีวิตเอาไว้ หากบุคคลผู้หนึ่งไม่ยึดติดในพระวจนะเหล่านี้

ไม่นำพระวณะเหล่านี้ไปฝึกฝนปฏิบัติ และไม่ดำเนินชีวิตตามพระวณะของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา
เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นี้ก็จะไม่ได้กำลังนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ ยิ่งไปกว่านั้น

หากผู้คนไม่ได้กำลังนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่ได้กำลังยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

อีกทั้งไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้

ผู้คนที่ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้ไม่สามารถรับคำสรรเสริญของพระองค์ได้

และผู้คนเช่นนี้ก็จะไม่มีบทอาชญา ดังนั้นแล้ว ในครรลองแห่งการทรงพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาบทอาชญาของบุคคลผู้หนึ่งอย่างไรหรือ?

พระเจ้าทรงใช้วิธีการใดเล่าในการกำหนดพิจารณาบทอาชญาของบุคคลผู้หนึ่ง?

บางทีพวกเขายังคงเลื่อนรางในเรื่องนี้อยู่บ้างในขณะนี้ แต่เมื่อเรานอกเข้าเกี่ยวกับกระบวนการ
มันจะกลายเป็นค่อนข้างชัดเจน เพราะพวกเขามากมายได้เคยมีประสบการณ์กับมันด้วยตัวเองมาแล้ว

ตลอดครรลองแห่งการทรงพระราชกิจของพระองค์ นับตั้งแต่ปฐมกาลเป็นต้นมา

พระเจ้าได้ทรงกำหนดทดสอบสำหรับทุกคนไว้แล้ว—

หรือเจ้าสามารถพูดได้ว่าทุกคนที่ติดตามพระองค์—และการทดสอบเหล่านี้มาในขนาดอันหลากหลาย

มีพวกที่ได้รับความประสพการณ์กับการทดสอบแห่งการถูกรบกวนของพวกเขาปฏิเสธ

พวกที่ได้รับความประสพการณ์กับการทดสอบแห่งสิ่งแวดล้อมอันทุกข์ยาก

พวกที่ได้รับความประสพการณ์กับการทดสอบแห่งการถูกจับกุมและถูกทรมาน

พวกที่ได้รับความประสพการณ์กับการทดสอบแห่งการต้องเผชิญหน้ากับตัวเลือกทั้งหลาย

และพวกที่ได้เผชิญหน้ากับการทดสอบแห่งเงินตราและสถานะ กล่าวโดยทั่วไปแล้ว

พวกเขแต่ละคนได้เผชิญหน้ากับการทดสอบทุกลักษณะแล้ว เหตุใดพระเจ้าจึงทรงพระราชกิจเช่นนี้?

เหตุใดพระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกคนเช่นนี้? ผลลัพธ์จำพวกใดที่พระองค์ทรงแสวงหา?

นี่คือประเด็นที่เราปรารถนาที่จะสื่อสารกับพวกเขา นั่นคือ

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ว่าบุคคลผู้นี้เป็นชนิดที่ยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่

สิ่งนี้หมายความว่าเมื่อพระเจ้ากำลังทรงให้การทดสอบแก่เจ้า

และให้เจ้าเผชิญหน้ากับรูปแบบแวดล้อมอย่างใดอย่างหนึ่ง

เจตนารมณ์ของพระองค์ก็เพื่อทดสอบว่าเจ้าเป็นบุคคลที่ยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่

หากใครบางคนเผชิญหน้ากับหน้าที่เก็บรักษาของถวาย

และหน้าที่นี้นำไปสู่การเข้ามาจับต้องของถวายของพระเจ้า

เจ้าจะบอกว่าเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้แล้วกระนั้นหรือ? เป็นเช่นนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย!

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเผชิญคือบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับเรื่องนี้ พระเจ้าจะทรงสังเกตการณ์เจ้าอย่างลับๆ ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าเลือกตัวเลือกใด วิธีที่เจ้าฝึกฝนปฏิบัติ และเจ้ามีความคิดอะไร สิ่งที่พระเจ้าทรงห่วงใยมากที่สุดคือผลลัพธ์สุดท้าย

เนื่องจากว่าเป็นผลลัพธ์นี่เองที่จะช่วยให้พระองค์ทรงประเมินว่าเจ้าได้ใช้ชีวิตขึ้นไปถึงมาตรฐานของพระองค์ในการทดสอบโดยเฉพาะครั้งนี้หรือไม่ อย่างไรก็ตาม เมื่อใดก็ตามที่ผู้คนเผชิญปัญหา พวกเขา มักจะไม่คิดเกี่ยวกับว่าเหตุใดพวกเขาจึงต้องเผชิญหน้ากับมัน

มาตรฐานอะไรที่พระเจ้าทรงคาดหวังให้พวกเขาตอบสนอง อะไรที่พระองค์ทรงต้องประสงค์เห็นในพวกเขา หรืออะไรที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับจากพวกเขา ในยามที่เผชิญหน้ากับปัญหานี้

ผู้คนเหล่านี้ก็เพียงคิดว่า “นี่คือบางสิ่งที่ข้าพระองค์ต้องเผชิญหน้า ข้าพระองค์ต้องระมัดระวัง ต้องไม่สะเพร่า! ไม่ว่าอะไรก็ตาม นี่คือของถวายของพระเจ้า และข้าพระองค์ก็ไม่สามารถแตะต้องได้”

ด้วยความที่มีความคิดเรียบง่ายเกินไปเช่นนี้

ผู้คนจึงเชื่อว่าพวกเขาได้ทำให้ความรับผิดชอบทั้งหลายของพวกเขาถูกล่วงแล้ว

ผลลัพธ์ของการทดสอบนี้จะนำความพึงพอใจพระทัยมาให้พระเจ้าหรือไม่? จงเดินหน้าและพุดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้ (หากผู้คนยำเกรงพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา เช่นนั้นแล้ว

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหน้าที่ซึ่งเปิดโอกาสให้พวกเขาเข้ามาสัมผัสกับของถวายของพระเจ้า

พวกเขาก็จะพิจารณาว่ามันง่ายเพียงใดที่จะทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุ่นเคือง และนั่นจะทำให้พวกเขาต้องดำเนินการต่อด้วยความระมัดระวังอย่างแน่นอน)

การตอบสนองของพวกเขาอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง แต่ก็ยังไม่ถึงกับตรงจุดทีเดียวนัก

การเดินทางของพระเจ้านั้น ไม่ได้เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎอันผิวเผินทั้งหลายตรงกันข้ามกลับหมายความว่า เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับปัญหา เจ้ามีทรรศนะว่าเหนือสิ่งอื่นใด

มันเป็นสถานการณ์ที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้แล้ว เป็นความรับผิดชอบที่พระองค์ประทานให้แก่เจ้า หรือภารกิจที่พระองค์วางพระทัยมอบหมายให้เจ้า เมื่อเผชิญหน้ากับปัญหานี้

เจ้าควรถึงกับเห็นว่ามันเป็นการทดสอบที่พระเจ้าทรงใส่ให้กับเจ้า เมื่อเจ้าประสบกับปัญหานี้

เจ้าต้องมีมาตรฐานในหัวใจของเจ้า และเจ้าต้องคิดว่าเรื่องนี้ได้มาจากพระเจ้า

เจ้าต้องคิดเกี่ยวกับวิธีจัดการกับมันในหนทางที่เจ้าสามารถทำให้ความรับผิดชอบของเจ้าถูกล่วง

ในขณะที่ยังคงจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ตลอดจนวิธีที่จะทำเช่นนั้นโดยไม่ทำให้พระองค์กริ้วหรือทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ทรงขุ่นเคือง

เมื่อครั้งเราได้พุดเกี่ยวกับการเก็บรักษาของถวาย เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับของถวาย

และยังจะต้องไปถึงหน้าที่ของเจ้าและความรับผิดชอบของเจ้าอีกด้วย เจ้ามีหน้าที่ผูกพันกับความรับผิดชอบนี้

อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับปัญหานี้ มีการทดลองอันใดหรือไม่? มี! การทดลองนี้มาจากไหนเล่า? การทดลองนี้มาจากชาตาน และมาจากอุปนิสัยชั่วเลื่อมทรมของพวกมนุษย์อีกด้วย ในเมื่อมีการทดลอง ประเด็นนี้จึงเกี่ยวข้องกับการยื่นหยัดในคำพยานที่ผู้คนควรจะยื่นหยัด อันเป็นความรับผิดชอบและหน้าที่ของเจ้าอีกด้วย ผู้คนบางคนพูดว่า “นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยยิ่งนัก จำเป็นจริงหรือที่จะทำให้เป็นเรื่องใหญ่?” ใช่แล้ว มันจำเป็น! นี่เป็นเพราะเพื่อที่จะยังอยู่ในทางของพระเจ้า พวกเราไม่สามารถปล่อยสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับพวกเราหรือรอบตัวพวกเราไป แม้กระทั่งสิ่งเล็กน้อย ไม่ว่าพวกเราจะคิดว่าพวกเราควรให้ความสนใจกับมันหรือไม่ ตราบใดที่พวกเรากำลังเผชิญหน้าเรื่องใดก็ตาม พวกเราจะต้องไม่ปล่อยมันไป

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นควรถูกมองว่าเป็นการทดสอบที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่พวกเรา เจ้าคิดอะไรเกี่ยวกับวิธีมองสิ่งทั้งหลายวิธีนี้? หากเจ้ามีท่าทีแบบนี้ เช่นนั้นแล้ว มันจะเป็นการยื่นยันข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง กล่าวคือ ลึกลงไปในนั้น เจ้ายำเกรงพระเจ้าและเต็มใจหลบเลี่ยงความชั่ว หากเจ้ามีความพึงปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้านำไปฝึกฝนปฏิบัติจะไม่อยู่ไกลมากนักจากการตอบสนองต่อมาตรฐานแห่งการยำเกรงพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่ว

บ่อยครั้งที่มิพวกที่เชื่อว่า เรื่องทั้งหลายที่ผู้คนไม่ค่อยให้ความสนใจมากนักและมักจะไม่นำพาถึงถึงนั้น เป็นแต่เพียงเรื่องหยาบหยาบเล็กน้อยที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอันใดกับการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหาเช่นนี้ ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้คิดมากเกี่ยวกับมัน แล้วพวกเขาก็ปล่อยให้มันผ่านไป อย่างไรก็ตาม โดยข้อเท็จจริงแล้วเรื่องนี้เป็นบทเรียนที่เจ้าควรศึกษา— บทเรียนเกี่ยวกับวิธีที่จะยำเกรงพระเจ้าและวิธีที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่เจ้าควรกังวลสนใจยิ่งขึ้นไปอีกคือการรู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงทำอะไรเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นมาเผชิญหน้ากับเจ้า พระเจ้าทรงอยู่ข้างเจ้านั่นเอง กำลังทรงสังเกตการณ์ทุกคำพูดและการกระทำของเจ้า และกำลังทรงเฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำและการเปลี่ยนแปลงอะไรที่เกิดขึ้นในความคิดของเจ้า— นี่คือพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนบางคนถามว่า “หากนั่นเป็นจริง เช่นนั้นแล้วเหตุใดข้าพระองค์จึงไม่รู้สึกละ?” เจ้าไม่รู้สึกละเพราะเจ้ายังไม่ได้ยึดติดหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเป็นหนทางปฐมของเจ้า ดังนั้นเจ้าจึงไม่สามารถสำนึกกับรู้ได้ถึงพระราชกิจอันแนบเนียนที่พระเจ้าทรงทำในผู้คน ซึ่งสำแดงตัวโดยสอดคล้องกับความคิดและการกระทำอันหลากหลายของผู้คน เจ้าเป็นคนสติแตก! อะไรเล่าที่เป็นเรื่องใหญ่? อะไรเล่าที่เป็นเรื่องเล็ก? เรื่องทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการเดินในทางของพระเจ้าไม่ได้ถูกแยกแยะระหว่างเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก แต่พวกเจ้าสามารถยอมรับมันได้ไหม? (พวกเราสามารถยอมรับได้) ในด้านของเรื่องประจำวันทั้งหลาย

มีบางเรื่องที่คุณมองว่าเป็นเรื่องใหญ่และมีนัยสำคัญมาก และเรื่องอื่นๆ ที่ถูกมองว่าเป็นเรื่องเล็กไร้สาระ บ่อยครั้งที่ผู้คนเห็นว่าเรื่องใหญ่เหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญมาก

และพวกเขาพิจารณาว่าเรื่องเหล่านั้นได้ถูกพระเจ้าทรงส่งมา

อย่างไรก็ตามเมื่อเรื่องใหญ่เหล่านี้แสดงบทบาทออกมา

บ่อยครั้งที่ผู้คนไปไม่ถึงการทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าลุล่วง ไม่สามารถได้รับวิวรรณ์ใด

และไม่สามารถได้รับความรู้จริงแท้ใดที่มีคุณค่า

ก็เพราะวุฒิภาวะที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ของผู้คนและเพราะขีดความสามารถที่ต่ำของพวกเขา

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเล็กแล้ว

เรื่องเหล่านี้เพียงแต่ถูกผู้คนมองข้ามและถูกทิ้งให้เลือนหายไปทีละนิดทีละน้อย

เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้คนจึงได้สูญเสียโอกาสมากมายที่จะได้รับการตรวจดูเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและได้รับการทดสอบโดยพระองค์ มันหมายความว่าอะไร? หากเจ้ามักมองข้ามผู้คน

เหตุการณ์และวัตถุและสถานการณ์ทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าเสมอ?

มันหมายความว่าทุกวัน และแม้กระทั่งทุกชั่วขณะ

เจ้ากำลังตัดขาดจากการที่พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้ามีความเพียบพร้อม ตลอดจนภาวะผู้นำของพระองค์อยู่เป็นนิตย์

เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสถานการณ์ให้กับเจ้า พระองค์กำลังทรงเฝ้าดูอย่างลับๆ

ทรงมองดูหัวใจของเจ้า ทรงสังเกตการณ์ความคิดและความสุขุมรอบคอบของเจ้า ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าคิดอย่างไร

และทรงรอว่าเจ้าจะปฏิบัติตัวอย่างไร หากเจ้าเป็นคนประมาท—คนที่ไม่เคยจริงจังกับทางของพระเจ้า

พระวามะของพระองค์ หรือความจริง—

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ใส่ใจหรือให้ความสนใจกับสิ่งที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ครบบริบูรณ์

หรือข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ทรงคาดหวังให้เจ้าสนองในคราวที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการสภาพแวดล้อม

เฉพาะบางอย่างสำหรับเจ้า และเจ้าก็จะไม่รู้ว่าผู้คน เหตุการณ์

และวัตถุทั้งหลายที่เจ้าประสบเกี่ยวเนื่องกับความจริงหรือน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างไร

หลังจากที่เจ้าเผชิญหน้ากับรูปการณ์แวดล้อมซ้ำๆ และการทดสอบซ้ำๆ เช่นนี้

โดยที่พระเจ้าไม่ทรงเห็นผลลัพธ์ใดๆ ในตัวเจ้าแล้ว พระองค์จะทรงดำเนินหน้าต่อไปอย่างไรเล่า?

หลังจากได้เผชิญหน้ากับการทดสอบซ้ำๆ เจ้าก็ยังไม่ได้ขยายพระเจ้ายิ่งใหญ่ในหัวใจของเจ้า

ทั้งยังไม่ได้เห็นรูปการณ์แวดล้อมที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าในสิ่งที่พวกมันเป็น นั่นคือ

การทดสอบและการตรวจสอบจากพระเจ้า แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้ากลับได้ปฏิเสธโอกาสที่พระเจ้าได้ประทานให้เจ้าแทน โดยปล่อยให้โอกาสผ่านไปครั้งแล้วครั้งเล่า

นี่ไม่ใช่การไม่เชื่อฟังอย่างสุดขีดที่คุณแสดงให้เห็นหรือ? (ใช้ส)

พระเจ้าจะทรงรู้สึกเจ็บปวดเพราะเหตุนี้หรือไม่? (พระองค์จะทรงรู้สึก) พระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวด!

การไถ่บาปเราพูดการนี้ทำให้พวกเขารู้สึกใจอีกครั้ง พวกเขากำลังคิดว่า

“ไม่ได้มีการพูดไว้ก่อนหน้านี้แล้วหรือว่าพระเจ้าทรงรู้สึกเจ็บปวดเสมอ?

ดังนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวดหรือ? เช่นนั้นแล้วเมื่อใดเล่าที่พระองค์ทรงรู้สึกเจ็บปวด?”

โดยสังเขปแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงรู้สึกเจ็บปวดในสถานการณ์นี้ ดังนั้นเช่นนั้นแล้ว

ท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อพฤติกรรมประเภทที่ระบุไว้คร่าวๆ ข้างต้นนั้นคืออะไรเล่า?

เมื่อผู้คนปฏิเสธการทดสอบและการตรวจสอบที่พระเจ้าทรงส่งให้พวกเขา

และเมื่อพวกเขาหลบเลี่ยงทั้งสองอย่างนั้น มีเพียงท่าทีเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเช่นนี้

นี่คือท่าทีอะไรกันเล่า? พระเจ้าทรงผลักไสบุคคลแบบนี้จากกันบึงพระทัยของพระองค์

มีความหมายสองชั้นสำหรับคำว่า “ผลักไส” เราควรอธิบายอย่างไรดีจากทัศนคติของเรา ลึกๆ แล้วคำว่า

“ผลักไส” มีนัยยะของความเกลียดและความเกลียดชัง แล้วความหมายอีกชั้นหนึ่งเล่า?

นั่นก็คือส่วนที่แสดงนัยของการยอมแพ้ในบางสิ่ง พวกเขารู้ว่า “ยอมแพ้” หมายถึงอะไรใช่ไหม?

โดยสรุปแล้ว “ผลักไส”

คือคำที่เป็นตัวแทนของปฏิกิริยาและท่าทีท้ายสุดของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนเหล่านั้นที่กำลังประพฤติชั่วเช่นนั้น

เป็นความเกลียดชังสุดขีดต่อพวกเขา และความเคียดแค้น

และด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้มีการตัดสินใจที่จะละทิ้งพวกเขา

นี่คือการตัดสินใจขั้นสุดท้ายของพระเจ้าต่อบุคคลที่ไม่เคยเดินในทางของพระเจ้า

และที่ไม่เคยยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

บัดนี้พวกเขารู้ว่าทั้งหมดสามารถเห็นความสำคัญของคตพจน์ที่เราได้พูดถึงไปก่อนหน้านี้ได้แล้วหรือไม่?

ตอนนี้พวกเขารู้เข้าใจวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการกำหนดพิจารณาโทษฐานของผู้คนหรือยัง?

(พระองค์ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมที่แตกต่างกันทุกวัน)

“พระองค์ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมที่แตกต่างกัน”—

เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนสามารถสัมผัสและจะต้องได้

ดังนั้นอะไรคือสิ่งของพระเจ้าในการทรงทำการนี้?

เจตนารมณ์ของพระองค์คือการให้การทดสอบหลากหลายลักษณะ ณ

เวลาที่แตกต่างกันและในสถานที่ที่ที่แตกต่างกันแก่บุคคลทุกคนไม่มีเว้น

แถมมโนใจของบุคคลถูกนำไปตรวจสอบในระหว่างการทดสอบ?

การทดสอบกำหนดพิจารณาว่าเจ้าเป็นบุคคลประเภทที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วในทุกประเด็นที่เจ้า

เผชิญหน้า ไถ่บาป ได้เห็น และได้รับประสบการณ์ด้วยตนเองหรือไม่

ทุกคนจะเผชิญหน้ากับการทดสอบประเภทนี้เพราะพระเจ้าทรงยุติธรรมต่อผู้คนที่ทั้งหมด พวกเจ้าบางคนพูดว่า “ข้าพระองค์ได้เชื่อในพระเจ้าหลายปีแล้ว ดังนั้นแล้วเหตุใดข้าพระองค์จึงยังไม่ได้เผชิญหน้ากับการทดสอบใดๆเล่า?” เจ้ารู้สึกว่เจ้ายังไม่ได้เผชิญหน้าการทดสอบใดๆ

เพราะเมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมให้เจ้า

เจ้าไม่ได้จริงจกกับรูปการณ์แวดล้อมเหล่านั้นและไม่ต้องการเดินในทางของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เจ้าก็แค่ไม่สำนึกถึงการทดสอบของพระเจ้าเลย บางคนพูดว่า

“ข้าพระองค์ได้เผชิญหน้ากับการทดสอบสองสามครั้งแล้ว

แต่ข้าพระองค์ไม่รู้วิธีฝึกฝนปฏิบัติอย่างถูกต้องเหมาะสม แม้เมื่อข้าพระองค์ได้ฝึกฝนปฏิบัติแล้ว

ข้าพระองค์ก็ยังคงไม่รู้ว่าข้าพระองค์ได้ตั้งมั่นในระหว่างการทดสอบของพระเจ้าหรือไม่”

ผู้คนในสภาวะแบบนี้ไม่ได้มีจำนวนน้อยอย่างแน่นอน

เช่นนั้นแล้วอะไรเล่าคือมาตรฐานที่พระเจ้าทรงใช้ประเมินผู้คน? เป็นดังเช่นที่เราได้พูดเมื่อครู่ก่อน นั่นคือ

เป็นการที่เจ้ายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ คิด และแสดงออกหรือไม่

นี่คือวิธีที่จะกำหนดพิจารณาว่าเจ้าเป็นบุคคลที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่

มนทัศน์นี้เรียบง่ายหรือไม่? มันเรียบง่ายพอที่จะพูด แต่ง่ายที่จะนำไปฝึกฝนปฏิบัติหรือไม่? (มันก็ไม่ง่ายนัก)

เหตุใดจึงไม่ง่ายนัก? (เพราะผู้คนไม่รู้จักรับพระเจ้า

และพวกเขาไม่รู้ว่พระเจ้าทรงทำให้ผู้คนมีความเพียบพร้อมอย่างไร ดังนั้นเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับปัญหา

พวกเขาจึงไม่รู้วิธีค้นพบความจริงเพื่อแก้ปัญหของพวกเขา พวกเขาต้องก้าวผ่านการทดสอบ กระบวนการถูกลง

การติสอน และการพิพากษาทั้งหลายก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถครอบครองความเป็นจริงแห่งการยำเกรงพระเจ้า)

พวกเขาก็อาจจะพูดเช่นนั้น แต่ในความคิดเห็นของพวกเขา

การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วดูเหมือนจะทำให้ได้อย่างง่ายดายมากตอนนี้ เหตุใดเราถึงพูดเช่นนั้น?

เป็นเพราะพวกเขาได้ฟังคำเทศนามากมายและได้รับการรดน้ำในปริมาณไม่น้อยจากความจริงความเป็นจริง

การนี้ทำให้พวกเขำเข้าใจทั้งทางทฤษฎีและทางสติปัญญาว่าจะยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างไร

ในส่วนของการวินำการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความช่วนั้นไปฝึกฝนปฏิบัติจริงๆ นั้น

ความรู้นี้ทั้งหมดเป็นประโยชน์มากและได้ทำให้พวกเขำรู้สึกว่กับว่าสิ่งนั้นสามารถสัมฤทธิ์ผลได้โดยง่าย

เช่นนั้นแล้วเหตุใดผู้คนจึงไม่มีวันสามารถสัมฤทธิ์ผลจริงๆ ได้เล่า?

นี่เป็นเพราะแก่นแท้ธรรมชาติของมนุษย์ไม่ยำเกรงพระเจ้าและมันชอบความชั่ว นี่คืเหตุผลที่แท้จริง

การไม่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วคือการต่อต้านพระเจ้า

เราขอเริ่มต้นด้วยการถามเจ้าว่าคิพจน์นี้ “จงยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว” มาจากที่ใด (พระธรรมโยบ)

เนื่องจากพวกเราได้พูดถึงโยบแล้ว เรามาสนทนาเรื่องของเขากัน ในเวลาของโยบ

พระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจเพื่อความรอดและการพิชิตชัยมนุษยชาติหรือไม่? ไม่! ไม่ใช่เช่นนั้นหรือหรือนอกจากนั้น ในความคิดเห็นของโยบ เขามีความรู้เรื่องพระเจ้ายากเท่าใดในเวลานั้น? (ไม่มาก) และความรู้เรื่องพระเจ้านั้นเปรียบเทียบกับความรู้ที่พวกเขามีในทุกวันนี้อย่างไร? เหตุใดพวกเขาก็ยังไม่กล้าตอบ? โยบมีความรู้มากกว่าหรือน้อยกว่าพวกเขายกในตอนนี้เล่า? (น้อยกว่า) นี่เป็นคำถามที่ตอบง่ายมาก น้อยกว่า! นั่นแน่นอนอยู่แล้ว! ทุกวันนี้พวกเขายกเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและอยู่ต่อหน้าพระวณะของพระเจ้า พวกเขามีความรู้เรื่องพระเจ้ายากกว่าที่โยบเคยมี เหตุใดเราจึงนำเรื่องนี้ขึ้นมาพูด?

อะไรคือจุดประสงค์ของเราในการพูดสิ่งเหล่านี้? เราอยากจะอธิบายข้อเท็จจริงข้อหนึ่งแก่เจ้า แต่ก่อนที่เราจะทำเช่นนั้น เราต้องการถามพวกเขายกหนึ่งคำถาม นั่นคือ โยบรู้น้อยมากเรื่องพระเจ้า แต่ก็ยังสามารถยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วได้ เหตุใดผู้คนในทุกวันนี้จึงล้มเหลวในการทำเช่นนั้น? (พวกเขาเสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง) “เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง”—นี่เป็นปรากฏการณ์ผิวดินที่ก่อให้เกิดปัญหา แต่เราจะไม่มัวมองมันในแบบนั้น บ่อยครั้งที่พวกเขานำคำสอนและคำศัพท์ที่ใช้บ่อย อาทิ “ความเสื่อมทรามอย่างลึกซึ้ง” “การเป็นกบฏต่อพระเจ้า” “การไม่จงรักภักดีต่อพระเจ้า” “การไม่เชื่อฟัง” “การไม่ชอบความจริง” และอื่นๆ และใช้ลิดลิดหูเหล่านี้เพื่ออธิบายแก่นแท้ของทุกๆ ประเด็น นี่เป็นวิธีฝึกฝนปฏิบัติที่มีข้อบกพร่อง การใช้คำตอบเดียวกันเพื่ออธิบายเรื่องทั้งหลายที่มีเนื้อหาแตกต่างกันนั้น ทำให้เกิดความสงสัยอย่างน่าหมิ่นประมาทเกี่ยวกับความจริงและพระเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เราไม่ชอบฟังคำตอบแบบนี้ จงคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้นานและหนัก!

พวกเขายกไม่มีแม้สักคนได้ขบคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่อย่างใด แต่เราสามารถเห็นเรื่องนี้ทุกๆ วัน และทุกๆ วันเราก็สามารถรู้สึกเรื่องนี้ได้ ด้วยเหตุนี้ ในขณะที่พวกเขากำลังแสดงอยู่ เราก็กำลังเฝ้าดูอยู่

เมื่อพวกเขากำลังทำบางสิ่ง พวกเขายกไม่สามารถรู้สึกถึงแก่นแท้ของมัน แต่เมื่อเราเฝ้าดู เราสามารถเห็นแก่นแท้ของมัน และเราสามารถรู้สึกถึงแก่นแท้ของมันอีกด้วย ดังนั้นแล้วแก่นแท้นี้คืออะไร? เหตุใดผู้คนในทุกวันนี้จึงไม่สามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้แล้ว?

คำตอบของพวกเขายกอยู่ไกลจากความสามารถในการอธิบายแก่นแท้ของปัญหานี้

อีกทั้งคำตอบเหล่านั้นก็ไม่สามารถแก้ปัญหายกได้ นั่นเป็นเพราะมันมีแหล่งกำเนิดที่พวกเขายกไม่ตระหนักรู้

แหล่งกำเนิดนี้คืออะไรเล่า? เรารู้ว่าพวกเขายกต้องการได้ยินเรื่องแหล่งกำเนิดนั้น

ดังนั้นเราจะบอกเรื่องแหล่งกำเนิดของปัญหานี้แก่พวกเขายก

ตั้งแต่พระเจ้าเริ่มทรงพระราชกิจ พระองค์ก็ได้ทรงคำนึงถึงพวกมนุษย์อย่างไร? พระเจ้าทรงช่วยกู้พวกเขา พระองค์ทรงเห็นพวกมนุษย์เป็นสมาชิกครอบครัวของพระองค์ เป็นเป้าหมายในพระราชกิจของพระองค์ เป็นพวกที่พระองค์ทรงต้องประสงค์พิชิตและช่วยไถ่รอด และเป็นพวกที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้มีความเพียบพร้อม

นี่คือท่าทีของพระเจ้าต่อมนุษยชาติเมื่อพระราชกิจของพระองค์เริ่มต้นขึ้น
แต่ท่าทีของมนุษย์ต่อพระเจ้าในเวลานั้นคืออะไร? พระเจ้าไม่ทรงคุ้นเคยกับพวกมนุษย์
และพวกเขาคำนึงถึงว่าพระเจ้าทรงเป็นคนแปลกหน้า อาจกล่าวได้ว่าท่าทีของพวกเขาต่อพระเจ้านั้น
ไม่ได้เก็บเกี่ยวผลลัพธ์ที่ถูกต้อง
และว่าพวกเขาไม่ได้มีความเข้าใจที่ชัดเจนว่าพวกเขาควรปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไร
เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเขาจึงปฏิบัติต่อพระองค์ตามที่พวกเขาชอบและทำสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาชอบ
พวกเขามีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับพระเจ้าบ้างหรือไม่? ตอนแรกพวกเขาไม่ได้มี
ที่เรียกว่าข้อคิดเห็นของพวกเขาเพียงประกอบด้วยมโนคติที่หลงผิดและข้อสันนิษฐานบางอย่างเกี่ยวกับพระองค์
พวกเขายอมรับสิ่งที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
และเมื่อมีบางสิ่งไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา พวกเขาก็เชื่อฟังสิ่งนั้นโดยผิวเผิน แต่ลึกลงไป
พวกเขารู้สึกขัดแย้งอย่างรุนแรงและพวกเขาต่อต้านมัน
นี่คือสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับพวกมนุษย์ในปฐมกาล นั่นคือ
พระเจ้าทรงมองว่าพวกเขาเป็นสมาชิกครอบครัว แต่พวกเขาปฏิบัติต่อพระองค์เยี่ยงคนแปลกหน้า อย่างไรก็ตาม
หลังพระราชกิจของพระเจ้าผ่านไปสักพักหนึ่ง
พวกมนุษย์ก็ได้มาทำความเข้าใจกับสิ่งที่พระองค์ทรงพยายามที่จะสัมฤทธิ์ผล
และพวกเขาก็ได้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้
พวกเขาได้มารู้ด้วยว่าพวกเขาสามารถได้รับอะไรจากพระเจ้า ผู้คนคำนึงถึงพระเจ้าอย่างไร ณ เวลานี้?
พวกเขาได้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นสายชูชีพ และหวังว่าจะได้รับประทานพระคุณ พระพร
และพระสัญญาของพระองค์ ณ เวลานี้พระเจ้าทรงคำนึงถึงพวกมนุษย์อย่างไร?
พระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขาเป็นเป้าหมายสำหรับการพิชิตชัยของพระองค์
พระเจ้าทรงต้องประสงค์ใช้พระวจนะเพื่อพิพากษาพวกเขา เพื่อตรวจสอบพวกเขา
และเพื่อให้พวกเขาก้าวผ่านการทดสอบ อย่างไรก็ตาม ในความคิดเห็นของผู้คนในตอนนั้น
พระเจ้าทรงเป็นเพียงวัตถุที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายของพวกเขาเอง
ผู้คนได้เห็นว่าความจริงที่พระเจ้าทรงแจกจ่ายให้สามารถพิชิตและช่วยพวกเขาให้รอดได้
ได้เห็นว่าพวกเขามีโอกาสได้รับสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาต้องการจากพระองค์
ตลอดจนบรรดาอุปนิสัยที่พวกเขาต้องการ ด้วยเหตุนี้ ความจริงใจเล็กน้อยจึงได้ก่อเกิดในหัวใจพวกเขา
และพวกเขาก็เต็มใจที่จะติดตามพระเจ้าองค์นี้ เวลาได้ผ่านไป
และเนื่องจากพวกเขาได้รับความรู้ผิวเผินและเกี่ยวกับคำสอนบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า
จึงอาจกล่าวได้ว่าพวกมนุษย์กำลังเริ่มกลายเป็น “คุ้นเคย” กับพระเจ้า และพระวจนะที่พระองค์ตรัส

การเทศนาของพระองค์ ความจริงทั้งหลายที่พระองค์ทรงแจกจ่ายออกไป และพระราชกิจของพระองค์
ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่ใต้การจับความที่คิดว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงไม่คุ้นเคยอีกต่อไป
และว่าพวกเขาได้ย่างเท้าบนเส้นทางของการกลายเป็นเข้ากันได้กับพระเจ้าแล้ว
ถึงตอนนี้ผู้คนได้ฟังการเทศนามากมายเกี่ยวกับความจริงและได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้ามามาก
มายแล้ว ถึงกระนั้นก็ตาม

เพราะการแทรกแซงและการกีดขวางที่เกิดจากปัจจัยและรูปการณ์แวดล้อมที่แตกต่างกันมากมาย
ผู้คนส่วนใหญ่จึงไม่สามารถประสบความสำเร็จในการนำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติได้
และพวกเขาไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ ผู้คนได้กลายเป็นย่อหย่อนมากขึ้นเรื่อยๆ
และขาดความมั่นใจมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขามีสำนึกที่มากขึ้นว่าบททอสาณของพวกเขาเองไม่เป็นที่รู้จัก
พวกเขาไม่กล้าคิดหาแนวคิดที่พึงเพื่อ และพวกเขาไม่พยายามสร้างความก้าวหน้า
พวกเขาเพียงติดตามไปด้วยอย่างไม่เต็มใจ ไปข้างหน้า ที่ละก้าวๆ ในส่วนของสถานะปัจจุบันของพวกมนุษย์
อะไรเล่าคือท่าทีของพระเจ้าต่อพวกเขา?

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะประทานความจริงเหล่านี้ให้พวกเขาและปลุกฝังพวกเขาด้วยทางของพระองค์เท่านั้น
และจากนั้นก็ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมทั้งหลายเพื่อทดสอบพวกเขาในวิธีที่แตกต่างกัน
เป้าหมายของพระองค์คือใช้พระวจนะเหล่านี้ ความจริงเหล่านี้ และพระราชกิจของพระองค์
และทำให้เกิดบททอสาณที่พวกมนุษย์สามารถยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วได้
ผู้คนส่วนใหญ่ที่เราได้เห็นมาเพียงใช้พระวจนะของพระเจ้าและคำนึงถึงพระวจนะนั้นว่าเป็นคำสอน
เพียงแค่อำนาจบรรณกระดาศ ข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติตาม ในการกระทำและวาตะของพวกเรา
หรือในขณะที่เผชิญหน้ากับการทดสอบ พวกเขาไม่คำนึงถึงทางของพระเจ้าว่าเป็นแบบที่พวกเขาควรปฏิบัติตาม
นี่เป็นจริงเป็นพิเศษเมื่อผู้คนเผชิญหน้ากับการทดลองใหญ่

เราไม่เคยเห็นบุคคลเช่นนี้คนใดที่ฝึกฝนปฏิบัติในทิศทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
ดังนั้นท่าทีของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์จึงเต็มไปด้วยความเกลียดและความรังเกียจสุดขีด!

แม้ว่าพระองค์ได้ทรงให้การทดสอบแก่พวกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ถึงกับนับเป็นร้อยๆ ครั้ง
พวกเขาก็ยังคงไม่มีท่าทีที่ชัดเจนอันใดเพื่อใช้สาธิตแสดงความมุ่งมั่นของพวกเขาว่า
“ข้าพระองค์ต้องการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว!”

เนื่องจากผู้คนไม่ได้มีความมุ่งมั่นและไม่ทำการแสดงแบบนี้

ท่าทีในปัจจุบันของพระเจ้าต่อพวกเขาก็ไม่เหมือนกับที่เคยเป็นในอดีต เมื่อพระองค์ทรงยื่นความกรุณา
ความยอมผ่อนปรน ความอดกลั้น และความอดทนให้พวกเขา

แต่พระองค์ทรงผิดหวังในมนุษยชาติอย่างที่สุดแทน ใครเล่าที่ก่อให้เกิดความผิดหวังนี้?

ท่าทีของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นขึ้นอยู่กับใครเล่า? ท่าทีนั้นขึ้นอยู่กับบุคคลทุกๆ คนที่ติดตามพระองค์ตลอดครรถลอดแห่งการทรงพระราชมานานหลายปีของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงกำหนดข้อพึงประสงค์มากมายต่อผู้คนและได้ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมมากมายสำหรับพวกเขา อย่างไรก็ตาม โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาได้ฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร

และไม่สำคัญว่าท่าทีของพวกเขาต่อพระเจ้าจะเป็นอะไร

ผู้คนก็ได้ล้มเหลวในการฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องอย่างชัดเจนกับเป้าหมายของการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ด้วยเหตุนี้ เราจะมอบวลีแห่งการสรุป

และใช้วลีนี้เพื่ออธิบายทุกสิ่งที่เราเพิ่งพูดถึงเกี่ยวกับว่าเหตุใดผู้คนจึงไม่สามารถเดินในทางของพระเจ้าแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว วลีนี้คืออะไร? วลีนี้ก็คือ

พระเจ้าทรงคำนึงถึงพวกมนุษย์ว่าเป็นเป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์และเป็นเป้าหมายแห่งพระราชมกิจของพระองค์ พวกมนุษย์คำนึงถึงพระเจ้าว่าเป็นศัตรูของพวกเขาและผู้ที่อยู่ตรงกันข้ามกับพวกเขา

บัดนี้เจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่? ชัดเจนมากกว่าท่าทีของมนุษย์คืออะไร

ท่าทีของพระเจ้าคืออะไร และสัมพันธ์ภาพระหว่างพวกมนุษย์กับพระเจ้าคืออะไร

ไม่สำคัญว่าพวกเขาได้ฟังการเทศนามากเพียงใด แต่สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ทำข้อสรุปของพวกเขาเองแล้ว อาทิ การสวดชื่อต่อพระเจ้า การนบถต่อพระเจ้า การแสวงหาวิธีที่จะกลายเป็นเข้ากันได้กับพระเจ้า

การต้องการสละชั่วชีวิตเพื่อพระเจ้า และการต้องการใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้า—สำหรับเราแล้ว

สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ตัวอย่างของการเดินอย่างมีสติในทางของพระเจ้า

ซึ่งก็คือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

แต่สิ่งเหล่านั้นกลับเป็นเพียงช่องทางที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายบางอย่างแทน

เพื่อบรรลุเป้าหมายเหล่านั้น พวกเขาปฏิบัติตามกฎข้อบังคับบางข้ออย่างไม่เต็มใจ

และเป็นกฎข้อบังคับเหล่านั้นเองที่นำผู้คนให้ห่างไกลจากวิธีแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วยิ่งขึ้น และนั่นทำให้พระเจ้าทรงอยู่ตรงกันข้ามกับมนุษยชาติอีกครั้ง

หัวข้อของวันนี้หนักสักหน่อย แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เราก็คงหวังว่าเมื่อพวกเขาก้าวผ่านประสบการณ์ที่จะมา และเวลาที่จะมา

พวกเขาจะสามารถทำสิ่งที่เราเพิ่งจะบอกพวกเขาได้

จงอย่าคำนึงถึงพระเจ้าว่าทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่ง—

ราวกับว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่เมื่อพระองค์ทรงมีประโยชน์ต่อพวกเขา

แต่ไม่ทรงดำรงอยู่เมื่อพวกเขาไม่ได้ใช้ประโยชน์พระองค์แล้ว พื้นที่ที่เจ้ามีความคิดเช่นนี้ในจิตใจได้นำนักของเจ้าเข้าก็จะได้ทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธแล้ว บางทีอาจมีผู้คนที่คุณคิดว่า

“ข้าพระองค์ไม่คำนึงถึงพระเจ้าว่าทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่า

ข้าพระองค์มักอธิษฐานต่อพระองค์เสมอและข้าพระองค์มักพยายามทำให้พระองค์พึงพอพระทัยเสมอ และทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพระองค์ทำอยู่ภายในขอบเขต มาตรฐานและหลักการที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ ข้าพระองค์ไม่ได้กำลังฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับแนวคิดของข้าพระองค์เองอย่างแน่นอน” ใช่แล้ว ลักษณะนี้ที่เข้าใช้ฝึกฝนปฏิบัติมันถูกต้อง! แม้กระนั้นก็ตาม เจ้าคิดอะไรเมื่อเจ้ามาประจัญหน้ากับปัญหา? เจ้าฝึกฝนปฏิบัติอย่างไรเมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหา?

ผู้คนบางคนรู้สึกว่าการทรงดำรงอยู่เมื่อพวกเขาอธิษฐานต่อพระองค์และวิงวอนต่อพระองค์ แต่เช่นนั้นแล้ว เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาเผชิญกับปัญหา

พวกเขาก็คิดหาแนวคิดของพวกเขาเองและต้องการที่จะยึดปฏิบัติตามแนวคิดเหล่านั้น

นี่หมายความว่าพวกเขาคำนึงถึงพระเจ้าว่าเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่ง

และสภาพการณ์เช่นนี้ทำให้พระเจ้าทรงไม่มีตัวตนในจิตใจของพวกเขา

ผู้คนเชื่อว่าพระเจ้าควรทรงดำรงอยู่เมื่อพวกเขาต้องการพระองค์ แต่ไม่ใช่เมื่อพวกเขาไม่ต้องการพระองค์

ผู้คนคิดว่าการฝึกฝนปฏิบัติบนพื้นฐานแนวคิดของพวกเขาเองนั้นเพียงพอแล้ว

พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาสามารถทำสิ่งใดก็ได้ที่พวกเขาพอใจ

พวกเขาแค่ไม่เชื่อว่าพวกเขาจำเป็นต้องแสวงหาทางของพระเจ้าจนพบ

สำหรับผู้คนที่อยู่ในสภาพการณ์แบบนี้และติดอยู่ในสภาพเช่นนี้ในปัจจุบันนี้

พวกเขาไม่ได้กำลังเข้าหาอันตรายหรือ? ผู้คนบางคนพูดว่า “ไม่ว่าข้าพระองค์กำลังเข้าหาอันตรายหรือไม่

ข้าพระองค์ก็ได้มีความเชื่อมาหลายปีแล้ว และข้าพระองค์เชื่อว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์

เพราะพระองค์ทรงทนไม่ได้ที่จะทรงทำเช่นนั้น” คนอื่นๆ พูดว่า

“ข้าพระองค์ได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่เวลาที่ข้าพระองค์อยู่ในครรภ์มารดาของข้าพระองค์

เป็นเวลาสี่สิบหรือห้าสิบปีแล้ว ดังนั้นในแง่ของเวลา

ข้าพระองค์มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดที่จะได้รับการช่วยเหลือให้รอดโดยพระเจ้า

และข้าพระองค์มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดที่จะอยู่รอด ตลอดสี่หรือห้าทศวรรษนี้

ข้าพระองค์ได้ละทิ้งครอบครัวของข้าพระองค์และงานของข้าพระองค์

และข้าพระองค์ได้ละวางทั้งหมดที่ข้าพระองค์มี—สิ่งทั้งหลาย เช่น เงินตรา สถานะ ความชื่นชมยินดี

และเวลากับครอบครัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่ได้กินอาหารอร่อยๆ มากมาย

ข้าพระองค์ยังไม่ได้ชื่นชมความสนุกทั้งหลายมากมาย ข้าพระองค์ยังไม่ได้ไปเยือนสถานที่ที่น่าสนใจมากมาย

และข้าพระองค์ยังได้รับประสบการณ์กับความทุกข์ที่ผู้คนธรรมดาไม่สามารถสู้ทนได้เสียด้วยซ้ำ

หากพระเจ้าไม่ทรงสามารถช่วยข้าพระองค์ให้รอดได้ด้วยเหตุผลทั้งหมดนี้

เช่นนั้นแล้วข้าพระองค์ก็กำลังถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม และข้าพระองค์ก็ไม่สามารถเชื่อในพระเจ้าแบบนี้ได้”
มีผู้คนมากมายที่มีพระศนะแบบนี้หรือไม่? (มี) เช่นนั้นแล้ว

วันนี้เราจะช่วยพวกเขาทำความเข้าใจข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง นั่นคือ ผู้คนที่มีพระศนะเช่นนี้ล้วนกำลังยิงที่ตัวเอง
นี่เป็นเพราะพวกเขากำลังปิดบังตาของพวกเขาด้วยจินตนาการของพวกเขาเอง เป็นจินตนาการเหล่านี้เอง
รวมถึงบทสรุปของพวกเขาเอง

ที่เข้าไปแทนที่ของมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกมนุษย์ตอบสนองและหนุนเหนี่ยวพวกเขาจากกา
รยอมรับเจตนารมณ์จริงแท้ของพระเจ้า

นั่นทำให้พวกเขาไร้ความสามารถที่จะสำนึกถึงการทรงดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระองค์
และนั่นยังเป็นเหตุให้พวกเขาสูญเสียโอกาสที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
โดยละทิ้งส่วนใดส่วนหนึ่งหรือส่วนแบ่งใดส่วนแบ่งหนึ่งในพระสัญญาของพระเจ้า

พระเจ้าทรงกำหนดบททอฐานของผู้คนและมาตรฐานที่พระองค์ทรงใช้ในการทำเช่นนั้นอย่างไร

ก่อนที่จะลงเอยในพระศนะหรือบทสรุปใด เจ้าควรทำความเข้าใจว่าท่าทีของพระเจ้าต่อเจ้าคืออะไร
และพระองค์กำลังทรงคิดอะไรเป็นอันดับแรก

แล้วเจ้าก็จะสามารถตัดสินใจได้ว่าการขบคิดของเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่

พระเจ้าไม่ได้ทรงเคยใช้เวลาเป็นหน่วยวัดในการกำหนดพิจารณาบททอฐานของบุคคล

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงเคยใช้การที่ว่าบุคคลผู้หนึ่งได้ทนทุกข์มากเพียงใดเป็นพื้นฐานในการกำหนดพิจารณาเช่น
นี้ เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงใช้สิ่งใดเป็นมาตรฐานในการกำหนดพิจารณาบททอฐานของบุคคล?

การกำหนดพิจารณาบททอฐานบนพื้นฐานของเวลาจะเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คนมากที่สุด
ยิ่งไปกว่านั้น มีผู้คนเหล่านั้นที่พวกเขาเห็นบ่อยๆ ผู้ซึ่ง ณ จุดหนึ่งได้อุทิศไปมากมาย สละไปมากมาย
จ่ายราคาไปมหาศาล และทนทุกข์อย่างใหญ่หลวง เหล่านี้คือพวกที่สามารถได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้า
ในแบบที่พวกเขามองเห็น

ทั้งหมดที่ผู้คนเหล่านี้สาธิตแสดงและดำเนินชีวิตนั้นอยู่ในแนวเดียวอย่างแม่นยำกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คนเกี่
ยวกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงวางไว้สำหรับการกำหนดพิจารณาบททอฐานของบุคคล สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาเชื่อ
เราจะไม่ทำรายการตัวอย่างเหล่านี้ที่ละรายการ กล่าวโดยสังเขปแล้ว

สิ่งใดที่ไม่เป็นมาตรฐานภายในการขบคิดของพระเจ้าเองนั้นมาจากจินตนาการของมนุษย์แทน
และสิ่งเช่นนี้ทั้งหมดเป็นมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์

หากเจ้ายืนยันในมโนคติที่หลงผิดและความเพ้อฝันของเจ้าเองอย่างหุนหันพลันแล่น ผลลัพธ์จะเป็นอะไรเล่า?

เห็นได้ค่อนข้างชัดว่าผลที่ตามมาของการนี้สามารถเป็นได้เพียงการที่พระเจ้าทรงผลักไสเจ้า

นี่เป็นเพราะเจ้ามักจะ โอ้อวดคุณสมบัติของเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า แข่งขันกับพระองค์

และได้เถียงกับพระองค์ และเจ้าไม่ได้พยายามจับใจความการขบคิดของพระองค์อย่างแท้จริง
อีกทั้งเจ้าไม่ได้พยายามจับใจความน้ำพระทัยของพระองค์หรือท่าทีของพระองค์ต่อมนุษยชาติ
การดำเนินการไปในลักษณะนี้ให้เกียรติตัวเจ้าเองเหนือสิ่งอื่นใด นั่นไม่ได้ขยายพระเจ้ายิ่งใหญ่ เจ้าเชื่อในตัวเอง
เจ้าไม่เชื่อในพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ผู้คนเช่นนี้
อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงนำพาความรอดมาให้พวกเขา หากเจ้าสามารถปล่อยทัศนคติแบบนี้ไป และยิ่งกว่านั้น
สามารถแก้ไขทัศนคติที่ไม่ถูกต้องเหล่านั้นซึ่งเจ้าเคยมีในอดีต
หากเจ้าสามารถดำเนินการไปโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า
หากเจ้าสามารถฝึกฝนปฏิบัติทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วจากจุดนี้เป็นต้นไป
หากเจ้าสามารถจัดการถวายเกียรติแด่พระเจ้าในฐานะองค์หนึ่งเดียวผู้ยิ่งใหญ่ในทุกสรรพสิ่งและละเว้นจากการใ
้ความเพื่อฝัน ทัศนคติ หรือการเชื่อส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อยามตัวเจ้าเองและพระเจ้า
และหากเจ้าสามารถแสวงหาเจตนารมณ์ของพระเจ้าในทุกด้านจนพบแทน
มาตรฐานและเข้าใจท่าทีของพระองค์ต่อมนุษยชาติ
และทำให้พระองค์พึงพอพระทัยโดยการตอบสนองมาตรฐานของพระองค์ นั่นจะนำอัสการย์!
จะเป็นการแสดงความหมายว่าเจ้ากำลังจะเริ่มเข้าสู่ทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

หากพระเจ้าไม่ทรงใช้ความคิด แนวคิด
และทัศนคติที่หลากหลายของผู้คนเป็นมาตรฐานในการกำหนดพิจารณาทอวาสนของพวกเขา
พระองค์ทรงใช้มาตรฐานแบบใดเล่าในการกำหนดพิจารณาทอวาสนของผู้คน?
พระองค์ทรงใช้การทดสอบทั้งหลายเพื่อกำหนดพิจารณาทอวาสนของพวกเขา
มีสองมาตรฐานสำหรับการใช้การทดสอบของพระเจ้าเพื่อกำหนดพิจารณาทอวาสนของผู้คน กล่าวคือ
มาตรฐานแรกคือจำนวนการทดสอบที่ผู้คนก้าวผ่าน
และมาตรฐานที่สองคือผลลัพธ์ที่การทดสอบเหล่านี้มีต่อผู้คน
เป็นตัวบ่งชี้ทั้งสองนี้นั่นเองที่สร้างทอวาสนของบุคคล ทีนี้เรามาอธิบายมาตรฐานทั้งสองนี้โดยละเอียดกัน

ในการเริ่มต้น เมื่อบุคคลผู้หนึ่งเผชิญหน้ากับการทดสอบจากพระเจ้า (หมายเหตุ: เป็นไปได้ว่าในสายตาของเจ้า
การทดสอบนี้อาจจะเป็นการทดสอบเล็ก ไม่คุ้มค่าที่จะพูดถึง)
พระองค์จะทรงทำให้เจ้าเฝ้าตัวรับรู้อย่างเด่นชัดว่า นี่คือการทดสอบของพระองค์บนตัวเจ้า
และว่าเป็นพระองค์ที่ทรงจัดการเตรียมการรูปการณ์แวดล้อมนี้ให้เจ้า
ในขณะที่เจ้ายังคงมีวุฒิภาวะที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ พระเจ้าจะทรงจัดการเตรียมการการทดสอบเพื่อตรวจสอบเจ้า
และการทดสอบเหล่านี้จะสอดคล้องกับวุฒิภาวะของเจ้า สิ่งที่เจ้าสามารถจับใจความได้
และสิ่งที่เจ้าสามารถต้านทานได้ ส่วนไหนของเจ้าเล่าที่จะถูกตรวจสอบ? ท่าทีของเจ้าต่อพระเจ้า

ทำที่นี้สำคัญมากหรือไม่? แน่แน่นอนว่ามันสำคัญ! มันมีความสำคัญเป็นพิเศษ!

ทำที่นี้ในพวกมนุษย์เป็นผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา ดังนั้น ในความคิดเห็นของพระองค์ มันเป็นที่สำคัญที่สุดของทั้งหมด มิฉะนั้นแล้ว

พระเจ้าจะไม่ทรงใช้ความพยายามของพระองค์กับผู้คนโดยมีส่วนร่วมในพระราชกิจเช่นนี้ โดยผ่านทางทดสอบเหล่านี้ พระเจ้าทรงต้องประสงค์เห็นท่าทีของเจ้าต่อพระองค์

พระองค์ทรงต้องประสงค์รู้ว่าเจ้าอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้องหรือไม่

พระองค์ทรงต้องประสงค์รู้ว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่อีกด้วย

ดังนั้นไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจความจริงมากหรือน้อยในเวลาใดก็ตาม เจ้าจะยังคงเผชิญหน้ากับการทดสอบของพระเจ้า และหลังการเพิ่มใดๆ ในปริมาณของความจริงที่เจ้าเข้าใจ

พระองค์จะทรงยังคงจัดการเตรียมการการทดสอบที่เกี่ยวข้องสำหรับเจ้าต่อไป

เมื่อเจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบอีกครั้ง พระเจ้าจะทรงต้องประสงค์รู้ว่าทัศนคติของเจ้า แนวคิดของเจ้า และท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ได้ประสบความสำเร็จกับการเติบโตใดบ้างในช่วงเวลาใดระหว่างนั้นหรือไม่

ผู้คนบางคนสงสัยว่า “เหตุใดพระเจ้าทรงต้องประสงค์เห็นท่าทีของผู้คนเสมอ?

พระองค์ไม่ได้ทรงเห็นแล้วหรือหาหรือว่าพวกเขานำความจริงไปฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร?

เหตุใดพระองค์จะยังคงทรงต้องประสงค์เห็นท่าทีของพวกเขา?” นี่เป็นคำพูดไร้สาระปราศจากเหตุผล!

ในเมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในลักษณะนี้ น้ำพระทัยของพระองค์ต้องอยู่ในนั้น

พระเจ้าทรงคอยสังเกตการณ์ผู้คนจากด้านข้าง ทรงคอยเฝ้าดูทุกคำพูดและการกระทำของพวกเขา

ทุกความประพฤติและการเคลื่อนไหวของพวกเขาอยู่เป็นนิตย์

พระองค์ทรงถึงกับสังเกตการณ์ทุกความคิดและแนวคิดของพวกเขา

พระเจ้าทรงจดบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้คน—ความประพฤติดีของพวกเขา ความผิดของพวกเขา

การล่วงละเมิดของพวกเขา แม้แต่การกบฏและการทรยศของพวกเขา—

เป็นหลักฐานที่ใช้ในการกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของพวกเขา

ขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการยกระดับขึ้น

เจ้าจะได้ยินความจริงมากขึ้นและมายอมรับสิ่งทั้งหลายและข่าวสารเชิงบวกมากขึ้นที่ละเอียดละน้อย

และเจ้าจะได้รับความเป็นจริงของความจริงมากขึ้น ตลอดกระบวนการนี้

ข้อพึงประสงค์ของเจ้าต่อเจ้าจะเพิ่มขึ้นเช่นกัน และเมื่อเป็นเช่นนั้น

พระองค์จะทรงจัดการเตรียมการการทดสอบที่จริงจังมากขึ้นสำหรับเจ้า

เป้าหมายของพระองค์คือการตรวจสอบว่าท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ได้ก้าวหน้าไปในระหว่างนั้นแล้วหรือไม่

แน่นอน เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น

ทัศนคติที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากเจ้าจะสอดคล้องกับความเข้าใจในความจริงความเป็นจริงของเจ้า

เมื่อวุฒิภาวะของเจ้าค่อยๆ เพิ่มขึ้น มาตรฐานที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากเจ้าก็จะเพิ่มขึ้นเช่นกัน

ในขณะที่เจ้ายังคงไม่เป็นผู้ใหญ่ พระองค์จะทรงวางมาตรฐานที่ต่ำมากเพื่อให้เจ้าตอบสนอง

เมื่อวุฒิภาวะของเจ้าเพิ่มขึ้นเล็กน้อย พระองค์จะทรงยกมาตรฐานของเจ้าให้สูงขึ้นอีกหน่อย

แต่พระเจ้าจะทรงทำอะไรหลังจากเจ้าได้รับความเข้าใจในความจริงทั้งหมดแล้ว?

พระองค์จะทรงให้เจ้าเผชิญหน้ากับการทดสอบที่ใหญ่ขึ้นไปอีก ท่ามกลางการทดสอบเหล่านี้

สิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะได้รับจากเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์เห็นจากเจ้านั้น

คือความรู้เรื่องพระองค์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เป็นความเคารพที่จริงแท้ต่อพระองค์ ณ เวลานี้

ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อเจ้าจะสูงขึ้นและ “รุนแรงขึ้น”

มากกว่าที่เคยเป็นเมื่อวุฒิภาวะของเจ้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่มากกว่านี้ (หมายเหตุ:

ผู้คนอาจมองว่าข้อพึงประสงค์เหล่านั้นรุนแรง แต่จริงๆ แล้ว

พระเจ้าทรงมองว่าข้อพึงประสงค์เหล่านั้นสมเหตุสมผลแล้ว) เมื่อพระเจ้ายกมาตรฐานทดสอบผู้คนนั้น

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสร้างความเป็นจริงแบบใดเล่า?

พระองค์มักจะทรงขอให้ผู้คนมอบหัวใจของพวกเขาให้พระองค์เสมอ ผู้คนบางคนจะพูดว่า

“ข้าพระองค์จะให้สิ่งนั้นได้อย่างไร? ข้าพระองค์ได้ทำให้หน้าที่ของข้าพระองค์ลุล่วงแล้ว

ข้าพระองค์ได้ละทิ้งบ้านและการทำมาหากินของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้สละตัวเองแล้ว

เหล่านี้ไม่ใช่กรณีทั้งหมดของการที่ข้าพระองค์มอบหัวใจของข้าพระองค์ให้กับพระเจ้าหรือ?

มีวิธีอื่นอีกหรือที่ข้าพระองค์จะสามารถมอบหัวใจของข้าพระองค์แก่พระเจ้าได้? เป็นไปได้ไหมว่าจริงๆ แล้ว

เหล่านี้ไม่ใช่วิธีมอบหัวใจของข้าพระองค์แก่พระองค์? ข้อพึงประสงค์เฉพาะเจาะจงของพระเจ้าคืออะไรเล่า?”

ข้อพึงประสงค์นั้นเรียบง่ายมาก อันที่จริง

มีผู้คนบางคนที่ได้มอบหัวใจของพวกเขาแก่พระเจ้าแล้วในระดับที่แตกต่างกันในระหว่างช่วงระยะหลากหลาย

ของการทดสอบของพวกเขา แต่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เคยมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าหัวใจของเจ้าอยู่กับพระองค์ อยู่กับเนื้อหนัง หรืออยู่กับซาตาน

เมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเจ้า

พระองค์ทรงเห็นว่าเจ้ายืนอยู่ตรงข้ามกับพระองค์หรืออยู่ในตำแหน่งที่เข้ากันได้กับพระองค์

และพระองค์ก็ทรงเห็นอีกด้วยว่าหัวใจของเจ้าอยู่ฝ่ายพระองค์หรือไม่

เมื่อเจ้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่และกำลังเผชิญหน้ากับการทดสอบ เจ้ามีความมั่นใจน้อย

และเจ้าไม่สามารถรู้ได้อย่างแน่ชัดว่าอะไรคือสิ่งที่เจ้าจำเป็นต้องทำเพื่อให้เจตนารมณ์ของพระเจ้าลุล่วง

เพราะความเข้าใจของเจ้าในความจริงนั้นมีจำกัด อย่างไรก็ตาม
หากเจ้ายังคงสามารถอธิบายต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริงและจริงใจ
และหากเจ้าสามารถเต็มใจที่จะมอบหัวใจของเจ้าให้กับพระองค์ ทำให้พระองค์เป็นผู้ครองราชย์ของเจ้า
และเต็มใจที่จะถวายสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดที่เจ้าเชื่อว่ามีค่ามากที่สุดให้กับพระองค์
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะได้มอบหัวใจของเจ้าให้กับพระเจ้าแล้ว
ขณะที่เจ้าฟังการเทศนามากขึ้นและเข้าใจความจริงมากขึ้น วุฒิภาวะของเจ้าก็จะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน ณ
เวลานี้มาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าจะไม่เป็นเหมือนที่เคยเป็นเมื่อเจ้ายังไม่ใช่ผู้ใหญ่
พระองค์จะทรงพึงประสงค์มาตรฐานที่สูงขึ้นจากเจ้า เมื่อผู้คนค่อยๆ มอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้า
หัวใจของพวกเขา ก็จะกลายเป็นใกล้พระองค์ยิ่งขึ้นอย่างช้าๆ
ในขณะที่ผู้คนสามารถกลายเป็นใกล้กับพระเจ้ายิ่งขึ้นอย่างแท้จริง
เช่นนั้นแล้วหัวใจของพวกเขาจะเคารพพระองค์ยิ่งขึ้นไปอีก
สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ก็คือหัวใจเช่นนั้นนั่นเอง

เมื่อพระเจ้าทรงต้องประสงค์ได้รับหัวใจของใครสักคน
พระองค์จะทรงให้บุคคลผู้นั้นก้าวผ่านการทดสอบมากมาย ในระหว่างการทดสอบเหล่านี้
หากพระเจ้าไม่ทรงได้รับหัวใจของบุคคลผู้นั้นหรือเห็นว่าบุคคลผู้นั้นมีท่าทีใดๆ—กล่าวคือ
หากพระเจ้าไม่ทรงเห็นบุคคลผู้นี้ฝึกฝนปฏิบัติหรือประพฤติตนในวิธีที่แสดงความเคารพต่อพระองค์
และหากพระองค์ไม่ทรงเห็นท่าทีและปณิธานที่หลบเลี่ยงความชั่วในบุคคลผู้นั้น—เช่นนั้นแล้ว
หลังการทดสอบมากมาย ความอดทนของพระเจ้าต่อพวกเขาจะถูกถอนออกไป
และพระองค์จะไม่ทรงทนยอมรับพวกเขาอีกต่อไป พระองค์จะไม่ทรงทดสอบบุคคลผู้นั้นอีกต่อไป
และพระองค์จะไม่ทรงพระราชกิจกับพวกเขาอีกต่อไป ดังนั้น
การนี้แสดงความหมายอะไรเล่าต่อทอวานของบุคคลผู้นี้? มันหมายความว่าพวกเขาไม่มีบททอวาน
บางที่บุคคลผู้นี้อาจไม่ได้ทำชั่ว
บางที่พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดที่สร้างความแตกหักและไม่ได้ก่อเกิดสิ่งใดที่เป็นการรบกวน
บางที่พวกเขาอาจไม่ได้ต้านทานพระเจ้าอย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตาม
หัวใจของบุคคลผู้นี้ยังคงซ่อนเร้นจากพระเจ้า พวกเขาไม่เคยได้มีท่าทีและทัศนคติที่ชัดเจนต่อพระเจ้า
และพระเจ้าไม่ทรงสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าหัวใจของพวกเขาได้ถูกมอบให้กับพระองค์หรือว่าพวกเขากำลัง
พยายามที่จะข่มเหงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่ว พระเจ้าทรงสูญเสียความอดทนกับผู้คนเช่นนี้
และจะไม่ทรงยอมจำนนใดๆ สำหรับพวกเขา ยืนความกรุณาใดๆ ให้พวกเขา
หรือทรงพระราชกิจกับพวกเขาอีกต่อไป ชีวิตแห่งความเชื่อในพระเจ้าของบุคคลเช่นนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว

นี่เป็นเพราะในการทดสอบมากมายทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงให้แก่พวกเขา
พระเจ้าไม่ทรงได้รับผลลัพธ์ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ ด้วยเหตุนี้
จึงมีผู้คนจำนวนหนึ่งที่เราไม่เคยเห็นความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัวพวกเขา
การนี้จะสามารถเห็นได้อย่างไร? ผู้คนเหล่านี้อาจได้เชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปี และโดยผิวเผินแล้ว
พวกเขาได้ประพฤติตนด้วยความกร้าวแกร่ง พวกเขาได้อ่านหนังสือมากมาย ได้จัดการกับเรื่องทั้งหลายมากมาย
ได้เขียนสมุดบันทึกจนเต็มราวสิบกว่าเล่ม และได้ศึกษาจนเชี่ยวชาญคำพูดและคำสอนมากมาย อย่างไรก็ตาม
ไม่เคยมีการเจริญเติบโตที่มองเห็นได้ใดๆ ในตัวพวกเขา ธรรมชาติของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงมองไม่เห็น
และท่าทีของพวกเขายังคงไม่ชัดเจน กล่าวอีกนัยหนึ่ง หัวใจของพวกเขาไม่สามารถมองเห็นได้
หัวใจของพวกเขาถูกห่อหุ้มและปิดผนึกไว้เสมอ—หัวใจของพวกเขาถูกปิดผนึกไว้จากพระเจ้า ผลลัพธ์ก็คือ
พระองค์ไม่เคยได้ทรงเห็นหัวใจที่แท้จริงของพวกเขา
พระองค์ไม่เคยได้ทรงเห็นความเคารพพระองค์ที่แท้จริงในผู้คนเหล่านี้ และยิ่งกว่านั้น
พระองค์ไม่เคยได้ทรงเห็นวิธีที่ผู้คนเหล่านี้เดินในทางของพระองค์
หากถึงตอนนี้พระเจ้ายังคงไม่เคยได้ทรงรับผู้คนเหล่านี้แล้ว
พระองค์จะทรงสามารถได้รับพวกเขาในอนาคตหรือไม่? พระองค์ไม่ทรงสามารถ!
พระองค์จะทรงพยายามให้ได้มาซึ่งสิ่งทั้งหลายที่ไม่สามารถได้มาต่อไปหรือไม่? พระองค์จะทรงไม่ เช่นนั้นแล้ว
อะไรเล่าคือท่าทีปัจจุบันของพระเจ้าต่อผู้คนเช่นนี้? (พระองค์ทรงผลักลิสาพวกเขาและทรงเพิกเฉยต่อพวกเขา)
พระองค์ทรงเพิกเฉยต่อพวกเขา! พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยผู้คนเช่นนี้ พระองค์ทรงผลักลิสาพวกเขา
พวกเขาได้จดจำคำพูดเหล่านี้อย่างรวดเร็วมากและแม่นยำมาก
ดูเหมือนว่าพวกเขาได้เข้าใจสิ่งที่พวกเขาได้ยินแล้ว!
มีผู้คนบางคนที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่และไม่รู้เท่าทัน พวกเขาไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์
อีกทั้งพวกเขาไม่รู้ว่าจะอะไรคือการเชื่อในพระองค์เมื่อพวกเขาเริ่มติดตามพระเจ้า
พวกเขานำวิธีที่มนุษย์คิดฝันและเข้าใจผิดในการเชื่อและติดตามพระเจ้ามาใช้
เมื่อผู้คนเช่นนี้เผชิญหน้ากับการทดสอบ พวกเขาไม่ได้ไหวตัวรับรู้
พวกเขายังคงมีนสาต่อการทรงนำและการทรงรู้แจ้งของพระเจ้า
พวกเขาไม่รู้ว่าจะอะไรคือความหมายของการมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าหรืออะไรคือความหมายของการ
ตั้งมั่นในระหว่างการทดสอบ พระเจ้าจะทรงใช้เวลาในปริมาณจำกัดให้กับผู้คนเช่นนี้ และในระหว่างเวลานี้
พระองค์จะทรงให้พวกเขาเข้าใจธรรมชาติของการทดสอบของพระองค์และเข้าใจว่าอะไรคือเจตนารมณ์ของพระ
องค์ หลังจากนั้นผู้คนเหล่านี้ต้องสาธิตแสดงทัศนคติของพวกเขา สำหรับพวกที่อยู่ ณ ช่วงระยะนี้
พระเจ้ายังคงกำลังทรงรออยู่ สำหรับพวกที่มีธรรมชาติบางอย่างแล้วแต่ยังคงล้มเหลว

ที่ต้องการมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าแต่ยังไม่ได้ตกลงใจทำเช่นนั้น
และที่พยายามซ่อนเร้นและยอมแพ้เมื่อเผชิญหน้ากับการทดสอบใหญ่ทั้งๆ
ที่ได้นำความจริงพื้นฐานไปฝึกฝนปฏิบัติบ้างแล้ว—อะไรเล่าคือท่าทีของพระเจ้าต่อพวกเขา?
พระองค์ยังคงทรงคาดหวังจากพวกเขาเล็กน้อย และผลลัพธ์นั้นขึ้นอยู่กับท่าทีและผลงานของพวกเขา
หากผู้คนไม่แข่งขันในการก้าวหน้าแล้ว พระเจ้าทรงทำอะไร? พระองค์ทรงละวางจากพวกเขา
นี่เป็นเพราะก่อนที่พระเจ้าทรงละวางจากเจ้า เจ้าได้ละวางจากตัวเจ้าเองไปแล้ว ด้วยเหตุนี้
เจ้าไม่สามารถดำเนินพระเจ้าที่ทรงทำเช่นนั้นใช่หรือไม่? นี่เป็นธรรมหรือไม่? (เป็นธรรมแล้ว)

ความลำบากใจหลากหลายที่คำถามเชิงปฏิบัติคำถามหนึ่งทำให้เกิดขึ้นในผู้คน

มีบุคคลอีกชนิดหนึ่งที่มีบททอานที่น่าสลดใจที่สุดของทั้งหมด นี่ก็บุคคลแบบที่เราชอบพูดถึงน้อยที่สุด
พวกเขาน่าสลดใจไม่ใช่เพราะพวกเขาได้รับการลงโทษของพระเจ้า
หรือเพราะข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขานั้นรุนแรง และดังนั้น พวกเขาจึงมีบททอานที่น่าสลดใจ
ตรงกันข้าม พวกเขาน่าสลดใจเพราะพวกเขาทำตัวเอง ดังที่คิติจนัโดยทั่วไปกล่าวไว้
พวกเขาขุดหลุมฝังศพของตัวเอง บุคคลแบบไหนเล่าที่ทำเช่นนี้? ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้เดินตามเส้นทางที่ถูกต้อง
และบททอานของพวกเขาถูกเปิดเผยไว้ล่วงหน้า ในสายพระเนตรของพระเจ้า
ผู้คนเช่นนี้เป็นเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของความเกลียดของพระองค์ ในแง่ของมนุษย์ ผู้คนเยี่ยงนี้น่าสงสารที่สุด
เมื่อผู้คนเช่นนี้เริ่มติดตามพระเจ้า พวกเขากระตือรือร้นมาก พวกเขายอมจ่ายราคามากมาย
มีข้อคิดเห็นที่ดีเกี่ยวกับความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพระราชกิจของพระเจ้า
และมีจินตนาการอันอุดมเมื่อพูดถึงอนาคตของพวกเขาเอง พวกเขายังมีความมั่นใจในพระเจ้าเป็นพิเศษอีกด้วย
โดยเชื่อว่าพระองค์ทรงสามารถทำให้พวกมนุษย์ครบบริบูรณ์และนำพาพวกเขาสู่บันปลายอันรุ่งโรจน์ได้
ถึงกระนั้นก็ตาม ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผู้คนเหล่านี้ก็จะหนีหายไปในช่วงพระราชกิจของพระเจ้า
“หนีหาย” ในที่นี้หมายความว่าอะไร? มันหมายความว่าพวกเขาหายไปโดยไม่ได้รู้ลา ไม่มีแม้แต่เสียง
พวกเขาจากไปโดยไม่พูดสื่คำ แม้ว่าผู้คนเช่นนี้อ้างว่าเชื่อในพระเจ้า
แต่พวกเขาไม่เคยลงรากในเส้นทางแห่งความเชื่อของพวกเขาจริงๆ ด้วยเหตุนี้
ไม่สำคัญว่าพวกเขาได้เชื่อในพระองค์มานานเท่าใด พวกเขาก็ต้งยังสามารถหนีไปจากพระเจ้าได้
ผู้คนบางคนจากไปเพื่อเข้าสู่ธุรกิจ บางคนจากไปเพื่อดำเนินชีวิตของพวกเขา บางคนจากไปเพื่อรวย
และบางคนจากไปเพื่อแต่งงานและมีลูก... ในบรรดาผู้ที่จากไป
มีบางคนที่ได้รับการโจมตีต่อมโนธรรมและต้องการที่จะกลับมาในภายหลัง และคนอื่นๆ
ที่มีช่วงเวลาที่ยากลำบากมากในการเอาตัวรอดและจบลงด้วยการเร่ร่อนในโลกเป็นเวลาหลายต่อหลายปี
ผู้เร่ร่อนเหล่านี้ได้รับประสบการณ์กับความทุกข์มากมาย และพวกเขาเชื่อว่าการอยู่ในโลกเจ็บปวดเกินไป

และเชื่อว่าพวกเขาไม่สามารถถูกแยกจากพระเจ้าได้

พวกเขาต้องการกลับไปอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้าเพื่อรับสิ่งชูใจ สันติสุข และความชื่นบานยินดี

และพวกเขาต้องการเชื่อในพระเจ้าต่อไป เพื่อที่จะหลบหนีความวิบัติ

หรือเพื่อที่จะบรรลุความรอดและบั้นปลายที่สวยงาม

นี่เป็นเพราะผู้คนเหล่านี้เชื่อว่าความรักของพระเจ้านั้นไร้ขีดค้น และเชื่อว่าพระคุณของพระองค์นั้นไม่มีที่สิ้นสุด

พวกเขาคิดว่าไม่สำคัญว่าใครบางคนได้ทำอะไรไปแล้ว

พระเจ้าก็น่าจะทรงให้อภัยพวกเขาและทรงยอมผ่อนปรนต่ออดีตของพวกเขา

ผู้คนเหล่านี้พูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าพวกเขาต้องการกลับมาและทำหน้าที่ของพวกเขา

มีแม้กระทั่งพวกที่มอบสิ่งของของพวกเขาบางส่วนให้กับคริสตจักร

โดยหวังว่าการนี้จะปูทางกลับสู่พระนิเวศของพระเจ้า อะไรคือหน้าที่ของพระเจ้าต่อผู้คนเช่นนี้?

พระองค์ควรทรงกำหนดพิจารณาบทอาสนกรรมของพวกเขายังไง? จงอย่าลืมนะที่จะแสดงข้อคิดเห็น

(เราคิดว่าพระเจ้าจะทรงยอมรับบุคคลชนิดนี้ แต่หลังจากที่ได้ยินการนั้นเมื่อครั้ง

เรารู้สึกว่าพระองค์อาจจะไม่ทรงยอมรับ) จงพูดถึงการใช้เหตุผลของเจ้า

(ผู้คนเช่นนี้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อที่บทอาสนกรรมของพวกเขาจะไม่ใช่ว่าความตายเท่านั้น

พวกเขาไม่มาเชื่อในพระเจ้าเพราะความจริงใจที่แท้จริง

พวกเขามาเพราะพวกเขารู้ว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะเสร็จสิ้นในไม่ช้า ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่ได้ความหลงผิด

ว่าพวกเขาสามารถมาและรับพระพรได้) เจ้ากำลังพูดว่าผู้คนเหล่านี้ไม่เชื่อในพระเจ้าอย่างจริงจัง

ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงสามารถยอมรับพวกเขาได้ใช่หรือไม่? (ใช่) (ความเข้าใจของเราคือว่า

ผู้คนเช่นนี้เป็นเพียงนักฉวยโอกาส และไม่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง) พวกเขาไม่ได้มาเชื่อในพระเจ้า

พวกเขาเป็นนักฉวยโอกาส พูดได้ดี! นักฉวยโอกาสเหล่านี้เป็นผู้คนแบบที่ทุกคนเกลียดชัง

พวกเขาเล่นไปในทิศทางใดก็ตามที่ลมพัด และพวกเขาไม่สามารถลำบากทำสิ่งใดได้เลย

เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาจะได้บางสิ่งจากการนั้น ดังนั้นแน่นอนว่าพวกเขาน่ารังเกียจ! มีพี่น้องชายหญิงคนอื่นๆ

อีกหรือไม่ที่มีข้อคิดเห็นที่พวกเขาต้องการแบ่งปัน? (พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับพวกเขาอีกต่อไป

เพราะพระราชกิจของพระองค์กำลังจะครบบริบูรณ์

และบัดนี้คือเวลาที่บทอาสนกรรมของผู้คนกำลังได้รับการกำหนด เป็นเวลานี้เองที่ผู้คนเหล่านี้ต้องการกลับมา—

ไม่ใช่เพราะพวกเขาต้องการไล่ตามเสาะหาความจริงอย่างจริงจังแท้

แต่เพราะพวกเขาเห็นความวิบัติกำลังเคลื่อนลงมา หรือเพราะพวกเขากำลังได้รับอิทธิพลจากปัจจัยภายนอก

หากพวกเขามีเจตนาจริงๆ ในการไล่ตามเสาะหาความจริง

พวกเขาจะไม่มีวันหนีหายไปกลางพระราชกิจของพระเจ้า) มีข้อคิดเห็นอื่นๆ อีกไหม?

(พวกเขาจะไม่ได้รับการยอมรับจริงๆ แล้ว พระเจ้าได้ทรงให้โอกาสพวกเขาแล้ว แต่พวกเขาได้ยืนยันที่จะใช้ทำที่ที่ไม่เอาใจใส่ต่อพระองค์ ไม่สำคัญว่าเจตนาของผู้คนเหล่านี้จะเป็นอะไร และต่อให้พวกเขาจะกลับใจจริงๆ ก็ตาม พระเจ้าก็ยังคงไม่ทรงปล่อยให้พวกเขากลับมา นี่เป็นเพราะพระองค์ได้ทรงให้โอกาสพวกเขามากมาย แต่พวกเขาได้สาธิตแสดงท่าทีของพวกเขาแล้ว นั่นคือ พวกเขาต้องการจากพระเจ้าไป ด้วยเหตุผลนี้ หากพวกเขาพยายามกลับมาตอนนี้ พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับพวกเขา) (เราเห็นด้วยว่า พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับบุคคลชนิดนี้ เพราะหากบุคคลผู้หนึ่งได้เห็นทางที่แท้จริงแล้ว ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นเวลายาวนานเช่นนี้แล้ว และยังสามารถกลับไปยังโลกและอ้อมกอดของซาตานได้ เช่นนั้นแล้วนี่คือการทรยศพระเจ้าครั้งใหญ่ แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าคือความกรุณาและความรัก แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าเนื้อแท้ที่แท้จริงตรงไปยังบุคคลประเภทใด หากบุคคลผู้นี้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อมองหาสิ่งสูงหรือแสวงหาบางสิ่งที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวความหวังของพวกเขา เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่ใช่ชนิดที่เชื่อในพระเจ้าอย่างจริงจังอย่างแน่นอน และความกรุณาของพระเจ้าต่อผู้คนเช่นนี้ก็จะเป็นไปไกลเกินกว่านั้น) หากเนื้อแท้ของพระเจ้าคือความกรุณา เช่นนั้นแล้วเหตุใดพระองค์ไม่ทรงให้ความกรุณาแก่บุคคลประเภทนี้เพิ่มอีกสักหน่อย? ด้วยความกรุณามากขึ้นอีกเล็กน้อย เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นี้จะไม่มีโอกาสกระนั้นหรือ? ในอดีต ผู้คนพูดบ่อยๆ ว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้ทุกคนได้รับการช่วยเหลือและไม่ทรงต้องประสงค์ให้ผู้ใดทนทุกข์ต่อความพินาศ หากมีแะหนึ่งในร้อยตัวหลงหายไป พระเจ้าจะทรงจากเก้าสิบเก้าตัวไปเพื่อตามหาหนึ่งตัวที่หลงหายไป บัดนี้ เมื่อพูดถึงผู้คนเหล่านี้ พระเจ้าควรทรงยอมรับพวกเขาและให้โอกาสครั้งที่สองแก่พวกเขาเพราะความเชื่อที่จริงใจของพวกเขาหรือไม่? จริงๆ แล้ว นี่ไม่ใช่คำถามที่ยาก มันเรียบง่ายมาก!

หากพวกเขารู้จักความพระเจ้าของพระเจ้าอย่างแท้จริงและมีความรู้จริงเกี่ยวกับพระองค์ เช่นนั้นแล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีคำอธิบายมากมาย—และไม่จำเป็นต้องมีการคาดคะเนมากนักเช่นกัน ใช่หรือไม่? คำตอบของพวกเขาอยู่ในร่องครรลองที่ถูกต้อง แต่ก็ยังคงอยู่ห่างไกลจากท่าทีของพระเจ้า

เมื่อครูนี พวกเจ้าบางคนได้แสดงความมั่นใจว่าพระเจ้าไม่อาจทรงสามารถยอมรับบุคคลชนิดนี้ได้ คนอื่นๆ ไม่ได้ชัดเจนเกินไป คิดว่าพระเจ้าอาจทรงหรืออาจไม่ทรงยอมรับพวกเขา—ท่าทีนี้เป็นท่าทีที่ปานกลางกว่า นอกจากนี้ยังมีพวกของเจ้าที่มีทัศนคติว่าเจ้าหวังว่าพระเจ้าจะทรงยอมรับบุคคลประเภทนี้—ท่าทีนี้เป็นท่าทีที่กำกวมกว่า พวกของเจ้าที่แน่ใจในสิ่งที่เจ้าคิดเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมานานยิ่งแล้ว และเชื่อว่าพระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว

ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงจำเป็นต้องยอมผ่อนปรนต่อผู้คนเหล่านี้ เมื่อเป็นเช่นนั้น

เจ้าจึงคิดว่าพระองค์จะไม่ทรงยอมรับพวกเขาอีกครั้ง

พวกของเจ้าที่มีความปานกลางกว่าเชื่อว่าเรื่องเหล่านี้ควรได้รับการจัดการโดยสอดคล้องกับแต่ละรูปการณ์แวดล้อม หากหัวใจของผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้

และหากพวกเขาเชื่อในพระเจ้าและได้ตามเสาะหาความจริงอย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าควรทรงลืมนัดก่อนและข้อผิดพลาดก่อนหน้านี้ของพวกเขา—

พระองค์ควรทรงให้อภัยผู้คนเหล่านี้ ให้โอกาสครั้งที่สองแก่พวกเขา

และยินยอมให้พวกเขากลับเข้ามาที่พระนิเวศของพระองค์และยอมรับความรอดของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

หากผู้คนเหล่านี้หนีหายไปอีกครั้งในภายหลัง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงต้องประสงค์พวกเขาอีกต่อไป

และการละทิ้งผู้คนเหล่านี้ไม่สามารถพิจารณาว่าเป็นความอยุติธรรมได้

มีอีกกลุ่มหนึ่งที่หวังว่าพระเจ้าทรงสามารถยอมรับบุคคลเช่นนี้ได้

กลุ่มนี้ค่อนข้างไม่แน่ใจว่าพระเจ้าจะทรงทำเช่นนั้นจริงๆ หรือไม่

หากพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ควรทรงยอมรับบุคคลประเภทนี้ แต่พระองค์ไม่ทรงยอมรับ

เช่นนั้นแล้วดูเหมือนว่าทรงสนะนี้จะไม่สอดคล้องกับมุมมองของพระเจ้าเล็กน้อย

หากพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าไม่ควรทรงยอมรับบุคคลเช่นนี้

และพระเจ้ายิ่งปฏิเสธความรักของพระองค์ต่อพวกมนุษย์นั้นไว้เขตคั่นและว่าพระองค์ก็ทรงเต็มใจที่จะให้โอกาสบุคคลประเภทนี้อีกครั้ง

เช่นนั้นแล้วนี่ไม่ใช่ตัวอย่างหนึ่งของความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์ที่กำลังถูกแผ้ววางหรือ?

ไม่ว่าในกรณีใด พวกเจ้าทั้งหมดมีทัศนคติของตัวเอง

ทัศนคติเหล่านี้เป็นตัวแทนของความรู้ชนิดหนึ่งภายในความคิดของพวกเจ้าเอง

ทัศนคติเหล่านั้นยังเป็นการสะท้อนของวลีของความเข้าใจของพวกเจ้าในความจริงและในน้ำพระทัยของพระเจ้าอีกด้วย การพูดเช่นนั้นถูกต้องแล้วใช่หรือไม่? มันวิเศษมากที่พวกเจ้ามีข้อคิดเห็นทั้งหลายในเรื่องนี้!

อย่างไรก็ตาม ยังคงมีคำถามอยู่ว่าข้อคิดเห็นของพวกเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่

พวกเจ้าทั้งหมดวิตกกังวลเล็กน้อยใช่หรือไม่? “เช่นนั้นแล้วอะไรเล่าที่ถูกต้อง?”

ข้าพระองค์ไม่สามารถมองเห็นอย่างชัดเจน และข้าพระองค์ไม่รู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงคิดอะไรอยู่อย่างแน่ชัด

และพระองค์ไม่ได้ตรัสบอกสิ่งใดกับข้าพระองค์

ข้าพระองค์จะสามารถรู้ได้อย่างไรว่าพระองค์กำลังทรงคิดอะไรอยู่? ท่าทีของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์คือความรัก

พิจารณาจากท่าทีที่พระองค์ได้ทรงมีในอดีต พระองค์ควรทรงยอมรับบุคคลเช่นนี้

แต่ข้าพระองค์ไม่ชัดเจนเกินไปเกี่ยวกับท่าทีปัจจุบันของพระเจ้า

ข้าพระองค์เพียงสามารถพูดได้ว่าบางทีพระองค์อาจจะทรงยอมรับบุคคลผู้นี้ และบางทีพระองค์อาจจะไม่ทรงยอมรับ” การนี้น่าหวัระใช่หรือไม่? คำถามนี้ทำให้พวกเจ้างงงวยจริงๆ หากพวกเจ้าไม่มีทัศนคติที่ถูกต้องเหมาะสมในเรื่องนี้ เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะทำอะไร เมื่อคริสตจักรของพวกเจ้าเผชิญหน้ากับบุคคลเช่นนี้จริงๆ? หากเจ้าไม่จัดการกับสถานการณ์อย่างถูกต้อง เช่นนั้นแล้วเจ้าอาจทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง นี่ไม่ใช่เรื่องที่อันตรายหรือ?

เหตุใดเราจึงต้องการถามเกี่ยวกับพระสนะของพวกเจ้าเกี่ยวกับเรื่องที่เรากำลังนำขึ้นมาพูด? เราปรารถนาที่จะทดสอบทัศนคติของพวกเจ้า ที่จะทดสอบว่าพวกเจ้ามีความรู้เรื่องพระเจ้ายากเท่าใด และพวกเจ้าเข้าใจเจตนารมณ์และท่าทีของพระองค์มากเท่าใด คำตอบคืออะไร? คำตอบก็คือทัศนคติของพวกเจ้านั่นเอง พวกเจ้าบางคนอนุรักษ์นิยมมาก และพวกเจ้าบางคนกำลังใช้จินตนาการของพวกเจ้าเพื่อเดา “การเดา” คืออะไร? มันหมายถึงการไร้ความสามารถที่จะหยั่งรู้พระเจ้าทรงคิดอย่างไร และด้วยเหตุนี้จึงคิดหาการคาดเดาที่ไม่มีมูลความจริงว่าพระเจ้าควรทรงคิดในทางใดทางหนึ่งจริงๆ แล้วตัวเจ้าเองก็ไม่รู้ว่าเจ้าถูกหรือผิด ดังนั้นเจ้าจึงประกาศทัศนคติที่กำกวม เมื่อเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนี้ พวกเจ้าได้เห็นอะไรแล้ว? เมื่อติดตามพระเจ้า ผู้คนไม่ค่อยให้ความสนใจต่อน้ำพระทัยของพระองค์ และพวกเขาไม่ค่อยเอาใจใส่ต่อความคิดและท่าทีของพระองค์ต่อพวกมนุษย์ ผู้คนไม่เข้าใจความคิดของพระเจ้า ดังนั้นเมื่อถูกถามคำถามเกี่ยวกับเจตนารมณ์และพระอุปนิสัยของพระองค์ พวกเจ้าก็จะสับสน พวกเจ้าตกอยู่ในความไม่แน่นอนที่ลึก แล้วเจ้าก็เดาหรือไม่ก็เดิมนั่น นี่คือการรอบความคิดแบบใดกัน? มันพิสูจน์ข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง นั่นคือ ผู้คนส่วนใหญ่ที่เชื่อในพระเจ้าคำนึงถึงพระองค์ว่าทรงเป็นอากาศที่ว่างเปล่าก่อนหนึ่งและทรงเป็นบางสิ่งที่ดูเหมือนดำรงอยู่ในนาที่หนึ่งและไม่ดำรงอยู่ในนาที่ถัดไป เหตุใดเราจึงพูดแบบนี้? เพราะเมื่อใดก็ตามที่พวกเจ้าเผชิญปัญหา พวกเจ้าไม่รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า เหตุใดพวกเจ้าไม่รู้จักน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว? ไม่ใช่เพียงแค่ตอนนี้ แต่ตั้งแต่ต้นจนจบ พวกเจ้าไม่รู้จักท่าทีของพระเจ้าต่อปัญหานี้ เจ้าไม่สามารถหยั่งลึกสิ่งนั้นและไม่รู้ว่าท่าทีของพระเจ้ายิ่งเป็นอย่างไร แต่เจ้าได้ขบคิดถึงสิ่งนั้นมากหรือไม่? เจ้าได้พยายามที่จะรู้จักท่าทีของพระเจ้าหรือไม่? เจ้าได้สามัคคีธรรมเรื่องนี้แล้วหรือไม่? ไม่! นี่ยืนยันข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง นั่นคือ พระเจ้าแห่งการเชื่อของเจ้าไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าแห่งความเป็นจริง ในการเชื่อในพระเจ้าของเจ้า เจ้าใคร่ครวญเพียงเจตนารมณ์ของเจ้าเองและเจตนารมณ์ของผู้นำของเจ้าเท่านั้น เจ้าเพียงแค่ขบคิดถึงความหมายผิวเผินและตามคำสอนของพระวจนะของพระเจ้า โดยไม่พยายามรู้จักหรือแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริงเลย นี่ไม่ใช่กรณีนั้นหรือ?

แก่นแท้ของเรื่องนี้ค่อนข้างร้ายแรง! หลังจากที่ผ่านมาหลายปีเหลือเกิน เราได้เห็นผู้คนมากมายที่เชื่อในพระเจ้า ความเชื่อของพวกเขาได้แปลงสภาพพระเจ้าไปเป็นอะไรในจิตใจของพวกเขา?

ผู้คนบางคนเชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่ง

ผู้คนเหล่านี้ไม่มีคำตอบสำหรับคำถามเกี่ยวกับการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

เพราะพวกเขาไม่สามารถรู้สึกหรือสำนึกถึงการทรงอยู่ของพระองค์หรือการไม่ทรงอยู่ของพระองค์ และยิ่งไม่ต้องพูดถึงการได้เห็นสิ่งนั้นอย่างชัดเจนหรือการเข้าใจในสิ่งนั้น ในจิตใจสำนึก

ผู้คนเหล่านี้คิดว่าพระเจ้าไม่ทรงดำรงอยู่ คนอื่นๆ เชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์

ผู้คนเหล่านี้คิดว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งทั้งหลายทั้งหมดที่พวกเขาไม่สามารถทำได้เช่นกัน

และคิดว่าพระองค์ควรทรงคิดตามที่พวกเขาจะคิดไม่ว่าจะอย่างไร คำจำกัดความพระเจ้าของพวกเขาคือ

“บุคคลที่ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่สามารถแตะต้องได้”

นอกจากนี้ยังมีผู้คนกลุ่มหนึ่งที่เชื่อในพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นหุ่นเชิดตัวหนึ่ง

ผู้คนเหล่านี้เชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงมีอารมณ์ พวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นรูปปั้นดินเหนียว

และคิดว่าเมื่อเผชิญหน้ากับประเด็นปัญหา พระเจ้าไม่ทรงมีท่าที ทศนคติ หรือแนวคิด

พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงอยู่ในอาณัติของมวลมนุษย์

ผู้คนเพียงแต่เชื่อตามที่พวกเขาต้องการที่จะเชื่อไม่ว่าจะอย่างไร หากพวกเขาทำให้พระองค์ยิ่งใหญ่ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงยิ่งใหญ่ หากพวกเขาทำให้พระองค์เล็ก เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงเล็ก

เมื่อผู้คนทำบาปและต้องการความกรุณา ความยอมผ่อนปรน และความรักของพระเจ้า

พวกเขาก็ทักท้วงว่าพระเจ้าควรทรงยื่นความกรุณาของพระองค์ให้ ผู้คนเหล่านี้ประดิษฐ์ “พระเจ้า”

องค์หนึ่งในจิตใจของพวกเขาเอง แล้วก็ทำให้ “พระเจ้า”

องค์นี้ทำให้ข้อเรียกร้องของพวกเขาถูกล่วงและตอบสนองความอยากได้อะไรทั้งหมดของพวกเขา

ไม่สำคัญว่าเมื่อใดหรือที่ใด และไม่สำคัญว่าผู้คนเช่นนี้ทำอะไร

พวกเขาจะนำสิ่งเพื่อสันติมาใช้ในการปฏิบัติต่อพระเจ้าของพวกเขาและในความเชื่อของพวกเขา

มีแม้กระทั่งพวกที่ได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงระคายเคือง

แต่ก็ยังคงเชื่อว่าพระองค์ทรงสามารถช่วยพวกเขาให้รอดได้

เพราะพวกเขาทักท้วงว่าความรักของพระเจ้านั้นไร้เขตคั่นและพระอุปนิสัยของพระองค์นั้นชอบธรรม

และทักท้วงว่าไม่สำคัญว่าบุคคลผู้หนึ่งทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองมากเท่าใด

พระองค์จะไม่ทรงจดจำเรื่องอันใดเหล่านี้เลย พวกเขาคิดว่าเนื่องจากข้อผิดพลาดของมนุษย์ การบุกรุกของมนุษย์

และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์เป็นการแสดงออกชั่วขณะของอุปนิสัยของบุคคลผู้หนึ่ง

พระเจ้าจึงจะทรงให้โอกาสแก่ผู้คน และทรงยอมผ่อนปรนและอดทนกับพวกเขา

พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าจะยังคงทรงรักพวกเขาเหมือนเมื่อก่อน ด้วยเหตุนี้
พวกเขาจึงยังคงไว้ซึ่งความหวังสูงในการบรรลุความรอด อันที่จริง ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเชื่อในพระเจ้าอย่างไร
ตราบเท่าที่พวกเขาไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาความจริง พระองค์ก็จะทรงมีท่าทีเชิงลบต่อพวกเขา
นี่เป็นเพราะตลอดครรถลอดแห่งความเชื่อของเจ้าในพระเจ้านั้น
แม้ว่าเจ้าได้รับหนังสือแห่งพระวณะของพระเจ้าไว้และเห็นว่าเป็นขุมทรัพย์
และศึกษาและอ่านหนังสือนั้นทุกวัน แต่เจ้าก็วางพระเจ้าที่แท้จริงไว้ก่อน
เจ้าคำนึงถึงพระองค์ว่าเป็นเพียงอากาศที่ว่างเปล่า หรือเป็นเพียงบุคคลผู้หนึ่ง—
และพวกเจ้าบางคนคำนึงถึงพระองค์ว่าไม่ได้ทรงเป็นอะไรมากไปกว่าหุ่นเชิดตัวหนึ่ง เหตุใดเราจึงพูดเช่นนี้เล่า?
เราทำเช่นนั้นเพราะในหนทางที่เราเห็นสิ่งนั้น
ไม่ว่าเจ้าจะเผชิญหน้ากับปัญหาหรือเผชิญกับรูปการณ์แวดล้อมบางอย่าง
สิ่งเหล่านั้นที่ดำรงอยู่ในจิตใต้สำนึกของเจ้า สิ่งเหล่านั้นที่เจ้าก่อให้เกิดขึ้นภายใน ไม่เคยมีความสัมพันธ์ใดๆ
กับพระวณะของพระเจ้าหรือกับการไล่ตามเสาะหาความจริง เจ้าเพียงรู้ว่าตัวเจ้าเองกำลังคิดอะไร
ทัศนคติของตัวเจ้าเองคืออะไรเท่านั้น แล้วเจ้าก็ยึดยึดแน่วคิดและข้อคิดเห็นของเจ้าเองให้กับพระเจ้า
ในจิตใจของเจ้า สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นทัศนคติของพระเจ้า
และเจ้าสร้างมาตรฐานที่เจ้าคำนวณไว้อย่างไม่สั่นคลอนจากทัศนคติเหล่านี้ เมื่อเวลาผ่านไป
การดำเนินการเช่นนี้จะนำเจ้าออกห่างจากพระเจ้าไกลขึ้นและไกลขึ้น

จงเข้าใจท่าทีของพระเจ้าและวางความเข้าใจผิดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าทั้งหมดไว้ก่อน

พระเจ้าองค์นี้ที่พวกเจ้าเชื่ออยู่ในปัจจุบันนี้เป็นพระเจ้าแบบใดกันแน่? พวกเจ้าเคยขบคิดเกี่ยวกับสิ่งนั้นบ้างไหม?
เมื่อพระองค์ทรงเห็นคนชั่วกระทำความชั่ว พระองค์ทรงรังเกียจหรือไม่? (ใช่ พระองค์ทรงรังเกียจ)
ท่าทีของพระองค์คืออะไรเมื่อพระองค์ทรงเห็นผู้คนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ทำความผิด? (ความ โศกเศร้า)
เมื่อพระองค์ทรงเห็นผู้คนขโมยของถวายของพระองค์ อะไรคือท่าทีของพระองค์?
(พระองค์ทรงรังเกียจพวกเขา) ทั้งหมดนี้ชัดเจนมากใช่หรือไม่?
เมื่อพระเจ้าทรงเห็นใครบางคนสับสนในการเชื่อในพระองค์ของพวกเขา
ผู้ซึ่งไม่ได้กำลังไล่ตามเสาะหาความจริงแต่อย่างใด อะไรคือท่าทีของพระเจ้า?
พวกเจ้าค่อนข้างไม่แน่ใจใช่หรือไม่? “ความสับสน” ในฐานะท่าที ไม่ใช่บาป และไม่ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง
และผู้คนรู้สึกว่ามันไม่ใช่ความผิดพลาดครั้งใหญ่อย่างหนึ่ง ดังนั้น จงบอกเรา—
อะไรคือท่าทีของพระเจ้าในกรณีนี้? (พระองค์ไม่ทรงเต็มใจที่จะรับรู้พวกเขา) “ความไม่เต็มใจที่จะรับรู้”—
นี่เป็นท่าทีแบบใดเล่า? มันหมายความว่าพระเจ้าทรงดูแคลนผู้คนเหล่านี้และทรงสบประมาทพวกเขา!
วิธีที่พระองค์ทรงจัดการกับผู้คนที่เช่นนี้คือการเมินเฉยต่อพวกเขา วิธีการของพระเจ้าคือทรงวางพวกเขาไว้ก่อน

โดยไม่ทรงพระราชกิจอันใดกับพวกเขา และนี่รวมไปถึงพระราชกิจแห่งความรู้แจ้ง ความกระจ่าง การตีสอน และการบ่มวินัย ผู้คนเช่นนี้ไม่ได้ถูกนับรวมในพระราชกิจของพระเจ้าอย่างแน่นอน

อะไรคือหน้าที่ของพระเจ้าต่อพวกเขาที่ทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ทรงระคายเคือง

และฝ่าฝืนประกาศกฤษฎีกาบริหารของพระองค์? ความเกลียดสุดขีด!

พระเจ้าทรงพระพิโรธเป็นอันมากกับผู้คนที่ไม่นึกถึงผลเกี่ยวกับการทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ทรงระคายเคือง! “ทรงพระพิโรธ” ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความรู้สึกอย่างหนึ่ง อารมณ์อย่างหนึ่ง

มันไม่สอดคล้องกับท่าทีที่ชัดเจน อย่างไรก็ตามความรู้สึกนี้—อารมณ์นี้—

จะนำมาซึ่งบทอาฆาตสาปสำหรับผู้คนเช่นนี้ นั่นคือ มันจะเติมพระเจ้าด้วยความเกลียดสุดขีด!

อะไรคือผลที่ตามมาของความเกลียดสุดขีดนี้เล่า? นั่นก็คือพระเจ้าจะทรงวางผู้คนเหล่านี้ไว้ก่อน

และไม่ทรงตอบสนองต่อพวกเขาในระหว่างนี้ จากนั้นพระองค์จะทรงรอเพื่อที่จะจัดระเบียบพวกเขา

“หลังฤดูใบไม้ร่วง” การนี้บอกเป็นนัยอะไร? ผู้คนเหล่านี้จะยังคงมีบทอาฆาตสาปหรือไม่?

พระเจ้าไม่ได้เคยตั้งพระทัยที่จะประทานบทอาฆาตสาปใดๆ แก่ผู้คนเช่นนี้! เพราะฉะนั้น

เป็นเรื่องปกติอย่างเต็มที่หรือไม่ที่ตอนนี้ พระเจ้าไม่ทรงตอบสนองต่อผู้คนเช่นนี้? (ใช่ เป็นเรื่องปกติ)

ผู้คนเช่นนี้ควรกำลังเตรียมตัวทำอะไร?

พวกเขาควรเตรียมรับผลที่ตามมาด้านลบของพฤติกรรมของพวกเขาและการกระทำชั่วที่พวกเขาได้กระทำ

นี่คือการทรงตอบโต้ของพระเจ้าต่อบุคคลเช่นนี้ ดังนั้น บัดนี้เราพูดกับผู้คนเหล่านี้อย่างชัดเจนว่า

จงอย่ายึดมั่นในความหลงผิดของเจ้าอีกต่อไป และจงอย่ามีส่วนร่วมในความผิดเพื่อฝันมากไปกว่านี้

พระเจ้าจะไม่ทรงยอมผ่อนปรนให้ผู้คนอย่างไม่รู้จบ

พระองค์จะไม่ทรงสู้ทนต่อการล่วงละเมิดหรือการไม่เชื่อฟังของพวกเขาดลอดกาล ผู้คนบางคนจะพูดว่า

“ข้าพระองค์ได้เห็นผู้คนเช่นนี้สองสามคนด้วยเช่นกัน และเมื่อพวกเขาอธิษฐาน

พวกเขารู้สึกเหมือนได้รับการสัมผัสโดยพระเจ้าเป็นพิเศษ แล้วพวกเขาก็รำไห่อย่างขมขื่น โดยปกติแล้ว

พวกเขาก็มีความสุขมากเช่นกัน

ดูเหมือนว่าพวกเขาจะมีการอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและการทรงนำทางของพระเจ้ากับพวกเขา”

จงอย่าเปล่งถ้อยคำไร้สาระเช่นนี้! น้ำตาอันขมขื่นไม่จำเป็นต้องหมายความว่าคนๆ

หนึ่งกำลังได้รับสัมผัสของพระเจ้า หรือชื่นชมการได้ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และยังไม่ต้องพูดถึงการทรงนำทางของพระเจ้า หากผู้คนทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธ

พระองค์จะยังคงทรงนำทางพวกเขาหรือไม่? กล่าวสั้นๆ

เมื่อพระเจ้าทรงได้ตัดสินพระทัยที่จะกำจัดและละทิ้งใครบางคน บทอาฆาตสาปของบุคคลนั้นก็ได้อหายไปแล้ว

ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะมีความรู้สึกน่าพอใจเพียงใดยามที่พวกเขาอธิษฐาน

หรือพวกเขามีความเชื่อในพระเจ้ามากเพียงใดในหัวใจของพวกเขา มันก็จะไม่มีผลอันใดอีกต่อไป
สิ่งสำคัญคือพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ความเชื่อแบบนี้ พระองค์ทรงได้ผลักไสผู้คนเหล่านี้ไปแล้ว
วิธีจัดการกับพวกเขาในอนาคตก็ไม่สำคัญเช่นกัน สิ่งสำคัญคือทันทีที่ผู้คนเหล่านี้ทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธ
บทอาสาของพวกเขาก็ถูกกำหนดแล้ว หากพระเจ้าทรงได้กำหนดพิจารณาที่จะไม่ช่วยผู้คนเช่นนี้ให้รอด
เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะถูกทิ้งไว้เบื้องหลังเพื่อให้ถูกลงโทษ นี่คือการกระทำของพระเจ้า

แม้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าจะมีองค์ประกอบของความรักอยู่ด้วย และพระองค์ก็ทรงกรุณาต่อทุกๆ คน
แต่ผู้คนก็ได้มองข้ามและลืมข้อเท็จจริงที่ว่าเนื้อแท้ของพระองค์นั้นเป็นเนื้อแท้แห่งความทรงเกียรติเช่นกัน
การที่พระองค์ทรงมีความรักไม่ได้หมายความว่าผู้คนสามารถทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองได้อย่างอิสระโดยไม่ทำ
ให้พระองค์ทรงเกิดความรู้สึกทั้งหลายหรือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง
อีกทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงมีความกรุณาไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงมีหลักการในการปฏิบัติต่อ
ผู้คน พระเจ้าทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์ทรงดำรงอยู่อย่างแท้จริง
พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นหุ่นเชิดที่จินตนาการขึ้นหรือวัตถุอื่นใด ในเมื่อพระองค์ทรงดำรงอยู่จริง
พวกเราควรตั้งใจฟังเสียงของพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา ให้ความสนใจใกล้ชิดต่อท่าทีของพระองค์
และมาเข้าใจความรู้สึกทั้งหลายของพระองค์ พวกเราไม่ควรใช้จินตนาการของมนุษย์ในการนิยามพระเจ้า
อีกทั้งพวกเราไม่ควรบังคับใช้ความคิดหรือความปรารถนาของมนุษย์กับพระองค์
โดยทำให้พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนในลักษณะของมนุษย์บนพื้นฐานของจินตนาการทั้งหลายของมนุษย์
หากเจ้าทำกรณี่ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังทำให้พระเจ้ากริ้ว กระตุ้นพระพิโรธของพระองค์
และทำลายความทรงเกียรติของพระองค์! ด้วยเหตุนี้ ทันทีที่พวกเจ้าได้มาเข้าใจความรุนแรงของเรื่องนี้แล้ว
เราขอปรารถนาให้พวกเจ้าทุกๆ คนระมัดระวังและรอบคอบในการกระทำของพวกเจ้า
จงระมัดระวังและรอบคอบในวาตะของพวกเจ้าเช่นกัน—ในส่วนของวิธีที่เจ้าปฏิบัติต่อพระเจ้า
ยิ่งเจ้าระมัดระวังและรอบคอบมากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งดีขึ้นเท่านั้น! เมื่อเจ้าไม่เข้าใจว่าอะไรคือท่าทีของพระเจ้า
จงดเว้นการพูดอย่างประมาท จงอย่าประมาทในการกระทำของเจ้า และจงอย่าใช้ปัญญาฉลาดด้วยความฉาบฉวย
ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น จงอย่ามาทำข้อสรุปตามอำเภอใจ เจ้าควรรอและแสวงหาแทน
การกระทำเหล่านี้ก็เป็นการแสดงออกถึงการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเช่นกัน เหนือสิ่งอื่นใด
หากเจ้าสามารถสัมผัสการณ์นี้ได้ และเหนือสิ่งอื่นใด หากเจ้ามีท่าทีเช่นนี้
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงโทษเจ้าเพราะความโง่ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์
และการขาดความเข้าใจในเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังสิ่งทั้งหลายของเจ้า ตรงกันข้าม
เนื่องจากท่าทีของเจ้าเกี่ยวกับความกลัวต่อการทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง ความเคารพต่อเจตนารมณ์ของพระองค์
และความเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงจดจำเจ้า ทรงนำทางและทรงให้ความรู้แจ้งแก่เจ้า

หรือทรงยอมผ่อนปรนต่อความไม่เป็นผู้ใหญ่และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเจ้า ในทางกลับกัน หากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์นั้นไม่มีความเคารพ—ตัดสินพระองค์ตามที่เจ้าปรารถนา หรือเดาและนิยามแนวคิดของพระองค์ตามอำเภอใจ—พระเจ้าก็จะทรงกล่าวโทษเจ้า บ่มวินัยเจ้า และแม้กระทั่งลงโทษเจ้า หรือพระองค์อาจประจานความเห็นเกี่ยวกับเจ้า บางทีความเห็นนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับบทอาชญากรรมของเจ้า เพราะฉะนั้นเราปรารถนาที่จะเน้นอีกครั้ง กล่าวคือ พวกเจ้าแต่ละคนควรระมัดระวังและรอบคอบเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้า จงอย่าพูดอย่างประมาท และจงอย่าประมาทในการกระทำของพวกเจ้า ก่อนที่เจ้าจะพูดสิ่งใด เจ้าควรหยุดและคิดว่า การกระทำครั้งนี้ของข้าพระองค์จะทำให้พระเจ้ากริ้วหรือไม่? ในการทำสิ่งนั้น ข้าพระองค์กำลังเคารพพระเจ้าอยู่หรือไม่? แม้ในเรื่องที่เรียบง่าย เจ้าควรพยายามขบคำถามเหล่านี้ให้แตก และใช้เวลามากขึ้นในการพิจารณาคำถามเหล่านี้

หากเจ้าสามารถฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับหลักการเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงในทุกๆ ด้าน ในทุกๆ สิ่ง ตลอดเวลา และนำท่าทีเช่นนี้ไปใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าไม่เข้าใจบางสิ่ง เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงนำทางเจ้าและทรงให้เส้นทางให้เจ้าติดตาม

ไม่สำคัญว่าผู้คนจะเสนอการแสดงแบบใด พระเจ้าก็ทรงเห็นพวกเขาอย่างชัดเจนและชัดเจน และพระองค์จะประจานการประเมินที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับการแสดงเหล่านี้ของเจ้า

หลังจากที่เจ้าได้ก้าวผ่านการทดสอบสุดท้ายแล้ว

พระเจ้าก็จะทรงนำพฤติกรรมทั้งหมดของเจ้ามาสรุปรวมกันอย่างครบบริบูรณ์

เพื่อที่จะกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของเจ้า ผลลัพธ์นี้จะโน้มน้าวให้ทุกๆ บุคคลเชื่ออย่างสิ้นสงสัย

สิ่งที่เราอยากบอกพวกเจ้าในที่นี้คือว่า ทุกความประพฤติของพวกเจ้า ทุกการกระทำของพวกเจ้า และทุกความคิดของพวกเจ้าตัดสิน โชคชะตาของพวกเจ้า

ผู้ใดกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของผู้คน?

มีอีกเรื่องหนึ่งซึ่งสำคัญสุดขีดที่จะหารือ และนั่นก็คือท่าทีของเจ้าต่อพระเจ้า ท่าทีนี้สำคัญอย่างยิ่งवाद!

ท่าทีนี้กำหนดพิจารณาว่า ในท้ายที่สุดแล้ว

พวกเจ้าจะเดินเข้าหาความย่อยยับหรือลงไปในบ้นปลายที่สว่างงามซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมสำหรับพวกเจ้า

ในยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจมานานกว่าสี่สิบปีแล้ว และบางทีตลอดครรถลงแห่งสองทศวรรษนี้ ลึกๆ แล้ว พวกเจ้าไม่แน่ใจเล็กน้อยเกี่ยวกับว่าพวกเจ้าได้มีผลงานอย่างไร

อย่างไรก็ตาม ในพระทัยของพระเจ้า

พระองค์ได้ทรงทำการบันทึกที่เป็นจริงและชัดเจนของพวกเจ้าแต่ละคนไว้แล้ว

นับจากเวลาที่แต่ละบุคคลเริ่มติดตามพระองค์และฟังการเทศนาของพระองค์ ค่อยๆ

เข้าใจความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ และจนกระทั่งถึงเวลาที่แต่ละบุคคลเริ่มทำให้หน้าที่ของพวกเขาถูกล่วง
พระเจ้าได้ทรงเก็บบันทึกพฤติกรรมทุกลักษณะซึ่งถือเป็นของแต่ละบุคคลไว้แล้ว

ในขณะที่กำลังทำให้หน้าที่ของพวกเขาถูกล่วงและกำลังเผชิญหน้ากับสิ่งแวดล้อมและการทดสอบทุกรูปแบบ
อะไรเล่าคือทำที่ทั้งหลายของผู้คน? พวกเขามีผลงานอย่างไร?

พวกเขาารู้สึกอย่างไรต่อพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา?...พระเจ้าทรงมีรายการบัญชีของทั้งหมดนี้
พระองค์ทรงมีบันทึกของสิ่งนั้นทั้งหมด บางที จากมุมมองของพวกเขา เจ้า ประเด็นปัญหาเหล่านี้อาจสับสน
อย่างไรก็ตาม จากที่ซึ่งพระเจ้าทรงยืนอยู่ ประเด็นปัญหาเหล่านั้นทั้งหมดชัดเจนราวแก้วผลึก

และไม่มีแม้แต่วิถีของความยุ่งเหยิงแม้เพียงน้อยนิด

นี่เป็นประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับบทวสานของแต่ละบุคคล

และจะต้องไปถึงโชคชะตาและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในภายภาคหน้าของแต่ละบุคคลอีกด้วย

และยิ่งกว่านั้น นี่คือการที่พระเจ้าทรงทุ่มเทความพยายามอันอุตสาหะของพระองค์ทั้งหมด

ดังนั้นพระเจ้าจะไม่วันทรงทอดทิ้งแม้แต่น้อย อีกทั้งไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อความประมาทใดๆ

พระเจ้ากำลังทรงทำการบันทึกเรื่องราวนี้ของมวลมนุษย์

โดยทำการจดบันทึกครรถของพวกมนุษย์ในการติดตามพระเจ้าของพวกเขา

ตั้งแต่ปฐมกาลไปจนถึงกาลอวสาน

ทำที่ของเจ้าต่อพระองค์ในระหว่างช่วงเวลานี้ได้กำหนดพิจารณาโชคชะตาของเจ้าไว้แล้ว นี่ไม่จริงหรือ?

บัดนี้ เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม? การกระทำของพระองค์เหมาะสมหรือไม่?

พวกเขายังคงมีจินตนาการอื่นใดบ้างเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาหรือไม่? (ไม่)

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะพูดว่าบทวสานของผู้คนมีไว้เพื่อให้พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณา

หรือมีไว้เพื่อให้ผู้คนกำหนดพิจารณาด้วยตัวองกันเล่า?

(บทวสานเหล่านั้นมีไว้เพื่อให้พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณา) ใครเล่าที่กำหนดพิจารณาบทวสานเหล่านั้น?

(พระเจ้า) เจ้าไม่แน่ใจใช่หรือไม่? พี่น้องชายหญิงจากฮ่องกง จงพูดออกมา—

ใครกำหนดพิจารณาบทวสานเหล่านั้น? (ผู้คนนั่นเองที่กำหนดพิจารณาบทวสานเหล่านั้นด้วยตัวเอง)

ผู้คนกำหนดพิจารณาบทวสานเหล่านั้นด้วยตัวเองหรือไม่?

เช่นนั้นแล้วนั่นจะไม่ได้หมายความว่าบทวสานของผู้คนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพระเจ้าเลยหรือ?

พี่น้องชายหญิงจากเกาหลีใต้ จงพูดออกมา

(พระเจ้าทรงกำหนดพิจารณาบทวสานของผู้คนบนพื้นฐานของการกระทำและความประพฤติทั้งหมดของพวกเขา

เขา และโดยสอดคล้องกับเส้นทางที่พวกเขาอยู่) นี่เป็นการตอบโต้ที่ไม่ลำเอียงอย่างมาก

มีข้อเท็จจริงข้อหนึ่งที่เรากำลังจะต้องแจ้งให้พวกเขารู้ทั้งหมดครับ รู้ กล่าวคือ

ตลอดครรลองแห่งพระราชกิจความรอดของพระเจ้า พระองค์ทรงได้กำหนดมาตรฐานสำหรับพวกมนุษย์ไว้แล้ว มาตรฐานนี้คือว่าพวกเขาต้องฟังพระวณะของพระเจ้าและเดินในทางของพระเจ้า

เป็นมาตรฐานนี้เองที่ถูกใช้ในการชั่งน้ำหนักบทอวสานของผู้คน

หากเจ้าฝึกฝนปฏิบัติโดยสอดคล้องกับมาตรฐานนี้ของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจะสามารถได้รับบทอวสานที่ดีได้ หากเจ้าไม่ทำเช่นนั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่สามารถได้รับบทอวสานที่ดีได้

เช่นนั้นแล้วใครเล่าที่เจ้าจะพูดว่าเป็นผู้กำหนดพิจารณาบทอวสานนี้?

ไม่ใช่พระเจ้าที่ทรงกำหนดพิจารณาบทอวสานโดยลำพัง หากแต่เป็นพระเจ้าและพวกมนุษย์ร่วมกัน

สิ่งนี้ถูกต้องหรือไม่? (ถูกต้อง) เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นเล่า?

เป็นเพราะเป็นพระเจ้านั่นเองที่ทรงปรารถนาอย่างแข็งขันที่จะมีส่วนร่วมในพระราชกิจแห่งความรอดของมวลมนุษย์และเตรียมบันปลายที่สวงามสำหรับมนุษยชาติ พวกมนุษย์ก็คือเป้าหมายของพระราชกิจของพระเจ้า และบทอวสานนี้ บันปลายนี้ คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับพวกเขา

หากไม่ได้มีเป้าหมายให้พระองค์ทรงพระราชกิจด้วย เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็คงจะไม่จำเป็นต้องทรงพระราชกิจนี้ หากพระองค์ไม่ได้กำลังทรงพระราชกิจนี้ เช่นนั้นแล้วพวกมนุษย์ก็คงจะไม่มีโอกาสได้รับความรอด

พวกมนุษย์เป็นพวกที่จะได้รับการช่วยให้รอด

และแม้ว่าการได้รับการช่วยให้รอดนั้นเป็นส่วนที่แฝงอยู่ในกระบวนการนี้

แต่ท่าทีของพวกที่กำลังเล่นบทนี้นั่นเองที่กำหนดพิจารณาว่าพระเจ้าจะทรงประสบความสำเร็จในพระราชกิจของพระองค์ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดหรือไม่ หากไม่ใช่เพราะการทรงนำที่พระเจ้าทรงให้แก่เจ้า

เจ้าก็คงจะไม่รู้จักมาตรฐานของพระองค์ อีกทั้งเจ้าก็คงจะไม่มีวัตถุประสงค์ หากเจ้ามีมาตรฐานนี้ วัตถุประสงค์นี้ แต่เจ้ายังคงไม่ร่วมมือ นำไปฝึกฝนปฏิบัติ หรือยอมจำราคา เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับบทอวสานนี้

ด้วยเหตุผลนี้เราจึงพูดว่าบทอวสานของคนผู้หนึ่งไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้

และนั่นก็ไม่สามารถแยกจากบุคคลผู้หนึ่งได้เช่นกัน เช่นนั้นแล้ว

บัดนี้พวกเจ้าก็รู้แล้วว่าผู้ใดกำหนดพิจารณาบทอวสานของผู้คน

ผู้คนมีแนวโน้มที่จะนิยามพระเจ้าบนพื้นฐานของประสบการณ์

ขณะกำลังสื่อสารเกี่ยวกับหัวข้อของการรู้จักพระเจ้า พวกเจ้าได้สังเกตบางสิ่งหรือไม่?

พวกเจ้าได้สังเกตหรือไม่ว่าท่าทีของพระองค์ในทุกวันนี้ได้ก้าวผ่านการแปลงสภาพไปแล้ว?

ท่าทีของพระองค์ต่อพวกมนุษย์นั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้กระนั้นหรือ? พระองค์จะทรงสู้ทนไปเช่นนี้เสมอ

ยื่นความรักและความกรุณาของพระองค์ทั้งหมดให้พวกมนุษย์อย่างไม่รู้จบหรือไม่?

เรื่องนี้ก็เกี่ยวข้องกับเนื้อแท้ของพระเจ้าด้วย

พวกเรากลับไปหาคำถามของผู้ที่ถูกขนานนามว่าบุตรน้อยผู้หลงหายที่ได้เฝ้าถึงก่อนหน้านี้นี้

หลังจากคำถามนั้นถูกถาม คำตอบของพวกเขาไม่ชัดเจนมากนัก กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขายังคงไม่มีความเข้าใจแน่นอนเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า เมื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงรักมวลมนุษย์ พวกเขาก็นิยามพระองค์ว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความรัก นั่นคือ พวกเขาเชื่อว่าไม่สำคัญว่าผู้คนจะทำอะไร ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะประพฤติตนอย่างไร ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไร และไม่สำคัญว่าพวกเขาอาจจะไม่เชื่อฟังเพียงใด เหล่านี้ไม่มีสิ่งใดสำคัญจริงๆ เลย เพราะพระเจ้าทรงมีความรัก และความรักของพระองค์นั้นไร้ขีดจำกัดและไม่สามารถวัดได้ พระเจ้าทรงมีความรัก ดังนั้นพระองค์จึงทรงสามารถยอมผ่อนปรนต่อผู้คนได้ และพระเจ้าทรงมีความรัก ดังนั้นพระองค์จึงทรงเปี่ยมกรุณาต่อผู้คน ทรงเปี่ยมกรุณาต่อความไม่เป็นผู้ใหญ่ของพวกเขา ทรงเปี่ยมกรุณาต่อความไม่รู้เท่าทันของพวกเขา และทรงเปี่ยมกรุณาต่อการไม่เชื่อฟังของพวกเขา นี่เป็นหนทางที่มันเป็นจริงๆ หรือ? สำหรับผู้คนบางคน เมื่อพวกเขาได้รับประสบการณ์กับความอดทนของพระเจ้าเพียงครั้งเดียวหรือแม้แต่สองสามครั้ง พวกเขาจะปฏิบัติต่อประสบการณ์เหล่านี้ในฐานะทุนในความเข้าใจของพวกเขาเองเกี่ยวกับพระเจ้า โดยเชื่อว่าพระองค์จะทรงอดทนและเปี่ยมกรุณาต่อพวกเขาตลอดกาล และจากนั้นตลอดครรถลอดแห่งชีวิตของพวกเขา พวกเขานำความอดทนนี้ของพระเจ้ามาถือว่าเป็นมาตรฐานที่พระองค์ทรงใช้ปฏิบัติต่อพวกเขา นอกจากนี้ยังมีพวกที่หลังจากได้รับประสบการณ์กับความยอมผ่อนปรนของพระเจ้าเพียงครั้งเดียวจะนิยามพระเจ้าว่ายอมผ่อนปรนตลอดกาล—และในจิตใจของพวกเขา ความยอมผ่อนปรนนี้ไม่มีกำหนด ไม่มีเงื่อนไข และแม้แต่ไรวินัยโดยสิ้นเชิง การเชื่อเช่นนี้ถูกต้องหรือไม่? ทุกครั้งที่เรื่องของเนื้อแท้ของพระเจ้าหรือพระอุปนิสัยของพระเจ้าถูกนำมาหาหรือ พวกเจ้าดูเหมือนงุนงงที่สุด การได้เห็นพระเจ้าเยี่ยงนี้ทำให้เราสนใจมาก พวกเจ้าได้ยินความจริงมากมายเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระเจ้า พวกเจ้าก็ได้ฟังการหาหรือมากมายที่เกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระองค์ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ในจิตใจของพวกเขา ประเด็นปัญหาเหล่านี้และความจริงของแง่มุมเหล่านี้เป็นเพียงความทรงจำบนพื้นฐานของทฤษฎีและถ้อยคำที่เจียวนไว้ ในชีวิตวันต่อวันของพวกเขา ไม่มีใครสักคนในพวกเขาสามารถได้รับประสบการณ์หรือเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในสิ่งที่สิ่งนั้นเป็นจริงๆ ด้วยเหตุนี้ พวกเจ้าล้วนสับสนมึนงงในการเชื่อของพวกเขา พวกเจ้าทั้งหมดเชื่ออย่างมีดบอด จนถึงจุดที่พวกเขามีทำที่ที่ไม่เคารพต่อพระเจ้า และแม้กระทั่งปิดพระองค์ออกไป การที่พวกเขามีทำที่แบบนี้ต่อพระเจ้านำไปสู่อะไรเล่า? มันนำไปสู่การที่พวกเขำกระทำการสรุปเกี่ยวกับพระเจ้าเสมอ ทันทีที่เจ้าได้รับความรู้เพียงเล็กน้อย

เจ้าก็จะรู้สึกพึงพอใจอย่างมาก รวากับว่าเจ้าได้รับพระเจ้ามาแล้วอย่างครบถ้วน

หลังจากนั้นเจ้าก็สรุปว่านี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงเป็น และเจ้าไม่ปล่อยให้พระองค์ทรงเคลื่อนไหวโดยอิสระ

นอกจากนั้น เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าทรงทำบางสิ่งใหม่ๆ

เจ้าก็ปฏิเสธที่จะยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแน่นอน สักวันหนึ่งเมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“เราไม่รักมวลมนุษย์อีกต่อไป เราจะไม่นับความกรุณาให้พวกมนุษย์อีกต่อไป

เราไม่มีความยอมผ่อนปรนหรือความอดทนสำหรับพวกเขาอีกต่อไป

เราเต็มปริ่มไปด้วยความเกลียดและความเป็นปรปักษ์อย่างสุดขีดต่อพวกเขา”

พระคำรัสเช่นนี้จะก่อให้เกิดความขัดแย้งลึกกลงไปในหัวใจของผู้คน พวกเขาบางคนจะถึงกับพูดว่า

“พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์อีกต่อไป

พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าที่ข้าพระองค์ต้องการติดตามอีกต่อไป หากนี่คือสิ่งที่พระองค์ตรัส

เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะไม่ทรงมีคุณสมบัติที่จะเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์อีกต่อไป

และข้าพระองค์ก็ไม่จำเป็นต้องติดตามพระองค์ต่อไป หากพระองค์จะไม่ทรงให้ความกรุณา ความรัก

และความยอมผ่อนปรนแก่ข้าพระองค์อีกต่อไป เช่นนั้นแล้วข้าพระองค์ก็จะหยุดติดตามพระองค์

หากพระองค์ทรงยอมผ่อนปรนต่อข้าพระองค์โดยไม่มีกำหนด ทรงอดทนต่อข้าพระองค์เสมอ

และทรงยินยอมให้ข้าพระองค์เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นความรัก เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นความอดทน

และเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นความยอมผ่อนปรน เมื่อนั้นเท่านั้นข้าพระองค์จึงจะสามารถติดตามพระองค์ได้

และเมื่อนั้นเท่านั้น ข้าพระองค์จึงจะมีความมั่นใจที่จะติดตามพระองค์ไปจนถึงที่สุดได้

เนื่องจากข้าพระองค์มีความอดทนและความกรุณาของพระองค์

การไม่เชื่อฟังของข้าพระองค์และการล่วงละเมิดของข้าพระองค์สามารถได้รับการอภัยและละเว้นโทษอย่างไม่มี

กำหนด และข้าพระองค์สามารถทำบาปได้ตลอดเวลาและทุกหนแห่ง

สารภาพและได้รับการละเว้นโทษตลอดเวลาและทุกหนแห่ง

และทำให้พระองค์ทรงพระพิโรธได้ตลอดเวลาและทุกหนแห่ง พระองค์ไม่ควรทรงมีข้อคิดเห็นใดๆ

หรือสร้างข้อสรุปใดๆ เกี่ยวกับข้าพระองค์”

แม้ว่าไม่มีสักคนเดียวในพวกเจ้าที่อาจคิดเกี่ยวกับประเด็นปัญหาแบบนี้เป็นส่วนตัวหรืออย่างมีสำนึกรับรู้

เมื่อใดก็ตามที่เจ้าพิจารณาว่าพระเจ้าทรงเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งที่ใช้เพื่อให้อภัยเจ้าต่อบาปของเจ้า

หรือวัตถุชิ้นหนึ่งที่จะใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งบันปลายที่สวยงาม

เจ้าก็ได้วางพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ไว้ตรงข้ามกับเจ้าในฐานะศัตรูของเจ้าอย่างแบบยลแล้ว นี่คือสิ่งที่เราเห็น

เจ้าอาจพูดสิ่งเหล่านี้ต่อไป อาทิ “ข้าพระองค์เชื่อในพระเจ้า” “ข้าพระองค์ได้ตามเสาะหาความจริง”

“ข้าพระองค์ต้องการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของข้าพระองค์”

“ข้าพระองค์ต้องการหลุดพ้นจากอิทธิพลของความมืด” “ข้าพระองค์ต้องการทำให้พระเจ้าพึงพอใจ”

“ข้าพระองค์ต้องการบ่นต่อพระเจ้า” “ข้าพระองค์ต้องการสวดชื่อบอกพระเจ้า

และทำหน้าที่ของข้าพระองค์ให้ดี” และอื่นๆ อย่างไรก็ตาม

ไม่สำคัญว่าคำพูดของเจ้าอาจจะไพเราะเสนาะหูเพียงใด ไม่สำคัญว่าเจ้าอาจรู้ทฤษฎีมากเพียงใด

และไม่สำคัญว่าทฤษฎีนั้นอาจจะภูมิฐานหรือทรงเกียรติเพียงใด แต่ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า

ตอนนี้มีพวกเจ้ามากมายที่ได้เรียนรู้วิธีใช้กฎระเบียบ คำสอน

ทฤษฎีที่เจ้าเชี่ยวชาญเพื่อสร้างข้อสรุปเกี่ยวกับพระเจ้าแล้ว

ด้วยเหตุนี้จึงวางพระองค์ตรงข้ามกับตัวพวกเจ้าเองโดยธรรมชาติ

แม้ว่าเจ้าอาจได้ศึกษาตัวอักษรและคำสอนจนเชี่ยวชาญ

แต่เจ้าก็ยังไม่ได้เข้าสู่ความเป็นจริงของความจริงอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากมากที่เจ้าจะเข้าใจพระเจ้า

รู้จักพระองค์ และเข้าใจพระองค์ นี่ช่างน่าเศร้ายิ่งนัก!

เราได้เห็นฉากต่อไปนี้ในวิดีโอ นั่นคือ พี่สาวน้องสาวสองสามคนมีหนังสือ พระวจนะทรงปรากฏเป็นมนุษย์

เล่มหนึ่ง และพวกนางขูหนังสือเล่มนั้นไว้สูงมาก พวกนางยกหนังสือขึ้นมาท่ามกลางพวกนาง

สูงเหนือศีรษะของพวกนาง แม้ว่านี่จะเป็นเพียงแค่ภาพ แต่สิ่งที่ถูกทำให้ปรากฏขึ้นในตัวเราไม่ใช่ภาพ

ตรงกันข้ามมันทำให้เราคิดว่าสิ่งที่ทุกคนขูไว้สูงในหัวใจของพวกเขามิใช่พระวจนะของพระเจ้า

แต่เป็นหนังสือแห่งพระวจนะของพระเจ้า นี่เป็นเรื่องที่น่าเศร้าอย่างสุดขีด

การกระทำเช่นนี้ไม่เหมือนกับการชูพระเจ้าให้อยู่สูงเลย

เพราะการขาดความเข้าใจในพระเจ้าของพวกเจ้าได้มาถึงจุดที่แม้แต่คำถามที่ชัดเจนมาก

ประเด็นปัญหาที่เล็กน้อยอย่างสุดขีด ทำให้เจ้าคิดหามโนคติที่หลงผิดของเจ้าเอง

เมื่อเราขอสิ่งทั้งหลายจากพวกเจ้า และกำลังจริงจังกับพวกเจ้า

พวกเจ้าก็ตอบได้ด้วยการคาดเดาและจินตนาการของเจ้าเอง

พวกเจ้าบางคนถึงกับใช้น้ำเสียงแคลงใจและตอบคำถามของเราด้วยคำถาม

นี่บอกเราอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีกว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้

หลังจากอ่านพระวจนะของพระเจ้ามาหลายปีแล้ว พวกเจ้าก็ใช้พระวจนะ พระราชกิจของพระเจ้า

และคำสอนมากขึ้น เพื่อสร้างข้อสรุปเกี่ยวกับพระองค์อีกครั้ง ยิ่งกว่านั้น เจ้าไม่เคยแม้แต่จะพยายามเข้าใจพระเจ้า

เจ้าไม่เคยพยายามเข้าใจเจตนารมณ์ของพระองค์ เข้าใจท่าทีของพระองค์ต่อมนุษย์

หรือจับใจความว่าพระเจ้าทรงคิดอย่างไร เหตุใดพระองค์ทรงเศร้า เหตุใดพระองค์ทรงพระพิโรธ

เหตุใดพระองค์ทรงปลุกไสยผู้คน และคำถามอื่นๆ ที่คล้ายกัน ยิ่งกว่านั้น

ผู้คนจำนวนมากขึ้นไปอีกเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงนิ่งเงียบอยู่เสมอเพราะพระองค์เพียงกำลังทรงเฝ้าดูการกระทำอัน

หลากหลายของมนุษยชาติ โดยไม่มีท่าทีหรือแนวคิดเกี่ยวกับการกระทำเหล่านั้น
แต่ยังมีผู้คนอีกกลุ่มหนึ่งที่เชื่อว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเปล่งพระสุรเสียงเลย เพราะพระองค์ได้ทรงยินยอม
และทรงยังคงนิ่งเงียบเพราะพระองค์กำลังทรงรอคอยหรือเพราะพระองค์ไม่ทรงมีท่าที
พวกเขาคิดว่าเพราะท่าทีของพระเจ้าได้รับการอธิบายอย่างละเอียดครบถ้วนในหนังสือเล่มนี้แล้ว
และได้รับการแสดงออกอย่างครบถ้วนต่อมนุษยชาติแล้ว ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องบอกกับผู้คนครั้งแล้วครั้งเล่า
แม้ว่าพระเจ้าจะทรงเงียบ แต่พระองค์ก็ยังทรงมีท่าทีและทัศนคติ
รวมทั้งมาตรฐานที่พระองค์ทรงเรียกร้องให้ผู้คนทำตามให้ได้
แม้ว่าผู้คนไม่พยายามเข้าใจพระองค์หรือแสวงหาพระองค์ ท่าทีของพระเจ้ายิ่งชัดเจนมาก
ลองพิจารณาใคร่บางคนทีครั้งหนึ่งได้ติดตามพระเจ้าด้วยความหลงใหล แต่แล้ว ณ จุดหนึ่ง
ก็ละทิ้งพระองค์และจากไป หากบุคคลผู้นี้ต้องการกลับมาในตอนนี้อย่างไร
มันก็จะน่าประหลาดใจมากพอที่พวกเขาไม่รู้ว่าจะอะไรจะเป็นทัศนคติของพระเจ้า
หรืออะไรจะเป็นท่าทีของพระองค์ นี่ไม่ใช่เรื่องน่าเศร้าอย่างสุดขีดหรือหอกหรือ?
ข้อเท็จจริงก็คือนี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างผิวเผิน หากพวกเขาเข้าใจพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว
พวกเขาก็ควรจะรู้ท่าทีของพระองค์ต่อบุคคลแบบนี้ และเขาก็จะไม่ให้คำตอบที่กำกวม ในเมื่อพวกเขาไม่รู้
อนุญาตให้เราบอกพวกเขาเถิด

ท่าทีของพระเจ้าต่อพวกที่หนีหายไปในช่วงระหว่างพระราชกิจของพระองค์

มีผู้คนเช่นนี้อยู่ทุกหนแห่ง นั่นคือ หลังจากพวกเขาได้แน่ใจเกี่ยวกับทางของพระเจ้าแล้ว ด้วยเหตุผลหลากหลาย
พวกเขาก็จากไปในความเงียบ โดยไม่กล่าวคำอำลา
เพื่อออกไปและทำในสิ่งใดก็ตามที่หัวใจของพวกเขาอยากทำ
สำหรับตอนนี้พวกเราจะไม่สนใจเหตุผลที่ผู้คนเหล่านี้จากไป
ก่อนอื่นพวกเราจะถามกันว่าอะไรคือท่าทีของพระเจ้าต่อบุคคลประเภทนี้ มันชัดเจนมาก!
จากช่วงเวลาที่ผู้คนเหล่านี้เดินจากไป ในสายพระเนตรของพระเจ้า
ช่วงเวลาแห่งความเชื่อของพวกเขาได้สิ้นสุดลง ไม่ใช่ปัจเจกบุคคลที่ได้ยุติความเชื่อ แต่เป็นพระเจ้า
การที่บุคคลผู้นี้จากพระเจ้าไปหมายความว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าแล้ว
หมายความว่าพวกเขาไม่ต้องการพระองค์อีกต่อไป
และหมายความว่าพวกเขาไม่ยอมรับความรอดของพระเจ้าอีกต่อไป ในเมื่อผู้คนเช่นนี้ไม่ต้องการพระเจ้า
พระเจ้าจะยังคงทรงสามารถต้องการพวกเขาหรือไม่? ยิ่งกว่านั้น เมื่อผู้คนเช่นนี้มีท่าทีแบบนี้ ทรศนะนี้
และได้กลายเป็นมุ่นมั่นที่จะจากพระเจ้าไป พวกเขาก็ได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงระคายเคืองแล้ว
นี่เป็นไปทั้งๆ ที่มีข้อเท็จจริงว่าพวกเขาอาจไม่ได้เกิดความโกรธขึ้นมาและคำทอพระเจ้า ทั้งๆ

ที่มีข้อเท็จจริงว่าพวกเขาอาจไม่ได้มีส่วนร่วมในพฤติกรรมชั่วช้าหรือเกินเลยใดๆ และทั้งๆ

ที่มีข้อเท็จจริงว่าผู้คนเหล่านี้กำลังคิดว่า

“หากจะมีสักวันเมื่อข้าพระองค์ได้มีความสุขสนทนากับภายนอกจนพอใจแล้ว

หรือเมื่อข้าพระองค์ยังคงจำเป็นต้องมีพระเจ้าเพื่ออะไรบางอย่าง ข้าพระองค์ก็จะกลับมา

หรือหากพระเจ้าทรงเรียกหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะกลับมา” หรือพวกเขาพูดว่า

“เมื่อข้าพระองค์ได้รับบาดเจ็บที่ภายนอก

หรือเมื่อข้าพระองค์เห็นว่าโลกภายนอกนั้นมีคณินไปและชั่วร้ายเกินไป

และข้าพระองค์ไม่ต้องการไปตามกระแสอีกต่อไป ข้าพระองค์ก็จะกลับมาหาพระเจ้า”

แม้ว่าผู้คนเหล่านี้ได้คำนวณในจิตใจของพวกเขาถึงเวลาที่แน่นอนที่พวกเขาจะกลับมา

และแม้ว่าพวกเขาได้พยายามทิ้งให้ประตูเปิดไว้เพื่อการกลับมาของพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ไม่ตระหนักว่า

ไม่สำคัญว่าพวกเขาเชื่ออะไร หรือพวกเขาวางแผนอย่างไร ทั้งหมดนี้ก็เป็นเพียงความคิดเพื่อฝัน

ความผิดพลาดที่ใหญ่ที่สุดของพวกเขาคือความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับว่า

ความอยากรู้ของพวกเขาคือทำให้พระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไร

จากช่วงขณะจริงที่พวกเขาได้ตัดสินใจที่จะจากพระเจ้าไป พระองค์ก็ทรงละทิ้งพวกเขาอย่างสิ้นเชิงแล้ว

เมื่อถึงตอนนั้นพระองค์ก็ทรงได้กำหนดพิจารณาทอสวนของบุคคลเช่นนี้ในพระทัยของพระองค์แล้ว

นั่นคือบทสวนอะไร? มันก็คือว่าบุคคลผู้นี้จะเป็นหนึ่งในพวกหนู และดังนั้น จะพินาศไปพร้อมกับพวกมัน

ด้วยเหตุนี้ ผู้คนมักจะเห็นสถานการณ์แบบนี้บ่อยๆ นั่นคือ ใครบางคนละทิ้งพระเจ้า

แต่แล้วก็ไม่ได้รับการลงโทษ พระเจ้าทรงปฏิบัติการโดยสอดคล้องกับหลักการของพระองค์เอง

บางสิ่งสามารถมองเห็นได้ ในขณะที่สิ่งอื่นๆ ถูกสรุปในพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น

ดังนั้นผู้คนจึงไม่สามารถเห็นผลลัพธ์ได้ ส่วนที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้นั้น

ไม่จำเป็นต้องเป็นด้านที่แท้จริงของสิ่งทั้งหลาย แต่ด้านอื่นนั้น—ด้านที่เจ้าไม่เห็น—จริงๆ

แล้วประกอบด้วยความคิดและข้อสรุปที่จริงใจแท้จริงของพระเจ้า

ผู้คนที่หนีหายไประหว่างพระราชกิจของพระเจ้าคือพวกที่ละทิ้งทางที่แท้จริง

ดังนั้น พระเจ้าทรงสามารถให้การลงโทษที่จริงจังแบบนี้แก่ผู้คนได้อย่างไร?

เหตุใดพระองค์จึงกริ้วพวกเขาขนาดนั้น?

แรกที่สุดพวกเราทราบว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าคือพระบารมีและพระพิโรธ พระองค์ไม่ทรงเป็นแกะที่ถูกผู้ใดฆ่า

นับประสาอะไรที่จะเป็นหุ่นเชิดที่ถูกควบคุมโดยผู้คนให้ทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาอยากให้ทำ

พระองค์ไม่ทรงเป็นอากาศว่างเปล่าที่ถูกบงการอีกด้วย หากเจ้าเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง

เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็ควรมีหัวใจที่ยำเกรงพระเจ้า

และเจ้าควรรู้ว่าเนื้อแท้ของพระองค์ไม่ใช่เนื้อแท้ที่จะถูกทำให้โกรธ ความโกรธนี้อาจก่อเกิดโดยคำพูด
หรือบางทีความคิด หรือบางทีพฤติกรรมเลวทรามบางอย่าง หรือบางทีแม้แต่พฤติกรรมเบาๆ—
พฤติกรรมที่ให้อภัยได้ในสายตาและจริยธรรมของพวกมนุษย์
หรือบางทีมันอาจจะถูกกระตุ้นโดยคำสอนหรือทฤษฎี อย่างไรก็ตาม ทันทีที่เจ้าได้ทำให้พระเจ้าทรงพระพิโรธ
โอกาสของเจ้าก็จะหายไป และวันสุดท้ายของเจ้าก็จะมาถึง นี่เป็นสิ่งที่น่ากลัว!
หากเจ้าไม่เข้าใจว่าพระเจ้าจะต้องไม่ทรงถูกทำให้ขุ่นเคือง เช่นนั้นแล้วบางทีเจ้าอาจไม่กลัวพระองค์
และบางทีเจ้าอาจกำลังทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองเป็นกิจวัตร หากเจ้าไม่รู้วิธียำเกรงพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไร้ความสามารถที่จะยำเกรงพระเจ้า
และเจ้าจะไม่รู้วิธีที่จะนำตัวเองมาอยู่บนเส้นทางแห่งการเดินในหนทางของพระเจ้า—
การยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ทันทีที่เจ้ากลายเป็นโหดตัวรับรู้
และรู้สึกได้ว่าพระเจ้าต้องไม่ถูกทำให้ทรงขุ่นเคือง เจ้าก็จะรู้ว่าอะไรคือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
การเดินในทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชื่อนั้น ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับว่า
เจ้ารู้จักความจริงมากเท่าใด เจ้าได้รับประสบการณ์กับการทดสอบกี่ครั้ง หรือเจ้าได้ถูกบ่มวินัยมากเท่าใดแล้ว
แต่มันขึ้นอยู่กับท่าทีแบบใดที่เจ้ามีต่อพระเจ้าในหัวใจของเจ้า และแก่นแท้ใดที่เจ้าแสดงออก
แก่นแท้ของผู้คนและท่าทีเฉพาะตัวของพวกเขา—เหล่านี้สำคัญมาก สำคัญอย่างยิ่งยวดมาก
ในส่วนของพวกเขาที่ได้ประกาศศรัทธาและไปจากพระเจ้า ท่าทีที่น่าเหยียดหยามของพวกเขาต่อพระองค์
และหัวใจของพวกเขาที่ดูหมิ่นความจริงนั้น ได้สร้างความระคายเคืองแก่พระอุปนิสัยของพระองค์แล้ว ดังนั้น
ในความคิดเห็นของพระองค์ พวกเขาจะไม่มีวันได้รับการให้อภัย พวกเขาได้รู้ถึงการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
ได้รับแจ้งข่าวที่ว่าพระองค์ได้ทรงมาถึงแล้ว และยังได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าด้วยซ้ำ
การจากไปของพวกเขาไม่ใช่กรณีของการถูกหลอกให้เชื่อหรือหัวหมุนมึนงง
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะถูกบังคับให้จากไป ตรงกันข้าม
พวกเขาเลือกไปจากพระเจ้าอย่างรู้ตัวและด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง
การจากไปของพวกเขาไม่ได้เป็นเรื่องของการหลงทางของพวกเขา อีกทั้งพวกเขาก็ไม่ได้ถูกทิ้งขว้างด้วย
ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาไม่ใช่ลูกแกะที่เผลอห่างจากฝูง
และยังไม่ต้องพูดถึงบรรดาบุตรน้อยผู้หลงหายที่หลงทางไป พวกเขาจากไปโดยไม่ได้รับการยกเว้นโทษ—
และสภาพเงื่อนไขเช่นนี้ สถานการณ์เช่นนี้ สร้างความระคายเคืองแก่พระอุปนิสัยของพระเจ้า
และเป็นเพราะความระคายเคืองนี้ พระองค์จึงทรงให้บทอาชญาที่สิ้นหวังแก่พวกเขา
บทอาชญาแบบนี้ไม่น่าตกใจหรือ? เพราะฉะนั้น หากผู้คนไม่รู้จักพระเจ้า
พวกเขาสามารถทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองได้ นี่ไม่ใช่เรื่องเล็ก! หากผู้คนไม่ถือจริงจังกับท่าทีของพระเจ้า

และยังคงเชื่อว่าพระองค์กำลังทรงตั้งตารอคอยการกลับมาของพวกเขาเพราะพวกเขาคือลูกแกะที่หายไปบางส่วน
ของพระองค์ และพระองค์ยังคงทรงรอให้พวกเขามีการเปลี่ยนใจ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็อยู่ไม่ไกลจากวันแห่งการลงโทษของพวกเขา

พระเจ้าจะไม่เพียงทรงปฏิเสธที่จะยอมรับพวกเขา—

ในเมื่อนี้เป็นครั้งที่สองที่พวกเขาสร้างความระคายเคืองแก่พระอุปนิสัยของพระองค์

เรื่องนี้จึงแย่มากยิ่งขึ้นไปอีก!

ท่าทีที่ไร้ความเคารพของผู้คนเหล่านี้ได้ละเมิดประกาศกฎฎีกาบริหารของพระเจ้าแล้ว

พระองค์จะยังคงทรงยอมรับพวกเขาหรือไม่? ในพระทัยของพระองค์ หลักการของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือว่า
ใครบางคนได้บรรลุความแน่ใจเกี่ยวกับทางที่แท้จริงแล้ว

แต่ยังคงสามารถปฏิเสธพระเจ้าและไปจากพระเจ้าอย่างรู้ตัวและด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่ง

จากนั้นพระองค์จะทรงปิดถนนสู่ความรอดของบุคคลเช่นนี้ และสำหรับบุคคลผู้นี้

ประตูสู่ราชอาณาจักรก็จะถูกปิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป เมื่อบุคคลผู้นี้มาเคาะอีกครั้ง พระเจ้าก็จะไม่ทรงเปิดประตู

บุคคลผู้นี้จะถูกทิ้งไว้ข้างนอกตลอดกาล บางทีพวกเขาก็บางคนได้อ่านเรื่องราวของโมเสสในพระคัมภีร์แล้ว

หลังจากที่โมเสสได้รับการทรงเจิมจากพระเจ้า ผู้นำ 250 ท่านได้แสดงออกถึงความไม่เชื่อฟังต่อโมเสส

เพราะการกระทำทั้งหลายของเขาและด้วยเหตุผลอื่นๆ อันหลากหลาย พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะนบนอบต่อผู้ใด?

ไม่ใช่โมเสส พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะนบนอบต่อการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะนบนอบต่อพระราชกิจของพระเจ้าในประเด็นปัญหานี้ พวกเขาได้พูดดังนี้

“ท่านทำเกินเหตุ เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดก็บริสุทธิ์ทุกๆ คน และพระยาห์เวห์สถิตท่ามกลางพวกเขา...”

คำพูดและประโยคเหล่านี้จริงจังมาก จากทัศนคติของมนุษย์ใช่หรือไม่? คำพูดและประโยคเหล่านี้ไม่จริงจัง!

อย่างน้อยที่สุด ความหมายตามตัวอักษรของคำพูดเหล่านี้ไม่จริงจัง ในแง่กฎหมาย

พวกเขาไม่ได้ทำผิดกฎหมายใดๆ เพราะโดยผิวเผินจริงๆ แล้ว นี่ไม่ใช่ภาษาหรือคำศัพท์ที่เป็นปรปักษ์

นับประสาอะไรที่มันจะมีความหมายโดยนัยที่ดูเป็นการหมิ่นประมาทใดๆ

เหล่านี้เป็นเพียงประโยคธรรมดาสามัญ ไม่มีอะไรมากกว่านั้น เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดจึงเป็นว่าคำพูดเหล่านี้สามารถกระตุ้นพระพิโรธเช่นนั้นจากพระเจ้า?

เป็นเพราะคำพูดเหล่านี้ไม่ได้ถูกพูดกับผู้คน แต่ถูกพูดกับพระเจ้า

ท่าทีและอุปนิสัยที่คำพูดเหล่านี้แสดงออกมานั้นคือสิ่งที่ทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าทรงระคายเคืองอย่างแน่น
อน และพวกเขาทำความขุ่นเคืองให้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งต้องไม่ถูกทำให้ขุ่นเคือง

พวกเราทั้งหมดรู้ว่าทอวานของผู้นำเหล่านั้นคืออะไรในท้ายที่สุด ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้คนที่ได้ละทิ้งพระเจ้า

ทัศนคติของพวกเขาคืออะไร? อะไรเล่าคือท่าทีของพวกเขา?

และเหตุใดทัศนคติและท่าทีของพวกเขาทำให้พระเจ้าทรงจัดการกับพวกเขาในลักษณะเช่นนี้?

เหตุผลก็คือแม้ว่าพวกเขารู้อย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พวกเขาก็กังวลที่จะทรยศพระองค์ และนี่คือเหตุผลที่พวกเขาถูกปลดปล่อยโอกาสที่จะได้รับความรอดโดยสิ้นเชิง ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เพราะถ้าเรายังจงใจทำบาปอยู่เรื่อยๆ หลังจากได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว ก็จะไม่มีความเชื่อใจในพระเจ้าเลย” บัดนี้พวกเขามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่?

โทษะตาของผู้คนถูกตัดสินใจโดยท่าทีของพวกเขาต่อพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

และเฉกเช่นเดียวกับที่ผู้คนประพฤติตนแตกต่างกันในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

ท่าทีของพระองค์ต่อพฤติกรรมเหล่านี้ก็แตกต่างกันเพราะพระองค์ไม่ทรงเป็นทั้งหุ่นเชิดและอากาศว่างเปล่า การทำความรู้จักกับท่าทีของพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาที่คุ้มค่าสำหรับมวลมนุษย

โดยการรู้จักท่าทีของพระเจ้า

ผู้คนควรจะได้เรียนรู้วิธีที่พวกเขาสามารถบรรลุความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และมาเข้าใจพระทัยของพระองค์ทีละเล็กละน้อย เมื่อเข้าค่อยๆ มาเข้าใจพระทัยของพระเจ้า

เจ้าก็จะไม่รู้สึว่าการยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่วเป็นสิ่งยากยิ่งที่จะทำให้สำเร็จลุล่วง ยิ่งกว่านั้น

เมื่อเจ้าเข้าใจพระเจ้าจริงๆ เจ้าก็จะไม่มีแนวโน้มที่จะสร้างบทสรุปทั้งหลายเกี่ยวกับพระองค์

ทันทีที่เจ้าหยุดสร้างข้อสรุปเกี่ยวกับพระเจ้า เจ้าก็จะมีแนวโน้มน้อยลงที่จะทำให้พระองค์ทรงขุนเคือง

และโดยที่เจ้าไม่ตระหนักรู้ พระเจ้าจะทรงนำทางเจ้าให้ได้รับความรู้เกี่ยวกับพระองค์

การนี้จะเติมเต็มหัวใจของเจ้าด้วยความเคารพต่อพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะหยุดนิยามพระเจ้าโดยผ่านทางคำสอน ความหมายตามตัวอักษร

และทฤษฎีทั้งหลายที่เจ้าได้ศึกษาจนเชี่ยวชาญ

แต่โดยการแสวงหาจนพบเจตนารมณ์ทั้งหลายของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่งอย่างสม่ำเสมอ

เจ้าก็จะกลายเป็นบุคคลที่สมดังพระทัยของพระเจ้าโดยไม่รู้สึกลัว

พระราชกิจของพระเจ้านั้นพวกมนุษย์มองไม่เห็นและไม่สามารถแตะต้องได้ แต่ในความคิดเห็นของพระองค์ การกระทำของบุคคลทุกๆ คน—พร้อมกับท่าทีของพวกเขาต่อพระองค์—ไม่เพียงสามารถล่วงรู้ได้โดยพระเจ้า

แต่ยังสามารถมองเห็นได้สำหรับพระองค์อีกด้วย นี่คือนางสิ่งๆ ที่ทุกคนควรระลึกและชัดเจนอย่างมาก

เจ้าอาจกำลังถามตัวเองอยู่เสมอว่า “พระเจ้าทรงรู้หรือไม่ว่าข้าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่ที่นี่?

พระองค์ทรงรู้หรือไม่ว่าข้าพระองค์กำลังคิดอะไรอยู่ตอนนี้? บางทีพระองค์อาจทรงรู้

และบางทีพระองค์อาจไม่ทรงรู้” หากเจ้ายอมรับทัศนคติแบบนี้ ติดตามและเชื่อในพระเจ้า

แต่ยังแคลงใจในพระราชกิจของพระองค์และการทรงดำรงอยู่ของพระองค์
เช่นนั้นแล้วไม่ช้าก็เร็ววันหนึ่งจะมาถึง เมื่อเจ้าจะปลุกเร้าพระพิโรธของพระองค์
เพราะเจ้ากำลังเดินโซเซอยู่บนขอบหน้าผาอันตราย เราได้เห็นผู้ที่ได้เชื่อในพระเจ้ามาหลายปีแล้ว
แต่ยังคงไม่ได้รับความจริงความเป็นจริง นับประสาอะไรที่จะได้เข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า
ผู้คนเหล่านี้ไม่สร้างความก้าวหน้าในชีวิตและวุฒิภาวะของพวกเขา โดยยึดติดกับคำสอนที่ตื่นเงินที่สุดเท่านั้น
นี่เป็นเพราะผู้คนเช่นนี้ไม่เคยถือว่าพระวาระของพระเจ้าคือชีวิตในตัวเอง
และพวกเขาไม่เคยเผชิญหน้าและยอมรับการทรงดำรงอยู่ของพระองค์ เจ้าคิดหรือไม่ว่าเมื่อทรงเห็นผู้คนเช่นนี้
พระเจ้าจะทรงเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี? พวกเขาปลอบพระทัยพระองค์หรือไม่?
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นวิธีที่ผู้คนเชื่อในพระเจ้านั่นเองที่ตัดสินโชคชะตาของพวกเขา ในส่วนของวิธีที่ผู้คนแสวงหา
และวิธีที่ผู้คนเข้าหาพระเจ้า ท่าทีของผู้คนมีความสำคัญอันดับแรก
จึงไม่เพิกเฉยต่อพระเจ้าเหมือนพระองค์ทรงเป็นเพียงอากาศว่างเปล่าก้อนหนึ่งที่ลอยอยู่รอบๆ
ที่ด้านหลังของหัวเจ้า จงคิดถึงพระเจ้าที่เจ้าเชื่อในฐานะพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าที่เป็นจริงเสมอ
พระองค์ไม่ได้กำลังประทับอยู่บนนั้นในสวรรค์ชั้นที่สามโดยไม่มีสิ่งใดให้ทรงทำ
ตรงกันข้ามพระองค์กำลังทรงเฝ้ามองหัวใจของทุกคน ทรงสังเกตการณ์สิ่งที่เจ้าคิดจะทำ
ทรงเฝ้ามองทุกคำพูดเล็กน้อยและทุกความประพฤติเล็กน้อยของพวกเขา ทรงเฝ้าดูว่าเจ้าประพฤติตนอย่างไร
และทรงเห็นว่าอะไรคือท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ อย่างสม่ำเสมอ
ไม่ว่าเจ้าจะเต็มใจมอบตัวเองให้กับพระเจ้าหรือไม่
พฤติกรรมของเจ้าทั้งหมดและความคิดและแนวคิดข้างในสุดของเจ้าถูกแผ้วถางเฉพาะพระพักตร์พระองค์และกำลัง
ถูกพระองค์ทรงพินิจพิเคราะห์ เนื่องจากพฤติกรรมของเจ้า เนื่องจากความประพฤติของเจ้า
และเนื่องจากท่าทีของเจ้าต่อพระองค์ ข้อคิดเห็นของพระเจ้าเกี่ยวกับเจ้า
และท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าจะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เราอยากจะทำให้คำแนะนำบางอย่างแก่ผู้คนบางคนที่
จะไม่วางตัวของเจ้าเองเหมือนเด็กทารกในพระหัตถ์ของพระเจ้า ราวกับว่าพระองค์ควรทรงหลงใหลเจ้า
ราวกับว่าพระองค์ไม่มีวันทรงสามารถจากเจ้าไป
และราวกับว่าท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าได้ถูกกำหนดตายตัวแล้วและไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้
และเราขอแนะนำให้เจ้าเลิกฝัน! พระเจ้าทรงชอบธรรมในการที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกๆ บุคคล
และพระองค์ทรงจริงจังในวิธีการเข้าหาของพระองค์ในพระราชกิจแห่งการพิชิตและช่วยผู้คนให้รอด
นี่คือการบริหารจัดการของพระองค์ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกๆ คนอย่างจริงจัง
และไม่ใช่ว่าเหมือนสัตว์เลี้ยงที่จะเล่นด้วย ความรักของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นไม่ใช่แบบที่เอาใจหรือตามใจ
อีกทั้งความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ก็ไม่ตามใจและไม่เพิกเฉย

ในทางตรงกันข้าม ความรักของพระเจ้าต่อพวกมนุษย์นั้นเกี่ยวข้องกับการทะนุถนอม การสงสาร และการเคารพชีวิต ความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระองค์สื่อถึงความคาดหวังของพระองค์ต่อพวกเขา และเป็นสิ่งที่มนุษยชาติต้องการเพื่อที่จะอยู่รอด พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง

ท่าทีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์นั้นมีหลักการ ไม่ใช่กฎกติกามากมายแต่อย่างใด และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เจตนารมณ์ของพระองค์ต่อมนุษยชาติกำลังค่อยๆ เปลี่ยนแปลงและแปลงสภาพไปตามกาลเวลา

ขึ้นอยู่กับรูปการณ์แวดล้อมขณะที่เกิดขึ้น และพร้อมกับท่าทีของทุกๆ บุคคล เพราะฉะนั้น

เจ้าควรรู้ในหัวใจของเจ้าด้วยความชัดเจนอย่างแท้จริงว่าเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

และพระอุปนิสัยของพระองค์จะปรากฏออกมาในเวลาที่แตกต่างกันและในบริบทที่แตกต่างกัน

เจ้าอาจไม่คิดว่านี่เป็นเรื่องจริงจัง

และเจ้าอาจใช้มโนคติที่หลงผิดส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อจินตนาการว่าพระเจ้าควรทรงทำสิ่งทั้งหลายอย่างไร

อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งที่ทัศนคติชั่วตรงข้ามของเจ้าเป็นจริง

และด้วยการใช้มโนคติที่หลงผิดส่วนตัวของเจ้าเองเพื่อพยายามวัดพระเจ้า

เจ้าก็ได้ทำให้พระองค์ทรงพระพิโรธแล้ว

นี่เป็นเพราะพระเจ้าไม่ทรงดำเนินการตามวิธีที่เจ้าคิดว่าพระองค์ทรงทำ

อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติตามเรื่องนี้เหมือนที่เจ้าบอกว่าพระองค์จะทรงทำ ด้วยเหตุนี้

เราเตือนความจำเจ้าให้ระมัดระวังและรอบคอบในการเข้าหาทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเจ้า

และเรียนรู้วิธีปฏิบัติตามหลักการแห่งการเดินในทางของพระเจ้าในสรรพสิ่ง

ซึ่งก็คือการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

เจ้าต้องพัฒนาความเข้าใจที่มั่นคงโดยคำนึงถึงเรื่องทั้งหลายเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและท่าทีของพระเจ้า

เจ้าต้องหาผู้ที่รู้แจ้งเพื่อสื่อสารเรื่องเหล่านี้กับเจ้า และเจ้าต้องแสวงหาอย่างจริงจัง

จงไม่มองดูพระเจ้าแห่งการเชื่อของเจ้าในฐานะหุ่นเชิด—ตัดสินใจพระองค์ตามอำเภอใจ

มาถึงข้อสรุปเกี่ยวกับพระองค์โดยพลการ และไม่ปฏิบัติตามพระองค์ด้วยความเคารพที่พระองค์ทรงสมควรได้รับ

ในขณะที่พระเจ้ากำลังทรงนำพาความรอดมาให้เจ้าและกำหนดพิจารณาบทอาชญากรรมของเจ้า

พระองค์อาจประทานความกรุณา หรือความยอมผ่อนปรน หรือการพิพากษาและการเตือนแก่เจ้า

แต่ไม่ว่าในกรณีใด ท่าทีของพระองค์ต่อเจ้าจะไม่ตายตัว มันขึ้นอยู่กับท่าทีของเจ้าเองต่อพระองค์

ตลอดจนความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์

จงไม่ปล่อยให้แง่มุมชั่วคราวอย่างหนึ่งในความรู้และความเข้าใจเรื่องพระเจ้าของเจ้านิยามพระองค์อย่างถาวร

จงไม่เชื่อในพระเจ้าที่สิ้นพระชนม์แล้วองค์หนึ่ง จงเชื่อในพระเจ้าหนึ่งเดียวผู้ทรงพระชนม์อยู่ จงจดจำเรื่องนี้ไว้!

แม้ว่าเราได้หารือเกี่ยวกับความจริงบางอย่างที่นี้—ความจริงที่พวกเจ้าจำเป็นต้องฟัง—

ในแง่ของสถานะปัจจุบันและวุฒิภาวะปัจจุบันของพวกเจ้า เราจะไม่ทำการเรียกร้องใดๆ
ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นจากพวกเจ้าในตอนนี้ เพื่อไม่ให้เป็นการลดทอนความกระตือรือร้นของพวกเจ้า
การทำเช่นนั้นสามารถเติมเต็มหัวใจของพวกเจ้าด้วยความท้อแท้มากเกินไป

และทำให้พวกเจ้ารู้สึกผิดหวังมากเกินไปต่อพระเจ้า

แต่เราหวังว่าพวกเจ้าสามารถใช้ความรักต่อพระเจ้าที่พวกเจ้ามีอยู่ในหัวใจของพวกเจ้าและใช้ทำที่ที่เปี่ยมความเค
ารกับพระเจ้าแทน เมื่อเดินตามเส้นทางที่ทอดตัวอยู่เบื้องหน้า

จงไม่สับสนมึนงงโดยผ่านทางเรื่องนี้เกี่ยวกับวิถีเชื่อในพระเจ้า

จงปฏิบัติต่อมันว่าเป็นหนึ่งในประเด็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดที่มีอยู่ จงวางมันไว้ในหัวใจของเจ้า นำไปฝึกฝนปฏิบัติ
และเชื่อมต่อกับชีวิตจริง จงไม่เพียงปรนนิบัติเรื่องนี้แต่ปาก—เพราะนี่เป็นเรื่องของความเป็นและความตาย
และเป็นเรื่องที่จะกำหนดพิจารณาชะตากรรมของเจ้า จงไม่ปฏิบัติต่อเรื่องนี้เป็นเรื่องตลกหรือเรื่องเล่นของเด็ก!
หลังจากแบ่งปันคำพูดเหล่านี้กับพวกเจ้าในวันนี้

เรากำลังหาจิตใจของพวกเจ้าได้เก็บเกี่ยวความเข้าใจไปมากเพียงใดแล้ว

มีคำถามอะไรอีกหรือไม่ที่พวกเจ้าปรารถนาที่จะถามเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้พูดไปในวันนี้?

แม้ว่าหัวข้อเหล่านี้ค่อนข้างใหม่ และอยู่ห่างเล็กน้อยจากทฤษฎีของพวกเจ้า

จากการไล่ตามเสาะหาตามปกติของพวกเจ้า และสิ่งที่เจ้ามีแนวโน้มที่จะให้ความสนใจ

เราคิดว่าทันทีที่สิ่งเหล่านั้นได้รับการสามัคคีธรรมจากพวกเจ้าช่วงระยะเวลาหนึ่ง

พวกเจ้าก็จะพัฒนาความเข้าใจร่วมกันในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้พูดที่นี่ หัวข้อเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องใหม่
และเป็นหัวข้อที่พวกเจ้าไม่เคยได้พิจารณามาก่อน

ดังนั้นเราจึงหวังว่าสิ่งเหล่านั้นจะไม่เพิ่มภาระให้กับพวกเจ้าไม่ว่าในทางใด

เราไม่ได้กำลังพูดคำพูดเหล่านี้วันนี้เพื่อเขย่าขวัญพวกเจ้า

อีกทั้งเราไม่ได้กำลังใช้คำพูดเหล่านี้เป็นวิธีที่จะจัดการกับพวกเจ้า ตรงกันข้าม

จุดมุ่งหมายของเราก็คือการช่วยให้พวกเจ้าเข้าใจข้อเท็จจริงที่จริงแท้เกี่ยวกับความจริง

เพราะมีความแตกต่างดำรงอยู่ระหว่างมวลมนุษยกับพระเจ้า แม้ว่าผู้คนจะเชื่อในพระเจ้า

แต่พวกเขาไม่เคยได้เข้าใจพระองค์หรือรู้จักทำที่ของพระองค์

พวกมนุษย์ไม่เคยกระตือรือร้นอย่างมากในความกังวลของพวกเขาคือการทำที่ของพระเจ้าอีกด้วย ตรงกันข้าม

พวกเขาได้เชื่อและดำเนินการไปอย่างหุนหันพลันแล่น

และได้สะดุ้งในความไม่รู้และความเข้าใจเรื่องพระเจ้าของพวกเขา

เพราะฉะนั้นเราจึงรู้สึกเหมือนถูกบังคับให้ชำระประเด็นปัญหาเหล่านี้ให้พวกเจ้า

และช่วยให้พวกเจ้าเข้าใจว่าพระเจ้าองค์นี้ที่เจ้าเชื่อทรงเป็นพระเจ้าแบบใด ตลอดจนถึงสิ่งที่พระองค์กำลังทรงคิด

อะไรคือหน้าที่ของพระองค์ในการปฏิบัติของพระองค์ต่อผู้คนหลากหลายแบบ

พวกเจ้าอยู่ห่างเพียงใดจากการทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ลุล่วง

และความแตกต่างระหว่างการกระทำของเจ้ากับมาตรฐานที่พระองค์ทรงประสงค์นั้นใหญ่เพียงใด

เป้าหมายในการแจ้งให้เจ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้คือการให้พวกเจ้ามีบรรทัดฐานเพื่อใช้วัดตัวเอง

และเพื่อที่พวกเจ้าจะได้รู้ว่าถนนที่พวกเจ้ากำลังใช้เดินทางอยู่นั้นได้นำไปสู่การเก็บเกี่ยวชนิดใด

สิ่งใดที่พวกเจ้าไม่ได้รับมาตามถนนสายนี้ และในพื้นที่ใดที่พวกเจ้าไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ เลย

ในขณะที่สื่อสารกันท่ามกลางพวกเจ้า

พวกเจ้ามักจะพุดคุยในหัวข้อที่ถูกหาหรือทั่วไปสองสามเรื่องซึ่งมีขอบเขตที่แคบมากและมีเนื้อหาที่ตื้นเขิน

มีระยะห่าง ช่องว่าง ระหว่างสิ่งที่เจ้าหาหรือกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า

ตลอดจนช่องว่างระหว่างการหาหรือของเจ้าและขอบเขตและมาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

เมื่อเวลาผ่านไป การดำเนินการเช่นนี้จะส่งผลให้เจ้าเบี่ยงเบนไปจากทางของพระเจ้าไกลขึ้นตลอด

พวกเจ้าแค่กำลังนำถ้อยคำรัสปัจจุบันของพระเจ้ามาเปลี่ยนให้กลายเป็นวัตถุบูชา

และเห็นว่าพระวาจาเหล่านั้นเป็นพิธีกรรมและข้อบังคับ นั่นคือทั้งหมดที่พวกเจ้ากำลังทำ! โดยข้อเท็จจริงแล้ว

พระเจ้าไม่ทรงมีที่อยู่ในหัวใจของพวกเจ้าจริงๆ และพระองค์ไม่ทรงเคยได้รับหัวใจของพวกเจ้าอย่างแท้จริง

ผู้คนบางคนคิดว่าการรู้จักพระเจ้านั้นยากมาก และนี่คือความจริง มันทาก!

หากผู้คนได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ของพวกเขาและทำสิ่งทั้งหลายให้เสร็จสิ้นที่ภายนอก และทำงานหนัก

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะคิดว่าการเชื่อในพระเจ้านั้นง่ายมาก

เพราะสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดตั้งอยู่ภายในขอบเขตของความสามารถของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

ทันทีที่หัวข้อนี้ย้ายที่ไปยังเจตนารมณ์ของพระเจ้าและท่าทีของพระองค์ต่อมนุษยชาติ เช่นนั้นแล้ว

จากทัศนคติของทุกคน สิ่งทั้งหลายก็จะยากขึ้นเล็กน้อยจริงๆ

นั่นเป็นเพราะการนี้เกี่ยวข้องกับความเข้าใจความจริงของผู้คนและการเข้าสู่ความเป็นจริงของพวกเขา

ดังนั้นแน่นอนว่าจะมีความยากระดับหนึ่ง! กระนั้นก็ตาม ทันทีที่เจ้าก้าวผ่านประตูแรกและเริ่มบรรลुการเข้าสู่

สิ่งทั้งหลายก็ค่อยๆ ง่ายขึ้น

จุดเริ่มต้นสำหรับการยำเกรงพระเจ้าคือการปฏิบัติต่อพระองค์เยี่ยงพระเจ้า

เมื่อไม่นานมานี้ มีบางคนตั้งคำถามว่า เพราะเหตุใดพวกเราจึงยังคงไม่สามารถเคารพพระองค์ได้ ทั้งๆ

ที่พวกเรารู้จักพระเจ้ามากกว่าโยบ? ก่อนหน้านี้นี้พวกเราได้แต่ตั้งเรื่องนี้นิดหน่อยแล้วใช่หรือไม่?

พวกเราได้หารือถึงสาระสำคัญของคำถามนี้มาก่อนแล้วจริงๆ เช่นกัน

ซึ่งก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าแม้ว่าโยบไม่ได้รู้จักพระเจ้าในเวลานั้น เขาก็ยังคงปฏิบัติต่อพระองค์เยี่ยงพระเจ้า

และคำนึงถึงพระองค์ว่าเป็นองค์เจ้านายแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง

โยบไม่ได้พิจารณาว่าพระเจ้าทรงเป็นศัตรู ตรงกันข้ามเขามัสดูการพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างแห่งทุกสรรพสิ่ง เหตุใดทุกวันนี้ผู้คนจึงต้านทานพระเจ้ามากเช่นนั้น? เหตุใดพวกเขาไร้ความสามารถที่จะเคารพพระองค์ได้? เหตุผลหนึ่งคือพวกเขาได้ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามอย่างลึกล้ำ และด้วยธรรมชาติเยี่ยงซาตานที่ฝังลึกอยู่ภายในเช่นนี้ พวกเขาจึงได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้าแล้ว ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเจ้าและยอมรับรู้พระเจ้า พวกเขาก็ยังคงสามารถต้านทานพระองค์และวางตัวเองอยู่ในฝ่ายตรงข้ามกับพระองค์ การนี้ถูกกำหนดพิจารณาโดยธรรมชาติของมนุษย์ เหตุผลอีกอย่างหนึ่งคือแม้ว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเจ้า ผู้คนก็ไม่ปฏิบัติตามต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้าจริงๆ แต่พวกเขากลับพิจารณาว่าพระองค์อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับมนุษยชาติ โดยคำนึงถึงว่าพระองค์ทรงเป็นศัตรูของพวกเขา และรู้สึกว่าการที่พระองค์จะปรองดองกับพระเจ้าได้ มันเรียบง่ายอย่างนั้นเอง เรื่องนี้ไม่ได้ถูกนำขึ้นมาพูดคุยในการประชุมครั้งที่แล้วของพวกเราหรือ? ลองคิดว่า นั่นไม่ใช่เหตุผลหรือ? เจ้าอาจมีความรู้เล็กน้อยเกี่ยวกับพระเจ้า แต่ความรู้นี้ส่งผลอะไร? นี่ไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนกำลังพูดถึงกันหรือ? นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสบอกเจ้าหรือ? เจ้าเพียงคุ้นเคยกับแง่มุมทางทฤษฎีและคำสอนของสิ่งนั้น— แต่เจ้าเคยได้ซาบซึ้งกับพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้าหรือไม่? เจ้ามีความรู้เชิงอัตวิสัยหรือไม่? เจ้ามีความรู้และประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือไม่? หากพระเจ้าไม่ได้ตรัสบอกเจ้าแล้ว เจ้าจะสามารถรู้ได้หรือไม่? ความรู้เชิงทฤษฎีของเจ้าไม่ได้เป็นตัวแทนของความรู้จริง กล่าวโดยย่อ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะรู้มากเท่าใด หรือว่าเจ้าจะได้มารู้อะไรบางอย่าง จนกว่าเจ้าจะบรรลุความเข้าใจพระเจ้าจริงๆ พระองค์จะทรงเป็นศัตรูของเจ้า และจนกว่าเจ้าจะเริ่มปฏิบัติตามต่อพระเจ้าในฐานะพระเจ้าของเจ้าหนึ่ง พระองค์ก็จะต่อต้านเจ้า เพราะเจ้าเป็นรูปจำแลงของซาตาน

เมื่อเจ้าอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์บางทีเจ้าสามารถรับใช้พระองค์ด้วยอาหารสามมื้อต่อวัน หรืออาจจะรับใช้พระองค์ด้วยน้ำชาและช่วยดูแลสิ่งจำเป็นต่อชีวิตของพระองค์ เจ้าจะดูเหมือนว่าได้ปฏิบัติตามต่อพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าแล้ว เมื่อใดก็ตามที่มีบางสิ่งเกิดขึ้น ทศนคติของผู้คนจะวิ่งตรงกันข้ามกับทศนคติของพระเจ้าเสมอ ผู้คนมักจะล้มเหลวในการเข้าใจและยอมรับทศนคติของพระเจ้า แม้ว่าผู้คนอาจไปกันได้กับพระเจ้าในภายนอก แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเข้ากันได้กับพระองค์ ทันทีที่มีบางสิ่งเกิดขึ้น ความจริงของการไม่เชื่อฟังของมนุษยชาติก็ไหลออกมา ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการยืนยันความเป็นปรีภยที่มีอยู่ระหว่างพวกมนุษย์กับพระเจ้า ความเป็นปรีภยนี้ไม่ได้เป็นความเป็นปรีภยที่พระเจ้าทรงต่อต้านพวกมนุษย์หรือที่พระเจ้าทรงต้องประสงคเ

ป็นปรีภัยกับพวกเขา อีกทั้งไม่ใช่การที่พระองค์ทรงวางพวกเขาในฝ่ายตรงข้ามกับพระองค์เอง
แล้วก็ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นนั้น ตรงกันข้าม

มันเป็นกรณีของแก่นแท้ที่ตรงกันข้ามนี้ต่อพระเจ้าซึ่งแอบแฝงอยู่ในความตั้งใจส่วนตัวของพวกเขามนุษย์และในจิต
ใต้สำนึกของพวกเขา เนื่องจากผู้คนคำนึงถึงทั้งหมดที่มาจากพระเจ้าว่าเป็นวัตถุสำหรับการวิจัยของพวกเขา
การตอบโต้ของพวกเขาต่อสิ่งที่มาจากพระเจ้าและต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าจึงเป็นการเค
การเคลงใจ แล้วก็เป็นการนำพาที่ที่ขัดแย้งและต่อต้านพระเจ้าไปใช้อย่างรวดเร็ว เหนือสิ่งอื่นใด
หลังจากนั้นไม่นานพวกเขาก็นำอารมณ์ด้านลบเข้าสู่ข้อพิพาทหรือการแข่งขันกับพระเจ้า
โดยไปไกลถึงขนาดที่เคลงใจแม้แต่การที่พระเจ้าเช่นนี้ทรงมีคุณค่าต่อการติดตามหรือไม่
แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าความมีเหตุผลของพวกเขาบอกพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรดำเนินการไปในลักษณะนี้
พวกเขาก็จะยังคงเลือกที่จะทำเช่นนั้นทั้งๆ ที่พวกเขาไม่ต้องการจะทำ

จนถึงระดับที่พวกเขาจะทำต่อไปจนถึงที่สุดโดยไม่ลังเล ยกตัวอย่างเช่น อะไรคือปฏิกิริยาแรกที่ผู้คนบางคนมี
เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวลือหรือคำพูดใส่ร้ายป้ายสีเกี่ยวกับพระเจ้า?

ปฏิกิริยาแรกของพวกเขาคือการสงสัยว่าข่าวลือเหล่านี้จริงหรือไม่ และว่าข่าวลือเหล่านี้มีอยู่หรือไม่
แล้วก็นำพาที่รอคอยไปก่อนมาใช้ จากนั้นพวกเขาก็เริ่มคิดว่า “ไม่มีทางที่จะยืนยันความถูกต้องของเรื่องนี้
สิ่งนั้นเกิดขึ้นจริงหรือ? ข่าวลือนี้อาจจริงหรือไม่?” ถึงแม้ว่าผู้คนเช่นนี้ไม่แสดงให้เห็นที่ภายนอก แต่ในหัวใจพวกเขา
พวกเขาได้เริ่มเคลงใจแล้ว และได้เริ่มปฏิเสธพระเจ้าแล้ว

อะไรคือแก่นแท้ของท่าทีประเภทนี้และของทัศนคติเช่นนี้? ไม่ใช่การทรยศหรือ?

จนกว่าพวกเขาจะเผชิญหน้ากับเรื่องนี้ เจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ว่าอะไรคือทัศนคติของผู้คนเหล่านี้
ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ขัดแย้งกับพระเจ้า และดูราวกับว่าพวกเขาไม่คำนึงถึงว่าพระองค์ทรงเป็นศัตรู
อย่างไรก็ตามทันทีที่พวกเขาเผชิญหน้ากับปัญหา พวกเขาก็ยืนอยู่กับซาตานและต่อต้านพระเจ้าโดยทันที
สิ่งนี้บ่งบอกอะไรเล่า? มันบ่งบอกว่าพวกมนุษย์และพระเจ้าอยู่ฝ่ายตรงข้ามกัน!

ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงคำนึงถึงมนุษยชาติในฐานะศัตรู แต่ว่าแก่นแท้จริงๆ

ของมนุษยชาตินี้เป็นปรีภัยต่อพระเจ้า ไม่สำคัญว่าจะมีใครบางคนได้ติดตามพระองค์นานเพียงใด

หรือพวกเขาได้จ่ายราคามากเพียงใด และโดยไม่คำนึงถึงวิธีที่พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า

วิธีที่พวกเขาอาจกันตัวเองจากการต้านทานพระองค์

และแม้แต่วิธีที่พวกเขารับเร้าตัวเองอย่างหนักหน่วงให้รักพระเจ้า

แต่พวกเขาก็ไม่มีวันสามารถปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนพระเจ้าองค์หนึ่งได้สำเร็จ

การนี้ไม่ได้ถูกกำหนดพิจารณาโดยแก่นแท้ของผู้คนหรือ? หากเจ้าปฏิบัติต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้า

และเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เจ้าจะยังคงสามารถมีข้อเคลงใจใดๆ ต่อพระองค์ได้หรือไม่?

หัวใจของเจ้าจะยังคงสามารถเก็บจำเครื่องหมายคำถามใดๆ เกี่ยวกับพระองค์ได้หรือไม่?

ไม่สามารถอีกต่อไปใช่หรือไม่? แนวโน้มทั้งหลายของโลกนี้ช่างเลวร้ายนัก และเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้ก็เช่นกัน ดังนั้นเจ้าจะไม่สามารถมีมโนคติที่หลงผิดใดๆ เกี่ยวกับแนวโน้มเหล่านั้นได้อย่างไร? เจ้าเองก็ชั่วร้ายยิ่งนัก ดังนั้นจึงเป็นไปได้อย่างไรที่เจ้าไม่มีมโนคติที่หลงผิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น? และกระนั้นก็ตาม

เพียงข่าวลือไม่กี่ข่าวและการใส่ร้ายป้ายสีบางอย่างก็สามารถก่อให้เกิดมโนคติที่หลงผิดมหาศาลเช่นนี้เกี่ยวกับพระเจ้า และนำไปสู่การที่เจ้าจินตนาการสิ่งทั้งหลายมากมายยิ่งนัก

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวุฒิภาวะของเจ้ายังไม่เป็นผู้ใหญ่อยู่เพียงใด! แค่ “เสียงหึ่งๆ”

ของขลุ่ยไม่กี่ตัวและแมลงวันน่ารังเกียจไม่กี่ตัว—นั่นคือทั้งหมดที่ต้องใช้เพื่อหลอกลวงเจ้าใช่หรือไม่?

นี่เป็นบุคลิกประเภทไหนกันเล่า? เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงคิดอะไรเกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้?

ท่าทีของพระเจ้านั้นจริงๆ แล้วชัดเจนมากเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อพวกเขา

นั่นเป็นเพียงว่าการทรงปฏิบัติของพระเจ้าต่อผู้คนเหล่านี้คือการทรงแสดงอาการเย็นชาต่อพวกเขา—

ท่าทีของพระองค์คือการไม่ให้ความสนใจใดๆ ต่อพวกเขา และการไม่ถือจริงจังกับผู้ที่ไม่รู้เท่าทันเหล่านี้ เหตุใดจึงเป็นอย่างนั้น? เป็นเพราะในพระทัยของพระเจ้า

พระองค์ไม่เคยทรงวางแผนที่จะได้รับคนเหล่านั้นที่ได้ให้คำมั่นว่าจะเป็นปรปักษ์ต่อพระองค์จนถึงที่สุดและที่ไม่เคยวางแผนที่จะหาจนพบวิธีที่จะเข้ากันได้กับพระองค์ บางทีคำพูดเหล่านี้ที่เราได้พูดไปแล้วนั้น

อาจทำร้ายผู้คนไม่กี่คน เอาละ พวกเจ้าเต็มใจที่จะให้เราทำร้ายพวกเจ้าเช่นนี้ตลอดเวลาหรือไม่?

ไม่ว่าเจ้าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดคือความจริง!

หากเราทำร้ายพวกเจ้าและตีแผ่แผลเป็นของพวกเจ้าเช่นนี้ตลอดเวลา

มันจะส่งผลกระทบต่อพระฉายาอันสูงส่งของพระเจ้าที่เจ้าเก็บจำไว้ในหัวใจของพวกเจ้าหรือไม่?

(มันจะไม่ส่งผลกระทบ) เราเห็นด้วยว่ามันจะไม่ส่งผลกระทบ

เพราะแท้จริงแล้วไม่มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเจ้า พระเจ้าผู้สูงส่งที่พำนักอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า—

พระเจ้าองค์ที่พวกเจ้าพิทักษ์และคุ้มครองปกป้องอย่างแข็งขัน—ไม่ใช่พระเจ้าจริงๆ

ตรงกันข้ามเขาเป็นสิ่งที่ถูกขึ้นจากจินตนาการของมนุษย์ เขาไม่มีอยู่จริงอย่างแน่นอน

ดังนั้นจึงเป็นการดีกว่าอย่างแน่แท้ที่เราตีแผ่คำตอบต่อปริศนานี้ การนี้ไม่ได้แผ้วถางความจริงทั้งหมดหรอกหรือ?

พระเจ้าที่แท้จริงไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์จินตนาการว่าพระองค์ทรงเป็น

เราหวังว่าพวกเจ้าทั้งหมดสามารถเผชิญหน้ากับความเป็นจริงนี้ได้

และมันจะช่วยในความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเจ้า

ผู้คนเหล่านั้นที่ไม่ได้รับการยอมรับรู้โดยพระเจ้า

มีผู้คนบางคนที่ความเชื่อของพวกเขาไม่เคยได้รับการยอมรับภายในพระทัยของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าไม่ทรงระลึกว่าพวกเขาเป็นผู้ติดตามพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงยกย่องการเชื่อของพวกเขา

สำหรับผู้คนเหล่านี้ แนวคิดและทัศนคติของพวกเขาไม่เคยเปลี่ยน

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาได้ติดตามพระเจ้านานกี่ปีแล้ว พวกเขาเป็นเหมือนผู้ไม่เชื่อ

โดยยึดติดกับหลักการและวิธีแห่งการทำให้สิ่งทั้งหลายของผู้ไม่เชื่อ

และกฎแห่งการอยู่รอดและความเชื่อของผู้ไม่เชื่อ

พวกเขาไม่เคยยอมรับพระวาระของพระเจ้าว่าเป็นชีวิตของพวกเขา

ไม่เคยเชื่อว่าพระวาระของพระเจ้าคือความจริง ไม่เคยตั้งใจที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้า

และไม่เคยระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

พวกเขาเห็นว่าการเชื่อในพระเจ้าเป็นงานอดิเรกสมัครเล่นบางอย่าง

โดยปฏิบัติต่อพระองค์เหมือนเป็นเพียงความค้ำจุนทางจิตวิญญาณ เมื่อเป็นเช่นนั้น

พวกเขาไม่คิดว่ามันคุ้มค่าที่จะพยายามเข้าใจพระอุปนิสัยหรือเนื้อแท้ของพระเจ้า

อาจกล่าวได้ว่าทั้งหมดที่สอดคล้องกับพระเจ้าเที่ยงแท้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับผู้คนเหล่านี้ พวกเขาไม่สนใจ

อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถถูกรบเร้าให้ใส่ใจได้

นี่เป็นเพราะลึกลงไปในหัวใจของพวกเขา มีเสียงรุนแรงที่มักจะบอกพวกเขาเสมอว่า

“พระเจ้าไม่ทรงปรากฏแก่ตาและไม่สามารถแตะต้องได้ และไม่ทรงดำรงอยู่”

พวกเขาเชื่อว่าการพยายามเข้าใจพระเจ้าแบบนี้คงจะไม่คุ้มค่ากับความพยายามของพวกเขา

และเชื่อว่าการทำเช่นนั้น พวกเขาคงจะกำลังหลอกตัวเอง

พวกเขาเชื่อว่าโดยเพียงแค่ออมรับรู้พระวาระของพระเจ้าโดยไม่ทำการยืนยันหยัดจริงๆ

หรือลงทุนในการกระทำใดๆ จริงๆ ด้วยตัวเอง พวกเขาก็ค่อนข้างฉลาด พระเจ้าทรงพิจารณาผู้คนเช่นนี้อย่างไร?

พระองค์ทรงมองว่าพวกเขาเป็นผู้ไม่เชื่อ ผู้คนบางคนถามว่า

“ผู้ไม่เชื่อสามารถอ่านพระวาระของพระเจ้าได้หรือไม่?

พวกเขาสามารถทำให้หน้าที่ของพวกเขาคล่องตัวได้หรือไม่? พวกเขาสามารถพูดคำว่า

‘ข้าพระองค์จะมีชีวิตเพื่อพระเจ้า’ ได้หรือไม่?” สิ่งที่พวกมนุษย์เห็นบ่อยๆ คือการแสดงที่ผู้คนจัดขึ้นที่ภายนอก

พวกเขาไม่เห็นแก่นแท้ของผู้คน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงมองที่การแสดงผิวเผินเหล่านี้

พระองค์ทรงเห็นแก่นแท้ภายในของพวกเขาเท่านั้น ด้วยเหตุนี้

นี่จึงเป็นท่าทีและคำนิยามประเภทที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเหล่านี้ ผู้คนเหล่านี้พูดว่า “เหตุใดพระเจ้าทรงทำการนี้?

เหตุใดพระเจ้าทรงทำการนั้น? ข้าพระองค์ไม่สามารถเข้าใจการนี้ ข้าพระองค์ไม่สามารถเข้าใจการนั้น

การนี้ไม่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ พระองค์ต้องทรงอธิบายการนั้นให้ข้าพระองค์...”

ในการตอบคำถามนี้ เราถามว่า จำเป็นจริงๆ หรือไม่ที่จะอธิบายเรื่องเหล่านี้แก่เจ้า?
เรื่องเหล่านี้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเจ้าจริงๆ บ้างหรือไม่? เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใคร? เจ้ามาจากที่ใด? เจ้ามีคุณสมบัติจริงๆ
หรือที่จะให้คำแนะนำกับพระเจ้า? เจ้าเชื่อในพระองค์หรือไม่? พระองค์ทรงยอมรับรู้ความเชื่อของเจ้าหรือไม่?
ในเมื่อความเชื่อของเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับพระเจ้า แล้วกิจการของพระองค์เป็นเรื่องอะไรของเจ้าหรือ?
เจ้าไม่รู้ว่าเจ้ายืนอยู่ที่ใดในพระทัยของพระเจ้า
ดังนั้นเจ้าจะสามารถมีคุณสมบัติที่จะเข้าร่วมในการสนทนากับพระองค์ได้อย่างไร?

พระวณะแห่งการเตือนสอน

พวกเจ้าไม่รู้สึกลึกลับหลังจากได้ยินคำพูดเหล่านี้หรือหรือ?
แม้ว่าพวกเจ้าอาจจะไม่เต็มใจที่จะฟังคำพูดเหล่านี้หรือไม่เต็มใจที่จะยอมรับคำพูดเหล่านี้
แต่ทั้งหมดนั้นคือข้อเท็จจริง เพราะพระราชกิจช่วงระยะนี้มีไว้ให้พระเจ้าทรงกระทำ
หากเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับเจตนารมณ์ของพระองค์ ไม่มีความใส่ใจเกี่ยวกับท่าทีของพระองค์
และไม่เข้าใจเนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์ เช่นนั้นแล้วในที่สุด เจ้าก็จะเป็นคนที่พ่ายแพ้
จงอย่าโทษวณะของเราที่ฟังยาก และจงอย่าโทษวณะเหล่านั้นที่ลดทอนความกระตือรือร้นของพวกเจ้า
เราพูดความจริง ไม่ได้เป็นความตั้งใจของเราที่จะทำให้พวกเจ้าท้อใจ ไม่สำคัญว่าเราขอสิ่งใดจากพวกเจ้า
และไม่สำคัญว่าพวกเจ้าฟังต้องทำสิ่งนั้นอย่างไร
เราหวังว่าพวกเจ้าเดินบนเส้นทางที่ถูกต้องและไปตามทางของพระเจ้า
และหวังว่าพวกเจ้าจะไม่มัวเวียนเบนจากเส้นทางที่ถูกต้อง
หากเจ้าไม่ดำเนินการโดยสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า หรือไปตามทางของพระองค์
เช่นนั้นแล้วก็ไม่อาจมีความเคลงใจเลยว่าเจ้ากำลังคบฏต่อพระเจ้า และได้ไกลห่างจากเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว
ด้วยเหตุนี้ เราารู้สึกว่ามีบางเรื่องที่เราต้องทำให้ชัดเจนต่อพวกเจ้า
และรู้สึกที่เราต้องทำให้พวกเจ้าเชื่ออย่างสนิทใจ อย่างชัดเจน และปราศจากความไม่แน่ใจแม้แต่น้อย
และช่วยให้พวกเจ้ามีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับท่าทีของพระเจ้า เจตนารมณ์ของพระองค์
วิธีที่พระองค์ทรงทำให้พวกมนุษย์มีความเพียบพร้อม
และในลักษณะใดที่พระองค์ทรงกำหนดพิจารณาบทอวสานของผู้คน
หากมีสักวันหนึ่งมาถึงเมื่อเจ้าไร้ความสามารถที่จะเริ่มก้าวไปบนเส้นทางนี้ได้
เช่นนั้นแล้วเราก็ไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ เพราะวณะเหล่านี้ได้ถูกกล่าวกับเจ้าอย่างชัดเจนมากแล้ว
ในส่วนของวิธีที่เจ้าจัดการกับบทอวสานของเจ้าเอง นี่เป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับเจ้าทั้งสิ้น
เกี่ยวกับบทอวสานของผู้คนหลากหลายชนิดนั้น พระเจ้าทรงมีท่าทีที่แตกต่างกันไป
พระองค์ทรงมีวิธีของพระองค์เองในการชั่งน้ำหนักพวกเขา

รวมถึงมาตรฐานของพระองค์เองเกี่ยวกับข้อพึงประสงค์ที่มีต่อพวกเขา
มาตรฐานของพระองค์ในการชั่งน้ำหนักบทอาชญากรรมของผู้คนเป็นมาตรฐานที่เป็นธรรมต่อทุกคน—
ไม่มีความเคลงใจเลยเกี่ยวกับการนั้น! เพราะฉะนั้น ความกลัวของบางคนจึงไม่จำเป็น
บัดนี้เจ้าโล่งใจแล้วหรือยัง? นั่นคือทั้งหมดสำหรับวันนี้ ลาก่อน!

17 ตุลาคม ค.ศ. 2013

พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 1

วันนี้พวกเรากำลังสามัคคีธรรมเกี่ยวกับหัวข้อสำคัญหัวข้อหนึ่ง

นี่คือหัวข้อที่ได้มีการเสวนากันมานับตั้งแต่การเริ่มต้นพระราชกิจของพระเจ้า

และซึ่งมีนัยสำคัญมากอย่างยิ่งต่อทุกๆ บุคคล กล่าวอีกนัยหนึ่ง

นี่เป็นประเด็นปัญหาที่ทุกคนจะเผชิญในครรลองแห่งการเชื่อในพระเจ้า เป็นประเด็นปัญหาที่ต้องเผชิญ

เป็นประเด็นปัญหาสำคัญยิ่งยวดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ซึ่งมวลมนุษยย์ไม่สามารถเดินจากไปได้ เมื่อพูดถึงความสำคัญ

อะไรเล่าคือสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับผู้เชื่อในพระเจ้าทุกคน?

ผู้คนบางคนคิดว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือการเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

บางคนเชื่อว่าการกินและดื่มพระวณะของพระเจ้าให้มากขึ้นสำคัญที่สุด

บางคนรู้สึกว่สิ่งสำคัญที่สุดคือการรู้จักตนเอง คนอื่นๆ

มีข้อคิดเห็นว่สิ่งสำคัญที่สุดคือการรู้วิธีค้นหาความรอดโดยผ่านทางพระเจ้า วิธีติดตามพระเจ้า

และวิธีทำให้สมดังน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกเราจะวางประเด็นปัญหาเหล่านี้ทั้งหมดไว้ก่อนสำหรับวันนี้

ถ้าเช่นนั้น พวกเรากำลังเสวนาเรื่องอะไรกันอยู่เล่า? หัวข้อคือพระเจ้า

นี่เป็นหัวข้อสำคัญที่สุดสำหรับทุกคนหรือไม่? หัวข้อนี้พ่วงพาสิ่งใดมาบ้าง?

แน่นอนว่มันไม่สามารถแยกออกจากพระอุปนิสัยของพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้า

และพระราชกิจของพระเจ้าได้ ดังนั้นวันนี้ พวกเรามาเสวนากันเรื่อง “พระราชกิจของพระเจ้า

พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง”

จากเวลาที่มนุษย์ได้เริ่มเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็ได้เผชิญกับหัวข้อทั้งหลาย เช่น พระราชกิจของพระเจ้า

พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง เมื่อกล่าวถึงพระราชกิจของพระเจ้า ผู้คนบางคนจะพูดว่

“พระราชกิจของเจ้านั้นทำต่อพวกเรา พวกเราได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจทุกวัน

ดังนั้นพวกเราจึงไม่รู้สึกลำบากกับพระราชกิจ” เมื่อพูดถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า บางคนจะพูดว่

“พระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นหัวข้อที่พวกเราศึกษา สำร่ว และมุ่งเน้นตลอดทั้งชีวิตของพวกเรา

ดังนั้นพวกเราก็น่าจะมีความคุ้นเคยกับหัวข้อนี้” สำหรับพระเจ้าพระองค์เอง บางคนจะพูดว่

“พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นผู้ที่พวกเราติดตาม ผู้ที่พวกเรามีความเชื่อ

และองค์หนึ่งเดียวที่พวกเราไล่ตามเสาะหา และพวกเราที่ไม่ใช่จะไม่รู้เกี่ยวกับพระองค์”

พระเจ้าไม่เคยได้ทรงหยุดพระราชกิจของพระองค์ตั้งแต่การทรงสร้าง ตลอดพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ได้ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์

และใช้วิถีทางหลากหลายเพื่อแสดงออกถึงพระวณะของพระองค์ต่อไป ในเวลาเดียวกัน

พระองค์ไม่เคยได้ทรงหยุดแสดงออกถึงพระองค์เองและเนื้อแท้ของพระองค์ต่อมวลมนุษยย์

แสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมนุษย์ และสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์จากมนุษย์ ดังนั้น
ในแง่ของความเป็นจริง ไม่มีใครเป็นคนแปลกหน้ากับหัวข้อเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม
สำหรับผู้คนที่ติดตามพระเจ้าในวันนี้ พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง
ทั้งหมดล้วนแปลกใหม่อย่างมากจริงๆ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้?

ในขณะที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาก็ได้มาติดต่อกับพระเจ้า
ทำให้พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า
หรือมีความรู้บางอย่างว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นเหมือนอะไร เพราะฉะนั้น
มนุษย์จึงไม่คิดว่าเขาเป็นคนแปลกหน้าต่อพระราชกิจของพระเจ้าหรือพระอุปนิสัยของพระเจ้า ตรงกันข้าม
มนุษย์คิดว่าเขาค่อนข้างมากกับพระเจ้า และเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งมากขึ้น แต่เท่าที่เป็นอยู่ตอนนี้
ความเข้าใจเรื่องพระเจ้านี้ถูกจำกัดอยู่กับสิ่งที่พวกเขาได้อ่านในหนังสือ ถูกจำกัดอยู่กับประสบการณ์ส่วนตัว
ถูกยับยั้งด้วยจินตนาการ และเหนืออื่นใด
ถูกจำกัดขอบเขตอยู่กับข้อเท็จจริงที่พวกเขาสามารถเห็นได้ด้วยตาของพวกเขาเอง—
ซึ่งทั้งหมดนี้อยู่ห่างไกลมากจากพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เอง แล้วคำว่า “ไกล” ในที่นี้คือไกลเท่าใดเล่า?

บางทีมนุษย์เองก็อาจไม่แน่ใจ หรือบางทีมนุษย์อาจมีสำนึกรับรู้เล็กน้อย การระแคะระคาย—
แต่เมื่อมาถึงเรื่องของพระเจ้าพระองค์เอง
ความเข้าใจของมนุษย์เกี่ยวกับพระองค์นั้นอยู่ห่างไกลเกินไปมาจากแก่นแท้ของพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เอง
นี่คือเหตุผลที่พวกเราจำเป็นต้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ต้องมีส่วนร่วมในการสามัคคีธรรมในหนทางที่เป็นระบบและ
เป็นรูปธรรมสำหรับหัวข้อเช่น “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง”

โดยข้อเท็จจริงแล้ว พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นเปิดกว้างต่อทุกคนและไม่ถูกซ่อนเร้น
เพราะพระเจ้าไม่เคยได้ทรงหลีกเลี่ยงบุคคลอันใดโดยจงใจเจตนา
และไม่เคยได้ทรงพยายามปกปิดพระองค์เองอย่างจงใจเจตนาที่จะกีดกันไม่ให้ผู้คนรู้จักพระองค์หรือเข้าใจพระ
องค์ พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นได้ทรงหมายถึงให้เปิดกว้างและเผชิญหน้ากับแต่ละบุคคลอย่างสุจริตใจเสมอ
ในการบริหารจัดการของพระเจ้านั้น พระเจ้าทรงทำพระราชกิจของพระองค์ โดยเผชิญหน้ากับทุกคน
และพระราชกิจของพระองค์ทรงทำกับทุกๆ บุคคล ในขณะที่พระองค์ทรงทำพระราชกิจนี้
พระองค์ก็กำลังทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างต่อเนื่อง และกำลังทรงใช้แก่นแท้ของพระองค์
สิ่งที่พระองค์ทรงมีและสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นอย่างต่อเนื่อง เพื่อทรงนำและทรงจัดเตรียมสำหรับทุกๆ บุคคล
ในทุกยุคและ ณ ทุกช่วงระยะ โดยไม่คำนึงถึงว่ารูปการณ์แวดล้อมจะดีหรือแย่
พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นก็เปิดกว้างต่อทุกปัจเจกบุคคลเสมอ
และสิ่งทรงครองของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นเปิดกว้างต่อแต่ละปัจเจกบุคคลเสมอ

เช่นเดียวกันกับที่พระชนม์ชีพของพระองค์กำลังทรงจัดเตรียมและสนับสนุนมวลมนุษย์อย่างสม่ำเสมอและอย่าง
ไม่หยุดหย่อน แม้จะมีทั้งหมดนี้ พระอุปนิสัยของพระเจ้ายังคงซ่อนเร้นอยู่สำหรับบางคน เพราะเหตุใดหรือ?
เพราะถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะดำรงชีวิตอยู่ภายในพระราชกิจของพระเจ้าและติดตามพระเจ้า
พวกเขาก็ไม่เคยพยายามเข้าใจพระเจ้าและไม่เคยต้องการทำความรู้จักพระเจ้า
นับประสาอะไรกับการเข้าใจลักษณะพระเจ้ายิ่งขึ้น สำหรับผู้คนเหล่านี้
การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นทางบอกเหตุว่าบทอาณัติของพวกเขากำลังมาถึงแล้ว
มันหมายความว่าพวกเขากำลังจะถูกพิพากษาและกล่าวโทษโดยพระอุปนิสัยของพระเจ้า เพราะฉะนั้น
พวกเขาไม่เคยอยากที่จะเข้าใจพระเจ้าหรือพระอุปนิสัยของพระองค์
และไม่เคยละโมภต่อความเข้าใจหรือความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
พวกเขาไม่พยายามจับใจความน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยผ่านทางความร่วมมืออย่างมีสติ—
พวกเขาก็แค่ชื่นชมไปตลอดกาลและไม่มีความกระตือรือร้นในการทำสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาต้องการทำ
เชื่อในพระเจ้าที่พวกเขาต้องการเชื่อ เชื่อในพระเจ้าที่ทรงดำรงอยู่ในจินตนาการของพวกเขาเท่านั้น
พระเจ้าที่ทรงดำรงอยู่ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเท่านั้น
และเชื่อในพระเจ้าที่ไม่อาจแยกจากพวกเขาได้ในชีวิตประจำวันของพวกเขา
เมื่อพูดถึงพระเจ้าที่เที่ยงแท้พระองค์เอง พวกเขาก็ไม่สนใจใยดีอย่างสิ้นเชิง และไม่มี ความอยากที่จะเข้าใจพระองค์
หรือให้ความเอาใจใส่ต่อพระองค์ และยังไม่ต้องพูดถึงความปรารถนาที่จะเข้าใจลักษณะพระองค์ยิ่งขึ้น
พวกเขาเพียงกำลังใช้พระวจนะที่พระเจ้าทรงแสดงออกเพื่อประดับตัวเอง เพื่อห่อหุ้มตัวเอง สำหรับพวกเขานั้น
การนี้ทำให้พวกเขาเป็นผู้เชื่อที่ประสบความสำเร็จ
และเป็นผู้คนที่มีความเชื่อในพระเจ้าอยู่ภายในหัวใจของพวกเขาแล้ว ในหัวใจของพวกเขา
พวกเขาถูกนำโดยจินตนาการของพวกเขา มโนคติที่หลงผิดของพวกเขา
และแม้แต่คำนิยามส่วนตัวของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้า ในอีกแง่หนึ่ง
พระเจ้าที่เที่ยงแท้พระองค์เองนั้นไม่ทรงมีอะไรเกี่ยวข้องกับพวกเขาเลยแม้แต่น้อย
เพราะหากพวกเขาได้เข้าใจพระเจ้าที่เที่ยงแท้พระองค์เอง เข้าใจพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า
และเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น ก็ย่อมจะหมายความว่าการกระทำของพวกเขา ความเชื่อของพวกเขา
และการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาจะถูกกล่าวโทษ นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาลังเลที่จะเข้าใจแก่นแท้ของพระเจ้า
และลังเลและไม่เต็มใจที่จะแสวงหาหรืออธิษฐานอย่างแข็งขันเพื่อให้เข้าใจพระเจ้าดีขึ้น
รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าดีขึ้น และเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าดีขึ้น
พวกเขาอยากจะทำให้พระเจ้าทรงเป็นบางสิ่งที่ถูกทำขึ้นมา บางสิ่งที่กลวงเป็นโพรงและคลุมเครือเสียมากกว่า
พวกเขาอยากจะทำให้พระเจ้าทรงเป็นใครบางคนที่ตรงพอดีกับที่พวกเขาได้จินตนาการพระองค์ไว้

เป็นใครบางคนที่พวกเขาสามารถคว้ามือเรียกใช้ได้ตลอดเวลา
ที่ทรงมีเสปิงที่ไม่มีวันหมดและทรงพร้อมให้ใช้งานเสมอ เมื่อพวกเขาต้องการชื่นชมพระคุณของพระเจ้า
พวกเขาก็ทูลขอให้พระเจ้าทรงเป็นพระคุณนั้น เมื่อพวกเขาต้องการพระพรของพระเจ้า
พวกเขาก็ทูลขอให้พระเจ้าทรงเป็นพระพรนั้น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์ยาก
พวกเขาทูลขอให้พระเจ้าทรงทำให้พวกเขามีความกล้า ทรงเป็นโล่กำบังหลังของพวกเขา
ความรู้เรื่องพระเจ้าของผู้คนเหล่านี้ติดอยู่ภายในวงล้อมแห่งพระคุณและพระพร
ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง
ก็ถูกหวงห้ามให้อยู่เพียงแค่งับจินตนาการ และความหมายตามตัวอักษร และคำสอนทั้งหลายของพวกเขาเท่านั้น
แต่มีผู้คนบางคนที่จะกระตือรือร้นที่จะเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า ต้องการเห็นพระเจ้าพระองค์เองอย่างแท้จริง
และเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นอย่างแท้จริง
ผู้คนเหล่านี้กำลังไล่ตามเสาะหาความเป็นจริงแห่งความจริงและความรอดโดยพระเจ้า
และพยายามรับการพิชิตชัย ความรอด และการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้า
พวกเขาใช้หัวใจของพวกเขาเพื่ออ่านพระวาทะของพระเจ้า
ใช้หัวใจของพวกเขาเพื่อซาบซึ้งกับทุกสถานการณ์และทุกบุคคล เหตุการณ์สำคัญ
และสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการให้กับพวกเขา และพวกเขาวินิจฉัยและแสวงหาด้วยความจริงใจ
สิ่งที่พวกเขาต้องการรู้มากที่สุดคือน้ำพระทัยของพระเจ้า
และต้องการเข้าใจมากที่สุดคือพระอุปนิสัยที่แท้จริงและแก่นแท้ของพระเจ้า
เพื่อที่พวกเขาจะไม่ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองอีกต่อไป และโดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขา
จะเห็นความน่ารักชื่นชมของพระเจ้าและด้านที่แท้จริงของพระองค์มากขึ้น
นอกจากนี้ยังเพื่อที่พระเจ้าผู้ทรงเป็นจริงอย่างถ่องแท้จริงจะทรงดำรงอยู่ข้างในหัวใจของพวกเขา
และเพื่อที่พระเจ้าจะทรงมีที่สถิตในหัวใจของพวกเขาด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น
พวกเขาย่อมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางจินตนาการ มโนคติที่หลงผิด หรือความคลุมเครืออีกต่อไป
สำหรับผู้คนเหล่านี้
เหตุผลที่พวกเขามีความอยากเร่งด่วนที่จะเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าและแก่นแท้ของพระองค์นั้นก็เพราะ
ว่า
มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าในทุกชั่วขณะในครองแห่งประสบการณ์ของพวกเขา
เป็นพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์นั่นเองที่จัดหาให้กับชีวิตตลอดชั่วชีวิตของเรา
ทันทีที่พวกเขาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า พวกเขาก็จะสามารถเคารพพระเจ้าได้ดีขึ้น
ร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้าได้ดีขึ้น และเห็นแก่นน้ำพระทัยของพระเจ้ามากขึ้น

และทำหน้าที่ของพวกเขาให้ดีที่สุดเท่าที่พวกเขาทำได้
เช่นนี้คือหน้าที่ต่อพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ผู้คนสองชนิดยึดถือ
ประเภทแรกไม่ต้องการเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า
แม้พวกเขาจะพูดว่าพวกเขาต้องการเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า ทำความรู้จักพระเจ้าพระองค์เอง
มองเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น และซาบซึ้งในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ แต่ถลึงไปนั้น
พวกเขาอยากให้พระเจ้าไม่ทรงดำรงอยู่เสียจะดีกว่า
เป็นเพราะผู้คนชนิดนี้ไม่เชื่อฟังและต้านทานพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง
พวกเขาต่อสู้กับพระเจ้าเพื่อตำแหน่งในหัวใจของพวกเขาเอง
และบ่อยครั้งที่ถึงขาหรือถึงขั้นปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า
พวกเขาไม่ต้องการปล่อยให้พระอุปนิสัยของพระเจ้า
หรือพระเจ้าผู้ทรงเป็นจริงพระองค์เองยึดครองหัวใจของพวกเขา พวกเขาเพียงต้องการสนองความอยาก
จินตนาการ และความทะเยอทะยานของพวกเขาเองเท่านั้น ดังนั้นผู้คนเหล่านี้อาจเชื่อในพระเจ้า ติดตามพระเจ้า
และอาจยอมล้มเลิกครอบครัวและงานของพวกเขาเพื่อพระองค์อีกด้วย
แต่พวกเขาไม่ระวังจากหนทางชั่วของพวกเขา บางคนถึงกับขโมยหรือผลาญพวกของถวาย
หรือแอบสาปแช่งพระเจ้าอยู่ลับๆ ในขณะที่คนอื่นอาจใช้ตำแหน่งของพวกเขาให้คำพยานซ้ำๆ เกี่ยวกับตัวเอง
คุยโวโอ้อวดตัวเองเกินจริง และแข่งขันกับพระเจ้าเพื่อผู้คนและสถานภาพ
พวกเขาใช้วิธีการและมาตรการสารพัดเพื่อให้ผู้คนเคารพบูชาพวกเขา
พยายามชนะใจผู้คนและควบคุมพวกเขาอยู่เป็นนิตย์
บางคนถึงกับเจตนาทำให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่าพวกเขาคือพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะได้รับการปฏิบัติเหมือนเป็นพระ
เจ้า พวกเขาคงจะไม่มีวันบอกใครสักคนว่าพวกเขาได้ถูกทำให้เสื่อมทรามแล้ว—
บอกว่าพวกเขาก็เสื่อมทรามและโอหังเช่นกัน อย่าเคารพบูชาพวกเขาเลย
และบอกว่าไม่สำคัญว่าพวกเขาทำดีเพียงใดก็ล้วนเป็นเพราะการยกย่องของพระเจ้าทั้งนั้น และบอกว่า
ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็กำลังทำสิ่งที่พวกเขาควรจะทำอยู่แล้ว เหตุใดพวกเขาจึงไม่พูดสิ่งเหล่านี้เล่า?
เพราะพวกเขากลัวอย่างลึกซึ้งที่จะสูญเสียที่ทางของพวกเขาในหัวใจของผู้คน
นี่คือสาเหตุที่ผู้คนเช่นนี้ไม่มีวันยกย่องพระเจ้า และไม่มีวันเป็นพยานต่อพระเจ้า
เพราะพวกเขาไม่เคยได้พยายามเข้าใจพระเจ้า พวกเขาสามารถรู้จักพระเจ้าโดยไม่เข้าใจพระองค์ได้หรือ?
เป็นไปได้! ดังนั้น ในขณะที่พระวณะในหัวข้อ “พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า
และพระเจ้าพระองค์เอง” อาจเรียบง่าย แต่พระวณะเหล่านั้นมีความหมายแตกต่างกันสำหรับแต่ละบุคคล
สำหรับใครบางคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ต้านทานพระเจ้า และไม่เป็นมิตรต่อพระเจ้าบ่อยๆ

พระวณะเหล่านั้นเป็นนางบอกเหตุถึงการกล่าวโทษ

ในขณะที่บางคนที่ได้ตามเสาะหาความเป็นจริงแห่งความจริง และมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าบ่อยครั้ง เพื่อแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า จะชอบพระวณะเช่นนี้เหมือนปลารักน้ำ

ดังนั้นจึงมีพวกที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าที่เริ่มปวดหัว หัวใจของพวกเขาก็คงเต็มไปด้วยการต้านทาน และพวกเขากลายเป็นอีควดอย่างสุดขีด

เมื่อพวกเขาได้ยินการพูดถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า แต่ก็มีคนอื่นๆ

ท่ามกลางพวกเจ้าที่คิดว่า หัวข้อนี้เป็นสิ่งที่ฉันต้องการจริงๆ เพราะหัวข้อนี้มีประโยชน์กับฉันเหลือเกิน

เป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถหาหายไปได้จากประสบการณ์ชีวิตของฉัน เป็นประเด็นสำคัญของประเด็นสำคัญ

เป็นรากฐานแห่งความเชื่อในพระเจ้า และเป็นบางสิ่งที่มีมวลมนุษย์ไม่สามารถทอดทิ้งได้ สำหรับพวกเจ้าทั้งหมด

หัวข้อนี้อาจดูเหมือนทั้งใกล้และไกล ไม่รู้จักแต่ทว่าคุ้นเคย แต่ไม่สำคัญว่าจะเป็นอะไร

นี่คือหัวข้อที่ทุกคนต้องฟัง ต้องรู้ และต้องเข้าใจ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะจัดการกับหัวข้อนี้อย่างไร

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะมองหัวข้อนี้อย่างไร หรือเจ้าจะเข้าใจหัวข้อนี้อย่างไร

แต่ความสำคัญของหัวข้อนี้ก็ไม่อาจเพิกเฉยได้เลย

พระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจของพระองค์นับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ในตอนเริ่มต้น

มันเป็นพระราชกิจที่เรียบง่ายมาก แต่ถึงแม้ว่ามันจะมีความเรียบง่าย

แต่ก็ได้บรรจุกการแสดงออกทั้งหลายเกี่ยวกับแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าเอาไว้

ในขณะที่พระราชกิจของพระเจ้าได้รับการยกระดับขึ้นแล้วตอนนี้

และพระราชกิจนี้กับบุคคลทุกคนที่ติดตามพระองค์ได้กลายเป็นยิ่งใหญ่อลังการและเป็นรูปธรรมด้วยการแสดงออกอันยิ่งใหญ่แห่งพระวณะของพระองค์

สภาวะบุคคลทั้งหมดทั้งสิ้นของพระเจ้าได้ถูกซ่อนเร้นไว้จากมวลมนุษย์

แม้ว่าพระองค์ได้ทรงจัดเป็นมนุษย์สองครั้ง

นับจากกาลเวลาแห่งเรื่องราวทั้งหลายในพระคัมภีร์จนถึงวันเวลาปัจจุบัน

แต่มีใครบ้างที่ได้เคยเห็นสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า? บนพื้นฐานความเข้าใจของพวกเจ้า

มีผู้ใดบ้างได้เคยเห็นสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า? ไม่ ไม่มีใครเคยได้เห็นสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า

ซึ่งหมายความว่าไม่มีใครเคยได้เห็นพระองค์ที่แท้จริงของพระเจ้า นี่คือบางสิ่งที่คุณทุกคนเห็นพ้องต้องกัน

กล่าวคือสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า หรือพระวิญญาณของพระเจ้าได้รับการปกปิดจากมนุษยชาติทั้งปวง

รวมถึงอาดัมและเอวาผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และรวมถึงโยบผู้ชอบธรรมผู้ที่พระองค์ได้ทรงยอมรับ

พวกเขาไม่มีสักคนได้เห็นสภาวะบุคคลจริงของพระเจ้า

ว่าแต่เหตุใดหรือพระเจ้าจึงทรงจงใจเจตนาสวมหน้ากากปิดบังสภาวะบุคคลจริงของพระองค์? ผู้คนบางคนพูดว่า

“พระเจ้าทรงกลัวที่จะทำให้ผู้คนตกใจกลัว” คนอื่นๆ พูดว่า “พระเจ้าทรงซ่อนสภาวะบุคคลจริงของพระองค์ เพราะมนุษย์นั้นเล็กเกินไป และพระเจ้ายิ่งใหญ่เกินไป มนุษย์ไม่อาจเห็นพระองค์ ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะตาย” และยังมีพวกที่พูดว่า “พระเจ้ากำลังทรงอยู่อยู่กับการบริหารจัดการพระราชกิจของพระองค์ทุกวัน และพระองค์อาจจะไม่ทรงมีเวลาปรากฏพระองค์เพื่อที่ผู้อื่นอาจมองเห็นพระองค์” ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าเชื่ออะไร เรามีบทสรุปปิดตัวอยู่ตรงนี้ บทสรุปปิดตัวนั้นคืออะไร?

บทสรุปปิดตัวนั้นคือพระเจ้าเพียงไม่ทรงต้องการให้ผู้คนเห็นสภาวะบุคคลจริงของพระองค์ การที่ยังคงซ่อนตัวจากมนุษยชาติเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าทรงทำโดยตั้งใจ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นพระเจตนารมณ์ของพระเจ้าที่ทรงไม่ให้ผู้คนเห็นสภาวะบุคคลจริงของพระองค์ ถึงตอนนี้ นี่ก็ชัดเจนแล้วสำหรับทุกคน หากพระเจ้าไม่เคยได้ทรงเปิดเผยสภาวะบุคคลจริงของพระองค์แก่ผู้ใด เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าคิดหรือว่าสภาวะบุคคลของพระเจ้าทรงมีอยู่จริง? (พระองค์ทรงมีอยู่จริง)

แน่นอนพระองค์ทรงมีอยู่จริง การทรงดำรงอยู่ของสภาวะบุคคลของพระเจ้าอยู่เหนือความกังขาทั้งหมด แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับว่าสภาวะบุคคลของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เพียงใดหรือพระองค์ทรงดูเหมือนอะไร มวลมนุษย์ควรจะลืกลำถามเหล่านี้หรือไม่? ไม่ควร คำตอบเป็นลบ

หากสภาวะบุคคลของพระเจ้าไม่ใช่หัวข้อที่พวกเราควรต้องสำรวจ เช่นนั้นแล้วหัวข้อใดเล่าที่ใช่?

(พระอุปนิสัยของพระเจ้า) (พระราชกิจของพระเจ้า) อย่างไรก็ตาม

ก่อนที่จะเริ่มต้นสามัคคีธรรมเกี่ยวกับหัวข้อที่เป็นทางการ

พวกเรามาย้อนกลับไปยังสิ่งที่เรากำลังเสวนากันเมื่อครู่ก่อน นั่นคือ

เหตุใดหรือพระเจ้าจึงไม่เคยทรงเปิดเผยสภาวะบุคคลของพระองค์ต่อมวลมนุษย์เลย?

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเจตนาซ่อนสภาวะบุคคลของพระองค์จากมวลมนุษย์? มีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้น นั่นคือ

แม้ว่ามนุษย์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น ได้มีประสบการณ์กับหลายพันปีแห่งพระราชกิจของพระองค์

แต่ก็ไม่มีบุคคลใดสักคนที่รู้จักพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และแก่นแท้ของพระเจ้า

ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น ผู้คนเช่นนี้อยู่ตรงข้ามกับพระองค์

และพระเจ้าจะไม่ทรงแสดงพระองค์เองต่อผู้ที่ไม่เป็นมิตรต่อพระองค์

นี่คือเหตุผลเดียวที่พระเจ้าไม่เคยได้ทรงเปิดเผยสภาวะบุคคลของพระองค์ต่อมวลมนุษย์

และเหตุผลที่พระองค์ทรงจงใจกำบังสภาวะบุคคลของพระองค์เอาไว้จากมวลมนุษย์ บัดนี้

ความสำคัญของการรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นชัดเจนสำหรับพวกเจ้าแล้วหรือไม่?

นับตั้งแต่การบริหารจัดการของพระเจ้าดำรงอยู่มา

พระองค์ได้ทรงทุ่มเททุกสิ่งอย่างเต็มที่ในการดำเนินการพระราชกิจของพระองค์เสมอ

แม้จะทรงปิดคลุมสภาวะบุคคลของพระองค์จากมนุษย์ แต่พระองค์ก็ได้ทรงอยู่เคียงข้างมนุษย์เสมอ

ทรงทำพระราชกิจกับมนุษย์ ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์

ทรงนำมนุษยชาติทั้งมวลด้วยแก่นแท้ของพระองค์ และทรงทำพระราชกิจของพระองค์กับผู้คนทุกๆ คนโดยผ่านทางพระอิทธิฤทธิ์ของพระองค์ พระปรีชาญาณของพระองค์ และสิทธิอำนาจของพระองค์ จึงนำมาสู่การเป็นยุคธรรมบัญญัติ ยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักรของวันนี้

แม้ว่าพระเจ้าทรงปกปิดสภาวะบุคคลของพระองค์จากมนุษย์ แต่พระอุปนิสัยของพระองค์

สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งทรงครองทั้งหลายของพระองค์

และน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์นั้นถูกเปิดเผยต่อมนุษย์อย่างไม่มีการสงวนเพื่อให้มนุษย์ได้เห็นและได้รับประสบการณ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ แม้ว่ามนุษย์ไม่สามารถมองเห็นหรือแตะต้องพระเจ้าได้

พระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าที่มนุษย์ชาติได้เผชิญก็คือการแสดงออกอย่างสมบูรณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง นั่นไม่ใช่ความจริงหรือ?

โดยไม่คำนึงถึงหนทางหรือมุมของวิธีเข้าหาที่พระเจ้าทรงเลือกสำหรับพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้คนโดยผ่านทางพระอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระองค์

ทรงทำพระราชกิจซึ่งเป็นหน้าที่ของพระองค์ และตรีศพระวณะที่พระองค์ต้องตรัสอย่างแน่นอนเสมอ

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสจากตำแหน่งใด—พระองค์อาจกำลังประทับยืนอยู่ในสวรรค์ชั้นที่สาม

หรือกำลังประทับยืนอยู่ในเนื้อหนัง หรือแม้แต่ในฐานะบุคคลธรรมดา—

พระองค์ตรัสกับมนุษย์อย่างสุดหัวใจของพระองค์และสุดจิตใจของพระองค์เสมอ

โดยปราศจากการหลอกลวงหรือการปกปิดอันใด เมื่อพระองค์ทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระวณะของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์

และทรงแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น โดยปราศจากการหวงแหนอันใด

พระองค์ทรงนำทางมวลมนุษย์ด้วยพระชนมชีพของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งทรงครองของพระองค์ นี่คือนิติวิธีที่มนุษย์ได้ใช้ชีวิตโดยผ่านทางยุคธรรมบัญญัติ—ยุคกำเนิดของมนุษยชาติ—

ภายใต้การทรงนำทางของพระเจ้า “ที่ไม่สามารถมองเห็นและไม่สามารถแตะต้องได้”

พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ครั้งแรกหลังยุคธรรมบัญญัติ—

เป็นการจุติเป็นมนุษย์ที่ยาวนานถึงสามสิบสามปีครึ่ง สำหรับมนุษย์ สามสิบสามปีครึ่งเป็นเวลานานหรือไม่?

(ไม่นาน) ในเมื่ออายุขัยของมนุษย์โดยปกติแล้วยาวนานกว่าสามสิบปีกว่าโดยประมาณมาก

นี่จึงไม่ใช่เวลานานมากสำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์

เวลาสามสิบสามปีครึ่งนี้ยาวนานจริงๆ พระองค์ได้ทรงกลายเป็นบุคคลผู้หนึ่ง—

บุคคลธรรมดาที่ต้องรับผิดชอบต่อพระราชกิจและพระบัญชาของพระเจ้า

นี่หมายความว่าพระองค์ได้ทรงต้องยอมรับพระราชกิจที่คนธรรมดาไม่สามารถรับมือได้

ในขณะที่เดียวกันก็ต้องทรงทนฝ่าความทุกข์ซึ่งคนธรรมดาไม่สามารถทนทานได้อีกด้วย
ปริมาณความทุกข์ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทนฝ่าในระหว่างยุคพระคุณ
จากการเริ่มต้นของพระราชกิจของพระองค์จนถึงเวลาที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน
อาจไม่ใช่บางสิ่งที่ผู้คนในวันนี้จะสามารถรู้เห็นด้วยตัวเองได้ แต่อย่างน้อย
พวกเขาก็ไม่สามารถมีแนวคิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้เลยโดยผ่านทางเรื่องราวทั้งหลายในพระคัมภีร์หรือหรือ?
โดยไม่คำนึงถึงว่ามีรายละเอียดมากเพียงใดในข้อเท็จจริงที่บันทึกไว้เหล่านี้ รวมความแล้ว
พระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างช่วงเวลานี้เต็มไปด้วยความยากลำบากและความทุกข์
สำหรับมนุษย์ที่เสื่อมทราม สามสิบสามปีครึ่งไม่ใช่เวลานาน ความทุกข์เล็กน้อยก็เป็นเรื่องเล็ก
แต่สำหรับพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ไร้ความด่างพร้อย ผู้ซึ่งต้องแบกรับบาปทั้งหมดของมวลมนุษย์ และกิน นอน
และมีชีวิตอยู่กับคนบาปทั้งหลาย ความเจ็บปวดนี้หนักหนาสาหัสอย่างไม่น่าเชื่อ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง
ผู้ทรงมีอำนาจสูงสุดของทุกสรรพสิ่ง และผู้ปกครองแห่งทุกสิ่งทุกอย่าง กระนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาในโลก
พระองค์ก็ต้องทรงทนฝ่าการบีบบังคับและความทารุณของมนุษย์ที่เสื่อมทราม
เพื่อที่จะทำให้พระราชกิจของพระองค์ครบบริบูรณ์ และช่วยกู้มนุษยชาติจากทะเลแห่งความระทมทุกข์
พระองค์ต้องทรงถูกมนุษย์กล่าวโทษ และแบกรับความบาปของมวลมนุษย์ทั้งปวง
ขอบเขตแห่งความทุกข์ที่พระองค์ได้ทรงก้าวผ่าน ไม่สามารถหยั่งลึกและซาบซึ้งโดยผู้คนธรรมดาได้
ความทุกข์นี้เป็นตัวแทนของอะไร? มันเป็นตัวแทนของการที่พระเจ้าทรงอุทิศต่อมวลมนุษย์
มันหมายถึงการเหยียดหยามที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์และราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไปเพื่อความรอดของมนุษย์
เพื่อให้บาปของพวกเขา และเพื่อให้พระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์ครบบริบูรณ์
มันยังหมายความว่ามนุษย์จะได้รับการไถ่บาปจากกางเขนโดยพระเจ้า นี่คือนราคาที่จ่ายไปด้วยโลหิต
ด้วยชีวิต และเป็นราคาที่ไม่มีสิ่งทรงสร้างอันใดสามารถจ่ายไหว เป็นเพราะพระองค์ทรงมีแก่นแท้ของพระเจ้า
และทรงครองสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
พระองค์จึงทรงสามารถแบกรับความทุกข์แบบนี้และทรงทำพระราชกิจแบบนี้ได้
นี่คือบางสิ่งที่ไม่มีสิ่งที่ทรงสร้างโดยพระองค์สิ่งอันใดสามารถทำแทนพระองค์ได้
นี่คือพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคพระคุณ และวิโรจน์แห่งพระอุปนิสัยของพระองค์
เรื่องนี้เปิดเผยสิ่งใดเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นหรือไม่?
มันคุ้มค่าหรือไม่ที่มวลมนุษย์จะทำความรู้จัก?

ในยุคนั้น แม้ว่ามนุษย์ไม่ได้เห็นสภาวะบุคคลของพระเจ้า พวกเขาได้รับเครื่องบูชาบดบังบาปของพระเจ้า
และได้รับการไถ่จากกางเขนโดยพระเจ้า
มวลมนุษย์อาจไม่คุ้นเคยกับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำในระหว่างยุคพระคุณ

แต่มีผู้ใดบ้างที่คุ้นเคยกับพระอุปนิสัยและน้ำพระทัยที่พระเจ้าทรงแสดงออกในระหว่างช่วงเวลานี้?

มนุษย์เพียงรู้เกี่ยวกับรายละเอียดของพระราชกิจของพระเจ้าในระหว่างยุคทั้งหลาย

และโดยผ่านทางช่องทางทั้งหลาย

หรือรู้เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับที่พระเจ้าได้กำลังทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ รายละเอียดและเรื่องราวเหล่านี้อย่างมากก็เป็นเพียงข่าวสารหรือตำนานเกี่ยวกับพระเจ้า และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอันใดกับพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้า ดังนั้น

ไม่สำคัญว่าผู้คนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้ายี่สิบเรื่อง

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขามีความเข้าใจและความรู้ลึกซึ้งเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

หรือแก่นแท้ของพระองค์ เกล่เช่นในยุคธรรมบัญญัติ

แม้ว่าผู้คนในยุคพระคุณได้มีประสบการณ์กับการเผชิญกับพระเจ้าในเนื้อหนังอย่างทันทีทันใดและใกล้ชิด

แต่ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่มีอยู่จริงโดยแท้

ในยุคแห่งราชอาณาจักร พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง

ด้วยวิธีเดียวกันกับที่พระองค์ได้ทรงทำในครั้งแรก ในระหว่างช่วงเวลานี้ของพระราชกิจ

พระเจ้ายังคงทรงแสดงออกถึงพระวณะของพระองค์อย่างไม่หวั่น

ทรงทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงรับผิดชอบ และแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น ในเวลาเดียวกัน

พระองค์ทรงทนฝ่าและยอมผ่อนปรนต่อการไม่เชื่อฟังและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์ต่อไป

พระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์

และแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งพระราชกิจนี้อย่างต่อเนื่องเช่นกันหรือ?

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์จนถึงบัดนี้ พระอุปนิสัยของพระเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

และสิ่งทรงครองทั้งหลายของพระองค์ และน้ำพระทัยของพระองค์ จะได้เปิดกว้างต่อบุคคลทุกคนเสมอมา

พระเจ้าไม่เคยได้ทรงจงใจซ่อนแก่นแท้ของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์ หรือน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นเพียงว่ามวลมนุษย์ไม่ใส่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำ สิ่งที่น่าพระทัยของพระองค์ทรงเป็น—

นั่นคือสาเหตุที่มนุษย์มีความเข้าใจที่นำเสนอเกี่ยวกับพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง

ในขณะที่พระเจ้าทรงปกปิดสภาวะบุคคลของพระองค์ พระองค์ก็กำลังประทับยืนเคียงข้างมนุษย์ทุกชั่วขณะ

กำลังทรงแสดงน้ำพระทัย พระอุปนิสัย และแก่นแท้ของพระองค์ออกมาอย่างเปิดเผยตลอดเวลา ในแง่มุมหนึ่ง

สภาวะบุคคลของพระเจ้ายี่สิบก็เปิดกว้างแก่ผู้คนด้วยเช่นกัน แต่เพราะความมีคบอดและการไม่เชื่อฟังของมนุษย์

พวกเขาจึงไม่มีวันสามารถมองเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้าได้ ดังนั้นหากเป็นเช่นนั้นจริง

การเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เองไม่ควรเป็นเรื่องง่ายสำหรับทุกคนหรือ?

นั่นเป็นคำถามที่ตอบยากมากมิใช่หรือ? เจ้าสามารถพูดได้ว่ามันง่าย แต่ในขณะที่ผู้คนบางคนพยายามรู้จักพระเจ้า

พวกเขาก็ไม่สามารถทำความรู้จักพระองค์ หรือทำความเข้าใจพระองค์ได้อย่างชัดเจนจริงๆ—

มันพร่ามัวและคลุมเครือเสมอ แต่หากเจ้าพูดว่ามันไม่ง่าย นั่นก็ไม่ถูกต้องเช่นกัน

หลังจากได้เป็นประชากรแห่งพระราชกิจของพระเจ้ามานานเหลือเกิน

ทุกคนควรได้มีการติดต่อกับพระเจ้าโดยตรงกับพระเจ้า โดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขา

อย่างน้อยพวกเขาควรได้มีสำนึกถึงพระเจ้าในบางระดับในหัวใจของพวกเขา

หรือได้มีการสัมผัสทางจิตวิญญาณกับพระเจ้า

และอย่างน้อยพวกเขาควรมีความตระหนักรู้เชิงลึกเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

หรือได้รับความเข้าใจบ้างเกี่ยวกับพระองค์ ตั้งแต่เวลาที่มนุษย์เริ่มติดตามพระเจ้าจนถึงบัดนี้

มวลมนุษย์ได้รับมามากเกินไปแล้ว แต่ด้วยเหตุผลมากมายทุกชนิด—จิตความสามารถที่ต่ำ

ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความเป็นกบฏ และเจตนาทั้งหลายของมนุษย์—

มวลมนุษย์ก็ได้สูญเสียไปมากเกินไปเช่นกัน พระเจ้าไม่ได้ทรงให้มวลมนุษย์อย่างเพียงพอแล้วหรือ?

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงซ่อนสภาวะบุคคลของพระองค์จากมนุษยชาติ

แต่พระองค์ก็ทรงหล่อเลี้ยงมนุษย์ด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น และพระชนม์ชีพของพระองค์

ความรู้เรื่องพระเจ้าของมนุษยชาติไม่ควรจะเป็นอย่างที่เป็นอยู่ในตอนนี้เท่านั้น

นั่นคือเหตุผลที่เราคิดว่าจำเป็นต้องมีสามัคคีธรรมเพิ่มเติมกับพวกเจ้าเกี่ยวกับหัวข้อ พระราชกิจของพระเจ้า

พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง

จุดประสงค์คือเพื่อให้หลายพันปีแห่งการดูแลและการพิจารณาที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้มนุษย์นั้น ไม่อวสานลงอย่างไร้ประโยชน์

และเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเข้าใจและซาบซึ้งในน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาอย่างแท้จริง

มันเป็นเพื่อให้ผู้คนสามารถก้าวไปสู่ขั้นตอนใหม่ในความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขา

มันยังจะคืนพระเจ้ากลับสู่ที่ที่แท้จริงของพระองค์ในหัวใจของผู้คนอีกด้วย นั่นคือ ทำความยุติธรรมให้พระองค์

เพื่อให้เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เอง เจ้าต้องเริ่มต้นเล็กๆ แต่เริ่มต้นเล็กๆ จากที่ใดเล่า?

เพื่อเริ่มต้น เราได้คัดเลือกบางบทจากพระคัมภีร์ไว้ให้แล้ว ข่าวสารด้านล่างประกอบด้วยข้อเขียนจากพระคัมภีร์

ซึ่งทั้งหมดเกี่ยวข้องกับหัวข้อ พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง

เราได้เจาะจงค้นหาข้อความที่คัดตอนมาเหล่านี้เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงเพื่อช่วยให้พวกเจ้ารู้จัก

พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง ด้วยการแบ่งปันข้อมูลเหล่านี้

พวกเราจะสามารถเห็นว่าเป็นพระอุปนิสัยชนิดใดที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยโดยผ่านทางพระราชกิจที่ผ่านมาของ

พระองค์ และด้านใดของแก่นแท้ของพระองค์ที่มนุษย์ไม่รู้จัก บทเหล่านี้อาจเก่า

แต่หัวข้อที่เรากำลังสามัคคีธรรมกันนั้นเป็นสิ่งที่ใหม่บางสิ่งที่ผู้คนไม่มีและไม่เคยได้ยิน

พวกเจ้าบางคนอาจพบว่ามันเหลือเชื่อ—การนำอาคัมกับเอวาขึ้นมาพูด และการกลับไปทีโนอาห์ ไม่ใช่การเดินทางย้อนรอยเท่าเดียวกันอีกครั้งหรือ? ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าจะคิดอะไร

บทเหล่านี้เป็นประโยชน์มากในการสามัคคีธรรมเกี่ยวกับหัวข้อนี้

และสามารถทำหน้าที่เป็นตำราการสอนหรือข้อมูลมือแรกสำหรับการสามัคคีธรรมของวันนี้ เมื่อถึงเวลาที่เราส่งคืนการสามัคคีธรรมนี้

พวกเจ้าก็จะเข้าใจเจตนารมณ์ของเราที่อยู่เบื้องหลังการเลือกบทเหล่านี้

พวกที่ได้อ่านพระคัมภีร์มาก่อนอาจได้อ่านข้อเขียนเหล่านี้มาบ้างแล้ว

แต่อาจไม่เข้าใจข้อเขียนเหล่านี้อย่างแท้จริง ก่อนอื่นพวกเรามาบทวนข้อเขียนเหล่านี้คร่าวๆ

แล้วจากนั้นก็ศึกษาแต่ละข้อเขียนโดยละเอียดในการสามัคคีธรรมของพวกเรา

อาคัมและเอวาเป็นบรรพบุรุษของมวลมนุษย์ หากพวกเราจะต้องพูดถึงตัวละครจากพระคัมภีร์ เช่นนั้นแล้วเราต้องเริ่มจากตัวละครทั้งสองนี้ ถัดไปคือ โนอาห์ บรรพบุรุษที่สองของมวลมนุษย์

ตัวละครที่สามคือใคร? (อับราฮัม) พวกเจ้าทั้งหมดรู้เรื่องราวของอับราฮัมหรือไม่? พวกเจ้าบางคนอาจรู้ แต่สำหรับคนอื่นๆ มันอาจไม่ชัดเจนมากนัก ตัวละครที่สี่คือใคร?

ใครถูกพูดถึงในเรื่องราวเกี่ยวกับความขอยยับของเมืองโสโดม? (โลท) แต่โลทไม่ได้ถูกอ้างอิงที่นี้

มันอ้างอิงถึงใคร? (อับราฮัม) สิ่งสำคัญที่พูดถึงในเรื่องราวของอับราฮัมคือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสไว้ เจ้าเห็นหรือไม่? ตัวละครที่ห้าคือใคร? (โยบ)

พระเจ้าไม่ตรัสถึงเรื่องราวของโยบมากมายในระหว่างพระราชกิจช่วงระยะปัจจุบันนี้ของพระองค์หรือ? ถ้าเช่นนั้นพวกเจ้าใส่ใจเรื่องนี้อย่างมากหรือไม่? หากพวกเจ้าใส่ใจเป็นอย่างมาก

พวกเจ้าได้อ่านเรื่องราวของโยบในพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วนแล้วหรือยัง? เจ้ารู้หรือไม่ว่าอะไรคือสิ่งที่โยบได้พูด และอะไรคือสิ่งที่เขาได้ทำ? สำหรับพวกเจ้าที่ได้อ่านเรื่องนี้มากที่สุด พวกเจ้าได้อ่านไปแล้วกี่ครั้ง?

เจ้าอ่านเรื่องนี้บ่อยหรือไม่? พี่น้องหญิงจากฮ่องกงทั้งหลาย โปรดบอกพวกเรา

(เราได้อ่านไปแล้วสองสามครั้งก่อนที่จะพวกเราได้อยู่ในยุคพระคุณ) เจ้ายังไม่ได้อ่านอีกครั้งตั้งแต่นั้นมาหรือ?

นั่นน่าเศร้า เราขอบอกพวกเจ้าว่า ในระหว่างช่วงระยะนี้แห่งพระราชกิจของพระเจ้า

พระองค์ได้ตรัสถึงโยบหลายครั้ง ซึ่งเป็นภาพสะท้อนถึงเจตนารมณ์ของพระองค์

การที่พระองค์ได้ตรัสถึงโยบหลายครั้ง แต่ไม่ได้ทรงกระตุ้นความสนใจของพวกเจ้า

เป็นข้อพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงที่ว่า

พวกเจ้าไม่มีความสนใจแต่อย่างใดที่จะเป็นผู้คนที่ดีและผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

นี่เป็นเพราะพวกเจ้าพึงพอใจกับการมีแนวคิดคร่าวๆ เกี่ยวกับเรื่องราวของโยบที่พระเจ้าทรงอ้างอิงถึง

เจ้าพอใจกับการเข้าใจเรื่องราวนั้นๆ เท่านั้น

แต่เจ้าไม่ใส่ใจและไม่พยายามเข้าใจรายละเอียดเกี่ยวกับว่าโยบคือใครและจุดประสงค์เบื้องหลังสาเหตุที่พระเจ้าทรงอ้างอิงถึงโยบในหลายโอกาสเหลือเกิน

หากบุคคลเช่นนี้ที่ได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้าไม่ได้ทำให้พวกเขาสงสัย

เช่นนั้นแล้วพวกเขากำลังให้ความสนใจต่อสิ่งใดกันแน่?

หากพวกเขามีไม่ใส่ใจหรือพยายามเข้าใจบุคคลสำคัญที่พระเจ้าได้ตรัสถึงเช่นนี้

สิ่งนี้อาจพูดอะไรเกี่ยวกับท่าทีของพวกเขาต่อพระวาระของพระเจ้า? นั่นจะไม่น่าเสียคายหรือ?

มันจะไม่พิสูจน์ให้เห็นหรือว่าพวกเขาส่งส่วนใหญ่ไม่ได้มีส่วนร่วมในสิ่งซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือไล่ตามเสาะหาความจริง? หากเจ้าไล่ตามเสาะหาความจริง

เจ้าจะให้ความสนใจที่จำเป็นกับผู้คนที่พระเจ้าทรงเห็นชอบและเรื่องราวของตัวละครที่พระเจ้าได้ตรัสถึง

โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าสามารถทำได้ดีเทียบเท่าพวกเขา หรือเห็นว่าเรื่องราวของพวกเขาชัดเจนหรือไม่

เจ้าก็จะรีบไปอ่านเกี่ยวกับพวกเขา พยายามที่จะจับใจความพวกเขา ค้นหาวิธีที่จะทำตามตัวอย่างของพวกเขา

และทำสิ่งที่เจ้าสามารถทำได้อย่างเต็มความสามารถของเจ้า นี่คือวิธีที่บางคนที่ถวิลหาความจริงควรจะปฏิบัติตัว

แต่ข้อเท็จจริงก็คือพวกเขาส่งส่วนใหญ่ที่นั่งอยู่ที่นั่นไม่เคยได้อ่านเรื่องราวของโยบ—

และนั่นสื่อความหมายได้มากทีเดียว

พวกเรากลับไปหัวข้อที่เราเพิ่งเสวนาไป

ในส่วนนี้ของกัมภีร์ซึ่งเกี่ยวข้องกับยุคธรรมบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิม

เราได้เลือกที่จะมุ่งเน้นที่เรื่องราวบางเรื่องเกี่ยวกับตัวละครที่เป็นตัวอย่างอันดียิ่งซึ่งผู้คนส่วนใหญ่ที่ได้อ่านพระคัมภีร์แล้วจะคุ้นเคย

ผู้ใดที่อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับตัวละครเหล่านี้จะสามารถรู้สึกได้ว่าพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำกับพวกเขา

และพระวาระที่พระเจ้าได้ตรัสกับพวกเขานั้นแจ่มแจ้งและเข้าถึงได้อย่างเท่าเทียมกันสำหรับผู้คนในวันนี้

เมื่อเจ้าอ่านเรื่องราวเหล่านี้ อันเป็นบันทึกจากพระคัมภีร์

เจ้าจะสามารถเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นว่าพระเจ้าได้ทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์

และได้ทรงปฏิบัติต่อผู้คนอย่างไรในระหว่างเวลาเหล่านั้นในประวัติศาสตร์

แต่เหตุผลที่เราได้ตัดสินใจที่จะเสวนาบทเหล่านี้ในวันนี้ไม่ใช่เพื่อให้เจ้าพยายามมุ่งเน้นที่เรื่องราวเหล่านั้นเองหรือ

ตัวละครที่อยู่ในเรื่องราวเหล่านั้น แต่เป็นเพื่อให้เจ้าสามารถซาบซึ้งในกิจการของพระเจ้า

และพระอุปนิสัยของพระองค์ได้ โดยผ่านทางเรื่องราวของตัวละครเหล่านี้

นี่จะทำให้เจ้าสามารถทำความเข้าใจและเข้าใจพระเจ้า เห็นด้านที่แท้จริงของพระองค์ได้ง่ายยิ่งขึ้น

จะจับไล่การคาดเดาและมโนคติที่หลงผิดของเจ้าเกี่ยวกับพระองค์

และช่วยนำทางเจ้าให้ห่างจากความเชื่อที่ถูกรุมเร้าด้วยความคลุมเครือ เว้นเสียแต่เจ้ามีรากฐานที่แข็งแกร่ง

การพยายามทำความเข้าใจกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและทำความรู้จักกับพระเจ้าพระองค์เองบ่อยครั้งสามารถนำไปสู่ความรู้สึกหมดสิ้นหนทาง ความไร้เรี่ยวแรง และความไม่แน่ใจว่าจะเริ่มจากตรงไหนด้วยซ้ำ

นี่คือสิ่งที่กระตุ้นให้เราพัฒนาวิธีการและวิถีเข้าหาที่จะสามารถช่วยให้เจ้าเข้าใจพระเจ้าได้ดียิ่งขึ้น

ซาบซึ่งในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริงยิ่งขึ้น

ทำความรู้จักกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เอง

และปล่อยให้เจ้ารู้สึกถึงการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

และซาบซึ่งในน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษยชาติได้อย่างแท้จริง

นี่จะไม่เป็นประโยชน์ต่อพวกเจ้าทั้งหมดหรอกหรือ?

บัดนี้เมื่อพวกเจ้ากลับไปเยือนเรื่องราวเหล่านี้และบางส่วนของคัมภีร์อีกครั้ง

เจ้ารู้สึกอะไรบ้างภายในหัวใจของพวกเจ้า?

พวกเจ้าคิดว่าส่วนทั้งหลายของคัมภีร์ที่เราได้เลือกออกมานั้นเกินจำเป็นหรือไม่?

เราต้องเน้นย้ำอีกครั้งในสิ่งที่เราเพิ่งบอกพวกเจ้า นั่นคือ

จุดมุ่งหมายของการให้พวกเจ้าอ่านเรื่องราวของตัวละครเหล่านี้คือช่วยให้พวกเจ้าเห็นว่าพระเจ้าทรงทำพระราชกิจกับผู้คนอย่างไร และเข้าใจท่าทีของพระองค์ต่อมวลมนุษยชาติขึ้น อะไรเล่าจะช่วยให้เจ้าไปถึงความเข้าใจนี้?

การเข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำในอดีต

และการเกี่ยวโยงพระราชกิจนั้นกับพระราชกิจที่พระเจ้ากำลังทรงทำในตอนนี—

นี้จะช่วยให้เจ้าซาบซึ่งในแง่มุมมากมายมหาศาลของพระองค์ แง่มุมมากมายมหาศาลเหล่านี้เป็นจริง

และต้องเป็นที่รู้จักและซาบซึ่งโดยพวกที่ปรารถนาที่จะทำความรู้จักกับพระเจ้าทั้งหมด

พวกเรามาเริ่มกันด้วยเรื่องราวของอาดัมและเอวา โดยตั้งต้นด้วยข้อความที่ยกมาจากองค์พระคัมภีร์

1. อาดัมและเอวา

1) พระบัญชาของพระเจ้าต่ออาดัม

ปฐมกาล 2:15-17 พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอาศัยอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและดูแลสวน

พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “ผลไม้มันทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ

แต่ผลของต้นไม้มันแห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่”

พวกเจ้าได้รับรู้อะไรบ้างจากข้อเขียนเหล่านี้? ส่วนนี้ของพระคัมภีร์ทำให้พวกเจ้ารู้สึกอย่างไร?

ทำไมเราจึงได้ตัดสินใจพูดถึงพระบัญชาของพระเจ้าต่ออาดัม?

บัดนี้พวกเจ้าแต่ละคนมีพระฉายาของพระเจ้าและอาดัมในจิตใจของพวกเจ้าหรือไม่? พวกเจ้าลองจินตนาการดูว่า

หากพวกเขาได้เป็นคนที่อยู่ในฉากนั้น ลืกลงไปเจ้าคิดว่าพระเจ้าจะทรงเป็นเหมือนอะไร?

การขบคิดเกี่ยวกับการนี้ทำให้พวกเขารู้สึกอย่างไร? นี่เป็นภาพที่เร้าอารมณ์และอบอุ่นใจภาพหนึ่ง

แม้ว่าจะมีเพียงพระเจ้าและมนุษย์อยู่ในภาพ

แต่ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาเต็มเต็มเจ้าด้วยสำนึกรับรู้แห่งความเลื่อมใส กล่าวคือ

ความรักท่วมท้นของพระเจ้านั้น ได้ถูกประทานแก่มนุษย์อย่างอิสระ และล้อมรอบมนุษย์

มนุษย์นั้น ไร้มลทินและบริสุทธิ์ ปราศจากภาระผูกพันและไร้กังวล

มีชีวิตบรมสุขภายใต้สายพระเนตรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงแสดงความห่วงใยต่อมนุษย์ในขณะที่มนุษย์มีชีวิตภายใต้การคุ้มครองปกป้องและพระพรของพระเจ้า

ทุกๆ สิ่งที่มนุษย์ทำและพูดนั้นเชื่อมโยงกันอย่างเหนียวแน่นและแยกไม่ออกจากพระเจ้า

นี่อาจเรียกว่าพระบัญชาแรกของพระเจ้าต่อมนุษย์หลังจากทรงสร้างเขา พระบัญชานี้สื่อถึงอะไร?

พระบัญชานี้สื่อถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ก็สื่อถึงความวิตกกังวลของพระองค์ต่อมวลมนุษย์อีกด้วย

นี่คือพระบัญชาแรกของพระเจ้า และเป็นครั้งแรกที่พระเจ้าทรงแสดงออกถึงความวิตกกังวลต่อมนุษย์อีกด้วย

กล่าวคือพระเจ้าได้ทรงรู้สึกถึงความรับผิดชอบต่อมนุษย์ตั้งแต่ช่วงเวลาที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์

อะไรคือความรับผิดชอบของพระองค์? พระองค์ต้องทรงคุ้มครองปกป้องมนุษย์ ดูแลมนุษย์

พระองค์ทรงหวังว่ามนุษย์จะสามารถไว้วางใจและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์ได้

นี่คือความคาดหวังแรกของพระเจ้าต่อมนุษย์ ด้วยความคาดหวังนี้เองพระเจ้าจึงตรัสดังต่อไปนี้

“ผลไม้มาก่อนในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน

เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” พระวณะเรียบง่ายเหล่านี้เป็นตัวแทนของน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระวณะเหล่านี้ยังเปิดเผยอีกด้วยว่า ในพระทัยของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงเริ่มแสดงความห่วงใยต่อมนุษย์แล้ว

ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง มีเพียงอาดัมเท่านั้นที่ทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า

อาดัมเป็นสิ่งมีชีวิตเพียงอย่างเดียวที่มีลมปราณแห่งชีวิตของพระเจ้า เขาสามารถเดินกับพระเจ้าได้

สนทนากับพระเจ้าได้ นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงให้พระบัญชานี้แก่เขา

พระเจ้าได้ทรงทำให้พระบัญชาของพระองค์ชัดเจนอย่างยิ่งในสิ่งที่มนุษย์สามารถทำได้และไม่สามารถทำได้

ในพระวณะเรียบง่ายไม่กี่คำเหล่านี้ เราเห็นพระทัยของพระเจ้า แต่หัวใจแบบไหนเล่าที่แสดงให้เห็นตัวเอง?

ในหัวใจของพระเจ้ามีความรักหรือไม่? มีความห่วงใยหรือไม่? ในข้อเขียนเหล่านี้

ความรักและความห่วงใยของพระเจ้าไม่เพียงสามารถซาบซึ้งใจเท่านั้น แต่ยังรู้สึกสนิทสนมได้อีกด้วย

เจ้าจะไม่เห็นด้วยหรือ? หลังจากได้ยินเราพูดเรื่องนี้

พวกเขายังคงคิดว่าเหล่านี้เป็นเพียงคำพูดเรียบง่ายไม่กี่คำอยู่อีกหรือ?

อย่างไรก็ตามคำพูดเหล่านั้นไม่ได้เรียบง่ายนักใช่หรือไม่? พวกเขาได้ไหวตัวรับรู้เรื่องนี้มาก่อนหรือไม่?

หากพระเจ้าได้ตรัสพระวจนะ ไม่ก็คำเหล่านี้กับเจ้าด้วยพระองค์เอง เจ้าจะรู้สึกอย่างไรข้างในเล่า?

หากเจ้าไม่ได้เป็นบุคคลที่มีมนุษยธรรม หากหัวใจของเจ้าเย็นปานน้ำแข็ง เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รู้สึกละเลย

เจ้าจะไม่ซาบซึ้งในความรักของพระเจ้า และเจ้าจะไม่พยายามเข้าใจพระทัยของพระเจ้า

แต่ในฐานะบุคคลที่มีมนุษยธรรมและสำนึกรับรู้ของสภาวะความเป็นมนุษย์ เจ้าจะรู้สึกต่างออกไป

เจ้าจะรู้สึกถึงความอบอุ่น เจ้าจะรู้สึกได้รับการใส่ใจและความรัก และเจ้าจะรู้สึกถึงความสุข

นั่น ไม่ถูกต้องหรือ? เมื่อเจ้ารู้สึกถึงสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไร?

เจ้าจะรู้สึกผูกพันกับพระเจ้าหรือไม่? เจ้าจะรักและเคารพพระเจ้าจากก้นบึ้งของหัวใจของเจ้าหรือไม่?

หัวใจของเจ้าจะเข้าใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้นหรือไม่?

เจ้าสามารถเห็นได้จากเรื่องนี้ว่าความรักของพระเจ้าต่อมนุษย์นั้นสำคัญเพียงใด

แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งยวดกว่านั้นอีกคือความซาบซึ้งและการจับใจความของมนุษย์ต่อความรักของพระเจ้า

อันที่จริงพระเจ้าไม่ได้ตรัสสิ่งที่คล้ายกันมากมายในระหว่างพระราชกิจช่วงระยะนี้ของพระองค์หรือ?

วันนี้มีผู้คนที่ซาบซึ้งในพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเขาสามารถจับความเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เราเพิ่งพูดถึงได้หรือไม่?

พวกเขาไม่สามารถซาบซึ้งในน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ทั้งๆ ที่เป็นรูปธรรม

จับต้องได้และเป็นจริงเช่นนี้

นั่นคือเหตุผลที่เราบอกว่าพวกเขาไม่มีความรู้และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า นี่ไม่จริงหรือ?

แต่พวกเราปล่อยเรื่องนี้ไว้อย่างนั้นก่อนสำหรับตอนนี้

2) พระเจ้าทรงสร้างเอวา

ปฐมกาล 2:18-20 พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า “การที่ชายผู้นี้จะอยู่แต่ลำพังนั้นไม่ดี เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขาขึ้น” พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงปั้นสัตว์ทุกชนิดในท้องทุ่ง และนกทุกชนิดในท้องฟ้าจากดิน แล้วทรงนำมายังชายนั้น เพื่อดูว่า เขาจะเรียกชื่อมันว่าอะไร

ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิดที่มีชีวิตว่าอย่างไร สัตว์นั้นก็มีชื่ออย่างนั้น ชายนั้นจึงตั้งชื่อสัตว์ใช้งานทุกชนิด และนกในอากาศและสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ชายนั้นยังไม่พบคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขา

ปฐมกาล 2:22-23 ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้น

พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง แล้วทรงนำมาให้ชายนั้น ชายนั้นจึงว่า “นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา

เนื่องจากเนื้อของเรา จะเรียกคนนี้ว่าหญิง เพราะคนนี้ออกมาจากชาย”

มีหนึ่งบรรทัดสำคัญในส่วนนี้ของคัมภีร์ ความว่า “ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิดที่มีชีวิตว่าอย่างไร สัตว์นั้นก็มีชื่ออย่างนั้น” ดังนั้น ใครเล่าได้ให้ชื่อแก่สัตว์ทั้งหมดที่มีชีวิต? ก็อาดัมนั่นเอง ไม่ใช่พระเจ้า

บรรทัดนี้บอกข้อเท็จจริงข้อหนึ่งแก่นุชนชาติ นั่นคือ

พระเจ้าได้ทรงให้สติปัญญาแก่นุชนเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างเขา กล่าวคือสติปัญญาของมนุษย์มาจากพระเจ้า นี่คือการแน่นอน แต่เหตุใดเล่า? หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างอาดัม อาดัมได้ไปโรงเรียนหรือไม่?

เขาได้รู้วิธีอ่านหรือไม่? หลังจากพระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ที่มีชีวิตมากมายหลากหลาย

อาดัมได้จำสัตว์ทรงสร้างเหล่านี้ได้ทั้งหมดหรือไม่?

พระเจ้าได้ตรัสบอกเขาหรือไม่ว่าชื่อของสัตว์เหล่านั้นคืออะไรกันบ้าง?

แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสอนให้เขารู้วิธีคิดหาชื่อของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ นั่นคือความจริง!

เช่นนั้นแล้วอาดัมได้รู้วิธีให้ชื่อกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ และชื่อประเภทใดที่ให้กับพวกมันหรือไม่?

นี่เกี่ยวข้องกับคำถามที่เกี่ยวกับว่าพระเจ้าได้ทรงเพิ่มอะไรให้แก่อาดัมเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างเขา

ข้อเท็จจริงทั้งหลายพิสูจน์ให้เห็นว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

พระองค์ได้ทรงเพิ่มพระปรีชาญาณของพระองค์ให้แก่เขา นี่เป็นประเด็นปัญหาสำคัญ ดังนั้นจึงตั้งใจฟัง

ยังมีประเด็นปัญหาสำคัญอีกประเด็นปัญหาหนึ่งที่พวกเจ้าควรเข้าใจอีกด้วย นั่นคือ

หลังจากอาดัมได้ให้ชื่อกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ ชื่อเหล่านี้ก็ได้กลายเป็นลูกบันทึกในประมวลคำศัพท์ของพระเจ้า

เหตุใดเราจึงพูดถึงการนี้? เพราะการนี้เกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าเช่นกัน

และนี่คือประเด็นปัญหาที่เราต้องขยายความเพิ่มเติม

พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ ได้ทรงให้ลมปราณแห่งชีวิตแก่เขา และยังได้ทรงให้พระปรีชาญาณของพระองค์

พระปรีชาสามารถของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นบางส่วนแก่เขาอีกด้วย

หลังจากพระเจ้าได้ทรงให้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่นุชน มนุษย์ก็สามารถทำบางสิ่งได้โดยอิสระ

และคิดด้วยตัวเองได้ หากสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นและทำเป็นสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมทรงยอมรับและไม่ทรงก้าวก่าย หากสิ่งที่มนุษย์ทำนั้นถูกต้อง

พระเจ้าย่อมทรงปล่อยให้คงอยู่ ดังนั้นวลีที่ว่า “ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิดที่มีชีวิตว่าอย่างไร

สัตว์นั้นก็มีชื่อนั้น” บ่งบอกอะไร?

วลีนี้บ่งบอกว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปลี่ยนแปลงชื่ออันใดที่ให้กับสัตว์ทั้งหลายที่มีชีวิตเหล่านั้น

ชื่อใดก็ตามที่อาดัมเรียกสิ่งมีชีวิต พระเจ้าจะตรัสว่า “เป็นตามนั้น” เพื่อยืนยันชื่อของสิ่งมีชีวิตนั้น

พระเจ้าได้ทรงแสดงข้อคิดเห็นใดในเรื่องนี้หรือไม่? ไม่ พระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน

ดังนั้นพวกเจ้าได้รับรู้อะไรบ้างจากการนี้? พระเจ้าได้ทรงให้สติปัญญาแก่นุชน

และมนุษย์ได้ใช้สติปัญญาที่พระเจ้าได้ทรงให้เพื่อทำสิ่งทั้งหลาย

หากสิ่งที่มนุษย์ทำนั้นเป็นด้านบวกในสายพระเนตรของพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพระเจ้าย่อมทรงยืนยัน รับรอง

และยอมรับโดยปราศจากการพิพากษาหรือการวิจารณ์อันใด นี่คือบางสิ่งที่ไม่มีบุคคล หรือวิญญาณชั่วใด

หรือชาตานสามารถทำได้ พวกเจ้าเห็นการเปิดเผยถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าในที่นี้หรือไม่? มนุษย์
บุคคลที่เสื่อมทราม หรือชาตานจะอนุญาตให้ผู้อื่นใดทำบางสิ่งในนามของพวกเขา

ได้จุมูกของพวกเขาละเลยหรือไม่? ไม่อย่างแน่นอน!

พวกเขาจะสู้รบเพื่อแย่งชิงตำแหน่งนี้กับบุคคลอื่นหรือกองกำลังอื่นซึ่งแตกต่างจากพวกเขาหรือไม่?

แน่นอนพวกเขาจะสู้! หากเป็นบุคคลที่เสื่อมทรามหรือชาตานซึ่งได้อยู่กับอาดัม ณ เวลานั้น

พวกเขาจะได้ปฏิเสธสิ่งที่อาดัมกำลังทำไปแล้วอย่างแน่นอน

เพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขามีความสามารถที่จะคิดได้โดยอิสระ

และมีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง

พวกเขาก็จะได้ปฏิเสธทุกสิ่งทุกอย่างที่อาดัมได้ทำแล้วอย่างเบ็ดเสร็จว่า “เจ้าต้องการเรียกมันว่าเช่นนี้หรือ?

เอาละ ข้าจะไม่เรียกมันด้วยชื่อนี้ ข้าจะเรียกมันด้วยชื่อนั้น เจ้าได้เรียกมันว่าทอม แต่ข้าจะเรียกมันว่าแฮร์รี่

ข้าต้องแสดงให้เห็นว่าข้าฉลาดแค่ไหน” นี่เป็นธรรมชาติแบบใดกัน? ไม่โอหังอย่างคิบเลี่ยนหรือ?

แล้วพระเจ้าเล่า? พระองค์ทรงมีพระอุปนิสัยเช่นนี้หรือไม่?

พระเจ้าทรงมีข้อขัดข้องที่ไม่ธรรมดาอันใดกับสิ่งที่อาดัมกำลังทำอยู่หรือไม่? คำตอบคือไม่อย่างไม่ต้องสงสัย!

ในพระอุปนิสัยที่พระเจ้าทรงเปิดเผย ไม่มีวิ้วแววแม้แต่หย่อมของความชอบได้เพียง ความโอหัง

หรือความคิดว่าตนเองเป็นฝ่ายถูกเสมอ ถึงตรงนี้สิ่งเหล่านั้นชัดเจน นี่อาจดูเหมือนเป็นประเด็นปัญหาย่อย

แต่หากเจ้าไม่เข้าใจแก่นแท้ของพระเจ้า

หากหัวใจของเจ้าไม่พยายามคิดให้ออกว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติพระองค์อย่างไร และอะไรคือท่าทีของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่รู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า

หรือเห็นการแสดงออกและการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระเจ้า ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ?

พวกเจ้าเห็นด้วยหรือไม่กับสิ่งที่เราเพิ่งอธิบายแก่เจ้า? ในการตอบสนองต่อการกระทำของอาดัม

พระเจ้าไม่ได้ทรงประกาศอย่างยิ่งใหญ่ว่า “เจ้าได้ทำดีแล้ว เจ้าได้ทำถูกต้องแล้ว และเราก็เห็นชอบ!”

อย่างไรก็ตาม ในพระทัยของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงอนุมัติ ชำบชื่น และปรบมือให้สิ่งที่อาดัมได้ทำ

นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การทรงสร้างที่มนุษย์ได้ทำเพื่อพระเจ้าตามคำชี้แนะของพระองค์

เป็นบางสิ่งที่มนุษย์ได้ทำแทนพระเจ้าและในพระนามของพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้า

สิ่งนี้ก่อเกิดจากสติปัญญาที่พระองค์ประทานแก่มนุษย์ พระเจ้าได้ทรงเห็นว่าเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่เป็นด้านบวก

สิ่งที่อาดัมได้ทำ ณ เวลานั้นเป็นการสำแดงถึงพระปรีชาญาณของพระเจ้าในมนุษย์เป็นครั้งแรก

เป็นการสำแดงชั้นดีจากทัศนคติของพระเจ้า

สิ่งที่เราต้องการบอกพวกเจ้าตรงนี้คือว่าจุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการทรงแบ่งบางส่วนของสิ่งที่พระองค์ทรงมี
และทรงเป็น

และพระปรีชาญาณของพระองค์ให้กับมนุษย์ก็คือเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเป็นสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตที่สำแดงพระองค์

การที่สิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตเช่นนี้ปฏิบัติตนในพระนามของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงถวิลหาที่จะเห็นมานานแล้วอย่างแน่นอน

3) พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาדםและเอวา

ปฐมกาล 3:20-21 อาדםเรียกภรรยาของเขาว่า “เอวา” เพราะนางเป็นมารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาדםและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย

พวกเรามาดูที่บทตอนที่สามนี้ ซึ่งระบุว่ามีความหมายเบื้องหลังชื่อที่อาดัมให้แก่เอวาจริงๆ นี่แสดงว่าหลังจากถูกสร้างขึ้น อาดัมได้มีความคิดของตัวเองและเข้าใจสิ่งต่างๆ มากมาย แต่สำหรับตอนนี้พวกเขาจะไม่ศึกษาหรือสำรวจว่าเขาเข้าใจอะไรหรือเขาเข้าใจมากเพียงใด เพราะนั่นไม่ใช่เป้าหมายหลักของเราในการเสวนาบทตอนที่สาม

ดังนั้นประเด็นปัญหาหลักที่เราต้องการเน้นคืออะไร? พวกเรามาดูที่ประโยคที่ว่า

“พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาדםและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย”

หากเราไม่เสวนาประโยคนี้ของคัมภีร์ในสามัคคีธรรมของเราวันนี้

พวกเจ้าอาจไม่มีวันตระหนักถึงความหมายโดยนัยที่ลึกกว่าของพระวจนะเหล่านี้

ก่อนอื่นเราขอให้เบาะแสบางอย่าง หากพวกเจ้าจะทำ ลองจินตนาการถึงสวนเอเดน

ที่มีอาดัมและเอวาอาศัยอยู่ในนั้น พระเจ้าเสด็จไปเยี่ยมพวกเขา แต่พวกเขาซ่อนตัวเพราะพวกเขาเปลือยอยู่

พระเจ้าไม่ทรงสามารถมองเห็นพวกเขา และหลังจากพระองค์ทรงร้องเรียกพวกเขา พวกเขาก็พูดว่า

“เราไม่กล้าพบพระองค์เพราะร่างกายของพวกเราเปลือยเปล่า”

พวกเขาไม่กล้าพบพระเจ้าเพราะพวกเขาเปลือยอยู่ ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อพวกเขา?

ข้อความเดิมพูดว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาדםและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย”

จากข้อความนี้ พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าพระเจ้าได้ทรงใช้อะไรทำเสื้อผ้าของพวกเขา?

พระเจ้าได้ทรงใช้หนังสัตว์เพื่อทำเสื้อผ้าของพวกเขา

กล่าวคือพระเจ้าได้ทรงทำเสื้อขนสัตว์ให้มนุษย์สวมใส่เป็นเสื้อผ้า เหล่านี้เป็นเสื้อผ้าชิ้นแรกๆ

ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มนุษย์ เสื้อขนสัตว์เป็นสินค้าฟุ่มเฟือยตามมาตรฐานของวันนี้

และไม่ใช่ว่าสิ่งที่ทุกคนสามารถมีเงินพอหาใส่ได้ หากใครบางคนถามเจ้าว่า

อะไรคือเสื้อผ้าชิ้นแรกที่บรรพบุรุษของเราได้สวมใส่? เจ้าสามารถตอบได้ว่า เป็นเสื้อขนสัตว์

ใครได้ทำเสื้อขนสัตว์นี้? เจ้าก็สามารถได้ตอบได้ว่า พระเจ้าได้ทรงทำ! นั่นคือประเด็นปัญหาหลักตรงนี้ กล่าวคือ

เสื้อผ้านี้ทำขึ้นโดยพระเจ้า มันไม่ใช่บางสิ่งที่มีค่าคู่ควรต่อการเสวนาหรือ?

หลังจากได้ฟังคำบรรยายของเรา มีภาพผุดขึ้นในจิตใจของเจ้าหรือไม่? อย่างน้อยเจ้าควรมีเค้าโครงคร่าวๆ

ประเด็นปัญหาของการบอกเจ้าเรื่องนี้ในวันนี้ไม่ใช่เพื่อให้พวกเจ้ารู้ว่าเสื้อผ้าชิ้นแรกของมนุษย์คืออะไร

เช่นนั้นแล้วอะไรคือประเด็นปัญหา? ประเด็นปัญหาไม่ใช่เสื้อขนสัตว์

แต่เป็นวิธีที่ผู้คนได้มารู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงมี และสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น

ดังที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำดังนี้

“พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้อาדםและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย” ในฉากนี้

เราเห็นพระเจ้าทรงสวมบทบาทประเภทใดเมื่อพระองค์ทรงอยู่กับอาดัมและเอวา?

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองด้วยวิธีใดเล่า ในโลกนี้ที่มีมนุษย์เพียงสองคน?

พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองในบทบาทของพระเจ้าหรือไม่? พี่น้องชายหญิงจากฮ่องกง โปรดตอบ

(ในบทบาทของผู้ปกครองคนหนึ่ง) พี่น้องชายหญิงจากเกาหลีใต้

พวกเจ้าคิดว่าพระเจ้าทรงปรากฏเป็นบทบาทประเภทใด? (หัวหน้าครอบครัว) พี่น้องชายหญิงจากไต้หวัน

เจ้าคิดว่าอะไร? (บทบาทของใครบางคนในครอบครัวของอาดัมและเอวา บทบาทของสมาชิกครอบครัว)

พวกเจ้าบางคนคิดว่าพระเจ้าทรงปรากฏในฐานะสมาชิกครอบครัวของอาดัมและเอวา

ในขณะที่บางคนพูดว่าพระเจ้าทรงปรากฏในฐานะหัวหน้าครอบครัว และคนอื่นๆ พูดว่าผู้ปกครอง

ทั้งหมดนี้เหมาะสมอย่างยิ่ง แต่เจ้าเห็นสิ่งที่เรากำลังจะหมายถึงหรือไม่?

พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้คนสองคนนี้และปฏิบัติต่อพวกเขาในฐานะพระสหายของพระองค์

ในฐานะครอบครัวเดียวของพวกเขา พระเจ้าทรงดูแลชีวิตของพวกเขาและเอาใจใส่ความต้องการด้านอาหาร

เสื้อผ้าและที่พักอาศัยของพวกเขา ครั้นนี้พระเจ้าทรงปรากฏเป็นผู้ปกครองของอาดัมและเอวา

ในขณะที่พระเจ้าทรงทำสิ่งนี้ มนุษย์ไม่เห็นว่าพระเจ้าทรงสูงส่งเพียงใด เขาไม่เห็นพระอำนาจสูงสุดของพระเจ้า

ความล้าลึกของพระองค์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เห็นพระพิโรธหรือพระบารมีของพระองค์

ทั้งหมดที่เขาเห็นคือความถ่อมพระทัยของพระเจ้า ความเสนาหาของพระองค์ ความห่วงใยของพระองค์ต่อมนุษย์

และความรับผิดชอบและความใส่ใจพระทัยของพระองค์ต่อเขา

ท่าทีและวิธีที่พระเจ้าได้ทรงใช้ปฏิบัติต่ออาดัมและเอวานั้นคล้ายกับวิธีที่บิดามารดาแสดงความห่วงใยต่อลูกๆ

ของพวกเขา ก็เหมือนกับวิธีที่บิดามารดา รัก ดูแล และใส่ใจลูกชายและลูกสาวของตัวเองอีกด้วย—คือเป็นจริง

มองเห็นได้ และจับต้องได้ แทนที่จะทรงยกพระองค์เองขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงและทรงมหิทธิฤทธิ์

พระเจ้าได้ทรงใช้หนังสัตว์เพื่อทำเสื้อผ้าให้กับมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

มันไม่สำคัญว่าเสื้อขนสัตว์นี้ได้ถูกใช้เพื่อปกปิดความกระดากอายของพวกเขา

หรือเพื่อป้องกันพวกเขาจากความหนาวเย็น

สิ่งที่สำคัญคือว่าเสื้อผ้าสำหรับปกปิดร่างกายของมนุษย์นี้ถูกทำขึ้นโดยพระเจ้าพระองค์เองด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แทนที่จะเพียงแค่ทรงคิดให้เสื้อผ้าเกิดขึ้นมาเอง หรือทรงใช้วิธีการอัศจรรย์อื่นๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นที่ผู้คนอาจจินตนาการว่าพระเจ้าจะทรงทำ

แต่พระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งอย่างถูกต้องตามเหตุผลที่มนุษย์คงจะคิดว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำและไม่ควรทรงทำ นี่อาจดูเหมือนเป็นเรื่องไม่สำคัญ—ผู้คนบางคนอาจไม่แม้แต่จะคิดว่ามันคุ้มค่าที่จะพูดถึง—

แต่มันให้โอกาสผู้ติดตามคนใดของพระเจ้าที่ได้ถูกร่มร่ำด้วยมโนคติที่คลุมเครือเกี่ยวกับพระองค์ได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกถึงความจริงแท้และความน่ารักน่าชื่นชมของพระองค์

และเห็นความสัตย์ซื่อและความถ่อมพระทัยของพระองค์

มันทำให้ผู้ที่โอ้อวดจนแทบกลืนไม่อยู่ซึ่งคิดว่าพวกเขาสูงส่งและทรงพลัง

ก้มหัวที่อวดดีของพวกเขาด้วยความอับอาย ต่อหน้าความจริงแท้และความถ่อมพระทัยของพระเจ้า ในที่นี้ความจริงแท้และความถ่อมพระทัยของพระเจียยังทำให้ผู้คนสามารถเห็นว่าพระองค์ทรงน่ารักน่าชื่นชอบเพียงใด ในทางตรงกันข้าม พระเจ้า “ผู้ทรงใหญ่โต” พระเจ้า “ผู้ทรงน่ารักน่าชื่นชอบ” และ พระเจ้า

“ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” ที่ผู้คนยึดถือไว้ในหัวใจของพวกเขา ได้กลายเป็นไม่สำคัญและน่าเกลียด

และแตกละเอียดเมื่อถูกแตะเพียงเบาๆ เมื่อเจ้าเห็นข้อเขียนนี้และได้ยินเรื่องราวนี้

เจ้าจะถูกพระเจ้าเพราะพระองค์ได้ทรงทำสิ่งเช่นนี้หรือไม่? ผู้คนบางคนอาจทำเช่นนั้น แต่คนอื่นๆ

จะมีปฏิกิริยาที่ตรงกันข้าม พวกเขาจะคิดว่าพระเจ้านั้นทรงเที่ยงแท้และทรงน่ารักน่าชื่นชอบ

และแน่นอนว่าเป็นความเที่ยงแท้และความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้านีเองที่เร้าอารมณ์พวกเขา

ยิ่งพวกเขาเห็นด้านที่แท้จริงของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็ยังสามารถซาบซึ้งในการมีอยู่จริงของความรักของพระเจ้า

ความสำคัญของพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และวิธีที่พระองค์ทรงยื่นเคียงข้างพวกเขาทุกชั่วขณะมากขึ้นเท่านั้น

บัดนี้ พวกเรามาเชื่อมโยงการเสวนาของพวกเรากลับมายังปัจจุบัน

หากพระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้เพื่อผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างเมื่อปฐมกาล

แม้กระทั่งสิ่งที่ผู้คนคงจะไม่กล้านึกถึงหรือคาดหวัง

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงสามารถทำสิ่งเหล่านี้เพื่อผู้คนในวันนี้ได้หรือไม่? บางคนพูดว่า “ได้!”

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? เพราะแก่นแท้ของพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างทำ

และความน่ารักน่าชื่นชมของพระองค์ก็ไม่ได้สร้างทำ

แก่นแท้ของพระเจ้าทรงดำรงอยู่อย่างแท้จริงและไม่ได้เป็นบางสิ่งที่มีผู้อื่นเพิ่มเติมเข้ามา

และไม่ใช่ว่าบางสิ่งที่เปลี่ยนแปลงตามเวลา สถานที่ และยุคสมัยที่แตกต่างกันอย่างแน่นอน

ความเที่ยงแท้และความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้าสามารถนำออกมาได้อย่างแท้จริงโดยการทำบางสิ่งที่คุณคิด

ว่าไร้ความหมายและไม่มีนัยสำคัญเท่านั้น—บางสิ่งที่เล็กน้อยเสียจนผู้คนคงจะไม่คิดว่าพระองค์จะทรงทำ
พระเจ้าไม่ได้ทรงเสแสร้ง ไม่มีการพุดเกินจริง การปลอมแปลง ความเย่อหยิ่ง
หรือความโอหังในพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์ พระองค์ไม่มีวันทรงอวดตัว แต่ทรงรัก
แสดงความห่วงใย ดูแล และนำทางมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้าง ด้วยความสัตย์ซื่อและความจริงใจแทน
ไม่สำคัญว่าผู้คนจะซาบซึ้ง รู้สึก หรือเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงทำน้อยเพียงใด พระองค์ก็กำลังทรงทำอยู่อย่างแน่นอน
การรู้ว่าพระเจ้าทรงมีแก่นแท้เช่นนี้จะมีผลกระทบต่อความรักของผู้คนต่อพระองค์หรือไม่?
จะมีอิทธิพลต่อความยำเกรงพระเจ้าของพวกเขาหรือไม่? เราหวังว่าเมื่อเจ้าเข้าใจด้านที่แท้จริงของพระเจ้า
เจ้าจะเข้าใกล้ชิดกับพระองค์มากยิ่งขึ้น
และสามารถซาบซึ้งอย่างแท้จริงมากขึ้นในความรักและความใส่พระทัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์
ตลอดจนสามารถมอบหัวใจของเจ้าให้กับพระเจ้าและได้รับการปลดปล่อยจากความคลางแคลงใจและความสงสัย
เกี่ยวกับพระองค์ พระเจ้ากำลังทรงทำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเงียบๆ เพื่อมนุษย์ ทำอย่างเงียบๆ
โดยผ่านทางความจริงใจ ความสัตย์ซื่อ และความรักของพระองค์
แต่พระองค์ไม่เคยได้ทรงมีความหวาดหวั่นหรือความเสียใจอันใดกับสิ่งอันใดที่พระองค์ทรงทำ
และพระองค์ไม่เคยทรงต้องการให้ผู้ใดตอบแทนพระองค์ในทางใดทางหนึ่ง
หรือทรงมีเจตนารมณ์ที่จะได้รับสิ่งใดจากมวลมนุษย์แต่อย่างใด
จุดประสงค์เดียวของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงทำมาเสมอ ก็เพื่อที่พระองค์จะทรงสามารถรับความเชื่อและ
ความรักที่แท้จริงของมวลมนุษย์ และด้วยประโยชน์นั้น เราจะจบหัวข้อแรกตรงนี้

การเสวนาเหล่านี้ได้ช่วยพวกเจ้าหรือไม่? การเสวนาเหล่านี้เป็นประโยชน์มากเพียงใด?
(พวกเรามีความเข้าใจและความรู้เรื่องความรักของพระเจ้ามากขึ้น)
(วิธีการสามัคคีธรรมนี้สามารถช่วยเราในอนาคตให้ซาบซึ้งกับพระวาระของพระเจ้าได้ดีขึ้น
เพื่อจับใจความพระอารมณ์ที่พระองค์ได้ทรงมี
และความหมายเบื้องหลังสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัสเมื่อพระองค์ได้ตรัสพระวาระเหล่านั้น
และเพื่อสำนึกรับรู้สิ่งที่พระองค์ได้ทรงรู้สึก ณ เวลานั้น)
พวกเจ้าคนใดบ้างที่ตระหนักรู้อย่างกระตือรือร้นยิ่งขึ้นถึงการทรงดำรงอยู่จริงของพระเจ้าหลังจากได้อ่านพระว
นะเหล่านี้? เจ้ารู้สึกว่าการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าไม่กลวงหรือคลุมเครืออีกต่อไปหรือไม่?
ทันทีที่เจ้ามีความรู้ลึกนี้ เจ้าก็สามารถสำนึกรับรู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่เคียงข้างเจ้านั่นเองหรือไม่?
บางทีความรู้ลึกยังไม่ชัดเจนในขณะนี้ หรือเจ้าอาจยังไม่สามารถรู้สึกถึงมันได้
แต่สักวันหนึ่งเมื่อเจ้ามีความซาบซึ้งที่ลึกซึ้งและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของเจ้าอย่า

งแท้จริงในหัวใจของพวกเจ้า เจ้าก็จะสำนึกได้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ข้างเจ้านั่นเอง—
เจ้าเพียงไม่เคยได้ยอมรับพระเจ้าเข้าสู่หัวใจของเจ้าอย่างแท้จริง และนั่นคือความจริง!

พวกเจ้าคิดอะไรเกี่ยวกับวิธีเข้าหาสามัคคีธรรมวิธีนี้? พวกเจ้าสามารถตามทันได้หรือไม่?

พวกเจ้าคิดว่าสามัคคีธรรมแบบนี้เกี่ยวกับหัวข้อแห่งพระราชกิจของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นหนัก
มากหรือไม่? พวกเจ้ารู้สึกอย่างไร? (ดีมาก ตื่นเต้น) อะไรได้ทำให้เจ้ารู้สึกดี? ทำไมเจ้าจึงได้ตื่นเต้น?

(มันเหมือนกับการได้กลับไปสวนเอเดน กลับไปอยู่เคียงข้างพระเจ้า) จริงๆ แล้ว “พระอุปนิสัยของพระเจ้า”

เป็นหัวข้อที่ไม่ค่อยคุ้นเคยนักสำหรับผู้คนเพราะสิ่งที่พวกเจ้าจินตนาการตามปกติ

และสิ่งที่พวกเจ้าอ่านในหนังสือหรือได้ยินในสามัคคีธรรม

มีแนวโน้มที่จะทำให้เจ้ารู้สึกค่อนข้างเหมือนคนตาบอดที่กำลังสัมผัสตัวช้าง—

เจ้าเพียงกำลังลูบคลำด้วยมือของเจ้า แต่จริงๆ แล้วเจ้าไม่สามารถนึกภาพสิ่งใดได้เลย การคลำหาไปรอบๆ

อย่างมีขอบเขตไม่สามารถทำให้เจ้ามีความเข้าใจแม้จะหยาบๆ เกี่ยวกับพระเจ้าได้

และยังไม่ต้องพูดถึงมโนทัศน์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระองค์ เป็นเพียงการกระตุ้นจินตนาการของเจ้าเพิ่มเติมเท่านั้น

ป้องกันไม่ให้เจ้าเฝ้าอย่างแม่นยำถึงสิ่งที่พระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าเป็น

และความไม่แน่นอนทั้งหลายที่เกิดจากจินตนาการของเจ้าจะทำให้หัวใจของเจ้าเต็มไปด้วยความสงสัยเสมอไป

เมื่อเจ้าไม่สามารถแน่ใจเกี่ยวกับบางสิ่ง แต่ยังคงพยายามเข้าใจสิ่งนั้น

ก็จะมี ความไม่ลงรอยกันและความขัดแย้งในหัวใจของเจ้าเสมอ และแม้กระทั่งสำนึกรับรู้แห่งการรบกวนใจ

ทั้งให้เจ้าเสียศูนย์และสับสน การต้องการแสวงหาพระเจ้า รู้จักพระเจ้า และเห็นพระองค์อย่างชัดเจน

แต่ไม่เคยดูเหมือนจะสามารถพบคำตอบได้ไม่ใช่สิ่งที่สร้างความเจ็บปวดใจหรือ?

แน่นอนพระวาทะเหล่านี้เพียงแค่มุ่งเป้าหมายไปยังพวกที่อยากพยายามเคารพและทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่า

งไม่ยำเกรงเท่านั้น สำหรับผู้ที่ไม่ให้ความสนใจอันใดกับสิ่งต่างๆ เช่นนี้ จริงๆ แล้ว นี่ไม่สำคัญ

เพราะสิ่งที่พวกเขาหวังจะได้มากที่สุดก็คือว่าเป็นจริงและการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าเป็นเพียงคำนานหรือ

ความเพ้อฝัน เพื่อที่พวกเขาจะได้สามารถทำอะไรก็ตามที่พวกเขาอยากทำได้

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดและสำคัญที่สุดได้

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถประกอบการกระทำชั่วได้โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมา

เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับการลงโทษหรือแบกรับความรับผิดชอบอันใด

และเพื่อที่แม้แต่สิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับผู้ทำความชั่วก็ไม่ถูกนำมาใช้กับพวกเขา

ผู้คนเหล่านี้ไม่เต็มใจที่จะจับใจความพระอุปนิสัยของพระเจ้า

พวกเขาเบื่อหน่ายอย่างยิ่งกับการพยายามรู้จักพระเจ้า และทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระองค์

พวกเขาจะอยากให้พระเจ้าไม่ทรงมีอยู่จริงมากกว่า ผู้คนเหล่านี้ต่อต้านพระเจ้า และพวกเขายู่ท่ามกลางพวกที่จะถูกขับออกไป

ถัดไป พวกเราจะเสวนาเรื่องราวของโนอาห์และวิธีที่มันสัมพันธ์กับหัวข้อ พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง

พวกเราเห็นว่าพระเจ้ากำลังทรงทำอะไรต่อโนอาห์ในส่วนนี้ของข้อพระคัมภีร์? บางทีทุกคนที่นั่งอยู่ที่นั่นรู้อย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้จากการอ่านข้อพระคัมภีร์ นั่นคือพระเจ้าได้ทรงทำให้โนอาห์สร้างเรือ จากนั้นพระเจ้าก็ทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วม พระเจ้าได้ทรงให้โนอาห์สร้างเรือเพื่อช่วยครอบครัวแปดคนของเขาให้รอด ซึ่งได้ให้โอกาสพวกเขาอยู่รอด และกลายเป็นบรรพบุรุษสำหรับรุ่นต่อไปของมวลมนุษย พวกเราหันไปหาคัมภีร์กัน

2. โนอาห์

1) พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำลายโลกด้วยน้ำท่วม และทรงสั่งให้โนอาห์สร้างเรือ

ปฐมกาล 6:9-14 ต่อไปนี้คือลำดับพงศาวดารของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมดีพร้อมในสมัยของเขา โนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า โนอาห์มีบุตรสามคน ชื่อเฮม ฮาม และยาเฟท คนทั้งโลกเสื่อมทรามไปเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยความโหดร้าย พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าเสื่อมทราม เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติตนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์ว่า “เราจะให้มนุษย์และสัตว์ทั้งปวงสิ้นสุดต่อหน้าเรา ด้วยเหตุว่า แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความโหดร้ายเพราะการกระทำของมนุษย์ ดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก เจ้าจงต่อเรือด้วยไม้สนโกเฟอร์ แล้วทำเรือเป็นห้องๆ และยาชั้นทั้งข้างในข้างนอก”

ปฐมกาล 6:18-22 “แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า เจ้าจะเข้าอยู่ในเรือ ทั้งตัวเจ้า บรรดาบุตรของเจ้า ภรรยาของเจ้า และบรรดาบุตรสะใภ้ของเจ้า จงนำสัตว์ตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่จากสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงเข้าไปไว้ในเรือ เพื่อให้มีชีวิตรอดอยู่กับเจ้านกตามชนิดของมัน สัตว์ตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินตามชนิดของมัน ทุกชนิดอย่างละคู่จากสัตว์ทั้งปวงต้องมาหาเจ้า เพื่อให้มีชีวิตอยู่ได้ เจ้าจงนำอาหารทุกอย่างที่กินได้ไปกับเจ้า และสะสมเพื่อเป็นอาหารของเจ้าและของบรรดาสิ่งมีชีวิต” พระเจ้าทรงบัญชาให้โนอาห์ทำอย่างไร โนอาห์ก็ทำอย่างนั้นทุกประการ

บัดนี้พวกเจ้ามีความเข้าใจทั่วไปหรือไม่ว่าโนอาห์คือใครหลังจากได้อ่านบทตอนเหล่านี้?

โนอาห์เป็นบุคคลประเภทใด? ข้อความเดิมมีว่า “โนอาห์เป็นคนชอบธรรมดีพร้อมในสมัยของเขา”

โดยสอดคล้องกับความเข้าใจของผู้คนสมัยใหม่ บุคคลประเภทใดเล่าที่เป็น “คนชอบธรรม” ในสมัยนั้น?

คนชอบธรรมควรเป็นคนที่มีความเพียบพร้อม

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าคนที่มีความเพียบพร้อมนี้มีความเพียบพร้อมในสายตาของมนุษย์

หรือมีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า?

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนที่มีความเพียบพร้อมนี้เป็นคนที่มีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า

แต่ไม่ใช่ในสายตาของมนุษย์ นี่เป็นเรื่องที่แน่นอน! นี่เป็นเพราะมนุษย์ตาบอดและมองไม่เห็น

และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงส่องผ่านผืนดินโลกทั้งปวงและทุกๆ บุคคล

และพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรู้ว่าโนอาห์เป็นคนที่มีความเพียบพร้อม

เพราะฉะนั้นแผนการของพระเจ้าที่จะทำลายโลกด้วยน้ำท่วมจึงได้เริ่มต้นตั้งแต่วันที่ที่พระองค์ทรงเรียกหาโนอาห์

ในยุคนั้น พระเจ้าได้ตั้งพระทัยที่จะเรียกหาโนอาห์ให้ทำบางสิ่งซึ่งสำคัญมาก เหตุใดภารกิจนี้จึงต้องทำให้สำเร็จ?

เพราะพระเจ้าได้ทรงมีแผนการในพระทัยของพระองค์ ณ ขณะนั้นแล้ว

แผนการของพระองค์คือการทำลายโลกด้วยน้ำท่วม เหตุใดพระองค์จะทรงทำลายโลก? ตามที่พูดไว้ตรงนี้ว่า

“คนทั้งโลกเสื่อมทรามไปเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยความโหดร้าย”

เจ้าได้รับรู้อะไรบ้างจากวลีที่ว่า “แผ่นดินก็เต็มไปด้วยความโหดร้าย”

มันเป็นปรากฏการณ์บนแผ่นดินโลกที่โลกและผู้คนในโลกได้กลายเป็นเสื่อมทรามสุดขีด ด้วยเหตุนี้

“แผ่นดินก็เต็มไปด้วยความโหดร้าย” ในสำนวนของวันนี้ “เต็มไปด้วยความโหดร้าย”

จะหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างผิขึ้นไปหมด

สำหรับมนุษย์นั้นหมายความว่าระเบียบทุกรูปแบบได้สูญหายไปจากทุกด้านของชีวิต

และหมายความว่าทุกสิ่งทุกอย่างได้กลายเป็นวุ่นวายและไม่สามารถจัดการได้ ในสายพระเนตรของพระเจ้า

นั่นหมายความว่าผู้คนในโลกได้กลายเป็นเสื่อมทรามเกินไปแล้ว แต่เสื่อมทรามถึงระดับใดเล่า?

เสื่อมทรามถึงระดับที่พระเจ้าไม่ทรงสามารถทนส่องหรืออดทนกับพวกเขาได้อีกต่อไป

เสื่อมทรามถึงระดับที่พระเจ้าได้ตั้งพระทัยที่จะทำลายพวกเขา

เมื่อพระเจ้าได้ตัดสินใจพระทัยแน่วแน่ที่จะทำลายโลก พระองค์ก็ได้ทรงวางแผนที่จะหาใครสักคนมาสร้างเรือ

พระเจ้าได้ทรงเลือกโนอาห์ให้ปฏิบัติภารกิจนี้ นั่นคือ พระองค์ได้ทรงให้โนอาห์สร้างเรือ

เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงเลือกโนอาห์? ในสายพระเนตรของพระเจ้า โนอาห์เป็นคนชอบธรรม

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าได้ทรงชี้แนะให้เขาทำอะไร โนอาห์ก็ได้ทำตามนั้น

กล่าวคือโนอาห์เต็มใจทำอะไรก็ตามที่พระเจ้าได้ตรัสบอกให้เขาทำ
พระเจ้าได้ทรงต้องการหาใครสักคนเหมือนแบบนี้มาทำงานกับพระองค์
เพื่อทำสิ่งที่พระองค์ได้ทรงไว้วางใจมอบหมายให้จนครบบริบูรณ์—
เพื่อให้พระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกครบบริบูรณ์ ย้อนกลับไปตอนนั้น
ได้มีบุคคลอื่นใดนอกจากโนอาห์ที่สามารถทำให้ภารกิจเช่นนี้ครบบริบูรณ์ได้อยู่หรือไม่? ไม่มีแน่นอน!
โนอาห์เป็นผู้ทำซึ่งเพียงคนเดียว
เป็นบุคคลคนเดียวที่สามารถทำให้สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงไว้วางใจมอบหมายให้ครบบริบูรณ์ได้
และดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงเลือกเขา แต่ข้อจำกัดและมาตรฐานต่างๆ
ของพระเจ้าในการช่วยผู้คนให้รอดในตอนนี้อยู่เหมือนกับในตอนนั้นหรือไม่?
คำตอบคือมีความแตกต่างอย่างแน่นอน! และเหตุใดเราจึงถามเช่นนี้?
โนอาห์ได้เป็นคนชอบธรรมคนเดียวในสายพระเนตรของพระเจ้าในระหว่างเวลานั้น
ซึ่งหมายความว่าทั้งภรรยาของเขาและลูกชายหรือลูกสะใภ้ของเขาไม่ว่าคนใดไม่ได้เป็นคนชอบธรรม
แต่พระเจ้ายังคงทรงละเว้นพวกเขาเพราะโนอาห์
พระเจ้าไม่ได้ทรงให้ข้อเรียกร้องกับพวกเขาด้วยวิธีที่พระองค์ทรงใช้ในตอนนี้
และได้ทรงปล่อยให้สมาชิกทั้งแปดของครอบครัวโนอาห์มีชีวิตต่อไปแทน
พวกเขาได้รับพระพรของพระเจ้าเพราะความชอบธรรมของโนอาห์ หากไม่มีโนอาห์
ก็ไม่มีสักคนท่ามกลางพวกเขาสามารถทำให้สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงไว้วางใจมอบหมายให้ครบบริบูรณ์ได้
เพราะฉะนั้น โโนอาห์จึงได้เป็นบุคคลคนเดียวที่ควรจะได้ยู่รอดจากการทำลายโลก และคนอื่นๆ
ก็เป็นเพียงผู้รับประโยชน์สมทบ
นี่แสดงให้เห็นว่าในยุคก่อนที่พระเจ้าจะได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์อย่างเป็นทางการ
หลักการและมาตรฐานที่พระองค์ได้ทรงใช้ในการปฏิบัติต่อผู้คนและได้ทรงเรียกร้องให้พวกเขาทำตามนั้นค่อนข้างผ่อนคลาย สำหรับผู้คนในวันนี้ วิธีที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติต่อครอบครัวแปดคนของโนอาห์ดูเหมือนจะขาด
“ความเป็นธรรม” แต่เมื่อเทียบกับปริมาณพระราชกิจมหาศาลที่พระองค์ทรงทำกับผู้คนในตอนนั้น
และจำนวนมหาศาลของพระวณะของพระองค์ที่พระองค์ทรงปล่อยออกมาในตอนนั้น
การปฏิบัติของพระเจ้าต่อครอบครัวแปดคนของโนอาห์นั้นได้เป็นเพียงหลักการพระราชกิจ
เมื่อคำนึงถึงภูมิหลังของพระราชกิจของพระองค์ ณ เวลานั้น เมื่อเปรียบเทียบกับแล้ว
ครอบครัวแปดคนของโนอาห์ หรือผู้คนในวันนี้ ได้รับจากพระเจ่มากกว่ากัน?

การที่โนอาห์ถูกเรียกใช้นั้นเป็นข้อเท็จจริงที่เรียบง่าย แต่ประเด็นปัญหาหลักของสิ่งที่พวกเรากำลังพูดถึง—พระอุปนิสัยของพระเจ้า น้ำพระทัยของพระองค์ และแก่นแท้ของพระองค์ในบันทึกนี้—ไม่เรียบง่ายอย่างนั้น เพื่อให้เข้าใจแง่มุมต่างๆ เหล่านี้ของพระเจ้า

ก่อนอื่นพวกเราต้องเข้าใจว่าบุคคลประเภทใดที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะเรียกใช้ และโดยผ่านทางกรณีนี้น้ำพระทัย และแก่นแท้ของพระองค์ เรื่องนี้สำคัญยิ่งยวด

ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วนั้น มนุษย์ผู้ที่พระองค์ทรงเรียกใช้คือบุคคลประเภทใดกันแน่?

นี่ต้องเป็นบุคคลที่สามารถฟังพระวาจาของพระองค์และที่สามารถปฏิบัติตามคำชี้นำของพระองค์ได้

ในขณะที่เดียวกันนี้ก็ต้องเป็นบุคคลที่มีสำนึกรับรู้แห่งความรับผิดชอบอีกด้วย

ใครสักคนที่จะดำเนินการตามพระวาจาของพระเจ้าด้วยการปฏิบัติต่อพระวาจาเสมือนความรับผิดชอบและหน้าที่ที่พวกเขาจะต้องทำให้ลุล่วง เช่นนั้นแล้วบุคคลผู้นี้จำเป็นต้องเป็นใครสักคนที่รู้จักพระเจ้าหรือไม่? ไม่จำเป็นย้อนกลับไปในเวลาโนอาห์ไม่เคยได้ยินคำสอนของพระเจ้า

หรือได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจอันใดของพระเจ้ายามากนัก

เพราะฉะนั้นโนอาห์จึงมีความรู้เรื่องพระเจ้าน้อยมาก แม้ว่าจะมีการบันทึกไว้ตรงนี้ว่าโนอาห์เคยเดินกับพระเจ้า

แต่เขาเคยได้เห็นสภาวะบุคคลของพระเจ้าหรือไม่? คำตอบคือไม่อย่างแน่นอน! เพราะในสมัยนั้นมีเพียงผู้ส่งสารของพระเจ้าเท่านั้นที่มาท่ามกลางผู้คน

ในขณะที่พวกเขาสามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการพูดและทำสิ่งต่างๆ

พวกเขาก็เพียงกำลังสื่อถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าและเจตนารมณ์ของพระองค์

สภาวะบุคคลของพระเจ้าไม่ทรงเปิดเผยต่อมนุษย์แบบต่อหน้าต่อตา ในส่วนนี้ของข้อพระคัมภีร์

ทั้งหมดที่เราเห็นโดยพื้นฐานแล้วคือสิ่งที่โนอาห์ต้องทำและสิ่งที่เป็คำชี้นำที่พระเจ้าได้ทรงมีต่อเขา

ดังนั้นอะไรคือแก่นแท้ที่พระเจ้าได้ทรงแสดงออกครั้งนี้?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำให้ได้รับการวางแผนอย่างแม่นยำ

เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่ามีสิ่งหรือสถานการณ์กำลังเกิดขึ้น

ในสายพระเนตรของพระองค์มีมาตรฐานเพื่อใช้ประเมินอยู่แล้ว

และมาตรฐานนี้กำหนดว่าพระองค์จะทรงเปิดตัวแผนการที่จะจัดการกับมันหรือไม่

หรือวิธีเข้าหอะไรที่จะใช้ในการจัดการกับสิ่งหรือสถานการณ์นี้ พระองค์ไม่ทรงเมินเฉย

หรือขาดแคลนความรู้สึกต่อทุกสิ่งทุกอย่าง อันที่จริงแล้วเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

มีข้อเขียนหนึ่งตรงนี้ที่ระบุสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสแก่โนอาห์ว่า “เราจะให้มนุษย์และสัตว์ทั้งปวงสิ้นสุดต่อหน้าเรา

ด้วยเหตุว่า แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความโหดร้ายเพราะการกระทำของมนุษย์ ดูเถิด

เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก” เมื่อพระเจ้าได้ตรัสการนี้

พระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์กำลังทรงทำลายมนุษย์เท่านั้นหรือไม่? ไม่!

พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์กำลังจะทรงทำลายสิ่งมีชีวิตที่มีเนื้อหนังทั้งหมด

เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงต้องการความย่อยยับ? มีการเปิดเผยถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าอีกอย่างหนึ่งในที่นี้

ในสายพระเนตรของพระเจ้านี้ขีดจำกัดในความอดทนของพระองค์ต่อความเสื่อมทรามของมนุษย์

ต่อความโสโครก ความโหดร้าย และการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ทั้งหมด อะไรคือขีดจำกัดของพระองค์?

ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ว่า “พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าเสื่อมทราม

เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติดนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน” วลีที่ว่า

“เพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติดนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน” หมายความว่าอะไร? มันหมายความว่าสิ่งมีชีวิตอันใด

รวมถึงพวกที่ได้ติดตามพระเจ้า พวกที่ได้ร้องเรียกพระนามของพระเจ้า

พวกที่ครั้งหนึ่งได้เคยทำเรื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระเจ้า พวกที่ได้ยอมรับรู้พระเจ้าด้วยวาจา

และถึงกับสรรเสริญพระเจ้า—ทันทีที่พฤติกรรมของพวกเขาดำเนินไปด้วยความเสื่อมทราม

และไปถึงพระเนตรของพระเจ้า พระองค์ก็จะต้องทำลายพวกเขา นั่นคือขีดจำกัดของพระเจ้า

ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงยังคงอดทนต่อมนุษย์และความเสื่อมทรามของมนุษย์ทั้งหมดถึงระดับใด?

ถึงระดับที่ผู้คนทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นผู้ติดตามของพระเจ้าหรือไม่เชื่อ ไม่ได้กำลังเดินในเส้นทางที่ถูกต้อง

ถึงระดับที่มนุษย์ไม่ได้เพียงเสื่อมทรามทางศีลธรรม และเต็มไปด้วยความชั่ว

แต่ในทันทีที่ไม่มีใครสักคนได้เชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

ไม่ต้องพูดถึงว่าจะมีผู้ใดที่ได้เชื่อว่าโลกถูกปกครองโดยพระเจ้า

และเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถนำความสว่างและเส้นทางที่ถูกต้องมาให้มนุษย์ได้

ถึงระดับที่มนุษย์ได้ดูหมิ่นการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า และไม่อนุญาตให้พระเจ้าทรงดำรงอยู่

ทันทีที่ความเสื่อมทรามของมนุษย์ได้ไปถึงจุดนี้ พระเจ้าก็ไม่ทรงสามารถทนได้อีกต่อไป อะไรจะมาแทนที่เล่า?

การมาถึงของพระพิโรธและการลงโทษของพระเจ้านั่นเอง

นั่นไม่ใช่การเปิดเผยบางส่วนของพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรอกหรือ? ในยุคปัจจุบันนี้

ไม่มีมนุษย์ผู้ใดที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าเลยหรือ?

ไม่มีมนุษย์ผู้ใดที่มีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้าเลยหรือ?

ยุคนี้เป็นยุคที่พฤติกรรมของมนุษย์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกเสื่อมทรามในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่?

ในยุคสมัยนี้ผู้คนทั้งหมดที่มีเนื้อหนัง—นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงต้องการทำให้ครบบริบูรณ์

และบรรดาผู้ที่สามารถติดตามพระเจ้าและยอมรับความรอดของพระองค์—

ไม่ได้กำลังทำทลายขีดจำกัดของความอดทนของพระเจ้าหรอกหรือ? ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นข้างๆ พวกเจ้า—

สิ่งที่พวกเจ้าเห็นด้วยตาของพวกเจ้าและได้ยินด้วยหูของพวกเจ้า

และได้มีประสบการณ์ด้วยตัวเองทุกวันในโลกนี้—ไม่เต็มไปด้วยความโหดร้ายหรือ?

ในสายพระเนตรของพระเจ้า โลกเช่นนี้ ยุคเช่นนี้ ไม่ควรอวดสาปแช่งหรือ?

แม้ว่าภูมิหลังของยุคปัจจุบันจะแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากภูมิหลังของเวลาของโนอาห์

แต่ความรู้สึกละแวกและพระพิโรธที่พระเจ้าทรงมีต่อความเสื่อมทรามของมนุษย์ยังคงเหมือนเดิมทุกประการ

พระเจ้าทรงสามารถอดทนได้เพราะพระราชกิจของพระองค์

แต่เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงและสภาพเงื่อนไข ในสายพระเนตรของพระเจ้า

โลกนี้น่าจะได้ถูกทำลายไปนานแล้ว

การเปลี่ยนแปลงแตกต่างอย่างเหลือเกินจากที่เคยเป็นเมื่อโลกได้ถูกทำลายโดยน้ำท่วม

แต่อะไรคือความแตกต่าง? นี่ก็คือสิ่งที่ทำให้พระทัยของพระเจ้าโศกเศร้ามากที่สุดอีกด้วย

และบางทีอาจเป็นบางสิ่งที่พวกเขาก็ไม่สามารถหาซึ่งได้

เมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วม พระเจ้าได้ทรงสามารถเรียกใช้โนอาห์ให้สร้างเรือ

และทำงานด้านการเตรียมบางส่วนได้ พระเจ้าทรงสามารถเรียกใช้ชายคนหนึ่ง—โนอาห์—ให้ทำสิ่งต่างๆ

ตามลำดับเหล่านี้เพื่อพระองค์ แต่ในยุคปัจจุบันนี้พระเจ้าไม่ทรงมีผู้ใดให้เรียกใช้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ทุกๆ

บุคคลที่นั่งอยู่ที่นั่นจะเข้าใจและรู้เหตุผลเป็นอย่างดีมาก เจ้าต้องให้เราอธิบายโดยละเอียดหรือไม่?

การพูดออกมาดังๆ อาจทำให้เจ้าเสียหน้า และทำให้ทุกคนอารมณ์เสีย ผู้คนบางคนอาจพูดว่า

“แม้ว่าพวกเราจะไม่ใช่มนุษย์ชอบธรรม

และพวกเราไม่ได้เป็นผู้คนที่มีความเพียบพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า

แต่หากพระเจ้าจะทรงชี้นำพวกเราให้ทำอะไรสักอย่าง พวกเราก็ยังคงจะสามารถทำสิ่งนั้นได้

ก่อนหน้านี้เมื่อพระองค์ได้ตรัสว่าความวิบัติมหันต์กำลังมา พวกเราก็จะเริ่มเตรียมอาหารและสิ่งของต่างๆ

ที่จะจำเป็นในความวิบัติ ทั้งหมดนี้ไม่ได้ทำโดยสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าหรือ?

พวกเราไม่ได้กำลังร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้าจริงๆ หรือ? สิ่งต่างๆ

เหล่านี้ที่พวกเราได้ทำไปไม่สามารถเปรียบเทียบกับสิ่งที่โนอาห์ได้ทำหรือ?

การที่พวกเราทำสิ่งที่ได้ทำไปไม่ใช่การเชื่อฟังที่แท้จริงหรือ?

พวกเราไม่ได้กำลังปฏิบัติตามคำชี้นำของพระเจ้าหรือ?

พวกเราไม่ได้ทำสิ่งที่พระเจ้าตรัสเพราะพวกเรามีความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าหรือ?

เช่นนั้นแล้วเหตุใดพระเจ้ายังทรงโศกเศร้าเล่า?

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสว่าพระองค์ไม่ทรงมีใครให้ทรงเรียกใช้เล่า?”

มีความแตกต่างใดหรือไม่ระหว่างการกระทำของเจ้ากับการกระทำของโนอาห์? อะไรคือความแตกต่าง?

(การเตรียมอาหารในวันนี้สำหรับความวิบัตินั้นเป็นเจตนาของพวกเราเอง) (การกระทำต่างๆ

ของพวกเราไม่สามารถรวมกันกลายเป็น “ชอบธรรม” ได้

แต่โนอาห์ได้เป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า) สิ่งที่เจ้าได้พูดก็ไม่ได้ไกลประเด็นปัญหาเกินไป
สิ่งที่โนอาห์ได้ทำนั้นแตกต่างอย่างมากกับสิ่งที่ผู้คนกำลังทำอยู่ในขณะนี้

เมื่อโนอาห์ได้ทำตามที่พระเจ้าได้ทรงชี้แนะ เขาไม่รู้ว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าคืออะไร

เขาไม่รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงต้องการที่จะทำอะไรให้สำเร็จลุล่วง พระเจ้าเพียงได้ทรงให้พระบัญชาแก่เขา

และชี้แนะให้เขาทำบางอย่าง และโดยไม่ต้องอธิบายมากความ โนอาห์ก็เดินหน้าและทำตามนั้น

เขาไม่ได้พยายามเข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าอย่างลึกๆ

และเขาไม่ได้ต้านทานพระเจ้าหรือแสดงความไม่จริงใจ

เขาเดินหน้าและทำตามนั้นเลยด้วยใจที่บริสุทธิ์และเรียบง่าย ไม่ว่าพระเจ้าทรงให้เขาทำอะไร เขาก็ทำ

และการเชื่อฟังและฟังพระวจนะของพระเจ้าคำจูนความเชื่อของเขาในสิ่งที่เขาได้ทำ

นั่นเป็นวิธีที่เขาจัดการกับสิ่งที่พระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายให้อย่างตรงไปตรงมาและเรียบง่าย

ธาตุแท้ของเขา—ธาตุแท้ของการกระทำของเขาคือการเชื่อฟัง ไม่ใช่การเคาะส้อม ไม่ใช่การต้านทาน และยิ่งกว่านั้น

ไม่ใช่การนึกถึงผลประโยชน์ส่วนตัวของเขาเอง หรือผลกำไรและขาดทุนของเขา ยิ่งกว่านั้น

เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วม โนอาห์ก็ไม่ได้ทูลถามว่าเมื่อใด

หรือทูลถามว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับสิ่งต่างๆ

และแน่นอนเขาไม่ได้ทูลถามพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงทำลายโลกอย่างไร เขาเพียงทำตามที่พระเจ้าทรงชี้แนะ

ไม่ว่าพระเจ้าทรงต้องประสงฆ์ให้มันถูกทำอย่างไร และถูกทำด้วยอะไร

เขาก็ได้ทำตามที่พระเจ้าได้ทรงขออย่างถูกต้อง และได้เริ่มดำเนินการโดยทันที

เขาปฏิบัติตัวโดยสอดคล้องกับคำชี้แนะของพระเจ้าด้วยท่าทีแห่งความต้องการทำให้พระเจ้าพึงพอใจพอพระทัย

เขากำลังทำเพื่อช่วยเหลือตัวเองให้หลีกเลี่ยงความวิบัติหรือไม่? ไม่

เขาได้ถามพระเจ้าหรือไม่ว่าจะใช้เวลาอีกนานเท่าใดก่อนที่โลกจะถูกทำลาย? เขาไม่ได้ถาม

เขาได้ถามพระเจ้าหรือไม่ หรือว่าเขาจะรู้ว่าจะใช้เวลานานเท่าใดในการสร้างเรือ? เขาไม่ได้รู้เรื่องนั้นเช่นกัน

เขาเพียงเชื่อฟัง ฟัง และปฏิบัติตาม ผู้คนในตอนนั้นไม่เหมือนกัน กล่าวคือ

ทันทีที่มีข่าวสารร้ายไหลเล็กน้อยโดยผ่านทางพระวจนะของพระเจ้า

ทันทีที่ผู้คนสำนึกรับรู้เพียงแค่การสั่นไหวของใบไม้ในสายลม พวกเขาก็ลงมือปฏิบัติโดยทันที

ไม่สำคัญว่าจะอะไรและโดยไม่คำนึงถึงราคา เพื่อเตรียมสิ่งที่พวกเขาจะกิน ดื่ม และใช้ในภายหลัง

แม้กระทั่งวางแผนเส้นทางหลบหนีสำหรับเวลาที่ความวิบัติเข้าโจมตี ที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นคือว่า ณ

ช่วงเวลาที่สำคัญนี้ สมอมนุษย์นั้นดีมากในการ “ทำให้งานสำเร็จ”

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่พระเจ้าไม่ได้ทรงให้คำชี้แนะอันใด

มนุษย์สามารถวางแผนสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างเหมาะสมยิ่ง เจ้าสามารถใช้คำว่า “มีความเพียบพร้อม” เพื่อบรรยายแผนการเช่นนี้ได้เลย ในส่วนของสิ่งที่พระเจ้าตรัส สิ่งที่เป็นเจตนารมณ์ของพระเจ้า หรือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์นั้น ไม่มีใครใส่ใจและไม่มีใครพยายามซาบซึ้ง นั่นไม่ใช่ความแตกต่างที่ใหญ่ที่สุดระหว่างผู้คนในวันนี้กับโนอาห์หรือ?

ในบันทึกเรื่องราวของโนอาห์นี้ พวกเจ้าเห็นส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่? ความอดทนของพระเจ้าต่อความเลื่อมทราม ความโสโครก และความโหดร้ายของมนุษย์นั้นมีขีดจำกัด เมื่อพระองค์ทรงไปถึงขีดจำกัดนั้น พระองค์จะไม่ทรงอดทนอีกต่อไป และจะทรงเริ่มการบริหารจัดการใหม่และแผนการใหม่ของพระองค์ เริ่มทำสิ่งที่พระองค์ต้องทรงทำ เปิดเผยกิจการของพระองค์และอีกด้านหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระองค์แทน การกระทำของพระองค์นี้ไม่ใช่เพื่อสาธิตให้เห็นว่าพระองค์ต้องไม่มีวันทรงถูกทำให้ขุ่นเคืองโดยมนุษย์ หรือว่าพระองค์ทรงเต็มไปด้วยสิทธิอำนาจและพระพิโรธ และไม่ใช่เพื่อแสดงว่าพระองค์ทรงสามารถทำลายมนุษยชาติได้ มันเป็นที่ที่พระอุปนิสัยของพระองค์และแก่นแท้อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ไม่สามารถให้อิโกลาสุหรือมีความอดทนให้มนุษยชาติประเภทนี้มีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ มีชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจปกครองของพระองค์ได้อีกต่อไป กล่าวคือเมื่อมวลมนุษย์ทั้งปวงต่อต้านพระองค์ เมื่อไม่มีใครสักคนที่พระองค์ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะไม่ทรงมีความอดทนต่อมนุษยชาติเช่นนี้อีกต่อไป และโดยปราศจากความหวาดหวั่นอันใด จะทรงดำเนินการแผนการของพระองค์—เพื่อทำลายมนุษยชาติประเภทนี้ การกระทำเช่นนี้โดยพระเจ้าถูกกำหนดโดยพระอุปนิสัยของพระองค์ นี่คือผลสืบเนื่องที่จำเป็น และผลสืบเนื่องที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทุกสิ่งภายใต้อำนาจปกครองของพระเจ้าต้องแบกรับ สิ่งนี้ไม่ได้แสดงให้เห็นหรือว่าเป็นยุคปัจจุบันนี้ พระเจ้าไม่ทรงสามารถรอที่จะทำให้แผนการของพระองค์ครบบริบูรณ์ และช่วยผู้คนที่พระองค์ทรงต้องการช่วยให้รอดให้รอดได้? ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ พระเจ้าใส่พระทัยอะไรมากที่สุด? ไม่ใช่วิธีที่พวกที่ไม่ติดตามพระองค์เลยหรือพวกที่ต่อต้านพระองค์อยู่แล้วปฏิบัติต่อพระองค์หรือต้านทานพระองค์ หรือวิธีที่มวลมนุษย์กำลังพุดให้ร้ายพระองค์ พระองค์เพียงใส่พระทัยเกี่ยวกับว่าพวกที่ติดตามพระองค์ ซึ่งเป็นเป้าหมายแห่งความรอดของพระองค์ในแผนการบริหารจัดการของพระองค์ ได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระองค์แล้วหรือไม่ ว่าพวกเขาได้กลายเป็นคู่ควรกับความพึงพอพระทัยของพระองค์แล้วหรือไม่

สำหรับผู้คนนอกเหนือจากพวกที่ติดตามพระองค์

พระองค์ทรงจัดเตรียมการลงโทษเล็กน้อยเพื่อแสดงพระพิโรธของพระองค์เป็นบางครั้งเท่านั้น ตัวอย่างเช่น
สินามิ แผ่นดินไหว และภูเขาไฟระเบิด ในเวลาเดียวกัน

พระองค์ก็ทรงคุ้มครองปกป้องและดูแลพวกที่ติดตามพระองค์และกำลังจะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระองค์อย่าง
แท้จริง พระอุปนิสัยของพระเจ้าเป็นดังต่อไปนี้

ในด้านหนึ่งพระองค์ทรงสามารถมีความอดทนและความยอมผ่อนปรนสุดขีดต่อผู้ที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะ
ทำให้ครบบริบูรณ์ และพระองค์ทรงสามารถรอพวกเขาจนเท่าที่พระองค์ทรงสามารถรอได้

ในอีกด้านหนึ่งพระเจ้าทรงรังเกียจและเกลียดผู้คนชนิดชาตานที่ไม่ติดตามพระองค์และต่อต้านพระองค์อย่างรุนแรง
แม้ว่าพระองค์จะไม่ใส่พระทัยว่าผู้คนชนิดชาตานเหล่านี้ติดตามพระองค์หรือไม่มีสการพระองค์หรือไม่
แต่พระองค์ก็ยังรังเกียจพวกเขาในขณะที่มีความอดทนต่อพวกเขาในพระทัยของพระองค์

และในขณะที่พระองค์ทรงกำหนดบทอาชญากรรมของผู้คนชนิดชาตานเหล่านี้

พระองค์ก็กำลังทรงรอการมาถึงของขั้นตอนทั้งหลายของแผนการบริหารจัดการของพระองค์อีกด้วย

พวกเรามาดูบทตอนถัดไปกัน

2) พระพรของพระเจ้าแก่โนอาห์หลังน้ำท่วม

ปฐมกาล 9:1-6 พระเจ้าทรงอวยพร โนอาห์และบุตรทั้งหลายของเขา ตรัสแก่พวกเขาว่า

“จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน สัตว์ทั้งปวงบนแผ่นดิน นกทั้งปวงบนท้องฟ้า

สัตว์ที่เลื้อยคลานทั้งสี่บนแผ่นดิน และปลาทั้งสิ้นในทะเลจะกลัวและหวาดหวั่นต่อพวกเจ้า

เรามอบสัตว์ทั้งปวงไว้ในมือของพวกเจ้า ทุกสิ่งที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของเจ้า

เราจะยกของทุกอย่างให้แก่เจ้า ดังที่เรายกพืชเขียวสดให้แก่เจ้าแล้ว แต่ห้ามกินเนื้อพร้อมกับชีวิตของมัน

คือเลือดของมัน และที่แน่ๆ คือโลหิตที่เป็นชีวิตของพวกเจ้านั้นเราจะทรง เราจะทรงจากมือของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

จากมือของมนุษย์ เราจะทรงชีวิตมนุษย์จากมือของพี่น้องของเขา ใครทำให้มนุษย์โลหิตไหล

มนุษย์จะทำให้โลหิตผู้นั้นไหลเหมือนกัน เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ตามพระฉายาของพระองค์”

พวกเจ้าเห็นอะไรจากบทตอนนี้? เหตุใดเราจึงได้เลือกข้อเขียนเหล่านี้?

เหตุใดเราจึงไม่เลือกข้อความที่ตัดตอนมาเกี่ยวกับโนอาห์และชีวิตครอบครัวของเขาบนเรือ?

เพราะข่าวสารนั้นไม่ได้มีความเชื่อมต่อกับนักกับหัวข้อที่พวกเรากำลังสื่อสารกันในวันนี้

สิ่งที่พวกเรากำลังมุ่งเน้นคือพระอุปนิสัยของพระเจ้า หากพวกเราต้องการรู้เกี่ยวกับรายละเอียดเหล่านั้น

เช่นนั้นแล้วพวกเราก็สามารถหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาเพื่ออ่านด้วยตัวเองได้ พวกเราจะไม่พูดเกี่ยวกับเรื่องนั้นตรงนี้

สิ่งหลักที่เรากำลังพูดถึงในวันนี้คือเกี่ยวกับวิธีที่จะรู้จักการกระทำของพระเจ้า

หลังจากโนอาห์ได้ยอมรับคำชี้แนะของพระเจ้าและได้สร้างเรือและได้มีชีวิตผ่านวันเวลาที่พระเจ้าได้ทรงใช้น้ำท่วมเพื่อทำลายโลก ครอบครัวทั้งแปดคนของเขาก็ได้อยู่รอด นอกจากครอบครัวแปดคนของโนอาห์แล้ว มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ถูกทำลาย และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนแผ่นดินโลกได้ถูกทำลาย สำหรับโนอาห์

พระเจ้าได้ทรงให้พระพร และได้ตรัสบางอย่างกับเขาและบุตรของเขา

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าได้กำลังประทานให้เขา และเป็นพระพรของพระเจ้าแก่เขาอีกด้วย

นี่คือพระพรและพระสัญญาที่พระเจ้าทรงให้กับใครบางคนที่สามารถฟังพระองค์และยอมรับคำชี้แนะของพระองค์ และเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงบำเหน็จรางวัลผู้คนอีกด้วย

กล่าวคือไม่ว่าโนอาห์จะเป็นคนที่มีความเพียบพร้อมหรือคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ และไม่ว่าเขาจะรู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากเพียงใด

กล่าวโดยสังเขปก็คือ โนอาห์และบุตรทั้งสามของเขาทั้งหมดได้ฟังพระวาทะของพระเจ้า ได้ร่วมมือกับพระราชกิจของพระเจ้า และได้ทำสิ่งที่พวกเขาควรได้ทำโดยสอดคล้องกับคำชี้แนะของพระเจ้า

ผลที่ตามมาคือพวกเขาได้อนุรักษ์มนุษย์และสิ่งมีชีวิตหลากหลายประเภทเพื่อพระเจ้าหลังจากความย่อยยับของโลกโดยน้ำท่วม ทำให้มีส่วนร่วมสนับสนุนอย่างมากต่อขั้นตอนถัดไปของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า

เพราะทุกสิ่งที่เขาได้ทำ พระเจ้าได้ทรงอวยพรเขา บางทีสำหรับผู้คนในวันนี้

สิ่งที่โนอาห์ได้ทำอาจไม่ได้มีค่าคู่ควรที่จะพูดถึงด้วยซ้ำ บางคนอาจคิดด้วยซ้ำว่า โนอาห์ไม่ได้ทำอะไรเลย

พระเจ้าได้ตัดสินพระทัยของพระองค์ที่จะละเว้นเขา ดังนั้นเขาก็จะได้รับการละเว้นอย่างแน่นอน

ความอยู่รอดของเขาไม่ได้เป็นเพราะความสำเร็จของเขาเอง นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ต้องการทำให้เกิดขึ้น

เพราะมนุษย์เลื่อยชา แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงขบคิด สำหรับพระเจ้าแล้ว

ไม่สำคัญว่าบุคคลหนึ่งจะยิ่งใหญ่หรือไม่มีนัยสำคัญหรือไม่ ตราบใดที่พวกเขาสามารถฟังพระองค์ เชื่อฟังคำชี้แนะของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ไว้พระทัยมอบหมายให้

และสามารถร่วมมือกับพระราชกิจของพระองค์ น้ำพระทัยของพระองค์ และแผนการของพระองค์

เพื่อที่น้ำพระทัยของพระองค์และแผนการของพระองค์จะสามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างราบรื่น

เช่นนั้นแล้วความประพัตินั้นก็มีค่าคู่ควรแก่การระลึกถึงของพระองค์และการได้รับพระพรของพระองค์

พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของผู้คนเช่นนี้

และพระองค์ทรงทะนุถนอมการกระทำของพวกเขาและความรักและความสนใจของพวกเขาต่อพระองค์

นี่คือทำทีของพระเจ้า ดังนั้นเหตุใดพระเจ้าได้ทรงอวยพรโนอาห์?

เพราะนี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อการกระทำเช่นนี้และการเชื่อฟังของมนุษย์

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการที่พระเจ้าอวยพรพระพร โนอาห์ ผู้คนบางคนจะพูดว่า

“หากมนุษย์ฟังพระเจ้าและทำให้พระเจ้าฟังพอพระทัย เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็ควรอวยพระพรมนุษย์

นั่นไม่ได้ชัดเจนโดยไม่ต้องอธิบายหรือ?” พวกเราสามารถพูดเช่นนั้นได้หรือไม่? ผู้คนบางคนพูดว่า “ไม่ได้” เหตุใดพวกเราจึงไม่สามารถพูดเช่นนั้นได้? ผู้คนบางคนพูดว่า “มนุษย์ไม่มีค่าคู่ควรกับการได้สุขสำราญกับพระพรของพระเจ้า” นั่นไม่ถูกต้องทั้งหมด เพราะเมื่อบุคคลผู้หนึ่งยอมรับสิ่งที่พระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายให้กับพวกเขา พระเจ้าก็ทรงมีมาตรฐานสำหรับตัดสินว่าการกระทำของพวกเขาดีหรือแย่ และบุคคลผู้นั้นได้เชื่อฟังหรือไม่ และบุคคลผู้นั้นได้ทำให้สมดั่งน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ และสิ่งที่พวกเขาทำได้ตามมาตรฐานนั้นหรือไม่ สิ่งที่พระเจ้าใส่พระทัยคือหัวใจของบุคคล ไม่ใช่การกระทำของพวกเขาที่ผิวภายนอก มันไม่ใช่กรณีที่พระเจ้าทรงควรวางพระพรใครสักคนตราบเท่าที่พวกเขาทำบางสิ่ง โดยไม่คำนึงถึงวิธีที่พวกเขาทำสิ่งนั้น นี่เป็นความเข้าใจผิดที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้า พระเจ้าไม่เพียงทอดพระเนตรที่ผลลัพธ์ท้ายสุดของสิ่งทั้งหลาย แต่ทรงให้การเน้นย้ำมากขึ้นกับการที่หัวใจของบุคคลเป็นอย่างไรและท่าทีของบุคคลเป็นอย่างไรในระหว่าง การพัฒนาของสิ่งทั้งหลาย และพระองค์ทอดพระเนตรว่ามีการเชื่อฟัง การพิจารณา และความพึงปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในหัวใจของพวกเขาหรือไม่ โนอาห์รู้มากเพียงใดเกี่ยวกับพระเจ้า ณ เวลานั้น? มากเท่ากับคำสอนที่พวกเจ้ารู้ในตอนนี้อย่างหรือไม่? ในแง่ของด้านทั้งหลายของความจริง อาทิ มโนทัศน์และความรู้เรื่องพระเจ้า เขาได้รับการรดน้ำและเลี้ยงดูมากเท่ากับพวกเจ้าหรือไม่? ไม่ เขาไม่ได้รับ! แต่มีข้อเท็จจริงข้อหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ นั่นคือ ในจิตสำนึก จิตใจ และแม้แต่ส่วนลึกของหัวใจของผู้คนในวันนี้ มโนทัศน์และท่าทีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้านั้นคลุมเครือและกำกวม เจ้าสามารถถึงกับพูดได้ว่าผู้คนส่วนหนึ่งยึดถือท่าทีเชิงลบต่อการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่ในหัวใจของโนอาห์และจิตสำนึกของเขา การทรงดำรงอยู่ของพระเจ้านั้นเบ็ดเสร็จและอยู่นอกเหนือความสงสัยแม้เพียงเล็กน้อย และดังนั้นการเชื่อฟังพระเจ้าของเขาจึงปราศจากสิ่งเจือปน และสามารถทนทานต่อการทดสอบได้ หัวใจของเขาบริสุทธิ์และเปิดกว้างต่อพระเจ้า เขาไม่ต้องการความรู้มากเกินไปเกี่ยวกับคำสอนเพื่อโน้มน้าวให้ตัวเองทำตามพระวาทะทุกคำของพระเจ้า และเขาไม่ต้องการข้อเท็จจริงมากมายเพื่อพิสูจน์การทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า เพื่อที่จะสามารถยอมรับสิ่งที่พระเจ้าได้ไว้วางพระทัยมอบหมายให้กับเขาได้ และสามารถทำสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้เขาทำได้ นี่คือการแตกต่างที่เป็นสาระสำคัญระหว่างโนอาห์และผู้คนในวันนี้

นี่ยังเป็นคำจำกัดความที่แท้จริงของสิ่งที่มนุษย์ที่มีความเพียบพร้อมเป็นอย่างแน่นอนในสายพระเนตรของพระเจ้าอีกด้วย สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการคือผู้คนอย่างโนอาห์

เขาเป็นบุคคลชนิดที่พระเจ้าทรงสรรเสริญและเป็นบุคคลประเภทที่พระเจ้าอวยพระพรอย่างแน่นอนอีกด้วย

พวกเขาได้รับความรู้แจ้งจากการนี้หรือไม่? ผู้คนมองดูผู้คนจากภายนอก

ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทอดพระเนตรคือหัวใจของผู้คนและธาตุแท้ของพวกเขา

พระเจ้าไม่ทรงให้โอกาสผู้ใดมีความไม่เต็มใจหรือความเคลงใจอันใดต่อพระองค์

และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้คนสงสัยหรือทดสอบพระองค์ในทางใดก็ตาม

ดังนั้นแม้ว่าผู้คนในวันนี้จะเผชิญหน้ากับพระวาระของพระเจ้า—

เจ้าสามารถพูดได้แม้กระทั่งว่าอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า—

เนื่องจากมีบางสิ่งลึกลงไปภายในหัวใจของพวกเขา การมีอยู่ของธาตุแท้อันเสื่อมทรามของพวกเขา

และท่าทีที่เป็นปรีภัยต่อพระองค์ ผู้คนได้ถูกขัดขวางจากการมีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า

และถูกปิดกั้นจากการเชื่อฟังพระองค์

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องยากมากที่พวกเขาจะได้รับพระพรแบบเดียวกับที่พระเจ้าได้ประทานแก่โนอาห์

3) พระเจ้าทรงใช้สายรุ้งเป็นสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์

ปฐมกาล 9:11-13

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเขาว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงโดยให้น้ำท่วมอีก

และจะไม่ให้น้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” พระเจ้าตรัสว่า “นี่แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา

ซึ่งเราให้ไว้ระหว่างเรากับพวกเขา และกับสัตว์มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับพวกเขาสืบไปทุกชั่วอายุ

คือเราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”

ถัดไปพวกเขารามาคูที่ข้อพระคัมภีร์ส่วนนี้เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าได้ทรงใช้สายรุ้งเป็นสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์

ผู้คนส่วนใหญ่รู้ว่าสายรุ้งคืออะไรและได้ยินเรื่องราวบางเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสายรุ้งมาบ้างแล้ว

สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับสายรุ้งในพระคัมภีร์นั้น ผู้คนบางคนเชื่อ และบางคนถือว่าเป็นตำนาน ในขณะที่คนอื่นๆ

ไม่เชื่อเลย ไม่ว่าจะอย่างไร เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกับสายรุ้งเป็นพระราชกิจของพระเจ้า

และได้เกิดขึ้นในกระบวนการของการบริหารจัดการมนุษย์ของพระเจ้า

เหตุการณ์เหล่านี้ได้รับการบันทึกอย่างแม่นยำในพระคัมภีร์

บันทึกเหล่านี้ไม่ได้บอกพวกเราว่าพระเจ้าทรงอยู่ในพระอารมณ์ใด ณ เวลานั้น

หรือเจตนาของพระองค์เบื้องหลังพระวาระเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ตรัส ยิ่งไปกว่านั้น

ไม่มีผู้ใดสามารถขบซึ่งในสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงรู้สึกเมื่อพระองค์ได้ตรัสพระวจนะเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม
สภาวะจิตใจของพระเจ้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ถูกเปิดเผยในระหว่างบรรทัดของข้อความ
เป็นราวกับว่าพระคำของพระองค์ ณ

เวลานั้นกระโดดออกจากหน้าหนังสือโดยผ่านทางพระวจนะของพระเจ้าแต่ละคำและแต่ละวลี

พระคำของพระเจ้าคือสิ่งที่ผู้คนควรหวั่นไหว และเป็นสิ่งที่พวกเขาควรพยายามทำความเข้าใจมากที่สุด
นี่เป็นเพราะพระคำของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับอย่างแยกไม่ออกกับความเข้าใจพระเจ้าของมนุษย์
และความเข้าใจพระเจ้าของมนุษย์เป็นข้อต่อที่ขาดไม่ได้ต่อการเข้าสู่ชีวิตของมนุษย์
ดังนั้นพระเจ้ากำลังทรงดำริอะไร ณ เวลานั้นเมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้น?

แต่เดิมนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษยชาติซึ่งในสายพระเนตรของพระองค์นั้นดีและใกล้ชิดกับพระองค์มาก
แต่พวกเขาได้ถูกทำลายด้วยน้ำท่วมหลังจากได้ทำการกบฏต่อพระองค์
การที่มนุษยชาติเช่นนี้หายวับไปในทันทีอย่างนั้นได้ทำให้พระเจ้าทรงเจ็บปวดหรือไม่?
แน่นอนพระองค์ทรงเจ็บปวด! ดังนั้นอะไรคือการแสดงออกของพระองค์ถึงความเจ็บปวดนี้?
มันถูกบันทึกในพระคัมภีร์อย่างไร? ได้มีการบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ด้วยพระวจนะเหล่านี้ว่า
“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงโดยให้น้ำท่วมอีก
และจะไม่ให้มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” ประโยคเรียบง่ายขึ้นเปิดเผยพระคำของพระเจ้า
การทำลายล้างโลกครั้งนี้ได้ทำให้พระองค์เจ็บปวดอย่างมาก ในคำพูดของมนุษย์ พระองค์ได้ทรงโศกเศร้ามาก
เราสามารถจินตนาการได้ว่า

แผ่นดินโลกที่ครั้งหนึ่งเคยเต็มไปด้วยชีวิตชีวาเป็นอย่างไรหลังจากถูกน้ำท่วมทำลาย? แผ่นดินโลก
ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเต็มไปด้วยมนุษย์ ดูเหมือนอะไร ณ เวลานั้น? ไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่เลย ไม่มีสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิต
มีน้ำอยู่ทุกหนแห่ง และความย่อยยับถึงที่สุดบนผืนน้ำ

หากเช่นนี้เป็นเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกหรือไม่? ไม่อย่างแน่นอน!

เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระเจ้าคือการได้เห็นชีวิตทั่วทั้งแผ่นดินโลก

การได้เห็นมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างนมัสการพระองค์

ไม่ใช่เพียงเพื่อให้โนอาห์เป็นผู้เดียวที่นมัสการพระองค์

หรือเป็นผู้เดียวที่สามารถตอบรับการทรงเรียกของพระองค์เพื่อทำให้สิ่งที่ได้วางพระทัยมอบหมายให้เขาครบบริ
บูรณ์ได้ เมื่อมนุษยชาติได้หายไป พระเจ้าก็ไม่ทรงได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงเจตนาไว้แต่เดิม

แต่กลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง พระทัยของพระองค์จะทรงสามารถไม่เจ็บปวดได้อย่างไร?

ดังนั้นเมื่อพระองค์กำลังทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์ และแสดงพระอารมณ์ของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงทำการตัดสินพระทัยแล้ว การตัดสินพระทัยแบบใดกันที่พระองค์ได้ทรงทำ? ทรงทำไว้ในเมฆ

(นั่นคือสายรุ้งที่เราเห็นกัน) เป็นพันธสัญญากับมนุษย์

เป็นพระสัญญาว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำลายมวลมนุษย์ด้วยน้ำท่วมอีก

ในเวลาเดียวกันก็เป็นการบอกกับผู้อื่นอีกด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วม

เพื่อที่มวลมนุษย์จะได้จดจำตลอดไปว่าเหตุใดพระเจ้าจึงจะทำการเช่นนั้น

การทำลายโลก ณ เวลานั้นเป็นบางสิ่งทีพระเจ้าได้ทรงต้องประสงค์หรือไม่?

แน่นอนว่าไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงต้องประสงค์ พวกเราอาจจินตนาการส่วนเล็กๆ

ของภาพที่น่าสังเวชของแผ่นดินโลกหลังจากการทำลายโลกได้

แต่พวกเราไม่สามารถจินตนาการได้แม้แต่น้อยว่าจากนี้เป็นเหมือนอะไร ณ

เวลานั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเราสามารถพูดได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นผู้คนในปัจจุบันหรือเวลานั้น

ไม่มีใครสามารถจินตนาการหรือซาบซึ้งได้ในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงรู้สึกเมื่อพระองค์ได้ทรงเห็นจากนั้น

ภาพนั้นของโลกหลังการทำลายโดยน้ำท่วม พระเจ้าทรงถูกบังคับให้ทำเช่นนี้โดยการไม่เชื่อฟังของมนุษย์

แต่ความเจ็บปวดที่พระทัยของพระเจ้าได้ทนทุกข์จากการทำลายโลกด้วยน้ำท่วมครั้งนี้เป็นความจริงที่ไม่มีผู้

ใดสามารถหยั่งลึกหรือซาบซึ้งได้ นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับมวลมนุษย์

ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งเป้าที่จะใช้บอกผู้คนให้จดจำว่าครั้งหนึ่งพระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งเช่นนี้

และสาบานกับพวกเขาว่าพระเจ้าจะไม่วันทรงทำลายโลกด้วยวิธีเช่นนี้อีก

ในพันธสัญญานี้พวกเราเห็นพระทัยของพระเจ้า—

เราเห็นว่าพระทัยของพระเจ้าได้อยู่ในความเจ็บปวดเมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายมนุษยชาตินี้ ในภาษาของมนุษย์

เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ และได้ทรงเห็นมวลมนุษย์หายไป

พระทัยของพระองค์ก็กำลังร่ำไห้และหลังพระโลหิต นั่นไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุดที่จะบรรยายเรื่องนั้นหรือ?

พระวณะเหล่านี้ถูกใช้โดยพวกมนุษย์เพื่อแสดงให้เห็นอารมณ์มนุษย์ แต่ในเมื่อภาษาของมนุษย์บกพร่องเกินไป

การใช้พระวณะเหล่านั้นเพื่อบรรยายความรู้สึกและพระอารมณ์ของพระเจ้าดูเหมือนจะไม่แยเกินไปกว่าสำหรับเรา

และก็ไม่มากเกินไปด้วย

อย่างน้อยมันก็ให้พวกเรามีความเข้าใจที่ชัดเจนมากและฉลาดมากกว่าพระอารมณ์ของพระเจ้าเป็นเหมือนอะไร ณ

เวลานั้น บัดนี้เราจะนึกถึงอะไรเมื่อพวกเจ้าเห็นสายรุ้งอีกครั้ง?

อย่างน้อยเจ้าก็จะจดจำว่าพระเจ้าได้ทรงเคยอยู่ในความโศกเศร้าอย่างไรกับการทำลายโลกด้วยน้ำท่วม

เจ้าจะจดจำว่าพระทัยของพระองค์กำลังเจ็บปวด กำลังคืนรนเพื่อปล่อยวาง กำลังรู้สึกผิดพระทัย

และกำลังพบว่ามันยากที่จะทนอย่างไร แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงเกลียดชังโลกนี้และดูหมิ่นมนุษยชาตินี้

เมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

ความสบายพระทัยเพียงอย่างเดียวของพระองค์อยู่ในครอบครัวแปดคนของโนอาห์

เป็นความร่วมมือของโนอาห์นั่นเองที่ทำให้ความพยายามอย่างอุตสาหะของพระองค์ที่ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งไม่สูญเปล่า ณ เวลานั้นเมื่อพระเจ้ากำลังทรงทนทุกข์ นี่เป็นสิ่งเดียวที่สามารถชดเชยความเจ็บปวดของพระองค์ได้จากจุดนั้นพระเจ้าได้ทรงวางความคาดหวังทั้งหมดของพระองค์ต่อมนุษยชาติไว้ในครอบครัวของโนอาห์ โดยหวังว่าพวกเขาจะสามารถมีชีวิตภายใต้พระพรของพระองค์และไม่ใช่คำสาปแช่งของพระองค์ โดยหวังว่าพวกเขาจะไม่มีวันเห็นพระเจ้าทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วมอีก และโดยหวังเช่นกันว่าพวกเขาจะไม่ถูกทำลาย

พวกเราควรเรียนรู้เกี่ยวกับส่วนใดของพระอุปนิสัยของพระเจ้าจากการนี้?

พระเจ้าได้ทรงดูหมิ่นมนุษย์เพราะมนุษย์เป็นปรปักษ์กับพระองค์ แต่ในพระทัยของพระองค์นั้น ความใส่ใจ ความห่วงใย และความกรุณาของพระองค์ต่อมนุษยชาติยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้ในเวลาที่เราได้ทรงทำลายมวลมนุษย์ พระทัยของพระองค์ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อมนุษยชาติเต็มไปด้วยความเสื่อมทรามและการไม่เชื่อฟังพระเจ้าในระดับที่มีเจตนาร้าย พระเจ้าก็ต้องทรงทำลายมนุษยชาตินี้ เพราะพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระองค์ และโดยสอดคล้องกับหลักการของพระองค์ แต่เพราะแก่นแท้ของพระเจ้า พระองค์ยังคงทรงสงสารมวลมนุษย์ และทรงถึงกับต้องการใช้วิธีการเพื่อไถ่บาปมวลมนุษย์เพื่อที่พวกเขาจะสามารถมีชีวิตต่อไปได้ อย่างไรก็ตามมนุษย์ได้ต่อต้านพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระเจ้าต่อไป และปฏิเสธที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้า นั่นคือ ปฏิเสธที่จะยอมรับเจตนารมณ์ดีของพระองค์ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกหาพวกเขา เตือนความจำพวกเขา หล่อเลี้ยงพวกเขา ช่วยเหลือพวกเขา หรือยอมผ่อนปรนต่อพวกเขาอย่างไร มนุษย์ก็ไม่ได้เข้าใจหรือซาบซึ้ง และพวกเขาก็ไม่ให้ความสนใจด้วย ในความเจ็บปวดของพระองค์ พระเจ้ายังคงไม่ทรงลืมที่จะประทานความยอมผ่อนปรนสูงสุดของพระองค์แก่มนุษย์ เพื่อบอให้มนุษย์เลี้ยวกลับ หลังจากพระองค์ได้ทรงไปถึงขีดจำกัดแล้ว

พระองค์ก็ได้ทรงทำในสิ่งที่พระองค์ต้องทรงทำโดยไม่มี ความลังเลอันใด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มีช่วงเวลาและกระบวนการเฉพาะเจาะจงตั้งแต่ช่วงเวลาที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนที่จะทำลายมวลมนุษย์จนถึงจุดเริ่มต้นของพระราชกิจของพระองค์ในการทำลายมวลมนุษย์

กระบวนการนี้ได้ดำรงอยู่เพื่อจุดประสงค์ในการทำให้มนุษย์สามารถเลี้ยวกลับได้ และนี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่พระเจ้าได้ทรงให้แก่มนุษย์

ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงทำอะไรในช่วงเวลานี้ก่อนที่จะทำลายมวลมนุษย์?

พระเจ้าได้ทรงทำพระราชกิจแห่งการเตือนความจำและเตือนสติในปริมาณมาก ไม่สำคัญว่าพระทัยของพระเจ้าได้อยู่ในความเจ็บปวดและความเศร้าโศกมากเพียงใด พระองค์ก็ยังทรงมอบความใส่ใจพระทัย ความห่วงใย และความกรุณาอันอุดมของพระองค์ให้แก่มนุษย์ชาติต่อไป

พวกเราเห็นอะไรจากการนี้? ไม่ต้องสงสัยเลยว่า

พวกเราเห็นว่าความรักของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์นั้นเป็นจริงและไม่ใช่ว่าสิ่งที่พระองค์เพียงตรัสสนับสนุนอย่าง
งไม่จริงใจ ความรักของพระเจ้าเป็นจริง จับต้องได้ และซาบซึ้งใจ ไม่ถูกปลอมแปลง ไม่มีสิ่งเจือปน

ไม่หลอกลวงหรือเสแสร้ง พระเจ้าไม่มีวันทรงใช้การหลอกลวงอันใด

หรือสร้างภาพเท็จเพื่อทำให้ผู้คนเห็นว่าพระองค์ทรงน่ารักน่าชื่นชอบ

พระองค์ไม่มีวันทรงใช้คำพยานเท็จเพื่อให้ผู้คนเห็นความน่ารักน่าชื่นชมของพระองค์

หรือเพื่ออวดความน่ารักน่าชื่นชมและความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

แง่มุมเหล่านี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่มีค่าคู่ควรกับความรักของมนุษย์หรือ?

ไม่มีค่าคู่ควรต่อการนมัสการหรือ? ไม่มีค่าคู่ควรต่อการทะนุถนอมหรือ? ณ

จุดนี้เราต้องการถามพวกเจ้าว่า หลังจากได้อ่านพระวจนะเหล่านี้

พวกเจ้าคิดว่าความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเป็นเพียงคำพูดไร้สาระบนกระดาษแผ่นหนึ่งหรือไม่?

ความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้าเป็นเพียงคำพูดไร้สาระหรือไม่? ไม่ใช่! ไม่ใช่อย่างแน่นอน! พระอำนาจสูงสุด

ความยิ่งใหญ่ ความศักดิ์สิทธิ์ ความยอมผ่อนปรน ความรัก และอื่นๆ ของพระเจ้า—ทุกรายละเอียดของทุกๆ

ด้านที่แตกต่างกันของพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าได้รับการแสดงออกในทางปฏิบัติทุกครั้งที่พระองค์ทรง

ทรงทำพระราชกิจของพระองค์ ถูกรวบรวมอยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์ต่อมนุษย์

และได้ถูกทำให้ลุล่วงและสะท้อนอยู่ในทุกๆ ผู้คนอีกด้วย โดยไม่คำนึงถึงว่าเจ้าได้รู้สึกถึงมันมาก่อนหรือไม่

พระเจ้ากำลังใส่พระทัยในบุคคลทุกคนในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ โดยใช้พระทัยที่จริงใจ พระปรีชาญาณ

และวิธีการทั้งหลาย ของพระองค์ เพื่อทำให้หัวใจของแต่ละบุคคลอบอุ่น

และปลุกวิญญาณของแต่ละบุคคลให้ตื่น นี่คือการที่จริงที่เถียงไม่ได้ ไม่สำคัญว่ามีผู้คนกำลังนั่งอยู่ที่นั่น

แต่ละบุคคลก็ได้มีประสบการณ์และความรู้สึกที่แตกต่างกันไปในเรื่องความผ่อนปรน ความอดทน

และความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้า

ประสบการณ์เหล่านี้ของพระเจ้าและความรู้สึกเหล่านี้หรือการล่วงรู้เรื่องพระองค์—พูดสั้นๆ

ก็คือสิ่งด้านบวกเหล่านี้ทั้งหมดมาจากพระเจ้า

ดังนั้นโดยการบูรณาการประสบการณ์และความรู้เรื่องพระเจ้าของทุกคน

และผสมเข้ากับการอ่านบทตอนพระคัมภีร์เหล่านี้ของพวกเราในวันนี้

บัดนี้พวกเจ้ามีความเข้าใจพระเจ้าที่เป็นจริงและถูกต้องเหมาะสมมากขึ้นหรือไม่?

หลังจากได้อ่านเรื่องราวนี้และทำความเข้าใจกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่เปิดเผยโดยผ่านทางเหตุการณ์นี้แล้ว

พวกเจ้ามีความซาบซึ้งใจใหม่แบบใดต่อพระเจ้า?

มันได้ทำให้พวกเจ้ามีความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าและพระทัยของพระองค์หรือไม่?

บัดนี้เจ้ารู้สึกแตกต่างหรือไม่เมื่อเจ้าอ่านเรื่องราวของโนอาห์อีกครั้ง? ในความเห็นของพวกเจ้า
จำเป็นหรือไม่ที่จะสามัคคีธรรมข้อเขียนพระคัมภีร์เหล่านี้?

ในเมื่อเราได้สามัคคีธรรมถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นแล้ว พวกเจ้าคิดว่าจำเป็นหรือไม่? จำเป็นอย่างแน่นอน!

แม้ว่าสิ่งที่พวกเราได้อ่านคือเรื่องราว แต่เป็นบันทึกที่แท้จริงของพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำ

จุดมุ่งหมายของเราไม่ใช่ทำให้พวกเจ้าสามารถจับใจความรายละเอียดของเรื่องราวเหล่านี้ หรือตัวละครตัวนี้ได้
และไม่ใช่เพื่อให้พวกเจ้าสามารถไปศึกษาตัวละครนี้ได้

และแน่นอนไม่ใช่เพื่อให้พวกเจ้ากลับไปศึกษาพระคัมภีร์อีกครั้ง พวกเจ้าเข้าใจหรือไม่?

ดังนั้นเรื่องราวเหล่านี้ได้มีส่วนช่วยในความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเจ้าหรือไม่?

เรื่องราวนี้ได้เพิ่มเติมอะไรให้กับความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า? จงบอกพวกเรา พี่น้องชายหญิงจากฮ่องกง

(พวกเราได้เห็นว่าความรักของพระเจ้าเป็นบางสิ่งที่พวกเรามนุษย์ที่เสื่อมทรามไม่มีสักคนมี) จงบอกพวกเรา

พี่น้องชายหญิงจากเกาหลีใต้ (ความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์นั้นเป็นจริง

ความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์มีพระอุปนิสัยของพระองค์และมีความยิ่งใหญ่ ความศักดิ์สิทธิ์ ความสูงสุด

และความยอมผ่อนปรนของพระองค์ มันมีค่าคู่ควรที่พวกเราจะพยายามได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น)

(ในด้านหนึ่ง โดยผ่านทางสามัคคีธรรม ณ เวลานั้น

ข้าพระองค์สามารถเห็นพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมและบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้

และข้าพระองค์ยังสามารถเห็นความห่วงใยที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์

ความกรุณาของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์ได้ และเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำ

และทุกความคิดและแนวคิดที่พระองค์ทรงมีนั้นเปิดเผยความรักและความห่วงใยของพระองค์ต่อมนุษยชาติ)

(ความเข้าใจของข้าพระองค์ในอดีตคือว่าพระเจ้าได้ทรงใช้น้ำท่วมเพื่อทำลายโลกเพราะมวลมนุษย์ได้กลายเป็นชั่ว
วในระดับที่เป็นปรปักษ์

และเป็นราวกับว่าพระเจ้าได้ทรงทำลายมนุษยชาตินี้เพราะพระองค์ทรงเกลียดชังพวกเขา

เป็นหลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสถึงเรื่องราวของโนอาห์ในวันนี้

และได้ตรัสว่าพระทัยของพระเจ้ากำลังล้นพระโลหิตแล้วเท่านั้นนั่นเอง ข้าพระองค์จึงตระหนักว่าจริงๆ แล้ว

พระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะปล่อยมือจากมนุษยชาตินี้ เป็นเพราะมวลมนุษย์ไม่เชื่อฟังเกินไปเท่านั้น

พระเจ้าจึงไม่ทรงมีทางเลือกนอกจากจะทำลายพวกเขา โดยข้อเท็จจริงแล้ว พระทัยของพระเจ้า ณ

เวลานี้โศกเศร้ามาก

จากการนี้ข้าพระองค์สามารถเห็นความไต่พระทัยและความห่วงใยต่อมวลมนุษย์ของพระเจ้าในพระอุปนิสัยของ

พระองค์ได้ นี่ก็บางสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ได้รู้มาก่อน! ดีมาก! พวกเจ้าสามารถไปต่อได้

(ข้าพระองค์ได้รับผลกระทบอย่างมากหลังจากการฟัง ข้าพระองค์ได้อ่านพระคัมภีร์มาแล้วในอดีต

แต่ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประสบการณ์เหมือนวันนี้ที่พระเจ้าทรงชำระสิ่งเหล่านี้โดยตรงเพื่อที่พวกเราจะได้สามารถทำความรู้จักพระองค์ ด้วยเหตุที่พระเจ้าจะทรงพาพวกเราไปด้วยเช่นนี้

เพื่อที่จะได้เห็นพระคัมภีร์ทำให้ข้าพระองค์สามารถรู้ว่าแก่นแท้ของพระเจ้าก่อนการถูกทำให้เสื่อมทรามของมนุษย์คือความรักและความใส่พระทัยต่อมวลมนุษย์

ตั้งแต่เวลาที่มนุษย์ได้กลายเป็นเสื่อมทรามจนถึงยุคสุดท้ายปัจจุบันนี้

แม้ว่าพระเจ้าทรงมีพระอุปนิสัยอันชอบธรรม แต่ความรักและความใส่พระทัยของพระองค์ยังคง ไม่เปลี่ยนแปลง นี่แสดงว่าแก่นแท้ของความรักของพระเจ้า ตั้งแต่การทรงสร้างจนถึงบัดนี้ ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

โดยไม่คำนึงถึงว่ามนุษย์จะเสื่อมทรามหรือไม่)

(วันนี้ข้าพระองค์ได้เห็นว่แก่นแท้ของพระเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลงเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในเวลาหรือสถานที่แห่งพระราชกิจของพระองค์

ข้าพระองค์ยังได้เห็นด้วยว่าไม่สำคัญว่าพระเจ้ากำลังทรงสร้างโลกหรือกำลังทรงทำลายโลกหลังจากมนุษย์ได้กลายเป็นเสื่อมทราม ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำมีความหมายและประกอบด้วยพระอุปนิสัยของพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์จึงได้เห็นว่าการรักของพระเจ้านั้นไม่มีที่สิ้นสุดและไม่สามารถวัดได้

และข้าพระองค์ก็ยังได้เห็นความใส่พระทัยและความกรุณาของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์เมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายโลก ตามที่พี่น้องชายหญิงได้พูดถึง) (สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ได้รู้มาก่อนเลยจริงๆ

หลังจากได้ฟังในวันนี้ ข้าพระองค์รู้สึกว่พระเจ้าทรงน่าเชื่อถืออย่างแท้จริง เชื่อถือได้อย่างแท้จริง

มีคำคู่ควรที่จะเชื่อ และพระองค์ทรงดำรงอยู่จริงๆ

ข้าพระองค์สามารถซาบซึ้งอย่างแท้จริงในหัวใจของข้าพระองค์ว่พระอุปนิสัยและความรักของพระเจ้านั้นเป็นรูปธรรมเช่นนี้จริงๆ นี่เป็นความรู้สึกที่ข้าพระองค์มีหลังจากได้ฟังในวันนี้) ขอเดชะ!

ดูเหมือนว่พวกเข่าทั้งหมดได้จดจำสิ่งที่เข้าได้ยินไว้ในหัวใจของเข้าแล้ว

พวกเข่าได้สังเกตเห็นบางสิ่งจากข้อเขียนในพระคัมภีร์ทั้งหมด

รวมถึงเรื่องราวในพระคัมภีร์ทั้งหมดที่เราได้ศึกษาคึธรรมในวันนี้แล้วหรือยัง?

พระเจ้าเคยทรงใช้ภาษาของพระองค์เองเพื่อแสดงพระคำริของพระองค์เองหรืออธิบายความรักและความใส่พระทัยต่อมนุษยชาติของพระองค์แล้วหรือยัง?

มีบันทึกเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงใช้ภาษาธรรมดาเพื่อระบุว่พระองค์ทรงห่วงใยหรือรักมวลมนุษย์มากเพียงใดหรือไม่? ไม่มี! นั่นไม่ถูกต้องหรือ?

มีหลายคนเหลือเกินท่ามกลางพวกเข่าที่ได้อ่านพระคัมภีร์หรือหนังสืออื่นๆ นอกเหนือจากพระคัมภีร์

พวกเข่าคนใดบ้างได้เคยเห็นพระวณะเช่นนี้? คำตอบคือไม่แน่นอน! นั่นคือในบันทึกของพระคัมภีร์

รวมถึงพระวณะของพระเจ้าหรือการบันทึกข้อมูลพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าไม่เคยทรงใช้วิธีการของพระองค์เองในการบรรยายความรู้สึกของพระองค์หรือแสดงความรักและความใส่ใจของพระองค์ต่อมวลมนุษย์

และพระเจ้าไม่เคยทรงใช้พระคำหรือการกระทำอันใดเพื่อสื่อถึงความรู้สึกและพระอารมณ์ของพระองค์ไม่ว่าจะในยุคสมัยใดหรือช่วงเวลาใด—นั่นไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? เหตุใดเราจึงพูดเช่นนั้น? เหตุใดเราจึงพูดถึงการนี้?

เป็นเพราะการนี้ยังจำแลงรูปความน่ารักน่าชื่นชมของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์อีกด้วย

พระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์

โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกเขาได้ถูกทำให้เสื่อมทรามหรือไม่หรือว่าพวกเขาติดตามพระองค์หรือไม่

พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ในฐานะที่เป็นผู้ที่พระองค์ทรงรักทรงทะนุถนอมที่สุด—

หรืออย่างที่มนุษย์จะพูดว่าผู้คนที่เป็นที่รักที่สุดของพระองค์—และไม่ใช่ของเล่นของพระองค์

แม้ว่าพระเจ้าตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง และว่ามนุษย์คือสิ่งทรงสร้างของพระองค์

ซึ่งอาจฟังคล้ายกับว่ามีความแตกต่างเล็กน้อยในระดับตำแหน่ง

แต่ความเป็นจริงก็คือทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อมวลมนุษย์เหนือล้ำกว่าสัมพันธภาพในลักษณะนี้มาก

นัก พระเจ้าทรงรักมวลมนุษย์ ใส่พระทัยมวลมนุษย์ และทรงแสดงความห่วงใยต่อมวลมนุษย์

ตลอดจนการจัดเตรียมให้มนุษย์อย่างต่อเนื่องและไม่หยุดหย่อน

พระองค์ไม่มีวันทรงรู้สึกในพระทัยของพระองค์ว่านี่เป็นพระราชกิจเพิ่มเติม

หรือบางสิ่งที่เหมาะสมควรได้รับความเชื่อถือมากมาย พระองค์ไม่ทรงรู้สึกว่าการช่วยมนุษย์ชาติให้รอด

การหล่อเลี้ยงพวกเขา และการประทานทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเขา

เป็นการมีส่วนร่วมสนับสนุนมวลมนุษย์อย่างมหาศาล พระองค์เพียงทรงจัดเตรียมให้มวลมนุษย์อย่างเจียบๆ

และสงบ ด้วยวิธีของพระองค์เองและโดยผ่านทางแก่นแท้ของพระองค์เอง และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์ได้รับการจัดเตรียมมากเพียงใด และความช่วยเหลือมากเพียงใดจากพระองค์

พระเจ้าก็ไม่มีวันทรงนึกถึงหรือทรงพยายามที่จะได้รับความเชื่อถือ การนี้ถูกกำหนดโดยแก่นแท้ของพระเจ้า

และยังเป็นการแสดงออกที่แท้จริงถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างแม่นยำอีกด้วย

โดยไม่คำนึงถึงว่าเรื่องนี้อยู่ในพระคัมภีร์หรือหนังสือเล่มอื่นใด

นี่คือสาเหตุที่พวกเราไม่มีวันได้พบว่าพระเจ้ากำลังทรงแสดงพระคำริของพระองค์

และพวกเราไม่มีวันได้พบว่าพระเจ้ากำลังทรงบรรยายหรือแถลงต่อพวกมนุษย์

โดยมีจุดมุ่งหมายแห่งการทำให้มวลมนุษย์สำนึกบุญคุณต่อพระองค์ หรือสรรเสริญพระองค์

เหตุใดพระองค์จึงทรงทำสิ่งเหล่านี้ หรือเหตุใดพระองค์จึงใส่พระทัยในมวลมนุษย์มากถึงเพียงนี้

แม้เมื่อพระองค์ทรงเจ็บปวด เมื่อพระทัยของพระองค์ทรงอยู่ในความเจ็บปวดสุดขีด

พระองค์ก็ไม่มีวันทรงลืมความรับผิดชอบของพระองค์ต่อมวลมนุษย์

หรือความห่วงใยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์

ทั้งหมดในขณะที่พระองค์ทรงแบกรับความบาปและความเจ็บปวดเพียงลำพังในความเงียบ

ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าทรงยังคงจัดเตรียมให้มนุษย์ต่อไปเถิดเช่นที่พระองค์ได้ทรงทำมาตลอด

แม้ว่ามวลมนุษย์จะสรรเสริญพระเจ้าหรือเป็นพยานต่อพระองค์บ่อยๆ

แต่พระเจ้าก็ไม่ทรงเรียกร้องพฤติกรรมอันใดเช่นนี้ นี่เป็นเพราะพระเจ้าไม่มีวันทรงเจตนาใช้สิ่งใดๆ

สิ่งใดที่พระองค์ทรงทำเพื่อมวลมนุษย์แลกเปลี่ยนกับความกตัญญูรู้คุณหรือการได้รับการตอบแทน

ในทางกลับกัน บรรดาผู้ที่สามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ บรรดาผู้ที่สามารถติดตามพระเจ้า

ฟังพระองค์ และจงรักภักดีต่อพระองค์ได้อย่างแท้จริง และบรรดาผู้ที่สามารถเชื่อฟังพระองค์ได้—

เหล่านี้คือผู้คนที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าน้อยๆ และพระเจ้าจะประทานพระพรเช่นนี้โดยไม่มีข้อสงสัย

ยิ่งไปกว่านั้นพระพรที่ผู้คนได้รับจากพระเจ้านั้นมักจะเกินกว่าจินตนาการของพวกเขา

และเกินกว่าสิ่งอันใดที่มนุษย์สามารถทำให้ชอบธรรมได้โดยผ่านทางสิ่งที่พวกเขาได้ทำ

หรือราคาที่พวกเขาได้จ่ายไป เมื่อมวลมนุษย์กำลังสุขสำราญกับพระพรของพระเจ้า

มีผู้ใดใส่ใจในสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำอยู่หรือไม่?

มีผู้ใดแสดงความห่วงใยบ้างหรือไม่ว่าพระเจ้ากำลังทรงรู้สึกอย่างไร?

มีผู้ใดพยายามซาบซึ้งในความเจ็บปวดของพระเจ้าหรือไม่? คำตอบคือคำว่าไม่อย่างหนักแน่น! มนุษย์ผู้ใดเล่า

รวมถึงโนอาห์ด้วย สามารถซาบซึ้งในความเจ็บปวดที่พระเจ้ากำลังทรงรู้สึก ณ ช่วงเวลานั้นได้?

มีผู้ใดบ้างสามารถจับใจความได้ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงจะทรงตั้งพันธสัญญาเช่นนี้? พวกเขาไม่สามารถ!

มวลมนุษย์ไม่ซาบซึ้งในความเจ็บปวดของพระเจ้า

ไม่ใช่เพราะพวกเขาไม่สามารถเข้าใจความเจ็บปวดของพระเจ้า

และไม่ใช่เพราะช่องว่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ หรือความแตกต่างในสถานะของพวกเขา

ตรงกันข้ามเป็นเพราะมวลมนุษย์ไม่ใส่ใจเลยเกี่ยวกับความรู้สึกอันใดของพระเจ้า

มวลมนุษย์คิดว่าพระเจ้าทรงเป็นอิสระ—ว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องการให้ผู้คนใส่ใจเกี่ยวกับพระองค์ เข้าใจพระองค์

หรือแสดงความเห็นใจต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงมีความเจ็บปวด

ไม่ทรงมีพระอารมณ์ พระองค์จะไม่ทรงโศกเศร้า พระองค์จึงไม่ทรงรู้สึกเสียพระทัย

พระองค์จึงไม่ทรงแม้แต่กรรแสง พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า

ดังนั้นพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องมีการแสดงออกทางอารมณ์อันใด

และพระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องมีการปλοบ โยนทางอารมณ์อันใด ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมบางอย่าง

หากพระองค์ทรงจำเป็นต้องมีสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงสามารถรับมือได้โดยลำพัง

และจะไม่ทรงพึงประสงค์ความช่วยเหลืออันใดจากมวลมนุษย์ ในทางกลับกัน เป็นมนุษย์ที่ อ่อนแอ
ยังไม่มีวุฒิภาวะ นั่นเองที่จำเป็นต้องมีการปลอบใจ การจัดเตรียม การให้กำลังใจจากพระเจ้า
และแม้กระทั่งให้พระองค์ทรงปลอบประโลมอารมณ์ของพวกเขาตลอดเวลาและในทุกสถานที่
สิ่งทั้งหลายเช่นนี้แฝงตัวลึกลงไปในหัวใจของมวลมนุษย์ กล่าวคือ มนุษย์เป็นผู้อ่อนแอ
พวกเขาต้องการให้พระเจ้าทรงดูแลพวกเขาในทุกวิถีทาง
พวกเขาสมควรได้รับการดูแลทั้งหมดที่พวกเขาได้รับจากพระเจ้า
และพวกเขาควกรือร้องสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาารู้สึกว่าควรเป็นของพวกเขาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้เข้มแข็ง
พระองค์ทรงมีทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์ควรจะทรงเป็นผู้พิทักษ์และผู้ประทานพระพรของมวลมนุษย์
ในเมื่อพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอยู่แล้ว พระองค์ก็ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
และไม่มีวันทรงจำเป็นต้องการสิ่งใดจากมวลมนุษย์

เนื่องจากมนุษย์ไม่ให้ความสนใจกับวิวัฒนาการอันใดของพระเจ้า เขาจึงไม่เคยรู้สึกถึงความเสียพระทัย ความเจ็บปวด
หรือความขื่นขานของพระเจ้า แต่ในทางกลับกัน พระเจ้าทรงรู้จักการแสดงออกต่างๆ
ทั้งหมดของมนุษย์เหมือนฝ่าพระหัตถ์ของพระองค์
พระเจ้าทรงหล่อเลี้ยงความต้องการของทุกคนตลอดเวลาและในทุกสถานที่
ทรงสังเกตการณ์ความคิดที่เปลี่ยนแปลงของแต่ละบุคคลและจึงปลอบประโลมและเตือนสติพวกเขา
และนำทางและให้ความกระจ่างแก่พวกเขา ในแง่ของทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำกับมวลมนุษย์
และราคาทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไปเพราะพวกเขา ผู้คนสามารถพบบทตอนในพระคัมภีร์
หรือจากสิ่งใดที่พระเจ้าได้ตรัสไว้จนถึงบัดนี้ที่ระบุอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงเรียกร้องบางสิ่งจากมนุษย์ได้หรื
อไม่? ไม่! ในทางตรงกันข้าม ไม่สำคัญว่าผู้คนเพิกเฉยต่อการขบคิดของพระเจ้าอย่างไร
พระองค์ก็ยังทรงนำทางมวลมนุษย์ซ้ำๆ จัดเตรียมให้มวลมนุษย์และช่วยเหลือพวกเขาซ้ำๆ
เพื่อให้พวกเขาสามารถทำตามวิถีทางของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะสามารถบรรลุอันสวงามที่พระอง
ค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขาได้ เมื่อพูดถึงพระเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น พระคุณของพระองค์
ความกรุณาของพระองค์
และบำเหน็จของพระองค์ทั้งหมดจะได้รับการประทานให้โดยปราศจากข้อสงสัยแก่บรรดาผู้ที่รักและติดตามพร
องค์ แต่พระองค์ไม่มีวันทรงเปิดเผยความเจ็บปวดที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์
หรือสภาพจิตใจของพระองค์ต่อบุคคลใด
และพระองค์ไม่มีวันทรงร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับผู้ใดก็ตามที่ไม่เห็นอกเห็นใจต่อพระองค์
หรือไม่รู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์เพียงทรงแบกรับทั้งหมดนี้ในความเงียบ
รอคอยวันที่มวลมนุษย์จะสามารถเข้าใจได้

เหตุใดเราจึงพูดถึงสิ่งเหล่านี้ที่นี่? พวกเจ้าเห็นอะไรจากสิ่งต่างๆ ที่เราได้พูดไป?

มีบางสิ่งในแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าซึ่งง่ายอย่างเหลือเกินต่อการมองข้าม

เป็นบางสิ่งที่พระเจ้าทำนั้นทรงครอบครองและไม่มีบุคคลใดมี รวมถึงพวกที่คนอื่นๆ คิดว่าเป็นผู้คนที่ยิ่งใหญ่ ผู้คนที่ดี หรือพระเจ้าแห่งจินตนาการของพวกเรา สิ่งนี้คืออะไร?

คือความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้า เมื่อพูดถึงความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน

เจ้าก็อาจคิดว่าเจ้าก็ไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากนัก เพราะเมื่อพูดถึงลูกหลานของเจ้า

เจ้าไม่มีวันต่อรองราคาหรือต่อสู้ต่อเถียงกับพวกเขา

หรือเจ้าคิดว่าเจ้าก็ไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากนักเมื่อพูดถึงบิดามารดาของเจ้า

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะคิดอะไร อย่างน้อยที่สุดเจ้าก็มีมโนทัศน์เกี่ยวกับคำว่า “ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน”

และคิดว่ามันเป็นคำในเชิงบวก และคิดว่าการเป็นบุคคลที่ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนนั้นสูงศักดิ์มาก

เมื่อเจ้าไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เจ้าจะนับถือตัวเจ้าเองอย่างสูงส่ง

แต่ไม่มีใครสักคนที่สามารถเห็นความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง ท่ามกลางผู้คน

เหตุการณ์ และวัตถุต่างๆ และในพระราชกิจของพระองค์ได้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้? เพราะมนุษย์เห็นแก่ตัวเกินไป!

เหตุใดเราจึงพูดเช่นนั้น? มวลมนุษย์อาศัยอยู่ในโลกแห่งวัตถุ เจ้าอาจติดตามพระเจ้า

แต่เจ้าไม่มีวันเห็นหรือซาบซึ้งในวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เจ้า รักเจ้า และแสดงความห่วงใยต่อเจ้า

ดังนั้นเจ้าเห็นอะไร? เจ้าเห็นญาติสายโลหิตที่รักเจ้าหรือหลงใหลในตัวเจ้า เจ้าเห็นสิ่งต่างๆ

ที่เป็นประโยชน์ต่อเนื้อหนังของเจ้า เจ้าใส่ใจเกี่ยวกับผู้คน และสิ่งต่างๆ ที่เจ้ารัก

นี่คือสิ่งที่เรียกกันว่าความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่

“ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน” เช่นนี้ไม่มีวันห่วงใยเกี่ยวกับพระเจ้าที่ทรงให้ชีวิตแก่พวกเขา

ตรงกันข้ามกับของพระเจ้า ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์กลายเป็นเห็นแก่ตัวและน่ารังเกียจ

ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนที่มนุษย์เชื่อนั้นว่างเปล่าและไม่สมจริง ปลอมปน เข้ากันไม่ได้กับพระเจ้า

และไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์มีไว้สำหรับตัวเอง

ในขณะที่ความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยแก่นแท้ของพระองค์ที่แท้จริง

เป็นเพราะความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้านั่นเอง

มนุษย์จึงได้รับการจัดเตรียมให้โดยพระองค์ตลอดเวลา

พวกเจ้าอาจจะไม่ได้รับผลกระทบอย่างลึกซึ้งจากหัวข้อนี้ที่เราากำลังพูดถึงในวันนี้

และเพียงกำลังพยักหน้าด้วยความเห็นชอบ แต่เมื่อเจ้าพยายามซาบซึ้งในพระหทัยของพระเจ้าในหัวใจของเจ้า

เจ้าจะค้นพบการนี้โดยไม่รู้ตัวว่า ท่ามกลางผู้คน เรื่องสำคัญและสิ่งต่างๆ

ทั้งหมดที่เจ้าสามารถสำนึกรับรู้ได้ในโลกนี้

มีเพียงความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นจริงและเป็นรูปธรรม
เพราะมีเพียงความรักของพระเจ้าต่อเจ้าเท่านั้นที่ปราศจากเงื่อนไขและไร้ที่ติ นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว
ที่เรียกว่าความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของคนอื่นใดนั้นแท้จริงแล้วคือความเห็นแก่ตัว ไม่ใช่ความจริง มันมีจุดประสงค์
เจตนางานบางอย่าง มีการแลกเปลี่ยน และไม่สามารถทนทานต่อการทดสอบได้
เจ้าถึงกับสามารถพูดได้ว่ามันโสมมและน่ารังเกียจ พวกเจ้ามีความเห็นด้วยกับพระวณะเหล่านี้หรือไม่?

เรารู้ว่าพวกเจ้าไม่คุ้นเคยอย่างมากกับหัวข้อเหล่านี้
และต้องการเวลาสักครู่เพื่อให้หัวข้อเหล่านี้ซึมลงไปที่ก่อนที่พวกเจ้าจะสามารถเข้าใจได้อย่างแท้จริง
ยิ่งพวกเจ้าไม่คุ้นเคยกับประเด็นปัญหาและหัวข้อเหล่านี้มากเท่าใด
ก็ยิ่งพิสูจน์ว่าหัวข้อเหล่านี้หายไปจากในหัวใจของพวกเจ้ามากเท่านั้น
หากเราไม่เคยจะต้องพูดถึงหัวข้อเหล่านี้เลย จะมีผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้าที่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับหัวข้อเหล่านั้นหรือไม่?
เราเชื่อว่าพวกเจ้าจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับหัวข้อเหล่านี้ นั่นเป็นเรื่องที่แน่นอน
ไม่สำคัญว่าพวกเจ้าสามารถจับใจความหรือเข้าใจมากเพียงใด
โดยสังเขปแล้วหัวข้อที่เราพูดถึงเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้คนขาดมากที่สุด และเป็นสิ่งที่พวกเขาควรรู้มากที่สุด
หัวข้อเหล่านี้มีความสำคัญมากสำหรับทุกคน—หัวข้อเหล่านี้ล้ำค่าและเป็นชีวิต
และเป็นสิ่งที่พวกเจ้าต้องมีเพื่อถนนข้างหน้า หากไม่มีพระวณะเหล่านี้เป็นแนวทาง
หากไม่มีความเข้าใจในพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้า
เจ้าจะมีเครื่องหมายคำถามติดตัวเสมอเมื่อพูดถึงพระเจ้า
เจ้าสามารถเชื่อในพระเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสมได้อย่างไร หากเจ้าไม่แม้แต่จะเข้าใจพระองค์?
เจ้าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระอารมณ์ของพระเจ้า น้ำพระทัยของพระองค์ สภาพจิตใจของพระองค์
สิ่งที่พระองค์กำลังทรงขบคิด สิ่งที่ทำให้พระองค์เสียพระทัย และสิ่งที่ทำให้พระองค์ทรงมีความสุข
ดังนั้นเจ้าสามารถเห็นอกเห็นใจต่อพระหทัยของพระเจ้าได้อย่างไร?

เมื่อใดก็ตามที่พระเจ้าไม่สบพระทัย พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับมวลมนุษย์ที่ไม่ให้ความสนใจแก่พระองค์เลย
เป็นมวลมนุษย์ที่ติดตามพระองค์และอ้างว่ารักพระองค์ แต่ละเลยความรู้สึกของพระองค์อย่างสิ้นเชิง
พระหทัยของพระองค์ไม่สามารถเจ็บปวดได้อย่างไร? ในพระราชกิจบริหารจัดการของพระเจ้า
พระองค์ทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์กับแต่ละบุคคล และตรัสกับแต่ละบุคคลอย่างจริงใจ
และพระองค์ทรงเผชิญหน้ากับพวกเขาโดยปราศจากเงื่อนไขหรือการปกปิด แต่ในทางกลับกัน
ทุกคนที่ติดตามพระองค์ถูกปกปิดต่อพระองค์ และไม่มีผู้ใดเต็มใจเข้าใกล้ชิดพระองค์มากขึ้น
เข้าใจพระหทัยของพระองค์ หรือให้ความสนใจกับความรู้สึกของพระองค์อย่างแท้จริง
แม้แต่บรรดาผู้ที่ต้องการกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้ายิ่งก็ต้องการที่จะเข้าใกล้ชิดพระองค์

เห็นออกเห็นใจต่อพระหทัยของพระองค์ หรือพยายามเข้าใจพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงยินดีและมีความสุข
ไม่มีใครสักคนแบ่งปันความสุขของพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงถูกผู้คนเข้าใจผิด
ไม่มีใครสักคนคอยปลอบประโลมพระหทัยที่บาดเจ็บของพระองค์ เมื่อพระหทัยของพระองค์กำลังเจ็บปวด
ไม่มีบุคคลใดสักคนเต็มใจให้พระองค์ไว้พระทัยปรับทุกข์กับพวกเขา
ตลอดเวลาหลายพันปีแห่งพระราชกิจบริหารจัดการของพระเจ้านี้
ไม่ได้มีใครสักคนที่เข้าใจพระอารมณ์ของพระเจ้า
ไม่ได้มีใครสักคนที่จับใจความหรือซาบซึ้งในพระอารมณ์ของพระเจ้า
ไม่ต้องพูดถึงการที่จะมีใครสักคนที่สามารถยื่นเคียงข้างพระเจ้าเพื่อแบ่งปันความยินดีและความเศร้าโศกของพระองค์ พระเจ้าทรงเหงา พระองค์ทรงเหงา!

พระเจ้าทรงเหงาไม่ใช่เพียงเพราะมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามต่อต้านพระองค์
แต่เพราะบรรดาผู้ที่พยายามจะเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ บรรดาผู้ที่พยายามรู้จักพระเจ้าและเข้าใจพระองค์
และแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่เต็มใจจะสละทั้งชีวิตของพวกเขาเพื่อพระองค์ ไม่รู้จักพระคำของพระองค์
หรือเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และพระอารมณ์ของพระองค์เช่นกันมากกว่า

ในตอนจบของเรื่องราวของโนอาห์
พวกเราเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงใช้วิธีการที่ไม่ธรรมดาเพื่อแสดงความรู้สึกของพระองค์ ณ เวลานั้น
เป็นวิธีการที่พิเศษมาก นั่นคือ
การทำพันธสัญญากับมนุษย์ซึ่งได้ประกาศทอวาสนแห่งการทำลายโลกด้วยน้ำท่วมของพระเจ้า
โดยผิวเผินแล้วการทำพันธสัญญาอาจดูเหมือนเป็นสิ่งธรรมดา
ไม่มีอะไรมากไปกว่าการใช้คำพูดเพื่อผูกมัดสองฝ่าย และป้องกันไม่ให้พวกเขาละเมิดข้อตกลงของพวกเขา
เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของพวกเขาทั้งคู่ ในด้านรูปแบบมันเป็นสิ่งธรรมดา
แต่จากสิ่งสูงใจเบื้องหลังและเจตนารมณ์ของพระเจ้าในการทำสิ่งนี้
มันเป็นการเปิดเผยที่แท้จริงถึงพระอุปนิสัยและสภาพจิตใจของพระเจ้า
หากเจ้าเพียงวางพระวาระเหล่านี้ไว้ก่อนและเพิกเฉยต่อพระวาระเหล่านี้
หากเราไม่มีวันบอกพวกเจ้าถึงความจริงของสิ่งต่างๆ
เช่นนั้นแล้วมนุษยชาติก็จะไม่มีวันรู้จักการขบคิดของพระเจ้าจริงๆ บางทีในจินตนาการของเจ้า
พระเจ้ากำลังทรงแหย่พระโอษฐ์เมื่อพระองค์ได้ทรงทำพันธสัญญานี้
หรือบางทีการแสดงออกของพระองค์นั้นจริงจัง
แต่ไม่ว่าผู้คนจะจินตนาการว่าพระเจ้าได้ทรงมีการแสดงออกใดที่ธรรมดามากที่สุด
แต่คงจะไม่มีใครสามารถเห็นพระทัยของพระเจ้าหรือความเจ็บปวดของพระองค์ได้

นับประสาอะไรกับความเหงาของพระองค์

ไม่มีใครสามารถทำให้พระเจ้าไว้วางพระทัยพวกเขาหรือมีค่าคู่ควรต่อความไว้วางพระทัยของพระเจ้า

หรือเป็นใครสักคนที่พระองค์ทรงสามารถแสดงความคิดของพระองค์

หรือไว้วางพระทัยปรับทุกข์ในความเจ็บปวดของพระองค์ได้

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกใดนอกจากทำสิ่งเช่นนี้ มองโดยผิวเผินแล้ว พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งง่ายๆ ในการกล่าวคำอวดต่อมนุษยชาติอย่างที่เคยเป็น

โดยแก้ไขประเด็นปัญหาแห่งอดีตและนำการทำลายล้างโลกด้วยน้ำท่วมของพระองค์ไปสู่บททอสานที่มีความเพียบพร้อม อย่างไรก็ตามพระเจ้าได้ทรงฝังความเจ็บปวดจากช่วงเวลานี้ลึกกลงไปในพระทัยของพระองค์ ณ

เวลาที่พระเจ้าไม่ได้ทรงมีใครให้ไว้วางพระทัยปรับทุกข์ด้วย พระองค์ได้ทรงทำพันธสัญญากับมวลมนุษย์

โดยตรัสบอกพวกเขาว่าพระองค์จะไม่ทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วมอีก เมื่อสายรุ้งได้ปรากฏขึ้น

ก็เพื่อเตือนความจำผู้คนที่สิ่งเช่นนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว และเพื่อตักเตือนพวกเขาให้ละเว้นจากความชั่ว

แม้ในสถานะที่เจ็บปวดเช่นนี้ พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงลืมเกี่ยวกับมวลมนุษย์

และยังคงได้ทรงแสดงความห่วงใยอย่างมากต่อพวกเขา

นี่ไม่ใช่ความรักและความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระเจ้าหรือ?

แต่ผู้คนนึกถึงอะไรเล่าเมื่อพวกเขากำลังทนทุกข์? นี่ไม่ใช่เวลาที่พวกเขาต้องการพระเจ้ามากที่สุดหรือ?

ในเวลาเช่นนี้ผู้คนมักจะลาภพระเจ้าเข้าหาเสมอเพื่อให้พระองค์ทรงสามารถปลอบประโลมพวกเขาได้

ไม่สำคัญว่าเมื่อใด พระเจ้าจะไม่มีวันทรงทำให้ผู้คนผิดหวัง

และพระองค์จะทรงทำให้ผู้คนสามารถหลุดพ้นจากสภาวะลำบากใจและมีชีวิตในความสว่างได้เสมอ

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้มวลมนุษย์เช่นนี้

แต่ในหัวใจของมนุษย์พระเจ้าไม่ทรงเป็นอะไรมากไปกว่ายาเมื่อบรรเทาทุกข์ น้ำยาปลอบประโลม

เมื่อพระเจ้ากำลังทรงทนทุกข์ เมื่อพระหทัยของพระองค์ได้รับบาดเจ็บ

การมีสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างหรือบุคคลใดก็ตามมาอยู่เป็นเพื่อนกับพระองค์หรือปลอบประโลมพระองค์ย่อมเป็นเพียงความปรารถนาฟุ้งเฟ้อสำหรับพระเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย

มนุษย์ไม่มีวันให้ความสนใจกับความรู้สึกของพระเจ้า

ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่มีวันทรงถามหาหรือคาดหวังว่าจะมีใครสักคนที่สามารถปลอบประโลมพระองค์ได้

พระองค์เพียงทรงใช้วิธีการทั้งหลายของพระองค์เองเพื่อแสดงออกถึงพระอารมณ์ของพระองค์

ผู้คนไม่คิดว่าเป็นความยากลำบากอย่างยิ่งที่พระเจ้าจะต้องทรงฟื้นฟูความทุกข์

แต่เมื่อเจ้าพยายามเข้าใจพระเจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อเจ้าสามารถซาบซึ้งในเจตนารมณ์อันแรงกล้าของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำเท่านั้น

เจ้าจึงจะสามารถรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนของพระองค์ได้
แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญากับมวลมนุษย์โดยใช้สายรุ้ง
แต่พระองค์ไม่เคยได้ทรงบอกผู้ใดว่าเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงทำเช่นนี้—
เหตุใดพระองค์จึงได้ทรงตั้งพันธสัญญานี้—

หมายความว่าพระองค์ไม่เคยได้ตรัสบอกพระดำริที่แท้จริงของพระองค์กับผู้ใด
นี่เป็นเพราะไม่มีใครที่สามารถจับใจความความลึกซึ้งของความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงส
ร้างด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองได้

และไม่มีใครที่สามารถซาบซึ้งว่าพระหทัยของพระองค์ได้ทนทุกข์มากเพียงใดเมื่อพระองค์ทรงทำลายมนุษยชาติ
ได้อีกด้วย เพราะฉะนั้น แม้ว่าพระองค์จะต้องตรัสบอกผู้คนที่ว่าพระองค์ทรงรู้สึกอย่างไร

พวกเขาก็คงจะไม่สามารถรับภาระความเชื่อใจนี้ไว้ได้ แม้จะทรงอยู่ในความเจ็บปวด

แต่พระองค์ก็ยังทรงทำพระราชกิจของพระองค์ต่อไปในชั้นตอนถัดไป

พระเจ้าทรงให้ด้านที่ด้อยที่สุดของพระองค์และสิ่งที่ด้อยที่สุดแก่มวลมนุษย์เสมอ

ในขณะที่ทรงแบกรับความทุกข์ทั้งหมดด้วยพระองค์เองอย่างเงียบๆ นั้น

พระเจ้าไม่มีวันทรงเปิดเผยความทุกข์เหล่านี้อย่างโจ่งแจ้ง

พระองค์ทรงทนฝ่าความทุกข์เหล่านี้และทรงรอคอยในความเจ็บปวด ความทนฝ่าของพระเจ้านั้นไม่เย็นชา
มีนงง หรือหมดหนทาง และไม่ได้เป็นสัญญาณของความอ่อนแอ ตรงกันข้าม

ความรักและแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเสมอมา

นี่คือการเปิดเผยตามธรรมชาติถึงแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์

และเป็นรางวัลที่แท้จริงของพระอัครลักษณะของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างที่แท้จริง

เมื่อได้พูดเช่นนั้นแล้ว บางคนอาจตีความสิ่งที่เราหมายถึงผิดไป

“การบรรยายความรู้สึกของพระเจ้าอย่างละเอียดเช่นนี้ ด้วยวิธีการที่ให้ความรู้สึกตื่นเต้นมากมายเหลือเกิน
มีเจตนาที่จะทำให้ผู้คนที่รู้สึกสงสัยสงสัยพระเจ้าหรือไม่?” นั่นคือเจตนาธรรมณ์ ณ ตรงนี้หรือไม่? (ไม่!)

จุดประสงค์เพียงอย่างเดียวของเราที่พูดสิ่งเหล่านี้คือการทำให้พวกเขารู้จักพระเจ้าดีขึ้น เข้าใจด้านต่างๆ

มากมายมหาศาลของพระองค์ เข้าใจพระอารมณ์ของพระองค์

ซาบซึ้งว่าแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นได้รับการแสดงออกโดยผ่านทางพระราชกิจของพระองค์อย่าง
เป็นรูปธรรมและที่ละเอียดละน้อย

โดยตรงกันข้ามกับการถูกสร้างภาพพรรณนาโดยผ่านทางคำพูดที่ไร้แก่นสารของมนุษย์

ความหมายตามตัวอักษรและคำสอนของพวกเขา หรือจินตนาการทั้งหลายของพวกเขา กล่าวคือ

พระเจ้าและแก่นแท้ของพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง—ทั้งสองสิ่งนี้ไม่ใช่ภาพวาด ไม่ใช่จินตนาการ

ไม่ได้ถูกมนุษย์สร้างขึ้น และไม่ได้ถูกมนุษย์ประดิษฐ์อย่างแน่นอน บัดนี้พวกเจ้าระลึกถึงการนี้ได้หรือไม่?
หากพวกเจ้าระลึกได้จริง เช่นนั้นแล้ววณะของเราในวันนี้ก็ได้สัมฤทธิ์ผลเป้าหมายที่ต้องการแล้ว

พวกเราได้เสวนากันในสามหัวข้อในวันนี้

เราเชื่อว่าทุกคนได้รับมากมายจากสามัคคีธรรมของพวกเราในสามหัวข้อนี้

เราสามารถพูดได้อย่างแน่นอนว่าโดยผ่านทางสามหัวข้อนี้ พระคำทั้งหลายของพระเจ้าที่เราได้บรรยาย
หรือพระอุปนิสัยและแก่นแท้ของพระเจ้าที่เราได้พูดถึงได้แปลงสภาพจินตนาการและความเข้าใจของผู้คนเกี่ยว
กับพระเจ้า แม้กระทั่งได้แปลงสภาพความเชื่อของทุกคนในพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น

ได้แปลงสภาพพระฉายาของพระเจ้าที่ทุกคนเลื่อมใสในหัวใจของพวกเขา ไม่สำคัญว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เราหวังว่าสิ่งที่พวกเจ้าได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าในสองตอนนี้ของพระคัมภีร์จะเป็นประโยชน์ต่อ

พวกเรา และเราหวังว่าหลังจากพวกเจ้ากลับไปแล้ว พวกเจ้าจะพยายามไต่ตรองมากขึ้น

การประชุมวันนี้สรุปปิดตัวตรงนี้ ลาก่อน!

พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 2

ในระหว่างการชุมนุมครั้งล่าสุดของพวกเรานั้น พวกเราได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับหัวข้อที่สำคัญยิ่งหัวข้อหนึ่ง พวกเจ้าจำได้หรือไม่ว่ามันคือหัวข้อใด? ขอให้เราได้ทวนมันอีกครั้ง

หัวข้อของการสามัคคีธรรมครั้งล่าสุดของพวกเราคือ พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง นี่คือหัวข้อสำคัญต่อพวกเจ้าหรือไม่? ส่วนใดของหัวข้อนี้ที่สำคัญต่อพวกเจ้ามากที่สุด? พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า หรือพระเจ้าพระองค์เอง?

ส่วนใดที่ทำให้พวกเจ้าสนใจมากที่สุด? ส่วนใดที่พวกเจ้าต้องการรับฟังมากที่สุด?

เรารู้ว่ามันยากสำหรับพวกเจ้าที่จะตอบคำถามนั้น

เพราะพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นสามารถมองเห็นได้ในพระราชกิจของพระองค์ทุกแง่มุม

และพระอุปนิสัยของพระองค์ถูกเปิดเผยอยู่ในพระราชกิจของพระองค์ตลอดเวลาและในทุกๆ ที่ และส่งผลให้เป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เอง ในแผนการบริหารจัดการโดยรวมของพระเจ้านั้น

พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เองล้วนไม่อาจแยกจากกันและกันได้

เนื้อหาของการสามัคคีธรรมครั้งล่าสุดของพวกเราที่เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้านั้นประกอบด้วยบันทึกเรื่องราวต่างๆ จากพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว

เหตุการณ์เหล่านั้นล้วนเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับมนุษย์และพระเจ้า และเหตุการณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ

ที่ได้เกิดขึ้นกับมนุษย์ ในขณะที่เดียวกันก็เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมและการแสดงออกของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ดังนั้น เรื่องราวเหล่านี้จึงมีคุณค่าและนัยสำคัญ โดยเฉพาะสำหรับการรู้จักพระเจ้า

เพียงหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์แล้ว

พระเจ้าก็ได้ทรงเริ่มมีส่วนร่วมกับมนุษย์และทรงสนทนากับมนุษย์

และพระอุปนิสัยของพระองค์ก็ได้เริ่มถูกแสดงออกต่อมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ตั้งแต่เมื่อครั้งที่พระเจ้าได้ทรงมีส่วนร่วมด้วยมวลมนุษย์เป็นครั้งแรกนั้นพระองค์ก็ได้ทรงเริ่มทำการเปิดเผยเนื้อ

แท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นต่อมนุษย์โดยไม่มีการหยุดชะงัก ไม่ว่าผู้คนยุคก่อนๆ

หรือผู้คนในปัจจุบันจะสามารถมองเห็นหรือเข้าใจมันหรือไม่ก็ตาม

พระเจ้าตรัสกับมนุษย์และทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์

ทรงเผยพระอุปนิสัยของพระองค์และทรงแสดงออกถึงเนื้อแท้ของพระองค์—นี่คือข้อเท็จจริง

และไม่มีบุคคลใดสามารถปฏิเสธได้ นี่ยังหมายความว่า พระอุปนิสัยของพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้า

และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้น ได้ถูกส่งออกไปและเปิดเผยอย่างสม่ำเสมอในขณะที่พระองค์ทรงพระ

ราชกิจและมีส่วนร่วมกับมนุษย์ พระองค์ไม่เคยทรงปกปิดหรือซ่อนเร้นสิ่งใดจากมนุษย์

แต่กลับทรงทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์เองเป็นที่เปิดเผยและทรงปลดปล่อยพระอุปนิสัยของพระองค์เองออก

กไปโดยไม่ทรงระวังสิ่งใดไว้ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าทรงหวังว่ามนุษย์จะสามารถรู้จักพระองค์และเข้าใจพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์ได้ พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้มนุษย์ปฏิบัติต่อพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์ว่าเป็นความล้าลึกนิรันดร์ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงต้องประสงค้ำให้มวลมนุษย์ถือว่าพระเจ้าทรงเป็นปรีศนาที่ไม่มีวันสามารถไขได้ มีเพียงเมื่อมวลมนุษย์รู้จักพระเจ้าเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถรู้จักหนทางไปข้างหน้าและยอมรับการทรงนำของพระเจ้าได้ และมีเพียงมวลมนุษย์เช่นนี้เท่านั้นที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้า และดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง ท่ามกลางพระพรของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

พระวณะและพระอุปนิสัยที่พระเจ้าได้ทรงส่งออกไปและทรงเปิดเผยไปนั้นเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นยังเป็นตัวแทนเนื้อแท้ของพระองค์อีกด้วย เมื่อพระเจ้าทรงมีส่วนร่วมกับมนุษย์

ไม่ว่าพระองค์จะตรัสหรือทรงทำสิ่งใด หรือพระองค์จะทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยใดก็ตาม

และไม่ว่ามนุษย์จะมองเห็นสิ่งใดจากเนื้อแท้ของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นก็ตาม

สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถตระหนัก จับใจความ หรือเข้าใจได้มากเพียงใดก็ตาม ทั้งหมดนั้นเป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้า—

น้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ การนี้ไม่ต้องสงสัยใดๆ เลย!

น้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์คือการที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนเป็นอย่างไร

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาทำสิ่งใด พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาดำรงชีวิตอย่างไร

และพระองค์ทรงพึงประสงค์ให้พวกเขามีความสามารถในการทำให้การปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จ

ลุล่วงไปอย่างไร สิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจแยกจากเนื้อแท้ของพระเจ้าได้ใช่หรือไม่? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงส่งพระอุปนิสัยของพระองค์และทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นออกไปในเวลาเดียวกันกับที่

พระองค์ทรงตั้งข้อเรียกร้องต่อมนุษย์ ไม่มีความเท็จ ไม่มีการเสแสร้ง ไม่มีการปกปิด และไม่มีการแต่งเติมใดๆ

แต่ทว่าเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถรู้จัก

และเหตุใดมนุษย์จึงไม่เคยมีความสามารถที่จะล่วงรู้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้อย่างชัดเจน?

เหตุใดมนุษย์จึงไม่เคยตระหนักถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า?

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยและส่งออกไปนั้นคือสิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองทรงมีและทรงเป็น

นั่นคือทุกเศษเสี้ยวและทุกเหลี่ยมมุมจากพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระองค์—

แล้วเหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถมองเห็นได้เล่า? เหตุใดมนุษย์จึงไม่สามารถมีความรู้ที่ครบถ้วนได้เล่า?

มีเหตุผลสำคัญข้อหนึ่งสำหรับการนี้ แล้วเหตุผลนั้นคืออะไรเล่า? นับตั้งแต่ยุคแห่งการทรงสร้าง

มนุษย์ไม่เคยปฏิบัติต่อพระเจ้าในฐานะพระเจ้า ในยุคแรกเริ่มสุดนั้น

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าจะได้ทรงทำสิ่งใดเกี่ยวกับมนุษย์—มนุษย์ผู้ซึ่งเพิ่งได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น—

มนุษย์ก็ได้ปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนไม่ใช่สิ่งใดนอกจากสหายผู้หนึ่ง เป็นใครบางคนที่มีไว้ให้พึ่งพา

และมนุษย์ไม่มีความรู้หรือความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าเลย กล่าวคือ

มนุษย์ไม่รู้ว่สิ่งที่ได้ถูกส่งออกมาโดยองค์ผู้ทรงเป็นนี้—

องค์ผู้ทรงเป็นซึ่งเขาพึ่งพาและมองเห็นว่าเป็นสหายของเขาค้นนั้น—คือเนื้อแท้ของพระเจ้า

อีกทั้งเขาไม่รู้ว่องค์ผู้ทรงเป็นนี้ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง กล่าวง่าย ๆ ได้ว่า
ผู้คนในเวลานั้นจำพระเจ้าไม่ได้เลย

พวกเขาไม่รู้ว่ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์

และพวกเขาไม่รู้ว่เท่าทันว่พระองค์ทรงมาจากที่ใด และยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาไม่รู้ว่เท่าทันว่พระองค์ทรงเป็นสิ่งใด แน่่อนว่เมื่อย้อนกลับไป ณ ตอนนั้น

พระเจ้าไม่ได้ทรงฟังประสงค์ให้มนุษย์รู้จักหรือจับใจความพระองค์ หรือให้เข้าใจทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำ
หรือให้มีความรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระองค์ เพราะเวลานี้คือยุคแรกเริ่มสุดหลังจากการทรงสร้างมวลมนุษย์

เมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มการเตรียมเพื่อพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติ

พระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งบางอย่างแก่มนุษย์ และได้ทรงเริ่มตั้งข้อเรียกร้องบางอย่างจากมนุษย์

โดยตรัสบอกมนุษย์ถึงวิธีที่จะถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าและนมัสการพระเจ้า

เมื่อนั้นเท่านั้นมนุษย์จึงได้รับแนวคิดเรียบง่ายบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

และเมื่อนั้นเท่านั้นเขาจึงได้รู้จักความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

และได้รู้ว่พระเจ้าทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้ทรงสร้างมวลมนุษย์

เมื่อมนุษย์ได้รู้ว่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์เป็นมนุษย์

ก็ได้เกิดระยะห่างที่แน่นอนขึ้นระหว่างเขากับพระเจ้า

ถึงกระนั้นพระเจ้ก็ยังไม่ได้ทรงขอให้มนุษย์มีความรู้ยิ่งใหญ่หรือความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงทรงตั้งข้อฟังประสงค์ที่แตกต่างกันต่อมนุษย์บนพื้นฐานของช่วงระยะและรูปการณ์แวดล้อมของพระราชกิจของพระองค์ พวกเขามองเห็นสิ่งใดในการนี้? พวกเขาล่วงรู้พระอุปนิสัยของพระเจ้าในแง่มุมใด?

พระเจ้าทรงเป็นจริงหรือไม่? ข้อฟังประสงค์ต่อมนุษย์ของพระเจ้าเหมาะสมหรือไม่?

ในระหว่างยุคแรกเริ่มสุดหลังจากการทรงสร้างมวลมนุษย์ของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้ยังไม่ได้ทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการพิชิตชัยและการทำให้มีความเพียบพร้อม กับมนุษย์

และยังไม่ได้ตรัสพระวจนะกับมนุษย์มากมายหลายคำณัั้น พระองค์ได้ทรงขอจากมนุษย์เพียงเล็กน้อย

ไม่ว่ามนุษย์จะได้ทำสิ่งใดหรือเขาจะได้ประพฤติน้อย่างไร—

ถึงแม้ว่าเขาจะได้ทำบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง—

พระเจ้ก็ได้ประทานอภัยและมองข้ามมันไปทั้งหมด

นี่เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงรู้ถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมอบให้มนุษย์และสิ่งที่อยู่ภายในตัวมนุษย์ และด้วยเหตุนี้
พระองค์จึงได้ทรงรู้มาตรฐานของข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ควรจะตั้งกับมนุษย์

ถึงแม้ว่ามาตรฐานของข้อพึงประสงค์ของพระองค์นั้นจะต่ำมากในเวลานั้น

แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่าพระอุปนิสัยของพระองค์จะไม่ยิ่งใหญ่

หรือว่าพระปรีชาญาณและมหิทธีอุทธีของพระองค์จะเป็นแค่เพียงพระวณะที่ว่างเปล่า สำหรับมนุษย์นั้น

มีเพียงหนทางหนึ่งเท่านั้นที่จะรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เอง นั่นก็คือ

โดยการติดตามขั้นตอนต่างๆ

ในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมวลมนุษย์และความรอดของมวลมนุษย์ของพระเจ้า

และการยอมรับพระวณะที่พระเจ้าตรัสกับมวลมนุษย์ ทันทีที่มนุษย์รู้จักสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

และรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เขาจะยังคงขอให้พระเจ้าทรงแสดงตัวตนจริงของพระองค์ให้เขาเห็นอยู่หรือไม่? ไม่ มนุษย์คงจะไม่ขอ

และคงจะไม่แม้กระทั่งกลัวขอ

เพราะเมื่อได้จับใจความพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นแล้วนั้น

มนุษย์ก็จะได้มองเห็นพระเจ้าที่ขึงแท้พระองค์เอง และตัวตนจริงของพระองค์แล้ว

นี่คือบทอาสน์ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ขณะที่พระราชกิจและแผนของเจ้าดำเนินไปอย่างไม่หยุด

และหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงตั้งพันธสัญญาไว้กับมนุษย์

ให้เป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะไม่มีวันทรงทำลายโลกโดยใช้น้ำท่วมอีกแล้วนั้น

พระเจ้าก็ได้ทรงมีพระประสงค์ที่เร่งด่วนเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้ได้มาซึ่งบรรดาผู้ที่สามารถมีจิตใจเดียวกันกับพระองค์ ดังนั้น

พระองค์จึงได้ทรงมีความพึงปรารถนาที่จำเป็นเร่งด่วนมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมด้วยเช่นกันที่จะได้มาซึ่งบรรดาผู้ที่สามารถทำตามน้ำพระทัยของพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ และยิ่งไปกว่านั้น

ทรงปรารถนามากยิ่งขึ้นที่จะได้มาซึ่งกลุ่มผู้คนที่สามารถเป็นอิสระจากกำลังบังคับของความมืดมิดและไม่ถูกซาตานผูกมัด ซึ่งเป็นกลุ่มที่จะสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์บนแผ่นดินโลกได้

การได้รับกลุ่มผู้คนที่เช่นนี้เป็นความปรารถนาที่ทรงมีมานานของพระเจ้า

มันคือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงรอคอยมาตลอดนับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้าง ด้วยเหตุนี้

ไม่ว่าเป็นการที่พระเจ้าทรงใช้น้ำท่วมเพื่อทำลายโลก หรือว่าเป็นพันธสัญญาที่พระองค์ทรงมีกับมนุษย์นั้น

น้ำพระทัย กรอบความคิด แผน และความหวังทั้งหมดของพระเจ้ายังคงเป็นเหมือนเดิม

สิ่งที่พระองค์ได้ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ สิ่งที่พระองค์ได้ทรงโหยหามานานก่อนเวลาแห่งการทรงสร้าง

ก็คือการได้รับคนเหล่านั้นท่ามกลางมวลมนุษย์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปรารถนาที่จะได้มา—
ที่จะได้มาซึ่งกลุ่มผู้คนที่สามารถจับใจความและรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์และเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์
กลุ่มผู้ซึ่งจะสามารถนมัสการพระองค์ได้ กลุ่มผู้คนเช่นนั้นคงจะสามารถเป็นคำพยานต่อพระองค์ได้อย่างแท้จริง
และสามารถกล่าวได้ว่า พวกเขาคงจะเป็นคนสนิทของพระองค์

วันนี้ พวกเรามาย้อนรอยอย่างพระบาทของพระเจ้าและติดตามขั้นตอนต่างๆ
แห่งพระราชกิจของพระเจ้ากันต่อเถิด เพื่อที่พวกเราอาจจะเปิดเผยพระดำริและแนวคิดของพระเจ้า
และรายละเอียดต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวกับพระเจ้าออกมา ทั้งหมดที่ได้ “ถูกปิดผนึก” ไว้เป็นเวลานานมากแล้ว
โดยผ่านทางสิ่งต่างๆ เหล่านี้นั้น พวกเราจะได้มารู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า เข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้า
พวกเราจะให้พระเจ้าเสด็จเข้ามาสู่หัวใจของพวกเรา และพวกเราทุกคนจะได้ค่อยๆ
เข้าใจลึกซึ้งกับพระเจ้ายิ่งขึ้น และลดระยะห่างของพวกเราจากพระเจ้า

ส่วนที่พวกเราได้สนทนากันเมื่อครั้งที่แล้วนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงตั้งพันธสัญญากับมนุษย์ คราวนี้ พวกเราจะสามัคคีธรรมกันเกี่ยวกับบทตอนต่างๆ ข้างล่างนี้จากข้อพระคัมภีร์
พวกเราเริ่มด้วยการอ่านข้อพระคัมภีร์กันเถิด

ก. อับราฮัม

1. พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่อับราฮัม

ปฐมกาล 17:15-17 พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “ส่วนชารายภรรยาของเจ้านั้น เจ้าอย่าเรียกชื่อนางว่า ชาราย
แต่จงเรียกชื่อนางว่า ซาร่าห์ เราจะอวยพรนาง และยิ่งกว่านั้นอีก โดยนางนี้แหละ เราจะให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้า
เราจะอวยพรนาง และนางจะให้กำเนิดชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง”
อับราฮัมจึงซบหน้าลงหัวเราะและคิดในใจว่า “ชายผู้มียุหนึ่งร้อยปีแล้วจะมีบุตรได้หรือ?
ซาร่าห์ผู้มียุเก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ?”

ปฐมกาล 17:21-22 “ฝ่ายพันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคผู้ซึ่งซาร่าห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในฤดูนี้”
เมื่อพระองค์ตรัสกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จจากอับราฮัมขึ้นไป

2. อับราฮัมถวายอิสอัค

ปฐมกาล 22:2-3 พระองค์ตรัสว่า “จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัค บุตรคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก
ไปยังดินแดนโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า”

อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ผูกอาณานิคมของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรของท่าน
ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องบูชา แล้วเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกแก่ท่าน

ปฐมกาล 22:9-10 เมื่อเขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกเขาไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น
เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย

ไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางพระราชกิจที่พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำได้

ดังนั้น พวกเจ้าทุกคนก็พึงได้รับฟังเรื่องราวของอับราฮัมไป

พระเจ้าได้ทรงเลือกเขาหลังจากที่น้ำท่วมได้ทำลายโลก ชื่อของเขาคืออับราฮัม และเมื่อเขามีอายุหนึ่งร้อยปี
และซาราห์ภรรยาของเขาอายุเก้าสิบปี พระสัญญาของพระเจ้ายิ่งได้มาถึงเขา

พระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาอะไรกับเขา? พระองค์ได้ทรงสัญญาในสิ่งที่ได้ถูกอ้างอิงถึงในข้อพระคัมภีร์ว่า
“เราจะอวยพรนาง และยิ่งกว่านั้นอีก โดยนางนี้แหละ เราจะให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้า”

อะไรคือภูมิหลังที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เขา?

ข้อพระคัมภีร์จัดเตรียมเรื่องราวต่อไปนี้ ความว่า “อับราฮัมจึงซบหน้าลงหัวเราะและคิดในใจว่า

‘ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีแล้วจะมีบุตรได้หรือ? ซาราห์ผู้มีอายุเก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ?’”

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คู่สามีภรรยาสูงวัยนี้แก่เกินไปที่จะให้กำเนิดลูกๆ

และอับราฮัมทำสิ่งใดหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาของพระองค์กับเขา?

เขาซบหน้าลงหัวเราะและกล่าวกับตัวเองว่า “ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีแล้วจะมีบุตรได้หรือ?”

อับราฮัมเชื่อว่ามันเป็นไปไม่ได้—

ซึ่งหมายความว่าเขาเชื่อว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อเขานั้นไม่ใช่สิ่งใดที่มากไปกว่าเรื่องตลก

จากมุมมองของมนุษย์แล้วนั้น นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มนุษย์ไม่อาจสัมผัสฤทธิ์ผลได้

และในทำนองเดียวกันนั้นก็ไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ผลได้โดยพระเจ้าและเป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า

บางทีสำหรับอับราฮัมมันเป็นเรื่องน่าหัวเราะ กล่าวคือ พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

แต่ทว่าดูเหมือนว่าพระองค์จะไม่ทรงตระหนักแต่อย่างใดว่าใครบางคนก็แค่ถึงเพียงนั้นจะไม่สามารถให้กำเนิดลูก

ๆ ได้ พระเจ้าทรงดำริว่าพระองค์ทรงสามารถทำให้ข้าพระองค์ให้กำเนิดลูกได้

พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะประทานลูกให้ข้าพระองค์—นั่นเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน! ดังนั้น

อับราฮัมจึงซบหน้าลงและหัวเราะ พลังคิดกับตัวเองว่า เป็นไปไม่ได้—พระเจ้ากำลังทรงล้อข้าพระองค์ เล่น

เรื่องนี้ไม่สามารถเป็นจริงได้! เขาไม่ได้ถือพระวจนะของพระเจ้าอย่างจริงจัง ดังนั้น

ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วอับราฮัมเป็นมนุษย์ประเภทใด? (ชอบธรรม)

มีระบุไว้ตรงไหนว่าเขาเป็นมนุษย์ที่ชอบธรรม?

พวกเขาคิดว่าทุกคนที่พระเจ้าทรงเรียกใช้นั้นชอบธรรมและมีความเพียบพร้อม
ว่าพวกเขาล้วนเป็นผู้คนที่เดินกับพระเจ้า เจ้าคิดตามคำสอน!
พวกเขาก็ต้องมองเห็นอย่างชัดเจนว่าเมื่อพระเจ้าทรงกำหนดนิยามใครบางคนนั้น
พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้นโดยพลการ ณ ที่นี้ พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่าอับราฮัมชอบธรรม ในพระทัยของพระองค์นั้น
พระเจ้าทรงมีมาตรฐานต่างๆ เพื่อวัดทุกคน ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะไม่ได้ตรัสว่าอับราฮัมเป็นบุคคลประเภทใด
แต่ในแง่ของการประพฤติดูเหมือนว่าแล้วนั้น อับราฮัมมีความเชื่อในพระเจ้าแบบใด?
มันเป็นนามธรรมเล็กน้อยหรือไม่? หรือเขามีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่? ไม่ เขาไม่ใช่เลย!
การหัวเราะและความคิดของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นอย่างไร ดังนั้น
การที่พวกเขารู้สึกว่าเขาชอบธรรมนั้นเป็นเพียงแต่การคิดไปเองจากจินตนาการของพวกเขา
มันเป็นการนำคำสอนไปใช้อย่างมีอคติ และมันเป็นการประเมินที่ขาดความรับผิดชอบ
พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นการหัวเราะของอับราฮัมและการแสดงออกเล็กๆ น้อยๆ ของเขาหรือไม่?
พระองค์ได้ทรงรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นหรือไม่? พระเจ้าได้ทรงรู้
แต่พระเจ้าจะทรงปรับเปลี่ยนสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำหรือไม่? ไม่!
เมื่อพระเจ้าได้ทรงวางแผนและได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าพระองค์จะเลือกมนุษย์คนนี้ มันก็สำเร็จลุล่วง
ไม่ว่าความคิดของมนุษย์หรือการประพฤติดูเหมือนว่าจะไม่มีอิทธิพลหรือแทรกแซงพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย
พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงแผนของพระองค์โดยสุดแต่พระทัย
อีกทั้งพระองค์ก็จะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงหรือล้มแผนของพระองค์อย่างหุนหันพลันแล่นเนื่องจากการประพฤติดู
ของมนุษย์ แม้กระทั่งการประพฤติดูเหมือนว่าจะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่นนั้นแล้ว สิ่งใดเล่าที่ได้เขียนไว้ในปฐมบท 17:21-
22? “ฝ่ายพันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคผู้ซึ่งซาราห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในฤดูนี้”
เมื่อพระองค์ตรัสกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จจากอับราฮัมขึ้นไป”
พระเจ้าไม่ได้ทรงให้ความสนพระทัยต่อสิ่งที่อับราฮัมคิดหรือกล่าวแม้แต่น้อย
อะไรคือเหตุผลสำหรับความไม่สนพระทัยของพระองค์? มันเป็นเพราะ ณ เวลานั้น
พระเจ้าไม่ได้ทรงขอให้มนุษย์มีความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ หรือให้เขาสามารถมีความรู้ที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเจ้า
หรือยิ่งไปกว่านั้น ให้เขาสามารถเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำและตรัส ด้วยเหตุนี้
พระองค์จึงไม่ได้ทรงขอให้มนุษย์เข้าใจอย่างเต็มที่ในสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำ
หรือผู้คนที่พระองค์ได้ทรงมุ่งมั่นที่จะเลือก หรือหลักการทั้งหลายในการกระทำของพระองค์
เพราะวุฒิภาวะของมนุษย์นั้นแค่ไม่เพียงพอ ณ เวลานั้น
พระเจ้าทรงถือว่าสิ่งใดก็ตามที่อับราฮัมทำและการประพฤติดูของเขาอย่างไรก็ตามเป็นสิ่งที่ปกติ
พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวโทษหรือตำหนิ แต่แค่ได้ตรัสว่า “ซาราห์จะคลอดอิสอัคให้แก่เจ้าปีหน้าในฤดูนี้”

สำหรับพระเจ้าแล้ว หลังจากที่พระองค์ได้ทรงประกาศพระวณะเหล่านี้ เรื่องนี้จะได้เป็นจริงทีละขั้นตอนในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น สิ่งที่จะถูกทำให้สำเร็จลุล่วงโดยแผนของพระองค์ได้สัมฤทธิ์ผลไปแล้ว หลังจากที่มีการจัดการเตรียมการสำหรับการนี้ได้ครบบริบูรณ์ไปแล้ว พระเจ้าก็ได้เสด็จจากไป สิ่งที่มนุษย์ทำหรือคิด สิ่งที่มนุษย์เข้าใจ แผนต่างๆ ของมนุษย์—ไม่มีสิ่งใดในกรณีที่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระเจ้า ทุกสิ่งทุกอย่างก้าวหน้าไปตามแผนของพระเจ้า

โดยสอดคล้องกับเวลาและช่วงระยะที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ เช่นนี้เองคือหลักการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงแทรกแซงในสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์คิดหรือรู้

ถึงกระนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงละเลยแผนของพระองค์หรือละทิ้งพระราชกิจของพระองค์เพียงเพราะมนุษย์ไม่เชื่อหรือไม่เข้าใจ ด้วยเหตุนี้ข้อเท็จจริงทั้งหลายสำเร็จลุล่วงไปตามแผนและพระดำริของพระเจ้า

นี่คือสิ่งที่พวกเรามองเห็นอย่างแม่นยำในพระคัมภีร์ กล่าวคือ

พระเจ้าได้ทรงทำให้ข้อผิดพลาดในเวลาที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้

ข้อเท็จจริงเหล่านี้พิสูจน์ว่าพฤติกรรมและการประพฤติดของมนุษย์ได้ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่?

สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้า! ความเชื่อในพระเจ้าอันน้อยนิดของมนุษย์

และมโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าส่งผลกระทบต่อพระราชกิจของพระเจ้าหรือไม่? ไม่ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ส่งผลกระทบเลย! ไม่แม้แต่ชนิดเดียว!

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าไม่ได้รับผลกระทบจากมนุษย์ เรื่องราว หรือสิ่งแวดล้อมใดเลย

ทั้งหมดที่พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำก็จะครบบริบูรณ์และสำเร็จลุล่วงไปตรงเวลาและตามแผนของพระองค์ และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถแทรกแซงพระราชกิจของพระองค์ได้

พระเจ้าทรงเพิกเฉยต่อบางแง่มุมจากความโง่เขลาและไม่รู้เท่าทันของมนุษย์

และแม้กระทั่งบางแง่มุมจากการต้านทานและมโนคติที่หลงผิดต่อพระองค์ของมนุษย์

และพระองค์ทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำไม่ว่าอย่างไรก็ตาม นี่คือพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และมันคือภาพสะท้อนแห่งฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

พระราชกิจเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้าและความรอดของมวลมนุษย์เริ่มต้นด้วยการที่อับราฮัมพลีอุทิศอิสอัค

พระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมได้ถูกทำให้ลุล่วงไปด้วยการทรงมอบบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัม

นี่ไม่ได้หมายความว่าแผนของพระเจ้าได้หยุด ณ ที่นี้ ในทางตรงกันข้าม

แผนทั้งดงามของพระเจ้าในการบริหารจัดการและความรอดของมวลมนุษย์เพิ่งจะได้เริ่มต้นขึ้นเท่านั้น

และการอวยพรของพระองค์ให้อับราฮัมมีบุตรชายคนหนึ่งก็เป็นแค่อาณัติของแผนการบริหารจัดการโดยรว

มของพระองค์ ณ ช่วงเวลานั้น ใครเล่าที่รู้ว่าการสู้รบของพระเจ้ากับซาตานได้เริ่มต้นขึ้นแล้วอย่างเงียบๆ
ในช่วงเวลาที่อับราฮัมได้มอบถวายอิสอัค?

พระเจ้าไม่ได้พระทัยว่ามนุษย์โง่เขลาหรือไม่—พระองค์เพียงทรงขอให้มนุษย์เชื่อตรงเท่านั้น

ต่อไป เรามาดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำกับอับราฮัมกัน ในปฐมกาล 22:2

พระเจ้าได้ทรงให้พระบัญชาต่อไปนี้แก่อับราฮัม ความว่า “จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัค
บุตรคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก ไปยังดินแดนโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องบูชา
บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า” ความหมายของพระเจ้านั้นชัดเจน กล่าวคือ
พระองค์กำลังตรัสบอกกับอับราฮัมให้มอบบุตรชายคนเดียวของเขา คืออิสอัค ผู้ที่เขารัก
ให้เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เมื่อมองการนั้นในวันนี้

พระบัญชาของพระเจ้ายังคงขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์อยู่หรือไม่? ใช่แล้ว!

ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำในเวลานั้นตรงกันข้ามกันที่เดียวกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์
มันเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจจับใจความได้ ในมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา ผู้คนเชื่อดังต่อไปนี้:

เมื่อมนุษย์ไม่เชื่อ และคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ พระเจ้าได้ทรงมอบบุตรคนหนึ่งแก่เขา

และหลังจากที่เขาได้รับบุตรชายคนหนึ่งแล้ว พระเจ้าได้ทรงขอให้เขาพลีอุทิศบุตรชายของเขา

นี่ไม่น่าเชื่อโดยสิ้นเชิงมิใช่หรือ! ที่จริงแล้วพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำสิ่งใด?

เจตนารมณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าคือสิ่งใด? พระองค์ได้ประทานบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมโดยไม่มีเงื่อนไข

แต่ทว่าพระองค์ก็ได้ทรงขอให้อับราฮัมทำเครื่องบูชาที่ไม่มีเงื่อนไขด้วยเช่นกัน นี่ไม่มากเกินไปหรอกหรือ?

จากจุดยืนของบุคคลภายนอก นี่ไม่เพียงแค่มากเกินไปเท่านั้น แต่ยังเป็นกรณีบางอย่างที่เป็น

“การสร้างปัญหาโดยไม่มีเหตุผลใดๆ” ด้วยเช่นกัน แต่อับราฮัมเองไม่ได้เชื่อว่าพระเจ้ากำลังทรงขมมากเกินไป
ถึงแม้เขาจะมีความคิดเห็นเล็กๆ น้อยๆ บางอย่างของเขาเองเกี่ยวกับเรื่องนี้

และถึงแม้ว่าเขาจะสงสัยพระเจ้าเล็กน้อย แต่เขาก็ยังคงเตรียมที่จะทำเครื่องบูชา ณ จุดนี้

เขาเห็นสิ่งใดที่พิสูจน์ว่าอับราฮัมเต็มใจที่จะถวายบุตรชายของเขา? ในประโยคเหล่านี้กำลังกล่าวสิ่งใด?

ข้อความเดิมบอกเล่าเรื่องราวดังต่อไปนี้: “อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด

ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องบูชา
แล้วเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกแก่ท่าน” (ปฐมกาล 22:3)

“เมื่อเขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกเขาไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ

แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย” (ปฐมกาล 22:9-10)

เมื่ออับราฮัมยื่นมือออกไปจับมีดเพื่อฆ่าบุตรชายของเขา

พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นการกระทำของเขาหรือไม่? พระองค์ทรงเห็น ทุกขั้นตอน—ตั้งแต่เริ่มต้น

เมื่อพระเจ้าได้ทรงขอให้อับราฮัมพลีอุทิศอิสอัค จนถึงตอนที่อับราฮัมยกมีดขึ้นเพื่อฆ่าบุตรชายของเขาจริงๆ—
ได้แสดงให้เห็นพระเจ้าทรงเห็นหัวใจของอับราฮัม และไม่ว่าความโง่เขลา ความไม่รู้เท่าทัน

และความไม่เข้าใจพระเจ้าก่อนหน้านี้ของเขาจะเป็นอย่างไร ณ เวลานั้น

หัวใจของอับราฮัมที่มีต่อพระเจ้านั้นซื่อตรงและซื่อสัตย์ และเขากำลังจะส่งมอบอิสอัค

บุตรชายที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา คืนกลับไปให้แก่พระเจ้า

พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นการเชื่อฟังในตัวเขา การเชื่อฟังอย่างยิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนา

สำหรับมนุษย์นั้น พระเจ้าทรงทำหลายสิ่งที่ไม่อาจจับใจความได้และแม้กระทั่งไม่อาจเชื่อได้

เมื่อพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะจัดวางเรียบเรียงใครบางคน

การจัดวางเรียบเรียงนี้มักจะขัดแย้งกับมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์และเขาไม่อาจจับใจความได้

แต่กระนั้นแน่นอนว่าเป็นเพราะความไม่สอดคล้องและความไม่อาจจับใจความได้นี้เองที่เป็นการทดสอบและการทดลองมนุษย์ของพระเจ้า ในขณะเดียวกัน

อับราฮัมก็สามารถแสดงให้เห็นการเชื่อฟังพระเจ้าภายในตัวเขาได้

ซึ่งเป็นสภาพเงื่อนไขที่เป็นรากฐานสำคัญมากที่สุดในการที่เขาจะสามารถทำให้สมดังสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ได้ เมื่อนั้นเท่านั้น เมื่ออับราฮัมสามารถเชื่อฟังข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า

เมื่อเขาได้มอบถวายอิสอัคแล้วเท่านั้น

พระเจ้าจึงได้รู้ถึงวางพระทัยและทรงเห็นชอบต่อมวลมนุษย์อย่างแท้จริง—ต่ออับราฮัม

ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรร

เมื่อนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงมั่นพระทัยว่าบุคคลผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรคนนี้เป็นผู้นำที่ขาดเสียไม่ได้

ผู้ซึ่งสามารถรับพระสัญญาของพระองค์และแผนการบริหารจัดการในภายหลังของพระองค์ได้

ถึงแม้ว่ามันจะเป็นเพียงการทดสอบและการทดลอง แต่พระเจ้าก็รู้สึกอึดอัดพระทัย

พระองค์ทรงรู้สึกถึงความรักที่มนุษย์มีต่อพระองค์

และพระองค์รู้สึกสบายพระทัยโดยมนุษย์อย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน ณ

ชั่วขณะนั้นที่อับราฮัมยกมีดขึ้นเพื่อฆ่าอิสอัค พระเจ้าได้ทรงหยุดเขาหรือไม่?

พระเจ้าไม่ได้ทรงปล่อยให้อับราฮัมพลีอุทิศอิสอัค

เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงมีเจตนารมณ์ที่จะเอาชีวิตของอิสอัคอย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงได้หยุดอับราฮัมทันเวลา สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น การเชื่อฟังของอับราฮัมได้ผ่านการทดสอบแล้ว

สิ่งที่เขาได้ทำไปนั้นเพียงพอแล้ว

และพระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นบททดสอบของสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำแล้ว

บททดสอบนี้เป็นที่พึงพอพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

สามารถกล่าวได้ว่าบทอวสานนี้เป็นที่พึงพอพระทัยของพระเจ้า ว่ามันคือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ และเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงพิเคราะห์คอยที่จะเห็น เรื่องนี้จริงหรือไม่? ถึงแม้ว่าในบริบทที่แตกต่างกันไป พระเจ้าจะทรงใช้วิธีการที่แตกต่างกันเพื่อทดสอบแต่ละบุคคล

พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ในตัวอับราฮัม

พระองค์ทอดพระเนตรเห็นว่าหัวใจของอับราฮัมนั้นซื่อตรง และการเชื่อฟังของเขานั้นไม่มีเงื่อนไขแน่นอนว่า “การไม่มีเงื่อนไข” นั้นแน่นอนที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนา ผู้คนมักจะกล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายสิ่งนี้ไปแล้ว ข้าพระองค์ได้ยอมสละสิ่งนั้นไปแล้ว—เหตุใดพระเจ้าจึงยังคงไม่พึงพอพระทัยกับข้าพระองค์?”

เหตุใดพระองค์ยังคงทรงคอยนำข้าพระองค์ไปสู่การทดสอบอยู่เรื่อยๆ?

เหตุใดพระองค์ยังคงทรงคอยทดสอบข้าพระองค์อยู่เรื่อยๆ?” การนี้แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงหนึ่ง นั่นคือ

พระเจ้ายังไม่ได้ทอดพระเนตรเห็นหัวใจของเจ้า และยังไม่ได้ทรงได้มาซึ่งหัวใจของเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ยังไม่ได้ทอดพระเนตรเห็นความจริงใจดังเช่นเมื่อตอนที่อับราฮัมสามารถยกมิดขิ้นเพื่อฆ่าบุตรชายของเขาด้วยมือของเขาเองและถวายเขาให้แก่พระเจ้าได้

พระองค์ยังไม่ได้ทอดพระเนตรเห็นการเชื่อฟังโดยไม่มีเงื่อนไขของเจ้า และยังไม่ได้สบายพระทัยโดยเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็เป็นธรรมชาติที่พระเจ้าทรงคอยทดสอบเจ้าอยู่เรื่อยๆ การนี้ไม่จริงหรือ?

เท่าที่หัวข้อนี้เกี่ยวข้อง พวกเราจะทิ้งมันไว้เพียงเท่านี้ ต่อไป พวกเราจะอ่าน

“พระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม”

3. พระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม

ปฐมกาล 22:16-18 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราเองปฎิญาณว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้และไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา

นี่คือเรื่องราวที่ครบสมบูรณ์เกี่ยวกับการอวยพรของพระเจ้าต่ออับราฮัม

ถึงแม้ว่าจะรวดเร็วแต่เนื้อหาของมันนั้นมั่งคั่ง กล่าวคือ

มันประกอบด้วยเหตุผลและภูมิหลังของของขวัญที่พระเจ้าทรงให้อับราฮัม

และสิ่งที่เป็นสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้อับราฮัม

มันยังเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมยินดีและความตื่นเต้นที่พระเจ้าได้ดำรงพระวาทะเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

ตลอดจนความเร่งด่วนของการที่พระองค์ทรงพิเคราะห์คอยที่จะได้รับบรรดาผู้ซึ่งสามารถรับฟังพระวาทะของพระองค์ได้ ในการนี้

พวกเรามองเห็นการทะนุถนอมและความอ่อนโยนของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระวณะของพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ ดังนั้น พวกเรามองเห็นราคาที่พระองค์ทรงจ่ายเพื่อที่จะได้รับผู้คนและความเอาพระทัยใส่และพระคำริที่พระองค์ทรงใช้ในการได้รับพวกเขาด้วยเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้น บทตอนนี้ซึ่งบรรจุพระวณะที่ว่า “เราเองปฏิญาณว่า”

ให้สำนึกรับรู้ที่ทรงพลังแก่เราเกี่ยวกับความขมขื่นและความเจ็บปวดที่พระเจ้าทรงแบกรับและพระเจ้าพระองค์เดียวที่อยู่เบื้องหลังฉากของพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการของพระองค์นี้ มันเป็นบทตอนที่ปลุกความคิดและเป็นบทตอนที่มีนัยสำคัญพิเศษสำหรับบรรดาผู้ที่ตามมา และมีผลกระทบกว้างขวางต่อพวกเขา

มนุษย์ได้รับพระพรของพระเจ้าเนื่องจากความจริงใจและการเชื่อฟังของเขา

พระพรที่พระเจ้าทรงมอบให้กับอับราฮัมที่พวกเราได้อ่านกัน ณ ที่นี้ยิ่งใหญ่หรือไม่? มันยิ่งใหญ่เพียงใด? มีประโยคสำคัญอยู่ประโยคหนึ่ง ณ ที่นี้ นั่นคือ “ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื่อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา”

ประโยคนี้แสดงให้เห็นว่าอับราฮัมได้รับพระพรที่ไม่เคยได้ถูกมอบแก่ผู้ใดที่มาก่อนหรือภายหลังจากนั้น เมื่อพระเจ้าทรงขอ อับราฮัมก็ได้คืนบุตรชายเพียงคนเดียวของเขา—บุตรชายคนเดียวผู้เป็นที่รักของเขา—ให้แก่พระเจ้า (หมายเหตุ: ในที่นี้เราไม่สามารถใช้คำว่า “ถวายเป็น” ได้

พวกเราควรกล่าวว่าเขาได้คืนบุตรชายของเขาแก่พระเจ้า)

พระเจ้าไม่เพียงแต่ไม่ทรงอนุญาตให้อับราฮัมถวายอิสอัคเท่านั้น แต่พระองค์ยังได้ทรงถวายพรเขาด้วย

พระองค์ได้ทรงถวายพรแก่อับราฮัมด้วยพระสัญญาใด?

พระองค์ได้ทรงถวายพรเขาด้วยพระสัญญาที่จะเพิ่มทวีเชื่อสายของเขา และพวกเขาจะได้เพิ่มทวีขึ้นมากเท่าใด?

ข้อพระคัมภีร์จัดเตรียมการบันทึกดังต่อไปนี้ “ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล

เชื่อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื่อสายของเจ้า” พระเจ้าได้ดำรัสเนื้อหาใดในพระวณะเหล่านี้?

กล่าวคือ อับราฮัมได้รับพระพรของพระเจ้าอย่างไร?

เขาได้รับพระพรเหล่านั้นดังเช่นที่พระเจ้าตรัสไว้ในข้อพระคัมภีร์ว่า “เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา” กล่าวคือ

เพราะอับราฮัมได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า เพราะเขาได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ตรัส ได้ขอ และได้บัญชา โดยไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญเลยแม้แต่น้อย ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าจึงได้ทรงทำพระสัญญาเช่นนั้นกับเขา

มีประโยคสำคัญประโยคหนึ่งในพระสัญญานี้ที่พูดถึงพระคำริของพระเจ้า ณ เวลานั้น

พวกเจ้ามองเห็นมันแล้วหรือยัง? พวกเจ้าอาจจะไม่ได้ให้ความสนใจมากนักกับพระวณะของพระเจ้าที่ว่า

“เราเองปฏิญาณว่า” ความหมายของประโยคนี้ก็คือว่า เมื่อพระเจ้าได้ดำรัสพระวณะเหล่านั้น

พระองค์กำลังทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เอง ผู้คนปฏิญาณด้วยสิ่งใดเมื่อพวกเขาทำการสาบาน?

พวกเขาปฏิญาณด้วยสวรรค์ ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พวกเขาทำการสาบานต่อพระเจ้าและปฏิญาณด้วยพระเจ้า

ผู้คนอาจจะไม่มีความเข้าใจมากนักเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่พระเจ้าทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เอง

แต่พวกเขาก็จะสามารถเข้าใจได้เมื่อเราจัดเตรียมคำอธิบายที่ถูกต้องแก่พวกเขา

เมื่อทรงเผชิญหน้ากับมนุษย์ผู้ซึ่งสามารถเพียงได้ยินพระวาทะของพระองค์เท่านั้นแต่ไม่เข้าใจพระทัยของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงรู้สึกโดดเดี่ยวและสูญเสียอีกครั้ง

พระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นธรรมชาติอย่างมากด้วยความสิ้นหวัง—

และอาจกล่าวได้ว่าโดยไม่รู้พระองค์—นั่นคือ

พระองค์วางพระหัตถ์ลงบนพระทัยของพระองค์และตรัสกับพระองค์เองเมื่อประทานพระสัญญาให้แก่อับราฮัม

และจากชายคนนี้ได้ยินพระเจ้าตรัสว่า “เราเองปฏิญาณว่า”

เจ้าอาจคิดถึงตัวเจ้าเองโดยผ่านทางกรกระทำของพระเจ้า

เมื่อเจ้าวางมือของเจ้าไว้บนหัวใจของเจ้าแล้วพูดกับตัวเจ้าเอง

เจ้ามีแนวคิดชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้ากำลังพูดหรือไม่? ท่าทีของเจ้าจริงใจหรือไม่?

เจ้าพูดอย่างตรงไปตรงมาด้วยหัวใจของเจ้าหรือไม่? ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงมองเห็น ณ ที่นี้ว่า

เมื่อพระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมนั้น พระองค์ทรงจริงจังและจริงจัง

ในขณะที่เดียวกันกับที่กำลังตรัสและทรงอวยพรอับราฮัมนั้น พระเจ้าก็กำลังตรัสกับพระองค์เองด้วย

พระองค์กำลังตรัสบอกพระองค์เองว่า เราจะอวยพรอับราฮัม

และทำให้ลูกหลานของเขามีจำนวนมากเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้าและมากมายเหมือนเม็ดทรายบนฝั่งทะเล

เพราะเขาเชื่อฟังคำพูดของเราและเขาเป็นคนที่เราเลือก เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่า “เราเองปฏิญาณว่า”

พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าพระองค์จะทรงผลิตประชากรที่ได้รับเลือกสรรแห่งอิสราเอลในตัวอับราฮัม

ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์จะทรงนำทางผู้คนเหล่านี้ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ด้วยพระราชกิจของพระองค์ กล่าวคือ

พระเจ้าจะทรงทำให้พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมแบกรับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า

และพระราชกิจของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงแสดงออกไว้ก็จะเริ่มต้นด้วยอับราฮัมและจะดำเนินต่อเนื่องไป

ไปในพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ความปรารถนาของพระเจ้าที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดเป็นจริงขึ้นมา

พวกเขาก็จะว่าอย่างไร นี่ไม่ใช่สิ่งที่ได้รับพรหรือ? สำหรับมนุษย์แล้วนั้น ไม่มีพรใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้

อาจกล่าวได้ว่านี่คือสิ่งที่ได้รับพรมากที่สุด พระพรที่อับราฮัมได้รับไม่ใช่การเพิ่มทวีเชื้อสายของเขา

แต่เป็นการสัมฤทธิ์ผลของพระเจ้าในการบริหารจัดการของพระองค์ พระบัญชาของพระองค์

และพระราชกิจของพระองค์ในพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม นี่หมายความว่าพระพรต่างๆ

ที่อับราฮัมได้รับนั้นไม่ใช่ชั่วคราว แต่ดำเนินต่อเนื่องไปในขณะที่แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าก้าวหน้าไป

เมื่อพระเจ้าได้ตรัส เมื่อพระเจ้าได้ปฏิญาณด้วยพระองค์เอง พระเจ้าได้ทรงตั้งปณิธานไว้แล้ว
กระบวนการแห่งปณิธานนี้เที่ยงแท้หรือไม่? มันจริงหรือไม่? พระเจ้าได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ว่า
จากเวลานั้นเป็นต้นไป ความเพียรพยายามของพระองค์ ราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไป
สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น ทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์ และแม้กระทั่งพระชนม์ชีพของพระองค์
จะถูกประทานให้แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และพระเจ้าได้ตั้งพระทัยแน่วแน่อีกด้วยว่า
พระองค์จะทรงทำการสำแดงกิจการทั้งหลายของพระองค์ และทรงอนุญาตให้มนุษย์มองเห็นพระปรีชาญาณ
สิทธิอำนาจ และฤทธานุภาพของพระองค์โดยเริ่มต้นจากผู้คนกลุ่มนี้

**การได้รับบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและสามารถเป็นพยานต่อพระองค์ได้คือความปรารถนาที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระ
เจ้า**

ในขณะเดียวกันกับที่ตรัสกับพระองค์เอง พระเจ้าก็ได้ตรัสกับอับราฮัมด้วย
แต่นอกเหนือจากการได้ยินพระพรที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่เขาแล้วนั้น
อับราฮัมสามารถเข้าใจความปรารถนาที่แท้จริงของพระเจ้าในพระวาทะทั้งหมดของพระองค์ ณ
ช่วงเวลานั้นหรือไม่? เขาไม่สามารถ! ดังนั้น ณ ช่วงเวลานั้น เมื่อพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เอง
พระทัยของพระองค์ยังคงโคจรเดียวและโถมมัน
ยังคงไม่มีสักบุคคลหนึ่งที่สามารถเข้าใจหรือจับใจความสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยและทรงวางแผนไว้ได้ ณ
ช่วงเวลานั้น ไม่มีใคร แม้กระทั่งอับราฮัม ที่สามารถพูดกับพระองค์ด้วยความมั่นใจ
นับประสาอะไรที่จะมีใครสักคนที่สามารถร่วมมือกับพระองค์ในการทรงพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำ
โดยผิวดินแล้วนั้น พระเจ้าได้ทรงรับอับราฮัมไว้แล้ว
ซึ่งเป็นใครบางคนที่สามารถเชื่อฟังพระวาทะของพระองค์ได้ แต่ในความเป็นจริง
ความรู้ของบุคคลนี้เกี่ยวกับพระเจ้านั้นแทบจะไม่มีอะไรมากไปกว่าความว่างเปล่า
ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะได้ทรงอวยพรอับราฮัมแล้ว แต่พระทัยของพระเจ้ายังกังวลไม่พึงพอพระทัย
การที่พระเจ้าไม่พึงพอพระทัยหมายความว่าอย่างไร?
นั่นหมายความว่าการบริหารจัดการของพระองค์เพิ่งจะได้เริ่มต้นขึ้นเท่านั้น
นั่นหมายความว่าผู้คน que พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับ ผู้คนที่พระองค์ทรงถวิลหา รอคอยที่จะได้เห็น
ผู้คนที่พระองค์ทรงรัก ยังคงอยู่ห่างไกลจากพระองค์ พระองค์ทรงจำเป็นต้องใช้เวลา
พระองค์ทรงจำเป็นต้องรอคอย พระองค์ทรงจำเป็นต้องอดทน เพราะ ณ ช่วงเวลานั้น
นอกเหนือจากพระเจ้าพระองค์เองแล้วก็ไม่มีผู้ใดที่รู้ว่าพระองค์ทรงจำเป็นต้องมีสิ่งใด
หรือพระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับสิ่งใด หรือพระองค์ทรงถวิลหา รอคอยสิ่งใด ดังนั้น
ในขณะเดียวกันกับที่พระเจ้ากำลังทรงรู้สึกตื่นเต้นอย่างยิ่ง พระเจ้าก็ทรงรู้สึกหนักพระทัยด้วยเช่นกัน

กระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ทรงหยุดขั้นตอนของพระองค์
และพระองค์ยังทรงวางแผนขั้นตอนต่อไปของสิ่งที่พระองค์ต้องทรงทำอย่างต่อเนื่อง

พวกเจ้ามองเห็นสิ่งใดในพระสัญญาของพระเจ้าต่ออับราฮัม?

พระเจ้าได้ประทานพระพรอันยิ่งใหญ่ให้แก่อับราฮัมเพียงเพราะเขาได้เชื่อฟังพระวาจาของพระเจ้า

แม้ว่าโดยผิวเผินแล้วนี่จะดูเหมือนปกติและเป็นเรื่องตามครรลอง

แต่พวกเรามองเห็นพระทัยของพระเจ้าในการนั้น กล่าวคือ

พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่าเป็นพิเศษต่อการเชื่อฟังพระองค์ของมนุษย์

และทรงเชิดชูความเข้าใจพระองค์และความจริงใจต่อพระองค์ของมนุษย์

พระเจ้าทรงเชิดชูความจริงใจนี้มากเพียงใด? พวกเจ้าอาจไม่เข้าใจว่าพระองค์ทรงเชิดชูมันมากเพียงใด

และอาจจะไม่มีผู้ใดที่ตระหนักถึงมันด้วยซ้ำ พระเจ้าได้ประทานบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัม

และเมื่อบุตรชายคนนี้ได้เติบโตขึ้นแล้ว พระเจ้าได้ทรงขอให้อับราฮัมถวายบุตรชายของเขาแก่พระเจ้า

อับราฮัมปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้าตามตัวอักษร เขาเชื่อฟังพระวาจาของพระองค์

และความจริงใจของเขาทำให้พระเจ้าทรงตื่นต้นและพระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่า

พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของมันมากเพียงใด?

และเหตุใดพระองค์จึงทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของมัน?

ในเวลาที่ไม่มีความเข้าใจความพระวาจาของพระเจ้าหรือเข้าใจพระทัยของพระองค์

อับราฮัมได้ทำในสิ่งที่สันตะเทือนฟ้าสวรรค์และทำให้แผ่นดินโลกสั่นไหว

และนั่นทำให้พระเจ้าทรงรู้สึกถึงสำนึกรับรู้แห่งความพึงพอใจพระทัยที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

และนำความชื่นชมยินดีจากการได้รับใครบางคนที่สามารถเชื่อฟังพระวาจาของพระองค์ได้มาให้พระเจ้า

ความพึงพอใจพระทัยและความชื่นชมยินดีนี้มาจากสิ่งทรงสร้างหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง

และเป็น “การพลีอุทิศ”

แรกที่มนุษย์ได้ถวายแด่พระเจ้าและที่พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่ามากที่สุดนับตั้งแต่ที่มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้น

มา พระเจ้าได้เคยทรงมีเวลาที่ยากลำบากในการรอคอยการพลีอุทิศนี้

และพระองค์ได้ทรงปฏิบัติกับมันเสมือนของขวัญชิ้นแรกที่สำคัญมากที่สุดจากมนุษย์

ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น

มันแสดงให้เห็นพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นดอกผลแรกแห่งความเพียรพยายามของพระองค์และจากราคาที่พระองค์ไ

ด้ทรงจ่ายไป และมันทำให้พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นความหวังในมวลมนุษย์ หลังจากนั้นเป็นต้นมา

พระเจ้าได้ทรงมีความโหยหายิ่งใหญ่ขึ้นกว่านั้นในการที่จะให้กลุ่มผู้คนเช่นนั้นรักษาพระองค์ไว้เป็นสหาย

ปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความจริงใจ และเอาใจใส่พระองค์ด้วยความจริงใจ

พระเจ้าทรงถึงขั้นหวังที่จะให้อับราฮัมดำรงชีวิตอยู่ต่อไป

เพราะพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้มีหัวใจเช่นหัวใจของอับราฮัมได้ไปพร้อมกับพระองค์และอยู่กับพระองค์ ในขณะที่พระองค์ทรงดำเนินการต่อไปในการบริหารจัดการของพระองค์

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์สิ่งใด มันเป็นเพียงความปรารถนา เป็นเพียงแนวคิด—

เพราะอับราฮัมเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งผู้ซึ่งสามารถเชื่อฟังพระองค์

และไม่มีความเข้าใจหรือความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเลยแม้แต่น้อย

อับราฮัมคือใครบางคนที่ยึดมาตรฐานแห่งข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก ซึ่งก็คือ การรู้จักพระเจ้า การสามารถเป็นพยานต่อพระเจ้า และการมีจิตใจเดียวกันกับพระเจ้า ดังนั้น

อับราฮัมจึงไม่สามารถเดินไปกับพระเจ้าได้ ในการที่อับราฮัมถวายอิสอัคนั้น

พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นความจริงใจและการเชื่อฟังของอับราฮัม

และทอดพระเนตรเห็นว่าเขาได้ทนทานต่อการที่พระเจ้าทรงทดสอบเขา

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะได้ทรงยอมรับความจริงใจและการเชื่อฟังของเขาแล้ว

เขาก็ยังคงไม่มีค่าคู่ควรในการกลายเป็นคนสนิทของพระเจ้า ในการกลายเป็นใครบางคนที่รู้จักและเข้าใจพระเจ้า

และใครบางคนที่มีความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เขายังห่างไกลจากการมีจิตใจเดียวกันกับพระเจ้าและการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ดังนั้น

ในพระทัยของพระองค์ พระเจ้าจึงยังคงทรงโคดเคี้ยวและกระวนกระวาย

ยิ่งพระเจ้าทรงโคดเคี้ยวและกระวนกระวายมากขึ้นเท่าใด

พระองค์ก็ยิ่งจำเป็นต้องทรงดำเนินการบริหารจัดการของพระองค์ต่อไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

และต้องสามารถคัดเลือกและได้รับกลุ่มผู้คนเพื่อมาทำแผนการบริหารจัดการของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วงและสัมฤทธิ์ผลตามน้ำพระทัยของพระองค์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้มากขึ้นเท่านั้น

นี่คือความปรารถนาอันแรงกล้าของพระเจ้า และมันยังคงไม่เปลี่ยนแปลงไปจากจุดเริ่มต้นจนกระทั่งถึงวันนี้

นับตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ในปฐมกาล พระเจ้าทรงโหยหากลุ่มผู้มีชัยชนะมาโดยตลอด

ซึ่งเป็นกลุ่มที่จะเดินไปกับพระองค์และสามารถเข้าใจ รู้จัก และจับใจความพระอุปนิสัยของพระองค์ได้

ความปรารถนาของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าพระองค์ยังคงต้องทรงรอคอยนานเพียงใด

ไม่ว่าถนนข้างหน้าอาจจะยากลำบากเพียงใด

และไม่ว่าวัตถุประสงค์ที่พระองค์ทรงโหยหานั้นอาจจะอยู่ไกลออกไปเพียงใด

พระเจ้าก็ไม่เคยทรงปรับเปลี่ยนหรือล้มเลิกความคาดหวังในตัวมนุษย์ของพระองค์

บัดนี้ที่เราได้กล่าวเรื่องนี้ไปแล้ว พวกเจ้าตระหนักถึงบางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าทรงปรารถนาหรือไม่?

บางทีสิ่งที่พวกเจ้าตระหนักอาจจะไม่ลุ่มลึกมากนัก—แต่มันจะค่อยเกิดขึ้นทีละน้อย!

ในระหว่างช่วงเวลาเดียวกันกับเวลาที่อับราฮัมมีชีวิตอยู่นั้น พระเจ้าได้ทรงทำลายเมืองหนึ่งลงด้วยเช่นกัน เมืองนี้มีชื่อเรียกว่าโสโดม ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ผู้คนมากมายคุ้นเคยกับเรื่องราวของเมืองโสโดม แต่ไม่มีผู้ใดคุ้นเคยกับพระคำริของพระเจ้าที่ก่อรูปเป็นภูมิหลังของการที่พระองค์ทรงทำลายเมืองนี้

ดังนั้นวันนี้ พวกเราจะเรียนรู้เกี่ยวกับพระคำริของพระองค์ในเวลานั้น

ในขณะที่เรียนรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระองค์ด้วย โดยผ่านทาง การโต้ตอบของพระเจ้ากับอับราฮัมข้างล่างนี้ ต่อไปพวกเรามาดูบทตอนต่อไปนี้จากข้อพระคัมภีร์กันเถิด

ข. พระเจ้าต้องทำลายเมืองโสโดม

ปฐมกาล 18:26 พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ที่โสโดมถ้าเราพบคนชอบธรรมในเมืองห้าสิบคน เราจะละเว้นเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา”

ปฐมกาล 18:29 ท่านก็ทูลพระองค์อีกว่า “สมมุติว่าพระองค์ทรงพบสี่สิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำ”

ปฐมกาล 18:30 ท่านจึงทูลว่า... “สมมุติว่าพระองค์ทรงพบเพียงสามสิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำ”

ปฐมกาล 18:31 ท่านทูลว่า... “สมมุติว่าทรงพบยี่สิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำลาย”

ปฐมกาล 18:32 ท่านทูลว่า... “สมมุติว่า ทรงพบเพียงสิบคนที่นั่น” พระองค์ตรัสตอบว่า “เราจะไม่ทำลาย”

นี่คือบทคัดตอนที่เราได้เลือกมาจากพระคัมภีร์ บทคัดตอนเหล่านี้ไม่ใช่ตัวบทเดิมที่ครบบริบูรณ์

หากพวกเจ้าปรารถนาที่จะเห็นตัวบทเหล่านี้ พวกเจ้าสามารถดูบทตอนเหล่านี้ได้ในพระคัมภีร์ด้วยตัวพวกเจ้าเอง เพื่อเป็นการประหยัดเวลา เราได้ละเว้นบางส่วนของเนื้อหาเดิมไป

ในที่นี้เราได้คัดเลือกเพียงบทตอนและประโยคที่สำคัญหลายบทเท่านั้น

โดยละอีกหลายประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสามัคคีธรรมของพวกเราวันนี้ไว้

ในบทตอนและเนื้อหาทั้งหมดที่พวกเราสามัคคีธรรมกันนั้น

จุดมุ่งเน้นของพวกเราข้ามรายละเอียดของเรื่องราวต่างๆ และการประพจน์ของมนุษย์ในเรื่องราวเหล่านั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเราเพียงพูดถึงว่าพระคำริและแนวคิดของพระเจ้าเป็นอย่างไรในเวลานั้นเท่านั้น

ในพระคำริและแนวคิดของพระเจ้านั้น พวกเราจะมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และจากทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำนั้น พวกเราจะมองเห็นพระเจ้าพระองค์เองที่แท้จริง—ในการนี้ พวกเราจะสัมผัสชีวิตคู่ประสงค์ของพวกเรา

พระเจ้าเพียงใส่พระทัยต่อบรรดาผู้ที่สามารถเชื่อฟังพระวณะของพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์เท่านั้น

บทตอนข้างต้นเหล่านี้บรรจุด้วยพระวณะสำคัญหลายคำ นั่นก็คือ จำนวน ครั้งแรก
พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าหากพระองค์ได้ทรงพบคนชอบธรรมห้าสิบคนภายในเมืองนั้น เช่นนั้นแล้ว
พระองค์ก็จะละเว้นทุกคนในที่นั้น กล่าวคือ พระองค์จะไม่ทรงทำลายเมืองนั้น ดังนั้น
ในความเป็นจริงแล้วมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองโสโดมหรือไม่? ไม่มี หลังจากนั้นไม่นาน
อับราฮัมได้กล่าวสิ่งใดต่อพระเจ้า? เขาได้กล่าวว่า สมมุติว่าทรงพบสี่สิบคนที่นั่นเล่า? และพระเจ้าได้ตรัสว่า
เราจะไม่ทำลายมัน ต่อมา อับราฮัมได้กล่าวว่า สมมุติว่าทรงพบสามสิบคนที่นั่นเล่า? และพระเจ้าได้ตรัสว่า
เราจะไม่ทำลายมัน และสมมุติว่ายี่สิบคนเล่า? เราก็คงจะไม่ทำลายมัน สิบคนเล่า? เราก็คงจะไม่ทำลายมัน
ในความเป็นจริงแล้ว มีคนชอบธรรมภายในเมืองนั้นหรือไม่? ไม่มีสิบคน—แต่มีหนึ่งคน
และหนึ่งคนนั้นคือใคร? คนนั้นก็ชื่อโลท ณ เวลานั้น มีคนชอบธรรมเพียงหนึ่งคนในโสโดม
แต่พระเจ้าทรงเข้มงวดหรือทรงพิถีพิถันอย่างยิ่งเมื่อกล่าวถึงจำนวนนี้หรือไม่? ไม่
พระองค์ไม่ทรงเป็นเช่นนั้นเลย! และดังนั้น เมื่อมนุษย์ถามต่อไปว่า “แล้วสี่สิบคนเล่า?” “แล้วสามสิบคนเล่า?”
จนกระทั่งเขาถามไปจนถึง “แล้วสิบคนเล่า?” พระเจ้าตรัสว่า “ถึงแม้ว่าจะมีเพียงสิบคน
เราก็คงจะไม่ทำลายเมืองนั้น เราจะละเว้นมัน และให้อภัยผู้คนอื่นๆ นอกเหนือจากสิบคนนี้” หากมีเพียงสิบคน
นั้นก็คงจะน่าเวทนาพออยู่แล้ว แต่มันกลายเป็นว่าในข้อเท็จจริงแล้ว
ผู้คนชอบธรรมในโสโดมมีไม่ถึงแม้กระทั่งจำนวนนั้น เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาก็จึงมองเห็นว่าในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น
บาปและความชั่วของผู้คนในเมืองนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกนอกจากต้องทรงทำลายพวกเขา
พระเจ้าทรงหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะไม่ทรงทำลายเมืองนี้หากมีคนชอบธรรมห้า
สิบคน? จำนวนเหล่านี้ไม่สำคัญต่อพระเจ้า
สิ่งที่สำคัญคือเมืองนี้มีคนชอบธรรมที่พระองค์ทรงต้องประสงค์หรือไม่ หากเมืองนี้มีคนชอบธรรมหนึ่งคน
พระเจ้าก็คงจะไม่ทรงปล่อยให้พวกเขามาพบกับอันตรายเนื่องจากการทำลายล้างเมืองนี้ของพระองค์
ความหมายของสิ่งนี้ก็คือว่า ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงทำลายเมืองนี้หรือไม่ก็ตาม
และไม่ว่าจะมีคนชอบธรรมมากเท่าใดภายในเมืองนี้ก็ตาม
สำหรับพระเจ้าแล้วเมืองที่เต็มไปด้วยบาปนี้ถูกสาปและเลวทรามมาก และควรจะถูกทำลาย
ควรจะถูกทำลายไปจากสายพระเนตรของพระเจ้า ในขณะที่คนชอบธรรมควรคงเหลืออยู่ ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใดก็ตาม
ไม่ว่าการพัฒนาของมวลมนุษย์จะอยู่ช่วงระยะใดก็ตาม ท่าทีของพระเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ
พระองค์ทรงเกลียดชังความชั่ว และใส่พระทัยต่อบรรดาผู้ซึ่งชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์

ทำที่ที่ชัดเจนของพระเจ้านี้ยังเป็นการเปิดเผยที่แท้จริงถึงเนื้อแท้ของพระเจ้าอีกด้วย

เนื่องจากมีคนชอบธรรมเพียงแค่หนึ่งคนภายในเมืองนี้ พระเจ้าจึงไม่ทรงลงเลือกต่อไป

ผลลัพธ์ในตอนจบก็คือว่าโสโครจะถูกทำลายโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พวกเขามองเห็นสิ่งใดในการนี้? ในยุคนั้น

พระเจ้าจะไม่ทรงทำลายเมืองหนึ่งหากมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น หรือหากมีสิบคน

ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าคงจะตัดสินพระทัยที่จะอภัยโทษและทนยอมรับต่อมวลมนุษย์

หรือคงจะทรงพระราชกิจแห่งการทรงนำ เนื่องจากผู้คนไม่กี่คนที่สามารถเคารพและนมัสการพระองค์

พระเจ้าทรงมีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในความประพฤติที่ชอบธรรมของมนุษย์

พระองค์ทรงมีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในบรรดาผู้ที่สามารถนมัสการพระองค์ได้

และพระองค์ทรงมีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในบรรดาผู้ที่สามารถทำความประพฤติที่ดีเฉพาะพระพักตร์พระองค์

จากยุคแรกเริ่มสุดจนกระทั่งถึงวันนี้ พวกเขาค่อยอ่านในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงสื่อสารความจริง

หรือตรัสเกี่ยวกับหนทางของพระเจ้า กับบุคคลใดหรือไม่? ไม่เคยเลย

พระวณะของพระเจ้าต่อมนุษย์ที่พวกเราได้อ่านมีเพียงได้บอกผู้คนที่ให้ทำอะไรเท่านั้น บางคนได้ทำตามนั้น

บางคนไม่ได้ทำตาม บางคนเชื่อ และบางคนไม่เชื่อ ทั้งหมดมีแก่นนั้น ด้วยเหตุนี้ คนชอบธรรมในยุคนั้น—

บรรดาผู้ที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า—

จึงเป็นเพียงบรรดาผู้ที่สามารถรับฟังพระวณะของพระเจ้าและปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า

พวกเขาเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายที่ดำเนินการตามพระวณะของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์

ผู้คนเช่นนั้นสามารถเรียกว่าเป็นบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าได้หรือไม่?

สามารถเรียกพวกเขาว่าเป็นผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความเพียบพร้อมแล้วได้หรือไม่? ไม่

ไม่สามารถเรียกพวกเขาเช่นนั้นได้ ดังนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะมีจำนวนเท่าใด ในสายพระเนตรของพระเจ้า

ผู้คนชอบธรรมเหล่านี้มีค่าคู่ควรจะถูกเรียกว่าคนสนิทของพระเจ้าหรือไม่?

สามารถเรียกพวกเขาว่าประจักษ์พยานของพระเจ้าได้หรือไม่? ไม่ได้แน่นอน!

พวกเขาไม่มีค่าคู่ควรแก่การถูกเรียกว่าคนสนิทหรือประจักษ์พยานของพระเจ้าอย่างแน่นอน ดังนั้น

พระเจ้าทรงเรียกผู้คนเช่นนั้นว่าอย่างไร? ในพระคัมภีร์

จนกระทั่งถึงบทตอนข้อพระคัมภีร์ที่พวกเราเพิ่งอ่านไปนั้น มีตัวอย่างมากมายที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาว่า

“คนรับใช้ของเรา” กล่าวคือ ณ เวลานั้น

ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วผู้คนชอบธรรมเหล่านี้คือผู้รับใช้ของพระเจ้า

พวกเขาคือผู้คนที่รับใช้พระองค์บนแผ่นดินโลก และพระเจ้าทรงมีพระคำไว้อย่างไรกับตำแหน่งนี้?

เหตุใดพระองค์จึงทรงเรียกพวกเขาเช่นนั้น?

พระเจ้าทรงมีมาตรฐานในพระทัยของพระองค์สำหรับตำแหน่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงเรียกผู้คนหรือไม่?

พระองค์ทรงมีอย่างแน่นอน พระเจ้าทรงมีมาตรฐาน ไม่ว่าพระองค์จะทรงเรียกผู้คนที่ชอบธรรม
ผู้มีความเพียบพร้อม ผู้ที่ซื่อตรง หรือผู้รับใช้ก็ตาม เมื่อพระองค์ทรงเรียกใครบางคนว่าผู้รับใช้ของพระองค์
พระองค์ทรงมีความเชื่อที่มั่นคงว่าบุคคลนั้นสามารถรับผู้สื่อสารของพระองค์ได้
สามารถปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ได้
และสามารถดำเนินการตามสิ่งที่บรรดาผู้สื่อสารของพระองค์สั่งการได้ บุคคลนี้ดำเนินการอะไร?
พวกเขาดำเนินการในสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาให้มนุษย์ทำและดำเนินการบนแผ่นดินโลก ณ เวลานั้น
สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงขอให้มนุษย์ทำและดำเนินการบนแผ่นดินโลกสามารถเรียกว่าเป็นหนทางของพระเจ้าได้หรือไม่?
ไม่? ไม่ ไม่สามารถเรียกได้ เพราะ ณ เวลานั้น พระเจ้าได้ทรงขอให้มนุษย์ทำสิ่งง่ายๆ ไม่ก็อย่างเท่านั้น
พระองค์ได้ทรงดำรงพระบัญชาง่ายๆ ไม่ก็อย่าง โดยตรัสบอกให้มนุษย์เพียงแค่ทำการนี้หรือการนั้นเท่านั้น
และไม่มีสิ่งใดมากไปกว่านั้น พระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจตามแผนของพระองค์ เพราะ ณ เวลานั้น
สภาพเงื่อนไขต่างๆ มากมายยังไม่ปรากฏขึ้น ยังไม่ถึงเวลาอันสูงส่ง
และมันยากสำหรับมวลมนุษย์ที่จะแบกรับหนทางของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
หนทางของพระเจ้าจึงยังไม่ได้เริ่มถูกส่งออกไปจากพระทัยของพระเจ้า
พระเจ้าทรงมองผู้คนที่ชอบธรรมที่พระองค์ตรัสถึง ผู้ที่พวกเขามองเห็น ณ ที่นี้—
ไม่ว่าจะเป็นสามสิบหรือยี่สิบคน—ว่าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์
เมื่อบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าได้มาหาผู้รับใช้เหล่านี้ พวกเขาจะสามารถต้อนรับพวกท่าน
และปฏิบัติตามคำสั่งของพวกท่าน และกระทำการตามคำพูดของพวกท่าน แน่แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่ควรจะทำ
และควรจะบรรลุถึงโดยบรรดาผู้ที่เป็นผู้รับใช้ในสายพระเนตรของพระเจ้า
พระเจ้าทรงสุญรอบคอบในการแต่งตั้งผู้คนที่พระองค์
พระองค์ทรงเรียกพวกเขาว่าผู้รับใช้ของพระองค์มิใช่เพราะพวกเขามีเหมือนอย่างที่พวกเขาคือตอนนี้—
เพราะพวกเขาได้รับฟังการเทศนามากมาย ได้รู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไร ได้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้ามากมาย
และได้จับใจความแผนการบริหารจัดการของพระองค์—
แต่เพราะพวกเขาสื่อสัตย์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของพวกเขา
และพวกเขาสามารถปฏิบัติตามพระวามะของพระเจ้าได้ เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาพวกเขา
พวกเขาก็สามารถปล่อยวางสิ่งที่พวกเขากำลังทำไว้ก่อนและดำเนินการสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชา
ดังนั้นสำหรับพระเจ้าแล้ว
ความหมายอีกชั้นหนึ่งในตำแหน่งของผู้รับใช้ก็คือว่าพวกเขาได้ร่วมมือกับพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก
และถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่ใช่บรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้า
แต่พวกเขาก็เป็นผู้บริหารงานและผู้ปฏิบัติตามพระวามะของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก เช่นนั้นแล้ว

พวกเจ้ามองเห็นว่าบรรดาผู้รับใช้หรือผู้คนที่ชอบธรรมเหล่านี้มีน้ำหนักอย่างยิ่งในพระทัยของพระเจ้า พระราชกิจที่พระเจ้าจะทรงเริ่มต้นบนแผ่นดินโลกไม่สามารถเป็นได้โดยปราศจากผู้ที่มาร่วมมือกับพระองค์ และบทบาทที่บรรดาผู้รับใช้พระเจ้าได้เข้ารับนั้นไม่สามารถแทนที่ได้โดยบรรดาผู้สื่อสารของพระองค์ แต่ละภารกิจที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ผู้รับใช้เหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระองค์ และดังนั้นพระองค์จึงไม่สามารถสูญเสียพวกเขาไปได้ หากไม่มีความร่วมมือกับพระเจ้าของผู้รับใช้เหล่านี้ พระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์ก็คงจะได้มาถึงภาวะชะงักงันแล้ว ซึ่งผลจากการนั้น แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าและความหวังของพระเจ้าคงจะได้มาถึงความล้มเหลวแล้ว

**พระเจ้าทรงเปี่ยมปรานีอย่างยิ่งต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ไต่พระทัย
และทรงพิโรธอย่างลึกลับต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรังเกียจและปฏิเสธ**

ในเรื่องราวต่างๆ จากพระคัมภีร์นั้น มีผู้รับใช้ของพระเจ้าสิบคนหรือไม่ในโสโดม? ไม่ ไม่มี! เมื่อนั้นมีคำคู่ควรแก่การที่พระเจ้าจะทรงละเว้นหรือไม่? มีเพียงหนึ่งบุคคลเท่านั้นในเมืองนี้—คือโลท—ที่ได้ต้อนรับบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้า ความนัยของการนี้ก็คือว่า มีผู้รับใช้พระเจ้าเพียงหนึ่งคนเท่านั้นในเมืองนี้ และด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงไม่ทรงมีทางเลือกนอกจากช่วยโลทให้รอดและทำลายเมืองโสโดม การโต้ตอบระหว่างอับราฮัมและพระเจ้าที่ได้นำมาอ้างถึงข้างต้นนั้นอาจดูเหมือนเรียบง่าย แต่การโต้ตอบเหล่านั้นแสดงให้เห็นบางอย่างที่ลึกลับอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีหลักการในการกระทำของพระเจ้า และก่อนที่จะทรงทำการตัดสินพระทัยพระองค์จะทรงใช้เวลายาวนานในการเฝ้าสังเกตและพิจารณา พระองค์จะไม่ทรงทำการตัดสินพระทัยใดๆ หรือริบคว้นกับบทสรุปใดๆ ก่อนจะถึงเวลาที่เหมาะสมเป็นอันขาด การโต้ตอบระหว่างอับราฮัมและพระเจ้าแสดงให้เห็นว่า การตัดสินพระทัยของพระเจ้าที่จะทรงทำลายเมืองโสโดมนั้นไม่มีการผิดพลาดเลยแม้แต่น้อย เพราะพระเจ้าทรงรู้อยู่แล้วว่าในเมืองนี้ไม่ได้มีคนชอบธรรมสี่สิบคน หรือคนชอบธรรมสามสิบคน หรือยี่สิบคน ไม่มีแม้กระทั่งสิบคน บุคคลที่ชอบธรรมเพียงคนเดียวในเมืองนี้ก็คือโลท พระเจ้าได้ทรงเฝ้าสังเกตทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นในเมืองโสโดมและรูปการณ์แวดล้อมของเมือง และมันเป็นที่ยืนยันสำหรับพระเจ้าเช่นเดียวกับหลังพระหัตถ์ของพระองค์เอง ด้วยเหตุนี้ การตัดสินพระทัยของพระองค์จึงไม่อาจผิดพลาดได้ ในทางตรงกันข้าม เมื่อเปรียบเทียบกับมโนคติของพระเจ้าแล้วนั้น มนุษย์ช่างมีนัยงิ่งนัก ช่างโง่เขลาและไม่รู้เท่าทันยิ่งนัก ช่างสายตาสั้นยิ่งนัก นี่คือสิ่งที่พวกเรามองเห็นในการโต้ตอบระหว่างอับราฮัมและพระเจ้า พระเจ้าทรงส่งพระอุปนิสัยของพระองค์ออกมาตลอดเวลาตั้งแต่ปฐมกาลจนกระทั่งถึงวันนี้ ในทำนองเดียวกันนั้น ณ ที่นี้ก็มีพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่เราควรจะมองเห็นด้วยเช่นกัน

จำนวนนั้นเป็นสิ่งธรรมดา—จำนวนไม่ได้แสดงถึงสิ่งใด—

แต่ในที่นี้มีการแสดงออกที่สำคัญมากจากพระอุปนิสัยของพระเจ้าอยู่

พระเจ้าจะไม่ทรงทำลายเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคน

การนี้เป็นเพราะความกรุณาของพระเจ้าใช่หรือไม่?

มันเป็นเพราะความรักและความยอมผ่อนปรนของพระองค์ใช่หรือไม่?

พวกเจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยด้านนี้ของพระเจ้าแล้วหรือไม่? ถึงแม้ว่าจะมีผู้ชอบธรรมเพียงสิบคนเท่านั้น

พระเจ้าก็คงจะไม่ทรงทำลายเมืองนี้ เนื่องจากผู้คนที่ชอบธรรมสิบคนเหล่านี้

นี้ใช่หรือไม่ใช่ความยอมผ่อนปรนและความรักของพระเจ้า? เพราะความกรุณา ความยอมผ่อนปรน

และความห่วงใยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนที่ชอบธรรมเหล่านั้น พระองค์คงจะไม่ทรงทำลายเมืองนี้ลง

นี่คือความยอมผ่อนปรนของพระเจ้า และในที่สุด พวกเรามองเห็นบทอาชวาทใด? เมื่ออับราฮัมได้กล่าวว่า

“สมมุติว่า ทรงพบเพียงสิบคนเท่านั้น” พระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลาย” หลังจากนั้น

อับราฮัมก็ไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก—เพราะภายในเมืองโสโดมไม่มีผู้ชอบธรรมสิบคนที่เขาอ้างถึง

และเขาก็ไม่มีสิ่งใดจะพูดอีก และในเวลานั้น เขาได้เข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึง

ได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำลายเมืองโสโดม ในการนี้ เจ้าเห็นพระอุปนิสัยใดของพระเจ้า?

พระเจ้าได้ทรงตั้งปณิธานประเภทใด? พระเจ้าได้ตั้งพระทัยแน่วแน่ว่า หากเมืองนี้ไม่มีผู้ชอบธรรมสิบคน

พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้มันมีอยู่ และจะทรงทำลายมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นี่ไม่ใช่พระพิโรธของพระเจ้าหรือ? พระพิโรธนี้เป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าใช่หรือไม่?

พระอุปนิสัยนี้เป็นการเปิดเผยถึงเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าใช่หรือไม่?

มันเป็นการเปิดเผยถึงเนื้อแท้ที่ชอบธรรมของพระเจ้า ที่มนุษย์ต้องไม่ทำให้ขุ่นเคืองใช่หรือไม่?

เมื่อได้มีการยืนยันแล้วว่าไม่มีผู้ชอบธรรมสิบคนในเมืองโสโดม พระเจ้าจึงแน่วพระทัยที่จะทำลายเมืองนี้

และจะลงโทษผู้คนภายในเมืองนั้นอย่างรุนแรง เพราะพวกเขาได้ต่อต้านพระเจ้า

และเพราะพวกเขาโสมมและเสื่อมทรามยิ่งนัก

เหตุใดพวกเราจึงได้วิเคราะห์บทตอนเหล่านี้ในหนทางนี้?

เป็นเพราะประโยชน์ที่เรียบง่ายไม่ก็ประโยชน์เหล่านี้ให้การแสดงออกอย่างเต็มที่ถึงพระอุปนิสัยที่มีความกรุณาล้น

เหลือและพระพิโรธที่ล้าลึกของพระเจ้า ในเวลาเดียวกันกับที่ทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของคนชอบธรรม

และทรงมีความกรุณา ความยอมผ่อนปรน และการใส่พระทัยต่อพวกเขา

ในพระทัยของพระเจ้าก็มีความเกลียดชังลึกซึ้งต่อพวกเขาทั้งหมดในเมืองโสโดมที่ได้เสื่อมทรามไปแล้ว

นี้ใช่หรือไม่ใช่ความกรุณาอันล้นเหลือและพระพิโรธที่ล้าลึก? พระเจ้าได้ทรงทำลายเมืองนี้ด้วยวิธีใด? ด้วยไฟ

และเหตุใดพระองค์จึงได้ทรงทำลายมันโดยใช้ไฟ? เมื่อเจ้ามองเห็นบางสิ่งบางอย่างกำลังถูกเผาไหม้ด้วยไฟ

หรือเมื่อเจ้ากำลังจะเผาบางสิ่งบางอย่าง เจ้ารู้สึกอย่างไรกับมัน? เหตุใดเจ้าจึงต้องการที่จะเผามัน?
เจ้ารู้สึกว่าจะไม่จำเป็นต้องมีมันอีกต่อไปแล้ว ว่าเจ้าไม่ปรารถนาที่จะมองดูมันอีกต่อไปแล้วใช่หรือไม่?
เจ้าต้องการละทิ้งมันใช่หรือไม่? การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟหมายถึงการละทิ้ง และการเกลียดชัง
และหมายความว่าพระองค์ไม่ทรงปรารถนาที่จะทอดพระเนตรเห็นเมืองโสโดมอีกต่อไป
นี่คืออารมณ์ที่ทำให้พระเจ้าทรงเผาผลาญเมืองโสโดมด้วยไฟ
การใช้ไฟเป็นสิ่งที่แทนแคว่ว่าพระเจ้าทรงกริ้วเพียงใด ความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระเจ้านิยามอยู่จริง
แต่ความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์ออกมาที่เส
ดงให้มนุษย์เห็นด้านที่พระเจ้าไม่ทรงยอมทนต่อการทำให้ขุนเคืองด้วยเช่นกัน
เมื่อมนุษย์มีความสามารถเต็มที่ในการเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าและกระทำการสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์
ต่างๆ ของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงเปี่ยมล้นไปด้วยความกรุณาของพระองค์ต่อมนุษย์
เมื่อมนุษย์เต็มไปด้วยความเลื่อมทรม ความเกลียดชังและความเป็นปรปักษ์ต่อพระองค์
พระเจ้าก็ทรงกริ้วอย่างล้นเหลือ พระองค์ทรงกริ้วอย่างล้นเหลือถึงระดับใด?
พระพิโรธของพระองค์จะมีอยู่จนกระทั่งพระเจ้าไม่ทอดพระเนตรเห็นการด้านทานและความประพฤติดัง
ที่ชั่วร้ายของมนุษย์อีกต่อไป จนกระทั่งพวกเขาไม่อยู่ในสายพระเนตรของพระองค์อีกต่อไป
เมื่อนั้นเท่านั้นที่ความกริ้วของพระเจ้าจะหายไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่สำคัญว่าบุคคลนั้นจะเป็นใคร
หากหัวใจของพวกเขากลายเป็นห่างไกลจากพระเจ้าและหันไปจากพระเจ้า โดยไม่มีวันย้อนกลับมา เช่นนั้นแล้ว
ไม่ว่าพวกเขาจะปรารถนาที่จะนมัสการและติดตามและเชื่อฟังพระเจ้าในกายของพวกเขาหรือในการคิดของพวกเขา
เขาในทุกการปรากฏหรือในแง่ของความปรารถนาที่อยู่ในใจของพวกเขาอย่างไรก็ตาม
พระพิโรธของพระเจ้าก็จะถูกปลดปล่อยออกมาโดยไม่มีหยุด
มันจะเป็นจนถึงขั้นที่เมื่อพระเจ้าทรงปลดปล่อยความกริ้วของพระองค์ออกมาอย่างล้นเหลือ
เมื่อได้ให้โอกาสอย่างล้นเหลือกับมนุษย์แล้ว
ทันทีที่มันถูกปลดปล่อยออกมาก็จะไม่มีหนทางใดที่จะเอามันกลับไปได้
และพระองค์จะไม่มีวันทรงกรุณาและยอมผ่อนปรนให้กับมวลมนุษย์เช่นนี้อีกครั้ง
นี่คือด้านหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ยอมผ่อนปรนต่อการทำให้ขุนเคืองใดๆ ณ ที่นี้
ดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้ที่พระเจ้าจะทรงทำลายเมืองหนึ่ง เพราะในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว
เมืองหนึ่งที่เต็มไปด้วยบาปจะไม่สามารถดำรงอยู่และคงอยู่ต่อไปได้
และมันสมเหตุสมผลที่มันจะต้องถูกพระเจ้าทรงทำลาย
แต่กระนั้นในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นก่อนหน้าและหลังจากการทำลายล้างเมืองโสโดมของพระองค์
พวกเขาก็มองเห็นความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

พระองค์ทรงยอมผ่อนปรนและทรงกรุณาต่อสิ่งต่างๆ ที่ใจดีและสวยงามและดี สำหรับสิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้าย
เต็มไปด้วยบาป และเลวทรามนั้น พระเจ้าทรงพิโรธอย่างลึกลับ

จนถึงขั้นที่พระองค์จะไม่ทรงหยุดพระพิโรธของพระองค์

เหล่านี้คือสองแง่มุมที่เป็นหลักการและเด่นชัดมากที่สุดจากพระอุปนิสัยของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่เริ่มต้นไปจนจบ นั่นคือ ความกรุณาอันล้นเหลือและพระพิโรธที่ลึกลับ

พวกเจ้าส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์กับบางสิ่งบางอย่างจากความกรุณาของพระเจ้าแล้ว

แต่พวกเจ้าน้อยคนนักที่ได้ซึ่งคุณค่ากับพระพิโรธของพระเจ้า

ความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในทุกบุคคล กล่าวคือ

พระเจ้าทรงกรุณาอย่างล้นเหลือต่อทุกบุคคล แต่กระนั้นก็สามารถกล่าวได้ว่า

พระเจ้าแทบจะไม่หรือไม่เคยที่จะกริ้วอย่างลึกลับต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือผู้คนส่วนใดๆ ท่ามกลางพวกเจ้า

จงผ่อนคลายเถิด! ไม่ช้าก็เร็ว ทุกบุคคลจะได้เห็นและ ได้รับประสบการณ์กับพระพิโรธของพระเจ้า

แต่บัดนี้ยังไม่ถึงเวลานั้น เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ นั่นเป็นเพราะเมื่อพระเจ้าทรงกริ้วใครบางคนอยู่เป็นนิตย์ กล่าวคือ

เมื่อพระเจ้าทรงปลดปล่อยพระพิโรธอันลึกลับของพระองค์ต่อพวกเขา

นี้หมายความว่าพระองค์ได้ทรงรังเกียจและปฏิเสธบุคคลผู้นั้นมานานแล้ว

ว่าพระองค์ทรงชิงชังการดำรงอยู่ของพวกเขา และว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถทนต่อการดำรงอยู่ของพวกเขาได้

ทันทีที่ความกริ้วของพระองค์เกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาจะหายไป วันนี้

พระราชกิจของเจ้ายังไม่มาถึงจุดนั้น

ไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเจ้าจะสามารถแบกรับมันเมื่อพระเจ้าทรงกลับกลายเป็นกริ้วอย่างลึกลับ เช่นนั้นแล้ว

พวกเจ้าจึงเห็นว่า ณ เวลานี้ พระเจ้าทรงเพียงแต่กรุณาอย่างล้นเหลือต่อพวกเจ้าทุกคน

และพวกเจ้ายังไม่ได้เห็นความกริ้วที่ลึกลับของพระองค์ หากยังมีผู้คนที่ยังคงไม่เชื่อ

พวกเจ้าสามารถขอให้พระพิโรธของพระเจ้าเกิดขึ้นแก่พวกเจ้า

เพื่อที่พวกเจ้าอาจจะได้รับประสบการณ์ว่าความกริ้วของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระองค์ที่ไม่ยอมทนให้

มนุษย์ทำให้ขุนเคืองนั้นมียุ่จริงๆ หรือไม่ พวกเจ้ากล้าหรือไม่?

ผู้คนในยุคสุดท้ายมองเห็นเพียงพระพิโรธของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์

และไม่ได้รับประสบการณ์กับพระพิโรธของพระเจ้าอย่างแท้จริง

พระอุปนิสัยสองด้านของพระเจ้าที่มองเห็นในบทตอนเหล่านี้ของข้อพระคัมภีร์มีค่าควรแก่การสามัคคีธรรมหรือ

อะไร? เมื่อได้ย่นเรื่องราวนี้แล้ว พวกเจ้ามีความเข้าใจที่เกิดขึ้นใหม่เกี่ยวกับพระเจ้าหรือไม่?

เจ้ามีความเข้าใจประเภทใด? สามารถกล่าวได้ว่าจากเวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงวันนี้

ไม่มีกลุ่มใดได้ชื่นชมกับพระคุณหรือความกรุณาและความรักมั่นคงของเจ้ามากเท่ากับกลุ่มสุดท้ายนี้

ถึงแม้ว่าในช่วงระยะสุดท้ายพระเจ้าได้ทรงพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอน

และได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ด้วยพระบารมีและพระพิโรธ

แต่ส่วนใหญ่แล้วพระเจ้าทรงใช้เพียงพระวณะเท่านั้นในการทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จลุล่วง

พระองค์ทรงใช้พระวณะเพื่อสอนและรดน้ำ เพื่อจัดเตรียมและให้อาหาร ในขณะเดียวกัน

พระพิโรธของพระเจ้าได้ถูกเก็บซ่อนไว้อยู่เสมอ

และนอกจากการรับประสบการณ์กับพระอุปนิสัยที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์แล้ว มีผู้คนน้อยมากที่ได้รับประสบการณ์กับความกริ้วของพระองค์แบบต่อหน้าต่อตา กล่าวคือ

ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระพิโรธที่เปิดเผยอยู่ในพระวณะของพระเจ้าจะเปิดโอกาสให้ผู้คนได้รับประสบการณ์กับพระบารมีของพระเจ้าและความไม่ยอมผ่อนปรนกับการทำให้ขุนเคืองของพระองค์

พระพิโรธนี้ไม่ได้เกินไปกว่าพระวณะของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อกำหนดนิมิต เปิดโปงมนุษย์ พิพากษามนุษย์ ติสอนมนุษย์

และแม้กระทั่งประณามมนุษย์—แต่พระเจ้ายังไม่ได้ทรงกริ้วมนุษย์อย่างล้าลึก

และแทบจะไม่ถึงขั้นได้ทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์ต่อมนุษย์เว้นแต่ด้วยพระวณะของพระองค์ด้วยเหตุนี้

ความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้าที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์ในยุคนี้จึงเป็นการเปิดเผยพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า

ในขณะที่พระพิโรธของพระเจ้าที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์นั้นก็แค่ผลของพระกระแสเสียดและความรู้สึก

ากพระคำรัสของพระองค์ ผู้คนจำนวนมากถือเอาอย่างผิดๆ

ว่าผลนี้คือการได้รับประสบการณ์ที่แท้จริงและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้า ดังนั้น

ผู้คนส่วนใหญ่จึงเชื่อว่าพวกเขาได้เห็นความกรุณาและความรักมั่นคงของพระเจ้าในพระวณะของพระองค์

ว่าพวกเขาได้เห็นความยอมผ่อนปรนของพระองค์ต่อการทำให้ขุนเคืองของมนุษย์ด้วยเช่นกัน

และพวกเขาส่วนใหญ่ถึงขั้นได้มาซึ่งคุณค่าต่อความกรุณาและความยอมผ่อนปรนของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

แต่ไม่สำคัญว่าพฤติกรรมของมนุษย์จะไม่ดีเพียงใด หรืออุปนิสัยของเขาสื่อมทราเมเพียงใด

พระเจ้าก็ทรงทนฝ่าเสมอ ในการทนฝ้านั้น

จุดมุ่งหมายของพระองค์คือการรอคอยให้พระวณะที่พระองค์ได้ตรัสไป ความพากเพียรที่พระองค์ได้ทรงทำไป

และราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายไปสัมฤทธิ์ผลในบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้รับ

การรอคอยบททดสอบเช่นนี้ต้องใช้เวลา และพึงประสงค์การทรงสร้างสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันเพื่อมนุษย์

ในวิธีเดียวกันกับผู้คน ไม่กลายเป็นผู้ใหญ่ทันทีที่พวกเขาเกิด ต้องใช้เวลาสิบแปดหรือสิบเก้าปี

และบางคนถึงขั้นจำเป็นต้องใช้เวลาสี่สิบหรือสามสิบปีก่อนที่พวกเขาจะเติบโตเต็มที่เป็นผู้ใหญ่จริงๆ

พระเจ้าทรงรอการครบบริบูรณ์ของกระบวนการนี้ พระองค์ทรงรอการมาถึงของเวลาเช่นนั้น

และพระองค์ทรงรอการมาถึงของบทอาสนีนี้ ตลอดเวลาที่พระองค์ทรงรอ

พระเจ้าทรงเปี่ยมกรุณาอย่างล้นเหลือ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างช่วงเวลานั้นของพระราชกิจของพระองค์
ผู้คนจำนวนน้อยอย่างยิ่งที่ถูกบดขยี้ลง

และบางคนถูกลงโทษเนื่องจากการต่อต้านพระเจ้าอย่างร้ายแรงของพวกเขา

ตัวอย่างเช่นนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ยอมทนการทำให้ขุนเคืองของมนุษย์

และยืนยันอย่างเต็มที่ถึงการมีอยู่จริงของความยอมผ่อนปรนและความทรหดอดทนของพระเจ้าที่มีต่อบรรดาผู้ที่ได้รับเลือกสรร แน่แน่นอนว่าในตัวอย่างตามแบบฉบับเหล่านี้

การเปิดเผยพระอุปนิสัยบางส่วนของพระเจ้าในผู้คนเหล่านี้ไม่ได้กระทบกับแผนการบริหารจัดการโดยรวมของพระเจ้า ในข้อเท็จจริงนั้น ช่วงระยะสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระเจ้านี้

พระเจ้าทรงทนฝ่าตลอดช่วงเวลาที่พระองค์กำลังทรงรอคอย

และพระองค์ได้ทรงแลกเปลี่ยนความทรหดอดทนของพระองค์กับพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อความรอดของบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ พวกเขามองเห็นสิ่งนี้หรือไม่? พระเจ้าไม่ทรงล้มเลิกแผนของพระองค์โดยไม่มีเหตุผล

พระองค์ทรงสามารถปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์ และพระองค์ทรงสามารถเปี่ยมกรุณาด้วยเช่นกัน

นี่คือการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระเจ้าสองส่วนหลักๆ สิ่งนี้ชัดเจนอย่างยิ่งหรือไม่ใช่? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อกล่าวถึงพระเจ้า ถูกและผิด ยุติธรรมและอยุติธรรม เป็นเชิงบวกและเป็นเชิงลบ—

ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นมนุษย์เห็นอย่างชัดเจน สิ่งที่พระองค์จะทรงทำ สิ่งที่พระองค์ถูกพระทัย

สิ่งที่พระองค์ทรงเกลียดชัง—ทั้งหมดนี้สามารถสะท้อนให้เห็นได้โดยตรงในพระอุปนิสัยของพระองค์ สิ่งต่างๆ

เช่นนี้ยังสามารถมองเห็นได้อย่างแจ่มแจ้งและอย่างชัดเจนอย่างยิ่งในพระราชกิจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

และสิ่งเหล่านี้ไม่ได้คลุมเครือหรือธรรมดาสามัญ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

สิ่งเหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้คนทั้งหมดมองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นในลักษณะที่เป็นรูปธรรม เทียงแท้ และสัมพันธ์กับชีวิตจริง นี่คือการที่พระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เอง

พระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่เคยถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์—หัวใจของมนุษย์ได้ไหลห่างไปจากพระเจ้าแล้ว

หากเราไม่ได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้

พวกเขาก็คงจะไม่มีใครสักคนที่สามารถมองเห็นพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้าในเรื่องราวจากพระคัมภีร์

นี่คือข้อเท็จจริง นั่นก็เป็นเพราะว่า

ถึงแม้เรื่องราวจากพระคัมภีร์เหล่านี้จะได้นำทิกบางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ

แต่พระเจ้าก็ได้ตรัสพระวจนะเพียงแค่นี้ก็คำ

และไม่ได้แนะนำพระอุปนิสัยของพระองค์โดยตรงหรือส่งน้ำพระทัยของพระองค์ออกไปให้แก่นุชน้อยอย่างเปิดเผย คนรุ่นหลังถือว่าบันทึกเหล่านี้ไม่ใช่อื่นใดมากไปกว่าเรื่องเล่า และดังนั้น

มันจึงปรากฏต่อผู้คนที่พระเจ้าทรงซ่อนเร้นพระองค์เองจากมนุษย์

ว่าสิ่งที่ถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์นั้นไม่ใช่ตัวตนของพระเจ้า แต่เป็นพระอุปนิสัยและน้ำพระทัยของพระองค์

หลังจากการสามัคคีธรรมของเราวันนี้ พวกเจ้ายังคงรู้สึกที่พระเจ้าทรงถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์โดยสิ้นเชิงหรือไม่?

พวกเจ้ายังคงเชื่อหรือไม่ว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าถูกซ่อนเร้นจากมนุษย์?

นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้าง พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นเข้ากันได้กับพระราชกิจของพระองค์

มันไม่เคยถูกซ่อนเร้นไปจากมนุษย์ แต่ได้เป็นที่เปิดเผยและถูกทำให้ชัดเจนต่อมนุษย์อย่างเต็มที่

แต่ทว่าด้วยเวลาที่ผ่านไป หัวใจของมนุษย์ก็เริ่มห่างไกลจากพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ

และขณะที่ความเสื่อมทรามของมนุษย์กลายเป็นลุ่มลึกยิ่งขึ้น

มนุษย์กับพระเจ้าก็ได้กลายเป็นแยกห่างจากกันไกลยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

มนุษย์ได้หายไปจากสายพระเนตรของพระเจ้าอย่างช้าๆ แต่แน่นอน มนุษย์ได้กลายเป็นไร้ความสามารถที่จะ

“มองเห็น” พระเจ้า ซึ่งได้ทรงทิ้งเขาไปโดยไม่มี “ข่าวคราว” ใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เขาจึงไม่รู้ที่พระเจ้าทรงดำรงอยู่หรือไม่

และแม้กระทั่งไปไกลจนถึงขั้นปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง ดังนั้น

การที่มนุษย์ไม่มีการจับใจความพระอุปนิสัยของพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้น

ไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากมนุษย์ แต่เพราะหัวใจของเขาได้หันไปจากพระเจ้าแล้ว

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเชื่อในพระเจ้า แต่หัวใจของมนุษย์ก็ปราศจากพระเจ้า

และเขาไม่รู้เท่าทันว่าจะรักพระเจ้าอย่างไร อีกทั้งเขาไม่ต้องการที่จะรักพระเจ้า

เพราะหัวใจของเขานั้นไม่เคยมาใกล้ชิดกับพระเจ้าและเขาหลีกเลี่ยงพระเจ้าอยู่เสมอ ผลก็คือ

หัวใจของมนุษย์อยู่ห่างไกลจากพระเจ้า ดังนั้น หัวใจของเขาอยู่ที่ใด? แท้ที่จริงแล้ว หัวใจของมนุษย์ไม่ได้ไปที่ใด

กล่าวคือ แทนที่จะมอบมันให้แก่พระเจ้าหรือเปิดเผยมันเพื่อให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น

เขากลับเก็บมันไว้เพื่อตัวเอง นั่นคือ

ถึงแม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนบางคนมักจะอธิษฐานต่อพระเจ้าและกล่าวบอຍครั้งที่ว่า “โอ้พระเจ้า

โปรดทอดพระเนตรหัวใจของข้าพระองค์—พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์คิด”

และบางคนถึงขั้นปฎิญาณที่จะให้พระเจ้าทอดพระเนตรพวกเขา

ว่าพวกเขาอาจจะถูกลงโทษหากพวกเขาผิดคำสาบาน

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรภายในหัวใจของเขา

แต่นี้ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์สามารถเชื่อฟังการจ้ดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าได้
อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าเขาได้ปล่อยให้ชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเขาและทั้งหมด
ของเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ไม่ว่าเจ้าจะทำการสาบานกับพระเจ้าอย่างไรหรือเจ้าจะประกาศกับพระองค์อย่างไร

ในสายพระเนตรของพระเจ้าหัวใจของเจ้าก็ยังคงปิดต่อพระองค์

เพราะเจ้าเพียงยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรหัวใจของเจ้าเท่านั้นแต่ไม่ได้อนุญาตให้พระองค์ทรงควบคุมมัน
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เจ้าไม่เคยมอบหัวใจของเจ้าให้แก่พระเจ้าเลย

และเพียงแค่พูดคำพูดที่ฟังดูดีให้พระเจ้าทรงได้ยิน ในขณะที่เดียวกัน เจ้าก็ซ่อนเร้นเจตนาที่หลอกลวงต่างๆ
จากพระเจ้า รวมทั้งเล่ห์เพทุบาย การวางแผนร้าย และแผนของเจ้า

และเจ้าจับยึดความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้และชะตากรรมของเจ้าไว้ในมือเจ้า กล่าวอยู่ลึกๆ

ว่าพระเจ้าจะทรงเอาสิ่งเหล่านั้นไป ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงไม่เคยทรงมองเห็นความจริงใจต่อพระองค์ของมนุษย์
ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเฝ้าสังเกตส่วนลึกในหัวใจของมนุษย์

และทรงสามารถมองเห็นสิ่งที่มนุษย์กำลังคิดและความปรารถนาที่จะทำในหัวใจของเขา

และทรงสามารถมองเห็นว่าสิ่งใดที่ถูกเก็บอยู่ภายในหัวใจของเขา แต่หัวใจของมนุษย์ก็ไม่ได้เป็นของพระเจ้า

และเขาไม่เคยมอบมันให้อยู่ในการควบคุมของพระเจ้า กล่าวคือ พระเจ้าทรงมีสิทธิที่จะเฝ้าสังเกต

แต่พระองค์ไม่ทรงมีสิทธิที่จะควบคุม ในจิตสำนึกภายในใจของมนุษย์นั้น

มนุษย์ไม่ต้องการหรือมีเจตนาที่จะมอบตัวเขาเองให้กับการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

มนุษย์ไม่เพียงแค่ปิดตัวเขาเองจากพระเจ้า แต่มีแม้กระทั่งผู้คน que คิดถึงวิธีที่จะห่อหุ้มหัวใจของพวกเขา

โดยใช้คำพูดที่ระรื่นหูและการประจบสอพลอเพื่อสร้างความประทับใจเท็จขึ้นมาแล้วได้รับความไว้วางพระทัย
จากพระเจ้า และปกปิดโฉมหน้าที่แท้จริงของพวกเขาไม่ให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น

จุดมุ่งหมายของพวกเขาที่จะไม่ยอมให้พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นก็คือเพื่อที่จะไม่ยอมให้พระเจ้าทรงล่วงรู้ความจริง
ๆ แล้วพวกเขาเป็นอย่างไร พวกเขาไม่ต้องการที่จะมอบหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้า

แต่ต้องการที่จะเก็บมันไว้เพื่อตัวพวกเขาเอง เนื้อหาย่อยของการนี้ก็คือว่า

สิ่งที่มนุษย์ทำและสิ่งที่เขาต้องการทั้งหมดนั้น ได้ถูกวางแผน คิดคำนวณ และตัดสินใจโดยมนุษย์ด้วยตัวเขาเอง
เขาไม่พึงประสงค์การมีส่วนร่วมหรือการแทรกแซงของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่เขาจะต้องการการจ้ดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของพระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญชาของพระองค์ หรือข้อพึงประสงค์ต่างๆ

ที่พระเจ้าทรงกำหนดจากมนุษย์ การตัดสินใจของมนุษย์ก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเจตนาและความสนใจของเขาเอง
บนพื้นฐานของสภาวะและรูปการณ์แวดล้อม ณ เวลานั้นของเขาเอง

มนุษย์มักใช้ความรู้และความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เขาคุ้นเคย และสติปัญญาของเขาเอง เพื่อตัดสินใจและเลือกเส้นทางที่เขาควรจะเดินอยู่เสมอ และไม่ยอมให้มีการแทรกแซงหรือการควบคุมจากพระเจ้า นี่คือหัวใจของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงมองเห็น

จากปฐมกาลจนกระทั่งถึงวันนี้ มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สามารถสนทนากับพระเจ้าได้ กล่าวคือ ท่ามกลางสรรพสิ่งที่มีชีวิตและสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากมนุษย์ที่สามารถสนทนากับพระเจ้าได้ มนุษย์มีหูที่ทำให้เขาสามารถรับฟังได้ และตาที่ทำให้เขามองเห็น เขามีภาษา และมีแนวคิดของเขาเอง และมีเจตจำนงเสรี เขาครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นจะต้องมีในการรับฟังพระเจ้าคริสต์ และเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า และยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงประกาศความปรารถนาทั้งหมดของพระเจ้าให้กับมนุษย์ โดยทรงต้องประสงค์ที่จะทำให้มนุษย์เป็นสหายผู้มีจิตใจเดียวกันกับพระองค์และผู้ที่สามารถเดินไปกับพระองค์ได้ นับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นบริหารจัดการ พระเจ้ากำลังทรงรอคอยอยู่ตลอดเวลาที่จะให้มนุษย์มอบหัวใจของเขาแก่พระองค์ ยอมให้พระองค์ชำระมันให้บริสุทธิ์และสวมใส่มัน เพื่อให้เขาเป็นที่พึงพองพระทัยของพระเจ้าและเป็นที่รักของพระเจ้า เพื่อให้เขาเคารพพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว พระเจ้าทอดพระเนตรไปข้างหน้าและรอคอยขอบทวสานนี้มาตลอด มีผู้คนเช่นนี้อยู่บ้างหรือไม่ท่ามกลางบันทึกทั้งหลายในพระคัมภีร์? กล่าวคือ มีบ้างหรือไม่ในพระคัมภีร์ที่สามารถมอบหัวใจของพวกเขาแก่พระเจ้าได้? มีแบบอย่างก่อนหน้ายุคนี้บ้างหรือไม่? วันนี้ พวกเรามาอ่านเรื่องราวจากพระคัมภีร์กันต่อเถิด และดูว่าสิ่งที่บุคคลสำคัญผู้นี้—นั่นก็คือ โยบ—ได้ทำไปนั้นมีความเชื่อมโยงใดกับหัวข้อเรื่อง “การมอบหัวใจของเจ้าแก่พระเจ้า” ที่พวกเรากำลังสนทนากันอยู่วันนี้หรือไม่ พวกเรามาดูกันว่าโยบเป็นที่พึงพองพระทัยของพระเจ้าและเป็นที่รักของพระเจ้าหรือไม่

พวกเขามีความประทับใจอะไรเกี่ยวกับโยบ? บางคนกล่าวโดยอ้างพระวจนะในข้อพระคัมภีร์เดิมว่าโยบนั้น “เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย” “เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย” เช่นนั้นคือการประเมินผลโยบแบบดั้งเดิมที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ หากพวกเขารู้จักคำพูดของพวกเขาเอง พวกเขาจะตัดสินใจโยบว่าอย่างไร? บางคนกล่าวว่าโยบเป็นคนดีและมีเหตุผล บางคนกล่าวว่าเขามีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า บางคนกล่าวว่าโยบเป็นคนชอบธรรมและมีมนุษยธรรม พวกเขาได้เห็นความเชื่อของโยบแล้ว กล่าวคือ ในหัวใจของพวกเขา

พวกเจ้าให้ความสำคัญอย่างยิ่งแก่ความเชื่อของโยบและอิฉาความเชื่อของโยบ เช่นนั้นแล้ว วันนี้
พวกเรามาดูกันว่าโยบครอบครองสิ่งใดที่พระเจ้าทรงพึงพอพระทัยกับเขายังนัก ต่อไป
พวกเรามาอ่านข้อพระคัมภีร์ด้านล่างกันเถิด

ค. โยบ

1. การประเมินโยบโดยพระเจ้าและในพระคัมภีร์

โยบ 1:1 มีชายคนหนึ่งในพื้นที่ดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม
เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย

โยบ 1:5 และเมื่องานเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์
และท่านจะตื่นแต่เช้ามืด ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า “บางทีลูกๆ
ของข้าได้ทำบาปและแฉ่งพระเจ้าในใจ” โยบทำอย่างนี้เรื่อยมา

โยบ 1:8 และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า
ในพื้นที่โลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม
เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?”

ประเด็นหลักสำหรับที่พวกเจ้ามองเห็นในบทตอนเหล่านี้คืออะไร? บทตอนสั้นๆ

สามบทเหล่านี้จากข้อพระคัมภีร์ล้วนเกี่ยวพันกับโยบ ถึงแม้ว่าจะสั้น

แต่บทตอนเหล่านี้ก็ระบุอย่างชัดเจนว่าเขาเป็นคนประเภทใด

บทตอนเหล่านี้บอกให้ทุกคนรู้โดยผ่านทางพรณนาถึงพฤติกรรมทุกๆ

วันของโยบและการประพฤติของเขาว่า

การประเมินโยบของพระเจ้านั้นมีรากฐานอย่างดีแทนที่จะเป็นไปโดยไร้เหตุผล บทตอนเหล่านี้บอกพวกเราว่า

ไม่ว่าจะเป็นการประเมินค่าโยบของมนุษย์ (โยบ 1:1) หรือเป็นการประเมินค่าเขาของพระเจ้า (โยบ 1:8)

การประเมินค่าทั้งสองนั้นก็เป็นผลลัพธ์จากความประพฤติของโยบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์
(โยบ 1:5)

ก่อนอื่น พวกเรามาอ่านบทตอนแรกกันเถิด ความว่า “มีชายคนหนึ่งในพื้นที่ดินอุส ชื่อโยบ

ชายคนนั้นเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย”

นี่คือการประเมินโยบครั้งแรกในพระคัมภีร์ และประโยคนี้เป็นการประเมินค่าโยบของผู้ประพันธ์

มันยังเป็นตัวแทนของการประเมินโยบของมนุษย์ด้วยโดยธรรมชาติ ซึ่งก็คือ

“ชายคนนั้นเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย” ถัดไป

เรามาอ่านการประเมินโยบของพระเจ้ากันเถิด ความว่า “ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย” (โยบ 1:8) ในการประเมินทั้งสองนี้ ครั้งหนึ่งมาจากมนุษย์ และครั้งหนึ่งมีต้นกำเนิดมาจากพระเจ้า

บทตอนเหล่านี้คือการประเมินสองครั้งนี้มีเนื้อหาแบบเดียวกัน เช่นนั้นแล้ว

สามารถเห็นได้ว่ามนุษย์รู้เกี่ยวกับพฤติกรรมและการประพฤติของโยบ

และพระเจ้าก็สรรเสริญพฤติกรรมและการประพฤติของเขาด้วยเช่นกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

การประพฤติของโยบต่อหน้ามนุษย์และการประพฤติของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้นเป็นแบบเดียวกัน

เขาได้กำหนดพฤติกรรมและแรงจูงใจของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอยู่ตลอดเวลา

เพื่อที่พระเจ้าอาจจะได้ทรงสังเกตเห็นสิ่งเหล่านั้น และเขาคือผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ด้วยเหตุนี้

ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วนั้น ในบรรดาผู้คนบนแผ่นดินโลกมีเพียงโยบเท่านั้นที่ดีพร้อมและเที่ยงธรรม

เป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

การสำแดงออกที่เจาะจงถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบในชีวิตประจำวันของเขา

ต่อไป พวกเรามาดูที่การสำแดงออกที่เจาะจงถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบกันเถิด

นอกเหนือจากบทตอนต่างๆ ที่มาก่อนและตามหลังบทนี้แล้ว พวกเรามาอ่าน โยบ 1:5 กันเถิด

ซึ่งเป็นบทตอนเกี่ยวกับการสำแดงออกที่เจาะจงถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบ

มันเกี่ยวข้องกับว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างไรในชีวิตประจำวันของเขา ที่โดดเด่นมากที่สุดก็คือ

เขาไม่เพียงแค่ว่าได้ทำอย่างที่เขาคควรจะทำเพื่อประโยชน์ของตัวเองในการมีความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเท่านั้น

แต่ยังได้พลีอุทิศเครื่องบูชาเผ่าทั้งตัวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแทนบุตรชายทั้งหลายของเขาอย่างสม่ำเสมอด้วย

เขากล่าวว่าพวกเขามักจะ “ได้ทำบาปและแข่งพระเจ้าในใจ” ในขณะที่มีงานเลี้ยง

ความยำเกรงนี้สำแดงอยู่ในตัวโยบอย่างไร? ด้วยบทเดิมบอกเรื่องราวดังต่อไปนี้

“และเมื่องานเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามีด

ถวายเครื่องบูชาเผ่าทั้งตัวตามจำนวนของเขาทั้งหมด” การประพฤติของโยบแสดงให้เห็นว่า

ความยำเกรงพระเจ้าของเขาออกมาจากภายในหัวใจของเขาแทนที่จะถูกสำแดงอยู่ในพฤติกรรมภายนอกของเขา

และว่าความยำเกรงพระเจ้าของเขาสามารถพบได้ในทุกแง่มุมจากชีวิตประจำวันของเขาตลอดเวลานั้น

ก็เพราะเขาไม่เพียงแต่หลบเลี่ยงความชั่วให้ตัวเองเท่านั้น

แต่ยังได้พลีอุทิศเครื่องบูชาเผ่าทั้งตัวในนามบุตรชายทั้งหลายของเขาบ่อยๆ ด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

โยบไม่เพียงแต่กลัวอย่างลึกซึ้งที่จะทำบาปต่อพระเจ้าและประกาศตัดขาดกับพระเจ้าในใจของเขาเองเท่านั้น

แต่ยังกังวลว่าบุตรชายทั้งหลายของเขาอาจจะทำบาปต่อพระเจ้าและประกาศตัดขาดกับพระองค์ในใจของพวกเขา

ด้วย จากการนี้สามารถมองเห็นได้ว่า

ความจริงเกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้าของโยบนั้นยืนหยัดต่อการตรวจสอบ

และอยู่เหนือข้อสงสัยของมนุษย์คนใด เขาทำดังนั้นเป็นบางโอกาสหรือทำเป็นประจำ?

ประโยคสุดท้ายของตัวบทคือ “โยบทำอย่างนี้เรื่อยมา” ความหมายของพระวจนะเหล่านี้ก็คือว่า

โยบไม่ได้ไปตรวจบุตรชายทั้งหลายของเขาเป็นบางโอกาส หรือเมื่อเขาพอใจที่จะทำ

อีกทั้งเขาไม่ได้สารภาพกับพระเจ้าโดยผ่านทางการอธิษฐาน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขากลับทำพิธีชำระบุตรชายทั้งหลายของเขาให้บริสุทธิ์เป็นประจำ

และได้พลีอุทิศเครื่องบูชาเผาทั้งเป็นเพื่อพวกเขา คำว่า “เรื่อยมา”

ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าเขาทำเช่นนั้นเป็นเวลาหนึ่งหรือสองวัน หรือชั่วขณะหนึ่ง

นี่กำลังกล่าวว่าการสำแดงออกถึงความยำเกรงพระเจ้าของโยบนั้นไม่ใช่ชั่วคราว

และไม่ได้หยุดที่ความรู้หรือพระวจนะที่ตรัสไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

หนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้นำทางหัวใจของเขา มันได้บอกลบพฤติกรรมของเขา

และในหัวใจของเขานั้นมันเป็นรากเหง้าแห่งการดำรงอยู่ของเขา

การที่เขาได้ทำเช่นนั้นอย่างต่อเนื่องแสดงให้เห็นว่า

เขามักจะยำเกรงอยู่ในหัวใจของเขาว่าเขาจะทำบาปต่อพระเจ้าด้วยตัวเขาเอง

และยังเกรงกลัวด้วยว่าบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาจะทำบาปต่อพระเจ้า

มันแสดงให้เห็นว่าหนทางแห่งความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วมีน้ำหนักรวมเพียงใดภายในหัวใจของ

เขา เขาได้ทำดังนั้นเรื่อยมาก็เพราะภายในหัวใจของเขานั้น เขาหวาดผวาและกลัว—

กลัวว่าเขาได้ก่อความชั่วและทำบาปต่อพระเจ้าแล้ว และกลัวว่าเขาได้เบี่ยงเบนไปจากหนทางของพระเจ้าแล้ว

และดังนั้นจึงจะไม่สามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยได้ ในเวลาเดียวกันนั้น

เขาก็กังวลเกี่ยวกับบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาด้วย โดยเกรงว่าพวกเขาได้ทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

เช่นนั้นเองคือการประพฤติกติของโยบในชีวิตประจำวันของเขา

แน่นอนว่าการประพฤติกตินี้แน่นอนที่พิสูจน์ว่าการที่โยบมีความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วนั้นไม่ใช่

ถ้อยคำที่ว่างเปล่า ว่าโยบดำรงชีวิตตามความเป็นจริงเช่นนั้นอย่างแท้จริง “โยบทำอย่างนี้เรื่อยมา”

พระวจนะเหล่านี้บอกให้พวกเรารู้ถึงความประพฤติประจำวันของโยบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เมื่อเขาได้ทำดังนั้นอย่างต่อเนื่อง พฤติกรรมของเขาและหัวใจของเขาได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าหรือไม่?

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้ามักจะพึงพอพระทัยกับหัวใจของเขาและพฤติกรรมของเขาหรือไม่? เช่นนั้นแล้ว

โยบทำอย่างนั้นเรื่อยมาในสภาวะใดและในบริบทใด? ผู้คนบางคนกล่าวว่า

นั่นเป็นเพราะพระเจ้าทรงปรากฏต่อโยบเป็นประจำเขาจึงกระทำดังนั้น

บางคนกล่าวว่าเขาทำอย่างนั้นเรื่อยมาก็เพราะเขามีความประสงค์ที่จะหลบเลี่ยงความชั่ว และบางคนก็กล่าวว่า บางทีเขาอาจจะคิดว่าโชคของเขาได้มาถึงอย่างง่ายดาย และเขารู้ว่าพระเจ้าได้ประทานมันให้แก่เขา และดังนั้นเขาจึงกลัวอยู่ลึกๆ

ว่าจะสูญเสียทรัพย์สินของเขาไปอันเป็นผลจากการทำบาปต่อพระเจ้าหรือการทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง คำกล่าวอ้างเหล่านี้เป็นจริงบ้างหรือไม่? เห็นได้ชัดว่าไม่ เพราะในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วนั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงยอมรับและทรงเชิดชูมากที่สุดเกี่ยวกับโยบไม่ใช่เพียงแต่ว่าเขาทำอย่างนั้นเรื่อยมา ที่มากไปกว่านั้น นั่นก็คือการประพุดของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า มนุษย์ และชาตान เมื่อเขาถูกส่งมอบให้กับชาตानและถูกทดลอง หลายตอนด้านล่างนี้ให้หลักฐานที่น่าเชื่อถือมากที่สุด หลักฐานที่แสดงให้เห็นความจริงเกี่ยวกับการประณินโยบของพระเจ้า ต่อไป พวกเรามาอ่านบทตอนต่อไปนี้อาจพระคัมภีร์กันเถิด

2. ชาตानทดลองโยบเป็นครั้งแรก (ฝูงสัตว์ของเขาถูกขโมยและหายนะตมาถึงลูกๆ ของเขา)

ก. พระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้

โยบ 1:8 และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาอุโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?”

โยบ 1:12 และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตานว่า “ดูเถิด ทุกสิ่งที่เขาที่มีอยู่ในมือของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขา” ชาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระยาห์เวห์

ข. การตอบของชาตาน

โยบ 1:9-11 แล้วชาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงกันรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขา มีอยู่เสียทุกด้านหรือ? พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอขึ้นพระหัตถ์และต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขา มีอยู่ แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

พระเจ้าทรงอนุญาตให้ชาตานทดลองโยบเพื่อที่ความเชื่อของโยบจะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

โยบ 1:8 เป็นบันทึกแรกที่เราเห็นการโต้ตอบกันระหว่างพระยาห์เวห์พระเจ้ากับชาตานในพระคัมภีร์ ดังนั้น พระเจ้าได้ตรัสสิ่งใด? ตัวบทเดิมจัดเตรียมเรื่องราวดังต่อไปนี้ “และพระยาห์เวห์ตรัสกับชาตานว่า ‘เจ้าได้พิจารณาอุโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?” นี่คือการประเมินโยบของพระเจ้าต่อหน้าชาดาน
พระเจ้าได้ตรัสว่าเขาคือคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
ก่อนที่จะมีพระวณะเหล่านี้ระหว่างพระเจ้ากับชาดานนั้น

พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ว่าพระองค์จะทรงใช้ชาดานทดลองโยบ—ว่าพระองค์จะทรงส่งมอบโยบให้แก่ชาดาน
ในด้านหนึ่งนั้น

นี่จะพิสูจน์ว่าการเฝ้าสังเกตและประเมินค่าโยบของพระเจ้านั้นถูกต้องแม่นยำและ ไม่มีข้อผิดพลาด
และจะทำให้ชาดานอับอายโดยผ่านทางคำพยานของโยบ ในอีกด้านหนึ่ง

มันจะเป็นการทำให้ความเชื่อในพระเจ้าและความยำเกรงพระเจ้าของโยบมีความเพียบพร้อม ด้วยเหตุนี้
เมื่อชาดานได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงเล่นสำนวน

พระองค์ทรงตัดตรงเข้าสู่ประเด็นและตรัสถามชาดานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า
ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?” ในคำถามของเจ้ามีความหมายดังต่อไปนี้ นั่นคือ
เจ้าทรงรู้ว่าชาดานได้ตระเวนไปทุกที่และมักจะได้อวดแถมโยบผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของเจ้าอยู่บ่อยครั้ง
มันได้ทดลองและโจมตีโยบอยู่บ่อยครั้ง

โดยพยายามหาหนทางที่จะนำพาความล้มจมมาประสบแก่เขาเพื่อที่จะพิสูจน์ว่าความเชื่อในพระเจ้าและความยำ
เกรงพระเจ้าของเขานั้นไม่สามารถมั่นคงได้ ชาดานยังพร้อมที่จะหาโอกาสทำให้โยบย่อยยับ

โดยที่โยบอาจจะประกาศตัดขาดกับพระเจ้า และโดยที่มันอาจจะฉวยเขามาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า
ถึงกระนั้นพระเจ้ายกได้ทอดพระเนตรภายในหัวใจของโยบและทรงมองเห็นว่าเขาคือคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม
และว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

พระเจ้าได้ทรงใช้คำถามหนึ่งเพื่อบอกกับชาดานว่าโยบเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

ผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ว่าโยบจะไม่มีวันประกาศตัดขาดกับพระเจ้าและติดตามชาดาน
เมื่อได้ยื่นพระเจ้าทรงประเมินค่าโยบแล้วนั้น ความเดือดดาลจากการเหยียดหยามก็ได้เกิดขึ้นในตัวชาดาน
และชาดานได้กลับกลายเป็นโกรธมากยิ่งขึ้นและร้อนรนมากยิ่งขึ้นที่จะฉกโยบไป

เพราะชาดานไม่เคยเชื่อว่าใครบางคนจะสามารถเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงตรงได้
หรือว่าพวกเขาจะสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ ในเวลาเดียวกันนั้น

ชาดานก็เกลียดชังความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมในตัวมนุษย์
และเกลียดชังผู้ที่สามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ ดังนั้นจึงมีบันทึกไว้ในโยบ 1:9-11 ว่า
“แล้วชาดานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า ‘โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงกั้นรั้วรอบตัวเขา
ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขาถืออยู่เสียทุกด้านหรือ? พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ

และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอยืนพระหัตถ์และต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขามีอยู่ แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์” พระเจ้าทรงคุ้นเคยใกล้ชิดกับธรรมชาติมั่งร่ำรวยของซาตาน และทรงรู้ดีอย่างเต็มที่ว่าซาตานได้วางแผนที่จะนำความล้มจมมาสู่โยบนานแล้ว และดังนั้น พระเจ้าจึงทรงปรารภในการนี้โดยผ่านทางการบอกกับซาตานอีกครั้งหนึ่งว่า โยบนั้นดีพร้อมและเที่ยงตรง และว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว เพื่อนำซาตานมาสู่แนว

เพื่อทำให้ซาตานเผยโฉมหน้าแท้จริงของมัน และโง่เขลาและทดลองโยบ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าทรงเจตนาแน่นแฟ้นว่าโยบนั้นดีพร้อมและเที่ยงธรรม และว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว และด้วยวิธีการนี้เองพระเจ้าได้ทรงทำให้ซาตานโง่เขลาโยบเนื่องจากความเกลียดและโกรธแค้นที่ซาตานมีต่อลักษณะที่โยบเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม ผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ผลก็คือ พระเจ้าจะนำพาความอับอายมาให้ซาตาน โดยผ่านทางข้อเท็จจริงที่ว่าโยบเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม ผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว และซาตานคงจะจากไปด้วยความละอายใจและพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง หลังจากนั้น ซาตานคงจะไม่สงสัยหรือตั้งข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการที่โยบมีความดีพร้อม ความเที่ยงธรรม ความยำเกรงพระเจ้า หรือการหลบเลี่ยงความชั่วอีกต่อไป ในหนทางนี้

การทดสอบของพระเจ้าและการทดลองของซาตานแทบจะไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทนทานการทดสอบของพระเจ้าและการทดลองของซาตานได้ก็คือโยบ

หลังจากการโต้ตอบนี้ ซาตานก็ได้รับอนุญาตให้ทดลองโยบ ด้วยเหตุนี้ การโจมตีรอบแรกของซาตานจึงได้เริ่มต้นขึ้น เป้าหมายของการโจมตีเหล่านี้คือทรัพย์สินของโยบ เพราะซาตานได้ตั้งข้อกล่าวหาดังต่อไปนี้กับโยบ “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ?...พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน” ผลก็คือ พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้ซาตานเอาทุกอย่างที่โยบมี—

นี่คือจุดประสงค์ที่แท้จริงว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ตรัสกับซาตาน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทำข้อเรียกร้องหนึ่งจากซาตาน นั่นคือ “ทุกสิ่งที่มีก็อยู่ในมือของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือและต้องตัวเขา” (โยบ 1:12)

นี่คือสภาพเงื่อนไขที่พระเจ้าทรงตั้งไว้หลังจากที่พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองโยบและได้ทรงวางโยบไว้ในมือของซาตานแล้ว และนี่คือขีดจำกัดที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับซาตาน กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงสั่งซาตานไม่ให้ทำอันตรายโยบ เพราะพระเจ้าทรงระลึกได้ว่าโยบนั้นดีพร้อมและชอบธรรม และเพราะพระองค์ทรงมีความเชื่อว่าความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของโยบเฉพาะพระพักตร์พระองค์นั้นอยู่เหนือข้อสงสัยและสามารถทนทานต่อการถูกนำไปทดสอบได้

ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองโยบ แต่ได้ทรงกำหนดข้อจำกัดหนึ่งกับซาตาน นั่นคือ

ชาตานได้รับอนุญาตให้อาทรพย์สินทั้งหมดของโยบไป แต่มันไม่สามารถแตะต้องเขาได้
นี่หมายความว่าอย่างไร? มันหมายความว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงมอบโยบให้กับชาตานโดยสิ้นเชิงในขณะนั้น
ชาตานสามารถทดลองโยบด้วยวิธีการใดก็ตามที่มันต้องการ แต่มันไม่สามารถทำอันตรายตัวของโยบเองได้—
ไม่แม้แต่เส้นผมหนึ่งเส้นบนศีรษะของเขา—เพราะทุกสิ่งทุกอย่างของมนุษย์นั้นถูกควบคุมโดยพระเจ้า
และเพราะการที่มนุษย์จะมีชีวิตหรือตายนั้นพระเจ้าคือผู้ทรงกำหนด ชาตานไม่มีใบอนุญาตนี้
หลังจากพระเจ้าได้ตรัสพระวจนะเหล่านี้กับชาตาน ชาตานก็ไม่สามารถรอที่จะเริ่มต้นได้
มันได้ใช้ทุกวิถีทางที่จะทดลองโยบ
และไม่ช้าไม่นานโยบได้สูญเสียแกะและวัวที่มีค่าเท่าภูเขาและทรัพย์สินทั้งหมดที่พระเจ้าประทานให้เขาไป...ค
วญเหตุนี้ การทดสอบของพระเจ้าจึงได้ประสบกับเขา

ถึงแม้พระคัมภีร์จะบอกพวกเราถึงต้นกำเนิดของการทดลองโยบ ตัวโยบเองนั้น
ผู้ซึ่งตกอยู่ภายใต้การทดลองเหล่านี้ตระหนักรู้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่หรือไม่? โยบเป็นเพียงมนุษย์ปุถุชน
แน่นอนว่าเขาไม่รู้สิ่งใดเลยเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังคลี่คลายขึ้นรอบตัวเขา แต่ถึงอย่างไร
ความยำเกรงพระเจ้าของเขาและความเพียบพร้อมกับความเที่ยงธรรมของเขาก็ทำให้เขาตระหนักว่าการทดสอบ
ของพระเจ้าได้มาประสบกับเขาแล้ว เขาไม่รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ
อีกทั้งไม่รู้ว่าจะตณารมณ์ของพระเจ้าที่อยู่เบื้องหลังการทดสอบนี้คืออะไร
แต่เขารู้ว่าไม่ว่าอะไรได้เกิดขึ้นกับเขาก็ตาม เขาควรจะยึดมั่นกับความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขา
และควรปฏิบัติตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นท่าทีและปฏิกิริยาของโยบต่อเรื่องเหล่านี้อย่างชัดเจน พระเจ้าทรงมองเห็นสิ่งใด?
พระองค์ทรงมองเห็นความยำเกรงพระเจ้าของโยบ
เพราะจากจุดเริ่มต้นตลอดมาจนกระทั่งถึงเวลาที่โยบถูกทดสอบนั้น หัวใจของโยบยังคงเปิดให้แก่พระเจ้า
มันถูกวางไว้เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และโยบไม่ได้ประกาศตัดขาดกับความเพียบพร้อมหรือความเที่ยงธรรมของเขา
อีกทั้งเขาไม่ได้ทิ้งขว้างหรือหันไปจากหนทางแห่งความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว—
ไม่มีสิ่งใดนำอ้อมเอิบพระทัยสำหรับพระเจ้ายิ่งไปกว่าการนี้ ต่อไป พวกเราจะดูว่าโยบได้ก้าวผ่านการทดลองใด
และเขาจัดการกับการทดสอบเหล่านี้อย่างไร เรามาอ่านจากข้อพระคัมภีร์กันเถิด

ค. ปฏิกิริยาของโยบ

โยบ 1:20-21 แล้วโยบก็ลุกขึ้น นึกเสียดลุมของตน โจนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ ท่านว่า
“ข้ามาจากการร่ำมารดาตัวเปล่า และข้าจะกลับไปตัวเปล่า พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย
สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”

การที่โยบตัดสินใจด้วยตัวเองที่จะคืนทั้งหมดที่เขาครอบครองกลับไปนั้นเกิดจากการที่เขามีความยำเกรงพระเจ้า

หลังจากพระเจ้าได้ตรัสกับซาตานว่า “ทุกสิ่งที่มีก็อยู่ในมือของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขา”
ซาตานก็ได้จากไป ซึ่งไม่นานหลังจากนั้นโยบก็ตกอยู่ภายใต้การโจมตีอย่างฉับพลันและรุนแรง กล่าวคือ
ตอนแรก วัวและลาของเขาถูกปล้นและผู้รับใช้บางคนของเขาถูกฆ่า ต่อมา
แกะของเขาและผู้รับใช้ของเขาจำนวนมากกว่านั้นก็ถูกไฟคลอก หลังจากนั้น
อุฐของเขาถูกยึดและผู้รับใช้ของเขาก็ถูกสังหารเป็นจำนวนมากขึ้นไปอีก ในที่สุด
ชีวิตบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาก็ถูกพรากไป

การโจมตีที่ต่อเนื่องนี้คือความทรมานที่โยบได้ทนทุกข์ในช่วงระหว่างการทดลองครั้งแรก
ในช่วงระหว่างการโจมตีเหล่านี้ซาตานเพียงแกล้งเบ้าหมายที่ทรัพย์สินของโยบและลูกๆ ของเขาเท่านั้น
และไม่ได้ทำอันตรายตัวของโยบเองตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แต่ถึงอย่างไร

โยบก็ถูกเปลี่ยนสภาพจากคนมั่งคั่งที่ครอบครองทรัพย์สินนับไม่ถ้วนไปเป็นใครบางคนที่ไม่มียิ่งงี้ใดเลยในทันที
ไม่มีผู้ใดสามารถทนทานการโจมตีที่น่าตะลึงและน่าประหลาดใจนี้หรือมีปฏิกิริยากับมันอย่างเหมาะสมได้
แต่ทว่าโยบได้แสดงให้เห็นด้านที่เหนือธรรมชาติของเขา ข้อมพระคัมภีร์จัดเตรียมเรื่องราวดังต่อไปนี้

“แล้วโยบก็ลุกขึ้น นึกเสียดลุมของตน โจนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ”

นี่คือปฏิกิริยาแรกของโยบหลังจากที่ได้เห็นว่าเขาได้สูญเสียลูกๆ และทรัพย์สินทั้งหมดของเขาไปแล้ว

เหนือสิ่งอื่นใด เขาไม่ได้ปรากฏว่าประหลาดใจ หรือตื่นตระหนก

นับประสาอะไรที่เขาจะแสดงความโกรธหรือเกลียด เช่นนั้นแล้ว

เขาจะเห็นว่าในหัวใจของเขานั้นเขาระลึกได้แล้วว่าความวิบัติเหล่านี้ไม่ใช่อุบัติเหตุ หรือเกิดจากน้ำมือของมนุษย์
นับประสาอะไรที่สิ่งเหล่านั้นจะเป็นการมาถึงของการตอบแทนอันสาสมหรือการลงโทษ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
การทดสอบของพระยาห์เวห์ได้เกิดขึ้นกับเขา

พระยาห์เวห์นั่นเองที่ทรงปรารถนาที่จะเอาทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไป

โยบสงบใจและคิดได้ชัดเจนอย่างยิ่งในตอนนั้น

สภาวะความเป็นมนุษย์ที่ดีพร้อมและเที่ยงธรรมของเขาทำให้เขาสามารถทำการตัดสินใจและการตัดสินใจที่ถูกต้อง
แม่นยำอย่างมีเหตุผลและเป็นธรรมชาติเกี่ยวกับความวิบัติทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับเขา และด้วยเหตุนี้

เขาจึงประพาดิตนด้วยความสงบผิปกติ นั่นคือ “แล้วโยบก็ลุกขึ้น นึกเสียดลุมของตน โจนศีรษะ

กราบลงถึงดินนมัสการ” “นึกเสียดลุมของตน” หมายความว่า เขาถอดเสื้อผ้าออก และไม่ครอบครองสิ่งใดเลย

“โกนศีรษะ” หมายความว่าเขาได้กลับคืนไปอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเหมือนดังเช่นทารกแรกเกิด
“กราบลงถึงดินนมัสการ” หมายความว่าเขาได้มาสู่โลกนี้ตัวเปล่า และยังคงไม่มีสิ่งใดในวันนี้
เขาถูกส่งคืนกลับไปให้แก่พระเจ้าราวกับเป็นเด็กแรกเกิด
ท่าทีของโยบที่มีต่อทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขานั้น ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดของพระเจ้าที่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้
ความเชื่อในพระยาห์เวห์ของเขาได้ไปไกลเกินกว่าอาณาจักรแห่งการเชื่อ นี่คือการยำเกรงพระเจ้าของเขา
การเชื่อฟังพระเจ้าของเขา เขาไม่เพียงสามารถขอบคุณพระเจ้าสำหรับการประทานให้เขาเท่านั้น
แต่ยังขอบคุณสำหรับการเอาไปจากเขาด้วย ยิ่งไปกว่านั้น
เขาสามารถตัดสินใจด้วยตนเองที่จะคืนทั้งหมดที่เขาเป็นเจ้าของให้แก่พระเจ้า รวมทั้งชีวิตของเขา

ความยำเกรงและการเชื่อฟังของโยบที่มีต่อพระเจ้าเป็นตัวอย่างแก่มวลมนุษย์
และความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาคือจุดสูงสุดแห่งสถานะความเป็นมนุษย์ที่มนุษย์ควรจะครอบ
ครอง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้มองเห็นพระเจ้า แต่เขาก็ตระหนักว่าพระเจ้าทรงมีอยู่อย่างแท้จริง
และเพราะการตระหนักนี้เขาจึงยำเกรงพระเจ้า และเนื่องจากความยำเกรงพระเจ้าของเขา
เขาจึงสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้ เขายอมให้พระเจ้าทรงเอาสิ่งใดก็ตามที่เขาไปโดยอิสระ
กระนั้นเขาก็ไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญ และได้ทูลลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและทูลบอกกับพระองค์ว่า ณ
ชั่วขณะนี้ ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเอาเนื้อหนังของเขาไป เขาก็จะยินยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น
โดยไม่มีการร้องทุกข์คร่ำครวญ
การประพาดทั้งหมดทั้งมวลของเขานั้นเป็นไปเนื่องจากสถานะความเป็นมนุษย์ที่ดีและเที่ยงธรรมของเขา
กล่าวคือ ด้วยผลแห่งความไว้มลทิน ความซื่อสัตย์ และความใจดีของเขา
โยบจึงไม่หวั่นไหวในความตระหนักและประสบการณ์กับการมีอยู่ของพระเจ้าของเขา
และบนรากฐานนี้เองเขาจึงได้ทำข้อเรียกร้องกับตัวเขาเองและตั้งมาตรฐานการคิด พฤติกรรม การประพาด
และหลักการในการกระทำของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าให้สอดคล้องกับการทรงนำของพระเจ้าที่มีต่อเขาแล
ะกิจการทั้งหลายของพระเจ้าที่เขาได้มองเห็นท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ตลอดเวลานั้น
ประสบการณ์ของเขาได้ทำให้ในตัวเขานั้นเกิดความยำเกรงที่จริงและแท้ต่อพระเจ้าและทำให้เขาหลบเลี่ยงความ
ชั่ว นี่คือการกำเนิดของความซื่อสัตย์ที่โยบยึดมั่น โยบครองครองสถานะความเป็นมนุษย์ที่ซื่อสัตย์ไว้มลทิน
และใจดี และเขาได้มีประสบการณ์จริงแห่งการยำเกรงพระเจ้า การเชื่อฟังพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่ว
ตลอดจนความรู้ว่า “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย”
เพราะสิ่งเหล่านี้เท่านั้นเขาจึงสามารถตั้งมั่นในคำพยานของเขาได้ท่ามกลางการโจมตีที่โหดร้ายของซาตาน
และเพราะการโจมตีเหล่านี้เท่านั้นเขาจึงสามารถไม่ทำให้พระเจ้าทรงผิดหวังได้และสามารถจัดเตรียมคำตอบที่น
่าพึงพอพระทัยแก่พระเจ้าได้เมื่อการทดสอบของพระเจ้าเกิดขึ้นกับเขา

ถึงแม้ว่าการประพุดิของโยบในช่วงระหว่างการทดลองครั้งนี้จะเชื่อตรงอย่างยิ่ง
แต่ชนหลายรุ่นต่อมาก็ไม่มั่นใจในการสัมผัสกับความเชื่อตรงเช่นนั้นแม้ภายหลังจากความเพียรพยายามชั่วชีวิต
อีกทั้งพวกเขาคงจะไม่จำเป็นต้องครอบครองการประพุดิของโยบดังที่พรรณนาไปข้างต้น วันนี้
เมื่อได้เผชิญหน้ากับการประพุดิที่เชื่อตรงของโยบ และเมื่อเปรียบเทียบกับเสียงร้องและความมุ่งมั่นเกี่ยวกับ
“การเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์และการจงรักภักดีจนตาย”

ที่บรรดาผู้กล่าวอ้างว่าเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระเจ้าได้แสดงต่อพระเจ้า
พวกเขารู้สึกละอายอย่างลึกซึ้งหรือไม่รู้สึกกันแน่?

เมื่อเจ้าอ่านในข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับทั้งหมดที่โยบและครอบครัวของเขาได้ทนทุกข์ เจ้ามีปฏิกิริยาอย่างไร?

เจ้ากลายเป็นตออยู่ในภวังค์ความคิดหรือไม่? เจ้าประหลาดใจหรือไม่?

การทดสอบที่ตกมาถึงโยบสามารถพรรณนาว่า “น่ากลัว” ได้หรือไม่? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มันน่าตกใจพอแล้วกับการอ่านเกี่ยวกับการทดสอบโยบดังที่พรรณนาไว้ในข้อพระคัมภีร์

ไม่ต้องพูดถึงว่าการทดสอบเหล่านั้นจะเป็นอย่างไรในชีวิตจริง เช่นนั้นแล้ว

เจ้าจะเห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับโยบนั้นไม่ใช่ “การฝึกซ้อม” แต่เป็น “การสู้รบ” จริง ที่มี “ปืน” และ “กระสุน” จริง
แต่เขาคงอยู่ภายใต้การทดสอบเหล่านี้ด้วยน้ำมือของผู้ใดเล่า? แน่นอนว่าการทดสอบเหล่านี้เป็นงานของซาตาน
และซาตานทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ด้วยมือของตนเอง ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น แต่สิ่งต่างๆ

เหล่านี้ก็ได้รับอนุญาตจากพระเจ้า พระเจ้าได้ตรัสบอกกับซาตานหรือไม่ว่าให้ทดลองโยบด้วยวิธีการใด?

พระองค์ไม่ได้ตรัสบอก พระเจ้าเพียงแต่ทรงตั้งสภาพเงื่อนไขหนึ่งที่ซาตานต้องปฏิบัติตาม

และแล้วการทดลองจึงได้เกิดขึ้นกับโยบ เมื่อการทดลองได้เกิดขึ้นกับโยบ

มันให้ผู้คนได้มีสำนึกถึงถึงความชั่วร้ายและความน่าเกลียดของซาตาน

ถึงความมั่งร้ายและความเกลียดชังที่มันมีต่อมนุษย์ และถึงความเป็นศัตรูต่อพระเจ้าของมัน

ในการนี้พวกเรามองเห็นว่าพระวจนะต่างๆ ไม่สามารถพรรณนาได้ว่าการทดลองนี้โหดร้ายเพียงใด

สามารถกล่าวได้ว่าธรรมชาติอันมั่งร้ายที่ซาตานใช้ล่อลวงกินมนุษย์ และใบหน้าที่น่าเกลียดของมันนั้น

ถูกเปิดเผยอย่างเต็มที่ ณ ช่วงขณะนี้ ซาตานได้ใช้โอกาสนี้ โอกาสที่จัดเตรียมให้โดยการทรงอนุญาตของพระเจ้า
เพื่อทำให้โยบตกอยู่ภายใต้การล่อลวงที่ร้อนรนและไร้ความปรานี

ซึ่งเป็นวิธีการและความโหดร้ายระดับที่ผู้คนวันนี้ทั้งไม่อาจจินตนาการได้และไม่อาจทนยอมรับได้โดยสิ้นเชิง
แทนที่จะกล่าวว่าโยบถูกซาตานทดลอง และว่าเขาตั้งมั่นอยู่ในคำพยานของเขาในช่วงระยะการทดลองนี้

มันคิดว่าที่จะกล่าวว่าในการทดสอบที่พระเจ้าทรงกำหนดให้แก่เขานั้น

โยบได้เริ่มดำเนินการแข่งขันกับซาตานเพื่อปกป้องความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขา

และเพื่อป้องกันหนทางในการข่มเหงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ในการแข่งขันครั้งนี้

โยบได้สูญเสียแกะและฝูงปศุสัตว์ที่มีค่าเท่าภูเขา เขาได้สูญเสียทรัพย์สินทั้งหมดของเขา และเขาได้สูญเสียบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาไป อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ละทิ้งความเพียบพร้อม ความเที่ยงธรรม หรือความยำเกรงพระเจ้าของเขา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในการแข่งขันกับซาตานครั้งนี้ โยบเลือกที่จะลิดรอนทรัพย์สินและลูกๆ ของเขามากกว่าที่จะสูญเสียความเพียบพร้อม ความเที่ยงธรรม และความยำเกรงพระเจ้าของเขา เขาเลือกที่จะยึดมั่นกับรากเหง้าของสิ่งที่มีความหมายของการเป็นมนุษย์ ข้อพระคัมภีร์จัดเตรียมเรื่องราวที่รัดกุมเกี่ยวกับกระบวนการทั้งหมดทั้งหมดที่โยบได้สูญเสียทรัพย์สินของเขา และยังบันทึกข้อมูลการประพาดและท่าทีของโยบด้วย

เรื่องราวที่สั้นและกระชับเหล่านี้ให้สำนึกกับรู้ว่าโยบเกือบจะพ่นคลายในการเผชิญหน้ากับการทดลองนี้ แต่หากสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงๆ จะถูกสร้างขึ้นใหม่—

โดยพิจารณาถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับธรรมชาติมั่งร้ายของซาตานด้วย—เช่นนั้นแล้ว สิ่งต่างๆ

ก็คงจะไม่เรียบง่ายหรือง่ายดายดังเช่นที่พรรณนาไว้ในประโยคเหล่านี้

ความเป็นจริงนั้นโหดร้ายมากกว่าอย่างมาก

เช่นนั้นคือระดับของความร้ายเปล่าและความเกลียดที่ซาตานใช้ปฏิบัติกับมวลมนุษย์และพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงอนุญาต หากพระเจ้าไม่ได้ทรงขอให้ซาตานทำอันตรายโยบ

ซาตานก็คงจะฆ่าเขาโดยไม่มี ความเวทนาใดๆ อย่างไม่ต้องสงสัยไปแล้ว

ซาตานไม่ต้องการให้ผู้ใดนมัสการพระเจ้า

และมันไม่ปรารถนาที่จะให้บรรดาผู้ที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าและบรรดาผู้ที่มีความเพียบพร้อมและเที่ยงธรรมสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วต่อไปได้

เพราะการที่ผู้คนยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหมายความว่าพวกเขาหลบเลี่ยงและละทิ้งซาตาน และดังนั้นซาตานจึงฉวยโอกาสจากการอนุญาตของพระเจ้าเพื่อสุขความโกรธและเกลียดของมันทั้งหมดที่มีต่อโยบโดยไม่มี ความกรุณา เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะมองเห็นว่าความทรمانที่โยบได้ทนทุกข์ จากจิตใจถึงเนื้อหนัง จากภายนอกถึงภายในนั้นใหญ่หลวงเพียงใด วันนี้ พวกเรามองไม่เห็นว่ามันเป็นอย่างไร ณ เวลานั้น และได้รับเพียงความเข้าใจชั่วขณะสั้นๆ

จากเรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับอารมณ์ของโยบเมื่อเขาได้ตกอยู่ภายใต้การทรمان ณ เวลานั้น

ความซื่อสัตย์ที่ไม่สั่นคลอนของโยบนำความอับอายมาให้แก่ซาตานและทำให้มันหนีเตลิดไป

ดังนั้น พระเจ้าทรงทำสิ่งใดเมื่อโยบตกอยู่ภายใต้ความทรمانนี้? พระเจ้าทรงเฝ้าสังเกต และทรงเฝ้ามอง และทรงรอคอยบททอสาน ขณะที่พระเจ้าทรงเฝ้าสังเกตและทรงเฝ้ามองแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกอย่างไร?

แน่นอนว่าพระองค์ทรงรู้สึกถูกรบกวนด้วยความโทมนัส

แต่มันเป็นไปได้หรือไม่ว่าพระเจ้าสามารถเสียพระทัยที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองโยบเพียงเพราะพ

ระองค์ทรงรู้สึกถึงความโหม่นนั้? คำตอบคือ ไม่ พระองค์ไม่ทรงสามารถรู้สึกเสียพระทัยเช่นนั้นได้ เพราะพระองค์ทรงเชื่ออย่างมั่นคงว่าโยบนั้นดีพร้อมและเที่ยงธรรม ว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว พระเจ้าเพียงแต่ทรงได้ให้โอกาสแก่ซาตานในการตรวจสอบยืนยันความชอบธรรมของโยบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และในการเปิดเผยความชั่วร้ายและความน่าเหยียดหยามของมันเป็นเอง ยิ่งไปกว่านั้น มันยังเป็น โอกาสสำหรับโยบในการเป็นพยานต่อความชอบธรรมของเขาและต่อการที่เขามีความยำเกรงพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่วค่อนำผู้คนบนโลกนี้ ซาตาน และแม้กระทั่งบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้า

บททวนสวนสุดท้ายได้พิสูจน์หรือไม่ว่าการประเมินผลโยบของพระเจ้านั้นถูกต้องและไม่มีข้อผิดพลาด?

โยบได้ชนะซาตานจริงๆ หรือไม่? ในที่นี้พวกเราได้อ่านคำพูดที่เป็นแบบฉบับที่โยบพูด

คำพูดที่เป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาได้ชนะซาตานแล้ว เขาได้กล่าวว่า “ข้ามาจากครรภ์มารดาตัวเปล่า

และข้าจะกลับไปตัวเปล่า” นี่คือการที่โยบที่มีการเชื่อฟังต่อพระเจ้า ต่อไป เขาได้กล่าวว่า

“พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”

คำพูดที่โยบได้พูดไปเหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นว่า พระเจ้าทรงเผ้าสังเกตส่วนลึกของหัวใจมนุษย์

ว่าพระองค์ทรงสามารถมองเข้าไปถึงจิตใจของมนุษย์

และคำพูดเหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นว่าการที่พระองค์ทรงรับรองโยบนั้นไม่มีข้อผิดพลาด

ว่ามนุษย์ที่พระเจ้าทรงรับรองผู้นี้ชอบธรรม “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย

สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” คำพูดเหล่านี้คือคำพยานของโยบต่อพระเจ้า

คำพูดธรรมดาเหล่านี้เองที่ทำให้ซาตานขาดกลัว ที่ได้นำความอับอายมาสู่มันและทำให้มันหนีเตลิดไป

และยิ่งไปกว่านั้น ที่ได้พันนาการซาตานและทิ้งให้มัน ไม่มีหนทาง ดังนั้น

คำพูดเหล่านี้ด้วยเช่นกันที่ทำให้ซาตานรู้สึกถึงความน่าพิสงและอิทธิฤทธิ์แห่งกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์

พระเจ้า และทำให้มันล่วงรู้ถึงพรสวรรค์เหนือธรรมชาติของผู้ที่หัวใจของเขาถูกปกครองด้วยหนทางแห่งพระเจ้า

ยิ่งไปกว่านั้น

คำพูดเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงพลังที่ทรงอำนาจในการยึดมั่นกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบ

เลี่ยงความชั่วที่แสดงให้เห็นโดยมนุษย์ตัวเล็กๆ และไม่สำคัญคนหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ซาตานจึงได้พ่ายแพ้ในการแข่งขันครั้งแรก ถึงแม้ว่าจะได้ “เรียนรู้จากการนี้” แล้ว

แต่ซาตานก็ไม่มีเจตนาที่จะปล่อยโยบไป และ ไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในธรรมชาติที่มั่งร้ายของมัน

ซาตานพยายามที่จะดำเนินการ โจมตีโยบต่อไป และจึงได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอีกครั้ง...

ต่อไป พวกเรามาอ่านเรื่องที่โยบถูกทดลองเป็นครั้งที่สองจากข้อพระคัมภีร์กันเถิด

3. ซาตานทดลองโยบอีกครั้ง (ฝัร้ายผุดขึ้นมาทั่วร่างของโยบ)

ก. พระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไว้

โยบ 2:3 และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย? เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ”

โยบ 2:6 และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น”

ข. คำพูดที่ซาตานได้พูดไว้

โยบ 2:4-5 แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “หนังแทนหนัง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดูกและเนื้อของเขา แล้วเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

ค. วิธีที่โยบจัดการกับการทดสอบ

โยบ 2:9-10 แล้วภรรยาของท่านกล่าวกับท่านว่า “เธอยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์อยู่อีกหรือ?

จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ” แต่ท่านตอบนางว่า “เธอพูดอย่างหญิงโง่เขลาจะฟังพูด เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้น

โยบไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของตน

โยบ 3:3 ขอให้วันที่ข้าเกิดมานั้นพินาศ อีกทั้งคืนที่พูดว่า “ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว” นั้นด้วย

ความรักของโยบที่มีต่อหนทางแห่งพระเจ้าเหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด

ข้อพระคัมภีร์บันทึกพระวณะที่ตรัสและพูดระหว่างพระเจ้าและซาตาน ดังต่อไปนี้:

“และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า ‘เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า

ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย? เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ’” (โยบ 2:3)

ในการโต้ตอบนี้ พระเจ้าตรัสซ้ำคำถามเดิมกับซาตาน

มันเป็นคำถามที่แสดงให้เห็นการประเมินยืนยันของพระยาห์เวห์พระเจ้าถึงสิ่งที่โยบได้แสดงออกและได้ดำรงชีวิตตามในช่วงระหว่างการทดสอบครั้งแรก

และเป็นการประเมินที่ไม่แตกต่างกันกับการประเมินโยบครั้งแรกของพระเจ้ายกก่อนที่เขาจะได้ก้าวผ่านการทดลองของซาตาน กล่าวคือ ก่อนที่การทดลองจะเกิดขึ้นกับเขา โยบเป็นคนดีพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า

และด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ทรงคุ้มครองปกป้องเขาและครอบครัวของเขา และได้ทรงอวยพรเขา

เขามีค่าควรแก่การได้รับพรในสายพระเนตรของพระเจ้า หลังจากการทดลอง

โยบไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของเขาเพราะได้สูญเสียทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไปแล้ว
แต่ยังคงสรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์ต่อไป การประพุดิจจริงของเขาทำให้พระเจ้าทรงชมเชยเขา
และด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ประทานเครื่องหมายเต็มให้กับเขา สำหรับในสายตาของโยบนั้น
ลูกหลานหรือทรัพย์สินของเขาไม่เพียงพอที่จะทำให้เขาประกาศตัดขาดกับพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ที่ของพระเจ้าในหัวใจของเขานั้นไม่สามารถถูกแทนที่ได้ด้วยลูกๆ หรือทรัพย์สินชิ้นใดของเขา
ในระหว่างการทดลองครั้งแรกของโยบนั้น
เขาได้แสดงให้เห็นว่าความรักที่เขามีต่อพระองค์และความรักที่เขามีต่อหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้า
และหลบเลี่ยงความชั่วนั้นมีเหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด
มันเป็นแค่การทดสอบนี้ทำให้ประสบการณ์แก่โยบในการรับรางวัลตอบแทนจากพระยาห์เวห์พระเจ้าและการ
ที่พระองค์ได้ทรงเอาทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไป

สำหรับโยบแล้ว นี่เป็นประสบการณ์แท้จริงที่ชำระล้างจิตใจของเขาให้สะอาด
มันคือบทพิศमाแห่งชีวิตที่ได้เติมเต็มการดำรงอยู่ของเขา และยิ่งไปกว่านั้น
มันคืองานเลี้ยงหรรษาที่ได้ทดสอบการเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้าของเขา
การทดลองนี้ได้เปลี่ยนสถานะของโยบจากคนมั่งคั่งไปเป็นใครบางคนที่ไม่มียะไรเลย
และมันยังเปิดโอกาสให้เขาได้รับประสบการณ์กับการล่วงละเมิดมวลมนุษย์ของซาตานด้วยเช่นกัน
ความยากแค้นของเขาไม่ได้ทำให้เขาเกลียดชังซาตาน ตรงกันข้าม
ในการกระทำที่เลวทรามของซาตานนั้นเขาได้มองเห็นความน่าเกลียดและความน่าเหยียดหยามของซาตาน
ตลอดจนความเป็นศัตรูและการกบฏต่อพระเจ้าของซาตาน
และนี่กระตุ้นให้เขายึดมั่นต่อหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วตลอดไปได้ยิ่งขึ้น
เขาได้ปฏิญาณว่าเขาจะไม่วันละทั้งพระเจ้าและหันหลังให้กับหนทางแห่งพระเจ้าเพราะปัจจัยภายนอกอย่างเช่น
ทรัพย์สิน ลูกหลาน หรือญาติมิตร อีกทั้งเขาจะไม่เป็นทาสของซาตาน ทรัพย์สิน หรือบุคคลใดเป็นอันขาด
นอกเหนือจากพระยาห์เวห์พระเจ้าแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาหรือพระเจ้าของเขาได้
เช่นนั้นคือความมุ่งมั่นปรารถนาของโยบ ในทางกลับกัน
โยบยังได้มาซึ่งสิ่งบางอย่างจากการทดลองครั้งนี้ด้วย นั่นคือ
เขาได้รับความมั่งคั่งอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางการทดสอบที่พระเจ้าได้ประทานลงบนเขา

ในระหว่างชีวิตของโยบตลอดหลายทศวรรษก่อนหน้านี้
เขาเคยได้เห็นกิจการทั้งหลายของพระยาห์เวห์และได้รับพระพรของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่มีให้แก่เขาแล้ว
เหล่านั้นเป็นพระพรที่ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจและเป็นหนี้บุญคุณอย่างใหญ่หลวง
เพราะเขาเชื่อว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งใดเพื่อพระเจ้าเลย

แต่ยังได้รับมรดกด้วยพระพรที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นและได้ชื่นชมกับพระคุณมากมายถึงเพียงนั้น ด้วยเหตุผลนี้
เขาจึงมักจะอธิษฐานอยู่ในใจ โดยหวังว่าเขาจะสามารถขอให้พระเจ้าได้
โดยหวังว่าเขาจะมีโอกาสได้เป็นคำพยานต่อกิจการทั้งหลายและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
และโดยหวังว่าพระเจ้าคงจะทรงทำการทดสอบการเชื่อฟังของเขา และยิ่งไปกว่านั้น
โดยหวังว่าความเชื่อของเขาจะได้รับชำระให้บริสุทธิ์
จนกระทั่งการเชื่อฟังและความเชื่อของเขาได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
เมื่อการทดลองได้เกิดขึ้นกับโยบ เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงได้ยืนยันคำอธิษฐานของเขาแล้ว
โยบเชิดชูโอกาสนี้มากกว่าสิ่งอื่นใด และด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่กล้าปฏิบัติกับมันอย่างดูเบา
เพราะความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดชีวิตของเขานั้นสามารถเป็นจริงได้แล้ว
การมาถึงของโอกาสนี้หมายความว่า การเชื่อฟังและความยำเกรงพระเจ้าของเขานั้นสามารถได้รับการทดสอบได้
และสามารถได้รับการทำให้บริสุทธิ์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น
มันหมายความว่าโยบมีโอกาที่จะได้รับการเห็นชอบของพระเจ้า
ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการนำพาเขาให้เข้าใกล้ชิดพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ในระหว่างการทดสอบ
ความเชื่อและการไล่ตามเสาะหาเช่นนั้น ได้เปิดโอกาสให้เขาได้กลายเป็นมีความเพียบพร้อมมากยิ่งขึ้น
และได้รับการเข้าใจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
โยบยังได้กลายเป็นสำนักขอบคุณต่อพระพรและพระคุณของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นด้วย
ในหัวใจของเขาหลังรับการสรรเสริญที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นต่อกิจการทั้งหลายของพระเจ้า
และเขายำเกรงและเคารพพระเจ้ามากยิ่งขึ้น และถวิลหาความดีงาม ความยิ่งใหญ่
และความบริสุทธิ์ของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ณ เวลานั้น
ถึงแม้ว่าโยบยังคงเป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้า
แต่ความเชื่อและความรู้ของโยบในแง่ของประสบการณ์ทั้งหลายของเขานั้นได้ก้าวหน้าไปอย่างก้าวกระโดด
กล่าวคือ ความเชื่อของเขาได้เพิ่มขึ้น การเชื่อฟังของเขาได้รับหลักยึด
และความยำเกรงพระเจ้าของเขาได้กลายเป็นล้าลึกมากยิ่งขึ้น
ถึงแม้ว่าการทดสอบนี้จะได้เปลี่ยนสภาพจิตวิญญาณและชีวิตของโยบไป
แต่การเปลี่ยนสภาพเช่นนั้นก็ไม่ได้ทำให้โยบพึงพอใจ อีกทั้งมันไม่ได้ถ่วงการก้าวต่อไปข้างหน้าของเขา
ในเวลาเดียวกับที่กำลังคิดคำนวณสิ่งที่เขาได้รับจากการทดสอบครั้งนี้ และพิจารณาถึงความบกพร่องของเขาเอง
เขาก็ได้อธิษฐานอย่างเงียบๆ โดยขอให้การทดสอบครั้งต่อไปเกิดขึ้นกับเขา เพราะเขาโหยหาที่จะให้ความเชื่อ
การเชื่อฟัง และความยำเกรงพระเจ้าของเขาได้รับการยกระดับขึ้นในระหว่างการทดสอบครั้งต่อไปของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเฝ้าสังเกตความคิดข้างในสุดของมนุษย์และทุกสิ่งที่มนุษย์พูดและทำ
ความคิดของโยบไปถึงพระกรรมของพระยาห์เวห์พระเจ้า และพระเจ้าได้ทรงรับฟังคำอธิษฐานของเขา
และในหนทางนี้การทดสอบโยบครั้งต่อไปของพระเจ้าก็ได้มาถึงตามที่คาดไว้

ท่ามกลางความทุกข์สุดขีด โยบตระหนักอย่างแท้จริงถึงความไร้พระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมวลมนุษย์

หลังจากพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงมีคำถามกับซาตาน ซาตานก็มีความสุขอย่างลับๆ
นี่เป็นเพราะซาตานรู้ว่ามันจะได้รับอนุญาตให้โจมตีมนุษย์ผู้ซึ่งดีพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้าอีกครั้ง—
สำหรับซาตานแล้ว นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยาก

ซาตานต้องการที่จะใช้โอกาสนี้เพื่อบ่อนทำลายความเชื่อมั่นของโยบโดยสิ้นเชิง

เพื่อให้เขาสูญเสียความเชื่อในพระเจ้า

และด้วยเหตุนี้จึงไม่ยากเกรงพระเจ้าหรือสาธุการพระนามพระยาห์เวห์อีกต่อไป นี่จะให้โอกาสหนึ่งแก่ซาตาน

นั่นคือ ไม่ว่าที่ใดหรือเวลาใดก็ตาม มันจะสามารถทำให้โยบเป็นของเล่นที่ทำตามคำสั่งของมัน

ซาตานซ่อนเจตนาชั่วร้ายของมันไว้โดยไม่มีร่องรอย แต่มันไม่สามารถควบคุมธรรมชาติชั่วร้ายของมันได้

ความจริงนี้แสดงนัยอยู่ในคำตอบของมันต่อพระวาทะของพระยาห์เวห์พระเจ้า

ดังที่ได้บันทึกไว้ในข้อพระคัมภีร์ว่า “แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า ‘หนึ่งแทนหนึ่ง

คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาถืออยู่แทนชีวิตของเขา แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดูกและเนื้อของเขา

แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์’” (โยบ 2:4-5)

เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ได้ความรู้และสำนึกรับรู้ที่เป็นสาระสำคัญเกี่ยวกับความมั่งร้ายของซาตานจากการโต้ตอบ

ระหว่างพระเจ้ากับซาตานนี้ เมื่อได้ยินเหตุผลวิบัติเหล่านี้ของซาตาน

ทุกคนที่รักความจริงและรังเกียจความชั่วจะมีความเกลียดชังความไม่รู้เท่าทันและความไร้ยางอายของซาตานมา

กึ่งขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย จะรู้สึกตกใจและชิงชังเหตุผลวิบัติของซาตาน

และในเวลาเดียวกันนั้นก็จะมีมอบคำอธิษฐานที่ลึกซึ้งและความปรารถนาที่จริงใจจริงใจแก่โยบ

โดยอธิษฐานให้ชายที่มีความเที่ยงธรรมผู้นี้สามารถสัมผัสกับความเพียบพร้อม

โดยปรารถนาให้ชายผู้ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วผู้นี้จะชนะการทดลองของซาตานตลอดไป

และดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง ท่ามกลางการทรงนำและพระพรของพระเจ้า ดังนั้น

ผู้คนเช่นนี้จะปรารถนาให้ความประพฤติชอบธรรมของโยบสามารถกระตุ้นและส่งเสริมให้ทุกคนที่ไล่ตามเสาะ

หาหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ตลอดไปด้วยเช่นกัน

ถึงแม้ว่าเจตนาที่มั่งร้ายของซาตานจะสามารถมองเห็นได้ในคำประกาศนี้ แต่พระเจ้าก็ได้ทรงยินยอมต่อ

“คำร้องขอ” ของซาตานอย่างเย็นพระทัย—แต่พระองค์ก็ได้ทรงตั้งสภาพเงื่อนไขหนึ่งด้วยเช่นกัน ว่า “ดูเถิด

เขาอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น” (โยบ 2:6)

เพราะครั้งนี้ชาตานได้ขอยืมมือของมันไปทำร้ายเนื้อหนังและกระดูกของโยบ พระเจ้าจึงได้ตรัสว่า
“จงใช้ชีวิตเขาเท่านั้น” ความหมายของพระวจนะเหล่านี้ก็คือว่า พระองค์ได้ทรงมอบเนื้อหนังของโยบให้ชาตาน
แต่ชีวิตของโยบนั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเก็บรักษาไว้ ชาตานไม่สามารถเอาชีวิตของโยบได้
แต่นอกเหนือจากนี้แล้วชาตานสามารถใช้วิถีทางหรือวิธีการใดก็ได้กับโยบ

เมื่อได้รับการอนุญาตจากพระเจ้าแล้ว
ชาตานก็ได้รับรู้ไปหาโยบและยื่นมือของมันออกไปเพื่อทำให้ผิวหนังของเขาเจ็บปวด
ทำให้เกิดฝีรายทั่วทั้งร่างกายของเขา และโยบรู้สึกเจ็บปวดผิวหนังของเขา
โยบสรรเสริญความมหัศจรรย์และความบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้า
ซึ่งทำให้ชาตานจัดจ้านในความมฤตยูของมันมากยิ่งขึ้นไปอีก
เนื่องจากชาตานรู้สึกปิติยินดีที่ได้ทำอันตรายมนุษย์ มันจึงได้ยื่นมือของมันออกไปและครูดเนื้อหนังของโยบ
ทำให้ฝีรายของเขากังหนาง
โยบปลื้มรู้สึกถึงความเจ็บปวดและความทรมาณบนเนื้อหนังของเขาจนไม่มีอะไรเทียบเท่า
และเขาคิดไม่ได้ที่จะนวดตัวเขาเองตั้งแต่ศีรษะจนถึงเท้าด้วยมือของเขา
ราวกับว่านี่จะบรรเทาการโง่เขลาที่ได้จัดการกับจิตวิญญาณของเขาด้วยความเจ็บปวดแห่งเนื้อหนังของเขา
เขาได้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงอยู่เคียงข้างโดยทรงเฝ้ามองเขาอยู่
และเขาพยายามสุดความสามารถเพื่อให้ตัวเองเข้มแข็ง เขาได้คุกเข่าลงกับพื้นอีกครั้ง และกล่าวว่า
“พระองค์ทรงมองเห็นภายในหัวใจของมนุษย์ พระองค์ทรงเฝ้าสังเกตความระทมทุกข์ของเขา
เหตุใดพระองค์จึงทรงสนพระทัยกับจุดอ่อนของเขา? สรรเสริญพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้า”
ชาตานมองเห็นความเจ็บปวดที่ไม่อาจทนทานได้ของโยบ
แต่มันไม่เห็นโยบละทิ้งพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้า ด้วยเหตุนี้
มันจึงรีบยื่นมือของมันออกไปเพื่อทำความเจ็บปวดให้กระดูกของโยบ
มุ่งหมายอย่างยิ่งที่จะฉีกทิ้งแขนขาของเขา ทันใดนั้น โยบรู้สึกถึงความทรมาณอย่างไม่เคยมีมาก่อน
ราวกับว่าเนื้อหนังของเขาถูกทิ้งออกจากกระดูก และราวกับว่ากระดูกของเขาถูกทุบแตกออกไปทีละชิ้น
ความทรมาณแสนสาหัสนี้ทำให้เขาคิดว่าตายเสียคงจะดีกว่า...ความสามารถของเขาในการทนความเจ็บปวดนี้ได้
มาถึงขีดจำกัดของมันแล้ว...เขาต้องการร้องออกไป
เขาต้องการฉีกหนังบนร่างกายของเขาเพื่อพยายามจะลดความเจ็บปวดลง—
แต่ถึงกระนั้นเขาก็ได้กลั่นเสียงกรีดร้องของเขาไว้ และไม่ได้ฉีกหนังบนร่างกายของเขา
เพราะเขาไม่ต้องการยอมให้ชาตานเห็นจุดอ่อนของเขา ดังนั้น โยบจึงได้คุกเข่าลงอีกครั้ง
แต่ครั้งนี้เขาไม่รู้สึกถึงการสถิตของพระยาห์เวห์พระเจ้า

เขารู้ว่าบ่อยครั้งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าสถิตอยู่เบื้องหน้าเขา และเบื้องหลังเขา และข้างใดข้างหนึ่งของเขา แต่กระนั้นในระหว่างความเจ็บปวดของเขา พระเจ้าไม่เคยทรงเฝ้ามองเลยสักครั้ง

พระองค์ทรงปิดบังพระพักตร์ของพระองค์และทรงซ่อนเร้น

เพราะความหมายแห่งการทรงสร้างมนุษย์ของพระองค์ไม่ใช่เพื่อ นำความทุกข์มาให้มนุษย์ ณ เวลานี้ โยบกำลังทำให้และพยายามสุดความสามารถที่จะทนฝ่าความเจ็บปวดร้าวทางกายนี้

แต่เขาก็ยังไม่สามารถรู้ตัวเขาเองจากการขอบพระคุณพระเจ้าได้อีกต่อไป: “มนุษย์ล้มลงในการโหมตีครั้งแรก เขาอ่อนแอและไร้พลัง เขาอ่อนเยาว์และไม่รู้เท่าทัน—

เหตุใดพระองค์จึงจะทรงปรารถนาที่จะเอาพระทัยใส่และอ่อนโยนกับเขาถึงเพียงนั้น?

พระองค์ทรงฟาดฟันข้าพระองค์ กระนั้นการทำเช่นนั้นก็ทำให้พระองค์ทรงเจ็บปวด

มนุษย์มีอะไรที่มีค่าคู่ควรต่อการใส่พระทัยและกังวลพระทัยของพระองค์หรือ?”

คำอธิษฐานของโยบไปถึงพระกรรมของพระเจ้า และพระเจ้าทรงนิ่งเงียบ

ทรงเพียงแต่เฝ้ามองโดยไม่ส่งเสียงใดๆ เท่านั้น... เมื่อได้พยายามทุกกลเม็ดในหนังสือโดยไร้ประโยชน์แล้ว

ชาตาก็ได้จากไปอย่างเงียบๆ แต่กระนั้นนี่ก็ไม่ได้ทำให้การทดสอบโยบของพระเจ้ามาถึงบทวสาน

เพราะฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ได้เปิดเผยในโยบนั้นไม่ได้ทำให้เปิดเผยสู่สาธารณะ

เรื่องราวของโยบไม่ได้จบลงด้วยการล่าถอยของชาตานั้น ขณะที่ตัวละครอื่นๆ ได้ทำการเข้าสู่ของพวกเข

ฉากที่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่ายังไม่มาถึง

การสำแดงถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบอีกอย่างหนึ่งคือการที่เขาเทิดทูนพระนามของพระเจ้าในทุกสรรพสิ่ง

โยบได้ทนทุกข์กับการล้างผลาญของชาตานั้น แต่กระนั้นเขาก็ยังไม่ได้ละทิ้งพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้า ภรรยาของเขาคือคนแรกที่ก้าวออกมาและโหมตีโยบ

โดยการเล่นบทของชาตานั้นในรูปแบบที่สามารถมองเห็นได้แก่สายตาของมนุษย์

ตัวบทดั้งเดิมพรรณานี้ไว้ดังนี้ว่า “แล้วภรรยาของท่านกล่าวกับท่านว่า

‘เธอยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์อยู่อีกหรือ? จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ’” (โยบ 2:9)

เหล่านี้คือคำพูดที่ชาตานั้นพูดในคราบมนุษย์ คำพูดเหล่านั้นเป็นการโหมตี เป็นคำกล่าวหา ตลอดจนเป็นเสียงขู่ การทดลอง และการให้ร้าย เมื่อล้มเหลวในการโหมตีเนื้อหนังของโยบแล้ว

ชาตานั้นจึงได้โหมตีความซื่อสัตย์ของโยบโดยตรง

โดยปรารถนาที่จะใช้การนี้เพื่อทำให้โยบล้มเลิกความซื่อสัตย์ของเขา ประกาศตัดขาดกับพระเจ้า

และไม่มีชีวิตอยู่ต่อไปอีก ดังนั้น ชาตานั้นจึงปรารถนาด้วยว่าจะใช้ถ้อยคำเช่นนั้นทดลองโยบ นั่นคือ

หากโยบละทิ้งพระนามของพระยาห์เวห์ เช่นนั้นแล้ว เขาก็ไม่จำเป็นต้องทนฝ่าความทรมานเช่นนั้น

เขาสามารถปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากการทรมานของเนื้อหนังได้

เมื่อเผชิญหน้ากับคำแนะนำจากภรรยาของเขาแล้ว โยบได้ดำหนิงโดยกล่าวว่า

“เธอพูดอย่างหญิงโง่เขลาจะฟังพูด เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” (โยบ 2:10)

โยบรู้ถึงคำพูดเหล่านี้มานานแล้ว แต่ ณ เวลานั้น

ความจริงเกี่ยวกับการที่โยบมีความรู้ในคำพูดเหล่านี้ได้รับการพิสูจน์

เมื่อภรรยาของเขาได้แนะนำเขาให้สาปแช่งพระเจ้าและตายเสีย นั้น นางหมายความว่า

“พระเจ้าของท่านปฏิบัติกับท่านดังนี้ ดังนั้นเหตุใดจึงไม่สาปแช่งพระองค์? ท่านจะยังคงมีชีวิตอยู่เพื่อทำสิ่งใด?

พระเจ้าของท่านทรงอยู่คู่ธรรมกับท่านยิ่งนัก แต่ท่านก็ยังกล่าวว่า ‘สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์’

พระองค์จะสามารถนำความวิบัติมาให้ท่านได้อย่างไรเมื่อท่านสาธุการพระนามของพระองค์?

จงรีบเร่งและละทิ้งพระนามของพระเจ้าเสีย และอย่าติดตามพระองค์อีกเลย เช่นนั้นแล้ว ปัญหาต่างๆ

ของท่านก็จะจบลง” ณ เวลานั้น ได้มีคำพยานที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะเห็นเกิดขึ้นในตัวโยบ

ไม่มีบุคคลธรรมดาคนใดสามารถเป็นคำพยานเช่นนั้นได้

อีกทั้งพวกเราไม่ได้อ่านพบคำพยานเช่นนั้นในเรื่องราวใดๆ ในจากพระคัมภีร์—

แต่พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมันมานานก่อนที่โยบจะกล่าวคำพูดเหล่านี้ออกมา

พระเจ้าแค่ทรงปรารถนาที่จะใช้โอกาสนี้เพื่อเปิดโอกาสให้โยบพิสูจน์แก่ทั้งหมดคนนั้นว่าพระเจ้าทรงถูกต้อง

เมื่อเผชิญหน้ากับคำแนะนำจากภรรยาของเขา

โยบไม่เพียงแต่ไม่ล้มเลิกความซื่อสัตย์ของเขาหรือประกาศตัดขาดกับพระเจ้า

แต่เขายังได้กล่าวแก่ภรรยาของเขาด้วยว่า “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?”

คำพูดเหล่านี้มีน้ำหนักยิ่งใหญ่ใช่หรือไม่? ในที่นี้

มีข้อเท็จจริงเพียงอย่างเดียวที่สามารถพิสูจน์น้ำหนักของคำพูดเหล่านี้

น้ำหนักของคำพูดเหล่านี้ก็คือว่าพวกมันได้รับการพิสูจน์โดยพระเจ้าในพระทัยของพระองค์

พวกมันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ พวกมันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะสดับฟัง

และพวกมันเป็นบทอาเศยสที่พระเจ้าทรงโหยหาที่จะเห็น

คำพูดเหล่านี้ยังเป็นเนื้อแท้แห่งคำพยานของโยบด้วยเช่นกัน ในการนี้ ได้พิสูจน์ถึงความเพียบพร้อม

ความเที่ยงธรรม การยำเกรงพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบ

ความล้ำค่าของโยบตั้งอยู่ในการที่เขาถูกทดลองอย่างไรและเมื่อใด

และแม้กระทั่งเมื่อทั้งร่างกายของเขาถูกปกคลุมไปด้วยฝีร้าย เมื่อเขาได้ทนฝ่ากับความทรมานอย่างที่สุด

และเมื่อภรรยาและญาติมิตรของเขาแนะนำเขา เขาก็ยังคงเปล่งถ้อยคำเช่นนั้นออกมา กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ในหัวใจของเขานั้นเขาเชื่อว่า ไม่สำคัญว่าการทดลองจะเป็นอย่างไร

หรือไม่ว่าความทุกข์ลำบากและความทรนทนจะสาหัสเท่าใด แม้ว่าความตายจะมาประสบกับเขา เขาก็จะไม่ประกาศตัดขาดกับพระเจ้าหรือปิดทึบหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าทรงยึดครองที่ที่สำคัญมากที่สุดใจของเข
และว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นในหัวใจของเขา
เป็นเพราะการนี้นั่นเองพวกเราจึงอ่านการพรรณนาถึงเขาในข้อพระคัมภีร์ว่า ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้น โยบไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของตน เขาไม่เพียงแต่ไม่ทำบาปด้วยริมฝีปากของเขาเท่านั้น แต่เขาไม่ได้ร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของเขา เขาไม่ได้กล่าวคำพาดพิงเกี่ยวกับพระเจ้า อีกทั้งเขาไม่ได้ทำบาปต่อพระเจ้า ไม่เพียงแต่ปากของเขาสารภาพพระนามของพระเจ้าเท่านั้น แต่เขายังได้สารภาพพระนามของพระเจ้าในหัวใจของเขาด้วย ปากและหัวใจของเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน นี่คือโยบที่แท้จริงที่พระเจ้าทอดพระเนตรเห็น และนี่คือเหตุผลที่แท้จริงว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของโยบ

การเข้าใจผิดมากมายของผู้คนเกี่ยวกับโยบ

ความยากลำบากที่โยบได้ทนทุกข์นั้นไม่ใช่งานของผู้สื่อสารที่พระเจ้าทรงส่งมา อีกทั้งไม่ใช่เกิดขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันเกิดขึ้นโดยซาตาน ศัตรูของพระเจ้า ด้วยตัวมันเอง ดังนั้น ระดับความยากลำบากที่โยบได้ทนทุกข์จึงล้นลึก แต่ถึงกระนั้น ณ ช่วงเวลานี้โยบได้แสดงให้เห็นถึงความรู้ประจำวันของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของเขาหลักการแห่งการกระทำประจำวันของเขา และท่าทีของเขาต่อพระเจ้า โดยไม่สงวนไว้—นั่นคือความจริง หากโยบไม่ถูกทดลอง หากพระเจ้าไม่ทรงนำการทดสอบมาสู่โยบ เมื่อโยบได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สารภาพแด่พระนามพระยาห์เวห์” เจ้าคงจะกล่าวว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด พระเจ้าได้ประทานสินทรัพย์มากมายยิ่งนักให้กับเขา ดังนั้นเขาจึงสารภาพพระนามของพระยาห์เวห์อย่างแน่นนอน หากก่อนหน้านี้เขาจะถูกทดสอบ โยบได้กล่าวว่า “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” เจ้าก็คงจะกล่าวว่าโยบกำลังพูดเกินจริง และว่าเขาจะไม่ละทิ้งพระนามของพระเจ้าเนื่องจากเขามักจะได้รับพระพรโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บ่อยครั้ง เจ้าคงจะพูดว่าหากพระเจ้าได้ทรงนำความวิบัติมาสู่เขา เช่นนั้นแล้วเขาก็คงจะได้ละทิ้งพระนามของพระเจ้าไปแล้วอย่างแน่นอน แต่ทว่าเมื่อโยบพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มีผู้ใดจะปรารณาถึงหรือปรารณาที่จะเห็น รูปการณ์แวดล้อมที่ไม่มีผู้ใดจะปรารณาที่จะให้เกิดขึ้นกับพวกเขา ที่พวกเขากลัวว่าจะเกิดขึ้นกับพวกเขา รูปการณ์แวดล้อมที่แม้กระทั่งพระเจ้ายิ่งก็ไม่ทรงสามารถทนเฝ้ามองได้ โยบยังคงสามารถยึดมั่นกับความซื่อสัตย์ของเขา “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย

สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” และ “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?”

เมื่อเผชิญหน้ากับความประพฤติดของโยบ ณ เวลานี้

บรรดาผู้ที่รักการพุดคุยด้วยคำพุดเสียงสูงและผู้ที่รักการพุดความหมายตามตัวอักษรและคำสอนต่างๆ

ล้วนแล้วแต่พุดไม่ออก บรรดาผู้ที่สวดอิศริยาของพระเจ้าในวาตะเท่านั้น

แต่ทว่าไม่เคยยอมรับการทดสอบของพระเจ้า ถูกกล่าวโทษด้วยความซื่อสัตย์ที่โยบยึดมั่น

และพวกที่ไม่เคยเชื่อว่ามนุษย์สามารถยึดมั่นกับหนทางแห่งพระเจ้าได้ก็จะได้รับการพิพากษาด้วยคำพยานของโยบ

เมื่อเผชิญหน้ากับการประพฤติดของโยบในระหว่างการทดสอบเหล่านี้และคำพุดที่เขาได้กล่าวไป

ผู้คนบางคนจะรู้สึกสับสน บางคนจะรู้สึกอิจฉา บางคนจะรู้สึกงอน และบางคนจะถึงขั้นปรากฏว่าไม่สนใจ

กลับเชิดจุมกของพวกเขาส่งคำพยานของโยบเพราะพวกเขาไม่เพียงแต่มองเห็นความทรนทานที่ประสบกับโยบ

ในระหว่างการทดสอบ และอ่านถึงคำพุดที่โยบได้พุดไปเท่านั้น แต่ยังมองเห็น “จุดอ่อน”

ของมนุษย์ที่โยบได้เผยออกมาเมื่อการทดสอบได้มาเกิดขึ้นกับเขา พวกเขาเชื่อว่า “จุดอ่อน”

นี่เป็นความไม่เพียบพร้อมที่ควรจะเป็นในความเพียบพร้อมของโยบ

เป็นความด่างพร้อยในมนุษย์ผู้ที่ดีพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้า กล่าวคือ

เชื่อกันว่าบรรดาผู้ที่ดีพร้อมนั้นคือไม่มีตำหนิ ไม่มีมลทินหรือแปดเปื้อน ว่าพวกเขาไม่มีจุดอ่อน

ไม่รู้จักความเจ็บปวด ว่าพวกเขาไม่เคยรู้สึกไม่มีความสุขหรือเศร้าสลด

และไม่มี ความเกลียดหรือพฤติกรรมสุดขีดทางภายนอกใดๆ ผลก็คือ

ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อว่าโยบมีความเพียบพร้อมอย่างแท้จริง

ผู้คนไม่เห็นชอบกับพฤติกรรมหลายอย่างของเขาในระหว่างการทดสอบของเขา ยกตัวอย่างเช่น

เมื่อโยบได้สูญเสียทรัพย์สินและลูกๆ ของเขาไปแล้ว เขาไม่ได้หั่งน้ำตาออกมาเหมือนที่ผู้คนจินตนาการ

“การขาดมารยาท” ของเขาทำให้ผู้คนคิดว่าเขาเย็นชา เพราะเขาไม่มีน้ำตาหรือความรักใคร่ต่อครอบครัวของเขา

นี่เป็นความประทับใจไม่ดีแรกเริ่มที่ผู้คนมีต่อโยบ

พวกเขาพบว่าพฤติกรรมของเขาหลังจากนั้นน่าเวียงงมากยิ่งขึ้นไปอีก กล่าวคือ ผู้คนได้ตีความคำว่า

“นึกเสียใจของตน” ว่าเป็นการที่เขาไม่เคารพพระเจ้า และเชื่ออย่างผิดๆ ว่า “โกนศิรยะ”

หมายถึงการที่โยบหมิ่นประมาทและการต่อต้านพระเจ้า นอกเหนือจากคำพุดของโยบที่ว่า

“พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” แล้ว

ผู้คนก็ไม่หยั่งรู้ถึงความชอบธรรมใดๆ ในตัวโยบที่พระเจ้าได้ทรงสรรเสริญเลย

และด้วยเหตุนี้การประเมินโยบโดยพวกเขาส่วนใหญ่จำนวนมากจึงไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าการไม่จับใจความ

การเข้าใจผิด ความสงสัย การกล่าวโทษ และการเห็นชอบทางทฤษฎีเท่านั้น

ไม่มีพวกเขาคนใดสามารถเข้าใจและซึ่งคุณค่าอย่างแท้จริงต่อพระวาระของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่ว่า
โยบคือคนดีงามและเที่ยงธรรม ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

บนพื้นฐานความประทับใจในตัวโยบของพวกเขาข้างต้น

ผู้คนมีความสงสัยต่อไปเกี่ยวกับความชอบธรรมของเขา เพราะการกระทำต่างๆ

ของโยบและการประพฤติดของเขาที่บันทึกในข้อพระคัมภีร์ไม่ได้เร้าอารมณ์สะท้านโลกเหมือนอย่างผู้คนที่ได้จินตนาการ เขาไม่เพียงแต่ไม่ได้ดำเนินการความดีความชอบที่ยิ่งใหญ่ใดๆ เท่านั้น

แต่เขายังเอาชนะหม้อแตกมาชุดตัวเขาเองขณะที่นั่งอยู่ท่ามกลางกองขี้เถ้าอีกด้วย

การกระทำนี้ยังทำให้ผู้คนประหลาดใจและทำให้พวกเขาสงสัย—และถึงขั้นปฏิเสธ—

ความชอบธรรมของโยบอีกด้วย เพราะในขณะที่ชุดตัวเองโยบก็ไม่ได้อธิษฐานหรือทำสัญญากับพระเจ้า

และยิ่งไปกว่านั้น ก็ไม่เห็นว่าเขาจะร่ำไห้หลังน้ำตาด้วยความเจ็บปวด ณ เวลานั้น

ผู้คนเพียงแต่มองเห็นความอ่อนแอของโยบและไม่มองเห็นสิ่งอื่นใด และด้วยเหตุนี้

แม้เมื่อพวกเขาได้ยินโยบกล่าวว่า “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?”

พวกเขาก็ไม่รู้สึกสะเทือนใจโดยสิ้นเชิง หรือไม่ก็ลังเล

และยังคงไม่สามารถหยั่งรู้ถึงความชอบธรรมของโยบจากคำพูดของเขา

ความประทับใจเบื้องต้นที่โยบให้แก่ผู้คนในระหว่างการทรมานจากการทดสอบของเขาก็คือว่า

เขาไม่ประจบประแจงและไม่โอหัง

ผู้คนไม่เห็นเรื่องราวเบื้องหลังพฤติกรรมของเขาก่อนที่แสดงออกอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเขา

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่เห็นความยำเกรงพระเจ้าภายในหัวใจของเขาหรือการที่เขาเชื่อมั่นต่อหลักการแห่งหนทางของการหลบเลี่ยงความชั่ว

ความใจเย็นของเขาทำให้ผู้คนคิดว่าความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาเป็นแค่คำพูดที่ว่างเปล่า

ว่าความยำเกรงพระเจ้าของเขาเป็นแค่คำเล่าขาน ในขณะที่เดียวกัน “ความอ่อนแอ”

ที่เขาได้เปิดเผยออกมาภายนอกได้ทั้งความประทับใจที่ล้าลึกไว้กับพวกเขา ให้พวกเขามี “มุมมองใหม่”

และแม้กระทั่ง “ความเข้าใจใหม่” ต่อมนุษย์ผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดนิยามว่าดีพร้อมและเที่ยงธรรม

“มุมมองใหม่” และ “ความเข้าใจใหม่”

เช่นนั้นได้รับการพิสูจน์เมื่อโยบได้เปิดปากของเขาและสาปแช่งวันที่เขาเกิด

ถึงแม้ว่าระดับความทรมานที่เขาทนทุกข์จะไม่มีมนุษย์คนใดสามารถจินตนาการและจับความเข้าใจได้

แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวคำพูดใดที่นอกกริต แต่มีเพียงได้ลดความเจ็บปวดในร่างกายของเขาด้วยวิธีการของเขาเอง

ดังที่บันทึกไว้ในข้อพระคัมภีร์ เขาได้กล่าวว่า “ขอให้วันที่ข้าเกิดมานั้นพินาศ อีกทั้งคืนที่พูดว่า

‘ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว’ นั้นด้วย” (โยบ 3:3) บางที อาจไม่มีผู้ใดเคยพิจารณาว่าคำพูดเหล่านี้สำคัญ

และบางทีอาจจะมีส่วนที่ทำให้ความสนใจกับคำพูดเหล่านี้ ในพระสนะของพวกเจ้า

คำพูดเหล่านี้หมายความว่าโยบต่อต้านพระเจ้าหรือไม่?

คำพูดเหล่านี้เป็นการร้องทุกข์คร่ำครวญต่อพระเจ้าหรือไม่?

เรารู้ว่าพวกเจ้าหลายคนมีแนวคิดที่แน่นอนเกี่ยวกับคำพูดที่โยบได้พูดไปเหล่านี้

และเชื่อว่าหากโยบเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เขาไม่ควรจะได้แสดงให้เห็นจุดอ่อนหรือความเศร้าโศกใดๆ

และควรจะได้เผชิญหน้ากับการโจมตีจากซาตานในเชิงบวกแทน

และแม้กระทั่งยิ่งในขณะที่เผชิญหน้ากับการทดลองของซาตาน

เขาไม่ควรปฏิบัติริยาแม้แต่น้อยต่อความทรمانใดๆ ที่ซาตานได้นำมาสู่เนื้อหนังของเขา

อีกทั้งเขาไม่ควรจะได้เปิดเผยอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ภายในหัวใจของเขา

เขาควรจะต้องขอร้องให้พระเจ้าทำการทดสอบเหล่านี้ให้รุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก

นี่คือสิ่งที่ใครบางคนที่ไม่หวั่นไหวและที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างแท้จริงควรจะแสดงออกหรือ

อกรอบครอง ท่ามกลางความทรمانสุดขีดนี้ โยบได้ทำแค่สาปแช่งวันที่เขาเกิด

เขาไม่ได้ร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับพระเจ้า นับประสาอะไรที่เขาจะได้มีเจตนาใดๆ ในการต่อต้านพระเจ้า

นี่คือสิ่งที่พูดง่ายกว่าทำมาก เพราะนับตั้งแต่โบราณกาลจนกระทั่งถึงวันนี้

ยังไม่มีผู้ใดเคยได้รับประสบการณ์กับการทดลองเช่นนั้นหรือทนทุกข์กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับโยบ ดังนั้น

เหตุใดจึงไม่มีผู้ใดเคยตกอยู่ใต้การทดลองประเภทเดียวกันกับโยบ? มันเป็นเพราะดังที่พระเจ้าทรงเห็นนั้น

ไม่มีผู้ใดสามารถแบกรับหน้าที่รับผิดชอบหรือพระบัญชาเช่นนั้นได้ ไม่มีผู้ใดสามารถทำอย่างที่โยบทำได้

และยิ่งไปกว่านั้น

ไม่มีผู้ใดที่นอกเหนือจากสาปแช่งวันที่เขาเกิดแล้วนั้นก็ยังคงสามารถไม่ละทิ้งพระนามของพระเจ้าและสาธุการพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าต่อเนื่องได้ดังเช่นที่โยบทำเมื่อความทรمانเช่นนั้นประสบกับเขา

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำเยี่ยงนี้ได้? เมื่อพวกเรากล่าวเยี่ยงนี้เกี่ยวกับโยบ

พวกเรากำลังชมเชยพฤติกรรมของเขาหรือไม่? เขาเป็นคนชอบธรรม

และสามารถเป็นคำพยานเช่นนั้นต่อพระเจ้าได้ และสามารถทำให้ซาตานหนีไปโดยเอามือปิดหน้า

จนมันไม่มีวันมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อกล่าวหาเขาอีก—ดังนั้นการชมเชยเขาจะผิดอย่างไร?

เป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเจ้ามีมาตรฐานสูงกว่าพระเจ้า?

เป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเจ้าจะกระทำได้ดีกว่าโยบเมื่อการทดสอบมาเกิดกับพวกเจ้า?

โยบได้รับการยกย่องจากพระเจ้า—พวกเจ้าสามารถมีข้อขัดข้องใดได้หรือไม่?

โยบสาปแช่งวันที่เขาเกิดเพราะเขาไม่ต้องการให้พระเจ้าทรงเจ็บปวดเพราะเขา

เราพูดบ่อยครั้งว่าพระเจ้าทรงมองภายในหัวใจของผู้คน ในขณะที่ผู้คนมองที่ภายนอกของผู้คน
เนื่องจากพระเจ้าทอดพระเนตรภายในหัวใจของผู้คน พระองค์จึงเข้าพระทัยเนื้อแท้ของพวกเขา
ในขณะที่ผู้คนกำหนดคตินามเนื้อแท้ของผู้คนอื่นๆ บนพื้นฐานภายนอกของพวกเขา
เมื่อโยบเปิดปากของเขาและสาปแช่งวันที่เขาเกิด
การกระทำนี้ได้ทำให้บุคคลสำคัญฝ่ายวิญญาณทั้งหมดประหลาดใจ รวมทั้งเพื่อนสามคนของโยบ
มนุษย์มาจากพระเจ้า และควรจะขอบคุณสำหรับชีวิตและเนื้อหนัง ตลอดจนวันที่เขาเกิด
ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา และเขาไม่ควรสาปแช่งสิ่งเหล่านั้น
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนธรรมดาสามารถเข้าใจและคิดฝันได้ สำหรับใครก็ตามที่ติดตามพระเจ้า
การเข้าใจนี้ศักดิ์สิทธิ์และไม่อาจฝ่าฝืนได้ และมันเป็นความจริงที่ไม่มีวันสามารถเปลี่ยนแปลงได้
ในทางกลับกันนั้น โยบได้แหกกฎเหล่านี้ กล่าวคือ เขาได้สาปแช่งวันที่เขาเกิด
นี่คือการกระทำที่ผู้คนธรรมดาพิจารณาว่าเป็นการข้ามไปสู่ดินแดนต้องห้าม
โยบไม่เพียงแต่ไม่ได้ได้รับความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจของผู้คนเท่านั้น
เขายังไม่มีสิทธิได้รับการอภัยโทษของพระเจ้าด้วย ในขณะที่เดียวกัน
ผู้คนมากยิ่งขึ้นด้วยซ้ำที่กลายมาสงสัยต่อความชอบธรรมของโยบ
เพราะดูเหมือนว่าความโปรดปรานที่พระเจ้าทรงมีต่อโยบนั้นได้ทำให้โยบเป็นคนเห็นแก่ตัว
มันทำให้เขาเหิมเกริมและไม่ยั้งคิดจนกระทั่งเขาไม่เพียงไม่ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงอวยพรเขาและใส่พระทัยเขาใน
ระหว่างชั่วชีวิตของเขาเท่านั้น แต่เขายังประณามสาปแช่งวันที่เขาเกิดให้พบกับความย่อยยับ นี่คืออะไร
หากว่าไม่ใช่การต่อต้านพระเจ้า?

ความฉาบฉวยเช่นนั้นจัดเตรียมหลักฐานให้ผู้คนกล่าวโทษการกระทำนี้ของโยบ
แต่ผู้ใดเล่าสามารถรู้สิ่งที่โยบกำลังคิดอย่างแท้จริง ณ เวลานั้นได้?
ผู้ใดเล่าสามารถรู้เหตุผลว่าทำไมโยบจึงได้กระทำในลักษณะนั้น?
มีเพียงพระเจ้าและตัวโยบเองเท่านั้นที่รู้เรื่องราวภายในและเหตุผลทั้งหลายในที่นี้

เมื่อชาดานได้ยื่นมือของมันเป็นออกไปเพื่อทำความเจ็บปวดให้กระดูกของโยบ โยบก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของมัน
โดยไม่มีวิธีที่จะหนีรอดหรือเรียวยาวแรงที่จะต้านทาน
ร่างกายและวิญญาณของเขาทนทุกข์กับความเจ็บปวดแสนสาหัส
และความเจ็บปวดนี้ทำให้เขาตระหนักรู้อย่างลึกซึ้งถึงความไม่สำคัญ ความอ่อนแอ
และความไร้พลังอำนาจของมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง ในเวลาเดียวกันนั้น
เขายังได้รับความซึ่งคุณค่าและความเข้าใจที่ล้ำลึกกว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงมีพระทัยที่ห่วงใยและดูแลมวลมนุษย์
อีกด้วย ในเงื้อมมือของชาดาน

โยบได้ตระหนักว่ามนุษย์ที่มีเลือดเนื้อนั้นแท้ที่จริงแล้วช่างไร้พลังอำนาจและอ่อนแอยิ่งนัก

เมื่อเขาคุกเข่าลงและอธิษฐานต่อพระเจ้า

เขารู้สึกราวกับว่าพระเจ้ากำลังทรงปิดบังพระพักตร์ของพระองค์และกำลังทรงซ่อนเร้น

เพราะพระเจ้าได้ทรงวางเขาไว้ในมือของซาตานโดยสิ้นเชิง ในเวลาเดียวกันนั้น พระเจ้าก็ทรงกระแสดวงเพราะเขา

และยิ่งไปกว่านั้น ทรงโทมนัสเพราะเขา พระเจ้าทรงปวดร้าวด้วยความปวดร้าวของเขา

และทรงเจ็บด้วยความเจ็บของเขา... โยบรู้สึกถึงความเจ็บปวดของพระเจ้า

รวมทั้งมันไม่อาจทนได้เพียงใดสำหรับพระเจ้า... โยบไม่ต้องการที่จะนำความเศร้าโศกมาให้พระเจ้ายิ่งขึ้นไปอีก

และเขาไม่ต้องการให้พระเจ้าทรงกระแสดวงเพราะเขา

นับประสาอะไรที่เขาจะต้องการเห็นพระเจ้าทรงเจ็บปวดเพราะเขา ณ ช่วงเวลานั้น

โยบเพียงต้องการที่จะพราศตัวเขาเองไปจากเนื้อหนังของเขา

ที่จะไม่ทนฝ่าความเจ็บปวดที่เนื้อหนังนี้นำมาให้เขาอีกต่อไป

เพราะนี่คงจะหยุดพระเจ้าจากการทรงทรมานด้วยความเจ็บปวดของเขา—ถึงกระนั้นเขาก็ไม่สามารถทำได้

และเขาต้องทนยอมรับไม่เพียงแค่ความเจ็บปวดของเนื้อหนังเท่านั้น

แต่เป็นความทรมานของการที่ไม่ปรารถนาจะทำให้พระเจ้างวลพระทัยด้วย ความเจ็บปวดสองอย่างนี้—

หนึ่งจากเนื้อหนัง และหนึ่งจากจิตวิญญาณ—ได้นำความเจ็บปวดจากหัวใจและบีบเค้นข้างในมาสู่โยบ

และทำให้เขารู้สึกว่าจิตจำกัดของมนุษย์ผู้มีเลือดเนื้อสามารถทำให้คนเรารู้สึกผิดหวังและหมดหนทางเพียงใด

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ ความโหยหาพระเจ้าของเขาเริ่มแรงกล้าขึ้น

และความเกลียดชังซาตานของเขาก็ได้กลายมาเป็นหนักแน่นยิ่งขึ้น ในเวลานั้น

โยบคงจะเลือกที่จะไม่ได้เกิดมาในโลกมนุษย์มากกว่า

อยากที่จะให้เขาไม่มีอยู่มากกว่าเห็นพระเจ้าทรงหลั่งน้ำพระเนตรหรือรู้สึกเจ็บปวดเพื่อเห็นแก่เขา

เขาเริ่มเกลียดชังเนื้อหนังของเขาอย่างลึกซึ้ง เริ่มรำคาญและเบื่อกับตัวเขาเอง วันที่เขาเกิด

และแม้กระทั่งทั้งหมดที่เชื่อมโยบกับเขา

เขาไม่ปรารถนาให้มีการกล่าวถึงวันที่เขาเกิดหรือสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับมันอีก

และดังนั้นเขาจึงได้เปิดปากของเขาและสาปแช่งวันที่เขาเกิดว่า “ขอให้วันที่ข้าเกิดมานั้นพินาศ อีกทั้งคืนที่พูดว่า

‘ตั้งครรถ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว’ นั้นด้วย ขอให้วันนั้นเป็นความมิด

ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าเอาพระทัยใส่วันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น” (โยบ 3:3-4)

คำพูดของโยบมีความเกลียดชังตัวเองของเขา “ขอให้วันที่ข้าเกิดมานั้นพินาศ อีกทั้งคืนที่พูดว่า

‘ตั้งครรถ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว’ นั้นด้วย”

รวมทั้งคำคำหนิที่เขาารู้สึกต่อตัวเองและสำนึกรับรู้ของเขาเกี่ยวกับการเป็นหนี้ที่ได้ทำให้เกิดความเจ็บปวดแก่

พระเจ้า “ขอให้วันนั้นเป็นความมิด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าเอาพระทัยใส่วันนั้น
หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น”

สองบทตอนเหล่านี้คือการแสดงออกมากที่สุดว่าโยบรู้สึกอย่างไรในขณะนั้น
และแสดงให้เห็นถึงความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขายิ่งเต็มที่แก่ทุกคน ในเวลาเดียวกันนั้น
ในขณะที่โยบได้ปรารถนา ความเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้าของเขา
ตลอดจนความยำเกรงพระเจ้าของเขาก็ได้รับการยกระดับขึ้นอย่างแท้จริง
แน่นอนว่าการยกระดับนี้เป็นผลที่พระเจ้าได้ทรงคาดหวังไว้อย่างแม่นยำ

โยบเอาชนะซาตานและกลายเป็นมนุษย์ที่แท้จริงในสายพระเนตรของพระเจ้า

เมื่อโยบได้ก้าวผ่านการทดสอบของเขาครั้งแรก เขาได้ถูกเพิกถอนทรัพย์สินของเขาทั้งหมดและลูกๆ
ของเขาทั้งหมดไป แต่เขาไม่ได้ล้มลงหรือกล่าวสิ่งใดที่เป็นบาปต่อพระเจ้าอันเป็นผลที่ตามมา
เขาได้ชนะการทดลองของซาตาน และได้ชนะสินทรัพย์ทางวัตถุของเขา ลูกหลานของเขา
และการทดสอบแห่งการสูญเสียสมบัติทางโลกของเขาทั้งหมด กล่าวคือ
เขาสามารถที่จะเชื่อฟังพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงเอาทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขา
และเขายังสามารถที่จะถวายการขอบคุณและสรรเสริญพระเจ้าเนื่องจากสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำได้อีกด้วย
เช่นนั้นคือการประพาศของโยบในระหว่างการทดลองครั้งแรกของซาตาน
และเช่นนั้นคือคำพยานของโยบในระหว่างการทดสอบครั้งแรกของพระเจ้าด้วยเช่นกัน
ในการทดสอบครั้งที่สอง ซาตานได้ยื่นมือของมันออกไปเพื่อทำความเจ็บปวดให้กับโยบ
และถึงแม้ว่าโยบจะได้รับประสบการณ์กับความเจ็บปวดใหญ่หลวงกว่าที่เขาได้เคยรู้สึกมาก่อน
แต่คำพยานของเขาก็คงเพียงพอที่จะทิ้งให้ผู้คนประหลาดใจ เขาได้ใช้ความอดทน ความเชื่อมั่น
และการเชื่อฟังพระเจ้าของเขา ตลอดจนความยำเกรงพระเจ้าของเขา เพื่อให้ซาตานพ่ายแพ้อีกครั้ง
และการประพาศของเขาและคำพยานของเขาได้รับความเห็นชอบและความโปรดปรานจากพระเจ้าอีกครั้ง
ในระหว่างการทดลองนี้

โยบได้ใช้การประพาศที่แท้จริงของเขาเพื่อประกาศแก่ซาตานว่าความเจ็บปวดของเนื้อหนังไม่สามารถเปลี่ยนค
วามเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้าของเขาหรือนำการเฝ้าเดี่ยวพระเจ้าและความยำเกรงพระเจ้าของเขาไปได้
เขาจะไม่ประกาศตัดขาดกับพระเจ้าหรือล้มเลิกความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาเพราะเขาได้เผชิญห
นำกับความตาย ความมุ่งมั่นของโยบทำให้ซาตานขี้ลาด ความเชื่อของเขาทิ้งให้ซาตานขยาดและสั่นไหว
ความหนักหน่วงที่ใช้ต่อสู้กับซาตานในช่วงระหว่างการสู้รบที่อาจเป็นหรือตายของพวกเขาได้เพาะความเกลียด
ชังและความขุ่นเคืองอย่างลึกซึ้งในตัวซาตาน

ความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาทิ้งให้ซาตานไม่มีสิ่งใดที่มันจะสามารถทำกับเขาได้มากกว่านั้นแล้ว

ว เช่นนั้นเองที่ชาตานได้ละทิ้งการโหมตีของมันทที่มีต่อเขา
และล้มเลิกข้อกล่าวหาที่มันทมีต่อโยบที่มันได้วางไว้เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า
นี่หมายความว่าโยบได้ชนะโลกแล้ว เขาได้ชนะเนื้อหนังแล้ว เขาได้ชนะชาตานแล้ว
และเขาได้ชนะความตายแล้ว เขาเป็นมนุษย์ที่เป็นของพระเจ้าโดยครบบริบูรณ์และโดยสิ้นเชิง
ในช่วงระหว่างการทดสอบทั้งสองครั้งนี้ โยบได้ตั้งมั่นในคำพยานของเขา
ได้ใช้ชีวิตด้วยความเพียบพร้อมและความเที่ยงธรรมของเขาอย่างแท้จริง
และได้ขยายวงเขตแห่งหลักการดำรงชีวิตของเขาในด้านความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว
เมื่อได้ก้าวผ่านการทดสอบสองครั้งเหล่านี้แล้ว ประสบการณ์ที่มั่งคั่งยิ่งกว่าก็ได้เกิดขึ้นในตัวโยบ
และประสบการณ์นี้ได้ทำให้เขาเป็นผู้ใหญ่และช่ำชองมากยิ่งขึ้น มันทำให้เขาแข็งแกร่งขึ้น
และมีความเชื่อมั่นที่ยิ่งใหญ่ขึ้น
และมันทำให้เขามั่นใจมากยิ่งขึ้นในความชอบธรรมและความมีคุณค่าของความเชื่อสัตย์ที่เขาได้ยึดมั่น
การที่พระยาห์เวห์เจ้าทรงทดสอบโยบได้มอบความเข้าใจและสำนึกรับรู้ที่ลึกซึ้งแก่เขาเกี่ยวกับความห่วงใย
มนุษย์ของพระเจ้า และเปิดโอกาสให้เขาได้สำนึกรับรู้ถึงความมีค่าของความรักจากพระเจ้า
ซึ่งจากจุดนี้การคิดคำนึงและความรักที่มีต่อพระเจ้าได้ถูกเพิ่มเข้าไปในความยำเกรงพระเจ้าของเขา
การทดสอบของพระยาห์เวห์เจ้าไม่เพียงแต่ไม่ได้แปลกแยกโยบออกจากพระองค์
แต่ยังได้นำพาหัวใจเขาให้ใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้น
เมื่อความเจ็บปวดทางเนื้อหนังที่โยบทนฝ่าได้ไปถึงจุดสูงสุดของมัน
ความห่วงใยที่เขาได้รู้สึกจากพระยาห์เวห์เจ้าได้ทำให้เขาไม่มีทางเลือกใดนอกจากต้องสาปแช่งวันที่เขาเกิด
การประทุพติเช่นนั้นไม่ได้ถูกวางแผนระยะยาว
แต่เป็นการเปิดเผยตามธรรมชาติถึงการคิดคำนึงและความรักต่อพระเจ้าจากภายในหัวใจของเขา
มันเป็นการเปิดเผยตามธรรมชาติที่มาจากการพิจารณาและความรักของเขามที่มีต่อพระเจ้า กล่าวคือ
เนื่องจากเขาเกลียดชังตัวเอง และเขาไม่เต็มใจและไม่สามารถทนที่จะทรานพระเจ้าได้
ด้วยเหตุนี้การคิดคำนึงและความรักของเขาจึงได้มาถึงจุดที่ไม่คำนึงถึงตนเอง ณ เวลานี้
โยบได้ยกระดับการรักใคร่บูชาที่ยืนหยัดมายาวนานและการโหยหาพระเจ้าและการเฝ้าเดี่ยวพระเจ้าของเขาขึ้นถึง
ระดับของการพิจารณาและการรัก ในเวลาเดียวกัน
เขายังได้ยกระดับความเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้าและการยำเกรงพระเจ้าของเขาขึ้นถึงระดับของการพิจารณาแ
ละการรัก เขาไม่ยอมให้ตัวเองทำสิ่งใดที่อาจจะเป็นสาเหตุให้เกิดอันตรายกับพระเจ้า
เขาไม่อนุญาตให้ตัวเองมีการประทุพติใดๆ ที่จะทำให้พระเจ้าทรงเจ็บปวด
และไม่ยอมให้ตัวเองนำความโทมนัส ความคับข้องพระทัย

หรือแม้กระทั่งความไม่มีสุขมาสู่พระเจ้าเพราะเหตุผลของเขาเอง ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น ถึงแม้ว่าโยบจะยังคงเป็นโยบคนเดิมเหมือนเมื่อก่อน แต่ความเชื่อ การเชื่อฟัง และความยำเกรงพระเจ้าของโยบนั้นได้นำพาความพึงพอใจพระทัยและความชื่นชมยินดีอันครบบริบูรณ์มาให้พระเจ้า ในเวลานั้น โยบได้บรรลุถึงความเพียบพร้อมที่พระเจ้าได้ทรงคาดหวังให้เขาบรรลุแล้ว เขาได้กลายเป็นใครบางคนที่มีค่าคู่ควรอย่างแท้จริงแก่การเรียกว่า “ดีพร้อมและเที่ยงธรรม”

ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

ความประพฤติที่ชอบธรรมของเขาเปิดโอกาสให้เขาชนะชาตานและตั้งมั่นในคำพยานของเขาต่อพระเจ้า ดังนั้น ความประพฤติที่ชอบธรรมของเขาเช่นกันที่ได้ทำให้เขามีความเพียบพร้อม และเปิดโอกาสให้คุณค่าแห่งชีวิตของเขาได้รับการยกระดับและขึ้นสูงกว่าที่เคย และความประพฤติที่ชอบธรรมเหล่านั้นยังได้ทำให้เขาเป็นบุคคลแรกที่ไม่ถูกชาตานโจมตีและทดลองอีกต่อไป

เนื่องจากโยบนั้นชอบธรรม เขาจึงถูกชาตานกล่าวหาและทดลอง และเนื่องจากโยบนั้นชอบธรรม เขาจึงถูกส่งมอบให้แก่ชาตาน และเนื่องจากโยบนั้นชอบธรรม เขาจึงชนะชาตานและทำให้ชาตานพ่ายแพ้ และตั้งมั่นในคำพยานของเขา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

โยบได้กลายเป็นมนุษย์คนแรกที่จะไม่มีวันถูกส่งมอบให้แก่ชาตานอีก

เขาได้มาอยู่หน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง และดำรงชีวิตอยู่ในความสว่าง

ภายใต้พระพรของพระเจ้าโดยไม่มีการสอดแนมหรือความลุ่มจมนของชาตาน...

เขาได้กลายเป็นมนุษย์ที่แท้จริงในสายพระเนตรของพระเจ้า และได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระแล้ว...

เกี่ยวกับโยบ

เมื่อได้เรียนรู้ว่าโยบได้ก้าวผ่านการทดสอบอย่างไรแล้ว

พวกเขารู้ว่าส่วนใหญ่จะต้องการรู้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวโยบเองให้มากขึ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับความลับในการที่เขาได้รับการยกย่องจากพระเจ้า ดังนั้นวันนี้

พวกเรามาสันทนาเกี่ยวกับโยบกันเถิด!

ในชีวิตประจำวันของโยบพวกเรามองเห็นความเพียบพร้อม ความเที่ยงธรรม

ความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของเขา

หากพวกเราจะสนทนากันถึงโยบ

เช่นนั้นแล้วพวกเราต้องเริ่มด้วยการประเมินเขาที่ถูกตำราสมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า นั่นคือ

“ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย”

พวกเราเรียนรู้เกี่ยวกับความดีพร้อมและความที่เที่ยงธรรมของโยบกันก่อนเถิด

ความเข้าใจของพวกเราเกี่ยวกับคำว่า “ดีพร้อม” และ “เที่ยงธรรม” คือสิ่งใด? พวกเราเชื่อว่าโยบไม่มีที่ติว่าเขามีเกียรติใช่หรือไม่? แน่นอนว่านี่คงจะเป็นการตีความตามตัวอักษรและการเข้าใจคำว่า “ดีพร้อม” และ “เที่ยงธรรม” แต่บริบทแห่งชีวิตจริงเป็นส่วนสำคัญต่อการเข้าใจโยบที่แท้จริง—คำพูด หนังสือ

และทฤษฎีอย่างเดียวกันจะไม่ให้คำตอบใด พวกเราจะเริ่มด้วยการดูที่ชีวิตในบ้านของโยบ

ว่าการประพาดพิภพของเขาเป็นอย่างไรในช่วงระหว่างชีวิตของเขา

นี่จะบอกให้พวกเราเกี่ยวกับหลักการและวัตถุประสงค์ในชีวิตของเขา

ตลอดจนเกี่ยวกับบุคลิกภาพและการไล่ตามเสาะหาของเขา ตอนนี้ พวกเรามาอ่านพระวจนะสุดท้ายของโยบ 1:3 กันเถิด ความว่า “ดังนั้นชายผู้นี้จึงมั่งคั่งที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก”

สิ่งที่พระวจนะเหล่านี้กำลังกล่าวถึงก็คือว่า สถานะและตำแหน่งของโยบนั้นสูงส่งมาก

และถึงแม้ว่าจะไม่มีการบอกให้พวกเราเห็นว่าเหตุผลที่ทำให้เขาจึงมั่งคั่งมากที่สุดในบรรดาชาวตะวันออกเป็นเพราะสินทรัพย์อันอุดมสมบูรณ์ของเขา หรือเพราะเขาเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

และยำเกรงพระเจ้าในขณะที่หลบเลี่ยงความชั่วก็ตาม

แต่โดยรวมแล้วพวกเราว่าสถานะและตำแหน่งของโยบมีค่ามาก ดังที่มีบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์นั้น

ความประทับใจแรกที่ผู้คนมีต่อโยบก็คือว่าโยบเป็นคนดีพร้อม ว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว และว่าเขาครอบครองทรัพย์สมบัติที่มั่งคั่งและสถานะที่น่าเคารพนับถือ

สำหรับการที่บุคคลธรรมดาคนหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นและภายใต้สภาวะเงื่อนไขเช่นนั้น อาหารของโยบ คุณภาพชีวิต และแง่มุมต่างๆ

ในชีวิตส่วนตัวของเขาคงจะเป็นจุดมุ่งความสนใจของผู้คนส่วนมาก ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องอ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไป ความว่า “บุตรของท่านเคยจัดงานเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน

พวกเขาจะเชิญน้องสาวทั้งสามคนมารับประทานและดื่มกับพวกเขาด้วย และเมื่องานเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว

โยบจะทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามืด

ถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า ‘บางทีลูกๆ

ของข้าได้ทำบาปและแค้นพระเจ้าในใจ’ โยบทำอย่างนี้เรื่อยมา” (โยบ 1:4-5) บทตอนนี้บอกให้พวกเราสองสิ่ง

นั่นคือ สิ่งแรกคือบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของโยบจัดงานเลี้ยงเป็นประจำ

มีการรับประทานอาหารและการดื่มมากมาย สิ่งที่สองคือโยบได้ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวบ่อยครั้ง

เพราะเขามักเป็นห่วงบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขา โดยเกรงว่าพวกเขาจะทำบาป

ว่าหัวใจของพวกเขาจะได้ประกาศตักขาคับพระเจ้าไปแล้ว

ในเรื่องนี้ได้พรรณนาถึงชีวิตของผู้คนสองชนิดที่แตกต่างกัน ชนิดแรก บุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของโยบ

ที่มักจะจัดงานเลี้ยงเนื่องจากความมั่งคั่งของพวกเขา ใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย

ดื่มและรับประทานอาหารจนจุใจพวกเขา

และสุขสำราญกับคุณภาพชีวิตชั้นสูงที่ทรัพย์สินสมบัติทางวัตถุได้นำพามาให้ ด้วยการดำรงชีวิตเช่นนั้น

จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้เลยที่พวกเขาจะทำบาปและทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองบ่อยครั้ง—

แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่ชำระตัวพวกเขาให้บริสุทธิ์หรือถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงมีที่ในหัวใจของพวกเขา

ว่าพวกเขาไม่ได้คิดใคร่ครวญถึงพระคุณของพระเจ้าเลย อีกทั้งไม่ยำเกรงว่าจะทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะยำเกรงการประกาศตักขาคับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

แน่นอนว่าจุดมุ่งเน้นของเราไม่ใช่อยู่ที่ลูกๆ ของโยบ แต่อยู่ที่สิ่งที่โยบได้ทำเมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งต่างๆ เช่นนั้น

นี่คืออีกเรื่องหนึ่งที่ได้พรรณาไว้ในบทตอนนี้

ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของโยบและเนื้อแท้ในสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขา

ในที่ซึ่งพระคัมภีร์พรรณานถึงงานเลี้ยงของบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของโยบ ไม่มีการกล่าวถึงโยบ

ในนั้นกล่าวแต่เพียงว่าบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขามักจะรับประทานและดื่มด้วยกัน

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เขาไม่ได้จัดงานเลี้ยง

อีกทั้งเขาไม่ได้ร่วมกับบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาในการรับประทานอย่างฟุ่มเฟือย

ถึงแม้จะมั่งคั่งและครอบครองสินทรัพย์และผู้รับใช้มากมาย แต่ชีวิตของโยบก็ไม่ใช่ชีวิตที่หรูหรา

เขาไม่ได้ถูกหลอกลวงด้วยสภาพแวดล้อมการดำรงชีวิตที่เหนือกว่าของเขา

และเขาไม่ได้ให้ตัวเองมูมามากับความชื่นชมยินดีของเนื้อหนังหรือสิ่งที่จะถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเนื่องจากท

รัพย์สมบัติของเขา นับประสาอะไรที่มันจะเป็นสาเหตุให้เขาค่อยๆ หลบเลี่ยงพระเจ้าในหัวใจของเขา

เช่นนั้นแล้ว จึงเห็นเด่นชัดว่าโยบได้รับการบ่มวินัยในวิถีชีวิตของเขา

ไม่โลกหรือสุรุษสุรายันเป็นผลจากพระพรที่พระเจ้าทรงให้แก่เขา และเขาไม่ได้ยึดติดกับคุณภาพของชีวิต

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขาเป็นคนถ่อมใจและถ่อมตัว เขาไม่ได้รับมอบมาเพื่อการ โอ้อวด

และเขาจะมีกระวังและเอาใจใส่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

เขามักจะคิดใคร่ครวญถึงพระคุณและพระพรของพระเจ้าบ่อยๆ และเกรงกลัวพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

ในชีวิตประจำวันของเขานั้น

โยบมักจะลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวสำหรับบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขา

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ โยบไม่เพียงแต่ยำเกรงพระเจ้าด้วยตัวเขาเองเท่านั้น แต่เขายังหวังด้วยว่าลูกๆ

ของเขาก็จะยำเกรงพระเจ้าในทำนองเดียวกันและไม่ทำบาปต่อพระเจ้า

ทรัพย์สินสมบัติทางวัตถุของโยบไม่มีที่ภายในหัวใจของเขา อีกทั้งมันไม่ได้แทนที่ตำแหน่งที่พระเจ้าทรงครอง

การกระทำประจำวันของโยบล้วนเชื่อมโยงกับความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว
ไม่ว่าเพื่อประโยชน์ของเขาเองหรือเพื่อลูกๆ ของเขา

ความยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาไม่ได้หยุดอยู่ที่ปากของเขา

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เขานำมาสู่การกระทำและได้สะท้อนอยู่ในทุกๆ ส่วนในชีวิตประจำวันของเขา

การประพาดจริงนี้ของโยบแสดงให้พวกเราเห็นว่าเขาเป็นคนซื่อสัตย์

และครอบครองเนื้อที่ที่รักความยุติธรรมและสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวก

การที่โยบมักจะได้ส่งและได้ชำระบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาให้บริสุทธิ์นั้นหมายความว่าเขาไม่ได้ห้ามหรือเห็นชอบกับพฤติกรรมของลูกๆ ของเขา ในทางกลับกัน

ในหัวใจของเขานั้นเขาผิดหวังกับพฤติกรรมของพวกลูกๆ และกล่าวโทษพวกลูกๆ

เขาได้สรุปว่าพฤติกรรมของบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขานั้น ไม่เป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์พระเจ้า

และดังนั้นเขาจึงมักเรียกให้พวกลูกๆ มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าและสารภาพบาปของพวกเขาบ่อยๆ การกระทำของโยบแสดงให้พวกเราเห็นสภาวะความเป็นมนุษย์อีกด้านหนึ่งของเขา

ด้านที่เขาไม่มีวันเดินไปกับพวกที่มักทำบาปและทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองบ่อยๆ

แต่กลับหลบเลี่ยงและหลีกเลี่ยงพวกเขาแทน ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะเป็นบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขา

แต่เขาก็ไม่ได้ละทิ้งหลักการแห่งการประพาดของเขาเองเพราะพวกนั้นเป็นลูกหลานของเขาเอง

อีกทั้งเขาไม่ได้คัดค้านบาปของพวกลูกๆ เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเขาเอง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เขากระตุ้นให้พวกลูกๆ สารภาพและได้รับความอดกลั้นของพระยาห์เวห์พระเจ้า และเขาได้เตือนพวกลูกๆ

ไม่ให้ละทิ้งพระเจ้าเพื่อเห็นแก่ความสุขสำราญอันละโมภของพวกเขากันเอง

หลักการแห่งวิธีที่โยบปฏิบัติต่อผู้อื่นนั้น ไม่อาจแยกกันได้จากหลักการแห่งความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วของเขา เขารักสิ่งที่พระเจ้าทรงยอมรับ และเกลียดชังสิ่งที่พระเจ้าทรงขะเขย่ง

เขารักบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และเกลียดชังบรรดาผู้ที่กระทำชั่วหรือทำบาปต่อพระเจ้า

ความรักและความเกลียดชังเช่นนั้นถูกแสดงให้เห็นในชีวิตประจำวันของเขา

และเป็นความเที่ยงธรรมยิ่งของโยบที่สายพระเนตรของพระเจ้ามองเห็น โดยธรรมชาติแล้วนั้น

นี่ยังเป็นการแสดงออกและการดำรงชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของโยบในความสัมพันธ์ของเขากับคนอื่นๆ ในชีวิตประจำวันของเขา ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเราต้องเรียนรู้

การสำแดงถึงสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบในช่วงระหว่างการทดสอบของเขา

(การทำความเข้าใจความดีพร้อม ความเที่ยงธรรม ความยำเกรงพระเจ้า

และการหลบเลี่ยงความชั่วของโยบในช่วงระหว่างการทดสอบของเขา)

สิ่งที่พวกเราได้แบ่งปันข้างต้นคือแง่มุมต่างๆ

ของสถานะความเป็นมนุษย์ของโยบที่ถูกแสดงออกในชีวิตประจำวันของเขาก่อนการทดสอบของเขา
ไม่ต้องสงสัยเลยว่า

การสำแดงออกเหล่านี้จัดเตรียมความคุ้นเคยแรกเริ่มและการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการที่โยบมีความเที่ยงธรรม
ความยำเกรงพระเจ้า และการหลบเลี่ยงความชั่ว และจัดเตรียมการยืนยันแรกเริ่มโดยธรรมชาติ
เหตุผลที่เรากล่าวว่า “แรกเริ่ม”

ก็เพราะผู้คนส่วนใหญ่ยังคงไม่มีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับบุคลิกภาพของโยบและระดับที่เขาได้ไล่ตามเสาห
าหนทางแห่งการเชื่อฟังและยำเกรงพระเจ้า กล่าวคือ

ความเข้าใจของผู้คนส่วนใหญ่เกี่ยวกับโยบไม่ได้ขยายลึกซึ้งไปกว่าบางสิ่งบางอย่างที่เป็นความประทับใจที่น่าพ
อใจเกี่ยวกับเขาตามที่สองบทตอนในพระคัมภีร์ซึ่งบันทึกคำพูดของเขาได้ว่าไว้ “พระยาห์เวห์ประทาน
และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” และ “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า
และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?” ด้วยเหตุนี้

จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับพวกเราที่จะเข้าใจว่าโยบดำรงชีวิตตามสถานะความเป็นมนุษย์ของเขาอย่างไรใน
ขณะที่เขาได้รับการทดสอบของพระเจ้า ในหนทางนี้

สถานะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของโยบจะแสดงให้เห็นโดยความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน

เมื่อโยบได้ยืนยันว่าทรัพย์สินของเขาได้ถูกขโมยไป ว่าบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาได้เสียชีวิตไป
และว่าผู้รับใช้ของเขาได้ถูกสังหารไปแล้ว เขามีปฏิกิริยาดังนี้ “แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โกงศีรษะ
กราบลงถึงดินนมัสการ” (โยบ 1:20) พระวอนจะเหล่านี้บอกให้เรารู้ข้อเท็จจริงหนึ่ง นั่นคือ

หลังจากได้ยืนยันแล้ว โยบไม่ได้ตื่นตระหนก

เขาไม่ได้ร้องไห้หรือตำหนิผู้รับใช้ทั้งหลายที่ได้บอกข่าวนี้กับเขา

นับประสาอะไรที่เขาจะได้ตรวจสอบที่เกิดเหตุเพื่อเจาะลึกและยืนยันความถูกต้องของรายละเอียดและหาว่าที่จ
ริงแล้วได้เกิดอะไรขึ้น เขาไม่ได้แสดงความเจ็บปวดหรือความเสียใจใดๆ ที่สูญเสียสิ่งครอบครองของเขา
อีกทั้งเขาไม่ได้หั่งน้ำตาเนื่องจากสูญเสียลูกๆ ของเขาและบรรดาผู้เป็นที่รักของเขา ในทางตรงกันข้าม
เขาได้ฉีกเสื้อคลุมของเขา และ โกงศีรษะ กราบลงถึงดินและนมัสการ

การกระทำของโยบไม่เหมือนกับการกระทำของมนุษย์ธรรมดาคนใด

การกระทำเหล่านั้นทำให้ผู้คนมากมายสับสน และทำให้พวกเขาตำหนิโยบในหัวใจของพวกเขาสำหรับ

“ความเลื่อมใส” ของเขา การที่จู่ๆ ก็สูญเสียสิ่งครอบครองทั้งหลายของตนไป

ผู้คนปกติมักจะปรากฏว่าใจสลายหรือหมดกำลังใจ—หรือในกรณีของผู้คนบางคน

พวกเขาอาจถึงขั้นตกอยู่ในความซึมเศร้าที่ลึกซึ้ง นี่เป็นเพราะว่าในหัวใจของผู้คนนั้น

ทรัพย์สินของพวกเขาเป็นตัวแทนของความพยายามชั่วชีวิตของพวกเขา—

มันคือสิ่งที่ความอยู่รอดของพวกเขาพึ่งพาอยู่ มันเป็นความหวังที่ทำให้พวกเขามีชีวิตอยู่

การสูญเสียทรัพย์สินของพวกเขาไปหมายถึงความพยายามของพวกเขาได้สูญเปล่า

ว่าพวกเขาอยู่โดยไม่มีความหวัง และแม้กระทั่งว่าพวกเขาไม่มีอนาคต

นี่คือท่าทีของบุคคลปกติทุกคนที่มีต่อทรัพย์สินของพวกเขาและเป็นสัมพันธภาพอันใกล้ชิดที่พวกเขามีกับมัน

และนี่ยังมีความสำคัญของทรัพย์สินในสายตาของผู้คนอีกด้วย เช่นนั่นเอง

ผู้คนส่วนใหญ่จำนวนมากจึงรู้สึกสับสนกับท่าทีที่ไม่แยแสของโยบที่มีต่อความสูญเสียทรัพย์สินของเขา วันนี้
พวกเรากำลังจะขจัดความสับสนที่ผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดรู้สึก โดยการอธิบายถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นภายในหัวใจของโย
บ

สามัญสำนึกบอกบว่า เมื่อได้รับมอบสินทรัพย์อันอุดมสมบูรณ์เช่นนั้นจากพระเจ้าแล้ว

โยบควรจะรู้สึกเลอะอายเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเนื่องจากการสูญเสียสินทรัพย์เหล่านั้น เพราะเขาไม่ได้ดูแล
หรือเอาใจใส่สิ่งเหล่านั้น เขาไม่ได้ยึดติดกับสินทรัพย์ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา ด้วยเหตุนี้

เมื่อเขาได้ยืนยันว่าทรัพย์สินของเขาได้ถูกขโมยไป

ปฏิกิริยาแรกของเขาควรจะเป็นการไปยังที่เกิดเหตุและตรวจสอบสิ่งของที่คงเหลือจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้สูญหา
ยไป แล้วจากนั้นก็ควรจะสารภาพต่อพระเจ้าเพื่อที่เขาอาจจะได้รับพระพรของพระเจ้าอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม

โยบไม่ได้ทำการนี้ และเขามีเหตุผลของเขาเองโดยธรรมชาติสำหรับการไม่ทำเช่นนั้น ในหัวใจของเขา

โยบเชื่ออย่างล้าลึกว่าทั้งหมดที่เขาครอบครองนั้นได้ถูกพระเจ้าประทานมาให้แก่เขา

และไม่ใช่ว่าผลผลิตจากการลงแรงของเขาเอง ด้วยเหตุนี้

เขาจึงไม่มองว่าพระพรเหล่านี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่จะทำให้เป็นต้นทุน

แต่กลับผูกติดหลักการแห่งความอยู่รอดเขาไว้ในมโนคติที่มั่นคงกับหนทางที่ควรจะยกชูด้วยพลังทั้งหมดของเขา

แทน เขาเชิดชูพระพรของพระเจ้าและขอบคุณสำหรับสิ่งเหล่านั้น แต่เขาไม่ได้ติดใจกับพระพร

อีกทั้งเขาไม่ได้แสวงหาสิ่งเหล่านั้นให้มากยิ่งขึ้น เช่นนั่นเองคือท่าทีของเขาที่มีต่อทรัพย์สิน

เขาไม่ได้ทำสิ่งใดเพื่อประโยชน์ของการได้มาซึ่งพระพร

อีกทั้งไม่ได้กังวลหรือเป็นทุกข์ด้วยการขาดหรือสูญเสียพระพรต่างๆ ของพระเจ้า

เขาไม่ได้กลายเป็นมีความสุขอย่างล้าพองและพริ้วเนื่องจากพระพรของพระเจ้า

อีกทั้งไม่ได้เพิกเฉยต่อทางแห่งพระเจ้าหรือลืมพระคุณของพระเจ้าเนื่องจากพระพรต่างๆ

ที่เขาได้ชื่นชมอยู่เป็นนิตย์

ท่าทีของโยบที่มีต่อทรัพย์สินของเขาเปิดเผยให้ผู้คนเห็นสถานะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงของเขา กล่าวคือ

ประการแรก โยบไม่ใช่คนโลก และไม่ต้องการมากมายในชีวิตทางวัตถุของเขา ประการที่สอง

โยบไม่เคยเป็นห่วงหรือเกรงว่าพระเจ้าจะเอาทั้งหมดที่เขาไป

ซึ่งเป็นท่าทีของเขาที่เชื่อฟังต่อพระเจ้าในหัวใจของเขา กล่าวคือ

เขาไม่มีความต้องการหรือการร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับว่าพระเจ้าจะทรงเอาไปจากเขาเมื่อไหร่

หรือจะเอาไปหรือไม่ และไม่ได้ถามเหตุผลว่าทำไม

แต่มีเพียงพยายามที่จะเชื่อฟังการจัดการเตรียมการของพระเจ้า ประการที่สาม

เขาไม่เคยเชื่อว่าสินทรัพย์ของเขานั้นมาจากการลงแรงของเขาเอง

แต่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา นี่คือการเชื่อในพระเจ้าของโยบ

และคือเครื่องบ่งชี้ถึงความเชื่อมั่นของเขา

สถานะความเป็นมนุษย์ของโยบและการไล่ตามเสาะหาประจำวันที่แท้จริงของเขาได้เป็นที่ชัดเจนในข้อสรุปสามประเด็นเกี่ยวกับเขานี้หรือไม่?

สถานะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาของโยบเป็นส่วนสำคัญในการประพจน์ที่ดีเยี่ยมของเขาเมื่อเผชิญหน้ากับความสูญเสียในทรัพย์สินของเขา

มันเป็นเพราะการไล่ตามเสาะหาประจำวันของเขาอย่างแน่อนที่โยบได้มีวิถีสันติและความเชื่อมั่นที่จะกล่าวว่า

“พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”

ในช่วงระหว่างการทดสอบของพระเจ้า คำพูดเหล่านี้ไม่ใช่ได้มาชั่วข้ามคืน

อีกทั้งคำพูดเหล่านี้ไม่ใช่เพิ่งได้ปรากฏขึ้นในหัวใจของโยบ

คำพูดเหล่านั้นคือสิ่งที่เขาได้มองเห็นและคุ้นเคยในช่วงระหว่างหลายปีแห่งการได้รับประสบการณ์กับชีวิต

เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เพียงแค่แสวงหาพระพรของพระเจ้าและผู้ใดที่เกรงว่าพระเจ้าจะทรงเอาไป

จากพวกเขา และผู้ที่เกลียดมันและพรวดไปจนถึงมันแล้วนั้น การเชื่อฟังของโยบเป็นจริงอย่างมากไม่ใช่หรือ?

เมื่อเปรียบเทียบกับพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อว่ามีพระเจ้า

แต่เป็นผู้ไม่มีวันเชื่อว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งแล้วนั้น

โยบครอบครองความซื่อสัตย์และความเที่ยงธรรมที่ยิ่งใหญ่ไม่ใช่หรือ?

ความมีเหตุผลของโยบ

ประสบการณ์จริงของโยบและสถานะความเป็นมนุษย์ที่เที่ยงธรรมและซื่อสัตย์หมายความว่าเขาได้ทำการตัดสินใจและเลือกอย่างมีเหตุผลมากที่สุดเมื่อเขาได้สูญเสียสินทรัพย์และลูกๆ ของเขาไป

ทางเลือกที่มีเหตุผลเช่นนั้นไม่อาจแยกกันไ้จากการไล่ตามเสาะหาประจำวันของเขาและกิจกรรมทั้งหลายของพระเจ้าที่เขาได้มารู้จักในช่วงระหว่างชีวิตแต่ละวันของเขา

ความซื่อสัตย์ของโยบทำให้เขาสามารถเชื่อได้ว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

การเชื่อของเขาเปิดโอกาสให้เขารู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระยาห์เวห์พระเจ้า

ความรู้ของเขาทำให้เขาเต็มใจและสามารถที่จะเชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระยาห์เวห์พระเจ้า การเชื่อฟังของเขาทำให้เขาสามารถซื้อสัตย์สุจริตในความยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาได้มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ความยำเกรงของเขาทำให้เขาเป็นจริงในการหลบเลี่ยงความชั่วของเขามากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ในท้ายที่สุดโยบก็ได้กลายเป็นดีพร้อมเพราะเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ความดีพร้อมของเขาได้ทำให้เขามีปัญญา และได้ให้ความมีเหตุผลสูงสุดแก่เขา

พวกเราควรเข้าใจคำว่า “มีเหตุผล” นี้อย่างไร? การตีความตามตัวอักษรก็ของมันหมายถึงการมีสำนึกรับรู้ที่ดี การมีตรรกะและสามัญสำนึกในความคิดของคนเรา การมีวาตะ การกระทำ และการตัดสินใจที่ถูกต้อง และการครอบครองมาตรฐานทางศีลธรรมที่ดีงามและเป็นปกติ กระนั้น ความมีเหตุผลของโยบก็ไม่ใช่จะอธิบายได้อย่างง่ายดาย

เมื่อมีการกล่าวในที่นี้ว่าโยบครอบครองความมีเหตุผลสูงสุด การนี้กล่าวในความเชื่อมโยงกับสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาและการประพฤติดังเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เพราะโยบเป็นคนซื่อสัตย์ เขาจึงสามารถที่จะเชื่อและเชื่อฟังอธิปไตยของพระเจ้า ซึ่งได้มอบความรู้บางอย่างหนึ่งที่คนอื่นๆ ไม่สามารถหามาได้ให้แก่เขา และความรู้นี้ได้ทำให้เขาสามารถวินิจฉัย ตัดสิน และกำหนดนิยามสิ่งที่ได้ประสบแก่เขาได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เขาสามารถเลือกสิ่งที่จะทำและสิ่งที่จะยึดมั่นได้อย่างถูกต้องแม่นยำและอย่างเฉียบแหลมมากยิ่งขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คำพูด พฤติกรรมของเขา หลักการเบื้องหลังการกระทำของเขา และจรรยาบรรณในการที่เขาได้กระทำนั้นเป็นปกติ ชัดเจน และเฉพาะเจาะจง และไม่ได้มีติดบอด หุนหันพลันแล่น หรือตามอารมณ์ เขารู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไรกับสิ่งใดก็ตามที่ประสบกับเขา เขารู้ว่าจะจัดสมดุลและรับมืออย่างไรกับสัมพันธภาพระหว่างเหตุการณ์ที่ซับซ้อน เขารู้วิธีที่จะยึดมั่นกับหนทางที่ควรจะยึดมั่น และยิ่งไปกว่านั้น เขารู้วิธีที่จะปฏิบัติกับการประทานครองและการทรงเอาไปของพระยาห์เวห์พระเจ้า

นี่คือความมีเหตุผลอย่างยิ่งของโยบ

มันเป็นเพราะโยบมีพร้อมด้วยความมีเหตุผลเช่นนั้นอย่างแน่นอนที่เขาได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ประทานครอง และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”

เมื่อเขาได้สูญเสียสินทรัพย์ของเขาและบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขา

เมื่อโยบได้เผชิญหน้ากับความเจ็บปวดทางร่างกายที่แสนสาหัส และกับการทวงติงของญาติพี่น้องและมิตรสหายทั้งหลายของเขา และเมื่อเขาได้เผชิญหน้ากับความตาย การประพฤติดังจริงของเขาก็ได้แสดงโฉมหน้าที่แท้จริงของเขาแก่ผู้คนที่ต่างปวงอีกครั้ง

โฉมหน้าจริงของโยบ: ซื่อตรง บริสุทธิ์ และปราศจากความเท็จ

พวกเราอ่านโยบ 2:7-8 กันเถิด ความว่า “ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระยาห์เวห์ และทำให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อม และท่านก็เอาชิ้นหม้อแตกมาขูดตัว และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า” นี่คือการพรรณนาถึงการประพาศของโยบเมื่อผีร้ายได้ผุดขึ้นบนร่างกายของเขา ในเวลานี้ โยบนั่งอยู่ในกองขี้เถ้าขณะที่เขาทนฝ่าความเจ็บปวด ไม่มีผู้ใดดูแลรักษาเขา และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้บรรเทาความเจ็บปวดของร่างกายเขา ในทางกลับกัน เขาได้ใช้ชิ้นหม้อแตกมาขูดผิวของผีร้ายนั้น ดูเหินๆ แล้วนั่น นี่เป็นแค่ช่วงระยะหนึ่งในความทรมานของโยบ และไม่มีความสัมพันธ์ใดกับสถานะความเป็นมนุษย์และความยำเกรงพระเจ้าของเขา เพราะโยบไม่ได้กล่าวคำพุดใดเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์และทรศนะของเขาในเวลานั้น กระนั้น การกระทำของโยบและการประพาศของเขายังคงเป็นการแสดงออกที่แท้จริงของสถานะความเป็นมนุษย์ของเขา ในบันทึกจากตอนก่อนหน้านี้พวกเราได้อ่านว่าโยบเป็นคนที่มั่งคั่งที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก ในขณะเดียวกัน

บทตอนนี้จากตอนที่สองแสดงให้เห็นว่าชายที่มั่งคั่งจากตะวันออกผู้นี้แท้ที่จริงแล้วได้เอาชิ้นหม้อแตกมาขูดตัว ในขณะที่นั่งอยู่ในกองขี้เถ้า มีความขัดแย้งกันอย่างชัดเจนระหว่างการพรรณาสองข้อนี้ไม่ใช่หรือ?

มันคือความขัดแย้งที่แสดงให้พวกเราเห็นตัวตนที่แท้จริงของโยบ นั่นคือ

ถึงแม้ว่าเขาจะมีตำแหน่งและสถานะที่มีเกียรติ เขาไม่เคยได้รักหรือให้ความสนอกกับสิ่งเหล่านี้เลย

เขาไม่ได้ใส่ใจว่าคนอื่นๆ มองตำแหน่งของเขาอย่างไร

อีกทั้งเขาไม่ได้สนใจเกี่ยวกับว่าการกระทำหรือการประพาศของเขาจะมีผลกระทบเชิงลบกับตำแหน่งของเขาหรือไม่ เขาไม่ได้ดื่มด่ำกับพระพรแห่งตำแหน่ง อีกทั้งเขาไม่ได้ชื่นชมสง่าราศีที่มากับตำแหน่งและสถานะ

เขาเพียงแค่ใส่ใจกับคุณค่าของเขาและนัยสำคัญแห่งการดำรงชีวิตของเขาในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าเท่านั้น

ตัวตนที่แท้จริงของโยบคือเนื้อแท้จริงๆ ของเขา นั่นคือ เขาไม่ได้รักชื่อเสียงและโชควาสนา

และไม่ได้ดำรงชีวิตเพื่อชื่อเสียงและโชควาสนา เขาซื่อตรง และบริสุทธิ์ และปราศจากความเท็จ

การแยกความรักและความเกลียดชังของโยบ

อีกด้านหนึ่งของสถานะความเป็นมนุษย์ของโยบถูกแสดงอยู่ในการโต้ตอบระหว่างเขากับภรรยาของเขานี้

ความว่า “แล้วภรรยาของท่านกล่าวกับท่านว่า ‘เธอยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์อยู่อีกหรือ?’

จงแข่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ’ แต่ท่านตอบนางว่า ‘เธอพูดอย่างหญิงโง่เขลาจะฟังพูด เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า

และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?’” (โยบ 2:9-10) เมื่อได้เห็นความทรมานที่เขากำลังทนทุกข์อยู่นั้น

ภรรยาของโยบพยายามให้คำแนะนำแก่โยบเพื่อช่วยเขาให้รอดพ้นจากความทรมาน แต่ทว่า “เจตนาดี”

ของนางไม่ได้รับความเห็นชอบจากโยบ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจตนาเหล่านั้นยังได้กระตุ้นความโกรธของเขา เพราะนางได้ปฏิเสธความเชื่อและการเชื่อฟังของเขามีต่อพระยาห์เวห์พระเจ้า และยังได้ปฏิเสธการมีอยู่ของพระยาห์เวห์พระเจ้าอีกด้วย นี่เป็นสิ่งที่ไม่อาจทนยอมรับได้สำหรับโยบ เพราะเขาไม่เคยยอมให้ตัวเองทำสิ่งใดที่ต่อต้านหรือเป็นอันตรายต่อพระเจ้า ไม่ต้องพูดถึงคนอื่นๆ เขาสามารถไม่แะแสบอยู่ได้อย่างไรเมื่อเขามองเห็นคนอื่นๆ กล่าวคำพูดที่หมิ่นประมาทและดูแคลนพระเจ้า? ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้เรียกภรรยาของเขาว่า “หญิงโง่เขลา”

ท่าทีของโยบที่มีต่อภรรยาของเขาเป็นท่าทีของความโกรธและเกลียดชัง ตลอดจนการตำหนิและการติเตียน นี่คือการแสดงออกที่เป็นธรรมชาติจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบ—

โดยแยกแยะความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียดชัง—

และมันเป็นตัวแทนที่แท้จริงของสภาวะความเป็นมนุษย์ที่เที่ยงธรรมของเขา

โยบครอบครองสำนึกที่รับรู้แห่งความยุติธรรม—สำนึกที่รับรู้ที่ทำให้เขาเกลียดชังสายลมและสายน้ำแห่งความชั่ว และเกลียด ประณาม และปฏิเสธความนอกรีตที่ไร้สาระ การโต้แย้งที่ไร้สาระน่าขัน และการยืนยันที่น่าหัวเราะ และเปิดโอกาสให้เขามีความเชื่อตรงต่อหลักการและท่าทีที่ถูกต้องของตัวเองเมื่อเขาถูกฝูงชนปฏิเสธและถูกบรรดาผู้ที่ใกล้ชิดกับเขาทอดทิ้งไป

ความใจดีและความจริงใจของโยบ

ในเมื่อพวกเราสามารถมองเห็นการแสดงออกของแง่มุมต่างๆ

แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบจากการประพฤติของเขา

พวกเรามองเห็นสิ่งใดจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบเมื่อเขาได้เปิดปากของเขาเพื่อสาปแช่งวันที่เขาเกิด?

นี่คือหัวข้อที่พวกเราจะแบ่งปันกันด้านล่างนี้

ข้างต้นนั้น เราได้พูดถึงที่มาของการที่โยบสาปแช่งวันที่เขาเกิดไปแล้ว พวกเขามองเห็นสิ่งใดในการนี้?

หากโยบเป็นคนใจแข็งและปราศจากความรัก

หากเขาเป็นคนเย็นชาและไร้อารมณ์และสูญเสียสภาวะความเป็นมนุษย์

เขาจะสามารถได้เอาใจใส่กับความพึงปรารถนาจากพระทัยของพระเจ้าได้หรือไม่?

เขาจะสามารถชิงชังรังเกียจวันที่ตัวเขาเองเกิดเพราะเขาเอาใจใส่พระทัยของพระเจ้าได้หรือไม่? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หากโยบเป็นคนใจแข็งและสูญเสียสภาวะความเป็นมนุษย์

เขาจะสามารถทุกข์ใจด้วยความเจ็บปวดของพระเจ้าได้หรือไม่?

เขาจะสามารถได้สาปแช่งวันที่เขาเกิดเพราะพระเจ้าทรงโหม่นัสเพราะเขาได้หรือไม่? คำตอบคือ

ไม่ได้อย่างแน่นอน! เพราะเขาใจดี โยบจึงได้เอาใจใส่พระทัยของพระเจ้า เพราะเขาเอาใจใส่พระทัยของพระเจ้า

โยบจึงสำนึกถึงความเจ็บปวดของพระเจ้า เพราะเขาใจดี

เขาจึงทนทุกข์กับความทรมานที่ใหญ่หลวงยิ่งขึ้นอันเป็นผลมาจากการสำนึกถึงความเจ็บปวดของพระเจ้า

เพราะเขาสำนึกถึงความเจ็บปวดของพระเจ้า เขาจึงได้เริ่มเกลียดชังวันที่เขาเกิด

และด้วยเหตุนี้จึงได้สาปแช่งวันที่เขาเกิด สำหรับคนนอกแล้ว

การประพาดทั้งหมดทั้งมวลของโยบในช่วงระหว่างการทดสอบของเขานั้นน่าเป็นแบบอย่าง

มีเพียงการสาปแช่งวันที่เขาเกิดเท่านั้นที่ทำให้เกิดเครื่องหมายคำถามเหนือความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของ

เขา หรือเป็นนัยบ่งบอกถึงการประเมินที่แตกต่างออกไป ในความเป็นจริง

นี่เป็นการแสดงออกที่แท้จริงที่สุดถึงเนื้อแท้แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบ

เนื้อแท้แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาไม่ได้ถูกปกปิดหรือห่อหุ้มไว้

หรือได้รับการแก้ไขใหม่โดยคนอื่นบางคน เมื่อเขาได้สาปแช่งวันที่เขาเกิด

เขาได้แสดงให้เห็นความใจดีและความจริงใจส่วนลึกภายในหัวใจของเขา

เขาเป็นเหมือนน้ำพุที่น้ำนั้นใสมากและโปร่งใสจนเผยให้เห็นก้นบึ้งของมัน

เมื่อได้เรียนรู้ทั้งหมดนี้เกี่ยวกับโยบแล้ว

ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้คนส่วนใหญ่จะมีการประเมินที่ถูกต้องแม่นยำและมีวัตถุประสงค์อย่างยุติธรรมเกี่ยวกับเนื้อ

แท้แห่งสภาวะความเป็นมนุษย์ของโยบ พวกเขาควรมีการเข้าใจและความซึ่งคุณค่าที่ล้ำลึก สัมพันธ์กับชีวิตจริง

และก้าวหน้ายิ่งขึ้นเกี่ยวกับความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของโยบตามที่พระเจ้าได้ตรัสถึง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการเข้าใจและความซึ่งคุณค่านี้จะช่วยให้ผู้คนเริ่มดำเนินการกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้า

และการหลบเลี่ยงความชั่ว

สัมพันธภาพระหว่างพระเจ้าที่ทรงมอบหมายโยบให้ชาดานและจุดมุ่งหมายแห่งพระราชกิจของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าตอนนี้ผู้คนส่วนใหญ่จะระลึกได้ว่าโยบนั้นดีงามและเที่ยงธรรม

และว่าเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงชาดาน

แต่การระลึกได้นี้ก็ไม่ได้ให้ความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่ขึ้นแก่พวกเขาเกี่ยวกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า

ในเวลาเดียวกันกับที่พิจารณาสภาวะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาของโยบ

พวกเขาก็ถามคำถามต่อไปนี้กับพระเจ้า นั่นคือ โยบนั้นดีงามและเที่ยงธรรมยิ่งนัก

ผู้คนรักใคร่บูชาเขามากเหลือเกิน ดังนั้น

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงส่งมอบเขาให้แก่ชาดานและให้เขาตกอยู่ในความทรมานมากมายนัก? คำถามต่างๆ

เช่นนั้นต้องมีอยู่ในหัวใจของผู้คนมากมายอย่างแน่นอน—หรือน่าจะเป็นว่า

ความสงสัยนี้ก็คือคำถามในหัวใจของผู้คนจำนวนมาก ในเมื่อมันได้สร้างความสับสนให้ผู้คนมากมายเหลือเกิน พวกเราต้องเปิดคำถามนี้และอธิบายมันอย่างถูกต้องเหมาะสม

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำมีความจำเป็นและมีนัยสำคัญเหนือธรรมดา เพราะทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำในมนุษย์นั้นเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์และความรอดของมวลมนุษย์ โดยธรรมชาติแล้ว พระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำในโยบก็ไม่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าโยบจะเป็นคนดีพร้อมและชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดหรือพระองค์ทรงทำมันโดยวิธีการใดก็ตาม ไม่ว่าราคาใด ไม่ว่าวัตถุประสงค์ของพระองค์คืออะไร จุดประสงค์แห่งการกระทำของพระองค์ก็ไม่เปลี่ยนแปลง จุดประสงค์ของพระองค์คือเพื่อที่จะทำให้พระวณะของพระเจ้าเข้าไปในตัวมนุษย์ ตลอดจนข้อพึงประสงค์และน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มันเป็นไปได้ที่จะทำให้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเชื่อว่าจะสอดคล้องในเชิงบวกกับขั้นตอนต่างๆ ของพระองค์เข้าไปในตัวมนุษย์ ทำให้มนุษย์สามารถเข้าใจพระทัยของพระเจ้าและจับใจความเนื้อแท้ของพระเจ้าได้ และเปิดโอกาสให้มนุษย์เชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์บรรลุถึงความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว— ทั้งหมดนี้คือแง่มุมหนึ่งของจุดประสงค์ของพระเจ้าในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ อีกแง่มุมหนึ่งก็คือว่า เพราะชาตาคือวัตถุที่เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นและใช้ปรนนิบัติในพระราชกิจของพระเจ้า มนุษย์มักจะถูกลบไปให้แก่ชาตาคาน นี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองเข้าไปในการทดลองของชาตาคาน และโจมตีความชั่วร้าย ความน่าเกลียดและความน่าเหยียดหยามของชาตาคาน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นสาเหตุให้ผู้คนเกลียดชังชาตาคานและสามารถรู้จักและระลึกได้ถึงสิ่งที่เป็นเชิงลบ กระบวนการนี้เปิดโอกาสให้พวกเขาค่อยๆ ปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระจากการควบคุมและการกล่าวหา การแทรกแซง และการโจมตีของชาตาคาน—จนกระทั่ง พวกเขามีชัยชนะเหนือการโจมตีและการกล่าวหาของชาตาคาน ด้วยพระวณะของพระเจ้าความรู้และการเชื่อฟังพระเจ้าของพวกเขา และความเชื่อในพระเจ้าและความยำเกรงพระองค์ของพวกเขา เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาก็จะถูกส่งออกไปจากแดนครอบครองของชาตาคาน โดยครบบริบูรณ์ การส่งออกไปของผู้คนหมายความว่าชาตาคานได้พ่ายแพ้แล้ว มันหมายความว่าพวกเขาไม่ใช่อาหารในปากของชาตาคานอีกต่อไป—แทนที่จะกลืนพวกเขา

ชาตาก็ได้ปล่อยพวกเขาไป นี่เป็นเพราะผู้คนเช่นนั้นเป็นคนเที่ยงธรรม เพราะพวกเขามีความเชื่อ การเชื่อฟัง และการยำเกรงต่อพระเจ้า และเพราะพวกเขาตัดขาดกับชาตานโดยสิ้นเชิง พวกเขา นำความอับอายมาให้ชาตาน พวกเขาทำให้ชาตานเป็นผู้ขี้ลาด และพวกเขาทำให้ชาตานพ่ายแพ้โดยเด็ดขาด

ความเชื่อมั่นในการติดตามพระเจ้า และการเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้าของพวกเขาทำให้ชาตานพ่ายแพ้ และทำให้ชาตานยอมแพ้ต่อพวกเขาโดยสิ้นเชิง มีเพียงผู้คนเช่นนั้นเท่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงรับไว้อย่างแท้จริง และการนี้เองที่เป็นวัตถุประสงค์สูงสุดของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอด

หากพวกเขาปรารถนาที่จะได้รับการช่วยให้รอด และปรารถนาที่จะให้พระเจ้าทรงรับไว้โดยครบบริบูรณ์ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขานั้นทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้าต้องเผชิญหน้ากับการทดลองและการโจมตีทั้งใหญ่หลวงและเล็กน้อยจากชาตาน

บรรดาผู้ที่หุดขึ้นจากการทดลองและการโจมตีเหล่านี้และสามารถทำให้ชาตานพ่ายแพ้ได้อย่างเต็มที่คือบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ทรงช่วยให้รอด กล่าวคือ

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่ได้ก้าวผ่านการทดสอบของพระเจ้า และผู้ที่ได้ถูกชาตานทดลองและโจมตีมานับครั้งไม่ถ้วน

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้านั้นเข้าใจน้ำพระทัยและข้อพึงประสงค์ของพระเจ้า และสามารถโอนอ่อนให้กับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และพวกเขาไม่ละทิ้งหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วท่ามกลางการทดลองของชาตาน บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระเจ้านั้นครอบครองความซื่อสัตย์ พวกเขาใจดี

พวกเขาจำแนกความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียด

พวกเขามีสำนึกถึงถึงความยุติธรรมและมีเหตุผล

และพวกเขาสามารถที่จะเอาใจใส่พระเจ้าและทะนุถนอมความล้ำค่าทั้งหมดที่เป็นของพระเจ้า

ผู้คนเช่นนั้น ไม่ถูกชาตานผูกมัด สอดแนม กล่าวหา หรือล่อลวงละเมิด พวกเขาเป็นอิสระโดยบริบูรณ์

พวกเขามีเสรีภาพและได้รับการปลดปล่อยโดยสมบูรณ์ โยบก็เป็นมนุษย์เช่นนั้นที่มีอิสรภาพ

และแน่นอนว่านี่คือนัยสำคัญของเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงส่งมอบเขาให้แก่ชาตาน

โยบถูกชาตานล่อลวงละเมิด แต่เขาก็ได้รับอิสรภาพและเสรีภาพอันเป็นนิรันดร์ด้วยเช่นกัน

และเขาได้รับสิทธิที่จะไม่มีวันตกอยู่ภายใต้ความเสื่อมทราม การล่อลวงละเมิด และการกล่าวหาของชาตานอีก

แต่กลับจะได้ดำรงชีวิตอยู่ในความสว่างแห่งโคมพระพักตร์ของพระเจ้าที่อิสระและไร้ภาระผูกพันแทน

และที่จะดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางพระพรของพระเจ้าที่ประทานให้เขา ไม่มีผู้ใดสามารถพราก หรือทำลาย หรือยึด หรือเอาสิทธินี้ไป มันได้ถูกประทานให้แก่โยบเพื่อตอบแทนสำหรับความเชื่อ ความมุ่งมั่น

และการเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้า

โยบได้จ่ายราคาแห่งชีวิตของเขาเพื่อให้ได้มาซึ่งความชื่นชมยินดีและความสุขบนแผ่นดินโลกและเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิและการให้ตำแหน่ง ดังที่สวรรค์ได้ลิขิตไว้และแผ่นดินโลกได้ยอมรับ

เพื่อที่จะนมัสการพระเจ้าผู้สร้างโดยไม่มีการแทรกแซงในฐานะสิ่งทรงสร้างที่แท้จริงของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก เช่นนั้นยังเป็นบททดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการทดลองที่โยบได้ทนฝ่าด้วยเช่นกัน

เมื่อผู้คนยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด ชีวิตของพวกเขาจะถูกแทรกแซง และแม้กระทั่งถูกควบคุมโดยซาตาน

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้คนที่ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดนั้นเป็นนักโทษของซาตาน พวกเขาไม่มีอิสรภาพ

พวกเขายังไม่ถูกซาตานปล่อยตัว พวกเขาไม่มีคุณสมบัติหรือสิทธิที่จะนมัสการพระเจ้า

และพวกเขาถูกไล่ตามอย่างใกล้ชิดและถูกโจมตีอย่างชั่วช้าโดยซาตาน ผู้คนเช่นนั้นไม่มีความสุขให้พุดถึง

พวกเขาไม่มีสิทธิในการดำรงอยู่ตามปกติให้พุดถึง และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาไม่มีศักดิ์ศรีให้พุดถึง

มีเพียงเมื่อเจ้าขึ้นขึ้นและทำการสู้รบกับซาตาน โดยใช้ความเชื่อในพระเจ้า

การเชื่อฟังและการยำเกรงพระเจ้าของเจ้าเป็นอาวุธเพื่อต่อสู้ในการสู้รบที่อาจเป็นหรือตายกับซาตาน

จนกระทั่งเจ้าทำให้ซาตานพ่ายแพ้อย่างเต็มที่และทำให้มันหนีทางจุกกันและกลายเป็นจีจลาดเมื่อใดก็ตามที่มันมองเห็นเจ้า เพื่อที่มันจะได้ละทิ้งการโจมตีและการกล่าวหาของมันที่มีต่อเจ้าโดยสิ้นเชิง—

เมื่อนั้นเท่านั้นเจ้าจึงจะได้รับการช่วยให้รอดและกลายเป็นมีอิสระ

หากเจ้ามุ่งมั่นที่จะตัดขาดกับซาตานอย่างเต็มที่ แต่ไม่มีพร้อมด้วยอาวุธที่จะช่วยให้เจ้าทำให้ซาตานพ่ายแพ้

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะยังคงอยู่ในอันตราย ขณะที่เวลาผ่านไป

เมื่อเจ้าถูกซาตานทรมานอย่างยิ่งจนไม่มีเรี่ยวแรงเหลือในตัวเจ้าแม้แต่หน่อย

กระนั้นเจ้าก็ยังไม่สามารถเป็นคำพยานได้

ยังคงไม่ได้ปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระโดยบริบูรณ์จากการกล่าวหาและการโจมตีของซาตานที่มีต่อเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็就会有ความหวังน้อยนิดในความรอด ในวาระสุดท้าย

เมื่อการสรุปปิดตัวพระราชกิจของพระเจ้าได้รับการประกาศขึ้น เจ้าจะยังคงอยู่ในกำมือของซาตาน

ไร้ความสามารถที่จะปล่อยตัวตัวเองให้เป็นอิสระ และด้วยเหตุนี้เจ้าจะไม่มีวันมีโอกาสหรือความหวัง

เช่นนั้นแล้ว ความหมายก็คือว่า ผู้คนเช่นนั้นจะอยู่ในการเป็นเชลยของซาตานโดยบริบูรณ์

จงยอมรับการทดสอบของพระเจ้า จงเอาชนะการทดลองของซาตาน

และจงยอมให้พระเจ้าได้รับการเป็นอยู่ทั้งหมดของเจ้า

ในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งการปฏิบัติตามการจัดเตรียมและการสนับสนุนของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

พระองค์ตรัสบอกมนุษย์เกี่ยวกับน้ำพระทัยและข้อพึงประสงค์ของพระองค์ด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์

และทรงแสดงกิจการต่างๆ และพระอุปนิสัยของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นให้มนุษย์เห็น
วัตถุประสงค์คือเพื่อให้มนุษย์มีพร้อมด้วยวุฒิภาวะ และเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รับความจริงต่างๆ
จากพระเจ้าในขณะที่ติดตามพระองค์—

ความจริงที่เป็นอาวูที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้มนุษย์เพื่อใช้ต่อสู้กับซาตาน เมื่อมีพร้อมดังนั้นแล้ว
มนุษย์ต้องเผชิญหน้ากับการทดสอบของพระเจ้า

พระเจ้าทรงมีวิธีการและช่องทางมากมายสำหรับการทดสอบมนุษย์ แต่พวกเขาทุกคนพึงต้องมี “ความร่วมมือ”
จากศัตรูของพระเจ้า นั่นก็คือ ซาตาน อีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อมนุษย์ได้รับมอบอาวูที่จะใช้เพื่อทำการสู้รบกับซาตานแล้ว

พระเจ้าก็ทรงส่งมอบมนุษย์ให้แก่ซาตานและทรงอนุญาตให้ซาตาน “ทดสอบ” วุฒิภาวะของมนุษย์

หากมนุษย์สามารถฝ่าออกมาจากรูปแบบการสู้รบของซาตานได้

หากเขาสามารถหนีรอดจากวงล้อมของซาตานและยังคงมีชีวิตอยู่ได้

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็จะได้ผ่านการทดสอบไป แต่หากมนุษย์ล้มเหลวในการออกจากรูปแบบการสู้รบของซาตาน

และนบนอบต่อซาตาน เช่นนั้นแล้ว เขาก็จะไม่ได้ผ่านการทดสอบ ไม่ว่าแง่มุมใดของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงตรวจดู

เกณฑ์สำหรับการตรวจสอบของพระองค์ก็คือการที่มนุษย์ตั้งมั่นอยู่ในคำพยานของเขาหรือไม่เมื่อถูกซาตานโจมตี
และการที่เขาได้ละทิ้งพระเจ้าและยอมแพ้และนบนอบต่อซาตานหรือไม่ในขณะที่ถูกซาตานวางกับดัก

อาจกล่าวได้ว่าการที่มนุษย์สามารถได้รับการช่วยให้รอดหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับการที่เขาสามารถเอาชนะและทำให้
ซาตานพ่ายแพ้ได้หรือไม่

และการที่เขาสามารถได้รับอิสรภาพได้หรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับการที่เขาสามารถยกอาวูที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้เขา
เพื่อเอาชนะพันธนาการของซาตานด้วยตัวเอง

ทำให้ซาตานละทิ้งความหวังและปล่อยเขาไปโดยสิ้นเชิงได้หรือไม่

หากซาตานละทิ้งความหวังและปล่อยใครบางคนไป

นี่หมายความว่าซาตานจะไม่มีความพยายามที่จะเอาบุคคลนี้ไปจากพระเจ้าอีก

จะไม่มีความกลัวหาและแทรกแซงกับบุคคลนี้อีก จะไม่มีวันทรมานหรือโจมตีพวกเขาอย่างหยาบโลนอีก

มีเพียงใครบางคนเช่นนี้เท่านั้นที่พระเจ้าจะทรงได้รับไว้อย่างแท้จริง

นี่คือกระบวนการทั้งหมดทั้งหมดที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อได้รับผู้คน

คำดักเตือนและความรู้แจ้งที่คำพยานของโยบได้จัดเตรียมไว้ให้ชนรุ่นหลัง

ในเวลาเดียวกันกับการทำความเข้าใจกระบวนการที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อให้ได้รับใครบางคนมาโดยบริบูรณ์นั้น

ผู้คนจะยังเข้าใจจุดมุ่งหมายและนัยสำคัญแห่งการที่พระเจ้าทรงมอบหมายโยบให้แก่ซาตานด้วยเช่นกัน

ผู้คนจะไม่ถูกรบกวนจิตใจด้วยความทรมานของโยบอีกต่อไป

และมีความซึ่งคุณค่าใหม่เกี่ยวกับนัยสำคัญของการนี้

พวกเขาไม่กังวลเกี่ยวกับการที่พวกเขาจะตกอยู่ภายใต้การทดลองแบบเดียวกันกับโยบด้วยตัวพวกเขาเองหรือไม่
อีกต่อไป และไม่ต่อต้านหรือปฏิเสธการทดสอบของพระเจ้าที่จะมาถึงอีกต่อไป

ความเชื่อและการเชื่อฟังของโยบ

และคำพยานของเขาที่จะเอาชนะชาตานได้เป็นแหล่งกำเนิดของความช่วยเหลือและการให้กำลังใจอันใหญ่หลวง
แก่ผู้คน พวกเขามองเห็นความหวังเพื่อความรอดของพวกเขาเองในตัวโยบ

และมองเห็นว่าโดยผ่านทางความเชื่อ การเชื่อฟัง และการยำเกรงพระเจ้าแล้วนั้น

เป็นไปได้ทั้งสิ้นที่จะทำให้ชาตานพ่ายแพ้ ที่จะเหนือชั้นกว่าชาตาน

พวกเขามองเห็นว่าตราบเท่าที่พวกเขาโอนอ่อนต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และตราบเท่าที่พวกเขาครอบครองความตั้งใจแน่วแน่และความเชื่อที่จะไม่ละทิ้งพระเจ้าหลังจากได้สูญเสียทุกสิ่ง
ทุกอย่างไป เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็สามารถนำความอับอายและความพ่ายแพ้มาให้แก่ชาตานได้

และพวกเขามองเห็นว่าพวกเขาจำเป็นเพียงแต่ต้องครอบครองความตั้งใจแน่วแน่และความเพียรพยายามที่จะตั้ง
มั่นในคำพยานของพวกเขาเท่านั้น—แม้ว่ามันจะหมายถึงการสูญเสียชีวิตของพวกเขาไป—

เพื่อให้ชาตานขลาดกลัวและตีให้ถอยร่นอย่างรวดเร็ว คำพยานของโยบเป็นคำเตือนแก่ชนรุ่นหลัง

และคำเตือนนี้บอกพวกเขาว่าหากพวกเขาไม่ทำให้ชาตานพ่ายแพ้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะไม่มีวันสามารถทำให้ตัวเองพ้นการกล่าวหาและการแทรกแซงของชาตานได้

อีกทั้งพวกเขาจะไม่สามารถหนีรอดจากการล่วงละเมิดและการโจมตีของชาตานตลอดไป

คำพยานของโยบได้ให้ความรู้แจ้งแก่ชนรุ่นหลัง

ความรู้แจ้งนี้สอนผู้คนว่ามีเพียงเมื่อพวกเขาดีพร้อมและเที่ยงธรรมเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถยำเกรงพระเจ้าและ
หลบเลี่ยงความชั่วได้

มันสอนพวกเขาว่ามีเพียงเมื่อพวกเขายำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วเท่านั้นพวกเขาจึงสามารถเป็นคำพยาน
ที่แข็งแกร่งและดังกึกก้องต่อพระเจ้าได้

มีเพียงเมื่อพวกเขาเป็นคำพยานที่แข็งแกร่งและดังกึกก้องต่อพระเจ้าเท่านั้นพวกเขาจึงจะสามารถไม่มีวันถูกชาตาน
ควบคุมและใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรมานและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าได้—

เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเขาจึงจะได้รับการช่วยให้รอดอย่างแท้จริง

ทุกคนที่ไล่ตามเสาะหาความรอดควรจะทำอย่างบุคลิกภาพของโยบและการไล่ตามเสาะหาแห่งชีวิตของเขา

สิ่งที่โยบใช้ในการดำรงชีวิตในช่วงระหว่างทั้งชีวิตของเขาและการประพาศของเขาในช่วงระหว่างการทดสอบ
ของเขานั้นเป็นสมบัติอันล้ำค่าสำหรับบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไล่ตามเสาะหาหนทางแห่งความยำเกรงพระเจ้า
และการหลบเลี่ยงความชั่ว

คำพยานของโยบนำความสบายพระทัยมาสู่พระเจ้า

หากเราบอกพวกเจ้าในตอนนี้ว่าโยบเป็นคนดีงาม

พวกเจ้าอาจไม่สามารถซึ่งคุณค่าความหมายที่อยู่ภายในคำพูดเหล่านี้

และอาจไม่สามารถจับความเข้าใจความรู้สึกเบื้องหลังเหตุผลที่เราได้พูดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไป

แต่จงรอนจนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อพวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับการทดสอบแบบเดียวกันหรือคล้ายกันกับการทดสอบทั้งหลายของโยบ เมื่อพวกเจ้าได้ก้าวผ่านความทุกข์ยาก เมื่อพวกเจ้าได้รับประสบการณ์กับการทดสอบต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้พวกเจ้าโดยพระองค์เอง เมื่อเจ้ามอบทุกอย่างของเจ้า

และทนฝ่าการเหยียดหยามและความยากลำบากเพื่อที่จะเหนือกว่าซาตานและเป็นคำพยานต่อพระเจ้าท่ามกลางการทดลองทั้งหลาย—เมื่อนั้นเจ้าจะสามารถซึ่งคุณค่าความหมายของคำพูดที่เราพูดเหล่านี้ ในเวลานั้น

เจ้าจะรู้สึกว่าการนั้นดียิ่งกว่าโยบอย่างห่างไกล เจ้าจะรู้สึกว่ายอบนั้นดีงามเพียงใด

และว่าเขานั้นมีค่าควรแก่การเอาอย่าง เมื่อเวลานั้นมาถึง

เจ้าจะตระหนักว่าคำพูดชิ้นเยี่ยมที่โยบได้พูดไปเหล่านี้มีความสำคัญเพียงใดสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้ที่ดีดำรงชีวิตอยู่ในเวลาเหล่านี้

และเจ้าจะตระหนักว่ามันยากเพียงใดสำหรับผู้คนในปัจจุบันที่จะสัมผัสถึงสิ่งที่โยบได้สัมผัสถึงผล

เมื่อเจ้ารู้สึกว่ามันยาก เจ้าจะซึ่งคุณค่าว่าพระทัยของพระเจ้าทรงกังวลและทรงห่วงใยเพียงใด

เจ้าจะซึ่งคุณค่าว่าพระเจ้าได้ทรงจ่ายราคาสูงเพียงใดเพื่อที่จะได้รับผู้คนเช่นนั้นมา

และสิ่งที่พระเจ้าทรงทำและทรงสละให้เพื่อมวลมนุษยชนนั้นมีค่าเพียงใด บัดนี้ที่พวกเจ้าได้ยินคำพูดเหล่านี้

พวกเจ้ามีความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำและการประเมินที่ถูกต้องเกี่ยวกับโยบหรือไม่? ในสายตาของพวกเจ้า

โยบเป็นคนที่ดีพร้อมและเที่ยงธรรมที่แท้จริงผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่?

เราเชื่อว่าผู้คนส่วนใหญ่จะพูดอย่างแน่นอนที่สุดว่าใช่

เพราะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งที่โยบได้กระทำและได้เปิดเผยไปนั้นไม่อาจปฏิเสธได้โดยมนุษยชนใดหรือซาตาน

สิ่งเหล่านี้เป็นข้อพิสูจน์ที่ทรงพลังมากที่สุดถึงชัยชนะของโยบที่มีเหนือซาตาน

ข้อพิสูจน์นี้ถูกสร้างขึ้นในตัวโยบ และเป็นคำพยานแรกที่พระเจ้าทรงได้รับ ด้วยเหตุนี้

เมื่อโยบได้ชนะในการทดลองของซาตานและได้เป็นคำพยานต่อพระเจ้า

พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นความหวังในตัวโยบ และพระทัยของพระองค์ก็ได้รับการทำให้สบายโดยโยบ

นับตั้งแต่เวลาแห่งการทรงสร้างจนกระทั่งถึงเวลาของโยบ

นี่คือครั้งแรกที่พระเจ้าทรงได้รับประสบการณ์ว่าความสบายพระทัยเป็นอย่างไร

และอะไรคือความหมายของการสบายพระทัยโดยมนุษยย์ มันเป็นครั้งแรกที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็น

และทรงได้รับคำพยานที่แท้จริงที่มีขึ้นเพื่อพระองค์

เราเชื่อมั่นว่า เมื่อได้ยินคำพยานของโยบและเรื่องราวเกี่ยวกับแง่มุมต่างๆ ของโยบแล้ว
ผู้คนส่วนใหญ่จะมีแผนสำหรับเส้นทางข้างหน้าพวกเขา ดังนั้น เราจึงเชื่อมั่นเช่นกันว่า
ผู้คนส่วนใหญ่ที่เต็มไปด้วยความกังวลใจและความเกรงกลัวจะเริ่มผ่อนคลายทั้งในร่างกายและจิตใจอย่างช้าๆ
และจะเริ่มรู้สึกโล่งใจที่ละเล็กละน้อย...

บทตอนต่างๆ ด้านล่างนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับโยบด้วยเช่นกัน พวกเรามาอ่านกันต่อเถิด

4. โยบได้ยินพระเจ้าด้วยการได้ยินของหู

โยบ 9:11 คุณเกิด พระองค์ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาได้สังเกตไม่

โยบ 23:8-9 คุณเกิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้สถิตที่นั่น และไปข้างหลัง แต่ก็ไม่ได้สังเกตเห็นพระองค์
ข้างซ้ายที่พระองค์ทรงทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวาที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าก็ไม่พบพระองค์

โยบ 42:2-6 ข้าพระองค์ทราบที่ว่า พระองค์ทรงทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ
พระองค์ตรัสว่า “นี่ผู้ใดหนอได้ซ่อนคำปรึกษาโดยปราศจากความรู้?” เพราะฉะนั้น
ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งทีประหลาดเกินกว่าข้าพระองค์จะทราบ พระองค์ตรัสว่า
“ฟังสิ เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา” ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู
แต่บัดนี้ดวงตาข้าพระองค์เห็นพระองค์ ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในพงศลีดินและขี้เถ้า

ถึงแม้พระเจ้าไม่ได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองต่อโยบ โยบก็เชื่อในอธิปไตยของพระเจ้า

สิ่งใดคือแรงผลักดันของพระวณะเหล่านี้? พวกเขาค้นใดบ้างที่ตระหนักว่ามีข้อเท็จจริงหนึ่งในที่นี้? ก่อนอื่น
โยบรู้ได้อย่างไรว่ามีพระเจ้า? ต่อมา

เขารู้ได้อย่างไรว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งถูกปกครองโดยพระเจ้า?

มีบทตอนหนึ่งที่ตอบสองคำถามเหล่านี้ นั่นคือ “ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู

แต่บัดนี้ดวงตาข้าพระองค์เห็นพระองค์ ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในพงศลีดินและขี้เถ้า”

(โยบ 42:5-6) จากคำพูดเหล่านี้เราเรียนรู้ว่า แทนที่จะได้มองเห็นพระเจ้าด้วยตาของเขาเอง

โยบได้เรียนรู้ถึงพระเจ้าจากตำนาน

ภายใต้รูปการณืแวดล้อมเหล่านี้เองที่เขาเริ่มเดินบนเส้นทางแห่งการติดตามพระเจ้า

ซึ่งหลังจากนั้นเขายืนยันถึงการมีอยู่ของพระเจ้าในชีวิตของเขา และท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

มีข้อเท็จจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้อย่างหนึ่งในที่นี้—ข้อเท็จจริงนั้นคือสิ่งใด?

ถึงแม้ว่าจะสามารถติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้แล้ว

โยบก็ไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า ในการนี้ เขาไม่เป็นแบบเดียวกับผู้คนในปัจจุบันหรือ?

โยบไม่เคยเห็นพระเจ้า ความนัยของการนี้ก็คือว่า ถึงแม้เขาเคยได้ยินพระเจ้า เขาก็ไม่รู้ว่าพระเจ้าสถิตที่ใด หรือพระเจ้าทรงเป็นเหมือนสิ่งใด หรือพระเจ้ากำลังทรงทำสิ่งใด เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยที่อยู่ในใจ พูดยังไม่มีอคติได้ว่า ถึงแม้เขาได้ติดตามพระเจ้ามา พระเจ้าก็ไม่เคยได้ทรงปรากฏแก่เขาหรือตรัสกับเขา นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? ถึงแม้พระเจ้าไม่ตรัสกับโยบหรือประทานพระบัญชาใดๆ แก่เขา โยบก็ได้มองเห็นการดำรงอยู่ของพระเจ้าและได้เห็นอธิปไตยของพระองค์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง และในตำนานต่างๆ ที่โยบได้รับฟังเกี่ยวกับพระเจ้าโดยการได้ยินด้วยหู ซึ่งหลังจากนั้นเขาได้เริ่มต้นชีวิตแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว เช่นนั้นคือต้นกำเนิดและกระบวนการที่โยบได้ติดตามพระเจ้า แต่ไม่สำคัญว่าเขาได้ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วอย่างไร ไม่สำคัญว่าเขาเชื่อมั่นกับความซื่อสัตย์เพียงใด พระเจ้าก็ยังจะไม่เคยทรงปรากฏแก่เขา พวกเรามาอ่านบทตอนนี้กันเถิด พระองค์ตรัสไว้ว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาได้สังเกตไม่” (โยบ 9:11) สิ่งที่พระวณะเหล่านี้กำลังกล่าวก็คือว่า โยบอาจได้รู้สึกได้ว่าพระเจ้าสถิตอยู่รอบตัวเขาหรือเขาอาจจะไม่รู้สึกรู้สียง— แต่เขาไม่เคยสามารถมองเห็นพระเจ้า มีหลายครั้งที่เขาได้จินตนาการว่าพระเจ้าทรงผ่านไปต่อหน้าเขา หรือทรงกระทำการ หรือทรงนำทางมนุษย์ แต่เขาไม่เคยได้รู้ พระเจ้าเสด็จมาหามนุษย์เมื่อเขาไม่ได้กำลังคาดหวังว่าจะเสด็จมา มนุษย์ไม่รู้ว่าพระเจ้าเสด็จมาหาเขาเมื่อใด หรือพระองค์เสด็จมาหาเขาที่ใด เพราะมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ สำหรับมนุษย์แล้วพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากเขา

ความเชื่อในพระเจ้าของโยบไม่ถูกสั่นคลอนด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากเขา

ในบทตอนต่อมาจากข้อพระคัมภีร์ โยบกล่าวเมื่อนั้นว่า “ดูเถิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้สถิตที่นั่น และไปข้างหลัง แต่ก็มิได้สังเกตเห็นพระองค์ ข้างซ้ายที่พระองค์ทรงทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวาที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าก็ไม่พบพระองค์” (โยบ 23:8-9) ในเรื่องราวนี้ พวกเราเรียนรู้ว่า ในประสบการณ์ของโยบนั้นพระเจ้าได้ทรงซ่อนเร้นต่อเขาโดยตลอด พระเจ้าไม่ได้ทรงปรากฏต่อเขาอย่างเปิดเผย อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงตรัสพระวณะใดๆ กับเขาอย่างเปิดเผย กระนั้น โยบก็มั่นใจในหัวใจของเขาถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า เขาเชื่ออยู่เสมอว่าพระเจ้าอาจจะกำลังทรงดำเนินต่อหน้าเขา หรืออาจจะกำลังทรงกระทำการเคียงข้างเขา และว่าถึงแม้เขาไม่สามารถมองเห็นพระเจ้า แต่พระเจ้าสถิตอยู่ชิดใกล้กับเขา ทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเขา โยบไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า แต่เขาก็สามารถเชื่อมั่นกับความเชื่อของเขาได้ ซึ่งไม่มีบุคคลอื่นใดสามารถทำได้ เหตุใดผู้คนอื่นๆ จึงไม่สามารถทำเช่นนั้นได้? มันเป็นเพราะพระเจ้าไม่ได้ตรัสกับโยบหรือทรงปรากฏแก่เขานั้นเอง

และหากเขาไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง เขาก็คงไม่สามารถไปต่อได้

อีกทั้งเขาคงไม่สามารถยึดมั่นกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้

นี่ไม่จริงหรือ? เจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อเจ้าอ่านถึงการที่โยบกล่าวคำพุดเหล่านี้?

เจ้ารู้สึกว่าความดีพร้อมและความเที่ยงธรรมของโยบ

และความชอบธรรมของเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้นเที่ยงแท้

และไม่เป็นการกล่าวเกินไปในส่วนของพระเจ้าใช่หรือไม่?

ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติต่อโยบแบบเดียวกันกับผู้คนอื่นๆ และไม่ทรงปรากฏหรือตรัสกับเขา

โยบก็ยังคงยึดมั่นกับความซื่อสัตย์ของเขา ยังคงเชื่อในอธิปไตยของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น

เขาได้ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอยู่เป็นนิตย์ซึ่งเป็นผลจากการที่เขาเกรงกลัว

กับการทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง ในความสามารถของโยบที่ยำเกรงพระเจ้าโดยไม่มีการมองเห็นพระเจ้า

พวกเรามองเห็นว่าเขารักสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวกมากเพียงใด และความเชื่อของเขามั่นคงและเป็นจริงเพียงใด

เขาไม่ปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงซ่อนเร้นจากเขา

อีกทั้งเขาไม่สูญเสียความเชื่อและละทิ้งพระเจ้าเพราะเขาไม่เคยได้มองเห็นพระองค์ ในทางกลับกัน

ท่ามกลางพระราชกิจที่ซ่อนเร้นแห่งการปกครองทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า

เขาตระหนักถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า และรู้สึกถึงอธิปไตยและฤทธานุภาพของพระเจ้า

เขาไม่ได้ล้มเลิกกับการเป็นคนเที่ยงธรรมเพราะพระเจ้าทรงซ่อนเร้น

อีกทั้งเขาไม่ได้ละทิ้งหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วเพราะพระเจ้าไม่เคยได้ทรงปรากฏ

แก่เขา โยบไม่เคยได้ขอให้พระเจ้าทรงปรากฏอย่างเปิดเผยแก่เขาเพื่อพิสูจน์ถึงการดำรงอยู่ของพระองค์

เพราะเขาได้มองเห็นอธิปไตยของพระเจ้าอยู่แล้วท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และเขาเชื่อว่าเขาได้รับพระพรและพระคุณทั้งหลายที่คนอื่นๆ ไม่ได้รับ ถึงแม้พระเจ้าจะยังคงทรงซ่อนเร้นต่อเขา

ความเชื่อในพระเจ้าของโยบก็ไม่เคยสั่นคลอน ด้วยเหตุนี้ เขาจึงได้เก็บเกี่ยวสิ่งที่ไม่เคยมีผู้ใดได้มี นั่นก็คือ

การเห็นชอบของพระเจ้าและพระพรของพระเจ้า

โยบสาธุการพระนามของพระเจ้าและไม่คิดถึงพระพรหรือความวิบัติ

มีข้อเท็จจริงหนึ่งที่ไม่เคยอ้างอิงถึงในเรื่องราวเกี่ยวกับโยบจากข้อพระคัมภีร์

และข้อเท็จจริงนี้จะเป็นจุดมุ่งเน้นของพวกเราในวันนี้

ถึงแม้ว่าโยบไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้าหรือได้ยินพระวอนะของพระเจ้าด้วยหูของเขาเอง

พระเจ้าก็ทรงมีที่อยู่ในหัวใจของเขา ท่าทีของโยบที่มีต่อพระเจ้าเป็นอย่างไร?

ท่าทีนั้นเป็นดังที่ได้ถูกอ้างอิงถึงก่อนหน้านี้ว่า “สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์”

การที่เขาสาธุการต่อพระนามของพระเจ้านั้น ไม่มีเงื่อนไข ไม่คำนึงถึงบริบท และไม่ผูกติดกับเหตุผลใด

พวกเรามองเห็นว่าโยบได้มอบหัวใจของเขาแด่พระเจ้า โดยยอมให้พระเจ้าทรงควบคุมมัน ทุกอย่างที่เขาคิด
ทุกอย่างที่เขาตัดสินใจ

และทุกอย่างที่เขาวางแผนไว้ในหัวใจของเขานั้นถูกวางแผ่ต่อพระเจ้าและไม่ปิดจากพระเจ้า

หัวใจของเขาไม่ได้ยื่นในทางที่ต่อต้านกับพระเจ้า

และเขาไม่เคยขอให้พระเจ้าทรงทำอะไรเพื่อเขาหรือทรงมอบสิ่งใดให้เขา

และเขาไม่ได้เก็บใจความอยากได้อะไรที่ฟุ้งเฟ้อว่าเขาจะไม่ได้รับสิ่งใดจากการนมัสการพระเจ้า

โยบไม่ได้สนทนาเรื่องการค้ากับพระเจ้า และไม่ได้ทำการเรียกร้องหรือการร้องขอใดๆ จากพระเจ้า

การที่เขาสรรเสริญพระนามของพระเจ้านั้นเป็นเพราะฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการ
ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง และมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขาได้รับพระพรหรือประสบกับความวิบัติหรือไม่
เขาเชื่อว่าไม่ว่าพระเจ้าทรงอวยพรผู้คนหรือทรงนำความวิบัติมาสู่พวกเขาก็ตาม

ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้าจะไม่เปลี่ยนแปลง และด้วยเหตุนี้

ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมของบุคคลจะเป็นอย่างไร พระนามของพระเจื่อก็ควรได้รับการสรรเสริญ

การที่มนุษย์ได้รับพรจากพระเจ้าเป็นเพราะอธิปไตยของพระเจ้า และเมื่อความวิบัติเกิดขึ้นกับมนุษย์ ดังนั้น

มันก็เป็นเพราะอธิปไตยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้าจัดการเตรียมการและปกครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับมนุษย์
ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับโชควาสนาของมนุษย์เป็นการสำแดงถึงฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และไม่ว่าทัศนคติของคนเราจะเป็นอย่างไร พระนามของพระเจื่อก็ควรได้รับการสรรเสริญ

นี่คือสิ่งที่โยบได้รับประสบการณ์และได้มารู้ในช่วงระหว่างหลายปีแห่งชีวิตของเขา

ความคิดและการกระทำทั้งหมดของโยบได้ไปถึงพระกรรมของพระเจ้า และได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

และพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นว่าสำคัญ พระเจ้าทรงเชิดชูความรู้ของโยบนี้

และทรงทะนุถนอมความล้ำค่าของโยบเนื่องจากการมีหัวใจเช่นนี้ หัวใจนี้รอคอยพระบัญชาของพระเจ้าอยู่เสมอ

และในทุกที่ และไม่สำคัญว่าเป็นเวลาหรือสถานที่ใด มันยินดีต้อนรับไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาก็ตาม

โยบไม่ทำการร้องขอใดๆ ต่อพระเจ้า สิ่งที่เขาร้องขอต่อตัวเองคือให้รอคอย ยอมรับ เผชิญหน้า

และเชื่อฟังทั้งหมดจากการจัดการเตรียมการที่มาจากพระเจ้า โยบเชื่อว่านี่เป็นหน้าที่ของเขา

และมันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์อย่างแน่นอน โยบไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า

อีกทั้งไม่เคยได้ยื่นพระองค์ไว้สวามิภักดิ์ใด ทรงออกพระบัญชาใด ทรงมอบการสอนใด

หรือทรงแนะนำเขาให้ทำอะไรใด กล่าวในคำพูดปัจจุบันนี้ได้ว่า

การที่เขาสามารถครอบครองความรู้และทำที่เช่นนั้นต่อพระเจ้าเมื่อพระเจ้าไม่ได้ทรงมอบความรู้แจ้ง การชี้นำ

หรือการจัดเตรียมที่เกี่ยวกับความจริงใดๆ แก่เขา—นี่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และการที่เขาแสดงสิ่งต่างๆ

เช่นนี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับพระเจ้า และคำพยานของเขาได้รับการชมเชยและเชิดชูจากพระเจ้า

โยบไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้าหรือได้ยินพระองค์คำรัสคำสอนใดๆ แก่เขาด้วยพระองค์เอง

แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว

หัวใจของเขาและตัวเขาเองนั้นมีความมากกว่าผู้คนที่เมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้ายี่สิบปีก็เพียงแต่สามารถพูดคุยในแง่ของทฤษฎีที่ลึกลับซึ่ง ผู้ที่เพียงแต่สามารถอดตัวและพูดถึงการถวายนามของพระเจ้า

แต่ไม่เคยได้มีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า และไม่เคยยำเกรงพระเจ้าอย่างแท้จริงเหล่านั้นมากมายนัก

เพราะหัวใจของโยบบริสุทธิ์ และไม่ซ่อนเร้นจากพระเจ้า และสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขานั้นซื่อสัตย์และใจดี และเขารักความยุติธรรมและสิ่งที่เป็นเชิงบวก

มีเพียงมนุษย์อย่างนี้ผู้ซึ่งครอบครองหัวใจและสภาวะความเป็นมนุษย์เช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถติดตามหนทางแห่งพระเจ้าได้ และสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้

มนุษย์เช่นนั้นสามารถมองเห็นอธิปไตยของพระเจ้า สามารถมองเห็นสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ และสามารถสัมผัสฤทธิ์การเชื่อฟังต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระองค์

มีเพียงมนุษย์เช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถสรรเสริญพระนามของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

นั่นเป็นเพราะเขาไม่คิดว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรเขาหรือทรงนำความวิบัติมาสู่เขาหรือไม่

เพราะเขารู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกควบคุมด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า

และรู้ว่าสำหรับมนุษย์ที่จะต้องกังวลนั้นคือความสำคัญแห่งความโง่เขลา ความไม่รู้เท่าทัน

และความไม่สมเหตุสมผล แห่งความสงสัยต่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า

และแห่งการไม่ยำเกรงพระเจ้า ความรู้ของโยบคือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์อย่างแน่นอน ดังนั้น

โยบมีความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวกับพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกเจ้ากระนั้นหรือ?

เนื่องจากพระราชากิจและถ้อยคำรัสของพระเจ้า ณ เวลานั้นมีน้อย

จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะสัมผัสความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ความสำเร็จลุล่วงเช่นนั้นโดยโยบไม่ใช่ฝีมือแต่อย่างใด

เขาไม่เคยได้รับประสบการณ์กับพระราชากิจของพระเจ้า อีกทั้งไม่เคยได้ยินพระเจ้าตรัส

อีกทั้งไม่เคยได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า

การที่เขาสามารถมีท่าทีเช่นนั้นต่อพระเจ้าได้เป็นผลมาจากสภาวะความเป็นมนุษย์ของเขาและการไล่ตามเสาะหาส่วนตัวของเขาโดยทั้งสิ้น สภาวะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาที่ไม่มีผู้คนในวันนี้ครอบครอง

ด้วยเหตุนี้ ในยุคนั้นพระเจ้าจึงได้ตรัสว่า “ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม”

ในยุคนั้น พระเจ้าได้ทรงทำการประเมินเช่นนั้นต่อเขาแล้ว และได้มาถึงบทสรุปเช่นนั้น

มันจะเที่ยงแท้กว่ามากเพียงใดในวันนี้?

ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงซ่อนเร้นจากมนุษย์

แต่กิจการทั้งหลายของพระองค์ท่ามกลางสรรพสิ่งก็เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่จะรู้จักพระองค์

โยบไม่ได้มองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าหรือได้ยินพระวอนะที่พระเจ้าตรัส

และนับประสาอะไรที่เขาจะเคยได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าเป็นการส่วนตัว กระนั้น ความยำเกรงพระเจ้าและคำพยานของเขาในช่วงระหว่างการทดสอบของเขานั้นเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน และสิ่งเหล่านั้นเป็นที่รัก ที่ยินดี และที่ชื่นชมของพระเจ้า และผู้คนอิจา และยกย่องสิ่งเหล่านั้น

และที่มากยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีกก็คือ พวกเขาร้องเพลงสรรเสริญสิ่งเหล่านั้น

ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่และเหนือธรรมดาเกี่ยวกับชีวิตของเขา กล่าวคือ

เขาใช้ชีวิตที่ไม่มีความโดดเด่นเหมือนกับบุคคลธรรมดาทุกคน

ออกไปทำงานเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นและกลับบ้านเพื่อหยุดพักเมื่อดวงอาทิตย์ตก ความแตกต่างก็คือว่า

ในช่วงระหว่างหลายทศวรรษในชีวิตของเขาที่ไม่มีความโดดเด่นนั้น

เขาได้รับความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในทางแห่งพระเจ้า

และได้ตระหนักและเข้าใจฤทธานุภาพและอธิปไตยที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่างที่คุณคนอื่นไม่เคยได้รับ

เขาไม่ใช่ฉลาดกว่าบุคคลธรรมดาคนใด ชีวิตของเขาไม่น่าหวงแหนเป็นพิเศษ ยิ่งไปกว่านั้น

เขาไม่ได้มีทักษะพิเศษที่ไม่ปรากฏแก่ตา อย่งไรก็ดี สิ่งที่เขาครอบครองคือบุคลิกภาพที่ซื่อสัตย์ ใจดี

และเที่ยงธรรม บุคลิกภาพที่รักความยุติธรรม ความชอบธรรม และสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวก—

ผู้คนธรรมดาส่วนใหญ่ไม่ได้ครอบครองสิ่งต่างๆ เหล่านี้เลย

เขาแยกแยะความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียดชัง มีสำนึกรับรู้ถึงความยุติธรรม

มีใจเด็ดเดี่ยวและมุ่งมั่นพากเพียร และได้ให้ความสนใจพิถีพิถันต่อรายละเอียดในการคิดของเขา ด้วยเหตุนี้

ในระหว่างเวลาที่ไม่มีความโดดเด่นของเขabenแผ่นดินโลกเขาได้มองเห็นสิ่งต่างๆ

ที่เหนือธรรมดาทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้ และเขาได้มองเห็นความยิ่งใหญ่ ความบริสุทธิ์

และความชอบธรรมของพระเจ้า เขาได้มองเห็นความหวังโย ความมีพระคุณ

และการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และเขาได้มองเห็นความทรงพระเกียรติ

และสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุด เหตุผลแรกที่ว่าทำไมโยบจึงสามารถได้รับสิ่งต่างๆ

เหล่านี้ที่เกินบุคคลธรรมดาก็คือ เพราะเขามีหัวใจที่บริสุทธิ์ และหัวใจของเขาเป็นของพระเจ้า

และได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้าผู้สร้าง เหตุผลที่สองคือการไล่ตามเสาะหาของเขา กล่าวคือ

การที่เขาไล่ตามเสาะหาการเป็นคนไม่มีมลทินและดีพร้อม

และการเป็นใครบางคนที่ทำตามน้ำพระทัยแห่งสวรรค์ ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า และผู้ที่หลบเลี่ยงความชั่ว

โยบครอบครองและไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านี้ในขณะที่ไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าหรือได้ยินพระวอนะของพระเจ้า

จำได้ ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า เขาก็ได้มารู้จักวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง และเขาเข้าใจพระปรีชาญาณที่พระเจ้าทรงมีในการทำเช่นนั้น ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยได้ยินพระวณะที่พระเจ้าตรัส แต่โยบก็รู้ว่ากิจการแห่งการให้รางวัลมนุษย์และเอาไปจากมนุษย์นั้นล้วนมาจากพระเจ้า

ถึงแม้ว่าหลายปีแห่งชีวิตของเขาจะไม่แตกต่างไปจากหลายปีของบุคคลธรรมดาคนใด เขาก็ไม่ยอมให้ความไม่โดดเด่นแห่งชีวิตของเขาส่งผลกระทบต่อความรู้ของเขาเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า หรือส่งผลกระทบต่อติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

ในสายตาของเขานั้น ธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของทุกสรรพสิ่งเต็มไปด้วยกิจการต่างๆ ของพระเจ้า และอธิปไตยของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในทุกส่วนของชีวิตของบุคคลหนึ่ง เขาไม่เคยได้มองเห็นพระเจ้า แต่เขาสามารถตระหนักว่ากิจการของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่ง

และในช่วงระหว่างเวลาที่ไม่มีความโดดเด่นของเขาบนแผ่นดินโลก

ในทุกมุมแห่งชีวิตของเขานั้นเขาสามารถมองเห็นและตระหนักถึงกิจการต่างๆ ที่เหนือธรรมดาและน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า

และเขาสามารถมองเห็นการจัดการเตรียมการที่น่าอัศจรรย์ของพระเจ้า

ความอ่อนเร้นและความนิ่งเงียบของพระเจ้าไม่ได้ขัดขวางความตระหนักของโยบที่มีต่อกิจการทั้งหลายของพระเจ้า อีกทั้งสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความรู้ของเขาเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า

ชีวิตของเขาคือความตระหนักถึงอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

ผู้ซึ่งซ่อนเร้นอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งในช่วงระหว่างชีวิตประจำวันของเขา

ในชีวิตประจำวันของเขานั้นเขายังได้ยินและเข้าใจพระสุรเสียงแห่งพระทัยของพระเจ้าและพระวณะของพระเจ้า

1

ผู้ซึ่งนิ่งเงียบท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแต่กระนั้นก็ทรงแสดงพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์และพระวณะของพระองค์ด้วยการควบคุมธรรมเนียมปฏิบัติแห่งทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน เช่นนั้นแล้ว

เขามองเห็นว่าหากผู้คนมีสภาวะความเป็นมนุษย์และการไล่ตามเสาะหาแบบเดียวกันกับโยบ

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็สามารถได้รับความตระหนักและความรู้แบบเดียวกันกับโยบ

และสามารถได้มาซึ่งความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าแบบเดียวกันกับโยบ

พระเจ้าไม่ได้ทรงปรากฏต่อโยบหรือตรัสกับเขา แต่โยบก็สามารถเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

และสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

กิจการทั้งหลายของพระเจ้าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งและอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์ก็เพียงพอสำหรับมนุษย์ที่จะกลายมาตระหนักถึงการดำรงอยู่ ฤทธานุภาพ และสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้ก็พอแล้วที่จะทำให้มนุษย์ติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าแล

ะหลบเลี่ยงความชั่วโดยไม่ต้องมีการที่พระเจ้าได้ทรงปรากฏหรือตรัสกับมนุษย์

ในเมื่อมนุษย์ธรรมดาอย่างเช่น โยบสามารถที่จะสัมผัสกับความยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ เช่นนั้นแล้ว บุคคลธรรมดาทุกคนที่ติดตามพระเจ้าย่อมจะสามารถทำได้เช่นกัน

ถึงแม้ว่าพระวณะเหล่านี้อาจฟังดูเหมือนการอนุমানเชิงตรรกะ นี่ก็ไม่ขัดกับธรรมเนียมปฏิบัติของสิ่งทั้งหลาย แต่ถึงกระนั้นข้อเท็จจริงทั้งหลายก็ไม่สอดคล้องต้องกันกับความคาดหวัง กล่าวคือ มันคงจะปรากฏว่า การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วเป็นสิ่งสงวนของโยบและโยบคนเดียว ในการกล่าวถึง “การยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว” นั้น ผู้คนคิดว่าการนี้ควรจะทำโดยโยบเท่านั้น

ราวกับว่าหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วได้ถูกคิดตราไว้ด้วยชื่อของโยบและไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับผู้อื่นๆ เหตุผลสำหรับการนี้เห็นได้ชัด กล่าวคือ เพราะโยบเท่านั้นที่ครอบครองบุคลิกภาพที่ซื่อสัตย์ ใจดี และเที่ยงธรรม และบุคลิกภาพที่รักความยุติธรรมและความชอบธรรม และสิ่งต่างๆ ที่เป็นเชิงบวก ด้วยเหตุนี้จึงมีเพียงโยบเท่านั้นที่สามารถติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ พวกเขาทั้งหมดต้องมีความเข้าใจความหมายโดยนัยในที่นี้—

เพราะไม่มีผู้ใดที่ครอบครองสถานะความเป็นมนุษย์ที่ซื่อสัตย์ ใจดี และเที่ยงธรรม และที่รักความยุติธรรมและความชอบธรรม และสิ่งที่เป็นเชิงบวก จึงไม่มีผู้ใดสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้

และด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงไม่เคยสามารถได้รับความชื่นบานยินดีของพระเจ้าหรือตั้งมั่นท่ามกลางการทดสอบต่างๆ ได้ การนี้ยังหมายความว่า ผู้คนทั้งปวงยังคงถูกซาตานผูกมัดและวางกับดัก พวกเขาทั้งหมดถูกมันสาปแช่ง โจมตีและล่อลวงละเมิด โดยยกเว้นโยบ พวกเขาเป็นบรรดาผู้ซึ่งซาตานพยายามที่จะกลืนกิน และพวกเขาล้วนปราศจากอิสรภาพ เป็นนักโทษที่ถูกซาตานจองจำ

หากหัวใจของมนุษย์อยู่ในความเป็นปฏิกิริยาต่อพระเจ้า

มนุษย์จะสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างไร?

ในเมื่อผู้คนในปัจจุบันไม่ได้ครอบครองสถานะความเป็นมนุษย์แบบเดียวกันกับโยบ เนื้อแท้แห่งธรรมชาติของพวกเขา และท่าทีของพวกเขาที่มีต่อพระเจ้าเป็นอย่างไร?

พวกเขายำเกรงพระเจ้าหรือไม่? พวกเขาหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่?

บรรดาผู้ที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าหรือหลบเลี่ยงความชั่วสามารถสรุปได้ด้วยสามคำเท่านั้น นั่นก็คือ “ศัตรูของพระเจ้า” พวกเขาจักจะกล่าวสามคำเหล่านี้บ่อยๆ แต่พวกเขาไม่เคยรู้ความหมายจริงของคำเหล่านี้ คำว่า “ศัตรูของพระเจ้า” มีสาระสำคัญ กล่าวคือ

คำพูดเหล่านี้ไม่ได้กำลังกล่าวว่าพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นมนุษย์เป็นศัตรู

แต่กล่าวว่ามันย่อมมองเห็นพระเจ้าเป็นศัตรู ประการแรก เมื่อผู้คนเริ่มที่จะเชื่อในพระเจ้า พวกเขาคนใดบ้างที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย สิ่งสูงใจ และความทะเยอทะยานของพวกเขาเอง? ถึงแม้ว่าส่วนหนึ่งของพวกเขาจะเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าและได้มองเห็นการดำรงอยู่ของพระเจ้า แต่การเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาก็ยังคงบรรจุไปด้วยสิ่งสูงใจ และจุดมุ่งหมายสูงสุดของพวกเขาในการเชื่อในพระเจ้าก็คือเพื่อได้รับพระพรของพระองค์และสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาต้องการ ในประสบการณ์ชีวิตของผู้คนนั้น พวกเขามักคิดถึงตัวเองว่า ฉันได้ยอมทิ้งครอบครัวและงานของฉันเพื่อพระเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ประทานสิ่งใดให้ฉัน? ฉันต้องเพิ่มมันขึ้นและยืนยันมัน—ฉันได้รับพระพรใดๆ หรือยังในช่วงนี้? ฉันได้ให้ไปมากมายในช่วงระหว่างเวลานี้ ฉันได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และได้ทนทุกข์มากมาย—พระเจ้าได้ทรงมอบพระสัญญาใดๆ เป็นการตอบแทนแก่ฉันหรือยัง? พระองค์ได้ทรงจดจำความประพฤติดีๆ ของฉันหรือยัง? บทอาสานของฉันจะเป็นอย่างไร? ฉันสามารถได้รับพระพรของพระเจ้าได้หรือไม่?...ทุกคนคลำการคิดคำนวณเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอภายในหัวใจของพวกเขา และพวกเขาทำการร้องขอจากพระเจ้าซึ่งเป็นแรงสูงใจ ความทะเยอทะยาน และความคิดแบบแปลกเปลี่ยนของพวกเขา กล่าวคือ ในหัวใจของเขานั้น มนุษย์กำลังทดสอบพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ คิดวางแผนเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ ได้แย้งเรื่องราวเพื่อบทอาสานแต่ละอย่างของพวกเขาเองกับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ และพยายามที่จะคัดรายงานแถลงจากพระเจ้า โดยคิดว่าพระเจ้าทรงสามารถประทานสิ่งที่เขาต้องการให้แก่เขาหรือไม่ ในเวลาเดียวกันกับที่ไล่ตามเสาะหาพระเจ้านั้น มนุษย์ก็ไม่ปฏิบัติกับพระเจ้างั้นเช่นพระเจ้า มนุษย์พยายามที่จะทำข้อตกลงกับพระเจ้าอยู่เสมอ ทำข้อเรียกร้องจากพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อน และแม้กระทั่งกดดันพระองค์ในทุกระดับชั้นตอน โดยหลังจากได้สืบแล้วก็พยายามที่จะเอาออก ในเวลาเดียวกันกับที่พยายามทำข้อตกลงกับพระเจ้า มนุษย์ก็ยังได้แย้งกับพระองค์ด้วย และมีแม้กระทั่งผู้คนที่มักจะกลายเป็นอ่อนแอ อยู่เฉยๆ และหย่อนยานในงานของพวกเขา และเต็มไปด้วยการร้องทุกข์คร่ำครวญเกี่ยวกับพระเจ้าเมื่อการทดสอบตกมาถึงพวกเขาหรือพวกเขาพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง จากเวลาที่มนุษย์ได้เริ่มเชื่อในพระเจ้านั้น เขาได้พิจารณาว่าพระเจ้าทรงเป็นความอุดมสมบูรณ์ เป็นมิตรปัสสิฟ และเขาได้พิจารณาตัวเขาเองว่าเป็นเจ้านี่ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า ราวกับว่าการพยายามได้รับพระพรและพระสัญญาจากพระเจ้านั้นเป็นสิทธิและภาระผูกพันประจำตัวของเขา ในขณะที่หน้าที่รับผิดชอบของพระเจ้าคือการคุ้มครองปกป้องและดูแลมนุษย์ และการจัดเตรียมให้กับเขา

เช่นนั้นเองคือความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับ “การเชื่อในพระเจ้า” ของพวกเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อในพระเจ้า และเช่นนั้นคือความเข้าใจส่วนลึกที่สุดของพวกเขาเกี่ยวกับมโนทัศน์แห่งการเชื่อในพระเจ้า

จากเนื้อแท้แห่งธรรมชาติของมนุษย์ไปจนถึงการไล่ตามเสาะหาในใจของเขา

ไม่มีสิ่งใดที่สัมพันธ์กับความยำเกรงพระเจ้าเลย

จุดมุ่งหมายของมนุษย์ในการเชื่อในพระเจ้าไม่สามารถเป็นไปได้ที่จะมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

มนุษย์ไม่เคยได้พิจารณาหรือเข้าใจว่าการเชื่อในพระเจ้าจำเป็นต้องมีการยำเกรงและการนมัสการพระเจ้า เนื่องจากสภาพเงื่อนไขเช่นนั้น เนื้อแท้ของมนุษย์ก็ชัดเจน เนื้อแท้ก็คือสิ่งใด? มันก็คือหัวใจของมนุษย์นั้นมั่งร้าย

เก็บงำการทรยศหักหลังและการหลอกลวง ไม่รักความยุติธรรมและความชอบธรรมและสิ่งที่เป็นเชิงบวก

และมันน่าเหยียดหยามและโลภ หัวใจของมนุษย์ไม่สามารถใกล้ชิดกับพระเจ้าได้มากขึ้น

เขาไม่ได้มอบมันให้แก่พระเจ้าเลย พระเจ้าไม่เคยทรงมองเห็นหัวใจที่แท้จริงของมนุษย์

อีกทั้งพระองค์ไม่เคยได้รับการนมัสการโดยมนุษย์ ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงจ่ายราคาที่ยิ่งใหญ่เพียงใด

หรือพระองค์ทรงพระราชกิจมากเพียงใด หรือพระองค์ทรงจัดเตรียมให้มนุษย์มากเพียงใด

มนุษย์ยังคงมีคบอดและไม่เผยแสดงอย่างสิ้นเชิงต่อการนั้นทั้งหมด มนุษย์ไม่เคยได้มอบหัวใจของเขาแด่พระเจ้า

เขาเพียงต้องการที่จะเอาใจใส่หัวใจของเขาด้วยตัวเอง ที่จะทำการตัดสินใจของเขาเองเท่านั้น—

ซึ่งความนัยก็คือว่ามนุษย์ไม่ต้องการที่จะติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

หรือที่จะเชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

อีกทั้งเขาไม่ต้องการนมัสการพระเจ้าในฐานะพระเจ้า เช่นนั้นคือสถานะของมนุษย์ในปัจจุบัน

บัดนี้พวกเรามาดูที่โยกันอีกครั้งเกิด ก่อนอื่น เขาเคยทำข้อตกลงกับพระเจ้าหรือไม่?

เขามีแรงจูงใจแฝงในการยึดมั่นกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่? ในเวลานั้น

พระเจ้าเคยตรัสถึงบทอาสารที่จะมาถึงหรือไม่?

ในเวลานั้นพระเจ้าไม่ได้ทรงทำพระสัญญาต่อผู้ใดเกี่ยวกับบทอาสาร

และมันขัดแย้งกับภูมิหลังที่โยบสามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว

ผู้คนของวันนี้ได้ยื่นขึ้นเพื่อการเปรียบเทียบกับโยบหรือไม่? มีความต่างมากเกินไป

พวกเขาอยู่ในกลุ่มที่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าโยบไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้านัก

เขาได้มอบหัวใจของเขาแด่พระเจ้าและมันเป็นของพระเจ้า เขาไม่เคยทำข้อตกลงกับพระเจ้า

และไม่มี ความอยากได้อะไรหรือข้อเรียกร้องที่ฟุ่มเฟือยต่อพระเจ้า แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขาเชื่อว่า

“พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย”

นี่เป็นสิ่งที่เขาได้มองเห็นและได้รับจากการยึดมั่นกับหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

ในช่วงระหว่างหลายปีของชีวิต ในทำนองเดียวกันนั้น

เขายังได้รับบททวสานที่ได้ถูกแสดงแทนไว้ในพระวณะเหล่านี้ด้วย นั่นคือ “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ?”

สองประโยคเหล่านี้เป็นสิ่งที่เขาได้เห็นและได้มารู้ว่าเป็นผลจากท่าทีของเขาที่มีต่อการเชื่อฟังต่อพระเจ้าในช่วงระหว่างประสบการณ์ชีวิตของเขา

และสองประโยคนั้นยังเป็นอาวุธที่ทรงพลังมากที่สุดของเขาที่เขาใช้เพื่อมีชัยชนะในช่วงระหว่างการทดลองของซาตานด้วยเช่นกัน และสองประโยคนั้นยังเป็นรากฐานแห่งการตั้งมั่นของเขาในคำพยานต่อพระเจ้า ณ จุดนี้ พวกเขาพิจารณาว่าโยบเป็นบุคคลที่ดีงามหรือไม่? พวกเขาหวังที่จะเป็นบุคคลเช่นนั้นหรือไม่?

พวกเขารู้ว่าต้องก้าวผ่านการทดลองของซาตานหรือไม่?

พวกเขาคงลงใจแน่วแน่ที่จะอธิษฐานเพื่อให้พระเจ้าทรงให้พวกเขาคงอยู่ภายใต้การทดสอบแบบเดียวกันกับโยบหรือไม่? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้คนส่วนใหญ่คงจะไม่กล้าที่จะอธิษฐานเพื่อสิ่งต่างๆ เช่นนั้น

เช่นนั้นแล้วมันจึงแน่ชัดว่าความเชื่อของพวกเขาเล็กน้อยอย่างน่าเวทนา เมื่อเทียบกับโยบแล้ว

ความเชื่อของเขาก็แค่ไม่มีค่าคู่ควรแก่การกล่าวถึง พวกเขาเป็นศัตรูของพระเจ้า พวกเขาไม่ยำเกรงพระเจ้า

พวกเขาไม่สามารถตั้งมั่นในคำพยานของพวกเขาต่อพระเจ้าได้

และพวกเขารู้ความสามารถที่จะมีชัยเหนือการโจมตี การกล่าวหา และการทดลองของซาตาน

สิ่งใดทำให้พวกเขามีคุณสมบัติที่จะได้รับพระสัญญาของพระเจ้า?

เมื่อได้ยินเรื่องของโยบและได้เข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดและความหมายของความรอดของมนุษย์แล้ว บัดนี้พวกเขามีความเชื่อที่จะยอมรับการทดสอบแบบเดียวกันกับโยบหรือไม่?

พวกเขารู้จักมีความตั้งใจแน่วแน่สักเล็กน้อยเพื่อยอมให้ตัวพวกเขาเองติดตามหนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วหรือ?

ไม่มีความกลางแกลงใจเกี่ยวกับการทดสอบของพระเจ้า

หลังจากได้รับคำพยานจากโยบภายหลังจากการทดสอบของเขาถึงบททวสานแล้ว

พระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ที่พระองค์จะทรงได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่ง—หรือมากกว่ากลุ่มหนึ่ง—ที่เหมือนกับโยบ แต่ทว่าพระองค์ตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะไม่มีวันเปิดโอกาสให้ซาตานโจมตีหรือล่อลวงละเมิดบุคคลอื่นใดโดยใช้วิธีการที่มันเคยใช้ทดลอง โจมตี และล่อลวงละเมิดโยบโดยการเดิมพันกับพระเจ้าอีก

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ซาตานทำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นกับมนุษย์ ผู้ซึ่งอ่อนแอ ไร้ความสามารถ และไม่รู้เท่าทันอีกเลย—มันพอแล้วที่ซาตานได้ทดลองโยบ!

การไม่ทรงอนุญาตให้ซาตานล่อลวงละเมิดผู้คนอย่างไรรู้ตามที่มันปรารถนาคือความกรุณาของพระเจ้า

สำหรับพระเจ้า มันพอแล้วที่โยบได้ทนทุกข์กับการทดลองและล่อลวงละเมิดของซาตาน

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ชาตันทำสิ่งต่างๆ เช่นนั้นอีกเลย

เพราะชีวิตและทุกสิ่งทุกอย่างของผู้คนที่ติดตามพระเจ้านั้นได้รับการปกครองและจัดวางเรียบเรียงโดยพระเจ้า และชาตานไม่มีสิทธิ์ที่จะจัดการผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกตามใจชอบ—พวกเจ้าควรจะชัดเจนเกี่ยวกับจุดนี้!

พระเจ้าใส่พระทัยเกี่ยวกับจุดอ่อนของมนุษย์ และเข้าพระทัยความโง่เขลาและความไม่รู้เท่าทันของเขา ถึงแม้ว่าพระเจ้าต้องทรงส่งมอบมนุษย์ให้แก่ชาตานเพื่อที่เขาจะสามารถได้รับการช่วยให้รอดอย่างบริบูรณ์

พระเจ้าย่อมไม่เต็มพระทัยที่จะเห็นมนุษย์ถูกชาตานล้อเล่นเป็นคนโง่และล່วงละเมิดอีก

และพระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะเห็นมนุษย์ทรมานอยู่เสมอ มนุษย์ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า

และมันสมเหตุสมผลอย่างสมบูรณ์ที่พระเจ้าทรงปกครองและทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับมนุษย์

นี่คือหน้าที่รับผิดชอบของพระเจ้า และมันคือสิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงใช้ปกครองทุกสรรพสิ่ง!

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานล່วงละเมิดหรือกระทำการทรมานมนุษย์ตามใจชอบ

พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานใช้วิธีการต่างๆ เพื่อนำทางมนุษย์ให้หลงผิด และยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ชาตานแทรกแซงในอธิปไตยของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงยอมให้ชาตานเหยียบย่ำและทำลายธรรมชาติที่พระองค์ทรงใช้ปกครองทุกสรรพสิ่ง

ไม่ต้องพูดถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเกี่ยวกับการบริหารจัดการและการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด!

บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะช่วยให้รอด และบรรดาผู้ที่สามารถเป็นคำพยานต่อพระเจ้าได้

เป็นแกนหลักและการตกผลึกแห่งพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า

ตลอดจนราคาแห่งความพยายามของพระองค์ในหกพันปีแห่งการทรงพระราชกิจของพระองค์

พระองค์จะทรงสามารถมอบผู้คนเหล่านี้ให้แก่ชาตานโดยง่ายดายได้อย่างไร?

ผู้คนมักจะกังวลถึงและเกรงกลัวการทดสอบของพระเจ้า แต่กระนั้นพวกเขาก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ในบ่วงของชาตาน

และใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนที่เต็มไปด้วยอันตรายที่ซึ่งพวกเขาถูกชาตานโจมตีและล່วงละเมิดตลอดเวลา—

กระนั้นพวกเขาก็ไม่รู้จักก้าว และไม่ร้อนใจ กำลังเกิดอะไรขึ้น?

ความเชื่อในพระเจ้าของมนุษย์ถูกจำกัดอยู่กับสิ่งที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้เท่านั้น

เขาไม่มีความซึ่งคุณค่าแม้แต่น้อยกับความรักและความห่วงใยของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์

หรือกับความอ่อนโยนและการคิดคำนึงของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์

แต่เนื่องจากความกังวลใจและความเกรงกลัวเล็กน้อยเกี่ยวกับการทดสอบ การพิพากษากับการตีสอน

และพระบารมีกับพระพิโรธของพระเจ้า มนุษย์จึงไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับเจตนารมณ์ที่ดีของพระเจ้าแม้แต่น้อย

เมื่อกล่าวถึงการทดสอบ ผู้คนรู้สึกทราบดีว่าพระเจ้าทรงมีแรงจูงใจแฝง

และบางคนถึงขั้นเชื่อว่าพระเจ้าทรงเก็บรางวัลแบบที่ชั่วร้าย

โดยไม่ตระหนักถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำกับพวกเขาจริงๆ ด้วยเหตุนี้

ในเวลาเดียวกันกับที่ร่ำร้องถึงการเชื่อฟังต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า พวกเขาก็กทำทุกอย่างที่พวกเขาทำได้เพื่อดำเนินงานและต่อต้านอธิปไตยเหนือมนุษย์ของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการเพื่อมนุษย์ เพราะพวกเขาเชื่อว่าหากพวกเขาไม่เอาใจใส่พวกเขาจะถูกพระเจ้าทรงนำไปในทางที่ผิด เชื่อว่าหากพวกเขาไม่รักษาระชากรรมของพวกเขาเองไว้ในกำมือ เช่นนั้นแล้วทั้งหมดที่พวกเขามีก็อาจจะถูกพระเจ้าทรงเอาไปได้ และชีวิตของพวกเขาจะถึงขั้นจบสิ้นลงได้ มนุษย์อยู่ในค่ายของซาตาน แต่เขาไม่เคยกังวลเกี่ยวกับการถูกซาตานล่อลวงละเมิด และเขาถูกซาตานล่อลวงละเมิดแต่ไม่เคยเกรงกลัวการถูกซาตานจองจำ เขาเอาแต่พูดว่าเขายอมรับความรอดของพระเจ้า แต่ไม่เคยไว้วางใจในพระเจ้าหรือเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงช่วยมนุษย์ให้รอดจากกรงเล็บของซาตานอย่างแท้จริง หากมนุษย์สามารถบ่นต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า และสามารถให้การเป็นอยู่ทั้งหมดของเขาแก่พระหัตถ์ของพระเจ้าได้เหมือนกับโยบ เช่นนั้นแล้วบททอสาของมนุษย์จะไม่เป็นแบบเดียวกันกับของโยบ—

คือการได้รับพระพรของพระเจ้าหรือ? หากมนุษย์สามารถยอมรับและบ่นบ่นต่อการปกครองของพระเจ้า มีสิ่งใดที่จะสูญเสียกระนั้นหรือ? ด้วยเหตุนี้ เราขอแนะนำให้พวกเขาเอาใจใส่ในการกระทำของพวกเขา และระมัดระวังต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา จงอย่าใจร้อนหรือหุนหันพลันแล่น และจงอย่าปฏิบัติต่อพระเจ้าและผู้คน เรื่องราว และสิ่งของต่างๆ

ที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการให้พวกเขาไปตามความเลื่อมใสของพวกเขาก็หรือความเป็นธรรมชาติของพวกเขา หรือตามจินตนาการและมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา พวกเขาต้องระมัดระวังในการกระทำของพวกเขา และต้องอธิษฐานและแสวงหาให้มากยิ่งขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงการชั่วร้ายของพระเจ้า จงจำการนี้ไว้!

ต่อไป พวกเราจะดูกันว่าโยบเป็นอย่างไรหลังจากการทดสอบของเขา

5. โยบหลังจากการทดสอบของเขา

โยบ 42:7-9 หลังจากพระยาห์เวห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า “เราโกรธเจ้าและสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด เพราะฉะนั้นจงเอาวัว 7 ตัว และแกะ 7 ตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวสำหรับพวกเขา แล้วโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อพวกเขา เพราะเราจะรับคำอธิษฐานของเขา เราจะไม่ทำแก่เจ้าตามความโง่งของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด” ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน

และบิลัดชาวซุอาห์ และโสฟาร์ชาวนาอาเมห์ ได้ไปทำตามที่พระยาห์เวห์ตรัสสั่ง
และพระยาห์เวห์ทรงรับคำอธิษฐานของโยบ

โยบ 42:10 และพระยาห์เวห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน
และพระยาห์เวห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน

โยบ 42:12 และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรชีวิตตอนปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน และท่านมีแกะ
14,000 ตัว อูฐ 6,000 ตัว วัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว

โยบ 42:17 และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่ห่มมิดีเดียว

**พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วด้วยความเจตนา
ในขณะที่พวกเขากำลังถูกพระเจ้าทอดพระเนตรอย่างต่ำต้อย**

ในโยบ 42:7-9 นั้น พระเจ้าตรัสว่าโยบคือผู้รับใช้ของพระองค์ การที่พระองค์ทรงใช้คำว่า “ผู้รับใช้”
เพื่ออ้างถึงโยบนั้นแสดงให้เห็นความสำคัญของโยบในพระทัยของพระองค์

ถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกโยบด้วยบางอย่างที่น่านับถือมากกว่า

แต่การแต่งตั้งนี้ก็ได้มีผลต่อความสำคัญของโยบภายในพระทัยของพระเจ้า “ผู้รับใช้”

ในที่นี้คือชื่อเล่นที่พระเจ้าทรงมีต่อโยบ การที่พระเจ้าทรงอ้างอิงถึง “โยบผู้รับใช้ของเรา” หลายครั้ง

แสดงให้เห็นว่าพระองค์พึงพอใจกับโยบเพียงใด

และถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสถึงความหมายเบื้องหลังคำว่า “ผู้รับใช้” แต่การที่พระเจ้าทรงกำหนดนิยามคำว่า

“ผู้รับใช้” ก็สามารถมองเห็นได้จากพระวาระของพระองค์ในบทตอนจากข้อพระคัมภีร์นี้

พระเจ้าได้ตรัสกับเอลิฟัสชาวเทมานในตอนแรกว่า “เราโกรธเจ้าและสหายทั้งสองของเจ้า

เพราะเจ้าทั้งหลายไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด”

พระวาระเหล่านี้เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ตรัสบอกกับผู้คนอย่างเปิดเผยว่าพระองค์ได้ทรงยอมรับทั้งหมดที่โยบ

ได้พูดและทำลงไปหลังจากการทดสอบของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเขา

และเป็นครั้งแรกที่พระองค์ได้ทรงยืนยันอย่างเปิดเผยถึงความถูกต้องแม่นยำและความถูกต้องของทั้งหมดที่โยบ

ได้ทำและได้พูดไป พระเจ้าทรงกริ้วเอลิฟัสและคนอื่นๆ

เนื่องจากการสนทนาที่ไม่ถูกต้องและไร้สาระของพวกเขា

เพราะพวกเขาไม่สามารถมองเห็นการทรงปรากฏของพระเจ้าหรือได้ยินพระวาระที่พระองค์ตรัสในชีวิตของพว

กเขาเหมือนกับโยบ กระนั้นโยบก็มีความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำเช่นนั้นเกี่ยวกับพระเจ้า

ในขณะที่พวกเขาทำได้เพียงแค่เดาอย่างมีขอบเขตเกี่ยวกับพระเจ้า

ฝ่าฝืนน้ำพระทัยของพระเจ้าและทดสอบความอดทนของพระองค์ในทั้งหมดที่พวกเขาทำ ดังนั้น
ในเวลาเดียวกันกับที่ทรงยอมรับทั้งหมดที่โยบได้ทำและได้พูดไปนั้น พระเจ้าก็พิโรธต่อคนอื่นๆ มากยิ่งขึ้น
เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ไม่ทรงสามารถมองเห็นความเป็นจริงใดๆ
เกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้าในตัวพวกเขาเท่านั้น
แต่ยังไม่ทรงได้ยินสิ่งใดเกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้าในสิ่งที่พวกเขาพูดด้วย
และดังนั้นต่อมาพระเจ้าจึงได้ทรงทำข้อเรียกร้องกับพวกเขาดังต่อไปนี้ “เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้ 7 ตัว และแกะผู้
7 ตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวสำหรับพวกเขา
แล้วโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อพวกเขา เพราะเราจะรับคำอธิษฐานของเขา
เราจะไม่ทำแก่เขาตามความโง่งของเจ้า” ในบทตอนนี้พระเจ้ากำลังตรัสบอกเอลีฟัสและคนอื่นๆ
ให้ทำบางสิ่งบางอย่างที่จะไถ่บาปของพวกเขา เพราะความโง่งของพวกเขากลายเป็นบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้า
และด้วยเหตุนี้พวกเขาก็ได้ทำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเพื่อแก้ไขความผิดของพวกเขา
เครื่องบูชาเผาทั้งตัวมักจะถูกถวายแด่พระเจ้า
แต่สิ่งที่ผิดปกติเกี่ยวกับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเหล่านี้ก็คือว่าพวกมันได้ถูกถวายให้แก่โยบ
โยบเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าเพราะเขาเป็นคำพยานต่อพระเจ้าในระหว่างการทดสอบของเขา ในขณะเดียวกัน
เพื่อนเหล่านี้ของโยบได้ถูกเปิดโปงในช่วงระหว่างเวลาแห่งการทดสอบของเขา เนื่องจากความโง่งของพวกเขา
พวกเขาก็ถูกพระเจ้าทรงกล่าวโทษ และพวกเขาได้ช่วยพระพิโรธของพระเจ้า และควรจะถูกพระเจ้าลงโทษ—
เป็นการลงโทษด้วยการทำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวต่อหน้าโยบ—
ซึ่งหลังจากนั้นโยบได้อธิษฐานให้พวกเขาพ้นจากการลงโทษและพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา
เจตนารมณ์ของพระเจ้าคือเพื่อนำความอภัยมาให้พวกเขา
เพราะพวกเขาไม่ใช่ผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
และพวกเขาได้เคยกล่าวโทษความซื่อสัตย์ของโยบ ในแง่หนึ่ง
พระเจ้ากำลังตรัสบอกพวกเขาว่าพระองค์ไม่ทรงยอมรับการกระทำของพวกเขา
แต่ทรงยอมรับและทรงปีติยินดีอย่างยิ่งในตัวโยบ ในอีกแง่หนึ่ง
พระเจ้ากำลังตรัสบอกพวกเขาว่าการที่พระเจ้าทรงยอมรับนั้นเป็นการยกระดับมนุษย์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
ว่ามนุษย์นั้นถูกพระเจ้าเกลียดชังเพราะความโง่งของเขา และทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองก็เพราะการนั้น
และคำด้อยและชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเจ้า
เหล่านี้คือการกำหนดนิยามที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่ผู้คนสองชนิด
การกำหนดนิยามเหล่านี้คือท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อผู้คนสองชนิดเหล่านี้
และเป็นการคิดคำนวณคุณค่าและตำแหน่งของผู้คนสองชนิดนี้ของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเรียกโยบว่าผู้รับใช้ของพระองค์ ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นผู้รับใช้คนนี้เป็นที่รัก และได้รับมอบสิทธิอำนาจที่จะอธิษฐานเพื่อคนอื่นๆ และให้อภัยพวกเขาในความผิดพลาดของพวกเขา ผู้รับใช้คนนี้สามารถพูดคุยกับพระเจ้าโดยตรงและมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าโดยตรงได้ และสถานะของเขาสูงกว่าและมีเกียรติมากกว่าของคนอื่นๆ นี่คือความหมายที่แท้จริงของคำว่า “ผู้รับใช้” ที่พระเจ้าได้ตรัสไป โยบได้รับเกียรติพิเศษนี้เนื่องจากการที่เขามีความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว และเหตุผลที่ทำให้คนอื่นๆ

ไม่ถูกพระเจ้าทรงเรียกว่าผู้รับใช้ก็เพราะพวกเขาไม่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว สองท่าทีเหล่านี้ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดของพระเจ้าคือท่าทีของพระองค์ที่ทรงมีต่อผู้คนสองชนิด กล่าวคือ บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วนั้นได้รับการยอมรับจากพระเจ้าและถูกมองว่าเป็นคนมีค่าในสายพระเนตรของพระองค์ ในขณะที่พวกที่โง่เขลาไม่ยำเกรงพระเจ้า ไม่สามารถหลบเลี่ยงความชั่วได้ และไร้ความสามารถที่จะรับความโปรดปรานของพระเจ้าได้ พวกเขามักจะถูกพระเจ้าเกลียดชังและกล่าวโทษ และเป็นคนด้อยในสายพระเนตรของพระเจ้า

พระเจ้าประทานสิทธิอำนาจแก่โยบ

โยบได้อธิษฐานให้เพื่อนๆ ของเขา และหลังจากนั้น พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงจัดการกับพวกเขาให้สาสมกับความโง่ของพวกเขานี้เนื่องจากคำอธิษฐานของโยบ— พระองค์ไม่ทรงลงโทษพวกเขาหรือใช้การลงทัณฑ์อันสาสมใดๆ กับพวกเขา เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? มันเป็นเพราะคำอธิษฐานที่โยบผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ขอให้พวกเขานั้นได้ไปถึงพระกรรมของพระเจ้าแล้ว พระเจ้าทรงให้อภัยพวกเขาเพราะพระองค์ได้ทรงรับคำอธิษฐานของโยบ ดังนั้น พวกเรามองเห็นสิ่งใดในการนี้? เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรใครบางคน พระองค์ทรงมอบรางวัลมากมายแก่พวกเขา และไม่ใช่แค่รางวัลทางวัตถุ กล่าวคือ พระเจ้ายังทรงมอบสิทธิอำนาจให้พวกเขา ให้สิทธิแก่พวกเขาในการอธิษฐานเพื่อคนอื่น และพระเจ้าทรงลืมนึกและมองข้ามการล่วงละเมิดของผู้คนเหล่านั้นเพราะพระองค์ทรงได้ยินคำอธิษฐานเหล่านี้ นี่คือสิทธิอำนาจที่แท้จริงที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่โยบ พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงนำความอับอายมาสู่ผู้คนที่โง่เขลาเหล่านี้โดยผ่านทางคำอธิษฐานของโยบที่ทำให้ระงับ การกล่าวโทษพวกเขา—ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการลงโทษพิเศษของพระองค์สำหรับเออีฟัสและคนอื่นๆ

โยบได้รับพรจากพระเจ้าอีกครั้ง และไม่ถูกขาดานกล่าวหาอีกเลย

ท่ามกลางถ้อยคำวิสาของพระยาห์เวห์พระเจ้าคือพระวจนะที่ว่า “เจ้าทั้งหลายไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด” สิ่งที่โยบได้พูดไปคือสิ่งใด? มันคือสิ่งที่พวกเราได้พูดถึงไปก่อนหน้านี้ ตลอดจนพระวจนะหลายหน้าในหนังสือโยบที่ได้มีการบันทึกไว้ว่าโยบได้พูดไป

ในพระวจนะหลายหน้าทั้งหมดเหล่านี้ โยบไม่เคยมีคำร้องทุกข์คร่ำครวญหรือความขุ่นข้องใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าสักครั้ง เขาเพียงแค่อคอยบทอาสารแทนที่ การรอคอยนี้เองที่เป็นท่าทีแห่งการเชื่อฟังของเขา ซึ่งผลของมัน และผลของคำพูดที่เขาได้พูดกับพระเจ้า โยบจึงเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า

เมื่อเขาได้ทนฝ่าการทดสอบและทนทุกข์กับความยากลำบาก พระเจ้าสถิตเคียงข้างเขา และถึงแม้ว่าความยากลำบากของเขาไม่ได้ลดน้อยลงด้วยการสถิตของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงมองเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะเห็น และทรงได้ยินสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะได้ยิน

การกระทำและคำพูดทุกอย่างของโยบได้ไปถึงพระเนตรพระกรรณของพระเจ้า พระเจ้าทรงได้ยิน และพระองค์ทรงมองเห็น—นี่คือข้อเท็จจริง ความรู้ของโยบเกี่ยวกับพระเจ้า และความคิดของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของเขาในเวลานั้น

ในช่วงระหว่างระยะเวลานั้น ไม่ได้เฉพาะจงเหมือนกับความรู้และความคิดของผู้คนในวันนี้อ่างแท้จริง แต่ในบริบทของเวลานั้น พระเจ้ายังคงทรงระลึกได้ถึงทั้งหมดที่เขาได้พูดไป

เพราะพฤติกรรมของเขาและความคิดในหัวใจของเขา ตลอดจนถึงสิ่งที่เขาได้แสดงออกและเปิดเผยออกมานั้นเพียงพอสำหรับข้อพึงประสงค์ของพระองค์

ในช่วงระหว่างเวลาที่โยบตกอยู่ภายใต้การทดสอบ สิ่งที่เขาคิดในหัวใจของเขาและตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำได้แสดงให้เห็นบทย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นบทย่างที่ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย และหลังจากนี้พระเจ้าได้ทรงเอาการทดสอบของโยบไป โยบได้ผุดขึ้นจากปัญหาต่างๆ ของเขา และการทดสอบของเขาได้หมดไปและไม่เคยประสบกับเขาอีกเลย

เนื่องจากโยบได้เคยตกอยู่ภายใต้การทดสอบแล้ว และได้ตั้งมั่นในช่วงระหว่างการทดสอบเหล่านี้ และได้มีชัยชนะเหนือซาตานโดยสิ้นเชิง

พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพระพรให้เขาที่เขาสมควรได้รับอย่างชอบธรรมยิ่งนัก ดังที่มีการบันทึกไว้ในโยบ 42:10, 12 นั้น โยบได้รับพรอีกครั้งหนึ่ง และได้รับพรมากกว่าที่เขาเคยได้รับในครั้งแรก

ในเวลานี้ซาตานได้ถอนตัวไปแล้ว และไม่ได้พูดหรือทำสิ่งใดอีกต่อไป และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โยบก็ไม่ถูกซาตานรบกวนหรือโจมตีอีกต่อไป

และซาตานก็ไม่ทำการกล่าวหาต่อพระพรของพระเจ้าที่มีต่อโยบอีกต่อไป

โยบใช้เวลาครึ่งหลังของชีวิตเขาท่ามกลางพระพรของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพระพรของพระองค์ในเวลานั้นจะถูกจำกัดอยู่แค่เพียงกับแกะฝูงปศุสัตว์ อูฐ ทรัพย์สินทางวัตถุ และอื่นๆ

แต่พระพรที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะประทานแก่โยบในพระทัยของพระองค์นั้นมากมายกว่านี้มากนัก

ในเวลานั้น ได้มีการบันทึกว่าพระเจ้าทรงปรารภว่าพระองค์จะมอบพระสัญญาซึ่งวันหนึ่งพระเจ้าจะให้แก่วัยทองหรือไม่?

ในพระพรของพระองค์เกี่ยวกับโยบนั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงกล่าวถึงหรือข้องเกี่ยวกับทิวทัศน์ของเขา

และไม่ว่าความสำคัญหรือตำแหน่งของโยบที่อยู่ภายในพระทัยของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร

โดยรวมแล้วพระเจ้าทรงไตร่ตรองอย่างยิ่งในพระพรของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้ทรงประกาศทิวทัศน์ของโยบ

การนี้หมายความว่าอย่างไร? ในเวลานั้น

เมื่อแผนของพระเจ้ายังไม่บรรลุถึงจุดของการประกาศทิวทัศน์ของมนุษย์

แผนนั้นยังไม่ได้เข้าสู่ช่วงระยะสุดท้ายแห่งพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าไม่ได้ทรงกล่าวถึงทิวทัศน์

โดยแค่ประทานพระพรทางวัตถุให้แก่มนุษย์

ความหมายของการนี้ก็คือว่าครั้งหนึ่งในชีวิตของโยบนั้นได้ผ่านไปท่ามกลางพระพรของพระเจ้า

ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เขาแตกต่างกับผู้อื่น—แต่เขาก็แก่ชราลงเหมือนกับคนอื่นเหล่านั้น

และวันที่เขาลาโลกก็มาถึงเหมือนกับบุคคลธรรมดาทุกคน ด้วยเหตุนี้จึงมีการบันทึกไว้ว่า

“และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่ห่อมที่เดียว” (โยบ 42:17) ความหมายของคำว่า “สิ้นชีวิตแก่ห่อมที่เดียว”

ในที่นี้คืออะไร? ในยุคสมัยนั้นก่อนที่จะทรงประกาศทิวทัศน์ของผู้คน

พระเจ้าทรงกำหนดอายุขัยสำหรับโยบ

และเมื่อได้บรรลุถึงอายุนั้นแล้วพระองค์ก็ทรงอนุญาตให้โยบจากโลกนี้ไปโดยธรรมชาติ

ตั้งแต่การอวยพรโยบครั้งที่สองจนกระทั่งเขาตาย พระเจ้าไม่ได้ทรงเพิ่มความยากลำบากใดอีกเลย

สำหรับพระเจ้าแล้ว ความตายของโยบเป็นไปตามธรรมชาติ และจำเป็นด้วย มันเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ปกติมาก

และไม่ใช่ว่าทั้งการพิพากษาและการตัดสินโทษ ในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่นั้น โยบได้นมัสการและยำเกรงพระเจ้า

ส่วนเรื่องที่ว่ามีทิวทัศน์แบบใดภายหลังจากเขาตายไปแล้วนั้น พระเจ้าไม่ได้ตรัสสิ่งใด

และไม่ได้ทรงแสดงความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับการนั้น

พระเจ้าทรงมีสำนักรับรู้อันแรงกล้าเกี่ยวกับความสมควรในสิ่งที่พระองค์ตรัสและทรงกระทำ

และเนื้อหาและหลักการแห่งพระวจนะและการกระทำของพระองค์นั้นสอดคล้องกับช่วงระยะแห่งพระราชกิจ

ของพระองค์ และระยะเวลาที่พระองค์กำลังทรงพระราชกิจ

ใครบางคนดังเช่นโยบมีทิวทัศน์ชนิดใดในพระทัยของพระเจ้า?

พระเจ้าได้ทรงบรรลุถึงการตัดสินประเภทใดในพระทัยของพระองค์แล้วหรือไม่?

แน่นอนว่าพระองค์ทรงบรรลุแล้ว! มันเป็นเพียงแค่ความมนุษย์ไม่รู้ถึงการนี้เท่านั้นเอง

พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะบอกกับมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีเจตนารมณ์ใดๆ ที่จะบอกกับมนุษย์

ด้วยเหตุนี้ เมื่อพูดโดยผิวเผิน โยบตายแบบแก่ห่อมที่เดียว และเช่นนั้นเองคือชีวิตของโยบ

ราคาที่โยบได้ใช้ชีวิตไปในระหว่างชีวิตของเขา

โยบได้ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าหรือไม่? คุณค่านั้นอยู่ที่ใด? เหตุใดจึงกล่าวว่าเขาใช้ชีวิตอย่างมีค่า?

สำหรับมนุษย์แล้วคุณค่าของเขาคือสิ่งใด? จากทัศนคติของมนุษย์

เขาเป็นตัวแทนของมวลมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะช่วยให้รอด

ในการเป็นคำพยานที่ดังกึกก้องต่อพระเจ้าต่อหน้าชาตानและผู้คนบนโลกนี้

เขาได้ทำสำเร็จลุล่วงในหน้าที่ที่สิ่งทรงสร้างหนึ่งของพระเจ้าควรทำให้สำเร็จลุล่วง กำหนดต้นแบบ

และกระทำการเป็นแบบอย่างสำหรับบรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะช่วยให้รอด

โดยเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองเห็นว่าเป็นไปได้โดยสมบูรณ์ที่จะมีชัยชนะเหนือชาตानด้วยการพึ่งพาพระเจ้า

คุณค่าของเขามีต่อพระเจ้าคือสิ่งใด? สำหรับพระเจ้าแล้ว

คุณค่าของชีวิตโยบอยู่ในความสามารถของเขาที่จะยำเกรงพระเจ้า นมัสการพระเจ้า เป็นพยานต่อกิจการต่างๆ

ของพระเจ้า และสรรเสริญกิจการต่างๆ ของพระเจ้า

และนำความสบายพระทัยและบางสิ่งบางอย่างที่จะชื่นชมมาสู่พระเจ้า สำหรับพระเจ้าแล้ว

คุณค่าของชีวิตโยบยังอยู่ในวิธีที่โยบได้รับประสบการณ์กับการทดสอบและมีชัยชนะเหนือชาตานก่อนที่เขาจะตาย

และได้เป็นคำพยานที่ดังกึกก้องต่อพระเจ้าต่อหน้าชาตानและผู้คนบนโลก

ถวายพระเกียรติพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษย์ ทำให้พระเจ้าทรงสบายพระทัย

และเปิดโอกาสให้พระทัยที่กระตือรือร้นของพระเจ้าได้มองเห็นบทอาชวาทและได้เห็นความหวังด้วยเช่นกัน

คำพยานของเขาได้กำหนดแบบอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนสำหรับความสามารถที่จะตั้งมั่นในคำพยานของคนเราต่อ

พระเจ้า และสำหรับการสามารถทำให้ชาตานอับอายแทนพระเจ้าได้

ในพระราชกิจของพระเจ้าเกี่ยวกับการบริหารจัดการมวลมนุษย์ นี่ไม่ใช่คุณค่าแห่งชีวิตของโยบหรือ?

โยบได้นำความสบายพระทัยมาให้พระเจ้า

เขาได้มอบการลืมนความปีติยินดีแห่งการได้รับการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

และได้จัดเตรียมจุดเริ่มต้นที่น่าอัศจรรย์ให้แก่แผนการบริหารจัดการของพระเจ้า ตั้งแต่จุดนี้เป็นต้นไป

ชื่อของโยบได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการเกิดพระเกียรติของพระเจ้า

และเป็นหมายสำคัญแห่งการมีชัยชนะเหนือชาตานของมวลมนุษย์

สิ่งที่โยบใช้ชีวิตตามในช่วงระหว่างชั่วชีวิตของเขา

ตลอดจนการมีชัยอันโดดเด่นของเขาเหนือชาตานจะเป็นที่เชิดชูของพระเจ้าตลอดไป และความดีพร้อม

ความเที่ยงธรรม และความยำเกรงพระเจ้าของเขาจะเป็นที่เคารพและเอาอย่างโดยชนหลายรุ่นที่จะมาถึง

เขาจะเป็นที่เชิดชูของพระเจ้าเหมือนกับไข่มุกเรืองแสงอันไร้ที่ติตลอดไป

และเขายังมีค่าคู่ควรแก่การทะนุถนอมความล้ำค่าโดยมนุษย์เช่นเดียวกันนั้นด้วย!

ต่อไป พวกเรามาดูที่พระราชกิจของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติกันเถิด

ง. กฎระเบียบแห่งยุทธธรรมบัญญัติ

พระบัญญัติสิบประการ

หลักการสำหรับการสร้างแท่นบูชา

กฎระเบียบสำหรับการปฏิบัติของคนปรนนิบัติ

กฎระเบียบสำหรับขโมยและการชดเชย

การรักษาปีสะบาโตและงานเลี้ยงทั้งสาม

กฎระเบียบสำหรับวันสะบาโต

กฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชา

เครื่องบูชาเผาทั้งตัว

เครื่องธัญบูชา

เครื่องสาคินบูชา

เครื่องบูชาลบบ้างบาป

เครื่องบูชาชดใช้บาป

กฎระเบียบสำหรับการถวายเครื่องบูชาโดยเหล่าปุโรหิต
(อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาถูกสั่งให้ปฏิบัติตาม)

เครื่องบูชาเผาทั้งตัวโดยเหล่าปุโรหิต

เครื่องธัญบูชาโดยเหล่าปุโรหิต

เครื่องบูชาลบบ้างบาปโดยเหล่าปุโรหิต

เครื่องบูชาชดใช้บาปโดยเหล่าปุโรหิต

เครื่องสาคินบูชาโดยเหล่าปุโรหิต

กฎระเบียบสำหรับการรับประทานเครื่องบูชาโดยเหล่าปุโรหิต

สัตว์สะอาดและไม่สะอาด (สัตว์ที่กินได้และกินไม่ได้)

กฎระเบียบสำหรับการชำระศตริหลังคลอดบุตรให้บริสุทธิ์

มาตรฐานสำหรับการตรวจโรคเรื้อน

กฎระเบียบสำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการรักษาหายจากโรคเรื้อน

กฎระเบียบสำหรับการชำระบ้านที่ติดเชื้อให้สะอาด

กฎระเบียบสำหรับบรรดาผู้ที่ทนทุกข์จากการปลดปล่อยที่ผิดปกติ

วันแห่งการลบมลทินที่ต้องปฏิบัติปีละครั้ง

กฎสำหรับการเชือดฝูงปศุสัตว์และแกะ

ข้อห้ามในการปฏิบัติตามข้อปฏิบัติที่น่ารังเกียจของคนต่างชาติ (ไม่กระทำการล่วงประเวณีกับญาติพี่น้องและอื่นๆ)

กฎระเบียบที่ผู้คนต้องปฏิบัติตาม (“เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราหาหัวพระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์”)

การกระทำของบรรดาผู้ที่พลีอุทิศลูกหลานของตนให้พระโมเลค

กฎระเบียบสำหรับการลงโทษความผิดประเวณี

กฎที่เหล่าปุโรหิตควรถือปฏิบัติ (กฎสำหรับความประพฤติประจำวันของพวกเขา

กฎสำหรับการบริโภคสิ่งที่เป็นบริสุทธิ์ กฎสำหรับการทำเครื่องบูชา และอื่นๆ)

งานเลี้ยงที่ควรถือปฏิบัติ (วันสะบาโต พิธีปัสกา เทศกาลเพ็นเทคอสต์ วันลบมลทิน และอื่นๆ)

กฎระเบียบอื่นๆ (การเผาตะเกียง ปีเสียงเขาสัตว์ การไถ่แผ่นดิน การกล่าวปฏิญาณ การถวายทวงศักดิ์ และอื่นๆ)

กฎระเบียบแห่งยุคธรรมบัญญัติเป็นข้อพิสูจน์จริงแห่งการขึ้นามวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้า

ดังนั้น พวกเขาได้อ่านกฎระเบียบและหลักการทั้งหลายแห่งยุคธรรมบัญญัติแล้วใช่หรือไม่?

กฎระเบียบเหล่านี้ครอบคลุมแนวคิดที่กว้างขวางใช่หรือไม่? ประการแรก

พวกมันครอบคลุมถึงพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งหลังจากนั้นเป็นกฎระเบียบสำหรับวิธีการสร้างแท่นบูชา

และอื่นๆ เหล่านี้ตามมาด้วยกฎระเบียบสำหรับการรักษาสะบาโตและการถือปฏิบัติงานเลี้ยงทั้งสาม

ซึ่งหลังจากนั้นเป็นกฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชา พวกเขาเห็นหรือไม่ว่ามีเครื่องบูชากี่ชนิด?

มีเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องธัญบูชา เครื่องसानติบูชา เครื่องบูชาลงบาป และอื่นๆ
ทั้งหมดเหล่านี้ตามมาด้วยกฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชาของเหล่าปุโรหิต ซึ่งประกอบด้วย
เครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องธัญบูชาโดยเหล่าปุโรหิต และเครื่องบูชาประเภทอื่นๆ
กฎระเบียบชุดที่แปดนี้คือกฎระเบียบสำหรับการรับประทานเครื่องบูชาโดยเหล่าปุโรหิต
จากนั้นก็ยังมีกฎระเบียบสำหรับสิ่งที่ควรถือปฏิบัติในระหว่างชีวิตของผู้คน มีข้อกำหนดต่างๆ
สำหรับหลายแง่มุมของชีวิตผู้คน เช่น กฎระเบียบสำหรับสิ่งที่พวกเขาอาจรับประทานได้หรือไม่ได้
สำหรับการชำระสตรีหลังคลอดบุตรให้บริสุทธิ์ และสำหรับพวกที่ได้รับการรักษาหายจากโรคเรื้อน
ในกฎระเบียบเหล่านี้ พระเจ้าตรัสไปทั่วถึงโรค และมีแม้กระทั่งกฎสำหรับการเชือดแกะและฝูงปศุสัตว์
และอื่นๆ แกะและฝูงปศุสัตว์ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า
และเจ้าควรเชือดพวกมันด้วยวิธีใดก็ตามที่พระเจ้าตรัสบอกให้เจ้าทำ
ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีเหตุผลสำหรับพระวาระของพระเจ้า
มันถูกต้องโดยไม่มีข้อสงสัยเลยที่จะต้องกระทำตามที่พระเจ้าได้ทรงประกาศกฎไว้
และแน่นอนว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้คน! ยังมีงานเลี้ยงและกฎต่างๆ ที่ให้ถือปฏิบัติด้วย เช่น วันสะบาโต พิธีปัสกา
และอื่นๆ—พระเจ้าทรงตรัสถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พวกเรามาดูที่ข้อท้ายๆ กันเถิด นั่นคือ กฎระเบียบอื่นๆ—
การเผาตะเกียง ปีเสียงเขาสัตว์ การไถ่แผ่นดิน การกล่าวปฏิญาณ การถวายทศสัคน์ และอื่นๆ
เหล่านี้ครอบคลุมแนวเขตที่กว้างขวางหรือไม่? สิ่งแรกที่จะกล่าวถึงคือเรื่องเกี่ยวกับเครื่องบูชาของผู้คน
ต่อมาก็มีกฎระเบียบเกี่ยวกับการขโมยและการชดเชย
และการถือปฏิบัติในวันสะบาโต...มันเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของชีวิต กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
เมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มพระราชกิจที่เป็นทางการในแผนการบริหารจัดการของพระองค์
พระองค์ได้ทรงกำหนดกฎระเบียบมากมายที่มนุษย์จะต้องปฏิบัติตาม
กฎระเบียบเหล่านี้เป็นไปเพื่อเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ใช้ชีวิตปกติของมนุษย์บนแผ่นดินโลก
ชีวิตปกติของมนุษย์ที่ไม่อาจแยกได้จากพระเจ้าและการทรงนำของพระองค์
ก่อนอื่นพระเจ้าได้ตรัสบอกมนุษย์ว่าให้ทำแทนบูชาอย่างไร ให้ตั้งแทนบูชาอย่างไร
หลังจากนั้นพระองค์ได้ตรัสบอกมนุษย์ว่าให้ทำเครื่องบูชาอย่างไร
และได้ทรงกำหนดว่ามนุษย์จะต้องดำรงชีวิตอย่างไร—สิ่งใดที่เขาจะต้องให้ความสนใจในชีวิต
สิ่งใดที่เขาต้องปฏิบัติตาม และสิ่งใดที่เขาควรและไม่ควรทำ
สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดสำหรับมนุษย์นั้นครอบคลุมทั้งหมด และด้วยประเพณี กฎระเบียบ
และหลักการเหล่านี้เองที่พระองค์ได้ทรงกำหนดมาตรฐานพฤติกรรมของมนุษย์ ทรงนำทางชีวิตมนุษย์
ทรงนำทางการเริ่มต้นของพวกเขาสู่ธรรมบัญญัติของพระเจ้า

ทรงนำทางพวกเขาสู่การมาอยู่หน้าแท่นบูชาของพระเจ้า

ทรงนำทางพวกเขาในการมีชีวิตท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงทำขึ้นสำหรับมนุษย์ที่อยู่ภายใต้ระเบียบ ความสม่ำเสมอ และความพอประมาณ

ก่อนอื่นพระเจ้าได้ทรงใช้กฎระเบียบและหลักการที่เรียบง่ายเหล่านี้เพื่อกำหนดขีดจำกัดสำหรับมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์บนแผ่นดินโลกจะได้มีชีวิตปกติแห่งการนมัสการพระเจ้า จะได้มีชีวิตปกติของมนุษย์ เช่นนั้นเองคือเนื้อหาเฉพาะของการเริ่มต้นแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์

กฎระเบียบและกฎทั้งหลายเหล่านี้ปกคลุมเนื้อหาที่กว้างอย่างยิ่ง

พวกมันเป็นข้อเฉพาะเจาะจงแห่งการทรงนำมวลมนุษย์ของพระเจ้าในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

ผู้คนที่มาก่อนหน้ายุคธรรมบัญญัติต้องยอมรับและเชื่อฟังกฎระเบียบและกฎเหล่านี้

กฎระเบียบและกฎเหล่านี้เป็นบันทึกเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ และเป็นข้อพิสูจน์จริงแห่งการเป็นผู้ทรงนำและการทรงนำมวลมนุษย์ทั้งปวงของพระเจ้า

มวลมนุษย์ไม่อาจแยกจากคำสอนและการจัดเตรียมของพระเจ้าได้ตลอดไป

ในกฎระเบียบเหล่านี้พวกเรามองเห็นว่าท่าทีของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพระราชกิจของพระองค์

ต่อการบริหารจัดการของพระองค์ และต่อมวลมนุษย์นั้นจริงจัง มีมโนธรรม เข้มงวด และมีความรับผิดชอบ

พระองค์ทรงทำพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงทำท่ามกลางมวลมนุษย์โดยสอดคล้องกับขั้นตอนของพระองค์ โดยไม่มีความคลาดเคลื่อนแม้แต่น้อย

ตรัสพระวจนะที่พระองค์ต้องตรัสต่อมวลมนุษย์โดยไม่มีความผิดพลาดหรือการละเว้นแม้แต่น้อย

ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นว่าเขาไม่สามารถแยกจากการเป็นผู้ทรงนำของพระเจ้าได้

และทรงแสดงให้เห็นว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำและตรัสนั้นสำคัญต่อมวลมนุษย์เพียงใด

ไม่ว่ามนุษย์จะเป็นอย่างไรในยุคถัดไป ในตอนเริ่มต้น—ในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัตินั้น—

พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งที่เรียบง่ายเหล่านี้ สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น มโนทัศน์ของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้า โลก

และมวลมนุษย์ในยุคนั้นเป็นนามธรรมและอับแสง

และถึงแม้ว่ามโนทัศน์เหล่านั้นจะมีแนวคิดและเจตนาที่มีจิตสำนึกอยู่บ้าง

แต่ทั้งหมดนั้นก็ไม่ใช่ชัดเจนและไม่ถูกต้อง

และด้วยเหตุนี้มวลมนุษย์จึงไม่สามารถแยกจากคำสอนและการจัดเตรียมของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพวกเขาได้

มวลมนุษย์รุ่นแรกสุดนั้นไม่รู้สิ่งใดเลย

และดังนั้นพระเจ้าจึงต้องทรงเริ่มสอนมนุษย์ตั้งแต่หลักการเพื่อการอยู่รอดและข้อบังคับที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานและผิวนิยามมากที่สุด โดยซึมซับสิ่งเหล่านี้ลงในหัวใจของมนุษย์ทีละนิด

และโดยการมอบความเข้าใจทีละน้อยเกี่ยวกับพระเจ้า

และความซึ่งคุณค่าที่ละน้อยและความเข้าใจเกี่ยวกับการเป็นผู้ทรงนำของพระเจ้า
และมโนทัศน์ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าให้แก่นุษย์
โดยผ่านทางกฎระเบียบเหล่านี้ และโดยผ่านทางกฎเหล่านี้ ซึ่งเป็นพระวณะ หลังจากที่ได้รับผลนี้แล้ว
เมื่อนั้นเท่านั้นพระเจ้าจึงทรงสามารถที่จะทำพระราชกิจที่พระองค์จะทรงทำภายหลังได้ทีละเล็กทีละน้อย
และด้วยเหตุนี้
กฎระเบียบเหล่านี้และพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติจึงเป็นฐานรากของพระราช
กิจแห่งการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระองค์
และในช่วงระยะแรกของพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าก่อนหน้าพระราชกิจของยุคธรรมบัญญัติ พระเจ้าได้ตรัสกับอาดัม เอวา
และลูกหลานของพวกเขาไปแล้ว
แต่พระบัญชาและคำสอนเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นระบบหรือเฉพาะเจาะจงพอที่จะกำหนดออกมาแก่นุษย์ทีละข้อ
และพระบัญชาและคำสอนเหล่านั้นก็ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ อีกทั้งสิ่งเหล่านั้นไม่ได้กลายเป็นกฎระเบียบ
นั่นเป็นเพราะว่าแผนการของพระเจ้าในเวลานั้น ไม่ได้ไปไกลขนาดนั้น
มีเพียงเมื่อพระเจ้าได้ทรงนำทางมนุษย์มาสู่ขั้นตอนนี้แล้วเท่านั้นพระเจ้าจึงทรงสามารถเริ่มตรัสกฎระเบียบแห่งยุค
ธรรมบัญญัติเหล่านี้ และเริ่มทำให้มนุษย์ดำเนินการตามกฎระเบียบเหล่านั้นได้ มันเป็นกระบวนการที่จำเป็น
และบทอาชวายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ประเพณีและกฎระเบียบต่างๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นขั้นตอนต่างๆ
ในพระราชกิจการบริหารจัดการของพระเจ้า
และพระปรีชาญาณของพระเจ้าได้เปิดเผยอยู่ในแผนการบริหารจัดการของพระองค์
พระเจ้าทรงรู้ว่าพระองค์จะทรงใช้เนื้อหาและวิธีการใดเพื่อเริ่มต้น จะทรงใช้วิธีการใดเพื่อสานต่อ
และจะทรงใช้วิธีการใดเพื่อสิ้นสุด เพื่อให้พระองค์ทรงสามารถได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งที่เป็นคำพยานต่อพระองค์
และเพื่อให้พระองค์ทรงสามารถได้รับผู้คนกลุ่มหนึ่งที่มีจิตใจเดียวกันกับพระองค์
พระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งใดอยู่ภายในตัวมนุษย์ และทรงรู้ว่าสิ่งใดที่ขาดแคลนในตัวมนุษย์
พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ต้องทรงจัดเตรียมสิ่งใด และพระองค์ควรจะทรงนำทางมนุษย์อย่างไร และดังนั้น
พระองค์ทรงรู้เช่นกันว่ามนุษย์ควรและไม่ควรจะทำสิ่งใด มนุษย์เป็นเหมือนหุ่นเชิด กล่าวคือ
ถึงแม้ว่าเขาไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
ก็ช่วยไม่ได้ที่เขาจะได้รับการนำโดยพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า ทีละก้าวจนกระทั่งถึงวันนี้
ไม่มีความพรมัวในพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์จะทรงทำ
ในพระทัยของพระองค์นั้นมีแผนที่ชัดเจนและสดใสอย่างมาก
และพระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจที่พระองค์ด้วยพระองค์เองทรงปรารถนาที่จะทำตามขั้นตอนต่างๆ

ของพระองค์และแผนการของพระองค์ โดยก้าวหน้าจากความผิวนิ ไปสู่ความลึกซึ้ง
ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงบังชี้ถึงพระราชกิจที่พระองค์จะทรงกระทำในภายหลัง
พระราชกิจที่ตามมาของพระองค์ก็ยังคงได้รับการดำเนินการต่อเนื่องไปและก้าวหน้าไปด้วยความสอดคล้องอย่าง
เข้มงวดกับแผนของพระองค์ ซึ่งเป็นการสำแดงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
และยังเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าและอีกด้วย

ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงพระราชกิจในแผนการบริหารจัดการของพระองค์ช่วงระยะใดก็ตาม
พระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์ก็เป็นตัวแทนของพระองค์เอง การนี้เป็นเรื่องจริงอย่างแน่นอน ไม่ว่ายุคใด
หรือจะเป็นพระราชกิจช่วงระยะใด มีสิ่งต่างๆ ที่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง นั่นคือ

ประเภทของผู้คนที่พระเจ้าทรงรัก ประเภทของผู้คนที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง พระอุปนิสัยของพระองค์
และทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

ถึงแม้ว่ากฎระเบียบและหลักการที่พระเจ้าทรงสถาปนาขึ้นในช่วงระหว่างพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติเหล่านี้
ดูเหมือนจะเรียบง่ายและผิวนิอย่างมากสำหรับมนุษย์ในวันนี้

และถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านั้นจะง่ายที่จะเข้าใจและสัมผัสผล ในสิ่งเหล่านั้นก็ยังคงมีพระปรีชาญาณของพระเจ้า
และยังคงมีพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

เนื่องจากภายในกฎระเบียบที่เห็นได้ชัดว่าเรียบง่ายเหล่านี้ได้แสดงถึงหน้าที่รับผิดชอบและการเอาใจใส่ต่อมวล
มนุษย์ของพระเจ้า ตลอดจนเนื้อแท้ที่ประณีตแห่งพระคำริชของพระองค์

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้ตระหนักอย่างแท้จริงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือทุ
กสรรพสิ่ง และทุกสรรพสิ่งถูกควบคุมด้วยพระหัตถ์ของพระองค์

ไม่สำคัญว่ามนุษย์เข้าใจเองเท่าใดในความรู้มากเพียงใด หรือเขาเข้าใจทฤษฎีและความลึกลับมากมายเพียงใด
สำหรับพระเจ้าแล้วนั้นไม่มีสิ่งใดที่สามารถแทนที่การจัดเตรียมให้มวลมนุษย์และการเป็นผู้ทรงนำมวลมนุษย์ขอ
งพระองค์ได้

มวลมนุษย์จะไม่สามารถแยกจากการทรงนำของพระเจ้าและพระราชกิจส่วนพระองค์ของพระเจ้าได้ตลอดไป
เช่นนั้นคือสัมพันธภาพที่ไม่อาจแยกกันไ้ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงมอบพระบัญญัติหนึ่ง
หรือกฎระเบียบหนึ่งให้เจ้า หรือทรงจัดเตรียมความจริงเพื่อให้เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์หรือไม่ก็ตาม
ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงทำสิ่งใด จุดมุ่งหมายของพระเจ้านี้คือเพื่อทรงนำมนุษย์ไปสู่วันพรุ่งนี้ที่สวยงาม
พระวณะที่พระเจ้าทรงดำรงและพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นทั้งการเปิดเผยถึงแง่มุมหนึ่งแห่งเนื้อแท้
ของพระองค์ และการเปิดเผยถึงแง่มุมหนึ่งแห่งพระอุปนิสัยของพระองค์และพระปรีชาญาณของพระองค์
การเปิดเผยเหล่านั้นเป็นขั้นตอนที่ขาดเสียไม่ได้ในแผนการบริหารจัดการของพระองค์
การนี้ต้องไม่ถูกมองข้ามไป! น้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่ในสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำ

พระเจ้าไม่ทรงเกรงคำพูดที่ผิดที่ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงกลัวมโนคติที่หลงผิดหรือความคิดใดๆ
ของมนุษย์ที่เกี่ยวกับพระองค์

พระองค์แค่ทรงพระราชกิจของพระองค์และทรงสานต่อการบริหารจัดการของพระองค์ตามแผนการบริหารจัดการ
ของพระองค์ โดยไม่ถูกจำกัดโดยบุคคล เรื่องราว หรือสิ่งของใดๆ

ดี สำหรับวันนี้ก็มีทั้งหมดเท่านี้ พบกันครั้งต่อไป!

9 พฤศจิกายน ค.ศ. 2013

พระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง 3

การสามัคคีธรรมในไม่กี่ครั้งที่ผ่านมาของพวกเราได้ส่งผลกระทบอันใหญ่หลวงต่อพวกเราทุกคนแล้ว ณ ขณะนี้ในที่สุดผู้คนก็สามารถรู้สึกได้จริงๆ ถึงการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้า และว่าที่จริงแล้วพระเจ้าทรงอยู่ใกล้มนุษย์มาก ถึงแม้ว่าผู้คนอาจเชื่อในพระเจ้ามาหลายปีแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่เคยเข้าใจพระคำและแนวความคิดของพระองค์อย่างแท้จริงเหมือนกับที่พวกเขาเข้าใจในตอนนี้อีกทั้งพวกเขาไม่เคยได้รับประสบการณ์กับกิจการที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์เหมือนกับที่พวกเขาได้รับในตอนนี้อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นความรู้หรือการปฏิบัติจริง

ผู้คนส่วนใหญ่ก็ได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่ใหม่และสัมฤทธิ์ผลในความเข้าใจที่สูงขึ้น พวกเขาได้ตระหนักถึงความผิดพลาดในการไล่ตามเสาะหาในจิตใจของพวกเขาเอง

ตระหนักถึงความผิดเพี้ยนในประสบการณ์ของพวกเขา

และตระหนักว่ามีประสบการณ์ของพวกเขามากมายเกินไปที่ไม่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

และตระหนักว่าสิ่งที่มนุษย์ขาดมากที่สุดก็คือความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า ในส่วนของมนุษย์นั้นความรู้นี้เป็นแค่ความรู้ประเภทหนึ่งซึ่งอ้างอิงตามการรับรู้

การที่จะขึ้นสู่ระดับความรู้ที่รู้จักเหตุผลได้นั้นจำเป็นต้องมีการทำให้ความรู้สึกซึ่งยิ่งขึ้นและแข็งแกร่งขึ้นทีละน้อยโดยผ่านทางประสบการณ์ของคนเรา ก่อนที่มนุษย์จะเข้าใจพระเจ้าอย่างแท้จริง

สามารถพูดตามความรู้สึกของแต่ละคนได้ว่าพวกเขาเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

แต่พวกเขาไม่มีความเข้าใจจริงๆ เกี่ยวกับคำถามที่เฉพาะเจาะจงต่างๆ เช่น จริงๆ แล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแบบใด น้ำพระทัยของพระองค์คือสิ่งใด พระอุปนิสัยของพระองค์คือสิ่งใด และทำที่จริงๆ ที่พระองค์ทรงมีต่อมวลมนุษย์คือสิ่งใด สิ่งนี้ส่งผลร้ายต่อความเชื่อที่ผู้คนมีในพระเจ้าเป็นอย่างมาก และขัดขวางความเชื่อของพวกเขาไม่ให้มีวันสัมฤทธิ์ผลในความบริสุทธิ์หรือความเพียบพร้อม

ถึงแม้ว่าเจ้าจะเผชิญกับพระวาทะของพระเจ้าซึ่งๆ หน้า

หรือรู้สึกว่าเจ้าได้พบปะกับพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้า

ก็ยังคงไม่สามารถกล่าวได้ว่าเจ้าเข้าใจพระองค์อย่างบริบูรณ์แล้วอยู่ดี เพราะเจ้าไม่รู้พระคำของพระเจ้า หรือสิ่งที่พระองค์ทรงรักและสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด

สิ่งที่ทำให้พระองค์ทรงกริ้วและสิ่งที่นำความปิตินิดมาสู่พระองค์ ดังนั้น

เจ้าจึงไม่มีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระองค์

ความเชื่อของเจ้าสร้างขึ้นบนรากฐานของความคลุมเครือและจินตนาการ

ซึ่งมีพื้นฐานมาจากความอยากส่วนตัวของเจ้า ความเชื่อของเจ้ายังคงไกลจากความเชื่อที่จริงแท้

และเจ้ายังคงไกลจากการเป็นผู้ติดตามที่แท้จริง

คำอธิบายของตัวอย่างจากเรื่องราวในพระคัมภีร์เหล่านี้ทำให้มนุษย์สามารถรู้พระทัยของพระเจ้า พระองค์กำลังทรงดำริสิ่งใดในทุกๆ ขั้นตอนในพระราชกิจของพระองค์และเหตุใดพระองค์จึงทรงพระราชกิจนี้ เจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระองค์คืออะไรและแผนของพระองค์คืออะไรเมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจ พระองค์ทรงสัมฤทธิ์ผลในความคิดเห็นของพระองค์อย่างไร

และพระองค์ทรงเตรียมและพัฒนาแผนของพระองค์อย่างไร โดยผ่านทางเรื่องราวเหล่านี้ เราสามารถได้รับความเข้าใจที่ละเอียดและเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับทุกเจตนารมณ์ที่เฉพาะเจาะจงและทุกพระคำจริง ๆ ของพระเจ้าในช่วงระหว่างพระราชกิจการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์

และทำที่ที่พระองค์ทรงมีต่อพวกมนุษย์ในเวลาที่แตกต่างกันและในยุคที่แตกต่างกันได้ หากผู้คนสามารถเข้าใจว่าพระองค์ทรงพระดำริสิ่งใด ทำที่ของพระองค์ทรงเป็นอย่างไร และพระอุปนิสัยที่พระองค์ทรงเผยขณะที่พระองค์ทรงเผชิญกับทุกสถานการณ์

สิ่งนี้สามารถช่วยให้ทุกบุคคลตระหนักถึงการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้าได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น และรู้สึกถึงความสัมพันธ์กับชีวิตจริงและความจริงแท้ของพระองค์ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เป้าหมายของเราในการเล่าเรื่องราวเหล่านี้ไม่ใช่เพื่อให้ผู้คนเข้าใจประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์ หรือไม่ใช่เพื่อช่วยให้พวกเขาคุ้นเคยกับบรรดาศักดิ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์หรือผู้คนในนั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่ใช่เพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจภูมิหลังของสิ่งที่พระเจ้าทรงภาคชีวิตจริงในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ แต่เพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระองค์ และทุกส่วนเล็กๆ น้อยๆ ของพระองค์ และได้รับความเข้าใจและความรู้ที่จริงแท้มากขึ้นและถูกต้องแม่นยำมากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า ด้วยวิธีนี้

หัวใจของผู้คนสามารถเปิดรับพระเจ้าได้ที่ละเล็กละน้อย กลายมาอยู่ใกล้กับพระเจ้า และพวกเขาสามารถเข้าใจพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์ เนื้อแท้ของพระองค์ได้ดีขึ้น และรู้จักพระเจ้าที่แท้จริงพระองค์เองได้ดีขึ้น

ความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นสามารถมีผลกระทบในแง่บวกต่อผู้ คน ความรู้นี้สามารถช่วยพวกเขาให้มีความมั่นใจในพระเจ้ามากขึ้น

และช่วยให้พวกเขาสัมฤทธิ์ผลในการเชื่อฟังที่แท้จริงและการยำเกรงพระองค์ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะไม่ติดตามหรือนมัสการพระองค์อย่างหุนหวนวกตาบอดอีกต่อไป

พระเจ้าไม่ทรงต้องประสาคณ โง่หรือผู้ที่ติดตามฝูงชนอย่างหุนหวนวกตาบอด แต่ทรงต้องประสาคณ กลุ่มผู้คนที่มีความเข้าใจและความรู้ที่ชัดเจนในหัวใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของ พระเจ้า และสามารถกระทำการเป็นพยานของพระเจ้าได้ ผู้คนที่จะไม่มัววันทึงขว้างพระเจ้า

เพราะความดีงามของพระองค์ เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น และเพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ ในฐานะผู้ติดตามพระเจ้า

หากในหัวใจของเจ้ายังคงขาดความชัดเจน หรือมีความกำกวม
หรือความสับสนเกี่ยวกับการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระองค์
สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น และแผนของพระองค์ที่จะช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
เช่นนั้นแล้วความเชื่อของเจ้าก็ไม่สามารถได้รับการสรรเสริญจากพระเจ้า
พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ให้บุคคลประเภทนี้ติดตามพระองค์
และพระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ให้บุคคลประเภทนี้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์
เพราะบุคคลประเภทนี้ไม่เข้าใจพระเจ้า พวกเขาจึงไม่สามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้แก่พระเจ้าได้—
หัวใจของพวกเขาปิดรับพระองค์ ดังนั้นความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาจึงเต็มไปด้วยความไม่บริสุทธิ์
การติดตามพระเจ้าของพวกเขาสามารถเรียกได้ว่าเป็นการติดตามอย่างหุนหันพลันแล่นเท่านั้น
ผู้คนสามารถเพียงได้รับความเชื่อที่แท้จริงและเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงได้หากพวกเขามีความเข้าใจและความรู้ที่
แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าเท่านั้น ซึ่งทำให้เกิดการเชื่อฟังที่แท้จริงและความยำเกรงพระเจ้าขึ้นภายในตัวพวกเขา
พวกเขาสามารถมอบหัวใจของพวกเขาให้กับพระเจ้าและเปิดหัวใจรับพระองค์ได้ด้วยวิธีนี้เท่านั้น
นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ เพราะทุกสิ่งที่พวกเขาทำและคิดสามารถทนต่อการทดสอบของพระเจ้า
และสามารถเป็นพยานต่อพระเจ้าได้ ทุกสิ่งที่เราสื่อสารกับพวกเขาก็เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า
หรือสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
หรือน้ำพระทัยของพระองค์และพระคำของพระองค์ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
และไม่ว่าเราจะกล่าวถึงสิ่งนั้นจากมุมมองใดๆ ก็ตามหรือจากมุมใดๆ ก็ตาม
ทั้งหมดนั้นเป็นไปเพื่อช่วยเจ้าให้มันโง่เขลาขึ้นเกี่ยวกับการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้า
ให้เข้าใจและซึ่งถึงคุณค่าของความรักที่พระองค์ทรงมีให้แก่มวลมนุษย์อย่างแท้จริงมากขึ้น
และเข้าใจและซึ่งถึงคุณค่าของความกังวลที่พระองค์ทรงมีให้กับผู้คนอย่างแท้จริงมากขึ้น
และพระประสงค์อย่างจริงใจของพระองค์ที่จะบริหารจัดการและช่วยมวลมนุษย์ให้รอด
วันนี้ ในอันดับแรกพวกเราจะสรุปเกี่ยวกับพระคำริและแนวความคิดของพระเจ้า และการเคลื่อนไหวทุกๆ
ประการของพระองค์นับตั้งแต่ที่พระองค์ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์
พวกเราจะดูว่าพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจใด
นับตั้งแต่การสร้างโลกไปจนถึงการเริ่มยุคพระคุณอย่างเป็นทางการ จากนั้น
พวกเราจึงสามารถค้นพบได้ว่าพระคำริและแนวความคิดใดของพระองค์ที่มนุษย์ไม่รู้ และจากจุดนั้น
พวกเราสามารถชี้แจงลำดับของแผนการบริหารจัดการของพระเจ้า
และเข้าใจบริบทที่พระเจ้าได้ทรงสร้างพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ แหล่งที่มา
และกระบวนการพัฒนาของแผนนั้นได้อย่างถ้วนทั่ว

และยังเข้าใจผลลัพธ์ที่พระองค์ทรงต้องประสพจากแผนการบริหารจัดการของพระองค์—นั่นคือ
แกนหลักและจุดประสงค์ของแผนการบริหารจัดการของพระองค์ได้อย่างถ้วนทั่วด้วย เพื่อให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้
พวกเราจำเป็นต้องกลับไปยังช่วงเวลาอันไกลโพ้นที่นิ่งเงียบเมื่อครั้งที่ยังไม่มีพวกมนุษย์...

เมื่อพระเจ้าทรงลูกจากพระแท่นบรรทมของพระองค์ พระคำริแรกที่พระองค์ทรงมีคือสิ่งนี้:

การสร้างบุคคลที่มีชีวิต—มนุษย์ที่มีชีวิตที่แท้จริง—ใครสักคนที่ใช้ชีวิตและเป็นสหายของพระองค์เสมอ
บุคคลนี้สามารถรับฟังพระองค์ และพระองค์ทรงสามารถปรับทุกข์และตรัสกับบุคคลผู้นั้นได้ จากนั้น
พระองค์ทรงซ่อนผู้มาหนึ่งกำพระหัตถ์และใช้มันสร้างบุคคลที่มีชีวิตคนแรกเป็นครั้งแรกตามพระฉายาที่พระอ
งค์ได้ทรงจินตนาการไว้ในจิตใจของพระองค์

และจากนั้นพระองค์ได้ประทานชื่อให้กับสิ่งทรงสร้างซึ่งมีชีวิตนี้—อาดัม

ทันทีที่พระเจ้าทรงมีบุคคลที่มีชีวิตและหายใจนี้แล้ว พระองค์ทรงรู้สึกอย่างไร?

พระองค์ทรงรู้สึกเป็นครั้งแรกถึงความชื่นบานของการมีผู้ที่เป็นที่รัก มีสหาย

พระองค์ยังทรงรู้สึกเป็นครั้งแรกถึงความรับผิดชอบในการเป็นบิดา

และความกังวลที่มาพร้อมความรับผิดชอบนั้น

บุคคลที่มีชีวิตและหายใจนี้นำความสุขและความชื่นบานมาสู่พระเจ้า พระองค์รู้สึกสบายพระทัยเป็นครั้งแรก

นี่คือสิ่งแรกที่พระเจ้าทรงทำ ซึ่งไม่ได้สำเร็จจุล่งด้วยพระคำริหรือแม้กระทั่งพระวณะของพระองค์

แต่ทรงกระทำด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง เมื่อสิ่งประเภทนี้—บุคคลที่มีชีวิตและหายใจ—ที่ทำจากเลือดเนื้อ

พร้อมด้วยร่างกายและรูปร่าง และสามารถพูดคุยกับพระเจ้ามายืนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับความชื่นบานแบบที่พระองค์ไม่เคยทรงรู้สึกมาก่อน

พระองค์ทรงรู้สึกถึงความรับผิดชอบของพระองค์อย่างแท้จริง

และสิ่งมีชีวิตนี้ไม่เพียงแต่ทำให้พระองค์ทรงเกิดความเห็นพระทัยเท่านั้น

แต่ยังทำให้พระทัยของพระองค์อบอุ่นและเร้าพระทัยของพระองค์ในทุกๆ การเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ที่เขาทำ

เมื่อสิ่งมีชีวิตนี้ยืนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า นั่นเป็นครั้งแรกที่พระองค์มีพระคำริที่จะได้มาซึ่งผู้คนเช่นนั้นเพิ่มขึ้น

นี่คือลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เริ่มต้นขึ้นด้วยพระคำริแรกที่พระเจ้าทรงมีนี้ สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น

เหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้กำลังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก แต่ในเหตุการณ์แรกๆ เหล่านี้

ไม่ว่าพระองค์ทรงรู้สึกอย่างไรในขณะนั้น—ความชื่นบาน ความรับผิดชอบ ความกังวล—

พระองค์ทรงไม่มีผู้ใดให้แบ่งปันความรู้สึกนั้นด้วย นับตั้งแต่ชั่วขณะนั้น

พระเจ้าทรงรู้สึกถึงความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาและความเสียพระทัยที่พระองค์ไม่เคยทรงได้ประสบการณ์มาก่อน

อย่างแท้จริง พระองค์ทรงรู้สึกว่ามนุษย์ไม่สามารถยอมรับหรือจับใจความรักและความกังวลของพระองค์

หรือเจตนารมณ์ที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษย์ได้

ดังนั้นพระองค์จึงยังทรงรู้สึกโทมัสและเจ็บปวดในพระทัยของพระองค์

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้เพื่อมนุษย์ มนุษย์ก็ไม่ตระหนักถึงสิ่งนั้นและไม่เข้าใจ

นอกเหนือจากความสุขแล้ว

ความชื่นบานและความสบายพระทัยที่มนุษย์นำมาให้พระองค์ยังทำให้พระองค์รู้สึกถึงความโทมัสและความโศกเศร้าเปลี่ยวเหงาเป็นครั้งแรกอย่างรวดเร็วด้วย เหล่านี้คือพระดำริและความรู้สึกของพระเจ้าในเวลานั้น

ในขณะที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดนั้น ในพระทัยของพระองค์

พระองค์ทรงเปลี่ยนจากความชื่นบานเป็นความโทมัส และจากความโทมัสเป็นความเจ็บปวด

และความรู้สึกเหล่านี้ผสมผสานกับความวิตกกังวล

ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำการเร่งรีบทำให้บุคคลนี้ มนุษย์ผู้นี้ รู้สิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ และเข้าใจเจตนารมณ์ของพระองค์เร็วขึ้น เช่นนั้นแล้ว พวกเขาจึงสามารถกลายเป็นผู้ติดตามของพระองค์

และมีความคิดเหมือนกับพระดำริของพระองค์ และเห็นพ้องกับน้ำพระทัยของพระองค์

พวกเขาจะไม่แค่รับฟังพระเจ้าคริสต์และนั่งเงียบอีกต่อไป

พวกเขาจะตระหนักวิถีการเข้าร่วมกับพระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์ เหนือสิ่งอื่นใด

พวกเขาจะไม่เป็นผู้คนที่ไม่แยแสต่อข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าอีกต่อไป สิ่งแรกๆ

เหล่านี้ที่พระเจ้าทรงทำมีความหมายอย่างยิ่ง และมีคุณค่ายิ่งใหญ่สำหรับแผนการบริหารจัดการของพระองค์ และสำหรับมนุษย์ในวันนี้

หลังจากที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและมวลมนุษย์แล้ว พระเจ้าไม่ได้ทรงหยุดพัก

พระองค์ทรงกระวนกระวายและกระตือรือร้นที่จะดำเนินการบริหารจัดการของพระองค์

และทรงกระวนกระวายและกระตือรือร้นที่จะได้รับผู้คนที่พระองค์ทรงรักอย่างยิ่งในหมู่มวลมนุษย์

จากนั้น ไม่นานหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาแล้ว

พวกเราเห็นจากพระคัมภีร์ว่าได้น้ำท่วมครั้งใหญ่เกิดขึ้นทั่วทั้งโลก

ในบันทึกเกี่ยวกับน้ำท่วมนั้นมีการกล่าวถึงโนอาห์

และสามารถกล่าวได้ว่าโนอาห์คือบุคคลแรกที่ได้รับการทรงเรียกของพระเจ้า

ให้ทำงานร่วมกับพระองค์เพื่อทำให้พระราชกิจของพระเจ้าครบบริบูรณ์

แน่นอนว่าเป็นครั้งแรกเช่นกันที่พระเจ้าได้ทรงเรียกบุคคลบนแผ่นดินโลกให้ทำบางสิ่งบางอย่างตามพระบัญชาของพระองค์ ทันทีที่โนอาห์สร้างเรือเสร็จแล้ว พระเจ้าทรงทำให้น้ำท่วมแผ่นดินโลกเป็นครั้งแรก

เมื่อพระเจ้าทรงทำลายแผ่นดินโลกด้วยน้ำท่วม

นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์ที่พระองค์ทรงมีความรู้สึกรังเกียจพวกเขาอย่างยิ่ง

นี่คือสิ่งที่ผลักดันให้พระเจ้าตัดสินพระทัยด้วยความเจ็บปวดที่จะทำลายเผ่าพันธุ์มนุษย์นี้โดยผ่านทางน้ำท่วม

หลังจากที่น้ำท่วมได้ทำลายแผ่นดินโลกแล้ว พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญาแรกของพระองค์กับมนุษย์
พันธสัญญาที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์จะไม่วันทรงทำลายโลกด้วยน้ำท่วมอีก
เครื่องหมายแห่งพันธสัญญานี้คือรุ้ง นี่คือพันธสัญญาแรกของพระเจ้าที่ทรงมีกับมนุษย์
ดังนั้นรุ้งจึงเป็นเครื่องหมายแรกแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าประทานให้ รุ้งเป็นสิ่งที่ทางกายภาพที่เป็นจริงที่มีอยู่
การมีอยู่จริงของรุ้งนี้เองที่ทำให้พระเจ้ารู้สึกเสียพระทัยอยู่บ่อยครั้งเพราะเผ่าพันธุ์มนุษย์ก่อนหน้านี้ซึ่งพระองค์ไ
ด้สูญเสียไป และทำหน้าที่เป็นเครื่องเตือนให้พระองค์ทรงระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาอยู่เสมอ...

พระเจ้าไม่ทรงชะลออย่างพระบาทของพระองค์ลง—

พระองค์ทรงกระวนกระวายและกระตือรือร้นที่จะดำเนินขั้นตอนต่อไปในการบริหารจัดการของพระองค์
หลังจากนั้น

พระเจ้าได้ทรงเลือกอับราฮัมเป็นตัวเลือกแรกของพระองค์สำหรับพระราชกิจของพระองค์ทั่วทั้งอิสราเอล

นี่เป็นครั้งแรกเช่นเดียวกันที่พระเจ้าทรงเลือกผู้ที่อาจเหมาะสมเช่นนั้น

พระเจ้าตัดสินพระทัยแน่วแน่ที่จะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดโดยผ่านทางบุคคล
นี้ และจะปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ต่อไปท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของบุคคลนี้

พวกเราสามารถเห็นได้จากพระคัมภีร์ว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัม

พระเจ้าจึงได้ทรงทำให้อิสราเอลเป็นแผ่นดินแรกที่ได้รับเลือก

และทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งยุคธรรมบัญญัติของพระองค์โดยผ่านทางผู้คนที่ได้รับเลือกนี้ นั่นคือ

คนอิสราเอล

อีกครั้งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมกฎและธรรมบัญญัติที่ชัดเจนทั้งหลายที่มวลมนุษย์ควรปฏิบัติตามให้แก่คนอิสรา
เอลเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงอธิบายสิ่งเหล่านี้อย่างละเอียด

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมกฎที่เป็นมาตรฐานที่เฉพาะเจาะจงเช่นนั้นว่าพวกเขาควรปฏิบัติอย่างไร

พวกเขาควรใช้ชีวิตอย่างไร พวกเขาควรทำอะไรและไม่ควรทำอะไร เทศกาลและวันใดที่พวกเขาควรทำตาม

และหลักการที่ควรปฏิบัติตามในทุกสิ่งที่พวกเขาได้ทำให้แก่พวกมนุษย์

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าประทานกฎระเบียบและหลักการที่ละเอียดและเป็นมาตรฐานเช่นนั้นเกี่ยวกับวิธีการใช้ชี
วิตของตนให้แก่มวลมนุษย์

ในแต่ละครั้งที่เราพูดว่า “เป็นครั้งแรก” วลีนั้นหมายถึงประเภทของพระราชกิจที่พระเจ้าไม่เคยทรงทำมาก่อน

วลีนั้นหมายถึงพระราชกิจที่ไม่มีอยู่ก่อนหน้านี้

และถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษย์และสรรพสิ่งทรงสร้างและสิ่งมีชีวิตทุกลักษณะขึ้นมาแล้ว

นี่ก็เป็นพระราชกิจประเภทหนึ่งที่พระองค์ไม่เคยทรงทำมาก่อน

พระราชกิจทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการมวลมนุษย์ของพระเจ้า

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับผู้คนและความรอดของพระองค์ และการบริหารจัดการพวกเขา หลังจากอับราฮัม พระเจ้าทรงทำอะไรบางอย่างเป็นครั้งแรกอีกครั้ง—พระองค์ทรงเลือกโยบให้เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติ และผู้ที่สามารถทนต่อการทดลองของซาตาน ในขณะที่ยังคงยำเกรงพระเจ้า หลบเลี่ยงความชั่ว และยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้า นี่เป็นครั้งแรกเช่นกันที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองบุคคล และเป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงวางเดิมพันกับซาตาน ท้ายที่สุดแล้ว เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าทรงได้รับคนบางคนที่สามารถยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระองค์และเป็นพยานต่อพระองค์ใน ขณะที่เผชิญหน้ากับซาตาน และบางคนที่สามารถทำให้ซาตานอับอายอย่างถาวร

นับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมวลมนุษยขึ้นมา

นี่คือบุคคลแรกที่พระองค์ทรงได้รับมาซึ่งสามารถเป็นพยานเพื่อพระองค์ได้

ทันทีที่พระองค์ทรงได้รับมนุษย์ผู้นี้มาแล้ว

พระเจ้าทรงมีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้นไปอีกที่จะดำเนินการบริหารจัดการของพระองค์ต่อไปและดำเนินช่วง ระยะเวลาต่อไปในพระราชกิจของพระองค์

โดยทรงเตรียมสถานที่และผู้คนที่พระองค์จะทรงเลือกสำหรับขั้นตอนต่อไปในพระราชกิจของพระองค์

หลังจากที่ได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว

พวกเขามีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่?

พระเจ้าทรงพิจารณากรณีการบริหารจัดการมวลมนุษยนี้ของพระองค์

กรณีความรอดของมวลมนุษยของพระองค์ ว่ามีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

พระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่ด้วยจิตใจของพระองค์เท่านั้น ไม่เพียงแต่ด้วยพระวาระของพระองค์เท่านั้น และแน่นอนว่าไม่ใช่ด้วยท่าทีที่ไม่ใส่พระทัย—แต่พระองค์ทรงทำสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ด้วยแผนการหนึ่ง

ด้วยเป้าหมายหนึ่ง ด้วยมาตรฐานต่างๆ และด้วยน้ำพระทัยของพระองค์

เห็นได้ชัดเจนว่าพระราชกิจในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนี้มีนัยสำคัญอย่างยิ่งสำหรับทั้งพระเจ้าและมนุษย์

ไม่ว่าพระราชกิจนี้จะลำบากยากเย็นเพียงใด ไม่ว่าอุปสรรคจะยิ่งใหญ่เพียงใด ไม่ว่ามนุษย์จะอ่อนแอเพียงใด หรือไม่ว่าความกบฏของมนุษย์จะลึกลับเพียงใด ไม่มีสิ่งใดในนี้ที่ลำบากยากเย็นสำหรับพระเจ้า

พระเจ้าทรงทำพระองค์เองให้ยุ่งอยู่เสมอ โดยทรงทุ่มเทความมานะพยายามอย่างพากเพียรของพระองค์

และทรงบริหารจัดการพระราชกิจที่พระองค์เองมีพระประสงค์จะดำเนินการ

พระองค์ยังกำลังทรงจัดการเตรียมการทุกสิ่งและใช้อำนาจอธิปไตยของพระองค์เหนือผู้คนเหล่านี้ทั้งหมดที่พระ องค์จะทรงปฏิบัติพระราชกิจ และเหนือพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้ครบบริบูรณ์—

ทั้งหมดนี้ไม่มีสิ่งใดที่เคยได้รับการทำมาก่อน

นี่คือครั้งแรกที่พระเจ้าทรงใช้วิธีการเหล่านี้และที่ทรงจ่ายราคามากมายเช่นนั้นเพื่อโครงการอันสำคัญยิ่งในการบ

บริหารจัดการและช่วยมวลมนุษย์ให้รอดนี้ ในขณะที่พระเจ้ากำลังทรงดำเนินพระราชกิจนี้ พระองค์กำลังทรงแสดงออกและทรงปลดปล่อยความมานะพยายามอย่างพากเพียรของพระองค์ สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น พระปรีชาญาณและความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และทุกแง่มุมของพระอุปนิสัยของพระองค์ต่อมวลมนุษย์ที่ละเอียดละน้อยอย่างไม่ตั้งข้อแม้ใดๆ พระองค์ทรงปลดปล่อยและแสดงออกสิ่งเหล่านี้เพราะพระองค์ไม่เคยทรงทำมาก่อน ดังนั้น ในทั้งจักรวาล นอกเหนือจากผู้ที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายที่จะจัดการและช่วยให้รอดนั้น ไม่เคยมีสิ่งทรงสร้างใดๆ ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าเช่นนั้น ที่ได้มีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมเช่นนั้นกับพระองค์ ในพระทัยของพระองค์ มวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะจัดการและช่วยให้รอดนั้นมีความสำคัญที่สุด พระองค์ทรงให้คุณค่ากับมวลมนุษย์นี้เหนือสิ่งอื่นทั้งหมด ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงจ่ายราคามากมายเพื่อพวกเขา และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเจ็บปวดและถูกพวกเขาไม่เชื่อฟังอย่างต่อเนื่อง แต่พระองค์ก็ไม่เคยทรงล้มเลิกกับพวกเขา และทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ต่อไปอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย โดยไม่มีการร้องทุกข์หรือความเสียใจใดๆ นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ทรงรู้ว่าอีกไม่ช้าไม่นาน ผู้คนจะตื่นรับการทรงเรียกของพระองค์และได้รับการขับเคลื่อนโดยพระวาระของพระองค์ ระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการทรงสร้าง และกลับมาเคียงข้างพระองค์...

หลังจากที่ได้ยินเรื่องนี้ทั้งหมดในวันนี้ พวกเจ้าอาจรู้สึกว่าคุณสิ่งที่พระเจ้าทรงทำนั้นช่างปกติยิ่ง ดูเหมือนว่าพวกมนุษย์จะรู้สึกถึงเจตนารมณ์บางส่วนที่พระเจ้าทรงมีให้กับพวกเขามาตลอด จากพระวาระของพระองค์และจากพระราชกิจของพระองค์ แต่ระหว่างความรู้สึกของพวกเขารหรือความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงดำเนินนั้นมีระยะห่างที่แน่นอนอยู่

นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสื่อสารกับผู้คนทั้งหมดว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงสร้างมวลมนุษย์ขึ้น

และภูมิหลังที่อยู่เบื้องหลังความปรารถนาของพระองค์ที่จะได้รับมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงหวังไว้ การแบ่งปันสิ่งนี้กับทุกคนเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้ทุกคนมีความชัดเจนในหัวใจของตน เพราะทุกพระดำริและแนวความคิดของพระเจ้า

และทุกระยะและทุกช่วงเวลาของพระราชกิจของพระองค์เกี่ยวพันและเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับพระราชกิจการบริหารจัดการทั้งหมดของพระองค์ ดังนั้น เมื่อเจ้าเข้าใจพระดำริของพระเจ้า แนวความคิด และน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกๆ ขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์แล้ว

ก็เหมือนกับการเข้าใจว่าพระราชกิจแห่งแผนการบริหารจัดการของพระองค์เกิดขึ้นอย่างไร
ความเข้าใจพระเจ้าของเจ้าลึกลับยิ่งขึ้นบนรากฐานนี้เอง
ถึงแม้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกเป็นครั้งแรก
ซึ่งเราได้กล่าวถึงไปแล้วก่อนหน้านี้ซึ่งตอนนี้ดูเหมือนว่าเป็นแค่ “ข้อมูล”
นั้นจะไม่เกี่ยวข้องกับการไล่ตามเสาะหาความจริง แต่อย่างไรก็ตาม ตลอดช่วงเวลาที่เราได้รับประสบการณ์
จะมีวันที่เจ้าไม่คิดว่าสิ่งนี้เป็นบางอย่างที่เรียบง่ายเหมือนกับข้อมูลสองสามชิ้น
อีกทั้งสิ่งนี้ไม่ได้เป็นเพียงความลึกลับบางประเภทเท่านั้น ในขณะที่ชีวิตของเจ้าเดินหน้าไปนั้น
ทันทีที่พระเจ้าทรงมีที่บางแห่งในหัวใจของเจ้าแล้ว
หรือทันทีที่เจ้าเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์อย่างถ่องแท้และลึกลับยิ่งขึ้นแล้ว
เมื่อนั้นเจ้าจะเข้าใจความสำคัญและความจำเป็นของสิ่งที่เรากำลังกล่าวถึงในวันนี้อย่างแท้จริง
ไม่ว่าในตอนนี้พวกเจ้าจะยอมรับสิ่งนี้ถึงเพียงใดก็ตาม
ก็ยังคงมีความจำเป็นที่พวกเจ้าต้องเข้าใจและรู้จักสิ่งเหล่านี้ เมื่อพระเจ้าทรงทำบางสิ่งบางอย่าง
เมื่อพระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
ไม่ว่าจะเป็นการกระทำด้วยแนวความคิดของพระองค์หรือด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง
ไม่ว่าจะเป็นครั้งแรกหรือครั้งสุดท้ายที่พระองค์ทรงทำมัน ที่สุดแล้วพระเจ้าทรงมีแผนการ
และจุดประสงค์ของพระองค์และพระคำริของพระองค์อยู่ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
จุดประสงค์และพระคำริเหล่านี้เป็นสิ่งแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้า
และแสดงถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น สองสิ่งนี้—
พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น—ต้องเป็นที่เข้าใจโดยทุกๆ บุคคล
ทันทีที่บุคคลหนึ่งเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นแล้ว
พวกเขาจะสามารถค่อยๆ เข้าใจว่าเพราะเหตุใดพระองค์จึงทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
และเพราะเหตุใดพระองค์จึงตรัสสิ่งที่พระองค์ตรัส แล้วจากจุดนั้น
พวกเขาจะสามารถมีความเชื่อที่มากขึ้นที่จะติดตามพระเจ้า
ที่จะไล่ตามเสาะหาความจริงและการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา
นั่นจึงกล่าวได้ว่าความเข้าใจที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้าและความเชื่อที่เขามีในพระเจ้านั้นแยกจากกันไม่ได้
หากสิ่งที่ผู้คนได้รับความรู้และได้มาเข้าใจคือพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
เช่นนั้นแล้วสิ่งที่พวกเขาได้รับก็จะเป็นชีวิตที่มาจากพระเจ้า ทันทีที่ชีวิตนี้ได้รับการสร้างขึ้นภายในตัวเจ้าแล้ว
ความยำเกรงพระเจ้าของเจ้าจะกลายเป็นมากขึ้นเรื่อยๆ นี่คือสิ่งที่ได้รับซึ่งได้มาอย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง
หากเจ้าไม่ต้องการเข้าใจหรือรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือเนื้อแท้ของพระองค์

หากเจ้าไม่ต้องการแม้ที่จะครุ่นคิดหรือจดจ่อกับสิ่งเหล่านี้ เราก็สามารถบอกเจ้าได้ด้วยความมั่นใจว่า
วิธีที่เจ้ากำลังไล่ตามเสาะหาความเชื่อพระเจ้าของเจ้าในปัจจุบันนั้น ไม่มีวันสามารถทำให้เจ้าได้พบกับน้ำพระทัย
ของพระองค์หรือได้รับการสรรเสริญจากพระองค์ได้ ยิ่งไปกว่านั้น
เจ้าไม่มีวันสามารถบรรลุถึงความรอดอย่างแท้จริง—สิ่งเหล่านี้คือผลพวงสุดท้าย
เมื่อผู้คนไม่เข้าใจพระเจ้าและไม่รู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์
หัวใจของพวกเขาที่ไม่มีความสามารถเปิดรับพระองค์อย่างแท้จริงได้ ทันทีที่พวกเขาเข้าใจพระเจ้าแล้ว
พวกเขาจะเริ่มค้นหาคำและคัมภีร์กับสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ด้วยความสนใจและความเชื่อ
เมื่อเจ้าซึ่งคุณค่าและคัมภีร์กับสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระเจ้าแล้ว หัวใจของเจ้าจะค่อยๆ
เปิดรับพระองค์ทีละเล็กละน้อย เมื่อหัวใจของพวกเขาเปิดรับพระองค์แล้ว
เจ้าจะรู้สึกว่าการโต้ตอบแลกเปลี่ยนกับพระเจ้าของเจ้า สิ่งที่เจ้าร้องขอจากพระเจ้า
และความอยากอันพึงพอใจของพวกเขาเองช่างน่าอัศจรรย์และน่ามหัศจรรย์เพียงใด
เมื่อหัวใจของเจ้าเปิดรับพระเจ้าอย่างแท้จริง เจ้าจะมองเห็นว่าพระทัยของพระองค์ช่างเป็นโลกที่ไม่สิ้นสุด
และเจ้าจะเข้าสู่อาณาจักรที่เจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์มาก่อน ในอาณาจักรนี้ไม่มีการคดโกง
ไม่มีการหลอกลวง ไม่มีความมืด และไม่มีความชั่ว มีเพียงความจริงใจและความสัตย์ซื่อ
มีเพียงความสว่างและความเที่ยงธรรม มีเพียงความชอบธรรมและความใจดี
อาณาจักรนี้เต็มไปด้วยความรักและความใส่ใจ เต็มไปด้วยความสงสารและการทนยอมรับ
และเจ้าจะรู้สึกถึงความสุขและความชื่นบานของการมีชีวิตโดยผ่านทางอาณาจักรนี้
สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าจะทรงเผยต่อเจ้าเมื่อเจ้าเปิดหัวใจของพวกเขาเพื่อรับพระองค์
โลกที่ไม่สิ้นสุดนี้เต็มไปด้วยพระปรีชาญาณและอำนาจที่ไม่สิ้นสุดของพระเจ้า
และเต็มไปด้วยความรักของพระองค์และสิทธิอำนาจของพระองค์ด้วยเช่นกัน
ที่นี่เจ้าสามารถมองเห็นทุกแง่มุมของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น สิ่งที่น่าความชื่นบานมาให้พระองค์
เหตุผลที่พระองค์ทรงกังวล และเหตุผลที่พระองค์ทรงกลายมาเสียดพระทัย
เหตุผลที่พระองค์ทรงกลายมาเร็ว...นี่คือสิ่งที่สามารถมองเห็นได้โดยทุกๆ
บุคคลที่เปิดหัวใจของพวกเขาและยอมให้พระเจ้าเสด็จเข้ามา
พระเจ้าสามารถเสด็จเข้ามาในหัวใจของเจ้าได้ก็ต่อเมื่อเจ้าเปิดหัวใจของเจ้าเพื่อรับพระองค์เท่านั้น
หากพระองค์เสด็จเข้ามาในหัวใจของเจ้าแล้ว เจ้าสามารถมองเห็นได้เพียงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น
และเจ้าสามารถมองเห็นได้เพียงเจตนารมณ์ที่พระองค์ทรงมีให้แก่เจ้า ณ ขณะนั้น
เจ้าจะค้นพบว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้านั้นช่างล้ำค่า
ว่าสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นช่างควรมีค่าแก่การทะนุถนอมความล้ำค่า เมื่อเทียบกันแล้ว

ผู้คนที่ย่ำแย่ วัตถุและเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของเจ้า และกระทั่งคนที่เจ้ารัก คู่ครองของเจ้า และสิ่งที่เจ้ารัก ก็แทบจะไม่ควรค่าที่จะกล่าวถึง สิ่งเหล่านั้นช่างเล็กน้อยและช่างต่ำต้อย เจ้าจะรู้สึกว่ามีวันที่วัตถุทางกายใดๆ จะสามารถดึงดูดเจ้าเข้าไปได้อีก หรือว่าวัตถุทางกายใดๆ จะสามารถช่วยเจ้าให้จ่ายราคาใดๆ เพื่อมันได้อีก ในความถ่อมพระทัยของพระเจ้า เจ้าจะมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และอำนาจสูงสุดของพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น

เจ้าจะมองเห็นพระปรีชาญาณอันไม่สิ้นสุดของพระเจ้าและการทนยอมรับของพระองค์ในบางกิจการของพระเจ้า ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เจ้าเชื่อว่ามีค่อนข้างเล็กน้อย และเจ้าจะมองเห็นความอดทนของพระองค์

ความอดกลั้นของพระองค์ และความเข้าใจในตัวเจ้าของพระองค์

สิ่งนี้จะก่อให้เกิดการรักใคร่บูชาพระองค์ขึ้นในตัวเจ้า ในวันนี้

เจ้าจะรู้สึกว่ามีมนุษยกำลังใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่โสมมเช่นนั้น และรู้สึกว่ามีคนข้างๆ เจ้าและสิ่งต่างๆ

ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเจ้า หรือแม้กระทั่งผู้คนที่เป็นที่รักของเจ้า ความรักที่พวกเขามีให้เจ้า

และสิ่งที่เรียกว่าการคุ้มครองปกป้องของพวกเขา หรือความกังวลเกี่ยวกับเจ้าของพวกเขา

ก็ไม่แม้แต่จะควรค่าแก่การกล่าวถึง—มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นที่รักของเจ้า

และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เจ้าทะนุถนอมความล้ำค่ามากที่สุด เมื่อวันนั้นมาถึง เราเชื่อว่าจะมีบางคนพูดว่า:

ความรักของพระเจ้าช่างยิ่งใหญ่ และเนื้อแท้ของพระองค์ช่างบริสุทธิ์ยิ่ง—ในพระเจ้าไม่มีการหลอกลวง

ไม่มีความชั่ว ไม่มีความอิจฉา และไม่มีความขัดแย้ง แต่มีเพียงความชอบธรรมและความเป็นของแท้เท่านั้น

และทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นควรเป็นที่วิพากษ์ของมนุษย์ มนุษย์ควรเพียรพยายามและอยากมีสิ่งนั้น

ความสามารถของมนุษยในการสัมผัสฤทธิ์ผลในสิ่งนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานใด?

สิ่งนี้ถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า

และความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระเจ้า ดังนั้น

ความเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นจึงเป็นบทเรียนชั่วชีวิตของทุกคน

นี่คือเป้าหมายชั่วชีวิตที่ถูกไล่ตามเสาะหาโดยทุกคนที่เพียรพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของตนและเพียรพยายามที่จะรู้จักพระเจ้า

เราเพิ่งพูดถึงพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำและลำดับพระราชกิจที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนที่พระองค์ได้ทรง

ดำเนินการไปแล้ว ทุกๆ สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระเจ้า

สิ่งเหล่านี้ยังเกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าพระองค์เองและเนื้อแท้ของพระองค์ด้วยเช่นกัน

หากพวกเราต้องการเข้าใจให้มากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

พวกเราไม่สามารถหยุดอยู่ที่ภาคพันธสัญญาเดิมหรือที่ยุคธรรมบัญญัติ—เราจำเป็นต้องดำเนินต่อไป

โดยเดินตามขั้นตอนที่พระเจ้าทรงปฏิบัติในพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น

ในขณะที่พระเจ้าทรงสิ้นสุดยุคธรรมบัญญัติและเริ่มต้นยุคพระคุณ

พระองค์ทรงปล่อยให้พี่เท่าของเราเองตามติดอยู่เบื้องหลังเข้าสู่ยุคพระคุณ—

ซึ่งเป็นยุคที่เต็มไปด้วยพระคุณและการไถ่ ในยุคนี้

พระเจ้าทรงทำบางสิ่งบางอย่างที่มีความสำคัญมากและไม่เคยมีการทำมาก่อนอีกครั้ง

สำหรับทั้งพระเจ้าและมวลมนุษย์แล้ว พระราชกิจในยุคนี้เป็นจุดเริ่มต้นใหม่—

จุดเริ่มต้นที่ประกอบด้วยพระราชกิจใหม่ที่พระเจ้าทรงปฏิบัติซึ่งไม่เคยมีการทำมาก่อนอีกพระราชกิจ

พระราชกิจใหม่นี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เป็นบางสิ่งบางอย่างที่อยู่เหนือพลังการจินตนาการของพวกมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง

พระราชกิจนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่ตอนนี้ทุกคนรู้เป็นอย่างดี—พระเจ้าได้ทรงกลายเป็นมนุษย์เป็นครั้งแรก

และพระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ในรูปร่างของมนุษย์ ด้วยอัตลักษณ์ของมนุษย์เป็นครั้งแรก

พระราชกิจใหม่นี้มีนัยสำคัญว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในยุคธรรมบัญญัติให้ครบบริบูรณ์

แล้ว และว่าพระองค์จะไม่ทรงทำหรือตรัสสิ่งใดภายใต้ธรรมบัญญัตินี้อีกต่อไป

พระองค์ไม่ตรัสหรือไม่ทรงทำสิ่งใดในรูปของธรรมบัญญัติหรือตามหลักการหรือกฎของธรรมบัญญัติ นั่นคือ

พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ที่มีพื้นฐานจากธรรมบัญญัติได้ถูกหยุดลงตลอดไปและจะไม่ดำเนินต่อไป

เพราะพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเริ่มต้นพระราชกิจใหม่และทำสิ่งใหม่

แผนของพระองค์มีจุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง และดังนั้น พระเจ้าจึงต้องทรงนำมวลมนุษย์ไปสู่ยุคต่อไป

ข่าวนี้เป็นข่าวอันน่าชื่นบานหรือเป็นลางร้ายสำหรับมนุษย์หรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับเนื้อแท้ของบุคคลแต่ละคน

สามารถกล่าวได้ว่าสำหรับบางคนแล้ว นี่ไม่ใช่ข่าวอันน่าชื่นบานแต่เป็นลางร้าย

เพราะเมื่อพระเจ้าทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ของพระองค์ ผู้คนที่เพิ่งทำตามธรรมบัญญัติและกฎต่างๆ

ผู้ที่เพิ่งทำตามคำสอนแต่ไม่ยำเกรงพระเจ้า

มีแนวโน้มจะใช้พระราชกิจเก่าของพระเจ้ามากกล่าวโทษพระราชกิจใหม่ของพระองค์ สำหรับผู้คนเหล่านี้

นี่คือข่าวที่เป็นลางร้าย แต่สำหรับทุกคนที่ไว้ใจพระเจ้าและเปิดกว้าง

ผู้ที่จริงใจต่อพระเจ้าและเต็มใจที่จะได้รับการไถ่ของพระองค์

การจุติเป็นมนุษย์ครั้งแรกของพระเจ้านั้นเป็นข่าวอันน่าชื่นบานอย่างยิ่ง

เพราะตั้งแต่ครั้งแรกที่พวกมนุษย์ถูกทำให้เกิดขึ้นนั้น

นี่เป็นครั้งแรกที่พระเจ้าได้ทรงปรากฏและดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมวลมนุษย์ในรูปร่างที่ไม่ใช่พระวิญญาณ

ในครั้งนี้ พระเจ้าประสูติจากมนุษย์ และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางผู้คนในฐานะบุตรมนุษย์

และปฏิบัติพระราชกิจท่ามกลางพวกเขา “ครั้งแรก” นี้ได้ทำลายมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

สิ่งนี้อยู่เหนือเกินกว่าจินตนาการทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้ติดตามทุกคนของพระเจ้ายังได้รับผลประโยชน์ที่จับต้องได้ พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงสิ้นสุดยุคเก่าเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงสิ้นสุดวิธีการทรงพระราชกิจและลักษณะแนวการทรงพระราชกิจแบบเก่าของพระองค์ด้วย พระองค์ไม่ทรงขอให้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาสื่อสารน้ำพระทัยของพระองค์อีกต่อไป พระองค์ไม่ทรงซ่อนอยู่ในเมฆอีกต่อไป

และไม่ทรงปรากฏต่อมนุษย์หรือตรัสกับมนุษย์อย่างสูงใหญ่โดยผ่านทางฟ้าร้องอีกต่อไป

พระองค์ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์เพื่อเริ่มต้นพระราชกิจของยุคนี้

โดยผ่านทางวิธีการที่มนุษย์ไม่อาจจินตนาการได้และที่มนุษย์เข้าใจหรือยอมรับได้ยาก—การบังเกิดเป็นมนุษย์—ซึ่งไม่เหมือนสิ่งใดๆ ที่มีมาก่อน มวลมนุษย์ไม่ทันได้ตั้งตัวรับการกระทำนี้ของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง

มันทำให้พวกเขาอับอาย เพราะพระเจ้าทรงเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ไม่เคยทรงทำมาก่อนอีกครั้ง วันนี้ พวกเราจะมาดูว่าพระเจ้าทรงสำเร็จลุล่วงพระราชกิจใหม่ใดในยุคใหม่

และพวกเราจะพิจารณาว่าพระราชกิจใหม่นี้มีอะไรให้พวกเราเรียนรู้ในแง่ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ต่อไปนี้เป็นข้อความที่บันทึกในภาคพันธสัญญาใหม่ของพระคัมภีร์:

1. มัทธิว 12:1 ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และบรรดาสาวกของพระองค์หิว

จึงได้ทรงข้าวมากินแก้หิว

2. มัทธิว 12:6-8 แต่เราบอกท่านว่าเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอยู่ที่นี้ ถ้าพวกท่านเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ ที่ว่า “เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” พวกท่านก็คงจะไม่ตัดสินลงโทษพวกที่ไม่มีความผิด เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต

อันดับแรกพวกเรามาดูที่บทตอนนี้กัน: “ในเวลานั้น พระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต

และบรรดาสาวกของพระองค์หิว จึงได้ทรงข้าวมากินแก้หิว”

เหตุใดเราจึงเลือกบทตอนนี้? บทตอนนี้เชื่อมโยงกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างไร? ในบทตอนนี้

สิ่งแรกที่เรารู้คือวันนั้นเป็นวันสะบาโต

แต่องค์พระเยซูเจ้าได้เสด็จไปข้างนอกและทรงนำสาวกของพระองค์ผ่านไปทางทุ่งนา สิ่งนี้ “เป็นการทรยศ”

ยิ่งไปกว่านั้นคือพวกท่านถึงขั้น “จึงได้ทรงข้าวมากินแก้หิว” ในยุคธรรมบัญญัติ

ธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้ากำหนดว่าผู้คนไม่อาจออกไปข้างนอกหรือเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ

ได้ตามใจในวันสะบาโต—มีหลายสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ในวันสะบาโต

การกระทำนี้ในส่วนขององค์พระเยซูเจ้าเป็นสิ่งที่น่าจดจำสำหรับบรรดาผู้ที่เคยได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติมาเป็นเวลานาน และกระทั้งกระตุ้นให้เกิดการติเตียน

ในเรื่องความลับสนของพวกเขาและวิธีการที่พวกเขาพูดถึงเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงทำนั้น พวกเราจะพักเรื่องนั้นไว้ก่อนในตอนนี้

และอันดับแรกเราจะมาอภิปรายว่าเหตุใดองค์พระเยซูเจ้าจึงทรงเลือกทำเช่นนี้ในวันสะบาโต เมื่อเทียบกับวันอื่นๆ ทั้งหมด

และสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะสื่อสารกับผู้คนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติโดยผ่านทางกรกระทำนี้ นี่คือการเชื่อมโยงระหว่างบทตอนนี้กับพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่เราต้องการกล่าวถึง

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าเสด็จมา

พระองค์ทรงใช้การกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์เพื่อบอกผู้คนที่พระเจ้าทรงออกจากยุคธรรมบัญญัติและทรงได้เริ่มต้นพระราชกิจใหม่แล้ว และว่าพระราชกิจใหม่นี้ไม่กำหนดให้มีการทำตามกฎวันสะบาโต

การที่พระเจ้าเสด็จออกจากเขตจำกัดของวันสะบาโตเป็นเพียงการทดลองล่วงหน้าของพระราชกิจใหม่ของพระองค์ ส่วนพระราชกิจจริงที่ยิ่งใหญ่ยังมาไม่ถึง เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์

พระองค์ทรงทิ้ง “เครื่องพันธนาการ” ของยุคธรรมบัญญัติไว้เบื้องหลังแล้ว

และได้ทรงฝ่ากฎระเบียบและหลักการของยุคนั้นแล้ว ในพระองค์ไม่มีร่องรอยของสิ่งใดๆ

ที่เกี่ยวข้องกับธรรมบัญญัติ พระองค์ได้ทรงสละมันทิ้งไปทั้งหมดและไม่ทำตามธรรมบัญญัติอีกต่อไป

และพระองค์ไม่ทรงฟังประสงค์ให้มวลมนุษย์ทำตามธรรมบัญญัติอีกต่อไป ดังนั้น

ในที่นี้เจ้าจึงมองเห็นองค์พระเยซูเจ้าเสด็จผ่านไปนานาวันสะบาโต และว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงหยุดพัก พระองค์ทรงพระราชกิจอยู่ข้างนอกและไม่ได้ทรงหยุดพัก

การกระทำนี้ของพระองค์เป็นที่ตกใจสำหรับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

และการกระทำนี้สื่อสารกับพวกเขาว่าพระองค์ไม่ดำรงพระชนม์ภายใต้ธรรมบัญญัติอีกต่อไป

และว่าพระองค์ทรงทิ้งเขตจำกัดของวันสะบาโตไว้เบื้องหลัง

และทรงปรากฏต่อหน้ามวลมนุษย์และอยู่ท่ามกลางพวกเขาในพระฉายาใหม่ พร้อมทั้งวิธีใหม่ๆ

ในการทรงพระราชกิจ การกระทำนี้ของพระองค์บอกผู้คนที่พระเจ้าทรงได้นำพระราชกิจใหม่มากับพระองค์

พระราชกิจที่เริ่มต้นด้วยการหลุดขึ้นจากการอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ และการแยกจากวันสะบาโต

เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงยึดติดกับอดีตอีกต่อไป

และพระองค์ไม่ทรงกังวลเกี่ยวกับกฎระเบียบของยุคธรรมบัญญัติอีกต่อไป

พระองค์ไม่ทรงได้รับผลกระทบจากพระราชกิจของพระองค์ในยุคก่อน

แต่พระองค์ทรงพระราชกิจในวันสะบาโตเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำวันเว้นวันแทน

และเมื่อสาวกของพระองค์หิวโหยในวันสะบาโต พวกเขาก็สามารถเคี้ยวขนมปังได้

ทั้งหมดนี้เป็นปกติอย่างยิ่งในพระเนตรของพระเจ้า สำหรับพระเจ้า

การมีจุดเริ่มต้นใหม่สำหรับส่วนใหญ่ของพระราชกิจใหม่ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์จะทำและพระวาระใหม่ที่พระองค์ทรงต้องประสงค์จะตรัสนั้นเป็นสิ่งที่อนุญาตให้ทำได้ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นบางสิ่งบางอย่างที่ใหม่ พระองค์ไม่ทรงกล่าวถึงพระราชกิจก่อนหน้านี้ของพระองค์ อีกทั้งไม่ทรงดำเนินพระราชกิจนั้นต่อไป

เพราะพระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์ในพระราชกิจของพระองค์

เมื่อพระองค์ทรงต้องประสงค์จะเริ่มพระราชกิจใหม่

นั่นคือเวลาที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะนำมวลมนุษยเข้าสู่ยุคใหม่ของพระราชกิจของพระองค์

และคือเวลาที่พระราชกิจของพระองค์จะเข้าสู่ระยะที่สูงกว่า

หากผู้คนยังคงปฏิบัติตามคำกล่าวหรือกฎระเบียบเก่าๆ ต่อไป หรือยึดติดกับสิ่งเหล่านั้นต่อไป

พระองค์จะไม่ทรงจดจำหรือรับรองสิ่งนั้น นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ได้ทรงนำพระราชกิจใหม่มาแล้ว

และได้ทรงเข้าสู่ระยะใหม่ของพระราชกิจของพระองค์แล้ว เมื่อพระองค์ทรงริเริ่มพระราชกิจใหม่

พระองค์ทรงปรากฏต่อมวลมนุษยด้วยพระฉายาใหม่โดยสิ้นเชิง จากมุมใหม่โดยสิ้นเชิง

และในวิธีใหม่โดยสิ้นเชิง

เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นแง่มุมที่แตกต่างของพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

นี่เป็นหนึ่งในเป้าหมายของพระองค์ในพระราชกิจใหม่ของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงยึดติดกับสิ่งเก่าๆ

หรือทรงดำเนินบนเส้นทางที่คร่ำครึ เมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจและตรัส

พระองค์ไม่ทรงช่างห้ามปรามอย่างที่คุณจินตนาการไว้ในพระเจ้า ทุกสิ่งเป็นอิสระและมีเสรีภาพ

และไม่มีข้อห้าม ไม่มีการจำกัดใดๆ—สิ่งที่พระองค์ทรงนำมาสู่มวลมนุษยคืออิสรภาพและเสรีภาพ

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่อย่างจริงแท้และแท้จริง

พระองค์มีทรงใช้หุ่นกระบอกหรือรูปปั้น

และพระองค์ทรงแตกต่างจากรูปเคารพที่คุณวางไว้บนหิ้งบูชาและนมัสการโดยสิ้นเชิง

พระองค์ทรงพระชนม์และสว่างไสว

และสิ่งที่พระวาระและพระราชกิจของพระองค์นำมาสู่มวลมนุษยคือชีวิตและความสว่างทั้งหมด

อิสรภาพและเสรีภาพทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงยึดถือความจริง ชีวิต และหนทาง—

พระองค์ไม่ทรงถูกจำกัดด้วยสิ่งใดๆ ในพระราชกิจใดๆ ของพระองค์

ไม่ว่าผู้คนจะพูดสิ่งใดและไม่ว่าพวกเขาจะมองเห็นหรือประเมินพระราชกิจใหม่ของพระองค์อย่างไรก็ตาม

พระองค์จะทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์โดยปราศจากความหวาดหวั่น

พระองค์จะไม่ทรงกังวลเกี่ยวกับมโนคติที่หลงผิดหรือการขึ้นๆลงๆของผู้ใดก็ตามเกี่ยวกับพระราชกิจและพระวาระ

ของพระองค์

หรือแม้กระทั่งการต่อต้านหรือการต้านทานอย่างรุนแรงของพวกเขาต่อพระราชกิจใหม่ของพระองค์
ไม่มีผู้ใดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่สามารถใช้เหตุผลของมนุษย์ จินตนาการของมนุษย์ ความรู้
หรือหลักศีลธรรมของมนุษย์เพื่อวัดหรือกำหนดคณียามสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ เพื่อทำให้เสื่อมเสีย ชัดขวาง
หรือบ่อนทำลายพระราชกิจของพระองค์ได้ ไม่มีข้อห้ามใดๆ

ในพระราชกิจของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงทำ

พระราชกิจของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงทำจะไม่ถูกจำกัดด้วยมนุษย์ เหตุการณ์ หรือสิ่งใด

อีกทั้งจะไม่ถูกขัดขวางด้วยพลังที่เป็นปรปักษ์ใดๆ เท่าที่เกี่ยวกับพระราชกิจใหม่ของพระองค์แล้ว

พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้มิหวัหวั และพลังที่เป็นปรปักษ์ใดๆ

และความนอกรีตและความคิดที่ไม่ถูกต้องทั้งหมดของมวลมนุษย์ถูกเหยียบย่ำภายใต้ที่รองพระบาทของพระองค์
ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในระยะใหม่ใด

พระราชกิจนั้นจะได้รับการพัฒนาและขยายไปท่ามกลางมวลมนุษย์อย่างแน่นอน

และจะได้รับการดำเนินการโดยไม่มีการขัดขวางทั่วทั้งจักรวาลจนกระทั่งพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์จะครบ
สมบูรณ์แล้วอย่างแน่นอน นี่คือการทรงมหิทธิฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระองค์

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ ดังนั้น

องค์พระเยซูเจ้าทรงสามารถเสด็จออกไปและทรงพระราชกิจในวันสะบาโตได้อย่างเปิดเผยเพราะในพระทัยของ
พระองค์ไม่มีกฎ ไม่มีความรู้หรือคำสอนใดที่กำเนิดขึ้นจากมวลมนุษย์

สิ่งที่พระองค์ทรงมีคือพระราชกิจใหม่ของพระเจ้าและหนทางแห่งพระเจ้า

พระราชกิจของพระองค์คือวิธีทำให้มวลมนุษย์เป็นอิสระ ปลดปล่อยผู้คน

ทำให้พวกเขาอยู่ในความสว่างและใช้ชีวิต ในขณะเดียวกัน

พวกที่นมัสการรูปเคารพหรือเทพเจ้าเทียมเท็จใช้ชีวิตทุกๆ วันโดยที่ถูกผูกมัดด้วยซาตาน

และถูกหน่วงเหนี่ยวด้วยกฎและข้อห้ามทุกประเภท—วันนี้สิ่งหนึ่งถูกห้าม พรุ่งนี้อีกสิ่งหนึ่งจะถูกห้าม—

ในชีวิตของพวกเขาไม่มีอิสรภาพ

พวกเขาเป็นเหมือนนักโทษในโซ่ตรวนที่ใช้ชีวิตโดยไม่มีคามชื่นบานให้กล่าวถึง “ข้อห้าม”

เป็นตัวแทนของสิ่งใด? มันเป็นตัวแทนของข้อจำกัด พันธนาการ และความชั่ว

ทันทีที่บุคคลหนึ่งนมัสการรูปเคารพ พวกเขาก็กำลังนมัสการเทพเจ้าเทียมเท็จ วิญญาณชั่ว

ข้อห้ามเกิดขึ้นเมื่อมีการทำกิจกรรมเช่นนั้น เจ้าไม่สามารถกินสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น

วันนี้เจ้าไม่สามารถออกไปข้างนอก พรุ่งนี้เจ้าไม่สามารถทำอาหาร วันต่อไปเจ้าไม่สามารถย้ายไปบ้านใหม่

ต้องเลือกวันที่แน่นอนเพื่อการแต่งงานและงานศพ และแม้กระทั่งเพื่อการคลอดบุตร สิ่งนี้เรียกว่าอะไร?

สิ่งนี้เรียกว่าข้อห้าม มันเป็นเรื่องพันธนาการของมวลมนุษย์

และมันคือโชครวนของชาตानและบรรดาวิญญาณชั่วที่ควบคุมผู้คนและหน่วงเหนี่ยวหัวใจและร่างกายของพวกเขา ข้อห้ามเหล่านี้มีอยู่กับพระเจ้าหรือไม่? เมื่อพูดถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า อันดับแรกเจ้าควรนึกถึงสิ่งนี้: ไม่มีข้อห้ามกับพระเจ้า พระเจ้าทรงมีหลักการในพระวณะและพระราชกิจของพระองค์ แต่ไม่มีข้อห้ามใดๆ เพราะพระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นความจริง ทรงเป็นหนทาง และทรงเป็นชีวิต

ตอนนี้พวกเรามาดูบทตอนถัดไปจากข้อพระคัมภีร์กันเถิด: “แต่เราบอกท่านว่าที่เป็นใหญ่กว่าพระวิหารอยู่ที่นี้ ถ้าพวกท่านเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ ที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ พวกท่านก็จะจะไม่ตัดสินลงโทษพวกที่ไม่มีความผิด เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต” (มัทธิว 12:6-8) คำว่า “พระวิหาร” อ้างอิงถึงสิ่งใดในที่นี้? กล่าวอย่างง่ายๆ คือ

คำนี้หมายถึงอาคารที่สูงส่งสง่างาม และในยุคธรรมบัญญัติ พระวิหารคือสถานที่ที่นักบวชมานมัสการพระเจ้า เมื่อองค์พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ที่เป็นใหญ่กว่าพระวิหารอยู่ที่นี้” คำว่า “ที่” อ้างอิงถึงผู้ใด? คำว่า “ที่” นี้หมายถึงองค์พระเยซูเจ้าในเนื้อหนังอย่างชัดเจน เพราะมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหาร พระวณะเหล่านั้นบอกผู้คนว่าอย่างไร? พระวณะเหล่านั้นบอกผู้คนให้ออกมาจากพระวิหาร—พระเจ้าทรงออกมาจากพระวิหารแล้วและไม่ได้ทรงพระราชกิจในนั้นอีกต่อไป ดังนั้น

ผู้คนจึงควรแสวงหาอย่างพระบาทของพระเจ้านอกพระวิหาร

และติดตามอย่างก้าวของพระองค์ในพระราชกิจใหม่ของพระองค์

มีข้อสนับสนุนที่อยู่เบื้องหลังพระวณะขององค์พระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้ นั่นคือ ภายใต้ธรรมบัญญัติ ผู้คนได้มองเห็นพระวิหารว่าเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าพระองค์เอง นั่นคือ

ผู้คนนมัสการพระวิหารแทนที่จะนมัสการพระเจ้า

ดังนั้นองค์พระเยซูเจ้าจึงทรงเตือนพวกเขาให้อ่านมัสการรูปเคารพ แทนมัสการพระเจ้าแทน

เพราะพระองค์ทรงอำนาจสูงสุด ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงตรัสว่า “เราประสงค์ความเมตตา

ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” เห็นได้ชัดเจนว่าในพระเนตรขององค์พระเยซูเจ้า

ผู้คนส่วนใหญ่ที่ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติไม่ได้นมัสการพระยาห์เวห์อีกต่อไป

แต่เพียงแค่อธิษฐานไปอย่างพอเป็นพิธี และองค์พระเยซูเจ้าตกลงพระทัยว่านี่ถือเป็นการนมัสการรูปเคารพ

ผู้คนนมัสการรูปเคารพเหล่านี้เห็นว่าพระวิหารเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ยิ่งใหญ่และสูงส่งกว่าพระเจ้า

ในหัวใจของพวกเขา มีเพียงพระวิหาร ไม่ใช่พระเจ้า และหากพวกเขาสูญเสียพระวิหารไป

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะสูญเสียที่อาศัยของพวกเขา หากปราศจากพระวิหาร พวกเขา ก็ไม่มีที่ใดให้นมัสการ

และไม่สามารถทำการอธิษฐานของพวกเขาได้ สิ่งนี้เรียกว่า “ที่อาศัย”

ของพวกเขานั้นคือสถานที่ที่พวกเขาใช้การกล่าวอ้างเท็จถึงการนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าเพื่อให้อยู่ในพระวิ

ารต่อไปและทำกิจการงานต่างๆ ของพวกเขาเอง สิ่งที่เราเรียกว่า “การพลีอุทิศ”

ของพวกเขาเป็นแค่การที่พวกเขากระทำการอันน่าอัปยศส่วนตัวของตนเองภายใต้การเสริมทำเป็นปรนนิบัติในพระวิหาร นี่คือเหตุผลที่ผู้คน ณ ขณะนั้นมองเห็นว่าพระวิหารยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า

องค์พระเยซูเจ้าตรัสพระวจนะเหล่านี้เพื่อเป็นคำเตือนให้กับผู้คน เพราะพวกเขากำลังใช้พระวิหารเป็นฉากหน้า และใช้การพลีอุทิศเป็นฉากบังการคดโกงผู้คนและการคดโกงพระเจ้า

หากเจ้านาพระวจนะเหล่านี้มาปฏิบัติกับปัจจุบัน พระวจนะเหล่านี้ยังคงใช้ได้เท่าเดิมและตรงประเด็นเท่าเดิม ถึงแม้ว่าผู้คนในวันนี้จะได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าที่แตกต่างจากที่ผู้คนในยุคธรรมบัญญัติได้รับประสบการณ์ แต่เนื้อแท้ของธรรมชาติของพระราชกิจเหล่านั้นเหมือนกัน

ในบริบทของพระราชกิจในวันนี้ ผู้คนยังคงทำสิ่งต่างๆ ในประเภทเดียวกับที่ถูกแสดงแทนด้วยคำว่า “พระวิหารยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า” ตัวอย่างเช่น ผู้คนมองเห็นว่าการทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วงคืองานของตน พวกเขามองเห็นว่าการเป็นพยานต่อพระเจ้าและการต่อสู้กับพญานาคใหญ่สีแดงคือการเคลื่อนไหวทางการเมือง เพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชน เพื่อประชาธิปไตยและอิสรภาพ

พวกเขาเปลี่ยนหน้าที่ของพวกเขาเป็นการใช้ทักษะของพวกเขาในอาชีพการงาน

แต่พวกเขาปฏิบัติต่อการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วเสมือนไม่ใช่สิ่งใดนอกจากคำสอนศาสนาชิ้นหนึ่งที่ควรทำตาม เป็นต้น โดยพื้นฐานแล้วพฤติกรรมเหล่านี้ไม่เหมือนกับคำว่า “พระวิหารยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า” หรือหรือ? ความแตกต่างคือ เมื่อสองพันปีก่อน ผู้คนทำกิจธุระส่วนตัวของตนในพระวิหารทางกายภาพ

แต่วันนี้ ผู้คนทำกิจธุระส่วนตัวของตนในพระวิหารที่ไม่อาจจับต้องได้

ผู้คนที่ให้คุณค่ากับกฎเหล่านั้นมองเห็นว่ากฎยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า

ผู้คนที่รักสถานะเหล่านั้นมองเห็นว่าสถานะยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า

ผู้คนที่รักอาชีพการงานของตนเหล่านั้นมองเห็นว่าอาชีพการงานยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า และอื่นๆ อีกมากมาย—

การแสดงออกของพวกเขาทั้งหมดทำให้เรากล่าวว่า:

“ผู้คนสรรเสริญพระเจ้าว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดโดยผ่านทางคำพูดของพวกเขา แต่ในสายตาของพวกเขา

ทุกสิ่งยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า” นี่เป็นเพราะว่าทันทีที่ผู้คนพบโอกาสที่จะแสดงพรสวรรค์ของตนเอง

หรือทำกิจธุระของตนเองหรือประกอบอาชีพการงานของตนเองตามเส้นทางในการติดตามพระเจ้าของตน

พวกเขาเว้นระยะห่างตัวพวกเขาเองจากพระเจ้า และทุ่มเทตนเองในอาชีพการงานที่ตนรัก

ส่วนสิ่งที่พระเจ้าได้มอบความไว้วางพระทัยให้กับพวกเขาและน้ำพระทัยของพระองค์นั้น

สิ่งเหล่านั้นได้ถูกละทิ้งไปนานแล้ว

สถานะของผู้คนเหล่านี้กับบรรดาผู้ที่ทำกิจธุระของตนในพระวิหารเมื่อสองพันปีก่อนมีความแตกต่างกันอย่างไร ?

อันดับต่อไป เรามาดูที่ประโยชน์สุดท้ายในบทตอนนี้กัน: “เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต”
มีด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงในประโยชน์หรือไม่?

พวกเขาสามารถมองเห็นด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงได้หรือไม่? ทุกๆ

สิ่งที่พระเจ้าตรัสนั้นมาจากพระทัยของพระองค์ ดังนั้นแล้ว เหตุใดพระองค์จึงตรัสเช่นนี้?

พวกเขารู้ประโยชน์นี้อย่างไร? พวกเขาอาจเข้าใจความหมายของประโยชน์ในตอนนี้ แต่ ณ

เวลาที่พระองค์ตรัสประโยชน์นี้ มีคนเข้าใจประโยชน์นี้ไม่มากนัก เพราะมวลมนุษย์เพิ่งออกมาจากยุคกรรมบัญญัติ

สำหรับพวกเขา การแยกจากวันสะบาโตเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง

นี่ยังไม่ต้องพูดถึงความเข้าใจว่าวันสะบาโตที่แท้จริงคืออะไร

ประโยชน์ที่ว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต”

บอกผู้คนที่ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าไม่ได้มีลักษณะทางวัตถุ

และถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงสามารถจัดเตรียมเพื่อความต้องการทางวัตถุทั้งหมดของเจ้าได้

แต่ทันทีที่ความต้องการทางวัตถุทั้งหมดของเจ้าได้รับการตอบสนองแล้ว

ความพึงพอใจจากสิ่งเหล่านี้จะสามารถแทนที่การไล่ตามเสาะหาความจริงของเจ้าได้หรือไม่?

นั่นเป็นไปได้อย่างแน่นอน!

ทั้งพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นที่เราได้ศึกษาคึ่ธรรมกันคือความจริง

คุณค่าของความจริงนี้ไม่สามารถวัดเทียบกับวัตถุที่เป็นสสารได้ ไม่ว่าจะมามีค่าเพียงใดก็ตาม

อีกทั้งคุณค่าของความจริงนี้ไม่สามารถระบุจำนวนเป็นตัวเงินได้ เพราะความจริงนี้ไม่ใช่วัตถุทางกายที่เป็นสสาร

และความจริงนี้เพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการของหัวใจของทุกๆ คน สำหรับทุกคนแล้ว

คุณค่าของความจริงที่ไม่อาจจับต้องได้เหล่านี้ควรยิ่งใหญ่กว่าคุณค่าของสิ่งของที่เป็นสสารใดๆ

ที่เจ้าอาจให้คุณค่า ไม่ใช่หรือ? คำกล่าวนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาต้องคำนึงถึง

ประเด็นสำคัญของสิ่งที่เราได้กล่าวไปคือสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น

และทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าคือสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับทุกคน

และไม่สามารถแทนที่ได้ด้วยวัตถุที่เป็นสสารใดๆ เราจะยกตัวอย่างให้เจ้าดู: เมื่อเจ้าหิว เจ้าจำเป็นต้องมีอาหาร

อาหารนี้สามารถเป็นอาหารที่ดีไม่มากนักน้อย หรือเป็นอาหารที่ไม่น่าพึงพอใจไม่มากนักน้อย

แต่ตราบเท่าที่เจ้ากินอิ่ม ความรู้สึกหิวที่ไม่น่าพึงใจก็จะไม่มีอยู่อีกต่อไป—มันจะหายไป เจ้าสามารถนั่งอย่างสงบ

และร่างกายของเจ้าจะหยุดพัก ความหิวของผู้คนสามารถแก้ไขได้ด้วยอาหาร

แต่เมื่อเจ้ากำลังติดตามพระเจ้าและรู้สึกรู้ว่าเจ้าไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์

เจ้าจะสามารถแก้ไขความว่างเปล่าในหัวใจของเจ้าได้อย่างไร?

ความว่างเปล่านี้สามารถแก้ไขได้ด้วยอาหารหรือไม่?

หรือเมื่อเจ้ากำลังติดตามพระเจ้าและไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

เจ้าสามารถนำสิ่งใดมาใช้ชดเชยความหิวนั้นในหัวใจของเจ้าได้?

ในกระบวนการของการได้รับประสบการณ์ความรอดของเจ้าโดยผ่านทางพระเจ้า

ในขณะที่ไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า หากเจ้าไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์

หรือไม่รู้ว่าคุณจริงคืออะไร หากเจ้าไม่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่รู้สึกระส่ำกระส่ายอย่างยิ่งหรือ?

เจ้าจะไม่รู้สึกถึงความหิวโหยและความกระหายอย่างรุนแรงในหัวใจของเจ้าหรือ?

ความรู้สึกเหล่านี้จะไม่ขัดขวางเจ้าไม่ให้รู้สึกสบายใจในหัวใจของเจ้าหรือ?

แล้วเจ้าจะสามารถชดเชยความหิวโหยในหัวใจของเจ้าได้อย่างไร—มีวิธีที่จะแก้ไขมันหรือไม่?

บางคนออกไปซื้อของ บางคนหาเพื่อนของตนเพื่อปรับทุกข์

บางคนปล่อยตัวปล่อยใจไปกับการนอนหลับเป็นเวลานาน คนอื่นๆ อ่านพระวจนะของพระเจ้ามากขึ้น

หรือพวกเขาทำงานให้หนักขึ้น และใช้ความมานะพยายามมากขึ้นเพื่อทำหน้าที่ของตนให้ลุล่วง

สิ่งเหล่านี้สามารถแก้ไขความลำบากยากเย็นจริงๆ ของเจ้าได้หรือ?

พวกเจ้าทุกคนเข้าใจการปฏิบัติประเภทเหล่านี้อย่างเต็มที่ เมื่อเจ้ารู้สึกไร้พลัง

เมื่อเจ้ารู้สึกถึงความอยากที่จะได้รับความรู้แจ้งจากพระเจ้าเป็นอย่างยิ่งเพื่อให้เจ้าสามารถรู้ความเป็นจริงของควา

มจริงและน้ำพระทัยของพระองค์ เจ้าจำเป็นต้องมีสิ่งใดมากที่สุด? สิ่งที่เจ้าจำเป็นต้องมีไม่ใช่อาหารเต็มจาน

และไม่ใช่พระวจนะที่ใจดีไม่กี่คำ อย่างไรก็ตามแต่ความสุขสบายชั่วประเดี๋ยวและความพึงพอใจของเนื้อหนังเลย—

สิ่งที่เจ้าจำเป็นต้องมีคือการที่พระเจ้าตรัสบอกเจ้าโดยตรงอย่างชัดเจนว่าเจ้าควรทำอะไรและเจ้าควรทำมันอย่างไร

การที่พระเจ้าตรัสบอกเจ้าอย่างชัดเจนว่าความจริงคืออะไร หลังจากที่เจ้าเข้าใจสิ่งนี้แล้ว

ถึงแม้ว่าเจ้าจะได้รับความเข้าใจเพียงเล็กน้อย

เจ้าจะไม่รู้สึกพึงพอใจในหัวใจของเจ้ามากกว่าเมื่อเทียบกับการที่เจ้าได้กินอาหารดีๆ หรือ?

เมื่อหัวใจของเจ้าพึงพอใจแล้ว หัวใจของเจ้าและการเป็นอยู่ทั้งหมดของเจ้าจะไม่ได้รับการหยุดพักที่แท้จริงหรือ?

ตอนนี้

พวกเจ้าเข้าใจโดยผ่านการอุปมาและการวิเคราะห์นี้หรือไม่ว่าเหตุใดเราจึงต้องการแบ่งปันประโยชน์กับพวก

เจ้า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต”? ความหมายของประโยชน์ก็คือว่า สิ่งที่มาจากพระเจ้า

สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น และทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์นั้นยิ่งใหญ่กว่าสิ่งอื่นใด

ซึ่งรวมถึงสิ่งของหรือบุคคลที่ครั้งหนึ่งเจ้าเชื่อว่าเจ้าทะนุถนอมความล้ำค่ามากที่สุดด้วย นั่นจึงกล่าวได้ว่า

หากบุคคลหนึ่งไม่สามารถได้รับพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าหรือหากพวกเขาไม่เข้าใจน้ำพระทัยของ

พระองค์แล้ว พวกเขาจะไม่สามารถได้รับการหยุดพักได้ ในประสบการณ์ในอนาคตของพวกเขา

พวกเจ้าจะเข้าใจว่าเหตุใดเราจึงต้องการให้พวกเจ้าดูบทตอนนี้ในวันนี้—บทตอนนี้มีความสำคัญยิ่ง
ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำคือความจริงและชีวิต
ความจริงคือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถขาดได้ในชีวิตของพวกเขา
และคือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาไม่มีวันสามารถใช้ชีวิตโดยไม่มีมันได้
เจ้ายังสามารถกล่าวได้ว่าความจริงคือสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ถึงแม้ว่าเจ้าไม่สามารถมองเห็นความจริงหรือสัมผัสความจริงได้
แต่ความสำคัญที่ความจริงมีต่อเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเพิกเฉยได้
ความจริงเป็นเพียงสิ่งเดียวที่สามารถนำการหยุดพักมาสู่หัวใจของเจ้าได้

ความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงของพวกเจ้าผสานรวมอยู่กับสถานะต่างๆ ของเจ้าเองหรือไม่? ในชีวิตจริง
อันดับแรกเจ้าต้องคิดว่าความจริงใดที่เกี่ยวข้องกับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่เจ้าได้พบ
เจ้าจะสามารถพบน้ำพระทัยของพระเจ้าท่ามกลางความจริงเหล่านี้
และสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เจ้าได้พบเข้ากับน้ำพระทัยของพระองค์ได้
หากเจ้าไม่รู้ว่แง่มุมใดของความจริงที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ที่เจ้าได้พบ
แต่ไปแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยตรงแทน
การทำเช่นนี้คือวิธีเข้าหาที่หุหนวกตาบอดซึ่งไม่สามารถสัมผัสผลลัพธ์ใดๆ
หากเจ้าต้องการแสวงหาความจริงและเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า อันดับแรกเจ้าต้องดูว่าสิ่งต่างๆ
ที่ได้เกิดขึ้นกับเจ้าเป็นประเภทใด สิ่งเหล่านั้นมีความเกี่ยวข้องกับความจริงในแง่มุมใด
และมองหาความจริงที่เฉพาะเจาะจงในพระวณะของพระเจ้าที่สัมพันธ์กับสิ่งที่เจ้าได้รับประสบการณ์ จากนั้น
เจ้าจึงมองหาเส้นทางการปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับเจ้าในความจริงนั้น ด้วยวิธีนี้
เจ้าจะสามารถได้รับความเข้าใจโดยอ้อมเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
การค้นหาและการปฏิบัติตามความจริงไม่ใช่การประยุกต์ใช้คำสอนและการทำตามสูตรราวกับเป็นเครื่องจักร
ความจริงไม่มีสูตรตายตัว อีกทั้งไม่ได้เป็นกฎ ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย—ความจริงคือชีวิตด้วยตัวของมันเอง
ความจริงคือสิ่งที่มีชีวิต และความจริงคือกฎที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างต้องปฏิบัติตามในชีวิต
และกฎที่มนุษย์ต้องมีในชีวิต
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าต้องเข้าใจโดยผ่านทางประสบการณ์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้
เจ้าไม่อาจแยกจากพระวณะของพระเจ้าหรือความจริงได้ไม่ว่าเจ้าได้มาถึงช่วงระยะใดในประสบการณ์ของเจ้าก็
ตาม
และสิ่งที่เจ้าเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่เจ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นทั้งหมดต
างได้รับการแสดงออกในพระวณะของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับความจริงอย่างแยกจากกันไม่ได้

พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นคือความจริงโดยตัวมันเอง
ความจริงคือการสำแดงที่เป็นของแท้ถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
ความจริงทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นเป็นรูปธรรม
และความจริงกล่าวอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
ความจริงบอกเจ้าอย่างตรงไปตรงมามากยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าทรงโปรดสิ่งใด พระองค์ไม่ทรงโปรดสิ่งใด
พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้เจ้าทำสิ่งใด และพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้เจ้าทำสิ่งใด
พระองค์ทรงรังเกียจชิงชังผู้คนใด และพระองค์ทรงปิตินดีในผู้คนใด
เบื้องหลังความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงออกนั้น ผู้คนสามารถมองเห็นความหรรษายินดี ความกริ้ว ความโทมนัส
และความสุขของพระองค์ เช่นเดียวกับเนื้อแท้ของพระองค์—นี่คือการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์
นอกจากการรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นและการเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์จากพระวาทะของพระองค์
แล้ว
สิ่งที่มีความสำคัญที่สุดคือความจำเป็นที่จะต้องบรรลุความเข้าใจนี้โดยผ่านทางประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง
หากบุคคลหนึ่งนำตัวเองออกจากชีวิตจริงเพื่อให้รู้จักพระเจ้า พวกเขาจะไม่สามารถสัมผัสผลในสิ่งนั้นได้
ถึงแม้ว่ามีผู้คนที่สามารถได้รับความเข้าใจบางอย่างจากพระวาทะของพระเจ้า
แต่ความเข้าใจของพวกเขาจำกัดอยู่กับทฤษฎีและพระวาทะ
และมีความต่างเกิดขึ้นกับเรื่องที่ว่าพระเจ้าพระองค์เองจริงๆ แล้วทรงเหมือนสิ่งใด
สิ่งที่เรากำลังสื่อสารถึงในตอนนี้อยู่ทั้งหมดอยู่ในขอบเขตของเรื่องราวทั้งหลายที่ได้รับการบันทึกในพระคัมภีร์
ผู้คนสามารถเข้าใจพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นที่พระองค์ได้ทรงแสดงออกโดย
ผ่านทางเรื่องราวเหล่านี้และโดยผ่านทางการวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้
ซึ่งจะทำให้พวกเขาสามารถรู้ทุกแง่มุมของพระเจ้าได้อย่างกว้างขวางขึ้น ลึกซึ้งขึ้น ครอบคลุมขึ้น และถ้วนทั่วขึ้น
แล้วการรู้จักทุกแง่มุมของพระเจ้านี้มีวิธีเดียวคือโดยผ่านทางเรื่องราวเหล่านี้หรือไม่ใช่
เรื่องราวเหล่านี้ไม่ใช่แค่วิธีเดียว!
เนื่องจากสิ่งที่พระเจ้าตรัสและพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในยุคแห่งราชอาณาจักรสามารถช่วยผู้คนให้รู้จัก
พระอุปนิสัยของพระองค์ได้ดียิ่งขึ้น และรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์ได้อย่างเต็มที่ยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม
เราคิดว่าจะเป็นกร่ายกว่าที่จะรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าและเข้าใจสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นโดยผ่านทาง
ตัวอย่างหรือเรื่องราวบางอย่างที่ได้รับการบันทึกในพระคัมภีร์ที่ผู้คนคุ้นเคย
หากเรานำพระวาทะแห่งการพิพากษาและการเตือนและความจริงที่พระเจ้าทรงแสดงออกในวันนี้มาทำให้เจ้ารู้จัก
จักพระองค์ด้วยวิธีนี้คำต่อคำ เจ้าจะรู้สึกว่ามันน่าเบื่อและไม่น่าสนใจจนเกินไป
และบางคนยังอาจรู้สึกกระทั่งว่าพระวาทะของพระเจ้าดูเหมือนเป็นสูตรตายตัว

แต่หากเรานำเรื่องราวในพระคัมภีร์มาเป็นตัวอย่างเพื่อช่วยให้ผู้คนรู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้า พวกเขาจะไม่พบว่ามันน่าเบื่อ เจ้าสามารถกล่าวได้ว่าในระหว่างการอธิบายตัวอย่างเหล่านี้ รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระเจ้า ณ ขณะนั้น—พระอารมณ์หรือความรู้สึกของพระองค์ หรือพระคำริและแนวความคิดของพระองค์—ได้มีการบอกต่อผู้คนในภาษาของมนุษย์ และเป้าหมายของทั้งหมดนี้คือการทำให้พวกเขาสามารถซึ่งคุณค่า สามารถรู้สึกถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น ไม่ได้เป็นสูตรตายตัว มันไม่ได้เป็นตำนานหรือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ มันคือบางสิ่งบางอย่างที่ดำรงอยู่อย่างแท้จริง ที่ผู้คนสามารถรู้สึกและซึ่งคุณค่าได้ นี่คือเป้าหมายสูงสุด เจ้าสามารถกล่าวได้ว่าผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในยุคนั้น ได้รับพร พวกเขาสามารถใช้เรื่องราวต่างๆ เพื่อให้ได้รับความเข้าใจที่กว้างขึ้นเกี่ยวกับพระราชกิจก่อนหน้าของพระเจ้า พวกเขาสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยของพระองค์ผ่านพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำไปแล้ว พวกเขาสามารถเข้าใจน้ำพระทัยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ผ่านพระอุปนิสัยเหล่านี้ที่พระองค์ได้ทรงแสดง ออก และเข้าใจการสำแดงอย่างเป็นรูปธรรมถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ และการดูแลเอาใจใส่พวกมนุษย์ของพระองค์ และด้วยวิธีนี้ พวกเขาสามารถบรรลุไปถึงซึ่งความรู้ที่ละเอียดขึ้นและลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า เราเชื่อว่าตอนนี้พวกเจ้าทุกคนสามารถรู้สึกถึงสิ่งนี้ได้!

เจ้าสามารถมองเห็นอีกแง่มุมหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นได้ในขอบเขตของพระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงดำเนินการเสร็จสมบูรณ์ในยุคพระคุณ แง่มุมนี้ได้รับการแสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังของพระองค์ และผู้คนสามารถมองเห็นและซึ่งคุณค่าในแง่มุมนี้เพราะสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ผู้คนมองเห็นในบุตรมนุษย์ว่าพระเจ้าในเนื้อหนังดำรงพระชนม์ชีพตามสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์อย่าง ไร และพวกเขามองเห็นเทวสภาพของพระองค์ซึ่งแสดงออกโดยผ่านทางเนื้อหนังนั้น การแสดงออกสองประเภทนี้ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระเจ้าจริงๆ และทำให้ผู้คนสามารถสร้างมโนคติที่แตกต่างเกี่ยวกับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ในระหว่างช่วงเวลาระหว่างการทรงสร้างโลกและการสิ้นสุดยุคธรรมบัญญัติ นั่นคือ ก่อนยุคพระคุณ แง่มุมเดียวเกี่ยวกับพระเจ้าที่ผู้คนมองเห็น ได้ยิน และได้รับประสบการณ์นั้นมีเพียงเทวสภาพของพระเจ้า สิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงทำและตรัสในอาณาจักรที่ไม่ใช่ทางวัตถุ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงแสดงออกจากตัวตนจริงของพระองค์ที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ สิ่งเหล่านี้มักทำให้ผู้คนรู้สึกถึงว่าพระเจ้าทรงสูงส่งในความยิ่งใหญ่ของพระองค์จนพวกเขาไม่อาจเข้าใจพระองค์

ได้ โดยปกติแล้ว ความประทับใจที่พระเจ้าทรงทำให้เกิดกับผู้คนคือ

การที่พระเจ้าทรงปรากฏาเข้ามาแล้วก็ออกไปจากความสามารถในการล่วงรู้ของพวกเขา

และผู้คนรู้สึกระทึงว่าทุกๆ

พระคำและแนวความคิดของพระองค์ช่างลึกกลับและยากจะอธิบายจนไม่มีวิธีที่จะเอื้อมถึงสิ่งเหล่านั้น

แล้วนับประสาอะไรกับการพยายามที่จะเข้าใจและซึ่งคุณค่าสิ่งเหล่านั้น สำหรับผู้คนแล้ว

ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าช่างไกลห่างอย่างยิ่ง ช่างไกลห่างจนผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ ไม่สามารถสัมผัสได้

ดูเหมือนว่าพระองค์ประทับอยู่สูงขึ้นไปบนฟ้า และดูเหมือนว่าไม่ทรงดำรงอยู่เลย ดังนั้นสำหรับผู้คนแล้ว

การเข้าใจพระทัยและจิตใจของพระเจ้า หรือพระคำใดๆ ของพระองค์จึงเป็นสิ่งที่ไม้อาจสัมฤทธิ์ผลได้

และอาจถึงขั้นอยู่ไกลเกินที่พวกเขาจะเอื้อมถึง

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจที่เป็นรูปธรรมอยู่บ้างในยุคธรรมบัญญัติ

และพระองค์ยังได้ทรงออกพระวจนะที่เฉพาะเจาะจงอยู่บ้างและ ได้ทรงแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่เฉพาะเจาะจง

อยู่บ้างเพื่อให้ผู้คนสามารถซึ่งคุณค่าและล่วงรู้ถึงความรู้อันแท้จริงเกี่ยวกับพระองค์ แต่ในท้ายที่สุด

การแสดงออกถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นเหล่านี้มาจากอาณาจักรที่ไม่ใช่ทางวัตถุ และสิ่งที่ผู้คนเข้าใจ

สิ่งที่ผู้คนรู้ยังคงเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นในแง่มุมที่เป็นเทวสภาพ

มวลมนุษย์ไม่สามารถได้รับมโนคติที่เป็นรูปธรรมจากการแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนี้

และความประทับใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงติดอยู่ภายในขอบเขตของ “กายฝ่ายวิญญาณที่ยากจะเข้าใจ

ที่ปรากฏาเข้ามาแล้วก็ออกไปจากการล่วงรู้”

เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้วัตถุที่เฉพาะเจาะจงหรือพระฉายาที่เป็นของอาณาจักรทางวัตถุในการทรงปรากฏต่อ

หน้าผู้คน พวกเขาจึงยังคงไม่สามารถที่จะนิยามพระองค์โดยใช้ภาษาของมนุษย์ได้ ในหัวใจและจิตใจของผู้คนนั้น

พวกเขามักต้องการที่จะใช้ภาษาของพวกเขาเองในการกำหนดมาตรฐานของพระเจ้า

ที่จะทำให้พระองค์ทรงเป็นที่จับต้องได้ และที่จะทำให้พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เสมอ เช่น พระองค์ทรงสูงเท่าใด

พระองค์ทรงมีพระกายใหญ่เพียงใด พระองค์ทรงดูเป็นอย่างไร พระองค์ทรงชอบสิ่งใด

และบุคลิกของพระองค์เป็นอย่างไรกันแน่ อันที่จริง ในพระทัยของพระองค์

พระเจ้าทรงรู้ว่าผู้คนกำลังคิดในลักษณะนี้ พระองค์เข้าพระทัยอย่างชัดเจนยิ่งเกี่ยวกับความต้องการของผู้คน

และแน่นอนว่าพระองค์ทรงรู้เช่นกันว่าพระองค์ควรทรงทำสิ่งใด ดังนั้น

พระองค์จึงทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์ในวิธีที่แตกต่างออกไปในยุคพระคุณ

วิธีใหม่นี้เป็นทั้งเทวสภาพและเป็นมนุษย์ ในช่วงเวลาที่องค์พระเยซูเจ้ากำลังทรงพระราชกิจอยู่นั้น

ผู้คนสามารถมองเห็นว่าพระเจ้าทรงมีการแสดงออกแบบมนุษย์มากมาย ตัวอย่างเช่น

พระองค์ทรงสามารถเดินร่ำ พระองค์ทรงสามารถเข้าร่วมงานแต่งงาน พระองค์ทรงสามารถประชาคมกับผู้คน

ตรัสกับพวกเขา และหาเรื่องต่างๆ กับพวกเขา นอกเหนือจากนั้น

องค์พระเยซูเจ้ายังได้ทรงทำให้พระราชกิจมากมายที่เป็นสิ่งแทนเทวสภาพของพระองค์ครบบริบูรณ์ด้วย และแน่นอนว่าทั้งหมดของพระราชกิจนี้เป็นการแสดงออกและการเปิดเผยถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า ในช่วงระหว่างเวลานี้

เมื่อเทวสภาพของพระเจ้าได้รับการทำให้เป็นจริงขึ้นในเนื้อหนังธรรมดาในแบบที่ผู้คนสามารถมองเห็นและสัมผัสได้ พวกเขาก็ไม่รู้ลึกอีกต่อไปว่าพระองค์ทรงปรากฏวามเข้ามาแล้วก็ออกไปจากการลวงรู้

หรือว่าพวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้พระองค์ได้ ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาสามารถพยายามจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า

หรือทำความเข้าใจกับเทวสภาพของพระองค์โดยผ่านทางทุกการเคลื่อนไหว โดยผ่านทางพระวจนะ

และโดยผ่านทางพระราชกิจของบุตรมนุษย์

บุตรมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาทรงแสดงถึงเทวสภาพของพระเจ้าโดยผ่านทางสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ และสื่อสารน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์

และพระองค์ยังทรงเผยให้ผู้คนเห็นพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ที่ประทับอยู่ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

โดยผ่านทาง การแสดงออกของพระองค์ถึงน้ำพระทัยและพระอุปนิสัยของพระเจ้าด้วยเช่นกัน

สิ่งที่ผู้คนมองเห็นคือพระเจ้าพระองค์เองในรูปแบบที่จับต้องได้และมาจากเลือดเนื้อ ดังนั้น

บุตรมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาทรงทำให้สิ่งต่างๆ ได้เป็นรูปธรรมและเป็นมนุษย์ขึ้น เช่น

พระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง สถานะของพระเจ้า พระฉายา พระอุปนิสัย

และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ถึงแม้ว่าการทรงปรากฏภายนอกของบุตรมนุษย์จะมีขีดจำกัดบางอย่างเกี่ยวกับพระฉายาของพระเจ้า

แต่เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นทั้งหมดสามารถเป็นสิ่งแทนพระอัครลักษณะและสถานะของพระเจ้าพระองค์เองได้—มีความแตกต่างอยู่บ้างในรูปของการแสดงออกเท่านั้น

พวกเราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าบุตรมนุษย์ได้ทรงเป็นตัวแทนพระอัครลักษณะและสถานะของพระเจ้าพระองค์เอง ทั้งในรูปของสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์และเทวสภาพของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

ในช่วงระหว่างเวลานี้ พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจโดยผ่านทางเนื้อหนัง ตรัสจากมุมมองของเนื้อหนัง

และทรงยื่นต่อหน้ามวลมนุษย์ด้วยพระอัครลักษณะและสถานะของบุตรมนุษย์

และนี่ทำให้ผู้คนมีโอกาสดูประสมและรับประสบการณ์กับพระวจนะและพระราชกิจที่แท้จริงของพระเจ้าท่ามกลางมวลมนุษย์

นอกจากนี้ยังให้ผู้คนมีความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับเทวสภาพของพระองค์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ท่ามกลางความถ่อมพระทัย

อีกทั้งได้รับความเข้าใจและการจำกัดความในเบื้องต้นเกี่ยวกับความเป็นของแท้และความเป็นจริงของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าพระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้ครบบริบูรณ์ วิธีการทรงพระราชกิจของพระองค์
และมุมมองที่พระองค์ตรัสจะแตกต่างจากตัวตนจริงของพระเจ้าในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ
แต่ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์ก็ได้เป็นสิ่งแทนพระเจ้าพระองค์เองอย่างแท้จริง ผู้ซึ่งมวลมนุษย์ไม่เคยเห็นมาก่อน—
นี่เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้! นั่นจึงกล่าวได้ว่าไม่ว่าพระเจ้าทรงปรากฏในรูปร่างใดก็ตาม
ไม่ว่าพระองค์ตรัสจากมุมมองใดก็ตาม หรือไม่ว่าพระองค์ทรงเผชิญกับมวลมนุษย์ในพระฉายาใดก็ตาม
พระเจ้าไม่ทรงเป็นตัวแทนสิ่งใดเว้นแต่พระองค์เองเท่านั้น
พระองค์ไม่ทรงสามารถเป็นตัวแทนมนุษย์คนหนึ่งคนใด หรือมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามคนใด
พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง และนี่เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้

อันดับต่อไป พวกเราจะดูนิทานอุปมาที่องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสเล่าในยุคพระคุณ

3. อุปมาเรื่องแกะหลง

มัทธิว 18:12-14 พวกท่านคิดอย่างไร? ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงไปจากฝูง
คนนั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา แล้วไปเที่ยวหาตัวที่หลงไปนั้นหรือ?

เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนนั้นพบมัน

เขาจะมีความเปรมปรีดิ์มากยิ่งขึ้นกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไปนั้น

พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นแหละ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กละเลยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

บทตอนนี้เป็นนิทานอุปมา—บทตอนนี้ให้ความรู้ลึกประเภทใดแก่ผู้คน? วิธีการแสดงออก—นิทานอุปมา—

ที่ใช้ในที่นี้คือการอุปมาอุปไมยในภาษาของมนุษย์ และดังนั้นจึงอยู่ภายในขอบเขตความรู้ของมนุษย์

หากพระเจ้าตรัสบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายกันนี้ในยุคธรรมบัญญัติ

ผู้คนจะรู้สึกว่าพระวอนะนั้นไม่ได้สอดคล้องกับผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นอย่างแท้จริง

แต่เมื่อบุตรมนุษย์ทรงส่งพระวอนะเหล่านี้ในยุคพระคุณ มันรู้สึกสบายใจ อบอุ่น และสนิทสนมกับผู้คน

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงปรากฏในรูปของมนุษย์

พระองค์ทรงใช้นิทานอุปมาที่เหมาะสมอย่างยิ่ง ที่มาจากสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์เอง

เพื่อแสดงออกถึงพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์

พระสุรเสียงนี้เป็นสิ่งแทนพระสุรเสียงของพระเจ้าเองและพระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำในยุคนี้

น และยังเป็นสิ่งแทนท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนในยุคพระคุณด้วย

พระองค์ทรงเปรียบเทียบกับแต่ละบุคคลเป็นแกะ โดยทอดพระเนตรจากมุมมองของท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คน

หากแกะตัวหนึ่งหายไป พระองค์จะทรงทำไม่ว่าอะไรก็ตามที่จำเป็นเพื่อคั่นหามัน

นี่เป็นสิ่งที่แทนหลักการของพระราชกิจของพระเจ้า ณ

ขณะนั้นท่ามกลางมวลมนุษย์เมื่อพระองค์ประทับอยู่ในเนื้อหนัง

พระเจ้าทรงใช้นิทานอุปมานี้เพื่ออธิบายการตัดสินใจที่แน่วแน่และท่าทีของพระองค์ในพระราชกิจนั้น

นี่คือความได้เปรียบของการที่พระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์:

พระองค์ทรงใช้ความได้เปรียบของความรู้ของมวลมนุษย์และใช้ภาษาของมนุษย์เพื่อพูดคุยกับผู้คนและแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงอธิบายหรือ “แปล”

ภาษาแบบพระเจ้าที่ลุ่มลึกของพระองค์ซึ่งผู้คนคิดนั้นที่จะทำความเข้าใจในภาษามนุษย์ให้กับมนุษย์ในวิธีของมนุษย์ สิ่งนี้ช่วยให้ผู้คนเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์และรู้สิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ

พระองค์ยังทรงสามารถมีการสนทนากับผู้คนจากมุมมองของมนุษย์โดยใช้ภาษาของมนุษย์

และทรงสื่อสารกับผู้คนในวิธีที่พวกเขาเข้าใจได้

พระองค์ยังถึงขั้นสามารถตรัสและทรงพระราชกิจโดยใช้ภาษาและความรู้ของมนุษย์เพื่อให้ผู้คนสามารถรู้สึกถึงความดีและความใกล้ชิดของพระเจ้า เพื่อให้พวกเขาสามารถมองเห็นพระทัยของพระองค์ได้

พวกเขามองเห็นอะไรในการนี้? มีข้อห้ามใดๆ ในพระวาทะและการกระทำของพระเจ้าหรือไม่?

ในความคิดของผู้คนแล้ว ไม่มีวิถีใดที่พระเจ้าจะทรงสามารถใช้ความรู้ ภาษา

หรือวิธีการพูดของมนุษย์เพื่อทรงปราศรัยเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าพระองค์เองทรงต้องประสงค์ที่จะตรัส

พระราชกิจที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำ หรือเพื่อแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์เอง

แต่ นี่คือการคิดที่ผิดพลาด

พระเจ้าทรงใช้นิทานอุปมาประเภทนี้เพื่อให้ผู้คนสามารถรู้สึกได้ถึงความเป็นจริงและความจริงใจของพระเจ้า และมองเห็นท่าทีของพระองค์ต่อผู้คนในระหว่างช่วงเวลานั้น

นิทานอุปมานี้ปลุกผู้ที่ได้ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติมาเป็นเวลานานให้ตื่นขึ้นจากฝัน

และยังสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนที่ใช้ชีวิตในยุคพระคุณรุ่นแล้วรุ่นเล่า ด้วยการอ่านบทตอนของนิทานอุปมานี้

ผู้คนรู้จักความจริงใจในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า

และเข้าใจน้ำหนักและความสำคัญที่มีให้กับมวลมนุษย์ในพระทัยของพระเจ้า

เรามาดูที่ประโยคสุดท้ายในบทตอนนี้กัน: “พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย” นี่ก็พระวาทะขององค์พระเยซูเจ้าเอง

หรือพระวาทะของพระบิดาในสวรรค์? จากภายนอกแล้ว ดูเหมือนว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นผู้ตรัส

แต่น้ำพระทัยของพระองค์เป็นตัวแทนน้ำพระทัยของพระเจ้าพระองค์เอง

จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงตรัสว่า: “พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ

พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย” ผู้คน ณ
ขณะนั้นยอมรับพระบิดาในสวรรค์เป็นพระเจ้าเท่านั้น
และเชื่อว่าบุคคลผู้ที่พวกเขามองเห็นต่อหน้าต่อตาของเขานี้เป็นเพียงผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา
และไม่สามารถเป็นตัวแทนพระบิดาในสวรรค์ได้
นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมองค์พระเยซูเจ้าจึงได้ทรงเพิ่มประโยชน์ลงในตอนท้ายของนิทานอุปมานี้
เพื่อให้ผู้คนสามารถรู้สึกถึงน้ำพระทัยที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษยจริงๆ
และรู้สึกถึงความเป็นของแท้และความถูกต้องแม่นยำในสิ่งที่พระองค์ตรัส ถึงแม้ว่าประโยชน์จะเป็นสิ่งที่พุดง่าย
แต่พระองค์ก็ตรัสด้วยความใส่พระทัยและความรัก
และเผยให้เห็นถึงความถ่อมพระทัยและความอ่อนเร้นขององค์พระเยซูเจ้า
ไม่ว่าพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์หรือไม่ หรือไม่ว่าพระองค์ทรงพระราชกิจในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณหรือไม่
พระองค์ก็ทรงรู้จักหัวใจของมนุษย์ดีที่สุด และทรงเข้าใจสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องมีดีที่สุด
ทรงรู้สิ่งที่ผู้คนกังวลและสิ่งที่ทำให้พวกเขาสับสน
และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงทรงเพิ่มประโยชน์ลงไป
ประโยชน์นี้เน้นให้เห็นถึงปัญหาที่ซ่อนเร้นอยู่ในมวลมนุษย์: ผู้คนกังขาในสิ่งที่บุตรมนุษย์ตรัส กล่าวคือ
เมื่อองค์พระเยซูเจ้ากำลังตรัส พระองค์ต้องตรัสเพิ่มว่า:
“พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ
พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย”
และพระวณะของพระองค์เกิดผลได้ด้วยข้อสนับสนุนนี้เท่านั้น
เพื่อทำให้ผู้คนเชื่อในความถูกต้องแม่นยำของพระวณะของพระองค์
และเพิ่มความน่าเชื่อถือของพระวณะของพระองค์
สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าเมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นบุตรมนุษย์ปกติธรรมดา
พระเจ้าและมวลมนุษย์ก็มีสัมพันธภาพที่น่าอัศจรรย์อย่างมาก และสถานการณ์ของบุตรมนุษย์ก็น่าอัศจรรย์อย่างมาก
นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าสถานะขององค์พระเยซูเจ้าท่ามกลางมนุษย์มีนัยสำคัญเพียงใดในขณะนั้น
เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้ ที่จริงแล้วเป็นการตรัสเพื่อบอกผู้คนว่า: พวกเจ้าสามารถวางใจได้—
พระวณะเหล่านี้ไม่ได้เป็นสิ่งที่แทนสิ่งที่อยู่ในหัวใจของเราเอง
แต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้สถิตอยู่ในหัวใจของพวกเจ้า สำหรับมวลมนุษย์ นี่ไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าขันหรือ?
ถึงแม้ว่าพระเจ้าผู้ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังจะมีข้อได้เปรียบมากมายที่พระองค์ไม่ทรงมีในตัวตนของพระองค์
แต่พระองค์ก็ทรงทนต่อความสงสัยและการปฏิเสธของพวกเข
ตลอดจนความด้านชาและความไร้ความรู้สึกของพวกเข

สามารถกล่าวได้ว่ากระบวนการของพระราชกิจของบุตรมนุษย์คือกระบวนการในการได้รับประสบการณ์กับการปฏิบัติของมวลมนุษย์ และการได้รับประสบการณ์กับการที่พวกเขาแข่งขันกับพระองค์

ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นกระบวนการในการทำงานเพื่อให้ได้รับความไว้วางใจของมวลมนุษย์อย่างต่อเนื่อง และเพื่อพิชิตมวลมนุษย์โดยผ่านทางสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น โดยผ่านทางเนื้อแท้ของพระองค์เอง นั่นไม่เชิงว่าพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์จะทรงทำสงครามบนพื้นดินกับซาตาน แต่เป็นการที่พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ธรรมดา และเริ่มการต่อสู้ดิ้นรนกับผู้ติดตามพระองค์มากกว่า และในการต่อสู้ดิ้นรนนี้

บุตรมนุษย์ทรงได้ทำพระราชกิจของพระองค์ให้ครบบริบูรณ์ด้วยความถ่อมพระทัยของพระองค์ ด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น และด้วยความรักและพระปรีชาญาณของพระองค์ พระองค์ทรงได้รับผู้คนที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ ได้รับพระอัครลัทธิและสถานะที่พระองค์สมควรจะได้รับ และ “เสด็จกลับ” สู่บัลลังก์ของพระองค์

อันดับต่อไป พวกเรามาดูสองบทตอนของข้อพระคัมภีร์ ดังต่อไปนี้

4. ยกโทยเจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด

มัทธิว 18:21-22 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรยกโทยให้พี่น้องที่ทำผิดต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง? ถึงเจ็ดครั้งหรือ?” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าเจ็ดครั้งแต่เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด”

5. ความรักขององค์พระผู้เป็นเจ้า

มัทธิว 22:37-39 พระเยซูทรงตอบเขาว่า

“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’”

ในสองบทตอนนี้ บทหนึ่งพูดถึงการให้อภัยและอีกบทหนึ่งพูดถึงความรัก

สองหัวข้อนี้เน้นถึงพระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะดำเนินการในยุคพระคุณ

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงนำพระราชกิจช่วงระยะหนึ่งมาพร้อมกับพระองค์ด้วย ซึ่งคือพระราชกิจเฉพาะและพระอุปนิสัยที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะแสดงออกในยุคนี้ ในช่วงเวลานั้น ทุกสิ่งที่บุตรมนุษย์ทรงทำนั้นวนเวียนอยู่กับพระราชกิจที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะปฏิบัติในยุคนี้ พระองค์ไม่ทรงทำมากกว่านั้นและไม่ทรงทำน้อยกว่านั้น ทุกๆ

สิ่งที่พระองค์ตรัสและพระราชกิจทุกประเภทที่พระองค์ทรงดำเนินการล้วนเกี่ยวข้องกับยุคนี้

ไม่ว่าพระองค์จะทรงแสดงออกถึงสิ่งนี้ในวิธีของมนุษย์ด้วยภาษาของมนุษย์หรือโดยผ่านทางภาษาของพระเจ้า และไม่ว่าพระองค์จะทรงปฏิบัติเช่นนั้นในวิธีใดหรือจากมุมมองใดก็ตาม

เป้าหมายของพระองค์คือการช่วยผู้คนให้เข้าใจว่าพระองค์ทรงต้องประสงค์จะทำอะไร

น้ำพระทัยของพระองค์คืออะไร และข้อพึงประสงค์ของพระองค์จากผู้คนคืออะไร

พระองค์อาจจะทรงใช้วิถีทางที่หลากหลายและมุมมองที่แตกต่างเพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจและรู้ถึงน้ำพระทัยของพระองค์ และเพื่อทำความเข้าใจพระราชกิจของพระองค์ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอด ดังนั้น ในยุคพระคุณ เราจึงมองเห็นว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงใช้ภาษาของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่เพื่อแสดงออกถึงสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะสื่อสารกับมวลมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น

เรามองเห็นพระองค์จากมุมมองของผู้ใช้ทางธรรมดาที่พูดคุยกับผู้คน ที่จัดเตรียมเพื่อความต้องการของพวกเขา และที่ช่วยพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้ร้องขอ

ในยุคธรรมบัญญัติที่มาก่อนยุคพระคุณนั้นไม่เห็นว่าการทรงพระราชกิจในวิธีนี้

พระองค์ทรงกลับกลายเป็นสนิทสนมมากขึ้นและสงสารเห็นใจมากขึ้นกับมวลมนุษย์

อีกทั้งทรงสามารถสัมผัสผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากยิ่งขึ้นทั้งในรูปแบบและลักษณะ

การอุปมาเกี่ยวกับการให้อภัยผู้คนเจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้งทำให้ประเด็นนี้ชัดเจนอย่างยิ่ง

จุดประสงค์ที่ตัวเลขในการอุปมานี้ทำให้สัมผัสผลลัพธ์คือการทำให้ผู้คนสามารถเข้าใจเจตนารมณ์ขององค์พระเยซูเจ้า ณ เวลาที่พระองค์ตรัสสิ่งนี้ เจตนารมณ์ของพระองค์ก็คือว่าผู้คนควรให้อภัยผู้อื่น—

ไม่ใช่หนึ่งครั้งหรือสองครั้ง และไม่แม้กระทั่งเจ็ดครั้ง แต่เป็นเจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้ง ภายในแนวคิดของคำว่า

“เจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้ง” มีแนวคิดแบบใดอยู่?

แนวคิดนี้คือการทำให้ผู้คนทำให้การให้อภัยเป็นความรับผิดชอบของพวกเขาเอง

เป็นบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาต้องเรียนรู้ และเป็น “วิธี” ที่พวกเขาต้องปฏิบัติตาม

ถึงแม้ว่านี่จะเป็นเพียงแค่การอุปมา แต่การอุปมานี้ก็ทำหน้าที่เน้นถึงประเด็นที่สำคัญยิ่ง

การอุปมานี้ช่วยให้ผู้คนซึ่งคุณค่าอย่างลึกซึ้งในสิ่งที่พระองค์ทรงหมายถึง

และพบวิธีที่ถูกต้องเหมาะสมในการปฏิบัติ และหลักการและมาตรฐานของการปฏิบัติ

การอุปมานี้ช่วยผู้คนให้เข้าใจอย่างชัดเจน และให้พวกเขาได้มีมโนคติที่ถูกต้อง—

ว่าพวกเขาควรเรียนรู้การให้อภัยและให้อภัยไม่ว่าจะกี่ครั้งโดยไม่มีเงื่อนไข

แต่โดยมีท่าทีของการทนยอมรับและความเข้าใจผู้อื่น เมื่อองค์พระเยซูเจ้าตรัสเช่นนั้น

มีสิ่งใดอยู่ในพระทัยของพระองค์? พระองค์มีพระคำไปถึงจำนวน “เจ็ดสิบคูณเจ็ด” จริงๆ หรือ? ไม่ใช่

พระองค์ไม่มีพระคำเช่นนั้น มีจำนวนครั้งที่พระเจ้าจะทรงให้อภัยมนุษย์หรือไม่?

มีผู้คนมากมายที่มีความสนใจเป็นอย่างยิ่งใน “จำนวนครั้ง” ที่กล่าวถึงในที่นี้

ผู้ที่ต้องการจะเข้าใจจุดกำเนิดและความหมายของตัวเลขนี้จริงๆ

พวกเขาต้องการเข้าใจว่าเหตุใดจำนวนนี้จึงออกมาจากพระโอษฐ์ขององค์พระเยซูเจ้า

พวกเขาเชื่อว่าตัวเลขนี้มีความหมายโดยนัยที่ลึกซึ้งลงไปอีก แต่อันที่จริงแล้ว

นี่เป็นเพียงการอุปมาอุปมัยของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงใช้ ความหมายโดยนัยหรือความหมายใดๆ

นั้นต้องทำความเข้าใจพร้อมกับข้อพึงพระสงฆ์ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์

เมื่อพระเจ้ายังไม่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้คนไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสมากนัก

เพราะพระวาระของพระองค์มาจากเทวสภาพอย่างสมบูรณ์

มุมมองและบริบทของสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจเอื้อมถึงสำหรับมวลมนุษย์

สิ่งนี้ได้รับการแสดงออกจากอาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้

สำหรับผู้ที่ใช้ชีวิตในเนื้อหนัง พวกเขาไม่สามารถก้าวผ่านอาณาจักรฝ่ายวิญญาณได้

แต่หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ตรัสต่อมวลมนุษย์จากมุมมองของสภาวะความเป็นมนุษย์

และพระองค์เสด็จออกจากและผ่านขอบเขตของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ

พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงพระอุปนิสัย น้ำพระทัย

และท่าทีที่แบบพระเจ้าของพระองค์โดยผ่านทางสิ่งต่างๆ ที่พวกมนุษย์สามารถจินตนาการได้ สิ่งต่างๆ

ที่พวกเขามองเห็นและประสบพบเจอในชีวิตของพวกเขา และ โดยใช้วิธีการที่พวกมนุษย์สามารถยอมรับได้

ในภาษาที่พวกเขาสามารถเข้าใจได้ และด้วยความรู้ที่พวกเขาสามารถจับความเข้าใจได้

เพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเข้าใจและรู้จักพระเจ้า

เพื่อจับใจความเจตนารมณ์ของพระองค์และมาตรฐานที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ภายในขอบเขตของจิตความসা

มารธของพวกเขา และจนถึงระดับที่พวกเขาสามารถทำได้

นี่คือวิธีการและหลักการของพระราชกิจของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์

ถึงแม้ว่าโดยส่วนใหญ่แล้วหนทางของพระเจ้าและหลักการของพระองค์ในการทรงพระราชกิจในเนื้อหนังสัมฤ

ทธิผลด้วยการใช้หรือโดยผ่านทางสภาวะความเป็นมนุษย์

แต่ก็สัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริงในผลลัพธ์ที่ไม่อาจสัมฤทธิ์ผลได้โดยการทรงพระราชกิจในเทวสภาพโดยตรง

พระราชกิจของพระเจ้าในสภาวะความเป็นมนุษย์นั้นเป็นรูปธรรม เป็นของแท้ และมุ่งเป้าหมายมากกว่า

วิธีการต่างๆ มีความยืดหยุ่นมากกว่ามาก

และในรูปร่างนั้นเกินหน้าจากพระราชกิจที่ทรงดำเนินการในช่วงระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

อันดับต่อไป พวกเรามาพูดถึงการรักองค์พระผู้เป็นเจ้าและการรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตัวเจ้าเองกันเถิด

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่มีการแสดงออกโดยตรงในเทวสภาพหรือไม่? เห็นได้ชัดว่าไม่!

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่บุตรมนุษย์ได้ตรัสถึงในสภาวะความเป็นมนุษย์

มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่จะพูดบางสิ่งบางอย่างเช่น “จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตัวตัวเอง
จงรักผู้อื่นเหมือนกับที่เจ้าทะนุถนอมชีวิตของตัวเอง” การพูดลักษณะเช่นนี้เป็นของมนุษย์แต่เพียงเท่านั้น
พระเจ้าไม่เคยตรัสในลักษณะเช่นนี้ อย่างน้อยที่สุด พระเจ้าไม่ทรงมีภาษาประเภทนี้ในเทวสภาของพระองค์
เพราะพระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นต้องมีหลักความเชื่อประเภทนี้ที่ว่า
“จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตัวตัวเอง” เพื่อวางระเบียบความรักที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์
เพราะความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์นั้นเป็นการเปิดเผยตามธรรมชาติถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรง
เป็น พวกเจ้าเคยได้ยินพระเจ้าตรัสอะไรเช่นว่า “เรารักมวลมนุษย์เหมือนที่เรารักตัวเราเอง” เมื่อใดกัน?
พวกเจ้าไม่เคยได้ยิน เพราะความรักอยู่ในเนื้อแท้ของพระเจ้าและในสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
ความรักที่พระเจ้าทรงมีให้กับมวลมนุษย์ และท่าทีของพระองค์
และวิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้คนคือการแสดงออกและการเปิดเผยตามธรรมชาติถึงพระอุปนิสัยของพระองค์
พระองค์ไม่จำเป็นต้องจงพระทัยทำสิ่งนี้ในลักษณะเฉพาะใดๆ หรือจงพระทัยทำตามวิธีการเฉพาะใดๆ
หรือหลักศีลธรรมเพื่อสัมฤทธิ์ผลในการรักเพื่อนบ้านของพระองค์เหมือนรักพระองค์เอง—
พระองค์ได้ทรงครอบครองเนื้อแท้ประเภทนี้อยู่แล้ว เจ้ามองเห็นอะไรในสิ่งนี้?
เมื่อพระเจ้าทรงพระราชกิจในสถานะความเป็นมนุษย์ วิธีการ พระวาทะ
และความจริงมากมายของพระองค์ได้รับการแสดงออกด้วยวิธีของมนุษย์ แต่ในขณะเดียวกัน
พระอุปนิสัยของพระเจ้า สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น
และน้ำพระทัยของพระองค์ได้รับการแสดงออกเพื่อให้ผู้คนรู้จักและทำความเข้าใจ
สิ่งที่พวกเขาได้มารู้จักและเข้าใจคือเนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั่นเอง
ซึ่งเป็นสิ่งแทนพระอัครลักษณะและสถานะโดยธรรมชาติของพระเจ้าพระองค์เอง นั่นจึงกล่าวได้ว่า
บุตรมนุษย์ในเนื้อหนังแสดงออกถึงพระอุปนิสัยและเนื้อแท้โดยธรรมชาติของพระเจ้าพระองค์เองจนถึงขอบเขต
สูงสุดที่เป็นไปได้ และอย่างถูกต้องแม่นยำที่สุดเท่าที่เป็นไปได้
ไม่เพียงสถานะความเป็นมนุษย์ของบุตรมนุษย์จะไม่เป็นเครื่องกีดขวางหรืออุปสรรคต่อการสื่อสารและการได้
พบกับพระเจ้าในสวรรค์ของมนุษย์เท่านั้น
แต่อันที่จริงแล้วยังเป็นช่องทางเดียวและสะพานเชื่อมเดียวที่มวลมนุษย์สามารถเชื่อมต่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่ง
การทรงสร้างได้ บัดนี้
ในจุดนี้พวกเจ้าไม่รู้สักหรือว่ามีความคล้ายคลึงกันมากมายระหว่างธรรมชาติและวิธีการของพระราชกิจที่องค์พระ
เยซูเจ้าทรงปฏิบัติในยุคพระคุณกับพระราชกิจช่วงระยะปัจจุบัน?
พระราชกิจในช่วงระยะปัจจุบันนี้ก็ใช้ภาษาของมนุษย์มากมายเพื่อแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้า
และภาษาและวิธีมากมายจากชีวิตประจำวันของมวลมนุษย์และความรู้ของมนุษย์ในการแสดงออกถึงน้ำพระทัย

ของพระเจ้าพระองค์เองเช่นเดียวกัน เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
ไม่ว่าพระองค์ทรงตรัสจากมุมมองของมนุษย์หรือมุมมองของพระเจ้า
ภาษาและวิธีการแสดงออกมากมายของพระองค์ออกมาโดยผ่านทางสื่อกลางคือภาษาและวิธีการของมนุษย์
นั่นคือ เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
นี่เป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่เจ้าจะมองเห็นฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้าและพระปรีชาญาณของพระองค์
และรู้จักแง่มุมจริงๆ ของพระเจ้าทุกแง่มุม เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ขณะที่พระองค์ทรงเจริญเติบโตขึ้น
พระองค์ได้ทรงมาเข้าใจ เรียนรู้ และจับความเข้าใจกับความรู้ สามัญสำนึก ภาษา
และวิธีการแสดงออกบางอย่างของมวลมนุษย์ในสภาวะความเป็นมนุษย์
พระเจ้าผู้ทรงจุดมาเป็นมนุษย์ทรงครอบครองสิ่งเหล่านี้ซึ่งมาจากมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้าง
สิ่งเหล่านี้กลายเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในเนื้อหนังเพื่อแสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์และเทวสภาพของ
พระองค์ และทำให้พระองค์ทรงสามารถทำให้พระราชกิจของพระองค์เข้าเรื่องยิ่งขึ้น เป็นของแท้อยิ่งขึ้น
และถูกต้องแม่นยำยิ่งขึ้นเมื่อพระองค์กำลังทรงพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ จากมุมมองของมนุษย์
และโดยใช้ภาษาของมนุษย์ นี่ทำให้พระราชกิจของพระองค์เข้าถึงได้มากขึ้นและเข้าใจได้ง่ายขึ้นสำหรับผู้คน
ด้วยเหตุนี้จึงสัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์
หากพระเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังในวิธีนี้จะไม่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากกว่าหรือ?
นี่ไม่ใช่พระปรีชาญาณของพระเจ้าหรือ? เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
เมื่อเนื้อหนังของพระเจ้าสามารถรับพระราชกิจที่พระองค์มีพระประสงค์จะดำเนินการ
นั่นคือเวลาที่พระองค์ทรงแสดงออกอย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงถึงพระอุปนิสัยของพระองค์และพระราชกิจของ
พระองค์
และนั่นก็เป็นเวลาที่พระองค์ทรงสามารถเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการในฐานะบุตรมนุษย์เช่นเด
ียวกัน นี่หมายความว่าไม่มี “ช่องว่างของยุคสมัย” ระหว่างพระเจ้าและมนุษย์อีกต่อไป
ว่าพระเจ้าจะทรงหยุดพระราชกิจของพระองค์ในการสื่อสารโดยผ่านทางผู้ส่งสารในอีกไม่นาน
และว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงสามารถแสดงออกถึงพระวาระและพระราชกิจในเนื้อหนังทั้งหมดที่พระองค์ท
รงต้องประสงค์ได้ด้วยพระองค์เอง
อีกทั้งยังหมายความว่าผู้ที่พระเจ้าทรงช่วยให้รอดนั้นใกล้ชิดกับพระองค์ยิ่งขึ้น
ว่าพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ได้เข้าสู่ดินแดนใหม่แล้ว
และว่ามวลมนุษย์ทั้งหมดกำลังจะได้เผชิญกับยุคใหม่
ทุกคนที่ได้อ่านพระคัมภีร์ต่างรู้ว่าเหตุการณ์มากมายเกิดขึ้นเมื่อองค์พระเยซูเจ้าประสูติ
เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นก็คือการที่พระองค์ทรงถูกล่าโดยกษัตริย์แห่งมาร

ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สุดขั้วจนเด็กทุกคนในเมืองที่มีอายุตั้งแต่สองปีลงไปถูกสังหาร
เห็นได้ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงได้รับความเสี่ยงที่ยิ่งใหญ่จากการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ท่ามกลางหมู่มนุษย์
ราคาที่ยิ่งใหญ่ว่าพระองค์ทรงจ่ายเพื่อทำการบริหารจัดการของพระองค์ในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดให้ครบบริบูรณ์
นั้นก็เห็นได้ชัดเจนเช่นเดียวกัน

ความหวังที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมีให้กับพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์ในเนื้อหนังก็เห็นได้ชัดเจน
เช่นเดียวกัน เมื่อเนื้อหนังของพระเจ้าสามารถรับพระราชกิจท่ามกลางมวลมนุษย์ได้ พระองค์ทรงรู้สึกเช่นไร?
ผู้คนควรจะเข้าใจเรื่องนั้นได้ถึงระดับหนึ่ง ไม่ใช่หรือ? อย่างน้อยที่สุด

พระเจ้าทรงพระเกษมสำราญเพราะพระองค์ทรงสามารถเริ่มดำเนินพระราชกิจใหม่ของพระองค์ท่ามกลางมวล
มนุษย์

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงได้รับบัพติศมาและได้ทรงเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ในการทำให้พันธกิจของพระอ
งค์ลุล่วงอย่างเป็นทางการ พระทัยของพระเจ้าเปี่ยมล้นไปด้วยความชื่นบาน

เพราะหลังจากช่วงเวลาหลายปีแห่งการรอคอยและการเตรียม

ในที่สุดพระองค์ก็ทรงสามารถสวมเนื้อหนังของมนุษย์ปกติและเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ของพระองค์ในรูปร่างของ
มนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ ผู้ซึ่งผู้คนสามารถมองเห็นและสัมผัสได้

ในที่สุดพระองค์ก็ทรงสามารถตรัสกับผู้คนได้อย่างซึ่งหน้าและอย่างเปิดเผยโดยผ่านทางอัตลักษณ์ของมนุษย์
ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงสามารถมาเผชิญกับมวลมนุษย์โดยผ่านทางสื่อกลางคือวิธีของมนุษย์และภาษาของมนุษย์
พระองค์ทรงสามารถจัดเตรียมเพื่อมวลมนุษย์ ประทานความรู้แจ้งแก่พวกเขา
และช่วยพวกเขาให้รอดโดยใช้ภาษาของมนุษย์

พระองค์ทรงสามารถเสวยร่วมโต๊ะและดำรงพระชนม์ในพื้นที่เดียวกับพวกเขาได้

พระองค์ยังทรงสามารถทอดพระเนตรมนุษย์ ทอดพระเนตรสิ่งต่างๆ

และทอดพระเนตรทุกสิ่งในวิธีที่มนุษย์มองเห็น และแม้กระทั่งโดยผ่านทางดวงตาของพวกเขาเอง

สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น นี่เป็นชัยชนะแรกของพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนัง

นอกจากนี้ยังสามารถกล่าวได้ว่าเป็นความสำเร็จลุล่วงอย่างหนึ่งของพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่—

แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงพระเกษมสำราญที่สุด นับตั้งแต่นั้น

พระเจ้าทรงรู้สึกเป็นครั้งแรกถึงความสบายแบบหนึ่งในพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์

เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นช่างสัมพันธ์กับชีวิตจริงและช่างเป็นธรรมชาติยิ่งนัก

และความสบายที่พระเจ้าทรงรู้สึกช่างจริงแท้ยิ่งนัก สำหรับมวลมนุษย์แล้วนั้น

แต่แต่ละครั้งที่พระราชกิจในช่วงระยะใหม่ของพระเจ้าสำเร็จลุล่วง และแต่ละครั้งที่พระเจ้ารู้สึกพอพระทัย

นั่นคือเวลาที่มวลมนุษย์สามารถเข้าใจพระเจ้าและความรอดได้มากขึ้น สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น

นี่ยังเป็นการเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ของพระองค์อีกด้วย

ซึ่งก้าวไปข้างหน้าในแผนการบริหารจัดการของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น

เวลาเหล่านี้ยังเป็นเวลาที่เจตนารมณ์ของพระองค์เข้าใกล้ความดูล่วงที่ครบบริบูรณ์ด้วย สำหรับมวลมนุษย

การมาถึงของโอกาสดังกล่าวข้างเป็นโชคดีและเป็นสิ่งที่ดีมาก สำหรับทุกคนที่รอความรอดของพระเจ้า

นี่คือข่าวที่น่าชื่นบานยินดีและมีความสำคัญอย่างยิ่ง เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินพระราชกิจในช่วงระยะใหม่

เมื่อนั้นพระองค์ทรงมีจุดเริ่มต้นใหม่

และเมื่อพระราชกิจใหม่และจุดเริ่มต้นใหม่นี้ได้รับการเปิดตัวและแนะนำให้ผู้รู้จักท่ามกลางมวลมนุษย

นั่นคือเวลาที่บททอสานของพระราชกิจในช่วงระยะนี้ได้รับการกำหนดและสำเร็จดูล่วงแล้ว

และพระเจ้าทรงเห็นผลกระทบและดอกผลสุดท้ายแล้ว

นี่ยังเป็นเวลาที่มีผลกระทบเหล่านี้ทำให้พระเจ้ารู้สึกพึงพอใจ

และแน่นอนว่าคือเวลาที่พระทัยของพระองค์ก็เกษมสำราญ พระเจ้ารู้สึกวางพระทัย

เพราะในสายพระเนตรของพระองค์

พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นและได้ทรงกำหนดผู้คนที่พระองค์กำลังทรงมองหาแล้ว

และทรงได้รับผู้คนกลุ่มนี้ไว้แล้ว

ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่สามารถทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จและนำความพึงพอใจมาให้กับพระองค์

ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงละวางความกังวลของพระองค์ลงได้ และพระองค์ทรงรู้สึกเกษมสำราญ

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อเนื้อหาของพระเจ้าสามารถเริ่มต้นพระราชกิจใหม่ท่ามกลางมนุษย์และพระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจที่พระ

องค์ทรงต้องทำโดยไม่มีสิ่งกีดขวาง และเมื่อพระองค์ทรงรู้สึกว่ทั้งหมดได้สำเร็จดูล่วงแล้ว เมื่อนั้นแล้ว

สำหรับพระองค์ จุดสิ้นสุดก็อยู่ในสายพระเนตรแล้ว เพราะสิ่งนี้ พระองค์พึงพอใจ

และพระทัยของพระองค์ก็เกษมสำราญ พระเกษมสำราญของพระเจ้าได้รับการแสดงออกอย่างไร?

พวกเขาสามารถจินตนาการได้หรือไม่ว่าคำตอบอาจเป็นอะไร? พระเจ้าอาจทรงกันแสงหรือไม่?

พระเจ้าทรงสามารถกันแสงได้หรือไม่? พระเจ้าทรงสามารถปราบพระหัตถ์ของพระองค์ได้หรือไม่?

พระเจ้าทรงสามารถลีลาศได้หรือไม่? พระเจ้าทรงสามารถร้องเพลงได้หรือไม่? ถ้าได้ พระองค์จะทรงร้องสิ่งใด?

แน่นอนว่าพระเจ้าอาจทรงร้องเพลงที่ไพเราะและคลอใจ

เพลงที่สามารถแสดงออกถึงความชื่นบานและพระเกษมสำราญในพระทัยของพระองค์

พระองค์ทรงสามารถร้องเพลงนั้นเพื่อมวลมนุษย เพื่อพระองค์เอง และเพื่อทุกสรรพสิ่ง

พระเกษมสำราญของพระเจ้าสามารถแสดงออกในวิถีใดก็ได้—ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องปกติ

เพราะพระเจ้าทรงมีความชื่นบานและความโสมนัส และความรู้สึกต่างๆ

ของพระองค์สามารถแสดงออกได้ในวิธีที่หลากหลาย นี่คือนิยามของพระองค์
และไม่มีสิ่งใดที่สามารถเป็นปกติและถูกต้องเหมาะสมไปกว่า
ผู้คนไม่ควรคิดถึงสิ่งอื่นใดก็ตามเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเจ้าไม่ควรพยายามใช้ “คาถารักเกล้า”^[n]
กับพระเจ้าโดยบอกพระองค์ว่าพระองค์ไม่ควรทรงทำสิ่งนั้นหรือสิ่งนี้
พระองค์ไม่ควรทรงกระทำการในวิธีนี้หรือวิธีนั้น และจำกัดความเกษมสำราญของพระองค์หรือความรู้สึกใดๆ
ที่พระองค์อาจมีด้วยวิธีนี้ ในหัวใจของผู้คน พระเจ้าไม่ทรงสามารถมีพระเกษมสำราญ
ไม่ทรงสามารถลั่งน้ำพระเนตร ไม่ทรงสามารถกันแสง—พระองค์ไม่ทรงสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ใดๆ
โดยผ่านทางสิ่งที่เราได้สื่อสารในระหว่างการสามัคคีธรรมสองหัวข้อนี้
เราเชื่อว่าพวกเจ้าจะไม่มองเห็นพระเจ้าในลักษณะเช่นนี้อีกต่อไป
แต่จะให้พระเจ้าสามารถมีอิสรภาพและการปลดปล่อยบ้าง นี่คือนิยามที่ดีมาก ในอนาคต
หากพวกเจ้าสามารถรู้สึกถึงความโสมนัสของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงเมื่อพวกเจ้าได้ยืนยันว่าพระองค์ทรงโสมนัส
และพวกเจ้าสามารถรู้สึกถึงพระเกษมสำราญของพระองค์ได้อย่างแท้จริงเมื่อพวกเจ้าได้ยืนยันว่าพระองค์ทรงพระ
เกษมสำราญ
เมื่อนั้นอย่างน้อยเจ้าจะสามารถรู้และเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าสิ่งใดทำให้พระเจ้าทรงพระเกษมสำราญ
และสิ่งใดทำให้พระองค์ทรงโสมนัส
เมื่อเจ้าสามารถรู้สึกเสียใจเพราะพระเจ้าทรงโสมนัสและรู้สึกมีความสุขเพราะพระเจ้าทรงพระเกษมสำราญ
พระองค์จะได้รับหัวใจของเจ้าอย่างเต็มที่แล้ว และจะไม่มีอุปสรรคใดๆ ระหว่างตัวเจ้าเองและพระองค์อีก
เจ้าจะไม่พยายามที่จะจำกัดพระเจ้าด้วยการจินตนาการ มโนคติที่หลงผิด และความรู้ของมนุษย์อีกต่อไป ณ
เวลานั้น พระเจ้าจะทรงพระชนม์และแจ่มแจ้งในหัวใจของเจ้า พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าแห่งชีวิตของเจ้า
และเป็นองค์เจ้านายของทุกสิ่งเกี่ยวกับเจ้า พวกเจ้ามีความทะเยอทะยานประเภทนี้หรือไม่?
พวกเจ้ามั่นใจหรือไม่ว่าพวกเจ้าจะสามารถสัมผัสสิ่งนี้ได้?

อันดับต่อไป พวกเรามาอ่านบทตอนจากข้อพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้กันเถิด:

6. คำเทศนาบนภูเขา

ผู้เป็นสุข (มัทธิว 5:3-12)

เกลียดและความสว่าง (มัทธิว 5:13-16)

ธรรมบัญญัติ (มัทธิว 5:17-20)

ความโกรธ (มัทธิว 5:21-26)

การล่าวประเวณี (มัทธิว 5:27-30)

การหย่าร้าง (มัทธิว 5:31-32)

การสาบาน (มัทธิว 5:33-37)

การตอบแทน (มัทธิว 5:38-42)

จงรักศัตรู (มัทธิว 5:43-48)

การทำทาน (มัทธิว 6:1-4)

การอธิษฐาน (มัทธิว 6:5-8)

7. นิทานอุปมาขององค์พระเยซูเจ้า

อุปมาเรื่องผู้หว่านพืช (มัทธิว 13:1-9)

อุปมาเรื่องข้าวละมาน (มัทธิว 13:24-30)

อุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด (มัทธิว 13:31-32)

อุปมาเรื่องเชื้อขนม (มัทธิว 13:33)

การทรงอธิบายอุปมาเรื่องข้าวละมาน (มัทธิว 13:36-43)

อุปมาเรื่องขุมทรัพย์ (มัทธิว 13:44)

อุปมาเรื่องไข่มุก (มัทธิว 13:45-46)

อุปมาเรื่องอวน (มัทธิว 13:47-50)

8. พระบัญญัติ

มัทธิว 22:37-39 พระเยซูทรงตอบเขาว่า

“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน
นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’”

อันดับแรก พวกเรามาดูที่แต่ละส่วนของ “คำเทศนาบนภูเขา” กัน ส่วนที่แตกต่างกันเหล่านี้กล่าวถึงเรื่องใด?
สามารถกล่าวได้ด้วยเชื่อมั่นว่าเนื้อหาของส่วนต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดยกระดับขึ้นมากกว่า

เป็นรูปธรรมมากกว่า และใกล้ชิดกับชีวิตของผู้คนมากกว่ากฎระเบียบของยุครธนบัญญัติ
ถ้าพูดในภาษาสมัยใหม่ สิ่งเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติจริงของผู้คนมากกว่า

พวกเรามาอ่านเนื้อหาเฉพาะดังต่อไปนี้กัน: เจ้าควรเข้าใจเกี่ยวกับผู้เป็นสุขว่าอย่างไร?

เจ้าควรรู้อะไรเกี่ยวกับธรรมบัญญัติ? ความกริ้วควรได้รับการกำหนดนิยามอย่างไร?

ผู้ล่วงประเวณีควรได้รับการจัดการอย่างไร? การหย่าควรได้รับการพูดถึงอย่างไร

และมีกฎชนิดใดเกี่ยวกับเรื่องนี้? ใครสามารถหย่าได้ และใครไม่สามารถหย่าได้? แล้วการสาบาน การตอบแทน
การรักศัตรู และการทำทานเล่าเป็นอย่างไร? เป็นต้น

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกี่ยวข้องกันทุกแง่มุมของการปฏิบัติในความเชื่อพระเจ้าของมวลมนุษย์

และการปฏิบัติในการติดตามพระเจ้าของพวกเขา การปฏิบัติเหล่านี้มีบางส่วนยังคงสามารถใช้ได้ในวันนี้

ถึงแม้ว่าจะไม่ลึกซึ้งเท่ากับสิ่งที่พึงประสงค์จากผู้คนในปัจจุบันนี้ก็ตาม—

สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงที่ค่อนข้างอยู่ในขั้นต้น ซึ่งผู้คนพบในความเชื่อพระเจ้าของพวกเขา

นับจากเวลาที่องค์พระเยซูเจ้าทรงเริ่มต้นปฏิบัติพระราชกิจ

พระองค์ทรงเริ่มต้นดำเนินพระราชกิจเกี่ยวกับอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขาแล้ว

แต่แง่มุมเหล่านี้ของพระราชกิจของพระองค์มีพื้นฐานมาจากรากฐานของธรรมบัญญัติ

กฎและวิธีการพูดเกี่ยวกับหัวข้อเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับความจริงหรือไม่? แน่นอนว่ามี!

กฎระเบียบและหลักการก่อนหน้านี้ทั้งหมด อีกทั้งคำเทศนาในยุคพระคุณเหล่านี้

ต่างสัมพันธ์กับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

และแน่นอนว่าสัมพันธ์กับความจริงด้วย ไม่ว่าพระเจ้าทรงแสดงออกสิ่งใด

และไม่ว่าวิธีการแสดงออกหรือภาษาที่พระองค์ใช้จะเป็นแบบใดก็ตาม

สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงออกทั้งหมดต่างมีรากฐาน จุดกำเนิด

และจุดเริ่มต้นของมันมาจากหลักการของพระอุปนิสัยของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

นี่เป็นความจริงอย่างแน่นอน ดังนั้น ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์ตรัสดูเหมือนจะด้นเงินเล็กน้อยในตอนนี

แต่เจ้าก็ยังไม่สามารถพูดได้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความจริง

เพราะสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับผู้คนในยุคพระคุณในการที่จะสนองน้ำพระทัยของพระเจ้าและสัมฤทธิ์

ผลในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยในชีวิตของพวกเขา

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าในคำเทศนาเหล่านี้มีคำเทศนาหนึ่งที่ไม่สอดคล้องกับความจริง? ไม่ เจ้าพูดไม่ได้!

ทุกๆ คำเทศนาเหล่านี้คือความจริง เพราะทั้งหมดเป็นข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์

ทั้งหมดเป็นหลักการและขอบเขตที่พระเจ้าประทานให้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนเราควรปฏิบัติตัวเองอย่างไร

และสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่แทนพระอุปนิสัยของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม

สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงสิ่งเดียวที่พวกเขาสามารถยอมรับและจับใจความได้
ตามระดับของการเติบโตในชีวิตของพวกเขา ณ ขณะนั้น เพราะบาปของมวลมนุษย์ยังไม่ได้รับการแก้ไข
พระวณะเหล่านี้จึงเป็นพระวณะเดียวที่องค์พระเยซูเจ้าทรงสามารถออกได้
และพระองค์ทรงสามารถใช้ได้เพียงคำสอนที่เรียบง่ายที่อยู่ในขอบเขตประเภทนี้เพื่อบอกผู้คนในขณะนั้นว่าพวกเขาควรทำอะไร พวกเขาควรทำอะไร พวกเขาควรทำสิ่งต่างๆ ภายในหลักการและขอบเขตใด
และพวกเขาควรเชื่อในพระเจ้าและปฏิบัติตามข้อพึงประสงค์ของพระองค์อย่างไร
ทั้งหมดนี้ได้รับการกำหนดโดยมีพื้นฐานมาจากวิถีชีวิตของมวลมนุษย์ ณ ขณะนั้น
ไม่ได้เป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้คนที่ใช้ชีวิตภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติที่จะยอมรับคำสอนเหล่านี้ ดังนั้น
สิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าทรงสอนจึงต้องอยู่ในขอบเขตนี้

อันดับต่อไป พวกเรามาดูเนื้อหาต่างๆ ของ “นิทานอุปมาขององค์พระเยซูเจ้า” กัน

เรื่องแรกคืออุปมาเรื่องผู้หว่านพืช นิทานอุปมานี้มีความน่าสนใจอย่างมาก
การหว่านพืชเป็นเหตุการณ์ที่พบได้ทั่วไปในชีวิตของผู้คน เรื่องที่สองคืออุปมาเรื่องข้าวละมาน
ผู้ใดก็ตามที่ปลูกพืชผล และแน่นอนว่าผู้ใหญ่มทุกคนจะรู้ว่า “ข้าวละมาน” คืออะไร
เรื่องที่สามคืออุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด พวกเจ้าทุกคนรู้ว่ามัสตาร์ดคืออะไร ใช่หรือไม่? หากเจ้าไม่รู้
เจ้าสามารถดูในพระคัมภีร์ได้ นิทานอุปมาเรื่องที่สี่คืออุปมาเรื่องเชื้อขมม ตอนนี
คนส่วนใหญ่รู้ว่ามีการใช้เชื้อขมมเพื่อการหมัก
และรู้ว่ามันคือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนใช้ในชีวิตประจำวันของพวกเขา นิทานอุปมาต่อไป ซึ่งรวมถึงเรื่องที่หก
อุปมาเรื่องขุมทรัพย์ เรื่องที่เจ็ด อุปมาเรื่องไข่มุก และเรื่องที่แปด อุปมาเรื่องอวน
ทั้งหมดต่างนำมาจากและมีต้นกำเนิดมาจากชีวิตจริงของผู้คน นิทานอุปมาเหล่านี้วาดรูปภาพแบบใด?
รูปภาพนี้เป็นรูปภาพของพระเจ้าที่ทรงกลายเป็นบุคคลปกติและดำรงพระชนม์ชีพอยู่เคียงข้างมวลมนุษย์
โดยใช้ภาษาของชีวิต ภาษาแบบมนุษย์

เพื่อสื่อสารกับมนุษย์และเพื่อจัดหาสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องมีให้กับพวกเขา

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมวลมนุษย์เป็นเวลานาน

หลังจากที่พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์และเป็นประจักษ์พยานวิถีชีวิตที่หลากหลายของผู้คนแล้ว

ประสบการณ์เหล่านี้ก็ได้กลายเป็นเนื้อหาการสอนที่พระองค์ทรงแปลงจากภาษาแบบพระเจ้าของพระองค์มาเป็น
ภาษาแบบมนุษย์

แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์ทอดพระเนตรและทรงได้ยินในชีวิตยังได้ประเทืองประสบการณ์แบบมนุษย์ของ
บุตรมนุษย์ด้วยเช่นกัน เมื่อพระองค์ทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนเข้าใจความจริงบางอย่าง

ให้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าบ้าง

เช่นนั้นแล้วพระองค์จึงทรงสามารถใช้นิทานอุปมาที่คล้ายคลึงกับนิทานอุปมาข้างต้นเพื่อบอกผู้คนที่เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและข้อพึงประสงค์ของพระองค์ที่ทรงมีต่อมวลมนุษย์

นิทานอุปมาเหล่านี้ทั้งหมดมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้คน

ไม่มีนิทานอุปมาสักเรื่องเดียวที่ไม่สัมพันธ์กับชีวิตของมนุษย์

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าดำรงพระชนม์ชีพอยู่กับมวลมนุษย์ พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชวานาคูแลไร้รณของตน

และพระองค์ทรงรู้ว่าข้าวละมานคืออะไร และเชื้อขนมคืออะไร พระองค์เข้าพระทัยว่ามนุษย์รักขนมทรัพย์

ดังนั้นพระองค์จึงทรงใช้การอุปมาเกี่ยวกับทั้งขนมทรัพย์และไข่มุก ในชีวิต

พระองค์ทรงเห็นชาวประมงลากอวนของตน องค์พระเยซูเจ้าทรงมองเห็นสิ่งนี้และกิจกรรมอื่นๆ

ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ และพระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับชีวิตประเภทนั้นด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับกิจวัตรประจำวันของมนุษย์และการรับประทานอาหารวันละสามมื้อของพวกเขาเช่นเดียวกับมนุษย์ปกติอื่นๆ ทุกคน

พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์กับชีวิตของคนทั่วไปด้วยพระองค์เอง

และได้ทรงสังเกตชีวิตของผู้อื่น

เมื่อพระองค์ทรงสังเกตและได้รับประสบการณ์กับทั้งหมดนี้ด้วยพระองค์เองแล้ว

สิ่งที่พระองค์มีพระดำริถึงไม่ใช่ว่าจะมีชีวิตที่ดีได้อย่างไร

หรือพระองค์จะสามารถดำรงพระชนม์ชีพอย่างเป็นอิสระและสะดวกสบายมากขึ้นได้อย่างไร

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

องค์พระเยซูเจ้ากลับทอดพระเนตรเห็นความยากลำบากในชีวิตของผู้คนจากประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่

เป็นของแท้ของพระองค์ พระองค์ทรงมองเห็นความยากลำบาก เศรษฐกิจ

และความโศกเศร้าของผู้คนที่ใช้ชีวิตภายใต้แดนครอบครองของซาตานและใช้ชีวิตแห่งบาปได้ความเสื่อมทราม

ของซาตาน ในขณะที่พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

พระองค์ทรงได้รับประสบการณ์ว่าผู้ที่รู้ที่พึ่งคือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเสื่อมทรามอย่างไร

และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้รับประสบการณ์กับสภาวะที่ทุกข์ยากของพวกมนุษย์ที่ใช้ชีวิตในบาป

ผู้สูญเสียทุกการขึ้นสู่ท่ามกลางความทรามที่ซาตานและความชั่วควบคุมให้เกิดกับพวกเขา

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นสิ่งเหล่านี้

พระองค์ทรงมองเห็นสิ่งเหล่านั้นด้วยเทวสภาพของพระองค์หรือสภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์?

สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ปรากฏอยู่จริงๆ และมีชีวิตอยู่อย่างยิ่ง

พระองค์ทรงสามารถรับประสบการณ์และทอดพระเนตรสิ่งทั้งหมดนี้

แต่แน่นอนว่าพระองค์ยังทรงมองเห็นสิ่งเหล่านี้ในเนื้อแท้ของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ซึ่งก็คือเทวสภาพของพระองค์ นั่นคือ พระคริสต์พระองค์เอง องค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นมนุษย์ทรงมองเห็นสิ่งนี้

และทุกสิ่งที่พระองค์ทอดพระเนตรทำให้พระองค์ทรงรู้สึกถึงความสำคัญและความจำเป็นของพระราชกิจที่พระองค์ทรงได้ปฏิบัติในระหว่างช่วงเวลาที่พระองค์ทรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังนี้

ถึงแม้ว่าพระองค์เองทรงทราบว่าความรับผิดชอบที่พระองค์ทรงต้องรับในเนื้อหนังนั้นมหาศาลนัก และพระองค์ทรงทราบว่าความเจ็บปวดที่พระองค์จะทรงเผชิญจะโหดร้ายเพียงใด

เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นมนุษย์ไร้ที่พึ่งในบาป

เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเคราะห์ร้ายของชีวิตของพวกเขาและความดั้นรนอย่างอ่อนแอภายใต้ธรรมบัญญัติของพวกเขา พระองค์ทรงรู้สึกเศร้าโศกยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

และกลับกลายเป็นวิตกกังวลที่จะช่วยมวลมนุษย์ให้รอดจากบาป

ไม่ว่าพระองค์จะทรงเผชิญกับความลำบากยากเย็นแบบใด หรือพระองค์จะทรงทนทุกข์กับความเจ็บปวดแบบใด พระองค์ทรงกลับกลายเป็นตัดสินใจพระทัยแน่วแน่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่จะไถ่มวลมนุษย์ผู้กำลังใช้ชีวิตอยู่ในบาปในช่วงระหว่างกระบวนการนี้

เจ้าสามารถพูดได้ว่าองค์พระเยซูเจ้าเริ่มเข้าพระทัยพระราชกิจที่พระองค์ต้องทรงปฏิบัติและสิ่งที่พระองค์ทรงได้รับมอบหมายมากขึ้นและชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงกระตือรือร้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่จะปฏิบัติพระราชกิจที่พระองค์จะต้องทรงปฏิบัติ—การรับบาปทั้งหมดของมวลมนุษย์

การไถ่โทษให้กับมวลมนุษย์เพื่อให้พวกเขาไม่ใช้ชีวิตอยู่ในบาปอีกต่อไป และในขณะเดียวกัน พระเจ้าจะสามารถประทานอภัยให้กับบาปของมนุษย์เพราะเครื่องบูชาลบล้างบาป

ทำให้พระองค์ทรงพระราชกิจในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดของพระองค์เพิ่มเติมได้ต่อไป

สามารถกล่าวได้ว่าในพระทัยขององค์พระเยซูเจ้า พระองค์เต็มพระทัยที่จะสละพระองค์เองเพื่อมวลมนุษย์ที่จะพลีอุทิศพระองค์เอง พระองค์ยังเต็มพระทัยที่จะทำหน้าที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ที่จะถูกตรึงที่กางเขน และพระองค์ทรงกระตือรือร้นที่จะทำพระราชกิจนี้ให้ครบบริบูรณ์โดยแท้

เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นสภาวะที่ทุกข์ยากของชีวิตมนุษย์

พระองค์ทรงต้องประสงค์ยิ่งขึ้นไปอีกที่จะทำให้พันธกิจของพระองค์ลุล่วงโดยเร็วที่สุด

โดยไม่ให้ล่าช้าสักนาทีเดียวหรือแม้เพียงหนึ่งวินาที เมื่อทรงรู้สึกถึงความเร่งด่วนเช่นนั้น

พระองค์จึงไม่มีพระดำริว่าความเจ็บปวดของพระองค์เองจะมากเพียงใด

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเก็บงำการจับความเพิ่มเติมใดๆ ว่าพระองค์จะทรงต้องทนฝ่าการเหยียดหยามเพียงใด

พระองค์ทรงมีความมั่นใจอย่างแรงกล้าเพียงอย่างเดียวในพระทัยของพระองค์:

ตราบเท่าที่พระองค์ทรงมอบถวายพระองค์เอง

ตราบเท่าที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนในฐานะเครื่องบูชาลบล้างบาป

เช่นนั้นแล้วน้ำพระทัยของพระเจ้าก็จะได้รับการดำเนินการ และพระเจ้าก็จะทรงสามารถเริ่มพระราชกิจใหม่ได้

ชีวิตของมวลมนุษย์และสถานะการดำรงอยู่ในบาปของพวกเขาจะถูกแปลงรูปไปโดยสิ้นเชิง
ความมั่นใจอย่างแรงกล้าของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมุ่งมั่นจะทำนั้นสัมพันธ์กับการช่วยมนุษย์ให้รอด
และพระองค์ทรงมีวัตถุประสงค์เดียวเท่านั้น
ซึ่งก็คือการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อให้พระเจ้าทรงสามารถเริ่มต้นพระราชกิจของพระองค์ในช่วง
ระยะถัดไปได้สำเร็จ นี่คือสิ่งที่อยู่ในจิตใจขององค์พระเยซูเจ้า ณ ขณะนั้น

เมื่อดำรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนัง พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ทรงครอบครองสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ
พระองค์ทรงมีอารมณ์และเหตุผลของบุคคลที่ปกติ พระองค์ทรงรู้ว่าความสุขคือสิ่งใด ความเจ็บปวดคือสิ่งใด
และเมื่อพระองค์ทรงมองเห็นมวลมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ในชีวิตประเภทนี้

พระองค์ทรงรู้สึกอย่างลึกซึ้งว่าแค่การให้คำสอนบางอย่างแก่ผู้คน การจัดเตรียมบางสิ่งบางอย่างแก่พวกเขา
หรือการสอนบางสิ่งบางอย่างแก่พวกเขาคงจะไม่เพียงพอที่จะนำพวกเขาออกจากบาปได้
แค่การทำให้พวกเขาเชื่อฟังพระบัญญัติก็ไม่สามารถไถ่พวกเขาจากบาปเช่นกัน—

มีเพียงเมื่อพระองค์ทรงรับบาปของมนุษยชาติและกลายเป็นความเหมือนของเนื้อหนังที่เต็มไปด้วยบาปเท่านั้นที่
พระองค์จะทรงสามารถรับชัยชนะเป็นเสรีภาพของมวลมนุษย์และการให้อภัยมวลมนุษย์ของพระเจ้าเป็นการแลก
เปลี่ยน ดังนั้น

หลังจากที่องค์พระเยซูเจ้าทรงได้รับประสบการณ์และเป็นประจักษ์พยานต่อชีวิตในบาปของผู้คนแล้ว
พระประสงค์อันแรงกล้าอย่างหนึ่งจึงเกิดขึ้นในพระทัยของพระองค์—

การทำให้พวกมนุษย์สามารถปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากชีวิตแห่งการคืนรนในบาปของพวกเขา
พระประสงค์นี้ทำให้พระองค์ทรงรู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ

ว่าพระองค์ทรงต้องไปที่กางเขนและรับบาปของมนุษย์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

สิ่งเหล่านี้คือพระคำริชขององค์พระเยซูเจ้า ณ ขณะนั้น หลังจากที่พระองค์ได้ดำรงพระชนม์ชีพร่วมกับผู้คน
และได้ทอดพระเนตร ได้ทรงสดับ และได้ทรงรู้สึกถึงความทุกข์เข็ญของชีวิตในบาปของพวกเขาแล้ว
การที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์สามารถมีน้ำพระทัยแบบนี้เพื่อมวลมนุษย์

การที่พระองค์ทรงสามารถแสดงออกและเผยถึงพระอุปนิสัยประเภทนี้—

นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่คนทั่วไปสามารถมีได้หรือไม่?

คนทั่วไปที่ใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมประเภทนี้จะเห็นเป็นอย่างไร? พวกเขาจะคิดอะไร?

หากคนทั่วไปเผชิญกับเรื่องทั้งหมดนี้ พวกเขาจะมองดูปัญหาจากมุมมองที่อยู่สูงหรือไม่? แน่แน่นอนว่าไม่!

ถึงแม้ว่าการทรงปรากฏภายนอกของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์จะเหมือนกับมนุษย์อย่างแน่ชัด

และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเรียนรู้ความรู้ของมนุษย์และพูดภาษาของมนุษย์

และแม้กระทั่งทรงแสดงออกถึงแนวความคิดของพระองค์โดยผ่านทางวิธีการหรือลักษณะการพูดของมวลมนุษย์

ยั้งในบางครั้ง กระนั้น

วิธีการที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพวกมนุษย์และทอดพระเนตรเห็นเนื้อแท้ของสิ่งต่างๆ

ก็ไม่เหมือนกับวิธีที่ผู้คนที่เสื่อมทรามมองเห็นมวลมนุษย์และเนื้อแท้ของสิ่งต่างๆ

มุมมองของพระองค์และจุดสูงที่พระองค์ประทับยืนคือบางสิ่งบางอย่างที่บุคคลที่เสื่อมทรามไม่สามารถบรรลุไปถึงได้ นี่เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง

เพราะเนื้อหนังที่พระองค์ทรงสวมใส่ก็ครอบครองเนื้อแท้ของพระเจ้าเช่นเดียวกัน

และพระคำและสิ่งที่สภาวะความเป็นมนุษย์ของพระองค์แสดงออกก็เป็นความจริงเช่นเดียวกัน

สำหรับผู้ที่เสื่อมทราม สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงออกในเนื้อหนังคือการจัดเตรียมความจริง

และการจัดเตรียมชีวิต การจัดเตรียมเหล่านี้ไม่ได้เป็นไปเพียงเพื่อบุคคลหนึ่งคน แต่เพื่อมวลมนุษย์ทั้งหมด

ในหัวใจของบุคคลที่เสื่อมทรามคนใดก็ตาม มีผู้คนเพียงไม่กี่คนที่มีความเกี่ยวข้องกับพวกเขา

พวกเขาใส่ใจและกังวลแค่กับผู้คนหยิบมือนี้เท่านั้น เมื่อความวิบัติจะเกิดขึ้นในไม่ช้า พวกเขาคิดถึงบุตรหลาน

คู่ครอง หรือบิดามารดาของพวกเขาเป็นอันดับแรก อย่างมากที่สุด

บุคคลที่มีความสงสารเห็นใจมากกว่าคงจะเผื่อความคิดไปถึงญาติหรือเพื่อนที่ดีบางคนอยู่บ้าง

แต่ความคิดของบุคคลที่สงสารเห็นใจเช่นนั้นขยายไปเกินกว่านั้นหรือไม่? ไม่มีวัน! เพราะในท้ายที่สุดแล้ว

มนุษย์ก็คือมนุษย์ และพวกเขาสามารถเพียงมองดูทุกสิ่งได้จากจุดสูงและมุมมองของมนุษย์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม

พระเจ้าผู้ทรงยุติมาเป็นมนุษย์ทรงแตกต่างจากมนุษย์ที่เสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง

ไม่ว่าเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงยุติมาเป็นมนุษย์จะธรรมดาเพียงใด จะปกติเพียงใด จะต่ำต้อยเพียงใด

หรือแม้ผู้คนจะดูถูกพระองค์ด้วยการดูหมิ่นใด

พระคำของพระองค์และท่าทีของพระองค์ต่อมวลมนุษย์คือสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถครอบครองได้

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเอาอย่างได้ พระองค์จะทรงสังเกตมวลมนุษย์จากมุมมองของเทวภาพเสมอ

จากจุดสูงของฐานะของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง

พระองค์จะทอดพระเนตรมวลมนุษย์โดยผ่านทางเนื้อแท้และกรอบความคิดของพระเจ้าเสมอ

พระองค์ไม่สามารถทอดพระเนตรมวลมนุษย์จากจุดที่ต่ำต้อยของบุคคลทั่วไป

หรือจากมุมมองของบุคคลที่เสื่อมทราม เมื่อผู้คนมองดูมวลมนุษย์ พวกเขามองดูด้วยวิสัยทัศน์ของมนุษย์

และพวกเขาใช้สิ่งต่างๆ เช่น ความรู้ของมนุษย์และกฎและทฤษฎีของมนุษย์มาเป็นตัววัดของพวกเขา

สิ่งนี้อยู่ภายในขอบเขตของสิ่งที่ผู้คนสามารถมองเห็นด้วยตาของพวกเขา

และขอบเขตที่ผู้คนที่เสื่อมทรามสามารถสัมผัสได้ เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรมวลมนุษย์

พระองค์ทอดพระเนตรด้วยนิมิตของพระเจ้า

และพระองค์ทรงใช้เนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นมาเป็นตัววัด

ขอบเขตนี้รวมถึงสิ่งต่างๆ ที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้
และนี่คือจุดที่พระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์และมนุษย์ที่เสื่อมทรามแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง
ความแตกต่างนี้กำหนดด้วยเนื้อแท้ที่แตกต่างกันของมนุษย์และพระเจ้า—
เนื้อแท้ที่แตกต่างกันเหล่านี้เองที่กำหนดอัตลักษณ์และฐานะของมนุษย์และพระเจ้า
ตลอดจนมุมมองและจุดสูงที่มนุษย์และพระเจ้าใช้มองดูสิ่งต่างๆ
พวกเขามองเห็นการแสดงออกและการเปิดเผยของพระเจ้าพระองค์เองในองค์พระเยซูเจ้าหรือไม่?
เจ้าสามารถกล่าวได้ว่าสิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำและตรัสนั้นสัมพันธ์กับพันธกิจของพระองค์และพระราชกิจ
การบริหารจัดการของพระเจ้าพระองค์เอง ว่าทั้งหมดนั้นคือการแสดงออกและการเปิดเผยถึงเนื้อแท้ของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงมีการสำแดงแบบมนุษย์
แต่เนื้อแท้ที่เป็นเทพสภาพของพระองค์และการเปิดเผยถึงเทพสภาพของพระองค์เป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้
การสำแดงแบบมนุษย์นี้เป็นการสำแดงถึงสภาวะความเป็นมนุษย์จริงๆ หรือไม่?
การสำแดงแบบมนุษย์ของพระองค์โดยเนื้อแท้จริงๆ
แล้วแตกต่างจากการสำแดงแบบมนุษย์ของผู้คนที่เสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง
องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์
หากพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในผู้คนเสื่อมทรามที่ปกติธรรมดา
พระองค์จะสามารถทอดพระเนตรเห็นชีวิตในบาปของมวลมนุษย์จากมุมมองของพระเจ้าได้หรือไม่?
ไม่อย่างแน่นอน! นี่คือการแตกต่างระหว่างบุตรมนุษย์และผู้คนปกติธรรมดา
ผู้คนที่เสื่อมทรามทั้งหมดล้วนใช้ชีวิตในบาป และเมื่อมีใครก็ตามมองเห็นบาป
พวกเขาไม่มีความรู้สึกที่เฉพาะเจาะจงใดๆ เกี่ยวกับมัน พวกเขาทั้งหมดเป็นแบบเดียวกัน
เหมือนกับหมูที่ใช้ชีวิตในโคลนและไม่รู้สึกละอายใจหรือสกปรกแต่อย่างใดเลย—ในทางตรงกันข้าม
มันกลับกินได้ดีและนอนหลับได้ดีสนิท หากมีคนทำความสะอาดเล้าหมู อันที่จริงหมูจะรู้สึกกระสับกระส่าย
และมันจะไม่อยู่อย่างสะอาดต่อไป ไม่นานนัก มันจะกลิ้งเกลือกในโคลนไปทั่วอีกครั้ง
รู้สึกสบายใจเต็มที่เพราะมันคือสิ่งที่ทรงสร้างที่โสโครก พวกมนุษย์มองว่าหมูโสโครก
แต่หากเจ้าทำความสะอาดที่อยู่อาศัยของหมู มันจะรู้สึกดีขึ้นเลย—
นี่คือเหตุผลว่าทำไมจึงไม่มีผู้ใดเลี้ยงหมูไว้ในบ้านของพวกเขา
วิธีที่มนุษย์มองหมูจะแตกต่างจากวิธีที่หมูมันรู้สึกเองเสมอ เพราะพวกมนุษย์และหมูไม่ได้เป็นชนิดเดียวกัน
และเพราะบุตรมนุษย์ที่พระเจ้าทรงจุติมาไม่ทรงเป็นชนิดเดียวกับมนุษย์ที่เสื่อมทราม
จึงมีเพียงพระเจ้าซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นที่สามารถประทับยืนที่มุมมองของพระเจ้า
ที่จุดสูงของพระเจ้าที่พระองค์ทอดพระเนตรมวลมนุษย์และทุกสิ่งทุกอย่างจากจุดนั้น

ความทุกข์แบบใดที่พระเจ้าทรงได้รับประสบการณ์เมื่อพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมวลมนุษย์? ความทุกข์นี้คืออะไร? มีใครเข้าใจจริงๆ หรือไม่?

บางคนพูดว่าพระเจ้าทรงทนทุกข์อย่างใหญ่หลวง ว่าถึงแม้พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ผู้คนก็ไม่เข้าใจเนื้อแท้ของพระองค์ แต่มีแนวโน้มจะปฏิบัติต่อพระองค์ราวกับเป็นบุคคลหนึ่ง ซึ่งทำให้พระองค์ทรงรู้สึกเศร้าโศกและถูกกระทำผิด—พวกเขาพูดว่าเพราะเหตุผลเหล่านี้

ความทุกข์ของพระเจ้าจึงยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง อีกคนพูดว่าพระเจ้าทรงไร้เดียงสาและปราศจากบาป แต่ว่าพระองค์ทรงทนทุกข์ในแบบเดียวกับมวลมนุษย์ ว่าพระองค์ทรงทนทุกข์จากการข่มเหง การให้ร้าย และการเสียเกียรติเคียงข้างมวลมนุษย์

พวกเขาพูดว่าพระเจ้ายังทรงทนต่อความเข้าใจผิดและการไม่เชื่อฟังของบรรดาผู้ติดตามของพระองค์อีกด้วย—ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงพูดว่าความทุกข์ของพระเจ้านั้นไม่สามารถวัดได้อย่างแท้จริง ตอนนี้

ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจพระเจ้าอย่างแท้จริง อันที่จริงแล้ว

ความทุกข์ที่พวกเขาพูดถึงนี้ไม่ได้นับว่าเป็นความทุกข์ที่แท้จริงสำหรับพระเจ้า เพราะมีความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ เช่นนั้นแล้ว ความทุกข์ที่แท้จริงสำหรับพระเจ้าพระองค์เองคืออะไร?

ความทุกข์ที่แท้จริงสำหรับเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์คืออะไร? สำหรับพระเจ้า

การที่มวลมนุษย์ไม่เข้าใจพระองค์นั้นไม่นับเป็นความทุกข์

และผู้คนที่มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระเจ้าอยู่บ้างและไม่มองว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจาก็ไม่นับเป็นความทุกข์เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ผู้คนมักรู้สึกว่พระเจ้าทรงต้องเคยได้ทนทุกข์กับความอยุติธรรมที่ยิ่งใหญ่ว่าในช่วงระหว่างเวลาที่พระเจ้าทรงอยู่ในเนื้อหนัง

พระองค์ไม่ทรงสามารถแสดงตัวตนของพระองค์ต่อมวลมนุษย์และทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ และว่าพระเจ้ากำลังทรงซ่อนเร้นอย่างถ่อมพระทัยในเนื้อหนังที่ไม่มียศสำคัญ

และว่าสิ่งนี้ต้องเป็นความทรมานที่ยิ่งใหญ่สำหรับพระองค์

ผู้คนเชื่อในสิ่งที่พวกเขาสามารถเข้าใจและสิ่งที่พวกเขาสามารถมองเห็นเกี่ยวกับความทุกข์ของพระเจ้าอย่างสุดใจ และถวายความเห็นอกเห็นใจทุกชนิดให้กับพระเจ้า

และกระทั่งจะถวายการสรรเสริญเล็กน้อยให้กับความทุกข์ของพระองค์อยู่บ่อยครั้ง

ในความเป็นจริงแล้วมีความแตกต่างกัน

มีช่องว่างระหว่างสิ่งที่ผู้คนเข้าใจเกี่ยวกับความทุกข์ของพระเจ้ากับสิ่งที่พระองค์ทรงรู้สึกจริงๆ

เรากำลังบอกความจริงกับพวกเขา—สำหรับพระเจ้าแล้วนั้น

ไม่ว่าจะเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าหรือเนื้อหนังที่พระเจ้าทรงจุติมาเป็นมนุษย์

ความทุกข์ที่พรรณามาข้างต้น ไม่ใช่ความทุกข์ที่แท้จริง เช่นนั้นแล้ว สิ่งที่พระเจ้าทรงทนทุกข์จริงๆ คือสิ่งใด?
พวกเรามาพูดถึงความทุกข์ของพระเจ้าจากมุมมองของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์เท่านั้นกันเถิด

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

ทรงเปลี่ยนเป็นบุคคลปกติทั่วไปและดำรงพระชนม์ชีพเคียงข้างผู้คนท่ามกลางมวลมนุษยชน

พระองค์ไม่ทรงสามารถมองเห็นและรู้ถึงวิธีการ กฎ และปรัชญาการใช้ชีวิตของผู้คนหรือ?

วิธีการและกฎในการใช้ชีวิตแบบนี้ทำให้พระองค์ทรงรู้สึกอย่างไร?

พระองค์ทรงรู้สึกเกลียดชังในพระทัยของพระองค์หรือไม่? เหตุใดพระองค์จึงทรงรู้สึกเกลียดชัง?

วิธีการและกฎในการใช้ชีวิตของมวลมนุษยย์มีอะไรบ้าง?

วิธีการและกฎในการใช้ชีวิตเหล่านี้มีรากเหง้าในหลักการใด?

วิธีการและกฎในการใช้ชีวิตเหล่านี้มีพื้นฐานบนสิ่งใด? วิธีการ กฎ และสิ่งอื่นๆ

ของมวลมนุษยย์ตามที่สัมพันธ์กับวิธีการใช้ชีวิตนั้น—ทั้งหมดนี้ได้รับการสร้างขึ้นบนพื้นฐานแห่งตรรกะ ความรู้
และปรัชญาของชาตान พวกมนุษย์ที่ใช้ชีวิตภายใต้กฎประเภทเหล่านี้ไม่มีสถานะความเป็นมนุษย์

ไม่มีความจริง—พวกเขาทั้งหมดต่างประมาณความจริงและเป็นปรีภัยต่อพระเจ้า หากเราดูที่เนื้อแท้ของพระเจ้า
เราจะมองเห็นว่าเนื้อแท้ของพระองค์ตรงกันข้ามกับตรรกะ ความรู้ และปรัชญาของชาตान โดยสิ้นเชิง
เนื้อแท้ของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม ความจริง และความบริสุทธิ์ และความเป็นจริงอื่นๆ

ของทุกสรรพสิ่งที่เป็นวาก

พระเจ้าผู้ทรงครอบครองเนื้อแท้และดำรงพระชนม์ชีพท่ามกลางมวลมนุษยย์เช่นนั้นทรงรู้สึกอย่างไร?

พระองค์ทรงรู้สึกอะไรในพระทัยของพระองค์? พระทัยของพระองค์ไม่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดหรือ?

พระทัยของพระองค์เจ็บปวด ความเจ็บปวดที่ไม่มีบุคคลใดสามารถเข้าใจหรือได้รับประสบการณ์ได้

นี่เป็นเพราะทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเผชิญ ทรงพบปะ ทรงสดับ ทอดพระเนตร

และทรงได้รับประสบการณ์คือความเสื่อมทรามของมวลมนุษยย์ทั้งหมด ความชั่ว

และความกบฏต่อความจริงและการต้านทานความจริงของพวกเขา

ทั้งหมดที่มาจากมนุษย์คือแหล่งกำเนิดของความทุกข์ของพระองค์ นั่นจึงกล่าวได้ว่า

เพราะเนื้อแท้ของพระองค์ไม่เหมือนกับพวกมนุษย์ที่เสื่อมทราม

ความเสื่อมทรามของพวกมนุษย์จึงกลายมาเป็นแหล่งกำเนิดของความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์

เมื่อพระเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงสามารถพบใครบางคนที่มีภาษาเดียวกันกับพระองค์หรือไม่?

บุคคลเช่นนั้นไม่สามารถพบได้ท่ามกลางมวลมนุษยย์

ไม่สามารถพบผู้ใดที่สามารถสื่อสารหรือสามารถมีการโต้ตอบแลกเปลี่ยนนี้กับพระเจ้าได้—

เจ้าจะพูดว่าพระเจ้าทรงมีความรู้สึกแบบใดเกี่ยวกับเรื่องนี้? สิ่งต่างๆ ที่ผู้คนหาหรือ รัก ไปตามเสาะหา

และถวิลหาทั้งหมดเกี่ยวข้องกับแนวโน้มของบาปและความชั่ว เมื่อพระเจ้าทรงเผชิญกับสิ่งทั้งหมดนี้
นี่มันไม่เหมือนกับมิดที่ทิ่มแทงพระทัยของพระองค์หรือ? เมื่อพระองค์ทรงเผชิญกับสิ่งเหล่านี้

พระองค์จะทรงสามารถมีความชื่นบานในพระทัยของพระองค์ได้หรือไม่?

พระองค์จะทรงสามารถพบการปลอบโยนได้หรือไม่?

บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตกับพระองค์คือพวกมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความกบฏและความชั่ว—

พระทัยของพระองค์จะไม่ทนทุกข์ได้อย่างไร? ความทุกข์นั้นจริงๆ แล้วยิ่งใหญ่เพียงใด

และใครใส่ใจเกี่ยวกับเรื่องนี้? ใครที่เอาใจใส่? และใครที่สามารถซึ่งคุณค่าถึงเรื่องนี้?

ผู้คนไม่มีหนทางที่จะทำความเข้าใจพระทัยของพระเจ้า

ความทุกข์ของพระองค์คือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถซึ่งคุณค่าอย่างเฉพาะเจาะจงได้

และความเอ็นชากับและความด้านชาของสภาวะความเป็นมนุษย์ทำให้ความทุกข์ของพระเจ้างดลึกยิ่งขึ้นไปอีก

มีบางคนที่มีกเห็นอกเห็นใจกับสภาพเลวร้ายของพระคริสต์ เพราะมีวรรคหนึ่งในพระคัมภีร์ที่เขียนว่า:

“หากจึงจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” เมื่อผู้คนได้ยินเช่นนี้

พวกเขาเก็บเอาไปคิดและเชื่อว่าสิ่งนี้เป็นความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงทนฝ่า

และความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระคริสต์ทรงทนฝ่า ตอนนี้ เมื่อดูจากมุมมองของข้อเท็จจริง

มันเป็นเช่นนั้นหรือไม่? ไม่ พระเจ้าไม่ทรงเชื่อว่าความลำบากยากเย็นเหล่านี้เป็นความทุกข์

พระองค์ไม่เคยทรงรำไ้จากความอยู่ดีธรรมเพราะความลำบากยากเย็นของเนื้อหนังของพระองค์

และพระองค์ไม่เคยทรงทำให้พวกมนุษย์ต้องชดใช้หรือให้รางวัลใดก็ตามกับพระองค์ อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระองค์ทรงเป็นประจักษ์พยานทุกสิ่งเกี่ยวกับมวลมนุษย์และชีวิตที่เสื่อมทรามและความชั่วของมนุษย์ที่เสื่อมทราม

เมื่อพระองค์ทรงเป็นประจักษ์พยานว่ามวลมนุษย์อยู่ในเงื้อมมือของซาตานและถูกซาตานกักขังและไม่สามารถหนีรอดได้ ว่าผู้ที่ใช้ชีวิตในบาปไม่รู้ว่าความจริงคืออะไร

พระองค์ไม่ทรงสามารถทนยอมรับบาปทั้งหมดเหล่านี้ได้

ความเกลียดชังพวกมนุษย์ของพระองค์เพิ่มขึ้นในแต่ละวัน แต่พระองค์ต้องทรงทนฝ่าทั้งหมดนี้

นี่คือความทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พระเจ้าไม่ทรงสามารถแสดงออกแม้กระทั่งพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์หรืออารมณ์ของพระองค์ท่ามกลางผู้ติดตามของพระองค์

และไม่มีผู้ใดท่ามกลางผู้ติดตามของพระองค์ที่สามารถเข้าใจความทุกข์ของพระองค์อย่างแท้จริง

ไม่มีผู้ใดที่แม้กระทั่งพยายามที่จะทำความเข้าใจหรือทำให้พระองค์สบายพระทัยของพระองค์

ซึ่งทนฝ่าต่อความทุกข์นี้วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า และซ้ำแล้วซ้ำเล่า พวกเขามองเห็นอะไรในทั้งหมดนี้?

พระเจ้าไม่ทรงฟังประสงค์สิ่งใดก็ตามจากพวกมนุษย์เป็นการตอบแทนสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้ แต่เพราะเนื้อแท้ของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงสามารถทนยอมรับความชั่ว ความเสื่อมทราม และบาปของมวลมนุษย์ได้โดยสิ้นเชิง และกลับทรงรู้สึกถึงความเกลียดชังและความเกลียดอย่างสุดขีดแทน ซึ่งทำให้พระทัยของพระเจ้าและเนื้อหนังของพระองค์ทนฝ่าความทุกข์ไม่รู้จบ พวกเจ้าเคยมองเห็นสิ่งนี้หรือไม่? ที่มีแนวโน้มที่สุดคือ ไม่มีพวกเจ้าคนใดสามารถมองเห็นสิ่งนี้ได้ เพราะไม่มีพวกเจ้าคนใดสามารถเข้าใจพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เมื่อเวลาผ่านไป เจ้าควรจะได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้ทีละน้อยๆ ด้วยตัวเจ้าเอง

อันดับต่อไป พวกเรามาดูบทตอนในพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้กันเถิด:

9. พระเยซูทรงปฏิบัติการณ์อัศจรรย์

1) พระเยซูทรงเลี้ยงคนห้าพันคน

ยอห์น 6:8-13 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้?” พระเยซูตรัสว่า “ให้ทุกคนนั่งลงเถิด” (ที่นั่นมีหญ้ามาก) คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปัง เมื่อขอบพระคุณแล้วก็ทรงแจกจ่ายให้บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาค้องการ เมื่อพวกเขากินอิ่มแล้วพระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น” พวกเขาก็จึงเก็บเศษขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนที่เหลือหลังจากทุกคนกินแล้วใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม

2) การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ยอห์น 11:43-44 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงร้องเสียงดังว่า “ลาซารัส ออกมาเถิด” คนตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงแกะผ้าที่พันออกแล้วปล่อยเขาเถิด”

ในบรรดาการอัศจรรย์ต่างๆ ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงปฏิบัติ เราได้เลือกมาเพียงสองเหตุการณ์นี้เพราะสองเหตุการณ์นี้เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นสิ่งที่เราต้องการพูดถึงในที่นี้ การอัศจรรย์สองเหตุการณ์นี้เป็นที่น่าอัศจรรย์อย่างแท้จริงและเป็นตัวแทนของการอัศจรรย์ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติในช่วงระหว่างยุคพระคุณ

อันดับแรก พวกเรามาดูที่บทตอนแรกกัน: พระเยซูทรงเลี้ยงคนห้าพันคน

แนวความคิดเกี่ยวกับ “ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” คืออะไร? โดยธรรมดาสามัญทั่วไปแล้ว

ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวสามารถเป็นอาหารให้กับผู้คนจำนวนเท่าใดได้เพียงพอ?

หากเจ้าใช้ความอยากอาหารของบุคคลทั่วไปเป็นพื้นฐานในการวัด นี่จะเพียงพอสำหรับคนสองคนเท่านั้น

นี่คือแนวความคิดเกี่ยวกับ “ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” ที่พื้นฐานที่สุด อย่างไรก็ตาม ในบทตอนนี้

ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวให้อาหารกับผู้คนจำนวนเท่าใด?

ข้อความต่อไปนี่คือสิ่งที่ได้รับการบันทึกไว้ในองค์คัมภีร์: “(ที่นั่นมีหญ้ามามาก) คนเหล่านั้นจึงนั่งลง

นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน” เมื่อเทียบกับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวแล้ว

ห้าพันเป็นจำนวนที่มากมายหรือไม่? จำนวนที่มากมายอย่างงี้แสดงให้เห็นถึงสิ่งใด? จากมุมมองของมนุษย์

การแบ่งขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวให้กับคนห้าพันคนจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

เพราะความแตกต่างระหว่างผู้คนและอาหารนั้นมีมากเกินไป ถึงแม้ว่าทุกคนจะกินเพียงคำเล็กๆ หนึ่งคำ

ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับคนห้าพันคนอยู่ดี แต่ในที่นี้ องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติการอัศจรรย์—

พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงทำให้ผู้คนห้าพันคนสามารถได้กินจนอิ่มเท่านั้น แต่ยังมีอาหารเหลืออีกด้วย

องค์คัมภีร์เขียนไว้ว่า: “เมื่อพวกเขาอิ่มแล้วพระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า

‘จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น’

พวกเขาจึงเก็บเศษขนมปังบาร์เล่ย์ห้าก้อนที่เหลือหลังจากทุกคนกินแล้วใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม”

การอัศจรรย์นี้ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระอัครลักษณะและสถานะขององค์พระเยซูเจ้า

และมองเห็นว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า—ในลักษณะนี้

พวกเขามองเห็นความจริงของฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเพียงพอที่จะให้อาหารคนห้าพันคน แต่หากไม่มีอาหารใดๆ อยู่เลย

พระเจ้าจะทรงสามารถให้อาหารกับคนห้าพันคนได้หรือไม่? แน่นอนว่าพระองค์ทรงสามารถทำได้!

นี่คือการอัศจรรย์ ดังนั้นผู้คนจึงรู้สึกว่ามันเกินกว่าจะเข้าใจได้ เหลือเชื่อ และลึกลับ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว

การทำเช่นนั้นไม่มีความสำคัญใดๆ เพราะนี่คือบางสิ่งบางอย่างที่เป็นธรรมดาสำหรับพระเจ้า

เหตุใดจึงควรเลือกการอัศจรรย์นี้มาเพื่อตีความในตอนนี้?

เพราะสิ่งที่อยู่เบื้องหลังการอัศจรรย์นี้คือน้ำพระทัยขององค์พระเยซูเจ้า ซึ่งมวลมนุษย์ไม่เคยล่วงรู้มาก่อน

ประการแรก พวกเรามาพยายามทำความเข้าใจว่าคนห้าพันคนนี้เป็นคนประเภทใด

พวกเขาเป็นผู้ติดตามขององค์พระเยซูเจ้าหรือไม่? จากองค์คัมภีร์ เรารู้ว่าพวกเขาไม่ใช่สาวกของพระองค์

พวกเขารู้หรือไม่ว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นผู้ใด? ไม่อย่างแน่นอน! อย่างน้อยที่สุด

พวกเขาก็ไม่รู้ว่าบุคคลที่ยืนอยู่ตรงหน้าพวกเขาคือพระคริสต์

หรือบางทีบางคนอาจรู้เพียงว่าพระองค์มีพระนามว่าอะไร

และรู้หรือเคยได้ยินบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงเคยได้ทำมาแล้ว
พวกเขาเพียงแค่ถูกลูกเร้าให้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์
แต่แน่นอนว่าเจ้าไม่สามารถพูดได้ว่าพวกเขาติดตามพระองค์ นับประสาอะไรที่จะเข้าใจพระองค์
เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นคนห้าพันคนนี้
พวกเขาหิวโหยและคิดถึงได้แค่เพียงการหาอาหารลงท้องของพวกเขาเท่านั้น
ดังนั้นองค์พระเยซูเจ้าจึงทรงตอบสนองความอยากของพวกเขาในบริบทนี้
เมื่อพระองค์ทรงตอบสนองความอยากของพวกเขา สิ่งใดอยู่ในพระทัยของพระองค์?
พระองค์ทรงมีท่าทีอย่างไรต่อผู้คนที่ต้องการเพียงกินจนอิ่มเหล่านี้? ในขณะนี้
พระคำขององค์พระเยซูเจ้าและท่าทีของพระองค์สัมพันธ์กับพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า
เมื่อทรงเผชิญกับผู้คนที่หิวโหยที่ท้องว่างและต้องการเพียงกินอาหารเต็มมือ
เมื่อทรงเผชิญกับผู้คนที่เต็มไปด้วยความสงสัยและความหวังจากพระองค์
องค์พระเยซูเจ้าจึงมีพระคำที่เพียงที่จะใช้การอัศจรรย์นี้เพื่อประทานพระคุณแก่พวกเขาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม
พระองค์ไม่ได้ยกความหวังของพระองค์ให้สูงขึ้นว่าพวกเขาจะกลายเป็นผู้ติดตามของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาเพียงต้องการเข้าร่วมความสนุกและกินจนอิ่ม
ดังนั้นพระองค์จึงทรงใช้ประโยชน์จากสิ่งที่พระองค์ทรงมีในที่แห่งนั้นให้ดีที่สุด
และทรงใช้ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเพื่อให้อาหารกับคนห้าพันคน
พระองค์ทรงเปิดตาของผู้คนที่สุขสำราญกับการมองเห็นสิ่งที่น่าตื่นตาตื่นใจเหล่านี้
ผู้ที่ต้องการพบเห็นการอัศจรรย์ และพวกเขามองเห็นสิ่งต่างๆ
ที่พระเจ้าผู้ทรงเจติมาเป็นมนุษย์ทรงสามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยตาของพวกเขาเอง
ถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าจะทรงใช้บางสิ่งบางอย่างที่จับต้องได้เพื่อตอบสนองความสงสัยของพวกเขา
แต่พระองค์ก็ทรงรู้อยู่แล้วในพระทัยของพระองค์ว่าผู้คนที่หิวโหยเหล่านี้เพียงต้องการที่จะกินอาหารดีๆ
ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงเทศนาพวกเขาหรือตรัสสิ่งใดเลย—
พระองค์เพียงทรงปล่อยให้พวกเขามองเห็นการอัศจรรย์นี้ในขณะที่มันเกิดขึ้น
พระองค์ไม่ทรงสามารถปฏิบัติต่อผู้คนเหล่านี้ในลักษณะเดียวกันกับที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อบรรดาสาวกของพระองค์
ผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างแท้จริงได้อย่างแน่นอน แต่ในพระทัยของพระเจ้า
สิ่งทรงสร้างทั้งหมดอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์
และพระองค์จะประทานพระอนุญาตให้สิ่งทรงสร้างทั้งหมดที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นได้สุขสำราญกับพระคุณ
ของพระเจ้าเมื่อมีความจำเป็น ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้จะไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นใครและไม่เข้าใจพระองค์
หรือมีความประทับใจที่เฉพาะเจาะจงใดๆ เกี่ยวกับพระองค์

หรือมีความรู้สึกขอบคุณต่อพระองค์แม่หลังจากที่พวกเขาได้กินขนมปังและปลานั้น
นี่ไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าขัดพระทัย—

พระองค์ประทานโอกาสที่ยอดเยียมที่จะสุขสำราญกับพระคุณของพระเจ้าให้ผู้คนเหล่านี้
บางคนพูดว่าพระเจ้าทรงมีหลักการในสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
ว่าพระองค์ทรงไม่คอยคุ้มกันหรือปกป้องบรรดาผู้ไม่เชื่อ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ว่าพระองค์ทรงไม่อนุญาตให้พวกเขาสุขสำราญกับพระคุณของพระองค์ เป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือไม่?
ในสายพระเนตรของพระเจ้า คราบเท่าที่พวกเขาเป็นสิ่งที่ทรงสร้างซึ่งมีชีวิตที่พระองค์เองได้ทรงสร้างขึ้น
พระองค์จะทรงบริหารจัดการและดูแลเอาใจใส่พวกเขา และพระองค์จะทรงปฏิบัติต่อพวกเขา
วางแผนเพื่อพวกเขา และปกครองพวกเขาในหลากหลายวิธี
เหล่านี้คือพระดำริและท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อทุกสรรพสิ่ง

ถึงแม้ว่าคนห้าพันคนที่กินขนมปังกับปลาไม่ได้วางแผนที่จะติดตามองค์พระเยซูเจ้า
แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงมีข้อเรียกร้องที่เข้มงวดมากจากพวกเขา ทันทีที่พวกเขากินจนอิ่มแล้ว
พวกเขารู้หรือไม่ว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงทำอะไร? พระองค์ทรงเทศนาพวกเขาบ้างหรือไม่?
พระองค์เสด็จไปที่ใดหลังจากที่ทรงทำเช่นนั้น? ข้อพระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกว่าองค์พระเยซูเจ้าตรัสสิ่งใดกับพวกเขา
แค่ว่าพระองค์เสด็จจากไปเงียบๆ เมื่อพระองค์ทรงแสดงการอัศจรรย์ของพระองค์แล้ว
เช่นนั้นแล้วพระองค์ได้ทรงมีข้อพึงประสงค์ใดๆ จากผู้คนเหล่านี้หรือไม่? มีความเกลียดชังใดๆ หรือไม่? ไม่
ไม่มีสิ่งเหล่านี้เลยในที่นี้ พระองค์เพียงไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะให้ความใส่ใจพระทัยใดๆ
อีกต่อไปกับผู้คนที่ไม่สามารถติดตามพระองค์ และในเวลานี้พระทัยของพระองค์เจ็บปวด
เพราะพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นความเสื่อมทรามลงของมวลมนุษย์แล้ว
และพระองค์ได้ทรงรู้สึกถึงการปฏิเสธพระองค์จากมวลมนุษย์แล้ว
เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรผู้คนเหล่านี้และเมื่อพระองค์ประทับอยู่กับพวกเขา
พระองค์ทรงเกิดความรู้สึกเสียพระทัยจากความทึ่มและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์
และพระทัยของพระองค์เจ็บปวด พระประสงค์ทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีคือการจากผู้คนเหล่านี้ไปโดยเร็วที่สุด
องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงมีข้อพึงประสงค์ใดๆ จากพวกเขาในพระทัยของพระองค์
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะให้ความใส่ใจพระทัยใดๆ กับพวกเขา และยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะสละพลังงานของพระองค์ไปกับพวกเขา
พระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาไม่สามารถติดตามพระองค์ได้ แต่ถึงแม้ว่าจะมีเหตุทั้งหมดนี้
ท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขาก็ยังคงชัดเจนอย่างมาก
พระองค์เพียงทรงต้องประสงค์ที่จะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างใจดี ประทานพระคุณให้กับพวกเขา

และนี่คือทำที่ที่พระเจ้าทรงมีต่อทุกสิ่งที่ทรงสร้างภายใต้การปกครองของพระองค์โดยแท้—
เพื่อปฏิบัติต่อทุกสิ่งที่ทรงสร้างอย่างเมตตา เพื่อจัดเตรียมให้พวกเขาและบำรุงเลี้ยงพวกเขา
ด้วยเหตุผลนี้เองที่องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์
พระองค์ทรงเผยเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เองอย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง และทรงปฏิบัติต่อผู้คนอย่างใจดี
พระองค์ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยพระทัยแห่งความเมตตากรุณาและการทนยอมรับ
และพระองค์ทรงแสดงความใจดีต่อพวกเขาด้วยพระทัยเช่นนั้น ไม่ว่าผู้คนเหล่านั้นจะมององค์พระเยซูเจ้าอย่างไร
และไม่ว่าบทพยานจะเป็นแบบใดก็ตาม
พระองค์ทรงปฏิบัติต่อทุกสิ่งที่ทรงสร้างโดยมีพื้นฐานจากฐานะของพระองค์
ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเผยคือพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นอย่างไม่มีข้อยกเว้น
องค์พระเยซูเจ้าทรงทำสิ่งนี้อย่างเจียบๆ และเสด็จจากไปอย่างเจียบๆ—
นี่เป็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในแง่มุมใด? เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่านี่คือความรักเมตตาของพระเจ้า?
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่านี่คือความไม่เห็นแก่พระองค์เองของพระเจ้า?
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่บุคคลทั่วไปสามารถทำได้หรือไม่? แน่แน่นอนว่าไม่! โดยเนื้อแท้แล้ว
ผู้คนหัวพันคนที่องค์พระเยซูเจ้าทรงให้อาหารด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเป็นใคร?
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพวกเขาคือผู้คนที่มีความเข้ากันได้กับพระองค์?
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นปรีภักย์ต่อพระองค์?
สามารถกล่าวได้ด้วยใจความมั่นใจว่าพวกเขาไม่มีความเข้ากันได้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน
และเนื้อแท้ของพวกเขาเป็นปรีภักย์ต่อพระเจ้าอย่างแน่นอน แต่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร?
พระองค์ทรงใช้วิธีการหนึ่งในการขจัดความเป็นปรีภักย์ที่ผู้คนมีต่อพระเจ้า—วิธีการนี้เรียกว่า “ความใจดี”
นั่นคือ ถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นผู้คนเหล่านั้นว่าเป็นคนบาป แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า
พวกเขาก็เป็นสิ่งทรงสร้างของพระองค์อยู่ดี ดังนั้นพระองค์จึงยังทรงปฏิบัติต่อคนบาปเหล่านั้นอย่างใจดี
นี่คือการทนยอมรับของพระเจ้า
และการทนยอมรับนี้ได้รับการกำหนดจากพระอัครลักษณ์และเนื้อแท้ของพระเจ้าเอง ดังนั้น
นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นจะสามารถทำได้—
มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำสิ่งนี้ได้
เมื่อเจ้าสามารถซึ่งคุณค่ากับพระคำริและทำที่ที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ได้อย่างแท้จริง
เมื่อเจ้าสามารถเข้าใจอารมณ์และความกังวลที่พระเจ้าทรงมีให้กับแต่ละสิ่งที่ทรงสร้าง
เจ้าจะสามารถเข้าใจการอุทิศพระองค์และความรักที่ใช้ไปกับทุกๆ ผู้คนที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงสร้างขึ้น

เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น เจ้าจะใช้คำสองคำเพื่อพรรณนาความรักของพระเจ้า คำสองคำนั้นคืออะไร? บางคนพูดว่า “ไม่เห็นแก่พระองค์เอง” และบางคนพูดว่า “ใจบุญสุนทาน”

เป็นคำที่เหมาะสมน้อยที่สุดในการพรรณนาความรักของพระเจ้า

นี่คือคำที่ผู้คนใช้พรรณนาถึงคนบางคนที่เผื่อแผ่หรือใจกว้าง เราเกลียดคำนี้

เพราะมันอ้างอิงถึงการให้การกุศลโดยไร้แบบแผน โดยไม่เลือกหน้า โดยไม่พิจารณาถึงหลักการ

มันคือความโน้มเอียงที่ใช้อารมณ์มากเกินไป ซึ่งพบได้มากในผู้คนที่โง่เขลาและสับสน

เมื่อใช้คำนี้พรรณนาถึงความรักของพระเจ้า มีความหมายแฝงที่เป็นการดูหมิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เรามีคำสองคำที่อธิบายความรักของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสมมากกว่า ได้แก่อะไรบ้าง? คำแรกคือ “มหาศาล”

คำนี้ไม่ได้ทำให้เห็นภาพเป็นอย่างมากหรือ? คำที่สองคือ “กว้างใหญ่ไพศาล”

มีความหมายที่แท้จริงอยู่เบื้องหลังคำเหล่านี้ ซึ่งเราใช้พรรณนาความรักของพระเจ้า

เมื่อตีความหมายตามตัวอักษร “มหาศาล” พรรณนาถึงปริมาตรหรือความสามารถของสิ่งหนึ่ง

แต่ไม่ว่าสิ่งนั้นจะใหญ่เพียงใด มันคือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนสามารถจับต้องและมองเห็นได้

นี่เป็นเพราะมันมีอยู่—มันไม่ใช่วัตถุที่เป็นนามธรรม

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่สามารถให้แนวความคิดแก่ผู้คนในลักษณะที่ค่อนข้างถูกต้องแม่นยำและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

ไม่ว่าเจ้าจะมองมันจากมุมมองสองมิติหรือสามมิติ เจ้าไม่จำเป็นต้องจินตนาการถึงการมีอยู่ของมัน

เพราะมันคือสิ่งที่อยู่จริงๆ ในลักษณะที่เป็นจริง ถึงแม้ว่าเจ้าจะใช้คำว่า “มหาศาล”

ในการอธิบายความรักของพระเจ้าจะสามารถทำให้รู้สึกเหมือนความพยายามที่จะระบุปริมาณความรักของพระองค์ แต่คำนี้ยังให้ความรู้สึกว่าการรักของพระองค์ไม่อาจระบุปริมาณได้เช่นเดียวกัน

เราพูดว่าความรักของพระเจ้าสามารถระบุปริมาณได้ เพราะความรักของพระองค์ไม่ว่างเปล่า

อีกทั้งไม่ได้เป็นสิ่งที่เป็นตำนานเล่าขาน

แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ทุกสิ่งภายใต้การปกครองของพระองค์มีเหมือนกัน

บางสิ่งบางอย่างที่สิ่งทรงสร้างทั้งปวงได้สุขสำราญจนถึงระดับที่หลากหลายและจากมุมมองที่แตกต่าง

ถึงแม้ว่าผู้คนไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสความรักของพระองค์ได้

แต่ความรักนี้คือการบำรุงเลี้ยงและชีวิตมาซึ่งทุกสรรพสิ่งในขณะที่ความรักนี้ได้รับการเผยที่ละเล็กละน้อยในชีวิตของทุกสรรพสิ่ง

และสิ่งเหล่านั้นนับและเป็นพยานต่อความรักของพระเจ้าที่สิ่งเหล่านั้นได้สุขสำราญในแต่ละช่วงขณะที่ผ่านไป

เราพูดว่าความรักของพระเจ้าไม่สามารถระบุปริมาณได้เพราะความลึกลับของพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมและบำรุงเลี้ยงทุกสรรพสิ่งคือบางสิ่งบางอย่างที่พวกมนุษย์ยังลึกล้ำได้ยาก

เช่นเดียวกับพระดำริที่พระเจ้าทรงมีให้กับทุกสรรพสิ่ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ให้กับมวลมนุษย์

นั่นจึงกล่าวได้ว่า ไม่มีผู้ใดรู้ถึงพระโลหิตและน้ำพระเนตรที่พระผู้สร้างได้ทรงหลั่งออกมาเพื่อมวลมนุษย์
ไม่มีผู้ใดสามารถจับใจความ

ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจความลึกซึ้งหรือน้ำหนักของความรักที่พระผู้สร้างทรงมีให้กับมวลมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

การพรรณนาความรักของพระเจ้าว่ามหาศาลคือการช่วยให้ผู้คนซึ่งคุณค่าและเข้าใจความกว้างของความรักของพระเจ้า และความจริงของการดำรงอยู่ของความรักของพระเจ้า

นอกจากนี้การพรรณนาก็ยังเป็นไปเพื่อให้ผู้คนสามารถจับใจความถึงความหมายจริงๆ ของคำว่า “พระผู้สร้าง” ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเพื่อให้ผู้คนสามารถได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงของสมญา “การทรงสร้าง” คำว่า “กว้างใหญ่ไพศาล” มักพรรณนาถึงสิ่งใด? โดยทั่วไป

คำนี้มาใช้พรรณนาถึงมหาสมุทรหรือจักรวาล ตัวอย่างเช่น: “จักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล” หรือ “มหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล”

ความไพศาลและความลึกที่เทียบสัจของจักรวาลอยู่เหนือความเข้าใจของมนุษย์

คือบางสิ่งบางอย่างที่จับจินตนาการของมนุษย์ บางสิ่งบางอย่างที่พวกเขารู้สึกมีความเลื่อมใสอย่างยิ่งใหญ่ให้ความลึกกลับและความลึกล้ำของมันมองเห็นได้ แต่เกินเอื้อมถึง เมื่อเจ้านึกถึงมหาสมุทร

เจ้านึกถึงความกว้างของมัน และเจ้าสามารถรู้สึกถึงความลึกกลับและความสามารถในการเก็บสิ่งต่างๆ ได้ยอดเยี่ยมของมัน นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงได้ใช้คำว่า “กว้างใหญ่ไพศาล”

ในการพรรณนาถึงความรักของพระเจ้า เพื่อช่วยให้ผู้คนรู้สึกว่าความรักของพระเจ้าล้ำค่าเพียงใด

เพื่อให้รู้สึกว่าความงดงามอย่างลุ่มลึกของความรักของพระองค์นั้นไม่สิ้นสุดและครอบคลุมกว้างขวาง

เราใช้คำนี้เพื่อช่วยให้ผู้คนรู้สึกถึงความบริสุทธิ์ของความรักของพระองค์

และความทรงเกียรติและความมีอาณัติทำให้ขุนเคืองใต้ของพระเจ้าที่ได้รับการเผยโดยผ่านทางความรักของพระองค์ ตอนนี้พวกเขาคิดว่า “กว้างใหญ่ไพศาล”

เป็นคำที่เหมาะสมในการพรรณนาถึงความรักของพระเจ้าหรือไม่?

ความรักของพระเจ้าสามารถเทียบเท่ากับสองคำที่ว่า “มหาศาล” และ “กว้างใหญ่ไพศาล” นี้หรือไม่? แน่แน่นอน!

ในภาษาของมนุษย์ คำสองคำนี้เพียงอย่างเดียวค่อนข้างเพียงพอแล้ว

และค่อนข้างใกล้เคียงกับการพรรณนาถึงความรักของพระเจ้า พวกเจ้าไม่คิดเช่นนั้นหรือ?

หากเราให้พวกเจ้าอธิบายความรักของพระเจ้า พวกเจ้าจะใช้คำสองคำนี้หรือไม่?

มีแนวโน้มอย่างมากที่สุดที่พวกเจ้าจะไม่ใช้คำสองคำนี้

เพราะความเข้าใจและความซึ่งคุณค่าที่พวกเจ้ามีเกี่ยวกับความรักของพระเจ้านั้นจำกัดอยู่ในขอบเขตของมุมมองแบบสองมิติ และไม่ได้ขึ้นไปถึงความสูงของพื้นที่สามมิติ ดังนั้น

หากเราให้พวกเจ้าพรรณนาถึงความรักของพระเจ้า

พวกเจ้าจะรู้สึกว่าคุณเจ้าไม่มีคำพูดหรือแม้กระทั่งบางทีพวกเจ้าจะกลายเป็นพูดไม่ออกก็เป็นได้

พวกเจ้าอาจเข้าใจคำสองคำที่เราได้พูดถึงในวันนี้ได้ยาก หรือบางทีพวกเจ้าอาจแค่ไม่เห็นด้วย

นี่แสดงให้เห็นเพียงว่าคุณค่าและเข้าใจในความรักของพระเจ้าของพวกเจ้านั้นผิวเผินและจำกัดอยู่แค่ขอบเขตแคบๆ เท่านั้น เราได้กล่าวแล้วก่อนหน้านี้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่พระองค์เอง พวกเจ้าจำคำว่า “ไม่เห็นแก่ตัวเอง” ได้

อาจเป็นไปได้หรือไม่ว่าความรักของพระเจ้าสามารถพรรณนาถึงได้ด้วยคำว่าไม่เห็นแก่พระองค์เองเท่านั้น?

นี่ไม่ได้เป็นขอบเขตที่แคบจนเกินไปหรือ? เจ้าควรครุ่นคิดถึงประเด็นนี้ให้มากขึ้น

เพื่อให้พวกเจ้าอาจได้รับบางสิ่งบางอย่างจากประเด็นนี้ได้

ที่กล่าวข้างต้นคือสิ่งที่เรามองเห็นเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและเนื้อแท้ของพระองค์จากการอัศจรรย์แรกถึงแม้ว่านี่คือเรื่องราวที่ผู้คนได้อ่านมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว แต่เรื่องราวนี้ก็มีโครงเรื่องที่เรียบง่าย

และทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นปรากฏการณ์ที่เรียบง่าย แต่ในโครงเรื่องที่เรียบง่ายนี้

เราสามารถมองเห็นบางสิ่งบางอย่างที่มีค่ามากกว่า

ซึ่งก็คือพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นเหล่านี้เป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เองและเป็นการแสดงออกถึงพระคำริของพระเจ้าเอง เมื่อพระเจ้าทรงแสดงพระคำริของพระองค์ นั่นคือการแสดงถึงพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงหวังว่าจะมีผู้คนที่สามารถเข้าใจพระองค์ รู้จักพระองค์ และจับใจความน้ำพระทัยของพระองค์ และผู้ที่สามารถรับฟังพระสุรเสียงจากพระทัยของพระองค์

และจะสามารถให้ความร่วมมืออย่างแข็งขันเพื่อสนองน้ำพระทัยของพระองค์

สิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำเหล่านี้คือการแสดงออกถึงพระเจ้าโดยไม่ใช้พระสุรเสียง

อันดับต่อไป พวกเรามาดูบทตอนต่อไปนี้นี้กันเถิด:

การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

พวกเจ้ามีความประทับใจใดบ้างหลังจากที่ได้อ่านบทตอนนี้?

นัยสำคัญของการอัศจรรย์ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงแสดงนี้ยิ่งใหญ่กว่าการอัศจรรย์ก่อนหน้านี้มาก

เพราะไม่มีการอัศจรรย์ใดจะน่าประหลาดใจมากไปกว่าการนำคนตายกลับขึ้นจากหลุมฝังศพ ในสมัยนั้น

การที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำบางสิ่งบางอย่างเช่นนี้เป็นสิ่งที่มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

เพราะพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ ผู้คนจึงสามารถมองเห็นได้เพียงการทรงปรากฏทางกายของพระองค์

ด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์ และแง่มุมที่ไม่มีนัยสำคัญของพระองค์เท่านั้น

ถึงแม้ว่าบางคนจะมองเห็นและเข้าใจบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับคุณลักษณะของพระองค์

หรือความสามารถพิเศษบางอย่างที่ปรากฏว่าพระองค์ทรงครอบครอง

แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าองค์พระเยซูเจ้าเสด็จมาจากที่ใดจริงๆ แล้วพระองค์ทรงเป็นผู้ใดในเนื้อแท้ของพระองค์

และจริงๆ แล้วพระองค์ทรงมีความสามารถในการทำสิ่งอื่นได้อีก ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่มวลมนุษย์ไม่รู้

มีผู้คนมากมายเหลือเกินที่ต้องการพบหลักฐานเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าเหล่านี้

และเพื่อให้รู้ความจริง

พระเจ้าทรงสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพิสูจน์พระอัตลักษณ์ของพระองค์เองได้หรือไม่? สำหรับพระเจ้าแล้ว

นี่คือของเด็กเล่น—มันง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

พระองค์ทรงสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพิสูจน์พระอัตลักษณ์และเนื้อแท้ของพระองค์ได้ทุกที่ ทุกเวลา

แต่พระเจ้าทรงมีวิธีการทำสิ่งต่างๆ—โดยมีแผนและอย่างเป็นขั้นเป็นตอน พระองค์ไม่ทรงทำสิ่งต่างๆ

โดยไม่เลือกหน้า แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น

พระองค์ทรงมองหาเวลาที่เหมาะสมและโอกาสที่เหมาะสมในการทำบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์จะทรงอนุญาตให้

มนุษย์เห็นได้ บางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนไปด้วยความหมายอย่างแท้จริง

พระองค์ทรงพิสูจน์สิทธิอำนาจและพระอัตลักษณ์ของพระองค์ในหนทางนี้ ดังนั้นแล้ว

การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายเป็นการพิสูจน์พระอัตลักษณ์ขององค์พระเยซูเจ้าหรือไม่?

พวกเขามาคุบตตอนต่อไปนี้ของพระคัมภีร์กันเถิด: “เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงร้องเสียงดังว่า ‘ลาซารัส

ออกมาเถิด’ คนตายนั้นก็ออกมา...” เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงทำเช่นนี้ พระองค์ตรัสเพียงอย่างเดียว: “ลาซารัส

ออกมาเถิด” จากนั้นลาซารัสก็ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ—

สิ่งนี้สำเร็จลุล่วงเพียงเพราะพระวณะไม่ก็คำที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคำรัสออกมา ในช่วงระหว่างเวลานี้

องค์พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงตั้งแท่นบูชา และพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำการอื่นใด

พระองค์แค่ตรัสสิ่งหนึ่งสิ่งเดียวนี้ นี่ควรเรียกว่าการอัศจรรย์หรือพระบัญชา?

หรือมันเป็นศาสตร์เวทมนตร์คาถาบางอย่าง? จากภายนอกแล้ว

ดูเหมือนว่าสามารถเรียกสิ่งนี้ได้ว่าเป็นการอัศจรรย์ และหากเรามองสิ่งนี้จากมุมมองสมัยใหม่

แน่นอนว่าเจ้าก็จะยังคงเรียกสิ่งนี้ว่าการอัศจรรย์ อย่างไรก็ตาม

สิ่งนี้ไม่สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นเวทมนตร์ประเภทที่ควรจะเรียกวิญญาณกลับจากความตาย

และสิ่งนี้ไม่ใช่ศาสตร์เวทมนตร์คาถาประเภทใดๆ อย่างแน่นอน หากพูดว่าการอัศจรรย์นี้เป็นการแสดงเล็กๆ

ให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างอย่างเป็นปกติที่สุดก็ถูกต้องแล้ว

นี่คือสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจที่จะให้บุคคลคนหนึ่งตาย

ที่จะให้วิญญาณของเขาออกจากร่างกายของเขาและกลับสู่แดนคนตายหรือที่ใดก็ตามที่มันควรไป

กรอบเวลาการตายของบุคคลและสถานที่ที่พวกเขาจะไปหลังจากที่ตาย—สิ่งเหล่านี้พระเจ้าทรงเป็นผู้กำหนด พระองค์ตัดสินพระทัยเรื่องเหล่านี้ทุกที่และทุกเวลา โดยไม่ถูกจำกัดจากพวกมนุษย์ เหตุการณ์ วัตถุ พื้นที่ หรือภูมิศาสตร์ หากพระองค์ทรงต้องประสงค์จะทำมัน พระองค์ทรงสามารถทำมันได้ เพราะทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ และทุกสรรพสิ่งถือกำเนิด ใช้ชีวิต และพัฒนาตามพระวาระของพระองค์และสิทธิอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงสามารถทำให้ชายที่ตายแล้วเป็นขึ้นจากตาย และสิ่งนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์ทรงสามารถทำได้ทุกที่ ทุกเวลา นี่คือสิทธิอำนาจที่มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ครอบครอง

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงทำสิ่งต่างๆ เช่นการนำลาซารัสกลับจากความตาย เป้าหมายของพระองค์คือการให้หลักฐานเพื่อให้พวกมนุษย์และซาตานมองเห็น และเพื่อให้พวกมนุษย์และซาตานรู้ว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับมวลมนุษย์ ชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ได้รับการกำหนดโดยพระเจ้า และว่าถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ยังทรงเป็นผู้บัญชาโลกฝ่ายกายที่สามารถมองเห็นได้ และโลกฝ่ายวิญญาณที่พวกมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้ นี่เป็นไปเพื่อให้มวลมนุษย์และซาตานรู้ว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับมวลมนุษย์ไม่ได้อยู่ภายใต้คำสั่งของซาตาน นี่คือการเผยและการแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า และยังเป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงส่งสารถึงทุกสรรพสิ่ง ว่าชีวิตและความตายของมวลมนุษย์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า การที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายเป็นหนึ่งในวิธีที่พระเจ้าผู้สร้างทรงสอนและแนะนำมวลมนุษย์ นี่คือการกระทำที่เป็นรูปธรรมที่พระองค์ทรงใช้ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจเพื่อแนะนำและจัดเตรียมมวลมนุษย์ นี่คือวิธีหนึ่งที่พระเจ้าผู้สร้างทรงทำให้มวลมนุษย์สามารถมองเห็นความจริงโดยไม่ใช้พระวาระว่าพระองค์ทรงเป็น ผู้บัญชาทุกสรรพสิ่ง นี่คือวิธีหนึ่งที่พระองค์ทรงบอกมวลมนุษย์โดยผ่านการกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงว่าไม่มีความรอดอื่นใด นอกเหนือจากความรอดโดยผ่านทางพระองค์ วิถีทางที่ไร้พระสุรเสียงที่พระองค์ทรงใช้เพื่อแนะนำมวลมนุษย์นี้อยู่ชั่ววันรันดร์ ลบไม่ออก และนำความตกใจและความรู้แจ้งที่ไม่มีวันเลือนรางไปมาสู่หัวใจของมนุษย์ การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า—นี่มีผลกระทบที่ลึกซึ้งต่อผู้ติดตามทุกๆ คนของพระเจ้า การนี้ทำให้ความเข้าใจ

นิมิตว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถบัญชาชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ได้เกิดติดตรึงอยู่ในทุกผู้คนที่
เข้าใจเหตุการณ์นี้อย่างลึกซึ้ง ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงมีสิทธิอำนาจประเภทนี้
และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงส่งสารเกี่ยวกับอธิปไตยที่พระองค์ทรงมีเหนือชีวิตและความตายของมวลมนุษย์โดย
ผ่านทางทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย แต่นี่ก็ไม่ใช่พระราชกิจหลักของพระองค์
พระเจ้าทรงไม่มีวันทำบางสิ่งบางอย่างโดยไร้ความหมาย ทุกๆ สิ่งที่พระองค์ทรงทำมีคุณค่าที่ยิ่งใหญ่
และเป็นเครื่องหมายที่เลิศล้ำในห้องเก็บขุมทรัพย์ พระองค์จะไม่ทรงทำให้
“การทำให้บุคคลหนึ่งออกมาจากอุโมงค์ฝังศพของพวกเขา”
เป็นรายการหรือเป้าหมายหลักเพียงอย่างเดียวของพระราชกิจของพระองค์
พระเจ้าไม่ทรงทำสิ่งใดก็ตามที่ปราศจากความหมาย
การทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายในฐานะเหตุการณ์เดียวๆ
นั้นเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า และพิสูจน์พระอัครลักษณะขององค์พระเยซูเจ้า
นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมองค์พระเยซูเจ้าจึงไม่ทรงทำการอัศจรรย์ประเภทนี้ซ้ำ พระเจ้าทรงทำสิ่งต่างๆ
ตามหลักการของพระองค์เอง ในภาษาของมนุษย์
สามารถกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงให้จิตใจของพระองค์ติดพันอยู่กับเรื่องที่จริงจังเท่านั้น นั่นคือ
เมื่อพระเจ้าทรงทำสิ่งต่างๆ พระองค์ไม่ทรงไกลห่างจากจุดประสงค์ของพระราชกิจของพระองค์
พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์ทรงต้องประสงค์จะปฏิบัติพระราชกิจใดในช่วงระยะนี้
พระองค์ทรงต้องประสงค์จะสำเร็จลุล่วงในสิ่งใด
และพระองค์จะทรงพระราชกิจตามแผนของพระองค์อย่างเข้มงวด
หากบุคคลที่เลื่อมทรมมีความสามารถประเภทนั้น
เขาจะคิดถึงเพียงวิธีที่จะแสดงความสามารถของเขาเพื่อให้ผู้อื่นรู้ว่าเขาช่างน่าเกรงขามเพียงใด
เพื่อให้พวกเขากราบไหว้เขา เพื่อให้เขาสามารถควบคุมพวกเขาและล้างผลาญพวกเขา
นี่คือความชั่วที่มาจากซาตาน—สิ่งนี้เรียกว่าความเลื่อมทรม พระเจ้าไม่ทรงมีพระอุปนิสัยเช่นนั้น
และพระองค์ไม่ทรงมีเนื้อแท้เช่นนั้น จุดประสงค์ของพระองค์ในการทำสิ่งต่างๆ ไม่ใช่เพื่ออวดตัวพระองค์
แต่เพื่อจัดเตรียมการเปิดเผยและการทรงนำมากยิ่งขึ้นให้แก่มวลมนุษย์
และนี่เป็นเหตุผลว่าทำไมผู้คนจึงมองเห็นตัวอย่างอุบัติการณ์ประเภทนี้ในพระคัมภีร์น้อยมาก
นี่ไม่ใช่เพื่อจะพูดว่าฤทธานุภาพขององค์พระเยซูเจ้ามีจำกัด หรือว่าพระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งเช่นนั้น
เป็นเพียงว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะทำเช่นนั้น
เพราะการที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายมีนัยสำคัญที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมาก
และยังเป็นเพราะว่าพระราชกิจหลักของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น ไม่ใช่การแสดงการอัศจรรย์

ไม่ใช่การนำผู้คนกลับจากความตาย แต่เป็นพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษย์ ดังนั้น
พระราชกิจส่วนใหญ่ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำให้ครบบริบูรณ์คือการสอนผู้คน การจัดเตรียมพวกเขา
และการช่วยเหลือพวกเขา และเหตุการณ์ต่างๆ เช่นการทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายเป็นเพียงส่วนเล็กๆ
ของพันธกิจที่องค์พระเยซูเจ้าทรงดำเนินการ ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าสามารถกล่าวได้ว่า “การรอด”
ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อแท้ของพระเจ้า ดังนั้น
องค์พระเยซูเจ้าจึงไม่ทรงมีเจตนาที่จะหักห้ามพระทัยโดยการไม่แสดงการอัศจรรย์เพิ่มเติม
อีกทั้งนี้ไม่ได้เป็นเพราะข้อจำกัดด้านสภาพแวดล้อม และแน่นอนว่าไม่ได้เป็นเพราะการขาดฤทธานุภาพ

เมื่อองค์พระเยซูเจ้าทรงนำลาซารัสกลับจากความตาย พระองค์ทรงใช้เพียงไม่กี่คำเหล่านี้: “ลาซารัส ออกมาเถิด”
พระองค์ไม่ตรัสสิ่งใดนอกเหนือไปจากนี้ ดังนั้นแล้วพระวณะเหล่านี้แสดงถึงสิ่งใด?
พระวณะเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งใดก็ตามให้สำเร็จลุล่วงได้โดยการตรัส
รวมถึงการทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นจากตาย เมื่อพระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง เมื่อพระองค์ทรงสร้างโลก
พระองค์ทรงทำเช่นนั้นด้วยพระวณะ—พระบัญชาที่ตรัสออกมา พระวณะที่มีสิทธิอำนาจ และในหนทางนี้
ทุกสรรพสิ่งได้รับการสร้างขึ้น และด้วยเหตุนี้การทรงสร้างจึงสำเร็จลุล่วง
พระวณะไม่กี่คำที่องค์พระเยซูเจ้าตรัสเหล่านี้เป็นเหมือนกับพระวณะที่พระเจ้าตรัสเมื่อพระองค์ทรงสร้างฟ้าส
วรรค์ และแผ่นดินโลก และสรรพสิ่ง ในลักษณะเดียวกัน
สิ่งเหล่านี้ก็ถือสิทธิอำนาจของพระเจ้าและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง
ทุกสรรพสิ่งได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นและยืนหยัดได้เพราะพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
และในหนทางเดียวกัน

ลาซารัสเดินออกจากอุโมงค์ฝังศพของเขาเพราะพระวณะจากพระโอษฐ์ขององค์พระเยซูเจ้า
นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ซึ่งได้รับการแสดงให้เห็นและได้รับการทำให้เป็นจริงขึ้นในเนื้อหนังที่พระองค์ทรงจุติมาเป็นมนุษย์
สิทธิอำนาจและความสามารถประเภทนี้เป็นของพระผู้สร้างและบุตรมนุษย์
ซึ่งพระผู้สร้างได้ทรงเป็นจริงขึ้นในบุตรมนุษย์นี้

นี่คือความเข้าใจที่มวลมนุษย์ได้รับการสอนจากการที่พระเจ้าทรงนำลาซารัสกลับจากความตาย ตอนนี้
พวกเราจะจบการสนทนาในหัวข้อนี้ของพวกเราไว้ ณ ที่นี้ อันดับต่อไป
พวกเรามาอ่านเนื้อหาบางอย่างเพิ่มเติมจากข้อพระคัมภีร์กัน

10. การตัดสินพระเยซูของพวกฟาริสี

มาระโก 3:21-22 เมื่อญาติพี่น้องของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นี้ ก็ออกไปรังพระองค์ไว้ เพราะพวกเขาบอกว่าพระองค์เสียสติแล้ว ส่วนพวกธรรมาจารย์ที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มกล่าวว่า “คนนี้ถูกผีเบเอลเซบูลเข้าสิง ที่เขาขับผีได้ก็เพราะเขาใช้อำนาจของนายผีนั้น”

11. พระเยซูทรงประณามพวกฟาริสี

มัทธิว 12:31-32 เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า บาปและคำหิมน์ประมาททุกอย่างจะโปรดยกโทษให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหิมน์ประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดยกโทษให้มนุษย์ไม่ได้ ถ้าใครกล่าวร้ายบุตรมนุษย์ จะโปรดยกโทษให้คนนั้นได้ แต่ถ้าใครกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะโปรดยกโทษให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า

มัทธิว 23:13-15 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าปิดประตูแผ่นดินสวรรค์ไว้จากมนุษย์เพราะพวกเจ้าเองไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ไม่ยอม [วิบัติแก่พวกเจ้าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้ารีบเอาบ้านของหญิงม่าย และสร้างอธิฐานเสียดียาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น] วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าไปทั่วทั้งทางบกและทางทะเล เพื่อจะได้สักคนหนึ่งเข้าจาริต แต่เมื่อได้แล้วก็ทำให้เขาตกนรกยิ่งกว่าพวกเจ้าเองถึงสองเท่า

เนื้อหาของสองบทตอนข้างต้นแตกต่างกัน พวกเรามาดูที่บทตอนแรกกันก่อน: การตัดสินพระเยซูของพวกฟาริสี

ในพระคัมภีร์ การติตราพระเยซูพระองค์เองของพวกฟาริสีและสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงทำนั้นได้แก่:

“...พวกเขาบอกว่าพระองค์เสียสติแล้ว... ‘คนนี้ถูกผีเบเอลเซบูลเข้าสิง ที่เขาขับผีได้ก็เพราะเขาใช้อำนาจของนายผีนั้น’” (มาระโก 3:21-22)

การตัดสินองค์พระเยซูเจ้าของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีไม่ใช่การที่พวกเขาแค่เอาอย่างคำพูดของผู้คนอื่นๆ และไม่ใช่อารมณ์ที่ไม่มีพื้นฐานที่มา—

มันเป็นข้อสรุปที่พวกเขามีเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าจากสิ่งที่พวกเขามองเห็นและได้ยินเกี่ยวกับการกระทำของพระองค์

ถึงแม้ว่าข้อสรุปของพวกเขามีขึ้นอย่างโหดในนามของความยุติธรรมและปรากฏต่อผู้คนที่ดูเหมือนว่ามันมีพื้นฐานมาจากข้อเท็จจริง แต่ความโอหังที่พวกเขาใช้ตัดสินองค์พระเยซูเจ้านั้นก็ยากจะเก็บไว้แม้สำหรับพวกเขา พลังงานที่คลุ้มคลั่งของความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อองค์พระเยซูเจ้าได้เปิดโปงความมั่งใหญ่ใฝ่สูงอันขาดการยับยั้งใจของพวกเขเองและโฉมหน้าเยี่ยงซาตานชั่วของพวกเข

อีกทั้งธรรมชาติที่มุ่งร้ายของพวกเขที่พวกเขาใช้ต้านทานพระเจ้า

สิ่งเหล่านี้ที่พวกเขาพูดในการคัดค้านองค์พระเยซูเจ้าของพวกเขาได้รับการขับเคลื่อนจากความมั่งใจใหญ่ใฝ่สูงอันขาดการยับยั้งชั่งใจ ความอิจฉาริษยา

และธรรมชาติที่น่าเกลียดและมั่งร้ายของความเป็นปรปักษ์ที่มีต่อพระเจ้าและความจริงของพวกเขา

พวกเขาไม่ได้ตรวจสอบแหล่งที่มาของการกระทำขององค์พระเยซูเจ้า

อีกทั้งพวกเขาไม่ได้ตรวจสอบเนื้อหาแท้ของสิ่งที่พระองค์ตรัสหรือทำ แทนที่จะทำเช่นนั้น

พวกเขากลับโจมตีและทำให้สิ่งที่พระองค์ทรงได้ทำให้เสื่อมเสียในสภาวะการปลุกปั่นที่บ้าคลั่งและด้วยความมั่งร้ายโดยตั้งใจ พวกเขายังทำถึงกับการตั้งใจทำให้พระวิญญาณของพระเจ้า นั่นคือ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสื่อมเสียด้วย

นี่คือความหมายที่พวกเขาตั้งใจเมื่อพวกเขาพูดว่า “พระองค์เสียสติแล้ว” “ผีเบเอลเซบูล” และ “นายผีนั้น”

กล่าวได้ว่าพวกเขาพูดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าถูกผีเบเอลเซบูลเข้าสิงและเป็นนายผี

พวกเขาอธิบายลักษณะพระราชกิจของพระวิญญาณซึ่งจุติมาเป็นมนุษย์ของพระเจ้า

ที่ทรงสวมพระองค์เองในเนื้อหนังว่าเป็นความบ้า

พวกเขาไม่เพียงแต่หมิ่นประมาทพระวิญญาณของพระเจ้าว่าเป็นผีเบเอลเซบูลและเป็นนายผี

แต่ยังกล่าวโทษพระราชกิจของพระเจ้า และกล่าวโทษและหมิ่นประมาทองค์พระเยซูคริสต์เจ้าอีกด้วย

เนื้อหาของการด่าทอและการหมิ่นประมาทพระเจ้าของพวกเขาเหมือนกับเนื้อหาของการด่าทอและการหมิ่นประมาทพระเจ้าที่ซาตานและปีศาจให้ทั้งหมด พวกเขาไม่เพียงแต่เป็นตัวแทนมนุษย์ที่เสื่อมทรามเท่านั้น

แต่ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาเป็นรูปจำแลงของซาตาน พวกเขาคือช่องทางของซาตานท่ามกลางมวลมนุษย์

และพวกเขาเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดและข้าของซาตาน

เนื้อหาของการหมิ่นประมาทของพวกเขาและการทำให้องค์พระเยซูคริสต์เจ้าเสื่อมเสียคือการที่พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนกับพระเจ้าเพื่อให้ได้รับสถานะ การแข่งขันกับพระเจ้าของพวกเขา

และการทดสอบพระเจ้าอย่างไม่รู้จบของพวกเขา เนื้อหาของการด่าทอพระเจ้าของพวกเขา

และท่าทีการเป็นปรปักษ์ต่อพระองค์ของพวกเขา

อีกทั้งคำพูดของพวกเขาและความคิดของพวกเขาต่างหมิ่นประมาทและทำให้พระวิญญาณของพระเจ้ากริ้วโดยตรง

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงกำหนดการพิพากษาที่เหมาะสมโดยมีพื้นฐานมาจากสิ่งที่พวกเขาพูดและทำ

และพระเจ้าทรงกำหนดว่าความประพฤติของพวกเขาเป็นบาปแห่งการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

บาปนี้ไม่อาจให้อภัยได้ทั้งในโลกนี้และโลกที่กำลังจะมาถึง

ดังที่ได้รับการสนับสนุนในบทตอนดังต่อไปนี้ของพระคัมภีร์:

“ถ้าหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะ โปรดอภัยให้มนุษย์ไม่ได้” และ “ถ้าใครกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะโปรดอภัยให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า” วันนี้

พวกเขาจะมาพูดถึงความหมายที่แท้จริงของพระวจนะเหล่านี้จากพระเจ้า: “จะโปรดอภัยให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า” นั่นคือ พวกเรามาจัดความลึกซึ้งกันว่าพระเจ้าทรงทำให้พระวจนะนี้ลุล่วงได้อย่างไร: “จะโปรดอภัยให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า”

ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวถึงนั้นสัมพันธ์กับพระอุปนิสัยของพระเจ้าและท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ โดยธรรมชาติแล้ว สองบทตอนข้างต้นก็ไม่มีข้อยกเว้น

พวกเขาสังเกตเห็นสิ่งใดในสองบทตอนนี้ในข้อพระคัมภีร์?

บางคนพูดว่าพวกเขามองเห็นความกริ้วของพระเจ้าในบทตอนเหล่านี้

บางคนพูดว่าพวกเขามองเห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าในด้านที่ไม่ทนยอมรับการทำให้ขุนเคื่องของมวลมนุษย์ และหากผู้คนทำบางสิ่งบางอย่างที่หมิ่นประมาทพระเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่ได้รับการให้อภัยจากพระองค์ ถึงแม้ว่าจะมีข้อเท็จจริงที่ผู้คนมองเห็นและล่วงรู้ความกริ้วของพระเจ้าและความไม่ทนยอมรับต่อการทำให้ขุนเคื่องของมวลมนุษย์ในสองบทตอนนี้ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เข้าใจท่าทีของพระองค์อย่างแท้จริง

สิ่งที่บอกเป็นนัยในบทตอนสองบทนี้คือการอ้างอิงที่ซ่อนอยู่เกี่ยวกับท่าทีที่แท้จริงของพระเจ้าและวิธีเข้าหาที่พระองค์ทรงมีต่อผู้ที่หมิ่นประมาทและทำให้พระองค์กริ้ว

ท่าทีและวิธีเข้าหาของพระองค์แสดงให้เห็นความหมายที่แท้จริงของบทตอนต่อไปนี้:

“ถ้าใครกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะโปรดอภัยให้คนนั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า”

เมื่อผู้คนหมิ่นประมาทพระเจ้าและเมื่อพวกเขาทำให้พระองค์กริ้ว พระองค์ทรงออกคำพิพากษา และคำพิพากษานี้คือบททอานที่พระองค์ทรงกำหนด ในพระคัมภีร์มีการพรรณนาในลักษณะนี้:

“เพราะเหตุนี้เราบอกพวกท่านว่า บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดอภัยให้มนุษย์ได้

เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดอภัยให้มนุษย์ไม่ได้” (มัทธิว 12:31) และ “วิบัติแก่พวกเจ้า

พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด” (มัทธิว 23:13) อย่างไรก็ตาม

มีการบันทึกในพระคัมภีร์หรือไม่ว่าบททอานสำหรับพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี

ตลอดจนสำหรับผู้คนที่พูดว่าองค์พระเยซูเจ้าเป็นบ้าหลังจากที่พระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้คืออะไร?

มีการบันทึกหรือไม่ว่าพวกเขาทนทุกข์จากการลงโทษใดๆ? ไม่—สิ่งนี้สามารถพูดได้อย่างแน่นอน การพูดว่า

“ไม่” ในที่นี้ไม่ใช่การพูดว่าไม่มีการบันทึกเช่นนั้น

แต่อันที่จริงแล้วเป็นเพียงว่าไม่มีบททอานที่ตามนุษย์สามารถมองเห็นได้เท่านั้น การพูดว่า “ไม่มีการบันทึก”

เป็นการเจาะในถึงประเด็นเกี่ยวกับท่าทีและหลักการของพระเจ้าในการควบคุมดูแลบางสิ่ง

พระเจ้าไม่ได้ทรงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นผู้คนที่หมิ่นประมาทหรือด้านทานพระองค์

หรือแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ให้ร้ายพระองค์—ผู้คนที่มีเจตนาโจมตี ให้ร้าย และสาปแช่งพระองค์—

แต่พระองค์ทรงมีท่าทีที่ชัดเจนต่อพวกเขา พระองค์ทรงรังเกียจชิงชังผู้คนเหล่านี้

และพระองค์ทรงกล่าวโทษพวกเขาในพระทัยของพระองค์

พระองค์ยังแม้กระทั่งประกาศอย่างเปิดเผยว่าบทอาชญากรรมของพวกเขาจะเป็นอย่างไร

เพื่อให้ผู้คนรู้ว่าพระองค์ทรงมีท่าทีที่ชัดเจนต่อผู้ที่หมิ่นประมาทพระองค์

และเพื่อให้พวกเขารู้ว่าพระองค์จะทรงกำหนดบทอาชญากรรมของพวกเขาอย่างไร อย่างไรก็ตาม

หลังจากที่พระเจ้าตรัสสิ่งเหล่านี้

ผู้คนแทบจะไม่สามารถมองเห็นความจริงว่าพระเจ้าจะทรงควบคุมดูแลผู้คนเหล่านั้นอย่างไร

และพวกเขาไม่สามารถเข้าใจหลักการที่อยู่เบื้องหลังบทอาชญากรรมและคำพิพากษาที่พระเจ้าทรงออกให้กับพวกเขา

นั่นจึงกล่าวได้ว่า

ผู้คนไม่สามารถมองเห็นแนวทางและวิธีการที่เฉพาะเจาะจงที่พระเจ้าทรงมีเพื่อควบคุมดูแลพวกเขา

นี่เกี่ยวข้องกับหลักการในการทำสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้อุปติการณ์ของข้อเท็จจริงในการจัดการกับพฤติกรรมชั่วของผู้คนบางคน นั่นคือ

พระองค์ไม่ได้ทรงประกาศบาปของพวกเขา และไม่ได้ทรงกำหนดบทอาชญากรรมของพวกเขา

แต่ทรงใช้อุปติการณ์ของข้อเท็จจริงในการให้การลงโทษและผลสนองที่ยุติธรรมของพวกเขา

เมื่อข้อเท็จจริงเหล่านี้เกิดขึ้น เนื้อหาของผู้คนคือสิ่งที่ทนทุกข์กับการลงโทษ

ซึ่งหมายความว่า การลงโทษคือบางสิ่งบางอย่างที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตามนุษย์

เมื่อทรงจัดการกับพฤติกรรมชั่วของผู้คนบางคน พระเจ้าเพียงแค่ทรงสาปแช่งพวกเขาด้วยพระวาทะ

และความกริ้วของพระองค์ก็เกิดขึ้นกับพวกเขาด้วยเช่นกัน

แต่การลงโทษที่พวกเขาได้รับอาจเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ อย่างไรก็ตาม

บทอาชญากรรมประเภทนี้อาจร้ายแรงมากกว่าบทอาชญากรรมที่ผู้คนสามารถมองเห็นได้เสียอีก เช่น

การถูกลงโทษหรือถูกฆ่า นี่เป็นเพราะภายใต้รูปการณ์แวดล้อมต่างๆ

ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดแล้วว่าจะไม่ช่วยบุคคลประเภทนี้ให้รอด

จะไม่แสดงความปรานีหรือมีการทบทวนให้พวกเขาอีกต่อไป และจะไม่จัดเตรียมโอกาสใดๆ แก่พวกเขาอีก

เช่นนั้นแล้วท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขาคือท่าทีแห่งการละวางพวกเขา “ละวาง”

หมายความว่าอย่างไรในที่นี้? ความหมายโดยพื้นฐานของคำนี้คือ “การวางบางสิ่งบางอย่างไว้ข้างหนึ่ง

การไม่ให้ความสนใจกับมันอีกต่อไป” แต่ในที่นี้ เมื่อพระเจ้า “ทรงละวางใครบางคน”

ความหมายของวลีนี้มีคำอธิบายที่แตกต่างกันสองประการ:

คำอธิบายแรกคือพระองค์ได้ประทานชีวิตของบุคคลผู้นั้นและทุกสิ่งเกี่ยวกับบุคคลผู้นั้นให้ซาตานจัดการไปแล้ว

และพระเจ้าจะไม่ทรงรับผิดชอบบุคคลผู้นั้นอีกต่อไป และจะไม่ทรงบริหารจัดการบุคคลผู้นั้นอีกต่อไป

ไม่ว่าบุคคลผู้นั้นจะบ้าหรือโง่ หรือไม่ว่าพวกเขาจะตายหรือมีชีวิตอยู่

หรือไม่ว่าพวกเขาจะได้ลงนรกเพื่อเป็นการลงโทษของพวกเขาหรือไม่
ไม่มีสิ่งใดในนี้ที่จะมีความเกี่ยวข้องกับพระเจ้า
นั่นจะหมายความว่าสิ่งทรงสร้างเช่นนั้นจะไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับพระผู้สร้าง
คำอธิบายที่สองคือพระเจ้าได้ทรงกำหนดว่าพระองค์เองทรงต้องประสงค์ที่จะทำบางสิ่งบางอย่างกับบุคคลผู้นี้
ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง
ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงใช้ประโยชน์จากการปรนนิบัติของบุคคลผู้นี้
หรือพระองค์จะใช้พวกเขาเป็นสิ่งที่เน้นให้เห็นสิ่งอื่น
มีความเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงมีวิธีการพิเศษในการจัดการกับบุคคลประเภทนี้
ซึ่งเป็นวิธีการพิเศษในการปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นเดียวกับเปาโล เป็นต้น
นี่คือหลักการและท่าทีในพระทัยของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงใช้ในการกำหนดการจัดการกับบุคคลประเภทนี้
ดังนั้น เมื่อบุคคลหนึ่งด้านทานพระเจ้าและให้ร้ายและหมิ่นประมาทพระองค์
หากพวกเขาช่วยยูพระอุปนิสัยของพระองค์
หรือหากพวกเขาผลักดันพระเจ้าเกินขีดจำกัดการทนยอมรับของพระองค์
เช่นนั้นแล้วผลพวงจะเป็นสิ่งที่น่าตกใจเกินกว่าจะนึกถึง ผลพวงที่รุนแรงที่สุดคือ
พระเจ้าทรงยื่นชีวิตของพวกเขาและทุกสิ่งเกี่ยวกับพวกเขาให้แก่ซาตานแบบครึ่งเดียวและตลอดไป
พวกเขาจะไม่ได้รับการประทานอภัยชั่วฉับนิรันดร์
นี่หมายความว่าบุคคลนี้ได้กลายเป็นอาหารในปากของซาตาน ของเล่นในมือของมันไปแล้ว
และจากนั้นเป็นต้นไปพระเจ้าจะไม่ทรงมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับพวกเขาอีก
พวกเขาสามารถจินตนาการออกหรือไม่ว่ามันเป็นความทุกข์ใจเมื่อซาตานทดลองโยบ?
แม้จะภายใต้สภาวะที่ซาตานไม่ได้รับอนุญาตให้ทำร้ายชีวิตของโยบ แต่โยบยังคงทนทุกข์เป็นอย่างยิ่ง
และมันไม่ได้ยากยิ่งไปกว่าอีกหรือที่จะจินตนาการถึงการทำลายล้างที่ซาตานจะทำให้เกิดขึ้นกับใครบางคนที่ได้
ถูกยื่นให้กับซาตานอย่างสมบูรณ์ ผู้ที่อยู่ภายในเงื้อมมือของซาตานอย่างสมบูรณ์
ผู้ที่ได้สูญเสียความไว้วางใจและความปรานีของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์
ผู้ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของพระผู้สร้างอีกต่อไป
และผู้ที่ถูกถอดสิทธิที่จะนมัสการพระองค์และสิทธิที่จะเป็นสิ่งที่ทรงสร้างภายใต้การปกครองของพระเจ้า
และผู้ที่สัมพันธ์ภาพของเขากับองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งทรงสร้างถูกตัดขาดอย่างสมบูรณ์?
การข่มเหงโยบของซาตานคือบางสิ่งบางอย่างที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตามนุษย์
แต่หากพระเจ้าทรงยื่นชีวิตของบุคคลหนึ่งให้ซาตาน ผลพวงจะเกินกว่าจินตนาการของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น
บางคนอาจเกิดใหม่เป็นวัวหรือลา

ในขณะที่บางคนอาจคิดฝันและถูกรอครอบครองด้วยบรรดาวิญญาณชั่วที่มีมลทิน เป็นต้น
เช่นนั้นคือบทอาสนของผู้อื่นบางคนที่พระเจ้าทรงยื่นให้กับชาตาน
จากภายนอกนั้นดูเหมือนว่าผู้คนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้เยาะหยัน ให้ร้าย กล่าวโทษ
และหมิ่นประมาทองค์พระเยซูเจ้าไม่ได้ทนทุกข์กับผลพวงใดๆ อย่างไรก็ตาม
ความจริงคือพระเจ้าทรงมีแนวทางในการจัดการกับทุกสิ่ง
พระองค์อาจไม่ทรงใช้ภาษาที่ชัดเจนในการตรัสบอกผู้คนถึงผลลัพธ์ว่าพระองค์ทรงจัดการบุคคลทุกประเภทอย่าง
ไร บางครั้งพระองค์อาจไม่ตรัสโดยตรง แต่ทรงกระทำการโดยตรงแทน
การที่พระองค์ไม่ตรัสถึงมันไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นไม่มีบทอาสน—อันที่จริง ในกรณีเช่นนั้น
มีความเป็นไปได้ที่บทอาสนจะร้ายแรงมากกว่าอีก
จากภายนอกอาจดูเหมือนว่ามีบางคนที่ไม่ตรัสเกี่ยวกับท่าทีของพระองค์อย่างชัดเจน
แต่ในความเป็นจริงแล้ว พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะให้ความใส่พระทัยใดๆ
กับพวกเขามาเป็นเวลานานแล้ว พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะทอดพระเนตรเห็นพวกเขาอีกต่อไป
เพราะสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาได้ทำและพฤติกรรมของพวกเขา เพราะธรรมชาติของพวกเขาและเนื้อแท้ของพวกเขา
พระเจ้าจึงทรงต้องประสงค์เพียงที่จะให้พวกเขาหายไปจากสายพระเนตรของพระองค์
ทรงต้องประสงค์ที่จะยื่นพวกเขาให้ชาตานโดยตรง ที่จะประทานวิญญาณ จิตใจ
และร่างกายของพวกเขาให้กับชาตาน และอนุญาตให้ชาตานทำสิ่งใดก็ตามที่มันต้องการกับพวกเขาได้
เป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังพวกเขาถึงขอบเขตใด พระองค์ทรงรังเกียจพวกเขาถึงขอบเขตใด
หากบุคคลหนึ่งทำให้พระเจ้ากริ้วจนถึงจุดที่พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์แม้แต่จะทอดพระเนตรเห็นพวกเขาอีกแ
ละทรงเตรียมที่จะหยุดคลาดหวังในตัวพวกเขาอย่างสมบูรณ์
จนถึงจุดที่พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์แม้แต่จะจัดการกับพวกเขาด้วยพระองค์เอง—
หากมันไปถึงจุดที่พระองค์จะทรงยื่นพวกเขาให้กับชาตานเพื่อให้มันทำตามที่มันต้องการ
เพื่ออนุญาตให้ชาตานควบคุม กินผลาญ และปฏิบัติต่อพวกเขาในหนทางใดก็ตามที่มันพอใจ—
เช่นนั้นแล้วบุคคลนั้นก็ถึงจุดจบโดยสิ้นเชิง สิทธิในการเป็นมนุษย์ของพวกเขาได้ถูกเพิกถอนไปอย่างถาวรแล้ว
และสิทธิในการเป็นสิ่งทรงสร้างหนึ่งจากการทรงสร้างของพระเจ้าของพวกเขาได้มาถึงบทอาสนแล้ว
นี่ไม่ได้เป็นการลงโทษชนิดที่รุนแรงที่สุดหรือหรือ?

ทั้งหมดข้างต้นคือคำอธิบายที่ครบบริบูรณ์ของพระวจนะที่ว่า: “จะโปรดอภัยให้คนนั้น ไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า”
และมันยังทำหน้าที่เป็นคำบรรยายง่ายๆ เกี่ยวกับบทอาสนเหล่านี้จากข้อพระคัมภีร์
บัดนี้เราเชื่อว่าพวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว
ตอนนี้ พวกเรามาอ่านบทอาสนจากองค์คัมภีร์ต่อไปนี้กันเถิด

---

12. พระวณะของพระเยซูถึงบรรดาสาวกของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

ยอห์น 20:26-29 เมื่อผ่านไปแปดวันแล้ว

พวกสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีกและโรมัสอยู่กับพวกเขาด้วย ประตูก็ปิดแล้ว

แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย”

แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “เอานิ้วของท่านแทงที่นี่ และดูที่มือของเรา

ยื่นมือของท่านออกมาคำที่สี่ข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ” โรมัสทูลพระองค์ว่า

“องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า

“เพราะท่านเห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

ยอห์น 21:16-17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?”

เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์”

พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงดูแลแกะของเราเถิด” พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย

ท่านรักเราหรือ?” เปโตรเสียใจมากที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ?” เขาจึงทูลพระองค์ว่า

“องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า

“จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด”

สิ่งที่บทตอนเหล่านี้เล่าคือบางสิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติและตรัสต่อบรรดาสาวกของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ อันดับแรก พวกเขามาดูที่ความแตกต่างใดๆ

ที่อาจมีในองค์พระเยซูเจ้าก่อนและหลังการคืนพระชนม์

พระองค์ยังคงทรงเป็นองค์พระเยซูเจ้าผู้เดียวกับในอดีตหรือไม่? พระคัมภีร์ประกอบด้วยบรรทัดต่อไปนี้

ซึ่งพรรณนาเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้าหลังจากการคืนพระชนม์: “ประตูก็ปิดแล้ว

แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาตรัสว่า ‘สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย’”

เป็นที่ชัดเจนอย่างยิ่งว่าองค์พระเยซูเจ้า ณ ขณะนั้นไม่ได้ประทับอยู่ในกายที่เป็นเนื้อหนังอีกต่อไป

แต่ตอนนั้นพระองค์ประทับอยู่ในกายจิตวิญญาณ

นี่เป็นเพราะว่าพระองค์ได้ทรงก้าวเหนือข้อจำกัดของเนื้อหนังไปแล้ว ถึงแม้ว่าประตูจะปิด

แต่พระองค์ยังคงสามารถเสด็จมาอยู่ท่ามกลางผู้คนและทรงทำให้พวกเขาสามารถมองเห็นพระองค์ได้

นี่คือความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดระหว่างองค์พระเยซูเจ้าหลังการคืนพระชนม์กับองค์พระเยซูเจ้าที่ทรงพระชนม์ชีพในเนื้อหนังก่อนการคืนพระชนม์ ถึงแม้ว่าจะไม่มีความแตกต่างใดๆ

ระหว่างการทรงปรากฏของกายจิตวิญญาณในช่วงเวลานั้นกับการทรงปรากฏขององค์พระเยซูเจ้าตามที่ทรงเป็นก่อนหน้านั้น แต่องค์พระเยซูเจ้าในช่วงเวลานั้นได้ทรงกลายเป็นผู้ที่ผู้คนรู้สึกเหมือนเป็นคนแปลกหน้า

เพราะพระองค์ได้ทรงกลายเป็นกายจิตวิญญาณหลังจากที่ได้ทรงคืนพระชนม์จากความตาย

และเมื่อเปรียบเทียบกับเนื้อหนังก่อนหน้าของพระองค์แล้ว

กายจิตวิญญาณนี้เป็นปริศนาและน่าสับสนมากกว่าสำหรับผู้คน

นอกจากนี้ยังทำให้เกิดระยะห่างระหว่างองค์พระเยซูเจ้าและผู้คนมากยิ่งขึ้น

และผู้คนรู้สึกในหัวใจของพวกเขาว่าองค์พระเยซูเจ้าในช่วงเวลานั้นทรงกลับกลายเป็นลึกลับยิ่งขึ้น

การรับรู้และความรู้สึกเหล่านี้ในส่วนของผู้คนได้นำพวกเขากลับไปสู่ในยุคแห่งการเชื่อในพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้โดยลึกลับ ดังนั้น

สิ่งแรกที่องค์พระเยซูเจ้าทรงทำหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์คือการทำให้ทุกคนสามารถมองเห็นพระองค์ได้ เพื่อยืนยันว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ และเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์ นอกจากนี้

การกระทำนี้ยังฟื้นคืนสัมพันธภาพที่พระองค์ทรงมีกับผู้คนให้กลับไปที่เคยเป็นเมื่อครั้งที่พระองค์กำลังทรงพระราชกิจในเนื้อหนัง เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้ที่พวกเขาสามารถมองเห็นและสัมผัสได้ บททอวาสนาหนึ่งของการนี้คือ

ผู้คนไม่มีความสงสัยในสิ่งใดก็ตามที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์จากความตายหลังจากทรงถูกตรึงที่กางเขน และพวกเขายังไม่มีความสงสัยในพระราชกิจแห่งการไถ่มวลมนุษยชาติขององค์พระเยซูเจ้าเช่นเดียวกัน

อีกบททอวาสนาหนึ่งคือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่องค์พระเยซูเจ้าทรงปรากฏต่อผู้คนหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์และการที่ทรงทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นและสัมผัสพระองค์นั้นได้ให้ความปลอดภัยแก่มวลมนุษย์ในยุคพระคุณอย่างมั่นคง ซึ่งทำให้แน่ใจว่า นับจากเวลานี้เป็นต้นไป

ผู้คนจะไม่กลับไปสู่ยุคธรรมบัญญัติที่เป็นยุคก่อนหน้านี้ด้วยเหตุผลที่พวกเขาที่กักเอาว่าองค์พระเยซูเจ้าได้ทรง “หายไป” หรือว่าพระองค์ได้ “เสด็จจากไปโดยไม่ตรัสพระวจนะใดๆ” ด้วยเหตุนี้

พระองค์จึงได้ทรงทำให้แน่ใจว่าพวกเขาจะเดินหน้าต่อไปโดยปฏิบัติตามคำสอนขององค์พระเยซูเจ้าและพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำไว้ ด้วยเหตุนี้ ระยะเวลาใหม่ในพระราชกิจในยุคพระคุณจึงได้เปิดขึ้นอย่างเป็นทางการ และจากช่วงเวลานี้เป็นต้นไป

ผู้คนที่เคยได้ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติก็ได้ไถ่ถอนขึ้นจากธรรมบัญญัติและเข้าสู่ยุคใหม่ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นใหม่ เหล่านี้คือความหมายที่มีหลายแง่มุมของการที่องค์พระเยซูเจ้าทรงปรากฏต่อมวลมนุษยชาติหลังจากการคืนพระชนม์

ในเมื่อขณะนี้องค์พระเยซูเจ้ากำลังประทับอยู่ในกายจิตวิญญาณ

ผู้คนสามารถสัมผัสพระองค์และมองเห็นพระองค์ได้อย่างไร?

คำถามนี้กล่าวถึงนัยสำคัญของการทรงปรากฏต่อมวลมนุษยชาติขององค์พระเยซูเจ้า

พวกเขาสังเกตเห็นสิ่งใดในบทตอนของข้อพระคัมภีร์ที่พวกเราเพิ่งได้อ่านไปหรือไม่? โดยทั่วไปแล้ว

กายจิตวิญญาณไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ และหลังจากการคืนพระชนม์
พระราชกิจที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงปฏิบัติก็ได้ครบบริบูรณ์แล้ว ดังนั้น ในทางทฤษฎี
พระองค์ไม่ทรงมีความจำเป็นโดยสิ้นเชิงที่จะต้องเสด็จกลับมาท่ามกลางผู้คนในพระฉายาดั้งเดิมของพระองค์เพื่อ
พบกับพวกเขา

แต่การทรงปรากฏของกายจิตวิญญาณขององค์พระเยซูเจ้าต่อผู้คนเช่น โรมัสได้ทำให้นัยสำคัญของการทรงปรากฏ
ของพระองค์เป็นรูปธรรมมากขึ้น

เพื่อที่ว่า การทรงปรากฏของพระองค์จะได้แทรกซึมเข้าไปในหัวใจของผู้คนอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาหาโรมัส พระองค์ได้ทรงให้โรมัสผู้สงสัยสัมผัสพระหัตถ์ของพระองค์

และได้ตรัสบอกเขาว่า: “ยื่นมือของท่านออกมาเถิดที่สีข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ”

พระวามะและการกระทำเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าทรงต้องประสงค์จะตรัสและทำเพียงหลังจากที่พระองค์
ได้ทรงคืนพระชนม์เท่านั้น ในความเป็นจริงแล้ว

นั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะทำก่อนที่จะทรงถูกตรึงที่กางเขน

เห็นได้ชัดว่า ก่อนที่พระองค์จะทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น

องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงมีความเข้าใจเกี่ยวกับผู้คนเช่น โรมัส อยู่แล้ว แล้วเราสามารถเห็นสิ่งใดจากการนี้?

พระองค์ยังคงทรงเป็นองค์พระเยซูเจ้าพระองค์เดิมหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

เนื้อแท้ของพระองค์ไม่ได้เปลี่ยนไป ความสงสัยของโรมัสไม่ได้เริ่มต้นเมื่อนั้นเท่านั้น

แต่ได้อยู่กับเขามาตลอดเวลาที่เขาคิดตามองค์พระเยซูเจ้า อย่างไรก็ตาม

นี่คือองค์พระเยซูเจ้าผู้ได้ทรงคืนพระชนม์จากความตาย และได้ทรงกลับจากโลกฝ่ายวิญญาณด้วยพระฉายาดั้งเดิม
ของพระองค์ ด้วยพระอุปนิสัยดั้งเดิมของพระองค์

และด้วยความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ของพระองค์จากเวลาที่พระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนัง

ดังนั้น พระองค์จึงได้เสด็จไปหาโรมัสก่อนเป็นอันดับแรก และทรงให้โรมัสสัมผัสพระปัสวีของพระองค์

ไม่ใช่เพียงเพื่อให้โรมัสมองเห็นกายจิตวิญญาณของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์เท่านั้น

แต่ยังให้โรมัสสัมผัสและรู้ถึงการดำรงอยู่ของกายทางจิตวิญญาณของพระองค์และคลายความสงสัยของเขาไป

โดยสิ้นเชิง ก่อนที่องค์พระเยซูเจ้าจะทรงถูกตรึงที่กางเขน

โรมัสสงสัยในเรื่องที่พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์มาโดยตลอด และไม่สามารถเชื่อได้

ความเชื่อที่เขามีในพระเจ้านั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่เขาสามารถมองเห็นได้ด้วยตาของเขาเอง

สิ่งที่เขาสามารถสัมผัสได้ด้วยมือของเขาเองเท่านั้น

องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงมีความเข้าใจเป็นอย่างดีเกี่ยวกับความเชื่อของบุคคลชนิดนี้

พวกเขาเชื่อเพียงพระเจ้าในสวรรค์ และไม่เชื่อในองค์หนึ่งเดียวผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา

หรือพระคริสต์ในเนื้อหนังเลย อีกทั้งพวกเขาก็จะไม่ยอมรับพระองค์
เพื่อให้โรมัสยอมรับและเชื่อในการดำรงอยู่ขององค์พระเยซูเจ้าและเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็น
มนุษย์อย่างแท้จริง พระองค์จึงได้ทรงอนุญาตให้โรมัสเอื้อมมือของเขาออกมาสัมผัสพระปรีศว์ของพระองค์
ความสงสัยของโรมัสก่อนและหลังจากการคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้ามีความแตกต่างกันหรือไม่?
เขาสงสัยอยู่เสมอและไม่มีทางที่ผู้ใดจะสามารถแก้ไขความสงสัยและทำให้เขากลายความสงสัยเหล่านั้นไปได้
ยกเว้นแต่กายจิตวิญญาณขององค์พระเยซูเจ้ามาปรากฏต่อเขาด้วยพระองค์เองและยอมให้เขาสัมผัสรอยตะปูบน
พระกายของพระองค์ ดังนั้น
นับตั้งแต่เวลาที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงอนุญาตให้โรมัสสัมผัสพระปรีศว์ของพระองค์
และปล่อยให้เขาเข้าสู่ถึงการมีอยู่ของรอยตะปูจริงๆ ความสงสัยของโรมัสก็ได้หายไป
และเขาได้รู้อย่างแท้จริงว่าองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว
และเขาได้ยอมรับและเชื่อว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระคริสต์และพระเจ้าผู้ทรงจุติเป็นมนุษย์ที่แท้จริง
ถึงแม้ว่าในเวลานี้โรมัสจะไม่มี ความสงสัยอีกต่อไป
แต่เขาก็ได้สูญเสียโอกาสที่จะพบกับพระคริสต์ตลอดไปแล้ว เขาได้สูญเสียโอกาสที่จะอยู่ร่วมกับพระองค์
ติดตามพระองค์ และรู้จักพระองค์ตลอดไปแล้ว
เขาได้สูญเสียโอกาสที่พระคริสต์จะทรงทำให้เขาเพียบพร้อมไปแล้ว
การทรงปรากฏขององค์พระเยซูเจ้าและพระวณะของพระองค์ได้จัดเตรียมข้อสรุปและคำพิพากษากับความเชื่อ
ของพวกที่เต็มไปด้วยความสงสัย พระองค์ได้ทรงใช้พระวณะและการกระทำจริงๆ
ของพระองค์เพื่อบอกบรรดาผู้สงสัย บอกพวกที่เชื่อเฉพาะในพระเจ้าในสวรรค์แต่ไม่เชื่อในพระคริสต์ว่า
พระเจ้าไม่ได้ทรงชมเชยความเชื่อของพวกเขา
 อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงชมเชยพวกเขาสำหรับการติดตามพระองค์ในขณะที่สงสัยพระองค์
วันที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้าและพระคริสต์อย่างเต็มเปี่ยมอาจเป็นวันที่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระราชกิจอันยิ่งใหญ่
ของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้วเท่านั้น
แน่นอนว่าวันนั้นก็จะเป็นวันที่ได้มีคำพิพากษาต่อความสงสัยของพวกเขาดังเดียวกัน
ท่าทีที่พวกเขามีต่อพระคริสต์ได้กำหนดชะตากรรมของพวกเขา
และความสงสัยที่ दौरानของพวกเขามีความหมายว่าความเชื่อของพวกเขามิก่อให้เกิดผลใด
และความแข็งกระด้างของพวกเขามีความหมายว่าความหวังของพวกเขานั้นสูญเปล่า
เพราะการที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้าในสวรรค์เพิ่มขึ้นเพราะภาพลวงตา
และความสงสัยที่พวกเขามีต่อพระคริสต์นั้นอันที่จริงแล้วคือท่าทีที่แท้จริงที่พวกเขามีต่อพระเจ้า
ถึงแม้ว่าพวกเขาได้สัมผัสรอยตะปูบนพระกายขององค์พระเยซูเจ้า

ความเชื่อของพวกเขาก็ยังคงไว้ประโยชน์และบทอาสนของพวกเขาก็สามารถอธิบายได้เพียงว่าเป็นการดักน้ำค้ว
วยตะกร้าไม้ไผ่—ทั้งหมดนั้นสูญเปล่า

สิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสกับโรมัสยังเป็นวิธีการของพระองค์ที่ชัดเจนอย่างยิ่งในการตรัสบอกทุกคนเช่นกันว่า
า

องค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงคืนพระชนม์คือองค์พระเยซูเจ้าผู้ได้ทรงใช้เวลาสามสิบสามปีครึ่งไปในการทรงพระราชกิจ
ท่ามกลางมวลมนุษย์

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงถูกตรึงที่กางเขนและได้ทรงรับประสบการณ์กับหุบเขาแห่งเงาของความตาย

และถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงรับประสบการณ์กับการคืนพระชนม์

พระองค์ก็ไม่ได้ทรงก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าในแง่ใดๆ

ถึงแม้ว่าขณะนี้พระองค์ได้ทรงมีรอยตะปูบนร่างกายของพระองค์แล้ว

และถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงคืนพระชนม์และได้ทรงพระดำเนินออกจากหลุมฝังศพแล้ว

แต่พระอุปนิสัยของพระองค์ ความเข้าใจเกี่ยวกับมวลมนุษย์ของพระองค์

และเจตนารมณ์ที่พระองค์ทรงมีต่อมวลมนุษย์ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเลยแม้แต่น้อย นอกจากนี้

พระองค์ยังกำลังตรัสบอกผู้คนว่าพระองค์ได้เสด็จลงจากกางเขน ได้ทรงฉลองชัยเหนือบาป

ได้ทรงเอาชนะความยากลำบาก และได้ทรงฉลองชัยเหนือความตาย

รอยตะปูเป็นแค่หลักฐานแห่งชัยชนะเหนือซาตานของพระองค์

หลักฐานแห่งการเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปเพื่อไถ่มวลมนุษย์ทั้งหมดได้สำเร็จ

พระองค์กำลังตรัสบอกผู้คนว่าพระองค์ได้ทรงรับบาปของมวลมนุษย์แล้ว

และว่าพระองค์ได้ทรงทำให้พระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ครบบริบูรณ์แล้ว

เมื่อพระองค์ได้เสด็จกลับมาพบกับบรรดาสาวกของพระองค์

พระองค์ได้ตรัสบอกข้อความนี้กับพวกเขาโดยการทรงปรากฏของพระองค์: “เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังดำรงอยู่

วันนี้เรากำลังยืนอยู่ต่อหน้าพวกเจ้าอย่างแท้จริง เพื่อที่ว่าพวกเจ้าสามารถมองเห็นและสัมผัสเราได้

เราจะอยู่กับพวกเจ้าเสมอ”

องค์พระเยซูเจ้ายังทรงต้องประสงค์ที่จะใช้กรณีของโรมัสเป็นการตักเตือนสำหรับผู้คนในอนาคตว่า

ถึงแม้ว่าเจ้าไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสองค์พระเยซูเจ้าในความเชื่อในพระองค์ของเจ้า

แต่เจ้าก็ได้รับพระพรเพราะความเชื่อที่แท้จริงของเจ้า

และเจ้าสามารถมองเห็นองค์พระเยซูเจ้าเพราะความเชื่อที่แท้จริงของเจ้า และบุคคลประเภทนี้ได้รับพระพร

พระวณะที่ได้รับการบันทึกในพระคัมภีร์เหล่านี้ซึ่งองค์พระเยซูเจ้าตรัสไว้เมื่อพระองค์ได้ทรงปรากฏต่อโรมัส

เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้คนทั้งหมดในยุคพระคุณ

การทรงปรากฏต่อโรมัสของพระองค์และพระวณะที่พระองค์ได้ตรัสต่อเขามีผลกระทบที่ลุ่มลึกต่อหลายผู้คน
หลังจากนั้น สิ่งเหล่านี้มีนัยสำคัญขั้นบันได

โรมัสเป็นตัวแทนของบุคคลชนิดหนึ่งที่เชื่อในพระเจ้าแต่ยังสงสัยพระเจ้า พวกเขามีธรรมชาติที่หยาบกระแวง
มีหัวใจที่มึนร้าย เป็นคนทรยศ และไม่เชื่อในสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสามารถทำให้สำเร็จลุล่วง
พวกเขาไม่เชื่อในฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระเจ้าและอธิปไตยของพระองค์
และพวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงจัดเป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม
การคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้าขัดแย้งกับคุณสมบัติเหล่านี้ที่พวกเขามี
และยังให้ออกาสพวกเขาในการค้นพบความสงสัยของพวกเขาเอง ระลึกได้ถึงความสงสัยของพวกเขาเอง
และยอมรับการทรยศของพวกเขาเอง

ด้วยเหตุนี้จึงมาเชื่ออย่างแท้จริงในการดำรงอยู่และการคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้า
สิ่งที่เกิดขึ้นกับโรมัสคือการตกเตือนและข้อควรระวังสำหรับคนยุคหลังจากนั้น
เพื่อที่ว่าผู้คนจำนวนมากขึ้นสามารถตกเตือนตัวเองไม่ให้เป็นผู้สงสัยอย่างเช่น โรมัส
และว่าหากพวกเขาได้ทำให้ตัวเองเต็มไปด้วยความสงสัย เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะจมลงสู่ความมืด
หากเจ้าติดตามพระเจ้า

แต่ต้องการสัมผัสพระปรีชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและรู้สึกถึงรอยตะปูของพระองค์เพื่อยืนยัน
เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อคาดคะเนว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่หรือไม่อยู่เสมอเช่นเดียวกับโรมัส
เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะทรงละทิ้งเจ้า ดังนั้น

องค์พระเยซูเจ้าจึงทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนไม่เป็นเหมือนกับโรมัสที่เชื่อเพียงสิ่งที่พวกเขามองเห็นได้ด้วยตาของ
พวกเขาเอง แต่ให้เป็นผู้คนที่บริสุทธิ์และซื่อสัตย์ ไม่เก็บจำความสงสัยต่อพระเจ้าเอาไว้
แต่เพียงเชื่อและติดตามพระองค์ ผู้คนเช่นนี้ได้รับพระพร
นี่เป็นข้อพึงประสงค์เล็กน้อยอย่างยิ่งที่องค์พระเยซูเจ้าทรงมีต่อผู้คน
และเป็นการตกเตือนสำหรับบรรดาผู้ติดตามของพระองค์

ข้างต้นนี้คือทำที่ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงมีต่อพวกที่เต็มไปด้วยความสงสัย
แล้วองค์พระเยซูเจ้าตรัสและทรงทำสิ่งใดให้แก่บรรดาผู้ที่สามารถเชื่อและติดตามพระองค์ได้อย่างซื่อสัตย์?
นี่คือสิ่งที่เรากำลังจะมาดูเป็นอันดับต่อไปโดยผ่านทางบทสนทนาระหว่างองค์พระเยซูเจ้าและเปโตร

ในการสนทนานี้ องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสถามสิ่งหนึ่งกับเปโตรซ้ำๆ ว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือไม่?”
นี่คือมาตรฐานที่สูงขึ้นซึ่งองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงพึงประสงค์จากผู้คนเช่นเปโตรหลังจากการคืนพระชนม์ของพระ
องค์ ผู้คนที่เชื่อในพระคริสต์อย่างแท้จริงและเพียรพยายามที่จะรักองค์พระผู้เป็นเจ้า
คำถามนี้เป็นการสืบสวนและการซักถามประเภทหนึ่ง แต่ยิ่งไปกว่านั้น

คำถามนี้เป็นข้อพึงประสงค์และความคาดหวังจากผู้คนเช่นเปโตร

องค์พระเยซูเจ้าทรงใช้วิธีการตั้งคำถามนี้เพื่อให้ผู้คนได้ไตร่ตรองเกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง

และมองเข้าไปในตัวพวกเขาเองและถามว่า: ข้อพึงประสงค์ขององค์พระเยซูเจ้าที่ทรงมีต่อผู้คนคือสิ่งใด?

เรารักองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่? เราเป็นบุคคลที่รักพระเจ้าหรือไม่? เราควรรักพระเจ้าอย่างไร?

ถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงถามคำถามนี้กับเปโตรเท่านั้น แต่ความจริงก็คือ ในพระทัยของพระองค์

โดยการถามคำถามเหล่านี้กับเปโตร

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะใช้โอกาสนี้ถามคำถามประเภทเดียวกันนี้กับผู้คนมากกว่านี้ผู้ที่พยายามที่จะรักพระ

เจ้า เป็นเพียงคำว่าเปโตรได้รับพระพรให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นตัวแทนของบุคคลประเภทนี้

เพื่อรับการตั้งคำถามจากพระโอรสขององค์พระเยซูเจ้าเอง

เมื่อเทียบกับพระวจนะต่อไปนี้ ซึ่งองค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสกับโรมัสหลังจากการทรงคืนพระชนม์ของพระองค์ว่า
“ยื่นมือของท่านออกมาคำที่สี่ข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ”

การที่พระองค์ได้ทรงตั้งคำถามซ้ำสามครั้งกับเปโตรว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือไม่?”

ทำให้ผู้คนรู้สึกได้ถึงความเข้มงวดกวดขันในท่าทีขององค์พระเยซูเจ้า

และความเร่งด่วนที่พระองค์ทรงรู้สึกในช่วงระหว่างการตั้งคำถามของพระองค์ สำหรับโรมัสผู้สูงส่งนั้น

ด้วยธรรมชาติที่หลอกลวงของเขา

องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงอนุญาตให้เขาเอื้อมมือของเขามาสัมผัสรอยตะปูบนพระกายของพระองค์

ซึ่งได้นำให้เขาเชื่อว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นบุตรมนุษย์ที่ได้คืนพระชนม์

และยอมรับพระอัครลักษณะขององค์พระเยซูเจ้าในฐานะพระคริสต์

และถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าจะไม่ได้ทรงประณามโรมัสอย่างเข้มงวดกวดขัน

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงแสดงการพิพากษาเขาที่ชัดเจนใดๆ โดยวาจา

กระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงใช้การกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงเพื่อให้โรมัสรู้ว่าพระองค์ทรงเข้าใจเขา

ในขณะเดียวกันก็ทรงแสดงท่าทีและความตั้งใจพระทัยแน่วแน่ของพระองค์ต่อบุคคลชนิดนั้น

ข้อพึงประสงค์และความคาดหวังขององค์พระเยซูเจ้าที่ทรงมีต่อบุคคลชนิดนั้นไม่สามารถมองเห็นได้จากสิ่งที่พ

ระองค์ได้ตรัสไว้ เพราะผู้คนเช่นโรมัสเพียงไม่มีความเชื่อที่แท้จริงแม้สักเสี้ยว

ข้อพึงประสงค์ขององค์พระเยซูเจ้าต่อพวกเขาไปถึงแค่จุดหนึ่งเท่านั้น

แต่ท่าทีที่พระองค์ได้ทรงเผยต่อผู้คนเช่นเปโตรนั้นแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

พระองค์ไม่ได้ทรงพึงประสงค์ให้เปโตรเอื้อมมือของเขามาสัมผัสรอยตะปูของพระองค์

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ตรัสต่อเปโตรว่า “อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ” แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ได้ทรงถามคำถามเดิมกับเปโตรซ้ำๆ แทน คำถามนี้กระตุ้นความคิดและเปี่ยมความหมาย

คำถามที่มีแต่จะทำให้ผู้ติดตามทุกคนของพระคริสต์รู้สึกถึงความสำนึกผิดและความยำเกรง

และยังรู้สึกถึงอารมณ์ที่วิตกกังวลและเต็มไปด้วยความโศกเศร้าขององค์พระเยซูเจ้า

และเมื่อพวกเขามีความเจ็บปวดและความทุกข์อันยิ่งใหญ่

พวกเขาจะมีความสามารถมากขึ้นที่จะเข้าใจความกังวลขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าและความใส่พระทัยของพระองค์

พวกเขาตระหนักถึงคำสอนที่จริงจังจริงใจของพระองค์และข้อพึงประสงค์ที่เคร่งครัดต่อผู้คนที่บริสุทธ์และซื่อสัตย์

คำถามขององค์พระเยซูเจ้าทำให้ผู้คนสามารถรู้สึกถึงความคาดหวังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีจากผู้คนซึ่งได้รับการเผยแผ่ในพระวจนะที่เรียบง่ายเหล่านี้ไม่ใช่แค่การเชื่อและติดตามพระองค์เท่านั้น

แต่เป็นการสัมผัสผลในการมีความรัก การรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและพระเจ้าของเจ้า

ความรักประเภทนี้เป็นการเอาใจและการเชื่อฟัง ความรักประเภทนี้คือการที่พวกมนุษย์ใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้า

ตายเพื่อพระเจ้า ทูมเหตุทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพระเจ้า และสละและมอบทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระเจ้า

ความรักประเภทนี้ยังมอบความสบายพระทัยให้แก่พระเจ้าอีกด้วย

ทำให้พระองค์ได้ทรงสุขสำราญกับคำพยานและได้ทรงหยุดพัก

ความรักประเภทนี้คือการตอบแทนพระเจ้าของมวลมนุษย์ ความรับผิดชอบ ภาระผูกพัน และหน้าที่ของมนุษย์ และเป็นวิธีการที่ผู้คนต้องติดตามตลอดทั้งชีวิตของพวกเขา

คำถามสามคำถามเหล่านี้คือข้อพึงประสงค์และการเตือนสติที่องค์พระเยซูเจ้าทรงมีกับเปโตรและผู้คนที่ทั้งหมดที่จะได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม

คำถามสามคำถามนี้เองที่ได้นำและจงใจให้เปโตรติดตามเส้นทางของเขาในชีวิตไปจนถึงที่สุด

และเป็นคำถามเหล่านี้เองในเวลาที่ต้องพระเยซูเจ้าเสด็จจากไป

ที่ได้ทำให้เปโตรเริ่มต้นเส้นทางใหม่ของการได้รับการทำให้เพียบพร้อมของเขา

ที่ได้ทำให้เขาดูแลเอาใจใส่พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะความรักของเขาที่มีให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า ถวายความสบายพระทัยให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

และมอบถวายทั้งชีวิตของเขาและทั้งการเป็นอยู่ของเขาเพราะความรักนี้

ในช่วงระหว่างยุคพระคุณ พระราชกิจของพระเจ้าเป็นไปเพื่อผู้คนสองประเภทเป็นหลัก

ผู้คนประเภทแรกคือผู้ที่เชื่อและติดตามพระองค์ ผู้ที่สามารถทำตามพระบัญญัติของพระองค์

ผู้ที่สามารถแบกกางเขนและยึดมั่นตามวิถีของยุคพระคุณ

ผู้คนประเภทนี้จะได้รับพระพรของพระเจ้าและสุขสำราญกับพระคุณของพระเจ้า

ผู้คนประเภทที่สองคือผู้คนเช่นเปโตร คนบางคนที่สามารถได้รับการทำให้มีความเพียบพร้อม ดังนั้น

หลังจากที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์

อันดับแรกพระองค์ได้ทรงทำสิ่งที่เปี่ยมความหมายมากที่สุดสองสิ่งนี้ สิ่งแรกได้ทรงปฏิบัติกับ โรมัส

อีกสิ่งกับเปโตร สองสิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของอะไร?

สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของเจตนารมณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าในการช่วยมวลมนุษย์ให้รอดหรือไม่?

สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของความจริงใจที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์หรือไม่?

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำกับ โรมัสคือเพื่อเตือนผู้คนที่อย่าเป็นผู้สงสัย แต่เพียงแค่ว่าเชื่อ

พระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำกับเปโตรคือเพื่อเสริมกำลังความเชื่อของผู้คนเช่นเปโตร

และทำให้ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อบุคคลประเภทนี้ชัดเจน

เพื่อแสดงว่าพวกเขาควรไล่ตามเสาะหาเป้าหมายใด

หลังจากที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ได้ทรงปรากฏต่อผู้คนที่พระองค์มีพระดำริว่าจำเป็น
ตรัสกับพวกเขา และกำหนดข้อพึงประสงค์จากพวกเขา

โดยทรงปล่อยให้เจตนารมณ์และความคาดหวังที่พระองค์ทรงมีต่อผู้คนที่ไว้เบื้องหลัง นั้นจึงกล่าวได้ว่า

ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

ความกังวลต่อมวลมนุษย์และข้อพึงประสงค์จากผู้คนของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

สิ่งเหล่านี้ยังคงเหมือนกับเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ประทับอยู่ในเนื้อหนัง

และเมื่อพระองค์ได้ประทับอยู่ในกายจิตวิญญาณของพระองค์หลังจากที่ได้ทรงถูกตรึงที่กางเขนและคืนพระชนม์

พระองค์ทรงกังวลเกี่ยวกับสาวกเหล่านี้ก่อนที่พระองค์ทรงอยู่บนกางเขน และในพระทัยของพระองค์นั้น

พระองค์ทรงชัดเจนเกี่ยวกับสถานะของทุกคนและพระองค์เข้าพระทัยความบกพร่องของทุกคน

และแน่นอนว่าความเข้าพระทัยที่พระองค์ทรงมีเกี่ยวกับทุกคนหลังจากที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์

คืนพระชนม์ และได้ทรงกลายเป็นกายจิตวิญญาณนั้นเหมือนกับที่เคยเป็นเมื่อพระองค์ประทับอยู่ในเนื้อหนัง

พระองค์ทรงรู้ว่าผู้คนไม่มั่นใจโดยสิ้นเชิงเกี่ยวกับพระอัครลักษณะของพระองค์ในฐานะพระคริสต์

แต่ในช่วงระยะเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ในเนื้อหนัง พระองค์ไม่ได้ทรงมีข้อเรียกร้องที่เคร่งครัดใดๆ กับผู้คน

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ได้ทรงปรากฏต่อพวกเขา

และพระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขามั่นใจอย่างสมบูรณ์ว่าองค์พระเยซูเจ้าได้เสด็จมาจากพระเจ้า

และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์

และพระองค์ได้ทรงใช้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทรงปรากฏของพระองค์และการคืนพระชนม์ของพระองค์เป็นนิมิต

และแรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับการไล่ตามเสาะหาตลอดชีวิตของมวลมนุษย์

การคืนพระชนม์จากความตายของพระองค์ไม่เพียงแต่เสริมกำลังทุกคนที่ติดตามพระองค์เท่านั้น

แต่ยังทำให้พระราชกิจแห่งยุคพระคุณของพระองค์มีผลอย่างครบถ้วนท่ามกลางมวลมนุษย์

และดังนั้นข้าพเจ้าจึงรู้สึกเกี่ยวกับความรอดขององค์พระเยซูเจ้าในยุคพระคุณจึงค่อยๆ

แพร่ออกไปยังทุกมุมของมนุษยชาติ

เจ้าจะพูดหรือไม่ว่าการทรงปรากฏขององค์พระเยซูเจ้าหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์มีนัยสำคัญใดๆ?

หากเจ้าเป็นโรมัสหรือเปโตร ณ เวลานั้น และเจ้าได้พบกับสิ่งหนึ่งในชีวิตของเจ้าซึ่งเปี่ยมความหมายอย่างยิ่ง สิ่งนั้นจะมีผลกระทบแบบใดกับเจ้า?

เจ้าจะมองสิ่งนี้ว่าเป็นนิมิตที่ดีที่สุดและยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเจ้าในการเชื่อพระเจ้าหรือไม่?

เจ้าจะมองสิ่งนี้ว่าเป็นแรงขับเคลื่อนเจ้าในขณะที่เจ้าติดตามพระเจ้า

เพียรพยายามที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัย และพยายามที่จะรักพระเจ้าในทั้งชีวิตของเจ้าหรือไม่?

เจ้าจะสละให้ความมานะพยายามทั้งชีวิตเพื่อเผยแพร่นิมิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้หรือไม่?

เจ้าจะยอมรับว่าการเผยแพร่วรรคความรอดขององค์พระเยซูเจ้าเป็นพระบัญชาจากพระเจ้าหรือไม่?

ถึงแม้ว่าพวกเจ้าไม่ได้รับประสบการณ์กับสิ่งนี้

ตัวอย่างสองตัวอย่างของโรมัสและเปโตรก็เพียงพอแล้วที่ผู้คนสมัยใหม่จะได้รับความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระ

เจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ สามารถกล่าวได้ว่าหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์

หลังจากที่พระองค์ได้ทรงรับประสบการณ์กับชีวิตท่ามกลางมวลมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

และได้รับประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์ด้วยพระองค์เอง

และหลังจากที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นความชั่วช้าของมวลมนุษย์และสถานการณ์ของชีวิตมนุษย์ ณ

เวลานั้น พระเจ้าในเนื้อหนังทรงรู้สึกอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่ามวลมนุษย์ช่างไร้ที่พึ่ง นำโศกเศร้า

และน่าเวทนาเพียงใด

พระเจ้าทรงได้รับความรู้สึกร่วเกี่ยวกับสถานะของมนุษย์มากขึ้นเพราะสถานะความเป็นมนุษย์ของพระองค์ที่พระ

องค์ทรงครอบครองในขณะที่ดำรงพระชนม์อยู่ในเนื้อหนัง เพราะสถานการณ์ที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์

สิ่งนี้ได้ทำให้พระองค์ทรงรู้สึกกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับผู้ติดตามของพระองค์ สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสิ่งที่ต่างๆ

ที่พวกเจ้าไม่สามารถเข้าใจได้

แต่เราสามารถพรรณนาถึงความกังวลและความไต่พระทัยที่พระเจ้าทรงรู้สึกในเนื้อหนังต่อผู้ติดตามทุกๆ

คนของพระองค์ได้โดยใช้คำแค่สองคำ: “ความกังวลอย่างรุนแรง” ถึงแม้ว่าคำนี้จะมาจากภาษาของมนุษย์

และถึงแม้ว่าจะมีความเป็นมนุษย์อย่างยิ่ง

กระนั้นคำนี้ก็แสดงและอธิบายอย่างชัดเจนถึงความรู้สึกที่พระเจ้าทรงมีให้กับบรรดาผู้ติดตามของพระองค์

สำหรับความกังวลอย่างรุนแรงที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์นั้น ในระหว่างช่วงเวลาที่ผ่านมาที่พวกเจ้าได้รับประสบการณ์

พวกเจ้าจะค่อยๆ รู้สึกถึงสิ่งนี้และได้ลิ้มรสถึงสิ่งนี้ อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้สามารถสัมผัสได้โดยการค่อยๆ

ทำความเข้าใจกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าบนพื้นฐานของการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเจ้า

องเท่านั้น เมื่อองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำการทรงปรากฏนี้

สิ่งนี้เป็นสาเหตุให้ความกังวลอย่างรุนแรงที่พระองค์ทรงมีให้กับผู้ติดตามของพระองค์ในสภาวะความเป็นมนุษย์ ปรากฏเป็นรูปร่างขึ้น และได้รับการส่งต่อไปยังกายจิตวิญญาณของพระองค์

หรือเจ้าสามารถกล่าวได้ว่าไปยังเทวสภาพของพระองค์

การทรงปรากฏของพระองค์ทำให้ผู้คนสามารถได้รับประสบการณ์และรู้สึกถึงความกังวลและความใส่พระทัยของพระเจ้าอีกครั้ง และในขณะเดียวกันก็พิสูจน์อย่างทรงพลังว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงเริ่มต้นยุค ผู้ทรงคลี่เปิดยุค และผู้ที่สิ้นสุดยุคด้วยเช่นกัน พระองค์ทรงเสริมกำลังความเชื่อของทุกคน

และทรงพิสูจน์กับโลกถึงข้อเท็จจริงว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

โดยผ่านทาง การทรงปรากฏของพระองค์ สิ่งนี้ให้การยืนยันชั้นนรินทร์แก่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ และพระองค์ยังได้ทรงเริ่มต้นระยะของพระราชกิจของพระองค์ในยุคใหม่ โดยผ่านทาง การทรงปรากฏของพระองค์ด้วยเช่นกัน

13. พระเยซูเสวยขนมปังและทรงอธิบายข้อพระคัมภีร์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

ลูกา 24:30-32 เมื่อประทับที่โต๊ะอาหารกับพวกเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอพระพร แล้วทรงหักส่งให้เขา ตาของเขาทั้งสองก็เปิดออกและเขาก็จำพระองค์ได้ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา เขาจึงพูดกันว่า “ใจเราร้อนภายในเมื่อพระองค์ตรัสตามทาง และเมื่อทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังไม่ใช่หรือ?”

14. บรรดาสาวกนำปลาอย่างมาให้พระเยซูเสวย

ลูกา 24:36-43 ระหว่างที่พวกเขากำลังพูดเรื่องนี้อยู่ พระองค์เสด็จมาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสกับเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” พวกเขาต่างตื่นตกใจหวาดกลัวคิดว่าเห็นผี พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายอุ่นวายุใจทำไม? เพราะอะไรท่านถึงเกิดความคิดสงสัยขึ้นในใจ? จงดูที่มือและเท้าของเราว่าเป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู

เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนอย่างที่ท่านเห็นว่าเรามี” เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว

พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น

เมื่อพวกเขายังไม่ค่อยเชื่อเพราะเป็นเรื่องที่น่ายอยิ่งอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่นั้น

พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า “ที่นี่มีอะไรกินบ้างไหม?” พวกเขาถือปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์

พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา

อันดับต่อไป พวกเราจะมาดูบทตอนของข้อพระคัมภีร์ข้างต้น

บทตอนแรกคือการเล่าถึงการที่พระเยซูเสวยขนมปังและทรงอธิบายพระคัมภีร์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระ

องค์ และบทตอนที่สองคือการเล่าถึงการที่องค์พระเยซูเจ้าเสวยปลาอย่าง

สองบทตอนนี้ช่วยให้เรารู้จักพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างไร?

พวกเขาสามารถจินตนาการประเภทของรูปภาพที่พวกเขาได้รับจากคำพรรณนาถึงการที่องค์พระเยซูเจ้าเสวยขนมปังและจากนั้นก็ปลาอย่างได้หรือไม่?

เขาสามารถจินตนาการได้หรือไม่ว่าพวกเขาอาจรู้สึกอย่างไรหากองค์พระเยซูเจ้าทรงยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาและเสวยขนมปัง? หรือหากพระองค์เสวยพระกระยาหารร่วมโต๊ะเดียวกับพวกเขา

และเสวยปลาและขนมปังร่วมกับผู้คน เขาจะมีความรู้สึกแบบใดในชั่วขณะนั้น?

หากเขาจะรู้สึกใกล้ชิดกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างมาก ว่าพระองค์ทรงสนิทสนมกับเจ้าเป็นอย่างมาก

เช่นนั้นแล้วความรู้สึกนี้ก็ถูกต้อง

นี่แหละคือผลลัพธ์ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงต้องประสงค์ให้เกิดขึ้นอย่างแน่นอนจากการเสวยขนมปังและปลาต่อหน้าผู้คนที่รวมตัวกันหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

หากองค์พระเยซูเจ้าเพียงตรัสกับผู้คนหลังจากการคืนพระชนม์

หากพวกเขาไม่สามารถรู้สึกถึงเนื้อหนังและพระอัฐิของพระองค์

แต่รู้สึกว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณที่เอื้อมไม่ถึงแทน พวกเขาจะรู้สึกอย่างไร?

พวกเขาจะไม่ผิดหวังหรือ? ผู้คนที่รู้สึกผิดหวังจะไม่รู้สึกว่าถูกทิ้งขว้างหรือ?

พวกเขาจะไม่รู้สึกถึงระยะห่างระหว่างพวกเขาเองและองค์พระเยซูคริสต์เจ้าหรือ?

ระยะห่างนี้จะทำให้เกิดผลกระทบที่เป็นลบใดกับสัมพันธภาพของผู้คนกับพระเจ้า? แน่แน่นอนว่าผู้คนจะรู้สึกกลัวว่าพวกเขาไม่กล้าเข้าใกล้พระองค์ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจะมีท่าทีที่รักษาระยะห่างด้วยความเคารพกับพระองค์ จากนั้นเป็นต้นไป พวกเขาจะตัดขาดสัมพันธภาพที่สนิทสนมกับองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเขา

และกลับไปยังสัมพันธภาพระหว่างมวลมนุษย์กับพระเจ้าที่สถิตในสวรรค์เหมือนกับที่เคยเป็นก่อนยุคพระคุณ

กายจิตวิญญาณที่ผู้คนไม่สามารถสัมผัสหรือรู้สึกได้จะทำให้เกิดการกีดกันความสนิทสนมกับพระเจ้าของพวกเขา และจะยังเป็นสาเหตุให้สัมพันธภาพที่สนิทสนมซึ่งได้รับการสร้างขึ้นในช่วงระหว่างเวลาที่องค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงอยู่ในเนื้อหนังโดยไม่มีระยะห่างระหว่างพระองค์กับพวกมนุษย์นั้น ไม่มีอยู่อีกต่อไป

สิ่งเดียวที่กายจิตวิญญาณก่อขึ้นในผู้คนคือความรู้สึกกลัว การหลีกเลี่ยง และการเพ่งมองอย่างไร้คำพูด

อย่าว่าแต่กับการติดตาม เชื่อใจ หรือเคารพยำเกรงพระองค์เลย

พวกเขาจะไม่กล้าเข้าใกล้หรือมีส่วนร่วมในการสนทนากับพระองค์ด้วยซ้ำ

พระเจ้าไม่มีพระประสงค์ที่จะมองเห็นความรู้สึกประเภทนี้ที่พวกมนุษย์มีให้กับพระองค์

พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะมองเห็นผู้คนหลีกเลี่ยงพระองค์ หรือนำตัวพวกเขาเองออกจากพระองค์

พระองค์ทรงต้องประสงค์เพียงให้ผู้คนเข้าใจพระองค์ มาอยู่ใกล้ชิดพระองค์ และเป็นครอบครัวของพระองค์

หากครอบครัวของตัวเอง บุตรของตัวเอง มองเห็นเจ้าแต่ไม่รับรู้ถึงเจ้า
และไม่กล้าที่จะมาเข้าใกล้เจ้าแต่หลีกเลี่ยงเจ้าอยู่เสมอ
หากเจ้าไม่สามารถได้รับความเข้าใจจากพวกเขาเกี่ยวกับทุกสิ่งที่คุณได้ทำให้พวกเขา
นั่นจะทำให้เจ้ารู้สึกอย่างไร? นั่นจะไม่เจ็บปวดหรือ? เจ้าจะไม่ใจสลายหรือหรือ?
นั่นแหละคือสิ่งที่พระเจ้าทรงรู้สึกเมื่อผู้คนหลีกเลี่ยงพระองค์ ดังนั้น หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์
องค์พระเยซูเจ้ายังได้ทรงปรากฏต่อผู้คนในรูปร่างที่มีเลือดเนื้อของพระองค์
และยังคงได้เสวยและทรงดื่มร่วมกับพวกเขา พระเจ้าทรงมองผู้คนว่าเป็นครอบครัว
และพระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะให้มวลมนุษย์มองพระองค์เป็นองค์หนึ่งเดียวผู้เป็นขอครักสำหรับพวกเขาเช่น
กัน พระเจ้าทรงสามารถได้รับผู้คนอย่างแท้จริงได้ในหนทางนี้เท่านั้น
และผู้คนสามารถรักและนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ในหนทางนี้เท่านั้น ตอนนี้
พวกเขาสามารถเข้าใจเจตนารมณ์ของเราในการคัดสองบทตอนนี้จากพระคัมภีร์ที่องค์พระเยซูเจ้าเสวยขนมปังแ
ละอธิบยข้อพระคัมภีร์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์
และที่สาวกถวายปลาอย่างแก่พระองค์เพื่อเสวยได้หรือไม่?

สามารถกล่าวได้ว่ามีการใช้พระคำอย่างจริงจังจริงใจในลำดับสิ่งต่างๆ
ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสและได้ทรงทำหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์
สิ่งเหล่านี้เต็มไปด้วยความใจดีและความรักใคร่ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษยชาติ
และเต็มไปด้วยความทะนุถนอมและความใส่ใจพระทัยอย่างพิถีพิถันที่พระองค์ได้ทรงมีให้กับสัมพันธภาพอันสนิ
ทสนมที่พระองค์ทรงได้สร้างขึ้นกับมวลมนุษย์ในช่วงระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนังด้วยเช่นกัน
ยิ่งไปกว่านั้น
สิ่งเหล่านั้นยังเต็มไปด้วยความอาวรณ์และการฉวิหาที่พระองค์ทรงรู้สึกกับชีวิตแห่งการเสวยและการดำรงพระ
ชนม์ชีพร่วมกับบรรดาสาวกของพระองค์ในช่วงระหว่างเวลาที่พระองค์ทรงอยู่ในเนื้อหนัง ดังนั้น
พระเจ้าจึงไม่ทรงต้องประสงค์ที่จะให้ผู้คนรู้สึกถึงระยะห่างระหว่างพระเจ้าและมนุษย์
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ให้มวลมนุษย์ตีตัวออกห่างจากพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ให้มวลมนุษย์รู้สึกว่าหลังจากการคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูเจ้า
พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สนิทสนมกับผู้คนยิ่งนักอีกต่อไป
ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ร่วมกับมวลมนุษย์อีกต่อไปเพราะพระองค์ได้เสด็จกลับไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ
ได้เสด็จกลับไปหาพระบิดาผู้ซึ่งผู้คนไม่มีวันสามารถมองเห็นหรือเอื้อมถึงได้
พระองค์ไม่ทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนรู้สึกว่าเกิดความแตกต่างใดๆ ในสถานะระหว่างพระองค์และมวลมนุษย์
เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรเห็นผู้คนที่ต้องการติดตามพระองค์แต่รักษาระยะห่างที่เต็มไปด้วยความเคารพกับพระ

องค์ พระทัยของพระองค์เจ็บปวด เพราะนั่นหมายความว่าหัวใจของพวกเขายู่อห่างไกลจากพระองค์มาก และพระองค์จะได้รับหัวใจของพวกเขาได้ยากยิ่ง ดังนั้น

หากพระองค์ทรงปรากฏต่อผู้คนในกายจิตวิญญาณที่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ นี่จะทำให้มนุษย์มีระยะห่างจากพระเจ้าอีกครั้ง

และจะนำให้มวลมนุษย์มองพระคริสต์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์อย่างเข้าใจผิดว่าทรงกลายเป็นสูงส่ง เป็นแบบที่แตกต่างไปจากมวลมนุษย์

และเป็นใครบางคนที่ไม่สามารถร่วมโต๊ะและเสวยกับมนุษย์ได้อีกต่อไป เพราะพวกมนุษย์เต็มไปด้วยบาป โศโครก และไม่มีวันสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้ เพื่อที่จะขับไล่ความเข้าใจผิดเหล่านี้ของมวลมนุษย์นั้น องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำหลายสิ่งที่พระองค์เคยทำในเนื้อหนัง ตามที่มีบันทึกในพระคัมภีร์ว่า:

“พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอพระพร แล้วทรงหักส่งให้เขา”

พระองค์ยังได้ทรงอธิบายข้อพระคัมภีร์กับพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์ทรงเคยทำในอดีต สิ่งต่างๆ ทั้งหมดนี้ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำนั้นทำให้ทุกคนที่มองเห็นพระองค์รู้สึกว่างค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเปลี่ยนแปลงไป ว่าพระองค์ยังทรงเป็นองค์พระเยซูเจ้าพระองค์เดิม

ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงถูกตรึงที่กางเขนและได้ทรงรับประสบการณ์กับความตายมาแล้ว

พระองค์ก็ได้ทรงคืนพระชนม์ และได้เสด็จจากมวลมนุษย์ไป

พระองค์ได้เสด็จกลับมาอยู่ท่ามกลางพวกมนุษย์ และไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับพระองค์ที่เปลี่ยนแปลงไป

บุตรมนุษย์ที่ทรงยืนอยู่ต่อหน้าผู้คนยังคงเป็นองค์พระเยซูเจ้าพระองค์เดิม

อาภักดิ์ของพระองค์และวิธีของพระองค์ในการสนทนากับผู้คนก็ให้ความรู้สึกที่คุ้นเคยยิ่งนัก

พระองค์ยังคงทรงเต็มไปด้วยความรักเมตตา พระคุณ และการทนยอมรับ—

พระองค์ยังคงทรงเป็นองค์พระเยซูเจ้าพระองค์เดิมที่ทรงรักผู้อื่นเหมือนที่พระองค์รักพระองค์เอง

ที่ทรงสามารถประทานอภัยให้กับมวลมนุษย์ได้เจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้ง

พระองค์ได้เสวยร่วมกับผู้คนเหมือนกับที่พระองค์ทรงเคยเป็นมาเสมอ

ทรงหาหรือเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์กับพวกเขา และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น

พระองค์ทรงมาจากเลือดเนื้อและสามารถสัมผัสและมองเห็นได้เหมือนก่อนหน้านี้

บุตรมนุษย์อย่างหนึ่งที่พระองค์ทรงเป็นเปิดโอกาสให้ผู้คนสามารถรู้สึกถึงความสนิทสนมได้ รู้สึกสบายใจ

และรู้สึกถึงความชื่นบานของการได้รับบางสิ่งบางอย่างที่ได้สูญเสียไปกลับคืนมา ด้วยความสบายใจอย่างยิ่งवाद

พวกเขาเริ่มต้นวางใจและเคารพยำเกรงอย่างกล้าหาญและมั่นใจในบุตรมนุษย์ผู้หนึ่งที่ทรงสามารถให้อภัยมวลมนุษย์

สำหรับบาปของพวกเขา พวกเขายังเริ่มต้นอธิษฐานด้วยพระนามขององค์พระเยซูเจ้าโดยไม่มี ความลังเลอีกด้วย

อธิษฐานเพื่อให้ได้รับพระคุณของพระองค์ พระพรของพระองค์

และเพื่อให้ได้รับสันติสุขและความชื่นบานจากพระองค์

เพื่อให้ได้รับความไ่พระทัยและการคุ้มครองปกป้องจากพระองค์

และพวกเขาได้เริ่มต้นเชี่ยวชาญรักษาผู้เจ็บป่วยและขับไล่ปีศาจด้วยพระนามขององค์พระเยซูเจ้า

ในช่วงระหว่างเวลาที่ยังคงพระเยซูเจ้าได้ทรงพระราชกิจในเนื้อหนังนั้น

บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ส่วนใหญ่ไม่สามารถพิสูจน์ยืนยันพระอัครลักษณะของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ตรัสได้อย่างเต็มที่ เมื่อพระองค์กำลังทรงเข้าไปใกล้กางเขน

ท่าทีของบรรดาผู้ติดตามของพระองค์คือท่าทีของการสังเกต เช่นนั้นแล้ว

นับตั้งแต่เวลาที่พระองค์ได้ทรงถูกตรึงที่กางเขนจนถึงเวลาที่พระองค์ทรงถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพ

ท่าทีที่ผู้คนมีต่อพระองค์คือความผิดหวัง ในช่วงระหว่างเวลานี้

ในหัวใจของพวกเขาผู้คนได้เริ่มเปลี่ยนจากการสงสัยในสิ่งต่างๆ

ที่ยังคงพระเยซูเจ้าได้ตรัสไว้ในช่วงระหว่างเวลาของพระองค์ในเนื้อหนัง ไปเป็นการปฏิเสธสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด จากนั้น เมื่อพระองค์ได้เสด็จพระดำเนินออกจากอุโมงค์ฝังศพและได้ทรงปรากฏต่อผู้คนทีละคน

ผู้คนส่วนใหญ่ที่มองเห็นพระองค์ด้วยตาของพวกเขาเองหรือได้ยินข่าวการคืนพระชนม์ของพระองค์จึงได้ค่อยๆ เปลี่ยนท่าทีของพวกเขาจากการปฏิเสธเป็นความกังขา

พวกเขายอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระคริสต์ในเนื้อหนังก็เฉพาะเมื่อองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงให้โรมัสวางมือของเขาลงบนพระปรัศว์ของพระองค์

และเมื่อพระองค์ทรงหักขนมปังและเสวยมันต่อหน้าฝูงชนหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์

และจากนั้นจึงเสวยปลาต่อหน้าพวกเขาเท่านั้น

เจ้าสามารถพูดได้ว่ามันเป็นเสมือนว่ากายจิตวิญญาณนี้ของเลือดเนื้อที่ยืนต่อหน้าผู้คนเหล่านั้นกำลังปลุกพวกเขาทุกๆ คนจากความฝัน:

บุตรมนุษย์ที่ทรงยืนต่อหน้าพวกเขาคือองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้ทรงดำรงอยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณ

พระองค์ทรงมีรูปร่างและเนื้อหนังและพระอัฐิ

และพระองค์ได้ทรงพระชนม์ชีพและเสวยพระกระยาหารเคียงข้างมวลมนุษย์มาเป็นเวลานานแล้ว... ในเวลานี้ ผู้คนรู้สึกว่าการดำรงอยู่ของพระองค์เป็นจริงอย่างยิ่ง และช่างยอดเยี่ยมยิ่ง ในขณะเดียวกัน

พวกเขายังชื่นบานและมีความสุข และเต็มไปด้วยอารมณ์ด้วยเช่นกัน

การทรงปรากฏอีกครั้งของพระองค์ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นความถ่อมพระทัยของพระองค์ได้อย่างแท้จริง รู้สึกถึงความใกล้ชิดและความผูกพันกับมวลมนุษย์ของพระองค์

และรู้สึกว่าพระองค์มีพระคำเกี่ยวกับพวกเขามากเพียงใด การอยู่ร่วมกันเป็นเวลาสั้นๆ

อีกครั้งนี้ทำให้ผู้คนที่ยังมองเห็นองค์พระเยซูเจ้ารู้สึกเสมือนว่าชั่วชีวิตได้ผ่านไป หัวใจที่สูญเสีย สับสน หวั่นเกรง

วิตกกังวล โหยหา และด้านชาของพวกเขาก็พบความสบายใจ พวกเขาไม่เคลือบแคลงหรือผิดหวังอีกต่อไป เพราะพวกเขารู้สึกว่าตอนนี้มีความหวังและมีบางสิ่งบางอย่างให้พึ่งพา จากนั้น บุตรมนุษย์ที่ทรงยืนต่อหน้าพวกเขาจะระงับหลังให้พวกเขาอยู่เสมอ พระองค์จะทรงเป็นปราชัยที่แข็งแกร่งของพวกเขา เป็นที่หลบภัยของพวกเขาในจินรันดร์

ถึงแม้ว่าองค์พระเยซูเจ้าจะได้ทรงคืนพระชนม์ แต่พระทัยของพระองค์และพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่ได้จากมวลมนุษย์ไป โดยการทรงปรากฏต่อผู้คน พระองค์ได้ตรัสบอกพวกเขาว่าไม่ว่าพระองค์จะทรงดำรงอยู่ในรูปร่างใดก็ตาม พระองค์จะทรงร่วมทางไปกับผู้คน เสด็จพระดำเนินกับพวกเขา และทรงอยู่กับพวกเขาในทุกที่และทุกเวลา พระองค์ได้ตรัสบอกพวกเขาว่าพระองค์จะทรงจัดเตรียมมวลมนุษย์และเลี้ยงดูพวกเขา อนุญาตให้พวกเขามองเห็นและสัมผัสพระองค์ และทำให้แน่ใจว่าพวกเขาจะไม่มีวันรู้สึกไร้ที่พึ่งอีกในทุกที่และทุกเวลา องค์พระเยซูเจ้ายังทรงต้องประสงค์ให้ผู้คนรู้ว่าพวกเขาไม่ได้ใช้ชีวิตตามลำพังในโลกนี้ มวลมนุษย์มีความใส่ใจพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา พวกเขาสามารถพึ่งพิงพระเจ้าได้เสมอ และพระองค์ทรงเป็นครอบครัวของผู้ติดตามของพระองค์ทุกๆ คน เมื่อมีพระเจ้าให้พึ่งพิงแล้ว มวลมนุษย์จะไม่เปล่าเปลี่ยวหรือไร้ที่พึ่งอีกต่อไป และผู้ที่ยอมรับพระองค์ว่าเป็นเครื่องบูชาพลีตนของพวกเขาก็จะไม่ถูกผูกมัดในบาปอีกต่อไป ในสายตาของมนุษย์

พระราชกิจส่วนเหล่านี้ของพระองค์ที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงดำเนินการหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์นั้น เป็นสิ่งเล็กน้อยอย่างมาก แต่ตามที่เรารู้เห็นนั้น ทุกๆ สิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำช่างเปี่ยมความหมาย ช่างล้ำค่า ช่างมีความสำคัญและเต็มไปด้วยนัยสำคัญอย่างหนักหน่วง

ถึงแม้ว่าช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่องค์พระเยซูเจ้าทรงพระราชกิจในเนื้อหนังนั้นจะเต็มไปด้วยความยากลำบากและความทุกข์ พระองค์ก็ได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ในเนื้อหนังเพื่อไถ่มวลมนุษย์ ณ เวลานั้นได้สำเร็จลุล่วงอย่างครบบริบูรณ์และเพียบพร้อม โดยผ่านทางทรงปรากฏในกายจิตวิญญาณของเลือดเนื้อของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์โดยการทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และพระองค์ได้ทรงสรุปพันธกิจของพระองค์โดยการทรงปรากฏต่อมวลมนุษย์ในรูปร่างที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ได้ทรงป่าวประกาศยุคพระคุณ ทรงเริ่มต้นยุคใหม่โดยผ่านทางพระอัครลัทธิของพระองค์ในฐานะพระคริสต์ พระองค์ได้ทรงดำเนินพระราชกิจในยุคพระคุณ

และพระองค์ได้ทรงเสริมกำลังและนำผู้ติดตามทั้งหมดของพระองค์ในยุคพระคุณ โดยผ่านทางพระอัครลักษณ์ของพระองค์ในฐานะพระคริสต์

พระราชกิจของพระเจ้านั้นสามารถกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงปฏิบัติสิ่งที่พระองค์ทรงเริ่มต้นให้เสร็จสิ้นอย่างแท้จริง มีขั้นตอนและแผนการ และพระราชกิจนั้นเต็มไปด้วยพระปรีชาญาณของพระองค์

ฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์ กิจการที่น่าพิศวงของพระองค์ และความรักและความปรานีของพระองค์ แน่แน่นอนว่าเส้นด้ายเส้นสำคัญที่ร้อยผ่านพระราชกิจทั้งหมดของพระเจ้าคือความใส่พระทัยที่พระองค์ทรงมีให้กับมวลมนุษย์ สิ่งนี้แผ่ซ่านไปด้วยความรู้สึกกังวลของพระองค์ ซึ่งพระองค์ไม่เคยทรงสามารถละวางลงได้เลย ในวาระเหล่านี้ของพระคัมภีร์ ในทุกๆ สิ่งที่ยกย่องพระเยซูเจ้าได้ทรงทำหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ความหวังที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าและความกังวลที่ทรงมีให้กับมวลมนุษย์ได้รับการเผยออกมา

เช่นเดียวกับความใส่พระทัยอย่างพิถีพิถันและการทะนุถนอมมวลมนุษย์ของพระองค์ด้วยเช่นกัน

ไม่มีสิ่งใดในนี้เคยเปลี่ยนแปลง ตลอดเวลาจนถึงเวลาปัจจุบัน—พวกเจ้าสามารถมองเห็นได้หรือไม่?

เมื่อพวกเจ้ามองเห็นสิ่งนี้ หัวใจของพวกเจ้าไม่ได้เข้าใกล้พระเจ้าโดยไม่รู้ตัวหรือ?

หากพวกเจ้าใช้ชีวิตในยุคนั้น

และองค์พระเยซูเจ้าทรงปรากฏต่อพวกเจ้าหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ในรูปร่างที่จับต้องได้เพื่อให้พวกเจ้ามองเห็น และหากพระองค์ประทับต่อหน้าพวกเจ้า เสวยขนมปังและปลา

และอธิบายข้อพระคัมภีร์ให้พวกเจ้าฟัง และตรัสกับพวกเจ้า เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะรู้สึกอย่างไร?

เจ้าจะรู้สึกมีความสุขหรือไม่? หรือว่าเจ้าจะรู้สึกผิด? ความเข้าใจผิดและการหลีกเลี่ยงพระเจ้ายกก่อนหน้า

ปัญหาความขัดแย้งและความสงสัยพระเจ้า—สิ่งเหล่านี้จะไม่แค่อยู่ออกหรือ?

สัมพันธภาพระหว่างพระเจ้าและมนุษย์จะไม่กลายเป็นปกติและถูกต้องเหมาะสมมากขึ้นหรือ?

โดยการตีความบทตอนที่จำกัดเหล่านี้ในพระคัมภีร์ พวกเจ้าพบข้อบกพร่องใดๆ

ในพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่? พวกเจ้าพบการมีสิ่งเลวร้ายใดๆ ในความรักของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเจ้ามองเห็นการหลอกลวงหรือความชั่วใดๆ

ในฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดหรือพระปรีชาญาณของพระเจ้าหรือไม่? ไม่อย่างแน่นอน!

ตอนนี้พวกเจ้าสามารถพูดด้วยความมั่นใจได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์?

พวกเจ้าสามารถพูดด้วยความมั่นใจได้หรือไม่ว่าอารมณ์แต่ละอย่างของพระเจ้าคือการเผยถึงเนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์? เราหวังว่าหลังจากที่พวกเจ้าได้อ่านพระวจนะเหล่านี้แล้ว

ความเข้าใจที่พวกเจ้าได้รับจากพระวจนะเหล่านี้จะช่วยเจ้าและนำผลประโยชน์มาให้เจ้าในการไล่ตามเสาะหาการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยและความกลัวพระเจ้าของเจ้า และว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดผลในตัวพวกเจ้า

ผลที่เติบโตขึ้นในแต่ละวัน เพื่อให้ในขณะที่กำลังทำการไล่ตามเสาะหานี้

พวกเขาจะได้รับการนำเข้าไปถึงใกล้ชิดกับพระเจ้ายิ่งขึ้นเรื่อยๆ

ใกล้ชิดกับมาตรฐานที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เจ้าจะไม่เกี่ยวกับการไล่ตามเสาะหาความจริงอีกต่อไป และจะไม่ต้องรู้สึว่าการไล่ตามเสาะหาความจริงและการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยเป็นเรื่องยุ่งยากหรือเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

เมื่อได้รับแรงจูงใจจากการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้าและเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้ว

พวกเขาจะฉีกความสว่าง ฉีกความยุติธรรม มุ่งที่จะไล่ตามเสาะหาความจริง

ไล่ตามเสาะหาการสนองน้ำพระทัยของพระเจ้า และเจ้าจะกลายเป็นบุคคลที่พระเจ้าได้ทรงรับไว้

กลายเป็นบุคคลที่แท้จริง

วันนี้พวกเราได้พูดคุยถึงบางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำในยุคราชวงศ์ถังเมื่อพระองค์ได้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์เป็นครั้งแรก จากสิ่งเหล่านี้

พวกเราได้มองเห็นพระอุปนิสัยที่พระองค์ได้ทรงแสดงออกและทรงเผยออกมาในเนื้อหนัง

อีกทั้งทุกแง่มุมเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

แง่มุมเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นทั้งหมดเหล่านี้ดูเหมือนเป็นมนุษย์อย่างมาก

แต่ความเป็นจริงก็คือว่าเนื้อแท้ของทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเผยและได้ทรงแสดงออกนั้นไม่สามารถแยกจากพระอุปนิสัยของพระองค์เองได้ ทุกๆ วิธีการและทุกๆ

แง่มุมของพระเจ้าผู้ทรงจุติมาเป็นมนุษย์ที่แสดงออกถึงพระอุปนิสัยของพระองค์ในสถานะความเป็นมนุษย์มีความเชื่อมโยงกับเนื้อแท้ของพระองค์เองอย่างแยกจากกันไม่ได้ ดังนั้น

จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่พระเจ้าได้เสด็จมาหามวลมนุษย์โดยใช้วิธีการจุติเป็นมนุษย์

สิ่งที่สำคัญเช่นกันก็คือพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงทำในเนื้อหนัง

แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นสำหรับทุกคนที่ใช้ชีวิตในเนื้อหนัง สำหรับทุกคนที่ใช้ชีวิตในความเสื่อมทราม

ก็คือพระอุปนิสัยที่พระองค์ได้ทรงเผยและน้ำพระทัยที่พระองค์ได้ทรงแสดงออก

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาสามารถเข้าใจได้หรือไม่?

หลังจากที่เข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นแล้ว พวกเขาได้มีข้อสรุปใดๆ

ว่าเจ้าควรปฏิบัติต่อพระเจ้าอย่างไรหรือไม่? ประการสุดท้าย เพื่อตอบคำถามนี้

เราต้องการให้ข้อเสนอแนะกับเจ้าสามข้อ: อันดับแรก จงอย่าทดสอบพระเจ้า

ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้านักเพียงใดก็ตาม

ไม่ว่าเจ้าจะรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระองค์มากเพียงใดก็ตาม จงอย่าได้ทดสอบพระเจ้าโดยเด็ดขาด

อันดับที่สอง จงอย่าแก่งแย่งสถานะกับพระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้าจะประทานสถานะประเภทใดให้กับเจ้าก็ตาม

หรือพระองค์จะทรงไว้วางพระทัยให้เจ้าทำงานประเภทใดก็ตาม

ไม่ว่าพระองค์จะทรงเลี้ยงดูเจ้าเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ประเภทใดก็ตาม
และไม่ว่าเจ้าจะได้สละตัวตัวเองและพลีอุทิศเพื่อพระเจ้านักเพียงใดก็ตาม
จงอย่าได้แข่งขันสถานะกับพระเจ้าโดยเด็ดขาด อันดับก็ตาม จงอย่าแข่งขันกับพระเจ้า
ไม่ว่าเจ้าจะเข้าใจหรือไม่ก็ตาม หรือไม่ว่าเจ้าจะสามารถบนอบต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงทำกับเจ้า
สิ่งที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการเพื่อเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงนำมาให้กับเจ้าหรือไม่ก็ตาม
จงอย่าได้แข่งขันกับพระเจ้าโดยเด็ดขาด หากเจ้าสามารถปฏิบัติตามข้อเสนอแนะสามข้อนี้ได้ เช่นนั้นแล้ว
เจ้าจึงจะปลอดภัยทีเดียว และเจ้าจะไม่มีแนวโน้มที่จะทำให้พระเจ้าทรงกริ้ว
พวกเราจะจบการสามัคคีธรรมของวันนี้ไว้ ณ ที่นี้

23 พฤศจิกายน ค.ศ. 2013

คำอธิบายเพิ่มเติม:

ก. “การรัดเกล้า” คือ คาถาที่พระถึงซัมจั้งใช้ในนิยายจีนเรื่องไซอิ๋ว เขาใช้คาถานี้เพื่อควบคุมขุนหงทอง
ด้วยการรัดห่วงโลหะรอบศีรษะของฝ่ายหลัง ซึ่งทำให้เขาปวดศีรษะอย่างรุนแรง
และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขาคงอยู่ภายใต้การควบคุม
นั่นได้กลายเป็นคำอุปมาเพื่อพรรณนาถึงบางสิ่งบางอย่างที่ผูกมัดบุคคลหนึ่งไว้

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 1

สิทธิอำนาจของพระเจ้า (1)

การสามัคคีธรรมหลายครั้งหลังของเราเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง หลังจากที่ได้รับฟังการสามัคคีธรรมเหล่านี้แล้ว

พวกเขารู้สึกว่าได้รับความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเขารู้สึกว่าได้รับความเข้าใจและความรู้ระดับใด? พวกเขาสามารถบอกเป็นตัวเลขได้หรือไม่?

การสามัคคีธรรมเหล่านี้ให้ความเข้าใจเรื่องพระเจ้าที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นแก่พวกเขาหรือไม่?

สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าความเข้าใจนี้เป็นความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า?

สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้านี้เป็นความรู้เกี่ยวกับเนื้อแท้ทั้งหมดทั้งมวลของพระเจ้า และเป็นทั้งหมดที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น? ไม่ ไม่ได้อย่างแน่นอน!

นั่นเป็นเพราะการสามัคคีธรรมเหล่านี้เพียงแค่จัดเตรียมความเข้าใจในส่วน of พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นเท่านั้น—ไม่ใช่ทั้งหมดในเรื่องนี้ที่เป็นความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน

การสามัคคีธรรมเหล่านี้ได้ทำให้พวกเขาสามารถเข้าใจส่วนหนึ่งของพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกระทำในอดีต

พวกเขาได้เห็นพระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

ตลอดจนวิธีเข้าหาและการคิดที่อยู่เบื้องหลังทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงทำไปแล้วโดยผ่านทางการสามัคคีธรรมเหล่านี้ แต่นี่เป็นเพียงแค่ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าที่ได้พูดไปตามตัวอักษรเท่านั้น

และในหัวใจของพวกเขา พวกเขายังคงไม่แน่ใจเกี่ยวกับว่าในความเข้าใจนี้มีมากเท่าใดที่เป็นจริง

สิ่งใดที่กำหนดพิจารณาเป็นหลักว่ามีความเป็นจริงบ้างหรือไม่ต่อการเข้าใจสิ่งต่างๆ เช่นนั้นของผู้คน?

มันถูกกำหนดพิจารณาโดยการที่ว่าพวกเขาได้รับประสบการณ์อย่างแท้จริงกับพระวาระและพระอุปนิสัยของพระเจ้าไปมากเท่าใดแล้วในระหว่างการรับประสบการณ์จริงของพวกเขา

และพวกเขาสามารถมองเห็นและรู้จักไปได้มากเท่าใดแล้วในระหว่างการรับประสบการณ์จริงเหล่านี้

มีผู้ใดบ้างที่กล่าวคำพูดดังเช่นคำพูดเหล่านี้ นั่นคือ

“การสามัคคีธรรมหลายครั้งหลังนี้เปิดโอกาสให้พวกเราได้เข้าใจสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำ

พระคำของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น ท่าทีของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมวลมนุษย์

และพื้นฐานของการกระทำของพระองค์ ตลอดจนหลักธรรมทั้งหลายในการกระทำของพระองค์ และดังนั้น

พวกเราจึงได้มาเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า และรู้จักความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระเจ้า”?

มันถูกต้องหรือไม่ที่จะกล่าวเช่นนี้? เห็นได้ชัดว่า มันไม่ถูกต้อง

เหตุใดเราจึงกล่าวว่ามัน ไม่ถูกต้องที่จะกล่าวเช่นนี้?

พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นถูกแสดงออกมาในสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ท

งกระทำและพระวณะทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัสไป

มนุษย์สามารถมองเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นได้โดยผ่านทางพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำและพระวณะทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัสไป

แต่เนี่ยเป็นเพียงการกล่าวว่าพระราชกิจและพระวณะทั้งหลายนั้นทำให้มนุษย์สามารถเข้าใจได้แต่เพียงส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้า และส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นเท่านั้น

หากมนุษย์ปรารถนาที่จะได้รับความเข้าใจที่ลุ่มลึกมากขึ้นและยิ่งใหญ่มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วมนุษย์ก็ต้องได้รับประสบการณ์กับพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้าให้มากขึ้น

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเพียงได้รับความเข้าใจส่วนหนึ่งเกี่ยวกับพระเจ้าเมื่อกำลังรับประสบการณ์กับพระวณะหรือพระราชกิจของพระเจ้าบางส่วน

แต่ความเข้าใจส่วนนี้เป็นตัวแทนของพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้ากระนั้นหรือ?

ความเข้าใจส่วนนี้เป็นตัวแทนเนื้อแท้ของพระเจ้ากระนั้นหรือ?

แน่นอนว่านั่นเป็นตัวแทนของพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า และเนื้อแท้ของพระเจ้า ไม่มีข้อสงสัยในการนั้น

ไม่ว่าเวลาใดหรือสถานที่ใด หรือพระเจ้าจะทรงพระราชกิจของพระองค์ในลักษณะใด

หรือพระองค์จะทรงปรากฏต่อมนุษย์ในรูปสัณฐานใด

หรือพระองค์จะทรงแสดงน้ำพระทัยของพระองค์ในหนทางใด

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเผยและทรงแสดงนั้นเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เอง เนื้อแท้ของพระเจ้า

และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

พระเจ้าทรงดำเนินการพระราชกิจของพระองค์ด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

และในพระอัศจรรย์ที่แท้จริงของพระองค์ การนี้เป็นจริงอย่างแน่แท้ กระนั้นก็ตาม วันนี้

ผู้คนเพียงแต่มีความเข้าใจส่วนหนึ่งเกี่ยวกับพระเจ้าโดยผ่านทางพระวณะของพระองค์

และโดยผ่านทางสิ่งที่พวกเขาได้ยินเมื่อพวกเขาฟังการเทศนาเท่านั้น

และดังนั้นจึงเป็นการเข้าใจถึงระดับที่แน่นอนระดับหนึ่ง

การเข้าใจนี้สามารถเพียงพอได้ว่าเป็นความรู้ทางทฤษฎีเท่านั้น ในมุมมองของสภาวะจริงของเจ้าแล้ว

เจ้าสามารถยืนยันความถูกต้องของความเข้าใจหรือความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่เจ้าได้ยิน ได้เห็น

หรือได้รู้และได้เข้าใจมาในหัวใจของเจ้าวันนี้ก็เฉพาะเมื่อพวกเจ้าแต่ละคนก้าวผ่านกรณีในประสบการณ์จริงของ

พวกเจ้าและมารู้จักสิ่งนั้นทีละนิดทีละน้อยเท่านั้น หากเราไม่ได้สามัคคีธรรมพระวณะเหล่านี้กับพวกเจ้า

พวกเจ้าจะสามารถสัมผัสความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ทั้งหลายของพวกเจ้าเพียงอ

ย่างเดียวได้หรือไม่? ในการทำเช่นนั้น เราเกรงว่าคงจะเป็นการยากอย่างยิ่ง

นั่นเป็นเพราะผู้คนต้องมีพระวณะของพระเจ้าเพื่อให้รู้ว่าจะได้รับประสบการณ์อย่างไรเสียก่อน

ไม่ว่าผู้คนจะกินพระวณะของพระเจ้ามากเพียงใดก็ตาม

นี่คือจำนวนเดียวกันกับที่พวกเขาสามารถได้รับประสบการณ์ได้อย่างแท้จริง

พระวณะของพระเจ้านำทางไปสู่เส้นทางข้างหน้า และนำมนุษย์ไปในประสบการณ์ของเขา กล่าวสั้นๆ คือ สำหรับบรรดาผู้ที่ม่ประสบการณ์ที่แท้จริงอยู่บ้าง

การสามัคคีธรรมหลายครั้งหลังมานี้จะช่วยให้พวกเขาสัมฤทธิ์การทำความเข้าใจความจริงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

และความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่เป็นจริงมากยิ่งขึ้น แต่สำหรับพวกที่ไม่มีประสบการณ์ที่แท้จริงเลย

หรือผู้ที่เพิ่งได้เริ่มต้นประสบการณ์ของพวกเขาเท่านั้น หรือเพิ่งได้เริ่มต้นสัมผัสกับความเป็นจริงเท่านั้น

การนี้คือบททดสอบที่ยิ่งใหญ่

เนื้อหาหลักของการสามัคคีธรรมหลายครั้งหลังนั้นเกี่ยวกับเรื่อง “พระอุปนิสัยของพระเจ้า

พระราชกิจของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง”

พวกเขาได้เห็นสิ่งใดบ้างในส่วนที่เป็นกุญแจสำคัญและศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้พูดถึงไป?

ตลอดการสามัคคีธรรมเหล่านี้ พวกเจ้าสามารถระลึกได้หรือไม่ว่าพระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงพระราชกิจ

พระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงเผยพระอุปนิสัยเหล่านี้ นั่นคือพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เอง

ผู้ซึ่งทรงถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง? หากคำตอบของพวกเจ้าคือได้ เช่นนั้นแล้ว

สิ่งใดที่นำทางพวกเจ้ามาถึงบทสรุปเช่นนั้น? ในการมาถึงบทสรุปนี้ พวกเจ้าได้พิจารณาที่แง่มุม?

ผู้ใดสามารถบอกเราได้บ้าง? เราว่าการสามัคคีธรรมไม่กี่ครั้งล่าสุดนั้นส่งผลกระทบต่อพวกเจ้าอย่างลึกซึ้ง

และจัดเตรียมการเริ่มต้นใหม่ขึ้นในหัวใจของพวกเจ้าสำหรับความรู้ของพวกเจ้าในเรื่องพระเจ้า

ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีเยี่ยม แต่ถึงแม้ว่าเมื่อเทียบกับเมื่อก่อนแล้ว

พวกเจ้าได้ก้าวกระโดดอย่างใหญ่หลวงในการทำความเข้าใจของพวกเจ้าเรื่องพระเจ้า

แต่คำจำกัดความของพวกเจ้าเกี่ยวกับพระอัตลักษณ์ของพระเจ้ายังไม่ได้ก้าวหน้าเกินไปกว่าพระนามของพระยา

หวัห์พระเจ้าแห่งยุคธรรมบัญญัติ องค์พระเยซูเจ้าแห่งยุคพระคุณ

และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แห่งยุคแห่งราชอาณาจักร กล่าวคือ ถึงแม้ว่าการสามัคคีธรรมเหล่านี้ที่เกี่ยวกับ

“พระอุปนิสัยของพระเจ้า พระราชกิจของพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เอง”

จะได้ให้ความเข้าใจบางอย่างแก่พวกเจ้าในเรื่องของพระวณะทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งพระเจ้าได้เคยตรัสไว้

และพระราชกิจที่ครั้งหนึ่งพระเจ้าได้เคยทรงกระทำไว้

และสิ่งทรงเป็นและสิ่งทรงครองที่ครั้งหนึ่งพระเจ้าได้เคยทรงเผยไว้

แต่พวกเจ้าก็ไม่สามารถที่จะจัดเตรียมคำจำกัดความที่แท้จริงและการกำหนดทิศทางที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับ

กับคำว่า “พระเจ้า”

อีกทั้งพวกเจ้าก็ไม่มีกำหนดทิศทางและความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับสถานะและพระอัตลักษณ์ของพระเจ้า

พระองค์เอง กล่าวคือ เกี่ยวกับสถานะของพระเจ้าท่ามกลางสรรพสิ่งและตลอดทั่วทั้งจักรวาล
นั่นก็เป็นเพราะว่า ในการสามัคคีธรรมครั้งก่อนๆ นี้เกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เองและพระอุปนิสัยของพระเจ้า
เนื้อหาทั้งหมดนั้นมีพื้นฐานอยู่บนการแสดงออกและการเปิดเผยทั้งหลายของพระเจ้ายิ่งที่ได้อธิบายไว้ในพระคัม
ภีร์

กระนั้นก็เป็นการยากสำหรับมนุษย์ที่จะค้นพบสิ่งทรงเป็นและสิ่งทรงครองที่พระเจ้าได้ทรงเผยและได้ทรงแสดง
ไว้ในระหว่างการบริหารจัดการและความรอดของมวลมนุษย์ของพระองค์ หรือนอกเหนือจากนั้น ดังนั้น
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเข้าใจสิ่งทรงมีและสิ่งทรงครองของพระเจ้าที่เผยอยู่ในพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงกระทำไป
แล้วในอดีต

แต่คำจำกัดความของพวกเขาในเรื่องพระอัครลักษณะและสถานะของพระเจ้ายังกองอยู่ในหนทางที่ห่างไกลจาก

“พระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณะ องค์หนึ่งเดียวผู้ทรงถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง”

และนั่นแตกต่างจากคำจำกัดความในเรื่อง “พระผู้สร้าง”

การสามัคคีธรรมหลายครั้งหลังนี้ทำให้ทุกคนรู้สึกในหนทางเดียวกันว่า

มนุษย์จะสามารถรู้ถึงพระคำริชของพระเจ้าได้อย่างไร? หากใครสักคนจะรู้จริงๆ เช่นนั้นแล้ว

บุคคลนั้นก็จะต้องเป็นพระเจ้าอย่างแน่นอนที่สุด

เพราะมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงรู้พระคำริชของพระองค์เอง

และมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงรู้พื้นฐานและวิธีการเบื้องหลังทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ

ดูเหมือนว่าจะมีเหตุผลและมีตรรกะในการที่พวกเขาจะระลึกพระอัครลักษณะของพระเจ้าได้ในหนทางเช่นนั้น

แต่ผู้ใดจะสามารถบอกจากพระอุปนิสัยและพระราชกิจของพระเจ้าได้ว่านี่คือพระราชกิจของพระเจ้าพระองค์เอง

จริงๆ และไม่ใช่งานของมนุษย์ งานซึ่งมนุษย์ไม่สามารถทำแทนของพระเจ้าได้?

ผู้ใดสามารถเห็นได้ว่าพระราชกิจนี้อยู่ภายใต้อธิปไตยขององค์หนึ่งเดียว

ผู้ซึ่งทรงมีเนื้อแท้และฤทธานุภาพของพระเจ้า? กล่าวคือ

พวกเขาจะระลึกได้โดยผ่านทางพระลักษณะเฉพาะหรือเนื้อแท้ได้ว่าพระองค์คือพระเจ้าพระองค์

ผู้ซึ่งทรงมีพระอัครลักษณะของพระเจ้า และเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง?

พวกเขาเคยคิดเกี่ยวกับการนั้นหรือไม่? หากพวกเขาไม่เคย เช่นนั้นแล้ว นี่ก็พิสูจน์ให้เห็นข้อเท็จจริงหนึ่ง นั่นคือ

การสามัคคีธรรมหลายครั้งหลังมานี้เพียงแค่นี้ได้ให้ความเข้าใจบางอย่างแก่พวกเขาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชิ้นหนึ่ง

ที่พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจของพระองค์ และเกี่ยวกับวิธีการ การสำแดง

และการเปิดเผยของพระเจ้าในระหว่างพระราชกิจนั้น

ถึงแม้ว่าการเข้าใจเช่นนั้นจะทำให้พวกเขาแต่ละคนระลึกได้โดยไม่สงสัยเลยว่า

องค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้ทรงดำเนินพระราชกิจในสองช่วงระยะเหล่านี้คือพระเจ้าพระองค์เอง

ผู้ซึ่งพวกเจ้าเชื่อและติดตามพระองค์ องค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งพวกเจ้าต้องติดตามพระองค์อยู่เสมอ
แต่พวกเจ้าก็ยังคงไม่สามารถระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งทรงดำรงอยู่มาตั้งแต่การทรงสร้างโลกและ
ผู้ซึ่งจะยังคงดำรงอยู่ไปจนตราบชั่วกาลปาวสาน

อีกทั้งพวกเจ้าไม่สามารถที่จะระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงนำและทรงถือครองอธิปไตยเหนือมวลมนุษยทั้งปวง พวกเจ้าไม่เคยคิดเกี่ยวกับปัญหานี้อย่างแน่นอน

ไม่ว่าจะเป็นพระยาห์เวห์หรือองค์พระเยซูเจ้าก็ตาม

พวกเจ้าสามารถระลึกได้โดยผ่านทางแง่มุมใดของเนื้อแท้และการสำแดงว่าพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงเป็นพระเจ้าผู้
ซึ่งพวกเจ้าต้องติดตามพระองค์เท่านั้น

แต่ยังทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงบัญญัติมวลมนุษยและทรงถือครองอธิปไตยเหนือชะตากรรมของมวลมนุษย
และยิ่งไปกว่านั้น ผู้ซึ่งทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเอกสิทธิ์พระองค์เอง

ผู้ซึ่งทรงถือครองอธิปไตยเหนือฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน?

พวกเจ้าระลึกได้โดยผ่านทางช่องทางใดว่าองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งพวกเจ้าเชื่อและติดตามพระองค์นั้นคือพระเจ้าพระ
องค์เองผู้ซึ่งทรงถือครองอธิปไตยเหนือสรรพสิ่ง?

พวกเจ้าเชื่อมโยงพระเจ้าที่พวกเจ้าเชื่อกับพระเจ้าผู้ซึ่งทรงถือครองอธิปไตยเหนือชะตากรรมของมวลมนุษยโดย
ผ่านทางช่องทางใด?

สิ่งใดที่ทำให้พวกเจ้าระลึกได้ว่าพระเจ้าที่พวกเจ้าเชื่อนั้นทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเอกสิทธิ์พระองค์เอง
ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก และท่ามกลางสรรพสิ่ง? นี่คือนิยามที่เราจะไขในตอนต่อไป

ปัญหาทั้งหลายที่พวกเจ้าไม่เคยคิดถึงหรือ ไม่สามารถคิดถึงนั้นอาจจะเป็นปัญหาที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการ
รู้จักพระเจ้า และอาจจะเป็นปัญหาที่อาจทำให้ค้นพบความจริงที่มนุษย์ไม่อาจหยั่งลึกได้ก็เป็นได้

เมื่อปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเจ้า จนถึงระดับที่พวกเจ้าจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับพวกมันและตัดสินใจเลือก
หากพวกเจ้าไม่สามารถแก้ไขปัญหานั้นได้อย่างเต็มที่เนื่องจากความโง่เขลาหรือความไม่รู้เท่าทันของพวกเจ้า
หรือเนื่องจากประสบการณ์ทั้งหลายของพวกเจ้านั้นผิดเพี้ยนไป

และพวกเจ้าขาดพร่องความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

พวกมันก็จะกลายเป็นอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและเป็นขวากหนามที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนเส้นทางแห่งการเชื่อในพระ
เจ้าของพวกเจ้า และดังนั้น เรา รู้สึกว่าจำเป็นต้องสามัคคีธรรมกับพวกเจ้าเกี่ยวกับหัวเรื่องนี้

บัดนี้พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าปัญหาของพวกเจ้าคืออะไร? พวกเจ้าเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับปัญหาที่เราพูดถึงหรือไม่?

ปัญหาเหล่านี้คือปัญหาที่พวกเจ้าจะเผชิญหน้าใช้หรือไม่? พวกมันเป็นปัญหาที่พวกเจ้าไม่เข้าใจหรือไม่?

พวกมันเป็นปัญหาที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับพวกเจ้าหรือไม่? ปัญหาเหล่านี้สำคัญต่อพวกเจ้าหรือไม่?

พวกมันเป็นปัญหาจริงๆ กระนั้นหรือ? เรื่องนี้เป็นบ่อเกิดความสับสนยิ่งใหญ่มากแก่พวกเจ้า

ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ซึ่งพวกเขาเชื่อในพระองค์ และแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้เอาจริงเอาจังกับพระองค์เลย ผู้คนบางคนกล่าวว่า “ฉันรู้ว่าพระองค์คือพระเจ้า และดังนั้น ฉันจึงติดตามพระองค์ เพราะพระวาระของพระองค์คือการแสดงออกของพระเจ้า นั่นก็พอแล้ว จำเป็นต้องมีข้อพิสูจน์อะไรมากกว่านี้อีก?

แน่นอนแล้วใช่หรือไม่ว่าพวกเราไม่จำเป็นต้องตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับพระเจ้า?

แน่นอนแล้วใช่หรือไม่ว่าพวกเราไม่ควรที่จะต้องทดสอบพระเจ้า?

แน่นอนแล้วใช่หรือไม่ว่าพวกเราไม่จำเป็นต้องตั้งคำถามถึงเนื้อแท้ของพระเจ้าและพระอัครลักษณะของพระเจ้าพระองค์เอง?” ไม่ว่าพวกเขาจะคิดในหนทางนี้หรือไม่ก็ตาม

เราไม่ตั้งคำถามเช่นนั้นออกไปเพื่อให้พวกเขารู้สึกสับสนเกี่ยวกับพระเจ้า หรือเพื่อให้พวกเขาทดสอบพระองค์

นับประสาอะไรที่จะตั้งคำถามเพื่อให้พวกเขามีข้อสงสัยเกี่ยวกับพระอัครลักษณะและเนื้อแท้ของพระเจ้า ตรงกันข้าม เราทำเช่นนั้นเพื่อส่งเสริมให้พวกเขาเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระเจ้า และเกิดความมั่นใจและความเชื่อมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับสถานะของพระเจ้า

เพื่อที่พระเจ้าอาจจะกลายเป็นองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นในหัวใจของพวกเขาเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระเจ้า และเพื่อที่สถานะดั้งเดิมของพระเจ้า—ในฐานะพระผู้สร้าง ผู้ทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง

พระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เอง—อาจจะได้ฟื้นคืนมาในหัวใจของสิ่งที่ทรงสร้างทุกสิ่ง

นี่ยังเป็นประเด็นหลักที่เราากำลังจะสามัคคีธรรมถึงด้วยเช่นกัน

บัดนี้ พวกเราเริ่มอ่านคัมภีร์ต่อไปนี้จากพระคัมภีร์กันเถิด

1. พระเจ้าทรงใช้พระวาระเพื่อสร้างทุกสรรพสิ่ง

ปฐมกาล 1:3-5 พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดแสงสว่าง” แสงสว่างก็เกิดขึ้น พระเจ้าทรงเห็นว่าแสงสว่างนั้นดี และทรงแยกแสงสว่างออกจากความมืดพระเจ้าทรงเรียกแสงสว่างนั้นว่า วัน และความมืดนั้นว่า คืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันแรก

ปฐมกาล 1:6-7 พระเจ้าตรัสว่า “จงมีอากาศพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน” พระเจ้าทรงสร้างอากาศพื้นนั้นขึ้น แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้อากาศพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนืออากาศพื้น ก็เป็นดังนั้น

ปฐมกาล 1:9-11 พระเจ้าตรัสว่า “น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น” ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเรียกที่แห่งนั้นว่า แผ่นดิน และที่ซึ่งน้ำรวมกันนั้นว่า ทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี พระเจ้าตรัสว่า

“แผ่นดินจึงเกิดพืช คือ ธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน”
และก็เป็นดังนี้

ปฐมกาล 1:14-15 พระเจ้าตรัสว่า “จงมีดวงสว่างต่างๆ ของภาคพื้นฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน
ให้เป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี และให้เป็นดวงสว่างต่างๆ บนภาคพื้นฟ้า เพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน”
ก็เป็นดังนี้

ปฐมกาล 1:20-21 พระเจ้าตรัสว่า “น้ำจึงอุดมด้วยฝูงสัตว์ที่มีชีวิต
และให้นกบินไปมาในภาคพื้นฟ้าเหนือแผ่นดิน” พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสัตว์ที่มีชีวิตทุกชนิด
ซึ่งแหวกว่ายอยู่ในน้ำเป็นฝูงๆ ตามชนิดของมัน และสัตว์ปีกทุกชนิดตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี

ปฐมกาล 1:24-25 พระเจ้าตรัสว่า “แผ่นดินจึงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน
และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน” ก็เป็นดังนี้ พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน
สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินตามชนิดของมัน
แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

ในวันแรก กลางวันและกลางคืนของมวลมนุษย์ถือกำเนิดขึ้นและเย็นหยดมันลงเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

พวกเรามาดูบทตอนแรกกันเถิด ความว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงเกิดแสงสว่าง’ แสงสว่างก็เกิดขึ้น
พระเจ้าทรงเห็นว่าแสงสว่างนั้นดี และทรงแยกแสงสว่างออกจากความมืดพระเจ้าทรงเรียกแสงสว่างนั้นว่า
วัน และความมืดนั้นว่า ค่ำ มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันแรก” (ปฐมกาล 1:3-5)

บทตอนนี้พรรณนาถึงการกระทำครั้งแรกของพระเจ้าในปฐมกาลแห่งการทรงสร้าง
และวันแรกที่พระเจ้าได้ทรงผ่านซึ่งมีเวลาเย็นและเวลาเช้า แต่มันเป็นวันที่เหนือธรรมดา กล่าวคือ
พระเจ้าได้ทรงเริ่มเตรียมแสงสว่างให้แก่ทุกสรรพสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น

ได้ทรงแยกแสงสว่างออกจากความมืด ในวันนี้ พระเจ้าได้ทรงเริ่มตรัส

และพระวาทะและสิทธิอำนาจของพระองค์ดำรงอยู่เคียงข้างกัน

สิทธิอำนาจของพระองค์ได้เริ่มแสดงออกไปท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และฤทธานุภาพของพระองค์ได้แผ่กระจายท่ามกลางทุกสรรพสิ่งอันเป็นผลมาจากพระวาทะของพระองค์
จากวันนี้เป็นต้นไป ทุกสรรพสิ่งได้เป็นรูปร่างและเย็นหยดมันลงเนื่องจากพระวาทะของพระเจ้า

สิทธิอำนาจของพระเจ้า และฤทธานุภาพของพระเจ้า

และพวกมันได้เริ่มต้นทำหน้าที่เนื่องจากพระวาทะของพระเจ้า สิทธิอำนาจของพระเจ้า

และฤทธานุภาพของพระเจ้า เมื่อพระเจ้าได้ตรัสพระวาทะที่ว่า “จงเกิดแสงสว่าง” ดังนั้นแสงสว่างก็มีขึ้น

พระเจ้ามิได้ทรงเริ่มต้นโครงการใดๆ ของพระราชกิจ

ความสว่างได้ปรากฏขึ้นอันเป็นผลมาจากพระวาระของพระองค์ นี่คือความสว่างที่พระเจ้าทรงเรียกว่ากลางวัน

และซึ่งมนุษย์ยังคงพึงพาศักดิ์เพื่อการดำรงอยู่ของเขาในวันนี้ ด้วยพระบัญชาของพระเจ้า

เนื้อแท้และคุณค่าของมันไม่เคยเปลี่ยนแปลงไป และมันไม่เคยอันตรายหายไป

การดำรงอยู่ของมันแสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า

และกล่าวประกาศถึงการดำรงอยู่ของผู้สร้าง

มันยืนยันทันทีแล้วครั้งเล่าถึงพระอัครลักษณะและสถานะของผู้สร้าง

มันไม่ใช่สิ่งที่มิอาจจับต้องได้หรือสิ่งลวงตา หากแต่เป็นความสว่างจริงที่มนุษย์สามารถมองเห็นได้

จากเวลานั้นเป็นต้นไป ในโลกกว้างเปล่าใบนี้ซึ่ง “แผ่นดินก็ร้างและว่างเปล่า ความมืดอยู่เหนือน้ำ”

ก็ได้มีสิ่งที่เป็นวัตถุสิ่งแรกก่อกำเนิดขึ้น สิ่งนี้มาจากพระวาระจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

และได้ปรากฏขึ้นในกิจการแรกแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งเนื่องจากสิทธิอำนาจและถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้า

ไม่นานหลังจากนั้น

พระเจ้าได้ทรงสั่งให้ความสว่างและความมืดแยกออกจากกัน... ทุกสิ่งทุกอย่างได้เปลี่ยนและครบบริบูรณ์เนื่องจาก

พระวาระของพระเจ้า... พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนี้ว่า “กลางวัน” และความมืดนั้นพระองค์ทรงเรียกว่า

“กลางคืน” ณ เวลานั้น เวลาเย็นแรกและเวลาเช้าแรกได้ก่อกำเนิดขึ้นในโลกที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะสร้างขึ้น

และพระเจ้าได้ตรัสว่า นี่คือวันแรก วันนั้นคือวันแรกแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของผู้สร้าง

และเป็นปฐมกาลแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

และเป็นครั้งแรกที่สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของผู้สร้างได้รับการแสดงออกไปในโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง

ขึ้นใบนี้

มนุษย์สามารถมองเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าและพระวาระของพระเจ้า

ตลอดจนฤทธานุภาพของพระเจ้าได้โดยผ่านทางพระวาระเหล่านี้

เพราะมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงครองฤทธานุภาพเช่นนั้น

ดังนั้นจึงมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีสิทธิอำนาจเช่นนั้น เพราะพระเจ้าทรงสิทธิอำนาจเช่นนั้น

จึงมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีฤทธานุภาพเช่นนั้น

มนุษย์คนใดหรือวัตถุใดสามารถมีสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเช่นนั้นได้หรือไม่?

มีคำตอบในหัวใจของพวกเขเจ้าหรือไม่? นอกจากพระเจ้าแล้ว

มีสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดที่มีสิทธิอำนาจเช่นนั้นหรือไม่?

พวกเขเจ้าเคยเห็นตัวอย่างของสิ่งเช่นนั้นในหนังสือหรือสิ่งตีพิมพ์ใดหรือไม่? มีบันทึกใดๆ

ว่าใครบางคนได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งบ้างหรือไม่?

ไม่ปรากฏว่ามีในหนังสือหรือบันทึกอื่นใด

แน่นอนว่าเหล่านี้คือพระวณะเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเกี่ยวกับการทรงสร้างโลกอันสง่างามของพระเจ้า ซึ่งถูกบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์

พระวณะเหล่านี้ได้รับเพื่อสิทธิอำนาจและพระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้า

สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเช่นนั้นเป็นสัญลักษณ์ของพระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้า? สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นถูกครองโดยพระเจ้า และพระเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น?

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเช่นนั้น!

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพนี้ไม่สามารถถูกครองหรือแทนที่ได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดๆ! นี่เป็นหนึ่งในพระลักษณะเฉพาะของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เองใช่หรือไม่?

พวกเจ้าเคยเป็นประจักษ์พยานถึงมันหรือไม่?

พระวณะเหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้คนได้เข้าใจข้อเท็จจริงได้อย่างรวดเร็วและชัดเจนว่าพระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจที่เป็นเอกลักษณ์ และฤทธานุภาพที่เป็นเอกลักษณ์ ทรงถือครองพระอัครลักษณะและสถานะสูงสุด

จากการสามัคคีธรรมข้างต้นนี้

พวกเจ้าสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพระเจ้าที่พวกเจ้าเชื่อนั้นทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เอง?

ในวันที่สอง สิทธิอำนาจของพระเจ้าจัดการเตรียมการน้ำ และสร้างภาคพื้น

และพื้นที่สำหรับการอยู่รอดของมนุษย์ขึ้นพื้นฐานที่สุดปรากฏขึ้น

พวกเราอ่านบทตอนที่สองจากพระคัมภีร์กันเถิด ความว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน’ พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้นนั้นขึ้น

แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้น ก็เป็นดังนี้” (ปฐมกาล 1:6-7)

มีความเปลี่ยนแปลงใดเกิดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน”

ในคัมภีร์นี้กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้นนั้นขึ้น

แล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้น”

อะไรคือผลลัพธ์หลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสและได้ทำการนี้? คำตอบอยู่ในตอนสุดท้ายของบทตอนนี้ ความว่า “ก็เป็นดังนี้”

สองประโยคสั้นๆ นี้บันทึกเหตุการณ์ที่สง่างาม และพรรณนาจากที่น่าอัศจรรย์—

หน้าที่การงานที่น่าเกรงขามซึ่งพระเจ้าได้ทรงควบคุมน้ำ และได้ทรงสร้างพื้นที่ซึ่งมนุษย์สามารถดำรงอยู่ได้...

ในภาพนี้ น้ำและภาคพื้นปรากฏขึ้นเฉพาะเบื้องพระเนตรของพระเจ้าโดยทันที

และพวกมันได้แยกออกโดยสิทธิอำนาจแห่งพระวณะของพระเจ้า และได้แยกออกเป็น “ข้างบน” และ “ข้างใต้”

ในลักษณะที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดแต่งตั้ง กล่าวคือ
ภาคพื้นทีพระเจ้าได้ทรงสร้างนั้น ไม่เพียงครอบคลุมน้ำที่อยู่ข้างใต้เท่านั้น
แต่ยังพยุ้งน้ำเบื้องบนด้วยเช่นกัน... ในการนี้ ช่วยไม่ได้ที่มนุษย์จะเพียงแต่จ้องมอง อึ้งตะลึงงัน
และอ้าปากค้างด้วยความเลื่อมใสในมหิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระองค์และความตระการตาของฉากซึ่งพระ
ผู้สร้างได้ทรงเคลื่อนและทรงบัญชาน้ำ และได้ทรงสร้างภาคพื้น
พระเจ้าได้ทรงสัมฤทธิ์ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อีกอย่างหนึ่งโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า
และฤทธานุภาพของพระเจ้า และสิทธิอำนาจของพระเจ้า
นี่มิใช่มหิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างหรือ?
ขอให้พวกเราใช้คำภีร์มาอธิบายกิจการทั้งหลายของพระเจ้ากันเถิด กล่าวคือ
พระเจ้าได้ตรัสพระวณะของพระองค์ และเนื่องจากพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้าจึงมีภาคพื้นขึ้นในระหว่างน้ำ
ในขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงที่น่าเกรงขามหนึ่งก็ได้เกิดขึ้นในพื้นที่นี้เนื่องจากพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้า
และมันไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงในความสำนึกรับรู้ธรรมดาทั่วไป
แต่เป็นการแทนที่ชนิดที่ความว่างเปล่ากลายเป็นบางสิ่งบางอย่าง มันเกิดมาจากพระคำริของพระผู้สร้าง
และได้กลายเป็นบางสิ่งบางอย่างจากความว่างเปล่าเนื่องจากพระวณะที่พระผู้สร้างได้ตรัสไป และยังไปกว่านั้น
จากจุดนี้เป็นต้นไปมันจะดำรงอยู่และยืนหยัดมั่นคงเพื่อประโยชน์ของพระผู้สร้าง และจะแปรผัน เปลี่ยนแปลง
และเริ่มใหม่ตามพระคำริของพระผู้สร้าง
บทตอนนี้พรรณนาถึงกิจการที่สองของพระผู้สร้างในการทรงสร้างโลกทั้งใบของพระองค์
มันเป็นการแสดงออกอีกอย่างหนึ่งของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง
เป็นการบุกเบิกหน้าที่การงานอีกอย่างหนึ่งโดยพระผู้สร้าง
วันนี้คือวันที่สองที่พระผู้สร้างได้ทรงผ่านไปในนับตั้งแต่การวางรากฐานของโลก
และมันเป็นวันที่น่าอัศจรรย์อีกวันหนึ่งสำหรับพระองค์ กล่าวคือ พระองค์ได้ทรงดำเนินไปท่ามกลางความว่าง
พระองค์ได้ทรงนำมาซึ่งภาคพื้น พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมการและทรงควบคุมน้ำ
และกิจการทั้งหลายของพระองค์ สิทธิอำนาจของพระองค์
และฤทธานุภาพของพระองค์ถูกนำไปทรงพระราชกิจในวันใหม่...

เคยมีภาคพื้นในระหว่างน้ำก่อนที่พระเจ้าตรัสพระวณะของพระองค์หรือไม่? แน่แน่นอนว่าไม่!
และเป็นอย่างไรเล่าหลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ”
สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าตั้งพระทัยไว้ได้ปรากฏขึ้น มีภาคพื้นระหว่างน้ำ และน้ำถูกแยกออกเพราะพระเจ้าได้ตรัสว่า
“แยกน้ำออกจากกัน” ด้วยวิธีนี้ วัตถุใหม่สองสิ่ง
สองสิ่งทีเพิ่งเกิดใหม่ได้ปรากฏขึ้นท่ามกลางสรรพสิ่งอันเป็นผลมาจากสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า

ตามพระวณะของพระเจ้า พวกเจ้ารู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับการปรากฏของสิ่งใหม่สองสิ่งนี้?

พวกเจ้ารู้สึกถึงความยิ่งใหญ่แห่งอุทยานภาพของพระผู้สร้างหรือไม่?

พวกเจ้ารู้สึกถึงพลังที่เป็นเอกลักษณ์และเหนือธรรมชาติของพระผู้สร้างหรือไม่?

ความยิ่งใหญ่ของพลังและอุทยานภาพเช่นนั้นเป็นไปเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และสิทธิอำนาจนี้เป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เอง

และพระลักษณะเฉพาะที่ทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง

บทตอนนี้ได้ให้ความสำนึกับรู้ที่ลุ่มลึกถึงความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าแก่พวกเจ้าอีกครั้งหนึ่งหรือไม่?

แท้จริงแล้ว เรายังไม่เพียงพอเลย สิทธิอำนาจและอุทยานภาพของพระผู้สร้างแผ่ออกไปไกลเกินกว่านี้

ความทรงเอกลักษณ์ของพระองค์มิใช่เป็นเพียงเพราะพระองค์ทรงครองเนื้อแท้ที่ไม่เหมือนเนื้อแท้ของสิ่งทรงสร้

างใดเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะสิทธิอำนาจและอุทยานภาพของพระองค์นั้นเหนือธรรมดา ไร้ขีดจำกัด

เป็นสุดยอดของทุกสิ่ง และยืนหยัดเหนือทุกสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น

เป็นเพราะสิทธิอำนาจของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นนั้นสามารถสร้างชีวิต

ก่อกำเนิดการอัศจรรย์ และสร้างทุกเวลาในที่ที่นาตื่นตาตื่นใจและเหนือธรรมดาอีกด้วย ในขณะที่เดียวกัน

พระองค์ทรงสามารถควบคุมชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างและถือครองอธิปไตยเหนือการอัศจรรย์ทั้งหลายและทุกเว

ลานาที่ที่พระองค์ทรงสร้าง

ในวันที่สาม พระวณะของพระเจ้าให้กำเนิดแผ่นดินโลกและทะเล

และสิทธิอำนาจของพระเจ้าทำให้โลกเต็มเปี่ยมด้วยชีวิต

ต่อไป พวกเรามาอ่านประโยคแรกของปฐมกาล 1:9-10 กันเถิด ความว่า “พระเจ้าตรัสว่า

“น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน ที่แห่งจงปรากฏขึ้น”

ได้เกิดความเปลี่ยนแปลงใดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าเพียงแค่ตรัสว่า “น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่ในที่เดียวกัน

ที่แห่งจงปรากฏขึ้น”? และได้มีสิ่งใดในพื้นที่นั้นนอกเหนือจากความสว่างและภาคพื้น?

ในคัมภีร์เหล่านี้มีใจความว่า “พระเจ้าจึงทรงเรียกที่แห่งนั้นว่า แผ่นดิน และที่ซึ่งน้ำรวมกันนั้นว่า ทะเล

พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” กล่าวคือ บัดนี้มีแผ่นดินและทะเลในพื้นที่นี้ และแผ่นดินกับทะเลนั้นถูกแยกออกจากกัน

การปรากฏของสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากพระบัญชาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าว่า “และก็เป็นดั่งนั้น”

คัมภีร์นี้พรรณนาหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเร่งรีบขณะที่พระองค์กำลังทรงกระทำการนี้?

มันพรรณนาหรือไม่ว่าพระองค์ทรงใช้แรงกำลังทางกาย? ดังนั้น พระเจ้าได้ทรงกระทำการนี้ได้อย่างไร?

พระองค์ได้ทรงทำให้สิ่งใหม่ๆ เหล่านี้ก่อกำเนิดขึ้นมาอย่างไร?

พระเจ้าได้ทรงใช้พระวณะเพื่อสัมฤทธิ์การทั้งหมดนี้
เพื่อสร้างความครบถ้วนบริบูรณ์ของการนี้อย่างชัดเจนในตัว

ในบทตอนสามบทข้างต้น พวกเราได้เรียนรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยของสามเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่
สามเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ได้บังเกิดและถูกทำให้เป็นขึ้นมาโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า
และเป็นเพราะพระวณะของพระเจ้านั่นเองที่เหตุการณ์เหล่านี้ได้ปรากฏขึ้นเฉพาะเบื้องพระเนตรของพระเจ้าที่ล
ะเหตุการณ์ ด้วยเหตุนี้ จึงสามารถเห็นได้ว่าพระวณะของพระเจ้าที่ว่า “พระเจ้าตรัส แล้วมันจะสำเร็จลุล่วง
พระองค์ทรงบัญชา แล้วมันจะยืนหยัดมั่นคง” นั้นมิใช่ไร้แก่นสาร
เนื้อแท้ของพระเจ้านี้เป็นการยืนยันถึงช่วงเวลาที่พระคำของพระองค์เกิดขึ้น
และเมื่อพระองค์ทรงเยี่ยมพระ โยชูเพื่อตรัส เนื้อแท้ของพระองค์ก็ถูกสะท้อนออกมาอย่างเต็มเปี่ยม

พวกเรามาต่อกันที่ประโยคสุดท้ายของบทตอนนี้กันเถิด ความว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘แผ่นดินจงเกิดพืช คือ
ธัญพืชที่ให้เมล็ด และต้นไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมัน และมีเมล็ดในผลบนแผ่นดิน’ และก็เป็นดังนั้น”
ในขณะที่พระเจ้ากำลังตรัส สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้เป็นขึ้นมาตามพระคำของพระเจ้า และในทันใดนั้น
ความหลากหลายของรูปแบบชีวิตเล็กๆ ที่ละเอียดอ่อนก็โผล่ศีรษะของพวกมันอย่างไม่มั่นคงผ่นดินขึ้นมา
และพวกมันโบกมือทักทายกันอย่างกระตือรือร้น พยักหน้าและยิ้มให้กับโลก
ก่อนที่พวกมันจะได้สะบัดเศษดินออกจากตัวของพวกมันเสียอีก
พวกมันขอบคุณพระเจ้าผู้สร้างสำหรับชีวิตที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกมัน
และประกาศต่อโลกว่าพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของทุกสรรพสิ่ง
และว่าพวกมันต่างจะอุทิศชีวิตของพวกมันเพื่อแสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง
ขณะที่พระวณะทั้งหลายของพระเจ้าถูกตรัสไป แผ่นดินได้กลายเป็นเขียวชอุ่ม
ธัญพืชทุกชนิดที่มนุษย์สามารถชื่นชมก็ได้ผุดและแทรกผ่านพื้นดินออกมา
และภูเขาและทุ่งราบทั้งหลายได้กลายเป็นแออัดอย่างหนาแน่นด้วยต้นไม้และผืนป่า... โลกที่ไม่เกิดผลใบนี้
ซึ่งยังไม่มีร่องรอยของสิ่งมีชีวิตใดๆ ได้ถูกปกคลุมด้วยความคายนั่นของหญ้า ธัญพืช และต้นไม้
และท่วมท้นด้วยพฤษชาติ...กลิ่นหอมของหญ้าและความหอมระเหยของดินได้แพร่กระจายผ่านอากาศ
และทิวแถวของต้นไม้ได้เริ่มหายใจควบคู่ไปกับการหมุนเวียนของอากาศ
และได้เริ่มกระบวนการของการเจริญเติบโต ในขณะเดียวกัน
เนื่องจากพระวณะของพระเจ้าและการติดตามพระคำของพระเจ้า
ต้นไม้ทั้งหมดได้เริ่มต้นวัฏจักรชีวิตที่ไม่มีวันสิ้นสุดซึ่งพวกมันเติบโต ผลิดอก ออกผล และเพิ่มทวีคูณ
พวกมันได้เริ่มยึดติดกับครรลองชีวิตตามลำดับของพวกมันและได้เริ่มปฏิบัติบทบาทตามลำดับของพวกมันอย่าง
เข้มงวดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง...พวกมันทั้งหมดได้ถือกำเนิดและดำรงชีวิตเนื่องจากพระวณะของพระเจ้าผู้สร้าง

พวกมันจะได้รับการจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงอันไม่หยุดหย่อนของพระผู้สร้าง และจะรอดชีวิตอย่างเหนียวแน่นในทุกมุมของแผ่นดินอยู่เสมอเพื่อแสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง และพวกมันจะแสดงออกไปให้เห็นถึงพลังชีวิตที่พระผู้สร้างได้ประทานให้แก่พวกมัน...

ชีวิตของพระผู้สร้างนั้นเหนือธรรมดา พระคำของพระองค์นั้นเหนือธรรมดา และสิทธิอำนาจของพระองค์นั้นเหนือธรรมดา และดังนั้น เมื่อพระวณะของพระองค์ถูกเปล่งออกไป ผลลัพธ์สุดท้ายก็คือ “และก็เป็นดังนั้น” เห็นได้ชัดว่า พระเจ้าไม่จำเป็นต้องทรงพระราชกิจด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงกระทำการ พระองค์เพียงทรงใช้พระคำของพระองค์เพื่อบัญชาและพระวณะของพระองค์เพื่อสั่งการ และในหนทางนี้สิ่งทั้งหลายก็สัมฤทธิ์ผล ในวันนี้ พระเจ้าได้ทรงรวมน้ำเข้าด้วยกันในที่แห่งหนึ่ง และให้แผ่นดินแห้งปรากฏขึ้น หลังจากนั้นพระเจ้าได้ทรงทำให้ต้นหญ้าผลิออกมาจากแผ่นดิน และมีธัญพืชที่มีเมล็ดงอกขึ้นมา และต้นไม้ก็ออกผล และพระเจ้าได้ทรงจำแนกพวกมันแต่ละอย่างไปตามชนิด และได้ทรงทำให้แต่ละชนิดมีเมล็ดของมันเอง ทั้งหมดนี้เป็นจริงขึ้นได้ตามพระคำของพระเจ้าและพระบัญชาแห่งพระวณะของพระเจ้า และแต่ละชนิดนั้นได้ปรากฏขึ้นในโลกใหม่ใบนี้ ตามลำดับ

เมื่อครั้งที่พระเจ้ายังมีได้เริ่มพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงมีภาพของสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยที่จะสัมฤทธิ์ผลอยู่ในพระหฤทัยของพระองค์อยู่แล้ว และเมื่อพระเจ้าทรงเตรียมที่จะสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้ ซึ่งยังเป็นเมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงเยี่ยมพระโอรสของพระองค์เพื่อตรัสถึงเนื้อหาของภาพนี้ด้วยนั้น ความเปลี่ยนแปลงก็ได้เริ่มเกิดขึ้นในทุกสรรพสิ่งเนื่องจากสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้าจะได้ทรงกระทำอย่างไร หรือพระองค์ได้ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ไปอย่างไร แต่ทั้งหมดนั้นได้สัมฤทธิ์ผลไปที่ละขั้นตอนตามแผนของพระเจ้าและเพราะพระวณะของพระเจ้า และความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายได้เกิดขึ้นระหว่างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกเนื่องจากพระวณะและสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่ละขั้นตอน

ความเปลี่ยนแปลงและอุบัติการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ได้แสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง และความเหนือธรรมดาและความยิ่งใหญ่แห่งฤทธานุภาพของชีวิตของพระผู้สร้าง พระคำของพระองค์ไม่ใช่แนวคิดที่เรียบง่าย หรือภาพว่างเปล่า แต่เป็นสิทธิอำนาจที่มีพลังกำลังและพลังงานที่เหนือธรรมดา และสิ่งเหล่านั้นคือฤทธานุภาพที่จะทำให้ทุกสรรพสิ่งเปลี่ยนแปลง พื้นตัว เริ่มต้นใหม่ และพินาศไป เพราะการนี้

ทุกสรรพสิ่งทำหน้าที่เนื่องจากพระคำริของพระองค์
และในขณะเดียวกันก็สัมฤทธิ์ผลเนื่องจากพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์...

ก่อนที่ทุกสรรพสิ่งจะได้ปรากฏขึ้น แผนซึ่งครบบริบูรณ์ได้ก่อรูปร่างขึ้นในพระคำริของพระเจ้ามานานมาแล้ว
และโลกใหม่ก็ได้สัมฤทธิ์ผลขึ้นเมื่อนานมาแล้ว ถึงแม้ว่าในวันที่สามได้ปรากฏมีต้นไม้ทุกชนิดบนแผ่นดิน
แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงมีเหตุผลที่จะหยุดชะงักขึ้นตอนทั้งหลายแห่งการทรงสร้างโลกใบนี้ของพระองค์
พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะตรัสพระวณะของพระองค์ต่อไป จะสัมฤทธิ์การทรงสร้างสิ่งใหม่ๆ ทุกสิ่งต่อไป
พระองค์จะตรัส จะทรงออกพระบัญชาของพระองค์
และจะทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์และแสดงออกไปให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระองค์
และพระองค์ได้ทรงเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงวางแผนที่จะเตรียมให้แก่สรรพสิ่งทั้งมวลแล
ะมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยไว้ว่าจะสร้าง...

ในวันที่สี่ ฤดูกาล วัน และปีของมวลมนุษย์มีขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อทำแผนของพระองค์ให้สำเร็จจุลวง
และในหนทางนี้พระองค์ได้ทรงผ่านสามวันแรกแห่งแผนของพระองค์แล้ว ในระหว่างสามวันนี้
ไม่เห็นว่พระเจ้าจะทรงคิดพระราชกิจอยู่ หรือทรงเหน็ดเหนื่อยพระองค์เอง ในทางตรงกันข้าม
พระองค์ได้ทรงผ่านสามวันแรกที่น่าอัศจรรย์ของแผนของพระองค์
และได้สัมฤทธิ์หน้าที่การงานที่ยิ่งใหญ่แห่งการแปลงรูปครั้งใหญ่ของโลก
โลกใบใหม่ได้ปรากฏขึ้นเฉพาะเบื้องพระเนตรของพระองค์
และภาพสวยงามที่เคยถูกปิดผนึกไว้ภายในพระคำริของพระองค์
ในที่สุดก็ได้รับการเผยออกมาในพระวณะของพระเจ้าทีละชิ้น
การปรากฏของสิ่งใหม่แต่ละสิ่งนั้นเหมือนการกำเนิดของทารกแรกเกิด
และพระเจ้าผู้สร้างได้ทรงรับเอาความยินดีในภาพที่ครั้งหนึ่งเคยอยู่ในพระคำริของพระองค์
แต่เป็นภาพที่บัดนี้ได้รับการทำให้มีชีวิตขึ้นแล้ว ณ เวลานี้
พระทัยของพระองค์ได้รับเสวยเสี้ยวหนึ่งของความพึงพอใจพระทัย แต่แผนของพระองค์เพิ่งได้เริ่มต้นขึ้นเท่านั้น
ในชั่วพริบตา วันใหม่ก็ได้มาถึง—และหน้าถัดไปในแผนของพระเจ้าผู้สร้างเป็นเช่นไร? พระองค์ได้ตรัสสิ่งใดไว้?
พระองค์ได้ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์อย่างไร? ในขณะเดียวกัน สิ่งใหม่อันใดบ้างที่ได้มาสู่โลกใบใหม่?
เมื่อติดตามการทรงนำของพระเจ้าผู้สร้าง
สายตาอันจับจ้องของพวกเราก็ได้มองเห็นวันที่สี่แห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าผู้สร้าง
วันซึ่งยังไม่ใช่การเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง แน่แน่นอนว่าสำหรับพระเจ้าผู้สร้างนั้น

มันคือวันที่น่าอัศจรรย์อีกวันหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัย

และมันคืออีกวันหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับมวลมนุษย์ในปัจจุบันนี้

แน่นอนว่ามันคือวันที่มีคุณค่าอันมีอาภะประเมินได้ มันน่าอัศจรรย์อย่างไร มันสำคัญถึงเพียงนั้นอย่างไร

และมันมีค่าอันมีอาภะประเมินได้อย่างไร? พวกเรามาฟังพระวณะที่พระเจ้าผู้สร้างได้ตรัสไว้กันก่อน...

“พระเจ้าตรัสว่า ‘จงมีดวงสว่างต่างๆ ของภาคพื้นฟ้า เพื่อแยกวันออกจากคืน ให้เป็นหมายกำหนดฤดู วัน ปี และให้เป็นดวงสว่างต่างๆ บนภาคพื้นฟ้า เพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน’ ก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:14-15)

นี่คือการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งที่ได้ถูกแสดงออกไปให้เห็นโดยสิ่งทรงสร้างทั้งหลายภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินแห้งและต้นไม้ทั้งหลายบนแผ่นดิน สำหรับพระเจ้าแล้ว

การกระทำเช่นนั้นเป็นเรื่องง่ายเหมือนสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไปแล้ว

เพราะพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพเช่นนั้น พระเจ้าทรงดั่งมดเช่นพระวณะของพระองค์

และพระวณะของพระองค์จะสำเร็จลุล่วง พระเจ้าได้ทรงสั่งให้ดวงสว่างปรากฏขึ้นบนพื้นฟ้า

และดวงสว่างเหล่านั้นไม่ได้เพียงส่องสว่างในท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลกเท่านั้น

แต่ยังได้ทำหน้าที่เป็นหมายกำหนดกลางวันและกลางคืน กำหนดฤดู วัน และปีอีกด้วย ด้วยวิธีนี้เอง

ขณะที่พระองค์ตรัสพระวณะของพระองค์

ทุกกิจการที่พระเจ้าได้ทรงปรารถนาให้สัมฤทธิ์ผลก็ได้ลุล่วงไปตามความหมายของพระเจ้าและในลักษณะที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้

ดวงสว่างบนพื้นฟ้าคือวัตถุในท้องฟ้าที่สามารถแผ่ความสว่างได้

ดวงสว่างเหล่านั้นให้ความกระจ่างแก่ท้องฟ้าและแผ่นดินและทะเล

พวกมันวิวัฒนาการไปตามจังหวะและความถี่ที่พระเจ้าทรงบัญชา

และให้ความสว่างแก่ช่วงเวลาที่แตกต่างกันบนแผ่นดิน และด้วยวิธีนี้เอง

วัฏจักรที่วิวัฒนาการของดวงสว่างทั้งหลายก็ทำกลางวันและกลางคืนก่อกำเนิดขึ้นในทิศตะวันออกและทิศตะวันตกของแผ่นดิน และดวงสว่างเหล่านั้นมิใช่เป็นเพียงหมายกำหนดของกลางวันและกลางคืนเท่านั้น

แต่พวกมันยังเป็นเครื่องหมายของการเฉลิมฉลองและวันพิเศษต่างๆ

ของมวลมนุษย์ด้วยเช่นกันโดยผ่านทางวัฏจักรที่แตกต่างกันเหล่านี้

พวกมันเป็นเครื่องประกอบและเครื่องเคียงที่เพียบพร้อมให้แก่ฤดูกาล—คือฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง

และฤดูหนาว—ที่พระเจ้าทรงกำหนดให้มีขึ้น

โดยพร้อมกันกับที่ดวงสว่างเหล่านั้นทำหน้าที่อย่างปรองดองกันเป็นเครื่องหมายที่ปกติและถูกต้องแม่นยำสำหรับช่วงเวลา วัน และปีทางจักรวาลแก่มวลมนุษย์ ถึงแม้ว่ามีเพียงหลังจากเกิดการทำความเกษรกรรมแล้วเท่านั้น

มวลมนุษย์จึงจะได้เริ่มเข้าใจและเผชิญกับการแบ่งช่วงเวลา วัน

และปีตามจันทรคติที่เกิดขึ้น โดยดวงสว่างทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว ช่วงเวลา
วัน

และปีตามจันทรคติที่มนุษย์เข้าใจในปัจจุบันนี้ได้เริ่มก่อเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้วในวันที่สี่แห่งการทรงสร้างทุกสร
รพลิ่งของพระเจ้า และดังนั้น วัฏจักรที่หมุนเวียนเปลี่ยนไปของฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง
และฤดูหนาวที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์ก็ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อนานมาแล้วในวันที่สี่แห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
ของพระเจ้าเช่นเดียวกัน

ดวงสว่างทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นนั้นทำให้มนุษย์สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างกลางวันและก
กลางวัน และนับวันเวลาได้อย่างสม่ำเสมอ อย่างถูกต้องแม่นยำ และอย่างชัดเจน

และติดตามรับรู้ระยะเวลาและปีทางจันทรคติได้อย่างชัดเจน

(วันที่มีดวงจันทร์เต็มดวงคือวันที่ครบหนึ่งเดือนบริบูรณ์

และจากการนี้มนุษย์ได้รู้ว่าการกระจ่ายของดวงสว่างเริ่มต้นวัฏจักรใหม่

วันที่มีดวงจันทร์ครึ่งดวงคือวันครบครึ่งเดือนบริบูรณ์

ซึ่งบอกกับมนุษย์ว่าระยะเวลาทางจันทรคติรอบใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ซึ่งจากระยะเวลานี้ทำให้สามารถอนุมานได้ว่าในระยะเวลาทางจันทรคติรอบหนึ่งนั้นมีกี่วันและกี่คืน

มีระยะเวลาทางจันทรคติที่รอบในหนึ่งฤดู และมีฤดูในหนึ่งปี

และทั้งหมดนี้ได้รับการเผยออกมาด้วยความสม่ำเสมอที่ยิ่งใหญ่) ดังนั้น มนุษย์สามารถติดตามรับรู้ระยะเวลา วัน

และปีทางจันทรคติที่กำหนดเครื่องหมายด้วยการหมุนครบรอบของดวงสว่างได้อย่างง่ายดาย จากจุดนี้เป็นต้นไป

มวลมนุษย์และทุกสรรพสิ่งดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางการสับเปลี่ยนอย่างเป็นระเบียบของกลางวันและกลางคืน

และการหมุนเวียนของฤดูกาลที่เกิดขึ้นโดยการหมุนครบรอบของดวงสว่างทั้งหลายอย่างไม่รู้ตัว

นี่คือนัยสำคัญของการทรงสร้างดวงสว่างในวันที่สี่ของพระเจ้าผู้สร้าง ในทำนองเดียวกันนั้น

จุดมุ่งหมายและนัยสำคัญของการกระทำนี้ของพระเจ้าผู้สร้างยังคงมีอาจแยกกันได้จากสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ
ของพระองค์ และดังนั้น

ดวงสว่างทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นและคุณค่าที่พวกมันจะนำมาให้แก่มนุษย์ในไม่ช้า

คือไม่เค็คืออย่างหนึ่งในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

ในโลกใหม่ใบนี้ ที่ซึ่งมวลมนุษย์ยังไม่ได้มีการปรากฏขึ้น พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงเตรียมเวลาเย็น เวลาเช้า ภาคพื้น
แผ่นดินและทะเล ภูเขา รัญพืช และต้นไม้ประเภทต่างๆ และความสว่าง ฤดู วัน

และปีสำหรับชีวิตใหม่ที่พระเจ้าจะทรงสร้างขึ้นในไม่ช้า

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้างได้ถูกแสดงออกในสิ่งใหม่ๆ ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นแต่ละสิ่ง

และพระวณะของพระองค์และความสำเร็จเกิดขึ้นโดยพร้อมเพียงกัน โดยไม่มีความคลาดเคลื่อนแม้แต่นิดเดียว

และโดยไม่มีการเว้นช่วงแม้แต่นิดเดียว การปรากฏและการกำเนิดของสิ่งใหม่ๆ
ทั้งหมดเหล่านี้เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง กล่าวคือ
พระองค์ทรงดั่งงามเหมือนดังพระวณะของพระองค์ และพระวณะของพระองค์จะสำเร็จลุล่วง
และสิ่งที่พระองค์ทำให้สำเร็จลุล่วงนั้นยาวนานตลอดไป ข้อเท็จจริงนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ
มันเป็นเช่นไรในอดีต มันก็เป็นเช่นนั้นในวันนี้ และมันจะเป็นเช่นนั้นไปจนตลอดชั่วกาลปาวสาน
เมื่อเจ้ามองดูพระวณะจากคัมภีร์เหล่านี้อีกครั้ง พวกเจ้ารู้สึกว่าคุณมันสดใหม่หรือไม่?
พวกเจ้าได้เห็นเนื้อหาใหม่ และได้มีการค้นพบใหม่ๆ เกิดขึ้นบ้างหรือไม่?
นั่นเป็นเพราะกิจการทั้งหลายของพระผู้สร้างได้กว่นหัวใจของพวกเจ้า
และได้ชี้นำทิศทางความรู้ของพวกเจ้าเกี่ยวกับสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์
และได้เปิดประตูให้แก่ความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับพระผู้สร้างแล้ว
และกิจการทั้งหลายกับสิทธิอำนาจของพระองค์ก็ได้ประทานชีวิตให้กับพระวณะเหล่านี้ ดังนั้น
ในพระวณะเหล่านี้ มนุษย์ยังได้มองเห็นการแสดงออกที่จริงและแจ่มแจ้งถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
ได้เป็นประจักษ์พยานถึงมหาศรัทธาแห่งพระผู้สร้างอย่างแท้จริง
และได้เห็นความเหนือธรรมชาติของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้างก่อให้เกิดปาฏิหาริย์ครั้งแล้วครั้งเล่า
พระองค์ดึงดูดความสนใจของมนุษย์
และช่วยไม่ได้ที่มนุษย์จะเพียงแต่จ้องตงถึงงานมองกิจการที่น่าตื่นตะลึงทั้งหลายที่เกิดจากการใช้สิทธิอำนาจของ
พระองค์ ฤทธานุภาพอันเป็นปรากฏการณ์ของพระองค์นำมาซึ่งความปีติยินดีครั้งแล้วครั้งเล่า
และมนุษย์ถูกปล่อยให้ละลานตาและชื่นชมยินดี อ้าปากค้างด้วยความเลื่อมใส ประหม่าและชื่นใจ ยิ่งไปกว่านั้น
มนุษย์ค้นค้นใจอย่างมองเห็นได้และก่อเกิดเป็นความเคารพ ความนับถือ และความผูกพันขึ้นในตัวเอง
สิทธิอำนาจและกิจการทั้งหลายของพระผู้สร้างมีผลกระทบที่ยิ่งใหญ่และปฏิกิริยาการชำระให้สะอาดต่อจิตวิญญาณ
ของมนุษย์ และยังไปกว่านั้น และสิทธิอำนาจและกิจการเหล่านั้นทำให้จิตวิญญาณของมนุษย์อัมเิบ ทุกๆ
พระคำริของพระองค์ ทุกๆ ถ้อยคำรัสของพระองค์ และทุกๆ
การเปิดเผยสิทธิอำนาจของพระองค์คือผลงานชิ้นเอกท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
และเป็นหน้าที่การงานอันยิ่งใหญ่ที่ทรงคุณค่ามากที่สุดต่อการทำความเข้าใจและความรู้ที่ลึกซึ้งของมวลมนุษย์ที่
ถูกสร้างขึ้น เมื่อพวกเรานับสิ่งที่ทรงสร้างทุกอย่างที่กำเนิดขึ้นจากพระวณะของพระผู้สร้าง
จิตวิญญาณของพวกเราจะถูกดึงเข้าหาการอัศจรรย์แห่งฤทธานุภาพของพระเจ้า
และพวกเราพบว่าพวกเราเองกำลังติดตามอย่างพระบาทของพระผู้สร้างมาถึงวันต่อมา นั่นคือ
วันที่ฟ้าแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า

พวกเราอ่านคัมภีร์กันต่อที่ละบทตอนเถิด ขณะที่เรามองดูกิจการทั้งหลายของพระผู้สร้างมากยิ่งขึ้น

ในวันที่ห้า ชีวิตในรูปแบบที่แตกต่างและหลากหลายจัดแสดงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างในหนทางต่างๆ

คัมภีร์ระบุว่า “พระเจ้าตรัสว่า ‘น้ำจึงอุดมด้วยฝูงสัตว์ที่มีชีวิต และให้นกบินไปมาในภาคพื้นฟ้าเหนือแผ่นดิน’ พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ และสัตว์ที่มีชีวิตทุกชนิด ซึ่งแหวกว่ายอยู่ในน้ำเป็นฝูงๆ ตามชนิดของมัน และสัตว์ปีกทุกชนิดตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” (ปฐมกาล 1:20-21)

คัมภีร์บอกกับพวกเราอย่างชัดเจนว่า ในวันที่ห้า พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ทั้งหลายในน้ำและนกในอากาศ ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ได้ทรงสร้างปลาและนกนานาชนิด และได้ทรงแบ่งประเภทพวกมันแต่ละอย่างออกไปตามประเภท ในหนทางนี้ แผ่นดินโลก ท้องฟ้า และน้ำอุดมขึ้นด้วยการทรงสร้างของพระเจ้า...

ขณะที่พระวณะของพระเจ้าถูกตรัสออกไป ชีวิตใหม่ก็ได้มามีชีวิตขึ้นทันทีท่ามกลางพระวณะของพระผู้สร้าง โดยแต่ละชีวิตมีรูปร่างที่แตกต่างกัน พวกมันได้มาสู่โลกนี้ โดยผลักดันหาตำแหน่ง กระโดดโลดเต้น หาความขึ้นบานยินดี...ปลารูปร่างและขนาดต่างๆ ทั้งหมดแหวกว่ายไปในน้ำ

หอยทุกประเภทเติบโตออกมาจากราย สัตว์ที่ปรับขนาด มีเปลือก และไม่มีกระดูกสันหลังเติบโตออกมาอย่างรีบเร่งในรูปร่างที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ สั้นหรือยาว ดังนั้น สาทะเลนานาประเภทก็ได้เริ่มเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยเช่นกัน โดยไหว่ตัวไปตามการเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตในท้องทะเลนานาชนิด กระเทียม หอยก้นน้ำที่ไหลเอื่อย ราวกับจะพูดกับพวกมันว่า “ขยับขาสิ! พาเพื่อนๆ ของเจ้ามา! เพราะเจ้าจะไม่มีวันโดดเดี่ยวอีกแล้ว!”

จากช่วงขณะที่สิ่งสร้างที่มีชีวิตต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นปรากฏขึ้นในน้ำ

ชีวิตใหม่แต่ละชนิดได้นำความคิดกลับมาสู่ห้วงน้ำที่เคยสงบนิ่งมาเป็นเวลาแสนนาน

และได้นำมาซึ่งศักราชใหม่... จากจุดนั้นเป็นต้นไป พวกมันได้อิงแอบซึ่งกันและกัน

และได้รักษาการรวมกลุ่มซึ่งกันและกัน และไม่ได้ให้มีความห่างไกลระหว่างพวกมันเอง

น้ำได้ดำรงอยู่เพื่อสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ภายในมัน บำรุงเลี้ยงแต่ละชีวิตที่อาศัยอยู่ในอ้อมกอดของมัน

และทุกชีวิตได้ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์ของน้ำเนื่องจากการบำรุงเลี้ยงของมัน

แต่ละฝ่ายได้มอบชีวิตให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง และในเวลาเดียวกัน ในหนทางเดียวกันนั้น

แต่ละฝ่ายก็ได้เป็นพยานต่อความมหัศจรรย์และความยิ่งใหญ่แห่งการทรงสร้างของพระผู้สร้าง

และต่ออุทยานภาพที่ไม่มีสิ่งใดเอาชนะได้แห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง...

เมื่อทะเลไม่ได้นิ่งเงียบอีกต่อไปแล้ว ชีวิตก็ได้เริ่มเติมเต็มท้องฟ้าดังนั้นด้วยเช่นกัน

หมุ่นกน้อยใหญ่บินขึ้นจากพื้นดินไปสู่ท้องฟ้าที่ละตัว

พวกมันมีปีกและขนปกคลุมรูปร่างที่ผอมบางและสง่างามของพวกมัน ซึ่งไม่เหมือนกับสัตว์ในทะเล
พวกมันกระพือปีก

อวดแสดงอย่างภาคภูมิใจและถือตัวกับเลื้อยคลานบนกิ่งดงามของพวกมันและการทำหน้าที่และทักษะพิเศษของพวกมันที่พระเจ้าผู้สร้างได้ประทานแก่พวกมัน พวกมันโบยบินอย่างอิสระ
และทะยานโฉบอย่างชำนาญระหว่างพื้นฟ้าและแผ่นดินโลก
ทั่วทุ่งหญ้าและผืนป่า... พวกมันเป็นที่รักของห้วงอากาศ พวกมันเป็นที่รักของทุกสรรพสิ่ง
พวกมันจะกลายเป็นสายเชือกระหว่างพื้นฟ้าและแผ่นดินโลกในไม่ช้า
และจะส่งผ่านสารทั้งหลายมาถึงทุกสรรพสิ่ง... พวกมันร้องเพลง บินกลาไปมาอย่างชื่นบาน
พวกมันนำพาความยินดี เสียงหัวเราะ

และความก้องกังวานมาสู่โลกที่ครั้งหนึ่งเคยว่างเปล่า... พวกมันใช้เสียงขับร้องที่ไพเราะสดใส
ใช้ถ้อยคำที่อยู่ภายในหัวใจของพวกมันเพื่อสรรเสริญพระเจ้าผู้สร้างสำหรับชีวิตที่ถูกประทานให้แก่พวกมัน
พวกมันเดินร่าอย่างยินดีปรีดาเพื่อแสดงความเพียบพร้อมและความมหัศจรรย์แห่งการทรงสร้างของพระเจ้าผู้สร้าง
และจะอุทิศทั้งชีวิตของพวกมันเพื่อเป็นพยานต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างโดยผ่านทางชีวิตพิเศษที่พระองค์ได้
ประทานให้กับพวกมัน...

ไม่ว่าพวกมันจะอยู่ในน้ำ หรือว่าในท้องฟ้าก็ตาม
สิ่งมีชีวิตที่มากเหลือหลายนี้ได้ดำรงอยู่ในสถานะชีวิตที่แตกต่างกัน โดยพระบัญชาของพระเจ้าผู้สร้าง
และพวกมันได้รวมกลุ่มกันตามลำดับสายพันธุ์ของพวกมัน โดยพระบัญชาของพระเจ้าผู้สร้าง—และธรรมนูญนี้
กฎนี้ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยสรรพสิ่งที่ทรงสร้างใด
พวกมันไม่เคยกล้าไปไกลเกินเขตแดนที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดไว้ให้พวกมัน
อีกทั้งพวกมันก็ไม่สามารถทำได้ พวกมันใช้ชีวิตและทวีจำนวนขึ้น ดังที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงลิขิตไว้
และยึดมั่นกับครรลองชีวิตและธรรมนูญทั้งหลายที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดไว้ให้พวกมัน
และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดต่อพระบัญชาที่ไม่ได้ตรัสออกไปของพระองค์และประกาศิตจากสวรรค์และข้อบ่ง
คับที่พระองค์ทรงมอบให้พวกมัน ตลอดมาจนกระทั่งถึงวันนี้
พวกมันสนทนากับพระเจ้าผู้สร้างด้วยวิธีพิเศษของพวกมันเอง และได้มาซาบซึ่งกับความหมายของพระเจ้าผู้สร้าง
และเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดได้เคยล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง
และอธิปไตยและพระบัญชาของพระองค์เหนือพวกมันได้ถูกใช้อยู่ภายในพระคำริชของพระองค์
ไม่มีพระวณะใดได้ถูกประกาศออกไป
เว้นแต่สิทธิอำนาจที่ทรงเอกสิทธิ์ต่อพระเจ้าผู้สร้างได้ควบคุมสรรพสิ่งทั้งมวลอยู่ในความเงียบที่ไม่มีการใช้ภาษา
และซึ่งแตกต่างไปจากมวลมนุษย์

การใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ในวิธีพิเศษนี้ได้บังคับให้มนุษย์ได้รับความรู้ใหม่ และทำการแปลภาษาใหม่เกี่ยวกับสิทธิอำนาจอันเป็นเอกลักษณ์ของพระผู้สร้าง ในที่นี้ เราต้องบอกเจ้าว่าในวันใหม่
การใช้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้สาธิตแสดงความทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้างอีกครั้งหนึ่ง

ต่อไป พวกเรามาดูประโยคสุดท้ายของบทตอนนี้ในคัมภีร์กัน ความว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

พวกเขาคิดว่าบทตอนนี้หมายความว่าอย่างไร? อารมณ์ความรู้สึกของพระเจ้าบรรจุอยู่ในพระวจนะเหล่านี้
พระเจ้าทรงเฝ้ามองทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างให้เป็นขึ้นมาและยืนหยัดมั่นคงเนื่องจากพระวจนะของพระองค์ และเริ่มเปลี่ยนแปลงทีละน้อย ณ เวลานี้ พระเจ้าพึงพอพระทัยกับสิ่งต่างๆ

ที่พระองค์ได้ทรงทำขึ้นด้วยพระวจนะของพระองค์ และกิจการต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงสัมฤทธิ์ผลหรือไม่?

คำตอบก็คือว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” พวกเขามองเห็นสิ่งใดในที่นี้? ที่ว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

นั่นหมายถึงสิ่งใด? มันเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด?

มันหมายความว่าพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณที่จะทำให้สิ่งที่พระองค์ได้ทรงวางแผนและได้ทรง
แนะนำไว้สำเร็จลุล่วง ที่จะทำให้เป้าหมายที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำเร็จลุล่วง

เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำให้ภารกิจแต่ละอย่างครบบริบูรณ์แล้วนั้น พระองค์รู้สึกเสียพระทัยหรือไม่?

คำตอบก็ยังคงเป็นว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่เพียงแต่พระองค์จะไม่รู้สึกเสียพระทัย

แต่ยังพึงพอพระทัยแทน ที่ว่าพระองค์ไม่รู้สึกเสียพระทัยนั้นหมายความว่าอย่างไร?

มันหมายความว่าแผนของพระเจ้านั้นเพียบพร้อม ว่าฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณของพระองค์นั้นเพียบพร้อม

และว่าเฉพาะโดยสิทธิอำนาจของพระองค์เท่านั้นที่ความเพียบพร้อมเช่นนั้นจะสามารถสำเร็จลุล่วงได้

เมื่อมนุษย์ปฏิบัติการกิจหนึ่ง เขาจะสามารถเห็นว่าดีเหมือนพระเจ้าได้หรือไม่?

ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สามารถสำเร็จลุล่วงถึงความเพียบพร้อมได้หรือไม่?

มนุษย์สามารถทำบางสิ่งบางอย่างให้ครบบริบูรณ์อย่างถาวรชั่วกาลปาวสานได้หรือไม่? ดังเช่นที่มนุษย์กล่าวว่า

“ไม่มีสิ่งใดเพียบพร้อม มีเพียงดีกว่าเท่านั้น” ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์สามารถบรรลุถึงความเพียบพร้อมได้

เมื่อพระเจ้าได้ทรงเห็นว่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำและสัมฤทธิ์ผลไปนั้นดี

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำนั้นถูกกำหนดโดยพระวจนะของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อ

“พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำก็ได้มีรูปร่างถาวร ถูกจำแนกไปตามชนิด และได้รับตำแหน่ง

จุดประสงค์ และการทำหน้าที่อันคงที่อย่างถาวรตลอดชั่วกาลปาวสาน ยิ่งไปกว่านั้น

บทบาทของพวกมันท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และการเดินทางที่พวกมันต้องทำในระหว่างการบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าก็ได้ถูกพระเจ้าลิขิตไว้แล้ว

และมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ นี่คือธรรมเนียมจากสวรรค์ที่พระผู้สร้างได้ทรงมอบให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

“พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” พระวณะที่เรียบง่ายไม่ได้รับความชื่นชมเหล่านี้ ซึ่งมักจะถูกละเลยไปนั้น เป็นพระวณะที่มีธรรมบัญญัติจากสวรรค์และประกาศจากสวรรค์ที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้แก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง พระวณะเหล่านั้นเป็นรูปจำแลงอีกอย่างหนึ่งของสิทธิอำนาจของพระเจ้า

รูปจำแลงที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากยิ่งขึ้น และลุ่มลึกมากยิ่งขึ้น

พระผู้สร้างไม่เพียงแต่ทรงสามารถได้รับทั้งหมดที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ว่าจะได้รับ และสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ว่าจะสัมฤทธิ์ โดยผ่านทางพระวณะของพระองค์เท่านั้น แต่ยังทรงสามารถควบคุมทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงสามารถปกครองทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำไว้ให้อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์ได้อีกด้วย และยิ่งไปกว่านั้น ทั้งหมดล้วนเป็นระบบและเป็นปกติ ทุกสรรพสิ่งยังได้แพร่หลาย ดำรงอยู่ และพัฒนาไปโดยพระวณะของพระองค์ด้วยเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้น

พวกมันได้ดำรงอยู่ท่ามกลางธรรมบัญญัติที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ และไม่มีสิ่งใดได้รับการยกเว้น! ธรรมบัญญัตินี้ได้เริ่มต้นขึ้นในทันทีทันใดที่ “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” และมันจะดำรงอยู่ ดำเนินต่อไป

และทำหน้าที่เพื่อประโยชน์แห่งแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันที่มันจะถูกถอดถอนโดยพระผู้สร้าง!

สิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้างไม่เพียงแต่ถูกสำแดงออกในความสามารถของพระองค์ในการสร้างทุกสรรพสิ่งและบัญชาทุกสรรพสิ่งให้เป็นขึ้นมาเท่านั้น

แต่ยังสำแดงออกในความสามารถของพระองค์ในการปกครองและถือครองอธิปไตยเหนือสรรพสิ่ง และประทานชีวิตและพลกำลังแก่ทุกสรรพสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น

ในความสามารถของพระองค์ในการทำให้ทุกสรรพสิ่งที่พระองค์จะทรงสร้างในแผนของพระองค์ปรากฏและดำรงอยู่ในโลกที่พระองค์ทรงทำขึ้นในรูปทรงที่เพียบพร้อม และโครงสร้างชีวิตที่เพียบพร้อม และบทบาทที่เพียบพร้อมอย่างถาวรไปตลอดชั่วกาลปาวสาน และเช่นเดียวกันนั้น

มันยังได้สำแดงอยู่ในวิธีที่พระคำของพระผู้สร้างไม่ตกอยู่ใต้ข้อจำกัดใด ไม่ถูกจำกัดโดยกาลเวลา พื้นที่ หรือภูมิประเทศ

พระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้างก็จะคงอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกับสิทธิอำนาจของพระองค์ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล

สิทธิอำนาจของพระองค์จะเป็นตัวแทนและสัญลักษณ์ของพระอัครลักษณะอันทรงเอกลักษณ์ของพระองค์อยู่เสมอ และสิทธิอำนาจของพระองค์จะดำรงอยู่เคียงข้างกับพระอัครลักษณะของพระองค์ตลอดไป

ในวันที่หก พระผู้สร้างตรัส และสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตแต่ละประเภทในพระทัยของพระองค์ปรากฏตัวตามลำดับ

พระราชกิจแห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระผู้สร้าง ได้ดำเนินต่อเนื่องไปเป็นเวลาห้าวันโดยไม่อาจรู้สึกได้
ซึ่งทันทีภายหลังจากนั้นพระผู้สร้างก็ได้ทรงต้อนรับวันที่หกแห่งการสร้างทุกสรรพสิ่งของพระองค์
วันนี้เป็นการเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง และเป็นวันที่เหนือธรรมชาติอีกวันหนึ่ง เช่นนั้นแล้ว

แผนของพระผู้สร้างในคำคืนก่อนวันนี้คืออะไร? พระองค์จะทรงก่อกำเนิด

พระองค์จะทรงสร้างสิ่งทรงสร้างใหม่ ๆ อันใดขึ้น? จงฟัง นั่นก็คือพระสุรเสียงของพระผู้สร้าง...

“พระเจ้าตรัสว่า ‘แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน

และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน’ ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ป่าตามชนิดของมัน

สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินตามชนิดของมัน

แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี” (ปฐมกาล 1:24-25) สิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตประกอบด้วยอะไรบ้าง? คัมภีร์ระบุว่า ปศุสัตว์

และสัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าของแผ่นดิน โลกตามประเภทของมัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ในวันนี้ไม่มีแค่เพียงสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทุกประเภทบนแผ่นดิน โลกเท่านั้น

แต่พวกมันยังถูกจำแนกออกไปตามประเภทด้วย และในทำนองเดียวกันนั้น “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี”

ดังเช่นในระหว่างห้าวันก่อนหน้านั้น

พระผู้สร้างได้ตรัสด้วยพระกระแสนเสียงเดียวกันและได้ทรงสั่งให้มันจากสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตที่พระองค์ได้ทรงฟัง
ปรารภ และให้พวกมันปรากฏขึ้นบนแผ่นดินโลก แต่ละอย่างตามประเภทของพวกมัน

เมื่อพระผู้สร้างทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ ไม่มีพระวณะโคของพระองค์ที่ตรัสไปโดยเปล่าประโยชน์

และดังนั้น ในวันที่หก

สิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตแต่ละอย่างที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะสร้างก็ได้ปรากฏขึ้นในเวลาที่กำหนด

ดังเช่นที่พระผู้สร้างได้ตรัสไว้ว่า “แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน”

แผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยชีวิตทันที

และบนแผ่นดินก็พลันบังเกิดลมหายใจของสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตทุกประเภท... ในถิ่นธูกันดารเขียวชอุ่ม

วัวอ้วนพีที่กำลังแกว่งหางไปมาปรากฏขึ้นตัวแล้วตัวเล่า เกะที่ส่งเสียงร้องรวมตัวกันเป็นฝูง

และม้าที่ร้องอย่างม้ายี่เริ่มวิ่งควบ... ในชั่วพริบตา

ทุ่งหญ้าเขียวสงบอันกว้างใหญ่ไพศาลก็เกิดมีชีวิตขึ้นในทันทีทันใด... การปรากฏปศุสัตว์ต่างๆ

นานาเหล่านี้คือภาพที่สวยงามบนทุ่งหญ้าอันเขียวสงบ

และนำมาซึ่งผลที่กำลังที่ไร้ขอบเขต... พวกมันจะเป็นมิตรสหายของทุ่งหญ้า และเป็นนายของทุ่งหญ้า

แต่ละฝ่ายจะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันกับอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้น

พวกมันจะกลายเป็นผู้พิทักษ์และผู้รักษาดินแดนเหล่านี้ด้วยเช่นกัน ซึ่งจะเป็นที่อยู่อาศัยถาวรของพวกมัน

และซึ่งจะจัดเตรียมสิ่งที่พวกมันทั้งหมดจำเป็นต้องการให้แก่พวกมัน
เป็นแหล่งกำเนิดการบำรุงเลี้ยงชั่วนิรันดร์ให้แก่การดำรงอยู่ของพวกมัน...

ในวันเดียวกันกับที่ปศุสัตว์ต่างๆ เหล่านี้ได้เป็นขึ้นมาด้วยพระวณะของพระผู้สร้างนั้น
แมลงมากมายเหลือคณาก็ได้ปรากฏขึ้น ตัวแล้วตัวเล่า
ถึงแม้ว่าพวกมันจะเป็นสิ่งสร้างซึ่งมีชีวิตที่เล็กที่สุดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
แต่พลังชีวิตของพวกมันก็ยังคงเป็นการสร้างที่มหัศจรรย์ของพระผู้สร้าง
และพวกมันมิได้มาถึงช้าเกินไป...บางตัวกระพือปีกเล็กๆ ของพวกมัน ในขณะที่อีกบางตัวคืบคลานอย่างช้าๆ
บางตัวกระโดดและกระเด็น อีกบางตัวเดินคืบคลานไปข้างหน้า
ในขณะที่อีกบางตัวถอยกรูดอย่างรวดเร็ว บางตัวขยับไปด้านข้าง อีกบางตัวก็กระโดดสูงๆ
ต่ำๆ...ทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับกายภาพของพวกมันเอง กล่าวคือ บางตัวคืบคลานไปในพงหญ้า
บางตัวเริ่มที่จะขุดรูบนพื้น บางตัวบินขึ้นไปบนต้นไม้ ซ่อนตัวในผืนป่า...ถึงแม้ว่าจะมีขนาดเล็ก
แต่พวกมันก็ไม่เต็มใจที่จะสูญเสียความทรนจากท้องที่ว่างเปล่า และหลังจากหาบ้านให้ตัวเองได้แล้ว
พวกมันก็เร่งรีบแสวงหาอาหารเพื่อเลี้ยงตัวเอง บางตัวปีนป่ายไปบนต้นไม้เพื่อกินยอดอ่อนของมัน
บางตัวจับฝุ่นดินเต็มปากแล้วกลืนลงท้องไป กินด้วยความเอร็ดอร่อยและความยินดีอย่างมาก
(สำหรับพวกมันแล้ว แม้แต่ฝุ่นดินก็เป็นอาหารเลี้ยงที่มีรสชาติแล้ว) บางตัวซ่อนอยู่ในป่า
แต่พวกมันไม่ได้หยุดพัก
เพราะน้ำค้างที่อยู่ในใบหญ้าสีเขียวเข้มเป็นมัน ได้จัดเตรียมเป็นอาหารมีออร่อย...หลังจากอิ่มหนำสำราญแล้ว
พวกแมลงยังคงไม่หยุดกิจกรรมของพวกมัน ถึงแม้ว่าจะมีวุฒิภาวะแค่เล็กน้อย
แต่พวกมันมีกำลังมหาศาลและความมีชีวิตชีวาที่ไร้ขีดจำกัด และดังนั้น
พวกมันจึงคล่องแคล่วมากที่สุดและขยันขันแข็งมากที่สุดในบรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
พวกมันไม่เคยขี้เกียจ และไม่เคยหมกมุ่นอยู่ในการหยุดพัก ทันทีที่ความอยากอาหารของพวกมันได้อิ่มเอมแล้ว
พวกมันยังคงดิ้นรนทำงานหนักเพื่อประโยชน์ของอนาคตของพวกมัน
โดยทำงานขยันและรีบเร่งเพื่อวันพรุ่งนี้ของพวกมัน
เพื่อการอยู่รอดของพวกมัน...พวกมันฮัมเพลงในท่วงทำนองและจังหวะต่างๆ
อย่างแผ่วเบาเพื่อกระตุ้นและเร่งเร้าตัวพวกมันเองต่อไป พวกมันยังได้เพิ่มความขยันให้กับต้นไม้
และผืนดินทุกนิ้ว
ทำให้แต่ละวันและแต่ละปีมีเอกลักษณ์...พวกมันส่งต่อข้อมูลข่าวสารไปยังสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนแผ่นดินด้วยภาษา
ของพวกมันเองและด้วยวิธีของพวกมันเอง พวกมันได้ทำเครื่องหมายกับทุกสรรพสิ่งที่
บนที่ซึ่งพวกมันได้ทิ้งร่องรอยเอาไว้

โดยใช้ครรลองชีวิตแบบพิเศษของพวกมันเอง...พวกมันมีช่วงเวลาที่ใกล้ชิดกับดิน ต้นหญ้า และผืนป่า และพวกมันนำริ้วแรงและผละกำลั้มาให้แก่ดิน ต้นหญ้า และผืนป่า พวกมันได้นำการแนะนำและคำท้าทายจากพระผู้สร้างมาให้แก่สิ่งมีชีวิตทั้งปวง...

สายพระเนตรอันจับจ้องของพระเจ้ากวาดมองไปทั่วทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ และ ณ ช่วงขณะนี้เอง พระเนตรของพระองค์ก็หยุดชะงักอยู่ที่ผืนป่าและภูเขา พระหทัยของพระองค์ก็เปลี่ยนไป เมื่อพระวณะของพระองค์ถูกคำรัสออกไป

ก็ได้ปรากฏสรรพสิ่งที่ทรงสร้างชนิดหนึ่งที่ไม่เหมือนกับชนิดใดที่เคยมาก่อนหน้านั้นในผืนป่าอันหนาทึบ กล่าวคือ พวกมันคือสัตว์ป่าที่พระโอรสของพระเจ้าได้ตรัสไป

เกินกำหนดมานานแล้วที่พวกมันสายศีรษะและสะบัดหาง แต่ละตัวมีใบหน้าที่เป็นเอกลักษณ์ของพวกมันเอง บางตัวมีหนังหุ้มเป็นขนยาว บางตัวหุ้มเกราะ บางตัวแยกเขี้ยว บางตัวส่ายยืม บางตัวคอยาว บางตัวหางสั้น บางตัวตาเบิกโพลง บางตัวมีตาลมึงทึง บางตัวก้มกินหญ้า บางตัวมีเลือดติดรอบปาก

บางตัวกระเด็นไปบนขาสองข้าง บางตัวก้าวเดินบนกีบเท้าสี่ข้าง บางตัวมองไปไกลบนยอดไม้

บางตัวนอนรออยู่ในป่า บางตัวค้นหาถ้ำเพื่อหยุดพัก บางตัววิ่งกระโดดโลดเต้นบนที่ราบ

บางตัวตระเวนไปทั่วป่า...บางตัวส่งเสียงคำราม บางตัวส่งเสียงหอน บางตัวเห่า

บางตัวส่งเสียงร้อง...บางตัวมีเสียงสูง บางตัวมีเสียงทุ้ม บางตัวมีเสียงเต็มคอ

บางตัวมีเสียงใสและไพเราะ...บางตัวหน้าบูดบึ้ง บางตัวสวยงาม บางตัวน่าขยะแขยง บางตัวน่าชม บางตัวกลัว

บางตัวไร้เดียงสาอย่างมีเสน่ห์...พวกมันแต่ละตัวออกมาทีละตัว จงดูว่าพวกมันสูงและมีกำลังเพียงใด

มีจิตวิญญาณอิสระ ไม่แยแสอย่างหนึ่งเจือต่อกันและกัน

ไม่มัวแต่จะสละสายตาชำเลื่องมองกัน...พวกมันปรากฏขึ้นในป่าและบนภูเขา

โดยแต่ละตัวมีชีวิตแบบเฉพาะที่พระผู้สร้างได้ประทานให้แก่พวกมัน และมีความคู่ร้ายของพวกมันเอง และความโหดร้าย เย่อหยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมด ยโสโอหังอย่างเต็มที่—

ผู้ใดได้ทำให้พวกมันเป็นนายที่แท้จริงแห่งภูเขาและผืนป่า?

จากช่วงขณะที่พระผู้สร้างได้ทรงลิขิตการปรากฏของพวกมัน พวกมันก็ “อ้างสิทธิ์” กับป่าและกับภูเขา

เพราะพระผู้สร้างได้ทรงประทับตราอาณาเขตของพวกมันและได้ทรงกำหนดวงเขตการดำรงอยู่ของพวกมันไว้แล้ว

แล้ว เฉพาะพวกมันเท่านั้นที่เป็นเจ้าเป็นนายที่แท้จริงแห่งภูเขาและผืนป่า

และนั่นคือเหตุผลที่พวกมันป่าเถื่อนยิ่งนัก เย่อหยิ่งยิ่งนัก พวกมันถูกเรียกว่า “สัตว์ป่า”

ก็เพียงเพราะในบรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงนั้น พวกมันเป็นบรรดาสิ่งที่ป่าเถื่อน คู่ร้าย

และไม่เชื่ออย่างแท้จริง พวกมันไม่สามารถทำให้เชื่อได้ ดังนั้นพวกมันจึงไม่สามารถถูกเลี้ยงได้

และไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปรองดองกับมวลมนุษย์และทำงานหนักแทนมวลมนุษย์ได้

เป็นเพราะพวกมันไม่สามารถถูกเลี้ยงได้ ไม่สามารถทำงานให้มวลมนุษย์ได้ พวกมันจึงต้องใช้ชีวิตในที่ห่างไกลจากมวลมนุษย์ และมนุษย์ไม่สามารถเข้าหาพวกมันได้ ในทางกลับกัน เป็นเพราะพวกมันใช้ชีวิตอยู่ในที่ห่างไกลจากมวลมนุษย์ และมนุษย์ไม่สามารถเข้าหาพวกมันได้ พวกมันจึงสามารถทำความรับผิดชอบที่พระผู้สร้างได้ประทานให้พวกมันให้สำเร็จลุล่วงได้ นั่นก็คือ การพิทักษ์ภูเขและผืนป่า ความป่าเถื่อนของพวกมันปกป้องคุ้มครองภูเขและพิทักษ์ผืนป่า และเป็นเครื่องป้องกันและหลักประกันที่ดีที่สุดของการดำรงอยู่และการแพร่พันธุ์ของพวกมัน ในเวลาเดียวกันนั้น ความป่าเถื่อนของพวกมันได้รับประกันและคงไว้ซึ่งความสมดุลท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง การมาถึงของพวกมันได้นำการสนับสนุนและสิ่งยึดเหนี่ยวมาให้แก่ภูเขและผืนป่า การมาถึงของพวกมันได้จัดเรียงแรงและพลังกำลังให้แก่ภูเขและผืนป่าที่นิ่งและว่างเปล่า จากจุดนี้เป็นต้นไป ภูเขและผืนป่ากลายเป็นที่อยู่อาศัยถาวรของพวกมัน และพวกมันจะไม่มีวันสูญเสียบ้านของพวกมันไป เพราะภูเขและผืนป่าได้ปรากฏและดำรงอยู่เพื่อพวกมันนั่นเอง สัตว์ป่าจะทำหน้าที่ของพวกมันให้สำเร็จลุล่วง และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมันสามารถทำได้เพื่อพิทักษ์สิ่งเหล่านั้น ดังนั้น สัตว์ป่าก็จะปฏิบัติตามการแนะนำของพระผู้สร้างอย่างเข้มงวด ที่ให้ยึดมั่นกับดินแดนของพวกมัน และใช้ธรรมชาติอย่างสัตว์ป่าของพวกมันต่อไปเพื่อคงไว้ซึ่งสมดุลของทุกสรรพสิ่งที่พระผู้สร้างได้ทรงสถาปนา ขึ้น และแสดงออกไปให้เห็นถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง!

ภายใต้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง ทุกสรรพสิ่งล้วนเพียบพร้อม

ทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น รวมทั้งพวกที่สามารถเคลื่อนที่ได้และพวกที่ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้ เช่นนกและปลา เช่นต้นไม้และดอกไม้ และรวมทั้งปศุสัตว์ แมลง และสัตว์ป่าที่ถูกทำขึ้นในวันที่หก— พวกมันล้วนดำรงในสายพระเนตรของพระเจ้า และยังไปกว่านั้น ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วสิ่งเหล่านี้ ซึ่งสอดคล้องกับแผนของพระองค์ ล้วนได้บรรลุจุดสูงสุดของความเพียบพร้อมและถึงมาตรฐานที่พระเจ้าได้ทรงปรารถนาที่จะสัมฤทธิ์ผลแล้ว พระผู้สร้างได้ทรงพระราชกิจที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำตามแผนของพระองค์ทีละขั้นตอน สิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะสร้างได้ปรากฏขึ้นตามลำดับ และการปรากฏของแต่ละชนิดเป็นภาพสะท้อนแห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง เป็นการตกผลึกแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ เนื่องจากการตกผลึกเหล่านี้ จึงช่วยไม่ได้ที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงจะมีแต่สำนึกขอบคุณสำหรับพระคุณและการจัดเตรียมของพระผู้สร้าง ขณะที่กิจการที่มหัศจรรย์ทั้งหลายของพระเจ้าได้สำแดงตัวเองออกมา โลกใบนี้ก็ได้เพิ่มพูนไปด้วยสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นทีละขั้นๆ และมันได้เปลี่ยนแปลงจากความสับสนวุ่นวายและความมืดไปเป็นความชัดเจนและความสว่างไสว

จากความเจ็บจนอย่างกับความตายไปเป็นความมีชีวิตชีวาและพละกำลังอันไร้ขีดจำกัด
ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้าง จากขนาดใหญ่ถึงขนาดเล็ก จากขนาดเล็กถึงขนาดจิ๋ว
ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง
และได้มีความจำเป็นและคุณค่าภายในตัวที่เป็นเอกลักษณ์ต่อการดำรงอยู่ของสิ่งที่ทรงสร้างแต่ละสิ่ง
ไม่ว่าจะมีความแตกต่างอย่างไรในรูปทรงและโครงสร้างของพวกมัน
พวกมันก็มีแต่ต้องได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระผู้สร้างเพื่อให้ดำรงอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
บางครั้งผู้คนจะมองเห็นแมลง ตัวที่น่าเกลียดอย่างมาก และพวกเขาจะพูดว่า
“พวกมันช่างน่าเกลียดน่ากลัวเหลือเกิน ไม่มีทางที่สิ่งน่าเกลียดเช่นนั้นจะถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า—
ไม่มีทางที่พระองค์จะทรงสร้างบางอย่างที่น่าเกลียดถึงเพียงนั้น” เป็นทฤษฎีที่โง่เขลาอะไรเช่นนั้น!
พวกเขาควรจะกล่าวว่า “ถึงแม้แมลงตัวนี้จะน่าเกลียดยิ่งนัก แต่พระเจ้าย่ได้สร้างมันขึ้นมา และดังนั้น
มันต้องมีจุดประสงค์ที่เป็นเอกลักษณ์ของมันเอง” ในพระคำริชของพระเจ้านั้น
พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะมอบสภาพปรากฏทุกอย่าง และการทำงานและการใช้ประโยชน์ทุกประเภท
ให้แก่สิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่พระองค์ได้สร้างขึ้น
และดังนั้นจึงไม่มีสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นอันใดเลยที่เหมือนกันอย่างกับแกะ
จากองค์ประกอบภายในถึงภายนอกของพวกมัน
จากนิสัยการใช้ชีวิตของพวกมันถึงตำแหน่งที่ตั้งที่พวกมันยึดครอง—แต่ทุกอย่างแตกต่างกัน
วัวมีสภาพปรากฏของวัว ลามีสภาพปรากฏของลา กวางมีสภาพปรากฏของกวาง
และช้างก็มีสภาพปรากฏของช้าง เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าสิ่งใดดีที่สุด และสิ่งใดน่าเกลียดที่สุด?
เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าสิ่งใดมีประโยชน์มากที่สุด และการดำรงอยู่ของสิ่งใดมีความจำเป็นน้อยที่สุด?
ผู้คนบางคนชอบรูปร่างหน้าตาของช้าง แต่ไม่มีผู้ใดใช้ช้างเพื่อเพาะปลูกในทุ่งนา
ผู้คนบางคนชอบรูปร่างหน้าตาของสิงโตและเสือ
เพราะสภาพปรากฏของพวกมันน่าประทับใจมากที่สุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
แต่เจ้าสามารถเก็บพวกมันไว้เป็นสัตว์เลี้ยงได้หรือไม่? กล่าวสั้นๆ คือ เมื่อพูดถึงสิ่งต่างๆ
มากมายเหลือคณานับแห่งการทรงสร้าง มนุษย์ควรยอมทำตามสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ยอมทำตามระเบียบที่พระผู้สร้างได้ทรงกำหนดให้แก่ทุกสรรพสิ่ง
นี่คือทำที่ที่มีปัญหามากที่สุด มีเพียงทำที่แห่งการแสวงหา
และการเชื่อฟังเจตนารมณ์ดั้งเดิมของพระผู้สร้างเท่านั้นที่เป็นการยอมรับที่แท้จริงและความแน่นอนแห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง มันดิงามในสายพระเนตรของพระเจ้า ดังนั้น มีเหตุใดที่มนุษย์ต้องหาข้อผิดพลาด?

ด้วยเหตุนี้

ทุกสรรพสิ่งภายใต้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างจะต้องแสดงการประสานเสียงใหม่เพื่ออธิปไตยของพระผู้สร้าง
จะต้องเริ่มต้นการโหมโรงที่เจ็ดจรัสเพื่อพระราชกิจแห่งวันใหม่ของพระองค์ และ ณ ชั่วโมงนี้

พระผู้สร้างจะทรงเปิดหน้าใหม่ในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์ด้วยเช่นกัน!

ตามธรรมเนียมปฏิบัติที่พระผู้สร้างได้ทรงกำหนดไว้ให้ความสดใหม่แตกหน่อในฤดูใบไม้ผลิ

ให้มีการสุกหอมในฤดูร้อน การเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง และการเก็บรักษาในฤดูหนาว

ทุกสรรพสิ่งจะสะท้อนเสียงไปกับแผนการบริหารจัดการของพระผู้สร้าง และพวกมันจะต้อนรับวันใหม่

การเริ่มต้นใหม่ และครองครองชีวิตใหม่ของพวกมันเอง

พวกมันจะดำรงชีวิตต่อไปและสืบพันธุ์อย่างต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุดเพื่อต้อนรับแต่ละวันภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิ
อำนาจของพระผู้สร้าง...

ไม่มีสิ่งมีชีวิตทรงสร้างและสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดที่สามารถแทนที่พระอัครลักษณะของพระผู้สร้างได้

จากเมื่อครั้งที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นการสร้างทุกสรรพสิ่ง

ฤทธานุภาพของพระเจ้าก็ได้เริ่มแสดงออกและเผยออกไป เพราะพระเจ้าทรงใช้พระวาระเพื่อสร้างทุกสรรพสิ่ง

ไม่ว่าพระองค์จะได้ทรงสร้างพวกมันในลักษณะใด ไม่ว่าพระองค์จะได้ทรงสร้างพวกมันเพราะเหตุใด

ทุกสรรพสิ่งก็ได้เป็นขึ้นมาและยืนหยัดมั่นคงและดำรงอยู่เนื่องจากพระวาระของพระเจ้า

นี่คือสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระผู้สร้าง ในเวลาก่อนที่มวลมนุษย์จะได้ปรากฏขึ้นในโลกนี้

พระผู้สร้างได้ทรงใช้ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อสร้างทุกสรรพสิ่งให้แก่มวลมนุษย์

และได้ทรงใช้วิธีการที่มีเอกลักษณ์ของพระองค์เพื่อเตรียมสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่เหมาะสมให้แก่

มวลมนุษย์ ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงทำอยู่ในการเตรียมให้แก่มวลมนุษย์

ผู้ซึ่งจะได้รับลมปราณของพระองค์ในไม่ช้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ในเวลาก่อนที่มวลมนุษย์จะถูกสร้างขึ้น

สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้รับการแสดงออกไปในสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงที่แตกต่างไปจากมวลมนุษย์

ในสิ่งทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่อย่างฟ้าสวรรค์ ดวงสว่าง ทะเล และแผ่นดิน และในพวกที่มีขนาดเล็กอย่างสัตว์และนก

ตลอดจนแมลงและจุลินทรีย์ทุกประเภท รวมถึงแบคทีเรียต่างๆ ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

แต่ละสิ่งได้ถูกมอบชีวิตให้โดยพระวาระของพระผู้สร้าง

แต่ละสิ่งได้แพร่หลายเนื่องจากพระวาระของพระผู้สร้าง

และแต่ละสิ่งได้ดำรงชีวิตภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้างเนื่องจากพระวาระของพระองค์

ถึงแม้ว่าพวกมันจะไม่ได้รับลมปราณของพระผู้สร้าง

แต่พวกมันยังคงได้แสดงออกไปให้เห็นถึงพลังกำลังแห่งชีวิตที่พระผู้สร้างได้ประทานให้พวกมันโดยผ่านทางรู

ปร่างและโครงสร้างที่แตกต่างกันของพวกมัน

ถึงแม้ว่าพวกมันจะไม่ได้รับความสามารถในการพูดที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงมอบให้แก่มวลมนุษย์
แต่พวกมันแต่ละสิ่งก็ได้รับหนทางหนึ่งในการแสดงชีวิตของพวกมันที่พระเจ้าผู้สร้างได้ประทานให้พวกมัน
และซึ่งแตกต่างไปจากภาษาของมนุษย์

สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างไม่เพียงแต่มอบพลังกำลังแห่งชีวิตแก่สิ่งที่เป็นวัตถุที่ดูเหมือนอยู่กับที่
เพื่อที่พวกมันจะไม่มีวันหายไปเท่านั้น

แต่พระองค์ยังทรงมอบสัญญาอนุญาตในการสืบพันธุ์และทวีจำนวนให้แก่สิ่งมีชีวิตทุกสิ่งด้วย
เพื่อที่พวกมันจะไม่มีวันอันตรธานไป

และเพื่อที่พวกมันจะได้ส่งต่อธรรมชาติและลักษณะแห่งการอยู่รอดที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงประสิทธิ์ประสาท
ให้พวกมันรุ่นแล้วรุ่นเล่า

ลักษณะที่พระเจ้าผู้สร้างทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ไม่ได้ยึดติดอย่างเหนียวแน่นต่อทัศนคติแบบมหัศจรรย์หรือ
จุลภาค และไม่จำกัดอยู่กับรูปร่างใด

พระองค์ทรงสามารถบัญชาการปฏิบัติงานของจักรวาลและครองอธิปไตยเหนือการมีชีวิตและความตายของทุกส
รรพสิ่ง และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ทรงสามารถยกย้ายทุกสรรพสิ่งเพื่อให้พวกมันรับใช้พระองค์

พระองค์ทรงสามารถบริหารจัดการการทำงานทั้งหมดของภูเขา แม่น้ำ และทะเลสาบ
และปกครองทุกสรรพสิ่งภายในสิ่งเหล่านั้น และเหนือยิ่งกว่านั้น

พระองค์ทรงสามารถจัดเตรียมสิ่งที่มีความจำเป็นต่อทุกสรรพสิ่ง

นี่คือการสำแดงถึงสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้างท่ามกลางทุกสรรพสิ่งที่นอกเหนือจากมวลมนุษย์
การสำแดงเช่นนั้นไม่ใช่เป็นไปในเวลาเพียงชั่วชีวิตหนึ่งเท่านั้น มันจะไม่มีวันยุติ ไม่หยุดพัก

อีกทั้งมันไม่สามารถถูกปรับเปลี่ยนหรือทำลายได้บุคคลหรือสิ่งใดๆ ได้

อีกทั้งไม่สามารถถูกเพิ่มหรือลดโดยบุคคลหรือสิ่งใดๆ ได้—

เพราะไม่มีสิ่งใดสามารถแทนที่พระอัครลักษณะของพระเจ้าผู้สร้างได้ และดังนั้น

สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างจึงไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ ได้

ไม่สามารถบรรลุถึงได้โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดๆ

จงดูบรรดาผู้สื่อสารและทูตสวรรค์ของพระเจ้าเป็นตัวอย่าง พวกเขาไม่มีฤทธานุภาพของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่จะมีสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

และเหตุผลที่ว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่มีฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้าก็คือเพราะพวกเขาไม่มีเนื้อแท้ของ
พระเจ้าผู้สร้าง สิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้าง เช่น ผู้สื่อสารและทูตสวรรค์ของพระเจ้านั้น

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะสามารถทำบางสิ่งบางอย่างในนามของพระเจ้าได้ แต่ก็ไม่สามารถเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีกำลังบางอย่างที่ไม่มนุษย์ไม่มี แต่พวกเขาก็ไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า

พวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้าในการที่จะสร้างทุกสรรพสิ่ง ในการบัญชาทุกสรรพสิ่ง
และในการถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง ดังนั้น

ความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าจึงไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดได้
และในทำนองเดียวกันนั้น

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าย่อมไม่สามารถถูกแทนที่โดยสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดได้ ในพระคัมภีร์
เจ้าเคยอ่านเรื่องผู้สื่อสารคนใดของพระเจ้าที่ได้สร้างทุกสรรพสิ่งหรือไม่?

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่เคยส่งผู้สื่อสารหรือทูตสวรรค์ของพระองค์คนใดไปสร้างทุกสรรพสิ่ง?

นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีความสามารถในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

พวกเขาทั้งหมดอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้าง และอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

เช่นเดียวกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง และดังนั้น ในหนทางเดียวกันนี้

พระผู้สร้างก็ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาและองค์อธิปัตย์ของพวกเขาด้วยเช่นกัน ท่ามกลางพวกเขาแต่ละท่าน—

ไม่ว่าพวกเขาจะสูงศักดิ์หรือต่ำต้อย มีอำนาจยิ่งใหญ่หรือน้อยนิด—

ก็ไม่มีสักท่านเดียวที่สามารถก้าวล้ำสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้ และดังนั้น

ท่ามกลางพวกเขาจึงไม่มีสักท่านเดียวที่สามารถแทนที่พระอัครลักษณ์ของพระผู้สร้างได้

พวกเขาจะไม่วันได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้า และจะไม่วันสามารถกลายเป็นพระผู้สร้างได้

เหล่านี้คือความจริงและข้อเท็จจริงที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้!

เราสามารถยืนยันโดยผ่านทางตรรกะสามัคคีธรรมข้างต้นดังต่อไปนี้ได้หรือไม่ว่า

มีเพียงพระผู้สร้างและผู้ปกครองทุกสรรพสิ่งเท่านั้น

ผู้ซึ่งทรงครองสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์และฤทธานุภาพอันทรงเอกลักษณ์

ที่สามารถได้รับการเรียกขานว่าพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เองได้? ณ จุดนี้

พวกเขาก็อาจรู้สึกว้าวุ่นใจเช่นนั้นลุ่มลึกเกินไป ในช่วงขณะนี้ พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้

และไม่สามารถล่วงรู้แก่นแท้ภายใน และดังนั้นสำหรับตอนนี้พวกเขาก็รู้สึกว่ามันยากที่จะตอบ เมื่อเป็นเช่นนั้น

เราจะทำการสามัคคีธรรมของเราต่อไป ต่อจากนี้

เราจะเปิดโอกาสให้พวกเขาเห็นกิจการจริงในหลายแง่มุมของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพที่พระเจ้าทรงเป็นเจ้า

องค์แต่เพียงพระองค์เดียว และด้วยเหตุนี้ เราจึงจะเปิดโอกาสให้พวกเขาเข้าใจ ชาบซึ่ง

และรู้จักอย่างแท้จริงกับความเป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า

และสิ่งที่เป็นความหมายของสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้า

2. พระเจ้าทรงใช้พระวาระของพระองค์เพื่อกำหนดพันธสัญญากับมนุษย์

ปฐมกาล 9:11-13

“เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่าจะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงโดยให้น้ำท่วมอีก และจะไม่ให้มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” พระเจ้าตรัสว่า “นี่แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา ซึ่งเราให้ไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และกับสัตว์มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับพวกเจ้าสืบไปทุกชั่วอายุ คือเราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”

หลังจากที่พระองค์ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

สิทธิอำนาจของพระเจ้าก็ได้รับการยืนยันและแสดงออกไปอีกครั้งในพันธสัญญาแห่งรุ้ง

สิทธิอำนาจของพระเจ้าแสดงออกให้เห็นและใช้อยู่เสมอท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง และพระองค์ไม่เพียงแต่ทรงปกครองชะตากรรมของทุกสรรพสิ่งเท่านั้น

หากแต่พระองค์ยังทรงปกครองมวลมนุษย์ด้วย

ซึ่งเป็นสิ่งที่ทรงสร้างพิเศษที่พระองค์ได้สร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

และซึ่งมีโครงสร้างชีวิตที่แตกต่างและดำรงอยู่ในรูปแบบชีวิตที่แตกต่าง หลังจากทรงสร้างทุกสรรพสิ่งแล้ว

พระเจ้าไม่ได้ทรงหยุดแสดงออกถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ สำหรับพระองค์แล้ว

สิทธิอำนาจที่พระองค์ได้ทรงใช้ถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งและชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งหมดนั้น ได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการเฉพาะเมื่อมวลมนุษย์ได้ถือกำเนิดจากพระหัตถ์ของพระองค์อย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น

พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะบริหารจัดการมวลมนุษย์ และปกครองมวลมนุษย์

พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะช่วยมวลมนุษย์ให้รอดและที่จะได้รับมวลมนุษย์ไว้อย่างแท้จริง

ที่จะได้รับมวลมนุษย์ที่สามารถปกครองทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้มวลมนุษย์ดังกล่าวดำรงชีวิตอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์

และรู้จักและเชื่อฟังสิทธิอำนาจของพระองค์ ด้วยเหตุนี้เอง

พระเจ้าจึงได้ทรงเริ่มแสดงสิทธิอำนาจของพระองค์อย่างเป็นทางการท่ามกลางมนุษย์โดยใช้พระวาทะของพระองค์ และได้ทรงเริ่มใช้สิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อทำให้พระวาทะทั้งหลายของพระองค์เป็นจริงแน่นอนว่า

สิทธิอำนาจของพระเจ้าถูกแสดงออกไปให้เห็นในที่ต่างๆ ทั้งหมดในระหว่างกระบวนการนี้

เราเพียงแต่หยิบยกเอาตัวอย่างพิเศษที่รู้จักกันดีบางตัวอย่างมาจากสิ่งที่พวกเจ้าอาจจะเข้าใจและรู้จักถึงความทรงเอกสิทธิ์ของพระเจ้าและสิทธิอำนาจอันทรงเอกสิทธิ์ของพระองค์

มีความคล้ายคลึงกันระหว่างบทตอนในปฐมกาล 9:11-13

กับบทตอนข้างต้นที่เกี่ยวกับบันทึกถึงการทรงสร้างโลกของพระเจ้า

แต่กระนั้นก็ยังมีความแตกต่างอย่างหนึ่งด้วยเช่นกัน อะไรคือความคล้ายคลึงกันนั้น?

ความคล้ายคลึงกันมีอยู่ในการที่พระเจ้าทรงใช้พระวณะเพื่อทำสิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยไว้
และความแตกต่างอยู่ตรงที่บทตอนที่อ้างถึงในที่นี้เป็นตัวแทนการสนทนากับมนุษย์ของพระเจ้า
ซึ่งในการนี้พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาหนึ่งกับมนุษย์และได้ทรงบอกกับมนุษย์ถึงสิ่งที่บรรจุอยู่ในพันธสัญญา
นั่น การใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าครั้งนี้สัมฤทธิ์ผลในระหว่างการสนทนากับมนุษย์ของพระองค์
ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ก่อนหน้าที่จะมีการทรงสร้างมวลมนุษย์

พระวณะของพระเจ้าเป็นคำแนะนำและพระบัญชา
ซึ่งถูกประกาศแก่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะสร้าง
แต่บัดนี้ได้มีใครบางคนไต่ถามพระวณะของพระเจ้า และดังนั้น

พระวณะของพระองค์จึงเป็นทั้งการสนทนากับมนุษย์และการเตือนสติและการเตือนสอนมนุษย์ด้วย
ยิ่งไปกว่านั้น พระวณะของพระเจ้ายังเป็นพระบัญญัติที่เป็นสิทธิอำนาจของพระองค์
และเป็นสิ่งที่ถูกจัดส่งไปยังทุกสรรพสิ่ง

การกระทำใจของพระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้ในบทตอนนี้?

บทตอนนี้บันทึกถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้กับมนุษย์หลังจากการทำลายล้างโลกด้วยน้ำท่วมของพระองค์
บทตอนนี้บอกกับมนุษย์ว่า พระเจ้าจะไม่ทรงส่งการทำลายล้างเช่นนั้นมาอีก

และว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างหมายสำคัญหนึ่งไว้ในตอนท้ายนี้ สิ่งใดคือหมายสำคัญนี้? ในคัมภีร์มีการตรัสว่า
“เราตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ และรุ้งนั้นจะเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับโลก”

เหล่านี้คือพระวณะดั้งเดิมที่พระเจ้าผู้สร้างได้ตรัสกับมวลมนุษย์ ขณะที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะเหล่านี้
รุ้งก็ได้ปรากฏขึ้นต่อสายตาของมนุษย์และมันคงอยู่ ณ ที่นั้นมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ทุกคนเคยเห็นรุ้งดังกล่าว
และเมื่อเรามองเห็นมัน เข้าใจหรือไม่ว่ามันปรากฏอย่างไร? วิทยาศาสตร์ก็ไม่สามารถพิสูจน์มัน

หรือหาตำแหน่งแหล่งกำเนิดของมัน หรือระบุที่ตั้งของมันได้

นั่นก็เป็นเพราะรุ้งคือหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่สร้างขึ้นระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับมนุษย์

มันไม่จำเป็นต้องใช้พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ มันไม่ได้ถูกทำขึ้นโดยมนุษย์

อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนมันได้

มันเป็นความต่อเนื่องของสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะของพระองค์แล้ว

พระเจ้าผู้สร้างทรงใช้วิธีการเฉพาะของพระองค์เองเพื่อปฏิบัติตามพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์และพระสัญญา
ของพระองค์ และดังนั้น การที่พระองค์ทรงใช้รุ้งเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญานี้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งขึ้นนั้น
เป็นประกาศิตจากสวรรค์และกฎที่จะคงอยู่ตลอดไปไม่เปลี่ยนแปลง

ไม่ว่าจะเป็นในด้านของพระเจ้าผู้สร้างหรือมวลมนุษย์ที่ทรงสร้าง

ธรรมชาติบัญญัติที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้นี้ต้องกล่าวว่าเป็นการสำแดงที่แท้จริงอีกอย่างหนึ่งถึงสิทธิอำนาจของพระ

ผู้สร้างภายหลังจากการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระผู้สร้าง
และต้องกล่าวว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระผู้สร้างนั้นไร้ขีดจำกัด
การที่พระองค์ทรงใช้รู้งเป็นหมายสำคัญคือความต่อเนื่องและการขยายสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
นี่คือกิจการอีกอย่างหนึ่งที่พระเจ้าทรงปฏิบัติโดยการให้พระวณะของพระองค์
และเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นกับมนุษย์โดยใช้พระวณะ
พระองค์ได้ทรงบอกกับมนุษย์ถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมุ่งมั่นที่จะนำมา
และในลักษณะที่มันจะสำเร็จลุล่วงและสัมฤทธิ์ผล
ในหนทางนี้เรื่องนั้นสำเร็จลุล่วงไปตามพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงครองฤทธานุภาพเช่นนั้น และวันนี้
หลายพันปีหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสพระวณะเหล่านี้
มนุษย์ยังคงสามารถมองดูรู้งที่ถูกตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
เนื่องจากพระวณะเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงดำรัสไว้
สิ่งนี้จึงได้คงอยู่โดยไม่ปรับเปลี่ยนและไม่เปลี่ยนแปลงมาจนกระทั่งถึงวันนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถลบรู้งนี้ได้
ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงกฎของมันได้ และมันมีอยู่เพียงเพราะพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น
นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแน่นอน “พระเจ้าทรงดั่งมดเช่นพระวณะของพระองค์
และพระวณะของพระองค์จะสำเร็จลุล่วง และสิ่งที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จลุล่วงจะคงอยู่ตลอดกาล”
พระวณะดังกล่าวสำแดงไว้ ณ ที่นี้อย่างชัดเจน
และมันเป็นหมายสำคัญและคุณลักษณะที่ชัดเจนของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า
หมายสำคัญหรือคุณลักษณะเช่นนั้นไม่มีอยู่หรือมองไม่เห็นในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ
อีกทั้งมองไม่เห็นอยู่ในสิ่งมีชีวิตที่ไม่ทรงสร้างใดๆ มันเป็นของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณะเท่านั้น
และจำแนกพระอัครลักษณะและเนื้อแท้ที่พระผู้สร้างเท่านั้นจะทรงมีออกจากอัครลักษณะและเนื้อแท้ของสรรพสิ่งที่
ทรงสร้าง ในขณะเดียวกัน
มันยังเป็นหมายสำคัญและพระลักษณะเฉพาะที่ไม่มีวันจะถูกก้าวล้ำโดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือที่ไม่ได้ทรงสร้าง
ใดๆ นอกเหนือจากพระเจ้าพระองค์เอง
การที่พระเจ้าทรงตั้งพันธสัญญาของพระองค์กับมนุษย์เป็นการกระทำที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง
ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะใช้เพื่อสื่อสารข้อเท็จจริงหนึ่งกับมนุษย์และบอกให้มนุษย์รู้น้ำพระทัยของ
พระองค์ ในด้านนี้พระองค์ได้ทรงใช้วิธีการที่เป็นเอกลักษณ์
โดยใช้หมายสำคัญพิเศษเพื่อก่อตั้งพันธสัญญากับมนุษย์
หมายสำคัญซึ่งเป็นพระสัญญาแห่งพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้กับมนุษย์ ดังนั้น

การตั้งพันธสัญญานี้เป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ใช่หรือไม่? แล้วมันยิ่งใหญ่อย่างไร?

นี่คือสิ่งที่พิเศษเกี่ยวกับพันธสัญญาอย่างแท้จริง กล่าวคือ

มันไม่ใช่พันธสัญญาที่ตั้งขึ้นระหว่างมนุษย์คนหนึ่งกับอีกคนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งกับอีกกลุ่มหนึ่ง

หรือประเทศหนึ่งกับอีกประเทศหนึ่ง แต่เป็นพันธสัญญาที่ตั้งขึ้นระหว่างพระผู้สร้างกับมวลมนุษย์ทั้งปวง

และมันจะยังคงมีผลไปจนกระทั่งถึงวันพระผู้สร้างทรงเลิกล้มทุกสรรพสิ่ง ผู้บริหารพันธสัญญานี้คือพระผู้สร้าง

และผู้บำรุงรักษามันก็ยังเป็นพระผู้สร้างอีกเช่นกัน กล่าวสั้นๆ คือ

ความครบบริบูรณ์ของพันธสัญญาแห่งรุ่งที่ดั่งขึ้นกับมวลมนุษย์นี้ได้ลุล่วงและสัมฤทธิ์ผลตามการสนทนาระหว่าง

พระผู้สร้างกับมวลมนุษย์ และยังคงเป็นเช่นนั้นเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างสามารถทำสิ่งอื่นใดได้อีกหรือนอกเหนือจากบนอบ เชื่อฟัง เชื่อ ซาบซึ้ง

เป็นประจักษ์พยาน และสรรเสริญสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง?

เพราะไม่มีสิ่งใดนอกจากพระเจ้าผู้ทรงเอกสิทธิ์ที่ทรงมีฤทธานุภาพในการตั้งพันธสัญญาเช่นนั้น

การปรากฏของรุ่ง ครั้งแล้วครั้งเล่า

เป็นการประกาศต่อมวลมนุษย์และเรียกร้องให้เขาสนใจต่อพันธสัญญาระหว่างพระผู้สร้างกับมวลมนุษย์

ในการปรากฏอย่างต่อเนื่องของพันธสัญญาระหว่างพระผู้สร้างกับมวลมนุษย์นี้

สิ่งที่ถูกแสดงต่อมวลมนุษย์ไม่ใช่รุ่งหรือตัวพันธสัญญาเอง

แต่เป็นสิทธิอำนาจอันมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ของพระผู้สร้าง การปรากฏของรุ่งที่เกิดขึ้นซ้ำๆ

นั้นสาธิตแสดงกิจการที่น่าเกรงขามและน่ามหัศจรรย์ของพระผู้สร้างในสถานที่ซ่อนเร้น

และในขณะเดียวกันก็เป็นภาพสะท้อนที่สำคัญยิ่งถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างที่จะไม่มีวันเลือนรางไป

และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

นี่มิใช่การแสดงสิทธิอำนาจอันทรงเอกสิทธิ์ของพระผู้สร้างอีกแง่มุมหนึ่งหรือ?

3. พระพรของพระเจ้า

ปฐมกาล 17:4-6 นี่คือนิยามพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย

ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่อับรามอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่คืออับราฮัม เพราะเราให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย

เราจะทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากมายยิ่ง เราจะทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า

ปฐมกาล 18:18-19 แน่ที่เดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก

และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา เพราะเราเลือกเขาแล้ว เพื่อเขาจะได้กำชับลูกหลาน

และครอบครัวที่สืบต่อมาของเขา ให้รักษาพระมรรคาของพระยาห์เวห์ ให้ทำความชอบธรรมและความยุติธรรม

เพื่อพระยาห์เวห์จะประทานแก่อับราฮัม ตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขา

ปฐมกาล 22:16-18 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราเองปณิธานว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้และไม่ได้หวนบุตรชายของเจ้า
ก็บุตรชายคนเดียวของเจ้า ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า
และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์
ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา

โยบ 42:12 และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรชีวิตตอนปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน และท่านมีแกะ
14,000 ตัว อูฐ 6,000 ตัว วัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว

**ลักษณะและคุณลักษณะเฉพาะอันทรงเอกลักษณ์ของถ้อยคำรัสของพระเจ้าผู้สร้างเป็นสัญลักษณ์ของพระอัครลักษณะ
และสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง**

มีมากมายที่ปรารถนาจะแสวงหาและได้รับพระพรของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกคนที่สามารถได้รับพระพรเหล่านี้ได้
เพราะพระเจ้าทรงมีหลักธรรมของพระองค์เอง และทรงอวยพรให้มนุษย์ในวิธีของพระองค์เอง
พระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำต่อมนุษย์

และปริมาณพระคุณที่พระองค์ประทานแก่มนุษย์ได้รับการจัดสรรไปตามความคิดและการกระทำของมนุษย์
ดังนั้น พระพรของพระเจ้าแสดงให้เห็นถึงสิ่งใด? ผู้คนสามารถมองเห็นสิ่งใดภายในพระพรเหล่านั้น? ณ จุดนี้
พวกเรามาพักการสนทนาเกี่ยวกับเรื่องผู้คนประเภทใดที่พระเจ้าจะทรงอวยพร

และหลักธรรมในการอวยพรมนุษย์ของพระเจ้าเอาไว้ก่อน

แล้วขอให้พวกเรามาดูการอวยพรของพระเจ้าแก่มนุษย์ที่มีวัตถุประสงค์ในการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้า
จากมุมมองของการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าแทนกันเถิด

คัมภีร์สี่บทตอนข้างต้นล้วนเป็นบันทึกเกี่ยวกับการอวยพรมนุษย์ของพระเจ้า

คัมภีร์เหล่านั้นจัดเตรียมการพรรณนาที่ละเอียดเกี่ยวกับผู้รับพระพรของพระเจ้า เช่นอับราฮัมและโยบ

ตลอดจนเกี่ยวกับเหตุผลว่าเหตุใดพระเจ้าจึงได้ประทานพระพรของพระองค์

และเกี่ยวกับว่าสิ่งใดที่บรรจุอยู่ในพระพรเหล่านี้ พระกระแสนเสียงและลักษณะของถ้อยคำรัสของพระเจ้า
และมุมมองและตำแหน่งที่พระองค์ได้ตรัส

เปิดโอกาสให้ผู้คนได้ซาบซึ้งว่าองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งประทานพระพรและผู้รับพระพรดังกล่าวนี้มีอัครลักษณะ
สถานะ และเนื้อแท้ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด พระกระแสนเสียงและลักษณะของถ้อยคำรัสเหล่านี้

และตำแหน่งที่ถ้อยคำรัสเหล่านี้ถูกตรัสออกมา มีเอกลักษณ์เฉพาะของพระเจ้า

ผู้ทรงครองพระอัครลักษณะของพระเจ้าผู้สร้าง พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจและมหิทธิฤทธิ์

ตลอดจนพระเกียรติของพระเจ้าผู้สร้าง และพระบารมีที่ไม่ยอมทนความสงสัยจากมนุษย์คนใดเลย

ก่อนอื่น พวกเรามาดูปฐมกาล 17:4-6 กันเถิด ความว่า “นี่คือพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่อับรามอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่คืออับราฮัม เพราะเราให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย เราจะทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากมายยิ่ง เราจะทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ และภักดิ์ริยหลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า”

พระวาทะเหล่านี้คือพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้กับอับราฮัม ตลอดจนการอวยพรอับราฮัมของพระเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงทำให้อับราฮัมเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย จะทรงทำให้เขามีพงศ์พันธุ์อย่างมากมาย และจะทรงทำให้เขาเป็นชนหลายชาติ และภักดิ์ริยหลายองค์จะเกิดมาจากเขา

เจ้าเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าในพระวาทะเหล่านี้หรือไม่? เจ้าเห็นว่าสิทธิอำนาจเช่นนั้นเป็นอย่างไร? เจ้ามองเห็นเนื้อแท้แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าในแง่มุมใด? จากการอ่านพระวาทะเหล่านี้อย่างใกล้ชิด ก็ไม่ยากเลยที่จะค้นพบว่าสิทธิอำนาจและพระอัครลักษณะของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนในการใช้ถ้อยคำของถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “นี่คือพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะ...เราให้เจ้าเป็น...เราจะทำให้เจ้า...” วลีอย่างเช่น “เจ้าจะ” และ “เราจะ” ซึ่งการใช้ถ้อยคำของพระองค์มีการยืนยันถึงพระอัครลักษณะและสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้น ในแง่มุมหนึ่งเป็นการบ่งบอกถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้สร้าง และในอีกแง่มุมหนึ่งนั้นการใช้ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระวาทะพิเศษที่ใช้โดยพระเจ้า ผู้ทรงครองพระอัครลักษณะของพระเจ้าผู้สร้าง—ตลอดจนเป็นส่วนหนึ่งของคำศัพท์ทั่วไป หากใครบางคนกล่าวว่าพวกเขาหวังจะให้อีกบุคคลหนึ่งมีพงศ์พันธุ์อย่างมากมาย จะให้ประชาชาติมาจากพวกเขา และจะให้ภักดิ์ริยเกิดจากพวกเขา เช่นนั้นแล้ว ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นคือความปรารถนาชนิดหนึ่ง ไม่ใช่สัญญาหรือพร ดังนั้น ผู้คนจึงไม่กล้าพูดว่า “เราจะทำให้เจ้าเป็นเช่นนั้นและเช่นนี้ เจ้าจะเป็นเช่นนั้นและเช่นนี้...”

เพราะพวกเขารู้ว่าพวกเขาไม่มีกำลังเช่นนั้น มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับพวกเขา และถึงแม้ว่าพวกเขาจะกล่าวสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น คำพูดของพวกเขาที่คงจะไร้สาระว่างเปล่า ที่ถูกขับเคลื่อนโดยความอยากและความทะเยอทะยานของพวกเขา

มีใครบ้างที่กล้าพูดด้วยน้ำเสียงที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นหากพวกเขารู้สึกว่าพวกเขาไม่สามารถทำความปรารถนาของพวกเขาให้สำเร็จลุล่วงได้? ทุกคนปรารถนาดีต่อพงศ์พันธุ์ของตนเอง และหวังว่าพวกเขาจะเก่งและชื่นชมความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่

“มันจะเป็นโชคโลกที่ยิ่งใหญ่อันใดสำหรับการที่หนึ่งในพวกเขาจะกลายเป็นจักรพรรดิ! หากคนเราจะได้เป็นเจ้าเมืองนั้นก็คงจะดีเช่นกัน—ตราบนานเท่าที่พวกเขาเป็นใครบางที่สำคัญ!”

ทั้งหมดเหล่านี้คือความปรารถนาของผู้คน แต่ผู้คนที่ทำได้เพียงแค่อวยพรให้แก่พงศ์พันธุ์ของพวกเขา

และไม่สามารถทำให้สัญญาใดๆ ของพวกเขาถูกล่วงหรือกลายเป็นจริงได้
ทุกคนรู้อย่างชัดเจนในหัวใจของพวกเขาว่าพวกเขาไม่มีกำลังที่จะสัมฤทธิ์สิ่งทั้งหลายเช่นนั้น
เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขานั้นอยู่นอกเหนือการควบคุมของพวกเขา
และดังนั้นแล้วพวกเขาจะสามารถสั่งการชะตากรรมของคนอื่นได้อย่างไร?
เหตุผลที่พระเจ้าทรงสามารถตรัสพระวจนะเช่นพระวจนะเหล่านี้ได้นั้น
ก็เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจเช่นนั้น
และทรงสามารถทำให้พระสัญญาทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำกับมนุษย์ให้สำเร็จถูกล่วงและให้เป็นจริงได้
และทรงสามารถทำให้พระพรทั้งหมดที่พระองค์ประทานแก่มนุษย์กลายเป็นจริงได้
มนุษย์ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า
และสำหรับการที่พระเจ้าจะทรงทำให้ใครสักคนมีพลังพันธุอย่างมากมานั้นก็คงจะเป็นการละเล่นของเด็ก
การจะทรงทำให้พลังพันธุของใครสักคนเจริญรุ่งเรืองก็คงจะพึงประสงค์แต่เพียงพระวจนะหนึ่งจากพระองค์เท่านั้น
พระองค์จะไม่มีวันทรงต้องให้พระองค์เองทรงพระราชกิจจนพระเสโทหลังเพื่อสิ่งหนึ่งเช่นนั้น
หรือทรงยุ่งยากพระทัย หรือทรงทำพระองค์เองให้ลำบากกับมัน นี่คือฤทธานุภาพอย่างยิ่งของพระเจ้า
สิทธิอำนาจอย่างยิ่งของพระเจ้า

หลังจากได้อ่านในปฐมบท 18:18 ที่มีความว่า “แน่ทีเดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก
และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา” แล้วนั้น

พวกเขาสามารถรู้สึกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้หรือไม่?

พวกเขาสามารถสำนึกถึงรู้ถึงความเหนือธรรมชาติของพระเจ้าผู้สร้างได้หรือไม่? พระวจนะของพระเจ้านั้นแน่นอน
พระเจ้าตรัสพระวจนะเช่นนั้นไม่ใช่เนื่องจากความมั่นใจในความสำเร็จของพระองค์
หรือไม่ใช่ในการเป็นตัวแทนของความมั่นใจในความสำเร็จของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พระวจนะเหล่านั้นกลับเป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจแห่งถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้า

และเป็นพระบัญญัติที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าถูกล่วง

มีการแสดงออกสองเรื่องที่พวกเขาควรให้ความสนใจในที่นี้ เมื่อพระเจ้าตรัสว่า

“แน่ทีเดียวอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมาก

และประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา” นั้น

มีองค์ประกอบใดของความกำกวมในพระวจนะเหล่านั้นหรือไม่? มีองค์ประกอบใดของความกังวลหรือไม่?

มีองค์ประกอบใดของความกลัวหรือไม่? เนื่องจากคำว่า “แน่ทีเดียว” และคำว่า “จะได้” ในถ้อยคำรับสั่งของพระเจ้า
องค์ประกอบเหล่านั้นซึ่งเป็นองค์ประกอบเฉพาะของมนุษย์และมักจะแสดงออกอยู่ในตัวเขานั้นจึงไม่เคยมีความสั
มพันธ์ใดๆ กับพระเจ้าผู้สร้างเลย คงจะไม่มีผู้ใดกล้าใช้ถ้อยคำเช่นนั้นเมื่ออวยพรให้ผู้อื่นได้ดี

คงจะไม่มีผู้ใดกล้าอวยพรผู้อื่นด้วยความแน่นอนเช่นนั้นเมื่อจะให้พวกเขามีชนชาติที่ยิ่งใหญ่และทรงพลัง
หรือสัญญาว่าประชาชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะได้รับพรก็เพราะเขา

ยิ่งพระวณะของพระเจ้าแน่นอนมากขึ้นเท่าใด พระวณะเหล่านั้นก็ยิ่งพิสูจน์บางอย่างมากขึ้นเท่านั้น—

แล้วบางอย่างนั้นคือสิ่งใด? พระวณะเหล่านั้นพิสูจน์ว่าพระเจ้ามีสิทธิอำนาจเช่นนั้น

ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์สามารถทำให้สิ่งเหล่านี้สำเร็จลุล่วงได้

และความสำเร็จลุล่วงของพวกมันเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

พระเจ้าทรงมีความแน่นอนในพระทัยของพระองค์โดยไม่มีความลังเลแม้แต่นิดเดียวในทั้งหมดที่พระองค์ทรง
อวยพรอับราฮัม ยิ่งไปกว่านั้น ความครบถ้วนบริบูรณ์ของการนี้จะสำเร็จลุล่วงไปตามพระวณะของพระองค์
และไม่มีพลังอำนาจใดที่จะสามารถปรับเปลี่ยน ขวากัน ลดคุณค่า หรือรบกวนการบรรลุเป้าหมายของมันได้
ไม่ว่าสิ่งอื่นใดจะเกิดขึ้น

ไม่มีสิ่งใดที่สามารถเพิกถอนหรือมีอิทธิพลเหนือการบรรลุเป้าหมายและความสำเร็จลุล่วงของพระวณะของพร
เจ้าได้ นี่ก็มหิทฤทธียิ่งยิ่งของพระวณะที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าผู้สร้าง

และสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างที่ไม่ยอมทนการปฏิเสธของมนุษย์! เมื่อได้อ่านพระวณะเหล่านี้แล้ว

เจ้ายังรู้สึกสงสัยอยู่หรือไม่? พระวณะเหล่านี้ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และมีฤทธานุภาพ พระบารมี

และสิทธิอำนาจในพระวณะของพระเจ้า มหิทฤทธิและสิทธิอำนาจเช่นนั้น

และความหลีกเลี่ยงไม่ได้ของความสำเร็จลุล่วงของข้อเท็จจริงนั้น

ไม่สามารถบรรลุถึงได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือไม่ทรงสร้างใดๆ

และไม่สามารถเอาชนะได้โดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือไม่ทรงสร้างใดๆ

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถสนทนากับมวลมนุษย์ด้วยพระกระแสนเสียงและท่วงทำนองเช่นนั้น

และข้อเท็จจริงได้พิสูจน์แล้วว่าพระสัญญาของพระองค์มิใช่ถ้อยคำที่ว่างเปล่า หรือคำอวดตัวที่ไร้ผล

แต่เป็นการแสดงออกถึงสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ที่ไม่สามารถเอาชนะได้โดยบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใด

อะไรคือความแตกต่างระหว่างพระวณะที่ตรัสโดยพระกับคำพูดที่มนุษย์พูด?

เมื่อเจ้าอ่านพระวณะเหล่านี้ที่ตรัสโดยพระเจ้า

เจ้าสำนึกถึงมหิทฤทธิของพระวณะของพระเจ้าและสิทธิอำนาจของพระเจ้า

เจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อเจ้าได้ยินผู้คนกล่าวคำพูดเช่นนั้น? เจ้าคิดว่าพวกเขาโอหังและอวดตัวอย่างสุดขีด

เป็นผู้คนที่กำลังทำการแสดงอวดตัวเองใช่หรือไม่? ในเมื่อพวกเขาไม่มีกำลังนี้

พวกเขาไม่ได้ครองสิทธิอำนาจเช่นนั้น

และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีความสามารถโดยสิ้นเชิงในการสัมฤทธิ์สิ่งทั้งหลายเช่นนั้น

การที่พวกเขาแน่ใจยิ่งนักกับคำสัญญาของพวกเขานั้นเพียงแค่แสดงให้เห็นถึงความไม่ใส่ใจต่อข้อคิดเห็นของพวกเขา

กเขา หากใครบางคนกล่าวคำพูดเช่นนั้น

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาจะโอหังและมั่นใจเกินไป

และพวกเขาก็กำลังเผยตัวเองว่าเป็นตัวอย่างชั้นเลิศของอุปนิสัยของหัวหน้าทูตสวรรค์

พระวณะเหล่านี้มาจากพระโอรสของพระเจ้า เจ้าสำนึกับรู้ถึงองค์ประกอบของความโอหังในที่นี้หรือไม่?

เจ้ารู้สึกว่พระวณะของพระเจ้าเป็นเพียงเรื่องตลกหรือไม่? พระวณะของพระเจ้าคือสิทธิอำนาจ

พระวณะของพระเจ้าคือข้อเท็จจริง และก่อนที่พระวณะเหล่านั้นจะถูกคำรัสมาจากพระโอรสของพระองค์

หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ขณะที่พระองค์กำลังตัดสินพระทัยว่าจะทำบางสิ่งบางอย่าง เมื่อนั้น

สิ่งนั้นก็สำเร็จลุล่วงไปแล้ว อาจกล่าวได้ว่า

ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมคือพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้กับอับราฮัม

และคือพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับอับราฮัม พระสัญญานี้คือข้อเท็จจริงที่ตั้งไว้

ตลอดจนเป็นข้อเท็จจริงที่สำเร็จลุล่วง และข้อเท็จจริงเหล่านี้ก็ค่อยๆ

ลุล่วงในพระคำริของพระเจ้าตามแผนของพระเจ้า ดังนั้น

สำหรับการที่พระเจ้าตรัสพระวณะเช่นนั้นไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงมีพระอุปนิสัยที่โอหัง

เพราะพระเจ้าทรงสามารถสัมฤทธิ์สิ่งทั้งหลายดังกล่าวดได้ พระองค์ทรงมีฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจนี้

และทรงมีความสามารถเต็มที่ในการสัมฤทธิ์ข้อเท็จจริงเหล่านี้

และการสำเร็จลุล่วงของพระวณะเหล่านั้นก็อยู่ภายในขอบเขตความสามารถของพระองค์อย่างครบถ้วน

เมื่อพระวณะเช่นพระวณะเหล่านี้ถูกคำรัสออกไปจากพระโอรสของพระเจ้า

พวกมันก็คือวิวรรณ์และการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า

เป็นวิวรรณ์และการสำแดงที่เพียบพร้อมถึงเนื้อแท้และสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และไม่มีสิ่งใดที่จะเหมาะสมและคู่ควรจะเป็นข้อพิสูจน์ของพระอัครลักษณ์ของพระผู้สร้างมากไปกว่านั้นแล้ว

ลักษณะ พระกระแสน์เสียง

และการใช้ถ้อยคำในถ้อยคำรัสเช่นนั้นเป็นเครื่องหมายแห่งพระอัครลักษณ์ของพระผู้สร้างอย่างแม่นยำ

และสอดคล้องอย่างเพียบพร้อมกับการแสดงออกถึงพระอัครลักษณ์ของพระเจ้าเอง

ในพระวณะเหล่านั้นไม่มีข้ออ้างใด ไม่มีความไม่บริสุทธิ์ใด

พระวณะเหล่านั้นเป็นการสาธิตแสดงถึงเนื้อแท้และสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างอย่างเต็มที่และครบบริบูรณ์

สำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น พวกเขาไม่มีทั้งสิทธิอำนาจนี้หรือเนื้อแท้

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะมีกำลังที่พระเจ้าทรงมอบให้ หากมนุษย์ทรยศพฤติกรรมเช่นนั้น

เช่นนั้นแล้วนั้นก็คงจะเป็นการระเบิดอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาย่างแน่นอนอนที่สุด

และที่รากเหง้าของการนี้ก็คงจะเป็นผลกระทบที่ยุ้งเหยิงของความโอหังและความทะเยอทะยานอันป่าเถื่อนของ

มนุษย์ และคงจะไม่ใช้การเปิดโปงเจตนาที่มุ่งร้ายของใครอื่นนอกจากมารร้าย นั่นก็คือซาตาน
ผู้ซึ่งปรารถนาที่จะหลอกลวงผู้คนและชั่วพวกเขาให้ทรยศพระเจ้า
พระเจ้าทรงพิจารณาเห็นอย่างไรกับสิ่งที่ถูกเผยโดยภาษาเช่นนั้น?
พระเจ้าคงจะตรัสว่าเจ้าปรารถนาที่จะแย่งชิงที่ของพระองค์
และว่าเจ้าปรารถนาที่จะปลอมแปลงและแทนที่พระองค์ เมื่อเจ้าเอาอย่างพระกระแสนเสียงในถ้อยคำรับของพระเจ้า
เจตนาของเจ้าคือเพื่อที่จะเข้ามาแทนที่ของพระเจ้าในหัวใจของผู้คน
เพื่อที่จะยึดครองมวลมนุษย์ที่เป็นของพระเจ้าโดยชอบธรรม นี่คือซาตานอย่างชัดเจนและจริงๆ
เหล่านี้คือการกระทำของพงศ์พันธุ์ของหัวหน้าทูตสวรรค์คนนั้น ผู้ที่สวรรค์ไม่อาจทนยอมรับได้!
มีผู้ใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่เคยเอาอย่างพระเจ้าในหนทางใดหนทางหนึ่งโดยการกล่าวคำพูดไม่กี่คำ
ด้วยเจตนาที่จะหลอกลวงและชี้นำผู้คนในทางที่ผิด
และทำให้พวกเขารู้สึกราวกับว่าคำพูดและการกระทำของบุคคลผู้นี้มีสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า
ราวกับว่าเนื้อแท้และอัตลักษณ์ของบุคคลผู้นี้มีเอกลักษณ์
และแม้กระทั่งราวกับว่าน้ำเสียงในคำพูดของบุคคลผู้นี้เหมือนกันกับพระกระแสนเสียงของพระเจ้า?
พวกเจ้าเคยทำบางสิ่งเช่นนี้หรือไม่? พวกเจ้าเคยเอาอย่างพระกระแสนเสียงของพระเจ้าในวาตะของพวกเจ้า
ด้วยท่าทางที่เป็นตัวแทนพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างมีวัตถุประสงค์
ด้วยสิ่งที่พวกเจ้าทึกทักเอาว่าเป็นกำลังและสิทธิอำนาจหรือไม่? พวกเจ้าส่วนใหญ่มักจะกระทำ
หรือวางแผนที่จะกระทำในหนทางเช่นนั้นหรือไม่? บัดนี้ เมื่อพวกเจ้ามองเห็น ล่วงรู้
และรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างอย่างแท้จริง และย้อนกลับไปมองสิ่งที่พวกเจ้าเคยทำ
และสิ่งที่พวกเจ้าเคยเผยตัวเอง พวกเจ้ารู้สึกป่วยหรือไม่?
พวกเจ้าระลึกถึงความเลวทรามและความไร้ยางอายของพวกเจ้าได้หรือไม่?
เมื่อได้ชำระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของผู้คนเช่นนั้นแล้ว
สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพวกเขาเป็นทาสที่ถูกสาปจากนรก?
สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าทุกคนที่ทำการสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นกำลังนำความอับอายมาสู่ตัวพวกเขาเอง?
พวกเจ้าระลึกถึงความร้ายแรงของธรรมชาติของมันได้หรือไม่? แล้วมันร้ายแรงเพียงใดเล่า?
เจตนาของผู้คนที่กระทำการในหนทางนี้ก็คือเพื่อเอาอย่างพระเจ้า พวกเขาต้องการที่จะเป็นพระเจ้า
ที่จะทำให้ผู้คนนมัสการพวกเขาเหมือนเป็นพระเจ้า พวกเขาต้องการที่จะลบล้างที่ของพระเจ้าในหัวใจของผู้คน
และจำกัดพระเจ้าผู้ซึ่งทรงพระราชกิจท่ามกลางมนุษย์
และพวกเขาทำการนี้เพื่อที่จะล้มฤทธิ์เป้าหมายในการควบคุมผู้คน ในการกลืนกินผู้คน
และในการครอบครองพวกเขา ทุกคนมีความอยากได้อะไรและมีและความทะเยอทะยานได้จัดสำนึกเช่นนี้

และทุกคนใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อแท้ซึ่งชาตानที่เสื่อมทรามประเภทนี้

ในธรรมชาติซึ่งชาตานซึ่งทำให้พวกเขาอยู่ในความเป็นศัตรูกับพระเจ้า ทรงศพระเจ้า

และปรารถนาที่จะกลายเป็นพระเจ้า หลังจากการสามัคคีธรรมของเราในหัวข้อเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้านี้

พวกเขายังคงปรารถนาหรือใฝ่ฝันที่จะปลอมแปลงหรือเอาอย่างพระเจ้าอยู่หรือไม่?

พวกเขายังคงอยากที่จะเป็นพระเจ้าอยู่หรือไม่? พวกเขายังคงปรารถนาที่จะกลายเป็นพระเจ้าอยู่หรือไม่?

สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่สามารถมีมนุษย์คนใดเอาอย่างได้

และพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้ายกไม่สามารถมีมนุษย์คนใดปลอมแปลงได้

ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถเอาอย่างพระกระแสนะเสด็จที่พระเจ้าตรัส แต่เจ้าก็ไม่สามารถเอาอย่างเนื้อแท้ของพระเจ้าได้

ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถยืนในที่ของพระเจ้าและปลอมแปลงพระเจ้าได้

แต่เจ้าจะไม่มีวันสามารถทำสิ่งที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะทำได้

และจะไม่มีวันสามารถปกครองและบัญชาทุกสรรพสิ่งได้ ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

เจ้าจะเป็นสิ่งที่ทรงสร้างเล็กๆ สิ่งหนึ่งตลอดไป และไม่ว่าทักษะและความสามารถของเจ้าจะยิ่งใหญ่เพียงใด

ไม่ว่าเจ้าจะมีพระสรวร์มากเพียงใด แต่ในความครบถ้วนบริบูรณ์ของเจ้าแล้วนั้น

เจ้าอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง ถึงแม้ว่าเจ้าจะสามารถกล่าวคำพูดที่อวดกล้าบางคำ

แต่นี้ก็ไม่สามารถแสดงให้เห็นว่าเจ้ามีเนื้อแท้ของพระผู้สร้าง

อีกทั้งไม่สามารถเป็นตัวแทนว่าเจ้ามีสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าคือเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง

สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เรียนรู้หรือเพิ่มเติมจากภายนอก แต่เป็นเนื้อแท้ภายในพระองค์ของพระเจ้าพระองค์เอง

และดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างพระผู้สร้างกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างจึงไม่มีวันสามารถปรับเปลี่ยนได้เลย

ในฐานะหนึ่งในสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง มนุษย์ต้องรักษาดำแหน่งของเขเอง และประพฤติตนอย่างมีจิตสำนึก

จงพิทักษ์รักษาสิ่งที่พระผู้สร้างทรงมอบความไว้วางพระทัยแก่เจ้าอย่างสำนึกในหน้าที่ จงอย่ากระทำการล้ำเส้น

หรือทำสิ่งทั้งหลายที่นอกเหนือขอบเขตความสามารถของเจ้า หรือที่เป็นที่เกลียดชังของพระเจ้า

จงอย่าพยายามที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือกลายเป็นยอดมนุษย์ หรือเหนือสิ่งอื่นใด

จงอย่าพยายามที่จะกลายเป็นพระเจ้า นี่คือนิสัยที่ผู้คนไม่ควรอยากที่จะเป็น

การพยายามที่จะกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือยอดมนุษย์นั้นช่างไร้สาระ

การพยายามที่จะกลายเป็นเจ้ายังเป็นที่น่าอดสูมากกว่าเสียอีก มันน่ารังเกียจและน่าเหยียดหยาม

สิ่งที่น่ายกย่องและสิ่งที่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างควรจะยึดมั่นไว้มากกว่าสิ่งอื่นใดก็คือการกลายเป็นสิ่งที่ทรงสร้างที่เ

แท้จริง นี่คือนิยามเดียวเท่านั้นที่ผู้คนทั้งหมดควรไล่ตามเสาะหา

**สิทธิอำนาจของผู้สร้างไม่ถูกจำกัดโดยเวลา พื้นที่ หรือภูมิประเทศ
และสิทธิอำนาจของผู้สร้างนั้นเกินกว่าการคิดคำนวณ**

พวกเรามาดูปฐมกาล 22:17-18 กันเถิด นี่คือการที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสไว้
ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัมว่า “ดังนั้นเราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น
ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล
เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์
ประชาชาติทั้งหมดในโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าเชื่อฟังเรา”
พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงอวยพรอับราฮัมหลายครั้งว่าให้เชื้อสายของเขาทวีมากขึ้น
แต่พวกเขาจะทวีขึ้นขนาดไหน? ถึงขนาดที่ได้ถูกกล่าวไว้ในคัมภีร์ที่ว่า “ดังดวงดาวในท้องฟ้า
และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล” นี่เป็นการกล่าวว่า
พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะประทานลูกหลานให้อับราฮัมเป็นจำนวนมากเหมือนดวงดาวในท้องฟ้า
และเยอะเยอะเหมือนเม็ดทรายบนฝั่งทะเล พระเจ้าตรัสไปโดยใช้อุปมาอุปมัย
และจากอุปมาอุปมัยนี้ก็ไม่ยากที่จะมองเห็นว่าพระเจ้าจะไม่ประทานลูกหลานให้แก่อับราฮัมเพียงหนึ่ง สอง
หรือแม้แต่เพียงหลายพันคน แต่เป็นจำนวนที่นับไม่ถ้วน
มากพอที่พวกเขาจะกลายเป็นประชาชาติจำนวนมากมาย
เพราะพระเจ้าได้ทรงสัญญากับอับราฮัมไว้ว่าเขาจะได้เป็นบิดาแห่งประชาชาติมากมาย บัดนี้
จำนวนนั้นตัดสินโดยมนุษย์ หรือว่ามันถูกตัดสินโดยพระเจ้า?
มนุษย์สามารถควบคุมจำนวนพงศ์พันธุ์ที่เขาได้กระนั้นหรือ? มันขึ้นอยู่กับเขากระนั้นหรือ?
มันไม่แม้กระทั่งขึ้นอยู่กับมนุษย์ในการที่เขาจะมีหลายคนหรือไม่ด้วยซ้ำ นับประสาอะไรที่จะมีมากมายดัง
“ดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล”
ผู้ใดกันที่ไม่ปรารถนาจะให้เชื้อสายของพวกเขาจำนวนมากเหมือนดวงดาว?
น่าเสียดายที่สิ่งทั้งหลายมักจะไม้ออกมาในหนทางที่เจ้าต้องการอยู่เสมอ
ไม่ว่ามนุษย์จะมีความชำนาญหรือความสามารถเพียงใด มันก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเขา
ไม่มีผู้ใดสามารถยืนอยู่ภายนอกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ได้ พระองค์ทรงอนุญาตให้เจ้ามากเพียงใด
ก็มากเพียงนั้นที่เจ้าจะมี กล่าวคือ หากพระเจ้าทรงมอบให้เจ้าน้อยนิด เช่นนั้นแล้ว เจ้าก็จะมีวันมีมาก
และหากพระเจ้าทรงมอบให้เจ้ามากมาย ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะไม่พอใจว่าเจ้ามีมากเพียงใด
นี่ไม่ใช่กรณีนี้หรือ? ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์! มนุษย์นั้นถูกปกครองโดยพระเจ้า
และไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้น!

เมื่อพระเจ้าได้ตรัสว่า “เราจะทิวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น” นี่คือนพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นกับอับราฮัม และมันจะสำเร็จลุล่วงไปจนชั่วกาลปาวสานดังเช่นพันธสัญญาแห่งรุ้ง และมันยังเป็นพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำแก่อับราฮัมด้วยเช่นกัน มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมและมีความสามารถที่จะทำพระสัญญานี้ให้กลายเป็นจริงได้ ไม่ว่ามนุษย์จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่ามนุษย์จะยอมรับหรือไม่ก็ตาม และไม่ว่ามนุษย์จะมีพระศนะหรือพิจารณาเห็นว่ามันเป็นอย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้จะลุล่วงตามตัวอักษร ตามพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสไป

พระวณะของพระเจ้าจะไม่ปรับเปลี่ยนเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในเจตจำนงหรือมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์ และมันจะไม่ปรับเปลี่ยนเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใดๆ ทุกสรรพสิ่งอาจหายไป แต่พระวณะของพระเจ้าจะคงอยู่ตลอดกาล ในความเป็นจริงแล้ว

วันที่ทุกสรรพสิ่งหายไปนั่นคือวันที่พระวณะของพระเจ้าจะลุล่วงโดยครบบริบูรณ์อย่างแน่นอน เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง พระองค์ทรงครองสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง ฤทธานุภาพของพระผู้สร้าง และพระองค์ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่งและกำลังชีวิตทั้งหมด

พระองค์ทรงสามารถทำให้บางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นมาจากความว่างเปล่า หรือทำให้บางสิ่งบางอย่างกลายเป็นความว่างเปล่าได้

และพระองค์ทรงควบคุมการแปลงรูปของทุกสรรพสิ่งจากมีชีวิตอยู่ให้ตายได้ สำหรับพระเจ้าแล้ว

ไม่มีสิ่งใดที่จะง่ายดายยิ่งไปกว่าการทิวีเชื้อสายของใครบางคนให้มากมาย

การนี้ฟังดูเป็นเรื่องเพ้อฝันสำหรับมนุษย์ เหมือนกับเทพนิยายเรื่องหนึ่ง แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว

สิ่งที่พระองค์ทรงตัดสินใจและทรงสัญญาที่จะทำไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน อีกทั้งไม่ใช่เทพนิยาย ตรงกันข้าม

มันเป็นข้อเท็จจริงที่พระเจ้าได้ทรงมองเห็นแล้ว และที่จะต้องสำเร็จลุล่วงอย่างแน่นอน

พวกเขารู้ว่านี่คือการนี้หรือไม่? ข้อเท็จจริงเหล่านี้พิสูจน์ว่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมมีจำนวนมากมายหรือไม่?

พวกเขามีจำนวนมากมายเพียงใด? พวกเขาจำนวนมากมายดัง “ดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล”

ที่พระเจ้าได้ตรัสไว้หรือไม่? พวกเขาแพร่กระจายไปทั่วทุกชาติและภูมิภาค ไปถึงทุกที่ในโลกหรือไม่?

ข้อเท็จจริงนี้สำเร็จลุล่วงโดยผ่านทางสิ่งใด?

มันสำเร็จลุล่วงโดยสิทธิอำนาจแห่งพระวณะของพระเจ้าใช่หรือไม่? พระวณะของพระเจ้าได้ลุล่วงต่อไป

และกลายเป็นข้อเท็จจริงอยู่เนื่องนิตย์มาเป็นเวลาหลายร้อยหรือหลายพันปีหลังจากที่พระวณะของพระเจ้าได้ถูกตรัสไป นี่คือนพระอิทธิฤทธิ์แห่งพระวณะของพระเจ้า และเป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งในปฐมกาลนั้น พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง”

และความสว่างก็เกิดขึ้น การนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ลุล่วงไปในเวลาอันสั้นมาก

และไม่มีค่าซ้ำในการสำเร็จลุล่วงและการทำให้ลุล่วงของมัน

ผลแห่งพระวณะของพระเจ้านั้นเกิดขึ้นฉับพลัน ทั้งสองนั้นเป็นการแสดงสิทธิอำนาจของพระเจ้า แต่เมื่อพระเจ้าได้ทรงอวยพรให้อับราฮัมนั้น

พระองค์ได้ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นเนื้อแท้ อีกด้านหนึ่งของสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ตลอดจนข้อเท็จจริงที่ว่าสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างนั้นเกินกว่าการคิดคำนวณ และยังไปกว่านั้น

พระองค์ได้ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างในด้านที่เป็นจริงยิ่งขึ้นและวิจิตรบรรจงยิ่งขึ้น

ทันทีที่พระวณะของพระเจ้าถูกคำรัสออกไป สิทธิอำนาจของพระเจ้ายิ่งเข้ากำกับพระราชกิจนี้

และข้อเท็จจริงที่ให้สัญญาโดยพระโอษฐ์ของพระเจ้ายิ่งค่อยๆ เริ่มกลายเป็นความเป็นจริง ผลลัพธ์ก็คือ

การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายเริ่มปรากฏขึ้นท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

เหมือนกันอย่างยิ่งกับลักษณะที่ต้นหญ้ากลับเป็นสีเขียวเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง ดอกไม้ผลิบาน

ตาอ่อนแตกจากตื้นไม้ นกเริ่มร้องเพลง ห่านหวนกลับมา

และห้องทุ่งก็กลับคั่งไปด้วยผู้คน...ทุกสรรพสิ่งกลับฟื้นคืนสภาพเดิมด้วยการมาถึงของฤดูใบไม้ผลิ

และนี่คือกิจการที่มหัศจรรย์ของพระผู้สร้าง เมื่อพระเจ้าทรงทำพระสัญญาของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วง

ทุกสรรพสิ่งในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะเริ่มต้นใหม่และเปลี่ยนแปลงไปตามพระคำริของพระเจ้า—

ไม่มีสิ่งใดได้รับการยกเว้น เมื่อข้อผูกพันหรือสัญญาหนึ่งถูกคำรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ทุกสรรพสิ่งจะทำหน้าที่เพื่อการทำให้ลุล่วงของมัน และถูกยกย้ายเพื่อประโยชน์ของการทำให้ลุล่วงของมัน

สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงถูกจัดวางเรียบเรียงและจัดการเตรียมการภายใต้อำนาจปกครองของพระผู้สร้าง

โดยแสดงบทบาทตามลำดับของพวกมัน และปฏิบัติหน้าที่ตามลำดับของพวกมัน

นี่คือการสำแดงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง เจ้าเห็นสิ่งใดในการนี้? เจ้ารู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้อย่างไร?

สิทธิอำนาจของพระเจ้ามียขอบเขตหรือไม่? มีเวลาจำกัดหรือไม่? สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่ามีความสูงที่แน่นอน

หรือมีความยาวที่แน่นอน? สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่ามีขนาดหรือความแข็งแกร่งที่แน่นอน?

สามารถวัดตามมิติทั้งหลายของมนุษย์ได้หรือไม่? สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่ได้กระพริบเปิดและปิด

ไม่ได้มาและไป และไม่มีผู้ใดสามารถวัดว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้ายิ่งใหญ่เพียงใดได้

ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปมากเพียงใด เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรบุคคลหนึ่ง พระพรนี้จะดำเนินต่อเนื่องไป

และความต่อเนื่องของมันจะเป็นพยานถึงสิทธิอำนาจอันไม่อาจประเมินได้ของพระเจ้า

และจะเปิดโอกาสให้มวลมนุษย์ได้เห็นการปรากฏอีกครั้งของพลังชีวิตที่ไม่สามารถดับได้ของพระผู้สร้างครั้งแล้วครั้งเล่า

การแสดงสิทธิอำนาจของพระองค์แต่ละครั้งคือการสาธิตแสดงที่เพียบพร้อมให้เห็นถึงพระวณะจากพระโอษฐ์

ของพระเจ้า ซึ่งสาธิตแสดงแก่ทุกสรรพสิ่ง และแก่มวลมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างที่สำเร็จลุล่วงโดยสิทธิอำนาจของพระองค์นั้น วิจิตรบรรจงเกินเปรียบเทียบ

และไร้ข้อตำหนิโดยสิ้นเชิง สามารถกล่าวได้ว่าพระดำริของพระองค์ พระวาระของพระองค์

สิทธิอำนาจของพระองค์

และพระราชกิจทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำให้สำเร็จลุล่วงนั้น ล้วนเป็นภาพสวยงามอย่างไม่สามารถเปรียบเทียบได้

และสำหรับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น ภาษาของมวลมนุษย์ไม่สามารถสื่อถึงนัยสำคัญและคุณค่าของมันได้

เมื่อพระเจ้าทรงทำพระสัญญากับบุคคลหนึ่ง

ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขาจะเป็นที่คุ้นเคยของพระเจ้าเสมือนหลังพระหัตถ์ของพระองค์เอง

ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่ที่ใด หรือพวกเขาทำสิ่งใด

ภูมิหลังของพวกเขา ก่อนหรือหลังจากที่พวกเขาได้รับพระสัญญา

หรือการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของพวกเขาจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม

ไม่สำคัญว่าเวลาจะล่วงเลยไปมากเพียงใดหลังจากที่พระวาระของพระเจ้าได้ถูกตรัสไป

สำหรับพระองค์แล้วมันเป็นราวกับว่าพระวาระเหล่านั้นเพิ่งได้ถูกตรัสไป

นี่เป็นการกล่าวว่าพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพ และทรงมีสิทธิอำนาจชนิดที่พระองค์ทรงสามารถติดตามร่องรอย
ควบคุม และทำให้พระสัญญาทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำกับมนุษย์ให้ลุล่วงได้

และไม่ว่าพระสัญญานั้นจะเป็นสิ่งใด ไม่ว่าจะต้องใช้เวลายาวนานเพียงใดในการทำให้ลุล่วงอย่างครบบริบูรณ์

และยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่าขอบเขตที่ความสำเร็จลุล่วงของมันสัมผัสเกี่ยวข้องกับจะกว้างเพียงใดก็ตาม—

ยกตัวอย่างเช่น เวลา ภูมิภาค ประเทศ เชื้อชาติ และอื่นๆ—พระสัญญานี้ก็จะสำเร็จลุล่วงและลุล่วง และยิ่งไปกว่านั้น

ความสำเร็จลุล่วงและการทำให้ลุล่วงของมันจะไม่พึงประสงค์ให้พระองค์ต้องพยายามเลยแม้แต่นิดเดียว

การนี้พิสูจน์ถึงสิ่งใด?

มันพิสูจน์ให้เห็นว่าความกว้างของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้านั้นเพียงพอที่จะควบคุมจักรวาลทั้งหมด
และมวลมนุษย์ทั้งหมด พระเจ้าได้ทรงทำให้มีความสว่าง

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเพียงแต่บริหารจัดการความสว่างเท่านั้น

หรือว่าพระองค์ทรงเพียงแต่บริหารจัดการน้ำเพราะพระองค์ได้ทรงสร้างน้ำขึ้นมาเท่านั้น

และว่าสิ่งอื่นใดทุกสิ่งนั้นไม่ได้สัมพันธ์กับพระเจ้า นี่จะไม่เป็นการเข้าใจผิดหรือ?

ถึงแม้ว่าการที่พระเจ้าทรงอวยพรอับราฮัมได้ค่อยๆ

เลื่อนหายไปจากความทรงจำของมนุษย์ไปแล้วหลังจากผ่านไปหลายร้อยปี แต่สำหรับพระเจ้า

พระสัญญานี้จะยังคงอยู่เหมือนเดิม มันยังคงอยู่ในกระบวนการแห่งความสำเร็จลุล่วง และไม่เคยได้หยุดลง

มนุษย์ไม่เคยรู้หรือไม่เคยได้ยินว่าพระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

ทุกสรรพสิ่งได้รับการจัดวางเรียบเรียงและจัดการเตรียมการอย่างไร

และเรื่องราวที่เกิดขึ้นท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าในระหว่างเวลานี้น่าอัศจรรย์มากเพียงใด แต่การแสดงสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่น่าอัศจรรย์ทุกชิ้น

และการเผยถึงกิจการทั้งหลายของพระองค์ได้ถูกส่งต่อและเป็นที่ยกย่องท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

ทุกสรรพสิ่งได้แสดงออกไปและได้พูดถึงกิจการที่มหัศจรรย์ทั้งหลายของพระผู้สร้าง

และเรื่องราวที่บอกเล่ากันมากแต่ละเรื่องเกี่ยวกับอุปนิสัยของพระผู้สร้างเหนือทุกสรรพสิ่งจะได้รับการประกาศ โดยทุกสรรพสิ่งมากยิ่งขึ้นตลอดไป สิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงใช้ปกครองทุกสรรพสิ่ง

และฤทธานุภาพของพระเจ้า แสดงให้ทุกสรรพสิ่งเห็นว่าพระเจ้านั้นทรงสถิตอยู่ทุกหนแห่งและตลอดเวลา

เมื่อเจ้าได้เป็นประจักษ์พยานถึงความแพร่หลายแห่งสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าแล้ว

เจ้าจะเห็นว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ทุกหนแห่งและตลอดเวลา

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าไม่ถูกจำกัดโดยเวลา ภูมิประเทศ พื้นที่ หรือบุคคล เหตุการณ์

หรือสิ่งใดๆ ความกว้างของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์นั้นเหนือจินตนาการของมนุษย์

มันเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถหยั่งลึกได้ มนุษย์ไม่สามารถจินตนาการได้

และมนุษย์จะไม่มีวันรู้จักโดยครบบริบูรณ์

ผู้คนบางคนชอบที่จะอนุমানและจินตนาการ แต่จินตนาการของมนุษย์จะสามารถไปได้ไกลเพียงใด?

มันสามารถไปไกลเกินกว่าโลกนี้ได้หรือไม่?

มนุษย์สามารถทำการอนุমানและจินตนาการความถูกต้องและความแม่นยำของสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้หรือไม่?

การอนุমানและจินตนาการของมนุษย์สามารถเปิดโอกาสให้เขาสัมผัสฤทธิ์ความรู้เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้หรือไม่? พวกมันทำให้มนุษย์ซาบซึ้งและบนบอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้หรือไม่?

ข้อเท็จจริงทั้งหลายพิสูจน์ให้เห็นว่าการอนุমানและจินตนาการของมนุษย์เป็นเพียงผลผลิตแห่งสติปัญญาของมนุษย์เท่านั้น

และไม่ได้จัดเตรียมความช่วยเหลือหรือผลประโยชน์ให้แก่ความรู้ของมนุษย์ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว หลังจากได้อ่านนิยายวิทยาศาสตร์ บางคนสามารถจินตนาการถึงดวงจันทร์

หรือจินตนาการว่าดวงดาวทั้งหลายเป็นอย่างไร กระนั้นนี่ก็ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์มีความเข้าใจใดๆ

ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้า จินตนาการของมนุษย์ก็เป็นเพียงแค่จินตนาการ จากข้อเท็จจริงของสิ่งเหล่านี้

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ จากการที่พวกมันเชื่อมโยงกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า

เขาไม่มีการจับความเข้าใจเลยโดยสิ้นเชิง มันจะสำคัญอย่างไรถึงแม้ว่าเจ้าเคยได้ไปดวงจันทร์มาแล้ว?

การนี้แสดงให้เห็นว่าเจ้ามีความเข้าใจหลากหลายมิติเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้ากระนั้นหรือไม่?

มันแสดงให้เห็นว่าเจ้าสามารถจินตนาการความกว้างของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าได้กระนั้นหรือ ? ในเมื่อการอนุมานและจินตนาการของมนุษย์ไม่สามารถเปิดโอกาสให้เขารู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ แล้วมนุษย์ควรทำเช่นไร? ทางเลือกที่ฉลาดที่สุดคงจะเป็นการไม่อนุมานหรือจินตนาการ กล่าวคือ มนุษย์ต้องไม่พึ่งพาจินตนาการและอาศัยการอนุมานเมื่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้า

สิ่งที่เราปรารถนาจะกล่าวกับพวกเจ้า ณ ที่นี้คือสิ่งใด? ความรู้ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้า ฤทธานุภาพของพระเจ้า พระอัครลักษณะของพระเจ้าเอง และเนื้อแท้ของพระเจ้าไม่สามารถสัมผัสฤทธิ์ได้โดยการพึ่งพาจินตนาการ

ในเมื่อเจ้าไม่สามารถพึ่งพาจินตนาการในการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้ว เจ้าจะสามารถสัมผัสฤทธิ์ความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ในหนทางใด?

หนทางในการทำการนี้ก็คือโดยผ่านทางกรินและการดื่มพระวณะของพระเจ้า โดยผ่านทางการสามัคคีธรรม และโดยผ่านทางการได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้

เจ้าจะมีประสบการณ์และการตรวจสอบยืนยันสิทธิอำนาจของพระเจ้าทีละน้อย และเจ้าจะได้รับความเข้าใจทีละน้อยและความรู้ที่เพิ่มขึ้นในเรื่องนั้น

นี่คือหนทางเดียวที่จะสัมผัสฤทธิ์ความรู้ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม่มีทางลัดใดๆ

การขอให้พวกเจ้าไม่จินตนาการไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการทำให้พวกเจ้านั่งรอการทำลายล้างอยู่เฉยๆ หรือการหยุดพวกเจ้าจากการทำสิ่งใดๆ

การไม่ใช่สมองของพวกเจ้าเพื่อคิดและจินตนาการหมายถึงการไม่ใช่ตรรกะเพื่ออนุมาน การไม่ใช่ความรู้เพื่อวิเคราะห์ และการไม่ใช่วิทยาศาสตร์มาเป็นพื้นฐาน แต่กลับเป็นการซาบซึ้ง การตรวจสอบยืนยัน และการยืนยันว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นมีสิทธิอำนาจ

การยืนยันว่าพระองค์ทรงถือครองอธิปไตยเหนือชะตากรรมของเจ้า

และว่าฤทธานุภาพของพระองค์พิสูจน์ตลอดเวลาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองที่แท้จริง

โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้า โดยผ่านทางความจริง โดยผ่านทางทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเผชิญในชีวิตต่างหาก

นี่คือหนทางเดียวเท่านั้นที่ใครสักคนจะสามารถสัมผัสฤทธิ์การทำความเข้าใจพระเจ้าได้

บางคนกล่าวว่าพวกเขาปรารถนาที่จะหาหนทางที่เรียบง่ายในการสัมผัสฤทธิ์อุดมการณ์นี้

แต่พวกเจ้าสามารถคิดถึงหนทางเช่นนั้นได้หรือไม่? เราขอบอกเจ้าว่า ไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องคิด กล่าวคือ ไม่มีหนทางอื่นใดเลย!

หนทางเดียวเท่านั้นก็คือการรู้และตรวจสอบยืนยันอย่างมีสติและอย่างหนักแน่นว่าพระเจ้าทรงมีและทรงเป็นสิ่งใด โดยผ่านทางทุกพระวณะที่พระองค์ทรงแสดงออกและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำ

นี่คือหนทางเดียวเท่านั้นที่จะรู้จักพระเจ้า เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น และทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้านั้น ไม่ใช่ไว้แก่นสารและไม่ว่างเปล่า แต่เป็นจริง

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการควบคุมและอำนาจครอบครองของผู้สร้างเหนือทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายกล่าวถึงการมีอยู่จริงของสิทธิอำนาจของผู้สร้าง

ในทำนองเดียวกันนี้ การอวยพรโยบของพระยาห์เวห์ก็ได้ถูกบันทึกอยู่ในหนังสือโยบ พระเจ้าประทานสิ่งใดให้แก่โยบ?

“และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรชีวิตตอนปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าตอนต้นของท่าน และท่านมีแกะ 14,000 ตัว อุฐ 6,000 ตัว วัวผู้ 1,000 คู่ และลาตัวเมีย 1,000 ตัว” (โยบ 42:12) จากมุมมองของมนุษย์

สิ่งเหล่านี้ที่ถูกมอบให้โยบคืออะไร? พวกมันคือทรัพย์สินของมวลมนุษย์ใช่หรือไม่? ด้วยทรัพย์สินเหล่านี้ โยบจะไม่ร่ำรวยอย่างมากในระหว่างยุคนั้นหรือ? เช่นนั้นแล้ว เขาได้ทรัพย์สินดังกล่าวมาอย่างไร?

สิ่งใดคือสาเหตุแห่งความอุดมด้วยโภคทรัพย์ของเขา? เห็นได้ชัดโดยไม่ต้องอธิบายอยู่แล้วว่า—

เป็นเพราะพระพรของพระเจ้า โยบจึงได้ครอบครองทรัพย์สินเหล่านั้น

โยบมีทรศนะกับทรัพย์สินเหล่านี้อย่างไร

และเขาพิจารณาพระพรของพระเจ้าว่าอย่างไรนั้น ไม่ใช่สิ่งที่พวกเราจะหาหรือกัน ณ ที่นี้

เมื่อกล่าวถึงพระพรของพระเจ้า ผู้คนทั้งหมดล้วนโหยหาทั้งวันทั้งคืนที่จะได้รับพรจากพระเจ้า

แต่กระนั้นมนุษย์ก็ไม่สามารถควบคุมเหนือทรัพย์สินมากมายที่เขาสามารถได้มาในระหว่างชั่วชีวิตของเขาได้

หรือการที่เขาจะสามารถได้รับพระพรจากพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม—นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่สามารถโต้แย้งได้!

พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ และฤทธานุภาพที่จะประทานทรัพย์สินใดๆ ให้แก่มนุษย์

ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รับพรใดๆ แต่กระนั้นก็ยังมียุทธศาสตร์หนึ่งต่อพระพรของพระเจ้า

ผู้คนประเภทใดที่พระเจ้าทรงอวยพร? พระองค์ทรงอวยพรผู้ที่พระองค์ทรงชอบ แน่แน่นอนอยู่แล้ว!

อับราฮัมและโยบได้รับการอวยพรจากพระเจ้าทั้งคู่ แต่ทว่าพรที่พวกเขาได้รับไม่ใช่แบบเดียวกัน

พระเจ้าทรงอวยพรให้อับราฮัมมีพงศ์พันธุ์จำนวนมากมายดั่งเม็ดทรายและดวงดาว

เมื่อพระองค์ทรงอวยพรอับราฮัมพระองค์ทรงทำให้พงศ์พันธุ์ของชายคนเดียวและชนชาติหนึ่งกลายเป็นมีอำนาจ

และเจริญรุ่งเรือง ในการนี้ สิทธิอำนาจของพระเจ้าได้ปกครองมวลมนุษย์

ผู้ซึ่งหายใจด้วยลมปราณของพระเจ้าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย

ภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้น

มวลมนุษย์นี้ได้แพร่หลายและมีอยู่ด้วยความเร็วที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ และภายในวงเขตที่พระเจ้าทรงกำหนด

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความอยู่รอด อัตราการขยายตัว

และอายุขัยของชนชาตินี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

และหลักธรรมของทั้งหมดนี้มีพื้นฐาน โดยรวมอยู่บนพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับอับราฮัม กล่าวคือ ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นอย่างไร

พระสัญญาของพระเจ้าจะดำเนินต่อไปโดยไม่มีอุปสรรคและจะกลายเป็นจริงภายใต้การจัดเตรียมของสิทธิอำนาจของพระเจ้า ในพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำกับอับราฮัมนั้น ไม่ว่าโลกจะสับสนวุ่นวายเพียงใด

ไม่ว่าจะเป็นยุคสมัยใด ไม่ว่ามวลมนุษย์จะสู้ทนมหันตภัยใด

พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะไม่เผชิญหน้ากับความเลวร้ายของความย่อยยับ และชาติของพวกเขาจะไม่สูญสิ้นไป อย่างไรก็ตาม การอวยพรโยบของพระเจ้าได้ทำให้เขาร่ำรวยอย่างสุดขีด

สิ่งที่พระเจ้าได้มอบให้เขาคือสัตว์ที่มีลมหายใจมีชีวิตจำนวนหนึ่ง ซึ่งรายละเอียดเฉพาะต่างๆ—

คือจำนวนของพวกมัน ความเร็วในการขยายพันธุ์ อัตราการรอดชีวิต ปริมาณไขมันในร่างกายของพวกมัน

และอื่นๆ—ยังได้ถูกควบคุมโดยพระเจ้าด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่มีความสามารถในการพูด

แต่พวกมันก็เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเตรียมการของพระเจ้าผู้สร้างด้วยเช่นกัน

และหลักธรรมเบื้องหลังการจัดการเตรียมการสำหรับพวกมันของพระเจ้าได้ทำขึ้นบนพื้นฐานของพระพรที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับโยบ ในพระพรที่พระเจ้าได้ทรงมอบแก่อับราฮัมและโยบนั้น

ถึงแม้ว่าสิ่งที่ได้ถูกสัญญาจะแตกต่างกัน

แต่สิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงใช้ปกครองทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายนั้นคืออย่างเดียวกัน

ทุกรายละเอียดของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าถูกแสดงออกอยู่ในพระสัญญาและพระพรที่แตกต่างกันของพระองค์ที่ทรงให้แก่อับราฮัมและโยบ

และแสดงให้เห็นมวลมนุษย์เห็นอีกครั้งหนึ่งว่าสิทธิอำนาจของเจ้านั้นเกินกว่าจินตนาการของมนุษย์มาก

รายละเอียดเหล่านี้บอกกับมวลมนุษย์อีกครั้งหนึ่งว่าหากเขาปรารถนาที่จะรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้ว

การนี้สามารถสัมฤทธิ์ได้โดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้าและโดยผ่านทาง การได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระเจ้าเท่านั้น

สิทธิอำนาจแห่งอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นข้อเท็จจริงหนึ่ง นั่นคือ

สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่ได้มีตัวตนอยู่ในพระวณะที่ว่า “พระเจ้าตรัสว่า จงเกิดความสว่าง ความสว่างก็เกิดขึ้น

และ จงเกิดภาคพื้น และภาคพื้นก็เกิดขึ้น และ จงเกิดแผ่นดิน และแผ่นดินก็เกิดขึ้น” เท่านั้น แต่ยิ่งไปกว่านั้น

สิทธิอำนาจของพระองค์ยังมีตัวตนอยู่ในวิธีที่พระองค์ได้ทรงทำให้ความสว่างนั้นดำเนินต่อไป

ได้ทรงป้องกันไม่ให้ภาคพื้นนั้นสูญหายไป และได้ทรงรักษาแผ่นดินให้แยกจากน้ำตลอดไป

รวมถึงในรายละเอียดทั้งหลายเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ได้ทรงปกครองและได้ทรงบริหารจัดการเหนือสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ได้แก่ ความสว่าง ภาคพื้น และแผ่นดิน

สิ่งใดอีกที่พวกเจ้ามองเห็นในการอวยพรมวลมนุษย์ของพระเจ้า? เห็นได้อย่างชัดเจนว่า
หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงอวยพรอับราฮัมและโยบแล้ว ย่างพระบาทของพระเจ้านี้ได้ยุติลง
เพราะพระองค์เพียงจะได้ทรงเริ่มต้นใช้สิทธิอำนาจของพระองค์เท่านั้น และพระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้ทุกๆ
พระวาระของพระองค์เป็นความจริง และจะทำให้ทุกๆ
รายละเอียดของสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไปกลายเป็นจริง และดังนั้น ในหลายๆ ปีที่จะมาถึงนั้น
พระองค์ได้ทรงทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยไว้ต่อไป เนื่องจากพระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ
สำหรับมนุษย์จึงอาจดูเหมือนว่าพระเจ้าเพียงแค่ทรงต้องตรัสไปเท่านั้น โดยไม่ต้องยกนิ้ว
เรื่องราวและสิ่งทั้งหมดนั้นก็สำเร็จลุล่วงไป การจินตนาการเช่นนั้นช่างไร้สาระน่าขันยิ่งนัก!
หากเจ้าเพียงแค่ใช้ทฤษฎีด้านเดียวเกี่ยวกับการตั้งพันธสัญญากับมนุษย์ของพระเจ้าโดยใช้พระวาระ
และเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงสำเร็จลุล่วงทุกสิ่งทุกอย่างโดยการใช่พระวาระ
และเจ้าก็ไม่มีความสามารถในการมองเห็นหมายสำคัญและข้อเท็จจริงทั้งหลายที่ว่า
สิทธิอำนาจของพระเจ้าถืออำนาจครอบครองเหนือการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง เช่นนั้นแล้ว
ความเข้าใจของเจ้าในเรื่องสิทธิอำนาจของเจ้าก็ไร้แก่นสารและไร้สาระน่าขันยิ่งนัก!
หากมนุษย์จินตนาการว่าพระเจ้าต้องเป็นดังนั้น เช่นนั้นแล้ว ก็ต้องกล่าวว่า
ความรู้ของมนุษย์ในเรื่องพระเจ้าขับเคลื่อนไปถึงด้านสุดท้ายแล้ว และไปถึงทางตันแล้ว
เพราะพระเจ้าที่มนุษย์จินตนาการนั้นเป็นแค่เพียงเครื่องจักรที่ออกคำสั่ง ไม่ใช่พระเจ้าผู้ซึ่งทรงครองสิทธิอำนาจ
มองเห็นสิ่งใดบ้างโดยผ่านทางตัวอย่างของอับราฮัมและโยบ?
เจ้าได้เห็นด้านจริงของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าหรือไม่?
หลังจากพระเจ้าได้อวยพรอับราฮัมและโยบแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงพำนักในที่ซึ่งพระองค์ทรงสถิต
อีกทั้งพระองค์มิได้ทรงตั้งผู้สื่อสารของพระองค์ให้ทำงานในขณะที่รอคอยว่าทอวานจะเป็นเช่นใด
ในทางตรงกันข้าม ทันทีที่พระเจ้าได้ดำรงพระวาระของพระองค์
ทุกสรรพสิ่งก็ได้เริ่มปฏิบัติตามพระราชกิจที่พระเจ้าได้ตั้งพระทัยที่จะทำ
ภายใต้การทรงนำของสิทธิอำนาจของพระเจ้า และมีการเตรียมผู้คน สิ่งทั้งหลาย
และเป้าหมายทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงพึงประสงค์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ทันทีที่พระวาระได้ถูกดำรงออกไปจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า
ก็ได้เริ่มมีการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าไปทั่วทั้งแผ่นดิน
และพระองค์ได้ทรงกำหนดช่วงระยะเวลาที่จะทำให้พระสัญญาที่พระองค์ได้ทรงทำไว้กับอับราฮัมและโยบนั้น
สำเร็จลุล่วงและลุล่วง
ในขณะที่ทรงทำการวางแผนและการเตรียมทั้งหมดที่เหมาะสมให้แก่ทุกอย่างที่พึงประสงค์สำหรับทุกชั้น

อนและแต่ละช่วงระยะสำคัญที่พระองค์ได้ทรงวางแผนที่จะดำเนินการ ในระหว่างเวลานี้
พระเจ้าไม่เพียงแต่ได้ทรงยกยาสื่อสารของพระองค์เท่านั้น
แต่ยังได้ทรงยกยาสรรพสิ่งที่พระองค์ได้สร้างขึ้นด้วย กล่าวคือ
ภายในวงเขตที่มีการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้น ไม่เพียงประกอบด้วยบรรดาผู้สื่อสารเท่านั้น
แต่ยังมีทุกสรรพสิ่งในการทรงสร้างซึ่งได้ถูกยกยาสื่อสารเพื่อปฏิบัติตามพระราชกิจที่พระองค์ได้ตั้งพระทัยที่จะทำให้
สำเร็จลุล่วง เหล่านี้คือลักษณะเฉพาะในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้า ในการจินตนาการของพวกเจ้านั้น
บางคนอาจจะมีการเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้างดต่อไปนี้ นั่นคือ พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจ
และพระเจ้าทรงมีฤทธานุภาพ และดังนั้น พระเจ้าเพียงแต่ต้องทรงคงอยู่ในสวรรค์ชั้นที่สาม
หรือในสถานที่ที่คงที่แห่งหนึ่ง และไม่ต้องทรงพระราชกิจเฉพาะใดๆ เลย
และความครบถ้วนบริบูรณ์ของพระราชกิจของพระเจื่อก็ครบบริบูรณ์อยู่ภายในพระคำของพระองค์
บางคนอาจยังเชื่ออีกด้วยว่า ถึงแม้พระเจ้าจะได้ทรงอวยพรให้อับราฮัม แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ต้องทรงทำอะไร
และเพียงพอแล้วที่พระองค์ได้ตรัสพระวาทะของพระองค์เท่านั้น นี่ก็สิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ หรือ? เห็นได้ชัดว่าไม่!
ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ สิทธิอำนาจของพระองค์ก็เที่ยงแท้และจริง
มิใช่ว่างเปล่า ความแน่นแท้และความเป็นจริงของสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจื่อก็คือ
เผยและเป็นรูปเป็นร่างขึ้นในการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระองค์
ในการควบคุมเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์
และในกระบวนการที่พระองค์ทรงนำและทรงบริหารจัดการมวลมนุษย์ ทุกวิธีการ ทุกมุมมอง
และทุกรายละเอียดเกี่ยวกับอธิปไตยเหนือมวลมนุษย์และทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า
และพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำให้สำเร็จลุล่วง ตลอดจนการเข้าใจทุกสรรพสิ่งของพระองค์—
ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนพิสูจน์อย่างแท้จริงว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าไม่ใช่พระวาทะที่ว่างเปล่า
สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ถูกแสดงออกไปและถูกเผยเป็นเบื้องต้น และอยู่ในทุกสรรพสิ่ง
การสำแดงและการเปิดเผยเหล่านี้กล่าวถึงการมีอยู่จริงของสิทธิอำนาจของพระเจ้า
เพราะพระองค์กำลังทรงใช้สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์ต่อไป
และเพื่อบัญชาทุกสรรพสิ่ง และเพื่อปกครองทุกสรรพสิ่งในทุกชั่วขณะ
ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจของพระองค์ไม่สามารถถูกแทนที่ได้ทั้งโดยบรรดาทูตสวรรค์หรือโดยผู้สื่อสารทั้งห
ลายของพระเจ้า พระเจ้าได้ตัดสินพระทัยว่าพระองค์จะประทานพระพรใดให้แก่อับราฮัมและโยบ—
มันเป็นการตัดสินพระทัยของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าจะได้ไปเยือนอับราฮัมและโยบโดยตนเอง
แต่การกระทำของพวกเขาก็มีพื้นฐานอยู่บนพระบัญชาของพระเจ้า

และการกระทำของพวกเขาก็เป็นไปภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า และในทำนองเดียวกัน

บรรดาผู้สื่อสารก็อยู่ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้า

ถึงแม้ว่ามนุษย์จะเห็นว่าบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าไปเยือนอับราฮัม

และไม่ได้เป็นประจักษ์พยานว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงกระทำสิ่งใดโดยพระองค์เองในบันทึกของพระคัมภีร์ แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว

มีเพียงองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งทรงใช้ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าพระองค์เอง

และการนี้ไม่ยอมทนการสงสัยใดๆ จากมนุษย์คนใด!

ถึงแม้ว่าเจ้าจะได้เห็นว่าบรรดาทูตสวรรค์และผู้สื่อสารทั้งหลายมีกำลังอันยิ่งใหญ่และได้แสดงการอัศจรรย์ทั้งหลาย หรือเห็นว่าพวกเขาได้ทำสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงบัญชา

แต่การกระทำของพวกเขาก็เป็นเพียงเพื่อประโยชน์แห่งการทำให้พระบัญชาของพระเจ้าครบบริบูรณ์เท่านั้น และไม่ใช่ว่าการแสดงถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าแต่อย่างใด—

เพราะไม่มีมนุษย์หรือวัตถุใดที่จะมีหรือครอบครองสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างในการสร้างทุกสรรพสิ่งและปกครองทุกสรรพสิ่ง ดังนั้น ไม่มีมนุษย์หรือวัตถุใดที่จะสามารถใช้หรือแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างได้

สิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้และไม่อาจทำให้ชุ่นเคืองได้

พวกเขามองเห็นสิ่งใดในคัมภีร์สามส่วนนี้?

พวกเขามองเห็นว่ามีหลักการหนึ่งในการที่พระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์หรือไม่? ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงใช้รุ้งเพื่อตั้งพันธสัญญากับมนุษย์—

พระองค์ทรงวางรุ้งไว้ในหมู่เมฆเพื่อบอกกับมนุษย์ว่าพระองค์จะไม่มีวันทรงใช้น้ำท่วมมาทำลายโลกอีก รุ้งที่ผู้คนเห็นอยู่ในวันนี้ยังคงเป็นแบบเดียวกับที่ตรัสจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าหรือไม่?

ธรรมชาติและความหมายของมันได้เปลี่ยนไปแล้วหรือยัง? ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันยังไม่เปลี่ยนไป

พระเจ้าได้ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อดำเนินการกระทำนี้

และพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้กับมนุษย์ก็ดำเนินต่อเนื่องมาจนกระทั่งถึงวันนี้

และเวลาที่พันธสัญญานี้จะถูกปรับเปลี่ยนก็ย่อมจะเป็นการตัดสินใจของพระเจ้าอย่างแน่นอน

หลังจากที่พระเจ้าได้ตรัสว่า “ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆ” พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติตามพันธสัญญานี้อยู่เสมอ

เรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันนี้ เจ้าเห็นสิ่งใดในการนี้? ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ

พระองค์ก็ทรงเข้มงวดและมีหลักธรรมอย่างยิ่งในการกระทำของพระองค์

และทรงเป็นจริงตามพระวาจาของพระองค์

ความเข้มงวดของพระองค์และหลักธรรมในการกระทำของพระองค์แสดงให้เห็นถึงความไม่อาจทำให้ชุ่นเคืองได้

ของพระเจ้าผู้สร้างและความไม่สามารถเหนือกว่าได้ของสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงครองสิทธิอำนาจสูงสุด และทุกสรรพสิ่งอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์ และถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงมีฤทธานุภาพในการปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง แต่พระเจ้าก็ไม่เคยทรงทำลายหรือหยุดชะงักแผนของพระองค์เอง และแต่ละครั้งที่พระองค์ทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ มันก็จะสอดคล้องอย่างเข้มงวดกับหลักธรรมของพระองค์เอง และปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกตรัสออกไปจากพระโอษฐ์ของพระองค์อย่างแม่นยำ และปฏิบัติตามขั้นตอนและวัตถุประสงค์ของแผนของพระองค์ ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า ทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงปกครองนั้นก็เชื่อฟังหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน และไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดๆ ได้รับการยกเว้นจากการจัดการเตรียมการของสิทธิอำนาจของพระองค์ อีกทั้งพวกเหล่านั้นก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ด้วย ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น บรรดาผู้ที่ได้รับพระจะได้รับโชควาสนาที่สิทธิอำนาจของพระองค์ทำให้เกิดขึ้น และพวกที่ถูกสาปแช่งก็ได้รับการลงโทษของพวกเขาเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า ภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้น ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดๆ ที่จะได้รับการยกเว้นจากการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ อีกทั้งพวกเขาไม่สามารถปรับเปลี่ยนหลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ได้ สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างไม่ถูกปรับเปลี่ยนโดยการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันใดๆ และในทำนองเดียวกันนี้ หลักธรรมในการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ก็ไม่ปรับเปลี่ยนด้วยเหตุผลใดๆ พาสวรรค์และแผ่นดินโลกอาจก้าวผ่านกลียุคที่ยิ่งใหญ่ แต่สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างจะไม่เปลี่ยนแปลง ทุกสรรพสิ่งอาจมลายหายไป แต่สิทธิอำนาจของพระผู้สร้างจะไม่มีวันสูญหาย นี่คือนิรันดร์ของสิทธิอำนาจที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้และไม่อาจทำให้ขุนเคืองได้ของพระผู้สร้าง และนี่คือความทรงเอกสิทธิ์ยิ่งของพระผู้สร้าง!

พระวจนะต่อไปนี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจขาดไปได้ในการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้า และความหมายของพระวจนะเหล่านี้จะมีอยู่ในการสามัคคีธรรมต่อไป พวกเรามาอ่านคัมภีร์กันต่อไปเถิด

4. พระบัญชาของพระเจ้าต่อซาตาน

โยบ 2:6 และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น”

ซาตานไม่เคยกล้าล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง และเนื่องจากการนี้

ทุกสรรพสิ่งจึงดำรงชีวิตอยู่อย่างเป็นระเบียบ

นี่คือบทคัดตอนจากหนังสือโยบ และ “เขา” ในพระวณะเหล่านี้อ้างอิงถึงโยบ ถึงแม้จะกระซิบ
แต่ประโยคนี้นิยายความในหลายประเด็น

มันพรรณนาถึงการโต้ตอบเฉพาะระหว่างพระเจ้ากับชาตานิในโลกฝ่ายวิญญาณ

และบอกกับเราว่าเป้าหมายของพระวณะของพระเจ้าคือชาตานิ

มันยังบันทึกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้อย่างเฉพาะเจาะจงอีกด้วย

พระวณะของพระเจ้าคือพระบัญชาและคำสั่งต่อชาตานิ

รายละเอียดเฉพาะของคำสั่งนี้เกี่ยวข้องกับการไว้ชีวิตโยบและที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงขีดเส้นไว้ในที่ที่ชาตานิจะ
ปฏิบัติต่อโยบ—นั่นคือชาตานิต้องไว้ชีวิตโยบ สิ่งแรกที่พวกเราเรียนรู้จากประโยคนี้อีกคือว่า

พระวณะเหล่านี้คือพระวณะที่พระเจ้าตรัสต่อชาตานิ

ตามตัวบทเดิมของหนังสือโยบนั้นบอกให้พวกเรารู้ถึงภูมิหลังของพระวณะดังกล่าว นั่นคือ

ชาตานิปรารถนาที่จะกล่าวหาโยบ

และดังนั้นมันจึงต้องได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าก่อนที่มันจะสามารถทดลองเขาได้

เมื่อทรงเห็นชอบต่อข้อเรียกร้องที่จะทดลองโยบของชาตานิแล้ว

พระเจ้าก็ได้ทรงวางเงื่อนไขดังต่อไปนี้แก่ชาตานิ กล่าวคือ “โยบอยู่ในมือเจ้า จงไว้ชีวิตเขาเท่านั้น”

พระวณะเหล่านี้มีธรรมชาติอย่างไร? พระวณะเหล่านี้เป็นพระบัญชา เป็นคำสั่งอย่างชัดเจน

เมื่อได้เข้าใจธรรมชาติของพระวณะเหล่านี้แล้ว แน่นอนว่า

เจ้าก็ควรจะจับความเข้าใจด้วยว่าองค์หนึ่งเดียวผู้ซึ่งได้ทรงออกคำสั่งนี้คือพระเจ้า และว่าผู้ที่ได้รับคำสั่งนี้

และเชื่อฟังคำสั่งนี้ก็คือชาตานิ ไม่จำเป็นเลยที่จะต้องกล่าวว่าในคำสั่งนี้

สัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับชาตานิเป็นที่ยึดเหนี่ยวต่อทุกคนที่อ่านพระวณะเหล่านี้ แน่นอนว่า

นี่ยังเป็นสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับชาตานิในโลกฝ่ายวิญญาณอีกด้วย

และความแตกต่างระหว่างพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้ากับชาตานิ

ที่จัดเตรียมไว้ในบันทึกเกี่ยวกับการโต้ตอบระหว่างพระเจ้ากับชาตานิในคัมภีร์นี้

และเป็นความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้ากับชาตานิที่มนุษย์ในปัจจุบันสามารถ
เรียนรู้ได้ในบันทึกที่เป็นตัวบทและตัวอย่างเฉพาะนี้ ณ จุดนี้

เราต้องกล่าวว่าบันทึกพระวณะเหล่านี้เป็นเอกสารสำคัญชิ้นหนึ่งในความรู้ของมวลมนุษย์เกี่ยวกับพระอัครลักษณ์
และสถานะของพระเจ้า และมันจัดเตรียมข้อมูลที่สำคัญให้แก่ความรู้ของมวลมนุษย์ในเรื่องพระเจ้า

มนุษย์สามารถเข้าใจแง่มุมเฉพาะเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแง่มุมในด้านสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างโดยผ่านทาง การแลกเปลี่ยน
ระหว่างพระเจ้าผู้สร้างกับชาตานิในโลกฝ่ายวิญญาณ

พระวณะเหล่านี้คืออีกหนึ่งคำพยานต่อสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง

จากภายนอกนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้ากำลังทรงร่วมในการสนทนากับซาตาน ในแง่ของเนื้อแท้
ทำให้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสกับซาตาน และตำแหน่งที่พระองค์ทรงยืนนั้นสูงกว่าซาตาน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระยาห์เวห์พระเจ้ากำลังทรงมีพระบัญชาแก่ซาตานด้วยพระกระแสเสียงที่เป็นคำสั่ง
และกำลังทรงบอกกับซาตานว่ามันควรทำและไม่ควรทำอะไร ว่าโยบนั้นอยู่ในมือของมันแล้ว
และว่ามันมีอิสระในการจะปฏิบัติต่อโยบอย่างไรก็ตามที่มันปรารถนา—แต่มันต้องไม่เอาชีวิตของโยบ
ตัวบทย่อก็คือว่า ถึงแม้โยบจะถูกวางไว้ในมือของซาตาน แต่ชีวิตของเขาไม่ได้ถูกส่งมอบให้แก่ซาตาน
ไม่มีผู้ใดสามารถเอาชีวิตของโยบไปจากพระหัตถ์ของพระเจ้าได้เว้นแต่พระเจ้าทรงอนุมัติ
ท่าทีของพระเจ้าได้แสดงไว้อย่างชัดเจนในพระบัญชาต่อซาตานนี้
และพระบัญชานี้ยังสำแดงและเผยว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสนทนากับซาตานจากตำแหน่งใด ในการนี้
พระยาห์เวห์พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงถือครองสถานะของพระเจ้าผู้ทรงสร้างความสว่าง และอากาศ
และทุกสรรพสิ่ง และสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย
สถานะของพระเจ้าผู้ทรงถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายเท่านั้น
แต่ยังทรงถือครองสถานะของพระเจ้าผู้ทรงบัญญัติขามวลมนุษย์ และทรงบัญชาแดนคนตาย
และพระเจ้าผู้ทรงควบคุมชีวิตและความตายของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงด้วย ในโลกฝ่ายวิญญาณนั้น
ผู้ใดอีกหรือนอกจากพระเจ้าที่จะกล้าออกคำสั่งเช่นนั้นแก่ซาตาน?
และเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงออกคำสั่งของพระองค์แก่ซาตานโดยพระองค์เอง? เพราะชีวิตของมนุษย์
รวมถึงชีวิตของโยบนั้นถูกควบคุมโดยพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ซาตานทำอันตรายหรือเอาชีวิตของโยบ
และแม้กระทั่งเมื่อพระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาตานทดลองโยบ
พระเจ้าก็ยังคงไม่ทรงลืมที่จะออกคำสั่งดังกล่าวเป็นพิเศษ
และได้ทรงบัญชาซาตานอีกครั้งว่าจงอย่าเอาชีวิตของโยบ
ซาตานไม่เคยกล้าที่จะล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้า และยิ่งไปกว่านั้น
มันยังรับฟังและเชื่อฟังคำสั่งและพระบัญชาเฉพาะของพระเจ้าอย่างระมัดระวังอยู่เสมอ
ไม่เคยกล้าที่จะเยาะเย้ยท้าทายพระบัญชาและคำสั่งเหล่านั้น และแน่นอนว่ามันไม่กล้าที่จะปรับเปลี่ยนคำสั่งใดๆ
ของพระเจ้าอย่างอิสระ เช่นนั้นเองคือขีดจำกัดทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้สำหรับซาตาน และดังนั้น
ซาตานจึงไม่เคยกล้าที่จะข้ามขีดจำกัดเหล่านั้น การนี้มีใช้พระอิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือหือ?
การนี้มีใช้คำพยานต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือหือ?
ซาตานมีการจับความเข้าใจที่ชัดเจนกว่ามวลมนุษย์มากในเรื่องวิธีประพฤติตนต่อพระเจ้า
และวิธีมีทรศนะต่อพระเจ้า และดังนั้น ในโลกฝ่ายวิญญาณ
ซาตานจึงมองเห็นสถานะและพระอัครลักษณะของพระเจ้าอย่างชัดเจนยิ่ง

และมีความซึ่งคุณค่าที่ลึกซึ้งในพระอิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าและหลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังการใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ มันไม่กล้าที่จะมองข้ามสิ่งเหล่านั้นไปเลย

อีกทั้งไม่กล้าที่จะฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้นในหนทางใดเลย

หรือที่จะทำสิ่งใดที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และมันไม่กล้าที่จะท้าทายพระพิโรธของพระเจ้าในหนทางใดเลย

ถึงแม้ว่าชาตานั้นจะชั่วร้ายและโอหังโดยธรรมชาติ

แต่มันไม่เคยกล้าที่จะข้ามเขตคั่นและขีดจำกัดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ให้มัน

เป็นเวลาหลายล้านปีมาแล้วที่มันปฏิบัติตามเขตคั่นเหล่านั้นอย่างเข้มงวด

มันได้ยึดปฏิบัติตามพระบัญชาและคำสั่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงมอบให้กับมัน

และไม่เคยกล้าที่จะก้าวข้ามเครื่องหมายนั้นเลย ถึงแม้ว่าชาตานั้นจะมุ่งร้าย

แต่มันก็ฉลาดกว่ามวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามอยู่มาก มันรู้จักพระอัครลักษณะของพระเจ้าผู้สร้าง

และรู้จักเขตคั่นของมันเอง จากการกระทำ “ที่บนบอบ”

ของชาตานั้นจะเห็นได้ว่าสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของเจ้านั้นเป็นประกาศิตจากสวรรค์ซึ่งชาตนั้นไม่สามารถล่วงละเมิดได้ และเห็นได้ว่าเป็นเพราะความทรงเอกลักษณะและสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแน่นอนนั่นเอง

ทุกสรรพสิ่งจึงเปลี่ยนแปลงและแพร่กระจายไปอย่างเป็นระเบียบ

มวลมนุษย์จึงสามารถดำรงชีวิตและทวีจำนวนขึ้นภายในครรลองที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้น

โดยไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดสามารถทำความเสียหายให้กับคำสั่งนี้ได้

และไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดสามารถเปลี่ยนแปลงธรรมบัญญัตินี้ได้—

เพราะสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดล้วนมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้สร้าง และจากคำสั่งและสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

เพราะสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดล้วนมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้สร้าง และจากคำสั่งและสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

มีเพียงพระเจ้า ผู้ทรงมีพระอัครลักษณะแห่งพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณะ

อัครลักษณะพิเศษของชาตนั้นได้ทำให้ผู้คนมากมายแสดงความสนใจอย่างแรงกล้าในการตำแดงแถมุ่มต่างๆ

ของมัน มีแม้กระทั่งผู้คนโง่เขลามากมายที่เชื่อว่าชาตนั้นก็มีสิทธิอำนาจเช่นเดียวกันกับพระเจ้า

เพราะชาตนั้นสามารถแสดงการอัศจรรย์ได้ และสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่เป็นไปไม่ได้สำหรับมวลมนุษย์

ด้วยเหตุนี้ มวลมนุษย์จึงสับสนที่ในหัวใจของเขาไว้ให้แก่ชาตนั้น นอกเหนือจากการนมัสการพระเจ้า

และแม้กระทั่งนมัสการชาตนั้นในฐานะพระเจ้า ผู้คนเหล่านี้ทั้งนำเวทนาและนำชิงชัง

พวกเขานำเวทนาเนื่องจากความไม่รู้เท่าทันของพวกเขา

และนำชิงชังเนื่องจากความนอกรีตและแก่นแท้ชั่วร้ายในตัวของพวกเขา ณ จุดนี้

เรารู้สึกว่ามันจำเป็นที่จะต้องแจ้งข้อมูลแก่พวกเขาว่าสิทธิอำนาจคือสิ่งใด และมันเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด

และมันเป็นตัวแทนของสิ่งใด กล่าวโดยกว้างๆ พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นสิทธิอำนาจ

สิทธิอำนาจของพระองค์เป็นสัญลักษณ์ของมหาศรัทธาและเนื้อแท้ของพระเจ้า
และสิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองเป็นตัวแทนของสถานะและพระอัครลักษณะของพระเจ้า ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
ซาตานจะกล้ากล่าวหรือว่ามันโดยตัวมันเองเป็นพระเจ้า?
ซาตานจะกล้ากล่าวหรือว่ามันได้สร้างทุกสรรพสิ่งและถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง?
แน่นอนว่ามันไม่กล้า! เพราะมันไม่มีความสามารถในการสร้างทุกสรรพสิ่ง
จนถึงทุกวันนี้มันยังไม่เคยทำสิ่งใดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เลย และไม่เคยสร้างสิ่งใดที่มีชีวิตเลย
เพราะมันไม่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้า
ไม่มีวันเป็นไปได้ที่มันจะสามารถครองสถานะและสิทธิอำนาจของพระเจ้า
และสิ่งนี้กำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของมัน มันมีฤทธานุภาพแบบเดียวกันกับพระเจ้าหรือไม่?
แน่นอนว่ามันไม่มี! เราเรียกการกระทำของซาตาน และการอัครธรรมที่ซาตานแสดงว่าอย่างไร?
มันคือฤทธานุภาพหรือ? สามารถเรียกมันว่าสิทธิอำนาจได้หรือไม่? แน่นอนว่าไม่! ซาตานขึ้นนำกระแสดความชั่ว
และทำให้เกิดความเสียหาย ลดคุณค่า และแทรกแซงพระราชกิจของพระเจ้าทุกแง่มุม
สำหรับหลายพันปีหลังมานี้ นอกจากการทำร้ายและการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม
การล่อลวงและการหลอกลวงมนุษย์ไปในความชั่วช้าและการไม่ยอมรับพระเจ้าจนมนุษย์เดินไปสู่หุบเขาแห่งเงา
ความตายแล้ว ซาตานได้เคยทำสิ่งใดที่สมควรจะได้รับการระลึกถึง การยกย่อง
หรือการเชิดชูจากมนุษย์แม้แต่เล็กน้อยหรือไม่? หากซาตานครอบครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ
มวลมนุษย์จะได้ถูกมันทำให้เสื่อมทรามแล้วหรือไม่? หากซาตานครอบครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพ
มวลมนุษย์จะได้ถูกมันทำอันตรายแล้วหรือไม่? หากซาตานครอบครองฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจ
มวลมนุษย์จะได้ละทิ้งพระเจ้าแล้วหันไปหาความตายแล้วหรือไม่?
ในเมื่อซาตานไม่มีสิทธิอำนาจหรือฤทธานุภาพ พวกเราควรจะสรุปอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อแท้ของทุกอย่างที่มันทำ?
มีบรรดาผู้ที่นิยามทุกอย่างที่ซาตานทำว่าเป็นแค่เล่ห์เหลี่ยม
แต่กระนั้นเราเชื่อว่าคำนิยามเช่นนั้นยังไม่เหมาะสมนัก
ความประพฤติชั่วในการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามของมันเป็นแค่เล่ห์เหลี่ยมเท่านั้นหรือ?
พลังชั่วร้ายที่ซาตานนำมาใช้ทำร้ายโยบ
และความอยากอันแรงกล้าของมันที่จะทำร้ายและกลืนกินเขานั้น ไม่อาจที่จะสัมฤทธิ์ผลได้โดยแค่เล่ห์เหลี่ยม
เมื่อมองย้อนกลับไป ผุ่งแคะผุ่งว้าวของโยบ
ที่กระเจาออกไปกว้างไกลทั่วเนินเขาและภูเขาได้จากไปในชั่วพริบตา
โซคลาถอันยิ่งใหญ่ของโยบมลายหายไปในช่วงพริบตา
การนั้นสามารถสัมฤทธิ์ได้โดยแค่เล่ห์เหลี่ยมกระนั้นหรือ?

ธรรมชาติของทุกอย่างที่ชาตานสอดคล้องและเหมาะกับคำในแง่ลบอย่างเช่น การลดคุณค่า การแทรกแซง การทำลาย การทำอันตราย ความชั่ว ความมั่งร้าย และความมืด และดังนั้นการเกิดขึ้นของทุกอย่างที่ไม่ชอบธรรมและชั่วร้ายนั้นย่อมหนีไม่พ้นที่จะต้องเชื่อมโยงกับการกระทำของชาตาน และไม่อาจแยกได้จากเนื้อแท้อันชั่วร้ายของชาตาน ไม่ว่าชาตานจะ “ทรงพลัง” เพียงใด ไม่ว่ามันจะอีกเหิมหรือทะเยอทะยานเพียงใด

ไม่ว่าความสามารถของมันในการก่อความเสียหายจะยิ่งใหญ่เพียงใด

ไม่ว่ากลเม็ดที่มันใช้ล่อลวงและทำให้มนุษย์เสื่อมทรามจะมีขอบเขตกว้างเพียงใด

ไม่ว่าเล่ห์กลและกลอุบายที่มันใช้ข่มขู่มนุษย์จะฉลาดเพียงใด

ไม่ว่ารูปร่างในการที่มันดำรงอยู่จะสามารถเปลี่ยนแปลงได้เพียงใด

แต่มันไม่เคยสามารถสร้างสิ่งมีชีวิตได้สักสิ่งเดียว ไม่เคยสามารถกำหนดธรรมเนียมปฏิบัติหรือกฎต่างๆ สำหรับการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง และไม่เคยสามารถปกครองและควบคุมสิ่งใดได้เลย

ไม่ว่าสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต

ตลอดทั่วทั้งจักรวาลและพื้นพิภพนั้นไม่มีบุคคลใดสักคนเดียวหรือวัตถุใดสักสิ่งเดียวที่เกิดมาจากมัน หรือดำรงอยู่เนื่องจากมัน ไม่มีบุคคลใดสักคนเดียวหรือวัตถุใดสักสิ่งเดียวที่มันปกครอง หรือที่มันควบคุม ในทางตรงกันข้าม มันไม่เพียงแต่ต้องดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยิ่งไปกว่านั้นมันยังต้องเชื่อฟังคำสั่งและพระบัญชาทั้งหมดของพระเจ้า หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้า ก็เป็นการยากที่ชาตานจะสัมผัสได้แม้กระทั่งน้ำสักระเหยหรือทรายสักเม็ดบนแผ่นดิน

หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้า ชาตานก็ไม่แม้กระทั่งเป็นอิสระที่จะเคลื่อนย้ายมดไปมาบนแผ่นดินด้วยซ้ำ นับประสาอะไรที่จะเคลื่อนย้ายมวลมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมา ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น ชาตานด้อยค่ากว่าดอกกลีบบนภูเขา กว่านกที่บินอยู่ในอากาศ กว่าปลาในทะเล และกว่าหนอนแมลงบนแผ่นดินโลก

บทบาทของมันท่ามกลางทุกสรรพสิ่งก็คือเพื่อรับใช้ทุกสรรพสิ่งและทำงานให้แก่มวลมนุษย์ และรับใช้พระราชกิจของพระเจ้าและแผนการบริหารจัดการของพระองค์

ไม่ว่าธรรมชาติของมันจะมั่งร้ายเพียงใด และไม่ว่าเนื้อแท้ของมันจะชั่วร้ายเพียงใด

สิ่งเดียวที่มันสามารถทำได้คือปฏิบัติตามหน้าที่ของมันตามหน้าที่ กล่าวคือ การปรนนิบัติพระเจ้า และการจัดเตรียมการสดุดีประสานกับพระเจ้า เช่นนั้นเองที่เป็นแก่นแท้และตำแหน่งของชาตาน

เนื้อแท้ของมันไม่ได้เชื่อมต่อกับชีวิต ไม่ได้เชื่อมโยงกับฤทธาานุภาพ ไม่ได้เชื่อมโยงกับสิทธิอำนาจ มันเป็นเพียงแค่ของเล่นในพระหัตถ์ของพระเจ้า แก่เครื่องจักรในการปรนนิบัติพระเจ้าเท่านั้น!

เมื่อได้เข้าใจใบหน้าแท้จริงของชาตานแล้ว ผู้คนหลายคนยังคงไม่เข้าใจว่าสิทธิอำนาจคืออะไร ดังนั้น
ขอให้เราได้บอกเจ้าเถิด! สิทธิอำนาจเองนั้นสามารถอธิบายได้ว่าเป็นฤทธาภาพของพระเจ้า ประการแรก
อาจกล่าวได้อย่างแน่นอนว่าทั้งสิทธิอำนาจและฤทธาภาพนั้นเป็นเชิงบวก
ทั้งสองสิ่งนั้นไม่มีความเชื่อมโยงกับสิ่งใดที่เป็นเชิงลบเลย
และไม่มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือที่ไม่ได้ทรงสร้างใดๆ
ฤทธาภาพของพระเจ้าสามารถสร้างสิ่งทั้งหลายในรูปร่างใดๆ ก็ตามที่มันมีชีวิตและพละกำลัง
และการนี้ได้รับการกำหนดพิจารณาโดยชีวิตของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นชีวิต
ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ยิ่งไปกว่านั้น
สิทธิอำนาจของพระเจ้าสามารถทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าทุกคำ กล่าวคือ
มามีชีวิตตามพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และดำรงชีวิตและสืบพันธุ์โดยพระบัญชาของพระเจ้า
ซึ่งหลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงปกครองและทรงบัญชาสิ่งมีชีวิตทั้งปวง
และจะไม่มีวันมีการเบี่ยงเบนตลอดไปตลอดกาลนาน ไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดที่มีสิ่งเหล่านี้
มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงครอบครองและถือครองฤทธาภาพเช่นนั้น และดังนั้น
มันจึงถูกเรียกว่าสิทธิอำนาจ นี่คือการทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่ามันจะเป็นคำว่า
“สิทธิอำนาจ” เอง หรือเนื้อหาของสิทธิอำนาจนี้ แต่อย่างไรก็ตามเกี่ยวข้องกับพระเจ้าผู้สร้างได้เท่านั้น
เพราะมันเป็นสัญลักษณ์ของสิทธิอำนาจและเนื้อหาอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง
และมันเป็นตัวแทนสิทธิอำนาจและสถานะของพระเจ้าผู้สร้าง
นอกเหนือจากพระเจ้าผู้สร้างแล้วก็ไม่มีความบุคคลหรือวัตถุใดที่สามารถเกี่ยวข้องกับคำว่า “สิทธิอำนาจ” ได้
นี่คือการตีความคำว่าสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง

แม้ว่าชาตานจะได้มองโอบด้วยสายตาที่ตะกะตะกะกลาม
แต่หากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้าแล้วมันก็ไม่กล้าที่จะแตะต้องสักเส้นขนเดียวบนร่างกายของโอบ
ถึงแม้ว่าชาตานจะชั่วและโหดร้ายโดยธรรมชาติ แต่หลังจากพระเจ้าได้ทรงออกคำสั่งของพระองค์แก่มัน
มันก็ไม่มีความเลือกใดนอกจากต้องปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้
ถึงแม้ว่าชาตานจะบ้าคลั่งดังเช่นหมาป่าท่ามกลางฝูงแกะเมื่อกล่าวถึงโอบ
แต่มันก็ไม่กล้าที่จะลิดลิดจกัคคที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้กับมัน ไม่กล้าที่จะฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า
และในทุกอย่างที่เขาทำนั้นมันไม่กล้าที่จะเบี่ยงเบนไปจากหลักธรรมและขีดจำกัดในพระวณะของพระเจ้า
—นี่มิใช่ข้อเท็จจริงหรือ? จากการนี้สามารถมองเห็นว่าชาตานไม่กล้าขัดพระวณะใดๆ
ของพระยาห์เวห์พระเจ้า สำหรับชาตานแล้วนั้น
พระวณะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าคือคำสั่งและธรรมบัญญัติจากสวรรค์

คือการแสดงออกถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า—

เพราะเบื้องหลังของพระวณะทุกคำของพระเจ้าบ่งบอกถึงการลงโทษของพระเจ้าต่อพวกที่ฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า และต่อพวกที่ไม่เชื่อฟังและต่อต้านธรรมบัญญัติจากสวรรค์

ชาดานรู้อย่างชัดเจนว่าหากมันฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

มันต้องยอมรับผลพวงที่ตามมาจากการล่วงละเมิดสิทธิอำนาจของพระเจ้าและการต่อต้านธรรมบัญญัติจากสวรรค์ แล้วผลพวงที่ตามมาเหล่านี้คืออะไร?

ไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่าผลพวงเหล่านี้คือการที่มันถูกพระเจ้าลงโทษนั่นเอง

การกระทำของชาดานต่อโยบนั้นเป็นแค่พิภพเล็กๆ แห่งการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของมัน

และเมื่อชาดานกำลังดำเนินการกระทำเหล่านี้

จิตจำกัดที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดและคำสั่งที่พระองค์ได้ทรงออกให้แก่ชาดานนั้นก็เป็แค่พิภพเล็กๆ

แห่งหลักธรรมเบื้องหลังทุกอย่างที่มันทำนั่นเอง

นอกจากนี้บทบาทและตำแหน่งของชาดานในเรื่องนี้ก็เป็นเพียงแค่พิภพเล็กๆ

แห่งบทบาทและตำแหน่งในพระราชกิจเกี่ยวกับการบริหารจัดการของพระเจ้า

และการไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยสิ้นเชิงของชาดานในการทดลองโยบนั้นเป็นเพียงพิภพเล็กๆ

แห่งการที่ชาดานไม่กล้าทำการต่อต้านพระเจ้าแม้แต่คนเดียวในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระเจ้า

พิภพเล็กๆ เหล่านี้ให้คำตอบใดแก่พวกเจ้าบ้าง? ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งรวมถึงชาดานนั้น

ไม่มีบุคคลหรือสิ่งใดเลยที่สามารถล่วงละเมิดธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์ที่พระเจ้าผู้สร้างทรงกำหนดขึ้น

ได้ และไม่มีบุคคลหรือสิ่งใดเลยที่กล้าฝ่าฝืนธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์เหล่านี้

เพราะไม่มีบุคคลหรือวัตถุใดเลยที่สามารถปรับเปลี่ยนหรือหนีรอดจากการลงโทษที่พระเจ้าผู้สร้างลงทัณฑ์ต่อพวก

ที่ไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์เหล่านี้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงสามารถตั้งธรรมบัญญัติและประกาศิตจากสวรรค์ได้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีฤทธานุภาพที่จะทำให้พวกมันมีผลบังคับ

และมีเพียงฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่บุคคลหรือสิ่งใดๆ ไม่สามารถล่วงละเมิดได้

นี่คือสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าผู้สร้าง และนี่คือสิทธิอำนาจอันสูงสุดท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่จะกล่าวว่า “พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ที่สุด และชาดานคือหมายเลขสอง”

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดเลยเว้นแต่พระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงครองกรรมสิทธิ์แห่งสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์!

บัดนี้พวกเจ้ามีความรู้ใหม่ในเรื่องสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้วใช่หรือไม่? ประการแรก

มีความแตกต่างระหว่างสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่เพิ่งกล่าวถึงไป กับอำนาจของมนุษย์? สิ่งใดคือความแตกต่าง?

ผู้คนบางคนกล่าวว่าไม่มีการเปรียบเทียบระหว่างทั้งสองนั้น นั่นถูกต้องแล้ว!

ถึงแม้ว่าผู้คนจะกล่าวว่าไม่มีการเปรียบเทียบระหว่างทั้งสอง ในความคิดและมโนคติที่หลงผิดของมนุษย์นั้น
อำนาจของมนุษย์มักจะสับสนกับสิทธิอำนาจ และทั้งสองนั้นมักจะถูกนำมาเทียบเคียงกัน
ในที่นี้กำลังเกิดอะไรขึ้น?

ผู้คนมิใช่กำลังทำผิดพลาดโดยการสับสนอย่างหนึ่งกับอีกอย่างหนึ่งโดยไม่เจตนาหรือหรือ?
ทั้งสองนั้นไม่เชื่อมโยงกัน และไม่มีการเปรียบเทียบระหว่างทั้งสอง

แต่กระนั้นผู้คนก็ยังคงไม่สามารถช่วยตนเองได้ การนี้ควรแก้ไขอย่างไร?

หากเจ้าปรารถนาที่จะหาข้อยุติอย่างแท้จริง

หนทางเดียวเท่านั้นก็คือการเข้าใจและรู้จักสิทธิอำนาจอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้า

หลังจากการเข้าใจและรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว

เจ้าจะไม่กล่าวถึงอำนาจของมนุษย์และสิทธิอำนาจของพระเจ้าไปพร้อมๆ กัน

อำนาจของมนุษย์หมายถึงสิ่งใด? กล่าวง่ายๆ ได้ว่ามันคือความสามารถหรือทักษะที่ทำให้อุปนิสัยอันเสื่อมทราม
ความอยากได้อะไรก็มี

และความทะเยอทะยานของมนุษย์สามารถขยายและสัมฤทธิ์ผลได้ถึงขนาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดได้

การนี้นับว่าเป็นสิทธิอำนาจหรือไม่?

ไม่ว่าความทะเยอทะยานและความอยากได้อะไรของมนุษย์จะโป่งพองหรือให้ผลงามเพียงใด

ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าบุคคลนั้นครองสิทธิอำนาจ

อย่างมากที่สุดความพองโตและความต่ำเร้นนี้ก็เป็นแค่การสาธิตแสดงการเล่นตลกของชาตान่าทอกลางมนุษย์เท่านั้น

อย่างมากที่สุดมันก็เป็นเรื่องขวนขวายที่ชาตान่าทอแสดงเป็นบรรพบุรุษของตัวเองเพื่อที่จะทำให้ความทะเยอทะยาน
ที่จะเป็นพระเจ้าของมันลุล่วง

บัดนี้เจ้ามีทรรศนะอย่างแท้จริงต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างไร?

บัดนี้เมื่อได้สามัคคีธรรมถึงพระวจนะเหล่านี้แล้ว เจ้าควรจะมีความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ดังนั้น เราขอถามพวกเจ้าว่า สิทธิอำนาจของพระเจ้าเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด?

มันเป็นสัญลักษณ์ของสิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองใช่หรือไม่?

มันเป็นสัญลักษณ์ของฤทธานุภาพของพระเจ้าพระองค์เองใช่หรือไม่?

มันเป็นสัญลักษณ์ของสถานะอันทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เองใช่หรือไม่? ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งนั้น

เจ้ามองว่าสิ่งใดเป็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า? เจ้ามองมันอย่างไร?

ในแง่ของฤดูกาลทั้งสี่ที่มนุษย์ได้รับประสบการณ์นั้น

ผู้ใดบ้างที่สามารถเปลี่ยนธรรมเนียมปฏิบัติแห่งการสลับเปลี่ยนระหว่างฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง

และฤดูหนาวได้? ในฤดูใบไม้ผลิ ต้นไม้แตกหน่อและผลิบาน ในฤดูร้อนพวกมันปกคลุมไปด้วยใบไม้
ในฤดูใบไม้ร่วงพวกมันออกผล และในฤดูหนาวใบไม้ก็จะร่วง

ผู้ใดบ้างที่สามารถปรับเปลี่ยนธรรมชาติข้อนี้ได้?

การนี้สะท้อนแง่มุมหนึ่งแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือไม่? พระเจ้าได้ตรัสว่า “จงเกิดแสงสว่าง”
แล้วแสงสว่างก็เกิด แสงสว่างนี้ยังคงมีอยู่หรือไม่? มันมีอยู่เนื่องจากสิ่งใด?

แน่นอนว่ามันมีอยู่เนื่องจากพระวาระของพระเจ้า และเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า

อากาศที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นยังคงมีอยู่หรือไม่? อากาศที่มนุษย์หายใจนั้นมาจากพระเจ้าใช่หรือไม่?

ผู้ใดบ้างที่สามารถปรากฏสิ่งทั้งหลายที่มาจากพระเจ้าไปได้?

ผู้ใดบ้างที่สามารถปรับเปลี่ยนเนื้อแท้และการทำหน้าที่ของพวกมัน?

ผู้ใดบ้างที่สามารถก่อความยุ่งเหยิงให้กับกลางวันและกลางคืนที่พระเจ้าทรงจัดสรรไว้

และให้กับธรรมชาติแห่งกลางวันและกลางคืนที่พระเจ้าทรงวางระเบียบไว้?

ซาตานสามารถทำสิ่งดังกล่าวได้หรือไม่? ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่หลับในตอนกลางวัน และใช้กลางวันเสมือนกลางวัน
เช่นนั้นแล้วมันก็ยังเป็นยามราตรี เจ้าอาจจะเปลี่ยนกิจวัตรประจำวันของเจ้า

แต่เจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงธรรมชาติแห่งการสลับเปลี่ยนระหว่างกลางวันและกลางคืนได้—

นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีบุคคลใดสามารถปรับเปลี่ยนได้ มิใช่หรือ?

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำให้สิ่งใดใดดินเหมือนว้าวได้? ผู้ใดบ้างที่สามารถเปลี่ยนช้างให้เป็นลาได้?

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำให้ไก่โฉบบินไปในอากาศเหมือนนกอินทรีได้?

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำให้หมาป่ากินหญ้าเหมือนแกะได้? (ไม่มี)

ผู้ใดบ้างที่สามารถทำให้ปลาในน้ำดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินแห้งได้? พวกมนุษย์ไม่สามารถทำการนั้นได้
เหตุใดจึงไม่ได้? นั่นเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงบัญชาให้ปลาดำรงชีวิตอยู่ในน้ำ

และดังนั้นพวกมันจึงดำรงชีวิตอยู่ในน้ำ พวกมันจะไม่สามารถรอดชีวิตบนแผ่นดินได้ และจะตาย

พวกมันไม่สามารถล่วงละเมิดขีดจำกัดแห่งพระบัญชาของพระเจ้าได้

ทุกสรรพสิ่งมีธรรมชาติและขีดจำกัดต่อการดำรงอยู่ของพวกมัน

และพวกมันแต่ละชนิดมีสัญชาตญาณของพวกมันเอง สิ่งเหล่านี้ถูกกำหนดโดยพระเจ้าผู้สร้าง

และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถปรับเปลี่ยนหรือก้าวล้ำได้ ยกตัวอย่างเช่น สิ่งใดจะดำรงชีวิตอยู่ในป่า

ในที่ห่างไกลจากชุมชนมนุษย์อยู่เสมอ

และไม่มีวันที่จะเชื่องและสตั๊ยซื่อเหมือนวัวจนดำรงชีวิตอยู่ด้วยกันกับมนุษย์และทำงานให้มนุษย์ได้

ถึงแม้ว่าช้างและลาจะเป็นสัตว์ทั้งคู่และมีสี่ขาทั้งคู่ และเป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่หายใจด้วยอากาศ

แต่พวกมันก็เป็นสายพันธุ์ที่แตกต่างกัน เพราะพระเจ้าได้ทรงแยกพวกมันออกเป็นชนิดที่แตกต่างกัน

พวกมันแต่ละประเภทมีสัญชาตญาณของพวกมันเอง และดังนั้น พวกมันจึงไม่เคยสับเปลี่ยนกันได้
ถึงแม้ว่าไก่จะมีขาและปีกสองข้างเหมือนกันกับนกอินทรี แต่มันจะไม่มีวันสามารถบินไปในอากาศได้
อย่างมากที่สุดมันก็เพียงแค่สามารถบินขึ้นไปบนต้นไม้—การนี้ถูกกำหนดโดยสัญชาตญาณของมัน
ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพระบัญชาแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ในพัฒนาการของมวลมนุษยวันนี้ สามารถกล่าวได้ว่าวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับมนุษย์นั้นกำลังเจริญรุ่งเรือง
และสามารถพรรณนาได้ว่าความสัมฤทธิ์ผลในการสำรวจเชิงวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ช่างน่าประทับใจ
ต้องกล่าวว่าความสามารถของมนุษย์นั้นกำลังเติบโตยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ
แต่มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่งที่มวลมนุษย์ยังไม่สามารถทำได้ กล่าวคือ มวลมนุษย์มีเครื่องบิน
มีเรือบรรทุกเครื่องบิน และมีระเบิดปรมาณูแล้ว มวลมนุษย์ได้ไปในห้วงอวกาศ ได้เดินบนดวงจันทร์
ได้คิดค้นอินเทอร์เน็ต และได้มาใช้ชีวิตในรูปแบบที่ทันสมัยแล้ว
แต่กระนั้นมวลมนุษย์ก็ยังไม่สามารถสร้างสิ่งมีชีวิตที่มีลมหายใจได้
สัญชาตญาณของสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตทุกอย่าง และธรรมเนียมปฏิบัติที่พวกมันใช้ดำรงชีวิต
และวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของสิ่งมีชีวิตทุกชนิด—
ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเหนือกว่าอำนาจทางวิทยาศาสตร์ของมวลมนุษย์
และมวลมนุษย์ก็ไม่สามารถควบคุมสิ่งเหล่านี้ได้ด้วย ณ จุดนี้
ต้องกล่าวว่าไม่สำคัญว่าวิทยาศาสตร์ของมนุษย์จะบรรลุถึงความสูงที่ยิ่งใหญ่ใด
มันก็ไม่สามารถเทียบกันได้กับสิ่งใดๆ ก็ตามจากพระดำริของพระผู้สร้าง
และมันไม่สามารถหยั่งรู้ถึงความมหัศจรรย์แห่งการทรงสร้างของพระผู้สร้างและมหิทธิฤทธิ์แห่งสิทธิอำนาจของ
พระองค์ มีมหาสมุทรมากมายยืดยาวบนแผ่นดินโลก แต่กระนั้น
มหาสมุทรเหล่านั้นก็ไม่เคยล้นทะลักจืดจางของพวกมันและขึ้นมบบนแผ่นดินตามใจชอบเลย
และเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงกำหนดเขตคั่นสำหรับพวกมันแต่ละแห่ง
พวกมันจึงอยู่ในที่ใดก็ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกมัน
และหากไม่ได้รับการอนุมัติจากพระเจ้าพวกมันจะไม่สามารถเคลื่อนที่ไปมาได้โดยอิสระ
หากไม่ได้รับอนุมัติจากพระเจ้า พวกมันก็ไม่อาจล่องลำกันได้
และสามารถเคลื่อนที่ได้ก็ต่อเมื่อพระเจ้าตรัสเช่นนั้นเท่านั้น
และที่ซึ่งมันไปและหยุดอยู่ก็ถูกกำหนดพิจารณาโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้า

กล่าวตรงๆ ก็คือ “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” หมายความว่ามันขึ้นอยู่กับพระเจ้า
พระเจ้าทรงมีสิทธิในการตัดสินใจว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไร
และมันจะเสร็จสิ้นไปในลักษณะใดก็ตามที่พระองค์ทรงปรารถนา

ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งทุกสรรพสิ่งขึ้นอยู่กับพระเจ้า และมีได้ขึ้นอยู่กับมนุษย์ อีกทั้งมนุษย์ไม่สามารถปรับเปลี่ยนมัน มันไม่สามารถเคลื่อนที่ได้โดยความปรารถนาของมนุษย์ แต่กลับถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระคำริชของพระเจ้า พระปรีชาญาณของพระเจ้า และคำสั่งของพระเจ้าแทน นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถปฏิเสธได้ ไฟสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง จักรวาล ท้องฟ้าที่มีดวงดาว และฤดูกาลทั้งสี่ของปี สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและไม่ประจักษ์แก่ตาของมนุษย์—พวกมันล้วนดำรงอยู่ ทำหน้าที่ และเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่มีความผิดพลาดเลยแม้แต่นิดเดียว ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า ตามคำสั่งของพระเจ้า ตามพระบัญชาของพระเจ้า และตามธรรมเนียมปฏิบัติแห่งปฐมกาลแห่งการทรงสร้าง ไม่มีบุคคลแม้สักคนเดียวหรือวัตถุแม้สักสิ่งเดียวที่สามารถเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติของพวกมันได้ หรือเปลี่ยนแปลงครรลองตามธรรมชาติที่พวกมันใช้ทำหน้าที่ พวกมันได้มาอยู่เนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า และพินาศไปเนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้า นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าโดยแท้ บัดนี้เมื่อได้กล่าวมามากถึงเพียงนี้แล้ว เจ้ารู้สึกได้หรือไม่ว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้าคือสัญลักษณ์หนึ่งของพระอัครลักษณะและสถานะของพระเจ้า? สิทธิอำนาจของพระเจ้าสามารถถูกครองโดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือที่ไม่ได้ทรงสร้างใดได้หรือไม่? มันสามารถถูกเอาอย่าง ถูกปลอมแปลง หรือถูกแทนที่โดยบุคคล สิ่งของ หรือวัตถุใดๆ ได้หรือไม่?

พระอัครลักษณะของพระเจ้าผู้สร้างนั้นทรงเอกลักษณ์

และพวกเจ้าไม่ควรยึดปฏิบัติตามแนวความคิดแบบพหุเทวนิยม

ถึงแม้ทักษะและความสามารถของซาตานจะยิ่งใหญ่กว่าทักษะและความสามารถของมนุษย์ ถึงแม้ว่ามันจะสามารถทำสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์ไม่สามารถบรรลุได้ ไม่ว่าเจ้าจะอิงหาหรือไฝฝืนในสิ่งที่ซาตานทำหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าเจ้าจะเกลียดชังหรือรังเกียจสิ่งเหล่านี้หรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าเจ้าจะสามารถมองเห็นพวกมันหรือไม่ก็ตาม และไม่ว่าซาตานจะสามารถสัมผัสผลมากเพียงใด หรือมันสามารถหลอกลวงผู้คนให้หันมัสการและบูชามันก็คนก็ตาม และไม่ว่าเจ้าจะนิยามมันอย่างไรก็ตาม เจ้าไม่อาจสามารถกล่าวได้ว่ามันมีสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า เจ้าควรรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า มีเพียงพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น และยิ่งไปกว่านั้น เจ้าควรรู้ว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีสิทธิอำนาจว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีฤทธานุภาพในการควบคุมและปกครองทุกสรรพสิ่ง เพียงเพราะซาตานมีความสามารถในการหลอกลวงผู้คนและสามารถปลอมแปลงพระเจ้า เอาอย่างหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงทำ และได้ทำสิ่งทั้งหลายที่คล้ายกับพระเจ้าเท่านั้น เจ้าก็เชื่ออย่างเข้าใจผิดว่าพระเจ้าไม่ทรงเอกลักษณ์ ว่ามีพระเจ้าหลายองค์ ว่าพระเจ้าที่แตกต่างกันเหล่านี้แค่มีทักษะมากกว่าหรือน้อยกว่า

และว่ามีความแตกต่างในความกว้างแห่งอุทยานภาพที่พระองค์ทรงใช้

เจ้าจัดอันดับความยิ่งใหญ่ตามลำดับการมาถึงของพระเจ้าเหล่านั้นและตามอายุของพระเจ้าเหล่านั้น

และเจ้าเชื่ออย่างผิดๆ ว่ามีเทพเจ้าอื่นๆ นอกเหนือจากพระเจ้า

และคิดว่าอุทยานภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นไม่ทรงเอกลักษณ์ หากเจ้ามีแนวคิดเช่นนั้น

หากเจ้าไม่ระลึกได้ถึงความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้า ไม่เชื่อว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจ

และหากเจ้าเพียงแต่ปฏิบัติตามแนวคิดพหุเทวนิยม เช่นนั้นแล้ว เราว่าเจ้านั้นเป็นสนิมของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

เจ้าเป็นรูปจำแลงที่แท้จริงของชาตान และเจ้าเป็นคนชั่วโดยสมบูรณ์!

พวกเจ้าเข้าใจสิ่งที่เราากำลังพยายามจะสอนพวกเจ้าโดยการกล่าวคำพูดเหล่านี้หรือไม่? ไม่สำคัญว่าเวลา สถานที่

หรือภูมิหลังของเจ้าจะเป็นอย่างไร เจ้าต้องไม่ผสมปนเปพระเจ้ากับบุคคล สิ่งของ หรือวัตถุอื่นใด

ไม่ว่าเจ้าจะรู้สึกว้าสิทธิอำนาจของพระเจ้าและเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เองจะไม่อาจรู้จักได้หรือไม่อาจเข้าใจได้
ได้เพียงใดก็ตาม

ไม่ว่าความประพุดติและคำพูดของชาตानจะตรงกับโนคติที่หลงผิดและจินตนาการของเจ้ามากเพียงใดก็ตาม

ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะทำให้เจ้าพึงพอใจเพียงใดก็ตาม จงอย่าโง่เขลา จงอย่าผสมปนเปโนคติเหล่านี้

จงอย่าปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้า จงอย่าปฏิเสธพระอัครลักษณะและสถานะของพระเจ้า

จงอย่าผลักพระเจ้าออกนอกประตูและนำชาตानเข้ามาแทนที่พระเจ้าภายในหัวใจของเจ้าและเป็นพระเจ้าของเจ้า

เราไม่สงสัยเลยว่าพวกเจ้าสามารถจินตนาการถึงผลพวงที่ตามมาของการทำเช่นนั้นได้!

ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์จะถูกทำให้เสื่อมทราม

แต่เขายังคงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

ชาตानทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามเรื่อยมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว มันได้ใช้ความชั่วจำนวนนับไม่ถ้วน

ได้หลอกลวงผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่า และได้กระทำอาชญากรรมที่ร้ายกาจในโลก มันได้ทำร้ายมนุษย์

หลอกลวงมนุษย์ ชักจูงมนุษย์ให้ต่อต้านพระเจ้า

และได้กระทำการชั่วที่ได้ทำลายและลดคุณค่าแผนการบริหารจัดการของพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงกระนั้น

ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว

ทุกสรรพสิ่งและสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตทั้งหลายยึดปฏิบัติตามกฎและธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้อย่างต่อ

เนื่อง เมื่อเปรียบเทียบกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว

ธรรมชาติและการอาละวาดอันชั่วร้ายของชาตานนั้นน่าเกลียดยิ่งนัก น่ารังเกียจและน่าชิงชังยิ่งนัก

และเล็กน้อยและอ่อนแอยิ่งนัก ถึงแม้ว่าชาตานจะเดินอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง

แต่มันก็ไม่สามารถที่จะประกาศการเปลี่ยนแปลงแม้แต่บัดเดียวในผู้คน สิ่งของ หรือวัตถุใดๆ

ที่พระเจ้าได้ทรงบัญชา หลายพันปีได้ผ่านพ้นไปแล้ว

และมวลมนุษย์ก็ยังชื่นชมกับความสว่างและอากาศที่พระเจ้าประทานให้
ยังคงหายใจด้วยลมปราณที่พระเจ้าพระองค์เองทรงถ่ายทอดออกมา ยังคงชื่นชมกับดอกไม้ นก ปลา
และแมลงทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น และชื่นชมกับทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้
วันและคืนยังคงแทนที่กันอย่างต่อเนื่อง ฤดูกาลทั้งสี่ยังคงปรับเปลี่ยนตามปกติ
ห่านที่บินอยู่ในท้องฟ้าจากไปในฤดูหนาว และยังคงย้อนกลับมาในฤดูใบไม้ผลิถัดไป
ปลาในน้ำไม่เคยทิ้งแม่น้ำและทะเลสาบ—ซึ่งเป็นบ้านของพวกมัน
จักจั่นบนแผ่นดินโลกร้องเพลงจากใจของพวกมันออกมาในระหว่างวันแห่งฤดูร้อน
และจึงหรีดในพงหญ้าฮัมเพลงแผ่วเบาทันเวลาที่ลมพัดในระหว่างฤดูใบไม้ร่วง ห่านรวมตัวกันเป็นฝูง
ในขณะที่นกอินทรียังคงสันโดษ ความภาคภูมิใจของสิงโตยังคงกำชุนตนเองโดยการล่า
กวางเอลก์ไม่ไกลห่างไปจากหญ้าและดอกไม้...สิ่งทรงสร้างมีชีวิตทุกประเภทท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจากไปและ
ย้อนกลับมา และแล้วก็จากไปอีกครั้ง การเปลี่ยนแปลงนับล้านที่เกิดขึ้นในช่วงพริบตาเดียว—
แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือสัญญาและธรรมเนียมแห่งการอยู่รอด
พวกมันดำรงชีวิตอยู่ภายใต้การจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงของพระเจ้า
และไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงสัญญาของพวกมันได้
อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถลดคุณค่ากฎในการอยู่รอดของพวกมันได้
ถึงแม้ว่ามวลมนุษย์ผู้ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งจะถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามและหลอกลวง
แต่มนุษย์ก็ยังไม่สามารถยอมสละน้ำที่พระเจ้าทรงทำไว้ และอากาศที่พระเจ้าทรงทำไว้
และทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงทำไว้ และมนุษย์ยังคงดำรงชีวิตและแพร่หลายในพื้นที่นี้ที่พระเจ้าทรงทำไว้
สัญญาของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไป มนุษย์ยังคงพึ่งพาสายตาของเขาในการมอง
พึ่งพาหูของเขาในการได้ยิน พึ่งพาสมองของเขาในการคิด พึ่งพาหัวใจของเขาในการเข้าใจ
พึ่งพาขาและเท้าของเขาในการเดิน พึ่งพามือของเขาในการทำงาน และอื่นๆ
สัญญาทั้งหมดที่พระเจ้าได้ประทานให้มนุษย์เพื่อที่เขาจะสามารถยอมรับการจัดเตรียมของพระเจ้าได้นั้นยัง
คงไม่ปรับเปลี่ยน ปฏิภาณที่มนุษย์ใช้เพื่อร่วมมือกับพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ปฏิภาณของมวลมนุษย์สำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความอยากพบต้นกำเนิดของตนของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ความโหยหาที่จะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระผู้สร้างของมวลมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
เช่นนั้นคือรูปการณ์แวดล้อมปัจจุบันของมวลมนุษย์ ผู้ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า
และผู้ซึ่งได้สู้นทนการทำลายล้างที่กระหายเลือดที่เกิดขึ้นโดยซาตาน

ถึงแม้ว่ามวลมนุษยจะตกอยู่ภายใต้การกดขี่ของชาตาน
และไม่ใช่อำคัมกับเอวจากปฐมกาลแห่งการทรงสร้างอีกต่อไปแล้ว
แต่กลับเต็มไปด้วยสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับพระเจ้า เช่น ความรู้ จินตนาการ มโนคติที่หลงผิด
และอื่นๆ และเต็มไปด้วยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเยี่ยงชาตาน แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว
มวลมนุษยยังคงเป็นมวลมนุษยแบบเดียวกันกับที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น
มวลมนุษยยังได้รับการปกครองและจัดวางเรียบเรียงโดยพระเจ้า
และยังคงดำรงชีวิตอยู่ในครรลองที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดขึ้น และดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า
มวลมนุษยซึ่งถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามแล้วนั้นเพียงแต่ถูกปกคลุมด้วยสิ่งสกปรก ที่มีเสียงท้อร้อง
ที่มีปฏิกิริยาเชิงซ้าเล็กน้อย มีความจำที่ไม่ดีเท่าที่มันเคยเป็น และแก่ขึ้นเล็กน้อย—
แต่การทำหน้าที่และสัญชาตญาณทั้งหมดของมนุษยได้เสียหายไปแล้วโดยสิ้นเชิง
นี่คือมวลมนุษยที่พระเจ้าตั้งพระทัยที่จะช่วยให้รอด มวลมนุษยนี้เพียงแต่ต้องรับฟังเสียงเรียกของพระผู้สร้าง
และรับฟังพระสุรเสียงของพระผู้สร้าง และเขาจะยืนขึ้นและรีบค้นหาดำแหน่งแหล่งกำเนิดของเสียงนั้น
มวลมนุษยนี้เพียงแต่ต้องมองเห็นรูปร่างของพระผู้สร้าง และเขาจะกลายเป็นไร้ความใส่ใจในสิ่งอื่นใดทั้งหมด
และละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อที่จะอุทิศตนต่อพระเจ้า และแม้กระทั่งจะวางชีวิตของเขาลงเพื่อพระองค์
เมื่อหัวใจของมวลมนุษยเข้าใจพระวณะเปี่ยมน้ำใสใจจริงของพระผู้สร้าง
มวลมนุษยจะไม่ยอมรับชาตานและมาอยู่เคียงข้างพระผู้สร้าง
เมื่อมวลมนุษยได้ชำระล้างสิ่งสกปรกออกจากร่างกายของเขาโดยหมดจดแล้ว
และได้รับการจัดเตรียมและการบำรุงเลี้ยงของพระผู้สร้างอีกครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อนั้น
ความจำของมวลมนุษยจะกลับคืนมา และ ณ
เวลานี้มวลมนุษยจะย้อนกลับมาสู่อำนาจครอบครองของพระผู้สร้างแล้วอย่างแท้จริง

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 2

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

พวกเจ้าได้ฟังการสามัคคีธรรมก่อนหน้านี้เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าแล้ว

ตอนนี้เรามั่นใจว่าพวกเจ้าจะมีพระวณะที่ตีมาจากเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่กับตัวเจ้า ส่วนพวกเจ้าจะสามารถยอมรับ
จับความเข้าใจ และเข้าใจได้มากเท่าใดนั้น ทั้งหมดขึ้นอยู่กับว่าพวกเจ้าใช้ความมานะพยายามกับมันมากเท่าใด
เราหวังว่าพวกเจ้าจะสามารถเข้าหาเรื่องนี้ได้อย่างจริงจังจริงใจ

พวกเจ้าไม่ควรมีส่วนร่วมกับมันอย่างไม่กระตือรือร้นแต่อย่างใด! ตอนนี้

การรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าเท่ากับการรู้จักทั้งหมดทั้งปวงของพระเจ้าหรือไม่?

คนเราสามารถพูดได้ว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้าคือจุดเริ่มต้นของการรู้จักพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์
และคนเราสามารถพูดได้อีกเช่นกันว่าการรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าหมายถึงว่าบุคคลได้ก้าวผ่านประตูของการ
รู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์แล้ว ความเข้าใจนี้คือส่วนหนึ่งของการรู้จักพระเจ้า
ถ้าเช่นนั้นแล้ว อีกส่วนหนึ่งคืออะไร? นี่คือหัวข้อที่เราต้องการจะสามัคคีธรรมในวันนี้—

ซึ่งเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

เราได้เลือกจากพระคัมภีร์มาสองส่วน ซึ่งจะใช้เป็นหัวข้อการสามัคคีธรรมของวันนี้ กล่าวคือ

ส่วนแรกเกี่ยวกับการทำลายเมืองโสโดมของพระเจ้า ซึ่งสามารถพบได้ในปฐมกาล 19:1-11 และปฐมกาล 19:24-
25 ส่วนที่สองเกี่ยวกับการปลดปล่อยเมืองนินะเวห์โดยพระเจ้า ซึ่งสามารถพบได้ในโยนาห์ 1:1-2

นอกเหนือจากบทที่สามและสี่ของหนังสือโยนาห์

เราคาดว่าพวกเจ้าทั้งหมดคงกำลังรอที่จะฟังว่าเรามีสิ่งใดจะพูดเกี่ยวกับสองส่วนนี้ โดยธรรมชาติแล้ว

สิ่งที่เราพูดไม่สามารถไกลห่างเกินไปจากขอบเขตของการรู้จักพระเจ้าพระองค์เองและการรู้จักเนื้อแท้ของพระ
องค์ แต่การสามัคคีธรรมของวันนี้จะมุ่งเน้นที่สิ่งใด? มีพวกเจ้าคนใครรู้หรือไม่?

ส่วนใดของการสามัคคีธรรมของเราเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จับความสนใจของพวกเจ้า?

เหตุใดเราจึงพูดว่ามีเพียงองค์หนึ่งเดียวผู้ครอบครองสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพเช่นนั้นเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าพระ
องค์เอง? เราปรารถนาที่จะชี้แจงสิ่งใดโดยการกล่าวเช่นนั้น? เราปรารถนาให้พวกเจ้าเรียนรู้สิ่งใดจากสิ่งนั้น?

สิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้าเป็นแง่มุมหนึ่งของวิธีการแสดงออกถึงเนื้อแท้ของพระองค์หรือไม่?

สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อแท้ของพระองค์

ส่วนหนึ่งที่พิสูจน์พระอัตลักษณ์และสถานะของพระองค์หรือไม่? เมื่อตัดสินใจจากคำถามเหล่านี้แล้ว

พวกเจ้าบอกได้หรือไม่ว่าเรากำลังจะพูดอะไร? เราต้องการให้พวกเจ้าเข้าใจสิ่งใด?

จงพิจารณาการนี้อย่างรอบคอบ

มนุษย์ถูกทำลายด้วยพระพิโรธของพระเจ้าเพราะต่อต้านพระเจ้าอย่างดื้อรั้น

อันดับแรก พวกเรามาดูที่บทตอนต่างๆ ของคัมภีร์ที่อธิบายการทำลายเมืองโสโดมของพระเจ้ากัน

ปฐมกาล 19:1-11 ฝ่ายทูตสวรรค์สององค์นั้นมาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นท่านทั้งสอง เขาก็ลุกขึ้นไปต้อนรับและโน้มน้าวลงหน้าชบดิน กล่าวว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอท่านแะไปบ้านข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ค้ำสั๊กคืนหนึ่ง ล้างเท้าของท่าน แล้วค่อยลุกขึ้นแต่เช้า เดินทางต่อไป” ทั้งสองตอบว่า “อย่าเลย เราจะค้างคืนที่ลานเมือง”

แต่โลทก็รีบเร้าชักชวนท่านทั้งสอง ท่านจึงแะไปกับเขา เข้าไปในบ้านของเขา โลทก็จัดงานเลี้ยงท่านทั้งสอง ปิ้งขนมปังไว้เชื้อ ท่านทั้งสองก็รับประทาน ท่านทั้งสองยังไม่ทันเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้น คือชายชาวเมืองโสโดมทั้งหมดและแก่ทั้งหมดจากทุกมุมเมืองพากันมาล้อมบ้านนั้นไว้ พวกเขาจึงเรียกโลทว่า “ชายที่เข้ามาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาออกมาให้เรา เราจะได้สมสู่กับเขา”

โลทก็ออกทางประตูไปหาชายเหล่านั้น แล้วปิดประตูเสีย กล่าวว่า “พี่น้องของข้าเอ๋ย ข้าขอเสียทีเถอะ อย่ากระทำการโหดร้ายเช่นนี้เลย ดูเถิด ข้ามีลูกสาวสองคนยังไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าจะนำออกมาให้ท่าน ท่านจะทำแก่เขาอย่างไรก็ได้ตามใจชอบเถิด แต่ขออย่าทำอะไรกับชายเหล่านี้เลย เพราะเขามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าแล้ว” แต่พวกนั้นร้องว่า “ถอยไป” และพูดว่า “เจ้าคนนี้อย่ามาขออาศัยอยู่แล้วยังมาตั้งตัวเป็นตุลาการ เราจะทำกับเจ้าให้เจ็บเสียยิ่งกว่าทำแก่คนเหล่านั้นอีก” พวกนั้นผลักโลทโดยแรง และเข้ามาใกล้จะพังประตู แต่เขกทั้งสองนั้นยื่นมือออกไปดึงตัวโลทเข้ามาในบ้านแล้วปิดประตูเสีย ท่านทั้งสองทำให้พวกคนที่อยู่หน้าประตูบ้านนั้นตาบอดหมด ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ก็เที่ยวคลำหาประตูจนอ่อนใจ

ปฐมกาล 19:24-25 แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระยาห์เวห์ ตกจากฟ้าลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองเหล่านั้น ที่ลุ่มทั้งหมด ชาวเมืองทั้งสิ้นและพืชที่งอกบนดิน

จากบทตอนเหล่านี้

จะมองเห็นได้ไม่ยากว่าความชั่วร้ายและความเสื่อมทรามของเมืองโสโดมได้ไปถึงระดับที่เป็นที่น่าชิงชังสำหรับทั้งมนุษย์และพระเจ้า และเห็นได้ว่าเมืองนี้จึงสมควรถูกทำลายในสายพระเนตรของพระเจ้า

แต่มีอะไรเกิดขึ้นภายในเมืองนี้ก่อนที่จะเมืองจะถูกทำลาย?

ผู้คนสามารถได้แรงบันดาลใจอันใดจากเหตุการณ์เหล่านี้?

ท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อเหตุการณ์เหล่านี้แสดงสิ่งใดให้ผู้คนเห็นเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระองค์?

เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด พวกเรามาอ่านสิ่งที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์อย่างละเอียดกัน...

ความเลื่อมทรมของเมืองโสโดม: เป็นที่น่ากราดเกรี้ยวสำหรับมนุษย์ เป็นที่น่าเดือดดาลสำหรับพระเจ้า

ในคืนนั้น โธทได้รับทูตสวรรค์สององค์จากพระเจ้า และได้จัดเตรียมการเลี้ยงอาหารให้กับท่านทั้งสอง
หลังจากรับประทานอาหาร ก่อนที่พวกเขาจะนอนลง ผู้คนจากทั่วทั้งเมืองล้อมรอบที่พักของโธทและเรียกเขา
คัมภีร์บันทึกว่าพวกเขาพูดว่า “ชายที่เข้ามาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาออกมาให้เรา เราจะได้สมสู่กับเขา”
ใครที่พูดคำพูดเหล่านี้? พวกเขาพูดกับใคร?

คำพูดเหล่านี้คือคำพูดของผู้คนเมืองโสโดมที่ตะโกนด่านอกที่พักของโธท และหมายจะให้โธทได้ยั
การได้ยัคำพูดเหล่านี้ทำให้รู้สึกอย่างไร? เจ้าโกรธหรือไม่? คำพูดเหล่านี้ทำให้เจ้าคลื่นเหียนหรือไม่?
ตัวเจ้ากรุ่นไปด้วยความเดือดดาลหรือไม่? คำพูดเหล่านี้ไม่ได้ส่งกลิ่นของซาตานหรือ?

เจ้าสามารถสำนึกถึงรู้ถึงความชั่วและความมืดในเมืองนี้โดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้ได้หรือไม่?

เจ้าสามารถสำนึกถึงรู้ถึงความเหี้ยมโหดและความป่าเถื่อนของพฤติกรรมของผู้คนเหล่านี้โดยผ่านทางคำพูดของ
พวกเขาได้หรือไม่?

เจ้าสามารถสำนึกถึงรู้ถึงความลึกของความเลื่อมทรมของพวกเขาโดยผ่านทางพฤติกรรมของพวกเขาได้หรือไม่
? ไม่ยากเลยที่จะมองเห็นโดยผ่านทางเนื้อหาคำพูดของพวกเขาว่า

ธรรมชาติที่ชั่วร้ายและอุปนิสัยที่ป่าเถื่อนของพวกเขาได้ไปถึงระดับที่เกินการควบคุมของพวกเขาสองแล้ว
ทุกๆ ผู้คนในเมืองนี้ยกเว้นโธทไม่ได้แตกต่างไปจากซาตาน

แถมมองเห็นบุคคลอื่นก็ทำให้ผู้คนเหล่านี้ต้องการทำร้ายและล้างผลาญพวกเขา...สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่ให้คนเราได้
มีสำนึกถึงรู้ถึงธรรมชาติที่น่าเกลียดและน่ากลัวของเมืองนี้ ตลอดจนกลิ่นอายของความตายรอบเมืองนี้เท่านั้น
แต่ยังให้คนเราได้มีสำนึกถึงรู้ถึงความชั่วร้ายและความกระหายเลือดของมันด้วย

ขณะที่โธทพบว่าตัวเองเผชิญหน้ากับกลุ่มคนอันธพาลที่ไร้มนุษยธรรม

ผู้คนที่เต็มไปด้วยความอยากล้างผลาญดวงจิตของมนุษย์อย่างป่าเถื่อน โธทได้ตอบสนองอย่างไร? ตามคัมภีร์
ความว่า “พี่น้องของข้าเอ๋ย ข้าขอเสียทีเถอะ อย่ากระทำการโหดร้ายเช่นนี้เลย คุณเถิด

ข้ามีลูกสาวสองคนยังไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าจะนำออกมาให้ท่าน ท่านจะทำแก่เขาอย่างไรก็ได้ตามใจชอบเถิด
แต่ขออย่าทำอะไรกับชายเหล่านี้เลย เพราะเขามาอยู่ได้ร่มชายคาของข้าแล้ว”

สิ่งที่โธทหมายถึงจากคำพูดเหล่านี้คือสิ่งนี้ กล่าวคือ

เขาเต็มใจที่จะสละลูกสาวสองคนของเขาเพื่อปกป้องทูตสวรรค์ จากการคำนวณอย่างมีเหตุผลทั้งหมดแล้ว

ผู้คนเหล่านี้ควรยอมรับเงื่อนไขของโธทและทิ้งทูตสวรรค์สององค์ไว้ลำพัง อย่างไรก็ตาม

ทูตสวรรค์ก็เป็นคนแปลกหน้าอย่างสมบูรณ์สำหรับพวกเขา

ผู้คนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดกับพวกเขาโดยสิ้นเชิงและไม่เคยทำความเสียหายต่อผลประโยชน์ของพวกเขา

ถึงกระนั้น พวกเขาได้รับการกระตุ้นจากธรรมชาติที่ชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาจึงไม่ยอมปล่อยเรื่องนี้ให้สงบลง

แต่กลับใช้ความมานะพยายามของตนมากยิ่งขึ้นแทน ในที่นี้

การแลกเปลี่ยนอีกครั้งหนึ่งของพวกเขาสามารถให้ผู้คนที่มีความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับธรรมชาติที่แท้จริงและเลวทรามของผู้คนเหล่านี้ได้อย่างไม่ต้องสงสัย ในขณะที่เดียวกัน

ยังทำให้ผู้คนที่สามารถจับใจความและเข้าใจเหตุผลว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะทำลายเมืองนี้

ดังนั้นแล้ว พวกเขาพูดสิ่งใดต่อไป? ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “‘ถอยไป’ และพูดว่า ‘เจ้าคนนี้มาขออาศัยอยู่แล้วยังมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา เราจะทำชั่วต่อเจ้าให้หนักกว่าที่จะทำแก่คนเหล่านั้นอีก’ พวกนั้นผลักโลหิตโดยแรงและเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู” เพราะเหตุใดพวกเขาจึงต้องการฟังประตูบ้านของโลห?

เหตุผลก็คือว่าพวกเขากระหายกระหือรืออยากที่จะทำร้ายทูตสวรรค์สององค์นั้น

อะไรที่นำทูตสวรรค์สององค์มาที่เมืองโสโดม?

จุดประสงค์ที่ท่านทั้งสองมาที่นั่นคือเพื่อช่วยโลหและครอบครัวของเขาให้รอด

แต่ผู้คนที่ในเมืองเข้าใจผิดคิดว่าท่านทั้งสองมาเพื่อเข้ารับตำแหน่งราชการ

ผู้คนที่ในเมืองใช้การคาดคะเนเป็นพื้นฐานเพียงอย่างเดียวในความอยากที่จะทำร้ายทูตสวรรค์สององค์นี้อย่างป่าเถื่อนของพวกเขา โดยไม่ถามจุดประสงค์ของทูตสวรรค์

พวกเขาปรารถนาที่จะทำร้ายคนสองคนที่ไม่มีมีความเกี่ยวข้องอันใดกับพวกเขาเลย

เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนที่ในเมืองนี้ได้สูญเสียสถานะความเป็นมนุษย์และเหตุผลของพวกเขาไปแล้วโดยสิ้นเชิง

ระดับความวิปลาสและความป่าเถื่อนของพวกเขาไม่แตกต่างเสียแล้วจากธรรมชาติที่เลวทรามของชาตานที่ทำร้ายและล้างผลาญมนุษย์

เมื่อพวกเขาสั่งให้โลหส่งผู้คนที่เหล่านี้ให้ แล้วโลหทำเช่นไร? จากตัวบทนี้

พวกเราทราบว่โลหไม่ได้ส่งตัวพวกท่านให้ โลหารู้จักทูตสวรรค์ของพระเจ้าสององค์นี้หรือไม่? แน่นอนว่าไม่!

แต่กระนั้น เหตุใดเขาจึงสามารถช่วยเหลือท่านทั้งสองนี้ได้? เขารู้หรือไม่ว่าพวกท่านมาเพื่อทำสิ่งใด?

ถึงแม้ว่าเขาไม่รู้เหตุผลที่พวกท่านมา แต่เขาก็รู้ว่าพวกท่านคือผู้รับใช้ของพระเจ้า

ดังนั้นเขาจึงนำพวกท่านเข้าไปในบ้านของเขา การที่เขาสามารถเรียกผู้รับใช้ของพระเจ้าเหล่านี้ด้วยคำว่า

“เจ้านาย” แสดงให้เห็นว่าโลหเป็นผู้ติดตามพระเจ้าอย่างเป็นนิจิสิต ไม่เหมือนกับผู้คนอื่นๆ ในเมืองโสโดม

ดังนั้น เมื่อทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาเขา

เขาจึงได้เสี่ยงชีวิตของตนเองเพื่อรับผู้รับใช้ทั้งสองนี้เข้ามาในบ้านของเขา ยิ่งไปกว่านั้น

เขายังเสนอลูกสาวสองคนของเขาเป็นการแลกเปลี่ยนเพื่อปกป้องผู้รับใช้ทั้งสองนี้ด้วยเช่นกัน

นี่คือความประพฤติที่ขอบรรรมของโลห เป็นการแสดงออกถึงธรรมชาติและเนื้อแท้ของโลหที่จับต้องได้

อีกทั้งยังเป็นเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงส่งผู้รับใช้ของพระองค์ไปช่วยโลห เมื่อเผชิญกับภัยอันตราย

โลหปกป้องผู้รับใช้ทั้งสองนี้โดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด

เขายังพยายามแม้กระทั่งจะแลกลูกสาวสองคนของเขากับความปลอดภัยของผู้รับใช้เหล่านี้
นอกเหนือจากโลหแล้ว มีบุคคลอื่นใดภายในเมืองนี้ที่จะกระทำการบางอย่างเช่นนี้อีกหรือไม่?
ข้อเท็จจริงได้พิสูจน์แล้วว่า—ไม่ ไม่มี! ดังนั้น จึงเป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่าทุกคนภายในเมืองโสโดม ยกเว้นโลก
ต่างเป็นเป้าหมายของการทำลาย และเป็นเช่นนั้นอย่างยุติธรรมด้วย—พวกเขาสมควรได้รับมัน

เมืองโสโดมถูกทำลายลงอย่างวายวอดเพราะล่วงเกินพระพิโรธของพระเจ้า

เมื่อผู้คนจากเมืองโสโดมเห็นผู้รับใช้ทั้งสองนี้ พวกเขาไม่ได้ถามเหตุผลในการมาของพวกท่าน
อีกทั้งไม่มีผู้ใดถามว่าพวกท่านมาเพื่อเผยแพร่ข่าวพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ ในทางตรงกันข้าม
พวกเขากลับรวมตัวกันและมาเพื่อจับผู้รับใช้ทั้งสองนี้
ราวกับสุนัขป่าหรือหมาป่าที่มุ่งร้ายโดยไม่รอคำอธิบายใดๆ
พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งเหล่านี้ขณะมันเกิดขึ้นหรือไม่?
พระเจ้ามียพระคำอย่างไว้ในพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับพฤติกรรมประเภทนี้ของมนุษย์ เหตุการณ์ประเภทนี้?
พระเจ้าได้ตัดสินใจพระทัยที่จะทำลายเมืองนี้ พระองค์จะไม่ทรงลังเลหรือรอคอย
อีกทั้งจะไม่ทรงแสดงความอดทนใดๆ อีกแล้ว วันของพระองค์ได้มาถึงแล้ว และดังนั้น
พระองค์จึงทรงเริ่มต้นพระราชกิจที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำ ด้วยเหตุนี้เอง ปฐมกาล 19:24–25 จึงระบุว่า
“แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระยาห์เวห์ ตกจากฟ้าลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์
และพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองเหล่านั้น ที่ลุ่มทั้งหมด ชาวเมืองทั้งสิ้นและพืชที่งอกบนดิน”
สองข้อพระคัมภีร์นี้บอกวิธีที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำลายเมืองนี้ อีกทั้งสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงทำลาย
ประการแรก พระคัมภีร์บรรยายว่าพระเจ้าทรงเผาเมืองด้วยไฟ
และว่าขอบเขตของไฟนี้เพียงพอที่จะทำลายผู้คนทั้งหมดและทั้งหมดที่งอกบนพื้นดิน นั่นจึงกล่าวได้ว่า
ไฟซึ่งตกมาจากสวรรค์นี้ไม่เพียงแต่ทำลายเมืองเท่านั้น แต่ยังได้ทำลายผู้คนและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดภายในเมืองด้วย
จนกระทั่งไม่มีร่องรอยใดๆ เหลืออยู่ หลังจากที่เมืองถูกทำลายไปแล้ว ดินแดนนี้ถูกทิ้งให้สูญสิ้นสิ่งมีชีวิต
ไม่มีชีวิตอีกแล้ว อีกทั้งไม่มีสัญญาณของชีวิตใดๆ เลย เมืองได้กลายเป็นดินแดนรกร้าง
สถานที่ว่างเปล่าที่เต็มไปด้วยความเงียบเหมือนความตาย
จะไม่มีความปลอดภัยชั่วคราวต่อพระเจ้าในสถานที่นี้อีกแล้ว ไม่มีการฆ่าฟันหรือการหลั่งเลือดอีกแล้ว
เหตุใดพระเจ้าจึงทรงต้องประสงค์ที่จะเผาเมืองนี้ให้สิ้นไปทั้งหมด? พวกเขามองเห็นในที่นี้หรือไม่?
พระเจ้าทรงสามารถทนดูมวลมนุษย์และธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์เอง ถูกทำลายเช่นนี้ได้จริงๆ
หรือไม่? หากเจ้าสามารถหยั่งรู้พระโทษของพระยาห์เวห์พระเจ้าจากไฟที่ถูกโยนลงมาจากสวรรค์ได้
เช่นนั้นแล้วก็ไม่เป็นการยากที่จะมองเห็นว่าความเดือดดาลของพระองค์ใหญ่หลวงเพียงใด

เมื่อตัดสินใจจากเป้าหมายการทำลายของพระองค์และระดับที่เมืองนี้ถูกทำลายล้าง เมื่อพระเจ้าทรงดูหมิ่นเมืองหนึ่ง พระองค์จะทรงส่งการลงโทษของพระองค์มายังเมืองนั้น เมื่อพระเจ้าทรงรังเกียจเมืองหนึ่ง พระองค์จะทรงออกคำเตือนซ้ำๆ เพื่อเตือนผู้คนถึงพระโทษของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเจ้าตัดสินพระทัยที่จะสิ้นสุดและทำลายเมืองหนึ่ง—นั่นคือ เมื่อพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์ถูกล่วงเกิน—พระองค์จะไม่ประทานการลงโทษหรือคำเตือนใดๆ อีก แต่พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้น โดยตรงแทน พระองค์จะทรงทำให้เมืองนั้นหายไปสิ้น นี่คือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

หลังจากที่เมืองโสโดมเป็นปรีภักษ์และด้านทานพระองค์ซ้ำๆ พระเจ้าทรงกำจัดมันเสียสิ้น

บัดนี้เมื่อพวกเราได้มีความเข้าใจโดยทั่วไปเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว พวกเราอาจกลับไปให้ความสนใจกับเมืองโสโดม—สถานที่ที่พระเจ้าทรงเห็นว่าเป็นเมืองแห่งบาป โดยการทำความเข้าใจกับเนื้อแท้ของเมืองนี้ พวกเราจะสามารถเข้าใจได้ว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงต้องประสงค์ที่จะทำลายเมืองนี้ และเหตุใดพระองค์จึงทรงทำลายมันอย่างราบคาบเช่นนั้น จากกรณีนี้ พวกเราสามารถรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าได้

จากมุมมองของมนุษย์

เมืองโสโดมเป็นเมืองที่สามารถตอบสนองความอยากของมนุษย์และความชั่วของมนุษย์ได้อย่างเต็มที่ มันชั่ววนและทำให้เคลิบเคลิ้มด้วยดนตรีและการเต้นรำคืนแล้วคืนเล่า

ความรู้เรื่องของมันขับเคลื่อนมนุษย์ให้หลงไหลและบ้าคลั่ง

ความชั่วของมันกัดกร่อนหัวใจของผู้คนและทำให้พวกเขาเคลิบเคลิ้มอยู่ในความชั่วช้า

นี่คือเมืองที่บรรดาวิญญาณชั่วและมีมลทินออกอาละวาด มันเต็มไปด้วยบาปและการฆาตกรรม

และอากาศก็คลุ้งไปด้วยกลิ่นเลือดเน่าเหม็น มันคือเมืองที่ทำให้ผู้คนกลัวจนตัวเย็นเฉียบ

เมืองที่คนเราจะถอยหนีด้วยความสยดสยอง ไม่มีผู้ใดในเมืองนี้—ไม่ว่าชายหรือหญิง คนหนุ่มสาวหรือคนแก่—

แสวงหาหนทางที่แท้จริง ไม่มีผู้ใดโหยหาความสว่าง หรืออิริยาบถที่จะเดินออกจากบาป

พวกเขาใช้ชีวิตภายใต้การควบคุมของซาตาน ได้ความเสื่อมทรามและการหลอกลวงของซาตาน

พวกเขาได้สูญเสียสถานะความเป็นมนุษย์ของพวกเขา พวกเขาได้สูญเสียสำนึกรับรู้ของพวกเขา

และพวกเขาได้สูญเสียเป้าหมายในการดำรงอยู่แต่ดั้งเดิมของมนุษย์ไปแล้ว

พวกเขาได้กระทำความประพฤติกู้ร้ายนับไม่ถ้วนในการต้านทานพระเจ้า

พวกเขาปฏิเสธการทรงนำของพระองค์ และต่อต้านน้ำพระทัยของพระองค์

ความประพฤติชั่วร้ายของพวกเขาคือสิ่งที่นำพาผู้คนเหล่านี้ เมืองนี้
และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างภายในเมืองนี้ลงไปสู่เส้นทางแห่งการทำลายล้างที่ละก่ำ

ถึงแม้ว่าสองบทตอนนี้ไม่ได้บันทึกรายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับขอบเขตความเสื่อมทรามของผู้คนเมืองโสโดม
แต่บันทึกการประพฤติของพวกเขาต่อผู้รับใช้สองท่านของพระเจ้าหลังจากที่ผู้รับใช้สองท่านนั้นมาถึงในเมืองแ
ทนก็ตาม แต่นี่ก็คือข้อเท็จจริงเรียบง่ายที่เผยถึงขอบเขตที่ผู้คนของโสโดมเสื่อมทราม ชั่วช้า และด้านทานพระเจ้า
ด้วยข้อเท็จจริงนี้ โบหน้าและเนื้อแท้ที่แท้จริงของผู้คนในเมืองก็ถูกเปิดโปงด้วยเช่นกัน

ผู้คนเหล่านี้ไม่เพียงแต่ปฏิเสธที่จะยอมรับคำเตือนของพระเจ้า

แต่พวกเขายังไม่ยำเกรงต่อการลงโทษของพระองค์ด้วย ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาสบประมาทพระโทสะของพระเจ้า พวกเขาต่อต้านพระเจ้าอย่างเหินห่างดาดบอด

ไม่สำคัญว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งใดหรือทรงทำสิ่งนั้นอย่างไร

ธรรมชาติที่เลวทรามของพวกเขาแม้ว่าจะเพิ่มขึ้นเท่านั้น และพวกเขาก็ต่อต้านพระเจ้าซ้ำๆ

ผู้คนเมืองโสโดมเป็นปรีภัยต่อการดำรงอยู่ของพระเจ้า การเสด็จมาของพระเจ้า การลงโทษของพระเจ้า

และยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นปรีภัยต่อคำเตือนของพระองค์ พวกเขาช่างโอหังเหลือเกิน

พวกเขาล้างผลาญและทำร้ายผู้คนทุกคนที่สามารถล้างผลาญและทำร้ายได้

และพวกเขาปฏิบัติต่อผู้รับใช้ของพระเจ้าอย่างไม่ต่างกัน

เมื่อคำนึงถึงความประพฤติชั่วทั้งหมดที่ผู้คนของโสโดมกระทำแล้ว

การทำร้ายผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ของมันเท่านั้น

และดังนั้นธรรมชาติชั่วร้ายของพวกเขาที่ถูกเผยออกมาเมื่อรวมกันแล้วจึงไม่ได้มากไปกว่าหยดน้ำหนึ่งหยดในท

ะเลอันกว้างใหญ่เลยจริงๆ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเลือกที่จะทำลายพวกเขาด้วยไฟ พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้น้ำท่วม

อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงใช้เฮอริเคน แผ่นดินไหว สึนามิ หรือวิธีการอื่นใดในการทำลายเมืองนั้น

การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟเพื่อทำลายเมืองนี้มีนัยสำคัญถึงอะไร? มันหมายถึงการทำลายเมืองนี้อย่างราบคาบ

มันหมายถึงว่าเมืองนี้ได้อันตรายหายไปจากโลกและจากการมีอยู่โดยสิ้นเชิง ในที่นี้ “การทำลายล้าง”

ไม่ได้หมายถึงการอันตรายหายไปของรูปร่างและโครงสร้างหรือการปรากฏภายนอกอื่นๆ ของเมืองนี้เท่านั้น

แต่ยังหมายถึงว่าดวงจิตของผู้คนภายในเมืองนี้ก็ไม่มียู่อีกต่อไป โดยได้ถูกกำจัดไปจนหมดสิ้นด้วยเช่นกัน

กล่าวอย่างง่ายๆ คือ ผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเมืองนี้ได้ถูกทำลาย

จะไม่มีชีวิตหน้าหรือการกลับมาเกิดใหม่สำหรับผู้คนในเมืองนั้น

พระเจ้าได้ทรงกำจัดพวกเขาออกจากมนุษยชาติที่พระองค์ทรงสร้างไปแล้วชั่วกัลปาวสาน

การใช้ไฟมีนัยสำคัญถึงการสิ้นสุดของบาปในสถานที่แห่งนี้ และบาปได้ถูกกั้นขอบไว้ ณ ที่แห่งนั้น

บาปนี้จะไม่มีอยู่และไม่เผยแพร่อีกต่อไป มันหมายความว่าความชั่วของชาวดานได้สูญเสียดินที่บำรุงเลี้ยงของมัน

อีกทั้งสถานที่ได้ให้มันมีสถานที่อยู่และใช้ชีวิต ในสงครามระหว่างพระเจ้าและชาตान
การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟนั้นคือเครื่องแสดงชัยชนะของพระเจ้าที่ใช้ตีตราชาตानไว้
ความย่อยยับของเมืองโสโดมคือการก้าวพลาดครั้งใหญ่ในความมั่งคั่งใหญ่โตของชาตानในอันที่จะต่อต้านพระเจ้า
เจ้าโดยการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามและล้างผลาญมนุษย์
และในทำนองเดียวกันก็เป็นเครื่องบ่งชี้ที่น่าเหยียดหยามถึงช่วงเวลาหนึ่งในพัฒนาการของมนุษยชาติ
ซึ่งเป็นเวลาที่มนุษย์ปฏิเสธการทรงนำของพระเจ้าและปล่อยให้ตัวเองถูกความชั่วร้ายครอบงำ ยิ่งไปกว่านั้น
มันเป็นบันทึกเกี่ยวกับการเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าที่แท้จริง

เมื่อไฟที่พระเจ้าทรงส่งมาจากสวรรค์ได้เผาทำลายเมืองโสโดมจนไม่เหลือสิ่งใดนอกจากเถ้าถ่าน
นั่นหมายความว่าเมืองที่มีชื่อว่า “โสโดม” ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้วหลังจากนั้น
เช่นเดียวกับทุกสิ่งทุกอย่างภายในเมืองนั้น มันถูกทำลายด้วยพระโทสะของพระเจ้า
อันตรายหายไปภายในพระพิโรธและพระบารมีของพระเจ้า เนื่องจากพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
เมืองโสโดมจึงได้รับการลงโทษที่ยุติธรรมและบทอาชญาที่ชอบธรรม
บทอาชญาของการมีอยู่ของเมืองโสโดมนั้นเป็นเพราะความชั่วของมัน
และนอกจากนี้ยังเป็นเพราะความพึงปรารถนาของพระเจ้าที่จะไม่มีวันมองดูเมืองนี้ หรือผู้คนใดๆ
ที่ได้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ หรือชีวิตใดๆ ที่ได้เติบโตขึ้นภายในเมืองนี้อีก
“ความพึงปรารถนาที่จะไม่มีวันมองดูเมืองนี้อีก” ของพระเจ้า
คือพระพิโรธของพระองค์และพระบารมีของพระองค์
พระเจ้าได้ทรงเผาเมืองนี้เพราะความชั่วร้ายและบาปของมันที่เป็นเหตุให้พระองค์กริ้ว รังเกียจ และเกลียดชังมัน
และทรงปรารถนาที่จะไม่มองเห็นมันหรือผู้คนหรือสิ่งมีชีวิตใดๆ ภายในเมืองนี้อีกเลย
ทันทีที่เมืองได้เผาไหม้จนหมดสิ้นเหลือเพียงเถ้าไว้เบื้องหลังแล้ว
เมืองนี้ก็ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้วในสายพระเนตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง
แม้กระทั่งความทรงจำของพระองค์เกี่ยวกับเมืองนี้ก็ถูกลบหายไปด้วย การนี้หมายความว่า
ไฟที่ส่งมาจากสวรรค์ไม่เพียงแต่จะทำลายทั้งเมืองโสโดมเท่านั้น
มันไม่เพียงแต่ได้ทำลายผู้คนภายในเมืองที่เต็มไปด้วยบาปอย่างมากเท่านั้น
อีกทั้งมันไม่เพียงแต่ได้ทำลายทุกสรรพสิ่งภายในเมืองที่ได้มีมลทินด้วยบาปเท่านั้น นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว
ไฟยังได้ทำลายความทรงจำเกี่ยวกับความชั่วและการต้านทานพระเจ้าของมนุษยชาติอีกด้วย
นี่คือจุดประสงค์ของพระเจ้าในการเผาเมืองนี้จนหมด

มนุษยชาตินี้ได้กลายเป็นเสื่อมทรามอย่างสุดขีด ผู้คนเหล่านี้ไม่รู้ว่พระเจ้าคือผู้ใด
หรือตัวพวกเขาเองได้มาจากที่ใด หากเจ้ากล่าวถึงพระเจ้ากับพวกเขา พวกเขาจะ โง่โง่ ไร้สาระ ไร้ประโยชน์

และหมิ่นประมาท แม้กระทั่งเมื่อผู้รับใช้ของพระเจ้าได้มาเพื่อเผยแพร่คำเตือนของพระองค์
ผู้ที่เสื่อมทรามเหล่านี้ไม่เพียงแต่ไม่แสดงสัญญาณของการกลับใจและไม่เลิกการประพฤติชั่วร้ายของพวกเขา
เท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม พวกเขาได้ทำร้ายผู้รับใช้ของพระเจ้าอย่างไม่เกรงกลัว
สิ่งที่พวกเขาแสดงออกและเผยออกมาคือธรรมชาติของพวกเขาและเนื้อแท้แห่งความเป็นปรีภัยสุดขีดต่อพระเจ้า
ของพวกเขา

พวกเราสามารถมองเห็นได้ว่าการต่อต้านพระเจ้าของผู้คนที่เสื่อมทรามเหล่านี้เป็นมากกว่าการเพ้อฝันอัน
เสื่อมทรามของพวกเขา

เช่นเดียวกับการที่มันเป็นมากกว่าเหตุการณ์ใส่ร้ายป้ายสีหรือเขียนซึ่งมาจากการขาดพร่องความเข้าใจความจริง
แก่นั้น การประพฤติชั่วร้ายของพวกเขาไม่ได้มีสาเหตุมาจากทั้งความโง่เขลาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์
พวกเขาได้กระทำในหนทางนี้ไม่ใช่เพราะพวกเขาได้ถูกหลอก

และแน่นอนว่าไม่ใช่เพราะพวกเขาได้ถูกทำให้หลงเข้าใจผิด

การประพฤติของพวกเขาได้มาถึงระดับของการเป็นปรีภัย การต่อต้าน

และการแสดงความคิดเห็นต่อต้านพระเจ้าโดยไม่เกรงกลัวอย่างโจ่งแจ้งแล้ว

พฤติกรรมของมนุษย์ประเภทนี้จะทำให้พระเจ้าทรงเดือดดาลอย่างไม่มีข้อสงสัย

และมันจะทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์เดือดดาล—พระอุปนิสัยที่ต้องไม่ได้รับการทำให้ขุ่นเคือง ดังนั้น

พระเจ้าจึงทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์และพระบารมีของพระองค์ออกมาโดยตรงอย่างเปิดเผย

นี่คือการเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์อย่างแท้จริง เมื่อเผชิญหน้ากับเมืองที่ท่วมท้นไปด้วยบาป

พระเจ้าทรงพึงปรารถนาที่จะทำลายมันในลักษณะที่รวดเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

กำจัดผู้คนภายในเมืองนั้นและทั้งหมดทั้งปวงของบาปของพวกเขาในวิธีที่ครบบริบูรณ์มากที่สุด

ทำให้ผู้คนในเมืองนี้ไม่มีอยู่อีกต่อไป และหยุดบาปภายในสถานที่นี้ไม่ให้วิวัฒนาการขึ้น

วิธีที่รวดเร็วที่สุดและครบบริบูรณ์มากที่สุดในการดำเนินการดังกล่าวคือการเผาไหม้หมดไหม้ด้วยไฟ

ท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองโสโดมไม่ใช่ท่าทีของการทิ้งขว้างหรือความเฉเมย

แต่พระองค์ทรงใช้พระพิโรธ พระบารมี และสิทธิอำนาจของพระองค์ในการลงโทษ บดขยี้

และทำลายผู้คนเหล่านี้ให้สิ้นซาก

ท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเขาไม่ใช่ท่าทีของการทำลายล้างทางกายภาพเท่านั้น

แต่ยังเป็นการทำลายล้างดวงจิตซึ่งเป็นการกำจัดชั่วนี้รันครด้วยเช่นกัน

นี่คือความหมายโดยนัยที่แท้จริงของสิ่งที่พระเจ้าทรงหมายถึงจากคำว่า “ไม่มีอยู่อีกต่อไป”

ถึงแม้ว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะถูกซ่อนเร้นและไม่เป็นที่รับรู้สำหรับมนุษย์

แต่พระพิโรธของเจ้าก็ไม่ทนยอมรับการล่วงเกิน

การปฏิบัติของพระเจ้าต่อมนุษยชาติทั้งหมดที่เบาปัญญาและไม่รู้เท่าทันอย่างที่มนุษยชาติเป็นนั้น โดยหลักแล้วมีพื้นฐานอยู่บนความปรานีและการทนยอมรับ ในทางตรงกันข้าม พระพิโรธของพระองค์ได้รับการปกปิดไว้เป็นส่วนใหญ่ในสถานการณ์ส่วนมาก และไม่เป็นที่รับรู้ของมนุษย์ ดังนั้น จึงเป็นการยากที่มนุษย์จะได้เห็นพระเจ้าทรงแสดงออกถึงพระพิโรธของพระองค์ อีกทั้งยังเป็นการยากด้วยเช่นกันที่จะเข้าใจพระพิโรธของพระองค์ เมื่อเป็นเช่นนั้น มนุษย์จึงเห็นพระพิโรธของพระเจ้าเป็นของเล่น

เมื่อมนุษย์เผชิญหน้ากับพระราชกิจและขั้นตอนสุดท้ายในการทนยอมรับและการอภัยโทษให้มนุษย์ของพระเจ้า —นั่นคือ เมื่อความปรานีครั้งสุดท้ายของพระเจ้าและคำเตือนสุดท้ายของพระองค์มาถึงมวลมนุษย์— หากผู้คนยังคงใช้วิธีการเดียวกันในการต่อต้านพระเจ้าและไม่ได้ใช้ความพยายามใดๆ ในการกลับใจ ในการทำให้วิธีของพวกเขาถูกต้อง และยอมรับความปรานีของพระองค์

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าก็จะไม่ประทานการทนยอมรับและความอดทนของพระองค์ให้แก่พวกเขาอีกต่อไป ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าจะทรงถอนความปรานีของพระองค์ในครั้งนี้นี้กลับ หลังจากนั้น พระเจ้าจะเพียงทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไปเท่านั้น

พระองค์ทรงสามารถแสดงออกถึงพระพิโรธของพระองค์ในหนทางต่างๆ หลายหนทาง เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสามารถใช้วิธีการต่างๆ เพื่อลงโทษและทำลายผู้คน

การที่พระเจ้าทรงใช้ไฟเพื่อทำลายเมืองโสโดมคือวิธีการที่รวดเร็วที่สุดของพระองค์ในการทำลายล้างมนุษยชาติ หรือสิ่งใดให้สิ้นซาก การเผาผู้คนเมืองโสโดมได้ทำลายมากกว่าร่างกายทางกายภาพของพวกเขา มันได้ทำลายทั้งหมดทั้งปวงของจิตวิญญาณของพวกเขา ดวงจิตของพวกเขา และร่างกายของพวกเขา ซึ่งทำให้แน่ใจว่าผู้คนภายในเมืองจะไม่มีอยู่อีกต่อไปทั้งในโลกวัตถุและโลกที่ไม่ปรากฏแก่ตาของมนุษย์

นี่คือหนทางหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเผยและแสดงถึงพระพิโรธของพระองค์

ลักษณะการเผยและการแสดงออกนี้คือแง่มุมหนึ่งในเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้า

เช่นเดียวกับที่ยังเป็นการเผยเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าตามธรรมชาติด้วย

เมื่อพระเจ้าทรงส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป พระองค์ทรงหยุดเผยความปรานีหรือความเมตตาใดๆ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงแสดงการทนยอมรับหรือความอดทนใดๆ ของพระองค์อีก ไม่มีบุคคล สิ่งของ หรือเหตุผลใดที่สามารถโน้มน้าวพระองค์ให้ทรงอดทนต่อไป ให้ประทานความปรานีของพระองค์อีกครั้ง ให้ประทานการทนยอมรับของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

พระเจ้าทรงส่งพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์มาแทนที่สิ่งเหล่านี้โดยปราศจากความลังเลชักช้าขณะหนึ่ง และทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงพึงปรารถนา

พระองค์จะทรงทำสิ่งเหล่านี้ในลักษณะที่รวดเร็วและหมดจดตามความปรารถนาของพระองค์เอง

นี่คือหนทางที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อส่งพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์มา ซึ่งมนุษย์ต้องไม่ล่วงเกิน และยังเป็นการแสดงออกถึงแง่มุมหนึ่งของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ด้วยเช่นกัน

เมื่อผู้คนเป็นประจักษ์พยานในการที่พระเจ้าทรงแสดงความกังวลและความรักต่อมนุษย์ พวกเขาไร้ความสามารถที่จะสังเกตพบพระพิโรธของพระองค์ มองเห็นพระบารมีของพระองค์ หรือรู้สึกถึงความไม่ยอมผ่อนปรนที่พระองค์ทรงมีต่อการถูกล่วงเกิน

สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้ผู้คนเชื่อว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าเป็นอุปนิสัยแห่งความปรานี การทนยอมรับ และความรักอย่างเดียวเท่านั้นมาโดยตลอด อย่างไรก็ตาม

เมื่อมีคนเห็นพระเจ้าทรงทำลายเมืองหรือทรงรังเกียจมนุษยชาติ

ความเดือดดาลของพระองค์ในการทำลายล้างมนุษย์และพระบารมีของพระองค์ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นอีกด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ได้ชั่วขณะหนึ่ง

นี่คือความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการถูกล่วงเกินของพระเจ้า

พระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ทนยอมรับการล่วงเกินใดๆ นั้นเกินกว่าจินตนาการของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ และท่ามกลางสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างนั้น ไม่มีสิ่งใดสามารถแทรกแซงสิ่งนี้หรือส่งผลกระทบต่อสิ่งนี้ได้

นับประสาอะไรที่สิ่งนี้จะสามารถถูกลบเลือนหรือเอาอย่างได้ ด้วยเหตุนี้

พระอุปนิสัยของพระเจ้าในแง่มุมนี้คือแง่มุมที่มนุษยชาติควรรู้เป็นที่สุด

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่มีพระอุปนิสัยประเภทนี้

และมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ครอบครองพระอุปนิสัยประเภทนี้

พระเจ้าทรงครอบครองพระอุปนิสัยอันชอบธรรมประเภทนี้เพราะพระองค์ทรงรังเกียจความชั่วร้าย ความมิด ความเป็นกบฏ และการกระทำชั่วของชาตาน—ซึ่งก็คือ

การทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามและการล้างผลาญมวลมนุษย์—

เพราะพระองค์ทรงรังเกียจการกระทำบาปทั้งหมดที่เป็นการต่อต้านพระองค์ และเป็นเพราะเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์และไม่มัวหมองของพระองค์

เป็นเพราะการนี้แน่นอนพระองค์จึงจะไม่ทรงทนทุกข์กับการที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ ต่อต้านหรือแข่งขันกับพระองค์อย่างเปิดเผย

แม้แต่ผู้ที่พระองค์เคยทรงแสดงความปรานีให้หนึ่งครั้งหรือผู้ที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้

หากแค่พวกเขายั่วพระอุปนิสัยของพระองค์และฝ่าฝืนหลักธรรมแห่งความอดทนและการทนยอมรับของพระองค์ แล้วพระองค์ก็จะทรงปลดปล่อยและเผยพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ที่ไม่ทนยอมรับการล่วงเกิน โดยไม่มีความปรานีหรือการลังเลโดยแม้แต่น้อย

พระพิโรธของพระเจ้าคือการพิทักษ์กำลังบังคับแห่งความยุติธรรมทั้งหมดและสิ่งที่เป็นบวกทั้งหมด

โดยการทำความเข้าใจกับตัวอย่างเหล่านี้ของพระคำรัส พระคำริ และการกระทำของพระเจ้า
เจ้าจะสามารถเข้าใจพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
ซึ่งเป็นพระอุปนิสัยที่จะไม่ทนยอมรับการถูกมนุษย์ล่วงเกินได้หรือไม่? กล่าวอย่างสั้นๆ คือ
ไม่ว่ามนุษย์สามารถเข้าใจมันได้มากเพียงใดก็ตาม นี่คือแง่มุมหนึ่งของพระอุปนิสัยของพระเจ้าพระองค์เอง
และเป็นสิ่งที่ เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์
ความไม่ยอมผ่อนปรนต่อการถูกล่วงเกินของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์
พระพิโรธของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์
พระบารมีของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์
หลักธรรมเบื้องหลังพระโทสะของพระเจ้าคือการแสดงให้เห็นถึงพระอัตลักษณ์และสถานะของพระองค์ที่มีพระ
องค์ทรงเป็นผู้ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว
เป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่าหลักธรรมนี้ยังเป็นสัญลักษณ์ของเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์พระองค์เองอีกด้วย
พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระองค์เอง
ซึ่งไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจากการเปลี่ยนแปลงของเวลาเลย
อีกทั้งไม่ได้รับการปรับเปลี่ยนจากการเปลี่ยนแปลงของสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์
พระอุปนิสัยประจำพระองค์ของพระองค์คือเนื้อแท้ภายในของพระองค์
ไม่ว่าพระองค์ทรงดำเนินพระราชกิจของพระองค์กับผู้ใด เนื้อแท้ของพระองค์จะ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน เมื่อมีผู้ทำให้พระเจ้ากริ้ว
สิ่งที่พระเจ้าทรงส่งออกไปคือพระอุปนิสัยประจำพระองค์
ในขณะนี้หลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังพระโทสะของพระองค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง
อีกทั้งพระอัตลักษณ์และสถานะที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์ก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้วย
พระองค์ไม่ได้ทรงเกิดพระโทสะเพราะการเปลี่ยนแปลงในเนื้อแท้ของพระองค์
หรือเพราะมีองค์ประกอบที่แตกต่างเกิดขึ้นจากพระอุปนิสัยของพระองค์
แต่เพราะการต่อต้านพระองค์ของมนุษย์ได้ล่วงเกินพระอุปนิสัยของพระองค์
การขู่พระเจ้าอย่างเห็นได้ชัดของมนุษย์คือการท้าทายพระอัตลักษณ์และสถานะของพระเจ้าเองอันร้ายแรง
ในธรรมชาติของพระเจ้า เมื่อมนุษย์ท้าทายพระองค์
มนุษย์ก็กำลังแข่งขันกับพระองค์และทดสอบพระโทสะของพระองค์ เมื่อมนุษย์ต่อต้านพระเจ้า
เมื่อมนุษย์แข่งขันกับพระเจ้า เมื่อมนุษย์ทดสอบพระโทสะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง—
และช่วงเวลาเช่นนั้นคือเวลาที่บาปไว้การควบคุม—
พระพิโรธของพระเจ้าจะเผยและแสดงตัวออกมาโดยธรรมชาติ ดังนั้น

การแสดงออกของพระเจ้าถึงพระพิโรธของพระองค์จึงเป็นสัญลักษณ์ว่ากำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดจะไม่มี
อยู่อีกต่อไป และเป็นสัญลักษณ์ว่ากำลังบังคับที่เป็นปรปักษ์ทั้งหมดจะถูกทำลาย

นี่คือความเป็นเอกลักษณ์ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า และของพระพิโรธของพระเจ้า

เมื่อความทรงเกียรติและความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าถูกทำลาย

เมื่อกำลังบังคับแห่งความยุติธรรมถูกขัดขวางและมนุษย์มองไม่เห็น

เมื่อนั้นพระเจ้าจะส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป เพราะเนื้อแท้ของพระเจ้า

กำลังบังคับทั้งหมดเหล่านั้นบนแผ่นดินโลกที่แข่งขันกับพระเจ้า ต่อต้านพระองค์ และต่อสู้กับพระองค์จึงชั่ว

เสื่อมทราม และไม่ยุติธรรม สิ่งเหล่านี้มาจากซาตานและเป็นของซาตาน

เพราะพระเจ้าทรงยุติธรรมและทรงมีความสว่างและความบริสุทธิ์อันไร้ที่ติ ดังนั้นทุกสิ่งที่ชั่ว เสื่อมทราม

และเป็นของซาตานจะหายไปเมื่อพระพิโรธของพระเจ้าถูกปล่อยออกมา

ถึงแม้ว่าการแสดงพระพิโรธของพระเจ้าโดยทันทีจะเป็นแง่มุมหนึ่งของการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ แต่ในแง่ของเป้าหมายแล้ว พระโศกของพระเจ้าไม่ได้มีการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใด

อีกทั้งไม่ได้ปราศจากหลักธรรม ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าไม่ได้ควั่นกริ้วเลย

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเผยพระพิโรธและพระบารมีของพระองค์อย่างไม่ใส่พระทัย ยิ่งไปกว่านั้น

พระพิโรธของพระเจ้าอยู่ภายใต้การควบคุมและได้รับการไตร่ตรองอย่างรอบคอบอย่างยิ่ง

พระพิโรธของพระองค์เทียบไม่ได้กับการที่มนุษย์เกิดความเดือดดาลหรือระบายความโกรธของตัวเองแบบเป็น

นิสัยเลย การสนทนากันมากระหว่างมนุษย์และพระเจ้าถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์

คำพูดของผู้คนบางคนที่เกี่ยวข้องกับการสนทนาเหล่านั้นด้นเงิน ไม่รู้เท่าทัน และเหมือนเด็กทารก

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงบดขยี้พวกเขา อีกทั้งพระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวโทษพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในระหว่างการทดสอบของโยบ พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเพื่อนสามคนของโยบและคนอื่นๆ

อย่างไรหลังจากที่พระองค์ทรงได้ยินคำพูดที่พวกเขาพูดกับโยบ? พระองค์ทรงกล่าวโทษพวกเขาหรือไม่?

พระองค์ทรงเดือดดาลกับพวกเขาหรือไม่? พระองค์ไม่ได้ทรงทำอะไรเช่นนั้น!

แต่พระองค์กลับทรงบอกโยบให้วอนขอในนามของพวกเขาและอธิษฐานเพื่อพวกเขาแทน

และพระเจ้าพระองค์เองไม่ทรงเก็บเอาความผิดพลาดของพวกเขาไปใส่พระทัย

เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดแสดงถึงท่าทีที่สำคัญที่สุดที่พระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติต่อมนุษยชาติที่เสื่อมทรามและไม่รู้เท่าทันอย่างที่มนุษย์เป็น ดังนั้น

การปลดปล่อยพระพิโรธของพระเจ้าไม่ได้เป็นการแสดงออกถึงอารมณ์ของพระองค์แต่อย่างใด

อีกทั้งไม่ใช่วิธีที่พระองค์ทรงใช้ระบายความรู้สึกรังเกียจของพระองค์

พระพิโรธของพระเจ้าไม่ใช่การระเบิดความเดือดดาลออกอย่างหมดสิ้น

ซึ่งตรงกันข้ามกับความเข้าใจผิดของมนุษย์

พระเจ้าไม่ทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์เนื่องเพราะพระองค์ไม่ทรงสามารถควบคุมอารมณ์ของพระองค์เองได้ หรือเพราะพระโทสะของพระองค์ได้มาถึงจุดเดือดและต้องมีการระบายออก ในทางตรงกันข้าม พระพิโรธของพระองค์คือการเผยให้เห็นและการแสดงออกอย่างจริงแท้ถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ และเป็นการเผยในเชิงสัญลักษณ์ถึงเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นความพิโรธ และพระองค์ไม่ทรงทนยอมรับการล่วงเกิน—

นี่ไม่ใช่การกล่าวว่าพระโทสะของพระเจ้าไม่แยกแยะสาเหตุหรือไม่มีหลักการ มนุษยชาติที่เสื่อมทรามนั่นเองที่ถือสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในการระเบิดความเดือดดาลอย่างไร้หลักการตามอำเภอใจ ซึ่งเป็นความเดือดดาลประเภทที่ไม่แยกแยะสาเหตุ ท้นที่ที่มนุษย์มีสถานะ เขามักจะพบว่าการควบคุมอารมณ์ของเขาเป็นเรื่องยาก และดังนั้นเขาจะสุขสำราญกับการฉวยโอกาสที่จะแสดงความไม่พอใจและระบายอารมณ์ของเขา เขามักจะเกิดความเดือดดาลโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนเพื่อเผยความสามารถของเขา และให้คนอื่นรู้ว่าสถานะและอัตลักษณ์ของเขาแตกต่างจากสถานะและอัตลักษณ์ของผู้คนธรรมดาแน่นอนว่าผู้ที่เสื่อมทรามที่ปราศจากสถานะใดๆ ก็มักจะสูญเสียการควบคุมด้วยเช่นกัน บ่อยครั้งที่ความโกรธของพวกเขาเกิดจากความเสียหายต่อผลประโยชน์ส่วนตัวของพวกเขา มวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามจะระบายอารมณ์ของพวกเขาและเผยธรรมชาติที่โหดร้ายของพวกเขาบ่อยครั้งเพื่อปกป้องสถานะและความมีเกียรติของพวกเขาเอง มนุษย์จะบันดาลโทสะและระบายอารมณ์ของตนเพื่อปกป้องและสนับสนุนการมีอยู่ของบาป และการกระทำเหล่านี้คือวิธีที่มนุษย์ใช้แสดงความไม่พอใจของเขา พวกเขาเต็มไปด้วยความไม่บริสุทธิ์ เต็มไปด้วยกลอุบายและเล่ห์กล เต็มไปด้วยความเสื่อมทรามและความชั่วของมนุษย์ และเหนือสิ่งอื่นใด พวกเขาเต็มไปด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูงและความอยากที่บ้าคลั่งของมนุษย์ เมื่อความยุติธรรมปะทะกับความชั่วร้าย ความโกรธของมนุษย์จะไม่ปะทุขึ้นเพื่อปกป้องการมีอยู่ของความยุติธรรมหรือสนับสนุนความยุติธรรม ในทางตรงกันข้าม เมื่อกำลังบังคับแห่งความยุติธรรมถูกคุกคาม ถูกข่มเหง และถูกโจมตี ทำที่ที่มนุษย์มีคือทำที่ที่เมินเฉย หลบเลี่ยง หรือถอยหนี อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับกำลังบังคับแห่งความชั่ว ทำที่ที่มนุษย์มีคือทำที่ของการโอนอ่อนผ่อนตาม วาง่ายและยอมรับใช้ ดังนั้น การระบายอารมณ์ของมนุษย์จึงเป็นทางหนีสำหรับกำลังบังคับแห่งความชั่ว ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการประพฤติชั่วที่ได้รับการควบคุมและหยุดไม่ได้ของมนุษย์ที่มีเนื้อหนัง อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเจ้าส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไป กำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดจะถูกหยุด

บาปทั้งหมดที่ทำร้ายมนุษย์จะถูกระงับ

กำลังบังคับที่เป็นปรปักษ์ทั้งหมดที่ขัดขวางพระราชกิจของพระเจ้าจะถูกทำให้เห็นชัดเจน

ถูกแยกออกมาต่างหาก และถูกสาปแช่ง

ในขณะที่ผู้สมรู้ร่วมคิดของซาตานทั้งหมดที่ต่อต้านพระเจ้าจะถูกลงโทษและถอนรากถอนโคน

แทนที่สิ่งเหล่านั้น พระราชกิจของพระเจ้าจะดำเนินไปโดยปราศจากอุปสรรคใดๆ

แผนการบริหารจัดการของพระเจ้าจะพัฒนาต่อไปทีละขั้นตอนตามกำหนดการ

และประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรจะปราศจากการรบกวนและการหลอกลวงของซาตาน

ในขณะที่บรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าจะชื่นชมการเป็นผู้นำและการจัดเตรียมของพระเจ้าท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่สงบเงียบและสงบสุข

พระพิโรธของพระเจ้าคือการพิทักษ์ที่ป้องกันกำลังบังคับแห่งความชั่วทั้งหมดไม่ให้ทวีคูณและไร้การควบคุม

และยังเป็นการพิทักษ์ที่ปกป้องการมีอยู่และการแพร่พันธุ์ของทุกสรรพสิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวก

และคุ้มกันสิ่งเหล่านั้นจากการปราบปรามและการบ่อนทำลายชั่ววันรันคร

พวกเจ้าสามารถมองเห็นเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้าในการทำลายเมืองโสโดมของพระองค์ได้หรือไม่?

มีสิ่งอื่นใดที่ผสมปนเปอยู่ภายในความเดือดดาลของพระองค์หรือไม่?

ความเดือดดาลของพระเจ้าบริสุทธิ์หรือไม่? หากพูดตามภาษามนุษย์

พระพิโรธของพระเจ้าไม่มีสิ่งเจือปนใช่หรือไม่? มีมารยาเสแสร้งใดๆ

อยู่เบื้องหลังพระพิโรธของพระองค์หรือไม่? มีการสมคบคิดใดๆ หรือไม่? มีความลับที่พูดไม่ได้ใดๆ หรือไม่?

เราสามารถบอกพวกเจ้าได้อย่างเด็ดขาดและเอาจริงเอาจังว่า

ไม่มีส่วนใดในพระพิโรธของพระเจ้าที่สามารถทำให้คนเรากเกิดความสงสัยได้

พระโทสะของพระองค์คือพระโทสะที่บริสุทธิ์ไม่มีสิ่งเจือปน ไม่ได้เก็บจำเจตนากรรมหรือเป้าหมายอื่นไว้เลย

เหตุผลที่อยู่เบื้องหลังพระโทสะของพระองค์เป็นเหตุผลที่บริสุทธิ์ ไร้การกล่าวโทษ

และอยู่เหนือการวิพากษ์วิจารณ์

พระโทสะของพระองค์คือการเผยและการแสดงตามธรรมชาติถึงเนื้อแท้ที่บริสุทธิ์ของพระองค์

พระโทสะของพระองค์คือบางสิ่งที่ไม่มีการสร้างใคร่ครอบครอง

นี่คือส่วนหนึ่งของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า

และยังเป็นการแตกต่างที่โดดเด่นระหว่างเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้สร้างกับสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ตามลำดับ

บ

ไม่ว่าคนหนึ่งจะโกรธขึ้นมาต่อหน้าผู้อื่นหรือลับหลังพวกเขา

ทุกคนมีเจตนาและจุดประสงค์ที่แตกต่างกันในความโกรธของพวกเขา

บางที่พวกเขา กำลังสร้างบารมีของพวกเขายู่ หรือบางที่พวกเขา กำลังป้องกันผลประโยชน์ของพวกเขาเอง รักษาภาพลักษณ์ของพวกเขา หรือรักษาหน้า บางคนใช้ความยับยั้งชั่งใจในความโกรธของตน ในขณะที่คนอื่นๆ หุนหันพลันแล่นมากกว่าและปล่อยให้ความเดือดดาลปะทุขึ้นเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนาโดยไม่มี ความยับยั้งชั่งใจเลยแม้แต่น้อย กล่าวอย่างสั้นๆ คือ ความโกรธของมนุษย์มาจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขา ไม่สำคัญว่าความโกรธนั้นจะมีจุดประสงค์ใดก็ตาม ความโกรธนั้นก็เป็นของเนื้อหนังและของธรรมชาติ ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอันใดกับความยุติธรรมหรือความอยุติธรรมเพราะไม่มีสิ่งใดในธรรมชาติและเนื้อแท้ของมนุษย์ที่สอดคล้องกับความจริง ดังนั้น

อารมณ์ของมนุษยชาติที่เสื่อมทรามและพระพิโรธของพระเจ้าไม่อาจได้รับการกล่าวถึงในขณะเดียวกันได้ พฤติกรรมของมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทรามเริ่มต้นด้วยความอยากที่จะพิทักษ์ความเสื่อมทรามโดยไม่มีข้อบกพร่อง และมันมีพื้นฐานมาจากความเสื่อมทรามอย่างแท้จริง

นี่คือเหตุผลว่าทำไมความโกรธของมนุษย์จึงไม่สามารถได้รับการกล่าวถึงในขณะเดียวกันกับพระพิโรธของพระเจ้าได้ ไม่สำคัญว่าความโกรธของมนุษย์อาจถูกต้องเหมาะสมในทางทฤษฎีเพียงใดก็ตาม

เมื่อพระเจ้าทรงส่งความเดือดดาลของพระองค์ออกไป

กำลังบังคับแห่งความชั่วจะถูกตรวจสอบและสิ่งที่ชั่วร้ายจะถูกทำลาย

ในขณะที่สิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวกจะมาขึ้นชมการใส่พระทัยและการคุ้มครองปกป้องของพระเจ้า

และได้รับอนุญาตให้ดำเนินต่อไปได้ พระเจ้าส่งพระพิโรธของพระองค์ออกไปเพราะสิ่งที่ยุติธรรม เป็นลบ และชั่วร้ายชัดเจน ครอบคลุม หรือทำลายกิจกรรมและพัฒนาการที่ปกติของสิ่งทั้งหลายที่ยุติธรรมและเป็นบวก เป้าหมายของพระโทสะของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อพิทักษ์สภาวะและพระอัครลักษณะของพระองค์เอง

แต่เพื่อพิทักษ์การดำรงอยู่ของสิ่งที่ยุติธรรม เป็นบวก สวยงาม และดี

เพื่อพิทักษ์ธรรมบัญญัติและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการอยู่รอดโดยปกติของมนุษยชาติ

นี่คือสาเหตุที่เป็นรากเหง้าของพระพิโรธของพระเจ้า

ความเดือดดาลของพระเจ้าคือการเผยพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นธรรมชาติ

และแท้จริงอย่างยิ่ง ในความเดือดดาลของพระองค์ไม่มีแรงจูงใจแอบแฝง

อีกทั้งไม่มีความหลอกลวงหรือการคิดแผนการ นับประสาอะไรที่จะมีความอยากได้อะไร ความมีเล่ห์เหลี่ยม ความมั่งร้าย ความรุนแรง ความชั่ว หรือคุณสมบัติอื่นใดที่มนุษยชาติที่เสื่อมทรามมีส่วนร่วม

ก่อนที่จะพระเจ้าจะทรงส่งความเดือดดาลของพระองค์ออกไป

พระองค์ได้ทรงล่วงรู้เนื้อแท้ของทุกเรื่องอย่างชัดเจนและสมบูรณ์อยู่แล้ว

และพระองค์ได้ทรงกำหนดคำจำกัดความและข้อสรุปที่ถูกต้องแม่นยำและชัดเจนแล้ว ดังนั้น

วัตถุประสงค์ของพระเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำนั้นชัดเจนแจ่มแจ้ง เช่นเดียวกับท่าทีของพระองค์

พระองค์ไม่ได้ทรงสับสนปนเป หุนหวกตาบอด หุนหันพลันแล่น หรือไม่ระมัดระวัง
และพระองค์ไม่ได้ทรงขาดหลักการอย่างแน่นอน นี่ก็องแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระพิโรธของพระเจ้า
และมวลมนุษย์ได้บรรดาการดำรงอยู่ที่ปกติก็เพราะแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระพิโรธของพระเจ้านี้เอง
หากปราศจากพระพิโรธของพระเจ้า มนุษยชาติคงจะลงสู่สภาวะการใช้ชีวิตที่ผิดปกติ
และทุกสรรพสิ่งที่ยุติธรรม สวยงาม และดีงามจะถูกทำลายและไม่มีอยู่อีกต่อไป
หากปราศจากพระพิโรธของพระเจ้า ธรรมเนียมปฏิบัติและกฎการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทรงสร้างจะถูกทำลาย
หรือแม้กระทั่งถูกล้มล้างอย่างสมบูรณ์ นับตั้งแต่การทรงสร้างมนุษย์
พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์อย่างต่อเนื่องเพื่อพิทักษ์และคุ้มครองการดำรงอยู่ที่ปกติของม
นุษยชาติ เพราะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก่อปรด้วยพระพิโรธและพระบาปมี ผู้คน สิ่งของ
และวัตถุที่ชั่วร้ายทั้งหมด
และทุกสรรพสิ่งที่รบกวนและทำความเสียหายต่อการดำรงอยู่ที่ปกติของมนุษย์จึงถูกลงโทษ ควบคุม
และทำลายเนื่องจากพระพิโรธของพระองค์ ในช่วงระยะเวลาหลายพันปีที่ผ่านมา
พระเจ้าทรงใช้พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์อย่างต่อเนื่อง
เพื่อบดขยี้และทำลายบรรดาวิญญาณชั่วและมีมลทินทุกประเภทที่ต่อต้านพระเจ้าและกระทำการเป็นผู้สมรู้ร่วมคิ
ดและชั่วช้าของซาตานในพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการมนุษยชาติของพระเจ้า ดังนั้น
พระราชกิจแห่งความรอดของมนุษย์ของพระเจ้าจึงได้รุดหน้าไปตามแผนของพระองค์อยู่เสมอ นี่จึงกล่าวได้ว่า
เนื่องจากการมีอยู่ของพระพิโรธของพระเจ้า สาเหตุที่ชอบธรรมที่สุดของมนุษย์จึงไม่เคยถูกทำลายมาก่อน
ในเมื่อตอนนี้พวกเจ้าเข้าใจเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้าแล้ว
พวกเจ้าต้องมีความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้นไปอีกอย่างแน่นอนแล้วว่าจะแยกแยะความชั่วของซาตานอย่างไร!

**ถึงแม้ซาตานจะดูเหมือนว่ามีมนุษยธรรม ยุติธรรม และมีคุณงามความดี
แต่เนื้อแท้ของซาตานนั้นโหดร้ายและชั่ว**

ซาตานสร้างชื่อเสียงของมันโดยผ่านการหลอกลวงผู้คน
และมักจะสถาปนาตัวเองเป็นทัพหน้าและแบบอย่างที่มีความชอบธรรม
ภายใต้การกล่าวอ้างเทียมเท็จเกี่ยวกับการพิทักษ์ความชอบธรรม มันทำร้ายผู้คน ล้างผลบุญดวงจิตของพวกเขา
และใช้วิถีทางทุกประเภทเพื่อทำให้มนุษย์ด้านชา หลอกลวง และขูดมุษย์
เป้าหมายของมันคือการทำให้มนุษย์เห็นชอบและเข้ากันได้ดีกับการประพฤชั่วของมัน
เพื่อทำให้มนุษย์เข้าร่วมกับมันในการต่อต้านสิทธิอำนาจและอธิปไตยของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
เมื่อคนเรามองทะลุกลอุบายและแผนร้ายของมัน และมองทะลุลักษณะเฉพาะที่เลวทรามของมัน

และเมื่อคนเราไม่ปรารถนาที่จะถูกมันเหยียบย่ำและถูกมันหลอกหลวง หรือที่จะทำงานเป็นทาสเพื่อมันต่อไป หรือที่จะถูกลงโทษและถูกทำลายเคียงข้างมัน เช่นนั้นแล้ว

ชาตาก็จะเปลี่ยนลักษณะเฉพาะราววิสุทธิชนก่อนหน้าของมัน และนึกหน้ากากปลอมๆ

ของมันเพื่อเผยใบหน้าที่แท้จริงของมัน ซึ่งชั่วร้าย เลวทราม น่าเกลียด และป่าเถื่อน

มันจะไม่รักสิ่งใดมากไปกว่าการทำลายทุกผู้คนที่เป็นปฏิเสศที่จะติดตามมันและผู้ที่ต้องต้านกำลังบังคับแห่งความชั่ว ของมันให้สิ้น ณ จุดนี้ ชาตาก็ไม่สามารถสวมรูปลักษณะที่น่าไว้วางใจและเป็นสุภาพบุรุษได้อีกต่อไป

แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ลักษณะเฉพาะอันแท้จริงที่น่าเกลียดและชั่วร้ายของมันกลับถูกเผยออกมาภายใต้คราบคนดีแทน

ทันทีที่กลอุบายของชาตาก็ถูกเปิดเผยออกมาและลักษณะเฉพาะที่แท้จริงของมันถูกเปิดโปง

มันจะระเบิดความเดือดดาลโดยฉับพลันและแสดงความป่าเถื่อนของมันออกมา หลังจากนั้น

ความอยากทำร้ายและล้างผลาญผู้คนของมันมีแต่จะเพิ่มขึ้น

นี่เป็นเพราะมันเดือดดาลเมื่อมนุษย์เริ่มสังเกตเห็นความจริง

และมันเกิดความอาฆาตอันแรงกล้าต่อมนุษย์เพราะความมุ่งมาดปรารถนาของพวกเขาที่โหยหาเสรีภาพและความสว่าง และต้องการหลุดพ้นไปจากคุกของมัน

ความเดือดดาลของมันมีจุดมุ่งหมายเพื่อปกป้องและสนับสนุนความชั่วของมัน

และยังเป็นการเผยถึงธรรมชาติที่ป่าเถื่อนของมันอย่างแท้จริง

ในทุกๆ เรื่อง พฤติกรรมของชาตาก็เปิดโปงธรรมชาติอันชั่วของมัน

จากการกระทำชั่วทั้งหมดที่ชาตาก็ได้ทำกับมนุษย์ไปแล้ว—ตั้งแต่ความพยายามในช่วงแรกๆ

ของมันที่จะลวงมนุษย์ให้ติดตามมัน ไปจนถึงการใช้ประโยชน์จากมนุษย์

ซึ่งมันลากมนุษย์มาสู่ความประทุติชั่วของมัน

ไปจนถึงความอาฆาตต่อมนุษย์หลังจากที่ลักษณะเฉพาะที่แท้จริงของมันได้ถูกเปิดโปงและมนุษย์ได้รับรู้และละทิ้งมันไปแล้ว—ในการกระทำเหล่านี้ ไม่มีสักอย่างที่ไม่สามารถเปิดโปงเนื้อแท้ที่ชั่วของชาตาน

หรือไม่สามารถพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่าชาตาก็ไม่มีความสัมพันธ์อันใดกับสิ่งที่เป็นบวกเลย

และว่าชาตาคือแหล่งกำเนิดของสิ่งที่ชั่วทั้งหมด ทุกๆ การกระทำของมันพิทักษ์ความชั่วของมัน

รักษาความต่อเนื่องของการกระทำชั่วของมัน ต่อต้านสิ่งที่ยุติธรรมและเป็นบวกทั้งหลาย

และทำลายธรรมบัญญัติและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการดำรงอยู่ที่ปกติของมนุษยชาติ

การกระทำเหล่านี้ของชาตาคือเป็นปฏิกิริยาต่อพระเจ้า และพวกมันจะถูกทำลายด้วยพระพิโรธของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าชาตาก็มีความเดือดดาลของมันเอง

แต่ความเดือดดาลของมันก็เป็นเพียงวิถีทางหนึ่งในการระบายธรรมชาติที่ชั่วของมันออกมา

เหตุผลที่ว่าทำไมชาตานจึงฉุนเฉียวและโกรธเกรี้ยวขึ้นเป็นเพราะว่า

กลอุบายที่ไม่สามารถบรรยายได้ของมันได้ถูกเปิดโปงแล้ว แผนร้ายของมันไม่ได้รอดพ้นไปง่ายๆ

ความมั่งคั่งใหญ่โตและความอยากอันบ้าคลั่งของมันที่จะแทนที่พระเจ้าและทำตัวเป็นพระเจ้าได้ถูกบดขยี้และสกัดกั้น

และเป้าหมายของมันที่จะควบคุมมนุษยชาติทั้งหมดตอนนี้ไม่เป็นผลแล้วและไม่มีวันสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ สิ่งที่ยุคแผนร้ายของชาตานไม่ให้เกิดผลและตัดการแพร่กระจายและการอาละวาดของความชั่วของชาตานคือการที่พระเจ้าทรงเรียกใช้พระพิโรธของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก ด้วยเหตุผลนี้

ชาตานจึงทั้งเกลียดชังและยำเกรงพระพิโรธของพระเจ้า ในแต่ละครั้งที่พระพิโรธของพระเจ้าเคลื่อนลงมา

พระพิโรธของพระองค์ไม่เพียงแต่เปิดหน้ากากของรูปลักษณ์เลวทรามที่แท้จริงของชาตานเท่านั้น

แต่ยังเปิดโปงความอยากอันชั่วที่ชาตานมีต่อความสว่างด้วย และในกระบวนการนั้น

เหตุผลของความเดือดดาลของชาตานต่อมนุษยชาติก็ถูกตีแผ่

การระเบิดความเดือดดาลของชาตานคือการเผยที่แท้จริงถึงธรรมชาติที่ชั่วของมัน

และคือการเปิดโปงกลอุบายของมัน

แน่นอนว่าทุกครั้งที่ชาตานเดือดดาลเป็นการประกาศถึงการทำลายล้างสิ่งที่ชั่วและการปกป้องสิ่งที่เปี่ยมบวกและทำให้สิ่งที่เปี่ยมบวกดำเนินต่อไป

เป็นการประกาศถึงความจริงที่ว่าพระพิโรธของพระเจ้าไม่สามารถถูกล่วงเกินได้!

คนเราต้องไม่อาศัยประสบการณ์และจินตนาการเพื่อรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

เมื่อเจ้าพบว่าตัวเจ้าเองกำลังเผชิญกับการพิพากษาและการติสสอนของพระเจ้า

เจ้าจะพูดหรือไม่ว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีสิ่งเจือปน?

เจ้าจะพูดหรือไม่ว่ามีเรื่องราวอยู่เบื้องหลังความเดือดดาลของพระเจ้า

และว่าความเดือดดาลของเจ้ามีสิ่งเจือปน?

เจ้าจะใส่ร้ายป้ายสีพระเจ้าโดยกล่าวว่าพระอุปนิสัยของพระองค์ไม่จำเป็นต้องชอบธรรมไปเสียทั้งหมดเสมอไปหรือไม่? เมื่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกระทำแต่ละอย่างของพระเจ้า

เจ้าต้องมั่นใจเสียก่อนว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นปราศจากองค์ประกอบอื่นใด

ว่าพระอุปนิสัยของพระองค์บริสุทธิ์และไม่มีที่ติ การกระทำเหล่านี้รวมถึงการที่พระเจ้าทรงบดขยี้ ลงโทษ

และทำลายล้างมนุษยชาติ ทุกๆ

การกระทำของพระเจ้าได้รับการดำเนินการโดยสอดคล้องกับอุปนิสัยโดยเนื้อแท้ของพระองค์และแผนของพระองค์อย่างเข้มงวด และไม่รวมถึงส่วนเลี้ยวใดๆ ของความรู้ ธรรมเนียมประเพณี และปรัชญาของมนุษยชาติ ทุกๆ

การกระทำของพระเจ้าคือการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์

ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดก็ตามที่เป็นของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม มวลมนุษย์มีมโนคติที่หลงผิดว่ามีเพียงความรัก ความปรานี และการทนยอมรับของพระเจ้าต่อมนุษยชาติเท่านั้นที่ไม่มีที่ติ ไม่มีสิ่งเจือปน และศักดิ์สิทธิ์ และไม่มีผู้ใดรู้ว่าความเดือดดาลของพระเจ้าและพระพิโรธของพระองค์ก็ไม่มีสิ่งเจือปนแฉกเช่นเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้น ไม่มีผู้ใดเคยได้ใคร่ครวญคำถามทั้งหลาย เช่น เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงทนยอมรับการล่วงเกิน หรือเหตุใดความเดือดดาลของพระเจ้าจึงยิ่งใหญ่จนนัก ในทางตรงกันข้าม

บางคนสำคัญคิดว่าพระพิโรธของพระเจ้ามาจากอารมณ์ที่ไม่ดี ดังเช่น อารมณ์ของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม และเข้าใจผิดว่าพระโทสะของพระเจ้าเป็นความเดือดดาลแบบเดียวกันกับความโกรธของมนุษยชาติที่เสื่อมทราม พวกเขาถึงขั้นตั้งสมมติฐานอย่างผิดๆ

ว่าความเดือดดาลของพระเจ้าเป็นเหมือนกับการเผยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษยชาติตามธรรมชาติ และว่าการส่งพระพิโรธของพระเจ้าออกมาก็แค่เป็นเหมือนกับความโกรธของผู้คนที่เสื่อมทรามเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ไม่มีความสุขบางอย่าง

และเชื่อว่าการปล่อยพระพิโรธของพระเจ้าคือการแสดงออกถึงอารมณ์ของพระองค์ หลังจากการสามัคคีธรรมนี้ เราหวังว่าพวกเขาทุกคนจะไม่มีแนวคิดที่ผิด การจินตนาการ หรือการคาดคะเนใดๆ

เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอีกต่อไป หลังจากที่ได้ยินถ้อยคำของเรา

เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถมีการระลึกที่แท้จริงในหัวใจของพวกเขาได้ถึงพระพิโรธแห่งพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถละวางความเข้าใจผิดใดๆ

เกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีก่อนหน้านี้ลงได้

และหวังว่าพวกเขาจะสามารถเปลี่ยนแปลงการเชื่อและทรรศนะผิดๆ

ของเจ้าเองเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระพิโรธของพระเจ้าได้ ยิ่งไปกว่านั้น

เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถมีคำนิยามที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

หวังว่าพวกเขาจะไม่มีความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอีกต่อไป

และหวังว่าพวกเขาจะไม่ยึดถือการใช้เหตุผลหรือการจินตนาการแบบมนุษย์ใดๆ

ให้กับพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้า พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าคือเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระเจ้าเอง พระอุปนิสัยนี้ไม่ใช่บางสิ่งที่มนุษย์เขียนขึ้นหรือก่อให้เกิดเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ก็คือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

และไม่มีความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงกับสิ่งใดก็ตามที่เป็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

พระองค์จะไม่วันทรงกลายเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

และแม้ว่าพระองค์ทรงกลายเป็นสมาชิกหนึ่งของสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง

พระอุปนิสัยและเนื้อแท้ภายในของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้น การรู้จักพระเจ้าจึงไม่ใช่แบบเดียวกับการรู้จักวัตถุ การรู้จักพระเจ้าไม่ใช่การชำแหละบางสิ่งบางอย่าง อีกทั้งยังไม่ใช่แบบเดียวกับการทำความเข้าใจบุคคลหนึ่ง หากมนุษย์ใช้มโนทัศน์หรือวิธีการทำความเข้าใจวัตถุหรือทำความเข้าใจบุคคลของตน มาทำความเข้าใจพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันสามารถบรรลุถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า การรู้จักพระเจ้าไม่ได้อาศัยประสบการณ์หรือจินตนาการ และดังนั้นเจ้าต้องไม่ยึดเยื้อใช้ประสบการณ์หรือจินตนาการของเจ้ากับพระเจ้าโดยเด็ดขาด ไม่ว่าประสบการณ์และจินตนาการของเจ้าอาจมากมายเพียงใด แต่สิ่งเหล่านั้นยังคงมีข้อจำกัด ยิ่งไปกว่านั้น จินตนาการของเจ้าไม่ได้สอดคล้องกับข้อเท็จจริง แล้วนับประสาอะไรที่จะสอดคล้องกับความจริง และจินตนาการของเจ้าไม่เข้ากันกับพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระเจ้า เจ้าจะไม่มีวันประสบความสำเร็จหากเจ้าอาศัยจินตนาการของเจ้าในการทำความเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้า นี่เป็นเส้นทางเดียว กล่าวคือ ยอมรับทุกสิ่งที่มาจากพระเจ้า จากนั้นค่อยๆ รับประสบการณ์และทำความเข้าใจมัน จะมีวันหนึ่งที่พระเจ้าจะประทานความรู้แจ้งแก่เจ้าเพื่อที่จะเข้าใจและรู้จักพระองค์อย่างแท้จริง เนื่องเพราะการให้ความร่วมมือของเจ้า และเนื่องเพราะความหิวและความกระหายความจริงของเจ้า และด้วยเหตุนี้ พวกเรามาสรุปการสนทนาในส่วนนี้ของพวกเรากันเถิด

มนุษยชาติได้รับความปรานีและการทนายรับของพระเจ้าโดยผ่านทาง การกลับใจที่จริงใจ

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับ “ความรอดของพระเจ้าของเมืองนินะเวห์”

โยนาห์ 1:1-2 พระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงโยนาห์ บุตรามิแทย์ว่า “จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น เพราะความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาอยู่ต่อหน้าเราแล้ว”

โยนาห์ 3 แล้วพระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงโยนาห์เป็นครั้งที่สองว่า “จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นครใหญ่ และจงประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรากล่าว” ดังนั้น โยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์

ตามพระวณะของพระยาห์เวห์ นินะเวห์เป็นนครใหญ่โตมโหฬาร ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน

โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า “อีกสี่สิบวัน

นินะเวห์จะถูกทำลาย” คนนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า พวกเขาได้ประกาศให้อดอาหาร และได้สวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุด เมื่อข่าวนี้ลือไปถึงกษัตริย์แห่งนินะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง และเปลื้องฉลองพระองค์ออก แล้วทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า

พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ว่า “โดยอำนาจกษัตริย์และขุนนางทั้งหลาย คนหรือสัตว์เลี้ยงไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง อย่าล้มรสสิ่งใด อย่ากินอาหาร และอย่าดื่ม

ให้ทั้งคนและสัตว์เลี้ยงนุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เออ
ให้ทุกคนหันกลับจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ ใครจะรู้ได้?
พระเจ้าอาจจะทรงหันและเปลี่ยนพระทัย พระองค์อาจจะทรงหันจากพระพิโรธอันรุนแรง เพื่อเราจะไม่พินาศ”
เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของพวกเขาที่ได้หันจากการประพฤติชั่ว
พระเจาก็เปลี่ยนพระทัยเรื่องความหายนะที่พระองค์ตรัสว่าจะนำมาสู่พวกเขา พระองค์ไม่ทรงลงโทษเขา
โยนาห์ 4 แต่เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ ท่านจึงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า
“ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์
ข้าพระองค์พูดแล้วว่าจะเป็นเช่นนี้ไม่ใช่หรือ? นี่เป็นเหตุให้ข้าพระองค์รีบหนีไปเมืองทารซิช
เพราะข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณ และพระกรุณา กริ้วข้า
และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และเปลี่ยนพระทัยไม่ลงโทษ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะฉะนั้น เวลา
นี้ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่” และพระยาห์เวห์ตรัสว่า
“การที่เจ้าโกรธเช่นนี้ดีแล้วหรือ?” แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอกเมือง นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น
และท่านทำเพิงไว้สำหรับตัวท่านเองที่นั่น ท่านนั่งอยู่ใต้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับเมืองนั้น
และพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน
เพื่อบรรเทาความร้อนรุ่ม ดังนั้นโยนาห์จึงมีความยินดีอย่างยิ่งเรื่องต้นละหุ่งนั้น แต่ในเช้าวันรุ่งขึ้น
พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้น จนมันเหี่ยวไป เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว
พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันตกที่ร้อนผากพัดมา
และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านก็ทูลขอว่า ให้ท่านตายเสียเถิด ท่านว่า
“ข้าตายเสียก็ดีกว่าอยู่” แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า “ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นดีแล้วหรือ?” ท่านทูลว่า
“ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า” “จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสว่า
เจ้ามีความสงสารต่อต้นละหุ่งที่เจ้าไม่ได้ลงแรงและไม่ได้ทำให้มันเจริญเติบโต ซึ่งเกิดขึ้นมาในหนึ่งคืน
และตายไปในหนึ่งคืน: แล้วเราไม่ควรละเว้นไม่ทำร้ายเมืองนินะเวห์
ซึ่งเป็นเมืองยิ่งใหญ่ที่มีผู้คนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือซ้ายและมือขวา
และยังสัตว์เลี้ยงอีกมากมายหรือ?”

สรุปเรื่องราวของเมืองนินะเวห์

ถึงแม้ว่าเรื่องราว “ความรอดแห่งเมืองนินะเวห์ของพระเจ้า” มีความยาวแบบสรุป
แต่ก็ทำให้คนเราสามารถมองเห็นอีกด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
เพื่อให้เข้าใจอย่างแน่ชัดว่าด้านนั้นประกอบด้วยสิ่งใดบ้าง

พวกเราต้องกลับไปยังคัมภีร์และบททวนหนึ่งในการกระทำของพระเจ้า
ซึ่งพระองค์ได้ทรงดำเนินการในกระบวนการทรงพระราชกิจของพระองค์

พวกเรามาดูที่ตอนเริ่มต้นของเรื่องราวนี้กัน: “พระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงโยนาห์ บุตรอามิทัยว่า
‘จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น

เพราะความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาอยู่ต่อหน้าเราแล้ว’” (โยนาห์ 1:1-2) ในบทตอนนี้จากคัมภีร์
พวกเราเห็นว่าพระยาห์เวห์พระเจ้ามีพระบัญชาให้โยนาห์ไปที่เมืองนินะเวห์

เหตุใดพระองค์จึงมีพระบัญชาให้โยนาห์ไปที่เมืองนี้? พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจน กล่าวคือ
ความชั่วร้ายของผู้คนภายในเมืองนี้ได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า และดังนั้น

พระองค์จึงได้ทรงส่งโยนาห์มาประกาศกับพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์จะทำ

ในขณะที่ไม่มีการบันทึกถึงสิ่งใดที่บอกพวกเราว่าโยนาห์เป็นใคร

แต่แน่นอนว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการรู้จักพระเจ้า และดังนั้นพวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องเข้าใจโยนาห์ผู้
พวกเขาก็จำเป็นต้องรู้เพียงว่าพระเจ้าได้มีพระบัญชาให้โยนาห์ทำสิ่งใด

และเหตุผลของพระเจ้าในการกระทำดังกล่าวคืออะไร

คำเตือนของพระยาห์เวห์พระเจ้าไปถึงชาวนินะเวห์

พวกเราอ่านต่อไปในบทตอนที่สองกันเถิด ซึ่งเป็นบทที่สามของหนังสือโยนาห์ ความว่า

“โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า ‘อีกสี่สิบวัน
นินะเวห์จะถูกทำลาย’”

เหล่านี้คือพระวณะที่พระเจ้าทรงถ่ายทอดให้กับโยนาห์โดยตรงเพื่อบอกต่อชาวนินะเวห์ ดังนั้น

แน่นอนว่าพระวณะเหล่านี้จึงเป็นพระวณะที่พระยาห์เวห์ทรงปรารถนาที่จะตรัสต่อชาวนินะเวห์

พระวณะเหล่านี้บอกผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงเริ่มชิงชังและเกลียดผู้คนในเมืองนี้

เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาได้มาอยู่เฉพาะสายพระเนตรอันจับจ้องของพระองค์

และดังนั้นพระองค์จึงทรงปรารถนาที่จะทำลายเมืองนี้ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พระเจ้าจะได้ทรงทำลายเมืองนี้

พระองค์จะทรงทำการประกาศต่อชาวนินะเวห์

และในขณะที่พวกท่านก็ประทานโอกาสให้พวกเขาได้กลับใจจากความชั่วร้ายของพวกเขาและเริ่มต้นใหม่

โอกาสนี้ดำเนินอยู่สี่สิบวัน และไม่นานไปกว่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หากผู้คนภายในเมืองไม่กลับใจ

ยอมรับบาปของพวกเขา และหมอบราบเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าภายในสี่สิบวัน

พระเจ้าจะทรงทำลายเมืองนี้เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมไปแล้ว

นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะบอกผู้คนในเมืองนินะเวห์

เป็นที่ชัดเจนว่านี่ไม่ใช่แค่ถ้อยแถลงธรรมดาๆ

ถ้อยแถลงนี้ไม่เพียงสื่อถึงพระโทะของพระยาห์เวห์พระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังสื่อถึงท่าทีของพระองค์ต่อชาวนินะเวห์

ในขณะที่เดียวกันก็ทำหน้าที่เป็นคำเตือนอย่างจริงจังต่อผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองด้วย

คำเตือนนี้บอกพวกเขาว่าการกระทำชั่วร้ายของพวกเขาได้ทำให้พวกเขาได้รับความเกลียดชังจากพระยาห์เวห์พระเจ้าแล้ว และจะนำพวกเขาไปถึงปากขอบแห่งการทำลายล้างพวกเขาเองในไม่ช้า ดังนั้น

ชีวิตของผู้อาศัยทุกคนในเมืองนินะเวห์จึงอยู่ในภยันตรายที่จวนตัว

ความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างปฏิกิริยาของเมืองนินะเวห์และเมืองโสโดมต่อคำเตือนของพระยาห์เวห์พระเจ้า

การถูกทำลายหมายถึงอะไร? ในภาษาพูด มันหมายถึงการไม่มีอยู่อีกต่อไป แต่ในลักษณะเช่นใดเล่า?

ใครที่สามารถทำลายทั้งเมืองได้? แน่นอนว่าการกระทำเช่นนั้นคงจะเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์

ผู้คนเมืองนินะเวห์ไม่ใช่คนโง่เขลา ทันทีที่พวกเขาได้ยินการกล่าวประกาศนี้ พวกเขาก็เกิดแนวคิดขึ้น

พวกเขารู้ว่าการกล่าวประกาศได้มาจากพระเจ้าแล้ว

พวกเขารู้ว่าพระเจ้ากำลังจะทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

และพวกเขารู้ว่าความชั่วร้ายของพวกเขาได้ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเดือดดาลและนำพระโทะของพระองค์ลงมายังพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะถูกทำลายไปพร้อมกับเมืองของพวกเขาในไม่ช้า

แล้วผู้คนในเมืองประพาดตัวอย่างไรหลังจากที่ได้ยินคำเตือนของพระยาห์เวห์พระเจ้า?

พระคัมภีร์อธิบายในรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงว่าผู้คนมีปฏิกิริยาอย่างไร ตั้งแต่กษัตริย์ลงมาถึงสามัญชน

ในคัมภีร์มีการบันทึกพระวณะต่อไปนี ความว่า “คนนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า พวกเขาได้ประกาศให้อุดอาหาร

และได้สวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุด เมื่อข่าวนี้ลือไปถึงกษัตริย์แห่งนินะเวห์

พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง และเปลื้องฉลองพระองค์ออก แล้วทรงสวมผ้ากระสอบแทน

และประทับบนกองขี้เถ้า พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ว่า

‘โดยอำนาจกษัตริย์และขุนนางทั้งหลาย คนหรือสัตว์เลี้ยงไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง อย่าลิ้มรสสิ่งใด

อย่ากินอาหาร และอย่าดื่มน้ำ ให้ทั้งคนและสัตว์เลี้ยงนุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เออ

ให้ทุกคนหันกลับจากการประพาดชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ”

หลังจากที่ได้ยินการกล่าวประกาศของพระยาห์เวห์พระเจ้าแล้ว

ผู้คนเมืองนินะเวห์ก็แสดงท่าทีที่ตรงกันข้ามกับท่าทีของผู้คนเมืองโสโดมโดยสิ้นเชิง—

ในขณะที่ผู้คนเมืองโสโดมต่อต้านพระเจ้าอย่างเปิดเผย โดยทำความชั่วต่อไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า

หลังจากที่ได้ยินพระวณะเหล่านี้แล้ว ผู้คนเมืองนินะเวห์ไม่ได้เพิกเฉยต่อเรื่องนี้ อีกทั้งพวกเขาไม่ได้ต้านทาน

พวกเขากลับเชื่อพระเจ้าและแถลงเรื่องการอดอาหารแทน คำว่า “เชื่อ” ในที่นี้หมายถึงอะไร?

คำนี้ชี้แนะโดยตัวมันเองถึงความเชื่อและการนบนอบ หากพวกเราใช้พฤติกรรมจริงๆ

ของชาวนิเนเวห์มาอธิบายคำนี้

คำนี้หมายถึงว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถและจะทรงทำอย่างที่พระองค์ได้ตรัสไว้

และหมายถึงว่าพวกเขาเต็มใจที่จะกลับใจ

ผู้คนเมืองนิเนเวห์รู้สึกกลัวเมื่อเผชิญหน้ากับความวิบัติที่จวนเจียนจะเกิดขึ้นหรือไม่?

การเชื่อของพวกเขาคือสิ่งที่ไต่ความกลัวไว้ในหัวใจของพวกเขา ดังนั้นแล้ว

พวกเขจะสามารถนำสิ่งใดมาใช้พิสูจน์การเชื่อและความกลัวของชาวนิเนเวห์ได้?

สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระคัมภีร์ระบุ นั่นคือ “พวกเขาได้ประกาศให้ออดอาหาร และได้สวมผ้ากระสอบ

ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดจนถึงผู้น้อยที่สุด” นี่จึงกล่าวได้ว่าชาวนิเนเวห์เชื่ออย่างแท้จริง

และจากการเชื่อนี้ทำให้เกิดความกลัวขึ้น ซึ่งหลังจากนั้นก็นำพวกเขาให้ออดอาหารและนุ่งห่มผ้ากระสอบ

นี่คือวิธีการที่พวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขากำลังเริ่มกลับใจ

ไม่เพียงแต่ชาวนิเนเวห์จะไม่ต่อต้านพระเจ้าเท่านั้น

แต่พวกเขายังแสดงให้เห็นการกลับใจของพวกเขาอย่างชัดเจนโดยผ่านทางพฤติกรรมและการกระทำของพวกเขา

ซึ่งแตกต่างจากผู้คนเมืองโสโดมโดยสิ้นเชิง แน่นอนว่านี่คือสิ่งที่ผู้คนเมืองนิเนเวห์ทุกคนทำ

ไม่ใช่แค่สามัญชนเท่านั้น—กษัตริย์ก็ไม่มีข้อยกเว้นด้วย

การกลับใจของกษัตริย์เมืองนิเนเวห์ได้รับการชมเชยจากพระยาห์เวห์พระเจ้า

เมื่อกษัตริย์แห่งนิเนเวห์ทรงได้สดับตรับฟังข่าวนี้ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพระองค์

และเปลื้องฉลองพระองค์ออก แล้วทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้ากระสอบและประทับบนกองขี้เถ้า จากนั้น

พระองค์ทรงประกาศว่า ทุกคนในเมืองไม่ได้รับอนุญาตให้ลิ้มรสสิ่งใด และแกะ วัว

หรือสัตว์เลี้ยงอื่นใดก็ไม่ได้รับอนุญาตให้กินหญ้าหรือดื่มน้ำ ทั้งคนและสัตว์เลี้ยงต้องนุ่งห่มผ้ากระสอบ

และผู้คนต้องร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจังจริงใจ

กษัตริย์ยังได้ทรงประกาศว่าทุกคนจะหันเหจากหนทางที่ชั่วของพวกเรา และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเราทำ

เมื่อพิจารณาจากลำดับของการกระทำนี้ กษัตริย์เมืองนิเนเวห์ได้มีการกลับใจที่แท้จริงในพระทัยของพระองค์

ลำดับการกระทำที่พระองค์ทรงปฏิบัตินี้—การลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพระองค์

การเปลื้องฉลองพระองค์สำหรับกษัตริย์ของพระองค์ การทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้ากระสอบ

และการประทับบนกองขี้เถ้า—

บอกผู้คนว่ากษัตริย์เมืองนิเนเวห์กำลังทรงวางพักสถานะการเป็นกษัตริย์ของพระองค์

และกำลังทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้ากระสอบเคียงข้างสามัญชน นี่จึงกล่าวได้ว่า

กษัตริย์เมืองนินะเวห์ไม่ได้ทรงดำรงสถานะการเป็นกษัตริย์ของพระองค์เพื่อกระทำการประพฤติชั่วของพระองค์ หรือการทารุณซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์ทำต่อไปหลังจากที่ได้สดับฟังประกาศจากพระยาห์เวห์พระเจ้า แต่พระองค์ทรงวางพักพิงอธิอำนาจที่พระองค์ทรงครอง และกลับใจเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า

ในขณะนี้ กษัตริย์เมืองนินะเวห์ไม่ได้กำลังทรงกลับใจในฐานะกษัตริย์

พระองค์ได้เสด็จมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อกลับใจและสารภาพบาปของพระองค์ในฐานะไพร่ฟ้าธรรมดา ของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ยังได้ตรัสบอกทั้งเมืองให้กลับใจและสารภาพบาปของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าใน ลักษณะเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงทำ นอกจากนี้ พระองค์ทรงมีแผนเฉพาะว่าจะทำเช่นนั้นอย่างไร

ดังที่เห็นในคัมภีร์ ความว่า “คนหรือสัตว์เลื้อยไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดกลาง อย่าลืมนรสสิ่งใด อย่ากินอาหาร และอย่าดื่มน้ำ...ให้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เออ ให้ทุกคนหันกลับจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ” ในฐานะผู้ปกครองเมือง

กษัตริย์เมืองนินะเวห์ทรงครองสถานะและอำนาจสูงสุด และทรงสามารถทำสิ่งใดก็ได้ที่ทรงปรารถนา เมื่อเผชิญกับประกาศของพระยาห์เวห์พระเจ้า พระองค์จะเพิกเฉยต่อเรื่องนี้

หรือกลับใจและสารภาพบาปของพระองค์เพียงลำพังก็ได้

ส่วนเรื่องที่ว่าผู้คนในเมืองเลือกที่จะกลับใจหรือไม่นั้น พระองค์จะเพิกเฉยต่อเรื่องนั้น โดยสิ้นเชิงเลยก็ได้

อย่างไรก็ตาม กษัตริย์เมืองนินะเวห์ไม่ได้ทรงทำเช่นนั้นเลย ไม่เพียงแต่พระองค์จะลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพระองค์ ทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้ากระสอบ และประทับบนกองขี้เถ้า

และกลับใจและสารภาพบาปของพระองค์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าเท่านั้น

พระองค์ยังทรงสั่งให้ผู้คนและสัตว์เลื้อยทั้งหมดภายในเมืองทำเช่นเดียวกันด้วย

พระองค์ทรงสั่งแม้กระทั่งให้ผู้คน “ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง”

กษัตริย์เมืองนินะเวห์ได้ทรงทำสิ่งที่ผู้ปกครองควรทำให้สำเร็จลุล่วงได้อย่างแท้จริงโดยผ่านทางลำดับการกระทำ เหล่านี้

ลำดับการกระทำของพระองค์คือสิ่งที่สัมฤทธิ์ผลได้ยากสำหรับกษัตริย์ทุกพระองค์ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ และแท้จริงแล้วไม่มีกษัตริย์พระองค์ใดเคยสัมฤทธิ์สิ่งเหล่านี้

การกระทำเหล่านี้สามารถเรียกได้ว่าไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์มนุษย์

และควรค่าทั้งแก่การยกย่องและการเอาอย่างจากมวลมนุษย์ นับตั้งแต่อรุณรุ่งของมนุษย์

กษัตริย์ทุกพระองค์ได้ทรงนำไพร่ฟ้าประชาชนของพระองค์ให้ด้านทานและต่อต้านพระเจ้า

ไม่มีกษัตริย์พระองค์ใดเคยนำไพร่ฟ้าประชาชนของพระองค์ให้วอนขอพระเจ้าเพื่อแสวงหาการไถ่สำหรับความชั่วร้ายของพวกเขา รับการอภัยโทษจากพระยาห์เวห์พระเจ้า และหลีกเลี่ยงการลงโทษที่จวนเจียนจะเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม กษัตริย์เมืองนินะเวห์ทรงสามารถนำไพร่ฟ้าประชาชนของพระองค์ให้หันหาพระเจ้า ให้ทั้งการประพาศตัวของแต่ละคนไว้เบื้องหลัง และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ นอกจากนั้น พระองค์ยังทรงสามารถลวงบัลลังก์ของพระองค์ได้ และเพื่อเป็นการตอบแทน พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงเปลี่ยนพระทัยและรู้สึกเสียพระทัย ทรงถอนพระพิโรธของพระองค์ และทรงอนุญาตให้ผู้คนในเมืองมีชีวิตรอด และพิทักษ์รักษาพวกเขาไว้จากการทำลายล้าง การกระทำเหล่านี้ของกษัตริย์สามารถเรียกได้เพียงว่าเป็นปาฏิหาริย์ที่หายากในประวัติศาสตร์ของมนุษย์เท่านั้น และแม้กระทั่งเป็นตัวอย่างต้นแบบของมนุษยชาติที่เลื่อมทรมาน ซึ่งกลับใจและสารภาพบาปของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นการกลับใจที่จริงใจลึกภายในหัวใจของชาวเมืองนินะเวห์

หลังจากที่ได้ยินถ้อยแถลงของพระเจ้า กษัตริย์เมืองนินะเวห์และไพร่ฟ้าประชาชนของพระองค์ได้ลงมือกระทำหลายสิ่งหลายอย่าง การกระทำเหล่านี้และพฤติกรรมของพวกเขามีธรรมชาติอย่างไร? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เนื้อแท้ของการประพาศของพวกเขาทั้งหมดทั้งปวงเป็นอย่างไร? เหตุใดพวกเขาจึงทำอย่างที่ได้ทำลงไป? ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาได้กลับใจอย่างจริงใจ ไม่เพียงเพราะพวกเขาได้ร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงใจและสารภาพบาปของพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะพวกเขาได้เลิกการประพาศที่ชั่วร้ายของพวกเขาด้วย พวกเขาได้กระทำในหนทางนี้เพราะหลังจากที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าแล้ว พวกเขาารู้สึกกลัวอย่างเหลือเชื่อ และเชื่อว่าพระองค์จะทรงทำอย่างที่พระองค์ตรัสไว้ ด้วยการอดอาหาร สวมใส่ผ้ากระสอบ และนั่งบนกองขี้เถ้า พวกเขาปรารถนาที่จะแสดงความเต็มใจของพวกเขาคือปฏิบัติตามกฎของพระองค์และระงับจากความชั่วร้าย และพวกเขาได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าเพื่อที่จะระงับพระโทสะของพระองค์ อ้อนวอนให้พระองค์ถอนการตัดสินพระทัยของพระองค์และมหันตภัยที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา หากพวกเราตรวจสอบพฤติกรรมทั้งหมดของพวกเขา พวกเราจะสามารถมองเห็นได้ว่าพวกเขาเข้าใจแล้วว่าการกระทำชั่วร้ายก่อนหน้านี้ของพวกเขาเป็นสิ่งที่น่าชิงชังสำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้า และพวกเราสามารถมองเห็นได้เช่นกันว่าพวกเขาเข้าใจเหตุผลว่าทำไมพระองค์จึงจะทรงทำลายพวกเขาในไม่ช้า นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาทุกคนจึงปรารถนาที่จะกลับใจอย่างสมบูรณ์ หันเหออกจากการประพาศตัวของพวกเขา และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ทันทีที่พวกเขาได้มาตระหนักถึงถ้อยแถลงของพระยาห์เวห์พระเจ้า พวกเขาทุกคนรู้สึกกลัวในหัวใจของพวกเขา พวกเขาหยุดการประพาศชั่วร้ายของพวกเขา

และไม่กระทำการเหล่านั้นที่เป็นที่น่าชิงชังอย่างยิ่งสำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าอีกต่อไป นอกจากนั้น พวกเขาได้วอนขอต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าให้ประทานอภัยบาปในอดีตของพวกเขา และไม่ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาตามการกระทำในอดีตของพวกเขา พวกเขาเต็มใจที่จะไม่ทำความชั่วร้ายอีกครั้ง และเต็มใจที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของพระยาห์เวห์พระเจ้าถ้าเพียงแต่การทำเช่นนั้นจะไม่ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงกราดเกรี้ยวอีกได้ การกลับใจของพวกเขาจริงใจและถึถ้วน มันมาจากส่วนลึกภายในหัวใจของพวกเขา และไม่ได้เสแสร้งและไม่ได้เป็นแค่เรื่องชั่วคราวชั่วยาม

ทันทีที่ผู้คนทั้งหมดของเมืองนินะเวห์ตั้งแต่กษัตริย์ไปจนถึงสามัญชนได้เรียนรู้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้ากริ้วพวกเขา พระเจ้าทรงสามารถมองเห็นทุกๆ

การกระทำหลังจากนั้นของพวกเขาและการประพาศของพวกเขาทั้งหมดทั้งปวงได้อย่างกระจ่างชัดเจน รวมทั้งทุกๆ การตัดสินใจและตัวเลือกที่พวกเขาเลือก

พระทัยของพระเจ้าก็ได้เปลี่ยนแปลงตามพฤติกรรมของพวกเขา

พระเจ้าทรงมีรอบความคิดในช่วงขณะนั้นอย่างไร? พระคัมภีร์สามารถตอบคำถามนั้นกับเราได้

ในคัมภีร์ได้มีการบันทึกพระวจนะต่อไปนี้ ความว่า

“เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของพวกเขาที่ได้หันจากการประพาศชั่ว

พระเจ้าก็เปลี่ยนพระทัยเรื่องความหายนะที่พระองค์ตรัสว่าจะนำมาสู่พวกเขา พระองค์ไม่ทรงลงโทษเขา”

ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ กรอบความคิดของพระองค์ก็ไม่มีสิ่งใดที่ซับซ้อน

พระองค์เพียงทรงเปลี่ยนจากการแสดงพระโทสะของพระองค์เป็นการทำให้พระโทสะของพระองค์สงบลง จากนั้นก็ตัดสินใจพระทัยที่จะไม่นำมหันตภัยมาสู่เมืองนินะเวห์ เหตุผลว่าทำไมการตัดสินใจพระทัยของพระเจ้า—ที่จะละเว้นชาวนินะเวห์จากมหันตภัย—นั้นรวดเร็วยิ่งนักก็เป็นเพราะว่า

พระเจ้าทรงสังเกตเห็นหัวใจของทุกคนในเมืองนินะเวห์

พระองค์ทรงเห็นสิ่งที่พวกเขามีอยู่ลึกภายในหัวใจของพวกเขา นั่นคือ

การกลับใจอย่างจริงใจของพวกเขาและการสารภาพบาปของพวกเขา การเชื่อในพระองค์อย่างจริงใจของพวกเขา สำนึกรับรู้ที่ลึกซึ้งของพวกเขว่าการกระทำชั่วร้ายของพวกเขาได้ทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์เดือดดาลอย่างไร และส่งผลให้เกิดความกลัวการลงโทษที่ใกล้จะเกิดขึ้นจากพระยาห์เวห์พระเจ้า ในขณะเดียวกัน

พระยาห์เวห์เจ้ายังทรงได้ยื่นการอธิษฐานของพวกเขา ซึ่งมาจากส่วนลึกภายในหัวใจของพวกเขา

วอนขอพระองค์ไม่ให้กริ้วพวกเขาอีกต่อไป เพื่อให้พวกเขาอาจหลีกเลี่ยงมหันตภัยนี้ได้

เมื่อพระเจ้าทรงสังเกตเห็นข้อเท็จจริงทั้งหมดเหล่านี้ พระโทสะของพระองค์ก็ได้เลือนหายไปทีละเล็กละน้อย

ไม่ว่าพระโทสะของพระองค์เมื่อก่อนหน้าจะมีมากเพียงใด

พระทัยของพระองค์ก็ได้เกิดความประทับใจเมื่อพระองค์ทรงเห็นการกลับใจอย่างจริงใจลึกภายในหัวใจของผู้คน

นเหล่านี้ และดังนั้น พระองค์จึงไม่ทรงสามารถทนนำมหันตภัยมาสู่พวกเขาได้

และพระองค์ทรงหยุดกริ้วพวกเขา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พระองค์ทรงยื่นความปรานีและการทนยอมรับของพระองค์ให้แก่พวกเขาต่อไปและทรงนำและจัดเตรียมให้แก่พวกเขาต่อไปแทน

หากการเชื่อในพระเจ้าของเจ้าเป็นจริง เจ้าจะได้รับการไถ่พระทัยจากพระองค์บ่อยครั้ง

การที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนเจตนาของพระองค์ต่อผู้คนเมืองนินะเวห์นั้น ไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดกับการลงเอยหรือสิ่งใดก็ตามที่ก่อความหือคลุ้มเครือ

แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นคือการแปลงรูปจากพระโทสะที่บริสุทธิ์เป็นการทนยอมรับที่บริสุทธิ์

นี่คือการเผยถึงเนื้อแท้ของพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเจ้าไม่มีวันไม่แนพระทัยหรือลังเลในการกระทำของพระองค์

หลักธรรมและจุดประสงค์ที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของพระองค์ทั้งหมดมีความชัดเจนและโปร่งใส

บริสุทธิ์และไร้ข้อบกพร่อง โดยไม่มีกลโกงหรือกลอุบายใดๆ ผสมปนเปอยู่ภายใน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

เนื้อแท้ของพระเจ้าไม่ประกอบด้วยความมืดหรือความชั่ว

พระเจ้าทรงเกิดพระโทสะกับชาวนินะเวห์เพราะการกระทำชั่วร้ายของพวกเขามาอยู่เฉพาะสายพระเนตรอันจับต้องของพระองค์ ณ ขณะนั้นพระโทสะของพระองค์มาจากเนื้อแท้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม

เมื่อพระโทสะของเจ้าค่อยๆ

น้อยลงและเมื่อพระองค์ได้ประทานการทนยอมรับของพระองค์ให้กับผู้คนเมืองนินะเวห์อีกครั้ง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงเผยไปก็ยังคงเป็นเนื้อแท้ของพระองค์เอง

ทั้งหมดทั้งปวงของการเปลี่ยนแปลงนี้มีเหตุผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในท่าทีที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า

ในระหว่างช่วงเวลาทั้งหมดนี้ อุปนิสัยที่มีอาจถูกล่วงเกินได้ของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง

เนื้อแท้ที่ทนยอมรับของพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนแปลง

และเนื้อแท้ที่เปี่ยมความรักใคร่และเปี่ยมปรานีของเจ้าก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลง

เมื่อผู้คนกระทำการที่ชั่วร้ายและล่วงเกินพระเจ้า พระองค์จะทรงนำพระโทสะของพระองค์มาสู่พวกเขา

เมื่อผู้คนกลับใจอย่างแท้จริง พระทัยของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลง และพระโทสะของพระองค์จะยุติ

เมื่อผู้คนต่อต้านพระเจ้าอย่างดื้อรั้นต่อไป ความเดือดดาลของพระองค์จะไม่ยุติ

และความเดือดดาลของพระองค์จะบีบคั้นพวกเขาที่ละน้อยจนกระทั่งพวกเขาถูกทำลาย

นี่คือเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้า การประพาศของมนุษย์ พฤติกรรม

และท่าทีที่มนุษย์มีต่อพระเจ้าลึกภายในหัวใจของพวกเขาตัวเองที่เป็นตัวบอกลักษณะที่แสดงออกโดยผ่านทางกรเผยพระอุปนิสัยของพระเจ้า ไม่ว่าพระองค์กำลังทรงแสดงพระพิโรธ หรือความปรานีและความรักเมตตาก็ตาม

หากพระเจ้าทรงทำให้บุคคลหนึ่งอยู่ภายใต้พระโทสะของพระองค์อย่างต่อเนื่อง

ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหัวใจของบุคคลเขี่ยนี้ต่อต้านพระเจ้า เพราะบุคคลเขี่ยนี้ไม่เคยกลับใจ

กัมติระของพวกเขาดูเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า หรือมีการเชื่อจริงแท้ในพระเจ้าอย่างแท้จริง

พวกเขาก็ไม่เคยได้รับความปราณีและการทนยอมรับของพระเจ้า

หากใครบางคนได้รับการไต่พระทัยของพระเจ้า ความปราณีของพระองค์

และการทนยอมรับของพระองค์บ่อยครั้ง

เช่นนั้นแล้วก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบุคคลเช่นนี้มีการเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริงในหัวใจของพวกเขา

และหัวใจของพวกเขาไม่ได้ต่อต้านพระเจ้า บ่อยครั้งที่บุคคลเช่นนี้กลับใจเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอย่างแท้จริง

ดังนั้น ถึงแม้ว่าบ่อยครั้งที่การบ่มวินัยของเจ้าลงมาสู่บุคคลเช่นนี้

แต่พระพิโรธของพระองค์จะไม่ลงมาสู่เขาด้วย

คำอธิบายสั้นๆ นี้ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นพระทัยของพระเจ้า มองเห็นความเป็นจริงของเนื้อแท้ของพระองค์

มองเห็นว่าพระโทะสะของพระเจ้าและการเปลี่ยนแปลงในพระทัยของพระองค์ไม่ได้ปราศจากสาเหตุ

ถึงแม้ว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นเมื่อพระองค์พิโรธและเมื่อพระองค์เปลี่ยนพระทัยของพระองค์จะตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง

ซึ่งทำให้ผู้คนเชื่อว่ามีความไม่เชื่อมโยงกันหรือความตรงกันข้ามกันเป็นอย่างมากระหว่างสองแง่มุมนี้ในเนื้อแท้ของพระเจ้า—กล่าวคือ พระโทะสะของพระองค์และการทนยอมรับของพระองค์—

แต่ทำที่ที่พระเจ้าทรงมีต่อการกลับใจของชาวนิระเวห์ก็ทำให้ผู้คนมองเห็นอีกด้านหนึ่งของพระอุปนิสัยที่แท้จริงของพระเจ้าอีกครั้ง

การเปลี่ยนพระทัยของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษยชาติสามารถมองเห็น ได้อีกครั้งถึงความจริงของความปราณีแ

ละความเมตตาของพระเจ้าอย่างแท้จริง และมองเห็นการเผยเนื้อแท้ของพระเจ้าที่แท้จริง

มนุษยชาติมีแต่จะต้องยอมรับว่าความปราณีและความเมตตาของพระเจ้าไม่ใช่นิทานปรัมปรา

และไม่ใช่สิ่งที่ปลอมขึ้น นี่เป็นเพราะว่าความรู้สึกที่พระเจ้าทรงมีในชั่วขณะนั้นเป็นสิ่งที่แท้

และการเปลี่ยนพระทัยของเจ้าเป็นสิ่งที่แท้—

พระเจ้าประทานความปราณีและการทนยอมรับของพระองค์ให้กับมวลมนุษย์อีกครั้งโดยแท้

การกลับใจที่แท้จริงในหัวใจของชาวนิระเวห์ทำให้พวกเขาได้รับความปราณีของพระเจ้า

และเปลี่ยนแปลงบทอฐานของพวกเขาเอง

มีความขัดแย้งใดๆ ระหว่างการเปลี่ยนพระทัยของเจ้ากับพระพิโรธของพระองค์หรือไม่? แน่นอนว่าไม่!

นี่เป็นเพราะว่าการทนยอมรับของเจ้าในเวลาเฉพาะนั้นๆ มีเหตุผลของมัน เหตุผลนี้คืออะไรกัน?

เหตุผลนี้คือเหตุผลที่ได้รับการระบุไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ทุกคนหันกลับจากการประพฤชั่วของพวกเขา” และ “และเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ”

“การประพฤชั่ว” นี้ไม่ได้อ้างอิงถึงการกระทำชั่วหยาบมือหนึ่ง แต่อ้างอิงถึงแหล่งกำเนิดความชั่วที่ทำให้เกิดพฤติกรรมของผู้คน “หันกลับจากการประพฤชั่วของคนเรา” หมายความว่าผู้ที่เกี่ยวข้องจะไม่มีวันกระทำการเหล่านี้อีก กล่าวคือ พวกเขาจะไม่วันประพฤติในหนทางชั่วนี้อีกครั้ง วิธีการ แหล่งกำเนิด จุดประสงค์ เจตนา และหลักการของการกระทำของพวกเขาทั้งหมดได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว พวกเขาจะไม่วันใช้วิธีการและหลักการเหล่านั้นเพื่อนำความสำราญและความสุขมายังหัวใจของพวกเขาอีก คำว่า “เลิก” ใน “และเลิกการทารุณซึ่งมือคนเราทำ” หมายถึงการวางลงหรือละทิ้ง เพื่อตัดขาดกับอดีตอย่างสมบูรณ์และไม่มีวันหันกลับ เมื่อผู้คนเมืองนินะเวห์เลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำ สิ่งนี้พิสูจน์และแสดงถึงการกลับใจที่แท้จริงของพวกเขา

พระเจ้าทรงเสด็จตรูปลักษณ์ภายนอกของผู้คนรวมถึงหัวใจของพวกเขา เมื่อพระเจ้าทรงสังเกตการกลับใจที่แท้จริงอย่างปราศจากคำถามในหัวใจของชาวนินะเวห์ และยังได้ทรงเสด็จเห็นว่าพวกเขาได้ทิ้งการประพฤชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมือพวกเขาทำแล้ว พระองค์ก็ได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ นี่จึงกล่าวได้ว่า การประพฤติและพฤติกรรมของผู้คนเหล่านั้น และวิธีการที่หลากหลายในการปฏิบัติสิ่งต่างๆ

อีกทั้งการกลับใจและการสารภาพบาปอย่างจริงใจของพวกเขาในหัวใจของพวกเขา เป็นสาเหตุให้พระเจ้าเปลี่ยนพระทัยของพระองค์ เปลี่ยนเจตนารมณ์ของพระองค์ กลับการตัดสินพระทัยของพระองค์ และไม่ลงโทษหรือทำลายพวกเขา ด้วยเหตุนี้ ผู้คนเมืองนินะเวห์จึงสัมผัสฤทธิ์ผลในบทอวสานที่แตกต่างออกไปสำหรับตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้ชีวิตของพวกเขาเอง และในเวลาเดียวกันก็ได้รับความปรานีและการทนายรับของพระเจ้า ซึ่งในจุดนั้นพระเจ้าก็ถอนพระพิโรธของพระองค์กลับเช่นกัน

ความปรานีและการทนายรับของพระเจ้านั้นหาไม่ยาก—การกลับใจที่แท้จริงของมนุษย์ต่างหากที่หายาก

ไม่ว่าพระเจ้าก็รู้ชาวนินะเวห์เพียงใดก็ตาม

ทันทีที่พวกเขาประกาศเรื่องการอดอาหารและนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนกองขี้เถ้า

พระทัยของพระองค์ก็เริ่มอ่อนลง และพระองค์เริ่มเปลี่ยนพระทัย

ในเวลาทีพระองค์ทรงกล่าวประกาศต่อพวกเขาว่าพระองค์จะทำลายเมืองนี้—

ชั่วขณะก่อนการกลับใจและการสารภาพบาปของพวกเขา—พระเจ้ายังคงกริ้วพวกเขา

ทันทีที่พวกเขาได้ดำเนินลำดับการกระทำที่กลับใจต่างๆ แล้ว

พระโทสะที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองนินะเวห์ก็ค่อยๆ แปลงรูปเป็นความปรานีและการทนยอมรับพวกเขา

ไม่มีอะไรที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับการเผยพระอุปนิสัยสองแง่มุมนี้ของพระเจ้าพร้อมกัน เหตุการณ์เดียวกัน

ดังนั้นแล้ว คนเราควรเข้าใจและรู้ถึงการขาดพร่องความขัดแย้งนี้อย่างไร?

พระเจ้าได้ทรงแสดงและเผยเนื้อแท้แต่ละอย่างที่ตรงข้ามกันสองข้อนี้เป็นการตอบแทนเมื่อผู้คนเมืองนินะเวห์กลับใจแล้ว ซึ่งทำให้ผู้คนมองเห็นความเป็นจริงและความมีอาณูคุณล้นเกินได้แห่งเนื้อแท้ของพระเจ้า

พระเจ้าทรงใช้ท่าทีของพระองค์เพื่อบอกผู้คนดังนี้ว่า

ไม่ว่าพระเจ้าไม่ทรงทนยอมรับผู้คนหรือว่าพระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์จะแสดงความปรานีต่อพวกเขา

แต่เป็นเพราะพวกเขาแทบจะไม่กลับใจต่อพระเจ้าอย่างแท้จริง

และเป็นสิ่งที่พบได้ยากที่ผู้คนจะหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขາและเลิกการทารุณซึ่งมีอพวกเขาทำอย่าง

แท้จริง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อพระเจ้ากริ้วมนุษย์ พระองค์ทรงหวังว่ามนุษย์จะสามารถกลับใจได้อย่างแท้จริง

และพระองค์ทรงหวังโดยแท้ว่าจะมองเห็นการกลับใจที่แท้จริงของมนุษย์ ซึ่งในกรณีนั้น

พระองค์ก็จะประทานความปรานีและการทนยอมรับให้กับมนุษย์อย่างโอ้อวมาริต่อไป

นี่จึงกล่าวได้ว่าการประพฤติชั่วของมนุษย์ก่อให้เกิดพระพิโรธของพระเจ้า

ในขณะที่ความปรานีและการทนยอมรับของพระเจ้าถูกประทานให้กับผู้ที่ฟังพระเจ้าและกลับใจเฉพาะพระพักตร์พระองค์อย่างแท้จริง

ให้กับผู้ที่สามารถหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมีอพวกเขาทำ

ท่าทีของพระเจ้าได้รับการเผยอย่างชัดเจนมากในการปฏิบัติต่อชาวนินะเวห์ของพระองค์ กล่าวคือ

ความปรานีและการทนยอมรับของพระเจ้าไม่ได้ยากที่จะได้รับมาเลย

และสิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์คือการกลับใจที่แท้จริงของคนเรา

ตราบเท่าที่ผู้คนหันกลับจากการประพฤติชั่วของพวกเขาและเลิกการทารุณซึ่งมีอพวกเขาทำ

พระเจ้าจะเปลี่ยนพระทัยของพระองค์และท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อพวกเขา

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้างเป็นจริงและแจ่มแจ้ง

เมื่อพระเจ้าได้เปลี่ยนพระทัยต่อผู้คนเมืองนินะเวห์แล้ว

ความปรานีและการทนยอมรับของพระองค์เป็นฉากหน้าเทียมเท็จหรือไม่? แน่นอนว่าไม่! เช่นนั้นแล้ว

การเปลี่ยนผ่านระหว่างสองแง่มุมนี้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้าในระหว่างที่พระเจ้าทรงจัดการกับสถานการณ์

หนึ่งเดียวนี้อาจแสดงให้เห็นถึงสิ่งใด? พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือสิ่งที่ครบถ้วนสมบูรณ์—

พระอุปนิสัยของพระเจ้าไม่มีการแบ่งส่วนเลย

ไม่ว่าพระองค์จะกำลังทรงแสดงพระโทสะหรือความปรานีและการทนยอมรับต่อผู้คนหรือไม่ก็ตาม

ทั้งหมดนี้คือการแสดงออกถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

พระอุปนิสัยของพระเจ้านี้มีชีวิตชีวาและชัดเจนแจ่มแจ้ง

และพระองค์เปลี่ยนพระดำริและท่าทีของพระองค์ตามวิธีที่สิ่งทั้งหลายพัฒนาไป

การแปลงรูปของท่าทีของพระองค์ต่อชาวนีระเวห์บอกมนุษยชาติว่าพระองค์มีพระดำริและแนวคิดของพระองค์
เอง พระองค์ไม่ทรงเป็นหุ่นยนต์หรือรูปปั้นดิน แต่ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ดำรงพระชนม์
พระองค์สามารถกริ้วผู้คนเมืองนีระเวห์

เช่นเดียวกับที่พระองค์สามารถประทานอภัยให้กับข้อผิดของพวกเขาเพราะท่าทีของพวกเขา

พระองค์สามารถตัดสินพระทัยที่จะนำโซคร้ายมาสู่ชาวนีระเวห์

และพระองค์ยังสามารถเปลี่ยนการตัดสินพระทัยของพระองค์เพราะการกลับใจของพวกเขาได้เช่นกัน

ผู้คนชอบนำกฎเกณฑ์มาใช้อย่างเคร่งครัด และใช้กฎเกณฑ์ดังกล่าวเพื่อกำหนดขอบเขตและนิยามพระเจ้า

เช่นเดียวกับที่พวกเขาชอบใช้สูตรเพื่อพยายามเข้าใจพระอุปนิสัยของพระเจ้า ดังนั้น

ในขอบเขตความคิดของมนุษย์ พระเจ้าไม่มีพระดำริ อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงมีแนวคิดที่เป็นสาระสำคัญใดๆ

แต่ในความเป็นจริง พระดำริของพระเจ้าอยู่ในสถานะที่มีการแปลงรูปอยู่เสมอ

ตามการเปลี่ยนแปลงในสิ่งทั้งหลายและในสิ่งแวดล้อมทั้งหลาย ขณะที่พระดำริเหล่านี้กำลังแปลงรูป

แง่มุมที่แตกต่างกันในเนื้อแท้ของพระเจ้าย่อมได้รับการเปิดเผย ในช่วงระหว่างกระบวนการแปลงรูปนี้

ในช่วงขณะนั้นๆ ที่พระเจ้าเปลี่ยนพระทัย

สิ่งที่พระองค์ทรงแสดงต่อมวลมนุษย์คือการมีอยู่ที่เป็นจริงของพระชนม์ชีพของพระองค์

และการที่พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์นั้นเต็มไปด้วยความมีชีวิตที่ไม่หยุดนิ่ง ในขณะเดียวกัน

พระเจ้าทรงใช้การเผยที่แท้จริงของพระองค์เองเพื่อพิสูจน์ต่อมวลมนุษย์ถึงความจริงเกี่ยวกับการมีอยู่ของพระโ

ธของพระองค์ ความปรานีของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ และการทนยอมรับของพระองค์

เนื้อแท้ของพระองค์จะได้รับการเปิดเผยในทุกที่และทุกเวลาตามวิธีการที่สิ่งทั้งหลายพัฒนาไป

พระองค์ทรงครอบครองความโกรธเกรี้ยวของราชสีห์และความปรานีและการทนยอมรับของมารดา

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ไม่ยอมให้มีการตั้งคำถาม การฝ่าฝืน การเปลี่ยนแปลง

หรือการบิดเบือนโดยผู้ใด พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า—นั่นคือ

พระพิโรธของพระเจ้าและความปรานีของพระเจ้า—

สามารถได้รับการเปิดเผยทุกที่และทุกเวลาท่ามกลางทุกเรื่องและทุกสิ่ง

พระองค์ทรงให้การแสดงออกที่มีชีวิตชีวาแก่แง่มุมเหล่านี้ในทุกมุมของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง

และพระองค์ทรงนำสิ่งเหล่านี้มาดำเนินการด้วยความมีชีวิตชีวาในทุกช่วงเวลาที่ผ่านไป

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่ได้ถูกจำกัดด้วยเวลาหรือพื้นที่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่ได้แสดงออกหรือเปิดเผยขึ้นเองตามข้อจำกัดของเวลาหรือพื้นที่ แต่ด้วยความสบายที่สมบูรณ์แบบในทุกที่และทุกเวลา

เมื่อเรามองเห็นว่าพระเจ้ามีการเปลี่ยนพระทัยและยุติการแสดงพระพิโรธของพระองค์ และคงเว้นจากการทำลายเมืองนั้นะเวห์

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระองค์ทรงเปี่ยมปรานีและเปี่ยมความรักใคร่เท่านั้น?

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระพิโรธของพระเจ้าก่อปรด้วยพระวณะที่ว่างเปล่า?

เมื่อพระเจ้าทรงเดือดดาลด้วยพระพิโรธที่ดุคั่นและถอนความปรานีของพระองค์กลับ

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระองค์ไม่ทรงรู้สึกถึงความรักที่แท้จริงต่อมนุษยชาติ?

พระพิโรธที่ดุคั่นนี้ได้รับการแสดงออกโดยพระเจ้าเพื่อตอบสนองต่อการกระทำชั่วของผู้คน

พระพิโรธของพระองค์ไม่ได้มีข้อตำหนิ

พระทัยของพระเจ้าได้รับการกระตุ้นให้ตอบสนองต่อการกลับใจของผู้คน

และการกลับใจนี้เองที่ทำให้พระองค์เปลี่ยนพระทัย เมื่อพระองค์ทรงรู้สึกตื่นตัว เมื่อพระองค์เปลี่ยนพระทัย

และเมื่อพระองค์ทรงแสดงความปรานีและการทนายยอมรับของพระองค์ต่อมนุษย์

ทั้งหมดนี้ปราศจากข้อตำหนิโดยสิ้นเชิง ทั้งหมดนี้สะอาด บริสุทธิ์ ไม่มีมลทิน และไม่มีสิ่งเจือปน

การทนายยอมรับของพระเจ้าที่แท้แล้วก็คือการทนายยอมรับ

เช่นเดียวกับที่ความปรานีของพระองค์ก็ไม่ได้เป็นสิ่งใดมากไปกว่าความปรานี

พระอุปนิสัยของพระองค์เผยถึงพระพิโรธหรือความปรานีและการทนายยอมรับตามการกลับใจของมนุษย์

และความผันแปรต่างๆ ในการประพฤติของมนุษย์ ไม่ว่าพระองค์ทรงเผยและแสดงออกสิ่งใดก็ตาม

ทั้งหมดนั้นบริสุทธิ์และตรงไปตรงมา เนื้อแท้ของพระองค์แตกต่างจากเนื้อแท้ของสิ่งใดๆ ในการทรงสร้าง

เมื่อพระเจ้าทรงแสดงหลักธรรมที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของพระองค์

หลักธรรมเหล่านั้นปราศจากข้อตำหนิหรือมลทินใดๆ และดังนั้นพระคำริชของพระองค์ แนวคิดของพระองค์

และทุกๆ การตัดสินพระทัยที่พระองค์ทรงทำ และทุกๆ การกระทำที่พระองค์ทรงมีก็เป็นเช่นเดียวกัน

เนื่องจากพระเจ้าได้ตัดสินพระทัยเช่นนี้ และเนื่องจากพระเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้

พระเจ้าก็ทรงทำให้ภาระหน้าที่ของพระองค์ครบบริบูรณ์เช่นเดียวกัน

ผลลัพธ์ของภาระหน้าที่ของพระองค์มีความถูกต้องและไม่มีข้อบกพร่องก็เพราะแหล่งกำเนิดของผลลัพธ์นั้นไม่มี

มีข้อบกพร่องและไม่มีมลทินนั่นเอง พระพิโรธของพระเจ้าไม่มีข้อตำหนิ ในทำนองเดียวกัน

ความปรานีและการทนายยอมรับของพระเจ้า—ซึ่งไม่มีสิ่งใดท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดที่ครอบครอง—

ก็ศักดิ์สิทธิ์และไร้ข้อตำหนิ และสามารถทนต่อการตรึงตรองครุ่นคิดและประสบการณ์ได้

จากความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับเมืองนี้ซะเวห์

ตอนนี้พวกเขามองเห็นเนื้อแท้ที่ด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าหรือไม่?

พวกเขามองเห็นอีกด้านของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้าหรือไม่?

มีผู้ใดในบรรดามนุษยชาติที่ครอบครองอุปนิสัยประเภทนี้หรือไม่? มีผู้ใดครอบครองความพิโรธประเภทนี้ ซึ่งเป็นพระพิโรธของพระเจ้าหรือไม่?

มีผู้ใดครอบครองความปรานีและการทนยอมรับเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงครอบครองหรือไม่?

ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

ใครสามารถเรียกใช้ความโกรธเกรี้ยวที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นและตัดสินใจที่จะทำลายหรือนำความวิบัติมาสู่มวลมนุษย์ได้? และใครที่มีคุณสมบัติที่จะมอบความปรานีแก่มนุษย์ ทนยอมรับและให้อภัย

และด้วยเหตุนี้จึงเปลี่ยนการตัดสินใจก่อนหน้านี้ของเขาที่จะทำลายมนุษย์?

พระเจ้าผู้สร้างได้แสดงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์โดยผ่านทางวิธีการและหลักธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์เอง และพระองค์ไม่ทรงอยู่ภายใต้การควบคุมหรือข้อจำกัดใดที่กำหนดโดยผู้คน เหตุการณ์

หรือสิ่งใดก็ตาม ด้วยพระอุปนิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์นี้

จึงไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนพระดำริและแนวคิดของพระองค์ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถโน้มน้าวพระองค์และเปลี่ยนการตัดสินใจใดๆ ของพระองค์ได้

ทั้งหมดทั้งปวงของพฤติกรรมและความคิดที่มีอยู่ในการทรงสร้างทั้งหมดนั้นมิอยู่ภายใต้การพิพากษาแห่งพระอุ

ปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถควบคุมได้ว่าพระองค์จะใช้พระพิโรธหรือความปรานี

มีเพียงเนื้อแท้ของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้น—หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้าง—

ที่สามารถตัดสินใจในการนี้ได้

เช่นนั้นเองที่เป็นธรรมชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้าง!

จากการวิเคราะห์และการทำความเข้าใจการแปลงรูปของท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองนี้ซะเวห์

พวกเขาสามารถใช้คำว่า “เป็นเอกลักษณ์”

เพื่ออธิบายความปรานีที่พบภายในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าได้หรือไม่?

ก่อนหน้านี้เราได้พูดไปแล้วว่าพระพิโรธของพระเจ้าเป็นแง่มุมหนึ่งในเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระองค์ ตอนนี้เราจะนิยามสองแง่มุม—คือพระพิโรธของพระเจ้าและความปรานีของพระเจ้า—

ในฐานะพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของเจ้ามีความศักดิ์สิทธิ์

พระอุปนิสัยของพระองค์ไม่ทนยอมรับการถูกล่วงเกินหรือการถูกตั้งคำถาม

พระอุปนิสัยของพระองค์คือบางสิ่งที่ไม่มิสิ่งใดท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างได้

ครอบครอง พระอุปนิสัยนี้ทั้งเป็นเอกลักษณ์และเป็นของพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว นี่จึงกล่าวได้ว่า

พระพิโรธของพระเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์และมีอาชุล่วงเกินได้ ในหนทางเดียวกัน

อีกแง่มุมในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า—กล่าวคือ ความปรานีของพระเจ้า—

ก็ศักดิ์สิทธิ์และไม่สามารถถูกล่วงเกินได้

ไม่มีสิ่งใดท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างที่สามารถแทนที่หรือเป็นตัวแทนของพระเจ้าในการกระทำของพระองค์ได้

อีกทั้งไม่มีผู้ใดจะสามารถแทนที่หรือเป็นตัวแทนของพระองค์ในความย่อยยับของเมืองโสโดมหรือความรอดของเมืองนีเนเวห์ได้ นี่คือการแสดงออกที่แท้จริงถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า

ความรู้ลึกที่จริงใจของพระผู้สร้างต่อมวลมนุษย์

ผู้คนมักพูดว่าความรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่าย อย่างไรก็ตาม เราขอพูดว่าความรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เรื่องยากเลย

เพราะพระเจ้าทรงแสดงกิจการทั้งหลายของพระองค์ให้มนุษย์ได้เห็นบ่อยครั้ง

พระเจ้าไม่เคยทรงยุติการสนทนาของพระองค์กับมวลมนุษย์

และพระองค์ไม่เคยทรงปกปิดพระองค์เองจากมนุษย์ อีกทั้งพระองค์ไม่เคยทรงซ่อนเร้นพระองค์เอง

พระคำริของพระองค์ แนวคิดของพระองค์ พระวาทะของพระองค์ และกิจการของพระองค์

ทั้งหมดได้รับการเปิดเผยต่อมวลมนุษย์ ดังนั้น トラบเท่าที่มนุษย์ปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้า

เขาสามารถมาเข้าใจและรู้จักพระองค์ได้โดยผ่านทางวิถีทางและวิธีการทุกชนิด

เหตุผลว่าทำไมมนุษย์จึงคิดอย่างงูหนวกตาบอดว่าพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะหลีกเลียงเขา

ว่าพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะซ่อนเร้นพระองค์เองจากมนุษยชาติ

ว่าพระเจ้าไม่ทรงมีเจตนารมณ์ที่จะยอมให้มนุษย์เข้าใจและรู้จักพระองค์นั้น เป็นเพราะเขาไม่รู้ว่าพระเจ้าคือผู้ใด

อีกทั้งเขาไม่ปรารถนาที่จะเข้าใจพระเจ้า ที่ยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์ไม่กังวลสนใจในพระคำริ พระวาทะ

หรือกิจการของพระผู้สร้าง...กล่าวตามความจริงคือ

หากบุคคลหนึ่งเพียงใช้เวลาว่างของเขาเพื่อเพ่งความสนใจและทำความเข้าใจกับพระวาทะหรือกิจการของพระผู้สร้าง

และหากพวกเขาเพียงให้ความสนใจในพระคำริของพระผู้สร้างและพระสุรเสียงแห่งพระทัยของพระองค์แม้เพียงเล็กน้อย ก็จะไม่เป็นการยากที่บุคคลนั้นจะตระหนักว่าพระคำริ พระวาทะ

และกิจการทั้งหลายของพระผู้สร้างสามารถปรากฏแก่ตาและเห็นได้ชัดแจ้ง ในทำนองเดียวกัน

การตระหนักว่าพระผู้สร้างทรงอยู่ท่ามกลางมนุษย์ตลอดเวลา

ว่าพระองค์ทรงอยู่ในการสนทนากับมนุษย์และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดทั้งปวงเสมอ

และว่าพระองค์ทรงปฏิบัติกิจการใหม่ๆ ทุกวัน ก็จะใช้ความมานะพยายามเพียงน้อยนิด

เนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์ได้รับการแสดงออกในการสนทนาของพระองค์กับมนุษย์

พระดำริและแนวคิดของพระองค์ได้รับการเผยแพรอย่างครบบริบูรณ์ในกิจการของพระองค์
พระองค์ทรงติดตามเคียงข้างและสังเกตมวลมนุษยชาติตลอดเวลา
พระองค์ตรัสกับมวลมนุษยชาติและสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงอย่างเจียบๆ
ด้วยพระวณะที่เจียบเจียบของพระองค์ว่า “เราอยู่ในฟ้าสวรรค์ และเรายู่ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของเรา
เรากำลังจับตามอง เรากำลังรอ เราอยู่เคียงข้างเจ้า...” พระหัตถ์ของพระองค์อบอุ่นและแข็งแรง
อย่างพระบาทของพระองค์แผ่เบา พระสุรเสียงของพระองค์นุ่มนวลและสง่างาม
รูปสัณฐานของพระองค์ผ่านและหมุนไป โดยโอบกอดมวลมนุษยชาติทั้งปวง
โคมพระพักตร์ของพระองค์งดงามและละมุนละไม พระองค์ไม่เคยทรงจากไป ไม่เคยทรงหายไป
ในเวลากลางวันและกลางคืน พระองค์ทรงเป็นเพื่อนร่วมทางของมวลมนุษยชาติอยู่เนื่องนิตย์ ไม่เคยจากพวกเขาไป
ความใส่พระทัยอย่างอุทิศพระองค์และการรักใคร่เอ็นดูเป็นพิเศษต่อมนุษยชาติของพระองค์
ตลอดจนความกังวลและความรักต่อมนุษยชาติอย่างแท้จริงของพระองค์
ได้รับการแสดงออกทีละน้อยขณะที่พระองค์ทรงช่วยเมืองนินะเวห์ให้รอด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
การโต้ตอบระหว่างโยนาห์และพระยาห์เวห์พระเจ้าได้เผยให้เห็นอย่างสมบูรณ์ถึงความอ่อนโยนที่พระเจ้าผู้สร้าง
ทรงมีให้กับมวลมนุษยชาติที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระองค์เอง โดยผ่านทางพระวณะเหล่านั้น
เจ้าสามารถได้รับความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความรู้สึกที่จริงใจที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษยชาติ...

บทตอนต่อไปนี้ได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือโยนาห์ 4:10-11: “จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสว่า
เจ้ามีความสงสารต่อต้นละหุ่งที่เจ้าไม่ได้ลงแรงและไม่ได้อาบน้ำมันเจริญเติบโต ซึ่งเกิดขึ้นมาในหนึ่งคืน
และตายไปในหนึ่งคืน: แล้วเราไม่ควรละเว้นไม่ทำร้ายเมืองนินะเวห์
ซึ่งเป็นเมืองยิ่งใหญ่ที่มีผู้คนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือซ้ายและมือขวา
และยังสัตว์เลื้อยอีกมากมายหรือ?” เหล่านี้คือพระวณะจริงๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้า
ซึ่งบันทึกจากการสนทนาระหว่างพระเจ้าและโยนาห์ ถึงแม้ว่าการโต้ตอบนี้จะสั้น
แต่ก็เปี่ยมไปด้วยการดูแลเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าผู้สร้างที่มีต่อมวลมนุษย
และความลี้ลับของพระองค์ที่จะหมดความเชื่อมั่นในมวลมนุษย
พระวณะเหล่านี้แสดงถึงท่าทีและความรู้สึกที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงมีต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ภายใน
พระทัยของพระองค์
พระเจ้าทรงระบุเจตนารมณ์ที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติโดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้
ซึ่งมีความชัดเจนและแน่นอนอย่างที่มนุษย์แทบจะไม่เคยได้ยิน
การโต้ตอบนี้เป็นตัวแทนท่าทีที่พระเจ้าทรงมีต่อผู้คนเมืองนินะเวห์—แต่ท่าทีนี้เป็นท่าทีประเภทใด?
ท่าทีนี้คือท่าทีที่พระองค์ทรงมีต่อผู้คนเมืองนินะเวห์ก่อนและหลังจากการกลับใจของพวกเขา

และทำที่ที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมวลมนุษย์

ภายในพระวณะเหล่านี้คือพระดำริของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์

พระดำริใดของพระเจ้าที่ได้รับการเปิดเผยในพระวณะเหล่านี้?

หากเจ้าให้ความสนใจกับรายละเอียดในขณะที่เจ้าอ่าน เจ้าจะสังเกตเห็นได้ไม่ยากว่าพระองค์ทรงใช้คำว่า “สงสาร” การใช้คำนี้แสดงให้เห็นถึงท่าทีที่แท้จริงที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์

ในระดับความหมายตามตัวอักษร ผู้คนสามารถตีความคำว่า “สงสาร” ได้ในหลายทาง กล่าวคือ ประการแรก มันหมายถึง “การรักและปกป้อง การรู้สึกถึงความอ่อนโยนต่อบางสิ่ง” ประการที่สอง หมายถึง “การรักอย่างมาก” และประการสุดท้าย หมายถึง

“การไม่เต็มใจจะทำร้ายบางสิ่งและการไม่อาจทนที่จะทำเช่นนั้นได้” กล่าวอย่างสั้นๆ คือ

คำนี้สื่อความหมายถึงการรักใคร่เอ็นดูและความรักอย่างอ่อนโยน

ตลอดจนความไม่เต็มใจที่จะละทิ้งบางคนหรือบางสิ่ง

มันสื่อความหมายถึงความปรานีและการทนยอมรับที่พระเจ้าทรงมีให้กับมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงใช้คำนี้ ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์พูดโดยทั่วไป

แต่ถึงกระนั้นคำนี้ก็ยังสามารถแผ่วางพระสุรเสียงแห่งพระหทัยของพระเจ้าและทำที่ที่พระองค์ทรงมีต่อมวลมนุษย์

ถึงแม้ว่าเมืองนินะเวห์จะเต็มไปด้วยผู้คนที่เสื่อมทราม ชั่ว และรุนแรงเช่นเดียวกับคนเมืองโสโดม

แต่การกลับใจของพวกเขาส่งผลให้พระเจ้าเปลี่ยนพระทัยและตัดสินพระทัยที่จะไม่ทำลายพวกเขา

เพราะวิธีที่พวกเขาปฏิบัติต่อพระวณะและคำแนะนำของพระเจ้า

แสดงให้เห็นถึงท่าทีที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากท่าทีของพลเมืองของโสโดม

และเพราะการบนอบต่อพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ของพวกเขาและการกลับใจจากบาปของพวกเขาอย่างซื่อสัตย์

ตลอดจนพฤติกรรมที่แท้จริงจากหัวใจของพวกเขาในทุกเรื่อง

พระเจ้าจึงได้ทรงแสดงความสงสารจากพระหทัยของพระองค์เองอีกครั้งและได้ประทานความสงสารนี้ให้แก่พวกเขา

สิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษยชาติและความสงสารที่พระองค์ทรงมีให้มนุษยชาติเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลยที่จะมีผู้ใดสามารถทำซ้ำได้ และเป็นไปไม่ได้เลยที่บุคคลใดจะครอบครองความปรานีของพระเจ้า

การทนยอมรับของพระองค์ หรือความรู้สึกที่จริงใจที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติ

มีผู้ใดบ้างไหมที่เจ้าเห็นว่าเป็นบุรุษหรือสตรีที่ยิ่งใหญ่ หรือแม้กระทั่งเป็นขอคมมนุษย์

ผู้ที่มีคำแถลงประเภทนี้ต่อมวลมนุษย์หรือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง โดยพูดในฐานะบุรุษหรือสตรีที่ยิ่งใหญ่จากที่สูง

หรือบนจุดที่สูงที่สุด? ผู้ใดในหมู่มวลมนุษย์สามารถรู้สถานะของชีวิตมนุษย์ได้равกับที่รู้จักฝ่ามือของพวกเขา?

ผู้ใดสามารถรับภาระและความรับผิดชอบสำหรับการดำรงอยู่ของมนุษยชาติได้?

ผู้ใดที่มีคุณสมบัติที่จะกล่าวประกาศการทำลายเมืองเมืองหนึ่งได้?

และผู้ใดที่มีคุณสมบัติที่จะอภัยโทษเมืองเมืองหนึ่ง?

ผู้ใดสามารถพูดได้ว่าพวกเขาทะนุถนอมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพวกเขาเอง? มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้น!

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีความอ่อนโยนต่อมวลมนุษย์นี้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงแสดงความเห็นใจและความรักใคร่เอ็นดูต่อมวลมนุษย์นี้

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงมีความรักใคร่เอ็นดูที่แท้จริงและไม่อาจถูกทำลายได้ให้แก่มวลมนุษย์นี้

ในทำนองเดียวกัน

มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถประทานความปรานีให้กับมวลมนุษย์นี้และทะนุถนอมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างที่

ทั้งหมดของพระองค์ พระทัยของพระองค์โลดเต้นและเจ็บปวดกับทุกๆ การกระทำของมนุษย์: พระองค์กริ้ว

เสียดพระทัย และทรงเศร้าโศกกับความชั่วและความเสื่อมทรามของมนุษย์ พระองค์พอพระทัย ทรงเปี่ยมสุข

ประทานอภัย และทรงปีติยินดีกับการกลับใจและการเชื่อของมนุษย์ ทุกๆ

พระคำและแนวคิดของพระองค์มีอยู่เพื่อมวลมนุษย์และวนเวียนอยู่กับมวลมนุษย์

สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและทรงมีได้รับการแสดงออกทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์

ทั้งหมดทั้งปวงของอารมณ์ของพระองค์มีความเกี่ยวพันกับการมีอยู่ของมวลมนุษย์

เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย์แล้ว พระองค์ทรงเดินทางและทรงสาละวนเร่งร้อน

พระองค์ทรงสละทุกเศษเสี้ยวแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์อย่างเจียมๆ

พระองค์ทรงอุทิศทุกนาที่และทุกวินาทีแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์...พระองค์ไม่เคยทรงรู้ว่าจะส่งสารพระชนม์ชีพของพระองค์เองอย่างไร กระนั้น

พระองค์ทรงทะนุถนอมมวลมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระองค์เองเสมอ...พระองค์ประทานทุกสิ่งที่

พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาตินี้...พระองค์ประทานความปรานีและการทนอมรับของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขและโดยปราศจากความคาดหวังถึงการตอบแทน

พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพียงเพื่อให้มวลมนุษย์สามารถเอาชีวิตรอดเฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้ต่อไป

และได้รับการจัดเตรียมชีวิตจากพระองค์ พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพียงเพื่อให้ในวันใดวันหนึ่ง

มวลมนุษย์อาจจะนบนอบเฉพาะพระพักตร์พระองค์

และระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงบำรุงเลี้ยงการมีอยู่ของมนุษย์และทรงจัดหาชีวิตของสรรพสิ่ง

ทรงสร้างทั้งปวง

และระลึกได้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงบำรุงเลี้ยงการมีอยู่ของมนุษย์และทรงจัดหาชีวิตของสรรพสิ่ง

ทรงสร้างทั้งปวง

พระเจ้าผู้สร้างทรงแสดงความรู้สึกที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติ

การสนทนาระหว่างพระยาห์เวห์พระเจ้าและโยนาห์นี้เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกที่แท้จริงที่พระผู้สร้างทรงมีให้กับมนุษยชาติอย่างปราศจากข้อสงสัย ในทางหนึ่ง

การสนทนานี้ให้ข้อมูลกับผู้คนเกี่ยวกับความเข้าใจที่พระผู้สร้างทรงมีเกี่ยวกับสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงภายใต้โอธิปไตยของพระองค์ ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสว่า “แล้วเราไม่ควรละเว้น ไม่ทำร้ายเมืองนินะเวห์ ซึ่งเป็นเมืองยิ่งใหญ่ที่มีผู้คนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือซ้ายและมือขวา และยังสัตว์เลื้อยอีกมากมายหรือ?” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ความเข้าใจที่พระเจ้าทรงมีเกี่ยวกับเมืองนินะเวห์นั้นไม่ใช่ไม่ละเอียด

พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงรู้จำนวนของสิ่งมีชีวิตภายในเมืองเท่านั้น (ซึ่งรวมถึงผู้คนและปศุสัตว์)

แต่พระองค์ยังทรงรู้จำนวนของผู้คนที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือซ้ายและมือขวา—นั่นคือ

จำนวนเด็กเล็กและคนหนุ่มสาวที่มีอยู่

นี่คือหลักฐานที่เป็นรูปธรรมว่าพระเจ้าทรงมีความเข้าใจที่ครอบคลุมเกี่ยวกับมวลมนุษย์ ในอีกทางหนึ่ง

การสนทนานี้ให้ข้อมูลผู้คนเกี่ยวกับท่าทีที่พระผู้สร้างทรงมีต่อมนุษยชาติ กล่าวคือ

น้ำหนักรักของมนุษยชาติในพระทัยของพระผู้สร้าง ซึ่งเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่า

“เจ้ามีความสงสารต่อต้นละหุ่งที่เจ้าไม่ได้สั่งแรงและไม่ได้ทำให้มันเจริญเติบโต ซึ่งเกิดขึ้นมาในหนึ่งคืน และตายไปในหนึ่งคืน: แล้วเราไม่ควรละเว้น ไม่ทำร้ายเมืองนินะเวห์ ซึ่งเป็นเมืองยิ่งใหญ่...หรือ?”

เหล่านี้คือพระวาระที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงดำเนินโยนาห์ แต่พระวาระทั้งหมดนั้นจริงแท้

ถึงแม้ว่าโยนาห์ได้รับความไว้วางพระทัยให้กล่าวประกาศพระวาระของพระยาห์เวห์พระเจ้าต่อผู้คนเมืองนินะเวห์ เขาก็ไม่ได้เข้าใจเจตนารมณ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้า

อีกทั้งเขาไม่ได้เข้าใจความกังวลและความคาดหวังที่พระองค์ทรงมีต่อผู้คนในเมือง ด้วยการดำเนินนี้

พระองค์ทรงหมายที่จะบอกเขาว่า มนุษยชาติคือผลิตผลแห่งพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง

และพระองค์ได้ทรงใช้ความมานะพยายามอันพากเพียรกับบุคคลทุกๆ คน ว่าบุคคลทุกๆ

คนแบกความคาดหวังของพระเจ้าไว้บนบ่าของพวกเขา และว่าบุคคลทุกๆ

คนได้ชื่นชมการจัดหาชีวิตของพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงจำราคาเป็นความมานะพยายามอันพากเพียรเพื่อบุคคลทุกๆ คน

การดำเนินนี้ยังบอกโยนาห์ด้วยว่าพระเจ้าทรงทะนุถนอมมนุษยชาติ

ซึ่งเป็นพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์เอง เช่นเดียวกับที่โยนาห์ทะนุถนอมต้นละหุ่งนั้น

พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งมวลมนุษย์อย่างง่ายๆ หรือจนกระทั่งชั่วขณะสุดท้ายที่เป็นไปได้เลย

เพราะเหตุผลที่สำคัญที่สุดคือ มีเด็กเล็กและปศุสัตว์ที่ไร้เดียงสามากมายภายในเมืองนั้น

เมื่อจัดการกับผลิตผลแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าที่อ่อนวัยและไม่รู้เท่าทันเหล่านี้ผู้ที่ไม่สามารถแม้กระทั่งแยก

แย่มือขวาของตนออกจากมือซ้ายของตน

การที่พระเจ้าจะทรงสิ้นสุดชีวิตของพวกเขาและกำหนดบทอาชญากรรมของพวกเขาอย่างเร่งรีบเช่นนั้นก็เป็นสิ่งที่คิด
ฝันได้น้อยลงไปอีก พระเจ้าทรงหวังจะได้ทอดพระเนตรเห็นพวกเขาเติบโต

พระองค์ทรงหวังว่าพวกเขาจะไม่เดินบนเส้นทางเดียวกันกับผู้อาวุโสของพวกเขา

ว่าพวกเขาจะไม่ต้องได้ยินคำเตือนของพระยาห์เวห์พระเจ้าอีกครั้ง

และว่าพวกเขาจะเป็นพยานให้กับอดีตของเมืองนินะเวห์ ยิ่งไปกว่านั้น

พระเจ้าทรงหวังที่จะเห็นเมืองนินะเวห์หลังจากที่มันได้กลับใจแล้ว

เห็นอนาคตของเมืองนินะเวห์หลังจากการกลับใจของมัน และที่สำคัญกว่านั้นคือ

เห็นเมืองนินะเวห์ดำเนินชีวิตภายใต้ความปรานีของพระเจ้าอีกครั้ง ดังนั้น ในสายพระเนตรของพระเจ้า

วัตถุประสงค์ของการทรงสร้างที่ไม่สามารถแยกแยะระหว่างมือขวาและมือซ้ายของตนได้เหล่านั้นคืออนาคตของเมืองนินะเวห์ พวกเขาจะแบกรับอดีตที่น่ารังเกียจของเมืองนินะเวห์

เช่นเดียวกับที่พวกเขาจะแบกรับหน้าที่อันสำคัญในการเป็นพยานต่อทั้งอดีตของเมืองนินะเวห์และอนาคตของมัน ภายใต้การทรงนำทางของพระยาห์เวห์พระเจ้า ในถ้อยแถลงความรู้สึกที่แท้จริงของพระองค์นี้

พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงแสดงความปรานีของพระองค์ผู้สร้างที่ทรงมีให้กับมนุษยชาติทั้งหมดทั้งมวล

สิ่งนี้แสดงให้เห็นมนุษยชาติเห็นว่า “ความปรานีของพระองค์ผู้สร้าง” ไม่ใช่สิ่งที่ว่างเปล่า

อีกทั้งไม่ใช่คำสัญญาที่ไร้ค่าไม่จริงใจ ความปรานีของพระองค์ผู้สร้างมีหลักธรรม วิธีการ

และวัตถุประสงค์ที่เป็นรูปธรรม พระเจ้าทรงเที่ยงแท้และเป็นจริง

และพระองค์ไม่ทรงใช้การพูดเท็จหรือการปลอมแปลง และในลักษณะเดียวกันนี้

มนุษยชาติได้รับความปรานีของพระองค์อย่างไม่รู้จบในทุกช่วงเวลาและทุกยุคสมัย อย่างไรก็ตาม จนถึงวันนี้

การโต้ตอบของพระองค์ผู้สร้างกับโยนาห์เป็นการแถลงด้วยวาจาแต่เพียงครั้งเดียวของพระองค์ว่าเหตุใดพระองค์จึง

ทรงแสดงความปรานีต่อมนุษยชาติ พระองค์ทรงแสดงความปรานีต่อมนุษยชาติอย่างไร

พระองค์ทรงทนยอมรับมนุษยชาติอย่างไร และความรู้สึกที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีให้กับมนุษยชาติ

พระวณะที่รวบรัดของพระยาห์เวห์พระเจ้าในช่วงระหว่างการสนทนานี้แสดงออกถึงพระดำริของพระองค์ต่อมนุษยชาติโดยถ้วนทั่วทั้งหมด

พระวณะเหล่านี้เป็นการแสดงออกที่แท้จริงถึงท่าทีของพระทัยของพระองค์ต่อมนุษยชาติ

และยังเป็นหลักฐานที่เป็นรูปธรรมถึงการประทานความปรานีอย่างอุดมให้แก่มนุษยชาติของพระองค์

ความปรานีของพระองค์ไม่ได้ถูกประทานให้กับชนรุ่นอาวุโสกว่าของมนุษยชาติเท่านั้น

แต่ยังประทานให้กับสมาชิกที่เยาว์วัยกว่าของมนุษยชาติด้วย

เช่นเดียวกับที่เคยเป็นมาเสมอจากชั่วคนหนึ่งถึงอีกชั่วคนหนึ่ง

ถึงแม้ว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะลงมาถึงบางมุมโลกและบางยุคของมนุษยชาติบ่อยครั้ง
แต่ความปรานีของพระเจ้าย่อมไม่เคยยุติ ด้วยความปรานีของพระองค์
พระองค์ทรงนำและทรงนำทางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์รุ่นแล้วรุ่นเล่า
และทรงจัดหาและบำรุงเลี้ยงสรรพสิ่งที่ทรงสร้างรุ่นแล้วรุ่นเล่า
เพราะความรู้สึกที่แท้จริงที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษยชาติจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสว่า “ไม่สมควรหรือที่เราจะเวทนา...?”
พระองค์ทรงทะนุถนอมสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์เองเสมอ
นี่คือความปรานีแห่งพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระผู้สร้าง
และยังเป็นการทรงเอกลักษณ์อย่างสมบูรณ์ของพระผู้สร้างด้วยเช่นกัน!

ผู้คนห้าประเภท

ณ ขณะนี้ เราจะจบการสามัคคีธรรมเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไว้ที่นี้ อันดับต่อไป
เราจะจัดผู้ติดตามของพระเจ้าออกเป็นหลายประเภทตามความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า
และความเข้าใจและประสบการณ์ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์
เพื่อที่พวกเขาอาจจะรู้จักช่วงระยะที่พวกเขา กำลังอยู่ในขณะนี้ ตลอดจนวิวัฒนาการปัจจุบันของพวกเขาด้วย
ในแง่ของความรู้ที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้าและความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระ
องค์นั้น โดยทั่วไปแล้วช่วงระยะและวิวัฒนาการต่างๆ ที่ผู้คนมีนั้นสามารถแยกออกได้เป็นห้าประเภท
หัวข้อนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการรู้จักพระเจ้าผู้ทรงเอกลักษณ์และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ ดังนั้น
ขณะที่พวกเขาอ่านเนื้อหาต่อไปนี้
พวกเขาก็ควรพยายามคิดให้ออกอย่างรอบคอบว่าพวกเขามีความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับความทรงเอกลักษณ์ของ
พระเจ้าและพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์มากเพียงใดกันแน่ และหลังจากนั้น
พวกเขาก็ควรใช้ผลลัพธ์นั้นตัดสินใจว่าแท้จริงแล้วพวกเขายืนในช่วงระยะใด
แท้จริงแล้ววิวัฒนาการของพวกเขา มีมากเพียงใด และแท้จริงแล้วพวกเขากลายเป็นบุคคลประเภทใด

ประเภทที่หนึ่ง : ช่วงระยะของการที่พื้นผ้าอ้อม

“การที่พื้นผ้าอ้อม” หมายถึงอะไร? การที่พื้นผ้าอ้อมคือการที่เพิ่งเกิดมาในโลกนี้ ซึ่งก็คือเด็กแรกเกิด
นั่นคือเวลาที่ผู้คนไม่มีวิวัฒนาการมากที่สุด

โดยพื้นฐานแล้วผู้คนในช่วงระยะนี้ไม่มีการตระหนักรู้หรือจิตสำนึกใดๆ เกี่ยวกับเรื่องของการเชื่อในพระเจ้า
พวกเขายังงอแงอย่างที่สุดและไม่รู้เท่าทันเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่าง

ผู้คนเหล่านี้อาจเชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลานานแล้วหรือบางทีอาจไม่นานนักเลย แต่สถานะที่งุนงงอย่างที่สุดและไม่รู้เท่าทันของพวกเขาและวุฒิภาวะที่แท้จริงของพวกเขาทำให้พวกเขายู่ภายในช่วงระยะของทารกที่พันผ้าอ้อม คำจำกัดความที่แน่นอนของสถานะของทารกที่พันผ้าอ้อมนั้นเป็นดังนี้คือ ไม่สำคัญว่าบุคคลประเภทนี้จะเชื่อในพระเจ้ามานานเพียงใดก็ตาม พวกเขาจะสับสนปนเป งุนงง และชื่อเสมอ พวกเขาไม่รู้สาเหตุใดพวกเขาจึงเชื่อในพระเจ้า อีกทั้งพวกเขาไม่รู้ว่พระเจ้าคือผู้ใดหรือผู้ใดคือพระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาจะติดตามพระเจ้า แต่ก็ไม่มีคำจำกัดความที่แน่ชัดเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา และพวกเขาไม่สามารถกำหนดพิจารณาได้ว่าองค์หนึ่งเดียวที่พวกเขาติดตามนั้นคือพระเจ้าหรือไม่ นับประสาอะไรที่จะกำหนดพิจารณาได้ว่าพวกเขาควรเชื่อในพระเจ้าและติดตามพระองค์อย่างแท้จริงหรือไม่ นี่คือสถานะที่แท้จริงของบุคคลประเภทนี้ ความคิดของผู้คนเหล่านี้มีดสลับ และกล่าวอย่างง่าย ๆ คือ การเชื่อของพวกเขา นั้นปนเปยุ่งเหยิง พวกเขาอยู่ในสถานะที่พิสวงและว่างเปล่าเสมอ “ความสับสนปนเป” “ความงุนงง” และ “ความเชื่อ” คือสิ่งที่สรุปสถานะของพวกเขา พวกเขายังไม่เคยเห็นอีกทั้งยังไม่เคยรู้สึกถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้า และดังนั้น การพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้ก็มีประโยชน์พอๆ กับการให้พวกเขาอ่านหนังสือที่เขียนด้วยอักษรอียิปต์โบราณ—พวกเขาจะไม่มีวันเข้าใจหรือยอมรับมัน สำหรับพวกเขาแล้ว การรู้จักพระเจ้ก็เหมือนกับการได้ยินเรื่องเล่าเพื่อฝัน ขณะที่ความคิดของพวกเขาอาจมีดสลับ แต่ที่จริงแล้วพวกเขาเชื่ออย่างหนักแน่นว่าการรู้จักพระเจ้เป็นเรื่องเสียเวลาและเป็นการพยายามที่สูญเปล่าอย่าง ที่สุด นี่คือบุคคลประเภทแรก กล่าวคือ ทารกที่พันผ้าอ้อม

ประเภทที่สอง : ช่วงระยะของทารกที่ยังดูนม

เมื่อเปรียบเทียบกับทารกที่พันผ้าอ้อม บุคคลจำพวกนี้มีความก้าวหน้าอยู่บ้าง น่าเศร้าใจที่พวกเขายังคงไม่มีความเข้าใจใดๆ เกี่ยวกับพระเจ้าไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม พวกเขายังคงขาดพร่องความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระเจ้าและขาดพร่องความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับพระเจ้า และพวกเขาไม่เข้าใจชัดเจนนักว่เหตุใดพวกเขาจึงควรเชื่อในพระเจ้า แต่ในหัวใจของพวกเขา พวกเขามีจุดประสงค์และแนวคิดที่ชัดเจนของพวกเขาเอง พวกเขาไม่สนใจที่จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ว่า การเชื่อในพระเจ้าเป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือไม่ วัตถุประสงค์และจุดประสงค์ที่พวกเขาแสวงหาโดยผ่านทาง การเชื่อในพระเจ้าคือการชื่นชมพระคุณของพระองค์ การมีความชื่นบานยินดีและสันติสุข การใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบาย การชื่นชมการใส่พระทัยและการปกป้องของพระเจ้า และการใช้ชีวิตภายใต้พระพรของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้กังวลเกี่ยวกับระดับที่พวกเขารู้จักพระเจ้า

พวกเขาไม่มีความเร่งรีบที่จะแสวงหาความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า

อีกทั้งพวกเขาไม่ได้กังวลสนใจว่าพระเจ้ากำลังทรงทำอะไร หรือพระองค์ทรงปรารถนาจะทำสิ่งใด

พวกเขาเพียงแสวงหาอย่างหุนหันพลันแล่นเพื่อให้ได้ชื่นชมพระคุณของพระองค์และได้รับพระพรของพระองค์ม

ากขึ้น พวกเขาพยายามที่จะได้รับเป็นร้อยเท่าในยุคปัจจุบัน และได้รับชีวิตนิรันดร์ในยุคที่กำลังจะมาถึง

ความคิดของพวกเขา ระดับการสละตัวเองของพวกเขา การอุทิศตัวของพวกเขา และความทุกข์ของพวกเขา

ทั้งหมดมีวัตถุประสงค์เดียวกัน นั่นคือ เพื่อให้ได้รับพระคุณและพระพรของพระเจ้า

พวกเขาไม่มีความกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องอื่นใด

บุคคลประเภทนี้มั่นใจแต่เพียงว่าพระเจ้าทรงสามารถรักษาผู้คนที่ปลอดภัยและประทานพระคุณของพระองค์ให้แก่พวกเขาได้

คนเราสามารถพูดได้ว่าพวกเขาไม่สนใจและไม่เข้าใจชัดเจนนักว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปรารถนาที่จะช่วยมนุษย์

ให้รอด หรือผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะได้รับด้วยพระวอนและพระราชกิจของพระองค์

พวกเขาไม่เคยใช้ความมานะพยายามใดๆ เพื่อให้รู้จักเนื้อแท้และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

อีกทั้งพวกเขาไม่เคยรวบรวมความสนใจที่จะทำเช่นนั้น

พวกเขาขาดพร่องความโน้มเอียงที่จะให้ความสนใจกับสิ่งเหล่านี้

อีกทั้งพวกเขาไม่ปรารถนาที่จะรู้จักสิ่งเหล่านี้ด้วย พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะถามเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้า

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมนุษย์ น้ำพระทัยของพระเจ้า หรือสิ่งอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า

และพวกเขาขาดพร่องความโน้มเอียงนั้นมากเกินที่จะถามเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาเชื่อว่าเรื่องเหล่านี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการชื่นชมพระคุณของพระเจ้าของพวกเขา

และพวกเขากังวลสนใจแต่กับพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาเองโดยตรง

และผู้สามารถประทานพระคุณให้กับมนุษย์ได้เท่านั้น พวกเขาไม่มีความสนใจใดๆ ในสิ่งอื่นใดเลย และดังนั้น

พวกเขาจึงไม่สามารถเข้าสู่ความจริงความเป็นจริงได้ ไม่ว่าพวกเขาจะได้เชื่อในพระเจ้ามากี่ปีแล้วก็ตาม

หากปราศจากผู้ที่คอยให้น้ำหรือป้อนอาหารพวกเขา

ก็เป็นการยากที่พวกเขาจะเดินทางไปในเส้นทางแห่งการเชื่อในพระเจ้า

หากพวกเขาไม่สามารถชื่นชมความชื่นบานยินดีและสันติสุขก่อนหน้านั้นของพวกเขาหรือพระคุณของพระเจ้าไ

ด้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ค่อนข้างหมั่นหม่อมที่จะเดินจากไป นี่คือนักลประเภทที่สอง กล่าวคือ

บุคคลที่ดำรงอยู่ในช่วงระยะของทารกที่ยังคุดนม

ประเภทที่สาม : ช่วงระยะของทารกที่หย่านม หรือช่วงระยะของเด็กเล็ก

ผู้คนกลุ่มนี้ครอบครองความตระหนักรู้ที่ชัดเจนระดับหนึ่ง

พวกเขาตระหนักรู้ว่าการชื่นชมพระคุณของพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าตัวพวกเขาเองครอบครองประสบการณ์

ที่แท้จริง และพวกเขาตระหนักว่าถึงแม้ว่าพวกเขาไม่มีวันเพื่อการแสวงหาความขึ้นบานยินดีและสันติสุข
การแสวงหาพระคุณ

หรือถึงแม้ว่าพวกเขาสามารถเป็นพยานโดยแบ่งปันประสบการณ์การขึ้นชมพระคุณของพระเจ้าของพวกเขา
หรือโดยสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระพรที่พระองค์ได้ประทานให้พวกเขา

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาครอบครองชีวิต

อีกทั้งไม่ได้หมายความว่าพวกเขาครอบครองความเป็นจริงของความจริง โดยเริ่มต้นจากความมีสติของพวกเขา
พวกเขายุติการมีความหวังที่ไร้เหตุผลว่าพวกเขาจะมีแต่พระคุณของพระเจ้าติดตามเคียงข้างเท่านั้น

แต่พวกเขากลับปรารถนาที่จะทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพระเจ้าในขณะที่พวกเขาขึ้นชมพระคุณของพระเจ้าไปพร้อม
กันแทน พวกเขาเต็มใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา สู้ทนความยากลำบากและความเหนื่อยล้าเล็กน้อย
มีส่วนร่วมในการให้ความร่วมมือกับพระเจ้าในระดับหนึ่งๆ อย่างไรก็ตาม

เพราะการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา มีสิ่งเจือปนมากเกินไป

เพราะเจตนาและความอยากแต่ละอย่างที่พวกเขาเก็บงำนั้นแข็งแกร่งเกินไป

เพราะอุปนิสัยของพวกเขาโอหังลำพองมากเกินไป

จึงเป็นการยากที่พวกเขาจะทำให้สมดังสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาหรือจงรักภักดีต่อพระเจ้า ดังนั้น

พวกเขาจึงไม่สามารถทำให้ความปรารถนาแต่ละอย่างของพวกเขาเป็นจริง

หรือทำตามสัญญาที่พวกเขามีให้กับพระเจ้าได้อยู่บ่อยครั้ง พวกเขามักพบตัวเองอยู่ในสถานะที่ขัดแย้ง กล่าวคือ
พวกเขาปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยจนถึงระดับสูงสุดที่เป็นไปได้

แต่กระนั้นพวกเขาก็ใช้กำลังทั้งหมดของพวกเขาในการต่อต้านพระองค์ และพวกเขามักให้คำปฏิญาณต่อพระเจ้า
แต่หลังจากนั้นก็ทำผิดคำปฏิญาณของพวกเขาอย่างรวดเร็ว และที่บ่อยยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขามักพบตัวเองอยู่ในสถานะที่ขัดแย้งอื่นๆ อีก กล่าวคือ พวกเขาเชื่อในพระเจ้าอย่างจริงใจ

แต่กระนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์และทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระองค์

พวกเขาหวังอย่างร้อนรนว่าพระเจ้าจะประทานความรู้แจ้งให้แก่พวกเขา นำทางพวกเขา จัดหาให้พวกเขา

และช่วยเหลือพวกเขา แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังคงแสวงหาทางออกของตัวเอง

พวกเขาปรารถนาที่จะเข้าใจและรู้จักพระเจ้า แต่กระนั้นพวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะเข้าไปใกล้ชิดพระองค์

แทนที่จะทำเช่นนั้น พวกเขากลับหลีกเลี่ยงพระเจ้าอยู่เสมอ และหัวใจของพวกเขาปิดรับพระองค์

ในขณะที่พวกเขามีความเข้าใจและประสบการณ์เพียงผิวเผินเกี่ยวกับความหมายตามตัวอักษรของพระวจนะของ
พระเจ้าและของความจริง และมีมโนทัศน์ที่ผิวเผินเกี่ยวกับพระเจ้าและความจริง

พวกเขายังคงไม่สามารถยืนยันหรือกำหนดพิจารณาจากจิตใต้สำนึกได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงหรือไม่
หรือยืนยันว่าพระเจ้าทรงชอบธรรมอย่างแท้จริงหรือไม่

พวกเขายังไม่สามารถกำหนดพิจารณาความเป็นจริงของพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้าได้
นับประสาอะไรที่จะกำหนดพิจารณาการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระองค์
การเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาประกอบด้วยความสงสัยและความเข้าใจผิดเสมอ
และยังประกอบด้วยการจินตนาการและมโนคติที่หลงผิดทั้งหลายด้วยเช่นกัน
ในขณะที่พวกเขารื่นรมย์ชมพระคุณของพระเจ้า
พวกเขาก็ได้รับประสบการณ์หรือปฏิบัติตามความจริงบางอย่างด้วยความลังเลเช่นกัน
ซึ่งพวกเขาพิจารณาความจริงเหล่านี้ว่ามีความเป็นไปได้ในการประเทืองการเชื่อของพวกเขา
เสริมประสบการณ์ในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา
ยืนยันความถูกต้องของความเข้าใจเกี่ยวกับการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา
และสนองความทะนงของพวกเขาด้วยการเดินบนเส้นทางชีวิตที่ตัวพวกเขาเองสร้างขึ้น
และด้วยการสำเร็จลุล่วงในหน้าที่การงานที่ชอบธรรมสำหรับมวลมนุษย์ในขณะเดียวกัน
พวกเขายังทำสิ่งเหล่านี้เพื่อสนองความอยากของพวกเขาเองเพื่อที่จะได้รับพระพร
ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเดิมพันที่พวกเขาวางด้วยความหวังว่าจะได้รับพระพรที่ยิ่งใหญ่ขึ้นสำหรับมนุษยชาติ
และเพื่อให้สำเร็จลุล่วงในความทะเยอทะยานที่มกใหญ่ใฝ่สูงและความอยากชั่วชีวิตของพวกเขาว่าจะไม่หยุดพัก
จนกว่าพวกเขาจะได้รับพระเจ้าแล้ว ผู้คนเหล่านี้มีน้อยคนเหลือเกินที่จะสามารถได้รับความรู้แจ้งของพระเจ้า
เพราะความอยากของพวกเขาและเจตนาที่จะได้รับพระพรของพวกเขาที่สำคัญสำหรับพวกเขามากเกินไป
พวกเขาไม่มีความอยากที่จะละทิ้งสิ่งนี้ และพวกเขาไม่สามารถทนที่จะทำเช่นนั้นได้โดยแท้
พวกเขากลัวว่าหากปราศจากความอยากที่จะได้รับพระพร
และหากปราศจากความมกใหญ่ใฝ่สูงที่ทะนุถนอมมายาวนานว่าจะไม่หยุดพักจนกว่าพวกเขาจะได้รับพระเจ้าแล้ว
พวกเขาจะสูญเสียเครื่องกระตุ้นที่จะเชื่อในพระเจ้าไป ดังนั้น
พวกเขาจึงไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้าความเป็นจริง
พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับพระวาระของพระเจ้าหรือพระราชกิจของพระเจ้า
พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับพระอุปนิสัยหรือเนื้อแท้ของพระเจ้าด้วยซ้ำ
นับประสาอะไรที่จะพูดถึงหัวข้อเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้า นี่เป็นเพราะว่าทันทีที่พระเจ้า เนื้อแท้ของพระองค์
และพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์เข้าแทนที่การจินตนาการของพวกเขา
ความฝันของพวกเขาจะลอยหายไปในวันไฟ และสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าความเชื่อที่บริสุทธิ์และ “คุณความดี”
ที่สะสมผ่านการทำงานอย่างเพียรพยายามมานานหลายปีจะหายไปและกลายเป็นความว่างเปล่า
ในทำนองเดียวกัน “อาณาจักร”
ที่พวกเขาได้พิชิตด้วยหยาดเหงื่อและเลือดของพวกเขาหลายปีจะเผชิญกับการพังทลาย

ทั้งหมดนี้จะมีนัยสำคัญว่าการทำงานและความมานะพยายามนานหลายปีของพวกเขาไร้ประโยชน์มาตลอด และว่าพวกเขาต้องเริ่มต้นจากความว่างเปล่าอีกครั้ง

นี่คือความเจ็บปวดที่ยากลำบากที่สุดที่พวกเขาจะแบกรับไว้ในหัวใจของพวกเขา

และเป็นผลลัพธ์ที่พวกเขาอยากเห็นน้อยที่สุด ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกเขาจึงถูกขังไว้ในภาวะจนมุมนี้ และปฏิเสธที่จะหันหลังกลับ นี่คือนุคคละประเภทที่สาม กล่าวคือ

นุคคละที่ดำรงอยู่ในช่วงระยะของการที่กำลังหายนะ

ผู้คนสามประเภทที่อธิบายไปข้างต้น—ซึ่งหมายถึงผู้ที่ดำรงอยู่ในสามช่วงระยะเหล่านี้—

ไม่ได้ครอบครองความเชื่อที่แท้จริงใดๆ

เกี่ยวกับพระอัครลักษณ์และสถานะของพระเจ้าหรือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

อีกทั้งพวกเขาไม่ได้มีการระลึกหรือการยืนยันที่ชัดเจนและถูกต้องแม่นยำใดๆ เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ดังนั้น

จึงเป็นการยากอย่างยิ่งที่ผู้คนสามประเภทนี้จะเข้าสู่ความเป็นจริงของความจริง

อีกทั้งยังเป็นการยากเช่นกันที่พวกเขาจะได้รับความปรานี ความรู้แจ้ง หรือความกระจำของพระเจ้า

เพราะลักษณะที่พวกเขาเชื่อในพระเจ้าและทำที่ที่ผิดพลาดที่พวกเขามีต่อพระเจ้านั้นทำให้เป็นไปได้ที่พระองค์

จะทรงปฏิบัติพระราชกิจภายในหัวใจของพวกเขา ความสงสัย มโนทัศน์ผิดๆ

และการจินตนาการของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้านั้นมีมากเกินไปกว่าการเชื่อและความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า

เหล่านี้คือผู้คนสามประเภทที่มีความเสี่ยงอย่างมาก และเป็นสามช่วงระยะที่อันตรายอย่างมาก

เมื่อคนเรารักษาทำที่ที่สงสัยพระเจ้า เนื้อแท้ของพระเจ้า พระอัครลักษณ์ของพระเจ้า

เรื่องที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงหรือไม่และความเป็นจริงของการดำรงอยู่ของพระองค์

และเมื่อคนเราไม่สามารถมั่นใจในสิ่งเหล่านี้ได้

คนเราจะสามารถยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างที่มาจากพระเจ้าได้อย่างไร?

คนเราจะสามารถยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง เป็นหนทาง และเป็นชีวิตได้อย่างไร?

คนเราจะสามารถยอมรับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้าได้อย่างไร?

คนเราจะสามารถยอมรับความรอดของพระเจ้าได้อย่างไร?

คนประเภทนี้จะสามารถได้รับการทรงนำทางและการจัดเตรียมที่แท้จริงของพระเจ้าได้อย่างไร?

ผู้ที่อยู่ในสามช่วงระยะเหล่านี้สามารถต่อต้านพระเจ้า ตัดสินพระเจ้า หมิ่นประมาทพระเจ้า

หรือทรยศพระเจ้าได้ทุกเมื่อ พวกเขาสามารถทิ้งขว้างหนทางที่แท้จริงและละทิ้งพระเจ้าได้ทุกเมื่อ

คนเราสามารถพูดได้ว่าผู้คนในสามช่วงระยะเหล่านี้ดำรงอยู่ในช่วงเวลาวิกฤติ

เพราะพวกเขาไม่เคยเข้าสู่ร่องครรลองที่ถูกต้องของการเชื่อในพระเจ้า

ประเภทที่สี่ : ช่วงระยะของเด็กที่กำลังเติบโต หรือวัยเด็ก

หลังจากที่บุคคลหนึ่งหย่าแล้ว—นั่นคือ หลังจากที่พวกเขาได้ชื่นชมพระคุณในปริมาณที่มากพอแล้ว—
พวกเขาเริ่มต้นสำรวจความหมายของการเชื่อในพระเจ้า พวกเขาเริ่มปรารถนาที่จะทำความเข้าใจคำถามต่างๆ
เช่น เหตุใดมนุษย์จึงมีชีวิต มนุษย์ควรใช้ชีวิตอย่างไร

และเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์กับมนุษย์

เมื่อความคิดที่ไม่ชัดเจนและรูปแบบความคิดที่งุนงงสับสนเหล่านี้อุบัติขึ้นภายในตัวพวกเขาและดำรงอยู่ภายใน
ตัวพวกเขา พวกเขาได้รับการให้น้ำอย่างต่อเนื่อง และพวกเขาสามารถปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาได้ด้วยเช่นกัน
ในระหว่างช่วงเวลานี้ พวกเขาไม่มีความสงสัยใดๆ อีกต่อไปเกี่ยวกับความจริงของการดำรงอยู่ของพระเจ้า
และพวกเขามีการจับความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำว่าการเชื่อในพระเจ้ามีความหมายว่าอย่างไร บนพื้นฐานนี้
พวกเขาได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าทีละน้อย และพวกเขาค่อยๆ

ได้รับคำตอบบางอย่างสำหรับความคิดที่ไม่ชัดเจนและรูปแบบความคิดที่งุนงงสับสนของพวกเขาเกี่ยวกับพระ
อุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า

ในแง่ของการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขาตลอดจนความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้านั้น

ผู้คนในช่วงระยะนี้เริ่มต้นออกเดินบนร่องครรลองที่ถูกต้อง และพวกเขาเข้าสู่ช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน

ผู้คนเริ่มมีชีวิตภายในช่วงระยะนี้เอง การบ่งชี้ที่ชัดเจนถึงการครอบครองชีวิตคือการค่อยๆ ตอบคำถามต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักพระเจ้าที่ผู้คนมีอยู่ในหัวใจของพวกเขาทีละน้อย—เช่น ความเข้าใจผิด การจินตนาการ
มโนคติที่หลงผิด และคำจำกัดความที่คลุมเครือเกี่ยวกับพระเจ้า—

และไม่เพียงแต่พวกเขาจะมาเชื่อและระลึกได้จริงๆ ถึงความเป็นจริงของการดำรงอยู่ของพระเจ้าเท่านั้น

แต่พวกเขายังมาครอบครองคำจำกัดความที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับพระเจ้า

และมีสถานที่ที่ถูกต้องสำหรับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาด้วย

และการติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริงจะเข้ามาแทนที่ความเชื่อที่คลุมเครือของพวกเขา ในระหว่างช่วงระยะนี้

ผู้คนค่อยๆ มารู้จักมโนทัศน์ผิดๆ

ที่พวกเขามีต่อพระเจ้าและการไล่ตามเสาะหาและหนทางแห่งการเชื่อที่ผิดพลาดของพวกเขา

พวกเขาเริ่มกระหายความจริง กระหายที่จะได้รับประสบการณ์กับการพิพากษา การติสสอน

และการบ่มวินัยของพระเจ้า และกระหายการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของพวกเขา พวกเขาค่อยๆ

ทิ้งมโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการทุกชนิดเกี่ยวกับพระเจ้าไว้เบื้องหลังในระหว่างช่วงระยะนี้

และในขณะเดียวกัน พวกเขาก็เปลี่ยนแปลงและแก้ไขความรู้ผิดๆ ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าให้ถูกต้อง

และได้รับความรู้พื้นฐานที่ถูกต้องบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

ถึงแม้ว่าความรู้ส่วนหนึ่งที่ผู้คนในช่วงระยะนี้ครอบครองนั้นจะไม่เฉพาะเจาะจงหรือถูกต้องแม่นยำมากนัก

แต่อย่างน้อยที่สุดพวกเขาก็ค่อยๆ เริ่มทิ้งขว้างมโนคติที่หลงผิด ความรู้ที่ผิดพลาด

และความเข้าใจผิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้า

พวกเขาไม่รักษามโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการของพวกเขาเองเกี่ยวกับพระเจ้าไว้อีกต่อไป

พวกเขาเริ่มต้นเรียนรู้วิธีที่กว้าง—เพื่อที่กว้างสิ่งทั้งหลายที่พบท่ามกลางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง
สิ่งทั้งหลายจากความรู้ และสิ่งทั้งหลายจากชาตान พวกเขาเริ่มเต็มใจที่จะบนอบต่อสิ่งที่ถูกต้องและเป็นบวก
แม้กระทั่งต่อสิ่งที่มาจากพระวณะของพระเจ้าและสิ่งที่สอดคล้องกับความจริง นอกจากนี้

พวกเขายังเริ่มพยายามที่จะได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้า

เริ่มพยายามที่จะรู้จักและปฏิบัติตามพระวณะของพระองค์ด้วยตัวเอง

ยอมรับพระวณะของพระองค์มาเป็นหลักการของการกระทำของพวกเขา

และเป็นพื้นฐานในการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา ในระหว่างช่วงเวลานี้

ผู้คนยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าโดยไม่รู้ตัว

และยอมรับพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขาโดยไม่รู้ตัว ขณะที่พวกเขายอมรับการพิพากษา

การติสอน และพระวณะของพระเจ้า พวกเขากลับกลายมามีความตระหนักรู้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

และสามารถดำนึกรับรู้ได้ว่าพระเจ้าที่พวกเขาเชื่อภายในหัวใจของพวกเขา นั้นทรงมีอยู่อย่างแท้จริง

พวกเขารู้สึกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในพระวณะของพระเจ้า

ในประสบการณ์ของพวกเขาและชีวิตของพวกเขาว่าพระเจ้าทรงเผ่าคู่ชะตากรรมของมนุษย์เสมอ

และทรงนำทางและจัดเตรียมให้มนุษย์เสมอ พวกเขาค่อยๆ

ยืนยันถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้าโดยผ่านทางความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับพระเจ้า ดังนั้น

ก่อนที่จะพวกเขาจะตระหนัก

พวกเขาก็ได้รับรองและเริ่มเชื่อในพระราชกิจของพระเจ้าอย่างหนักแน่นโดยไม่รู้ตัวไปแล้ว

และพวกเขาได้รับรองพระวณะของพระเจ้าไปแล้ว ทันทีที่ผู้คนรับรองพระวณะและพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเขาจะปฏิเสธตัวพวกเขาเอง ปฏิเสธมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง ปฏิเสธความรู้ของพวกเขาเอง

ปฏิเสธการจินตนาการของพวกเขาเองอย่างไม่หยุดยั้ง

และในขณะเดียวกันก็ยังแสวงหาว่าความจริงคืออะไรและน้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไรอย่างไม่หยุดยั้งด้วยเช่นกัน

กัน ความรู้ที่ผู้คนมีเกี่ยวกับพระเจ้านั้นข้างผิวเผินในระหว่างช่วงเวลาแห่งพัฒนาการนี้—

พวกเขาไม่สามารถบรรยายความรู้นี้เป็นคำพูดได้อย่างชัดเจนด้วยซ้ำ

อีกทั้งพวกเขายังไม่สามารถแสดงความรู้ในแง่ที่เป็นรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงได้—

และพวกเขามีเพียงความเข้าใจที่มีพื้นฐานมาจากการรับรู้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม

เมื่อนำมาวางเปรียบเทียบกับสามช่วงระยะก่อนหน้านี้

ชีวิตที่ยังไม่เติบโตเต็มที่ของผู้คนในช่วงเวลานี้ได้รับการให้น้ำและการจัดหาพระวณะของพระเจ้าให้เรียบร้อยแ

แล้ว และดังนั้นจึงได้เริ่มผลิใบอ่อนแล้ว ชีวิตของพวกเขาเป็นเหมือนกับเมล็ดพันธุ์ที่ฝังอยู่ใต้พื้นดิน หลังจากที่ได้รับ ความชื้นและสารอาหารแล้ว มันจะงอกผ่านดินขึ้นมา และการผลิใบอ่อนของมันจะเป็นตัวแทนของการเกิดชีวิตใหม่

การเกิดนี้ทำให้คนเราสามารถมองเห็นสัญญาณของชีวิต เมื่อผู้คนมีชีวิต พวกเขาจะเติบโต ดังนั้นบนรากฐานเหล่านี้—กล่าวคือ การค่อยๆ เดินหน้าไปบนร่องครรลองที่ถูกต้องของการเชื่อในพระเจ้า การทิ้งขว้างมโนคติที่หลงผิดของพวกเขาเอง การได้รับการทรงนำทางโดยพระเจ้า—ชีวิตของผู้คนจะเติบโตที่ละเล็กละน้อยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ การเติบโตนี้ประเมินวัดบนพื้นฐานใด? การเติบโตนี้ประเมินวัดตามประสบการณ์ที่บุคคลนั้นมีกับพระวาระของพระเจ้า และความเข้าใจแท้จริงที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะพบว่าเป็นการยากอย่างยิ่งที่จะใช้คำพูดของพวกเขาเองในการอธิบายอย่างถูกต้องแม่นยำถึงความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าและเนื้อแท้ของพระองค์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งการเติบโตนี้ แต่ผู้คนกลุ่มนี้ก็ไม่ได้เต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาความยินดีโดยผ่านทาง การชื่นชมพระคุณของพระเจ้าตามความชอบส่วนตัว

หรือเต็มใจที่จะเชื่อในพระเจ้าเพื่อไล่ตามเสาะหาจุดประสงค์ของพวกเขาเองในการได้รับพระคุณของพระองค์อีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับเต็มใจที่จะไล่ตามเสาะหาชีวิตที่ดำเนินตามพระวาระของพระเจ้า และกลายเป็นไฟรฟฟ้าที่ได้รับความรอดของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขามั่นใจและพร้อมที่จะยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

นี่คือเครื่องหมายของผู้ที่อยู่ในช่วงระยะแห่งการเติบโต

ถึงแม้ว่าผู้คนในช่วงระยะนี้จะมีความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าอยู่บ้าง แต่ความรู้นี้ก็พร่ามัวและเลือนรางอย่างมาก ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถบรรยายสิ่งเหล่านี้ได้อย่างชัดเจน แต่พวกเขาก็รู้สึกได้ว่าพวกเขาได้รับบางสิ่งบางอย่างภายในแล้ว

เพราะพวกเขาได้รับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าโดยผ่านทาง การติสอน และการพิพากษาของพระเจ้ามาบ้างแล้ว อย่างไรก็ตาม ทั้งหมดนี้ค่อนข้างผิวเผิน และยังอยู่ในช่วงระยะขั้นต้น

ผู้คนกลุ่มนี้มีมุมมองที่เฉพาะเจาะจงซึ่งพวกเขาใช้ปฏิบัติต่อพระคุณของพระเจ้า

ซึ่งมุมมองนี้ได้รับการแสดงออกผ่านความเปลี่ยนแปลงของเป้าหมายที่พวกเขาไล่ตามเสาะหา และวิธีการที่พวกเขาไล่ตามเสาะหาสิ่งเหล่านั้น พวกเขาได้เห็นแล้วในพระวาระและพระราชกิจของพระเจ้า

ในข้อพึงประสงค์ทุกประเภทของพระองค์ต่อมนุษย์ และในสิ่งที่พระองค์ทรงเผยเกี่ยวกับมนุษย์

ว่าหากพวกเขายังคงไม่ไล่ตามเสาะหาความจริง หากพวกเขายังคงไม่พยายามเข้าสู่ความเป็นจริง หากพวกเขายังคงไม่พยายามทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยและรู้จักพระเจ้าในขณะที่พวกเขาได้รับประสบการณ์

บพระวณะของพระองค์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะสูญเสียความหมายของการเชื่อในพระเจ้า พวกเขามองเห็นว่าไม่ว่าพวกเขาจะชื่นชมพระคุณของพระเจ้านักเพียงใด พวกเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของพวกเขา ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย หรือรู้จักพระเจ้าได้

และเห็นว่าหากผู้คนใช้ชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่มีวันสัมผัสถึงการเติบโต ได้รับชีวิต หรือสามารถได้รับความรอดได้ กล่าวโดยสรุปคือหากบุคคลหนึ่งไม่สามารถได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงและไร้ความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าโดยผ่านทางพระวณะของพระองค์ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะคงอยู่ในช่วงระยะของการท้อถอยวันวันคร่ำครวญ และไม่มีวันกลับหน้าแม้เพียงหนึ่งก้าวในการเติบโตของชีวิตของพวกเขา

หากเจ้าดำรงอยู่ในช่วงระยะของการท้อถอยตลอดไป หากเจ้าไม่มีวันเข้าสู่ความเป็นจริงของพระวณะของพระเจ้า

หากเจ้าไม่มีวันมีพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของเจ้า

หากเจ้าไม่มีวันครอบครองการเชื่อและความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าจะมีความเป็นไปได้ใดๆ

หรือไม่ที่พวกเขาจะได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์โดยพระเจ้า? ดังนั้น

ผู้ใดก็ตามที่เข้าสู่ความเป็นจริงแห่งพระวณะของพระเจ้า

ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับพระวณะของพระเจ้าเป็นชีวิตของพวกเขา

ผู้ใดก็ตามที่เริ่มยอมรับการติสสอนและการพิพากษาของพระเจ้า

ผู้ใดก็ตามที่อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเขาเริ่มเปลี่ยนแปลง และผู้ใดก็ตามที่มีหัวใจที่กระหายความจริง

ผู้ที่มีความอยากที่จะรู้จักพระเจ้า และความอยากที่จะยอมรับความรอดของพระเจ้า

เหล่านี้คือผู้ที่ครอบครองชีวิตอย่างแท้จริง นี่คือนักทดลองประเภทที่สี่อย่างแท้จริง

นั่นคือประเภทของเด็กที่กำลังเติบโต ผู้ที่อยู่ในช่วงระยะของวัยเด็ก

ประเภทที่ห้า : ช่วงระยะการเติบโตเต็มที่ของชีวิต หรือช่วงระยะของผู้ใหญ่

หลังจากได้รับประสบการณ์และเดินเตาะแตะผ่านช่วงระยะของวัยเด็ก

ซึ่งเป็นช่วงระยะของการเติบโตที่เต็มไปด้วยการขึ้นลงซ้ำๆ แล้ว ชีวิตของผู้คนก็จะกลายเป็นมีเสถียรภาพขึ้น

จึงหวนกลับมาเดินไปข้างหน้าของพวกเขาไม่หยุดยั้งเป็นครั้งคราวอีกต่อไป

และไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางพวกเขาได้ ถึงแม้ว่าเส้นทางข้างหน้าจะยังคงขรุขระและตะปุ่มตะป่ำ

แต่พวกเขาก็ไม่อ่อนแอหรือขลาดกลัวอีกต่อไป และพวกเขาไม่คล้าทางไปข้างหน้าหรือไม่รู้เหนือรู้ได้อีกต่อไป

รากฐานของพวกเขาหยั่งรากลึกภายในประสบการณ์จริงกับพระวณะของพระเจ้า

และหัวใจของพวกเขาได้รับการดึงดูดจากความทรงเกียรติและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พวกเขากระหายที่จะติดตามอย่างพระบาทของพระเจ้า ที่จะรู้เนื้อแท้ของพระเจ้า

และที่จะรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

ผู้คนในช่วงระยะนี้รู้อย่างชัดเจนแล้วว่าใครที่พวกเขาเชื่อ
และพวกเขารู้อย่างชัดเจนว่าเหตุใดพวกเขาจึงควรเชื่อในพระเจ้าและความหมายของชีวิตของพวกเขาเอง
และพวกเขารู้อย่างชัดเจนว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงแสดงออกคือความจริง
ในช่วงเวลาหลายปีที่พวกเขาได้รับประสบการณ์
พวกเขาระลึกได้ว่าหากปราศจากการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า
บุคคลหนึ่งจะไม่มีวันสามารถทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยหรือรู้จักพระเจ้าได้
และจะไม่มีวันสามารถมาอยู่เฉยๆพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างแท้จริง
ภายในหัวใจของผู้คนเหล่านี้คือความอยากอย่างยิ่งที่จะได้รับการทดสอบจากพระเจ้า
เพื่อที่พวกเขาอาจมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าในขณะที่ได้รับการทดสอบ
และเพื่อบรรลุถึงความรักที่บริสุทธิ์มากขึ้น
และในขณะที่เดียวกันก็สามารถเข้าใจและรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงยิ่งขึ้น
ผู้คนในช่วงระยะนี้ได้ใช้เวลาช่วงระยะของทารกและช่วงระยะของการชื่นชมพระคุณของพระเจ้าและการกินนม
ปึงของพวกเขาจนพอใจอย่างสมบูรณ์แล้ว
พวกเขาไม่วางความหวังอันพึงพอใจไว้ที่การทำให้พระเจ้าทรงทนยอมรับและแสดงความปรานีต่อพวกเขาอีกต่อไป
ป ในทางตรงกันข้าม
พวกเขากลับมั่นใจและหวังที่จะได้รับการติสอนและการพิพากษาอย่างไม่หยุดยั้งจากพระเจ้า
เพื่อที่จะแยกตัวพวกเขาเองออกจากอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของพวกเขาและทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัย
ความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้า และการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา
หรือเป้าหมายสุดท้ายของการไล่ตามเสาะหาของพวกเขา ทั้งหมดต่างชัดเจนอย่างยิ่งในหัวใจของพวกเขา ดังนั้น
ผู้คนในช่วงระยะของผู้ใหญ่ได้ใช้เวลาช่วงระยะของความเชื่อที่คลุมเครือ
ช่วงระยะที่พวกเขาอาศัยพระคุณเพื่อความรอด
ช่วงระยะของชีวิตที่ยังไม่เติบโตเต็มที่และไม่สามารถทนต่อการทดสอบ ช่วงระยะของความพรัมัว
ช่วงระยะของการคลำทาง ช่วงระยะของการไม่มีเส้นทางให้เดินบ่อยครั้ง
ช่วงเวลาที่ไม่นั่นคงของการสลับไปมาระหว่างความร้อนและความเย็นอย่างฉับพลัน
และช่วงระยะที่คนเราติดตามพระเจ้าโดยที่ปิดตาข้างหนึ่ง อย่างสมบูรณ์แล้ว
ผู้คนประเภทนี้ได้รับความรู้แจ้งและความกระจ่างของพระเจ้าบ่อยครั้ง
และมีส่วนร่วมในการสมาคมและการสื่อสารที่แท้จริงกับพระเจ้าบ่อยครั้ง
คนเราสามารถพูดได้ว่าผู้ที่ใช้ชีวิตในช่วงระยะนี้ได้จับความเข้าใจส่วนหนึ่งของน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว
ว่าพวกเขาสามารถพบหลักธรรมของความจริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำ

และว่าพวกเขาจะทำให้สมดังสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงปรารถนาอย่างไร นอกจากนั้น
พวกเขายังได้พบเส้นทางแห่งการรู้จักพระเจ้าแล้ว และได้เริ่มเป็นพยานต่อความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าแล้ว
ในช่วงระหว่างกระบวนการแห่งการเติบโตทีละน้อย
พวกเขาได้รับความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าทีละน้อย นั่นคือ
เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในการทรงสร้างมนุษยชาติ
และเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในการบริหารจัดการมนุษยชาติ พวกเขายังค่อยๆ
ได้รับความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าในแง่ของเนื้อแท้ด้วยเช่นกัน
ไม่มีมโนคติที่หลงผิดหรือการจินตนาการใดของมนุษย์ที่สามารถแทนที่ความรู้นี้ได้
ในขณะที่คนเราไม่สามารถพูดได้ว่าในช่วงระยะที่ห้านี้ชีวิตของบุคคลหนึ่งเติบโตเต็มที่อย่างสมบูรณ์
หรือว่าบุคคลนี้มีความชอบธรรมหรือครบบริบูรณ์ ถึงอย่างนั้น
บุคคลประเภทนี้ก็ได้อำนาจไปข้างหน้าสู่ช่วงระยะของการเติบโตเต็มที่ในชีวิตแล้ว
และสามารถมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
มาขึ้นประจักษ์กับพระวาระของพระเจ้าและเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้แล้ว
เพราะบุคคลประเภทนี้ได้รับประสบการณ์กับพระวาระของพระเจ้ามามากมายยิ่งนัก
ได้รับประสบการณ์กับการทดสอบนับไม่ถ้วน และได้รับประสบการณ์กับเหตุการณ์แห่งการบ่มวินัย
การพิพากษา และการตีสอนนับไม่ถ้วนจากพระเจ้า
การบ่มอบต่อพระเจ้าของพวกเขาจึงไม่ใช่การบ่มอบแบบสัมผัส แต่เป็นการบ่มอบที่แน่นอน
ความรู้ที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเจ้าได้แปลงรูปจากภาวะที่ไม่รู้ตัวเป็นความรู้ที่ชัดเจนและแม่นยำ
จากผิวเผินเป็นลึกซึ้ง จากเบลอและพร่ามัวเป็นพิถีพิถันและจับต้องได้
พวกเขาได้เปลี่ยนจากการคลำทางอย่างพากเพียรและการแสวงหาในเชิงรับเป็นความรู้อย่างไม่ต้องพยายามและก
ารเป็นพยานในเชิงรุก
สามารถกล่าวได้ว่าผู้คนในช่วงระยะนี้ครอบครองความจริงความเป็นจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า
ว่าพวกเขาได้ก้าวไปบนเส้นทางสู่ความเพียบพร้อม เช่นเดียวกับเส้นทางที่เปโตรเดิน นี่ก็บุคคลชนิดที่ห้า
ผู้ที่ใช้ชีวิตในช่วงระยะของการเติบโตเต็มที่—ช่วงระยะของผู้ใหญ่

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 3

สิทธิอำนาจของพระเจ้า (2)

วันนี้เราจะมาสานต่อสามัคคีธรรมของเราในหัวข้อ “พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์” เราได้สามัคคีธรรมกันในหัวข้อนี้ไปแล้วสองคราว คราวแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า และคราวที่สองเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า หลังจากที่ได้รับฟังการสามัคคีธรรมทั้งสองคราวนี้แล้ว พวกเจ้าได้รับความเข้าใจใหม่อย่างหนึ่งเกี่ยวกับพระอัตลักษณ์ พระสถานภาพ และเนื้อแท้ของพระเจ้าหรือไม่? ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเหล่านี้ช่วยให้พวกเจ้าสัมฤทธิ์ในความรู้ที่มีสาระและความมั่นใจในการดำรงอยู่ของพระเจ้ามากขึ้นหรือไม่? วันนี้เราวางแผนการที่จะขยายความในหัวข้อ “สิทธิอำนาจของพระเจ้า”

การเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าจากมุมมองระดับมหัพภาคและจุลภาค

สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นเป็นเอกลักษณ์ เป็นการแสดงออกอันมีคุณลักษณะเฉพาะและเป็นเนื้อแท้เป็นพิเศษ อันเป็นพระอัตลักษณ์ของพระเจ้าพระองค์เอง อันเป็นสิ่งที่ไม่มีในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างและไม่ได้ทรงสร้างใด ๆ นั่นก็คือ มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจประเภทนี้ กล่าวคือ มีเพียงพระผู้สร้าง—พระเจ้าพระผู้ทรงเอกลักษณ์—ที่ได้รับการแสดงออกมาในแบบนี้และมีเนื้อแท้เช่นนี้ แล้วเช่นนั้น เหตุใดหรือพวกเราจึงควรพูดคุยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า? สิทธิอำนาจของพระเจ้าพระองค์เองนั้นมีความแตกต่างจาก “สิทธิอำนาจ” ที่มนุษย์คิดฝันในใจของเขาอย่างไร? อะไรหรือที่พิเศษเกี่ยวกับมัน? เหตุใดการพูดคุยเกี่ยวกับมันในที่นี้จึงมีนัยสำคัญเป็นพิเศษ? พวกเจ้าแต่ละคนพึงพิจารณาหัวเรื่องนี้โดยรอบคอบเถิด สำหรับผู้คนส่วนใหญ่ นั่น “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” คือแนวคิดที่คลุมเครือ เป็นแนวความคิดที่จำเป็นต้องมีความพยายามอย่างใหญ่หลวงที่จะทำความเข้าใจ และการอภิปรายใดๆ ในเรื่องนี้ก็มีแนวโน้มไปในเชิงนามธรรม ดังนั้น จึงมักจะมีช่องโหว่ระหว่างความรู้ที่มนุษย์สามารถมีได้เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้ากับเนื้อแท้ของสิทธิอำนาจของพระเจ้าอยู่เสมอ ในการที่จะเชื่อมช่องโหว่นี้ให้ติดกัน ทุกคนต้องค่อยๆ มาทำความรู้จักสิทธิอำนาจของพระเจ้าโดยผ่านทางผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ สิ่งต่างๆ และปรากฏการณ์หลากหลายที่อยู่ภายในการเอื้อมถึงของมนุษย์และภายในความสามารถของพวกเขาที่จะเข้าใจในชีวิตจริงของพวกเขา แม้ว่าวลี “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” อาจดูยากที่จะหยั่งลึก แต่สิทธิอำนาจของพระเจ้าก็ไม่ได้เป็นนามธรรมเสียทั้งหมด พระองค์ทรงปรากฏอยู่กับมนุษย์โดยตลอดทุกนาทิจของชีวิตมนุษย์ ทรงนำทางเขาโดยตลอดในทุกๆ วัน ดังนั้น ในชีวิตจริงแล้ว

ทุกตัวบุคคลจำเป็นจะต้องมองเห็นและได้รับประสบการณ์ในแง่มุมที่จับต้องได้มากที่สุดแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้า แ่มุมที่จับต้องได้นี้เองที่เป็นข้อพิสูจน์เพียงพอว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นมีอยู่จริง และมันอำนาจให้คนเราระลึกได้และจับใจความได้อย่างครบถ้วนในข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจดังกล่าวอยู่

พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมา และเมื่อได้ทรงสร้างมันแล้ว พระองค์ทรงมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่ง

นอกเหนือจากการทรงมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งแล้ว พระเจ้ายังทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง แนวคิดที่ว่า “พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง” นี้ หมายความว่าอย่างไร? เรื่องนี้สามารถอธิบายได้ว่าอย่างไร? มันจะนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตจริงได้อย่างไร?

การเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงทำการควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างนั้น

สามารถนำไปสู่การเข้าใจสิทธิอำนาจของพระองค์ได้อย่างไร? จากวลี “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” นี่เองที่พวกเราควรมองเห็นว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงควบคุมนั้นหาใช่ส่วนหนึ่งของหมู่ดาวเคราะห์ไม่ และไม่ใช่ว่าส่วนหนึ่งของสิ่งทรงสร้าง และยังไม่ใช่ส่วนหนึ่งของมนุษย์ชน แต่เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง จากสิ่งที่มีขนาดใหญ่โตไปจนถึงสิ่งที่เล็กเป็นจุณ จากสิ่งที่มองเห็นได้ไปจนถึงสิ่งที่มองไม่เห็น จากหมู่ดาวแห่งห้วงจักรวาลไปจนถึงสิ่งต่างๆ ที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก

ตลอดจนเหล่าจุลชีพที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า และสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่ดำรงอยู่ในรูปแบบอื่นๆ

นี่คือนิยามอันเที่ยงตรงของ “ทุกสิ่งทุกอย่าง” ที่พระเจ้าทรง “ทำการควบคุม” กล่าวคือ

มันคือวงเขตแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ ขอบข่ายแห่งอธิปไตยและกฎเกณฑ์ของพระองค์

ก่อนที่มนุษย์ชาตินี้จะเกิดขึ้น ห้วงจักรวาล—ดาวเคราะห์ทั้งมวลและหมู่ดาวทั้งหมดในสวรรค์—ได้ดำรงอยู่ก่อนแล้ว ในระดับมหัพภาค

เทพฟ้าทั้งหลายนี้มีการโคจรตลอดมาอย่างเป็นปกติภายใต้การควบคุมของพระเจ้าสำหรับการดำรงอยู่ทั้งหมดทั้งสิ้นของพวกมัน ไม่ว่าจะผ่านไปหลายปีดีดักอย่างไร ดาวเคราะห์ใดไปถึงจุดใด ณ เวลาเฉพาะใด

ดาวเคราะห์ใดทำหน้าที่ใดและเมื่อใด ดาวเคราะห์ใดหมุนรอบตัวเองไปกับวงโคจรใด และมันจะหายลับไป

หรือถูกแทนที่เมื่อใด—สิ่งทั้งมวลเหล่านี้ดำเนินหน้าไปโดยปราศจากความผิดพลาดแม้เพียงเล็กน้อย

ตำแหน่งของดาวเคราะห์และระยะห่างระหว่างพวกมันทั้งหมดเป็นไปตามแบบแผนต่างๆ อันรัดกุม

ซึ่งทั้งหมดนั้นสามารถพรรณนาได้โดยข้อมูลอันเที่ยงตรง ไม่ว่าจะเส้นทางที่พวกมันเดินทางร่วมไป

ความเร็วและแบบแผนของวงโคจรของพวกมัน เวลาที่พวกมันไปอยู่ในตำแหน่งต่างๆ อันหลากหลาย—

ทั้งหมดเหล่านี้สามารถบอกปริมาณได้อย่างเที่ยงตรงและพรรณนาได้โดยกฎพิเศษต่างๆ

หลายชั่วกับชั่วกัลป์ที่ดาวเคราะห์ทั้งหลายได้ดำเนินไปตามกฎเหล่านี้โดยปราศจากการเบี่ยงเบนแม้เพียงเล็กน้อย

ไม่มีอำนาจใดสามารถเปลี่ยนหรือขัดขวางวงโคจรของพวกมันหรือแบบแผนที่พวกมันดำเนินตามได้
เนื่องจากกฎพิเศษต่างๆ ที่ปกครองการเคลื่อนไหวของพวกมัน
และข้อมูลอันเที่ยงตรงที่พรรณนาเกี่ยวกับพวกมันนั้นถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
พวกมันดำเนินไปตามกฎเหล่านี้ด้วยตัวเองภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระผู้สร้าง
ในระดับระดับมหัพภาค ไม่ยากที่มนุษย์จะค้นพบแบบแผนบางอย่าง ข้อมูลบางอย่าง
และกฎหรือปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดและไม่สามารถอธิบายได้
แม้มนุษย์ชาติไม่ยอมรับแต่โดยดีว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง และไม่ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า
พระผู้สร้างได้ทรงทำทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมาและทรงมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง
และยิ่งไปกว่านั้นไม่ได้ระลึกถึงการดำรงอยู่แห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง ไม่ว่าจะอย่างไร
เหล่านักวิทยาศาสตร์ นักดาราศาสตร์ และนักฟิสิกส์ทั้งหลายก็กำลังค้นพบกันมากขึ้นเรื่อยๆ ว่า
การดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งในจักรวาล
และหลักการกับแบบแผนที่บ่งบอกการเคลื่อนที่ของพวกมันทั้งหมดนั้นถูกปกครองและควบคุมโดยพลังงานมืดอัน
มหาศาลที่มองไม่เห็นอย่างหนึ่ง ข้อเท็จจริงนี้ทำให้มนุษย์จำต้องยอมเผชิญหน้าและยอมรับรู้ว่า
มีหนึ่งเดียวผู้ทรงฤทธิ์ในท่ามกลางแบบแผนการเคลื่อนที่เหล่านี้ที่กำลังทรงจัดวางเรียบเรียงทุกสิ่งทุกอย่าง
อุทยานภาพของพระองค์นั้นเหนือปกติ
และแม้ว่าไม่มีใครสามารถมองเห็นโฉมพระพักตร์ที่แท้จริงของพระองค์ได้
พระองค์ก็ยังทรงปกครองและควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างในทุกชั่วขณะอยู่ดี
ไม่มีมนุษย์คนใดหรือพลังกำลังใดเลยที่สามารถล่วงล้ำอธิปไตยของพระองค์ได้
ครั้นได้เผชิญกับข้อเท็จจริงนี้แล้ว มนุษย์จำต้องระลึกว่า กฎต่างๆ
ที่กำลังปกครองการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งนั้นไม่สามารถถูกควบคุมได้โดยมนุษย์
ไม่สามารถเปลี่ยนได้โดยใครก็ตาม เขาต้องยอมรับแต่โดยดีอีกด้วยว่า
มนุษย์นั้นไม่สามารถเข้าใจกฎเหล่านี้ได้อย่างครบถ้วน และกฎเหล่านี้ไม่ได้กำลังเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
แต่ถูกบงการโดยอธิปไตยหนึ่ง
เหล่านี้คือการแสดงออกทั้งหมดของสิทธิอำนาจแห่งพระเจ้าที่มนุษย์ชนสามารถรับรู้ได้ในระดับมหัพภาค
ในระดับจุลภาคนั้น ภูเขา แม่น้ำ ทะเลสาบ ทะเล และแผ่นดินใหญ่ทั้งหมดที่มนุษย์อาจมองเห็นบนแผ่นดินโลก
ทุกฤดูกาลที่เขาได้ผ่านประสบการณ์มา ทุกสรรพสิ่งที่อาศัยอยู่ในโลก รวมถึงพืชพรรณ สัตว์ จุลชีพ และมนุษย์
ล้วนอยู่ภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระเจ้าทั้งสิ้น ภายใต้อธิปไตยและการควบคุมของพระเจ้านั้น
ทุกสรรพสิ่งเกิดขึ้นหรือหายไปโดยสอดคล้องกับพระคำริของพระองค์ กฎต่างๆ
ที่เกิดขึ้นมาควบคุมการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้ และสิ่งเหล่านี้เจริญเติบโตและเพิ่มทวีคูณไปด้วยกันกับกฎเหล่านี้

ไม่มีมนุษย์หรือสิ่งใดเลยที่อยู่เหนือกฎเหล่านี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? คำตอบเดียวก็คือ เป็นเพราะสิทธิอำนาจของพระเจ้า หรือพูดอีกอย่างว่า เป็นเพราะพระคำของพระเจ้าและพระวาทะของพระเจ้า เพราะการกระทำของพระเจ้าพระองค์เองด้วยตัวพระองค์เอง นี่หมายความว่า สิทธิอำนาจของพระเจ้าและพระกมลของพระเจ้านี้เองที่ทำให้กำเนิดกฎเหล่านี้ที่ขยับเปลี่ยนและเปลี่ยนไปตามพระคำริแห่งพระองค์

และการขยับเปลี่ยนและการเปลี่ยนไปเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเกิดขึ้นหรือเลื่อนหายไปก็เพื่อประโยชน์ของแผนการของพระองค์ ยกตัวอย่างเช่น การเกิดโรคระบาด พวกมันเริ่มโดยปราศจากการเตือน ไม่มีใครเลยที่รู้จักกำเนิดของพวกมันและเหตุผลที่แท้จริงว่าเหตุใดพวกมันจึงเกิดขึ้น และเมื่อใดก็ตามที่โรคระบาดหนึ่งลามไปถึงบางสถานที่ พวกที่ถูกชี้ชะตากรรมไว้จะไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากหายนะได้

วิทยาศาสตร์ของมนุษย์เข้าใจว่าโรคระบาดทั้งหลายเกิดจากการแพร่ระบาดของจุลินทรีย์ที่เป็นอันตรายหรือร้ายแรง และความเร็ว ขอบเขต และวิธีแพร่เชื้อของพวกมันนั้นไม่สามารถคาดทำนายหรือควบคุมได้โดยวิทยาศาสตร์ของมนุษย์ แม้ผู้คนต่อต้านโรคระบาดทั้งหลายในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้

แต่พวกเขาก็ไม่สามารถควบคุมได้ว่าผู้คนใดหรือสัตว์ใดที่จะได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อโรคระบาดก่อเริ่มขึ้น สิ่งเดียวที่มนุษย์ทำได้ก็คือ พยายามป้องกันพวกมัน ด้านทานพวกมัน และศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพวกมัน

แต่ไม่มีใครรู้เหตุรากเหง้าที่อธิบายการเกิดขึ้นและการสิ้นสุดของโรคระบาดแต่ละโรคใดๆ เลย และไม่มีใครสามารถควบคุมพวกมันได้ ครั้นได้เผชิญกับการเกิดขึ้นและการแพร่ระบาดของโรคระบาดหนึ่งแล้ว มาตรการแรกที่มนุษย์ใช้ก็คือ การพัฒนาวัคซีนหนึ่งขึ้นมา

แต่บ่อยครั้งที่โรคระบาดวายลงไปเองก่อนที่วัคซีนจะพร้อมใช้ เหตุใดเล่าโรคระบาดเหล่านั้นจึงวายตัวลง? บ้างก็พูดว่าพวกเชื้อโรคถูกควบคุมไว้ได้แล้ว ในขณะที่คนอื่นๆ พากันพูดว่า พวกมันวายลงไปก็เพราะการเปลี่ยนไปของฤดูกาลต่างๆ [...]

ในส่วนของการที่ว่าการคาดเดาไปส่งเดชนี้ฟังขึ้นหรือไม่นั้น วิทยาศาสตร์กลับไม่สามารถให้คำอธิบายและไม่สามารถให้คำตอบที่แน่ชัดได้ มนุษยชาติต้องไม่เพียงให้ความสำคัญกับการคาดเดาเหล่านี้

แต่ต้องให้ความสำคัญกับการขาดความเข้าใจและความหวาดกลัวของมนุษยชนที่มีต่อโรคระบาดต่างๆ ด้วยเช่นกัน ในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย ไม่มีใครรู้เลยว่า เหตุใดโรคระบาดต่างๆ จึงเริ่มขึ้น หรือว่าเหตุใดพวกมันจึงจบลง ด้วยเหตุที่มนุษยชาติมีความเชื่ออยู่แค่ในวิทยาศาสตร์

วางใจในวิทยาศาสตร์ทั้งหมดทั้งสิ้น และไม่ได้ระลึกได้ถึงสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
หรือยอมรับอธิปไตยของพระองค์ พวกเขาจึงจะไม่มีวันลู่ถึงคำตอบเลย

ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้า ทุกสรรพสิ่งถือกำเนิด ใช้ชีวิต

และพินาศไปก็เพราะสิทธิอำนาจแห่งพระองค์และการบริหารจัดการของพระองค์

บางสิ่งมาและไปอย่างเงียบเชียบ

และมนุษย์ไม่สามารถบอกได้ว่าพวกมันมาจากไหนหรือจับความเข้าใจในแบบแผนที่พวกมันดำเนินตามได้
นับประสาอะไรที่จะเข้าใจเหตุผลต่างๆ ว่าทำไมพวกมันจึงมาและไป

แม้ว่ามนุษย์สามารถมองเห็นทั้งหมดที่ผ่านมาท่ามกลางทุกสรรพสิ่งด้วยตาของตนเอง

และได้ยืนมันด้วยหูของเขา และสามารถได้รับประสบการณ์กับมันด้วยกายของตนเอง

แม้ว่ามันทั้งหมดจะมีอิทธิพลต่อมนุษย์ และแม้ว่ามนุษย์จับความเข้าใจในความไม่ปกติสัมพัทธ์ ความเป็นปกติ
หรือแม้แต่ความแปลกประหลาดของปรากฏการณ์อันหลากหลายไปโดยจิตได้สำนึก

เขาก็ยังคงไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์เหล่านั้น

ซึ่งเป็นน้ำพระทัยและพระกมลของพระผู้สร้าง มีเรื่องเล่ามากมายเบื้องหลังปรากฏการณ์เหล่านี้

หลายความจริงที่ถูกซ่อนไว้ เนื่องจากมนุษย์ได้พเนจรห่างไกลไปจากพระผู้สร้าง

และเนื่องจากเขาไม่ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า สิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง

เขาจะไม่มีวันรู้และจับใจความทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นภายใต้อธิปไตยแห่งสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างเลย

เพราะโดยส่วนใหญ่แล้ว

การควบคุมและอธิปไตยของพระเจ้าเกินล้ำไปกว่าขอบเขตแห่งการจินตนาการของมนุษย์

ขอบเขตของความรู้ของมนุษย์ ขอบเขตของความเข้าใจของมนุษย์

และขอบเขตของสิ่งที่วิทยาศาสตร์ของมนุษย์สามารถสัมผัสได้

นั่นก็คือเหนือล้ำกว่าขอบเขตความรู้ของมนุษยชาติที่ทรงสร้าง บางคนกล่าวว่า

“พระเจ้าไม่เคยได้เป็นพยานในอธิปไตยของพระเจ้าด้วยตัวตัวเอง

เจ้าจะสามารถเชื่อได้อย่างไรว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจแห่งพระองค์?”

การมองเห็นไม่ใช่การเชื่อเสมอไป ทั้งยังไม่ใช่การระลึกได้และความเข้าใจเสมอไป ดังนั้นแล้ว

ความเชื่อมาจากไหนหรือ? เราสามารถกล่าวได้อย่างมั่นใจว่า

“ความเชื่อมาจากระดับและความลึกซึ้งของการจับความและประสบการณ์ของผู้คนเกี่ยวกับความเป็นจริงและเห
ตุรากรแห่งสิ่งต่างๆ” หากเจ้าเชื่อว่าพระเจ้างuardอยู่จริง แต่เจ้าไม่สามารถระลึกได้

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าสามารถรับรู้ได้ถึงข้อเท็จจริงแห่งการควบคุมของพระเจ้าและอธิปไตยของพระเจ้าเหนือทุกสร
รพสิ่งแล้วหรือ เช่นนั้นแล้วในหัวใจของเจ้าเจ้าก็จะไม่มีวันยอมรับ ว่าพระเจ้างuardมีสิทธิอำนาจประเภทนี้

ว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นเป็นเอกลักษณ์

เจ้าจะไม่มีความยอมรับพระเจ้าผู้สร้างเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเจ้าอย่างแท้จริง

ชะตากรรมของมนุษยชาติและชะตากรรมแห่งจักรวาลมีอาจแยกจากอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างได้

พวกเจ้าทุกคนล้วนเป็นผู้ใหญ่ บางคนอยู่ในวัยกลางคน บางคนได้เข้าสู่วัยชราแล้ว

พวกเจ้ามาจากการไม่เชื่อในพระเจ้าจนมาถึงการเชื่อในพระองค์

และจากการเริ่มต้นเชื่อในพระเจ้ามาสู่การยอมรับพระวาทะของพระองค์

และการได้รับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์

พวกเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยของเจ้ามากเพียงใด? เจ้าได้รับ

ความรู้ความเข้าใจเชิงลึกอะไรเข้ามาในชะตากรรมมนุษย์บ้าง?

คนเราสามารถสัมผัสได้ในทุกสิ่งที่คนเราอยากได้อะไรในชีวิตหรือไม่?

ตลอดไม่ก็ทศวรรษแห่งการดำรงอยู่ของพวกเจ้า

มีก็อย่างที่ว่าพวกเจ้าสามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ในทางที่พวกเจ้าปรารถนา?

มีก็อย่างที่เกิดขึ้นโดยที่เจ้าไม่เคยคาดหวัง? มีสักอย่างที่มาในแบบของความประหลาดใจอันน่าอัศจรรย์?

มีก็อย่างที่ผู้คนยังคงรอคอยต่อไปในความมุ่งหวังว่าพวกมันจะให้ดอกผล—กำลังรอคอยช่วงเวลาที่เหมาะสม

กำลังรอคอยน้ำพระทัยแห่งฟ้าโดยไม่รู้สึกตัว? มีก็อย่างที่ทำให้ผู้คนรู้สึกอับจนหนทางและถูกขัดขวาง?

ทุกคนเต็มไปด้วยความหวังเกี่ยวกับชะตากรรมของพวกเขา

กำลังคาดหวังว่าทุกอย่างในชีวิตของพวกเขาจะเป็นไปดังที่พวกเขาปรารถนา

ว่าพวกเขาจะไม่ขาดแคลนอาหารหรือเครื่องนุ่งห่ม ว่าโชคชะตาของพวกเขาจะบังเกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์

ไม่มีใครเลยที่ต้องการชีวิตซึ่งยากจนและถูกเอารัดเอาเปรียบ เต็มไปด้วยความยากลำบาก

และรุมเร้าไปด้วยหายนะ แต่ผู้คนไม่อาจรู้ล่วงหน้าหรือควบคุมสิ่งเหล่านี้ได้ บางทีสำหรับบางคนแล้ว

อดีตเป็นเพียงประสบการณ์อันยุ่งเหยิงปะปน พวกเขาไม่เคยเรียนรู้ในสิ่งที่น้ำพระทัยแห่งฟ้าเป็น

และพวกเขาก็ไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำว่าน้ำพระทัยแห่งฟ้าคืออะไร พวกเขาดำเนินชีวิตของตัวเองไปอย่างไม่คิดอะไร

เหมือนพวกสัตว์ทั้งหลายที่ใช้ชีวิตไปวันๆ ไม่ใส่ใจเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษยชาติ หรือเหตุผลที่มนุษย์มีชีวิต

หรือวิธีที่มนุษย์ควรใช้ชีวิต ผู้คนเหล่านี้ถึงวัยชราโดยที่ไม่ได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับชะตากรรมของมนุษย์เลย

และกระทั่งช่วงเวลาที่พวกเขาตาย พวกเขายังไม่รู้เลยว่าอะไรคือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิต

ผู้คนเหล่านั้นได้ตายไปแล้ว พวกเขามีชีวิตอยู่โดยปราศจากจิตวิญญาณ พวกเขาคือสัตว์ป่า

แม้ว่าผู้คนใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การทรงสร้างและได้รับความชื่นชมยินดีมาจากหลายทางที่โลกสนองความต้องการที่

จำเป็นในทางวัตถุของพวกเขาจนเป็นที่พึงพอใจ

และแม้ว่าพวกเขามองเห็นโลกในทางวัตถุนี้อาจกำลังก้าวหน้าไปอย่างสม่ำเสมอ

แต่ประสบการณ์ของตัวพวกเขาเอง—สิ่งที่หัวใจและจิตวิญญาณของพวกเขารู้สึกและได้รับประสบการณ์—นั้น
ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ในทางวัตถุเลย และไม่มีอะไรเลยในทางวัตถุที่เป็นสิ่งซึ่งใช้แทนประสบการณ์
ประสบการณ์คือความระลึกที่ลึกลงไปในหัวใจของคนเรา เป็นบางสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า
ความระลึกนี้มีอยู่ในความเข้าใจของคนเราและการรับรู้ของคนเราเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์และชะตากรรมมนุษย์
และบ่อยครั้งที่มันนำทางเราไปสู่การเข้าใจว่า

องค์เจ้านายผู้ไม่มีใครพบเห็นนั้นกำลังทรงจัดการเตรียมการสิ่งต่างๆ ทั้งหมด

กำลังทรงจัดวางเรียบเรียงทุกอย่างสำหรับมนุษย์ ในท่ามกลางสิ่งนี้ทั้งหมด

คนเราจำเป็นต้องยอมรับการจัดการเตรียมการและการจัดวางเรียบเรียงของชะตากรรม

คนเราจำเป็นต้องยอมรับเส้นทางข้างหน้าที่พระผู้สร้างได้วางเอาไว้

อธิปไตยของพระผู้สร้างเหนือชะตากรรมของคนเรา นี่ก็ข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งไม่มีข้อโต้แย้ง

ไม่สำคัญว่าคนเรามีความความรู้ความเข้าใจเชิงลึกหรือมีท่าทีใดเกี่ยวกับชะตากรรม

แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงนี้ได้

ในทุกๆ วัน เจ้าจะไปไหน เจ้าจะทำอะไร ใครหรืออะไรที่พวกเจ้าจะเผชิญ เจ้าจะพูดอะไร

จะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า—มีอันใดหรือในสิ่งนี้ ที่สามารถคาดทำนายได้?

ผู้คนไม่สามารถล่วงรู้การเกิดเหตุทั้งหมดเหล่านี้ได้

นับประสาอะไรที่จะสามารถควบคุมวิธีที่สถานการณ์เหล่านี้จะก่อตัวขึ้นมาได้ ในชีวิตนั้น

เหตุการณ์ที่ไม่อาจรู้ล่วงหน้าได้เหล่านี้เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

เหตุการณ์เหล่านี้เป็นการเกิดเหตุประจำวันทั่วไปอย่างหนึ่ง

ความผันผวนรายวันเหล่านี้และวิธีที่พวกมันคลี่คลายตัวออกมา

หรือรูปแบบที่พวกมันเกิดขึ้นตามกันนั้นเป็นสิ่งเตือนจำสม่ำเสมอต่อมนุษยชาติ

ว่าไม่มีอะไรเลยที่เกิดขึ้นแบบสุ่ม ว่ากระบวนการเกิดของแต่ละเหตุการณ์

ธรรมชาติอันมีอาจหลบหลีกได้ของแต่ละเหตุการณ์นั้นไม่อาจขยับเปลี่ยนได้โดยเจตจำนงของมนุษย์

ทุกการเกิดเหตุสื่อถึงการดักเตือนจากพระผู้สร้างมาสู่มนุษยชน

และส่งข่าวมาด้วยเช่นกันว่ามนุษย์ไม่สามารถควบคุมชะตากรรมของตนเองได้

ทุกเหตุการณ์คือการตอบโต้ความป่าเถื่อน ความทะเยอทะยานลุ่มๆ แล้งๆ

และความอยากที่จะกุมชะตากรรมของตนไว้ในมือตัวเองของมนุษย์

เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเหมือนการฟาดตอบอย่างรุนแรงลงบนใบหน้าของมนุษยชาติ ที่ละคน

บีบให้ผู้คนพิจารณาเสียใหม่ว่า ในท้ายที่สุดแล้ว ใครกันที่ปกครองและควบคุมชะตากรรมของพวกเขา

และเมื่อความทะเยอทะยานและความอยากทั้งหลายของพวกเขาถูกขัดขวางและทำลายจนป่นปี้

จึงเป็นธรรมดาที่มนุษย์ย่อมมาถึงการยอมรับชะตากรรมที่รอทำอยู่โดยไม่รู้สึกตัว—การยอมรับความเป็นจริง
ยอมรับน้ำพระทัยแห่งฟ้าและอธิปไตยของพระผู้สร้าง

จากความผันผวนรายวันเหล่านี้สู่ชะตากรรมของชีวิตมนุษย์ทั้งหลายทั้งสิ้น

หามิอันใดเลยที่ไม่ได้เปิดเผยแผนการของพระผู้สร้างและอธิปไตยของพระองค์ หามิอันใดเลยที่ไม่ได้ส่งข่าวว่า
“สิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างนั้นมีอากำเกินได้” ที่ไม่ได้สื่อความจริงอันเป็นนิรันดร์ที่ว่า
“สิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างนั้นสูงสุด”

ชะตากรรมของมนุษยชาติและของจักรวาลพันเกี่ยวกันอย่างใกล้ชิดกับอธิปไตยของพระผู้สร้าง

ผูกติดกับการจัดวางเรียบเรียงของพระผู้สร้างโดยมีอากำแยกกัน ในท้ายที่สุดแล้ว

ชะตากรรมเหล่านั้นก็ไม่อาจแยกจากสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างได้ ในกฎแห่งทุกสรรพสิ่ง

มนุษย์จึงได้เข้าใจการจัดวางเรียบเรียงของพระผู้สร้าง และอธิปไตยของพระองค์

ในกฎเกณฑ์แห่งการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง เขาจึงได้รับการปกครองของพระผู้สร้าง

ในชะตากรรมของทุกสรรพสิ่ง เขาจึงได้อนุমানเกี่ยวกับวิธีต่างๆ

ที่พระผู้สร้างทรงนำอธิปไตยของพระองค์มาบังคับใช้และควบคุมพวกเขา

และในวงจรชีวิตของมนุษย์และทุกสรรพสิ่ง

มนุษย์จึงได้มารับประสบการณ์อย่างแท้จริงในการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างเพื่อ

ทุกสรรพสิ่งและสิ่งมีชีวิต เพื่อเป็นพยานว่าการจัดวางเรียบเรียงและการจัดเตรียมเหล่านั้นเข้ามาแทนที่กฎ

กฎเกณฑ์ และขนบประเพณีทางโลกทั้งหมด พลังและอำนาจอื่นๆ ทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนี้

มนุษยชาติจึงจำต้องยอมรับว่าอธิปไตยของพระผู้สร้างนั้นมีอากำฝ่าฝืนได้โดยสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างใดๆ ยอมรับว่า

ไม่มีพลังใดสามารถช่วงชิงอำนาจหรือดัดแปลงเหตุการณ์และสิ่งต่างๆ ที่พระผู้สร้างได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า

ภายใต้กฎและกฎเกณฑ์แห่งพระเจ้านี้เองที่มนุษย์และทุกสรรพสิ่งล้วนมีชีวิตอยู่และขยายเผ่าพันธุ์แล้วรุ่นเล่า

นี้ไม่ใช่รูปจำลองที่แท้จริงของสิทธิอำนาจแห่งพระผู้สร้างหรือ? แม้ว่าในกฎต่างๆ

ที่ตั้งขึ้นตามวัตถุประสงค์

มนุษย์มองเห็นอธิปไตยของพระผู้สร้างและการสถาปนาของพระองค์สำหรับทุกเหตุการณ์และทุกสรรพสิ่ง

มีผู้คนมากเท่าใดเล่าที่สามารถจับความเข้าใจหลักการของอธิปไตยแห่งพระผู้สร้างเหนือจักรวาลได้?

มีผู้คนมากเท่าใดที่สามารถรู้จัก ระลึกได้ ยอมรับ

และบนอบอย่างแท้จริงต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างที่มีเหนือชะตากรรมของพวกเขา

เอง? ใครเล่าเมื่อได้เชื่อในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระผู้สร้างเหนือทุกสรรพสิ่งแล้ว

จะเชื่อและระลึกอย่างแท้จริงว่า พระผู้สร้างทรงบงการชะตากรรมชีวิตของเหล่ามนุษย์ด้วยเช่นกัน?

ใครเล่าที่สามารถจับใจความได้อย่างแท้จริงในข้อเท็จจริงที่ว่าชะตากรรมของมนุษย์นั้นวางอยู่ในฝ่าพระหัตถ์แห่ง

งพระผู้สร้าง? ทำที่แบบใดที่มนุษย์ชาติควรมีต่ออธิปไตยของพระผู้สร้างเมื่อเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงที่ว่า พระองค์ทรงปกครองและควบคุมชะตากรรมของมนุษยชาติ?

นั่นเป็นการตัดสินใจอย่างหนึ่งซึ่งมนุษย์ทุกคนที่กำลังเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนี้ต้องทำเพื่อตัวเอง

หัวเลี้ยวหัวต่อหกจุดในชีวิตมนุษย์

ในครรลองของชีวิตคนเรา บุคคลทุกคนมาถึงซึ่งหัวเลี้ยวหัวต่อที่วิกฤติชุดหนึ่ง

เหล่านี้คือขั้นตอนพื้นฐานที่สุดและสำคัญที่สุดที่กำหนดชะตากรรมในชีวิตของบุคคล

ที่ตามมาต่อไปนี้คือการบรรยายโดยย่อเกี่ยวกับเครื่องหมายบอกทางเหล่านี้ที่ทุกบุคคลต้องผ่านในครรลองแห่งชีวิตของพวกเขา

หัวเลี้ยวหัวต่อแรก: การเกิด

สถานที่เกิดของบุคคล ครอบครัวที่พวกเขาเกิดมา เพศ รูปลักษณ์ และเวลาเกิดของคนเรา—

เหล่านี้คือรายละเอียดของหัวเลี้ยวหัวต่อแรกของชีวิตบุคคล

ไม่มีใครเลยที่อาจเลือกรายละเอียดที่แน่นอนของหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ได้

รายละเอียดเหล่านี้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้ามาแล้วโดยพระผู้สร้าง

รายละเอียดเหล่านี้ไม่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมภายนอกในทางใดเลย และไม่มีปัจจัยที่มนุษย์สร้างขึ้นใดๆ

เลยที่สามารถเปลี่ยนข้อเท็จจริงเหล่านี้ ซึ่งถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระผู้สร้าง เนื่องจาก

การที่บุคคลหนึ่งจะถือกำเนิดมานั้น มีความหมายว่า

พระผู้สร้างได้ทรงล่วงขั้นตอนแรกของชะตากรรมที่พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมการสำหรับบุคคลนั้นแล้ว

เนื่องเพราะพระองค์ได้ทรงลิขิตรายละเอียดเหล่านี้ทั้งหมดไว้ล่วงหน้ามาแล้ว

จึงไม่มีผู้ใดเลยที่มีพลังอำนาจในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดใดๆ เหล่านี้

ไม่ว่าชะตากรรมที่ตามมาของบุคคลนั้นจะเป็นเช่นไร เงื่อนไขการเกิดของคนเรานั้นได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว

และจะคงอยู่อย่างถาวรเป็น กล่าวคือ

รายละเอียดเหล่านี้ไม่ได้รับอิทธิพลมาจากชะตากรรมในชีวิตของคนเราแต่อย่างใดเลย

อีกทั้งพวกมันยังไม่มีผลกระทบในทางใดต่ออธิปไตยของพระผู้สร้างที่มีเหนือชะตากรรมในชีวิตของคนเรา

1. ชีวิตใหม่ถือกำเนิดออกมาจากแผนการของพระผู้สร้าง

รายละเอียดใดของหัวเลี้ยวหัวต่อแรก—สถานที่เกิดของคนเรา ครอบครัวของคนเรา เพศของคนเรา

รูปลักษณ์ทางกายภาพของคนเรา เวลาเกิดของคนเรา—หรือที่บุคคลหนึ่งสามารถเลือกได้? เห็นได้ชัดว่า

การเกิดของคนเรานั้นเป็นเหตุการณ์เชิงรับ คนเราเกิดมาโดยไม่รู้ตัว ในสถานที่เฉพาะแห่งหนึ่ง ณ เวลาเฉพาะเวลาหนึ่ง ในครอบครัวเฉพาะครอบครัวหนึ่ง ด้วยรูปลักษณะทางกายภาพเฉพาะรูปลักษณะหนึ่ง คนเราได้กลายเป็นสมาชิกของครัวเรือนเฉพาะครัวเรือนหนึ่ง เป็นกึ่งก้านของแผนภูมิลำดับเครือญาติของวงศ์ตระกูลเฉพาะตระกูลหนึ่ง คนเราไม่มีทางเลือก ณ หัวเลี้ยวหัวต่อแรกของชีวิตนี้ ทว่าการเกิดเข้าสู่สภาพแวดล้อมที่ตายตัวตามแผนการของพระผู้สร้าง เข้าสู่ครอบครัวที่เจาะจง ด้วยเพศและรูปลักษณะที่เจาะจง และ ณ เวลาที่เจาะจงซึ่งเชื่อมโยงใกล้ชิดกับครรลองแห่งชีวิตของบุคคล บุคคลหนึ่งสามารถทำอะไรได้หรือ ณ หัวเลี้ยวหัวต่ออันวิฤตนี้? ทุกคนได้รับการบอกเล่าว่า คนเราไม่มีทางเลือกเกี่ยวกับรายละเอียดเหล่านี้แม้เพียงอย่างเดียวที่เกี่ยวข้องกับการเกิด หากไม่ใช่เพราะการลิขิตล่วงหน้าของพระผู้สร้างและการทรงนำของพระองค์ ชีวิตหนึ่งซึ่งได้ถือกำเนิดใหม่เข้ามาในพิภพนี้ย่อมไม่รู้ว่าจะไปทางไหนหรือจะพำนักอยู่แห่งไหน จะไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีพวกพ้อง และไม่มีบ้านที่แท้จริง แต่เพราะการจัดการเตรียมการอันพิถีพิถันของพระผู้สร้าง ชีวิตใหม่นี้จึงมีที่ให้พำนัก มีพ่อแม่ มีสถานที่ให้เราได้เป็นส่วนหนึ่ง และมีญาติมิตร และจากนี้ ชีวิตนั้นจึงเริ่มเดินไปบนครรลองแห่งการเดินทางของมัน ไปจนตลอดกระบวนการนี้ การทำให้ชีวิตใหม่นี้พลันกำเนิดเป็นตัวตนได้ถูกกำหนดโดยแผนการต่างๆ ของพระผู้สร้าง และทุกอย่างที่ชีวิตนี้จะได้ครอบครองก็จะได้รับการประทานให้จากพระผู้สร้าง จากร่างที่ลอยละล่องไร้ทิศทางโดยปราศจากชื่อเสียงเรียงนาม ค่อยๆ กลายมาเป็นมนุษย์หนึ่งซึ่งมีเลือดเนื้อ มองเห็นได้ จับต้องได้ เป็นหนึ่งในสิ่งทรงสร้างของพระเจ้า ผู้ที่คิด หายใจ และรู้สึกร้อนหนาว เป็นผู้ซึ่งสามารถมีส่วนร่วมในทุกกิจกรรมปกติของสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นในโลกทางวัตถุ และเป็นผู้ที่จะก้าวผ่านทุกสิ่งทุกอย่างที่สิ่งมีชีวิตซึ่งถูกสร้างจะต้องได้รับประสบการณ์ในชีวิต การลิขิตล่วงหน้าเกี่ยวกับการถือกำเนิดของบุคคลโดยพระผู้สร้างหมายความว่า พระองค์จะประทานทุกสรรพสิ่งซึ่งจำเป็นต่อการยังชีพให้กับบุคคลนั้น และในทำนองเดียวกัน ข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลหนึ่งได้เกิดมาหมายความว่า พวกเขาจะได้รับทุกสรรพสิ่งที่จำเป็นในการยังชีพจากพระผู้สร้าง และจากจุดนั้นไป พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจัดเตรียมให้โดยพระผู้สร้าง และอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระผู้สร้าง

2. เหตุใดมนุษย์ซึ่งต่างกันจึงกำเนิดมาภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่ต่างกัน

บ่อยครั้งที่ผู้คนชอบจินตนาการไปว่า หากพวกเขาได้เกิดใหม่ ก็คงจะเป็นในครอบครัวที่เด่นดัง หากพวกเขาเป็นผู้หญิง พวกเขาคงจะมีหน้าตาดีสง่างามไว้วางใจและเป็นที่รักของทุกคน และหากพวกเขาเป็นผู้ชาย

พวกเขาจะเป็นเจ้าชายรูปงามซึ่งไม่ขาดแคลนสิ่งใดเลย
พร้อมกับมีโลกทั้งใบไว้คอยให้เรียกหาทุกเวลายามที่พวกเขาต้องการ
บ่อยครั้งที่มิพวกที่ตราครุฑทำงานอยู่ภายใต้ภาพมายาต่างๆ
เกี่ยวกับกำเนิดของพวกเขาและรู้สึกไม่พึงพอใจมันอย่างมาก ไม่พอใจในครอบครัวของพวกเขา
รูปลักษณ์ของพวกเขา เพศของพวกเขา แม้แต่เวลาเกิดของพวกเขา
กระนั้นผู้คนก็ยังไม่เคยเข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาจึงเกิดมาในครอบครัวเฉพาะครอบครัวหนึ่ง
หรือเหตุใดพวกเขาจึงมีรูปร่างหน้าตาเฉพาะแบบหนึ่ง พวกเขาไม่รู้ว่ ไม่ว่าพวกเขาถือกำเนิด ณ แห่งไหนใด
หรือพวกเขามีรูปร่างหน้าตาอย่างไร
พวกเขาก็จะต้องรับบทบาทอันหลากหลายและทำภารกิจที่แตกต่างกันให้ลุล่วงในการบริหารจัดการของพระผู้สร้าง และจุดประสงค์นี้จะไม่มีวันเปลี่ยนไป ในสายพระเนตรของพระผู้สร้าง สถานที่เกิดของคนเรา
เพศของคนเรา และรูปลักษณ์ทางกายของคนเราทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งชั่วคราว
พวกมันเป็นชุดของการจัดบันทึกแสนสั้น
เป็นสัญลักษณ์เล็กจิ๋วในแต่ละระยะของการบริหารจัดการของพระองค์เกี่ยวกับมนุษยชนทั้งหมดทั้งสิ้น
และมันปลายกับบทอวสานที่แท้จริงของบุคคลหนึ่งนั้นหาได้ถูกกำหนดพิจารณาโดยการเกิดในระยะเฉพาะใดๆ
เลยไม่ แต่โดยภารกิจที่พวกเขาทำจนลุล่วงในชีวิตของพวกเขา
และโดยการพิพากษาของพระผู้สร้างที่มีต่อพวกเขาเมื่อแผนการบริหารจัดการของพระองค์นั้นเสร็จสมบูรณ์แล้ว
กล่าวกันว่า ทุกผลกระทบย่อมมีต้นเหตุ และว่าไม่มีผลใดที่ไร้เหตุ ดังนั้น
การถือกำเนิดของคนเรานั้นจึงจำเป็นต้องผูกเข้ากับทั้งชีวิตปัจจุบันของคนเราและชีวิตก่อนหน้านี้
หากความตายของบุคคลเป็นการจบวาระชีวิต ณ ปัจจุบันของพวกเขา เช่นนั้นแล้ว
การเกิดของบุคคลก็คือการเริ่มต้นวัฏจักรใหม่ หากวัฏจักรเดิมเป็นตัวแทนของชีวิตก่อนหน้านี้ของบุคคล
เช่นนั้นแล้ว วัฏจักรใหม่ก็คือชีวิตปัจจุบันของพวกเขาเป็นธรรมดา
เนื่องจากการกำเนิดของคนเรานั้นเชื่อมโยงกับชีวิตในอดีตของคนเรา เช่นเดียวกับชีวิตปัจจุบันของคนเรา
มันจึงตามมาด้วยตำแหน่งที่ตั้ง ครอบครัว เพศ รูปลักษณ์ และปัจจัยอื่นๆ
ดังกล่าวยังเกี่ยวข้องกับการเกิดของคนเรานั้นจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กับชีวิตปัจจุบันและชีวิตในอดีตของคน
เราทั้งหมด นี่หมายความว่า
ปัจจัยทั้งหลายในการเกิดของบุคคลไม่เพียงได้รับอิทธิพลจากชีวิตก่อนหน้านี้ของคนเรา
แต่ยังถูกกำหนดพิจารณาโดยชะตาชีวิตในชีวิตปัจจุบันของคนเรา
ซึ่งอธิบายเหตุผลสำหรับความหลากหลายของรูปการณ์แวดล้อมอันแตกต่างกันที่ผู้คนได้ถือกำเนิดมา นั่นคือ
บ้างก็เกิดมาในครอบครัวยากจน ส่วนคนอื่นๆ ก็เกิดมาในครอบครัวที่ร่ำรวย บ้างก็ธรรมดาสามัญ

ในขณะที่คนอื่นๆ มีวงศ์ตระกูลเด่นดัง บ้างก็เกิดในภาคใต้ ส่วนคนอื่นๆ เกิดในภาคเหนือ บ้างก็เกิดในทะเลทราย ส่วนคนอื่นๆ เกิดในดินแดนอันเขียวชอุ่ม การเกิดของผู้คนบางคนมาพร้อมกับการให้พรอันดี เสียงหัวเราะ และการเฉลิมฉลอง ส่วนการเกิดของคนอื่นๆ นำมาซึ่งน้ำตา หายนะ และวิบัติ

บ้างเกิดมาเป็นที่หวงแหนราวสมบัติล้ำค่า ส่วนคนอื่นๆ เกิดมาถูกทิ้งขว้างราววัชพืช

บ้างเกิดมาพร้อมคุณสมบัติดีงาม ส่วนคนอื่นๆ มาพร้อมความคดในข้อใจในกระดูก บ้างก็นำรักขวนมอม ส่วนคนอื่นๆ ก็อับลักษณ์ บ้างก็เกิดยามเที่ยงคืน ส่วนคนอื่นๆ

เกิดภายใต้พระอาทิตย์เที่ยงวันอันระอุเป็นเปลว...กำเนิดของผู้คนในทุกชนิดถูกกำหนดพิจารณาโดยชะตากรรม ที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้พวกเขา กำเนิดของพวกเขากำหนดพิจารณาชะตากรรมในชีวิตปัจจุบันของพวกเขา ตลอดจนบทบาทที่พวกเขาจะแสดงและภารกิจที่พวกเขาจะทำให้ลุล่วง

ทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระองค์

ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงชะตากรรมของพวกเขาที่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้า

ไม่มีใครเลยที่สามารถเปลี่ยนแปลงกำเนิดของพวกเขาได้

และไม่มีใครเลยที่สามารถเลือกชะตากรรมของพวกเขาได้

หัวข้อที่สอง: การเจริญเติบโต

ผู้คนเจริญเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมทางบ้านที่แตกต่างกัน

และเรียนรู้บทเรียนที่แตกต่างกันจากพ่อแม่ของพวกเขา

โดยขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาถือกำเนิดมาในครอบครัวประเภทใด ปัจจัยเหล่านี้กำหนดพิจารณาเงื่อนไขต่างๆ ที่บุคคลหนึ่งจะก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่

และการเจริญเติบโตเป็นตัวแทนของหัวข้อวิถีสองของชีวิตบุคคล คงไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า ผู้คนไม่มีทางเลือก ณ หัวเลี้ยวหัวต่อนี้เช่นกัน มันถูกกำหนดตายตัว ถูกจัดการเตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้วเช่นกัน

1. พระผู้สร้างได้ทรงวางแผนเงื่อนไขตายตัวสำหรับการก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของแต่ละบุคคล

บุคคลไม่สามารถเลือกผู้คน เหตุการณ์ หรือสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาได้รับการอบรมสั่งสอนและได้รับอิทธิพลในขณะที่พวกเขาเจริญเติบโตขึ้นมาได้

เราไม่สามารถเลือกที่เราจะได้รับความรู้หรือทักษะใดมา เราสร้างนิสัยใดขึ้น เราไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจว่า บิดามารดาและญาติพี่น้องของเราเป็นใคร เราเติบโตขึ้นมาในสิ่งแวดล้อมแบบใด กล่าวคือ สัมพันธภาพของเรากับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ในสภาพแวดล้อมของเรา

และวิธีที่สิ่งเหล่านั้นมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการของเรา ทั้งหมดนี้อยู่เหนือการควบคุมของเรา

เช่นนั้นแล้วใครกันเล่าที่ตัดสินใจสิ่งเหล่านี้? ใครจัดการเตรียมการสิ่งเหล่านี้?

เนื่องจากผู้คนไม่มีทางเลือกในเรื่องนี้ เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถตัดสินใจสิ่งเหล่านี้เพื่อตัวเองได้ และเนื่องจากเห็นได้ชัดว่าพวกมันไม่ได้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาเองตามธรรมชาติ จึงไม่จำเป็นต้องพูดเลยว่า การก่อรูปของผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดวางอยู่ในพระหัตถ์ของผู้สร้าง แน่นอนว่า เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมรูปการณ์แวดล้อมเฉพาะเกี่ยวกับกำเนิดของทุกคน พระองค์ก็ทรงจัดการเตรียมรูปการณ์แวดล้อมที่เฉพาะเจาะจงให้คนเราเจริญเติบโตขึ้นไปด้วยเช่นกัน หากการเกิดของบุคคลหนึ่งนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงต่อผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ รอบตัวพวกเขาแล้ว ไซ้ การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของบุคคลนั้นจำเป็นจะต้องส่งผลกระทบต่อพวกเขาด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ผู้คนบางคนเกิดมาในครอบครัวยากจน แต่เติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมที่อุดมด้วยโภชนาการ ส่วนคนอื่นๆ เกิดมาในครอบครัวที่มั่งคั่ง แต่เป็นเหตุให้โชคชะตาต่างๆ ของครอบครัวเสื่อมลง เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงเติบโตขึ้นมาในสิ่งแวดล้อมแบบยากจน ไม่มีการเกิดของใครเลยที่ถูกปกครองโดยกฎเกณฑ์ที่ตายตัวเพียงกฎเกณฑ์เดียว และไม่มีใครเลยที่เติบโตขึ้นภายใต้ชุดรูปการณ์แวดล้อมที่ตายตัวและหลีกเลี่ยงไม่ได้ เหล่านี้ทำให้สิ่งทีบุคคลหนึ่งสามารถจินตนาการหรือควบคุมได้ พวกมันคือผลผลิตของชะตากรรมของคนเรา และถูกกำหนดพิจารณาโดยชะตากรรมของคนเรา แน่นอนว่า โดยรากเหง้าของพวกมันแล้ว สิ่งเหล่านี้ถูกกำหนดพิจารณาโดยชะตากรรมซึ่งพระเจ้าทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าสำหรับแต่ละบุคคล พวกมันถูกกำหนดพิจารณาโดยอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมของบุคคลผู้นั้นและแผนการที่พระองค์ทรงวางไว้เพื่อการนั้น

2. รูปการณ์แวดล้อมอันหลากหลายที่ผู้คนเติบโตขึ้นมาก่อให้เกิดบทบาทที่แตกต่างกัน

รูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ของกำเนิดของบุคคลก่อตั้งขึ้นในระดับพื้นฐานของสิ่งแวดล้อมและรูปการณ์แวดล้อมที่พวกเขาต้องเจริญเติบโตขึ้นมา และในทำนองเดียวกัน รูปการณ์แวดล้อมที่บุคคลหนึ่งเจริญเติบโตขึ้นมา ก็คือผลงานของรูปการณ์แวดล้อมของกำเนิดของพวกเขา ในระหว่างช่วงเวลานี้ คนเราเริ่มเรียนรู้ภาษา และจิตใจของคนเราเริ่มประสบพบเจอและซึมซาบในสิ่งใหม่ๆ มากมาย อันเป็นกระบวนการที่คนเรากำลังเติบโตขึ้นอย่างสม่ำเสมอ สิ่งทั้งหลายที่บุคคลได้ยืมด้วยหูของคนเรามองเห็นด้วยตาของคนเรา และซึมซับด้วยจิตใจของเราจะค่อยๆ เติบโตและให้ความมีชีวิตชีวาแก่โลกภายในของคนเรา ผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่คนเราได้มาติดต่อดัมผัส สัมผัสสำนึก ความรู้ และทักษะที่คนเราเรียนรู้ และวิธีคิดต่างๆ ซึ่งมีอิทธิพลต่อคนเราที่คนเราถูกสอนหรืออบรมตอกย้ำมาทั้งหมดจะชี้นำและส่งอิทธิพลต่อชะตากรรมในชีวิตของบุคคล

ภาษาที่คนเราเรียนรู้ในขณะที่คนเราเติบโตและวิถีคิดของคนเรานั้น ไม่สามารถแยกจากสิ่งแวดล้อมที่คนเราใช้ชีวิตด้วยหัวใจของคนเราได้ และสิ่งแวดล้อมนั้นประกอบด้วยบิดามารดาและพี่น้องร่วมสายเลือด และผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งอื่นๆ รอบตัวพวกเขา ดังนั้น

ครรลองแห่งพัฒนาการของบุคคลจึงถูกกำหนดพิจารณาโดยสิ่งแวดล้อมที่คนเราเติบโตขึ้นมา และยังขึ้นอยู่กับบุคคล เหตุการณ์และสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาติดต่อสัมพันธ์ในระหว่างช่วงเวลานี้ด้วยเช่นกัน เนื่องจากเงื่อนไขที่บุคคลเติบโตขึ้นมาจะถูกลิขิตไว้ล่วงหน้ามาแล้ว

สิ่งแวดล้อมที่คนเราอาศัยอยู่ในระหว่างกระบวนการนี้จึงถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าเป็นธรรมดาด้วยเช่นกัน มันไม่ได้ถูกตัดสินใจโดยตัวเลือกหรือความชอบของบุคคล แต่เป็นไปตามแผนการของพระผู้สร้าง ซึ่งกำหนดพิจารณาโดยการจัดการเตรียมการอันรอบคอบของพระผู้สร้างและอธิปไตยของพระองค์เหนือชะตากรรมชีวิตของบุคคลนั้น ดังนั้น ผู้คนที่บุคคลใดประสบพบเจอในครรลองของการเจริญเติบโต และสิ่งต่างๆ ที่มาติดต่อสัมพันธ์นั้น

ล้วนเชื่อมโยงกับการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้างเป็นธรรมดา

ผู้คนไม่อาจรู้ล่วงหน้าถึงความสัมพันธ์ในกันและกันอันซับซ้อนประเภทต่างๆ เหล่านี้

ทั้งยังไม่อาจควบคุมพวกมันหรือหยั่งลึกถึงพวกมันได้ ผู้คนและสิ่งต่างๆ

มากมายที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่บุคคลหนึ่งเติบโตขึ้นมา

และไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่สามารถจัดการเตรียมการหรือจัดวางเรียบเรียงโครงข่ายอันไพศาลของการเชื่อมโยงดังกล่าวได้ ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดเลยนอกจากพระผู้สร้างที่ทรงสามารถควบคุมการปรากฏอยู่ของผู้คน สิ่งต่างๆ และเหตุการณ์ทั้งหมดได้

ทั้งพวกเขายังไม่อาจทราบการปรากฏอยู่เหล่านั้นเอาไว้หรือควบคุมไม่ให้พวกมันหายไป

และมันเป็นเหมือนโครงข่ายการเชื่อมโยงอันไพศาลหนึ่งซึ่งปรับรูปทรงของพัฒนาการของบุคคลไปตามที่พระผู้สร้างได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า และสร้างสิ่งแวดล้อมที่ผู้คนเติบโตขึ้นมา

มันคือสิ่งที่สร้างบทบาทอันหลากหลายที่จำเป็นต่อพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระผู้สร้าง

วางรากฐานอันแข็งแกร่งเป็นปึกแผ่นเพื่อให้ผู้คนได้ทำให้ภารกิจของพวกเขาเจริญลุถึงโดยประสบความสำเร็จ

หัวใจหัวใจที่สาม: ความมีอิสระ

หลังจากที่บุคคลหนึ่งได้ผ่านพ้นวัยเด็กและวัยรุ่น และค่อยๆ ไปถึงภาวะความเป็นผู้ใหญ่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ก้าวต่อไปคือ พวกเขาจะต้องละทิ้งความเยาว์วัยของพวกเขาโดยสมบูรณ์

กล่าวคำอำลาต่อบิดามารดาของพวกเขา และเผชิญหน้าถนนที่ทอดไปข้างหน้าอย่างผู้ใหญ่ที่มีอิสระคนหนึ่ง ณ จุดนี้ พวกเขาจะต้องเผชิญกับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่ผู้ใหญ่คนหนึ่งต้องเผชิญหน้า

เผชิญกับทุกส่วนของชะตากรรมของพวกเขาที่จะเกิดแบบฉับพลันในไม่ช้า
นี่คือหัวเลี้ยวหัวต่อที่สามที่บุคคลต้องผ่านให้พ้น

1. หลังจากกลายมามีอิสระบุคคลเริ่มได้รับประสบการณ์กับอุปสรรคของผู้สร้าง

หากการเกิดและการเจริญเติบโตของบุคคลคือ “ช่วงเวลาเตรียมพร้อม” สำหรับการเดินทางในชีวิตของคนเรา
เป็นการวางเสาหลักของชะตากรรมของบุคคลแล้วใช่

เช่นนั้นแล้วความมีอิสระของคนเราก็คือการเปล่งเสียงความคิดออกมาดังๆ

ยามอยู่ลุ่มพำกับชะตากรรมในชีวิตของคนเรา

หากการเกิดและการเจริญเติบโตของบุคคลอุดมไปด้วยโภคทรัพย์ที่พวกเขาสะสมมาจากการตระเตรียมสำหรับ
ชะตากรรมในชีวิตของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วความมีอิสระของบุคคลก็คือตอนที่พวกเขาเริ่มต้นใช้จ่ายและเพิ่มเติมให้กับความอุดม โภคทรัพย์นั้น

เมื่อเราจากบิดามารดาของเรา และกลายมามีอิสระ เจื่อนใจต่างๆ ทางสังคมที่เราเผชิญหน้า

และทั้งประเภทของงานและอาชีพที่มีให้เราทำนั้นต่างถูกประกาศิตโดยชะตากรรมและไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับบิ
ดามารดาของเราเลย

ผู้คนบางคนเลือกวิชาเอกที่ดีในวิทยาลัยและจบลงด้วยการได้งานที่พึงพอใจหลังสำเร็จการศึกษา

สร้างก้าวอย่างแรกแห่งชัยชนะในการเดินทางแห่งชีวิตของพวกเขา

ผู้คนบางคนเรียนรู้และชำนาญในทักษะแตกต่างมากมาย แต่กระนั้นก็ยังไม่เคยเจอสิ่งงานที่เหมาะสมกับพวกเขา

หรือไม่เคยเจอตำแหน่งที่พวกเขาต้องการ นับประสาอะไรกับอาชีพการงาน กล่าวคือ ณ

จุดเริ่มของการเดินทางแห่งชีวิต พวกเขาพบว่าตัวเองติดขัดไปทุกการขยับตัว ถูกกรุมเร้าด้วยอุปสรรคปัญหา

ความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จอับเฉา และชีวิตของพวกเขาไม่แน่นอน

ผู้คนบางคนใช้การตัวเองอย่างขยันขันแข็งในการศึกษาของพวกเขา

ทว่ากลับพลาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษาที่สูงกว่าไปอย่างหวุดหวิด กล่าวคือ

พวกเขาดูเหมือนถูกกำหนดชะตากรรมให้ไม่มีวันที่จะได้สัมฤทธิ์ในความสำเร็จ

ความมั่งคั่งปรารถนาแรกสุดของพวกเขาในการเดินทางแห่งชีวิตของพวกเขาได้สลายไปในอากาศธาตุ

ด้วยความที่ไม่รู้ว่าถนนที่ทอดไปข้างหน้ามันราบเรียบหรือขรุขระ

พวกเขาจึงรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าชะตาลิขิตของมนุษย์นั้นเต็มไปด้วยความปรวนแปรแค่ไหน

และดังนั้นจึงคำนึงถึงชีวิตด้วยความมั่งหวังและความหวาดหวั่น ผู้คนบางคนทั้งที่ไม่ได้มีการศึกษาดีนก

เขียนหนังสือและประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง บางคนแม้ว่าแทบจะไม่มีหนังสือเอาเสียเลย

หาเงินได้จากการทำธุรกิจและด้วยเหตุนี้จึงสามารถคำนวณตัวเองได้...อาชีพที่คนเราเลือก วิธีที่คนเราหาเลี้ยงชีพ

ผู้คนสามารถควบคุมอันใดได้หรือไม่

เกี่ยวกับการที่พวกเขาเลือกตัวเลือกที่ดีหรือตัวเลือกที่ไม่ดีในบรรดาสิ่งเหล่านี้?
สิ่งเหล่านี้เป็นไปโดยสอดคล้องกับความอยากได้อะไรและการตัดสินใจของผู้คนหรือไม่?
ผู้คนส่วนใหญ่มีความปรารถนาดังต่อไปนี้ คือ ทำงานน้อยได้เงินมาก ไม่ต้องกรำงานหนักตากแดดตากฝน
แต่งกายดี เรื่องรอรุ่งโรจน์ไปทุกแห่งหน ตระหง่านจ้าเหนือคนอื่น และนำเกียรติมาสู่บรรพบุรุษของพวกเขา
ผู้คนหวังที่จะมีความเพียบพร้อม แต่ยามที่เขาเหยียบย่างก้าวแรกในการเดินทางของชีวิตพวกเขา
พวกเขาจึงค่อยๆ มาตระหนักว่า โชคตลิดจิตของมนุษย์นั้นไม่สมบูรณ์แบบ
และเป็นครั้งแรกที่พวกเขาจับความเข้าใจได้อย่างแท้จริงในข้อเท็จจริงที่ว่า
แม้คนเราสามารถวางแผนการอันอาจหาญสำหรับอนาคตของคนเรา
และแม้คนเราอาจเก็บงำความเพื่อฝันอันบ้าบิ่นต่างๆ เอาไว้
ไม่มีใครเลยที่มีความสามารถหรือพลังอำนาจที่จะทำให้ความฝันของพวกเขาเองเป็นจริงขึ้นมา
และไม่มีใครเลยที่อยู่ในฐานะที่ควบคุมอนาคตของตนเองได้
จะมีระยะห่างอยู่เสมอระหว่างความฝันของคนเรากับความเป็นจริงต่างๆ ที่คนเราต้องเผชิญ สิ่งต่างๆ
ไม่เคยเป็นดังที่คนเราต้องการให้พวกมันเป็น และเมื่อเผชิญกับความเป็นจริงต่างๆ เช่นนั้น
ผู้คนไม่มีวันที่จะสามารถสัมผัสกับความพึงพอใจหรือความสุขสมใจได้เลย
ผู้คนบางคนจะไปไกลตราบเท่าที่จะจินตนาการได้
จะใช้ความพยายามอย่างใหญ่หลวงและการพลีชีพที่ยิ่งใหญ่เพื่อประโยชน์ของชีวิตความเป็นอยู่และอนาคตของ
พวกเขาเอง โดยพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของตัวเอง แต่ในท้ายที่สุดแล้ว
ต่อให้พวกเขาสามารถทำให้ความฝันและความอยากได้อะไรของพวกเขาเป็นจริงขึ้นมาด้วยวิถีทางแห่งการท
านหนักของพวกเขาเอง พวกเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของพวกเขาเองได้
และไม่สำคัญว่าพวกเขาพยายามอย่างห้าวเด็ดดินขาอย่างไร
พวกเขาก็ไม่มีวันไปได้เกินกว่าสิ่งที่ชะตาจิตได้จัดสรรไว้ให้พวกเขา ไม่ต้องคำนึงถึงว่าความสามารถ
เขาวุ่นปัญญา และพลังจิตมีความแตกต่างกันอย่างไร
ผู้คนทั้งหมดล้วนเสมอภาคกันในการเผชิญหน้ากับชะตากรรมซึ่งไม่แยกแยะระหว่างคนยิ่งใหญ่กับคนตัวเล็กๆ
คนสูงส่งกับคนต่ำต้อย คนที่ได้รับการยกย่องกับคนต่ำศักดิ์ อาชีพที่คนเราแสวงหา สิ่งที่เราทำเพื่อเลี้ยงชีพ
และความอุดมสมบูรณ์ใน โภคทรัพย์ที่คนเราสะสมได้ในชีวิตไม่ได้ถูกตัดสินใจโดยบิดามารดาของคนเรา
พรสวรรค์ของคนเรา ความพยายามของคนเรา หรือความทะเยอทะยานของคนเรา
แต่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง

2. การไปจากบิดามารดาและการเริ่มต้นอย่างจริงจังตั้งใจที่จะรับบทบาทของคนเราในโรมมหรศพแห่งชีวิต

เมื่อคนเราไปถึงภาวะความเป็นผู้ใหญ่ คนเราสามารถที่จะไปจากบิดามารดาของคนเราและดันดันไปตามลำพัง และ ณ จุดนี้เองที่คนเราเริ่มรับบทบาทของตัวเองอย่างแท้จริง ที่ทุกอย่างแจ่มชัดกว่าเดิม และภารกิจในชีวิตของคนเราค่อยๆ กลายมาเป็นชัดเจน โดยนามแล้ว

คนเรายังคงผูกพันใกล้ชิดกับบิดามารดาของคนเรา

แต่ด้วยภารกิจของคนเราและบทบาทที่คนเราแสดงในชีวิตนั้น ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพ่อและแม่ของคนเราเลย

โดยแก่นแท้แล้ว ความผูกพันใกล้ชิดนี้สลายลงเมื่อบุคคลค่อยๆ กลายมามีอิสระ จากมุมมองทางชีววิทยา

ผู้คนอดไม่ได้ที่จะยังคงพึ่งพิงพ่อแม่ผู้ปกครองของพวกเขาในแบบจิตใต้สำนึก

แต่หากกล่าวไปตามความจริงแล้ว พื้นที่ที่พวกเขาเติบโตเต็มที่

พวกเขาก็มีชีวิตที่แยกจากบิดามารดาของพวกเขาโดยสมบูรณ์

และจะปฏิบัติบทบาทที่พวกเขาได้รับมาอย่างเป็นอิสระ นอกเหนือจากการเกิดและการเลี้ยงดูเด็ก

ความรับผิดชอบของพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีต่อชีวิตของลูกๆ

ของพวกเขานั้นคือแค่จัดเตรียมสิ่งแวดล้อมที่เป็นทางการให้พวกเขาได้เจริญเติบโต

เพราะไม่มีสิ่งใดเลยนอกจากการลิขิตล่วงหน้าของพระเจ้าผู้สร้างที่มีอิทธิพลต่อชะตากรรมของบุคคล

ไม่มีใครเลยที่สามารถควบคุมได้ว่าบุคคลหนึ่งจะมีอนาคตชนิดใด กล่าวคือ

มันได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้ามาแล้ว

และแม้แต่บิดามารดาของคนเราก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของคนเราได้

ตราบนานเท่าใดในเรื่องของชะตากรรม ทุกคนนั้นเป็นอิสระ และทุกคนนั้นมีชะตากรรมของพวกเขาเอง

ดังนั้นจึงไม่มีบิดามารดาของใครเลยที่สามารถหยุดยั้งชะตากรรมในชีวิตของคนเรา

หรือแสดงอิทธิพลแม้เพียงน้อยนิดต่อบทบาทที่คนเราแสดงในชีวิต อาจกล่าวได้ว่า

ครอบครัวที่คนเราถูกลิขิตชะตาให้มาเกิดและสิ่งแวดล้อมที่คนเราเติบโตขึ้นมานั้นไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าเงื่อนไข

ไขว่คว้าหาที่ต้องมีเพื่อการทำให้ภารกิจในชีวิตของคนเรานั้นลุล่วง ไม่ว่าโดยวิธีใด

เงื่อนไขเหล่านี้ไม่ได้กำหนดชะตากรรมในชีวิตของบุคคล

หรือประเภทของชะตาลิขิตที่บุคคลพึงปฏิบัติภารกิจของพวกเขาให้ลุล่วง และดังนั้น

ไม่มีบิดามารดาของใครเลยที่สามารถช่วยเหลือคนเราให้ทำภารกิจในชีวิตจนสำเร็จลุล่วงได้

และในทำนองเดียวกัน ไม่มีญาติพี่น้องของใครเลยที่สามารถช่วยคนเรารับบทบาทในชีวิตของคนเราได้

วิธีที่คนเราทำภารกิจของคนเราจนสำเร็จลุล่วงและประเภทของสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่คนเราแสดงบทบาท

ของคนเรานั้น ล้วนถูกกำหนดโดยชะตากรรมในชีวิตของคนเราทั้งหมดทั้งสิ้น พูดอีกอย่างว่า

ไม่มีเงื่อนไขที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงอื่นใดสามารถแสดงอิทธิพลต่อภารกิจของบุคคล

ซึ่งถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าผู้สร้าง ผู้คนทั้งมวลกลายมาเป็นผู้ใหญ่เต็มวัยในสิ่งแวดล้อมต่างๆ

ที่พวกเขาเติบโตขึ้นมา จากนั้นพวกเขาก็ค่อยๆ เริ่มออกเดินทางไปบนถนนในชีวิตของพวกเขาเองทีละก้าวๆ และทำให้ชะตาชีวิตต่างๆ ที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงวางแผนการไว้ให้พวกเขาได้ลุล่วง พวกเขาได้เข้าสู่ทะเลอันกว้างไพศาลแห่งมนุษยชาติโดยธรรมชาติโดยไม่ตั้งใจ และรับตำแหน่งหน้าที่ในชีวิตของตัวเองที่พวกเขาเริ่มทำให้ความรับผิดชอบต่างๆ ของพวกเขาในฐานะสิ่งมีชีวิตทรงสร้างให้ลุล่วงเพื่อประโยชน์แห่งการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระเจ้าผู้สร้าง เพื่อประโยชน์แห่งอธิปไตยของพระองค์

หัวข้อที่สี่: การสมรส

เมื่อคนเรามีอายุมากขึ้นและเป็นผู้ใหญ่เต็มวัย คนเรายังห่างไกลจากพ่อแม่ผู้ปกครองของคนเราและสิ่งแวดล้อมที่คนเราเกิดมาและถูกเลี้ยงดู และกลับเริ่มแสวงหาทิศทางในชีวิตและไล่ตามเสาะหาเป้าหมายชีวิตของตัวเองในลีลาที่ต่างจากพ่อแม่ของคนเรา แทน ในระหว่างเวลานี้ ไม่มีใครเลยที่จำเป็นต้องมีบิดามารดาอีกต่อไป แต่กลับเป็นกลุ่มผู้ที่คนเราสามารถใช้ชีวิตด้วยได้ นั่นก็คือ กลุ่มสมรส บุคคลหนึ่งซึ่งชะตากรรมของคนเราถูกพันเกี่ยวเข้าด้วยกันอย่างใกล้ชิด ดังนั้นเหตุการณ์ใหญ่ของชีวิตเหตุการณ์แรกหลังความเป็นอิสระก็คือการสมรส หัวข้อที่สี่ที่คนเราต้องผ่านให้พ้น

1. ทางเลือกของปัจเจกบุคคลไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสมรส

การสมรสเป็นเหตุการณ์สำคัญชีวิตของบุคคลไม่ว่าบุคคลใด มันคือเวลาที่คนเราเริ่มได้รับความรับผิดชอบหลากหลายประเภทอย่างแท้จริง และค่อยๆ ทำภารกิจสารพัดประเภทให้เสร็จสิ้นลง ผู้คนเก็บจำภาพมาเกี่ยวกับการสมรสเอาไว้มากมายก่อนที่จะพวกเขาจะได้รับประสบการณ์กับมันด้วยตนเอง และภาพมาเหล่านี้ทั้งหมดนั้นช่างสวยงามเหลือทีเดียวนะ พวกผู้หญิงจินตนาการว่า อีกครั้งหนึ่งของพวกเธอจะเป็นเจ้าชายรูปงาม และพวกผู้ชายจินตนาการว่า พวกเขาจะสมรสกับสโนว์ไวท์ ความเพ้อฝันเหล่านี้พิสูจน์ว่าทุกบุคคลมีข้อพึงประสงค์ที่แน่นอนในการสมรสอยู่ อันเป็นชุดข้อเรียกร้องและมาตรฐานต่างๆ ของตัวพวกเขาเอง แม้ในยุคแห่งความชั่วนี้ ผู้คนถูกล้อมด้วยข่าวสารที่บิดเบือนเกี่ยวกับการสมรสอยู่ตลอดเวลา ซึ่งยังสร้างข้อพึงประสงค์เพิ่มเติมและทำให้ผู้คนเกิดปมในใจและทำที่แปลกๆ ทุกชนิดขึ้น บุคคลใดก็ตามที่ได้รับประสบการณ์การสมรสแล้วรู้ว่า ไม่สำคัญว่าคนเราเข้าใจมันดีแค่ไหน ไม่สำคัญว่าคนเรามีทำที่ดื้อมันอย่างไร การสมรสนั้นหาใช่เป็นเรื่องทางเลือกของปัจเจกบุคคลไม่

คนเราเผชิญหน้ากับผู้คนมากมายในชีวิตของคนเรา แต่ไม่มีใครเลยที่รู้ว่าใครจะมาเป็นคู่ของเราในการสมรส แม้ว่าทุกคนจะมีแนวความคิดของตัวเองและจุดยืนส่วนบุคคลในหัวข้อของการสมรส แต่ไม่มีใครสามารถรู้ล่วงหน้าว่า แท้จริงแล้ว ใครจะกลายมาเป็นอีกครั้งหนึ่งของพวกเขาในที่สุด และแนวความคิดต่างๆ ที่เป็นตัวเองของคนเราในเรื่องนี้นั้นมีนัยสำคัญเพียงเล็กน้อย หลังจากที่ได้พบกับใครบางคนที่เราชอบ เราสามารถไล่ตามไขว่คว้าบุคคลนั้น แต่ไม่ว่าพวกเขาจะสนใจเราหรือไม่ ไม่ว่าพวกเขาจะสามารถกลายมาเป็นคู่ของเราได้หรือไม่—นั่นหาใช่เราที่จะตัดสินใจไม่ได้

เป้าหมายของความหมายของเจ้านั้นไม่จำเป็นต้องเป็นบุคคลที่เราจะสามารถแบ่งปันชีวิตของเรา และในขณะที่บางคนที่เราไม่เคยได้คาดหมายเข้ามาในชีวิตของเราอย่างเงียบๆ และกลายมาเป็นคู่ครองของเรา องค์ประกอบสำคัญที่สุดในชะตากรรมของเรา อีกครั้งหนึ่งของเรา คนที่ชะตากรรมของเราถูกผูกพันเข้าไว้อย่างแก้ไม่ออก และดังนั้น แม้มีการสมรสนับหลายล้านในโลกลี้ๆ ทุกๆ การสมรสแตกต่างกัน นั่นคือ การสมรสมากมายนักที่ไม่สมดังปรารถนา มากมายนักที่มีความสุข มากมายนักที่เชื่อมโยงระหว่างโลกตะวันออกกับโลกตะวันตก มากมายนักที่เชื่อมโยงทิศเหนือกับทิศใต้ มากมายนักที่เป็นคู่ที่สมบูรณ์แบบ มากมายนักที่มาจากสังคมระดับเดียวกัน มากมายนักที่มีความสุขและปรองดอง มากมายยิ่งนักที่เจ็บปวดและโศกเศร้า มากมายนักที่ยั่วให้คนอื่นรู้สึกอิจฉา มากมายนักที่ถูกเข้าใจผิดและไม่พอใจ มากมายยิ่งนักที่เต็มไปด้วยความขื่นขาน มากมายนักที่ท่องไปด้วยน้ำตาและนำมาซึ่งความรู้สึกหมดศรัทธาอาลัย... ในหมิ่นแสนชนิดของการสมรสเหล่านี้ มนุษย์เปิดเผยความรักภักดีและการผูกพันมั่นหมายชั่วชีวิตต่อการสมรส พวกเขาเปิดเผยความรัก ความผูกพัน และความมีอาพรจากกันไม่ได้ หรือความกล้ากลืนฝืนทนและความไม่เข้าใจกัน บางคนทรยศชีวิตสมรส หรือถึงขั้นรู้สึกชิงชังมัน ไม่ว่าการสมรสจะนำมาซึ่งความสุขหรือความปวดร้าว ภารกิจของทุกคนในการสมรสนั้นได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้างและจะไม่เปลี่ยนแปลง ภารกิจนี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนต้องทำให้เสร็จสิ้น ชะตากรรมของบุคคลแต่ละคนซึ่งซ่อนอยู่หลังทุกชีวิตสมรสนั้น ไม่เปลี่ยนแปลงด้วยถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง

2. การสมรสเกิดจากชะตากรรมของคู่สมรสทั้งสอง

การสมรสเป็นหัวใจสำคัญที่สำคัญในชีวิตของบุคคล มันเป็นผลงานของชะตากรรมของบุคคลและการเชื่อมโยงที่สำคัญยิ่งยวดในชะตากรรมของคนเรา มันไม่ได้ตั้งอยู่บนอำนาจการตัดสินใจด้วยตัวเองและการเลือกชอบของตัวเองบุคคลนั้น และไม่ได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยภายนอกใดๆ แต่ถูกกำหนดโดยชะตากรรมของสองฝ่าย

โดยการจัดการเตรียมการและการลิขิตล่วงหน้าของพระผู้สร้างสำหรับชะตากรรมของสมาชิกทั้งคู่ของคู่ครอง
โดยผิวเผินแล้ว จุดประสงค์ของการสมรสก็คือการสืบสานเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ แต่ในความจริง
การสมรสไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกจากพิธีกรรมที่คนเราก้าวผ่านในระหว่างการเดินทางไปของการทำภารกิจให้เส
ร็จสิ้น ในการสมรส ผู้คนไม่เพียงแต่แสดงบทบาทของการเลี้ยงดูคนรุ่นต่อไป
พวกเขาเริ่มนำบทบาทอันหลากหลายทั้งหมดที่เกี่ยวข้องอยู่ในการประทับประครองชีวิตสมรสและภารกิจต่างๆ
ที่บทบาทเหล่านั้นกำหนดให้คนเราจำเป็นต้องทำจนเสร็จสิ้น
เนื่องจากการเกิดของคนเรามีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ถูกก้าวผ่านโดยผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ
ที่ล้อมรอบมัน การสมรสของคนเราจะยังส่งผลกระทบต่อผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ
เหล่านั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วยเช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้น จะแปลงสภาพสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดในหนทางหลากหลาย

เมื่อคนเรากลายมาามีอิสระ คนเราเริ่มการเดินทางในชีวิตของตัวเอง ซึ่งนำทางคนเราให้ตรงไปสู่ผู้คน
เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับการสมรสของคนเราที่ละก้าวๆ ในเวลาเดียวกัน
อีกบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งกำลังจะมาอยู่ในสมรสนั้นก็กำลังเข้าหาบรรดาผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งเดียวกันที่ละก้าวๆ
ภายใต้ข้อริบไต่ของพระผู้สร้าง ผู้คนสองคนที่ไม่มีความสัมพันธ์กันพร้อมด้วยชะตากรรมที่สัมพันธ์กันค่อยๆ
เข้าสู่การสมรสเดียว และกลายมาเป็นครอบครัวหนึ่งอย่างปาฏิหาริย์
“ตักแตน โลคัสต์สองตัวเกาะเกี่ยวอยู่บนเชือกเส้นเดียวกัน” ดังนั้นเมื่อคนเราเข้าสู่ชีวิตสมรส
การเดินทางในชีวิตของคนเราจะมีอิทธิพลและกระทบต่ออีกครั้งหนึ่งของคนเรา และในทำนองเดียวกัน
การเดินทางในชีวิตของคู่ของคนเราจะมีอิทธิพลและกระทบต่อชะตากรรมในชีวิตของตัวเอง
กล่าวอีกอย่างว่า ชะตากรรมมนุษย์นั้นเชื่อมโยงกันและกัน
และไม่มีใครเลยที่สามารถทำภารกิจในชีวิตของคนเราให้เสร็จสิ้นหรือแสดงบทบาทของคนเราในความเป็นอิสระ
โดยสมบูรณ์จากผู้อื่นโดยสมบูรณ์ กำเนิดของคนเราส่งผลต่อสายโซ่แห่งสัมพันธ์ภาพขนาดมหึมา
การเจริญเติบโตก็เกี่ยวข้องกับสายโซ่แห่งสัมพันธ์ภาพอันซับซ้อนด้วยเช่นกัน และในทำนองคล้ายคลึงกัน
การสมรสก็ดำรงอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
และถูกดำรงไว้ภายในโครงข่ายอันซับซ้อนและไพศาลของการติดต่อสัมพันธ์ของมนุษย์
เกี่ยวข้องอยู่กับทุกสมาชิกของโครงข่ายนั้น และส่งอิทธิพลต่อชะตากรรมของทุกคนที่เป็นส่วนหนึ่งของมัน
การสมรสหนึ่งไม่ได้เป็นผลงานของครอบครัวของสมาชิกทั้งสองฝ่าย รูปการณ์แวดล้อมที่พวกเขาเติบโตขึ้นมา
รูปลักษณะของพวกเขา อายุของพวกเขา คุณสมบัติของพวกเขา พรสวรรค์ของพวกเขา หรือปัจจัยอื่นใด
แต่กลับกัน มันเกิดขึ้นจากภารกิจร่วมและชะตากรรมอันเกี่ยวพัน นี่คือนิยามของการสมรส
ผลงานของชะตากรรมมนุษย์ที่ทรงจัดวางเรียบเรียงและทรงจัดการเตรียมการ โดยพระผู้สร้าง

หัวเลี้ยวหัวต่อที่ห้า: ผู้สืบสันดาน

หลังการวิวาห์ คนเราเริ่มพุ่มพอกคนรุ่นต่อไป

คนเราไม่มีสิทธิ์กล่าวว่าคนเราจะมีบุตรกี่คนและบรรดาบุตรของคนเราจะเป็นประเภทไหน
สิ่งนี้ได้ถูกกำหนดโดยชะตากรรมของบุคคล ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้าผู้สร้างด้วยเช่นกัน
นี่คือหัวใจของหัวต่อที่ห้าที่บุคคลหนึ่งต้องผ่านให้พ้น

หากคนเราเกิดมาเพื่อลุล่วงในบทบาทของการเป็นบุตรของใครบางคน
เช่นนั้นแล้วคนเราก็เลียดคนรุ่นต่อไปเพื่อที่จะลุล่วงในบทบาทของการเป็นบิดามารดาของใครบางคน
บทบาทที่ขยับเปลี่ยนไปนี้ทำให้คนเราได้รับประสบการณ์ในระยะที่ต่างกันของชีวิตจากมุมมองที่ต่างกัน
การขยับเปลี่ยนนี้ยังให้ชุดประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกันแก่คนเรา
ที่คนเราจึงได้มารู้จักอุปนิสัยแห่งพระเจ้าผู้สร้างซึ่งแสดงบทบาทไปในทางเดียวกันเสมอ
และเป็นสิ่งที่คนเราผ่านเพื่อเผชิญกับข้อเท็จจริงที่ว่า
ไม่มีใครเลยที่สามารถก้าวล้ำหรือตัดแปลงแก้ไขการลิขิตล่วงหน้าของพระเจ้าผู้สร้าง

1. คนเราไม่มีอำนาจควบคุมเหนือสิ่งที่เกิดขึ้นกับเชื้อสายของคนเรา

การเกิด การเจริญเติบโต และการสมรสล้วนนำมาซึ่งความผิดหวังหลากหลายประเภทและในระดับที่แตกต่างกัน
ผู้คนบางคนไม่พึงพอใจกับครอบครัวของพวกเขาหรืออุปนิสัยทางกายของตัวพวกเขาเอง

บ้างก็ไม่ชอบพ่อแม่ของตัวเอง บ้างก็คับแค้นใจ

หรือมีเรื่องไม่พอใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่พวกเขาได้เติบโตขึ้นมา และสำหรับผู้คนส่วนใหญ่แล้ว

ท่ามกลางความผิดหวังเหล่านี้ การสมรสคือที่สุดของความไม่สมดังปรารถนา

ไม่สำคัญว่าคนเราไม่พึงพอใจกับกำเนิด การเติบโตเต็มวัย หรือการสมรสของคนเราอย่างไร

ทุกคนผู้ซึ่งได้ก้าวผ่านสิ่งเหล่านี้มาแล้วรู้ว่า คนเราไม่สามารถเลือกสถานที่และเวลาเกิดของพวกเขา

รูปร่างหน้าตาของพวกเขา ใครที่เป็นบิดามารดาของพวกเขา และใครที่เป็นคู่สมรสของพวกเขาได้

แต่ต้องยอมรับในน้ำพระทัยแห่งฟ้าโดยง่ายคายเท่านั้น กระนั้นเมื่อถึงเวลาที่ผู้คนจะพุ่มพอกคนรุ่นต่อไป

พวกเขาจะทุ่มความอยากได้อะไรทั้งหมดที่พวกเขาไม่สามารถทำให้เป็นจริงได้ในครั้งแรกของชีวิตพวกเขาลง

บนผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ด้วยความหวังว่าเชื้อสายของพวกเขาจะชดเชยความผิดหวังต่างๆ

ในครั้งแรกของชีวิตของตัวพวกเขาเอง

ดังนั้นผู้คนจึงปล่อยตัวเองให้ดื่มด่ำอยู่ในความเพ้อฝันทุกประเภทเกี่ยวกับลูกๆ ของตัวเอง

ว่าลูกสาวของพวกเขาจะโตขึ้นไปเป็นสาวงามผู้ชวนตะลึง ลูกชายของพวกเขาเป็นสุภาพบุรุษผู้โก้หรู

ว่าลูกสาวของพวกเขาจะรอบรู้วัฒนธรรมและเปี่ยมพรสวรรค์

และลูกชายของพวกเขาเป็นนักเรียนที่ฉลาดหัวดีและเป็นดาวกีฬา ว่าลูกสาวของพวกเขาจะสุภาพอ่อนโยน

มีคุณธรรม และมีเหตุผล และลูกชายของเขาเฉลียวฉลาด มีความสามารถ และเข้าใจความรู้สึกผู้อื่นได้ดี
พวกเขาหวังว่า เชื้อสายของพวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นลูกสาวหรือลูกชาย จะเคารพผู้ใหญ่
จะเข้าใจหัวอกพ่อแม่ เป็นที่รักและยกย่องของทุกคน...ณ จุดนี้ ความหวังของชีวิตผลิบานสดชื่น
และความปรารถนาอันแรงกล้าใหม่ๆ จึงถูกจุดประกายขึ้นในหัวใจของผู้คน ผู้คนรู้ว่า
พวกเขาไร้พลังและหมดสิ้นความหวังในชีวิตนี้
ว่าพวกเขาจะไม่มีโอกาสอีกครั้งหรือความหวังอีกครั้งที่จะโคจรเด่นออกมาจากฝูงชน
และว่าพวกเขาไม่มีทางเลือกนอกจากยอมรับชะตากรรมของพวกเขา
และดังนั้นพวกเขาจึงทุ่มความหวังทั้งหมดของพวกเขา
ความอยากได้อะไรก็มีและอุดมคติที่ไม่สามารถถูกทำให้เป็นจริงของพวกเขาลงบนคนรุ่นต่อไป
โดยหวังว่าเชื้อสายของพวกเขาสามารถช่วยให้พวกเขาสัมฤทธิ์ในความฝันของพวกเขาและทำให้ความอยากต่าง
ๆ ของพวกเขาเป็นจริงขึ้นมา หวังว่าลูกสาวและลูกชายของพวกเขาจะนำเกียรติยศมาสู่ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล
กลายมามีความสำคัญ ร่ำรวย และโด่งดัง กล่าวสั้นๆ ก็คือ พวกเขาพึ่งปรารถนาที่จะเห็นโชควาสนาของลูกๆ
ของพวกเขาทะยานสูงขึ้นไป แผนการและความเพ้อฝันของผู้คนนั้นเพียบพร้อม
พวกเขาไม่รู้หรือว่าจำนวนบุตรที่พวกเขามี รูปลักษณ์ ความสามารถของลูกๆ ของพวกเขาและอื่นๆ
นั้นหาใช่ที่พวกเขาเป็นผู้ตัดสินใจไม่ ไม่รู้หรือว่า ไม่มีชะตากรรมของลูกๆ
ของพวกเขาแม้เพียงน้อยนิดที่อยู่ในมือพวกเขา? มนุษย์ไม่ได้เป็นนายแห่งชะตากรรมของตัวเอง
ทว่าพวกเขาก็ยังหวังที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของคนรุ่นเยาว์
พวกเขาไร้พลังอำนาจที่จะหลีกเลี่ยงชะตากรรมของตัวเอง
ทว่าพวกเขากลับพยายามที่จะควบคุมชะตากรรมของลูกชายและลูกสาว
พวกเขาไม่ได้กำลังประเมินค่าตัวเองสูงเกินไปหรือ?
นี่มิใช่ความโง่เขลาเบาปัญญาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์หรือ?
ผู้คนจะพยายามจนสุดทุกทางเพื่อประโยชน์ของเชื้อสายของพวกเขา แต่ในท้ายที่สุดแล้ว
แผนการและความอยากได้อะไรก็มีของคนเราก็มักจะขีดเขียนออกมาว่าคนเราจะมีบุตรกี่คนและบุตรเหล่านั้นจะมี
ลักษณะอย่างไร บางคนไร้เงินทอง แต่กลับมีบุตรมากมาย
ผู้คนบางคนที่ถูกคุมด้วยโรคทรัพย์กลับยังไม่มีบุตรสักคน
บ้างก็ต้องการลูกสาวแต่ความปรารถนานั้นก็ถูกปฏิเสธไป
บ้างก็ต้องการลูกชายแต่ก็ล้มเหลวที่จะผลิตบุตรเพศชายออกมา สำหรับบางคน ลูกคือพระพร สำหรับคนอื่น
ลูกๆ คือคำสาปแช่ง คู่ครองบางคู่มีความเฉลียวฉลาด ทว่ากลับให้กำเนิดบุตรที่หัวขี้
พ่อแม่บางคนขยันขันแข็งและซื่อสัตย์ ทว่าลูกๆ ที่พวกเขาฟูมฟักกลับขี้เกียจสันหลังยาว

พ่อแม่บางคนจิตใจดีและซื่อตรง แต่มีบุตรที่กลายเป็นปลิ้นปล้อนและจิตใจโหดร้าย
พ่อแม่บางคนสมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ให้กำเนิดบุตรที่ไม่สมบูรณ์
พ่อแม่บางคนเป็นคนธรรมดาและไม่ประสบความสำเร็จ ทว่ากลับมีบุตรที่สัมฤทธิ์ในการใหญ่
พ่อแม่บางคนมีสถานภาพต่ำต้อย ทว่ากลับมีบุตรที่ผงาดสู่ความมีชื่อเสียงเด่นดัง...

2. หลังการฟุมฟักคนรุ่นต่อไปผู้คนได้รับความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับชะตากรรม

ผู้คนส่วนใหญ่ที่เข้าสู่ชีวิตแต่งงานทำเช่นนั้นในช่วงอายุราวสามสิบปี
เวลาในชีวิตที่คนเรายังไม่มีความเข้าใจใดเลยเกี่ยวกับชะตากรรมมนุษย์ แต่เมื่อผู้คนเริ่มฟุมฟักลูกๆ
และเมื่อเชื้อสายของพวกเขาเติบโต
พวกเขามองเห็นคนรุ่นใหม่ที่มีชีวิตและประสบการณ์ทั้งหมดซ้ำกับคนรุ่นก่อนหน้า
และเมื่อมองเห็นอดีตของตัวเองสะท้อนอยู่ในลูกๆ
พวกเขาก็ตระหนักว่าเส้นทางเดินของคนรุ่นใหม่ก็เหมือนกับของพวกเขาเอง
คือไม่สามารถถูกวางแผนหรือเลือกได้ ครั้นเผชิญกับข้อเท็จจริงนี้
พวกเขาก็ไม่มีทางเลือกนอกจากยอมรับแต่โดยดีว่า ชะตากรรมของบุคคลทุกคนนั้นได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว
และโดยไม่ได้ตระหนักถึงมันเสียทีเดียวนัก ผู้คนค่อยๆ วางความอยากได้อะไรของของตนลง
และความปรารถนาแรงกล้าในหัวใจของพวกเขาที่จะลี้ภัยและว้าวางลง...ด้วยความที่ได้ผ่านป้ายบอกทาง
ที่สำคัญของชีวิตตามที่จำเป็นมาแล้ว
ผู้คนในช่วงเวลานี้จึงได้สัมฤทธิ์ในความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับชีวิตประการหนึ่ง นำพาที่ใหม่อย่างหนึ่งมาใช้
บุคคลหนึ่งในวัยนี้สามารถคาดหวังก่อนาคได้เท่าใดกัน
และความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จอันใดหนอที่พวกเขาต้องตั้งตารอ?
หญิงวัยห้าสิบปีแบบไหนกันที่ยังคงฝันถึงเจ้าชายรูปงาม? ชายวัยห้าสิบปีแบบไหนกันที่ยังคงมองหาสโนว์ไวท์?
หญิงวัยกลางคนแบบไหนกันที่ยังคงหวังที่จะพลัดจากลูกเป็ดขี้เหร่มาเป็นหงส์?
ชายชราส่วนใหญ่มีพลังขับเคลื่อนในอาชีพการงานเดียวกับชายหนุ่มหรือ? โดยสรุปแล้ว
ไม่ว่าคนเราเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย
ไม่ว่าใครซึ่งมีชีวิตอยู่ในวัยนี้มีแนวโน้มที่จะมีท่าทีซึ่งมีเหตุมีผลใช้การ ได้อย่างสอดคล้องกันกับการสมรส
ครอบครัว และลูกๆ โดยหลักก็คือ บุคคลดังกล่าวไม่มีทางเลือกเหลืออยู่ ไม่มีแรงกระตุ้นที่จะท้าทายชะตากรรม
ตราบที่ประสบการณ์มนุษย์ดำเนินไป ทันทีที่คนเราไปถึงวัยนี้ คนเราเกิดทำที่บางอย่างขึ้นมาเองว่า
“คนเราต้องยอมรับชะตากรรม ลูกๆ ของคนเรามีโชควาสนาของพวกเขาเอง
ชะตากรรมมนุษย์นั้นถูกลิขิตไว้โดยฟ้า” ผู้คนส่วนใหญ่ที่ไม่เข้าใจความจริง
หลังจากได้ฝ่าแดดฝ่าฝนมาแล้วในทุกความผันผวน ความคับข้องขุ่นมัว และความยากลำบากของพิภพนี้

จะสรุปความรู้ความเข้าใจเชิงลึกที่เข้ามาสู่ชีวิตมนุษย์ด้วยคำสองคำ นั่นคือ “นี่เป็นชะตากรรม!”

แม้ว่าวลีนี้แสดงความตระหนักในชะตากรรมมนุษย์ของผู้คนและบทสรุปที่พวกเขาได้มาถึงแล้วได้อย่างชัดเจนรัดกุมในทางโลก

และแม้ว่ามันแสดงให้เห็นความอัปยศทางของมนุษยชาติและอาชพรรณาได้คมชัดและแม่นยำ

แต่มันก็ยังห่างไกลมากจากความเข้าใจในอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

และแค่ไม่สามารถแทนที่ความรู้ที่มีต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างได้เลย

3. ความเชื่อในชะตากรรมไม่สามารถแทนที่ความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยแห่งพระเจ้าผู้สร้าง

กับการที่ได้ติดตามพระเจ้ามาหลายปี

มีความแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญระหว่างความรู้ของพวกเจ้าเกี่ยวกับชะตากรรม

กับความรู้เกี่ยวกับชะตากรรมของผู้คนทางโลกหรือไม่?

เจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงแล้วหรือเกี่ยวกับการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระเจ้าผู้สร้าง

และมารู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างอย่างแท้จริงแล้วหรือ?

ผู้คนบางคนมีความเข้าใจที่รู้สึกได้อย่างลึกซึ้งลุ่มลึกในวลี “นี่เป็นชะตากรรม!”

กระนั้นพวกเขาก็ไม่เชื่อในอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างแม้แต่ในอนิน

พวกเขาไม่เชื่อว่าชะตากรรมมนุษย์ได้ถูกจัดการเตรียมการและจัดวางเรียบเรียงโดยพระเจ้า

และไม่เต็มใจจะบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นช่างเสมือนลอยคออยู่กลางมหาสมุทร

ถูกคลื่นซัดสาดโชนไปมา ละล่องคว้างไปตามกระแสน้ำ ไม่มีทางเลือก

ได้แต่รอเฉยและกลัวคลื่นยอมรับชะตากรรมของตน กระนั้นพวกเขาก็หาได้ระลึกไม่ว่า

ชะตากรรมมนุษย์นั้นอยู่ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้า

พวกเขาไม่สามารถมีความคิดริเริ่มของตัวเองที่จะมารู้จักอธิปไตยของพระเจ้าและด้วยการนั้นสัมฤทธิ์ในความรู้

เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า บนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า

หยุดฝืนด้านชะตากรรม และใช้ชีวิตภายใต้การดูแลเอาใจใส่ การปกป้อง และการทรงนำของพระเจ้า

กล่าวได้อีกอย่างว่า การยอมรับชะตากรรมนั้นไม่ใช่สิ่งเดียวกับการบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

การเชื่อในชะตากรรมหาได้หมายความว่าคนเรายอมรับ ระลึกรู้ และรู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

การเชื่อในชะตากรรมเป็นแค่การระลึกถึงความจริงของมันและการสำแดงอันผิวเผินของมัน

นี่แตกต่างจากการรู้ว่าพระเจ้าผู้สร้างทรงปกครองชะตากรรมของมนุษยชาติอย่างไร

จากการระลึกว่าพระเจ้าผู้สร้างคือแหล่งกำเนิดแห่งอำนาจครอบครองเหนือชะตากรรมของทุกสรรพสิ่ง

และแน่นอนว่ายังห่างไกลอย่างมากจากการบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการสำหรับชะ

ตากรรมของมนุษยชาติของพระเจ้าผู้สร้าง หากบุคคลหนึ่งเพียงเชื่อในชะตากรรมเท่านั้น—

ต่อให้พวกเขารู้สึกเกี่ยวกับมันอย่างลึกซึ้ง—

แต่ด้วยการนั้นก็จะสามารถรู้จักและระลึกไว้ในอริปไตยของพระเจ้าผู้สร้างเหนือชะตากรรมของมนุษยชาติ
ใช้จะนับนอนต่อมันและยอมรับมัน เช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร ชีวิตของพวกเขาจะเป็นโศกนาฏกรรมหนึ่ง
เป็นชีวิตหนึ่งซึ่งอยู่ไปโดยสูญเปล่า เป็นความว่างเปล่า

พวกเขาจะยังคงไม่สามารถอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าผู้สร้าง

ไม่สามารถกลายเป็นมนุษย์ที่ถูกสร้างในความหมายที่จริงแท้ที่สุดของคำๆ นี้

และไม่สามารถชื่นชมการมาถึงของพระเจ้าผู้สร้างได้

บุคคลหนึ่งผู้ซึ่งรู้จักและมีประสบการณ์ในอริปไตยของพระเจ้าผู้สร้างอย่างแท้จริงควรอยู่ในสภาวะกระตือรือร้นเป็น
ฝ่ายรุก ไม่ใช่ในสภาวะนั่งเฉยรอเป็นฝ่ายรับหรือรู้สึกอับจนหนทาง

ในขณะที่บุคคลดังกล่าวจะยอมรับว่าทุกสรรพสิ่งถูกกำหนดชะตากรรม

พวกเขาควรมีคำนิยามที่แม่นยำของคำว่าชีวิตและชะตากรรม นั่นคือ ทุกชีวิตอยู่ภายใต้อริปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง
เมื่อคนเรามองย้อนกลับไปบนถนนที่คนเราได้เดินมา เมื่อคนเราย้อนรำลึกถึงทุกระยะของการเดินทางของคนเรา
คนเรามองเห็นว่า ในทุกอย่างก้าว ไม่ว่าจะการเดินทางนั้นจะทุกข์ทรมานหรือราบรื่น

พระเจ้ากำลังทรงนำอยู่บนเส้นทางของคนเรา กำลังวางแผนเส้นทางนั้น

การจัดการเตรียมการอันพิถีพิถันของพระเจ้า

การวางแผนอันระมัดระวังของพระองค์นี้เองที่นำทางคนเราถึงทุกวันนี้โดยไม่รู้ตัว

การที่สามารถยอมรับอริปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง การที่สามารถรับความรอดของพระองค์—

ช่างเป็นโชควาสนาอันยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้! หากคนเรามีท่าทีในแง่ลบต่อชะตากรรม นั่นก็พิสูจน์ว่า

พวกเขากำลังฝืนด้านทุกอย่างทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้เพื่อพวกเขา

ว่าพวกเขาไม่มีท่าทีในเชิงนับนอน

หากคนเรามีท่าทีที่เป็นบวกต่ออริปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์แล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเมื่อคนเราย้อนรำลึกถึงการเดินทางของคนเรา เมื่อถึงคราวที่มนุษย์เริ่มที่จะเข้าใจอริปไตยของพระเจ้า
คนเราจะมีความต้องการอย่างจริงจังตั้งใจมากขึ้นที่จะนับนอนต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมกา
รไว้

จะมีความตั้งใจแน่วแน่และความมั่นใจที่จะยอมให้พระเจ้าทรงจัดวางเรียบเรียงชะตากรรมของคนเราและหยุด

ทำการกบฏต่อต้านพระเจ้า ด้วยความที่คนเรามองเห็นว่า เมื่อคนเราไม่จับใจความเกี่ยวกับชะตากรรม

เมื่อคนเราไม่เข้าใจอริปไตยของพระเจ้า เมื่อคนเราสนใจกล่าวทางมะงุมมะงาหราไปข้างหน้า

พวยพุ่งซัดเซซังไปในม่านหมอก การเดินทางนั้นยากเกินไป รวดเร็วหัวใจเกินไป

ดังนั้นเมื่อคนเรารู้สึกได้ในอริปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์

คนที่ฉลาดเลือกที่จะรู้จักและยอมรับมัน

อ้าววันเวลาอันปวกร้าเมื่อตอนที่พวกเขาได้พยายามที่จะสร้างชีวิตที่ดีด้วยสองมือของพวกเขาเอง

และหยุดคั่นร่นต่อต้านชะตากรรมและไล่ตามเสาะหาสิ่งที่พวกเขาเรียกว่า “เป้าหมายชีวิต” ในหนทางของเขาเอง

เมื่อคนเราไม่มีพระเจ้า เมื่อคนเรามองไม่เห็นพระองค์

เมื่อคนเราไม่สามารถระลึกได้อย่างชัดเจนถึงอธิปไตยของพระเจ้า ทุกวันก็ย่อมไร้ความหมาย ไร้คุณค่า น่าเวทนา

ไม่ว่าคนเราจะอยู่แห่งหนใด งานการของคนเราจะเป็นอะไร

วิธีการดำเนินชีวิตของคนเราและการไล่ตามเสาะหาเป้าหมายของคนเราไม่ได้นำพาอะไรมาให้คนเราเลยนอกจาก

ความหัวใจสลายอย่างไม่รู้จบและความทุกข์ทนที่ไม่มีการบรรเทา

จนกระทั่งคนเราไม่สามารถทนมองย้อนกลับหลังไปในอดีตของคนเราได้

มีเพียงเมื่อคนเรายอมรับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

นบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระองค์

และแสวงหาชีวิตมนุษย์จริงเท่านั้นที่คนเราจะค่อยๆ เริ่มหลุดพ้นจากความทุกข์ทนและความหัวใจสลายทั้งหมด

และกำจัดความว่างเปล่าทั้งปวงในชีวิตให้หมดสิ้นไป

4. มีเพียงผู้ซึ่งนบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถบรรลุอิสรภาพที่แท้จริง

เนื่องเพราะผู้คนไม่ระลึกได้ถึงการจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าและอธิปไตยของพระเจ้า

พวกเขาจึงเผชิญกับชะตากรรมอย่างเยาะเย้ยทำทนายและด้วยท่าทีที่เป็นกบฏเสมอ

และพวกเขาดต้องการที่จะปลดปล่อยจากสิทธิอำนาจและอธิปไตยของพระเจ้าและสิ่งต่างๆ

ที่ชะตากรรมเตรียมไว้ให้ โดยหวังลมๆ แล้งๆ ที่จะเปลี่ยนแปลงรูปการณ์แวดล้อม ณ

ปัจจุบันและแก้ไขดัดแปลงชะตากรรมของพวกเขา แต่พวกเขาไม่มีวันสามารถทำสำเร็จ

และถูกขัดขวางในทุกการขยับตัว

การคั่นร่นนี้ที่ฝังลึกอยู่ในวิญญาณของคนเรานำมาซึ่งความเจ็บปวดคล้ายลิ้นจี่ที่กัดเซาะเข้าไปถึงกระดูกดำของคน

เราในขณะที่คนเราใช้ชีวิตของพวกเขาทิ้งขว้างไปพลางๆ อะไรหรือคือสาเหตุของความเจ็บปวดนี้?

มันเป็นเพราะอธิปไตยของพระเจ้า หรือเพราะบุคคลหนึ่งเกิดมาอย่างโชคร้าย? เห็นได้ชัดว่า ไม่ถูกทั้งสองอย่าง

โดยพื้นฐานแล้ว มันเกิดจากเส้นทางที่ผู้คนเดิน วิธีที่พวกเขาเลือกที่จะใช้ชีวิตของพวกเขา

ผู้คนบางคนอาจไม่ระลึกได้ถึงสิ่งเหล่านี้ แต่เมื่อเขารู้อย่างแท้จริง

เมื่อเขามาระลึกได้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงมีอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์ เมื่อเขาเข้าใจอย่างแท้จริงว่า

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนการไว้เพื่อเจ้า

และได้ทรงตัดสินใจเพื่อเจ้านั้นคือผลประโยชน์และการปกป้องอันยิ่งใหญ่

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมรู้สึกถึงความเจ็บปวดของเจ้าเริ่มเบาบางลง

และความเป็นอยู่ของเจ้าทั้งหมดทั้งสิ้นกลายมาเป็นผ่อนคลาย อิสระ และเสรี

โดยการตัดสินใจจากสภาวะของผู้คนส่วนใหญ่ หากกล่าวตามความจริงแล้ว

พวกเขาไม่สามารถมาเริ่มทำความเข้าใจอย่างแท้จริงต่อคุณค่าในทางปฏิบัติและความหมายของอธิปไตยของพระผู้สร้างเหนือชะตากรรมมนุษย์ แม้จะเป็นในระดับความคิดเห็นส่วนตัว

พวกเขาไม่ต้องการดำเนินชีวิตต่อไปอย่างที่พวกเขาเคยทำมาก่อน

และต้องการถูกลดปล่อยจากความเจ็บปวดของพวกเขา

ในแง่ความเป็นจริงพวกเขาไม่สามารถระลึกได้ถึงและบนอบต่ออธิปไตยของพระผู้สร้าง ได้อย่างแท้จริง

และยังไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเขาจะรู้วิธีแสวงหาและยอมรับการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระผู้สร้าง ดังนั้น

หากผู้คนไม่สามารถระลึกได้อย่างแท้จริงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระผู้สร้างทรงมีอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์และเหนือเรื่องราวทั้งหมดของมนุษย์แล้วไซ้

หากพวกเขาไม่สามารถบนอบต่ออำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง ได้อย่างแท้จริง

เช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นการยากที่พวกเขาจะไม่ถูกขับเคลื่อนและลุ่มลุ่มติดอยู่กับแนวความคิดที่ว่า

“ชะตากรรมของคนเรานั้น อยู่ในมือของคนเราเอง”

มันจะยากที่พวกเขาจะสลัดความเจ็บปวดในการคร่ำครวญด้านชะตากรรมและสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง และคงไม่จำเป็นต้องพูดว่า มันก็จะเป็นการลำบากสำหรับพวกเขาเช่นกันที่จะกลายมามีเสรีภาพและเป็นอิสระ กลายมาเป็นผู้คนผู้ซึ่งนมัสการพระเจ้า

แต่มีหนทางหนึ่งซึ่งเรียบง่ายยิ่งนักที่จะทำให้คนเราเป็นอิสระจากสภาวะนี้ซึ่งเป็นการอำลาวิถีชีวิตเดิมของคนเรา เพื่อที่จะกล่าวคำอำลาต่อเป้าหมายชีวิตก่อนหน้านี้ของพวกเขา เพื่อที่จะสรุปและวิเคราะห์วิถีชีวิตก่อนหน้านี้ มุมมองของชีวิต กิจกรรมต่างๆ ที่ทำไปตามความชอบ ความอยากได้อะไร และมีอุดมคติต่างๆ ของคนเรา

และจากนั้นก็เปรียบเทียบสิ่งเหล่านั้นกับน้ำพระทัยและข้อเรียกร้องของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

และควรมีสิ่งใดในสิ่งเหล่านั้นที่สอดคล้องเข้ากันได้กับน้ำพระทัยและข้อเรียกร้องของพระเจ้า

ควรมีสิ่งใดบ้างในสิ่งเหล่านั้นที่มอบคุณค่าที่ถูกต้องของชีวิต

นำทางคนเราไปสู่ความเข้าใจที่มากขึ้นเกี่ยวกับความจริง

และอำนวยความสะดวกให้กับชีวิตอยู่กับสภาวะความเป็นมนุษย์และรูปสัณฐานของความเป็นมนุษย์

เมื่อเจ้ายังคงเจาะลึกลงไปซ้ำๆ

และทำการจำแนกอย่างระมัดระวังในเป้าหมายอันหลากหลายที่ผู้คนไล่ตามเสาะหาในชีวิต

และหนทางการดำเนินชีวิตนับหมื่นแสนของพวกเขา

เจ้าจะไม่พบแม้สักหนึ่งอย่างที่สอดคล้องกับพระเจตนาดั้งเดิมของพระผู้สร้างที่พระองค์ใช้ในการสร้างมนุษยชาติ

ดีขึ้นมา สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดคือผู้คนที่ให้ห่างออกจากอธิปไตยและการดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าผู้สร้าง
สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดคือกับดักที่เป็นเหตุให้ผู้คนกลายเป็นตัวซ้ำ และเป็นสิ่งที่นำทางพวกเขาไปสู่นรก
หลังจากที่พระเจ้าระลึกได้ในเรื่องนี้ กิจของเขาก็คือวางมุมมองเก่าของชีวิตลง อยู่ให้ห่างจากกับดักอันหลากหลาย
ยอมให้พระเจ้าเข้ากำกับชีวิตของเจ้าและทำการจัดการเตรียมการสำหรับเจ้า
มันเป็นการพยายามเพียงเพื่อที่จะบนบอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการทรงนำของพระเจ้า
ที่จะมีชีวิตโดยปราศจากการเลือกของปัจเจกบุคคล และเพื่อที่จะกลายเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งนมัสการพระเจ้า
นี่ฟังดูง่าย แต่มันเป็นสิ่งที่ลำบากที่จะทำ ผู้คนบางคนสามารถทนความเจ็บปวดของมันได้ ส่วนคนอื่นๆ
นั้นไม่สามารถทนได้ บ้างก็เต็มใจที่จะปฏิบัติตาม ส่วนคนอื่นๆ นั้นไม่เต็มใจ
พวกที่ไม่เต็มใจขาดความพึงปรารถนาและปณิธานที่จะทำเช่นนั้น
พวกเขาตระหนักรู้ในอธิปไตยของพระเจ้าอย่างชัดเจน
รู้ดีอย่างครบถ้วนว่าพระเจ้านี่เองที่ทรงวางแผนการและจัดการเตรียมชะตากรรมมนุษย์
แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังคงตะลึงงัน
และยังคงไม่ยอมประนีประนอมที่จะวางชะตากรรมไว้ในฝ่าพระหัตถ์ของพระเจ้าและบนบอบต่ออธิปไตยของ
พระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาคับแค้นใจในการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า ดังนั้น
จึงมีผู้คนบางคนที่ต้องการดูด้วยตัวเองเสมอว่า พวกเขามีความสามารถอะไร
พวกเขาต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมด้วยสองมือของพวกเขาเอง
หรือที่จะสัมผัสซึ่งความสุขโดยพลังอำนาจของพวกเขาเอง
ที่จะมองเห็นว่าพวกเขาสามารถก้าวล้ำขอบเขตสิทธิอำนาจของพระเจ้า
และผงาดขึ้นไปเหนืออธิปไตยของพระเจ้าได้หรือไม่
โศกนาฏกรรมของมนุษย์ไม่ได้อยู่ตรงที่เขาแสวงหาชีวิตที่มีความสุข
ไม่ได้อยู่ตรงที่เขาไล่ตามเสาะหาชื่อเสียงและโชควาสนา
หรือคือนั่นต่อต้านชะตากรรมของตัวเองผ่านม่านหมอก แต่อยู่ตรงที่หลังจากที่เขาได้เรียนรู้ข้อเท็จจริงว่า
พระเจ้าทรงมีอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์แล้ว เขายังคงไม่สามารถปรับปรุงพฤติกรรมตนเองให้ดีขึ้น
ไม่สามารถชักเท้าขึ้นจากปลักคม แต่ยังคงใจแข็งและดิ่งด้นในความผิดพลาดของเขา
เขาเลือกที่จะเดินพรวดตามอยู่ในโคลนต่อไป แข่งขันชิงดีกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างอย่างหัวชนฝา
ฝืนดำเนินไปจนกว่าจะจบสิ้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม
ทั้งหมดนั้นไม่มีความรู้สึกเสียใจในสิ่งที่กระทำไปแม้เพียงเสี้ยวกระพริบ
เพียงเมื่อเขาอนหมดสิ้นสภาพและโลหิตไหลรินเท่านั้น ที่ในที่สุดเขาตัดสินใจยอมแพ้และหันหลังกลับ

ที่คือความโศกเศร้าอันแท้จริงของมนุษย์ ดังนั้น เราพูดเลยว่า บรรดาผู้ที่เลือกบนอนนั้น มีสติปัญญา และพวกที่เลือกตื่นและหลบหนีนั้นช่างโง่เขลาปัญญาเอาเสียจริง

หัวใจหัวใจที่หก: ความตาย

ภายหลังความวุ่นวายมากมายเหลือเกิน ความคับข้องขุ่นมัวและความผิดหวังหลายครั้งครา ภายหลังความชื่นบานและความเศร้าโศก และการขึ้นๆ ลงๆ มากมายยิ่งนัก ภายหลังหลายต่อหลายปีที่ไม่สามารถลืมเลือน ภายหลังการได้จับตามองฤดูกาลผันเปลี่ยนครั้งแล้วครั้งเล่า คนเราก็ได้ผ่านเครื่องหมายสำคัญต่างๆ ของชีวิตโดยปราศจากการสังเกต และในชั่วพริบตา คนเราก็พบว่าตัวเองมาอยู่ในช่วงปีโพล้เพล้ของคนเราเสียแล้ว เครื่องหมายแสดงเวลาต่างๆ ถูกประทับไปทั่วร่างของคนเรา คนเราไม่สามารถยื่นอกตึงหน้าตังได้อีกต่อไป เส้นผมของคนเราเปลี่ยนจากสีเข้มเป็นสีขาว ในขณะที่ดวงตาซึ่งครั้งหนึ่งเคยสดใสและแจ่มชัดเปลี่ยนเป็นขุ่นมัวและพร่าเลือน ผิวที่เคยเรียบเนียนและนุ่มนวลกลับกลายเป็นขยับย่นและมีจุดด่างดำ การได้ยินของคนเราอ่อนแอลง ฟันของคนเราโยกคลอนและร่วงหล่น ปฏิกริยาตอบสนองของคนเรากลายเป็นเฉื่อยชา การเคลื่อนไหวของคนเราเชื่องช้า...ณ จุดนี้ คนเราได้แสดงการอำลาสุดท้ายต่อหลายปีแห่งความร้อนรนของวัยเยาว์ของคนเรา และเข้าสู่สนธยาแห่งชีวิตคนเรา นั่นคือ วัยชรา อันดับต่อไป คนเราจะเผชิญหน้ากับความตาย หัวใจหัวใจต่อสุดท้ายในชีวิตมนุษย์

1. มีเพียงพระเจ้าผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงกุมพลังแห่งชีวิต และความตายเหนือมนุษย์

หากการเกิดของคนเราถูกลิขิตชะตาโดยชีวิตก่อนหน้าของคนเรา เช่นนั้นแล้วความตายก็ทำเครื่องหมายบอวสานของชะตาลิขิต หากการเกิดของคนเราคือตอนเริ่มต้นภารกิจของคนเราในชีวิตนี้ เช่นนั้นแล้ว ความตายของคนเราก็เป็นเครื่องหมายบอวสานของภารกิจของคนเรา เนื่องจากพระเจ้าผู้สร้างได้ทรงกำหนดชุดของรูปแบบแวดล้อมที่ตายตัวสำหรับกำเนิดของบุคคลหนึ่งเอาไว้แล้ว มันจึงไม่จำเป็นต้องพูดว่า พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมชุดรูปแบบแวดล้อมที่ตายตัวสำหรับความตายของคนเราไว้แล้วเช่นกัน พูดอีกอย่างว่า ไม่มีใครเลยที่เกิดมาโดยบังเอิญ ไม่มีใครเลยที่ตายโดยบังเอิญ ไม่มีใครเลยที่ไปถึงแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย และทั้งการเกิดและความตายนั้นจำเป็นต้องเชื่อมโยงสัมพันธ์กับชีวิตในปัจจุบันและชีวิตก่อนหน้าของคนเรา ทั้งรูปแบบแวดล้อมของการเกิดและความตายของคนเราได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าผู้สร้าง

นี่คือชะตาชีวิตของบุคคล ชะตากรรมของบุคคล เนื่องจากมีคำอธิบายมากมายสำหรับกำเนิดของบุคคลหนึ่ง มันเป็นเรื่องจริงเช่นกันที่ความตายของบุคคลจะเกิดขึ้นเป็นธรรมชาติภายใต้รูปการณ์แวดล้อมอันหลากหลายชุดพิเศษของมันเอง

นี่คือเหตุผลสำหรับอายุขัยที่แปรปรวนของผู้คนและลักษณะกับเวลาแห่งความตายของพวกเขาที่แตกต่างกันไป ผู้คนบางคนแข็งแรงและมีสุขภาพดี ทว่าตายลงตั้งแต่อายุน้อย คนอื่นๆ อ่อนแอและเจ็บปวดๆ แอดๆ ทว่ามีชีวิตอยู่จนถึงวัยชรา และจากไปอย่างสงบ บ้างก็พินาศลงด้วยสาเหตุที่ไม่เป็นธรรมชาติ ส่วนคนอื่นๆ ตายอย่างเป็นธรรมชาติ บ้างก็จบชีวิตของพวกเขาไกลบ้าน คนอื่นๆ

ปิดเปลือกตาลลงเป็นครั้งสุดท้ายโดยมีผู้เป็นที่รักอยู่เคียงข้างพวกเขา ผู้คนบางคนตายกลางอากาศ คนอื่นๆ ตายใต้พื้นโลก บ้างก็จมลงใต้น้ำ คนอื่นๆ สูญหายไปในความวิบัติ บ้างก็ตายในเวลาเช้า คนอื่นๆ ตายตอนกลางคืน...ทุกคนต้องการกำเนิดที่เด่นดัง ชีวิตที่เจิดจรัส และความตายที่มีเกียรติ

แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถไปไกลเกินกว่าชะตาชีวิตของพวกเขาเองได้

ไม่มีใครเลยที่สามารถหลีกเลี่ยงอิปไตของพระเจ้าผู้สร้างได้ นี่เป็นชะตากรรมของมนุษย์

มนุษย์สามารถวางแผนได้ทุกประเภทสำหรับอนาคตของพวกเขา

แต่ไม่มีใครเลยที่สามารถวางแผนลักษณะและเวลาเกิดของพวกเขาและของการลาจากโลกนี้ของพวกเขา

แม้ว่าผู้คนที่คิดที่สุดที่จะหลีกเลี่ยงและต้านทานการมาของความตาย

ความตายก็ยังคงคืบคลานเข้ามาใกล้อย่างเงียบกริบโดยที่พวกเขาไม่รู้เลยอยู่ดี

ไม่มีใครเลยที่รู้ว่าเมื่อไรหรืออย่างไรที่พวกเขาจะพินาศลง ยังไม่รู้เข้าไปใหญ่ว่าเมื่อไรมันจะเกิดขึ้น เห็นได้ชัดว่า

ไม่ใช่มนุษยชาติที่กุมพลังอำนาจของชีวิตและความตายเอาไว้ ไม่ใช่ความเป็นอยู่บางอย่างในพิภพธรรมชาติ

แต่เป็นพระเจ้าผู้สร้างผู้ซึ่งทรงมีสิทธิอำนาจอันเป็นเอกลักษณ์

ชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ไม่ใช่ผลงานของกฎบางอย่างแห่งพิภพธรรมชาติ

แต่เป็นผลสืบเนื่องของอิปไตแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้าง

2. ผู้ซึ่งไม่รู้จักอิปไตของพระเจ้าผู้สร้างจะถูกหลอนโดยความหวาดกลัวต่อความตาย

เมื่อคนเราเข้าสู่วัยชรา

ความท้าทายที่คนเราเผชิญหน้า ไม่ใช่การจัดเตรียมเพื่อครอบครัวหรือการตั้งความทะเยอทะยานอันยิ่งใหญ่ในชีวิตของคนเรา แต่เป็นวิธีที่จะบอกเล่าชีวิตของคนเรา วิธีที่จะพบจุดจบของชีวิตคนเรา

วิธีที่จะใส่เครื่องหมายจุดตรงท้ายประโยคแห่งชีวิตของคนเรา แม้ว่า โดยผิวเผินแล้ว

ดูเหมือนว่าผู้คนให้ความสนใจเพียงน้อยนิดต่อความตาย

ไม่มีใครเลยที่สามารถหลีกเลี่ยงการสำรวจค้นในหัวข้อนี้ได้

เพราะไม่มีใครเลยที่รู้ว่ามียีกพิภพหนึ่งนอนรออยู่อีกฟากของความตายหรือไม่

พิภพที่มนุษย์มีอาจล่วงรู้หรือรู้สึกได้ พิภพที่พวกเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันเลย

นี่ทำให้ผู้คนหวาดกลัวที่จะเผชิญกับความตายที่มาประจันหน้า

หวาดกลัวที่จะเผชิญกับมันตามที่พวกเขาควรเผชิญ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

พวกเขากลับทำทุกอย่างที่จะหลีกเลี่ยงหัวข้อนี้

และดังนั้นมันจึงเพิ่มความหวาดหวั่นเกี่ยวกับความตายให้กับบุคคลทุกคน

และเพิ่มมานับความกลัวให้กับข้อเท็จจริงซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้นี้ คลื่นลมเงาถล่มบนหัวใจของทุกคน

เมื่อคนเรารู้สึกถึงความเสื่อมของร่างกายคนเรา เมื่อคนเรานึกถึงรู้ว่า คนเรากำลังเคลื่อนเข้าใกล้ความตาย

คนเรารู้สึกถึงความหวาดหวั่นอันคลุมเครืออย่างหนึ่ง ความเกรงกลัวอย่างหนึ่งซึ่งไม่สามารถแสดงออกมาได้

ความเกรงกลัวต่อความตายทำให้คนเรารู้สึกโดดเดี่ยวมากขึ้นกว่าเดิมและรู้สึกอับจนหนทางมากขึ้นเรื่อยๆ

และที่จุดนี้เอง คนเราจึงถามตัวเองว่า มนุษย์ได้มาจากไหน? มนุษย์กำลังจะไปไหน?

มนุษย์ตายไปพร้อมกับชีวิตของเขาที่วิ่งผ่านเขาไปอย่างเร่งรีบแบบนี้หรือ?

นี่คือจุดท้ายประโยคที่ทำเครื่องหมายแสดงจุดจบของชีวิตมนุษย์อย่างนั้นหรือ? ในท้ายที่สุดแล้ว

ความหมายของชีวิตนั้นคืออะไร? จะว่าไปแล้ว ชีวิตมีค่าอะไรหรือ? มันเกี่ยวกับเรื่องความมีชื่อเสียง

และโชควาสนาใช่หรือไม่?

มันเกี่ยวกับการฟุ้งเฟ้อเลี้ยงดูครอบครัวหนึ่งหรือไม่?... ไม่ว่าคนเราจะครุ่นคิดตลอดมาเกี่ยวกับคำถามเฉพาะเหล่านี้

อย่างไร ไม่ว่าคนเราจะเกรงกลัวความตายอย่างลึกลับแค่ไหน

ในส่วนลึกของหัวใจของบุคคลทุกคนมีความพึงปรารถนาที่จะหยั่งคะเนความลึกลับต่างๆ

ความรู้สึกหนึ่งของความไม่เข้าใจชีวิต และที่ปะปนมากับสิ่งเหล่านี้ก็คือความรู้สึกซาบซึ้งตรึงใจเกี่ยวกับโลก

ความรู้สึกอดออดที่จะจากไป

บางทีอาจไม่มีใครเลยที่สามารถเสกสรรพรรณนาได้อย่างชัดเจนว่าสิ่งที่มนุษย์เกรงกลัวนั้นคืออะไรกันแน่

สิ่งที่มนุษย์แสวงหานั้นคืออะไรกันแน่ สิ่งที่เขาซาบซึ้งตรึงใจนั้นคืออะไรกันแน่

และอะไรที่เขารู้สึกอดออดไม่อยากทิ้งไว้ข้างหลัง...

ด้วยความที่พวกเขาเกรงกลัวความตาย ผู้คนมีความกังวลมากมายเหลือเกิน

ด้วยความที่พวกเขาเกรงกลัวความตาย ผู้คนจึงมีมากมายหลายสิ่งที่พวกเขาไม่อาจปล่อยวางได้

ครั้นถึงเวลาที่พวกเขากำลังจะตาย บางผู้คนหงุดหงิดกระสับกระส่ายเกี่ยวกับเรื่องนี้เรื่องนั้น

พวกเขากังวลเกี่ยวกับลูกๆ ของพวกเขา คนที่พวกเขารัก ความอุดมในโภคทรัพย์ของพวกเขา

ราวกับว่าพวกเขาสามารถลบความทุกข์และความหวาดหวั่นที่ความตายนำมาให้ออกไปได้ด้วยการวิตกกังวลนี้

ราวกับว่าพวกเขาสามารถหลีกเลี่ยงความอับจนหนทางและความรู้สึกเปลี่ยวดายที่เคียงคู่มากับความตายได้ด้วยการ

รพคุณความใกล้ชิดกับการดำรงชีวิตประเภทนี้เอาไว้ ในส่วนลึกของหัวใจมนุษย์นั้นมีความเกรงกลัวอันคลุมเครือ

ความเกรงกลัวการพลัดพรากจากผู้เป็นที่รักทั้งหลายของคนเรา
เกรงกลัวที่จะไม่มีวันได้ทอดสายตามองไปยังผืนนาที่เป็นสีฟ้าอีกแล้ว
ที่จะไม่มีวันมองไปบนโลกทางวัตถุอีกแล้ว
วิญญาณอันเปลี่ยวดายซึ่งคุ้นชินกับการมีผู้เป็นที่รักทั้งหลายอยู่เคียงข้าง
กำลังอดออดที่จะคลายมือที่เกาะกุมออกและจากไป คนเดียวตามลำพัง สู้พิภพหนึ่งซึ่งไม่รู้จักและไม่คุ้นเคย

3. ชีวิตหนึ่งซึ่งใช้ไปกับการแสวงหาชื่อเสียงและโชควาสนา

ทำให้คนเรตกอยู่ในสภาพพ่ายแพ้ยามเผชิญหน้ากับความตาย

เพราะอธิปไตยและการลิขิตไว้ล่วงหน้าของผู้สร้าง
วิญญาณอันเปลี่ยวดายซึ่งได้เริ่มต้นโดยไม่มีอะไรติดตัวมาเลยนั้น ได้รับบิดามารดาและครอบครัว
ได้รับโอกาสที่จะกลายมาเป็นสมาชิกของเผ่าพันธุ์มนุษย์
โอกาสที่จะได้รับประสบการณ์กับชีวิตมนุษย์และได้เห็นโลก
วิญญาณดวงนี้ยังได้รับโอกาสที่จะมีประสบการณ์ในอธิปไตยของผู้สร้าง
ที่จะรู้จักกับความอัศจรรย์เลิศเลอแห่งการทรงสร้างของผู้สร้าง และยิ่งไปกว่านั้น
ที่จะรู้จักและกลายมาอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของผู้สร้าง
ทว่าผู้คนส่วนใหญ่หาได้คว้าโอกาสเหมาะซึ่งหายากและคงอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยามนี้เอาไว้อย่างจริงจัง
คนเราอ่อนระโหยกับการใช้คุณค่าของพลังงานทั้งชีวิตเพื่อต่อสู้กับชะตากรรม
ใช้เวลาทั้งหมดของคนเรากับการหลุมพรางในเรื่อนั้น พยายามที่จะบ่อนบำรุงครอบครัวของคนเรา
และกลับไปกลับมาระหว่างความอุดม โภคทรัพย์กับสถานภาพ สิ่งต่างๆ
ที่ผู้คนหวงแหนราวสมบัติล้ำค่าก็คือครอบครัว เงินทอง และชื่อเสียง
และพวกเขามองสิ่งเหล่านี้เสมือนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดในชีวิต ผู้คนทั้งหมดพัวพันเกี่ยวกับชะตากรรมของตนเอง
ทว่าพวกเขาก็ยังคงผลักปัญหาต่างๆ
ที่จำเป็นต้องตรวจสอบและทำความเข้าใจที่สุดไปไว้เบื้องหลังของจิตใจพวกเขา ปัญหาที่ว่า
เหตุใดมนุษย์จึงมีชีวิต มนุษย์ควรใช้ชีวิตอย่างไร อะไรคือคุณค่าและความหมายของชีวิต
ไม่ว่าพวกเขาอาจจะอยู่นานแค่ไหน
พวกเขาก็แค่ใช้ทั้งชีวิตของพวกเขาหมดไปกับการสาละวนแสวงหาชื่อเสียงและโชควาสนา
จนกระทั่งเขาวัววัยของพวกเขาได้หนีลับไป และพวกเขาก็ได้กลายมาเป็นสีเทาและขยับย่น
พวกเขาใช้ชีวิตในหนทางนี้จนกระทั่งพวกเขามองเห็นว่าชื่อเสียงและโชควาสนาไม่อาจหยุดการลื่นไถลของพวกเขา
เขาไปสู่ความชราได้ ว่าเงินทองไม่สามารถเติมเต็มความว่างเปล่าในหัวใจได้
ว่าไม่มีใครเลยที่ได้รับการยกเว้นจากกฎแห่งการเกิด การแก่ ความเจ็บ และความตาย

ว่าไม่มีใครเลยที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ชะตากรรมได้เตรียมไว้ให้แล้ว
มีเพียงเมื่อพวกเขาถูกบังคับให้เผชิญหน้ากับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายของชีวิตเท่านั้น
ที่พวกเขาจับความเข้าใจได้อย่างแท้จริงว่า
ต่อให้คนเรามีความอุดม โภกทรัพย์มหาศาลและมีสินทรัพย์มากล้นเกินจินตนาการ
ต่อให้คนเรามีสิทธิ์พิเศษและอยู่ในฐานะสูงส่ง
คนเราก็คงยังไม่สามารถหลบหนีความตายและต้องคืนสู่ตำแหน่งเดิมของพวกเขาอยู่ดี นั่นคือ
ดวงวิญญาณอันโดดเดี่ยวที่ไม่มีอะไรติดตัวมาเลย ในยามที่ผู้คนมีบิดามารดา
พวกเขาเชื่อว่าบิดามารดา คือทุกอย่างทุกอย่าง ในยามที่ผู้คนมีทรัพย์สินสมบัติ
พวกเขาคิดว่าเงินทองคือปัจจัยหลักของคนเรา ว่ามันคือวิถีทางที่คนเราใช้ในการดำเนินชีวิต
ในยามที่ผู้คนมีสถานภาพ พวกเขาเกาะเกี่ยวมันไว้อย่างแน่นหนาและจะเสี่ยงชีวิตพวกเขาเพื่อมัน
มีเพียงเมื่อผู้คนกำลังจะปลดวางจากโลกนี้ไปแล้วเท่านั้นที่พวกเขาตระหนักว่า สิ่งต่างๆ
ที่พวกเขาใช้ชีวิตไปในการไล่ตามเสาะหาเหล่านั้น ไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกจากหมู่เมฆที่ลอยผ่านไป
ไม่มีอะไรในนั้นเลยที่พวกเขาสามารถเกาะกุมได้ ไม่มีอะไรในนั้นเลยที่พวกเขาสามารถเอาไปด้วยได้
ไม่มีอะไรในนั้นเลยที่สามารถละเว้นพวกเขาจากความตาย
ไม่มีอะไรในนั้นเลยที่สามารถจัดเตรียมเพื่อร่วมทางหรือการปลอบประโลมให้กับดวงวิญญาณที่เปลี่ยวดายบนก
ารเดินทางกลับของพวกเขา ที่น้อยที่สุดในบรรดาทั้งหมดก็คือ
ไม่มีอะไรในสิ่งเหล่านี้เลยที่สามารถช่วยบุคคลหนึ่งให้รอดและทำให้พวกเขาสามารถอยู่เหนือความตายได้
ชื่อเสียงและโชควาสนาที่คนเราได้รับในโลกวัตถุให้ความพึงพอใจชั่วคราว ความยินดีที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป
สำนึกแห่งความรู้สึกผ่อนคลายเป็นสบายใจแบบผิดๆ พวกมันทำให้คนเราหลงทางในระหว่างการเดินทางไป
และดังนั้นผู้คนจึงถูกเขมือบกลืนด้วยคลื่นลูกแล้วลูกเล่า
ในขณะที่พวกเขาเดินตามอยู่ในทะเลแห่งมนุษย์ชาติอันกว้างใหญ่ไพศาลอย่างกระหายในสันติสุข
ความสุขสบาย และความสงบเยือกเย็นในหัวใจ ในยามที่ผู้คนยังต้องตอบคำถามต่างๆ
ที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดที่จะต้องทำความเข้าใจ—พวกเขามาจากไหน เหตุใดพวกเขาจึงมีชีวิต
พวกเขากำลังจะไปไหน และอื่นๆ—พวกเขาถูกยั่วใจด้วยชื่อเสียงและโชควาสนา
ถูกพวกมันควบคุมและชักนำไปในทางที่ผิด และหลงทางไปอย่างย่อนคิน เวลาผ่านไปเร็วราวกับติดปีก
หลายปีผ่านไปในช่วงพริบตา และก่อนที่คนเราตระหนักในสิ่งนี้ คนเราก็ได้บอกลาปีต่างๆ
ที่ดีที่สุดในชีวิตคนเราไปแล้ว เมื่อถึงคราวที่คนเรากำลังจะไปจากโลกนี้ในเร็ววัน
คนเราก็มองถึงจุดของความค่อยๆ ตระหนักว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้กำลังลอยเคล้งกว้างหากออกไป
ว่าคนเราไม่สามารถเกาะกุมสิ่งที่ครอบครองซึ่งเดิมทีเป็นของพวกเขาได้อีกต่อไป

เช่นนั้นแล้วคนเราจึงรู้สึกอย่างแท้จริงว่า

คนเราก็เหมือนเด็กทารกซึ่งกำลังร้องงอแงที่เพิ่งอุบัติเข้ามาสู่พิภพนี้โดยไม่มีอะไรติดตัวมาเลย ณ

จุดนี้เองที่คนเราจำเป็นต้องใคร่ครวญว่า อะไรที่คนเราได้ทำมาในชีวิต การมีชีวิตมีคุณค่าอย่างไร

มันมีความหมายอะไร เหตุใดคนเราจึงมาสู่โลกนี้ และ ณ

จุดนี้เองที่คนเราต้องการรู้มากขึ้นทุกทีว่าชีวิตถัดไปมีอยู่จริงหรือไม่ ว่าสวรรค์มีจริงหรือไม่

ว่าการลงทัณฑ์อันสาสมนั้นมียุ่อยู่จริงหรือไม่...ยิ่งคนเราใกล้ความตายมากขึ้นเท่าไร

คนเราก็ยิ่งต้องการความเข้าใจว่าชีวิตเป็นเรื่องกับอะไรมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งคนเราใกล้ความตายเข้าไปเท่าไร

หัวใจของเราก็ยิ่งดูเหมือนว่างเปล่ามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งคนเราใกล้ความตายมากขึ้นเท่าไร

คนเราก็ยิ่งรู้สึกอับจนหนทางมากขึ้นเท่านั้น และดังนั้น ความเกรงกลัวที่คนเรามีต่อความตายจึงค่อยๆ

เติบโตขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

มีสองเหตุผลที่ความรู้สึกเหล่านี้เด่นชัดออกมาในผู้คนในยามที่พวกเขาเข้าหาความตาย ประการแรกคือ

พวกเขากำลังจะสูญเสียชื่อเสียงและความอุดมใน โลกทรัพย์สินที่ชีวิตพวกเขาเคยได้อาศัยพึ่งพิง

กำลังจะทิ้งทิ้งหมดที่ดวงตามองเห็นในโลกนี้ไว้ข้างหลัง ประการที่สองคือ พวกเขา กำลังจะเผชิญหน้า

คนเดียวตามลำพัง กับพิภพที่ไม่คุ้นเคย ดินแดนลึกลับที่ไม่เคยรู้จัก ที่ซึ่งพวกเขากลัวที่จะย่างเท้าลงไป

ที่ซึ่งพวกเขาไม่มีผู้เป็นที่รักและไม่มีการค้าจุนในวิถีทางใดเลย เพราะเหตุผลสองประการนี้

ทุกคนซึ่งกำลังเผชิญหน้ากับความตายจึงรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ

ผ่านประสบการณ์กับความตื่นตระหนกและสำนึกแห่งความรู้สึกอับจนหนทางอย่างที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลย

มีเพียงตอนที่ใครบางคนมาถึงจุดนี้จริงๆ แล้วเท่านั้น ที่พวกเขาตระหนักว่า

ตอนที่คนเราก้าวเท้าลงบนแผ่นดินโลก สิ่งแรกที่พวกเขาต้องเข้าใจก็คือมนุษย์มาจากไหน เหตุใดผู้คนจึงมีชีวิต

ใครลิขิตขีดเขียนชะตากรรมของมนุษย์ และใครจัดเตรียมและมีอุปโภคบริโภคแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์

ความรู้นี้คือวิถีทางที่แท้จริงที่คนเราใช้ชีวิตอยู่ พื้นฐานที่จำเป็นโดยหลักสำหรับความอยู่รอดของมนุษย์—

ไม่ใช่การเรียนรู้วิธีที่จะจัดเตรียมเพื่อครอบครัวของคนเรา

หรือวิธีที่จะสัมฤทธิ์ในชื่อเสียงและความอุดมด้วยโภคทรัพย์ ไม่ใช่การเรียนรู้วิธีที่จะโดดเด่นออกมาจากฝูงชน

และไม่ใช่วิธีที่จะใช้ชีวิตที่มั่งคั่งมากกว่าเดิม

นับประสาอะไรกับการเรียนรู้วิธีที่จะมีความเก่งกาจยอดเยี่ยมและประสบความสำเร็จในการแข่งขันกับผู้อื่น

แม้ว่าทักษะเพื่อความอยู่รอดอันหลากหลายที่ผู้คนใช้ชีวิตของพวกเขาหมดไปเพื่อการได้นั้น

สามารถเสนอความสุขสบายทางวัตถุได้อย่างสิ้นเหลือ

พวกเขาก็ไม่เคยนำพาสันติสุขและการปลอบประโลมแท้จริงมาสู่หัวใจของคนเราเลย แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

กลับทำให้ผู้คนหลงทิศทางอยู่เนื่องนิตย์ มีความลำบากยากเย็นในการควบคุมตนเอง

และพลาดทุกโอกาสเหมาะที่จะเรียนรู้ความหมายของชีวิต

ทักษะเพื่อความอยู่รอดเหล่านี้สร้างคลื่นได้น้ำแห่งความวิตกกังวลเกี่ยวกับวิธีที่จะเผชิญหน้ากับความตายอย่างเหมาะสม ชีวิตของผู้คนกำลังถูกทำลายไปในหนทางนี้ พระผู้สร้างทรงปฏิบัติต่อทุกคนอย่างยุติธรรม ทรงมอบโอกาสเหมาะที่มีคุณค่าตลอดชีวิตแก่ทุกคน เพื่อที่จะได้รับประสบการณ์และรู้จักอุปนิสัยโดยของพระองค์ ทว่ามีเพียงเมื่อความตายขยับเข้ามาใกล้ เมื่อตอนที่ความน่าสะพรึงกลัวของมันปรากฏขึ้นจริงๆ เท่านั้น ที่คนเราเริ่มมองเห็นความสว่าง—และแล้ว มันก็สาบสูญไป!

ผู้คนใช้ชีวิตหมดไปกับการไล่ล่าเงินทองและชื่อเสียง พวกเขาถอดรัดขนไม้ลอยน้ำเหล่านี้ไว้แนบอก พลางคิดว่าพวกมันเป็นวิถีทางเดียวแห่งการดำรงของพวกเขา

ราวกับว่าพวกเขาจะสามารถมีชีวิตอยู่ตลอดไปได้ด้วยการมีสิ่งเหล่านี้ ได้รับการยกเว้นจากความตาย แต่ในยามที่พวกเขากำลังจะตายแล้วเท่านั้นที่พวกเขาตระหนักอย่างไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครว่า สิ่งเหล่านี้อยู่ห่างไกลจากพวกเขาเพียงใด พวกเขาอ่อนแอแค่ไหนยามที่เผชิญหน้ากับความตาย พวกเขาแตกกระจายได้ง่ายแค่ไหน พวกเขาเปื่อยผาญและอับจนหนทางเพียงไร พวกเขาตระหนักว่า ชีวิตไม่สามารถซื้อได้ด้วยเงินทองหรือชื่อเสียง ว่าไม่สำคัญว่าบุคคลหนึ่งอาจอุดมด้วยโภคทรัพย์เพียงใด ไม่สำคัญว่าพวกเขาจะอยู่ในตำแหน่งที่สูงส่งขนาดไหน

ทุกคนยากจนและไร้ความสำคัญอย่างเท่าเทียมกันเมื่ออยู่ต่อหน้าความตาย พวกเขาตระหนักว่า เงินไม่สามารถซื้อชีวิตได้ ว่าชื่อเสียงไม่สามารถลบความตายได้

ว่าทั้งเงินทองและชื่อเสียงไม่สามารถยึดชีวิตคนเราได้แม้แต่นาที แม้แต่วินาที ยิ่งผู้คนรู้สึกเช่นนี้มากขึ้นเท่าไร ผู้คนก็ยิ่งโหยหาที่จะรักษาชีวิตไว้มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งผู้คนรู้สึกเช่นนี้มากขึ้นเท่าไร

พวกเขาก็ยิ่งหวาดหวั่นที่จะเข้าหาความตายมากขึ้นเท่านั้น มีเพียงที่จุดนี้เท่านั้นที่พวกเขาตระหนักอย่างแท้จริงว่า ชีวิตของพวกเขาไม่ได้เป็นของพวกเขา ไม่ใช่พวกเขาที่จะเป็นผู้ควบคุม และตระหนักว่า คนเราไม่มีสิทธิ์พูดเรื่องที่เราจะอยู่หรือตาย—ตระหนักว่า ทั้งหมดนี้วางอยู่นอกการควบคุมของคนเรา

4. จงมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระผู้สร้าง และเผชิญกับความตายอย่างสงบ

ณ ช่วงเวลาที่บุคคลหนึ่งเกิดมา วิญญาณเปลี่ยวดายดวงหนึ่งเริ่มต้นประสบการณ์ของตัวเองบนแผ่นดินโลก ประสบการณ์ของมันเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระผู้สร้างที่พระผู้สร้างได้ทรงจัดการเตรียมการเพื่อมัน คงไม่จำเป็นต้องพูดว่า สำหรับบุคคลนั้น—ดวงวิญญาณนั้น—

นี่คือโอกาสเหมาะอันยอดเยี่ยมที่จะได้รับความรู้เกี่ยวกับอุปนิสัยโดยของพระผู้สร้าง

มารู้จักสิทธิอำนาจของพระองค์ และได้รับประสบการณ์กับมันแบบเป็นส่วนตัว

ผู้คนใช้ชีวิตของตัวเองภายใต้กฎต่างๆ ของชะตากรรมที่วางไว้สำหรับพวกเขาโดยพระผู้สร้าง

และสำหรับบุคคลใดก็ตามที่เป็นคนมีเหตุผลพร้อมด้วยมโนธรรมนั้น
การเริ่มพยายามทำความเข้าใจกับอธิปไตยของพระผู้สร้างและการมารู้จักสิทธิอำนาจของพระองค์นั้นหาใช่สิ่งที่
ยากเกินกว่าจะทำไม่ เมื่อชีวิตพวกเขาผ่านพ้นไปกว่าหลายสิบปี เพราะฉะนั้น
มันควรจะง่ายสำหรับทุกคนที่จะระลึกได้ผ่านประสบการณ์ชีวิตกว่าหลายสิบปีของพวกเขาเองว่า
ชะตากรรมของมนุษย์ทั้งหมดได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว
และมันควรจะง่ายที่จะจับความเข้าใจหรือที่จะสรุปว่าการมีชีวิตหมายถึงอะไร
ขณะที่คนเราอ่านแผนรับบทเรียนชีวิตเหล่านี้ คนเราจะค่อยๆ มาเข้าใจว่าชีวิตมาจากไหน
มาจับความเข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่หัวใจจำเป็นต้องมีอย่างแท้จริง
อะไรคือสิ่งที่จะนำทางคนเราไปบนเส้นทางชีวิตที่แท้จริง
และอะไรคือภารกิจและเป้าหมายของชีวิตมนุษย์ที่ควรจะเป็น คนเราจะค่อยๆ ระลึกได้ว่า
หากคนเราไม่มัสการพระผู้สร้าง หากคนเราไม่มาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์แล้วไซ้
เช่นนั้นแล้วครั้งถึงคราวที่ต้องเผชิญกับความตาย—คราที่ดวงวิญญาณกำลังเผชิญหน้ากับพระผู้สร้างอีกครั้ง—
หัวใจของคนเราจะเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและความวุ่นวายสับสนอย่างไร้ขีดจำกัด หากบุคคลหนึ่งได้อยู่
ในโลกมาหลายสิบปีแล้ว ทว่ายังไม่เข้าใจว่าชีวิตมนุษย์มาจากไหน
ทั้งยังไม่ระลึกได้ว่าชะตากรรมวางอยู่ในฝ่ามือของใคร
เช่นนั้นแล้วก็ไม่น่าประหลาดใจเลยที่พวกเขาจะไม่สามารถเผชิญหน้ากับความตายได้อย่างสงบ
ในหลายสิบปีแห่งประสบการณ์ชีวิตมนุษย์ของพวกเขา
บุคคลหนึ่งซึ่งได้รับความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยของพระผู้สร้างคือบุคคลที่มีความซาบซึ้งซึ่งที่ถูกต้องต่อความหมายและ
ค่าของชีวิต บุคคลเช่นนั้นมีความรู้ที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับจุดประสงค์ของชีวิต
พร้อมด้วยประสบการณ์และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระผู้สร้าง และที่เหนือล้ำไปกว่านั้นก็คือ
สามารถที่จะนบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง
บุคคลเช่นนั้นเข้าใจความหมายแห่งการทรงสร้างมวลมนุษย์ของพระเจ้า เข้าใจว่ามนุษย์ควรน้อมสการพระผู้สร้าง
ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ครอบครองนั้นมาจากพระผู้สร้างและจะคืนกลับไปสู่พระองค์ในสักวันหนึ่งไม่ไกลนัก
ในอนาคต
บุคคลประเภทนี้เข้าใจว่าพระผู้สร้างทรงจัดการเตรียมการกำเนิดของมนุษย์และทรงมีอธิปไตยเหนือความตายของ
มนุษย์ และว่าทั้งชีวิตและความตายได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วโดยสิทธิอำนาจของพระผู้สร้าง ดังนั้น
เมื่อคนเราจับความเข้าใจได้ในสิ่งเหล่านี้ คนเราจะสามารถที่จะเผชิญความตายได้อย่างสงบไปเองเป็นธรรมดา
ที่จะวางสิ่งครอบครองทางโลกทั้งหมดของคนเราลงอย่างสงบ
ยอมรับและน้อมรับทุกสิ่งตามที่ตามมาอย่างมีความสุข

และยินดีต้อนรับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายซึ่งถูกจัดการเตรียมการ โดยพระเจ้าผู้สร้างอย่างที่มีนัยเป็น
แทนที่จะหวาดหวั่นต่อมันอย่างมีคบอดและคืนรนขัดขืนมัน
หากคนเรามองชีวิตเหมือนเป็นโอกาสเหมาะที่จะได้รับประสบการณ์อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างและที่จะมารู้จักส
ทิอำนาจของพระองค์
หากคนเรามองชีวิตคนเราเป็นโอกาสที่หายากที่จะได้ปฏิบัติหน้าที่ของคนเราในฐานะมนุษย์ที่ทรงสร้างและที่จะ
ได้ทำภารกิจของคนเราให้เสร็จสิ้น เช่นนั้นแล้ว แน่แน่นอนว่า คนเราจะมีพระพรที่ถูกต้องต่อชีวิต
แน่นอนว่าจะใช้ชีวิตที่ได้รับพระพรและได้รับการทรงนำโดยพระเจ้าผู้สร้าง
แน่นอนว่าจะเดินในความสว่างแห่งพระเจ้าผู้สร้าง แน่แน่นอนว่าจะรู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง
แน่นอนว่าจะมาอยู่ภายใต้อำนาจครอบครองของพระองค์
และแน่นอนว่าจะกลายมาเป็นพยานให้กับกิจการอันอัศจรรย์เลิศเลอของพระองค์
พยานต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ คงไม่จำเป็นต้องพูดว่า
บุคคลเช่นนั้นจะได้รับความรักและการยอมรับจากพระเจ้าผู้สร้างอย่างแน่นอน
และมีเพียงบุคคลเช่นนั้นเท่านั้นที่สามารถมีหน้าที่ที่สงบต่อความตาย
และยินดีต้อนรับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายของชีวิตด้วยความชื่นบาน
บุคคลหนึ่งคนซึ่งมีหน้าที่ประเภทนี้เห็นได้ชัดต่อความตายก็คือโยบ
โยบอยู่ในตำแหน่งที่ยอมรับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายของชีวิตอย่างมีความสุข
และได้นำการเดินทางแห่งชีวิตของเขาไปสู่บทสรุปที่ราบรื่น และทำภารกิจในชีวิตของเขาจนเสร็จสมบูรณ์
เขาได้กลับคืนไปอยู่เคียงข้างพระเจ้าผู้สร้าง

5. กิจที่ทำและสิ่งรับมาในชีวิตของโยบอำนวยให้เขาเผชิญความตายโดยสงบ

ในข้อพระคัมภีร์ ได้เขียนเกี่ยวกับโยบไว้ว่า “และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่แห่งอมที่เดียว” (โยบ 42:17)

นี่หมายความว่า เมื่อโยบตายจากไป เขาไม่มีความเสียใจและไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย

แต่ไปจากพิภพนี้อย่างเป็นธรรมชาติ ดังที่ทุกคนรู้จักกัน

โยบเป็นชายผู้หนึ่งซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วในขณะที่เขายังมีชีวิต

ความประพฤติของเขาได้รับการชมเชยจากพระเจ้าและได้รับการรำลึกเป็นอนุสรณ์โดยผู้อื่น

และชีวิตของเขาอาจกล่าวได้ว่าได้มีคุณค่าและนัยสำคัญที่เกินล้ำเหนือกว่าผู้อื่นทั้งปวง

โยบชื่นชมพระพรของพระเจ้า และได้รับการเรียกขานว่าชอบธรรมจากพระองค์บนแผ่นดินโลก

และเขาได้ถูกพระเจ้าทดสอบและได้ถูกซาตานทดสอบเช่นกัน

เขาได้ยืนหยัดเป็นพยานเพื่อพระเจ้าและถูกรับที่จะได้รับการเรียกขานจากพระองค์ว่าบุคคลผู้ชอบธรรม

ในหลายสิบปีหลังจากที่เขาถูกทดสอบโดยพระเจ้า เขาใช้ชีวิตที่ยิ่งมีค่ากว่า เปี่ยมความหมายกว่า

เป็นหลักเป็นฐานกว่า และเปี่ยมสันติสุขกว่าก่อนหน้านี้ นั่นเนื่องเพราะความประพฤติอันชอบธรรมของเขา
พระเจ้าจึงทดสอบเขา

และเนื่องเพราะความประพฤติอันชอบธรรมของเขาพระเจ้าจึงได้ทรงปรากฏแก่เขาและตรัสกับเขาโดยตรง
ดังนั้น ในหลายปีต่อมาหลังจากที่เขาถูกทดสอบ

โยบได้เข้าใจและได้ซาบซึ่งในคุณค่าของชีวิตอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น

ได้บรรลุความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

และได้รับความรู้ที่เที่ยงตรงและแน่ชัดเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าผู้สร้างประทานและทรงนำพระพรของพระองค์คืนไป
หนังสือของโยบบันทึกว่า

พระยาห์เวห์พระเจ้าถึงกับประทานพระพรให้กับโยบมากมายกว่าที่พระองค์เคยทำมาก่อน

ทรงถึงกับวางโยบในตำแหน่งที่ดีกว่า เพื่อที่จะรู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างและเผชิญกับความตายอย่างสงบ
ดังนั้น เมื่อเขาได้ซบถและได้เผชิญความตาย

แน่นอนว่าโยบย่อมจะไม่ได้มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติของเขาเลย เขาไม่มีความหวั่นกังวล

ไม่มีอะไรต้องเสียใจ และแน่นอนว่า ไม่ได้เกรงกลัวความตาย

เนื่องเพราะเขาได้ใช้ชีวิตทั้งหมดของชีวิตเขาไปกับการเดินบนทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความ
ชั่ว เขาไม่ได้มีเหตุผลที่จะต้องหวั่นกังวลเกี่ยวกับจุดจบของตัวเอง

มีผู้คนที่คนเล่าในวันนี้จะสามารถปฏิบัติในทุกทางเหมือนกับที่โยบได้ทำตอนที่เขาได้เผชิญหน้ากับความตาย
ของตัวเอง? เหตุใดจึงไม่มีใครเลยที่สามารถรักษานुकูลิภักดิ์ลักษณะภายนอกที่เรียบง่ายแบบนั้น?

มีเพียงเหตุผลเดียวเท่านั้นก็คือ โยบได้ใช้ชีวิตของเขาในการไล่ตามเสาะหาความเชื่อ ความระลึกรู้

และการนบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้าด้วยตัวเอง และด้วยความเชื่อ การระลึกรู้

และการนบนอบนี้เองที่เขาได้ใช้ก้าวผ่านหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญในชีวิต ได้ใช้ชีวิตในช่วงหลายปีสุดท้าย

และได้ต้อนรับหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้าย ไม่ว่าสิ่งที่โยบได้รับประสบการณ์จะเป็นอะไร ก็ต่าง ๆ

ที่เขาเสาะแสวงหาไปเองและเป้าหมายในชีวิตของเขานั้นไม่ได้เต็มไปด้วยความเจ็บปวด แต่เป็นความสุข

เขาไม่ได้มีความสุขเพียงเพราะพระพรต่างๆ หรือการชมเชยที่พระเจ้าผู้สร้างประทานแก่เขาเท่านั้น

แต่ที่สำคัญกว่านั้น เพราะกิจที่เขาเสาะแสวงหาไปเองและเป้าหมายชีวิตของเขา

เพราะการเติบโตของความรู้และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างที่เขาได้บรรลุโดยผ่านทาง
ความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว และยังไปกว่านั้น เพราะประสบการณ์ส่วนตัวของเขา

ในฐานะผู้อยู่ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง อยู่ภายใต้กิจการอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า

และเพราะประสบการณ์และความทรงจำอันบอบบางทว่าไม่อาจลืมเลือนได้เกี่ยวกับมนุษย์

และการดำรงอยู่ร่วมกัน การได้ใกล้ชิดสนิทสนม และความเข้าใจในกันและกันกับพระเจ้า

โยบได้มีความสุขเพราะความสุขสบายและความชื่นบานที่มาจาก การได้รู้จักน้ำพระทัยแห่งพระผู้สร้าง และเพราะความเคารพซึ่งเกิดขึ้นหลังจากที่ได้เห็นว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ น่าอัศจรรย์ ดั่งงาม และสัจย์ซื่อ

โยบได้สามารถเผชิญความตายโดยปราศจากความทุกข์ใดๆ ก็เพราะเขาได้รู้ว่า ในการตายลงไป

เขาจะได้กลับไปเคียงข้างพระผู้สร้าง อีกต่างๆ ที่เขาได้เสาะแสวงหาไปเองและสิ่งต่างๆ

ที่เขาได้รับมาในชีวิตนั่นเองที่ได้อำนวยให้เขาเผชิญกับความตายอย่างสงบ

อำนวยให้เขาเผชิญกับความ เป็นไป ได้ที่จะประสบความสำเร็จในการที่พระผู้สร้างจะทรงนำชีวิตของเขาคืนไปอย่างสงบ และยังไปกว่านั้น อำนวยให้เขาได้ยืนอย่าง ไร้มลทินและไร้กังวลเฉพาะพระพักตร์ของพระผู้สร้าง

ทุกวันนี้ผู้คนสามารถสัมผัสความสุขประเภทนี้ที่โยบได้ครอบครองหรือไม่?

พวกเขามีเงื่อนไขที่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นหรือไม่? เพราะทุกวันนี้ผู้คนมีเงื่อนไขเหล่านี้

เหตุใดพวกเขาไม่สามารถที่จะมีชีวิตอย่างเป็นสุขดังเช่นที่โยบได้มี?

เหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงความทุกข์จากการเกรงกลัวความตายได้? ในตอนที่กำลังเผชิญกับความตาย ผู้คนบางคนปัสสาวะราดออกมาอย่างไม่สามารถควบคุมได้ ส่วนคนอื่นๆ ก็สั่นเทิ้ม เป็นลมหมดสติ

สับสน บิดบึ้ง พลันต่อฟ้าและต่อมนุษย์ไม่ต่างกัน บางคนถึงกับรำไห่คร่ำครวญ

เหล่านี้ไม่มีทางเป็นปฏิกิริยาตอบสนองตามธรรมชาติซึ่งเกิดขึ้นฉับพลันเมื่อความตายก็บงกชเข้ามา โดยหลักแล้ว ผู้คนประพศิไป ในทางที่น่าตะลึงตะลึงเหล่านี้ก็เพราะลึกลงไปภายในหัวใจของพวกเขา

พวกเขาเกรงกลัวความตาย

เพราะพวกเขาไม่มีความรู้ที่ชัดเจนและความซาบซึ้งรู้คุณค่าอธิปไตยของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระองค์ นับประสาอะไรที่จะนับนอนต่อสิ่งเหล่านี้อย่างแท้จริง

ผู้คนมีปฏิกิริยาตอบสนองแบบนั้นก็เพราะพวกเขาไม่ได้ต้องการอะไรเลยนอกจากการที่จะจัดการเตรียมการและปกครองทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตัวพวกเขาเอง ที่จะควบคุมชะตากรรมของตัวพวกเขาเอง

ชีวิตและความตายของพวกเขาเอง

เพราะฉะนั้นจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่พวกเขาไม่เคยสามารถที่จะหลีกเลี่ยงความเกรงกลัวที่มีต่อความตายได้

6. โดยการยอมรับอธิปไตยของพระผู้สร้างเท่านั้นที่คนเราจะคืนกลับไปเคียงข้างพระองค์ได้

เมื่อคนเราไม่มีความรู้และประสบการณ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้า

และเกี่ยวกับการเตรียมการของพระองค์

ความรู้ของคนเราเกี่ยวกับชะตากรรมและเกี่ยวกับความตายก็ย่อมจะไม่ปะติดปะต่อกันอย่างเลื่องไม่

ผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นวางอยู่ในฝ่าพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่ตระหนักว่า

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมและอธิปไตยของพระเจ้า ไม่ระลึกได้ว่า มนุษย์ไม่สามารถปลดปล่อย

หรือหลีกเลี่ยงอธิปไตยดังกล่าวไปได้ ด้วยเหตุผลนี้เอง เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาต้องเผชิญกับความตาย จึงมีคำสั่งเสีย

ความห่วงกังวล ความเสียใจของพวกเขาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด พวกเขาหนีออกไปด้วยปมในใจมากมายเหลือเกิน
ความรู้สึกลึกซึ้งไม่เต็มใจมากมายเหลือเกิน ความรู้สึกสับสนมากมายเหลือเกิน
นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเขาเกรงกลัวความตาย สำหรับบุคคลใดก็ตามที่ได้ถือกำเนิดมาในพิภพนี้
การเกิดเป็นสิ่งจำเป็น และความตายเป็นสิ่งที่มิอาจหลีกเลี่ยงได้
ไม่มีใครเลยที่สามารถผงาดขึ้นไปอยู่เหนือครรลองของสิ่งต่างๆ
หากคนเราปรารถนาที่จะจากพิภพนี้ไปอย่างไร้ความเจ็บปวด
หากคนเราต้องการที่จะสามารถเผชิญหัวเลี้ยวหัวต่อสุดท้ายของชีวิตโดยปราศจากความฝืนใจหรือความห่วงกังวล
หนทางเดียวก็คือจากไปอย่างไม่มีความรู้สึกละอายใจ
และหนทางเดียวที่จะจากไปโดยปราศจากความรู้สึกละอายใจก็คือ การรู้จักอธิปไตยของพระเจ้า
รู้จักสิทธิอำนาจของพระองค์ และนบนอบต่อพระองค์
มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถอยู่ห่างไกลจากความขัดแย้งบาดหมางของมนุษย์ จากความชั่ว
จากพันธนาการของซาตาน และเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถใช้ชีวิตเหมือนชีวิตของโยบ
ได้รับการทรงนำ ได้รับพระพรจากพระเจ้าผู้สร้างได้ ชีวิตหนึ่งซึ่งเป็นอิสระและมีเสรีภาพ
ชีวิตหนึ่งซึ่งมีค่าและความหมาย ชีวิตหนึ่งซึ่งซื่อสัตย์และจริงใจเปิดเผย
เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถน้อมรับการทดสอบ การตัดขาดของพระเจ้าผู้สร้าง
การจัดวางเรียบเรียง และการจัดการเตรียมการของพระเจ้าผู้สร้างได้เหมือนกับโยบ
มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราสามารถนมัสการพระเจ้าผู้สร้างด้วยชีวิตทั้งหมดของคนเรา
และได้รับคำชมเชยของพระองค์ ดังที่โยบได้ทำ และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
มองเห็นพระองค์ทรงปรากฏ เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถมีชีวิตอยู่และตายลงอย่างมีความสุข
ปราศจากความเจ็บปวด ปราศจากความห่วงกังวล ปราศจากความรู้สึกละอายใจเหมือนกับโยบ
เพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่คนเราจะสามารถมีชีวิตอยู่ในความสว่างเหมือนกับโยบ
และผ่านทุกหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตในความสว่าง เสร็จสิ้นการเดินทางของคนเราในความสว่างอย่างราบรื่น
เสร็จสิ้นภารกิจของคนเราอย่างประสบความสำเร็จ—ได้รับประสบการณ์ เรียนรู้
และมารู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างในฐานะที่เป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง—และตายจากไปในความสว่าง
และยืนเคียงข้างพระเจ้าผู้สร้างตลอดกาลหลังจากนั้น ในฐานะของมนุษย์ที่ถูกสร้างซึ่งได้รับการชมเชยจากพระองค์

จงอย่าพลาดโอกาสเหมาะที่จะได้รู้จักอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

หัวเลี้ยวหัวต่อทั้งหกที่พรรณาไปข้างต้นนั้นเป็นระยะที่มีความสำคัญยิ่งยวดซึ่งถูกวางไว้โดยพระเจ้าผู้สร้าง
ซึ่งบุคคลปกติทุกคนต้องผ่านในชีวิตของพวกเขา จากมุมมองของมนุษย์ ทุกหัวเลี้ยวหัวต่อเหล่านี้เป็นจริง
ไม่มีใครเลยที่สามารถเลี่ยงอ้อมไปได้

และหัวเลี้ยวหัวต่อทั้งหมดมีความสัมพันธ์กับการลิขิตไว้ล่วงหน้าและอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง ดังนั้น
สำหรับมนุษย์แล้ว แต่ละหัวเลี้ยวหัวต่อเหล่านี้เป็นจุดตรวจสำคัญ
และตอนนี้พวกเจ้าทั้งหมดเผชิญหน้ากับคำถามจริงจังที่ว่า
จะผ่านแต่ละจุดตรวจเหล่านั้นไปอย่างประสบความสำเร็จได้อย่างไร

หลายทศวรรษที่ก่อนขึ้นเป็นชีวิตมนุษย์นั้น ไม่ยาวและไม่สั้น
ช่วงเวลายี่สิบปีเศษระหว่างการเกิดและการเจริญวัยไปเป็นผู้ใหญ่ผ่านไปในปีสิบห้า และแม้ว่า ณ จุดนี้ของชีวิต
บุคคลหนึ่งได้ถูกพิจารณาว่าเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่งแล้ว
ผู้คนในกลุ่มอายุนี้นั้นแทบไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์และชะตากรรมมนุษย์
เมื่อพวกเขาเริ่มได้รับประสบการณ์มากขึ้น พวกเขาค่อยๆ ก้าวไปสู่วัยกลางคน
ผู้คนในวัยสามสิบกว่าและสี่สิบกว่าได้รับประสบการณ์ขั้นหัดบินของชีวิตและชะตากรรม
แต่แนวคิดของพวกเขาก็ยังคลุมเครืออยู่มาก
กระทั่งถึงวัยสี่สิบแล้วนั้นเองที่ผู้คนบางคนเริ่มเข้าใจมวลมนุษยและจักรวาล ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น
และจับความเข้าใจได้ว่าชีวิตมนุษย์นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ชะตากรรมมนุษย์เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
ผู้คนบางคนแม้ได้เป็นผู้ติดตามพระเจ้ามานานแล้วและตอนนี้อยู่ในวัยกลางคน
ก็ยังคงไม่สามารถมีความรู้และนิยามที่แม่นยำเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้า
นับประสาอะไรกับการบนอบที่แท้จริง
ผู้คนบางคนไม่ได้ใส่ใจในสิ่งใดเลยนอกจากการพยายามที่จะได้รับพระพร และแม้ว่าพวกเขาได้มีชีวิตอยู่มาหลายปี
พวกเขาก็ไม่รู้หรือเข้าใจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างที่มีอยู่เหนือชะตากรรมมนุษย์เลยแม้แต่น้อย
และไม่เคยแม้แต่จะย่างก้าวที่เล็กที่สุดเข้าสู่บทเรียนในทางปฏิบัติแห่งการบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการ
จัดการเตรียมการของพระเจ้า ผู้คนเช่นนั้นช่างโง่เขลาเบาปัญญาอย่างถ้วนทั่วจริงๆ
และชีวิตของพวกเขาถูกใช้ชีวิตไปอย่างเปล่าประโยชน์

หากช่วงเวลาของชีวิตมนุษย์ถูกแบ่งออกตามระดับประสบการณ์ชีวิตของผู้คนและความรู้เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์
พวกเขาจะสามารถถูกแบ่งอย่างคร่าวๆ ได้ออกเป็นสามระยะ ระยะแรกคือวัยเยาว์ ซึ่งเป็นปีต่างๆ
ระหว่างการเกิดและวัยกลางคน หรือจากการเกิดกระทั่งถึงวัยสามสิบปี ระยะที่สองคือการเจริญวัยไปเป็นผู้ใหญ่
จากวัยกลางคนสู่วัยชรา หรือจากอายุสามสิบปีถึงหกสิบปี
และระยะที่สามคือช่วงเวลาแห่งการเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวของคนเรา ซึ่งเริ่มขึ้นด้วยการเริ่มต้นของวัยชรา
เริ่มจากอายุหกสิบปี ไปจนกระทั่งคนเราไปจากพิภพนี้ พูดอีกอย่างได้ว่า จากการเกิดสู่วัยกลางคน
ความรู้ของผู้คนส่วนใหญ่เกี่ยวกับชะตากรรมและชีวิตนั้นถูกจำกัดอยู่กับการลอกเลียนแนวคิดของผู้อื่น
และแทบไม่มีสาระที่เป็นจริงใช้การได้เลย ในระหว่างช่วงเวลานี้

พรรณนาของคนเราที่มีต่อชีวิตและวิธีที่คนเราสร้างหนทางของคนเราในโลกนั้นค่อนข้างผิวเผินและไร้เดียงสา
นี่คือช่วงเวลาอ่อนวัยของคนเรา

เพียงหลังจากที่คนเราได้ลิ้มรสความขึ้นบานและความโศกเศร้าทั้งมวลของชีวิตแล้วเท่านั้นที่คนเราได้รับความเข้าใจที่แท้จริงอย่างหนึ่งเกี่ยวกับชะตากรรม และ—โดยจิตใต้สำนึก ลึกลงไปในหัวใจของคนเรา—ค่อยๆ

มาซาบซึ่งรู้คุณค่าของความมีอาจหวนกลับได้ของชะตากรรม และตระหนักอย่างช้าๆ ว่า

อธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างเหนือชะตากรรมมนุษย์นั้นมียุติจริง

นี่คือช่วงเวลาแห่งการเจริญไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของคนเรา

บุคคลหนึ่งเข้าสู่ช่วงเวลาเป็นผู้ใหญ่เต็มวัยของพวกเขาเมื่อพวกเขาหยุดคิดนรณต่อต้านชะตากรรม

และเมื่อพวกเขาไม่เต็มใจที่จะถูกลากเข้าสู่ความขัดแย้งบาดหมาง

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับรู้สถานการณ์ทั่วไปของชีวิตตัวเอง นบนอบต่อน้ำพระทัยแห่งฟ้า

สรุปรวมผลสำเร็จและความผิดพลาดต่างๆ ในชีวิตของตนเอง

และรอการพิพากษาของพระเจ้าผู้สร้างที่มีต่อชีวิตของพวกเขา

เมื่อพิจารณาจากประสบการณ์ซึ่งแตกต่างกันและสิ่งซึ่งมีสิทธิ์ถือครองที่ผู้คนได้รับมาในระหว่างสามช่วงเวลานี้
ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมปกติ

ช่องหน้าต่างแห่งโอกาสเหมาะของคนเราในการที่จะรู้จักกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างนั้นก็ไม่ได้ใหญ่โตมาก

หากคนเรามีชีวิตอยู่ถึงหกสิบปี คนเรามีเพียงสามสิบปีโดยประมาณที่จะรู้จักกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

หากคนเราต้องการช่วงเวลาที่ยาวกว่านั้น นั่นเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อชีวิตคนเรายืนยาวเพียงพอ

ต่อเมื่อคนเราสามารถมีชีวิตอยู่เป็นศตวรรษเท่านั้น เราจึงพูดได้ว่า ตามกฎการดำรงอยู่ของมนุษย์ตามปกติ

แม้เป็นการดำเนินไปที่ยาวนานมาก

นับจากตอนที่คนเราเผชิญหน้ากับหัวข้อของการทำความรู้จักกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้างเป็นครั้งแรกจนกระทั่ง

ถึงเวลาที่คนเราสามารถระลึกได้ถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยนั้น

และจากตรงนั้นจนถึงจุดที่คนเราสามารถนบนอบต่ออธิปไตย หากคนเรานับปีดูจริงๆ แล้ว

ไม่เกินสามสิบหรือสี่สิบปีเลยที่ในระหว่างนั้นคนเรามีโอกาสที่จะได้รับรางวัลตอบแทนเหล่านี้

และบ่อยครั้งที่ผู้คนหลงลืมตัวไปกับความอยากได้อะไรของตัวเองและความทะเยอทะยานของพวกเขาในการที่จะได้รับพระพร ดังนั้นพวกเขาจึงมีอาจหยั่งรู้เลยว่า

แก่นสารของชีวิตมนุษย์นั้นอยู่ที่ไหนและไม่จับความเข้าใจในความสำคัญของการทำความรู้จักกับอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

ผู้คนเช่นนั้นไม่วางแผนโอกาสอันล้ำค่านี้ที่จะเข้าสู่พิภพมนุษย์เพื่อเรียนรู้ชีวิตมนุษย์และอธิปไตยของพระเจ้าผู้สร้าง

และพวกเขาหาได้ตระหนักไม่ว่ามันล้ำค่าอย่างไรสำหรับสิ่งมีชีวิตทรงสร้างในการได้รับการทรงนำจากพระผู้สร้างด้วยพระองค์เอง เราจึงพูดเลยว่า บรรดาผู้คนที่ต้องการให้พระราชกิจของพระเจ้าบังเกิดโดยเร็ว ผู้ซึ่งปรารถนาว่าพระเจ้าจะทรงจัดการเตรียมจุذبของมนุษย์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อที่พวกเขาอาจมองเห็นภาพบุคคลจริงของพระองค์ในทันที และได้รับพระพรโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้—พวกเขามีความผิดในข้อหาที่เลวร้ายที่สุดแห่งการไม่เชื่อฟัง และพวกเขาช่างโง่เขลาอย่างถึงที่สุด ในขณะที่ผู้คนที่มีความเชื่อที่ผิด บรรดาผู้ที่มีความเลื่อมใสทางจิตใจ คือผู้ที่ฟังปรารถนาที่จะคว้าโอกาสซึ่งเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใครนี้ในช่วงเวลาที่ถูกจำกัดของพวกเขา ในการทำความรู้จักกับอธิปไตยของพระผู้สร้าง

สองความอยากที่แตกต่างกันนี้เผยให้เห็นสองทรรศนะและการไล่ตามเสาะหาที่แตกต่างกันอย่างมหาศาล บรรดาผู้ที่แสวงหาพระพรนั้นมีความเห็นแก่ตัวและต่ำช้า และแสดงให้เห็นการไร้ความคำนึงต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่เคยพยายามทำความรู้จักกับอธิปไตยของพระเจ้า ไม่เคยฟังปรารถนาที่จะนบนอบต่อมัน แต่แค่ต้องการมีชีวิตตามที่พวกเขาพอใจ

พวกเขาเป็นพวกคนเลื่อมที่หลงระเหิด และผู้คนในหมวดหมู่นี้เองที่จะถูกทำลาย บรรดาผู้ที่พยายามทำความรู้จักพระเจ้าสามารถที่จะวางความอยากของตัวเองลง มีความเต็มใจที่จะนบนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า และพวกเขาพยายามที่จะเป็นผู้คนประเภทที่มีความนบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าและเป็นผู้ที่ทำให้พระเจ้าสมพระทัยในสิ่งที่พระองค์ทรงฟังปรารถนา ผู้คนดังกล่าวมีชีวิตอยู่ในความสว่าง และในท่ามกลางพระพรของพระเจ้า และแน่นอนเลยว่าพวกเขาจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

ไม่สำคัญว่าจะเป็นอะไรก็ตาม ทางเลือกของมนุษย์นั้นไม่มีประโยชน์ และมนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะพูดว่าพระราชกิจของพระเจ้าจะใช้เวลานานเท่าใด มันจะเป็นการดีกว่าที่ผู้คนที่เลื่อมที่วางตัวเองไว้ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าและนบนอบต่ออธิปไตยของพระองค์ หากเจ้าไม่วางตัวเองไว้ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้าแล้วไซ้ไร

อะไรเล่าที่เจ้าสามารถทำได้? พระเจ้าจะทรงได้ผลลัพธ์เป็นการทนทุกข์กับความสูญเสียโดยเจตนาหรือไม่? หากเจ้าไม่วางตัวเองไว้ภายใต้การจัดวางเรียบเรียงของพระเจ้า แต่กลับพยายามวางตัวเองเป็นผู้กำกับแล้วไซ้ไร เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังสร้างทางเลือกที่โง่เง่า และท้ายที่สุดเจ้าก็จะเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ทนทุกข์กับความสูญเสีย ต่อเมื่อผู้คนให้ความร่วมมือกับพระเจ้าให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เท่านั้น

ต่อเมื่อผู้คนรีบเร่งที่จะยอมรับการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์ ทำความรู้จักสิทธิอำนาจของพระองค์ และทำความเข้าใจกับทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกเขาเท่านั้น พวกเขาจึงจะมีความหวัง

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่ชีวิตของพวกเขาจะไม่ได้ถูกใช้ตลอดไปอย่างไรประโยชน์
และพวกเขาจึงจะบรรลุในความรอด

ไม่มีใครเลยสามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าทรงอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์

หลังจากการได้ฟังทุกสิ่งที่เราเพิ่งได้พูดไป แนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับชะตากรรมได้เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่?
เจ้าเข้าใจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมของมนุษย์ว่าอย่างไร? พูดย้ำให้เข้าใจง่ายก็คือ
ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้า

ทุกคนคล้อยมาอธิปไตยของพระองค์และการจัดการเตรียมการของพระองค์ทั้งในเชิงรุกและเชิงรับ
และไม่สำคัญว่าคนเราก็ค้นรณอย่างไรในครรลองของชีวิตคนเรา ไม่สำคัญว่าเส้นทางคดีก็สายที่คนเราเดินไป
ในท้ายที่สุดแล้ว คนเราจะกลับคืนสู่วงโคจรแห่งชะตากรรมที่พระเจ้าผู้สร้างได้ทรงขีดเส้นไว้ให้พวกเขา
นี่คือความไม่สามารถมีใครอยู่เหนือได้ของสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้สร้างและลักษณะซึ่งสิทธิอำนาจของพระองค์ค
ควบคุมและปกครองจักรวาล ความไม่สามารถมีใครอยู่เหนือได้นี้

การควบคุมและปกครองในรูปแบบนี้เองที่รับผิดชอบต่อกฎต่างๆ ที่ลิขิตชีวิตเขียนชีวิตของทุกสรรพสิ่ง
ที่อำนาจให้มนุษย์มาจุติใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยปราศจากการแทรกแซง

ที่ทำให้โลกหมุนตามปกติและเคลื่อนไปข้างหน้าวันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า

พวกเขาก็ได้เป็นพยานข้อเท็จจริงทั้งหมดเหล่านี้และเจ้าเข้าใจพวกมัน ไม่ว่าจะเพียงอย่างผิวเผินหรือลึกซึ้ง
และความลึกซึ้งของความเข้าใจของเจ้าขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับความจริง
และขึ้นอยู่กับความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า เจ้ารู้จักความจริงความเป็นจริงดีเท่าใด

เจ้าได้รับประสบการณ์จากพระวาระของพระเจ้าไปมากแล้วเท่าใด

เจ้ารู้จักเนื้อแท้และพระอุปนิสัยของพระเจ้าดีเท่าใด—

เหล่านี้ทั้งหมดเป็นตัวแทนความลึกซึ้งของความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระ
เจ้า

การดำรงอยู่ของอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าขึ้นอยู่กับการณ์มนุษย์บนมอบต่อพวกมันหรือไม่
อย่างนั้นหรือ? ข้อเท็จจริงที่ว่า

พระเจ้าทรงครองสิทธิอำนาจนี้ถูกกำหนดโดยการที่มนุษย์ชาติบนมอบต่อมันหรือไม่ อย่างนั้นหรือ?

สิทธิอำนาจของพระเจ้าดำรงอยู่ไม่ว่ารูปการณ์แวดล้อมจะเป็นอย่างไร ในทุกสถานการณ์

พระเจ้าทรงลิขิตชีวิตเขียนและทรงจัดการเตรียมชะตากรรมของมนุษย์ทุกคนและทุกสรรพสิ่งไปตามพระคำของ
พระองค์และความปรารถนาของพระองค์ การเปลี่ยนแปลงของมนุษย์จะไม่ส่งผลลัพธ์ให้สิ่งนี้เปลี่ยนไป

มันเป็นอิสระจากเจตจำนงของมนุษย์ไม่สามารถถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยการเปลี่ยนแปลงใดๆ ของห้วงเวลา

อวกาศ และภูมิประเทศ เนื่องจากสิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นคือเนื้อแท้ที่แท้จริงของพระองค์

ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถรู้จักและยอมรับอธิปไตยของพระเจ้าได้หรือไม่

และไม่ว่ามนุษย์จะสามารถบนอบต่อมันได้หรือไม่—

ไม่มีข้อพิจารณาใดเหล่านี้ที่คัดแปลงแก้ไขข้อเท็จจริงที่ว่าอธิปไตยของพระเจ้าอยู่เหนือชะตากรรมมนุษย์ได้แม้แต่น้อย กล่าวได้ว่า ไม่สำคัญว่ามนุษย์มีท่าทีอะไรต่ออธิปไตยของพระเจ้า

มันก็แค่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงกุมอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์และเหนือทุกสรรพสิ่งได้อยู่ดี ต่อให้เจ้าไม่บนอบต่ออธิปไตยของพระเจ้า พระองค์ก็ยังทรงบัญชาชะตากรรมของเจ้าอยู่ดี

ต่อให้เจ้าไม่สามารถรู้จักอธิปไตยของพระองค์ สิทธิอำนาจของพระองค์ก็ยังคงมีจริงอยู่ดี

สิทธิอำนาจของพระเจ้าและข้อเท็จจริงที่อธิปไตยของพระเจ้าอยู่เหนือชะตากรรมมนุษย์นั้นเป็นอิสระจากเจตจำนงของมนุษย์ และไม่เปลี่ยนแปลงไปตามการเลือกชอบหรือทางเลือกของมนุษย์

สิทธิอำนาจของพระเจ้านั้นอยู่ในทุกแห่งหน ทุกโมงยาม ทุกขณะเวลา ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะจากไป

แต่สิทธิอำนาจของพระองค์จะไม่มีวันจากไป เพราะพระองค์คือพระเจ้าพระองค์เอง

พระองค์ทรงครองสิทธิอำนาจอันเป็นเอกลักษณ์ และสิทธิอำนาจของพระองค์ไม่ถูกจำกัดหรือขีดค้น โดยผู้คน

เหตุการณ์ หรือสิ่งต่างๆ โดยห้วงอวกาศ หรือภูมิประเทศ ตลอดเวลาทั้งหมด

พระเจ้าทรงกวัดไกวสิทธิอำนาจของพระองค์ แสดงพระอิทธิฤทธิ์ของพระองค์

สืบสานพระราชกิจการบริหารจัดการของพระองค์ดังพระองค์ได้ทรงทำเสมอ ตลอดเวลาทั้งหมด

พระองค์ทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง ทรงจัดเตรียมเพื่อทุกสรรพสิ่ง ทรงจัดวางเรียบเรียงทุกสรรพสิ่ง—

ดังเช่นที่พระองค์ทรงได้ทรงทำเสมอ ไม่มีใครเลยที่เปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ได้ มันคือข้อเท็จจริง

มันคือความจริงที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยนับแต่ครั้งโบราณกาล!

ท่าทีและการปฏิบัติอันเหมาะสมสำหรับผู้ซึ่งปรารถนาจะบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ตอนนี้มนุษย์รู้และคำนึงถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมของมนุษย์ด้วยท่าทีอะไร? นี่คือนิยามที่แท้จริงปัญหาหนึ่งซึ่งอยู่ตรงหน้าทุกคน

ในเวลาที่กำลังเผชิญหน้ากับปัญหาในชีวิตจริง

เจ้าควรรู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าและอธิปไตยของพระองค์อย่างไร?

เมื่อเจ้าถูกประจันหน้าด้วยปัญหาเหล่านี้ และไม่รู้ว่าจะทำความเข้าใจ รับมือ และรับประสบการณ์กับมันอย่างไร

ท่าทีอะไรที่เจ้าควรนำมาใช้เพื่อแสดงให้เห็นจริงถึงเจตนาของเจ้าที่จะบนอบ ความอยากที่จะบนอบ

และความเป็นจริงของการบนอบของเจ้าต่ออธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้า? ก่อนอื่น

เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะรอคอย จากนั้นเจ้าต้องเรียนรู้ที่จะแสวงหา แล้วเจ้าก็ต้องเรียนรู้ที่จะบนอบ “การรอคอย”

หมายถึงการรอคอยเวลาของพระเจ้า การรอผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการเพื่อเจ้า

การรอคอยน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะค่อยๆ เปิดเผยตัวเองต่อเจ้า “การแสวงหา” หมายถึง

การสังเกตและการทำความเข้าใจพระเจตนอันเปี่ยมด้วยพระคำริของพระเจ้าที่มีต่อเจ้าโดยผ่านทางผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงวางโครงร่างเอาไว้

การทำความเข้าใจความจริงโดยผ่านทางสิ่งเหล่านั้น

การเข้าใจสิ่งที่พวกมนุษย์ต้องทำให้สำเร็จลุล่วงและหนทางต่างๆ ที่พวกเขาต้องยึดถือไว้

การทำความเข้าใจในผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงตั้งใจที่จะสัมฤทธิ์ในมนุษย์และความสำเร็จลุล่วงอะไรที่พระองค์ทรง ตั้งใจบรรจุในพวกเขา “การบนอบ” เน้นอนว่ายอมอ้างอิงถึงการยอมรับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ

ที่พระองค์ได้ทรงจัดวางเรียบเรียงเอาไว้ การยอมรับในอธิปไตยของพระองค์ และโดยผ่านการยอมรับนี้

มารู้ว่าพระเจ้าผู้สร้างทรงลิขิตเขียนชะตากรรมมนุษย์อย่างไร

พระองค์ทรงจัดหาให้กับมนุษย์ด้วยพระชนม์ชีพของพระองค์อย่างไร

พระองค์ทรงพระราชกิจกับความจริงในมนุษย์อย่างไร

ทุกสรรพสิ่งภายใต้การจัดการเตรียมการและอธิปไตยของพระเจ้าเป็นไปโดยสอดคล้องกับกฎธรรมชาติต่างๆ

และหากเจ้าตั้งปณิธานว่าจะยอมให้พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการและลิขิตเขียนทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเจ้า

เจ้าควรเรียนรู้ที่จะรอคอย เจ้าควรเรียนรู้ที่จะแสวงหา และเจ้าควรเรียนรู้ที่จะบนอบ

นี่คือท่าทีที่ทุกคนผู้ซึ่งต้องการที่จะบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าต้องนำมาใช้

คุณสมบัติพื้นฐานที่ทุกคนผู้ซึ่งต้องการที่จะยอมรับอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าต้องมี

เพื่อที่จะมีท่าทีเช่นนั้น เพื่อที่จะมีคุณสมบัติเช่นนั้น เจ้าต้องทำงานหนักขึ้น

นี่คือหนทางเดียวที่เจ้าสามารถเข้าสู่ความเป็นจริงที่แท้จริงได้

การยอมรับพระเจ้านองค์เจ้านายหนึ่งเดียวของเจ้าคือก้าวแรกในการบรรลุความรอด

ความจริงต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าคือความจริงที่ทุกคนต้องคำนึงถึงอย่างจริงจัง

ต้องได้รับประสบการณ์ และเข้าใจด้วยหัวใจของพวกเขา เพราะความเป็นจริงเหล่านี้มีผลต่อชีวิตของทุกคน

ต่ออดีต ปัจจุบัน และอนาคตของทุกคน ต่อหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญยิ่งยวดที่ทุกคนต้องผ่านในชีวิต

ต่อความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าและท่าทีที่คนเราควรใช้เผชิญกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า

และต่อบั้นปลายสุดท้ายของทุกคนเป็นธรรมดา ดังนั้น

มันจึงเป็นการคุ้มค่าต่อการใช้พลังงานทั้งชีวิตในการเรียนรู้และทำความเข้าใจพวกมัน

เมื่อเจ้ามองดูสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างตรงๆ เต็มตา เมื่อเจ้ายอมรับอธิปไตยของพระองค์ เจ้าจะค่อยๆ

มาตระหนักและเข้าใจความจริงของการดำรงอยู่ของสิทธิอำนาจของพระเจ้า

แต่หากเจ้าไม่เคยระลึกได้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า และไม่เคยยอมรับอธิปไตยของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

ไม่สำคัญว่าเจ้ามีชีวิตอยู่กี่ปี เจ้าจะไม่ได้รับความรู้เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าแม้แต่น้อยเลย

หากเจ้าไม่รู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วไซ้

เช่นนั้นแล้วเมื่อเข้าไปถึงสุตปลายถนน ต่อให้เจ้าได้เชื่อในพระเจ้ามาหลายทศวรรษ

เจ้าก็จะไม่มีอะไรแสดงออกมาเพื่อชีวิตเจ้า

และเจ้าก็จะไม่มีความรู้แม้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์เป็นธรรมดา

นี่ไม่ใช่สิ่งที่น่าเศร้ามากหรือ? ดังนั้น ไม่สำคัญว่า เจ้าได้เดินมาไกลแค่ไหนแล้วในชีวิต

ไม่สำคัญว่าตอนนี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว ไม่สำคัญว่าการเดินทางที่เหลือของเจ้าอาจยาวไกลสักเท่าใด ก่อนอื่น

เจ้าต้องระลึกได้ถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้าและจริงจังกับมัน และยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า

พระเจ้าคือองค์เจ้านายผู้ทรงพระเอกสิทธิ์ของเจ้า

การบรรลุความรู้ที่ชัดเจนแม่นยำและการเข้าใจความจริงเหล่านี้ที่เกี่ยวกับอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรม

มนุษย์คือบทเรียนบังคับสำหรับทุกคน มันคือกุญแจของการรู้จักชีวิตมนุษย์และบรรลุถึงความจริง

เช่นนั้นคือชีวิตแห่งการทำความรู้จักพระเจ้า

เป็นหลักสูตรพื้นฐานของการศึกษาของชีวิตที่ทุกคนต้องเผชิญในแต่ละวัน ซึ่งไม่มีใครเลยที่สามารถเลี่ยงหนีได้

หากใครบางคนปรารถนาที่จะใช้ทางลัดเพื่อที่จะไปถึงเป้าหมายนี้ เช่นนั้นแล้ว เรบอกเจ้าตอนนี้เลยว่า

มันเป็นไปไม่ได้! หากเจ้าต้องการหลีกเลี่ยงอธิปไตยของพระเจ้า มันยังเป็นไปได้น้อยเข้าไปใหญ่!

พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ผู้เดียวของมนุษย์ พระเจ้าคือองค์เจ้านายแต่ผู้เดียวของชะตากรรมมนุษย์

และดังนั้น จึงเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ที่จะลิขิตชีวิตของเขาเอง

เป็นไปได้สำหรับเขาที่จะก้าวออกจากมัน ไม่สำคัญว่าคนเราจะมีความสามารถมากมายขนาดไหน

คนเราไม่สามารถมีอิทธิพลต่อ—นับประสาอะไรที่จะสามารถจัดวางเรียบเรียง จัดการเตรียมการ ควบคุม

หรือเปลี่ยนแปลง—ชะตากรรมของผู้อื่น มีเพียงพระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกสิทธิ์ เท่านั้น

ที่ทรงลิขิตชีวิตเขียนทุกสรรพสิ่งสำหรับมนุษย์

เพราะมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทรงครองสิทธิอำนาจอันทรงเอกสิทธิ์ที่ถือครองอธิปไตยเหนือชะตากรรมมนุษย์

และดังนั้น มีเพียงพระผู้สร้างเท่านั้นที่ทรงเป็นองค์เจ้านายหนึ่งเดียวของมนุษย์

สิทธิอำนาจของพระเจ้าถือครองอธิปไตยไม่เพียงเหนือมนุษยชาติที่ทรงสร้างมาเท่านั้น

แต่ยังเหนือสิ่งที่ไม่ได้ทรงสร้างที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมองเห็นได้ เหนือหมู่ดาว เหนือห้วงจักรวาล

นี่คือข้อเท็จจริงที่มีอาจโต้แย้งได้ ข้อเท็จจริงที่ดำรงอยู่จริง ที่ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดเลยสามารถเปลี่ยนแปลงได้

หากหนึ่งในพวกเจ้ายังคงไม่พึงพอใจกับสิ่งต่างๆ ตามที่พวกมันเป็นอยู่

โดยเชื่อว่าเจ้ามีทักษะหรือความสามารถพิเศษบางอย่าง และยังคงไปอีกว่าด้วยจังหวะแห่งโชคติดบางอย่าง

เจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงรูปการณ์แวดล้อมต่างๆ ในปัจจุบันของเจ้าได้ หรือไม่เช่นนั้นก็หลีกเลี่ยงพวกมันได้

หากเจ้าพยายามที่จะเปลี่ยนชะตากรรมของตัวเองโดยวิธีทางแห่งความพยายามของมนุษย์

และผลที่ได้คือแยกตัวตัวเองออกมาให้โดดเด่นกว่ามิตรสหายและได้รับชื่อเสียงและโชควาสนา เช่นนั้นแล้ว

เราบอกเจ้าเลยว่า เจ้ากำลังทำสิ่งต่างๆ ให้ยากสำหรับตัวเจ้าเอง เจ้าแค่กำลังหาเรื่องใส่ตัวเท่านั้น
เจ้ากำลังขุดหลุมศพของตัวเอง! สักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว เจ้าจะค้นพบว่า ตัวเจ้าได้เลือกทางผิดไป
และความพยายามต่างๆ ของเจ้านั้นสูญเปล่า ความทะเยอทะยานของเจ้า
ความอยากที่จะคืนรนต่อต้านชะตากรรม
และการประพฤติกฎปฏิบัติอันผิดมหันต์ของตัวเจ้าเองจะนำเจ้าล่องไปตามถนนที่ไม่มีทางย้อนคืน
และเจ้าจะต้องรับผิดชอบอย่างสาสมกับการกระทำนี้
แม้ว่าในตอนนี้อาจมองไม่เห็นความรุนแรงของผลสืบเนื่องที่ตามมา เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์ต่อไป
และซาบซึ้งรู้คุณค่าของความจริงอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่า พระเจ้าคือองค์เจ้านายของชะตากรรมมนุษย์
เจ้าจึงจะมาตระหนักอย่างช้าๆ ในสิ่งที่เราพูดถึงในวันนี้และความนัยที่แท้จริงของมัน
การที่เจ้าจะมีหัวใจและจิตวิญญาณอย่างแท้จริงหรือไม่ และการที่เจ้าจะเป็นบุคคลหนึ่งซึ่งรักความจริงหรือไม่
ขึ้นอยู่กับท่าทีที่เจ้ามีต่ออธิปไตยของพระเจ้าและต่อความจริง โดยธรรมชาติแล้ว
นี่จึงเป็นสิ่งที่กำหนดว่าเจ้าสามารถที่จะรู้จักและเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเจ้าได้อย่างแท้จริงหรือไม่
หากในชีวิตของเจ้า เจ้าไม่เคยเลยที่จะสำนึกถึงอธิปไตยของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระองค์
นับประสาอะไรที่จะระลึกได้ถึงและยอมรับสิทธิอำนาจของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว
เจ้าย่อมจะไร้คุณค่าอย่างถึงที่สุด และไม่ต้องสงสัยเลยว่า
เจ้าจะเป็นเป้าของความเกลียดและการปฏิเสธของพระเจ้า
โดยเนื่องมาจากเส้นทางที่เจ้าได้ใช้เดินและทางเลือกที่เจ้าได้ทำไป แต่ในพระราชกิจของพระเจ้า
บรรดาผู้ซึ่งสามารถยอมรับการทดสอบของพระองค์ ยอมรับอธิปไตยของพระองค์
นบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ และค่อยๆ ได้รับประสบการณ์จริงของพระวาระของพระองค์
จะได้บรรลุความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า
และความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับอธิปไตยของพระองค์
พวกเขาจะกลายเป็นได้ไปอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้าผู้สร้างอย่างแท้จริง
ผู้คนเช่นนี้เท่านั้นจะได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างแท้จริง เพราะพวกเขาได้รู้จักอธิปไตยของพระเจ้าแล้ว
เพราะพวกเขาได้ยอมรับมันแล้ว
ความซาบซึ้งที่พวกเขามีต่อข้อเท็จจริงในเรื่องของอธิปไตยของพระเจ้าเหนือชะตากรรมมนุษย์
ความนบนอบของพวกเขาต่อมันนั้นเป็นจริงและแน่วแน่ เมื่อเขาเผชิญความตาย
พวกเขาจะมีจิตใจที่ไม่สะทกสะท้านต่อความตายเหมือนกับโยบ
และนบนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงและการจัดการเตรียมการในทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า
โดยไม่มีทางเลือกของปัจเจกบุคคล ไม่มีความอยากของปัจเจกบุคคล

มีเพียงบุคคลดังกล่าวเท่านั้นที่จะสามารถหวนคืนไปเคียงข้างพระเจ้าผู้สร้างในฐานะมนุษย์แท้ที่ถูกสร้างขึ้นมากน
หนึ่ง

17 ธันวาคม ค.ศ. 2013

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 4

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า (1)

พวกเราได้สามัคคีธรรมเพิ่มเติมกันไปบ้างแล้วเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าในช่วงระหว่างการชุมนุมครั้งล่าสุดของเรา สำหรับตอนนี้ พวกเราไม่ใช่จะทำการสนทนากันในหัวข้อเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า

สิ่งที่พวกเราจะทำการพูดคุยกันวันนี้เป็นหัวข้อใหม่โดยสิ้นเชิง—ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้ายังเป็นอีกแง่มุมหนึ่งของเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า

จึงสำคัญยิ่งยวดที่พวกเราต้องสามัคคีธรรมเกี่ยวกับหัวข้อนี้

ก่อนหน้านี้เราได้สามัคคีธรรมไปเกี่ยวกับอีกสองแง่มุมของเนื้อแท้ของพระเจ้า—

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าและสิทธิอำนาจของพระเจ้า แง่มุมเหล่านี้

และแง่มุมที่เราจะทำการสามัคคีธรรมในวันนี้เป็นเอกลักษณ์ทั้งหมดเคยใช้หรือไม่? (ใช่)

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้านี้เป็นเอกลักษณ์ด้วยเช่นกัน ดังนั้น

ประเด็นหลักสำหรับการสามัคคีธรรมของพวกเราวันนี้จะเป็นสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็นพื้นฐานและรากเหง้าของความบริสุทธิ์นี้ วันนี้พวกเรากำลังจะสามัคคีธรรมกันเกี่ยวกับเนื้อแท้ที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า—

ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ดังที่พวกเจ้าบางคนอาจมีความคลงแคลงใจอยู่บ้าง และกำลังถามว่า

“เหตุใดพวกเราต้องสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า?” จงอย่ากังวลเลย

เราจะพูดคุยให้พวกเจ้าเข้าใจเรื่องนี้ทะลุปรุโปร่งอย่างช้าๆ ครั้นพวกเจ้าได้ยินสิ่งที่เราต้องพูดแล้ว

พวกเจ้าจะรู้ว่าเหตุใดจึงจำเป็นยิ่งนักสำหรับเราในการสามัคคีธรรมเกี่ยวกับหัวข้อนี้

ก่อนอื่น พวกเรามานิยามคำว่า “บริสุทธิ์” กันก่อนเถิด

โดยอาศัยความถ่องแท้ของพวกเจ้าและความรู้ทั้งหมดที่พวกเจ้าได้รับไป พวกเจ้าเข้าใจนิยามของคำว่า “บริสุทธิ์” ว่าเป็นสิ่งใด? (“บริสุทธิ์” หมายถึง ไม่แปดเปื้อน ปราศจากความเสื่อมทรามหรือข้อตำหนิของมนุษย์โดยสิ้นเชิง

ความบริสุทธิ์แปลว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นบวก ไม่ว่าในความคิด วาตะ หรือการกระทำ) ดีมาก (“บริสุทธิ์”

เป็นสิ่งที่เกี่ยวกับพระเจ้า ไม่ค้างพริ้ว ไม่สามารถถูกมนุษย์ทำให้ขุ่นเคืองได้ นั่นเป็นเอกลักษณ์

เป็นของพระเจ้าแต่ผู้เดียว และเป็นสัญลักษณ์ของพระองค์) นี่คือนิยามของพวกเจ้า ในหัวใจของแต่ละบุคคล

คำว่า “บริสุทธิ์” นี้มีวงเขตหนึ่ง คำนิยามหนึ่ง และการตีความหนึ่ง อย่างน้อยที่สุด เมื่อพวกเจ้าเห็นคำว่า

“บริสุทธิ์” จิตใจของพวกเจ้าก็ไม่ว่างเปล่า พวกเจ้ามีวงเขตเฉพาะหนึ่งเกี่ยวกับคำนิยามสำหรับคำนี้

และบางคติพจน์ของผู้คนเป็นอะไรบางอย่างที่ใกล้เคียงกับคติพจน์ซึ่งนิยามเนื้อแท้ของพระอุปนิสัยของพระเจ้า

นี่ดีมาก ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อว่าคำว่า “บริสุทธิ์” เป็นคำเชิงบวก และการนี้จริงแท้แน่นอนอน แต่วันนี้

ขณะที่พวกเราสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เราจะไม่เพียงแค่พูดถึงคำนิยามหรือคำอธิบายทั้งหลายเท่านั้น ในทางกลับกัน

เราจะนำเสนอข้อเท็จจริงซึ่งเป็นข้อพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นว่าเหตุใดเราจึงกล่าวว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ และเหตุใดเราจึงใช้คำว่า “บริสุทธิ์” เพื่อบรรยายถึงเนื้อแท้ของพระเจ้า

เมื่อถึงเวลาที่มีการสามัคคีธรรมของพวกเราจบลง เจ้าจะรู้สึกว่าการใช้คำว่า “บริสุทธิ์”

เพื่อกำหนดนิยามเนื้อแท้ของพระเจ้าและเพื่ออ้างอิงถึงพระเจ้านั้นสมเหตุสมผลอย่างครบถ้วนและถูกต้องเหมาะสมที่สุด อย่างน้อยที่สุด ในบริบทของภาษามนุษย์ปัจจุบัน

การใช้คำนี้เพื่ออ้างอิงถึงพระเจ้านั้นสมควรเป็นพิเศษ—

ถ้าฟังคำนี้เท่านั้นจากคำทั้งหมดในภาษามนุษย์ที่เป็นหนทางที่เหมาะสมด้วยประการทั้งปวงที่จะอ้างอิงถึงพระเจ้า คำนี้เมื่อถูกใช้อ้างอิงถึงพระเจ้านั้นไม่ใช่คำที่ว่างเปล่า

อีกทั้งไม่ใช่คำศัพท์เฉพาะที่เป็นคำสรรเสริญแบบไม่มีเหตุผลรองรับหรือคำยกย่องอันว่างเปล่า

จุดประสงค์ของการสามัคคีธรรมของพวกเราคือเพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนตระลึกถึงสถานะความจริงแท้ของแง่มุมเกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระเจ้านี้ พระเจ้ามีทรงเกรงกลัวความเข้าใจของมนุษย์

แต่พระองค์ทรงเกรงกลัวความเข้าใจผิดของมนุษย์

พระเจ้าทรงปรารถนาให้ทุกคนตระลึกถึงเนื้อแท้ของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น ดังนั้น

ทุกครั้งที่พวกเรากล่าวพาดพิงถึงแง่มุมหนึ่งจากเนื้อแท้ของพระเจ้า

พวกเราสามารถนำข้อเท็จจริงมากมายมาใช้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนมองเห็นว่าแง่มุมนี้จากเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นมีอยู่จริง ๆ

บัดนี้เมื่อพวกเรามีคำนิยามของคำว่า “บริสุทธิ์” แล้ว พวกเรามาสนทนากันถึงบางตัวอย่างกันเถิด

ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คนนั้น พวกเขาจินตนาการว่าสิ่งทั้งหลายและผู้คนมากมายนั้น “บริสุทธิ์”

ยกตัวอย่างเช่น เด็กชายและเด็กหญิงพรหมจารีถูกนิยามว่าบริสุทธิ์ในพจนานุกรมของมวลมนุษย์

แต่พวกเขาบริสุทธิ์อย่างแท้จริงหรือไม่? คำว่า “บริสุทธิ์” ที่ว่านี้ และคำว่า “บริสุทธิ์”

ที่พวกเราจะสามัคคีธรรมกันในวันนี้ เป็นคำเดียวกันและเหมือนกันหรือไม่? (ไม่)

บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางมนุษย์ซึ่งมีศีลธรรมอันดี ผู้มีวาทีที่ผ่านการถูกลงและมีวัฒนธรรม ผู้ไม่เคยทำร้ายผู้ใด

และผู้ที่ใช้คำพูดที่พวกเขาพูดไปทำให้ผู้อื่นช้ำใจและเห็นพ้องด้วย—พวกเขาบริสุทธิ์หรือไม่? บรรดาผู้ที่มักทำความดีใจบุญ และจัดเตรียมความช่วยเหลือยิ่งใหญ่ให้ผู้อื่น บรรดาผู้ที่นำความชื่นชมยินดีมากมายมาสู่ชีวิตของผู้คน—

พวกเขาบริสุทธิ์หรือไม่? บรรดาผู้ที่ไม่ได้เก็บงำความคิดในการรับใช้ตนเอง

ผู้ที่ไม่ตั้งข้อเรียกร้องที่รุนแรงกับผู้อื่น ผู้ที่ยอมผ่อนปรนกับทุกคน—พวกเขาบริสุทธิ์หรือไม่?

บรรดาผู้ที่ไม่เคยเอารัดเอาเปรียบหรือทะเลาะเบาะแว้งกับผู้อื่น—พวกเขาบริสุทธิ์หรือไม่?

แล้วบรรดาผู้ที่ทำงานเพื่อผลดีของผู้อื่น

ผู้ที่ทำประโยชน์แก่ผู้อื่นและนำความเจริญมาให้ผู้อื่นในทุกหนทางเล่าเป็นอย่างไร—พวกเขาบริสุทธิ์หรือ? บรรดาผู้ที่มอบเงินออมทั้งหมดในชีวิตของพวกเขาให้แก่ผู้อื่นและใช้ชีวิตที่เรียบง่าย

ผู้ที่เคร่งครัดกับตัวเองแต่ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างเสรี—พวกเขาบริสุทธิ์หรือไม่? (ไม่)

พวกเขาทุกคนจำได้ว่ามารดาของพวกเขาเอาใจใส่พวกเขาและดูแลพวกเขาในทุกวิถีทางที่คิดได้—

พวกนางบริสุทธิ์หรือไม่? บุคคลต้นแบบที่เป็นขวัญใจของพวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้คนที่มีความเสี่ยง

พวกคนดั่ง หรือบุรุษผู้ยิ่งใหญ่—พวกเขาบริสุทธิ์หรือไม่? (ไม่)

บัดนี้พวกเรามาดูที่บรรดาผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์กันเถิด

ผู้ที่สามารถบอกสิ่งทั้งหลายเกี่ยวกับอนาคตที่ผู้คนจำนวนมากไม่รู้—ผู้คนเหล่านี้บริสุทธิ์หรือ?

ผู้คนเหล่านี้ที่สามารถบันทึกพระวจนะของพระเจ้าและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์ในพระคัมภีร์ได้—พวกเขาบริสุทธิ์หรือ? โมเสสบริสุทธิ์หรือ? อับราฮัมบริสุทธิ์หรือไม่? (ไม่) แล้วโยบเป็นอย่างไร?

เขาบริสุทธิ์หรือไม่? (ไม่) โยบถูกพระเจ้าเรียกว่าคนชอบธรรม ดังนั้น

เหตุใดแม้กระทั่งเขาก็ถูกกล่าวว่าไม่บริสุทธิ์? ผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วไม่บริสุทธิ์จริงๆ หรือ?

พวกเขาบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์? (ไม่) พวกเขาประหวั่นใจเล็กน้อย พวกเขาไม่แน่ใจในคำตอบ

และพวกเขาก็ไม่กล้าที่จะพูดว่า “ไม่” แต่พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะพูดว่า “ใช่” ด้วยเช่นกัน ดังนั้น

ในที่สุดพวกเขาก็พูดอย่างไม่เต็มใจว่า “ไม่” เราขอถามอีกคำถามหนึ่ง บรรดาทูตของพระเจ้า—

ทูตทั้งหลายที่พระเจ้าทรงส่งลงมายังแผ่นดินโลก—พวกเขาบริสุทธิ์หรือ? บรรดาทูตสวรรค์บริสุทธิ์หรือไม่?

(ไม่) มวลมนุษย์ที่ถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม—พวกเขาบริสุทธิ์หรือไม่? (ไม่) พวกเขาเอาแต่ตอบว่า “ไม่”

กับทุกคำถาม บนพื้นฐานของสิ่งใดหรือ? พวกเขาเงงงสับสน ไม่ใช่หรือ?

ดังนั้นเหตุใดแม้กระทั่งทูตสวรรค์ก็ถูกกล่าวว่าไม่บริสุทธิ์? พวกเขารู้สึกประหวั่นใจในตอนนี้ ไม่ใช่หรือ?

พวกเขาสามารถไขคำตอบได้หรือไม่ว่าบนพื้นฐานใดที่ผู้คน สิ่งของ

หรือสิ่งมีชีวิตที่ไม่ได้ทรงสร้างขึ้นที่เราได้กล่าวหาตักไปก่อนหน้านี้จึงไม่บริสุทธิ์?

เราแน่ใจว่าพวกเขาก็ไม่สามารถทำได้ ดังนั้น การพูดว่า “ไม่”

ของพวกเขาจึงค่อนข้างไม่มีความรับผิดชอบ ไม่ใช่หรือ? พวกเขา กำลังตอบอย่างหุนหันพลันแล่น ไม่ใช่หรือ?

ผู้คนบางคนกำลังแปลกใจว่า “ในเมื่อท่านได้ตั้งวลีคำถามของท่านในหนทางนี้ คำตอบก็ต้องเป็น ‘ไม่’

อย่างแน่นอน” จงอย่าให้คำตอบแบบส่งเดชแก่เรา จงคิดอย่างรอบคอบว่าคำตอบนั้นคือ “ใช่” หรือ “ไม่”

พวกเขาจะรู้ว่าเหตุใดคำตอบจึงเป็น “ไม่” ทันทีที่พวกเขาได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับหัวข้อต่อไปนี้แล้ว

เราจะให้คำตอบกับพวกเขาอย่างสั้นๆ ก่อนอื่น พวกเรามาอ่านจากคัมภีร์ทั้งหลายกันเถิด

การทรงบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

ปฐมกาล 2:15-17 พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอาศัยอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและดูแลสวน
พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ
แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่”

การล่อลวงหญิงนั้นของงู

ปฐมกาล 3:1-5 ในบรรดาสัตว์ป่าทั้งหมด ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้างนั้น งูฉลาดกว่าหมด มันถามหญิงนั้นว่า
“จริงหรือ? ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’” หญิงนั้นจึงตอบว่า
“ผลของต้นไม้ในสวนนี้ เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า
‘ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’” งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าไม่ใช่จะต้องตายแน่
เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น
แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”

สองบทตอนนี้คัดมาจากหนังสือปฐมกาลในพระคัมภีร์ พวกเจ้าทุกคนคุ้นเคยกับสองบทตอนนี้หรือไม่?
สองบทตอนนี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปฐมกาล เมื่อมวลมนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นครั้งแรก
เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเรื่องจริง ก่อนอื่น

พวกเราทราบว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงมอบการทรงบัญชาประเภทใดแก่อาดัมและเอวา

เนื้อหาของการทรงบัญชานี้สำคัญสำหรับหัวข้อของเราในวันนี้มาก

“พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า ‘ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ
แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่’”

อะไรคือสิ่งสำคัญในการทรงบัญชาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ในบทตอนนี้? ประการแรก

พระเจ้าทรงบอกมนุษย์ว่าสิ่งใดที่เขาสามารถกินได้ นั่นคือ ผลไม้จากต้นไม้หลายชนิด ไม่มีอันตรายและไม่มีพิษ
ทั้งหมดนั้นสามารถกินได้และกินได้โดยอิสระตามที่มนุษย์ปรารถนา โดยไม่ต้องกังวลและสงสัยเลย

นี่คือส่วนหนึ่งจากการทรงบัญชาของพระเจ้า อีกส่วนหนึ่งเป็นคำเตือน ในคำเตือนนี้

พระเจ้าทรงบอกมนุษย์ว่าเขาต้องไม่กินผลไม้จากต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น
จะเกิดสิ่งใดขึ้นหรือหากเขากินจากต้นไม้? พระเจ้าได้ทรงบอกมนุษย์ว่า หากเขากินจากมัน
เขาจะตายอย่างแน่นอน พระวณะเหล่านี้ตรงไปตรงมาไม่ใช่หรือ?

หากพระเจ้าตรัสบอกเจ้าอย่างนี้แต่เจ้าไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใด

เจ้าจะปฏิบัติต่อพระวณะของพระองค์เสมือนเป็นกฎเกณฑ์หรือคำสั่งที่ต้องเชื่อฟังหรือไม่?

พระวณะเช่นนั้นควรต้องได้รับการเชื่อฟัง หรือไม่ควรได้รับการเชื่อฟัง?

แต่ไม่ว่ามนุษย์จะสามารถเชื่อฟังหรือไม่ พระวณะของพระเจาก็ไม่อ่อนค้อม

พระเจ้าได้ทรงบอกมนุษย์อย่างชัดเจนยิ่งนักว่าสิ่งใดที่เขาอาจกินได้และสิ่งใดที่เขาไม่อาจกินได้ และจะเกิดอะไรขึ้นหากเขากินสิ่งที่เขาไม่อาจกินได้ ในพระวณะสั้นๆ เหล่านี้ที่พระเจ้าได้ตรัสไป เจ้าสามารถเห็นสิ่งใดจากพระอุปนิสัยของพระเจ้าหรือไม่? พระวณะเหล่านี้ของพระเจ้าเพียงแท้หรือไม่? มีการหลอกลวงใดๆ หรือไม่? มีความเท็จใดๆ หรือไม่? มีการข่มขู่ใดๆ หรือไม่? (ไม่มี)

พระเจ้าได้ทรงบอกมนุษย์อย่างซื่อสัตย์ ตามความจริง

และอย่างจริงใจถึงสิ่งที่เขาอาจกินได้และสิ่งที่เขาไม่อาจกินได้ พระเจ้าได้ตรัสอย่างชัดเจนและตรงๆ มีความหมายซ่อนเร้นใดๆ อยู่ในพระวณะเหล่านี้หรือไม่? พระวณะเหล่านี้ไม่ตรงไปตรงมาหรือ? มีความจำเป็นต้องคาดคะเนหรือไม่? (ไม่) ไม่มีความจำเป็นต้องคาดเดาเลย

ความหมายของพระวณะเหล่านี้ชัดเจนแจ่มแจ้งในทันทีที่มอง เมื่อได้อ่านพระวณะเหล่านี้

คนเรารู้สึกเข้าใจชัดเจนอย่างครบถ้วนถึงความหมายของมัน นั่นคือ

สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะตรัสและสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะแสดงออกนั้นมาจากพระทัยของพระองค์ สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงแสดงนั้นสะอาด ตรงไปตรงมา และชัดเจน ไม่มีสิ่งงูเงี้ยวแอบแฝง

อีกทั้งไม่มีความหมายซ่อนเร้นใดๆ พระองค์ตรัสกับมนุษย์โดยตรง

ทรงบอกเขาถึงสิ่งที่เขาอาจกินได้และสิ่งที่เขาไม่อาจกินได้ กล่าวคือ โดยผ่านทางพระวณะเหล่านี้ของพระเจ้า มนุษย์สามารถมองเห็นได้ว่าพระทัยของพระเจ้านั้นโปร่งใสและเที่ยงแท้ ไม่มีร่องรอยของความเท็จในที่นี้ นั่นไม่ใช่กรณีของการบอกเจ้าว่าเจ้าไม่อาจกินสิ่งที่กินได้ หรือการบอกเจ้าว่า “จงทำแล้วดูว่าอะไรจะเกิดขึ้น” กับสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่สามารถกินได้ พระเจ้าไม่ได้ทรงหมายถึงการนี้

ไม่ว่าพระเจ้าดำรัสสิ่งใดในพระทัยของพระองค์ นั่นคือสิ่งที่พระองค์ตรัส

หากเราพูดว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์เพราะพระองค์ทรงแสดงและทรงเปิดเผยพระองค์เองภายในพระวณะเหล่านี้ในหนทางนี้ เจ้าอาจจะรู้สึกที่เราทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ หรือว่าเราได้ขยายประเด็นออกไปค่อนข้างไกลเกิน หากเป็นเช่นนั้น จงอย่ากังวลเลย พวกเรายังไม่แล้วเสร็จ

ตอนนี้พวกเรามาพูดคุยกันเกี่ยวกับ “การล่อลวงหญิงนั้นของงู” กันเถิด ผู้ใดคือนั้น? (ซาตาน)

ซาตานเล่นบทตัวประกอบเสริมความเด่นในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า

และนั่นเป็นบทบาทที่พวกเราต้องกล่าวพาดพิงเมื่อพวกเราสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เหตุใดเราจึงกล่าวการนี้? หากเจ้าไม่รู้จักความชั่วและความเสื่อมทรามของซาตาน

หากเจ้าไม่รู้จักรัศมีของซาตาน เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่มีทางที่จะรับรู้ความบริสุทธิ์

และเจ้าไม่สามารถรู้จริงๆ แล้วความบริสุทธิ์คือสิ่งใด ผู้คนเชื่อด้วยความสับสนว่าสิ่งที่ซาตานทำนั้นถูกต้อง

เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ภายในอุปนิสัยที่เสื่อมทรามประเภทนี้ เมื่อไม่มีตัวประกอบเสริมความเด่น

ไม่มีจุดของการเปรียบเทียบ เจ้าไม่สามารถรู้ได้ว่าความบริสุทธิ์คือสิ่งใด

นั่นคือเหตุผลที่ซาตานต้องถูกกล่าวหาตึงในทันที การกล่าวหาตึงเช่นนั้น ไม่ใช่การพูดคุยที่ว่างเปล่า

พวกเราจะมองเห็นโดยผ่านทางคำพูดและความประพฤติซาตานว่าซาตานกระทำการอย่างไร

ซาตานทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทรามอย่างไร และสิ่งใดคือธรรมชาติและโฉมหน้าของซาตาน ดังนั้นแล้ว

หญิงนั้นได้กล่าวสิ่งใดไปกับงูหรือ? หญิงนั้นได้เล่าให้ฟังว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสสิ่งใดแก่นาง

เมื่อนางได้กล่าวคำพูดเหล่านี้ นางมั่นใจหรือไม่ว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสกับนางนั้นเที่ยงแท้?

นางไม่สามารถแน่ใจได้ ใช่หรือไม่? ในฐานะใครบางคนทีเพิ่งถูกสร้างขึ้นใหม่ๆ

นางไม่มีความสามารถที่จะแยกแยะความดีจากความชั่ว และนางไม่มีความรับรู้ใดๆ เกี่ยวกับสิ่งใดรอบตัวนางเลย

เมื่อตัดสินใจด้วยคำพูดที่นางพูดกับงู นางไม่แน่ใจในหัวใจของนางว่าพระวณะของพระเจ้านั้นถูกต้อง

ท่าทีของนางเป็นเช่นนั้น ดังนั้น เมื่อเราได้มองเห็นว่าหญิงนั้นมีท่าทีของความไม่มั่นใจต่อพระวณะของพระเจ้า

มันก็ได้กล่าวว่า “พวกเจ้าไม่ใช่จะต้องตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด

ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”

มีสิ่งใดเป็นปัญหาภายในคำพูดเหล่านี้หรือ? เมื่อพวกเจ้าได้อ่านประโยคนี้

พวกเจ้าได้รับสำนึกรับรู้เกี่ยวกับเจตนาของงูหรือไม่? เจตนาเหล่านั้นคือสิ่งใด? (เพื่อทดลองมนุษย์

เพื่อชักจูงเขาให้ทำบาป) มันต้องการที่จะทดลองหญิงผู้นี้ ที่จะหยุคนางจากการใส่ใจในพระวณะของพระเจ้า

แต่มันไม่ได้พูดสิ่งเหล่านี้โดยตรง ด้วยเหตุนี้ พวกเราสามารถกล่าวได้ว่ามันฉลาดแถมโกงมาก

มันแสดงความหมายของมันออกมาในหนทางที่กลับกลอกและหลบหลีกเพื่อที่จะเข้าถึงวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้

ของมัน ซึ่งมันปกปิดเก็บไว้ภายในใจของมัน ซ่อนเร้นจากมนุษย์—เช่นนั้นคือความฉลาดแถมโกงของงู

นี่คือหนทางของการพูดและการกระทำของซาตานตลอดมา มันพูดว่า “ไม่แน่” โดยไม่ได้ยืนยันทางหนึ่งทางใด

แต่เมื่อได้ยืนยันนี้ หัวใจของหญิงที่ไม่รู้เท่าทันคนนี้ก็หวั่นไหว งูนั้นจึงยินดี

เพราะคำพูดของมันได้มีผลตามที่อยากได้แล้ว—เช่นนั้นคือเจตนาที่ฉลาดแถมโกงของงูนั้น ยิ่งไปกว่านั้น

ด้วยการสัญญาถึงผลสุดท้ายที่ดูเหมือนน่าพึงปรารถนาสำหรับพวกมนุษย์ มันได้ล่อลวงนาง โดยกล่าวว่า

“พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น” ดังนั้นนางครุ่นคิดว่า

“การที่ตาของฉันสว่างขึ้นย่อมเป็นสิ่งที่ดี!” และเมื่อนั้นมันจึงได้พูดบางอย่างที่เป็นการชักนำมากขึ้นไปอีก

เป็นคำพูดที่มนุษย์ไม่เคยรู้มาก่อน คำพูดที่มีอำนาจใหญ่หลวงในการทดลองเหนือบรรดาผู้ที่ได้ยิน นั่นคือ

“พวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว”

คำพูดเหล่านี้ไม่เป็นการล่อลวงมนุษย์อย่างตรงพล้งหรือ? มันเป็นเหมือนการที่ใครบางคนพูดกับเจ้าว่า

“ใบหน้าของเรามีรูปทรงที่น่าอัศจรรย์ ยกเว้นว่าคางของเธอสั้นเกินไปนิด หากเธอได้แก้ไขตรงนั้น

เช่นนั้นแล้วเธอก็จะสวยระดับโลกไปเลย!”

คำพูดเหล่านี้จะขับเคลื่อนหัวใจของใครบางคนที่ไม่เคยเก็บจำความอยากได้อะไรมีใดๆ

มาก่อนให้ทำศัลยกรรมความงามหรือไม่? คำพูดเหล่านี้ไม่เป็นการล่อลวงหรือ?

การล่อลวงนี้ไม่ใช่กำลังทดลองเจ้าหรือ? และนี่ไม่ใช่การทดลองหรือ? (ใช่)

พระเจ้าตรัสสิ่งทั้งหลายอย่างนี้หรือไม่?

มีคำใบ้เกี่ยวกับการนี้ในพระวจนะของพระเจ้าที่พวกเราเพิ่งได้อ่านพิจารณาไปเมื่อครู่หรือไม่? (ไม่มี)

พระเจ้าตรัสสิ่งที่พระองค์ดำริในพระทัยของพระองค์ใช่หรือไม่?

มนุษย์สามารถมองเห็นพระทัยของพระเจ้าโดยผ่านทางพระวจนะของพระองค์ได้หรือไม่? (เห็นได้)

แต่เมื่อรู้ได้กล่าวคำพูดเหล่านั้นกับหญิงนั้น เจ้าสามารถมองเห็นหัวใจของมันได้หรือไม่? (ไม่เห็น)

และเนื่องจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์ มนุษย์จึงถูกคำพูดของงูล่อลวงโดยง่ายดาย คิดเบี่ยงอย่างง่ายดาย

และถูกจูงนำไปอย่างง่ายดาย ดังนั้นแล้ว เจ้าสามารถมองเห็นเจตนาของซาตานหรือไม่?

เจ้าสามารถมองเห็นจุดประสงค์เบื้องหลังสิ่งที่ซาตานพูดหรือไม่?

เจ้าสามารถมองเห็นแผนร้ายและเล่ห์กระเท่ห์ของซาตานได้หรือไม่? (ไม่เห็น)

วิธีที่ซาตานพูดเป็นตัวแทนของอุปนิสัยประเภทใด?

เจ้าได้เห็นเนื้อแท้ประเภทใดในตัวซาตานโดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้? มันไม่แฝงการร้ายหรือ?

กลางที่บนเปลือกนอกมันข่มให้เจ้า หรือกลางที่มันไม่เปิดเผยการแสดงออกใดๆ เลยก็ตาม แต่ในหัวใจของมันนั้น

มันกำลังคิดคำนวณอยู่ว่าจะได้วัตถุประสงค์ของมันมาอย่างไร

และวัตถุประสงค์นี้เองที่เจ้าไม่สามารถมองเห็นได้ สัญญาทั้งหมดที่มันทำกับเจ้า

ข้อได้เปรียบทั้งหมดที่มันบรรยายนั้นคือหน้ากากอำพรางการล่อลวงของมัน เจ้ามองเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่

ดังนั้น เจ้ารู้สึกว่สิ่งที่มันพูดมีประโยชน์มากกว่า มีสาระสำคัญมากกว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัส เมื่อการนี้เกิดขึ้น

แล้วมนุษย์จะไม่กลายเป็นนักโทษผู้บนอบหรือ? กลยุทธ์ที่ซาตานใช้ไม่เลวทรามต่ำช้าหรือ?

เจ้ายอมให้ตัวเจ้าเองจมลงสู่ความเสื่อม เจ้ากลายเป็นมีความสุขที่จะติดตามไปกับซาตาน ทำตามซาตาน

โดยที่ซาตานไม่ต้องกระตือรือร้น แต่แค่ด้วยการพูดสองประโยคนี้เท่านั้น ด้วยเหตุนี้

ซาตานจึงได้บรรลุวัตถุประสงค์ เจตนาที่ไม่ได้ชั่วร้ายเลวทรามหรือ?

นี่ไม่ใช่โฉมหน้าดั้งเดิมที่สุดของซาตานหรือ? จากคำพูดของซาตาน

มนุษย์สามารถมองเห็นสิ่งจูงใจอันชั่วร้ายเลวทรามของมัน

มองเห็นโฉมหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวของมันและมองเห็นเนื้อแท้ของมัน นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

เมื่อเปรียบเทียบประโยคเหล่านี้

หากไม่วิเคราะห์สิ่งที่เจ้าอาจจะรู้สึกว่กับว่าพระวจนะของพระยาห์เวห์พระเจ้านั้นตรงที่อธรรมดาสามัญ

และพบได้ทั่วไป

จนพระวจนะเหล่านั้นไม่สมเหตุสมผลที่จะจบเงาให้เป็นเนื้อร้องในที่นี้เพื่อสรรเสริญความซื่อสัตย์ของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม

เมื่อพวกเราใช้คำพูดของซาตานและโหมหน้ที่นำเกลียดน่ากลัวของซาตานมาเป็นตัวประกอบเสริมความเด่น พระวณะเหล่านี้ของพระเจ้าไม่มีน้ำหนักอย่างมีนัยสำคัญสำหรับผู้คนในวันนี้หรอกหรือ? (มี)

มนุษย์สามารถสำนึกถึงรู้ถึงความไร้ค่าอันล้นๆ ของพระเจ้าโดยผ่านทางเปรียบเทียบนี้ ทุกคำที่ซาตานพูดตลอดจนสิ่งจูงใจและเจตนาของซาตานและวิธีที่มันพูด—สิ่งเหล่านั้นล้วนมีสิ่งเจือปน

คุณสมบัติพิเศษที่เป็นหลักในวิธีการพูดของซาตานคือสิ่งใด? ซาตานใช้การพูดอ้อมค้อมเพื่อล่อลวงเจ้า

โดยไม่ปล่อยให้เจ้ามองทะลุปรุโปร่งถึงการติสองหน้าของมัน อีกทั้งมันไม่ยอมให้เจ้ายังรู้วัตถุประสงค์ของมัน

ซาตานปล่อยให้เจ้าคิดว่าเชื่อถือ แต่เจ้ายังต้องสรรเสริญและร้องขับขานคุณความดีของมันอีกด้วย

ลูกเล่นนี้ไม่ใช่วิธีการที่ซาตานเลือกทำงานเป็นนิสัยหรือ? (ใช่)

ตอนนี้พวกเรามาพูดถึงคำพูดและการแสดงออกอื่นๆ

ของซาตานเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้มองเห็นโหมหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวของมันกันเถิด

พวกเรามาอ่านบางส่วนเพิ่มเติมจากกัมภีร์กันเถิด

บทสนทนาระหว่างซาตานกับพระยาห์เวห์พระเจ้า

โยบ 1:6-11 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย

พระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม

เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?” แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ? พระองค์ไม่ได้ทรงกันรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ?

พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน

แต่ขอขึ้นพระหัตถ์และต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่ แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

โยบ 2:1-5 และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขา เพื่อรายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ด้วย และพระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?”

ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น”

และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า

ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย?

เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ”

แล้วชาตานพูดตอบพระยาห์เวห์ว่า “หนึ่งแทนหนึ่ง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์และต้องกระดุกและเนื้อของเขา แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

สองบทตอนนี้ประกอบขึ้นทั้งสิ้นด้วยบทสนทนาระหว่างพระเจ้ากับชาตาน

สองบทตอนนี้บันทึกสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสและสิ่งที่ชาตานได้พูด พระเจ้าไม่ได้ตรัสมากมาย

และพระองค์ตรัสอย่างเรียบง่ายยิ่งนัก

พวกเราสามารถมองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าภายในพระวจนะที่เรียบง่ายของพระองค์หรือไม่?

บางคนจะพูดว่าการนี้ไม่ใช่ทำได้อย่างง่ายดายเลย ดังนั้นแล้ว

พวกเราสามารถมองเห็นความน่าเกลียดน่ากลัวของชาตานในคำตอบของมันได้หรือไม่? (เห็นได้)

ก่อนอื่นพวกเรามาดูว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าได้ตรัสถามคำถามประเภทใดกับชาตาน “เจ้ามาจากไหน?”

นี่ไม่ใช่คำถามที่ตรงไปตรงมาหรอกหรือ? มีความหมายซ่อนเร้นใดๆ หรือไม่? (ไม่มี)

มันเป็นแค่คำถามหนึ่งที่บริสุทธิ์ ไม่เจือปนด้วยสิ่งสูงใจแอบแฝงอันใด หากเราจะถามพวกเจ้าว่า

“เจ้ามาจากไหน?” เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าจะตอบอย่างไร? มันเป็นคำถามที่ตอบยากหรือ? พวกเจ้าจะกล่าวว่า

“จากไปๆ มาๆ และจากเดินไปเรื่อยๆ” หรือไม่? (ไม่) พวกเจ้าคงจะไม่ตอบเยี่ยงนี้

ดังนั้นแล้วพวกเจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อพวกเจ้าเห็นชาตานตอบแบบนี้? (พวกเรารู้สึกว่าชาตานกำลังไร้สาระ

แต่ก็หลอกลวงด้วย) พวกเจ้าบอกได้หรือไม่ว่าเรากำลังรู้สึกอย่างไร?

ทุกครั้งที่เรามองเห็นคำพูดเหล่านี้ของชาตาน เรารู้สึกขยะแขยง เพราะชาตานพูดคุย

ทว่าคำพูดของมันก็ไม่บรรจด้วยเนื้อหาสาระใดเลย ชาตานได้ตอบคำถามของพระเจ้าหรือไม่? ไม่

คำพูดที่ชาตานได้พูดไปนั้น ไม่ใช่คำตอบ คำพูดเหล่านั้นไม่ได้ให้ผลใดๆ

คำพูดเหล่านั้นไม่ใช่คำตอบต่อคำถามของพระเจ้า “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ

บนนั้น” พวกเจ้าเข้าใจอย่างไรกับคำพูดเหล่านี้? ชาตานมาจากไหนหรือ?

พวกเจ้าได้รับคำตอบต่อคำถามนี้หรือไม่? (ไม่) นี่คือ “อัจฉริยภาพ” ในกลอุบายฉลาดแกมโกงของชาตาน—

ไม่ปล่อยให้ผู้ใดค้นพบว่าที่จริงแล้วมันกำลังพูดสิ่งใด เมื่อได้ยินคำพูดเหล่านี้แล้ว

เจ้าก็ยังคงไม่สามารถหยั่งรู้ถึงสิ่งที่มันพูดไปได้ ถึงแม้ว่ามันได้ตอบคำถามจบแล้วก็ตาม

ถึงกระนั้นชาตานก็เชื่อว่ามันได้ตอบคำถามโดยเพียงพอแล้ว เช่นนั้นแล้วเจ้ารู้สึกอย่างไร? ขยะแขยงหรือไม่?

(ใช่) ตอนนี้พวกเจ้าเริ่มรู้สึกขยะแขยงเป็นการตอบสนองต่อคำพูดเหล่านี้ ชาตานไม่ได้พูดตรงๆ

แต่ทิ้งให้เจ้าต้องเกาสิริระ ไร้ความสามารถที่จะล่วงรู้แหล่งที่มาของคำพูดของมัน บางครั้งมันพูดอย่างจริงจัง

และบางครั้งเมื่อมันพูดคำพูดของมันถูกควบคุมโดยแก่นแท้ของมันเอง ธรรมชาติของมันเอง

เหล่านี้คือคำพูดที่ตรงออกมาจากปากของชาตาน

ชาตานไม่ได้ขังน้ำหนักรับกับคำพูดเหล่านี้เป็นเวลานานหรือพูดคำพูดเหล่านี้ออกไปในหนทางที่มันคิดว่าหลักแหล

ม ตรงกันข้าม มันแสดงคำพูดเหล่านั้นออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ ทันทีที่เจ้าถามชาตานว่ามันมาจากไหน มันตอบเจ้าย่างนั้นด้วยคำพูดเหล่านี้ เจ้ารู้สึกงงจนมาก ไม่มีวันรู้อย่างแน่ชัดว่าชาตานมาจากที่ใด มีบ้างหรือไม่ท่ามกลางพวกเจ้าที่พูดเยี่ยงนี้? (มิ) นี่เป็นวิธีพูดประเภทใดกัน?

(มันกำกวมและไม่ให้คำตอบที่แน่ชัด) พวกเราควรใช้คำพูดประเภทใดเพื่อบรรยายวิธีพูดแบบนี้? มันเป็นคำที่ทำให้ไขว้เขวและทำให้เข้าใจไปในทางที่ผิด ไม่ใช่หรือ?

สมมติว่าใครบางคนไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ว่าพวกเขาไปที่ใดเมื่อวานนี้ เจ้าถามพวกเขาว่า “ฉันเห็นท่านเมื่อวานนี้ ท่านกำลังไปไหนหรือ?” พวกเขาไม่บอกเจ้าโดยตรงว่าพวกเขาไปที่ใดเมื่อวาน ตรงกันข้าม พวกเขากล่าวว่า “วันอะไรก็ไม่รู้เมื่อวานนี้ มันน่าเหน็ดเหนื่อยยิ่งนัก!” พวกเขาได้ตอบคำถามของเจ้าหรือไม่? พวกเขาตอบ แต่พวกเขาไม่ได้ให้คำตอบที่เจ้าต้องการ นี่คือ “อวัจนภาษา” ภายในชั้นเชิงของวาตะของมนุษย์ เจ้าไม่มีวันสามารถค้นพบว่าพวกเขาหมายความว่าถึงสิ่งใด

อีกทั้งไม่สามารถล่วงรู้แหล่งที่มาหรือเจตนาในคำพูดของพวกเขา

เจ้าไม่รู้ว่าพวกเขากำลังพยายามที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งใดเพราะพวกเขามีเรื่องราวของพวกเขาเองอยู่ในหัวใจของพวกเขา—นี่คือแผนการร้าย พวกเขามักจะพูดในวิธีนี้ด้วยหรือไม่? (ใช่) เช่นนั้นแล้วจุดประสงค์ของพวกเจ้าคือสิ่งใด? บางครั้งมันเป็นไปเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของพวกเจ้าเอง บางครั้งเพื่อรักษาตำแหน่งของพวกเจ้าเอง ภาพลักษณ์ของพวกเจ้าเอง เพื่อเก็บความลับในชีวิตส่วนตัวของพวกเจ้าไว้

เพื่อรักษาความมีหน้ามีตาของพวกเจ้าเองเอาไว้ใช่หรือไม่? ไม่ว่าจะเป็นจุดประสงค์อะไรก็ตาม

มันไม่สามารถแยกจากผลประโยชน์ของพวกเจ้าได้ มันเชื่อมโยงกับผลประโยชน์ของพวกเจ้า

นี่ไม่ใช่ธรรมชาติของมนุษย์หรือ? ทุกคนที่มีธรรมชาติประเภทนี้คล้ายกันกับชาตานมิใช่หรือไม่?

พวกเราสามารถพูดเยี่ยงนี้ได้ไม่ใช่หรือไม่? กล่าวโดยทั่วไปแล้ว การสำแดงนี้น่ารังเกียจและไม่น่าซิงซัง บัดนี้ พวกเจ้ารู้สึกขยะแขยงด้วยเช่นกันมิใช่หรือไม่? (ใช่)

เมื่อดูที่บทตอนแรกอีกครั้ง ชาตานตอบสนองต่อคำถามของพระยาห์เวห์อีกครั้งโดยกล่าวว่า

“โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ?” ชาตานกำลังเปิดฉากโจมตีการประเมินโยบของพระยาห์เวห์ และการโจมตีนี้ป้ายสีด้วยความไม่เป็นมิตร “พระองค์ไม่ได้ทรงกันรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ?”

นี่คือความเข้าใจและการประเมินของชาตานเกี่ยวกับพระราชกิจของพระยาห์เวห์ที่ทรงมีต่อโยบ

ชาตานประเมินพระราชกิจนั้นเยี่ยงนี้ โดยกล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มือเขาทำ

และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอขึ้นพระหัตถ์แต่ละต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่

แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์” ชาตานมักจะพูดอย่างกำกวมเสมอ

แต่ในที่นี้มันพูดด้วยคำเฉพาะที่แน่ชัด อย่างไรก็ตาม

คำพูดเหล่านี้ถึงแม้ว่าพวกมันจะถูกพูดออกไปด้วยคำเฉพาะที่แนชัด แต่ก็เป็นการ โจมตี การหมิ่นประมาท และการกระทำที่เยาะเย้ยทำทนายต่อพระยาห์เวห์พระเจ้า ต่อพระเจ้าพระองค์เอง

พวกเจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อ ได้ยินคำพูดเหล่านี้? พวกเจ้ารู้สึกไม่ชอบใจหรือไม่?

พวกเจ้าสามารถมองทะลุปรุ ไปร่งถึงเจตนาของซาตานหรือไม่? ก่อนอื่น

ซาตานปฏิเสธการประเมินของพระยาห์เวห์ที่ทรงมีต่อโยบ—มนุษย์ผู้ซึ่งยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว ต่อมาซาตานปฏิเสธทุกสิ่งทุกอย่างที่โยบพูดและทำ กล่าวคือ มันปฏิเสธความยำเกรงของเขามีต่อพระยาห์เวห์ นี่ไม่ใช่การกล่าวหาหรือ? ซาตานกำลังกล่าวหา กำลังปฏิเสธ

และกำลังตั้งข้อสงสัยกับทุกสิ่งที่มีต่อพระยาห์เวห์ที่ทรงกระทำและตรัส มันไม่เชื่อ โดยกล่าวว่า

“หากพระองค์ตรัสสิ่งทั้งหลายเยี่ยงนี้ เช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์มองไม่เห็นมันได้อย่างไร?

พระองค์ได้ทรงมอบพระพรมากมายยิ่งนักให้แก่เขา ดังนั้น เขาจะไม่ยำเกรงพระองค์ได้อย่างไร?”

นี่ไม่ใช่การปฏิเสธทุกสิ่งที่มีต่อพระเจ้าที่ทรงกระทำหรือ? การกล่าวหา การปฏิเสธ การหมิ่นประมาท—

คำพูดของซาตานไม่ใช่การทำร้ายหรือ?

คำพูดเหล่านั้นไม่ใช่การแสดงออกที่แท้จริงถึงสิ่งที่ซาตานคิดอยู่ในหัวใจของมันหรือ?

คำพูดเหล่านี้ไม่ใช่แบบเดียวกันกับพระวจนะที่พวกเราเพิ่งได้อ่านกันในตอนนี้อย่างแน่นอน นั่นคือ “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” คำพูดเหล่านี้แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

โดยผ่านทางคำพูดเหล่านี้ ซาตานได้ตีแผ่เนื้อหาในหัวใจของมันอย่างครบบริบูรณ์—

ทำที่ที่มันมีต่อพระเจ้าและการที่มันเกลียดความยำเกรงพระเจ้าของโยบ เมื่อการนี้เกิดขึ้น

ธรรมชาติที่มุ่งร้ายและชั่วร้ายของมันก็ถูกเปิดโปงอย่างครบบริบูรณ์ มันเกลียดบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า

เกลียดบรรดาผู้ที่หลบเลี่ยงความชั่ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกลียดพระยาห์เวห์ที่ประทานพระพรให้มนุษย์

มันต้องการที่จะใช้โอกาสนี้เพื่อทำลายโยบ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงยกชูเขาด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง

เพื่อทำให้เขาล่มจม โดยกล่าวว่า “พระองค์ตรัสว่าโยบยำเกรงพระองค์และหลบเลี่ยงความชั่ว

ข้าพระองค์เห็นต่างออกไป” มันใช้หนทางต่างๆ นานาเพื่อยั่วแหย่และทดลองพระยาห์เวห์ และใช้ลูกเล่นต่างๆ

นานาเพื่อให้พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงมอบโยบให้ซาตานเพื่อที่จะถูกบงการ ทำอันตราย

และนำไปใช้ในทางที่ผิดอย่างพิเรนทร์

มันต้องการที่จะใช้ประโยชน์จากโอกาสนี้เพื่อทำลายมนุษย์ผู้ซึ่งชอบธรรมและมีความเพียบพร้อมในสายพระเน

นตรของพระเจ้า มันเป็นแค่แรงกระตุ้นชั่วครู่ที่ทำให้ซาตานมีหัวใจประเภทนี้ใช่หรือไม่? ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้น

มันอยู่ในการสร้างมานานแล้ว พระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าทรงดูแลบุคคลหนึ่ง

ทรงมองดูบุคคลผู้นี้ และตลอดเวลานั้นซาตานตามติดพระองค์ทุกอย่างก้ำว ผู้ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงโปรด

ซาตานก็เฝ้าดูด้วย โดยสะกดรอยตามมาข้างหลัง หากพระเจ้าทรงต้องประสังค์บุคคลนี้

ชาตาก็จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในอำนาจของมันเพื่อขัดขวางพระเจ้า ใช้ลูกเล่นชั่วร้ายต่างๆ นานาเพื่อทดลอง ทำให้พระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำหยุดชะงักและอับปางลง

ทั้งหมดก็เพื่อที่จะล้มฤทธิ์วัตถุประสงคฺ์ที่ซ่อนเร้นของมัน วัตถุประสงคฺ์นี้คืออะไร?

มันไม่ต้องการให้พระเจ้าได้รับผู้ใดสักคน เหล่านั้นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงต้องประสงคฺ์มันก็ต้องการเพื่อตัวมันเอง มันต้องการที่จะยึดครองพวกเขา ควบคุมพวกเขา เพื่อกำกับดูแลพวกเขาจนพวกเขาเคารพบูชามัน

จนพวกเขาเข้าร่วมกับมันในการกระทำความชั่ว นี่ไม่ใช่สิ่งสูงใจที่ชั่วร้ายเลวทรามของชาตานหรือ?

พวกเขามักจะกล่าวบ่อยครั้งว่าชาตานั้นชั่วยิ่งนัก แย่ยิ่งนัก แต่พวกเขาเคยมองเห็นมันแล้วหรือ?

พวกเขาสามารถมองเห็นได้แค่ผ่านมนุษย์เยอย่างไ

พวกเขายังไม่ได้เห็นในความเป็นจริงว่าที่จริงแล้วชาตานเยอย่างไร

แต่พวกเขาก็ได้มองเห็นความชั่วของชาตานในประเด็นปัญหานี้ที่เกี่ยวกับโยบแล้วหรือยัง? (เห็นแล้ว)

ประเด็นปัญหานี้ได้ทำให้โหมหน้าและแก่นแท้ที่น่าเกลียดน่ากลัวของชาตานชัดเจนมาก

ในการทำสงครามกับพระเจ้า และการสะกดรอยตามมาข้างหลังพระองค์นั้น

วัตถุประสงคฺ์ของชาตานคือเพื่อรื้อทำลายพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงต้องประสงคฺ์ที่จะทำ

เพื่อยึดครองและควบคุมบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงต้องประสงคฺ์ที่จะได้รับ

เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงต้องประสงคฺ์ที่จะได้รับดับสิ้นไปโดยสิ้นเชิง

หากพวกเขาไม่ถูกทำให้ดับสิ้นไป เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะมาเป็นสิ่งครอบครองของชาตาน เพื่อให้มันใช้งาน—

นี่คือวัตถุประสงคฺ์ของมัน แล้วพระเจ้าทรงทำสิ่งใดเล่า? พระเจ้าตรัสเพียงประโยคที่เรียบง่ายในบทตอนนี้เท่านั้น ไม่มีบันทึกถึงสิ่งใดเพิ่มเติมที่พระเจ้าทรงทำ

แต่พวกเราเห็นว่าบันทึกเพิ่มเติมอีกมากมายเกี่ยวกับสิ่งที่ชาตานทำและพูด ในบทตอนจากคัมภีร์ต่อไปนี้

พระยาห์เวห์ตรัสถามชาตานว่า “เจ้ามาจากไหน?” คำตอบของชาตานเป็นอย่างไร? (นั่นยังคงเป็น “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น”) นั่นยังคงเป็นประโยคเดียวกันนั่นเอง

นี่ได้กลายมาเป็นคติประจำใจของชาตาน นามบัตรของชาตาน ดังนั้นการนี้เป็นอย่างไร?

ชาตานไม่น่าเกลียดชังหรือ? แน่แน่นอนว่ามันเพียงพอแล้วที่จะเย้ยประโยคที่น่าขยะแขยงนี้เพียงแค่ครั้งเดียว

เหตุใดชาตานจึงคอยกล่าวมันซ้ำๆ? นี่พิสูจน์สิ่งหนึ่ง นั่นก็คือ ธรรมชาติของชาตานั้นไม่เปลี่ยนแปลง

ชาตานไม่สามารถใช้การเสแสร้งเพื่อปกปิดใบหน้าอันอัปลักษณ์ของมันได้

พระเจ้าตรัสถามคำถามหนึ่งกับมันและนี่คือวิธีที่มันตอบสนอง ในเมื่อการนี้เป็นดังนั้น

ก็จงจินตนาการดูว่ามันต้องปฏิบัติต่อพวกมนุษย์อย่างไร! ชาตานไม่กลัวพระเจ้า ไม่ยำเกรงพระเจ้า

และไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดังนั้นมันจึงกล้าที่จะทะเลาะอย่างพิเรนทร์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

กล้าที่จะใช้คำพูดเดียวกันเหล่านี้เพื่อปิดทั้งคำถามของพระเจ้า กล้าที่จะใช้คำตอบเดียวกันนี้ซ้ำๆ

กับคำถามของพระเจ้า ที่จะพยายามใช้คำตอบนี้เพื่อสร้างความประหลาดใจสับสนให้กับพระเจ้า—

นี่คือใบหน้าอันอัปลักษณ์ของซาตาน มันไม่เชื่อในความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า

ไม่เชื่อในสิทธิอำนาจของพระเจ้า และไม่เต็มใจที่จะนบนาบต่ออำนาจครอบครองของพระเจ้าอย่างแนบแน่น

มันอยู่ในการต่อต้านพระเจ้าเป็นเนืองนิตย์ โจมตีทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเป็นเนืองนิตย์

พยายามที่จะทำให้ทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำอับปางลง—นี่คือวัตถุประสงค์ชั่วร้ายของมัน

ดังที่ได้บันทึกไว้ในหนังสือโยบนั้น

วาทะสองบทตอนที่ซาตานได้เปล่งออกไปและสิ่งทั้งหลายที่ซาตานได้ทำนั้นเป็นตัวแทนความต่อต้านของมัน

ที่มีต่อพระเจ้าในแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระองค์—ในที่นี้

ตัวตนที่แท้จริงของซาตานได้ถูกเปิดเผยออกมา

เจ้าได้มองเห็นคำพูดและความประพฤติดของซาตานในชีวิตจริงแล้วหรือยัง? เมื่อเจ้ามองเห็นสิ่งเหล่านั้น

เจ้าอาจจะไม่คิดว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นบางอย่างที่ซาตานได้พูด แต่กลับคิดว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์พูดแทน

เมื่อสิ่งทั้งหลายเช่นนี้ถูกมนุษย์พูดออกไป นั่นแสดงให้เห็นถึงสิ่งใดหรือ? นั่นแสดงให้เห็นถึงซาตาน

ต่อให้เจ้าจำสิ่งนั้นได้ เจ้าก็ยังคงไม่สามารถล่วงรู้ความจริงๆ แล้วนั่นเป็นสิ่งที่ซาตานพูด

แต่ในที่นี้และในตอนนี้เจ้ามองเห็นอย่างไม่อ้อมแอ้มถึงสิ่งที่ซาตานได้พูดด้วยตัวมันเอง

ตอนนี้เจ้ามีความเข้าใจที่กระจ่างชัดไม่อ้อมแอ้มเกี่ยวกับโฉมหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวและความชั่วของซาตาน

ดังนั้นสองบทตอนเหล่านี้ที่ซาตานได้พูดไปมีคุณค่าในการช่วยให้ผู้คนในวันนี้ได้รับความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติของ

ซาตานหรือไม่? สองบทตอนเหล่านี้มีค่าคู่ควรแก่การสงวนรักษาอย่างพิถีพิถันหรือไม่

เพื่อที่มวลมนุษย์ในวันนี้จะสามารถจำโฉมหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวของซาตานได้

จำโฉมหน้าที่แท้จริงดั้งเดิมของซาตานได้? ถึงแม้ว่านี่อาจดูเหมือนเป็นสิ่งซึ่งไม่ถูกต้องเหมาะสมที่จะพูด

แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม คำพูดเหล่านี้ เมื่อแสดงออกดังนั้น ก็สามารถพิจารณาได้ว่าถูกต้องแม่นยำ

แท้จริงแล้วนี่เป็นเพียงหนทางเดียวที่เราสามารถแสดงออกถึงแนวคิดนี้ได้

และหากพวกเจ้าสามารถเข้าใจสิ่งนั้นได้ เช่นนั้นแล้ว นั่นก็พอแล้ว

ซาตานโจมตีซ้ำแล้วซ้ำเล่าต่อสิ่งทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ทรงทำ

โดยโยนคำถามเกี่ยวกับความยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของโยบออกมา

ซาตานพยายามที่จะขู่พระยาห์เวห์ด้วยวิธีการต่างๆ นานา

โดยพยายามที่จะให้พระยาห์เวห์ไม่ทรงเอาผิดการทดลองโยบของมัน เพราะฉะนั้นคำพูดต่างๆ

ของมันจึงมีธรรมชาติแบบขู่อย่างสูง ดังนั้น จึงบอกเราที่ ทันทีที่ซาตานได้พูดคำพูดเหล่านี้

พระเจ้าทรงสามารถทอดพระเนตรเห็นสิ่งที่ซาตานต้องการทำได้อย่างชัดเจนหรือไม่? (ทรงเห็นได้)

ในพระทัยของพระเจ้าแล้ว โยบ มนุษย์ที่พระองค์ทอดพระเนตรคนนี้—ผู้รับใช้ของพระเจ้าคนนี้

ที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม คนเพียบพร้อม—เขาสามารถทนทนต่อการทดลองประเภทนี้ได้หรือไม่? (ทนได้) เหตุใดพระเจ้าจึงแน่วพระทัยยิ่งนักเกี่ยวกับการนั้น?

พระเจ้าทรงตรวจสอบหัวใจของมนุษย์อยู่เสมอหรือไม่? (ใช่)

ดังนั้นซาตานสามารถตรวจสอบหัวใจของมนุษย์ได้หรือไม่? ซาตานทำไม่ได้

ถึงแม้ว่าซาตานสามารถมองเห็นหัวใจของเจ้า

ธรรมชาติชั่วของมันก็จะไม่มีวันปล่อยให้มันเชื่อว่าความบริสุทธิ์คือความบริสุทธิ์

หรือว่าความโสโครกคือความโสโครก ซาตานชั่วไม่มีวันสามารถมองเห็นคุณค่าของสิ่งใดที่บริสุทธิ์ ชอบธรรม

หรือสว่างสดใสได้ ซาตานอดไม่ได้ที่จะกระทำการไปตามธรรมชาติของมัน ความชั่วของมัน

อย่างไม่เห็นผิดเห็นชอบ และโดยผ่านทางวิธีการที่คิดเป็นนิสัยของมัน

ถึงแม้ต้องแลกด้วยการที่ตัวมันเองจะถูกพระเจ้าทรงลงโทษหรือทำลาย

มันก็ไม่ลังเลที่จะต่อต้านพระเจ้าอย่างดื้อด้าน—นี่คือความชั่ว นี่คือนิสัยของซาตาน ดังนั้น

ในบทตอนนี้ซาตานจึงพูดว่า “หนึ่งแทนหนึ่ง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาถืออยู่แทนชีวิตของเขา

แต่บัดนี้ขอเหยียดพระหัตถ์แต่ละต้องกระดูกและเนื้อของเขา แล้วเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์”

ซาตานคิดว่าความยำเกรงมนุษย์ของพระเจ้านั้นเป็นเพราะการที่มนุษย์ได้รับข้อได้เปรียบมากมายยิ่งนักจากพระเจ้า

มนุษย์ได้รับข้อได้เปรียบทั้งหลายจากพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงพูดว่าพระเจ้านั้นทรงดอง

แต่นั้นไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงดอง นั่นเป็นเพียงเพราะมนุษย์ได้รับข้อได้เปรียบมากมายยิ่งนักนั่นเอง

เขาจึงสามารถยำเกรงพระเจ้าในหนทางนี้ได้ ทันทีที่พระเจ้าทรงลิดรอนข้อได้เปรียบเหล่านี้จากเขา

เมื่อนั้นเขาจะละทิ้งพระเจ้า ในธรรมชาติที่ชั่วร้ายของซาตานนั้น

มันไม่เชื่อว่าหัวใจมนุษย์สามารถยำเกรงพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เพราะธรรมชาติชั่วของมัน

มันไม่รู้ว่าความบริสุทธิ์คือสิ่งใด นับประสาอะไรที่จะรู้ว่าความเคารพอย่างยำเกรงนั้นคือสิ่งใด

มันไม่รู้ว่าการเชื่อฟังพระเจ้าคือสิ่งใดหรือการยำเกรงพระเจ้าคือสิ่งใด เพราะมันไม่รู้จักสิ่งเหล่านี้

มันจึงคิดว่ามนุษย์ไม่สามารถยำเกรงพระเจ้าด้วยเช่นกัน จึงบอกเรามา ซาตานไม่ชั่วหรอกหรือ?

นอกจากคริสตจักรของเราแล้ว ไม่มีเลยจากบรรดาศาสนาและนิกายต่างๆ

หรือกลุ่มทางศาสนาและทางสังคมทั้งหลายที่เชื่อในการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้า

นับประสาอะไรที่พวกเขาจะเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และกำลังทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการพิพา

กษา ดังนั้นพวกเขาจึงคิดว่าสิ่งที่เจ้าเชื่อไม่ใช่พระเจ้า มนุษย์ที่สำล่อนมองไปรอบตัวเขาแล้วเห็นว่าคนอื่นๆ

ทุกคนนั้นสำล่อนเช่นเดียวกับเขา

มนุษย์ปลิ้นปล้อนมองไปรอบตัวเขาแล้วเห็นแต่เพียงความไม่ซื่อสัตย์และความโกหก มนุษย์ชั่วมองเห็นคนอื่นๆ

ทุกคนว่าชั่วและต้องการที่จะต่อสู้กับทุกคนที่เขาเห็น บรรดาผู้ที่มีความซื่อสัตย์อยู่ในปริมาณหนึ่งมองเห็นคนอื่นๆ

ทุกคนว่าเชื้อสัตว์ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกหลอกเป็นเหยื่ออยู่เสมอ ถูกโกงเสมอ

และพวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้เลยเกี่ยวกับการนั้น เราให้ตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ

เหล่านี้เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นให้พวกเจ้า กล่าวคือ

ธรรมชาติชั่วของชาตานิไมซ์แรงผลักดันทางใจเพียงชั่วประเดี๋ยวหรือถูกกำหนดพิจารณาโดยรูปการณ์แวดล้อม
อีกทั้งมันไม่ใช่การสำแดงชั่วคราวที่เกิดขึ้นจากเหตุผลหรือปัจจัยเชิงบริบทใดๆ ไม่ใช่โดยสิ้นเชิง!

ช่วยไม่ได้ที่ชาตานิเป็นได้แค่หนทางนี้เท่านั้น! มันไม่สามารถทำอะไรที่ดีได้

ถึงแม้เมื่อมันพุดบางสิ่งบางอย่างที่น่ายินดีเข้าหู มันเป็นไปแค่เพื่อล่อลวงเจ้า

ยิ่งคำพุดของมันน่ายินดีมากขึ้นเท่าใด รู้กาลเทศะมากขึ้นเท่าใด สุภาพมากขึ้นเท่าใด

เจตนาเบื้องหลังคำพุดเหล่านี้ก็ยิ่งมั่วร้ายและชั่วร้ายเลวทรามมากขึ้นเท่านั้น ชาตานิแสดงใบหน้าประเภทใด

ธรรมชาติประเภทใดหรือในสองบทตอนนี้? (แฝงการร้าย มั่วร้าย และชั่ว)

คุณสมบัติพิเศษเบื้องต้นของชาตานิคือความชั่ว ชาตานินั้นชั่วและมั่วร้ายเหนืออื่นใดทั้งหมด

บัดนี้ที่พวกเราได้เสร็จสิ้นการสนทนาของพวกเราเกี่ยวกับชาตานิแล้ว

พวกเรากลับมาพุดคุยกันเกี่ยวกับพระเจ้าของพวกเรากันเถิด

ในช่วงระหว่างแผนการบริหารจัดการหกพันปีของพระเจ้า

พระคำรัสโดยตรงของพระเจ้าได้ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์น้อยมาก

และพระคำรัสที่ได้รับการบันทึกก็เรียบง่ายมาก ดังนั้น พวกเรามาเริ่มที่ปฐมกาลกันเถิด

พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ และได้ทรงนำชีวิตของมวลมนุษย์ตั้งแต่นั้นเรื่อยมา

ไม่ว่าในการประทานพระพรแก่มวลมนุษย์ การทรงสร้างธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติทั้งหลายให้แก่มนุษย์
หรือการวางกฎเกณฑ์ต่างๆ สำหรับชีวิต

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าจุดมุ่งหมายตามเจตนารมณ์ของพระเจ้าในการทรงทำสิ่งเหล่านี้คืออะไร? ก่อนอื่น

เจ้าสามารถพุดด้วยความแน่นอนได้หรือไม่ว่า ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นเพื่อผลดีต่อมวลมนุษย์?

เหล่านี้อาจดูเหมือนเป็นคำพุดที่ถ้อยคำไม่จริงใจสำหรับพวกเจ้า แต่เมื่อตรวจสอบดูรายละเอียดภายในแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำนั้นมีเจตนารมณ์ที่จะนำทางและนำมนุษย์ไปสู่การดำรงชีวิตแบบปกติมิใช่หรือ?

ไม่ว่าจะเป็นการทำให้มนุษย์ยึดปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์หรือรักษารัษฎธรรมนูญทั้งหลายของพร

องค์ จุดมุ่งหมายของพระเจ้านี้ก็เพื่อไม่ให้มนุษย์ตกไปสู่การเลวทรามชาตานิและไม่ให้ถูกชาตานิทำอันตราย

นี่คือรากฐานสำคัญที่สุด และนี่คือสิ่งที่ได้ทำขึ้นในตอนแรกเริ่มสุด ในตอนแรกเริ่มสุด

เมื่อมนุษย์ยังไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น

พระเจ้าได้ทรงสร้างธรรมเนียมปฏิบัติและกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่เรียบง่ายบางอย่างและได้สร้างกฎข้อบังคับทั้งหลายที่ค
ครอบคลุมทุกเรื่องที่จะนึกได้ กฎข้อบังคับเหล่านี้เรียบง่าย

ทว่าภายในกฎข้อบังคับเหล่านั้นบรรจุไปด้วยน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าทรงทะนุถนอมความล้ำค่า ทรงเชิดชู และทรงรักมวลมนุษย์อย่างสุดซึ้ง นั้นไม่เป็นเช่นนั้นหรือ? (เป็นเช่นนั้น) ดังนั้น

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระทัยของพระองค์นั้นบริสุทธิ์?

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระทัยของพระองค์นั้นสะอาด? (ได้) พระเจ้าทรงมีสิ่งจงใจเพิ่มเติมใดๆ หรือไม่? (ไม่มี) ดังนั้น จุดมุ่งหมายนี้ของพระองค์ถูกต้องและเป็นบวกใช่หรือไม่? (ใช่)

ในครรถงแห่งพระราชกิจของพระเจ้านั้น กฎข้อบังคับทั้งหมดที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นนั้นมีผลเชิงบวกต่อมนุษย์ นำทางให้แก่มนุษย์ ดังนั้นแล้ว ในพระทัยของพระเจ้านั้น มีพระดำริเพื่อรับใช้พระองค์เองบ้างหรือไม่?

พระเจ้าทรงมีจุดมุ่งหมายเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับมนุษย์บ้างหรือไม่?

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะใช้ประโยชน์จากมนุษย์ในบางหนทางหรือไม่? (ไม่มี) ไม่แม้แต่คนเดียว

พระเจ้าทรงทำดังเช่นที่พระองค์ตรัส

และพระวณะและการกระทำของพระองค์สอดคล้องกันกับพระดำริของพระองค์ในพระทัยของพระองค์

ไม่มีจุดประสงค์ที่ต่างพร้อย ไม่มีพระดำริเพื่อรับใช้พระองค์เองใดๆ เลย

ไม่มีสิ่งใดเลยที่พระองค์ทรงทำที่เป็นไปเพื่อพระองค์เอง ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำนั้น

พระองค์ทรงทำเพื่อมนุษย์ โดยไม่มีวัตถุประสงค์ส่วนพระองค์ใดๆ

ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงมีแผนและเจตนารมณ์ทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงวางให้กับมนุษย์

แต่ไม่มีสิ่งใดเลยในนั้นที่เป็นไปเพื่อพระองค์เอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำล้วนทำไปเพื่อมวลมนุษย์

เพื่อปกป้องมวลมนุษย์ เพื่อป้องกันมวลมนุษย์ไม่ให้ถูกนำไปหลงเงิน ดังนั้น

พระทัยของพระองค์นี้ไม่ล้ำค่าหรือ?

เจ้าสามารถมองเห็นแม้แต่หมายสำคัญเล็กจิ๋วที่สุดของหัวใจซึ่งล้ำค่าเช่นนั้นในซาตานได้หรือไม่?

เจ้าไม่สามารถมองเห็นคำใบ้แม้เพียงนิดเกี่ยวกับการนี้ในซาตาน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำถูกเปิดเผยอย่างเป็นธรรมชาติ บัดนี้

พวกเรามาดูวิธีที่พระเจ้าทรงพระราชกิจกันเถิด พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์อย่างไร?

พระเจ้าทรงใช้ธรรมบัญญัติเหล่านี้และพระวณะของพระองค์และผูกมัดสิ่งเหล่านั้นอย่างแน่นหนารอบศีรษะของทุกคนเหมือนคาลาร์รัตเกล้า^[a] โดยบังคับใช้สิ่งเหล่านั้นกับมนุษย์ทุกคนหรือไม่?

พระองค์ทรงพระราชกิจในหนทางนี้หรือไม่? (ไม่ใช่) ดังนั้นพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์ในหนทางใด?

(พระองค์ทรงนำพวกเรา พระองค์ทรงแนะนำและทรงหนุนใจพวกเรา) พระองค์ทรงบูหรือไม่?

พระองค์ทรงวกไปวนมาเมื่อพระองค์ตรัสกับพวกเจ้าหรือไม่? (ไม่) เมื่อเจ้าไม่เข้าใจความจริง

พระเจ้าทรงนำเจ้าอย่างไร? (พระองค์ทรงฉายความสว่าง) พระองค์ทรงฉายความสว่างบนตัวเจ้า

ทรงบอกเจ้าอย่างชัดเจนว่านี่ไม่สอดคล้องกับความจริง และแล้วพระองค์ตรัสบอกเจ้าว่าเจ้าควรทำสิ่งใด

จากหนทางเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ เจ้ารู้สึกว่ามีสัมพันธภาพประเภทใดกับพระเจ้า?
เจ้ารู้สึกว่าพระเจ้าทรงอยู่เหนือการจับความเข้าใจของเจ้าหรือไม่? (ไม่) ดังนั้น

เจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อเจ้ามองเห็นหนทางเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ?

พระเจ้าทรงใกล้ชิดกับเจ้าเป็นพิเศษ ไม่มีระยะห่างระหว่างเจ้ากับพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงนำเจ้า

เมื่อพระองค์ทรงจัดเตรียมให้เจ้า ทรงช่วยเจ้าและทรงสนับสนุนเจ้า เจ้ารู้สึกว่าพระเจ้าทรงเป็นกันเองเพียงใด

เจ้ารู้สึกว่าพระองค์ทรงบันดาลใจให้เกิดความเคารพ เจ้ารู้สึกว่าพระองค์ทรงนำรักชื่นชมเพียงใด

เจ้ารู้สึกถึงความอบอุ่นของพระองค์ แต่เมื่อพระเจ้าทรงดำเนินเจ้าเนื่องจากความเลื่อมทรมานของเจ้า

หรือเมื่อพระองค์ทรงพิพากษาและทรงบ่มวินัยเจ้าเนื่องจากการกบฏต่อพระองค์ พระองค์ทรงใช้วิธีการใด?

พระองค์ทรงดำเนินเจ้าด้วยพระวาทะหรือไม่?

พระองค์ทรงบ่มวินัยเจ้าโดยผ่านทางสภาพแวดล้อมของเจ้าและโดยผ่านทางผู้คน กิจธุระ

และสิ่งทั้งหลายหรือไม่? (ใช่) พระเจ้าทรงบ่มวินัยเจ้าถึงขอบเขตใด?

พระเจ้าทรงบ่มวินัยมนุษย์ถึงระดับเดียวกันกับที่ซาตานทำอันตรายมนุษย์หรือไม่? (ไม่

พระเจ้าทรงบ่มวินัยมนุษย์เพียงถึงขอบเขตที่มนุษย์สามารถสู้ทนได้) พระเจ้าทรงพระราชกิจในหนทางที่สุภาพ

ละเอียดอ่อน นำรักชื่นชม และใส่พระทัย หนทางที่มีมาตรการเหนือธรรมดาและถูกต้องเหมาะสม

หนทางของพระองค์ไม่ยั่วยุปฏิริยาทางอารมณ์ที่เข้มข้นในตัวเจ้า เช่น

“พระเจ้าต้องทรงยอมให้ข้าพระองค์ทำการนี้” หรือ “พระเจ้าต้องทรงยอมให้ข้าพระองค์ทำการนั้น”

พระเจ้าไม่เคยทรงให้เจ้ามีความตึงเครียดทางจิตใจหรืออารมณ์ประเภทนั้นที่ทำให้สิ่งทั้งหลายเกินแบกรับได้

นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรอกหรือ? แม้กระทั่งเมื่อเจ้ายอมรับพระวาทะแห่งการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้ว เจ้ารู้สึกอย่างไร? เมื่อเจ้าสำนึกถึงสิทธิอำนาจและฤทธานุภาพของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้ารู้สึกอย่างไร? เจ้ารู้สึกว่าพระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์และไม่อาจฝ่าฝืนได้หรือไม่? (รู้สึก)

เจ้ารู้สึกถึงระยะห่างระหว่างตัวเจ้าเองกับพระเจ้าในเวลาเหล่านี้หรือไม่? เจ้ารู้สึกถึงความยำเกรงพระเจ้าหรือไม่?

ไม่—แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เจ้ารู้สึกเคารพอย่างยำเกรงต่อพระเจ้าต่างหาก

ไม่ใช่เพราะพระราชกิจของพระเจ้าหรอกหรือที่ผู้คนรู้สึกถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด?

พวกเขาจะมีความรู้สึกเหล่านี้หรือไม่หากว่าซาตานเป็นผู้ที่ทำงานนี้? (ไม่) พระเจ้าทรงใช้พระวาทะของพระองค์

ความจริงของพระองค์ และพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อจัดเตรียมให้มนุษย์ เพื่อสนับสนุนมนุษย์อย่างต่อเนื่อง

เมื่อมนุษย์อ่อนแอ เมื่อมนุษย์กำลังรู้สึกท้อแท้ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ตรัสอย่างเกรี้ยวกราด โดยการตรัสว่า

“ห้ามรู้สึกท้อแท้ มีสิ่งใดให้ต้องท้อแท้หรือ? เหตุใดเจ้าจึงอ่อนแอ? มีเหตุผลใดให้ต้องอ่อนแอหรือ?

เจ้าอ่อนแอยิ่งนัก และเจ้าคิดลบนึกถลอลเวลา! มีประโยชน์อันใดเล่าในการที่เจ้ามีชีวิตอยู่?

จงตายไปเสียและให้มันจบไปเสียที!” พระเจ้าทรงพระราชกิจในหนทางนี้หรือไม่? (ไม่)

พระเจ้าทรงมีสิทธิอำนาจที่จะกระทำการในหนทางนี้หรือไม่? (ทรงมี)

กระนั้นพระเจ้าก็ไม่ทรงกระทำการในหนทางนี้

เหตุผลที่พระเจ้าไม่ทรงกระทำการในหนทางนี้ก็เป็นเพราะแก่นแท้ของพระองค์

แก่นแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์

การมองเห็นคุณค่าและการทะนุถนอมที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษย์ไม่สามารถแสดงออกอย่างชัดเจนในเพียงแก่นหนึ่งหรือสองประโยค

นั่นไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นโดยการอวดตัวของมนุษย์แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าทรงนำพาออกมาในการปฏิบัติจริง นั่นเป็นการเปิดเผยถึงแก่นแท้ของพระเจ้า

หนทางทั้งหมดเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการราชกิจสามารถทำให้มนุษย์มองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้หรือไม่? ในหนทางทั้งหมดเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจ รวมถึงเจตนารมณ์ที่ดีของพระเจ้า

รวมถึงผลที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้เกิดกับมนุษย์

รวมถึงหนทางซึ่งแตกต่างกันที่พระเจ้าทรงนำมาใช้เพื่อทรงพระราชกิจต่อมนุษย์

พระราชกิจประเภทที่พระองค์ทรงทำ สิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ให้มนุษย์เข้าใจ—

เจ้าได้เห็นความชั่วร้ายหรือความหลอกลวงใดๆ ในเจตนารมณ์ที่ดีของพระเจ้าบ้างหรือไม่? (ไม่เห็น)

ดังนั้นในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัส

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ดำริในพระทัยของพระองค์ ตลอดจนแก่นแท้ของพระเจ้าที่พระองค์ทรงเปิดเผยนั้น—

พวกเราสามารถเรียกพระเจ้าว่าบริสุทธิ์ได้หรือไม่? (ได้) มนุษย์คนใดเคยได้เห็นความบริสุทธิ์นี้ในโลก

หรือภายในตัวเขาเองหรือไม่? นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว

เจ้าเคยได้เห็นสิ่งนั้นในมนุษย์คนใดหรือในซาตานหรือไม่? (ไม่เคย) ตามการหาข้อของพวกเราที่ยืดยาวขนาดนี้

พวกเราสามารถเรียกพระเจ้าผู้ทรงเอกลัทธิว่า พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงบริสุทธิ์ได้หรือไม่? (ได้)

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมอบแก่มนุษย์ รวมทั้งพระวาระของพระเจ้า

หนทางซึ่งแตกต่างกันที่พระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจต่อมนุษย์ สิ่งที่พระเจ้าทรงบอกมนุษย์

สิ่งที่พระเจ้าทรงเตือนความจำมนุษย์ สิ่งที่พระองค์ทรงแนะนำและทรงหนุนใจ—

ทั้งหมดล้วนมีต้นกำเนิดมาจากแก่นแท้หนึ่งเดียว นั่นก็คือ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

หากไม่มีพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์เช่นนั้น

ก็ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถแทนที่ของพระองค์ในการทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงทำ

หากพระเจ้าได้ทรงส่งมอบมนุษย์เหล่านี้ให้แก่ซาตานโดยสิ้นเชิง

พวกเจ้าเคยพิจารณากันหรือไม่ว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะอยู่ในสภาพเงื่อนไขประเภทใดในวันนี้?

พวกเจ้าทั้งหมดจะยังนั่งอยู่ในที่นั่งนี้ อย่างครบถ้วนและไม่ถูกล่วงล้ำทำลายกระนั้นหรือไม่? เจ้าจะกล่าวด้วยว่า

“จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อยๆ บนนั้น” ใช่หรือไม่? เจ้าจะเป็นคนหน้าด้านอย่างมาก มั่นใจและลำพองใจเต็มที่ยิ่งนักในขณะที่พูดคำพูดเช่นนั้นและอวดตัวโดยไม่ละอายเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ใช่หรือไม่? (ใช่) เจ้าจะเป็นอย่างนั้นอย่างแน่นอน โดยไม่มีข้อสงสัยเลย!

ท่าทีของชาตานที่มีต่อมนุษย์เปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นว่าธรรมชาติและแก่นแท้ของชาตานั้นแตกต่างไปจากของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง สิ่งใดหรือเกี่ยวกับแก่นแท้ของชาตานที่ตรงกันข้ามกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า?

(ความชั่วของชาตาน) ธรรมชาติชั่วของชาตานเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เหตุผลที่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ระลึกถึงวิวัฒนาการของพระเจ้าและแก่นแท้แห่งความบริสุทธิ์นี้ของพระเจ้า

ก็เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แดนครอบครองของชาตาน

ภายในความเสื่อมทรามของชาตานและภายในวงล้อมในการดำเนินชีวิตของชาตาน

พวกเขาไม่รู้ว่าคุณสมบัติคือสิ่งใด หรือจะให้นิยามความบริสุทธิ์ว่าอย่างไร

ถึงแม้เมื่อเจ้าล่วงรู้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เจ้าก็ยังคงไม่สามารถให้นิยามสิ่งนั้นว่าเป็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าด้วยความมั่นใจอันใดได้

นี่คือความแตกต่างภายในความรู้ของมนุษย์เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

คุณสมบัติพิเศษแทนตัวประเภทใดที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะของงานของชาตานที่ทำต่อมนุษย์?

พวกเขาคือเรียนรู้การนี้โดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเขาเอง—

นั่นเป็นคุณสมบัติพิเศษแทนตัวมากที่สุดของชาตาน เป็นสิ่งที่มันทำซ้ำๆ สิ่งที่มีมันพยายามทำกับทุกผู้คน

กลางที่พวกเขาอาจไม่สามารถมองเห็นคุณสมบัติพิเศษนี้

ดังนั้นพวกเขาก็ไม่รู้สึกว่าชาตานนั้นน่าขงขยาและน่าเกลียดยิ่งนัก ผู้ใดบ้างที่รู้ว่าคุณสมบัติพิเศษนี้คือสิ่งใด?

(ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันทำ มันทำเพื่อทำอันตรายมนุษย์) มันทำอันตรายมนุษย์อย่างไร?

เจ้าสามารถบอกเราอย่างเฉพาะเจาะจงมากขึ้นและในรายละเอียดที่มากขึ้นได้หรือไม่? (มันหลอกล่อ

ชักจูงและทดลองมนุษย์) นั่นถูกต้อง เหล่านี้คือหลากหลายหนทางที่คุณสมบัติพิเศษนี้สำแดงออกมา

ชาตานยังลวงตา โจมตีและกล่าวหามนุษย์ด้วย—เหล่านี้ล้วนเป็นการสำแดงชัด ยังมีอีกหรือไม่?

(มันเล่าเรื่องโกหก) การ โกงและการ โกหกมาสู่ชาตานอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด

มันทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้บ่อยครั้งมากจนคำโกหกไหลจากปากของมันโดยที่มันไม่จำเป็นต้องคิด

มีอีกหรือไม่? (มันหว่านเพาะความริวอาณ) อันนี้ไม่สำคัญมากนัก บัดนี้

เราจะบรรยายบางสิ่งบางอย่างแก่พวกเขาที่จะทำให้พวกเขารู้สึก แต่เราไม่ได้ทำให้พวกเขาตกใจกลัว

พระเจ้าทรงพระราชกิจต่อมนุษย์และทรงทะนุถนอมมนุษย์ทั้งในท่าทีของพระองค์และในพระทัยของพระองค์

ในทางกลับกัน ชาตานทะนุถนอมมนุษย์หรือไม่? ไม่ มันไม่ทะนุถนอมมนุษย์ ในทางตรงกันข้าม

มันใช้เวลาส่วนมากคิดเกี่ยวกับการทำอันตรายมนุษย์ นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?

เมื่อมันกำลังคิดเกี่ยวกับการทำอันตรายมนุษย์ สภาพทางจิตของมันเป็นสภาวะของความเร่งด่วนหรือไม่? (ใช่)
ดังนั้น ในแง่ของงานที่ชาตานทำต่อมนุษย์

เรามีสองวิธีที่สามารถบรรยายธรรมชาติที่ชั่วและมุ่งร้ายของชาตานได้อย่างเพียงพอ

ที่สามารถเปิดโอกาสให้พวกเจ้ารู้จักความน่าเกลียดชังของชาตานได้อย่างแท้จริง กล่าวคือ

ในการเข้าหามนุษย์ของชาตานนั้น มันมักต้องการที่จะยึดครองและครอบครองมนุษย์ทุกๆ คน โดยเชิงบังคับ

จนถึงขอบเขตที่มันสามารถเข้าควบคุมมนุษย์ได้แบบเต็มที่และทำอันตรายมนุษย์ได้อย่างแสนสาหัส

เพื่อให้มันสามารถสัมฤทธิ์วัตถุประสงค์ของมันและทำความทะเยอทะยานอันป่าเถื่อนของมันลุล่วงได้ คำว่า

“ยึดครองโดยเชิงบังคับ” หมายความว่าอย่างไร? มันคือบางสิ่งบางอย่างที่เกิดขึ้นด้วยความยินยอมของเจ้า

หรือโดยที่เจ้าไม่ยินยอมกันแน่? มันเกิดขึ้นโดยที่เจ้ารู้ หรือโดยที่เจ้าไม่รู้กันแน่? คำตอบก็คือว่า

มันเกิดขึ้นโดยที่เจ้าไม่รู้โดยสิ้นเชิง! มันเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่เจ้าไม่ตระหนักรู้

กลางที่อาจจะโดยที่มันไม่แม้กระทั่งพูดหรือทำอะไรกับเจ้า ไม่มีสัญญา ไม่มีบริบท—ชาตานอยู่นั่นใน

กำลังดึงโอบล้อมเจ้า ร่ายล้อมเจ้าอยู่

มันมองหาโอกาสที่จะหาประโยชน์และแล้วมันจะยึดครองเจ้าโดยเชิงบังคับ ครอบครองเจ้า

สัมฤทธิ์วัตถุประสงค์ของมันในการได้มาซึ่งการควบคุมเจ้าแบบเต็มที่และในการทำให้เจ้าเป็นทุกข์จากอันตราย

นี่คือเจตนาและพฤติกรรมเฉพาะแบบที่สุดของชาตานขณะที่มันค้นคว้าที่จะกระชากมวลมนุษย์ไปจากพระเจ้า

พวกเจ้ารู้สึกอย่างไรเมื่อได้ยินเช่นนี้? (หาวคิ้วและเกรงกลัวอยู่ในหัวใจของพวกเรา)

พวกเจ้ารู้สึกขยะแขยงหรือไม่? (รู้สึก) ในขณะที่พวกเจ้ารู้สึกถึงความขยะแขยงนี้

พวกเจ้าคิดว่าชาตานไร้ยางอายหรือไม่? เมื่อพวกเจ้าคิดว่าชาตานไร้ยางอาย

แล้วพวกเจ้ารู้สึกขยะแขยงกับผู้คนเหล่านั้นรอบตัวเจ้าที่ต้องการควบคุมพวกเจ้าอยู่เสมอ

พวกที่ทะเยอทะยานอย่างป่าเถื่อนเพื่อสถานะและผลประโยชน์หรือไม่? (รู้สึก) ดังนั้น

ชาตานใช้วิธีการใดเพื่อครอบครองและยึดครองมนุษย์โดยเชิงบังคับ? พวกเจ้าเข้าใจชัดเจนกับการนี้หรือไม่?

เมื่อพวกเจ้าได้ยินสองคำเหล่านี้ คำว่า “การยึดครองโดยเชิงบังคับ” และ “การครอบครอง” พวกเจ้ารู้สึกขยะแขยง

และพวกเจ้าสามารถสำนึกรับรู้ถึงความชั่วร้ายเกี่ยวกับคำเหล่านี้ ชาตานครอบครองเจ้า ยึดครองเจ้าโดยเชิงบังคับ

และทำให้เจ้าเสื่อมทรามโดยที่เจ้าทั้งไม่ยินยอมและไม่รู้ตัว เจ้าสามารถล้มรสสิ่งใดในหัวใจของเจ้า?

เจ้ารู้สึกเกลียดและขยะแขยงหรือไม่? (รู้สึก)

เมื่อเจ้ารู้สึกถึงการเกลียดและความขยะแขยงนี้ต่อหนทางเหล่านี้ของชาตาน

เจ้ามีความรู้สึกประเภทใดต่อพระเจ้า? (สำนึกบุญคุณ) สำนึกบุญคุณต่อพระเจ้าสำหรับการช่วยเจ้าให้รอด

ดังนั้นตอนนี้ ณ ช่วงขณะนี้

เจ้ามีความอยากหรือเจตจำนงที่จะยอมให้พระเจ้าทรงเข้ายึดครองและควบคุมทั้งหมดที่เจ้ามีและที่เจ้าเป็นหรือไม่

? (มี) เจ้าตอบเช่นนี้ในบริบทใด? เจ้าพูดว่า “มี”

เพราะเจ้ากลัวการถูกชาตานยึดครองและครอบครองโดยเชิงบังคับใช่หรือไม่? (ใช่)

เจ้าต้องไม่มีความรู้สึกนึกคิดประเภทนี้ มันไม่ถูกต้อง จงอย่ากลัว เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่ที่นี่

ไม่มีสิ่งใดที่ต้องกลัว ทันทีที่เจ้าได้เข้าใจแก่นแท้ที่ชั่วร้ายของชาตานแล้ว

เจ้าควรจะมีใจที่ถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้นหรือการทะนุถนอมที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อความรักของพระเจ้า
เจตนารมณ์ที่ดีของพระเจ้า

ความเมตตาสงสารและความยอมผ่อนปรนต่อมนุษย์ของพระเจ้าและพระอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระเจ้า

ชาตานนั้นน่าเกลียดยิ่งนัก แต่ทว่าหากการนี้ยังคงไม่บังคาลใจให้เจ้าเกิดความรักต่อพระเจ้า

และให้เจ้าพึงพาและไว้วางใจในพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว เจ้าเป็นบุคคลประเภทใดกัน?

เจ้าเต็มใจที่จะยอมให้ชาตานทำอันตรายเจ้าเช่นนั้นหรือ?

หลังจากได้เห็นความชั่วและความน่าเกลียดน่ากลัวของชาตานแล้ว พวกเราหันกลับมาแล้วดูที่พระเจ้ากันเถิด
ความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าได้ก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงอันใดแล้วหรือยังในตอนนี?

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์? พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงไร้อำนาจ?

“พระเจ้าทรงเป็นความบริสุทธิ์อันเป็นเอกลักษณ์”—

พระเจ้าทรงสามารถดำรงพระองค์ตามสมญานามนี้ได้หรือไม่? (ได้) ดังนั้น ในโลกนี้และท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
มีเพียงพระเจ้าพระองค์องค์เท่านั้นมีใช่หรือที่สามารถดำรงพระองค์ตามความเข้าใจนี้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้า?
มีสิ่งอื่นใดอีกหรือไม่? (ไม่มี) ดังนั้น แท้ที่จริงแล้วพระเจ้าทรงมอบสิ่งใดให้มนุษย์กันแน่?

พระองค์เพียงแต่ทรงมอบการดูแล ความใส่ใจพระทัย

และการคำนึงถึงเพียงเล็กน้อยโดยที่เจ้าไม่ตระหนักรู้ถึงสิ่งนั้นกระนั้นหรือ?

พระเจ้าได้ทรงมอบสิ่งใดให้มนุษย์หรือ? พระเจ้าได้ทรงมอบชีวิตให้มนุษย์ได้ทรงมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้มนุษย์
และประทานทั้งหมดนี้ให้แก่มนุษย์อย่างไม่มีเงื่อนไขโดยปราศจากการเรียกร้องสิ่งใด

โดยไม่มีสิ่งจงใจแอบแฝงอันใด พระองค์ทรงใช้ความจริง พระวาระของพระองค์

และพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อทรงนำและทรงนำทางมนุษย์

โดยทรงนำพามนุษย์ออกไปจากอันตรายของชาตาน ออกจากการทดลองและการชักจูงของชาตาน

โดยทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองทะลุปรุโปร่งถึงธรรมชาติที่ชั่วร้ายและโฉมหน้าที่น่าเกลียดน่ากลัวของชาตาน
อย่างชัดเจน ความรักและความห่วงใยของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์นั้นเที่ยงแท้หรือไม่?

นั่นเป็นบางสิ่งบางอย่างที่พวกเจ้าทุกคนสามารถได้รับประสบการณ์หรือไม่? (ใช่แล้ว)

จงมองย้อนกลับไปในชีวิตของพวกเจ้าจนกระทั่งถึงตอนนี้

ดูที่พระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำแก่เจ้าในทุกปีแห่งความเชื่อของเจ้า

ไม่ว่าความรู้สึกทั้งหลายที่การนี้กระตุ้นให้เกิดกับเจ้านั้นลึกหรือตื้นเงินก็ตาม

นี่ไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นมากที่สุดในการบรรดาทั้งหมดสำหรับเจ้าหรือ?

นั่นไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นที่จะต้องได้มากที่สุดหรือ? (มันใช่) นี่ไม่ใช่ความจริงหรือ?

นี่ไม่ใช่ชีวิตหรือ? (มันใช่) พระเจ้าเคยได้ประทานความรู้แจ้งแก่เจ้า

แล้วต่อมาได้ทรงขอให้เจ้ามอบสิ่งใดแก่พระองค์เป็นการตอบแทนทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงมอบให้เจ้ากระนั้นหรือ? (ไม่เคย) ดังนั้น จุดประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร? เหตุใดพระเจ้าจึงทรงทำการนี้?

พระเจ้าทรงมีวัตถุประสงค์ในการยึดครองเจ้ากระนั้นหรือ? (ไม่)

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเสด็จขึ้นสู่บัลลังก์ของพระองค์ภายในหัวใจของมนุษย์ใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น

สิ่งใดคือความแตกต่างระหว่างการที่พระเจ้าเสด็จขึ้นสู่บัลลังก์ของพระองค์กับการยึดครองโดยเชิงบังคับของซาตาน? พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับหัวใจของมนุษย์

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะยึดครองหัวใจของมนุษย์—การนี้หมายความว่าอย่างไร?

นี่หมายความว่าพระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้มนุษย์กลายเป็นหุ่นเชิดของพระองค์

เครื่องจักรของพระองค์กระนั้นหรือ? (ไม่) ดังนั้น จุดประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร?

มีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่างการที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะยึดครองหัวใจของมนุษย์กับการที่ซาตานยึดครองโดยเชิงบังคับและครอบครองมนุษย์? (มี) อะไรคือความแตกต่าง? เจ้าบอกเราอย่างชัดเจนได้หรือไม่?

(ซาตานทำสิ่งนั้นโดยผ่านทางกำลังบังคับในขณะที่พระเจ้าทรงยอมให้มนุษย์อาสาสมัคร)

นี่ใช่ความแตกต่างหรือไม่? พระเจ้าทรงได้ประโยชน์อันใดจากหัวใจของมนุษย์?

และพระเจ้าทรงได้ประโยชน์อันใดจากการยึดครองเจ้า? ในหัวใจของพวกเจ้านั้นพวกเจ้าเข้าใจคำว่า

“พระเจ้าทรงยึดครองหัวใจมนุษย์” หมายความว่า? พวกเราต้องเป็นธรรมในวิธีที่พวกเราพูดคุยกันถึงพระเจ้าในที่นี้ มิฉะนั้นผู้คนจะเข้าใจผิด และคิดอยู่เสมอว่า “พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะยึดครองฉันอยู่เสมอ

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะยึดครองฉันเพื่อสิ่งใด? ฉันไม่ต้องการถูกยึดครอง

ฉันเพียงแต่ต้องการที่จะเป็นนายของตนเอง ท่านพูดว่าซาตานยึดครองมนุษย์

แต่พระเจ้าก็ทรงยึดครองมนุษย์ด้วยเช่นกัน นั่นไม่ใช่หนทางเดียวกันด้วยหรือ?

ฉันไม่ต้องการปล่อยให้ผู้อื่นยึดครองฉัน ฉันเป็นตัวฉันเอง!” ความแตกต่างในที่นี้คืออะไรหรือ? จงตรองกันดูที่เราถามพวกเจ้าว่า คำว่า “พระเจ้าทรงยึดครองมนุษย์” เป็นวลีที่ว่างเปล่าหรือไม่?

การที่พระเจ้าทรงยึดครองมนุษย์หมายความว่าพระองค์ดำรงพระชนม์ชีพอยู่ในหัวใจของเจ้าและทรงควบคุมทุกคำพูดและทุกการเคลื่อนไหวของเจ้าใช่หรือไม่? หากพระองค์ตรัสบอกเจ้าให้นั่ง เจ้าไม่กล้าที่จะยืนใช่หรือไม่?

หากพระองค์ตรัสบอกเจ้าให้ไปทิศตะวันออก เจ้าไม่กล้าที่จะไปทิศตะวันตกใช่หรือไม่? “การยึดครอง”

นี้อ้างอิงถึงบางสิ่งบางอย่างในทำนองเหล่านี้ใช่หรือไม่? (ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้น

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น)

ตลอดหลายปีที่พระเจ้าได้ทรงบริหารจัดการมนุษย์ในพระราชกิจของพระองค์ต่อมนุษย์จนกระทั่งถึงตอนนี้ในช่วงระยะสุดท้ายนี้ สิ่งใดคือผลที่ทรงตั้งเจตนารมณ์ไว้ต่อมนุษย์จากพระวาระทั้งหมดที่พระเจ้าได้ตรัสไป?

นั่นคือการที่มนุษย์ดำรงชีวิตตามสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นใช่หรือไม่?

เมื่อดูที่ความหมายตามตัวอักษรของคำว่า “พระเจ้าทรงยึดครองหัวใจมนุษย์”

ก็ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงเอาหัวใจมนุษย์และยึดครองมันไว้ ดำรงพระชนม์ชีพในนั้นและไม่เสด็จออกมาอีกเลย พระองค์ทรงกลายเป็นเจ้านายแห่งหัวใจมนุษย์

และทรงสามารถที่จะครอบงำและบงการหัวใจมนุษย์ได้ตามประสงค์

เพื่อให้มนุษย์ต้องทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงบอกให้เขาทำ ในสำนึกรับรู้

มันคงจะดูเหมือนว่าทุกคนสามารถกลายเป็นพระเจ้าและครอบครองแก่นแท้และพระอุปนิสัยของพระองค์ได้ ดังนั้นในกรณีนี้ มนุษย์สามารถแสดงกิจการทั้งหลายของพระเจ้าได้ด้วยหรือไม่? คำว่า “การยึดครอง”

สามารถอธิบายในหนทางนี้ได้หรือไม่? (ไม่ได้) ดังนั้น นั่นคือสิ่งใด? เราถามพวกเจ้าว่า

พระวาระและความจริงทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดหาให้มนุษย์นั้นคือวิวัฒนาการแห่งแก่นแท้ของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นใช่หรือไม่? (ใช่) การนี้เที่ยงแท้แน่นอน

แต่มันสำคัญหรือไม่ว่าพระเจ้าพระองค์เองทรงปฏิบัติและครอบครองพระวาระทั้งหมดที่พระองค์ทรงจัดหาให้มนุษย์? จงตรองถึงการนี้บ้าง เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษามนุษย์ เหตุใดพระองค์จึงพิพากษา?

พระวาระเหล่านี้มีขึ้นมาได้อย่างไร?

เนื้อหาของพระวาระเหล่านี้ที่พระเจ้าตรัสเมื่อพระองค์ทรงพิพากษามนุษย์คือสิ่งใด?

พระวาระเหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานใด?

พระวาระเหล่านี้มีพื้นฐานอยู่บนอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของมนุษย์นั่นเองใช่หรือไม่? (ใช่)

ดังนั้นผลที่สัมฤทธิ์ได้โดยการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้านั้นมีพื้นฐานอยู่บนแก่นแท้ของพระเจ้าใช่หรือไม่?

(ใช่) ดังนั้น “การยึดครองมนุษย์” ของพระเจ้าเป็นวลีที่ว่างเปล่ากระนั้นหรือไม่? ไม่ใช่อย่างแน่นอน ดังนั้น

เหตุใดพระเจ้าจึงตรัสพระวาระเหล่านี้กับมนุษย์?

พระประสงค์ของพระองค์ในการตรัสพระวาระเหล่านี้คืออะไร?

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะใช้พระวาระเหล่านี้เพื่อทำหน้าที่ในฐานะชีวิตของมนุษย์ใช่หรือไม่? (ใช่)

พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะใช้ความจริงทั้งหมดนี้ที่พระองค์ได้ตรัสไปในพระวาระเหล่านี้เพื่อรับบทบาทเป็นชีวิตของมนุษย์

เมื่อมนุษย์รับเอาความจริงทั้งหมดนี้และพระวาระของพระเจ้าไว้และแปลงสภาพความจริงและพระวาระนั้นให้เป็นชีวิตของเขาเอง เช่นนั้นแล้วมนุษย์สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้หรือไม่?

เช่นนั้นแล้วมนุษย์สามารถยำเกรงพระเจ้าได้หรือไม่? เช่นนั้นแล้วมนุษย์สามารถหลบเลี่ยงความชั่วได้หรือไม่?
เมื่อมนุษย์ได้มาถึงจุดนี้ เช่นนั้นแล้วเขาสามารถเชื่อฟังอธิปไตยและการจัดการเตรียมการของพระเจ้าได้หรือไม่?
เช่นนั้นแล้วมนุษย์อยู่ในตำแหน่งที่บนอบต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าใช่หรือไม่? เมื่อผู้คนอย่างเช่น โยบ
หรืออย่างเช่น เปโตร มาถึงสุดถนนของพวกเขา
เมื่อชีวิตของพวกเขาสามารถถือได้ว่าได้มาถึงความเป็นผู้ใหญ่แล้ว
เมื่อพวกเขามีความเข้าใจจริงเกี่ยวกับพระเจ้า—
เช่นนั้นแล้วชาตานั้นยังคงสามารถนำทางพวกเขาออกไปได้หรือไม่?
เช่นนั้นแล้วชาตานั้นยังคงสามารถยึดครองพวกเขาได้หรือไม่?
ชาตานั้นยังคงสามารถครอบครองพวกเขาโดยเชิงบังคับได้หรือไม่? (ไม่ได้) ดังนั้น นี่เป็นบุคคลประเภทใด?
นี่คือใครบางคนที่ได้ถูกพระเจ้าทรงรับไว้อย่างครบบริบูรณ์แล้วใช่หรือไม่? (ใช่) ในความหมายระดับนี้
พวกเขามองเห็นบุคคลประเภทนี้ผู้ที่ได้ถูกพระเจ้าทรงรับไว้อย่างครบบริบูรณ์เป็นอย่างไร?
จากมุมมองของพระเจ้า ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้ พระองค์ได้ทรงยึดครองหัวใจของบุคคลนี้แล้ว
ว่าแต่บุคคลนี้รู้สึกอย่างไร? นั่นเป็นการที่พระวาระของพระเจ้า สิทธิอำนาจของพระเจ้า
และทางแห่งพระเจ้ากลายเป็นชีวิตภายในมนุษย์ใช่หรือไม่ ที่ต่อมาชีวิตนี้ยึดครองการเป็นอยู่ทั้งหมดของมนุษย์
ทำให้สิ่งทั้งหลายที่เขาใช้ดำรงชีวิต
ตลอดจนแก่นแท้ของเขาเพียงพอที่จะทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยอย่างนั้นหรือ? จากมุมมองของพระเจ้า
หัวใจของมวลมนุษย์ในช่วงเวลานี้ได้ถูกพระองค์ยึดครองแล้วหรือไม่? (ใช่)
พวกเขารู้ใจความหมายระดับนี้ได้อย่างไรในตอนนั้น? นั่นคือพระวิญญาณของพระเจ้าใช่หรือไม่ที่ยึดครองเจ้า?
(ไม่ใช่ นั่นคือพระวาระของพระเจ้าที่ยึดครองพวกเรา)
เป็นทางแห่งพระเจ้าและพระวาระของพระเจ้านั่นเองที่ได้กลายเป็นชีวิตของเจ้า
และเป็นความจริงนั่นเองที่ได้กลายเป็นชีวิตของเจ้า ในเวลานี้ มนุษย์จึงครองชีวิตที่มาจากพระเจ้า
แต่พวกเราไม่สามารถพูดได้ว่าชีวิตนี้คือพระชนม์ชีพของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พวกเราไม่สามารถพูดได้ว่าชีวิตที่มนุษย์ได้มาจากพระวาระของพระเจ้านั้นเป็นพระชนม์ชีพของพระเจ้า
ดังนั้น ไม่สำคัญว่ามนุษย์ติดตามพระเจ้านานเพียงใด ไม่สำคัญว่ามนุษย์ได้รับพระวาระจากพระเจ้ามากเพียงใด
มนุษย์ไม่มีวันสามารถกลายเป็นพระเจ้าได้ ถึงแม้ว่าวันหนึ่งพระเจ้าได้ตรัสว่า “เราได้ยึดครองหัวใจของเจ้า
บัดนี้เจ้าครองชีวิตของเรา” แล้วเจ้าจะรู้สึกว่าเป็นพระเจ้ากระนั้นหรือ? (ไม่)
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะกลายเป็นสิ่งใด? เจ้าจะไม่มี การเชื่อฟังโดยสมบูรณ์ต่อพระเจ้าหรือหรือ?
หัวใจของเจ้าไม่ได้เต็มไปด้วยชีวิตที่พระเจ้าได้ประทานให้เจ้าหรือหรือ?
นี่คงจะเป็นการสำแดงที่ปกปิดอย่างยิ่งถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงยึดครองหัวใจของมนุษย์ นี่คือข้อเท็จจริง

ดังนั้น เมื่อมองสิ่งนั้นจากแง่มุมนี้ มนุษย์สามารถกลายเป็นพระเจ้าได้หรือไม่?

เมื่อมนุษย์ได้มาซึ่งพระวณะทั้งหมดของพระเจ้าแล้ว เมื่อมนุษย์สามารถยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้ เช่นนั้นแล้วมนุษย์สามารถครอบครองพระอัครลักษณะและแก่นแท้ของพระเจ้าได้หรือไม่? (ไม่ได้)

ไม่สำคัญว่าเกิดสิ่งใดขึ้น เมื่อพิจารณาทุกๆ อย่างแล้ว มนุษย์ก็ยังคงเป็นมนุษย์อยู่ดี

เจ้าเป็นสิ่งที่มีชีวิตหนึ่งจากการทรงสร้าง

เมื่อเจ้าได้รับพระวณะของพระเจ้าจากพระเจ้าและได้รับทางแห่งพระเจ้าไว้แล้ว

เจ้าเพียงแต่ครองชีวิตที่มาจากพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น และไม่มีวันสามารถกลายเป็นพระเจ้าได้

บัดนี้พวกเราจะกลับไปยังหัวข้อที่พวกเราเพิ่งได้สนทนากัน ในช่วงระหว่างการสนทนา

เราได้ถามคำถามหนึ่งกับพวกเจ้า—อัครอัมบริสุทธ์หรือไม่? (ไม่) โยบบริสุทธ์หรือไม่? (ไม่) ภายใน

“ความบริสุทธ์” นี้บรรจุแก่นแท้ของพระเจ้าอยู่ มนุษย์ไม่มีแก่นแท้ของพระเจ้าหรือพระอุปนิสัยของพระเจ้า

แม้เมื่อมนุษย์ได้รับประสบการณ์กับพระวณะทั้งหมดของพระเจ้าและได้กลายเป็นมีความเป็นจริงของพระวณ

ะเหล่านั้นติดตัวไว้แล้ว มนุษย์ก็ยังคงไม่มีวันสามารถครองแก่นแท้ที่บริสุทธ์ของพระเจ้าได้ มนุษย์ก็คือมนุษย์

พวกเจ้าเข้าใจใช่ไหม? ดังนั้น บัดนี้ความเข้าใจของพวกเจ้าเป็นอย่างไรเกี่ยวกับวลีนี้ ที่ว่า

“พระเจ้าทรงยึดครองหัวใจของมนุษย์”? (นั่นคือพระวณะของพระเจ้า ทางแห่งพระเจ้า

และความจริงของพระองค์ที่กลายเป็นชีวิตของมนุษย์) พวกเจ้าจดจำพระวณะเหล่านั้นไว้แล้ว

เราหวังว่าพวกเจ้าจะมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ผู้คนบางคนอาจถามว่า

“ดังนั้นเหตุใดจึงกล่าวว่บรรดาทูตของพระเจ้าและทูตสวรรค์ไม่บริสุทธ์เล่า?”

พวกเจ้าคิดอย่างไรเกี่ยวกับคำถามนี้? บางทีพวกเจ้าไม่ได้พิจารณาคำถามนี้มาก่อน

เราจะใช้ตัวอย่างที่เรียบง่ายตัวอย่างหนึ่ง นั่นก็คือ เมื่อเจ้าเปิดหุ่นยนต์ มันสามารถทั้งเดินรำและพูดคุย

และเจ้าสามารถเข้าใจสิ่งที่มันพูดได้ เจ้าอาจเรียกมันว่าน่ารักและมีชีวิตชีวา แต่มันจะไม่เข้าใจเพราะมันไม่มีชีวิต

เมื่อเจ้าปิดแหล่งกำเนิดพลังงานของมัน มันยังคงสามารถเคลื่อนที่ได้อยู่หรือไม่? เมื่อหุ่นยนต์นี้ถูกเปิดใช้งาน

เจ้าสามารถมองเห็นว่ามันมีชีวิตชีวาและน่ารัก เจ้าทำการประเมินค่ามัน ว่ามันมีสาระหรือว่าผิวเผิน

แต่ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม เจ้าสามารถมองเห็นมันเคลื่อนไหว แต่เมื่อเจ้าปิดแหล่งกำเนิดพลังงานของมัน

เจ้ามองเห็นบุคลิกภาพประเภทใดในตัวมัน? เจ้ามองเห็นมันครองแก่นแท้ประเภทใดหรือไม่?

เจ้าเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรากำลังพูดหรือไม่? กล่าวคือ ถึงแม้ว่าหุ่นยนต์นี้สามารถเคลื่อนไหวหรือหยุดได้

เจ้าก็ไม่มีวันสามารถบรรยายว่ามันมีแก่นแท้ประเภทใดได้ นี่ไม่ใช่ข้อเท็จจริงหรือ? บัดนี้

พวกเราจะไม่พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกต่อไป

เพียงพอแล้วสำหรับพวกเจ้าที่จะมีความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับความหมาย

พวกเรามาจบการสามัคคีธรรมของเราไว้ตรงนี้กันเถิด ลาก่อน!

เชิงอรรถ:

ก. “คาถารัดเกล้า” คือ คาถาที่พระถังซำจั๋งใช้ในนิยายจีนเรื่องไซอิ๋ว เขาใช้คาถานี้เพื่อควบคุมขุนหงทอง ด้วยการรัดห่วงโลหะรอบศีรษะของฝ่ายหลัง ซึ่งทำให้เขาปวดศีรษะอย่างรุนแรง และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขาคงอยู่ภายใต้การควบคุม
นั้น ได้กลายเป็นคำอุปมาเพื่อพรรณนาถึงบางสิ่งบางอย่างที่ผูกมัดบุคคลหนึ่งไว้

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 5

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า (2)

วันนี้ พี่น้องชายหญิงทั้งหลาย พวกเรามาขับร้องเพลงสรรเสริญกันเถิด
จงหาสักเพลงที่พวกเจ้าชอบและที่พวกเจ้าขับร้องเป็นประจำ
(พวกเราอยากจะขับร้องเพลงสรรเสริญที่เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า นั่นคือ
“ความรักบริสุทธิ์ที่ปราศจากมลทิน”)

1. “ความรัก” อ้างอิงถึงอารมณ์ความรู้สึกหนึ่งซึ่งบริสุทธิ์และปราศจากมลทิน ที่เจ้าใช้หัวใจของเจ้าเพื่อรัก
เพื่อรู้สึก และเพื่อไตร่ตรอง ในความรักไม่มีเงื่อนไข ไม่มีสิ่งกีดขวาง และไม่มีระยะห่าง
ในความรักไม่มีความสงสัย ไม่มีการหลอกลวง และไม่มีความเจ้าเล่ห์ ในความรักไม่มีการค้าขาย
และไม่มีสิ่งใดไม่บริสุทธิ์ หากเจ้ารัก เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่หลอกลวง พร่ำบ่น ทรยศ ก่อกบฏ
เรียกร้องหรือแสวงหาที่จะได้รับบางสิ่งหรือได้รับในบางปริมาณที่เจาะจง

2. “ความรัก” อ้างอิงถึงอารมณ์ความรู้สึกหนึ่งซึ่งบริสุทธิ์และปราศจากมลทิน ที่เจ้าใช้หัวใจของเจ้าเพื่อรัก
เพื่อรู้สึก และเพื่อไตร่ตรอง ในความรักไม่มีเงื่อนไข ไม่มีสิ่งกีดขวาง และไม่มีระยะห่าง
ในความรักไม่มีความสงสัย ไม่มีการหลอกลวง และไม่มีความเจ้าเล่ห์ ในความรักไม่มีการค้าขาย
และไม่มีสิ่งใดไม่บริสุทธิ์ หากเจ้ารัก เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะทุ่มเทอุทิศตัวของเจ้าอย่างยินดี
จะทนทุกข์กับความยากลำบากอย่างยินดี เจ้าจะ ไปกันได้กับเรา เจ้าจะละทิ้งทุกอย่างที่เจ้ามีเพื่อเรา
เจ้าจะยอมละทิ้งครอบครัวของเจ้า อนาคตของเจ้า วัยเยาว์ของเจ้า และการสมรสของเจ้า หากไม่แล้ว
ความรักของเจ้าจะไม่ใช้ความรักเลย แต่เป็นการหลอกลวงและการทรยศ!

เพลงสรรเสริญนี้เป็นตัวเลือกที่ดี พวกเจ้าทุกคนชื่นชมในการขับร้องบทเพลงนี้หรือไม่? (ใช่แล้ว)
พวกเจ้ารู้สึกอย่างไรหลังจากร้องเพลงนี้? พวกเจ้าสามารถรู้สึกถึงความรักแบบนี้ภายในตัวพวกเจ้าเองหรือไม่?
(ยังเลย) คำใดในบทเพลงนี้ที่ขับเคลื่อนเจ้าอย่างลึกซึ้งที่สุด? (ในความรักไม่มีเงื่อนไข ไม่มีสิ่งกีดขวาง
และไม่มีระยะห่าง ในความรักไม่มีความสงสัย ไม่มีการหลอกลวง ไม่มีการค้า และไม่มีความเจ้าเล่ห์
ในความรักไม่มีตัวเลือก และไม่มีสิ่งใดไม่บริสุทธิ์ แต่ภายในตัวของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ายังคงมองเห็นความไม่บริสุทธิ์มากมายยิ่งนัก และหลายส่วนของข้าพเจ้าที่พยายามทำข้อตกลงกับพระเจ้า
ข้าพเจ้ายังไม่ได้บรรลุถึงความรักประเภทที่บริสุทธิ์และไร้มลทินเลยจริงๆ)
หากเจ้ายังไม่ได้บรรลุถึงความรักที่บริสุทธิ์และไร้มลทิน เช่นนั้นแล้ว ความรักของเจ้าอยู่ที่ระดับใด?
(ข้าพเจ้าอยู่แค่ในช่วงระยะที่ข้าพเจ้าเต็มใจจะแสวงหา ที่ซึ่งข้าพเจ้ากำลังโหยหา) ว่ากันตามวุฒิภาวะของเจ้าเอง

และพูดจากประสบการณ์ของตัวเองแล้ว เจ้าได้บรรลุถึงระดับใดหรือ? เจ้ามีความหลงกลวงหรือไม่?
เจ้ามีการร้องทุกข์หรือไม่? (มี) เจ้ามีข้อเรียกร้องภายในหัวใจของเจ้าหรือไม่?
มีสิ่งทั้งหลายที่เจ้าต้องการและอยากได้จากพระเจ้าหรือไม่? (มี ข้าพเจ้ามีสิ่งแปดแปดอย่างๆ เหล่านี้อยู่ภายใน)
สิ่งเหล่านั้นจะออกมาในรูปการณ์แวดล้อมใด?
(เมื่อสถานการณ์ที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการสำหรับข้าพเจ้าไม่เข้ากันกับมโนคติที่หลงผิดของข้าพเจ้า
หรือเมื่อความอยากได้อะไรของข้าพเจ้าไม่ได้รับการตอบสนอง กล่าวคือ ในช่วงขณะเช่นนั้น
ข้าพเจ้าเปิดเผยอุปนิสัยอันเสื่อมทรามประเภทนี้ออกมา) พวกเจ้า พี่น้องชายหญิงที่มาจากได้หวน
พวกเจ้าขับร้องเพลงสรรเสริญนี้บ่อยๆ ด้วยหรือไม่?
พวกเจ้าสามารถบอกสักเล็กน้อยเกี่ยวกับความเข้าใจของพวกเจ้าในเรื่อง “ความรักบริสุทธิ์ที่ปราศจากมลทิน”
ได้หรือไม่? เหตุใดพระเจ้าจึงทรงนิยามความรักในหนทางนี้? (ข้าพเจ้าชอบบทเพลงสรรเสริญนี้มาก
เพราะข้าพเจ้าสามารถเห็นได้จากบทเพลงนี้ว่าความรักนี้เป็นความรักที่ครบบริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม
ข้าพเจ้ายังคงมีหนทางอีกยาวไกลทีเดียวว่าจะทำได้ตามมาตรฐานนั้น
และข้าพเจ้ายังคงอยู่ไกลจากการบรรลุถึงความรักที่แท้จริงอย่างมาก
มีบางอย่างที่ข้าพเจ้าสามารถทำให้มีความก้าวหน้าและให้ความร่วมมือได้
โดยผ่านทางความแข็งแกร่งที่พระวจนะของพระองค์มอบให้แก่ข้าพเจ้าและโดยผ่านทางการอธิษฐาน
อย่างไรก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับการทดสอบหรือการเผยเฉพาะบางอย่าง
ข้าพเจ้ารู้สึกว้าเหว่ข้าพเจ้าไม่มีอนาคตหรือชะตาชีวิต ว่าข้าพเจ้าไม่มีมันปลาย ในชั่วขณะเช่นนั้น
ข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนแอมาก และประเด็นปัญหานี้รบกวนข้าพเจ้าอยู่บ่อยครั้ง)
ท้ายที่สุดแล้วเจ้ากำลังอ้างอิงถึงสิ่งใดเมื่อเจ้ากล่าวว่า “อนาคตและชะตาชีวิต”?
มีบางสิ่งบางอย่างซึ่งเฉพาะเจาะจงที่เจ้ากำลังอ้างอิงถึงหรือไม่?
มันเป็นภาพหรือบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าได้จินตนาการขึ้นมา หรือว่า
อนาคตและชะตาชีวิตของเจ้าเป็นสิ่งที่เจ้าสามารถมองเห็นได้อย่างแท้จริง? มันเป็นวัตถุที่เป็นจริงหรือไม่?
เราต้องการให้พวกเจ้าแต่ละคนคิดเกี่ยวกับมัน กล่าวคือ
ความกังวลที่พวกเจ้ามีสำหรับอนาคตและชะตาชีวิตของพวกเจ้านั้นอ้างอิงถึงสิ่งใด?
(มันคือการมีความสามารถที่จะได้รับการช่วยให้รอดเพื่อที่ข้าพเจ้าจะสามารถอยู่รอดได้) พวกเจ้า
พี่น้องชายหญิงคนอื่นๆ เจ้าก็จงพูดคุยด้วยสักเล็กน้อยเกี่ยวกับความเข้าใจของเจ้าในเรื่อง
“ความรักบริสุทธิ์ที่ปราศจากมลทิน” (เมื่อบุคคลหนึ่งมีสิ่งนั้น
ก็ไม่มีราศีใดที่มาจากแต่ละตัวบุคคลของพวกเขาเอง
และพวกเขาไม่ถูกควบคุมด้วยอนาคตและชะตาชีวิตของพวกเขา ไม่ว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร

พวกเขาจะสามารถที่จะเชื่อฟังพระราชกิจของพระเจ้าและการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์ได้อย่างครบถ้วน และติดตามพระองค์ไปจนถึงที่สุด

มีเพียงความรักต่อพระเจ้าประเภทนี้เท่านั้นที่เป็นความรักบริสุทธิ์และไร้มลทิน

ในการวัดตัวข้าพเจ้าเองกับสิ่งนั้น ข้าพเจ้าได้ค้นพบว่า

ถึงแม้จะปรากฏชัดว่าข้าพเจ้าได้สละตัวเองหรือสิ่งทั้งหลายเฉพาะบางอย่างในช่วงไม่กี่ปีหลังของการที่เชื่อในพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ยังคงไม่สามารถมอบหัวใจของข้าพเจ้าให้พระองค์ได้อย่างแท้จริง

เมื่อพระเจ้าทรงเปิดโปงข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกว้าเหว่ว่าข้าพเจ้าไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้

และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในสถานะด้านลบ ข้าพเจ้ามองเห็นตัวเองกำลังปฏิบัติหน้าที่ของข้าพเจ้าอยู่

แต่ในเวลาเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็กำลังพยายามที่จะทำข้อตกลงกับพระเจ้า

ข้าพเจ้าไร้ความสามารถที่จะรักพระเจ้าจนหมดทั้งหัวใจของข้าพเจ้าได้ และบั้นปลายของข้าพเจ้า

อนาคตของข้าพเจ้า และชะตาชีวิตของข้าพเจ้านั้น อยู่ในความนึกคิดจิตใจของข้าพเจ้าตลอดเวลา)

ดูเหมือนว่าพวกเขาได้รับการจับความเข้าใจเกี่ยวกับเพลงสรรเสริญนี้บ้างแล้ว

และได้ทำการความเชื่อมโยงบางอย่างระหว่างเพลงสรรเสริญนี้กับประสบการณ์จริงของพวกเขาแล้ว

อย่างไรก็ตาม เจ้ามีระดับแตกต่างกันในการยอมรับแต่ละวลีในเพลงสรรเสริญ

“ความรักบริสุทธิ์ที่ปราศจากมลทิน” นี้ ผู้คนบางคนคิดว่ามันเกี่ยวกับความเต็มใจ

ผู้คนบางคนกำลังพยายามที่จะทิ้งอนาคตของเขา ผู้คนบางคนกำลังพยายามที่จะปล่อยครอบครัวของพวกเขาไป

และผู้คนบางคนไม่ได้กำลังพยายามที่จะรับสิ่งอันใด คนอื่นๆ ยังคงกำลังฟังประสงค์ให้ตัวเองไม่มีการหลอกลวง ไม่มีการร้องทุกข์ และที่จะไม่กบฏต่อพระเจ้า

เหตุใดหรือพระเจ้าจึงทรงต้องประสงค์ที่จะแนะนำความรักประเภทนี้และทรงฟังประสงค์ที่จะให้ผู้คนรักพระองค์ในหนทางนี้? นี่คือการรักชนิดที่ผู้คนสามารถบรรลุได้หรือไม่? กล่าวคือ

ผู้คนสามารถที่จะรักในหนทางนี้ได้หรือไม่? ผู้คนอาจมองเห็นว่าพวกเขาไม่สามารถ

เพราะพวกเขาไม่มีคำบอกไปอันใดเกี่ยวกับความรักชนิดนี้ เมื่อผู้คนไม่มีสิ่งนั้น

และเมื่อโดยรากฐานแล้วพวกเขาไม่รู้เรื่องความรัก พระเจ้าตรัสพระวณะเหล่านี้

และพระวณะเหล่านี้ก็ย่อมไม่เป็นที่คุ้นเคยสำหรับพวกเขา

ในเมื่อผู้คนดำรงชีวิตอยู่ในพิภพนี้และอยู่ในอุปนิสัยที่เสื่อมทราม หากผู้คนมีความรักชนิดนี้

หรือหากบุคคลหนึ่งสามารถครองความรักชนิดนี้ ความรักที่ไม่มีการร้องขอและไม่มีการเรียกร้อง

ความรักที่ทำให้พวกเขาเต็มใจที่จะอุทิศตัวเองและสู้ทนกับความทุกข์และละวางทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

เช่นนั้นแล้ว ผู้คนอื่นจะคิดเกี่ยวกับใครบางคนซึ่งครองความรักชนิดนี้อย่างไร?

บุคคลเช่นนั้นจะไม่มีคามเพียบพร้อมหรือ? (ใช่แล้ว)

บุคคลซึ่งมีความเพียบพร้อมเช่นนั้นมืออยู่จริงในพิภพนี้หรือไม่? ไม่ บุคคลเช่นนั้นไม่มีอยู่จริง ใช่หรือไม่?

บุคคลชนิดนี้ไม่มีอยู่จริงในพิภพนี้เลย เว้นแต่ว่า พวกเขาจะต้องดำรงชีวิตอยู่ในสุญญากาศ

นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรือ? เพราะฉะนั้น

ผู้คนบางคนใช้ความพยายามอันใหญ่หลวงเพื่อวัดตัวพวกเขาเองกับคำพูดเหล่านี้โดยผ่านทางประสบการณ์ทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาจัดการกับตัวเอง ยับยั้งตัวเอง และพวกเขาดึงขึ้นละทิ้งตัวเองอยู่เนื่องนิตย์ กล่าวคือ พวกเขาสู้ทนกับความทุกข์และทำให้ตัวเองละวางมโนคติที่หลงผิดของพวกเขา

พวกเขาละวางความเป็นกบฏของพวกเขา และความอยากได้อะไรก็มีและความต้องการของพวกเขาเอง

แต่ในท้ายที่สุดพวกเขายังคงไม่สามารถทำได้เพียงพอ เหตุใดจึงเกิดการนั้นขึ้น?

พระเจ้าตรัสสิ่งเหล่านี้เพื่อจัดเตรียมมาตรฐานหนึ่งให้ผู้คนได้ติดตาม

เพื่อให้ผู้คนจะได้รู้จักมาตรฐานที่พระเจ้าทรงเรียกร้องต่อพวกเขา

แต่พระเจ้าเคยตรัสว่ามนุษย์ต้องสัมฤทธิ์การนี้ในทันทีหรือไม่?

พระเจ้าเคยตรัสว่าผู้คนต้องสัมฤทธิ์การนี้เป็นเวลานานเพียงใดหรือไม่? (ไม่)

พระเจ้าเคยตรัสว่าผู้คนต้องรักพระองค์ในหนทางนี้หรือไม่? ข้อมูลอักษรบทตอนนี้กล่าวการนั้นหรือไม่? ไม่

มันไม่ได้กล่าวเช่นนั้น พระเจ้าแค่กำลังทรงบอกผู้คนเกี่ยวกับความรักที่พระองค์ทรงอ้างอิงถึง

ส่วนการที่ผู้คนสามารถรักพระเจ้าในหนทางนี้และปฏิบัติกับพระเจ้าในหนทางนี้ได้หรือไม่นั้น

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อพวกมนุษย์คืออะไร?

ไม่จำเป็นเลยที่ต้องไปถึงข้อพึงประสงค์เหล่านั้นในทันที เพราะนั่นคงจะอยู่เหนือความสามารถของผู้คน

พวกเขาคิดบ้างหรือไม่ว่าผู้คนจำเป็นต้องพบกับสภาพเงื่อนไขจำพวกใดเพื่อที่จะรักในหนทางนี้?

หากผู้คนอ่านพระวจนะเหล่านี้เป็นนิจิสิต พวกเขาจะค่อยๆ มีความรักนี้หรือไม่? (ไม่) เช่นนั้นแล้ว

สภาพเงื่อนไขเหล่านี้คืออะไร? ก่อนอื่น ผู้คนสามารถเป็นอิสระจากความสงสัยเกี่ยวกับพระเจ้าได้อย่างไร?

(มีเพียงผู้คนที่ซื่อสัตย์เท่านั้นที่สามารถสัมฤทธิ์การนี้ได้) การเป็นอิสระจากความหลอกลวงเป็นอย่างไร?

(พวกเขาต้องเป็นผู้คนที่ซื่อสัตย์ด้วยเช่นกัน) การเป็นใครบางคนที่ไม่ทำข้อตกลงกับพระเจ้าเป็นอย่างไร?

นั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของการเป็นบุคคลที่ซื่อสัตย์ด้วยเช่นกัน การเป็นอิสระจากความฉลาดแกมโกงเป็นอย่างไร?

การกล่าวว่าไม่มีตัวเลือกในความรักหมายความว่าอย่างไร?

สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ก็กลับมาสู่การเป็นบุคคลที่ซื่อสัตย์หรือไม่? มีรายละเอียดมากมายในที่นี้

การที่พระเจ้าทรงสามารถตรัสถึงและให้นิยามความรักชนิดนี้ในหนทางนี้พิสูจน์ถึงสิ่งใด?

พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงครองความรักชนิดนี้? (ได้) พวกเขาสามารถมองเห็นการนี้ที่ใด?

(ในความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์) ความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์มีเงื่อนไขหรือไม่? (ไม่มี)

มีสิ่งกีดขวางหรือระยะห่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์หรือไม่? (ไม่มี)

พระเจ้าทรงมีความสงสัยเกี่ยวกับมนุษย์หรือไม่? (ไม่มี) พระเจ้าทรงเฝ้าสังเกตมนุษย์และทรงเข้าใจมนุษย์

พระองค์ทรงเข้าใจมนุษย์อย่างแท้จริง พระเจ้าทรงเต็มไปด้วยความหลือกวางต่อมนุษย์หรือไม่? (ไม่)

ในเมื่อพระเจ้าตรัสถึงความรักนี้อย่างเพียบพร้อมเพียงนั้น

พระทัยของพระองค์หรือเนื้อแท้ของพระองค์จะสามารถมีความเพียบพร้อมถึงเพียงนั้นได้หรือไม่? (ได้)

ผู้คนเคยให้นิยามความรักในหนทางนี้หรือไม่? มนุษย์ได้ให้นิยามความรักในรูปการฉ้อฉลไหม?

มนุษย์กล่าวถึงความรักอย่างไร? มนุษย์ไม่กล่าวถึงความรักในแง่ของการให้หรือการถวายหรือ? (พูด)

นิยามความรักนี้พูดง่ายเกินไป มันขาดพร่องเนื้อแท้

คำนิยามของพระเจ้าเกี่ยวกับความรักและหนทางที่พระเจ้าตรัสถึงความรักนั้นเชื่อมโยงกับแง่มุมหนึ่งแห่งเนื้อแท้

ของพระองค์ แต่นั่นคือแง่มุมใด? ครั้งที่แล้วพวกเราได้สามัคคีธรรมกันเกี่ยวกับหัวเรื่องหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่ง

หัวเรื่องที่คุณได้สนทนากันมาก่อนบ่อยครั้งแล้ว

หัวเรื่องนี้ประกอบด้วยคำหนึ่งที่ถูกลืมถึงบ่อยครั้งในครรลองของการที่เชื่อในพระเจ้า

แต่ถึงกระนั้นมันก็เป็นคำหนึ่งที่ทุกคนรู้สึกทั้งคุ้นเคยและไม่คุ้นเคย เหตุใดเราจึงพูดเช่นนั้น?

นั่นเป็นคำที่มาจากภาษาของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม

คำนิยามของคำนี้เป็นทั้งชัดเจนและทั้งคลุมเครือในท่ามกลางมนุษย์ คำนี้คืออะไร? (ความบริสุทธิ์) ความบริสุทธิ์

นั่นคือ หัวข้อของพวกเราที่พวกเราได้สามัคคีธรรมกันไปเมื่อครั้งที่แล้ว

พวกเราได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับส่วนหนึ่งของหัวข้อนี้

ทุกคนได้รับความเข้าใจใหม่บางอย่างเกี่ยวกับเนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าโดยผ่านการสามัคคีธรรม

ครั้งที่แล้วของพวกเราหรือไม่? แง่มุมใดหรือจากความเข้าใจนี้ ที่พวกเราพิจารณาว่าเป็นสิ่งใหม่ทั้งสิ้น? กล่าวคือ

อะไรคือสิ่งที่อยู่ภายในความเข้าใจนี้หรือภายในคำพูดเหล่านี้ ที่ทำให้พวกเราเข้าใจว่า

ความเข้าใจของพวกเราเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นแตกต่างหรือแปรปรวนไปจากความบริสุทธิ์ของพระ

เจ้า ตามที่เราได้พูดเกี่ยวกับการนั้นในช่วงระหว่างการสามัคคีธรรม?

เรามีความประทับใจอันใดเกี่ยวกับการนี้บ้างหรือไม่?

(พระเจ้าตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงรู้สึกในพระทัยของพระองค์ พระวาระของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง)

นี่คือการสำแดงถึงแง่มุมหนึ่งของความบริสุทธิ์) (ยังมีความบริสุทธิ์อยู่ด้วยเมื่อพระเจ้าทรงพิโรธต่อมนุษย์

พระพิโรธของพระองค์ปราศจากมลทิน) (สำหรับความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้น

ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามีทั้งพระพิโรธของพระเจ้าและความปรานีของพระองค์ภายในพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระ

องค์ การนี้ได้ทั้งความประทับใจอันแรงกล้าอย่างยิ่งต่อข้าพเจ้า ในการสามัคคีธรรมครั้งที่แล้วของพวกเรา

ได้มีการกล่าวเปรียบด้วยว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นเป็นเอกลักษณ์—

ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการนี้ในอดีต หลังจากได้ย่นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสามัคคีธรรมแล้วเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงได้เข้าใจว่า

พระพิโรธของพระเจ้าแตกต่างจากโมหะแบบมนุษย์ พระพิโรธของพระเจ้าเป็นสิ่งเชิงบวก และสิ่งนั้นมีหลักการ ซึ่งถูกส่งออกมาเนื่องจากเนื้อแท้โดยกำเนิดของพระเจ้า พระเจ้าทรงมองเห็นบางสิ่งบางอย่างที่เป็นเชิงลบ และดังนั้นพระองค์จึงทรงปลดปล่อยพระพิโรธของพระองค์ออกมา

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ได้ครองโดยสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใด) หัวข้อของพวกเราวันนี้คือความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ผู้คนทั้งหมดได้ยินและได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น บ่อยครั้งที่ผู้คนมากมายพูดคุยเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าในเวลาเดียวกัน พวกเขากล่าวว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ คำว่า “บริสุทธิ์”

ไม่ใช่คำที่ไม่คุ้นเคยสำหรับคนโดยอย่างแน่นอน—มันเป็นคำที่ใช้กันโดยทั่วไป

แต่ในแง่ของความหมายภายในคำนั้น

ผู้คนสามารถมองเห็นการแสดงออกใดเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าหรือ?

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งใดที่ผู้คนสามารถระลึกได้หรือ? เราเกรงว่านี่จะเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีผู้ใดรู้เลย พระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นชอบธรรม

แต่เช่นนั้นแล้วหากเจ้านึกถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าแล้วกล่าวว่าสิ่งนั้นบริสุทธิ์

นั่นดูเหมือนจะค่อนข้างคลุมเครือ ค่อนข้างบิดเบือนปะปน เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้?

เจ้าพูดว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้านั้นชอบธรรม หรือเจ้าพูดว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ ดังนั้นในหัวใจของพวกเรา พวกเจ้าบรรยายลักษณะเฉพาะของความบริสุทธิ์ของพระเจ้าอย่างไร

พวกเจ้าเข้าใจสิ่งนั้นว่าอย่างไร? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สิ่งใดหรือที่ผู้คนจะระลึกได้ว่าบริสุทธิ์เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผย หรือสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น?

พวกเจ้าเคยคิดถึงการนี้มาก่อนหรือไม่? สิ่งที่เราได้เห็นก็คือว่า

บ่อยครั้งที่ผู้คนโผล่ออกมาด้วยคำที่ใช้กันโดยทั่วไปหรือมีวลีที่ได้ถูกพูดไปครั้งแล้วครั้งเล่า

ทว่าพวกเขาก็ไม่แม้แต่จะรู้ว่าพวกเขากำลังพูดอะไร นั่นคือวิธีที่ทุกคนพูดถึงการนั้น

และพวกเขาพูดในวิธีนั้นจนคิดเป็นนิสัย นั่นจึงกลายเป็นคำศัพท์เฉพาะชุดหนึ่งสำหรับพวกเขา อย่างไรก็ตาม

หากพวกเขาได้เจาะลึกและศึกษารายละเอียดจริงๆ แล้ว

พวกเขาก็คงจะพบว่าพวกเขาไม่รู้ว่าความหมายจริงคืออะไรหรือการนั้นอ้างอิงถึงสิ่งใด เช่นเดียวกับคำว่า

“บริสุทธิ์”

ไม่มีผู้ใดเลยที่รู้อย่างแน่ชัดว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าแง่มุมใดที่ถูกอ้างอิงถึงเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระองค์ที่พวกเขาพูดถึงกัน และไม่มีผู้ใดรู้ว่าจะปรับคำว่า “บริสุทธิ์” ให้เข้ากันกับพระเจ้าอย่างไร

ผู้คนสับสนในหัวใจของพวกเขา

และการระลึกได้ของพวกเขาที่มีต่อความบริสุทธิ์ของพระเจื่อก็คลุมเครือและไม่ชัดเจน

ส่วนเรื่องพระเจ้าทรงบริสุทธิ์อย่างไรนั้น ก็ไม่มีผู้ใดเข้าใจชัดเจนเสียทีเดียว
วันนี้พวกเราจะสามารถคิดถึงธรรมถึงหัวข้อนี้เพื่อที่จะปรับคำว่า “บริสุทธิ์” ให้เข้ากันกับพระเจ้า
เพื่อให้ผู้คนสามารถมองเห็นเนื้อหาที่แท้จริงในเนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้
นี่จะกีดกันผู้คนบางคนไม่ให้ใช้คำนี้อย่างคิดเป็นนิสัยและอย่างไม่มีระมัดระวัง
และไม่ให้พูดถึงทั้งหลายอย่างไรแบบแผนเมื่อพวกเขาไม่รู้ว่าลึกลงไปนั่นหมายถึงอะไรหรือสิ่งเหล่านั้นถูกต้องแ
ละแม่นยำหรือไม่ ผู้คนมักพูดเช่นนี้อยู่เสมอว่า เจ้ามิ เขามี และด้วยเหตุนี้มันจึงได้กลายเป็นวาทะติดปาก
การนี้ทำให้คำศัพท์เฉพาะดังกล่าวหมองมัวโดยไม่ตั้งใจ

โดยผิวเผินแล้วนั้น คำว่า “บริสุทธิ์” ดูเหมือนง่ายมากที่จะเข้าใจมิใช่หรือ? อย่างน้อยที่สุดจริงๆ ผู้คนก็เชื่อว่าคำว่า
“บริสุทธิ์” หมายถึง สะอาด ไม่มีรอยเปื้อน สกดิ์สิทธิ์ และไร้มลทิน ยังมีบรรดาผู้ที่เอาคำว่า “ความบริสุทธิ์”
กับคำว่า “ความรัก” มาเกี่ยวข้องกันในเพลงสรรเสริญ “ความรักบริสุทธิ์ที่ปราศจากมลทิน”
ซึ่งเราเพิ่งขบข้องกันไปเมื่อครู่ การนี้ถูกต้อง นี่เป็นส่วนหนึ่งของคำนี้
ความรักของพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งในเนื้อแท้ของพระองค์
แต่นั้นไม่ใช่ความครบถ้วนบริบูรณ์ของเนื้อแท้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ในมโนคติที่หลงผิดของผู้คน
พวกเขามองเห็นคำนี้และมีแนวโน้มที่จะเอาคำนี้ไปเชื่อมสัมพันธ์กับสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาเองมีทัศนนะว่าบริสุทธิ์
และสะอาด หรือกับสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาคิดโดยส่วนตัวว่าไม่มีรอยเปื้อนหรือไร้มลทิน ยกตัวอย่างเช่น
ผู้คนบางคนได้กล่าวว่าดอกบัวนั้นสะอาด และว่ามันเบ่งบานแบบไร้มลทินจากโคลนตมสกปรก
ดังนั้นผู้คนจึงได้เริ่มประยุกต์ใช้คำว่า “บริสุทธิ์” กับดอกบัว
ผู้คนบางคนมองเห็นเรื่องราวความรักที่แต่งขึ้นว่าบริสุทธิ์
หรือพวกเขาอาจมีทัศนนะว่าตัวละครอันน่าทึ่งประทับใจที่เสกสรรขึ้นบางตัวนั้นบริสุทธิ์ ยิ่งไปกว่านั้น
บางคนพิจารณาว่าผู้คนจากพระคัมภีร์ หรือคนอื่นๆ ที่ได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือฝ่ายจิตวิญญาณทั้งหลาย
เช่น เหล่าวิสุทธิชน อัครทูตทั้งหลาย หรือคนอื่นๆ
ที่ครั้งหนึ่งเคยติดตามพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์—
ว่าได้ผ่านประสบการณ์ฝ่ายจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์ เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่ผู้คนคิดฝันไปเอง
สิ่งเหล่านี้คือมโนคติที่หลงผิดที่มนุษย์ยึดถือ เหตุใดผู้คนจึงยึดถือมโนคติที่หลงผิดเช่นนี้เล่า?
เหตุผลนั้นเรียบง่ายมาก กล่าวคือ
นั่นเป็นเพราะผู้คนดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางอุปนิสัยอันเลื่อมทรมและอาศัยอยู่ในโลกแห่งความชั่วและความโสโคร
ก ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเห็น ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาสัมผัส
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้รับประสบการณ์คือความชั่วและความเลื่อมทรมของซาตาน
ตลอดจนการวางกลอุบาย การต่อสู้ประชิดตัว และสงครามที่เกิดขึ้นท่ามกลางผู้คนภายใต้อิทธิพลของซาตาน

เพราะฉะนั้น แม้เมื่อพระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ในผู้คน
และแม้เมื่อพระองค์ตรัสกับพวกเขาและทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระองค์
พวกเขาก็ไม่สามารถที่จะมองเห็นหรือรู้จักความบริสุทธิ์และเนื้อแท้ของพระเจ้าได้
บ่อยครั้งที่ผู้คนพูดว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ แต่พวกเขาขาดพร่องความเข้าใจที่แท้จริง
พวกเขาเพียงแต่กำลังกล่าวคำพูดที่ว่างเปล่า เพราะผู้คนดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความโศกเศร้าและความเสื่อมทราม
และอยู่ในแดนครอบครองของซาตาน และพวกเขาไม่เห็นความสว่าง ไม่รู้จักสิ่งใดเกี่ยวกับเรื่องเชิงบวกเลย
และยิ่งไปกว่านั้น ไม่รู้จักความจริง ไม่มีผู้ใดรู้อย่างแท้จริงเลยว่า “บริสุทธิ์” หมายถึงอะไร ดังนั้น
มีสิ่งที่เป็นที่บริสุทธิ์หรือผู้คนที่บริสุทธิ์อยู่ท่ามกลางมนุษยชาติที่เสื่อมทรามนี้บ้างหรือไม่?
พวกเราสามารถกล่าวด้วยความมั่นใจได้ว่า ไม่ ไม่มี เพราะมีเพียงเนื้อแท้ของพระเจ้าเท่านั้นที่บริสุทธิ์
ครั้งที่แล้ว พวกเราได้สำนึกอิศรมันเกี่ยวกับแง่มุมหนึ่งที่ว่า เนื้อแท้ของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์อย่างไร
การนี้ได้จัดเตรียมแรงบันดาลใจบางอย่างให้แก่ผู้คนในการ ได้รับความรู้เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
แต่นั้นไม่เพียงพอ นั้นไม่สามารถพอที่จะทำให้ผู้คนรู้จักความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่
อีกทั้งนั้นยังไม่สามารถพอที่จะทำให้พวกเขาเข้าใจได้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นเป็นเอกลักษณ์
ยิ่งไปกว่านั้น
นั้น ไม่สามารถพอที่จะทำให้ผู้คนเข้าใจความหมายที่แท้จริงของความบริสุทธิ์ที่จำแลงร่างขึ้นอย่างครบถ้วนในพระ
เจ้าได้ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่พวกเราต้องสานต่อการสำนึกอิศรมันของพวกเราในเรื่องนี้ต่อไป ครั้งที่แล้ว
การสำนึกอิศรมันของพวกเราได้กล่าวถึงสามหัวข้อ ดังนั้น บัดนี้พวกเราควรสนทนาหัวข้อที่สี่กัน
พวกเราจะเริ่มต้นด้วยการอ่านจากคัมภีร์ทั้งหลาย

การทดลองของซาตาน

มัทธิว 4:1-4 ครั้งนั้น พระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อมารจะได้มาทดลอง
และพระองค์ทรงอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน ภายหลังพระองค์ก็ทรงหิว ส่วนผู้ทดลองมาหาพระองค์พูดว่า
“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” พระองค์ตรัสตอบว่า
“มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้’
แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

เหล่านี้คือคำพูดที่มารใช้เพื่อพยายามทดลององค์พระเยซูเจ้าเป็นครั้งแรก
เนื้อหาของสิ่งที่มารได้กล่าวไว้คืออะไร? (“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง”) คำพูดที่มารได้พูดไปเหล่านี้ช่างเรียบง่ายทีเดียว
ว่าแต่มีปัญหาเกี่ยวกับแก่นแท้ของคำพูดเหล่านี้หรือไม่? มารกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

แต่ในหัวใจของมันเป็น มันรู้หรือมันไม่รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า?
มันรู้หรือมันไม่รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ (มันรู้) เช่นนั้นแล้วเหตุใดมันจึงกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็น”?
(มันกำลังพยายามที่จะทดลองพระเจ้า) แต่จุดประสงค์ของมันในการทำเช่นนั้นคืออะไรหรือ? มันได้กล่าวว่า
“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ในหัวใจของมัน มันรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
มันรู้อยู่แก่ใจของมัน แต่ทั้งที่รู้อย่างนี้ มันได้บนบอต่อพระองค์และนมัสการพระองค์หรือไม่? (ไม่)
มันต้องการทำอะไร? มันต้องการที่จะใช้วิธีการนี้และคำพูดเหล่านี้เพื่อทำให้องค์พระเยซูเจ้ากริ้ว
และจากนั้นจึงหลอกพระองค์ให้กระทำการอยู่ในแนวเดียวกับเจตนาของมัน
นี่ไม่ใช่ความหมายเบื้องหลังคำพูดของมารหรือ? ในหัวใจของซาตาน
มันรู้อย่างชัดเจนว่านี่คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า แต่อย่างไรก็ตามมันได้กล่าวคำพูดเหล่านี้ไป
นี่ไม่ใช่ธรรมชาติของซาตานหรือ? ธรรมชาติของซาตานคืออะไร? (กลับกลอก ซั่ว
และไม่มีความรักต่อพระเจ้า) ผลสืบเนื่องใดที่จะส่งผลจากการไม่มีความรักต่อพระเจ้า?
นั่นไม่ใช่การที่มันต้องการโจมตีพระเจ้าหรือ? มันได้ต้องการใช้วิธีการนี้โจมตีพระเจ้า
และดังนั้นมันจึงได้กล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงส่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง”
นี่ไม่ใช่เจตนาชั่วของซาตานหรือ? จริงๆ แล้วมันกำลังพยายามที่จะทำอะไร?
จุดประสงค์ของมันชัดเจนมาก กล่าวคือ
มันกำลังพยายามที่จะใช้วิธีการนี้เพื่อปฏิเสธพระสถานภาพและพระอัตลักษณ์ขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า
สิ่งที่ซาตานหมายถึงในคำพูดเหล่านั้นก็คือ “หากท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงแปรสภาพก้อนหินเหล่านี้ให้เป็นขนมปัง หากท่านไม่สามารถทำเรื่องนี้ได้
เช่นนั้นแล้วท่านก็ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้า ดังนั้น ท่านก็ไม่ควรดำเนินงานของท่านอีกต่อไป”
การนี้ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ? มันต้องการที่จะใช้วิธีการนี้เพื่อโจมตีพระเจ้า
มันต้องการที่จะรื้อถอนและทำลายพระราชกิจของพระเจ้า นี่คือการมั่งร้ายของซาตาน
การปองร้ายของมันเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติถึงธรรมชาติของมัน
ถึงแม้ว่ามันจะรู้ว่าองค์พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นการทรงจุดเป็นมนุษย์จริงๆ
ของพระเจ้าพระองค์เอง แต่มันก็อดไม่ได้ที่จะทำสิ่งประเพณี
โดยติดตามเบื้องหลังพระบัญชาของพระเจ้าอย่างใกล้ชิด
โจมตีพระองค์อย่างขี้นกรานไม่ลดละและพยายามอย่างหนักที่จะก่อวินาศกรรมและทำให้พระราชกิจของพระเจ้า
หายุดชะงัก

บัดนี้ พวกเราวิเคราะห์หัวใจที่ซาตานได้พูดกันเถิด นั่นคือ “จงส่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง”
การแปรสภาพก้อนหินให้เป็นขนมปัง—นี่หมายถึงสิ่งใดหรือไม่? หากมีอาหาร เหตุใดจึงไม่กินอาหาร?

เหตุใดจึงจำเป็นต้องแปรสภาพก้อนหินให้เป็นอาหาร? สามารถกล่าวได้หรือว่า
ตรงนี้ไม่มีความหมายอะไรอยู่เลย? ถึงแม้ว่าพระองค์กำลังทรงอดพระกระยาหารอยู่ ณ เวลานั้น
แน่หรือว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงมีพระกระยาหารเพื่อเสวย? (พระองค์ทรงมี) ดังนั้น ตรงนี้
พวกเราสามารถมองเห็นความวิปริตในคำพูดของชาตานได้
สำหรับการหักหลังและการคิดร้ายทั้งหมดของชาตานนั้น
พวกเรายังคงสามารถมองเห็นความวิปริตและความไร้สาระของมัน
ชาตานทำสิ่งทั้งหลายมากมายที่ทำให้พวกเจ้าสามารถมองเห็นธรรมชาติที่คิดร้ายของมัน
เจ้าสามารถมองเห็นว่ามันทำสิ่งทั้งหลายที่ก่อวินาศกรรมต่อพระราชกิจของพระเจ้า และเมื่อเห็นการนี้
เจ้ารู้สึกว่ามันน่าเกลียดชังและน่าโกรธเกรี้ยว แต่ในทางตรงกันข้าม
เจ้าไม่เห็นธรรมชาติที่เป็นเด็กไม่รู้จักโตและน่าขันเบื้องหลังคำพูดและการกระทำของมันหรือหรือ?
นี่เป็นการเปิดเผยหนึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติของชาตาน ในเมื่อมันมีธรรมชาติประเภทนี้ มันก็จะทำสิ่งประเภทนี้
สำหรับผู้คนในวันนี้ คำพูดเหล่านี้ของชาตานวิปริตและน่าหัวเราะ
แต่ชาตานก็มีความสามารถในการแปลงคำพูดเช่นนั้นจริงๆ พวกเราพูดได้หรือไม่ว่ามันไม่รู้เท่าทันและไร้สาระ?
ความชั่วของชาตานมีอยู่ทุกหนทุกแห่งและมันกำลังถูกเปิดเผยอยู่เบื้องนิตย
และองค์พระเยซูเจ้าตรัสตอบมันอย่างไรหรือ? (“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้
แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”)
พระวจนะเหล่านี้มีพลังอำนาจอันใดบ้างหรือไม่? (พระวจนะเหล่านี้มีพลังอำนาจ)
เหตุใดพวกเราจึงกล่าวว่าพระวจนะเหล่านี้มีพลังอำนาจ? นั่นก็เพราะว่าพระวจนะเหล่านี้เป็นความจริง บัดนี้
มนุษย์ดำรงชีวิตด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียวหรือไม่?
องค์พระเยซูเจ้าทรงอดพระกระยาหารเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน
พระองค์ไม่ได้ทรงอดอยากจนสิ้นพระชนม์หรือหรือ? (ไม่) พระองค์ไม่ได้อดอยากจนสิ้นพระชนม์
ดังนั้นชาตานจึงได้เข้าหาพระองค์
กระตุนเตือนพระองค์ให้แปรสภาพก้อนหินให้เป็นอาหารโดยพูดสิ่งทั้งหลายเช่น
“หากท่านแปรสภาพก้อนหินให้เป็นอาหารได้ เช่นนั้นแล้วท่านก็จะมิของให้กินไม่ใช่หรือ?
เช่นนั้นแล้วท่านก็จะไม่ต้องอดอาหาร ไม่ต้องหิวอีกต่อไปไม่ใช่หรือ?” แต่องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสว่า
“มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้” ซึ่งหมายความว่า ถึงแม้มนุษย์มีชีวิตอยู่ในร่างทางกายภาพ
แต่ก็ไม่ใช่อาหารที่ช่วยให้ร่างทางกายภาพของเขามีชีวิตอยู่หรือหายใจได้
แต่เป็นพระวจนะทุกคำที่ดำรงจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าต่างหาก ในด้านหนึ่ง พระวจนะเหล่านี้เป็นความจริง
พระวจนะเหล่านี้ให้ความเชื่อแก่ผู้คน ทำให้พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาสามารถพึ่งพาอาศัยพระเจ้าได้

และว่าพระองค์ทรงเป็นความจริง ในอีกด้านหนึ่ง มีแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงต่อพระวณะเหล่านี้หรือไม่?
องค์พระเยซูเจ้ายังคงประทับยืนอยู่

ยังคงดำรงพระชนม์อยู่หลังการอดพระกระยาหารสี่สิบวันและสี่สิบคืนมิใช่หรือ? นี่มิใช่ตัวอย่างจริงหรือหรือ?
พระองค์มิได้เสวยพระกระยาหารมาเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน แต่กระนั้นพระองค์ยังคงดำรงพระชนม์อยู่
นี่คือหลักฐานอันทรงพลังซึ่งยืนยันถึงความจริงแห่งพระวณะของพระองค์ พระวณะเหล่านั้นเรียบง่าย
แต่สำหรับองค์พระเยซูเจ้าแล้วนั้น พระองค์ตรัสพระวณะเหล่านั้นเฉพาะเมื่อชาตันทดลองพระองค์เท่านั้น
หรือพระวณะเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์โดยธรรมชาติอยู่แล้ว? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงเป็นความจริง และพระเจ้าทรงเป็นชีวิต

แต่ความจริงและชีวิตของพระเจ้านั้นเป็นการเพิ่มเติมในภายหลังหรือไม่?

สิ่งเหล่านั้นเกิดจากประสบการณ์ในเวลาต่อมาหรือไม่? ไม่—สิ่งเหล่านั้นมีมาแต่เดิมในพระเจ้า กล่าวคือ

ความจริงและชีวิตคือเนื้อแท้ของพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับพระองค์

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเปิดเผยล้วนเป็นความจริง ความจริงนี้ พระวณะเหล่านี้—

ไม่ว่าเนื้อหาของพระคำรัสจะยาวหรือสั้น—ก็สามารถทำให้มนุษย์มีชีวิตและให้ชีวิตแก่มนุษย์ได้

พระวณะเหล่านี้สามารถทำให้ผู้คนมีความสามารถที่จะได้รับความจริงและความกระจำแจ้งเกี่ยวกับเส้นทางแ
ห่งชีวิตมนุษย์ และทำให้พวกเขามีความสามารถที่จะมีความเชื่อในพระเจ้าได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ที่มาของการที่พระเจ้าทรงใช้ประโยชน์จากพระวณะเหล่านี้เป็นไปในเชิงบวก ดังนั้น

พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าสิ่งที่เป็นเชิงบวกนี้บริสุทธิ์? (ได้)

คำพูดเหล่านั้นของชาตันทาจากธรรมชาติของชาตันท

ชาตันทเปิดเผยธรรมชาติชั่วและคิดร้ายของมันทุกหนแห่งอยู่เนื่องนิตย์ บัดนี้

ชาตันททำการเปิดเผยเหล่านี้ว่าเป็นธรรมชาติหรือไม่? มีใครชี้แนะให้มันทำการนี้หรือไม่?

มีใครช่วยมันหรือไม่? มีใครบังคับขู่脅มันหรือไม่? (ไม่มี)

มันทำการเปิดเผยทั้งหมดเหล่านี้ด้วยความพร้อมใจของมันเอง นี่คือธรรมชาติชั่วของชาตันท

สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงทำ และพระองค์ทรงทำมันอย่างไรก็ตาม ชาตันทตามติดทุกอย่างพระบาทของพระองค์

สาระสำคัญและธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งเหล่านี้ที่ชาตันทพูดและทำนั้นเป็นธาตุแท้ของชาตันท—

ธาตุแท้ที่ชั่วและคิดร้าย บัดนี้ เมื่อพวกเราอ่านต่อไป ชาตันทได้พูดอะไรอื่นอีกหรือไม่? พวกเราจงมาอ่านกันเถิด

มัทธิว 4:5-7 แล้วมารก็นำพระองค์ไปยังนครบริสุทธิ์ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร

แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไป เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า

‘พระเจ้าจะรับสั่งเรื่องท่านต่อบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ และทูตสวรรค์จะเอามือประคองท่านไว้’

ไม่ให้เท้าของท่านกระทบหิน” พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า
‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”

ก่อนอื่นพวกเรามาดูคำพูดที่ซาตานได้กล่าวไว้ตรงนี้กันเถิด ซาตานได้พูดว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงกระโดดลงไป” และต่อมามันได้อ้างคำพูดจากคัมภีร์ทั้งหลายว่า

“พระเจ้าจะรับสั่งเรื่องท่านต่อบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ และทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้
ไม่ให้เท้าของท่านกระทบหิน” เข้ารู้สึกอย่างไรเมื่อเจ้าได้ยินคำพูดของซาตาน?

คำพูดเหล่านั้นเป็นเหมือนเด็กไม่รู้จักโตอย่างยังมีไข่หรือ? คำพูดเหล่านั้นเป็นเหมือนเด็กไม่รู้จักโต วิปริต
และน่าขยะแขยง เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนั้น? ซาตานมักทำสิ่งที่โง่เขลาทั้งหลาย
และมันเชื่อว่าตัวมันเองหลักแหลมมาก บ่อยครั้งที่มันอ้างคำพูดทั้งหลายจากคัมภีร์—

แม้กระทั่งพระวจนะที่พระเจ้าตรัสเอง—

โดยพยายามที่จะพลิกพระวจนะเหล่านั้นกลับมาหาพระเจ้าเพื่อโจมตีพระองค์และเพื่อทดลองพระองค์ด้วยความ
พยายามที่จะล้มฤทธิ์วิเศษประสงค์ของมันในการก่อวินาศกรรมต่อแผนการแห่งพระราชกิจของพระเจ้า
เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งใดในคำพูดเหล่านี้ที่ซาตานพูดหรือไม่? (ซาตานเก็บจำเจตนาชั่วเอาไว้)

ในทุกสิ่งที่ซาตานทำนั้น มันได้พยายามที่จะทดลองมวลมนุษย์อยู่เสมอ ซาตานไม่ได้พูดอย่างตรงไปตรงมา
แต่พูดในหนทางที่อ้อมค้อมโดยใช้การทดลอง การหลอกล่อ และการล่อลวง

ซาตานนำการทดลองของมันเข้าหาพระเจ้าราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ธรรมดา

โดยเชื่อว่าพระองค์ยอมไม่ทรงรู้เท่าทัน ทรงโง่เขลา

และไม่ทรงสามารถแยกแยะรูปสัณฐานที่แท้จริงของสิ่งทั้งหลายได้อย่างชัดเจน ไม่ผิดกับที่มนุษย์ก็ไม่สามารถ
แยกแยะได้เช่นกัน

ซาตานคิดว่าพระเจ้าและมนุษย์ก็เหมือนกันที่ไม่มีความสามารถที่จะมองทะลุถึงธาตุแท้ของมันและความหลอกล
วงและเจตนาซ่อนเร้นร้ายของมัน นี่ไม่ใช่สิ่งที่เป็นความโง่เขลาของซาตานหรือ? ยิ่งไปกว่านั้น

ซาตานอ้างคำพูดจากคัมภีร์ทั้งหลายอย่างเปิดเผย โดยเชื่อว่าการทำเช่นนั้นจะเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับมัน
และว่าเจ้าจะไม่สามารถจับข้อตำหนิใดๆ ในคำพูดของมันหรือหลีกเลี่ยงการถูกหลอกได้

นี่ไม่ใช่ความไร้สาระและความเป็นเด็กไม่รู้จักโตของซาตานหรือ?

การนี้เป็นเหมือนกันไม่มีผิดกับตอนที่ผู้คนเผยแพร่ข่าวประเสริฐและเป็นพยานต่อพระเจ้า กล่าวคือ
บางครั้งพวกผู้ปราศจากความเชื่อก็พูดบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายกันกับสิ่งที่ซาตานพูดไม่ใช่หรือ?

พวกเจ้าได้ยินผู้คนพูดบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายกันแล้วหรือไม่?

เข้ารู้สึกอย่างไรเมื่อเจ้าได้ยินสิ่งทั้งหลายดังกล่าวนี้? เข้ารู้สึกขยะแขยงใช่หรือไม่? (ใช่) เมื่อเจ้ารู้สึกขยะแขยง
เจ้าก็รู้สึกไม่ชอบและเกลียดชังใช่หรือไม่?

เมื่อเจ้ามีความรู้สึกเหล่านี้เจ้าสามารถระลึกได้หรือไม่ว่าชาตानและอุปนิสัยเสื่อมทรามที่ชาตานทำงานเข้าไปใน
ตัวมนุษย์นั้นเป็นความเลว? ในหัวใจของเจ้า เจ้าเคยมีความตระหนักนี้หรือไม่ “เมื่อชาตานพูด
มันทำเช่นนั้นเพื่อให้เป็นการโจมตีและการทดลอง คำพูดของชาตานนั้นไร้สาระ นำหัวเราะ เป็นเด็กที่ไม่รู้จักโต
และน่าขยะแขยง อย่างไรก็ตาม พระเจ้าคงจะไม่มีวันตรัสหรือทรงพระราชกิจในหนทางเช่นนั้น
และที่จริงแล้วพระองค์ก็ไม่เคยทรงทำเช่นนั้น”? แน่แน่นอนว่า

ในสถานการณ์นี้ผู้คนมีความสามารถสำนึกรับรู้ถึงมันได้เพียงเลื่อนรางเท่านั้น
และยังคงไม่มีความสามารถที่จะจับความเข้าใจความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ นั่นไม่เป็นเช่นนั้นหรือ?
ด้วยวุฒิภาวะปัจจุบันของพวกเขา พวกเจ้าแค่รู้สึกว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสคือความจริง
เป็นประโยชน์ต่อพวกเรา และพวกเราต้องยอมรับการนั้น” ไม่ว่าเจ้าจะสามารถยอมรับการนี้ได้หรือไม่ก็ตาม
เจ้าพูดโดยไม่มีการยกเว้นว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริง และว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง
แต่เจ้าไม่รู้ว่าความจริงโดยตัวของมันเองนั้นบริสุทธิ์และว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์

ดังนั้น การโต้ตอบของพระเยซูต่อคำพูดเหล่านี้ของชาตานเป็นอย่างไร? พระเยซูได้ตรัสกับมันว่า
“พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”
มีความจริงในพระวณะเหล่านี้ที่พระเยซูตรัสหรือไม่? (มี) มีความจริงอยู่ในพระวณะเหล่านี้ โดยผิวเผินแล้ว
พระวณะเหล่านี้เป็นพระบัญชาหนึ่งสำหรับผู้คนที่จะติดตาม เป็นวลีที่เรียบง่าย แต่กระนั้นอย่างไรก็ตาม
ทั้งมนุษย์และชาตานมักทำให้พระวณะเหล่านี้ขุ่นเคืองบ่อยครั้ง ดังนั้น องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสกับชาตานว่า
“อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” เพราะการนี้เป็นสิ่งที่ชาตานทำบ่อยครั้ง
โดยพยายามอย่างหนักขณะที่มันดำเนินการเรื่องนี้

สามารถกล่าวได้ว่าชาตานทำการนี้อย่างหน้าไม่อายและปราศจากความละอาย
มันอยู่ในธรรมชาติที่เป็นแก่นแท้ของชาตานที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าและที่ไม่มีความเคารพต่อพระเจ้าในหัวใจของมัน
ถึงแม้เมื่อชาตานได้ยื่นเคียงข้างพระเจ้าและสามารถมองเห็นพระองค์
มันก็อดไม่ได้ที่ตัวมันจะทำการทดลองพระเจ้า เพราะฉะนั้น องค์พระเยซูเจ้าจึงได้ตรัสกับชาตานว่า
“อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” เหล่านี้คือพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสกับชาตานบ่อยครั้ง
ดังนั้น มันถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ที่จะนำวลีนี้มาประยุกต์ใช้ในปัจจุบัน? (ใช่)
เพราะพวกเราก็มักจะทดลองพระเจ้าย่อยครั้งด้วยเช่นกัน) เหตุใดผู้คนจึงมักจะทดลองพระเจ้าอยู่บ่อยๆ?
นั่นเป็นเพราะผู้คนเต็มไปด้วยอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเยี่ยงชาตานใช่หรือไม่? (ใช่)
ดังนั้นคำพูดของชาตานข้างต้นเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนมักพูดบ่อยครั้งใช่หรือไม่?
และผู้คนพูดคำพูดเหล่านี้ในสถานการณ์ใด?

คนเราอาจสามารถพูดได้ว่าผู้คนพูดสิ่งทั้งหลายเช่นนี้มาโดยตลอดโดยไม่คำนึงถึงเวลาและสถานที่

นี่พิสูจน์ให้เห็นว่าอุปนิสัยของผู้คนนั้นไม่แตกต่างไปจากอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของซาตานเลย

องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสพระวจนะซึ่งเรียบง่ายไม่ก้ำก๋าย พระวจนะซึ่งเป็นตัวแทนของความจริง

พระวจนะซึ่งผู้คนจำเป็นต้องมี อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์นี้

องค์พระเยซูเจ้ากำลังตรัสในหนทางเช่นนี้เพื่อโต้เถียงกับซาตานกระนั้นหรือ?

มีสิ่งใดที่เป็นการเผชิญหน้าด้วยความรุนแรงอยู่ในสิ่งที่พระองค์ตรัสกับซาตานหรือไม่? (ไม่มี)

องค์พระเยซูเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรในพระทัยของพระองค์เกี่ยวกับการทดลองของซาตาน?

พระองค์ทรงรู้สึกขบขันและผลักไล่หรือไม่? (ใช่) องค์พระเยซูเจ้าทรงรู้สึกผลักไล่และขบขัน

แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงโต้เถียงกับซาตาน

และนับประสาอะไรที่พระองค์จะได้ตรัสถึงหลักการยิ่งใหญ่อันใด เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นเล่า?

(ก็เพราะซาตานเป็นเช่นนั้นเสมอ มันไม่เคยเปลี่ยนแปลงได้เลย)

กล่าวได้หรือไม่ว่าซาตานไม่สะทกสะท้านกับเหตุผล? (ใช่)

ซาตานสามารถระลึกได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง?

ซาตานจะไม่มีวันระลึกได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงและจะไม่มีวันยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริง

นี่คือธรรมชาติของมัน ยังมีอีกแง่มุมหนึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติของซาตานที่น่าผลักไล่ สิ่งนั้นคืออะไรหรือ?

ในความพยายามของมันที่จะทดลององค์พระเยซูเจ้านั้น ซาตานได้คิดไปว่าต่อให้มันไม่ได้ประสบความสำเร็จ

แต่ถึงอย่างนั้น มันก็จะยังคงพยายามทำเช่นนั้นอยู่ แม้ว่ามันจะถูกลงโทษ แต่มันก็ได้เลือกแล้วที่จะลองพยายาม

แม้ว่ามันคงจะไม่ได้รับข้อได้เปรียบเลยจากการทำเช่นนั้น แต่ไม่ว่าอย่างไรมันก็จะลองพยายาม

ยืนกรานในความพยายามของมันและยืนหยัดต่อต้านพระเจ้าจนถึงที่สุด นี่คือธรรมชาติจำพวกใดกัน?

มันไม่ใช่ความชั่วหรือ?

หากมนุษย์กลายเป็น โจรทมิฬและบันดาลโทสะขึ้นมาเมื่อมีการกล่าวเปรยถึงพระเจ้า

เขาได้เห็นพระเจ้าแล้วหรือไร? เขารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด? เขาไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด

ไม่เชื่อในพระองค์ และพระเจ้าไม่ได้ตรัสกับเขา พระเจ้าไม่เคยสร้างปัญหาให้เขา ดังนั้นเหตุใดเขาจึงต้องโมโห?

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าบุคคลผู้นี้ชั่ว? กระแสนิยมทางโลก การกิน การดื่ม

และการแสวงหาความหรรษาอันดี การไล่ตามคนเด่นคนดัง—

ไม่มีสิ่งใดในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ที่จะทำให้ผู้คนเช่นนั้นรู้สึกทุกข์ร้อน อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการกล่าวเปรยถึงคำว่า

“พระเจ้า” หรือถึงพระวจนะของพระเจ้าความจริง เขาก็บันดาลโทสะขึ้นมา

นี่ไม่ประกอบขึ้นเป็นการมีธรรมชาติชั่วหรือ? การนี้เพียงพอที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่า

นี่คือธรรมชาติชั่วของมนุษย์ ตอนนี้ เมื่อพูดถึงตัวของพวกเจ้าเอง มีหรือไม่

เวลาที่พวกเจ้ารู้สึกไม่ชอบเมื่อมีการกล่าวถึงความจริง หรือเมื่อมีการกล่าวถึงการทดสอบมวลมนุษย์ของพระเจ้า

หรือพระวณะเกี่ยวกับการพิพากษามนุษย์ของพระเจ้า พวกเจ้ารู้สึกกลัวไหม
และพวกเจ้าไม่ต้องการได้ยินสิ่งทั้งหลาย เช่นนั้น? หัวใจของพวกเจ้าอาจคิดว่า
“ผู้คนที่หมดสิ้นพูดว่าพระเจ้าทรงเป็นความจริงไม่ใช่หรือ? พระวณะเหล่านี้บางคำไม่ใช่ความจริง!
เห็นได้ชัดว่าพระวณะเหล่านี้เป็นเพียงพระวณะแห่งการตักเตือนมายังมนุษย์!”
ผู้คนบางคนอาจถึงขั้นรู้สึกไม่ชอบอย่างรุนแรงในหัวใจของพวกเขา และคิดว่า “การนี้ถูกพูดถึงทุกวัน—
การทดสอบของพระองค์ การพิพากษาของพระองค์ เมื่อใดหรือมันถึงจะจบสิ้น?
เมื่อใดพวกเรากำลังจะได้รับบั้นปลายที่ดี?” ไม่รู้เลยว่าความโมโหแบบไม่มีเหตุผลนี้มาจากไหน
นี่เป็นธรรมชาติจำพวกใดกัน? (ธรรมชาติชั่ว) มันได้รับการกำกับและนำโดยธรรมชาติชั่วของซาตาน
จากมุมมองของพระเจ้าในแง่ของธรรมชาติที่ชั่วร้ายของซาตานและอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของมนุษย์นั้น
พระองค์ไม่เคยทรงโต้เถียงหรือเก็บความแค้นเคืองต่อผู้คน
และพระองค์ไม่เคยทรงทำให้เป็นเรื่องใหญ่เมื่อผู้คนกระทำการอย่างโง่เขลา
เจ้าจะไม่วันเห็นพระเจ้าทรงมีพระสนะคล้ายกันกับมนุษย์ในเรื่องของสิ่งทั้งหลาย และที่มากกว่านั้นคือ
เจ้าจะไม่เห็นว่าพระองค์ทรงใช้ทัศนคติ ความรู้ วิทยาศาสตร์ ปรัชญา
หรือการจินตนาการของมวลมนุษย์เพื่อรับมือกับเรื่องทั้งหลาย แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงเปิดเผยนั้นเชื่อมโยงกับความจริง กล่าวคือ
พระวณะทุกคำที่พระองค์ได้ตรัสไปและการกระทำทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำไปนั้นผูกติดอยู่กับความ
จริง ความจริงนี้ไม่ใช่ผลผลิตของความเพ้อฝันบางอย่างซึ่งไร้พื้นฐาน
พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยความจริงนี้และพระวณะเหล่านี้โดยคุณความดีแห่งเนื้อแท้ของพระองค์และพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ เนื่องจากพระวณะเหล่านี้และเนื้อแท้ของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำไปนั้นคือความจริง
พวกเราจึงสามารถพูดได้ว่าเนื้อแท้ของพระเจ้าบริสุทธิ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าตรัสและทรงกระทำนำพาความมีชีวิตชีวาและความสว่างมาให้ผู้คน
ทำให้ผู้คนสามารถมองเห็นสิ่งทั้งหลายที่เป็นเชิงบวกและความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลายที่เป็นเชิงบวกเหล่านั้น
และชี้หนทางให้แก่มนุษยชาติเพื่อที่พวกเขาจะได้เดินบนเส้นทางที่ถูกต้อง
สิ่งเหล่านี้ล้วนได้รับการกำหนดพิจารณาโดยเนื้อแท้ของพระเจ้าและโดยเนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
พวกเจ้ามองเห็นการนี้แล้วในตอนนี้มีใช่หรือ? บัดนี้ พวกเราจะไปต่อกันด้วยการอ่านอีกครั้งจากคัมภีร์
มัทธิว 4:8-11 อีกครั้งหนึ่งมารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาที่สูงมาก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก
ทั้งความรู้โรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร แล้วได้ทูลพระองค์ว่า
“ถ้าท่านจะก้มลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน

เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” แล้วมารจึงไปจากพระองค์ และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

ครั้นลูกเล่นสองครั้งก่อนของมันล้มเหลว มารชาตาก็ยังได้พยายามอีกครั้ง กล่าวคือ มันได้แสดงราชอาณาจักรทั้งหมดในโลกและความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้นในห้องค์พระเยซูเจ้าทอดพระเนตร และได้ขอให้พระองค์นมัสการมัน

เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งใดเกี่ยวกับคุณสมบัติเฉพาะที่แท้จริงของมารจากสถานการณ์นี้?

มารชาตานิรันดร์อายุโดยสิ้นเชิงหรือ? (ใช่) มันไร้ยางอายอย่างไร?

ทุกสรรพสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า แต่ถึงกระนั้นชาตานิรันดร์ยังได้หันกลับ

และแสดงทุกสรรพสิ่งให้พระเจ้าทอดพระเนตร โดยกล่าวว่า

“จงมองดูความอุดมด้วยโภคทรัพย์และความรุ่งโรจน์ของทุกสิ่งในราชอาณาจักรเหล่านี้

หากพระองค์นมัสการเรา เราจะมอบทั้งหมดนี้ให้แก่พระองค์” นี่ไม่ใช่การพลิกบทบาทโดยสิ้นเชิงหรือ?

ชาตานิรันดร์อายุหรือ? พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

แต่พระองค์ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้นมาเพื่อความสุขยินดีของพระองค์เองกระนั้นหรือ?

พระเจ้าได้ทรงมอบทุกสิ่งทุกอย่างแก่มวลมนุษย์

แต่ชาตานิรันดร์ต้องการที่จะยึดมันทั้งหมดและครั้นได้ยึดมันทั้งหมดไปแล้ว มันก็มาบอกพระเจ้าว่า “จงนมัสการเรา!

นมัสการเราแล้วเราจะมอบทั้งหมดนี้แก่พระองค์” นี่คือนิยามอันอัปยศของชาตานิรันดร์

มันไร้ยางอายโดยสิ้นเชิง! ชาตานิรันดร์ไม่รู้แม้กระทั่งความหมายของคำว่า “ละอาย”

นี่เป็นแค่อีกตัวอย่างหนึ่งของความชั่วของมัน มันไม่รู้แม้กระทั่งว่าความละอายคืออะไร

ชาตานิรันดร์อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและว่าพระองค์ทรงบริหารจัดการและทรงมีอำนาจครอบ

ครองเหนือทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่เป็นของมนุษย์ และนับประสาอะไรที่จะเป็นของชาตานิรันดร์

แต่เป็นของพระเจ้า แต่ถึงกระนั้นมารชาตานิรันดร์ได้กล่าวอย่างหน้าไม่อายว่ามันจะให้ทุกสรรพสิ่งแก่พระเจ้า

นี่มิใช่ตัวอย่างหนึ่งของการที่ชาตานิรันดร์ทำการอย่างไรสาระและอย่างไรยางอายอีกครั้งหนึ่งหรือ?

การนี้เป็นเหตุให้พระเจ้าทรงเกลียดชังชาตานิรันดร์มากยิ่งขึ้นไปอีกมิใช่หรือ?

ถึงกระนั้นไม่สำคัญว่าชาตานิรันดร์ได้ลองพยายามสิ่งใด องค์พระเยซูเจ้าทรงถูกหลอกหรือไม่?

องค์พระเยซูเจ้าได้ตรัสสิ่งใด? (“จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน

และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว”) พระวจนะเหล่านี้มีความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือไม่? (มี)

ความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงจำพวกใด?

พวกเรามองเห็นความชั่วและความไร้ยางอายของชาตานิรันดร์ในวาทะของมัน ดังนั้นหากมนุษย์เคารพบูชาชาตานิรันดร์

บททูลสาบานจะเป็นอย่างไร?

พวกเขาจะได้รับความอุมด้วยโศกทรัพย์และความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรทั้งหมดหรือไม่? (ไม่)

พวกเขาจะได้รับสิ่งใด? มวลมนุษย์จะแตกกลายเป็นไร้ยางอายและน่าหัวเราะเหมือนชาตานหรือไม่? (ใช่)

เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะไม่แตกต่างไปจากชาตานเลย เพราะฉะนั้น องค์พระเยซูเจ้าจึงได้ตรัสพระวจนะเหล่านี้ซึ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ทุกคน นั่นคือ “จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านและปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” นี่หมายความว่านอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

นอกจากพระเจ้าพระองค์เองแล้วนั้น หากเจ้ารับใช้สิ่งอื่น หากเจ้าเคารพบูชามารชาตาน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะเกลือกกลิ้งอยู่ในความโสมมแบบเดียวกันกับชาตาน

เมื่อนั้นเจ้าจะร่วมแบ่งปันความไร้ยางอายและความชั่วของชาตานไปกับมัน

และเจ้าจะทดลองพระเจ้าและโจมตีพระเจ้าเช่นเดียวกันกับชาตาน เช่นนั้นแล้ว

บทอาสาศจะเป็นอย่างไรสำหรับเจ้า? เจ้าจะถูกพระเจ้าทรงเกลียด ถูกพระเจ้าทรงตีกระหน่ำลง

ถูกพระเจ้าทำลาย หลังจากชาตานได้ทดลององค์พระเยซูเจ้าหลายครั้งโดยไม่สำเร็จแล้ว

มันได้พยายามอีกครั้งหรือไม่? ชาตานไม่ได้พยายามอีกแล้วจากนั้นมันก็ได้จากไป การนี้พิสูจน์สิ่งใด?

มันพิสูจน์ให้เห็นว่าธรรมชาติชั่วของชาตาน ความคิดร้ายของมัน

และความไร้สาระกับความวิปริตของมันนั้น ไม่มีคุณค่าคู่ควรแม้กระทั่งจะกล่าวเปรียบถึงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้ชาตานปราชัยด้วยสามประโยคเท่านั้น

ซึ่งหลังจากนั้นมันก็โกยอ้าวหนีไปแบบหางจุกก้น อับอายเกินกว่าที่จะแสดงให้เห็นใบหน้าของมัน

และมันไม่เคยทดลององค์พระเยซูเจ้าอีกเลย

เนื่องจากองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้การทดลองของชาตานครั้งนี้ปราชัยไปแล้ว

บัดนี้พระองค์จึงทรงสามารถสานต่อพระราชกิจที่พระองค์จำเป็นต้องทรงกระทำและกิจทั้งหลายซึ่งวางอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ได้อย่างง่ายดาย

ทุกสิ่งทุกอย่างที่องค์พระเยซูเจ้าได้ทรงทำและได้ตรัสไปในสถานการณ์นี้มีความหมายซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงอันใดหรือไม่สำหรับมนุษย์ทุกคนหากนำมันมาใช้กับวันปัจจุบัน? (มี) ความหมายที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงจำพวกใด?

การทำให้ชาตานปราชัยเป็นสิ่งที่ง่ายที่จะทำกระนั้นหรือ?

ผู้คนต้องมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับธรรมชาติชั่วของชาตานหรือไม่?

ผู้คนต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับการทดลองของชาตานหรือไม่? (ต้องมี)

เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์กับการทดลองของชาตานในชีวิตของเจ้าเอง

หากเจ้าสามารถมองเห็นถึงธรรมชาติชั่วของชาตาน เจ้าจะสามารถทำให้มันปราชัยได้หรือไม่?

หากเจ้ารู้ถึงความไร้สาระและความวิปริตของชาตาน เจ้าจะยังคงยืนอยู่ข้างชาตานและโจมตีพระเจ้าหรือไม่?

หากเจ้าเข้าใจว่าความคิดร้ายและความไร้ยางอายของชาตานกำลังถูกเปิดเผยโดยผ่านทางตัวเจ้าอย่างไร—

หากเจ้าระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ได้และเข้าใจอย่างชัดเจน—

เจ้าจะยังคงโง่เขลาและทดลองพระเจ้าในหนทางนี้อยู่หรือไม่? (ไม่ พวกเราจะไม่ทำ) พวกเจ้าจะทำสิ่งใด?

(พวกเราจะกบฏต่อซาตานและทิ้งมันไป) นั่นเป็นสิ่งที่ง่ายดายที่จะทำกระนั้นหรือ? นั่นไม่ง่ายเลย ในการทำการนี้

ผู้คนต้องอธิษฐานบ่อยๆ พวกเขาต้องวางตัวเองเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและตรวจสอบตัวเอง

และพวกเขาต้องยอมให้ความมีวินัยของพระเจ้าและการพิพากษากับการตีสอนของพระองค์เกิดขึ้นกับพวกเขา

มีเพียงในหนทางนี้เท่านั้นที่ผู้คนจะค่อยๆ แยกตัวเองออกจากการหลอกลวงและการควบคุมของซาตานได้

บัดนี้ เมื่อคู่มือที่กล่าวถึงทั้งหมดที่ซาตานได้พูดไปนั้น

พวกเราจะสรุปสิ่งทั้งหลายที่ประกอบขึ้นเป็นธาตุแท้ของซาตานกัน ก่อนอื่น

ธาตุแท้ของซาตานสามารถกล่าวถึงได้โดยทั่วไปว่าเป็นสิ่งชั่ว ซึ่งตรงกันข้ามกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เหตุใดเราจึงพูดว่าธาตุแท้ของซาตานนั้นชั่ว? เพื่อตอบคำถามนี้

คนเราต้องตรวจสอบผลสืบเนื่องของสิ่งที่ซาตานทำกับผู้คน ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามและควบคุมมนุษย์

และมนุษย์กระทำการภายใต้อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของซาตาน

และดำรงชีวิตอยู่ในพิภพหนึ่งซึ่งผู้คนถูกซาตานทำให้เสื่อมทราม

มวลมนุษย์ถูกซาตานครอบงำและดูดซึมเข้าไปโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นมนุษย์จึงมีอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของซาตาน

ซึ่งเป็นธรรมชาติของซาตาน จากทุกสิ่งทุกอย่างที่ซาตานได้พูดและทำไปนั้น

เจ้าได้เห็นความโอหังของมันแล้วหรือยัง? เจ้าได้เห็นความหลอกลวงและความคิดร้ายของมันแล้วหรือยัง?

ความโอหังของซาตานส่วนใหญ่แล้วถูกแสดงออกมาอย่างไร?

ซาตานเก็บงำความอยากที่จะยึดครองตำแหน่งของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลาหรือไม่?

ซาตานต้องการที่จะฉีกทิ้งพระราชกิจของพระเจ้าและตำแหน่งของพระเจ้า

และเอาสิ่งนั้นมาให้ตัวมันเองอยู่ตลอดเวลา เพื่อที่ผู้คนจะได้ติดตาม สนับสนุน และเคารพบูชาซาตาน

นี่คือธรรมชาติอันโอหังของซาตาน เมื่อซาตานทำให้ผู้คนเสื่อมทราม มันบอกพวกเขาตรงๆ

หรือไม่ว่าพวกเขาควรทำสิ่งใด? เมื่อซาตานทดลองพระเจ้า มันออกมาพูดหรือไม่ว่า

“ข้าพระองค์กำลังทดลองพระองค์ ข้าพระองค์กำลังจะโง่เขลาพระองค์”? มันไม่ทำเช่นนั้นโดยเด็ดขาด

ดังนั้นซาตานใช้วิธีการใด? มันล่อลวง ทดลอง โง่เขลา และวางกับดัก และถึงขั้นอ้างพระวจนะจากคัมภีร์

ซาตานพูดและกระทำการในหนทางต่างๆ

นานาเพื่อล่อลวงหัวใจที่อ่อนแอของมนุษย์และทำให้เจตนาของมันลุล่วง

หลังจากซาตานได้ทำการนี้แล้ว สามารถมองเห็นสิ่งใดจากสิ่งที่สำแดงอยู่ในตัวมนุษย์?

ผู้คนกลายเป็นโอหังด้วยหรือไม่? มนุษย์ได้ทนทุกข์จากความเสื่อมทรามของซาตานมาเป็นเวลาหลายพันปี

และดังนั้นมนุษย์จึงได้กลายเป็นโอหัง หลอกลวง คิดร้าย และอยู่เหนือเหตุผล

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเนื่องจากธรรมชาติของชาตาน ในเมื่อธรรมชาติของชาตานนั้นชั่ว
มันจึงได้ให้ธรรมชาติชั่วนี้แก่มนุษย์และนำพาอุปนิสัยชั่วและเสื่อมทรามนี้มาให้มนุษย์ ดังนั้น
มนุษย์จึงดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตาน และด้านทานพระเจ้า โจมตีพระเจ้า
และทอดลงพระองค์เหมือนชาตาน

จนถึงขั้นที่มนุษย์ไม่สามารถนมัสการพระเจ้าได้และไม่มีหัวใจที่เคารพพระองค์

เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้านี้ ถึงแม้ว่ามันอาจจะเป็หัวข้อที่คุ้นเคย
แต่เมื่อพูดไปแล้วมันก็เป็หัวข้อที่อาจจะกลายเป็นามธรรมสัณนิคหน้อยสำหรับบางคน และล้าลึกลับเล็กน้อย
และเกินเอื้อมถึงสำหรับพวกเขา แต่ไม่มีความจำเป็นที่ต้องวิตกกังวล

เราจะช่วยให้พวกเขารู้เข้าใจว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือสิ่งใด

ในการที่จะทำความเข้าใจว่าใครบางคนเป็นบุคคลประเภทใด

จงดูสิ่งที่เขาทำและผลสุดท้ายของการกระทำของพวกเขา

และแล้วเจ้าจะสามารถมองเห็นธาตุแท้ของบุคคลผู้นั้นได้ สามารถกล่าวในลักษณะนี้ได้หรือไม่? (ได้)

เช่นนั้นแล้ว พวกเรามาสามัคคีธรรมเรื่องความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจากแง่มุมนี้กันก่อนเถิด

สามารถกล่าวได้ว่าธาตุแท้ของชาตานนั้นชั่ว

และดังนั้นการกระทำของชาตานที่มีต่อมนุษย์จึงเป็นการทำให้พวกเขาเสื่อมทรามอย่างไม่หยุดหย่อน ชาตานชั่ว

ดังนั้นผู้คนที่มันได้ทำให้เสื่อมทรามไปแล้วก็ย่อมชั่วอย่างแน่นอน ถูกต้องหรือไม่? จะมีใครบ้างที่กล่าวว่า

“ชาตานชั่ว แต่บางทีใครบางคนก็มันได้ทำให้เสื่อมทรามอาจบริสุทธิ์ก็เป็ได้”?

นั่นคงจะเป็เรื่องตลกไม่ใช่อะไร? สิ่งเช่นนั้นจะเป็ไปได้หรือไม่? (ไม่ได้) ชาตานชั่ว

และที่บรรจอยู่ภายในความชั่วของมันนั้นมีด้านหนึ่งซึ่งเป็ทั้งแก่นสารและสัมพันธ์กับชีวิตจริง

นี่ไม่ใช่แค่การพูดคุยที่ว่างเปล่า พวกเราไม่ได้กำลังพยายามที่จะทำให้ชาตานเลอะเทอะ

พวกเราแค่กำลังสามัคคีธรรมเกี่ยวกับความจริงและความเป็นจริง

การสามัคคีธรรมเรื่องความเป็นจริงของหัวข้อนี้อาจทำร้ายผู้คนบางคนหรือเป็การแบ่งส่วนผู้คนในแบบเฉพาะ
อย่างหนึ่ง แต่ไม่มีเจตนาที่คิดร้าย บางทีพวกเขาก็จะได้รับฟังเรื่องนี้วันนี้และรู้สึกไม่สนใจเล็กน้อย

แต่ในไม่นานวัน เมื่อพวกเขารู้สึกถึงมันได้ พวกเขาจะรู้สึกดูหมิ่นตัวเอง

และพวกเขาก็จะรู้ว่าสิ่งที่เราพูดถึงวันนี้มีประโยชน์ต่อพวกเขาอย่างยิ่งและมีค่าอย่างยิ่ง

ธาตุแท้ของชาตานนั้นชั่ว ดังนั้นพวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่า

ผลลัพธ์ของการกระทำของชาตานก็ย่อมชั่วอย่างเลี่ยงไม่ได้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ผูกติดกับความชั่วของมัน? (ได้)

ดังนั้นชาตานลงมืออย่างไรในการทำให้มนุษย์เสื่อมทราม?

จากความชั่วที่ชาตานทำในโลกและท่ามกลางมนุษยชาติ

แง่มุมเฉพาะใดของมันที่มนุษย์สามารถมองเห็นได้และล่วงรู้ได้? พวกเจ้าเคยคิดถึงการนี้มาก่อนหรือไม่?

พวกเจ้าอาจจะไม่เคยใช้ความคิดมากมากับการนี้ ดังนั้น เราขอหยิบยกประเด็นหลักหลายประเด็นมาพูด

ทุกคนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีวิวัฒนาการที่ชาตานเสนอมาใช้หรือไม่?

นี่คือสาขาวิชาหนึ่งของความรู้ที่มนุษย์ศึกษามิใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น

ตอนแรกชาตานใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามและใช้วิธีการเยี่ยงชาตานของมันเองเพื่อสื่อความรู้ให้แก่

พวกเขา ต่อมามันใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม โดยปลูกความสนใจของพวกเขาในความรู้

วิทยาศาสตร์ เรื่องลึกลับ หรือในเรื่องที่ผู้คนอยากสำรวจกัน

สิ่งต่อมาที่ชาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามก็คือวัฒนธรรมตามประเพณีและความเชื่อเหนือธรรมชาติ

และตามด้วยกระแสนิยมทางสังคม เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่มนุษย์เผชิญในชีวิตประจำวันของพวกเขา

และทั้งหมดดำรงอยู่อย่างสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้คน สิ่งเหล่านั้นล้วนเชื่อมโยงกับสิ่งทั้งหลายที่พวกเขามองเห็น

สิ่งทั้งหลายที่พวกเขาได้ยิน สิ่งทั้งหลายที่พวกเขาสัมผัส และสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาได้รับประสบการณ์

คนเราอาจกล่าวได้ว่ามนุษย์ทุกคนดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางสิ่งเหล่านี้

ไม่มีความสามารถที่จะหนีรอดหรือปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้นได้ต่อให้พวกเขาต้องการจะทำ

ก็ตาม เมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งเหล่านี้ มวลมนุษย์อับจนหนทาง

และทั้งหมดที่มนุษย์สามารถทำได้ก็คือถูกอิทธิพลครอบงำ ดัดเชื้อ ถูกควบคุม และถูกผูกมัดโดยสิ่งเหล่านั้น

มนุษย์ไร้พลังอำนาจที่จะปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากสิ่งเหล่านั้น

1. วิธีที่ชาตานใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ก่อนอื่น พวกเราจะคุยกันถึงความรู้ ความรู้คือบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่ เป็นบวกหรือไม่?

อย่างน้อยที่สุด ผู้คนคิดว่าความหมายแฝงของคำว่า “ความรู้” เป็นเชิงบวกมากกว่าเชิงลบ ดังนั้น

เหตุใดพวกเราจึงกำลังกล่าวถึงในที่นี้ว่าชาตานใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม?

ทฤษฎีวิวัฒนาการไม่ใช่แง่มุมหนึ่งของความรู้หรือ?

กฎวิทยาศาสตร์ของนิวตันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของความรู้หรือ?

แรงโน้มถ่วงของโลกก็เป็นส่วนหนึ่งของความรู้ด้วยมิใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น เหตุใดเล่า

ความรู้จึงถูกระบุรายการให้อยู่ท่ามกลางสิ่งทั้งหลายที่ชาตานใช้เพื่อทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม?

ธรรมชาติของพวกเจ้าในการนี้เป็นอย่างไร? ความรู้มีความจริงแม้สักเศษเสี้ยวหนึ่งในตัวมันหรือไม่? (ไม่มี)

เช่นนั้นแล้ว เนื้อแท้ของความรู้คืออะไร? ความรู้ทั้งหมดที่ผู้คนขนขวายได้เรียนรู้มันอยู่บนพื้นฐานของสิ่งใด?

มันอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีวิวัฒนาการใช่หรือไม่?

มิใช่ความรู้หรือที่มนุษย์ได้มาโดยผ่านทาง การสำรวจกัน และการรวมยอด บนพื้นฐานของความเห็น?

ความรู้ที่มีความเชื่อมโยงกับพระเจ้าบ้างหรือไม่? มันเชื่อมโยงกับการนมัสการพระเจ้าหรือไม่?

มันเชื่อมโยงกับความจริงหรือไม่? (ไม่) ดังนั้น ชาติานใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างไร?

เราเพิ่งกล่าวไปว่าไม่มีสิ่งใดจากความรู้ที่เชื่อมโยงกับการนมัสการพระเจ้าหรือกับความจริงเลย

ผู้คนบางคนคิดถึงมันเช่นนี้ว่า “ความรู้อาจไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับความจริง

แต่ถึงอย่างไรมันก็ไม่ได้ทำให้ผู้คนเสื่อมทราม” พรรคชนะของพวกเขาในเรื่องนี้เป็นอย่างไร?

เข้าได้รับการสอนด้วยความรู้ที่ว่าความสุขของบุคคลหนึ่งต้องสร้างขึ้นด้วยสองมือของพวกเขาเองใช่หรือไม่?

ความรู้สอนเจ้าว่าชะตากรรมของมนุษย์อยู่ในมือของเขาเองใช่หรือไม่? (ใช่) นี่เป็นการพุดคุยประเภทใด?

(มันเป็นการพุดคุยที่ชั่วร้าย) ถูกต้องที่สุด! มันเป็นการพุดคุยที่ชั่วร้าย! ความรู้เป็นเรื่องซับซ้อนที่จะสนทนากัน

เจ้าอาจกล่าวระบุอย่างเรียบง่ายว่าสาขาของความรู้ไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าความรู้

นั่นก็คือสาขาหนึ่งของความรู้ที่เรียนรู้บนพื้นฐานของการไม่นมัสการพระเจ้าและบนการไม่เข้าใจว่าพระเจ้าได้ท

รงสร้างทุกสรรพสิ่ง เมื่อผู้คนศึกษาความรู้ชนิดนี้ พวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าทรงมีอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง

พวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าทรงกำกับดูแลหรือบริหารจัดการทุกสรรพสิ่ง แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

ทั้งหมดที่พวกเขาทำก็คือการศึกษาวิจัยและสำรวจค้นคว้าความรู้สาขาวิชานั้นอย่างไม่มีจบ

และแสวงค้นคำตอบบนพื้นฐานของความรู้ อย่างไรก็ตาม

มันไม่ถูกหรือที่ว่าหากผู้คนไม่เชื่อในพระเจ้าและกลับไล่ตามเสาะหาการศึกษาวิจัยเท่านั้น

พวกเขาจะไม่มีวันพบเจอคำตอบที่แท้จริง? ทั้งหมดที่ความรู้สามารถมอบให้เจ้าได้ก็คือการทำมาหากิน

อาชีพการงาน รายได้ เพื่อที่เจ้าจะไม่ต้องหิวโหย แต่มันจะไม่มีวันทำให้เจ้านมัสการพระเจ้า

และมันจะไม่มีวันรักษาเจ้าให้ห่างจากความชั่ว ยิ่งเจ้าศึกษาความรู้มากขึ้น เจ้าจะยิ่งอยากเป็นกบฏต่อพระเจ้า

อยากให้พระเจ้าอยู่ภายใต้การศึกษาของเจ้า อยากทดลองพระเจ้า และอยากต้านทานพระเจ้ายิ่งขึ้น ดังนั้น บัดนี้

พวกเรามองเห็นว่าความรู้กำลังสอนสิ่งใดให้ผู้คน? ทั้งหมดก็คือปรัชญาของชาตานั้นเอง

ปรัชญาและกฎแห่งการอยู่รอดที่ชาติานเผยแพร่ไปท่ามกลางมนุษย์ที่เสื่อมทรามมีความสัมพันธ์อันใดกับความจ

ริงบ้างหรือไม่? สิ่งเหล่านั้นไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับความจริงเลย

และในข้อเท็จจริงแล้วเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความจริง ผู้คนมักกล่าวบ่อยครั้งว่า “ชีวิตคือการเคลื่อนที่” และ

“มนุษย์คือเหล็ก ข้าวคือเหล็กกล้า มนุษย์รู้สึกหิวอย่างรุนแรงหากเขาข้ามอาหารไปสักมื้อ”

คติพจน์เหล่านี้คือสิ่งใด? คติพจน์เหล่านี้เป็นเหตุผลวิบัติ

และการได้ยัณคติพจน์เหล่านี้ทำให้เกิดความรู้ลักษณะแฉ่ง ในสิ่งที่เรียกว่าความรู้ของมนุษย์นั้น

ชาติานได้หุบย้อมปรัชญาสำหรับการดำรงชีวิตของมันและการคิดของมันเอาไว้ไม่น้อยเลยทีเดียว

และขณะที่ชาติานทำการนี้ มันเปิดโอกาสให้มนุษย์นำการคิด ปรัชญา

และทัศนคติของมันไปใช้เพื่อที่มนุษย์อาจปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า

ปฏิเสธอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนือสรรพสิ่งและเหนือชะตากรรมของมนุษย์

ดังนั้นขณะที่การศึกษาของมนุษย์ก้าวหน้าไปและเขาได้รับความรู้มากขึ้น
เขารู้สึกว่าการดำรงอยู่ของพระเจ้ากลายเป็นคลุมเครือ และอาจถึงขั้นไม่รู้สึกรู้สีกต่อไปว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่
ขณะที่ชาดานได้เพิ่มทัศนคติ มโนคติที่หลงผิด และความคิดทั้งหลายเข้าไปในจิตใจของมนุษย์
มนุษย์ไม่ถูกทำให้เสื่อมทรามในช่วงระหว่างกระบวนการนี้หรือ? (ใช่)
ตอนนี้มนุษย์วางชีวิตของเขาบนพื้นฐานของสิ่งใด? เขากำลังดำรงชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความรู้ที่จริงๆ
ใช่หรือไม่? ไม่ มนุษย์กำลังวางชีวิตของเขาบนพื้นฐานของความคิด ทรศนะ
และปรัชญาของชาดานที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในความรู้เหล่านี้
นี่คือสิ่งที่ส่วนที่เป็นแก่นสารของการที่ชาดานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามเกิดขึ้น
นี่เป็นทั้งเป้าหมายของชาดานและวิธีการของมันในการทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

พวกเขาจะเริ่มด้วยการกล่าวถึงแง่มุมที่ผิวเผินที่สุดของความรู้
ไวยากรณ์และคำพูดในภาษาสามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้หรือไม่?
คำพูดสามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้หรือไม่? (ไม่ได้) คำพูดไม่สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้
คำพูดเป็นเครื่องมือที่ผู้คนใช้เพื่อพูดและคำพูดยังเป็นเครื่องมือที่ผู้คนใช้สื่อสารกับพระเจ้าอีกด้วย
ไม่ต้องกล่าวถึงว่าในปัจจุบัน ภาษาและคำพูดคือวิธีที่พระเจ้าทรงสื่อสารกับผู้คนด้วย คำพูดเป็นเครื่องมือ
และคำพูดเป็นสิ่งจำเป็น หนึ่งบอกหนึ่งเท่ากับสอง และสองคูณสองเท่ากับสี่ นี่ไม่ใช่ความรู้หรือ?
แต่การนี้สามารถทำให้เจ้าเสื่อมทรามได้หรือไม่? นี่เป็นความรู้ทั่วไป—มันเป็นรูปแบบที่ตายตัว—
และดังนั้นมันไม่สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้ ดังนั้น ความรู้ประเภทใดหรือที่ทำให้ผู้คนเสื่อมทราม?
ความรู้ที่ทำให้เสื่อมทรามคือความรู้ที่ระคนไปด้วยทัศนคติและความคิดของชาดาน
ชาดานพยายามที่จะพร้าฝั่ทัศนคติและความคิดเหล่านี้เข้าไปในมนุษยชาติโดยผ่านทางสื่อกลางของความรู้
ยกตัวอย่างเช่น ในบทความหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดผิดเกี่ยวกับคำที่เขียนขึ้นในตัวของมันเอง
ปัญหาอยู่ที่ทัศนคติและเจตนาของผู้เขียนตอนที่พวกเขาได้เขียนบทความนั้น
ตลอดจนเนื้อหาจากความคิดของพวกเขาด้วย เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายซึ่งมีจิตวิญญาณ
สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้ ยกตัวอย่างเช่น หากเจ้ากำลังดูรายการแสดงทางโทรทัศน์
สิ่งทั้งหลายประเภทใดในรายการนั้นหรือ ที่สามารถเปลี่ยนทรศนะของผู้คนได้? สิ่งที่คุณแสดงพูด
คำพูดในตัวของมันเองจะทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้หรือไม่? (ไม่) สิ่งทั้งหลายจำพวกใดที่จะทำให้ผู้คนเสื่อมทราม?
มันคงจะเป็นแก่นความคิดทั้งหลายและเนื้อหาของรายการแสดงนั้น
ซึ่งคงจะเป็นตัวแทนของทรศนะของผู้กำกับ
ข้อมูลที่พกพามาในทรศนะเหล่านี้สามารถแวงหัวใจและจิตใจของผู้คนได้ นั่นไม่ใช่นั่นหรือ?
บัดนี้พวกเขารู้แล้วว่าเรากำลังอ้างอิงถึงสิ่งใดในการเสวนาเกี่ยวกับการที่ชาดานใช้ความรู้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม

ม เจ้าจะไม่เข้าใจผิดแล้วใช่หรือไม่? ดังนั้น ครั้งต่อไปที่เจ้าอ่านนวนิยายสักเรื่องหรือบทความสักบทความ
เจ้าจะสามารถประเมินค่าได้ใช่หรือไม่ว่า ความคิดที่แสดงออกอยู่ในคำทั้งหลายที่เขียนไว้นั้น

จะทำให้มวลมนุษยชาติเสื่อมทรามหรือจะเป็นมีส่วนร่วมสนับสนุนต่อมนุษยชาติ? (ใช่ ได้เล็กน้อย)

นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ต้องศึกษาและได้รับประสบการณ์อย่างซ้ำๆ

และไม่ใช่ว่าบางสิ่งบางอย่างที่เข้าใจได้อย่างง่ายดายในทันที ยกตัวอย่างเช่น

เมื่อทำการวิจัยหรือศึกษาในสาขาวิชาหนึ่งของความรู้

แง่มุมในเชิงบวกบางอย่างของรู้นั้นอาจช่วยเจ้าให้เข้าใจความรู้ทั่วไปบางอย่างเกี่ยวกับสาขานั้น

ในขณะที่ยังทำให้เจ้าสามารถรู้ว่าผู้คนควรหลีกเลี่ยงสิ่งใดอีกด้วย จงดู “ไฟฟ้า” เป็นตัวอย่าง—

นี่เป็นสาขาหนึ่งของความรู้มีใช่หรือไม่?

เจ้าจะไม่เป็นคนไม่รู้เท่าทันหรือหากเจ้าไม่รู้ว่ไฟฟ้าสามารถช็อตและทำร้ายผู้คนได้?

แต่ทันทีที่เจ้าเข้าใจสาขาของรู้นี้ เจ้าก็จะไม่ประมาทในการสัมผัสกับวัตถุที่มีกระแสไฟฟ้า

และเจ้าก็จะรู้วิธีการที่จะใช้ไฟฟ้า เหล่านี้เป็นสิ่งเชิงบวกทั้งคู่

ตอนนี้เจ้าเข้าใจชัดเจนแล้วใช่หรือไม่กับสิ่งที่พวกเราได้สนทนากันมาในแง่ที่เกี่ยวกับวิธีที่ความรู้ทำให้ผู้คนเสื่อม
ทราม? มีความรู้อีกหลายชนิดที่ศึกษากันในโลกนี้

และพวกเจ้าต้องใช้เวลาเพื่อแยกความต่างของความรู้เหล่านั้นด้วยตัวพวกเจ้าเอง

2. วิธีที่ชาตนาใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

วิทยาศาสตร์คืออะไร? วิทยาศาสตร์มีเกียรติสูงในจิตใจของมนุษย์ทุกคนและถือว่าลุ่มลึกมีใช่หรือไม่?

เมื่อกล่าวถึงวิทยาศาสตร์ ผู้คนไม่รู้สึกรู้ว่า “นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เกินเอื้อมถึงสำหรับผู้คนธรรมดา

นี่เป็นหัวข้อที่นักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์เท่านั้นที่สามารถสัมผัสได้

นี่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราชาวบ้านธรรมดาทั่วไปแต่อย่างใด?”

มันมีความเชื่อมโยงอันใดกับผู้คนธรรมดาหรือไม่? (มี) ชาตนาใช้วิทยาศาสตร์ทำให้ผู้คนเสื่อมทรามอย่างไร?

ในการสนทนาของพวกเราตอนนี้ พวกเราจะพูดถึงสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนมักจะเผชิญในชีวิตของพวกเขาเองเท่านั้น

และไม่พูดถึงเรื่องอื่นๆ มีคำหนึ่งคือ “ยีน” เจ้าเคยได้ยินคำนี้หรือไม่? พวกเจ้าทุกคนคุ้นเคยกับคำนี้มีใช่หรือไม่?

ยีนไม่ได้ถูกค้นพบโดยผ่านทางวิทยาศาสตร์หรือ? อันที่จริงแล้วยีนมีความหมายต่อผู้คนอย่างไร?

ยีนไม่ได้ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าร่างกายเป็นสิ่งลึกลับหรือ? เมื่อผู้คนได้ถูกแนะนำให้รู้จักกับหัวข้อนี้

จะไม่มีผู้คนบางคน—โดยเฉพาะคนอยากรู้อยากเห็น—

ที่ต้องการจะรู้มากขึ้นและต้องการรายละเอียดมากขึ้นหรือ?

ผู้คนที่อยากรู้อยากเห็นเหล่านี้จะมุ่งเน้นพลังงานของพวกเขาไปกับหัวเรื่องนี้ และเมื่อพวกเขาไม่มีสิ่งอื่นใดให้ทำ

พวกเขาก็จะค้นคว้าหาข้อมูลในหนังสือและทางอินเทอร์เน็ตเพื่อเรียนรู้รายละเอียดที่มากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งนั้น

วิทยาศาสตร์คืออะไร? กล่าวตรงๆ ได้ว่า

วิทยาศาสตร์คือความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์อยากรู้อยากเห็น สิ่งทั้งหลายที่ยังไม่รู้ และพระเจ้าไม่ได้ตรัสบอกแก่พวกเขา

วิทยาศาสตร์คือความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งลึกลับทั้งหลายที่มนุษย์ต้องการสำรวจค้น

วงเขตของวิทยาศาสตร์คืออะไร? เจ้าสามารถกล่าวได้ว่ามันค่อนข้างกว้าง

มนุษย์ค้นคว้าและศึกษาทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสนใจ

วิทยาศาสตร์เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยรายละเอียดและกฎของสิ่งทั้งหลายเหล่านี้

และต่อมาเป็นการนำเสนอทฤษฎีที่เป็นไปได้ทั้งหลายซึ่งทำให้ทุกคนต้องคิดว่า

“นักวิทยาศาสตร์เหล่านี้เป็นเลิศจริงๆ! พวกเขารู้มากมายยิ่งนัก เพียงพอแล้วที่เข้าใจสิ่งเหล่านี้!”

พวกเขามีความเลื่อมใสอย่างมากให้แก่นักวิทยาศาสตร์มิใช่หรือ? ผู้คนที่ศึกษาวิจัยวิทยาศาสตร์

พวกเขามีทฤษฎีแบบใดกัน? พวกเขาไม่ต้องการศึกษาวิจัยจักรวาล

ศึกษาวิจัยสิ่งลึกลับทั้งหลายในสาขาวิชาที่พวกเขาสนใจหรือ? บทวาทที่สุดท้ายของการนี้เป็นอย่างไร?

ในวิทยาศาสตร์บางอย่าง ผู้คนได้บทสรุปของพวกเขาด้วยการคาดคะเน และในด้านอื่นๆ

พวกเขาพึ่งพาประสบการณ์แบบมนุษย์เพื่อให้ได้บทสรุป ถึงกระนั้นในสาขาอื่นๆ ของวิทยาศาสตร์

ผู้คนก็มาถึงบทสรุปของพวกเขาบนพื้นฐานของการสังเกตการณ์เชิงประวัติศาสตร์หรือทางภูมิหลัง

นี่ไม่ใช่วิทยาศาสตร์หรือ? ดังนั้นวิทยาศาสตร์ทำอะไรให้ผู้คนหรือ?

สิ่งที่วิทยาศาสตร์ทำก็แค่เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนมองเห็นวัตถุในโลกทางกายภาพ

และเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์

แต่มันไม่สามารถทำให้มนุษย์สามารถมองเห็นธรรมชาติที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่ง มนุษย์ดูเหมือนว่าจะหาคำตอบในวิทยาศาสตร์

แต่คำตอบเหล่านั้นน่าฉงนฉงายและนำมาเพียงความพึงพอใจชั่วคราวเท่านั้น

ความพึงพอใจที่ทำหน้าที่เพียงเพื่อจำกัดขอบเขตหัวใจของมนุษย์ไว้กับโลกทางวัตถุเท่านั้น

มนุษย์รู้สึกว่าเขาได้รับคำตอบจากวิทยาศาสตร์แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดประเด็นปัญหาใดขึ้นก็ตาม

พวกเขาใช้ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ของพวกเขาเป็นพื้นฐานเพื่อพิสูจน์และยอมรับประเด็นปัญหานั้น

หัวใจมนุษย์กลายเป็นถูกรอบงำด้วยวิทยาศาสตร์และถูกมันล่อลวงจนถึงจุดที่มนุษย์ไม่มีจิตใจอีกต่อไปที่จะรู้จัก

พระเจ้า นมัสการพระเจ้า และเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งมาจากพระเจ้าและว่ามนุษย์ควรมองที่พระองค์เพื่อหาคำตอบ

นี่ไม่ใช่วิทยาศาสตร์หรือ? ยิ่งบุคคลหนึ่งเชื่อในวิทยาศาสตร์มากขึ้นเท่าใด

พวกเขาก็จะยิ่งกลายเป็นไร้สาระมากขึ้นเท่านั้น โดยเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีทางออกเชิงวิทยาศาสตร์

ว่าการศึกษาวิจัยสามารถแก้ปัญหาได้ทุกสิ่ง

พวกเขาไม่แสวงหาพระเจ้าและพวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่
แม้กระทั่งผู้คนบางคนที่ได้ติดตามพระเจ้ามาเป็นเวลาหลายปีแล้วก็จะไปศึกษาวิจัยแบบที่เรีตามอำเภอใจ
หรือมองหาข้อมูลบางอย่างเพื่อเป็นคำตอบแก่ประเด็นปัญหาหนึ่ง
ผู้คนเช่นนั้นไม่มองประเด็นเหล่านั้นจากมุมมองของความจริง
และในกรณีส่วนใหญ่พวกเขาต้องการที่จะพึ่งพาพระชนะหรือความรู้ทางวิทยาศาสตร์หรือทางออกเชิงวิทยาศาสตร์
เพื่อแก้ไขปัญหา พวกเขาไม่พึ่งพาพระเจ้าและพวกเขาไม่แสวงหาพระเจ้า
ผู้คนเยี่ยงนี้มีพระเจ้าในหัวใจของพวกเขาหรือไม่? (ไม่มี)
มีแม้กระทั่งผู้คนบางคนที่ต้องการศึกษาวิจัยพระเจ้าในบางหนทางในขณะที่พวกเขาศึกษาวิทยาศาสตร์
ยกตัวอย่างเช่น มีผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาหลายคนที่ได้ไปยังภูเขาที่เรือใหญ่ได้มาหยุดพัก
และด้วยเหตุนี้พวกเขาได้พิสูจน์การมีอยู่ของเรือใหญ่นั้น
แต่ในการปรากฏของเรือใหญ่นั้นพวกเขามองไม่เห็นการดำรงอยู่ของพระเจ้า
พวกเขาเพียงแต่เชื่อในเรื่องราวและประวัติศาสตร์เท่านั้น
นี่คือผลลัพธ์ของการที่พวกเขาศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์และศึกษาโลกทางวัตถุ
หากเจ้าศึกษาวิจัยสิ่งทั้งหลายทางวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นจุลชีววิทยา ดาราศาสตร์ หรือภูมิศาสตร์
เจ้าจะไม่มีวันพบผลลัพธ์ที่กำหนดพิจารณาว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่หรือว่าพระองค์ทรงมีอธิปไตยเหนือทุกสรรพ
สิ่ง ดังนั้นวิทยาศาสตร์ทำสิ่งใดเพื่อมนุษย์เล่า? มันมิได้ทำให้มนุษย์มีระยะห่างจากพระเจ้าหรือหรือ?
มันมิได้เป็นเหตุให้ผู้คนนำพระเจ้ามาอยู่ภายใต้การศึกษาทั้งหลายหรือหรือ?
มันมิได้ทำให้ผู้คนกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือหรือ? (ใช่แล้ว) ดังนั้น
ชาตานต้องการใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างไร?
ชาตานมิได้ต้องการที่จะใช้บทสรุปทางวิทยาศาสตร์มาหลอกลวงผู้คนและทำให้พวกเขามึนชา
และใช้คำตอบที่กำกวมกุมหัวใจของผู้คนเอาไว้เพื่อที่พวกเขาจะไม่เสาะหาหรือเชื่อในการดำรงอยู่ของพระเจ้าหรือ
หรือ? (ใช่แล้ว) ดังนั้น
นี่คือเหตุผลที่เราพูดว่าวิทยาศาสตร์คือหนึ่งในหนทางทั้งหลายที่ชาตานใช้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม

3. วิธีที่ชาตานใช้วัฒนธรรมตามประเพณีเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

สิ่งทั้งหลายมากมายที่ถือว่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมตามประเพณีนั้น มีอยู่หรือว่าไม่มี? (มี)
“วัฒนธรรมตามประเพณี” นี้หมายถึงสิ่งใด? บางคนพูดว่ามันถูกส่งผ่านลงมาจากบรรพบุรุษ—นี่คือแง่มุมหนึ่ง
ตั้งแต่ปฐมกาล วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียม คติพจน์ และกฎเกณฑ์ทั้งหลายได้ถูกส่งผ่านลงมาจากในครอบครัว
กลุ่มชาติพันธุ์ และแม้กระทั่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด
และสิ่งเหล่านั้นได้กลายเป็นถูกปลูกฝังอยู่ในความคิดของผู้คน

ผู้คนพิจารณาว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นส่วนที่ขาดเสียไม่ได้ในชีวิตของพวกเขาและถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นกฎเกณฑ์
โดยถือปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นเสมือนว่ามันเป็นชีวิตเสียเอง แท้จริงแล้ว

พวกเขาไม่เคยต้องการเปลี่ยนแปลงหรือทอดทิ้งสิ่งเหล่านี้เลย

เพราะสิ่งเหล่านั้นถูกส่งผ่านลงมาจากบรรพบุรุษของพวกเขา มีแง่มุมอื่นๆ

เกี่ยวกับวัฒนธรรมตามประเพณีที่ขุดฝังอยู่ในกระดูกคำของผู้คน

เช่นเดียวกับสิ่งทั้งหลายที่ส่งผ่านลงมาจากขงจื้อและเม่งจื้อ และสิ่งทั้งหลายที่ลัทธิเต๋าและลัทธิขงจื้อสอนแก่ผู้คน
นี่ไม่ใช่เช่นนั้นหรือ? วัฒนธรรมตามประเพณีนั้นรวมสิ่งใดไว้บ้าง?

มันรวมถึงวันหยุดนักขัตฤกษ์ที่ผู้คนเฉลิมฉลองหรือไม่? ยกตัวอย่างเช่น เทศกาลฤดูใบไม้ผลิ เทศกาลโคมไฟ

วันเซ็งเม้ง เทศกาลไหว้ข่มข่าง ตลอดจนเทศกาลสารทจีน เทศกาลไหว้พระจันทร์

บางครอบครัวถึงขั้นเฉลิมฉลองวันที่ผู้อาวุโสสัมฤทธิ์ถึงวัยเฉพาะ

หรือเมื่อลูกหลานมีอายุถึงหนึ่งเดือนหรือหนึ่งร้อยวัน และอื่นๆ เหล่านี้คือวันหยุดนักขัตฤกษ์ตามประเพณีทั้งสิ้น
วัฒนธรรมตามประเพณีไม่ใช่เป็นฐานที่มาของวันหยุดนักขัตฤกษ์เหล่านี้หรือ?

แก่นของวัฒนธรรมตามประเพณีคือสิ่งใด? มันมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้าหรือไม่?

มันมีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับการบอกให้ผู้คนปฏิบัติความจริงหรือไม่?

มีวันหยุดนักขัตฤกษ์ใดเพื่อให้ผู้คนถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า ไปยังแท่นบูชาพระเจ้า

และรับคำสอนของพระองค์บ้างหรือไม่? มีวันหยุดนักขัตฤกษ์เยี่ยงนี้บ้างหรือไม่? (ไม่มี)

ผู้คนทำสิ่งใดในวันหยุดทั้งหมดเหล่านี้? ในยุคสมัยใหม่

วันหยุดเหล่านั้นถูกมองว่าเป็นวาระโอกาสสำหรับการกิน การดื่ม และความสนุกสนาน

แหล่งกำเนิดใดเป็นฐานที่มาวัฒนธรรมตามประเพณี? วัฒนธรรมตามประเพณีมาจากผู้ใด? (ชาตาน)

มันมาจากชาตาน เบื้องหลังฉากของวันหยุดตามประเพณีเหล่านี้ ชาตานปลุกฝังบางสิ่งเฉพาะในตัวมนุษย์

สิ่งเหล่านี้คือสิ่งใด? การทำให้แน่ใจว่าผู้คนจะจดจำบรรพบุรุษของพวกเขาคือหนึ่งในสิ่งเหล่านั้นใช่หรือไม่?

ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงระหว่างวันเซ็งเม้ง

ผู้คนปักกวาดเช็ดถูสุสานและถวายเครื่องบูชาแก่บรรพบุรุษของพวกเขา เพื่อให้ไม่ลืมบรรพบุรุษของพวกเขา

อีกทั้งชาตานยังทำให้แน่ใจด้วยว่าผู้คนจะจดจำการเป็นคนรักชาติ ซึ่งตัวอย่างของการนี้ก็คือเทศกาลไหว้ข่มข่าง

แล้วเทศกาลไหว้พระจันทร์คือสิ่งใด? (งานรวมญาติ) ภูมิหลังของการรวมญาติคือสิ่งใด?

สิ่งใดคือเหตุผลสำหรับการนี้? มันเป็นไปเพื่อสื่อสารและเชื่อมโยงกันทางอารมณ์

แน่นอนว่าไม่ว่าจะเป็นการฉลองวันส่งท้ายปีเก่าทางจันทรคติหรือเทศกาลโคมไฟ

มีหนทางมากมายในการบรรยายเหตุผลเบื้องหลังการฉลองเหล่านี้ ไม่ว่าคนเราจะบรรยายเหตุผลเหล่านั้นอย่างไร

แต่ละเหตุผลคือหนทางที่ชาตานปลุกฝังปรัชญาของมันและความคิดของมันในตัวผู้คน

เพื่อที่พวกเขาจะไกลห่างไปจากพระเจ้าและไม่รู้ว่ามิพระเจ้า

และถวายเครื่องบูชาให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขาหรือไม่ก็แก่ซาตาน หรือกิน ดื่ม

และมีความสุขสนุกสนานกันเพื่อประโยชน์ของความอยากได้อะไรก็มีแห่งเนื้อหนัง

ขณะที่มีการฉลองวันหยุดเหล่านี้แต่ละวัน

ความคิดและทรศนะของซาตานก็ถูกปลูกฝังลงในจิตใจของผู้คนโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว

เมื่อผู้คนมีอายุถึงสี่สิบปี ห้าสิบปี หรือแม้กระทั่งมีอายุมากขึ้น

ความคิดและทัศนคติเหล่านี้ของซาตานก็ได้หยั่งรากฝังลงในหัวใจของพวกเขาแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น

ผู้คนทำงานสุดกำลังของพวกเขาเพื่อถ่ายทอดแนวคิดเหล่านี้ต่อไปยังคนรุ่นต่อไปไม่ว่าจะถูกหรือผิด

โดยไม่เลือกหน้าและโดยไม่มีข้อสงสัย นี่ไม่ใช่ว่ามันดีหรือ? (ใช่แล้ว)

วัฒนธรรมตามประเพณีและวันหยุดนักขัตฤกษ์เหล่านี้ทำให้ผู้คนเสื่อมทรามอย่างไร? เข้าใจหรือไม่?

(ผู้คนกลายเป็นถูกกักขังและถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์ของประเพณีเหล่านี้

จนกระทั่งพวกเขาไม่มีเวลาหรือพลังงานที่จะแสวงหาพระเจ้า) นี่เป็นหนึ่งในแง่มุม ยกตัวอย่างเช่น

ทุกคนฉลองในช่วงระหว่างตรุษจีน—หากเจ้าไม่ฉลองมัน เจ้าจะไม่รู้สึกเศร้าใจหรือ?

มีความเชื่อเหนือธรรมชาติที่เจ้ายึดถือในหัวใจของเจ้าบ้างหรือไม่? เจ้าอาจจะรู้สึก “ฉันไม่ได้ฉลองปีใหม่

และในเดือนวันตรุษจีนเป็นวัน ไม่ดี ตลอดทั้งปีที่เหลือก็จะไม่ดีไปด้วย” ใช่หรือไม่?

เจ้าจะรู้สึกไม่สบายใจและกลัวอยู่บ้างนิดหน่อยมิใช่หรือ?

มีแม้กระทั่งผู้คนบางคนที่ไม่ได้ทำเครื่องบูชาให้บรรพบุรุษของพวกเขาหลายปี และผู้ซึ่งงู?

ก็ฝันว่าคนที่ตายไปแล้วมาขอเงินจากพวกเขา พวกเขาจะรู้สึกอย่างไร?

“น่าเศร้าอะไรเช่นนี้ที่ตอนนี้บุคคลผู้นี้จำเป็นต้องใช้เงิน! ฉันจะเผาเงินกระดาษให้พวกเขาบ้าง หากฉันไม่ทำ

นั่นคงจะไม่ถูกต้องแน่ มันอาจจะทำให้เกิดปัญหากับพวกเราคนที่ยังมีชีวิตอยู่—

ใครจะบอกได้ว่าโชคร้ายจะกระหน่ำมาเมื่อไหร่?” พวกเขาจะมีเค้าเมฆเล็กๆ

นี้แห่งความเกรงกลัวและความกังวลในหัวใจของพวกเขาอยู่เสมอ ใครให้ความกังวลนี้แก่พวกเขา? (ซาตาน)

ซาตานคือแหล่งกำเนิดของความกังวลนี้

นี่ไม่ใช่หนึ่งในหลายหนทางที่ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามหรือ?

มันใช้วิธีการและข้ออ้างทั้งหลายเพื่อควบคุมเจ้า เพื่อขู่เจ้า และเพื่อผูกมัดเจ้า

จนเจ้าตกอยู่ในความงุนงงและยอมแพ้และนบนอบต่อมัน นี่คือนิสัยที่ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

บ่อยครั้งเมื่อผู้คนอ่อนแอหรือเมื่อพวกเขาไม่ตระหนักรู้เต็มที่ถึงสถานการณ์

พวกเขาอาจทำบางสิ่งบางอย่างโดยไม่ตั้งใจในหนทางที่สับสนปนเป กล่าวคือ

พวกเขาตกอยู่ในเงื้อมมือของซาตานโดยไม่ตั้งใจและอาจจะกระทำการโดยไม่รู้ตัว

อาจจะทำสิ่งทั้งหลายโดยไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ นี่คือนหนทางที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
ถึงขั้นมีผู้คนจำนวนไม่น้อยเลยที่เดิยวที่ตอนนี้งเลที่จจะแยกไปจากวัฒนธรรมตามประเพณีที่หยั่งรากลึก
ผู้ที่เพียงไม่สามารถละวางมันได้

โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาอ่อนแอและนึ่งเลยเสียนพวกเขาปรารถนาที่จะฉลองวันหยุดประเภทเหล่านี้และพวกเขา
ปรารถนาที่จะพบกับชาตานและทำให้ชาตานพึงพอใจอีกครั้ง เพื่อนำความชื่นมาสู่หัวใจของพวกเขา
ภูมิหลังของวัฒนธรรมตามประเพณีคือสิ่งใด? มื่อสิดำของชาตานกำลังชักใยอยู่เบื้องหลังฉากเหล่านี้ใช่หรือไม่?
ธรรมชาติชั่วของชาตานกำลังบงการและควบคุมอยู่ใช่หรือไม่?

ชาตานมีอิทธิพลควบคุมเหนือทั้งหมดนี้ใช่หรือไม่? (ใช่)

เมื่อผู้คนดำรงชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมตามประเพณีหนึ่งและฉลองวันหยุดตามประเพณีประเภทเหล่านี้
พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่านี่คือสภาพแวดล้อมที่พวกเขากำลังถูกชาตานหลอกและทำให้เสื่อมทราม
และที่มากกว่านั้นก็คือ

พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพวกเขามีความสุขที่ถูกชาตานหลอกและทำให้เสื่อมทราม? (ได้)

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขำทุกคนยอมรับ คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขำรู้ดี

4. วิธีที่ชาตานใช้ความเชื่อเหนือธรรมชาติเพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม

พวกเขำคุ้นเคยกับคำว่า “ความเชื่อเหนือธรรมชาติ” ใช่มัหม?

มีความเชื่อมโยงบางอย่างระหว่างความเชื่อเหนือธรรมชาติกับวัฒนธรรมตามประเพณี

แต่พวกเราจะไม่พูดถึงเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นในวันนี้ ในทางกลับกัน

เราจะเสวนาถึงรูปแบบของความเชื่อเหนือธรรมชาติที่เผชิญกันโดยทั่วไปมากที่สุด นั่นคือ การดูดวง

การทำนายโชคชะตา การจูดรูป และการนัมัสการพระพุทเจ้า ผู้คนบางคนฝึกดูดวง คนอื่นๆ

นัมัสการพระพุทเจ้าและจูดรูป ในขณะที่คนอื่นๆ ได้อ่านโชคชะตาของพวกเขำ

หรือให้ใครบางคนอ่านโหงวเฮ้งของพวกเขำแล้วบอกโชคชะตาของพวกเขำในหนทางนี้

พวกเขำก็คนที่ได้เคยรับการทำนายโชคชะตาหรืออ่านโหงวเฮ้ง? นี่คือนบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนสนใจมิใช่หรือไม่?

(ใช่) เพราะเหตุใดเล่า? ผู้คนจะได้รับประโยชน์จำพวกใดจากการทำนายโชคชะตาและการดูดวง?

พวกเขำได้รับความพึงพอใจประเภทใดจากการนั้น? (ความอยากรู้อยากเห็น)

มันเป็นแค่ความอยากรู้อยากเห็นกระนั้นหรือไม่? เท่าที่เราเห็น มันไม่จำเป็นว่าต้องเป็นเช่นนั้น

เป้าหมายของการดูดวงและการทำนายโชคชะตาคือสิ่งใด? เหตุใดต้องทำการดูดวง?

นั่นไม่ใช่เพื่อมองเห็นอนาคตหรือ? ผู้คนบางคนอ่านโหงวเฮ้งเพื่อทำนายอนาคต คนอื่นๆ

ทำเพื่อดูว่าพวกเขำจะมีโชคหรือไม่ ผู้คนบางคนทำเพื่อดูว่าชีวิตแต่งงานของพวกเขำจะเป็นเช่นไร

และกระนั้นคนอื่นๆ ก็ทำเพื่อดูว่าปีหน้าจะนำโชคลาภใดมาให้

ผู้คนบางคนอ่านโหราศาสตร์เพื่อดูว่าความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของพวกเขาและของบุตรชายหรือบุตรสาวของพวกเขาจะเป็นอย่างไร และนักธุรกิจบางคนทำเพื่อดูว่าพวกเขาจะหาเงินได้มากเพียงใด

โดยแสวงหาคำแนะนำของคนอ่านโหราศาสตร์ว่าพวกเขาควรจะใช้การกระทำใด ดังนั้น

การนี้ทำไปเพียงเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นใช่หรือไม่?

เมื่อผู้คนรับการอ่านโหราศาสตร์ของพวกเขาหรือทำสิ่งทั้งหลายจำพวกเหล่านี้

นั่นก็เพื่อไปเพื่อประโยชน์ส่วนบุคคลในอนาคตของพวกเขาเอง

พวกเขาเชื่อว่าทั้งหมดนี้เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับชะตากรรมของพวกเขาเอง สิ่งใดจากการนี้บ้างที่มีประโยชน์?

(ไม่มี) เหตุใดมันจึงไม่มีประโยชน์? มันไม่ใช่สิ่งที่ดีหรือที่ได้รับความรู้บางอย่างโดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้?

การปฏิบัติทั้งหลายเหล่านี้อาจช่วยให้เจ้ารู้ว่าปัญหาอาจจะเกิดขึ้นเมื่อใด

และหากเจ้าเรียนรู้เกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น เจ้าจะสามารถหลีกเลี่ยงมันได้ไม่ใช่หรือ?

หากเจ้ารับการทำนายโชคชะตา

นั่นอาจจะแสดงให้เห็นวิธีที่จะค้นพบเส้นทางซึ่งถูกต้องที่จะออกไปจากวงกตปริศนา

เพื่อที่เจ้าอาจจะได้ชื่นชมกับโชคดีในปีข้างหน้าและได้มามีความสุขในโภคทรัพย์ยิ่งใหญ่โดยผ่านทางธุรกิจของเจ้า ดังนั้น มันมีหรือมันไม่มีประโยชน์เล่า? ไม่ว่ามันจะมีประโยชน์หรือไม่ ก็ไม่มีความเชื่อมโยงกับพวกเรา

และการสามัคคีธรรมของพวกเราวันนี้จะไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อนี้

ชาตานิใช้ความเชื่อเหนือธรรมชาติเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างไรหรือ?

ผู้คนล้วนต้องการรู้โชคชะตาของตนเอง ดังนั้น

ชาตานิจึงหาประโยชน์จากความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขาเพื่อชักนำพวกเขา ผู้คนเข้ามาพัวพันในการดูวง

การทำนายโชคชะตา และการอ่านโหราศาสตร์เพื่อที่จะเรียนรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเขาในอนาคต

และถนนประเภทใดที่ทอดอยู่ข้างหน้า อย่างไรก็ตาม ในที่สุด

โชคชะตาและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ที่ผู้คนเป็นกังวลถึงยังนักนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของผู้ใดเล่า?

(ในพระหัตถ์ของพระเจ้า) สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า โดยการใช้วิธีการเหล่านี้

ชาตานิต้องการให้ผู้คนรู้สิ่งใด?

ชาตานิต้องการที่จะใช้การอ่านโหราศาสตร์และการทำนายโชคชะตาเพื่อบอกกับผู้คนว่ามັນรู้โชคชะตาในอนาคตของพวกเข

องพวกเขา และว่ามັນไม่เพียงแค่ว่ารู้สิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังควบคุมสิ่งเหล่านั้นด้วย

ชาตานิต้องการที่จะใช้ข้อได้เปรียบจากโอกาสนี้และใช้วิธีการนี้เพื่อควบคุมผู้คน

จนกระทั่งผู้คนมีความเชื่อในตัวเองแบบไม่ลืมหูลืมตาและเชื่อฟังทุกคำพูดของมັນ ยกตัวอย่างเช่น

หากเจ้ารับการอ่านโหราศาสตร์

หากหมอดูหลับตาของเขาและบอกเจ้าถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นกับเจ้าในไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมาด้วยความกร

จะอ้างเงี่ยงอย่างเพียบพร้อม เจ้าจะรู้สึกอย่างไรภายใน? เจ้าจะรู้สึกในทันทีว่า “เขาช่างถูกต้องแม่นยำยิ่งนัก!
ฉันไม่เคยบอกอดีตของฉันแก่ผู้ใดมาก่อน เขาู้เกี่ยวกับมัน ได้อย่างไรนี้? ฉันเลื่อมใสหมอดูคนนี้จริงๆ!”

สำหรับชาตานั้นแล้ว มันไม่ใช่ภัยตายเหลือเกินหรือที่เจ้าจะรู้สึกของเจ้า?

พระเจ้าได้ทรงนำเจ้ามาถึงที่ที่เจ้าอยู่ในวันนี้

และตลอดเวลานั้นชาตนั้นก็ทำให้ผู้คนเลื่อมทรมและติดตามเจ้ามาโดยตลอด

ช่วงตอนในหลายทศวรรษของชีวิตของเจ้าไม่มีความหมายใดต่อชาตนั้น

และไม่ลำบากยากเย็นสำหรับชาตนั้นเลยที่จะรู้สิ่งต่างๆ เหล่านี้

เมื่อเจ้าเรียนรู้ว่าทั้งหมดที่ชาตนั้นถูกต้องแม่นยำ เจ้าจะไม่มอบหัวใจของเจ้าให้มันหรือ?

เจ้าไม่ใช่กำลังพึ่งพาอาศัยมันในการควบคุมอนาคตของเจ้าและโชคชะตาของเจ้าหรือ? ในทันทีนั้น

หัวใจของเจ้าจะรู้สึกนับถือหรือเคารพมันอยู่บ้าง และสำหรับผู้คนบางคนนั้น

ดวงจิตของพวกเขาอาจจะถูกมันกลืนไปแล้วตรงจุดนี้ และเจ้าจะถามหมอดูทันทีว่า “ฉันควรทำอะไรต่อไป?

ฉันควรหลีกเลี่ยงสิ่งใดในปีที่จะมาถึงนี้? ฉันต้องไม่ทำอะไรบ้าง?” และต่อมา เขาจะพูดว่า “เจ้าต้องไม่ไปที่นั่น

เจ้าต้องไม่ทำการนี้ ต้องไม่สวมเสื้อผ้าสีนั้นสีนี้ เจ้าควรไปสถานที่นั้นๆ ให้น้อยลง ทำสิ่งนั้นๆ ให้มากขึ้น...”

เจ้าจะไม่รับเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาพูดไว้กับหัวใจในทันทีหรือ?

เจ้าจะจดจำคำพูดของเขาเร็วกว่าพระวจนะของพระเจ้า

เหตุใดเจ้าจึงจะจดจำสิ่งเหล่านั้นอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้? เพราะเจ้าคงจะต้องการพึ่งพาชาตนั้นเพื่อ โชคดี

นี้ไม่ใช่เวลาที่มันยึดหัวใจของเจ้าหรือ? เมื่อการทำนายของมันเป็นจริง ครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้าจะไม่ต้องการตรงกลับไปที่นั่นเพื่อค้นหาวาปีต่อไปจะนำพาโชคชะตาใดมากระนั้นหรือ? (ใช่)

เจ้าคงจะทำสิ่งใดก็ตามที่ชาตนั้นบอกให้เจ้าทำและเจ้าคงจะหลีกเลี่ยงสิ่งทั้งหลายที่มันบอกให้หลีกเลี่ยง

ในหนทางนี้ เจ้าไม่ใช่กำลังเชื่อฟังสิ่งทั้งหลายที่มันพูดหรือ? เจ้าจะตกไปสู่อ้อมกอดของมัน ถูกหลอกลวง

และมาอยู่ภายใต้การควบคุมของมันอย่างรวดเร็วมาก การนี้เกิดขึ้นเพราะเจ้าเชื่อว่าสิ่งที่มันพูดเป็นความจริง

และเพราะเจ้าเชื่อว่ามันรู้เกี่ยวกับชีวิตในอดีตของเจ้า ชีวิตของเจ้าในตอนนี และสิ่งที่อนาคตจะนำมา

นี่คือวิธีการที่ชาตนั้นใช้เพื่อควบคุมผู้คน แต่ในความเป็นจริงนั้น ผู้ใดหรือคือผู้ควบคุมจริงๆ?

พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นผู้ควบคุม ไม่ใช่ชาตนั้น

ชาตนั้นแค่กำลังใช้ลูกเล่นอันหลักแหลมของมันในกรณีนี้เพื่อใช้เล่ห์เหลี่ยมกับผู้คนที่ไม่รู้เท่าทัน

ใช้เล่ห์เหลี่ยมกับผู้คนที่ยังแค่มองเห็นโลกทางวัตถุเท่านั้น ให้มาเชื่อและพึ่งพามัน เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจึงตกอยู่ในเงื้อมมือของชาตนั้นและเชื่อคำพูดทุกคำของมัน

แต่ชาตนั้นเคยลบลายกำมือของมันหรือไม่เมื่อผู้คนต้องการที่จะเชื่อและติดตามพระเจ้า? ชาตนั้นไม่เคยทำเช่นนั้น

ในสถานการณ์นี้ ผู้คนกำลังตกอยู่ในเงื้อมมือของชาตนั้นจริงๆ ใช่หรือไม่? (ใช่)

พวกเราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพฤติกรรมของชาตานในด้านนี้ช่างไร้ยางอาย? (ได้)

เหตุใดพวกเราจึงกล่าวเช่นนั้นได้? เพราะเหล่านี้คือชั้นเชิงที่ฉ้อฉลและหลอกลวง

ชาตานไร้ยางอายและชักนำให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดไปว่ามันควบคุมทุกอย่างเกี่ยวกับพวกเขาและว่ามันควบคุมชะตากรรมจริงๆ ของพวกเขา การนี้เป็นเหตุให้ผู้คนที่ไม่รู้เท่าทันเชื่อฟังมันอย่างสิ้นเชิง

พวกเขาถูกลอกด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ ผู้คนก็กราบไหว้ลงต่อหน้ามันในความมึนงงของพวกเขา ดังนั้นชาตานใช้วิธีการแบบใด มันพูดสิ่งใดเพื่อทำให้เจ้าเชื่อในมัน? ยกตัวอย่างเช่น

เจ้าอาจไม่ได้บอกชาตานว่ามีกี่คนในครอบครัวของเจ้า แต่มันอาจจะยังคงสามารถบอกเจ้าได้ว่ามีกี่คนและบอกอายุบิดามารดาและลูกหลานของเจ้า

ถึงแม้เจ้าอาจจะได้มีความสงสัยและกังขาเกี่ยวกับชาตานมาก่อนหน้านี้ แต่หลังจากได้ยินมันพูดสิ่งเหล่านี้เมื่อนั้นเจ้าจะไม่รู้สึกว่ามันน่าเชื่อมากขึ้นสักเล็กน้อยหรือ? เมื่อนั้นชาตานอาจจะพูดว่า

งานนั้นลำบากยากเย็นสำหรับเจ้าเพียงใดในช่วงนี้

ว่าผู้บังคับบัญชาของเจ้าไม่ให้การยอมรับแก่เจ้าอย่างที่เจ้าสมควรได้รับ และทำงานขัดแย้งกับเจ้าอยู่เสมอและอื่นๆ หลังจากได้ยินการนั้นแล้ว เจ้าคงจะคิดว่า “นั่นถูกต้องไม่มีผิด!

สิ่งทั้งหลายในเรื่องงานไม่ได้ราบรื่นเลย” ดังนั้นเจ้าคงจะเชื่อชาตานมากขึ้นนิดหน่อย

ต่อมามันคงจะพูดสิ่งอื่นบางอย่างเพื่อหลอกลวงเจ้า ทำให้เจ้าเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้นไปอีก

เจ้าคงจะพบทีละเล็กทีละน้อยว่าตัวเจ้าเองไม่สามารถต้านทานหรือยังคงสงสัยมันได้อีกต่อไป

ชาตานแค่ใช้เล่ห์เหลี่ยมขบข้อยไม่กี่อย่าง แม้กระทั่งเล่ห์เหลี่ยมสัพเพเหระ

และทำให้เจ้าประหลาดใจสับสนในหนทางนี้ เมื่อเจ้ากลายเป็นประหลาดใจสับสน

เจ้าจะไม่สามารถระลึกได้ว่าตัวเจ้านั้นอยู่ตำแหน่งแห่งหนใดกันแน่ เจ้าจะทำอะไรไม่ถูก

และเจ้าจะเริ่มทำตามสิ่งที่ชาตานพูด นี่คือการ “อันปราคาบเรื่อง” ที่ชาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามซึ่งทำให้เจ้าตกไปอยู่ในกับดักของมันและถูกมันล่อลวงโดยไม่รู้ตัว

ชาตานบอกเจ้าไม่กี่อย่างที่ผู้คนจินตนาการว่าดี และต่อมามันบอกเจ้าว่าให้ทำสิ่งใดและให้หลีกเลี่ยงสิ่งใด

นี่คือวิธีที่เจ้าถูกทำให้หลงกลโดยไม่รู้ตัว ทันทีที่เจ้าตกหลุมกลลวงนั้น สิ่งทั้งหลายจะแยกยากสำหรับเจ้า

เจ้าจะคิดถึงสิ่งที่ชาตานพูดและสิ่งที่มันบอกให้เจ้าทำอยู่เบื้องนิคย์ และเจ้าจะไม่รู้ตัวว่าถูกมันครอบงำ

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? นั่นเป็นเพราะมวลมนุษยชาติพร่องความจริง

และดังนั้นจึงไม่สามารถที่จะตั้งมั่นและต้านทานการล่อลวงและการทดลองของชาตานได้

เมื่อเผชิญหน้ากับความชั่วของชาตานและการหลอกลวง การหักหลัง และความคิดร้ายของมัน

มวลมนุษยชาตไม่รู้เท่าทัน ไม่เป็นผู้ใหญ่ และอ่อนแอ มิใช่หรือ?

นี่ไม่ใช่หนึ่งในหนทางที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามหรือ? (ใช่)

มนุษย์ถูกหลอกและถูกใช้เล่ห์เหลี่ยมที่ละเอียดถี่ถ้วนด้วยวิธีการหลากหลายของซาตานโดยไม่รู้ตัว เพราะพวกเขาขาดพร่องความสามารถในการแยกความต่างระหว่างด้านบวกและด้านลบ พวกเขาขาดพร่องวุฒิภาวะนี้และความสามารถที่จะมีชัยเหนือซาตาน

5. วิธีที่ซาตานใช้กระแสนิยมทางสังคมเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

กระแสนิยมทางสังคมได้มาขึ้นเมื่อใด? สิ่งเหล่านั้นเพียงแค่มียูในปัจจุบันนี้เท่านั้นหรือ?

คนเราสามารถพูดได้ว่ากระแสนิยมทางสังคมเกิดขึ้นเมื่อซาตานเริ่มทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม

กระแสนิยมทางสังคมรวมถึงสิ่งใดบ้าง? (ลีลาการแต่งกายและการแต่งหน้า)

เหล่านี้คือสิ่งที่ผู้คนมักเข้ามาติดต่อกัมพันธ์ด้วย ลักษณะแนวของเสื้อผ้า แฟชั่น และกระแสนิยม—

สิ่งเหล่านี้ประกอบขึ้นเป็นหนึ่งแ่งมุมเล็กๆ แ่งมุมหนึ่ง มีสิ่งอื่นใดอีกหรือไม่?

วลียอดนิยมทั้งหลายที่ผู้คนมักจะ โพล่งออกมาบ่อยครั้งนั้นนับด้วยหรือไม่?

ลีลาชีวิตที่ผู้คนอยากได้อาจมีนับด้วยหรือไม่? คาวรุ่งนักดนตรี คนเด่นคนดัง นิตยสาร

นวนิยายที่ผู้คนชอบนับด้วยหรือไม่? (นับ) ในจิตใจของพวกเขานั้น

แ่งมุมใดของกระแสนิยมทางสังคมที่สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้?

สิ่งใดจากกระแสนิยมเหล่านี้ที่มุ่งใจพวกเขามากที่สุด? ผู้คนบางคนอาจกล่าวว่า “พวกเราล้วนมาถึงวัยเฉาะแล้ว พวกเราอยู่ในวัยห่าสิบหรือหกสิบปี เจ็ดสิบหรือแปดสิบปี

และพวกเราไม่สามารถเข้ากันได้กับกระแสนิยมเหล่านี้อีกต่อไป

และกระแสนิยมเหล่านี้ไม่อยู่ในความสนใจของพวกเราจริงๆ” การนี้ถูกต้องใช่หรือไม่? คนอื่นๆ อาจกล่าวว่า

“พวกเราไม่ทำตามพวกคนเด่นคนดัง นั่นเป็นบางสิ่งบางอย่างที่พวกคนหนุ่มสาวในวัยยี่สิบกว่าๆ ทำกัน

พวกเราไม่สวมเสื้อผ้าตามแฟชั่นด้วย นั่นเป็นบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนซึ่งใส่ใจภาพลักษณ์ทำกัน”

ดังนั้นอะไรหรือในสิ่งเหล่านี้ที่สามารถทำให้พวกเขาสื่อมทรามได้? (คติพจน์ยอดนิยม)

คติพจน์เหล่านี้สามารถทำให้ผู้คนเสื่อมทรามได้หรือไม่? เราจะให้ตัวอย่างหนึ่ง

แล้วพวกเขาก็จะสามารถมองเห็นได้ว่ามันทำให้ผู้คนเสื่อมทรามหรือไม่ กล่าวคือ “เงินทำให้โลกหมุนไป”

นี่เป็นกระแสนิยมหนึ่งหรือไม่?

เมื่อเปรียบเทียบกับกระแสนิยมด้านแฟชั่นและอาหารชั้นเลิศที่พวกเขาก็กล่าวเปรียบถึง

นี่ไม่เลวร้ายกว่ามากหรือ? “เงินทำให้โลกหมุนไป”

เป็นปรัชญาหนึ่งของซาตานและมันแพร่หลายไปท่ามกลางมวลมนุษย์ทั้งหมด ในทุกสังคมมนุษย์

เจ้าสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่านั่นเป็นกระแสนิยมเพราะมันได้ถูกปลูกฝังในหัวใจของทุกคน ตั้งแต่แรกเริ่มนั้น

ผู้คนไม่ได้ยอมรับคติพจน์นี้

แต่ต่อมาพวกเขาก็ให้การยอมรับการนั้นโดยปริยายเมื่อพวกเขาเข้ามาติดต่อกัมพันธ์กับชีวิตจริง

และเริ่มที่จะรู้สึกว่ามันจริงแล้วคำพูดเหล่านี้จริงแท้

นี่ไม่ใช่กระบวนการที่ชาตานทำให้ผู้คนเสื่อมทรามหรือ?

บางทีผู้คนอาจไม่เข้าใจคติพจน์นี้ในระดับเดียวกัน

แต่ทุกคนก็มีระดับการตีความและการยอมรับคติพจน์ที่แตกต่างกันไปโดยมีพื้นฐานมาจากสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้น
รอบตัวพวกเขาและจากประสบการณ์ส่วนบุคคลของพวกเขาเอง นั่นไม่ใช่กรณีนี้หรือ?

ไม่ว่าใครบางคนจะมีประสบการณ์กับคติพจน์นี้มากเพียงใด

ผลด้านลบใดหรือที่มันสามารถมีต่อหัวใจของใครบางคนได้?

บางสิ่งบางอย่างถูกเปิดเผยโดยผ่านทางอุปนิสัยแบบมนุษย์ของผู้คนในพิภพนี้ รวมถึงพวกเขาแต่ละคน

สิ่งที่ถูกเปิดเผยนี้จะได้รับการตีความอย่างไร? มันคือการบูชาเงิน

มันยากที่จะลบเรื่องนี้ออกไปจากหัวใจของใครบางคนใช่หรือไม่? มันยากมาก!

ดูเหมือนว่าการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของชาตานจะลึกซึ้งจริงๆ!

ดังนั้นหลังจากที่ชาตานใช้กระแสนิยมนี้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทราม มันถูกสำแดงในพวกเขาอย่างไร?

พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาไม่สามารถอยู่รอดในพิภพนี้ได้โดยปราศจากเงินเลย

ว่าแม้แต่วันหนึ่งที่ปราศจากเงินก็คงจะเป็นไปไม่ได้ใช่หรือไม่?

สถานะของผู้คนขึ้นอยู่กับว่าพวกเขามีเงินมากเพียงใด เช่นเดียวกับความนับถือที่พวกเขาอยากได้มา

หลังของคนยากจนก็มัวโง่งมด้วยความอดสู ในขณะที่คนมั่งคั่งชื่นชมกับสถานที่สูงส่งของพวกเขา

พวกเขาเซดและเย่อหยิ่ง พุดเสียงดังและดำรงชีวิตอย่างโอหัง

คติพจน์และกระแสนิยมนี้พาสิ่งใดมาสู่ผู้คนหรือ?

จริงหรือไม่ที่ผู้คนมากมายทำการพลีอุทิศทุกอย่างในการไล่ตามเสาะหาเงินตรา?

ผู้คนมากมายไม่ได้สูญเสียศักดิ์ศรีและความสัตย์สุจริตของพวกเขาไปในการไล่ตามเสาะหาเงินตราที่มากขึ้นหรือ? ที่มากกว่านั้นคือ

ผู้คนมากมายไม่ได้สูญเสียโอกาสในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาและติดตามพระเจ้าไปเพื่อประโยชน์ของเงินหรือ? นี่ไม่ใช่ความสูญเสียสำหรับผู้คนหรือ? (ใช่แล้ว)

ชาตานไม่ส่อแววร้ายหรือที่ใช้วิธีการนี้และคติพจน์นี้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามถึงระดับเช่นนั้น?

นี่ไม่ใช่เล่ห์เหลี่ยมที่คิดร้ายหรือ?

ขณะที่เจ้าดำเนินก้าวหน้าจากการคัดค้านคติพจน์ข้อนี้ไปสู่การยอมรับในที่สุดว่ามันเป็นความจริง

หัวใจของเจ้าก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของชาตานโดยบริบูรณ์

และดังนั้นเจ้าก็ได้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยคติพจน์นี้โดยไม่ตั้งใจ คติพจน์นี้ส่งผลต่อเจ้าถึงระดับใดหรือ?

เจ้าอาจจะรู้จักหนทางที่แท้จริง และเจ้าอาจจะรู้จักความจริง แต่เจ้าไร้พลังที่จะไล่ตามเสาะหาการนั้น

เจ้าอาจะรู้อย่างชัดเจนว่าพระวณะของพระเจ้าคือความจริง แต่เจ้าไม่เต็มใจที่จะจ่ายราคา หรือที่จะทนทุกข์เพื่อให้ได้รับความจริงนั้นมา ในทางกลับกัน

เจ้าคงจะพลีอุทิศอนาคตและชะตาชีวิตของเจ้าเองเพื่อต้านทานพระเจ้าจนถึงที่สุดมากกว่า ไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสสิ่งใด ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใด

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะเข้าใจหรือไม่ว่าความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเจ้านั้นลึกซึ้งเพียงใดหรือยิ่งใหญ่เพียงใด

เจ้าคงจะยืนกรานอย่างดื้อด้านในการที่จะมีหนทางของเจ้าเองและจ่ายราคาให้แก่คตินี้ กล่าวคือ คตินี้ได้ควบคุมพฤติกรรมของเจ้าและความคิดของเจ้าเอาไว้แล้ว

และเจ้าก็คงจะให้มันควบคุมชะตากรรมของเจ้ามากกว่าที่จะล้มเลิกมันทั้งหมด

ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนกระทำการในหนทางนี้ ที่ว่าพวกเขาถูกคตินี้ควบคุมและถูกมันบงการ แสดงตัวอย่างว่าการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของซาตานมีประสิทธิภาพมิใช่หรือ?

นี่เป็นปรัชญาและอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของซาตานที่ยังรากในหัวใจของเจ้ามิใช่หรือ? หากเจ้าทำการนี้ ซาตานไม่ได้สัมผัสเป้าหมายของมันแล้วหรือ? (ใช่แล้ว)

เจ้าเห็นหรือไม่ว่าซาตานได้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามในหนทางนี้อย่างไร? เจ้าสามารถรู้สึกถึงมันได้หรือไม่? (ไม่)

เจ้าทั้งไม่เห็นมันและไม่รู้สึกถึงมัน เจ้ามองเห็นความชั่วของซาตานตรงนี้หรือไม่?

ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามในทุกที่และทุกเวลา

ซาตานทำให้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ที่จะป้องกันตัวจากความเสื่อมทรามนี้

และทำให้มนุษย์อับจนหนทางที่จะต่อต้านมัน ซาตานทำให้เจ้ายอมรับความคิดของมัน ทศนคติของมัน และสิ่งชั่วทั้งหลายที่มาจากมันในสถานการณ์ที่เจ้าไม่รู้ตัวและเมื่อเจ้าไม่มีการระลึกถึงว่ากำลังเกิดสิ่งใดกับเจ้า

ผู้คนยอมรับสิ่งเหล่านี้และไม่มีการยกเว้นใดๆ ต่อสิ่งเหล่านี้เลย

พวกเขาทะนุถนอมและยึดมั่นกับสิ่งเหล่านี้เหมือนทรัพย์สินสมบัติล้ำค่า

พวกเขาปล่อยให้สิ่งเหล่านี้บงการพวกเขาและทำกับพวกเขาเหมือนเป็นของเล่น

นี่คือวิธีการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของซาตานนั้นยิ่งดังลึกลงมาขึ้นตลอดเวลา

ซาตานใช้หลายวิธีการเหล่านี้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

มนุษย์มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการทางวิทยาศาสตร์บางอย่าง

มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมตามประเพณี

และมนุษย์ทุกคนเป็นผู้รับมรดกและผู้ถ่ายทอดวัฒนธรรมตามประเพณี

มนุษย์ถูกผูกมัดให้ต้องดำเนินวัฒนธรรมตามประเพณีที่ซาตานมอบให้เขานี้ต่อไป

และมนุษย์ยังปฏิบัติตามกระแสนิยมทางสังคมที่ซาตานจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์อีกด้วย

มนุษย์ไม่สามารถแยกจากซาตานได้ ปฏิบัติตามทุกอย่างที่ซาตานทำอยู่ตลอดเวลา โดยยอมรับความชั่ว

การหลอกลวง ความคิดร้าย และความโอหังของมัน ทันทีที่มนุษย์ได้มาครองอุปนิสัยเหล่านี้ของชาตान
เขามีความสุขหรือเศร้าโศกที่ได้มาดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ที่เสื่อมทรามนี้? (โศกเศร้า)
เหตุใดเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้นเล่า? (เพราะมนุษย์ถูกมัดและควบคุมโดยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมทรามเหล่านี้
เขาใช้ชีวิตอยู่ในบาปและชีวิตของเขาถูกโอบล้อมอยู่ในการต่อสู้ดิ้นรนที่ยากลำบาก) ผู้คนบางคนสวมแว่นสายตา
โดยมีลักษณะภายนอกเป็นผู้มีภูมิปัญญาอย่างยิ่ง พวกเขาอาจพูดอย่างน่านับถือยิ่งนัก มีวาทศิลป์และเหตุผล
และเนื่องจากพวกเขาได้ก้าวผ่านสิ่งทั้งหลายมามากมาย พวกเขาอาจมีประสบการณ์และทันสมัยอย่างมาก
พวกเขาอาจมีความสามารถที่จะพูดในรายละเอียดของเรื่องทั้งหลายทั้งใหญ่และเล็กได้
ทั้งพวกเขาอาจจะมีความสามารถที่จะประเมินความน่าเชื่อถือและให้เหตุผลถึงทั้งหลายด้วยเช่นกัน
บางคนอาจจะมองดูที่พฤติกรรมและการปรากฏของผู้คนเหล่านี้ ตลอดจนบุคลิกลักษณะ สถานะความเป็นมนุษย์
การประพฤติ และอื่นๆ ของพวกเขา และพบว่าพวกเขาไม่มีข้อผิดพลาดเลย
ผู้คนเช่นนั้นมีความสามารถเป็นพิเศษในการปรับตัวให้เข้ากับกระแสนิยมทางสังคมปัจจุบัน
ถึงแม้ว่าผู้คนเหล่านี้อาจสูงวัย พวกเขาก็ไม่เคยล้าหลังกระแสนิยมทั้งหลายของยุคนั้นและไม่เคยแก่เกินเรียน
เมื่อมองผิวเผิน ไม่มีผู้ใดสามารถพบข้อผิดพลาดในบุคคลเช่นนั้นได้
แต่ทว่าเมื่อทบทวนแก่นแท้ภายในของพวกเขา
พวกเขาถูกชาตानทำให้เสื่อมทรามอย่างถึงที่สุดและโดยสิ้นเชิง
ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถพบข้อผิดพลาดภายนอกจากผู้คนเหล่านี้ได้
ถึงแม้ว่าบนเปลือกนอกนั้นพวกเขาเป็นคนสุภาพ ได้รับการถลุง
และครองความรู้และความมีศีลธรรมเฉพาะอย่าง และพวกเขามีความสัตย์สุจริต
และถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีทางด้อยกว่าผู้คนรุ่นเยาว์ในด้านของความรู้
ทว่าในแง่ของธรรมชาติและธาตุแท้ของพวกเขา ผู้คนเหล่านี้เป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์และมีชีวิตของชาตान
พวกเขาเป็นสำเนาถูกต้องของชาตान นี่คือ “ดอกผล” ของการที่ชาตानทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
สิ่งที่เราได้พูดไปอาจทำให้พวกเขารู้สึกปวด แต่ทั้งหมดนั้นจริงแท้ ความรู้ที่มนุษย์ศึกษา วิทยาศาสตร์ที่เขาเข้าใจ
และวิถีทางที่เขาเลือกเพื่อทำให้เขาเข้ากันได้กับกระแสนิยมทางสังคมนั้น
คือเครื่องมือที่ชาตानใช้ทำให้มนุษย์เสื่อมทรามโดยไม่มีการยกเว้น การนี้แท้จริงอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น
มนุษย์จึงดำรงชีวิตอยู่ภายในอุปนิสัยที่ถูกชาตानทำให้เสื่อมทรามโดยสิ้นเชิง
และมนุษย์ไม่มีหนทางที่จะรู้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือสิ่งใดหรือเนื้อแท้ของพระเจ้าคือสิ่งใด
นี่เป็นเพราะบนเปลือกนอกนั้น คนเราไม่สามารถพบข้อผิดพลาดกับหนทางที่ชาตानทำให้มนุษย์เสื่อมทรามได้
คนเราไม่สามารถบอกได้จากพฤติกรรมของใครบางคนว่าสิ่งใดผิดปกติ
ทุกคนทำงานของตนเองอย่างเป็นปกติและดำรงชีวิตตามปกติ

พวกเขาอ่านหนังสือและหนังสือพิมพ์อย่างเป็นปกติ พวกเขาศึกษาและพูดอย่างเป็นปกติ
ผู้คนบางคนได้เรียนรู้จริยธรรมมาเล็กน้อยและพูดเก่ง มีความเข้าใจและเป็นมิตร ชอบช่วยเหลือและใจบุญ
และไม่หาเรื่องทะเลาะเบาะแว้งหยาบคายหรือเอาเปรียบผู้อื่น อย่างไรก็ตาม
อุปนิสัยอันเสื่อมทรามเยี่ยงชาตานั้นยังรากลึกภายในตัวพวกเขา
และธาตุแท้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยความพยายามภายนอก เนื่องจากธาตุแท้
มนุษย์ยังไม่สามารถรู้จักความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้
และถึงแม้เนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะได้เผยแก่มนุษย์ มนุษย์ก็ไม่จริงจังกับมัน
นี่เป็นเพราะชาตนั้นได้มาครอบงำความรู้สึก แนวคิด ทัศนคติ
และความคิดของมนุษย์ไว้แล้วอย่างสิ้นเชิงโดยผ่านทางวิถีทางต่างๆ นานา
การครอบงำและความเสื่อมทรามนี้ไม่ใช่ชั่วคราวหรือเป็นบางโอกาส แต่ปรากฏอยู่ทุกที่และตลอดเวลา
ด้วยเหตุนี้ ผู้คนมากมายยังนึกที่เชื่อในพระเจ้ามาเป็นเวลาสามหรือสี่ปี หรือแม้กระทั่งห้าหรือหกปีแล้ว
ก็ยังคงนึกว่าความคิด ทัศนคติ ธรรมชาติที่ชั่วร้ายเหล่านี้
และปรัชญาทั้งหลายที่ชาตนั้นได้ปลูกฝังไว้ในตัวพวกเขาเป็นทรัพย์สินสมบัติล้ำค่า
และรู้ความสามารถที่จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไปได้ เพราะมนุษย์ได้ยอมรับสิ่งทั้งหลายที่ชั่ว โหด
และคิดร้ายที่มาจากธรรมชาติของชาตนั้น จึงเล็งไม่ได้ที่จะมีความขัดแย้ง ข้อโต้เถียง
และความเขັกันไม่ได้อยู่บ่อยๆ ในสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของมนุษย์
ซึ่งเกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากธรรมชาติอันโหดของชาตนั้น
หากชาตนั้นได้มอบสิ่งทั้งหลายที่เป็นบวกแก่มวลมนุษย์—ยกตัวอย่างเช่น
หากลัทธิขงจื้อและลัทธิเต๋าจากวัฒนธรรมตามประเพณีที่มนุษย์ได้ยอมรับนั้นเป็นสิ่งที่ดี—
ผู้คนประเภทที่คล้ายกันควรสามารถไปด้วยกันได้หลังจากที่ยอมรับสิ่งเหล่านั้นแล้ว ดังนั้น
เหตุใดจึงมีการแบ่งแยกมากมายระหว่างผู้คนที่ได้ยอมรับในสิ่งเดียวกัน? เหตุใดเล่าจึงเป็นเช่นนั้น?
นั่นเป็นเพราะสิ่งเหล่านี้มาจากชาตนั้นและชาตนั้นได้สร้างการแบ่งแยกขึ้นท่ามกลางผู้คน สิ่งเหล่านี้จากชาตนั้น
ไม่สำคัญว่าสิ่งเหล่านี้จะปรากฏทางเปลือกนอกว่ามีศักดิ์ศรีหรือยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม
ย่อมนำพาความโหดมาสู่มนุษย์และทำให้มันแสดงออกในชีวิตของมนุษย์เท่านั้นเอง
และไม่มีสิ่งใดมากไปกว่าความหลอกลวงจากธรรมชาติชั่วของชาตนั้น นั่นไม่ใช่ว่ามันหรือหรือ?
ใครบางคนที่สามารถปลอมตัว ที่ครองความอุดมทรัพย์ทางความรู้
หรือผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูที่ดีก็ยังคงจะมีเวลาที่ยากลำบากในการปกปิดอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเยี่ยงชาตนั้นของพวกเขา
เขาอยู่ กล่าวคือ ไม่สำคัญว่าบุคคลนี้จะห่มคลุมตัวเองสักกี่วิธี
ไม่ว่าเจ้าจะคิดถึงพวกเขาในฐานะวิสุทธิชนหรือไม่ หรือเจ้าจะคิดว่าพวกเขาเป็นคนมีความเพียบพร้อมหรือไม่

หรือเจ้าจะคิดว่าพวกเขาเป็นทาสวรรค์หรือไม่ ไม่สำคัญว่าเจ้าจะคิดว่าพวกเขามีสิทธิ์หมดจดเพียงใด
ชีวิตจริงของพวกเขาคือเป็นเพียงใครเล่าเบื้องหลังฉาก?

ธาตุแท้ใดหรือที่เจ้าจะมองเห็นในการเปิดเผยอุปนิสัยของพวกเขา?

ไม่ต้องกังขาเลยว่าเจ้าคงจะมองเห็นธรรมชาติชั่วของชาตาน การพูดเช่นนั้นพอจะยอมรับได้หรือไม่? (ได้)

ยกตัวอย่างเช่น สมมุติว่าเจ้ารู้จักใครบางคนที่ไม่ใกล้ชิดกับพวกเจ้า ผู้ที่เจ้าคิดว่าเป็นคนดี

อาจจะเป็นใครบางคนที่คุณชื่นชอบ ด้วยคุณลักษณะปัจจุบันของเจ้า เจ้าคิดถึงพวกเขาอย่างไร? อย่างแรก

เจ้าประเมินว่าบุคคลประเภทนี้มีสถานะความเป็นมนุษย์หรือไม่ ว่าพวกเขาเชื่อสัจย์หรือไม่

ว่าพวกเขามีความรักแท้จริงต่อผู้คนหรือไม่

ว่าคำพูดและการกระทำของพวกเขาเป็นประโยชน์และช่วยผู้อื่นหรือไม่ (พวกเขาไม่เป็นเช่นนั้น)

สิ่งที่เรียกว่าความใจดีมีเมตตา ความรัก หรือความดีงามอันใดที่ผู้คนเหล่านี้เปิดเผยออกมา? ทั้งหมดนั้นเป็นเท็จ

ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงหน้าฉาก เบื้องหลังหน้าฉากนี้มีจุดประสงค์ชั่วแอบแฝง นั่นก็คือ

เพื่อให้บุคคลนั้นเป็นที่รักใคร่บูชาและชื่นชม พวกเขามองเห็นการนี้อย่างชัดเจนใช่หรือไม่? (ใช่)

วิธีการที่ชาตานใช้เพื่อให้ผู้คนเสื่อมทรามนั้น นำพาสิ่งใดมาสู่มวลมนุษย์หรือ?

วิธีการเหล่านั้นนำพาสิ่งใดที่เป็นบวกมาหรือไม่? ก่อนอื่น

มนุษย์สามารถแยกความต่างระหว่างความดีและความชั่วได้หรือไม่? เจ้าจะพูดหรือไม่ว่า ในภพนี้

ไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือยิ่งใหญ่บางคน หรือนิตยสารหรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ

มาตรฐานที่พวกเขาใช้เพื่อตัดสินว่าบางสิ่งบางอย่างดีหรือชั่วและถูกหรือผิดนั้น ถูกต้องแม่นยำหรือไม่?

การประเมินของพวกเขาที่มีต่อเหตุการณ์และผู้คนยุติธรรมหรือไม่?

การประเมินเหล่านั้นบรรลุไปด้วยความจริงหรือไม่? พิกพนี้ มนุษยชาตินี้

ประเมินสิ่งทั้งหลายที่เป็นบวกและเป็นลบบนพื้นฐานของมาตรฐานแห่งความจริงหรือไม่? (ไม่)

เหตุใดผู้คนจึงไม่มีความสามารถนั้น? ผู้คนได้ศึกษาความรู้มากมายยิ่งนัก

และรู้มากมายยิ่งนักเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ดังนั้นพวกเขาจึงครองความสามารถยิ่งใหญ่มิใช่หรือไม่?

ดังนั้นเหตุใดพวกเขาจึงไม่สามารถแยกแยะระหว่างสิ่งที่ เป็นบวกและเป็นลบได้? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

(เพราะผู้คนไม่มีความจริง วิทยาศาสตร์และความรู้ไม่ใช่ความจริง)

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตานนำมาให้แก่มนุษยชาติคือความชั่ว ความเสื่อมทราม และการขาดพร่องความจริง ชีวิต

และหนทาง ด้วยความชั่วและความเสื่อมทรามที่ชาตานนำพามาสู่มนุษย์

เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าชาตานมีความรัก? เจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่ามนุษย์มีความรัก?

ผู้คนบางคนอาจจะพูดว่า “ท่านผิดแล้ว มีผู้คนมากมายทั่วโลกที่ช่วยเหลือคนยากจนและไร้บ้าน

ผู้คนเหล่านั้นไม่ใช่คนดีหรอกหรือ? ยังมีองค์กรการกุศลทั้งหลายที่ทำงานที่ดีงามอีกด้วย

งานที่พวกเขาทำไม่ใช่งานที่คิงามหรือหรือ?” เจ้าจะพูดอย่างไรต่อการนั้น?

ชาตานิใช้วิธีการและทฤษฎีที่แตกต่างกันมากมายเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ความเสื่อมทรามนี้ของมนุษย์เป็นมโนทัศน์ที่คลุมเครือใช่หรือไม่? ไม่ใช่ มันไม่คลุมเครือ

ชาตานิยังทำบางสิ่งบางอย่างที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอีกด้วย

และมันยังส่งเสริมทัศนคติหรือทฤษฎีในภิกพณีและในสังคมอีกด้วย

มันส่งเสริมทฤษฎีและปลูกฝังความคิดเข้าไปในจิตใจของมนุษย์

ในทุกราชวงศ์และในทุกยุคสำคัญในประวัติศาสตร์ ความคิดและทฤษฎีเหล่านี้ค่อยๆ หยั่งรากในหัวใจของผู้คน

และต่อมาพวกเขาก็เริ่มดำรงชีวิตด้วยสิ่งเหล่านั้น ทันทีที่พวกเขาเริ่มดำรงชีวิตด้วยสิ่งเหล่านี้

พวกเขาไม่กลายเป็นชาตานิโดยไม่รู้ตัวหรือหรือ?

เช่นนั้นแล้วผู้คนไม่กลายเป็นหนึ่งเดียวกับชาตานิหรือหรือ? เมื่อผู้คนได้กลายเป็นหนึ่งเดียวกับชาตานิแล้ว

ท่าทีของพวกเขาก็มีต่อพระเจ้าในท้ายที่สุดจะเป็นอย่างไร?

มันจะไม่ใช่ท่าทีแบบเดียวกันกับที่ชาตานิมีต่อพระเจ้าหรือหรือ? ไม่มีผู้ใดกล้ายอมรับการนี้ใช่หรือไม่?

ช่างน่าสยของขวัญยิ่งนัก! เหตุใดเราจึงพูดว่าธรรมชาติของชาตานินั้นชั่วร้าย? เราไม่ได้พูดการนี้อย่างเลื่อนลอย

ในทางตรงกันข้าม

ธรรมชาติของชาตานิถูกกำหนดพิจารณาและวิเคราะห์บนพื้นฐานของสิ่งที่มันได้ทำไปและสิ่งทั้งหลายที่มันได้

เปิดเผยไป หากเราแค่พูดว่าชาตานิชั่ว พวกเราจะคิดอย่างไร? พวกเราจะคิดว่า “เห็นได้ชัดว่าชาตานินั้นชั่ว”

ดังนั้นเราถามเจ้าว่า “แง่มุมใดของชาตานิที่ชั่ว?” หากเจ้าพูดว่า “การด้านทานของชาตานิที่มีต่อพระเจ้านั้นชั่ว”

เจ้ายังคงไม่ได้พูดด้วยความกระฉ่างแจ้ง บัดนี้ที่เราได้พูดเกี่ยวกับข้อเฉพาะเจาะจงทั้งหลายในหนทางนี้แล้ว

พวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงในธาตุแท้แห่งความชั่วของชาตานิแล้วใช่หรือไม่? (ใช่แล้ว)

หากเจ้าสามารถมองเห็นธรรมชาติชั่วของชาตานิได้อย่างชัดเจน

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะมองเห็นสภาพเงื่อนไขทั้งหลายของเจ้าเอง มีสัมพันธภาพใดระหว่างสองสิ่งเหล่านี้หรือไม่?

การนี้มีประโยชน์ต่อพวกเจ้าหรือไม่? (มี) เมื่อเราสามัคคีธรรมเกี่ยวกับเนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

จำเป็นหรือไม่ที่เราต้องสามัคคีธรรมเกี่ยวกับธาตุแท้ชั่วของชาตานิ?

พวกเขามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการนี้? (ใช่แล้ว มันจำเป็น) เพราะเหตุใดเล่า?

(ความชั่วของชาตานิขบให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นที่สะดุดตาขึ้นมา) มันเป็นอย่างนั้นหรือ?

นี่ถูกต้องเป็นบางส่วน เพราะหากปราศจากความชั่วของชาตานิ ผู้คนก็คงจะไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์

มันจึงถูกต้องที่กล่าวเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม

หากเจ้าพูดว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเพียงแค่มียูเนื่องมาจากความที่มันต่างกันคนละขั้วกับความชั่วของชาตานิ

นี่ถูกต้องหรือไม่? การคิดในหนทางแบบวิภาษวิธีเช่นนี้ไม่ถูกต้อง

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระเจ้า
แม้เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งนั้นโดยผ่านทางกิจการทั้งหลายของพระองค์
นี่ยังคงเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติถึงเนื้อแท้ของพระเจ้า
และนั่นยังคงเป็นเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระเจ้า
นั่นดำรงอยู่เสมอและเป็นเนื้อในแต่ดั้งเดิมของพระเจ้าพระองค์เอง แม้ว่ามนุษย์ไม่สามารถมองเห็นสิ่งนั้นได้
นี่เป็นเพราะมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางอุปนิสัยอันเลื่อมทราวมของซาตานและอยู่ภายใต้อิทธิพลของซาตาน
และพวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับความบริสุทธิ์
นับประสาอะไรที่จะรู้เกี่ยวกับเนื้อหาอันเฉพาะเจาะจงในความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ดังนั้น
มันจำเป็นอย่างยิ่งหรือไม่ที่พวกเราต้องสามัคคีธรรมเกี่ยวกับธาตุแท้ชั่วของซาตานก่อน? (ใช่ มันสำคัญ)
ผู้คนบางคนอาจแสดงความกังขาบางอย่างว่า “ท่านกำลังสามัคคีธรรมเกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เอง
ดังนั้นเหตุใดท่านจึงพูดคุยอยู่เสมอเกี่ยวกับว่า ซาตานทำให้ผู้คนเลื่อมทราวมอย่างไร
และธรรมชาติของซาตานชั่วร้ายอย่างไร?” บัดนี้เจ้าได้คลายความกังขาเหล่านี้แล้ว มิใช่หรือ?
เมื่อผู้คนมีวิจารณ์ญาณเกี่ยวกับความชั่วของซาตาน และเมื่อพวกเขามีคำนิยามถูกต้องแม่นยำให้กับมัน
เมื่อผู้คนสามารถมองเห็นเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจงและการสำแดงถึงความชั่ว
แหล่งกำเนิดและธาตุแท้ของความชั่วได้อย่างชัดเจน เมื่อนั้นเท่านั้น
ผู้คนจึงสามารถตระหนักหรือระลึกได้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นอย่างไร ความบริสุทธิ์คือสิ่งใด
โดยผ่านทาง การเสวนาถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า หากเราไม่เสวนาถึงความชั่วของซาตาน
ผู้คนบางคนจะเชื่ออย่างเข้าใจผิดว่า บางสิ่งที่ผู้คนทำในสังคมและท่ามกลางผู้คน—
หรือสิ่งเฉพาะทั้งหลายที่มีอยู่ในพิภพนี้—อาจจะมีความสัมพันธ์บางอย่างกับความบริสุทธิ์
นี่เป็นทัศนคติที่ผิดไม่ใช่หรือ? (ใช่ มันผิด)
บัดนี้ที่เราได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับธาตุแท้ของซาตานในหนทางนี้
พวกเจ้าได้รับความเข้าใจแบบใดเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าโดยผ่านทางประสบการณ์ของพวกเจ้าในสอง
สามปีที่ผ่านมา
จากการที่พวกเจ้าได้อ่านพระวจนะของพระเจ้าและจากการรับประสบการณ์กับพระราชกิจของพระองค์?
ขอเชิญพูดถึงสิ่งนั้นได้เลย เจ้าไม่ต้องใช้คำพูดที่ฟุ้งร่ำหู แต่แค่พูดจากประสบการณ์ของเจ้าเอง
ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าประกอบด้วยความรักของพระองค์เท่านั้นหรือ?
แค่ความรักของพระเจ้าเท่านั้นหรือที่พวกเราบรรยายว่าเป็นความบริสุทธิ์?
นั่นคงจะเป็นด้านเดียวเกินไปมิใช่หรือ? นอกเหนือจากความรักของพระเจ้าแล้ว มีแง่มุมอื่นๆ
เกี่ยวกับเนื้อแท้ของพระเจ้าหรือไม่? พวกเจ้ามองเห็นสิ่งเหล่านั้นแล้วหรือไม่? (เห็นแล้ว)

พระเจ้าทรงรังเกียจเทศกาลและวันหยุด ขนบธรรมเนียม และความเชื่อเหนือธรรมชาติทั้งหลาย
นี่เป็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน) พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ ดังนั้น พระองค์จึงทรงรังเกียจสิ่งทั้งหลาย
เจ้าหมายความว่าเช่นนั้นใช่หรือไม่? เมื่อพิจารณาถึงการนั้น ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคืออะไร?
มันคือการที่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่มีเนื้อหาอันเป็นเนื้อแท้ มีเพียงเกลียดชังเท่านั้นใช่หรือไม่?
ในจิตใจของพวกเขา เจ้าพวกเขากำลังคิดใช่หรือไม่ว่า “เนื่องจากพระเจ้าทรงเกลียดชังสิ่งชั่วเหล่านี้
ดังนั้นคนเราจึงสามารถกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์”? ตรงนี้ไม่ใช่การคาดเดาหรือหรือ?
นี่ไม่ใช่รูปแบบหนึ่งของการคาดการณ์และการตัดสินหรือหรือ?
สิ่งใดคือการก้าวพลาดอันใหญ่หลวงที่สุดที่ต้องหลีกเลี่ยง โดยสิ้นเชิงเมื่อกล่าวถึงความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับ
เนื้อแท้ของพระเจ้า? (นั่นคือเมื่อพวกเขาทั้งความเป็นจริงไว้เบื้องหลังและพูดถึงคำสอนทั้งหลายแทน)
นี่คือการก้าวพลาดอันใหญ่หลวงยิ่ง มีสิ่งอื่นใดอีกหรือไม่? (การคาดเดาและการจินตนาการ)
เหล่านี้คือการก้าวพลาดที่ร้ายแรงยิ่งเช่นกัน เหตุใดการคาดเดาและจินตนาการจึงไม่มีประโยชน์?
สิ่งทั้งหลายที่เจ้าคาดเดาถึงและจินตนาการเป็นสิ่งที่เจ้าสามารถมองเห็นได้อย่างแท้จริงหรือ?
สิ่งเหล่านั้นเป็นเนื้อแท้ของพระเจ้าหรือไม่? (ไม่ใช่) สิ่งใดอีกที่ต้องหลีกเลี่ยง
มันเป็นการก้าวพลาดหรือไม่ที่เพียงแค่ท่องจำคำพูดที่น่ายินดีขานเป็นสายเพื่อบรรยายถึงเนื้อแท้ของพระเจ้า?
(ใช่แล้ว) นี่ไม่ยิ่งใหญ่และไร้สาระใช่หรือไม่? การตัดสินและการคาดเดานั้นไร้สาระ
เช่นเดียวกับการหยิบยกคำพูดที่น่ายินดี การสรรเสริญที่ว่างเปล่าก็ไร้สาระด้วยเช่นกันมิใช่หรือ?
พระเจ้าทรงชื่นชมการสดับฟังผู้คนพูดคุยเรื่องไร้สาระประเภทนี้หรือไม่? (ไม่ พระองค์ไม่ทรงชื่นชม)
พระองค์ทรงรู้สึกไม่สบายพระทัยเมื่อพระองค์ทรงได้ยินสิ่งนั้น!
เมื่อพระเจ้าทรงนำและทรงช่วยผู้คนกลุ่มหนึ่งให้รอด หลังจากที่ผู้คนกลุ่มนี้ได้ยินพระวาทะของพระองค์แล้ว
แต่ถึงกระนั้นพวกเขาไม่เคยเข้าใจสิ่งที่พระองค์ทรงหมายถึง ใครบางคนอาจถามว่า
“พระเจ้าทรงดีงามใช่หรือไม่?” และพวกเขาคงจะตอบว่า “ใช่!” “ทรงดีงามอย่างไร?” “ทรงดีงามมาก!”
“พระเจ้าทรงรักมนุษย์ใช่หรือไม่?” “ใช่!” “มากเพียงใด? เจ้าสามารถบรรยายถึงการนั้นได้หรือไม่?”
“มากมายยิ่งนัก! ความรักของเจ้าล้ำลึกกว่าทะเล สูงส่งกว่าท้องฟ้า!” คำพูดเหล่านี้ไม่ไร้สาระหรือหรือ?
ความไร้สาระนี้ไม่คล้ายกันกับสิ่งที่พวกเขาเพิ่งพูดไปหรือหรือที่ว่า
“พระเจ้าทรงเกลียดชังอุปนิสัยที่เสื่อมทรามของชาดาน และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงบริสุทธิ์”? (ใช่แล้ว)
สิ่งที่เจ้าเพิ่งพูดไปไม่ไร้สาระหรือหรือ? และสิ่งไร้สาระทั้งหลายที่พูดไปนั้นส่วนใหญ่แล้วมาจากที่ใด?
(ชาดาน)
สิ่งไร้สาระทั้งหลายที่พูดไปโดยหลักแล้วมาจากความไม่รับผิดชอบและความไม่เคารพพระเจ้าของผู้คน
พวกเราสามารถพูดเช่นนั้นได้หรือไม่? เจ้าไม่มีความเข้าใจอันใด แต่ทว่าเจ้ายังคงพูดเรื่องไร้สาระ

นั่นเป็นการไม่รับผิดชอบมิใช่หรือ? นั่นไม่ใช่การไม่นับถือพระเจ้าหรือ? เจ้าได้เรียนรู้ความรู้บางอย่างได้เข้าใจเหตุผลและตรรกะบางอย่าง เจ้าได้ใช้สิ่งเหล่านี้ และยิ่งไปกว่านั้น

ได้ทำเช่นนั้นเป็นหนทางในการเข้าใจพระเจ้าแล้ว

เจ้าคิดว่าพระเจ้าทรงรู้สึกไม่พอพระทัยเมื่อพระองค์ทรงได้ยินเจ้าพูดจาในแบบนั้นหรือไม่?

เจ้าสามารถพยายามรู้จักพระเจ้าโดยใช้วิธีการเหล่านี้ได้หรือไม่? เมื่อเจ้าพูดเช่นนั้น

มันไม่ฟังดูน่าตะลึงตะลึงหรือ? เพราะฉะนั้น เมื่อพูดถึงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

คนเราต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง จงพูดเฉพาะในขอบข่ายที่เจ้ารู้จักพระเจ้า

จงพูดอย่างซื่อสัตย์และอย่างสัมพันธ์กับชีวิตจริง และจงอย่าประดับคำพูดของเจ้าด้วยคำชมอันอ่อนหวาน

และจงอย่าใช้การป้อยอ พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์การนั้น สิ่งประเภทนี้มาจากชาดาน

อุปนิสัยของชาดานนั้น โอหัง ชาดานชอบการป้อยอและการได้ยินคำพูดที่น่าฟัง

ชาดานจะยินดีและมีความสุขหากผู้คนที่ท่องจำคำพูดที่น่ายินดีทั้งหมดที่พวกเขาได้เรียนรู้มาและใช้คำพูดเหล่านั้น

เพื่อชาดาน แต่พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์สิ่งนี้ พระเจ้าไม่ทรงต้องประสงค์การยินยอมหรือการป้อยอ

และพระองค์ไม่ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนพูดไร้สาระและสรรเสริญพระองค์อย่างหุนหวนตาบอด

พระเจ้าทรงชิงชังและจะไม่แม้กระทั่งฟังการสรรเสริญและการป้อยอที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง ดังนั้น

เมื่อผู้คนสรรเสริญพระเจ้าอย่างไม่จริงใจ และทำการปฏิญาณและอธิษฐานต่อพระองค์อย่างหุนหวนตาบอด

พระเจ้าไม่ทรงรับฟังเลย เจ้าต้องรับผิดชอบสำหรับสิ่งที่เจ้าพูด หากเจ้าไม่รู้บางสิ่งบางอย่าง ก็แค่พูดไปเช่นนั้น

หากเจ้ารู้บางสิ่งบางอย่าง ก็จงแสดงมันออกไปในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ดังนั้น

ตามสิ่งที่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้านำมาโดยเฉพาะและโดยแท้จริงนั้น

พวกเจ้ามีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับการนั้นหรือไม่? (เมื่อฉันได้แสดงความกบฏ เมื่อฉันกระทำการล่วงละเมิด

ฉันได้รับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า และในการนั้นฉันได้เห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

และเมื่อฉันได้เผชิญกับสภาพแวดล้อมที่ไม่สอดคล้องกับความคาดหวังของฉัน

ฉันได้อธิษฐานเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ และฉันแสวงหาเจตนาของพระเจ้า

และดังที่พระเจ้าได้ทรงให้ความรู้แจ้งและทรงนำฉันด้วยพระวอนของพระองค์

ฉันได้เห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้า) การนี้มาจากประสบการณ์ของเจ้าเอง

(จากสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับการนั้น

ฉันได้เห็นสิ่งที่มนุษย์ได้กลายมาเป็นหลังจากถูกชาดานทำให้เสื่อมทรามและได้รับอันตราย ถึงกระนั้นก็ตาม

พระเจ้าได้ทรงมอบทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อช่วยพวกเราให้รอดและจากการนี้ฉันมองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้า)

นี่คือลักษณะการพูดที่เป็นจริง มันคือความรู้ที่แท้จริง มีหนทางที่แตกต่างกันอันใดในการเข้าใจนี้หรือไม่?

(ฉันมองเห็นความช่วยของชาดานจากคำพูดที่มันพูดเพื่อชักนำเอาให้ทำบาปและการทดลองของมันที่ทำต่อองค์

พระเยซูเจ้า จากพระวจนะที่พระเจ้าได้ตรัสบอกอาดัมและเอวาถึงสิ่งที่พวกเขาสามารถและไม่สามารถกินได้นั้น
ฉันมองเห็นว่าพระเจ้าตรัสอย่างตรงไปตรงมา อย่างสะอาด และอย่างน่าเชื่อถือ

จากการที่ฉันมองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้า) เมื่อได้ยินคำกล่าวข้างต้นแล้ว

คำพูดของผู้ใดที่บันดาลใจเจ้าให้พูดว่า “อาเมน” มากที่สุด?

การสามัคคีธรรมของผู้ใดใกล้เคียงกับหัวข้อการสามัคคีธรรมของพวกเราวันนี้?

การสามัคคีธรรมของพี่น้องหญิงคนล่าสุดเป็นอย่างไรบ้าง? (ดี) พวกเจ้าพูด “อาเมน” ให้กับสิ่งที่เธอได้พูดไป

สิ่งใดที่เธอได้พูดไปที่ถูกต้องตรงเป้า? (ในคำพูดของพี่น้องหญิงที่เพิ่งได้พูดไป

ฉันได้ยินว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นตรงไปตรงมาและชัดเจนมาก

และว่านั่นไม่เหมือนกับการพูดวาทะของชาดานเลย ฉันมองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าในการนี้)

นี่คือส่วนหนึ่งของสิ่งนั้น มันถูกต้องใช่หรือไม่? (ใช่) ดีมาก

เรามองเห็นว่าพวกเจ้าได้รับบางสิ่งบางอย่างในการสามัคคีธรรมสองครั้งที่ผ่านไปแล้ว

แต่พวกเจ้าต้องทำงานหนักต่อไป

เหตุผลที่พวกเจ้าต้องทำงานหนักเป็นเพราะการเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้าเป็นบทเรียนที่ลุ่มลึกมาก

นั่นไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่คนเราจะมาเข้าใจในชั่วข้ามคืน

หรือที่คนเราสามารถแสดงออกได้อย่างชัดเจนด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ

ทุกแง่มุมของอุปนิสัยที่เสื่อมทรามเยี่ยงชาดาน ความรู้ ปรัชญาของมนุษย์ ความคิดและทัศนคติของมนุษย์

และแง่มุมเฉพาะส่วนบุคคลของผู้คนแต่ละคนขัดขวางพวกเขาอย่างยิ่งจากการรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้า ดังนั้น

เมื่อเจ้าได้ยินหัวข้อเหล่านี้ ซึ่งบางส่วนของหัวข้อเหล่านี้อาจเกิดการเอือมถึงของพวกเจ้า

บางหัวข้อเจ้าอาจไม่เข้าใจ

ในขณะที่บางหัวข้อเจ้าอาจจะไม่มีความสามารถที่จะทำให้ตรงกับความเป็นจริงได้โดยพื้นฐาน

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เราเคยได้ยินเกี่ยวกับความเข้าใจของพวกเจ้าในเรื่องความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

และเรารู้ว่าในหัวใจของพวกเจ้านั้นพวกเจ้ากำลังเริ่มยอมรับสิ่งที่เราได้พูดและได้สามัคคีธรรมไปเกี่ยวกับความ

บริสุทธิ์ของพระเจ้า เรารู้ว่าในหัวใจของพวกเจ้านั้น

ความปรารถนาของเจ้าที่จะเข้าใจเนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้ากำลังเริ่มแตกหน่อ

แต่สิ่งที่ทำให้เรามีความสุขมากยิ่งขึ้นไปอีกก็คือว่าพวกเจ้าบางคนสามารถใช้คำพูดที่เรียบง่ายที่สุดในการบรรยาย

ความรู้ของพวกเจ้าเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าแล้ว ถึงแม้ว่าการนี้เป็นสิ่งง่ายที่จะพูด

และเราได้พูดถึงการนี้ไปก่อนแล้ว ถึงกระนั้นในหัวใจของพวกเจ้าส่วนใหญ่ พวกเจ้ายังไม่ยอมรับคำพูดเหล่านี้

และอันที่จริงคำพูดเหล่านี้ไม่ได้สร้างความประทับใจในจิตใจของพวกเจ้า ถึงกระนั้นก็ตาม

พวกเจ้าบางคนได้หมายมั่นที่จะจดจำคำพูดเหล่านี้ การนี้ดีมากและเป็นการเริ่มต้นที่มีความหวังอย่างมาก

เราหวังว่าพวกเขาจะครุ่นคิดกันต่อไปและสามัคคีธรรมมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ
ในหัวข้อทั้งหลายที่พวกเขาคิดว่าลุ่มลึก—หรือหัวข้อที่เกินเอื้อมถึงสำหรับพวกเขา
สำหรับประเด็นเหล่านั้นที่อยู่เกินเอื้อมสำหรับพวกเขา จะมีใครบางคนที่ทำให้การนำพวกเขามากขึ้น
หากเจ้ามีส่วนร่วมในการสามัคคีธรรมในด้านทั้งหลายที่อยู่ภายในการเอื้อมถึงของพวกเขาตอนนี้มากยิ่งขึ้น
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำพระราชกิจของพระองค์และพวกเขาจะได้มีความเข้าใจยิ่งใหญ่ขึ้น
การเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้าและการรู้จักเนื้อแท้ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสูงสุดต่อการที่ผู้คนจะเข้าสู่ชีวิต เราหวังว่าพวกเขาจะไม่เพิกเฉยการนี้หรือมองว่ามันเป็นเกม
เพราะการรู้จักพระเจ้าเป็นรากฐานความเชื่อของมนุษย์และเป็นกุญแจให้มนุษย์ได้ตามเสาะหาความจริงและบรรลุถึงความรอด หากผู้คนเชื่อในพระเจ้าแต่ยังไม่รู้จักพระองค์
หากพวกเขาเพียงดำรงชีวิตอยู่ในวามะและคำสอนเท่านั้น
ก็จะไม่มีวันเป็นไปได้เลยสำหรับพวกเขาที่จะบรรลุถึงความรอด
ต่อให้พวกเขากระทำและดำรงชีวิตสอดคล้องกับความหมายผิวเผินของความจริงก็ตาม กล่าวคือ
หากเจ้าเชื่อในพระเจ้าแต่ไม่รู้จักพระองค์
เช่นนั้นแล้วความเชื่อของเจ้าก็ล้วนสูญเปล่าและไม่มีสิ่งใดที่เป็นความจริงเลย เจ้าเข้าใจมิใช่หรือ? (ใช่ พวกเราเข้าใจ) การสามัคคีธรรมของพวกเราจะจบลง ณ ที่นี้สำหรับวันนี้ (ขอขอบคุณพระเจ้า!)

4 มกราคม ค.ศ. 2014

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 6

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า (3)

หัวข้อที่เราได้สามัคคีธรรมกันครั้งล่าสุด เป็นเรื่องเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับแง่มุมใดของพระเจ้าพระองค์เอง?

เกี่ยวข้องกับแก่นแท้ของพระเจ้าหรือไม่? (เกี่ยวข้อง)

ดังนั้นแล้วอะไรคือแง่มุมหลักของแก่นแท้ของพระเจ้าที่เราได้กล่าวไว้ในการสามัคคีธรรมของเรา?

คือความบริสุทธิ์ของพระเจ้าใช่หรือไม่? ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือแก่นแท้ซึ่งพิเศษเฉพาะของพระเจ้า

อะไรคือเนื้อหาหลักของการสามัคคีธรรมของเราครั้งล่าสุด? (การหยั่งรู้ถึงความชั่วของซาตาน นั่นคือ

วิธีที่ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามโดยใช้ความรู้ วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรมดั้งเดิม ความเชื่อเหนือธรรมชาติ

และแนวโน้มต่างๆ ทางสังคม) นี่เป็นหัวข้อหลักที่เราได้หารือกันครั้งล่าสุด ซาตานใช้ความรู้ วิทยาศาสตร์

ความเชื่อเหนือธรรมชาติ วัฒนธรรมดั้งเดิม และแนวโน้มต่างๆ ทางสังคมเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

เหล่านี้คือวิธีต่างๆ—ที่ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทราม—รวมทั้งหมดห้าวิธี

วิธีใดในบรรดาวิธีเหล่านี้ที่เจ้าคิดว่าซาตานใช้มากที่สุดเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม?

วิธีใดคือวิธีที่ถูกใช้เพื่อทำให้ผู้คนเสื่อมทรามอย่างลึกซึ้งที่สุด? (วัฒนธรรมดั้งเดิม

นี่เป็นเพราะปรัชญาเยี่ยงซาตาน เช่น หลักคำสอนของขงจื้อและเม้งจื้อ ผังแนวลึกในจิตใจของพวกเรา) ดังนั้น

พี่น้องชายหญิงบางคนจึงคิดว่าคำตอบคือ “วัฒนธรรมดั้งเดิม” ใครมีคำตอบที่แตกต่างออกไปบ้าง? (ความรู้

ความรู้จะไม่มีวันปล่อยให้เรานมัสการพระเจ้า มันปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า

และปฏิเสธกฎเกณฑ์ของพระเจ้า นั่นจึงกล่าวได้ว่า ซาตานบอกให้เราเริ่มเรียนตั้งแต่อายุน้อย

และบอกว่าโดยการเรียนและการได้รับความรู้เท่านั้น

เราจึงจะมีความสำเร็จอันสดใสที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในอนาคตของเราและชะตากรรมที่มีความสุข)

ซาตานใช้ความรู้เพื่อควบคุมอนาคตและชะตากรรมของเจ้า และแล้วมันก็จะจงใจมุ่งนำทางเจ้าไป

นี่คือวิธีที่เจ้าคิดว่าซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้งที่สุด ดังนั้น

พวกเจ้าส่วนใหญ่คิดว่าเป็นความรู้ที่ซาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้งที่สุด

มีใครอีกไหมที่มีคำตอบที่แตกต่างออกไป? แล้วถ้าเป็นตัวอย่างเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์หรือแนวโน้มต่างๆ

ทางสังคมล่ะ? มีใครไหมที่จะระบุว่าสิ่งเหล่านี้เป็นคำตอบ? (มี) วันนี้

เราจะสามัคคีธรรมอีกครั้งเกี่ยวกับห้าวิธีที่ซาตานใช้ในการทำให้มนุษย์เสื่อมทราม และทันทีที่เราทำเสร็จสิ้นแล้ว

เราจะถามคำถามเพิ่มเติมกับพวกเจ้า เพื่อที่พวกเราจะสามารถเห็นได้ว่าจริงๆ

แล้วซาตานใช้สิ่งใดในบรรดาสิ่งเหล่านี้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามอย่างลึกซึ้งที่สุด

ในบรรดาห้าวิธีที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามนั้น วิธีแรกที่เราได้กล่าวถึงคือความรู้
ดังนั้นเรามาใช้ความรู้เป็นหัวข้อแรกของเราสำหรับการสามัคคีธรรมกันเถิด ชาตานใช้ความรู้เป็นเหยื่อ
จงฟังให้ดี: ความรู้เป็นแค่เหยื่อชนิดหนึ่งเท่านั้น
ผู้คนถูกล่อลวงให้เรียนอย่างหนักและปรับปรุงตัวเองวันแล้ววันเล่า
เพื่อปรับใช้ความรู้เป็นอาวุธและเตรียมตัวเองให้พร้อมด้วยความรู้
และก็เพื่อใช้ความรู้เพื่อเปิดทางผ่านสู่วิทยาศาสตร์ อีกนัยหนึ่ง ยิ่งเจ้าได้รับความรู้มากขึ้นเพียงใด
เจ้าก็ยิ่งจะเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น ชาตานบอกการนี้ทั้งหมดแก่ผู้คน
มันบอกให้ผู้คนหล่อเลี้ยงอุดมคติอันสูงส่งขณะที่พวกเขา กำลังศึกษาหาความรู้
สั่งสอนให้พวกเขาสร้างสมความทะเยอทะยานและความมุ่งมาดปรารถนา โดยที่มนุษย์ไม่รู้ตัวเลย
ชาตานถ่ายทอดข้อความมากมายเยี่ยงนี้ ทำให้ผู้คนรู้สึกโดยไม่รู้ตัวว่าสิ่งเหล่านี้ถูกต้องหรือเป็นประโยชน์
ผู้คนเหยียบย่ำบนเส้นทางนี้โดยที่ไม่รู้ตัว
ถูกนำทางไปข้างหน้าโดยอุดมคติและความทะเยอทะยานของพวกเขาเองโดยที่ไม่รู้ตัว
พวกเขาเรียนรู้วิธีที่ผู้คนที่ยิ่งใหญ่หรือมีชื่อเสียงคิดจากความรู้ที่ชาตานมอบให้ โดยที่ไม่ได้เจตนา
ที่ละขั้นทีละตอน พวกเขายังเรียนรู้หลาย ๆ
สิ่งจากความประหลาดของผู้คนที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นวีรบุรุษทั้งหลายอีกด้วย
ชาตานกำลังสนับสนุนอะไรให้แก่มนุษย์ในความประหลาดของวีรบุรุษเหล่านี้?
มันต้องการปลุกฝังอะไรในมนุษย์? มนุษย์ผู้นั้นจะต้องรักชาติ มีความเชื่อตรงแห่งชาติ และมีวิญญาณอันหาญกล้า
มนุษย์เรียนรู้อะไรจากเรื่องราวต่างๆ ทางประวัติศาสตร์หรืออัตชีวประวัติของบรรดาบุคคลที่กล้าหาญ?
เพื่อที่จะมีสำนึกรับรู้เกี่ยวกับความจงรักภักดีส่วนบุคคล เพื่อที่จะเตรียมที่จะทำอะไรก็ตามเพื่อเพื่อน ๆ
และบรรดาพี่น้องของเรา ภายในความรู้ของชาตาน มนุษย์เรียนรู้หลายสิ่งโดยไม่รู้ตัว
ซึ่งไม่ใช่ด้านบวกเลยแม้แต่น้อย ในท่ามกลางการไม่ตระหนักรู้ของมนุษย์
เมล็ดพันธุ์ซึ่งชาตานได้เตรียมเอาไว้ถูกเพาะปลูกในจิตใจที่ยังไม่โตเต็มที่ของผู้คน
เมล็ดพันธุ์เหล่านี้ทำให้พวกเขาารู้สึกว่าพวกเขาควรที่จะเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ ควรที่จะมีชื่อเสียง ควรที่จะเป็นวีรบุรุษ
ควรที่จะรักชาติ เป็นคนที่รักครอบครัวของพวกเขา
และเป็นคนที่จะทำอะไรก็ตามเพื่อเพื่อน และมีสำนึกรับรู้ของความจงรักภักดีส่วนบุคคล เมื่อถูกชาตานล่อใจ
พวกเขาเดินไปบนถนนที่มันได้เตรียมไว้ให้พวกเขาโดยไม่รู้ตัว ขณะที่พวกเขาเดินไปตามถนนสายนี้
พวกเขาถูกบีบบังคับให้ยอมรับกฎเกณฑ์แห่งการดำรงชีวิตของชาตาน โดยที่ไม่ตระหนักรู้อย่างสิ้นเชิง
พวกเขาพัฒนากฎเกณฑ์ของพวกเขาเองซึ่งพวกเขาใช้ในการดำรงชีวิต
แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่อะไรมาเกินไปกว่ากฎเกณฑ์ของชาตาน ซึ่งมันได้ปลูกฝังในตัวพวกเขาอย่างหนักแน่น

ในระหว่างกระบวนการเรียนรู้

ชาตานทำให้พวกเขาหล่อเลี้ยงวัตถุประสงค์ของพวกเขาเองและกำหนดเป้าหมายในชีวิต

กฎเกณฑ์ที่จะใช้ในการดำรงชีวิต และทิศทางในชีวิตของพวกเขาเอง ปลุกฝังสิ่งต่างๆ

ของชาตานในตัวพวกเขาตลอดเวลา โดยใช้เรื่องราวต่างๆ อุดมคติประวัติต่างๆ และวิถีทางอื่นๆ

ทั้งหมดที่เป็นไปได้เพื่อหล่อเลี้ยงผู้คน ทีละน้อยๆ จนกระทั่งพวกเขาสุขสบาย ด้วยวิธีนี้

ในช่วงระหว่างการเรียนรู้ของพวกเขา บางคนมาชอบวรรณคดี บางคนชอบเศรษฐศาสตร์ คนอื่นๆ

ชอบดาราศาสตร์หรือภูมิศาสตร์ แล้วก็มีบางคนที่มาชอบการเมือง บางคนที่ชอบฟิสิกส์ บางคนชอบวิชาเคมี

และแม้กระทั่งคนอื่นๆ ที่ยังคงเป็นผู้ที่ชอบเทววิทยา เหล่านี้คือส่วนต่างๆ

ทั้งหมดของสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าที่เป็นความรู้ ในหัวใจของเจ้า

เจ้าแต่ละคนรู้ว่าสิ่งเหล่านี้แท้จริงแล้วเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เจ้าแต่ละคนได้เคยสัมผัสกับพวกมันมาก่อน

เจ้าแต่ละคนสามารถพูดเรื่อยไปอย่างไม่สิ้นสุดเกี่ยวกับสาขาใดสาขาหนึ่งของความรู้เหล่านี้

และดังนั้นจึงชัดเจนว่าความรู้นี้ได้เข้าสู่จิตใจของพวกเขาอย่างลึกซึ้งเพียงใด

ช่างง่ายที่จะมองเห็นตำแหน่งที่ถูกความรู้นี้ยึดครองในจิตใจของผู้คน

และผลกระทบที่มันมีต่อพวกเขานั้นลึกซึ้งเพียงใด ทันทีที่ใครบางคนเริ่มมีความชอบในด้านหนึ่งของความรู้

เมื่อบุคคลหนึ่งได้ตกหลุมรักมันอย่างลึกซึ้ง พวกเขาก็ย่อมเริ่มมีความทะเยอทะยาน โดยไม่รู้ตัว:

ผู้คนบางคนต้องการเป็นนักเขียน บางคนต้องการเป็นนักประพันธ์วรรณกรรม

บางคนต้องการมีอาชีพทางการเมือง และบางคนต้องการมีส่วนร่วมในทางเศรษฐศาสตร์และกลายเป็นักธุรกิจ

แล้วก็มีผู้คนส่วนหนึ่งที่ต้องการเป็นวีรบุรุษ เป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือมีชื่อเสียง

ไม่ว่าใครบางคนต้องการเป็นบุคคลประเภทใดก็ตาม

เป้าหมายของพวกเขาก็คือการรับวิธีการศึกษาหาความรู้นี้ไว้และใช้มันเพื่อปลายทางของพวกเขาเอง

เพื่อตระหนักถึงความอยากได้อะไรของพวกเขาเอง ความทะเยอทะยานของพวกเขาเอง

ไม่สำคัญว่ามันจะฟังดูดีเพียงใด—ไม่ว่าพวกเขาต้องการสัมฤทธิ์ความฝันของพวกเขา

ไม่ต้องการสูญเสียชีวิตของพวกเขาไปเปล่าๆ หรือต้องการมีอาชีพสักอย่างหรือไม่ก็ตาม—

พวกเขาหล่อเลี้ยงอุดมคติและความทะเยอทะยานอันสูงส่งเหล่านี้

แต่ทั้งหมดนี้โดยแก่นแท้แล้วมันมีไว้เพื่ออะไร? พวกเจ้าเคยพิจารณาคำถามนี้มาก่อนหรือไม่?

ทำไมชาตานจึงกระทำการด้วยวิธีนี้? อะไรคือจุดประสงค์ของชาตานในการปลุกฝังสิ่งเหล่านี้ในมนุษย์?

หัวใจของพวกเขาต้องเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับคำถามนี้

ตอนนี้ เรามาพูดถึงวิธีที่ชาตานใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามกันเถิด

ก่อนอื่นพวกเราต้องมีความเข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายเหล่านี้:

ว่าชาตาดต้องการให้อะไรแก่มนุษย์ด้วยความรู้? มันต้องการนำทางมนุษย์ไปตามถนนแบบใดกัน?
(ถนนของการต่อต้านพระเจ้า) ใช่แล้ว เป็นอย่างนั้นจริงๆ—เพื่อต่อต้านพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถเห็นได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องจากการที่ผู้คนได้รับความรู้—พวกเขาเริ่มที่จะต่อต้านพระเจ้า
ดังนั้นอะไรคือแรงจูงใจอันมั่งร่ำรวยของชาตาด? เจ้าไม่เข้าใจชัดเจนเกี่ยวกับการนี้ ใช่หรือไม่?
ช่วงระหว่างกระบวนการของการศึกษาหาความรู้ของมนุษย์ ชาตาดใช้วิธีการต่างๆ ทุกลักษณะ
ไม่ว่าจะเป็นการเล่าเรื่อง การให้เพียงแค่บางส่วนของความรู้แก่พวกเขา
หรือการเปิดโอกาสให้พวกเขาตอบสนองความอยากริ่อยากมีหรือความทะเยอทะยานต่างๆ ของพวกเขา
ชาตาดต้องการนำทางเจ้าไปตามถนนใดกัน? ผู้คนคิดว่าไม่มีอะไรผิดกับการศึกษาหาความรู้
ว่ามันเป็นธรรมชาติอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ หากจะพูดในแบบที่ฟังดูแล้วน่าสนใจ
การหล่อเลี้ยงอุดมคติอันสูงส่งหรือการมีความทะเยอทะยานก็คือการมีแรงผลักดัน
และนี่ควรจะเป็นเส้นทางที่ถูกต้องในชีวิต สำหรับผู้คนที่จะดำรงชีวิตแล้ว
มันไม่ใช่หนทางอันรุ่งโรจน์ยิ่งกว่าหรือหากพวกเขาสามารถตระหนักถึงอุดมคติของพวกเขาเอง
หรือตั้งหลักในอาชีพการงานได้อย่างประสบความสำเร็จ? โดยการทำสิ่งเหล่านี้
คนเราไม่เพียงแต่สามารถให้เกิดิรติแก่บรรพบุรุษของตนได้เท่านั้น
แต่ยังมีโอกาสที่จะทิ้งร่องรอยของตนไว้ในประวัติศาสตร์ด้วยเช่นกัน—นี่ไม่ใช่สิ่งที่ดีหรือหรือ?
นี่เป็นสิ่งที่ดีในสายตาของผู้คนทางโลก และสำหรับพวกเขามันควรเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นด้านบวก
อย่างไรก็ดี ชาตาดนำผู้คนไปตามถนนแบบนี้ด้วยแรงจูงใจอันมั่งร่ำรวยของมัน
และนั่นก็คือทั้งหมดที่มีสำหรับมัน ใช่หรือไม่? แน่นอนว่าไม่ใช่ ในข้อเท็จจริงนั้น
ไม่สำคัญว่าอุดมคติของมนุษย์จะสูงส่งเพียงใด ไม่สำคัญว่าความอยากริ่อยากมีของมนุษย์จะเป็นจริงได้เพียงใด
หรือสิ่งเหล่านั้นจะถูกต้องเหมาะสมเพียงใด ทั้งหมดที่มนุษย์ต้องการจะสัมฤทธิ์ผล ทั้งหมดที่มนุษย์แสวงหา
เชื่อมโยงกับถ้อยคำสองคำอย่างแยกกันไม่ออก ถ้อยคำสองคำนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของทุกคน
และถ้อยคำสองคำนี้เป็นสิ่งที่ชาตาดตั้งใจที่จะปลูกฝังในมนุษย์ ถ้อยคำสองคำนี้คืออะไร? ถ้อยคำสองคำนี้ก็คือ
“ชื่อเสียง” และ “ทรัพย์สินสมบัติ” ชาตาดใช้วิธีการแบบที่แยบยลมาก
วิธีการซึ่งเข้ากันได้ดีมากกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน ซึ่งไม่แตกต่างกันทางความคิดเลยแม้แต่น้อย
โดยผ่านวิธีการนี้มันทำให้ผู้คนยอมรับหนทางแห่งการดำรงชีวิตของมัน
กฎเกณฑ์ที่ใช้ในการดำรงชีวิตของมันโดยที่ไม่รู้ตัว
และทำให้ผู้คนตั้งเป้าหมายในชีวิตและทิศทางในชีวิตของพวกเขา
และในการทำเช่นนั้นพวกเขายังมีความทะเยอทะยานในชีวิตโดยที่ไม่รู้ตัวด้วยเช่นกัน
ไม่สำคัญว่าความทะเยอทะยานในชีวิตเหล่านี้จะใหญ่เพียงใด มันถูกเชื่อมโยงกับ “ชื่อเสียง” และ

“ทรัพย์สินสมบัติ” อย่างแยกกัน ไม่ออก ทุกสิ่งที่บุคคลที่ยิ่งใหญ่หรือมีชื่อเสียงคนใดก็ตาม—

ในข้อเท็จจริงแล้วคือผู้คนทั้งหมด—ติดตามในชีวิตเกี่ยวข้องกับถ้อยคำสองคำนี้เท่านั้น: “ชื่อเสียง” และ

“ทรัพย์สินสมบัติ” ผู้คนคิดว่าทันทีที่พวกเขาชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ

พวกเขาก็ย่อมสามารถใช้สิ่งเหล่านี้ให้เกิดประโยชน์เพื่อชื่นชมกับสถานภาพอันสูงส่งและความมั่งคั่งอันใหญ่หลวง และเพื่อชื่นชมกับชีวิต

พวกเขาคิดว่าชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติคือต้นทุนอย่างหนึ่งที่พวกเขาสามารถใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งชีวิตแห่งการแสวงหาความยินดีและความชื่นชมยินดีที่พึงพอใจของเนื้อหนัง

เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติซึ่งมวลมนุษยชาติได้มาก ผู้คนจึงมอบร่างกาย จิตใจของพวกเขาทั้งหมดที่พวกเขามี อนาคตของพวกเขาและโชคชะตาของพวกเขาให้ขาดอย่างเต็มที่ ถึงแม้ว่าไม่รู้ตัวก็ตาม พวกเขาทำเช่นนั้น โดยที่ไม่มีความลังเลแม้แต่ชั่วขณะ

ไม่รู้เท่าทันในความจำเป็นที่จะต้องเอาทั้งหมดที่พวกเขาได้มอบไปแล้วกลับคืนมาอยู่เรื่อยไป

ผู้คนสามารถรักษาการควบคุมตัวเองได้หรือไม่เมื่อพวกเขาได้หลบภัยในขาดานในลักษณะนี้และกลายเป็นจงรักภักดีต่อมันแล้ว? แน่นอนว่าไม่ พวกเขาถูกขาดานควบคุมอย่างสิ้นเชิงและอย่างที่สุด

พวกเขาได้จมดิ่งสู่หล่มอย่างสิ้นเชิงและอย่างที่สุด และไร้ความสามารถที่จะปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระได้

เมื่อใครสักคนติดหล่มในชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ พวกเขาจะไม่แสวงหาสิ่งที่สว่างไสว สิ่งที่ชอบธรรม

หรือบรรดาสิ่งที่สวยงามและดีงามอีกต่อไป

นี่เป็นเพราะพลังชั่ววอนที่ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติมีเหนือผู้คนนั้นมากเกินไป

พวกมันกลายเป็นสิ่งของสำหรับให้ผู้คนไล่ตามเสาะหาชั่วชีวิตของพวกเขาและกระทั่งชั่วนิรันดร์โดยไม่มีที่สิ้นสุด นี่ไม่จริงหรือ?

บางคนจะพูดว่าการศึกษาหาความรู้ไม่ใช่อะไรที่มากไปกว่าการอ่านหนังสือหรือการเรียนรู้ไม่กี่สิ่งที่พวกเขายังไม่รู้ เพื่อที่จะได้ไม่ล้าสมัยหรือตามโลกไม่ทัน

ความรู้นั้นเพียงเรียนรู้กันก็เพื่อที่พวกเขาจะสามารถหาอาหารมาวางบนโต๊ะได้ เพื่ออนาคตของพวกเขาเอง หรือเพื่อจัดเตรียมสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่างๆ

มีบุคคลใดหรือไม่ที่จะสู้ทนกับการเรียนอย่างหนักเป็นเวลาหนึ่งทศวรรษเพียงเพื่อสิ่งจำเป็นพื้นฐานต่างๆ เพียงเพื่อแก้ปัญหาเรื่องปากท้อง? ไม่ ไม่มีใครเยี่ยงนี้เลย

ดังนั้นแล้วทำไมบุคคลหนึ่งจึงทนทุกข์จากความยากลำบากเหล่านี้ตลอดเวลาหลายปีมานี้?

มันเป็นไปเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติกำลังรอกอยพวกเขาอยู่ในที่ห่างไกล

กัวกมือเรียกพวกเขา และพวกเขาเชื่อว่าเพียงผ่านทางความขยัน ความยากลำบาก และการต่อสู้ดิ้นรนต่างๆ ของพวกเขาเองเท่านั้น

พวกเขาจึงจะสามารถเดินไปตามถนนที่จะนำทางพวกเขาไปสู่การได้รับชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติได้ บุคคลดังกล่าวต้องทนทุกข์จากความยากลำบากเหล่านี้เพื่อเส้นทางในภายภาคหน้าของพวกเขาเอง เพื่อความชื่นชมยินดีในภายภาคหน้าของพวกเขา และเพื่อได้รับชีวิตที่ดีขึ้น ความรู้นี้คืออะไร— พวกเขาบอกเราได้หรือไม่? มันไม่ใช่กฎเกณฑ์ของการดำรงชีวิตที่ถูกปลูกฝังในผู้คน กฎเกณฑ์ที่ชาตานสอนพวกเขาในระหว่างการศึกษาหาความรู้ของพวกเขาหรือ? มันไม่ใช่ “อุดมคติอันสูงส่ง” ของชีวิตที่ชาตานปลูกฝังเข้าไปในตัณหาหรือ? ดูตัวอย่างจากแนวคิดต่างๆ ของผู้คนที่ยิ่งใหญ่ ความซื่อสัตย์ของคนที่มีชื่อเสียงหรือวิญญาณอันอาหาญของบรรดาบุคคลที่กล้าหาญ หรือความห้าวหาญและความเมตตาของบรรดาตัวละครเอกและนักดาบในนวนิยายศิลปะการต่อสู้— เหล่านี้ไม่ใช่หนทางทั้งหมดที่ชาตานใช้ในการปลูกฝังอุดมคติเหล่านี้หรือ? (ใช่ มันเป็นอย่างนั้น) แนวคิดเหล่านี้มีอิทธิพลต่อคนรุ่นแล้วรุ่นเล่า และผู้คนของแต่ละรุ่นก็ถูกทำให้ยอมรับแนวคิดเหล่านี้ มีชีวิตเพื่อแนวคิดเหล่านี้ และได้ตามเสาะหาแนวคิดเหล่านี้อย่างไม่สิ้นสุด นี่คือนทาง ช่องทาง ซึ่งชาตานใช้โดยผ่านความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ดังนั้นแล้วภายหลังจากที่ชาตานได้นำทางผู้คนมาสู่ถนนสายนี้แล้ว ยังคงเป็นไปได้หรือไม่สำหรับพวกเขาที่จะนมัสการพระเจ้า?

ความรู้และความคิดที่ชาตานปลูกฝังในมนุษย์มีการนมัสการพระเจ้าสักกระฟีกหรือไม่?

สิ่งเหล่านี้มีอะไรที่เป็นของความจริงหรือไม่?

สิ่งเหล่านี้มีอะไรที่เป็นการข่มเหงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่วหรือไม่? (ไม่ ไม่ใช่เช่นนั้นเลย)

พวกเขาดูเหมือนไม่แน่ใจเล็กน้อย แต่ก็สำคัญ ตราบเท่าที่เจ้าระลึกไว้ว่า “ชื่อเสียง” และ “ทรัพย์สินสมบัติ” เป็นถ้อยคำหลักสองคำที่ชาตานใช้เพื่อล่อลวงผู้คนไปสู่เส้นทางแห่งความชั่ว เช่นนั้นแล้วนั่นก็เพียงพอแล้ว

เรามาบทวนอย่างคร่าวๆ ถึงสิ่งที่เราได้หารือกันมาจนถึงตอนนี้เถิด:

ชาตานใช้อะไรเพื่อทำให้มนุษย์อยู่ภายใต้การควบคุมของมันอย่างมั่นคง? (ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ) ดังนั้น ชาตานใช้ชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติเพื่อควบคุมความคิดของมนุษย์

จนกระทั่งทั้งหมดที่ผู้คนสามารถนึกถึงได้คือชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ

พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ทนทุกข์จากความยากลำบากต่างๆ

เพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ผู้ทนความอับยศอดสูเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ

พลีอุทิศทุกสิ่งที่มีเพื่อชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ และพวกเขาจะทำการพิพากษาหรือการตัดสินใจใดๆ

เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ ด้วยวิธีนี้ ชาตานผูกมัดผู้คนเข้ากับโซ่ตรวนที่มองไม่เห็น

และพวกเขาก็ไม่มีทั้งกำลังและความกล้าที่จะขว้างโซ่ตรวนออกไป

พวกเขาแบกโซ่ตรวนเหล่านี้ไว้โดยที่ไม่รู้ตัวและเดินไปข้างหน้าต่อไปด้วยความลำบากยากเย็นอันใหญ่หลวง

เพื่อประโยชน์ของชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัตินี้

มนุษย์หลบเลี่ยงพระเจ้าและทรยศพระองค์และกลายเป็นชั่วร้ายยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น ในหนทางนี้
คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าจึงถูกทำลายในท่ามกลางชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติของชาตาน ตอนนี้เมื่อคุณกระทำต่างๆ
ของชาตาน แรงจูงใจอันมุ่งร้ายของมันไม่น่ารังเกียจอย่างยิ่งหรือ?

บางทีวันนี้พวกเจ้ายังคงไม่สามารถมองเห็นถึงแรงจูงใจอันมุ่งร้ายของชาตาน

เพราะพวกเจ้าคิดว่าคนเราไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติ

พวกเจ้าคิดว่าหากผู้คนทิ้งชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติไว้ข้างหลัง

พวกเขาจะไม่สามารถเห็นหนทางข้างหน้าได้อีกต่อไป ไม่สามารถเห็นเป้าหมายของพวกเขาก็อีกต่อไป

คิดว่าอนาคตของพวกเขาก็กลายเป็นมืดมิด กลุ่มเครือ และมีดมัว

แต่วันหนึ่งพวกเจ้าทั้งหมดจะระลึกได้ว่าอย่างช้าๆ

ว่าชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติเป็นโซ่ตรวนอันมืมหิมาที่ชาตานใช้เพื่อผูกมัดมนุษย์ เมื่อวันนั้นมาถึง

เจ้าจะต้านทานการควบคุมของชาตานอย่างถาวรและต้านทานโซ่ตรวนที่ชาตานใช้เพื่อผูกมัดเจ้าอย่างถาวร

เมื่อเวลานั้นมาถึงเมื่อเจ้าปรารถนาจะขว้างทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาตานปลูกฝังไว้ในตัวเจ้าออกไป

เมื่อวันนั้นเจ้าจึงจะแยกทางกันอย่างเด็ดขาดกับชาตาน และเจ้าจะเกลียดชังทั้งหมดที่ชาตานได้นำมาให้เจ้าอย่างแท้จริง

เมื่อวันนั้นเท่านั้นมวลมนุษยชาติจึงจะมีความรักและการโยยหาที่แท้จริงต่อพระเจ้า

เราเพิ่งพูดถึงวิธีที่ชาตานใช้ความรู้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

ดังนั้นต่อไปเรามาสถาปนาศีลธรรมกันถึงวิธีที่ชาตานใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามกันเถิด ประการแรก

ชาตานใช้นามของวิทยาศาสตร์เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์

ความอยากรู้อยากเห็นที่จะสำรวจวิทยาศาสตร์และสืบสาวราวเรื่องความลึกลับต่างๆ ในนามของวิทยาศาสตร์

ชาตานตอบสนองความต้องการด้านวัตถุของมนุษย์และชื่อเสียงของมนุษย์เพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตของพวก

เขาอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นด้วยข้ออ้างนี้เองที่ชาตานใช้วิทยาศาสตร์เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

มันเป็นเพียงการคิดของมนุษย์หรือจิตใจของมนุษย์เท่านั้นหรือที่ชาตานทำให้เสื่อมทรามโดยใช้วิทยาศาสตร์ด้วย

วิธีนี้? ในบรรดาผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ

ในสิ่งรอบตัวของเราที่เราสามารถเห็นได้และที่เราได้สัมผัสด้วย

มีอะไรอีกบ้างในบรรดาสิ่งเหล่านี้ที่ชาตานทำให้เสื่อมทรามด้วยวิทยาศาสตร์? (สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ)

ถูกต้อง ดูเหมือนว่าพวกเจ้าได้รับอันตรายจากการนี้อย่างลึกลับ และได้รับผลกระทบอย่างลึกลับ

นอกเหนือจากการใช้ผลของการสืบค้นและข้อสรุปต่างๆ ของวิทยาศาสตร์เพื่อหลอกลวงมนุษย์แล้ว

ชาตานยังใช้วิทยาศาสตร์เป็นวิถีทางเพื่ดำเนินการทำลายล้างอันโหดร้าย

และการแสวงหาผลประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่มนุษย์อีกด้วย

มันทำการนี้ภายใต้ข้ออ้างว่า หากมนุษย์ดำเนินการค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์

เช่นนั้นแล้วสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตและคุณภาพของชีวิตของมนุษย์ย่อมจะดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

และยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า

จุดประสงค์ของการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์นั้นก็เพื่อตอบสนองความต้องการด้านวัตถุที่เพิ่มขึ้นรายวันของผู้คนและ
ความต้องการของพวกเขาที่จะทำให้คุณภาพของชีวิตของพวกเขาดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นี่คือพื้นฐานทางทฤษฎีของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ของชาตาน อย่างไรก็ตาม

วิทยาศาสตร์ได้นำสิ่งใดมาสู่มนุษยชาติ? สิ่งแวดล้อมซึ่งเราเชื่อมโยงถึงนั้นประกอบด้วยอะไรบ้าง?

อากาศที่มวลมนุษย์หายใจไม่ได้กลายเป็นมีมลพิษหรือ? น้ำที่เราดื่มยังคงบริสุทธิ์อย่างแท้จริงหรือไม่? (ไม่)

อาหารที่เราบริโภคเป็นธรรมชาติหรือไม่?

ส่วนใหญ่ของมันเติบโตโดยใช้ปุ๋ยเคมีและเพาะปลูกโดยใช้การตัดแปลงพันธุกรรม

และยังมีการกลายพันธุ์ที่เกิดจากการใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์หลากหลายวิธีเช่นกัน

แม้กระทั่งผักและผลไม้ที่เรากินก็ไม่ใช่เป็นธรรมชาติอีกต่อไป

แม้กระทั่งไข่ตามธรรมชาติก็ไม่ง่ายที่จะพบได้อีกต่อไป และไข่ก็ไม่มีรสชาติเหมือนที่เคยมีอีกต่อไป

เมื่อได้ถูกแปรสภาพโดยสิ่งที่เรียกว่าวิทยาศาสตร์ของชาตานไปแล้ว คุณที่ภาพใหญ่

บรรยากาศทั้งหมดทั้งมวลได้ถูกทำลายและทำให้เป็นมลพิษ ภูเขา ทะเลสาบ ป่าไม้ แม่น้ำ มหาสมุทร

และทุกสิ่งเหนือและใต้ผืนดินทั้งหมดได้ถูกทำให้พินาศโดยสิ่งที่เรียกว่าความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์ สรุปสั้นๆ

สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติทั้งหมด สิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตซึ่งพระเจ้าได้ทรงมอบแก่มนุษยชาติ

ได้ถูกทำลายและถูกทำให้พินาศโดยสิ่งที่เรียกว่าวิทยาศาสตร์

แม้ว่าจะมีผู้คนจำนวนมากที่ได้รับสิ่งที่พวกเขาหวังอยู่ตลอดเวลาในด้านคุณภาพของชีวิตที่พวกเขาแสวงหา

ตอบสนองทั้งความอยากได้อะไรของพวกเขานั่นเองและเนื้อหนังของพวกเขา

สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่นั้นโดยสาระสำคัญแล้วได้ถูกทำลายและทำให้พินาศโดย “ความสำเร็จ”

หลากหลายซึ่งนำมาโดยวิทยาศาสตร์ ตอนนี้

เราไม่มีสิทธิที่จะหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปสักเอือกหนึ่งอีกต่อไป

นี่ไม่ใช่ความโศกเศร้าของมวลมนุษย์หรือ? มีความสุขใดหลงเหลืออยู่ให้พูดถึงสำหรับมนุษย์หรือไม่

เมื่อเขาต้องใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่แบบนี้?

พื้นที่และสิ่งแวดล้อมในการดำเนินชีวิตซึ่งมนุษย์ใช้ชีวิตอยู่นั้นถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าเพื่อมนุษย์ตั้งแต่แรกเริ่ม

น้ำที่ผู้คนดื่ม อากาศที่ผู้คนหายใจเข้าไป อาหารที่ผู้คนกิน พืช ดิน ไม้ และมหาสมุทร—

ทุกส่วนของสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตนี้พระเจ้าได้ทรงมอบแก่มนุษย์ มันเป็นธรรมชาติ

ดำเนินการโดยสอดคล้องกับกฎธรรมชาติซึ่งบัญญัติขึ้นโดยพระเจ้า หากไม่มีวิทยาศาสตร์

ผู้คนคงจะมีความสุขและน่าจะได้ชื่นชมไปกับทุกสิ่งในสภาวะดั้งเดิมที่สุดของมัน
โดยสอดคล้องกับหนทางแห่งพระเจ้าและสอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาเพื่อที่จะชื่นชม
อย่างไรก็ดี ตอนนี้ ทั้งหมดนี้ได้ถูกซาตานทำลายและทำให้พินาศแล้ว
พื้นที่อยู่อาศัยพื้นฐานของมนุษย์ไม่ได้อยู่ในสภาวะดั้งเดิมอีกต่อไป
แต่ไม่มีใครสามารถระลึกได้ว่าอะไรทำให้เกิดการนี้หรือการนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร
และมีผู้คนอีกมากที่เข้าหาวิทยาศาสตร์และเข้าใจมันโดยผ่านทางแนวคิดที่ซาตานปลูกฝังในตัวพวกเขา
นี่ไม่น่ารังเกียจหรือน่าเวทนาอย่างยิ่งหรือ? ด้วยซาตานที่ตอนนี้ได้ครอบครองพื้นที่ซึ่งผู้คนดำรงอยู่แล้ว
รวมถึงสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตของพวกเขา และทำให้พวกเขาเสื่อมทรามอยู่ในสภาวะนี้แล้ว
และด้วยมนุษยชาติที่ยังคงพัฒนาต่อไปในหนทางนี้
มีความจำเป็นใดสำหรับพระเจ้าที่จะต้องทำลายผู้คนเหล่านี้ด้วยพระองค์เองหรือไม่?
หากผู้คนยังคงพัฒนาต่อไปในหนทางนี้ พวกเขาจะใช้ทิศทางใด? (พวกเขาจะถูกถอนรากถอนโคน)
พวกเขาจะถูกถอนรากถอนโคนอย่างไรเล่า?
นอกเหนือจากการค้นหาชื่อเสียงและทรัพย์สินสมบัติอันละโมภของผู้คนแล้ว
พวกเขายังดำเนินการการสำรวจทางวิทยาศาสตร์อย่างต่อเนื่องและดำดิ่งลึกเข้าไปในการค้นคว้าวิจัย
แล้วยังกระทำการอย่างไม่หยุดหย่อนในแบบที่เป็นการตอบสนองความต้องการด้านวัตถุและความอยากได้อีก
มีของพวกเขาเอง เช่นนั้นแล้วอะไรคือผลสืบเนื่องสำหรับมนุษย์? ก่อนอื่น
ความสมดุลของระบบนิเวศถูกทำลายลง และเมื่อการนี้เกิดขึ้น ร่างกายของผู้คน อวัยวะภายในของพวกเขา
ถูกปนเปื้อนและได้รับความเสียหายจากสิ่งแวดล้อมที่ไม่สมดุลนี้
และโรคติดต่อและโรคร้ายหลากหลายชนิดก็แพร่กระจายไปทั่วโลก
มันไม่จริงหรือที่ตอนนี้เป็สถานการณ์ที่มนุษย์ไม่มีการควบคุมได้เลย? มาถึงตอนนี้ที่พวกเขาเข้าใจการนี้แล้ว
หากมนุษยชาติไม่ติดตามพระเจ้า แต่ติดตามซาตานในหนทางนี้อยู่เสมอ—
การใช้ความรู้เพื่อให้ตัวพวกเขาเองบริบูรณ์ขึ้นอย่างต่อเนื่อง
การใช้วิทยาศาสตร์เพื่อสำรวจอนาคตของชีวิตมนุษย์อย่างไม่หยุดหย่อน
การใช้วิธีการแบบนี้เพื่อดำรงชีวิตต่อไป—
เจ้าสามารถระลึกได้หรือไม่ว่าการนี้จะจบลงอย่างไรสำหรับมนุษยชาติ? (มันจะหมายถึงการสูญพันธุ์) ใช่แล้ว
มันจะจบลงด้วยการสูญพันธุ์: มนุษยชาติเข้าใกล้การสูญพันธุ์ของตัวเองขึ้นทุกที ที่ละก้าวๆ!
ตอนนี้ดูราวกับว่าวิทยาศาสตร์เป็นยาวิเศษชนิดหนึ่งที่ซาตานได้เตรียมสำหรับมนุษย์
เพื่อที่เมื่อพวกเขาพยายามที่จะหยั่งรู้สิ่งต่างๆ พวกเขาจะทำเช่นนั้นในหมอกหนาทึบ
ไม่สำคัญว่าเจ้าจะมองอย่างตั้งใจเพียงใด เจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้อย่างชัดเจน

และไม่สำคัญว่าเจ้าจะพยายามอย่างตั้งใจเพียงใด เจ้าไม่สามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ อย่างไรก็ตาม
ชาตานใช้นามของวิทยาศาสตร์เพื่อกระตุ้นความอยากของเจ้าและจงมุกเจ้า โดยก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง
ไปสู่หุบเหวลึกและความตาย นี่ไม่ใช่หรือนั้นหรือ? (ใช่ มันเป็นอย่างนั้น)
นี่คือวิถีทางที่สองที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

วัฒนธรรมดั้งเดิมคือวิถีทางที่สามที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทราม
มีความคล้ายคลึงกันหลายประการระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมและความเชื่อเหนือธรรมชาติ
แต่ความแตกต่างก็คือว่า วัฒนธรรมดั้งเดิมนั้นมีเรื่องราว การพาดพิงถึง และแหล่งกำเนิดต่างๆ ที่แน่นอน
ชาตานได้ประดิษฐ์และปั้นแต่งนิทานพื้นบ้านหรือเรื่องราวมากมายที่ปรากฏอยู่ในหนังสือทางประวัติศาสตร์
ทั้งให้ผู้คนมีความประทับใจลึกซึ้งกับบุคคลสำคัญทางวัฒนธรรมดั้งเดิมหรือทางเรื่องเหนือธรรมชาติ
ตัวอย่างเช่น ในประเทศจีนมี “แปดเซียนข้ามทะเล” “การเดินทางสู่แดนตะวันตก” “จักรพรรดิหยก”
“นาจาพิชิตราชามังกร” และ “สถาปนาเหล่าทวยเทพ”
เหล่านี้ไม่ได้กลับกลายเป็นหยิ่งรากรลึกลับในจิตใจของมนุษย์หรือ? แม้ว่าเจ้าบางคนไม่รู้รายละเอียดทั้งหมด
เจ้ายังคงรู้เรื่องราวทั่วไป และเป็นเนื้อหาทั่วไปนี่เองที่เกาะติดในหัวใจของเจ้าและจิตใจของเจ้า
เพื่อที่เจ้าจะไม่สามารถลืมพวกมันได้ เหล่านี้คือแนวทางและตำนานต่างๆ
ที่ชาตานได้เตรียมไว้สำหรับมนุษย์มานานแล้ว และคือสิ่งซึ่งได้แพร่กระจาย ในช่วงเวลาที่ต่างกัน
สิ่งเหล่านี้เป็นอันตรายและก่อกวนดวงจิตของผู้คนโดยตรงและทำให้ผู้คนตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดที่ละอย่างๆ
นั่นจึงกล่าวได้ว่า ทันทีที่เจ้าได้ยอมรับวัฒนธรรมดั้งเดิม เรื่องราวต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่เชื่อเหนือธรรมชาติเหล่านี้
ทันทีที่พวกมันถูกกำหนดขึ้นในจิตใจของเจ้า และทันทีที่พวกมันเกาะติดในหัวใจของเจ้า
เช่นนั้นแล้วก็เหมือนกับว่าเจ้าต้องมนตร์แล้ว—

เจ้ากลายเป็นหลงติดและได้รับอิทธิพลจากเครื่องประกอบทางวัฒนธรรมเหล่านี้
แนวคิดและเรื่องราวดั้งเดิมเหล่านี้ พวกมันมีอิทธิพลต่อชีวิตของเจ้า ทักษะของเจ้าที่มีต่อชีวิต
และการตัดสินใจต่างๆ ของเจ้า

ยิ่งไปกว่านั้นก็คือพวกมันมีอิทธิพลต่อการไล่ตามเสาะหาเส้นทางที่แท้จริงของชีวิตของเจ้า:
นี่คือมนตร์ชั่วโดยแท้ ถึงเจ้าจะพยายามอย่างไร เจ้าก็ไม่สามารถสลัดพวกมันให้หลุดได้
เจ้าฟันพวกมันแต่เจ้าก็ไม่สามารถโค่นพวกมันลงได้ เจ้าทุบตีพวกมันแต่เจ้าก็ไม่สามารถเอาชนะพวกมันได้
ยิ่งไปกว่านั้น ภายหลังจากที่ผู้คนถูกทำให้ตกอยู่ภายใต้มนต์สะกดประเภทนี้โดยไม่รู้ตัวแล้ว
พวกเขาเริ่มมัสการชาตานโดยไม่รู้ตัว หล่อเลี้ยงภาพลักษณ์ของชาตานในหัวใจของพวกเขา อีกนัยหนึ่ง
พวกเขากำหนดชาตานเป็นรูปเคารพของพวกเขา เป็นวัตถุเพื่อให้พวกเขามัสการและเคารพนับถือ
กระทั่งไปไกลถึงขนาดที่ถือว่ามันเป็นพระเจ้า สิ่งเหล่านี้อยู่ในหัวใจของผู้คน

ควบคุมคำพูดและความประพฤติของพวกเขาโดยไม่รู้ตัว ยิ่งไปกว่านั้น
แรกเริ่มนั้นเจ้าถือว่าเรื่องราวและตำนานเหล่านี้เป็นเท็จ แต่แล้วเจ้าก็รับรู้การดำรงอยู่ของพวกมันโดยไม่รู้ตัว
ทำให้พวกมันเป็นบุคคลจริงและเปลี่ยนพวกมันให้เป็นวัตถุจริงที่มีตัวตน ในการไม่ตระหนักรู้ของเจ้า
เจ้าได้รับแนวคิดเหล่านี้และการดำรงอยู่ของสิ่งเหล่านี้ด้วยจิตใต้สำนึก เจ้ายังได้รับบรรดาปิศาจ ซาดาน
และรูปเคารพต่างๆ ไว้ในบ้านของเจ้าเองและไว้ในหัวใจของเจ้าเองด้วยจิตใต้สำนึกอีกด้วย—
นี่คือมนตร์สะกดโดยแท้ ถ้อยคำเหล่านี้ตรงใจพวกเจ้าหรือไม่? (ตรงใจ)
มีใครบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่ได้จุติรูปและนมัสการพระพุทธรูปเจ้า? (มี)
ดังนั้นแล้วอะไรคือจุดประสงค์ของการจุติรูปและการนมัสการพระพุทธรูปเจ้า? (การอธิษฐานให้มีสันติสุข)
เมื่อคิดถึงมันตอนนี้ มันไม่ไร้สาระหรือที่จะอธิษฐานต่อซาตานให้มีสันติสุข?
ซาตานนำสันติสุขมาให้หรือไม่? (ไม่) เจ้าไม่เห็นหรือว่าตอนนั้นเจ้าไม่รู้เท่าทันเพียงใด?
พฤติกรรมเช่นนั้นไร้สาระ ไม่รู้เท่าทัน และไร้เดียงสา ใช่หรือไม่?
ซาตานสนใจเพียงวิธีที่จะทำให้เจ้าเสื่อมทรามเท่านั้น ซาตานไม่อาจสามารถมอบสันติสุขให้เจ้าได้
แค่การหยุดพักชั่วคราวเท่านั้น แต่เพื่อที่จะได้รับการหยุดพักนี้เจ้าจะต้องปฎิญาณ
และหากเจ้าผิดคำสัญญาของเจ้าหรือคำปฎิญาณที่เจ้าได้ทำกับซาตาน
เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้เห็นว่ามันจะทรามเจ้าอย่างไร ในการทำให้เจ้าปฎิญาณนั้น
มันต้องการควบคุมเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อพวกเจ้าได้อธิษฐานเพื่อสันติสุข พวกเจ้าได้รับสันติสุขหรือไม่? (ไม่)
เจ้าไม่ได้รับสันติสุข
แต่ในทางตรงกันข้ามความพยายามของเจ้าได้นำมาซึ่งโชคร้ายและความวิบัติไม่มีที่สิ้นสุด—
แท้จริงแล้วคือมหาสมุทรแห่งความขมขื่นที่ไร้ขอบเขต สันติสุขไม่ได้อยู่ภายในแดนครอบครองของซาตาน
และนี่คือความจริง
นี่คือผลสืบเนื่องซึ่งความเชื่อเหนือธรรมชาติในระบบศักดินาและวัฒนธรรมดั้งเดิมได้นำไปสู่มวลมนุษย
วิธีสุดท้ายที่ซาตานใช้ในการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามก็คือผ่านทางแนวโน้มนุ่มต่างๆ ทางสังคม “แนวโน้มนุ่มต่างๆ
ทางสังคม” รวมถึงหลายสิ่ง ผู้คนบางคนพูดว่า: “มันหมายถึงแฟชั่นล่าสุด เครื่องสำอาง ทรงผม
และอาหารรสเลิศใช่ไหม?” สิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นแนวโน้มนุ่มต่างๆ ทางสังคมหรือไม่?
พวกมันเป็นส่วนหนึ่งของแนวโน้มนุ่มต่างๆ ทางสังคม แต่เราจะไม่พูดถึงพวกมัน ณ ที่นี้
เราเพียงปรารถนาที่จะพูดถึงแนวคิดที่แนวโน้มนุ่มต่างๆ ทางสังคมทำให้เกิดขึ้นในผู้คน
หนทางที่สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้คนประหลาดตนในโลก
และเป้าหมายและทัศนคติในชีวิตที่สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดขึ้นในผู้คน เหล่านี้สำคัญมาก
สิ่งเหล่านี้สามารถควบคุมและมีอิทธิพลต่อสภาวะจิตใจของมนุษย์ แนวโน้มนุ่มเหล่านี้เกิดขึ้นทีละอย่าง

และพวกมันทั้งหมดล้วนแต่มีอิทธิพลชั่วที่ทำให้มวลมนุษย์ตกต่ำอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้คนสูญเสียมโนธรรม
สภาวะความเป็นมนุษย์และเหตุผล

ทำให้ศีลธรรมของพวกเขาและคุณภาพของลักษณะนิสัยของพวกเขาอ่อนแอยิ่งขึ้นไปอีก

จนถึงระดับที่เราสามารถกล่าวได้กระทั่งว่าผู้คนส่วนใหญ่ตอนนี้ไม่มีความซื่อตรง ไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์
และพวกเขาไม่มีมโนธรรมใดๆ นับประสาอะไรที่จะมีเหตุผลใดๆ ดังนั้นแล้วแนวโน้มเหล่านี้คืออะไร?

พวกมันคือแนวโน้มที่เจ้าไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่า เมื่อแนวโน้มใหม่อย่างหนึ่งแพร่ผ่านไปทั่วโลก
บางทีอาจมีผู้คนเพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่กล้าหน้ากว่าผู้อื่น ปฏิบัติตัวดุจดังผู้ที่ก่อให้เกิดกระแสความนิยม
พวกเขาเริ่มด้วยการทำสิ่งใหม่บางอย่าง จากนั้นจึงยอมรับแนวคิดบางชนิดหรือมุมมองบางอย่าง อย่างไรก็ตาม
ผู้คนส่วนใหญ่จะถูกทำให้ติดเชื่อ ถูกทำให้กลมกลืน

และถูกดึงดูดใจโดยแนวโน้มประเภทนี้อย่างต่อเนื่องในสภาวะของการไม่ตระหนักรู้

จนกระทั่งพวกเขาทั้งหมดยอมรับมันโดยที่ไม่รู้ตัวและไม่ได้ตั้งใจและกลับกลายเป็นจมอยู่ในมันและถูกมันควบคุม
แนวโน้มเช่นนี้ แนวโน้มแล้วแนวโน้มเล่า เป็นเหตุให้ผู้คน—ผู้ที่ไม่ได้มีร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์

ไม่รู้ว่าความจริงคืออะไร สั่งสอนให้พวกเขาสร้างสมความทะเยอทะยานและความมุ่งมาดปรารถนา

เกี่ยวกับชีวิตและค่านิยมต่างๆ ที่มาจากชาตanoอย่างป็นสุข

พวกเขายอมรับสิ่งที่ชาตanoบอกกับพวกเขาเกี่ยวกับวิธีเข้าหาชีวิตและหนทางในการดำเนินชีวิตที่ชาตano

“ประทาน” ให้พวกเขา และพวกเขาไม่มีทั้งพลังกำลังและความสามารถ นับประสาอะไรกับการตระหนักรู้

ที่จะต้านทาน ดังนั้นแล้วแนวโน้มเหล่านี้คืออะไรกันแน่? เราได้เลือกตัวอย่างง่ายๆ ที่พวกเจ้าอาจค่อยๆ มาเข้าใจ
ตัวอย่างเช่น ผู้คนในอดีตทำธุรกิจของพวกเขาโดยที่ไม่มีใครถูกโกง พวกเขาขายสิ่งของต่างๆ

ในราคาเดียวกันไม่ว่าผู้ที่กำลังซื้ออยู่นั้นจะเป็นใครก็ตาม

องค์ประกอบบางอย่างของมโนธรรมและสภาวะความเป็นมนุษย์ที่ดีไม่ได้สื่อให้เห็น ณ ที่นี้หรือหรือ?

เมื่อผู้คนดำเนินธุรกิจเยี่ยงนี้ โดยสุจริต

สามารถมองเห็นได้ว่าพวกเขายังคงมีมโนธรรมบางอย่างและสภาวะความเป็นมนุษย์บางอย่าง ณ เวลานั้น

แต่ด้วยความต้องการเงินทองที่เพิ่มขึ้นทุกทีของมนุษย์ ผู้คนได้มารักเงินทอง ทรัพย์สินสมบัติ

และความยินดีมากขึ้นทุกทีโดยไม่รู้ตัว สรุปสั้นๆ ผู้คนได้มามองเงินทองว่าสำคัญมากกว่าแต่ก่อน

เมื่อผู้คนมองเงินทองว่าสำคัญมากขึ้น พวกเขาก็เริ่มให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ของพวกเขา

ชื่อเสียงของพวกเขา ชื่ออันดีงามของพวกเขา และความซื่อตรงของพวกเขาน้อยลงโดยไม่รู้ตัวมิใช่หรือ?

เมื่อเจ้าดำเนินธุรกิจ เจ้าเห็นคนอื่นๆ ใช้วิถีทางอันหลากหลายเพื่อโกงผู้คนและสร้างความร่ำรวย

แม้ว่าเงินทองที่หามาได้จะได้มาโดยไม่สุจริต พวกเขา กลับกลายเป็นร่ำรวยยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

แม้พวกเขาอาจดำเนินธุรกิจเดียวกันกับเจ้า ครอบครัวของพวกเขาทั้งหมดก็ชื่นชมกับชีวิตมากกว่าที่เจ้าชื่นชม

และเจ้ารู้สึกแย่ โดยกล่าวกับตัวเองว่า “ทำไมฉันจึงไม่สามารถทำสิ่งนั้นได้?
ทำไมฉันจึงไม่สามารถหาเงินทองได้มากเท่าที่พวกเขาหาได้? ฉันต้องคิดหาหนทางที่จะได้รับเงินทองมากขึ้น
เพื่อให้ธุรกิจของฉันรุ่งเรือง” แล้วเจ้าก็ทำงานถึงที่สุดเพื่อใคร่ครวญว่าจะหาเงินจำนวนมากได้อย่างไร
ตามวิธีการทำเงินตามปกติ—การจำหน่ายสิ่งของต่างๆ ในราคาเดียวกันให้แก่ลูกค้าทุกคน—ถ้าใครใดๆ
ที่เจ้าได้นั้นเกิดขึ้นด้วยมโนธรรมที่ดี อย่างไรก็ดี นี่ไม่ใช่หนทางที่จะร่ำรวยได้เร็ว
เมื่อถูกผลักดันโดยแรงกระตุ้นที่จะทำกำไร การคิดของเจ้าผ่านการเปลี่ยนสภาพทีละน้อย
ช่วงระหว่างการเปลี่ยนสภาพนี้ หลักการในการประพฤติดนของเจ้าก็เริ่มเปลี่ยนแปลงเช่นกัน
เมื่อเจ้าโกงใครสักคนเป็นครั้งแรก เจ้ามีข้อสงสัย โดยกล่าวว่า “นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันโกงใครสักคน
ฉันจะไม่ทำมันอีก ฉันไม่สามารถโกงผู้คนได้ มีผลสืบเนื่องอันร้ายแรงจากการโกง
มันจะนำฉันไปสู่ปัญหามากมาย!” เมื่อเจ้าหลอกลวงใครสักคนเป็นครั้งแรก หัวใจของเจ้ามีความกระดากใจบ้าง
นี่คือการทำงานของจิตสำนึกของมนุษย์—เพื่อให้เจ้ารู้สึกถึงความกระดากใจและเพื่อตำหนิตัวเจ้า
เพื่อที่จะได้รู้สึกไม่เป็นธรรมชาติเมื่อเจ้าโกงใครสักคน
แต่ภายหลังจากที่เจ้าได้หลอกลวงใครสักคนเป็นผลสำเร็จแล้ว
เจ้าเห็นว่าบัดนี้เจ้ามีเงินทองมากกว่าที่เจ้าเคยมีมาก่อน
และเจ้าคิดว่าวิธีการนี้สามารถเป็นประโยชน์มากสำหรับเจ้า ทั้งๆ ที่มีความปวดร้าวอันน่าเบื่อในหัวใจของเจ้า
เจ้ายังคงรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังแสดงความยินดีกับตัวเองในความสำเร็จของเจ้า
และเจ้ารู้สึกค่อนข้างพอใจกับตัวเอง เป็นครั้งแรกที่เจ้ายอมรับพฤติกรรมของเจ้าเอง
วิถีทางอันหลอกลวงของเจ้าเอง ภายหลังจากนั้น ทันทีที่มนุษย์ถูกป้อนเงื่อนไขโดยการโกงนี้แล้ว
มันก็เป็นเช่นเดียวกับใครบางคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการพนันและแล้วก็กลายเป็คนพนัน
ในการไม่ตระหนักรู้ของเจ้า เจ้าเห็นชอบในพฤติกรรมการโกงของเจ้าเองและยอมรับมัน ในการไม่ตระหนักรู้
เจ้าใช้การโกงเป็นพฤติกรรมทางการค้าซึ่งถูกกฎหมายและวิถีทางที่มีประโยชน์มากที่สุดสำหรับการอยู่รอดและ
การดำรงชีพของเจ้า เจ้าคิดว่าโดยการทำการนี้เจ้าสามารถสร้างโชคลาภได้อย่างรวดเร็ว นี่คือการบวนการหนึ่ง
ได้แก่ ในตอนเริ่มต้น
ผู้คนไม่สามารถยอมรับพฤติกรรมประเภทนี้ได้และพวกเขาถูกเหยียดหยามพฤติกรรมและการปฏิบัตินี้
จากนั้นพวกเขาก็เริ่มทดลองพฤติกรรมนี้ด้วยตัวเอง และทดสอบมันด้วยวิธีของพวกเขาเอง
และหัวใจของพวกเขาก็เริ่มค่อยๆ เปลี่ยนสภาพ นี่คือการเปลี่ยนสภาพประเภทไหนกัน?
มันเป็นการเห็นชอบและการยอมรับในแนวโน้มนี้ ในแนวคิดนี้ซึ่งถูกปลูกฝังในตัวเจ้าโดยแนวโน้มทางสังคม
โดยไม่ตระหนักรู้ หากเจ้าไม่โกงผู้คนเมื่อทำธุรกิจกับพวกเขา เจ้าก็รู้สึกว่าเขาแย่ง หากเจ้าไม่โกงผู้คน
เจ้ารู้สึกราวกับว่าเจ้าได้สูญเสียอะไรบางอย่างไป โดยที่ไม่รู้ตัว การโกงนี้กลายเป็นวิญญาณแท้จริงของเจ้า

กระตุกสันหลังของเจ้า และประเภทของพฤติกรรมที่จะขาดเสียไม่ได้ที่เป็นหลักการในชีวิตของเจ้า
ภายหลังจากที่มนุษย์ได้ยอมรับพฤติกรรมนี้และการคิดนี้แล้ว

นี่ไม่ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหัวใจของเขาหรอกหรือ? หัวใจของเจ้าได้เปลี่ยนไปแล้ว

ดังนั้นความเชื่อตรงของเจ้าก็เปลี่ยนไปเช่นกันหรือไม่? สถานะความเป็นมนุษย์ของเจ้าเปลี่ยนไปหรือยัง?

จิตสำนึกของเจ้าเปลี่ยนไปหรือยัง? (เปลี่ยนไปแล้ว) ใช่ ทุกส่วนของบุคคลนี้ก้าวผ่านการเปลี่ยนเชิงคุณภาพ
ตั้งแต่หัวใจของเขาไปจนถึงความคิดของเขา จนถึงระดับที่ว่าพวกเขาได้ถูกแปลงสภาพจากภายในสู่ภายนอก
การเปลี่ยนแปลงนี้ดึงเจ้าให้ห่างจากพระเจ้าออกไปยิ่งขึ้นเรื่อยๆ

และเจ้ากลายเป็นมีความคิดสอดคล้องกับชาตานิยมอย่างใกล้ชิดมากขึ้นเรื่อยๆ

เจ้ากลายเป็นเหมือนกับชาตานิยมมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อมองแนวโน้มนานๆ ทางสังคมเหล่านี้ เจ้าจะพูดได้หรือไม่ว่าพวกมันมีอิทธิพลอย่างมากต่อผู้คน?

พวกมันมีผลกระทบที่เป็นอันตรายอย่างลึกซึ้งต่อผู้คนหรือไม่? (มี)

พวกมันมีผลกระทบที่เป็นอันตรายอย่างลึกซึ้งมากต่อผู้คน

มีอะไรเกี่ยวกับมนุษย์หรือที่ชาตานิยมทำให้เสื่อมทรามโดยใช้แนวโน้มนานทางสังคมแนวโน้มนานแล้วแนวโน้มนานเล่า?

(จิตสำนึกของมนุษย์ เหตุผล สถานะความเป็นมนุษย์ ศีลธรรม และมุมมองเกี่ยวกับชีวิต)

พวกมันทำให้เกิดความเสื่อมที่ละน้อยในผู้คน ใช่หรือไม่? ชาตานิยมใช้แนวโน้มนานต่างๆ

ทางสังคมเหล่านี้เพื่อล่อลวงผู้คนเข้าสู่วังวนของบรรดาปิศาจที่ลึกลับ เพื่อที่ผู้คนทั้งหมดจะอยู่กับแนวโน้มนานต่างๆ

ทางสังคมสนับสนุนเงินทองและความอยากได้อะไรก็ทางวัตถุ ความชั่ว และความรุนแรงโดยไม่รู้ตัว

ทันทีที่สิ่งเหล่านี้ได้เข้าสู่หัวใจของมนุษย์ แล้วมนุษย์กลายเป็นอะไร? มนุษย์กลายเป็นปิศาจ ชาตานิยม! ทำไม?

เพราะมีความโน้มเอียงทางจิตใจอยู่ในหัวใจของมนุษย์หรือ? ทำไมมนุษย์จึงเคารพ?

มนุษย์เริ่มที่จะหาความยินดีในความชั่วและความรุนแรง

ไม่แสดงความชอบสำหรับความสวยงามหรือความดีงาม ยิ่งน้อยไปกว่านั้นคือสันติสุข

ผู้คนไม่เต็มใจที่จะใช้ชีวิตเรียบง่ายของสถานะความเป็นมนุษย์ที่ปกติ

แต่กลับปรารถนาจะชื่นชมกับสถานภาพอันสูงส่งและความมั่งคั่งอันใหญ่หลวง

เพื่อผลิตเพลินในความยินดีในเนื้อหนัง ทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อสนองตอบเนื้อหนังของพวกเขาเอง

โดยไม่มีข้อจำกัด ไม่มีพันธะที่จะรั้งพวกเขาไว้ อีกนัยหนึ่งคือ ทำอะไรก็ตามที่พวกเขาอยากทำ

ดังนั้นแล้วเมื่อมนุษย์ได้กลายเป็นจมอยู่กับแนวโน้มนานประเภทเหล่านี้

ความรู้ที่เจ้าได้เรียนรู้จะสามารถช่วยให้เจ้าปลดปล่อยตัวเจ้าเองเป็นอิสระได้หรือไม่?

ความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับวัฒนธรรมดั้งเดิมและความเชื่อเหนือธรรมชาติสามารถช่วยให้เจ้าหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่ร้ายแรงมากนี้ได้หรือไม่?

ศีลธรรมและพิธีกรรมดั้งเดิมที่มนุษย์รู้จักนั้นสามารถช่วยให้ผู้คนใช้ความยับยั้งชั่งใจได้หรือไม่?

จงดูตัวอย่างของสามตัวละครคลาสสิก

มันสามารถช่วยผู้คนดึงเท้าของพวกเขาออกจากหล่มของแนวโน้มนี้อันได้หรือไม่? (ไม่ มันไม่สามารถทำได้)

ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ก็กลับกลายเป็นชั่วร้าย โอหัง วางตัวว่าสูงส่งกว่าผู้อื่น เห็นแก่ตัว และมั่งร่ำรวยมากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่มีความความรักระหว่างผู้คนอีกต่อไป ไม่มีความรักใดๆ ระหว่างสมาชิกในครอบครัวอีกต่อไป

ไม่มีความเข้าใจใดๆ ท่ามกลางบรรดาญาติและเพื่อนๆ อีกต่อไป

สัมพันธภาพของมนุษย์ได้กลับกลายเป็นแสดงลักษณะโดยความรุนแรง

บุคคลทุกคนพยายามใช้วิธีการรุนแรงในการดำรงชีวิตท่ามกลางเพื่อนมนุษย์ของพวกเขา

พวกเขาฉวยเอาขนมปังในแต่ละวันของพวกเขาโดยใช้ความรุนแรง

พวกเขาได้ตำแหน่งหน้าที่และได้รับผลกำไรของพวกเขาโดยใช้ความรุนแรง

และพวกเขาใช้วิธีรุนแรงและชั่วร้ายในการทำอะไรก็ตามที่พวกเขาต้องการ มนุษย์คนนี้นไม่น่ากลัวหรือ?

(น่ากลัว) ภายหลังจากที่ได้ยินสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่เราเพิ่งจะพูดถึง

พวกเขาก็ไม่คิดหรือว่ามันน่าหวาดกลัวที่จะใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมนี้ ในโลกนี้

และท่ามกลางผู้คนประเภทเหล่านี้ ซึ่งชาตานิใช้ในการทำให้มวลมนุษย์เสื่อมทราม? (น่าหวาดกลัว) ดังนั้นแล้ว

พวกเขาก็เคยรู้สึกตัวเองน่าสมเพชหรือไม่? พวกเขาต้องรู้สึกถึงมันเล็กน้อยในช่วงขณะนี้ ใช่หรือไม่?

(ข้าพระองครู้สึก) เมื่อได้ยินน้ำเสียงของพวกเขา เจ้าดูราวกับว่าเจ้ากำลังคิดอยู่ว่า

“ชาตานิมีวิธีที่แตกต่างกันมากมายซึ่งจะทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

มันฉวยโอกาสทุกโอกาสและอยู่ทุกที่ที่เราหันไป มนุษย์ยังคงสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่?”

มนุษย์ยังคงสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรือไม่? มนุษย์สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้หรือไม่? (ไม่)

จักรพรรดิหยกสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้หรือไม่? ขงจื้อสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้หรือไม่?

พระโพธิสัตว์กวนอิมสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้หรือไม่? (ไม่) ดังนั้นใครกันเล่าที่สามารถช่วยมนุษย์ให้รอด?

(พระเจ้า) อย่างไรก็ดี บางคนจะตั้งคำถามในหัวใจของพวกเขา อย่างเช่น:

“ชาตานิทำอันตรายแก่เราอย่างฉิบหายยิ่งนัก ด้วยความบ้าคลั่งที่วิกลจริตยิ่งนัก

จนพวกเราไม่มีความหวังที่จะดำเนินชีวิตและความมั่นใจใดๆ ที่จะดำเนินชีวิต

พวกเราทั้งหมดดำเนินชีวิตในท่ามกลางความเสื่อมทราม และถึงอย่างไรบุคคลทุกคนก็ต้านทานพระเจ้า

และบัดนี้หัวใจของพวกเราได้จมดิ่งต่ำเท่าที่พวกมันจะไปได้ ดังนั้นแล้วพระเจ้าสถิต ณ

ที่ใดในขณะที่ชาตานิกำลังทำให้พวกเราเสื่อมทราม? พระเจ้ากำลังทรงทำอะไรอยู่?

อะไรก็ตามที่พระเจ้ากำลังทรงทำเพื่อเรานั้น เราไม่เคยรู้สึกถึงมันเลย!”

บางคนรู้สึกเศร้าสลดและค่อนข้างท้อแท้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถูกหรือไม่? สำหรับพระเจ้าแล้ว

ความรู้สึกนี้ลึกซึ้งมากเพราะทั้งหมดที่เราได้พูดมานั้นก็เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้คนที่ได้มาเข้าใจอย่างช้าๆ รู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าพวกเขาไร้ซึ่งความหวัง รู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าพวกเขาได้ถูกพระเจ้าละทิ้งแล้ว แต่จงอย่าเป็นกังวล หัวข้อการสามัคคีธรรมของเราสำหรับวันนี้ “ความชั่วของซาตาน” ไม่ใช่ประเด็นหลักที่แท้จริงของเรา อย่างไรก็ตาม หากจะพูดถึงแก่นแท้ของความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เราจะต้องหาหรือถึงวิธีที่ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามและความชั่วของซาตานเสียก่อน เพื่อที่จะทำให้ผู้คนเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้นว่ามนุษย์อยู่ในสภาพเงื่อนไขประเภทใดในขณะนี้ จุดมุ่งหมายหนึ่งของการพูดถึงเรื่องนี้คือการเปิดโอกาสให้ผู้คนที่รู้จักความชั่วของซาตาน ในขณะที่จุดมุ่งหมายอื่นคือการเปิดโอกาสให้ผู้คนที่เข้าใจอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่าความบริสุทธิ์ที่แท้จริงคืออะไร

เราไม่ได้พูดถึงสิ่งเหล่านี้ที่เราเพิ่งจะได้หารือกันอย่างละเอียดมากขึ้นเมื่อเทียบกับครั้งล่าสุดหรือ? (ใช่) ดังนั้นแล้วความเข้าใจของพวกเราในขณะนี้ลึกซึ้งขึ้นเล็กน้อยหรือไม่? (ใช่)

เรารู้ว่าตอนนี้ผู้คนจำนวนมากกำลังคาดหวังให้เราพูดว่าแท้ที่จริงแล้วความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคืออะไรกันแน่ แต่ขณะที่เราพูดถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เราจะพูดถึงกิจการที่พระเจ้าทรงปฏิบัติก่อนอื่น พวกเราทั้งหมดควรฟังอย่างตั้งใจ ภายหลังจากนั้น

เราจะถามพวกเขาว่าแท้ที่จริงแล้วความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคืออะไรกันแน่ เราจะไม่บอกพวกเขาโดยตรง แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นจะปล่อยให้พวกเขาพยายามคิดหาคำตอบ เราจะให้พื้นที่แก่พวกเขาเพื่อคิดหาคำตอบ เข้าคิดว่าวิธีการนี้เป็นอย่างไร? (ฟังดูดี) เช่นนั้นแล้วจงตั้งใจฟังขณะที่เราพูดต่อไป

เมื่อใดก็ตามที่ซาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทรามหรือทำให้เกิดอันตรายซึ่งไม่ได้ควบคุมต่อมนุษย์

พระเจ้าไม่ทรงยืนดูอยู่เฉยๆ

อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ทรงไม่แยแสและไม่ทรงเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรร พระเจ้าทรงเข้าใจทั้งหมดที่ซาตานทำอย่างชัดเจนบริบูรณ์ ไม่สำคัญว่าซาตานทำอะไร

ไม่สำคัญว่ามันทำให้แนวโน้มใดเกิดขึ้น พระเจ้าทรงรู้ทั้งหมดที่ซาตานกำลังพยายามทำ

และพระเจ้าไม่ทรงละทิ้งบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรร แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

โดยที่ไม่เรียกร้องความสนใจใดๆ—อย่างลับๆ อย่างเงียบๆ—พระเจ้าทรงทำทุกสิ่งที่เป็น

เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มพระราชกิจกับใครสักคน เมื่อพระองค์ได้ทรงเลือกใครสักคน

พระองค์ไม่ทรงประกาศว่านี่แก่ใคร อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงประกาศว่านี่แก่ซาตาน

นับประสาอะไรกับการทรงแสดงท่าที่ยิ่งใหญ่ใดๆ พระเจ้าแค่ทรงทำสิ่งที่จำเป็นอย่างเงียบๆ

อย่างเป็นธรรมดาจริงๆ ในขั้นแรก พระองค์ทรงเลือกครอบครัวให้เจ้า ภูมิลำเนาครอบครัวของเจ้า พ่อแม่ของเจ้า

บรรพบุรุษของเจ้า—ทั้งหมดนี้พระเจ้าทรงกำหนดตัดสินล่วงหน้า อีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าไม่ทรงทำการกำหนดตัดสินเหล่านี้จากอารมณ์ชั่ววูบ ในทางตรงกันข้าม

พระองค์ได้ทรงเริ่มพระราชกิจนี้นานมาแล้ว ทันทีที่พระเจ้าได้ทรงเลือกครอบครัวให้เจ้า

จากนั้นพระองค์จึงทรงเลือกวันที่ซึ่งเจ้าจะถือกำเนิด จากนั้น

พระเจ้าทรงเฝ้าดูขณะที่เจ้าถือกำเนิดและมาสู่โลกโดยที่ส่งเสียงร้อง พระองค์ทรงเฝ้าดูการเกิดของเจ้า

ทรงเฝ้าดูขณะที่เจ้าเอ่ยคำแรกของเจ้า ทรงเฝ้าดูขณะที่เจ้าเดินสะดุดและเดินเตาะแตะเป็นครั้งแรกเมื่อเจ้าหัดเดิน
ในขั้นแรกเจ้าก้าวเดินก้าวแรกและแล้วเจ้าก็ก้าวเดินอีกก้าว...และตอนนี้เจ้าสามารถวิ่ง กระโดด พุดคุย

และแสดงความรู้สึกต่างๆ ของเจ้าได้ เมื่อผู้คนเติบโตขึ้น สายตาของชาตานั้นจะจับจ้องไปที่พวกเขาทุกคน

เช่นเดียวกับสิ่งที่จ้องเหยื่อของมัน แต่ในการทรงพระราชกิจของพระองค์

พระเจ้าไม่เคยทรงอยู่ภายใต้ข้อจำกัดใดๆ ที่เกิดจากผู้คน เหตุการณ์หรือสิ่งต่างๆ จากพื้นที่หรือเวลา

พระองค์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ควรทรงทำและสิ่งที่พระองค์ต้องทรงทำ ในขณะที่กำลังเติบโต

เจ้าอาจเผชิญกับหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าชอบ เช่น โรคภัยไข้เจ็บและความผิดหวัง

แต่ขณะที่เจ้าเดินไปบนเส้นทางนี้

ชีวิตของเจ้าและอนาคตของเจ้าอยู่ภายใต้การดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าอย่างเข้มงวด

พระเจ้าทรงมอบเครื่องรับประกันอันจริงแท้ซึ่งจะคงอยู่ตลอดชั่วชีวิตของเจ้าให้แก่เจ้า

ด้วยเหตุที่พระองค์ทรงอยู่เคียงข้างเจ้าที่นั่นเสมอ ทรงคุ้มกันเจ้าและทรงดูแลเจ้า

เจ้าเติบโตขึ้นโดยที่ไม่ตระหนักถึงสิ่งนี้ เจ้าเริ่มมาสัมผัสกับสิ่งใหม่ๆ

และเริ่มที่จะรู้จักโลกใบนี้และมวลมนุษย์นี้ ทุกสิ่งนั้นสดและใหม่สำหรับเจ้า เจ้ามีบางสิ่งที่เจ้าชื่นชมที่จะทำ

เจ้าดำเนินชีวิตภายในสถานะความเป็นมนุษย์ของเจ้าเอง เจ้าดำเนินชีวิตภายในพื้นที่ของเจ้าเอง

และเจ้าไม่มีความตระหนักเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้าแม้แต่แต่น้อย

แต่พระเจ้าทรงเฝ้าดูเจ้าทุกอย่างก้าวของหนทางขณะที่เจ้าเติบโตขึ้น

และพระองค์ทรงเฝ้าดูเจ้าขณะที่เจ้าก้าวไปข้างหน้าทุกอย่างก้าว

แม้ในคราที่เจ้ากำลังศึกษาหาความรู้หรือกำลังศึกษาวิทยาศาสตร์ พระเจ้าไม่เคยทรงห่างเจ้าแม้เพียงก้าวเดียว

เจ้าก็แค่เป็นเหมือนคนอื่นๆ ในเรื่องที่ว่า ในระหว่างการได้มารู้จักโลกและเชื่อมสัมพันธ์กับมัน

เจ้าได้กำหนดอุดมคติของเจ้าเอง เจ้ามีงานอดิเรกของเจ้าเอง ความสนใจของเจ้าเอง

และเจ้ายังเก็บงำความทะเยอทะยานอันสูงส่งอีกด้วย เจ้ามักจะใคร่ครวญอนาคตของเจ้าเอง

มักจะวาดเค้าโครงเกี่ยวกับว่าอนาคตของเจ้าควรมีรูปร่างอย่างไร แต่ไม่สำคัญว่าอะไรจะปรากฏขึ้นระหว่างทาง

พระเจ้าทรงเห็นมันทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างชัดเจน บางทีเจ้าเองอาจได้ลืมนัดของตัวเองไปแล้ว แต่สำหรับพระเจ้า

ไม่มีใครที่สามารถเข้าใจเจ้าได้ดีไปกว่าพระองค์ เจ้าดำเนินชีวิตภายใต้สายพระเนตรอันจับจ้องของพระเจ้า

เติบโตขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้น ในระหว่างช่วงเวลานี้

ภารกิจที่สำคัญที่สุดของพระเจ้าคือบางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่มีใครเคยล่วงรู้ บางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่มีใครรู้จัก

พระเจ้าไม่ทรงบอกใครเกี่ยวกับการนี้อย่างแน่แท้ ดังนั้นแล้วอะไรคือสิ่งสำคัญยิ่งยวดที่สุด?

อาจกล่าวได้ว่ามันคือเครื่องรับประกันว่าพระเจ้าจะทรงช่วยบุคคลให้รอด

นี่หมายความว่าหากพระเจ้าทรงต้องประสงค์ช่วยบุคคลนี้ให้รอด พระองค์ต้องทรงทำการนี้

ภารกิจนี้สำคัญอย่างยิ่งต่อทั้งมนุษย์และพระเจ้า พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่ามันคืออะไร?

ดูเหมือนว่าพวกเจ้าไม่มีความรู้สึกใดๆ เกี่ยวกับการนี้ หรือมโนทัศน์ใดๆ เกี่ยวกับการนี้

ดังนั้นแล้วเราจะบอกพวกเจ้า ตั้งแต่เวลาที่เจ้าถือกำเนิดต่อเนื่องมาตลอดจนถึงปัจจุบัน

พระเจ้าได้ทรงดำเนินพระราชกิจมากมายกับเจ้า

แต่พระองค์ไม่ทรงบรรยายทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำแก่เจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วน

พระเจ้าไม่ได้ทรงอนุญาตให้เจ้ารู้การนี้ และพระองค์ไม่ได้ทรงบอกเจ้า อยากรู้ก็ดี สำหรับมวลมนุษย์

ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นสำคัญ ตามพระคำของพระเจ้านั้น มันคือบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์ต้องทรงทำ

ในพระทัยของพระองค์มีบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญซึ่งพระองค์ทรงจำเป็นต้องทำเกินสิ่งใดๆ

ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ไปมาก นั่นคือ ตั้งแต่เวลาที่บุคคลถือกำเนิดมาจนถึงปัจจุบัน

พระเจ้าต้องทรงรับประกันความปลอดภัยของพวกเขา เมื่อเจ้าได้ยินพระวจนะเหล่านี้

เจ้าอาจรู้สึกราวกับว่าพวกเจ้าไม่เข้าใจอย่างเต็มเปี่ยม เจ้าอาจถามว่า “ความปลอดภัยนี้สำคัญขนาดนั้นเชียวหรือ?”

ถ้าอย่างนั้น อะไรคือความหมายตามตัวอักษรของ “ความปลอดภัย”?

บางทีพวกเจ้าอาจเข้าใจว่ามันหมายถึงสันติสุข

หรือบางทีพวกเจ้าอาจเข้าใจว่ามันหมายถึงการไม่เคยผ่านประสบการณ์กับความวิบัติหรือหายนะใดๆ

การดำเนินชีวิตอย่างสุขสบาย การดำเนินชีวิตปกติ แต่ในหัวใจของพวกเจ้า เจ้าต้องรู้ว่ามันไม่ง่ายอย่างนั้น ดังนั้น

จริงๆ แล้วสิ่งนี้ที่เราได้พูดถึง ที่พระเจ้าต้องทรงทำนั้น คืออะไรกันแน่?

ความปลอดภัยหมายถึงอะไรสำหรับพระเจ้า? มันเป็นเรื่องรับประกันความหมายตามปกติของ

“ความปลอดภัย” จริงๆ หรือไม่? ไม่ ดังนั้นแล้วอะไรคือสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ? “ความปลอดภัย”

นี่หมายความว่าเจ้าจะไม่ถูกซาตานกลืนกิน นี่สำคัญหรือ? การไม่ถูกซาตานกลืนกิน—

นี่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของเจ้าหรือไม่? ใช่แล้ว นี่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยส่วนตัวของเจ้า

และไม่สามารถมีอะไรที่สำคัญไปกว่าได้ ทันทีที่เจ้าถูกซาตานกลืนกิน

วิญญาณของเจ้าและเนื้อหนังของเจ้าไม่เป็นของพระเจ้าอีกต่อไป พระเจ้าจะไม่ทรงช่วยเจ้าให้รอดอีกต่อไป

พระเจ้าทรงละทิ้งบรรดาวิญญาณและผู้คนที่ถูกซาตานกลืนกิน

ดังนั้นเราจึงกล่าวว่าสิ่งสำคัญที่สุดที่พระเจ้าต้องทรงทำก็คือการรับประกันความปลอดภัยนี้ของเจ้า

เพื่อรับประกันว่าเจ้าจะไม่ถูกซาตานกลืนกิน เรื่องนี้สำคัญมาก ไม่ใช่หรือ?

ดังนั้นแล้วทำไมพวกเจ้าจึงไม่สามารถตอบได้?

ดูเหมือนว่าพวกเจ้าไร้ความสามารถที่จะรู้สึกถึงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้!

พระเจ้าทรงทำมากมายกว่านั้นนอกเหนือจากการรับประกันความปลอดภัยของผู้คน

โดยการรับประกันว่าพวกเขาจะไม่ถูกซาตานกลืนกิน

พระองค์ยังทรงปฏิบัติพระราชกิจชั้นเตรียมการอันยิ่งใหญ่ก่อนที่จะทรงเลือกและทรงช่วยใครบางคนให้รอดอีกด้วย ประการแรก พระเจ้าทรงทำการเตรียมที่พิถีพิถันเกี่ยวกับว่าเจ้าจะมีลักษณะนิสัยแบบใด

เจ้าจะถือกำเนิดในครอบครัวประเภทใด ใครจะเป็นพ่อแม่ของเจ้า เจ้าจะมีพี่น้องชายหญิงกี่คน และสถานการณ์สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสภาพเงื่อนไขต่างๆ ของครอบครัวที่เจ้าจะถือกำเนิดนั้นจะเป็นอย่างไร

พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าส่วนใหญ่ของประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรถือกำเนิดในครอบครัวประเภทใด?

ครอบครัวเหล่านั้นเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงหรือไม่?

เราไม่อาจกล่าวได้แน่นอนว่าไม่มีใครเลยที่ถือกำเนิดในครอบครัวที่มีชื่อเสียง อาจมีจำนวนหนึ่ง

แต่พวกเขาที่มีจำนวนน้อยมาก พวกเขาถือกำเนิดในครอบครัวที่มั่งคั่งเป็นพิเศษ ครอบครัวเศรษฐีพันล้าน

หรือมหาเศรษฐีหรือไม่? ไม่ พวกเขาแทบจะไม่เคยถือกำเนิดในครอบครัวแบบนี้เลย

ดังนั้นแล้วพระเจ้าทรงเตรียมครอบครัวประเภทใดให้กับส่วนใหญ่ของผู้คนเหล่านี้? (ครอบครัวธรรมดา)

ถ้าอย่างนั้นแล้วครอบครัวใดบ้างที่อาจพิจารณาได้ว่าเป็น “ครอบครัวธรรมดา”?

ครอบครัวเหล่านั้นรวมถึงครอบครัวของคนทำงาน นั่นก็คือ

ครอบครัวที่พึ่งพาเงินค่าจ้างเพื่อความอยู่รอดเพื่อสามารถหาซื้อปัจจัยจำเป็นพื้นฐานได้ และไม่มั่งมีเกินไปนัก

ครอบครัวเหล่านั้นรวมถึงครอบครัวที่ทำการเกษตร

ชาวนาที่พึ่งพาการเพาะปลูกพืชผลสำหรับอาหารของพวกเขา—มีธัญพืชไว้กิน และเสื้อผ้าไว้สวมใส่

และไม่ต้องหิวโหยหรือหนาวจนจะแข็งตาย แล้วก็มีบางครอบครัวที่ทำธุรกิจเล็กๆ

และบางครอบครัวที่พ่อแม่เป็นปัญญาชน

และครอบครัวเหล่านี้ยังสามารถนับได้ว่าเป็นครอบครัวธรรมดาเช่นกัน

ยังมีพ่อแม่บางคนที่เป็นพนักงานบริษัทหรือเจ้าหน้าที่รัฐชั้นผู้น้อยอีกด้วย

ที่ไม่สามารถนับได้ว่าเป็นสมาชิกของครอบครัวที่มีชื่อเสียงเช่นกัน ส่วนใหญ่ถือกำเนิดในครอบครัวธรรมดา

และการนี้ทั้งหมดได้รับการจัดการเตรียมการโดยพระเจ้า ก่อนอื่น นั่นกล่าวได้ว่า

สภาพแวดล้อมนี้ที่เจ้าดำรงชีวิตอยู่ไม่ใช่ครอบครัวที่มีทรัพย์สินมากมายที่ผู้คนอาจจินตนาการ

และนี่เป็นครอบครัวซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดตัดสินใจให้เจ้า

และผู้คนส่วนใหญ่จะดำรงชีวิตภายในขีดจำกัดของครอบครัวประเภทนี้

ดังนั้นแล้วสถานภาพทางสังคมเล่าเป็นเช่นไร?

สภาวะทางเศรษฐกิจของพ่อแม่ส่วนใหญ่ นั่นคือปานกลางและพวกเขาไม่มีสถานะทางสังคมที่สูงส่ง—
สำหรับพวกเขาแถมงานก็ดีแล้ว พวกเขารวมถึงบรรดาพวกผู้ปกครองหรือไม่?

หรือบรรดาประธานาธิบดีของประเทศ? (ไม่)

อย่างมากที่สุดพวกเขาก็เป็นผู้คนเช่นผู้จัดการในธุรกิจขนาดเล็กหรือเจ้าของธุรกิจขนาดเล็ก

สถานภาพทางสังคมของพวกเขานั้นดีพอใช้และสภาวะทางเศรษฐกิจของเขานั้นอยู่ระดับปานกลาง

อีกปัจจัยหนึ่งคือสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของครอบครัว ก่อนอื่น

ไม่มีพ่อแม่คนใดในหมู่ครอบครัวเหล่านี้ที่มีอิทธิพลอย่างชัดเจนต่อลูกๆ

ของพวกเขາในการเดินเข้าสู่เส้นทางของพยากรณ์ศาสตร์หรือการทำนายโชคชะตา

เหล่านี้คือจำนวนไม่กี่ครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ดังกล่าว พ่อแม่ส่วนใหญ่ นั้นค่อนข้างปกติ

ในเวลาเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงเลือกประชากร พระองค์ทรงกำหนดสภาพแวดล้อมประเภทนี้ให้พวกเขา

ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อพระราชกิจแห่งการช่วยผู้คนให้รอดของพระองค์ เมื่อดูอย่างผิวเผิน

ดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงทำอะไรซึ่งเป็นการเขย่าโลกเป็นพิเศษสำหรับมนุษย์

พระองค์แค่ทรงดำเนินการอย่างเงียบๆ และอย่างลับๆ ในการทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำต่อไป

อย่างถ่อมพระทัยและในความเงียบ แต่ในข้อเท็จจริงนั้น ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำ

พระองค์ทรงทำเพื่อที่จะวางรากฐานเพื่อความรอดของเจ้า

เพื่อเตรียมถนนเบื้องหน้าและสภาพเงื่อนไขที่จำเป็นทั้งหมดเพื่อความรอดของเจ้า ถัดไป พระเจ้าทรงนำทุกๆ

บุคคลให้กลับมาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ แต่ละบุคคลในเวลาที่ได้ถูกกำหนดไว้

เมื่อถึงตอนนั้นที่เจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า

นั่นเป็นเวลาเมื่อถึงตอนนั้นที่เจ้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เมื่อถึงคราที่การนี้เกิดขึ้น

บางคนได้กลายเป็นพ่อแม่เองแล้ว ในขณะที่คนอื่นๆ ยังคงเป็นลูกของใครบางคนอยู่ อีกนัยหนึ่งคือ

บางคนได้แต่งงานและมีลูกแล้ว ในขณะที่บางคนยังคงเป็นโสด ยังไม่ได้เริ่มต้นครอบครัวของพวกเขาเอง

แต่ไม่ว่าสภาพการณ์ของเราจะเป็นอย่างไรก็ตาม

พระเจ้าได้ทรงกำหนดเวลาไว้แล้วที่พวกเขาจะถูกเลือกและเวลาที่พระกิตติคุณและพระวาระของพระองค์จะมา

ถึงเจ้า พระเจ้าได้ทรงกำหนดรูปการณ์แวดล้อมไว้แล้ว

ซึ่งกำหนดตัดสินใจว่าด้วยบุคคลบางคนหรือบริบทบางอย่างซึ่งจะใช้ในการส่งผ่านข่าวประเสริฐต่อไปยังเจ้า

เพื่อที่เจ้าจะได้ยินพระวาระของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพเงื่อนไขที่จำเป็นทั้งหมดไว้ให้เจ้าแล้ว

ด้วยวิธีนี้ แม้มนุษย์ไม่ตระหนักรู้ว่ามันกำลังเกิดขึ้น

มนุษย์ได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์และกลับสู่ครอบครัวของพระเจ้า

มนุษย์ยังติดตามพระเจ้าและเข้าสู่แต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระองค์โดยไม่รู้ตัวอีกด้วย

โดยเข้าสู่แต่ละขั้นตอนของวิธีการทรงพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมเพื่อมนุษย์
พระเจ้าทรงใช้วิธีใดเมื่อพระองค์ทรงทำสิ่งต่างๆ เพื่อมนุษย์ ณ เวลานี้? ก่อนอื่น
อย่างน้อยที่สุดก็คือการดูแลเอาใจใส่และการคุ้มครองปกป้องที่มนุษย์ชื่นชม นอกเหนือจากนี้
พระเจ้าทรงกำหนดผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ

หลากหลายเพื่อที่มนุษย์จะได้เห็นการดำรงอยู่ของพระองค์และกิจการของพระองค์โดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้
ตัวอย่างเช่น มีบางคน que เชื่อในพระเจ้าเพราะใครบางคนในครอบครัวของพวกเขาเจ็บป่วย เมื่อคนอื่น ๆ
ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา พวกเขา ก็เริ่มที่จะเชื่อในพระเจ้า และการเชื่อนี้เกิดขึ้นเพราะสภาพการณ์นี้
ดังนั้นแล้วใครกันที่ได้จัดการเตรียมการสภาพการณ์นี้? (พระเจ้า) โดยความเจ็บป่วยนี้
มีบางครอบครัวที่ทุกคนเป็นผู้เชื่อ ในขณะที่มีครอบครัวอื่นๆ ที่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นในครอบครัวที่เชื่อ
เมื่อดูอย่างผิวเผิน อาจดูเหมือนว่าใครบางคนในครอบครัวของเจ้าประสบกับโรคภัยไข้เจ็บ
แต่ในข้อเท็จจริงแล้วมันเป็นสภาพเงื่อนไขที่ถูกประทานแก่เจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า
—นี่คือความเมตตาของพระเจ้า

เพราะชีวิตครอบครัวนั้นยากลำบากสำหรับบางคนและพวกเขาไม่สามารถพบสันติสุขได้
เป็นไปได้ว่าโอกาสเหมาะที่จะทำบางสิ่งบางอย่างให้สำเร็จอาจนำเสนอตัวมันเอง—
ใครบางคนบอกต่อข่าวประเสริฐและกล่าวว่า “จงเชื่อในองค์พระเยซูเจ้าแล้วเจ้าจะมีสันติสุข” ด้วยเหตุนี้
โดยมิได้ตระหนักรู้ พวกเขาจึงได้มาเชื่อในพระเจ้าภายใต้รูปการณ์แวดล้อมอันเป็นธรรมชาติอย่างมาก
ดังนั้นแล้วนี้ไม่ใช่สภาพเงื่อนไขประเภทหนึ่งหรือ?

และข้อเท็จจริงที่ว่าครอบครัวของพวกเขาไม่ได้อยู่ในความสันติสุขคือพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้พวกเขา
หรือไม่? ยังมีบางคนอีกเช่นกันที่มาเชื่อในพระเจ้าด้วยเหตุผลอื่นๆ
มีเหตุผลที่แตกต่างกันและหนทางที่แตกต่างกันของการเชื่อ แต่ไม่สำคัญว่าเหตุผลใดนำเจ้ามาเชื่อในพระองค์
มันทั้งหมดถูกจัดการเตรียมการและได้รับการทรงนำโดยพระเจ้าอย่างแท้จริง ก่อนอื่น
พระเจ้าทรงใช้วิธีที่หลากหลายในการเลือกเจ้าและในการนำเจ้าเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์
นี่คือพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่บุคคลทุกคน

ช่วงระยะปัจจุบันของพระราชกิจในเรื่องเหล่านี้ของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
พระองค์ไม่เพียงแต่ประทานพระคุณและพระพรแก่มนุษย์เหมือนกับที่พระองค์ทรงเคยทำมาก่อน
อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงเกลี้ยกล่อมมนุษย์ให้ก้าวไปข้างหน้าอีกต่อไป ในระหว่างช่วงระยะนี้ของพระราชกิจ
มนุษย์ได้เห็นอะไรจากแง่มุมทั้งหมดของพระราชกิจของพระเจ้าที่เขาได้รับประสบการณ์มาแล้ว?
มนุษย์ได้เห็นความรักของพระเจ้าและการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้า
ในระหว่างช่วงเวลานี้พระเจ้าทรงจัดเตรียม ทรงสนับสนุน ทรงให้ความรู้แจ้ง และทรงนำมนุษย์

เพื่อที่มนุษย์จะได้ค่อยๆ มารู้จักเจตนารมณ์ของพระองค์ รู้จักพระวณะที่พระองค์ตรัส
และความจริงที่พระองค์ประทานแก่มนุษย์ เมื่อมนุษย์อ่อนแอ เมื่อเขาท้อแท้ เมื่อเขาไม่มีที่ไหนให้หันไปหา
พระเจ้าทรงใช้พระวณะของพระองค์เพื่อชูใจ แนะนำ และให้กำลังใจมนุษย์
เพื่อที่วุฒิภาวะอันน้อยนิดของมนุษย์จะสามารถค่อยๆ เติบโตด้วยผลกำไร ลูกขึ้นด้วยความคิดด้านบวก
และกลายเป็นเต็มใจที่จะร่วมมือกับพระเจ้า แต่เมื่อมนุษย์ไม่เชื่อฟังพระเจ้าหรือด้านทานพระองค์
หรือเมื่อมนุษย์เปิดเผยความเสื่อมทรามของเขา
พระเจ้าจะไม่ทรงแสดงความปรานีในการติสอนและการบ่มวินัยมนุษย์อย่างใดก็ดี
พระเจ้าทรงแสดงความยอมผ่อนปรนและความอดทนต่อความโง่เขลา ความไม่รู้เท่าทัน ความอ่อนแอ
และความไม่เป็นผู้ใหญ่ของมนุษย์ ด้วยวิธีนี้ โดยผ่านทางพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำเพื่อมนุษย์
มนุษย์ค่อยๆ เป็นผู้ใหญ่ขึ้น เติบโตขึ้น และมารู้จักเจตนารมณ์ของพระเจ้า มารู้จักความจริงบางอย่าง
มารู้ว่าสิ่งใดเป็นด้านบวกและสิ่งใดเป็นด้านลบ มารู้ว่าความชั่วและความมีดคืออะไร
พระเจ้าไม่ทรงใช้วิธีการเดียวในการติสอนและการบ่มวินัยมนุษย์ตลอดเวลา
แต่พระองค์ก็ไม่ทรงแสดงความยอมผ่อนปรนและความอดทนตลอดเวลา
แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพระองค์ทรงจัดเตรียมให้แต่ละบุคคลในวิธีที่แตกต่างกันที่ช่วงระยะที่แตกต่างกัน
และตามวุฒิภาวะและขีดความสามารถที่แตกต่างกันของพวกเขา
พระองค์ทรงทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อมนุษย์และด้วยต้นทุนที่ยิ่งใหญ่
มนุษย์ไม่ล่วงรู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้หรือเกี่ยวกับต้นทุนนี้
กระนั้นก็ตามในทางปฏิบัติทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำนั้นเป็นการดำเนินการกับแต่ละบุคคลอย่างแท้จริง
ความรักของพระเจ้าสัมพันธ์กับชีวิตจริง: โดยผ่านทางพระคุณของพระเจ้า
มนุษย์หลีกเลี่ยงความวิบัติครั้งแล้วครั้งเล่า
และตลอดเวลานั้นพระเจ้าทรงแสดงความยอมผ่อนปรนซ้ำแล้วซ้ำอีกสำหรับความอ่อนแอของมนุษย์
การพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษย์ค่อยๆ
มารู้จักความเสื่อมทรามและแก่นแท้เยี่ยงซาตานของมวลมนุษย์ สิ่งซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียม
ความรู้แจ้งของพระองค์เกี่ยวกับมนุษย์
และการทรงนำของพระองค์ทั้งหมดเปิดโอกาสให้มวลมนุษย์รู้จักแก่นแท้ของความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ
และรู้ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ในสิ่งที่ผู้คนต้องการ ถนนเส้นที่พวกเขาควรใช้ พวกเขาใช้ชีวิตเพื่ออะไร
คุณค่าและความหมายของชีวิตของพวกเขา และวิธีเดินไปบนถนนข้างหน้า
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำไม่สามารถแยกจากจุดประสงค์ดั้งเดิมหนึ่งประการของพระองค์ได้
เช่นนั้นแล้วอะไรคือจุดประสงค์นี้?

ทำไมพระเจ้าทรงใช้วิธีการเหล่านี้เพื่อดำเนินพระราชกิจของพระองค์กับมนุษย์?

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะสัมฤทธิ์ผลลัพท์ใด? อีกนัยหนึ่ง

พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะเห็นสิ่งใดในมนุษย์? พระองค์ทรงต้องประสงค์ที่จะได้รับอะไรจากมนุษย์?

สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเห็นก็คือการที่หัวใจของมนุษย์สามารถฟื้นคืนได้

วิธีการเหล่านี้ที่พระองค์ทรงใช้ในการทรงพระราชกิจกับมนุษย์เป็นความพยายามต่อเนื่องเพื่อปลุกหัวใจของมนุษย์ เพื่อปลุกจิตวิญญาณของมนุษย์ เพื่อทำให้มนุษย์สามารถเข้าใจว่าเขามาจากที่ไหน ใครกำลังนำ สืบสวน และจัดเตรียมให้เขา และใครได้อนุญาตให้มนุษย์มีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบัน

พวกมันเป็นวิถีทางเพื่อให้มนุษย์สามารถเข้าใจว่าใครคือพระเจ้าผู้สร้าง เขาควรนมัสการใคร

ถนนประเภทใดที่เขาควรเดิน และในหนทางใดที่มนุษย์ควรมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พวกมันเป็นวิถีทางเพื่อก่อสร้าง ฟื้นคืนหัวใจของมนุษย์ เพื่อที่มนุษย์จะได้รู้จักพระทัยของพระเจ้า

เข้าใจพระทัยของพระเจ้า

และจับใจความได้ถึงการดูแลเอาใจใส่อันยิ่งใหญ่และความคิดที่อยู่เบื้องหลังพระราชกิจของพระองค์ในการช่วยมนุษย์ให้รอด เมื่อหัวใจของมนุษย์ฟื้นคืน

มนุษย์ไม่ปรารถนาที่จะใช้ชีวิตด้วยอุปนิสัยอันต่ำทรามและเสื่อมทรามอีกต่อไป

แต่กลับปรารถนาจะไล่ตามเสาะหาความจริงเพื่อให้พระเจ้าพึงพอพระทัย

เมื่อหัวใจของมนุษย์ได้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้น มนุษย์ก็ย่อมสามารถตัดขาดตัวเองออกจากซาตานได้อย่างสิ้นเชิง

เขาจะไม่ถูกซาตานทำอันตรายอีกต่อไป ไม่ถูกควบคุมหรือถูกมันหลอกอีกต่อไป แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มนุษย์สามารถให้ความร่วมมืออย่างเป็นเชิงรุกในพระราชกิจของพระเจ้าและพระวาระของพระองค์เพื่อให้พระ

เจ้าสมดังพระทัย ด้วยเหตุนี้จึงบรรลุถึงความยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

นี่คือจุดประสงค์ดั้งเดิมของพระราชกิจของพระเจ้า

การหาวิธีที่เราเพิ่งได้จัดขึ้นเกี่ยวกับความชั่วของซาตาน ทำให้ทุกคนรู้สึกทราบดีว่า

มนุษย์ใช้ชีวิตท่ามกลางความทุกข์ใจอันใหญ่หลวง และรู้สึกว่าชีวิตของมนุษย์ถูกรุมเร้าด้วยโชคร้าย

แต่บัดนี้เมื่อเรากำลังพูดถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและพระราชกิจที่พระองค์ทรงปฏิบัติกับมนุษย์

นั่นทำให้พวกเจ้ารู้สึกอย่างไร? (มีความสุขมาก) เราสามารถเห็นได้ตอนนี้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงจัดการเตรียมการให้มนุษย์อย่างอุตสาหะนั้น ไม่มีจุดค้างพริ้ว

ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำนั้นปราศจากความผิดพลาด ซึ่งหมายความว่ามันไม่มีข้อบกพร่อง

ไม่จำเป็นต้องมีใครมาแก้ไข แนะนำ หรือทำการเปลี่ยนแปลงใดๆ กับมัน

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำเพื่อบุคคลทุกคนนั้นไม่ต้องสงสัยเลย พระองค์ทรงนำทางทุกคนโดยการงูมมือ

ทรงดูแลเจ้าในทุกชั่วขณะที่กำลังผ่านไป และไม่เคยทรงห่างเจ้าแม้สักครั้ง

เมื่อผู้คนเติบโตขึ้นในสภาพแวดล้อมแบบนี้และด้วยภูมิหลังแบบนี้

เราจะกล่าวได้หรือไม่ว่าในข้อเท็จจริงแล้วผู้คนเติบโตขึ้นในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้า? (ได้)

ดังนั้นแล้วตอนนี้พวกเขายังคงรู้สึกถึงอำนาจการสูญเสียหรือไม่? มีใครบ้างไหมที่ยังคงรู้สึกท้อแท้?

มีใครบ้างไหมที่รู้สึกว่าพระเจ้าได้ทรงละทิ้งมวลมนุษย์? (ไม่) ถ้าเช่นนั้นแล้วจริงๆ

แล้วพระเจ้าได้ทรงทำอะไรกันแน่? (พระองค์ได้ทรงเฝ้าดูมวลมนุษย์)

ความคิดและการดูแลเอาใจใส่อันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้น ไม่ต้องสงสัยเลย

ที่มากไปกว่านั้นคือ ในการดำเนินพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้น โดยไม่มีเงื่อนไขเสมอมา

พระองค์ไม่เคยทรงพึงประสงค์ให้เจ้าคนใดต้องรู้ราคาที่พระองค์ทรงจ่ายเพื่อเจ้าเพื่อทำให้เจ้ารู้สึกสำนึกในพระคุณ

ของพระองค์อย่างลึกซึ้ง พระเจ้าได้ทรงเคยพึงประสงค์การนี้จากเจ้าหรือไม่? (ไม่)

ในช่วงระยะเวลาอันยาวนานของชีวิตมนุษย์

แทบจะทุกคนได้เคยเผชิญกับสถานการณ์อันตรายมากมายและเผชิญหน้ากับการทดลองมากมาย

นี่เป็นเพราะชาตังกำลังยืนข้างเจ้า ดวงตาของมันเป็นข้อจำกัดที่เจ้าตลอดเวลา เมื่อความวิบัติล้นเจ้า

ชาตานเฟลิดเฟลินในการนี้ เมื่อภัยพิบัติเกิดขึ้นกับเจ้า เมื่อไม่มีอะไรเลยที่ถูกต้องสำหรับเจ้า

เมื่อเจ้ากลายเป็นติดพันในใจของชาตาน ชาตานมีความสุขสำราญใหญ่หลวงจากสิ่งเหล่านี้

ในส่วน of สิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำอยู่นั้น พระองค์กำลังทรงปกป้องเจ้ากับทุกชั่วขณะที่กำลังผ่านไป

ทรงนำทางเจ้าให้ห่างจากโซคร้ายครั้งแล้วครั้งเล่าและจากความวิบัติครั้งแล้วครั้งเล่า

นี่คือเหตุผลที่เรากล่าวว่าทุกอย่างที่มนุษย์มี—สันติสุขและความชื่นบานยินดี

พระพรและความปลอดภัยส่วนบุคคล—ในข้อเท็จจริงแล้วทั้งหมดนั้นอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า

พระองค์ทรงนำและทรงกำหนดตัดสินใจชะตากรรมของแต่ละคน

แต่พระเจ้าทรงมีมโนคติที่หลงผิดมากเกินไปเกี่ยวกับพระฐานะของพระองค์

อย่างที่คุณบางคนพูดกันหรือไม่? พระเจ้าทรงประกาศกับเจ้าหรือไม่ว่า “เราคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจากสิ่งทั้งปวง

เป็นเรานั้นเองที่ควบคุมดูแลพวกเจ้า พวกเจ้าต้องร้องขอความปรานีจากเรา

และการไม่เชื่อฟังจะถูกลงโทษด้วยความตาย”? พระเจ้าทรงเคยข่มขู่มวลมนุษย์ด้วยวิธีนี้หรือไม่? (ไม่)

พระองค์เคยตรัสหรือไม่ว่า “มวลมนุษย์นั้นเสื่อมทราม ดังนั้นจึงไม่สำคัญว่าเราปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร

และพวกเขาอาจได้รับการปฏิบัติในวิธีใดก็ได้

เราไม่จำเป็นต้องทำการจัดการเตรียมการอันสมบูรณ์สำหรับพวกเขา”? พระเจ้าทรงพระดำริในหนทางนี้หรือไม่?

พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติพระองค์ในหนทางนี้หรือไม่? (ไม่) ในทางตรงกันข้าม

การปฏิบัติของพระเจ้าต่อแต่ละบุคคลนั้นเป็นไปอย่างจริงจังจริงใจ และด้วยความรับผิดชอบ

พระองค์ทรงปฏิบัติกับเจ้าอย่างรับผิดชอบมากกว่าที่เจ้าปฏิบัติกับตัวเอง นี่ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ?

พระเจ้าไม่ตรัสอย่างหาสาระไม่ได้

อีกทั้งพระองค์ก็ไม่ทรงโอ้อวดพระฐานะอันสูงส่งของพระองค์หรือหลอกลวงผู้คนอย่างตลกคะนอง
แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพระองค์ทรงทำสิ่งต่างๆ ที่พระองค์เองทรงจำเป็นต้องทำอย่างสุจริตใจและอย่างเงียบๆ
สิ่งเหล่านี้ทำให้พระพร สันติสุข และความชื่นบานยินดีมาสู่มนุษย์ พวกมันนำพามนุษย์ไปสู่
สายพระเนตรของพระเจ้าและไปสู่ครอบครัวของพระองค์อย่างสงบสุขและอย่างมีความสุข
แล้วพวกเขาจึงดำเนินชีวิตเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและยอมรับความรอดของพระเจ้าด้วยเหตุผลและการคิดที่ปกติ
ดังนั้นแล้วพระเจ้าได้ทรงเคยดีสองหน้ากับมนุษย์ในพระราชกิจของพระองค์หรือไม่?

พระองค์ได้ทรงเคยแสดงความเมตตาเทียมเท็จ

โดยก่อนอื่นหลอกลวงมนุษย์ด้วยการล่อลวงไม่กตัญญูแล้วจึงทรงหันหลังไปหรือไม่? (ไม่)

พระเจ้าได้เคยตรัสอย่างหนึ่งแล้วจึงทรงทำอีกอย่างหรือไม่?

พระเจ้าได้ทรงเคยทำสัญญาที่ทำไม่ได้และอวดตัวแต่แล้วก็ทรงหายไปหรือไม่?

โดยทรงบอกผู้คนที่พระองค์สามารถทำการนี้เพื่อพวกเขาได้หรือช่วยทำการนั้นเพื่อพวกเขาได้? (ไม่)

ไม่มีการหลอกลวงในพระเจ้า ไม่มีความเทียมเท็จ พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ

และพระองค์ทรงจริงแท้ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ

พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่ผู้คนสามารถเชื่อใจได้

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งผู้คนสามารถมอบความไว้วางใจในชีวิตของพวกเขาและทุกสิ่งที่พวกเขามีได้

เนื่องจากการไม่มีการหลอกลวงในพระเจ้า พวกเราสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงจริงใจที่สุด? (ได้)

แน่นอนว่าพวกเราสามารถกล่าวได้! แม้คำว่า “จริงใจ” นั้นอ่อนด้อยเกินไป

มีความเป็นมนุษย์มากเกินไปเมื่อนำไปใช้กับพระเจ้า มีคำอื่นใดให้เราใช้หรือไม่?

เช่นนั้นคือจิตจำกดของภาษาของมนุษย์ แม้ว่าจะค่อนข้างไม่เหมาะสมที่จะเรียกพระเจ้าว่า “จริงใจ”

กระนั้นก็ตามพวกเราจะใช้คำนี้สำหรับตอนนี้ พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและจริงใจ

ดังนั้นแล้วเมื่อเราพูดถึงแง่มุมเหล่านี้ เรากำลังอ้างอิงถึงอะไร?

เรากำลังอ้างอิงถึงความแตกต่างระหว่างพระเจ้ายกย่องมนุษย์และความแตกต่างระหว่างพระเจ้ายกย่องซาตานหรือไม่?

ใช่ เราอาจกล่าวเช่นนั้นได้

นี่เป็นเพราะมนุษย์ไม่สามารถเห็นร่องรอยหนึ่งของอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของซาตานในพระเจ้าได้

เราพูดถูกหรือไม่ในเรื่องนี้? อามิน? (อามิน!) เราไม่เห็นความชั่วของซาตานที่เปิดเผยให้เห็นในพระเจ้าเลย

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำและทรงเปิดเผยให้เห็นนั้นเป็นประโยชน์และช่วยมนุษย์ทั้งสิ้น

ทำอย่างเต็มที่เพื่อจัดเตรียมให้มนุษย์ เต็มเปี่ยมด้วยชีวิตและให้มนุษย์มีถนนที่จะติดตามและมีทิศทางที่จะใช้

พระเจ้าไม่ทรงเสื่อมทราม และยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี้เมื่อดูทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ

เราสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์? (ได้)

เนื่องจากพระเจ้าไม่ทรงมีความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์อีกทั้งอุปนิสัยอันเสื่อมทรามอย่างเดียวกันใดๆ

ของมวลมนุษย์หรือแก่นแท้ของชาตान และไม่มีอะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้าที่มีความคล้ายคลึงใดๆ กับสิ่งเหล่านี้

จากมุมมองนี้เราสามารถกล่าวได้ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ทรงแสดงความเสื่อมทรามใดๆ

และการเปิดเผยแก่นแท้ของพระองค์เองในพระราชกิจของพระองค์ทั้งหมดล้วนแต่เป็นการยืนยันว่าพระเจ้าพระ

องค์เองทรงบริสุทธิ์ พวกเจ้าเห็นการนี้หรือไม่? เพื่อที่จะรู้จักแก่นแท้อันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ตอนนี้เรามาดูสองแง่มุมนี้กัน: 1) ไม่มีร่องรอยของอุปนิสัยอันเสื่อมทรามในพระเจ้า 2)

แก่นแท้ของพระราชกิจต่อมนุษย์ของพระเจ้าเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เห็นแก่นแท้ของพระเจ้าเอง

และแก่นแท้นี้เป็นด้านบวกทั้งสิ้น เนื่องจากสิ่งต่างๆ

ที่พระราชกิจทุกส่วนของพระเจ้านำมาสู่มนุษย์นั้นล้วนเป็นด้านบวก ก่อนอื่น

พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์นั้นซื่อสัตย์—นี่ไม่ใช่เรื่องด้านบวกหรือ?

พระเจ้าทรงมอบปัญญาแก่มนุษย์—นี่ไม่ใช่ด้านบวกหรือ?

พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์สามารถหยั่งรู้ได้ระหว่างความดีและความชั่ว—นี่ไม่ใช่ด้านบวกหรือ?

พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์เข้าใจความหมายและคุณค่าของชีวิตมนุษย์—นี่ไม่ใช่ด้านบวกหรือ?

พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นเข้าไปข้างในแก่นแท้ของผู้คน เหตุการณ์ต่างๆ และสิ่งต่างๆ

ซึ่งสอดคล้องกับความจริง—นี่ไม่ใช่ด้านบวกหรือ? (ใช่ มันเป็นด้านบวก)

และผลลัพธ์ของทั้งหมดนี้ก็คือว่า มนุษย์ไม่ถูกชาตานหลอกอีกต่อไป

จะไม่ถูกชาตานทำอันตรายหรือควบคุมต่อเนื่องอีกต่อไป อีกนัยหนึ่ง

สิ่งเหล่านี้เปิดโอกาสให้ผู้คนปลดปล่อยตัวเองเป็นอิสระจากความเสื่อมทรามของชาตานโดยสิ้นเชิง

และดังนั้นจึงค่อยๆ เดินไปบนเส้นทางแห่งการยำเกรงพระเจ้าและการหลบเลี่ยงความชั่ว

พวกเจ้าได้เดินไปบนเส้นทางนี้ไกลแค่ไหนแล้วตอนนี้? มันยากที่จะกล่าว ใช่หรือไม่?

แต่อย่างน้อยที่สุดตอนนี้พวกเจ้าก็มีความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับวิธีที่ชาตานทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

เกี่ยวกับว่าสิ่งใดเป็นความชั่วและสิ่งใดเป็นด้านลบใช่หรือไม่?

อย่างน้อยที่สุดในตอนนี้พวกเจ้าก็กำลังเดินไปบนเส้นทางที่ถูกต้อง มันใจได้หรือไม่ที่จะกล่าวเช่นนี้? (ได้)

นี่คือที่ที่เราจะจบการหารือของเราเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ตอนนี้

บนพื้นฐานของสิ่งที่พวกเจ้าได้ยินมาและได้รับมาทั้งหมดนั้น

ใครบ้างในหมู่พวกเจ้าสามารถกล่าวได้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคืออะไร?

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เราพูดถึงหมายถึงอะไร? จงคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้สักครู่

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือการเปี่ยมด้วยความจริงของพระองค์ใช่หรือไม่?

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือความสัตย์ซื่อของพระองค์ใช่หรือไม่?

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือความไม่เห็นแก่ตัวของพระองค์ใช่หรือไม่?

มันคือความถ่อมพระทัยของพระองค์ใช่หรือไม่? ความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์หรือ?

พระเจ้าประทานความจริงและชีวิตแก่มนุษย์อย่างอิสระ—นี่คือความบริสุทธิ์ของพระองค์ใช่หรือไม่? (ใช่)

ทั้งหมดนี้ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยเป็นหนึ่งเดียวและไม่ดำรงอยู่ภายในมนุษยชาติอันเสื่อมทราม

อีกทั้งไม่สามารถเห็นมันได้ในมนุษยชาติ

ไม่สามารถเห็นร่องรอยของมันได้แม้แต่ในวัยในช่วงระหว่างกระบวนการของการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของซา

ตาน ไม่ว่าจะในอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของซาตานหรือในแก่นแท้หรือธรรมชาติของซาตาน

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นนั่นเป็นหนึ่งเดียว

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงมีและทรงครองแก่นแท้ประเภทนี้ ณ จุดนี้ในการหาหรือของเรา

พวกเจ้าคนใดบ้างที่เคยเห็นคนใดคนหนึ่งท่ามกลางมวลมนุษย์ที่บริสุทธิ์อย่างที่เรากำลังจะได้อธิบายไปแล้ว?

(ไม่เคย) เช่นนั้นแล้ว มีใครบ้างไหมที่บริสุทธิ์เพียงนี้ท่ามกลางผู้มีชื่อเสียง ผู้ยิ่งใหญ่

หรือเทวรูปของมวลมนุษย์ซึ่งพวกเจ้านมัสการ? (ไม่) เช่นนั้นแล้ว

เมื่อเรากล่าวว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเป็นหนึ่งเดียว นี่เป็นการพูดเกินจริงหรือไม่? (ไม่) ที่จริงแล้วไม่ใช่เลย

ยิ่งไปกว่านั้น ความเป็นหนึ่งเดียวอันบริสุทธิ์ของพระเจ้ายังมีด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงอีกด้วย

มีความข้อนแย้งใดๆ

หรือไม่ระหว่างความบริสุทธิ์ที่เราพูดถึงตอนนี้กับความบริสุทธิ์ที่พวกเจ้าได้คิดถึงและได้จินตนาการก่อนหน้านี้

? (มี) ความข้อนแย้งมากเพียงใด? (เป็นความข้อนแย้งที่ใหญ่มาก)

ผู้คนมักจะหมายถึงสิ่งใดเมื่อพวกเขาพูดถึงความบริสุทธิ์? (พฤติกรรมภายนอกบางอย่าง)

เมื่อผู้คนกล่าวว่าพฤติกรรมหรือสิ่งอื่นๆ บางอย่างนั้นบริสุทธิ์

พวกเขาว่าการนี้เพียงเพราะพวกเขามองว่ามันบริสุทธิ์หรือน่ายินดีต่อสำนักรับรู้ ใดๆ ก็ดี

สิ่งเหล่านี้ขาดเนื้อแท้ที่แท้จริงของความบริสุทธิ์เป็นนิจสิน—นี่คือแง่มุมของคำสั่งสอน นอกเหนือจากนี้

อะไรคือสิ่งที่ถูกอ้างอิงถึงโดยแง่มุมที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของ “ความบริสุทธิ์”

ที่ผู้คนนึกคิดในจิตใจของพวกเขา? มันใช้สิ่งที่ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาจินตนาการหรือตัดสินใจว่ามันเป็นหรือไม่?

ตัวอย่างเช่น ชาวพุทธบางคนเสียชีวิตขณะที่กำลังปฏิบัติ จากไปในขณะที่พวกเขานั่งหลับอยู่ตรงนั้น

บางคนพูดว่าพวกเขาได้กลายเป็นบริสุทธิ์และได้บินสู่สวรรค์ นี่ก็เป็นผลผลิตของการจินตนาการด้วยเช่นกัน

แล้วก็มีคนอื่นๆ ที่คิดว่าเทพดาที่ลอยลงมาจากสวรรค์นั้นบริสุทธิ์ ที่จริงแล้ว มโนทัศน์ของผู้คนเกี่ยวกับคำว่า

“บริสุทธิ์” เป็นแค่ความเพ้อฝันและทฤษฎีไร้ค่าไม่จริงใจประเภทหนึ่งเสมอมา

โดยที่โดยพื้นฐานแล้วไม่มีเนื้อแท้อันจริงแท้ต่อมันเลย

และยิ่งไปกว่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับแก่นแท้ของความบริสุทธิ์เลย แก่นแท้ของความบริสุทธิ์คือความรักที่แท้จริง แต่ที่มากไปกว่านี้คือ มันคือแก่นแท้ของความจริง ความชอบธรรม และความสว่าง คำว่า “บริสุทธิ์” นั้นเหมาะสมเฉพาะเมื่อใช้กับพระเจ้าเท่านั้น ไม่มีอะไรในสิ่งทรงสร้างที่คู่ควรจะถูกเรียกว่า “บริสุทธิ์” มนุษย์จะต้องเข้าใจเรื่องนี้ ตั้งแต่บัดนี้ไป พวกเราจะใช้คำว่า “บริสุทธิ์” กับพระเจ้าเท่านั้น การนี้เหมาะสมหรือไม่? (ใช้เหมาะสม)

ตอนนี้เรามาย้อนกลับไปพูดถึงว่าซาตานใช้วิถีทางใดเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทรามกันเถิด เราเพิ่งจะพูดถึงวิถีหลากหลายซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการทรงพระราชกิจกับมนุษย์ และซึ่งพวกเจ้าทุกคนสามารถรับประสบการณ์ได้ด้วยตัวเอง ดังนั้นเราจะไม่พูดในรายละเอียดมากเกินไป แต่ในหัวใจของพวกเจ้า บางทีมันอาจไม่ชัดเจนว่าซาตานใช้กลเม็ดและกลยุทธ์ใดเพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม หรืออย่างน้อยที่สุดเจ้าไม่มีความเข้าใจเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับพวกมัน จะเป็นประโยชน์หรือไม่ที่เราจะพูดถึงการนี้อีกครั้ง? (มี) พวกเจ้าต้องการเรียนรู้การนี้หรือไม่? บางทีพวกเจ้าบางคนอาจจะถามว่า: “ทำไมจึงพูดถึงซาตานอีก? ช่วงขณะที่ซาตานถูกเอ่ยถึง พวกเรากลับกลายเป็น โกรธ และเมื่อพวกเราได้ยินชื่อของมันพวกเรารู้สึกรำคาญใจไปหมด” ไม่สำคัญว่ามันจะทำให้เจ้าไม่สะดวกใจเพียงใด เจ้าจะต้องเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้จะต้องพูดอย่างตรงๆ และทำให้เจ้าใจชัดเจนเพื่อประโยชน์ของความเข้าใจของมนุษย์ มิฉะนั้นแล้วมนุษย์ไม่สามารถหนีรอดจากอิทธิพลของซาตานได้จริงๆ

เราได้หารือก่อนหน้านี้ถึงหัวข้อที่ซาตานใช้ในการทำให้มนุษย์เสื่อมทราม ซึ่งรวมถึงเล่ห์เพทุบายของซาตาน วิธีที่ซาตานใช้ในการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามเป็นเพียงชั้นพื้นผิว ที่แฝงร้ายยิ่งกว่าก็คือเล่ห์เพทุบายที่ซ่อนตัวภายใต้พื้นผิวนี้โดยซาตานสัมฤทธิ์เป้าหมายของมันด้วยสิ่งเหล่านี้ อะไรคือเล่ห์เพทุบายเหล่านี้? เอาเลย สรุปออกมา (มัน โกง ล่อใจ และบีบบังคับ) ยิ่งเจ้าระบุนรายการเล่ห์เพทุบายเหล่านี้มากขึ้นเพียงใด เจ้าก็ยิ่งเข้าใจลึกซึ้งมากขึ้นเท่านั้น ดูราวกับว่าเจ้าได้ถูกซาตานทำอันตรายอย่างลึกซึ้งและมีความรู้สึกที่รุนแรงเกี่ยวกับหัวข้อนี้ (มันยังใช้วาทศิลป์ตบตาอีกด้วย มันมีอิทธิพลและครอบงำผู้คนอย่างหนักแน่น) การครอบงำที่หนักแน่น— สิ่งนี้ทั้งความประทับใจที่ลึกเป็นพิเศษ ผู้คนกลัวการครอบงำที่หนักแน่นของซาตาน ใช่หรือไม่? มีเล่ห์เพทุบายอื่นใดอีกหรือไม่? (มันทำอันตรายต่อผู้คนอย่างรุนแรง ทำการข่มขู่และยื่นข้อเสนอที่ล่อลวง และมัน โกง) การ โกงคือการกระทำความผิดของ มัน ซาตาน โกงเพื่อที่มันจะสามารถโกงเจ้าได้ อะไรคือธรรมชาติของการ โกง? การ โกงไม่ใช่อย่างเดียวกับการ โกงหรือ? เป้าหมายของการพูด โกงในข้อเท็จจริงแล้วก็คือเพื่อโกงเจ้า มีเล่ห์เพทุบายอื่นใดอีกหรือไม่? จงบอกเล่ห์เพทุบายของซาตานทั้งหมดที่พวกเจ้ารู้แก่เรา (มันทดลอง ทำอันตราย ทำให้ตาบอด และหลอกลวง)

พวกเจ้าส่วนใหญ่รู้สึกอย่างเดียวกันเกี่ยวกับการหลอกลวงนี้ ใช่หรือไม่? (มันควบคุมมนุษย์ จับมนุษย์ไว้ ข่มขู่มนุษย์ และกีดกันไม่ให้มนุษย์เชื่อในพระเจ้า) เรารู้ความหมายโดยรวมของสิ่งต่างๆ ที่พวกเจ้ากำลังบอกเรา และนี่เป็นเรื่องที่ดี พวกเจ้าทั้งหมดรู้บางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับการนี้ ดังนั้นตอนนี้เรามาทำการสรุปถึงเล่ห์เพทุบายเหล่านี้กันเถิด

มีเล่ห์เพทุบายหลักหกอย่างที่ซาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

อย่างแรกคือการควบคุมและการบีบบังคับ นั่นคือ ซาตานจะทำทุกอย่างที่เป็นไปได้เพื่อควบคุมหัวใจของเจ้า “การบีบบังคับ” หมายถึงอะไร? มันหมายถึงการใช้การข่มขู่และยุทธวิธีอันหนักแน่นเพื่อให้เจ้าเชื่อฟังมัน ทำให้เจ้าคิดถึงผลสืบเนื่องหากเจ้าไม่เชื่อฟัง เจ้ากลัวและไม่กล้าท้าทายมัน ดังนั้นเจ้าจึงนบนาบต่อมัน

อย่างที่สองคือการโก่งและการใช้กลเม็ด “การโก่งและการใช้กลเม็ด” นามาส่งอะไร?

ซาตานสร้างเรื่องราวและการโกหกบางอย่าง ใช้อุบายลวงเจ้าให้เชื่อในเรื่องเหล่านั้น

มันไม่เคยบอกเจ้าว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ แต่มันก็ไม่กล่าวตรงๆ ว่าเจ้าไม่ได้ถูกทำขึ้นโดยพระเจ้า

มันไม่ใช่คำว่า “พระเจ้า” เลย แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับใช้สิ่งอื่นๆ เป็นตัวแทน

โดยใช้สิ่งนี้เพื่อหลอกลวงเจ้าเพื่อที่เจ้าจะได้ไม่รู้ถึงการดำรงอยู่ของพระเจ้าโดยพื้นฐาน แน่นนอน “การใช้กลเม็ด” นี้รวมถึงแง่มุมต่างๆ มากมาย ไม่ใช่แค่ด้านนี้เท่านั้น

อย่างที่สามคือการสั่งสอนที่หนักแน่น ผู้คนถูกสั่งสอนอย่างหนักแน่นด้วยสิ่งใด?

การสั่งสอนที่หนักแน่นทำโดยทางเลือกของมนุษย์เองหรือไม่? มันทำด้วยความยินยอมของมนุษย์หรือไม่? (ไม่)

ต่อให้เจ้าไม่ยินยอม ก็ไม่มีอะไรที่เจ้าสามารถทำได้เกี่ยวกับมัน ในการไม่ตระหนักรู้ของเจ้า ซาตานสั่งสอนเจ้า ปลุกฝังเจ้าด้วยการคิดของมัน กฎเกณฑ์ชีวิตของมัน และแก่นแท้ของมัน

อย่างที่สี่คือการข่มขู่และการหลอกล่อ นั่นคือ ซาตานใช้เล่ห์เพทุบายหลากหลายเพื่อให้เจ้ายอมรับมัน

ติดตามมัน และทำงานปรนนิบัติมัน มันจะทำอะไรก็ตามเพื่อสัมฤทธิ์เป้าหมายของมัน

บางครั้งมันให้ความช่วยเหลือเล็กน้อยแก่เจ้า โดยตลอดเวลานั้นก็ล่อลวงเจ้าให้กระทำความบาป

หากเจ้าไม่ติดตามมัน มันจะทำให้เจ้าทนทุกข์และลงโทษเจ้า

และใช้วิธีหลากหลายเพื่อโจมตีและทำให้เจ้าคิดบง

อย่างที่ห้าคือการหลอกลวงและความตายด้าน “การหลอกลวงและความตายด้าน”

คือเมื่อซาตานเรียบเรียงถ้อยคำที่ฟังดูอ่อนหวานและแนวคิดที่สอดคล้องกับมโนคติที่หลงผิดของผู้คน

เพื่อให้เจ้าดูราวกับว่ามันกำลังนึกถึงสถานการณ์ฝ่ายเนื้อหนังของผู้คน ถึงชีวิตและอนาคตของพวกเขา

เมื่อที่จริงแล้วเป้าหมายเดียวของมันคือการหลอกลวงเจ้า

แล้วมันก็ทำให้เจ้าตายด้านเพื่อที่เจ้าจะไม่รู้ว่าอะไรถูกและอะไรผิด
เพื่อที่เจ้าจะได้ถูกอุบายหลอกโดยที่ไม่รู้ตัวและดังนั้นจึงมาอยู่ใต้การควบคุมของมัน

อย่างที่หกคือการทำลายร่างกายและจิตใจ ส่วนใดของมนุษย์ที่ชาตานทำลาย?
(จิตใจของมนุษย์และการดำรงอยู่ทั้งหมด) ชาตานทำลายจิตใจของเจ้า ทำให้เจ้าไร้พลังที่จะต้านทาน
หมายความว่า หัวใจของเจ้าหันไปหาชาตานที่ละน้อยๆ โดยไม่คำนึงถึงตัวเจ้าเอง
มันปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ในตัวเจ้าทุกวัน ใช้นิเวศและวัฒนธรรมเหล่านี้ทุกวันเพื่อชักจูงและเตรียมเจ้าให้พร้อม
บ่อนทำลายเจตจำนงของเจ้าที่ละน้อยๆ เพื่อที่ในท้ายที่สุดเจ้าไม่อยากเป็นคนดีอีกต่อไป
เพื่อที่เจ้าไม่ปรารถนาจะยืนหยัดเพื่อสิ่งที่เจ้าเรียกว่า “ความชอบธรรม” อีกต่อไป โดยที่ไม่รู้ตัว
เจ้าไม่มีพลังที่จะเอาชนะกระแสอีกต่อไป แต่กลับไหลไปตามมัน “ความวิบัติ”
หมายความว่าชาตานทรมาณผู้คนมากจนกระทั่งพวกเขากลายเป็นเงาของตัวเอง ไม่ใช่มนุษย์อีกต่อไป
นี่คือเวลาที่ชาตานงูโจรม เกาะกุมและกลืนกินพวกเขา

เล่ห์เพทุบายแต่ละอย่างเหล่านี้ที่ชาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม ทำให้มนุษย์ไร้พลังกำลังที่จะต้านทาน
เล่ห์เพทุบายอย่างใดอย่างหนึ่งเหล่านี้สามารถเป็นอันตรายถึงชีวิตต่อมนุษย์อีกคนหนึ่ง
อะไรก็ตามที่ชาตานทำและเล่ห์เพทุบายใดๆ ที่มันใช้สามารถทำให้เจ้าเสื่อมได้
สามารถนำเจ้าไปอยู่ภายใต้การควบคุมของชาตาน และสามารถทำให้เจ้าติดหล่มแห่งความชั่วและความบาป
เหล่านี้คือเล่ห์เพทุบายที่ชาตานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม

เราสามารถกล่าวได้ว่าชาตานนั้นชั่วร้าย แต่เพื่อที่จะยืนยันการนี้
เรายังคงต้องดูว่าผลสืบเนื่องของการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของชาตานคืออะไร
และอุปนิสัยและแก่นแท้ใดที่มันนำมาสู่มนุษย์ พวกเขาทั้งหมดรับรู้บางอย่างเกี่ยวกับการนี้ ดังนั้นจึงพูดออกมา
ผลสืบเนื่องของการให้ผู้คนเสื่อมทรามของชาตานคืออะไร?
พวกเขาแสดงและเปิดเผยให้เห็นอุปนิสัยอันเสื่อมทรามใด? (ความโอหังและความหยิ่งผยอง
ความเห็นแก่ตัวและความน่ารังเกียจ การโกงและการหลอกลวง ความร้ายกาจและความมุ่งร้าย
และการขาดสถานะความเป็นมนุษย์อย่างสิ้นเชิง) โดยทั่วไปแล้ว
เราสามารถกล่าวได้ว่าพวกเขาไม่มีสถานะความเป็นมนุษย์ ตอนนี้ ให้บรรดาพี่น้องชายหญิงคนอื่นๆ ได้พูดบ้าง
(ทันทีที่มนุษย์ได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทราม โดยทั่วไปส่วนใหญ่แล้วพวกเขาจะโอหังและคิดว่าตนเองถูกเสมอ
คิดว่าตนสำคัญและทะนงตน ละโมบและเห็นแก่ตัว เรารู้สึกว่าเหล่านี้คือปัญหาที่ร้ายแรงที่สุด)
(หลังจากที่ผู้คนได้ถูกชาตานทำให้เสื่อมทรามแล้ว
พวกเขาทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุสิ่งของและทรัพย์สินสมบัติ และพวกเขาก็ขึ้นกลายเป็นศัตรูกับพระเจ้า

ด้านทานพระเจ้า ไม่เชื่อฟังพระเจ้า และพวกเขาสูญเสียโนธรรมและเหตุผลที่มนุษย์ควรมี)
สิ่งที่พวกเขาได้พูดมาทั้งหมดนั้น โดยพื้นฐานแล้วเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างเล็กน้อยบางอย่างก็ตาม
พวกเข้างานคนเพียงแค่ได้รวมรายละเอียดเล็กน้อยเพิ่มไว้แล้ว เพื่อเป็นการสรุป สิ่งต่างๆ
ที่โดดเด่นที่สุดเกี่ยวกับมนุษยชาติที่เสื่อมทรามคือความโอหัง การหลอกลวง ความมั่งร่ำรวย และความเห็นแก่ตัว
อย่างไรก็ตาม พวกเขาทั้งหมดได้มองข้ามเรื่องเดียวกัน ผู้คนไม่มีโนธรรม
พวกเขาได้สูญเสียเหตุผลของพวกเขาและไม่มีสภาวะความเป็นมนุษย์—
แต่มีเรื่องสำคัญมากอีกเรื่องหนึ่งที่พวกเขาไม่ได้เอ่ยถึง ซึ่งก็คือ “การทรยศ”
ผลสืบเนื่องลำดับสุดท้ายของอุปนิสัยเหล่านี้ซึ่งมีอยู่ในมนุษย์คนใดก็ตาม
ทันทีที่พวกเขาได้ถูกชาดานทำให้เสื่อมทรามก็คือการทรยศพระเจ้าของพวกเขานั่นเอง
ไม่สำคัญว่าพระเจ้าตรัสอะไรแก่ผู้คนหรือพระองค์ทรงพระราชกิจใดกับพวกเขา
พวกเขาไม่ได้ใส่ใจต่อสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นความจริง นั่นคือ
พวกเขาไม่รับรู้อะไรอีกต่อไปและพวกเขาทรยศพระองค์
นี่คือผลสืบเนื่องของการทำให้มนุษย์เสื่อมทรามของชาดาน
มันเป็นเช่นเดียวกันสำหรับอุปนิสัยอันเสื่อมทรามทั้งหมดของมนุษย์ ในบรรดาวิธีต่างๆ
ที่ชาดานใช้เพื่อทำให้มนุษย์เสื่อมทราม—ความรู้ที่ผู้คนเรียนรู้ วิทยาศาสตร์ที่พวกเขารู้จัก
ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับความเชื่อเหนือธรรมชาติและวัฒนธรรมดั้งเดิม รวมถึงแนวโน้มต่างๆ
ทางสังคม—มีวิธีใดบ้างไหมที่มนุษย์สามารถใช้เพื่อบอกว่าสิ่งใดชอบธรรมและสิ่งใดไม่ชอบธรรม?
มีอะไรบ้างไหมที่สามารถช่วยให้นักบุญรู้ว่าสิ่งใดบริสุทธิ์และสิ่งใดชั่วร้าย?
มีมาตรฐานใดบ้างไหมซึ่งใช้ในการวัดสิ่งเหล่านี้? (ไม่มี) ไม่มีมาตรฐานและพื้นฐานที่สามารถช่วยมนุษย์ได้
แม้ว่าผู้คนอาจรู้จักคำว่า “บริสุทธิ์” ก็ไม่มีใครสักคนที่รู้จริงๆ ว่าบริสุทธิ์นั้นคืออะไร
ดังนั้นแล้วสิ่งเหล่านี้ที่ชาดานนำมาสู่มนุษย์สามารถช่วยพวกเขาให้รู้จักความจริงได้หรือไม่?
พวกมันสามารถช่วยมนุษย์ให้ดำรงชีวิตด้วยสภาวะความเป็นมนุษย์ที่มากขึ้นได้หรือไม่?
พวกมันสามารถช่วยมนุษย์ให้ดำรงชีวิตในหนทางที่พวกเขาสามารถนมัสการพระเจ้าได้มากขึ้นได้หรือไม่? (ไม่)
เป็นที่ชัดเจนว่าพวกมันไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้นมัสการพระเจ้าหรือเข้าใจความจริงได้
อีกทั้งพวกมันไม่สามารถช่วยมนุษย์ให้รู้ถึงความบริสุทธิ์และความชั่วคืออะไร ในทางกลับกัน
มนุษย์กลับกลายเป็นเสื่อมยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ไกลห่างพระเจ้าไปไกลยิ่งขึ้นเรื่อยๆ
นี่คือเหตุผลที่เรากล่าวว่าชาดานชั่วร้าย เมื่อได้ชำแหละคุณสมบัติชั่วร้ายของชาดานมากมายยิ่งนักแล้ว
พวกเขาก็ได้เห็นองค์ประกอบใดๆ ของความบริสุทธิ์ในชาดานหรือไม่
ไม่ว่าจะในคุณสมบัติของมันหรือในความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับแก่นแท้ของมัน? (ไม่) แน่นอนว่ามากขนาดนั้น

ดังนั้นแล้วพวกเจ้าได้เห็นแก่นแท้ของชาตานิแ่งมมใดที่มีความคล้ายคลึงใดๆ กับพระเจ้าหรือไม่? (ไม่)

การแสดงออกใดๆ ของชาตานิแ่งมมมีความคล้ายคลึงใดๆ กับพระเจ้าหรือไม่? (ไม่)

ดังนั้นแล้วตอนนี้เราต้องการถามพวกเจ้าว่า: โดยใช้ถ้อยคำของพวกเจ้าเอง

แท้ที่จริงแล้วความบริสุทธิ์ของพระเจ้าย่อมอะไรกันแน่? ก่อนอื่น คำว่า “ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า”

ที่พวกท่านเกี่ยวข้องกับอะไร? ถ้อยคำเหล่านี้พวกท่านโดยเกี่ยวข้องกับแก่นแท้ของพระเจ้าหรือไม่?

หรือถ้อยคำเหล่านี้พวกท่านโดยเกี่ยวข้องกับพระอุปนิสัยของพระองค์ในบางแง่มุม?

(ถ้อยคำเหล่านี้พวกท่านโดยเกี่ยวข้องกับแก่นแท้ของพระเจ้า)

เราต้องระบุฐานที่มั่นคงซึ่งใช้ในการเข้าถึงหัวข้อที่ต้องการของเราอย่างชัดเจน

ถ้อยคำเหล่านี้พวกท่านโดยเกี่ยวข้องกับแก่นแท้ของพระเจ้า ก่อนอื่น

เราได้ใช้ความชั่วของชาตานิแ่งมมเป็นสิ่งที่เน้นแก่นแท้ของพระเจ้า ดังนั้นแล้วเจ้าได้เห็นแก่นแท้ใดๆ

ของชาตานิแ่งมมในพระเจ้าหรือไม่? แล้วถ้าเป็นแก่นแท้ใดๆ ของมวลมนุษยล่ะ? (ไม่ พวกเรายังไม่เห็น

พระเจ้าไม่ทรงโอหัง ไม่ทรงเห็นแก่ตัว และไม่ทรงทรยศ

และจากการนี้พวกเราได้เห็นแก่นแท้อันบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เปิดเผยออกมา) มีอะไรอื่นเพิ่มเติมอีกไหม?

(พระเจ้าไม่ทรงมีร่องรอยของอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของชาตานิแ่งมม สิ่งซึ่งชาตานิแ่งมมเป็นด้านลบอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ในขณะที่สิ่งที่พระเจ้าทรงมีนั้นไม่ใช่อะไรเลยนอกจากด้านบวก

เราสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงอยู่เคียงข้างเราเสมอ ทรงเฝ้าดูเราและทรงปกป้องเรา

ตั้งแต่เมื่อครั้งที่เรายังเล็กมาก มาตลอดชั่วชีวิตของเราและจนถึงปัจจุบัน

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราได้สับสนและหลงทาง ไม่มีการหลอกลวงในพระเจ้า ไม่มีการโกง

พระองค์ตรัสอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา และนี่ก็เช่นกันคือแก่นแท้อันจริงแท้ของพระเจ้า) ดีมาก!

(เราสามารถเห็นได้ว่าไม่มีอุปนิสัยอันเสื่อมทรามใดๆของชาตานิแ่งมมในพระเจ้า ไม่มีการตีสองหน้า ไม่มีการอวดตัว

ไม่มีสัญญาที่ทำไม่ได้ และไม่มีการหลอกลวง พระเจ้าทรงเป็นเพียงองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่มนุษย์สามารถเชื่อได้

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและจริงใจ จากพระราชกิจของพระเจ้า

พวกเราสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงบอกผู้คนให้เชื่อสัตย์ ทรงมอบปัญญาแก่พวกเขา

ทรงทำให้พวกเขาสามารถแยกแยะความดีจากความชั่วและมีการหยั่งรู้เกี่ยวกับผู้คน เหตุการณ์ และสิ่งต่างๆ

ที่หลากหลาย ในการนี้พวกเราสามารถเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้) พวกเจ้าพูดจบหรือยัง?

พวกเจ้าพึงพอใจกับสิ่งที่เราได้พูดไปแล้วหรือไม่?

มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของพวกเจ้าอย่างแท้จริงมากเพียงใด?

และเจ้าจับใจความความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้มากเพียงใด?

เรารู้ว่าเจ้าแต่ละคนมีความเข้าใจซึ่งสามารถรับรู้ได้ในระดับหนึ่งในหัวใจของพวกเจ้า

เพราะแต่ละคนสามารถรู้สึกได้ถึงพระราชกิจของพระเจ้ากับพวกเขา

และพวกเขาได้รับหลายสิ่งหลายอย่างจากพระเจ้า ในระดับที่แตกต่างกันไป: พระคุณและพระพร ความรู้แจ้งและความกระจำ และการพิพากษาและการเตือนของพระเจ้า และเพราะสิ่งเหล่านี้ มนุษย์ได้รับความเข้าใจที่เรียบง่ายบางอย่างเกี่ยวกับแก่นแท้ของพระเจ้า

แม้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เรากำลังหารือกันอยู่นี้อาจดูเหมือนว่าแปลกสำหรับผู้คนส่วนใหญ่ โดยไม่คำนึงถึงกรณี บัดนี้เราได้เริ่มต้นหัวข้อนี้แล้ว

และขณะที่เจ้าเดินไปบนถนนข้างหน้าพวกเจ้าจะได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้น มันกำหนดให้เจ้าค่อยๆ รู้สึกและเข้าใจในระหว่างการผ่านประสบการณ์ของเจ้าเอง สำหรับตอนนี้

ความเข้าใจซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการรับรู้ของเจ้าเกี่ยวกับแก่นแท้ของพระเจ้า

ยังคงกำหนดให้ต้องมีช่วงเวลาอันยาวนานที่จะเรียนรู้ ที่จะยืนยัน ที่จะรู้สึก และที่จะผ่านประสบการณ์กับมัน จนกระทั่งถึงวันหนึ่งที่พวกเจ้าจะรู้ จากใจกลางหัวใจของเจ้า ว่า “ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า”

หมายถึงว่าแก่นแท้ของพระเจ้านั้นไม่มีข้อบกพร่อง ว่าความรักของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องเห็นแก่ตัว

ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้มนุษย์ไม่ใช่เรื่องเห็นแก่ตัว

และเจ้าจะรู้ว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นไม่ต่างพร้อยและไม่สามารถกำหนดนิยามได้

แง่มุมเหล่านี้ของแก่นแท้ของพระเจ้าไม่ใช่แค่พระวณะที่พระองค์ทรงใช้เพื่อโอ้อวดพระฐานะของพระองค์ แต่ในทางตรงกันข้ามพระองค์ทรงใช้แก่นแท้ของพระองค์เพื่อปฏิบัติกับแต่ละคนและทุกคนด้วยความจริงใจอันสงบเยือก อีกนัยหนึ่ง แก่นแท้ของพระเจ้าไม่ว่างเปล่า และไม่ใช่เรื่องของทฤษฎีหรือเรื่องของการคำสอน

และแน่นอนว่าไม่ใช่ความรู้อย่างหนึ่ง ไม่ใช่การศึกษาอย่างหนึ่งสำหรับมนุษย์

แทนที่จะเป็นเช่นนั้นแก่นแท้ของพระเจ้ากลับเป็นการเปิดเผยที่แท้จริงของการกระทำของพระเจ้าเองและแก่นแท้ของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นที่ถูกเปิดเผย มนุษย์ควรรู้จักแก่นแท้และจับใจความได้

เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำและพระวณะทุกคำที่พระองค์ตรัสนั้นมีคุณค่าใหญ่หลวงและมีนัยสำคัญใหญ่หลวงต่อบุคคลทุกๆ คน เมื่อเจ้ามาจับใจความได้ถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมสามารถเชื่อในพระเจ้าได้อย่างแท้จริง เมื่อเจ้ามาจับใจความได้ถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมสามารถตระหนักถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า “พระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงเอกลักษณ์”

ได้อย่างแท้จริง เจ้าจะไม่เพ้อฝันอีกต่อไป โดยคิดว่ามีเส้นทางอื่นๆ

นอกเหนือจากเส้นทางนี้ที่เจ้าสามารถเลือกเดิน

และเจ้าจะไม่เต็มใจทรยศทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการไว้ให้เจ้าอีกต่อไป

เพราะแก่นแท้ของเจ้าบริสุทธิ์ นั่นหมายความว่าโดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถเดินข้ามผ่านชีวิตบนเส้นทางแห่งความสว่างที่ชอบธรรมได้ โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถรู้ความหมายของชีวิตได้ โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น

เจ้าจึงสามารถดำเนินชีวิตตามสภาวะความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงและทั้งมีและรู้จักความจริงได้

โดยผ่านทางพระเจ้าเท่านั้น เจ้าจึงสามารถได้รับชีวิตจากความจริงได้

เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถช่วยเจ้าให้หลบเลี่ยงความชั่วและปลดปล่อยเจ้าจากอันตรายและการควบคุมของซาตานได้ นอกเหนือจากพระเจ้าแล้ว

ไม่มีใครและไม่มีสิ่งใดสามารถช่วยเจ้าให้รอดจากทะเลแห่งความทุกข์ได้ เพื่อที่เจ้าจะไม่ทนทุกข์อีกต่อไป การนี้กำหนดตัดสินโดยแก่นแท้ของพระเจ้า

เฉพาะพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงช่วยเจ้าให้รอดอย่างไม่เห็นแก่ตัวเลย

เฉพาะพระเจ้าเท่านั้นที่ท่ายที่สุดแล้วทรงรับผิดชอบต่ออนาคตของพวกเจ้า

ต่อชะตาชีวิตของพวกเจ้าและต่อชีวิตของพวกเจ้า และพระองค์ทรงจัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งเพื่อเจ้า

นี่คือบางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างหรือที่ไม่ได้ถูกสร้างจะสามารถสัมผัสได้

เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างหรือที่ไม่ได้ถูกสร้างจะมีแก่นแท้เฉกเช่นแก่นแท้ของพระเจ้า

ไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งใดมีความสามารถที่จะช่วยเจ้าให้รอดหรือนำทางเจ้าได้

นี่คือความสำคัญของแก่นแท้ของพระเจ้าต่อมนุษย์

บางทีพวกเจ้าอาจรู้สึกว่าย่ำแย่ที่เราได้กล่าวเหล่านี้ อาจช่วยได้เล็กน้อย โดยหลักการ

แต่หากเจ้าไล่ตามเสาะหาความจริง หากเจ้ารักความจริง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้มารับประสบการณ์กับวิธีที่ถ้อยคำเหล่านี้จะไม่เพียงเปลี่ยนชะตาชีวิตของเจ้าเท่านั้น

แต่ยิ่งไปกว่านั้นถ้อยคำเหล่านี้จะนำเจ้าไปสู่เส้นทางที่ถูกต้องของชีวิตมนุษย์ เจ้าเข้าใจการนี้ ใช่มั้ย?

ดังนั้นแล้วบัดนี้พวกเจ้ามีความสนใจที่จะรู้จักแก่นแท้ของพระเจ้าหรือไม่? (มี) เป็นการดีที่ได้รู้ว่าเจ้าสนใจ

สำหรับวันนี้ เราจะจบหัวข้อการสามัคคีธรรมของเราเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้าไว้ตรงนี้

เราอยากจะพูดกับพวกเจ้าเกี่ยวกับบางสิ่งที่คุณเจ้าได้ทำเมื่อตอนต้นของการประชุมของพวกเราวันนี้ซึ่งทำให้

เราประหลาดใจ พวกเจ้าบางคนอาจกำลังบ่มเพาะสำนึกที่รับรู้แห่งความกตัญญู

บางทีเจ้าอาจกำลังรู้สึกสำนึกในบุญคุณ และดังนั้นอารมณ์ของเจ้าจึงนำมาซึ่งการกระทำอันสอดคล้องกัน

สิ่งที่เจ้าได้ทำไม่ใช่อะไรบางอย่างที่จำเป็นต้องได้รับการดำเนินคดี มันไม่ใช่ทั้งถูกหรือผิด

แต่เราอยากให้พวกเจ้าเข้าใจอะไรบางอย่าง สิ่งที่เราต้องการให้เจ้าเข้าใจคืออะไร? ก่อนอื่น

เราอยากถามพวกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเจ้าเพิ่งไปทำตอนนี้

มันใช่การหมอบกราบหรือการคุกเข่าลงเพื่อนมัสการหรือไม่? ใครบอกเราได้หรือไม่?

(พวกเราเชื่อว่ามันคือการหมอบกราบ) พวกเจ้าเชื่อว่ามันคือการหมอบกราบ

ถ้าอย่างนั้นแล้วอะไรคือความหมายของการหมอบกราบ? (นมัสการ) ถ้าอย่างนั้นแล้ว

อะไรคือการคุกเข่าลงเพื่อนมัสการ? เราไม่เคยสามัคคีธรรมเกี่ยวกับการนี้กับพวกเจ้ามาก่อน
แต่วันนี้เรารู้สึกว่าจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น พวกเจ้าหมอบกราบในการร่วมชุมนุมตามปกติของเจ้าหรือไม่? (ไม่)
พวกเจ้าหมอบกราบเมื่อเจ้ากล่าวคำอธิษฐานของเจ้าหรือไม่? (หมอบกราบ) เมื่อสถานการณ์อำนวย
เจ้าหมอบกราบแต่ละครั้งที่เจ้าอธิษฐานหรือไม่? (หมอบกราบ) นั่นก็ดีแล้ว
แต่สิ่งที่เราอยากให้คุณเจ้าเข้าใจวันนี้ก็คือว่า
พระเจ้าเพียงทรงยอมรับการคุกเข่าแสดงความเคารพของผู้คนสองประเภทเท่านั้น
พวกเราไม่จำเป็นต้องค้นหาข้อมูลจากพระคัมภีร์หรือความประหลาดและการประหลาดตนของบุคคลฝ่ายจิตวิญญาณ
ใดๆ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ขณะนี้ เราจะบอกอะไรบางอย่างที่เป็นจริงแก่พวกเจ้า เริ่มแรก
การหมอบกราบและการคุกเข่าลงเพื่อนมัสการนั้นไม่ใช่เรื่องเดียวกัน
ทำไมพระเจ้าจึงทรงยอมรับการคุกเข่าแสดงความเคารพของบรรดาผู้ที่หมอบกราบด้วยตัวเอง?
เป็นเพราะพระเจ้าทรงเรียกใครบางคนให้มาหาพระองค์และทรงเรียกบุคคลนี้ให้ยอมรับพระบัญชาของพระเจ้า
เพื่อที่พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้เขาหมอบกราบเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ นี่ก็บุคคลประเภทแรก
ประเภทที่สองคือการคุกเข่าเพื่อนมัสการของใครบางคนที่ยำเกรงพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่ว
มีเพียงผู้คนสองประเภทนี้เท่านั้น ดังนั้นแล้วพวกเจ้าเป็นคนประเภทไหน? พวกเจ้าสามารถบอกได้หรือไม่?
นี่คือความจริง แม้ว่ามันอาจทำร้ายความรู้สึกของเจ้าเล็กน้อย
ไม่มีอะไรที่จะกล่าวเกี่ยวกับการคุกเข่าแสดงความเคารพของผู้คนช่วงระหว่างการอธิษฐาน—
นี่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นอย่างที่มีนัยจะเป็น
เพราะเมื่อผู้คนอธิษฐานโดยมากแล้วเป็นการอธิษฐานเพื่อให้ได้อะไรบางอย่าง
เป็นการเปิดหัวใจของพวกเขาแด่พระเจ้าและมาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์กับพระองค์
มันเป็นการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนด้วยหัวใจต่อหัวใจกับพระเจ้า
การนมัสการด้วยการคุกเข่าไม่ควรเป็นแค่พิธีรีตอง
เราไม่ได้หมายความว่าเราจะดำเนินชีวิตสำหรับสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำวันนี้
เราแค่ต้องการทำให้เป็นที่ชัดเจนต่อพวกเจ้าเพื่อที่เจ้าจะเข้าใจหลักการนี้—เจ้ารู้เรื่องนี้ หรือไม่? (ใช่ พวกเรา)
เรากำลังบอกเรื่องนี้กับเจ้าเพื่อที่เรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้นอีกครั้ง ดังนั้นแล้ว
ผู้คนมีโอกาสมะที่จะหมอบกราบและคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าบ้างหรือไม่?
มันไม่ใช่ว่าจะไม่มีวันมีโอกาสนี้ ไม่ช้าก็เร็ววันนั้นจะมาถึง แต่เวลานั้นไม่ใช่ตอนนี้ เจ้าเห็นหรือไม่?
เรื่องนี้ทำให้พวกเจ้าอารมณ์เสียหรือไม่? (ไม่) นั่นก็ดีแล้ว
บางทีถ้อยคำเหล่านี้อาจจะสร้างแรงจูงใจหรือคลายพวกเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถรู้ในหัวใจของพวกเจ้าถึงสถาน
การณ์ที่ยากลำบากปัจจุบันระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์

และรู้ว่าความสัมพันธ์ประเภทใดที่มีอยู่ตอนนี้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
แม้ว่าพวกเราได้พูดถึงและแลกเปลี่ยนเพิ่มเติมบ้างไปเมื่อไม่นานมานี้
ความเข้าใจของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ๋าก็ยังคงไม่เพียงพอเอาเสียเลย
มนุษย์ยังคงต้องเดินทางอีกยาวไกลไปบนถนนแห่งการพยายามที่จะเข้าใจพระเจ้าสายนี้
ไม่ใช่เจตนาธรรมของเราที่จะทำให้พวกเจ้าทำกรณี่ให้เป็นเรื่องเร่งด่วน
หรือเพื่อเร่งรีบจะแสดงความมุงมาดปรารถนาหรือความรู้สึกประเภทเหล่านี้
สิ่งที่พวกเจ้าได้ทำวันนี้อาจเผยให้เห็นและแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของพวกเจ้า และเราได้รู้สึกถึงพวกมัน
ดังนั้นในขณะที่พวกเจ้ากำลังทำมันอยู่ เราแค่ต้องการยืนยันและมอบความปรารถนาดีของเราแก่พวกเจ้า
เพราะเราปรารถนาให้พวกเจ้าทั้งหมดอยู่ดี ดังนั้น ในทุกๆ ถ้อยคำและทุกๆ การกระทำของเรา
เราทำอย่างเต็มที่เพื่อช่วยพวกเจ้า เพื่อนำพวกเจ้า
เพื่อที่พวกเจ้าจะสามารถมีความเข้าใจที่ถูกต้องและมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับทุกสรรพสิ่ง
พวกเจ้าสามารถจับใจความการณี่ได้ หรือไม่ได้? (ได้) นั่นก็ดีแล้ว
แม้ว่าผู้คนมีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันหลากหลายของพระเจ้า แง่มุมต่างๆ
ของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นและพระราชกิจที่พระเจ้าทรงปฏิบัติ
ส่วนใหญ่ของความเข้าใจนี้ไม่ไปไกลเกินกว่าการอ่านพระวจนะบนหน้ากระดาษ
หรือการทำความเข้าใจพระวจนะเหล่านั้นในหลักการ หรือแค่การคิดถึงพระวจนะเหล่านั้น
สิ่งที่ผู้คนขาดมากที่สุดคือความเข้าใจจริงและความเข้าใจลึกซึ้งที่มาจากประสบการณ์จริง
แม้ว่าพระเจ้าทรงใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่อปลุกหัวใจของมนุษย์ให้ตื่น
ยังคงมีถนนอันยาวไกลที่จะต้องเดินก่อนที่การณี่จะสำเร็จลุล่วง
เราไม่ต้องการเห็นใครก็ตามรู้สึกท้อแท้กับพระเจ้าได้ทรงทิ้งพวกเขาไว้ในความหนาวเย็น
ว่าพระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาหรือได้หันหลังให้กับพวกเขา
ทั้งหมดที่เราต้องการเห็นก็คือทุกคนอยู่บนถนนเพื่อการไล่ตามเสาะหาความจริงและการพยายามเข้าใจพระเจ้า
โดยเดินหน้าอย่างหาญกล้าด้วยความตั้งใจแน่วแน่อันไม่เปลี่ยนแปลง
โดยปราศจากความสงสัยเคลือบแคลงหรือภาระใดๆ ไม่สำคัญว่าเจ้าได้กระทำผิดใด
ไม่สำคัญว่าเจ้าได้ไกลห่างไปไกลเพียงใด หรือเจ้าได้ล่องลอยอย่างรุนแรงเพียงใด
จงอย่าปล่อยให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็นภาระหรือสัมภาระส่วนเกินที่เจ้าต้องแบกไปด้วยในการไล่ตามเสาะหาการเข้าใจพระเจ้าของเจ้า จงเดินไปข้างหน้าต่อไป
พระเจ้าทรงเก็บความรอดของมนุษย์ไว้ในพระทัยของพระองค์ตลอดเวลา นี่ไม่มีวันเปลี่ยน
นี่คือส่วนที่ล้ำค่ามากที่สุดของแก่นแท้ของพระเจ้า ตอนนี้ พวกเจ้ารู้สึกดีขึ้นสักนิดหรือไม่? (ใช่)

เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถนำเอาวิธีการที่ถูกต้องไปใช้กับทุกสรรพสิ่งและกับถ้อยคำที่เราได้กล่าวแล้ว
เช่นนั้นแล้ว เรามาจบการสามัคคีธรรมนี้ไว้ตรงนี้ก็แล้วกันเถิด ลาก่อน ทุกคน! (ลาก่อน!)

11 มกราคม ค.ศ. 2014

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 7

ภาพรวมของสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า และความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เมื่อพวกเขาแล้วเสร็จการอธิษฐานของเจ้า หัวใจของพวกเขาจะรู้สึกสงบเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าใช่หรือไม่? (ใช่)

หากหัวใจของผู้คนสามารถสงบได้ พวกเขาจะมีความสามารถที่จะได้ยินและเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า

และพวกเขาจะมีความสามารถที่จะได้ยินและเข้าใจความจริง หากหัวใจของเจ้าไม่สามารถสงบได้

หากเจ้าใจลอยอยู่เสมอ หรือคิดถึงสิ่งอื่นๆ อยู่เสมอ

นี่จะส่งผลต่อเจ้าเมื่อเจ้าเข้าร่วมการชุมนุมเพื่อรับฟังพระวจนะของพระเจ้า

หัวใจของเรื่องทั้งหลายที่พวกเราได้สนทนากันมาตลอดนี้คือสิ่งใด?

พวกเราทั้งหมดมาคิดย้อนกลับไปที่ประเด็นหลักๆ กันสักเล็กน้อยเถิด ในแง่ของการรู้จักพระเจ้าพระองค์เอง

ผู้ทรงเอกลักษณ์ ในตอนที่หนึ่งนั้นพวกเราได้สนทนากันถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า ในตอนที่สอง

พวกเราได้สนทนากันถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า และในตอนที่สาม

พวกเราได้สนทนากันถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

เนื้อหาเฉพาะเจาะจงที่เราได้สนทนากันไปแต่ละครั้งนั้นได้ทั้งความประทับใจไว้ให้พวกเขาหรือไม่?

ในตอนที่หนึ่ง เรื่อง “สิทธิอำนาจของพระเจ้า” นั้น สิ่งใดได้ทั้งความประทับใจลึกซึ้งที่สุดให้แก่พวกเขา?

ส่วนใดได้มีผลกระทบต่อพวกเขาอย่างรุนแรงที่สุด?

(พระเจ้าได้ทรงสื่อสารถึงสิทธิอำนาจและพระอิทธิฤทธิ์ในพระวจนะของพระเจ้าเป็นครั้งแรก

พระเจ้าทรงดิงามเฉกเช่นพระวจนะของพระองค์ และพระวจนะของพระองค์จะกลายเป็นจริง

นี่คือเนื้อแท้ประจำพระองค์ของพระเจ้า) (การทรงบัญชาของพระเจ้าที่มีต่อชาตาก็คือว่า

มันอาจทดลองโยบได้เท่านั้น แต่ไม่อาจเอาชีวิตของเขาได้

จากการนี้พวกเรามองเห็นสิทธิอำนาจในพระวจนะของพระเจ้า) มีสิ่งใดอื่นเพิ่มเติมหรือไม่?

(พระเจ้าได้ทรงใช้พระวจนะเพื่อสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกและทุกสิ่งทุกอย่างในทั้งสองนั้น

และพระองค์ได้ตรัสพระวจนะเพื่อทำพันธสัญญากับมนุษย์และเพื่อวางพระพรของพระองค์ไว้กับมนุษย์

เหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างของสิทธิอำนาจในพระวจนะของพระเจ้า ต่อมา

พวกเราได้เห็นว่าองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงบัญชาต่อลาซารัสให้เดินออกจากอุโมงค์ฝังศพของเขา—

การนี้แสดงให้เห็นว่าชีวิตและความตายอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า

ว่าชาตานั้นไม่มีพลังอำนาจในการควบคุมชีวิตและความตาย และว่า

ไม่ว่าพระราชกิจของพระเจ้ากระทำในเนื้อหนังหรือในพระวิญญาณ สิทธิอำนาจของพระองค์นั้นเป็นเอกลักษณ์)

นี่คือความเข้าใจของพวกเขาที่ได้มาหลังจากได้รับฟังการสามัคคีธรรม ถูกต้องหรือไม่?

เมื่อพูดถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า พวกเขาเข้าใจคำว่า “สิทธิอำนาจ” ว่าอย่างไร?

ภายในวงเขตของสิทธิอำนาจของพระเจ้า ผู้คนมองเห็นสิ่งใดจากสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำและทรงเปิดเผย?
(พวกเรามองเห็นความทรงมหิทธิฤทธิ์และพระปรีชาญาณของพระเจ้า)

(พวกเรามองเห็นว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้าปรากฏอยู่เสมอและว่ามันมีอยู่อย่างแท้จริง)

พวกเรามองเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้านานใหญ่ในอำนาจครอบครองของพระองค์เหนือทุกสรรพสิ่ง
และพวกเรามองเห็นสิทธิอำนาจขนาดเล็กขณะที่พระองค์ทรงควบคุมชีวิตมนุษย์แต่ละคน

พระเจ้าทรงวางแผนและทรงควบคุมหัวเลี้ยวหัวต่อทั้งหกของชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริง ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเรามองเห็นว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้าเป็นตัวแทนของพระเจ้าพระองค์เอง เป็นเอกลักษณ์

และไม่มีสิ่งมีชีวิตทรงสร้างหรือสิ่งมีชีวิตที่ไม่ได้ทรงสร้างใดอาจครองมันได้

สิทธิอำนาจของพระเจ้าเป็นสัญลักษณ์แห่งพระสถานภาพของพระองค์)

ดูเหมือนว่าความเข้าใจของพวกเราเกี่ยวกับ

“สัญลักษณ์แห่งพระสถานภาพของพระเจ้าและพระอุปนิสัยของพระเจ้า” จะเป็นบางอย่างที่เป็นไปในเชิงคำสอน
พวกเรามีความรู้อันใดที่มีสาระสำคัญเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าหรือไม่?

(พระเจ้าทรงเฝ้าดูพวกเราและทรงปกป้องพวกเรามาตั้งแต่พวกเรายังเยาว์วัย

และพวกเรามองเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าในการนั้น

พวกเราไม่ได้ตระหนักถึงอันตรายทั้งหลายที่ซ่อนอยู่เหนือพวกเรา

แต่พระเจ้าก็ทรงปกป้องพวกเราอยู่เบื้องหลังฉากเสมอ นี่คือสิทธิอำนาจของพระเจ้าด้วยเช่นกัน) ดีมาก พวกเราได้

เมื่อพวกเราพูดถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า จุดมุ่งเน้นของพวกเรา ประเด็นหลักของพวกเราคือสิ่งใด?

เหตุใดพวกเราจึงจำเป็นต้องสนทนถึงการนี้?

จุดประสงค์แรกในการสนทนถึงการนี้ก็คือเพื่อสถาปนาพระสถานภาพของพระเจ้าในหัวใจของผู้คนให้เป็นพระ
ผู้สร้าง สถาปนาตำแหน่งของพระองค์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง นี่คือสิ่งที่ผู้คนสามารถถูกนำพามาให้รู้จัก

ให้มองเห็น และให้รู้สึกได้ในตอนแรก สิ่งที่เรามองเห็นและสิ่งที่เรารู้สึกมาจากการกระทำของพระเจ้า

พระวาระของพระเจ้า และการควบคุมทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า ดังนั้น

ผู้คนได้รับความเข้าใจที่แท้จริงอันใดจากทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็น เรียนรู้

และรู้จักโดยผ่านทางสิทธิอำนาจของพระเจ้า? พวกเราได้สนทนาจุดประสงค์แรกไปแล้ว

จุดประสงค์ที่สองคือเพื่อยอมให้ผู้คนมองเห็นฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณของพระเจ้าโดยผ่านทางทั้งหมดที่
พระเจ้าได้ทรงทำและได้ตรัสและได้ทรงควบคุมด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์

มันเป็นไปได้เพื่อเปิดโอกาสให้เรามองเห็นว่าพระเจ้านั้นทรงเปี่ยมฤทธานุภาพเพียงใดและทรงพระปรีชาญาณเพียง
ใดในการที่พระองค์ทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง

นี่ไม่ใช่จุดมุ่งเน้นและประเด็นหลักของการสนทนาก่อนหน้าของเราเกี่ยวกับสิทธิอำนาจที่เป็นเอกลักษณ์

องพระเจ้าหรือ? เวลาได้ผ่านไปไม่นานนักตั้งแต่การสนทนาคีร์นั้น

แต่กระนั้นพวกเขาก็ได้ลืมการนี้ไปแล้ว

ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขายังไม่ได้รับความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ยังสามารถกล่าวได้แม้กระทั่งว่า มนุษย์ยังมองไม่เห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้า

บัดนี้พวกเขามีความเข้าใจบ้างหรือไม่? เมื่อเขามองเห็นพระเจ้าทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์

เขารู้สึกอย่างแท้จริงว่าอย่างไร? เขารู้สึกถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้วหรือยัง? (รู้สึก)

เมื่อเจ้าอ่านพระวจนะของพระองค์เกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

เขารู้สึกถึงฤทธานุภาพของพระองค์ และเขารู้สึกถึงฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

เมื่อเขามองเห็นอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนือชะตากรรมของพวกมนุษย์ เขารู้สึกอย่างไร?

เขารู้สึกถึงฤทธานุภาพของพระองค์และพระปรีชาญาณของพระองค์หรือไม่?

หากพระเจ้าไม่ทรงครองฤทธานุภาพนี้ หากพระองค์ไม่ทรงครองพระปรีชาญาณนี้

พระองค์จะทรงมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งและเหนือชะตากรรมของมนุษย์

หรือไม่? พระเจ้าทรงครอบครองฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณ และดังนั้นพระองค์จึงทรงมีสิทธิอำนาจ

การนี้เป็นเอกลักษณ์ ท่ามกลางสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง

เจ้าเคยมองเห็นบุคคลหนึ่งหรือสิ่งทรงสร้างหนึ่งที่มีพลังอำนาจเหมือนฤทธานุภาพของพระเจ้าหรือไม่?

มีผู้ใดหรือสิ่งใดที่มีพลังอำนาจในการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง ในการควบคุมสิ่งเหล่านั้น

และมีอำนาจครอบครองเหนือสิ่งเหล่านั้นหรือไม่?

มีผู้ใดหรือสิ่งใดที่สามารถนำทางและปกครองเหนือมนุษยชาติทั้งปวง

ที่สามารถปรากฏอยู่ทุกที่อยู่ตลอดเวลาหรือไม่? (ไม่ ไม่มี) บัดนี้

พวกเขามีความเข้าใจความหมายที่แท้จริงของสิทธิอำนาจที่เป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้าหรือไม่?

บัดนี้เขามีความเข้าใจเกี่ยวกับการนี้บ้างหรือไม่? (มี)

นี่เป็นการสรุปปิดตัวการที่พวกเขามองย้อนกลับไปยังหัวข้อเรื่องสิทธิอำนาจอันเป็นเอกลักษณ์ของพระเจ้า

ในตอนที่สอง พวกเราได้พูดคุยเกี่ยวกับอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

พวกเราไม่ได้สนทนากันมากภายในหัวข้อนี้ เพราะในช่วงระยะนี้

พระราชกิจของพระเจ้าประกอบด้วยการพิพากษาและการติสอนเป็นหลัก ในยุคแห่งราชอาณาจักร

พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยอย่างชัดเจนและโดยละเอียดยิ่ง

พระองค์ได้ตรัสพระวจนะที่พระองค์ไม่เคยได้ตรัสเลยตั้งแต่กาลสมัยแห่งการทรงสร้าง และผู้คนทั้งปวง

ทุกคนที่อ่านและได้รับประสบการณ์กับพระวจนะของพระองค์ได้มองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์

ที่ได้รับการเปิดเผยไว้ในพระวจนะของพระองค์ ดังนั้น

ประเด็นหลักในการสนทนาของพวกเราถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าคือสิ่งใดหรือ? พวกเจ้าจับใจความสิ่งนั้นได้อย่างลึกซึ้งหรือไม่? พวกเจ้าเข้าใจสิ่งนั้นจากประสบการณ์หรือไม่? (พระเจ้าได้ทรงเผยโศโดมเพราะผู้คนในเวลานั้นเสื่อมทรามดิ่งลึกและชั่วพระพิโรธของพระเจ้าจากการนี้พวกเรามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า) ก่อนอื่น พวกเรามาคุยกันเถิดว่า หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำลายเมืองโศโดม

เจ้าจะมีความสามารถที่จะรู้จักพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าได้หรือไม่?

เจ้ายังคงมีความสามารถที่จะรู้จักอยู่ดี ถูกต้องหรือไม่?

เจ้าสามารถมองเห็นสิ่งนั้นในพระวจนะที่พระเจ้าได้ทรงแสดงออกในยุคแห่งราชอาณาจักร และในการพิพากษา การติสอน และการสาปแช่งที่พระองค์ได้ทรงมุ่งตรงมายังมนุษย์

เจ้าสามารถมองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงละเว้นนิเวศน์ได้หรือไม่? (ได้)

ในยุคปัจจุบัน ผู้คนสามารถมองเห็นบางส่วนของความปรานี ความรัก และความยอมผ่อนปรนของพระเจ้าได้ และผู้คนสามารถมองเห็นสิ่งนั้นด้วยเช่นกันในการเปลี่ยนพระทัยของพระเจ้าซึ่งเกิดขึ้นตามหลังการกลับใจใหม่ของผู้คน

เมื่อได้ยกตัวอย่างสองข้อนี้เพื่อนำเข้าสู่การสนทนาของพวกเราเกี่ยวกับพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว ก็เป็นที่ชัดเจนอย่างยิ่งที่จะเห็นว่าพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยแล้ว

ทว่าในความเป็นจริงแล้ว

แก่นแท้แห่งพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้ายกไม่ได้ถูกจำกัดอยู่กับสิ่งที่ได้รับการเปิดเผยไว้ในสองเรื่องราวเหล่านี้จากพระคัมภีร์

จากสิ่งที่พวกเจ้าได้เรียนรู้และได้มองเห็นและได้รับประสบการณ์ในพระวจนะของพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์กันไปแล้วนั้น พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าตามที่พวกเจ้ามองเห็นนั้นคือสิ่งใด?

จงพูดจากประสบการณ์ของพวกเจ้าเอง (ในสภาพแวดล้อมที่พระเจ้าได้ทรงสร้างเพื่อผู้คนนั้น

เมื่อผู้คนมีความสามารถที่จะแสวงหาความจริงและกระทำการสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

พระเจ้าก็ทรงนำทางพวกเขา ให้ความรู้แจ้งแก่พวกเขา

และทำให้พวกเขาสามารถรู้สึกสว่างไสวขึ้นในหัวใจของพวกเขา

เมื่อผู้คนดำเนินการขัดแย้งกับพระเจ้าและต้านทานพระองค์และไม่กระทำการสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ เช่นนั้นแล้วก็จะมีความมืดมิดอันใหญ่หลวงภายในตัวพวกเขา ราวกับว่าพระเจ้าได้ทรงละทิ้งพวกเขาไปแล้ว

แม้กระทั่งตอนที่พวกเขาอธิษฐาน พวกเขาก็ไม่รู้ว่าจะกล่าวสิ่งใดกับพระองค์

แต่เมื่อพวกเขาละวางมโนคติที่หลงผิดและการจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาไว้ก่อน

และกลายมาเป็นเต็มใจที่จะร่วมมือกับพระเจ้าและเพียรพยายามที่จะทำตัวเองให้ดีขึ้น

เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็จะค่อยๆ กลายเป็นสามารถมองเห็น โคมพระพักตร์อันแย้มสรวลของพระเจ้าได้
จากการนี้พวกเราได้รับประสบการณ์กับความบริสุทธิ์แห่งพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า
พระเจ้าทรงปรากฏในราชอาณาจักรอันบริสุทธิ์

แต่พระองค์ทรงปกปิดพระองค์เองในสถานที่ทั้งหลายที่ไม่บริสุทธิ์)

(ข้าพเจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าในหนทางที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้คน

บรรดาพี่น้องชายหญิงของพวกเราแตกต่างกันในด้านวุฒิภาวะและขีดความสามารถ

และสิ่งที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์จากพวกเราแต่ละคนก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

พวกเราทั้งหมดล้วนสามารถได้รับความรู้แจ้งของพระเจ้าในระดับที่ต่างกัน และในการนี้

ข้าพเจ้ามองเห็นความชอบธรรมของพระเจ้า

เพราะมนุษย์อย่างพวกเราไม่มีความสามารถที่จะปฏิบัติต่อมนุษย์ในหนทางนี้ แต่พระเจ้าทรงสามารถ) บัดนี้
พวกเราทั้งหมดมีความรู้ซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงที่พวกเราสามารถเรียบเรียงเป็นคำพูดที่ละฉานได้บ้างแล้ว

พวกเราารู้หรือไม่ว่าความรู้ใดที่เป็นกุญแจสำคัญไปสู่การเข้าใจพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า?

มีหลายอย่างที่อาจกล่าวได้จากประสบการณ์เกี่ยวกับหัวข้อนี้

แต่ก่อนอื่นมีประเด็นหลักอยู่สองสามข้อที่เราต้องบอกพวกเรา เพื่อเข้าใจพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

คนเราต้องเข้าใจความรู้สึกของพระเจ้าก่อน กล่าวคือ พระองค์ทรงเกลียดชังสิ่งใด พระองค์ทรงเกลียดสิ่งใด

พระองค์ทรงรักสิ่งใด พระองค์ทรงยอมผ่อนปรนและทรงปรานีต่อผู้ใด

และพระองค์ประทานความปรานีนั้นแก่ผู้คนชนิดใด นี่คือประเด็นหลักหนึ่ง คนเรายังต้องเข้าใจด้วยว่า

ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงดิงามเพียงใด ไม่สำคัญว่าพระองค์ทรงมีความปรานีและความรักต่อผู้คนมากเพียงใด

พระเจ้าไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อผู้ใดที่ทำให้พระสถานภาพและตำแหน่งของพระองค์ขุ่นเคือง

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงยอมผ่อนปรนต่อผู้ใดที่ทำให้ความทรงเกียรติของพระองค์ขุ่นเคือง

ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงรักผู้คน พระองค์ก็ไม่ทรงพะเน้าพะนอพวกเขา พระองค์ทรงมอบความรักของพระองค์

ความปรานีของพระองค์ และความยอมผ่อนปรนของพระองค์ให้แก่ผู้คน

แต่พระองค์ไม่เคยทรงประคบประหงมพวกเขา พระเจ้าทรงมีหลักการของพระองค์และขีดจำกัดของพระองค์

ไม่ว่าเจ้าจะได้รู้สึกถึงความรักของพระเจ้ามามากเพียงใด ไม่ว่าความรักนั้นอาจจะลึกซึ้งเพียงใด

เจ้าต้องไม่มีวันปฏิบัติต่อพระเจ้างั้นเช่นที่เจ้าจะปฏิบัติต่ออีกบุคคลหนึ่ง

ในขณะที่จริงอยู่ว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความสนิทมอมอย่างที่สุด

หากบุคคลหนึ่งมองพระเจ้าว่าทรงเป็นแค่บุคคลอีกคนหนึ่ง

ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตทรงสร้างอีกอย่างหนึ่ง เหมือนเป็นมิตรสหายหรือวัตถุสำหรับนมัสการ

เช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็จะทรงซ่อนเร้นพระพักตร์ของพระองค์จากพวกเขาและทรงละทิ้งพวกเขา

นี่คือพระอุปนิสัยของพระองค์ และผู้คนที่ต้องไม่ทำอย่างสิ้นคิดกับประเด็นปัญหานี้ ดังนั้น บ่อยครั้งที่พวกเรามองเห็นพระวณะเช่นนี้ที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระองค์ว่า ไม่สำคัญว่าเจ้าได้เดินทางไปบนถนนกี่สายแล้ว พวกเจ้าได้ทำงานไปมากเพียงใดแล้ว หรือพวกเจ้าได้สู้ทนกับความทุกข์ไปมากเพียงใดแล้ว ทนที่ที่เจ้าทำให้พระอุปนิสัยของพระเจ้าขุ่นเคือง พระองค์จะทรงชดใช้คืนให้เจ้าแต่ละคนบนพื้นฐานของสิ่งที่เจ้าได้ทำไป

ความหมายของการนี้ก็คือว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความสนทนอมอย่างที่สุด ถึงกระนั้นผู้คนที่ต้องไม่ปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนมิตรสหายคนหนึ่งหรือญาติคนหนึ่ง จงอย่าเรียกพระเจ้าว่า “เพื่อน” ไม่สำคัญว่าเจ้าได้รับความรักจากพระองค์มากเพียงใด

ไม่สำคัญว่าพระองค์ได้ทรงมอบความยอมผ่อนปรนให้เจ้ามากเพียงใด

เจ้าต้องไม่มีวันปฏิบัติต่อพระเจ้าเสมือนมิตรสหายของเจ้า นี่คือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า

เจ้าเข้าใจหรือไม่? เราจำเป็นต้องพูดเกี่ยวกับการนี้มากกว่านี้หรือไม่?

พวกเจ้ามีความเข้าใจอันใดก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการนี้บ้างหรือไม่? พูดโดยทั่วไปแล้ว

นี่เป็นความผิดที่ง่ายที่สุดที่ผู้คนจะทำ ไม่ว่าพวกเขาจะเข้าใจคำสอนทั้งหลายหรือไม่

หรือว่าพวกเขาไม่เคยได้ใคร่ครองประเด็นปัญหานี้มาก่อนก็ตาม เมื่อผู้คนทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคือง นั่นอาจจะไม่ใช่เพราะเหตุการณ์หนึ่งหรือสิ่งหนึ่งที่พวกเขาพูดไป

แต่เพราะทำที่ที่พวกเขามีและสถานะที่พวกเขาเป็นอยู่มากกว่า นี่คือสิ่งที่น่าขวัญผวาอย่างยิ่ง

ผู้คนบางคนเชื่อว่าพวกเขามีความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า ว่าพวกเขามีความรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และพวกเขาอาจจะถึงขั้นทำบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้พระเจ้าพึงพอใจ

พวกเขาเริ่มรู้สึกเท่าเทียมกับพระเจ้าและรู้สึกได้ว่าพวกเขาได้กรุยทางพาตัวเองเข้าสู่มิตรภาพกับพระเจ้าแล้วอย่างแยบยล ความรู้สึกชนิดเหล่านี้ผิดอย่างมหันต์ หากเจ้าไม่มีความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับการนี้—

หากเจ้าไม่เข้าใจการนี้อย่างชัดเจน—

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะทำให้พระเจ้าทรงขุ่นเคืองและทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ขุ่นเคืองอย่างง่ายดายยิ่ง

บัดนี้เจ้าเข้าใจการนี้ใช่หรือไม่? พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าไม่เป็นเอกลักษณ์หรือหรือ?

สิ่งนั้นจะสามารถจะมีบุคลิกลักษณะหรือจุดยืนทางศีลธรรมเสมอเหมือนกันกับมนุษย์ได้หรือไม่?

ไม่มีวันเสมอเหมือนได้เลย ดังนั้น เจ้าต้องไม่ลืมว่า ไม่สำคัญว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนอย่างไร

หรือพระองค์มีคำริถึงผู้คนอย่างไร ตำแหน่ง สิทธิอำนาจ และพระสถานภาพของพระเจ้ายิ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลง

สำหรับมวลมนุษย์นั้น พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่งและเป็นพระผู้สร้างเสมอ

พวกเจ้าได้เรียนรู้สิ่งใดเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า? ในส่วนที่เกี่ยวกับ “ความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้น”

นอกเหนือจากข้อเท็จจริงที่ว่า ความชั่วของชาดานถูกใช้เป็นตัวประกอบเสริมความเด่นแล้ว

สิ่งใดคือเนื้อหาหลักของการสนทนาของพวกเราเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า?

นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นหรือ?

สิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นนั้นเป็นเอกลักษณ์สำหรับพระเจ้าพระองค์เองใช่หรือไม่? (ใช่)

นั่นคือสิ่งที่สิ่งมีชีวิตทรงสร้างทั้งหลายไม่มีครอง

นี่คือเหตุผลที่พวกเราคิดว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นเป็นเอกลักษณ์

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเราควรสามารถเข้าใจได้

พวกเราได้จัดการพบปะกันสามครั้งในหัวเรื่องว่าด้วยความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

พวกเราสามารถบรรยายด้วยคำพูดของพวกเราเอง ด้วยความเข้าใจของพวกเราเองได้หรือไม่ว่า

พวกเราเชื่อว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคืออะไร? (ครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าได้ทรงสื่อสารกับพวกเรา

พวกเราได้กราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระองค์

พระเจ้าได้ทรงสามัคคีธรรมความจริงต่อพวกเราเกี่ยวกับการหมอบราบและการกราบไหว้เพื่อนมัสการพระองค์

พวกเราได้เห็นว่าการกราบไหว้เพื่อนมัสการพระองค์ก่อนการทำตามข้อพึงประสงค์ของพระองค์นั้นไม่สอดคล้อง

องกับน้ำพระทัยของพระองค์ และจากการนี้พวกเราได้เห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้า) จริงแต่อย่างยัง

มีสิ่งใดอื่นอีกหรือไม่? (ในพระวณะของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์นั้น พวกเรามองเห็นว่าพระองค์ตรัสอย่างตรงๆ

และอย่างชัดเจน พระองค์ทรงตรงไปตรงมาและเข้าประเด็น

ซาตานพูดในหนทางที่อ้อมค้อมและเต็มไปด้วยคำโกหก

จากสิ่งที่ได้เกิดขึ้นครั้งสุดท้ายเมื่อพวกเราได้หมอบราบลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

พวกเราได้เห็นว่าพระวณะของพระองค์และการกระทำของพระองค์มีหลักการเสมอ

พระองค์ทรงชัดเจนและกระชับเสมอเมื่อพระองค์ทรงบอกพวกเราว่าพวกเราควรกระทำอย่างไร

พวกเราควรถือปฏิบัติอย่างไร และพวกเราควรฝึกฝนปฏิบัติอย่างไร แต่ผู้คนไม่เป็นไปตามหนทางนี้

ตั้งแต่มีความเสื่อมทรามของมวลมนุษย์โดยซาตาน

พวกเขาได้กระทำการและได้พูดด้วยสิ่งสูงใจและวัตถุประสงค์ส่วนตัวของพวกเขาเองและความอยากได้อะไรมีส่ว

วนตัวในจิตใจของพวกเขาเอง จากหนทางที่พระเจ้าทรงดูแล ใส่พระทัย และทรงปกป้องมวลมนุษย์

พวกเรามองเห็นว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำนั้นเป็นเชิงบวกและชัดเจน

ในหนทางนี้เองที่พวกเรามองเห็นแก่นแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่ถูกเปิดเผยออกมา) พูดได้ดี!

มีผู้ใดอีกหรือไม่ที่มีสิ่งใดจะเพิ่มเติม?

(พวกเรามองเห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้าโดยผ่านทางการที่พระเจ้าทรงตีแผ่แก่นแท้ที่ชั่วร้ายของซาตาน

พวกเราได้รับความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับความชั่วของซาตาน

และพวกเรามองเห็นแหล่งกำเนิดความทุกข์ของมวลมนุษย์ในอดีตนั้น

พวกเราไม่ตระหนักถึงความทุกข์ของมนุษย์ภายใต้แดนครอบครองของชาตान
มีเพียงหลังจากพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยการนี้เท่านั้นพวกเราจึงมองเห็นว่าความทุกข์ทั้งหมดที่มาจาก การไล่ตามเสาะหาชื่อเสียงและโชคลาภนั้นคืองานของชาตान
เมื่อนั้นเท่านั้นพวกเราจึงได้รู้สึกถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือความรอดที่แท้จริงของมวลมนุษย์)
มีสิ่งใดอื่นที่จะเพิ่มเติมกับการนั้นหรือไม่? (มวลมนุษย์ซึ่งเสื่อมทราม
ขาดพร่องความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าและความรักต่อพระเจ้า
เพราะพวกเราไม่เข้าใจแก่นแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
และเพราะเมื่อพวกเราหมอบราบและกราบไหว้เฉพาะพระพักตร์พระองค์ในการนมัสการ
พวกเราทำเช่นนั้นด้วยความคิดที่ไม่บริสุทธิ์และสิ่งงูใจและจุดประสงค์แอบแฝง พระเจ้าไม่ทรงยินดี
พวกเราสามารถมองเห็นว่าพระเจ้าทรงแตกต่างจากชาตान ชาตานต้องการให้ผู้คนชื่นชมบูชาและประจบมัน
ให้หมอบราบและกราบไหว้เพื่อสักการะบูชามัน ชาตานไม่มีหลักการ จากการนี้เช่นกัน
ทำให้ข้าพระองค์ตระหนักถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า) ดีมาก!
บัดนี้ที่พวกเราได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
พวกเจ้ามองเห็นความเพียบพร้อมของพระเจ้าหรือไม่? (พวกเราเห็น)
พวกเจ้ามองเห็นหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสิ่งทั้งปวงที่เป็นเชิงบวกอย่างไร?
พวกเจ้าสามารถมองเห็นได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นรูปจำแลงของความจริงและความยุติธรรมอย่างไร?
พวกเจ้ามองเห็นหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความรักอย่างไร?
พวกเจ้ามองเห็นหรือไม่ว่าทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำ ทั้งหมดที่พระองค์ทรงแสดงออก
และทั้งหมดที่พระองค์ทรงเปิดเผยนั้นไว้ดำหน้อย่างไร? (พวกเราเห็น) เหล่านี้คือประเด็นหลักๆ
ของสิ่งที่เราได้พูดไปเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า วันนี้ คำพูดเหล่านี้อาจดูเหมือนคำสอนต่อพวกเจ้าเท่านั้น
แต่วันหนึ่ง
เมื่อเจ้าได้รับประสบการณ์และเป็นพยานพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองจากพระวาระของพระองค์และพระราชกิจ
ของพระองค์ เจ้าจะพูดจากันบึ้งของหัวใจของเจ้าว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ ว่าพระเจ้าทรงแตกต่างจากมวลมนุษย์
และว่าพระทัย พระอุปนิสัย และเนื้อแท้ของพระองค์ล้วนบริสุทธิ์
ความบริสุทธิ์นี้เปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นความเพียบพร้อมของพระเจ้าและมองเห็นว่าแก่นแท้แห่งความบริสุทธิ์
ของพระเจ้านั้นไม่ต่างพร้อย
เนื้อแท้แห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์กำหนดพิจารณาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เอง ผู้ทรงเอกสิทธิ์
และเนื้อแท้ทั้งนี้เปิดโอกาสให้มนุษย์มองเห็นและพิสูจน์ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอ
กสิทธิ์ นี่มิใช่ประเด็นหลักนั้นหรือ? (ใช่แล้ว)

วันนี้เราได้จัดการดำเนินการภาพรวมของหัวข้อทั้งหลายจากการสามัคคีธรรมหลายครั้งก่อนหน้านี้จนเสร็จสิ้นแล้ว การนี้สรุปปิดตัวภาพรวมของวันนี้ เราหวังว่าพวกเจ้าทั้งหมดจะใส่ใจจริงจังกับประเด็นหลักๆ ของแต่ละรายการและหัวข้อ จงอย่าคิดว่าประเด็นเหล่านั้นเป็นแค่คำสอน เมื่อเจ้าพอจะมีเวลาว่าง จงอ่านสิ่งเหล่านั้นอย่างละเอียดและไตร่ตรองสิ่งเหล่านั้น

จงจดจำสิ่งเหล่านั้นไว้ในหัวใจของพวกเจ้าและนำพาสิ่งเหล่านั้นเข้ามาสู่ความเป็นจริง—

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะได้รับประสบการณ์อย่างแท้จริงกับทั้งหมดที่เราได้พูดไปถึงความเป็นจริงของการที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์และทรงเปิดเผยสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น อย่างไรก็ตาม หากเจ้าเพียงจดสิ่งเหล่านั้นลงในสมุดของเจ้าและไม่อ่านสิ่งเหล่านั้นอย่างละเอียดหรือคิดทบทวนสิ่งเหล่านั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่มีวันได้รับสิ่งเหล่านั้นไว้สำหรับตัวเจ้าเอง บัดนี้เจ้าเข้าใจแล้วใช่หรือไม่?

หลังจากที่ได้สื่อสารเกี่ยวกับสามหัวข้อเหล่านี้แล้ว ทันทีที่ผู้คนได้รับความเข้าใจโดยทั่วไป—

หรือแม้กระทั่งความเข้าใจที่เฉพาะเจาะจง—เกี่ยวกับพระสถานภาพ เนื้อแท้ และพระอุปนิสัยของพระเจ้าแล้ว ความเข้าใจของพวกเขาก็เกี่ยวกับพระเจ้าจะครบบริบูรณ์หรือไม่? (ไม่) บัดนี้

ในความเข้าใจของพวกเจ้าเองเกี่ยวกับพระเจ้า

มีด้านอื่นใดหรือไม่ที่เจ้ารู้สึกว่าเป็นต้องการความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น? กล่าวคือ บัดนี้ที่เจ้าได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ และความบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว

บางทีพระสถานภาพและตำแหน่งอันเป็นเอกลักษณ์ของพระองค์อาจได้รับการสถาปนาขึ้นในจิตใจของเจ้าแล้ว กระนั้นสำหรับเจ้าแล้วยังคงต้องมองเห็น เข้าใจ และทำความเข้าใจให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการกระทำของพระองค์ ฤทธานุภาพของพระองค์ และเนื้อแท้ของพระองค์ โดยผ่านทางประสบการณ์ของเจ้าเอง

บัดนี้ที่พวกเจ้าได้รับฟังการสามัคคีธรรมเหล่านี้แล้ว

หลักความเชื่อหนึ่งย่อมได้รับการสถาปนาขึ้นในหัวใจของพวกเจ้าแล้ว ไม่มากก็น้อย กล่าวคือ พระเจ้าทรงดำรงอยู่อย่างแท้จริง และเป็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงบริหารทุกสรรพสิ่ง

ไม่มีผู้ใดอาจจะทำให้พระอุปนิสัยของพระองค์ชุ่นเคืองได้

ความบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นความแน่นอนที่ไม่มีผู้ใดอาจตั้งคำถามได้ เหล่านี้คือข้อเท็จจริง

การสามัคคีธรรมเหล่านี้เปิดโอกาสให้พระสถานภาพและตำแหน่งของพระเจ้าได้มีรากฐานในหัวใจของมนุษย์

ทันทีที่รากฐานนี้ได้รับการสถาปนาขึ้น ผู้คนต้องพยายามทำความเข้าใจให้มากยิ่งขึ้น

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง (1)

วันนี้เราจะสามัคคีธรรมกับพวกเจ้าเกี่ยวกับหัวข้อใหม่ หัวข้อนี้คืออะไรนะหรือ? ชื่อของหัวข้อนี้ก็คือ

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” หัวข้อนี้ฟังดูใหญ่โตเกินไปสักนิดหรือไม่?

หัวข้อนี้ทำให้รู้สึกว่าค่อนข้างจะเกินเอื้อมถึงสำหรับพวกเจ้าหรือไม่?

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง”—

หัวข้อนี้อาจกระทบความรู้สึกผู้คนว่าเป็นบางอย่างที่ห่างไกล แต่เป็นหัวข้อที่ทุกคนที่ติดตามพระเจ้าต้องเข้าใจ เพราะหัวข้อนี้เชื่อมต่อย่างแยกกัน ไม่ออกกับความรู้อันหนึ่งของแต่ละบุคคลเกี่ยวกับพระเจ้าและความสามารถของพวกเขาที่จะทำให้พระองค์พึงพอพระทัยและที่จะเคารพพระองค์

นั่นคือเหตุผลที่เราากำลังจะสามัคคีธรรมเกี่ยวกับหัวข้อนี้

มันเป็นไปได้ที่เดียวที่ผู้คนจะมีความเข้าใจก่อนหน้านี้ที่เรียบง่ายเกี่ยวกับหัวข้อนี้

หรือบางทีพวกเขาอาจจะตระหนักเกี่ยวกับหัวข้อนี้อยู่ระดับหนึ่งแล้ว

ความรู้หรือการตระหนักนี้อาจจะมาพร้อมกับความเข้าใจในระดับที่เรียบง่ายหรือต้นเงินในจิตใจของผู้คนบางคน คนอื่นๆ

อาจได้เคยมีประสบการณ์พิเศษบางอย่างในหัวใจของพวกเขาที่นำทางพวกเขามาสู่การเผชิญหน้าส่วนตัวที่ลึกซึ้งกับหัวข้อนี้ แต่ความรู้ก่อนหน้านี้เช่นนั้น ไม่ว่าจะลึกซึ้งหรือผิวเผิน

ก็เป็นความรู้แบบด้านเดียวและไม่เฉพาะเจาะจงอย่างเพียงพอ ดังนั้น

นี่คือเหตุผลที่เราได้เลือกหัวข้อนี้สำหรับการสามัคคีธรรม กล่าวคือ

เพื่อช่วยให้พวกเขามาถึงซึ่งความเข้าใจที่เฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เราจะใช้วิธีการพิเศษเพื่อสามัคคีธรรมกับพวกเจ้าเกี่ยวกับหัวข้อนี้ วิธีการที่พวกเราไม่เคยได้ใช้มาก่อน

วิธีการที่พวกเราอาจพบว่าผิดปกติเล็กน้อย หรือไม่ฉุกเฉินเล็กน้อย พวกเจ้าจะรู้ว่าเราหมายถึงสิ่งใดในภายหลัง

พวกเจ้าชอบเรื่องเล่าหรือไม่? (พวกเราชอบ) ดี ในเมื่อพวกเจ้าทั้งหมดชอบเรื่องเล่ามากเพียงนั้น

ดูเหมือนว่าตัวเลือกของเราที่จะเล่าเรื่องทั้งหลายนั้นย่อมเป็นตัวเลือกที่ดี บัดนี้ พวกเรามาเริ่มต้นกันเถิด

ไม่จำเป็นที่พวกเจ้าต้องจดบันทึก เราขอให้พวกเจ้าอยู่อย่างสงบและอย่าขยุกขยิก

พวกเจ้าอาจหลับตาลงเสียหากรู้สึกว่าพวกเจ้าอาจจะไขว้เขวด้วยสิ่งรอบข้างทั้งหลายหรือผู้คนรอบตัวเจ้า

เรามีเรื่องเล่านำอัครรรยเรื่องหนึ่งที่จะบอกเล่ากับพวกเจ้า นี่เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์ แผ่นดินโลก ต้นไม้

แสงอาทิตย์ นก และมนุษย์ ตัวละครหลักของเรื่องนี้คือผู้ใดบ้าง? (เมล็ดพันธุ์ แผ่นดินโลก ต้นไม้ แสงอาทิตย์ นก

และมนุษย์) พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในตัวละครเหล่านี้หรือไม่? (ไม่) แม้จะเป็นเช่นนั้น

เราแน่ใจว่าพวกเจ้าจะรู้สึกสดชื่นและพึงพอใจทันทีที่พวกเจ้าได้ยินเรื่องเล่านี้ บัดนี้ เชิญรับฟังอย่างเงียบสงบ

เรื่องเล่าที่ 1 เมล็ดพันธุ์ แผ่นดินโลก ต้นไม้ แสงอาทิตย์ นก และมนุษย์

เมล็ดพันธุ์เล็กๆ เมล็ดพันธุ์หนึ่งตกลงสู่แผ่นดินโลก ฝนตกหนัก และเมล็ดพันธุ์นั้นก็ได้เติบโตเป็นหน่ออ่อน
ในขณะที่รากของมันชอกซอนเข้าไปในดินที่อยู่ข้างใต้อย่างช้าๆ หน่อนี้เติบโตสูงขึ้นตามเวลา

โดยลำต้นสายลมอันใจร้ายและสายฝนอันเกรี้ยวกราด

เป็นพยานการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลขณะที่ดวงจันทร์เปลี่ยนเป็นข้างขึ้นและข้างแรม ในฤดูร้อน
แผ่นดินโลกได้นำของประทานที่เป็นน้ำออกมาใช้เพื่อที่หน่อนั้นอาจสู่ทนความร้อนที่แผดเผาของฤดูนั้นไปได้
และเพราะแผ่นดินโลกนั่นเอง หน่อนั้นจึงไม่ท่วมท้นด้วยความร้อน

และด้วยเหตุนี้เองความร้อนที่เลวร้ายที่สุดของฤดูร้อนก็ได้ผ่านพ้นไป เมื่อฤดูหนาวมาถึง

แผ่นดินโลกได้ห่อหุ้มหน่อนั้นไว้ในอ้อมกอดอันอบอุ่นของมัน

และแผ่นดินโลกกับหน่อนั้นก็ได้โอบกอดกันอย่างแนบแน่น แผ่นดินโลกให้ความอบอุ่นแก่หน่อนั้น

และด้วยเหตุนี้มันจึงได้รอดชีวิตจากความหนาวเหน็บของฤดูนั้น

ไม่ได้รับอันตรายจากพายุลมหนาวและพายุหิมะ เมื่อมีแผ่นดินโลกเป็นที่กำบัง

หน่อนั้นก็เติบโตอย่างกล้าหาญและมีความสุข ได้รับการเลี้ยงดูอย่างไม่เห็นแก่ตัวโดยแผ่นดินโลก

มันเติบโตอย่างมีสุขภาพและแข็งแรง มันเติบโตอย่างมีความสุข ขบร้องอยู่ในสายฝน

เด่นรำและแกว่งไกวอยู่ในสายลม หน่อนั้นและแผ่นดินโลกพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน...

หลายปีผ่านไป และหน่อนั้นได้เติบโตขึ้นเป็นต้นไม้สูงตระหง่าน มันยืนหยัดอย่างแข็งแกร่งอยู่บนแผ่นดินโลก
มีกิ่งก้านสาขาหนาที่บดขยี้ด้วยใบไม้ไม่ร่วง

รากของต้นไม้ก็ยังขุดเข้าไปในแผ่นดินโลกดังเช่นที่พวกมันได้เคยทำมาก่อน

และบัดนี้รากนั้นได้ดิ่งลึกเข้าไปในดินที่อยู่ข้างใต้ แผ่นดินโลกซึ่งครั้งหนึ่งเคยปกป้องหน่อเล็กๆ นี้ไว้

ตอนนี้ได้เป็นรากฐานสำหรับต้นไม้ที่เปี่ยมพละกำลังต้นหนึ่ง

รังสีของแสงอาทิตย์ฉายส่องลงมาบนต้นไม้

ต้นไม้แกว่งไกวร่างของมันและยึดเหยียดแขนของมันกว้างออกไปและหายใจอย่างกล้าลึกด้วยอากาศอบแสงอาทิ

ย์ พื้นเบื้องล่างหายใจไปพร้อมกันกับต้นไม้ และแผ่นดินโลกรู้สึกได้รับการสร้างใหม่ เมื่อนั้นเอง

สายลมโชยสดชื่นก็ได้พัดออกมาจากท่ามกลางกิ่งก้านเหล่านั้น และต้นไม้ก็สั่นไหวด้วยความปีติยินดี

กระเพื่อมด้วยพลังงาน ต้นไม้และแสงอาทิตย์พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน...

ผู้คนนั่งไถ่รับเงาเย็นฉ่ำของต้นไม้และอาบแดดในอากาศหอมชวนชื่นใจ

อากาศได้ชำระหัวใจและปอดของพวกเขาให้สะอาด และมันได้ชำระเลือดภายในตัวพวกเขาให้สะอาด

และร่างกายของพวกเขาก็ไม่แข็งขิมหรือถูกกักขังอีกต่อไป ผู้คนและต้นไม้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน...

ฝูงนกน้อยที่กำลังส่งเสียงร้องจ๊ับๆ ร่อนลงบนกิ่งก้านของต้นไม้

บางทีพวกมันก็อาจจะลงสู่พื้นดินตรงนั้นเพื่อหลบเลี้ยงนกก่า หรือเพื่อผสมพันธุ์และฟักลูกน้อยของพวกมัน หรือบางทีพวกมันเพียงแค่หยุดพักสักชั่วขณะหนึ่ง นกและต้นไม้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน...

รากของต้นไม้ที่คดเคี้ยวและพันเกี่ยวกันขุดลึกลงในแผ่นดินโลก ด้วยลำต้นของมัน

มันได้กำบังแผ่นดินโลกจากลมและฝน

และมันยึดขยายกิ่งก้านของมันออกไปเพื่อปกป้องแผ่นดินโลกที่อยู่เบื้องใต้เท้าของมัน

ต้นไม้ทำเช่นนั้นเพราะแผ่นดินโลกคือมารดาของมัน พวกมันเสริมความแข็งแกร่งให้กันและกัน

และพึ่งพากันและกัน และพวกมันจะไม่มีวันแยกจากกัน...

และดังนั้น เรื่องราวนี้ก็จบลง เรื่องที่เราได้เล่าไปเป็นเรื่องเกี่ยวกับเมล็ดพันธุ์ แผ่นดินโลก ต้นไม้ แสงอาทิตย์ นก

และมนุษย์ เรื่องนี้มีเพียงสองสามฉาก เรื่องนี้ได้ทิ้งความรู้สึกไว้กับพวกเจ้าหรือ? เมื่อเรากล่าวในหนทางนี้

พวกเจ้าเข้าใจสิ่งที่เรากำลังพูดหรือไม่? (พวกเราเข้าใจ) ขอเชิญพูดคุยเกี่ยวกับความรู้สึกของพวกเจ้า

พวกเจ้ารู้สึกอย่างไรหลังจากได้ยินเรื่องนี้? ก่อนอื่นเราจะบอกพวกเจ้าว่าตัวละครทั้งหมดในเรื่องนี้นั้น

พวกเราสามารถมองเห็นได้และสัมผัสได้ พวกมันเป็นของจริง และไม่ใช่อุปมาอุปไมย

เราต้องการให้พวกเจ้าพิจารณาสิ่งที่เราได้พูดไป ไม่มีสิ่งใดเป็นความลับเฉพาะทางภายในเรื่องของเรา

และประเด็นหลักของมันก็สามารถแสดงออกมาได้ในสองสามประโยคจากเรื่องนี้

(เรื่องที่พวกเราได้รับฟังวาจากระบายออกมาเป็นภาพอันสวยงาม กล่าวคือ

เมล็ดพันธุ์หนึ่งมีชีวิตและขณะที่มันเติบโต มันได้รับประสบการณ์กับฤดูกาลทั้งสี่ของปี ได้แก่ ฤดูใบไม้ผลิ

ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว แผ่นดินโลกเลี้ยงดูเมล็ดพันธุ์ที่กำลังแตกหน่อนี้เสมือนที่มารดาคนหนึ่งจะทำ

มันให้ความอบอุ่นแก่หน่อนี้ในฤดูหนาวเพื่อที่มันอาจรอดชีวิตจากความหนาว

หลังจากหน่อได้เติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ รังสีจากแสงแดดก็สัมผัสกับกิ่งก้านสาขาของมัน

นำพาความชื้นบนอินดิมาให้มันมากมาย

ข้าพระองค์มองเห็นว่าท่ามกลางสิ่งทรงสร้างมากมายมหาศาลของพระเจ้า แผ่นดินโลกก็มีชีวิตด้วยเช่นกัน

และเห็นว่าแผ่นดินโลกและต้นไม้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

ข้าพระองค์ยังมองเห็นความอบอุ่นอันยิ่งใหญ่ที่แสงอาทิตย์มอบให้แก่ต้นไม้ด้วย และข้าพระองค์มองเห็นนก

ที่แม้ว่าพวกมันจะเป็นสรรพสิ่งทรงสร้างธรรมดาสามัญแต่ก็มาอยู่ด้วยกันกับต้นไม้และกับพวกมนุษย์ในภาพที่กลมกลืนเพียบพร้อม

เหล่านี้คือความรู้สึกที่ข้าพระองค์มีในหัวใจของข้าพระองค์ขณะที่ข้าพระองค์ได้รับฟังเรื่องเหล่านี้

ข้าพระองค์ตระหนักว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมีชีวิตอย่างแท้จริง) พูดได้ดี! ผู้ใดมีสิ่งอื่นใดที่จะเพิ่มเติมอีกบ้าง?

(ในเรื่องเล่าที่เมล็ดพันธุ์แตกหน่อและเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้สูงตระหง่านนี้

ข้าพระองค์มองเห็นการอัครรย์แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า

ข้าพระองค์มองเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้ทุกสรรพสิ่งเสริมกำลังและพึ่งพาอาศัยกันและกัน

และว่าทุกสรรพสิ่งเชื่อมโยงและรับใช้กันและกัน ข้าพระองค์มองเห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้า

ความอัครรย์ของพระองค์ และข้าพระองค์มองเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง)

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเพิ่งได้พูดถึงนั้นเป็นสิ่งที่พวกเจ้าเคยได้เห็นมาก่อน ตัวอย่างเช่น เมล็ดพันธุ์—

พวกมันเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ และแม้ว่าเจ้าอาจจะไม่สามารถมองเห็นทุกรายละเอียดของกระบวนการนี้

เจ้าก็รู้ว่ามันเกิดขึ้น มิใช่หรือ? เจ้ารู้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกและแสงอาทิตย์ด้วยเช่นกัน

ภาพลักษณ์ของนกที่เกาะอยู่บนต้นไม้ก็เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ทุกคนเคยเห็น ใช่หรือไม่?

และภาพลักษณ์ของผู้คนที่ทำให้พวกเขาเองเย็นน้ำอยู่ในร่มเงาของต้นไม้—

นี่คือบางสิ่งบางอย่างที่พวกเจ้าล้วนเคยได้เห็น ใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น

เมื่อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอยู่ในภาพลักษณ์เดียว ภาพลักษณ์นั้นจะทำให้เกิดความรู้สึกใด?

(ความรู้สึกถึงความกลมเกลียว) แต่ละอย่างจากสิ่งเหล่านั้นในภาพลักษณ์ดังกล่าวมาจากพระเจ้าหรือไม่? (ใช่)

ในเมื่อสิ่งเหล่านั้นมาจากพระเจ้า

พระเจ้าทรงรู้คุณค่าและนัยสำคัญของการดำรงอยู่ทางแผ่นดินโลกของสิ่งที่แตกต่างกันเหล่านี้ทั้งปวง

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง เมื่อพระองค์ได้ทรงวางแผนและได้ทรงสร้างแต่ละสิ่ง

พระองค์ได้ทรงทำดั่งนั้นด้วยความตั้งใจพระทัย และเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้น

แต่ละอย่างก็อ้อมเอิบด้วยชีวิต

สภาพแวดล้อมที่พระองค์ได้ทรงสร้างเพื่อการดำรงอยู่ของมวลมนุษยดังที่เพิ่งได้บรรยายไปในเรื่องเล่าของพวกเขา

านั้น เป็นเรื่องเล่าที่เมล็ดพันธุ์และแผ่นดินโลกพึ่งพาอาศัยกันและกัน ที่ซึ่งมนุษย์สามารถบำรุงเลี้ยงเมล็ดพันธุ์

และเมล็ดพันธุ์ผูกติดกับแผ่นดินโลก

สัมพันธภาพนี้ได้รับการลิขิตไว้โดยพระเจ้าในตอนเริ่มแรกแห่งการทรงสร้างของพระองค์ ฉากของต้นไม้

แสงอาทิตย์ นก

และพวกมนุษย์เป็นการบรรยายภาพสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นเพื่อมวลมนุษย์

ก่อนอื่น ต้นไม้ไม่สามารถไปจากแผ่นดินโลกได้อีกทั้งมันไม่สามารถอยู่โดยปราศจากแสงอาทิตย์ได้ ดังนั้น

พระประสงค์ของพระเจ้าในการสร้างต้นไม้คืออะไร?

พวกเราสามารถพูดว่ามันมีความหมายสำหรับแผ่นดินโลกเท่านั้นได้หรือไม่?

พวกเราสามารถพูดว่ามันมีความหมายสำหรับนกเท่านั้นได้หรือไม่?

พวกเราสามารถพูดว่ามันมีความหมายสำหรับผู้คนเท่านั้นได้หรือไม่? (ไม่ได้)

สัมพันธภาพระหว่างสิ่งเหล่านั้นเป็นอย่างไร?

สัมพันธภาพระหว่างสิ่งเหล่านั้นเป็นสัมพันธภาพแห่งการเสริมกำลังซึ่งกันและกัน พึงพาอาศัยกัน
และไม่อาจแยกจากกันได้ กล่าวคือ แผ่นดินโลก ดันไม้ แสงอาทิตย์ นก
และผู้คนพึงพากันและกันเพื่อการดำรงอยู่และการเลี้ยงดูกันและกัน ดันไม้คุ้มครองปกป้องแผ่นดินโลก
และแผ่นดินโลกก็เลี้ยงดูดันไม้ แสงอาทิตย์จัดเตรียมให้แก่ดันไม้
ในขณะที่ดันไม้ได้รับอากาศสดชื่นจากแสงอาทิตย์และลดทอนความร้อนที่แผดเผาของดวงอาทิตย์บนแผ่นดินโลก
ผู้ใดได้ประโยชน์จากการนี้ในท้ายที่สุด? ก็เป็นมวลมนุษยน์นั่นเองมิใช่หรือ?
นี่คือหนึ่งในหลักการทั้งหลายที่อยู่เบื้องหลังสภาพแวดล้อมที่มวลมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้
นั่นเป็นอย่างที่พระเจ้าได้ตั้งพระทัยให้มันเป็นตั้งแต่แรก ถึงแม้ว่าภาพลักษณ์นี้จะเป็นภาพลักษณ์ที่เรียบง่าย
แต่พวกเราก็สามารถมองเห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าและเจตนารมณ์ของพระองค์ภายในนั้น
มวลมนุษยน์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากแผ่นดินโลก หรือปราศจากดันไม้
นับประสาอะไรที่จะอยู่ได้โดยปราศจากนกและแสงอาทิตย์ การนี้ไม่ใช่นั่นนักรอกหรือ?
ถึงแม้ว่านี่จะเป็นแค่เรื่องเล่าเรื่องหนึ่ง แต่สิ่งที่เรื่องนี้วาดภาพให้เห็นคือเอกภาพเล็กๆ
แห่งการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งของพระเจ้าและของประทานของพระองค์ในสภาพแวดล้อมที่มวลมนุษย์อาจดำรงชีวิตอยู่ได้

เพื่อมวลมนุษยน์เองที่พระเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง
ตลอดจนสภาพแวดล้อมในการอยู่อาศัย ประการแรก
ประเด็นหลักที่เรื่องของพวกเรากล่าวถึงก็คือการเสริมกำลังซึ่งกันและกัน การพึงพาอาศัยกัน
และการดำรงอยู่ร่วมกันของทุกสรรพสิ่ง ภายใต้หลักการนี้
สภาพแวดล้อมแห่งการดำรงอยู่ของมวลมนุษยน์ได้รับการปกป้อง มันสามารถดำรงอยู่และได้รับการคำชู
เนื่องจากการนี้ มวลมนุษยน์จึงสามารถเจริญก้าวหน้าและสืบพันธุ์ได้
ภาพลักษณ์ที่พวกเรามองเห็นคือภาพลักษณ์ของดันไม้ แผ่นดินโลก แสงอาทิตย์ นก และผู้คนอยู่ด้วยกัน
พระเจ้าทรงอยู่ในภาพลักษณ์นี้หรือไม่? คนเราไม่ได้มองเห็นพระองค์ ณ ที่นั่น ถูกหรือไม่?
แต่คนเรามองเห็นกฎแห่งการเสริมกำลังซึ่งกันและกัน และการพึงพาอาศัยกันระหว่างสิ่งทั้งหลายในฉากนี้
ในกฎเกณฑ์นี้ คนเราสามารถมองเห็นการดำรงอยู่และอธิปไตยของพระเจ้าได้
พระเจ้าทรงใช้หลักการเช่นนั้นและกฎเกณฑ์เช่นนั้นเพื่อสงวนรักษาชีวิตและการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง
ในหนทางนี้ พระองค์ทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งและให้แก่มวลมนุษยน์
เรื่องนี้เชื่อมโยงกับบรรดบทหลักของพวกเราหรือไม่? โดยผิวเผินแล้ว ดูเหมือนว่าจะไม่เชื่อมโยงกัน
แต่ในความเป็นจริง
กฎเกณฑ์ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อสร้างทุกสรรพสิ่งและการทรงเป็นนายเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์นั้นสัมพันธ์กัน

นอย่างแนบแน่นกับการที่พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ไม่สามารถแยกจากกันได้ บัดนี้ พวกเจ้ากำลังเริ่มที่จะเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างแล้ว!

พระเจ้าทรงบัญชากฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลการปฏิบัติการของทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ทรงบัญชากฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงควบคุมทุกสรรพสิ่ง

และทรงกำหนดให้สิ่งเหล่านั้นทั้งเสริมแรงและพึ่งพาอาศัยกันและกัน

เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นจะไม่พินาศและปลาสนากรไป ด้วยเหตุนี้เท่านั้นมวลมนุษย์จึงสามารถดำรงชีวิตต่อไปได้

ด้วยเหตุนี้เท่านั้น พวกเขาจึงสามารถดำรงชีวิตภายใต้การทรงนำของพระเจ้าในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นได้

พระเจ้าทรงเป็นเจ้านายของกฎเกณฑ์ทั้งหลายแห่งการปฏิบัติการ

และไม่มีผู้ใดสามารถแทรกแซงกฎเกณฑ์เหล่านั้นได้

อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์เหล่านั้นได้

มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นทรงรู้กฎเกณฑ์เหล่านี้และมีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นทรงบริหารจัดการ

กฎเกณฑ์เหล่านี้ เมื่อต้นไม้มันจะแตกหน่อ เมื่อฝนจะตก

แผ่นดินโลกจะให้น้ำมากเพียงใดและสารอาหารมากเพียงใดแก่ต้นพืชทั้งหลาย ไข่ม้วนจะร่วงหล่นในฤดูกาลใด

ต้นไม้มันจะออกผลในฤดูกาลใด แสงอาทิตย์จะให้สารอาหารมากเพียงใดแก่ต้นไม้มัน

ต้นไม้มันจะคายสิ่งใดออกมาหลังจากได้รับอาหารด้วยแสงอาทิตย์

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดนั้นพระเจ้าได้ทรงทำการลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่ง

ให้เป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่มีผู้ใดสามารถทำลายได้ สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงสร้างนั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

ที่ซึ่งพระองค์ทรงควบคุมพวกมันและปกครองเหนือพวกมัน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิต

หรือในสายตาของมนุษย์แล้วจะเป็นสิ่งไม่มีชีวิตก็ตาม

ไม่มีผู้ใดสามารถเปลี่ยนแปลงหรือทำลายกฎเกณฑ์เหล่านี้ได้ กล่าวคือ เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งนั้น

พระองค์ได้ทรงกำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าว่า หากปราศจากแผ่นดินโลก ต้นไม้ก็ไม่สามารถฝังรากลงไป

แตกหน่อ และเติบโตได้ ว่าหากแผ่นดินโลกไม่มีต้นไม้มันเช่นนั้นแล้วมันก็จะแห้งแล้ง

ว่าต้นไม้มันควรจะกลายเป็นบ้านของนกและสถานที่ซึ่งพวกมันอาจใช้เป็นที่พักอาศัยจากลม

ต้นไม้มันสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้หรือไม่หากปราศจากแสงอาทิตย์? (ไม่ได้)

อีกทั้งมันไม่สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยมีเพียงแผ่นดินโลกเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ทั้งปวงเป็นไปเพื่อมวลมนุษย์

เพื่อการอยู่รอดของมนุษย์ มนุษย์ได้รับอากาศสดชื่นจากต้นไม้มัน และมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก

ซึ่งได้รับการปกป้องจากต้นไม้มัน มนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากแสงอาทิตย์หรือสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย

ถึงแม้ว่าสัมพันธภาพเหล่านี้จะซับซ้อน

แต่เจ้าก็ต้องจำได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ปกครองดูแลทุกสรรพสิ่งขึ้นมา

ก็เพื่อที่พวกมันอาจเสริมกำลังซึ่งกันและกัน พึ่งพาอาศัยกันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ทุกๆ สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างมีคุณค่าและนัยสำคัญ หากพระเจ้าได้ทรงสร้างบางสิ่งบางอย่างโดยไม่มีนัยสำคัญ
พระเจ้าคงจะให้มันปลาสนาการไป นี่เป็นหนึ่งในวิธีการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง
คำว่า “จัดเตรียมให้” อ้างอิงถึงสิ่งใดในเรื่องนี้? พระเจ้าทรงรดน้ำต้นไม้ทุกวันหรือไม่?

ต้นไม้จำเป็นต้องมีการช่วยของพระเจ้าเพื่อหายใจหรือไม่? (ไม่) “จัดเตรียมให้”

ในที่นี้อ้างอิงถึงการบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าหลังจากการทรงสร้างสิ่งเหล่านั้น

นั่นเพียงพอแล้วสำหรับพระเจ้าที่จะบริหารจัดการสิ่งเหล่านั้นหลังจากการสถาปนากฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลสิ่ง
เหล่านั้น ทันทีที่เมล็ดพันธุ์ถูกเพาะปลูกในแผ่นดินโลก ต้นไม้ก็เติบโตด้วยตัวของมันเอง

สภาพเงื่อนไขสำหรับการเติบโตของมันนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงสร้างไว้ทั้งหมดแล้ว พระเจ้าได้ทรงสร้างแสงอาทิตย์
น้ำ ดิน อากาศ และสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัว พระเจ้าได้ทรงสร้างลม น้ำค้างแข็ง หิมะ และฝน และฤดูกาลทั้งสี่
มีสภาพเงื่อนไขที่ต้นไม้จำเป็นต้องมีเพื่อที่จะเติบโต และเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ ดังนั้น

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตนี้หรือไม่? (ใช่)

พระเจ้าต้องทรงนับใบไม้แต่ละใบบนต้นไม้ทุกวันหรือไม่? ไม่!

อีกทั้งพระเจ้าไม่ทรงจำเป็นต้องช่วยต้นไม้ให้หายใจหรือต้องปลูกแสงอาทิตย์ทุกวัน โดยตรัสว่า “บัดนี้
ถึงเวลาที่จะส่องแสงให้ต้นไม้แล้ว” พระองค์ไม่จำเป็นต้องทรงทำเช่นนั้น

แสงอาทิตย์ส่องด้วยตัวมันเองเมื่อถึงเวลาที่มันต้องส่องแสง โดยสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ทั้งหลาย

มันปรากฏและส่องแสงแก่ต้นไม้ และต้นไม้ก็ซึมซับแสงอาทิตย์เมื่อมันจำเป็น และเมื่อมันไม่จำเป็น

ต้นไม้ก็ยังดำรงชีวิตอยู่ภายในกฎเกณฑ์เหล่านี้ พวกเจ้าอาจไม่สามารถอธิบายปรากฏการณ์นี้ได้อย่างชัดเจน

แต่ไม่ว่าอย่างไรมันก็คือข้อเท็จจริงซึ่งทุกคนสามารถมองเห็นและยอมรับได้

ทั้งหมดที่เจ้าจำเป็นต้องทำก็คือระลึกได้ว่า

กฎเกณฑ์เหล่านี้ที่ปกครองดูแลการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่งนั้นมาจากพระเจ้า

และรู้ว่าพระเจ้าทรงครองอธิปไตยเหนือการเติบโตและการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง

บัดนี้ เรื่องนี้บรรจสิ่งที่ผู้คนอ้างอิงถึงว่าเป็น “อุปมาอุปไมย” หรือไม่? มันเป็นบุคคลสมมุติใช่หรือไม่? (ไม่ใช่)

เราได้บอกเล่าเรื่องจริง สิ่งมีชีวิตทุกจำพวก ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีชีวิต ถูกปกครองโดยพระเจ้า

สิ่งมีชีวิตแต่ละอย่างอ้อมเอิบด้วยชีวิตโดยพระเจ้าเมื่อตอนที่มันได้ถูกสร้างขึ้น

ชีวิตของสิ่งมีชีวิตทุกอย่างมาจากพระเจ้า และติดตามครรลองและธรรมเนียมปฏิบัติที่ขึ้นามัน

การนี้ไม่เพียงประสงค์ให้มนุษย์มาปรับเปลี่ยนมัน อีกทั้งไม่เพียงต้องการความช่วยเหลือของมนุษย์

มันคือหนึ่งในหนทางทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง เจ้าเข้าใจมิใช่หรือ?

พวกเจ้าคิดว่ามันจำเป็นสำหรับผู้คนที่ต้องระลึกถึงการนี้ใช่หรือไม่? (ใช่) ดังนั้น

เรื่องนี้มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับชีววิทยาหรือไม่?

มันสัมพันธ์กับสาขาหนึ่งของความรู้หรือแขนงหนึ่งของการเรียนรู้ในบางหนทางใช่หรือไม่?

พวกเราไม่ใช่กำลังสนทนากันเรื่องชีววิทยา และพวกเราไม่ใช่กำลังทำการศึกษาวิจัยทางชีววิทยาอย่างแน่นอน

แนวคิดหลักของการพูดคุยของพวกเราคืออะไร? (พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง)

พวกเราได้มองเห็นสิ่งใดภายในการทรงสร้าง? พวกเราได้มองเห็นต้นไม้หรือไม่?

พวกเราได้มองเห็นแผ่นดินโลกหรือไม่? (เห็น) พวกเราได้มองเห็นแสงอาทิตย์ มีใช่หรือไม่?

พวกเราได้มองเห็นนกเกาะบนต้นไม้หรือไม่? (พวกเราเห็น)

มวลมนุษยย์มีความสุขที่จะดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นใช่หรือไม่? (ใช่) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

พระเจ้าทรงใช้งานทุกสรรพสิ่ง—สิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงสร้าง—

เพื่อธำรงรักษาและปกป้องบ้านของมวลมนุษยย์ สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของพวกเขา ในหนทางนี้

พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษยย์และแก่ทุกสรรพสิ่ง

พวกเราชอบลีลาของการพูดคุยนี้ หนทางที่เรากำลังสามัคคีธรรมอย่างไร? (มันง่ายที่จะเข้าใจ

และมีตัวอย่างชีวิตจริงมากมาย) ไม่มีคำพูดอันว่างเปล่าที่เราพูดใช่หรือไม่?

ผู้คนจำเป็นต้องมีเรื่องเล่านี้เพื่อเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่งใช่หรือไม่? (ใช่)

ในกรณีนั้น ขอให้พวกเราเลื่อนไปยังเรื่องเล่าถัดไปของพวกเรากันเถิด

เรื่องเล่าถัดไปเป็นเนื้อหาที่แตกต่างกันไปนิดหน่อย และจุดมุ่งเน้นก็แตกต่างกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏในเรื่องเล่านี้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนสามารถมองเห็นได้ด้วยตาของพวกเขาในการท

รสร้างของพระเจ้า บัดนี้ เราจะเริ่มการเล่าเรื่องถัดไปของเรา ขอให้ฟังอย่างเงียบสงบ

และดูว่าเราสามารถนึกออกหรือไม่ว่าความหมายของเราคืออะไร หลังจากเรื่องเล่านี้แล้ว

เราจะถามบางคำถามกับพวกเราเพื่อดูว่าพวกเราได้เรียนรู้ไปมากเพียงใด ตัวละครในเรื่องเล่านี้ก็คือภูเขาใหญ่

ลำธารน้อย ลมรุนแรง และคลื่นยักษ์

เรื่องเล่าที่ 2 ภูเขาใหญ่ ลำธารน้อย ลมรุนแรง และคลื่นยักษ์

มีลำธารสายน้อยสายหนึ่งที่เลี้ยวตลอดไปมา จนในที่สุดก็มาถึงที่ตีนภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง

ภูเขาได้บังคับเส้นทางของลำธารจวินี้ไว้ ดังนั้น ลำธารจึงได้กล่าวกับภูเขาด้วยเสียงเล็ก ๆ ที่อ่อนแรงของมัน

“โปรดปล่อยให้ฉันผ่านไปเถิด ท่านกำลังขืนขวางทางของฉันและบังคับเส้นทางไปข้างหน้าของฉัน”

“ท่านกำลังไปที่ใด?” ภูเขาได้ถามไป “ฉันกำลังมองหามันของฉันทัน” ลำธารได้โต้ตอบไป “ก็ได้

เชิญไปได้และไหลข้ามตรงไปบนฉันทันเลย!” แต่ลำธารน้อยนี้อ่อนแอเกินไปและเขาวัววัยเกินไป

ดังนั้นมันจึงไม่มีหนทางใดที่จะไหลข้ามภูเขาใหญ่เช่นนั้น
มันสามารถทำได้เพียงไหลต่อไปตรงนั้นไปตามดินเขานั้น...

ลมรุนแรงพัดกวาดมา หอบเอาทรายและเศษซากไปยังที่ซึ่งภูเขาตั้งอยู่ ลมได้แผ่ร้องใส่ภูเขาว่า
“จงให้ฉันผ่านไป!” “ท่านกำลังไปที่ใด?” ภูเขาถาม “เราต้องการข้ามไปยังอีกด้านหนึ่งของภูเขา”
ลมส่งเสียงโหยหวนโต้ตอบไป “ก็ได้อะ หากท่านสามารถฝ่าฟันส่วนคอดของฉันไปได้
เช่นนั้นแล้วท่านก็สามารถไปได้!” ลมรุนแรงได้ส่งเสียงโหยหวนไปทางนี้ที่ทางนั้นที่
แต่ไม่สำคัญว่ามันจะพัดอย่างระห่ำเพียงใด มันก็ไม่สามารถฝ่าฟันส่วนคอดของภูเขาไปได้
ลมเริ่มเหนื่อยและหยุดเพื่อพัก—และที่อีกด้านหนึ่งของภูเขานั้น
สายลมโซซัดได้เริ่มโบกโบยให้ความยินดีแก่ผู้คนที่นี่ นี่คือการท้าทายของภูเขาที่มีต่อผู้คน...

ณ ชายฝั่งทะเล ละอองน้ำจากมหาสมุทรม้วนตัวอย่างอ่อนโยนเข้าฝั่งที่เป็นโศกหิน ทันใดนั้นเอง
คลื่นยักษ์ได้ก่อตัวขึ้นและคำรามกระหึ่มมาตามทางตรงมายังภูเขานั้น “จงหลีกไป!” คลื่นยักษ์ตะโกน
“ท่านกำลังไปที่ใด?” ภูเขาถาม คลื่นซึ่งไม่สามารถหยุดการเดินทางของมันได้ก็แผดเสียงตอบไปว่า
“ฉันกำลังขยายเขตแดนของฉัน! ฉันต้องการยึดแขนของฉันออกไป!” “ก็ได้อะ
หากท่านสามารถผ่านข้ามยอดสูงของฉันไปได้ ฉันจะปล่อยให้ท่านผ่านทางไป”
คลื่นใหญ่ถอยไปพอได้ระยะห่าง แล้วก็ถาโถมเข้าใส่ภูเขาอีกครั้ง แต่ไม่สำคัญว่ามันได้พยายามอย่างหนักเพียงใด
มันก็ไม่ได้สามารถข้ามยอดสูงของภูเขาไปได้ คลื่นทำได้แค่เพียงม้วนกลับออกไปสู่ทะเลอย่างซ้ำๆ...

เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว ลำธารน้อยไหลอย่างอ่อนโยนไปรอบดินภูเขา โดยติดตามการขึ้นทางของภูเขา
ลำธารน้อยนี้ก็ได้สร้างทางกลับบ้านของมัน ที่ซึ่งมันได้รวมเข้ากับแม่น้ำ ซึ่งด้วยการนั้นจึงได้รวมเข้ากับทะเล
ลำธารน้อยนี้ไม่เคยหลงทางภายใต้การดูแลของภูเขานี้ ลำธารและภูเขาได้เสริมกำลังซึ่งกันและกัน
และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ทั้งสองได้เสริมกำลังซึ่งกันและกัน ตอบโต้กันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน

เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว ลมรุนแรงได้ส่งเสียงโหยหวนเหมือนเป็นนิสัยของมัน มันยังคงมา “เขื่อน”
ภูเขาบ่อยครั้ง พร้อมด้วยทรายหมุนวนใหญ่ที่ควงพลีมาในการกระโชกของมัน มันได้ขู่ภูเขา
แต่ไม่เคยได้ฝ่าฟันส่วนคอดของภูเขาไปได้เลย ลมและภูเขาเสริมแรงซึ่งกันและกัน และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน
ทั้งสองได้เสริมกำลังซึ่งกันและกัน ตอบโต้กันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน

เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว คลื่นยักษ์ไม่เคยหยุดพัก และมันเดินขบวนไปข้างหน้าอย่างไม่ลดละ
ขยายดินแดนของมันอย่างต่อเนื่อง มันคำรามและถาโถมเข้าหาภูเขาครั้งแล้วครั้งเล่า
ถึงกระนั้นภูเขาก็ก่อนเคยขยับสักนิ้ว ภูเขาเฝ้ามองดูทะเล และในหนทางนี้

สรรพสิ่งที่ทรงสร้างในทะเลได้เพิ่มทวีและเจริญรุ่งเรือง คลื่นและภูเขาเสริมแรงกันและกัน
และพึงพาอาศัยกันและกัน ทั้งสองได้เสริมกำลังกันและกัน ตอบโต้กันและกัน และดำรงอยู่ด้วยกัน

ดังนั้นเรื่องเล่าของพวกเราจึงจบลง ก่อนอื่น จงบอกเราว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับสิ่งใด? เริ่มต้นตรงที่มีภูเขาใหญ่ ลำธารน้อย ลมรุนแรง และคลื่นยักษ์ ได้เกิดสิ่งใดขึ้นกับลำธารน้อย

กับภูเขาใหญ่นั้นในบทตอนแรก? เหตุใดเราจึงได้เลือกสรรที่จะพูดคุยเกี่ยวกับลำธารและภูเขา?

(ภายใต้การดูแลของภูเขา ลำธารไม่เคยหลงทาง พวกมันพึงพากันและกัน)

เราจะพูดว่าภูเขาปกป้องหรือเป็นอุปสรรคต่อลำธารน้อยนั้น? (มันปกป้องลำธาร)

ว่าแต่มันได้เป็นอุปสรรคต่อลำธารหรือไม่? ภูเขาและลำธารเฝ้าระวังภัยให้กันและกัน

ภูเขาปกป้องลำธารและเป็นอุปสรรคต่อมันด้วยเช่นกัน ภูเขาได้ปกป้องลำธารขณะที่มันได้รวมเข้ากับแม่น้ำ แต่ก็ได้เป็นอุปสรรคต่อมันเพื่อกักมันไม่ให้ไหลไปในที่ซึ่งมันอาจจะก่อให้เกิดน้ำท่วมและนำพาความวิบัติมาสู่ผู้คน นี่ไม่ใช่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับบทตอนนั้นหรือ? ด้วยการปกป้องลำธารและด้วยการบังกั้นมัน

ภูเขาก็ได้พิทักษ์บ้านเรือนของผู้คน ลำธารน้อยนี้จึงได้รวมเข้ากับแม่น้ำที่ตีนภูเขาและได้ไหลต่อไปลงสู่ทะเล

นี่ไม่ใช่กฎเกณฑ์ที่ปกครองดูแลการดำรงอยู่ของลำธารหรือ?

สิ่งใดทำให้ลำธารสามารถรวมเข้ากับแม่น้ำและทะเลได้? สิ่งนั้นไม่ใช่ภูเขาหรือ?

ลำธารพึ่งพาการปกป้องของภูเขาและการเป็นอุปสรรคของมัน ดังนั้น นี่ไม่ใช่ประเด็นหลักหรือ?

เรามองเห็นความสำคัญของภูเขาที่มีต่อน้ำในการนี้หรือไม่?

พระเจ้ามีพระประสงค์ของพระองค์ในการสร้างภูเขาทุกลูก ไม่ว่าใหญ่หรือเล็กใช่หรือไม่? (ใช่) บทตอนสั้นๆ

นี้ที่ไม่มีสิ่งใดนอกจากหนึ่งลำธารน้อยกับหนึ่งภูเขาใหญ่

ทำให้พวกเราได้มองเห็นคุณค่าและนัยสำคัญแห่งการทรงสร้างสองสิ่งเหล่านี้ของพระเจ้า

มันแสดงให้เห็นถึงพระปรีชาญาณและพระประสงค์ในการปกครองเหนือสิ่งเหล่านั้นของพระองค์อีกด้วย นั่นไม่ใช่งานนี้หรือ?

บทตอนที่สองของเรื่องเล่านี้เกี่ยวข้องกับสิ่งใด? (ลมรุนแรงกับภูเขาใหญ่นั้น) ลมเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่? (ใช่แล้ว)

ไม่จำเป็น—บางครั้งลมก็แรงเกินไปและทำให้เกิดความวิบัติ

เจ้ารู้สึกละอย่างไรหากเจ้าถูกทำให้ต้องไปยืนอยู่ในลมรุนแรง? มันขึ้นอยู่กับความเร็วแรงของมันมิใช่หรือ?

หากมันเป็นสายลมระดับสามหรือสี่ มันก็คงจะเป็นที่ทนยอมรับได้ อย่างมากที่สุด

บุคคลหนึ่งอาจจะมีปัญหาในการเปิดตาของพวกเขาค้างเอาไว้

แต่หากลมนั้นรุนแรงขึ้นและกลายเป็นพายุเฮอริเคน เจ้าจะสามารถทนทานมันได้หรือไม่? เจ้าคงจะไม่สามารถ

ดังนั้น จึงผิดสำหรับการที่ผู้คนกล่าวว่าลมนั้นคืออยู่เสมอ หรือว่ามันไม่คืออยู่เสมอ

และการนี้ขึ้นอยู่กับความเร็วแรงของมัน บัดนี้ หน้าที่ของภูเขาในที่นี้คือสิ่งใด?

หน้าที่ของมันไม่ใช่เพื่อกรองลมหรือ? ภูเขาคลุมรุนแรงไปเป็นอะไร? (สายลมโหย) บัดนี้
ในสภาพแวดล้อมที่พวกมนุษย์อาศัยอยู่ ผู้คนส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์กับลมพายุหรือสายลมโหย?
(สายลมโหย) นี่ไม่ใช่หนึ่งในพระประสงค์ของพระเจ้า

หนึ่งในเจตนารมณ์ของพระองค์ในการทรงสร้างภูเขาหรือ?

มันจะเป็นอย่างไรหากผู้คนใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ทรายถูกพัดปลิวในสายลมอย่างลำพอง
โดยไม่มีการเหนียวรั้งและกั้นกรอง?

มันอาจจะเป็นว่าแผ่นดินที่ถูกกรูมรื้อด้วยทรายและหินที่ปลิวว่อนนั้นคงจะไม่สามารถอยู่อาศัยได้ใช่หรือไม่?

ก้อนหินอาจจะกระหน่ำโดนผู้คน และทรายอาจจะทำให้พวกเขาตาบอด

ลมอาจจะพัดกวาดผู้คนจนเท้าลอยหรือหอบพาพวกเขาไปในอากาศ บ้านเรือนอาจจะถูกทำลาย

และคงจะเกิดความวิบัติทุกลักษณะ กระนั้นยังมีคุณค่าในการดำรงอยู่ของลมรุนแรงหรือไม่? เราพูดว่ามันไม่ดี
ดังนั้น คนผู้หนึ่งอาจรู้สึกว่ามันไม่มีคุณค่า แต่การนั้นเป็นดังนั้นหรือ?

มันไม่มีคุณค่าทันทีที่มันได้เปลี่ยนไปเป็นสายลมโหยหรือไม่?

ผู้คนต้องการสิ่งใดมากที่สุดตอนที่สภาพอากาศขึ้นหรืออบอ้าว?

พวกเขาต้องการให้สายลมโหยพัดมาที่พวกเขาอย่างอ่อนโยน เพื่อให้พวกเขาสดชื่นและสมองปลอดโปร่ง

เพื่อทำให้ความคิดของพวกเขาเฉียบคมขึ้น เพื่อซ่อมแซมและปรับปรุงสภาวะทางจิตใจของพวกเขา บัดนี้

เพื่อเป็นตัวอย่าง พวกเจ้าทั้งหมดนั่งในห้องที่มีผู้คนมากมายและอากาศอุดอู้—พวกเจ้าต้องการสิ่งใดมากที่สุด?

(สายลมโหย) การไปในที่ซึ่งอากาศขมุกขมัวและโสโครกสามารถทำให้ความคิดของคนเราเชื่องช้า

ลดการไหลเวียนโลหิตของคนเรา และลดความกระฉับกระเฉงในจิตใจของคนเราได้ อย่างไรก็ตาม

การเคลื่อนไหวและการไหลเวียนทำให้อากาศสดชื่นขึ้น และผู้คนรู้สึกแตกต่างออกไปในอากาศสดชื่น

ถึงแม้ว่าอาหารน้อยนั้นจะสามารถก่อให้เกิดความวิบัติได้ ถึงแม้ว่าลมรุนแรงสามารถก่อให้เกิดความวิบัติได้

ตราบเท่าที่ภูเขาอยู่ที่นั่น มันจะเปลี่ยนอันตรายนั้นให้เป็นการก้ำกึ่งที่เป็นประโยชน์ต่อผู้คน

นั่นไม่เป็นอย่างนั้นหรือ?

บทตอนที่สามของเรื่องนี้เกี่ยวกับสิ่งใด? (ภูเขาใหญ่กับคลื่นยักษ์) ภูเขาใหญ่กับคลื่นยักษ์ บทตอนนี้เกิดขึ้น ณ

ชายฝั่งทะเลที่ดินภูเขา พวกเรามองเห็นภูเขา ละอองน้ำจากมหาสมุทร และคลื่นลูกใหญ่

ในตัวอย่างนี้ภูเขาเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับคลื่น? (ผู้คุ้มครองปกป้องและสิ่งกีดขวาง)

มันเป็นทั้งผู้คุ้มครองปกป้องและสิ่งกีดขวาง ในฐานะผู้คุ้มครองปกป้อง มันรักษาทะเลไว้ไม่ให้ปลาสนากรไป

เพื่อที่สรรพสิ่งทรงสร้างที่อาศัยอยู่ในทะเลอาจเพิ่มทวีและเจริญเติบโต ในฐานะสิ่งกีดขวาง

ภูเขากักน้ำในทะเลไว้ไม่ให้ไหลท่วมและก่อให้เกิดความวิบัติ

ไม่ให้ก่อให้เกิดอันตรายและการทำลายบ้านเรือนของผู้คน ดังนั้น

พวกเราสามารถกล่าวได้ว่าภูเขาเป็นทั้งผู้คุ้มครองปกป้องและสิ่งกีดขวาง

นี่คือนัยสำคัญของการเชื่อมโยงระหว่างกันระหว่างภูเขาใหญ่กับลำธารน้อย ภูเขาใหญ่กับลมรุนแรง และภูเขาใหญ่กับคลื่นยักษ์ นี่คือนัยสำคัญของการเสริมกำลังและการตอบโต้กันและกันของสิ่งเหล่านั้น และนัยสำคัญของการดำรงอยู่ร่วมกันของสิ่งเหล่านั้น สิ่งเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นนั้น ได้รับการปกครองดูแลในการดำรงอยู่ของพวกมันด้วยกฎเกณฑ์หนึ่งและธรรมเนียมปฏิบัติหนึ่ง ดังนั้น

เรามองเห็นกิจการใดของพระเจ้าในเรื่องนี้?

พระเจ้าได้ทรงมีแผนเจตนาต่อทุกสรรพสิ่งนับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างพวกมันขึ้นมาหรือไม่?

พระองค์ได้ทรงสร้างกฎเกณฑ์และทรงออกแบบหนทางทั้งหลายที่ทุกสรรพสิ่งทำหน้าที่

เพียงเพื่อที่จะมีแผนเจตนาต่อพวกมันหลังจากนั้นหรือ? นั่นคือสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกระนั้นหรือ? (ไม่ใช่) เช่นนั้นแล้ว

ได้เกิดสิ่งใดขึ้น? พระเจ้ายังคงทรงอยู่ในการควบคุม พระองค์ทรงควบคุมทะเล ลม และคลื่น

พระองค์ไม่ทรงปล่อยให้สิ่งเหล่านั้นอาละวาดเพ่นพ่าน

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงปล่อยให้พวกมันก่อให้เกิดอันตรายหรือทำลายบ้านเรือนที่ผู้คนดำรงชีวิตอยู่

เนื่องจากการนี้ ผู้คนสามารถดำรงชีวิตต่อไปและเพิ่มทวีและเจริญเติบโตบนแผ่นดินได้ การนี้หมายความว่า

เมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง พระเจ้าได้ทรงวางแผนกฎเกณฑ์สำหรับการดำรงอยู่ของพวกมันไว้แล้ว

เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำแต่ละสิ่ง พระองค์ทรงทำให้แน่ใจว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์

และพระองค์ทรงเข้าควบคุมเหนือสิ่งนั้น

เพื่อที่สิ่งนั้นอาจจะไม่เป็นปัญหาแก่มวลมนุษย์หรือก่อให้เกิดความวิบัติแก่เขา

หากไม่ใช่เพราะการบริหารจัดการของพระเจ้า น้ำคงจะไหลโดยปราศจากการยับยั้งมิใช่หรือ?

ลมคงจะพัดโดยปราศจากการยับยั้งมิใช่หรือ? น้ำและลมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทั้งหลายหรือไม่?

หากพระเจ้ามิได้ทรงบริหารจัดการพวกมัน ก็คงจะไม่มีกฎเกณฑ์ใดปกครองดูแลพวกมัน

และลมคงจะพัดโหยหวนและน้ำคงจะไม่ได้ถูกยับยั้งไว้และก่อให้เกิดน้ำท่วม หากคลื่นสูงกว่าภูเขา

ทะเลจะสามารถดำรงอยู่ได้หรือไม่? มันคงจะไม่สามารถ หากภูเขาไม่สูงเท่าคลื่น ทะเลคงจะไม่ดำรงอยู่

และภูเขาก็คงจะสูญเสียดุลยภาพและนัยสำคัญของมัน

เรามองเห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าภายในสองเรื่องนี้หรือไม่? พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่

และพระองค์ทรงครองอธิปไตยแห่งทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่ พระองค์ทรงบริหารจัดการทุกอย่างของมัน

และพระองค์ทรงทำการจัดเตรียมเพื่อทุกอย่างของมัน และภายในทุกสรรพสิ่งนั้น

พระองค์ทรงมองเห็นและพินิจพิเคราะห์ทุกคำพูดและการกระทำของทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่ ดังนั้น

พระเจ้าทรงมองเห็นและทรงพินิจพิเคราะห์ทุกมุมของชีวิตมนุษย์ด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้

พระเจ้าทรงรู้อย่างแน่นอนในแต่ละรายละเอียดของทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่ภายในการทรงสร้างของพระองค์ ตั้งแต่หน้าที่ของแต่ละสิ่ง ธรรมชาติของมัน

กฎเกณฑ์แห่งการอยู่รอดของมัน ไปจนถึงนัยสำคัญแห่งชีวิตของมันและคุณค่าแห่งการดำรงอยู่ของมัน

พระเจ้าทรงรู้ทั้งหมดนี้โดยความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง—

พวกเขาคิดว่าพระองค์ทรงจำเป็นต้องศึกษากฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ปกครองดูแลสิ่งเหล่านั้นหรือ?

พระเจ้าทรงจำเป็นต้องศึกษาความรู้และวิทยาศาสตร์แบบมนุษย์เพื่อเรียนรู้และเข้าพระทัยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นหรือไม่? (ไม่)

มีผู้ใดท่ามกลางมวลมนุษย์ที่มีการเรียนรู้และความคงแก่เรียนเพื่อเข้าใจทุกสรรพสิ่งดังเช่นที่พระเจ้าทรงรู้หรือไม่?

มีนักดาราศาสตร์หรือนักชีววิทยาคนใดที่เข้าใจกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่สรรพสิ่งใช้เพื่อดำรงชีวิตและเติบโตหรือไม่?

พวกเขาสามารถเข้าใจคุณค่าของการดำรงอยู่ของแต่ละสิ่งได้อย่างแท้จริงหรือไม่? (ไม่ พวกเขาไม่สามารถ)

การนี้เป็นเพราะทุกสรรพสิ่งได้รับการทรงสร้างโดยพระเจ้า

และไม่สำคัญว่ามวลมนุษย์จะศึกษาความรู้นี้มากเพียงใดหรืออย่างลึกซึ้งเพียงใด

หรือพวกเขาอุตสาหะพยายามที่จะเรียนรู้มันมายาวนานเพียงใด

พวกเขาก็จะไม่มีวันสามารถหยั่งลึกความลึกลับหรือพระประสงค์แห่งการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าได้นั้นไม่ใช่กรณีนี้หรือ? บัดนี้ จากการสนทนาของเราจนถึงตอนนี้

พวกเขารู้สึกว่าพวกเขาได้รับความเข้าใจบางส่วนเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงของวลีที่ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” แล้วหรือยัง? (รู้สึก) เราเห็นว่าเมื่อเราได้สนทนาหัวข้อนี้

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง ผู้คนมากมายคงจะคิดถึงอีวลีหนึ่งทันทีที่ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นความจริง และพระเจ้าทรงใช้พระวาระของพระองค์เพื่อจัดเตรียมให้แก่พวกเรา”

และไม่มีสิ่งใดเกินพ้นระดับความหมายนั้นของหัวข้อนี้

บางคนอาจถึงขั้นรู้สึกว่าการจัดเตรียมของพระเจ้าด้านชีวิตมนุษย์ ด้านอาหารและเครื่องค้ำประจําวัน

และสิ่งจำเป็นประจําวันทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นการจัดเตรียมของพระองค์สำหรับมนุษย์

ไม่ได้มีบางคนหรือที่รู้สึกอย่างนี้? ถึงกระนั้น

ความตั้งใจพระทัยของพระเจ้าในการทรงสร้างของพระองค์ไม่แน่ชัดหรือ—

ที่เปิดโอกาสให้มวลมนุษย์ดำรงอยู่และใช้ชีวิตอยู่อย่างปกติ?

พระเจ้าทรงธำรงรักษาไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมที่ผู้คนใช้ดำรงชีวิต

และพระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีเพื่อการอยู่รอดของพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงบริหารจัดการและทรงถือครองอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง

ทั้งหมดนี้เปิดโอกาสให้มวลมนุษย์ได้ใช้ชีวิตและเจริญเติบโตและเพิ่มทวีอย่างปกติ
ในหนทางนี้เองที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อสิ่งทรงสร้างทั้งปวงและเพื่อมวลมนุษย์
ไม่จริงหรือที่มนุษย์จำเป็นต้องระลึกได้และเข้าใจสิ่งเหล่านี้? บางทีบางคนอาจจะกล่าวว่า
“หัวข้อนี้ไกลเกินไปจากความรู้อะไรของพวกเราเกี่ยวกับพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เอง
และพวกเราไม่ต้องการรู้การนี้เพราะพวกเราไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยขนมปังอย่างเดียว
แต่กลับดำรงชีวิตด้วยพระวณะของพระเจ้าแทน” การเข้าใจนี้ถูกต้องหรือไม่? (ไม่) เหตุใดจึงไม่ถูกต้อง?
พวกเราสามารถมีความเข้าใจที่ครบบริบูรณ์เกี่ยวกับพระเจ้าได้หรือไม่หากพวกเราเพียงแต่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งทั้ง
หลายที่พระเจ้าได้ตรัสไป?

หากเจ้าเพียงแต่ยอมรับพระราชกิจของพระเจ้าและยอมรับการพิพากษาและการติสอนของพระเจ้าเท่านั้น
เจ้าสามารถมีความเข้าใจที่ครบบริบูรณ์เกี่ยวกับพระเจ้าได้หรือไม่?

หากเจ้าเพียงแต่รู้ส่วนน้อยเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า ส่วนน้อยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าเท่านั้น
เจ้าจะพิจารณาว่านั่นเพียงพอที่จะสัมฤทธิ์การทำความเข้าใจพระเจ้าหรือไม่? (ไม่)

การกระทำของพระเจ้าเริ่มด้วยการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นดำเนินต่อไปในวันนี้—
การกระทำของพระเจ้าปรากฏชัดตลอดเวลา ทุกชั่วขณะ

หากคนเราเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่เพียงเพราะพระองค์ได้ทรงเลือกสรรผู้คนกลุ่มหนึ่งเพื่อปฏิบัติพระราชกิจ
ของพระองค์และเพื่อช่วยให้อรอด และว่าไม่มีสิ่งอื่นใดมีความเกี่ยวข้องกับพระองค์กับพระเจ้า
ไม่ทั้งสิทธิอำนาจของพระองค์ สถานะของพระองค์ และการกระทำของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว
สามารถพิจารณาได้หรือไม่ว่าคนเรามีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า? ผู้คนที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า” ที่ว่านี้
มีเพียงความเข้าใจแบบด้านเดียวเท่านั้น

ตามสิ่งที่พวกเขาใช้จำกัดขอบเขตกิจการทั้งหลายของพระองค์ต่อผู้คนหนึ่งกลุ่ม
นี่คือความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้าหรือไม่?

ผู้คนที่มีความรู้ประเภทนี้ไม่ใช่กำลังปฏิเสธการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าและอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่ง
ของพระองค์หรือ? ผู้คนบางคนไม่ปรารถนาที่จะมีส่วนร่วมกับการประเดี๋ยวนี้ กลับคิดในใจแทนว่า
“ฉันไม่เคยเห็นอธิปไตยเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า แนวคิดนี้จึงถูกลบออกไป และฉันไม่ใส่ใจที่จะเข้าใจมัน
พระเจ้าทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงต้องประสงค์ และนั่นไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับฉัน

ฉันก็แค่ยอมรับความเป็นผู้นำของพระเจ้าและพระวณะของพระองค์เพื่อให้ฉันสามารถได้รับการช่วยให้อรอดแล
ะการทำให้มีความเพียบพร้อมโดยพระเจ้าเท่านั้น ไม่มีสิ่งอื่นใดสำคัญต่อฉัน

กฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระเจ้าที่ถูกทำขึ้นเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
และสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งและให้แก่มวลมนุษย์ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับฉัน”

นี่เป็นการพูดคุยประเภทใดกัน? นี่ไม่ใช่การกระทำจากการกบฏหรือ?

มีผู้ใดท่ามกลางพวกเจ้าที่มีความเข้าใจเช่นนี้บ้างหรือไม่?

เราว่ามีจำนวนมากภายในหมู่พวกเจ้าในที่นี้ที่คิดเช่นนั้น แม้ว่าพวกเจ้าจะไม่ได้พูดเช่นนั้นก็ตาม

ผู้คนที่ยึดถือหนังสือเขียนนี้มองดูทุกสิ่งทุกอย่างจากมุมมอง “ฝ่ายวิญญาณ” ของพวกเขาเอง

พวกเขาต้องการเพียงแค่จำกัดพระเจ้าไว้กับพระคัมภีร์ จำกัดพระเจ้าด้วยพระวาทะที่พระองค์ได้ตรัสไป

ไว้กับสำนึกรับรู้ที่ได้จากพระวาทะตามตัวอักษรที่เขียนไว้ พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้าให้มากขึ้น

และพวกเขาไม่ต้องการให้พระเจ้าทรงแยกความสนพระทัยเอาพระทัยใส่ของพระองค์ออกเป็นส่วนด้วยการทำลี้

งอื่น ความคิดประเภทนี้เป็นเด็กไม่รู้ภาษา และยังเคร่งศาสนาเกินไปอีกด้วย

ผู้คนที่ยึดตรรกะเหล่านี้สามารถรู้จักพระเจ้าได้หรือไม่?

นั่นคงจะลำบากยากเย็นอย่างยิ่งสำหรับพวกเขาที่จะรู้จักพระเจ้า วันนี้เราได้เล่าไปสองเรื่องแล้ว

แต่ละเรื่องระบุถึงแง่มุมที่ต่างกัน เมื่อฟังจะได้มาติดต่อสัมพันธ์กับเรื่องเล่าเหล่านี้

พวกเจ้าอาจจะรู้สึกว่เรื่องเหล่านี้ลุ่มลึกหรือเป็นนามธรรมสักเล็กน้อย

ลำบากยากเย็นที่จะจับใจความและทำความเข้าใจ

อาจจะลำบากยากเย็นในการเชื่อมโยงเรื่องเหล่านั้นเข้ากับการกระทำของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เอง

อย่างไรก็ตาม

การกระทำทั้งหมดของพระเจ้าและทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำไปภายในการทรงสร้างและท่ามกลางมวลมนุษย์

นั้น ควรจะเป็นที่รู้อย่างชัดเจนและอย่างถูกต้องแม่นยำโดยทุกคน โดยทุกคนที่พยายามรู้จักพระเจ้า

ความรู้นี้จะให้ความมั่นใจแก่เจ้าในการเชื่อของเจ้าในการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้า

มันยังจะให้ความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำแก่เจ้าเกี่ยวกับพระปรีชาญาณ ฤทธานุภาพของพระองค์

และลักษณะที่พระองค์ทรงใช้เพื่อจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งอีกด้วย

มันจะเปิดโอกาสให้เจ้าเข้าใจอย่างชัดเจนถึงการดำรงอยู่ที่แท้จริงของพระเจ้า

และมองเห็นว่าการดำรงอยู่ของพระองค์นั้นไม่ใช่เรื่องแต่ง ไม่ใช่ตำนาน ไม่คลุมเครือ ไม่ใช่ทฤษฎี

และไม่ใช่การปลอมปนทางวิญญาณชนิดหนึ่งอย่างแน่นอน แต่เป็นการดำรงอยู่จริง ยิ่งไปกว่านั้น

นั่นจะเปิดโอกาสให้ผู้คนที่รู้ว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้แก่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวงและให้แก่มวลมนุษย์อยู่เส

มอ พระเจ้าทรงทำการนี้ในหนทางของพระองค์เองและโดยสอดคล้องกับจังหวะของพระองค์เอง ดังนั้น

เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและได้ทรงให้กฎเกณฑ์ทั้งหลายแก่สิ่งเหล่านั้นนั่นเอง

พวกมันแต่ละสิ่งจึงมีความสามารถที่จะปฏิบัติตามที่ได้รับแบ่งสรรของพวกมัน

ปฏิบัติตามรับผิดชอบของพวกมันให้ลุล่วง

แสดงบทบาทของพวกมันเองภายใต้การทรงลิขิตล่วงหน้าของพระองค์

แต่ละสิ่งมีประโยชน์ของมันเองในการปรนนิบัติมวลมนุษย์และพื้นที่และสภาพแวดล้อมที่มวลมนุษย์อยู่อาศัย ภายใต้การทรงลิขิตล่วงหน้าของพระองค์ หากพระเจ้าไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น

และมวลมนุษย์ไม่ได้มีสภาพแวดล้อมเพื่ออยู่อาศัย เช่นนั้นแล้ว

การที่เชื่อในพระเจ้าหรือการติดตามพระองค์ก็จะเป็นไปไม่ได้สำหรับมวลมนุษย์
ทั้งหมดนั้นคงจะไม่ใช่สิ่งใดมากไปกว่าการพุดคุยที่ว่างเปล่า นั่นไม่ใช่งานนี้หรือหรือ?

ขอให้พวกเรามองที่เรื่องของภูเขาใหญ่กับลำธารน้อยอีกครั้งเถิด หน้าที่ของภูเขาคือสิ่งใด?

สิ่งมีชีวิตทั้งหลายเฟื่องฟูขึ้นบนภูเขานั้น ดังนั้นการดำรงอยู่ของมันจึงมีคุณค่าโดยกำเนิด

และมันยังเป็นอุปสรรคต่อลำธารน้อย

อันเป็นกีดกันมันไม่ให้ไหลไปตามที่มันจะไหลและนำพาความวิบัติมาสู่ผู้คน นั่นไม่ใช่กรณีนี้หรือหรือ?

ภูเขาดำรงอยู่ในหนทางแห่งการเป็นอยู่ของมันเอง

ซึ่งเปิดโอกาสให้สิ่งมีชีวิตนับหมื่นแสนที่อยู่กับมันได้เฟื่องฟูขึ้น—ทั้งต้นไม้ ต้นหญ้า ต้นพืชอื่นๆ ทั้งหมด
และสัตว์บนภูเขา มันยังชี้นำครรลองแห่งการไหลของลำธารน้อยนั้นด้วย—

ภูเขารวบรวมน้ำของลำธารนั้นและนำน้ำเหล่านั้นให้ไหลวนตามธรรมชาติไปรอบดินเขาของมัน

ที่ซึ่งน้ำเหล่านั้นอาจไหลเข้าสู่แม่น้ำและทะเลในที่สุด กฎเกณฑ์เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ

แต่ได้ถูกวางให้เข้าที่เป็นพิเศษโดยพระเจ้าในเวลาแห่งการทรงสร้าง สำหรับภูเขาใหญ่กับลมนรุนแรงนั้น

ภูเขาก็ต้องจำเป็นต้องมีลมเช่นกัน ภูเขาจำเป็นต้องมีลมเพื่อให้ความสบายแก่สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่บนมัน

ในขณะที่เดียวกันนั้นก็ยับยั้งกำลังของลมนรุนแรงนั้นเพื่อที่มันจะไม่พัดอย่างอูตริพิเรนทร์

กฎเกณฑ์นี้จำแลงร่างอยู่ในหน้าที่ของภูเขาใหญ่ในแง่มุมหนึ่งที่แน่นอน ดังนั้น

กฎเกณฑ์ที่เกี่ยวกับหน้าที่ของภูเขานี้เป็นรูปร่างขึ้นด้วยตัวมันเองหรือไม่? (ไม่) กฎเกณฑ์นี้พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

ภูเขาใหญ่นี้มีหน้าที่ของมัน และลมนรุนแรงก็มีหน้าที่ของมันด้วยเช่นกัน บัดนี้

ขอให้เราหันมาที่ภูเขาใหญ่กับคลื่นอันมหึมาเกิด หากไม่มีการดำรงอยู่ของภูเขา

น้ำจะพบทิศทางการไหลด้วยตัวมันเองหรือไม่? (ไม่) น้ำคงจะท่วม

ภูเขาที่มีคุณค่าแห่งการดำรงอยู่ของมันเองในฐานะภูเขา

และทะเลก็มีคุณค่าแห่งการดำรงอยู่ของมันเองในฐานะทะเล อย่างไรก็ตาม

ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมที่พวกมันสามารถดำรงอยู่ร่วมกันอย่างเป็นปกติได้และไม่แทรกแซงกันและกันนั้น

พวกมันยังจำกัดขอบเขตต่อกันด้วย—ภูเขาใหญ่จำกัดขอบเขตทะเลเพื่อที่มันจะไม่เกิดน้ำท่วม

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการปกป้องบ้านเรือนของผู้คน

และการจำกัดขอบเขตทะเลยังเปิดโอกาสให้มันได้เลี้ยงดูสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายในนั้นอีกด้วย

ภูมิประเทศนี้เป็นรูปร่างขึ้นด้วยตัวมันเองหรือไม่? (ไม่) มันก็ได้รับการสร้างขึ้นโดยพระเจ้าด้วยเช่นกัน

พวกเรามองเห็นจากภาพลักษณ์นี้ว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง
พระองค์ได้ทรงกำหนดพิจารณาไว้ล่วงหน้าว่าภูเขาคงตั้งอยู่ที่ใด ลำธารจะไหลไปที่ใด
ลมรุนแรงจะเริ่มพัดจากทิศทางใดและมันจะไปอยู่ที่ใด และคลื่นมหิมานั้นควรสูงเพียงใด
สิ่งเหล่านี้ทั้งปวงบรรจุไว้ด้วยเจตนารมณ์และพระประสงค์ของพระเจ้า—
สิ่งเหล่านั้นเป็นกิจการทั้งหลายของพระเจ้า บัดนี้
เจ้าสามารถมองเห็นได้ใช่หรือไม่ว่ากิจการทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏอยู่ในทุกสรรพสิ่ง? (ใช่)

จุดประสงค์ของพวกเราในการสนทนาถึงสิ่งเหล่านี้คืออะไร?

นั่นคือการทำให้ผู้คนศึกษากฎเกณฑ์ทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้สร้างทุกสรรพสิ่งใช่หรือไม่?

นั่นคือการหนุนใจให้มีความสนใจในดาราศาสตร์และภูมิศาสตร์ใช่หรือไม่? (ไม่ใช่) เช่นนั้นแล้วนั่นคือสิ่งใด?

นั่นคือการทำให้ผู้คนเข้าใจกิจการทั้งหลายของพระเจ้า ในการกระทำของพระเจ้านั้น

ผู้คนสามารถรับรองและพิสูจน์ความจริงได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง

หากเจ้าสามารถเข้าใจการนี้ได้ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะสามารถยืนยันที่ของพระเจ้าในหัวใจของเจ้าได้อย่างแท้จริง

และเจ้าจะสามารถยืนยันได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์

พระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่ง ดังนั้น

มีประโยชน์ต่อความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าหรือไม่ในการรู้จักกฎเกณฑ์ทั้งหลายของทุกสรรพสิ่งและในการ
รู้จักกิจการทั้งหลายของพระเจ้า? (มี) นั่นมีประโยชน์อย่างไร? ก่อนอื่น

เมื่อเจ้าได้เข้าใจกิจการทั้งหลายของพระเจ้าแล้ว

เจ้ายังคงสามารถมีความสนใจในดาราศาสตร์และภูมิศาสตร์ได้หรือไม่?

เจ้ายังคงสามารถมีหัวใจที่ระแวงและกังขาว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างแห่งทุกสรรพสิ่งได้หรือไม่?

เจ้ายังคงสามารถมีหัวใจของนักวิจัยและกังขาว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างแห่งทุกสรรพสิ่งได้หรือไม่? (ไม่ได้)

เมื่อเจ้าได้ยืนยันแล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างแห่งทุกสรรพสิ่งและได้เข้าใจกฎเกณฑ์ทั้งหลายแห่งการทรงสร้าง
ของพระเจ้าแล้ว เจ้าจะเชื่ออย่างแท้จริงในหัวใจของเจ้าหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง?

(เชื่อ) “การจัดเตรียม” ในที่นี้มีนัยสำคัญโดยเฉพาะ

หรือว่าการใช้คำนี้อ้างอิงถึงรูปการณ์แวดล้อมเฉพาะเจาะจงอย่างหนึ่ง? “พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง”

เป็นวลีที่มีนัยสำคัญและวงเขตที่กว้างอย่างยิ่ง

พระเจ้ามิใช่แค่ทรงจัดเตรียมให้ผู้คนมีอาหารและเครื่องดื่มประจำวันของพวกเขาเท่านั้น

พระองค์ทรงจัดเตรียมให้มวลมนุษยชาติมีทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาจำเป็นต้องมี

รวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้คนสามารถมองเห็น แต่ยังรวมถึงสิ่งทั้งหลายที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยเช่นกัน

พระเจ้าทรงจำคุณ ทรงบริหารจัดการ

และทรงครองราชย์เหนือสภาพแวดล้อมเพื่อการดำรงชีวิตนี้ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อมวลมนุษย์ กล่าวคือ
ไม่ว่ามวลมนุษย์จำเป็นต้องมีสภาพแวดล้อมอย่างไรในแต่ละฤดูกาล พระเจ้าได้ทรงเตรียมสิ่งนั้นไว้แล้ว

พระเจ้ายังทรงบริหารจัดการชนิดของอากาศและอุณหภูมิด้วย

เพื่อที่สิ่งเหล่านั้นอาจเหมาะสมสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์

กฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ปกครองดูแลสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยตัวของมันเองหรือตามขบวนการ

พวกมันเป็นผลลัพธ์จากอธิปไตยของพระเจ้าและกิจกรรมทั้งหลายของพระองค์

พระเจ้าพระองค์เองทรงเป็นแหล่งกำเนิดของกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งหมดและแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง

ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อสิ่งนั้นหรือไม่ก็ตาม เจ้าจะสามารถมองเห็นสิ่งนั้นได้หรือไม่ก็ตาม

หรือเจ้าจะสามารถเข้าใจสิ่งนั้นได้หรือไม่ก็ตาม

การนี้ยังคงเป็นข้อเท็จจริงที่สถาปนาขึ้นแล้วและไม่สามารถถล่มทำลายได้

เรารู้ว่าผู้คนส่วนใหญ่มากเพียงแค่นี้มีความเชื่อในพระวาระและพระราชกิจของพระเจ้าที่รวมอยู่ในพระคัมภีร์เท่านั้น สำหรับผู้คนส่วนน้อย

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยกิจการทั้งหลายของพระองค์และได้ทรงเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มองเห็นคุณค่าแห่งการดำรงอยู่ของพระองค์แล้ว

พระองค์ยังได้ทรงปล่อยให้พวกเขามีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับพระสถานภาพของพระองค์และได้ยืนยันข้อเท็จจริงแห่งการดำรงอยู่ของพระองค์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้คนมากมายกว่านั้นอีกมาก

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและว่าพระองค์ทรงบริหารจัดการและทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งนั้นดูเหมือนจะคลุมเครือและไม่เฉพาะเจาะจง ผู้คนเช่นนั้นอาจถึงขั้นยังคงมีท่าทีของความกังขาอยู่ท่าทีนี้เป็นเหตุให้พวกเขาเชื่ออย่างเสมอต้นเสมอปลายว่าธรรมเนียมบัญญัติแห่งโลกธรรมชาติได้ก่อร่างขึ้นอย่างเป็นปกติวิสัย ว่าการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ การเปลี่ยนผ่าน ปรากฏการณ์

และธรรมเนียมบัญญัติทั้งหลายที่ปกครองดูแลโลกได้เกิดขึ้นมาจากธรรมชาติโดยตัวมันเอง

ผู้คนไม่สามารถคิดฝันในหัวใจของพวกเขาว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและทรงครองราชย์เหนือสิ่งเหล่านั้นอย่างไร พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่าพระเจ้าทรงบริหารจัดการและทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งอย่างไร

ภายใต้ขีดจำกัดของหลักฐานอ้างอิงนี้ ผู้คนไม่สามารถเชื่อได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้าง ทรงครองราชย์เหนือ

และทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง แม้แต่บรรดาผู้ที่เชื่อที่ถูกจำกัดอยู่ในการเชื่อของพวกเขาเกี่ยวกับยุคธรรมเนียมบัญญัติยุคพระคุณ และยุคแห่งราชอาณาจักร กล่าวคือ พวกเขาเชื่อว่า

กิจการทั้งหลายของพระเจ้าและการจัดเตรียมของพระองค์ที่ให้แก่มวลมนุษย์นั้นเป็นพิเศษเฉพาะสำหรับประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรเท่านั้น นี่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เราเกลียดที่จะเห็นมากที่สุด

และบางสิ่งบางอย่างที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดมากยิ่งนัก

เพราะแม้กระทั่งขณะที่มวลมนุษย์ชื่นชมกับทั้งหมดที่พระเจ้าทรงนำพามา
พวกเขาก็ปฏิเสธทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำและทั้งหมดที่พระองค์ทรงให้แก่พวกเขา
ผู้คนเพียงแต่เชื่อว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสรรพสิ่งถูกปกครองดูแลด้วยกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติของ
พวกมันเอง และกฎธรรมชาติแห่งการอยู่รอดของพวกมันเอง และว่าสิ่งเหล่านั้นอยู่โดยปราศจากผู้ปกครองใดๆ
ที่จะบริหารจัดการพวกมันหรือครองอิปไตยเพื่อจัดเตรียมให้แก่พวกมันและรักษาพวกมันไว้
ต่อให้เจ้าเชื่อในพระเจ้า เจ้าก็อาจจะไม่เชื่อว่าทั้งหมดเหล่านี้เป็นกิจการทั้งหลายของพระองค์ แท้จริงแล้ว
นี่คือหนึ่งในสิ่งทั้งหลายที่ได้รับการละเลยบ่อยครั้งมากที่สุดโดยผู้เชื่อในพระเจ้าทุกคน
ทุกคนที่ยอมรับพระวาระของพระเจ้า และทุกคนที่ติดตามพระเจ้า ดังนั้น
ทันทีที่เราเริ่มต้นการสนทนาบางสิ่งบางอย่างที่ไม่สัมพันธ์กับพระคัมภีร์
หรือสิ่งที่เรียกว่าคำศัพท์เฉพาะฝ่ายวิญญาณ
ผู้คนบางคนก็กลายเป็นเบื่อหน่ายหรือระอาหรือแม้กระทั่งไม่สบายใจ
พวกเขารู้สึกว่าคำพูดของเราดูเหมือนจะขาดการเชื่อมต่อกับผู้คนฝ่ายจิตวิญญาณและสิ่งทั้งหลายฝ่ายจิตวิญญาณ
นั่นคือสิ่งที่ร้ายแรง เมื่อกล่าวถึงการรู้จักกิจการทั้งหลายของพระเจ้า
ถึงแม้ว่าพวกเราไม่ได้กล่าวพาดพิงถึงดาราศาสตร์ อีกทั้งพวกเราไม่ได้ศึกษาวิทยาศาสตร์หรือชีววิทยา
แต่ถึงกระนั้นพวกเราก็ต้องเข้าใจอิทธิพลเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า
พวกเราต้องรู้เกี่ยวกับการจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งของพระองค์
และว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกสรรพสิ่ง นี่คือนิพจน์ที่จำเป็นและเป็นบทเรียนที่ต้องศึกษา
เราเชื่อว่าเจ้าได้เข้าใจคำพูดของเราแล้ว!

สองเรื่องที่เราเพิ่งได้บอกเล่าไปนั้น ถึงแม้ว่าเนื้อหาและลักษณะการแสดงออกจะผิดปกติกว้างเล็กน้อย
ซึ่งได้ถูกเล่าไปในหนทางที่ค่อนข้างพิเศษอย่างที่เห็น
แต่ก็เป็นความพยายามของเราที่จะใช้ภาษาซึ่งตรงไปตรงมาและการเข้าหาที่เรียบง่ายเพื่อช่วยให้พวกเขาได้รับแล
ะยอมรับบางสิ่งบางอย่างที่คลุมเครือมากขึ้น นี่คือนิพจน์เดียวของเรา
ในเรื่องเล่าเล็กน้อยเหล่านี้และภาพที่เรื่องเล่าเหล่านี้วาดระบายให้เห็น
เราต้องการให้พวกเขามองเห็นและเชื่อว่าพระเจ้าทรงครองอิทธิพลเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
เป้าหมายในการเล่าเรื่องเหล่านี้ก็คือเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาได้มองเห็นและรู้จักกิจการอันไม่สิ้นสุดของพระเจ้า
ภายในขอบเขตที่จำกัดของเรื่องราว
สำหรับการที่เจ้าจะตระหนักและสัมผัสผลลัพธ์นี้ในตัวพวกเขาเองอย่างเต็มที่เมื่อใดนั้น—
นั่นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของพวกเขาเองและการไล่ตามเสาะหาของพวกเขาเอง
หากเจ้าเป็นใครบางคนที่ไม่ไล่ตามเสาะหาความจริงและพยายามที่จะรู้จักพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วสิ่งเหล่านี้ก็จะทำหน้าที่เป็นเครื่องเตือนความจำที่มีกำลังบังคับมากขึ้นทุกที
สิ่งเหล่านั้นจะให้เจ้าได้มีความตระหนักรู้ที่ลึกซึ้ง ความชัดเจนในความเข้าใจของเจ้า ซึ่งจะค่อยๆ
เข้าใกล้ซัดกับกิจการจริงทั้งหลายของพระเจ้า ด้วยความใกล้ชิดที่จะไม่มีระยะห่างและไม่มีข้อผิดพลาดเลย
อย่างไรก็ตาม หากเจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่ยพยายามจะรู้จักพระเจ้า
เช่นนั้นแล้วเรื่องเล่าเหล่านี้ก็ไม่สามารถที่จะทำอันตรายใดๆ กับพวกเจ้าได้
แค่คำนึงถึงว่าเรื่องเหล่านี้คือเรื่องจริงเท่านั้นเอง

พวกเจ้าได้รับความเข้าใจใดๆ จากสองเรื่องเหล่านี้แล้วหรือยัง? ประการแรก
สองเรื่องเหล่านี้แตกต่างหากจากการหาหรือก่อนหน้านี้ของพวกเราเกี่ยวกับความหวังไขของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย
หรือไม่ว่า มีความเชื่อมโยงตามธรรมชาติหรือไม่? จริงหรือไม่ว่า ภายในสองเรื่องเหล่านี้
พวกเรามองเห็นกิจการทั้งหลายของพระเจ้าและการพิจารณาถ้วนทั่วที่พระองค์ทรงให้แก่ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์
ทรงวางแผนการสำหรับมวลมนุษย์?

จริงหรือไม่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทำและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าดำเนินเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการ
ดำรงอยู่ของมวลมนุษย์? (จริง)

พระดำริและการพิจารณาอันรอบคอบของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์เป็นที่ประจักษ์ชัดอย่างยิ่งมิใช่หรือ?

มวลมนุษย์ไม่ต้องทำอะไร พระเจ้าได้ทรงเตรียมอากาศให้แก่ผู้คน—

ทั้งหมดที่พวกเขาจำเป็นต้องทำก็คือหายใจด้วยอากาศนั้น ผักและผลไม้ที่พวกเขากินก็มีพร้อมอยู่แล้ว
จากเหนือถึงใต้ จากตะวันออกถึงตะวันตก แต่ละภูมิภาคมีทรัพยากรธรรมชาติของมันเอง
พืชผลและผลไม้และผักที่แตกต่างกันประจำภูมิภาคนั้นพระเจ้าล้วนได้ทรงเตรียมไว้แล้วทั้งหมด
ในสภาพแวดล้อมที่ยิ่งใหญ่กว่า พระเจ้าได้ทำให้ทุกสรรพสิ่งเสริมกำลังซึ่งกันและกัน พึ่งพาอาศัยกัน
เสริมความแข็งแกร่งซึ่งกันและกัน ตอบโต้ซึ่งกันและกัน และดำรงอยู่ร่วมกัน นี่คือการของพระองค์
กฎเกณฑ์ของพระองค์ในการธำรงรักษาไว้ซึ่งการอยู่รอดและการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง ในหนทางนี้
มวลมนุษย์จึงได้มีความสามารถที่จะเติบโตอย่างปลอดภัยและอย่างปลอดภัยไปร่างกายในสภาพแวดล้อมแห่งการ
ดำรงชีวิตนี้ ที่จะเพิ่มทวีจากชนรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นถัดไป แม้กระทั่งมาจนถึงวันปัจจุบัน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
พระเจ้าทรงนำพาความสมดุลมาให้แก่สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

หากพระเจ้าไม่ทรงครองอธิปไตยและทรงควบคุม เช่นนั้นแล้ว
สภาพแวดล้อมก็อาจจะเกินความสามารถของผู้ใดที่จะธำรงรักษาและคงไว้ในความสมดุลได้
แม้ว่ามันยังคงได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าก็ตาม ในบางสถานที่ที่ไม่มีอากาศ
และมวลมนุษย์ไม่สามารถรอดชีวิตในที่เช่นนั้นได้ พระเจ้าจะไม่ทรงอนุญาตให้เจ้าไปยังที่เหล่านั้น ดังนั้น
จงอย่าไปเกินขีดจำกัดที่ถูกต้องเหมาะสม การนี้เน้นไปเพื่อการปกป้องมวลมนุษย์—

มีความล้าลึกทั้งหลายอยู่ภายใน แต่ละแ่งมุมของสภาพแวดล้อม ความกว้างและความยาวของแผ่นดินโลก
ทุกสิ่งที่ทรงสร้างบนแผ่นดินโลก—ทั้งที่มีชีวิตและที่ตายไปแล้ว—

พระเจ้าได้ทรงก่อกำเนิดและทรงเตรียมไว้ล่วงหน้า เหตุใดสิ่งนี้จึงจำเป็นต้องมี? เหตุใดสิ่งนั้นจึงไม่จำเป็น?
สิ่งใดคือจุดประสงค์ของการมีสิ่งนี้ที่นี่ และเหตุใดสิ่งนั้นจึงควรไปที่นั่น?

พระเจ้าได้ดำริไว้แล้วโดยผ่านทางคำถามทั้งหมดเหล่านี้
และไม่มีคำตอบจำเป็นสำหรับผู้คนที่ต้องคิดถึงสิ่งเหล่านั้น

มีผู้คนโง่เขลาบางคนที่เกิดถึงการเคลื่อนย้ายภูเขายู่เสมอ แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น

เหตุใดจึงไม่เคลื่อนย้ายที่ราบทั้งหลายเล่า? หากเจ้าไม่ชอบภูเขา เหตุใดเจ้าจึงใช้ชีวิตอยู่ใกล้ภูเขาเล่า?

นั่นไม่โง่เขลาหรือ? จะเกิดสิ่งใดขึ้นหากเจ้าเคลื่อนย้ายภูเขานั้น?

เฮอริเคนและคลื่นขนาดใหญ่คงจะมาและบ้านเรือนของผู้คนคงจะถูกทำลาย นี่ไม่ใช่ความเขลาหรือ?

ผู้คนมีความสามารถในการทำลายล้างเท่านั้น

พวกเขาไม่สามารถแม้กระทั่งธำรงรักษาสถานที่เดียวที่พวกเขามีเพื่อดำรงชีวิต

แต่ถึงกระนั้นพวกเขายังต้องการที่จะจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง นี่เป็นไปได้

พระเจ้าทรงเปิดโอกาสให้มวลมนุษยย์บริหารจัดการทุกสรรพสิ่งและมีความเป็นนายเหนือสิ่งเหล่านั้น

แต่มนุษย์ทำได้ดีหรือไม่? มนุษย์ทำลายสิ่งใดก็ตามที่เขาสามารถทำได้

เขาไม่เพียงไม่มีความสามารถที่จะรักษาทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้เพื่อเขาให้อยู่ในสภาพเงื่อนไขดั้งเดิม
ของมันได้เท่านั้น—แต่เขาได้ทำตรงกันข้ามและได้ทำลายการทรงสร้างของพระเจ้า

มวลมนุษยย์ได้เคลื่อนย้ายภูเขาและทวงคืนแผ่นดินจากทะเล

และได้เปลี่ยนที่ราบให้เป็นทะเลทรายซึ่งไม่มีมนุษย์คนใดสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ถึงกระนั้น

ในทะเลทรายนั้นเองที่มนุษย์ได้ทำอุตสาหกรรมและได้สร้างฐานนิวเคลียร์

หว่านเพาะการทำลายล้างไปทุกหนแห่ง บัดนี้ แม่น้ำไม่เป็นแม่น้ำอีกต่อไป

ทะเลไม่เป็นทะเลอีกต่อไป...พื้นที่มวลมนุษยย์ได้ทำลายสมดุลแห่งสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของ
มันแล้ว วันแห่งความวิบัติและความตายของเขาก็คงจะไม่ไกลออกไปแล้ว สิ่งนั้นไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เมื่อความวิบัติมาถึง

มวลมนุษยย์จะรู้ความล้ำค่าของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้ให้แก่เขาและรู้ว่าสิ่งนั้นมีความสำคัญเพียงใด
ต่อมวลมนุษยย์ สำหรับมนุษยย์แล้ว

การดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่มีลมและฝนมาตามเวลาของพวกมันเป็นเหมือนการดำรงชีวิตอยู่ในสรวงสวรรค์

ผู้คนที่ตระหนักว่านี่คือพระพร แต่ชั่วขณะที่พวกเขาสูญเสียสิ่งเหล่านั้นไปทั้งหมด

พวกเขาจะมองเห็นว่านั่นเป็นสิ่งที่หายากและล้ำค่าเพียงใด และทันทีที่สิ่งนั้นหมดไป

คนเราจะได้อะไรที่มันกลับคืนมาอย่างไรเล่า?

ผู้คนสามารถทำอะไรได้หากพระเจ้าไม่เต็มพระทัยที่จะสร้างสิ่งนั้นขึ้นมาอีกครั้ง?

มีสิ่งใดหรือไม่ที่พวกเขาสามารถทำได้? (ไม่ ไม่มีสิ่งใดเลย) แท้ที่จริงแล้ว

มีบางสิ่งบางอย่างที่พวกเขาสามารถทำได้ สิ่งนั้นง่ายอย่างยิ่ง—เมื่อเราบอกพวกเขาว่านั่นคือสิ่งใด

พวกเขาก็จะรู้โดยทันทีว่านั่นเป็นไปได้

เป็นอย่างไรบ้างที่มนุษย์ได้พบตัวเขาเองอยู่ในสภาวะปัจจุบันแห่งการดำรงอยู่ของเขา?

นั่นเป็นเพราะความโลภและการทำลายล้างของเขาใช่หรือไม่? หากมนุษย์หยุดการทำลายล้างนี้

สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของเขาจะไม่ถูกต้องไปเองทีละน้อยหรือ? หากพระเจ้าไม่ทรงทำอะไร

หากพระเจ้าไม่ทรงปรารถนาที่จะทำอะไรเพื่อมวลมนุษย์อีกต่อไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หากพระองค์ไม่ทรงแทรกแซงในเรื่องนี้ เช่นนั้นแล้ว

ทางออกที่ดีที่สุดของมวลมนุษย์ก็จะเป็นการระงับการทำลายล้างทั้งหมดนั้นและเปิดโอกาสให้สภาพแวดล้อม
แห่งการดำรงชีวิตได้กลับคืนมาสู่สภาวะตามธรรมชาติของมัน

การหยุดการทำลายล้างทั้งหมดนี้หมายถึงการหยุดการปล้นสะดมและการล้างผลาญสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรง
สร้างไว้ การทำดังนั้นคงจะเปิดโอกาสให้สภาพแวดล้อมที่มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ได้ฟื้นคืนกลับมาทีละน้อย

ในขณะที่ความล้มเหลวในการทำเช่นนั้นจะส่งผลให้เกิดสภาพแวดล้อมที่น่าเกลียดน่าชังมากขึ้นทุกทีสำหรับชีวิต
ที่การทำลายล้างมันจะเร่งขึ้นตามเวลา ทางออกของเราเรียบง่ายหรือไม่? มันเรียบง่ายและเป็นไปได้มิใช่หรือ?
เรียบง่ายโดยแท้ และเป็นไปได้สำหรับผู้คน—

แต่มันเป็นไปได้สำหรับผู้คนส่วนใหญ่จำนวนมากบนแผ่นดินโลกหรือไม่? (นั่นเป็นไปได้)

อย่างน้อยที่สุดสำหรับพวกเขา นั่นเป็นไปได้ใช่หรือไม่? (ใช่) สิ่งใดทำให้พวกเขาพูดว่า “ใช่”?

จะสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่านั่นมาจากรากฐานแห่งความเข้าใจกิจการทั้งหลายของพระเจ้า?

จะสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าสภาพเงื่อนไขของสิ่งนั้นคือการเชื่อฟังอธิปไตยและแผนของพระเจ้า? (ได้)

มีหนทางหนึ่งที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งทั้งหลาย แต่นั่นไม่ใช่หัวข้อที่พวกเรากำลังสนทนากันอยู่ตอนนี้

พระเจ้าทรงรับผิดชอบชีวิตมนุษย์ทุกๆ ชีวิต และพระองค์ทรงรับผิดชอบไปจนถึงที่สุด

พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่เจ้า และต่อไว้ในสภาพแวดล้อมที่ซาตานได้ทำลายล้างแล้วนี้ เจ้าได้ถูกทำให้ล้มป่วย
ได้รับมลพิษ หรือถูกละเมิด นั่นก็สำคัญ—พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมให้แก่เจ้า

และพระเจ้าจะทรงปล่อยให้เจ้าดำรงชีวิตต่อไป เจ้ามีความเชื่อในการนี้หรือไม่? (เชื่อ)

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้มนุษย์ตายอย่างเป็นเรื่องเล่นๆ หรือ

บัดนี้พวกเขาได้มาสู่ถึงบางสิ่งบางอย่างที่เป็นความสำคัญของการระลึกได้ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิต
สำหรับทุกสรรพสิ่งแล้วหรือยัง? (ใช่ พวกเขาารู้สึกแล้ว) พวกเขาที่มีความรู้สึกใด? จงบอกเรา (ในความคิด

พวกเราไม่เคยคิดที่จะเชื่อมโยงภูเขา ทะเล และทะเลสาบเข้ากับการกระทำของพระเจ้า

ก่อนที่จะพวกเราจะได้รับฟังการสามัคคีธรรมของพระเจ้าวันนี้

พวกเราไม่เคยเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้มีการกระทำและพระปรีชาญาณของพระเจ้าอยู่ภายในพวกมัน

พวกเรามองเห็นว่า แม้กระทั่งเมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มต้นการทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ก็ได้ทรงทำให้แต่ละอย่างอิมเอบด้วยชะตาจิตและน้ำพระทัยอันดีงามของพระองค์แล้ว

ทุกสรรพสิ่งเสริมกำลังซึ่งกันและกันและพึ่งพาอาศัยกัน และมวลมนุษยเป็นผู้ได้รับประโยชน์ในท้ายที่สุด

สิ่งที่พวกเราได้รับฟังวันนี้ให้ความรู้ลึกซึ้งขึ้นและแปลกใหม่อย่างยิ่ง—

พวกเราได้รู้ลึกว่าการกระทำของพระเจ้านั้นเป็นจริงเพียงใด ในโลกที่เป็นจริงนั้น ในชีวิตประจำวันของพวกเรา

และในการเผชิญหน้าของเราทุกสรรพสิ่ง พวกเรามองเห็นว่านี่เป็นดั่งนั้น) เราได้เห็นอย่างแท้จริงแล้ว

มิใช่หรือ? พระเจ้าไม่ทรงจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษยโดยปราศจากรากฐานที่ดี

การจัดเตรียมของพระองค์ไม่ใช่แค่พระวจนะสั้นๆ ไม่ก็คำ พระเจ้าได้ทรงทำมากมายยิ่งนัก

และแม้กระทั่งสิ่งทั้งหลายที่เจ้าไม่เห็นก็ล้วนเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเจ้า

มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมนี้ ภายในทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ให้เขา

ที่ซึ่งผู้คนและทุกสรรพสิ่งพึ่งพาอาศัยกันและกัน ยกตัวอย่างเช่น ต้นไม้คายก๊าซที่ชำระอากาศให้บริสุทธิ์

และผู้คนหายใจเอาอากาศที่บริสุทธิ์นั้นเข้าไปและได้รับประโยชน์จากมัน

แต่ทว่าต้นไม้บางชนิดก็เป็นพิษต่อผู้คน ในขณะที่ต้นไม้อื่นๆ ก็ต้านต้นไม้พิษ

นี่คือการอัศจรรย์แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า! แต่ขอให้พวกเราออกจากหัวข้อนี้สำหรับตอนนี้ วันนี้

การสนทนาของเราโดยหลักแล้วเป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำรงอยู่ร่วมกันของมนุษย์และสิ่งทรงสร้างที่เหลือ

ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากสิ่งเหล่านั้น

ความสำคัญของการทรงสร้างทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าคือสิ่งใด?

มนุษย์ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากสิ่งอื่นที่เหลือ

ดังเช่นที่มนุษย์จำเป็นต้องมีอากาศเพื่อการดำรงชีวิต—หากเจ้าถูกกำหนดให้อยู่ในสุญญากาศ

เจ้าคงจะตายในไม่ช้า

นี่เป็นหลักการที่เรียบง่ายอย่างยิ่งที่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถดำรงอยู่ได้โดยแยกออกจากสิ่งทรงสร้างที่เหลือ

ดังนั้นมนุษย์ควรมีท่าทีใดต่อทุกสรรพสิ่ง? ผู้ที่มองเห็นความล้ำค่าของสิ่งเหล่านั้น ปกป้องสิ่งเหล่านั้น

ทำให้การใช้สิ่งเหล่านั้นมีประสิทธิภาพ ไม่ทำลายสิ่งเหล่านั้น ไม่ทำให้สิ่งเหล่านั้นสิ้นเปลือง

และไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านั้นตามอำเภอใจ เพราะทุกสรรพสิ่งล้วนมาจากพระเจ้า

ทุกสรรพสิ่งคือการจัดเตรียมของพระองค์แก่มวลมนุษย และมวลมนุษยต้องปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นอย่างมีสติ

วันนี้พวกเราได้หารือถึงสองหัวข้อเหล่านี้

จงไต่ตรงถึงสองหัวข้อนั้นอย่างพิถีพิถันและไต่ครวญถึงสองหัวข้อนั้นอย่างดี ครั้งต่อไป
พวกเราจะหารือกันถึงบางสิ่งโดยละเอียดมากยิ่งขึ้น ขอสรุปปิดตัวการประชุมของวันนี้เพียงแค่นี้ ลาก่อน!
(ลาก่อน!)

18 มกราคม ค.ศ. 2014

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 8

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง (2)

พวกเราจะสามัคคีธรรมต่อไปในหัวข้อสุดท้ายของพวกเรา

พวกเจ้าจำได้หรือไม่ว่าอะไรคือหัวข้อที่พวกเราได้สามัคคีธรรมครั้งที่แล้ว?

(พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง) หัวข้อนี้

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” เป็นหัวข้อที่รู้สึกละตัวมากสำหรับพวกเจ้าหรือไม่?

หรือว่าพวกเจ้ามีโน้ตสั้นคร่าวๆ ในหัวใจของพวกเจ้าอยู่แล้ว? ใครบางคนพอจะสามารถพูดคุยสักครู่ได้หรือไม่เกี่ยวกับว่าจุดสนใจของการสามัคคีธรรมล่าสุดของพวกเราในหัวข้อนี้คืออะไร?

(โดยผ่านทางที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

เราเห็นว่าพระองค์ทรงบำรุงเลี้ยงทุกสรรพสิ่งและทรงบำรุงเลี้ยงมวลมนุษย์ ในอดีตเราได้คิดเสมอว่า

เมื่อพระเจ้าทรงทำการจัดเตรียมให้แก่มนุษย์

พระองค์ทรงจัดเตรียมเฉพาะพระวณะของพระองค์ให้แก่ประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร

เราไม่เคยได้เห็นพระเจ้ากำลังทรงบำรุงเลี้ยงมวลมนุษย์ทั้งปวงโดยผ่านทางธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายที่ปกครองทุกสรรพสิ่ง โดยผ่านทางการศึกษาของพระเจ้าเกี่ยวกับความจริงข้อนี้เท่านั้น

เราจึงได้กลายเป็นตระหนักรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกสรรพสิ่ง

ว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมชีวิตของทุกสรรพสิ่ง

ว่าพระเจ้าทรงจัดการเตรียมการธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้และทรงบำรุงเลี้ยงทุกสรรพสิ่ง

จากการที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง เราเห็นความรักของพระองค์)

ครั้งที่แล้วพวกเราได้จัดสามัคคีธรรมเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและวิธีที่พระองค์ได้ทรงสถาปนา

นาธรรมเนียมปฏิบัติและหลักธรรมสำหรับทุกสรรพสิ่งเป็นหลัก ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติเช่นนั้นและหลักธรรมเช่นนั้น

ทุกสรรพสิ่งมีชีวิตและตายและอยู่ร่วมกับมนุษย์ภายใต้อำนาจครอบครองของพระเจ้าและภายในสายพระเนตรของพระเจ้า

แรกที่สุดพวกเราได้พูดคุยเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและทรงใช้วิธีการทั้งหลายของพระองค์เอง

เพื่อกำหนดพิจารณาธรรมเนียมปฏิบัติที่พวกเขาใช้ในการเติบโต

รวมทั้งวิถีโครงและแบบแผนทั้งหลายของการเติบโตของพวกเขา

พระองค์ยังได้ทรงกำหนดพิจารณาหนทางทั้งหลายที่ทุกสรรพสิ่งอยู่รอดในแผ่นดินนี้อีกด้วย

เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งอาจเติบโตและเพิ่มทวีคูณและอยู่รอดในการพึ่งพากันและกันต่อไป

ด้วยวิธีการและธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายเช่นนี้

ทุกสรรพสิ่งจึงมีความสามารถที่จะดำรงอยู่และเติบโตบนแผ่นดินนี้ได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามและเปี่ยมสัน

ดิสุข และด้วยสภาพแวดล้อมเช่นนี้เท่านั้น มวลมนุษย์จึงจะมีบ้านที่มั่นคงและสถานการณ์ที่มั่นคงให้ใช้ชีวิต
เคลื่อนไปข้างหน้าเสมอภายใต้การทรงนำของพระเจ้า—ไปข้างหน้าตลอดไป

ครั้งที่แล้วพวกเราได้อ่านเรื่องมโนทัศน์พื้นฐานของการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง นั่นคือ
พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งในหนทางนี้เพื่อที่ทุกสรรพสิ่งจะได้ดำรงอยู่และมีชีวิตเพื่อประโยชน์ของ
มวลมนุษย์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ สภาพแวดล้อมเช่นนี้ดำรงอยู่เพราะธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าทรงกำหนด
เป็นเพราะการที่พระเจ้าทรงธำรงรักษาและทรงบริหารธรรมเนียมปฏิบัติเช่นนี้เท่านั้น

มวลมนุษย์จึงมีสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตในปัจจุบัน

เป็นการก้าวกระโดดครั้งใหญ่ระหว่างสิ่งที่พวกเราได้พูดคุยกันครั้งที่แล้วกับความรู้เรื่องพระเจ้าที่พวกเราได้พูดถึง
ในอดีต อะไรคือเหตุผลสำหรับการดำรงอยู่ของการก้าวกระโดดนั้น?

มันเป็นว่าเมื่อพวกเราได้พูดคุยเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้าในอดีต

พวกเรากำลังพูดคุยภายในวงเขตของการที่พระเจ้าทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอดและทรงบริหารจัดการมวลมนุษย์
—นั่นคือความรอดและการบริหารจัดการของประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร—

และภายในวงเขตนั้นพวกเราได้พูดถึงการรู้จักพระเจ้า กิจการของพระเจ้า พระอุปนิสัยของพระองค์

สิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น น้ำพระทัยของพระองค์

และวิธีที่พระองค์ทรงจัดเตรียมความจริงและชีวิตให้แก่มนุษย์

แต่ครั้งที่แล้วหัวข้อที่พวกเราได้เริ่มต้นไว้ไม่จำกัดอยู่ที่เนื้อหาของพระคัมภีร์และที่วงเขตของการที่พระเจ้าทรงช้
วยประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรให้รอด แต่หัวข้อนั้นกลับย้อนขยายออกไปนอกวงเขตนี้

ออกไปจากขอบเขตของพระคัมภีร์และขอบเขตของพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะที่พระเจ้าทรงปฏิบัติกับประชากร
ที่พระองค์ทรงเลือกสรรเสียมากกว่า โดยหารือเรื่องพระเจ้าพระองค์เองแทน

ดังนั้นเมื่อเราได้ยินการสามัคคีธรรมของเราส่วนนี้

เจ้าต้องไม่จำกัดขอบเขตความรู้เรื่องพระเจ้าของเจ้าไว้กับพระคัมภีร์และพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้า
แต่เจ้าต้องเปิดมุมมองของเจ้าให้กว้างไว้แทน

เจ้าต้องเห็นกิจการของพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นภายในทุกสรรพสิ่ง

และวิธีที่พระองค์ทรงบงการและทรงบริหารจัดการทุกสรรพสิ่ง โดยผ่านทางวิธีการนี้และบนรากฐานนี้

เจ้าก็สามารถเห็นวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

ซึ่งทำให้มวลมนุษย์สามารถเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตที่แท้จริงสำหรับทุกสรรพสิ่ง

ว่าโดยข้อเท็จจริงแล้ว นี่คือนิยามที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง กล่าวคือพระอัครลักษณะ

พระสถานภาพและสิทธิอำนาจของพระเจ้า

ทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์มิได้ถูกหมายเพื่อบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ในปัจจุบันเท่านั้น—

ไม่ได้แค่หมายเพื่อพวกเจ้า ผู้คนกลุ่มนี้—แต่หมายเพื่อทุกสรรพสิ่ง ดังนั้นวงเขตของทุกสรรพสิ่งจึงกว้างมาก เราใช้คำว่า “ทุกสรรพสิ่ง”

เพื่อบรรยายวงเขตของการปกครองของพระเจ้าเหนือทุกสิ่งทุกอย่างเพราะเราต้องการบอกพวกเจ้าว่า สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงบังการไม่ได้เป็นเพียงสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าสามารถเห็นได้ด้วยตาของพวกเจ้า— สิ่งเหล่านั้นไม่เพียงรวมถึงโลกเชิงวัตถุที่ทุกคนสามารถเห็นได้

แต่ยังรวมถึงอีกพิภพหนึ่งที่อยู่เหนือโลกเชิงวัตถุซึ่งตามนุษย์ไม่สามารถเห็นได้ และที่อยู่เหนือโผ้นยิ่งกว่านั้นอีก คือดาวเคราะห์ทั้งหลายและอวกาศรอบนอก ที่ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถอาศัยอยู่ได้อีกด้วย

นั่นคือวงเขตแห่งอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนือทุกสรรพสิ่ง

วงเขตแห่งอำนาจครอบครองของพระองค์กว้างมาก สำหรับส่วนของพวกเจ้า

พวกเจ้าแต่ละคนจำเป็นต้องและต้องเข้าใจ เห็น และมีความกระจำงแข็งเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าควรเข้าใจ

สิ่งที่เจ้าควรเห็น และสิ่งทั้งหลายที่เจ้าควรมีความรู้ แม้ว่าวงเขตของคำว่า “ทุกสรรพสิ่ง” กว้างมากก็จริง แต่เราจะไม่บอกพวกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายภายในวงเขตนั้นซึ่งพวกเจ้าไม่มีทางเห็นหรือที่พวกเจ้าไม่สามารถมาสัมผัสด้วยตัวเองได้ เราจะเพียงบอกพวกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายภายในวงเขตที่บรรดามนุษย์สามารถมาสัมผัส เข้าใจ และจับใจความได้เท่านั้น เพื่อที่ทุกคนจะสามารถตระหนักรู้ถึงความหมายที่แท้จริงของวลีที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” ในหนทางนี้

วณะแห่งการสามัคคีธรรมของเราต่อพวกเจ้าจะไม่มีคำที่ไร้ค่าไม่จริงใจ

ครั้งที่แล้วพวกเราได้ใช้วิธีการเล่าเรื่องเพื่อจัดเตรียมภาพรวมเรียบง่ายของหัวข้อ

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง”

เพื่อที่ผู้คนจะสามารถได้รับความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

อะไรคือจุดประสงค์ของการสอนมโนทัศน์พื้นฐานนี้แก่พวกเจ้า?

ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะทำให้ผู้คนเข้าใจว่าพระราชกิจของพระเจ้าเอื้อมออกไปเกินกว่าเพียงแค่พระคัมภีร์และพระราชกิจ ทั้งสามช่วงระยะของพระองค์

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจเพิ่มขึ้นมากมายที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นและเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถมาสัมผัสได้ เป็นพระราชกิจที่พระองค์ทรงดูแลเป็นการส่วนพระองค์

หากพระเจ้ากำลังทรงพระราชกิจในการบริหารจัดการของพระองค์และในการทรงนำประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไปข้างหน้าเพียงอย่างเดียวเท่านั้น และไม่ได้กำลังทรงกระทำอันใดในงานอื่นนี้

เช่นนั้นแล้วก็จะยากมากสำหรับมนุษยชาตินี้ รวมถึงพวกเจ้าทั้งหมด ที่จะเดินหน้าต่อไป

มนุษยชาตินี้และโลกนี้คงจะไร้ความสามารถที่จะพัฒนาต่อไปได้ ในเรื่องนั้นมีความสำคัญของวลีที่ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง”

ซึ่งเป็นหัวข้อของการสามัคคีธรรมที่เราจะจัดกับพวกเจ้าในวันนี้

สภาพแวดล้อมพื้นฐานสำหรับชีวิตที่พระเจ้าทรงสร้างสำหรับมวลมนุษย์

พวกเราได้อ่านหัวข้อมากมายและเนื้อหามากมายซึ่งเกี่ยวข้องกับคำพูดที่ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง”

แต่พวกเจ้ารู้ในหัวใจของพวกเจ้าหรือไม่ว่าสิ่งใดที่พระเจ้าประทานแก่มวลมนุษย์

นอกเหนือจากการทรงจัดเตรียมพระวณะของพระองค์ให้แก่พวกเจ้าและการทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการติส
อนและการพิพากษาของพระองค์กับพวกเจ้า? ผู้คนบางคนอาจจะพูดว่า

“พระเจ้าประทานพระคุณและพระพรแก่ฉัน พระองค์ทรงมอบความมีวินัยและสิ่งสูงใจแก่ฉัน

และพระองค์ทรงให้การดูแลและการปกป้องแก่ฉันในทุกหนทางที่เป็นไปได้” คนอื่นๆ จะพูดว่า

“พระเจ้าประทานอาหารและเครื่องดื่มประจำวันแก่ฉัน” ในขณะที่บางคนจะถึงกับพูดว่า

“พระเจ้าได้ประทานทุกสิ่งทุกอย่างให้ฉัน”

พวกเจ้าอาจจะได้ตอบประเด็นปัญหาเหล่านั้นที่ผู้คนเผชิญในชีวิตประจำวันของพวกเขาในหนทางที่เกี่ยวข้องกับ
วงเขตแห่งประสบการณ์ชีวิตเชิงเนื้อหาหนึ่งของพวกเจ้าเอง พระเจ้าประทานสิ่งทั้งหลายมากมายให้กับแต่ละบุคคล
แม้ว่าสิ่งที่พวกเรากำลังหารือกันตรงนี้ไม่ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่กับวงเขตแห่งความต้องการที่จำเป็นรายวันของผู้คน
เท่านั้น แต่ยังหมายถึงที่จะขยายกรอบนิมิตของแต่ละบุคคล และยอมให้เจ้าเห็นสิ่งทั้งหลายจากมุมมองมหัศจรรย์
ในเมื่อพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ทรงธำรงรักษาชีวิตของทุกสรรพสิ่งอย่างไร? กล่าวอีกนัยหนึ่ง

พระเจ้าทรงให้สิ่งใดแก่ทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์เพื่อธำรงรักษาการดำรงอยู่ของพวกมันและธ
รรมบัญญัติทั้งหลายที่เกื้อหนุนมันอยู่ เพื่อที่พวกมันจะได้ดำรงอยู่ต่อไป?

นั่นคือประเด็นหลักของการหารือของพวกเราในวันนี้ พวกเจ้าเข้าใจสิ่งที่เราได้พูดไปแล้วหรือไม่?

หัวข้อนี้อาจจะไม่คุ้นหูพวกเจ้าอย่างมาก แต่เราจะไม่พูดเกี่ยวกับคำสอนใดๆ ที่ลุ่มลึกเกินไป

เราจะเพียรพยายามทำให้แน่ใจว่าพวกเจ้าสามารถฟังวณะของเราและได้รับความเข้าใจจากวณะเหล่านั้น

พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องรู้สึกถึงภาระใดๆ—ทั้งหมดที่พวกเจ้าต้องทำคือตั้งใจฟัง อย่างไรก็ตาม ณ

จุดนี้เราต้องเน้นย้ำอีกครั้งว่า อะไรคือหัวข้อที่เรากำลังพูดถึง? จงบอกเราที่

(พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง)

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งอย่างไรหรือ?

พระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งใดไว้ให้ทุกสรรพสิ่งเพื่อที่จะได้สามารถกล่าวได้ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” หรือ?

พวกเขามีมโนทัศน์หรือความคิดใดเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่?

ดูเหมือนว่าเรากำลังหาหรือหัวข้อที่พวกเขาแทบจะไม่รู้จักอย่างสิ้นเชิงทั้งในหัวใจของพวกเขาและในจิตใจของพวกเขา

แต่เราหวังว่าพวกเขาจะสามารถเชื่อมโยงหัวข้อนี้และสิ่งที่เราจะพูดเข้ากับกิจการของพระเจ้ามากกว่าเข้ากับความรู้ วัฒนธรรมมนุษย์ หรือการศึกษาวิจัยใดๆ เรากำลังพูดคุยเกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้น นี่คือการแนะนำของเราต่อพวกเขา เราแน่ใจว่าพวกเขาเข้าใจ!

พระเจ้าได้ประทานสิ่งทั้งหลายมากมายให้มวลมนุษย์

เราจะเริ่มต้นด้วยการพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้คนสามารถมองเห็นได้ นั่นคือสิ่งที่พวกเขาสามารถรู้สึกได้

เหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่ผู้คนสามารถยอมรับและเข้าใจในหัวใจของพวกเขาได้

ดังนั้นก่อนอื่นพวกเรามาเริ่มต้นด้วยการพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้จัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์ด้วยการหาหรือเกี่ยวกับโลกเชิงวัตถุ

1. อากาศ

แรกที่สุดพระเจ้าได้ทรงสร้างอากาศเพื่อที่มนุษย์จะได้หายใจ

อากาศเป็นสสารที่มนุษย์สามารถสัมผัสได้ทุกวันและเป็นสิ่งที่มนุษย์พึ่งพาทุกๆ ชั่วขณะ

แม้ในเวลาที่พักพวกเขาหลับอยู่ อากาศที่พระเจ้าได้สร้างมีความสำคัญอย่างมหันต์ต่อมวลมนุษย์ กล่าวคือ

อากาศจำเป็นอย่างยิ่งต่อทุกลมหายใจของพวกเขาและต่อชีวิตเอง

สสารนี้ซึ่งสามารถรู้สึกได้เท่านั้นแต่ไม่สามารถเห็นได้

เป็นของประทานชิ้นแรกของพระเจ้าแก่สรรพสิ่งที่ปวงแห่งการทรงสร้างของพระองค์

แต่หลังจากทรงสร้างอากาศแล้ว พระเจ้าได้ทรงหยุด

โดยทรงพิจารณาว่าพระราชกิจของพระองค์นั้นเสร็จไปแล้วใช่หรือไม่?

หรือว่าพระองค์ได้ทรงพิจารณาว่าอากาศจะหนาแน่นเพียงใด?

พระองค์ได้ทรงพิจารณาว่าอากาศจะบรรจุไปด้วยสิ่งใดบ้างใช่หรือไม่? (ใช่)

พระเจ้ากำลังทรงดำริอะไรเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างอากาศ? เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงสร้างอากาศ

และเหตุผลของพระองค์คืออะไร? มนุษย์จำเป็นต้องมีอากาศ—พวกเขาจำเป็นต้องหายใจ

ประการแรกความหนาแน่นของอากาศควรเหมาะสมกับปอดของมนุษย์ มีผู้ใคร่รู้ความหนาแน่นของอากาศหรือไม่?

ในความจริงแล้วไม่มีความต้องการที่จำเป็น โดยเฉพาะเลยที่ผู้คนจะต้องรู้คำตอบของคำถามนี้ในรูปของตัวเลขหรือข้อมูล และว่ากันจริงๆ แล้วก็ไม่จำเป็นเลยที่เดียวที่จะต้องรู้คำตอบ—

มันเพียงพออย่างสมบูรณ์แบบที่จะมีเพียงแค่แนวคิดทั่วไปเท่านั้น

พระเจ้าได้ทรงสร้างอากาศด้วยความหนาแน่นที่คงจะเหมาะสมที่สุดสำหรับปอดมนุษย์ที่จะหายใจ นั่นคือพระองค์ได้ทรงสร้างอากาศเพื่อที่มันอาจจะเข้าสู่ร่างกายมนุษย์ได้อย่างง่ายดายโดยผ่านทางลมหายใจของพวกเขา และเพื่อที่อากาศจะไม่ทำอันตรายต่อร่างกายในขณะที่ร่างกายนั้นหายใจ

เหล่านี้คือข้อพิจารณาของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างอากาศ

ถัดไปพวกเราจะพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่อากาศบรรจุเอาไว้

สิ่งทั้งหลายที่บรรจุอยู่ในอากาศไม่เป็นพิษต่อมนุษย์และจะไม่สร้างความเสียหายแก่ปอดหรือส่วนอื่นใดของร่างกาย พระเจ้าได้ทรงจำเป็นต้องพิจารณาทั้งหมดนี้

พระเจ้าได้ทรงจำเป็นต้องพิจารณาว่าอากาศที่มนุษย์หายใจควรเข้าสู่และออกจากร่างกายอย่างราบรื่น และว่าหลังจากถูกดูดเข้าไป ธรรมชาติและปริมาณของสสารทั้งหลายภายในอากาศควรอยู่ในระดับที่เลือดตลอดจนอากาศเสียในปอดและร่างกายโดยรวม จะถูกเผาผลาญอย่างถูกต้องเหมาะสม

ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ได้ทรงจำเป็นต้องพิจารณาว่าอากาศไม่ควรประกอบด้วยสสารมีพิษใดๆ

จุดมุ่งหมายของเราในการบอกเจ้าเกี่ยวกับมาตรฐานทั้งสองนี้สำหรับอากาศนั้น ไม่ใช่เพื่อป้อนความรู้เฉพาะใดๆ ให้พวกเจ้า แต่เพื่อแสดงให้พวกเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกๆ

สิ่งภายในการทรงสร้างของพระองค์โดยสอดคล้องกับข้อพิจารณาทั้งหลายของพระองค์เอง

และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงสร้างนั้นดีที่สุดเท่าที่มันสามารถเป็นได้ นอกจากนี้

สำหรับปริมาณฝุ่นละอองในอากาศ และปริมาณของฝุ่นผง ทราย และดินบนแผ่นดินโลก

รวมทั้งปริมาณฝุ่นละอองที่ล่องลอยลงมาที่แผ่นดินโลกจากท้องฟ้า—

พระเจ้าทรงมีหนทางของพระองค์สำหรับบริหารจัดการสิ่งเหล่านี้เช่นกัน

หนทางแห่งการนำสิ่งเหล่านี้ออกไปหรือทำให้พวกมันสลายไป ในขณะที่มีฝุ่นละอองอยู่ในปริมาณหนึ่ง

พระเจ้าได้ทรงทำเช่นนั้นก็เพื่อที่ฝุ่นละอองจะไม่ทำอันตรายร่างกายมนุษย์หรือทำให้การหายใจของมนุษย์ตกอยู่ในอันตราย และพระองค์ได้ทรงสร้างอนุภาคฝุ่นซึ่งมีขนาดที่จะไม่เป็นอันตรายต่อร่างกาย

การที่พระเจ้าทรงสร้างอากาศไม่ได้เป็นความล้าลึกหรือ?

เป็นเรื่องเรียบง่ายเช่นการทรงเป่าลมปราณจากพระโอษฐ์ของพระองค์หรือไม่? (ไม่)

แม้แต่ในการที่พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งหลายซึ่งเรียบง่ายที่สุด ความล้าลึกของพระเจ้า

การทำงานของพระฤทัยของพระองค์ หนทางที่พระองค์ดำริ

และพระปรีชาญาณของพระองค์ทั้งหมดล้วนแจ่มแจ้ง พระเจ้าไม่ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริงหรือ? (ใช่แล้ว

พระองค์ทรงสัมพันธ์กับชีวิตจริง) สิ่งที่มีการนี้หมายถึงก็คือว่า แม้แต่ในการทรงสร้างสิ่งทีเรียบง่าย

พระเจ้าก็ได้กำลังทรงดำริถึงมนุษยชาติ ประการแรก อากาศที่มนุษย์หายใจนั้นสะอาด

และสิ่งที่บรรจุอยู่ในอากาศก็เหมาะให้มนุษย์หายใจ ไม่เป็นพิษและไม่ก่ออันตรายต่อมนุษย์ ในทำนองเดียวกัน

ความหนาแน่นของอากาศนั้นก็เหมาะสมสำหรับการหายใจของมนุษย์
อากาศนี้ซึ่งมนุษย์หายใจเข้าและหายใจออกเป็นนิศัยจำเป็นอย่างยิ่งต่อร่างกายมนุษย์ ต่อเนื้อหนังมนุษย์
นี่คือเหตุผลที่มนุษย์อาจหายใจได้อย่างอิสระ โดยไม่มีการจำกัดควบคุมหรือความกังวล
ดังนั้นพวกเขาจึงสามารถหายใจได้โดยปกติ อากาศคือสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างในปฐมกาล
และเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการหายใจของมนุษย์

2. อุณหภูมิ

สิ่งที่สองที่พวกเราจะหารือกันคืออุณหภูมิ ทุกคนรู้ว่าอุณหภูมิคืออะไร
อุณหภูมิเป็นบางสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์
หากอุณหภูมิสูงเกินไป—ตัวอย่างเช่น สมมุติว่าอุณหภูมิสูงกว่าสี่สิบองศาเซลเซียส—
นี่จะไม่เป็นการสูญเสียอย่างมากสำหรับมนุษย์หรือ?
นี่จะไม่น่าอ่อนเพลียสำหรับมนุษย์ที่ใช้ชีวิตอยู่ในสภาพเงื่อนไขทั้งหลายเช่นนั้นหรือ?
แล้วหากอุณหภูมิต่ำเกินไปล่ะ? สมมุติว่าอุณหภูมิลงไปถึงลบสี่สิบองศาเซลเซียส—
มนุษย์ก็จะไม่สามารถทนทนต่อสภาพเย็นเหล่านี้ได้เช่นกัน
เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงพิถีพิถันมากในการกำหนดช่วงอุณหภูมิที่เป็นช่วงอุณหภูมิซึ่งร่างกายมนุษย์สามารถ
ปรับตัวเข้าหาได้ ซึ่งตกอยู่ระหว่างลบสามสิบองศาเซลเซียสกับสี่สิบองศาเซลเซียสโดยประมาณ
อุณหภูมิในแผ่นดินทั้งหลายจากเหนือจรดใต้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตกอยู่ภายในช่วงนี้ ในภูมิภาคที่หนาวจัด
อุณหภูมิสามารถลดลงลงได้จนบางทีถึงลบห้าสิบหรือหกสิบองศาเซลเซียส
พระเจ้าจะไม่ทรงให้มนุษย์อาศัยอยู่ในภูมิภาคเช่นนั้น ดังนั้นเหตุใดภูมิภาคเยือกแข็งเหล่านี้จึงดำรงอยู่?
พระเจ้าทรงมีพระปรีชาญาณของพระองค์เอง และพระองค์ทรงมีเจตนารมณ์ของพระองค์เองสำหรับการนี้
พระองค์จะไม่ทรงให้เข้าไปใกล้สถานที่เหล่านั้น
สถานที่ที่ร้อนเกินไปและเย็นเกินไปได้รับการปกป้องโดยพระเจ้า
หมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรงวางแผนให้มนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น สถานที่เหล่านี้ไม่ได้มีไว้สำหรับมวลมนุษย์
แต่เหตุใดพระเจ้าจึงทรงให้มีสถานที่เช่นนั้นดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกเล่า?
หากสถานที่เหล่านี้เป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าจะไม่ทรงให้มนุษย์อาศัยอยู่หรือแม้แต่อยู่รอด เช่นนั้นแล้วเหตุใดเล่า
พระเจ้าจึงจะทรงสร้างสถานที่เหล่านั้น? ในเรื่องนั้นมีพระปรีชาญาณของพระเจ้า นั่นก็คือ
พระเจ้าได้ทรงปรับเทียบช่วงอุณหภูมิของสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อยู่รอดอย่างสมเหตุสมผล
ยังมีกฎธรรมชาติกำลังทำงานอยู่ตรงนี้ด้วยเช่นกัน
พระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งทั้งหลายเฉพาะอย่างขึ้นก็เพื่อธำรงรักษาและควบคุมอุณหภูมิ สิ่งเหล่านั้นคืออะไรหรือ?
อย่างแรกดวงอาทิตย์สามารถนำพาความอบอุ่นมาให้ผู้คนได้

แต่ผู้คนมีความสามารถที่จะสู้ทนความอบอุ่นนี้ได้หรือไม่เมื่อมันสูงมากเกินไป?

มีผู้ใดบ้างที่กล้าเข้าหาดวงอาทิตย์?

มีเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ใดบ้างบนแผ่นดินโลกที่สามารถเข้าหาดวงอาทิตย์ได้? (ไม่มี) ทำไมจึงไม่มี?

ดวงอาทิตย์ร้อนเกินไป สิ่งใดที่มาใกล้เกินไปจะหลอมละลาย เพราะฉะนั้น

พระเจ้าจึงได้ทรงพระราชกิจอย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อกำหนดความสูงของดวงอาทิตย์เหนือมวลมนุษยและระยะห่างของมันจากเขาโดยสอดคล้องกับการทรงคำนวณอย่างละเอียดรอบคอบของพระองค์และกับมาตรฐานของพระองค์ แล้วยังมีขั้วทั้งสองของแผ่นดินโลก ที่ทิศใต้และทิศเหนือ ภูมิภาคทั้งสองนี้เยือกแข็งและเป็นธารน้ำแข็ง มวลมนุษยสามารถใช้ชีวิตอยู่ในภูมิภาคที่เป็นธารน้ำแข็งได้หรือไม่?

สถานที่ทั้งหลายเช่นนั้นเหมาะสมต่อการอยู่อาศัยของมนุษย์หรือไม่? (ไม่)

ผู้คนไม่ไปยังสถานที่เหล่านี้เนื่องจากไม่เหมาะสำหรับการอยู่อาศัย ในเมื่อผู้คนไม่ไปที่ขั้วโลกใต้และขั้วโลกเหนือ ธารน้ำแข็งของที่นั่นจึงได้รับการอนุรักษ์และมีความสามารถที่จะทำหน้าที่ตามจุดประสงค์ของพวกมันได้ ซึ่งก็คือการควบคุมอุณหภูมิ เข้าใจเข้าใจหรือไม่? หากไม่ได้มีขั้วโลกใต้และไม่ได้มีขั้วโลกเหนือ

เช่นนั้นแล้วความร้อนต่อเนื่องของดวงอาทิตย์คงจะทำให้ผู้คนบนแผ่นดินโลกพินาศ

ว่าแต่พระเจ้าทรงรักษาอุณหภูมิไว้ภายในช่วงที่เหมาะสมต่อการอยู่อาศัยโดยผ่านทางสองสิ่งนี้เท่านั้นใช่หรือไม่? ไม่ ยังมีสิ่งมีชีวิตทั้งหลายทุกจำพวกอีกด้วย อาทิ หญ้าในทุ่งหญ้า ต้นไม้หลากหลายชนิด

และพืชทุกประเภทในป่าไม้ที่ดูดซับความร้อนของดวงอาทิตย์ และโดยการทำเช่นนั้น

จึงทำให้พลังงานความร้อนของดวงอาทิตย์เป็นกลางอยู่ในหนทางที่บังคับควบคุมอุณหภูมิของสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ ยังมีแหล่งน้ำทั้งหลายเช่นแม่น้ำและทะเลสาบอีกด้วย

ไม่มีผู้ใดสามารถตัดสินใจได้เกี่ยวกับพื้นที่ที่แม่น้ำและทะเลสาบครอบคลุม

ไม่มีผู้ใดสามารถควบคุมปริมาณน้ำที่มีบนแผ่นดินโลก หรือที่ใดที่น้ำไหลไป ทิศทางการไหลของน้ำ

ปริมาตรของการไหล หรือความเร็วของการไหล พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรู้ แหล่งน้ำหลากหลายเหล่านี้

ตั้งแต่มาได้ดินไปจนถึงแม่น้ำและทะเลสาบที่มองเห็นได้เหนือพื้นดิน

สามารถควบคุมอุณหภูมิของสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ได้ นอกเหนือจากแหล่งน้ำทั้งหลายแล้ว

ยังมีการก่อตัวทางภูมิศาสตร์ทุกประเภท อาทิ ภูเขา ที่ราบ หุบผาชัน และพื้นที่ชุ่มน้ำ

ซึ่งทั้งหมดควบคุมอุณหภูมิในขอบข่ายที่เป็นสัดส่วนเหมาะสมกับวงเขตและพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของพวกมัน

ตัวอย่างเช่น หากภูเขาลูกหนึ่งมีเส้นรอบวงหนึ่งร้อยกิโลเมตร เช่นนั้นแล้ว

หนึ่งร้อยกิโลเมตรนั้นก็จะมีส่วนร่วมสนับสนุนการใช้ประโยชน์เทียบเท่ากับหนึ่งร้อยกิโลเมตร

สำหรับการที่จำนวนเทือกเขาและหุบผาชันดังกล่าวที่พระเจ้าได้ทรงสร้างบนแผ่นดินโลกมีเท่าใดกันแน่นั้น

นี่เป็นตัวเลขที่พระเจ้าได้ทรงพิจารณาแล้ว กล่าวอีกนัยหนึ่งคือมีเรื่องราวอยู่เบื้องหลังการดำรงอยู่ของทุกๆ

สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง และแต่ละสิ่งมีพระปรีชาญาณและแผนของพระเจ้าบรรจุอยู่ด้วย
ลองพิจารณาตัวอย่างเช่นป่าไม้และพืชพรรณหลากหลายประเภททั้งหมด—
แนวเขตและขอบข่ายของพื้นที่ที่พวกมันดำรงอยู่และเติบโตนั้นอยู่เหนือการควบคุมของมนุษย์คนใด
และไม่มีผู้ใดมีส่วนในการตัดสินใจเหนือสิ่งเหล่านี้ ในทำนองเดียวกัน
ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถควบคุมปริมาณน้ำที่พวกมันดูดซับ
หรือปริมาณพลังงานความร้อนที่พวกมันดูดซับจากดวงอาทิตย์
สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดตกอยู่ภายในวงเขตของแผนที่พระเจ้าได้ทรงทำเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

เป็นเพราะการทรงวางแผน การทรงพิจารณาและการทรงจัดการเตรียมการอย่างรอบคอบของพระเจ้าในทุกๆ
เรื่องนั่นเอง มนุษย์จึงสามารถอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอุณหภูมิเหมาะสมเช่นนี้ได้ เพราะฉะนั้นทุกๆ
สิ่งที่มนุษย์มองเห็นด้วยตาของเขา เช่นดวงอาทิตย์
ข้าวโลกใต้และข้าวโลกเหนือที่ผู้คนได้ยืนเกี่ยวกับพวกมันอยู่บ่อยๆ
ตลอดจนสิ่งมีชีวิตอันหลากหลายทั้งบนและใต้พื้นดินและในน้ำ
และปริมาณของพื้นที่ที่ปกคลุมโดยป่าไม้และพืชพรรณจำพวกอื่นๆ และแหล่งน้ำ น่านน้ำอันหลากหลาย
ปริมาณน้ำทะเลและน้ำจืด และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน—
เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงใช้ในการชำระรักษาอุณหภูมิปกติเพื่อการอยู่รอดของมนุษย์
นี่เป็นเรื่องที่แน่นอนเด็ดขาด เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงดำริอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับสิ่งนี้ทั้งหมดแล้วเท่านั้น
มนุษย์จึงมีความสามารถที่จะอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอุณหภูมิเหมาะสมเช่นนั้น
มันจะต้องไม่เย็นเกินไปหรือร้อนเกินไป นั่นคือ
สถานที่ที่ร้อนเกินไปซึ่งมีอุณหภูมิเกินกว่าที่ร่างกายมนุษย์จะสามารถปรับเข้าหาได้นั้นพระเจ้าไม่ทรงกันไว้ให้เจ้า
อย่างแน่นอน สถานที่ที่เย็นเกินไปที่มีอุณหภูมิต่ำเกินไปซึ่งหลังจากไปถึงที่นั่นแล้ว
มนุษย์จะเย็นจนเยือกแข็งไปทั้งตัวในเวลาเพียงไม่กี่นาทีจนถึงระดับที่พวกเขาไม่สามารถพูดได้
สมองของพวกเขาเย็นจนเยือกแข็ง พวกเขาไร้ความสามารถที่จะคิด
และในไม่ช้าพวกเขาก็จะทนทุกข์กับภาวะขาดอากาศหายใจ—
สถานที่เช่นนั้นพระเจาก็ไม่ทรงกันไว้สำหรับมนุษย์เช่นกัน
ไม่สำคัญว่ามนุษย์ต้องการดำเนินการศึกษาวิจัยประเภทใดให้เสร็จสิ้น
และไม่ว่าพวกเขาต้องการที่จะคิดค้นหรือฝ่าทะลุข้อจำกัดเหล่านี้หรือไม่—ไม่ว่าผู้คนจะมีความคิดอะไรก็ตาม
พวกเขาจะไม่วันมีความสามารถที่จะไปเกินขีดจำกัดของสิ่งที่ร่างกายมนุษย์สามารถปรับเข้าหาได้
พวกเขาจะไม่วันมีความสามารถที่จะปลดทิ้งข้อจำกัดเหล่านี้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างให้แก่มนุษย์ได้
นี่เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

และพระเจ้าทรงรู้ดีที่สุดว่าอุณหภูมิดีที่ร่างกายมนุษย์สามารถปรับเข้าหาได้ แต่มนุษย์เองนั้นไม่รู้
ทำไมเราจึงพูดว่ามนุษย์ไม่รู้? มนุษย์ได้ทำสิ่งโง่ๆ อะไรหรือ?

ผู้คนมากมายไม่ได้พยายามท้าทายชั่วโลกเหนือและชั่วโลกใต้อยู่เนื่องนิตย์หรือ?

ผู้คนเช่นนั้นได้ต้องการไปยังสถานที่เหล่านั้นเสมอ เพื่อยึดครองแผ่นดิน

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถตั้งรกรากที่นั่นได้ นั่นคงจะเป็นการกระทำที่ไร้สาระ

ต่อให้เจ้าได้ศึกษาวิจัยชั่วโลกทั้งสองอย่างถ้วนทั่วแล้ว แล้วยังงั้นหรือ?

ต่อให้เจ้าสามารถปรับตัวเข้ากับอุณหภูมิได้และมีความสามารถที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น

มันจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ในหนทางใดหนทางหนึ่งหรือไร หากเจ้าจะต้องทำการ “ปรับปรุง”

สภาพแวดล้อมปัจจุบันเพื่อชีวิตแห่งชั่วโลกใต้และชั่วโลกเหนือ?

มวลมนุษย์มีสภาพแวดล้อมที่มวลมนุษย์สามารถอยู่รอดได้ในนั้น ทว่ามนุษย์ไม่ได้ยังคงอยู่ที่นั่นอย่างเงียบๆ

และคล้อยตาม แต่กลับขึ้นกรานที่จะเสี่ยงไปยังสถานที่ที่พวกเขาไม่สามารถอยู่รอดได้แทน

อะไรคือความหมายของการนี้?

พวกเขาได้กลายเป็นเบื่อหน่ายและหมดความอดทนกับชีวิตในอุณหภูมิที่เหมาะสมนี้

และได้ชื่นชมพระพรมากมายเกินไป

นอกจากนี้สภาพแวดล้อมปกติสำหรับชีวิตนี้ได้ถูกทำลายไปแทบหมดสิ้นโดยมวลมนุษย์

ดังนั้นบัดนี้พวกเขาคิดว่า

น่าจะดีเช่นกันหากพวกเขาจะไปยังชั่วโลกใต้และชั่วโลกเหนือเพื่อทำความเสียหายมากขึ้นหรือไล่ตามเสาะหา

“เหตุ” บางอย่างให้พวกเขาสามารถพบบางหนทางแห่งการ “บุกเบิกกลุ่มทางใหม่” ได้ นี่ไม่ใช่เรื่องโง่ๆ หรือ?

กล่าวคือ ภายใต้การนำของกำพืดชาดานของพวกเขา มวลมนุษย์นี้ทำสิ่งไร้สาระครั้งแล้วครั้งเล่าติดๆ กัน

พร้อมกับทำลายบ้านอันสวยงามที่พระเจ้าได้ทรงสร้างให้แก่พวกเขาอย่างบำบิ่นและพิเรนทร์

นี่เป็นการกระทำของชาดาน ยิ่งไปกว่านั้น

เมื่อเห็นว่าการอยู่รอดของมวลมนุษย์บนแผ่นดินโลกนั้นค่อนข้างตกอยู่ในอันตราย

ผู้คนมากมายจึงแสวงหาหนทางไปเชื่อมดวงจันทร์ โดยต้องการจัดตั้งหนทางที่จะอยู่รอดที่นั่น แต่ในท้ายที่สุด

ดวงจันทร์นั้นขาดออกซิเจน มนุษย์จะสามารถอยู่รอดโดยปราศจากออกซิเจนได้หรือ?

ในเมื่อดวงจันทร์ขาดออกซิเจน นั่นจึงไม่ใช่สถานที่ที่มนุษย์สามารถพำนักอยู่ได้

ทว่ามนุษย์ขึ้นกรานในความอยากของเขาที่จะไปที่นั่น พฤติกรรมนี้ควรเรียกว่าอะไร?

เป็นการทำลายล้างตนเองเช่นกันใช่หรือไม่? ดวงจันทร์เป็นสถานที่ที่ไม่มีอากาศ

และอุณหภูมิที่นั่นก็ไม่เหมาะกับการอยู่รอดของมนุษย์—ดังนั้นจึงไม่ใช่สถานที่ที่พระเจ้าทรงกันไว้ให้มนุษย์

หัวข้อของพวกเราเมื่อคืนนี้ อุนหุมิ เป็นบางสิ่งที่ผู้คนเผชิญในชีวิตประจำวันของพวกเขา

อุนหุมิเป็นบางสิ่งที่ร่างกายมนุษย์ทั้งปวงสามารถสำนึกรับรู้ได้

แต่ไม่มีผู้ใดคิดเกี่ยวกับว่าอุนหุมิเกิดขึ้นอย่างไร

หรือใครเป็นผู้กำกับดูแลอุนหุมิและความคุมอุนหุมิจนถึงระดับที่มันเหมาะสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์

นี่คือสิ่งที่พวกเรากำลังเรียนรู้ในขณะนี้ พระปรีชาญาณของพระเจ้าอยู่ภายในการนี้หรือไม่?

การกระทำของพระเจ้าอยู่ภายในการนี้หรือไม่? (อยู่)

เมื่อพิจารณาว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างสภาพแวดล้อมพร้อมด้วยอุนหุมิที่เหมาะสมสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์

นี่เป็นหนึ่งในหนทางทั้งหลายที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่งหรือไม่? (ใช่) มันเป็น

3. เสีย

สิ่งที่สามคืออะไร? ก็เป็นบางสิ่งที่เป็นส่วนจำเป็นอย่างยิ่งของสภาพแวดล้อมปกติของการดำรงอยู่ของมนุษย์

บางสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจำเป็นต้องทำการจัดการเตรียมการเมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน

มันสำคัญมากต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ทุกๆ คน หากพระเจ้าไม่ได้ทรงดูแลสิ่งนี้

มันก็จะจะได้มีการแทรกแซงการอยู่รอดของมวลมนุษย์อย่างใหญ่หลวง

ซึ่งหมายความว่ามันคงจะได้ส่งผลกระทบซึ่งมีนัยสำคัญต่อชีวิตของมนุษย์และกายฝ่ายเนื้อหนังของเขามากเสีย

นมวลมนุษย์คงจะไม่ได้มีความสามารถที่จะอยู่รอดในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น

อาจพูดได้ว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตใดจะสามารถอยู่รอดได้ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น ดังนั้น สิ่งที่เราพูดถึงนี่คืออะไร?

เรากำลังพูดถึงเกี่ยวกับเสีย พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกสิ่งทุกอย่างมีชีวิตอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

สิ่งต่างๆ

ทั้งปวงแห่งการทรงสร้างของพระเจ้ากำลังมีชีวิตและกำลังหมุนอยู่ในการเคลื่อนไหวต่อเนื่องภายในสายพระเนตร

ของพระองค์ โดยการนี้ เราหมายความว่า

แต่ละสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมีคุณค่าและความหมายในการดำรงอยู่ของมัน นั่นคือ

มีบางสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของทุกๆ สิ่ง ในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่ละสิ่งนั้นมีชีวิต

และในเมื่อทุกสรรพสิ่งนั้นมีชีวิต สิ่งเหล่านี้แต่ละสิ่งจึงให้กำเนิดเสียง ยกตัวอย่างเช่น

แผ่นดินโลกกำลังหมุนอย่างต่อเนื่อง ดวงอาทิตย์กำลังหมุนอย่างต่อเนื่อง

และดวงจันทร์ก็กำลังหมุนอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ในขณะที่ทุกสรรพสิ่งแพร่พันธุ์ พัฒนา และเคลื่อนไหว

พวกมันก็กำลังส่งกระจายเสียงอย่างต่อเนื่อง สิ่งต่างๆ

ทั้งมวลจากการทรงสร้างของพระเจ้าที่ดำรงอยู่บนแผ่นดิน โลกล้วนมีการแพร่พันธุ์ การพัฒนา

และการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น ฐานของภูเขากำลังเคลื่อนตัวและขยับตำแหน่ง

และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในห่วงโซ่ของทะเลกำลังว่ายน้ำและเคลื่อนที่ไปมา นี่หมายความว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้

ทุกสรรพสิ่งในสายพระเนตรของพระเจ้า

กำลังเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องเป็นปกติโดยสอดคล้องกับแบบแผนที่ได้สถาปนาไว้แล้ว ดังนั้น

สิ่งใดหรือที่ถูกทำให้มีขึ้นมาโดยสิ่งต่างๆ

เหล่านี้ทั้งหมดซึ่งแพร่พันธุ์และพัฒนาอยู่ในความมืดและเคลื่อนไหวอยู่ในความลับ? เสียง—

เสียงที่ยิ่งใหญ่ทรงพลัง นอกเหนือจากดาวเคราะห์โลกแล้ว

ดาวเคราะห์ทุกประเภทก็มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องเช่นกัน

และสิ่งมีชีวิตและจุลชีพทั้งหลายบนดาวเคราะห์เหล่านี้ก็กำลังแพร่พันธุ์ กำลังพัฒนา

และกำลังเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องเช่นกัน นั่นก็คือ

ทุกสรรพสิ่งที่มีชีวิตและที่ไม่มีชีวิตกำลังเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่องในสายพระเนตรของพระเจ้า

และในขณะที่สิ่งเหล่านั้นทำเช่นนั้น สิ่งเหล่านั้นแต่ละสิ่งก็กำลังส่งเสียงออกมา

พระเจ้าได้ทรงทำการจัดการเตรียมการสำหรับเสียงเหล่านี้เช่นกัน

และเราเชื่อว่าพวกเจ้ารู้เหตุผลของพระองค์สำหรับการนี้แล้วใช่หรือไม่? เมื่อเจ้าเข้าไปใกล้เครื่องบินลำหนึ่ง

เสียงการรมของเครื่องยนต์มีผลกระทบอะไรต่อเจ้า? หากเจ้าอยู่ใกล้มันนานเกินไป หูของเจ้าก็จะหนวก

แล้วหัวใจของเจ้าล่ะ—จะมีความสามารถที่จะทนทนต่อความทุกข์ยากสาหัสเช่นนี้ได้หรือไม่?

ผู้คนบางคนซึ่งมีหัวใจอ่อนแอก็จะไม่สามารถ

แน่นอนว่าแม้แต่พวกที่มีหัวใจแข็งแรงก็จะมีไม่สามารถที่จะทนทนได้นานเกินไป กล่าวคือ

ผลกระทบของเสียงต่อร่างกายมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นกับหูหรือหัวใจ มีนัยสำคัญอย่างสุดขีดต่อมนุษย์ทุกคน

และเสียงที่ดังเกินไปจะเป็นอันตรายต่อผู้คน เพราะฉะนั้น

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและหลังจากที่ทุกสรรพสิ่งได้เริ่มต้นทำหน้าที่ได้ตามปกติแล้ว

พระเจ้าก็ได้ทรงทำการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมสำหรับเสียงเหล่านี้

เสียงทั้งหลายของทุกสรรพสิ่งที่กำลังเคลื่อนไหว

นี่ก็เป็นหนึ่งในประเด็นปัญหาทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงต้องพิจารณาเมื่อทรงสร้างสภาพแวดล้อมสำหรับมวลมนุษย์

ก่อนอื่น ความสูงของชั้นบรรยากาศเหนือพื้นผิวของแผ่นดินโลกมีผลกระทบต่อเสียง

นอกจากนี้ขนาดของช่องว่างในดินก็จะบ่งการและส่งผลกระทบต่อเสียงเช่นกัน

แล้วก็ยังมีสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายซึ่งการมาบรรจบกันของพวกมันส่งผลกระทบต่อเสียงด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

พระเจ้าทรงใช้วิธีการเฉพาะที่จะกำจัดเสียงบางเสียงเพื่อที่มนุษย์จะได้อยู่อาศัยในสภาพแวดล้อมที่หูและหัวใจของพวกเขาสามารถทนทนได้ มิฉะนั้น เสียงจะกลายเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงต่อการอยู่อาศัยของมนุษย์

กลายเป็นสิ่งรบกวนที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของพวกเขาและก่อให้เกิดปัญหาร้ายแรงสำหรับพวกเขา

นี่หมายความว่าพระเจ้าได้ทรงพิถีพิถันมากในการทรงสร้างแผ่นดิน ชั้นบรรยากาศ

และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์หลากหลายประเภทของพระองค์

และที่บรรจุกว้างอยู่ในสิ่งเหล่านี้แต่ละสิ่งคือพระปรีชาญาณของพระเจ้า

ความเข้าใจของมวลมนุษย์ในการนี้ไม่จำเป็นต้องมีรายละเอียดมากเกินไป—

การที่ผู้คนรู้ว่าการกระทำทั้งหลายของพระเจ้าบรรจุกว้างในนั้นก็เพียงพอแล้ว

ตอนนี้พวกเจ้าจงบอกเราว่าพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงทำนี้—

การปรับเปลี่ยนอย่างแม่นยำเพื่อที่จะธำรงรักษาสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตของมวลมนุษย์และชีวิตปกติของพวกเขา—จำเป็นหรือไม่? (จำเป็น) ในเมื่อพระราชกิจนี้จำเป็น เช่นนั้นแล้วจากมุมมองนี้

จะสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่าพระเจ้าได้ทรงใช้พระราชกิจนี้เป็นหนทางหนึ่งที่จะจัดเตรียมให้แก่ทุกสรรพสิ่ง?

พระเจ้าได้ทรงสร้างสภาพแวดล้อมที่เสียบสบบเช่นนี้เพื่อการจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์

เพื่อที่ร่างกายมนุษย์จะสามารถมีชีวิตตามปกติอย่างยั่งยืนภายในนั้นได้โดยไม่ต้องทนทุกข์กับการแทรกแซงใดๆ

และเพื่อที่มวลมนุษย์จะมีความสามารถที่จะดำรงอยู่และมีชีวิตตามปกติได้

เช่นนั้นแล้วนี้ไม่ใช่หนึ่งในหนทางทั้งหลายที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่มนุษย์หรือ?

นี้ไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญมากที่พระเจ้าได้ทรงทำหรือ? (เป็น) มีความต้องการที่จำเป็นอย่างมากสำหรับสิ่งนี้

ดังนั้นพวกเจ้าขาบซึ่งต่อสิ่งนี้อย่างไร? แม้ว่าพวกเจ้าจะไม่สามารถรู้สึกว่าเป็นการกระทำของพระเจ้า

อีกทั้งพวกเจ้าไม่รู้ว่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติการกระทำนี้อย่างไร ณ กาลสมัยนั้น

เจ้ายังคงสามารถสำนึกรับรู้ความจำเป็นของการที่พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งนี้ได้หรือไม่?

เจ้าสามารถรู้สึกถึงพระปรีชาญาณของพระเจ้าและความห่วงใยและพระดำริที่พระองค์ได้ทรงใส่ลงไปหรือไม่?

(ใช่ เราสามารถ) หากพวกเจ้ามีความสามารถที่จะรู้สึกถึงการนี้ เช่นนั้นแล้วนั้นก็เพียงพอแล้ว

มีการกระทำมากมายที่พระเจ้าได้ทรงปฏิบัติท่ามกลางสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงสร้างซึ่งผู้คนไม่สามารถรู้สึกหรือมองเห็น

เราขการนี้ขึ้นมาพูดก็เพียงเพื่อแจ้งให้พวกเจ้ารู้เกี่ยวกับการกระทำทั้งหลายของพระเจ้าเพื่อที่พวกเจ้าจะได้มารู้จักพระเจ้า เหล่านี้คือเบาะแสทั้งหลายที่สามารถทำให้พวกเจ้าสามารถรู้จักและเข้าใจพระเจ้าได้ดียิ่งขึ้น

4. แสง

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับดวงตาของคุณ นั่นคือ แสง นี่ก็สำคัญมากเช่นกัน

เมื่อเจ้าเห็นแสงจ้าและความจ้าของแสงนั้นไปถึงความแรงเฉพาะระดับหนึ่ง

มันก็จะสามารถทำให้ดวงตามนุษย์บอดได้ จะว่าไปแล้วดวงตามนุษย์เป็นดวงตาแห่งเนื้อหนัง

ตามนุษย์ไม่สามารถทนทานต่อการระคายเคืองได้ มีผู้ใดกล้าจ้องมองเข้าไปในดวงอาทิตย์โดยตรงหรือไม่?

ผู้คนบางคนได้ลองดูแล้ว และหากพวกเขากำลังสวมนแว่นกันแดดมันก็ทำงานได้ดีทีเดียว—

แต่นั้นก็ต้องมีการใช้เครื่องมือ หากปราศจากเครื่องมือ

ดวงตาเปลือยเปล่าของมนุษย์ย่อมไม่มีความสามารถที่จะเผชิญหน้ากับดวงอาทิตย์และจ้องมองดวงอาทิตย์โดยตรงได้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงอาทิตย์เพื่อนำแสงมาให้มวลมนุษย์

และแสงนี้ก็เป็นบางสิ่งที่พระองค์ได้ทรงดูแลด้วยเช่นกัน พระเจ้าไม่เพียงได้ทรงสร้างดวงอาทิตย์จนเสร็จ

วางดวงอาทิตย์ไว้ที่ใดสักแห่ง แล้วก็เพิกเฉยต่อมัน นั่นไม่ใช่วิธีที่พระเจ้าทรงทำสิ่งทั้งหลาย

พระองค์ทรงระมัดระวังอย่างยิ่งในการกระทำของพระองค์ และทรงดำเนินการกระทำทั้งหลายอย่างถ้วนทั่ว

พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงตาให้แก่มวลมนุษย์เพื่อที่พวกเขาอาจมองเห็น

และพระองค์ได้ทรงกำหนดค่าตัวแปรจำกัดทั้งหลายของแสงซึ่งมนุษย์ใช้ในการมองเห็นสิ่งทั้งหลายไว้ล่วงหน้า

อีกด้วย คงจะไม่ดีเลยหากแสงสลับเกินไป

เมื่อมันมืดเสียจนผู้คนไม่สามารถมองเห็นนิ้วมือของพวกเขาที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขาได้

เช่นนั้นแล้วดวงตาของพวกเขาก็ได้สูญเสียการทำหน้าที่ของพวกเขาไปและไม่ให้ประโยชน์อะไรเลย

แต่แสงที่จ้าเกินไปก็ส่งผลให้ดวงตามนุษย์ไร้ความสามารถพอที่จะมองเห็นสิ่งทั้งหลาย

เพราะความจ้านั้นสุดที่จะทนได้

เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงประดับประดาสภาพแวดล้อมแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ด้วยแสงในจำนวนที่เหมาะสม

เหมาะสมสำหรับดวงตามนุษย์—จำนวนที่จะไม่ทำร้ายหรือทำลายดวงตาของผู้คน

นับประสาอะไรที่จะทำให้ดวงตามนุษย์สูญเสียการทำหน้าที่ของพวกเขา

นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงเพิ่มขึ้นเมฆรอบดวงอาทิตย์และแผ่นดินโลก

และเหตุผลที่ความหนาแน่นของอากาศมีความสามารถอย่างถูกต้องเหมาะสมที่จะกรองแสงชนิดต่างๆ

ซึ่งสามารถทำร้ายดวงตาหรือผิวหนังของผู้คนได้—เหล่านี้ได้สัดส่วนเหมาะสมกัน นอกจากนี้สีต่างๆ

ของแผ่นดินโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้างสะท้อนแสงอาทิตย์และแสงประเภทอื่นๆ ทั้งหมด

และมีความสามารถที่จะกำจัดแสงจำพวกที่จ้าเกินกว่าที่ดวงตามนุษย์จะปรับเข้าหา

ดังนั้นผู้คนจึงมีความสามารถที่จะเดินอยู่ข้างนอกและดำเนินชีวิตของพวกเขาไปได้โดยไม่ต้องสวมแว่นกัน

แดดที่มีมิติอย่างต่อเนื่อง ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมปกติ

ดวงตามนุษย์สามารถมองเห็นสิ่งทั้งหลายในลานสายตาของพวกเขาได้โดยไม่ถูกแสงรบกวน กล่าวคือ

คงจะไม่ดีหากแสงแยงตาเกินไปหรือหากแสงสลับเกินไป หากแสงสลับเกินไป

ดวงตาของผู้คนก็จะได้รับความเสียหาย และหมดสภาพหลังจากการใช้งานระยะสั้น หากแสงจ้าเกินไป

ดวงตาของผู้คนก็จะไม่มีความสามารถที่จะทนทนได้ แสงแท้จริงนี้ที่ผู้คนมีอยู่นั้น

ต้องเหมาะสมสำหรับดวงตามนุษย์ที่จะมองเห็น

และพระเจ้าได้ทรงลดความเสียหายที่แสงก่อให้เกิดต่อดวงตามนุษย์ให้เหลือน้อยที่สุดโดยผ่านทางวิธีการหลากหลาย และแม้ว่าแสงนี้อาจเป็นประโยชน์หรือเป็นภัยต่อดวงตามนุษย์

แต่มันก็เพียงพอที่จะให้ผู้คนไปถึงบ่อสวนแห่งชีวิตของพวกเขาในขณะที่ยังคงดำรงการใช้งานดวงตาของพวกเขาอยู่ พระเจ้าไม่ทรงได้พิจารณาการนี้อย่างถ้วนทั่วแล้วหรือ?

กระนั้นมารซาตานก็ยังปฏิบัติโดยไม่เคยได้มีการพิจารณาเช่นนั้นทะลุผ่านไปถึงจิตใจของมันเลยกับซาตานแล้ว แสงจำเกินไปหรือสลัวเกินไปเสมอ นี่คือวิธีที่ซาตานปฏิบัติตัว

พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งเหล่านี้กับทุกด้านของร่างกายมนุษย์—กับการมองเห็น การได้ยิน การลิ้มรส การหายใจ ความรู้สึก และอื่นๆ—เพื่อที่จะเพิ่มความสามารถปรับตัวเพื่อการอยู่รอดของมวลมนุษย์จนถึงขีดสุด

เพื่อที่พวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตตามปกติและทำเช่นนั้นต่อไปได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

สภาพแวดล้อมปัจจุบันที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเพื่อชีวิตเป็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์ที่สุดต่อการอยู่รอดของมวลมนุษย์ ผู้คนบางคนอาจคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรนักหนา

ว่าเป็นสิ่งธรรมดามากที่สุดสิ่งหนึ่ง เสีย แสง

และอากาศเป็นสิ่งที่ผู้คนรู้สึกว่าเป็นสิทธิแต่กำเนิดของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้ชื่นชมตั้งแต่วินาทีที่พวกเขาเกิด แต่เบื้องหลังสิ่งเหล่านี้ซึ่งเข้ามามีความสามารถที่จะชื่นชม พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจอยู่

นี่คือบางสิ่งที่มนุษย์จำเป็นต้องเข้าใจ บางสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องรู้จัก

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะรู้สึกว่ามีหรือไม่มีจำเป็นต้องเข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือรู้จักสิ่งเหล่านี้หรือไม่ โดยสังเขปแล้ว

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงดำรงมากมายเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงมีแผน พระองค์ได้ทรงมีแนวคิดเฉพาะบางอย่าง

พระองค์ไม่ทรงวางมวลมนุษย์ไว้ในสภาพแวดล้อมสำหรับชีวิตเช่นนั้นอย่างขอไปทีหรืออย่างง่าย ๆ

โดยปราศจากพระดำริใดๆ ในเรื่องนี้

พวกเขาก็อาจคิดว่าเราได้พูดถึงเกี่ยวกับสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้แต่ละอย่างอย่างคุ้ยโวเกินไป แต่ในทรรศนะของเรา

แต่ละสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้แก่มนุษย์นั้น จำเป็นต่อการอยู่รอดของมนุษยชาติ

มีการกระทำของพระเจ้าอยู่ในการนี้

5. กระแสลม

สิ่งที่ห้าคืออะไร? สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดกับชีวิตของแต่ละบุคคลในแต่ละวัน

ความสัมพันธ์ของสิ่งนี้กับชีวิตมนุษย์ใกล้ชิดมากเสียจนร่างกายมนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ในโลกเชิงวัตถุนี้ได้หากปราศจากมัน สิ่งนี้คือกระแสลม ลางที่ไม่่ว่าใครก็สามารถเข้าใจคำนามว่า “กระแสลม”

ได้แม้ว่าเพียงจะได้ยินคำนี้ ดังนั้นกระแสลมคืออะไรหรือ? เจ้าสามารถพูดได้ว่า “กระแสลม”

เป็นเพียงความเคลื่อนไหวที่ไหลเลื่อนไปของอากาศ กระแสลมเป็นลมที่ดวงตามนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้ มันยังเป็นหนทางหนึ่งที่กำซาบทั้งหลายเคลื่อนที่ด้วย กระนั้นในการพูดคุยนี้ ในเบื้องต้นแล้ว “กระแสลม” อ้างอิงถึงอะไร? ทันทิที่เราพูด พวกเจ้าจะเข้าใจ แผ่นดินโลกบรรพทุกภูเขา ทะเลและสรรพสิ่งทั้งปวงแห่งการทรงสร้างไปด้วยเมื่อมันหมุน และเมื่อมันหมุน มันก็หมุนด้วยความเร็ว แม้ว่าเจ้าจะไม่รู้สึกถึงการปั่นหมุนนี้แต่อย่างใด แต่อย่างไรก็ตามการหมุนรอบตัวของแผ่นดินโลกก็ยังดำรงอยู่ การหมุนรอบตัวของแผ่นดินโลกก่อให้เกิดสิ่งใด? เมื่อเจ้าวิ่ง ลมจะไม่เกิดขึ้นและแล่นผ่านหูของเจ้าไปหรือหรือ? หากสามารถสร้างลมได้เมื่อเจ้าวิ่ง จะไม่สามารถมีลมเมื่อแผ่นดินโลกหมุนรอบตัวได้อย่างไร? เมื่อแผ่นดินโลกหมุนรอบตัว ทุกสรรพสิ่งก็อยู่ในการเคลื่อนที่ แผ่นดินโลกเองกำลังอยู่ในการเคลื่อนที่และหมุนรอบตัวด้วยความเร็วเฉพาะ ในขณะที่ทุกสรรพสิ่งบนแผ่นดินโลกก็กำลังแพร่พันธุ์และพัฒนาอย่างต่อเนื่องเช่นกัน เพราะฉะนั้นการเคลื่อนไหวด้วยความเร็วเฉพาะจะทำให้เกิดกระแสลมโดยธรรมชาติ นี่คือนั่นที่เราให้ความหมาย “กระแสลม” กระแสลมนี้ไม่ส่งผลกระทบต่อร่างกายมนุษย์ในขอบข่ายหนึ่งหรือหรือ? ลองพิจารณาอายุได้ฝูงดูสิว่า อายุได้ฝูงปกติไม่มีพลังเป็นพิษ แต่เมื่อพวกมันขัดกระหน่ำ ผู้คนจะไม่สามารถแม้แต่จะยืนได้อย่างไม่สั่นคลอน และมันจะยากที่พวกเขาจะเดินในลม แม้แต่ก้าวเดียวก็ลำบากยากเย็น

และผู้คนบางคนอาจถึงกับถูกลมพัดไปชนกับบางสิ่งบางอย่างโดยไร้ความสามารถที่จะขยับได้ นี่คือนั่นในหนทางทั้งหลายที่กระแสลมสามารถส่งผลกระทบต่อมวลมนุษย์

หากทั้งแผ่นดินโลกถูกปกคลุมด้วยที่ราบ เช่นนั้นแล้วเมื่อโลกและทุกสรรพสิ่งหมุนรอบตัว ร่างกายมนุษย์ก็จะไม่มีความสามารถที่จะทานทนได้โดยสิ้นเชิงต่อกระแสลมที่ถูกผลิตขึ้นจากการนั้น มันจะลำบากยากเย็นอย่างสุดขีดที่จะตอบโต้ต่อสถานการณ์เช่นนั้น

หากเป็นเช่นนั้นจริงกระแสลมเช่นนี้คงจะไม่เพียงแค่นำอันตรายมาสู่มวลมนุษย์ แต่จะนำมาซึ่งการทำลายล้างโดยสมบูรณ์ มนุษย์จะไม่สามารถที่จะอยู่รอดในสภาพแวดล้อมเช่นนั้น นี่คือนั่นเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงสร้างสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกันเพื่อแก้ปัญหากระแสลมเช่นนั้น—

ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันกระแสลมจะอ่อนลง เปลี่ยนทิศทางของพวกมัน เปลี่ยนความเร็วของพวกมัน และเปลี่ยนกำลังของพวกมัน นั่นคือนั่นเหตุผลที่ผู้คนสามารถเห็นลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน เช่นภูเขา เทือกเขาขนาดใหญ่ ที่ราบ เนินเขา ลุ่มน้ำ หุบเขา ที่ราบสูง และแม่น้ำสายใหญ่ ด้วยคุณสมบัติพิเศษทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกันเหล่านี้ พระเจ้าก็ทรงเปลี่ยนความเร็ว ทิศทาง และกำลังของกระแสลม นี่คือนั่นวิธีการที่พระองค์ทรงใช้เพื่อลดหรือบงการกระแสลมให้เป็นลมที่มีความเร็ว ทิศทาง และกำลังที่เหมาะสม เพื่อที่มนุษย์จะได้มีสภาพแวดล้อมปกติที่จะใช้ชีวิตอยู่ในนั้นได้

มีความจำเป็นต้องมีการนี้หรือไม่? (มี) การทำบางสิ่งเช่นนี้ดูเหมือนจะลำบากยากเย็นสำหรับมนุษย์ แต่เป็นเรื่องง่ายสำหรับพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสังเกตการณ์ทุกสรรพสิ่ง สำหรับพระองค์แล้วการสร้างสภาพแวดล้อมที่มีกระแสลมที่เหมาะสมสำหรับมนุษย์ไม่สามารถเรียบง่ายหรือง่ายดายไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะฉะนั้นในสภาพแวดล้อมที่พระเจ้าทรงสร้างเช่นนี้ แต่ละสิ่งภายในการทรงสร้างทั้งหมดของพระองค์จึงมีอาจหาไปได้

มีคุณค่าและความจำเป็นในการดำรงอยู่ของทุกๆ สิ่ง

อย่างไรก็ตามชาวดานหรือมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามแล้วนั้นไม่เข้าใจหลักธรรมนี้

พวกเขายังทำลายและพัฒนาและหาประโยชน์ต่อไป

ด้วยความฝันอันสูญเปล่าที่จะแปรสภาพภูเขาให้กลายเป็นพื้นที่ราบ

ถมหุบผาชันให้เต็มและสร้างตึกระฟ้าบนพื้นที่ราบเพื่อสร้างป้าคอนกรีต

เป็นความหวังของพระเจ้าว่ามวลมนุษย์จะสามารถมีชีวิตอย่างมีความสุข เติบโตอย่างมีความสุข และใช้แต่ละวันอย่างมีความสุขในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมที่สุดนี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขา นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าไม่เคยได้ทรงประทานในวิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อสภาพแวดล้อมที่มนุษย์มีชีวิตอยู่

จากอุณหภูมิถึงอากาศ จากเสียงถึงแสง

พระเจ้าได้ทรงทำแผนและการจัดการเตรียมการที่สลับซับซ้อนเพื่อที่ร่างกายของพวกมนุษย์และสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตของพวกเขาจะไม่อยู่ภายใต้การแทรกแซงใดๆ จากสภาพเงื่อนไขทางธรรมชาติทั้งหลาย และเพื่อที่มวลมนุษย์จะมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตและเพิ่มทวีคูณตามปกติ

และมีชีวิตตามปกติกับทุกสรรพสิ่งในการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนแทน

พระเจ้าทรงจัดเตรียมทั้งหมดนี้ให้แก่ทุกสรรพสิ่งและให้แก่มวลมนุษย์

ในหนทางที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการสภาพเงื่อนไขพื้นฐานทั้งห้านี้เพื่อการอยู่รอดของมนุษย์

เจ้าสามารถเห็นวิธีที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์หรือไม่? (เห็น) กล่าวคือ

พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างแห่งสภาพเงื่อนไขพื้นฐานที่สุดทั้งหมดสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์

และพระเจ้าก็กำลังทรงบริหารจัดการและควบคุมสิ่งเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

แม้แต่ในตอนนีหลังจากที่มนุษย์ได้ดำรงอยู่มาเป็นพันๆ ปีแล้ว

พระเจ้าก็ยังทรงกำลังทรงทำการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง

อันเป็นการจัดเตรียมสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสมที่สุดให้แก่พวกเขาเพื่อที่ชีวิตของพวกเขาจะสามารถได้รับการชำระรักษาไว้ได้ในหนทางปกติ สถานการณ์เช่นนั้นจะได้รับการชำระรักษาไว้ได้นานเท่าใด?

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระเจ้าจะทรงยังจัดเตรียมสภาพแวดล้อมเช่นนี้ต่อไปอีกนานเท่าใด?

สิ่งนี้จะยืนยาวจนกระทั่งพระเจ้าทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการของพระองค์อย่างครบถ้วน

จากนั้นพระเจ้าก็จะทรงเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตของมวลมนุษย์
อาจจะเห็นว่าพระองค์จะทรงทำการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ด้วยวิธีการเดียวกัน
หรืออาจจะเป็นด้วยวิธีการที่แตกต่างไป
แต่สิ่งที่ผู้คนต้องรู้ในตอนนี้คือพระเจ้ากำลังทรงจัดเตรียมสิ่งที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมี
กำลังบริหารจัดการสภาพแวดล้อมที่มนุษย์มีชีวิตอยู่ และกำลังทรงอนุรักษ
กำลังทรงปกป้องและทรงธำรงรักษาสภาพแวดล้อมนั้นอยู่อย่างต่อเนื่อง ด้วยสภาพแวดล้อมเช่นนี้
ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรย่อมมีความสามารถที่จะใช้ชีวิตในลักษณะที่ปกติและยอมรับความรอดและการ
ตีสอนและการพิพากษาของพระเจ้าได้ ทุกสรรพสิ่งอยู่รอดต่อไปเพราะอธิปไตยของพระเจ้า
และมวลมนุษย์ทั้งปวงเคลื่อนไปข้างหน้าต่อไปเพราะการจัดเตรียมทั้งหลายเช่นนั้นจากพระเจ้า

ส่วนสุดท้ายนี้ของการสามัคคีธรรมของพวกเราได้นำความคิดใหม่ๆ มาให้พวกเจ้าบ้างหรือไม่?
บัดนี้พวกเจ้าได้กลายเป็นตระหนักรู้ถึงความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดระหว่างพระเจ้ากับมวลมนุษย์แล้วหรือไม่?
ในท้ายที่สุด ผู้ใดเป็นเจ้านายของทุกสรรพสิ่ง? เป็นมนุษย์หรือไม่?

เช่นนั้นแล้วอะไรคือความแตกต่างระหว่างวิธีที่พระเจ้าและมนุษย์ปฏิบัติต่อสรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง?
(พระเจ้าทรงปกครองและทรงจัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งขณะที่มนุษย์ขึ้นชมสิ่งเหล่านั้น)

พวกเจ้าเห็นด้วยกับการนี้หรือไม่?

ความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดระหว่างพระเจ้ากับมวลมนุษย์คือการที่พระเจ้าทรงปกครองและจัดเตรียมให้แก่สร
พสิ่งทรงสร้างทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกสิ่งทุกอย่าง

และในขณะที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่สรรพสิ่งทรงสร้างทั้งปวง มวลมนุษย์ก็ขึ้นชมทุกสิ่งทุกอย่าง กล่าวคือ
มนุษย์ขึ้นชมสรรพสิ่งทั้งปวงแห่งการทรงสร้างเมื่อเขายอมรับชีวิตที่พระเจ้าประทานให้แก่ทุกสรรพสิ่ง

พระเจ้าทรงเป็นองค์เจ้านาย และมวลมนุษย์ขึ้นชมดอกผลของการที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

เช่นนั้นแล้วจากมุมมองของสรรพสิ่งทั้งมวลแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า สิ่งใดหรือ

คือความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมวลมนุษย์?

พระเจ้าทรงสามารถมองเห็นกฎทั้งหลายแห่งวิธีที่ทุกสรรพสิ่งเติบโตได้อย่างชัดเจน

และพระองค์ทรงควบคุมและมีอำนาจครอบครองอยู่นอกกฎเหล่านี้ นั่นคือ

ทุกสรรพสิ่งอยู่ภายในสายพระเนตรของพระเจ้าและภายในวงเขตแห่งการพิโนพิเคราะห์ของพระองค์

มวลมนุษย์สามารถมองเห็นทุกสรรพสิ่งได้หรือไม่?

สิ่งที่มวลมนุษย์สามารถมองเห็นได้ถูกจำกัดอยู่กับสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของพวกเขามาโดยตรง หากเจ้าเป็นขึ้นภูเขา

เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้ามองเห็นก็คือภูเขานั้นเท่านั้น เจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่อีกด้านหนึ่งของภูเขาได้

หากเจ้าไปที่ชายฝั่ง สิ่งที่เจ้าเห็นเป็นเพียงด้านหนึ่งของมหาสมุทร

และเจ้าไม่สามารถรู้ได้ว่าอีกด้านของมหาสมุทรเป็นเหมือนอะไร

หากเจ้าเข้าไปในป่าไม้เจ้าจะสามารถมองเห็นพืชพรรณที่อยู่เบื้องหน้าเจ้าและรอบๆ เจ้า

แต่เจ้าจะไม่สามารถเห็นสิ่งที่ตั้งอยู่ไกลออกไปข้างหน้า มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นสถานที่ที่สูงกว่า ไกลกว่า

ลึกกว่าได้ ทั้งหมดที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้คือสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขาโดยตรง

ภายในลานสายตาของพวกเขา ต่อให้มนุษย์จะรู้จักกฎที่บงการฤดูกาลทั้งสี่ของปี

หรือกฎทั้งหลายแห่งวิธีที่ทุกสรรพสิ่งเติบโต

พวกเขาก็ยังคงไร้ความสามารถที่จะบริหารจัดการหรือบงการทุกสรรพสิ่งได้

กระนั้นหนทางที่พระเจ้าทรงมองเห็นสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวงเป็นเช่นเดียวกับที่พระองค์จะทรงมองเห็นเครื่อง

จักรที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระองค์เองไม่มีผิด

พระองค์ทรงคุ้นเคยอย่างลึกซึ้งกับทุกส่วนประกอบและทุกการเชื่อมต่อ สิ่งที่เป็นหลักการของสิ่งเหล่านั้น

สิ่งที่เป็นแบบแผนของสิ่งเหล่านั้น และสิ่งที่เป็นจุดประสงค์ของสิ่งเหล่านั้น—

พระเจ้าทรงรู้ทั้งหมดนี้ด้วยความกระอาจแจ้งระดับสูงสุด ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า

และมนุษย์ก็เป็นมนุษย์!

แม้ว่ามนุษย์อาจลงลึกในการศึกษาวิจัยวิทยาศาสตร์ของเขาและกฎทั้งหลายที่ปกครองทุกสรรพสิ่ง

แต่การศึกษาวิจัยนั้นมิมีเขตที่จำกัด ในขณะที่พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง

สำหรับมนุษย์แล้วการควบคุมของพระเจ้าไม่มีที่สิ้นสุด

มนุษย์ผู้หนึ่งอาจสามารถใช้เวลาทั้งชีวิตทำการศึกษาวิจัยกิจการที่เล็กที่สุดของพระเจ้าโดยไม่สัมฤทธิ์ผลลัพธ์ที่เ

แท้จริงอันใด

นี่คือเหตุผลที่เจ้าจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะรู้จักพระเจ้าหรือเข้าใจพระองค์ได้หากเจ้าใช้แค่ความรู้และสิ่งที่เจ้

าได้เรียนรู้เพื่อศึกษาพระเจ้า แต่หากเจ้าเลือกวิธีแห่งการแสวงหาความจริงและแสวงหาพระเจ้า

และมองดูพระเจ้าจากมุมมองแห่งการมารู้จักพระองค์ เช่นนั้นแล้วสักวันหนึ่งเจ้าจะระลึกได้ว่า

การกระทำของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่งและพระปรีชาญาณของพระเจ้าอยู่ทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน

และเจ้าจะรู้เหตุผลที่พระเจ้าทรงได้รับการเรียกขานว่าองค์เจ้านายแห่งทุกสรรพสิ่งและแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับ

ทุกสรรพสิ่ง ยิ่งเจ้าได้รับความเข้าใจเช่นนี้มากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยิ่งเข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงได้รับการเรียกขานว่าองค์เจ้านายแห่งทุกสรรพสิ่งมากขึ้นเท่านั้น

ทุกสรรพสิ่งและทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งเจ้า

กำลังได้รับการจัดเตรียมของพระเจ้าที่ล้นเหลือแบบไม่สิ้นสุดอย่างต่อเนื่อง

เจ้าจะมีความสามารถที่จะสำนึกรับรู้ได้อย่างชัดเจนอีกด้วยว่า ในโลกนี้และท่ามกลางมวลมนุษย์นี้

ไม่มีผู้ใดเลยนอกเหนือจากพระเจ้าที่จะสามารถมีความสามารถและแก่นแท้ที่พระองค์ทรงใช้ปกครอง

บริหารจัดการ และธำรงรักษาการดำรงอยู่ของทุกสรรพสิ่ง เมื่อเจ้าไปถึงความเข้าใจนี้
เจ้าก็จะระลึกได้อย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า เมื่อเจ้าไปถึงจุดนี้
เจ้าก็จะได้ยอมรับพระเจ้าอย่างแท้จริงและได้ให้ออกาสพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้าและองค์เจ้านายของเจ้าแล้ว
แล้ว เมื่อเจ้าได้รับความเข้าใจเช่นนั้นแล้วและชีวิตของเจ้าได้ไปถึงจุดดังกล่าวแล้ว
พระเจ้าก็จะไม่ทรงทดสอบเจ้าและพิพากษาเจ้าอีกต่อไป อีกทั้งพระองค์จะไม่ทรงทำการเรียกร้องใดๆ จากเจ้า
เพราะเจ้าจะเข้าใจพระเจ้า จะรู้จักพระทัยของพระองค์ และจะได้ยอมรับพระเจ้าอย่างแท้จริงในหัวใจของเจ้าแล้ว
นี่คือเหตุผลสำคัญที่จะสามัคคีธรรมในหัวข้อเหล่านี้เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงมีอำนาจครอบครองและทรงบริหาร
จัดการทุกสรรพสิ่ง การทำเช่นนี้หมายความว่าให้ความรู้และความเข้าใจมากขึ้นแก่ผู้คน—
ไม่ใช่เพียงเพื่อให้เจ้ายอมรับรู้
แต่เพื่อให้เจ้ารู้จักและเข้าใจการกระทำทั้งหลายของพระเจ้าในหนทางที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงมากขึ้น

อาหารและเครื่องดื่มประจำวันที่พระเจ้าทรงเตรียมให้แก่มวลมนุษย์

เมื่อที่นี้พวกเราได้พูดถึงเกี่ยวกับส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป
ซึ่งโดยเฉพาะเจาะจงแล้วก็คือสภาพเงื่อนไขทั้งหลายที่จำเป็นต่อการอยู่รอดของมนุษย์ที่พระเจ้าได้ทรงเตรียม
ไว้เมื่อพระองค์ได้ทรงสร้างโลก พวกเราได้พูดถึงเกี่ยวกับห้าสิ่ง ห้าองค์ประกอบของสภาพแวดล้อม
หัวข้อถัดไปของพวกเรามีความเกี่ยวข้องอย่างแนบแน่นกับชีวิตทางกายภาพของมนุษย์ทุกคน
และตรงประเด็นกับชีวิตนั้นมากกว่าและเป็นการลู่ลวงสภาพเงื่อนไขที่จำเป็นต้องมีได้มากกว่าห้าองค์ประกอบที่
บนหน้า กล่าวคือ อาหารที่ผู้คนกินนั่นเอง
พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์และวางเขาไว้ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับชีวิต
หลังจากนั้นมนุษย์ได้ต้องการอาหารและน้ำ มนุษย์ได้มีความต้องการที่จำเป็นนี้
ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงทำการเตรียมที่สอดคล้องกันสำหรับเขา
เพราะฉะนั้นแต่ละขั้นตอนของพระราชกิจของพระเจ้าและแต่ละสิ่งที่พระองค์ทรงทำไม่ใช่พระวณะอันไร้แก่น
สารซึ่งกำลังถูกตรัส แต่เป็นการกระทำอันเป็นจริงซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงที่กำลังทรงทำ
อาหารไม่ใช่สิ่งที่ขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวันของผู้คนหรือ? อาหารสำคัญกว่าอากาศหรือไม่?
ทั้งสองสิ่งสำคัญเท่ากัน
ทั้งสองสิ่งเป็นสภาพเงื่อนไขและสสารที่จำเป็นสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์และสำหรับการพิทักษ์การดำ
เนินต่อไปของชีวิตมนุษย์ สิ่งใดสำคัญกว่ากัน—อากาศหรือน้ำ? อุณหภูมิหรืออาหาร? สิ่งเหล่านี้ล้วนสำคัญเท่ากัน
ผู้คนไม่สามารถเลือกระหว่างพวกมันเพราะพวกเขาไม่สามารถอยู่โดยปราศจากสิ่งอันใดในสิ่งเหล่านี้ได้
นี่เป็นประเด็นปัญหาอันเป็นจริงซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริง
ไม่ใช่ประเด็นปัญหาของการที่เจ้าต้องเลือกระหว่างสิ่งหลายๆ สิ่ง เจ้าไม่รู้ แต่พระเจ้าทรงรู้

เมื่อเจ้าเห็นอาหารเจ้าคิดว่า “ฉันไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่มีอาหาร!” แต่ทันทีหลังจากเจ้าได้ถูกสร้าง เจ้าได้รู้หรือไม่ว่าเจ้าต้องการอาหาร? เจ้าไม่ได้รู้ แต่พระเจ้าได้ทรงรู้ ต่อเมื่อเจ้ากลายเป็นหิวขึ้นมา และเห็นผลไม้บนต้นไม้และเมล็ดธัญพืชบนพื้นดินสำหรับให้เจ้ากินเท่านั้นเอง

เจ้าจึงได้ตระหนักว่าเจ้าต้องการอาหาร

ต่อเมื่อเจ้ากลายเป็นกระหายน้ำขึ้นมาและสายตาไหลไปเห็นน้ำพุธรรมชาติ—เมื่อเจ้าได้ดื่มแล้วเท่านั้น

เจ้าจึงได้ตระหนักว่าเจ้าต้องการน้ำ พระเจ้าได้ทรงเตรียมน้ำไว้ล่วงหน้าสำหรับมวลมนุษย์

ไม่สำคัญว่าคนเราจะกินสามมื้อต่อวันหรือสองมื้อ หรือแม้จะมากกว่านั้น

โดยสังเขปแล้วอาหารก็คือบางสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับมนุษย์ในชีวิตประจำวันของพวกเขา

อาหารเป็นหนึ่งในสิ่งทั้งหลายที่จำเป็นต่อการดำรงรักษาการอยู่รอดตามปกติแบบต่อเนื่องของร่างกายมนุษย์

ดังนั้นแล้ว อาหารส่วนใหญ่มาจากที่ใดกัน? แรกที่สุด อาหารมาจากดิน

พระเจ้าได้ทรงเตรียมดินไว้ล่วงหน้าสำหรับมวลมนุษย์

และเหมาะสำหรับการอยู่รอดของพืชมากมายหลายประเภท ไม่เพียงแต่ต้นไม้หรือต้นหญ้า

พระเจ้าได้ทรงเตรียมเมล็ดพันธุ์ของเมล็ดธัญพืชทุกประเภทและเมล็ดพันธุ์ของอาหารอื่นๆ

หลากหลายไว้สำหรับมวลมนุษย์

และพระองค์ได้ทรงให้ดินและแผ่นดินที่เหมาะสมแก่มวลมนุษย์เพื่อหว่านเพาะ

และมวลมนุษย์จึงได้รับอาหารด้วยสิ่งเหล่านี้ อาหารหลากหลายประเภทนั้นคืออะไรบ้าง?

เป็นไปได้ที่พวกเขาอาจรู้อยู่แล้ว แรกที่สุดก็มีเมล็ดธัญพืชอันหลากหลาย เมล็ดธัญพืชประเภทต่างๆ มีอะไรบ้าง?

ข้าวสาลี ข้าวฟ่างหางหมา ลูกเดือย ข้าวฟ่างไม้กวาด และเมล็ดธัญพืชกะเทาะเปลือกชนิดอื่นๆ

ธัญญาหารก็มักกันในทุกจำพวกด้วยเช่นกัน ด้วยสารพัดพันธุ์ที่แตกต่างกันจากภาคใต้จรดภาคเหนือ นั่นคือ

ข้าวบาร์เลย์ ข้าวสาลี ข้าวโอ๊ต บัควีต และอื่นๆ

สายพันธุ์ที่แตกต่างกันเหมาะสำหรับการเพาะปลูกในภูมิภาคที่แตกต่างกัน ยังมีข้าวหลากหลายประเภทอีกด้วย ภาคใต้มีพันธุ์ต่างๆ

ของตัวเองซึ่งเป็นเมล็ดธัญพืชที่ยาวกว่าและเหมาะกับผู้คนจากภาคใต้เพราะภูมิอากาศทางนั้นร้อนกว่า

หมายความว่าผู้คนท้องถิ่นต้องกินพันธุ์ต่างๆ อาทิ ข้าวอินดิกาซึ่งไม่เหนียวเกินไป

ข้าวของพวกเขาไม่อาจเหนียวจนเกินไปได้ มิฉะนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะสูญเสียความอยากอาหารและไร้ความสามารถที่จะกลืนลงท้องไปได้

ชาวเหนือกินข้าวที่เหนียวกว่าเพราะภาคเหนือเย็นเสมอ ดังนั้นผู้คนที่นี่ต้องกินสิ่งต่างๆ ที่ยึดติดกันมากกว่า

ถัดไปยังมีถั่วเปลือกอ่อนมากมายพันธุ์ที่เติบโตเหนือพื้นดินและผักมีหัวต่างๆ ที่เจริญเติบโตใต้ดินอีกด้วย

อาทิ มันฝรั่ง มันเทศ เผือก และอื่นๆ อีกมากมาย พวกมันฝรั่งเติบโตในภาคเหนือที่ซึ่งคุณภาพของพวกมันสูงมาก

เมื่อผู้คนไม่มีเมล็ดธัญพืชให้กิน มันฝรั่งสามารถให้พวกเขาได้กินเป็นอาหารหลักได้สามมืต่อวัน มันฝรั่งยังสามารถใช้เป็นอาหารสำรองได้อีกด้วย คุณภาพของมันเทศค่อนข้างดีกว่าของมันฝรั่ง แต่ก็ยังสามารถใช้เป็นอาหารหลักเพื่อให้ได้กินครบสามมื้อทุกวัน

เมื่อเมล็ดธัญพืชหายากขึ้นผู้คนก็สามารถปิดปากความหิวไปได้ด้วยมันเทศ เผือกซึ่งผู้คนในภาคใต้กินกันบ่อยๆ สามารถนำไปใช้ในหนทางเดียวกันได้ และยังสามารถทำหน้าที่เป็นอาหารหลักได้ด้วยเช่นกัน

เหล่านี้คือพืชผลอันหลากหลายมากมายซึ่งเป็นส่วนจำเป็นของอาหารและเครื่องดื่มประจำวันของผู้คน ผู้คนใช้เมล็ดธัญพืชหลากหลายเพื่อทำเบะหมี่ ขนมปังนึ่ง ข้าว และเส้นหมี่

พระเจ้าได้ประทานเมล็ดธัญพืชอันหลากหลายเหล่านี้แก่มวลมนุษย์อย่างอุดม

เหตุผลที่มีหลายพันธุ์มากมายเหลือเกินเป็นเรื่องของน้ำพระทัยของพระเจ้า นั่นคือ พันธุ์พืชเหล่านั้นเหมาะที่จะเติบโตในดินและภูมิอากาศที่แตกต่างกันของภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก

ในขณะที่สิ่งที่ประกอบและสิ่งที่บรรจุอยู่อันหลากหลายในพันธุ์พืชเหล่านั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ประกอบและสิ่งที่บรรจุอยู่อันหลากหลายในร่างกายมนุษย์ โดยการกินเมล็ดธัญพืชเหล่านั้นเท่านั้น

ผู้คนจึงสามารถธำรงรักษาอาหารและสสารต่างๆ ที่ร่างกายของพวกเขาจำเป็นต้องมีได้

อาหารเหนือและอาหารใต้แตกต่างกัน แต่มีความคล้ายคลึงกันมากกว่าความแตกต่าง ทั้งสองสามารถตอบสนองความต้องการที่จำเป็นตามปกติของร่างกายมนุษย์และสนับสนุนการอยู่รอดตามปกติของร่างกายมนุษย์ได้

ดังนั้นมีความอุดมของสายพันธุ์ที่ผลิตในแต่ละภูมิภาคก็เพราะร่างกายทางกายภาพของมนุษย์จำเป็นต้องมีสิ่งที่อาหารซึ่งแตกต่างกันเหล่านี้จัดหาให้—พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการจัดหาให้โดยอาหารต่างๆ

เหล่านี้ซึ่งปลูกขึ้นจากดินเพื่อคำชูการดำรงอยู่ตามปกติของร่างกาย เพื่อที่พวกเขาจะได้ใช้ชีวิตมนุษย์ตามปกติ

โดยสังเขปแล้วพระเจ้าได้ทรงมีความคำนึงถึงอย่างมากต่อมวลมนุษย์

อาหารหลากหลายที่พระเจ้าได้ประทานแก่ผู้คนมิใช่ไม่หลากหลาย—

ในทางตรงกันข้ามอาหารเหล่านี้คัดสรรผสมผสานมาจากหลากหลายแหล่งมากทีเดียว

หากผู้คนที่ต้องการกินธัญญาหารพวกเขาก็สามารถกินธัญญาหารได้ ผู้คนบางคนชอบข้าวเจ้ามากกว่าข้าวสาลี และหากไม่ชอบข้าวสาลีก็สามารถกินข้าวเจ้าได้ มีข้าวเจ้ามากมายหลายประเภท—เมล็ดยาว เมล็ดสั้น—

และแต่ละประเภทสามารถตอบสนองความอยากอาหารของผู้คนได้

เพราะฉะนั้นหากผู้คนที่กินเมล็ดธัญพืชเหล่านี้—ทราบเท่าที่พวกเขาไม่รู้จักจิกกินไปกับอาหารของพวกเขา—

พวกเขาจะไม่ขาดสารอาหารและได้รับการรับประกันที่จะมีชีวิตอย่างมีสุขภาพดีจนกระทั่งพวกเขาตาย

นั่นคือแนวคิดที่พระเจ้าได้ทรงมีอยู่ในพระหฤทัยเมื่อตอนที่พระองค์ได้ประทานอาหารแก่มวลมนุษย์

ร่างกายมนุษย์ไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากสิ่งเหล่านี้—นั่นไม่ใช่ความเป็นจริงหรือ?

เหล่านี้คือปัญหาอันสัมพันธ์กับชีวิตจริงที่มนุษย์ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง

แต่พระเจ้าก็ได้ทรงเตรียมพร้อมสำหรับปัญหาเหล่านั้น กล่าวคือ

พระองค์ได้ทรงดำริถึงพวกมันล่วงหน้าและได้ทรงทำการเตรียมให้แก่มวลมนุษย์

แต่นั้น ไม่ใช่ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงให้แก่มวลมนุษย์—

พระองค์ยังได้ทรงให้พืชผักทั้งหลายแก่มวลมนุษย์อีกด้วย! ด้วยข้าวแล้ว หากนั่นคือทั้งหมดที่เจ้ากิน

ไม่มีสิ่งอื่นใดอีก เจ้าก็อาจจะไม่ได้รับสารอาหารเพียงพอ ในอีกแง่หนึ่ง

หากเจ้าผัดผักสักสองสามอย่างหรือผสมสลัดเพื่อกินกับมื้ออาหารของเจ้า

เช่นนั้นแล้ววิตามินทั้งหลายในผักและจุลธาตุต่างๆ และสารอาหารอื่นๆ

ของพวกผักก็จะมีความสามารถที่จะสนองความต้องการที่จำเป็นของร่างกายของเจ้าตามธรรมชาติได้

และผู้คนยังสามารถกินผลไม้เล็กน้อยในระหว่างมื้ออาหารได้ด้วยใช่หรือไม่?

บางครั้งผู้คนต้องการของเหลวมากขึ้นหรือสารอาหารอื่นๆ หรือรสชาติที่แตกต่างออกไป

และผลไม้และผักทั้งหลายอยู่ที่นั่นเพื่อตอบสนองความต้องการเหล่านี้ ในขณะที่ภาคเหนือ ภาคใต้

ภาคตะวันออก และภาคตะวันตกมีดินและภูมิอากาศแตกต่างกัน

จึงผลิตผักและผลไม้หลายหลากชนิดแตกต่างกัน เนื่องจากภูมิอากาศในภาคใต้ร้อนเกินไป

ผลไม้และผักส่วนใหญ่ที่นั่นจึงเป็นชนิดที่ให้ความเย็นซึ่งเมื่อกินแล้วจะมีความสามารถที่จะสร้างสมดุลของความ

เย็นและความร้อนในร่างกายมนุษย์ได้ ในทางตรงกันข้ามมีผักและผลไม้หลากหลายชนิดน้อยกว่าในภาคเหนือ

แต่ก็เพียงพอสำหรับผู้คนที่ต้องการที่จะชื่นชม อย่างไรก็ตาม

เนื่องจากพัฒนาการในสังคมในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาและสิ่งที่เรียกกันว่าความก้าวหน้าทางสังคม

ตลอดจนการปรับปรุงในการสื่อสารและการขนส่งเชื่อมโยงภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก

ผู้คนในภาคเหนือก็มีความสามารถที่จะกินผลไม้และผักบางอย่างของภาคใต้

หรือผลิตภัณฑ์ภูมิอากาศจากภาคใต้ได้ด้วย และพวกเขาก็สามารถทำเช่นนั้นได้ในทั้งสี่ฤดูกาลของปี

แม้ว่าการนี้จะมีความสามารถที่จะตอบสนองความอยากอาหารและความต้องการทางวัตถุของผู้คนได้

แต่ร่างกายของพวกเขาดกอยู่ภายใต้อันตรายในระดับแตกต่างกันโดยมิได้เลิยวรู้เลย

นี่เป็นเพราะท่ามกลางอาหารทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมให้แก่มวลมนุษย์

มีอาหารและผลไม้และผักที่หมายให้แก่ผู้คนในภาคใต้

เช่นเดียวกับกับอาหารและผลไม้และผักที่หมายให้แก่ผู้คนในภาคเหนือ กล่าวคือ หากเจ้าเกิดในภาคใต้

มันก็เหมาะสมที่เจ้าจะกินสิ่งทั้งหลายจากภาคใต้

พระเจ้าได้ทรงเตรียมอาหารและผลไม้และผักเหล่านี้โดยเฉพาะเจาะจงเพราะภาคใต้มีภูมิอากาศเฉพาะตัว

ภาคเหนือมีอาหารที่จำเป็นต่อร่างกายของผู้คนในภาคเหนือ

กระนั้นเพราะผู้คนมีความอยากอาหารอย่างตะกละตะกลาม

พวกเขาก็ยอมให้ตัวเองถูกพาไปตามสายธารของแนวโน้มทางสังคมใหม่ๆ โดยไม่รู้ตัว

และพวกเขาก็ฝ่าฝืนกฎเหล่านี้โดยไม่รู้สึกรู้สว่าแม้ว่าผู้คนจะรู้สึกกว่าชีวิตของพวกเขาดีกว่าในอดีต

แต่ความก้าวหน้าทางสังคมประเภทนี้ก่อเกิดอันตรายเคลือบแฝงต่อร่างกายของผู้คนในจำนวนที่มากขึ้น

นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะเห็น

และไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงมีเจตนาบรรณาการที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมอาหาร ผลไม้

และผักเหล่านี้ให้แก่มวลมนุษย์

มนุษย์เองก็ได้ก่อให้เกิดสถานการณ์ปัจจุบันโดยการฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า

แม้แต่คนนอกเหนือจากทั้งหมดนั้นแล้ว

ความอริที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่มวลมนุษย์ก็มั่งคั่งอย่างแท้จริงไปด้วยความอุดม

และแต่ละแห่งก็มีผลผลิตท้องถิ่นของตัวเอง ตัวอย่างเช่นบางสถานที่มั่งคั่งด้วยเรดเดต

(หรือที่รู้จักกันในชื่อพุทราจีน) สถานที่อื่นๆ มั่งคั่งด้วยวอลนัท และสถานที่อื่นๆ

มั่งคั่งด้วยถั่วลิสงหรือถั่วเปลือกแข็งอื่นๆ อีกหลากหลาย

สิ่งเชิงวัตถุเหล่านี้ทั้งหมดให้สารอาหารที่จำเป็นต่อร่างกายมนุษย์

แต่พระเจ้าทรงจัดหาให้กับมวลมนุษย์ด้วยสิ่งทั้งหลายในปริมาณที่ถูกต้องและในเวลาที่ต้องการโดยสอดคล้องกับ

ฤดูกาลและเวลาของปี มวลมนุษย์ละโมภในความชื่นชมทางกายภาพและตะกละตะกลาม

ทำให้ง่ายต่อการฝ่าฝืนและทำให้กฎธรรมชาติแห่งการเติบโตของมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้เมื่อพระองค์

ได้ทรงสร้างมวลมนุษย์นั้นเสียหาย พวกเรามาใช้ผลเชอร์รี่เป็นตัวอย่าง

ผลเชอร์รี่จะกลายเป็นสุกประมาณเดือนมิถุนายน ภายใต้รูปการณืแวดล้อมปกติ

ภายในเดือนสิงหาคมจะไม่มีผลเชอร์รี่เหลืออยู่เลย ผลเชอร์รี่สามารถเก็บให้สดอยู่ได้นานสองเดือน

แต่โดยการใช้กลวิธีทางวิทยาศาสตร์ บัดนี้ผู้คนมีความสามารถที่จะขยายช่วงเวลานั้นเป็นสิบสองเดือน

จนถึงขั้นผ่านฤดูเชอร์รี่ของปีถัดไปได้ด้วยซ้ำ นี่หมายความว่าผลเชอร์รี่ตลอดทั้งปี ปรากฏการณ์นี้ปกติหรือไม่?

(ไม่) เช่นนั้นแล้ว เมื่อใดจึงเป็นฤดูที่ดีที่สุดที่จะกินผลเชอร์รี่?

นั่นคงจะเป็นช่วงเวลาตั้งแต่เดือนมิถุนายนจนถึงเดือนสิงหาคม เลยเวลานี้ไป

ไม่สำคัญว่าเจ้าจะรักษาความสดใหม่ไว้มากเท่าใด ผลเชอร์รี่ก็จะไม่มีรสชาติเช่นเดิม

และผลเชอร์รี่จะไม่ให้สิ่งที่ร่างกายมนุษย์ต้องการ เมื่อวันหมดอายุได้ผ่านไปแล้ว ไม่สำคัญว่าเจ้าจะใช้สารเคมีใด

เจ้าก็จะไม่มีความสามารถที่จะใส่ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกมันมีเมื่อปลูกให้โตโดยธรรมชาติลงไปในผลเชอร์รี่เหล่านี้

นั่น นอกจากนี้อันตรายที่สารเคมีทำกับมนุษย์เป็นบางสิ่งที่ไม่มิผู้ใดสามารถแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงได้

โดยไม่สำคัญว่าพวกเขาจะพยายามทำอะไร ดังนั้นระบบเศรษฐกิจแบบตลาดปัจจุบันน่าจะไรมาสู่ผู้คนหรือ? ชีวิตของผู้คนดูเหมือนจะดีขึ้น การขนส่งระหว่างภูมิภาคต่างๆ ได้กลายเป็นสะดวกอย่างสูง

และผู้คนสามารถกินผลไม้ทุกประเภทในฤดูกาลใดก็ได้จากทั้งสี่ฤดูกาล

ผู้คนในภาคเหนือมีความสามารถที่จะกินกล้วยเป็นประจำ ตลอดจนอาหารอร่อย ผลไม้

หรืออาหารประจำภาคอื่นใดจากภาคได้ แต่นี่ไม่ใช่ชีวิตที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะให้แก่มวลมนุษย์

ระบบเศรษฐกิจแบบตลาดประเภทนี้อาจนำประโยชน์มาให้แก่ชีวิตของผู้คนบ้าง

แต่ก็สามารถนำอันตรายมาได้ด้วยเช่นกัน

เพราะความอุดมในตลาดผู้คนมากมายจึงกินโดยไม่คิดถึงสิ่งที่พวกเขากำลังใส่เข้าไปในปากของพวกเขา

พฤติกรรมนี้เป็นการฝ่าฝืนกฎแห่งธรรมชาติ และเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้คน ดังนั้น

ระบบเศรษฐกิจแบบตลาดไม่สามารถนำความสุขที่แท้จริงมาสู่ผู้คนได้ จงดูด้วยตัวพวกเขาเอง

อู๋งุ่นไม่ได้ถูกขายในตลาดทั้งสี่ฤดูกาลหรือ? โดยข้อเท็จจริงแล้ว อู๋งุ่นจะคงความสดใหม่ในช่วงเวลาสั้นๆ

หลังจากที่ถูกเด็ดแล้วเท่านั้น หากเจ้าเก็บอู๋งุ่นไว้จนถึงเดือนมิถุนายนของปีถัดไป

พวกมันจะยังคงสามารถถูกเรียกว่าอู๋งุ่นได้หรือไม่? หรือว่า “ขยะ” คงจะเป็นชื่อที่ดีกว่าสำหรับพวกมัน?

พวกมันไม่เพียงแค่ว่าเนื้อแท้ของอู๋งุ่นสด—พวกมันมีผลิตภัณฑ์เคมีในตัวเองเพิ่มมากขึ้น

หลังจากหนึ่งปีพวกมันจะไม่สดอีกต่อไปและสารอาหารอะไรที่พวกมันเคยมีก็จะหายไปนานแล้ว

เมื่อผู้คนกินอู๋งุ่นพวกเขามีความรู้สึกเช่นนี้ว่า “พวกเราโชคดียัง!

พวกเราจะมีความสามารถที่จะกินอู๋งุ่นในฤดูกาลนี้เมื่อสามสิบปีที่แล้วได้หรือไม่?

คุณคงไม่สามารถทำได้ต่อให้คุณจะต้องการก็ตาม! บัดนี้ชีวิตดีเหลือเกิน!” นี่คือความสุขจริงๆ หรือไม่?

หากเจ้าสนใจ

เจ้าก็สามารถทำการศึกษาวิจัยของเจ้าเองเกี่ยวกับอู๋งุ่นที่ถนอมด้วยสารเคมีและเห็นว่าพวกมันทำขึ้นจากอะไรกัน

แน่ และสารเหล่านี้สามารถมีประโยชน์ต่อมนุษย์ได้หรือไม่

ในยุครบธรรมบัญญัติเมื่อตอนที่คนอิสราเอลได้ออกจากอียิปต์และกำลังเดินทาง

พระเจ้าได้ทรงให้แก่มูเสและมานาแก่พวกเขา แต่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้คนถนอมอาหารเหล่านี้ไว้หรือไม่?

พวกเขາบางคนสาธตาสั้น และด้วยกลัวว่าจะไม่มีเพิ่มอีกในวันถัดไป

ดังนั้นพวกเขาก็กินบางส่วนไว้สำหรับคราวหลัง แล้วเกิดอะไรขึ้นนะหรือ? ในวันต่อมามันก็เน่า

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้เจ้ากินไว้เพื่อ

เพราะพระองค์ได้ทรงทำการเตรียมซึ่งรับประกันว่าเจ้าจะไม่ต้องหิวไว้แล้ว

แต่มวลมนุษยชาติไม่มีความมั่นใจเช่นนี้ และพวกเขาไม่มีความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้า

พวกเขาต้องการเสมอที่จะให้ตัวเองมีพื้นที่ว่างเพื่อเข้ามาเจ้าก็เจ้าการ

และไม่เคยมีความสามารถที่จะมองเห็นความใส่พระทัยและพระคำที่ทั้งหมดที่อยู่เบื้องหลังการเตรียมของพระเจ้าสำหรับมวลมนุษย์ พวกเขาไม่สามารถรู้สึกถึงการนั้นได้

ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถวางความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าได้อย่างสุดใจ โดยคิดอยู่เสมอว่า

“การกระทำของพระเจ้าไม่น่าไว้วางใจ! ใครจะรู้ว่าพระเจ้าจะทรงให้สิ่งที่พวกเราต้องการแก่พวกเราหรือไม่ หรือพระองค์จะทรงให้พวกเราเมื่อใด! หากฉันอดอยากและพระเจ้าไม่ทรงจัดเตรียมให้ เช่นนั้นแล้วฉันจะไม่อดอาหารหรือ? ฉันจะไม่ขาดสารอาหารหรือ?”

จึงเห็นเถิดว่าความมั่นใจของมนุษย์บางเบาผิวนิเพียงใด!

เมล็ดธัญพืช ผลไม้ และผักทั้งหลาย และถั่วเปลือกแข็งทุกชนิด—เหล่านี้เป็นอาหารมังสวัติดั้งเดิม

อาหารเหล่านี้ประกอบด้วยสารอาหารเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการที่จำเป็นของร่างกายมนุษย์แม้ว่าพวกมันเป็นอาหารมังสวัติดั้งเดิม อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “เราจะให้เพียงแค่อาหารเหล่านี้แก่มวลมนุษย์ ให้พวกเขากินสิ่งเหล่านี้เท่านั้น!” พระเจ้าไม่ได้ทรงหยุดตรงนั้น

แต่ได้ทรงไปต่อเพื่อเตรียมอาหารทั้งหลายที่ร่อยยิ่งขึ้นไปอีกไว้ให้มวลมนุษย์มากขึ้น

อาหารเหล่านี้คืออะไร?

อาหารเหล่านี้คือเนื้อสัตว์และปลาหลากหลายประเภทที่พวกเจ้าส่วนใหญ่มีความสามารถที่จะมองเห็นและกินได้ พระองค์ได้ทรงเตรียมทั้งเนื้อสัตว์และปลามากมายหลายประเภทไว้ให้มนุษย์ ปลาอาศัยอยู่ในน้ำ

และเนื้อหนังของปลาในน้ำแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญจากเนื้อหนังของสัตว์ที่อาศัยบนแผ่นดิน

และมันสามารถให้สารอาหารต่างๆ แก่มนุษย์ได้

ปลายังมีคุณสมบัติที่สามารถกำกับควบคุมความเย็นและความร้อนในร่างกายมนุษย์ได้ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อมนุษย์อีกด้วย แต่อาหารร่อยต้องไม่กินมากเกินไป อย่างที่เราได้กล่าวไปแล้ว

พระเจ้าประทานปริมาณที่ถูกต้องแก่มวลมนุษย์ ณ

เวลาที่ถูกต้องเพื่อที่ผู้คนจะสามารถชื่นชมได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับการประทานของพระองค์ในหนทางปกติ และสอดคล้องกับฤดูกาลและเวลา ที่นี้ อาหารประเภทใดหรือที่รวมอยู่ในหมวดหมู่สัตว์ปีก? ไก่ นกคุ้ม

นกพิราบ และอื่นๆ เป็นต้น ผู้คนมากมายกินเปิดและห่านด้วย

แม้ว่าพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเนื้อสัตว์ประเภทเหล่านี้ไว้ทั้งหมด

แต่พระองค์ก็ได้ทรงตั้งข้อพึงประสงค์บางประการสำหรับประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรและได้ทรงวางขีดจำกัดเฉพาะเจาะจงกับอาหารการกินของพวกเขาในระหว่างยุคธรรมบัญญัติ

ทุกวันนี้ขีดจำกัดเหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของธรรมชาติของบุคคลและการดีความด้วยตนเอง เนื้อสัตว์ต่างๆ

นานาเหล่านี้จัดเตรียมสารอาหารหลากหลายให้ร่างกายมนุษย์ โดยเติมโปรตีนและธาตุเหล็ก

เพิ่มความสมบูรณ์ให้กับเลือด เสริมสร้างกล้ามเนื้อและกระดูก และสร้างความแข็งแกร่งของร่างกาย

โดยไม่คำนึงถึงวิธีที่ผู้คนปรุงและกินอาหารเหล่านี้

เนื้อสัตว์เหล่านี้สามารถช่วยให้ผู้คนปรับปรุงรสชาติอาหารของพวกเขาและเสริมเพิ่มความอยากอาหารของพวกเขา ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้ท้องของพวกเขาพึงพอใจอีกด้วย

ที่สำคัญที่สุดคืออาหารเหล่านี้สามารถจัดหาความต้องการที่จำเป็นทางโภชนาการรายวันให้กับร่างกายมนุษย์ นี่คือการทรงพิจารณาของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ทรงเตรียมอาหารให้พร้อมสำหรับมวลมนุษย์ มีผักทั้งหลาย มีเนื้อสัตว์—นี่ไม่ใช่ความอุดมหรือ?

แต่ผู้คนควรเข้าใจว่าเจตนารมณ์ของพระเจ้าคืออะไรเมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงเตรียมอาหารทั้งหมดให้มวลมนุษย์ ใช้การให้มวลมนุษย์ตามใจตัวเองเกินไปในของกินเหล่านี้หรือ?

อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์กลายเป็นติดกับดักในการพยายามตอบสนองความอยากทางวัตถุเหล่านี้?

เขาจะไม่กลายเป็นได้รับการบำรุงเลี้ยงมากเกินไปหรือ?

การได้รับการบำรุงเลี้ยงมากเกินไปไม่ทำให้ร่างกายมนุษย์เจ็บป่วยในหลายๆ ทางหรือ? (ทำ)

นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าทรงจัดสัดส่วนให้มีปริมาณที่ถูกต้อง ณ เวลาที่ถูกต้อง

และทรงให้ผู้คนชื่นชมกับอาหารที่แตกต่างกันโดยสอดคล้องกับช่วงเวลาและฤดูกาลที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น หลังจากฤดูร้อนที่ร้อนมาก ผู้คนสะสมความร้อนอย่างมากไว้ในร่างกายของพวกเขา

รวมถึงความแห้งกร้านและความชื้นและซึ่งก่อให้เกิดโรค เมื่อฤดูใบไม้ร่วงมาถึง ผลไม้หลายประเภทก็สุก

และเมื่อผู้คนกินผลไม้เหล่านี้ ความชื้นและในร่างกายของพวกเขาจะถูกขับออกไป ณ

เวลานี้ฝูงปศุสัตว์และแกะก็ได้เติบโตแข็งแรงขึ้นเช่นกัน

ดังนั้นนี่จึงเป็นเวลาที่คุณควรกินเนื้อสัตว์มากขึ้นเพื่อการบำรุงเลี้ยง โดยการกินเนื้อสัตว์หลากหลายประเภท

ร่างกายของผู้คนจะได้รับพลังงานและความอบอุ่นเพื่อช่วยให้พวกเขาทนต่อความหนาวเย็นของฤดูหนาวได้

และพวกเขาก็มีความสามารถที่จะผ่านฤดูหนาวได้อย่างปลอดภัยและมีสุขภาพดีเป็นผลลัพธ์

ด้วยความใส่พระทัยและความเมตตาสูงสุด

พระเจ้าทรงควบคุมและประสานงานว่าจะทรงจัดเตรียมอะไรให้แก่มวลมนุษย์ และเมื่อไร

และเมื่อไรที่พระองค์จะทรงให้สิ่งต่างๆ เติบโต ออกผล และสุก การนี้อ้างอิงถึง

“วิธีที่พระเจ้าทรงเตรียมอาหารที่มนุษย์ต้องการในชีวิตประจำวันของเขา”

นอกเหนือจากอาหารหลายประเภทแล้ว พระเจ้ายังทรงจัดเตรียมแหล่งน้ำให้มวลมนุษย์อีกด้วย

หลังจากกินแล้วผู้คนยังคงต้องการดื่มน้ำ ผลไม้เพียงลำพังจะเพียงพอหรือไม่?

ผู้คนไม่สามารถมีชีวิตอยู่ด้วยผลไม้เพียงลำพัง และนอกจากนี้ ผลไม้ก็ไม่มีในบางฤดูกาล

ดังนั้นปัญหาเรื่องน้ำของมวลมนุษย์จะสามารถแก้ไขได้อย่างไร?

พระเจ้าได้ทรงแก้ไขปัญหานี้โดยการเตรียมแหล่งน้ำมากมายทั้งบนและใต้พื้นดิน รวมถึงทะเลสาบ แม่น้ำ

และน้ำพุ แหล่งน้ำเหล่านี้สามารถดื่มได้ครบเท่าที่ไม่มีการปนเปื้อน
และครบเท่าที่ผู้คนไม่ได้ไปบงการหรือทำให้เสียหาย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ในแง่ของแหล่งอาหารที่ค่าชีวิตของร่างกายทางกายภาพของมวลมนุษย์
พระเจ้าได้ทรงทำการเตรียมที่แม่นยำมาก ยิ่งตรงมาก และเหมาะสมมาก
เพื่อที่ชีวิตของผู้คนจะได้มีทั้งและสันเหลือและไม่ขาดพร่องสิ่งใด
นี่คือบางสิ่งที่ผู้คนสามารถรู้สึกและมองเห็นได้

นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงสร้างพืช สัตว์บางอย่าง
และสมุนไพรอันหลากหลายซึ่งหมายถึงเฉพาะเจาะจงให้รักษาอาการบาดเจ็บหรือเยียวยาความเจ็บป่วยในร่างกาย
มนุษย์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ยกตัวอย่างเช่น
ใครบางคนควรทำอะไรหากถูกไฟไหม้หรือบังเอิญทำน้ำร้อนลวกตัวเอง?
เจ้าสามารถชำระล้างแผลไฟไหม้ด้วยน้ำเท่านั้นได้หรือ? เจ้าสามารถพันแผลด้วยผ้าเก่าๆ สักผืนเท่านั้นได้หรือ?
หากเจ้าทำเช่นนั้นแผลอาจเต็มไปด้วยหนองหรือกลายเป็นติดเชื้อ ยกตัวอย่างเช่น
หากใครบางคนเป็นไข้หรือติดเชื้อ ได้รับบาดเจ็บขณะกำลังทำงาน
เกิดการเจ็บป่วยเกี่ยวกับกระเพาะอาหารจากการกินสิ่งที่ผิด
หรือเป็นโรคบางอย่างที่เกิดจากปัจจัยทั้งหลายทางชีววิทยาหรือประเด็นปัญหาด้านภาวะอารมณ์
รวมถึงโรคหลอดเลือด สมองเสื่อมทางจิตวิทยา หรือโรคของอวัยวะภายใน
เช่นนั้นแล้วก็มีพืชที่สอดคล้องกันซึ่งเยียวยาสภาพเสื่อมของพวกเขานั่นเอง
มีพืชที่ปรับปรุงการไหลเวียนโลหิตให้ดีขึ้นและขจัดความเมื่อยล้า บรรเทาปวด ห้ามเลือด ให้ยาสลบ
ช่วยรักษาผิวหนังและฟื้นฟูผิวหนังสู่สภาพเสื่อมของปกติ
และสลายเลือดหนืดและกำจัดสารพิษออกจากร่างกาย—โดยสังเขปแล้วพืชเหล่านี้มีการใช้ในชีวิตประจำวัน
ผู้คนสามารถใช้พืชเหล่านี้ได้ และพวกมันได้ถูกเตรียมโดยพระเจ้าสำหรับร่างกายมนุษย์ในกรณีที่เป็น
พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้มนุษย์ค้นพบพืชเหล่านี้บางส่วนโดยบังเอิญ ในขณะที่ส่วนอื่นๆ
ถูกค้นพบโดยผู้คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรให้ค้นพบ
หรือเป็นผลลัพธ์จากปรากฏการณ์พิเศษที่พระองค์ได้ทรงจัดวางเรียบเรียง
หลังการค้นพบพืชเหล่านี้มวลมนุษย์ก็จะส่งต่อไป และผู้คนมากมายจะได้มาซึ่งพืชเหล่านี้
ดังนั้นการที่พระเจ้าทรงสร้างพืชเหล่านี้จึงมีคุณค่าและความหมาย โดยสรุป สิ่งเหล่านี้ล้วนมาจากพระเจ้า
ได้รับการเตรียมและเพาะปลูกโดยพระองค์เมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อการมีชีวิตของ
มวลมนุษย์ สิ่งเหล่านี้สำคัญอย่างยิ่ง
กระบวนการทรงดำริของพระเจ้าถ้วนทั่วกว่ากระบวนการคิดเหล่านั้นของมวลมนุษย์หรือไม่?

เมื่อเรามองเห็นทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงทำ เรามีสำนึกรับรู้ถึงด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้าหรือไม่? พระเจ้าทรงพระราชกิจในความลับ พระเจ้าได้ทรงสร้างทั้งหมดนี้เมื่อมนุษย์ยังไม่ได้มาอยู่ในพิภพนี้ เมื่อพระองค์ยังไม่ทรงได้มีการติดต่อกับมวลมนุษย์ ทุกสิ่งทุกอย่างทรงทำโดยทรงคำนึงถึงมวลมนุษย์ เพื่อประโยชน์แห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์ และด้วยพระดำริเพื่อการอยู่รอดของพวกเขา เพื่อที่มวลมนุษย์จะมีชีวิตอย่างมีความสุขในโลกเชิงวัตถุอันมั่งคั่งและล้นเหลือนี้ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้พวกเขา โดยปราศจากความกังวลเกี่ยวกับอาหารหรือเสื้อผ้า ไม่ขาดพร่องสิ่งใดเลย ในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ มวลมนุษย์ย่อมสามารถขยายพันธุ์และอยู่รอดต่อไปได้

ในบรรดากิจการของพระเจ้าทั้งหมด ทั้งใหญ่และเล็ก มีกิจการใดที่ปราศจากคุณค่าหรือความหมายหรือไม่? ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงทำมีคุณค่าและความหมาย พวกเรามาเริ่มการหาหรือของพวกเราด้วยหัวข้อทั่วไปหัวข้อหนึ่งเถิด บ่อยครั้งที่ผู้คนถามว่า สิ่งใดมาก่อน ไก่หรือไข่? (ไก่) ไก่ได้มาก่อนอย่างไม่ต้องสงสัย! เหตุใดไก่จึงได้มาก่อน? เหตุใดไข่จึงไม่สามารถมาก่อนได้? ไก่ไม่ใช่ฟักออกจากไข่หรือ? หลังจากยีสต์เอ็ดวัน ไก่ก็ฟักเป็นตัว และไก่ตัวนั้นก็วางไข่เพิ่ม และไก่ก็ฟักออกมาจากไข่เหล่านั้นมากขึ้น ดังนั้นไก่หรือไข่ได้มาก่อน? พวกเขาคือ “ไก่”

ด้วยความแน่นอนอย่างเด็ดขาด แต่เหตุใดนี่จึงเป็นคำตอบของเจ้า?

(พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างนกและสัตว์ป่า) ดังนั้นคำตอบของเจ้าอยู่บนพื้นฐานของพระคัมภีร์ แต่เราต้องการให้พวกเขารู้เกี่ยวกับความเข้าใจของพวกเขาเอง

เพื่อที่เราจะได้สามารถมองเห็นว่าพวกเขามีความรู้ซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงอันใดเกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้าหรือไม่ว่า ที่นี้พวกเขารู้เกี่ยวกับคำตอบของพวกเขาหรือไม่? (พระเจ้าได้ทรงสร้างไก่

แล้วทรงให้ความสามารถในการขยายพันธุ์แก่ไก่ ซึ่งหมายถึงความสามารถในการกกไข่)

การตีความนี้ถูกต้องไม่มากนัก ไก่ได้มาก่อนแล้วก็ไข่ นี่แน่นอน มันไม่ใช่ความลึกลับที่ลุ่มลึกเป็นพิเศษ

แต่อย่างไรก็ตามผู้คนของโลกพิจารณาเห็นว่าเป็นเช่นนั้นและพยายามแก้ไขมันด้วยทฤษฎีเชิงปรัชญา

โดยไม่เคยได้มาถึงบทสรุป นี่ก็เป็นเหมือนเมื่อตอนที่ผู้คนไม่รู้ว่พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาไม่มีผิด

พวกเขาไม่รู้หลักธรรมพื้นฐานนี้ ทั้งพวกเขาก็ไม่มีแนวคิดชัดเจนว่าไข่หรือไก่ควรมาก่อน

พวกเขาไม่รู้ว่สิ่งใดควรมาก่อน ดังนั้นพวกเขาก็ไม่มีวันมีความสามารถที่จะพบคำตอบได้

มันเป็นธรรมดาที่เดียวที่ไก่ได้มาก่อน หากมีไข่มาก่อนไก่นั้นจะผิดปกติ! มันเป็นเรื่องที่เรียบง่ายนัก—

ไก่ได้มาก่อนอย่างแน่นอน นี่ไม่ใช่คำถามที่พึงต้องใช้ความรู้ขั้นสูง

พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างด้วยเจตนารมณ์ให้มนุษย์ได้ชื่นชมมัน ทันทีที่ไก่ดำรงอยู่

ไข่ก็จะตามหลังมาโดยปกติอยู่แล้ว นี่ไม่ใช่การแก้ปัญหาก็พร้อมใช้หรือ? หากไข่ได้ถูกสร้างขึ้นก่อน

มันจะยังคงไม่ต้องการให้ไก่กกมันหรือ? การสร้างไก่โดยตรงเป็นการแก้ปัญหาก็พร้อมใช้กว่า

ด้วยวิธีนี้ไก่อจะสามารถวางไข่และกกลูกไก่ข้างใน และผู้คนจะสามารถมีไก่ให้กินได้ ช่างสะดวกอะไรเช่นนี้!
หนทางที่พระเจ้าทรงทำสิ่งทั้งหลายนั้นเรียบง่ายและสะอาด ไม่ยุ่งยากซับซ้อนแม้แต่น้อย ไข่มาจากไหน?
มันมาจากไก่ ไม่มีไข่หากไม่มีไก่ สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างเป็นสิ่งมีชีวิตอย่างหนึ่ง! มวลมนุษย์ไร้สาระและน่าขัน
มักกลายเป็นพัวพันยุ่งเหยิงกับสิ่งเรียบง่ายทั้งหลายเช่นนั้น และจบลงด้วยเหตุผลวิบัติที่ไร้สาระกลุ่มหนึ่ง
มนุษย์ช่างเหมือนเด็กนกก! สัมพันธภาพระหว่างไข่กับไก่นั้นชัดเจน นั่นคือ ไก่ได้มาก่อน
นี่คือคำอธิบายที่เที่ยงตรงที่สุด หนทางที่ถูกต้องแม่นยำที่สุดในการเข้าใจการนี้
และคือคำตอบที่ถูกต้องแม่นยำที่สุด มันถูกต้อง

หัวข้ออะไรหรือที่พวกเราเพิ่งได้หารือกันไป?

พวกเราได้เริ่มต้นด้วยการพูดคุยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่และสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อสภาพแวดล้อมนั้นและการเตรียมทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงทำ พวกเราได้หารือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงจัดการเตรียมการ
สัมพันธภาพระหว่างสิ่งทั้งหลายแห่งการทรงสร้าง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้มวลมนุษย์
และวิธีที่พระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการสัมพันธภาพเหล่านี้เพื่อป้องกันไม่ให้สิ่งทั้งหลายแห่งการทรงสร้างของ
พระองค์ทำอันตรายมวลมนุษย์ พระเจ้ายังได้ทรงทำให้อันตรายที่ปัจจัยต่างๆ
มากมายภายในการทรงสร้างของพระองค์อาจได้มีต่อสภาพแวดล้อมของมวลมนุษย์นั้นทุเลาลงเช่นกัน
เป็นการเปิดโอกาสให้ทุกสรรพสิ่งทำหน้าที่ต่อจุดประสงค์สูงสุดของพวกมัน
และนำพาสภาพแวดล้อมที่เป็นประโยชน์พร้อมด้วยองค์ประกอบที่เป็นประโยชน์มาสู่มวลมนุษย์ ด้วยเหตุนี้
จึงทำให้มวลมนุษย์สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมเช่นนั้นได้
และดำเนินวงจรชีวิตและการขยายพันธุ์ต่อไปอย่างไม่สั่นคลอน ถัดมา
พวกเราได้พูดคุยเกี่ยวกับอาหารที่ร่างกายมนุษย์ต้องการ—อาหารและเครื่องดื่มประจำวันของมวลมนุษย์
นี่ก็เป็นสภาพเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์เช่นกัน กล่าวคือ
ร่างกายมนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ด้วยการหายใจเพียงอย่างเดียว โดยมีเพียงแค่แสงอาทิตย์เพื่อการยังชีพ
หรือลม หรืออุณหภูมิที่เหมาะสม มนุษย์ยังจำเป็นต้องเติมท้องของพวกเขาให้เต็มอีกด้วย
และพระเจ้าได้ทรงเตรียมแหล่งที่มาของสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาจะได้ใช้เพื่อทำเช่นนั้น
ซึ่งก็คือแหล่งอาหารของมวลมนุษย์ไว้สำหรับมวลมนุษย์แล้วโดยไม่มองข้ามสิ่งใดเลย
เมื่อเราได้เห็นผลผลิตที่มั่งคั่งและเอื้ออารีเช่นนี้—แหล่งที่มาของอาหารและเครื่องดื่มของมวลมนุษย์—
เราจะสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของการจัดหาสำหรับมวลมนุษย์และสำหรับสรรพสิ่ง
ทั้งมวลแห่งการทรงสร้างของพระองค์? หากในช่วงระหว่างเวลาแห่งการทรงสร้าง
พระเจ้าได้ทรงสร้างเพียงแค่ต้นไม้และต้นหญ้าหรือสิ่งมีชีวิตอื่นๆ จำนวนเท่าใดก็ตาม
และหากสิ่งมีชีวิตและพืชต่างๆ เหล่านี้มีไว้ให้วัวและแกะกินทั้งหมด หรือมีไว้ให้ม้าลาย กวาง

และสัตว์ประเภทอื่นๆ อีกหลากหลาย ยกตัวอย่างเช่นสิงโตต้องกินสิ่งทั้งหลายเช่นม้าลายและกวาง และเสือดอต้องกินสิ่งทั้งหลายเช่นแกะและหมู—แต่ไม่มีแม้สักสิ่งเดียวที่เหมาะสมให้มนุษย์กินแล้ว มันจะใช้ได้หรือไม่? มันจะใช้ไม่ได้ มวลมนุษย์คงจะไม่สามารถที่จะอยู่รอดได้นาน จะเกิดอะไรขึ้นหากมนุษย์กินแต่ใบไม้เท่านั้น? มันจะใช้ได้หรือไม่?

มนุษย์จะสามารถกินต้นหญ้าที่มีไว้เพื่อแกะหรือไม่? มันอาจจะไม่เป็นไรหากพวกเขาได้ลองสักกินหน่อย แต่หากพวกเขาได้กินสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นเป็นเวลานาน

ท้องของพวกเขาถึงคงจะไม่สามารถที่จะทนยอมรับได้ และผู้คนก็คงจะไม่ได้มีชีวิตอยู่ยาวนาน มีแม้แต่สิ่งทั้งหลายที่สัตว์สามารถกินได้แต่เป็นพิษต่อมนุษย์—สัตว์กินพวกมันโดยไม่มีผลสืบเนื่อง แต่ไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับมนุษย์ กล่าวคือพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

ดังนั้นพระเจ้าทรงรู้หลักกรรมและ โครงสร้างของร่างกายมนุษย์และสิ่งที่มีมนุษย์ต้องการดีที่สุด

พระเจ้าทรงรู้จักสิ่งประกอบและสิ่งที่บรรจุอยู่ของร่างกาย

ความต้องการที่จำเป็นของร่างกายและการทำหน้าที่ของอวัยวะภายในของร่างกาย และวิธีที่พวกมันดูดซับ กำจัด และเผาผลาญสารต่างๆ ด้วยความกระฉับกระเฉงที่เพียบพร้อม มนุษย์ไม่รู้ บางครั้งพวกเขากินอย่างพลีผลาม หรือหลงไปใช้วิธีดูแลตนเองอย่างไม่ระมัดระวัง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ที่มากเกินไปเป็นเหตุให้เกิดความไม่สมดุล หากเจ้ากินและชื่นชมสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้เจ้าในหนทางปกติ

เช่นนั้นแล้วเจ้าย่อมจะไม่มีปัญหาสุขภาพ ต่อให้บางครั้งเจ้าจะมีประสบการณ์กับอารมณ์เสีย และเจ้ามีภาวะเลือดหนืด นี่ก็ไม่สร้างปัญหาอะไรเลย เจ้าเพียงแค่จำเป็นต้องกินพืชบางประเภท และภาวะเลือดหนืดก็จะหายไป พระเจ้าได้ทรงทำการเตรียมสำหรับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า มวลมนุษย์อยู่เหนือสิ่งมีชีวิตอื่นใดอย่างมาก

พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับพืชแต่ละประเภท

และพระองค์ได้ทรงเตรียมอาหารและสภาพแวดล้อมสำหรับสัตว์แต่ละประเภท

แต่มวลมนุษย์มีความต้องการที่จำเป็นอันเคร่งครัดชัดเจนที่สุดต่อสภาพแวดล้อม

และความต้องการเหล่านั้นไม่อาจถูกมองข้ามได้แม้เพียงเล็กน้อย หากเป็นเช่นนั้น

มวลมนุษย์ก็คงจะไร้ความสามารถที่จะพัฒนาและมีชีวิตอยู่และขยายพันธุ์ต่อไปได้ในหนทางปกติ

เป็นพระเจ้านั่นเองที่ทรงรู้ดีที่สุดที่สุดในพระทัยของพระองค์ เมื่อพระเจ้าได้ทรงทำเช่นนั้น

พระองค์ได้ทรงให้ความสำคัญกับการนั้นมากกว่าสิ่งอื่นใด

กลางที่เจ้าอาจไร้ความสามารถที่จะสำนึกถึงความสำคัญของสิ่งที่ไม่น่าสนใจบางสิ่งที่เจ้าสามารถมองเห็นและชื่นชมในชีวิตของเจ้า หรือบางสิ่งที่เจ้ามองเห็นและชื่นชมซึ่งเจ้าได้มีมาตั้งแต่เกิด

แต่พระเจ้าได้ทรงทำการเตรียมไว้แล้วสำหรับเจ้านานมาแล้วหรือไม่ก็อย่างลับๆ

พระเจ้าได้ทรงจัดและทำให้องค์ประกอบเชิงลบทั้งหมดที่ไม่เอื้ออำนวยต่อมวลมนุษย์และอาจจะเป็นอันตรายต่อร่างกายมนุษย์ทุเลาลงจนถึงขอบข่ายยิ่งใหญ่ที่สุดที่เป็นไปได้ การนี้แสดงให้เห็นอะไรหรือ?

นั่นแสดงให้เห็นท่าทีที่พระเจ้าได้ทรงมีต่อมวลมนุษย์เมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาคราวนี้หรือไม่? ท่าทีนั้นคืออะไร? ท่าทีของพระเจ้ารอบคอบและเอาใจจริงเอจ

และไม่ได้ยอมทนให้มีการแทรกแซงโดยกำลังบังคับศัตรูหรือปัจจัยภายนอกหรือสภาพเงื่อนไขอันใดที่ไม่ใช่ของพระองค์ ในการนี้สามารถมองเห็นท่าทีของพระเจ้าในการทรงสร้างและบริหารจัดการมวลมนุษย์คราวนี้ได้ และท่าทีของพระเจ้าคืออะไรหรือ? โดยผ่านทางสภาพแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดและชีวิตที่มวลมนุษย์ชื่นชม รวมถึงในอาหารและเครื่องดื่มประจำวันและความต้องการที่จำเป็นรายวันของพวกเขา

พวกเราสามารถมองเห็นท่าทีแห่งความรับผิดชอบของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงถือครองตั้งแต่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ ตลอดจนความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะทรงช่วยมวลมนุษย์ให้รอด ณ เวลานี้ ความจริงแท้ของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้ในสิ่งเหล่านี้หรือไม่? ความน่าอัศจรรย์ของพระองค์เล่า?

ความไม่สามารถหยั่งลึกของพระองค์เล่า? ฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์เล่า?

พระเจ้าทรงใช้หนทางอันทรงพระปรีชาญาณและเปี่ยมมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์เพื่อจัดเตรียมไว้ให้มวลมนุษย์ทั้งปวง ตลอดจนการจัดเตรียมสิ่งต่างๆ ทั้งหมดแห่งการทรงสร้างของพระองค์ บัดนี้ที่เราได้พูดกับเจ้าไปมากมายยิ่งนักแล้ว

พวกเจ้าสามารถพูดได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง? (ได้)

นั่นเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน เจ้ามีข้อสงสัยใดๆ หรือไม่? (ไม่)

การจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับทุกสรรพสิ่งเพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง เพราะพระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาของการจัดเตรียมที่ได้ทำให้ทุกสรรพสิ่งสามารถดำรงอยู่มีชีวิต ขยายพันธุ์ และดำเนินต่อไป และไม่มีแหล่งกำเนิดอื่นใดยกเว้นพระเจ้าพระองค์เอง

พระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อความต้องการที่จำเป็นทั้งหมดของทุกสรรพสิ่งและความต้องการที่จำเป็นทั้งหมดของมวลมนุษย์ ไม่ว่าเหล่านั้นเป็นความต้องการที่จำเป็นด้านสภาพแวดล้อมพื้นฐานที่สุดของผู้คน

ความต้องการที่จำเป็นในชีวิตประจำวันของพวกเขา

หรือความต้องการที่จำเป็นสำหรับความจริงที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้แก่จิตวิญญาณของผู้คน

โดยการมองดูที่พระอัครลักษณะของพระเจ้าและพระสถานภาพของพระองค์จากมุมมองของมนุษย์ในทุกหนทาง พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง นี่ถูกต้องหรือไม่? (ถูกต้อง) กล่าวคือ พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้ปกครอง องค์เจ้านาย และองค์ผู้จัดเตรียมแห่งโลกเชิงวัตถุนี้

โลกนี้ที่ผู้คนสามารถมองเห็นและรู้สึกได้ สำหรับมวลมนุษย์แล้ว นี่ไม่ใช่พระอัครลักษณะของพระเจ้าหรือ? ไม่มีสิ่งใดเป็นเหตุในการนี้ ดังนั้นเมื่อเจ้าเห็นนกกำลังบินบนท้องฟ้า

เจ้าควรรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถบินได้ มีสิ่งมีชีวิตที่ว่ายในน้ำ

และพวกมันมีหนทางของพวกมันเองในการอยู่รอด

ต้นไม้อะและพืชพรรณที่อาศัยอยู่ในดินผลิดอกและงอกงามในฤดูใบไม้ผลิ และออกผลและผลัดใบในฤดูใบไม้ร่วง และเมื่อถึงฤดูหนาวใบไม้ทั้งหมดก็ร่วงไปเมื่อพืชพรรณเหล่านั้นเตรียมที่จะรอดผ่านฤดูหนาวไปได้

นั่นคือวิถีแห่งการอยู่รอดของพวกมัน พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

และแต่ละสิ่งมีชีวิตในรูปแบบที่แตกต่างกันและหนทางที่แตกต่างกันและใช้วิธีการที่แตกต่างกันเพื่อจัดแสดงพลังชีวิตของมันและรูปสัณฐานที่มันมีชีวิตอยู่ ไม่สำคัญว่าสิ่งทั้งหลายจะดำเนินชีวิตอย่างไร

สิ่งเหล่านี้ล้วนอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า

อะไรคือพระประสงค์ของพระเจ้าในการปกครองชีวิตและสิ่งมีชีวิตในรูปแบบสัณฐานที่แตกต่างกัน?

นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งการอยู่รอดของมวลมนุษย์ใช่หรือไม่? (ใช่)

พระองค์ทรงควบคุมกฎแห่งชีวิตทั้งหมด ทั้งหมดยกเพื่อประโยชน์แห่งการอยู่รอดของมวลมนุษย์

นี่แสดงให้เห็นว่าการอยู่รอดของมนุษย์สำคัญเพียงใดสำหรับพระเจ้า

ความสามารถของมวลมนุษย์ในการอยู่รอดและขยายพันธุ์ไปตามปกติสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อพระเจ้า

เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงกำลังทรงจัดเตรียมไว้ให้มวลมนุษย์และทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์อยู่เนืองนิตย์ พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้ทุกสรรพสิ่งในหนทางที่แตกต่างกัน

และโดยการธำรงรักษาการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ทรงทำให้มวลมนุษย์สามารถเคลื่อนไปยังหน้าต่อไปได้

ธำรงรักษาการอยู่รอดตามปกติของมวลมนุษย์ เหล่านี้คือสองแง่มุมของการสามัคคีธรรมของพวกเราในวันนี้

สองแง่มุมเหล่านี้คืออะไร? (จากมุมมองมหัพภาค พระเจ้าได้ทรงสร้างสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่

นั่นคือแง่มุมแรก

พระเจ้ายังได้ทรงเตรียมสิ่งทั้งหลายด้านวัตถุที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องมีและสามารถมองเห็นและสัมผัสได้)

พวกเราได้สามัคคีธรรมหัวข้อหลักของพวกเราผ่านทางสองแง่มุมนี้ หัวข้อหลักของพวกเราคืออะไรหรือ?

(พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง) บัดนี้เจ้าควรมีความเข้าใจบ้างแล้ว

ถึงเหตุผลที่การสามัคคีธรรมของเราในหัวข้อนี้ได้มีเนื้อหาเช่นนี้

ได้มีการหารือใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหลักหรือไม่? ไม่มีเลย! บางทีหลังจากได้ยินสิ่งเหล่านี้

พวกเจ้าบางคนอาจได้รับความเข้าใจบ้างแล้ว และบัดนี้รู้สึกว่าคุณเหล่านี้มีน้ำหนัก ว่าคำพูดเหล่านี้สำคัญมาก

แต่คนอื่นอาจมีเพียงความเข้าใจตามตัวอักษรบ้างเท่านั้นและรู้สึกว่า โดยตัวของพวกมันเองแล้ว

คำพูดเหล่านี้ช่างไม่มีความสำคัญเลย โดยไม่คำนึงว่าพวกเจ้าเข้าใจเรื่องนี้ในช่วงขณะปัจจุบันอย่างไร

เมื่อประสบการณ์ของพวกเจ้าได้มาถึงวันเฉพาะวันหนึ่ง เมื่อความเข้าใจของพวกเจ้าไปถึงจุดเฉพาะจุดหนึ่ง

นั่นคือเมื่อความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้าและพระเจ้าพระองค์เองไปถึงระดับหนึ่ง
เมื่อนั้นพวกเจ้าจะใช้คำพูดของพวกเจ้าเองซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริงในการนำเสนอคำพยานอันลึกและจริงแก่ต่อการก
กระทำของพระเจ้า

เราคิดว่า ความเข้าใจในปัจจุบันของพวกเจ้ายังคงตื้นเขินและเป็นไปตามตัวอักษรมากเกินไป
แต่เมื่อได้ฟังการสามัคคีธรรมของเราทั้งสองแ่งมุมเหล่านี้แล้ว อย่างน้อยเจ้าสามารถระลึกได้หรือไม่ว่า
วิธีการอะไรที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อจัดเตรียมให้กับมวลมนุษย์ หรือสิ่งใดที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้กับมวลมนุษย์?
เจ้ามีมโนทัศน์พื้นฐาน ความเข้าใจพื้นฐานหรือไม่? (มี)

แต่สองแ่งมุมเหล่านี้ที่เราได้สามัคคีธรรมกันไปเกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์หรือไม่? (ไม่)

สองแ่งมุมเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการพิพากษาและการติสสอนของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักรหรือไม่? (ไม่)

เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเล่า เราจึงได้สามัคคีธรรมเกี่ยวกับสองแ่งมุมนั้น?

เป็นเพราะผู้คนต้องเข้าใจสองแ่งมุมนั้นเพื่อที่จะรู้จักพระเจ้าใช่หรือไม่? (ใช่)

จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้จักสิ่งเหล่านี้และก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจสิ่งเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

ในขณะที่เจ้าพยายามเข้าใจพระเจ้าในความครบถ้วนทั้งมวลของพระองค์ จงอย่าจำกัดตัวเองกับพระคัมภีร์

และจงอย่าจำกัดตัวเองกับการที่พระเจ้าทรงพิพากษาและทรงติสสอนมนุษย์

จุดประสงค์ของเราที่พูดการนี้คืออะไร?

นั่นเป็นไปเพื่อให้ผู้คนรู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นเพียงพระเจ้าของประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร

ในเวลานี้เจ้าติดตามพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเจ้า

แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกที่ไม่ติดตามพระองค์หรือไม่?

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของพวกผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไม่ติดตามพระองค์หรือไม่?

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของทุกสรรพสิ่งหรือไม่? (เป็น)

เช่นนั้นแล้วพระราชกิจและการกระทำของพระเจ้าถูกจำกัดในวงเขตเฉพาะบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์เท่านั้นหรื
อไม่? (ไม่) อะไรคือวงเขตของพระราชกิจและการกระทำของพระองค์? ในระดับที่เล็กที่สุด

วงเขตของพระราชกิจและการกระทำของพระองค์โอบล้อมมวลมนุษย์ทั้งปวงและทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้าง
ในระดับสูงสุด วงเขตนั้นโอบล้อมทั้งจักรวาล ซึ่งผู้คนไม่สามารถมองเห็นได้ ดังนั้น

พวกเราอาจพูดว่าพระเจ้าทรงพระราชกิจของพระองค์และทรงแสดงการกระทำของพระองค์ท่ามกลางมวลมนุษย์
ทั้งปวง

และนี่ก็เพียงพอที่จะเปิดโอกาสให้ผู้คนมารู้จักพระเจ้าพระองค์เองในความครบถ้วนทั้งมวลของพระองค์

หากเจ้าต้องการรู้จักพระเจ้า รู้จักพระองค์อย่างแท้จริง เข้าใจพระองค์อย่างแท้จริง เช่นนั้นแล้ว

จงอย่าจำกัดตัวเองอยู่กับพระราชกิจทั้งสามช่วงระยะของพระเจ้า

หรืออยู่กับเรื่องราวทั้งหลายเกี่ยวกับพระราชกิจที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติในอดีตเท่านั้น หากเจ้าพยายามรู้จักพระองค์ในหนทางนั้น เช่นนั้นแล้วเจ้าก็กำลังวางข้อจำกัดต่อพระเจ้า กำลังจำกัดขอบเขตพระองค์ เจ้ากำลังเห็นพระเจ้าทรงเป็นบางสิ่งที่เล็กมาก การทำเช่นนั้นจะส่งผลต่อผู้คนอย่างไร?

เจ้าคงจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะรู้จักความน่าอัศจรรย์และมหิศจรรยของพระเจ้า อีกทั้งฤทธานุภาพและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์และวงเขตแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ ความเข้าใจเช่นนั้นคงจะมีผลกระทบต่อความสามารถของเจ้าที่จะยอมรับความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้ปกครองของทุกสรรพสิ่ง

ตลอดจนความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระอัครลักษณ์และพระสถานภาพที่แท้จริงของพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หากความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้ามองวงเขตที่จำกัด เช่นนั้นแล้วสิ่งที่เจ้าสามารถรับได้ก็จำกัดเช่นกัน นี่คือเหตุผลที่เจ้าต้องทำให้วงเขตของเจ้ากว้างขึ้นและขยายเส้นขอบฟ้าของเจ้า

เจ้าควรพยายามเข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด—วงเขตของพระราชกิจของพระเจ้า การบริหารจัดการของพระองค์ การปกครองของพระองค์ และทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงบริหารจัดการและที่พระองค์ทรงปกครอง โดยผ่านทางสิ่งเหล่านั้นเองที่เจ้าควรมาเข้าใจการกระทำของพระเจ้า ด้วยความเข้าใจเช่นนี้

เจ้าจะมารู้สึกโดยไม่ทันตระหนักว่าพระเจ้าทรงปกครอง ทรงบริหารจัดการ และทรงจัดเตรียมไว้ให้ทุกสรรพสิ่งที่ท่ามกลางพวกเขา

และเจ้าก็จะรู้สึกอย่างแท้จริงว่าเจ้าเป็นส่วนหนึ่งและสมาชิกคนหนึ่งของทุกสรรพสิ่งด้วยเช่นกัน ในขณะที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้ทุกสรรพสิ่ง

เจ้าก็กำลังยอมรับการปกครองและการจัดเตรียมของพระเจ้าเช่นกัน นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธได้ ทุกสรรพสิ่งอยู่ภายใต้กฎของตัวเองภายใต้การปกครองของพระเจ้า และภายใต้การปกครองของพระเจ้า

ทุกสรรพสิ่งมีกฎเพื่อการอยู่รอดของตัวเอง

ชะตากรรมและความต้องการของมวลมนุษย์ก็ถูกพันนาการไว้ด้วยกันกับการปกครองและการจัดเตรียมของพระเจ้าเช่นกัน นั่นคือเหตุผลที่ภายใต้อำนาจครอบครองและการปกครองของพระเจ้า

มวลมนุษย์และทุกสรรพสิ่งเชื่อมต่อกัน พึ่งพากันและกันและถักทอเข้าด้วยกัน

นี่คือจุดประสงค์และคุณค่าของการที่พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง บัดนี้เจ้าเข้าใจการนี้แล้วใช่ไหม? เช่นนั้นแล้ว ด้วยการนั้น พวกเรามาสรุปปิดตัวการสามัคคีธรรมของวันนี้กันเถิด ลาก่อน! (ขอขอบพระคุณพระเจ้า!)

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 9

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง (3)

ในช่วงเวลานี้ พวกเราได้พูดถึงหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งเกี่ยวข้องกับการรู้จักพระเจ้า และเมื่อไม่นานมานี้พวกเราได้พูดถึงหัวข้อซึ่งเกี่ยวข้องกับการนี้ และซึ่งมีความสำคัญใหญ่หลวง อะไรคือหัวข้อนั้น? (พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง) ดูเหมือนว่าประเด็นต่างๆ และประเด็นหลักที่เราได้พูดถึงนั้นสร้างความประทับใจที่ชัดเจนให้กับทุกคน

ครั้งล่าสุดพวกเราได้พูดคุยเกี่ยวกับแง่มุมไม่กี่แง่มุมเรื่องสภาพแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นเพื่อมวลมนุษยชน รวมถึงเสบียงอาหารหลายประเภทซึ่งจำเป็นสำหรับผู้คนในการดำรงชีวิต ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตรียมสำหรับมวลมนุษยชนในข้อเท็จจริงนั้น

สิ่งที่พระเจ้าทรงทำไม่จำกัดเพียงแค่การเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของผู้คน อีกทั้งไม่จำกัดเพียงแค่การเตรียมเสบียงอาหารในแต่ละวันของพวกเขา ในทางตรงกันข้าม มันประกอบด้วยการทำงานที่ลึกลับและจำเป็นมากมายอันเกี่ยวข้องกับด้านและแง่มุมที่แตกต่างสารพันสำหรับการอยู่รอดของผู้คนและสำหรับชีวิตของมวลมนุษยชนให้เสร็จสมบูรณ์ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นกิจการของพระเจ้า

กิจการเหล่านี้ของพระเจ้าไม่จำกัดเพียงแค่การทรงเตรียมของพระองค์ในเรื่องสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของผู้คนและเสบียงอาหารในแต่ละวันของพวกเขาเท่านั้น—พวกมันมีวงเขตที่กว้างกว่านั้นมาก นอกเหนือจากพระราชกิจสองประเภทนี้แล้ว

พระองค์ยังทรงเตรียมสภาพแวดล้อมและสภาพเงื่อนไขมากมายสำหรับการอยู่รอดซึ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ในการดำรงชีวิตเช่นกัน นี่คือนักหัวข้อที่พวกเราจะหารือกันในวันนี้ มันยังเกี่ยวข้องกับกิจการของพระเจ้าอีกด้วย หากไม่เช่นนั้นแล้ว การพูดถึงหัวข้อดังกล่าวในที่นี้ก็จะไร้ความหมาย

หากผู้คนที่ต้องการรู้จักพระเจ้าแต่พวกเขามีเพียงความเข้าใจตามตัวอักษรเกี่ยวกับ “พระเจ้า” ในฐานะที่เป็นคำคำหนึ่ง หรือต้องการรู้จักแง่มุมสารพัดเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นเท่านั้น เช่นนั้นแล้วนั้นย่อมไม่ใช่ความเข้าใจที่แท้จริง ดังนั้นแล้ว อะไรหรือคือเส้นทางไปสู่ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า? มันคือการได้มารู้จักพระองค์โดยผ่านทางกิจการของพระองค์ และการได้มารู้จักพระองค์ในแง่มุมมากมายทั้งหมดของพระองค์ ดังนั้นแล้ว

พวกเราต้องมีการสามัคคีธรรมเพิ่มเติมในหัวข้อเกี่ยวกับกิจการของพระเจ้า ณ เวลาที่พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้น

นับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้น

พวกมันก็ทำหน้าที่และยังคงดำเนินก้าวหน้าต่อไปในวิถีทางที่เป็นระเบียบและโดยสอดคล้องกับธรรมบัญญัติที่

พระองค์ได้ทรงบัญญัติขึ้น ภายใต้สายพระเนตรอันจับจองของพระองค์ ภายใต้การปกครองของพระองค์
มวลมนุษย์อยู่รอดเสมอมา และทุกสรรพสิ่งก็พัฒนาไปในทางที่เป็นระเบียบตลอดมา
ไม่มีสิ่งใดที่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือทำลายธรรมชาติเหล่านี้ได้
การที่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงสามารถทวีจำนวนขึ้นได้นั้นเป็นเพราะการปกครองของพระเจ้า
และการที่สิ่งมีชีวิตทั้งปวงสามารถอยู่รอดได้นั้นเป็นเพราะการปกครองและการบริหารจัดการของพระองค์
กล่าวคือ ภายใต้การปกครองของพระเจ้านั้นสิ่งมีชีวิตทั้งปวงมาดำรงอยู่ เจริญเติบโต หายไป
และเกิดใหม่อย่างเป็นระเบียบ เมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง ฝนพราวๆ
นำมาซึ่งความรู้สึกของฤดูกาลอันสดชื่นและทำให้แผ่นดินโลกชุ่มชื้น พื้นดินเริ่มอ่อนนุ่ม
และหญ้าก็ดันตัวพื้นดินขึ้นมาและเริ่มแตกหน่อ ในขณะที่ต้นไม้ทั้งหลายค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีเขียว
สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ทั้งหมดนำความมีชีวิตชีวาอันสดชื่นมาสู่แผ่นดินโลก
นี่คือสิ่งที่เห็นกันได้เมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งปวงกำลังมาดำรงอยู่และเจริญเติบโต
สัตว์ทุกชนิดออกมาจากโพรงของพวกมันเพื่อรู้สึกถึงความอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิและเริ่มต้นปีใหม่
สิ่งมีชีวิตทั้งปวงอาบแดดในความร้อนในช่วงระหว่างฤดูร้อนและชื่นชมกับความอบอุ่นซึ่งฤดูกาลนำมา
พวกมันเติบโตอย่างรวดเร็ว บรรดาต้นไม้ หญ้า และพืชทุกชนิดกำลังเติบโตด้วยความเร็วมาก
จนกระทั่งพวกมันผลิดอกและออกผลในที่สุด สิ่งมีชีวิตทั้งปวง รวมถึงมนุษย์
ต่างก็ยุ่งวุ่นวายในช่วงระหว่างฤดูร้อน ในฤดูใบไม้ร่วง ฝนนำมาซึ่งความเย็นน่าน้ำของฤดูใบไม้ร่วง
และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดเริ่มรู้สึกถึงการมาถึงของฤดูกาลเก็บเกี่ยว สิ่งมีชีวิตทั้งปวงผลิดอกออกผล
และมนุษย์ก็เริ่มเก็บเกี่ยวผลไม้มากหลายชนิดเหล่านี้เพื่อที่จะมีอาหารเตรียมไว้สำหรับฤดูหนาว
ในฤดูหนาว สิ่งมีชีวิตทั้งปวงค่อยๆ เริ่มที่จะสงบลงในความเงียบและหยุดพักเมื่ออากาศหนาวอย่างกรายเข้ามา
และผู้คนที่หยุดพักนอนในระหว่างฤดูกาลนี้เช่นกัน จากฤดูกาลสู่ฤดูกาล
การเปลี่ยนผ่านจากฤดูใบไม้ผลิไปสู่ฤดูร้อนไปสู่ฤดูใบไม้ร่วงไปสู่ฤดูหนาว—
ความเปลี่ยนแปลงทั้งหมดเหล่านี้เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือกฎที่พระเจ้าทรงบัญญัติ
พระองค์ทรงนำทางทุกสรรพสิ่งและมวลมนุษย์โดยใช้กฎเหล่านี้และได้ทรงคิดค้นหนทางแห่งชีวิตอันมีสีสันและ
มั่งคั่งเพื่อมวลมนุษย์
โดยทรงเตรียมสภาพแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดซึ่งมีอุณหภูมิและฤดูกาลอันแตกต่างหลากหลาย ดังนั้น
ภายในสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนสำหรับการอยู่รอดประเภทนี้
มนุษย์จึงสามารถอยู่รอดและทวีจำนวนขึ้นในทางอันเป็นระเบียบแบบแผนได้
มนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนกฎเหล่านี้ได้และไม่มีบุคคลหรือสิ่งมีชีวิตใดสามารถทำลายพวกมันได้
แม้ว่าจะได้เกิดการเปลี่ยนแปลงนับไม่ถ้วนขึ้น—กล่าวคือ ทะเลได้กลายเป็นทุ่งหญ้า

ในขณะที่ทุ่งหญ้าได้กลายเป็นทะเล—กฎเหล่านี้ก็ยังคงดำรงอยู่ต่อไป พวกมันดำรงอยู่เพราะพระเจ้าทรงดำรงอยู่ และเพราะการปกครองของพระองค์และการบริหารจัดการของพระองค์ ด้วยสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนขนาดใหญ่ประเภทนี้ ชีวิตของผู้คนจึงดำเนินไปภายในธรรมเนียมปฏิบัติและกฎเกณฑ์เหล่านี้ ผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้ถูกฟุ่มเฟือยขึ้นมาภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้ และผู้คนรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้อยู่รอดตลอดมาภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ผู้คนได้ชื่นชมกับสภาพแวดล้อมอันเป็นระเบียบแบบแผนสำหรับการอยู่รอดนี้ ตลอดจนได้ชื่นชมกับหลายสิ่งหลายอย่างที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นสำหรับชนรุ่นแล้วรุ่นเล่า แม้ว่าผู้คนจะรู้สึกว่าการปฏิบัติที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติและมองอย่างเหยียดหยามว่าเป็นของตาย และแม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถรู้สึกได้ว่าพระเจ้ากำลังทรงจัดวางเรียบเรียงกฎเหล่านี้ ว่าพระเจ้ากำลังทรงปกครองกฎเหล่านี้ ไม่ว่าอะไรก็ตาม พระเจ้าทรงเกี่ยวพันกับพระราชกิจที่ไม่เปลี่ยนแปลงนี้เสมอ พระประสงค์ของพระองค์ในพระราชกิจที่ไม่เปลี่ยนแปลงนี้คือการอยู่รอดของมวลมนุษย และเพื่อที่มวลมนุษย์จะได้ดำรงชีวิตอยู่ต่อไป

พระเจ้าทรงกำหนดอาณาเขตสำหรับทุกสรรพสิ่งเพื่อที่จะเลี้ยงดูมวลมนุษย์ทั้งปวง

วันนี้ เราจะพูดถึงหัวข้อเกี่ยวกับว่า กฎประเภทนี้ที่พระเจ้าได้ทรงนำมาสู่ทุกสรรพสิ่งนั้น เลี้ยงดูมวลมนุษย์ทั้งปวงอย่างไร นี่เป็นหัวข้อที่ค่อนข้างกว้าง ดังนั้นพวกเราจึงสามารถแบ่งมันออกเป็นหลายส่วนและหารือเกี่ยวกับส่วนต่างๆ ที่ละหัวข้อเพื่อที่จะสามารถวาดเค้าโครงส่วนต่างๆ เหล่านี้สำหรับพวกเราได้อย่างชัดเจน ด้วยหนทางนี้ จะเป็นการง่ายขึ้นที่พวกเราจะจับความเข้าใจและพวกเราจะสามารถค่อยๆ เข้าใจมันได้ ดังนั้น พวกเรามาเริ่มกันที่ส่วนแรกเถิด เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง พระองค์ได้ทรงวาดอาณาเขตสำหรับภูเขา ที่ราบ ทะเลทราย เนินเขา แม่น้ำ และทะเลสาบ บนแผ่นดินโลกมีภูเขา ที่ราบ ทะเลทราย และเนินเขา ตลอดจนแหล่งน้ำอันหลากหลาย เหล่านี้ประกอบขึ้นเป็นภูมิประเทศประเภทต่างๆ กัน มิใช่หรือ? พระเจ้าได้ทรงวาดอาณาเขตขึ้นระหว่างภูมิประเทศเหล่านี้ เมื่อพวกเราพูดถึงการวาดอาณาเขต มันหมายความว่าภูเขามีภาพเค้าโครงของพวกมัน ที่ราบมีภาพเค้าโครงของพวกมันเอง ทะเลทรายมีเขตจำกัดที่แน่นอน และเนินเขามีพื้นที่ตายตัว ยังมีปริมาณที่ตายตัวของแหล่งน้ำต่างๆ อาทิ แม่น้ำและทะเลสาบอีกด้วย กล่าวคือ ตอนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ได้ทรงแบ่งทุกสิ่งทุกอย่างไว้อย่างชัดเจนมาก พระเจ้าได้ทรงกำหนดพิจารณาแล้วว่า

ภูเขาที่ให้ไว้ลูกใดก็ตามควรมีรัศมีกิโลเมตรและวงเขตของมันคืออะไร

พระองค์ยังได้ทรงกำหนดพิจารณาอีกด้วยว่า ที่ราบที่ให้ไว้ผืนใดควรมีรัศมีกิโลเมตรและวงเขตของมันมีเท่าไร เมื่อทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ยังได้ทรงกำหนดพิจารณาเขตจำกัดของทะเลทรายตลอดจนแนวเขตของเนินเขาและสัดส่วนของพวกมัน และพวกมันถูกกั้นเขตด้วยอะไรอีกด้วย—ทั้งหมดนี้ถูกกำหนดพิจารณาโดยพระองค์

พระองค์ได้ทรงกำหนดพิจารณาแนวเขตของแม่น้ำและทะเลสาบในระหว่างกิจการแห่งการทรงสร้างพวกมัน—พวกมันทั้งหมดมีอาณาเขตของพวกมัน ดังนั้นแล้วเมื่อพวกเราพูดคุยเกี่ยวกับ “อาณาเขต” มันหมายถึงอะไร? พวกเราเพิ่งได้พูดคุยกันไปเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง โดยการทรงจัดตั้งกฎสำหรับทุกสรรพสิ่ง กล่าวคือ

แนวเขตและอาณาเขตของภูเขาจะไม่ขยายหรือลดลงเพราะการหมุนของแผ่นดินโลกหรือการผ่านพ้นของกาลเวลา พวกมันคงอยู่ตายตัว ไม่เปลี่ยนแปลง

และเป็นพระเจ้านั่นเองที่เป็นผู้ที่ทรงบงการความไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ของพวกมัน

ในส่วน of พื้นที่ทั้งหลายของที่ราบ แนวเขตของพวกมันคืออะไร พวกมันมีอาณาเขตติดกับอะไร—

การนี้ได้ถูกกำหนดโดยพระเจ้า พวกมันมีอาณาเขตของพวกมัน

และดังนั้นจึงคงจะเป็นไปไม่ได้ที่เนินดินจะผุดขึ้นจากพื้นดินของที่ราบอย่างไรแบบแผน

ที่ราบไม่สามารถกลายเป็นภูเขาได้ในฉับพลันทันใด—นี่คงจะเป็นไปไม่ได้

นี่คือความหมายของกฎและอาณาเขตที่พวกเราเพิ่งพูดคุยกันไป ในส่วนของทะเลทราย

พวกเราจะไม่เอ่ยถึงหน้าที่เฉพาะพิเศษของทะเลทรายหรือภูมิประเทศหรือที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ประเภทอื่นใด ณ

ที่นี้ จะเอ่ยถึงเฉพาะอาณาเขตของพวกมันเท่านั้น ภายใต้การปกครองของพระเจ้า

เขตจำกัดของทะเลทรายจะไม่ขยายเช่นกัน นี่เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงให้กฎของมันแก่มันแล้ว

ซึ่งก็คือเขตจำกัดต่างๆ ของมัน พื้นที่ของมันมีขนาดใหญ่เพียงใดและหน้าที่ของมันคืออะไร

มันมีเขตแดนติดกับอะไร และมันตั้งอยู่ที่ใด—การนี้ได้ถูกกำหนดไว้แล้วโดยพระเจ้า

มันจะไม่มีความเกินกว่าเขตจำกัดของมันหรือขยับเคลื่อนจากตำแหน่งของมัน

และพื้นที่ของมันจะไม่ขยายโดยพลการ แม้ว่าการไหลของห้วงน้ำต่างๆ อาทิ แม่น้ำและทะเลสาบ

จะเป็นไปอย่างมีระเบียบและต่อเนื่องทั้งหมด

พวกมันจะไม่มีความเคลื่อนออกนอกแนวเขตของพวกมันหรือเลยออกไปจากอาณาเขตของพวกมัน

พวกมันทั้งหมดไหลไปในทิศทางเดียว ทิศทางซึ่งพวกมันควรจะไหล ในวิธีอันเป็นระเบียบแบบแผน

ดังนั้นภายใต้ธรรมนูญแห่งการปกครองของพระเจ้า

ไม่มีแม่น้ำหรือทะเลสาบใดที่จะแห้งเหือดโดยพลการหรือเปลี่ยนทิศทางหรือปริมาณการไหลของมันโดยพลการ
อันเนื่องมาจากการหมุนของแผ่นดินโลกหรือการผ่านพ้นของกาลเวลา
ทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า นั่นจึงกล่าวได้ว่า
ทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างในท่ามกลางมวลมนุษย์นี้มีสถานที่ พื้นที่
และเขตจำกัดของพวกมันที่ถูกกำหนดไว้แล้ว กล่าวคือ เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้นมา
อาณาเขตของพวกมันได้ถูกตั้งขึ้น และพวกมันไม่สามารถถูกคัดแปลงแก้ไข ทำใหม่
หรือเปลี่ยนแปลงได้โดยพลการ “โดยพลการ” หมายถึงอะไร? มันหมายถึงว่าพวกมันจะไม่ยับเยินเคลื่อน ขยาย
หรือเปลี่ยนแปลงรูปทรงดั้งเดิมของพวกมันอย่างไรแบบแผนเนื่องจากสภาพอากาศ อุณหภูมิ
หรือความเร็วในการหมุนของแผ่นดินโลก ตัวอย่างเช่น ภูเขาสูงหนึ่งมีความสูงที่ระดับหนึ่ง
มีฐานครอบคลุมพื้นที่หนึ่ง มีระดับความสูงเหนือน้ำทะเลที่ระดับหนึ่ง และมีพืชพรรณจำนวนหนึ่ง
ทั้งหมดนี้ได้ถูกวางแผนและคำนวณโดยพระเจ้าและมันจะไม่เปลี่ยนแปลงโดยพลการ ในส่วนของที่ราบ
มนุษย์ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในที่ราบ
และไม่มี การเปลี่ยนแปลงในภูมิอากาศใดที่จะส่งผลกระทบต่อพื้นที่ของพวกมันหรือคุณค่าของการดำรงอยู่ของ
พวกมัน แม้กระทั่งสิ่งต่างๆ
ที่มีอยู่ภายในภูมิประเทศและสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นก็จะไม่ถูก
เปลี่ยนแปลงโดยพลการ ตัวอย่างเช่น องค์ประกอบของทะเลทราย ชนิดของแหล่งแร่ใต้ดิน
ปริมาณของทรายที่มีอยู่ในทะเลทรายและสีสันของมัน ความหนาของทะเลทราย—
เหล่านี้จะไม่เปลี่ยนแปลงโดยพลการ เหตุใดพวกมันจะไม่เปลี่ยนแปลงโดยพลการ?
เป็นเพราะการปกครองของพระเจ้าและการบริหารจัดการของพระองค์
ภายในภูมิประเทศและสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันแตกต่างกันเหล่านี้ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น
พระองค์กำลังทรงบริหารจัดการทุกสิ่งทุกอย่างในหนทางอันเป็นระเบียบแบบแผนและดังที่ได้วางแผนการไว้
ดังนั้นสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์เหล่านี้ทั้งหมดยังคงดำรงอยู่และยังกำลังทำหน้าที่ของพวกมันมาเป็นเวลาหล
ยพันปีและกระทั่งหลายหมื่นปีด้วยซ้ำหลังจากที่พวกมันได้ถูกพระเจ้าสร้างขึ้น
แม้จะมีบางช่วงเวลาเฉพาะที่ภูเขาไฟระเบิด และช่วงเวลาที่เกิดแผ่นดินไหว
และมีการเคลื่อนตัวของแผ่นดินครั้งใหญ่
พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ภูมิประเทศชนิดใดก็ตามสูญเสียหน้าที่ดั้งเดิมของมันอย่างแน่นอน
เป็นเพราะการบริหารจัดการนี้โดยพระเจ้า การปกครองและการควบคุมกฎเหล่านี้ของพระองค์เท่านั้น
ที่ทั้งหมดนี้—กล่าวคือ ทั้งหมดนี้ซึ่งมวลมนุษย์ได้เห็นและได้ชื่นชม—
จะสามารถอยู่รอดได้บนแผ่นดินโลกในวิถีอันเป็นระเบียบแบบแผน ดังนั้นแล้ว

เหตุใดเล่าพระเจ้าจึงทรงบริหารจัดการภูมิประเทศอันหลากหลายเหล่านี้ทั้งหมดที่ดำรงอยู่บนแผ่นดินโลกในหนทางนี้?

พระประสงค์ของพระองค์นั้นก็เพื่อที่สิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่รอดในสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายทั้งหมดจะมีสภาพแวดล้อมที่มั่นคง

และเพื่อที่พวกเขาจะมีความสามารถดำรงชีวิตและทวีจำนวนขึ้นต่อไปได้ภายในสภาพแวดล้อมที่มั่นคงนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้—สิ่งที่เคลื่อนที่ได้และสิ่งที่เคลื่อนที่ไม่ได้

สิ่งที่หายไ้โดยผ่านทางจุมูกของพวกมันและสิ่งที่ไม่หายไ้—

ประกอบขึ้นเป็นสภาพแวดล้อมอันเป็นเอกลักษณ์สำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย

เฉพาะสภาพแวดล้อมประเภทนี้เท่านั้นที่มีความสามารถที่จะเลี้ยงดูมนุษย์รุ่นแล้วรุ่นเล่าได้

และเฉพาะสภาพแวดล้อมประเภทนี้เท่านั้นที่สามารถอำนวยความสะดวกให้มนุษย์อยู่รอดต่อไปได้อย่างสันติสุขรุ่นแล้วรุ่นเล่า

สิ่งที่เราเพิ่งจะพูดถึงนั้นเป็นหัวข้อที่ค่อนข้างกว้างสักเล็กน้อย ดังนั้น

บางทีมันอาจจะดูเหมือนว่าค่อนข้างห่างไกลจากชีวิตของพวกเขา

แต่เราเชื่อว่าพวกเขาทั้งหมดสามารถเข้าใจมันได้ ใช่หรือไม่? นั่นจึงกล่าวได้ว่า

กฎของพระเจ้าในอำนาจครอบครองของพระองค์เหนือทุกสรรพสิ่งนั้นสำคัญมาก—สำคัญมากจริงๆ!

อะไรคือเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการเติบโตของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงภายใต้กฎเหล่านี้?

เป็นเพราะการปกครองของพระเจ้า

เป็นเพราะการปกครองของพระองค์นั่นเองที่ทุกสรรพสิ่งดำเนินหน้าที่ของพวกมันเองภายในการปกครองของพระองค์ ตัวอย่างเช่น

ภูเขาเลี้ยงดูป่าและในทางกลับกันป่าก็เลี้ยงดูและปกป้องนกและสิ่งสสารสัตว์สสารพัดที่ใช้ชีวิตอยู่ภายในป่าที่ราบต่างๆ

เป็นเวลาที่ถูกระเตรียมสำหรับมนุษย์เพื่อเพาะปลูกพืชผลตลอดจนสำหรับบรรดานกและสิ่งสสารสัตว์สสารพันที่ราบอำนวยความสะดวกให้มวลมนุษย์ส่วนใหญ่ดำรงชีวิตบนผืนดินที่ราบเรียบและจัดเตรียมความสะดวกในชีวิตของผู้คนและที่ราบยังมีทุ่งหญ้ารวมอยู่ด้วย—ทิวแถวอันมหิมาของทุ่งหญ้า

ทุ่งหญ้าจัดเตรียมพืชคลุมดินสำหรับพื้นของแผ่นดินโลก พวกมันปกป้องดินและเลี้ยงดูบรรดาวัวควาย แกะ และม้าที่อาศัยอยู่ในทุ่งหญ้า ทะเลทรายก็มีหน้าที่ของมันเองเช่นกัน มันไม่ใช่สถานที่ที่มนุษย์จะดำรงชีวิต บทบาทของมันก็คืทำให้ภูมิอากาศขึ้นนั้นแห้งขึ้น

การไหลของแม่น้ำและทะเลสาบนำนน้ำดื่มมาสู่ผู้คนในหนทางที่สะดวก ที่ใดก็ตามที่พวกมันไหลไป

ผู้คนจะมีน้ำไว้ดื่มและความต้องการน้ำของทุกสรรพสิ่งจะได้รับการตอบสนองอย่างสะดวก
เหล่านี้คืออาณาเขตที่พระเจ้าทรงวางขึ้นสำหรับภูมิประเทศอันหลากหลาย

เพราะอาณาเขตที่พระเจ้าได้ทรงวางขึ้นเหล่านี้

ภูมิประเทศอันหลากหลายจึงได้สร้างสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันสำหรับการอยู่รอด
และสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดเหล่านี้ก็ได้ให้ความสะดวกสบายสำหรับนกและสิ่งสสารสัตว์หลากหลาย
ชนิดและยังได้ให้พื้นที่ที่จะอยู่รอดแก่พวกมันอีกด้วย

จากการนี้อาณาเขตของสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของสิ่งมีชีวิตอันหลากหลายได้ถูกพัฒนาขึ้น
นี่คือส่วนที่สองที่พวกเราจะพูดคุยกันเป็นลำดับถัดไป ก่อนอื่น

นกและสิ่งสสารสัตว์และแมลงทั้งหลายดำรงชีวิตอยู่ที่ไหน? พวกมันดำรงชีวิตอยู่ในป่าและป่าละเมาะหรือไม่?
เหล่านี้คือบ้านของพวกมัน ดังนั้นแล้ว

นอกเหนือจากการตั้งอาณาเขตสำหรับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายแล้ว

พระเจ้ายังได้ทรงวางอาณาเขตและได้ทรงจัดตั้งกฎต่างๆ สำหรับบรรดานกและสิ่งสสารสัตว์ ปลา

แมลงอันหลากหลาย และพืชพรรณทั้งหมดเช่นกัน

เพราะความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายและเพราะการดำรงอยู่ของสภาพแวดล้อม
ทางภูมิศาสตร์อันแตกต่างกัน บรรดานกและสิ่งสสารสัตว์ ปลา แมลงทั้งหลาย

และพืชพรรณต่างประเภทกันจึงมีสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่แตกต่างกัน

นกและสิ่งสสารสัตว์และแมลงทั้งหลายมีชีวิตท่ามกลางพืชพรรณอันหลากหลาย ปลาใช้ชีวิตอยู่ในน้ำ

และพืชพรรณเติบโตบนแผ่นดิน แผ่นดินรวมพื้นที่อันหลากหลาย อาทิ ภูเขา ที่ราบ และเนินเขาเข้าไว้ด้วยกัน

พื้นที่ที่นกและสัตว์ร้ายมีบ้านที่กำหนดไว้ของพวกมันเองแล้ว พวกมันจะไม่ร่อนเร่ไปทั่วทุกทิศทุกทาง

บ้านของพวกมันคือป่าและภูเขา หากวันหนึ่งบ้านของพวกมันถูกทำลาย

ระเบียบนี้ก็จะตกอยู่ในความสับสนอลหม่าน พื้นที่ที่ระเบียบนี้ตกอยู่ในความสับสนอลหม่าน

ผลที่ตามมาคืออะไร? ใครเป็นคนแรกที่จะบาดเจ็บ? (มวลงมนุษย์) เป็นมวลงมนุษย์นั่นเอง

ภายในกฎและเขตจำกัดเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้น พวกเจ้าได้เห็นปรากฏการณ์ที่แปลกตาใดๆ หรือไม่?

ตัวอย่างเช่น ช้างที่เดินอยู่ในทะเลทราย เจ้าได้เห็นอะไรแบบนี้หรือไม่? หากการนี้เกิดขึ้นจริงๆ

มันคงจะเป็นปรากฏการณ์ที่แปลกมาก เพราะช้างนั้นใช้ชีวิตอยู่ในป่า

และนั่นเป็นสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมสำหรับพวกมัน

พวกมันมีสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของพวกมันเองและบ้านที่กำหนดไว้ของพวกมันเอง

ดังนั้นแล้วเหตุใดพวกมันจึงจะวิ่งพล่านไปทั่วเล่า?

มีใครบ้างไหมที่เคยเห็นสิงโตหรือเสือที่เดินไปตามชายฝั่งของมหาสมุทร? ไม่มี พวกเจ้าไม่เคยเห็น

บ้านของสิงโตและเสือคือป่าและภูเขา

มีใครบ้างไหมที่เคยเห็นวาฬหรือปลาลามแห่งมหาสมุทรว่ายผ่านทะเลทราย? ไม่มี พวกเจ้าไม่เคยเห็น

วาฬและปลาลามมีบ้านของพวกมันอยู่ในมหาสมุทร ในสภาพแวดล้อมของการดำรงชีวิตของมนุษย์

มีผู้คนที่ใช้ชีวิตเคียงข้างหมีสีน้ำตาลหรือไม่? มีผู้คนที่ถูกล้อมรอบไปด้วยนกยูงหรือนกชนิดอื่นๆ

ภายในหรือภายนอกบ้านของพวกเขาอยู่เสมอหรือไม่? มีใครบ้างไหมที่เคยเห็นนกอินทรีหรือห่านป่าเล่นกับลิง?

(ไม่) เหล่านี้ทั้งหมดคงจะเป็นปรากฏการณ์ที่แปลก

เหตุผลที่เราพูดถึงสิ่งเหล่านี้ซึ่งดูเหมือนว่าแปลกประหลาดสำหรับพวกเจ้าก็เพื่อให้พวกเจ้าเข้าใจว่าทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้า

ทรงสร้าง—ไม่ว่าพวกมันจะถูกกำหนดให้อยู่ในที่แห่งหนึ่ง

หรือไม่ว่าพวกมันสามารถใช้มุกของพวกมันหายใจได้หรือไม่ก็ตาม—มีกฎสำหรับการอยู่รอดของพวกมันเอง

นานมาแล้วก่อนที่จะได้ทรงสร้างสิ่งมีชีวิตเหล่านี้

พระองค์ได้ทรงเตรียมบ้านของพวกมันเองและสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของพวกมันเองสำหรับพวก

มันแล้ว สิ่งมีชีวิตเหล่านี้มีสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่ตายตัวของพวกมันเอง

อาหารของพวกมันเองและบ้านของพวกมันเอง

และพวกมันมีสถานที่ซึ่งเหมาะสมสำหรับการอยู่รอดที่ตายตัวของพวกมันเอง

สถานที่ซึ่งมีอุณหภูมิอันเหมาะสมสำหรับการอยู่รอดของพวกมัน ด้วยเหตุนี้

พวกมันจึงจะไม่เร่ร่อนไปทั่วทุกทิศทุกทางหรือบ่อนทำลายการอยู่รอดของมวลมนุษย์หรือส่งผลกระทบต่อชีวิต

ของผู้คน นี่คือนิติวิธีที่พระเจ้าทรงบริหารจัดการทุกสรรพสิ่ง

ทรงจัดเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่ดีที่สุดในให้แก่มวลมนุษย์

สิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดภายในทุกสรรพสิ่งมีอาหารเพื่อการยังชีพของพวกมันเองภายในสภาพแวดล้อมสำหรับการ

อยู่รอดของพวกมันเอง ด้วยอาหารนั้น

พวกมันจึงชอบสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติสำหรับการอยู่รอดของพวกมัน ในสภาพแวดล้อมประเภทนั้น

พวกมันยังคงอยู่รอด ทวีจำนวน

และขยับเดินหน้าต่อไปโดยสอดคล้องกับกฎที่พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งขึ้นสำหรับพวกมัน เพราะกฎชนิดต่างๆ

เหล่านี้ เพราะการลิขิตไว้ล่วงหน้าของพระเจ้า ทุกสรรพสิ่งจึงดำรงชีวิตอย่างกลมเกลียวกับมวลมนุษย์

และมวลมนุษย์ดำรงอยู่ร่วมกันกับทุกสรรพสิ่งโดยการพึ่งพาซึ่งกันและกัน

พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและได้ทรงกำหนดอาณาเขตสำหรับพวกมัน

ในท่ามกลางสรรพสิ่งพระองค์ได้ทรงเล็งดูสิ่งมีชีวิตทุกชนิด ในขณะที่เดียวกัน

พระองค์ยังได้ทรงเตรียมวิถีทางที่แตกต่างกันในการอยู่รอดสำหรับมวลมนุษย์

ดังนั้นแล้วเจ้าสามารถเห็นได้ว่ามนุษย์ไม่ได้มีแค่หนทางเดียวที่จะอยู่รอด

อีกทั้งพวกเขาไม่ได้มีแค่สภาพแวดล้อมประเภทเดียวสำหรับการอยู่รอด

ก่อนหน้านี้พวกเราได้พูดคุยเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเตรียมอาหารและแหล่งน้ำนานาชนิดสำหรับมนุษย์ ซึ่งมีความจำเป็นขั้นวิกฤติสำหรับการเปิดโอกาสให้ชีวิตของมวลมนุษย์ในเนื้อหนังได้คงอยู่ต่อไป อย่างไรก็ตามท่ามกลางมวลมนุษย์นี้ มิใช่ว่าผู้คนทั้งหมดจะดำรงชีพด้วยชัยพืช

ผู้คนมีวิถีทางในการอยู่รอดอันแตกต่างกันเนื่องจากความแตกต่างในสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และภูมิประเทศ วิถีทางในการอยู่รอดเหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกเตรียมไว้แล้วโดยพระเจ้า

ดังนั้นแล้วมิใช่ว่ามนุษย์ทั้งหมดจะทำการเกษตรเป็นหลัก กล่าวคือ

มิใช่ว่าผู้คนทั้งหมดจะได้อาหารของพวกเขาจากการปลูกพืชผล นี่คือส่วนที่สามที่พวกเราจะพูดคุยกัน กล่าวคือ อาณาเขตได้เกิดขึ้นเนื่องจากรูปแบบการใช้ชีวิตอันหลากหลายของมวลมนุษย์

ดังนั้นแล้วพวกมนุษย์มีรูปแบบการใช้ชีวิตชนิดอื่นใดอีกหรือ? ในแง่ของแหล่งอาหารซึ่งแตกต่างกัน

มีผู้คนประเภทอื่นใดอีกหรือ? มีชนิดหลักๆ อยู่หลายชนิดเลย

ชนิดแรกคือลีลาชีวิตแบบการล่าสัตว์ ทุกคนรู้นั่นคืออะไร ผู้คนที่ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการล่าสัตว์กินอะไร?

(สัตว์ที่ล่ามาได้) พวกเขากินนกและสังสารสัตว์จากป่า “สัตว์ที่ล่ามาได้” เป็นคำศัพท์สมัยใหม่

บรรดานายพรานไม่คิดว่ามันเป็นสัตว์ที่ล่ามาได้ พวกเขาคิดว่ามันเป็นอาหาร

เป็นเสบียงอาหารในแต่ละวันของพวกเขา ตัวอย่างเช่น พวกเขาได้กางมาดัวหนึ่ง เมื่อพวกเขาได้กางมาดัวนี้มา มันก็เหมือนกับขวานาที่ได้อาหารมาจากผืนดิน ขวานาได้อาหารจากผืนดิน และเมื่อเขาเห็นอาหารนี้

เขามีความสุขและรู้สึกสบายใจ ครอบครัวจะไม่หิวด้วยมีพืชผลให้กิน

หัวใจของขวานาปราศจากความวิตกกังวลและเขารู้สึกพึงพอใจ

นายพรานก็รู้สึกสบายใจและพึงพอใจเช่นกันเมื่อมองดูสิ่งที่เขาได้จับมาเพราะเขาไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับอาหารอีกต่อไป มีอะไรให้กินสำหรับมื้ออาหารถัดไปและไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องหิวโหย

นี่คือใครบางคนที่ล่าสัตว์เพื่อหาเลี้ยงชีพ บรรดาผู้ที่ดำรงชีวิตด้วยการล่าสัตว์ส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ในป่าบนภูเขา พวกเขาไม่ทำการเกษตร มันไม่ยากที่จะหาที่ดินที่สามารถทำการเพาะปลูกได้ที่นั่น

ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่รอดด้วยสิ่งมีชีวิตอันหลากหลาย เขื่อหลากหลายประเภท

นี่คือรูปแบบการใช้ชีวิตประเภทแรกที่แตกต่างกันจากผู้คนธรรมดาทั่วไป

ชนิดที่สองคือวิถีชีวิตของคนเลี้ยงสัตว์

ผู้คนที่เลี้ยงสัตว์เพื่อหาเลี้ยงชีพนั้นทำการเกษตรบนที่ดินของพวกเขาไปด้วยหรือไม่? (ไม่)

ดังนั้นแล้วพวกเขาทำอะไรกันเล่า? พวกเขาดำรงชีวิตอย่างไร? (โดยส่วนใหญ่)

พวกเขาเลี้ยงวัวควายและแกะเพื่อดำรงชีวิต และในฤดูหนาวพวกเขาก็ฆ่าและกินปศุสัตว์ของพวกเขา

อาหารหลักของพวกเขาคือเนื้อวัวและเนื้อแกะ และพวกเขาดื่มนม

แม้ว่าบรรดาคนเลี้ยงสัตว์จะมีงานมากตลอดทั้งปีฤดูกาล พวกเขาก็กินอย่างดี พวกเขามีนม ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากนม และเนื้อสัตว์มากมาย) ผู้คนที่เลี้ยงสัตว์เพื่อการดำรงชีวิตกินเนื้อวัวและเนื้อแกะเป็นหลัก ดื่มนมแกะและนมวัว และชีว์ควายและม้าในการเลี้ยงสัตว์ของพวกเขาในทุ่งหญ้า โดยมีสายลมสดชื่นพัดผ่านพวกเขาและแสงแดดอาบใบหน้าของพวกเขา พวกเขาไม่เผชิญกับความตึงเครียดของชีวิตสมัยใหม่ วันทั้งวันพวกเขาจับจ้องไปที่ท้องฟ้าสีครามอันกว้างใหญ่ ไรศาลและที่ราบอันเต็มไปด้วยต้นหญ้า ผู้คนส่วนใหญ่ซึ่งดำรงชีพด้วยการเลี้ยงสัตว์มีชีวิตอยู่ในทุ่งหญ้า และพวกเขามีความสามารถที่จะสืบสานวิถีชีวิตเร่ร่อนของพวกเขาต่อมาเป็นเวลาหลายชั่วคน แม้ว่าชีวิตในทุ่งหญ้าจะเจียบเหงาเล็กน้อย แต่มันก็เป็นชีวิตที่มีความสุขมากเช่นกัน มันหาใช้วิถีชีวิตที่ย่ำแย่ไม่!

ชนิดที่สามคือวิถีชีวิตการทำประมง มนุษยชาติในสัดส่วนที่เล็กน้อยใช้ชีวิตอยู่ใกล้มหาสมุทรหรือบนเกาะเล็กๆ พวกเขามีน้ำล้อมรอบ หันหน้าเข้าหามหาสมุทร ผู้คนเหล่านี้ทำการประมงเพื่อหาเลี้ยงชีพ อะไรคือแหล่งอาหารสำหรับบรรดาผู้ที่ทำการประมงเพื่อหาเลี้ยงชีพ? แหล่งอาหารของพวกเขา รวมถึงปลา อาหารทะเล และผลิตภัณฑ์อื่นๆ จากทะเลทุกชนิด ผู้คนที่ทำการประมงเพื่อหาเลี้ยงชีพไม่ทำการเกษตรบนที่ดิน แต่กลับใช้ทุกๆ วันในการทำประมง

อาหารหลักของพวกเขาประกอบด้วยปลาและผลิตภัณฑ์จากทะเลหลากหลายชนิด พวกเขาส่งเหล่านี้นี้เป็นข้าว แป้ง และสิ่งจำเป็นพื้นฐานในแต่ละวันเป็นครั้งคราว นี่คือนิสัยชีวิตที่แตกต่างซึ่งผู้คนที่ดำรงชีวิตใกล้น้ำนำมาใช้ ด้วยความที่ดำรงชีวิตใกล้น้ำ พวกเขาจึงพึ่งพาน้ำสำหรับอาหารของพวกเขา และหาเลี้ยงชีพจากการทำประมง การทำประมงไม่เพียงให้แหล่งอาหารแก่พวกเขาเท่านั้น แต่ยังให้วิถีทางในการทำมาหากินอีกด้วย

นอกเหนือจากการทำการเกษตรบนที่ดินแล้ว มนุษยชาติดำรงชีวิตส่วนใหญ่ตามวิถีชีวิตสามแบบที่กล่าวถึงข้างต้น อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ผู้คนส่วนใหญ่ทำการเกษตรเพื่อหาเลี้ยงชีพ โดยมีเพียงกลุ่มคนไม่กี่กลุ่มเท่านั้นที่ดำรงชีวิตด้วยการเลี้ยงสัตว์ การทำประมง และการล่าสัตว์ และผู้คนที่ดำรงชีวิตด้วยการทำการเกษตรจำเป็นต้องมีอะไร? สิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องมีคือที่ดิน พวกเขารุ่นแล้วรุ่นเล่าดำรงชีวิตด้วยการเพาะปลูกพืชผลในผืนดิน และไม่ว่าพวกเขาจะปลูกผัก ผลไม้ หรือธัญพืช

พวกเขาก็ได้อาหารและสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิตประจำวันของพวกเขาจากแผ่นดินโลกนั่นเอง

อะไรคือสภาพเงื่อนไขพื้นฐานที่สนับสนุนวิถีชีวิตมนุษย์อันแตกต่างกันเหล่านี้? ไม่ใช่สภาพแวดล้อมต่างๆ ในที่ซึ่งพวกเขามีความสามารถที่จะอยู่รอดได้นั้นจำเป็นต้องได้รับการสงวนรักษาไว้ในระดับพื้นฐานหรือ? กล่าวคือ หากบรรดาผู้ที่ยังชีพด้วยการล่าจะต้องเสียป่าบนภูเขาหรือหุบเขาสัตว์ไป

แหล่งทำมาหากินของพวกเขาคงจะสูญสิ้น

ทิศทางที่ชาติพันธุ์นี้และผู้คนจำพวกนี้ควรไปก็คงจะกลับกลายเป็นไม่แน่นอน และพวกเขาอาจจะหายไปด้วยซ้ำ
แล้วบรรดาผู้ที่ทำมาหากินด้วยการเลี้ยงสัตว์เล่า? พวกเขาพึ่งพาอะไร?

สิ่งที่พวกเขาพึ่งพาอย่างแท้จริงไม่ใช่ปศุสัตว์ของพวกเขา

แต่เป็นสภาพแวดล้อมที่ปศุสัตว์ของพวกเขาสามารถอยู่รอดได้—ทุ่งหญ้า หากไม่มีทุ่งหญ้า

บรรดาคนเลี้ยงสัตว์จะหาหญ้าให้ปศุสัตว์ของพวกเขากินได้ที่ไหน? วัวควายและแกะจะกินอะไร?

หากปราศจากปศุสัตว์ กลุ่มชนเร่ร่อนเหล่านี้คงจะไม่มีทางทำมาหากิน

หากปราศจากแหล่งที่มาสำหรับการทำมาหากินของพวกเขา กลุ่มชนเหล่านี้จะไปอยู่ที่ไหน?

มันคงจะกลายเป็นลำบากรากเหง้ามากที่พวกเขาจะยังคงอยู่รอดต่อไป พวกเขาคงจะไม่มีอนาคต

หากไม่มีแหล่งน้ำ และแม่น้ำกับทะเลสาบแห้งเหือดไปหมด

ปลาทั้งหมดนั้นซึ่งพึ่งพิงน้ำในการมีชีวิตจะยังคงดำรงอยู่หรือไม่? พวกมันคงจะไม่

ผู้คนเหล่านี้ที่พึ่งพิงน้ำและปลาเพื่อการทำมาหากินของพวกเขาจะยังคงอยู่รอดต่อไปหรือไม่?

เมื่อพวกเขาไม่มีอาหารอีกต่อไป เมื่อพวกเขาไม่มีแหล่งที่มาสำหรับการทำมาหากินของพวกเขาอีกต่อไป

กลุ่มชนเหล่านี้คงจะไม่สามารถที่จะอยู่รอดต่อไปได้ กล่าวคือ หากชาติพันธุ์ใดๆ

เกิดประสบปัญหาเกี่ยวกับการทำมาหากินของพวกเขาหรือการอยู่รอดของพวกเขา

เช่นนั้นแล้วชาติพันธุ์นั้นก็คงจะไม่มีอยู่ต่อไป และพวกเขาก็สามารถหายไปจากพื้นโลกและสูญพันธุ์ได้

และหากบรรดาผู้ที่ทำการเกษตรเพื่อหาเลี้ยงชีพสูญเสียที่ดินของพวกเขาไป

หากพวกเขาไม่สามารถเพาะปลูกพืชพรรณทุกประเภทและได้รับอาหารจากพืชพรรณเหล่านั้น

เช่นนั้นแล้วผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไร? หากปราศจากอาหาร ผู้คนจะไม่อดตายหรือ?

หากผู้คนกำลังจะอดตาย มนุษย์เผ่าพันธุ์นั้นจะไม่ถูกลบหายไปหรือ?

ดังนั้นแล้วนี่จึงเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในการคงไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมประเภทต่างๆ กัน

พระเจ้ามีพระประสงค์หนึ่งอย่างเท่านั้นในการธำรงไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศอันแตกต่างกันและสิ่งมีชีวิตอันแตกต่างกันทั้งหมดภายในสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศเหล่านั้น—

และนั่นก็เกินไปเพื่อเลี้ยงดูผู้คนทุกประเภท

เพื่อเลี้ยงดูผู้คนที่ใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ซึ่งแตกต่างกัน

หากสิ่งทรงสร้างทั้งหมดสูญเสียกฎของพวกมันไป พวกมันคงจะไม่ดำรงอยู่ต่อไป

หากกฎแห่งทุกสรรพสิ่งได้สูญหายไป

เช่นนั้นแล้วสิ่งมีชีวิตท่ามกลางทุกสรรพสิ่งก็คงจะไม่สามารถดำรงต่อไปได้

มนุษยชาติคงจะสูญเสียสภาพแวดล้อมของพวกเขาซึ่งพวกเขาพึ่งพาเพื่อการอยู่รอดด้วยเช่นกัน

หากมนุษยชาติสูญเสียทั้งหมดนั้น พวกเขาคงจะไม่สามารถที่จะดำเนินต่อไปได้ดังที่พวกเขาได้ทำเรื่อยมา เพื่อเจริญเติบโตและทวีจำนวนรุ่นแล้วรุ่นเล่า

เหตุผลที่มนุษย์ได้อาศัยอยู่รอดมาจนกระทั่งบัดนี้เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงจัดหาสิ่งทรงสร้างทั้งหมดให้แก่พวกเขาเพื่อเลี้ยงดูพวกเขา เพื่อเลี้ยงดูมวลมนุษย์ในหนทางที่แตกต่างกัน

เป็นเพราะพระเจ้าทรงเลี้ยงดูมวลมนุษย์ในหนทางที่แตกต่างกันเท่านั้น

มวลมนุษย์จึงได้อาศัยอยู่รอดมาจนกระทั่งบัดนี้ในปัจจุบันนี้

ด้วยสภาพแวดล้อมที่ตายตัวสำหรับการอยู่รอดอันเป็นคุณและมีกฎธรรมชาติเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ในนั้น

ผู้คนต่างประเภททั้งหมดของแผ่นดินโลก เผ่าพันธุ์ที่ต่างกันทั้งหมด

จึงสามารถอยู่รอดได้ภายในพื้นที่ที่กำหนดให้ของพวกเขาเอง

ไม่มีใครสามารถไปพ้นจากพื้นที่เหล่านี้หรือเขตคั่นระหว่างพวกมันได้

เป็นเพราะพระเจ้านั่นเองที่ได้ทรงวาดเค้าโครงพวกมันไว้

เหตุใดหรือพระเจ้าจึงจะทรงวาดเค้าโครงอาณาเขตในหนทางนี้?

นี่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญใหญ่หลวงสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง—มีความสำคัญใหญ่หลวงอย่างแท้จริง!

พระเจ้าได้ทรงวาดเค้าโครงแนวเขตสำหรับสิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดและได้ทรงกำหนดวิถีทางแห่งการอยู่รอดสำหรับมนุษย์แต่ละจำพวก พระองค์ยังได้ทรงแบ่งผู้คนจำพวกต่างๆ

กันและเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกันบนแผ่นดินโลกและได้ทรงตั้งแนวเขตสำหรับพวกเขาเช่นกัน

นี่คือสิ่งที่พวกเราจะหารือกันเป็นลำดับถัดไป

ประการที่สี่ พระเจ้าได้ทรงวาดอาณาเขตระหว่างเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกัน บนแผ่นดินโลกมีผู้คนผิวสีขาว

ผู้คนผิวดำ ผู้คนผิวสีน้ำตาล และผู้คนผิวสีเหลือง เหล่านี้คือผู้คนต่างจำพวกกัน

พระเจ้ายังได้ทรงกำหนดวงเขตสำหรับชีวิตของผู้คนต่างจำพวกกันเหล่านี้ด้วย

และผู้คนก็ใช้ชีวิตภายในสภาพแวดล้อมอันเหมาะสมสำหรับการอยู่รอดของพวกเขาภายใต้การบริหารจัดการของ

พระเจ้าโดยที่ไม่ได้ตระหนักถึงวงเขตนั้นเลย ไม่มีใครสามารถก้าวออกนอกการนี้ได้ ตัวอย่างเช่น

พวกเรามาพิจารณาผู้คนผิวขาวกันเถิด อะไรคือแนวเขตทางภูมิศาสตร์ซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่อาศัยอยู่?

ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกา

แนวเขตทางภูมิศาสตร์ซึ่งผู้คนผิวดำอาศัยอยู่เป็นหลักคือทวีปแอฟริกา

ผู้คนผิวสีน้ำตาลอาศัยอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียใต้เป็นหลัก ในประเทศอย่างเช่น ประเทศไทย

อินเดีย เมียนมาร์ เวียดนาม และลาว ผู้คนผิวสีเหลืองอาศัยอยู่ในเอเชียเป็นหลัก กล่าวคือ ในประเทศอย่างเช่น จีน

ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ พระเจ้าได้ทรงกระจายเผ่าพันธุ์ประเภทต่างๆ กันเหล่านี้ทั้งหมดอย่างเหมาะสม

เพื่อที่เผ่าพันธุ์ซึ่งต่างกันเหล่านี้จะได้กระจายกันไปตามส่วนที่แตกต่างกันของโลก

ในส่วนที่แตกต่างกันเหล่านี้ของโลก

พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่เหมาะสมสำหรับมนุษย์ที่ต่างกันแต่ละเผ่าพันธุ์ไว้นานแล้ว ภายในสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดเหล่านี้

พระเจ้าได้ทรงเตรียมดินที่มีสีสันและองค์ประกอบแตกต่างกันหลากหลายสำหรับพวกเขา

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

องค์ประกอบที่รวมกันเป็นร่างกายของผู้คนผิวสีขาวไม่เหมือนกับองค์ประกอบที่รวมกันเป็นร่างกายของผู้คนผิวสีดำ และพวกมันยังแตกต่างจากองค์ประกอบที่รวมกันเป็นร่างกายของผู้คนจากเผ่าพันธุ์อื่นๆ อีกด้วย

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของเผ่าพันธุ์นั้นแล้ว

พระประสงค์ของพระองค์ในการทำเช่นนั้นก็เพื่อที่ว่า

เมื่อผู้คนจำพวกนั้นได้เริ่มที่จะมีลูกมีหลานและเพิ่มจำนวนมากขึ้น

พวกเขาจะสามารถได้รับการกำหนดให้อยู่ภายในแนวเขตที่แน่นอนได้ ก่อนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์

พระองค์ได้ทรงดำริไว้ทั้งหมดแล้ว—

พระองค์จะส่งยุโรปและอเมริกาไว้สำหรับผู้คนผิวขาวเพื่อเปิดโอกาสให้พวกเขาพัฒนาและอยู่รอด

ดังนั้นตอนที่พระเจ้ากำลังทรงสร้างแผ่นดินโลก พระองค์ได้มีแผนการแล้ว

พระองค์ได้มีเป้าหมายและพระประสงค์ในการใส่สิ่งที่พระองค์ได้ทรงใส่เข้าไปในผืนแผ่นดินนั้น

และในการเลือกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูบนผืนแผ่นดินนั้น ตัวอย่างเช่น ภูเขาโคบาล ที่ราบกีแห่ง

แหล่งน้ำที่แหล่ง นกและสิ่งสสารสัตว์ชนิดใด ปลาอะไร และพืชพรรณใดที่จะอยู่บนแผ่นดินนั้น

พระเจ้าได้ทรงเตรียมพวกมันทั้งหมดไว้นานมาแล้ว

เมื่อเตรียมสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดให้กับมนุษย์จำพวกหนึ่ง ให้กับเผ่าพันธุ์หนึ่ง

พระเจ้าทรงจำเป็นต้องพิจารณาประเด็นปัญหามากมายจากสารพัดมุม กล่าวคือ สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์

องค์ประกอบของดิน สายพันธุ์ของนกและสิ่งสสารสัตว์ที่แตกต่างกัน ขนาดของปลาต่างชนิดกัน

องค์ประกอบที่รวมกันเป็นตัวปลา ความแตกต่างในคุณภาพของน้ำ

ตลอดจนพืชพรรณที่ต่างชนิดกันทั้งหมด...พระเจ้าได้ทรงเตรียมทั้งหมดนั้นนานมาแล้ว

สภาพแวดล้อมแบบนั้นเป็นสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างและได้ทรงเตรียมสำหรับ

ผู้คนผิวขาว และนั่นก็เป็นของพวกเขาโดยกำเนิด พวกเจ้าได้เห็นหรือยังว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ได้ทรงคิดพิจารณาการนั้นอย่างถี่ถ้วนและทรงกระทำการ โดยมีแผนการ? (ใช่

พวกเราได้เห็นแล้วว่าการพิจารณาต่างๆ ของพระเจ้าสำหรับผู้คนหลากหลายจำพวกนั้นรอบคอบมาก

สำหรับสภาพแวดล้อมเพื่อการอยู่รอดที่พระองค์ได้ทรงสร้างให้มนุษย์ต่างจำพวกกัน

นกและสิ่งสารพัดและปลาชนิดใด ภูเขาที่ลูกและที่ราบที่แห่งที่พระองค์จะทรงเตรียม
พระองค์ได้ทรงพิจารณาด้วยความรอบคอบและความเที่ยงตรงสูงสุด) ลองดูตัวอย่างของผู้คนผิวสีขาว
ผู้คนผิวขาวกินอาหารใดเป็นหลัก? อาหารที่ผู้คนผิวขาวกินนั้นแตกต่างจากอาหารที่ผู้คนชาวเอเชียกินมาก
อาหารหลักที่ผู้คนผิวขาวกินประกอบด้วยเนื้อสัตว์ ไข่ นม และสัตว์ปีกเป็นหลัก ธัญพืช เช่น ขนมอบและข้าว
โดยทั่วไปแล้วเป็นอาหารเสริมที่วางไว้ข้างจาน แม้ในยามที่กินสลัดผัก
พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะใส่เนื้ออบหรือไก่สองสามชิ้นไว้ด้วย และแม้ในยามที่กินอาหารที่ทำจากข้าวสาลี
พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มชีส ไข่ หรือเนื้อสัตว์ นั่นจึงกล่าวได้ว่า
อาหารหลักของพวกเขาไม่ได้ประกอบด้วยข้าวหรืออาหารที่ทำจากข้าวสาลี
พวกเขากินเนื้อสัตว์และชีสในปริมาณมาก พวกเขามักดื่มน้ำแข็งเพราะอาหารที่พวกเขากินนั้นมีแคลอรีสูงมาก
ดังนั้น ผู้คนผิวขาวจึงกำยำเป็นพิเศษ
นั่นคือแหล่งกำเนิดของการทำมาหากินของพวกเขาและสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่ถูกเตรียมสำหรับพ
พวกเขาโดยพระเจ้า ซึ่งเปิดโอกาสให้พวกเขามีวิถีชีวิตแบบนี้
วิถีชีวิตที่แตกต่างไปจากรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้คนจากเผ่าพันธุ์อื่นๆ ไม่มีถูกหรือผิดในวิถีชีวิตนี้—
มันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระเจ้า
และมันเกิดจากการสั่งการของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระองค์
การที่เผ่าพันธุ์นี้มีวิถีชีวิตนี้และแหล่งที่มาเหล่านี้สำหรับการทำมาหากินของพวกเขาเป็นเพราะเผ่าพันธุ์ของพวกเขา
และเพราะสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมสำหรับพวกเขา เจ้าสามารถพูดได้ว่า
สภาพแวดล้อมที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมสำหรับผู้คนผิวขาว
และเสบียงอาหารในแต่ละวันที่พวกเขาได้รับจากสภาพแวดล้อมนั้น มั่งคั่งและล้นเหลือ
พระเจ้ายังได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมที่จำเป็นสำหรับการอยู่รอดของเผ่าพันธุ์อื่นเช่นกัน
ยังมีผู้คนผิวสีคำอีกด้วย—ผู้คนผิวดำตั้งรกรากอยู่ที่ไหน?
พวกเขาคั้งรกรากอยู่ในแอฟริกากลางและแอฟริกาใต้เป็นหลัก
พระเจ้าได้ทรงเตรียมอะไรไว้สำหรับพวกเขาในสภาพแวดล้อมสำหรับการดำรงชีวิตประเภทนั้น?
ป่าฝนเขตร้อน นกและสิ่งสารพัดทุกชนิด และทั้งทะเลทรายด้วย
และพืชพรรณทุกประเภทที่มีชีวิตอยู่เคียงข้างผู้คน พวกเขามีแหล่งน้ำ การทำมาหากินของพวกเขา และอาหาร
พระเจ้าไม่ได้ทรงมีอคติกับพวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะได้เคยทำอะไรไว้
การอยู่รอดของพวกเขาไม่เคยเป็นปัญหาเลย พวกเขาก็ตึงจองที่ตั้งหนึ่งๆ และพื้นที่หนึ่งๆ
ในส่วนหนึ่งของโลกเช่นกัน

ตอนนี้ พวกเรามาพูดถึงผู้คนผิวสีเหลืองกันเถิด

ผู้คนผิวเหลืองตั้งรกรากอยู่ทางตะวันออกของแผ่นดินโลกเป็นหลัก

อะไรคือความแตกต่างระหว่างสภาพแวดล้อมและตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของโลกตะวันออกและโลกตะวันตก?

ทางตะวันออก ผืนดินส่วนใหญ่เป็นอันดามัน และมั่งคั่งไปด้วยวัตถุดิบและแหล่งแร่ กล่าวคือ

ทรัพยากรบนดินและใต้ดินทุกชนิดนั้นมีมากมาย และสำหรับผู้คนกลุ่มนี้ สำหรับเผ่าพันธุ์นี้

พระเจ้ายังได้ทรงเตรียมดิน สภาพอากาศซึ่งสอดคล้องกัน

และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์อันหลากหลายที่เหมาะสมกับพวกเขาเช่นกัน

แม้ว่ามีความแตกต่างใหญ่หลวงระหว่างสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์นั้นกับสภาพแวดล้อมในโลกตะวันตก

อาหารที่จำเป็น การทำมาหากิน

และแหล่งที่มาสำหรับการอยู่อาศัยของผู้คนก็ยังได้ถูกเตรียมโดยพระเจ้าเช่นกัน

มันก็แค่สภาพแวดล้อมสำหรับการดำรงชีวิตที่แตกต่างจากผู้คนผิวขาวในโลกตะวันตก

แต่สิ่งหนึ่งที่เราจำเป็นต้องบอกพวกเจ้าคืออะไร? จำนวนผู้คนของเผ่าพันธุ์ตะวันออกนั้นมีมากเมื่อเทียบกับแล้ว

ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงเพิ่มเติมองค์ประกอบจำนวนมากในส่วนนั้นของแผ่นดินโลกที่แตกต่างจากทางตะวันตก

ที่นั่น พระองค์ได้ทรงเพิ่มภูมิประเทศที่แตกต่างกันมากมายและวัตถุดิบอันอุดมทุกชนิด

ทรัพยากรธรรมชาติที่นั่นอุดมมาก ภูมิประเทศก็ยังแตกต่างและหลากหลายอีกด้วย

เพียงพอสำหรับการเลี้ยงดูผู้คนจำนวนมหาศาลของเผ่าพันธุ์ตะวันออก

สิ่งที่แยกโลกตะวันออกจากโลกตะวันตกก็คือว่าในโลกตะวันออก—ตั้งแต่ได้จรดเหนือ

ตะวันออกจรดตะวันตก—สภาพอากาศดีกว่าโลกตะวันตก ฤดูกาลทั้งสี่นั้นแตกต่างกันอย่างชัดเจน

อุณหภูมิเหมาะสม ทรัพยากรธรรมชาติมีมากมาย

และทิวทัศน์ธรรมชาติและชนิดของภูมิประเทศก็ดีกว่าโลกตะวันตกมาก เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงทำเช่นนั้น?

พระเจ้าได้ทรงสร้างสมดุลที่สมเหตุสมผลมากระหว่างผู้คนผิวขาวและผู้คนผิวเหลือง นี่หมายถึงอะไร?

มันหมายถึงว่าแง่มุมทั้งหมดของอาหารของผู้คนผิวขาว สิ่งต่างๆ ที่พวกเขาใช้ และสิ่งต่างๆ

ที่ได้ถูกจัดหาไว้เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเขา นั่นคือสิ่งที่ผู้คนผิวเหลืองสามารถที่จะชื่นชมได้อย่างมาก

อย่างไรก็ดี พระเจ้าไม่ได้ทรงมีอคติกับเผ่าพันธุ์ใด

พระเจ้าได้ทรงให้สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่อาศัยที่สวยงามกว่าและดีกว่าแก่ผู้คนผิวเหลือง นี่ก็สมดุล

พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าผู้คนประเภทใดควรดำรงชีวิตในส่วนใดของโลก

มนุษย์สามารถไปพื้นที่จำกัดเหล่านี้ได้หรือไม่? (ไม่ พวกเขาไม่สามารถ) ช่างเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์จริงๆ!

ต่อให้มีสงครามหรือการรุกรานในระหว่างยุคสมัยที่แตกต่างกันหรือในเวลาที่ไม่ธรรมดาต่างๆ

สงครามและการรุกรานเหล่านี้ก็ไม่สามารถทำลายสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่อาศัยที่พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า

น้ำสำหรับแต่ละเผ่าพันธุ์ได้อย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ

พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ผู้คนจำพวกหนึ่งอยู่ในส่วนหนึ่งของโลกและพวกเขาไม่สามารถไปพ้นจากเขตจำกัดเหล่านี้ได้ ต่อให้ผู้คนมีความทะเยอทะยานบางอย่างที่จะเปลี่ยนแปลงหรือขยายดินแดนของพวกเขา

หากปราศจากการอนุญาตจากพระเจ้า การนี้ก็จะลำบากยากเย็นมากที่จะสัมฤทธิ์ผล

มันจะลำบากยากเย็นมากที่พวกเขาจะประสบความสำเร็จ ตัวอย่างเช่น

ผู้คนผิวขาวต้องการที่จะขยายดินแดนของพวกเขาและพวกเขาได้ยึดประเทศอื่นๆ บางประเทศเป็นอาณานิคม

ชาวเยอรมันได้บุกกรุกบางประเทศ และครั้งหนึ่งอังกฤษก็ได้ยึดครองอินเดีย ผลสุดท้ายคืออะไร? ในท้ายที่สุด

พวกเขาก็ล้มเหลว พวกเราเห็นอะไรจากความล้มเหลวของพวกเขา?

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้านั้นไม่ได้รับอนุญาตให้ถูกทำลาย ดังนั้นแล้ว

ไม่สำคัญว่าเจ้าอาจได้เห็นแรงส่งยิ่งใหญ่เพียงใดในการแผ่อาณาเขตของอังกฤษ

ในท้ายที่สุดพวกเขายังคงต้องถอนทัพ ทั้งแผ่นดินนั้นไว้ให้ยังคงเป็นของอินเดีย

บรรดาผู้ที่ดำรงชีวิตบนแผ่นดินผืนนั้นยังคงเป็นชาวอินเดีย ไม่ใช่ชาวอังกฤษ

เพราะพระเจ้าคงจะไม่ทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้น

บางคนในบรรดาผู้ที่ค้นคว้าวิจัยประวัติศาสตร์หรือการเมืองได้ให้บทความวิจัยเกี่ยวกับการนี้เอาไว้

พวกเขาให้เหตุผลสำหรับสาเหตุที่อังกฤษล้มเหลว โดยกล่าวว่าอาจเป็นเพราะบางชาติพันธุ์ไม่อาจถูกพิชิตได้

หรืออาจเป็นเพราะเหตุผลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์...เหล่านี้ไม่ใช่เหตุผลอันแท้จริง

เหตุผลอันแท้จริงนั้นเป็นเพราะพระเจ้า—พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้น!

พระเจ้าได้ทรงยอมให้ชาติพันธุ์หนึ่งดำรงชีวิตบนแผ่นดินผืนหนึ่งและทรงลงหลักปักฐานให้พวกเขาที่นั่น

และหากพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้พวกเขาเคลื่อนย้ายจากแผ่นดินผืนนั้น

พวกเขาจะไม่มีวันสามารถเคลื่อนย้ายได้ หากพระเจ้าทรงแบ่งสรรพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับพวกเขา

พวกเขาจะดำรงชีวิตภายในพื้นที่นั้น

มวลมนุษย์ไม่สามารถเป็นอิสระหรือสลัดตัวพวกเขาเองให้หลุดพ้นจากพื้นที่ที่กำหนดไว้เหล่านี้ได้

นี่เป็นสิ่งที่แน่นอน ไม่สำคัญว่ากองกำลังของผู้รุกรานจะยิ่งใหญ่เพียงใด

หรือบรรดาผู้ที่กำลังถูกรุกรานจะอ่อนแอเพียงใด

ความสำเร็จของผู้รุกรานนั้นท้ายที่สุดแล้วอยู่ที่พระเจ้าจะตัดสินพระทัย มันได้ถูกพระองค์ลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้ว

และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงมันได้

ข้างต้นนั้นคือวิธีที่พระเจ้าได้ทรงกระจายเผ่าพันธุ์ที่หลากหลาย

พระเจ้าได้ทรงพระราชกิจใดเพื่อกระจายเผ่าพันธุ์? ประการแรก

พระองค์ได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ขนาดใหญ่

โดยทรงจัดสรรที่ตั้งอันแตกต่างกันสำหรับผู้คน ซึ่งหลังจากนั้น ชนรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้อยู่รอดในที่ตั้งเหล่านั้น การนี้ได้รับการชี้ขาดแล้ว—พื้นที่ที่นิยามไว้สำหรับการอยู่รอดของพวกเขาได้ถูกลงหลักปักฐาน และชีวิตของพวกเขา สิ่งที่พวกเขากิน สิ่งที่พวกเขาดื่ม การทำมาหากินของพวกเขา—

พระเจ้าได้ทรงลงหลักปักฐานทั้งหมดนั้นนานมาแล้ว และเมื่อพระเจ้าทรงกำลังสร้างทุกสรรพสิ่ง พระองค์ได้ทรงทำการเตรียมอันแตกต่างกันสำหรับผู้คนต่างชนิดกัน กล่าวคือ

มีองค์ประกอบของดินที่แตกต่างกัน สภาพอากาศที่แตกต่างกัน พืชพรรณที่แตกต่างกัน และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน

สถานที่ซึ่งแตกต่างกันนั้นถึงกับมีนกและสิ่งสารพัดที่ที่แตกต่างกันด้วยซ้ำ

น้ำที่แตกต่างกันมีปลาและผลิตภัณฑ์จากทะเลชนิดพิเศษของพวกเขาเอง

แม้กระทั่งชนิดของแมลงยังถูกกำหนดพิจารณาโดยพระเจ้า ตัวอย่างเช่น สิ่งต่างๆ

ที่เติบโตบนทวีปอเมริกาทั้งหมดนั้นใหญ่มาก สูงมาก และบึกบึนมาก

รากของต้นไม้ในป่าบนภูเขาทั้งหมดนั้นตื้นมาก แต่พวกมันเติบโตจนสูงมาก

พวกมันกระทั้งสามารถสูงถึงหนึ่งร้อยเมตรหรือมากกว่านั้น

แต่ต้นไม้ในป่าในเอเชียส่วนมากแล้วไม่สูงขนาดนั้น จงดูต้นไม้ทางทะเลเป็นตัวอย่าง

ในญี่ปุ่นพวกมันแคบมากและบางมาก แต่ต้นไม้ทางทะเลในสหรัฐอเมริกา นั้นใหญ่มาก

มีความแตกต่างอยู่ตรงนี้ มันคือพืชชนิดเดียวกันพร้อมชื่อเดียวกัน

แต่บนทวีปอเมริกานั้นมันเติบโตมีขนาดใหญ่เป็นพิเศษ

ผู้คนไม่อาจมองเห็นหรือล่วงรู้ความแตกต่างในแง่ภูมิอันหลากหลายเหล่านี้

แต่เมื่อพระเจ้ากำลังทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ได้ทรงวาดเค้าโครงของพวกเขาและได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน

ภูมิประเทศที่แตกต่างกัน และสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกันสำหรับเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกัน

นั่นเป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างผู้คนที่ต่างจำพวกกันและพระองค์ทรงทราบว่าจะแต่ละจำพวกต้องการอะไรและ

ลีลาชีวิตของพวกเขาเป็นอย่างไร

หลังจากการพูดคุยเกี่ยวกับบางสิ่งเหล่านี้แล้ว

ตอนนี้พวกเจ้ารู้สึกว่าเจ้าได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับหัวข้อหลักที่พวกเราเพิ่งจะหารือกันไปหรือไม่?

เจ้ารู้สึกว่าเจ้ากำลังเริ่มที่จะเข้าใจมันหรือไม่? เราเชื่อว่าบัดนี้เจ้าควรรู้อะไรๆ

ว่าเหตุใดเราจึงได้เลือกที่จะพูดถึงแง่เหล่านี้ภายในหัวข้อที่กว้างกว่า เป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่?

บางทีเจ้าอาจสามารถพูดคุยสักเล็กน้อยเกี่ยวกับว่าพวกเจ้าเข้าใจมันมากเพียงใด?

(มวลมนุษย์ทั้งปวงได้ถูกเลี้ยงดูโดยกฎที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดพิจารณาไว้สำหรับทุกสรรพสิ่ง

เมื่อพระเจ้ากำลังทรงกำหนดพิจารณาภูเขาลำนี้

พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกันโดยมีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน สีสันชีวิตที่แตกต่างกัน
อาหารที่แตกต่างกัน และสภาพอากาศและอุณหภูมิที่แตกต่างกัน

นี่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อที่มวลมนุษย์ทั้งปวงจะสามารถลงหลักปักฐานบนแผ่นดินโลกและอยู่รอดได้
จากการนี้ข้าพเจ้าสามารถเห็นว่าแผนการของพระเจ้าสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์นั้นเที่ยงตรงมาก
และข้าพเจ้าสามารถเห็นพระปรีชาญาณและความเพียบพร้อมของพระองค์
และความรักของพระองค์สำหรับพวกเราเหล่ามนุษย์)

(กฎและวงเขตที่กำหนดพิจารณาโดยพระเจ้าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยบุคคล เหตุการณ์ หรือสิ่งใด
ทั้งหมดอยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์)

เมื่อมองจากมุมมองของกฎที่กำหนดพิจารณาโดยพระเจ้าสำหรับการเติบโตของทุกสรรพสิ่ง

มิใช่ว่ามวลมนุษย์ทั้งปวง ในความหลากหลายทั้งหมดของมวลมนุษย์เอง

ล้วนได้รับการจัดเตรียมและได้รับการเลี้ยงดูโดยพระเจ้าหรือ?

หากกฎเหล่านี้ถูกทำลายหรือหากพระเจ้ามิได้ทรงสถาปนากฎเหล่านี้ไว้สำหรับมวลมนุษย์แล้วไซ้

ความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมวลมนุษย์จะเป็นอย่างไร?

ภายหลังจากที่มนุษย์ได้สูญเสียสภาพแวดล้อมพื้นฐานสำหรับการอยู่รอดของพวกเขา

พวกเขาจะมีแหล่งอาหารใดหรือไม่? เป็นไปได้ว่าแหล่งอาหารนั้นจะกลายเป็นปัญหา

หากผู้คนสูญเสียแหล่งอาหารของพวกเขา กล่าวคือ หากพวกเขาไม่สามารถหาอะไรกินได้เลย

พวกเขาจะสามารถอยู่ต่อไปได้อีกกี่วัน? เป็นไปได้ที่พวกเขาคงจะไม่อยู่ได้นานแม้แต่เดือนเดียว

และการอยู่รอดจริงๆ ของพวกเขาก็คงจะกลายเป็นปัญหา ดังนั้นแล้วทุกๆ

สิ่งที่พระเจ้าทรงทำสำหรับการอยู่รอดของผู้คน สำหรับการดำรงอยู่อันต่อเนื่อง การสืบพันธุ์

และความเป็นอยู่ของพวกเขาที่สำคัญมาก ทุกๆ สิ่งที่พระเจ้าทรงทำท่ามกลางสิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างของพระองค์นั้นมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดและไม่สามารถแยกจากการอยู่รอดของมวลมนุษย์
ได้ หากการอยู่รอดของมวลมนุษย์ได้กลายเป็นปัญหา

การบริหารจัดการของพระเจ้าจะสามารถดำเนินต่อไปได้หรือไม่?

การบริหารจัดการของพระเจ้าจะยังคงมีอยู่หรือไม่?

การบริหารจัดการของพระเจ้าอยู่คู่กันกับความอยู่รอดของมวลมนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลี้ยงดู

ดังนั้นแล้วไม่ว่าพระเจ้าทรงเตรียมการอะไรสำหรับทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์และพระองค์

ทรงทำอะไรสำหรับพวกมนุษย์ การนี้ทั้งหมดจำเป็นสำหรับพระองค์

และมันสำคัญมากสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์

หากกฎเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดพิจารณาสำหรับทุกสรรพสิ่งถูกพรากจากไป

หากกฎเหล่านี้ถูกทำลายลงหรือถูกทำให้หยุดชะงัก ทุกสรรพสิ่งก็คงจะไม่สามารถดำรงอยู่ได้อีกต่อไป

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์ก็คงจะไม่ดำรงอยู่ต่อไป

อีกทั้งเสบียงอาหารในแต่ละวันของพวกเขาก็เช่นกัน และมวลมนุษย์เองก็เช่นกัน ด้วยเหตุผลนี้

การบริหารจัดการของพระเจ้าเกี่ยวกับความรอดของมวลมนุษย์ก็คงจะไม่มีอยู่ต่อไปอีกแล้วเช่นกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราได้หารือกัน ทุกๆ สิ่ง ทุกรายการนั้นเชื่อมโยงกับการอยู่รอดของทุกๆ คนอย่างใกล้ชิด

พวกเจ้าอาจพูดว่า “สิ่งที่พระองค์กำลังตรัสถึงนั้นใหญ่เกินไป

มันไม่ใช่บางสิ่งบางอย่างที่พวกเราสามารถเห็นได้” และบางทีอาจมีผู้คนที่จะพูดว่า

“สิ่งที่พระองค์กำลังตรัสถึงนั้นไม่เกี่ยวข้องกับข้าพระองค์” อย่างไรก็ตาม

จงอย่าลืมว่าเจ้ากำลังใช้ชีวิตโดยเป็นส่วนหนึ่งของทุกสรรพสิ่ง

เจ้าคือผู้หนึ่งท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างภายใต้การปกครองของพระเจ้า สิ่งต่างๆ

แห่งการทรงสร้างของพระเจ้าไม่สามารถถูกแยกออกจากการปกครองของพระองค์ได้

และไม่มีบุคคลสักคนเดียวที่สามารถแยกตัวพวกเขาเองออกจากการปกครองของพระองค์ได้

การสูญเสียการปกครองของพระองค์และการจัดเตรียมของพระองค์ย่อมจะหมายความว่า ชีวิตของผู้คน

ชีวิตฝ่ายเนื้อหนังของผู้คน จะหายไป

นี่คือความสำคัญของการที่พระเจ้าทรงกำหนดสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์

ไม่สำคัญว่าเจ้าเป็นของเผ่าพันธุ์ใดหรือเจ้าดำรงชีวิตอยู่บนแผ่นดินผืนใด

ไม่ว่าจะเป็นในโลกตะวันตกหรือโลกตะวันออก—

เจ้าไม่สามารถแยกตัวเจ้าเองจากสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งไว้สำหรับมวลมนุษย์

และเจ้าไม่สามารถแยกตัวเจ้าเองออกจากการเลี้ยงดูและการจัดเตรียมของสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระ

องค์ได้ทรงจัดตั้งสำหรับมนุษย์ ไม่ว่าการทำมาหากินของเจ้าคืออะไร เจ้าพึ่งพาอะไรเพื่อมีชีวิตอยู่

และเจ้าพึ่งพาอะไรเพื่อยังชีพของเจ้าในเนื้อหนัง

เจ้าก็ไม่สามารถแยกตัวเจ้าเองออกจากการปกครองของพระเจ้าและการบริหารจัดการของพระองค์ได้

บางคนพูดว่า “ฉันไม่ใช่เกษตรกร ฉันไม่ได้เพาะปลูกพืชผลเพื่อหาเลี้ยงชีพ

ฉันไม่ได้พึ่งพาฟ้าสวรรค์สำหรับอาหารของฉัน

ดังนั้นการอยู่รอดของฉันจึงไม่ได้กำลังเกิดขึ้นภายในสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่กำหนดโดยพระเจ้า

ฉันไม่ได้รับสิ่งใดเลยจากสภาพแวดล้อมแบบนั้น” นั่นถูกต้องหรือ?

เจ้าพูดว่าเจ้าไม่ได้เพาะปลูกพืชผลเพื่อการดำรงชีวิตของเจ้า แต่เจ้าไม่กินธัญพืชหรือ?

เจ้าไม่กินเนื้อสัตว์และไข่หรือ? และเจ้าไม่กินผักและผลไม้หรือ? ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้ากิน

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่เจ้าจำเป็นต้องมี

ไม่สามารถแยกจากสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่พระเจ้ากำหนดให้แก่มวลมนุษย์ได้

และแหล่งที่มาของทุกสิ่งทุกอย่างที่มวลมนุษย์พึงต้องมีนั้นไม่สามารถแยกจากทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างได้

ซึ่งทั้งหมดทั้งปวงของพวกมันประกอบขึ้นเป็นสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของเจ้า น้ำที่เจ้าดื่ม

เสื้อผ้าที่เจ้าสวมใส่ และทุกสรรพสิ่งที่เจ้าใช้—สิ่งใดหรือในบรรดาสิ่งเหล่านี้

ที่ไม่ได้รับมาจากในท่ามกลางสิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า? บางคนพูดว่า

“มีสิ่งของบางรายการที่ไม่ได้รับมาจากสิ่งต่างๆ แห่งการทรงสร้างของพระเจ้า พระองค์ทรงเห็นหรือไม่

พลาสติกคือหนึ่งในรายการสิ่งของเหล่านั้น มันเป็นสิ่งของทางเคมี สิ่งของที่มนุษย์สร้างขึ้น” นั่นถูกต้องหรือ?

พลาสติกจริงๆ แล้วคือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น และมันเป็นสิ่งของทางเคมี

แต่องค์ประกอบดั้งเดิมของพลาสติกมาจากไหนกัน? องค์ประกอบดั้งเดิมนั้นได้มาจากวัสดุที่พระเจ้าทรงสร้าง

สิ่งต่างๆ ที่เจ้าเห็นและชื่นชม ทุกๆ สิ่งที่เจ้าใช้ มันทั้งหมดได้มาจากสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสร้าง นั่นจึงกล่าวได้ว่า

ไม่ว่าบุคคลหนึ่งจะเป็นของเผ่าพันธุ์ใด

ไม่ว่าพวกเขาจะใช้ชีวิตอยู่ในการทำมาหากินอะไรหรือในสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดจำพวกใด

พวกเขาไม่สามารถแยกตัวพวกเขาเองออกจากสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ได้

ดังนั้นแล้วสิ่งเหล่านี้ที่พวกเราได้หารือกันวันนี้ เกี่ยวข้องกับหัวข้อของพวกเราว่าด้วย

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” หรือไม่? สิ่งต่างๆ

ที่พวกเราได้หารือกันวันนี้อยู่ภายใต้หัวข้อซึ่งกว้างขึ้นนี้หรือไม่? (ใช่)

บางทีบางอย่างในสิ่งที่พวกเราได้พูดถึงในวันนี้เป็นนามธรรมเล็กน้อยและลำบากรากหญ้าที่จะหารือกัน

อย่างไรก็ดี เราคิดว่าตอนนี้พวกเจ้าน่าจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับมันดีขึ้นแล้ว

ในการสามัคคีธรรมสองสามครั้งหลังสุดนี้

แนวข่ายของหัวข้อที่พวกเราได้สามัคคีธรรมกันนั้นมีช่วงค่อนข้างกว้าง และวงเขตของมันก็ค่อนข้างกว้าง

ดังนั้นพวกเจ้าจึงต้องใช้ความพยายามอยู่บ้างในการทำความเข้าใจเรื่องทั้งหมด

นี่เป็นเพราะในการเชื่อในพระเจ้าของผู้คน หัวข้อเหล่านี้คือสิ่งต่างๆ ที่ไม่เคยถูกพูดถึงมาก่อน

ผู้คนบางคนฟังสิ่งเหล่านี้ในฐานะความล้าถ้อยอย่างหนึ่งและผู้คนบางคนฟังสิ่งเหล่านี้ในฐานะเรื่องราวเรื่องหนึ่ง

—มุมมองใดเล่าที่ถูกต้อง? พวกเจ้าได้ฟังทั้งหมดนี้จากมุมมองใด?

(พวกเราได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงจัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์อย่างมีวิธีการ

เพียงใด และได้เห็นแล้วว่าทุกสรรพสิ่งนั้นมีกฎ

และโดยผ่านทางพระวจนะเหล่านี้พวกเราสามารถเข้าใจกิจการของพระเจ้าและการจัดการเตรียมการของพระองค์

สำหรับความรอดของมวลมนุษย์มากขึ้น) โดยผ่านทางจำนวนครั้งในการสามัคคีธรรมเหล่านี้

พวกเจ้าได้เห็นหรือยังว่าวงเขตของการบริหารจัดการของพระเจ้าเกี่ยวกับทุกสรรพสิ่งนั้นขยายไปไกลเพียงใด? (เหนือมวลมนุษย์ทั้งปวง เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง) พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเผ่าพันธุ์หนึ่งเท่านั้นหรือไม่?

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของผู้คนจำพวกเดียวหรือไม่? พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของแค่ส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งของมวลมนุษย์หรือไม่? (ไม่ พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นเช่นนั้น) เนื่องจากมันไม่เป็นเช่นนั้น ตามความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า หากพระองค์ทรงเป็นเพียงพระเจ้าของส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งของมวลมนุษย์ หรือหากพระองค์ทรงเป็นแค่พระเจ้าของพวกเจ้ากลุ่มเดียวเท่านั้น มุมมองนี้ถูกต้องหรือไม่?

เนื่องจากพระเจ้าทรงบริหารจัดการและปกครองทุกสรรพสิ่ง ผู้คนจึงควรเห็นกิจการของพระองค์ พระปรีชาญาณของพระองค์

และความทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ที่ได้ถูกเผยให้เห็นในการปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์ นี่คือการบางอย่างที่ผู้คนต้องรู้ หากเจ้ากล่าวว่าพระเจ้าทรงจัดการทุกสรรพสิ่ง ปกครองทุกสรรพสิ่ง และปกครองมวลมนุษย์ทั้งปวง

แต่หากเจ้าไม่มีความเข้าใจหรือความรู้ความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับการปกครองเหนือมวลมนุษย์ของพระองค์ เจ้าสามารถยอมรับอย่างแท้จริงได้หรือว่าพระองค์ทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง? ในหัวใจของเจ้า เจ้าอาจคิดว่า “ฉันสามารถทำได้ เพราะฉันเห็นว่าชีวิตของฉันถูกพระเจ้าทรงปกครองอย่างครบถ้วนบริบูรณ์” แต่พระเจ้าทรงเล็กเช่นนั้นจริงๆ หรือ? ไม่ พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นเช่นนั้น!

เจ้าเพียงเห็นความรอดของพระเจ้าสำหรับเจ้าและพระราชกิจของพระองค์ในตัวเจ้าเท่านั้น

และจากสิ่งเหล่านี้โดยลำพังนั่นเองที่เจ้าเห็นการปกครองของพระองค์ นั่นเป็นวงเขตที่เล็กเกินไป

และมันมีผลกระทบที่เป็นผลร้ายต่อความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของเจ้าสำหรับความรู้อันถ่องแท้เกี่ยวกับพระเจ้า มันยังจำกัดความรู้อันถ่องแท้ของเจ้าเกี่ยวกับการปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าอีกด้วย หากเจ้าจำกัดความรู้ของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าไว้ที่วงเขตของสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับเจ้าและความรอดของพระองค์สำหรับเจ้า เจ้าจะไม่มีวันสามารถระลึกได้ว่าพระองค์ทรงปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง ว่าพระองค์ทรงปกครองทุกสรรพสิ่ง และทรงปกครองมวลมนุษย์ทั้งปวง

เมื่อเจ้าล้มเหลวที่จะระลึกได้ถึงทั้งหมดนี้

เจ้าสามารถระลึกได้อย่างแท้จริงหรือไม่ถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงปกครองชะตากรรมของเจ้า? ไม่

เจ้าไม่สามารถระลึกได้ ในหัวใจของเจ้า เจ้าจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะระลึกได้ถึงแง่มุมนั้น—

เจ้าจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะไปถึงระดับความเข้าใจที่สูงเช่นนั้น

เจ้าเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังพูดคุยอยู่ใช่ไหม? ที่จริงแล้ว เรารู้ว่าพวกเจ้ามีความสามารถที่จะเข้าใจหัวข้อเหล่านี้ เนื้อหาที่เราากำลังพูดถึงได้ถึงระดับใด ดังนั้นแล้วเหตุใดเล่า เราจึงพูดคุยเกี่ยวกับมันต่อไปเรื่อยๆ?

เป็นเพราะหัวข้อเหล่านี้คือสิ่งต่างๆ ที่ผู้ติดตามพระเจ้าทุกๆ คน บุคคลทุกๆ

คนที่ต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าจะต้องซึ่งคุณค่า—

สำคัญยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจหัวข้อเหล่านี้ แม้ในขณะที่เจ้าไม่เข้าใจพวกมัน

สักวันหนึ่งเมื่อชีวิตของเจ้าและประสบการณ์ของเจ้าเกี่ยวกับความจริงไปถึงระดับหนึ่ง

เมื่อการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยในชีวิตของเจ้าไปถึงระดับหนึ่งและเจ้าบรรลุสติภาวะที่ระดับหนึ่ง

เมื่อนั้นเท่านั้นที่หัวข้อเหล่านี้ที่เรากำลังสื่อสารไปยังเจ้าในการสามัคคีธรรมจะตอบสนองและจัดเตรียมให้กับการไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าของเจ้าอย่างแท้จริง ดังนั้นแล้วพระวจนะเหล่านี้จึงเป็นไปเพื่อวางรากฐานเพื่อเตรียมพวกเจ้าสำหรับความเข้าใจในอนาคตของเจ้าที่ว่าพระเจ้าทรงปกครองทุกสรรพสิ่งและสำหรับความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เอง

ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของผู้คนมีมากเพียงใด

ขอบข่ายของพระฐานะที่พระองค์ทรงมีในหัวใจของพวกเขาก็มีมากเพียงนั้นด้วย

ระดับของความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าในหัวใจของพวกเขายังใหญ่เพียงใด

พระเจ้าในหัวใจของพวกเขาก็ทรงยิ่งใหญ่เพียงนั้น หากพระเจ้าที่เจ้ารู้จักนั้นว่างเปล่าและคลุมเครือ

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าที่เจ้าเชื่อก็ว่างเปล่าและคลุมเครือด้วยเช่นกัน

พระเจ้าที่เจ้ารู้จักถูกจำกัดไว้ที่วงเขตของชีวิตส่วนตัวของเจ้าเอง

และไม่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองเลย ด้วยเหตุนี้

การรู้จักการกระทำที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระเจ้า

การรู้จักความเป็นจริงของพระเจ้าและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์

การรู้จักพระอัครลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง การรู้จักสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

การรู้จักการกระทำที่พระองค์ได้ทรงสำแดงท่ามกลางทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์—

สิ่งเหล่านี้สำคัญมากต่อบุคคลทุกๆ คนที่ไล่ตามเสาะหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

พวกมันมีผลกระทบโดยตรงต่อการที่ผู้คนจะสามารถเข้าสู่ความจริงความเป็นจริงได้หรือไม่

หากเจ้าจำกัดความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าไว้ที่แค่พระวจนะ

หากเจ้าจำกัดมันไว้ที่ประสบการณ์เล็กน้อยของเจ้าเอง ไว้ที่สิ่งที่เจ้าคิดว่าเป็นพระคุณของพระเจ้า

หรือคำพยานเล็กน้อยของเจ้าต่อพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเรากล่าวว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้น ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองอย่างแน่นอน ไม่เพียงแค่นั้น

ทว่ายังสามารถกล่าวได้อีกด้วยว่าพระเจ้าที่เจ้าเชื่อนั้นเป็นพระเจ้าในจินตนาการ ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้

นี่เป็นเพราะพระเจ้าเที่ยงแท้ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่ปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง

ที่ทรงดำเนินไปท่ามกลางทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ทรงบริหารจัดการทุกสิ่งทุกอย่าง

พระองค์ทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวที่กุมชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวงและของทุกสิ่งทุกอย่างในพระหัตถ์ของพร

องค์ พระราชกิจและการกระทำของพระเจ้าที่เรากำลังพูดถึงนั้น ไม่ได้ถูกจำกัดไว้แค่ตรงผู้คนในสัดส่วนเล็กๆ
กล่าวคือ พวกมันไม่ได้ถูกจำกัดไว้แค่ตรงผู้คนที่ติดตามพระองค์ในปัจจุบัน
กิจการของพระองค์นั้นสำแดงออกท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง ในการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง และในกฎต่างๆ
แห่งการเปลี่ยนแปลงของทุกสรรพสิ่ง

หากเจ้าไม่สามารถเห็นหรือระลึกได้ถึงกิจการใดๆ

ของพระเจ้าท่ามกลางทุกสรรพสิ่งของการทรงสร้างของพระองค์

เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่สามารถเป็นคำพยานต่อกิจการใดๆ ของพระองค์ได้

หากเจ้าไม่สามารถเป็นคำพยานให้กับพระเจ้า หากเจ้ายังคงพูดต่อไปถึงผู้ที่เรียกกันว่า “พระเจ้า” องค์เล็กๆ
ที่เจ้ารู้จัก

พระเจ้าองค์นั้นผู้ถูกจำกัดไว้ที่แนวคิดของเจ้าเองและดำรงอยู่เฉพาะภายในขอบเขตอันคับแคบของจิตใจของเจ้า
เท่านั้น หากเจ้ายังคงพูดต่อไปถึงพระเจ้าประเภทนั้น

เช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่วันทรงสรรเสริญความเชื่อของเจ้า ตอนที่เจ้าเป็นคำพยานให้กับพระเจ้า

หากเจ้าทำเช่นนั้นเฉพาะในแง่ของวิธีการที่เจ้าชื่นชมพระคุณของพระเจ้า

วิธีการที่เจ้ายอมรับการบ่มวินัยของพระเจ้าและการติสอนของพระองค์

และวิธีการที่เจ้าชื่นชมพระพรของพระองค์ในการเป็นพยานของเจ้าสำหรับพระองค์แล้วไซ้

นั่นก็ห่างไกลจากคำว่าพอและไม่แม้แต่จะใกล้เคียงกับการทำให้พระองค์พึงพอพระทัย

หากเจ้าต้องการเป็นพยานให้กับพระเจ้าในหนทางที่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์

เป็นพยานให้กับพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เอง

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นจากการกระทำของพระองค์

เจ้าต้องเห็นสิทธิอำนาจของพระเจ้าจากการควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์

และเห็นความจริงเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง

หากเจ้ารับรู้เพียงว่าเสบียงอาหารในแต่ละวันของเจ้าและสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิตของเจ้านั้นมาจากพระเจ้า

แต่เจ้ากลับล้มเหลวที่จะเห็นความจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงมองทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์เป็นการ
จัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์ทั้งปวง และที่ว่า

พระองค์กำลังทรงนำทางมวลมนุษย์ทั้งปวงโดยการปกครองทุกสรรพสิ่ง

เช่นนั้นแล้วเจ้าจะไม่มีวันมีความสามารถที่จะเป็นพยานให้กับพระเจ้าได้

อะไรคือจุดประสงค์ของเราในการกล่าวทั้งหมดนี้? มันก็เกินไปเพื่อที่พวกเจ้าจะได้ไม่คิดว่าการนี้ไม่สำคัญ

เพื่อที่เจ้าจะได้ไม่เชื่ออย่างผิดๆ

ว่าหัวข้อเหล่านี้ที่เราได้พูดถึงนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ชีวิตเป็นการส่วนบุคคลของพวกเขาเอง

และเพื่อที่เจ้าจะได้ไม่คิดว่าหัวข้อเหล่านี้เป็นแค่ความรู้หรือคำสอนชนิดหนึ่ง

หากพวกเจ้าฟังสิ่งที่เรากำลังกล่าวด้วยท่าทีประเพณีนั้น เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็ย่อมจะไม่ได้รับแม้สักสิ่งเดียว

พวกเจ้าจะสูญเสียโอกาสอันยิ่งใหญ่ที่จะได้รู้จักพระเจ้า

อะไรคือเป้าหมายของเราในการพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด? เป้าหมายของเราคือการทำให้อุคนรู้จักพระเจ้า

การทำให้อุคนเข้าใจการกระทำอันสัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์

ทันทีที่เจ้าเข้าใจพระองค์และเจ้ารู้จักการกระทำของพระองค์

เมื่อนั้นเท่านั้นที่เจ้าจะมีโอกาสหรือความเป็นไปได้ที่จะรู้จักพระองค์ ตัวอย่างเช่น

หากเจ้าต้องการที่จะเข้าใจบุคคลหนึ่ง เจ้าจะมาเข้าใจพวกเขาได้อย่างไร?

มันจะเป็นไปโดยผ่านทางมุมมองที่รูปลักษณ์ภายนอกของพวกเขาหรือไม่?

มันจะเป็นไปโดยผ่านทางมุมมองที่สิ่งที่พวกเขาสวมใส่หรือวิธีที่พวกเขาแต่งกายหรือไม่?

มันจะเป็นไปโดยผ่านทางมุมมองที่วิธีที่พวกเขาเดินหรือไม่?

มันจะเป็นไปโดยผ่านทางมุมมองที่วงเขตของความรู้ของพวกเขาหรือไม่? (ไม่)

ดังนั้นแล้วเจ้าเข้าใจบุคคลหนึ่งอย่างไร? เจ้าตัดสินบนพื้นฐานของคำพูดและพฤติกรรมของบุคคล

ความคิดของพวกเขาและสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาแสดงออกและเปิดเผยเกี่ยวกับตัวพวกเขาเอง

นี่คือวิธีที่เจ้าได้มารู้จักบุคคลหนึ่ง วิธีที่เจ้าเข้าใจบุคคลหนึ่ง ในทำนองเดียวกัน หากเจ้าต้องการที่จะรู้จักพระเจ้า

หากเจ้าต้องการที่จะเข้าใจด้านที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของพระองค์ ด้านที่เที่ยงแท้ของพระองค์

พวกเจ้าต้องรู้จักพระองค์โดยผ่านทางกิจการของพระองค์และ โดยผ่านทางสิ่งอันสัมพันธ์กับชีวิตจริงทุกๆ

สิ่งที่พระองค์ทรงทำ นี่คือวิธีที่ดีที่สุด และเป็นวิธีเดียวเท่านั้น

พระเจ้าทรงทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างทุกสรรพสิ่งมีสมดุลเพื่อประทานสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่มีเส

ถียรภาพแก่มวลมนุษย์

พระเจ้าทรงสำแดงกิจการของพระองค์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

และท่ามกลางทุกสรรพสิ่งพระองค์ทรงปกครองและทรงควบคุมกฎของทุกสรรพสิ่ง

พวกเราเพิ่งได้พูดคุยเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงปกครองกฎของทุกสรรพสิ่ง

ตลอดจนวิธีที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้มวลมนุษย์และทรงเลี้ยงดูมวลมนุษย์ทั้งปวงภายใต้กฎเหล่านั้น

นี่คือแง่มุมหนึ่ง ถัดไป

พวกเรากำลังจะพูดคุยเกี่ยวกับอีกแง่มุมหนึ่งซึ่งเป็นหนทางหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง

เรากำลังพูดถึงวิธีที่พระเจ้าได้ทรงทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างทุกสรรพสิ่งมีสมดุลหลังจากที่ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

แล้ว นี่ยังเป็นหัวข้อที่ค่อนข้างกว้างสำหรับพวกเจ้าอีกด้วย

การทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างทุกสรรพสิ่งมีสมดุล—

นี่คืออะไรบางอย่างที่ผู้คนสามารถทำให้สำเร็จลุล่วงได้หรือไม่ มนุษย์ไม่สามารถทำผลสำเร็จเช่นนั้น

ผู้คนมีความสามารถในการทำลายล้างเท่านั้น

พวกเขาไม่สามารถทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างทุกสรรพสิ่งเกิดสมดุลได้

พวกเขาไม่สามารถบริหารจัดการพวกมันได้

และสิทธิอำนาจและพลังอำนาจยิ่งใหญ่เช่นนั้นอยู่เกินการจับความเข้าใจของมวลมนุษย์

พระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่มีฤทธานุภาพที่จะทำสิ่งแบบนี้ได้

แต่อะไรคือพระประสงค์ของพระเจ้าในการทำสิ่งดังกล่าว—มันเป็นไปเพื่ออะไร?

นี่ก็มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการอยู่รอดของมวลมนุษย์เช่นกัน ทุกๆ

สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์ที่จะทำนั้นมีความจำเป็น—ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์อาจทำหรืออาจไม่ทำ

มีสิ่งที่จะขาดเสียไม่ได้และสำคัญยิ่งที่พระองค์ต้องทรงทำ

เพื่อที่พระองค์จะทรงพิทักษ์การอยู่รอดของมวลมนุษย์และประทานสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยสำหรับการอยู่รอดแก่ผู้คน

จากความหมายตามตัวอักษรของวลีที่ว่า “พระเจ้าทรงสร้างสมดุลให้กับทุกสรรพสิ่ง”

ดูเหมือนจะเป็นหัวข้อที่ครอบคลุมกว้างขวางมาก ประการแรก มันให้มโนทัศน์กับผู้คนที่ว่า

“การสร้างสมดุลให้กับทุกสรรพสิ่ง” ยังอ้างอิงถึงความเป็นเจ้านายของพระเจ้าเหนือทุกสรรพสิ่งอีกด้วย คำว่า

“สมดุล” นี้หมายความว่าอย่างไร? ประการแรก “สมดุล”

อ้างอิงถึงการไม่เปิดโอกาสให้อะไรบางอย่างออกนอกสมดุล

มันเป็นเหมือนการใช้ตราซึ่งเพื่อชั่งน้ำหนักสิ่งทั้งหลาย เพื่อที่จะสร้างสมดุลของตราซึ่ง

น้ำหนักที่อยู่บนแต่ละด้านต้องเท่ากัน พระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งต่างๆ ต่างชนิดกันไว้มากมาย สิ่งต่างๆ

ที่ถูกกำหนดไว้ในที่ทางของพวกมัน สิ่งต่างๆ ที่เคลื่อนย้ายได้ สิ่งต่างๆ ที่มีชีวิต สิ่งต่างๆ ที่หายใจ

ตลอดจนสิ่งต่างๆ ที่ไม่หายใจ

เป็นการง่ายหรือที่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะสัมพันธ์สัมพันธ์กันแห่งการพึ่งพาซึ่งกันและกัน

แห่งความเชื่อมโยงระหว่างกัน โดยที่พวกมันทั้งคู่เสริมกำลังซึ่งกันและกันและตรวจสอบซึ่งกันและกัน?

แน่นอนว่ามีหลักการภายในทั้งหมดนี้ แต่พวกมันซับซ้อนมาก หรือไม่? มันไม่ยากสำหรับพระเจ้า

แต่สำหรับผู้คนแล้วมันเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมากเรื่องหนึ่งที่จะศึกษา มันเป็นคำที่ธรรมดามากคำหนึ่ง “สมดุล”

อย่างไรก็ดี หากผู้คนได้ศึกษามัน และหากผู้คนจำเป็นต้องสร้างสมดุลด้วยตัวพวกเขาเองแล้วไซ้

ต่อให้นักวิชาการทุกประเภทกำลังทำงานเกี่ยวกับมัน—นักชีววิทยามนุษย์ นักดาราศาสตร์ นักฟิสิกส์ นักเคมี

และแม้แต่แก่นักประวัติศาสตร์—ผลลัพธ์ขั้นสุดท้ายของการศึกษาวิจัยนั้นจะเป็นอย่างไร?

ผลสุดท้ายของมันคงจะไม่มีอะไรเลย นี่เป็นเพราะการทรงสร้างแห่งทุกสรรพสิ่งของพระเจ้านั้นเหลือเชื่อเกินไป และมวลมนุษยชาติไม่มีวันไขความลับของมันได้ เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง

พระองค์ได้ทรงจัดตั้งหลักการระหว่างพวกมัน

ได้ทรงจัดตั้งหนทางแห่งการอยู่รอดที่ต่างกันเพื่อการควบคุมยับยั้งกันและกัน การพึ่งพาอาศัยกัน

และเพื่อเสียบางอาหาร วิธีการหลากหลายเหล่านี้สลับซับซ้อนมาก

และพวกมันไม่ธรรมดาหรือมีทิศทางเดียวอย่างแน่นอน เมื่อผู้คนใช้ชีวิตของพวกเขา ความรู้ที่พวกเขาได้รับ

และปรากฏการณ์ที่พวกเขาได้สังเกตเพื่อยืนยันหรือศึกษาหลักการเบื้องหลังการควบคุมของพระเจ้าเหนือทุกสร

รพสิ่ง สิ่งเหล่านี้ยากอย่างที่คิดที่จะค้นพบ และมันยังยากมากที่จะสัมผัสผลสุดท้ายใดๆ อีกด้วย

มันยากลำบากมากที่ผู้คนจะได้รับผลลัพธ์ใดๆ

มันลำบากยากเย็นมากที่ผู้คนจะคงไว้ซึ่งสมดุลของตนเมื่อพึ่งพาการคิดและความรู้ของมนุษย์เพื่อกำกับดูแลทุกส

รรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า นี่เป็นเพราะหากผู้คนไม่รู้หลักการแห่งการอยู่รอดของทุกสรรพสิ่ง

พวกเขาก็จะไม่รู้วิธีที่จะพิทักษ์ความสมดุลนี้ ดังนั้นแล้ว หากผู้คนได้บริหารจัดการและกำกับดูแลทุกสรรพสิ่ง

พวกเขาก็จะมีแนวโน้มอย่างมากที่จะทำให้ลายสมดุลนี้ หันที่ที่สมดุลถูกทำลาย

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษยชาติก็อาจจะถูกทำลาย และเมื่อการนั้นได้เกิดขึ้น

วิกฤติสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษยชาติก็จะตามมา มันคงจะก่อให้เกิดความวิบัติ

หากมนุษยชาติกำลังดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางความวิบัติ อนาคตของพวกเขาจะเป็นอย่างไร?

ผลลัพธ์สุดท้ายคงจะประเมินยากมาก และเป็นไปไม่ได้ที่จะคาดการณ์ได้อย่างมั่นใจ

ดังนั้นแล้ว พระเจ้าทรงทำให้สัมพันธภาพระหว่างทุกสรรพสิ่งมีสมดุลอย่างไร? ประการแรก

มีสถานที่บางแห่งในโลกที่ถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็งและหิมะตลอดทั้งปี ในขณะที่ในสถานที่อื่นๆ บางแห่ง

ฤดูกาลทั้งสี่เป็นเหมือนฤดูใบไม้ผลิ และฤดูหนาวกลับไม่เคยมาเยือน และในสถานที่เช่นนี้

เจ้าจะไม่มีวันได้เห็นแม้แต่ น้ำแข็งแผ่นหนึ่งหรือหิมะเกล็ดหนึ่ง ณ ที่นี้

พวกเรากำลังพูดถึงเกี่ยวกับภูมิอากาศที่กว้างใหญ่ขึ้น และตัวอย่างนี้คือหนึ่งในหนทางต่างๆ

ที่พระเจ้าทรงใช้ในการทำให้สัมพันธภาพระหว่างทุกสรรพสิ่งมีสมดุล หนทางที่สองเป็นดังนี้ กล่าวคือ

เทือกเขาแห่งหนึ่งถูกปกคลุมด้วยพืชพรรณเขียวชอุ่ม โดยมีพืชพรรณทุกประเภทบุพรมคลุมผืนดิน

และแนวป่าที่หนาที่บวมถึงขั้นที่เจ้าไม่สามารถเห็นได้แม้กระทั่งดวงอาทิตย์เบื้องบนเมื่อเจ้าเดินเข้าแนวป่าเหล่า

นั้น แต่เมื่อมองไปที่เทือกเขาอีกเทือกหนึ่ง กลับไม่มีหญ้าขึ้นแม้สักใบ

มีแค่ภูเขาแห่งแล้งรกร้างที่ซ้อนกันไปมาอยู่หลายลูก โดยรูปลักษณะภายนอก

ทั้งสองจำพวกนั้น โดยพื้นฐานแล้วคือกองดินขนาดใหญ่มากที่ซ้อนทับกันขึ้นไปเพื่อก่อรูปเป็นภูเขา

แต่จำพวกหนึ่งนั้นปกคลุมไปด้วยป่าที่หนาแน่น ในขณะที่อีกจำพวกไว้ซึ่งการเจริญเติบโต

โดยไม่มีแม้กระทั่งหญ้าสักใบ

นี่คือหนทางที่สองที่พระเจ้าได้ทรงทำให้สัมพันธภาพระหว่างทุกสรรพสิ่งมีสมดุล หนทางที่สามคือการนี้ กล่าวคือ เมื่อมองไปทางหนึ่ง เจ้าอาจเห็นทุ่งหญ้าอันไม่รู้จัก ทุ่งหญ้าเขียวจีที่พลีวไหว เมื่อมองไปอีกทาง เจ้าอาจมองเห็นทะเลทรายที่ไกลสุดลูกหูลูกตา แห่งแล้ง

ปราศจากสิ่งมีชีวิตแม้สักสิ่งท่ามกลางทรายที่ส่งเสียงเพียวฟ้าวด้วยลมพัดพา ยังไม่ต้องพูดถึงแหล่งน้ำใดๆ หนทางที่สี่คือการนี้: เมื่อมองไปทางหนึ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างจมอยู่ใต้ทะเล แหล่งน้ำอันยิ่งใหญ่

ในขณะที่เมื่อมองไปอีกทาง เจ้าตกที่นั่งลำบากในการค้นหาแม้กระทั่งน้ำพุสักหยด หนทางที่ห้าคือการนี้: บนแผ่นดินตรงนี้ ฝนตกพรำบ่อยและภูมิอากาศก็เต็มไปด้วยหมอกและเปียกชื้น ในขณะที่บนแผ่นดินตรงนั้น ดวงอาทิตย์เกรี้ยวกรادمักจะลอยค้างอยู่บนท้องฟ้า และการที่ฝนแม้สักหยดจะตกลงมานั้นก็หายาก

หนทางที่หกคือการนี้: ในที่แห่งหนึ่งมีที่ราบสูงซึ่งอากาศเจือจางและมนุษย์หายใจได้ยาก

ขณะที่ในที่อีกแห่งมีหนองบึงและบริเวณพื้นที่ลุ่มซึ่งทำหน้าที่เป็นถิ่นอาศัยสำหรับนกอพยพย้ายถิ่นนานาชนิด เหล่านี้คือภูมิอากาศต่างชนิดกัน

หรือก็คือภูมิอากาศหรือสภาพแวดล้อมที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน นั่นจึงกล่าวได้ว่า พระเจ้าทรงทำให้สภาพแวดล้อมพื้นฐานสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์ในด้านของสภาพแวดล้อมขนาดใหญ่ มีสมดุล ตั้งแต่ภูมิอากาศไปจนถึงสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์

และจากองค์ประกอบที่แตกต่างกันของดินไปจนถึงจำนวนของแหล่งน้ำ

ทั้งหมดเพื่อที่จะสัมฤทธิ์ความสมดุลในอากาศ อุณหภูมิ และความชื้นของสภาพแวดล้อมที่ผู้คนอยู่รอดได้

เพราะสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ที่ขัดแย้งกันเหล่านี้ ผู้คนจึงมีอากาศที่เสถียร

และอุณหภูมิและความชื้นของฤดูกาลที่แตกต่างกันก็ดำรงอยู่อย่างคงตัว

การนี้อำนวยให้ผู้คนยังคงดำรงชีวิตต่อไปในสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดประเภทนั้นเช่นเดียวกับที่พวกเขา

ได้ทำเช่นนั้นเสมอมา ก่อนอื่น สภาพแวดล้อมขนาดใหญ่จะต้องมีสมดุล

การนี้ทำไปโดยผ่านทางการใช้ที่ตั้งและการก่อรูปทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน

ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงระหว่างภูมิอากาศที่แตกต่างกัน

ซึ่งอำนวยให้พวกมันจำกัดและตรวจสอบกันและกันเพื่อที่จะสัมฤทธิ์ความสมดุลที่พระเจ้าทรงต้องประสงค์และที่มวลมนุษย์พึงต้องมี นี่เป็นการพูดจากมุมมองของสภาพแวดล้อมขนาดใหญ่

ตอนนี้เราจะพูดถึงรายละเอียดที่ประณีตยิ่งขึ้น เช่น พืชพรรณ สมดุลของพวกมันสัมฤทธิ์ผลได้อย่างไร?

กล่าวคือ พืชพรรณสามารถอยู่รอดต่อไปภายในสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่สมดุลได้อย่างไร? คำตอบคือ

โดยการบริหารจัดการช่วงอายุ อัตราการเจริญเติบโต

และอัตราการสืบพันธุ์ของพืชพรรณนานาชนิดเพื่อพิทักษ์สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของพวกมัน

พวกเราลองมาดูหญ้าต้นเล็กจิ๋วเป็นตัวอย่างกันเถิด—มีการแตกหน่อในฤดูใบไม้ผลิ การผลิดอกสะพรั่งในฤดูร้อน และการออกผลในฤดูใบไม้ร่วง ผลร่วงลงสู่พื้นดิน ปีถัดไป เมล็ดจากผลก็แตกหน่อและดำเนินต่อไปตามกฎเดียวกัน ช่วงอายุของหญ้านั้นสั้นมาก เมล็ดทุกเมล็ดร่วงลงสู่พื้นดิน งอกราก และแตกหน่อ ผลิดอกและให้ผล และกระบวนการทั้งหมดทั้งมวลก็ครบบริบูรณ์เพียงหลังจากฤดูกาลทั้งสามแล้วเท่านั้น—ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน และฤดูใบไม้ร่วง

ต้นไม้ทุกประเภทก็มีช่วงอายุของพวกมันเองและช่วงเวลาที่แตกต่างกันสำหรับการแตกหน่อและการออกผลเช่นกัน ต้นไม้บางต้นตายหลังจากผ่านไปแค่ 30 ถึง 50 ปี—นี่คือช่วงอายุของพวกมัน แต่ผลของพวกมันร่วงลงสู่พื้นดิน ซึ่งจากนั้นก็งอกรากและแตกหน่อ ออกดอก และให้ผล และมีชีวิตไปอีก 30 ถึง 50 ปี นี่ก็คืออัตราการเกิดซ้ำของพวกมัน ต้นไม้แก่ตายลงและต้นไม้ที่อ่อนเยาว์เจริญเติบโตขึ้น นี่คือเหตุผลที่เจ้าสามารถเห็นต้นไม้เติบโตอยู่ในป่าเสมอ

แต่พวกมันยังมีวงจรและกระบวนการเกิดและการตายที่ปกติของพวกมันอีกด้วย ต้นไม้บางต้นสามารถมีชีวิตอยู่ได้เกินหนึ่งพันปี และบางต้นสามารถมีชีวิตอยู่ได้กระทั่งถึงสามพันปี ไม่สำคัญว่ามันจะเป็นพืชพรรณประเภทใดหรือช่วงอายุของมันจะยาวนานเพียงใด กล่าวโดยทั่วไปแล้ว พระเจ้าทรงบริหารจัดการสมดุลของมันบนพื้นฐานว่ามันมีชีวิตรยาวนานเพียงใด

ความสามารถในการสืบพันธุ์ของมัน ความเร็วและความถี่ของการสืบพันธุ์ของมัน และจำนวนลูกหลานที่มันผลิต นี่เปิดโอกาสให้พืชพรรณ ตั้งแต่ต้นหญ้าไปจนถึงต้นไม้ มีความสามารถที่จะยังคงงอกงามและเติบโตใหญ่ต่อไปได้ภายในสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาที่สมดุล ดังนั้นแล้วเมื่อเรามองดูป่าบนแผ่นดินโลก ทุกสิ่งทุกอย่างที่เติบโตภายในป่า ทั้งต้นหญ้าและต้นไม้ กำลังสืบพันธุ์และเติบโตอย่างต่อเนื่องตามกฎของพวกมันเอง

พวกมันไม่ต้องการแรงงานเพิ่มเติมหรือความช่วยเหลือใดๆ จากมวลมนุษย เป็นเพราะพวกมันมีสมดุลประเภทนี้เท่านั้น

พวกมันจึงมีความสามารถที่จะคงไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของพวกมันเองได้ เป็นเพราะพวกมันมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการอยู่รอดเท่านั้น

ป่าและทุ่งหญ้าของแผ่นดินโลกจึงสามารถยังคงอยู่รอดต่อไปได้บนแผ่นดินโลก

การดำรงอยู่ของพวกมันเลี้ยงดูผู้คนแล้วรุ่นเล่าตลอดจนสิ่งมีชีวิตทุกชนิดรุ่นแล้วรุ่นเล่าที่มีถิ่นอาศัยในป่าและทุ่งหญ้า—นั่นคือ บรรดานกและสิ่งสสารสัตว์ แมลง และจุลินทรีย์ทุกชนิด

พระเจ้ายังทรงควบคุมสมดุลระหว่างสัตว์ทุกชนิดอีกด้วย พระองค์ทรงควบคุมสมดุลนี้อย่างไรหรือ? ก็คล้ายกันกับพวกพืชพรรณนั่นเอง—

พระองค์ทรงบริหารจัดการสมดุลของพวกมันและทรงกำหนดพิจารณาจำนวนของพวกมันบนพื้นฐานของความ
สามารถในการสืบพันธุ์ของพวกมัน จำนวนและความถี่ของการสืบพันธุ์ของพวกมัน
และบทบาทที่พวกมันมีในโลกของสัตว์ ตัวอย่างเช่น สิงโตกินม้าลาย
ดังนั้นแล้วหากจำนวนของสิงโตมีมากเกินไปกว่าจำนวนของม้าลาย ชะตากรรมของม้าลายจะเป็นอย่างไร?
พวกมันคงจะสูญพันธุ์ และหากม้าลายผลิตลูกหลานน้อยกว่าสิงโตมากเกินไป
ชะตากรรมของพวกมันจะเป็นอย่างไร? พวกมันก็คงจะสูญพันธุ์เช่นกัน ดังนั้นแล้ว
จำนวนของม้าลายจะต้องมากกว่าจำนวนของสิงโตอย่างมาก
นี่เป็นเพราะม้าลายไม่เพียงดำรงอยู่เพื่อพวกมันเองเท่านั้น แต่พวกมันดำรงอยู่สำหรับสิงโตอีกด้วย
เจ้าสามารถกล่าวในทางนี้ได้เช่นกัน กล่าวคือ ม้าลายทุกตัวเป็นส่วนหนึ่งของม้าลายทั้งหมดทั้งมวล
แต่มันยังเป็นอาหารให้แก่ปากสิงโตอีกด้วย
ความเร็วของการสืบพันธุ์ของสิงโตไม่มีวันสามารถไปเร็วกว่าความเร็วของการสืบพันธุ์ของม้าลาย
ดังนั้นแล้วจำนวนของพวกมันจึงไม่มีวันที่จะมากกว่าจำนวนของม้าลาย
ด้วยวิธีนี้เท่านั้นแหล่งอาหารของสิงโตจึงจะสามารถได้รับการรับประกัน และดังนั้นแล้ว
แม้ว่าสิงโตจะเป็นศัตรูตามธรรมชาติของม้าลาย
ผู้คนที่เห็นสายพันธุ์ทั้งสองพักผ่อนกันตามสบายภายในบริเวณพื้นที่เดียวกันอยู่บ่อยๆ
ม้าลายจะไม่มีวันลดจำนวนลงหรือสูญพันธุ์ไปเพราะสิงโตที่ล่าและกินพวกมัน
และสิงโตจะไม่มีวันเพิ่มจำนวนเพราะสถานะ “เจ้าป่า” ของพวกมัน
สมดุลนี้คือบางสิ่งบางอย่างที่พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งไว้นานมาแล้ว กล่าวคือ
พระเจ้าได้ทรงจัดตั้งกฎของสมดุลระหว่างสัตว์ทั้งหมดเพื่อที่พวกมันจะสามารถสัมฤทธิ์สมดุลแบบนี้
และนี่คือบางสิ่งบางอย่างที่ผู้คนมักจะได้เห็น
สิงโตเป็นศัตรูตามธรรมชาติชนิดเดียวเท่านั้นของม้าลายใช่หรือไม่? ไม่ จระเข้ก็กินม้าลายเช่นกัน
ม้าลายนั้นดูเหมือนว่าจะจะเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งซึ่งอับจนหนทางอย่างมาก พวกมันไม่มีความดุร้ายของสิงโต
และเมื่อเผชิญหน้ากับสิงโต ศัตรูที่น่าเกรงขามนี้ ทั้งหมดที่พวกมันสามารถทำได้ก็คือวิ่ง
พวกมันไร้พลังแม้แต่จะต้านทาน เมื่อพวกมันไม่สามารถวิ่งหนีสิงโตได้พ้น
พวกมันก็สามารถเพียงยอมตัวให้สิงโตกินเท่านั้น นี่สามารถเห็นได้บ่อยๆ ในโลกของสัตว์
เจ้ามีความรู้สึกและความคิดใดเมื่อพวกเจ้าเห็นเรื่องแบบนี้? เจ้ารู้สึกเสียใจไปกับม้าลายหรือไม่?
เจ้ารังเกียจสิงโตหรือไม่? ม้าลายช่างดูสวยงามเหลือเกิน! แต่สิงโต
พวกมันกลับมองดูม้าลายอย่างตะกละตะกลามเสมอ และช่างโง่เขลาสิ้นดีที่ม้าลายไม่วิ่งไปให้ไกลๆ
พวกมันเห็นสิงโตอยู่ตรงนั้นรอคอยพวกมันอยู่ในร่มเงาเย็นฉ่ำใต้ต้นไม้ มันสามารถมากินพวกมันได้ทุกขณะ

พวกมันรู้การนี้ในหัวใจของพวกมัน แต่พวกมันก็ยังคงไม่ไปจากแผ่นดินผืนนั้น นี่เป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างหนึ่ง
สิ่งมหัศจรรย์ซึ่งสำแดงการลิขิตชะตาไว้ล่วงหน้าของพระเจ้าและการปกครองของพระองค์
เจ้ารู้สึกเสียใจไปกับม้าลาย แต่เจ้ารู้ความสามารถที่จะช่วยมันให้รอดได้ และเจ้าก็ร้องเกียจติโ
แต่เจ้าไม่สามารถทำลายมันได้ ม้าลายเป็นอาหารที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสำหรับสิงโต
แต่ไม่ว่าสิงโตจะกินไปถึงตัว ม้าลายย่อมจะไม่ถูกกวาดล้าง จำนวนของลูกหลานที่สิงโตผลิตขึ้นนั้นน้อยมาก
และพวกมันสืบพันธุ์ช้ามาก ดังนั้นแล้วไม่ว่าพวกมันจะกินม้าลายไปถึงตัว
จำนวนของพวกมันจะไม่มีวันแซงหน้าจำนวนของม้าลาย มีสมดุลอยู่ในการนี้

อะไรคือเป้าหมายของพระเจ้าในการคงไว้ซึ่งสมดุลแบบนี้?

นี่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของผู้คน ตลอดจนการอยู่รอดของมวลมนุษย์

หากม้าลายหรือเหยื่อใดๆ ที่คล้ายกันของสิงโต—กวางหรือสัตว์อื่นๆ—

สืบพันธุ์ช้าเกินไปและจำนวนของสิงโตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว มนุษย์จะเผชิญกับอันตรายชนิดใด?

การที่สิงโตกินเหยื่อของพวกมันเป็นปรากฏการณ์ปกติ

แต่การที่สิงโตตัวหนึ่งกินบุคคลคนหนึ่งเป็นโศกนาฏกรรม

โศกนาฏกรรมนี้ไม่ใช่อะไรบางอย่างที่พระเจ้าทรงลิขิตไว้ล่วงหน้า

มันไม่ใช่อะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นภายใต้การปกครองของพระองค์

ยิ่งน้อยไปกว่านั้นก็คืออะไรบางอย่างที่พระองค์ได้ทรงนำมาสู่มวลมนุษย์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น

มันเป็นอะไรบางอย่างที่ผู้คนนำมาสู่ตัวพวกเขาเอง ดังนั้น ตามสายพระเนตรของพระเจ้า

สมดุลระหว่างทุกสรรพสิ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นพืชพรรณหรือสัตว์

ไม่มีสิ่งใดที่สามารถสูญเสียสมดุลอันถูกต้องเหมาะสมของมันได้ พืชพรรณ สัตว์ ภูเขา และทะเลสาบ—

พระเจ้าได้ทรงเตรียมสภาพแวดล้อมทางนิเวศที่ปกติไว้สำหรับมวลมนุษย์

เฉพาะเมื่อผู้คนมีสภาพแวดล้อมทางนิเวศประเภทนี้แล้วเท่านั้น—ระบบที่สมดุล—

การอยู่รอดของพวกเขาก็จะปลอดภัย

หากต้นไม้หรือต้นไม้ใหญ่มีความสามารถต่ำที่จะสืบพันธุ์หรือความเร็วของการสืบพันธุ์ของพวกมันช้ามาก

ดินจะไม่สูญเสียความชุ่มชื้นของมันหรือ? หากดินได้สูญเสียความชุ่มชื้นของมัน

มันจะยังคงเป็นดินสมบูรณ์อยู่หรือ? หากดินได้สูญเสียพืชพรรณของมันและความชุ่มชื้นของมัน

มันคงจะเกิดการกัดเซาะเร็วมาก และทรายคงจะเกิดขึ้นแทนที่มัน เมื่อดินเสื่อมสภาพลง

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของผู้คนคงจะถูกทำลายเช่นกัน

ความวิบัติมากมายจะเกิดควบคู่ไปกับการทำลายล้างนี้ หากปราศจากสมดุลทางนิเวศแบบนี้

หากปราศจากสภาพแวดล้อมทางนิเวศประเภทนี้ ผู้คนจะทนทุกข์กับความวิบัติต่างๆ อยู่บ่อยครั้ง

เนื่องจากความไม่สมดุลระหว่างทุกสรรพสิ่ง ตัวอย่างเช่น

เมื่อมีความไม่สมดุลทางสภาพแวดล้อมซึ่งนำไปสู่การทำลายล้างสภาพแวดล้อมทางนิเวศของกบ

พวกมันทั้งหมดรวมตัวกัน จำนวนของพวกมันเพิ่มขึ้นอย่างกะทันหัน

และผู้คนถึงกับเห็นกบจำนวนมากพากันข้ามถนนในเมืองต่างๆ

หากกบจำนวนมากได้ยึดครองสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของผู้คน จะเรียกการนั้นว่าอย่างไร?

ความวิบัติอย่างหนึ่ง เหตุใดจึงเรียกว่าความวิบัติ?

สัตว์ขนาดเล็กเหล่านี้ที่เป็นประโยชน์สำหรับมวลมนุษย์มีประโยชน์สำหรับผู้คนเมื่อพวกมันยังคงอยู่ในที่ที่เหมาะสมกับพวกมัน พวกมันสามารถคงไว้ซึ่งสมดุลของสภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของผู้คน

แต่หากพวกมันกลายเป็นความวิบัติ พวกมันจะส่งผลกระทบต่อความเป็นระเบียบของชีวิตของผู้คน สิ่งต่างๆ

ทั้งหมดและองค์ประกอบทั้งหมดที่บรรดาคนนำติดตัวพวกมันมาบนร่างกายของพวกมันสามารถส่งผลกระทบต่อ

อคุณภาพชีวิตของผู้คนได้ พวกมันถึงขั้นสามารถทำให้อวัยวะต่างๆ ทางกายของผู้คนถูกโจมตีได้—

นี่คือหนึ่งในความวิบัติชนิดต่างๆ ความวิบัติอีกชนิดหนึ่งซึ่งเป็นบางสิ่งที่มนุษย์ได้ผ่านประสบการณ์บ่อยๆ

ก็คือการปรากฏของดักแด้โลกศตวรรษมหาศาล นี่ไม่ใช่ความวิบัติหรือ? ใช่

มันเป็นความวิบัติอันน่าหวาดผวามากจริงๆ ไม่สำคัญว่าพวกมนุษย์อาจมีความสามารถเพียงใด—

ผู้คนสามารถสร้างเครื่องบิน ปืนใหญ่ และระเบิดปรมาณูได้—เมื่อดักแด้โลกศตวรรษ

มวลมนุษย์มีวิธีแก้ไขอันใดหรือ? พวกเขาสามารถใช้ปืนใหญ่กับพวกมันได้หรือไม่?

พวกเขาสามารถยิงพวกมันด้วยปืนกลได้หรือไม่? ไม่ พวกเขาไม่สามารถทำได้

พวกเขาสามารถยิงพวกมันด้วยปืนกลได้หรือไม่? ไม่ พวกเขาไม่สามารถทำได้

เช่นนั้นแล้วพวกเขาสามารถพ่นยาฆ่าแมลงเพื่อไล่พวกมันออกไปได้หรือไม่? นั่นก็ไม่ใช่งานง่ายเช่นกัน

ดักแด้โลกศตวรรษตัวเล็กๆ เหล่านั้นมาเพื่อทำอะไร? พวกมันกินพืชผลและธัญพืชโดยเฉพาะ

ที่ใดก็ตามที่ดักแด้โลกศตวรรษไป พืชผลถูกทำลายล้างอย่างสิ้นเชิง ในกาลสมัยของการบุกรุกของดักแด้โลกศตวรรษ

อาหารทั้งหมดที่เกษตรกรพึ่งพาสำหรับปีหนึ่งๆ

สามารถถูกดักแด้โลกศตวรรษบริโภคจนหมดสิ้นในชั่วพริบตาเดียว สำหรับมนุษย์แล้ว

การมาถึงของดักแด้โลกศตวรรษไม่ใช่แค่สิ่งที่สร้างความรำคาญเท่านั้น—มันคือความวิบัติอย่างหนึ่ง ดังนั้นแล้ว

พวกเราว่าการปรากฏของดักแด้โลกศตวรรษจำนวนมากคือความวิบัติชนิดหนึ่ง แต่หากว่าเป็นหนูล่ะ?

หากไม่มีพวกนกกล้าเหยื่อที่จะกินหนู เช่นนั้นแล้วพวกมันย่อมจะทวีจำนวนอย่างรวดเร็วมาก

รวดเร็วมากกว่าที่เจ้าจะสามารถจินตนาการได้ และหากหนูแพร่กระจายโดยไม่มีการควบคุม

มนุษย์จะสามารถมีชีวิตที่ดีได้หรือไม่? มนุษย์จะเผชิญกับสถานการณ์แบบใด? (โรคระบาด)

แต่เจ้าคิดหรือว่าการเกิดโรคระบาดจะเป็นผลที่ตามมาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น? หนูจะขบเคี้ยวอะไรก็ได้

และพวกมันจะแทะกระทั่งไม้ หากมีหนูแค่สองตัวในบ้านหนึ่งหลัง

พวกมันจะเป็นตัวก่อกวนทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น บางครั้งพวกมันขโมยกินน้ำมัน และบางครั้งพวกมันก็กินขนมปังหรือธัญญาหาร และสิ่งต่างๆ ที่พวกมันไม่กินนั้น พวกมันแค่ขบเคี้ยวแล้วเปลี่ยนสิ่งเหล่านั้นเป็นความไม่เป็นระเบียบทั้งสิ้น พวกมันแกะเสื้อผ้า รองเท้า เฟอร์นิเจอร์—พวกมันขบเคี้ยวทุกสิ่งทุกอย่าง บางครั้งพวกมันจะปีนขึ้นไปบนตู้—

งานเหล่านั้นยังคงสามารถใช้ได้อยู่หรือไม่หลังจากที่หนูได้เข้าไปบนงานแล้ว? ต่อให้เจ้านำงานไปฆ่าเชื้อ เจ้าก็จะยังคงไม่รู้รู้สึกสบายใจ ดังนั้นแล้วเจ้าก็แค่โยนงานเหล่านั้นทิ้งไป

เหล่านี้คือความรำคาญใจที่หนูนำมาสู่ผู้คน แม้ว่าหนูจะเป็นสัตว์ขนาดเล็กจิ๋ว ผู้คนก็ไม่มีหนทางที่จะจัดการกับพวกมัน

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับมีแต่ต้องทนกับการปล้นสะดมของพวกมัน

แค่หนูหนึ่งคู่ก็เพียงพอแล้วที่จะก่อให้เกิดการหยุดชะงัก ไม่ต้องไปพูดถึงหนูฝูงใหญ่

หากจำนวนของพวกมันเพิ่มขึ้นและพวกมันกลายเป็นความวិบัติ ผลสืบเนื่องคงจะไม่อาจจินตนาการได้ แม้กระทั่งสัตว์ขนาดเล็กจิ๋วเท่ามดก็สามารถกลายเป็นความวิบัติได้ หากการนั้นเกิดขึ้น

ความเสียหายที่พวกมันจะก่อให้เกิดกับมวลมนุษยย่อมจะไม่สามารถถูกเพิกเฉยได้เช่นกัน

มดสามารถก่อให้เกิดความเสียหายกับบ้านเรือนจนบ้านเรือนพังทลายได้ ต้องไม่มองข้ามพลังกำลังของพวกมัน มันจะไม่นำหาวดผวาหรือหากนกชนิดต่างๆ สร้างความวิบัติขึ้น? (ใช่) หากจะพูดอีกแบบก็คือ

เมื่อใดก็ตามที่สัตว์หรือสิ่งมีชีวิต ไม่ว่าพวกมันจะเป็นชนิดใด สูญเสียสมดุลของพวกมัน พวกมันจะเติบโต สืบพันธุ์ และดำรงชีวิตภายในวงเขตที่ไม่ปกติ วงเขตที่ผิดปกติ

นั่นจะนำมาซึ่งผลสืบเนื่องอันไม่อาจจินตนาการได้ต่อมวลมนุษย์

นั่นจะไม่เพียงส่งผลกระทบต่อการอยู่รอดและชีวิตของผู้คนเท่านั้น แต่ยังจะนำความวิบัติมาสู่มวลมนุษย์อีกด้วย กระทั่งถึงจุดที่ผู้คนทนทุกข์กับชะตากรรมของความสิ้นสลายและการสูญพันธุ์โดยสมบูรณ์

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง พระองค์ได้ทรงใช้วิธีการและหนทางทุกชนิดเพื่อให้พวกมันมีสมดุล เพื่อให้สภาพเงื่อนไขในการดำรงชีวิตของภูเขาและทะเลสาบ ของพืชพรรณและสัตว์ นก และแมลงทุกชนิดมีสมดุล

เป้าหมายของพระองค์คือการเปิดโอกาสให้สิ่งมีชีวิตทุกชนิดได้ดำรงชีวิตและทวีจำนวนภายใต้กฎที่พระองค์ได้ทรงกำหนดขึ้น ไม่มีสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างใดสามารถออกนอกกฎเหล่านี้

และกฎเหล่านี้ไม่สามารถถูกทำลายได้ เฉพาะภายในสภาพแวดล้อมพื้นฐานประเภทนี้เท่านั้น

มนุษย์จึงสามารถอยู่รอดและทวีจำนวนได้อย่างปลอดภัยแล้วรู้แล้ว หากสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ

ไปพ้นจำนวนหรือวงเขตที่พระเจ้าทรงกำหนด หรือหากมันเกินอัตราการเติบโต ความถี่ของการสืบพันธุ์ หรือจำนวนที่พระองค์สั่งการ

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษยศาสตร์จะประสบทุกซ์กับการทำลายล้างในระดับที่หลากหลาย และในเวลาเดียวกัน การอยู่รอดของมวลมนุษยศาสตร์ก็จะต้องถูกคุกคาม

หากสิ่งมีชีวิตทรงสร้างชนิดหนึ่งมีจำนวนมากเกินไป มันจะปล้นอาหารจากผู้คน ทำลายแหล่งน้ำของผู้คน และทำให้ถิ่นฐานของพวกเขาย่อยยับ ด้วยหนทางนั้น

การสืบพันธุ์หรือสภาวะการอยู่รอดของมวลมนุษยศาสตร์จะได้รับผลกระทบในทันที ตัวอย่างเช่น

น้ำนั้นสำคัญมากสำหรับทุกสรรพสิ่ง หากมีหนู มด ตั๊กแตน โลคัสตา กบ หรือสัตว์ชนิดอื่นใดมากเกินไป พวกมันจะดื่ม น้ำมากขึ้น เมื่อปริมาณน้ำที่พวกมันดื่มเพิ่มขึ้น

น้ำดื่มและแหล่งน้ำของผู้คนภายในวงเขตที่ตายตัวของแหล่งน้ำดื่มและพื้นที่ซึ่งประกอบด้วยน้ำจะลดลง

และพวกเขาจะได้รับประสบการณ์เป็นการขาดแคลนน้ำ หากน้ำดื่มของผู้คนถูกทำลาย ปนเปื้อน

หรือถูกตัดขาดเพราะสัตว์ทุกประเภทได้เพิ่มจำนวนขึ้น

ภายใต้สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดอันโหดร้ายแบบนั้น

การอยู่รอดของมวลมนุษยศาสตร์จะถูกคุกคามอย่างร้ายแรง

หากสิ่งมีชีวิตประเภทหนึ่งหรือหลายประเภทมีจำนวนเกินความเหมาะสมของพวกมัน เช่นนั้นแล้วอากาศ

อุณหภูมิ ความชื้น

และแม้กระทั่งองค์ประกอบของอากาศภายในพื้นที่สำหรับการอยู่รอดของมวลมนุษยศาสตร์ก็จะเป็นพิษและถูกทำลายใน ระดับที่หลากหลาย ภายใต้รูปการณ์แวดล้อมเหล่านี้

การอยู่รอดและชะตากรรมของมนุษย์จะอยู่ภายใต้การคุกคามที่มีต้นเหตุจากปัจจัยทางนิเวศเหล่านี้เช่นกัน

ดังนั้นแล้ว หากความสมดุลเหล่านี้สูญเสียไป อากาศที่ผู้คนหายใจจะถูกทำลาย น้ำที่พวกเขาดื่มจะถูกปนเปื้อน

และอุณหภูมิที่พวกเขาพึ่งต้องมิตีจะเปลี่ยนแปลงและได้รับผลกระทบในระดับที่หลากหลายเช่นกัน

หากการนั้นเกิดขึ้น

สภาพแวดล้อมสำหรับการอยู่รอดที่เป็นของมวลมนุษยศาสตร์โดยธรรมชาติจะได้รับผลกระทบและอยู่ภายใต้ความท้าทายอันใหญ่หลวง ในฉากเหตุการณ์แบบนี้ที่สภาพแวดล้อมพื้นฐานสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์ได้ถูกทำลายลง

ชะตากรรมและความสำเร็จที่คาดว่าจะเป็นไปได้ของมวลมนุษยศาสตร์จะเป็นอย่างไร?

นี่เป็นปัญหาที่รุนแรงมากปัญหาหนึ่ง!

เพราะพระเจ้าทรงทราบว่าแต่ละสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างดำรงอยู่เพื่อประโยชน์ของมวลมนุษยศาสตร์ด้วยเหตุผลใด

บทบาทของสิ่งต่างๆ ทุกชนิดที่พระองค์ได้ทรงสร้างคืออะไร แต่ละสิ่งมีผลกระทบแบบใดต่อมวลมนุษย

และมันเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยศาสตร์ถึงระดับใด

เพราะในพระทัยของพระเจ้ามีแผนการสำหรับทั้งหมดนี้และพระองค์ทรงบริหารจัดการทุกๆ

แง่มุมของทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมานั้นจึงเป็นสาเหตุที่ทุกๆ

สิ่งที่พระองค์ทรงทำจึงสำคัญและจำเป็นมากสำหรับมวลมนุษย์ ดังนั้นแล้วตั้งแต่นี้ไป เมื่อใดก็ตามที่เจ้าสังเกตดูปรากฏการณ์ทางนิเวศบางอย่างท่ามกลางสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า หรือกฎธรรมชาติบางอย่างที่ดำเนินอยู่ท่ามกลางสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า เจ้าจะไม่สงสัยเกี่ยวกับความจำเป็นของทุกๆ สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างอีกต่อไป

เจ้าจะไม่ใช้ถ้อยคำที่ไม่รู้เท่าทันมาตัดสิน โดยผลการเกี่ยวกับการจัดการเตรียมการทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าและหนทางอันหลากหลายของพระองค์ในการจัดเตรียมสำหรับมวลมนุษย์อีกต่อไป

อีกทั้งเจ้าจะไม่มาสู้ข้อสรุปเกี่ยวกับกฎของพระเจ้าสำหรับทุกสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์โดยผลการนี้ไม่ได้เป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือหรือ?

ทั้งหมดนี้ที่พวกเราเพิ่งจะพูดคุยกันไปคืออะไร? จงคิดถึงมันสักนิดใจ

พระเจ้าทรงมีเจตนารมณ์ของพระองค์เองในทุกๆ สิ่งที่พระองค์ทรงทำ แม้ว่าเจตนารมณ์ของพระองค์ไม่อาจจะหยั่งรู้ได้สำหรับมนุษย์

มันเกี่ยวข้องกับกรอยู่รอดของมวลมนุษย์อย่างแยกกันไม่ออกและอย่างมีอนุภาพเสมอ

มันจะขาดเสียไม่ได้โดยสิ้นเชิง นี่เป็นเพราะพระเจ้าไม่เคยทรงทำสิ่งใดที่หาประโยชน์มิได้

หลักการเบื้องหลังทุกๆ

สิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นซึมซ่านไปด้วยแผนการของพระองค์และพระปรีชาญาณของพระองค์

เป้าหมายและเจตนารมณ์เบื้องหลังแผนการนั้นเป็นไปเพื่อการปกป้องมวลมนุษย์

เพื่อช่วยมวลมนุษย์หลบหลีกความวิบัติ การปล้นสะดมของสิ่งมีชีวิตอื่นๆ และอันตรายชนิดใดๆ

ต่อมนุษย์ที่เกิดจากสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างใดของพระเจ้า ดังนั้นแล้วจะสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่า

กิจการของพระเจ้าที่พวกเราได้เห็นภายในหัวข้อนี้ประกอบขึ้นเป็นอีกวิธีหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้ในการจัดเตรียม

สำหรับมวลมนุษย์? พวกเราจะสามารถกล่าวได้หรือไม่ว่า โดยผ่านทางกิจการเหล่านี้

พระเจ้ากำลังทรงให้อาหารและทรงเป็นผู้เลี้ยงมวลมนุษย์? (ได้)

มีสัมพันธภาพอันชัดเจนระหว่างหัวข้อนี้กับแก่นเรื่องของการสามัคคีธรรมของพวกเรา ซึ่งก็คือ

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” หรือไม่? (มี) มีสัมพันธภาพอันชัดเจนมาก

และหัวข้อนี้ก็คือแง่มุมหนึ่งของการนั้น ก่อนที่จะพูดถึงหัวข้อเหล่านี้

ผู้คนเพียงมีการจินตนาการอันคลุมเครือบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า

เกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เองและกิจการของพระองค์เท่านั้น—พวกเขาขาดความเข้าใจอย่างแท้จริง

เมื่อผู้คนได้รับการบอกเล่าเกี่ยวกับกิจการของพระองค์และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงทำ

พวกเขาสามารถเข้าใจและจับใจความหลักการของสิ่งที่พระเจ้าทรงทำได้และพวกเขาสามารถได้รับความเข้าใจ

เกี่ยวกับหลักการเหล่านั้นและมาอยู่ภายในระยะที่จะเอื้อมถึงพวกมัน—นี่ไม่เป็นเช่นนั้นหรือหรือ?

แม้ว่าในพระทัยของพระเจ้าจะมีทฤษฎี หลักการ
และกฎเกณฑ์อันซับซ้อนมากทุกประเภทเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทรงทำสิ่งใดๆ
เช่นการทรงสร้างและการปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง
เป็นไปได้เลยหรือที่เจ้าจะได้รับความเข้าใจในหัวใจของเจ้าว่าเหล่านี้คือกิจการของพระเจ้า
และว่าพวกมันเป็นจริงเท่าที่จะสามารถเป็นไปได้
โดยการให้พวกเจ้าเรียนรู้เพียงส่วนเดียวของพวกมันในการสามัคคีธรรม? (เป็นไปได้)
เช่นนั้นแล้วความเข้าใจในปัจจุบันของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าแตกต่างจากก่อนหน้านี้อย่างไร?
มันแตกต่างกันในแก่นแท้ของมัน ก่อนหน้านี้ ความเข้าใจของเจ้านั้นตื้นเกินไป คลุมเครือเกินไป
แต่บัดนี้ความเข้าใจของเจ้ามีหลักฐานอันเป็นรูปธรรมมากมายที่เข้ากันได้กับกิจการของพระเจ้า
เข้ากันได้กับสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็น ดังนั้น
ทั้งหมดที่เราได้พูดไปแล้วจึงเป็นสื่อการเรียนรู้อันน่าอัศจรรย์สำหรับความเข้าใจของพวกเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้า
นั่นจะเป็นทั้งหมดสำหรับการร่วมชุมนุมของวันนี้ ลาก่อน! ขอให้มีความสุขที่ดี! (ลาก่อน พระเจ้า!)

พระเจ้าพระองค์เอง พระผู้ทรงเอกลักษณ์ 10

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง (4)

วันนี้พวกเรากำลังเข้าสนิทในหัวข้อพิเศษ สำหรับผู้เชื่อแต่ละคนทุกๆ คนนั้น มีสิ่งสำคัญที่จำเป็นต้องรู้ ต้องได้รับประสบการณ์ และต้องเข้าใจอยู่เพียงสองสิ่งเท่านั้น สองสิ่งเหล่านี้คืออะไร?

สิ่งแรกคือการเข้าสู่ชีวิตเป็นการส่วนตัวของเรา และสิ่งที่สองเกี่ยวข้องกับการรู้จักพระเจ้า

ในเรื่องหัวข้อที่พวกเรากำลังมีการสื่อสารกันอยู่ในช่วงนี้เกี่ยวกับเรื่องการรู้จักพระเจ้านั้น

พวกเจ้าคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ยากหรือไม่? เป็นการสมควรที่จะกล่าวว่า

มันเป็นเรื่องที่ไกลพ้นการเข้าถึงของผู้คนส่วนใหญ่จริงๆ พวกเจ้าอาจไม่ปักใจเชื่อในถ้อยคำของเรา

แต่เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนี้? เรากล่าวเช่นนี้เพราะเมื่อพวกเจ้ากำลังฟังสิ่งที่เรากล่าวครั้งก่อน

ไม่ว่าเราได้กล่าวอย่างไรหรือด้วยวิธีใดๆ พวกเจ้าก็สามารถรู้ได้ว่าวาระเหล่านี้เกี่ยวกับเรื่องใด

ทั้งโดยตามตัวอักษรและโดยทฤษฎี อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกเจ้าทั้งหมดแล้ว ประเด็นที่สำคัญมากๆ ก็คือว่า

พวกเจ้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดเราจึงกล่าวเรื่องนั้นๆ หรือเหตุใดเราจึงพูดเกี่ยวกับหัวข้อนั้นๆ

นี่คือประเด็นสำคัญที่สุดของเรื่องนี้ ด้วยเหตุนี้เอง

ถึงแม้ว่าการที่พวกเจ้าได้ฟังเรื่องเหล่านี้จะได้เพิ่มและเสริมความเข้าใจของเจ้าเกี่ยวกับพระเจ้าและกิจกรรมทั้งหลาย

ของพระองค์เล็กน้อย แต่พวกเจ้าก็ยังคงรู้สึกว่าการรู้จักพระเจ้าพ่วงเอาความพยายามที่ต้องบากบั่นมาด้วย

กล่าวคือ หลังจากได้ยินสิ่งที่เรากล่าวแล้ว พวกเจ้าส่วนใหญ่ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเราจึงได้กล่าวถึงการนั้น

หรือการนั้นมีความเชื่อมโยงอะไรกับการรู้จักพระเจ้า

เหตุผลที่เจ้าไร้ความสามารถที่จะเข้าใจความเชื่อมโยงของการนั้นกับการรู้จักพระเจ้าได้ก็คือ

ประสบการณ์ชีวิตของพวกเจ้านั้นผิดเพี้ยนไป

หากความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าของผู้คนยังคงอยู่ในระดับที่ตื้นเขินมากๆ

เช่นนั้นแล้ว ความรู้ส่วนใหญ่ของพวกเขาก็จะคลุมเครือและเป็นนามธรรม

นั่นจะเป็นความรู้แบบทั่วไป แบบคำสอน และแบบทฤษฎี ในทางทฤษฎีนั้น

อาจจะปรากฏหรือฟังดูมีตรรกะและมีเหตุผล

แต่ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ออกมาจากปากของผู้คนส่วนใหญ่นั้นแท้จริงแล้วว่างเปล่า

และเหตุใดเราจึงกล่าวว่าความรู้ที่ว่างเปล่า?

นั่นเป็นเพราะเจ้าไม่มีความเข้าใจชัดเจนอย่างแท้จริงต่อความสัจจริงและความถูกต้องแม่นยำของสิ่งที่ตัวเจ้าเอง

กล่าวในเรื่องของการรู้จักพระเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น

ถึงแม้ว่าผู้คนส่วนใหญ่จะได้ฟังข้อมูลและหัวข้อทั้งหลายมากมายเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้ามามาก่อนแล้ว

แต่ความรู้ของพวกเขาก็เกี่ยวกับพระเจ้ายังไม่ใกล้เคียงกว่าทฤษฎีหรือคำสอนที่คลุมเครือและเป็นนามธรรม

เช่นนั้นแล้ว ปัญหานี้จะสามารถแก้ไขได้อย่างไร? พวกเจ้าเคยคิดเกี่ยวกับการนั้นหรือไม่?

หากใครบางคนไม่ได้ตามเสาะหาความจริง พวกเขาจะสามารถมีความเป็นจริงได้หรือไม่?

หากใครบางคนไม่ได้ตามเสาะหาความจริง เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็ปราศจากความเป็นจริงอย่างไม่ต้องสงสัย และดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าอย่างแน่แท้

พวกที่ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าจะสามารถรู้จักพระเจ้าได้หรือไม่? ไม่อย่างแน่นอนที่สุด ทั้งสองนี้เชื่อมโยงถึงกัน ดังนั้น ผู้คนส่วนใหญ่จึงกล่าวว่า “เหตุใดการรู้จักพระเจ้าจึงยากนัก?

เมื่อฉันพูดถึงการรู้จักตัวฉันเอง ฉันสามารถพูดได้เป็นหลายชั่วโมง แต่เมื่อพูดถึงการรู้จักพระเจ้า

ฉันหาคำพูดไม่เจอเลย แม้เมื่อฉันสามารถกล่าวถึงหัวเรื่องนี้ได้เล็กน้อย แต่คำพูดของฉันเป็นแบบฟุ้งๆ

และฟังดูที่ๆ มันถึงกับฟังดูน่าอึดอัดเมื่อฉันได้ยืนตัวฉันเองกล่าวคำพูดเหล่านั้น” นี่คือการที่

หากเจ้ารู้สึกว่าการรู้จักพระเจ้าเป็นเรื่องยากเกินไป ว่าการรู้จักพระเจ้าต้องใช้ความพยายามอย่างมาก

หรือว่าเจ้าไม่มีหัวข้อที่จะหยิบยกขึ้นมาพูดและไม่สามารถคิดถึงสิ่งใดที่เป็นจริงเพื่อที่จะเข้าสนิทและจัดเตรียมไว้ให้กับคนอื่นๆ และตัวเจ้าเอง เช่นนั้นแล้ว

นี่ก็พิสูจน์ว่าเจ้าไม่ใช่ใครบางคนที่ได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้ามาแล้ว

พระวณะของพระเจ้าย่อมคืออะไร?

พระวณะของพระองค์ไม่ใช่การแสดงถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นหรือ?

หากเจ้าไม่เคยได้รับประสบการณ์กับพระวณะของพระเจ้ามาแล้ว เจ้าจะสามารถมีความรู้ใดๆ

เกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็นได้กระนั้นหรือไม่? แน่แน่นอนว่าไม่ สิ่งเหล่านี้ล้วนเชื่อมโยงถึงกัน

หากเจ้าไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็ไม่สามารถจับความเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ และเจ้าก็ไม่รู้ว่าพระอุปนิสัยของพระเจ้าย่อมคืออะไร

พระองค์โปรดสิ่งใด พระองค์ทรงเกลียดชังสิ่งใด ข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อผู้คนคือสิ่งใด

พระองค์ทรงมีท่าทีแบบใดต่อบรรดาผู้ที่เป็นคนดี และพระองค์ทรงมีท่าทีแบบใดต่อบรรดาผู้ที่เป็นคนชั่ว

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่กำลังถามและเลือนรางสำหรับเจ้าอย่างแน่นอน

หากเจ้าเชื่อในพระเจ้าท่ามกลางความเลือนรางเช่นนี้ เช่นนั้นแล้ว

เมื่อเจ้าอ้างว่าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ไล่ตามเสาะหาความจริงและติดตามพระเจ้า

คำกล่าวอ้างเช่นนั้นเป็นจริงหรือไม่? มันไม่เป็นจริงเลย! เพราะฉะนั้น

ขอให้พวกเราเข้าสนิทเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้ากันต่อไปเถิด

พวกเจ้าล้วนกระตือรือร้นที่จะได้ยืนหัวข้อในการสามัคคีธรรมของวันนี้ใช่หรือไม่? หัวข้อนี้ยังเกี่ยวข้องกับเรื่อง

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” ด้วยเช่นกัน

ซึ่งพวกเราได้สนทนากันเรื่อยมาเมื่อไม่นานมานี้ พวกเราได้พูดคุยกันมากมายเกี่ยวกับเรื่อง

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” อย่างไร

โดยใช้วิธีการและมุมมองทั้งหลายเพื่อแจ้งให้ผู้คนทราบเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงปกครองเหนือทุกสิ่ง

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยวิธีการใด

และพระองค์ทรงบริหารจัดการทุกสรรพสิ่งตามหลักการใดเพื่อที่สิ่งเหล่านั้นจะได้ดำรงอยู่บนดาวเคราะห์ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นดวงนี้ พวกเราจะได้พูดคุยกันมากมายเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์ด้วยกัน กล่าวคือ พระองค์ทรงให้การจัดเตรียมเช่นนั้นโดยวิธีการใด

พระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิตชนิดใดให้แก่ผู้คน

และพระองค์ทรงจัดเตรียมสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่มั่นคงให้แก่มนุษย์โดยวิธีการใดและจากจุดเริ่มต้นใด

ถึงแม้ว่าเราได้พูดไปโดยตรงถึงสัมพันธภาพระหว่างการบริหารและอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า และการบริหารจัดการของพระองค์

แต่เราได้พูดโดยอ้อมถึงเหตุผลที่พระองค์ทรงบริหารทุกสรรพสิ่งในหนทางนี้

รวมถึงได้พูดถึงเหตุผลทั้งหลายที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้แก่มวลมนุษย์และทรงบำรุงเลี้ยงมวลมนุษย์ในลักษณะนี้ ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของพระองค์ เนื้อหาของสิ่งที่ได้พูดไปนั้นมีขอบเขตกว้างมาก

กล่าวคือ จากสภาพแวดล้อมขนาดใหญ่

ไปจนถึงสิ่งทั้งหลายที่เล็กน้อยกว่ามากเช่นความจำเป็นขั้นพื้นฐานและโภชนาการของผู้คน

จากวิธีที่พระเจ้าทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งและทรงเป็นสาเหตุที่ทำให้สิ่งเหล่านั้นปฏิบัติการได้อย่างเป็นระเบียบ

ไปจนถึงสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตที่ถูกต้องและเหมาะสมที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นให้แก่ผู้คนจากทุกเผ่าพันธุ์ และอื่นๆ เนื้อหาที่กว้างไกลนี้ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับวิธีที่พวกมนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง—กล่าวคือ

นั้นล้วนเกี่ยวข้องกับสิ่งทั้งหลายของโลกทางวัตถุที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า และที่ผู้คนสามารถรู้สึกถึงได้ เช่น เทือกเขา แม่น้ำลำธาร มหาสมุทร ที่ราบ และอื่นๆ เหล่านี้คือทุกสรรพสิ่งที่สามารถมองเห็นและสัมผัสได้

เมื่อเราพูดถึงอากาศและอุณหภูมิ

พวกเขาสามารถใช้ลมหายใจของพวกเขาเพื่อรู้สึกถึงการมีอยู่ของอากาศได้โดยตรง

และใช้ร่างกายของพวกเขาเพื่อสำนึกรับรู้ได้ว่าอุณหภูมิสูงหรือต่ำ บรรดาต้นไม้ ต้นหญ้า

และนกกับสัตว์ป่าทั้งหลายในป่า และสิ่งทั้งหลายที่บินไปในอากาศและเดินอยู่บนแผ่นดิน และสัตว์เล็กต่างๆ

นานาที่ออกมาจากโพรง มนุษย์สามารถมองเห็นได้ด้วยตาตนเองทั้งหมด และได้ยินด้วยหูของพวกเขาเอง

ถึงแม้ว่าวงเขตทั้งหมดที่สิ่งเหล่านี้สัมผัสจะกว้างใหญ่มาก

แต่ในบรรดาสรรพสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น พวกมันก็เป็นตัวแทนเฉพาะโลกทางวัตถุเท่านั้น

สิ่งทั้งหลายทางวัตถุคือสิ่งที่มนุษย์สามารถมองเห็นและรู้สึกถึงได้ ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมื่อเจ้าสัมผัสสิ่งเหล่านั้น เจ้าก็สำนึกถึงรู้ถึงสิ่งเหล่านั้น และเมื่อตาของเจ้ามองเห็นสิ่งเหล่านั้น สมองของเจ้าก็นำเสนอฉายาหนึ่ง รูปภาพหนึ่งให้แก่เจ้า สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งทั้งหลายที่เป็นจริงและแท้ สำหรับเจ้าแล้วสิ่งเหล่านั้น ไม่ใช่นามธรรม แต่มีรูปทรง สิ่งเหล่านั้นอาจจะเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสหรือเป็นทรงกลม หรือสูง หรือสั้น และวัตถุแต่ละอย่างให้ความรู้สึกประทับใจที่แตกต่างกันแก่เจ้า

สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นตัวแทนแง่มุมทางวัตถุนั้นของการทรงสร้าง และดังนั้น สำหรับพระเจ้าแล้ว “ทุกสรรพสิ่ง” ในวลีที่ว่า “อำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า” ประกอบด้วยสิ่งใดบ้าง?

สิ่งเหล่านั้นไม่เพียงประกอบด้วยสิ่งทั้งหลายที่มนุษย์สามารถมองเห็นและสัมผัสได้เท่านั้น นอกจากนั้น สิ่งเหล่านั้นยังประกอบด้วยทั้งหมดที่ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจสัมผัสได้

นี่คือหนึ่งในความหมายที่แท้จริงของอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า

ถึงแม้ว่าสิ่งทั้งหลายเช่นนั้นจะไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจสัมผัสได้สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว—

ตราบนั่นที่สิ่งเหล่านั้นเป็นที่สังเกตเห็นได้โดยพระเนตรของพระองค์และอยู่ภายในวงเขตอธิปไตยของพระองค์—สิ่งเหล่านั้นมีอยู่อย่างแท้จริง แม้จะมีข้อเท็จจริงที่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นนามธรรมและไม่สามารถจินตนาการถึงได้ และยิ่งไปกว่านั้น ยังเป็นสิ่งที่ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจสัมผัสได้สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้านั้น

สิ่งเหล่านั้นมีอยู่อย่างแท้จริงและอย่างแท้จริง นี่คืออีกโลกหนึ่งท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าทรงปกครอง และนั่นเป็นอีกส่วนหนึ่งของวงเขตของสรรพสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมีอำนาจครอบครอง

นี่คือหัวข้อสำหรับการสามัคคีธรรมของวันนี้ นั่นคือ

พระเจ้าทรงปกครองและทรงบริหาร โลกฝ่ายวิญญาณอย่างไร

เนื่องจากหัวข้อนี้ครอบคลุมวิธีการที่พระเจ้าทรงปกครองและบริหารจัดการทุกสรรพสิ่ง

นั่นจึงเกี่ยวข้องกับโลกที่นอกเหนือไปจากโลกทางวัตถุ—ซึ่งคือโลกฝ่ายวิญญาณ—และด้วยเหตุนี้เอง

จึงสำคัญอย่างยิ่งสำหรับพวกเราที่จะต้องเข้าใจ มิเพียงหลังจากที่ได้สื่อสารและได้เข้าใจเนื้อหาแล้วเท่านั้น

ผู้คนจึงจะสามารถจับใจความความหมายที่แท้จริงของคำว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” ได้อย่างแท้จริง

นี่คือเหตุผลที่เรากำลังจะหารือกันถึงหัวข้อนี้ จุดประสงค์ของการนั้นก็เพื่อที่จะทำให้เรื่อง

“พระเจ้าทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง และพระเจ้าทรงบริหารจัดการทุกสรรพสิ่ง” ครบบริบูรณ์ บางที

เมื่อพวกเขาได้ฟังหัวข้อนี้ พวกเขาอาจรู้สึกแปลกหรือไม่สามารถหยั่งลึกได้ แต่ไม่ว่าพวกเขาจะรู้สึกอย่างไร

ในเมื่อโลกฝ่ายวิญญาณเป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าทรงปกครอง

พวกเขาก็ต้องได้รับความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับหัวข้อนี้ ทันทีที่พวกเขาได้รับความเข้าใจ

พวกเขาจะมีความซึ่งคุณค่า ความเข้าใจ และความรู้ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในสิ่งที่ว่า
“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง”

วิธีที่พระเจ้าทรงปกครองและบริหารโลกฝ่ายวิญญาณ

สำหรับโลกทางวัตถุนั้น เมื่อใดก็ตามที่ผู้คนไม่เข้าใจบางสิ่งหรือปรากฏการณ์บางอย่าง
พวกเขาสามารถค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องหรือใช้ช่องทางทั้งหลายเพื่อหาต้นกำเนิดและภูมิหลังของสิ่งเหล่านั้น
แต่เมื่อกล่าวถึงอีกโลกหนึ่งที่เรากำลังพูดคุยกันอยู่วันนี้—โลกฝ่ายวิญญาณ ซึ่งมีอยู่ภายนอกโลกทางวัตถุ—
ผู้คนไม่มีวิธีการหรือช่องทางใดๆ ที่จะใช้เรียนรู้เกี่ยวกับมันอย่างสิ้นเชิง เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนั้น?

เรากล่าวไปเพราะ ในโลกของมวลมนุษยนั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างของโลกทางวัตถุแยกกันไม่ได้จากการดำรงอยู่ทางร่างกายของมนุษย์

และเพราะผู้คนรู้สึกที่ทุกสิ่งทุกอย่างของโลกทางวัตถุนั้นแยกกันไม่ได้จากการดำรงชีวิตทางกายภาพและชีวิตทางกายภาพของพวกเขา

ผู้คนส่วนใหญ่เพียงมองเห็นหรือตระหนักถึงสิ่งทั้งหลายทางวัตถุที่อยู่ต่อหน้าต่อตาของพวกเขาที่พวกเขาสามารถมองเห็นได้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อกล่าวถึงโลกฝ่ายวิญญาณ—ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของอีกโลกหนึ่งนั้น—มันคงจะเป็นการสมควรที่จะกล่าวว่าผู้คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อ
เนื่องจากผู้คนไม่สามารถมองเห็นมันได้ และเชื่อว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจมันหรือที่จะต้องรู้อะไร
เกี่ยวกับมัน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าโลกฝ่ายวิญญาณเป็นโลกที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากโลกทางวัตถุอย่างไร
และเป็นโลกเปิดเมื่อมองจากมุมมองของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม—

ถึงแม้ว่าสำหรับมนุษย์แล้วมันเป็นความลับและเป็นโลกที่ปิดอยู่ก็ตาม—

เพราะฉะนั้นผู้คนจึงค้นหาเส้นทางเพื่อที่จะเข้าใจแง่มุมทั้งหลายของโลกนี้อย่างยากลำบากยิ่ง

แง่มุมที่แตกต่างของโลกฝ่ายวิญญาณที่เรากำลังจะพูดถึงนี้เพียงเกี่ยวข้องกับการบริหารและอธิปไตยของพระเจ้า
เท่านั้น เรามีใช้กำลังจะเผยความลึกลับอันใด

และเรามีใช้กำลังจะบอกพวกเขาถึงความลับอันใดที่พวกเขาปรารถนาจะเรียนรู้

เนื่องจากการนี้เกี่ยวข้องกับอธิปไตยของพระเจ้า การบริหารของพระเจ้า และการจัดเตรียมของพระเจ้า
เพราะฉะนั้นเราจึงจะเพียงพูดถึงส่วนที่พวกเขาจำเป็นต้องรู้เท่านั้น

ก่อนอื่น เราขอถามคำถามหนึ่งกับพวกเขา นั่นคือ ในความรู้สึกนึกคิดของพวกเขาในนั้น โลกฝ่ายวิญญาณคืออะไร?
พูดโดยกว้างๆ แล้วนั้น มันคือโลกที่อยู่นอกโลกทางวัตถุ

โลกที่ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจจับต้องได้สำหรับผู้คน ถึงกระนั้น ในจินตนาการของพวกเขา

โลกฝ่ายวิญญาณควรจะเป็นโลกแบบใด? บางที ผลจากการที่ไม่สามารถมองเห็นมันได้นี้

พวกเขาก็ไม่สามารถคิดถึงมันได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพวกเขาก็ยืนตำนานบางอย่าง
พวกเขาก็ยังคงกำลังคิดถึงมันอยู่ และพวกเขาก็ไม่สามารถหยุดคิดถึงมันได้ เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนี้?

มีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับผู้คนมากมายเมื่อพวกเขายังเยาว์วัย นั่นคือ

เมื่อใครบางคนบอกเล่าเรื่องที่น่ากลัวแก่พวกเขา—เกี่ยวกับผี หรือดวงจิต—พวกเขารู้สึกกลัวจนขนหัวลุก
พวกเขาหวาดกลัวเพราะเหตุใดกันแน่? นั่นเป็นเพราะพวกเขากำลังจินตนาการถึงสิ่งเหล่านั้นนั่นเอง

ถึงแม้พวกเขาจะไม่สามารถมองเห็นพวกมัน แต่พวกเขารู้สึกว่าพวกมันอยู่ทั่วห้องของพวกเขา

อยู่ในที่ซ่อนเร้นหรือมุมมืดบางแห่ง และพวกเขาเกรงกลัวจนพวกเขาไม่กล้าเข้านอน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามกลางคืน

พวกเขารู้สึกกลัวเกินไปที่จะอยู่ตามลำพังในห้องของพวกเขาหรือที่จะเสี่ยงออกไปในลานบ้านของพวกเขาตาม
ลำพัง นั่นคือโลกฝ่ายวิญญาณจากจินตนาการของพวกเขา และมันเป็นโลกที่มนุษย์คิดว่าน่ากลัว

ข้อเท็จจริงก็คือทุกคนจินตนาการถึงมันถึงบางระดับเท่านั้น และทุกคนสามารถรู้สึกถึงมันได้นิดหน่อย

เรามาเริ่มพูดคุยถึงโลกฝ่ายวิญญาณกันเถิด มันคืออะไร? เราขอให้คำอธิบายสั้นๆ และเรียบง่ายแก่เจ้าว่า

โลกฝ่ายวิญญาณคือสถานที่สำคัญแห่งหนึ่ง สถานที่ซึ่งแตกต่างจากโลกวัตถุ เหตุใดเราจึงกล่าวว่ามันสำคัญ?

พวกเขากำลังจะหาหรือเรื่องนี้กันอย่างละเอียด

การมีอยู่ของโลกฝ่ายวิญญาณเชื่อมโยงกันอย่างเหนียวแน่นกับโลกวัตถุของมวลมนุษย

มันมีบทบาทสำคัญในวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของมนุษย์ในอำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่งของพระเจ้า

นี่คือบทบาทของมัน และนี่คือหนึ่งในเหตุผลทั้งหลายที่ทำให้การมีอยู่ของมันมีความสำคัญ

เนื่องจากมันเป็นสถานที่ซึ่งสัมผัสทั้งห้าไม่สามารถหยั่งรู้ได้

จึงไม่มีใครสามารถตัดสินใจได้อย่างแน่ชัดว่าโลกฝ่ายวิญญาณมีอยู่หรือไม่

พลวัตทั้งหลายของมันเชื่อมต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์อย่างใกล้ชิด

ซึ่งมีผลทำให้ระเบียบชีวิตของมวลมนุษย์ได้รับอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงจากโลกฝ่ายวิญญาณด้วย

การนี้เกี่ยวข้องกับอธิปไตยของพระเจ้าหรือไม่? มันเกี่ยวข้องกับอธิปไตยของพระเจ้า

พวกเขาก็เข้าใจว่าเหตุใดเราจึงกำลังหาหรือถึงหัวข้อนี้ กล่าวคือ เป็นเพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับอธิปไตยของพระเจ้า
รวมถึงการบริหารของพระองค์นั่นเอง ในโลกอย่างเช่นโลกนี้—โลกที่ไม่ปรากฏแก่ตาผู้คน—

ทุกประกาศิตจากสวรรค์ ทุกประกาศกฤษฎีกา

และทุกระบบบริหารของมันนั้นเหนือกว่ากฎหมายและระบบทั้งหลายของชาติใดในโลกวัตถุเป็นอย่างมาก

และไม่มีสิ่งมีชีวิตใดที่ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้จะกล้าขัดหรือฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้น

การนี้เกี่ยวข้องกับอธิปไตยและการบริหารของพระเจ้าหรือไม่? ในโลกฝ่ายวิญญาณนั้น

มีประกาศกฤษฎีกาการบริหารที่ชัดเจน ประกาศิตจากสวรรค์ที่ชัดเจน และบทบัญญัติที่ชัดเจน

บรรดาผู้ดูแลในระดับแตกต่างกันและในพื้นที่ต่างๆ

ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนและรักษากฎและข้อบังคับทั้งหลายอย่างเคร่งครัด

เพราะพวกเขารู้ว่าผลพวงของการฝ่าฝืนประกาศิตจากสวรรค์คืออะไร

พวกเขาตระหนักอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงลงโทษคนชั่วและประทานรางวัลแก่คนดีอย่างไร

และว่าพระองค์ทรงบริหารและปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขามองเห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงดำเนินการตามประกาศิตจากสวรรค์และบทบัญญัติของพระองค์อย่างไร สิ่งเหล่านี้แตกต่างจากโลกวัตถุที่มวลมนุษยอาศัยอยู่หรือไม่? สิ่งเหล่านี้แตกต่างกันอย่างมหาศาลจริงๆ

โลกฝ่ายวิญญาณเป็นโลกที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับโลกวัตถุ

ในเมื่อมีประกาศิตจากสวรรค์และบทบัญญัติเหล่านี้ เรื่องนี้จึงเกี่ยวข้องกับอธิปไตย การบริหารของพระเจ้า

และยิ่งไปกว่านั้น พระอุปนิสัยของพระองค์ รวมถึงสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น เมื่อได้ฟังเรื่องนี้

พวกเขาก็ไม่รู้สีกว่ามันจำเป็นอย่างไรสำหรับเราที่จะต้องพูดถึงหัวข้อนี้หรือ?

พวกเขาก็ไม่ปรารถนาที่จะเรียนรู้ความลับทั้งหลายภายในของโลกฝ่ายวิญญาณหรือ? (ใช่แล้ว

พวกเราปรารถนา) เช่นนี้คือมโนทัศน์ของโลกฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้ว่ามันจะดำรงอยู่ร่วมกันกับโลกวัตถุ

และอยู่ภายใต้การบริหารและอำนาจปกครองสูงสุดของพระเจ้าไปพร้อมกัน

แต่การบริหารและอธิปไตยในโลกนี้ของพระเจ้านั้นเข้มงวดกว่าการบริหารและอธิปไตยในโลกวัตถุเป็นอย่างมาก

เมื่อกล่าวถึงรายละเอียดทั้งหลาย พวกเราควรเริ่มต้นด้วยเรื่องที่ว่า

โลกฝ่ายวิญญาณรับผิดชอบงานแห่งวัฏจักรชีวิตและความตายของมวลมนุษยอย่างไร

เพราะเรื่องนี้เป็นส่วนสำคัญของงานแห่งการเป็นอยู่ทั้งหลายในโลกฝ่ายวิญญาณ

ท่ามกลางมวลมนุษยนั้น เราจำแนกผู้คนทั้งหมดออกเป็นสามจำพวก จำพวกแรกคือผู้ไม่เชื่อ

ซึ่งก็คือพวกที่ไม่มีการเชื่อทางศาสนา พวกเขาได้รับการเรียกขานว่าผู้ไม่เชื่อ

ผู้ไม่เชื่อส่วนมากเลยนั้นมีความเชื่อในเงินทองเท่านั้น พวกเขาคำนึงแต่ผลประโยชน์ของพวกเขาเองเท่านั้น

เป็นพวกวัตถุนิยม และเชื่อในโลกวัตถุเท่านั้น—พวกเขาไม่เชื่อในวัฏจักรแห่งชีวิตและความตาย หรือในสิ่งใดๆ

ที่กล่าวถึงเทพเจ้าและผี เราจำแนกผู้คนเหล่านี้ให้อยู่ในกลุ่มผู้ไม่เชื่อ และพวกเขาเป็นจำพวกแรก

จำพวกที่สองประกอบด้วยผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ นานานอกเหนือไปจากผู้ไม่เชื่อ ท่ามกลางมวลมนุษยนั้น

เราแยกผู้คนที่มีความเชื่อเหล่านี้ออกเป็นกลุ่มใหญ่หลายกลุ่ม นั่นคือ กลุ่มแรกคือชาวยิว

กลุ่มที่สองคือชาวคาทอลิก กลุ่มที่สามคือคริสเตียน กลุ่มที่สี่คือมุสลิม และกลุ่มที่ห้าคือชาวพุทธ มีห้าประเภท

เหล่านี้คือผู้คนที่มีความเชื่อประเภทต่างๆ จำพวกที่สองประกอบด้วยบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า

และกลุ่มนี้ประกอบด้วยพวกเจ้า ผู้เชื่อเช่นนั้นคือบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้านี้

ผู้คนเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท นั่นคือ ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร และคนปรนนิบัติ

สามจำพวกหลักนี้มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้เอง

บัดนี้พวกเจ้าสามารถแยกความแตกต่างระหว่างจำพวกและลำดับชั้นของมนุษย์ได้อย่างชัดเจนในความรู้สึกนึกคิดของพวกเจ้า มิใช่หรือ? จำพวกแรกประกอบด้วยบรรดาผู้ไม่เชื่อ และเราได้กล่าวไปแล้วว่าพวกเขาเป็นอย่างไร พวกที่มีความเชื่อในชายชราบนฟ้า นับว่าเป็นผู้ไม่เชื่อหรือไม่? ผู้ไม่เชื่อจำนวนมากเชื่อในชายชราบนฟ้าเท่านั้น พวกเขาเชื่อว่าลม ฝน ฟ้าร้อง และอื่นๆ ล้วนถูกควบคุมโดยชายชรา

ซึ่งพวกเขาพึ่งพาในการเพาะปลูกพืชผลและการเก็บเกี่ยว—กระนั้นเมื่อมีการกล่าวถึงการเชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็ไม่เต็มใจที่จะเชื่อในพระองค์ เช่นนี้สามารถเรียกว่าการมีความเชื่อได้หรือไม่?

ผู้คนเช่นนี้รวมอยู่ในหมู่ผู้ไม่เชื่อ พวกเจ้าเข้าใจเรื่องนี้ ใช่หรือไม่? จงอย่าเข้าใจหมวดหมู่เหล่านี้ผิดๆ

จำพวกที่สองประกอบด้วยผู้คนที่มีความเชื่อ และจำพวกที่สามคือบรรดาผู้ที่กำลังติดตามพระเจ้าอยู่ในปัจจุบัน เช่นนั้นแล้ว เหตุใดเราจึงได้แบ่งมนุษย์ทั้งหมดออกเป็นจำพวกเหล่านี้?

(เพราะผู้คนต่างจำพวกกันมีบทอาชยานและบั้นปลายที่แตกต่างกัน) นั่นคือแง่มุมหนึ่งของเรื่องนี้

เมื่อผู้คนหลากหลายเผ่าพันธุ์และจำพวกกลับคืนไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ พวกเขาแต่ละคนจะมีที่ไปที่แตกต่างกัน และจะอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติแห่งวัฏจักรของชีวิตและความตายที่หลากหลาย ดังนั้น

นั่นคือเหตุผลที่เราได้จำแนกมนุษย์ออกเป็นจำพวกใหญ่ๆ เหล่านี้

1. วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ไม่เชื่อ

พวกเรามาเริ่มต้นกันด้วยเรื่องวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ไม่เชื่อกันเถิด หลังการตาย

บุคคลหนึ่งจะถูกผู้ดูแลจากโลกฝ่ายวิญญาณพาไป อะไรของบุคคลนั้นแน่ที่ถูกพาไป? ไม่ใช่เนื้อหนังของเขา แต่เป็นดวงจิตของเขา เมื่อดวงจิตของคนเราถูกพาไป คนเราก็ก็นับว่าตาย

สถานที่ที่เป็นหน่วยงานหนึ่งของโลกฝ่ายวิญญาณซึ่งรับดวงจิตของผู้คนที่เพิ่งตายไปโดยเฉพาะ (หมายเหตุ:

สถานที่แรกที่ทุกคนไปหลังการตายเป็นที่แปลกสำหรับดวงจิต) เมื่อพวกเขาถูกพาไปยังสถานที่นี้

เจ้าหน้าที่จะดำเนินการตรวจสอบครั้งแรก โดยการยืนยันชื่อ ที่อยู่ อายุ และประสบการณ์ทั้งหมดของพวกเขา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเคยทำขณะที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ถูกบันทึกลงในหนังสือและตรวจสอบยืนยันความถูกต้อง หลังจากทั้งหมดได้รับการตรวจสอบแล้ว

พฤติกรรมและการกระทำของบุคคลนั้นตลอดทั้งชีวิตของพวกเขาจะถูกใช้กำหนดพิจารณาว่าพวกเขาจะถูกลงโทษหรือจะได้อีกกลับมาเกิดใหม่เป็นมนุษย์ต่อไป นี่เป็นช่วงระยะแรก ช่วงระยะแรกนี้น่ากลัวหรือไม่?

มันไม่น่ากลัวจนเกินไป เพราะสิ่งเดียวที่ได้เกิดขึ้นก็คือบุคคลนั้นได้มาถึงสถานที่หนึ่งซึ่งมีดีและไม่คุ้นเคย

ในช่วงระยะที่สอง หากบุคคลนั้นได้ทำสิ่งชั่วมากมายตลอดชีวิตของเขา

และได้กระทำความประพฤติน่าเกลียดมากมาย เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็จะถูกพาไปจัดการยังสถานที่ลงโทษ

นั่นจะเป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับลงโทษผู้คนอย่างชัดเจน

รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาจะได้รับการลงโทษขึ้นอยู่กับบาปที่พวกเขาได้ทำไป

รวมถึงขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาได้ทำสิ่งเลวร้ายมากเพียงใดก่อนตาย—

นี่คือสถานการณ์แรกที่จะเกิดขึ้นในช่วงระยะที่สอง

เนื่องจากสิ่งไม่ดีที่พวกเขาได้ทำและความชั่วที่พวกเขาได้กระทำไว้ก่อนตาย—

เมื่อพวกเขามาเกิดใหม่หลังจากถูกลงโทษแล้ว—เมื่อพวกเขากลับมาเกิดอีกครั้งในโลกวัตถุ—

ผู้คนบางคนก็จะยังคงเป็นมนุษย์ต่อไป ในขณะที่คนอื่นๆ จะกลายเป็นสัตว์ กล่าวคือ

หลังจากที่บุคคลหนึ่งกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ

พวกเขาจะได้รับการลงโทษเนื่องจากความชั่วที่พวกเขาได้กระทำไป ยิ่งไปกว่านั้น

เนื่องจากสิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่พวกเขาได้ทำไป

พวกเขาอาจจะไม่ได้กลับมาเป็นมนุษย์ในการมาเกิดใหม่ครั้งต่อไปของพวกเขา แต่เป็นสัตว์ตัวหนึ่ง

ประเภทของสัตว์ที่พวกเขาอาจจะเกิดมาเป็นนั้นรวมถึงวัว ม้า สุนัข และสุนัข ผู้คนบางคนอาจเกิดใหม่มาเป็นนก

หรือเป็ด หรือห่านได้... หลังจากที่เขาได้มาเกิดใหม่เป็นสัตว์แล้ว เมื่อพวกเขาตายอีกครั้ง

พวกเขาจะคืนกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ ที่นั่น โลกฝ่ายวิญญาณจะตัดสินดังเช่นเมื่อก่อนหน้านั้น

บนพื้นฐานของพฤติกรรมก่อนตายของพวกเขา ว่าพวกเขาจะได้มาเกิดใหม่เป็นมนุษย์หรือไม่

ผู้คนส่วนใหญ่กระทำชั่วมากเกินไป และบาปของพวกเขาหนักหนาเกินไป ดังนั้น

พวกเขาจึงต้องเกิดมาเป็นสัตว์เจ็ดถึงสิบสองครั้ง เจ็ดถึงสิบสองครั้ง—นั่นไม่น่ากลัวหรือ? (มันน่ากลัว)

อะไรทำให้พวกเขาเข้าแล้ว? บุคคลหนึ่งกลายเป็นสัตว์—นั่นคือสิ่งที่น่ากลัว และสำหรับบุคคลหนึ่ง

อะไรคือสิ่งที่เจ็บปวดมากที่สุดเกี่ยวกับการกลายเป็นสัตว์? การไม่มีภาษา การมีเพียงความคิดที่เรียบง่าย

การสามารถเพียงแค่ทำสิ่งทั้งหลายที่สัตว์ทั้งหลายทำและกินอาหารที่สัตว์ทั้งหลายกิน

การมีกระบวนการทางความคิดเรียบง่ายและภาษากายของสัตว์ การไม่สามารถเดินตัวตรงได้

การไม่สามารถติดต่อสนทนากับมนุษย์ได้ และข้อเท็จจริงที่ว่า

ไม่มีพฤติกรรมหรือกิจกรรมของมนุษย์ที่มีความสัมพันธ์ใดๆ กับสัตว์เลย นั่นคือ ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง

การเป็นสัตว์ทำให้เจ้าต่ำต้อยที่สุดในบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

และพัวพันกับความทุกข์ที่มีมากมายกว่าการเป็นมนุษย์มากนัก

นี่คือแง่มุมหนึ่งของการลงโทษพวกที่ทำชั่วไว้มากและกระทำบาปใหญ่ของโลกฝ่ายวิญญาณ

เมื่อกล่าวถึงความรุนแรงของการลงโทษของพวกเขา การนี้ตัดสินโดยขึ้นอยู่กับว่าพวกเขากลายเป็นสัตว์ชนิดใด

ตัวอย่างเช่น การเป็นสุกรดีกว่าการเป็นสุนัขหรือไม่? สุกรมีชีวิตดีกว่าหรือแย่กว่าสุนัข? แย่กว่าใช่หรือไม่?

หากผู้คนกลายเป็นวัวหรือม้า พวกเขาจะมีชีวิตที่ดีกว่าหรือแย่กว่าการที่พวกเขาเป็นสุกร? (ดีกว่า)

บุคคลหนึ่งจะสบายกว่าหรือ ไม่ถ้าเกิดใหม่เป็นแมว? เขาจะยังคงเป็นสัตว์ตัวหนึ่งอยู่ดี และการเป็นแมวคงจะง่ายกว่าการเป็นม้าหรือวัวมาก เพราะแมวได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ของพวกมันนอนเกียจคร้าน การเกิดเป็นวัวหรือม้านั้นลำบากมากกว่า เพราะฉะนั้น หากบุคคลมาเกิดใหม่เป็นวัวหรือม้า พวกเขาต้องทำงานหนัก—ซึ่งคล้ายกับการลงโทษที่รุนแรง การเกิดเป็นสุนัขคงจะดีกว่าการเกิดเป็นวัวหรือม้านิดหน่อย เพราะสุนัขมีสัมพันธภาพใกล้ชิดกับนายของมันมากกว่า สุนัขบางตัวหลังจากเป็นสัตว์เลี้ยงหลายปีก็สามารถเข้าใจสิ่งที่นายของพวกมันพูดได้อย่างมากมาย เนื่องจากสุนัขสามารถเข้าใจคำพูดของนายของมันได้มาก บางครั้งสุนัขสามารถปรับตัวให้เข้ากับอารมณ์และข้อพึงประสงค์ของนายของมันได้ และนายก็ปฏิบัติกับสุนัขดีกว่า และสุนัขกินและดื่มดีกว่า และเมื่อมันมีความเจ็บปวด มันก็ได้รับการดูแลมากกว่า เช่นนั้นแล้วสุนัขมิได้ชื่นชมชีวิตที่มีความสุขหรือ? ด้วยเหตุนี้เอง การเป็นสุนัขจึงดีกว่าการเป็นวัวหรือม้า ในการนี้ ความรุนแรงของการลงโทษบุคคลหนึ่งกำหนดพิจารณาว่าเขาจะมาเกิดใหม่เป็นสัตว์กี่ครั้ง รวมถึงเป็นสัตว์ชนิดใด

เนื่องจากพวกเขาได้กระทำบาปมากมายยิ่งนักขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่ ผู้คนบางคนจึงได้รับการลงโทษโดยการมาเกิดใหม่เป็นสัตว์เจ็ดถึงสิบสองครั้ง หลังจากที่ได้รับการลงโทษเพียงพอแล้ว เมื่อคืนกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจะถูกพาไปยังที่แห่งอื่น—ในสถานที่นั้น ดวงจิตต่างๆ ได้รับการลงโทษมาแล้ว และเป็นประเภทที่กำลังเตรียมที่จะมาเกิดใหม่เป็นมนุษย์ในที่แห่งนี้ ดวงจิตแต่ละดวงถูกจำแนกเป็นชนิดโดยสอดคล้องกับว่าพวกเขาจะถือกำเนิดในตระกูลแบบใด พวกเขาจะเล่นบทบาทใดเมื่อได้มาเกิดใหม่แล้ว และอื่นๆ ตัวอย่างเช่น ผู้คนบางคนจะกลายเป็นนักร้องเมื่อพวกเขามายังโลกนี้ ดังนั้นจึงถูกวางตัวไว้ท่ามกลางนักร้อง บางคนจะกลายเป็นนักธุรกิจเมื่อพวกเขามายังโลกนี้ และดังนั้นพวกเขาจึงถูกวางตัวไว้ท่ามกลางนักธุรกิจ และหากใครบางคนจะต้องกลายเป็นนักวิจัยทางวิทยาศาสตร์หลังจากเกิดเป็นมนุษย์ เช่นนั้นแล้ว พวกเขาที่จะถูกวางตัวไว้ท่ามกลางนักวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หลังจากที่ได้รับ การจัดประเภท แต่ละคนจะถูกส่งออกไปตามเวลาที่แตกต่างกันและวันที่ที่กำหนดไว้แล้ว เช่นเดียวกับที่ผู้คนส่งอีเมลในยุคนี้ ในการนี้วัฏจักรของชีวิตและความตายหนึ่งๆ ก็จะเสร็จสมบูรณ์ จากวันที่บุคคลหนึ่งมาถึงโลกฝ่ายวิญญาณจนกระทั่งสิ้นสุดการลงโทษของพวกเขา

หรือจนกระทั่งพวกเขาได้มาเกิดใหม่เป็นสัตว์หลายครั้ง และกำลังเตรียมที่จะมาเกิดใหม่เป็นมนุษย์ กระบวนการนี้จึงเสร็จสมบูรณ์

สำหรับบรรดาผู้ที่ได้รับการลงโทษเสร็จแล้วและไม่มาเกิดใหม่เป็นสัตว์

พวกเขาจะถูกส่งมายังโลกวัตถุเพื่อเกิดเป็นมนุษย์อย่างรวดเร็วหรือไม่?

หรืออีกนานแค่ไหนก่อนที่พวกเขาจะสามารถมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ได้? การนี้สามารถเกิดขึ้นได้กี่เพียงใด?

มีข้อจำกัดชั่วคราวในการนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในโลกฝ่ายวิญญาณอยู่ภายใต้ข้อจำกัดและกฎเกณฑ์ชั่วคราวที่เที่ยงตรงเหล่านี้—ซึ่งหากเราอธิบายด้วยตัวเลข พวกเราจะเข้าใจ สำหรับบรรดาผู้ที่มาเกิดใหม่ภายในระยะเวลาอันสั้น เมื่อพวกเขาตายจะมีการเตรียมสำหรับพวกเขาไว้แล้วในการมาเกิดใหม่เป็นมนุษย์

เวลาสั้นที่สุดที่การนี้สามารถเกิดขึ้นได้คือสามวัน สำหรับผู้คนบางคนการนี้ใช้เวลาสามเดือน

สำหรับบางคนการนี้ใช้เวลาสามปี สำหรับบางคนการนี้ใช้เวลาสามสิบปี สำหรับบางคนการนี้ใช้เวลาสามร้อยปี และอื่นๆ ดังนั้น จะสามารถกล่าวสิ่งใดได้บ้างเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ชั่วคราวเหล่านี้

และรายละเอียดของกฎเกณฑ์เหล่านี้คืออะไรบ้าง? กฎเกณฑ์เหล่านี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่โลกวัตถุ—หรือโลกมนุษย์—ต้องการจากดวงจิต และขึ้นอยู่กับบทบาทที่ดวงจิตนี้หมายจะมีบนโลกนี้ เมื่อผู้คนมาเกิดใหม่เป็นมนุษย์ธรรมดา พวกเขาส่วนใหญ่มาเกิดใหม่อย่างรวดเร็วมาก

เพราะโลกมนุษย์มีความจำเป็นต้องมีผู้คนธรรมดาเช่นนั้นอย่างเร่งด่วน—และดังนั้น สามวันต่อมา

พวกเขาก็ถูกส่งออกไปอีกครั้งยังครอบครัวหนึ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงจากครอบครัวที่พวกเขาเคยอยู่ด้วยก่อนที่พวกเขาจะตาย อย่างไรก็ตาม มีบางคน que แสดงบทบาทพิเศษในโลกนี้ คำว่า “พิเศษ” หมายความว่า

ไม่มีความต้องการผู้คนเหล่านี้ในโลกมนุษย์มากนัก ไม่จำเป็นต้องมีผู้คนมากมายมาแสดงบทบาทเช่นนั้น ดังนั้น การนี้จึงอาจใช้เวลาสามร้อยปี กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ดวงจิตนี้จะมาเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้นในทุกๆ สามร้อยปี

หรือกระทั่งเพียงครั้งเดียวในทุกๆ สามพันปี เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? มันเป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่า

ไม่ว่าจะเป็นสามร้อยหรือสามพันปี บทบาทเช่นนั้นไม่เป็นที่พึงประสงค์ในโลกมนุษย์

ดังนั้นพวกเขาจึงถูกเก็บตัวไว้ในที่บางแห่งในโลกฝ่ายวิญญาณ จงดูขงจื๊อเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ

เขามีผลกระทบล้าลึกต่อวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม และการมาถึงของเขาส่งผลต่อวัฒนธรรม ความรู้ ธรรมเนียมประเพณี และคตินิยมของผู้คนในเวลานั้นอย่างลึกซึ้ง อย่างไรก็ตาม

ไม่มีความจำเป็นต้องมีบุคคลเช่นนั้นในทุกยุคสมัย ดังนั้น เขาจึงต้องคงอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณ

โดยรออยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามร้อยหรือสามพันปีก่อนที่จะได้มาเกิดใหม่

เนื่องจากโลกมนุษย์ไม่มีความจำเป็นต้องมีใครบางคนเช่นนั้น เขาจึงต้องรออยู่เฉยๆ

เพราะมีบทบาทดังเช่นบทบาทของเขาน้อยมาก และมีเรื่องให้เขาทำน้อยนิดมาก เมื่อเป็นเช่นนั้น

เขาจึงต้องถูกเก็บตัวไว้ที่ใดสักแห่งในโลกฝ่ายวิญญาณเกือบตลอดเวลา นั่น อยู่ว่าง
เพื่อที่จะถูกส่งออกมาทันทีที่โลกมนุษย์จำเป็นต้องมีเขา
เช่นนั้นคือกฎเกณฑ์ชั่วคราวของอาณาจักรฝ่ายวิญญาณสำหรับความดีที่ผู้คนส่วนใหญ่ได้มาเกิดใหม่
ไม่ว่าผู้คนจะเป็นคนธรรมดาหรือพิเศษ
โลกฝ่ายวิญญาณมีกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมและการปฏิบัติที่ถูกต้องสำหรับกระบวนการมาเกิดใหม่ของพวกเขา
และกฎเกณฑ์กับการปฏิบัติเหล่านี้ถูกส่งลงมาจากพระเจ้า
มิใช่ถูกตัดสินหรือควบคุมโดยผู้ดูแลหรือผู้ใดในโลกฝ่ายวิญญาณ บัดนี้ เจ้าเข้าใจการนี้แล้วใช่หรือไม่?

สำหรับดวงจิตใดๆ การมาเกิดใหม่ของมัน บทบาทของมันเป็นอย่างไรวินิจฉัย
มันจะถือกำเนิดมาในครอบครัวใด
และมันจะมีชีวิตแบบใดนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับชีวิตครั้งก่อนของดวงจิตนั้น
ผู้คนทุกประเภทมาสู่โลกมนุษย์
และบทบาทที่พวกเขาแสดงนั้นล้วนผันแปรไปเช่นเดียวกับการผันแปรของภารกิจที่พวกเขาดำเนินการ
และภารกิจเหล่านี้คืออะไร? ผู้คนบางคนมาเพื่อชดใช้หนี้ กล่าวคือ
หากพวกเขาเป็นหนี้ติดค้างเงินผู้อื่นมากเกินไปในชีวิตทั้งหลายที่ผ่านมาของพวกเขา
พวกเขาก็มาเพื่อชดใช้หนี้เหล่านั้นในชีวิตนี้ ในขณะที่ผู้คนบางคนได้มาเพื่อทวงหนี้ กล่าวคือ
พวกเขาถูกหนีโกงให้สูญเสียของมากเกินไปและสูญเสียเงินมากเกินไปในชีวิตก่อนๆ ของพวกเขา ผลก็คือ
หลังจากพวกเขามาถึงโลกฝ่ายวิญญาณ มันจะให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา
และอนุญาตให้พวกเขาทวงหนี้ของพวกเขาในชั่วชีวิตนี้ ผู้คนบางคนมาเพื่อใช้หนี้บุญคุณ กล่าวคือ
ในระหว่างชีวิตครั้งก่อน—นั่นคือการมาเกิดครั้งก่อนของพวกเขา—ใครบางคนมีเมตตาต่อพวกเขา
และเนื่องจากการได้รับมอบโอกาสอันยิ่งใหญ่ให้มาเกิดใหม่ในชีวิตนี้
พวกเขาก็ถือกำเนิดใหม่เพื่อชดใช้หนี้บุญคุณเหล่านั้น ในขณะที่คนอื่นๆ
ได้ถือกำเนิดใหม่มาในชีวิตนี้เพื่อที่จะเอาชีวิต และพวกเขามาเอาชีวิตของใคร?
พวกเขามาเอาชีวิตของผู้คนที่ได้ฆ่าพวกเขาในชีวิตครั้งก่อนของพวกเขา โดยรวมแล้ว
ชีวิตปัจจุบันของบุคคลทุกคนมีความเชื่อมโยงอันแน่นแฟ้นกับชีวิตครั้งก่อนของพวกเขา
ความเชื่อมโยงนี้มีอาจตัดขาดได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ชีวิตปัจจุบันของบุคคลทุกคนนั้นได้รับผลกระทบอย่างใหญ่หลวงจากชีวิตครั้งก่อน ตัวอย่างเช่น
สมมุติว่าจงได้โกงเงินหลักเป็นจำนวนมากก่อนที่จะเขาจะเสียชีวิต จงจึงเป็นหนี้ใครหรือไม่? เขาเป็นหนี้ ดังนั้น
โดยธรรมชาติแล้วสิ่งจึงควรจะเรียกเก็บหนี้ของเขาจากงานใช่หรือไม่? ผลก็คือ หลังจากที่พวกเขาตาย
มีหนี้ก้อนหนึ่งระหว่างพวกเขาที่ต้องได้รับการชำระ เมื่อพวกเขามาเกิดใหม่และจางมาเกิดเป็นมนุษย์

หฺลื่จะเรียกเก็บหนี้ของเขาจากจางได้อย่างไร? วิธีการหนึ่งก็คือการมาเกิดใหม่เป็นบุตรของจาง
จางหาเงินได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งก็ถูกหฺลื่ใช้จ่ายไปอย่างสุรุ่ยสุร่าย ไม่ว่าจางจะหาเงินมาได้มากเพียงใด หฺลื่
บุตรของเขาก็ใช้จ่ายมันอย่างสุรุ่ยสุร่าย ไม่ว่าจางจะหามาได้มากเพียงใด เงินนั้นก็ไม่เคยพอ
และขณะเดียวกันบุตรของเขาก็ลงเอยด้วยการใช้จ่ายเงินของบิดาของเขาไปตามช่องทางต่างๆ นานา
ด้วยเหตุผลบางอย่างอยู่เสมอ จางรู้สึกพิศวง ประหลาดใจว่า
“เหตุใดบุตรของฉันทันทีจึงนำโชคร้ายเช่นนี้มาให้เสมอ? เหตุใดบุตรของผู้คนอื่นๆ จึงประพบัติตัวดียิ่งนัก?
เหตุใดบุตรของฉันทันทีจึงไม่มีความทะเยอทะยาน
เหตุใดเขาจึงใช้ไม่ได้ถึงเพียงนี้และไม่สามารถหาเงินบ้างเลย
และเหตุใดฉันทันทีจึงต้องหาเลี้ยงเขาอยู่เสมอ? ในเมื่อฉันทันทีต้องหาเลี้ยงเขา ฉันทันทีจะทำ—แต่เหตุใดจึงเป็นว่า
ไม่ว่าฉันทันทีจะให้เงินเขามากเพียงใด เขาก็ยังจำเป็นต้องใช้มากขึ้นอยู่เสมอ?
เหตุใดเขาจึงไม่สามารถในการทำงานปกติธรรมดาที่สุจริตสักงาน
แทนที่จะทำสิ่งทั้งหลายทุกอย่างประเภทย่างเช่น ลอยชายไปทั่ว กิน ดื่ม เที่ยวช่่ง และเล่นการพนัน?
มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่?” แล้วจางก็คิดชั่วขณะหนึ่งว่า “มันอาจเป็นเพราะฉันทันทีเป็นหนี้เขามาจากชีวิตครั้งก่อน
ถ้าเช่นนั้น ฉันทันทีจะจ่ายหนี้ให้หมด! นี่จะไม่จบสิ้นจนกว่าฉันทันทีจะจ่ายหนี้ให้ครบ!”
วันหนึ่งอาจจะมาถึงเมื่อหฺลื่ได้รับการชดใช้หนี้ของเขาแล้วจริงๆ
และเมื่อถึงเวลาที่เขาอยู่ในวัยสี่สิบหรือห้าสิบปีกว่าๆ เขาอาจจะสำนึกับรู้ขึ้นมาได้อย่างฉับพลัน โดยตระหนักว่า
“ฉันทันทีไม่เคยได้ทำอะไรเลยสักอย่างเด็ดขาดตลอดครั้งแรกของชีวิตฉันทันที!
ฉันทันทีได้ใช้จ่ายเงินทั้งหมดที่บิดาของฉันทันทีหาอย่างสุรุ่ยสุร่าย ดังนั้น ฉันทันทีจึงควรจะเริ่มเป็นคนดี!
ฉันทันทีจะเตรียมตัวเองให้พร้อม ฉันทันทีจะเป็นใครบางคนที่มีชื่อเสียงและใช้ชีวิตอย่างถูกต้องเหมาะสม
และฉันทันทีจะไม่วันนําคามเศร้าโศกมาให้บิดาของฉันทันทีอีก!” เหตุใดเขาจึงคิดเช่นนี้? เหตุใดจาง
เขาจึงเปลี่ยนเป็นดีขึ้น? มีเหตุผลสำหรับการนี้หรือไม่? เหตุผลนั้นคืออะไร?
(มันเป็นเพราะหฺลื่ได้เรียกเก็บหนี้ของเขาแล้ว และจางได้ใช้หนี้ของเขาแล้ว) ในกรณีนี้ มีเหตุและผล
เรื่องราวนี้เริ่มต้นขึ้นเมื่อนานแสนนานมาแล้ว ก่อนชีวิตปัจจุบันของพวกเขา
เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตในอดีตของพวกเขาได้ถูกนำมายังสมัยปัจจุบัน และไม่มีใครสามารถดำเนินอีกฝ่ายหนึ่งได้
ไม่ว่าจางได้สอนบุตรของเขาอย่างไร บุตรของเขาไม่เคยรับฟังและไม่ทำงานปกติธรรมดาที่มีชื่อเสียงสุจริต
ถึงกระนั้น ในวันที่นี้ได้รับการชดใช้คืน ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสอนบุตรของเขาอีก—
บุตรของเขาเข้าใจเองโดยธรรมชาติ นี่ก็ดูตัวอย่างง่าย ๆ มีตัวอย่างเช่นนี้อีกมากมายไหม? (ใช่ มีอีก)
มันบอกอะไรกับผู้คนบ้าง? (บอกว่าพวกเขาควรเป็นคนดีและไม่กระทำชั่ว) บอกว่าพวกเขาไม่ควรทำความชั่ว
และบอกว่าจะมีการลงทัณฑ์สำหรับการทำผิดทั้งหลายของพวกเขา! ผู้ไม่เชื่อส่วนใหญ่กระทำความชั่วมากมาย

และการทำผิดทั้งหลายของพวกเขาที่พบกับการลงทัณฑ์ ถูกต้องหรือไม่? อย่างไรก็ตาม

การลงทัณฑ์เช่นนั้นเป็นไปโดยพลการหรือไม่? สำหรับทุกการกระทำนั้น

มีภูมิหลังและมีเหตุผลเบื้องหลังโทษทัณฑ์ของมัน

เจ้าคิดว่าจะไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นหลังจากที่เจ้าได้โกงเงินมาจากใครบางคนกระนั้นหรือไม่?

เจ้าคิดหรือว่าหลังจากที่ได้ฉ้อโกงเงินนั้นไปแล้ว เจ้าจะไม่พบกับผลพวงใดๆ? เช่นนั้นคงจะเป็นไปไม่ได้

จะมีผลพวงแน่นอน! ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร หรือไม่ว่าพวกเขาจะเชื่อว่ามีพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม

ปัจเจกบุคคลทั้งปวงต้องรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของพวกเขาเองและแบกรับผลพวงจากการกระทำทั้งหลายของ

พวกเขา เมื่อคำนึงถึงตัวอย่างง่ายๆ นี้—การที่งานถูกลงโทษ และการที่หีบได้รับการชดใช้—

นี่ไม่ใช่ยุติธรรมหรือ? เมื่อผู้คนทำสิ่งทั้งหลายเช่นนี้ นี่คือชนิดของผลที่เกิดขึ้น

มันมีอาจแยกกันได้จากการบริหารของโลกฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้ว่าจะมีบรรดาผู้ไม่เชื่อ

แต่การมีอยู่ของพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้าก็อยู่ภายใต้ประกาศิตจากสวรรค์และประกาศกฤษฎีกาประเภทนี้

ไม่มีผู้ใดสามารถหนีพ้นจากสิ่งเหล่านี้ได้ และไม่มีผู้ใดสามารถหลีกเลี่ยงความเป็นจริงนี้ได้เลย

พวกที่ไม่มีความเชื่อมักจะเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์มองเห็นได้ด้วยตานี้มีอยู่จริง

ในขณะที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่สามารถมองเห็นได้ หรือที่อยู่ห่างไกลจากผู้คนอย่างมากมายนั้นไม่มีอยู่จริง

พวกเขาเลือกที่จะเชื่อว่าไม่มี “วัฏจักรแห่งชีวิตและความตาย” และเชื่อว่าไม่มี “การลงโทษ” มากกว่า

เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงทำบาปและกระทำความชั่วโดยไม่มีความรู้สึกสำนึกผิด ภายหลัง พวกเขาก็ถูกลงโทษ

หรือพวกเขาก็มาเกิดใหม่เป็นสัตว์ทั้งหลาย ส่วนใหญ่ของผู้คนนานาชนิตามกลางผู้ไม่เชื่อ

ตกอยู่ในวงจรอุบาทว์นี้

นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่รู้ว่าโลกฝ่ายวิญญาณนั้นเข้มงวดในการบริหารสรรพสิ่งมีชีวิตทั้งปวงของมัน

ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อหรือไม่ ข้อเท็จจริงนี้มีอยู่จริง

เพราะไม่มีสักบุคคลหนึ่งหรือวัตถุหนึ่งจะสามารถหนีรอดจากวงเขตของสิ่งที่พระเจ้าทรงเส้าสั่งเกิดด้วยพระเนตรของพระองค์

และไม่มีสักบุคคลหนึ่งหรือวัตถุหนึ่งจะสามารถหนีรอดจากกฎเกณฑ์และข้อจำกัดทั้งหลายแห่งประกาศิตจากส

วรรค์และประกาศกฤษฎีกาของพระองค์ได้ ด้วยเหตุนี้ ตัวอย่างง่ายๆ นี้บอกให้ทุกคนรู้ว่า

ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อในพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม การทำบาปและกระทำความชั่วนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถยอมรับได้

และว่าทุกการกระทำมีผลพวงตามมา เมื่อใครบางคนที่ได้โกงเงินมาจากอีกคนหนึ่งถูกลงโทษ

การลงโทษเช่นนั้นยุติธรรม พฤติกรรมที่เห็นกันทั่วไปเช่นนี้ถูกลงโทษในโลกฝ่ายวิญญาณ

และการลงโทษเช่นนี้ถูกจัดส่งมาโดยประกาศกฤษฎีกาและประกาศิตจากสวรรค์ของพระเจ้า เพราะฉะนั้น

พฤติกรรมที่เลวร้ายและผิดทางอาญาอย่างร้ายแรง—การข่มขืนและการปล้นสะดม การฉ้อฉลและการหลอกลวง

การขโมยและการชิงทรัพย์ การฆาตกรรมและการวางเพลิง และอื่นๆ—

ก็ยังคงอยู่ภายใต้ลำดับแห่งการลงโทษที่มีความรุนแรงแตกต่างกันออกไปอีก

การลงโทษที่มีความรุนแรงแตกต่างกันหลายเหล่านี้ประกอบด้วยสิ่งใดบ้าง?

การลงโทษบางอย่างใช้กาลเวลามากำหนดระดับความรุนแรง

ในขณะที่บางอย่างกำหนดระดับความรุนแรงโดยผ่านทางวิธีการที่แตกต่างกันไป

กระนั้นก็ยังคงมีการลงโทษอื่นๆ ที่เป็นไปโดยการกำหนดพิจารณาว่าผู้คนจะไปที่ไหนเมื่อพวกเขาเกิดใหม่

ยกตัวอย่างเช่น ผู้คนบางคนเป็นคนปากเสีย การเป็น “คนปากเสีย” หมายถึงอะไร?

มันหมายถึงการสบถใส่ผู้อื่นและการใช้ภาษามุ่งร้ายที่สาปแช่งผู้อื่นอยู่เรื่อยๆ ภาษาที่มุ่งร้ายบ่งบอกถึงสิ่งใด?

มันบ่งชี้ว่าบุคคลนั้นมีหัวใจที่มุ่งร้าย ภาษาแบบปากเสียที่สาปแช่งผู้อื่นมักจะมาจากปากของผู้คนเช่นนั้น

และภาษามุ่งร้ายเช่นนั้นนำมาซึ่งผลพวงที่ร้ายแรง

หลังจากที่ผู้คนเหล่านี้เสียชีวิตและได้รับการลงโทษที่เหมาะสมแล้ว พวกเขาอาจได้เกิดใหม่เป็นคนไป

ผู้คนบางคนเป็นคนช่างวางแผนมากขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาerkเอาเปรียบผู้อื่น กลอุบายเล็กๆ

ของพวกเขาถูกเตรียมการอย่างดีเป็นพิเศษ และพวกเขาทำอันตรายผู้คนเป็นอย่างมาก เมื่อพวกเขาเกิดใหม่

อาจจะเกิดเป็นคนไม่เต็มบาท หรือเป็นผู้คนที่พิการทางสมอง

ผู้คนบางคนมักสอดรู้สอดเห็นเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น ตาของพวกเขามองเห็นหลายสิ่งที่พวกเขาไม่ควรได้ล่วงรู้

และพวกเขาเรียนรู้หลายสิ่งที่พวกเขาไม่ควรจะรู้ ผลก็คือ เมื่อพวกเขาเกิดใหม่ พวกเขาอาจเป็นคนตาบอด

ผู้คนบางคนเป็นคนว่องไวมากเมื่อพวกเขามีชีวิตอยู่ พวกเขาerkต่อสู้และทำสิ่งชั่วมากมาย เนื่องด้วยการนี้

พวกเขาก็อาจเกิดใหม่เป็นคนพิการ เป็นง่อย หรือไม่มีแขน หากไม่เช่นนั้น

พวกเขาอาจมาเกิดใหม่เป็นคนหลังค่อมหรือคอเอียง เดินกะเผลกกะเผลก มีขาข้างหนึ่งสั้นกว่าอีกข้าง และอื่นๆ

ในสิ่งเหล่านี้ พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับการลงโทษต่างๆ

นานาขึ้นอยู่กับระดับความชั่วที่พวกเขาได้กระทำไว้ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

พวกเขาคิดว่าเหตุใดเล่าผู้คนบางคนจึงเป็นโรคสายตาสั้น? มีผู้คนเช่นนั้นมากหรือไม่?

ทุกวันนี้ไม่ใช่มีเพียงไม่กี่คนแล้ว ผู้คนบางคนเป็นโรคตาสั้นก็เพราะในชีวิตทั้งหลายในอดีตของพวกเขา

พวกเขาได้ใช้ประโยชน์จากตาของพวกเขามากเกินไปและได้ทำสิ่งที่ไม่ดีมากเกินไป ดังนั้น

พวกเขาก็ได้เกิดมาในชีวิตนี้พร้อมโรคตาสั้นก็เลย และในกรณีที่รุนแรงนั้น พวกเขาถึงขั้นเกิดมาตาบอดด้วยซ้ำ

นี่คือการลงทัณฑ์อันสาสม! ผู้คนบางคนเข้ากันได้ดีกับคนอื่นๆ ก่อนที่พวกเขาจะตาย พวกเขาทำสิ่งดีๆ

มากมายให้แก่ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงานของพวกเขา หรือผู้คนที่ติดต่อกับพวกเขา

พวกเขาทำการกุศลและดูแลใส่ใจผู้อื่น หรือช่วยเหลือผู้อื่นทางการเงิน

และผู้คนนึกถึงพวกเขาในแง่ที่ดีอย่างมาก เมื่อผู้คนเช่นนั้นกลับไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษ

สำหรับผู้ไม่เชื่อนั้น การไม่ถูกลงโทษในหนทางใดๆ หมายความว่าพวกเขาเป็นบุคคลที่ดีมากคนหนึ่ง
แทนที่จะเชื่อในการมีอยู่ของพระเจ้า พวกเขาเชื่อแต่ในชายชราบนฟ้าเท่านั้น
บุคคลเช่นนั้นเชื่อเพียงแค่ว่ามีวิญญาณหนึ่งอยู่เหนือพวกเขา คอยเฝ้ามองทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำเท่านั้น—
นั่นคือทั้งหมดที่บุคคลผู้นั้นเชื่อ ผลก็คือ บุคคลผู้นี้เป็นผู้มีความประพฤติดีกว่ามาก
ผู้คนเช่นนั้นเป็นคนใจดีและใจบุญ และเมื่อในที่สุดพวกเขากลับไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ
ที่นั่นก็จะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างดียิ่ง และพวกเขาจะมาเกิดใหม่ในไม่ช้า เมื่อพวกเขามาเกิดใหม่
พวกเขาจะมาอยู่ในครอบครัวประเภทใด? ถึงแม้ว่าครอบครัวเช่นนั้นจะไม่มั่งคั่ง
พวกเขาก็จะปลอดภัยจากอันตรายใดๆ มีความสามัคคีในหมู่สมาชิกของพวกเขา
ที่นั่นผู้คนที่มาเกิดใหม่เหล่านี้จะผ่านวันเวลาที่ปลอดภัยและมีความสุข และทุกคนจะขึ้นบานและมีชีวิตที่ดี
เมื่อผู้คนเหล่านี้เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ พวกเขาจะมีครอบครัวแบบขยายที่ใหญ่โต
ลูกหลานของพวกเขาจะมีพรสวรรค์และประสบความสำเร็จ
และครอบครัวของพวกเขาจะชื่นชมยินดีกับความโชคดี—
และบทอาสน์เช่นนั้นเชื่อมโยงอย่างใหญ่หลวงกับชีวิตที่ผ่านมาของผู้คนเหล่านี้ นั่นคือ
ผู้คนจะไปที่ไหนหลังจากที่พวกเขาตายและมาเกิดใหม่ พวกเขาจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง
พันธกิจของพวกเขาคืออะไร พวกเขาจะผ่านพบสิ่งใดในชีวิต พวกเขาจะสู้ทนกับความล้มเหลวใดบ้าง
พวกเขาจะชื่นชมพรใดบ้าง พวกเขาจะได้พบใครบ้าง และจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับพวกเขา—
ไม่มีใครสามารถทำนายสิ่งเหล่านี้ หลีกเลียงสิ่งเหล่านี้ หรือซ่อนเร้นจากสิ่งเหล่านี้ได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ
ทันทีที่ชีวิตของเจ้าได้ถูกกำหนดขึ้น ไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับเจ้า—ไม่ว่าเจ้าจะพยายามหลีกเลียงมันอย่างไร
และไม่ว่าโดยวิธีการใดก็ตาม—
เจ้าไม่มีหนทางที่จะฝ่าฝืนครรลองชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้เจ้าในโลกฝ่ายวิญญาณได้
เพราะเมื่อเจ้ามาเกิดใหม่ ชะตาชีวิตของเจ้าได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ไม่ว่ามันจะดีหรือร้าย
ทุกคนควรเผชิญหน้ากับสิ่งนี้และเดินต่อไปข้างหน้าเสมอ
นี่คือประเด็นปัญหาที่ไม่มีผู้ใดที่ใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้จะสามารถหลีกเลียงได้
และไม่มีประเด็นปัญหาใดที่เป็นจริงมากกว่านี้อีกแล้ว
พวกเจ้าทั้งหมดเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้พูดมานี้ใช่หรือไม่?

เมื่อได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้ว

บัดนี้พวกเจ้าเห็นแล้วหรือยังว่าพระเจ้าทรงมีการตรวจสอบและการบริหารที่แม่นยำและเข้มงวดมากสำหรับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ไม่เชื่อ? ก่อนอื่น พระองค์ได้ทรงกำหนดประกาศิตจากสวรรค์
ประกาศกฤษฎีกา และระบบต่างๆ นานาขึ้นในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ และทันทีที่สิ่งเหล่านี้ได้ประกาศออกไป

พวกมันจะถูกดำเนินการอย่างเข้มงวดมากตามที่ได้ถูกกำหนดขึ้นโดยพระเจ้า
โดยผู้ที่อยู่ในตำแหน่งทางการต่างๆ ในโลกฝ่ายวิญญาณ และไม่มีผู้ใดกล้าที่จะฝ่าฝืนสิ่งเหล่านั้น เพราะฉะนั้น
ในวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของมวลมนุษย์ในโลกมนุษย์นั้น
ไม่ว่าใครบางคนจะมาเกิดใหม่เป็นสัตว์หรือมนุษย์ ย่อมมีกรรมบัญญัติสำหรับทั้งสองนั้น
เนื่องจากกรรมบัญญัติเหล่านี้มาจากพระเจ้า จึงไม่มีผู้ใดกล้าที่จะทำผิดกรรมบัญญัติ
อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถทำผิดกรรมบัญญัติได้
เนื่องจากอริปไตยนี้ของพระเจ้าเท่านั้นและเพราะกรรมบัญญัติเช่นนี้มีอยู่
โลกวัตถุที่ผู้คนมองเห็นจึงเป็นไปอย่างปกติและมีระเบียบ
เนื่องจากอริปไตยนี้ของพระเจ้าเท่านั้นพวกมนุษย์จึงสามารถดำรงอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขกับอีกโลกหนึ่งที่ไม่ปร
ราภฏแก่ตาของพวกเขาโดยสิ้นเชิง และสามารถใช้ชีวิตอย่างกลมกลืนกับมันได้—
ซึ่งทั้งหมดคนนั้นไม่สามารถหนีพ้นจากอริปไตยของพระเจ้า หลังจากชีวิตที่เป็นเนื้อหาของบุคคลหนึ่งตายลง
ดวงจิตยังคงมีชีวิตอยู่ และดังนั้น จะเกิดอะไรขึ้นหากมันไม่ได้อยู่ภายใต้การบริหารของพระเจ้า?
ดวงจิตนั้นคงจะเร่ร่อนไปทั่วทุกที่ รุกล้ำไปทุกหนแห่ง
และคงจะถึงขั้นทำอันตรายสิ่งมีชีวิตทั้งหลายในโลกมนุษย์
อันตรายเช่นนั้นจะไม่เพียงแต่เกิดขึ้นกับมวลมนุษย์เท่านั้น
แต่ยังสามารถเกิดขึ้นกับต้นไม้และสัตว์ทั้งหลายได้ด้วยเช่นกัน—อย่างไรก็ตาม
สิ่งแรกที่จะได้รับอันตรายก็คงจะเป็นผู้คน หากการนี้เกิดขึ้น—หากดวงจิตเช่นนั้นเป็นอยู่โดยไม่มีการบริหาร
ทำอันตรายต่อผู้คนโดยแท้ และทำสิ่งทั้งหลายที่ชั่วร้ายอย่างแท้จริง—เช่นนั้นแล้ว
ดวงจิตนั้นก็คงจะได้รับการจัดการอย่างเหมาะสมในโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน กล่าวคือ
หากสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นนั้นร้ายแรง ดวงจิตนั้นก็คงจะสูญสิ้นไปในไม่ช้า และคงจะถูกทำลาย หากเป็นไปได้
มันคงจะถูกนำไปอยู่ที่ใดสักแห่งและหลังจากนั้นก็ได้มาเกิดใหม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การบริหารดวงจิตต่างๆ
ของโลกฝ่ายวิญญาณนั้นมีระเบียบ และดำเนินการโดยสอดคล้องกับขั้นตอนและกฎเกณฑ์ทั้งหลาย
เป็นเพราะการบริหารเช่นนั้นเท่านั้น โลกวัตถุของมนุษย์จึงยังไม่ล่มลงไปสู่ความวุ่นวาย
มนุษย์แห่งโลกวัตถุจึงยังมีความรู้สึกนึกคิดที่เป็นปกติ มีความมีเหตุผลที่เป็นปกติ
และมีชีวิตทางเนื้อหาของระเบียบ มีเพียงหลังจากที่มวลมนุษย์มีชีวิตปกติเช่นนั้นเท่านั้น
บรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในเนื้อหาจึงจะสามารถเจริญรุ่งเรืองและสืบพันธุ์ไปตลอดหลายชั่วคนต่อไปได้
เจ้าคิดอย่างไรกับคำพูดทั้งหลายที่พวกเจ้าเพิ่งจะได้ฟังไปนี้? นั่นเป็นคำพูดที่ใหม่สำหรับพวกเจ้าใช่หรือไม่?
หัวข้อการสามัคคีธรรมของวันนี้ทำให้พวกเจ้ามีความประทับใจแบบใด?
นอกเหนือจากความแปลกใหม่ของคำพูดเหล่านี้แล้ว พวกเจ้ารู้สึกอื่นใดอีกหรือไม่?

(ผู้คนควรมีความประพฤติดี และพวกเขามองเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่และควรแก่การเคารพ)
(เมื่อได้ยินการเข้าสนิทของพระเจ้าเมื่อครู่เกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการบทธวนานของผู้คนจำพวกต่างๆ แล้ว ในแง่หนึ่งข้าพระองค์รู้สึกว่าคุณของพระองค์ไม่อนุญาตให้มีการทำให้ขุนเคืองใดๆ และรู้สึกว่าคุณของพระองค์ควรเคารพพระองค์ ในอีกแง่หนึ่ง ข้าพระองค์ตระหนักว่าผู้คนประเภทใดที่พระเจ้าโปรด และประเภทใดที่พระองค์ไม่โปรด ดังนั้น ข้าพระองค์ต้องการจะเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่พระองค์โปรด)
พวกเจ้าเห็นหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงมีหลักการในการกระทำทั้งหลายของพระองค์ในการนี้?
หลักการใดบ้างที่พระองค์ทรงใช้กระทำการ?
(พระองค์ทรงกำหนดบทธวนานของผู้คนไปตามสิ่งทั้งหมดที่พวกเขาทำ) นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับบทธวนานต่างๆ สำหรับบรรดาผู้ไม่เชื่อที่พวกเราเพิ่งได้พูดถึงไป เมื่อกล่าวถึงผู้ไม่เชื่อ
หลักการที่อยู่เบื้องหลังการกระทำทั้งหลายของพระเจ้านั้นเป็นหลักการเกี่ยวกับการให้รางวัลคนดีและลงโทษคนเลวใช่หรือไม่? มีข้อยกเว้นใดๆ หรือไม่? (ไม่)
พวกเจ้ามองเห็นหรือไม่ว่ามีหลักการหนึ่งอยู่เบื้องหลังการกระทำของพระเจ้า?
บรรดาผู้ไม่เชื่อก็ไม่เชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง อีกทั้งพวกเขาไม่นับนอบต่อการจัดวางเรียบเรียงของพระองค์ นอกจากนั้น พวกเขาไม่ตระหนักถึงอธิปไตยของพระองค์ นับประสาอะไรที่พวกเขาจะยอมรับพระองค์ที่ร้ายแรงยิ่งกว่านั้นคือ พวกเขาบลัหม์พระเจ้า และสาปแช่งพระองค์ และเป็นปรปักษ์ต่อบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้า ถึงแม้พวกเขาจะมีทำที่เช่นนี้ต่อพระเจ้า
แต่การบริหารพวกเขาของพระองค์ก็ยังคงไม่เบี่ยงเบนไปจากหลักการทั้งหลายของพระองค์
พระองค์ทรงบริหารพวกเขาในลักษณะที่เป็นระเบียบ
โดยสอดคล้องกับหลักการของพระองค์และพระอุปนิสัยของพระองค์
พระองค์ทรงนึกถึงความเป็นปรปักษ์ของพวกเขาอย่างไรหรือ? ทรงถือว่าเป็นความไม่รู้เท่าทัน! ผลก็คือในอดีตพระองค์ได้ทรงบันดาลให้ผู้คนเหล่านี้—นั่นก็คือ ส่วนใหญ่ของผู้ไม่เชื่อ—เกิดใหม่เป็นสัตว์ ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้ไม่เชื่อคือสิ่งใดกันแน่? พวกเขาทั้งหมดคือสัตว์เดรัจฉาน
พระเจ้าทรงบริหารสัตว์เดรัจฉานรวมทั้งมวลมนุษย์ และสำหรับผู้คนเช่นนั้น พระองค์ทรงมีหลักการเดียวกัน แม้กระทั่งในการบริหารผู้คนเหล่านี้ของพระองค์ พระอุปนิสัยของพระองค์ก็ยังคงเป็นที่สามารถมองเห็นได้ เช่นเดียวกับที่ธรรมชาติทั้งหลายของพระองค์เบื้องหลังอำนาจครอบครองเหนือทุกสรรพสิ่งของพระองค์เป็นที่สามารถมองเห็นได้ และดังนั้น
พวกเจ้ามองเห็นอธิปไตยของพระเจ้าในหลักการทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้บริหารบรรดาผู้ไม่เชื่อที่เราเพิ่งกล่าวถึงหรือไม่? พวกเจ้ามองเห็นพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าหรือไม่? (พวกเขามองเห็น)
กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่ว่าพระองค์ทรงจัดการกับสิ่งใดในบรรดาสรรพสิ่งทั้งมวล

พระเจ้าทรงกระทำการไปตามหลักการทั้งหลายและพระอุปนิสัยของพระองค์เอง นี่คือน้ำใจของพระเจ้า พระองค์จะไม่มีวันทรงทำผิดไปจากประกาศกฤษฎีกาหรือประกาศิตจากสวรรค์ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ง่าย ๆ เพียงเพราะพระองค์ทรงถือว่าผู้คนเช่นนั้นเป็นสัตว์เดรัจฉาน

พระเจ้าทรงกระทำการบนหลักการโดยไม่ทรงวุ่นวายแม้แต่น้อย และการกระทำของพระองค์ไม่ได้รับผลกระทบจากปัจจัยใดๆ โดยสิ้นเชิง

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำเป็นไปตามหลักการทั้งหลายของพระองค์เอง

การนี้เป็นเพราะพระเจ้าทรงมีน้ำใจของพระเจ้าพระองค์เอง

นี่คือแง่มุมหนึ่งเกี่ยวกับน้ำใจของพระองค์ที่ไม่มีอยู่ในสิ่งมีชีวิตทรงสร้างใดๆ

พระเจ้าทรงมีจิตสำนึกและทรงรับผิดชอบในการรับมือ การดำเนินการ การจัดการ การบริหาร และการปกครองของพระองค์เหนือวัตถุ บุคคล และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดท่ามกลางสรรพสิ่งที่มวลที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้และในการนี้

พระองค์ไม่เคยไม่ทรงระมัดระวัง สำหรับบรรดาผู้ที่เป็นคนดีนั้น พระองค์ทรงเปี่ยมพระคุณและทรงเมตตา กับบรรดาผู้ที่ชั่วร้ายนั้น พระองค์ทรงลงโทษด้วยการลงทัณฑ์อันไร้ความปราณี

และสำหรับสิ่งมีชีวิตที่หลากหลายนั้น

พระองค์ทรงทำการจัดการเตรียมการที่สมควรในลักษณะที่ทันเวลาและเป็นปกติตามข้อพึงประสงค์ที่ผันแปรของ โลกมนุษย์ในเวลาที่แตกต่างกัน

จนกระทั่งสิ่งมีชีวิตที่หลากหลายเหล่านี้ได้มาเกิดใหม่ตามบทบาทที่พวกเขาแสดงในลักษณะที่เป็นระเบียบ และเคลื่อนไหวไประหว่างโลกวัตถุกับโลกฝ่ายวิญญาณในหนทางที่มีระเบียบวิธี

ความตายของสิ่งมีชีวิตหนึ่ง—การสิ้นสุดชีวิตทางกายภาพ— บ่งชี้ว่าสิ่งมีชีวิตนั้นได้ผ่านจากโลกวัตถุไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ

ในขณะที่การถือกำเนิดของชีวิตใหม่ทางกายภาพบ่งชี้ว่าสิ่งมีชีวิตหนึ่งได้จากโลกฝ่ายวิญญาณมาสู่โลกวัตถุ และได้เริ่มต้นรับหน้าที่และแสดงบทบาทของมันแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการจากไปหรือการมาถึงของสิ่งมีชีวิต ทั้งคู่ไม่สามารถแยกออกจากงานของโลกฝ่ายวิญญาณได้ เมื่อถึงเวลาที่ใครบางคนมาสู่โลกวัตถุ

พระเจ้าได้ทรงก่อรูปร่างการจัดการเตรียมการและการกำหนดนิยามที่เหมาะสมไว้แล้วในโลกฝ่ายวิญญาณในเรื่องที่ว่า บุคคลนั้นจะมายังกรอบครัวใด พวกเขาจะมาสู่ยุคสมัยใด พวกเขาจะมาถึงในโมงยามใด และบทบาทที่พวกเขาจะแสดง เมื่อเป็นเช่นนั้น ชีวิตทั้งชีวิตของบุคคลผู้นี้—สิ่งทั้งหลายที่พวกเขาทำ และเส้นทางทั้งหลายที่พวกเขาเดิน—จะดำเนินการไปตามการจัดการเตรียมการที่ได้ทำขึ้นในโลกฝ่ายวิญญาณ โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย ยิ่งไปกว่านั้น เวลาที่ชีวิตทางกายภาพจะสิ้นสุดลง และลักษณะกับสถานที่ที่มันจะพบจุดจบนั้นเป็นที่ชัดเจนและหยั่งรู้ได้ในโลกฝ่ายวิญญาณ

พระเจ้าทรงปกครองโลกวัตถุ และพระองค์ทรงปกครองโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน และพระองค์จะไม่ทรงทำให้วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายตามปกติของดวงจิตหนึ่งล่าช้า และพระองค์ไม่มีวันทรงสามารถกระทำความผิดพลาดใดๆ ในการจัดการเตรียมการวัฏจักรนั้นเลย ผู้ดูแลแต่ละคนในตำแหน่งทางการของโลกฝ่ายวิญญาณนั้นดำเนินภารกิจแต่ละอย่างของพวกเขา และทำสิ่งที่พวกเขาควรที่จะทำ โดยสอดคล้องกับคำแนะนำและกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ในโลกของมวลมนุษยชนนั้น ปรากฏการณ์ทางวัตถุทุกอย่างที่มนุษย์เห็นล้วนเป็นไปอย่างเป็นระเบียบ และไม่มีควมวุ่นวาย ทั้งหมดนี้ก็เนื่องจากกฎเกณฑ์ที่มีระเบียบเหนือสรรพสิ่งของพระเจ้า รวมทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าสิทธิอำนาจของพระองค์ปกครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง อำนาจครอบครองของพระองค์ประกอบด้วยโลกวัตถุที่มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ และยิ่งไปกว่านั้นคือโลกฝ่ายวิญญาณที่ไม่ปรากฏแก่ตาเบื้องหลังมวลมนุษย เพราะฉะนั้น หากมนุษย์ปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ดี และหวังที่จะดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่ดีนอกเหนือจากการได้รับการจัดเตรียมทางโลกวัตถุที่มองเห็น ได้ทั้งหมดทั้งมวลนั้น พวกเขาก็ต้องได้รับการจัดเตรียมทางโลกฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นได้ ซึ่งควบคุมดูแลสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในนามของมวลมนุษย และซึ่งเป็นไปอย่างมีระเบียบ ด้วยเหตุนี้ การที่ได้พูดว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง พวกเรามีได้แน่นชัดถึงความตระหนักและความเข้าใจของพวกเราเกี่ยวกับ “ทุกสรรพสิ่ง” หรือหรือไม่? (ใช้)

2. วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ

พวกเราเพิ่งได้หารือกันถึงวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนจำพวกแรก คือบรรดาผู้ไม่เชื่อ บัดนี้ ขอให้พวกเราหารือกันถึงพวกที่สอง คือผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ “วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ” ยังเป็นหัวข้อที่สำคัญมากอีกหัวข้อหนึ่ง และมีความจำเป็นอย่างมากที่พวกเราจะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่บ้าง ก่อนอื่นขอให้พวกเราพูดถึงเรื่อง “ความเชื่อ” ในคำว่า “ผู้คนที่มีความเชื่อ” ว่าอ้างถึงความเชื่อใดบ้าง คือศาสนาหลักได้แก่ ศาสนายิว ศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก ศาสนาอิสลาม และศาสนาพุทธ นอกเหนือจากบรรดาผู้ไม่เชื่อแล้ว ผู้คนที่เชื่อในศาสนาเหล่านี้ครองสัดส่วนของประชากรโลกอยู่มาก ท่ามกลางศาสนาเหล่านี้ บรรดาผู้ที่ประกอบอาชีพตามความเชื่อของพวกเขามีไม่มาก ถึงกระนั้นศาสนาเหล่านี้ก็ยังมีผู้ติดตามจำนวนมาก พวกเขาจะไปยังสถานที่ที่แตกต่างเมื่อพวกเขาตาย “แตกต่าง” จากผู้ใด? จากบรรดาผู้ไม่เชื่อ—ผู้คนที่ไม่มีความเชื่อ—ผู้ซึ่งเราพูดถึงอยู่เสมอ เมื่อพวกเขาตาย บรรดาผู้เชื่อของศาสนาเหล่านี้จะไปที่ไหน เป็นบางแห่งที่แตกต่างจากผู้ไม่เชื่อ อย่างไรก็ตาม มันยังคงเป็นกระบวนการเดียวกัน

โลกฝ่ายวิญญาณจะพิพากษาพวกเขาในทำนองเดียวกันบนพื้นฐานของทุกอย่างที่พวกเขาเคยทำก่อนที่จะพวกเขาจะตาย ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาจะเข้าสู่กระบวนการตามการตัดสินนั้น อย่างไรก็ตาม เหตุใดผู้คนเหล่านี้จึงถูกส่งไปเข้าสู่กระบวนการยังพื้นที่ที่แตกต่างกันเล่า? มีเหตุผลที่สำคัญสำหรับการนี้ มันคืออะไร? เราจะอธิบายกับพวกเขาด้วยตัวอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เราจะอธิบาย พวกเขาอาจจะคิดกับตัวพวกเขาเองว่า “บางทีคงจะเป็นเพราะพวกเขามีการเชื่อในพระเจ้าน้อย! พวกเขาไม่ใช่ผู้ไม่เชื่อเสียทีเดียว” อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่เหตุผล มีเหตุผลที่สำคัญมากอยู่อย่างหนึ่งที่พวกเขาถูกแยกออกจากผู้อื่น

จงดูศาสนาพุทธเป็นตัวอย่าง เราจะบอกพวกเขาถึงข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง ก่อนอื่น คนพุทธคือใครบางคนที่ได้เปลี่ยนไปนับถือศาสนาพุทธ และนี่คือบุคคลที่รู้ว่าสิ่งใดคือการเชื่อของตน เมื่อคนพุทธตัดผมของพวกเขาและกลายเป็นพระหรือแม่ชี นั่นหมายความว่าพวกเขาได้แยกตนเองออกจากโลกฆราวาสแล้ว โดยทิ้งความอลหม่านของโลกมนุษย์ไว้เบื้องหลัง ทุกๆ วันพวกเขาจะท่องพระสูตรและสวดพระนามของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย กินเพียงอาหารมังสวิรัต ดำรงชีวิตแบบนักพรต และผ่านวันเวลาไปพร้อมกับแสงอ่อนเย็นของตะเกียงน้ำมันเนย พวกเขาใช้ชีวิตทั้งชีวิตของพวกเขาไปแบบนี้ เมื่อชีวิตทางกายภาพของคนพุทธคนหนึ่งจบลง พวกเขาจะทำบทสรุปชีวิตของพวกเขา แต่ในหัวใจของพวกเขาแล้วพวกเขาจะไม่รู้ว่าพวกเขาจะไปที่ไหนหลังจากที่พวกเขาตาย พวกเขาจะพบกับใคร หรือบทอาสนของพวกเขาก็จะเป็นอย่างไร ลึกลงไป พวกเขาจะไม่มีแนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายเช่นนั้น พวกเขาไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าดำรงความเชื่อชนิดหนึ่งไว้อย่างหุนหวนตามอดตลอดชีวิตของพวกเขา ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาจะไปจากโลกมนุษย์พร้อมกับความปรารถนาและอุดมการณ์ทั้งหลายที่มีคบอดของพวกเขา เช่นนั่นคือการสิ้นสุดชีวิตทางกายภาพของคนพุทธ เมื่อพวกเขาออกจากโลกของสิ่งมีชีวิต หลังจากนั้นพวกเขาจะกลับไปยังสถานที่ดั้งเดิมของพวกเขาในโลกฝ่ายวิญญาณ การที่บุคคลผู้นี้จะเกิดใหม่เพื่อกลับมายังแผ่นดินโลกและสานต่อการบ่มเพาะตนเองของพวกเขาต่อไปหรือไม่ นั้นขึ้นอยู่กับพฤติกรรมและการปฏิบัติของพวกเขาก่อนความตายของพวกเขา หากพวกเขาไม่เคยทำอะไรผิดในระหว่างชั่วชีวิตของพวกเขา พวกเขาที่จะได้มาเกิดและถูกส่งกลับมายังแผ่นดินโลกอีกครั้งอย่างรวดเร็ว ที่ซึ่งบุคคลผู้นี้จะได้กลายเป็นพระหรือแม่ชีอีกครั้งหนึ่ง นั่นคือ พวกเขาปฏิบัติการบ่มเพาะตนเองในระหว่างมีชีวิตทางกายภาพของพวกเขาโดยสอดคล้องกับวิธีที่พวกเขาเคยปฏิบัติการบ่มเพาะตนเองครั้งแรก

และแล้วก็กลับมายังอาณาจักรฝ่ายวิญญาณหลังจากที่ชีวิตทางกายภาพของพวกเขาได้สรุปปิดตัวลง
ที่ซึ่งพวกเขาจะถูกตรวจสอบ หลังจากนั้น หากไม่พบว่ามีปัญหาใดๆ
พวกเขาจะสามารถกลับมายังโลกของมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง และเปลี่ยนมานับถือศาสนาพุทธอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้
จึงเป็นการสานต่อการปฏิบัติของพวกเขา หลังจากมาเกิดใหม่สามถึงเจ็ดครั้งแล้ว
พวกเขาจะกลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง ที่ซึ่งพวกเขาจะไปหลังจากชีวิตทางกายภาพจบลงแต่ละครั้ง
หากคุณสมบัติต่างๆ

และพฤติกรรมของพวกเขาในโลกมนุษย์เป็นการปฏิบัติตามประกาศิตจากสวรรค์แห่งโลกฝ่ายวิญญาณ
เช่นนั้นแล้ว จากจุดนี้เป็นต้นไป พวกเขาจะคงอยู่ที่นั่น พวกเขาจะไม่มาเกิดใหม่เป็นมนุษย์อีกต่อไป
และจะไม่มีความเสี่ยงใดๆ ที่พวกเขาจะถูกลงโทษจากการทำชั่วบนแผ่นดินโลกอีก

พวกเขาจะไม่วันต้องก้าวผ่านกระบวนการนี้อีกครั้ง ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาจะได้รับตำแหน่งหนึ่งในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ โดยขึ้นอยู่กับรูปการณ์แวดล้อมของพวกเขา
นี่คือสิ่งที่คนพุทธอ้างถึงว่าเป็น “การบรรลุพุทธภาวะ”

การบรรลุพุทธภาวะโดยมากแล้วหมายถึงการสัมฤทธิ์การเกิดผลได้เป็นเจ้าหน้าที่ของโลกฝ่ายวิญญาณ
และหลังจากนั้นจะไม่มาเกิดใหม่หรือมีความเสี่ยงที่จะถูกลงโทษอีกต่อไป ยิ่งไปกว่านั้น

มันหมายถึงการไม่ทนทุกข์กับความทุกข์ร้อนทั้งหลายของการเป็นมนุษย์หลังจากการมาเกิดใหม่อีกต่อไป ดังนั้น
พวกเขายังคงมีโอกาสดังใดที่จะมาเกิดเป็นสัตว์อยู่หรือไม่? (ไม่มี) การนี้หมายความว่า

พวกเขาจะคงอยู่เพื่อเข้ารับบทบาทหนึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณและจะไม่มาเกิดใหม่อีกแล้ว

นี่คือตัวอย่างหนึ่งการบรรลุการเกิดผลของพุทธภาวะในศาสนาพุทธ ในส่วนของพวกที่ไม่บรรลุการเกิดผล

เมื่อพวกเขากลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ

พวกเขากลายเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้การตรวจสอบและการยืนยันความถูกต้องจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

ผู้ที่ค้นพบว่าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติการบำเพ็ญตัวเอง

หรือไม่ได้มีจิตสำนึกในการท่องพระสูตรทั้งหลายและการสวดพระนามของพระพุทธเจ้าอย่างขยันแข็งดังที่ศาสนา
พุทธบัญญัติไว้

และแทนที่จะเป็นเช่นนั้นกลับกระทำการชั่วร้ายมากมายและมีส่วนร่วมในพฤติกรรมชั่วหลายอย่าง เช่นนั้นแล้ว

ในโลกฝ่ายวิญญาณจะมีการพิพากษาเกี่ยวกับการทำชั่วของพวกเขา และต่อจากนั้น

พวกเขาจะได้รับการลงโทษแน่นอน ในการนี้ ไม่มีข้อยกเว้นใดๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น

เมื่อใดที่บุคคลเช่นนั้นจะสามารถบรรลุการเกิดผล? ในช่วงชีวิตที่พวกเขาไม่กระทำความชั่ว—

หลังจากที่กลับมายังโลกฝ่ายวิญญาณแล้ว เมื่อเห็นว่าพวกเขาไม่ได้ทำอะไรผิดก่อนที่พวกเขาจะตายเลย

จากนั้นพวกเขาก็มาเกิดใหม่ต่อไป โดยดำเนินการท่องพระสูตรและสวดพระนามของพระพุทธเจ้า

ใช้วันเวลาของพวกเขาไปกับแสงอ่อนเย็นของตะเกียงน้ำมันนัยงควั่นจากการฆ่าสิ่งมีชีวิตใดๆ หรือการกินเนื้อใดๆ พวกเขาไม่มีส่วนร่วมในโลกของมนุษย์

โดยที่ปัญหาของมันเป็นไฉนที่เบื้องหลังและไม่มีการโต้เถียงกับผู้อื่น ในกระบวนการนั้น หากพวกเขากระทำความชั่ว เช่นนั้นแล้ว หลังจากที่พวกเขากลับไปยังโลกฝ่ายวิญญาณ และการกระทำและพฤติกรรมทั้งหมดของพวกเขาได้รับการตรวจสอบ พวกเขาจะถูกส่งไปยังอาณาจักรของมนุษย์อีกครั้งหนึ่งในวัฏจักรที่ต่อเนื่องไปเป็นจำนวนสามถึงเจ็ดครั้ง หากไม่มีการประพฤติดีเกิดขึ้นในครั้งนี้ เช่นนั้นแล้ว

การบรรลุพุทธภาวะของพวกเขาจะยังคงไม่ได้รับผลกระทบ และจะไม่ถูกทำให้ล่าช้าออกไป นี่คือนิยามพิเศษของวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนที่มีความเชื่อทั้งหมด กล่าวคือ พวกเขาสามารถที่จะ “บรรลุการเกิดผล” และสามารถที่จะเข้ารับตำแหน่งหนึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณได้

นี่คือสิ่งที่ทำให้พวกเขาแตกต่างไปจากบรรดาผู้ไม่เชื่อ ก่อนอื่น ขณะที่พวกเขายังคงใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก บรรดาผู้ที่สามารถเข้ารับตำแหน่งหนึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณประพฤติดังต่อไปนี้?

พวกเขาต้องแน่ใจว่าจะไม่กระทำความชั่วใดๆ เลย กล่าวคือ พวกเขาต้องไม่ทำการฆาตกรรม วางเพลิง ข่มขืน หรือชิงทรัพย์ หากพวกเขามีส่วนร่วมในการฉ้อโกง การหลอกลวง การลักขโมย หรือการปล้น เช่นนั้นแล้ว พวกเขาไม่สามารถบรรลุการเกิดผลได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ

หากพวกเขามีความเกี่ยวข้องหรือการมีส่วนร่วมใดๆ กับการทำชั่วไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม พวกเขาจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงการลงโทษที่โลกฝ่ายวิญญาณกำหนดไว้แก่พวกเขาได้

โลกฝ่ายวิญญาณทำการจัดการเตรียมการที่เหมาะสมให้แก่คนพุทธที่บรรลุพุทธภาวะ กล่าวคือ พวกเขาอาจได้รับการแต่งตั้งให้บริหารบรรดาผู้ที่ดูเหมือนว่าเชื่อในศาสนาพุทธ และเชื่อในชายชราบนฟ้า— พวกเขาอาจได้รับการจัดสรรเขตอำนาจ

พวกเขายังอาจเพียงแค่มองหน้าที่ควบคุมบรรดาผู้ไม่เชื่อหรือมีตำแหน่งที่มีหน้าที่เล็กน้อยมาก ๆ เท่านั้นด้วยเช่นกัน การจัดสรรเช่นนั้นมีขึ้นตามธรรมชาติต่างๆ ของดวงจิตของพวกเขา

นี่คือตัวอย่างของศาสนาพุทธ

ในบรรดาศาสนาที่เราได้พูดถึงนั้น ศาสนาคริสต์ค่อนข้างพิเศษ สิ่งใดทำให้คริสตชนพิเศษยิ่งนัก? เหล่านี้คือผู้ที่เชื่อในพระเจ้าเที่ยงแท้ เหตุใดบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเจ้าเที่ยงแท้จึงอยู่ในรายการนี้ได้? ในการกล่าวว่าศาสนาคริสต์คือความเชื่อประเภทหนึ่ง มันคงจะเกี่ยวข้องกับความเชื่อเท่านั้นอย่างไม่ต้องสงสัย มันคงจะเป็นพิธีการประเภทหนึ่งเท่านั้น เป็นศาสนาประเภทหนึ่ง

และเป็นสิ่งที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิงจากความเชื่อของบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง เหตุผลที่เราได้ลงรายการศาสนาคริสต์ไว้ท่ามกลางศาสนาใหญ่ๆ ก็คือว่า

มันได้ถูกลดระดับไปอยู่ระดับเดียวกันกับศาสนาฮิว ศาสนาพุทธ และศาสนาอิสลาม
ผู้คนส่วนใหญ่ในที่นี้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า หรือไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่ง
นับประสาอะไรที่พวกเขาจะเชื่อในการมีอยู่ของพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น
พวกเขาเพียงใช้คำภีร์ทั้งหลายเพื่อหาหรือเกี่ยวกับเทววิทยาและใช้เทววิทยาเพื่อสอนผู้คนให้มีเมตตา
ให้สืบทอดความทุกข์ และให้ทำสิ่งดีๆ ทั้งหมด นั่นคือศาสนาแบบที่ศาสนาคริสต์ได้กลายมาเป็น กล่าวคือ
ศาสนาคริสต์เพียงแค่จ้องอยู่กับทฤษฎีทางเทววิทยาเท่านั้น โดยไม่มีความสัมพันธ์ใดๆ
โดยสิ้นเชิงกับพระราชกิจแห่งการบริหารจัดการและการช่วยมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า
ศาสนาคริสต์ได้กลายมาเป็นศาสนาของผู้คนที่ติดตามพระเจ้าแต่เป็นผู้ที่ไม่ได้รับการยอมรับอย่างแท้จริงจากพระ
เจ้า อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงมีหลักการหนึ่งในการเข้าถึงผู้คนเช่นนั้นด้วยเช่นกัน
พระองค์มิได้ทรงรับมือหรือจัดการกับพวกเขาอย่างง่าย ๆ
ตามอำเภอใจดังที่พระองค์ทรงกระทำกับบรรดาผู้ไม่เชื่อ
พระองค์ทรงปฏิบัติกับพวกเขาแบบเดียวกันกับที่พระองค์ทรงปฏิบัติกับคนพุทธ กล่าวคือ
หากว่าในขณะที่มีชีวิตอยู่ คริสตชนคนหนึ่งสามารถทำการบ่มวินัยตัวเองได้
ปฏิบัติตามพระบัญญัติสิบประการอย่างเคร่งครัด
และทำตามข้อเรียกร้องให้พฤติกรรมของพวกเขาเองสอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติทั้งหลาย
และยึดถือสิ่งเหล่านั้นไปตลอดชีวิตของพวกเขา เช่นนั้นแล้ว
พวกเขายังต้องใช้เวลาเท่ากันในการก้าวผ่านวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายด้วยเช่นกันก่อนที่จะพวกเขาจะสามารถ
บรรลุถึงสิ่งที่เรียกว่า “การถูกรับขึ้นไป” ได้อย่างแท้จริง หลังจากล้มฤทธิ์การถูกรับขึ้นไปนี้
พวกเขายังอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณ ที่ซึ่งพวกเขาเข้ารับตำแหน่งหนึ่งและกลายเป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่ของที่นั่ง
ในทำนองเดียวกัน หากพวกเขากระทำความชั่วบนแผ่นดินโลก—
หากพวกเขาบาปหนาเกินไปและกระทำบาปมากเกินไป—เช่นนั้นแล้ว
พวกเขาก็จะถูกลงโทษและถูกบ่มวินัยด้วยความรุนแรงที่แตกต่างกันไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในศาสนาพุทธนั้น
การบรรลุการเกิดผลหมายถึงการผ่านไปยังแดนสุขาวดีอันบรมสุข
แต่พวกเขาเรียกมันว่าอย่างไรในศาสนาคริสต์? เรียกว่า “การเข้าสู่สวรรค์” และ “การถูกรับขึ้นไป”
บรรดาผู้ที่ถูกรับขึ้นไปอย่างแท้จริงยังก้าวผ่านวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายสามถึงเจ็ดครั้งด้วย ซึ่งหลังจากนั้น
เมื่อตายแล้ว พวกเขาจะมายังโลกฝ่ายวิญญาณ ราวกับพวกเขาได้นอนหลับไป หากพวกเขาได้มาตรฐาน
พวกเขาก็สามารถคงอยู่ที่นั่นเพื่อเข้ารับตำแหน่ง
และจะไม่ได้มาเกิดใหม่ในลักษณะที่เรียบง่ายหรือตามธรรมเนียม ซึ่งไม่เหมือนกับผู้คนบนแผ่นดินโลก

ท่ามกลางศาสนาเหล่านี้ทั้งหมด

บททวสานที่พวกเขาพูดถึงและที่พวกเขาเพียรพยายามไปถึงนั้นเป็นแบบเดียวกันกับการบรรลุการเกิดผลในศาสนาพุทธ มันเป็นเพียงคำว่า “การเกิดผล” นี้สัมฤทธิ์ได้โดยวิถีทางที่แตกต่างกัน

พวกเขาล้วนเป็นนักที่มีชนเหมือนกัน สำหรับบรรดาผู้ติดตามของศาสนาเหล่านี้

ในส่วนของผู้ที่พฤติกรรมของพวกเขาสามารถยึดปฏิบัติตามข้อบังคับทางศาสนาได้อย่างเคร่งครัด

พระเจ้าทรงจัดเตรียมบันไดที่เหมาะสม สถานที่ที่เหมาะสมให้ไปสู่ และทรงรับมือกับพวกเขาตามสมควร

ทั้งหมดนี้สมเหตุสมผล แต่มันไม่เป็นดังเช่นที่ผู้คนจินตนาการ ใช่หรือไม่? บัดนี้

เมื่อได้ฟังเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับคริสตชนแล้ว พวกเขารู้สึกอย่างไร?

พวกเขารู้สึกว่าสภาพของพวกเขามิใช่ธรรมเลยใช่หรือไม่? เจ้าสสารพวกเขาใช่หรือไม่? (นิดหน่อย)

ไม่มีอะไรที่สามารถทำได้เลย พวกเขามีเพียงตัวเองเท่านั้นให้ดำเนิน เหตุใดเราจึงกล่าวเช่นนั้น?

พระราชกิจของพระเจ้านั้นจริงแท้ พระองค์ทรงมีชีวิตและเป็นจริง

และพระราชกิจของพระองค์มุ่งหมายไปที่มวลมนุษย์ทั้งหมดและปัจเจกบุคคลทุกคน เช่นนั้นแล้ว

เหตุใดคริสตชนทั้งหลายจึงไม่ยอมรับการนี้? เหตุใดพวกเขาจึงรีบร้อนต่อต้านและข่มเหงพระเจ้าเหลือเกิน?

พวกเขาควรพิจารณาว่าตัวพวกเขาเองโชคดีที่ยังมีบททวสานแบบนี้

ดังนั้นเหตุใดพวกเขารู้สึกเสียใจกับพวกเขาเล่า?

การรับมือกับพวกเขาในหนทางนี้แสดงให้เห็นความยอมผ่อนปรนที่ยิ่งใหญ่

เมื่อพิจารณาว่าพวกเขาต่อต้านพระเจ้าปานใด พวกเขาควรจะถูกทำลาย แต่กระนั้นพระเจ้ายกมือไม่ทรงทำการนี้

พระองค์กลับทรงรับมือกับศาสนาคริสต์อย่างเรียบง่ายแบบเดียวกันกับศาสนาอื่นทั่วไป ด้วยเหตุนี้

มีความจำเป็นใดหรือที่จะต้องกล่าวถึงรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนาอื่นๆ ที่เหลือ?

ลักษณะพื้นฐานของศาสนาเหล่านี้ทั้งหมดเป็นไปเพื่อให้ผู้คนทนทุกข์กับความยากลำบากมากยิ่งขึ้น

ไม่ทำความชั่ว ประพฤติดี ไม่สบถใส่ผู้อื่น ไม่ดัดสันผู้อื่น นำตัวเองออกห่างจากการโต้เถียง และเป็นคนดี—

คำสอนทางศาสนาส่วนใหญ่เป็นเยี่ยงนี้ เพราะฉะนั้น หากผู้คนที่มีความเชื่อเหล่านี้—

บรรดาผู้ติดตามของศาสนาและคณะนิกายต่างๆ เหล่านี้—

สามารถยึดปฏิบัติตามข้อบังคับทางศาสนาของพวกเขาได้ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะไม่กระทำความผิดพลาดหรือบาปใหญ่ทั้งหลายในระหว่างที่พวกเขาอยู่บนแผ่นดินโลก

และหลังจากที่ได้มาเกิดใหม่เป็นจำนวนสามถึงเจ็ดครั้งแล้ว ผู้คนเหล่านี้—

บรรดาผู้ซึ่งสามารถยึดปฏิบัติตามข้อบังคับทางศาสนาได้อย่างเคร่งครัด—

โดยทั่วไปแล้วจะคงอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณเพื่อเข้ารับตำแหน่งหนึ่ง ผู้คนเช่นนี้มีมากหรือไม่? (ไม่มีไม่มาก)

คำตอบของเจ้าอยู่บนพื้นฐานของสิ่งใด?

มันไม่่ายเลยที่จะทำความดีและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และธรรมเนียมปฏิบัติทางศาสนา
ศาสนาพุทธไม่อนุญาตให้ผู้คนกินเนื้อสัตว์—เจ้าสามารถทำเช่นนั้นได้หรือไม่?
หากเจ้าต้องสวมเสื้อคลุมสีเทาและท่องพระสูตรและสวดพระนามของพระพุทธเจ้าในวัดของคนพุทธตลอดทั้งวัน
เจ้าจะสามารถทำเช่นนั้นได้หรือไม่? มันคงจะไม่่าย คริสตชนมีพระบัญญัติสิบประการ พระบัญญัติ
และธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลาย เหล่านี้่ายต่อการปฏิบัติตามหรือไม่? มันไม่่ายเลย!
จงดูการไม่สยดสยองอื่นเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ ผู้คนไม่สามารถปฏิบัติตามกฎข้อนี้ได้โดยง่าย
เมื่อรู้ความสามารถที่จะหยุดตัวเอง พวกเขาจึงสยด—และหลังจากสยดแล้ว
พวกเขาก็ไม่สามารถถอนคำพูดเหล่านั้นกลับมาได้ ดังนั้น พวกเขาทำอย่างไร? ตอนกลางคืน
พวกเขาสารภาพบาปของพวกเขา บางครั้งหลังจากที่พวกเขาสยดใส่ผู้อื่น
พวกเขายังคงเก็บงำความเกลียดชังไว้ในหัวใจของพวกเขาอยู่
และพวกเขาไปไกลถึงขั้นวางแผนหาเวลาที่จะทำอันตรายผู้คนเหล่านั้นยิ่งขึ้นไปอีก กล่าวสั้นๆ คือ
สำหรับบรรดาผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางหลักเกณฑ์ตายตัวนี้ ก็คงจะไม่่ายที่จะยับยั้งจากการทำบาปหรือการทำชั่ว
เพราะฉะนั้น ในทุกๆ ศาสนา จึงมีผู้คนเพียงหยิบมือเท่านั้นที่สามารถบรรลุการเกิดผลได้อย่างแท้จริง
เจ้านึกเอาว่าเพราะผู้คนมากมายเพียงนั้นปฏิบัติตามศาสนาเหล่านี้
คงมีคนจำนวนมากสามารถคงอยู่ในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณเพื่อเข้ารับบทบาท อย่างไรก็ตาม
มันไม่ได้มีมากมายขนาดนั้น มีเพียงไม่กี่คนที่สามารถสัมฤทธิ์การนี้ได้อย่างแท้จริง
โดยทั่วไปแล้ววัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของผู้คนที่มีความเชื่อเป็นเช่นนั้นเอง
สิ่งที่แยกพวกเขาออกมาก็คือการที่พวกเขาสามารถบรรลุการเกิดผลได้
และนี่คือสิ่งที่แยกพวกเขาออกจากบรรดาผู้ไม่เชื่อ

3. วัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้า

บัดนี้ ขอให้พวกเรามาพูดถึงวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้ากันเถิด
การนี้เกี่ยวข้องกับพวกเจ้า ดังนั้นจงให้ความสนใจ กล่าวคือ ก่อนอื่น
จงคิดเกี่ยวกับว่าบรรดาผู้ติดตามพระเจ้าจะสามารถได้รับการจำแนกกลุ่มอย่างไร (ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร
และบรรดาคนปรนนิบัติ) แท้จริงแล้วมีสองกลุ่ม ได้แก่ บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร และบรรดาคนปรนนิบัติ
ก่อนอื่น ขอให้พวกเรามาสันทนาถึงผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรกันเถิด ซึ่งในกลุ่มนี้มีเพียงจำนวนน้อย
“ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร” หมายถึงผู้ใดบ้าง?
หลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งและมวลมนุษย์ให้ขึ้นมา
พระเจ้าได้ทรงคัดเลือกผู้คนกลุ่มหนึ่งที่จะติดตามพระองค์ เหล่านี้เองที่อ้างอิงถึงว่าเป็น
“ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร” มีวงเขตและนัยสำคัญพิเศษในการที่พระเจ้าทรงคัดเลือกผู้คนเหล่านี้

วงเขตนี้นิเทศตรงที่ว่ามันจำกัดเฉพาะคนที่ได้รับเลือกไม่กี่คน ผู้ซึ่งต้องมาเมื่อพระองค์ทรงพระราชกิจสำคัญ และนัยสำคัญคืออะไร? เนื่องจากพวกเขาคือกลุ่มที่พระเจ้าทรงเลือกสรร นัยสำคัญจึงยิ่งใหญ่ นั่นก็คือ พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะทำให้ผู้คนเหล่านี้ครบบริบูรณ์ และทำให้พวกเขามีความเพียบพร้อม และทันทีที่พระราชกิจแห่งการบริหารจัดการได้เสร็จสิ้นลง พระองค์จะทรงรับผู้คนเหล่านี้ไว้ นัยสำคัญนี้ไม่ยิ่งใหญ่หรือ? ด้วยเหตุนี้เอง

บรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรเหล่านี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระเจ้า

เพราะพวกเขาคือบรรดาผู้ซึ่งพระเจ้าตั้งพระทัยที่จะรับไว้ ส่วนเหล่านักปณิบัตินั้น

ขอให้เราหยุดพักจากหัวเรื่องการลิดลวงหน้าของพระเจ้าไว้สักครู่เถิด

แล้วสนทนาถึงต้นกำเนิดของพวกเขาก่อน “คนปณิบัติ” ตามตัวอักษรแล้วนั่นคือผู้ที่รับใช้

บรรดาผู้ที่รับใช้นั้นทำการชั่วคราว พวกเขาไม่ได้รับใช้ในระยะยาวหรือตลอดกาล

แต่ได้รับการจ้างหรือเกณฑ์มาชั่วคราว ต้นกำเนิดของพวกเขาส່วนใหญ่นั้นก็คือ

พวกเขาได้รับการคัดเลือกมาจากท่ามกลางผู้ไม่เชื่อ

พวกเขาได้มายังแผ่นดินโลกเมื่อมีประกาศกฤษฎีกาว่าพวกเขาจะได้สวมบทบาทของนักปณิบัติในพระราชกิจ

ของพระเจ้า พวกเขาอาจเคยเป็นสัตวในชั่วชีวิตก่อนหน้านี้ แต่พวกเขาอาจเคยเป็นผู้ไม่เชื่อด้วยเช่นกัน

เช่นนั้นเองคือต้นกำเนิดของบรรดาคนปณิบัติ

พวกเราตามไปดูถึงเรื่องประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรกันเถิด เมื่อพวกเขาตาย

พวกเขาจะไปยังพื้นที่ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงจากพื้นที่ของบรรดาผู้ไม่เชื่อและผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ

มันเป็นสถานที่ซึ่งบรรดาทูตสวรรค์และผู้สื่อสารของพระเจ้าเข้าประจบพวกเขา

เป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงบริหารด้วยพระองค์เอง

ถึงแม้ว่าประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรจะไม่สามารถเห็นพระเจ้าด้วยตาของพวกเขาเองในสถานที่นั้น

แต่มันก็ไม่เหมือนกับที่อื่นใดในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ นี่คือพื้นที่ที่แตกต่างกัน

ที่ซึ่งผู้คนส่วนนี้จะไปหลังจากที่พวกเขาตาย เมื่อพวกเขาตาย

พวกเขาก็จะอยู่ภายใต้การสืบค้นที่เข้มงวดโดยบรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้า และอะไรที่จะถูกสืบค้น?

บรรดาผู้สื่อสารของพระเจ้าจะสืบค้นเส้นทางแห่งการเชื่อในพระเจ้าที่ผู้คนเหล่านี้ได้ก้าวเดินมาโดยตลอดชีวิตทั้ง

หลายของพวกเขา พวกเขาเคยต่อต้านพระเจ้าหรือสาปแช่งพระองค์หรือไม่ในระหว่างนั้น

และพวกเขาเคยกระทำความชั่วร้ายแรงใดๆ หรือไม่

การสืบค้นนี้จะทำให้สิ้นสุดคำถามที่ว่าบุคคลดังกล่าวจะได้รับอนุญาตให้พำนักอยู่หรือต้องออกไป คำว่า

“ออกไป” หมายถึงอะไร? และคำว่า “พำนักอยู่” หมายถึงอะไร? “ออกไป” หมายถึงว่า

บนพื้นฐานของพฤติกรรมของพวกเขาแล้ว พวกเขายังคงอยู่ในท่ามกลางผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือไม่

การได้รับอนุญาตให้ “พำนักอยู่”

หมายความว่าพวกเขาสามารถอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่พระเจ้าจะทรงทำให้ครบบริบูรณ์ในระหว่างยุคสุดท้าย
สำหรับบรรดาผู้ที่พำนักอยู่ พระเจ้าทรงมีการจัดการเตรียมการที่พิเศษ

ในระหว่างแต่ละระยะของพระราชกิจของพระองค์

พระองค์จะส่งผู้คนเช่นนั้นมาทำหน้าที่เป็นอัครทูตหรือมาทำงานแห่งการฟื้นฟูหรือการดูแลคริสตจักรทั้งหลาย
อย่างไรก็ตาม

ผู้ที่สามารถทำงานเช่นนั้นจะไม่มาเกิดใหม่บ่อยครั้งเท่าบรรดาผู้ไม่เชื่อที่มาเกิดใหม่อีกแล้วแล้ว

ในทางตรงกันข้าม

พวกเขาถูกส่งกลับมายังแผ่นดินโลกตามข้อพึงประสงค์และขั้นตอนทั้งหลายของพระราชกิจของพระเจ้า
และพวกเขาจะไม่มาเกิดใหม่บ่อยๆ ดังนั้น

มีกฎเกณฑ์บางอย่างเกี่ยวกับว่าเมื่อใดพวกเขาจะมาเกิดใหม่ใช่หรือไม่? พวกเขาจะมาไม่กี่ปีครั้งใช่หรือไม่?

พวกเขาจะมาด้วยความถี่เช่นนั้นใช่หรือไม่? พวกเขาไม่ได้มาแบบนั้น

การนี้ล้วนขึ้นอยู่กับพระราชกิจของพระเจ้า ขึ้นอยู่กับขั้นตอนของพระราชกิจนั้นและความประสงค์ของพระองค์
และไม่มีกฎเกณฑ์กำหนดไว้ กฎเกณฑ์เพียงข้อเดียวที่มีก็คือ

เมื่อพระเจ้าทรงทำพระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายของพระองค์ในระหว่างยุคสุดท้ายนั้น

ประชากรที่ได้รับการเลือกสรรทั้งหมดเหล่านี้จะมา

และการมาครั้งนี้จะเป็นการมาเกิดใหม่ครั้งสุดท้ายของพวกเขา และเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

การนี้ขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ที่จะสัมฤทธิ์ในระหว่างพระราชกิจช่วงระยะสุดท้ายของพระเจ้า—

เพราะในระหว่างช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจนี้

พระเจ้าจะทรงทำให้บรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรทั้งหมดทั้งหมดเหล่านี้ครบบริบูรณ์

การนี้หมายความว่าอย่างไร? หากในระหว่างระยะสุดท้ายนี้

ผู้คนเหล่านี้ได้รับการทำให้ครบบริบูรณ์และมีความเพียบพร้อม เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะไม่มาเกิดใหม่เหมือนเมื่อก่อน

กระบวนการแห่งการเป็นมนุษย์ของพวกเขาจะได้มาถึงการเสร็จสิ้นที่ครบบริบูรณ์แล้ว

เช่นเดียวกับกระบวนการแห่งการมาเกิดใหม่ของพวกเขา การนี้เกี่ยวข้องกับบรรดาผู้ที่พำนักอยู่ ดังนั้น

พวกที่ไม่สามารถพำนักอยู่ได้จะไปไหน?

พวกที่ไม่ได้รับอนุญาตให้พำนักอยู่ก็มีบันไดที่สมควรของพวกเขาเอง ก่อนอื่น

ด้วยผลจากการทำชั่วของพวกเขา ความผิดพลาดที่พวกเขาได้ทำมา และบาปที่พวกเขาได้กระทำขึ้น

พวกเขาก็จะได้รับการลงโทษเช่นกัน หลังจากที่พวกเขาได้รับการลงโทษแล้ว

พระเจ้าจะทรงทำการจัดการเตรียมการเพื่อส่งพวกเขาไปอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อให้เหมาะสมกับรูปการณั้แวดล้อม หรือไม่ก็จัดการเตรียมการให้พวกเขาได้ไปอยู่ท่ามกลางผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มีสองผลลัพธ์ที่เป็นไปได้สำหรับพวกเขา นั่นคือ

หนึ่งคือการถูกลงโทษและบางทีอาจจะเป็นการดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คนของศาสนาหนึ่งหลังจากมาเกิดใหม่ และอีกผลลัพธ์หนึ่งคือการกลายเป็นผู้ไม่เชื่อ หากพวกเขากลายเป็นผู้ไม่เชื่อ เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะสูญเสียโอกาสทั้งหมด อย่างไรก็ตาม หากพวกเขากลายเป็นผู้คนที่มีความเชื่อ—ยกตัวอย่างเช่น หากพวกเขากลายเป็นคริสตชน—เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาก็จะยังคงมีโอกาสที่จะได้กลับไปอยู่ท่ามกลางประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

มีสัมพันธภาพที่ซับซ้อนมากกับการนี้ กล่าวสั้นๆ คือ

หากหนึ่งในประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรทำบางสิ่งบางอย่างที่ล่วงเกินพระเจ้า

พวกเขาจะได้รับการลงโทษเหมือนคนอื่นทุกคน จงดูเปาโลเป็นตัวอย่าง ผู้ซึ่งพวกเราได้พูดถึงก่อนหน้านี้ เปาโลเป็นตัวอย่างหนึ่งของบุคคลที่ได้รับการลงโทษ

พระเจ้าเริ่มเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังพูดถึงอยู่ใช่หรือไม่?

วงเขตของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรเป็นขอบเขตที่คงที่หรือไม่? (ส่วนใหญ่แล้วเป็นเช่นนั้น)

ส่วนใหญ่แล้วมันคงที่ แต่ส่วนเล็กๆ ของมันไม่คงที่ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? ณ

ที่นี้เราได้อ้างอิงถึงเหตุผลที่ชัดเจนที่สุด นั่นคือ การกระทำความชั่ว เมื่อผู้คนกระทำความชั่ว

พระเจ้าไม่ทรงต้องการพวกเขา และเมื่อพระเจ้าไม่ทรงต้องการพวกเขา

พระองค์จะทรงโยนพวกเขาไปอยู่ท่ามกลางผู้คนนานาเผ่าพันธุ์และนานาจำพวก นี่ทำให้พวกเขาไม่มีความหวัง และทำให้พวกเขากลับคืนมาได้ยาก

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

หัวข้อถัดไปนี้เกี่ยวข้องกับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาคนปรนนิบัติ

พวกเราเพิ่งได้พูดถึงต้นกำเนิดของบรรดาคนปรนนิบัติไป

นั่นคือข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขามาเกิดใหม่หลังจากที่เคยเป็นผู้ไม่เชื่อและสัตว์ในสัตว์ทั้งหลายก่อนหน้านี้ของพวกเขามา ด้วยการมาถึงของพระราชกิจช่วงระยะสุดท้าย

พระเจ้าได้ทรงคัดเลือกผู้คนเช่นนั้นกลุ่มหนึ่งมาจากบรรดาผู้ไม่เชื่อ และคนกลุ่มนี้มีความพิเศษ

จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการเลือกสรรประชากรเหล่านี้ก็คือเพื่อให้พวกเขามารับใช้พระราชกิจของพระองค์

“การปรนนิบัติ” ไม่ใช่คำที่ฟังดูสง่างามมากนักและไม่สอดคล้องกับความปรารถนาของทุกคน

แต่พวกเราควรดูว่ามันมุ่งไปที่ใคร การมีอยู่ของบรรดาคนปรนนิบัติของพระเจ้านั้นสำคัญพิเศษอย่างหนึ่ง

ไม่มีใครอื่นที่สามารถแสดงบทบาทของพวกเขาได้ เพราะพระเจ้าทรงเลือกสรรพวกเขามา

และบทบาทของคนปรนนิบัติเหล่านี้คืออะไร? นั่นคือการรับใช้บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

โดยส่วนใหญ่แล้ว บทบาทของพวกเขาคือทำให้การปรนนิบัติแก่พระราชกิจของพระเจ้า

การให้ความร่วมมือกับพระราชกิจ

และการอำนวยความสะดวกแก่พระเจ้าในการทำให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรมีความครบบริบูรณ์

ไม่ว่าพวกเขาจะกำลังทำงานหนัก กำลังดำเนินงานในบางแง่มุม

หรือกำลังรับหน้าที่ทำภารกิจบางอย่างอยู่หรือไม่ก็ตาม

อะไรคือข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับบรรดาคนปรนนิบัติเหล่านี้?

พระองค์ทรงเรียกร้องอย่างมากในข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขาหรือไม่? (ไม่

พระองค์ทรงขอเพียงว่าให้พวกเขาจงรักภักดี) บรรดาคนปรนนิบัติก็ต้องจงรักภักดีด้วยเช่นกัน

ไม่ว่าต้นกำเนิดของเจ้าเป็นอย่างไรหรือเหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงเลือกเจ้า เจ้าต้องจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ต่อพระบัญชาใดๆ ที่พระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายแก่เจ้า และต่องานที่เจ้ารับผิดชอบ และหน้าที่ที่เจ้าปฏิบัติ

สำหรับคนปรนนิบัติที่สามารถจงรักภักดีและทำให้พระเจ้าพึงพอใจได้ นั่น

บทอาสาศาของพวกเขาก็จะเป็นอย่างไร? พวกเขาจะสามารถคงอยู่ได้

การได้เป็นคนปรนนิบัติผู้ซึ่งยังคงอยู่นับเป็นพระพรใช่หรือไม่? การยังคงอยู่ความถึงสิ่งใด?

อะไรคือนัยสำคัญของพระพรนี้? ในด้านสถานะ พวกเขาจะไม่เหมือนกับบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

พวกเขาแตกต่างไป แต่ในข้อเท็จจริงแล้ว

สิ่งที่พวกเขาชื่นชมในชีวิตนี้มีใช่เป็นแบบเดียวกันกับของบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือ?

อย่างน้อยที่สุด มันเป็นแบบเดียวกันในชั่วชีวิตนี้ พวกเขาไม่ปฏิเสธการนี้ใช่หรือไม่? ถ้อยคำรับใช้ของพระเจ้า

พระคุณของพระเจ้า การจัดเตรียมของพระเจ้า พระพรของพระเจ้า—ใครเล่าไม่ชื่นชมกับสิ่งเหล่านี้?

ทุกคนชื่นชมกับความอุดมเช่นนั้น อุดมลักษณ์ของคนปรนนิบัติคือผู้ซึ่งทำการปรนนิบัติ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว

พวกเขาเป็นเพียงหนึ่งในท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น

เพียงแต่ว่าบทบาทของพวกเขาคือการเป็นคนปรนนิบัติ ในฐานะที่ทั้งสองเป็นสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้า

มีความแตกต่างอันใดระหว่างคนปรนนิบัติกับผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเลือกสรรหรือไม่? ในด้านผลกระทบแล้วไม่มี

เมื่อกล่าวถึงในนามแล้ว มีความแตกต่างอย่างหนึ่ง

ในเนื้อแท้และในแง่ของบทบาทที่พวกเขาแสดงก็มีความแตกต่างอย่างหนึ่ง—

แต่พระเจ้ามิได้ทรงปฏิบัติต่อผู้คนกลุ่มนี้อย่างไม่ยุติธรรม

ดังนั้นเหตุใดผู้คนเหล่านี้จึงได้รับการนิยามว่าเป็นคนปรนนิบัติ?

พวกเขาต้องมีความเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับการนี้! คนปรนนิบัติมาจากท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อ

ทันทีที่เราระบุว่าพวกเขามาจากท่ามกลางผู้ไม่เชื่อ มันปรากฏชัดว่าพวกเขามีภูมิหลังที่ไม่ดีเหมือนกัน กล่าวคือ

พวกเขาล้วนเป็นพวกอเทวนิยม และเคยเป็นเช่นนั้นในอดีตด้วยเช่นกัน พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้า และเป็นปรปักษ์กับพระองค์ กับความจริง และกับทุกสรรพสิ่งที่เป็นเชิงบวก

พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าหรือในการมีอยู่ของพระองค์ เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาสามารถที่จะเข้าใจพระวณะของพระเจ้าได้หรือไม่? มันสมควรแล้วที่จะกล่าวว่า พวกเขาจำนวนมากไม่สามารถ เช่นเดียวกับที่สัตว์ทั้งหลายไม่สามารถที่จะเข้าใจคำพูดแบบมนุษย์ได้ บรรดาคนปรนินิบัติก็ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่พระเจ้ายำลองตรัส สิ่งที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ หรือเหตุผลที่ทำให้พระองค์ทรงทำข้อเรียกร้องเช่นนั้นได้ พวกเขาไม่เข้าใจ

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่อาจจับใจความได้ และพวกเขายังคงไม่ได้รับความรู้แจ้ง ด้วยเหตุผลนี้เอง ผู้คนเหล่านี้จึงไม่มีชีวิตอย่างที่พวกเราได้กล่าวถึงไปแล้ว หากไม่มีชีวิตนั้น ผู้คนจะสามารถเข้าใจความจริงได้หรือไม่? พวกเขาจะมีความจริงกระนั้นหรือไม่?

พวกเขามีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้าหรือไม่? (ไม่มี)

เช่นนั้นเองคือต้นกำเนิดของบรรดาคนปรนินิบัติ อย่างไรก็ตาม

ในเมื่อพระเจ้าทรงทำให้ผู้คนเหล่านี้เป็นคนปรนินิบัติ

ยังคงมีมาตรฐานทั้งหลายในข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขา พระองค์มีทรงดูแลพวกเขา และพระองค์มิได้ทรงทำแบบพอเป็นพิธีกับพวกเขา

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่จับใจความพระวณะของพระองค์และไม่มีการถือครองชีวิต

แต่พระเจ้าก็ยังทรงปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างกรุณา

และยังคงมีมาตรฐานทั้งหลายอยู่เมื่อกล่าวถึงข้อพึงประสงค์ของพระองค์ต่อพวกเขา

พวกเขาก็ยังกล่าวถึงมาตรฐานเหล่านี้ นั่นคือ การจงรักภักดีต่อพระเจ้าและการทำสิ่งที่พระองค์ตรัส

ในการปรนินิบัติของเจ้านั้น เจ้าต้องรับใช้ในที่ซึ่งจำเป็นต้องมีการปรนินิบัติ และเจ้าต้องรับใช้จนถึงที่สุด

หากเจ้าสามารถเป็นคนปรนินิบัติที่จงรักภักดีได้ สามารถรับใช้ไปตลอดจนถึงที่สุด

และสามารถปฏิบัติพระบัญญัติที่พระเจ้าไว้วางพระทัยมอบหมายแก่เจ้าจนสำเร็จลุล่วงได้ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า หากเจ้าสามารถทำการนี้ได้ เจ้าก็จะสามารถคงอยู่

หากเจ้าใช้ความพยายามเพิ่มขึ้นอีกสักนิด หากเจ้าพยายามให้หนักขึ้นอีกสักนิด

สามารถเพิ่มความมุมานะของเจ้าในการรู้จักพระเจ้าขึ้นอีกเท่าตัว สามารถพูดถึงการรู้จักพระเจ้าได้เล็กน้อย

สามารถเป็นคำพยานให้กับพระองค์ได้ และยิ่งไปกว่านั้น

หากเจ้าสามารถเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระองค์ สามารถร่วมมือในพระราชกิจของพระเจ้าได้

และสามารถใส่ใจในเจตนารมณ์ของพระเจ้าได้บ้าง เช่นนั้นแล้ว เจ้า ในฐานะคนปรนินิบัติ

ก็จะได้รับประสบการณ์กับการเปลี่ยนโชค และการเปลี่ยนโชคนี้จะเป็นอย่างไหน?

เจ้าก็จะเพียงแค่มิสามารถคงอยู่อีกต่อไป พระเจ้าจะทรงทำให้เจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรร โดยขึ้นอยู่กับการประพฤติและความทะเยอทะยานและการไล่ตามเสาะหาส่วนตัวของเจ้า

นี่จะเป็นการเปลี่ยนโชคของเจ้า สำหรับบรรดาคนปรนนิบัติเหล่านั้น อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับการนี้?

นั่นก็คือว่าพวกเขาสามารถกลายเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรได้ หากพวกเขาเป็นดั่งนั้น

นั่นหมายความว่าพวกเขาจะไม่มาเกิดใหม่เป็นสัตว์อย่างที่บรรดาผู้ไม่เชื่อเป็นอีกต่อไป การนั้นดีใช่หรือไม่?

การนั้นดีและยังเป็นข่าวดีอีกด้วย กล่าวคือ

นั่นหมายความว่าบรรดาคนปรนนิบัติสามารถได้รับการหล่อหลอมได้ มันไม่ใช่กรณีที่ว่า

สำหรับคนปรนนิบัติแล้ว เมื่อพระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าให้พวกเขาได้รับใช้ พวกเขาก็จะรับใช้ตลอดไป

ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น

พระเจ้าจะทรงรับมือกับพวกเขาและตอบสนองพวกเขาในหนทางที่เหมาะสมกับการประพฤติส่วนตัวของบุคคลนี้

อย่างไรก็ตาม มีคนปรนนิบัติที่ไม่สามารถรับใช้ไปจนถึงที่สุดได้

มีบรรดาผู้ซึ่งล้มเลิกกลางคันและละทิ้งพระเจ้าในระหว่างการปรนนิบัติของพวกเขา

รวมทั้งผู้คนที่กระทำความผิดมากมายหลายอย่าง

มีแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ก่อให้เกิดอันตรายใหญ่หลวงและนำมาซึ่งความสูญเสียใหญ่หลวงต่อพระราชกิจของพระเจ้า และมีแม้กระทั่งคนปรนนิบัติที่สาปแช่งพระเจ้า และอื่นๆ ผลพวงที่ไม่อาจแก้ไขได้เหล่านี้บ่งบอกถึงสิ่งใด?

การกระทำชั่วใดๆ เช่นนั้นจะบ่งชี้ถึงการสิ้นสุดการปรนนิบัติของพวกเขา

เนื่องจากการประพฤติของเจ้าในระหว่างการปรนนิบัติของเจ้าแย้งกันไปและเพราะเจ้าทำตัวเหลือที่จะรับได้ ทันทีที่พระเจ้าทรงเห็นว่าการปรนนิบัติของเจ้าไม่ได้มาตรฐาน พระองค์จะทรงเพิกถอนสิทธิในการรับใช้ของเจ้า พระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้เจ้ารับใช้อีกต่อไป

พระองค์จะทรงลบเจ้าออกไปจากสายพระเนตรของพระองค์และจากพระนิเวศของพระเจ้า

เป็นอันว่าเจ้าไม่ต้องการรับใช้ใช่หรือไม่? เจ้าไม่ใช่ต้องการที่จะทำความชั่วอยู่เบื้องนิศย์หรือ?

เจ้ามิใช่ไม่สัจย์ซื่ออยู่เบื้องนิศย์หรือ? ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็มีทางออกง่ายๆ นั่นคือ

เจ้าจะต้องถูกเพิกถอนสิทธิในการรับใช้ สำหรับพระเจ้าแล้ว

การเพิกถอนสิทธิในการรับใช้ไปจากคนปรนนิบัติคนหนึ่งหมายความว่าบทอาณัติของคนปรนนิบัติคนนี้ได้รับการประกาศแล้ว และพวกเขาจะไม่มีสิทธิรับใช้พระเจ้าอีกต่อไป

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องทรงมีการปรนนิบัติของบุคคลผู้นี้อีกต่อไปแล้ว และไม่ว่าพวกเขาอาจจะพูดสิ่งดีๆ อันใด

คำพูดเหล่านั้นจะสูญเปล่า เมื่อสิ่งต่างๆ ได้มาถึงจุดนี้แล้ว สถานการณ์จะกลายเป็นมิอาจแก้ไขได้แล้ว

บรรดาคนปรนนิบัติเช่นนี้จะไม่มีหนทางให้กลับมา และพระเจ้าทรงจัดการกับคนปรนนิบัติเช่นนี้อย่างไร?

พระองค์เพียงทรงหยุดพวกเขาจากการรับใช้กระนั้นหรือ? หามิได้

พระองค์เพียงแค่ทรงขัดขวางไม่ให้พวกเขาคงอยู่เท่านั้นหรือ?

หรือว่าพระองค์จะทรงวางพวกเขาเอาไว้ก่อนแล้วคอยให้พวกเขากลับตัว? พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้น

แท้จริงแล้ว พระเจ้าไม่ทรงมีความรักเช่นนั้นเมื่อเป็นเรื่องของคนปรนนิบัติ

หากบุคคลหนึ่งมีท่าทีแบบนี้ในการปรนนิบัติพระเจ้าของเขา

พระเจ้าย่อมทรงเพิกถอนพวกเขาจากสิทธิในการรับใช้ของพวกเขา อันเป็นผลจากทำที่นี้

และจะทรงโยนพวกเขากลับไปอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่ออีกครั้งหนึ่ง

และชะตากรรมของคนปรนนิบัติที่ถูกโยนกลับไปอยู่ท่ามกลางผู้ไม่เชื่อนั้นจะเป็นอย่างไร?

มันจะเป็นแบบเดียวกับชะตากรรมของผู้ไม่เชื่อ กล่าวคือ

พวกเขาจะมาเกิดใหม่เป็นสัตว์และได้รับการลงโทษแบบเดียวกันในโลกฝ่ายวิญญาณในฐานะผู้ไม่เชื่อคนหนึ่ง
ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าจะไม่ทรงให้ความสนใจพระทัยส่วนพระองค์ใดๆ ในการลงโทษบุคคลผู้นี้

เพราะบุคคลเช่นนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับพระราชกิจของพระเจ้าอีกต่อไป

นี่ไม่ใช่เป็นเพียงบทอาสนแห่งชีวิตที่มีความเชื่อในพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น

แต่ยังเป็นบทอาสนของชะตากรรมของพวกเขาเองด้วยเช่นกัน รวมถึงเป็นการประกาศชะตากรรมของพวกเขา
ด้วยเหตุนี้เอง หากคนปรนนิบัติรับใช้อย่างไม่ดีพอ พวกเขาจะต้องแบกรับผลพวงที่ตามมาด้วยตัวพวกเขาเอง

หากคนปรนนิบัติไม่สามารถทำการรับใช้จนถึงที่สุดได้

หรือถูกเพิกถอนสิทธิในการรับใช้ของพวกเขาไปในระหว่างทาง เช่นนั้นแล้ว

พวกเขาจะถูกขว้างให้ไปอยู่ท่ามกลางผู้ไม่เชื่อ—และหากเกิดการนี้ขึ้น

บุคคลเช่นนั้นจะได้รับการจัดการด้วยวิธีเดียวกันกับปลูสัตว์

ด้วยวิธีเดียวกันกับผู้คนที่ไม่มีสติปัญญาหรือไร้ความมีเหตุผล เมื่อเราอธิบายเช่นนี้ เจ้าสามารถเข้าใจได้ใช่ไหม?

สิ่งที่กล่าวถึงไปก่อนหน้านี้คือวิธีที่พระเจ้าทรงจัดการกับวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรง
ทรงเลือกสรรและบรรดาคนปรนนิบัติ หลังจากที่ได้ฟังเรื่องนี้แล้ว พวกเขารู้สึกอย่างไร?

เราเคยกล่าวถึงหัวข้อนี้มาก่อนหรือไม่?

เราเคยกล่าวในหัวเรื่องเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรและบรรดาคนปรนนิบัติแล้วหรือยัง?

แท้ที่จริงเราเคยกล่าวถึงแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่จำ

พระเจ้าทรงชอบธรรมต่อประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรรและบรรดาคนปรนนิบัติ

พระองค์ทรงชอบธรรมในทุกๆ ด้าน เราพูดถูกหรือไม่? มีที่ใดที่เจ้าสามารถพบความเท็จในการนี้หรือไม่?

มีบ้างไหมผู้คนที่กล่าวว่า “เหตุใดพระเจ้าจึงทรงผ่อนปรนต่อบรรดาผู้ที่ได้รับการเลือกสรรถึงเพียงนั้น?

และเหตุใดพระองค์จึงทรงอดกลั้นต่อบรรดาคนปรนนิบัติเพียงน้อยนิดเท่านั้น?”

มีใครบ้างไหมที่ปรารถนาจะขึ้นขึ้นเพื่อคนปรนนิบัติ? “พระเจ้าทรงสามารถให้เวลาแก่คนปรนนิบัติมากขึ้น ออกล้นและทนยอมรับพวกเขาให้มากขึ้นได้หรือไม่?” มันถูกต้องหรือไม่ที่จะถามคำถามเช่นนั้น? (มันไม่ถูกต้อง) และเหตุใดจึงไม่ถูกต้องเล่า? (เพราะแท้ที่จริงแล้ว

เพียงผ่านทางทำให้เป็นคนปรนนิบัติก็แสดงให้เห็นถึงความโปรดปรานแล้ว) แท้ที่จริงแล้ว เพียงโดยการได้รับอนุญาตให้รับใช้ บรรดาคนปรนนิบัติก็ได้รับการแสดงให้เห็นถึงความโปรดปราน!

หากไม่มีชื่อว่า “คนปรนนิบัติ” และหากไม่มีงานที่พวกเขา ผู้คนเหล่านี้จะอยู่ที่ใด?

พวกเขาจะอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ไม่เชื่อ โดยมีชีวิตและตายไปกับปศุสัตว์

ช่างเป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาได้ชื่นชมในวันนี้

ที่ได้รับอนุญาตให้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและมายังพระนิเวศของพระเจ้า!

นี่ช่างเป็นพระคุณอันใหญ่หลวง! หากพระเจ้ามิได้ทรงมอบโอกาสในการรับใช้ให้แก่เจ้า

เจ้าก็คงจะไม่มีทางมีโอกาสได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ไม่ต้องกล่าวถึงเลยว่า

ต่อให้เจ้าเป็นใครบางคนที่เป็นคนพหูชนและได้บรรลุนิการเกิดผล

อย่างมากที่สุดเจ้าก็คงเป็นแค่เพียงเด็กวิ่งงานในโลกฝ่ายวิญญาณ เจ้าจะไม่มีวันได้พบพระเจ้า

ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์หรือพระวณะของพระองค์ หรือสัมผัสความรักและพระพรของพระองค์

อีกทั้งเจ้าไม่อาจจะมาประจันหน้ากับพระองค์ได้เลย

สิ่งทั้งหลายที่ชาวพุทธมีอยู่เบื้องหน้าพวกเขานั้นเป็นเพียงภารกิจง่าย ๆ เท่านั้น พวกเขามิอาจจะรู้จักพระเจ้าได้

และพวกเขาเพียงทำตามและเชื่อฟัง

ในขณะที่บรรดาคนปรนนิบัติได้รับมากมายหลายอย่างยิ่งนักในระหว่างช่วงระยะของพระราชกิจนี้!

ประการแรก พวกเขาสามารถมาประจันหน้ากับพระเจ้าได้ ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

ได้ยินพระวณะของพระองค์ และได้รับประสบการณ์กับพระคุณและพระพรต่างๆ ที่พระองค์ประทานแก่ผู้คน

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาสามารถชื่นชมพระวณะและความจริงทั้งหลายที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้

คนปรนนิบัติทั้งหลายได้รับมากมายยิ่งนักอย่างแท้จริง! ด้วยเหตุนี้

หากในฐานะคนปรนนิบัติแล้วเจ้าไม่สามารถแม้กระทั่งใช้ความมานะพยายามอย่างถูกต้องเหมาะสม เช่นนั้นแล้ว

พระเจ้าจะยังคงทรงสามารถเก็บเจ้าไว้ได้อีกหรือ? พระองค์ไม่ทรงสามารถเก็บเจ้าไว้ได้

พระองค์มิได้ทรงขอจากเจ้ามากมาย กระนั้นเจ้าก็ไม่ได้ทำอะไรที่พระองค์ทรงขออย่างถูกต้องเหมาะสมเลย

เจ้าไม่ยึดมั่นในหน้าที่ของเจ้า เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระเจ้าไม่ทรงสามารถเก็บเจ้าไว้ได้

เช่นนั้นคือพระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงพะเน้าพะนอเจ้า

แต่พระองค์ก็ไม่ทรงเลือกปฏิบัติกับเจ้า เหล่านี้คือหลักการที่พระเจ้าทรงใช้กระทำการ

พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้คนและสิ่งทรงสร้างทั้งปวงในลักษณะนี้

เมื่อกล่าวถึงโลกฝ่ายวิญญาณ หากสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่นั่นทำบางสิ่งผิดหรือไม่ทำงานของพวกตนอย่างถูกต้อง พระเจ้าก็ทรงมีประกาศิตจากสวรรค์และประกาศกฤษฎีกาทั้งหลายที่สอดคล้องกันไว้จัดการกับพวกเขาด้วยเช่นกัน นี่เป็นที่แน่นอน เพราะฉะนั้น ในระหว่างพระราชกิจบริหารจัดการหลายพันปีของพระเจ้านั้น คนทำหน้าที่บางคนซึ่งได้กระทำความผิดได้ถูกกำจัดออกไป ในขณะที่บางคน—จนถึงทุกวันนี้—ก็ยังคงถูกกักกันและถูกลงโทษอยู่ นี่คือสิ่งที่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดใน โลกฝ่ายวิญญาณต้องเผชิญ หากพวกเขาทำบางอย่างผิดหรือกระทำความชั่ว เช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็ถูกลงโทษ— และนี่คือแบบเดียวกันกับแนวทางของพระเจ้าที่ทรงมีต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรรและบรรดาคนปรนนิบัติ ด้วยเหตุนี้เอง ทั้งใน โลกฝ่ายวิญญาณและโลกวัตถุ

หลักการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงใช้กระทำการจึงไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าเจ้าจะสามารถมองเห็นการกระทำของพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม

หลักการทั้งหลายของการกระทำเหล่านั้นไม่เปลี่ยนแปลง

พระเจ้าได้ทรงมีหลักการแบบเดียวกันในแนวทางของพระองค์ต่อทุกสิ่งทุกอย่างและในการรับมือของพระองค์กับทุกสรรพสิ่งโดยตลอดทั่วทั้งหมด การนี้มีอาจเปลี่ยนแปลงได้

พระเจ้าจะมีพระกรุณาต่อบรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางผู้ไม่เชื่อ ซึ่งใช้ชีวิตในลักษณะที่ค่อนข้างจะถูกต้องเหมาะสม และจะทรงรักษาโอกาสทั้งหลายของบรรดาผู้ที่อยู่ในแต่ละศาสนา ผู้ซึ่งประพฤติตนดีและไม่ทำความชั่ว โดยทรงอนุญาตให้พวกเขาแสดงบทบาทของพวกเขาในสรรพสิ่งที่มวลที่พระเจ้าทรงบริหารจัดการและทำในสิ่งที่พวกเขาควรที่จะทำ ในทำนองเดียวกันนั้น ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้า

และท่ามกลางประชากรที่พระองค์ทรงเลือกสรร

พระเจ้าก็ไม่ทรงเลือกปฏิบัติกับบุคคลใดตามหลักการเหล่านี้ของพระองค์

พระองค์ทรงเมตตาต่อทุกคนที่สามารถติดตามพระองค์ได้อย่างจริงจัง

และพระองค์ทรงรักทุกคนที่ติดตามพระองค์อย่างจริงจัง เพียงแต่ว่า สำหรับผู้คนหลายจำพวกเหล่านี้—

บรรดาผู้ไม่เชื่อ ผู้คนที่มีความเชื่อต่างๆ และบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร—

สิ่งที่พระองค์ประทานแก่พวกเขานั้นแตกต่างกันหลากหลาย จงดูบรรดาผู้ไม่เชื่อเป็นตัวอย่าง กล่าวคือ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่เชื่อในพระเจ้า และพระเจ้าทรงมองพวกเขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน

แต่ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งพวกเขาแต่ละคนมีอาหารให้กิน มีสถานที่ที่เป็นของพวกเขาเอง

และมีวัฏจักรแห่งชีวิตและความตายตามปกติ พวกผู้ที่ทำชั่วได้รับการลงโทษ

และบรรดาผู้ที่ทำดีได้รับพระพรและได้รับความใจดีมีเมตตาจากพระเจ้า นี่มิใช่อะไรที่มันเป็นหรือ?

สำหรับผู้คนที่มีความเชื่อนั้น

หากพวกเขาสามารถยึดปฏิบัติตามข้อบังคับทางศาสนาทั้งหลายของพวกเขาอย่างเคร่งครัดโดยตลอดการเกิดใหม่

ครั้งแล้วครั้งเล่าได้ เช่นนั้นแล้ว หลังจากการมาเกิดใหม่ทั้งหมดเหล่านั้น

ในที่สุดพระเจ้าจะทรงทำการประกาศของพระองค์ต่อพวกเขา ในทำนองเดียวกัน สำหรับพวกเขาในวันนี้
ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นหนึ่งในผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรหรือคนปรนนิบัติ

พระเจ้าจะทรงทำให้พวกเขาเข้าที่เข้าทางและจะทรงกำหนดพิจารณาบทอาสนของเจ้าโดยสอดคล้องกับกฎระเบียบและประกาศกฤษฎีกาบริหารที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้เช่นเดียวกัน ท่ามกลางผู้คนจำพวกเหล่านี้
ผู้คนที่มีความเชื่อต่างชนิดกัน—นั่นคือ บรรดาผู้ซึ่งอยู่ในกลุ่มศาสนาต่างๆ—

พระเจ้าได้ประทานพื้นที่ในการใช้ชีวิตแก่พวกเขาแล้วหรือยัง? คนยิวอยู่ที่ใด?

พระเจ้าได้ทรงแทรกแซงความเชื่อของพวกเขาหรือไม่? พระองค์ไม่ได้ทรงแทรกแซงใช้หรือไม่?

และคริสตชนเล่าเป็นอย่างไร? พระองค์ก็ได้ทรงแทรกแซงพวกเขาด้วยเช่นกัน

พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเขายึดปฏิบัติตามขั้นตอนทั้งหลายของพวกเขาเอง

พระองค์ไม่ตรัสกับพวกเขาหรือให้ความรู้แจ้งใดๆ แก่พวกเขา และยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ไม่ทรงเผยสิ่งใดๆ
แก่พวกเขา หากเจ้าคิดว่ามันถูกต้อง เช่นนั้นแล้วก็จงเชื่อในหนทางนี้ นิยายคาทอลิกเชื่อในนางมารีย์

และเชื่อว่าข่าวนั้นได้ถูกส่งต่อไปยังพระเยซูโดยผ่านทางนางนั่นเอง รูปแบบการเชื่อของพวกเขาเป็นเช่นนั้น

พระเจ้าเคยทรงแก้ไขความเชื่อของพวกเขาหรือไม่? พระองค์ประทานอิสรภาพแก่พวกเขา

พระองค์ไม่ได้พระทัยพวกเขาและประทานพื้นที่บางแห่งแก่พวกเขาเพื่อใช้ดำรงชีวิต

ในส่วนของคนมุสลิมและคนพุทธนั้น พระองค์มีทรงเป็นแบบเดียวกันหรือ?

พระองค์ทรงกำหนดอาณาเขตสำหรับพวกเขาด้วยเช่นกัน

และทรงอนุญาตให้พวกเขามีพื้นที่ในการดำรงชีวิตของพวกเขาเอง

โดยไม่ทรงก้าวก้าวยในการเชื่อตามลำดับของพวกเขา ทั้งหมดนั้นเป็นระเบียบเรียบร้อยดี

และพวกเขามองเห็นอะไรในทั้งหมดนี้หรือ? เห็นว่าพระเจ้าทรงถือครองสิทธิอำนาจ

แต่พระองค์ไม่ทรงใช้มันในทางที่ผิด

พระเจ้าทรงจัดการเตรียมการสรรพสิ่งให้เป็นระเบียบเรียบร้อยพร้อมและทรงกระทำมันในลักษณะที่เป็นระเบียบ

และในที่นี้มีพระปรีชาญาณและฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดของพระองค์สถิตอยู่

วันนี้ พวกเราได้สัมผัสหัวข้อที่ใหม่และพิเศษหัวข้อหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องทั้งหลายของโลกฝ่ายวิญญาณ

และเป็นตัวแทนแง่มุมหนึ่งของการบริหารและอำนาจครอบครองของพระเจ้าเหนืออาณาจักรนั้น

ก่อนที่พวกเขาจะได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ พวกเขาอาจได้กล่าวว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นความลึกลับ

และไม่เกี่ยวข้องแต่อย่างใดกับการเข้าสู่ชีวิตของพวกเขา

สิ่งเหล่านี้ถูกแยกออกไปจากวิธีที่ผู้คนดำรงชีวิตอย่างแท้จริง และพวกเขาไม่จำเป็นต้องเข้าใจสิ่งเหล่านี้

อีกทั้งพวกเราไม่ปรารถนาที่จะได้อินเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้ไม่มีความเชื่อมโยงใดๆ

อย่างสิ้นเชิงกับการรู้จักพระเจ้า” บัดนี้ พวกเจ้าคิดว่ามีปัญหากับการคิดเช่นนั้นหรือไม่?

การคิดเช่นนั้นถูกต้องหรือไม่? (ไม่) การคิดเช่นนั้นไม่ถูกต้องและมีปัญหาทั้งหลายที่ร้ายแรง

เหตุผลสำหรับการนี้ก็คือว่า หากเจ้าปรารถนาที่จะจับใจความว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งอย่างไร เจ้าก็ไม่สามารถเพียงแต่เข้าใจเฉพาะสิ่งที่เจ้าสามารถมองเห็นและสิ่งที่วิถีคิดของเจ้าสามารถจับความเข้าใจได้เท่านั้น เจ้ายังต้องเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับอีกโลกหนึ่งด้วย

ซึ่งอาจไม่ปรากฏแก่ตาเจ้าแต่เป็น โลกที่เชื่อมต่อกันอย่างมีอาจแยกจากกันได้กับโลกนี้ที่เจ้าสามารถมองเห็นได้ การนี้เกี่ยวข้องกับอธิปไตยของพระเจ้า และนั่นเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ว่า

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” นั่นเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการนั้น หากไม่มีข้อมูลนี้ ก็คงจะมีข้อตำหนิและความขาดตกบกพร่องในความรู้ของผู้คนเกี่ยวกับว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่งอย่างไร ด้วยเหตุนี้เอง

สิ่งที่พวกเราได้พูดถึงในวันนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นการปิดท้ายหัวข้อก่อนหน้านี้ของพวกเรา

รวมถึงเป็นการสรุปปิดตัวเนื้อหาเรื่อง “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง”

เมื่อเข้าใจเรื่องนี้แล้ว บัดนี้พวกเจ้าสามารถรู้จักพระเจ้าโดยผ่านทางเนื้อหานี้ใช่หรือไม่? ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ

วันนี้ เราได้ส่งต่อข้อมูลชิ้นสำคัญยิ่งเกี่ยวกับคนปรนนิบัติให้แก่พวกเจ้า เรารู้ว่าจริงๆ

แล้วพวกเจ้าชื่นชมการรับฟังหัวข้อทั้งหลายอย่างเช่นหัวข้อนี้ และรู้ว่าพวกเจ้าใส่ใจจริงๆ เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

ดังนั้นพวกเจ้ารู้สึกพึงพอใจในสิ่งที่เราได้พูดถึงในวันนี้หรือไม่? (ใช่ พวกเราพึงพอใจ) สิ่งอื่นๆ

บางอย่างอาจจะไม่สร้างความประทับใจที่แรงกล้ามากให้แก่พวกเจ้า

แต่สิ่งที่เราได้พูดไปเกี่ยวกับคนปรนนิบัติได้สร้างความประทับใจที่แรงกล้าเป็นพิเศษ

เพราะหัวข้อนี้สัมผัสถึงดวงจิตของพวกเจ้าทุกคน

ข้อพึงประสงค์ของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์

1. พระอัครลักษณะและสถานะของพระเจ้าพระองค์เอง

พวกเราได้มาถึงบทอวสานของหัวข้อ “พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่ง” รวมทั้งหัวข้อที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์” เมื่อได้ทำเช่นนี้แล้ว

พวกเราจำเป็นต้องสรุปผลสิ่งทั้งหลาย พวกเราต้องทำผลสรุปแบบใด?

มันเป็นบทสรุปปิดตัวเกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เอง

ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ต้องมีการเชื่อมโยงอย่างหลีกเลี่ยงมิได้กับทุกแง่มุมของพระเจ้า

รวมทั้งกับวิถีที่ผู้คนเชื่อในพระเจ้า และดังนั้น ก่อนอื่นเราต้องถามพวกเจ้าว่า เมื่อได้ฟังคำเทศนาเหล่านี้แล้ว

ผู้ใดคือพระเจ้าในมโนภาพของพวกเจ้า? (พระผู้สร้าง) พระเจ้าในมโนภาพของพวกเจ้าคือพระผู้สร้าง

มีสิ่งอื่นใดอีกหรือไม่? พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งทุกสรรพสิ่ง คำพูดเหล่านี้เหมาะสมใช้หรือไม่?
(ใช่) พระเจ้าทรงเป็นองค์หนึ่งเดียวผู้ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งและทรงบริหารทุกสรรพสิ่ง
พระองค์ได้ทรงสร้างทั้งหมดที่มี พระองค์ทรงบริหารทั้งหมดที่มี พระองค์ทรงปกครองเหนือทั้งหมดที่มี
และพระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับทั้งหมดที่มี นี่คือพระสถานะของพระเจ้า และนี่คือพระอัตลักษณ์ของพระองค์
สำหรับทุกสรรพสิ่งและทั้งหมดที่มีนั้น
พระอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าคือพระผู้สร้างและองค์ปกครองของสิ่งทรงสร้างทั้งหมด
เช่นนั้นคือพระอัตลักษณ์ที่พระเจ้าทรงถือครอง และพระองค์ทรงมีเอกลักษณ์ท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง
ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดของพระเจ้า—ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์หรือในโลกฝ่ายวิญญาณ—
ที่สามารถใช้วิธีการหรือข้ออ้างใดๆ เพื่อปลอมแปลงหรือแทนที่พระอัตลักษณ์และพระสถานะของพระเจ้าได้
เพราะท่ามกลางทุกสรรพสิ่งมีเพียงองค์หนึ่งเดียวเท่านั้นที่ทรงถือครองพระอัตลักษณ์ ฤทธานุภาพ สิทธิอำนาจ
และความสามารถในการปกครองเหนือสิ่งทรงสร้าง นั่นก็คือ พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์ของพวกเรา
พระองค์ดำรงพระชนม์ชีพและทรงเคลื่อนไปท่ามกลางทุกสรรพสิ่ง พระองค์ทรงสามารถขึ้นสู่ที่สูงที่สุด
เหนือทุกสรรพสิ่งได้ พระองค์สามารถถ่อมพระองค์เองโดยการบังเกิดเป็นมนุษย์
การบังเกิดเป็นผู้ซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่มิเลียดเนื้อ การมาประจันหน้ากับผู้คน
และการร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพวกเขา ขณะที่ในเวลาเดียวกันนั้น พระองค์ทรงบัญชาทั้งหมดที่มี
โดยทรงตัดสินชะตากรรมของทั้งหมดที่มีและทิศทางที่มันทั้งหมดจะเคลื่อนไป ยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ทรงนำทางชะตากรรมของมวลมนุษย์ทั้งปวง และทรงคุมทิศทางของมวลมนุษย์
พระเจ้าเช่นนี้ควรจะได้รับนมัสการ การเชื่อฟัง และการรู้จักโดยสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ด้วยเหตุนี้เอง
ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ในกลุ่มหรือจำพวกใดท่ามกลางมวลมนุษย์ การเชื่อในพระเจ้า การติดตามพระเจ้า
การเคารพพระเจ้า การยอมรับการปกครองของพระองค์
และการยอมรับการจัดการเตรียมการของพระองค์ให้แก่ชะตากรรมของเจ้าเป็นเพียงทางเลือกเดียว—
ทางเลือกที่จำเป็น—สำหรับบุคคลใดก็ตามและสำหรับสิ่งมีชีวิตใดก็ตาม ในความทรงเอกลักษณ์ของพระเจ้านั้น
ผู้คนมองเห็นว่า สิทธิอำนาจของพระองค์ พระอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ เนื้อแท้ของพระเจ้า
และวิธีการทั้งหลายที่พระองค์ทรงใช้จัดเตรียมแก่ทุกสรรพสิ่งนั้นล้วนทรงเอกลักษณ์โดยครบบริบูรณ์
ความทรงเอกลักษณ์นี้กำหนดพระอัตลักษณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าพระองค์เอง
และยังกำหนดสถานะของพระองค์ด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้น ท่ามกลางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งปวง
หากสิ่งมีชีวิตใดในโลกฝ่ายวิญญาณหรือท่ามกลางมวลมนุษย์ปรารถนาที่จะขึ้นแทนที่พระเจ้า
ความสำเร็จย่อมจะเป็นไปไม่ได้ ดังเช่นที่จะเป็นไปไม่ได้กับความพยายามใดๆ ที่จะปลอมแปลงพระเจ้า
นี่คือข้อเท็จจริง

สิ่งใดคือข้อพึงประสงค์ทั้งหลายต่อมวลมนุษย์ของพระเจ้าผู้สร้างและองค์ปกครองดังเช่นพระองค์นี้
ผู้ซึ่งทรงถือครองพระอัครลัทธิ ฤทธานุภาพ และสถานะของพระเจ้าพระองค์เอง?
การนี้ควรจะเป็นที่เข้าใจชัดเจนสำหรับทุกคน และทุกคนควรจะจดจำ การนี้สำคัญมากต่อทั้งพระเจ้าและมนุษย์!

2. ทำที่ต่างๆ ที่มวลมนุษย์มีต่อพระเจ้า

วิธีที่ผู้คนประพฤติตนต่อพระเจ้าตัดสินชะตากรรมของพวกเขา

รวมทั้งวิธีที่พระเจ้าทรงประพฤติต่อพวกเขาและจัดการกับพวกเขาด้วย ณ

จุดนี้เรากำลังจะให้ตัวอย่างบางอย่างเกี่ยวกับวิธีที่ผู้คนประพฤติตนต่อพระเจ้า

ขอให้พวกเราฟังและมองว่าลักษณะและทำที่ที่พวกเขาใช้ประพฤติตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้นถูกต้องหรือ
หรือไม่ ขอให้พวกเรากำหนดพิจารณาการประพฤติของผู้คนเจ็ดจำพวกดังต่อไปนี้

1) มีบุคคลจำพวกหนึ่งที่ทำที่ของพวกเขาต่อพระเจ้านั้นไร้สาระเป็นพิเศษ

ผู้คนเหล่านี้คิดว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนพระโพธิสัตว์หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในตำนานของมนุษย์

และจำเป็นที่มนุษย์ต้องก้มคำนับสามครั้งเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาพบเจอกันและจูดรูปหลังอาหารแต่ละมื้อ ผลก็คือ

เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาารู้สึกขอบคุณอย่างสุดซึ้งสำหรับพระคุณของพระองค์และรู้สึกสำนึกบุญคุณต่อพระองค์

พวกเขามักจะมีแรงคลไจชนิดนี้

พวกเขาปรารถนายิ่งนักว่าพระเจ้าที่พวกเขาเชื่อในปัจจุบันสามารถยอมรับวิธีที่พวกเขาก้มคำนับสามครั้งเมื่อพบ
เจอกันและจูดรูปหลังทุกมื้ออาหาร เหมือนอย่างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาโหยหาในหัวใจของพวกเขา

2)

ผู้คนบางคนมองว่าพระเจ้าทรงเป็นดังเช่นพระพุทธรูปเจ้าผู้ทรงพระชนม์ที่สามารถปลดปล่อยสิ่งมีชีวิตทั้งหมดจาก
ความทุกข์และช่วยพวกเขาให้รอดได้

พวกเขามองว่าพระองค์ทรงเป็นดังเช่นพระพุทธรูปเจ้าผู้ทรงพระชนม์ที่สามารถนำพาพวกเขาออกไปจากทะเลแห่ง

ความทุกข์ร้อนได้ การเชื่อในพระเจ้าของผู้คนเหล่านี้พ่วงเอาการนบถการพระองค์ดังเช่นพระพุทธรูปเข้ามาด้วย

ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่จูดรูป ไม่หมอบกราบ หรือไม่ถวายเครื่องบูชา แต่ลึกลงไปแล้ว

พวกเขารู้สึกว่าพระเจ้าก็ทรงเป็นดังเช่นพระพุทธรูปเจ้า ที่ทรงเพียงแต่ขอให้พวกเขามีความกรุณาและใจบุญ

ให้พวกเขาไม่ฆ่าสิ่งมีชีวิต งดเว้นจากการสบถใส่ผู้อื่น ใช้ชีวิตที่ดูว่าซื่อสัตย์ และไม่กระทำความผิดใดๆ

พวกเขาเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงขอจากพวกเขา นี่คือพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

3) ผู้คนบางคนนบถการพระเจ้าเสมือนว่าพระองค์ทรงเป็นใครบางคนที่ยิ่งใหญ่หรือมีชื่อเสียง ยกตัวอย่างเช่น

ไม่ว่าบุคคลที่ยิ่งใหญ่ผู้นี้จะชอบพูดด้วยวิธีการใด ไม่ว่าเขาจะพูดด้วยทำนองเสียงใด

ไม่ว่าเขาจะใช้คำพูดและคำศัพท์ใด น้ำเสียงของเขา การแสดงท่าทางด้วยมือของเขา ความคิดเห็นและการกระทำ
กิริยาท่าทางของเขา—พวกเขาลอกเลียนแบบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

และเหล่านี้คือสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาต้องทำให้เกิดอย่างเต็มที่ในครรลองของการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา

4) ผู้คนบางคนมองว่าพระเจ้าทรงเป็นดังเช่นกษัตริย์ โดยรู้สึกว่าการองค์นั้นสถิตเหนือสิ่งอื่นใด
และรู้สึกว่าไม่มีผู้ใดกล้าที่จะล่วงเกินพระองค์—และรู้สึกว่าหากใครสักคนทำเช่นนั้น บุคคลนั้นจะถูกลงโทษ
พวกเขามัสดำรงกษัตริย์เช่นนั้นเพราะเหล่ากษัตริย์เกาะกุมที่แห่งหนึ่งในหัวใจของพวกเขาเอาไว้

ความคิดทั้งหลาย อากัปกิริยา สิทธิอำนาจ และธรรมชาติของเหล่ากษัตริย์—

แม้กระทั่งความสนใจและชีวิตส่วนตัวของพวกเขา—

ล้วนกลายเป็นบางสิ่งที่คุณเหล่านี้รู้สึกว่าคุณจะต้องเข้าใจ

สิ่งเหล่านี้กลายเป็นประเด็นปัญหาและเรื่องราวที่คุณเหล่านี้เข้าไปเกี่ยวข้อง ผลก็คือ

พวกเขามัสดำรงพระเจ้าดังเช่นกษัตริย์ รูปแบบการเชื่อเช่นนั้นช่างไร้สาระน่าขัน

5) ผู้คนบางคนมีความเชื่อเป็นพิเศษในการมีอยู่จริงของพระเจ้า และความเชื่อนี้ล้าลึกและไม่สั่นคลอน
อย่างไรก็ตาม เนื่องจากความรู้เรื่องพระเจ้าของพวกเขาเหนือธรรมชาติยิ่งนัก

และพวกเขาไม่มีประสบการณ์กับพระวาระของพระองค์มากนัก พวกเขาจึงมีมัสการพระองค์ดังเช่นรูปเคารพ
รูปเคารพนี้คือพระเจ้าในหัวใจของพวกเขา

เป็นบางสิ่งบางอย่างที่คุณเหล่านี้รู้สึกว่าพวกเขาต้องยำเกรงและกราบไหว้ และซึ่งพวกเขาต้องติดตามและเอาอย่าง
พวกเขามองว่าพระเจ้าทรงเป็นดังเช่นรูปเคารพที่พวกเขาต้องติดตามไปตลอดชีวิตของพวกเขา

พวกเขาลอกเลียนแบบพระกระแสนเสียงที่พระเจ้าใช้ตรัส และโดยภายนอกแล้ว

พวกเขาเอาอย่างบรรดาผู้ที่พระเจ้าโปรด บ่อยครั้งที่พวกเขาทำสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏชัดว่าไร้เดียงสา บริสุทธ

และซื่อสัตย์ และพวกเขาถึงขั้นติดตามรูปเคารพนี้ราวกับว่าเป็นหุ่นส่วนหรือสหายที่พวกเขาไม่มีวันแยกจากได้
เช่นนั้นเองคือรูปแบบการเชื่อของพวกเขา

6) มีผู้คนจำพวกหนึ่ง

ผู้ซึ่งถึงแม้ว่าได้เคยอ่านพระวาระของพระเจ้ามาแล้วมากมายและเคยได้ยินการประกาศมาแล้วมากมาย

แต่รู้สึกเล็กๆ ลงไปว่าหลักการเดียวเบื้องหลังพฤติกรรมของพวกเขาต่อพระเจ้านั้นก็คือว่า

พวกเขาควรประจบสอพลออยู่เสมอ

หรือว่าพวกเขาควรสรรเสริญพระเจ้าและกล่าวชมเชยพระองค์ในหนทางที่ไม่สมจริง

พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าซึ่งทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาประพฤติตัวในหนทางเช่นนั้น ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเขาเชื่อว่าหากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้นแล้วไซ้

พวกเขาอาจขี้ขลาดหรือโหดของพระองค์หรือพลาดท่าทำบาปต่อพระองค์ได้ตลอดเวลา
และเชื่อว่าผลของการทำบาปนี้ พระเจ้าจะทรงลงโทษพวกเขา
เช่นนั้นคือพระเจ้าที่พวกเขาเก็บไว้ในหัวใจของพวกเขา

7) และแล้วก็มีผู้คนส่วนใหญ่ ผู้ซึ่งพบเสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณในพระเจ้า นี่เป็นเพราะพวกเขาอาศัยอยู่ในโลกนี้
พวกเขาไม่มีสันติสุขหรือความสุข และไม่มีที่ใดที่พวกเขาจะพบสิ่งชูใจ ทันทีที่พวกเขาพบพระเจ้า
หลังจากที่พวกเขาได้มองเห็นและได้ยินพระวาทะของพระองค์แล้ว

พวกเขาก็เริ่มเก็บงานความชื่นบานและความอิมเมจใจลับๆ ในหัวใจของพวกเขา
นี่เป็นเพราะพวกเขาเชื่อว่าในที่สุดพวกเขาก็ได้พบสถานที่ที่จะทำให้จิตวิญญาณของพวกเขามีความสุข
และเชื่อว่าในที่สุดพวกเขาก็ได้พบพระเจ้าผู้ซึ่งจะทรงมอบเสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณให้พวกเขา
หลังจากพวกเขาได้ยอมรับพระเจ้าและเริ่มติดตามพระองค์แล้ว พวกเขาก็กลายเป็นมีความสุข
และชีวิตของพวกเขาสำเร็จลุล่วงแล้ว

พวกเขาไม่กระทำการเหมือนอย่างบรรดาผู้ไม่เชื่อที่นอนละเมอตลอดชีวิตเหมือนอย่างสัตว์ทั้งหลายอีกต่อไป
และพวกเขารู้สึกว่าพวกเขามีบางอย่างให้รอคอยในชีวิต ด้วยเหตุนี้เอง
พวกเขาคิดว่าพระเจ้าพระองค์นี้ทรงสามารถสนองความต้องการฝ่ายวิญญาณของพวกเขาได้อย่างมหาศาลและท
รงนำพาความสุขอันยิ่งใหญ่มาให้พวกเขาทั้งในด้านจิตใจและจิตวิญญาณ
โดยไม่ทันรู้ตัวพวกเขาก็กลายเป็นไม่สามารถไปจากพระเจ้าพระองค์นี้ได้
ผู้ซึ่งทรงมอบเสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นให้แก่พวกเขา

และผู้ซึ่งทรงนำพาความสุขมาสู่จิตวิญญาณของพวกเขาและมาสู่สมาชิกทั้งหมดในครอบครัวของพวกเขา
พวกเขาเชื่อว่า การเชื่อในพระเจ้าไม่จำเป็นต้องนำพาสิ่งใดมาให้มากไปกว่าเสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณ

ใครสักคนท่ามกลางพวกเขามีท่าทีต่างๆ ที่กล่าวไปข้างต้นต่อพระเจ้าบ้างหรือไม่? (มี)
หากในการเชื่อในพระเจ้าของพวกเขา หัวใจของบุคคลหนึ่งเก็บงานท่าทีใดๆ เหล่านั้นไว้
พวกเขาสามารถอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างแท้จริงหรือไม่? หากใครสักคนมีท่าทีใดๆ
เหล่านั้นในหัวใจของพวกเขา พวกเขาเชื่อในพระเจ้าหรือไม่?

บุคคลเช่นนั้นเชื่อในพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกสิทธิ์หรือไม่? (ไม่)
ในเมื่อเขาไม่เชื่อในพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกสิทธิ์ เขาเชื่อในผู้ใด?
หากสิ่งที่เขาเชื่อไม่ใช่พระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกสิทธิ์ เช่นนั้นแล้ว ก็เป็นไปได้ว่าเขาเชื่อในรูปเคารพ
หรือบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ หรือพระโพธิสัตว์ หรือว่าเขานับถือการพระพุทธรูปที่อยู่ในหัวใจของเขา ยิ่งไปกว่านั้น
เป็นไปได้ที่เขาเชื่อในบุคคลธรรมดาคนหนึ่ง กล่าวสั้นๆ คือ เนื่องจากรูปแบบการเชื่อและท่าทีต่างๆ
ที่ผู้คนมีต่อพระเจ้า พวกเขาจึงวางพระเจ้าในความคิดความอ่านของพวกเขาเองไว้ในหัวใจของพวกเขา

ยึดเย็ดจินตนาการของพวกเขาให้พระเจ้า

วางท่าทีและจินตนาการทั้งหลายของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าไว้เคียงข้างกับพระเจ้าพระองค์เองผู้ทรงเอกลักษณ์ และหลังจากนั้นก็ยกสิ่งเหล่านั้นขึ้นสู่การทำให้ศักดิ์สิทธิ์

นั่นหมายความว่าอย่างไรเมื่อผู้คนมีท่าทีที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมเช่นนั้นต่อพระเจ้า?

มันหมายความว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เองไปแล้วและกำลังนมัสการพระเจ้าเทียมเท็จอยู่

นั่นบ่งบอกถึงว่า ในขณะที่เชื่อในพระเจ้า พวกเขาก็กำลังปฏิเสธและต่อต้านพระองค์

และว่าพวกเขากำลังปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้าเที่ยงแท้ หากผู้คนยังยึดถือรูปแบบการเชื่อเช่นนั้นอยู่ต่อไป

พวกเขาจะเผชิญหน้ากับผลพวงใดบ้าง? ด้วยรูปแบบการเชื่อเช่นนั้น

พวกเขาจะสามารถเข้าใจลักษณะพระเจ้าได้มากขึ้นไปอีกเพื่อปฏิบัติข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้าให้สำเร็จลุล่วงได้กระนั้นหรือ? (ไม่ พวกเขาจะทำได้) ในทางตรงกันข้าม

เนื่องจากมโนคติอันหลงผิดและการจินตนาการของพวกเขา

พวกเขาจะไกลห่างไปไกลจากหนทางแห่งพระเจ้ายิ่งขึ้นไปอีก

เพราะทิศทางที่พวกเขาแสวงหานั้นตรงกันข้ามกับทิศทางที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้พวกเขาก้าวเดิน

พวกเขาก็เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับ “การไปทางใต้โดยการขับเคลื่อนไปทางเหนือ” หรือไม?

การนี้อาจจะเป็นเพียงกรณีของการไปทางใต้โดยขับเคลื่อนไปทางเหนือเช่นนั้นก็ได้

หากผู้คนเชื่อในพระเจ้าในแบบที่น่าขันเช่นนั้นแล้วไซ้ เช่นนั้นแล้วยังเจ้าพยายามหนักมากขึ้นเท่าใด

เจ้าก็จะยิ่งห่างไกลจากพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้น เราขอเตือนพวกเจ้าดังนี้ว่า

ก่อนที่จะพวกเจ้าจะออกเดินทาง เจ้าต้องหยั่งรู้เสียก่อนว่า เจ้ากำลังไปในทิศทางที่ถูกต้องอย่างแท้จริงหรือไม่

จงมุ่งเน้นในความพยายามของพวกเจ้า และถามตัวพวกเจ้าเองให้แน่ใจว่า

“พระเจ้าที่ฉันเชื่อนั้นทรงเป็นองค์ปกครองของทุกสรรพสิ่งใช่หรือไม่?

พระเจ้าที่ฉันเชื่อทรงเป็นแค่ใครสักคนที่ให้เสบียงอาหารฝ่ายวิญญาณแก่ฉันเท่านั้นใช่หรือไม่?

พระองค์ทรงเป็นเพียงรูปเคารพของฉันใช่หรือไม่? พระเจ้าที่ฉันเชื่อพระองค์นี้ทรงขอสิ่งใดจากฉัน?

พระเจ้าทรงรับรองทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันทำหรือไม่?

การกระทำและการไล่ตามเสาะหาของฉันทั้งหมดสอดคล้องกับการพยายามที่จะรู้จักพระเจ้าหรือไม่?

สิ่งเหล่านั้นสอดคล้องกับข้อพึงประสงค์ที่พระองค์ทรงมีต่อฉันหรือไม่?

พระเจ้าทรงระลึกและทรงรับรองเส้นทางที่ฉันเดินหรือไม่?

พระองค์พึงพอพระทัยกับความเชื่อของฉันหรือไม่?” เจ้าควรถามตัวพวกเจ้าเองด้วยคำถามเหล่านี้บ่อยๆ และซ้ำๆ

หากเจ้าปรารถนาที่จะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

เช่นนั้นแล้วเจ้าต้องมีจิตสำนึกที่ชัดเจนและวัตถุประสงค์ทั้งหลายที่ชัดเจนก่อนที่จะสามารถประสบความสำเร็จในการทำพระองค์พึงพอพระทัยได้

เป็นไปได้หรือไม่ว่า ด้วยผลของความยอมผ่อนปรนของพระเจ้า

พระองค์อาจทรงยอมรับทำที่ที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมที่เราเพิ่งได้กล่าวไปนั้นอย่างเสียไม่ได้?

พระเจ้าทรงสามารถกล่าวชมเชยทำที่ของผู้คนเหล่านี้ได้กระนั้นหรือ? (ไม่ได้)

ข้อพึงประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกมนุษย์และต่อบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์คือสิ่งใดบ้าง?

เขามีแนวคิดที่ชัดเจนหรือไม่เกี่ยวกับทำที่แบบใดที่พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ผู้คนมี? ณ จุดนี้

เราได้กล่าวไปมากมายนักแล้ว เราได้พูดไปมากมายในหัวข้อที่เกี่ยวกับพระเจ้าพระองค์เอง

รวมถึงเกี่ยวกับกิจการของพระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงมีและทรงเป็น

บัดนี้พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะได้รับสิ่งใดจากผู้คน?

เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใดจากเจ้า จงพูดออกมา

หากความรู้ของพวกเจ้าจากประสบการณ์ทั้งหลายและการปฏิบัติยังคงขาดพร่องหรือยังคงเหนือธรรมชาติอย่างมาก

เช่นนั้นแล้วพวกเจ้าก็สามารถพูดบางอย่างเกี่ยวกับความรู้ของพวกเจ้าในขณะนี้เหล่านี้ได้

พวกเจ้ามีความรู้แบบสรุปหรือไม่? พระเจ้าทรงขอสิ่งใดจากมนุษย์? (ในระหว่างการเข้าสนิทหลายครั้งเหล่านี้

พระเจ้าทรงถือว่าการพึงประสงค์ให้พวกเรารู้จักพระองค์ รู้จักกิจการทั้งหลายของพระองค์

สนิทสนมคุ้นเคยกับสถานะและพระอัครลักษณะของพระองค์

และรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตสำหรับทุกสรรพสิ่งนั้นสำคัญ)

และเมื่อพระเจ้าทรงขอให้ผู้คนรู้จักพระองค์ บทวสานท้ายที่สุดเป็นอย่างไร?

(พวกเขาเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้าง และเข้าใจว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้าง)

เมื่อผู้คนบรรลุถึงความรู้เช่นนั้น มีการเปลี่ยนแปลงใดในทำที่ของพวกเขาต่อพระเจ้า

ในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา หรือในอุปนิสัยชีวิตของพวกเขาบ้าง? พวกเจ้าเคยคิดเกี่ยวกับการนี้หรือไม่?

สามารถกล่าวได้หรือไม่ว่า เมื่อรู้จักพระเจ้าและเข้าใจพระองค์แล้ว พวกเขาก็กลายเป็นผู้คนที่ดี?

(การเชื่อในพระเจ้าไม่เกี่ยวกับการพยายามที่จะเป็นคนดี ในทางตรงกันข้าม

การเชื่อในพระเจ้าคือการไล่ตามเสาะหาการกลายเป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าที่ได้มาตรฐาน

และการเป็นบุคคลผู้ซื่อสัตย์) มีสิ่งอื่นใดอีกบ้างหรือไม่? (หลังจากรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริงและอย่างถูกต้องแล้ว

พวกเขาก็สามารถปฏิบัติต่อพระองค์ดังเช่นพระเจ้า พวกเราเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าอยู่เสมอ

รู้ว่าพวกเราเป็นสิ่งมีชีวิตทรงสร้าง รู้ว่าพวกเราควรนมัสการพระเจ้า

และรู้ว่าพวกเราควรพักอยู่ในสถานที่ที่ถูกต้องเหมาะสมของพวกเรา) ดีมาก! พวกเรามาฟังจากคนอื่นๆ บ้าง

(พวกเรารู้จักพระเจ้า และในที่สุดก็สามารถเป็นผู้คนที่นับนอบต่อพระเจ้า เคารพพระเจ้า และหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างแท้จริง) นั่นถูกต้อง!

3. ทำที่ที่พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มวลมนุษย์มีต่อพระองค์

แท้จริงแล้ว พระเจ้ามิได้กำลังทรงเรียกร้องมากมายจากมวลมนุษย์—หรืออย่างน้อย พระองค์มิได้ทรงเรียกร้องมากเท่าที่ผู้คนจินตนาการ หากพระเจ้าไม่ได้คำสัตถพณนะใดๆ และหากพระองค์ไม่ทรงแสดงพระอุปนิสัยหรือกิจการใดๆ ของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว การรู้จักพระเจ้าคงจะเป็นความยากลำบากอย่างที่สุดสำหรับพวกเขา เพราะผู้คนคงจะต้องอนุมานเจตนารมณ์และน้ำพระทัยของพระองค์ นี่คงจะทำยากมาก อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะสุดท้ายของพระราชกิจของพระองค์ พระเจ้าได้ตรัสพระพณนะมากมาย ได้ทรงทำพระราชกิจจำนวนมาก และได้ทรงมีข้อพึงประสงค์มากมายต่อมนุษย์ ในพระพณนะของพระองค์ และพระราชกิจจำนวนมากของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงแจ้งข้อมูลแก่ผู้คนเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์โปรด สิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด และเกี่ยวกับประเภทของผู้คนที่พวกเขาควรจะเป็น หลังจากได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้ว ผู้คนควรจะมีการกำหนดคณิชาที่แม่นยำในหัวใจของพวกเขาเกี่ยวกับข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระเจ้า เพราะพวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้าในความคลุมเครือและไม่เชื่อในพระเจ้าที่คลุมเครืออีกต่อไป อีกทั้งพวกเขาไม่มีความเชื่อในพระเจ้าท่ามกลางความคลุมเครือหรือความไม่มีสิ่งใด ในทางตรงกันข้าม พวกเขาสามารถได้ยินถ้อยคำสัตถพณนะของพระองค์ เข้าใจมาตรฐานแห่งข้อพึงประสงค์ทั้งหลายของพระองค์ และบรรลุถึงข้อพึงประสงค์เหล่านั้น

และพระเจ้าทรงใช้ภาษาของมวลมนุษย์เพื่อบอกพวกเขาถึงทั้งหมดที่พวกเขาควรจะมีและเข้าใจ วันนี้หากผู้คนยังคงไม่รู้จักรว่าพระเจ้าทรงเป็นสิ่งใด และพระองค์ทรงพึงประสงค์สิ่งใดจากพวกเขา หากพวกเขาไม่รู้ว่เหตุใดคนเราจึงควรเชื่อในพระเจ้า และไม่รู่วิธีที่จะเชื่อในพระองค์หรือปฏิบัติต่อพระองค์— เช่นนั้นแล้วก็จะมมีปัญหาเกี่ยวกับการนี้ เมื่อครุ่นนี้พวกเขาแต่ละคนได้พูดถึงด้านเฉพาะเจาะจงด้านหนึ่ง พวกเขาตระหนักรู้บางสิ่ง ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นเรื่องเฉพาะหรือเรื่องทั่วไปก็ตาม อย่างไรก็ตาม เราปรารถนาที่จะบอกพวกเขาถึงข้อพึงประสงค์ที่ถูกต้อง ครบบริบูรณ์ และเฉพาะเจาะจงที่พระเจ้าทรงมีต่อมวลมนุษย์ ข้อพึงประสงค์เหล่านั้นเป็นเพียงพระพณนะไม่กี่คำ และเรียบง่ายมาก พวกเขาอาจรู้พระพณนะเหล่านั้นอยู่แล้ว

ข้อพึงประสงค์ที่ถูกต้องที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์และบรรดาผู้ที่ติดตามพระเจ้ามิดังต่อไปนี้ พระองค์ทรงพึงประสงค์ห้าสิ่งจากบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ ได้แก่ การเชื่อที่แท้จริง การติดตามอย่างจงรักภักดี การนับนอบที่สมบูรณ์ ความรู้อันจริงแท้ และความเคารพด้วยน้ำใสใจจริง

ในคำสั่งนี้

พระเจ้าทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์ไม่ตั้งคำถามกับพระองค์หรือติดตามพระองค์โดยใช้จินตนาการหรือมุมมองที่คลุมเครือและเป็นนามธรรมทั้งหลายของพวกเขาอีกต่อไป

พวกเขาต้องไม่ติดตามพระเจ้าบนพื้นฐานของการจินตนาการหรือมโนคติอันหลงผิดใดๆ

พระองค์ทรงพึงประสงค์ให้ทุกคนในบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ทำเช่นนั้นอย่างจงรักภักดี

ไม่ใช่อย่างครึ่งใจหรือโดยไม่มีคามมุ่งมั่น เมื่อพระเจ้าทรงทำข้อพึงประสงค์ใดๆ ต่อเจ้า ทรงทดสอบเจ้า

ทรงพิพากษาเจ้า ทรงจัดการกับเจ้าและทรงจัดแต่งเจ้า หรือทรงบ่มวินัยและทบทวนเจ้า

เจ้าควรบนอบต่อพระองค์อย่างสมบูรณ์ เจ้าไม่ควรถามถึงสาเหตุหรือตั้งเงื่อนไขทั้งหลาย

นับประสาอะไรที่เจ้าจะควรพุดถึงเหตุผลทั้งหลาย การเชื่อฟังของเจ้าต้องสมบูรณ์

ความรู้เรื่องพระเจ้าคือความรู้ด้านที่ผู้คนขาดพร่องมากที่สุด พวกเขามักจะกำหนดคติพจน์ ถ้อยคำ

และคำพุดที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระองค์ให้กับพระเจ้า

โดยเชื่อว่าคำพุดเช่นนั้นเป็นการกำหนดนิยามที่เที่ยงตรงมากที่สุดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระเจ้า

พวกเขารู้เพียงน้อยนิดว่าคติพจน์เหล่านี้ ที่มาจากการจินตนาการของมนุษย์ การให้เหตุผลของพวกเขาเอง

และความรู้ของพวกเขาเองนั้น ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อแท้ของพระเจ้าเลยแม้แต่นิดเดียว ด้วยเหตุนี้

เราต้องการที่จะบอกพวกเขาว่า เมื่อพุดถึงความรู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ผู้คนมีนั้น

พระองค์ไม่เพียงทรงขอให้เจ้าระลึกถึงพระองค์และพระวาระทั้งหลายของพระองค์

แต่ยังทรงขอให้ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์นั้นถูกต้องด้วยเช่นกัน

ถึงแม้ว่าเจ้าสามารถกล่าวเพียงหนึ่งประโยคเท่านั้น หรือตระหนักรู้เพียงส่วนน้อยนิดเท่านั้น

แต่ส่วนน้อยนิดของความตระหนักรู้นี้ถูกต้องและแท้จริง และเข้ากันได้กับเนื้อแท้ของพระเจ้าพระองค์เอง

นี่เป็นเพราะพระเจ้าทรงรังเกียจการสรรเสริญหรือการชมเชยใดๆ

ต่อพระองค์ที่ไม่สมจริงหรือที่ไม่ได้พิจารณาให้รอบคอบ ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงเกลียดชังเมื่อผู้คนปฏิบัติต่อพระองค์เหมือนอย่างอากาศ

พระองค์ทรงเกลียดชังเมื่อผู้คนพุดโดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงในระหว่างการทำหรือในหัวข้อที่เกี่ยวกับพระเจ้า

โดยพุดคุยกันตามอำเภอใจและโดยไม่มีคามลังเล กล่าวสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าเหมาะสม ยิ่งไปกว่านั้น

พระองค์ทรงเกลียดชังบรรดาผู้ที่เชื่อว่าพวกเขารู้จักพระเจ้าและโอ้อวดเกี่ยวกับความรู้เรื่องพระองค์ของพวกเขา

โดยทำหรือในหัวข้อที่เกี่ยวกับพระองค์โดยไม่มีทั้งความยับยั้งชั่งใจหรือข้อสงสัย

สิ่งสุดท้ายสำหรับข้อพึงประสงค์ห้าประการที่กล่าวไปข้างต้นเหล่านั้นก็คือความเคารพด้วยน้ำใสใจจริง กล่าวคือ

นี่คือข้อพึงประสงค์ข้อสุดท้ายของพระเจ้าที่มีต่อคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ติดตามพระองค์

เมื่อใครบางคนมีความรู้ที่ถูกต้องและแท้จริงเกี่ยวกับพระเจ้า

พวกเขาก็สามารถเคารพพระเจ้าและหลบเลี่ยงความชั่วได้อย่างแท้จริง
ความเคารพนี้มาจากส่วนลึกของหัวใจของพวกเขา ความเคารพนี้ถูกมอบให้โดยเต็มใจ
และไม่ใช้ผลของความกดดันจากพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงขอให้เจ้ามอบท่าที การประพฤติ
หรือพฤติกรรมภายนอกที่ดั่งามใดๆ เป็นของขวัญแด่พระเจ้า ในทางตรงกันข้าม
พระองค์ทรงขอให้เจ้าเคารพพระองค์และยำเกรงพระองค์ในส่วนลึกของหัวใจของเจ้า
การบรรลุถึงความเคารพเช่นนั้นเป็นผลของการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยชีวิตของเจ้า
ของการได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและการเข้าใจกิจการทั้งหลายของพระเจ้า
ของการได้มาเข้าใจเนื้อแท้ของพระเจ้า
และของการที่เจ้ายอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าเจ้าคือหนึ่งในสิ่งทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า เพราะฉะนั้น
จุดมุ่งหมายของเราในการใช้คำว่า “ด้วยน้ำใสใจจริง”
เพื่อบอกความเคารพในที่นี้ก็เพื่อให้มนุษย์ได้เข้าใจว่าความเคารพที่พวกเขามีต่อพระเจ้าควรจะมาจากก้นบึ้งหัวใจ
ของพวกเขา

บัดนี้จึงพิจารณาข้อพึงประสงค์ห้าประการเหล่านั้นว่า
คนใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถบรรลุสามประการแรกได้? โดยการนี้ เรากำลังอ้างถึงการเชื่อที่แท้จริง
การติดตามอย่างจงรักภักดี และการนบนอบอย่างสมบูรณ์
คนใดบ้างท่ามกลางพวกเจ้าที่มีความสามารถในเรื่องเหล่านี้? เรารู้ว่าหากเราได้กล่าวถึงหมดทั้งห้าประการ
ก็คงจะไม่ต้องสงสัยเลยว่าไม่มีคนใดเลยท่ามกลางพวกเจ้าที่สามารถ แต่เราได้ลดจำนวนมาเป็นสาม
จงคิดดูเถิดว่าพวกเจ้าได้สัมผัสสิ่งเหล่านี้แล้วหรือยัง “การเชื่อที่แท้จริง” บรรลุถึงง่ายกระนั้นหรือ? (“ไม่
นั้นไม่ง่ายเลย”) นั่นไม่ง่ายเลย เพราะผู้คนตั้งคำถามกับพระเจ้าอยู่บ่อยๆ แล้ว “การปฏิบัติตามอย่างจงรักภักดี”
เป็นอย่างไรกันเล่า? “อย่างจงรักภักดี” นี้หมายถึงสิ่งใด? (ไม่ใช่โดยครึ่งใจ แต่เป็นไปโดยหมดทั้งใจแทน)
ไม่ใช่โดยครึ่งใจ แต่โดยหมดทั้งใจ พวกเจ้าพูดได้ตรงประเด็นทีเดียว! ดังนั้น
พวกเจ้าสามารถสัมผัสข้อพึงประสงค์นี้ได้หรือไม่? พวกเจ้าต้องพยายามหนักขึ้นใช่หรือไม่? ณ ช่วงขณะนี้
พวกเจ้ายังไม่ประสบความสำเร็จในข้อพึงประสงค์นี้ แล้ว “การนบนอบอย่างสมบูรณ์” เล่า—
พวกเจ้าได้สัมผัสผลหรือยัง? (ยัง) พวกเจ้ายังไม่ได้สัมผัสการนั้นด้วยเช่นกัน
พวกเจ้ามักจะ ไม่เชื่อฟังและเป็นกบฏ พวกเจ้าไม่รับฟัง ไม่ปรารถนาที่จะเชื่อฟัง
หรือไม่ต้องการที่จะได้ยืนอยู่บ่อยครั้ง
เหล่านี้คือข้อพึงประสงค์ที่เป็นรากฐานสำคัญมากที่สุดสามประการที่ผู้คนจะพบหลังจากบรรลุการเข้าถึงชีวิต
แต่พวกเจ้ายังไม่บรรลุข้อพึงประสงค์เหล่านี้ ด้วยเหตุนี้ ณ ช่วงขณะนี้ พวกเจ้ามีศักยภาพที่ดีเยี่ยมหรือไม่? วันนี้
เมื่อได้ยินเราพูดคำพูดเหล่านี้แล้ว พวกเจ้ารู้สึกกระวนกระวายหรือไม่? (รู้สึก)

มันถูกต้องแล้วที่พวกเจ้าควรจะรู้สึกกระวนกระวาย จงอย่าพยายามหลีกเลี่ยงการกระวนกระวาย
เรารู้สึกกระวนกระวายแทนพวกเจ้า เราจะไม่พูดต่อไปถึงข้อพึงประสงค์อีกสองข้อนั้น
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าไม่มีใครสักคนในที่นี้ที่สามารถล้มฤทธิ์ข้อพึงประสงค์เหล่านั้นได้ พวกเจ้ากระวนกระวาย
ดังนั้น พวกเจ้าได้กำหนดวัตถุประสงค์ของพวกเจ้าแล้วหรือยัง?

พวกเจ้าไล่ตามเสาะหาและอุทิศความพยายามของพวกเจ้าไปกับวัตถุประสงค์ใด และในทิศทางใด?

พวกเจ้ามีวัตถุประสงค์หรือไม่? เราขอพูดตรงๆ ว่า ทันทีที่พวกเจ้าล้มฤทธิ์ข้อพึงประสงค์ทั้งห้าข้อนี้

พวกเจ้าจะได้ทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยแล้ว ข้อพึงประสงค์แต่ละข้อเป็นดั่งบังชี้

ตลอดจนเป็นวัตถุประสงค์สุดท้ายแห่งการเติบโตเต็มที่ของการเข้าสู่ชีวิตของบุคคลหนึ่ง

ถึงแม้ว่าเราหยิบยกเพียงแค่ข้อเดียวจากข้อพึงประสงค์เหล่านี้มาพูดถึงในรายละเอียด

และพึงประสงค์ให้พวกเจ้าทำตามนั้น นั่นก็คงจะล้มฤทธิ์ผลได้ไม่ง่าย

พวกเจ้าต้องสู้ทนความยากลำบากในระดับหนึ่ง และใช้ความพยายามในระดับหนึ่ง

พวกเจ้าควรมีวิธีการคิดแบบใด? นั่นควรจะเป็นแบบเดียวกันกับผู้ป่วยมะเร็งที่กำลังรอไปขึ้นเตียงผ่าตัด

เหตุใดเราจึงพูดเช่นนี้? หากเจ้าปรารถนาที่จะเชื่อในพระเจ้า

และหากเจ้าปรารถนาที่จะได้รับพระเจ้าและได้รับความพึงพอพระทัยของพระองค์ เช่นนั้นแล้ว

เจ้าก็จะไม่สามารถล้มฤทธิ์สิ่งเหล่านี้ได้เว้นแต่เจ้าจะสู้ทนความเจ็บปวดในระดับหนึ่งและใช้ความพยายามในระดับหนึ่ง พวกเจ้าได้ฟังการเทศนามามากแล้ว แต่เพียงแค่การได้ฟังนั้นไม่ได้หมายความว่าคำเทศนานี้เป็นของเจ้า

เจ้าต้องซึมซับคำเทศานี้และแปลงรูปคำเทศนาให้เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เป็นของเจ้า

เจ้าต้องดูดซึมคำเทศนาเข้าไปในชีวิตของเจ้าและนำคำเทศนามาสู่การดำรงอยู่ของเจ้า

โดยยอมให้วามะและการเทศนาเหล่านี้ชี้แนะหนทางที่เจ้าดำรงชีวิตและนำคุณค่าและความหมายแห่งการดำรงอยู่มาสู่ชีวิตของเจ้า เมื่อการนั้นเกิดขึ้น นั่นจึงจะคุ้มค่าแก่การที่เจ้าได้ฟังวามะเหล่านี้

หากวามะที่เราพูดไม่นำการเปลี่ยนแปลงที่ดีใดๆ มาสู่ชีวิตของเจ้าหรือเพิ่มคุณค่าใดๆ ให้แก่การดำรงอยู่ของเจ้า

เช่นนั้นแล้วก็ไม่มีความหมายอันใดในการที่เจ้ารับฟังวามะเหล่านี้ พวกเจ้าเข้าใจการนี้ใช่หรือไม่? เมื่อเข้าใจแล้ว

สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปก็ขึ้นอยู่กับพวกเจ้า พวกเจ้าต้องเริ่มทำงาน! พวกเจ้าต้องจริงจังจริงจังในทุกสรรพสิ่ง!

จงอย่าระหองระแหงกัน เวลา กำลังผ่านไป!

ส่วนใหญ่ในหมู่พวกเจ้าได้เชื่อในพระเจ้านานกว่าทศวรรษแล้ว จงมองย้อนกลับไปในปีที่ผ่านมาว่า

พวกเจ้าได้รับมามากเพียงใดแล้ว? และพวกเจ้ายังเหลือเวลาที่จะดำรงชีวิตอยู่ในชีวิตนี้อีกกี่ทศวรรษ?

เจ้ามีเวลาไม่มากแล้ว จงลืมนไปได้เลยว่าพระราชกิจของพระเจ้ารอเจ้าอยู่หรือไม่

พระองค์ได้ทรงทิ้งโอกาสไว้ให้เจ้าหรือไม่ หรือพระองค์จะทรงพระราชกิจเดิมอีกครั้งหรือไม่—

จงอย่าพูดถึงสิ่งเหล่านี้ เจ้าสามารถย้อนช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมาไปในชีวิตของเจ้ากลับมาได้หรือไม่?

กับทุกวันที่ผ่านพ้นไป และกับทุกอย่างก้าวที่เจ้าเดินนั้น เจ้ามีเวลาน้อยลงหนึ่งวัน เวลาไม่รอผู้ใด!
เจ้ามีแต่จะได้รับความเชื่อในพระเจ้าของเจ้าเท่านั้น หากเจ้าเข้าหาความเชื่อนั้นในฐานะสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเจ้า ที่สำคัญยิ่งกว่าแม้กระทั่งอาหาร เครื่องนุ่งห่ม หรือสิ่งอื่นใด! หากเจ้าเพียงแค่เชื่อเมื่อเจ้ามีเวลา และไม่สามารถอุทิศความสนใจทั้งหมดของเจ้าให้แก่ความเชื่อของเจ้า
และหากเจ้ามัวปลุกอยู่ในความสับสนอยู่เสมอ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็จะไม่ได้รับสิ่งใดเลย
พวกเจ้าเข้าใจการนี้ใช่หรือไม่? สำหรับวันนี้พวกเราจะหยุดไว้ ณ ที่นี้ พบกันใหม่ครั้งต่อไป! (ขอบคุณพระเจ้า!)

15 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014

ภาคผนวก:

มองดูการทรงปรากฏของพระเจ้าในการพิพากษาและการเตือนของพระองค์

เช่นเดียวกับคนอื่นๆ หลายร้อยล้านคนที่ติดตามองค์พระเยซูคริสต์เจ้า

พวกเราปฏิบัติตามธรรมเนียมและพระบัญญัติแห่งพระคัมภีร์

ชื่นชมในพระคุณอันอุดมขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า และรวมตัวกัน อธิษฐาน สรรเสริญ

และรับใช้ในพระนามแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้า—

และทั้งหมดนี้พวกเราทำภายใต้การดูแลและการคุ้มครองปกป้องขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บ่อยครั้งที่พวกเราอ่อนแอ และบ่อยครั้งที่พวกเราแข็งแรงเช่นกัน

พวกเราเชื่อว่าการกระทำของพวกเราทั้งหมดเป็นไปโดยสอดคล้องกับคำสอนทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เช่นนั้นแล้ว มันจึงชัดเจนโดยไม่ต้องเอะอะไรมาก

ว่าพวกเราเชื่อว่าตัวพวกเรายูบ่นเส้นทางของการทำตามพระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์

พวกเราวิพากษ์การทรงกลับมาขององค์พระเยซูเจ้า การเสด็จลงมาอย่างรุ่งโรจน์ของพระองค์

วาระสุดท้ายของชีวิตของพวกเราบนแผ่นดินโลก การปรากฏของราชอาณาจักร

และทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้ในหนังสือวิวรณ์ นั่นคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมาถึง

พระองค์ทรงนำพาความวิบัติมา พระองค์ทรงให้รางวัลคนดีและทรงลงโทษคนชั่ว

และพระองค์ทรงนำทุกคนที่ติดตามพระองค์และยินดีต่อการเสด็จกลับมาของพระองค์ขึ้นไปพบพระองค์
ในฟ้าอากาศ เมื่อใดก็ตามที่พวกเรานึกถึงสิ่งนี้

พวกเราถือไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นตัวด้วยความตื่นเต้นและเต็มไปด้วยความสำนึกในบุญคุณที่พวกเราได้เกิดมาในยุคสุดท้าย
และมีโชคที่ได้เป็นพยานต่อการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าพวกเราได้ทนทุกข์ต่อการถูกข่มเหง
แต่พวกเราก็ได้ “ศักดิ์ศรีที่นับไม่ถ้วนมากมายอย่างไม่มีการเปรียบเทียบ” ตอบแทนกลับมา ช่างเป็นพระพรอันวิเศษยิ่งนัก!
การวิพากษ์ทั้งหมดนี้และพระคุณที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้

ทำให้พวกเราสัมผัสกับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ต่อการอธิษฐาน และทำให้พวกเราเข้มแข็งมากขึ้น

บางทีในปีหน้า อาจจะพรุ่งนี้และอาจจะภายในห้วงเวลาที่สั้นเกินกว่ามนุษย์จะสามารถคิดฝัน

องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จลงมาโดยฉับพลัน

ทรงปรากฏพระองค์ท่ามกลางผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งได้เฝ้ารอพระองค์ด้วยใจจดจ่อกระตือรือร้น

พวกเรารีบรุดเพื่อแข่งหน้ากันและกัน โดยไม่มีใครยอมตกหล่นอยู่ข้างหลัง

ทั้งหมดนี้เพื่อที่จะได้อยู่ในกลุ่มแรกที่ได้มองดูการทรงปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ได้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับความปลาบปลื้มยินดี พวกเราได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่คำนึงถึงค่าใช้จ่าย

สำหรับการมาถึงของวันนี้ บางคนออกจากงานของพวกเขา บางคนละทิ้งครอบครัวของพวกเขา

บางคนยกเลิกการสมรส และบางคนถึงกับบริจาคเงินออมของพวกเขาทั้งหมด

ช่างเป็นการกระทำที่ไร้ความเห็นแก่ตัวอะไรเช่นนี้!

แน่นอนว่าความจริงใจและความภักดีเช่นนี้เหนือล้ำเกินกว่าแม้แต่บรรดาวิสุทธิชนของยุคทั้งหลายที่ผ่านมา!

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระคุณให้ผู้ใดก็ตามที่พระองค์พอพระทัยและทรงแสดงความปรานีต่อผู้ใดก็ตามที่พระองค์พอพระทัย พวกเราเชื่อว่า

การกระทำที่ไร้การอุทิศและการสละให้ของพวกเราได้ถูกเฝ้ามองในสายพระเนตรของพระองค์มานานตั้งแต่นั้นแล้ว ในทำนองเดียวกัน คำอธิษฐานสุดหัวใจของพวกเราก็ได้ไปถึงพระภรณ์ของพระองค์

และพวกเราวางใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนต่อการทุ่มเทอุทิศของพวกเราอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น

พระเจ้าได้ทรงมีพระคุณต่อพวกเราก่อนที่จะทรงสร้างโลก

และพระพรและพระสัญญาที่พระองค์ได้ประทานให้พวกเรานั้นจะไม่มีใครสามารถพรากไปได้

พวกเราทั้งหมดกำลังวางแผนเพื่ออนาคต และก็ยังมุ่งมั่นแน่นอนอยู่แล้วว่า

พวกเราได้กระทำการทุ่มเทอุทิศและการใช้จ่ายในรูปของเหรียญแทนเงินหรือเงินลงทุนเพื่อแลกเปลี่ยนกับการได้รับความปลอบปลื้มยินดีที่จะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ ยิ่งไปกว่านั้น

พวกเราได้จัดวางตัวพวกเราเองบนบัลลังก์แห่งอนาคตโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

เพื่อเป็นประธานของทุกชนชาติและประชาชนทั้งมวลหรือเพื่อครองราชย์ในฐานะกษัตริย์

ทั้งหมดนี้พวกเราถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องได้รับอยู่แล้ว เป็นบางสิ่งที่คาดหมายไว้ได้เลย

พวกเราถูกทุกคนที่ต่อต้านองค์พระเยซูเจ้า บทอาสานของพวกเราทั้งหมดคือการทำลายล้าง

ใครเล่าที่ได้บอกพวกเราไม่ให้เชื่อว่าองค์พระเยซูเจ้าคือพระผู้ช่วยให้รอด?

แน่นอนว่ามีบางเวลาเมื่อพวกเราเลียนแบบองค์พระเยซูเจ้าในการให้ความสงสารเห็นใจต่อผู้คนของโลก

เพราะพวกเราไม่เข้าใจ และมันถูกต้องที่พวกเราต้องยอมผ่อนปรนและให้อภัยต่อพวกเรา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราทำนั้นเป็นไปตามพระวอนะแห่งพระคัมภีร์

เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์เป็นความเห็นนอกวิสัยและความนอกศาสนา

ความเชื่อชนิดนี้ฝังรากลึกในจิตใจของพวกเราแต่ละคน องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราทรงสถิตในพระคัมภีร์

และหากพวกเราไม่ออกห่างจากพระคัมภีร์ พวกเราก็จะไม่ออกห่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

หากพวกเราปฏิบัติตามหลักการนี้ พวกเราก็จะได้รับความรอด พวกเรากระตุ้นกันและกัน

แต่ละคนพากันสนับสนุนผู้อื่น และทุกครั้งที่เราพบตัวกัน

พวกเราหวังว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราพูดและทำนั้นเป็นไปตามน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจะได้รับการทรงยอมรับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แม้สภาพแวดล้อมของพวกเราจะมีความเป็นปรปักษ์อย่างรุนแรง

แต่หัวใจของพวกเราที่เต็มเปี่ยมด้วยความปีติยินดี ครั้นพวกเรานึกถึงพระพรทั้งหลายซึ่งอยู่ใกล้แค่เอื้อม

ยังมีสิ่งใดเล่าที่พวกเราไม่สามารถวางไปก่อนได้? ยังมีอะไรอีกที่พวกเราลังเลที่จะลงทิ้ง
ทั้งหมดนี้ชัดเจนโดยไม่ต้องเอ่ยอะไรอีก และทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้สายพระเนตรเฝ้ามองของพระเจ้า
พวกเราผู้ซัดสนจำนวนหยิบมือนี้ที่ถูกยกขึ้นจากกองขยะก็เป็นเหมือนผู้ติดตามธรรมดาสามัญทุกคนขององค์พระ
เยซูเจ้า ที่กำลังฝืนถึงการได้รับความปลอบปลื้มยินดี ได้รับพระพรและได้ปกครองชนชาติทั้งปวง
ความเลื่อมทรมของพวกเราได้ถูกตีแผ่ในสายพระเนตรของพระเจ้า
และความอยากได้อะกามีและความโลภของพวกเราถูกกล่าวโทษในสายพระเนตรของพระเจ้า
แม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นอย่างเป็นปกติเหลือเกิน และเป็นตรรกะเหลือเกิน
จนไม่มีใครในพวกเราเลยที่กังขาว่าการวิไลหาทั้งหลายของพวกเรานั้นถูกต้องหรือไม่
นับประสาอะไรที่พวกเราคนใดจะแคลงใจในความแม่นยำของทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเรายึดถือ
ใครเล่าสามารถรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า?

พวกเราไม่รู้ที่จะแสวงหาหรือท่องตำราว่าเส้นทางแบบใดกันแน่ที่มนุษย์ก้าวเดินอยู่
และนับประสาอะไรที่พวกเราจะสนใจที่จะสอบถาม
เนื่องเพราะพวกเราเพียงใส่ใจในเรื่องที่ว่าพวกเราจะสามารถได้รับความปลอบปลื้มยินดีหรือไม่
พวกเราจะสามารถได้รับพระพรหรือไม่ จะมีที่สำหรับพวกเราในอาณาจักรสวรรค์หรือไม่
และพวกเราจะมีส่วนแบ่งของน้ำในแม่น้ำแห่งชีวิตและผลของต้นไม้แห่งชีวิตหรือไม่
ที่พวกเราเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น
มิใช่เพื่อประโยชน์ในการได้รับสิ่งเหล่านี้และกลายเป็นผู้ติดตามพระองค์หรือ?

บาปของพวกเราได้รับการอภัยแล้ว พวกเราได้กลับใจแล้ว พวกเราได้ดื่มเหล้าองุ่นขมด้วยนั้นแล้ว
และพวกเราได้ تابทางเขนไว้บนแผ่นหลังของพวกเราแล้ว
ใครเล่าสามารถบอกได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมรับราคาที่เราได้จ่ายไป?
ใครเล่าสามารถบอกได้ว่าพวกเรายังไม่ได้เตรียมน้ำมันไว้มากพอ?

พวกเราไม่ปรารถนาจะเป็นพวกหญิงพรหมจารีที่โง่เขลาหรือหนึ่งในพวกที่ถูกทอดทิ้ง ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเราอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
ทูลขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงป้องกันพวกเราจากการถูกพระคริสต์เทียมเท็จล่อลวง
เพราะมีการกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ในเวลานั้นถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ‘นี่แน่ะ พระคริสต์อยู่ที่นี้’ หรือ
‘อยู่ที่โน่น’ อย่าเชื่อเลย เพราะว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จหลายคนปรากฏขึ้น
แสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ เพื่อล่อลวงแม้พวกที่พระเจ้าทรงเลือกถ้าเป็นได้” (มัทธิว 24:23-24)
พวกเราทุกคนต่างหมายมั่นที่จะจดจำข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ พวกเราจำข้อพระคัมภีร์ได้ขึ้นใจ
และพวกเรามองข้อพระคัมภีร์ประจักษ์ชัดอันล้ำค่า ประหนึ่งดังชีวิต

และแจกเช่นตราสารเครดิตที่ตัดสินว่าพวกเราสามารถได้รับการช่วยเหลือหรือได้รับความปลาบปลื้มยินดีหรือไม่...

เป็นเวลาหลายพันปีแล้ว สิ่งมีชีวิตได้ล่องลับไป โดยนำความกลัวและความฝันของพวกเขาไปกับพวกเขาด้วย แต่ในสิ่งที่ว่าพวกเขาได้ไปยังอาณาจักรสวรรค์แล้วหรือไม่ นั่น ไม่มีใครรู้อย่างแท้จริง

คนตายกลับมาโดยลืมเรื่องราวทั้งหมดที่ครั้งหนึ่งเคยเกิดขึ้น

และพวกเขายังคงติดตามคำสอนและเส้นทางของบรรพบุรุษ และด้วยวิธีนี้ เมื่อปีและวันผ่านล่องลอยไป

ไม่มีใครรู้เลยว่าองค์พระเยซูเจ้า พระเจ้าของพวกเรา

ทรงยอมรับอย่างแท้จริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราทำหรือไม่

ทั้งหมดที่พวกเราสามารถทำได้คือตั้งตารอคอยที่จะได้ผลออกมาและคาดเดาเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิดขึ้น

แม้กระนั้น พระเจ้าทรงรักษาความเงียบของพระองค์มาโดยตลอด ไม่เคยทรงปรากฏต่อพวกเรา

ไม่เคยตรัสกับพวกเรา และดังนั้น

พวกเราจึงตั้งใจทำการตัดสินเกี่ยวกับน้ำพระทัยและพระอุปนิสัยของพระเจ้าไปตามพระคัมภีร์และโดยสอดคล้องกับหมายสำคัญทั้งหลาย พวกเราได้กลายเป็นคุ้นชินกับการนิ่งเงียบของพระเจ้า

พวกเราได้กลายเป็นคุ้นชินกับการวัดความถูกต้องในการประพฤติปฏิบัติของพวกเราโดยวิถีทางของวิถีคิดของพวกเราเอง พวกเราได้กลายเป็นเคยชินกับการพึ่งพาความรู้ มโนคติที่หลงผิดและจริยธรรมทางศีลธรรมของพวกเรา แทนที่จะเป็นข้อเรียกร้องทั้งหลายที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเรา

พวกเราได้กลายเป็นเคยชินกับการชื่นชมพระคุณของพระเจ้า

พวกเราได้กลายเป็นเคยชินกับการมีพระเจ้าคอยจัดเตรียมความช่วยเหลือให้เมื่อใดก็ตามที่พวกเราจำเป็น

พวกเราได้กลายเป็นเคยชินกับการยื่นมือของพวกเราออกไปหาพระเจ้าสำหรับทุกสรรพสิ่งและสิ่งพระเจ้าต่างๆ

นานา พวกเขายังได้กลายเป็นเคยชินกับการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

โดยไม่ใส่ใจต่อวิธีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำทางพวกเราอีกด้วย

และยิ่งไปกว่านั้นพวกเราได้กลายเป็นเคยชินกับวันเวลาที่พวกเราเป็นนายของตัวเอง

พวกเราเชื่อในพระเจ้าซึ่งเป็นแบบนี้ ผู้ที่พวกเราไม่เคยพบกันซึ่งหน้า คำถามทั้งหลาย อาทิ

พระอุปนิสัยของพระองค์เป็นเช่นไร พระองค์ทรงมีและทรงเป็นอะไร พระฉายาของพระองค์เป็นเช่นไร

พวกเราจะรู้จักพระองค์หรือไม่เมื่อพระองค์เสด็จมา และอื่นๆ—ไม่มีสิ่งใดในสิ่งเหล่านี้สำคัญเลย

สิ่งสำคัญคือพระองค์ทรงสถิตอยู่ในหัวใจของพวกเราและพวกเราทั้งหมดเฝ้ารอพระองค์

และมันก็เพียงพอแล้วที่พวกเราจะสามารถจินตนาการได้ว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนี้เช่นนั้น

พวกเราซาบซึ้งในความเชื่อของพวกเราและหาแห่งความเชื่อฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเรา

พวกเรามองทุกสรรพสิ่งเหมือนขยะและเหยียบย่ำทุกสรรพสิ่งไว้ใต้ฝ่าเท้า

เพราะพวกเราเป็นผู้เชื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้งามสง่า

ไม่สำคัญว่าการเดินทางจะยาวนานและยากลำบากเพียงใด ไม่สำคัญว่าความยากลำบากและภยันตรายใดๆ

จะเกิดขึ้นกับพวกเรา ไม่มีสิ่งใดสามารถหยุดยั้งไฟของพวกเราขณะที่พวกเราติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า

“และท่านสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนอย่างแก้วผลึก

ไหลมาจากพระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดก ไปที่กลางถนนของนครนั้น

และริมแม่น้ำทั้งสองฝั่งมีต้นไม้แห่งชีวิต ที่ออกผลสิบสองชนิด มันออกผลทุกเดือน

และใบของต้นไม้ นั้นใช้สำหรับรักษาโรคของบรรดาประชาชาติ ทุกสิ่งที่ถูกสาปแช่งจะไม่มีอีกต่อไป

พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ที่นั่น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะมีสการพระองค์

พวกเขาจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของเขาทั้งหลาย

กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป เขาไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์

เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าจะทรงเป็นแสงสว่างของเขาทั้งหลาย

และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์” (วิวรณ์ 22:1-5) ทุกครั้งที่พวกเราขับขานวาระเหล่านี้

หัวใจของพวกเราเต็มปริ่มไปด้วยความชื่นบานและความพึงพอใจอันไร้เขตค้น

และน้ำตาที่หลังรินจากดวงตาของพวกเรา ขอขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเลือกพวกเรา

ขอขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับพระคุณของพระองค์

พระองค์ได้ประทานให้พวกเราเป็นร้อยเท่าในชีวิตนี้ และได้ประทานชีวิตนิรันดร์ให้พวกเราในพิภพที่จะมาถึง

หากพระองค์ทรงขอให้พวกเราตาย ณ บัดนี้ พวกเราจะทำเช่นนั้นโดยไม่ร้องทุกข์คร่ำครวญแม้แต่บ่อย โอ

องค์พระผู้เป็นเจ้า! ทรงโปรดมาโดยเร็ว! พิจารณาจากการที่พวกเราวิหาพระองค์แทบขาดใจเพียงใด

และได้ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระองค์ไปแล้ว ขอทรงโปรดอย่าล่าช้าต่อไปแม้เพียงนาทีเดียว วินาทีเดียว

พระเจ้าทรงนั่งเงียบและไม่เคยทรงปรากฏต่อพวกเรา กระนั้นพระราชกิจของพระองค์ก็ไม่เคยหยุด

พระองค์สำรวจโลกทั้งใบและบัญชาการทุกสรรพสิ่งและมองดูถ้อยคำและความประพฤติทั้งหมดของมนุษย์

พระองค์ดำเนินการบริหารจัดการของพระองค์ด้วยชั้นตอนที่ได้ไตร่ตรองตัดสินใจและโดยสอดคล้องกับแผนของพระองค์

อย่างเงียบเชียบและไร้ผลกระทบรุนแรง แต่ไฟพระบาทของพระองค์ขยับก้าวหน้า ก้าวแล้วก้าวเล่า

เข้าใกล้มนุษยชาติมากขึ้นทุกที

และพระที่นั่งเพื่อการพิพากษาของพระองค์ถูกนำมาใช้ในจักรวาลด้วยความเร็วแห่งสายฟ้า

ซึ่งตามมาด้วยพระบัลลังก์ของพระองค์ที่เคลื่อนลงสู่กลางหมู่พวกเราโดยทันที

ช่างเป็นฉากอันเปี่ยมพระบารมีอะไรเช่นนี้ ช่างเป็นเวทีเงียบอันภูมิฐานและเคร่งขรึมอะไรเช่นนี้!

คุณดั่งนกพิราบและประหนึ่งสิงโตคำราม พระวิญญาณเสด็จมาท่ามกลางพวกเรา

พระองค์ทรงเป็นพระปรีชาญาณ พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมและพระบารมี และพระองค์เสด็จอย่างลับๆ

มาท่ามกลางพวกเรา ทรงกวัดแกว่งสิทธิอำนาจและเปี่ยมด้วยความรักและความเมตตา
ไม่มีใครตระหนักถึงการเสด็จมาถึงของพระองค์ ไม่มีใครต้อนรับการเสด็จมาถึงของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีใครรู้ถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์กำลังจะทรงทำ ชีวิตของมนุษย์ดำเนินต่อไปเหมือนเมื่อก่อน
หัวใจของเขาไม่แตกต่าง และวันเวลาที่ผันผ่านไปตามปกติ พระเจ้าทรงดำเนินพระชนม์ชีพท่ามกลางพวกเรา
มนุษย์คนหนึ่งซึ่งเหมือนกับมนุษย์คนอื่นๆ
ในฐานะของหนึ่งในผู้ติดตามที่ไม่มีความสำคัญที่สุดและผู้เชื่อธรรมดาคนหนึ่ง
พระองค์ทรงมีสิ่งเสาะแสวงของพระองค์เอง เป้าหมายของพระองค์เอง และยิ่งไปกว่านั้น
พระองค์ทรงมีเทวสภาพที่ไม่มีมนุษย์ธรรมดาผู้ใดมี
ไม่มีใครสังเกตเห็นการดำรงอยู่ของเทวสภาพของพระองค์และไม่มีใครล่วงรู้ถึงความแตกต่างระหว่างเนื้อแท้ของ
พระองค์กับธาตุแท้ของมนุษย์ พวกเรามีชีวิตร่วมกับพระองค์ อย่างไร้ข้อจำกัดและปราศจากความกลัว
เพราะในสายตาของพวกเรา พระองค์เป็นเพียงผู้เชื่อที่ไม่มีความสำคัญอะไรเลย
พระองค์ทรงเฝ้าดูทุกการเคลื่อนไหวของพวกเราและความคิดและความคิดเห็นของพวกเราทั้งหมดถูกต้องดีพอ
พระพักตร์พระองค์ ไม่มีใครสนใจการทรงดำรงอยู่ของพระองค์ ไม่มีใครจินตนาการใดๆ
เกี่ยวกับพระราชภารกิจของพระองค์ และยิ่งไปกว่านั้น
ไม่มีใครมีความสงสัยแม้แต่น้อยเกี่ยวกับพระอัตลักษณ์ของพระองค์
ทั้งหมดที่พวกเราทำคือดำเนินการไล่ตามเสาะหาของพวกเราต่อไปราวกับว่าพระองค์ไม่ทรงมีอะไรที่เกี่ยวข้องกับ
พวกเรา...

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงพระวาทะบทตอนหนึ่ง “โดยผ่านทาง” พระองค์โดยบังเอิญ
และแม้ว่านั่นจะให้ความรู้สึกไม่คาดฝันอย่างมาก อย่างไรก็ตาม
พวกเราก็ยังระลึกได้นั่นเป็นถ้อยคำรัสที่มาจากพระเจ้าและยอมรับมันจากพระเจ้าโดยไม่ลังเล
นั่นเป็นเพราะไม่ว่าใครเป็นผู้แสดงพระวาทะเหล่านั้น トラบเท่าที่พระวาทะเหล่านั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
พวกเราก็ควรยอมรับและไม่อาจปฏิเสธได้ ถ้อยคำรัสถัดไปอาจผ่านมาจากฉัน หรือทางเธอ หรือทางคนอื่น
ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามทั้งหมดล้วนเป็นพระคุณของพระเจ้า แต่ไม่สำคัญว่าจะเป็นใคร
พวกเราไม่อาจนมัสการบุคคลผู้นี้ เพราะไม่ว่าอะไรก็ตาม บุคคลผู้นี้ไม่สามารถเป็นพระเจ้าไปได้
อีกทั้งไม่มีทางแม้แต่น้อยที่พวกเราจะเลือกบุคคลธรรมดาเช่นนี้ให้เป็นพระเจ้าของพวกเรา
พระเจ้าของพวกเราทรงยิ่งใหญ่และควรค่าแก่การให้เกียรติอย่างยิ่ง
บุคคลที่ไร้ความสำคัญเช่นนี้จะสามารถยืนอยู่ในที่ของพระองค์ได้อย่างไรกัน? ยิ่งไปกว่านั้น
พวกเรากำลังรอให้พระเจ้าเสด็จมาและทรงนำพวกเรากลับสู่อาณาจักรสวรรค์
ดังนั้นใครบางคนที่ไร้ความสำคัญเช่นนั้นจะมีความสามารถมากพอสำหรับภารกิจที่สำคัญและยากลำบากเช่นนี้?

ได้อย่างไรกัน? หากองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาอีกครั้ง ต้องเป็นบนก้อนเมฆสีขาว

เพื่อที่มวลชนทั้งหมดอาจจะได้เห็น นั่นจะช่างงามสง่ายิ่งนัก!

เป็นไปได้อย่างไรกันที่พระองค์ทรงสามารถซ่อนพระองค์ได้อย่างแนบเนียนท่ามกลางผู้คนธรรมดาสามัญกลุ่มหนึ่ง?

และกระนั้น ก็บุคคลธรรมดาสามัญผู้ซึ่งซ่อนตัวท่ามกลางผู้คนผู้นี้เอง

ที่กำลังทำงานใหม่เพื่อช่วยพวกเราให้รอด พระองค์ไม่ทรงเสนอคำอธิบายใดๆ ให้พวกเรา

อีกทั้งพระองค์ไม่ทรงบอกพวกเราว่าเหตุใดพระองค์จึงเสด็จมา

แต่เพียงแค่ทรงพระราชกิจที่พระองค์ตั้งพระทัยจะทำตามขั้นตอนที่ได้ทรงได้ทรงตรองตัดสินใจไว้แล้วและโดยสอดคล้องกับแผนของพระองค์ พระวจนะและถ้อยคำรัสของพระองค์กลายเป็นเพิ่มความถี่ขึ้นเรื่อยๆ

จากการปลดปล่อยโลม การเตือนสติ การเตือนความจำ และการตักเตือน จนถึงการดำเนินและการบ่มวินัย

จากน้ำเสียงที่สุภาพและอ่อนโยน จนถึงถ้อยคำที่รุนแรงและเปี่ยมบารมี—

ทั้งหมดนี้คือการมอบความปรานีให้แก่มนุษย์และปลุกฝังความกลัวในตัวเขา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ตรัสไปโดนความลับทั้งหลายซึ่งซ่อนลึกลงในพวกเรา

พระวจนะของพระองค์ที่มุ่งแทงหัวใจของพวกเรา ที่มุ่งจิตวิญญาณของพวกเรา

และทั้งให้พวกเราเต็มไปด้วยความละอายอันสุดจะทน จนแทบจะไม่ว่าจะซ่อนตัวพวกเราเองที่ใด

พวกเราเริ่มสงสัยว่าพระเจ้าในหัวใจของบุคคลผู้นี้ทรงรักพวกเราอย่างแท้จริงหรือไม่และจริง ๆ

แล้วพระองค์กำลังทรงคิดจะทำอะไร บางที

พวกเราเพียงสามารถได้รับความปลอบปลื้มยินดีภายหลังสู่ทนความทุกข์เหล่านี้แล้วเท่านั้นหรือ?

ในหัวของพวกเรา

พวกเรากำลังคำนวณ...เกี่ยวกับบั้นปลายที่จะมาถึงและเกี่ยวกับโชคชะตาในอนาคตของพวกเรา ถึงกระนั้นก็ตาม เช่นเดียวกับเมื่อก่อน

ไม่มีใครในพวกเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงรับสภาพมนุษย์ก็เพื่อที่จะทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเรา

แม้ว่าพระองค์จะทรงร่วมทางมากับพวกเราเป็นเวลานานเช่นนี้แล้ว

ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ตรัสหลายต่อหลายถ้อยคำกับพวกเราไปแล้วแบบซึ่งหน้า

แต่พวกเราก็ยังไม่ได้ตั้งใจที่จะยอมรับคนธรรมดาสามัญเช่นนี้ให้เป็นพระเจ้าแห่งอนาคตของพวกเรา

และพวกเราจึงไม่ได้ตั้งใจที่จะวางใจมอบการควบคุมอนาคตของพวกเราและโชคชะตาของพวกเราให้กับบุคคลที่ไ

ริความสำคัญผู้นี้ พวกเราชื่นชมกับสิ่งหล่อเลี้ยงอันไม่รู้จบแห่งน้ำเพื่อชีวิต และโดยผ่านทางพระองค์

พวกเรามีชีวิตเผชิญหน้ากันกับพระเจ้า

แต่พวกเราเพียงแค่รู้สึกขอบคุนสำหรับพระคุณขององค์พระเยซูเจ้าในสวรรค์เท่านั้น

และไม่เคยให้ความใส่ใจต่อความรู้สึกของบุคคลธรรมดาสามัญผู้มีเทวสภาพผู้นี้ แม้กระนั้น เช่นเดียวกับเมื่อก่อน
พระองค์ทรงพระราชกิจของพระองค์โดยซ่อนพระองค์อยู่ในเนื้อหนังอย่างถ่อมพระทัย
ให้การแสดงออกซ่อนอยู่ภายในสุดของพระทัยของพระองค์ ราวกับไม่ทรงรู้สึกยินดีในร้ายใดๆ
ต่อการที่มนุษย์ชาติปฏิเสธพระองค์
ราวกับทรงให้อภัยชั่ววันรันครต่อความรู้เพียงสาและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของมนุษย์
และทรงยอมผ่อนปรนตลอดกาลต่อทำที่อันไร้ซึ่งความเคารพของมนุษย์ที่มีต่อพระองค์

มนุษย์ซึ่งไร้ความสำคัญผู้นี้ได้นำพวกเราเข้าสู่ขั้นตอนแล้วขั้นตอนเล่าในพระราชกิจของพระเจ้าโดยที่พวกเราไม่
รู้แม้แต่เนือย พวกเราก้าวผ่านการทดสอบมากมายนับไม่ถ้วน แบบรับการสั่งสอนเหลือคณานับ
และถูกทดสอบโดยความตาย พวกเราเรียนรู้ถึงพระอุปนิสัยอันชอบธรรมและเปี่ยมบารมีของพระเจ้า
ชื่นชมไปกับความรักและความปรานีของพระองค์อีกด้วย
ได้มาซาบซึ้งในฤทธานุภาพและพระปรีชาญาณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
เป็นพยานต่อความน่ารักชื่นชมของพระเจ้า
และมองดูความพึงปรารถนาอันแรงกล้าของพระเจ้าที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด
ในถ้อยคำของบุคคลธรรมดาสามัญผู้นี้ พวกเราได้รู้ถึงพระอุปนิสัยและเนื้อแท้ของพระเจ้า
ได้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า ได้รู้จักธรรมชาติและธาตุแท้ของมนุษย์
และได้เห็นหนทางสู่ความรอดและความเพียบพร้อม พระวณะของพระองค์ทำให้พวกเรา “ตาย”
และพระวณะเหล่านี้ทำให้พวกเราได้ “เกิดใหม่” พระวณะของพระองค์นำพาความสบายมาให้พวกเรา
แต่ก็ทิ้งให้พวกเราสลายยับยั้งไปกับความรู้สึกลึกซึ้งและความรู้สึกเป็นหนี้
พระวณะของพระองค์นำพาความชื่นบานและสวัสดิภาพมาให้พวกเรา
แต่ก็มีความเจ็บปวดอย่างไม่มีที่สิ้นสุดติดมาด้วย
บางครั้งพวกเราเป็นเหมือนลูกแกะที่กำลังจะถูกเชือดในพระหัตถ์ของพระองค์
บางครั้งพวกเราเป็นเหมือนแก้วตาดวงใจของพระองค์และชื่นชมกับความรักอันอ่อนโยนของพระองค์
บางครั้งพวกเราเป็นเหมือนศัตรูของพระองค์
และภายใต้การจับจองของพระองค์ก็ถูกเปลี่ยนเป็นเถาเถาด้วยพระพิโรธของพระองค์
พวกเราเป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ได้รับการทรงช่วยให้รอดโดยพระองค์
พวกเราเป็นหนอนแมลงในสายพระเนตรของพระองค์
และพวกเราเป็นลูกแกะหลงทางที่พระองค์ตั้งพระทัยตามหาทั้งกลางวันและกลางคืน
พระองค์ทรงมีความปรานีต่อพวกเรา พระองค์ทรงดูแลพวกเรา พระองค์ทรงยกพวกเราขึ้น
พระองค์ทรงปลอบโยนและเตือนสติพวกเรา พระองค์ทรงนำทางพวกเรา พระองค์ทรงให้ความรู้แจ้งแก่พวกเรา

พระองค์ทรงสั่งสอนและบ่มวินัยพวกเรา และพระองค์ถึงกับสาปแช่งพวกเรา ทั้งกลางคืนและกลางวัน
พระองค์ไม่เคยทรงหยุดกังวลเกี่ยวกับพวกเราและทรงคุ้มครองปกป้องและดูแลพวกเรา ทั้งกลางคืนและกลางวัน
ไม่เคยทรงห่างจากข้างกายพวกเรา

แต่ทรงหลังพระโลหิตจากพระหทัยของพระองค์เพื่อประโยชน์ของพวกเราและจ่ายทุกราคาเพื่อพวกเรา
ภายในถ้อยคำของมนุษย์ตัวเล็กๆ และธรรมดาสามัญผู้
พวกเราได้ชื่นชมในความบริบูรณ์ของพระเจ้าและมองดูบั้นปลายที่พระเจ้าทรงมอบไว้ให้พวกเรา
แต่กระนั้นก็ตาม

ความทะนงตัวยังคงก่อวนให้เกิดความยุ่งยากภายในหัวใจของพวกเราและพวกเราก็ยังคงไม่เต็มใจอย่างจริงจังที่จะ
ยอมรับบุคคลเช่นนี้ในฐานะพระเจ้าของพวกเรา แม้ว่าพระองค์ได้ประทานมานาให้พวกเรามากมาย
สิ่งที่ให้ความชื่นชมมากมาย แต่เหล่านี้ไม่มีสิ่งใดสามารถแทนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าในหัวใจพวกเราได้
พวกเราเพียงให้เกียรติอดีตลัทธิและสถานภาพพิเศษของบุคคลผู้นี้ด้วยความฝันใจอย่างยืดยาวเท่านั้น
ตราบเท่าที่พระองค์ไม่เปิดพระโอษฐ์เพื่อขอให้พวกเรารับรู้ว่าพระองค์คือพระเจ้า
พวกเราจะไม่วันตัดสติใจด้วยตนเองที่จะยอมรับพระองค์ในฐานะพระเจ้าที่จะทรงมาถึงในไม่ช้า
แต่ก็ได้ทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเรามากแล้ว

พระเจ้าทรงเปล่งถ้อยคำรัสชาของพระองค์ต่อไป โดยใช้วิธีการและมุมมองต่างๆ นานา
เพื่อเตือนสอนพวกเราเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเราควรทำ

ในขณะที่เดียวกันก็ทรงเก็บพระสุรเสียงไว้แต่ภายในพระหทัยของพระองค์ พระวณะของพระองค์นำพาพลังชีวิต
แสดงให้พวกเราเห็นหนทางที่พวกเราควรเดิน และทำให้พวกเราสามารถเข้าใจว่าอะไรคือความจริง

พวกเราเริ่มถูกดึงดูดด้วยพระวณะของพระองค์

พวกเราเริ่มจดจ่อกับพระกระแสนเสียงและลักษณะที่พระองค์ตรัส และในจิตใต้สำนึก

พวกเราเริ่มให้ความสนใจในความรู้สึกที่อยู่ภายในที่สุดของบุคคลซึ่งแสนจะธรรมดาผู้

พระหทัยของพระองค์แทบกลั่นออกมาเป็นโลหิตในการทรงพระราชกิจแทนพวกเรา

บรรทมไม่สนิทและเสวยไม่ได้เพื่อพวกเรา ทรงกันแสงเพื่อพวกเรา ทรงทอดถอนพระหทัยเพื่อพวกเรา

ทรงพระประจักษ์เพื่อพวกเรา

ทรงทนทุกข์กับการเหยียดหยามเพื่อประโยชน์ของบั้นปลายและความรอดของพวกเรา

และความด้านชาและความเป็นกบฏของพวกเราในพระอัสสุชลและพระโลหิตจากพระหทัยของพระองค์

การเป็นและการมีในแบบนี้ไม่ได้เป็นของบุคคลธรรมดาทั่วไป

และไม่สามารถถูกรับรองหรือบรรจุได้โดยมนุษย์ผู้ล้อมทราบนคนใด

พระองค์แสดงให้เห็นถึงความยอมผ่อนปรนและความอดทนที่ไม่มีบุคคลธรรมดาสามัญคนใดจะมีได้

และความรักของพระองค์ไม่ใช่บางสิ่งที่สิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างใดๆ จะมีได้
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่จะสามารถรู้ความคิดทั้งหมดของพวกเรา
หรือมีความเข้าใจอย่างชัดเจนและบริบูรณ์ในธรรมชาติและธาตุแท้ของพวกเรา
หรือตัดสินความเป็นกบฏและความเสื่อมทรามของมนุษยชาติ
หรือตรัสกับพวกเราและทรงพระราชกิจท่ามกลางพวกเราเช่นนี้ในนามของพระเจ้าในสวรรค์
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่ทรงมีสิทธิอำนาจ พระปรีชาญาณ และพระเกียรติภูมิของพระเจ้า
พระอุปนิสัยของพระเจ้าและสิ่งที่พระเจ้าทรงมีและทรงเป็นถูกนำมาแสดงไว้อย่างบริบูรณ์ในพระองค์
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่สามารถบอกทางให้พวกเราและนำพาแสงสว่างมาให้พวกเรา
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่สามารถเปิดเผยความลึกลับทั้งหลายที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเปิดเผยตั้งแต่การทรงสร้างจวบจนวันนี้
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่สามารถช่วยพวกเราให้รอดจากพันธนาการของซาตานและอุปนิสัยอันเสื่อมทรามของตัวพวกเราเอง พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้า
พระองค์ทรงแสดงออกถึงพระหทัยส่วนในสุดของพระเจ้า คำเตือนสติของพระเจ้า
และพระวณะแห่งการพิพากษาของพระเจ้าต่อมวลมนุษย์ทั้งปวง พระองค์ได้ทรงเริ่มยุคใหม่ ยุคสมัยใหม่
และทรงนำมาซึ่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแห่งใหม่และพระราชกิจใหม่
และพระองค์ได้ทรงนำพาความหวังมาให้พวกเรา
ยุคชีวิตที่พวกเราได้ดำเนินมาในความคลุมเครือและทรงทำให้ความเป็นตัวตนทั้งหมดของพวกเราได้มองดูเส้นทางสู่ความรอดอย่างแจ่มชัดเต็มตา
พระองค์ได้ทรงพิชิตความเป็นตัวตนทั้งหมดของพวกเราและทรงได้หัวใจของพวกเราไป
นับแต่ชั่วขณะนั้นเป็นต้นมาจิตใจของพวกเรา ก็กลายเป็นรู้สึกตัวขึ้นมาและจิตวิญญาณของพวกเรา ก็ดูเหมือนจะฟื้นคืนมา บุคคลธรรมดาไร้ความสำคัญผู้นี้ที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเราและถูกพวกเราปฏิเสธมานั้นนาน—
นี่ไม่ใช่องค์พระเยซูเจ้าผู้ซึ่งอยู่ในความคิดของพวกเราตลอดเวลา ทั้งในยามตื่นหรือยามฝัน
และคือผู้ที่พวกเราถวิลหาทั้งกลางคืนและกลางวันหรือ? เป็นพระองค์นั่นเอง! เป็นพระองค์นั่นเองจริงๆ!
พระองค์คือพระเจ้าของพวกเรา! พระองค์คือความจริง หนทางและชีวิต!
พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเราสามารถมีชีวิตอีกครั้งและเห็นความสว่าง และหยุดหัวใจพวกเราไม่ให้ร้อนรุ่มเฉไฉ
พวกเราได้กลับสู่พระนิเวศของพระเจ้า พวกเราได้กลับสู่เบื้องหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์
พวกเราได้เผชิญหน้ากันกับพระองค์ พวกเราได้เป็นพยาน โนมพระพักตร์ของพระองค์
และพวกเราได้เห็นถนนที่ทอดตัวอยู่เบื้องหน้า ในเวลานี้หัวใจของพวกเราถูกพระองค์ทรงพิชิตโดยครบบริบูรณ์
พวกเราไม่สงสัยอีกต่อไปว่าพระองค์เป็นใคร

ไม่ต่อต้านพระราชกิจของพระองค์และพระวณะของพระองค์อีกต่อไป

และพวกเราหมอบศิโรราบเฉพาะพระพักตร์พระองค์

พวกเราไม่ปรารถนาสิ่งใดมากไปกว่าการติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ของเรา

และได้รับการทำให้เพียบพร้อมโดยพระองค์

และตอบแทนพระคุณของพระองค์และตอบแทนความรักของพระองค์ที่มีต่อพวกเรา

และเชื่อฟังการเรียบเรียงจัดวางและการจัดการเตรียมการของพระองค์ และร่วมมือกับพระราชกิจของพระองค์

และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราสามารถทำได้เพื่อทำสิ่งที่พระองค์วางพระทัยมอบหมายให้พวกเราจนเสร็จสิ้นครบถ้วน

การถูกพระเจ้าทรงพิชิตเป็นเหมือนการประกวดศิลปะการต่อสู้

พระวณะของพระเจ้าแต่ละคำกระทบหนึ่งจุดสำคัญในความเป็นมนุษย์ของเรา

ทั้งให้พวกเรามีบาดแผลและเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น พระองค์ทรงเปิดโปงมโนคติที่หลงผิดของพวกเรา

การจินตนาการของพวกเรา และอุปนิสัยอันเลื่อมทรมานของพวกเรา จากทั้งหมดที่พวกเราพูดและทำ

ลงไปถึงทุกๆ ความคิดและความคิดเห็นของพวกเรา

ธรรมชาติและธาตุแท้ของพวกเราถูกเปิดโปงในพระวณะของพระองค์

ทำให้พวกเราตกอยู่ในสภาวะของความกลัวและตัวสั่นปราศจากที่ให้ชูก่อนความละเอียดของพวกเรา

ข้อแล้วข้อเล่า พระองค์ทรงบอกพวกเราเกี่ยวกับการกระทำของพวกเรา

จุดมุ่งหมายและเจตนาของพวกเราทั้งหมด แม้กระทั่งอุปนิสัยอันเลื่อมทรมานที่พวกเราไม่เคยค้นพบ

ทำให้พวกเรารู้สึกเหมือนถูกเปิดโปงในความไม่เพียบพร้อมอันน่าสังเวชของพวกเรา และยิ่งไปกว่านั้น

ถูกเอาชนะไปอย่างหมดรูป พระองค์ทรงพิพากษาพวกเราที่ต่อต้านพระองค์

ทรงตีสอนพวกเราที่หมิ่นประมาทและกล่าวโทษพระองค์

และทรงทำให้พวกเรารู้สึกว่าในสายพระเนตรของพระองค์

พวกเราไม่มีคุณลักษณะของการได้โทษแม้สักอย่างเดียว รู้สึกว่าพวกเราเป็นชาตานที่มีชีวิต

ความหวังของพวกเราถูกทำลาย พวกเราไม่กล้าทำการเรียกร้องอย่างไรเหตุผลหรือบ้ำเรอความหวังใดๆ

ในพระองค์อีกต่อไป และแม้แต่ความฝันทั้งหลายของพวกเราก็มลายับไปในชั่วข้ามคืน

นี่คือข้อเท็จจริงที่ไม่มีใครในพวกเราสามารถจินตนาการได้และไม่มีใครในพวกเราสามารถยอมรับได้

ภายในชั่วแวบเดียว

พวกเราสูญเสียดุลยภาพภายในของเราไปและไม่รู้วิธีไปต่อบนถนนที่ทอดตัวอยู่ข้างหน้า

หรือวิธีไปต่อในความเชื่อของพวกเรา ดูเหมือนว่าความเชื่อของพวกเราได้ถอยกลับไปอยู่ที่จุดเริ่มต้น

และราวกับว่าพวกเราไม่เคยพบองค์พระเยซูเจ้าหรือได้รู้จักพระองค์มาก่อนเลย

ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ต่อหน้าต่อตาพวกเราทำให้พวกเราเต็มไปด้วยความงุนงงสับสนและทำให้พวกเราสองจิตสองใจละล้าละลัง พวกเราท้อแท้ พวกเราผิดหวัง และลึกลงไปในใจพวกเรา

มีความเดือดดาลและความอับอายที่ไม่สามารถเก็บกดเอาไว้ได้ พวกเราพยายามระบายออก ค้นหาทางออก และยิ่งไปกว่านั้น เฝ้ารอพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราต่อไป

เพื่อที่พวกเราอาจจะได้เทใจของพวกเราออกมาให้พระองค์ แม้มีบางครั้งที่ภายนอกพวกเราดูเหมือนมีสมดุลง่ายๆ ทั้งไม่หยิ่งผยองและไม่ถ่อมตน แต่ในใจพวกเรา พวกเราทุกข์ใจกับความรู้สึกสูญเสียที่พวกเราไม่เคยรู้สึกมาก่อน แม้บางครั้งพวกเราอาจดูภายนอกว่านิ่งสงบผิปกดี

แต่จิตใจของพวกเรากำลังปั่นป่วนด้วยความทรมานเหมือนทะเลพายุ

การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์ได้ปลดปล่อยพวกเราจากความหวังและความฝันทั้งปวงของพวกเรา เป็นการยุติความอยากได้อะไรที่มีอันพังเพื่อกของพวกเราและทิ้งให้พวกเราหมดความเต็มใจที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงคือพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราและสามารถช่วยชีวิตพวกเราได้

การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์ได้เปิดรอยแยกระหว่างพวกเรากับพระองค์

ซึ่งเป็นรอยแยกที่ลึกเสียจนไม่มีใครเต็มใจที่จะข้ามมัน

การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์เป็นครั้งแรกที่พวกเราทนทุกข์กับความล้มเหลวครั้งใหญ่เช่นนี้ ความอับอายอันใหญ่หลวงยิ่งนักในชีวิตของพวกเรา

การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์ทำให้พวกเราซาบซึ้งอย่างแท้จริงในพระเกียรติและความไม่ยอมผ่อนปรนของพระเจ้าต่อการทำให้ขุนเคื่องของมนุษย์ ซึ่งเมื่อเทียบกันแล้ว พวกเราช่างต่ำช้าเหลือเกิน

ช่างมีมลทินเหลือเกิน

การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์ทำให้พวกเราตระหนักเป็นครั้งแรกว่าพวกเราโอหังและอวดตัวเพียงใด และมนุษย์จะไม่วันเท่าเทียมกับพระเจ้าหรือดีเสมอเหมือนพระเจ้าอย่างไร

การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์ได้ทำให้พวกเราโหยหาไม่อย่างมีจิตต่อไปในอุปนิสัยอันเสื่อมทรามเช่นนี้ โหยหาที่จะกำจัดตัวพวกเราเองออกจากธรรมชาติและธาตุแท้เช่นนี้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

และหยุดทำตัวเลวร้ายและน่ารังเกียจต่อพระองค์

การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์ได้ทำให้พวกเรามีความสุขในการเชื่อฟังพระวาระของพระองค์ ไม่กบฏต่อการเรียบเรียงจัดวางและการจัดการเตรียมการของพระองค์อีกต่อไป

การพิพากษาและการติสสอนของพระองค์ได้ทำให้พวกเรามีความอยากที่จะอยู่รอดและทำให้พวกเรามีความสุขที่จะยอมรับพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราอีกครั้ง...พวกเราได้ก้าวออกจากพระราชกิจแห่งการพิชิตชัย ออกจากนรก

ออกจากหุบเขาแห่งเงื้อมเงาของความตาย...พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงรับพวกเราผู้คนกลุ่มนี้ไว้แล้ว!
พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือซาตานและทำให้บรรดาไพร่พลทั้งหลายของพวกศัตรูของพระองค์พ่ายแพ้!

พวกเราเป็นเพียงผู้คนธรรมดาสามัญกลุ่มหนึ่งที่มีอุปนิสัยเลื่อมทรมเยี่ยงซาตาน
ผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนยุคทั้งหลาย และผู้ขัดสนที่พระเจ้าทรงยกขึ้นจากกองขยะ
ครั้งหนึ่งพวกเราเคยปฏิเสธและกล่าวโทษพระเจ้า แต่บัดนี้พวกเราได้ถูกพระองค์ทรงพิชิตแล้ว
พวกเราได้รับชีวิต หนทางแห่งชีวิตนิรันดร์จากพระเจ้า ไม่ว่าพวกเราจะอยู่ที่ใดบนแผ่นดินโลก
ไม่ว่าพวกเราจะรู้ทันการขมเหงและความทุกข์ลำบากอะไรก็ตาม
พวกเราก็ไม่สามารถแยกจากความรอดของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ เพราะพระองค์คือพระผู้สร้างของพวกเรา
และคือการไถ่บาปเพียงหนึ่งเดียวของพวกเรา!

ความรักของพระเจ้าแผ่ขยายออกไปดุน้ำแห่งน้ำพุ และประทานให้เธอและให้ฉัน และให้ผู้อื่น
และให้ทุกคนที่แสวงหาความจริงอย่างจริงจังและเฝ้ารอการทรงปรากฏของพระเจ้า

เช่นเดียวกับที่ดวงจันทร์ติดตามดวงตะวันในการสลับเปลี่ยนเวียนผันอันไม่รู้จบ
ดังนั้นพระราชกิจของพระเจ้าจึงไม่เคยหยุด และดำเนินการให้เกิดขึ้นกับเธอ กับฉัน กับคนอื่น
และกับทุกคนที่ติดตามรอยพระบาทของพระเจ้าและยอมรับการพิพากษาและการติสสอนของพระองค์

23 มีนาคม ค.ศ. 2010

พระเจ้าได้ทรงเขียนบทตอนนี้ขึ้นเป็นบทนำสู่
“จุดกำเนิดและพัฒนาการของคริสตจักรแห่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”

คำแถลงท้ายเล่ม

แม้ว่าพระวณะเหล่านี้ไม่ได้ประกอบด้วยความครบถ้วนบริบูรณ์ของการแสดงออกของพระเจ้า แต่พระวณะเหล่านี้ก็เพียงพอสำหรับผู้ที่สัมฤทธิ์จุดประสงค์แห่งการรู้จักพระเจ้าและก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัย บางทีอาจมีใครบางคนคิดว่า

เพราะพระราชกิจของพระเจ้าในจีนแผ่นดินใหญ่ได้สิ้นสุดลงแล้ว

นี่จึงพิสูจน์ว่าพระองค์ได้ดำรงพระวณะทั้งหมดที่พระองค์ควรดำรงเสร็จสิ้นแล้ว

และพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ทรงอาจสามารถมีสิ่งใดใหม่ให้ตรัส

เนื่องด้วยพระเจ้าเพียงแค่มองสามารถตรัสพระวณะเหล่านี้ได้เท่านั้น ที่มากกว่านั้น มีบรรดาผู้ที่เชื่อว่า

พระวณะทรงปรากฏเป็นมนุษย์บรรจุการแสดงออกของพระเจ้าทั้งหมดในยุคแห่งราชอาณาจักร

และเชื่อว่าการได้หนังสือเล่มนี้นั้นเทียบเท่ากับการได้รับทั้งองค์รวมของพระเจ้า

หรือเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะนำทางมวลมนุษย์ในอนาคตเช่นเดียวกับที่พระคัมภีร์ได้ทำไม่ผิดเพี้ยน

เราไว้วางใจว่าบรรดาผู้ที่ยึดถือพระคัมภีร์เช่นนี้ไม่ได้อยู่ในคนส่วนน้อย เพราะผู้คนชอบที่จะนำข้อจำกัดต่างๆ

มาบังคับใช้กับพระเจ้าเสมอ

แม้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะกล่าวประกาศว่าเจ้าทรงมีฤทธานุภาพไม่สิ้นสุดและทรงโอบล้อมทั้งหมดทั้งมวล

แต่ธรรมชาติของพวกเขาก็ยังคงทำให้พวกเขาจำกัดเขตพระเจ้าไว้ภายในวงเขตเฉพาะหนึ่งได้อย่างง่ายดาย

ทุกคนกำลังทำความเข้าใจพระเจ้า แต่ขณะเดียวกัน ทุกคนก็กำลังด้านทานและจำกัดเขตพระองค์ด้วยเช่นกัน

พระราชกิจของพระเจ้าในยุคแห่งราชอาณาจักรเพิ่งจะได้เริ่มต้นเท่านั้น

ถ้อยคำตรัสของพระเจ้าทั้งหมดที่บรรจุอยู่ในหนังสือเล่มนี้มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่บรรดาผู้ที่กำลังติดตามพระองค์ ณ เวลานั้นอย่างแท้จริง

และพวกเขาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการแสดงออกของพระองค์ที่ได้รับการทำในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งปัจจุบันของพระองค์ พวกเขาไม่ใช่ตัวแทนองค์รวมของพระเจ้า ที่มากกว่านั้น

ไม่อาจกล่าวได้ว่ามันโอบล้อมพระราชกิจทั้งหมดที่พระเจ้าจะทรงทำในขณะที่อยู่ในการจุติเป็นมนุษย์ครั้งนี้

พระเจ้าจะทรงมุ่งเป้าพระวณะของพระองค์ไปที่ผู้คนที่มิชาติพันธุ์และภูมิภาคที่หลากหลาย

และพระองค์จะพิชิตมวลมนุษย์ทั้งปวงและสิ้นสุดยุคเก่า ครั้นเป็นเช่นนั้น

พระองค์จะทรงสามารถทำทั้งหมดให้แล้วเสร็จหลังจากเพียงแค่แสดงส่วนเล็กๆ

ส่วนหนึ่งของพระวณะของพระองค์ได้อย่างไร?

มันเป็นแค่พระราชกิจของพระองค์นั้นถูกแบ่งออกเป็นช่วงเวลาที่แตกต่างกันและช่วงระยะที่แตกต่างกัน

พระองค์กำลังทรงพระราชกิจโดยสอดคล้องกับแผนการของพระองค์และกำลังทรงแสดงพระวณะของพระองค์

โดยสอดคล้องกับขั้นตอนของพระองค์

มนุษย์จะสามารถยังลึกลงถึงภูตนาภาพอันไม่สิ้นสุดและพระปรีชาญาณของพระเจ้าได้อย่างไร?
ข้อเท็จจริงที่เราปรารถนาที่จะอธิบายตรงนี้ก็ คือ สิ่งใดที่พระเจ้าทรงเป็นและทรงมีนั้น
ไม่มีวันหมดและไม่มีที่สิ้นสุดชั่วนิรันดร์ พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดชีวิตและทุกสรรพสิ่ง
ไม่มีสิ่งมีชีวิตที่ทรงสร้างใดจะสามารถยังลึกลงถึงพระองค์ได้ สุดท้ายนี้ เราต้องเตือนความจำทุกคนต่อไปว่า
จงอย่าจำกัดเขตพระเจ้าไว้ในหนังสือ ในพระวจนะ หรือในถ้อยคำรัสในอดีตของพระองค์อีกเลย
มีเพียงคำเดียวเท่านั้นที่จะบรรยายคุณลักษณะเฉพาะของพระราชกิจของพระเจ้า นั่นคือ ใหม่
พระองค์ไม่ทรงชอบที่จะใช้เส้นทางเก่าๆ หรือทำพระราชกิจของพระองค์ซ้ำ ที่มากกว่านั้น
พระองค์ไม่ทรงต้องการให้ผู้คนนมัสการพระองค์โดยจำกัดเขตพระองค์ไว้ในวงเขตเฉพาะหนึ่ง
นี่คือพระอุปนิสัยของพระเจ้า

รายชื่อผู้เกี่ยวข้อง

A portion of the Scripture quotations are from The Holy Bible-Thai Standard Version, copyright © 2014 by
Thailand Bible Society. Used by permission. All rights reserved.

คริสตจักรแห่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เว็บไซต์ข่าวประเสริฐ

<https://th.kingdomsalvation.org>

เว็บไซต์ของเรา

ดาวน์โหลดแอปพลิเคชัน

YouTube: <https://l.kingdomsalvation.org/th/video>

Facebook: <https://l.kingdomsalvation.org/th/facebook>

Email: contact.th@kingdomsalvation.org